Н.КРІОНА ПАПА НИКОЛА
№ 162.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσπαθξηθὲν, καὶ τῇ ὁηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν ὃ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ
Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου
καὶ
Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Α — Ε.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΪΚΟΥΛ.
1 8 3 5.

„Οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἂν τις αἰτίαν ἔχοι· χαλεπὸν γὰρ οὕτω τι ποιῆσαι, ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν· χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντας μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν."

Ξενοφ. Ἀπομν. β', η', 5.

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΕ ΒΑΣΙΛΕΥ!

Τὸ μέγα μὲν, ἀλλὰ πολυένδοξον Οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς παλιγγενεσίας τῆς σεβαστῆς Ἑλλάδος, σκιαγραφὲν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως παρὰ τῶν μεγίστων καὶ ἐπισημοτάτων Ἰχνογράφων τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, ἐνεπιστεύθη κατὰ θείαν μοῖραν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, διὰ νὰ ἀρχίσῃς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, Βασιλεῦ, ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, ὡς εἰς βλαστὸν εὐθαλῆ τοῦ ἀρχαιοτάτου ἐκείνου καὶ ἐπιφανεστάτου οἴκου τῆς Παυαρίας, ἐξ οὗ προέκυψαν ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολυκινδύνου, ἅμα δὲ καὶ πολυενδόξου ἀγῶνος τῶν νῦν Ἑλλήνων αἱ πρῶται καὶ δραστήριοι βοήθειαι.

Ὢ πόσον μακαρίαν νομίζει ἑαυτὴν ἡ Ἑλλὰς, ὅτι μετὰ τοσούτους πολυενδόξους ἀγῶνας καὶ τοσαύτας ἀπαραδειγματίστους θυσίας ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον μέγαν καὶ ἐμπειρότατον Ἀρχιτέκτονα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναγεννήσεώς της! Ὢ πόσον ἀγάλλεται, βλέπουσα, ὅτι διὰ Σοῦ θέλουσιν ἐκπληρωθῆ πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῆς ὕψισται τῆς θείας Δικαιοσύνης βουλαὶ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ χαίρουσα μετ' εὐφροσύνης ἀνεκλαλήτου, βοᾷ στεντορείως, καὶ διαπρυσίως λέγει:

Τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἐμοὶ ἔπρεπε Βασιλεύς!

Ναὶ, τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὅστις ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτὸν, καὶ πατρικὴν κηδεμονίαν εἰς τὴν ἧμπερον καὶ βασιλικὴν ψυχήν του, θέλει γένει ἰατρὸς ὅλων τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ἡ μάστιξ τῆς ἀναρχίας ἐπέφερεν εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἀποκατασταθῆ πρωτουργὸς τῆς παλιγγενεσίας μου πρὸς δόξαν αἰώνιον τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων μου καὶ τιμὴν ἀνάγραπτον τῶν φιλανθρώπων Εὐεργετῶν μου.

Μετ' αὐτῆς ἀγάλλονται καὶ ὅλαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀθανάτων καὶ περικλεῶν τῆς παλαιᾶς της δόξης τέκνων, αἱ ὁποῖαι, τὸν θεοφρούρητον Θρόνον Σου περικυκλοῦσαι, φιλοτιμοῦνται νὰ ἐμπνέωσι δύναμιν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου κατὰ τοὺς μεγάλους καὶ πολυειδεῖς ἀγῶνας τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τῶν πιστῶν Σου ὑπηκόων· διότι προβλέπουσιν, ὅτι διὰ Σοῦ θέλει ἐπανακάμψει αὖθις εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν πατρίδα των ὁ χρυσοῦς ἐκεῖνος αἰὼν τοῦ Περικλέους καὶ τῆς ἄλλης ἐθνικῆς των δόξης.

Ναὶ, θέλει ἐπανακάμψει· διότι ὅλοι οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι Ἕλληνες, παράδειγμα ἔχοντες τὰς ἀκαμάτους φροντίδας τῆς σοφῆς Σου Διοικήσεως ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γένους των, ἀμιλλῶνται, ποῖος νὰ συνεργήσῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσάν Σοι οἰκοδομὴν τῆς ἀναγεννήσεώς των. Καὶ ὁ μὲν ἀφίνει πατρίδα καὶ συγγενεῖς καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην, διὰ νὰ συνάξῃ, ὅσον δύναται, ἀναγκαίαν ὕλην· ὁ δὲ, συνάξας ἤδη μέρος αὐτῆς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος του, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν κοινὴν ἀποθήκην, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸ τοῦ Ὁμήρου:

Αἰσχρόν τοι ὀπρόπτε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Καὶ τῷ ὄντι πᾶς φιλόπατρις Ἕλλην δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀδιάφορος θεατὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ κρίνει χρέος του ἀπαραίτητον νὰ ἀγωνισθῇ γενναίως, ἵνα συνεισφέρῃ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ μέγα τοῦτο οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς του παλιγγενεσίας, λέγων μετὰ τοῦ Εὐριπίδου:

Πολλοῦ γε χρυσοῦ καὶ πλούτου κρείσσων πάτρα.

Ἐπ' ἀληθείας, ποῖος εὐαίσθητος καὶ ἀληθὴς πατριώτης ἤθελε καταδεχθῇ νὰ μείνῃ ἀσυντελὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον καὶ τηλικοῦτον Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐξελέξατο καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην γῆν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς θείας της ἀποφάσεις, καὶ νὰ ἐγείρῃ αὖθις ἐκ τῶν ἐρειπίων τὴν οἰκοδομὴν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν νεωτέρων ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν οἰκοδομημάτων;

Τοῦτο τὸ χρέος καὶ τὴν συνεισφορὰν ταύτην, Θεόσδοτε ἡμῶν Βασιλεῦ! θελήσαντες καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι πιστοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπήκοοί Σου νὰ ἐκπληρώσωμεν, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἰδόντες, ὅτι ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀγκυρα τῆς Θεοσώστου βασιλείας Σου, ἔχει ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν Σὸν θρόνον, περιμένουσα νὰ ποτισθῇ ἀπὸ τὰ χαριτόβρυτα νάματα τῆς σοφίας τῶν λαμπρῶν προγόνων της, πληροφορημένη ἀδιστάκτως, ὅτι ἡ παιδεία μόνη ἀποκαθίστησι πολίτας τοιούτους, ἱκανοὺς καὶ τὴν ἐλευθερίαν των νὰ διατηρήσωσι, καὶ τὸν θρόνον Σου νὰ διαφυλάξωσι, περιστοιχοῦντες αὐτὸν μὲ τὴν υἱϊκήν των ἀγάπην καὶ μὲ τὴν ἀδιάσειστον καὶ ἀκλόνητον πίστιν των, ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως εἰς τὴν πρόοδον καὶ αὔξησιν τῆς παιδείας τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ γνωρίζοντες πρὸς τούτοις τὴν παντελῆ ἔλλειψιν πληρεστέρου Λεξικοῦ εἰς μελέτην τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐξεδώκαμεν θείᾳ συνάρσει διὰ τοῦ τύπου τὸ πρὸ χρόνων ἐκλιπὲν Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ. Ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇ θερμότερος ὁ πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος ζῆλος ἡμῶν, ἐφιλοτιμήθημεν, οὔτε χρημάτων φειδόμενοι, οὔτε κόπων καὶ ξενιτείας, νὰ τὸ ἀναδείξωμεν ἐντελέστερον, ὅσον ἐνδέχεται, τοῦ πρώτου, λαβόντες εἰς ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ ἄνδρας ἐκ τῶν ἐλλογιμωτέρων τῶν ἐν Βιέννῃ διατριβόντων Ὁμογενῶν· καὶ τοιοῦτον ὄν, τολμῶμεν νὰ προσφέρωμεν ταπεινῶς εἰς τὸ ὑποπόδιον τοῦ Θεοστηρίκτου θρόνου Σου, εὐχόμενοι, ἵνα δυνηθῶμεν διὰ τούτου νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς μικρὸν μέρος εἰς τὴν συναθροιζομένην πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας ὕλην.

Δέχθητι οὖν εὐμενῶς, Θεοφρούρητε Ἄναξ! ταύτην ἡμῶν τὴν μικρὰν προσφορὰν, καὶ εὐδόκησον βασιλικῶς, ἵνα εὑρῃ προστασίαν οὗτος ὁ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος μικρὸς πόνος ἡμῶν, τῶν δεομένων νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὴν θείαν Πρόνοιαν, ὅπως διαφυλάττῃ καὶ διατηρῇ ἀκλόνητον καὶ ἀδιάσειστον τὸν θρόνον Σου, καὶ προάγῃ ἐπιμήκιστον τὴν πολύτιμον ζωήν Σου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καὶ μεγάλων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους τρέφεις ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς εὐδαιμονίας. Ἐφεξῆς δὲ ἐπίτρεψον διὰ νὰ ἤμεθα μετὰ τῆς ὀφειλομένης βαθυτάτης ὑποκλίσεως καὶ εὐλαβείας

Τῆς σῆς Θεοφρουρήτου Μεγαλειότητος

Ἐλάχιστοι δοῦλοι καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι,

οἱ ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
καὶ
Χριστόδουλος Ματακιδης.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ

ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΙΚΗΝ ΗΜΩΝ ΠΡΟΣΡΗΣΙΝ.

Η παντελὴς ἔλλειψις τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη πρὸ εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀνθίμου Γαζῆ, καὶ ἡ καθημερινῶς ἐπαισθητὴ γινομένη σπανιότης καὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πρὸ ὀκτὼ χρόνων ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Κ. Κούμας, φέρουσαι οὐκ ὀλίγα ἐμπόδια εἰς τὴν φιλομαθῆ Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τοὺς ὅσοι μελετῶσι τὴν κλεινὴν τῶν σοφῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐνδοξον ταύτην ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ Μοῦσαι εἰς τὴν παλαιάν των ἑστίαν ἐπανακάμπτουσαι, ἐμπνέουσιν ἤδη ἄμιλλαν ἀπαραδειγμάτιστον εἰς τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀπογόνους, φιλοτιμουμένους νὰ μιμηθῶσι καὶ οὗτοι τοὺς ἀθανάτους προγόνους των καὶ κατὰ τὴν παιδείαν, ἔκαμαν τὸ κακὸν νὰ γίνηται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπαισθητότερον, καὶ βιάζουσι τοὺς Μαθητὰς νὰ μελετῶσι τοὺς Ἕλληνας Συγγραφεῖς ἤτοι χωρὶς λεξικοῦ, ἢ νὰ καταφεύγωσι πάλιν, καθὼς τὸ πάλαι εἰς τὰ ἀτελῆ ἐκεῖνα λεξικὰ τοῦ Γεωργίου, τοῦ Βαρίνου, καὶ λοιπά.

Τὴν Ἔλλειψιν ταύτην γνωρίσαντες ἐκ πείρας, καθὸ βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα, ἐφιλοτιμήθημεν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν διὰ νεωτέρας ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ. Στοχασθέντες δὲ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ πολὺ τελειότερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ διὰ τὰ πολλὰ βοηθήματα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσι νὰ εὕρῃ αὐτοῦ, καὶ ἐνθαρρυνθέντες λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παρὰ τοῦ Σοφολογιωτάτου καὶ Φιλογενεστάτου Ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Νεοφύτου Δούκα, τοῦ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπαύστως εἰσέτι κοπιῶντος, ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγῃ εἷς ἐξ ἡμῶν, δηλ. ὁ Κ. Γκαρπολᾶς, εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς κλεινῆς Αὐστρίας Βιέννην, διὰ νὰ ἀρχίσῃ αὐτοῦ τὴν ἔκδοσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ.

Ὅθεν, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βιέννην ὁ εἰρημένος Κ. Γκαρπολᾶς, ἐφρόντισεν ἀμέσως νὰ συμβουλευθῇ ὅλους τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διατρίβοντας Ἐλλογίμους Ἕλληνας περὶ τῆς μελετωμένης τοῦ λεξικοῦ δευτέρας ἐκδόσεως· ὥστε μετὰ πολλὰς σκέψεις, ἐκρίθη εὔλογον νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ νὰ ἐπαυξηθῇ ἡ δευτέρα αὕτη ἔκδοσις μὲ λέξεις ἱκανὰς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἑβρίκου Στεφάνου, καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὅσαι εὑρίσκονται ἤδη προστεθειμέναι ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Ἑλληνικογερμανικοῦ λεξικοῦ τοῦ πολυμαθοῦς Πασσοβίου καὶ ἄλλων νεωτέρων λεξικῶν· ἔτι δὲ νὰ ἐπιδιορθωθῇ καθόλου τὸ κείμενον τοῦ Γαζῆ, νὰ σημειωθῇ πανταχοῦ ἡ μακρότης, καὶ βραχύτης τῶν δισυλλάβων, ἥτις παρέχει ὄχι ὀλίγην βοήθειαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ποιητῶν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ νὰ πλουτισθῇ ὁλικῶς μὲ τὰς ἀναγκαιοτέρας καὶ βασιμωτέρας ἐτυμολογίας, ὥστε διὰ τούτων ὅλων νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν, ὅσον ἐνδέχεται, ἐντελέστερον μὲν πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἁρμοδιότερον δὲ εἰς τὴν παροῦσαν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας κατάστασιν, καὶ συντελεστικὸν εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς καθ' ὅλα τὰ καλὰ ἐλπιζομένας προόδους.

Ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι τὸ μελετώμενον ἔργον ἦτον ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μας, διότι ἀπήτει καὶ ἔξοδα ὑπέρογκα, καὶ φροντίδας μεγάλας, καὶ καιρὸν οὐκ ὀλίγον, ἡμεῖς ὅμως τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην γνωρίζοντες, καὶ στοχαζόμενοι, ὅτι ἐπιχειροῦντες τὸ ἔργον θέλομεν ἀπαντήσει τοὐλάχιστον τὸ κακὸν τῆς τοῦ λεξικοῦ ἐλλείψεως, καὶ φανῇ ὁπωσοῦν καὶ χρήσιμοι εἰς τὸ πολιτικῶς ἀναγεννώμενον ἔθνος μας καὶ εἰς τὴν διψῶσαν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν φιλόμουσον Νεολαίαν μας, καὶ εἰς πάντα ἄλλον καταγινόμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀπεφασίσαμεν σὺν Θεῷ νὰ ἀρχίσωμεν τὸ πολύμοχθον τοῦτο καὶ δαπανηρὸν ἔργον· καὶ δὴ παραδόντες τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ διόρθωσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ εἰς τέσσαρας πεπαιδευμένους ἄνδρας τοὺς κυρίους Δ. Ἀλεξανδρίδην τὸν ἰατροφιλόσοφον, Γ. τὸν Ῥουσσιάδην, Γ. Μπούρην, καὶ Ν. Ἀργυριάδην (τῶν ὁποίων ἡ ἐπεξεργασία καὶ διόρθωσις γίνεται φανερὰ διὰ τῶν ἰδίων των ὀνομάτων) προεκηρύξαμεν τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ διὰ τῆς πρώτης ἡμῶν προκηρύξεως, ὅπου εἰδοποιήσαμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ὁμογενεῖς καὶ φιλογενεῖς, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει γένει εἰς δύο τόμους. Προχωροῦντος δὲ τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθημεν, ὅτι τὸ λεξικόν μας θέλει ἐπαυξηθῇ καὶ πλουτισθῇ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν, καὶ γίνει διὰ τοῦτο πολλὰ ὀγκώδες, ἐὰν ἐκδοθῇ εἰς δύο τόμους, ὡς διελάμβανεν ἡ πρώτη μας προκήρυξις· μάλιστα ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ τέλος καὶ σύντομον λεξικὸν Γεωγραφικὸν, Ἱστορικὸν καὶ Μυθολογικὸν πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ δευτέραν προκήρυξιν ἐν ἡμερομηνίᾳ 15 Σεπτεμβρίου 1834, εἰδοποιοῦντες δὲ αὐτῆς τοὺς Ἕλληνας καὶ Φιλέλληνας, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει ἐκδοθῇ εἰς τόμους τρεῖς μὲ τὰς εἰρημένας προσεπαυξήσεις.

Πρὸς περισσοτέραν δὲ πληροφορίαν τῶν Ἀναγνωστῶν καὶ πρὸς μεγαλητέραν πίστωσιν τῶν λεγομένων ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον, (πλὴν καὶ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἤδη ἐτυπώθησαν τὰ πρῶτα εἴκοσι τετράδια τοῦ Α. στοιχείου, ἐκτὸς τῶν πρώτων δύο, τὰ ὁποῖα ἐτυπώθησαν ἐκ δευτέρου) νὰ σημειώσωμεν πρὸ πάσης νέας λέξεως ἕναν ἀστερίσκον, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἠμπορῇ ἕκαστος τῶν περιέργων ἀναγνωστῶν νὰ βεβαιωθῇ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, πόσαι καὶ ποῖαι εἶναι αἱ νέαι λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλουτίσθη τὸ παρὸν λεξικὸν, καὶ ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ ὡσαύτως καὶ τὰς προσθήκας μὲ τὰς ὁποίας ἐπηυξήνθη τὸ παλαιὸν λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, μὲ τὸ ὁποῖον παραβαλλόμενον τὸ ἡμέτερον, θέλει εὑρεθῇ πλουσιώτερον μὲ εἰκοσιτέσσαρας χιλιάδας περίπου λέξεων. Διὰ ταῦτα ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλουσι μᾶς μεμφθῇ οἱ καλοί μας ἀναγνῶσται, ὅτι ἐξεδώκαμεν τὸ λεξικὸν εἰς τρεῖς στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας μετρίους τὸ μέγεθος· καθότι, ἂν ἐγίνετο εἰς δύο στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας ὡς ἐκεῖνοι, μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι τυπωμένον τὸ λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ, ἔπρεπεν ὄχι μόνον νὰ ἐξογκωθῇ τὸ λεξικόν μας τόσον, ὥστε νὰ γίνῃ εἰς τόμους σχεδὸν ἕξ, καὶ νὰ καταντήσῃ ἐπομένως δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ νὰ γίνῃ ὑπέρογκος. Ἡ γνώμη ἡμῶν τε τῶν ἐκδοτῶν, τῶν ἐλλογίμων ἐπεξεργαστῶν, καὶ τῶν ἄλλων φιλογενῶν συμβούλων τοῦ ἐπιχειρήματός μας ἦτον ἀνέκαθεν, νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν πρόχειρον, εὐώνητον καὶ ὀλιγότομον, χωρὶς νὰ λείπῃ ἀπὸ αὐτὸ τίποτε, ἀφ' ὅ,τι οὐσιώδες περιέχει τὸ τοῦ σοφοῦ Πασσοβίου λεξικὸν, τὸ ὁποῖον περιεχόμενον σχεδὸν ὅλον εἰς τὸ ἡμέτερον, κάμνει περιττὴν ἄλλην αὐτοῦ μετάφρασιν εἰς τὴν γλῶσσάν μας.

Πρὸς τούτοις ἀφιερώσαμεν τοῦτο εἰς τὴν Μεγαλειότητά του, τὸν Γαληνότατον καὶ Θεόσδοτον ἡμῶν Βασιλέα, **Ο'ΘΩΝΑ ΤΟ'Ν Α'.** καὶ ἐκοσμήσαμεν τοῦτο μὲ τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ εἰκόνα. Διότι, καθὼς διὰ τῆς Μεγαλειότητός του ἐγένετο ἡ βάσιμος ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὕτω πεποίθαμεν, ὅτι δι' Αὐτῆς θέλει γίνῃ καὶ ἡ παρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων ποθουμένη τῆς Ἠθικῆς πρόοδος εἰς τε τὴν προγονικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, καὶ εἰς ὅλας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξευγενίσθη καὶ ἐδοξάσθη ὅλος ὁ πεφωτισμένος κόσμος, ὥστε καθεὶς νέος Ἕλλην, βλέπων τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναγεννητοῦ τῆς πατρίδος του, νὰ πασχίζῃ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἠθικῆς του νὰ δειχθῇ ἄξιος τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν.

Ἐφεξῆς νομίζομεν περιττὸν νὰ εἰπωμέν τι περὶ τῆς φροντίδος, τὴν ὁποίαν κατεβάλομεν, καὶ τῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ἐδαπανήσαμεν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ὅσον ἐνδέχεται, τελειότερον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δὲν τελειοποιοῦνται ἄλλως, εἰ μὴ διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἐπεξεργασιῶν καὶ παρατηρήσεων, διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλομεν εὕρει πολλὰ αὐστηροὺς τοὺς ἐπικριτάς μας εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἐλλείψεις τοῦ ἀνὰ χεῖρας λεξικοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἐρασταὶ τῶν καλῶν καὶ ἀληθῶς πεπαιδευμένοι φιλοπάτριδες, δεχόμενοι κατὰ τὸ παρὸν εὐμενῶς τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐδείξαμεν εἰς τὸ νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς χρήσιμοι τὸ δυνατὸν εἰς τὸ ἔθνος μας, καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον φιλολογικὸν κόσμον, θέλουσιν εἶσθαι συγκαταβατικοὶ εἰς τὰς ἐλλείψεις τοῦ λεξικοῦ μας, προσμένοντες, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, μὲ τὸν καιρὸν τὰ τελειότερα.

Τελευταῖον· ἀφ' οὗ εὐχαριστοῦμεν ἐκ καρδίας τοὺς ἀνωτέρω εἰρημένους ἐλλογίμους ἐπεξεργαστὰς τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξαν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην, ὁμολογοῦμεν ὡσαύτως καὶ χάριτας εὐγνωμοσύνης, εἰς τοὺς φιλογενεῖς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας, τόν τε πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Κύριον Γρηγόριον Καλαγάνην, τὸν ἐντιμότατον καὶ φιλομουσον Κύριον Δ. Ποσταλάκαν, καὶ τὸν ἐντιμότατον καὶ συμπατριώτην τοῦ Κ. Γκαρπολᾶ Κύριον Ἰωάννην. Ῥεφερενδάριν, καὶ τὸν ἐλλογιμώτατον Κύριον Ἰωάννην χατζὴ Ν. Χαβιαρᾶν τὸν εἰλικρινῆ φίλον μας, οἵτινες συνήργησαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς τὴν καλὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κοινωφελοῦς τούτου ἔργου.

Εἴθε δὲ τὸ παρὸν λεξικὸν νὰ προξενήσῃ εἰς τὸ Ἔθνος τὴν βοήθειαν καὶ ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἐσκοποῦμεν, διὰ νὰ χαίρωμεν βλέποντες τὴν εὐτυχῆ τοῦ σκοποῦ μας ἀποτελείωσιν!

Ἔρρωσθε ἐπὶ μήκιστον φίλτατοι Ὁμογενεῖς καὶ Φιλέλληνες!

Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας **1835** Μαΐου **20.**

Οἱ Ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
καὶ
Χριστόδουλος Ματακίδης.

Διασάφησις τῶν συνεσταλμένων λέξεων.

Αἰολ.	Αἰολικῶς.
αἰτ. ἢ Αἰτιατ.	Αἰτιατικὴ πτῶσις.
ἄκλ.	ἄκλιτον.
ἀλλαχ.	ἀλλαχοῦ.
ἀμετβ. ἢ Ἀμτβτ.	Ἀμετάβατον ῥῆμα.
ἀμφβ. ἢ Ἀμφ.	ἀμφίβολον.
Ἀναγν.	ἀναγνώσεις.
ἀναγνστ. ἢ ἀνγνστικ.	ἀναγνωσκόμενον.
ἀντιδ. ἢ ἀντιθτ.	ἀντιθέτως.
Ἀντων.	Ἀντωνυμία.
ἀόρ.	ἀόριστος χρόνος.
Ἀπαρεμφ. ἢ Ἀπαρ.	ἀπαρέμφατον.
ἀποθ.	ἀποθετικὸν ῥῆμα.
ἀπολ.	ἀπελύτως.
ἀπρσπ.	ἀπρόσωπον ῥῆμα.
ἀρσν. ἢ Ἀρσ.	ἀρσενικὸν γένος.
Ἀττ. ἢ Ἀττκ.	Ἀττικοί, Ἀττικισταί.
ἄχρηστ.	ἄχρηστον.
βρχ.	βραχύ.
γεν. ἢ Γενικ.	Γενικὴ πτῶσις.
Γραμμτ.	Γραμματικοί, ἢ Γραμματικὴ.
δασυν. ἢ δσυν.	δασυνόμενον.
διάθ.	διάθεσις.
δικαν.	δικανικῶς.
δικτλκτ. ἢ δικατάλκ.	δικατάλκητον.
δοτ. ἢ Δοτκ.	δοτικὴ πτῶσις.
δυϊκ.	δυϊκὸς ἀριθμός.
Δωρ. ἢ Δωρ.	Δωρικῶς.
Ἐκκλ. ἢ Ἐκκλστκ.	Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς.
Ἐκλαμβντ. ἢ ἐκλμβντ.	ἐκλαμβάνεται.
ἐνργτ.	ἐνεργητικὴ διάθεσις.
ἐνστ.	ἐνεστὼς.
Ἐνκ.	Ἐνικὸς ἀριθμός.
ἐξαιρ. ἢ ἐξρτ.	ἐξαιρέτως.
ἐπθ.	ἐπίθετον ὄνομα.
Ἐπκ. ἢ Ἐπ.	Ἐπικῶς.
ἐπμν.	ἐπέμενον.
ἐπτσ.	ἐπίτασις.
Ἑπτ.	ἑπτοποιοί.
εὐκτ.	εὐκτικὴ ἔγκλισις.
εὑρστ. ἢ εὑρίσκτ.	εὑρίσκεται.
εὔχρστ.	εὔχρηστον.
ἐφετκ.	ἐφετικὸν ῥῆμα.
Ζηλ.	Ζηλικὸν γένος.
Ἰων.	Ἰωνικῶς.
καὶ λ. τ. τ,	καὶ λοιπὰ τοιαῦτα.
καὶ τ. τ. ἢ κ. τ. τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν τοιούτων.
Κύρ. ὄνμ.	Κύριον ὄνομα.
Κωμ.	Κωμικῶς ἢ Κωμικοί.
λγτ. ἢ λέγτ.	λέγεται.
λῆψ.	λῆψαι.
Λογογρ.	Λογογράφοι.
Δυρκ. ἢ Λυρ.	Λυρικοί.
μκρ.	μακρόν.
Μέλ. ἢ Μ. ἢ μέλ.	Μέλλων χρόνος.
Μέσ. ἢ μέσ.	Μέση διάθεσις.
μετβ.	μεταβατικὸν ῥῆμα.
μετγενστ. ἢ Μτγνστρ.	Μεταγενέστεροι.
Μετφρ. ἢ Μτφρ. ἢ μεταφ.	Μεταφορικῶς.
μετχρίστ. ἢ μτχρίζτ.	μεταχειρίζεται.
Μτχ. μετχ.	μετοχή.
μόρ.	μόριον.
Ν. Δ.	Νέα διαθήκη.
Ὁμρκ.	Ὁμηρικῶς.
ὀνμζτ. ἢ ὀνομζτ.	ὀνομάζεται.
ὀνμστ.	ὀνομαστικὴ πτῶσις.
οὐδτ.	οὐδέτερον γένος.
Ο καὶ LXX	Οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.
παθ.	παθητικὴ διάθεσις.
παρβλ. ἢ πρβ.	παράβαλε.
παρτ. ἢ πρτ.	παράγεται.
πρτγ. ἢ πρτωγ.	παραγωγή.
παρεμβεβλ.	παρεμβεβλημένη σημασία.
Παρεμ. ἢ Παρακ.	Παρακείμενος χρόνος.
Παρατ. ἢ Παρτ.	Παρατατικός.
παρτχημ.	παρατχηματισμός.
παροιμ.	παροιμιακῶς.
Ποιτ.	ὁ ποιητὴς Ὅμηρος.
ποιητ.	οἱ ποιηταί, ποιητικῶς.
πλθ.	πληθυντικὸς ἀριθμός.
πολλκ.	πολλάκις.
πρτμν.	προηγούμενον.
Πρότγμ. ἢ παρδγμ.	παράδειγμα.
πρσπ.	πρόσωπον.
πρτγμ.	πρᾶγμα.
πρτγμτ.	πράγματος.
πρτρ. ἢ πρότρ.	πρότερον.
Πρστκτ. ἢ προστ.	προστακτικὴ ἔγκλισις.
ῥητ.	ῥητορικῶς.
σημα. ἢ σμσ.	σημασία.
σημτ. ἢ σμτ.	σημαίνεται.
συγγν.	συγγενές.
συναιρ.	συναίρεσις.
συναλφ. ἢ συναλφ.	συναλοιφή.
συνήθ.	συνήθως.
σύνδ.	σύνδεσις.
συνθ. ἢ συνήθ.	Συνήθεια, δηλ. ὁ τῶν νῦν Ἑλλήνων συνήθης τοῦ λαλεῖν τρόπος.
συστλ.	συστολή.
σχηματσμ. ἢ σχμτσμ.	σχηματισμός.
τ. ἐ.	τοὐτέστι.
τ. ὁ. Id.	τὸ ὁποῖον ide.
Τργκ.	Τραγικοί.
Τρπκ. ἢ τροπκ.	Τροπικῶς.
Τμ. Ὁμ.	Τμῆσις Ὁμήρου.
ὑπερθ.	ὑπερθετικόν.
ὑπερστ.	ὑποκοριστικόν.
ὑπρστ. ἢ ὑπερσ.	ὑπερσυντελικὸς χρόνος.
ὑπτκ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
χειρτ.	χειρόγραφα.
χρσμ. ἢ χρήσμ.	χρήσιμον.
χρησ.	χρῆσις.
χυδκ.	χυδαϊκῶς.
ψευδ. ἀνγν.	ψευδὴς ἀνάγνωσις.
ψιλμ.	ψιλούμενον.
=	ἴσον, ταὐτόσημον.
ῠ	βραχὺ φωνῆεν.
¯	μακρὸν φωνῆεν.
ῡ ἢ ῠ̄	δίχρονον φωνῆεν.

Ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὧν αἱ μαρτυρίαι ἀναφέρονται.

Ἀ. Π.	Ἀνέκδοτα Παλατίνα
Ἀ. Β.	— — Βεκκέρου.
Ἀθη. ἢ Ἀθήν.	Ἀθήναιος.
Αἰσχν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχλ. ἢ Αἰσχ.	Αἰσχύλος.
Ἀλξνδ.	Ἀλεξανδρινοί.
Ἀμμ.	Ἀμμώνιος.
Ἀνεκδ. ἢ Ἀν.	Ἀνέκδοτα.
Ἀνθλ. ἢ Ἀνθ.	Ἀνθολογία.
Ἀνθλ. Παλτ.	Ἀνθολογία Παλατίνα.
Ἀντμ.	Ἀντίμαχος.
Ἀντπ. Σιδ.	Ἀντίπατρος Σιδώνιος.
Ἀντν. Θτ. ἢ Ἀντ. Θεσσ.	Ἀντωνῖνος Θεσσαλονικεύς.
Ἀπλ. Δσκ.	Ἀπολλώνιος Δύσκολος
— — Λεξ.	Ἀπολλωνίου Λεξικόν.
— — Ῥδ. ἢ Ῥ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος.
Ἀπολλ. ἢ Ἀπλλδρ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀππ. ἢ Ἀππν.	Ἀππιανός.
Ἀρτ. ἢ Ἀρατ.	Ἄρατος.
Ἀρστ.	Ἀριστοφάνους.
Ἀρχ. ἢ Ἀρχ.	Ἀρχίαναξ.
Ἀρστδ. ἢ Ἀριστδ.	Ἀριστείδης.
Ἀρστλ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀστφ. ἢ Ἀρ.	Ἀριστοφάνης.
Γλωσσ.	Γλωσσάριον.
Διον. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασεύς.
Δμσθ.	Δημοσθένης.
Δρκ.	Δράκων.
Ἐπγρ. ἀδσπ. ἢ Ἐ. Ἀ.	Ἐπιγράμματα ἀδέσποτα.
----- Ὁμκ.	----- Ὁμηρικά.
Ἐτμ. μεγ. ἢ Ἐ. Μ.	Ἐτυμολογικὸν μέγα.
Εὐριπδ. ἢ Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστθ,	Εὐστάθιος.
Ζων.	Ζωναρᾶ λεξικόν.
Ἡρδν. ἢ Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡρδτ. ἢ Ἡροδ.	Ἡρόδοτος.
Ἡσθ. ἢ Ἡσ.	Ἡσίοδος.
Ἡσθ. Θγν. ἢ Ἡσ. Θ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Ἡσχ. ἢ Ἡσυχ.	Ἡσύχιος.
Ἡφαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θγν. ἢ Θεογ.	Θεόγνις.
Θκρ. ἢ Θεόκρ.	Θεόκριτος.
Θκδ, ἢ Θουκ.	Θουκυδίδης.
Ἰλδ. ἢ Ἰλ.	Ἰλιάς.
Ἱππ.	Ἱπποκράτης.
Ἰπν.	Ἰωάννης.
Καλλμ.	Καλλίμαχος.
Καλλ.	Καλλινός.
Κολ.	Κόλουθος.
Λ. Ἀλξ.	Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς.
Λ. Ταρτ,	--- Ταραντῖνος.
Λουκ. ἢ Λκν.	Λουκιανός.
Λυκργ. ἢ Λκργ.	Λυκοῦργος.
Λκφ.	Λυκόφρων.
Λυσ.	Λυσίας.
Μαθ.	Μαθηματικοί.
Μ. Ἀντ.	Μάρκος Ἀντωνῖνος.
Μ. Ἀργ.	— — Ἀργεντῖνος.
Μελγ.	Μελέαγρος.
Μνδ. ἢ Μνδρ.	Μένανδρος.
Μουσ.	Μουσαῖος.
Νικδ. ἢ Νικδρ.	Νίκανδρος.
Νον. ἢ Νονν.	Νόννος.
Ξνφ.	Ξενοφῶν.
— Ἐφσ.	— — Ἐφέσιος.
Ὀδσ. ἢ Ὀδ.	Ὀδύσσεια.
Ὅμ.	Ὅμηρος.
Ὁμηρ.	Ὁμηρικὸς ἢ Ὁμηρικῶς.
Ὁππ.	Ὁππιανός.
Ὀρφ.	Ὀρφεύς.
Παυσν.	Παυσανίας.
Πλατ.	Πλάτων.
Πλτχ.	Πλούταρχος.
Πνδ. ἢ Πνδρ.	Πίνδαρος.
Στρβ.	Στράβων.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α.

Ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, καὶ πλείσταις λέξεσι, φράσεσι καὶ παραδείγμασιν ἐπαυξηθὲν, ἀπὸ μὲν τοῦ Α ἕως τῆς λέξεως Ἀγαπάζω, καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως Ἀποθεσπίζω ἕως τῆς λέξεως Ἀπωχραίνω ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ, ἀπὸ δὲ τῆς λέξεως Ἄξεινος ἕως τῆς Ἀποθεσπίζω ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ὅλας λέξεις τοῦ Α, ἐξαιρουμένων τῶν τῷ ΑΞ καὶ ΑΟ ἀρχομένων, ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.

Α, α, Ἄλφα, τό· ἄκλιτον, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὅθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον λαμβάνεται, σημαῖνον τὸ, εἷς, μία, ἕν, ἢ τὸ, πρῶτος, η, ον, ὅταν γράφηται οὕτως, α΄· ὅτε δὲ ὑπογράφηται, ᾳ, σημαίνει, 1000 = χίλια. Ἐν τοῖς χειρογράφοις τινὲς, ὅτε θέλουσι νὰ σημάνωσι τὸ, πρῶτος, η, ον καὶ τὰς πλαγίας πτώσεις των, ἀντὶ τοῦ, α΄, πρὸς περισσοτέραν διάκρισιν καὶ κατάληψιν, γραμμὴν μικρὰν ἐπάνω τοῦ α, προσγράφοντες τὰς τελευταίας καταλήξεις, π. χ.

_ος	_η	_ον	_ον	_ης	_ῳ	_ῃ
ᾱ,	ᾱ,	ᾱ,	γεν. ᾱ,	ᾱ,	δοτ. ᾱ,	ᾱ,

κτλ. Διὰ τῶν στοιχείων τοῦ Ἀλφαβήτου ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ὁμήρου, ὥστε τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον ὠνομάσθη Ἄλφα, τὸ δὲ δεύτερον, Βῆτα, τὸ δὲ τρίτον, Γάμμα, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐλέγοντο δὲ καὶ, ἡ ἄλφα ῥαψῳδία (τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσείας), ἡ Βῆτα ῥαψῳδία κτ. Ὁ δὲ Εὐστάθιος λέγει καὶ, τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος κτλ., θεωρῶν ὅλον τὸ ποίημα ὡς σῶμα, τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ ὡς τμήματα τοῦ ὅλου. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐλέγοντο τὰ Ὁμηρικὰ βιβλία καὶ, Γράμματα, καὶ τὸ καθὲν βιβλίον, τὸ πρῶτον Γράμμα, τὸ δεύτερον Γράμμα, κτλ. — Τὸ Ἄλφα ἐλαμβάνετο οὐ μόνον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἐστὶν ὁ πρῶτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὰ πρωτεῖά τί τι, ὅθεν «Οἱ ἀπὸ ἄλφα», ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ἄλφα, ἢ, οἱ ἔχοντες τὰ πρωτεῖα, Ἰακ. Α. Π. 10, 146. — «Ἄλφα καὶ Βῆταν, ἀντὶ τοῦ, Ἀλφάβητον, ὅπερ ὁ Ἄρατος παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λ. Γόργαρα καὶ Ἰακ. Α. Π. τ. 1. σ. 187. εἶπε, διὰ τὸ μέτρον, καὶ ἀντιστρόφως. «Γαργαρέων παιδὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγωνι, ἤτοι διδάσκων τοὺς παῖδας τῶν Γαργαρέων τὰ πρῶτα στοιχεῖα καὶ τροπ. «Οὐ δύνατ' ἄλφα γράψειν (Ἰακ. Α. Π. 9. 491.)», δὲν ἠξεύρει νὰ γράψῃ οὔτε ἄλφα, οὔτε ἓν ἰῶτα, δὲν ἠξεύρει νὰ κάμῃ οὔτε τὸ παραμικρόν, il ne sait pas faire une panse d' A. «Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ὦ» (Ἀποκαλ. Α΄.), ἀντὶ τοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Χρήσεις τοῦ α προτασσομένου τῶν λέξεων.

Τὸ Α, ἐν συνθέσει πολυσήμαντόν ἐστι, καὶ Α΄. Στερητικὸν, σημαῖνον στέρησιν, τὸ ἕνευ (χωρὶς) ἢ τὸ μή, καὶ προτάσσεται 1) μὲν τῶν ὀνομάτων, ἤτοι ἐπιθέτων, ἢ οὐσιαστικῶν, ὡς, βέβαιος, ἀβέβαιος, σοφὸς, ἄσοφος, κακὸς, ἄκακος, ἡδὺς, ἀήδης (ἐνθα σημειωτέον, ὅτι τὸ υ τρέπεται εἰς η), ἄξιος, ἀνάξιος, ἴσος, ἄνισος, νόστος (ἀσθένεια), ἄνοστος (ὑστερημένος νόστου), πόνος, ἄπονος, κτλ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι, ὅτε ἡ λέξις, ἧς προτάττεται τὸ στερητικὸν α, ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ὡς ἐπιπολαίστερον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων παρεντίθεται τὸ ν εὐφωνίας χάριν, οἷον, ἄξιος, ἀνάξιος· ἴσος, ἄνισος, ἀντὶ τῶν κακοφώνων, ἀάξιος, ἄισος· εἰσὶ δέ τινα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα φυλάττουσιν ἢ ἀποβάλλουσι τὸ ν, π. χ. ἄσμος ἢ ἄνοσμος, ἄοικος ἢ ἄνοικος, ἄοζος ἢ ἄνοζος, κτ. ἔνθα ἀνήκει καὶ τὸ, ἄυλος, ὅπερ καὶ, ἄνυλος εὑρηται. Τὸ δὲ α στερητικὸν προτάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ῥηματικῶν ἐπιθέτων, π. χ. φθαρτὸς, ἄφθαρτος· λυτὸς, ἄλυτος· καὶ ἐπὶ τοιούτων, τῶν ὁποίων τὸ ἁπλοῦν οὐχ εὑρηται, π. χ. ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀκόλαστος, ἀβασάνιστος, ἀβασίλευτος, ἀγύμναστος, ἀμόλυντος κ. τ. τ., ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τῶν ὁποίων συνεθίζουσι νὰ λέγωσιν ὀρθότερον, ἠττημένος, νενικημένος, βεβασανισμένος, γεγυμνασμένος κτ. τελευταῖον δὲ, προτάσσεται τὸ στερητικὸν α καὶ πρὸ ὑπερθέτων, ὡς, ἀδιέξοδος, ἀδιεξίτητος, ἀδιεξήγητος, ἀναπαπόστος, κτλ. 2) προτάσσεται τὸ α στερητικὸν καὶ πολλῶν ῥημάτων, καὶ κυρίως τοιούτων, ὅσα ἔχουσιν ἐπίθετον μὲ τὸ στερητικὸν α, π χ. ἀδοξῶ (ἄδοξος), ἀπορῶ (ἄπορος), ἀχαριστῶ (ἀχάριστος), ὡσαύτως καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, ἀποροῦμαι, ἀγνωμονοῦμαι· ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτε ἐσὶ ὅτε τὸ ῥῆμα δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀνόματος, π. χ. ἀβουλῶ σημαίνει οὐ βούλομαι (ὡς παρὰ Δημοσθ. ἐπιστ. 2. σ. 1471, 19, ἐκδ. Ταϋσν. «Οὔθ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἔξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι»), ἐν ᾧ τὸ, ἄβουλος, σημαίνει, ὑστερημένος βουλῆς, ἢ ἀπερίσκεπτος. — Ἔνιοτε τὸ στερητικὸν α σημαίνει στέρησιν οὐχὶ τελείαν, ἀλλὰ μερικὴν, ἢγουν ὀλίγην, ἢ μικρὰν, π. χ. ἀμαθὴς, ὅπερ σημαίνει καὶ ὀλιγομαθὴς· καὶ, ἀφυὴς, ὅπερ σημαίνει καὶ, μικροφυὴς, ὡς διδάσκει ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ε. σ. 554, 43. Π. σελ. 1061, 1., καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημασίας ἀντίκειται τῷ, εὖ, μορίῳ, οἷον, ἀμαθὴς, εὐμαθὴς· ἄνυμος, εὔνυμος. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ α στερητικὸν ἀντὶ τοῦ δυς, π. χ. ἄβατος ἀντὶ δύσβατος, ἀπέρατος ἀντὶ δυσπέρατος. — Τὸ α ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἔστιν ἐσὲ ὅτε στερητικὸν, ἐσὲ ὅτε δὲ σημαίνει καὶ κακὸν, ὡς, ἀκερδὴς, ὄβουλος. — Τὸ α ἔστι στερητικὸν καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀκοιτις, καὶ, ἄλοχος, ὡς σημειοῖ ὁ Πορφύριος. — Τὸ α διπλοῦν ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἔστι κατὰ μὲν τὸν δεύτερον τόπον στερητικὸν, κατὰ δὲ τὸν πρῶτον, ἐπιτατικὸν· ἴδε κατωτέρω. Ἐπειδὴ τὸ στερητικὸν α ἀντιστοιχεῖ τῷ, ἄνευ, συντάσσονται τὰ ἐκ τούτου ἐπίθετα πολλάκις μετὰ γενικῆς, π. χ. ἀλαμπὴς ἡλίου, ἄατος κακῶν, = ἄνευ λάμψεως ἡλίου, ἄνευ ἄτης κακῶν, ἐξαιρτ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ., Schaef. mel σ. 137. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λεγόμενον «ὑπερστερητικὸν, στέρησιν στερήσεως σημαῖνον (τὸ γὰρ δεύτερον α στερητικὸν ἐστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως), ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 271. «Ὅμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, εἴτ' οὖν, τὸ μὴ στερεῶν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλ' ἄτῃ ἐμβάλλειν, τοὐτέστι, βλάπτειν· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, ἀνάπηρος, ὁ ἐστερημένος τῆς στερήσεως τοῦ πηρώματος, εἴτ' οὖν πεπηρωμένος, καὶ τὸ, ἀνάπυστος, ὁ ἀκουστὸς, ὁ πολύπυστος· ἄπυστος γὰρ ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι, ἀνάπυστος δὲ, ὁ στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως.

Β΄ Ἐπιτατικὸν, σημαῖνον τὸ, μέγα, ἢ τὸ, πολύ, ὡς λέγουσιν οἱ Γραμματικοί· καὶ μέγα μὲν σημαίνει, κατὰ τὸν Ἡσύχ, ἐν τῇ λέξει, ἀχαιὲς, ὅτε λέγεται «Ἀχαιὲς πέλαγος», τὸ ἐπὶ πολὺ, μεγάλως κεχηνός, πολὺ δὲ ἐν ταῖς ἀκολούθοις καὶ ἄλλαις λέξεσι· ἄβρομος, ὁ πολύβρομος, ὁ ἔχων πολὺν ψόφον καὶ κρότον· ἄβυλλος, ὁ πολύβυλλος· ἄβιος, ὁ πολυετὴς· ὁ πολὺν βίον κεκτημένος· ἀχύλιστος, ὁ πολύχυτος· ἀστεγὲς, πολυστεγὲς· ἀμρότιστος, ἀντὶ τοῦ, πολυμρότιστος· ἄγνιος, ἀντὶ πολύγνιος· ἀσπερχὴς, ἀντὶ πολυσπερχὴς· ἀγύμναστος, ἀντὶ πολυγύμναστος· ἴδε Valck. Ἀδων. σ. 214 κτ. Ἀλλ' αὕτη ἡ ἐπιτατικὴ ἔννοια ἔστι πολλὰ ἀμφίβολος· καὶ ὁ Βούττμαν. Λεξίλ. 1. σ. 167. 2. σ. 262. ἐκφράζει κατὰ τοῦτον τὸν Ἄλφα. Τὸ διπλοῦν α ἐν τῇ λέξει ἀάσχετος (Ἰλ. Ε, 892) ἐπιτείνει τὴν στερητικὴν ἰσχὺν τοῦ ἑπομένου α, ὥστε ἀάσχετος σημαίνει, ὁ πάντως μὴ σχετὸς, ὑποστρτός, Βουττμ. Γρτμμτ.

Ἑλλ. 2. σ. 359. — Τὸ α ἐν τισι λέξεσι θεωρεῖται ὡς ἐπιτατικὸν καὶ ὡς ἀθροιστικόν.

Γ'. Ἀθροιστικόν, σημαῖνον τὸ, ἅμα (ἐν ταὐτῷ), ἤ, ὁμοῦ (μαζί), ἐπὶ ἑνώσεως δύο πραγμάτων ἐν διαστήματι τινί, π. χ. ἄκοιτις, ἄλοχος, ἡ σύζυγος, ἐκ τοῦ, κοίτη καὶ λέχος, ἔνθα ὁμοῦ κοιμῶνται, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὁμὸν λέχος ἔχουσα· οὕτω καί, ἀκόλουθος, ἀντὶ ὁμοκέλευθος. — Σημαίνει δὲ τοῦτο τὸ α ἐσθ' ὅτε καὶ ἰσότητα, π. χ. ἀτάλαντος (Ἰλ. Β, 169), ἀντὶ, ἰσόσταθμος, ἢ ὁμοιότητα, π. χ. ἀδελφός, ἀντὶ ὁμόδελφος, ἐμὸς δελφύς, κατὰ τὴν δελφύν· ἔτι δέ, ἀγάστωρ ἀντὶ ὁμογάστωρ, ὁμογάστριος, καὶ ἀγάλαξ, ἀέρυσα, κτλ. πρβ. Koen. Γρηγ. σ. 349. — Ἐν ἐνίοις λέξεσι δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ α καὶ ὡς ἀθροιστικὸν καὶ ὡς ἐπιτατικόν, ὡς, ἀολλέες, καὶ, ἅπας.

Δ'. Τὸ α σημαίνει ἐσθ' ὅτε μείωσιν, π. χ. Ἀμαζόνες, ἀντὶ μονέμαζοι (Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Γ. σ. 402, 35. καὶ Ὀδσ. Α. σ. 1428, 29), καὶ, ἁπλοῦν, ἀντὶ τοῦ, μέσον πέλον, ἤτοι ἕν, ὡσαεί ἕλεγέ τις, ἅπελον, εἰς διαστολὴν τοῦ, διπλοῦν.

Ε'. Ἐσθ' ὅτε τὸ α σημαίνει κακόν, ἢ σημαίνει ἐλαττώσεως ἰδιότητος, π. χ. ἀβουλία = δυσβουλία, κακοβουλία· ἀπρόσωπος = καταπρόσωπος, Bast. Γρηγ. 893. κυρίως ὑπερβολική τις ἔκφρασις, ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ εἴπῃ τις, συμβουλὴ ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι συμβουλή, ἤγουν κακή, πρόσωπον τοιοῦτον, ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι πρόσωπον, ὁηλ. ἄτιμον· οὕτω καί, ἄθωρα ὦρα, ἀντὶ κακόθωρα· ἀμήχανος ἀντὶ κακομήχανος· ἄξεινος = κακόξεινος· ἀφυής = κακοφυής, ἢ μικροφυής· ἀβάσκευτος = κακοβάσκευτος.

Ϛ'. Πλεοναστικόν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν εὐφωνικόν, τὸ ἁπλοῦν προτίθεται, παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς ἐξαιρέτως, ὡς ἐπιπολαίστατον ἐν ταῖς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι διὰ τὸ εὐκολώτερον τῆς προφορᾶς, π. χ. ἄσταχυς ἀντὶ στάχυς· ἀστραφὶς ἀντὶ σταφὶς· ἀστεροπὴ ἀντὶ στεροπή· ἀσπάλαξ ἀντὶ σπάλαξ· ἀβληχρὸς ἀντὶ βληχρός· ἀσφάραγος ἀντὶ σφάραγος· ἀσπαίρω ἀντὶ σπαίρω· ἄνηστις ἀντὶ νήστις (παρὰ Ἐρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ), κ. τ. τ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ἑνὸς συμφώνου, καὶ μάλιστα τοῦ μ, π. χ. ἀλαπάζω, ἀντὶ λαπάζω· ἀμείρομαι ἀντὶ μείρομαι, πρβ. Κοραῆ Ἄτακτα, 2. σ. 1. Ἐν δὲ τῇ λέξει ἀμαυρόω οὐ πλεονάζει τὸ α ἀντὶ τοῦ μαύρω, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔστιν ἔλλειψις αὐτοῦ ἐν τῷ, μαυρόω, καθὼς καὶ ἐν τῷ, μαῦρος ἀντὶ ἀμαυρός.

Ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς συνθέσεσι τὸ α ἔστι κατὰ κανόνα βραχύ (πλὴν εἰμὴ ὅτε γίνεται θέσει μακρόν), καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς κάμνουσιν ἐξαίρεσιν οἱ λέξεις ἀδάματος, ἀκάματος, ἀνήφελος, ἀπάλαμος, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὸ δακτυλικὸν μέτρον (ἑξάμετρον), ide Spitzner de vers. heroic. p. 73. Herman. Doctr. Metr. p. 45. ταύτην δὲ τὴν ἄδειαν μεταχειρίζονται ἐσθ' ὅτε καὶ οἱ Τραγικοί, πλὴν μόνον ἐν τῷ χορικῷ ἔπει, παριστῶντι δακτυλικὸν ἀρίσημον, ἐξαιρουμένης τῆς μόνης λέξεως ἀδάματος, πρβ. Porr. ad Eur. Med. p. 140. Κατὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ αἱ λέξεις ἀδύνατος καὶ ἀδυναμία οὔτε παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν· ἔστι δὲ κατὰ κανόνα τὸ α μακρόν, ὅτε προκύπτει ἐκ συγκοπῆς ἢ ἁιρέσεως, οἷς ἄκων ἐκ τοῦ ἀέκων, καὶ, ἄλοχος ἀντὶ τοῦ, ἡ ἄλοχος.

Μεταβολαὶ τοῦ α κατὰ τὰς διαλέκτους.

1) Παρ' Ἴωσι τρέπεται τὸ φύσει μακρὸν α εἰς η, π. χ. πρᾶσσω, πρήσσω· πρᾶγμα, πρῆγμα· ἀκρ, ἠκρ· Ἑρμείας, Ἑρμέης, Γρηγ. Κορ. περὶ τῆς Ἰαδ. διαλέκτου 1. 10. 45. τοὐναντίον δὲ σπανιώτατόν ἐστιν ἡ μεταβολὴ τοῦ βραχέος α εἰς η, π. χ. τεσσαρήκοντα Ἰων. ἀντὶ τεσσαράκοντα. 2) τὸ κατὰ συγκ. μακρὸν α ἐν τῇ ῥηματικῇ καταλήξει ἅτο ἀντὶ ἅετο τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς η, π. χ. ἐνιζήτο ἀντὶ ἐνιζᾶτο, Koen. Γρηγ. σ. 265. 3) τὸ ἐν τῇ ἁρσ. καταλήξει τοῦ ἐνεργητ. μετοχ. α'. ἀορ. α ἐκφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἰς αι, π. χ. ὀλέσσαις ἀντὶ ὀλέσας, Koen. Γρηγ. σ. 210. Boekh v. l. Πινδ. Ὀλ. 1, 79. 4) ἐν τισι συνθέσεσι κέχρηται καὶ οἱ Ἴωνες τῷ αι ἀντὶ τοῦ μακροῦ α, π. χ. Θηβαιγενής, Θηβᾱγενής· Ἰφιγενὴς, Ἰφᾱγενής, Koen. Γρηγ. σ. 294. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ αι ἀντὶ τοῦ βραχέος α, ὡς ἐν ταῖς, αἰεί, αἰετός, παραί, ἀντὶ ἀεί, ἀετός, παρά. 5) συνήθως ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες τὸ τοῦ εἰς σω λήγοντες ῥήματος α εἰς ε, π. χ. ἰρέω, ἀντὶ ἐρῶ· ψοιτέω, ἀντὶ ψοιτάω· ἀρτέω, ἀντὶ ἀρτάω, κ. τ. τ. Ἡροδτ. 6) παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. τρέπεται τὸ βραχὺ α ἐσθ' ὅτε εἰς ο, π. χ. στροτός, ὄνω, ἀνεχώρησεν, ἀντὶ στρατός, ἄνω, ἀνεχώρησεν, κ. τ. τ., Koen. Γρηγ. σ. 455. 600. Boeckh inscr. 1. σ. 9. B. 7) περὶ τῆς ἐναλλαγῆς μεταξὺ τοῦ α καὶ ω ἴδε ἐν τῷ, Ω.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς, τὸ Ἄλφα παράγεται παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω, εἴτε ἐπειδή, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., πρῶτον τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρέθη, ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ ἀμοιβὰς πολιτεύεσθαι· ἄλφειν γὰρ τὸ ἀμείβειν, ἢ, κατὰ τὸν Μοσχόπουλον, ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα· ὡς τέσσαι, οἱ νεώτεροι κρίνουσιν ὀρθότερον, ὅτι αὐτό ἐστιν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις אלף, ἢ ἡ Ἀραβικὴ الف, Ἄλεφ, ὡς καὶ παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. Γραμμ. σ. 1. ἀναγινώσκομεν. »Ἡ τῶν παρ' Ἕλλησι στοιχείων εἰσαγωγὴ ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ γέγονεν, Ἑβραϊκοῦ πρώτου στοιχείου, ὃ ἑρμηνεύεται μάθησις, ἐντελλόμενον τῷ εἰσαγομένῳ παιδὶ καὶ λέγον· μάθε· ἀφ' οὗ Ἄλεφ· καὶ αὐτοὶ δὴ οἱ Ἕλληνες ὁμοίως μιμησάμενοι, τὸ ἄλφα κεκλήκασι καὶ συντεταγμένη ἡ φράσις τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου τῇ Ἑλληνίδι διαλέκτῳ· ἵνα γὰρ εἴπῃ ἀντὶ τοῦ μάθε, ζήτει· τοῦτο γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ἄλφα· τὸ γὰρ ἀλφεῖν, ζητεῖν λέγεται κατὰ τὴν Ἑλληνίδα διάλεκτον· ἀλλὰ καὶ ὡς πρῶτον ὄντος στοιχείου τοῦ Ἄλφα καὶ ἀπὸ θεοῦ δοθέντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἀνοίξαντος στόμα εἰς σύνεσιν τῶν γραμμάτων, ἔδει καὶ τὴν ἐκφώνησιν ἐκ φύσεως διὰ τοῦ μεγάλου ἀνοίγματος γίνεσθαι αὐτοῦ, ἄλφα δηλαδή· τὰ δ' ἄλλα τῶν στοιχείων διὰ βραχείας ἐκφωνήσεως καὶ ἀνοίξεως τοῦ στόματος ἐκφωνοῦνται καὶ ἀπαγγέλλονται. Κατ' ἄλλους, τὸ Ἄλφα ἐκαλεῖτο ὑπὸ Φοινίκων καὶ Ἑβραίων ὁ βοῦς, καθὸ τὰ ἀναγκαιότατον πάντων τῶν πρώτων ἀναγκαίων πραγμάτων.

Ἄ, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ, ἄρθρον προτακτικόν, Θεόκρ. Ἰδύλλ. 1, 6.

Ἄ. (δασεῖα καὶ ὀξεῖα), Ἄρθρον Ὑποτακτικόν, Οὐδέτερον πληθυντικόν, ἐκ τῆς Ἑνικῆς Ὀνομαστικ. Ὁ· ἡ καλλιον, Ἀναφορικὴ Αἰτιωνυμία, σημαίνουσα τό, Ἅ τινα, τὰ ὁποῖα· Ζήτ. ἐν τῷ, Ὁ. 2) Ἀντωνυμ. Κτητικὴ ἀντὶ τοῦ, Ἑά, Ζήτ. ἐν τῷ Ἑός, Ὀδσ. Β, 258. »Τὰ ἅ κρὸς δώματ' ἕκαστος· καὶ Ὀδ. Ξ, 153. »Ἐπεὶ κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἅ δώματ' ἵκηται, τὰ ἑαυτοῦ ὁηλ. τὰ ἴδια, τὰ ἰδιά του. 3) καὶ ἀντὶ τοῦ, ὧν, τίθεται, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 758. »Πράξαι' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βουλομαι, ἀντὶ τοῦ, τυχοῦσα ὧν βούλομαι, ἔνθα ὅμως ἡ αἰτ. δύναται καὶ νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ βούλομαι καὶ νὰ σημαίνῃ ἡ περίοδος οὕτω· καὶ τυχοῦσα ἐκείνων, ἃ βούλομαι· καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ, ἀντὶ, ὧν τεύξῃ, τυγχάνω γὰρ τούτου λέγεται, οὐχὶ δὲ τοῦτο.

Ἄ, (δασεῖα καὶ περισπωμ.) Ἐπίῤῥημα κινήσεως, τό, ὅπου σημαίνει Δωριεῖς, Θεοκρτ. Εἰδύλ. Π'. 70. »Ὁ δ', ἃ ποδες ἄγον, ἐχώρει, ὁηλ. ὅπου ἤγον αὐτὸν οἱ πόδες, ἐκεῖ ἐχώρει· ἐπήγαινεν, ὅπου τὸν ἐπῆγαιναν τὰ ποδάρια του. 2) ἀντὶ τοῦ, ᾗ, καὶ ἐγγίζεται διὰ τῆς κατὰ προθέσ. παρὰ τῷ αὐτῷ Θεοκρίτ. 14, 68. »Ἃ τάχος, ἀντὶ κατὰ τάχος, ὑπακουομ. τοῦ, ἔρχον. 3) ἐπίῤῥημ. ὁμοιώσεως, ἐν Ἰλιάδ. Ζ', 443. »Αἶψα, κακὸς ἅ, κόσφι ἀλυσκάζω πολέμοιο, τοῦτ' ἔστιν, ἐάν, ὡς κακὸς, ἦτοι, καθὰ δειλὸς, ἐκκλίνω, φεύγω ἀπὸ τὸν πόλεμον· ὅπου τινὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν, ὡς, ἀντὶ τοῦ, ἅ. 4) Θαυμαστικὸν Ἐπίῤῥ. ὡς Σουϊδ. ἐξ Ἀγαθ. Ἐπιγρ. 38. »Ἃ μέγα νηλειὴς (τολμήεις) κηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο)«, ἔνθα ὅμως ἔστι μᾶλλον σχετλιαστικὸν καὶ γραπτέον, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἃ, φιλῇ καὶ περισπωμένῃ.

Ἃ, (φιλῇ καὶ περισπωμένῃ), Ἐπίῤῥ. ἢ ἐπιφώνημα, καὶ 1) σχετλιαστικόν, ὅταν δηλ. ἐκπλήττῃ τις ἕλκος, εἴτουν καὶ συμπάθειαν διά τὴν τύχην τινός, π. χ. Ἰλ. Ω, 518. »Ἃ δείλ' ἢ δὴ πολλὰ κακ' αἰσχεα σὸν κατὰ θυμόν, ἀντὶ, ὦ κακόμοιρε, κακότυχε, Γαλλ. pauvre miserable· πρβ. καὶ Ἰλ. Λ, 815. 2) ἐπιτιμητικὸν ἢ δυσμενικὸν καὶ μεμπτικόν, ὅταν δηλ. ἐκπλήττῃ τις μεγάλην ἀγανάκτησιν (Ἰλ. Λ, 441), ἢ ὀνειδίζῃ τις καὶ ἐν μέρει καταγελᾷ (Ἰλ. Π 837), ἢ ὅταν εἶναι θυμωμένος (Ἰλ. Σ, 389), ἢ ὅταν ἐπικλήττῃ τις τινα καὶ ὀνειδίζῃ (Ὀδ. Φ, 288), Γαλλ. miserable! καὶ ἐπὶ τούτων τῶν ἐννοιῶν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς ἐνικ. ἢ πληθ. ἢ καὶ δυϊκ. κλητικῆς, δειλέ, δειλοί καὶ δειλώ, ἐπιφερομένου ἢ τοῦ, ἦ, ἦ τοῦ, ἐῦ, ἦ, οὐδέ, ἦ τοῦ, τί, ἦ τοῦ, πέπον, ἢ ἁπλῶς ἄλλης κλητικῆς. 2) ἐκπληκτικόν, ἐπὶ ἑνὸς ἀναβοωμένου καὶ κραζομένου ἤτοι ὑπὸ χαρᾶς, ὡς παρὰ τῷ σχολιαστικῷ Ἀγαθίᾳ ἐν Ἀνθ. Ἐπιγρ. 6. σ. 419., ἢ ὑπὸ συμπαθείας καὶ οἴκτου, ὡς ἐν τῷ αὐτόθεν παραδείγματι, Ἃ μέγα νηλειὴς κτ., μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουϊδας γράφει ἃ, δασεῖα καὶ περισπωμένῃ. 3) Θαυμαστικόν, ὡς ἐν Ἰακ. Α. Π. 2, 162. »Ἃ καλόν«, ὦ τί ὠραῖον. 4) ἐνστικόν, ἀντὶ τοῦ εἶδε, καὶ ναί, ὡς παρὰ Καλλιμ. »Ἃ πάντως ἵνα γῆρας«. 5) τό, πολὺ καὶ μέγα, ὡς παρ' Ἀρχιλόχ. »Ἃ δέκα ταύρους«, ἢ κατ' ἄλλους, »Ἃ ἑπτὰ εἴστε ταύρους«. 6) χρονικὸν ἀντὶ τοῦ, νῦν, ὡς ἐν τοῖς Εὐκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι. 7) τὸ Ἄ, ἐπιφερομένου τοῦ μή, ὑπάρχει ἐπιτιμητικόν, ἤτοι ἐπιπληκτικόν, Ἀριστ. Πλοῦτ. 127. »Ἄ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα«.

Ἄ, ἄ, ἐπιφώνημα γέλωτος, Ἀριστοφ.

Ἄ ἄ ἄ, ἐπιφώνημα ἤτοι γελώντος, ἢ τοὐλάχιστον ἀγαλλομένου, τό τῆς συνηθείας χα χ' χά, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 156. »Βαβαί, χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἄ ἄ ἄ«.

Ἄ ἄ, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφετικόν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1052. »Ἄ ἄ, τὴν ὁδὸν μή μοι πρόσγγελων. 2) σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, λύπης καὶ οἴκτου σημαντικόν, ἐπί ἑνὸς, ὅστις ὑπό πόνου στενάζει καὶ παραπονεῖται, ἀντὶ τοῦ, ᾠδῦ! ὀχ! ὀχ! Εὐρ. Ῥῆσ. 799. »Ἄ ἄ, δόλιόν με τείρεις, Ἰουδ. 6, 22. »Καὶ εἶπε Γεδεών· Ἄ ἄ, Κύριέ μου, Κύριε, κτ.α καὶ 11, 35. »Ἄ ἄ, θυγάτερ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με«. Εὑρίσκεται δὲ καὶ τρὶς γραφόμενον, Εὐρ. Κυκλ. 157. »Χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος, Ἄ ἄ ἄ«. ἴδε καὶ, Ἄ ἆ ἄ. Τοῦτο δὲ γράφεται παρά τισι καὶ καθ' ἑνωσιν ἢ κατὰ συναφὴν, ὰά.

*Ἄα, ἡ, ἀά, ἡ ἄχη, ἡ (ἐνδεν τὸ Λατ. aqua). Σύστημα ὕδατος, πᾶν πηγαῖον ὕδωρ, Ἡσυχ. ὡς καὶ ἐκ τοῦ, Σπέος, σπέκος τὸ Λατ. specus.

Ἀάατος, ου, ὁ, ἡ· μετὰ δύο στερητικῶν, ὧν θάτερον ἀναίρετικόν ἐστι θατέρου. Ἄτη γὰρ ἡ βλάβη, Ἄατος, δὲ ὁ ἀβλαβής, Ἀάατος δὲ, ὁ βλαβερός· ἢ παρὰ τὸ, Ἀάσαι τὸ βλάψαι. Ἄατος ὁ βλαβερός, καὶ Ἀάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής, Εὐστάθ. 1920. Ζήτ. Ἄατος. Ἡ λέξις παράγεται κυρίως ἐκ τοῦ, ἀάω, τὸ, παραβαίνω, βλάπτω, ὅθεν σημαίνει, ἀβλαβής, μὴ δυνάμενος νὰ βλαβῇ, ἀπαράβατος, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 271, ἠ Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, καθότι μάρτυρ ἀδιάφθορος τῶν ὀμνύντων θεῶν ἦν τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός· τὸ δὲ, Ἀεθλος ἀάατος (ἐν Ὀδ. Φ, 91. Χ, 5)ιν, σημαίνει, ἀγὼν ἀναντιρρήτως, ἀμεταστρέπτως κρίσιμος, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῇ· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἔντιμος, ἄξιος ἀγών· τοὐναντίον δὲ ὁ Βούττμ. ἐν Λεξιλ. α', σ. 232. ἑρμηνεύει καθ' ὅλα τὰ τρία χωρία διὰ τοῦ, οὐχὶ φαῦλος, οὐχὶ κακος. Πρὸς τούτοις, ἡ λέξις αὕτη κεῖται παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 77. ἐπὶ τῆς ἐννοίας, ἀπαράβατος. (υ––υ Ἰλ., υ–υυ Ὀδ. καὶ Ἀπ. Ῥ.)

Ἀάβακτος, ου, ὁ, ἡ, Λακων. ἀντὶ ἀάατος, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμὴν. διὰ τοῦ, ἀβλαβής, ἢ κατὰ τὸν Βαρῖνον, ἀβλαβής, ἢ μελανός· ἢ ὁ μὴ δυστυχής, ταυτὸν τῷ, Ἀάβυκτος. ἴδε καὶ Βουττμ. Λεξιλ. σ. 233.

Ἀαγής, ἐος, ὁ, ἡ, τό – ές (ἄγνυμι). Ὅποιος δὲν συντρίβεται εὐκόλα, δύσθραυστος· καὶ, ἄθραυστος (ἀτρύκιστος), ἑπομένως, ἰσχυρός, δυνατός πάνυ, πολλὰ σκληρός, στερρός, Θεόκρ. Ἐπ. ΗΔ', 121. »Ἀαγεῖς δίφροισι· Ὀδυσ. Λ, 575. »Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές, τὸ μηδέποτε καταγύμενον, ὃ ἐστι, κλώμενον· ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀργον. Γ', 1250. »Δόρυ – ἀαγέως, τὸ ἀκαμπὲς λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἄθραυστον. 2) πολύθραυστος, τοῦ Α ἐπιτατικοῦ ὄντος, Ἐτυμολ., ποιητ. (υ––, Ὀδυσ. καὶ σπανιώτερον –––, Ἀπ. Ῥ.)

Ἀαδά, Λακων. ἀντὶ ἥδεια, Ἀριστοφ. ἐν Γλώσσαις.

Ἀαδεῖν· ἀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀστεῖν, Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ. ὅθεν ἤτοι ἀντὶ τοῦ, ἀηδεῖν, ἢ ἀντὶ τοῦ Λακων., ἄδδα.

Ἀαδίνη, ης, ἡ. Ἡ εἶδος (χοίρινος) κόπρος, Ἡσύχ.

*Ἀαδέρ, Λακων. ἀντὶ ἀαδές.

Ἀαδής, ἐος, ὁ, ἡ· τὸ, ἀδές, Δωρικῶς, ταυτὸν τῷ, Ἀηδής, Θέογν. 290.

Ἀάζω, Μ. ἄσω. Π. ἤαχα. (παθητικ. Παρακ. ἤαγμαι, ὅθεν Ἄασμός, τὸ ἐκπνέειν,, Ἀριστοτέλ. Προβλημ. λδ'. 7) ῥῆμ. ἐνεργ. συνταστ. αἰτιατ. Ἐκπνέω μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἐκπνέω τὸ θερμὸν (χουχουλίζω), καθὼς ὅταν φυσῶμεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα· ἀντίκειται δὲ τῷ, φυσῶ, Ἀριστοτ. Προβλ. λϑ'. 7. »Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν· ὁ μὲν γὰρ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Ταυτόσημα εἶσι τὰ, Ἄω, Αὔω, ἐξ οὗ Αὖτμός, Αὐτμή· καὶ, Ἄζω, Ἀζάω, Ἀζαίνω, ἐκπνέω θερμὸν (χουχουλίζω), ἀρα ξηραίνω· Ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσιν, »Ἄζειν, ἐκπνεῖν διὰ στόματος, καὶ, τῷ στόματι ἀθρόως προσπνεῖν. Εὐστάθιος δὲ, Ἀθρόως τῷ στόματι ἐκπνεῖν θερμόν, φησί· ὅταν τὸ, Ἄσθμα, τὸ μικρὸν καὶ συντεχῶς ἀναπνέειν. Οὕτω καὶ ὁ Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 8. τόμ. α'. σ. 568. ἐχρήσατο ἐπὶ τῆς θερμῆς ἐκπνοῆς. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄω, ἐξ οὗ καὶ, Ἀτμή· καὶ, Ἀτμός. ἴδε καὶ Ἄημι, Ἄω, καὶ Αἴσω. Ὁ Συλβούργιος παραβάλλει τὸ Ἀριστοτέλειον Ἀάζειν, μὲ τὸ Λατ. halare. (υ––)

Ἀάθη, Ἀόριστος Α'. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἐνεργ. Ἀάω· ὅθεν ἔτι καὶ Ἄασα, Ἀόριστ. Α'. Ἐνεργ. καὶ Ἀατάμην, Ἀόριστ. Μέσ. καὶ Ἀάσθην, ταυτὸν τῷ Ἀάθην, Ἀόριστ. α'. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἀάομαι.

*Ἀάθι, ἀντὶ τοῦ, αὐτόθι, Κυριλλ. Τιττμ.

Ἀάθικτος, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀθικτος. Ἀφθαρτος, ἀβλαβής.

*Ἀάκατος, = τριακὰς Κύπριος.

*Ἀακίδωτον, βέλος, χωρὶς σιδήρου, Κυριλλ. Τιττμ., παρὰ τὸ, ἀκὶς, ὡς καὶ τὸ, ἀβαϑμίδωτος παρὰ τὸ, βαϑμός.

*Ἀακραγές, συὸς κόπρος, Ἐτυμ. Γουδ., 1, 9.

*Ἄακτος, ὁ, ἡ. Ἀθραυστος, σῶος, ὑγιὴς· παρὰ τὸ, ἄγνυσθαι.

*Ἀάλιον. Ἀτακτον, ἀκρατές, Ἡσυχ. ἀπὸ τοῦ ἁλῶ, τὸ κρατῶ, καὶ στερήσει τοῦ α, ἄλιον.

*Ἀαλμά, ἡ, ἀκλ. Παρθένος, λέξις Ἑβραϊκή, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 1. ξ. 34.

*Ἀάμινς, νδος, ἡ. Ἰξευτήριον, Ἐπιγρ. Vel Ames, V. L. καὶ Σουϊδ.

*Ἀαναίμα, ἡ. Πολλαχὴ χάρις, Ἡσύχ. λέξις ξενικὴ καὶ βάρβαρος. Ἡ Κυβωτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνακινώσκει, πολλαχῇ ἡ χαρὶς, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐν πολλοῖς τόποις ἡ χαρὶς οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἀναίμος, ϑηλ. ἀναίμη καὶ Δωρ. ἀναῖμα καὶ πλεονασ. τοῦ α, ἀναίμα, καὶ γὰρ ἡ χαρὶς τῶν ἀναίμων ἐστί.

*Ἀάνδιχα. Δίχα, χωρὶς, Κυριλλ. Τιττμ.

*Ἀανής, ὁ, ἡ. Οὐ τελεσϑητέμενος, μὴ δυνατὸς τελεσϑῆναι· ἀάνης δὲ, αὐτὶ τοῦ, χρήσιμος, Ἡσύχ.

*Ἀανϑα, ἡ. Ἐκείνου εἶδος, Ἡσυχ.

Ἀάομαι, Μ. ἀάσομαι, Ἀποϑ. μετ. Βλάπτω, ὅϑεν ἀάσϑην, ἀασάμην, Ὁμ. ἴδε Ἀάω.

*Ἀάπλετος, ὁ, ἡ, = ἄπλετος. Εὐρύχωρος, ἀχανής, ὑπερβολικός, Κόϊντ. Σμυρν. 1, 675. »Ἀάπλετον πένθος.α. (υ–υυ)

Ἄαπτος, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Ἀνέγγιχτος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, μετὰ τῆς παραστημασίας τοῦ φριχτὸς ἰσχυροῦ, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ἐπίϑ. τῶν χειρῶν τῶν ἡρώων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βλάψωσι πολλὰ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι, ὡς ἐν Θ, 450. »Χεῖρες ἄπτοιιν, τοῦτ' ἔστιν, ἀπροσπέλαστοι, χαλεπαί, αἱ δειναὶ καὶ ἀπτέηποι. Τινὲς παράγουσι παρὰ τὸ, ἰάπτω, ἴαπτος καὶ προτάσει τοῦ στερητικοῦ α, ἀίαπτος καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄπτος, ἀντὶ τοῦ, ὃν οὐ δύναται τις βλάψαι· ἡ γνησιωτάτη ὅμως παραγωγὴ ἔστιν ἐκ τοῦ ἅπτομαι, ἀντὶ τοῦ, οὗ οὐκ ἂν ἅψαιτό τις, ἑπομ. ἀπροσπέλαστος, ψοβερός, ψευτερός. 2) ἐνεργ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, ὁ πολλὰ δυνάμενος βλάψαι, Εὐστάθ. σελ. 150. (υ–υ)

*Ἀάρης, = χρήσιμος, Ἐτυμ. Γουδ.

Ἄας, Ἐπίρρημα Βοιωτῶν. Εἰς αὔριον, ἢ εἰς τρίτην, τοῦτ' ἔστι μετὰ τὴν αὔριον (μεταύριον), Ἡσύχ. παρὰ τὸ, Ἀώς, Ἠώς.

Ἄασα, ἀντὶ, ἤσπα, ἔβλαψα, Ἰλ. Θ, 237. »Ἦ ῥά τιν' ἠὲν ὑπερμενέων βασιλήων τῆΐ' ἄτῃ ἄασαι· παρὰ τὸ, Ἄτω, ἡ, Ἀω τό, βλάπτω· καὶ, Ἀασάμην, ἥμαρτον, ἐσφάλην. 2) ἔβλαβην, ἐλυπήϑην, Ἰλ. Ι, 116. »Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ἔβλαβην, ἢ, ἔβλαψα, ἠδίκησα, ἐνύβρισα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κατὰ τὸν Σχολιαστήν· καὶ, 533. »Ἀάσατο δὴ μέγα δυμῷ, ἠπατήϑη, ἔβλάβη ϑῆϑεν μεγάλως· καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Β'. »Ἀασάμην καὶ πρόσϑε Διὸς νέον ἀφραδίῃσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐλυπήϑην, ἔβλάβην.

Ἀάσαι, Ἀπαρεμφ. Ἀόρ. α'. ἀπὸ τοῦ, Ἀάσω· σημαίνει δὲ τὸ χορτάσαι, κορέσαι· τὸ καϑυπνῶσαι, ἀποκοιμηϑῆναι· τὸ λυπῆσαι· καὶ τὸ λίαν, καὶ πολλαχῶς βλάψαι, ἄγαν λυμαίνεσθαι, Σουϊδ.

Ἀασάμην. Ζήτ. Ἀάσκω. Ἀπολ. Ῥόδ. Α'. 1333. »Εἴτε περ ἀασάμην, ἐλυπήϑην, ἄτῃ περιέπεσον· ἐβλάβην, παθαχόϑεν ἥμαρτον καὶ ἐσφάλην, Κύριλ. Λεξ.

Ἄασε, ἀντὶ Ἄτε, ἐκ τοῦ Ἄτω, (Παρὲν. 21. οὕτω καὶ τὸ Ἀασάμην, ἀντὶ τοῦ Ἀσάμην.

Ἄᾶσι, γ'. πρόσωπ. Πληϑ. τοῦ Ἐνεργ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Ἄημι.

Ἀασίφορος, ου, ὁ, ἡ (ἄση, ἄτη, φέρω). Ὁ φέρων βλάβην, ὁ βλαπτικός, Ἡσυχ.

*Ἀασιφροσύνη, ἡ, ἀντὶ ἀστιφροσύνη.

Ἀασίφρων, ονος, ὁ, ἡ· Βεβλαμμένος κατὰ τὸν νοῦν, φρενοβλαβής, Ἡσυχ. Ζήτ. Ἀασίφρων.

Ἀάσκω. Μ. ἀάσω. Παρ. ἤακκ. Ἀόρ. α'. ἤασα. Παϑητ. Ἀόρ. α'. ἀάσϑην. Μέτ. ἀασάμην· παρὰ τὸ Ἄω, ἢ Ἄτω, τὸ ἄγαν βλάπτω, φϑείρω (ἐνεργ. συντ. Αἰτιατ.). Ζήτ. Ἄτω. Ἰλ. Θ, 237. »Τῷ δ' ἄτῃ ἄασεν, ἔβλαψε. Ζήτ. Ἀάομαι.

Ἀασμός, οῦ, ὁ. Ἀθρόα ἐκπνευσις, ἐκπνοὴ θερμοῦ, ἀναχασμός. Ζήτ. Ἀάζω. (υ–υ)

Ἀάσπετος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀσπετος. Παμπληθὴς, ἀναρίθμητος, Κόϊντ. Σμ. 8, 232. »Λαὸς ἀάσπετος· καὶ 13, 214 »Ἀάσπετα πήματα· καὶ 7, 193, »Ὕδωρ ἀάσπετον, καὶ 3, 673. »Ἀάσπετα νηήσαντες ϑοῦρον, πολλὰ καὶ μεγάλα σχισμένα ξύλα ἐπισωρεύσαντες.

*Ἀάστονος (ἄστονος, διπλῇ στερήσει). Ἀναστενάζων, ἀνεύφραντος, Ἡσυχ.

*Ἄαστός, ἡ, ὁν. Ἀβλαβὴς· ἀναμάρτητος, Ἡσυχ.

Ἀάσχετος, ου, ὁ, ἡ, (σχέσμαι, καὶ α στερητ. καὶ α ἐπιτατικ.). Ὁ λίαν ἀκράτητος, ἄγαν ἀκατάσχετος, ἀνυπόφορτος, πολλὰ σφοδρὸς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὄσχετος· ὡς, »Μητρὸς σοι μένος αἰὲν ἀάσχετον, Ἰλ. Ε, 892. καὶ, »Πένθος ἀάσχετον, λίαν ἄσχετον, ἄγαν ἀκατάσχετον, ἀπαρηγόρητον, Ἰλ. Ω, 708.

*Ἀάτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, ἄτη, Αἰολ. αὐάτα.

Ἄαται· γ'. πρόσωπ. παϑητ. ἐνεστ. Ὁριστ. ἐκ τοῦ, Ἀάω. Κορένυνται, χερταίνει, Ἡσιόδ. Ἀσπὶς, 101. »Καὶ κρατερὸς περ ἐών, ἄαται πολέμοιο.

Ἀάταλος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἄσαι, κορέσαι), παρ' Ἡσυχ. ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος.

*Ἄάτη, ἡ, τύποι κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ, ἄτη, Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. (υυ–)

Ἄατος, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἄτος (ἄω, ἄσαι, κορέσαι). Ἀκόρεστος, ἀχόρταγος, μετὰ γεν. Ἡσ. Θεογ. 714. λέξ. ποιητ. 2) ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἄτη, ὁ ἄνευ ἄτης, ἀβλαβὴς· ὁ μὴ βλαπτόμενος (χαλνώμενος), ὡς παρ' Ἀπολλ. »Ἡράτος ἄατος, ἀντὶ, κατὰ κράτος, ὁ ἐξ ὅλου ἀβλαβὴς, καὶ Εὐσεβ. Εὐαγγ. προπ. 9, 22. σ. 428. 3) πολυβλαβὴς, χαλεπὸς, ὁ κατὰ πολλὰ βλαπτικὸς, κατ' ἐπίτασιν τοῦ Α, Ὀδυσ. Χ, 5. »Ἀεθλος ἄατος, ὁ ψοβερὸς ἀγὼν· καὶ Ἀπολλ. Ἀργον. Α'. 469. »Ἄατος ὕβρις ἀποίνη, ἡ ἄγαν βλαπτικὴ ὕβρις. (Κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1, σ. 229 κτ. 2, σ. 133. ἡ κυρία σημασία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ πρώτη, ἀχόρεστος· ἀάατος δὲ, ἀπαράβατος· τὸ δὲ παρ' Ἀπολλ. Ῥ. ἄατος γραπτέον ἀατὸς παρὰ τὸ ἀάω· ὅσον δὲ περὶ τοῦ μέτρου, τὸ μὲν ἄατος, ἀκόρεστος, υυυ, τὸ δὲ ἄατος, ἀβλαβὴς, υ–υ, τὸ δὲ ἀατὸς, βλαπτικὸς, υ–υ.)

Ἀάτυλος, η, ον. Ἀβλαβὴς, ἀζημίωτος, Ἡσύχ. τῆς αὐτῆς πηγῆς μὲ τὸ ἄατος καὶ ἀατός.

Ἀάτω. Μ. ἀσω. Ζήτει, Ἄτω.

Ἀάω, ἀόρ. α'. ἄασα, ἄσα, καὶ ὡς Ἀποϑ. Μέσ. ἀάομαι, ἀόρ. α'. ἀασάμην, συγκ. ἀσάμην, καὶ κατὰ συγκ. τὸ ᾱ. πρόσ. ἄσατο, Ἰλ. Τ, 95. Ἐκ τοῦ παϑ. μόνον ὁ α'. ἀόρ. ἀάσϑην. Σημαίνει δὲ κυρίως, βλάπτω (σωματικῶς), ϑηλεῖσθαι, λαβόνω, χαλῶ, ζημιῶ, φϑείρω· συνών. φϑείρω, βλάπτω κατὰ τὰς φρένας· μαραίνω, ἐξαπατῶ, Ὁμ. »Ἀασάν με ἕταροι κακοὶ καὶ ὄπιεσιν, Ὀδ. Κ, 68. »Ἀσέ με δαίμονος αἶσα κακ-

και φιος», Ὀδ. Λ, 61. πρβ. Φ, 298. «Ἄτη, ἡ πάντας ἀᾶται (Ἰλ. Τ, 91. 129.)», ἡ ὁποία κρημνίζει ὅλους εἰς ἐξαπάτην καὶ δυστυχίαν. Παρ' Ὁμ. ἀπτῶσις, μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τοῦ, φρενί, θυμῷ, σημαίνει, λανθάνων, ἀπατώμενος. «Ἄασατο θυμῷ (Ἰλ. Λ, 340)», ἤτον συγχεχυμένος, ἠπατημένος τὸν νοῦν. Καθόλου, εἰ τύποι τοῦ παθ. κεῖνται ἀντὶ τοῦ, λανθάνω, σφάλλω καὶ βλάπτομαι ἀπατώμενος, Ὁμ. Ἰλ. Α, 116. «Ἀπάτημεν, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ὅτι ἐπραξα μωρά, ἔσφαλον, οὔτε ἐγὼ ἀρνοῦμαι. Ἡσ. Ε. 281. «Νηκεστον ἀάσθην, ἀνιάτως ἐβλάβη· πρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 223. κτ. (καὶ τὰ εἰς Ἀλφα εἶναι, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ποτὲ μὲν μακρά, ποτὲ δὲ βραχέα· ἔχουσι δὲ παρ' Ὁμ. τὰ μέτρα ταύτης τῆς λέξεως ὡς ἀκολούθως· ἄασας, ∪∪∪, ἄασεν, -∪∪, ἄασαν, --∪, ἀασάμην, -∪∪-, ἄασατο, ∪-∪∪, ἀάσθεις, ἀάσθην, ∪--, ἐν δὲ ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 247. καὶ ---)

Ἀάω, ἄασω, ἕτερος τύπος τοῦ ἄω. Κορέννυμι, χορτάζω, μετὰ γενικ., ἄθεν τὸ γ'. παθ. ἄασαι· ἴδε ἀνωτέρω. (∪∪-)

Τὸ Α μετὰ τοῦ Β.

*Ἀβ, παρ' Ἡσυχ. ὁ Γορπιαῖος μήν, ὁ Ἰούλιος. Λέξ. Ἑβρ.

*Ἄβα. Τροχός, ἡ βοή, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ ἀύω, αὐη, ἄβη, ἄβα. Κατὰ τὴν Κιβωτόν, ἀντὶ τροχός, γραπτέον, ἠχος ἢ τάραχος.

*Ἄβα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἥβη, Θεοκρ. 1, 44.

*Ἀβαδδών (ἐκ τοῦ Ἑβρ. אבדון). Ἀπώλεια, ὄλεθρος, Ἀποκαλ. 9, 11, ἔνθα ἑρμ. ἀπολλύων καὶ λέγεται ὄνομα τοῦ ἀγγέλου τῆς ἀβύσσου.

*Ἀβαθής, ὁ, ἡ. Ἀνιδιής ἔτι τοῦ περιπατεῖν, Εὐσταθ. Προλ. εἰς Ἀποστ. πράξ. 404. «Οἷά τις παῖς ἀβαθής».

Ἄβαζος, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἀλλὰ σιωπῶν, ὡς βωβὸς καθήμενος. ταυτὸν καὶ Ἀβακής, καὶ Ἀβακήμων· ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι, τοῦ λέγειν, ἡσυχος, Σουϊδ.

*Ἀβάθ, παρὰ Κυπρίοις, διδάσκαλος, μαίστωρ, ἐκ τοῦ Συρ. ἀμπ, καὶ Χαλδ. Ἀββᾶς.

Ἀβαθής, ἐος, ὁ, ἡ, τό - ές (βάθος). Ὁ μὴ ἔχων βάθος, μὴ βαθύς, καὶ ἐπικόλαιος, ὡς, πλάτος ἀβαθές, ἐπιφάνεια ἀβαθές, τραύματα ἀβαθῆ, φάλαγξ ἀβαθής.

Ἀβάθματα. Εἶδος γλυκυτμάτων κατατετευχασμένων, οἷον πλακούντων καὶ ὀπωρῶν, ἅ τινα φέρεται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευθῆναι, Ἡσυχ. 2) = στρέμματα· ἔστι δὲ στρέμμα, τὸ ἐστρεβλωμένον (στραμπουλισμένον) μέλος.

*Ἀβαθμίδωτος, ὁ, ἡ (βαθμίς) Μὴ διακεκριμμένος μὲ βαθμούς, Ἀθαν. ὁμιλ. τόμ. β'. σ. 434.

*Ἄβαθρος, ὁ, ἡ· τό - ον (βάθρον). Χωρὶς βάσιν, χωρὶς θεμέλιον, Πιστεύ. περὶ Μ. Ο. 119. «Στύλων ἀβάθρων», (∪∪∪)

Ἀβακέω, ὦ, Μ. ἡτῶ. Παρ. ηκα. οὐδέτ. (ἐκ τοῦ, ἄβαξ, τό, ἄλαλος). Ἀτυνετῶ, εἶμαι, φέρομαι ὡς ἓν μωρὸν παιδίον, ἄβαξ, ἄλαλος, ἄφωνος, δὲν ἠξεύρω νὰ ὁμιλήτω· ἢ εἶμαι, ὡς αὐτό, παιδιακός, ἀδῶος· καθόλου, δὲν ἠξεύρω δι' ἄγνοιαν τί νὰ εἴπω, σιωπῶ δι' ἄγνοιαν, ἀγνοῶ, Ὀδ. Δ, 249. «Ἀβάκησαν πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων». Ὁ Εὐσταθ. σ. 1494, 61. λέγει. «Ἔστι δὲ ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τί βάζειν, ἀλλ' ἀπορεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ». (Ἐκ τοῦ βάζω, βέβακται, βακτός, ἀβακτῶ, καὶ ὑπεξαιρέσει τοῦ τ, ἀβακῶ.)

Ἀβακής, καὶ Ἀβακώς, Ἐπίρ. Πρᾴως, ἡσύχως. «Ἀβακέως εὐδοντι», Ἔτυμ. 2) ἀσυνέτως, ποιητ.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ· ταυτόν, τῷ, Ἀβακής.

*Ἀβακηνός, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλήτας γυναικί, Κυριλλ. Τιτμ. Βεκκερ. Ἀν. 1. σ. 323.

Ἄβακής, ἐος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄλαλος, βουβός· μωρὸς ὡς βρέφος· ἡσυχος· ἄπειρος· ἀδῶος· ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, Σαπφὼ 41. «Ἀλλά τις οὐκ ἐμοὶ παλίγκοτος ὀργὰν, ἀλλ' ἀβακὴ τὰν φρένα ἔχων, τοῦτ' ἔστι, δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως θυμώδης, ἀλλ' ἔχω ἥσυχον καὶ ἥμερον καρδίαν ὡς βρέφος· ὅθεν Ἡσύχ. ἀφελῆ, ἀσύντετον, ἡσύχιον, ἄπειρον, ἀδύνατον, ἄκακον, ἐξηγεῖ· πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἰδιώματα τοῦ ἀκάκου βρέφους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἄφακες καὶ Ἀφῆνες, ἀντὶ Κώφεις· ὅθεν

Ἀβακίζω, Μ. ἰσω. ταυτόν τῷ Ἀβακέω. Παθ. ἀβακίζομαι, ὅθεν ἀβακιζόμενος, ἡτυχος, οὐχὶ ταραχώδης, ὡς παρ' Ἀνακρ. λείψ. 35, 5. σ. 368. ταυτόν ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαπφοῦς, «Ἀβακὴ τὰν φρένα ἔχω». Ζήτ. Ἀβακίου.

Ἀβάκιον, ου, τό, Ὑποκορ. τοῦ, ἄβαξ. Ἀγγεῖον πρόχειρον εἰς τὸ φέρειν ὀφώνια, Πολυδ. 10, 105. 2) πανίς, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, γίνονται οἱ λογαριασμοί. 3) σανὶς μαθηματική, ἴδε ἄβαξ. 3) ταυτόν τῷ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ Ἀττ. μάκτρα, σκαφίδι, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον. Πλημ. ἀβάκια, τὰ, καὶ τόποις τὶς ἐν θεάτρῳ οὕτω λεγόμενος, Σουϊδ.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, ὑποκορ. Μικρὸς ἄβαξ. 2) καὶ τὰ πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκεινται, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Χ, σ. 1927, 61. τὸ λεγόμενον μωσαϊκόν· ἴδε καὶ ἄβαξ.

*Ἀβακλή, ἡ. Ἄμαθα, Κυριλλ. Τιτμ.

*Ἀβακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων ἀβακος, Σχολ. Θεοκρ. 4, 61. «Σκεῦος ἀβακοειδές».

*Ἄβακτον, καὶ ἄβυκτον, παρ' Ἡσυχ. τὸ μὴ μακαριστόν.

*Ἄβακτος, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Σαβάκτης, ὅπερ ἴδε, Ἐπιγρ. Ὁμ. 14, 9.

Ἀβάκχευτος, ὁ, ἡ (βακχεύω). Ἀλλότριος τῶν τοῦ Βάκχου ἑορτῶν, ὁποιος δὲν λαμβάνει μέρος, ἢ δὲν ἔχει χώραν εἰς τὰς ἑορτάς, ἢ εἰς τὴν μανίαν τοῦ Βάκχου· ἢ κακῶς βακχεύων, μὴ πρέπων εἰς Βάκχον· καθόλου, ἄμοιρος χαρᾶς, Εὐριπ. Ὀρ. 319. «Ἀβάκχευτον αἱ θίασον ἐλάχετε, ὅ ἐστιν, οὐ πρέποντα τῷ Διονύσῳ, ἄμοιρον οἶνου, καὶ συμποτίων, κακοβάκχευτον. «Ἀβακχευτος τράπεζα (Νόνν. Παράφρ. 14, 34. ἐκδ. 1627.)», ἀντὶ, οἴνου ἄμοιρος.

Ἄβαλε (βάλλω), κυρίως εἶναι, ἃ βάλε· ταυτόν τῷ εἶδε (ἴδωτα), γένοιτο, μετὰ Εὐκτικ., Ἐπιγράμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὁριστικ., ὡς παρὰ Καλλιμ. λείψ. 455. «Ἄβαλε μηδ' ἀβόλησαι· καὶ μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ὡς τὸ, ὤφελε, Ἐπ. ἀδ. 396. «Ἄβαλε μήτε κείνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ὑπὲρ πελάγευσα. 2) ἐπίρρ. σχετλιαστικόν, παρὰ τὸ βάλλω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀντὶ τοῦ φεῦ! βαβαί! «Ἄβαλε, χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου, Ἰακ. Α. Π. σ. 251. εὑρηται καὶ ἀοτ. συντασσ. «Ἄβαλε τῇ ἀνθρωπότητι, φεῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος· «Ἀβάλεσοι, Στέφανε, εἰδωλολατρήσαι», Ἐ. Μ. σ. 1, 53. ἢ καὶ ἁπλῶς, «Ἄβαλε· ὅτι καὶ ὑμεῖς, ὡς κύνες λυττῶντες, κατεμαίνεσθε αὐτοῦ», Ἁγ. Γρηγορ. Θεωρ. σ. 25. Εὑρηται καὶ ἄβαλαι γραφόμενον, ὡς· «Ἄβαλαι τοῦ ἀπολογεστάτου συμποτίου», Θεοδ. Στουδ. 260. εὑρηται δὲ γραφόμενον καὶ ἄβαλε.

*Ἄβαλις, ἡ, παρ' Ἡσυχ. μοχληρὰ ἐλαία.

Ἀβαμβάκευστος, ὁ, ἡ. Ἄνευ βαμβακίας, φαρμακίας ὤν, ὅθεν τροπικ. παρ' Ἀθην. 4, 143. κεφ. 22. «Ἀβαμβάκευστα τῇ κρίσει (τοῖς ὀρφανοῖς) παρατίθεται», τοῦτ' ἔστι, σιτία ἄνοστα, ἢ ποτιπά, ἄνευ μαγγανείας καὶ ἀρτύματος· βέλτιον δὲ γραπτ. ἀβαμβάκευτα.

*Ἀβάναυστος, ὁ, ἡ· Κωνστ. Ἀποστ. 2, 3. Καll. (∪∪-), καὶ ἐπίρρ. ἀβαναύσως. Ὧν ἄνευ ῥυπαρίας καὶ αἰσχρότητος, Κλημ. Ῥωμ. πρὸς Κορ. 1, 44. σ. 104.

*Ἀβανή, λέξ. Ἑβρ. Ζωὴ τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, Ἰωσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. γ'. 7. §. 2. τόμ. α'. σ. 140.

*Ἀβάντασις, λέξ. ποιητ. κατὰ μετάθ. καὶ ἐπένθ. τοῦ τ, = ἀνάβασις, Ἡσυχ.

Ἄβαξ, ακος, ὁ (ἐξ οὗ, ἀβακίσκος, καὶ ἄβακος καὶ τὸ Λατιν. abacus). Σανίδιον, πίναξ ἀριθμητικός, ὁ Πυθαγορικὸς καλούμενος· πᾶσα σανὶς, τράπεζα, διὰ νὰ λογαριάζῃ τις μὲ ψήφους (λιθαρίκια), ἴδε τημ. 3. 2) τὸ κυβευτικὸν σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουσι τοὺς κύβους (ἢ τὴν δάμαν.) «Σανὶς πεττευτική», Εὐσταθ. Ὀδ. Α. σ. 1397, 50., ταυτόν τῷ, «Σανὶς κυβευτικὴ (ταυλί). 3) ἡ μαύρη πέτρα, ἐφ' ἧς καταγράφουσι μαθηματικὰ διαγράμματα, ἤτοι ἀριθμούς, γραμμὰς ἢ ἄλλα σχήματα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον σποδὸν ἀντὶ κόνεως διὰ νὰ σημειώσωσι εὐκόλως τὰ σχήματα ἢ νὰ τὰ σβύνωσι, Εὐσταθ. Ἰαμβλιχ. βίος Πυθαγ. 5. σ. 54. ἐκδ. Kiessling. καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ ὑποκ. τοῦτον ἐστὶν ἄβακιον, ὡς παρὰ Πλουτάρ. εἰς Κάτ. «Καταβαλὼν ἀβακιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον». 4) ἐκ τοῦ βαστάζω, τράπεζα, σανὶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον διάφορα ἀγγεῖα, ὡς ἐπιτοπλειότον ἔθος καὶ ἐπιδείξεως χάριν (τουρκ. ταβλᾶς). 5) καντήριον. 6) ἀγγεῖον μαγειρικὸν στρογγύλον, Πολ. 6, 84. 7) κατὰ Coel. Rhodig. Lect. Antiqu. 24, 12. ἐκαλεῖτο ἄβαξ, τὸ σῶμα καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ. 8) τόποις τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Βασίλ. Σελευκ. εἰς βίον ἁγ. Θέκλας, 1. σ. 266. ἐκδ. Παρισ. 9) σανίδιον, ἢ τραπέζιον, ἐφ' οὗ διὰ ψήφων ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιοὶ, Πολύβ. Ε', 26. «Οὐτως γὰρ εἶπεν οὗτος παραπλήσιαις ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοισι». Τὸ ὑποκορ. ἀβακίσκος λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκ λίθων παντοίων κατατετευχασμένων, ὡς Μοσχίων παρ' Ἀθηναίῳ 5, 10. «Ταῦτα δὲ πάντα ἐκ πασῶν εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων». τὸ αὐτὸ καὶ Εὐσταθ. ἔνθα ὁρᾶτό, «Ἀβακίσκος· ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ, καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ποικίλων, ὅτι ὧν στρώνουσι τὰ ἐδάφη, ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξι· ἐμβεβλημένα λιθάρια τετράγωνα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς γεωμετρικοῦ σχήματος, εἰς τὸ ἔδαφος, ἔργον μοσαϊκὸν κατὰ τοὺς νῦν λεγόμενον. Ζήτ. καὶ, Ἀβακίσκος.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός, σιωπηλός· καὶ, ἀσύντετος, Εὐσταθ. (∪-)

Ἀβάπτιστον, τό (οὐσιαστικ.). Ὄργανον χειρουργικὸν, τρύπανον, ἀρίδα, ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτῃ κατὰ τὰ πληγώματα τοῦ κρανίου τὴν μεμβράνην τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην. Παῦλ. Αἰγιν. Ζήτ. Τρυπανον.

Ἀβάπτιστος, ὁ, ἡ (βαπτίζω). Ὁ μὴ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, ὁποιος δὲν βουτᾷ (βουλᾷ), ἀλλὰ πάντοτε πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀβύθιστος, ὡς ὁ φελλός, Πλιν. Πῦρ. 2, 146. Ἀβάπτιστός εἰμι, φελλός ὡς, ὑπὲρ ἅρκος ἅλμας. «Ἀβάπτιστος ψυχὴ (Βασίλ.)», ἀπτόητος, ὀρθή, στερεά, ἢ μὴ βυθιζομένη εἰς φόβον. 2) ὁ μὴ φωτισθείς ἔτι διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος, ὁ μὴ βεβαπτισμένος, ὁ μὴ Χριστιανός, Ἑκαλησ. «Ἀκμὴν ἀβάπτιστος», μή ἔτι βαπτισμένος (ἔνθα σημειωτέον τὴν λέξιν ἀκμὴν ἀντὶ τῆς σημερινῆς λέξεως ἀκόμη), Γρηγ. Ἀλεξ. βίος Ἰω. Χρυσοστ.

Ἄβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω). Μὴ βουτισθείς, ἀβούτιστος· ἄβαφος· μὴ βεβαμμένος (μὴ βεμμένος). «Ἄβαπτος σίδηρος», μὴ βεβαμμο-

νος εἰς τὸ νερόν, ἀστήμωτος, μαλακός, Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Ζήτ. Βαφή.

*Ἄβαρ, ος, τό. Εἶδος πλακοῦντος παρ' Αἰσχ.

*Ἀβαρβαριστώς, Ἐπίρρ. (βαρβαρίζω). Δίχα βαρβαριτμοῦ, π. χ. διαλέγεσθαι, Ε. Μ. Λ. Ἑλληνισμός.

*Ἀβάρβαρος, ὁ, ἡ. Μὴ βάρβαρος, Σοφ. Λακαιν. λεῖψ. 1. Παρὰ Πολ. 9, 49. «Οὐκ ἀβάρβαρος», ἀντὶ βάρβαρος.

Ἀβαρής, ἐος, ὁ, ἡ, τό -ρές (βάρος, καὶ α στερητ.). Ὅποιος δὲν εἶναι βαρύς, δὲν ἔχει βάρος, ἐλαφρός, Ἀριστοτ. περὶ Οὐραν. Α'. «Τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος». 2) μεταφορ. ὁ μὴ προξενῶν βάρος, μὴ ὀχληρός, μὴ βαρετός, Παῦλ. Β'. πρὸς Κορινθ. 9. «Ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα· ὅθεν, οὐκ ἀβαρές, κομψῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀνεπίφθονον, μισητόν, συγχαμερόν, ὡς παρὰ Βασ. περὶ τοῦ ἁγ. πν. τόμ. β. 209. «Καὶ τοι καὶ τοῦτο οὐκ ἀβαρές», κτ.λ.

*Ἄβαρις, ὁ. Μὴ ἔχων βάρη (πλοῖον), ἠπειρώτης, Ἡσυχ.

*Ἀβαρκεύω, = κομῶ, Μακεδ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φαβ.

*Ἀβαρλέω. Ἀβαρλεῖσθαι, ὅθεν ἀβαρλεῖται, = ταράσσεται, Ἡσυχ.

*Ἀβάρνομαι. Στένω, οἰμώζω, βοῶ, Ἡσυχ.

*Ἀβαρτία, = ἀπληστία, Ἡσυχ.

*Ἄβαρτος, ὁ, ἡ, = ἄπληστος, Ἡσυχ.

*Ἀβαρύ (ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ βαρύ). Ὀρίγανον, Μακεδονιστί, Ἡσυχ.

*Ἀβαρῶς, ἐπίρρ. Ἀνεπαχθῶς, μετὰ χαρᾶς, Σχολ. Φιλ. 574.

*Ἀβάς, παρ' Ἡσυχ. εὐήθης, καὶ, ἡ ἐπιληψία.

Ἄβας, αντος, ὁ. Κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ.

Ἀβασάνιστος, ος, ἡ, τό -στον (βασανίζω). Ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ἡράκλ. Ποντ. ἐν ἄλλῃ. «Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρῖσις ἐρρίπτειτο· ἡ ἀγύμναστος· καὶ, ἀδόκιμος, Ἀντιφ. 2, 26. «Ἀνθρωποι ἀβασάνιστοι», πικρομικὶ ἐπὶ τῶν μὴ εἰδότων τίνα συγγραφὴν ἀκολουθοῦσι. 2) ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος, μὴ βασανιστμένος, ἄνευ τιμωρητικῆς ὀδύνης καὶ λύπης. 3) ὁ μὴ βεβιασμένος, ἤτοι φυσικός, εὔκολος, ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἁλικ.

Ἀβασανίστως, Ἐπίρρ. Χωρὶς δοκιμήν, ἢ ἄνευ ἐξετάσεως, Θουκυδ. Α', 20. «Ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δεχόμενοι». Ἡ λέξις (ἀβασανίστως) παρῆκται ἀπὸ τῆς λίθου βασάνου (ἐξ οὗ βασανίζω), ἥτις δοκιμάζει τὸν χρυσόν, ὁ Σχολ. «Ἀβασ. καὶ ἀκρίτως, ἄβασ. καὶ ῥᾳθύμως, ἄβασ. καὶ ἀνεξετάστως, ἀβ. καὶ κατὰ προπέτειαν, ἀβ. καὶ κατὰ τὴν πρόχειρον ἐκδοχήν, ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως», λέξεις συνώνυμοι. 2) χωρὶς πόνων, Αἰλ. φυτ. Ζ. 10, 14.

Ἀβασίλευτος, ὁ, ἡ (βασιλεύω). Ὁ χωρὶς βασιλέα ὤν· ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. «Θρᾷκες ἀβασίλευτοι».

*Ἀβασιλεύτως, Ἐπίρρ. Χωρὶς βασιλέα· αὐτονόμως.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ, ἡ (βασκαίνω), ἐνεργ. Ὁ μὴ βασκαίνων, μὴ φθονερός· ἀφθονία, εἰλικρινής (ἀνοιχτοκάρδιος). Ἐπίρρ. ἀβασκάνως.

Ἀβάσκαντος, ὁ, ἡ (βασκαίνω). Ἀνεπίφθονος, ὃν οὐδεὶς φθονεῖ· ἢ ὁ μὴ βασκαινόμενος, ὁ ἐκτὸς βασκανίας καὶ φθόνου· ὅποιος δὲν φοβεῖται ἀπὸ βασκανίας· ὅθεν 2) ὡς οὐσ. ἀβάσκαντον, τό· ἐνεργ. τὸ ἀποκρούον καὶ ματαιοῦν τὴν ἐνέργειαν τῆς βασκανίας ἰατρικὸν, amulette.

Ἀβασκάντως, ἐπίρρ. Χωρὶς βασκανίας, Ἐπιγράμ. ἀδ. 91. «Καὶ γὰρ ἀβασκάντως βίον τρίπηχυν ἔχειν», ὡς τὸ τῆς συνῆθ. Νὰ μὴ βασκασθῇς.

*Ἀβάστακτος, ὁ, ἡ. Ἀνυπομόνητος, ἀπειθὴς· παρὰ τὸ βαστακτή.

Ἀβάστακτος, ὁ, ἡ (βαστάζω). Ὁ μὴ βαστάζόμενος, ὃν οὐδεὶς δύναται βαστάζειν διὰ τὸ βάρος, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐβάστασέ τις· μεταφ. ἀνυποφερτος, ὡς, «ἀνάγκη ἀβ.», καὶ, ἀδύνατος νὰ μεταχομισθῇ, ὡς, φορτίον ἀβάστακτον». Ἐπίρρ. ἀβαστάκτως.

*Ἄβαστος, ὁ, ἡ, = ἄβατος, ἀδιάδυτος· τὸ δὲ οὐδ. καὶ, ἄβιαστον, Ἡσυχ.

*Ἀβατάς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἠβητής. (⏑ – –)

Ἄβατος, ὁ, ἡ (βάω, βαίνω). Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ὃν οὐδεὶς δύναται περάσαι ἢ περιπατῆσαι, ὡς «Χώρα, καὶ, ποταμὸς ἄβατος» καὶ ἀκολούθως, ἔρημος· καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσι νὰ πατήσῃ, νὰ περιπατήσῃ· ἢ λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ δρόμων, βουνῶν, ποταμῶν, καὶ τῶν τοιούτων, δυσκόλων νὰ διέλθῃ τις, ἀναβῇ, καὶ συνάπτεται εὐφραδῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀνείσοδος, ἀνώμαλος, ἄπορευτος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, ἀστιβής, ἄτριπτος, δύσπορος, χαλεπός· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ μεταφορ.· ἔτι δὲ ἐπὶ θαλάσσης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπλευσέ τις ἔτι, ὡς παρὰ Πινδ. Νε. 3, 36. «Ἄβατον ἅλαν, ἔνθα, καθὼς ὁρᾷς, ἔστιν ἐν χρήσει καὶ θηλ. ἄβατη, ἀντὶ ἄβατος· σημαίνει δὲ καὶ, δύσβατος, δυσπέρατος. «Ἄβατος Ἑλλὰς (Ἰσοκρ. Νικ.)», εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατό τις νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸν πόλεμον. 2) ἐπὶ ἱερῶν, ἐγκαινιασμένων τόπων, ἀφιερωμένος, ἅγιος· ὅθεν οὐσ. «Ἄβατον», τόπος ἡγιασμένος, ἔνθα οὐδεὶς εἰσέρχεται, Πλούτ. Προῤῥ. Ἑλλ. 300. «Ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός». 3) καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέβη ἀκόμη τις, δὲν ἐκαβαλίκευσεν, ἀκαβαλίκευτος, ὡς, ἵππος ἄβατος· καὶ ἀσυνουσίαστος (ἀβάτευτος), Λουκιαν. Φιλοψευδ. «Ἔλαφος ἄβατος» καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου· τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμηλίου λέχους, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μολυνθῇ ὑπὸ μοιχείας, Συνεσ. Τμν. 8, 42. «Λέχος εὐαγές, ἀθίκτοις ἄβατον πόθοις» καὶ ἐπὶ σώματος μὴ κυρευομένου ὑπὸ παθῶν, ὁ αὐτὸς ὑμν. 3, 546.

Ἀβατόω, ῶ, Μ. ωσω (βατός) ἐνεργ. Κάμνω τι ἄβατον, ἀπεριπάτητον· ἐρημόνω, Ἱερεμ. 49, 20.

Ἀβαφής, ἑτερόκλ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8, 577. ἀντὶ, Ἀναφής.

Ἄβαφος, ὁ, ἡ (βαφή). Ὁ μὴ βεβαμμένος (μὴ βουτυσμένος), ὁ μὴ βαφείς.

*Ἀββᾶ. Πατήρ, Σουίδ. Χαλδ. Δ.

*Ἀββά, παρ' Ἑβρ. ὁ Ἑκατομβαιὼν μὴν τῶν Ἀθηναίων, Ἰωσ. Ἀρχ. 4, 4, 7.

Ἀββαλε, Αἰολικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ, Ἀπέβαλε, ἐκ τοῦ, Ἀποβάλλω· οὕτω καὶ, ἀββάλουσα, ἄββασκε, ἀντὶ ἀποβάλλουσα, ἀπόβασκε, παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 64. πρβ. Βουττμ. Γραμμ. 2. σ. 297.

Ἀβδέλυκτος, ὁ, ἡ (βλεδύττω). Ἀμύσακτος, μὴ βδελυρός, μὴ συγχαμερός· καὶ ὁ μὴ ἄξιος κατάρας. «Καὶ μήν γε φιλῶ γε, καβδέλυκτά μοι ταδεῖ», Αἰσχ. λεῖψ. 118. Μυρμιδ.

*Ἄβδηρα, ων, τά, πόλις τῆς Θρᾴκης.

*Ἀβδηρίτης, ου, ὁ. Ἐγκάτοικος τῶν Ἀβδήρων. Τροπολγ. ἁπλοϊκός, μωρὸς ἄνθρωπος. (ῐ)

*Ἀβδηριτικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀβδηριτῶν, θηλ. ἀνοησία, μωρία, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7, 7.

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβεβαίως, Ἐπίρρ. Ἀκατάστατος, ἀσύστατος, ἀστάθης, μὴ βέβαιος· εὐμετάτρεπτος, εὐμετάβολος· ὡς ἐπὶ τοπλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνίοτε, Πλουτ.

Ἀβεβαιότης, ητος, ἡ. Ἀκαταστασία, ἀστασία, μὴ βεβαιότης, ἐπὶ πραγμάτων ἢ γνώμης.

Ἄβέβηλος, ὁ, ἡ (βέβηλος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πατήσῃ τις· ὅθεν 2) ὡς τὸ, ἄβατος, καθιερωμένος, ἅγιος, ἱερός, ὅπου δὲν ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβῇ ὁ καθ' ἕνας, Πλούταρ. «Ἀβέβηλα, τὰ ἄβατα χωρία, καὶ ἱερά, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεούς», καὶ ἀπαράβατος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεμνημένος. «Ἀβέβηλοι λόγοι», λόγοι, οἱ ἀποῖοι δὲν πρέπει νὰ κοινωνῶνται καθενί.

*Ἄβελ, πνεύμα, Ἡσύχ. Γενεσ. 50, 11.

*Ἀβέλιος, παρὰ Κρητῖν, ἥλιος.

*Ἀβελτέριος, εία, ειον, ἀντὶ ἀβέλτερος, κατ' ἐπέκτασιν, ὡς τὸ ἡμετέριος ἀντὶ ἡμέτερος, παρ' Εὐσταθ. 1930, 32 ἐξ Ἡρωδ. παρ' Ἐ. Μ.

Ἀβελτερία, ας, ἡ. Ἀνοησία, μωρία, ἀνεπιτηδειότης, ἀμάθεια (τρόπον τινὰ ἡ ἀπόστυψις τοῦ βελτίονος). 2) τὸ ἀδιόρθωτον, Πλατ. Μετὰ ταύτης τῆς λέξεως συνάπτονται πολλαὶ ἄλλαι λέξεις, συγγενεῖς σχεδὸν ταύτῃ, π. χ. ἀμαθία, βλακεία, ἀσελγία, ἠλιθιότης, κακία, κακοδαιμονία, μαλακία, μοχθηρία, τύφος, ὠμότης, ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλοις εὑρηται πολλὰ παραδείγματα. (Ὁ οὐχὶ τόσον ἀνάλογος καὶ καλὸς τύπος, ἀβελτηρία, ἐξωστρακίσθη παρὰ τοῦ Ἰμ. Βεκκέρου ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Πλάτ. παντάπασι, μόλον ὅτι παραδέχονται αὐτὸν ὁ Σουίδας καὶ χειρόγραφα.)

Ἀβελτερίας, ὁ· ταυτὸν καὶ Ἀβέλτερος, Σουιδ. ἐξ Ἀναξανδρίδ.

*Ἀβελτέριον, ἡ, ἀβελτήριον, τό, = ἀβελτερία, Lobeck Φρυν. 519.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ. Κενὸς καὶ ἀβέλτερος (τουρκ. ἀχμάκης), μωρὸς, ἀνόητος ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνόν), Κωμικ. λέξις, Σουιδ.

Ἀβέλτερος, ὁ, ἡ· τὸ -ον (βέλτερος). Ὁ τὸ βέλτιον μὴ εἰδώς, ὁ μὴ γινώσκων τὸ καλόν, θηλ. μωρός, ἀσύνετος, ἀνόητος, χαῦνος, εὐήθης, ἀπαίδευτος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203. «Τί καθηδὺ ἀβέλτεροιν;» Ἡσυχάτως ἀβέλτεροι λόγοια, καθ' ὑπερβολὴν ἀνόητοι, Γαλην. Ἐπιδ. τ. 9. σ. 482. «Ἀβέλτερος νοῦς» Σουιδ. Τοῦρῳ. ἀβελτερώτατος. Παρὰ Πλάτ. Φιλῆβ. σ. 48. εὑρηται καὶ ὁ θηλ. τύπος ἀβελτερία. Ἡ λέξις ἀβέλτερος ἀντίκειται τῷ, ἔμφρων. 2) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτέρως, Ἐπίρρ. Ἀνοήτως, ἀπαιδεύτως, χαύνως, Πλουτ.

*Ἀβελτηρία, ἡ, = ἀβελτερία.

*Ἀβένα, ἡ, Ἀβῆνα, ἡ, ἐκ, τοῦ Δατ. habena. Ἡνία, Ζωναρ. σ. 8.

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβιάπτως, Ἐπίρρ. (βιάζομαι). Ὁ χωρὶς βίας γινόμενος· ὡς, «Ἀβίαστος κίνησις» καὶ Διονύσ. Ἁλικ. «Ἀβίαστος χάρις», ἡ χωρὶς βίαν γινομένη, ἤτοι ἐλευθέρα, προαιρετική, ἐθελούσιος· καὶ Δημοσθ. «Τὸ καλὸν ἔστιν αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον», ἑκούσιον· ἡ ἀρετὴ θηλ. δὲν δέχεται βίαν τινά, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνηται θελητικῶς· ἀκατανίκητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ, ὡς, θεοῦ νεῦμα ἀβίαστον· ἐντεῦθεν ἐπὶ θεολογικῆς ἐννοίας, ὅτι ἔχει ἐλευθέραν τὴν προαίρεσιν· καθ' αὐτὸ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ ἑρμηνείας τινὸς λέξεως, γινομένης ὑπὸ τῶν μεταφραστῶν ὄχι μὲ βίαν· ἀντίθ. τῷ, βεβιασμένῃ ἑρμηνείᾳ, Εὐσεβ.

*Ἀβιάστως, ἐπίρρ. Χωρὶς βίαν, ὄχι βιασμένα, Μαρκ. Ἀντ. 7, 68. Ἀριστ. κιν. ζωϊ. ἰ. σ. 708. 2) ἑκουσίως, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἀβίβλης, ου, ὁ, ἡ. Χωρὶς βιβλία ὤν· καὶ ὁ μὴ ποθῶν τὰ βιβλία, μὴ φιλολόγος. Ὁ τύπος ἄβιβλος ἐστὶ νεώτ. τύπος, μὴ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Ἄβιβλος, ὁ, ἡ, = ἀβίβλης.

*Ἄβιοι, ων, οἱ. Θρακικὴ ἢ Σκυθικὴ φυλή, κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ν, 6. (ῠυ –)

Ἄβιος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ χωρὶς βίον, ὁ μὴ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, πτωχός, ἀκτήμων. 2) πλούσιος, πολύβιος, ὁ πολὺν βίον κεκτημένος (τοῦ Α ἐπιτατικοῦ σημαίνοντος), Ἀρποκρ. «Τὸν ἄβιον, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ, πολὺν βίον κεκτημένον, ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἄξυλον ὕλην

λέγει, τὴν πολύξυλον· καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦσί τινες, πλὴν ἐσφαλμένως, τὸν στίχον τοῦ Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ν, 6. 3) = ἄβιοτος, Πλατ. 4) τί, τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιζήσῃ, νὰ ζήσῃ πάσχων αὐτό, π. χ. «Ἰσχὺν ἄβιον», Πλάτ. Νομ. ρ. σ. 873. Τινὲς ἐξηγοῦσιν, ἀλλὰ δίχα λόγου τινὸς εὐλόγου, τὴν λέξιν ταύτην καὶ, ἄνευ βιοῦ, τόξου ὤν, δηλ. εἰρηνικός, καὶ, μὴ βιαζόμενος, βίαν οὐκ εἰδώς, Valck. Ἀδων. σ. 215· ἴδε καὶ Ἄβιοτ.

*Ἄβίοτος, ὁ, ἡ, = ἄβίωτος, ἄβιος, ποιητ.

*Ἀβιωτοποιός, ὁ, ἡ. Καθιστῶν, ποιῶν τὴν ζωὴν χαλεπήν, πικράν, Σχολ. Κύρ. Ἱππ. 823. 871.

Ἄβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω). Χωρὶς ζωῆς, ὁ μὴ ζῶν, μὴ βιώσιμος, μὴ ζώσιμος, ἢ, ἐν ᾧ ζῇ τις δυστύχως καὶ κακῶς. «Ἄβίωτος βίος», παρὰ Δημοσθ. 557. καὶ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 969. ἡ δυστυχῶς διανυομένη ζωή, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀνυπόφερτος ζωή, ζωή, ἡ ὁποία τῷόντι δὲν εἶναι ζωή, Ἰακ. Α. Π. 3, 2. σ. 232. Ξενοφ. Παιδ. γ'. 3, 24. «Ἀλγεινὸς καὶ ἄβίωτος αἰὼν, ὅ ἐστι, ζωὴ πενιχρά, ἄτυχος καὶ ἀνυπόφερτος. «Ἄβίωτον», ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ, ἄβιωτος βίος, ὡς παρ' Αἰτιχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ἄβίωτον ἡγητάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται ὠφοδοσίαις», δηλ. μὴ βιώσιμον, ὅ ἐστιν, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν στερηθῇ τῆς ὠφοδοσίας, δηλ. τοῦ λαμβάνειν ὥρας. Παρὰ Πλάτ. Νομ. 11. σ. 926. «Ἄβίωτον ζῆν», ἀντὶ ἄβίωτος ζωή, ἄβίωτος βίος. Παρὰ Λουκ. Νεκρ. διάλ. 13. ἀβίωτα, ἀντὶ ἀβίωτον. π. χ. «Ἄβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποβαλόντι», δὲν ἤθελον νὰ ζήτω ἀφ' οὗ σὺ ἀπέθνῃς. «Ἄβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῄς, εἰμή . . .» λέγεις, ὅτι δὲν σοὶ ἀρέζει ἡ ζωή, ἂν δὲν . . . «Ἄβίωται» λέγονται καὶ τὰ ἄψυχα ζῶα.

Ἀβιώτως, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἄβίωτος. Μὲ μῖσος τῆς ζωῆς, οὕτως, ὥστε βιρύνεταί τις ἢ ἤθελε βαρεθῇ τὴν ζωήν του, Πλούταρχ. Σολ. «Αἰσχρῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθητκα». «Ἀβιώτως ἔχειν», σημαίνει ἤτοι, νομίζω ὡς μὴ ἄξιον ζωῆς τί, ἀντὶ τοῦ, ἄβίωτον εἶεσθαι τὸν βίον, ὡς «Ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλιος», ἢ, εἶμαι εἰς κίνδυνον ζωῆς, π. χ. «Νοσῶν, ἀβιώτως ἔχειν ἐδόξεν αὐτῷ».

Ἀβλάβεια, ας, ἡ. Ἔλλειψις βλάβης, ἡ ἀβλαβὴς κατάστασις τινός, τὸ εἶναί τι σῶον, ἢ διατήρησις, ὡς, ἡσυχικὸς ἀβλάβειαν· καὶ ἀποζημίωσις. 2) ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, ἀβωότης, ἀκακον, ἠθικ. καὶ φυτ. ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις δὲν βλάπτει τινά, Κικ. Τουσκ. 3. 8.

Ἀβλαβέως, ἐπιρ. = ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβής, ές, ὁ, ἡ· τὸ -ές (βλάβη, βλάπτω) ἐνεργ. Ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν, ἀβωός, ἄκακος, «Ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς», Πλατ. Νομ. 2. β) ἐμποδιστικὸς τῆς βλάβης, ὡς παρὰ Θεοκρ. 24, 96. «Ἀβλαβὲς ὕδωρ», καθαρόν. 2) παθ. μὴ βεβλαμμένος, σῶος, ἀπαράβατος, ὡς παρὰ Θουκ. 5, 18. 47. «Σπουδαὶ ἄδολοι καὶ ἀβλαβεῖς», καθ' ἣν ἔννοιαν ἐκοῦται κυρίως ἡ καταχρηστικῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀμίαντος, ἁγνής, καθαρός, ἄδολος. 3) ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐν ταὐτῷ, μετὰ γενικ. «Ἀβλ. τοῦ ἁρπάσαι τε καὶ παθεῖν», Πλατ. Νομ. 2. σ. 953. Τὸ ὑπερθ. Ἀβλαβέστατος, Ξενοφ. Λακ. ε'. «Ἀβλαβέστατός τε καὶ ἥδιστον ποτόν» καὶ Ἐπίῤῥ. Ξενοφ. Παιδ. ς'. «Ὡς ἂν ἀβλαβέστατά τις . . . ψύχοι».

*Ἀβλαβί, = ἀβλαβῶς Χοιροβοσκ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 77. 32 Φκβωρ. Ἔκλογ. (παρὰ τὸ ἀβλαβία, ἐν ᾧ τὸ ταυτόσημον ἐπίῤῥ. ἀβλαβεῖ παρὰ τὸ ἀβλάβεια.)

*Ἀβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀβλάβεια· ἐν τῷ πληθ. «Ἀβλαβίαι νόσοιο», Ὅμ. Ὁμ. Ἑρμ. 30.

Ἀβλαβῶς, Ἐπίῤῥ. Ἄνευ βλάβης, Πλούταρ. «Κοιμᾶσθαι καὶ πίνειν ἀβλαβῶς τῇ γαστρί». 2) παθητ. χωρὶς νὰ βλαβῇ τις, Ἡσιοδ. Ἀσπιωπ. 10, 8. σ. 400. καὶ, ἀπαραβάτως, Θουκ. 5, 47. «οὕτω τοὺς Ἀβλαβῶς αὖθις, λέγεται, ζῶα τινα, ἐν τινι καιρῷ τοῦ χρόνου κεκρυμμένα ἐν σπηλαίοις δίχα τροφῆς. Ἔπε. Ἀβλαβέως, Ἐπίῤῥ. τὸ αὐτό, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 83. «Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα καλὰ χρύσεια», δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζωνται.

Ἀβλάκουντος, ἀντὶ, Ἀπλάκουντος.

Ἄβλαπτος, ὁ, ἡ· ταὐτόν, τῷ, Ἀβλαβής, Νικήτ. Θ. 488.

Ἀβλάπτως, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, Ἀβλαβῶς, Ὀρφ. Ὕμν. 64, 10. Ἑρμανν.

Ἀβλαστέω, ὦ. Μ. ἤτω. Εἶμαι ἄβλαστος, δὲν βλαστάνω, δὲν καρποφορῶ, ἢ, κακοβλαστάνω, Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 20, 5.

Ἀβλαστής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἀβλάστητος, ὁ, ἡ. Μὴ βλαστάνων πλέον, μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, Θεόφ. Αἰτ. Φ. 1, 3, 2· καὶ τροπικ. παρὰ Βασιλ.

Ἄβλαστος, ὁ, ἡ· τὸ -ον (βλαστάνω). Χωρὶς βλαστόν, καὶ καρπόν· ἢ ὁ κακῶς βλαστάνων, Γεωπον. καὶ Θεόφρ. ἐν χρήτει καὶ μεταφ., ἀντὶ τοῦ, ἄχρηστος, ἀνωφελής. «Ἄβλαστὴ καὶ ἀκίνητα», λέγονται φυτά τινα, τὰ ὁποῖα προτιμοῦσι τὸν καιρὸν τῶν διὰ νὰ βλαστήσωσι.

*Ἀβλασφήμητος, ὁ, ἡ. Μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας, Κωνστ. Ἀποστολ. 2. 13. καὶ Γρηγ. Νυσσ. ὁμ. εἰς 40 Μάρτ. Γ'. σ. 206.

Ἄβλαυτος, ὁ, ἡ (βλαυτή). Ἀνυπόδητος, ὁ γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας (ὑποδύτους), Ὀππιαν. Κυν. 367. «Ἄβλαύτοισι πόδεσσιν».

Ἀβλεμέως, Ἐπίῤῥ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως, μαλακῶς, βραδέως· καὶ ἀκρατήτως, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ τις νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, Πανύασις, Λεῖψ. 6, 8. «Ἀβλεμέως πίνων· ποιητ. (παρὰ τὸ μέλω, ἀμελέως, καὶ κατὰ μετάθ. ἀλεμέως, καὶ ἐπενθέτῳ τοῦ β, ἀβλεμέως.)

Ἀβλεμής, ές, ὁ, ἡ· τὸ -ές (βλεμεαίνω). Ἀδύνατος, ἀσθενής, χωρὶς ἰσχὺν ἢ τόνον, χαῦνος, παρειμένος. «Ἵππου ἀβλεμεῖς καὶ νωθροῖα», Σουϊδ. «Ἀβλεμὲς προτρίπτεια», Λογγ. 29, 1.

Ἀβλεννής, ές, ὁ, ἡ· τὸ -ές. Ἄνευ φλέγματος, χωρὶς βλέννας, Ἀθήν. 8. σ. 355.

*Ἀβλεπέω. Τυφλώττω, ἀμβλυώττω, Κύρ. Ἱερογ. 187. Ἀθηνον. 1, 843. Koll.

Ἀβλεπής, ές, ὁ, ἡ (βλέπω). Ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός, ποταπός, οὐτιδανός, φαῦλος, Ἡσυχ. καὶ Ἀπολλ. Λεξ.

Ἀβλεπτέω, ὦ, Μ. ἤτω (βλέπω καὶ α στερ.). Δὲν βλέπω, γυρίζω ἀλλοῦ τὰ ὄμματα καὶ δὲν θέλω νὰ κυττάξω δι' αἰτίαν τινά, Σουϊδ. 2) κακῶς βλέπω, ἀμβλυώττω· ὅθεν, ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, Παλύβ. ἐν τοῦ ΚΗ'. λεξ. καὶ μεταφ. πολλάκις ἐν χρήτει παρ' Εὐσεβίῳ, ὡς «Ἀβλεπτεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν». «Καὶ ταῦτα σφόδρα ἀβλεπτῶν εἰρήκεσαν, ἀντὶ ἀπερισκέπτως· ὅθεν

Ἀβλέπτημα, τος, τό. Σφάλμα, πταῖσμα, ἁμάρτημα, = παράραμα, δηλ. τὸ ἄνευ βουλῆς πραττόμενον, Σουϊδ. Στοβ. καὶ Βενκ. Ἀν. σ. 321.

Ἀβλεπτής, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀβλεπτῶν, παρ' Ἡσυχ.

*Ἄβλεπτος, ὁ, ἡ (ἀβλεπτέω). Μὴ βλεπόμενος, ἀόρατος, ἀμφ.

Ἀβλέφαρος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων βλέφαρα, ἢ ὀμμάτια, ἐπὶ γραός, Ἰακ. Α. Π. 11. 66. σ. 340.

Ἀβλεφία, ας, ἡ. Τὸ βλέπειν κακῶς, τυφλότης, ἀμβλυωπία, Θεοφυλακτ. ἐπ. 10. Βίος ἁγ. Νείλου, σ. 167. Ἅγ. Βασ. ἔστι δὲ καὶ λέξις θεολογική, ὡς καὶ τὸ, ἀγνωσία, μεταφρ. ἐκλαμβανομένη, ὡς «ψυχῆς ἀβλεφίαν, πώρωσις καρδίας». «Ἀπὸ γὰρ αὐτῶν πᾶς ἀβλεφίας σκότος», ἁγ. Ἀνδρ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατρ. ἔτι δὲ, ἀτεφία.

Ἀβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (βάλλω) παθητ. Ὁ μὴ βληθείς, ὁ μὴ ῥιφθείς, Ἰλ. Δ, 117. «Ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν ἄβλητα», τὸ μήπω βεβλημένον βέλος. ἐπομ. νέος ἔτι, ἀμεταχείριστος· ὑγιὴς δὲ καὶ, κακόβλητος. 2) ἐνεργ. ὁ μήπω βαλών, ἤτοι ἐπιτυχών τινος. Λέξ. ποιητ.

Ἄβλητος, ὁ, ἡ (βλητός, βάλλω). Μὴ ἐπιτυχηθείς, μὴ κτυπηθείς ὑπό βέλους ἢ ῥιπίσματός τινος, μὴ πληγωθείς ὑπ' αὐτοῦ, ἄτρωτος, ἀπλήγωτος, Ἰλ. Δ, 540. «Οἵτις ὅτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος νηλέι χαλκῷ», μὴ πληγωθείς οὔτε ἀπὸ μακρὰν, οὔτε ἀπὸ πλησίον.

Ἀβλητικής, ές, ὁ, ἡ· τὸ -ός (βλητική). Ἀμοιρος τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, οὐ βληχώμενος, μὴ βελάζων, καὶ μετων. χωρὶς πρόβατα. «Μισήσας ἐπαύλιον ἀβλητικὲς», χωρίον (μάνδραν), ἔνθα δὲν ἀκούεται βέλασμα προβάτων, Ἰακ. Α. Π 2, 34. ὡς καὶ τὸ, Ἀμύκητος, ποιητ.

*Ἀβληχρής, ές, ἡ, τό -ές, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀβληχρός, Νικ. Θ. 885.

*Ἀβληχροποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὁ ἀβληχρόν, ἤτοι ἀσθενῆ, ἀδύνατον ποιῶν, ἀσθενοποιός. «Θάνατος ἀβληχροποιὸς» (Βύσσιος. 1676, 56), ὁ ἀβληχρούς ποιῶν τοὺς ζῶντας.

Ἀβληχρός, ά, όν· ἢ κατ' ἄλλους, Ἄβληχρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν καὶ Βληχρός· ὡς τὸ Ἄτταχος, στάχυς, μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ α, Βαυτ. Λεξιλ. 2. σ. 262. Ἀδύνατος, μαλακός, οὐχὶ σφοδρός, χλωμός, λεπτός, ῥησινός. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπὶ χειρὸς μὴ πολεμικῆς, ἀδυνάτου, καὶ ἐπὶ τειχῶν, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνουσιν ἀντίστασιν, ὡς ἐν Ἰλ. Θ', 178. «Ἀβληχρα τείχεα· καὶ Ἰλ. Ε', 337. «Χεῖρα ἄχερη ἀβληχρὴν· ἀλλὰ καὶ ἐπίθετον ἑνὸς πράου, ἀνάπτου θυμάτου ἐν τῷ γήρατι, ἐναντίως τῷ, βιαίῳ, Ὀδ. Λ, 135. «Θάνατος ἀβληχρός», ἥρεμος, πρᾶος καὶ σὺν γαλήνῃ, διὰ τὸ ὕπνος. «Νόσος ἀβληχρὰ» παρὰ Πλουτάρχ. Περικλ. 38. λέγεται ἀῤῥωστία, ἥτις κατ' ὀλίγον ὀλίγον φθείρει τὸν ἄνθρωπον, ἀντὶ τῷ, ὀξεῖα, ὡς καὶ τὸ, ἀβληχρὸς πυρετός, ἀντίθετα τῷ, ὀξύς καὶ ὀλιγοχρόνιος. «Ἀβληχρὸν κῶμα», languidus sopor, Ἀπολλ. Τόπ. Β'. 205., ὕπνος ἀδυνατίζων καὶ ζαλίζων. «Ἀβληχροὶ περίπατοι», παρὰ Πλουτ. ὑγιειν. παραγγ. 18., ἥρεμοι, ἥσυχοι, οὐχὶ ταχεῖς, κόμμοδοι. Τὸν σχηματισμὸν Ἀβληχρής, ἔχει ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. 885. ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἀβλήχμων ἔχει· οἱ δὲ Γραμματικοὶ ἐσχημάτισαν καὶ Ἀβληχροποιός, διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐνεργητικὴν τούτου σημασίαν.

Ἀβλίμαστος, ὁ, ἡ (α στερητ. καὶ βλιμάζω). Ὁ οὐ βλιμασθείς, ἄφαυστος, ἀνέγγιατος, ἀψηλάφητος (ἀπαπάτητος), Ἡσύχ.

Ἀβλωθρίδια, = ἀμβλωθρίδια, τὰ ἀτέλεστα ἐκτρώματα, Κύρ. Λεξ.

*Ἄβοατί, Δωρ. ἀντὶ ἀβοητί, Πίνδ.

*Ἄβόατος, ὁ, ἡ, τό -ον, Δωρ, ἀντὶ ἀβόητος.

Ἀβοηθησία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βοηθείας· ἐκ τοῦ

Ἀβοήθητος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. ἀβοηθήτως (βοηθέω). Ἄνευ σωτηρίας, ἢ σωτῆρος, χωρὶς βοήθειαν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τις. 2) ἀνίατος, ἀθεράπευτος, Πολύβ. ΙΕ', 3. «Ἀβοηθήτους ἐκτεύαζον τὰς πληγάς» καὶ Διοσκ. 5'. «Ἀβοηθήτου δείξιν», δάγκαμα ἀνίατον.

*Ἀβόηθος, ὁ, ἡ. Μὴ δυνάμενος νὰ βοηθηθῇ τις, ὡς, «ἀβόηθος παρὰ ἀνθρώποισι· καὶ, ἀνίατος, ὡς, φάρμακον, Θεοφρ. ἱστ. Φ. 5.

Ἀβοητί, καὶ Δωρ. ἀβοατί, ἐπίῤῥ. (βοή, βοάω). Χωρὶς βοήν, φωνήν, ἢ ἀντιλογίαν· ἡσύχως, σιωπηλῶς, ἄνευ θορύβου, κρότου, ἀλλαγμοῦ. 2) αὐτοκλήτως, ὅθεν, ἀκουσίως, θεληματικῶς, Πινδ. Νε. 8, 15. (ᾱ)

Ἀβόητος, ου, ὁ, ἡ· τὸ -τον, καὶ Δωρ ἀβόατος (βοάω). Χωρὶς βοήν, φωνήν, ἄφωνος, ἥσυχος, Νέτ.

186, 18. »Ἀβόητον ἐποιήσατο πορείην.« 2) ἄλαυστος, ἀδάκρυτος.

Ἄβολα, κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, ἴσως ἀτυχὴς ῥίψις, Ἡσυχ.

Ἀβολέω, ῶ, Μ. ήσω (βάλλω, καὶ α, οὐτὶ τῆς, σύν). Ἐντυγχάνω, συναπαντῶ (ἀνταμόνω), Ἀπολ. Ἀργον. Β'. 722. »Ὡς τ' ἀβόλησαν Δηοτοῖδι κατὰ νῆσον· μετὰ δοτ. ὡς τὸ, ἀντιβολέω· ἔθεν

Ἀβολητύς, ύος, ἡ. Ἔντευξις, ἀπάντησις, συναπάντησις, Ἰωνικῶς, Ἐτυμολ. Μ. ἔστις καὶ Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, ὁ συναπαντητής, σύντροφος, συνεδοιπόρος, καὶ μάρτυς, ἐκ τοῦ Ἀβολέω, ἐντυγχάνω, ἐξ Ἀντιμάχου ἀναφέρει.

*Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἁπάντων, συντυχών. Ἄλλως, ἀβολήτορες, = ἄβολοι.

*Ἀβόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ βολίδι μὴ ἐρευνηθείς, ἐξεταθείς.

Ἄβόλλα, ας, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄβολες, Ἀριθμ. 5.

Ἄβολος, ου, ὁ (α, βόλλω, βολή). Ἱππάριον (σλεγάνι) ἢ γαϊδουράκι, πωλάριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔρριψεν, ἤτοι δὲν ἔλλαξεν ἀκόμη τὰ πρῶτα ἐδόντια του, ἐ μήπω ἐνβεβληκὼς τὸν καλούμενον γιώμια ὀδόντα ἵππου, Πλάτ. Νομικ. Η'. »Πῶλόν τε ἀβόλεω.« καὶ Πελεδ. Ὀνειρ. 10, 13. 2) καὶ ὁ μὴ ῥίψαντα πλέον τοὺς ὀδόντας, ὁ μεγαλώσας, ὁ τέλειος, Σεχλ. 3) παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. Δ'. εἰσὶν Ἄβολοι (οἱ τινες κατωτέρω Ἀβόλλαι λέγονται, καὶ ἐπομ. ἡ ὀνειρ. ὡς οὐσ. ἡ ἄβολος, ἀβόλλα), εἴδος χλαμύδος· ὁ Σαλμάσιος ὅμως κάμνει διαφορὰν τούτων. Ἀβόλλαι (λέγει) εἶναι αἱ Ἁπλοΐδες καὶ Ἁπλιγίδες, Ἄβολοι δέ, αἱ Δίβολοι, καὶ αἱ Διπλοΐδες.

*Ἄβος, η, ον. Ὥριμος, ἀκμάζων καὶ ἡβῶν, ὡς, »Ἄμπελοι ἄβαι«, Θεοκρ. 5, 109.

*Ἀβοσκής, ὁ, ἡ, τὸ -ἐς (βόσκω). Ἀβόσκητος· νηπιάχος· νηφάλιος, Νικ. Θ. 124.

*Ἀβόσκητος, ὁ, ἡ. Ἐνδα δὲν εὑρίσκεται νὰ βοσκηθῇ, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 633.

*Ἀβότρυος, ὁ, ἡ, τὸ -ον (βοτρύη). Χωρὶς βοτάνων, Ψευδοχρυσοστ. ἐμιλ. 100.

Ἄβοτος, ου, ὁ, ἡ (βόσκω). Χωρὶς βοσκῆς, μὴ ἔχων βοσκήν· καὶ ἐβόσκητος, μὴ βεβοσκημένος, Νίκανδρ. καὶ Ἡσύχ.

Ἀβουκόλητος, ὁ, ἡ (βουκολέω). Ἀφύλακτος, ὑποίμαντος· 2) μὴ τῆς φροντίδος, τῆς ὑπουργίας τινὸς ὤν, μὴ αἰνήκων αὐτῷ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 943, 930. »Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.«

Ἀβουλεί, καὶ Ἀβουλεύτως (βουλὴ καὶ βουλεύομαι), ἐπίῤῥ. Χωρὶς βουλήν, στόχασιν· ἀστοχάστως, ἀσυλλογίστως, ἀσυμβουλεύτως, ἀνοήτως, ἀμαθῶς, τὸ αὐτὸ καὶ, Ἀβούλως, Σουϊδ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 75, 2. Ζωναρ. σ. 12. Μακκ. 5, 67. Βασίλ. ἐν κεφ. δ'. Ἡσαΐου, τόμ. ά. σ. 930.

Ἀβουλέω, ῶ. Μ. ήσω (βούλομαι καὶ α στερ.). Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω· ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. πολλαχοῦ, π. χ. »Ἀβουλῶν ἐμὲ ἐπλεῖνε, ἔπιστ. 7. καὶ παρὰ Πλουτ. κατὰ Στωϊκ. 34, σ. 1076. »Ὥστ', ἀβουλαύτως αὐτοῦ, προϊόντα πόδας ἢ φθέγγεσθαι γλῶτταν·« ἢ μετὰ αἰτ., ὅτε ἐπομ. ἑρμηνεύεται καὶ διὰ τοῦ, ἀποδοκιμάζω, δὲν ἐγγίζω, ἀθετῶ, Δίων Κάσσ. 9, 781, 50. Reimar. »Οὔτε ἀβουλήσας τὰ δεδεγμένα.« Καὶ ἀντὶ τοῦ, δὲν βουλεύομαι, δὲν στοχάζομαι, δὲν συλλογίζομαι.

*Ἀβούλημα, τος, τό. Τὸ πεπραγμένον ἰταμῶς καὶ ἀβουλεύτως, ἀπερισκέπτως, Βίος ἁγ. Νείλ. σ. 104. »Τὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα.«

Ἀβουλήτ, έος, ὁ, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Ἀβούλητος. Μὴ βουλόμενος, ἀκούσιος· καὶ, ἀκτήμων, ἐνδεής· καὶ, ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἀμῳ.

*Ἀβουλησία, ἡ. Τὸ μὴ βούλεσθαι, θέλειν, Κύριλλ. »Τὸ ἐκ φύσεως προϊόντα οὔτε βουλήσει, οὔτε ἀβουλησίαν ἐπιδέχεται.«

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ (βούλομαι). Μὴ βουλόμενος, μὴ θέλων· κυρίως δὲ, παθητ. α) εἴτε γίνεται ὄχα τῆς θελήσεως ἡμῶν καὶ κατὰ συμβεβηκός, ἀθέλητος, ἀκούσιον, Φίλ. καὶ Πλούτ. Θησ. 2) εἴτε γίνεται παρὰ τὴν εὐχὴν ἡμῶν καὶ γνώμην, ὅτε ἀντίκειται τῷ, ἑκούσιον καὶ κατὰ προαίρεσιν, Φίλ., καὶ τότε συναπτεται πολλάκις μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, ἀτυχίας, εἵκη, ταραχαί, ὑπουργία, Ἰωσηπ. καὶ Πλουτ. »Τὸ ἀβούλητον ἐμεῖν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, ἀποστρέφομαι· »Ἀβούλητα γὰρ τῷ θεῷ τάδε«, ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ ταῦτα ὁ θεός, Ἰωσ. κατὰ Ἀπ. 2, 23. Τ. β'. σ. 486. »Οὐ τῷ μὲν ἑκόντι, τῷ δ' ἀβουλήτῳ τὰς μεταβολὰς (Πλουτ. Συμπ. 9, 6. σ. 745.)«, ἔχει ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ μεταβληθῇ. 3) συνηθέστερον, ἀνιαρός, χαλεπός, σκληρός, ἀτυχής, ἐπὶ τῆς ὁποίας συμφορᾶς συνάπτεται σχεδὸν μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, καιροί, πράγματα, πάθη, συμπτώματα, συντυχίαι, τύχαι, ὑποθέσεις, Φίλ., Πλουτ. Βιογρ. κτλ. ὅθεν ντὰ ἀβούλητα, ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ, συμφοραί, δυστυχίαι, Φίλ. καὶ Πλούτ. Αὐταὶ δὲ αἱ συμφοραὶ, τὰ ἀβούλητα, συμβαίνουσι, ἢ πάσχω, ὑπομένω τι τῶν ἀβουλήτων, ἢ ἐμπίπτω τοῖς ἀβουλήτοις, ἢ περιτυπτοῦμαί τινι τῶν ἀβουλήτων, περιπίπτω τινὶ τῶν ἀβουλήτων, καὶ ἄλλαι πολλαὶ παρόμοιοι φράσεις.

Ἀβουλήτως, Ἐπίῤῥ. Ἀβουλήτως, ἀκουσίως, (βιασμένα), Βασίλ. Πλουτ.

Ἀβουλία, ας, ἡ (παρώνυμ. τοῦ, ἄβουλος). Ἀσυλλογισία, ἀστοχασία, ὅπόταν ὑπὸ. ὲν μεταχειρίζεται τις κρίνεα στοχασμόν, βουλήν, ἐλλειψις βουλῆς, Ἡρόδ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἡρόδ. 8, 57. 2) ἄνοια, μωρία, Παιδ. Ὀλ. 11, 48. καὶ ἀπαιδευσία. 3) κακὴ συμβουλή, κακοβουλία, δυσβουλία, Σοφ. Ἠλ. 398. »Ἀβουλία,« δεικτικῶς ἐπίῤῥημα, ἀβούλως, ἢ παρὰ γνώμην.

Ἄβουλος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβούλως, Ἐπίῤῥ. (βουλὴ καὶ α στερητ.). Ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀπροστόχαστος· καὶ ὁ ὑστερημένος ὠν βουλῆς, ἤτοι συμβουλῆς, ὡς τὸ. »Ἀνὴρ ἄβουλος, εἰς κενὸν μοχθεῖ τρίχωνα. 2) ὀνειροφάσιστος, Ἡρόδ. 3) μωρός, ἀνόητος. 4) = ἀβούλητος, ἀθέλητος. »Ἄβουλοι ξυμφοραί (Εὐρ. Ἡρακλ. 153.)«, συμφοραὶ, εἰς ἃς περιέπασέ τις ἀπερισκέπτως· κακόβουλος, Σοφ. Τραχ. 280. »Τίς ὧδε τίκτοισι Ζῆν' ἄβουλον εἰδέναι; εἰ' οὖν (ὡς ὁ Σχολ.) δύσβουλον, κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον; καὶ παρὰ Θουκυδ. Α'. 120. »Ἀβουλότερων τῶν ἐναντίων«, ἀντὶ κακοβουλοτέρων.

*Ἀβούλως, Ἐπίῤῥ. Ἀνευ βουλῆς, ἀσυλλογίστως, ἀπερισκέπτως· αἰφνίως· ἀμαθῶς· ἄνευ λόγου· ἐντεῦθεν συγκρ. ἀβουλότερον, μὲ περισσοτέραν ἀπροστοχασίαν, καὶ τὸ ὑπερθ. ἀβουλότατα, πολλὰ ἀπροστοχάστως, Ἡρόδ. 7, 9. »Ἀβουλότατα πολεμους ἰατασθαι ὑπό τε ἀγνωμοσύνης καὶ σκαιότητος.«

*Ἀβουσκολέω. Μ. ήσω. Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον, δείχνω ἀνησυχίαν, Ἡσυχ.

Ἀβούτης, ου, ὁ. Ὁ μὴ ἔχων βόας, ὑστερημένος βοτῶν, ἤτοι βουκημάτων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 449. »Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·« ἐκ τοῦ βοῦς, βοός, καὶ α στερητ. καὶ ἀντὶ τοῦ πολυδρέμμων, τοῦ π. ἐπιτικοῦ· καὶ, ἀστήμων, ἄπορος, ἰδὲ Βοτός, Ε. Μ.

Ἄβρα, ας, ἡ (ἁβρός). Νέα καὶ τρυφερὰ (σκλάβα) δούλη, σύντροφος τῆς κυρίας, ἡ οἰκότριφ τῆς δεσποίνης κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή, ἡ ὁποία εἶχε πάντοτε τὰς ἐντιμοτέρας ὑπουργίας, ἡ κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς καμαριέρα, Γαλλ. fille de chambre, fille d' honneur, Ἀγγλ. a Lady's maid, Meinecke Μενανδρ. σ. 25· Γεν. κδ'. 61. »Ῥεβέκκα καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς. 2) παλλακὴ, ἄκοιτις. Ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι ἡ λέξις ἔστιν ἐθνική, καὶ οὐχ Ἑλληνίς· καὶ ἄβραι λεγόμεναι ἐπιτικῶς, ἐν Ὀδ. σελ. 1854. ὁ δὲ Ἡσύχ. »Ἄβραι, νέαι δοῦλαι, ἄβραι, τρυφεραί. Ἴσως μεταφορ. ἐκ τοῦ Ἀβρότης, ἢ ἐκ τοῦ Ἄβη, Ἥβη. Μενανδρ. ἐκ τοῦ Ἀπίστου σ. 25. »Ὦμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἄβραν ἕσεσθαι. Τὰ περισσότερα χειρόγραφα γράφουσιν, ἄβρα, ψιλῇ καὶ ὀξείᾳ, πρβ. Ἀ. Βοκκ. σ. 322. Κατὰ τοὺς νεωτέρους, ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἴβρὶς. ἡ Συρ. ἀβρὸχ, ἑταίρα, σύντροφος.

*Ἀβραμαῖος, αία, αῖον (Ἄβραμ, Ἀβραάμ). Ἀνήκων εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ. 2) ἔμοιος τῷ Ἀβραὰμ κατὰ τὴν θεοσέβειαν, πιστός, πειθαρχικὸς, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ πίστα, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὸν θεόν, ὅθεν ντὸ Ἀβραμαῖον τῆς ψυχῆς τινός· τὸ ζηλικὸν ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εὑρηται καὶ Ἀβραμῖτις, Ἰωσηπ. 3) φιλέξενος, ὅθεν »Ἀβραμαίαν ἐργον«. 4) μεγαλοπρεπὴς τὸ σχῆμα, ἐπὶ γερόντων ὑψηλῶν καὶ σεβασμίων.

*Ἀβραμίας, ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ, Ἡσυχ.

*Ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ἀβραμίς.

*Ἀβραμίς, ίδος, ἡ. Ἰχθὺς τῆς θαλάσσιος, ἢ τοῦ Νείλου, Ξενοκρ. ιαφ. κθ. σ. 21. Ὀππ. Ἀλ. 1, 244. Γράφεται καὶ, Ἄβραμις, ίμιδος, ἡ. (ῐ)

*Ἀβράναι, οἱ, παρὰ Κελτοῖς, οἱ κερκοπίθηκες, Ἡσυχ.

*Ἀβρανίς, ίδος, ἡ, Λακων. Κροκωτὸς χιτών, Ἡσυχ.

*Ἀβραξᾶς, ἡ Ἀβράξας, ἢ κατὰ τὸν ἅγ. Ἐπιφ. Ἀβρασάξ. Ὁ παντοδύναμος θεός, παρὰ Βασιλείδῃ.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ, ἡ (βρέχω), παθητ. Ἐπίθ. ὅστις δὲν εἶναι βεβρεγμένος, ἄβροχος, ξηρός, ἀνυδρος, Νόν. 19, 3. »Ἄβρεκτος παλάμην.« »Ἄβρεκτα ῥάκη, Πλουτ. »Ἀβρέκτοις πεδίοις«, Νόν. Διον. 23, 169.

*Ἄβρεμής, ὁ, ἡ, = ὄβριμος, ἄψοφος· καὶ παρὰ Κυπρίοις, ὁ ἁβλεπής, Ἡσυχ.

*Ἀβριάχομαι, καὶ

Ἀβρίζομαι, ἢ ἀβρίζομαι, ταυτὸν καὶ, Ἀβρύομαι, καλλωπίζομαι, Ἡσύχ., ὅστις ἐτι καὶ Ἀβρίζεται, ἀντὶ Ἀβρίζεται, ἔχει.

Ἀβρίζω, Μ. ξω. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγὶ κοιμῶμαι ὀλίγον, ταυτὸν τῷ, Βρίζω κατὰ Σουϊδ. καὶ παρ' Εὐρίπ. Ῥῆσ. 726. ἀγρυπνῶ, γρηγορῶ, »Ἀβριζ, ἴσως γὰρ εἰς βέλος τις ἔρχεται«, ἐκ τοῦ βρίζω κατὰ πλεον. τοῦ α. ποιητ. παρ' ἄλλοις δὲ ἀναγν. ἐπιῤῥηματικῶς, Ἀβρίζ, ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως, ἔξυπνα.

Ἀβριθής, έος, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἐλαφρός, κοῦφος, μὴ βαρύς. »Βάρος μὲν οὐκ ἀβριθές«, Εὐρίπ. Ἰκέτ. 1155.

*Ἀβρικέστερος. Ἀληθέστερος, Σουϊδ. Ἡσυχ. ἀντὶ ἀκριβέστερος, μεταβολὴ καὶ μετάθεσις τῶν στοιχείων. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἀβριβέστερον, βέβαια διεφθαρμένως.

*Ἄβρικτος, ὁ, ἡ. Δύσκωφος, ἐκ μέρους ἀκούων, Σουϊδ. καὶ Ἡσυχ. ἢ, κατὰ Βαρίνον, καὶ, ἄγρυπνος, ἀνύστακτος, ἐκ τοῦ ἐπιστατ. α καὶ βρίζω.

Ἀβρίξ, Ἐπίῤῥ. (βρίζω). Ἄϋπνως, ἐξύπνως, ἐγρηγόρως, Ἡσυχ. καὶ παρ' Εὐρίπ. Ῥῆσ. 726., ἔνθα διωρθώθη παρὰ Μουσγραβίου ἀντὶ τοῦ μὴ Ἑλληνικοῦ ἄβριζε. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄβρίζω.

Ἀβροβάτης, ου, ὁ (ἁβρός, βαίνω). Ὁ ἁπαλὰ, τρυφερὰ καὶ καμαρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρ. 1064. »Ἀβροβάται Πέρσαι. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἁβρός. (υ υ υ –)

Ἀβρόβιος, ου, ὁ, ἡ (βίος) Ὅποιος ζῇ, ἢ διάγει ζωὴν ἁπαλὴν, ἡδονικὴν καὶ τρυφηλὴν (ἐλεκάτην), ταυτὸν καὶ ἁβροδίαιτος. Διονύσ. Περιηγ. καὶ Ἀλκίφ. Ἐπιστ. σελ. 1, 12. »Ἠγνόουν ὅτον εἰσὶ τρυφεραὶ καὶ ἁβρόβια τῶν πλου-

φίων τὰ μειράκια· τὸ ὑπερθετικόν, ἁβροβιώτατος, Πλουτ. Δημ. 2, τόμ. 6. σ. 3. (- υυυ Ἔπκ., υ υυ Ἀττκ.)

*Ἁβροβόστρυχος, ὁ, ἡ, τό -ον (βόστρυχος), = ἁβροκόμης, ἁβροχαίτης, Τζέτζ. Χιλ. 1, 8. 230.

Ἁβρόγοος, ου, ὁ, καὶ ἡ (ἁβρός, γόος). Ὁ ἁπαλῶς ἀναστενάζων, θακρύων, κλαίων καὶ μοιρολογῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρσ. 539. »Αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες«.

Ἁβρόδαις, αιτος, ὁ, ἡ (ἁβρά, δαίς). Τράπεζα, δεῖπνος μὲ ἁπαλὰ καὶ τρυφερὰ φαγητὰ συμπόσιον πολυτελῶς ἡτοιμασμένον (δελικατέσσα τραπέζι). »Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβρόδαιτι τραπέζῃ· ἔστωσαν δ' ἡ τρεῖς, ἡ τέσσαρες οἱ ξυνάπαντες«, Ἀθήν. Α'. 1. σ. 4.

*Ἁβροδίαιτα, Ἰω. -αίτη, ἡ, Ἁβρὰ δίαιτα, τρυφερὴ καὶ ἁπαλὴ ζωή, luxus, Σουίδ. Βεκκ. Ἀν. 1. 322.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Μ. ἠτόμαι, Ἀποφ. Μέσ. Ζῶ ἁπαλὴν, τρυφηλὴν καὶ ἡδονικὴν ζωήν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1226. ἐκ τοῦ

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ ἁβρῶς διαιτώμενος· ταυτὸν καὶ Ἁβρόβιος, Αἰσχ. Πέρ. 41. »Ἁβροδίαιτων δ' ἔσπεται Λυδῶν γένος· οὐδέτ. τὸ ἁβροδίαιτον, ἀντὶ ἡ ἁβροδίαιτα, Θουκυδ. Α' 6. »Διὰ τὸ ἁβροδίαιτον χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες· λέγεται καὶ, ἁβροδίαιτος βίος, ἤτοι τρυφηλὴ ζωή. Ἐπίρρ. ἁβροδιαίτως, Φίλων περὶ γεωργ.

Ἁβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα ὡς αἱ γυναῖκες· ὁ ἡδονικῶς λαμπροφορεμένος (ἁβρὸς καὶ εἷμα), Ἐτυμολ.

*Ἁβροξυμοέγκαυστος. Ἐγκαυμένος μὲ ψυχὴν καὶ διάθεσιν ἁβράν, Ψευδοχρυσ. ὁμ. 83. τ. 7. σ. 49.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων μαλακὸν, τρυφερὸν καρπόν. Καθ' Ἡσύχιον ὅμως, ὠνόμασεν εἰς τῶν Ποιητῶν ἁβρόκαρπον, τό· καὶ τὸ χέρτον Ἁβρότονον.

Ἁβροκομάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω φαιδρὰν τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, Κύρ. Λεξ.

Ἁβροκόμης, ου, ὁ καὶ ἡ (ἁβρός, κόμη). Ὁ ἔχων μαλακὰς καὶ τρυφερὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ τὰς κόμας ἀναδούμενος ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι· ὁ φαιδρὰν λαμπρὰν καὶ ἐπιτηδευμένην ἔχων τὴν κόμην (ἐπίθετον τοῦ Βάκχου), Μελέαγρ. Λ'. »Οἷα τὸν ἁβροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἀλεξις«. 2) μεταφορ. καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν φυτῶν, ὡς Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Ταυρ. 1100. »Φοίνικά θ' ἁβροκόμαν«. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει ἔτι καὶ πολύθριξ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου βέλτιον ἀναγνωστέον, Ἀδροκόμης. 3) ὄνομα ἀνδρός, Ξεν. Ἐφ. σ. 122. – Ἁβροκόμας Δωρ. Εὔρηται καὶ ἁβροκόμος.

*Ἁβροκόσμητος, ὁ, ἡ. Στολισμένος ἁβρῶς, Κωνστ. Μανασ. Χρον. (υ υ – – υ)

*Ἁβρομία, ἡ. Ἔλλειψις βρώμης, δυτοσθίας.

Ἁβρόμειος, ου, ὁ καὶ ἡ (βρόμιος, ἐπίθ. Διονύσου). Ἄοινος, χωρὶς οἶνον (κρασί), ἢ χωρὶς Βάκχον, Ἀνθολ. Ἐπιγρ. β'. 34.

*Ἁβρομίτρης, ου, ὁ (μίτρα). Ἐντολισμένος μὲ λαμπρὰν μίτραν, ἤτοι ζώνην· καὶ ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Χριστιανῶν.

Ἁβρομος, ὁ, ἡ (α ἀντὶ τοῦ, ἅγαν, καὶ βρόμος). Γέματος ἀπὸ ταραχὴν καὶ θόρυβον, λίαν ταραχώδης, θορυβώδης, ἢ κάμινον μεγάλας φωνάς, Ἰλ. Ν. 41. »Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμενον μεμαῶτες ἕποντο, ἁβρομοι ἀυσαχοιτι, ἀντὶ τοῦ, πολύβρομοι, καὶ πολύηχοι, ἑκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν, ὁ Σχολ. Εὐστάθ. δὲ τὸ α, ἀντὶ τοῦ, ἅμα κεῖσθαι φησὶ, ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. 2) κατὰ στέρησιν τοῦ α, μὴ ποιῶν βρόμον, θόρυβον, ἢ φωνάς. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὁ μὴ βρεμῶν, μὴ δυσωδίαν ἐκφέρων, ἐπὶ ἰχθύων καὶ κογχυλίων, Ἀθην.

*Ἁβρόντητος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἐμβρόντητος, ὁ μὴ ἐκπλαγείς, Ἀμφιλοχ. σ. 7.

Ἁβροπέδιλος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ φορῶν μαλακὰ, λαμπρὰ, καὶ τρυφερὰ πέδιλα, Μελέαγρ. ΚΑ'. »Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρνυτο«.

*Ἁβροπέταλος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἁβροπίτηλος (πέταλον). Ἁπαλὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα, Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2. 2. σ. 98.

Ἁβρόπηνος, ου, ὁ, ἡ (πήνη, πῆνος). Καὶ Ἁβροπήνη, ἡ. Ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος ὤν, φόρεμα μὲ ἁπαλὸν καὶ λεπτὸν νῆμα ὑφασμένον, Λυκόφ. Ἀλεξ. 863. »Μὴ' ἁβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους«, τοῦτ' ἔστι, τοὺς τρυφεροπτήμονας, πλουσιοψεῖς, σηρικούς· κυρίως δὲ τοὺς λεπτούς, μαλακούς. (υ υ – υ)

Ἁβρόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑπέρπλουτος· πολυτελὴς, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1148. »Χαίτας ἁβροπλούτους«, τοῦτ' ἔστι, κόμης, εὐμορφα καὶ πολυτελῶς ἐστολισμένης· ταυτὸν καὶ, Ἀβρότιμος.

Ἁβρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρυφεροὺς καὶ μαλακοὺς πόδας· ὁ περιπατῶν, ἢ πατῶν μαλακῶς (δελικάτα), Ἰσαι. Ἀν. Π. 4, 227. »Λεπτόβλεβες, ἁβροπόδων βήμασ' ἐλίσσομεν«.

Ἁβρός, ά, όν, καὶ, ἁβρίς, ίδ, ή· καὶ Ἁβρῶς, Ἐπίρ. Τοῦτο ἔχει καὶ κακὴν, καὶ καλὴν σημασίαν· ἡ πρώτη εὑρίσκεται παρὰ Πινδάρῳ, ὅπου ἡ λέξις κατὰ πρῶτον τόπον φαίνεται, καὶ σημαίνει τὸ, λαμπρὸς, ἐξαίρετος, μεγαλοπρεπὴς, ὡραῖος, ἀξιόλογος. »Πλοῦτον ἁβρόν«, Πύθ. 3, 195. »Λόγον ἁβρόν«, ἤτοι καλὸν, ἀξιόλογον φήμην, ὄνομα, Νέμ. 7, 47. »Στέφανον ἁβρόν«, Ἴσθμ. 7, 143. »Ὕδος ἁβρόν«, Ὀλύμπ. 5, 15. ἀλλ' »Ἁβρὸν σῶμα«, Ὀλύμπ. 6, 92, εἶναι, ἀντὶ τοῦ τρυφεροῦ, ἢ ὡραίου, εὐμόρφου. Τὸ δεύτερον φαίνεται νὰ ἦναι ἐν τῷ »Ἁβρὰ Κρησσεῖσι«, Νέμ. 5, 48. Τοιουτοτρόπως χρῆται τῷ Οὐσ. καὶ ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 343. ἐπὶ τοῦ Μενελάου. »Πολλῇ δ' ἁβροτύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι«, ἐπὶ τῆς δόξης καὶ λαμπρότητος, μεγάλης δυνάμεως καὶ τοῦ πλούτου, λαμπρότητι δηλ. Παρ' Ἡροδότ. καὶ ὑπερώτερον ἐκφράζει ἡ λέξις αὐτὴ τὴν μετὰ πλούτου συνδεδεμένην φιλομεγαλοπρέπειαν καὶ πολυτέλειαν, καὶ μάλιστα τὴν εἰς πολύτιμον ἐνδυμασίαν καὶ στολισμόν. »Ἀγάλματα ἁβρότατα ἀνδρῶν εἰσί, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα«, ἁβρότατα ἐσταλμένοι. Κατὰ τὸν Σουίδαν θέλει νὰ εἰπῇ τοῦτο τοῦ Ἡροδότου, σεμνὸς, αὐθάδης, καλὸς, τρυφερός· ἀλλ' ὑπατηδὴ καὶ ἐνταῦθα ὁ Σουίδας. Σχεδὸν παρομοίως τῷ Ἡροδότῳ χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Διοσκ. Κυρουπαιδ. Η'. ἡ. 15. »Τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι· ἀλλ' ἐν Συμπος. Δ'. 44. εἶναι, »Ἁβρότατον κτῆμα«, τὸ γλυκύτατον, τὸ προξενοῦν ἡδονήν. Ἐξ ἐναντίας, αὐτόθ. Η'. 8. »Ἁβρότητι χλιδασιόμενοι«, εἶναι, ὁ φιλομεγαλοπρεπὴς, καὶ πολυτελὴς, ὅς τις καυχᾶται καὶ ὑψηλοφρονεῖ εἰς τὴν λαμπρότητά του, καὶ εἰς τὴν πολυτέλειαν. Ὅθεν σημαίνει ἡ λέξις, καθὼ ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνδεδεμένον μὲ λαμπρότητα, στολισμὸν καὶ πολυτέλειαν, ἢ τρυφερότητα καὶ μαλακότητα (δελικατέτζα Ἰταλ.), ἤτις ἐξωτερικῶς καὶ ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν φαίνεται. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. Πέρσ. 173. τοὺς μαλακοὺς καὶ τρυφηλοὺς Πέρσας, Ἁβροβάτας, καλῶ, ὅ ἐστιν, ἁβρὰ βαίνοντας, ἁβροβίους, τρόπον τινὰ διὰ τοῦ τρυφεροῦ βαδίσματος δεικνύοντας τρυφερότητα καὶ μαλακότητα καθ' ὅλον τὸ εἶδος τῆς ζωῆς· ἡ φράσις δὲ αὕτη, »Ἁβρὰ ἡ ἁβρὼς βαίνειν«, ὡς καὶ τὸ, κούφως, σαῦλα βαίνειν, σημαίνει καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ, περιπατεῖν σοβαρῶς καὶ καμαρωμένα μὲ λαμπρὰ φορέματα, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1133. Elmal. »Ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ πολῷ«, ἁβρὸς ὑπερχαίρουσα, κτ.α. καὶ Τρωάδ. 281. ὅπου καὶ ἐν στίχ. 506. »Ἁβρὸν πόδα«, κεῖται. Ἐντεῦθεν τὸ, Ἄβρα, ἡ νὺξ καὶ τρυφερὰ δούλη, ἡ ἀγαπητὴ τῆς κυρίας (ἡ καμαριέρα). Ἐντεῦθεν καθόλου τὸ Ἁβρός, σημαίνει, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, τρυφερὸς, ἁπαλὸς, μαλακὸς, ὡραῖος, χαρίεις, μεγαλοπρεπὴς, σοβαρὸς, ἀστεῖος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, πολύτιμος, θαυμαστὸς, μεγαλοπρεπὴς, πολυτελὴς, καλὸς, ὡραῖος, ἀξιόλογος, κτ. ὡς, ἁβραὶ κλῖναι, ἁβρὰ τράπεζα, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ συγκριτ. ἁβρότερος. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ συγκριτικὸν κεῖται πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ θετικοῦ, ἁβρός. »Ἁβρὰ παθεῖν« σημαίνει, ἡδυπαθεῖν, ἀπολαύειν τῶν ἡδονῶν. »Ἁβρὰ γελᾷν«, γελῶ μὲ ὄρεξιν, εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, Ἰσαι. Ἀνθολ. 2, 1. σ. 376. ὁηλοῖ καὶ ἀγαπητός, ποθητὸς. Παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν Ἑρμογένει, καὶ Μενάνδρῳ, ἐκφράζει ἡ λέξις τὸν στολισμόν, καλλωπισμόν, τὴν ὡραιότητα καὶ γλαφυρότητα τοῦ λόγου, ἐν οἷς συνεξήρτηνται, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὕψος, ἡ σοβαρότης, ἡ ποικιλία, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. Ἐντεῦθεν. »Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα«, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1343., ἡ κατάστασίς σου δὲν συγχωρεῖ μήτε ἐντροπήν, ὅπου μετὰ ταῦτα ἕπεται τὸ, Σεμνότης. Ἐντεῦθεν τὸ, Ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, γινώσκειν, ἡδύρειν καλῶς τι, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. Ὁ Εὐριπ. εἰς Μηδ. 829. λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων. »Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος«, διάγοντες πάντοτε εὐτυχῶς καὶ εὐδαιμόνως εἰς τὸν αἰθέρα. »Ἁβροτέρα ὁδίτις«, εὐτυχὴς, καὶ ἥμερος, Χίων Ἐπιστ. β'. »Ἁβρὸν ἐπιτρύζων τέττιξ«, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 86. ἀντὶ τοῦ, νόστιμα καὶ καλοφώνως, ἤτοι ἡχητικῶς. »Ἁβρὸς ἰουλος«, Ὀρφ. Ἀργ. 229., τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ ἥβη (χνοῦς τῶν γενείων). »Ἁβρότερος γυναικῶνι«, μαλακώτερος καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, Λουκιαν. ὅστις καὶ ἐπὶ ἐρωμένου χρῆται τῇ λέξει, ὅστις θέλει νὰ ἐπιδειχθῇ μὲ τὴν τέχνην του ἐν τῷ ᾄδειν (τραγουδεῖν), »Ὅταν ἁβρὸς εἶναι θέλῃ«. Ὁ αὐτὸς Λουκιαν. ἀλλαχοῦ συνδέει τὴν λέξιν ἄλλως, οἷον, »Ἁβρῶν καὶ ἀστυκώμων, κομψὰ καὶ ἀστυκὰ, ὅπου σημαίνει τὸ ἀστεῖος, εὐτράπελος. Ὁ Αἰλιανὸς καὶ ὁ Σουίδας ἔχουσιν ἔτι. »Ἁβραὶ κλῖναι· καὶ ἀκολούθως, »Ἁβρὰς λειμῶν, περικαλλῆς, εὐανθὴς, εὐθαλής«. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἅπτω, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, ἅβαρος, ὅπερ σημαίνει τὸ κοῦφος. Πιθανώτερα ὅμως εἶναι ἡ παραγωγή του ἐκ τοῦ, ἄβη, ἥβη, ἁβερὸς, καὶ συγκοπῇ Ἁβρός.

*Ἁβρόστιτος, ὁ, ἡ. τράπεζα, ἤτοι πολυτελὴς, Κωνστ. Μανασ. Χρον.

Ἁβροστάγης, ές, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ ἁβρότητι στάζων, ἐ ὑπὸ τρυφῆς θεσπέσιον, τρυφηλότατος. Παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Ἁβρός, εὑρίσκεται »Ἁβροστάγες μέτωπον«, ἀλλ' ἐν λέξει Ἀναδούμενος, κεῖται ὀρθότερον »Μυροστάγες μέτωπον«, τὸ μετὰ μύρων ἐῤῥαντισμένον, ἐκ τοῦ, στάζω μύρον.

*Ἁβροστόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ τρυφερῶς ἐστολισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον.

Ἁβροσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἁβρότης. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁβρός. Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. β'. σελ. 526. »Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶνας, ὅπου ἐσφάλη. Ἁβροσύνας, κεῖται.

Ἁβροτάζω, Μ'. ξω καὶ σω. Π. αχα. Ἀόρ. ξα. Ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, χάνομαι, καὶ, ἤτοι χάνω τὸν δρόμον τὴν νύκτα (ἐν ἁβρότῃ), ἢ χάνω τὸν δρόμον καὶ δὲν εὑρίσκω τὸν ζητούμενον (κατὰ τὸν Εὐστάθ.), βροτοῦ ἀποτυγχά-

ων ἐν ἐξῆς. Ἰλ. Κ, 65. »Μήπως ἀβροταξόμεν ἀλλήλοιιν, ὅηλ. τὰ μὴ χαδῶμεν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ζήτει καὶ ἐν τῷ, Ἄβροτος (πιθανώτερον, κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 137., παρὰ τὸ ἀμβροτεῖν, ἁμαρτεῖν). Ὅθεν

*Ἀβροταξίε, ως, ἡ. Ἡ ἐν νυκτὶ ἀποπλάνησις, καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζητουμένου ἐν οἷῳ τινὶ τιμᾶιιει δὲ, καθὼς φαίνεται, καὶ ἁμαρτία.

Ἀβροτάω, ῶ. Μ. ἦσω· ταυτὸν τῷ, Ἀβροτάζω καὶ ἁμαρτάνω, ὅθεν Ἀβροτήμων, ταυτὸν τῷ, Ἁμαρτωλός, Ἡσυχ.

Ἀβρότη, ης, ἡ, ἐπὶ. τῆς νυκτός. Ἀμβροσία, θεία, Ἰλ. Ξ, 78. »Εἰσόκεν ἐλθῃ Νὺξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀποτρωιται πολέμοιειν, ὅ ἐστιν, ἀμβροσία, θεία, οἱονεὶ ἀμβρότη· ἔστι γὰρ ἱερὰ τῶν θεῶν ἡ νύξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐκ ἀναστραφεται, καὶ βροτὸς (βαρυτ. ὅηλ. μολυσμός, φόνος) οὐ γίνεται, ὁ Σχολ. Παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, κατὰ Σουίδ. καὶ, ὅτι βροτὸς οὐ πρόεισιν, κατ' Εὐστάθ. Ζήτ. Ἄβροτος.

*Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ, ἡ ἁμαρτωλός, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 332. Ζήτει Ἀβροτέω, Ἄβροτος.

Ἀβρότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, μαλακότης, (delicatezza), πολυτέλεια κατὰ τὰ φορέματα, Εὐρπ. Ὀρ. 351. Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 8. »Ἀβρότης λόγου, γλυκύτης κατὰ τὴν ὁμιλίαν μὲ ὑπερβολήν τινα, σχεδὸν ταυτὸν τῷ, γλυκύτης καὶ ὥρα τοῦ λόγου, ἀντὶ τῶ, ἐπιτροχὴ τοῦ λόγου, ἤτοι σεμνότης καὶ σοβαρότης ἐνὸς λόγου· ποιητ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄβρός.

Ἀβροτίμος, ὁ, ἡ (τιμὴ). Ἐξαίρετος καὶ πολύτιμος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 700. »Ἀβρότιμον πρακάλυμμα, πολυτελὲς καὶ πολύτιμον προκάλυμμα (περδές). ποιητ.

*Ἀβροτίνη, ἡ = ἁμαρτωλή, ἁμαρτία, Ἡσυχ.

Ἀβροτόνεκος, ίνη, ιον. Τὸ ἐκ τοῦ Ἀβροτόνου γινόμενον· ὡς, »Ἀβροτόνιον μῦρον, ἔλαιον, Διοσκ. Α'. 60.

Ἀβροτοποίητος, ου, ὁ. Ὁ κατεσκευασμένος, ἤτοι μαγειρευμένος μὲ τὸ ἀβρότονον, Διοσκ. Ε'. 62. »Ἀβροτονίτης οἶνος, ὡς καὶ Ἀψινθίτης.

Ἀβροτονον, ου, καὶ, ἄβροτον, τό. Εἶδος χόρτου θαμνότατου, ὅπερ ἡ συνήθεια Ῥασμαρὶ λέγει, Θεόφ. Φυτ. Ἱστ. ς, 7. τὸ αὐτὸ καὶ Ἀβρότιον. Κατὰ τὸν Ἐτυμολ. διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἄβρον, καὶ ἁπαλήν. Linnæus, Artemisia Abrotonum. 2) ὄνομα ἑταίρας, μητρός, ὡς λέγουσι, τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἀθην. 13, 576. 3) πόλις Λιβύης, Στ. Βυζ.

Ἄβροτος, ου, ὁ, ἡ, καὶ μετὰ ἰδιαιτ. θηλυκοῦ ἀβρότη (βροτός), συνηθέστερον δὲ τό, Ἄμβροτος, ἄμβρόσιος (τὰ γὰρ τοῦ βροτὸς σύνθετα διὰ καλλιφωνίαν προσλαμβάνει μ, φησὶν ὁ Εὐστάθ. ὡς, τερψίμβροτος, φασίμβροτος, πλειστόμβροτος κτλ.). Ἀθάνατος, Πυθαγ. »Θεοὶ ἄβροτοι· λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων αἰωνίων εἰς τοὺς ἀθανάτους, ἢ ἀξίων ὄντων διὰ τοὺς θεούς, θεϊκὸς, θεοπεμπτος, ἱερὸς, μεμνημένος τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς »Ἄβροτα ἔπη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1134. 2) ἔρημος ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Προμ. 2. »Ἄβροτος ἐρημία, ὅ ἐστι, χωρὶς ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσυχ. Ἀπάνθρωπος, ἔρημη. »Ἄβροτος ὄγκος νηὸς», ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 270. ἀμφιβ.) Ὅθεν »Νὺξ ἄβρότη», ἡ ἀπολύτως, »Ἀβρότη, ἦμι, Νύκτα χωρὶς ἀνθρώπους, (κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 13 – 137, τό, ἀβρότης νυκτὸς, ἐστι ταυτὸν τῷ, ἀμβροσία, ἱερὰ, θεία νὺξ) ὅθεν τὸ Ἀβροτέω, Ἀβροτάζω, Ἰλ. Κ, 65. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ παρεντιθεμένου μ, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 336. »Ἤμβροτον ἀλλήλοιιν, ἐκ τοῦ Ἀβρότης, τὸ πλακοῦμαι ἐν τῇ νυκτὶ ἐνδυς κἀκεῖθεν καὶ σφάλλω· μετὰ Γενικ. ὥσπερ καὶ τὸ, ἁμαρτάνω. Ὅθεν καὶ τῷ βουλομένῳ μὲν τρῶσαι, μὴ ἐπιτυχόντι δὲ, Ἤμβροτεν, λέγεται Ἰλ. Ε, 282. Ὅθεν Ἀβροτήμων, ὁ πταίστης, ὁ πλανηθείς, ἐκτραπείς· καὶ Ἀβροτίνη, ἀντὶ τοῦ Ἁμαρτωλή· καὶ Ἀβρόταξις παροιμίως· τὸ δὲ Ἀβρότιγον, ἀντὶ τοῦ, Ἄκυρον, ἐκ τοῦ, Ἀμβροτίξας, ὅ ἐστιν, ὁ παρθένος, Λακωνικὸν γλώσσημα παρ' Ἡσυχ. Μὲ ὅλον τοῦτο φαίνεται τὸ, Ἀβροτεῖπιθανῶς, ὅτι προῆλθεν ἐκ τοῦ Ἁμαρτεῖν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β, καὶ τοῦ α εἰς ο, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ. ἴδε ἀβροτάζω.

*Ἀβροτραπεζος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ τραπέζης ἐχούσης τὰ νοστιμώτατα φαγητὰ, Κωνστ. Μαν. Χρον. ἐν Μουσρ. συγγρ. τόμ. ζ'. σ. 130.

*Ἀβροφυής, ὁος, ὁ, ἡ (φυή). Φύσεως ἁβρᾶς ὤν, π. χ. πάταλα, Φιλοδ. Ἐπίγραμ. 30. Ἀνακλ. 2, 91.

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ (ἁβρὸς, χαίτη). Ὁ τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ, τὴν χαίτην) ἁβρὰν ἔχων, ταυτὸν τῷ Ἀβροκόμης, ἐπὶ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνακρ. ᾠδ. ς'. »Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κούρους.

Ἀβροχαιτόεις, εντος· όεσσα, όεν. (ἴσως καὶ ἁβροχαίτης), = ἁβροχαίτης, Διωρ. ἁβροχαίτας, Σιμωνίδ. Ἀνέκδοτ. Α'. 126. »Τὴν δ' ἵππος ἁβροχαιτόεσσ' ἐγείπατου.

Ἀβροχία, ας, ἡ (ἄβροχος). Ἔλλειψις βροχῆς, ἀναβροχία, ξηρασία, ἀνομβρία, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Η'. 13.

Ἀβροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (ἁβρὸς, χιτών). Λαμπροφόρος, ὁ τρυφερὰ καὶ πολυτελῆ φορῶν, ὁ μαλακὸν ἐνδεδυκὼς χιτῶνα· ἐπιτοπλείστον ἐπὶ κακοῦ· καὶ σκεπασμένος μὲ ἁπαλὰ σκεπάσματα, ταυτὸν τῷ, Ἁβροείμων. Αἰσχ. Πέρσ. 543. »Λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας».

Ἄβροχος, ὁ, ἡ, καὶ Ἀβρόχως ἐπίρ. (βρέχω) Ἄβρεκτος, ξηρὸς, ἄνυγρος. καὶ, ὁ ἐστερημένος βροχῆς, ἀνομβρος, ἐνῶ ὅέν πίπτει βροχὴ, ὡς παρὰ Καλλιμ. Ὕμ. εἰς Δία, 19. »Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη· ταυτὸν τῷ, Ἄβρεκτο. παρὰ δὲ Λουκιαν. »Ἀγκῶνα ἄβροχον», μεταφορικ. ἀντὶ, καταφύγιον.

Ἀβρόχροος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρὼς, χρώς). Ὁ ἁβρὸν, μαλακὸν δέρμα ἔχων, Αἰσχ. Πέρτ. 547. Blomf.

Ἄβρυα, ἡ Ἄβρυα, πληθ. τὰ. Συκάμινα, (μοῦρα), Ἡσυχ. παρ' Ἀθην. Β'. 12. »Ἄβρυα, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόραν.

Ἀβρυστής, οῦ, ὁ. Στολιζόμενος καὶ καλλωπιζόμενος ὡς γυναῖκα, Ἀδαμάντιος Φυσιογνωμ. σελ. 366. ἐκ τοῦ

Ἀβρύνω. Μ. υνῶ (ἁβρὸς). Στολίζω. 2) ποιῶ τινὰ μαλακὸν· ἁπαλὸν, τρυφερὸν, γυναικώδη· μεταχειρίζομαί τινα μαλακῶς, τρυφηλῶς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 892. »Μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνεν, μήμε μεταχειρίζεσθαι ὡς μίαν γυναῖκα, ἁπαλῶς καὶ τρυφερῶς. »Τὴν ἐσθῆτα ἠβρυνεν, Φιλόστρατ. Σοφ. Β. 3., ἐφόρει ἁπαλὸν, ἐξαίρετον καὶ πολυτελὲς φόρεμα, ἱμάτιον. »Ἀβρύνει τῇ λαμπρότητι τῆς ἑρμηνείας τὸν ἴδιον λόγον», Γρηγ. Νύσσ. τ. β'. σ. 384. — Παθ. Ἀβρύνομαι Μ. νοῦμαι, στολίζομαι, καλλωπίζομαι, φαιδρύνομαι· πολιτεύομαι, καὶ ἐνδύομαι μαλακῶς, τρυφηλῶς καὶ πολυτελῶς· εἶμαι ἁβρὸς εἰς τὰ φορέματα, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὴν ὁμιλίαν. πράττω ὑπερηφανα, ὑψηλόφρονα, ἄρα, μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, θρύπτομαι, Ἀθην. ΙΒ'. »Ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς ὧν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος», ἤτοι αἱ γυναῖκες· συντάσσ. τιν. Ξεν. ἢ ἐπί τινι· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σεμνύνομαι, στοχάζομαι, ἔτι εἶμαι κάτι τι, κομψεύω, Πλάτ. Ἀπολ. φ. σ 66. Forster. »Ἐγὼ οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε, καὶ ἠβρυνόμην ἄν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐτρυφῶ, δίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ζῶ ἁβρῶς, ταυτόντῳ, Ἁβρίζομαι. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἄβρος.

Ἄβρωμα, τος, τό. Εἶδος Μεγαρικῆς γυναικείας στολῆς, Ἡσυχ. Ἐντεῦθεν ἡ στολὴ τῶν Μεγαριστῶν Ἀφάβρωμα παρα Πλουτ. καλεῖται, ἐκ τῆς Ἀβρώτης, θυγατρὸς τοῦ Οἰχήστου, γυναικὸς τοῦ Νέστου, βασιλέως Μεγάρων, Πλουτ. Ἑλλ. ζητήμ.

*Ἀβρωμία, ἡ. Ἔλλειψις δυσωδίας, Ἀνακτ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 294.

Ἄβρωμος, ου, ὁ, ἡ (βρῶμος). Ὁ μὴ βρωμερὸς, χωρὶς βρώμας, δυσωδίας, Ἀθην. »Ἄβρωμοι ἰχθύες», ἀντὶ τῶ, βρωμώδεις. »Ἄβρωμος θάλασσα», μὴ ἔχουσα τὴν ἁλμυρότητα.

*Ἀβρωμουντασχοι, διεφθαρμένη λέξις παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 41. λέξεων, ἄβρομος, αὐτάχοι, ἤτοι πολύβρομος, πολύηχος (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α), ἡ, σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς κεφαλῆτες (μετὰ τοῦ α, τὸ ὁμοῦ σημαίνοντος).

Ἄβρως, ῶτος, ὁ, ἡ, = Ἄβροτος, Ἰακ. Ἀνδ. 11, 170.

Ἀβρωσία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βρώσεως, ἀσιτία, ἐγκράτεια φαγητῶν· καὶ, πεῖνα, Πολυδ. ς'. 39. ἐκ τοῦ

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ μὴ τρώγων, νηστικὸς, ἡ ὅστις δὲν ἔφαγεν, ἢ ὅστις δὲν δύναται (π. χ. δι' ἀσθένειαν) νὰ φάγῃ, Σοφ. 2) παθ. ὁ μὴ φαγωθείς, ἀφάγωτος ἢ ἀκαταφάγωτος (ὑπὸ περηδόνων π. χ. ἢ σηπεδόνος). β) συνῳ. τὸ διὰ τὴν οὐσίαν του μὴ φαγώσιμον, μὴ βρώσιμον, ἀνεπιτήδειον εἰς βρῶσιν, ἢ μὴ συγχωρηθὲν νὰ φαγῇ τις ἀπ' αὐτοῦ· π.χ. »Ὀστᾶ ἄβρωτα· ἡ ἄβροτος ὕλη τοῦ ἀργύρου· ἀντὶ τῶ, ἀδώδιμος.

*Ἀβυδηνός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀβύδου. »Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα (καθ' Ἡσυχ. ἐπιφώνημα)», παροιμ. ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἀναπατόνεται παρακαίρως καὶ αὐτὸ γίνεται φορτικὸς· παρελήφθη δὲ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ συνείθιζον, ὅτε ἔτρωγον τὰ τραγήματα φιλεύοντες, νὰ φέρωσι τὰ παιδία των διὰ νὰ φιληθῶσι, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐπροξένει ἡδονὴν καὶ βάρος εἰς τοὺς γέροντας διὰ τὰς φωνὰς τῶν παιδίων καὶ διὰ τὸν θόρυβον τῶν τροφῶν των.

*Ἀβυδόθεν, Ἐπίρ. Ἐξ Ἀβύδου, Ἰλ.

*Ἀβυδόθι, ἐπίρ. Ἐν Ἀβύδῳ, Ἰλ.

*Ἀβυδοκόμης, Ἀβυδοκόμας, = συκοφάντης, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ εἶχον τὸ ἐλάττωμα τῆς συκοφαντίας.

*Ἄβυδος, ἡ, πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι μέρους τῆς Ἀσίας, Ἰλ. »Ἄβυδος φλυαρία», παροιμ. ἀντὶ, περισσή, καὶ ματαία.

*Ἀβύθητος, ὁ, ἡ. Ὑπέρμετρος, ὡς, λαιμαργία, Σχολ. Ὀππ. 2. 216.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, = ἄβυσσος. Βαθύτατος, ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (πάτον), καὶ μεταφ. ὡς παρὰ Πλάτ. Παρμ. »Δείσας μήποτε εἰς τινα ἄβυσσον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ζήτ. Ἄβυσσος.

Ἀβύρβηλος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ, πολὺς, μέγας, παρ' Ἡσυχ. ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Ἀβίρβητος ἔχει, ὃς τις προσθέτει, βασύς, συρφετώδης, ἀναίσχυντος, ἐπαχθής· ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀβέρβηλος, πολὺς, ἐπαχθὴς, μέγας, βαρὺς, ἀχάριστος, μάταιος· ὁ δὲ Σουίδ. Ἀβίρβηλος, ἀναίσχυντος, ἀπεχθὴς, πολὺς, μέγας, κατακορὴς. Καὶ παρατηρεῖται ἔτι, ὅτι εἶπεν, Ἀβέρβηλος, ὁ ἀκατάστατος· ὅθεν, Ἀβερβαλεῖται, ταράσσεται, κροτεῖ, Ἡσύχ.

Ἀβύρσευτος, ὁ, ἡ (βυρσεύω). Ἀκατέργαστος, ὅθεν, »Ἀβύρσευτος δορὴ», ἀνέργαστον δέρμα (ἔργαστον τομάρι), Εὐστάθ. καὶ Σχολ. Ὁμ.

Ἀβυρτάκη, ης, ἡ· καὶ Ἀβίρτακος, ὁ (λέξις Μηδική). Βαρβαρικόν τι ὑπόπτημα, ἤτοι ἔδασμα, ἔμβαμμα, κατεσκευασμένον μὲ πράσα, κάρδαμα, σίναπι, βοιᾶς κόκκους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἁρμύς, ξυός τις ζωμός, Θεόπομ. Θησ. »Ἤξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων πλεῖστον ποιεῖται καὶ πράσων ἄβυρτακην. Παρὰ

Σουίδ. ξωμοῦ καρύκη, ξυνὸς ξωμός, γινόμενος κυρίως ἐκ καππάρεως, κατασκευασμένης μὲ ἅλμην (sauce). Πολυαιν. Στρατ. Δ', 3, 32. »Καππάρεως ἐτκευασμένης ἐν ἅλμῃ, ἐξ ἧς τὰς ἀβυρτάκας ποιοῦσι, πέντε μάριδας· καὶ Ἀθην. Ε'. σελ. 124. (ἐκ τοῦ Περτικοῦ بر) (ἄμπερ, καρυκεία ἐκ καπρῶν, πολλὰ μικρὰ κομμένων), καὶ ξὶϑ (τάγ, ῥοϊδί).

Ἀβυρταποποιός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν, κατασκευάζων Ἀβυρτάκας, Ἀθην. Θ'. σ. 405.

*Ἀβύρταξος, ὁ, = ἀβυρτάκη.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. (βυσσός) (χωρὶς πάτον). Βαθύτατος (ἄπατος). »Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἦξεις πάνυ ἄβυσσον, Ἀριστοφ. Βατ. 138. , τοῦτ' ἔστι πάνυ βαθεῖαν, ἣν οὐδὲ βυθὸς δύναται χωρῆσαι· ταυτὸν τῷ Ἄβυθος. Ἰώνιες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσὸν λέγουσιν, ὁ Σχολ. Ἄβυσσος οὖν, εἰς ὃν οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος, πολλὰ βαθύς, Σουίδ. Καθόλου δὲ μεταφ. ἀνάριθμητος, ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, πολὺ πλῆθος, καταπολλὰ μεγάλος, πολύς, ὡς »Ἄβυσσος πλούτου, ἄβυσσον ἀργύριον», κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Λυσ. 174.

Ἄβυσσος, ἡ, οὐσιαστ. Βάραθρον, τρύπα βαθεῖα, βάθος. 2) τροπικῶς, ἡ ἀμετρητότης, τὸ ἀμέτρητον, ὑπερμετρον πλῆθος, ἄπειρον, ἀνεξάντλητον. Αὐτὴ ἡ λέξις, ὡς οὐσιαστ. ἐκλαμβανομένη, ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι καὶ σημαίνει πλῆθος ὑδάτων, ὕδατα πολλά. Δαμασκ. ὀρθ. πίστ. β'. 19. »Ἄβυσσος οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰμὴ ὕδωρ πολύ, οὗ τὸ τέλος ἀκατάληπτον ἀνθρώποις τροπικ. »Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται (Ψαλμ. 41, 8)«, ἐπὶ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πλήθους· καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, ὡς παρὰ Βασιλ. εἰς τὴν ὁμίλ. τοῦ 32. Ψαλμ. (τόμ. ά. σ. 204). »Οἱ περὶ τῆς θείας κρίσεως λόγοι, ἄῤῥητοι ὄντες καὶ ἀκατάληπτοι ταῖς ἀνθρωπίναις ἐννοίαις, ἄβυσσοι λέγονται, ἐν μόνῃ τῇ τοῦ Θεοῦ γνώσει ἀποκειμένων τῶν λόγων, καθ' οὓς ἕκαστα οἰκονομεῖ· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ, κόλασις, τάρταρος, κατοικία τῶν δαιμόνων, Γρηγ. Νύσσης. »Ἄβυσσον πολλαχοῦ τὸ τῶν δαιμόνων ἐνδιαίτημα μεμαθήκαμεν· καὶ Εὐτύβ. εὐαγγ. προπαρ. 7. 16. σ. 329. »Ἀποφάσει τοῦ μεγάλου Θεοῦ Τάρταρον οἰκεῖν, ὃν Ἄβυσσον οἱ θεῖοι λόγοι προσηγορεύουσιν· καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς παρὰ Χρυσοστ. »Ἄβυσσον, ἐπὶ ἀκαταληψίας εὑρήσεις κειμένην». Παρεκτὸς δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ὡς οὐσιαστ. καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. ἐν Ἐπιγρ. βιβλ. δ'. 27. »Χοῦτο κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον». 2) λίμνη τις ἐν Ἄργει, Σουίδ. 3) κρήνη τις ἐν Λέρνῃ, Πιτσ. Ὀλ. 7. 4) ὁ ναὸς τῆς Περσεφόνης, Σουίδ.

*Ἀβυσσοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδατα πολλὰ τίκτων, γεννῶν, ἢ ἔχων, Κύριλλ. »Χέρσον ἀβυσσοτόκου πέδονα.

Ἀβωλόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων τοὺς βώλους κεκομμένους, ἀτβωλοκόπητος, ἐπὶ νεοβλήτου χωραφίου, Πολυδ. 4, 12.

Ἄβως, ὥτος, ὁ (ἀστερ. καὶ, βώσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, βοῆσαι). Ἄφωνος, οὐδεμίαν φωνὴν ἢ κραυγὴν ἐκδιδούς· καὶ, ἄφωτος· γράφεται καὶ ἄβως.

*Ἄβωτος, ὁ, ἡ. Ἀηδής, Ἐτ. Μ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Γ.

*Ἀγα, Δωρ. ἀντὶ, ἄγη. Φθόνος καὶ βασκανία, Ἐτ. Μ. παρὰ τὸ ἀγάω.

Ἀγάαμαι, Ἐπικ. κατὰ πλεονασμ. ἀντὶ Ἄγαμαι, Ὀδυσ. Ε', 119. »Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε, φθονεῖτε δηλ.

Ἀγάασθαι, Ἔνεστ. Ἀπαρ. Μέσ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἄγασθαι, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι. ἢ ἀντὶ τοῦ Ἀγάσθαι, ἐκ τοῦ Ἀγάομαι, Ὀδυσ. Π, 203.

Ἄγαγον, Ἰλ. Α, 346. Ποιητ. ἀντὶ ἤγαγον, ἢ ἐκ τοῦ Ἀγάγω, ταυτὸν τῷ Ἄγω. (—ᴗᴗ Δωρικ., »ᴗᴗ Ἰων. καὶ Ἐπικ., πολλάκις παρ' Ὁμ.).

*Ἀγαγύρτης, ου, ὁ, = ἀγύρτης, κατ' Ἀττικ. ἀναβιβασιασμόν.

Ἀγάγω, Ὑποτ. ἐκ τοῦ Ἀορίστ. β'. σχηματιζόμενον, Ἰλ. Β, 231. ἐκ τοῦ, Ἄγω.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαν, ζῆλος). Μεγαλόζηλος, καὶ ὁ καταπολλὰ φθονερός, ἢ θυμώδης, Ἐτυμολ. Μ.

Ἀγάζομαι, Παρατ. Ἠγαζόμην. Μέλ. Ἀγάσομαι. Παρακ. Ἤγασμαι. Ἀόρ. Α'. Ἠγάσθην. Μέσ. Ἀόρ. Ἠγασάμην. Μετοχ. Ἀγασάμενος, Ἀγασθείς, Ἀγασάμενος, καὶ Ποιητικ. Ἀγασσάμενος, ὡς καὶ ἀγάσσατο ἀντὶ ἠγάσατο, καὶ ἀγασσάμεθα ἀντὶ ἠγασάμεθα, καὶ ἀγάσσεσθαι ἀντὶ ἀγάσεσθαι. Ἀποθ. Μέσ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄγαμαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Μέλλ. καὶ ἀ. Ἀορ. Σημαίνει δὲ 1) ἐπὶ καλοῦ, θαυμάζωτινά· σέβομαι· ἐγκρίνω, ὡς Ἰλ. Γ, 181. . . . »Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο». Ἰλ. Β', 404. »Μῦθον ἀγασσαμένοιιν, θαυμάσαντες δηλ. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἐξαιρτ. φθονῶ, ζηλεύω τινα ἐγκαιρότων διά τι μεγάλον ἢ παρὰ μεγάλου (καὶ ἐπὶ θεῶν), ὡς τὸ, φθονεῖν, ὅτε συντάσσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. μετ' ἀπαρ. ὡς Ὀδ. Ψ, 211. ἢ δοτ. προσ. ὡς Ἰλ. Π, 71. »Εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος, ἐφθόνησεν· καὶ γενικ. πράγματος μετὰ τῆς περὶ προθ. ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 639. ἐπὶ νίκης, ἢ καὶ ἁπλῶς, ἄνευ προθέσ. ὡς παρὰ Ἀπολλ. Ῥοδ. 3) ἀγανακτῶ, καταῤῥοιῶ, μέμφομαι μετ' ὀργῆς, μισῶ, κατακρίνω, ὅτε συντάσσ. ἢ δοτ. προσ. ἢ αἰτ. πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 111. »Μή τι κότῳ ἀγάσησθε», μετ' ὀργῆς μέμφησθε δηλ. Ὀδυσ. Θ, 565. »Ποσειδάων ἀγάσσατ' ἐμῖν», ἄγαν ὀργίσθηκε δηλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ, 64. »Τῷριν ἀγασσάμενοιιν, μισήσας, δηλ. Τοιοῦτον ἐστι καὶ τὸ, Ἀγάμαι, τὸ ὁποῖον διαφέρει μόνον κατὰ τὸν σχηματισμόν, καὶ τὸ Ἀγαίομαι. Τὸν ἐνεστ. ἀγάζομαι ἔχει ὁ Πινδ. Νε. 11, 7. ἐπὶ τῆς σημασίας, σέβομαι. Τὸ ἐνεργ. ἀγάζω, ἐπὶ τῆς σημασίας, καταῤῥοιῶ, ὀλιγωρῶ, ἢ ἀγανακτῶ, ἔχει μόνον ὁ Αἰσχ. Ἱκετ. 1067. »Τὰ τῶν θεῶν μηδὲν ἀγάζειιν, ἐνθα ὁ σχολ. ἑρμην. λίαν ἐξετάζειν· ὁ Ἡσύχ. Ἀγαμαιτεῖν, βαρέως φέρειν· παρὰ δὲ Σοφοκλ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, θρασύνω. πρβ. ἄγαμαι, ἀγαίομαι, ἀγάομαι.

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ (ἀρχὴ ἀγαθοῦ). Ἀρχὴ, ῥίζα, καὶ πηγὴ τοῦ καλοῦ· λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Ἀγαθαρχικός, ἡ, όν. Πλὴν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐκ τῆς Ἀγαθαρχίας, ἀρχηγὸς πάσης ἀγαθότητος, ὅθεν »Ἀγαθαρχικὴ Τριάς», Διον. Ἀρεοπ. Θεϊκ. ὀν. 3, 1. σ. 449.

*Ἀγάθεια, ἡ (ἀγαθός). Πρᾶξις ἀγαθῶν ἔργων, ἀγ. Ἰω. Ἐλίμαξ Παρακ. 1, σ. 12.

*Ἀγαθείκελος, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ ἀγαθῷ, Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 186.

*Ἀγάθεος, Δωρ. ἀντὶ ἠγάθεος, Πινδ. Νε. 6, 59. Πυθ. 9, 126.

*Ἀγαθεργία, ἡ, = ἀγαθοεργία καὶ ἀγαθουργία, ἀγ. Ἐπιφ. Παναρ. 2, τόμ. ά. § 6. σ. 499.

*Ἀγαθεωρῶ, Μ. ἦτω. Κυττάζω τι περιέργως, ἢ μετὰ θαυμασμοῦ.

*Ἀγαθίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀγαθίς, Ἡσυχ. (ι)

Ἀγαθίζομαι, Μ'. σομαι, Ἐπίμ. ἀπολ. Ὁμιλῶ καλοὺς καὶ ὀρθοὺς λόγους, Ἡσυχ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 23. »Δεῖ τὰς ἑταίρας ἀγαθιζομένας λαβεῖιν, τινὲς ἄναγιν. ἀγαθιζομένας, ἀντὶ ἀγαθιζομένας.

*Ἀγαθικός, ἡ, όν. Ὅσον, ἀγαθικά, τὰ σπουδαῖα, τὰ ὀρθῶς καὶ εὐαρέστως πραχθέντα, ἢ λεχθέντα, Βεκκ. Ἀν. 1, σ 324.

Ἀγαθίς, δος, ἡ. Κυλλίδιον, δίσμη (κουβάρι) νήματος, ἢ ῥάμματος, Πολυδ. Ζ, 31. καὶ ὑποκορ. Ἀγαθίδιον, παρ' Ἡτυχ. »Ἀγαθῶν ἀγαθίδες», ἢ, ἀγαθίδες ἀγαθῶν», παρὰ Ῥωμαίοις, παροιμία ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν, σωροῦ ἀγαθῶν, ὡς καὶ, »ἀγαθῶν θάλασσα», ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ, »ἀγαθῶν μυρμηκίαι», ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας, καὶ, »ἀγαθῶν σωρός», ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. Παρὰ δὲ Σουίδ., »Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες», παροιμ. ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀντ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον, ὡσὰν νὰ ἦναι αἱ ἀγαθίδες σωρὸς ἀγαθῶν. 2) κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἀγαθίς, ταυτὸν τῷ, σηταμίς. (νυν Δράκ.)

*Ἀγαθογονία, ἡ. Γέννησις ἀγαθῆ ἢ ἀγαθῶν, Ἰαμβλ. »Ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσεσθαι κτ.λ.

*Ἀγαθοδαιμονέω. Κάμνω εὐδαίμονα. Ὅθεν, »Ἀγαθοδαιμονοῦντα ζωὴν» τὰ καλοῦ οἴνου, σημείου, πολλάκις παρὰ Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ.

Ἀγαθοδαιμονισταί, ῶν, οἱ. Οἱ ὀλίγου πίνοντες, Ἡσύχ. Ἀθην. ΙΕ'. »Οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δείπνου ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα, ἦν δ' οὗτος, ὁ Διόνυσος· καὶ νόμος ἦν παρ' αὐτοῖς. »Ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ πίνειν ἀκράτου· ὅθεν ἦν συγκεχωρημένον, προσφέρασθαι μετὰ τὰ σῖτα ἀκράτου ὅσον γεύσασθαι· καὶ τοῦτο, πόσιν τοῦ ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκάλουν, Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. Ἴδε ἀγαθός.

Ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ. ταυτὸν καὶ, ἀγαθὸς Δαίμων. Ὁ καλὸς Θεός, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν ἔπιον κατὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ποτήριον ἀκράτου οἴνου (ἀγαθοῦ δαίμονος). 2) αἰγύπτιος ὄφις, πιθανῶς ὁ ἰδιος ἐκεῖνος, ὅστις, καθ' Ἡροδτ. 2, 74., ἐτεωρεῖτο ὡς ἱερὸς καὶ μὲ δύο κέρατα καὶ δὲν ἔβλαπτε, Wess. Diod. 3, 50.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Δοτὴρ ἀγαθῶν, ἢ ἀγαθοῦ, ὅπερ εἶδεν τὰ καλὰ· καὶ, Ἀγαθοδότις, ιδος, ἡ, θηλυκ., Διον. Ἀρεοπ.

*Ἀγαθοδότως, Ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς, Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κατ. εἰς Ψαλμ. 9, 2, 1. σ. 180.

*Ἀγαθοδωρία, ἡ. Πληθὺς ἀγαθῶν δώρων, Γερμαν. Πατρ. Κωνστ. ὁμ. β'. περὶ βαπτίσμ.

*Ἀγαθόδωρος, ὁ, ἡ. Εὐτυχὴς, εὐδαιμονίαν παρέχων, Νικήτ. Παφλαγ. ὕμν. εἰς ἁγ. Τάκιδ. Ἀμαστρ. σ. 48.

*Ἀγαθοειδής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. ἀγαθοειδῶς. Ὁ εἶδος (σχῆμα) ἀγαθοῦ ἔχων, ὁ φαινόμενος ἀγαθὸς, Πλατ. πολιτ. 6. 18. Ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ σωτηριώδης, Ἰαμβλ. Περὶ δὲ Νεοπλατωνικοῖς καὶ Χριστιανοῖς ἐπὶ ψυχῶν μὴ τελείων μέν ἔτι, δυναμένων δὲ νὰ μετασχηματισθῶσιν εὐκόλως εἰς ἀρετὴν, ἐχουσῶν καλὴν φύσιν καὶ διάθεσιν καθόλου, αὐμενής, ἐπὶ θεοῦ.

*Ἀγαθοεξία, ἡ. Καλὴ ἕξις, κρᾶσις, ἀντίκ. τῷ, κακεξία.

*Ἀγαθοέργεια, ἡ, = ἀγαθοεργία, ἀγαθουργία. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοεργέω, ῶ· καὶ, Ἀγαθοεργία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγαθουργέω, καὶ Ἀγαθουργία.

*Ἀγαθοέργημα, τος, τὸ. Ἀγαθὸν ἔργον, Μεθόδ. σ. 322.

Ἀγαθοεργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ), = ἀγαθουργός. Ὁ ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθόν. 2) ἀγροεργοί, οἱ· ἐλέγοντο, παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, οἱ πέντε γεροντότεροι κατ' ἔτος ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ ἱππικοῦ τάγματος, οἵτινες ἐστέλλοντο, ὅτε χρεία, διϋποθέσεις τῆς πολιτείας, Ruhnk Τίμ. σ. 4. καὶ Ἡρόδ. Κλειώ, 67. »Οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσὶ τῶν ἄστων, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων οἱ ἐπὶ πλεῖ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου· τοὺς δεῖ τούτων τὸν ἐναυτὸν, τὸν ἂν ἐξίωσιν

ἐκ τῶν ἱππέων, ἐπαρτιητέων τῷ κεινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ, καὶ Ἀριστίδ. Σχ. Τόμ. Β', στλ. 172.

*Ἀγαθοήθω, ἐπίῤῥ. Εἰλικρινῶς, ἀγ. Νειλ. Ἐπ. 328.

Ἀγαθοέλεια, ας, ἡ. Ἡ καλὴ θέλησις, ἡ ἡ θέλησις τῶν ἀγαθῶν· ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀγαθῶν, ἡ διάθεσις τοῦ ἐκλέγειν τὰ καλά, Σουίδ. καὶ Ζωναρ. σ. 26. ἐσθ' ὅτε αὐτὴ, μετριότης, moderation.

*Ἀγαθοελής, ές, ὁ, ἡ (θέλω). Καλοθελητής. Βίος ἀγ. Συλβέστρου.

Ἀγαθολογέω τινά. Ἐπαινῶ τινά, λέγω ἀγαθά, καλὸν περί τινος· ἀντίκειται τῷ, κακολογέω, μετὰ αἰτ., Εὐστάθ. Ἰλ. Γ, 38. τόμ. β'. σ. 823. κεφ. 19. Ἐκδ. Φλωρεντ. Παῦ. ἀγαθολογοῦμαι.

Ἀγαθόν, οῦ, τό, ὡς εὐτυκτ. Καλόν, Ἐπίκουρ. »Ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος· ἐσθ' ὅτε καὶ προταπτομένου τοῦ ἄρθρου, τὸ ἀγαθόν, ἢ τἀγαθόν, Ἐπικ. παῤ Ἀθην. 7, σ. 280. »Οὐ γὰρ ἐγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν κτ.« 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, ἡ ἁγία Εὐχαριστία, ἡ ἁγία Μετάληψις, Βασίλ. ἐπιστ. Καισ. 3. εἰς Ἀμφιλόχιον· καὶ αὐτὸ τοῦ, πίστις, εὐσέβεια, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 14, 16. »Μὴ βλασφημείσθω ὑμῶν τὸ ἀγαθόν· καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀρετή, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 4. λέγεται δὲ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ θεοῦ, τὸ ἄκρον ἀγαθόν, αὐτὸς ὁ θεὸς ὁ ἄκρως ἀγαθός. 3) ὄφελος, συμφέρον, κέρδος, διάφορον. Δημ. περὶ στεφ. »Οὐκοῦν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινὴν αἰσχύνην· καὶ ἐντεῦθεν ἀνήκει καὶ ἡ φράσις, αὐτὸ τοῦ, εὐτυχία, εὐλογία εἶναι, π. χ. »Κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο, αὐτὸ τοῦ, κοινὴ εὐτυχία, εὐδαιμονία τοῦτο, κτ. »Θεῶνται ταὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν, τὸν θεωροῦσι ὡς ἐδικήτου εὐτυχίαν, Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 11. »Ταραντῖνοι δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτεω (Αἰλ. ποικ. ἱστ. 3, 17), ἐχρημάτισεν ἡ εὐτυχία αὐτῶν. — »Ἐπ' ἀγαθῷ, διὰ τὸ καλόν, διὰ τὸ συμφέρον, Θουκυδ. 5, 27. »Ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου κτ.« Ἐπ' ὅτε συντάσσ. γενικῇ, ἄλλοτε δὲ δοτικῇ, π. χ. »Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ τῶν Περσῶν«, Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 2. »Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος«. »Ἴλεως εἶης, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης· ἔτι καὶ πλησ. ἐπ' ἀγαθοῖς, αὐτὶ ἐπ' ἀγαθῷ· ἐσθ' ὅτε δὲ λέγεται »Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ, πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἢ πρὸς τὸ ἀγαθόν. Πολλάκις τό, ἀγαθόν, μετὰ τοῦ ἐστὶ ἢ καὶ χωρὶς αὐτοῦ, συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. »Νῦξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι«, Ἰλ. Η, 282. 293. »Καὶ μὲν δὴ τούτων καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθόν ἐστιν ἐπιμελεῖσθαι, ὑφ' ὧν καὶ εὖ καὶ κακῶς δυνήσεσθε πάσχειν«, Λυσ. εἰς Ἀνδοκ. §. 15. σ. 62. Παρὰ Ξεν. Κ. Π. 5, 8, 12. εὕρηται καὶ μετὰ μετοχῆς, π. χ. »Οἴεσθαι ἀγαθὸν ἢ φίλιον ὄνα, τὸ χωρίον. — »Ἀγαθόν τι ἐρεῖν, λέγειν τι καλόν, dire du bien. »Ἀγαθὸν ποιεῖν, ἢ ἐργάζεσθαί τινα«, αὐτὶ τοῦ, εὐεργετεῖν. »Ἀγαθὸν πάσχειν«, εὐεργετεῖσθαι. Σημείωσαι καὶ τὰς φράσεις. »Οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο«. »Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ δείνι«. »Εἰς ἀγαθόν«, πρὸς καλόν. — Πληθ. ἀγαθά, τὰ· τὰ ὑπάρχοντα, ὑποστατικά, περιουσία, πλούτη, Εὐαγγ. »Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά« καὶ Ἰσοκρ. Δημ. »Ἀπήλαυσε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς δυνητόν· ἐπὶ πραγματείῳ, »Θάλαττα, καθ' ἣν κλείω ἔρχεται ἀγαθά· καὶ ἐπὶ λαφύρων πολέμου, Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 10. καὶ αὐτὶ τοῦ, ἄλλα· καὶ αὐτὶ τοῦ, ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 4. »Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ὄμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί· ἆρα ἀγαθὰ ἐν γένει εἶναι πᾶν εἴτε συντείνει εἰς τὸ νὰ ζῇ τις εὐτυχῶς καὶ ἀναπαυτικῶς, ἰδιαίτερως δὲ, τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 838. »Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπιειγημέναι ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι· λέγονται δὲ ἀγαθὰ καὶ τὰ προϊόντα, τὰ διάφορα γεννήματα τῆς γῆς. 2) ἀγαθά, αὐτὶ τοῦ, εὐεργεσίαι, εὐποιΐαι, Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 5. »Πολλοὶς δὲ πολλὰ διὰ φιλανθρωπίαν παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο. 3) αὐτὶ τοῦ, ἀρεταί, προτερήματα, καλὰ ἤθη, ἢ καλὰ παραδείγματα. Ἰσοκρ. εἰρήν. »Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας, ὧν θεόμενοι τυγχάνομεν. Δυσ. »Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς«. »Τὰ τῆς γῆς ἀγαθά«, παροιμία ἐπὶ παντὸς καλοῦ, εἴτε εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς. »Ἀγαθὰ πάσχειν, εὐεργετεῖσθαι. »Ἀγαθὰ ποιεῖν ἢ ἐργάζεσθαί τινα«, εὐεργετῶ τινά, π. χ. Ξεν. Ἀναβ. 7, 3, 9. »Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ«. Λουκ. Τοξαρ. »Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο«. »Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν«, αὐτὶ τοῦ, εἶμαι πανευτυχής, ἔχω ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, Ἀριστφ. Βατρ. 302. Ὄρν. 1706. 800. »Εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα ἀγαθὰ πράττειν. »Ἐπεύσχεσθαι, συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθά, καὶ, εὔχεσθαι τὰ ἀγαθά. »Ἀγαθά φρονεῖν τινα«, θέλω τὸ καλόν τινος, Ὀδ. Α, 43. Ἰλ. Ω, 173. — »Ἀγαθὲ Κιλλικιῶν (οὐχὶ Κιλίκων), ὑπακ. τοῦ, ἔχει, παροιμ. ἐπ' ἐκείνων, οἵτινες ἀναξίως ἐπλούτησαν, ὡς ὁ Κιλλικιῶν, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν Μίλητον, Σουίδ. — »Πόντος ἀγαθῶν, θάλασσα ἀγαθῶν, μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, ἀγαθῶν σωρός«, παροιμίαι ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. »Ἀγαθῶν ἀγαθίδες«, ὄρα ἀγαθίς.

*Ἀγαθός, ὁ, ἡ (ἄγαν, θοός). Ταχὺς, πολλὰ ταχύς, Ἡσυχ. κατὰ τὸ, ἀγαλλυτός κ. τ. τ.

*Ἀγαθοπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὁ παρέχων ἀγαθόν, ἢ τέλειον, Ἰω. Διακον. Ἀλληγ. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. σ. 470.

Ἀγαθοποιέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀγαθοποιός), = ἀγαθουργέω. Πράττω καλὰ πράγματα, ἢ καλῶς, εὐσεβῶς, ὁσίως. 2) συνήθ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. εὐεργετῶ τινά, κάμνω καλόν εἴς τινα. »Εὐαγγ. »Ἀγαθοποιεῖτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας«· εὕρηται καὶ δοτικ. συντασσόμενον, ὡς παῤ Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 19. σ. 25. »Ἀγαθοποιήσει ταῖς γυναιξὶν αὐτοῦ«. Παῤ Ἀστρολόγοις, φέρω, παρέχω καλὸν οἰωνόν, Πρόκλ. εἰς Πτολ. 10. σ. 292. ὅθεν

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ. Ἐργασία τοῦ καλοῦ· εὐεργεσία.

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθόν, ποιέω). Ὁ καλὰ ποιῶν, πράττων, φέρομενος. 2) εὐεργέτης, ὁ εὐεργετῶν τινα· καὶ ἐπὶ ἀστέρων παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, οἱ προμαιτυρούμενοι καλά, Ἀρτεμίδ.

*Ἀγαθοπραγέω, Μ. ήσω, = ἀγαθουργέω, καὶ, ἀγαθοπραξία, = ἀγαθουργία, Ἀχμ. Ὀνειρ. 187. Ἄνα Κομν. Ἀλεξ. β. ά. σ 2.

Ἀγαθοπρεπής, ὁ, ἡ, καὶ Ἀγαθοπρεπῶς, Ἐπίῤῥ. Ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς, ὁ προθύμως ποιῶν τὸ καλόν, εὐεργετικός, εὐμενής· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Διον. Ἀρεοπ.

*Ἀγαθοπτικός, ἡ, όν. Ὁ θεωρῶν τὸ ἀγαθόν, ὅθεν »Ἀγαθοπτικὴ δύναμις«, παρὰ Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἀγαθόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον (ἀγαθά, ῥύω) ἐπίθ. πηγὴς, ῥεούσης καλὰ, καθαρὰ ὑάματα. »Ἄγε μοι, ψυχά, ποίσα ἀγαθόῤῥυτοις παγαῖς«, παρὰ Συνεσ. ὕμν. 1, 128.

Ἀγαθός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. Ἀγαθῶς (ἄγαν). Καλὸς, δυνατὸς, ἐπιτήδειος καὶ ἄξιος εἰς κάθε τρόπον, κατάστασιν, ἐπιχείρημα, διορισμόν, καὶ ἐπάγγελμα (αὕτη ἡ λέξις διορίζεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, καθὼς κατωτέρω φαίνεται)· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπιστημόνων, τεχνιτῶν, κ. τ. τ. καὶ ἐπὶ ζώων ὠφελίμων καὶ διωρισμένων εἰς ὑπηρεσίαν καὶ χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου· ὁμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· καὶ ἠθικῶς, αὐτὶ τοῦ, χρηστός, καλός, δίκαιος, ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, τουνεχὴς, φρόνιμος, κ. τ. τ. ὅθεν 1) ἀνδρεῖος, γενναῖος, αὐτόθ. τῷ, κακός, ἀνανδρος, Ὅμ. Ν, 279. 283. Ρ, 631. Θουκ. 2, 87. Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 3. καὶ 1, 9, 9. 2) καλός, ἐξαίρετος, ἄξιος εἴς τι, διαφέρων, κατ' ἐξοχὴν δεξιὸς καὶ ἐπιτήδειος εἴς τι, προέχων εἴς τι, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ σημασίας συντάσσει πολλάκις ὁ Ὅμηρος μετὰ αἰτ. συνεκτοχικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τις ἀξιότητα, π. χ. »Βοὴν ἀγαθός« (Ἰλ. 8, 408. 563. 567. 586. Δ, 220. Ε, 347. 855. Θ, 91. Λ, 345. Ν, 123. Ο, 249. 671.), ἤτοι ἐξαίρετος ἀρχηγός, ἐπειδὴ τοπάλαι, ὅτε ἦσαν ἔτι ἐν χρήσει αἱ σάλπιγγες, ἡ ἀριτη ἑνὸς στρατηγοῦ καὶ τὸ χρήσιμον ἐν μάχαις ἦν τὸ μεγαλόφωνον. »Βίην ἀγαθός (Ἰλ. Ζ, 478)«. »Τὰ πολεμικὰ ἀγαθά«, Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 9. »Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοὺς«, Ξεν. Κυνηγ. 1, 14. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συντάσσεται παρὰ τοῖς λογογράφοις καὶ αἰτ. μετὰ τῶν προθέσεων περί, πρός, εἰς, ἡ ὁστισοῦν μετὰ τῆς ἐν ἢ καὶ χωρὶς, ἄλλοτε δέ, ὅτε χρεία, καὶ ἀπαρεμφάτου· π. χ. »Ἀγαθὸς πρὸς τὸν πόλεμον, εἰς πόλεμον, ἀγαθὸς πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἀγαθὸς περὶ τὴν ἀρετὴν, ἀγαθὸς περὶ πᾶσαν ἀρετὴν, ἀγαθὸς τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς λέγειν καὶ πράττειν«, Ξενοφ. Κ. Π. 1, 9, 9. Οἰκον. 4, 15. Ἀπομν. 4, 6, 10. 2, 6, 14. Κυνηγ. 12, 21. Πλουτ. Θεμιστ. Ποπλικ. 3) ἠθικῶς, καλός, δίκαιος, ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν· τέλειος κατὰ τὸ εἶδος του, καὶ λέγεται τόσον ἐπὶ ἐμψύχων, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀψύχων εἰδῶν, αὐτὶ τοῦ ἄριστος, κάλλιστος, ὡς, »Ἵππος καὶ κύων ἀγαθός, Αἰσχ. Σωκρ. Διάλ. 1, 10, 12. »Ἀγαθὸν πυρῶν, εἰ ἄριστος, Γαλην. »Ἀγαθὸς οἶκος, ἀγαθὴ βουλή«. »Ἀγαθὸς ἀνήρ, ἀγαθὴ γυνή« καὶ ἐπειδὴ τὸ, ἀγαθός λέγεται μόνον ἐπὶ ἐσωτερικῆς ἐντελείας, ἐπὶ ψυχῆς, τὸ δὲ, καλός, ἐπὶ ἐξωτερικῆς, ἐπὶ σώματος, διὰ τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, »Καλὸς κἀγαθός«, οὐχὶ δὲ ἀντιστρόφως, ἀγαθὸς καὶ καλός, μόλον ὅτι λέγουσι, »Ἀγαθὴ τύχη, καὶ, τύχη ἀγαθή· καὶ τότε μόνον προτάσσεται τὸ, ἀγαθός τοῦ, καλός, ὅτε ἓν αὐτῶν ἔχει τὸ ἄρθρον, π. χ. »Δι' ἐνδείαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν· τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἅμοιρος«, Πλάτ. Συμπ. σ. 327. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἐν χρήσει τὸ, ἀγαθός, ἐπὶ θεοῦ, καθὸ ὁ μόνος παντέλειος, Βασίλ. εἰς Ψαλμ. λγ'. »Τὸ παντέλειον ἀγαθὸν αὐτός ἐστιν ὁ θεός· οὗ οὐκ ἐλαττωθήσονται πάντες οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· καὶ ἐν Ψαλμ. α'. ὁ αὐτός. »Ἔστι τὸ κυρίως καὶ πρώτως μακαριστόν, τὸ ἀληθινῶς ἀγαθόν· τοῦτο δέ ἐστιν ὁ θεός· ὅθεν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπε. »Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἷς ὁ θεός«. Ὁ Ἀδραστεινὸς ἑρμηνεύων τό, οὐδεὶς ἀγαθὸς κτ. φησίν. »Ὅτι ὁ θεὸς οὐ κατὰ μετοχὴν ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθός, ἀλλ' αὐτός ἐστιν ἀγαθότης· ὁ δὲ ἄνθρωπος μετοχῇ ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθός· καὶ Οἰκουμένιος εἰς τὰς Πράξ. κεφ. ιά. »Θεὸς κατ' οὐσίαν ἀγαθὸς ὑπάρχει καὶ πηγὴ ὧν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ ἄνθρωπος, οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλ' ἐν ἀναλήψει ἀρετῆς ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἶναι. — »Ἀγαθῇ τύχῃ, εὐχετικῶς, καθὼς ὅτε λέγομεν, μὲ ὥραν καλήν, ἢ μὲ ὥραις καλαῖς, ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, — »Ὦ γάθε«,

κατ' ἐκλιψιν ἀντί, ὦ ἀγαθέ, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει· ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις, ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὅτε βέλωμεν νὰ παραινέσωμέν τινά, ἢ ἐπὶ ὅτε καὶ νὰ ἐπιπλήξωμεν μὲ τρόπον ἁπαλόν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας. Καλέ· π. χ. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 17. »Ὦ ἀγαθέ, φύλαττε· καὶ Ἡλιοδ. 7. τ. 2. σ. 122. Κορ. »Ὦ γαθέ Καλλίστρατε· ἔλεγον δὲ οἱ ἀρχαιότεροι ἀντὶ τούτου καὶ, ὦ βέλτιστε, ἢ, ὦ λῷστε, καὶ οἱ νεώτεροι, ὦ κάλλιστε· καὶ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ προφθέγγεσθαι ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὡς καὶ τὸ, φέρε, ὡς παρ' Ἰσ. περὶ Πύρρου κληρ. σ. 39, 5. Ῥῆτ. »Ἀλλ' ὦ γαθέ, τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσειτ' ἂν ὑμᾶς». — »Ἀγαθὸς θεός», ἐπίθετον Διὸς παρὰ Μεγαλοπολίταις, Πουτεν. 8, 86, 5. Βεκκ. — »Ἀγαθοὶ κατ' ἐξοχὴν καὶ οἱ Διόσκουροι, καθὸ τοῖς ναύταις σωτηριώτεις. »Ἀγαθὴ τύχη», ἡ Νέμεσις καὶ Θέμις, Ἡσυχ. »Ἀγαθὸς δαίμων», ὁ Διόνυσος, ὅθεν »Ἀγαθοῦ δαίμονος», εὐχῆτις, τὴν ἑποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον μετὰ τὸν δεῖπνον, ἐπιῤῥοῤῥοῦντες ὀλίγον οἶνον ἀκρατον, οἱ ὁποῖοι, ὅτε ἔμελλον νὰ χωρισθῶσιν, ἔπινον καὶ ἄλλο ποτήριον οἴνου μὲ ὀλίγον νερὸν καὶ ἠύχοντο λέγοντες, »Διὸς Σωτῆρος» καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγαθοδαιμονισταί, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Ἐν Θήβαις ἦτο καὶ ναὸς, »ἡρῶος ἀγαθοῦ δαίμονος», ἐνομαζόμενος· κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ὠνομάζετο οὕτω καὶ νῆσός τις τῆς Ἰωνικῆς Θαλάττης· καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ὠνομάζετο, ἀγαθὸς δαίμων, καὶ εἰς τῶν καθολικῶν βραχιόνων τοῦ Νείλου. 4) πρόξενος, Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 8. Ἀπομν. 2, 1, 32. 5) φρόνιμος, Ἰλ. Τ, 155. »Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ». 6) δίκαιος, οὐχὶ φιλάργυρος, οὐχὶ φειδωλός, Ξεν. Οἰκ. 2, 3. »Ἀγαθὸς αἰνητής». 7) γενναῖος, εὐγενής, ἀπὸ καλὸν σόϊ, Ξεν. Οἰκ. 1, 5. »Ἵππῳ ἀγαθῷ». 8) πλούσιος, πολυκτήμων, ὅθεν, ἀγαθοί, οἱ πλούσιοι, ἀπεναντίας τῷ, χερητες, ἢ χείρονες, οἱ πτωχοί, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 343. »Ἀγαθὰ πράγματα», ἡ εὐτυχὴς κατάστασις, ἡ εὐτυχία. »Ἀγαθὴ δαίς», ἡ πλουτοπάροχος τράπεζα, Ἰλ. Ψ, 810, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει ἀντὶ τοῦ, λιτή. 8) εἰρεῖο, καλός, π. χ. ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, ὄψις ἀγαθή. 9) τὸ ἀγαθὸς σημαίνει ἐπὶ ὅτε, πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 209. »Ἀγαθῇ γνώμῃ», ἀπεναντίας τῷ, ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ (Ξεν. ἐπιστ. εἰς Κρίτωνα, 4.). 10) ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἴς τι, ἀπολύτως, μετὰ οὐσιαστικοῦ, π. χ. ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀκοντιστής, γεωργός, ἱππεύς, ἰατρός, αὐλητής κ. τ. τ. καθὼς παρ' ἡμῖν, καλὸς στρατιώτης, καλὸς ἰατρὸς κτλ. »Ἀγαθαὶ γυναῖκες», δηλ. εἰς τὰ τῆς οἰκίας· πολλάκις δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συντάττεται ἀπερεμφάτως, π. χ. »Ἀγαθὸς στρατηγεῖν, ἀγαθοὶ τοξεύειν, στρατηγεῖν», Αἰλ. π. ἵππ. 1, 10. »Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν», Παλαιφ. 35, 2. »Ἀγαθὸς φαγεῖν», σημαίνει τὸν ἐσθίοντα κατὰ πολλά, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 334. 11) χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 204. »Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη», ἢ μετὰ ὅσε. προτώπου, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 352. καὶ Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 12. »Ὅτα — ἀγαθὰ ἀμροτέροιιν, καὶ Κυνηγ. 13, 17 »Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοκεῦσιν ἀγαθοί, καὶ πάτῃ τῇ ἑκάστων πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων». Ἐπὶ ὅτε συντάσσ. καὶ ὅσε. πράγματος, ὡς, »Ἀγαθὸς τούτῳ, ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. Ὅτε δὲ τὸ, ἀγαθὸς τίθεται ἐπὶ ἰατρικῶν, βοηθούντων εἴς τινα νόσον, τότε συντάσσεται γενικῇ (χωρὶς ὅμως νὰ ὑπακούηται, καθὼς τινες θέλουσιν, ἢ κατὰ πρόθεσιν). π. χ. ἀγαθὸς ἑρπετῶν, ἑλκῶν, ὀδυνῶν, ἱερᾶς νόσου, σπληνός, κεφαλῆς, ἀντί, βοηθούντων ἐναντίων τῶν ἑρπετῶν κτλ. Ξεν. Ἀπομ. 3, 8. »Ἆρα γάρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἰ οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ.» Ὁ δὲ Θεόφρ. συντάσσει καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ πρός, π. χ. »Ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλεα· πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθόν· πρὸς τοὺς σῆτας...», Ἱστ. Φ. βιβλ. 9, 13. 1, 10, 4. 4, 3, 1. »Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομήν» (Ἐφέσ. 4, 29)», ἀντὶ, ἐπιτήδειος εἰς ἐποικοδόμησιν τῆς εὐδαιμονίας ἄλλων. 12) καρποφόρος, ὡς, ἀγαθὴ γῆ, χώρα, Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 8. Οἰκον. 16, 7. »Ἀγαθὸν πεδίον», Καλλιμ. Δῆλ. 289. 13) εὐεργέτης, Χαριτ. 8, 8. σ. 192. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 4. 14) καλὸν οἰωνοῦ, δεξιός, Καλλιμ. 15) Ἀγαθὸν φῶς, ἀντὶ, τὸ πρωί. 16) οὐκ ἀγαθὸς, κατ' ἐμφασιν ἀντὶ, τοῦ χειριστος, ὡς, »Οὐκ ἀγαθὸν οἰωνὸν ἀμυνέσθαι, μυρίζων χειριστα. »Οὐκ ἀγαθὸς πολέμοιο», χειριστος ἐχθρός, Λογγ. ποιμ. — Παροιμίαι. »Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτου», καλὸν καὶ τὸ μαῦρον ψωμί, ὅταν δὲν ἔχῃ τις ἄσπρον, ἐπὶ τῶν τὸ δευτερεῖα δεδοίτων ἢ αἱρουμένων. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ σχεδὸν καὶ τὸ παρ' Ἀθην. 6. σ. 270. »Πανώνητε γὰρ ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε καλλίστου», »Ἀγαθοὶ δ' ἀριδείκετοι ἀνέρες», ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἕλιον ἀσπόντων, ἤγουν καθὲ καλὸς εἶναι πολλὰ ἐπιῤῥοπὴς εἰς ἄκρον, ἐπειδὴ εὐκόλως κινεῖται εἰς ἕλεος καὶ ἐνδίδει εἰς τὰς δεήσεις. »Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ θύραις ἔστηκαν, ἤγουν, ἀκλητοι καμίζουσιν εἰς φίλους φίλοι, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, Ζηνοδ. τὸ ὅδ, »Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν», σημαίνει, οἱ δυνατοὶ ἄρχοντες εἰς τὰ συμπόσια τῶν δειλῶν ἀπροσκάλεστοι. »Ἀγαθοὶ δὲ πίλονται δύ' ἀγαυραιν, ἐπὶ τῶν ἐχόντων δύο στηρίγματα, ὥστε, ὅτε λείπει τινὶ τὸ ἕν, νὰ ἐπακουμβῇ εἰς τὸ ἄλλο, ἀλληγορικῶς, Πινδ. Ὀλ. 6, 170. »Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός», ἐπὶ καταφρονήσεως τῆς μουσικῆς, ἀπόφθεγμα τοῦ Ἀρχιδάμου, υἱοῦ τοῦ Ξενοδάμου, σημαίνει βέλοντος, ὡς οὐδὲν διαφέρον ἡ δι' ὀργάνων φωνὴ ἡδονὴν ἐμποιεῖν, τῶν δι' ὤων καὶ ζωμοῦ σεσυσμένων. — Τὸ ἀγαθὸς δὲν ἔχει οὔτε συγκριτικὸν, οὔτε δὲ ὑπερθετικὸν ὅμοιον, καθὼς διδάσκουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοί, διὰ τὴν ἐμπεριεχομένην ἐν αὐτῷ ἐπίτασιν ἤδη, ὅθεν ἀντὶ, ἀγαθώτερος, ἐν χρήσει ἦτο μᾶλλον ἀγαθός, ἢ τὰ ἀνώμαλα, »βέλτιων, καὶ ἀμείνων, κρείττων, λωίων (λῴων), καὶ Ἑπκ. βέλτερος, λωίτερος», ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπερθ. ἀγαθώτατος, τὸ, »ἄγαθος μάλιστα», ἢ τὰ ἀνώμαλα, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος, λώϊστος (λῷστος)· ὡς τοῦτον, παρὰ Διοδ. Σικελ. 16, 85. εὑρηται τὸ, ἀγαθώτατος, παρὰ δὲ ἑτεροις συγγραφεῦσι καὶ τὸ, ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, π. χ. παρὰ Γρηγ. Νύσσ. Ἐπ. εἰς Εὐστάθ. καὶ Ἀμβρόσιον. »Τί τοῦ ἀγαθοῦ ἀγαθώτερον; καὶ Ἰω. Χρυσοστ. Ὁμ. 43. 32. 113. »Αὐτὸν ἀγαθώτερον ἢ τὰ λεγόμενα ἐνέφηνε· τί τούτου γένοιτ' ἂν ἀγαθώτερον τοῦ δεσπότου; ὅσῳ ἂν πλουσιωτῇ, ἀγαθώτερος ἔσται· τὸ πάντων ἀγαθώτατον· ἀλλ' ὦ θαυμάστε καὶ ἀγαθώτατε· ὦ πάντων ἀγαθώτατον, καὶ μυριαχοῦ. — Ἐπίῤῥ. ἀγαθῶς, ἀντὶ καλῶς· συμφερόντως· ἀπὸ ὅτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς. »Ἀγαθῶς ἔχειν», ἀντὶ τοῦ, εἶναι εὐτυχῆς, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 13. σ. 83., τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ εἶπεν, αὐτάρκως ἔχειν, ἤγουν τοῦ παρόντος ἀγαθοῦ. — Κατὰ Πλατ. Ῥητ. σ. 412. κτ. τὸ, ἀγαθὸς ἔστι συγγεν. τῷ, ἀγαστός.

* Ἀγαθοσύνη, ἡ, = ἀγαθότης. Ν. Δ.

Ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθοτελὴς). Τελείωσις, ἐκτέλεσις τοῦ καλοῦ· τὸ ἐντελὲς καλόν· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ (τελῶ). Ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθὸν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθὸς, ἀμφ. Διοσκ. Ἀριστοπ.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθὸς). Χρηστότης, καλωσύνη, δικαιοσύνη, κυρίως ἐπὶ θεοῦ, ἡ ἄκρα ἀγαθότης, Γρηγ. Ναζ. ποφ. 7. 26. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7. σ. 835. Προκλ. Θεολ. κ. 12. κτλ.

* Ἀγαθότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Καλότροπος, καλοήθης, ἀπεναντίας τῷ, κακότροπος, Κωνστ. Μαν. Χρον.

* Ἀγαθότυπος, ὁ, ἡ. Καλοπλεκής, π. χ. ἀγαθότ. θεοσέβεια, Διον. Ἀρεοπ.

Ἀγαθουργέω, ῶ. Μ. ήτω (ἀγαθουργὸς). Ποιῶ, ἐργάζομαι τὸ καλόν. 2) ἐνεργ. εὐεργετῶ, ἀγαθοποιῶ (κάμνω καλωσύνες).

* Ἀγαθούργημα, τος, τὸ. Ἔργον ἀγαθόν, Θεοφύλ. »Λάμπε τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθουργήμασιν».

Ἀγαθουργία, ας, ἡ. Καλὴ πρᾶξις, ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ. 2) εὐεργεσία. 3) μεγάλη πρᾶξις, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικός, ἡ, όν. Ἀγαθοποιὸς, ὁ εὐ ποιῶν, εὐμενὴς, παρὰ Διον. Ἀρεοπ. πολλαχοῦ ἐπὶ Θεοῦ.

* Ἀγαθουργικῶς, ἐπίῤῥ. Εὐμενῶς, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Ἐκκλ. Ἱερ. 4, 3, 12.

Ἀγαθουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθὸς, ΕΡΓΩ). Ὁ πράττων, ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ καλόν. Διον. Ἀρεοπ. »Ἀγαθουργὸς προθυμία», προθυμία εἰς ἀγαθουργίαν

* Ἀγαθουργῶς, ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς, εὐμενῶς. Διον. Ἀρεοπ. σ. 102.

Ἀγαθοφανής, ἐος, ὁ, ἡ (φαίνομαι, ἀγαθὸς). πεζογρ. Ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ὢν καλός. Δημοκράτ. Γνῶμ. »Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανεῖς οἱ λόγοι μὲν ἁπαιτα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἐρδοντες».

* Ἀγαθοφιλής, ἐος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν, καλὸν, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. σ. 299. (ννυ-)

Ἀγαθόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀγαθὰ, καλῶς φρονῶν. Πρόκλ. Παράφρ. σ. 219.

Ἀγαθοφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ καλῆς φύσεως ὤν, ὁ φυσικὰ ἀγαθὸς, Νικ. Παῤλαγ. βίῳ Εὐστάθ. 49 καὶ 46. »Ἀγαθοφυὴς τοῦ τρόπου διάθεσις τῆς ψυχῆς· καὶ, τῶν ἀθλητῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατος καὶ λαμπρότατος» ὅθεν

Ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ. Φυσικὴ ἀγαθότης, εὐφυΐα.

* Ἀγαθόω, Μ. ώσω. Εὐεργετῶ, Ἱερ. 44, 27. 32, 41. α. Βατ. 25, 31. δοτ. ἡ κίτ.

Ἀγαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω καλὸν, ἀγαθοποιῶ, εὐεργετῶ, αἰτ. (λέξις κυρίως τῶν Ἀλεξανδρίνων), Δικλ. Μακεδ. καὶ Ἀλεξ. 5, 10. »Ἠγάθυνας τὸ ἕλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον», ἔκαμες τὸ τελευταῖον ἔλεός σου καλήτερον παρὰ τὸ πρῶτον. 3 Βατ. 1, 47. »Ἀγαθύνει ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σαλομὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου κτ.», κάμνει τὸ ὄνομα σεβαστὸν, λαμπρὸν. 4 Βασιλ. 9, 30. »Καὶ Ἰεσαβὲλ ἤκουσε... καὶ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς», ἐστόλισε. 4 Βασιλ. 10, 30. »Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ εὐδοκῆσαι, ἐπειδὴ σοὶ ἐφάνη καλόν νὰ κάμῃς τὸ ὀρθόν. Ψαλμ. 1, 18. »Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών», εὐεργέτησον, ἀγαθοποίησον. καὶ ἀπολύτως »Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς», ἴσο εὐεργέτης, εὐμενὴς πρὸς τοὺς καλούς. Ψαλμ. 35, 5. »Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθύναι, ἤγουν νὰ κάμῃ τὸ δίκαιον, νὰ ἀκτιῇ τὴν ἀρετήν. Κλήμ. Στρωμ. 6. σ. 823, 14. »Θεοῦ μόνου τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν». — Παῤ. εὐεργετοῦμαι· εὑρετῶ, εὐδοκῶ τινί (ἢ ἀπολύτως), ἢ εἶμαι κοινωνὸς τῆς καλωσύνης, ὡς »Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ

πεις ἐκείνου, ὥστε πέμψαι αὐτόν, ἐν τοῖ ἀρέσει ὁ θυμός σου, διὰ νὰ τὸν στείλῃς· παρὰ τοῖς Βουκ. καὶ ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, π. χ., ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἐν τῇ ἀγ. Γραφῇ καὶ τό, ἀγαθός, πολλάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, φαιδρός, π. χ. ἀγαθὴ καρδία, ἀγαθὸς ὀφθαλμός.

*Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κυρίου ἀνδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. (υ υ –)

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθός). Χρηστότης, καλωσύνη· ἔστι δὲ ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. ταυτὸν τῷ, Ἀγαθότης.

Ἀγαῖος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἐπίφθονος, καὶ, θαυμαστός, ἐκ τοῦ, Ἄγη, Ἡσύχ.

Ἀγαίω· συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀγάομαι καὶ ἀγαίομαι (ἄγαν), Ἀποδ. μέσ. ταυτὸν τῷ Ἀγάζω, καὶ Ἀγάζομαι· καὶ Ἄγαμαι, Ἀγάομαι· ἐκπλήττομαι, Ὀδυσ. Δ, 658. «Τοῖσιν ἀγάσσατο θυμὸς· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θαυμάζω· καὶ ἀντὶ τοῦ φθονῶ, καὶ μισῶ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄγη· ὅθεν Ἡρόδ. Η'. 69. «Ἀγασθέντες καὶ φθονήσαντες τῇ Ἀρτεμισίῃ, Δοτικ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 331. «Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. 2) λίαν ὀργίζομαι, ἀχθομαι, χαλεπαίνω, ἀγανακτῶ, ἐκλαμβάνω τι ὡς κακόν, μετὰ αἰτιατ. Ὀδυσ. Τ, 16. «Ἀγαιόμενον καὶ ἔργα· καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδυσ. Ψ, 211. Καὶ ἀντὶ τοῦ, μέμφομαι, Πλούταρχ. «Οὐδὲ ἀγάομαι θεῶν ἔργα». Ζήτ. Ἀγάζομαι, καὶ Γαίω.

Ἀγακλεής, έος, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλέος). Καταπολλὰ ἔνδοξος, λίαν περίφημος, ἐξησουσμένος, Ἰλ. Ρ, 716. «Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε· καὶ Π, 738. «Νέδων υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο. Λύτη ἡ λέξις ἔστι ποιητ. καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνδρῶν· ἡ ποιητ. γενικ. ποιεῖ Ἀγακλῆος (ἀντὶ ἀγακλέος), καὶ ἡ αἰτ. ἀγακλέᾳ (ἀντὶ ἀγακλέα, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε), Πινδ. Πυθ. 9, 187. Κλητ. ἀγακλεές.

*Ἀγακλειτός, ἡ, ὁν (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής· ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνδρώπων, ἡρώων, ἐπικουρικοῦ στρατοῦ (καὶ τῆς θεᾶς Νηρηίδος ἐν Ἰλ. Σ, 46.), ἐν δὲ Ὀδ. Γ, 379. ἔστιν ἐπίθετον τῆς Πηνελόπης, «Ἀγακλειτὴ βασίλεια· λέγεται δὲ καὶ ὅλη ἡ ἑκατόμβη ἀγακλειτή, Ὀδ. Γ, 59. Η, 202. «Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος (Σοφ. Τραχ. 855)», ἀντὶ, παμμογέστατος κακῶν. Παρὰ τοῖς ὕστερον συχνὴ ἡ χρῆσις ταύτης τῆς λέξεως, πολλάκις ἐπὶ ἀνδρώπων.

*Ἀγακλεῶς, ἐπίῤῥ. Πυλυευδόξως.

*Ἀγακλήεις, εσσα, εν, = ἀγακλειτός.

*Ἀγακλής, = ἀγακλεής.

*Ἀγακλύμενος, ένη, ενον (ἄγαν κλύμενος), = ἀγακλυτός, Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 11, 469.

*Ἀγακλυτός, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής καὶ ἀγακλειτός. Πολλὰ περίφημος, περιβόητος, πολυένδοξος, Ὅμ. ἐξαίρτ. ἐν Ὀδυσ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ συνήθως μὲν ἐπὶ ἀνδρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κατοικίας, ὡς, «Ἀγακλυτὰ δώματα, Ὀδ. Γ, 388. Η, 3, 46. (υ υ υ υ)

Ἀγακτιμένη, ης (ἄγαν κτίζω), κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀγακτιζομένη, πόλις, ἡ καλῶς κτισμένη, εὔδοτος πόλις, Πινδ. Πύθ. 5, 108. «Ἀγακτιμένην πόλιν κυράνας». ταυτὸν τῷ, Εὐκτιμένη.

Ἀγαλακτία, ίας, ἡ, = ἀγαλαξία. Ἡ κατάστασις μητρὸς, ἥτις δὲν ἔχει γάλα, ἔλλειψις γάλακτος· καὶ ἐπιτατικῶς, ἀντὶ τοῦ, πολυγαλακτία.

Ἀγαλακτος, ου, ὁ, ἡ (α ὁμοῦ, καὶ γάλα) = ὁμογάλακτος, ὁμόθηλος, ὁμόστιτος· συγγενὴς, ὁμογενὴς· ἐξαιρτ. ἀδελφός, ἀδελφὴ (οἱ βυζάξαντες ἐν γάλα ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητέρα). Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 727. «Σὺν δόμοις ἀγάλακτοιν (τοῦ, α τὸ, ὁμοῦ σημαντ.)· ὅθεν, Ἀγαλακτοσύνη, ἡ συγγένεια, Ἡσύχ. 2) χωρὶς γάλακτος (τοῦ α στερητ.), Ἱπποκρ. περὶ φύσ. παιδ. σ. 247, 9. «Ἀγάλακτους εἶναι τὰς γυναῖκας». Ἰω. Εὐαγγ. «Τυφλὸς ἦν ἀγάλακτος, ἤτοι πρὶν ἢ γευσῶ τὸ γάλα. «Ἀγάλακτες νομάδες, Γαλην. 6, σ. 151., βοτικὰ ἀηλ., αἵτινες προξενοῦσι κακὸν γάλα εἰς τὰ βόσκοντα ζῶα. 3) ἀπογαλακτισθείς, κομμένος ἀπὸ τὸ γάλα, ὡς, νῦν ἀγάλακτοι καὶ γαλαθηνοί, Πολυδ. 1, 251. 4) κατ' ἀντίφρασιν, πολυγάλακτος, Ἑρμογ. εἰς Ἱππ. λεξ. (υ υ – υ)

*Ἀγαλακτοσύνη. Συγγένεια, Ἡσυχ.

*Ἀγάλαλα, Ἡσυχ. Περιχειρίδιον, χειρόκτιον.

Ἀγάλαξ, κτος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἀγάλακτος καὶ κατὰ τὰς ἀνὼ σημασίας. (υ υ –)

*Ἀγαλαξία, ἡ, = ἀγαλακτία.

*Ἀγαλλητός, ἡ, όν. Ἐφ' ᾧ ἔστις ἀγασθείη, Ἡσυχ.

*Ἀγαλλίαμα, τος, τό, } Χαρὰ μεγάλη, εὐφρο-
*Ἀγαλλίασις, εως, ἡ } σύνη Παρὰ τοῖς ἁγ.Πατρ. συνήθεις αὗται αἱ λέξεις. Λουκᾶς 1, 44. «Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου». «Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, εὐτυχία, ἄξια ἅρας χαρᾶς. Ἑβρ. 1, 9. (υ – υ υ υ)

*Ἀγαλλίασμα, τος, τό. Καύχημα, Ἀμφιλ. εἰς τὴν ἁγ. Θεοτ. σ. 59. «Χαῖρε τὸ ἐκλησιαστικὸν ἀγαλλίασμα».

*Ἀγαλλιασμός, οῦ, ὁ, = ἀγαλλίασις, Μακάρ. Ὁμιλ. 17.

Ἀγαλλιάω, ῶ· καὶ συνηθέστερον, Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι· Μ, ἀσομαι· παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ταυτὸν τῷ, Ἀγάλλομαι. Χαίρω καθ' ὑπερβολήν· ὅθεν, Ἀγαλλίασις, ἡ· καὶ, Ἀγαλλίαμα, χαρὰ, εὐφροσύνη, Λουκ. 1, 47. «Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου». Πράξ. 2, 26. «Ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου». Λουκ. 10, 21. «Ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι». (παρὰ τὸ ἀγάλλω, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄγη, ἀγάω·) Ἐντεῦθεν εἶναι Ἀγαλλιάζει, ἀντὶ, Λειτουργεῖ, παρ' Ἡσυχ. διαφορετικόν· ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀγάλλιος, ἀντὶ λοιβορος, παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτων, Ἀγάλιος, καὶ, Ἀγαλίζομαι, κεῖται.

*Ἀγαλλίς, ίδος, ἡ. Σπαθόχορτον, ἀναγαλλίς, ἄνθος ἀναγόμενον εἰς τὸ γένος τῶν ὑακίνθων· κρίνον ξιφοειδές, Ὁμήρ. ὕμν. Δήμ. 7, 426. Alb. Ἡσυχ. 1. σ. 30. Gladiolus Linn.

Ἀγάλλοχον, ου, τό. Σύλον τῆς Ἰνδίας πικρᾶς γεύσεως, Διοσκ. Α', 21., τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Ἀετίου, Συλλόγη, ὁμοιάζεται, Agallochum. ἐκ τοῦ Ἑβρ. אהלות Ἀχαλώθ.

Ἀγάλλω, Μ, ἠλῶ. Ἀορ. α'. ἤγαλα, Λττκ. ἤγηλα, καὶ ἀπαρ. ἀγῆλαι. Παρ. ἠγάλκα. Στολίζω, ὡραίζω, εὐμορφίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ· π. χ. «Καὶ ἤγαλλα τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασιν. Εὐρ. Μηδ. 1026. «Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι». 2) δοξάζω, τιμῶ, λαμπρύνω· σέβομαι· πανηγυρίζω, ἑορτάζω, «Νῦν τοὺς μάτριος ἀγάλλει ἔθνος», σεμνύνει, Πινδ. Νέ. 5, 79. «Τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς, κοσμῶν, αὔξων, τιμῶν, Ὀλ. 1, 139. «Ἀγαλλε Φοῖβον τιμῇ», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 128. καὶ Κίρ. 395. «Καὶ σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλοισιν ἀγαλλόμεν ἀεί». — Παλητ. ἑορτάζεσθαι, Καστ. Διον. 47, 18. σ. 501. 32. «Ἐφηφίσατο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι· καὶ 51, 20. σ. 651, 60. «Τήνδε ἡμέραν, ἣν ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐσελθὼν, θυσίαις παύσημοι ἀγαλθήναι». 2) στολίζομαι, καλλωπίζομαι, π. χ. «ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώναις, ἴοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθεσι· καὶ κάμνω παράταξιν (parade) μέ τι, καμάρωνω, ταυτὸν τῷ, ἐπαγλαΐζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, se bragueer. Ἰλ. Σ, 131. «Τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν, ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔ φημι θηρὸν ἐπαγλαιεσθαι». Γρηγ. Ἐπιτ. Βασιλ. «Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν. 3) καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι εἴτι, ἐναβρύνομαι, γαυριῶ, σαβρεύομαι, καὶ συντάσ. δοτ. ἀπολύτως, ἢ μετὰ τῆς ἐπὶ, π. χ. «Καὶ τῷ μὲν αἰτχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται», Θουκ. 3, 82. «Ἐπὶ τίνι μᾶλιστα ἀγάλλῃ;», Ξεν. Συμπ. 3, 14. «Αἱ δὲ ἑνώδεκα πόλιες αὗται τῷδε οὐδόμαι ἠγάλλοντο», Ἡρόδ. 1, 143. «Ὁ Ξερξ. συντάσσει καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς, ἱστορ. 6, 5, 38. «Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς· ἀλλὰ καὶ μετοχῇ, Ξενοφ. Ἀγησ. 5, 3. 4) ἐντρυφῶ, χαίρω, εὑρίσκω χαρὰν καὶ ἡδονήν εἴς τι, τέρπομαι, ὅτε πολλάκις συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἥδομαι. «Ὁμ. Ἰλ. Β, 462. «Ὄρνιθες ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν, χαίρουσι τῇ πτήσει καὶ ἐντρυφῶσι τοῖς πτεροῖς· ὡς καὶ τό ἐν Ὀδυσ. Ε, 176. «Νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, ἀπολαμβάνουσι τὸν εὔδιον (πρῶτον) ἀέρα, καὶ τὸ καλὸν πλεύσιμον, χαίρουσι τρόπον τινα. Ὁ Ἡσίοδος λέγει καὶ ἐπὶ ψαλλουσῶν Μουσῶν, «Ἀγαλλόμεναι ὑπὲ καλῷ». Ὁ Νόννος συντάσσει ἀπαρεμφ. «Ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ». Ὁ δὲ Ἀπολλωνίδης ἐν Ἀναλ. Βρουγκείου τόμ. β'. σ. 139. καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ἀμφω δ' ὡς Τμεναίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς δίλαμον», ἐπὶ ἀνδρογύνου ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ καὶ χρόνῳ, δηλ. χαίροντος διὰ τὸν κοινὸν τάφον οὐχ ἧττον ὡς καὶ ἄλλοτε διὰ τὸν κοινὸν θάλαμον. Ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ. ἔχουσι μόνον τὸ παθητικόν, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. ἦσαν ἐν χρήσει. (Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Rulnk. Τίμ. σ. 4. καὶ ἀγλαός· κατὰ τὸν Döderlein συγγεν. τῷ, γελάω.)

Ἄγαλμα, τος, τό (ἀγάλλω). Καλλώπισμα, πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, στολισμός, καλλωπισμός, τὸν ὁποῖον ἔχοντες ἀγάλλεται (χαίρει, ἢ καυχᾶται), στολίδι. Παρ' Ὅμ. τίθεται ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ σημαίνει ἀγαλλίαμα, θύρμα, ἥδυσμα, κάθε τι συντείνον ὡς στολίδι διὰ καλόν μεγάλον, εἴτε ἔμψυχον, εἴτε ἄψυχον· καὶ ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, ὡς ἐν Ὀδ. Σ, 299. «Ἴσμεν ἥνεσεν Ἑρμῆς, περικαλλὲς ἄγαλμα, περιδέρραιον, πολλὰ ὡραίων στολίδι· καὶ Γ, 438. «Ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασι πειρᾶτο, ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεᾷ κεχάροιτο ἰδοῦσα, περίτινος βοὸς, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἐχρύσωσαν· οὕτω καὶ περὶ ὡραίων ἵππων ἐν Ὀδ. Δ, 602. «Ἀλλά σοι αὐτῷ ἐνδοθι λείψω (τοὺς ἵππους) ἄγαλμα, καὶ πλῆθ. ἐν Ὀδ. Γ, 274. «Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆφεν, ὑφάσματά τε, χρυσοῦ τε· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. «Χώρας ἄγαλμα, ἐπί τινος, καύχημα, στολισμὸς τῆς χώρας. – «Ἀγάλματα νυκτός, οἱ ἀστέρες. «Ἀγάλματα αἰδοίου Διός, οἱ κλάδοι τῆς ἐλαίας, ἐστεφανωμένοι λευκῷ μαλλῷ. «Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. «Πατρὸς Νεμείου ἄγαλμα (Πινδ. Νέ. 8, 27)», τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα. Τὸ ἄγαλμα μεταφ. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰκών, Συν. ἐπιστ. 123. «Τῇ ἱερᾷ σου καὶ γλυκείᾳ ψυχῇ ἐπὶ μετῃ χαρᾶς ἄγαλμα περιγέρων». «Ἄγαλμα σοφίας», ὁ Σωκράτης. «Ἄγαλμα τοῦ θεοῦ», παρὰ Πλάτωνι, τὸ Πᾶν. «Ἄγαλματα θεοῦ (παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.)», οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς. «Ἑκάτης ἄγαλμα», τὴν κύνα. Παρὰ Πλατωνικοῖς, ἄγαλμα, καὶ πάτημα, ἐντυπωμένη ἐν τῷ νοῒ ἔννοια πιστὸς ὡραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅθεν, ἀγαλματοφορία καὶ ἀγαλματοφόροι, ὅτοι φέρουσιν ἐγκεχαραγμένους τῇ ψυχῇ τοὺς ἀληθεῖς τύπους τῶν θείων καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἄγαλμα ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, φάσμα, ἢ ἡ σκιὰ τοῦ ἀποθανόντος· συνηθῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα Διὸ τινες Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον Ποιηταὶ Ἄγαλμα εἶπον τὸ Πᾶνον, ἐπειδὴ μέ αὐτὰ στολίζονται

οἱ ναοὶ καὶ οἱ δρόμοι, εἰκόνων δηλ. γλυπτῆ, εἰδώλων, ἀνδριάς, καὶ μάλιστα τὰ τῶν θεῶν, Ἡροδ. 2, 41. 46. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅρα περὶ τῆς λέξεως Ruhnk. Τίμ. σ. 4. Ἡ λέξις ἄγαλμα, ἀντὶ τοῦ στολισμός, καλλώπισμα, ἔστι μὲν συνώνυμος τῷ, χάρμα, διαφέρει δὲ, καθότι τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ χαρᾶς ἐχθρικῆς. (υ – υ)

Ἀγαλματίας, ὁ. Ὁποιος εἶναι ἐσχηματισμένος ὡσὰν τὸ ἄγαλμα· ὡραῖος, εὔμορφος ὡς τὸ ἄγαλμα, Φιλοστρ. βίος Σοφιστ. σ. 612. καὶ Ἰ. Στοβ. καὶ Ἰω. Κινναμ. βιβ. γ'. »Περικαλλῆ τὸν νεανίαν καὶ ἀγαλματίαν».

Ἀγαλμάτιον, τό, Ἐποκορ. τοῦ, Ἄγαλμα. Μικρὸν ἄγαλμα, μικρὰ εἰκών.

Ἀγαλματίζτης, ου, ὁ. Λιθοκόλλα, κόλλα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ λιθοξόοι κολλῶσι τὰ ἀγάλματα, τουτ. τὰ ἐκ λίθων κοσμήματα, οἷον, τραπέζας, ἀγγεῖα διάφορα κ. τ. λ. ἢ δὲ λιθοκόλλα, κατὰ Διοσκορ. βιβ. ε'. κεφ. ρβ'., μίγμα ὅστι μαρμάρου, ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης.

Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ (γλύφω). Ὁ γλύφων, πελεκῶν, κατασκευάζων ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀγαλματοποιός). Κάμνω ἀγάλματα, ὅθεν

Ἀγαλματοποιητικός, ή, όν· ἡ ἀγαλματουργικὸς (ποιέω, ἔργον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὴν ἀγαλματοποιητικὴν τέχνην, ὅθεν, ἡ ἀγαλματοποιητικὴ (ὑπακ. τέχνη).

Ἀγαλματοποιία, Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματοποιητική, καὶ, Ἀγαλματουργική. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα, Πολυδ. 7, 108.

Ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω), καὶ, Ἀγαλματουργός. Λιθοξόος, ὁ ποιῶν ἀγάλματα.

*Ἀγαλματοτυπής, έος, ὁ, ἡ, καὶ συγκοπ. ἀγαλματυπής, = ἀγαλματοποιός.

*Ἀγαλματουργία, ἡ, = ἀγαλματοποιία.

*Ἀγαλματουργικός, ή, όν, = ἀγαλματοποιητικός, Πολ. 1, 13.

*Ἀγαλματουργός, οῦ, ὁ (ἜΡΓΩ) = ἀγαλματοποιός, Πολυδ. 1, 12.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ. Μ. ήσω (φέρω). Βαστῶ, καὶ φέρω ἄγαλμα· ὅθεν τροπικ. παριστῶ, φέρω ἐν τῇ ψυχῇ τὴν εἰκόνα τινος, ἀγαπῶν αὐτὸν καὶ τιμῶν, πολλάκις παρὰ Φίλ. »Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῶ· καὶ »Τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶμεν, τοῦτ' ἔστι, φέρον ἐν ἑαυτῷ τὸ παράδειγμα, ὡς λαμπρὸν ἄγαλμα. Παῦ. Ἀγαλματοφορούμαι, φέρομαι, βαστάζομαι ὡς ἄγαλμα, περιφέρομαι ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ἄγαλμα καὶ τύπος, Φίλ. περὶ Μωσ. βιβ. β'. τόμ. β'. σελ. 136. »Τὸ κάλλιστον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἀγαλματοφορουμένων παραδειγμάτων, ἤτοι, τὴν καλλίστην ἔννοιαν, ἥτις ὡς ἄγαλμα φέρεται ἐπὶ τῆς ψυχῆς· ὁ δὲ Ἠτύχ. Ἀγαλματοφορεῖσθαι, καλλωπίζεσθαι, ἑρμηνεύει. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασιν ἐκ τοῦ Φίλωνος ἔστωσαν καὶ τὰ ἄλλα, ἐξ ὧν δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἀκριβέστερον τὴν ἔννοιαν ταύτης τῆς λέξεως. »Τὰς αἰτίας συλλέγειν, δι' ἃς ἄλυτον θεοῦ μνήμην ἀγαλματοφορεῖα, διὰ τὰς ὁποίας (ὁ ἄνθρωπος) φέρει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ ἀνεξάλειπτον. »Ὁ γὰρ νοῦς ἀγαλματοφορεῖ τὸ ἀγαθόν, ἤτοι παρίστησι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ καλοῦ. »Ὁ μὲν γὰρ προτκυνεῖ κιβδήλῳ καὶ ἀνωφελεῖ· ὁ δὲ ἀγαλματοφορεῖ φαντασίαν πλούτου, ἤτοι περιφέρει μεθ' ἑαυτοῦ, ὡς εἰκόνα, τὴν φαντασίαν τοῦ πλούτου· ὅθεν τὸ, ἀγαλματοφορέω σημαίνει, φέρω ἐν τῇ καρδίᾳ μου, παριστῶ τὴν εἰκόνα, τὸ πρόσωπον, κ. τ. τ.

Ἀγαλματοφόρος, ου, ὁ, ἡ· τὸ – ον (φέρω, ἄγαλμα). Ὁ φέρων, βαστάζων ἄγαλμα, ἢ ἀγάλματα· τροπικ. ὁ φέρων τὴν εἰκόνα τινος ἐν τῇ ψυχῇ, τιμῶν αὐτὸν καὶ ἀγαπῶν, ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρων.

Ἀγαλματόω, ῶ. Μ. ώσω (ἄγαλμα). Κάμνω τινὰ ὡς ἄγαλμα, τὸν μεταμορφόνω εἰς εἴδωλον, Λυκόφρ. Ἀλεξ. 844. »Ὃς ζωοπλαστῶν ἀνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτροις (πέπλοις), λαμπτηροκλέπτης τριπλανοῦς ποδηγέσας».

*Ἀγαλμητόν βλέπειν, ἀντὶ ἀτενές, ἀσκαρδαμυκτί.

*Ἀγαλματυπεύς, έως, ὁ· καὶ

*Ἀγαλματυπής, ὁ, ἡ, τό, ές (τύπτω), = ἀγαλματοποιός, ἀγαλματουργός, Μανέθ. 4, 569.

Ἀγαλότιμος, ου, ὁ, ἡ, κατὰ μετάθ. ἀντὶ ἀγλαότιμος. Ὁ λαμπρὸς τετιμημένος, Ἡσυχ.

Ἄγαμαι, Ἀποθ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. ἀγάσομαι. Ἀόρ. ἠγάσθην, καὶ ὁ μετοχ. ἀγασθείς, ἐπικ. β'. πληθ. ἐυσστ. ἀγάασθε, Ἀπαρ. ἀγάασθαι, Ὀδυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἐπ. ἀόρ. ἠγασάμην, ὅστις ὅμως εὑρηται καὶ παρὰ Δημ. Στεφ. 59. καὶ Ἀριστείδ. ἴδε ἀγάζομαι (ἄγαν). Θαυμάζω, σέβομαι, τιμῶ κατὰ πολλά, δίχα πτωτικοῦ, Ὀδ. Π, 203. Ψ, 175. »Οὔτ' ἀποτίζω, οὐδὲ λίην ἄγαμαι· μετὰ αἰτ. ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 168. »Ὡς σε, γύναι, ἀγάμαι τε τέθηπά τε καὶ Ἡροδτ. 4, 46. 8, 144. σπανιώτερον δὲ μετὰ γενικῆς, Ἡροδ. 6, 76. »Ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρατόου οὐ προειδότος τοὺς πολίτας· καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 489. Ῥῆτ. 245. ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν. οἷον· »Ἄγαμαι τινί· ἄγαμαι τοῖς λόγοις καὶ αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ., ἢ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. ὡς, »Ἀγαμαί σε τοῦ φρονήματος, ἀγαμαί σου τὸ σῶφρον. 2) εὑρίσκω ἡδονήν, χαρὰν εἴς τι, χαίρω, ἡδύνομαι· καὶ συντάσσ. γεν. προσώπου, ἢ δοτ. πράγματος δίχα προθέσεως, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ ἐν, ἢ καὶ δοτκ. προσώπου. »Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα», Πλατ. πολ. 1. 4. »Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπὶτε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας». 3) ἀγαπῶ, ἐπὶ ἠθικῆς ἀγάπης, Ξεν. Συμπ. η'. 29. »Ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείην». 4) ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι, αἰτ. ἢ γεν. προτ. Ξενοφ. Συμπ. 9, 3. »Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον». Ἀγησ. 1, 36. »Ἄξιον δὲ καὶ τοῦ Λυκούργου τάδε ἀγασθῆναι». 5) δοκιμάζω τινά, ἢ τι διὰ τὰ βεβαιῶ, αἰτ. Ξεν. περὶ Ἱππ. 4, 1. »Ὅταν ἀγασθεὶς (ἀφ' οὗ δοκιμάσῃ τὰ προτερήματα τοῦ ἵππου), πρίηταί τις». 6) ἐπὶ κακοῦ, φθονῶ, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πως, δυσχεραίνω, ἔνθα τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἀγανακτεῖ τις, ἐκφράζεται δι' ἀπαρεμφάτου, τὸ δὲ πρόσωπ. τίθεται εἰς δοτ., πλὴν τότε ἐν χρήσει παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς ὁ τύπος ἀγάομαι, ἐν δὲ τῷ πεζῷ Ἰωνικῷ λόγῳ τὸ, ἀγαίομαι, Ὀδ. Ε, 119. 122. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. συντάσσεται καὶ, τινί τι, ἢ, τινί περί τινος· πρβ. γαίω, ἀγαίομαι, ἀγάομαι, ἀγάζομαι, Βουτμ. Λεξιλ. 1. σ. 230. (υυ –)

*Ἀγάμενος, η, ον, ἡ μετοχὴ τοῦ ἀγαμαι, ὅθεν.

Ἀγαμένως, Ἐπίρ. Θαυμαστῶς, ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς· μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν. Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 7. »Ἀγαμένως λέγειν», ἀντίκειται τῷ, ταπεινῶς. 2) παρὰ Πλάτωνι εἰς Φαιδ. σ. 389. »Τὸν λόγον ἀγαμένως ἀποδέξασθαι, ἀσμένως (χαρούμενα).

*Ἀγαμήδη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, Ὁμηρ. Ἰλ. Λ, 740.

Ἀγάμητος, ου, ὁ, ἡ· τὸ – ον (γαμέω), σπανιώτ. τύπ. ἀντὶ, ἄγαμος. Ἀνύπανδρος, ἀνύμφευτος, ὁποίος δὲν ὑπανδρεύθη, Σοφοκλ.

Ἀγαμία, ας, ἡ· καὶ, ἀγάμιον, τό (ἄγαμος). Ἐλευθερία, χωρὶς ἄζυγης ζωῆς, ἀνύπανδρος κατάστασις. Παρὰ δὲ Νομικοῖς μετὰ Γεν. »Ἀγαμίου δίκην», ἐγκλήσεις κατὰ τῆς ἀγαμίας, διότι παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦτο νόμος ποινὴς κατὰ τῆς ἀγαμίας, ὡς καὶ ἄτεροι κατὰ τῆς κακογαμίας ἢ ὀψιγαμίας, Στοβ. καὶ Πλουτ. Λυσανδ. Πολυδ. 3, 48.

Ἄγαμος, ου, ὁ, ἡ (γάμος). Ἀνύπανδρος (χωρὶς γυναῖκα), ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς ζυγὸν γάμου, Ἰλ. Γ, 40. »Λὶξ ὀρεῖές τ' ἄγονές τ' ἔμμεναι, ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι», αὐτὶ, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς γάμον. »Ἄγαμος ἀνὴρ, ὁ χωρὶς γυναικός. Συνηθέστερον ὅμως μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται τὸ, Ἄγαμος· ἐπὶ δὲ γυναικὸς, τὸ, Ἀνανδρος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ χῆρος, ὁ στερηθεὶς τῆς γυναικός του. Παρ' Εὐριπ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός. – »Γάμος ἄγαμος (Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1218)», γάμος, ὅστις δὲν εἶναι γάμος, δηλ. ἀτυχής, ὀλέθριος, ὡς καὶ, βίος ἄβιος, κ. τ. τ.

Ἄγαν, Ἐπίρ. ἐπιτατ. Λίαν, κατὰ πολλά, σφόδρα, ὑπερβολικά· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καθόλου δὲ μόνον παρὰ Δωρ. καὶ Ἀττκ., διότι οἱ Ἕλλην. καὶ Ἴων. χρῶνται τῷ, λίην· καταφάσκει δὲ τοῦτο τὸ ἐπίρρημα δυνατά, ὡς τὸ Λατ. prorsus, Αἰσχ. Θήβ. 813. ὡσαύτως δὲ ἐπιτείνει ἡ ἐπικρεῖ ἐν ταῖς συνθέσεσι. 2) σημαίνει καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, παρὰ πολὺ, ὑπερμέτρως, ὡς τὸ Λατ. nimis, καὶ ἐν χρήσει μόνον κατὰ τινας ἰδιαιτέρας συντάξεις· π. χ. μετὰ τοῦ, πολύ, αὐτὶ, παρὰ πολύ, καὶ ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει »Μηδὲν ἄγαν», ἔνθεν καὶ παροιμ. ἐν ἴσῳ τῷ, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον, νὰ μὴ γίνηταί τι μὲ ὑπερβολήν. »Ἄγαν ἀληθέως, ἀληθέστατον. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ ἐπιθέτου ἡγουμένου ἢ ἐπιφερομένου, ὡς »Ἄγαν χαλεπὴ νέοσι· καὶ παρὰ Πλάτ. »Οἱ ἄγαν σπεύδοντες, βραδύτερον ἀνύουσιν, ὅτι βιάζονται, δηλ. τρέχουσιν ὀλίγωρα, ἀργοῦν νὰ φθάσωσι· ἴσα ὅτε μετὰ ἐπιρρ. π. χ. »Ὡμῶς ἄγαν· πολλάκις δὲ μετὰ οὐσιαστικῶν περιφραστικῶς, καὶ τότε προσλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὁ ἄγαν, ἡ ἄγαν, τὸ ἄγαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ὁ πολύς, ὑπέρμετρος, ἢ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ὁ σφοδρός, π. χ. ἡ ἄγαν ἐλευθερία, ἡ ἄγαν πλησμονή, ἡ ἄγαν ὁρμή, ἡ ἄγαν λήθη, ὁ ἄγαν φόβος κ. τ. τ. Spohn de extr. Od. part. σ. 171. σπανίως δὲ εὑρηται ἄνευ ἄρθρου, ὡς παρὰ Πλατ. Πολιτ. 8. σ. 564. Α. »Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλοτι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει». Τὸ ἄγαν εὑρηται καὶ μετὰ ὑπερθετικῶν, καὶ τότε ἡ πλεονάζει ἢ αὔξει τὴν ὑπέρθεσιν, π. χ. »Ἄγαν πολεμιώτατοι, οἰκειότατοι, ἀγριώτατοι· ὀφθαλμοὶ ἄγαν βραχίστοιι, Αἰλ. ἱστ. Ζ. καὶ Χρυσοστ. περὶ Ἱερωσύνης. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ ἄγαν μετὰ τοῦ οὐ, οὐκ ἄγαν, σημαίνει, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ., ὄχι τόσον, π. χ. »Οὐκ ἄγαν βαθύρρίζους· »Οὐκ ἄγαν μέγαν, ὄχι τόσον μεγάλον· »οὐκ ἄγαν ὀρθῶς λέγοντες». »Οὐκ ἄγαν ἐμολογούμενοι» κ. τ. τ. τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα παρὰ Θεοφρ. ἱστ. Φυτ. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι δὲ τὸ ἄγαν ἔχει δύο σημασίας, διδάσκει ἡμᾶς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1396. λέγων, ὅτι τό, Ἄγαν διττόν ἐστι, τὸ μὲν καθ' ὑπερβολήν, ὅπερ καὶ φέγεται, ὅθεν καὶ τό, »Μηδὲν ἄγαν· καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται Ἀγήνωρ, ὁ θρασύς· τὸ δὲ κατὰ μετότητα καὶ ἐπαινετόν· ἔστι γάρ ποτε ἴσον καὶ τῷ λίαν· ὅθεν Ἀγήνωρ ὁ ἀνδρεῖος. – Τὸ ἄγαν ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ν, οἷον, ἀγαλής, ἀγάῤῥοος. Παράγεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ ἄγω, ἄγομαι, ὡς τὸ Λατ. vehemens παρὰ τὸ veli, ἤτοι impetu ferri. (υ –, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐσὶ ὅτε καὶ υυ, Παλλαδ. ἐπ. 124. Ἀγαθ. ἐπ. 4.)

Ἀγαναστέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκ. ηκα. Κυρίως ἐπὶ σώματος, καὶ σημαίνει, πάσχω, ἢ αἰσθάνομαι πόνον κατά τι μέρος τοῦ σώματος, ἀλγῶ, ὀδυνῶμαι, καὶ κοινῶς πονῶ, ὡς παρὰ Διοσκ. 5, 84. καὶ τόμ. α'. σ. 741. βιβλ. 6.

ἐκδ. Σπεγγελ. »Ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει« καὶ παρὰ Παύλ. Αἰγιν. σ. 145. ς. 6. Hemst. Ὡσαύτως χρῆται τούτῳ τῷ ῥήματι (ὡς καὶ τῷ οὐσιαστικῷ, ἀγανάκτησις) ὁ Πλάτων ἐπὶ πόνου ὀδόντων ἐν Φαίδρ. 266. ἔκδ. Schaef. ἢ 32. σ. 251. C. ἔκδ. Ἐρρ. Στ. »Δεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλῃ καὶ ἀνακηλεῖ, καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆταί τε καὶ ἀγανάκτησις (ἤτοι κνησμὸς καὶ πόνος) περὶ τὰ οὐλα, ταὐτὸν δὴ πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχή· ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά· ἐντεῦθεν β) ἀγανακτεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀσθενεῖν, πάσχειν, ὡς παρὰ Συροπούλῳ ἱστορ. συνοδ. Φλωρεντ. τμ. 7. κεφ. 12. »Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἔκειτο κεφάλιον, ὡς ἀγανακτῶν. καὶ κεφ. 14. »Καὶ ἐζήτησαν ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δὲ, ὡς ἀγανακτῶν, παρείσθυσιν οὐκ ἔδωκεν αὐτοῖς« καὶ τμ. 8. κεφ. 13, 14. τμ. 11. κεφ. 3. καὶ τμ. 9. κεφ. 7. σ. 258. »Ἐν ταῖς ἄλλαις συνελεύσεσι πρὸς ὀλίγον μόνον φαινόμενος, εἶθ' ὡς ἀγανακτῶν μηδέν τι πρὸς τοὺς λόγους ψᾶττόμενος, εἰς τὸν κοιτῶνα ἀπήρχετον. Ὁ ἴδιος δὲ Συροπουλος χρῆται, καθὼς ὁ Πλάτων, καὶ τῷ οὐσιαστικῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς αὐτόθι τμ. 6. κεφ. 13. σ. 160. »Καὶ εἰ συμβῇ ἀγανακτῆσαι τὸν Πατριάρχην, ἢ τὸν βασιλέα, κατ' αὐτὴν τὴν τεταγμένην ἡμέραν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ σύνοδος δι' ἀγανάκτησιν (ἀσθένειαν) ἑνὸς ἢ ἡμῶν« ἐντεῦθεν 3) τροπ. ἐπὶ ψυχῆς, ὀργίζομαι, λυποῦμαι, θυμόομαι, εἰμὶ παροργισμένος, ἄγαν ἄχθομαι, δυσχεραίνω, βαρέως φέρω, μαὶ κακοφαίνεται κατὰ πολλά, πίπτω πρὸς βάρος, ἀγλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, εἶμαι ἀνιπόμενος ἢ δυσηρεστημένος· καὶ παραπονοῦμαι διά τι· καὶ τότε 1) ἤτοι κεῖται ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδ. κ. 7. σ. 14. βιβλ. 9. Βεκκερ. »Τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποδητέοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν« καὶ κεφ. 12. σ. 24. 10. »Γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρατεινάζοντ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, κἄπειτ', ἤκιστος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν« καὶ αὐτόθ. κ. 7. σ. 13, 19. καὶ Δημοσθ. σ. 966. Reisk. παραπονούμενος πρὸς τὸν κριτὴν ἐπὶ γενομένῃ αὐτῷ ἀδικίᾳ. »Παρ' αὐτὰ τάξιν ἁμάτων μᾶλλον ἢ χρόνων ἐγγεγυημένων ἀγανακτεῖν· ὁμοίως ἀπολύτως ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ N. Δ. Ματθ. 21, 15. 26, 8. Μάρκ. 10, 13. 2) ἢ κεῖται ἀναλελυμένως διά τοῦ εἰ, ἤ, εἰμὶ, ἦ, ὅτι· π. χ. Αἰσχ. Διάλ. 2, 21. »Ἀγανακτῶ, εἰ φαίνομαι μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος. Πλατ. Κρίτ. 1. σ. 144. ς. 4. Βεκκερ. »Καὶ γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν, ἔνθα τῷ, ἀγανακτεῖν ἀντίκειται τὸ, ῥᾳδίως καὶ πρᾴως φέρειν. Αἰσχυλ. Κτησιφ. σ. 537, 8. »Ἀλλ' εἰμὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖν· Ἰσοκρ. εἰρην. κεφ. 16. σ. 167. 8. Κορ. »Ἀγανακτοῦμεν, εἰμὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν (ἴσομεν)« Λουκᾶς 18, 14. »Ἀγανακτῶν, ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἡρωδιαν. 3, 2, 6. »Ἀγανακτοῦντα, ὅτι οὐ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης· ὁ αὐτὸς αὐτόθι 5, 8, 10. »Οἱ δὲ στρατῶται ἐπεζήτουν τε αὐτόν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι οὐ τῆς ἀρχῆς παραλυθείη· παρὰ δὲ Δινούργ. κατὰ Λεωκρ. σ. 186. εὑρήται καὶ διὰ τοῦ, ἐπειδάν, ὡς »Ἀγανακτῶ, ἐπειδὰν ἀκούσω, κ. τ. λ. ἄλλοτε δὲ καὶ διὰ μετοχῆς, ὡς, ἀγανακτῶ δυστυχῶν· καὶ, Δημ. στεφ. »Ἔστιν ὅπου σὺ παρὼν τηλικαύτην πρᾶξιν ὀρῶν ἀφαιρούμενον με τῆς πόλεως ἠγανάκτησας«. 3) ἡ συνήθ. συντάσσεται ἐπὶ μὲν προσώπου δοτικῇ μόνῃ, τινί, ἢ μετὰ προθέσεων, πρός τινα, κατά τινος· π. χ. »Ἀγανακτῶσιν, Ἡρωδιαν. 8, 295. »Ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγούς«. Πλουτ. Καμιλλ. κεφ. 28. τ. α'. σ. 263. Κορ. »Ἠγανάκτουν πρὸς αὐτούς«. Λουκιαν. Τίμ. 18. τ. α'. σ. 128. »Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν;« καὶ 13. τ. α'. σ. 122. »Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων«. σπανίως δὲ λέγεται μετὰ γενικ. ἀγανακτῶ σου, Βεκκ. Ἀ. Ἑλλ. τ. α'. σ. 334. συναγ. λέξ. χρηστ. »Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα· τὸ μὲν γὰρ θυμάζω σου καὶ ἀγαμαί σου καθωμίληται, τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου, καινὸν καὶ σπάνιον· χρηστέον δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος«. Ἐπὶ δὲ πράγματος συντάσσεται τὸ ἀγανακτῶ ἤτοι ὀστιῇ μόνῃ, τινί, ἢ μετὰ διαφόρων προθέσεων, ὑπέρ τινος, περί τινος, διά τι, πρός τι, ἐπί τινι· π. χ. Πλατ. Φαίδ. σ. 15. ς. 7. Βεκκ. »Ἠθέλησον ἄν, οὐκ ἀγανακτῶν θανάτῳ«. Ξεν. Ἑλλ. Ἱστ. 5, 3, 3. »Ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν« καὶ 5, 3, 11. »Ἀγανακτήσαντα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις«. Ἰσοκρ. εἰρην. σ. 167. Κορ. »Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν· καὶ Παγηγ. 44. σ. 71, 26. »Ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς πώποτε ἠγανάκτησεν«. Λουκιαν. ἀλ. 23, τ. α'. σ. 593, 37. »Ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἠγανάκτει περιυβριζομένης καὶ κακῶς ἀκουούσης«. Πλατ. ἐπιστ. 7. σ. 476. ς. 6. Βεκκ. »Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων ἠγανάκτει, ἕνθα ἄλλοι ἀναγιγνώσκουσι πραχθέντων. Πλατ. Φαίδων. σ. 15, 12. Βεκκ. »Ὥσπερ διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶσι. Ἡρωδ. 7, 9, 7. »Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσαντες«. Γαλην. Ἐπιδ. τ. α'. σ. 482. Hemst. »Ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα«. Διον. Ἁλικ. τ. β'. σ. 483. Mai. »Ἀγανακτούντων πρὸς τοῦτο τῶν Ῥωμαίων«. Ἰσοκρ. Βουσίρ. ἐγκ. 2. σ. 222, 27. Κορ. »Ἀλλ' οὐκ ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν· καὶ Παγηγ. 34. σ. 61, 31. Κορ. »Ἀγανακτήσαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν«. Τὸ ἀγανακτῶ συντάσσεται καὶ αἰτ. πράγματος, καὶ κυρίως μετὰ τῆς ἀναφορ. ἥ διαιτᾶσιν ἀντωνυμίας· π. χ. Πλάτ. Φαίδων σ. 17, 1 Βεκκ. »Ἤκουτος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὁ πάλαι προὐτυμοῦτό τε καὶ ἐπατήδευον«. Δημοσθ. Χερσονησ. σ. 103. »Καὶ τοι ἐγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινὰς ὑμῶν«. Αντ. σ. 787. Reisk. »Ὁ δὴ ἀγωνῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι εἰς ὑμᾶς ἦκει πιστεύσων«. Λουκ. Προμηθ. 13, τ. α'. σ. 198. »Τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεύς...« καὶ θεῶν διαλ. 15. τ. κ'. σ. 242. »Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· καὶ Τίμων 17. τ. α'. σ. 128. »Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶν· καὶ ἐν Νιγρίν. 24. τ. α'. σ. 64. »Καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶν. Δημοσ. 1261, 25. Reisk. »Χαλεπῶς ἐφ' οἷς πέπονθα ἀνηνοχώς, οὐχ ἧττον τοὺτ' ἀγανακτήσαιμ' ἄν«. — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8. Προβλ. 10, τ. η'. σ. 929. Reisk. »Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκὸς ἐστι μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοὐλλιον, ἂν ᾖ νεουργόν, ἐν τοῖς λύχνοις φῶτον ἐμποιεῖν, ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος. Ἱπποκρ. χρηστ. ὑγρ. 5. σ. 602. »Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ ῥώμης, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, κρατουμένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μάλιστα ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ.....« καὶ Σοφ. 5, 22. »Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης«. θέλει ξεθυμένει, καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑβρ. עבר Χαβάκ. 4) κλῆ' ἠτύχων καὶ Ἐτυμ. σημαίνει τὸ ἀγανακτῶ καὶ στένω, Συναγ. λέξ. ἐν Βεκκερ. Ἀν. Ἑλλ. 1, 334. »Ἀγανακτῶ· τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων· δηλ. ὅσοι λυποῦνται, διότι πολλάκις ἀρχινοῦσι νὰ κλαίωσι καὶ θρηνῶσι μετὰ στεναγμοῦ· εὑρηται δὲ τὸ παράδειγμα παρὰ Πλάτ. Φαίδωνι σ. 1220, 16. Βεκκ. »Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο ἀκρώων· καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχηθμένος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα οὐ κατέκλαυτε τῶν παρόντων, πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους«. — Μέσ. εὑρηται παρ' Ἀριστείδῃ καὶ ἄλλοις τισί, πλὴν, ὡς φαίνεται, μένει ἐν τῷ ἀορ. Λουκ. Ἔνυπν. 4. τόμ. α'. σ. 7. »Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νυξὶ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυσα, ἀντὶ ἀγανακτησάσης, καθὼς λέγομαι καὶ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα. Παλαιφ. 41, 7. »Οὐρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἅιδῃ καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει«. Παρὰ Θεοφαν. Χρον. 34. Ἰουστινιανοῦ εὑρηται καὶ ὁ παθητικὸς ἀόρ. ἀντὶ τοῦ μέσου ἐπὶ τῆς σημασίας, εἶχε μαλώματα (κτράβαλα), ἤκουε λόγια, π. χ. »Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδεξαμένης, ἠγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ«. (Κατὰ μὲν Σνειδέρου καὶ Βούττμ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, ἄγαν, ἄγω, ἄξω, ἀκτός, ἀκτέω, κατὰ δὲ Schleusner ἐν τῷ εἰς Ν. Δ. νέῳ λεξ. παρὰ τό, ἄγαν καὶ ἄχθομαι, κατὰ τοὺς Ἴωνας, μὴ δεχομένους τὰ ἄκτα γράμματα.) [υ υ – υ –] ὅθεν

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ. Πόνος σωματικός, ὀδύνη, ἄλγος, αἴσθησις πόνου ἐν τινι σώματι· καὶ, νόσος· ὅρα ἀγανακτέω· 2) συνήθ. θυμός, ὀργή, ἀνυπομονησία· ὅθεν, »Ἀγανάκτησιν ἔχειν τινὶ, παρέχειν τινὶ ἀφορμὴν νὰ ἀγανακτῇ διά τι, ὡς παρὰ Θουκ. 2, 41. »Καὶ μόνη (ἡ πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπαλθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ«. Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 11, 31. »Πολλὴ δὲ κραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐκ τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα«. Πλουτ. σύγκρ. Πελοπ. καὶ Μαρκ. τ. β'. σ. 477, 12. Reisk. »Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησιν τινα καὶ παῤῥησίαν....« Χρον. Συμεῶνος Λογοθ. ἐν τῷ κώδ. Ἰουστιν. »Καὶ ἀκούσας Βελισάριος, μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ βασιλέως«.

*Ἀγανακτητέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις.

*Ἀγανακτητικός, ἡ, ὁν. Κλίνων εἰς ἀγανάκτησιν· δυσαρεστημένος. Ἐπίῤῥ. ἀγανακτητικῶς.

Ἀγανάκτητος, ἡ, ὁν. Δεινοπαθής, δυσχερής, ἀβελήτως ὑποφερόμενος, ἢ ὁ ἀρεζίζων, ὀργιλέστερος πρὸς ἀγανάκτησιν, Πλάτ. Γοργ. τόμ. α', μερ. β'. σ. 159, 21. Βεκκ. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν«.

Ἀγανακτικός, ἡ, ὁν· καὶ, Ἀγανακτικῶς, Ἐπίῤῥ. Ὁ βαρέως φέρων τι, κλαίων, στενάζων· ὅστις εὐκόλως παραπονεῖται καὶ δυσκόλως ὑποφέρει τί, ὀργίλος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς ὀργήν, καὶ μεμψίμοιρος, κοιν. παραπονιάρης, Πλάτ. Πολ. 10. κεφ. 6. σ. 484, 16. Βεκκ. »Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικιλίαν ἔχει, τὸ ἀγανακτικὸν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἤτυχον ἦθος παραπλήσιον ὂν αὐτὸ αὑτῷ«. Κλημ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. 2. σ. 146. Δ. Sylb. »Πάλιν ἐκ δευτέρου ἐῤῥήθη φωνὴν ἀγανακτικήν«. Λουκιαν. Ἀλ. §. 14. τ. α'. σ. 586, 71. Reitz. »Τιμὴς δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε«. Πρόκλ. παραφ. Πτολ. σ. 225. Α. »Ἀγανακτικοὺς καὶ πρὸς γυναῖκας ζηλοτύπους«. Ἀγ. Ἐπιφαν. Πανάρ 3, 1, 6. τ. α'. σ. 816. »Συμβέβηκε δὲ αὐτοὺς ἔχειν ἐλάττωμα, ἤτοι λειδόρους... ἢ ἀγανακτικούς«. Ἀγ. Βασιλ. βαπτισμ. 2. »Τὰ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου... ἀγανακτι-

κώτερον εἰπέντος, ὕπαγε ὀπίσω μου». Μ. Ἀντων. 11, 13. σ. 114, 1. Κορ. «Τὰ ἔτω γὰρ δεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἄνδρωπον πρὸς μηδὲν ἀγαναπτικῶς διατιθέμενον, μηδὲ ἀεισπαδοῦντα».

*Ἀγανέα, ἡ, =αἰγανέη. Ἡσυχ. ἄδεν, «ἀγανείσιν, ἀκοντίοις, ὀράσι».

*Ἀγάνημαι, παρ' Ἡσυχ. ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

Ἀγανής, ές, ὁ, ἡ, τό, ἐς· ταυτόν τῷ, Ἀγαυός, πρᾶος· ἀμφ.

*Ἀγανιάω, Ἐτυμ. Γουδ. ἀντὶ τοῦ, καθαρεύειν.

*Ἀγανίδα, ἐπίῤῥ. Ἀτρέμας, ἠρέμα, ἡσυχῇ· καὶ ἐντεῦθεν ἴσως παρήχθαι καὶ τὸ κοινὸς, ἀγάλλα, ἤτοι σιγά, Κορ. Ἄτακτα 2. σ. 4.

*Ἀγανίζομαι, ἴσως =ἀγάνυμαι, Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. κ. 152. σ. 124. «Εὑρήσει ἐλίφη καὶ πρόσκομμα ἐν οἷς ἕκαττος ἀγανίζεται, ἐὰν ἡ ἀνάγν. ἢ ὑγιής».

*Ἄγαννα, ἡ. Ἄμαξα, καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ Ἄρκτος, Ἡσυχ.

Ἀγάννιφος, ον, ὁ, ἡ (ἄγαν, νίφω). Ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος, Ἰλ. Α, 420. «Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται, ἤτοι τὸν πάνυ κατακεχιόμενον, τὸν λίαν (κατὰ πολλὰ) χιονισμένον. πρβ. Ἰλ. Σ, 186. μόνον ποιητ. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅσα κεῖνται ὑποκάτω τῶν νεφῶν, διότι τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ἔνθα ἡ κατοικία τῶν θεῶν, καθὸ ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὐ νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται, Σχολ. (υ–υυ)

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγανός, βλέφαρον). Ὁ χαρίεις κατὰ τὰ βλέφαρα, ὡραῖος, καὶ συνεκδοχ. ὁ χαρίεις τὰ ὄμματα, τὴν ὄψιν· ἐπίθ. τῆς θεᾶς Πειθοῦς παρὰ Ἡσιόδῳ, Ἀθην. 56ϛ. Νοσκία, Ἐπιγρ. 9. ς. 2. Ἰακ. Α. Π. 6, 318. (υυ–υυυ)

*Ἀγάνομαι. Πραγματεύομαι, χρῶμαι, Ἡσυχ. 2) ἐσθ' ὅτε αὐτὶ τοῦ, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

*Ἄγανον, τό, ἴδε ἄγανος.

*Ἀγανόρειος, εἶα, εἷον, Δωρ. ἀντὶ ἠγηλόρειος. Ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ἧγουν τῇ ἀνδρείᾳ χρώμενος· δυνατός. θαυμάσιος, ἄριστος, Αἰσχ. Περσ. 985. (ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων)«Χορ. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγάλμης. Ξέρξ. Ἀγανόρεος· κατείδον δὲ πᾶμ' ἄελπτον». (υ–υ–υ) καὶ

*Ἀγανορία, ἡ (αὐτόθεν), Δωρ. ἀντὶ ἀγηνορία.

*Ἄγανος, ου, ὁ, ἡ (ἄγνυμι). Τσακισμένος ἀπό τινος, κομμένος· ὅθεν Ἄγανον, τό· τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανώδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον, λέγουσι Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. «Ἄγαιοι, τὸ κατεαγὲς ἀπὸ ἄλλου». παρὰ δὲ Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 189. «ἡ συνήθεια, Ἄγανα λέγει, τοὺς ἐθείρας τῶν ἀσταχύων».

Ἀγανός, ἡ, ὀν· καὶ, Ἀγανώς, Ἐπίῤῥ. (γάνος, γάνυμαι). Περιχαρής, χαρούμενος· φιλικός, καλοκάγαθος, πρᾶος, ἥμερος, ἥπιος. Ἰλιάδ. προσηνής, γλυκύς, μαλακός, φιλέρωτος, Ἰλ. Β, 189. «Ἀγανὰ ἔπεα. Ὀδ. Ε, 8. «Μήτις ἔτι πρήξαντα ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βατιλεὺς κτ.» Ὀδ. Ο, 53. «Μοῦσαι ἀγαθοῖσι παραυδήσαιεν, ὁμιλήσαι πρὸς αὐτὸν μὲ λόγους φιλικούς, εὐμενεῖς. Ἀγανὰ ὠνομάζοντο ἑταιρτ. τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος (ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (ἐπὶ τῶν γυναικῶν), ἐπότε τις ἀπέθνησκε θάνατον αἰφνιδίων ἄνευ πόνων καὶ ὀδύνης, ἀνεπαισθήτως γὰρ ὀδύνης οἱ αἴφνης θνήσκοιτες· π. χ. «Κυβερνήτην Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε (Ὀδ. Γ, 280.)». ὀηλ. ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὑπὸ ἀποπληξίας· καὶ Ο, 409. «(οὐ τόσος ἐπιπέλεται αὐτοῖς), ἀλλ' ὅτε γηράσκωσιν... ἐνθεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν, εἷς ἀγαοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, ἦται ἐν τῷ ἐσχάτῳ γήρατι ἀπεθνήσκουσι γλυκὺν θάνατον. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῇ λέξει, εἶον, «Ἀγανοὶ λόγοι, χάριτες, ἀμοιβαὶ, χεῖρες, ὀφρῦες, ἀντὶ τοῦ περιχαρεῖς, φιλικοί, χαρὰν προξενοῦντες, κ. τ. τ. Πυθ. 4, 180. 2, 43. 2, 13. 9, 66. Ἰσθμ. 3, 13. ὁ δὲ Ὀππ. Κ. 4, 272. «Ἀγανοὶ μέλισσαι. ὡς καὶ Ἀπολλ. Ἀργον. Γ. 937. «Ἔρωτες ἀγανοίσιν οὕτω καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 601. «ἀγανῶς δὲ χερσίν. 2) ἐνεργ. φιλόφρων ποιῶν, ἢ καταπραΰνων, καταπραϋντικός, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 499. «(Θεοὺς) παρατροπῶσ' ἀνθρώποι εὐχωλῇς ἀγανῇσιν», ὀηλ. μὲ εὐχὰς, δεήσεις ἐξιλεωτικάς. Τὸ ὑπερθετ. ἀγανώτατος ἔχει ὁ Ἡσ. Θεογ. 408. Ἐπίῤῥ. ἀγανῶς. «Ἀγανώτερον βλέπειν, Ἀριστφ. Λυσ. 886. Τὴν ποιητικὴν ῥῆσιν ἐμιμήθη καὶ ὁ Θεμίστ. λόγ. 20. σ. 234. «Σὺ δὲ, ὦ πάλαι μοι πατέρων, νῦν δὲ θεῶν ἀγανώτατε».

*Ἀγανοφρονέω (ἀγανόφρων). Φρονῶ ἡπίως, προσηνῶς, ἥπιος εἰμί, Ἀποφθ. Ηλεφ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. τ. ά. σ. 109. «Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων, τὸ μὲν γὰρ ἔστι χέρηνον, τὸ δὲ μανίαν ὄυνατοι παρέχειν».

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ. Καλοκἀγαθον, πρᾶον καὶ ἥμερον φρόνημα· πραότης, ἡμερότης, Ἰλιαδ. Ω, 772. «Σῷ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγαοῖς ἐπέεσσιν· καὶ Ὀδ. Λ, 402. «Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήνρα».

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀγανός, φρήν). Προστηνὴς, ἥμερος, πρᾶος τὸ φρόνημα, Ἰλ. Τ, 407. «Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων». Ἐκ τοῦ, φρὴν, καὶ ἀγανὸς· ἢ, ἐκ τοῦ, ἀγανὰ φρονεῖν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμ. «ἀγαθός· προστηνὴς ταῖς φρεσίν· ὅτι δὲ, λίαν φρόνιμος, ἡ ὁποία ὅμως τελευταία σημασία δὲν εἶναι ἀρτὴ, καθὸ σφαλερῶς νομίζει ταύτην τὴν λέξιν ἐτυμολογουμένην ἀπὸ τοῦ, ἄγαν καὶ φρονῶ ἢ φρήν. 2) καθόλου, εὐάρεστος, π. χ. τιμή, ἡσυχία, Ἀριστφ. Ἀχ. 1310. Ὄρν. 1321. Ἀριστ. Δυσιστρ. 1289. μόνον ποιητ.

Ἀγανοπία, ας, ἡ, καὶ ὀηλ. Ἀγανωπὶς, ἰδος, ἡ (ὤψ). Ὁ πρᾶος ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ ἥμερα βλέπων, ὁ μὲ καλὰ ὀμμάτια θεωρῶν, ποιητ. ἱστέον δὲ, ὅτι τὸ ὀηλοῦν ἔστι πλέον ἐν χρήσει παρὰ τὸ ἀρτεμίσιον· ὅθεν «Ἀγανώπιδος παρειᾶς, ἑρμην. ὁ Ἡσυχ., κυοφθαλμοῦ, πραείας, κοίλως βλεπούσης, καὶ κατὰ Σουίδαν, πραέα βλεπούσης, ἔνθα ἀποδίδεται τῇ παρειᾷ ὅ,τι ἀνήκει τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἀγήνωρ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος, ἢ ὁποία ἑρμηνεία ἀνήκει μᾶλλον τῇ λέξει, ἀγαπήνωρ, διότι οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 114. Ν, 756. Ο, 392. Ψ, 113. 124. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἔστι καὶ κύριον ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγκαίου, πλὴν καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφεται παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. Η. ἀγαπήνωρ. (υ––)

*Ἀγάνωτος, ὁ, ἡ (γανόω, καὶ α στερ.) Μὴ γανωμένος, ὡς καὶ τὸ κοινῶς ἀγάνωτος, Ποσειδ. παρὰ Πανλ. Αἰγιν. 7. σ. 298, 52. ἔνθ. Βασιλ. «Ἐν τῷ κακτάβῳ ἀγανώτῳ ὄντι».

Ἀγάομαι, Ἀποδ. Νέσ. (ἀρχαῖος τρόπος τοῦ ἄγαμαι, ἀγάσομαι, ἀγάζομαι, ἐξ οὗ σώζεται μόνον τὸ Ὀρφικ. ἀ-ηγάασθε καὶ ἠγάστου. ἀγόμενος.) Λίαν θαυμάζω, θαυμάζω μετ' ἐκπλήξεως, ἐκπλήττομαι, μέσω ἐνθαμβος, ἐκστατικός. 2) φθονῶ. 3) μισῶ, ἀποστρέφομαι. Ὅμ. Ὀδσ. Π, 202. «Τηλέμαχ', οὗ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα οὕτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, ἔνθα τὸ ἀγάασθαι ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, καὶ ὁ Εὐσταθίος λέγει, ὅτι σημαίνει ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις ὂν τοῦ θαυμάζειν. Ἡσ. Θεογ. 5. 619. «Ἠνορέην ὑπέρφιαλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος καὶ μεγέθεα, ἔνθα ὁ μὲν Ἐτυμ. καὶ Ζωναρ. ἑρμην. ἅσαντως, ὁ δὲ Τζετζης θέλει ἀντὶ τοῦ, θαυμάζων, ἢ φθονῶν, ἢ ἐκπληττόμενος. Παρὰ τῷ ἰδίῳ Ὁμ. ἐκλαμβάνεται, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος, ἀντὶ τοῦ φθονῶ ἢ μέμφομαι, Ὀδ. Ε, 119. «Οὔτε θεοῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐκάζεσθαι, ἔνθα ὁ Ψευδοδίδυμος ἑρμ. φθονεῖτε, ὡς καὶ παρακατιών τό, ἠγάασθε, ἐφθονεῖτε, καὶ τὸ ἐν στ. 120. ἀγάασθε, τὸ ἑποίως οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὥστε δὲν ἐννοεῖτε διατί αὐτὸς ἀλλαχοῦ μὲν λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἀγάασθαι ἔστι ταυτὸν τῷ ἀγαίεσθαι ἤτοι φθονεῖν, τὸ δὲ ἀγάασθαι ταυτὸν τῷ, ἐκπλήττεσθαι, ἀλλαχοῦ δὲ σημειοῖ, ὅτι τὸ ἀγάασθαι σημαίνει τρία, θαυμάζω, φθονῶ, μέμφομαι ἢ μισῶ, καὶ ὅτι τὸ ἀγαίω παράγεται ἐκ τοῦ ἀγάω. Ἐν δὲ τῷ Ὀμρκ. λεξ. τοῦ Ἀπολλωνίου σ. 16. «ἀναγινώσκομεν. Ἀγάασθαι· ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν. «Ὡς σε, γύναι, ἀγάμαι τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς», Ὀδ. Ζ, 168. ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν. «Ἐξείπω, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστοι», Ἰλ. Σ, 111. ἐπὶ δὲ τοῦ ξηλοῦν, «Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι, ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 6, 61. [Καὶ τὰ δύο α εἰσὶ κοσ' ἑαυτὰ βραχέα· τὸ δὲ δεύτερον μηκύνεται ἐν τῇ θέσει, ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ ᾖ μακρά.]

Ἀγαπάω, Μ. ἀσω, καὶ, ἀγαπάζομαι, Ἀποδ. Μέσ., καὶ

Ἀγαπάω, ῶ. Μ. ήσω, Π. ηκα (ἄγαμαι, ἀγάζομαι). Μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως, προθύμως ἔχομαι· ἀγαπῶ. Τὸ ἀγαπάζω ἔστι μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει, καὶ σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, ἀγαπάω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μεταχειρίζομαί τινά εὐεργετικῶς, ὑποδέχομαί τινα φιλικῶς, ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ, ἀγαπάζω, συχνότερον παρὰ τὸ ἀγαπάω, καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον μόνον ἐν δυσὶ μέρεσιν Ὀδυσσείας, ὧν ἐκ τῶν ἑπομένων παραδειγμάτων γίνεται δῆλον. «Μηδὲ νεμέσσα οὕνεκα σ' αὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα (Ὀδ. Ψ, 214)». μή τοί κακοφατῇ, ὅτι δὴν σὲ ἐνηγκαλισάμην καὶ ὑπεδεξάμην φιλικῶς οὕτως, εὐθὺς ἀφ' οὗ σε ἴδον, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἡ ὁποία μὲ τούτους τοὺς λόγους ἐνηγκαλίσατο καὶ ἐφίλησε τὸν ἄνδρα της Ὀδυσσέα, ὥστε ἐνταῦθα ἔστι ταυτὸν τῷ, ἀμφαγαλλίζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι (ἀγκαλιάζω καὶ φιλῶ). «Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; (Ὀδ. Φ, 289.)». καὶ δὲν στοχάζεσαι ἀρκετὸν τοῦτο, δὲν εὐχαρισεῖς τὸν θεὸν, ὅτι συνευωχεῖσαι καὶ συντρώγεις ἡσυχος ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς τοὺς παρὰ εὐγενεῖς; (οἱ νεώτεροι χρῶνται τούτῳ τῷ ῥήματι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τοῦ, ἀρκεῖσθαι, μετὰ δοτ. ἢ αἰτιατ.). «Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (Ὀδ. Π, 17)». ἔνθα ὁ Δίδυμος τὸ ἀγαπάζει ἑρμην. περιπτύσσεται. πρβ. στ. 21. Πάντα κυσὶν περιφύς, ὥστε ἆρα ἐκ τούτου τοῦ χωρίου ἀπὸ στίχ. 17 — 21. γίνεται μάλιστα καταφανὴς ἡ δύναμις τοῦ ἀγαπάζειν καὶ ἀγαπᾶν, Δάμμ. ἐν Λεξικῷ παρὰ Γαλλοις μεθ λέξει caresser. «Οὐ γὰρ ξείνοις εἶδε μαλ' ἀνδράσιν ἐνέχεται, οὐδ' ἀγαπάζομεν φιλέουσ' ὃς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι (Ὀδ. Η, 33.)». ὀηλ. οὔτε δέχεται φιλοφρόνως καὶ μεταχειρίζονται τοὺς ξένους. «Καὶ νύκτα ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους (Ὀδ. Γ, 35. Χ, 469. Φ, 224.)». ἐφίλουν περιπτυσσόμενοι (αἱ Θεραπαινίδες) τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους (τοῦ αὐθέντου των). Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ω, 464. «Θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν (Ἰων. ἀντὶ ἀγαπάζειν) αἴτημα, σημαίνει, ζητοῦσι πρὸς αὐτοὺς τοιαύτην ἀγάπην, προσπάθειαν, ἐπιμέλειαν ἀξιῶ, κήδεσθαι, καλοκἀγαθως μετα-

χειρίζομαι τοὺς νεκροὺς, τοὺς συντροφεύω, συνοδεύω, οὕτω κεῖται καὶ τό, Ἀμφαγαπάζω, Ἐνεργητ. καὶ Μέσ. ἐν Ἰλ. Π. 192. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 382. Τινὲς ὅτι ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὀδυσ. Κ. 249. Ἀγαζόμεθα, ἀντὶ, Ἀγασσάμεθα· καὶ ἔρμηνεῦσι τοῦτο διὰ τοῦ, Προστείμεθα. 2) Καθόλου δὲ ἔστιν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἀγαπῶ, καλῶς ἔχω τινά. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Ε. 69. καὶ στ. 102. 3) Εὐχαριστοῦμαι (εἰμαι ἢ μένω εὐχαριστημένος, Ἀναπαυμένος). Ἀρκεῖμαι, Ἀρέσκομαι· ἐν Ὀδυσ. Φ. 289. «Οὐκ ἀγαπᾷς ὅς' ἑκηλος ὑπερφιάλοισι μαχ' ἡμῖν Δαίνυσαι» δὲν εὐχαριστεῖσαι δηλ. Εὐριπ. Φοίν. 1342. «νέκυν παιδὸς ἀγαπᾷσιν» εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸ λείψανον τοῦ παιδός· οὕτω καὶ μετὰ Δοτικῆς, οἷον· «Ἀγαπῶ τοῖς παροῦσιν εὐχαριστεῖσθαι μὲ τὰ παρόντα. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ἑπομένων Μορίων. Ἐάν, Ἤν, Εἰ, Ὅτι· μοὶ ἀρκεῖ, μοὶ εἶναι ἱκανὸν, ἀρκετὸν (μοὶ φαίνεται). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγαπητός. Γίνεται ἐκ τοῦ Ἀγάω, Ἀγάπω· ὡς παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ. 96. Ἀγάσαντο, ἀντὶ τοῦ Ἠγάπησαν, κεῖται. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, Προτέχωτόν νοῦν ἐπί τινα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ προτόχειν προερχομένην κλίσιν, καὶ τὴν φιλικὴν, φιλόφρονα καὶ φιλοξένην ἀξίωσιν καὶ ὑποδοχήν.

Ἀγάπη, πης, ἡ. ἀπόδειξις κλίσεως, φιλία, ἔρως.

Ἀγάπαι, πῶν, αἱ· συμπόσια τῶν παλαιῶν Χριστιανῶν, γινόμενα χάριν διαμονῆς τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης. Ἰούδ. Ἐπ. τοῦτοι εἰσὶν ἐν ταῖς ἀγάπαις ἡμῶν σπιλάδες». Ὅρα Τερτουλιαν. Κεφ. λϑ'.

Ἀγάπημα, τος, τό· τὸ ἀγαπητόν, ἢ ἀξιαγάπητον ἀντικείμενον. Ἱππάτ. Φιλόσ. ἐν Ἐπιγρ. «Χαῖρε δεσποινὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.»

Ἀγάπησις, σεως, ἡ. καὶ Ἀγαπισμός, ὁ. ἡ ἀγάπη, τὸ Ἀγαπᾶν, Σουΐδ. ἐκ Μενάνδρ. Συναριστ. Η'. «καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπισμόν, οἷος ἦνα;

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. ἀνδρεῖος, γενναῖος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡγεμονίαν, ἢ τὴν ἀνδρίαν. Ἰλ. Θ, 114. «Ἀθηνελόξτε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνορι, ἀλλὰ τὸ ἐν Ὀδυσ. Β'. 170. «ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα». τὸν ὑπ' ἀνδρῶν ἀγαπώμενον· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, Φιλόξενος, φιλάνδρωπος ἑρμηνεύουσι.

Ἀγαπητικός, κή, κόν· καὶ Ἀγαπητικῶς, Ἐπίρ. φιλικός, φιλοκάγαθος· ὁ ἔχων ἰδίωμα εἰς τὸ ἀγαπᾶν. Σχόλ. Εὐριπ. καὶ Ἐλλήν. Ἄλεξ. «ἀγαπητικὴ οὖσα ὡς μήτηρ» καὶ, ἀγαπητικῶς, καὶ φιλικῶς διατεθεῖσα.

Ἀγαπητός, τή, τόν· ἠγαπημένος, ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητός· ὅταν δὲ ὁ λόγος περὶ υἱοῦ ἐστι, εἶναι ἀντὶ τοῦ Μονογενὴς (μοναχογιὸς) ὡς λέγει καὶ Πλάτ. «Ἀγαπητὸν τὸ ἠγαπημένον, καὶ τὸ μονογενές». Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ι. 355. καὶ Δ, 817. «Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἧβῃ καλλείψει ἐπὶ νηῒ». καὶ Ζ'. 401. «Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν» καὶ Ξενοφ. «παῖδες ἀγαπητοί, καὶ, παρθένος ἀγαπητή. Ἀγαπητὸν εὑρεῖν, μετὰ Ἀπαρτμ. ἀντὶ τοῦ, Καλλίτερον, προτιμότερον. Ἀριστοτ. Ἠθ. Θ. 10. Ἀγαπητόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ Ἀγαπητέον· πρέπει τις νὰ εὐχαριστηθῇ, νὰ ἀρεστῇ» Ἀγαπητὸν νομίζων εἶναι τοσούτους αἱρεθῆναι· εἰ' οὖν, ἀρεστὸν, ἱκανόν. ἀγαπητὸν ἐποιεῖτο, εἶπ. ἦτον εὐχαριστημένος, εὐχαριστεῖτο δηλ. Δίων Κάσ. ἀποστασμάτων 48. 2. Παρὰ Πινδάρῳ Νέμ. Η'. 6. ἀντὶ τοῦ, Ἐπιθυμητόν, εὐχῆς ἄξιον

Ἀγαπητέος, ἑα, ἑον· Λ. ὀν. ἀξιος ἀγάπης. Πλάτ. Πολ. Β'. «ὁ δὲ δὶ' αὐτοῦ ἀγαπητέον (ἐστὶ)» ἀρεστόν, εὐάρεστον· ὡς καὶ τὸ «ἠγαπητόν ἐστιν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγαπητός.

Ἀγαπητῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀγάπην, εὐσεβῶς. 2) Ἀρεστούτως, ἱκανῶς (εὐχαριστημένα). Δημοσθ. «δεῖ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ» ἀντὶ τοῦ, ἀγαπητὸν εἶναι, ἢ ἀγαπᾶν, ὅ ἐστιν, εὐχαριστεῖσθαι, ἀρκεῖσθαι· ὁ δὲ Πλούταρχ. συνετάτ. τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀλύπως· παρὰ Λυσίᾳ. «Ἀγαπητῶς ἐλέγω πρότερον πεπωκέναι», ἀντὶ τοῦ, μόλις· ὅ ἐστι, μετὰ βίας καὶ κόπου.

Ἀγαρικόν, κοῦ, τό· εἶδος μύκητος (μανιταρίου), γενιόμενον ἐν τοῖς δένδροις περὶ τὸν Βόσπορον· χρώματος λευκοῦ. Λατιν. agaricus albus, Βοταν. Boletus laricis.

Ἀγαρικὸν χειρουργικόν· ἢ ἴτυα. Λατιν. Agaricus Chirurgorum. Βοταν. Boletus igniarius.

Ἀγάρροος, καὶ Συγκοπ. Ἀγάρρους, ὁ· (ἄγαν, ῥέων), ὁ σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, καταφορικῶς καὶ μὲ μεγάλην βίαν ῥέων, τρέχων· λέγεται ἐπὶ ὁρμητικῶν ποταμῶν. Ἰλ. Β. 845. «Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει».

Ἀγασθενής, νέος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, σθένος) καταπολλὰ δυνατός, ἀνδρεῖος. Ἐπιγρ.

Ἄγασμα, τος, τό· (ἄγαμαι) τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ· ἀντικείμενον ἀξιοθαύμαστον· θαυμασμός. Σοφοκλ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀγασσεύς, σέως, ὁ· καὶ Ἀγασσαῖος, ου, ὁ· δυνατός, ἀνδρεῖος. 2) Κύων ὁ βρεταννικὸς (τὸ Σαμφόνι). Ὀππιαν. Κυν. Α'. 476. «Ῥίνεσι δ' αὖτε μάλιστα πανέρχεός ἐστιν ἀγασσεύς.»

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ, ἡ, τό-χυ· ὁ ἔχων μεγάλους στάχυας, ἢ πολύσταχυς. Ἐπίθ. καρποφόρου γῆς. Ναζ. «Αἰγύπτου ἀγάσταχυν γαῖαν.»

Ἀγάστονος, ου, ὁ, ἡ· (ἄγαν, στόνος ἐκ τοῦ, στένω), ὁ κατὰ πολλὰ ἢ ὁ συχνὰ ἀναστενάζων, κλαίων· ἄθλιος, δυστυχής. Αἰσχύλ. Θήβ. 98. «Τί μέλλομεν ἀγάστονοι; παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Β. 97. καὶ Ἴαμ. Α'. 94· πάγαστονος Ἀμφιτρίτη», ἢ μεγάλως στενάζουσα (βοῖζουσα), ἤτοι μεγάλους ψόφους ἀποτελοῦσα· ἢ ἡ μεγάλους στεναγμοὺς ἐπιφέρουσα, διὰ τοὺς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμένους. ὁ Σχολ. Ἀγάστονος θάλασσα, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ Ἄγαν στένειν· ὅ ἐστιν ἠχεῖν· ἢ ἡ τοὺς ναυαγοῦντι πολλῶν στεναγμῶν αἰτίως. Εὐστάθ.

Ἀγαστός, στή, στόν, (ἄγαμαι) ὁ θαυμασμοῦ καὶ ἐπιπλήξεως ἄξιος, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος. Ὅμηρ. καὶ Ἀγαστῶς, Ἐπίρ. τὸ αὐτό. Ξενοφ. Ἀγ. Α'. 24. «τοῦτ' ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι».

Ἀγάστροφος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ὅμ. Ἰλ.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ (γαστὴρ, καὶ α τὸ ὁμοῦ) ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς κοιλίας γεγεννημένος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος, καὶ ἑπομένως Συγγενής. Λυκόφρ. 265. «Τὸν φιλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν».

Ἀγασυλλὶς, δος, ἡ· καὶ, Ἀγατυλλὶς ὀρθότερ., φυτόν τι θαμνῶδες, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὡς δάκρυον τὸ ἀμμωνιακὸν κόμμι. Διοσκ. Γ'. 98. Heracleum gummiferum, Ferula orientalis ἢ Peralago Λιν.

Ἀγάσυρτος, ὁ, ἐπίθετον, ὅπερ ὁ Ἀλκαῖος προστίθησιν εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ Πιττακοῦ. Διογ. Λ. «ὡς δῆθεν ἐπισεσυρμένος καὶ ῥυπαρός,

Ἀγατός, τή, τόν, (ἄγαμαι) ἐπιθυμητός, ἡδονικὸς, χαρίεις· ὁ χαρὰς καὶ εὐφροσύνης πρόξενος. Ὅμ. Ὕμ. Ἀπόλ. 515. καγατὸν κιθαρίζουσι. Ζήτ. Ἀγητός.

Ἀγαύομαι· Μ. ἀτομαι, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι, θαυμάζω. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ'. 138. «εἶδος ἀγαυόμενοι πολυήρατον». ὅπου ἐκ τῶν χειρογρ. καγαιόμενοι, (ἐκ τοῦ, ἀγαίομαι) τανῦν κεῖται.

Ἀγαυός, ἡ, ὀν· (ἄγαμαι) ὁ θαυμασμοῦ ἄξιος, ἀνδρεῖος, ἔνδοξος, περίφημος, εὐγενὴς· Ἡρωικὸς, μυηστῆρες, Φαίηκες ἀγαυοί, Ἀγαυὴ Περσεφόνεια. Ὀδυσ. Λ. 213. 236. 2) Ἀγαυός, Ἀγαυὴ· ὀνομ. κύριον Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ἡσύχ. Ὀρθοτ. ἴτως Ἀγαῦος, Ἀγαύη, καθὼς γλαυκὸς καὶ γλαῦκος. 3) Ταυτόν τῷ Ἀγαυόμενος, ἢ, Ἀγάμενος ἑαυτόν· ὅποιος κομπάζει, καυχᾶται· ὑπερήφανος δηλ. Ὀδυσ. Ο. 229. καγαυόστατον ζῳόττωνα, ἰσοδυναμεῖ μὲ τό, Ἀγάλλω.

Ἀγαυρός, ρά, ρόν· ταυτόν τῷ, Ἀγαυός· ὑπερήφανος, λαμπρός· ὁ Ἡρόδ. Πολύμ. 57. συντάτ. τοῦτο μὲ τό, Μεγαλοπρεπής. «Ὅτε ἔμελλε μὲν ἐλᾶν στρατιὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ξέρξης ἀγαυρότατα, καὶ μεγαλοπρεπέστατα». Ἡσίοδ. Θεογ. 831 «Ταύρου ὄσσαν ἀγαυροῦ» (παρ' ἄλλοις, Ἀγαύρου) δηλ. ὑπερηφάνου, ἢ λαμπροῦ κατὰ τὴν φωνήν. Ἐκ τοῦ α Ἔπιτατ. καὶ Ταῦρος· ἢ ἐκ τοῦ Ἀγαυός, προσθέσει τοῦ ρ παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. «καὶ πεταλοισιν ἀγαυρόω», τὸ τρυφερὸν, τὸ ἁπαλὸν τῶν φύλλων, τὸ παράταξιν λαμπρὰν προξενοῦν. Κατὰ τὸν Σουΐδ λέγεται παρ' Ἴωσιν, ὁ Ἄπορος, καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ὁ Τρυφερός. Οἱ Παλαιοὶ Γραμματ. ἐπεσημειώσαντο ἐκ τούτου, καὶ Ἀγαυρίαμα, τὸ, ἀντὶ Ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· ἐκ τοῦ Ἀγαυριάω, εἶμαι ὑπερήφανος.

Ἀγαφθεγκτος, του, ὁ, ἡ· (ἄγαν, φθέγγομαι) Ὑπερβ. μεγαλοφώνως, μεγαλοφθέγγος Πίνδ. Ὀλ. ζ'. 155. «Ἠρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδῶν».

Ἀγάω, ῶ· Μ. ήσω· καὶ Ἀάομαι, ῶμαι. παλαιὰ ἢ τοῦτον χρῆσις, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἔστιν ἐν χρήσει τὸ Ἀγαμαι ἀντ' αὐτοῦ· θαυμάζω, ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι· ἢ φοβοῦμαι, μεμφομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ φοβοῦμαι. Ὀδυσ. Ε. 119. καὶ Ἰλ. Ψ. 639. «ἀγασσάμενοι περὶ νίκης». καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 639. «νηυσὶν ὑπέρπλων ἀγώμενος». Ζήτ. ἐν τῷ Γαίω.

Ἄγγαρα, ρων, τά, Πληθ. λέξις Περσικὴ, σημαίνουσα, παιδοχεῖα, καταλύματα, ἱππῶνας, σταθμοὺς, (Κονάκια, Μεζιλχανέδες, τὸ Τουρκοβάρβ. ἐν οἷς οἱ ἄγγαροι ἀναπαύονται.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ· (ἀγγαρεύω) ἡ ἐπιστασία, τὸ ἀξίωμα, ὑπούργημα τῶν Ἀγγάρων. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. λέγεται, ἡ ἀκούσιος ἀνάγκη, καὶ ἡ ἐκ βίας γινομένη καὶ χωρὶς πληρωμὴν ὑπηρεσία (δούλευσις). Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγγαρεύω.

Ἀγγαρεῖον, ου, τό· καὶ Ἰωνικ. Ἀγγαρήιον ὁρόμημα· παρ' Ἡροδότ. ταυτόν τῷ Ἀγγαρεία, (ἰσοδυνμ. τῷ, σταφέτα).

Ἀγγαρευτὴς, τοῦ, ὁ· ὁ τοὺς ἀγγάρους διορίζων ἐξαποστέλλων, χρώμενος αὐτοῖς εἰς δούλευσιν.

Ἀγγαρεύω, Μ. εύσω· ἐπιστέλλω, στέλλω ἄγγαρον· (χορίρον, σταφέτα). Οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐφαντάσθησαν τὴν Πόσταν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, Οὐρανὸ. 98. «Οὕτω τοῖσι Πέρσῃσιν εὑρίσκεται τοῦτο· λέγουσι γάρ, ὡς ὅτων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδὸς, τοσούτους ἵππους τε καὶ ἄνδρας διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην, ἵππους τε καὶ ἀνὴρ τεταγμένος, τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἐέργει μὴ κατανύσαι τὸν προκείμενον ἑωυτῷ δρόμον, τὸν ταχίστην. Ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἀγγελλόμενα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ· τὸ δὲ κέντεσθαι ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησιν ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. Τοῦτο τὸ ἑρόμημα τῶν ἱππέων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήιον· καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. ς'. 17. «Σεσῳσμένος γὰρ, πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, ὥστε διαρκεῖν, ἐποιήσατο ἱππικὰς (τὰς αὐτοῦ καὶ, Ἀγγαρ), τοσούτῳ διαλείποντας, καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς κατέστησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τούτων, καὶ ἄνδρα ἐφ' ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε, τὸν ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ

γερόμενα γράμματα, καὶ παραλιδόναι, καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους, καὶ ἄλλους πέμπειν νεκλεῖς. Ἔστι δ' ὅτε οὐδὲ τὰς νύκτας φασὶν ἱστασθαι ταύτην τὴν πορείαν, ἀλλὰ τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι . . . ὡς τάχιστα ἕκαστον αἰτησάνομενον, ὡς τάχιστα ἐπιμελεῖσθαι. Παρὰ δὲ Μενάνδρ. Σικυων. Γ'. ἀντὶ τοῦ, Ἐπιφορτίζω, βαρύνω, ἐνοχλῶ, βιάζω τινὰ νὰ μοὶ δουλεύσῃ στασιωτικῶς καὶ χωρὶς πληρωμῆς. «Ἐὰν ἔχῃτι μαλακὸν ἀγγαρεύεται.» οὕτω καὶ ἐν τῇ Ν. Διαθ. «Ἀγγαρεύειν τινάν» καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 18.

Ἀγγαρήιος, ὁ, Ἰων. ἄγγαρος. Τὸ ἀγγαρήιον ὅμως εἶναι τὸ τρέξιμον, ὁ ὁρόμος τοῦ ἀγγάρου. Ἡροδ. 8, 98.

Ἀγγάριος, ὁ = ἄγγαρος.

Ἄγγαρος, ρου, ὁ· λέξ. Περτ. Ταχυδρόμος, τὸ παρὰ Τούρκ. Μειζίλ. σημαίνει δὲ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βατιλικοὺς γραμματοφόρους, ὅ ἐστι βατιλικοὺς ἡμεροδρόμους, οἵτινες ταχέως ἔτρεχον καθ' ὅλης τῆς Περσίας· τρέχων ὁ καθ' εἷς μιᾶς ἡμέρας ὁρόμου, καὶ φθάνων εἰς τὰ ἄγγαρα, εὑρίσκε ἄλλον ἕτοιμον, καὶ οὕτω ἀλληλοδιαδόχως δίδων ὁ εἷς τῷ ἄλλῳ τὰς εἰδήσεις ἢ γράμματα, ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὸν βατιλέα. Ἡρόδοτ. Η. 98. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ς'. 17. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 29. «Ἄγγαρον πῦρ.» Ἐπιδέτ. τὸ πρίβειον ἦχον καὶ βοήν, τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν φανῶν (φαναριῶν)· ἢ λαμπαδηφορία εἰς μήνυσιν καί ἀγγελίαν πράγματός τινος κατὰ διαδοχήν· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγγαρεύω, καὶ Λαμπαδηφορία.

Ἀγγαροφορέω, ῶ· φέρω φορτία κατὰ διαδοχήν. Ἐτυμολ. κάμνω ἀγγαρείαν. Προκοπ. 2) εἶδος φόρου.

Ἄγγεα, τὰ (ἄγγος)· τὰ γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, ὡς τάλαροι, καρδίαι. Ἰλ. Β. 471. ὥστε τὰ γλάγος ἄγγεα θεύειν.

Ἀγγεῖδιον, ου, τό· ὑποκορ. (ἄγγος), μικρὸν ἀγγεῖον Σουΐδ.

Ἀγγειθήκη, καὶ Ἀγγειοθήκη, ἡ· ἀποθήκη τῶν ἀγγείων. Ἀθήν. Ε'. Ζήτ. Ἀγγειοθήκη.

Ἀγγειολογέω, ῶ· Μ. γήτω· ἐξετάζω τὰς φλέβας. Γαλην. ὄθεν

Ἀγγειολογία, ας, ἡ· πραγματεία, διδασκαλία, ἐξέτασις καὶ ἔρευνα τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, ἤτοι περιγραφὴ αὐτῶν. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Χειρουργοῖς σημαίνει, τὸ νὰ ζητῇ τις τὰς φλέβας εἴς τι μέρος, καὶ νὰ τὰς κατακεντᾷ, ἢ κατακαίῃ Παῦλ. Αἰγ. ς'.

Ἀγγεῖον, ου, τό· (ὑποκ.) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ περιέχεται καὶ φυλάττεταί τι. Ξενοφ. Οἰκον. Β'. 11. καὶ Θ'. 2. Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι Ἄγγος, καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν καὶ συνωνυμίαν μὲ τὸ Ὄγκος. Ἰδίως ὅμως λέγονται Ἀγγεῖα, οἱ σωλῆνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἵτινες περικρατοῦσι τὰ ὑγρά, οἷον φλέβες κ. τ. τ. Γαλην Ἀνατομ.

Ἀγγειόσπερμος, καὶ Ἀγγειοσπέρματος (ἀγγεῖον, σπέρμα), ὁ, ἡ· λέγονται τὰ φυτὰ τὰ φέροντα τὰ σπέρματα αὐτῶν εἰς ἀγγεῖα (ψλοὺδας) ὡς, ἡ φακή, φασούλια, κουκία κτλ. Θεόφρ. Α'. 18.

Ἀγγειώδης, δεος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σχῆμα ἀγγείου, ὁ ὅμοιος τῷ ἀγγείῳ.

Ἀγγελία, ας, ἡ· (πχρωνμ. τοῦ, ἄγγελος) εἴδησις δ' ἄλλου· μήνυμα (μαντάτον) δ' ἄλλου γεινόμενον. Ἰλ. Π. 416. «ἀγγελίην ἀπείπω. 2) Προσταγὴ διά τινος πρίσβεως, κήρυκος, ἤτοι ἀπεσταλμένου. Ἰλ. Ο. 174. «Ἀγγελίην τευ τινὸς ἧλθον, φέρουσα παρὰ Διόςδῆλον δ' ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου· διότι λέγει, «πεμπομένου σ' ἐκέλευσεν. 3) Εἴδησις ἁπλῶς. Ὀδ. Β. 30. «ἠὲ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐλθυεν ἐρχομένοιο. 4) Πρεσβεία. Ἰλ. Δ. 384. «Κεῖσ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ· τοῦτ' ἔστιν, ἐπὶ πρεσβείαν ἔπεμψαν τὸν Τυδέα.

Ἀγγελίας, ου, ὁ· καὶ Ἰωνικ. Ἀγγελίης· ὁ πρέσβυς, ὁ φέρων εἰδήσεις καὶ παραγγέλματα, Ἰλ. Ο. 640. «Ἀγγελίης, οἵηισπερ βίη Ἡρακλείηφι, ὀηλ. ἄγγελος. Σχολ. μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι ἀντὶ Γενικῆς, ἐλαμβάνουσιν αὐτό.

Ἀγγελιαφορέω, ῶ· Μ. ἠτω· φέρω πρεσβείαν τινά· εἶμαι πρίσβυς, μηνυτής· ὁ Σχολ. Λίτχ. Πρεμ. «πρεῖττον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διΐ τὸ προτηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ.

Ἀγγελιαφόρος, ρου, ὁ, ἡ. (ἀγγελία, φέρω) πρέσβυς, μηνυτής, ὁ ταχέως φέρων εἰδήσεις. Ἡρόδ. Α'. 120. «καὶ γὰρ δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιαφόρους, καὶ τὰ λοιπὰ διατάξας ὑρχεν, τοιούτους εἶχον καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Ξέρξου ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τῆς Εὐβοίας, διὰ νὰ φέρωσι τὰς εἰδήσεις εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀγγελίσεια, ἡ, Ποιητ. μητέρια· ἡ εἰδήσεις φέρουσα. Ὀρφ. Ὕμν. 3. Ὀζ. «μέρμηραιομένη ἀγγελίσεια Θεοῦ Τιτῆνες ἀγνοῦ μεγάλοιαι.

Ἀγγελικὴ ὄρχησις, παρ' Ἀθηναίῳ Δ'. παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγγελίη· εἶδος χορεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης ὃν ἐχόρευον κατὰ τάξιν εἷς ἀνὴρ καὶ μία γυνή.

Ἀγγελικός, κή, κόν· Ἰων. (ἄγγελος) ἴδιον τοῦ ἀγγέλου, ἀνῆκον τῷ ἀγγέλῳ Ἱρης. «ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἀγγελιώδης, ὁ, ἡ, τό-ες· ἀγγελίᾳ ὅμοιος, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀγγελίας. Ἰαμβλ. παρὰ Στοβ.

Ἀγγελιώτης, του, ὁ· καὶ Θηλ. Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγγελιαφόρος. Ὀμ. Ὕμν. Ἑρμ. 298. κατάπταλον ἀγγελιώτιν. Καλλίμ. Ἴαμν εἰς Δῆλ. 216. «τοιὴ σε πρεσβήμονι ἀγγελιώτιδι.

Ἀγγέλλω, Μ. λῶ· εἰδοποιῶ, μηνύω, φέρω εἰδήσεις, ἢ δίδω εἴδησιν, διηγοῦμαι, λέγω· «ἐς πάγελλό σοι τόδε». Ὀδ. Π. 330. «εἴνεκα ἀγγείλωσι δώσῃς οἱ νόστον νεέσθαι· (γίνεται ἐκ τοῦ, λέγω, ἀνλέγω, καὶ καθ' ὑπερβιβασμ. ἀγγέλω, τροπῇ τοῦ ν. εἰς γ. Τὸ δέ, ἄγγελος, ἐκ τοῦ, ἄγω. Εὐστάθ.) ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς Παθητικόν, Ἀγγέλλομαι. Τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι 1376. «Τεύχῳ ἀγγέλλομαι . . . εἶναι φλόκα. Μέσ. φανεροῦμαι ἐμαυτὸν πρὸς τὸν Τεῦκρον, καὶ εἰδοποιῶ αὐτῷ ὅτι εἶμαι φίλος του.

Ἄγγελμα, τος, τό (ἠγγελμαι)· πρεσβεία, μήνυμα, εἴδησις. Ἡρόδ. Ζ'. «τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Ἄγγελος, λου, ὁ, ἡ· (ἀγγέλω) πρέσβυς· μηνυτής, ὁ φέρων εἰδήσεις (μαντατοφόρος), Ἰλ. Β. 26. «Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι, ὅτεν παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστικοῖς οἱ τοῦ Θεοῦ Ἄγγελοι, οἵτινες ὑπουργοί εἰσι τῶν θείων ἐμφάσεων εἰς ἀνθρώπους, καὶ κήρυκες. Ἔστι δὲ ἄγγελος, οὐσία νοερὰ, ἀσώματος, ἀειλίνητος, αὐτεξούσιος, Θεῷ λειτουργοῦσα. Δαμασκ. 2) Ἀγγελία, εἴδησις, τὴν ὁποίαν φέρει ὁ ἄγγελος. Θουκ. Ζ'. 8. «τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθῆσαι».

Ἀγγελτικός, ἡ, όν· ὅτι εἰς τὸν ἄγγελον, εἰς τὸν μηνυτὴν ἀνήκει.

Ἀγγήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ· τόπος ἐνθα τίθενται τὰ ἀγγεῖα. Ἀθήν. Ε'. «ἡ δ' ἀγγοθήκη ἦν τρίγωνος, κατὰ τὸ μέσον κοίλη δεχεσθαι δυναμένη ἐντιθέναι κεράμους. Ζήτ. Ἐγγυθήκη.

Ἀγγοπῆναι· πληθ. αἱ· καὶ, Ἀγγοπήνια, τά· ἡ κηρίθρα ὁμοῦ μὲ τὸ μέλι· μελικηρὶς, τὰ τῶν μελισσῶν κηρία. Ζήτ. Πήνη.

Ἄγγος, εος, τό· ἀγγεῖον· παν εἶδος ἀγγείου χωρητικοῦ τινος, οἷον, λέβητος, οὐθατα, ὑδρίαι, κτλ. Ὀδ. Β. 289. «πλήσασά τ' ἠΐα καὶ ἄγγεα πάντα ἔπαυτα». Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 934. «πάγχρηστον ἄγγος ἑαυτοῦ· ὀηλ. ἀγγεῖον ἐπιτήδειον εἰς κάθε χρῆσιν. 2) Μέρος τι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον περικρατεῖ τι· οἷον, ἡ μήτρα, αἱ φλέβες, κτλ. τ. τ.

Ἀγγούριον, καὶ Ἄγγουρον, τό· εἶδος κολοκύνθης, ἀγγούριον, σικύη, καὶ τὸ χειμωνιάτικον (βαρβ. καρπούζιον). Σικυον. Σικυ.

Ἀγγρίζω, Μ. ίσω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, προξενῶ, κάμνω λύπην, πόνον, ἐκ τοῦ, Ἄγριος, ἡ· ἐρεθισμός, πόνος· ὅθεν καὶ Ἀγριασμός, καὶ Ἀγγριστὴς, ὁ· ἐν γλώσσαις. παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται Ἀγρίε, ἀντὶ, Ἄγγριε. Φαίνεται τὸ, Ἀγρίζω, ἢ Ἀγρίζω, ἀντὶ τοῦ Ἀγριαίνω κεῖται· ἐλήφθη δὲ ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. ἐπειδὴ ἐνθα νῦν κεῖται, μὴν ἀγρηπόδιστν αἱ μητραι ἄλλοι Ἀγριοῦσθαι, καὶ Ἀγρηδῶσιν, ἀνέγνωσαν, ἀντὶ τοῦ, ἐρεθίζονται, διεγείρονται εἰς φυσκώματα ἀνεμικὰ, εἰς σπασμούς.

Ἀγγύη, ῆς, ἡ· εἶδος γαλλιαῆς λόγχης, εἶδος ὁρατοῦ ὡραγκιοῦ, οὔτε λίαν μικροῦ, οὔτε λίαν μεγάλου, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι εἰκὸς ἦτον. Ἀγαθ. Β'. σελ. 40. Ἐτυμ. Μέγ.

Ἀγδην, Ἐπίῤῥ. (ἐκ τοῦ, ἄγω), (συρτὰ σβαρνιστὰ, τραβηχτὰ). Λουκιαν. Λεξιφ. «Διωλίαν σύρουσι ἀγδην ἐπὶ τὴν ἀρχήν».

Ἄγε, κυρίως προστακτ. τοῦ Ἄγω, ὡς Ἐπίῤῥ. παρακελεύσεως, Δεῦρο, ἐλθὲ (ἔλα· ἢ ὡς τὸ βαρβαρόφ. Ἄιδε, ἄϊδ). Ἰλ. Α. 62. «Ἀλλ' ἄγε τήνδε μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα». Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 56. «ἄγε δὴ, ἄγεμοι· ἀντὶ, ἄγε εἰπὲ μοι», καὶ Πλουτ. Ὀδ. Φ. «ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Ε. «ἄγετε τοίνυν καταλείπωμεν. Φέρε δή, ἀντὶ, Ἄγε δή. «Φέρε δὴ εἴπωμεν· ἄγε δὴ εἴπωμεν. 2) Ὅρα, σκέψαι· ἅπαξ καὶ μέλλοντι Ὑποταχτ. συντάσσεται. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. 29. «ἀλλ' ἔφη, ὅπως πρωὶ παρέσῃ· καὶ Συμπ. Δ'. 20. «ἄγε οὖν, ἔφη, ὅπως μεμνήσῃ ὃ κουιδτερον λέγεται· Κύτταξε νὰ ἐλθῇς πρωί· καὶ Κύτταξε νὰ ἐνθυμηθῇς. Κατὰ τὸν Σουΐδ. εἶναι συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα, εἴτ' οὖν μόριον ἀποτακτικόν· ἀντὶ τοῦ, Εἶεν, Ἔστω (ἐ, καλά). Ξενοφ. Παιδ. Β'. 1. 2. «ἄγε δή τί φῂς; καὶ Ὀι. 18, 10. «ἄγε δὴ οἶδα· ἱστοδυναμεῖ μὲ τὸ Φέρε.

Ἀγείρατος, του, ὁ, ἡ· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ταυτὸν τῷ, Ἀγήρατος καὶ ἀγήρατος.

Ἀγείρω, Μ. ερῶ. Πκρ. Ἠγηρκα· καὶ Ἀττικ. Ἀγήγερκα, Λόρ. Ἤγειρα. (ἐκ τοῦ, ἀγέρω, ὅθεν, ἀγορά) συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, (μαζώνω) φέρω εἰς ἓν. Ἰλ. Γ. 47. «Πάντου ἐπιπλώσας ἑτέρους ὁρίηκε ἀγείρειν· Ἐπὶ δὲ πραγμάτων, διακοσεύω, ζητουλεύω. Ὀδ. Ρ. 382. «Ὡς ἂν πύρια κατὰ μνηστῆρας ἀγείρειν. ὅθεν γίνεται τὸ, Ἀγυρτάζειν, Ἀγύρτης, καὶ, Ἀγυρμός. Πλούταρ. «ἀγείρειν τοὺς θεοίς· τοῦτ' ἔστι, συναθροίζειν χρήματα περὶ τῶν θεῶν· ὡς καὶ Λουκιαν. ψευδόμ. «τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ τὰς ἀναγκαίας τροφὰς λαμβάνων· ἐγίνετο δὲ τοῦτο (ὡς Τζέτζης, χιλ. 13.) οὕτως· εἰς ὄνον τιθέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες. καὶ Ἡρόδ. «ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅταν συνάγωσι χρήματα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀπόλ. καὶ ἀγείρουσαικ· παρὰ Πλάτ. Τίμ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἱέρειαν περιερχομένην. Μέσ. Ἀγείρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, συνάγειν μεταξὺ ἀλλήλων συνεισφοράν· ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 14. . . . . ἡμεῖς δ' αὖτις ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Χ. 475. «Κεῖς φρένα θυμὸς ἠγέρθη» εἶναι ὡς τὸ τῆς συνηθείας. Ἦλθεν εἰς τὸν

ἑαυτόν του • (ἤτοι Ἐμαζώχθη ὁ νοῦς του εἰς τὸ κεφάλι.)

Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ· χωρὶς γείτονος. Εὐριπ. Ἡλέν. πούτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων.

Ἀγελάζω· Μ. άσω· (ἀγέλη) συναθροίζω ὁμοῦ ἀγέλην.

Ἀγελάζομαι, όμην· ἀγεληδὸν ζῶ, ἢ ὑπάγω. Ἀριστοτ. πἀγελάζονται αἱ φῆτται καὶ αἱ τρυγόνες, ὅηλ. πέτανται πολλαὶ ὁμοῦ ὡς κεπάδι.

Ἀγελαιοκομικός, κή, κόν· ὁ ἐπιμελούμενος ἀγέλην τινά· ταυτόν τῷ, Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (τὸ δὲ Ἀγελαιοκομική, καὶ Ἀγελαιοτροφική, παρὰ Πλάτ. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἀγελαιοτροφία). Πλάτ. Πολ. κτὴν δὲ ἐκείνων καὶ ἐκουσίων διπόδων ἀγελαιοκομικὴν ζῴων προστατεύοντες πολιτικήν, ὅηλ. πολιτικὴν ὀνομάζομεν, τὴν τέχνην τὴν ἐπιμελουμένην τῶν ἀνθρώπων, παρὰ δὲ τῷ Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. Α'. Ἀγελοκομικὸς· ἐσφαλμένως κεῖται.

Ἀγελαῖος, αία, αῖον· ὁ εἰς ἀγέλην (κοπάδι) συνηθροισμένος, ἢ εἰς ἀγέλην ὢν καὶ βόσκων ἐλευθέρως, πἀγελαῖα ζῶα. Ἀριστοτ. Πολ. Α'. τὰ ἀγεληδὸν βόσκοντα, εἰς διάκρισιν τῶν σποραδικῶν. Ὅμηρ. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. δ. 2) Ὁ ἐξ ἀγέλης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην, ὁ ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους· αὐτελής, σμικρός, οὐδενὸς ἄξιος, ἀπαίδευτος, ποταπός, ἰδιώτης. Ἱστορ. Παλαιφ. πἀγελαῖοι σοφισταί. Τινὲς δὲ τὰ ἐν τῇ β'. σημασ. γράφουσιν Ἀγέλαιος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελάτης.

Ἀγελαιοτροφία, ας, ἡ· (ἀγέλη, τροφή) ἡ τῆς ἀγέλης διάθρεψις, καὶ ἐπιμέλεια· τὸ τρέφειν καὶ ἔχειν ἀγέλας· ἀρότερον δέ, Ἀγελητροφία, Πλάτ. Πολ. ΙΖ'.

Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (ἀγέλη, τροφή) ὁ τρέφων ἀγέλην, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ φέρειν τῇ ἀγέλῃ τροφάς, ἢ βόσκειν αὐτήν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι περὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ. καὶ πῶς ὄφελεν εἶναι εἰς αὐτήν. Πλάτ. Πολ. Ε, καὶ Γ. ἡ πρότερον ἀγελαιοτροφικὴ διαμεριζθεῖσα. Ζήτ. καὶ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελαιοτρόφος, ὁ· ὅστις τρέφει τὴν ἀγέλην, ὅστις φροντίζει περὶ αὐτῆς.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ· Περιεκτ. (ἀγέλη) τόπος διὰ τὴν ἀγέλην, μονή, μάνδρα· τόπος εἰς ὃν βόσκει ἡ ἀγέλη. Σουίδ.

Ἀγέλαος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀγελαρχέω, ῶ· Μ. χήσω· ὁδηγῶ τὴν ἀγέλην, εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγός, ἐπιστάτης καὶ προστάτης τῆς ἀγέλης· καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. εἰς Ῥωμ. πἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων· ἐκ τοῦ

Ἀγελάρχης, ου, καὶ Ἀγέλαρχος ὁ· ὁ ἐπιστάτης, καὶ βοσκὸς, ἢ ὁδηγὸς καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀγέλης. Πλούταρ. εἰς Ῥωμ. πταῦρος ἀγελάρχης.

Ἀγελαστέω, ῶ· Μ. στήσω· (γελάω) δὲν γελῶ (κρατῶ τὰ γέλιᾳ). Ἡρακλ. Ἐπιστ.

Ἀγέλαστι, Ἐπιρ. ἀνευ γέλωτος, χωρὶς γέλωτος, χωρὶς ἀστειότητος (χαρᾶς). Πλάτ. Εὐθύδ. πανασχετὸν σὺν ἀγέλαστι ἀκούειν.

Ἀγελαστία, ας, ἡ· τὸ μὴ γελᾶν, στέρησις γέλωτος, σκυθρωπότης.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, ἡ· τὸ-στον· ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος, ὁ οἰκτρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 28. πἀγελάστοις συμφοραῖς· ἔθιν καὶ ἡ Ἀγέλαστος πέτρα, παροιμία ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων· διότι ἡ Δήμητρ ζητοῦσα τὴν κόρην της Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Πλούτων, ἐκάθισε περίλυπος κατὰ τὴν Ἐλευσῖνα ἐπάνω εἰς πέτραν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία Ἀγέλαστον ὠνόμασε. 2) Ὅστις δὲν γελᾷ, σκυθρωπός, σκληρός, σοβαρός, ὡς ὁ Ἡράκλειτος. Αἰσχύλ. Ἀντιγ. 803. πἀγέλαστα πρόσωπα.

Ἀγέλαστα, τά· τὰ μὴ γελοῖα, ἢ γέλωτος ἄξια. Σουίδ.

Ἀγελάτης, του, ὁ· ταυτόν τῷ, Ἀγέλαρχος. Ἐν Κρήτῃ καὶ Σπάρτῃ ὠνομάζετο οὕτως ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀγέλης τῶν παίδων τῶν εἰς τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ὄντων. Πλούταρχ. καὶ Ἡρακλ. Πολιτ. Γ'. »Οἱ παῖδες ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται, ἐνὶ ἱματίῳ ἔτους καὶ χειμῶνος χρώμενοι. Ἀθροίζονται δὲ ἀγέλαι τούτων, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἀρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν Ἀγελάτην, καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ ἔργον ἐξάγει. . . ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις καὶ πρὸς αὐθρίαν καὶ καρτερίαν ἀθλίζονται κ. τ. λ.«

Ἀγελαία, ας, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ λείας ἄγουσα, ἡ λάφυρα (κούρπι) φέρουσα, ἢ ποιοῦσα· ἄλλως δὲ καὶ Δηϊτις, λέγεται. Ἰλιακ. Β'. 460.

Ἀγέλη, λης, ἡ· πλῆθος συνηγμένων ὁμοῦ, κυρίως ἐπὶ βοσκημάτων πλήθους (κοπάδι). Ἰλ. Λ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Ζήτει ἐν τῷ, Ἀγελάτης. Ἐκ τοῦ Ἄγω, Ζήτ. Ἀγέρω.

Ἀγεληδά, ἐπίρ. = ἀγεληδόν. Ἀρατ.

Ἀγεληδόν, συνηθροισμένοι πολλοὶ ὁμοῦ ὡς κοπάδι· κατ' ἀγέλας· ὡς ἡ ἀγέλη· ἐπιῤῥημα παραβολῆς ὅηλωτικόν. Ἰλ. Π. 160. νκατ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων παρὰ Φίλωνι, ἀθρόως σωρηδόν· καὶ ἐπὶ λέξεων, Δογγ. πἀγεληδὸν οὕτω τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων.

Ἀγελήθεν, Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τῆς ἀγέλης. Ἀπελλοδ.

Ἀγελητις, ιδος, ἡ· ταυτόν, τῷ, Ἀγελαία. Ἀθην. Β'.

Ἀγελημαῖος, αία, αῖον· ὁ ἐξ ἀγέλης. Τρυφ. κουφ. ἐκ τῶν τυχόντων.

Ἀγελήτης, του, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην, ὡς, »Βοῦς ἀγελήτης«.

Ἀγέλῃφι, ἐν τῇ ἀγέλῃ. Ὅμηρ.

Ἀγελοκομικός, κή, κόν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελοτροφία, ἡ, = ἀγελαιοτροφία.

Ἀγελοτρόφος, ὁ, = ἀγελαιοτρόφος.

Ἀγέλως, τος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, Ἀγέλαστος· ἀμφ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 3.

Ἄγεν, Δωρ. = ἤγαγεν. Ὅμηρ. Ἰλ. Δ'. 214. 3. προσωπ. πληθ. αόρ. 2. παθητ. ἐκ τοῦ ἄγω μι.

Ἀγενεαλόγητος, του, ὁ, ἡ· (γενεαλογέω) χωρὶς γενεαλογίας. οὗτινες ἡ σειρὰ τῆς γενεᾶς ἀγνοεῖται.

Ἀγένεια, ας, ἡ· (ἀγενὴς) ἡ κατάστασις τῶν ἐκ πεταποῦ γίνους· ταυτόν τῷ, Δυσγένεια· ὄζων, Πεταπόν φρόνημα. Λουκιαν. Ζήτ. Ἀβένεια.

Ἀγένειος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγενείας Ἐπίῤῥ. (γένειον) ὁ μὴ ἔχων γένεια (χωρὶς γένειᾳ).

Ἀγενὴς, νέος, ὁ, ἡ, τὸ-νές· (γένος) ὁ μὴ ἔχων γένος· ὅστις, ἢ ὁ μὴ ἔχων προγόνους, μὴ ἀριδρομοῦντας εἰς ἡμμίαν γενεάν· ἢ ὁ ἄπαις, ὁ μὴ ἔχων τέκνα. Ἰσοκρ. Ὑπὲρ Μυτιλ. ὄζων, ὁ ποταπὸν φρόνημα ἔχων, ὁ αὐτελής, ὁ ποταπὸς κατὰ τὸ γένος· οὗτινος τὸ γένος προξενεῖ ἐντροπήν.

Ἀγένητος, του, ὁ, ἡ, τὸ-τον· (γίνομαι, α στερητ.) πῶς ὅστις δὲν ἐκτίσθη, δὲν ἔχει γένεσιν, δὲν ἔλαβεν ἀρχήν. Ἄπρακτος, ἀκατέργαστος. Ἀγαθ. πουδὲ Θεὸς ἐστὶν ἀγένητα ποιήσασθαι ὃ ἂν μὴ παραγρεῖα.« 2) Ὅποιος δὲν ἐγεννήθη, δὲν ὑπάρχει· πώς εἶπαι ἀγένητοι, Αἰσχύλ. 3) Ἀγενὴς, ποταπὸς, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπὴς· ὄνειδος, Σοφοκλ. Τραχ. 61. πεἰ τέκνον, ὦ παῖ κἀξ ἀγενήτων ἄρα μῶλοι καλῶς πίπτουσιν, ἤ ἐστι, καὶ οἱ αὐτελεῖς ἄνθρωποι καλοῦσι λόγους καλούς.

Ἀγεννάδας, ου, ὁ· ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. αὐτὶ, Γενναδας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1228

Ἀγέννεια, ας, ἡ· (παρώνυμ. τοῦ, Ἀγενὴς) παταπότης τοῦ γένους, δυσγένεια χαμερπότης τοῦ φρονήματος.

Ἀγεννὴς, έος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγεννῶς Ἐπίῤῥ. ταυτὸν τῷ, Ἀγενὴς.

Ἀγεννησία, ας, ἡ· ταυτόν τῷ Ἀγονία, Σουίδ. Γρηγ. Ναζ. πεἰ μέν τὴν ἀγεννησίαν αὐτὴν, καὶ τὴν γένεσιν οὐτ' αὐτόνω.

Ἀγένητος, του, ὁ, ἡ, τὸ-τον· (γεννῶμαι, α στερητ.) ταυτόν τῷ Ἀγένητος

Ἀγεννία, ας· (παρώνυμ. τοῦ, ἀγεννὴς) δειλία, ἀνανδρία, χαμέρπεια, αὐτελότης.

Ἀγεννίζω, σω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀγεννὴς· εἶμαι νωθρὸς, δειλὸς, ἀνανδρος, αὐτελὴς. Στοβ. λόγ. 37.

Ἀγέομαι, οῦμαι· ὄδην, Ἀγεόμενος, αὐτὶ, Ἀγόμενος. Ἠγοῦμαι, ὁδηγῶ τινα, προηγοῦμαι εἰς τὴν ὁδὸν, προπορεύομαί τινος. Πίνδ. πἀγείτο δ' Ἀθάνα.

Ἀγέραστος, στου, ὁ, ἡ· τὸ-στον (γέρας) χωρὶς βραβείου, χωρὶς τιμῆς καὶ ἀντιμισθίας. Ἰλ. Α. 119. ν' Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν. Ἄτιμος, ἄμοιρος. Ἡσύχ.

Ἀγέρατος, ὁ, ἡ, τὸ-ον = ἀγέραστος. ἰδὲ ἀγέρατος.

Ἀγερεῖτω· Ποιητ. αὐτὶ, Ἀγειρέτω· παρ' Ὁμήρ. παρὰ τοῦ, Ἀγείρω, ἰδὲ τοῦτο· ὡς τὸ Ἔρω, Ἐρέτω, καὶ, Διώκω, Διωκάτω· καὶ Αἴρω, Ἀίρω, Ἀορέτω. Ἰλ. Β'. 303. πεἰς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέτωσαν.

Ἄγερθεν, Δωρ. = ἠγέρθησαν, ἐκ τοῦ ἀγείρω.

Ἀγερμός, μοῦ, ὁ· καὶ Ἀγερτις, ἡ· (ἀγείρω) σύναξις, συνάθροισις. Ἢ εἰς ἕνα μέρος συνάξις. Παρὰ Διοδωρ. Ἀλικ. Ἀρχ. Β'. 19. πούκ ἀγερμοὺς οὐ βακχείας καὶ τελετὰς« ἐν χειρογρ. εὑρηται Ἀγυρμούς, αὐτὶ, Ἀγερμούς καὶ ἐννοοῦνται αἱ τελεταὶ τῶν Μητραγυρτῶν.

Ἀγερμοσύνη, ης, ἡ· (ἀγερμὸς) ταυτόν τῷ, Ἀγερμός. Ὀππ. Κυν. Δ'. 251. ὅπου παρ' ἄλλοις, Ἀγερμοσύνη πανηγυρίσεται.

Ἀγερσις, εως, ἡ· Ζήτει, Ἀγερμός. Ἡρόδοτ. στρατιᾶς ἄγερσιν.

Ἀγέρω· τὸ πρωτότυπον τοῦ Ἀγείρω, ὡς τὸ Ἐγέρω, Αἴρω· αὐτὶ Ἐγείρω, Αἴρω· καὶ τοῦ Ἀγερέθω. Ὀδυσ. Δ. 36. καὶ δ' ἀγέροντο φυχαί, συνήγοντο συνηθροίζοντο ὅηλ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀγρέω, Ἀγρύω, φαίνεται ὅτι ἐκ τούτου παράγεται. Ἴσως εἶναι, τὸ Ἀγρη, καὶ Ἀγίλη ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ, καθὼς τὸ Ὁμηρικὸν Ἄγρει, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Ἄγε.

Ἀγερωχία, ας, ἡ· (ἀγέρωχος) ὑπερηφάνεια, ἀλαζονία, προπέτεια, θράσος, αὐθάδεια.

Ἀγέρωχος, χου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγερώχως Ἐπίῤῥ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ὁμήρῳ ὅηλ. καὶ Πινδάρῳ λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, αὐτὶ τοῦ, Λίαν ἔντιμος, ἔνδοξος, ἀνδρεῖος, γενναῖος, μεγαλόψυχος, τίμιος, ἐξαίρετος. Ἰλ. Ε'. 623. πἀγέρωχος Τρῶεσσι. Παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, αὐτὶ Ἄγριος, θηριώδης, αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀλαζών, γαῦρος. Διοδωρ. Ἀλικ. Ἀρχ. Β'. ν' Ἐξήλασαν τὰς ἀγερώχους καὶ θηριώδεις συνουσίας«. καὶ »Κωμάζων σὺν ἑτέροις ἀγερώχοις μειρακίοις«. Παθητῶς ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ, Γέρας, ἔχειν, καὶ α, ἐπιτατ. οἷον Γεράοχος, Γέρωχος, ὁ θέλων ἐν πᾶσι τὴν πρωτίμησιν ἔχειν.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ· καὶ Συγκοπ. Ἀγησίλας· ὁ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν λαόν. Ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἄγει (φέρει) εἰς τὸ βασίλειόν του (εἰς τὸν ᾅδην). Καλλίμαχ. εἰς Παλλάδ. 130. ἠρώτησε μεγάλως Ἀγεσιλάων· ἔνθα ὁ Μεδοῦδ. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς, ὅρ-

χει γὰρ τῶν ἀνόητων, φησί. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. Ἡγησίλεως αἴθηκα· παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται Ἀγήσανδρος, ἀντὶ τούτου.

Ἀγέστρατος, του, ὁ, ἡ· ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁδηγὸς στρατεύματός τινος, ὁ ἄγων στρατόν, ἀρχιστράτηγος. Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς. Ἡσιόδ. Θεογ. 924. «θεὸν ἠγρεύσομαι ἀγέστρατον Ἀτρυτώνην».

Ἀγέτης, ου, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγέτης, ὅθεν «Ἀγέτα κοίμων» Ὀρφ. τὸ παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἡγέτης, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. Γ'. 49. ὅπου πρότερον Ἄγατο ἔκειτο, νῦν δὲ Ἄνδετο, καὶ ἡ ἐσφαλμ. ἀδάγη. «Ἀγέτα θηροσύναιο», δὲν ἔχει τόπον· ὅθεν Ἀγέτις, ιδος, ἡ· Ἠλυκ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 31. «ἀγέτις οἰκουμὴ οἰκοδέσποινα, ἡ διευθύνουσα καὶ διοικοῦσα τὰ τοῦ οἴκου.

Ἄγευστος, στου, ὁ, ἡ, τὸ -στον· (γεύομαι) παθητ. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ τρώγουσι, ἢ δὲν τὸ ἐγεύθη, δὲν ἔφαγέ τις. Πλούτ. Συμπ. Η'. «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἡδέσται νῦν γέγονεν. 2) Ἐνεργ. ὁποιος δὲν ἔφαγε, ὁ μὴ τρώγων, ὁ μὴ γευόμενος· ὁ διὰ προσταγὴν μὴ φαγών τι, ὡς, «ἰχθύων καὶ οἴνης μὲν ἄγευστος· καὶ Μεταφ. ἀμέτοχος, ἄμοιρος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 1, 23. «τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσεται· καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. «παίων κακῶν ἄγευστος».

Ἀγέω, ῶ· σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ, λατρεύω· Ἀθηναγ. «Ἐπικαλοῦσι τὸ μὴ καὶ τοὺς αὐτοὺς ταῖς πόλεσι θεοὺς ἀγείρειν· ἀμφ.

Ἀγεωμέτρητος, του, ὁ, ἡ· (γεωμετροῦμαι) Ἐνεργ. ὁ ἄνευ γεωμετρίας, ὁ ἄπειρος γεωμετρίας, ὁ μὴ διδαχθεὶς τὴν γεωμετρίαν. «Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω· ὅ ἐστιν, ἄδικος, ἄνισος· ἡ γὰρ γεωμετρία τὴν ἰσότητα, καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ. Ἀποστ. Παροιμ.

Ἀγεωργησία, ας, ἡ· (γεωργέω) ἀμέλεια, παράλειψις τῆς γεωργίας, τὸ μὴ γεωργεῖν. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Β'. 20. «ἐμφανεστάτη γε κοινοτάτη πᾶσιν ἀγεωργησία».

Ἀγεώργητος, του, ὁ, ἡ· (γεωργοῦμαι, καὶ α στερητ.) Παθητ. ἀκαλλιέργητος τόπος, χέρσος (ἀδούλευτος). Διονύσ. Ἁλικ. Α'. «τὰς νάπας, καὶ τοὺς ἀγεωργήτους τόπους». Ἐνεργητ. ὁ χωρὶς γεωργίας, ὁ μὴ γεωργῶν.

Ἀγή, ῆς, ἡ· θαυμασμός, ἔκπληξις, θάμβος, Ἰλ. Φ. 221. «πάγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν· καὶ ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, Ἀμιλλα, σέβας, ζηλία, φθόνος, καὶ μῖσος. Ἡσιόδ. ϛ'. 80. «οἷς φθόνῳ καὶ ἀγῇ χρεώμενοι»· παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, Τιμή, σέβας· Αἰσχύλ. Πᾶσαι δὲ αὐταὶ σημασίαι ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα Ῥήματα, δηλ. Ἀγάω, Ἄγημι, Ἄγαμαι, Ἀγάζω, Ἀγάζομαι, Ἀγαίω, Ἀγαίομαι· καὶ Ἄγαστις, Ἀγαστής.

Ἀγῆ, γῆς, ἡ· (ἄγω, ἀγνύω) θραῦστις, κλᾶσις, συντρίμμα (τζάκισμα). Εὐριπ. Ἱκέτ. 693. «πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον», εἴτ' οὖν ἀπέθνητον εἰς τὰ συντρίμματα τῶν ἁμαξῶν. 2) Πληγή, τραῦμα, ἕλκος. 3) Ἡ τοῦ κύματος κλᾶσις εἰς τὸν αἰγιαλόν. 4) Ὁ αἰγιαλός, τὸ περιγιάλιον, εἰς τὸ ὁποῖον συνθλῶνται τὰ κύματα· «πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ πέζῃ πόδας». Ἀπολλ. Α'. 554. 5) Τροπικ. Δυστυχία. 6) Ἁψῖδες, λύγισμα, καμπύλωμα. Ἄρατ. 668. «ἀγὴν ὀφρύος· ὅπου τανῦν Αὐγὴν κεῖται· οὕτω χρῆται καὶ τῷ, Ἐπιαγήν.

Ἀγῆ = ἐάγη ἐκ τοῦ ἄγνυμι. Ἰλ. Π. 801. (υ-).

Ἀγηλάζω, Ἀγηλατέω, ῶ, καὶ Ἀγηλατίζω· ταυτὸν τῷ, Ἠγελάζω· διώκω, ἐλαύνω, ῥίπτω, ἐκβάλλω (σπρόχνω). Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 402. «Χὴ ξυνδεῖς πάδε ἀγηλατήσειν· ἐντεῦθα προηγεῖται τὸ, Ἐκβαλεῖν· καὶ Ἡρόδ. Ε'. 72. «ἀπικνέομαι δὲ ἀγηλατέων ἑπτακόσια ἐπίστιαι, ὅπου ἄλλοι Ἀγηλατεῖν, γράφουσιν, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἄγος, καὶ Ἐλάω, ἀλλὰ τοῦτο παράγεται, ἐκ τοῦ Ἄγω, καὶ Ἐλάω. 2) Ἀντὶ τοῦ, Σώζω, Θεραπεύω· ἀναπόδεικτον ὅμως. ὅθεν Ἀγήλατος.

Ἀγῆλαι, Ἀόριστ. α'· Ἀπαρεμ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγάλλω.

Ἀγηλατέω, ήτω, piaculum exigere, ἐκδιώκω ἐπικαθάρατόν τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐξορίζω ἐκ τῆς πόλεως. Ἡροδ. ε'. 72.

Ἀγήλατος, του, ὁ, ἡ· (ἄγος ἐλαύνειν, scelus expiare) ὅ,τι ἐκπλύνει τὸ μύσος ἀποδιώκει τὴν κατάραν· ὁ βίαιος, ὁ ἐξ ἰσχυρᾶς χειρὸς ἐνεργούμενος, ἐκφερόμενος, ἐπὶ λύτρωσιν Λυκόφρ. 436. «ἀγηλάτῳ μάστιγι συνδρύπτας κάρηνα· ὁ ὑπ' ἀστραπῆς κτυπηθείς. ὅθεν Ἀγήλατος· πληθ. οἱ κεραυνοὶ παρὰ Σουίδ. ταυτὸν τῷ, Ἐλατὸς (ῥιγμένος).

Ἄγημα, τος, τό· (ἄγω, ἀγέομαι, ἐξ οὗ agmen) πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγηθῇ· πλῆθος, ἢ τάγμα, ἢ ποίμνη, ἢ στράτευμα, τὸ ὁποῖον φέρεται, ὑπάγει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τινός. Ξενοφ. Ἀνάβ. «λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς.» Ἡ λέξις Μακεδονική, σημαίνει τὸ προπορευόμενον τοῦ βασιλέως τάγμα, ἐλαφάντων, ἵππων, καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλελεγμένον στρατεύμα τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, τοῦ λεγομένου παρὰ τοῖς Μακεδόσιν Ἀγήματος. Πολ. Ε'. 25.

Ἀγημένα, τά· Δωρ. πρκμ. μετχ. παθητ. (ἐκ τοῦ ἠγέομαι, οὖμαι) ταυτὸν τῷ νενομισμένα· τὰ συνήθη δίκαια. Δμοσθ.

Ἀγηνόρειος, εία, ειον· ὁ τῷ Ἀγήνορι ἀνήκων (ἀγηνορήτιος). Αἰσχ. Πρτ. 1020.

Ἀγηνορία, ἡ· ἀνδρεία, ἀνδρειότης· ἀνενδοτος, ἀδεὴς ψυχή, εὐτολμία· ὡσαύτως καὶ πλητ. Ἰλ. Ι, 700. ἀπὸ τοῦ

Ἀγήνωρ, ος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, ἀνὴρ) συνήθως μετὰ τοῦ, Θυμός, κραδίη· παρ' Ὁμρ. Ὀδσ. Α. 561. καὶ Ἡσ. ἀνδρικός, θαρραλέος, εὐτολμος· χρῆται δὲ αὐτῷ ὁ Ὅμ. πολλάκις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ αὐθάδους, ὑβριστικοῦ, ἀλαζονικοῦ φρονήματος· π. χ. μνηστῆρας ἀγήνορας. Ὀδσ. Τ. 160. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων. ἀντὶ τοῦ, λαμπρόν, μεγαλοπρεπές, καὶ τ. τ.

Ἀγήοχα· πρκμ. ἐνεργητ. τοῦ ἄγω.

Ἀγήραντος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ ἀγήρατος. Σμυδ.

Ἀγήρατος, Ἀγήρατος, καὶ Ἀγήρως, ω, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγήρως· ὁποιος δὲν γηράτεται ποτέ· ἀθάνατος. Ἰλ. Μ. 323. «Αἶσί δὲ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε». 2) Ἀθάνατος, αἰώνιος, παντοτεινός, Θουκυδ. Β'. κἀδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον· ἡ Λίτιατική συνήθως ἄνευ τοῦ ν. ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. Ἡσίοδ. Θεογ. 949. «ἡ δ' ἀθάνατον καὶ ἀγήρω· καὶ Πλούταρ. «ἀγήρω βίον· ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς Ἠθικοῖς, «ἀγήρω ψυχήν», παρὰ τῷ αὐτῷ εὑρίσκεται καὶ μετὰ τοῦ ν «ἀγήρωνα· ὡς καὶ Εὐριπ. «τὴν ἀγήρων ἀρετήν· ἐν δὲ τοῖς οὐδετέροις πάντοτε μετὰ τοῦ ν. Θουκυδ. Β'. «τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον· καὶ Πινδ. «ἀγήρων κῦδος· καὶ Θεόφρ. φυτ. ἱστ. Γ'. 13. «ἀγήρων ἐὰν βρίσκηται, τοῦτ' ἔστι, πάντοτε. 3) Εἶδος λίθου τινος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ σανδαλιορράπται διὰ νὰ στιλβώνωσι τὰ τῶν γυναικῶν σανδάλια. Ἡρακλείδης Τερεντινὸς καὶ ἄλλοι Ἰατροὶ παρὰ Γαληνῷ, Συνέσ. Ἰατρ. ϛ'. 3. ὅπου φαίνεται, ὅτι ἔξεον τοῦτον τὸν λίθον· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν Μελαντηρίαν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Γαληνὸς φησιν, ὅτι ἔχει στυπτικὴν καὶ διαλυτικὴν δύναμιν· ἦτον ἄρα χαλκανθοειδής τις γῆ.

Ἀγήρατον, του, τό· εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ Διοσκ. Δ'. 59. Λατιν. achillea ageratum. Λιν.

Ἀγής, ἐος, ὁ, ἡ, ές· (ἄγος) συνηθέστερον τό, Ἐναγής· ἀνόσιος, μυσαρός, μιαρός, ἀκάθαρτος, ὁ μετὰ ἀσεβῶν μεμιγμένος, κακοῦργος. Ἱππώναξ. παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. «Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπάλῳ κατηρώτων. [– –]

Ἀγης, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι) περιηγὴς Ἐμπδ. (– –) καμπτός, λυγιστός.

Ἀγήσανδρος, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ τῷ, Ἀγεσίλαος, καὶ Ἀγησίλαος. Ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, παρὰ τό, ἄγειν τοὺς ἄνδρας.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγεσίλαος. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. Γ'. παρὰ τό, ἄγειν τοὺς λαούς.

Ἀγησίχορος, ὁ, ἡ, τὸ -ον· (ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ ἡγέομαι) ὁδηγός, πρῶτος, ἔξαρχος τοῦ χοροῦ (ὁ σείρων τὸν χορόν). Πίνδ. (ᾱ)

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγητήρ· ὁδηγός, ἡγεμών, πρῶτος. Πίνδ. Πύθ. Α'. 134. «Σύν τοι τὶν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ, ὅ ἐστι, σὺν σοί, ὦ Ζεῦ, ὁ ἡγητήρ, τοῦτ' ἔστιν, ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας· καὶ Κριναγ. Ἐπιγρ. κριεῖς ἀγητῆρσιν. (ᾱ)

Ἀγητόρια, τά· καὶ Ἀγητορεῖον, Ἑορτὴ τῶν Κουρείων, ἰδὲ Καρνεῖα· καὶ Ἀγητής, ἡ Ἀγήτωρ, ὁ ἱερομένιος. Ἡσύχ. Ἑορτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ, κατὰ μίμησιν τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· ὡς Ἀθήν. Δ'. καὶ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω. καὶ Ἀγήτωρ, Ἐπίθ. Διός. Ὅμ. Ἔμπ. Διός. «Ζεῦ πάτερ ἀρχά, πάντων ἀγήτωρ».

Ἀγητός, τή, τόν· (ἄγαμαι) ἀξιοθαύμαστος, ἀξιοθέατος, θαυμάσιος. Ἰλ. Ε. 787. «Ἀργείοι καὶ ἐλάγχεα, εἶδος ἀγητοῖο· συνήθ. μετὰ αἰτιατ.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ· ἰδὲ Ἀγέτης, καὶ Ἀγητόρια.

Ἀγήτωρ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγήτωρ, ἡγεμών. Εὐριπ. Μηδ. 428. «Φοίβος ἀγήτωρ μελέων· καὶ ὁ τῶν ἀφροδισίων θηλῶν ἡγούμενος Ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ.

Ἄγια, ων, τά· (θυσιαστ.) ὁ τόπος τοῦ θυσιαστηρίου, μέρος τι τοῦ ναοῦ τὸ ἁγιώτατον· ἅγιος τόπος· ὡς, «ἅγια ἁγίων,» παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. καὶ Ἀποστ. Παύλ. Παρὰ δὲ τοῖς εὐσεβέσι Χριστιανοῖς, τὸ ἅγιον βῆμα· παρὰ δὲ Γρηγ. Λογ. εἰς τὰ γενέθλ. καὶ εἰς τὰ Πάσχ. αὐτὸς ὁ Θεός, Πατήρ, Τίός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα· «οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται».

Ἁγιάζομαι· Παθ. γίνομαι ἅγιος, Ἑλλην. Παιδ. Β'. 2. «ἧς εἰ μεταλαμβάνοντες ἁγιάζονται καὶ σῶμα καὶ ψυχήν· ἦγουν, γίνονται ἅγιοι καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. 2) Καθιερούμαι, ἀφιερούμαι· ὁ αὐτ. αὐτόθι· «νοῦ ζωντὸς βιωτέον ἁγιαζομένους Θεῷ·» δηλ. ἐπειδὴ ἀφιερούμεθα εἰς τὸν Θεόν, δὲν πρέπει νὰ ζῶμεν σαρκικῶς ὡς ζωντοί. 3) Ἀντὶ τοῦ, Ἁγίζομαι· κατακαίομαι (ἐπὶ θυσιῶν). Διον. Ἁλικ. Ζ' «καὶ προσέσπενδον οἶνον κατὰ τῶν ἁγιαζομένων».

Ἁγιάζω, Μ. άσω· (ἅγιος) ἐνεργ. ἅγιον ποιῶ, καθιερῶ· Ἑλλην. Ἀλεξ. Στρ. ϛ'. «καὶ μυρία τοιαῦτα, ἁγιάζων τὸν ἀριθμὸν παρατίθεται». 2) Σέβομαι, τιμῶ· Λευϊτ· «ἁγιάσεις τὰς ἑορτάς».

Ἁγίασμα, τος, τό· τὸ ἡγιασμένον ἀντικείμενον, τὸ ἡγιασμένον πρᾶγμα.

Ἁγιασμός, οῦ, ὁ· καθιέρωσις, προσφορά, καθαρισμός· καὶ ἁγνισμός, ἐξίλασμα. Διον. Ἀλ. Α'. «ἁγιασμοί τε καὶ θυσίαι».

Ἁγιασμός, ὁ· παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς κτὸ ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ ὅλως καὶ ἀδιατάκτως ἐν παντὶ καιρῷ διὰ φροντίδος καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων. Βτλ. Ἔρωτ. ιγ'. Τμ. Β'. σλδ. 546. καὶ Οἰκμ. α'. πρὸς Θεσσαλ. κϛ. γ'. κτοῦτο

ἀληθὴς ἁγιασμός, τό παντὸς ῥύπου καθαρὸν εἶναι. 2) Εἰρήνην διώκετε καὶ τὸν ἁγιασμόν. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ιβ'. 14· ἀντὶ τοῦ, τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ· Χρτμ. 3) Αὐτός ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὅτι ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους καὶ ἁγίους. Οἰκμ. 4) Ἁγιασμός, καὶ Ἁγίασμα· ἡ μεταλήψις τῶν θείων μυστηρίων, καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα μυστ. ἤτοι ἡ ἁγία κοινωνία. 5) ὁ ἐπινίκιος ὕμνος, ἤτοι ἡ τριπλῆ δοξολογία. Χρτμ. ἐν τρισὶν ἁγιασμοῖς. 6) Τὸ διὰ τῶν εὐχῶν Ἱερέως ἁγιαζόμενον ὕδωρ. 7) Ὁ θεῖος ναός· ᾗ Ἰουδαία ἁγιωσύνη ἁγίασμα.

Ἁγιαστήριον, ου, τό· (ἁγιάζομαι) ὁ ἡγιασμένος τόπος, ἔνθα τελοῦνται τὰ ἅγια. Ἐκκλησιακτ.

Ἁγιαστία, ας, ἡ· ἁγιωτύνη, ἁγιασμός.

Ἁγιαστικός, ή, όν· ὁ εἰς ἁγιασμὸν ἀνήκων, ὁ ἁγιάζων, ἢ ἁγιασμὸν ποιῶν, ἢ ἁγιασμοῦ πρόξενος.

Ἁγίγαρτος βότρυς· (γίγαρτον) σταφυλὴ ἄνευ γιγάρτων, χωρὶς κόκκων, σπόρων, ὡς ἡ τῆς Ζακύνθου. Γεωπ.

Ἁγίζω, Μ. γίσω, καὶ Ἀττικ. ιῶ· (ἅγιος) ἁγνίζω, ἀφιερόω, ἀποδίδω τῷ Θεῷ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1495. ἡβώοντον ἑστίαν ἁγίζουσι· καὶ Πίνδ. Ὀλ. Γ'. 54. ἡβωμῶν πατρὶ ἁγισθέντων, τοῦτ' ἔστι, καθιερωθέντων αὐτῷ· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Θυσίαις πληρωθέντων· ἐξαιρέτως διὰ τοῦ καίειν τὰς ἐπάνω τοῦ θυσιαστηρίου θυτίας· καίω, θυτίζω. Διον. Ἁλικ. Δ'. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν δείπνων ἀπαρχὰς ἁγίζουσιν, καὶ ὁ αὐτ. Α'. ἤτοι πατρῴους ἁγίζει θοίνας, δηλ. θυτίζει· ἴδε Ἁδακίζω, καὶ Ἐναγίζω. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 681. καὶ πόπανα ἡγίζειν εἰς σάκτην τινά· ἀντὶ ἁγίας ἐπετίθετο, τοῦτ' ἔστιν, ἐκλεπτὸν τὸν ἐπὶ θυσίᾳ προσφερόμενον πλακοῦντα, καὶ τρόπον τινὰ τὸν ἁγίζειν εἰς τὸν τάκκον του, (εἰς τὴν τζίπην του) εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ παρ' Ἡσυχ. τὸ, Ἀφαγνίστας, Ἀποδύσας, ἢ Σωλήσας.

Ἁγίνεω, ῶ, ἤτω· ταυτὸν τῷ Ἁγίνω· Ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδότ. προτρέφω τι, προτιμῶ, Ὀδ. Ξ. 106. «Τῶν αἰείσφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, φέρει, κομίζει. Μέτ. Ἀγινέομαι, Ἡρόδ. Ζ'. 33. ἀγινεόμενος γυναῖκας αὐδόμιτα ἔργα ἐρδέτεαν, ἀντὶ τοῦ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ. (υ – υ –)

Ἁγίνω· Μλ. ἁγινῶ· ἐπεκτεταμένον Ἰων. σχῆμα ἀπὸ τοῦ ἄγω, κομίζω, ὁδηγῶ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Β'. 784. ἔστι δὲ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Πρτε. συνήθως, ἐν τῷ μέλτ. δὲ σπανιώτερον, ἐν χρήσει. Ὁμρ. Ὕμ. Ἀπλ. 57. καὶ Ὀδσ. Χ. 198. νηΐκα ἀγινεῖς αἴσης μνηστῆρσιν. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι. Ἀπλλν. ῥδ. παρὰ Β. 1, 103. (υ – –)

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-φον· (γράφω, ἅγιος) καὶ Πληθυντ. «Ἁγιόγραφα βιβλία, τὰ τῆς θείας γραφῆς, τὰ ὑφ' ἁγίων ἀνδρῶν γεγραμμένα βιβλία· τὸ αὐτὸ καὶ, «Ἁγιόγραφοι πτυχαί, Διονύσ. Ἀρεοπ. ἰδὲ περὶ τούτων τῶν Δαμασκηνόν, καὶ ἄλλους πατέρας.

Ἁγιοθέκτος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκλεκτὸς τῶν ἁγίων, ἢ ὁ πάντων τῶν ἁγ. ἐκλεκτώτατος. Τμνῳδ.

Ἁγιοπρεπής, ές· (πρέπω) τὸ πρέπον τῷ ἁγίῳ ἢ τῷ ἱερῷ, ἅγιον· καὶ Ἐπίρ. ἁγιοπρεπῶς.

Ἁγιόπρωτος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος ἐν ἁγίοις. Τμνῳδ.

Ἅγιος, ία, ιον· σπανίως ὁ, ἡ, ἅγιος-ον· Ἰτκρ. (Ἐπίρ.) ἅγιος, ἱερός. Πλούτ. «τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄσυλον· καὶ Καλλίμ. Δῆλ. «ἁγιωτάτη νησάων. Καθαρός, εὐλαβής, δεοστεβής, ὅσιος, φιλόθεος, σεβάσμιος. Ἀριστοτ. Ὁρκ. 522. «ἁγίους τ' ἐνόμιζον· παρὰ τὸ, Ἅζω, τὸ, σέβομαι, ἅζιος, καὶ ἅγιος· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς Ἅγιοι, οἱ τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντες.

Ἅγιος, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Μυαρός, μεμυασμένος· ἐκ τοῦ Ἅγος.

Ἁγιοσύνη, νης, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἁγιότης.

Ἁγιότης, τος, ἡ· (παρωνυμ. τοῦ, ἅγιος) ἁγιοσύνη· τὸ εἶναι ἅγιος.

Ἁγιόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἅγιος) ἁγιάζω, ἅγιον ποιῶ.

Ἁγιστεία, ας, ἡ· (ἁγιστεύω) καὶ Ἁγιστία· ἁγιότης, ἁγιοσύνη, καθαρότης. Δουκ. Ἐρωτ. «ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας ἀδκησιν· τοῦτ' ἔστιν, εἶχεν ὑπόληψιν δεισιδαίμονος ἁγιότητος, καθαρότητος, λατρείας, κατὰ τὸν Σχολ. 2) Ἡ πρὸς Θεοὺς λατρεία, τιμή, ἱερὰ τελετή. Ἰσοκρ. Εὐάγ. «περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς. Θυσία, ἱερὰ πράξις. Αἰσχ. «πάσας ὁσίας ἁγιστείας συντελεῖν».

Ἁγιστεύω, ἢ Ἁγιστέω, στεύσω· (ἅγιος, ἁγιστος) εἰμαι καθαρός, σώφρων, ἐγκρατής, ἅγιος· Ἁγνεύω. Παυσαν. Η'. 11'. 8. «οὐ μόνον τὰς εἰς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἁγιστεύων· ὅθεν 2) Τιμῶ, λατρεύω τοὺς Θεοὺς· τὴν «περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν δίκαιον. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. Β'. 10. 27. τὴν ἱεροδουτοῦσαν τὴν ἐκτελοῦσαν ἢ φροντίζουσαν περὶ τὰς λατρείας τῶν θεῶν. Πλατ. «Καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἁγιστεύειν· ἱεροδουτεῖν δηλ. Διον. Ἁλικ. «Τὴν ἱερουργίαν ἔθετον Ἑλληνικοὶς ἁγιστεύειν. Φίλ. «τὰς θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται· ἐκτελοῦνται δηλ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Τόπων χρῆται τῇ λέξει ὁ Στράβ. Θ'. σελ. 487. «χωρία τιμώμενα, καὶ ἁγιστευόμενα· λατρευόμενα, ἐν οἷς ἐπιτελοῦνται ἱερουργίαι, καὶ λατρεῖαι· οὕτω συντάττει αὐτός. καὶ τό, «φυλακῆς καὶ ἁγιστείας», ἱερᾶς πράξεως, ἱερουργίας· δηλ.

Ἁγιωσύνη, ἡ· παρὰ τοῖς μετιγενεστέροις ἀντὶ Ἁγιοσύνη.

Ἀγκ– ποιητ. ἐξαιρέτως δὲ ἐπικ. συγκοπὴ ἀντὶ ἀνακ. ἐν συνθέσει τῆς πρὸ. ἀνά, λέξεσι τῷ κ ἀρχομένοις π. χ. ἀγκείσθαι ἀντὶ ἀνακεῖσθαι.

Ἄγκα, ἡ, Ἄγκη, ὅθεν τὸ Ἀγκᾶς, Ἀγκύλη, κ. τ. τ.

Ἀγκάζομαι, σεμαι· (ἀγκαι) λαμβάνω, (πέρνω) βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀναγκαλίζομαι. Ἰλ. Ρ. 722. «οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χροὸς ἀγκάζοντο· τὸν ἐσήκωναν εἰς τὰς ἀγκάλας.

Ἀγκᾶθεν, Ἐπίρ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 80. «ἀγκᾶθεν λαβὼν βρέτας», ἀντὶ τοῦ Ἄγκας. 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἀνέκαθεν, Ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· ὁ αὐτ. Ἀγαμ. 3) «Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν· καὶ Εὐμεν. 370.

Ἀγκαί, ῶν, αἱ· ἀγκάλαι· παρὰ Ποιητ. εὐχρηστοτέρα ἡ αἰτιατικὴ Τὰς Ἀγκάς· ἐπιῤῥηματικῶς. Ἰλ. Ε. 371. «ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο· καὶ Ξ. 353. «ἔχει δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν».

Ἀγκαλέω, ῶ· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἀνακαλέω· ἴδε τοῦτο. Ἀπολ. Ἀργ. Δ'. 708. «καθάρσιον ἀγκαλέουσα Ζῆνα· ἀντὶ, ἐπικαλουμένη.

Ἀγκάλη, λης, ἡ· ὡς καὶ τὸ Ἀγκή (ἀγκαλιά)· συνηθέστερον μέντοι τὸ πλητ. Ἀγκάλαι. Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. «ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτούς». 2) Παρὰ ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 585. «ποντίαις ἀγκάλαισι· ταυτὸν τῷ, Ἄγκαις, τὰ βάθη· καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 716. «νυμφῶν ἐν ἀγκάλαις· ὅ ἐστιν, ἐν πολλοῖς κευθμῶσι· «Ἀγκάλη χόρτου», μία ἀγκαλιὰ χορτάρι. «Διμένων ἀγκάλαι· τὰ κυρτὰ ἐκρωτήρια, καὶ ὁ κόλπος, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὸν λιμένα· γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκών, κ. τ. τ.

Ἀγκαλιδαγωγέω, ῶ· Μ. γήσω· ἐκ τοῦ, Ἀγκαλιδαγωγός· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας, δεμάτια, μίαν ἀγκαλιὰν ξύλα ἢ χόρτα, ἢ ἄλλο τι· «ἀγκαλιδαγωγεῖν». Παυσαν. ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Χ. φρυγάνων δεσμοὺς ἄγειν ἐπὶ κτήνους ἢ πλοίου.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ἡ· (ἀγκαλὶς, ἄγω) ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, ὅστις φέρει ἢ βαστάζει δεμάτια χόρτων, ξύλων καὶ τ. τ. συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων ἢ σκευοφόρων κτηνῶν ἐν χρήσει. τὸ ἀγκαλιδοφόρος δέ, ἐπ' ἀνθρώπων· ἀγκαλιδοπῶλαι δέ, οἱ τὰ τοιαῦτα πωλοῦντες. Ἐτμλ.

Ἀγκαλιδοφορέω, ῶ· Μ. ρήσω· καὶ Ἀγκαλιφορέω· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγέω.

Ἀγκαλιδοφόρος, καὶ Ἀγκαλιφόρος· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγός. Ὁ δὲ Πολυδεύκης διαστέλλει ταύτας τὰς λέξεις· τὸ γὰρ Ἀγκαλιδοφορέω, ἐπὶ ὄνων, οἵτινες φορτωμένοι ὅτε ἔλαυνται ὑπ' ἀνθρώπων Βιβλ. Ζ'. «Ἀγκαλιδαγωγοὶ ὄνοι, καὶ Ἀγκαλιδοφόροι ἄνδρες».

Ἀγκαλίζομαι, ἰσομαι καὶ ἰοῦμαι· ταυτὸν τῷ Ἀγκάζομαι.

Ἀγκαλὶς, ὁος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγκαλιά· ἀγκαλιὰ χαμάτη, δεμάτι φερόμενον εἰς τὴν ἀγκαλιάν. Ἰλ. Σ'. 555. «Παῖδες ἀμαλλοτεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες· ὅθεν Ἀγκαλιδοφόροι. Πολυδ. Β'. κατὰ μέτοχ. παραλλαγὴν, καὶ ἀγκαλὶς, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται· ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί. Ἐν δεμάτι ξύλα, ἢ ἄλλο τι.

Ἀγκάλισμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι φέρεται εἰς τὰς ἀγκάλας, ἤτοι ἀγκαλιάζει. Λουκ. Ἐρωτ. «ἀγκάλισμα χειρόπλητον».

Ἄγκαλος, λου, ὁ· ἀγκαλὶς, ἀγκάλη, δεμάτι. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 82. «Τῶν τότε συνόδησας ὑποδηλίδος ἀγκαλον ὕλην».

Ἀγκᾶς, Ἐπίρ. ἡ κυρίως Αἰτιατ. τοῦ, Ἄγκαι, ἐλλειπτικὴ τῆς Κατὰ, Προθέσεως. Ἰλ. Ω'. «ἀγκὰς λαβεῖν· καὶ Θεόκρ. «ἀγκὰς ἔχειν», μάρπτειν, ἑλεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας· ἐκ τοῦ Ἀγκαί, αἱ· ἀγκάλαι· κυρίως, ἡ καμπὴ, ὁ Ἀγκὼν τῆς χειρός.

Ἄγκειμαι· κατὰ Συγκ. ἀντὶ, Ἀνάκειμαι. Ἀνακρ. Ἐπιγρ. «Οὗτος ἵππος ἄγκειται Κροισίδαι· καὶ Ἀπολλ. «πλήκτους μελεδώνας ἄγκειμαι», ἤγουν, ἔχω ἀεινὰς μερίμνας.

Ἄγκη, ης, ἡ· Ζήτ. Ἀγκάλη.

Ἄγκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄγκος, μικρὰ κοιλάς. Ἀριστ.

Ἀγκιστρεία, ας, ἡ· (ἄγκιστρον) ἀγκίστρευμα, ἄλιευμα, τὸ δι' ἀγκίστρου γινόμενον ψάρευμα, ἢ ἡ ψαρευτικὴ τέχνη. Πλάτ. Νομ. «ἀγκιστρείας ἔρωτα».

Ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ· ὁ μεταχειριζόμενος ἀγκίστρια.

Ἀγκιστρευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀγκιστρεύειν, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Πλατ. ἡ ἀγκιστρευτικὴ ὑπερ. τέχνη.

Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω· καὶ Ἀγκιστρεύομαι Μέσ. ψαρεύω, πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ ἰχθύων. Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, δέλγω, ἐξαπατῶ, πιάνω ὡς δι' ἀγκιστρίου. Κλ. Ἀλ. Παιδ. Γ'. 5. «τοῦτο, καθάπερ ἐλλάτι, ἀγκιστρεύουσι τοὺς ἀθλίους».

Ἀγκίστρια, ἡ = Ἀγκιστρεία.

Ἀγκίστριον, ου, τό· ὑπερτ. τοῦ Ἄγκιστρον. Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΑ'. 37. «τ' ἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν».

Ἀγκιστρόδετος, ὁ, ἡ-ον· εἰς ἄγκιστρον δεδεμένος, η, ον.

Ἀγκιστροειδής, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ ἄγκιστρον, καμπύλος, κυρτὸς (καμπουρωτὸς) ὡς τὸ ἀγκίστριον.

Ἄγκιστρον, ου, τό· συγγενὲς τῷ ἄγκος, ἀγκύλος, ἀγκύρα. Ὀδσ. καὶ Ἡρότ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκύλος· ὅθεν «Ἄγκιστρον ἀγκύρας». Ζήτ. καὶ Θεωνύδης, τό τῆς Ἀγκύρας κυρτὸν σίδηρον. 2) Τὸ ἀγκίστριον δι' οὗ ψαρεύουσι. Ὀδ. Δ.

369. ηἰχμάσασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. 3) Τὸ κυρτὸν σίδηρον ἐν ἀτράκτῳ ἢ κλωστῆρι (εἰς ἀδράχτι). Πλάτ. Πολ. Γ. «οὗ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος» κτ.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ἀγκίστρα. Πολυδ.

Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ, ἡ· ὁ τρώγων, καταπίνων τὰ ἀγκίστρια. Ἀριστοφ.

Ἀγκιστρόω, ῶ, ωσω· κάμπω τι κυρτόν, λυγίζω τι ὡς ἄγκιστρον. 2) Πιάνω τι μὲ τὸ ἀγκίστριον· ὅθεν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον Συνέσ. Ἐπιστ. Δ'. ὁηλ. πιασμένου μὲ τὸ ἀγκίστριον· καὶ Μεταφ. ὁ οὕτω πιασμένος ἀπὸ τινος πράγματος, ὥστε δὲν δύναται νὰ φύγῃ πλέον· πάσῃ ἠγκιστρωμένος. Δυσγρ. Παρὰ Πλουτ. «Ἠγκιστρωμέναι αἰκίαι τῶν ὀστῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὀρατῶν, τὰ παρομοίως κυρτὰ ὡς τὰ ἀγκίστρια.

Ἀγκιστρώδης, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκιστροειδής.

Ἀγκιστρωτός, ὁ, ἡ, τό· ἠγκιστρωμένος, κατασκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκίστρου, ἀγκιστροειδής. Πολύβ. παρεν. Ἱστ. Ε'. 21. «προσήμωσται δ' ἑκάστοις βέλος πτέρυξιν ἀγκιστρωτόν· (ὁηλ. σαίτα ὡσὰν ἄγκιστρα.)

Ἄγκλιμα, ατος, τό· αὐτὶ Ἀνάκλιμα, ἐκ τοῦ Ἀνακλίνω· κάθισμα, ἀνάπαυμα· «ἵνα (ὅπου) δὲ καταλύεται ὁ κυβερνήτης, ἄγκλιμα καλεῖται.» Πολυδ. Ὀνομ. Α'. 90. (Κάμαρα ὁηλ. τοῦ Καπεδανίου, ἢ Καπετάνου.)

Ἀγκλίνω, ὡς καὶ ἄγκλιμα· αὐτὶ Ἀνακλίνω, ἄνακλιμα, ἰδὲ Ἰλ. Δ. 113. «ποτὶ γαῖαν ἀγκλίνας· ἰσαρ· ἄλλοις ἄναγιν, ἐγκλίνας).

Ἀγκοίνη, ης, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀγκὼν γίνεται Ἀγκωνίη, ἢ Ἀγκοίνη, ποιητ. αὐτὶ Ἀγκύλη· μέσον πληθυντ. ἐν χρήσει. Ἀγκοίναι. Ἰλ. Ξ. 213. «Ζηνὸς γὰρ τοῦ κρίττου ἐν ἀγκοίνῃσι Ἰαύεσκε· ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὁηλ. Μεταφρ. πάντα στενοῖς περικλείουσα, περιβάλλουσα, χθονὸς ἀγκοίναι· ὡς ἀγκάλαι, ὁ κόλπος τῆς γῆς· ἀγκ. πετραῖαι, ἅλμης, λίμνοιο. Ἀπολλ. Ὀππ. τὸ δὲ παρ' Ὀππιον. Ἀλιευτ. Β'. 173. «ἀγκοίνῃσιν ἐρήμοις πετραίῃσι κοιλότησιν· εἶναι σκοτεινόν. Ὅτι δὲ οἱ νεώτεροι μετοχετεύθησαν τοῦτο καὶ αὐτὶ τοῦ Ἄγκυρα, ἐτηρεώθησαν ὁ Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμηρ.

Ἀγκοίνῃτες, εως, ἡ· καὶ Ἀγκοινίζομαι, Ζήτ. Διαγκυλίω.

Ἀγκονεύω, καὶ Ἀγκονέω καὶ ἀγκονίω· Μ. σω, αὐτὶ ἀνακονίω = διακονίω, καὶ ἀγκονέω, ὥποτε παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1311. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει Ἄγκωνες, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο ὡς ἄλλων συνθήτων ἐκ τοῦ Κόνις, Διάκονος, καὶ Ἀγκονίς διὰ τοῦ Ὑπηρέτις, ὁ Ἐτυμολόγ. παρὰ τὸ Ἐγκονεῖν, ὅ ἐστὶν ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς.

Ἄγκος, εος, τό· στενοῦρα μεταξὺ δύο βουνῶν. Ἰλ. Χ. 190. «πεδία τ' ἄγκεα καὶ διὰ ῥήσσας» καλοῦνται δὲ οὕτω (κατὰ τὸν Σχολ.) οἱ κοῖλοι καὶ βάσιμοι τόποι· Κυρίως Ἄγκη λέγονται, τὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν κειμένα βάθη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρέων· ὅθεν, Ἀνάλ. Βρουχ. Γ. 220. «ἀγκὼν φρίκασε κοίλεται· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκύλος. Ἠρόδ. πρωτοτ. ἀγκὼν (ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄγνυμι.)

Ἀγκοτύλη, ης, ἡ· παιδιά τις, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες ὀίχονται τὸ γόνυ. Ἡσύχ.

Ἀγκρεμάννυμι, ποιητ. κατὰ Συγκ. αὐτὶ, Ἀναρεμάννυμι· καὶ Ἀγκρεμάω, αὐτὶ, Ἀπερεμάω· ρεμάω τι εἶσι. Ὀδ. Α. 440. «πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα· τὸν ἐρέμασεν εἰς τὸ παλοῦκι.

Ἀγκρίνω. Ποιητ. αὐτὶ, Ἀναρίνω.

Ἀγκρισις, σεως, ἡ· αὐτὶ, Ἀνάκρισις. Αἰσχ. Εὐμ. 360. ὡς, Ἀγκρινόμεναι, ἀποψηφιούμεναι. Ἡσύχ.

Ἀγκρούομαι· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Διακρούομαι. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ'. 31.

Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ· (ἄγχω) σιδηροῦν τι ἐργαλεῖον, (σφιχτάρι) δι' οὗ σφίγγουσι, στενεύουσι καὶ δένουσιν οἱ χειρουργοὶ τὴν ῥῖπαν πληγῆς τινος fibula· Γαλην. ὅθεν

Ἀγκτηριάζω· Μ. άσω· σφίγγω, συνάπτω, δένω μίαν πληγὴν διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος· Γαλην. καὶ

Ἀγκτηριασμός, μοῦ, ὁ· σφίξιμον, δέσιμον πληγῆς τινος διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος. Γαλ.

Ἀγκυλέομαι, οὔμαι· Μ. ήσομαι. Ἀδήν. κρατῶ τὸ βέλος μὲ τὴν ἀγκύλην· ῥίπτω βέλος, ἀκόντιον, τοξεύω· ταυτόν τῷ, Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκύλη, λης, ἡ· (ἀγκύλος) κυρίως τὸ λωρίον, ἢ τὸ σχοινίον, ἢ τὸ χερδὴ, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὰς δύο ἄκρας τοῦ τόξου (σαίτας), ἐν ᾧ τίθεται τὸ βέλος καὶ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ῥίπτεται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 204. «ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεων· ὅθεν παρ' Εὐριπ. καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον βέλος. Ὀρ. 1277. «Ὁ μὲν πέτρας, ὁ δ' ἀγκύλας, ὁ δὲ ξίφος πρόχωπον ἐν χερεῖν ἔχων· ἔνθα ὁ Σχολ. τὰ ἀκόντια φησιν, ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι, ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι δίπτουσι. 2) Θηλυκὸν, στρογγύλον τι ὅμοιον δακτυλιδίῳ. Ἡρίκιος, Βρικέλλα. Ξενοφ. Παιδ. χ'. 1. «τὸ δὲ καὶ πᾶν λωράκιον, ἢ σχοινάκιον δι' οὗ σύρεται τι π. χ. τὸ συρτάρι τῶν κυνηγετικῶν σκύλων. Ξεν. 3) Κάμψις, ἀγκὼν, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, τὸ κατὰ τὴν καμπὴν, τὸ ὀπίσω μέρος τῆς χειρὸς, ἢ τὸ ἐμπρόσθεν τοῦ γόνατος, καὶ τοῦ ποδὸς· αἱ ἰγνύαι. Θεοδώρ. Κυκλ. Ἱστορ. Ε'. «τὰς ἀγκύλας κεκαμένοι τὰς ἐπιόσας· καὶ Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 6. «καὶ περιθεῖσαι εἰς ἑκάτερον ἀγκύλην· ὁ δὲ Κόϊντ. Σμυρν. Β'. 58. περιγράφων τὴν λίσσαν οὕτω φησὶν· «ἀγκύλα νεύρα γούνατος». 4) Ἀγκύλη, καὶ, Ἀγκύλωσις καλεῖται καὶ ἡ παράλυσις, τὸ κράτημα, τὸ πεπήρωμα μέλους τινὸς τοῦ σώματος, ὅπου γίνεται καὶ τις κυρτότης. Βέλτ. Ε'. 18. «Σκληρὰ, κεκυρτωμένα μέλη. Ἀγκύλη, ἢ Ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, ἢ τοῦ βλεφάρου λέγεται, ὁπόταν ἡ γλῶσσα, ἢ τὸ βλέφαρον διά τινος προπτώσεως μένουσιν ἀκίνητα· ὅθεν Ἀγκυλόγλωσσος, καὶ Ἀγκυλεβλέφαρος· καὶ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτουσι τὴν τοιαύτην ἀγκύλην καὶ λύεται ἡ γλῶσσα, Ἀγκυλοτόμον καλεῖται.

Ἀγκυλητές, ἡ, ὁ (ἀπὸ τοῦ ἀγκυλέομαι, οὔμαι)· ὑφασμάτιον ὡς βύσσος ἢ ἀκόντιον. Αἰσχ. Λεῖψ. 166. ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, τὸ ἀγκυλητόν, σημαίνει ἀκόντιον. Αἰσχ. Λεῖψ. 14.

Ἀγκυλίζομαι· Μ. ἰσομαι· = ἀγκυλέομαι, οὔμαι· ῥίπτω μὲ τὴν ἀγκύλην τὸ δόρυ, τὸ βέλος· τοξεύω, σαιτεύω, ἀκοντίζω· κυρίως δὲ, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, τὸ βέλος μὲ τὴν σαίταν· Πολυδ. Ὀνομ. Α'.

Ἀγκύλιον, τό, Ὑποκ. τοῦ Ἀγκύλη· ὅτι δὲ καὶ ὁ κρίκος (κρικέλλα) τῆς ἀλύσου. 2) Εἶδος ἀσπίδος· ancile Λατ. Πλούτ. εἰς Νουμ. 3) Τὸ πάθος τῆς γλώσσης, ὁ γλωσσοδέτης. Παῦλ. Αἰγ. Ζήτ. Ἀγκύλη, καὶ Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλίς, ίδος, ἡ· ὄργανόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 155.

Ἀγκυλιστής, στοῦ, ὁ· ὁ ῥίπτων τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, τοξευτής. Ζήτ. Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκυλοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων παραλελυμένα τὰ βλέφαρα. Ζήτ. ἐν Ἀγκύλη.

Ἀγκυλόγλωσσος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλην ἐν τῇ γλώσσῃ· ὁ ἔχων τὴν γλῶσσαν διεσμένην, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλῇ ἐλευθέρως· ὁ ἔχων γλωσσοδέτην· μογιλάλος. Ζήτ. Ἀγκύλη. Παῦλ. Αἰγ. «Ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως γίνεται κατεχομένων ὑμένων σκληροτέρων τὴν γλῶσσαν· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπικτήτου διά τινα ὕλην σκληροτέραν ὑπ' αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως γινομένην· ἔστι δὲ νευρώδης δεσμὸς· ὀνομάζεται δὲ, ἀγκύλαι, καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ.»

Ἀγκυλόδειρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον ἢ ἐπικαμπῆ δειρὸν ἢ λαιμὸν (στραβέλαιμος). Ὀππ. Ἁλιευτ. δ'. 630.

Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους ὀδόντας ἔχων (στραβοδόντης). Μαρκ.

Ἀγκυλοειδής, ές, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀγκύλης, κυρτοειδής. Σουΐδ.

Ἀγκυλόεις, εσσα, εν. Ποιητ. αὐτὶ Ἀγκύλος.

Ἀγκυλόκωλος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον κῶλον (μέλος τι τοῦ σώματος· εἶον, πόδα, σκέλος, βραχίονα κλ. τ.) Ἀθην. ζ'. σλδ. 320 ἔνθα τινὲς μὲν «Λαρῶν ἀγκυλοκώλων» ἀναγινώσκουσιν· ὅ ἐστι, τῶν ἐπικαρπῶν (στραβῶν) μήλων ἐχόντων· τινὲς δὲ «Βαρὺν ἀγκυλοκώλων τῶν ἰσχνῶν, εὐσθενῆ μέλη ἐχόντων.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγκυλόμητις, τος· νεώτερος τύπος αὐτὶ ἀγκυλομήτης, ὥσπερ δολομήτης καὶ λ. ποιητ. ὁ δὲ Εὐστάθ. καὶ τὸ ὁηλ. ὡς ἁρπακτ. ἐκλαμβάνει, παράγων αὐτὸ, ἐκ τοῦ, Μῆτις, τὸ ὃ ἄλλο ἐκ τοῦ Μήδω· ὁ ἔχων στρεβλὰς βουλὰς· στρεβλός, πανοῦργος, ἀπατηλός, ποικιλόφρων. Ἰλ. Β. 205. «Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω· τοῦ, ἐν τοῖς σκολιοῖς πράγμασιν εὐμηχάνου, τοῦ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευομένου, ἢ τοῦ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυναμένου βουλεύσασθαι, συνετοῦ. ὁ Σχολ.

Ἀγκυλόπους, οδος, ὁ, ἡ· ὁ ποὺς ἔχει στραβούς, κυρτοὺς, πόδας, ὡς, πάγκυλόπους δίφρος. Πλούταρ. σκωπίζει τι μὲ κυρτοὺς, στραβοὺς πόδας· δίφρος ἠγκυλοποδής.

Ἀγκύλος, λη, λον· καὶ Ἀγκύλιος Ἑπίθ. (σχῆ) κυρτὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, (καμπουρωτός). Ἰλ. Κ. 200. «Ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα· ὁηλοῖ δὲ τὸ, Ἀγκύλον παρὰ τῷ Ποιητ. τρία, τὸ σκολιὸν, καὶ στρεβλὸν κατὰ βουλήσεις, ὡς ὅταν λέγῃ Ἀγκυλόμητις, τὸν Κρόνον· τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς, Ἀγκύλα κύκλα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἀγκύλον ἅρμα· ὁ Σχολ. Παρὰ Πινδ. Πύθ. Α'. 18. «ἀγκύλῳ κρατεῖν, τῷ ἐπικεκαμμένῳ ῥητῷ τοῦ ἄστεϊ, διὰ τὸ ἐπικαμπὲς, ὡς καὶ τὸ Ἀγκυλοχείλης. Ἔτι δὲ, κάμμα, γωνία, ἀγκὼν, κάμψις, πέλεκυς, κοῖλος· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφρ. «Λόγοι ἀγκύλοις καὶ λαμβυρίδοις ὁμοιοι· καὶ, Ἀγκύλα ἐρωτήματα σοφιστῶν. Δουκιαν. στραβαὶ καὶ περιπεπλεγμέναι περίοδοι· Στρογγύλαι· ὅθεν «Ἀγκύλη φράσις, καὶ Ἀγκύλως καὶ βραχέως εἰρῆσθαι· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ὅπερ ἄλλως Στρογγύλως λέγεται· Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ'. 64. «Ἀγκύλος τὴν γλῶτταν καὶ ἐρευτικός· αὐτὶ τοῦ, ψελλός. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Ἄγκος, ὅθεν Ἀγκύλη, Ἄγκη, Ἀγκὼν, Ἄγκοινα, Ἀγκιστρον, Ἄγκυρα. Ἔστι δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Ὄγκος, Ὀγκώδης. Παρὰ δὲ τῷ Πολυδεύκ. καὶ αὐτὶ τοῦ Ἠμικύλια, ἀπὶ πλοίων, κεῖται.

Ἀγκυλοτόμος, τό· χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον· δι' οὗ τέμνεται ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, ἤτοι τὸ Ἀγκυλόγλωσσον. Ζήτ. Ἀγκύλη.

Ἀγκυλότοξος, ξου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος τόξον) ὁ φέρων ἀγκυλωτὰ, κυρτὰ, εἴων βραχιονοειδῆ τόξα, ἢ ἐπικαμπῆ τόξα ἔχων. Ἰλ. Β. 848. «Λύτάρ Πυραιχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους.»

Ἀγκυλόχειλος, λου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος, χεῖλος) καὶ Ἀγκυλοχείλης· ὁ ἔχων κυρτὰ, ἐπικαμπῆ, στραβὰ χείλη· ἐπὶ ὀρνέων, τὰ ἔχοντα τὸ ῥάμφος (τὴν μύτην) ἐπικαμπές, ὡς ὁ ἀετὸς· ἢ καὶ ἄλλους, ὁ ἐπικαμπὴς χηλὰς (δύχια) ἔχων. Ἰλ. Π. 428. καὶ Ὀδ. Τ. 538. «Αἰετὸς ἀγκυλοχείλης.»

Ἀγκυλοχήλης, λου, ὁ· ὁ ἔχων κυρτὴν, ἐγ-

κιλωτὴν χηλήν (ὀνύχιον, ψαλίδα ὡς τὸ παλάριον τοῦ Καρκίνου ἢ τῆς Καραβίδος). Ὅμ. Βατραχ. 285.

Ἀγκυλόω, ῶ· Μ. ώσω· καὶ Ἀγκύλω· ποιῶ (κάμνω) τι καμπύλον, κυρτόν, καμπυρωτόν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180. ηγωρεῖ δὲ πᾶς τις ὀνυχας ἠγκυλωρύγκους, ἔχων δηλ. τοὺς ὄνυχας κυρτωμένους, παρομοίως τῷ ἀκοντίῳ ὅταν κρατῇ τις τὴν ἀγκύλην ταχυτέρου διὰ νὰ τὸ ῥίψῃ. Ἀριστ. Α. Β. ὑπατόκειτ ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον· καμπυρώνει δηλ. ὁ Ἵππ. ἔχει. Ἀγκύλεσθαι, Καμπτεσθαι, ὡς τό, Καμπυλέω· ὡσαύτως καὶ = ἀγκυλόομαι· οὗμαι· Μετ. ἰδὲ Ἀγκύλη· παρέκειται δὲ κύτῳ καὶ ἄδρυ, ἀκόντιον κλ. τ. τ.

Ἀγκυλώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους, κυρτοὺς ὄνυχας (ὡς ἱέραξ. κλ. τ. τ.) ἔχων. Νικ. Ἐγκ.

Ἀγκύλωσις, σεως, ἡ· (ἀγκυλοῦμαι, ἠγκύλωσα) καμπύλωσις, κυρτωσις, στρεβλωσις, κάμψις. 2) Πάθος τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ὀφθαλμοστης· ἰδὲ Ἀγκύλη.

Ἀγκυλωτός, τή, τόν· κυρτός, στρεβός, καμπύλος· ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόω, ῶ· Εὐριπ. Βάκχ. 1203 καὶ 1107· ποῦκ ἀγκυλωτοὶς Θεττσλῶν στοιχάσματσιν· μὲ Θεττσλικὴ τάξη (διάβρη).

Ἄγκυρα, ρας, ἡ· καρχαρόστομον, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Ἄγκυραν λέγει· καὶ μεταφ. Βαβαιότης, ἀσφάλεια. Εὐριπ. Ἑκαβ. 80· ποσὶν ἄγκυρά τ' ἁμῖν· ἔστιν, ὁ μόνος υἱός, ἡ ἐλπὶς, τὸ στήριγμα τοῦ οἴκου μου. Δημοστ. κεφ. ἐροῖς ἀγκύραν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἔπτεν· ἀρίστεται καὶ κράτιστ τὸ καράβι μὲ δύο σίδηρα· ἤτοι ἀρίστετε τὴν εὐλογὴν ἀμοιβαίαν εἰς αὐτούς· καὶ παρὰ Λουκ. ημῖν μὲν ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἀβρόκοιτος. 2) Πέλεκυς, κλαδευτὴρ, ὁμοιος Ἀγκίστρῳ. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. περὶ δὲ ἀγκύρας τισὶ κελεύουσι τέμνειν. Λέγεται δὲ, ἄγκυραν βαλέσθαι, καὶ, ἄγκυραν ἐλέσθαι, καὶ αἴρειν καὶ χαλᾶν· δηλ. νὰ ῥίψωμεν, καὶ νὰ συκώσωμεν τὴν ἄγκυραν (τὸ σίδηρον) παρ' Ἐπιχάρμ. καὶ τὸ γενικώτερον μόριον τοῦ ἀνδρός. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγκύλος· καὶ Ἱερός.

Ἀγκυρίζω, Μ. ίσω· καὶ τῶ, πιάνω μὲ τὸ ἀγκιστρον· κατ' αὐτεξούσιον δὲ μεταφορά· ὑποσκελίζω, παγιδεύω, κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω ἐν τῷ παλαίειν· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 382. «διαβαλὼν ἀγκυρίσειν καὶ κρατῶς ἐπ' αὐτῷ μετήλλαξε τὸ π' ὦμον ἀντὶ ὠμοῦ· τοῦτ' ἔστιν ὑποσκελίσας· καταξας, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅ περ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπαλαίσας· παλαιστρικὰ γὰρ εἰσὶ ταῦτα· ὅθεν, καὶ Ἀγκύρισμα, τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς Πάλης, τὸ ὁποῖον παρ' Εὐσταθ. Ἀγκύρισμα ἐσφαλμ. κεῖται.

Ἀγκύριον, ου, τὸ· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄγκυρα· μικρὰ ἄγκυρα· παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 73. καὶ Μαθηματ. παλ. σελ. 100· ὧτῶν ἀγκυρίων (ὑπεκκουμ. σχοινίων) ἀποκαμόντων διὰ τὸν κλύδωνα, τυνέτρεναν αἱ ναῦαι· αἱ γούμενοι, τὰ χοντρὰ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα· ἔστι δὲ ἐπίθετον ἐκ τοῦ Ἀγκύριος, ἐπιτουμένου, τοῦ Σχοινίου (γούμενα).

Ἀγκύρισμα, τος, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκυρίζω.

Ἀγκυροβολέω, ῶ· Μ. ήσω· ῥίπτω ἄγκυραν (ῥίχνω τὸ σίδηρον, κρίζω) κατὰ τὴν ναῦν, προστρμίζομαι· καὶ ἐξαιρέτως προστρεβλῶ τι τινί, ἀγκιστρῶ τι, ἐμπεδῶ τι στερεώς.

Ἀγκυροβόλιον, ου, τὸ· καὶ Ἀγκυρηβόλιον· τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ βάλῃ τις ἄγκυραν· λιμὴν ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον. Στράβ. Δ'. πολλὰ ἀγκυροβόλια σφόδρα εὐτυχοῦσα. 2) Τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας· τὸ ἄρραγμα. 3) Σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦσι καὶ ῥίπτουσι τὴν ἄγκυραν.

Ἀγκυροειδής, ὁ, ἡ, τό-δὲς· (εἶδος, ἄγκυρα) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς ἀγκύρας.

Ἀγκυρομήλη, λης, ἡ· ἐργαλεῖον τι χειρουργικὸν, σιδηροῦν, ἢ ἀργυροῦν, ὅμοιον ἀγκίστρῳ (Sonde). Ἱπποκρ. Ὁδὲ ἕλκη. Ἱππος. γλωσσ. Ἀγκιστρον, τὴν λέξιν ἑρμηνεύει.

Ἀγκυροῦχία, ας, ἡ· (ἔχω) ἡ κάθεξις τῆς ἀγκύρας, ὅταν πιάτῃ καλὰ εἰς τὸν θάλασσαν· ἢ τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας, καὶ αὐτὸ τὸ ἄρραγμα τῶν καραβίων. Αἰσχ. Ἱκέτ. 779. «Οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις βαρτοῦσι ναῶν πεμένες», ὅπου σημειοῖ ὁ Σχολ. τοὺς ἀσφαλείας.

Ἀγκυρόω, ῶ· Μ. ώσω· στερεώνω, ἀσφαλίζω μὲ τὴν ἄγκυραν, στηρίζω, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, ἀράζω. 2) Ποιῶ τι ὅμοιον μὲ τὴν ἄγκυραν· ἢ χρῶμαι τινι ἀντὶ ἀγκύρας.

Ἀγκυρωτὸς, τή, τόν· ὁ κατεσκευασμένος ὡς ἄγκυρα, καμπυρωτός· μεταφ. ἀγκυρωτὸς λόγος. Ἐνεργ. ὁ ἀσφαλίζων, καὶ στηρίζων, ὡς ἡ ἄγκυρα· οὕτω καλοῦνται οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου, ὡς στηρίζοντες τοὺς Χριστιανούς.

Ἀγκυστροειδής, ὁ, ἡ, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκίστρου ἔχων· καὶ Βαιβρμ. ἀγκιστροειδῶς, κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἀγκίστρου.

Ἀγκών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς ὅταν ἡ χεὶρ εἶναι λυγισμένη· παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον. Ἰλ. Κ. 80. «ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας». Λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάσης κάμψεως τῶν μελῶν, τοῦ ὤμου, τῶν γονάτων κτλ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἢ κατὰ τὸ τέλος καμπή. Ἰλ. Π. 702. «ἐπ' ἀγκῶνος δὴ τείχεσιν, τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τείχους· τὸ ἐξέχον μέρος, ὅπερ ἄλλαχοῦ, Πύργον προύχοντα, λέγει· καὶ Πινδ. πάγων φαρέτραι· καὶ Ἡρόδ. Εὐτερπ. «Νείλου ἀγκῶνα», ἡ γωνία τοῦ ποταμοῦ· καὶ Σοφοκλ. Αἴας. 805. καὶ ὁ ἄπειρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνηλίους ζητεῖ τ' ἰόντεμ· τὰς ἄκρας, καὶ ἐξοχὰς τῶν ὀρέων· ὁ Σχολ. Καθόλου δὲ κάθε ἐξοχὴ καὶ κύρτωσις (καμπύρωμα) πράγματός τινος. Ἀγκῶνας, Ἀγκωνή, Ἀγκωνάρι, Γωνία· οἷον, πάγκωνες σίγμου· κιόβρακα κτλ.· ὡς παρ' Ἀπολλ. Β'. 560. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκύλος, Ἄγκών· καὶ Ἀγκωνίσκιον, παρ' Ἡρόδ.

Ἀγκωνίζομαι, (μέτ.) Μ. ίσομαι καὶ ιοῦμαι· κυρτόνομαι, καμπυλόνω, γίνομαι ὡς ἀγκών. Ζήτ. Διαγκυλίω· ἐπὶ ποταμῶν. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. εἰσέρχομαι μέσα εἰς τοὺς κόλπους καὶ γωνίας τῶν ποταμῶν· καὶ ἀγκωνίζω· Μ. ίσω καὶ τῶ· ἀγκαλίζομαι καὶ κρατῶ στερεῶς· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀθλητῶν ἢ ἀγωνιστῶν.

Ἀγκωνίσις, εως, ἡ· Ζήτ. Διαγκυλίω.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ· καὶ Ἀγκωνίσκιον, (ὑποκορ.) μικρὸς ἀγκών, καὶ ἐν Ἐβδόμ. κεφ. 26. «δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον· ἕτερον», τὰ ἐπίμακα τῶν ξύλων. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγοστός.

Ἀγκωνόδεσμος, ου, ὁ· (ἀγκὼν, δεσμὸς) δεσμός τις περὶ τὸν Ἀγκῶνα. Ἀμφ.

Ἀγκωνοειδής, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκῶνος ἢ καμπῆς ἔχων.

Ἀγλαόδειρος, ρου, ὁ, ἡ· (ἀγλαὸς, δειρὴ) ὁ ἔχων λαμπρὸν, καὶ κατάπτυστον κόμην κεφαλῆς (χρυσομάλης). Ὅμ. Τμ. εἰς Πᾶνα, 5... νέμων Θεὸς ἀγλαόδειρον.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ (συγγενὲς τῷ αἴγλη καὶ ἀγλαὸς)· λαμπρότης, στολισμὸς, καλλωπισμός. Ὁδ. Ρ. 310 ... πάγλαΐης δ' ἔνεσεν κομέουσιν ἀνακτες». 2) Στολισμὸς ἑορτῶν, χαρὰ, τρυφὴ, ἡδονὴ, ἀγαλλίασις. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 272. ... ητοὶ ὁ ἄνδρει ἐκ πάγλαΐαις τε χορῆς τε, Τύρνιν ἔχουσι. 3) Κάλλος, εὐμορφία τοῦ σώματος, Ἰλ. Ζ. 510. ... ηὸ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς. 4) Ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Ὁδ. Ρ. 244. «Τῷ κέτοι πάγλαΐας γε διατρὸς ἔστεων ἀπασεν. Παρὰ Πινδάρ. ἡ εἰς τοὺς ἀγῶνας νίκη καὶ ἡ ἐκ τούτης χαρά. 5) Ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Χαρίτων. Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

Ἀγλαΐζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· λαμπρύνω, στολίζω, καλλωπίζω. Εὐστάθ. Ὁδ. Σ.

Ἀγλαΐζομαι· (μέσ.) Μλ. σομαι λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, εἶμαι στολισμένος, αἰσθάνομαι τὴν χαρὰν τῆς τιμῆς, καὶ τῆς νίκης, καὶ τῶν πρωτείων. Ἰλ. Κ. 331. . . καλλίστοι φησὶ διαμπερὲς ἀγλαϊζέσθαι· καὶ Πίνδ. Ὀλ. Α'. 22. πάγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἑσπέρᾳ. Θεόκριτ. Ἐπιγρ. Α'. 4. «Πέτρα τοῦτο τὸ δένδρον τοὶ ἀγλαΐσεω· σὲ ἐγείνετο διὰ στολισμόν, Δία· τιμήν.

Ἀγλαΐσμα, τος, τὸ· (ἀγλαΐζομαι) Στολισμὸς, καλλωπισμὸς· χαρὰ, ἡδονὴ, Εὐριπ. Ἑλ. 11. ητοὶ μητρὸς ἀγλαΐσματα.

Ἀγλαϊσμὸς, οῦ, ὁ· τὸ αὐτό· ἔστι δὲ καὶ τὸ Στολίζεσθαι.

Ἀγλαϊστὸς, στή, στόν· ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος.

Ἀγλαόβοτρυς, υ, γενν, υος· μὲ λαμπροὺς βαυμαστοὺς βότρυς (σταφυλὰς) Νόνν.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ, ἡ· (γυῖον) ὁ ἔχων λαμπρὰ, καὶ εὔμορφα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Πίνδ. Νεμ. Ζ'. 6. παγλαόγυιων ἥβαν· γυῖον γὰρ, τὸ μέλος· καὶ ὁ τὰ μέλη ἀγλαίζων, καλλύνων· ποιητ.

Ἀγλαοδένδρος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-ον· ποιητ. (δένδρον) τόπος κατάφυτος ἤτοι ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰ δένδρα. Πίνδ. Ὀλ. Θ'. 32.

Ἀγλαοθώρηξ, ου, ὁ, ἡ, τὸ-ρηκ· ἐπίθ. ὁ λαμπρὰ θώρηκα εἰδώς. Ὁππ. Κυνηγ. δ', 17. Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος. Ὕμν. Ὁμηρ.

Ἀγλαοκαρπός, ὁ, ἡ· ὁ ἀγλαὰ ἢ λαμπρὰ ἐστελωμένα καρπὰ, Μέμ.

Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρὸν, καὶ ἐκπρεπῆ θρόνον Πίνδ. Ὀλ. Β', 13. «Μοῖσαι τοὶ ἀγλαοθρόνοις». καὶ

Ἀγλαόθωκος, κου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτό. Πίνδ. Νέμ. Γ'. 2.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ, ἡ· ὁ φέρων, καὶ ἔχων λαμπροὺς καὶ ὡραίους καρπούς. Ὁδ. Η. 115. «Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι καὶ Α. 589· ὁ δὲ Πίνδαρ. Νεμ. Γ. 97. καὶ 54 καὶ Ὅμηρ. Ὕμν. Δήμητρ. 23. χρῆται τῇ λέξει καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀγλαόστεκτος· 2) ὡς ἐπίθετον τῆς Θέτιδος, διὰ τὴν γένεσιν τοῦ Ἀχιλλέως· ἢ διὰ παρά τινι ἐξήγησιν τῆς λέξεως «ἀγλαόκαρπος» ἐπὶ τοῦ καρποῦ (τοῦ ἀπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῶν κλειδώσεων τῶν δακτύλων ἄνω μέρους τῆς χειρός) ληφθείσα· ἡμὶ λαμπρὰς, εὐπρεπεῖς χεῖρας· ἔστιν ἀόριστος, καὶ ὅταν περιττή.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων εὔμορφον καὶ λαμπρὰν κλίνην, κοίτην· ὅθεν ἐπίθετος κυρίως, παρὰ Ποιητ.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πολλὰ εὔμορφα καὶ λαμπρὰ τέκνα ἔχων. Πίνδ. Ὀλ. Η'. 5.

Ἀγλαόκραιρος, ὁ, ἡ· (κρήνη) Δωρ. ἀντὶ κρήνη μὲ λαμπρὰς, βαυμαστὰς πηγάς. Πίνδ. Νέμ. 3. 96.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ, ἡ· ἴδε Κῶμος. Πίνδ. Ὀλ. Γ'. 10. «Δωρίῳ φωνᾷ ἐναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον· μὲ λαμπροπάτην, ἢ χαριεστάτην τράπεζαν (φαγητὰ), ἢ μὲ χαροποιὸν τραγῳδίαν.

Ἀγλαομήτης, ου· καὶ Ἀγλαόμητος ιος ὁ, ἡ = τῷ Λαμπρόβουλος. Ἡσύχ.

Ἀγυλαομητία, ἡ· τὸ ἔχειν εὐβουλίαν, ἢ σωστὴν βουλευσιν.

Ἀγλαόμορφος, φον, ὁ, ἡ, τὸ-φον· ὁ λαμπρὸς καὶ ὡραῖος κατὰ τὴν μορφὴν (καλοκαμωμένος). Ἐπιγρ. Βιβλ. Α'. παβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερτεκόμην, ἀβροχαίτην.

Ἀγλαοπαίς, ἰδος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγλαόκουρος. Νόνν.

Ἀγλαόπεπλος, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὸν πέπλον ἢ καὶ ἱματισμὸν φέρων.

Ἀγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, τό, χυ· γενικ. υος· μὲ λαμπροὺς ἢ εὔπρεπεῖς πήχυς, βραχίονας.

Ἀγλαόπιστος, ὁ, ἡ· ὁ ἐξαιρέτως πιστός. Ἀμφβ. παρὰ Ἠσχ.

Ἀγλαοποιέω, ῶ· ποιῶ τινὰ ἀγλαόν, ἔνδοξον, περίφημον, λαμπρόν. »Ἀγλαοποιεῖ ἡλίου πόλιν. Ἑρμαπίων Ἀμμιαν. 12. 7.

Ἀγλαόπυργος, ὁ, ἡ· μὲ λαμπροὺς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους Τστ.

Ἀγλαός, ἡ, όν· παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ Ἀγλαΐδ., Ἀγλαεὸν· καὶ Ἀγλαῶς Ἠπίρ. ἐκ τοῦ, Ἀγάλλω· κυρίως, ἀγαλὸς, λαμπρὸς, φωτεινὸς, εὐειδὴς· ἢ καθαρὸς, διαφανὴς, εἰλικρινὴς· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Κ. 307. »ἀγλαὸν ὕδωρ· καὶ Μεταφ. ἐπ' ἀνδρῶν. ἐστολισμένος, ὡραῖος, ἀνδρεῖος, ἔνλαμπρος, ὑπερήφανος, εὐγενὴς. Ἰλ. Β. 736. »ἀγλαὸς υἱός· παρὰ τοῖς νεωτέρ. δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ φιλτάτου, εὔθυμος.

Ἀγλαοτεύκης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγλαόκουρος.

Ἀγλαότευκτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ τεύχω) λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς ἐκοσμημένος κατεσκευασμένος. Χρσμ. Σιβύλλ.

Ἀγλαότιμος, ου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρῶς τετιμημένος, ὁ περίφημος κατὰ τὴν τιμήν. Ὀρφ. Τμν. »εἰρήνην ποδῶν κουροτρόφων ἀγλαότιμον».

Ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ὅστις ἔχει λαμπρὰν τρίαιναν (καμάκιον μὲ τρία ὀδόντια). Πίνδ. Ὀλ. Α'. 63.

Ἀγλαούτιος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον· (ἀγλαὸς, υἱὸς) ὁ ἔχων ἀγλαοὺς υἱούς. Πίνδ. Νέμ. »ἐλάχομεν ἀγλαούτιον ἦβαν· ἀμφ. Ζήτ. Ἀγλαούτιος.

Ἀγλαοφεγγὴς, ἐς· καὶ ἐπίρρ. ἀγλαοφεγγῶς ταυτὸν τῷ Λαμπροφανὴς. Τμν.

Ἀγλαοφερὴς, ἐς· (ἀγλαὸν, φέρος) ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια. Σιβυλ. »σὺν ἀγλαοφαρέτρῃ κούρῃσιν· ἀμφ.

Ἀγλαοφεγγὴς, ἐς· ὁ ἀγλαὸν φέγγος (λάμψιν) ἔχων ἢ ἐκπέμπων.

Ἀγλαόφοιτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ φοιτάω, ῶ) ὁ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰσελαύνων, ἢ ἐπερχόμενος, ἢ βαδίζων. Μξμ.

Ἀγλαόφημος, μου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὰν φήμην ἔχων, ἢ προξενῶν. Ὀρφ. Τμν. 75. »ἀγλαόφημοι Μοῦσαι».

Ἀγλαόφορτος, ὁ, ἡ· (φόρτος) κομπάζων ἐπὶ τῷ φόρτῳ. Νόνν.

Ἀγλαόφωνος, νου, ὁ, ἡ· ὁ καθαρὰν, καὶ τερπνὴν φωνὴν ἔχων. Ναζ. λόγον ἀγλαόφωνον.

Ἀγλαόφωτις, ὁος, ἡ· ταυτὸν καὶ Γλυκυσίδη, φυτοῦ τινος ὀνομασία. Μέντιος παρὰ Πλιν. ΚΔ'.

Ἀγλαυκος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ γλαυκὸς (μὴ οὐρανογάλαζος, γαλανὸς) Δῆρ. Σκλ.

Ἀγλαυρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγλαὸς, ἢ ὁ ἀγλαὸς αὔρας (ἀέρα καθαρὸν) ἔχων. Νίκανδρ. Θηρ. 441. »ἦτοι ὅγ' ἄγλαυρος ἐέδεται· τοῦτ' ἔστιν, ὁ μὲν φαίνεται ἀγλαὸς τὰς αὔρας, ἀντὶ μὲ λαμπρὰν ὄψιν μεταφορ.

Ἀγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐντὸς ναῷ εἰς τὸ Ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδοτ. Η 53. σημ.

Ἀγλαύφυρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγλαφύριος Ἠπίρ. ἀκαλλὴς, ἄκομφος, ἄμουσος, ὁ μὴ γλαφυρός. (Μὴ στιλβωμένος, μὴ ὡραῖος) κυρίως, ἄχαρις.

Ἀγλεῶπις, ιδος, ἡ· (ὤψ) ἡ χαρίεντα ὄμματα, ἢ βλέμματα ἔχουσα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. »ηὐλίζοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ, ἀντὶ, ἀγλαοφθάλμῳ.

Ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρὸν, χαρίεν καὶ θελκτικὸν βλέμμα. Κεκδλου δὲ Λαμπρὸς, Φωτεινὸς. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. Ἀγλάωψ φάκελμα· καὶ

Ἀγλαώπης, ου, ὁ· τὸ αὐτό· ἐπίθετον τοῦ Ἀπολλωνίου παρὰ Λακεδ.

Ἀγλευκὴς, ἐς· καὶ Ἄγλευκος· (γλεῦκος, γλυκὺς) ὁ μὴ γλυκὺς, ἀηδὴς, (ἄνοστος). Κυρίως ἐπὶ οἴνου· ὁ μὴ ἔχων γλεῦκος, γλυκύτητα Λουκιαν. Λεξ. »οἶνος ἤδη μὲν ἀγλευκὴς·» καὶ Ξνφ. Οἰκν. 8, 3, 4. Μεταφ. ἀτερπὴς, ἀηδὴς, (ἄνοστος)· οὕτω ζῆνομάζει Ἑρμογεν· τὸν Θουκυδίδην. »Διὸ καὶ ἀγλευκὴς ἔστι σχεδόν·» καὶ Ξενοφ. Ἱερ. 1. 21. τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Σουΐδ. καὶ πλείονα χειρόγραφα, ἀγλευκέστερον ἔχει.

Ἀγληνος, νου, ὁ, ἡ, (γλήνη) ὁ ἄνευ γλήνης (ὀφθαλμοῦ κόρης), τυφλὸς, ἄμματος· Νόν.

Ἀγλίδιον, ου, τό· ταυτὸν τῷ Ἀγλίδιον, ἐκ τοῦ, Ἄγλις.

Ἀγλίη, ης, ἡ· ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος σὐλή. καὶ οἱ λευκαινόζοντες ἐπίπαγοι. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. Ζήτ. Αἰγὶς. ἀριθμ. 4.

Ἀγλὶς, ίδος ἡ. καὶ Πληθ. Ἀγλίδες, (τὸ σκελίδια)· αἱ σκελίδες, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σκορόδου. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 763. »Πάσσακε τὰς ἀγλίδας ἐξορύσσεται·» παρ' ἄλλοις καλοῦνται Γᾶγες· παρὰ Θεοφρ. Γέλγες. παρ' ἄλλοις, Ὄνυχες, καὶ, Σκελίδες. Λατ. nucleus.

Ἀγλιτχρος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἰξώδης, μὴ γλίσχρος. μὴ κελλώδης (ὄχι γλιττερός) Ἱπποκρ.

Ἀγλυκὴς, ἐος, κῆς. ταυτὸν τῷ Ἀγλευκὴς. Θεοφρ.

Ἀγλυφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) παῦ ἄγλυπτος, ὁ μὴ γλυπτὸς, ἀπελέκητος. ταυτὸν τῷ, Ἀσκέπαρνος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 102.

Ἀγλωσσάω, ῶ. Μ. σήτω. Ἡσύχ. δυσφημῶ, κατηγορῶ, ὑβρίζω.

Ἀγλωσσία, ας, ἡ. καὶ Ἀττικ. ἀγλωττία· σιωπὴ, τὸ σιωπᾶν· Σουΐδ. 2) Ἀφράδεια, τὸ ἐναντίον τῆς Εὐγλωττίας· Εὐριπ. Λεύκ. Ἀλεξ. Γ'. »ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ», κτ. ἐν τοῦ Ἀγλωσσέω.

Ἀγλωσσος, ου, ὁ, ἡ. καὶ Ἄγλωττος. (γλῶσσα) μὲ χωρὶς γλῶσσαν, λαλιὰν· ἄφωνος, βουβὸς· παρὰ Πινδ. Νέμ. Η'. 41. ἀντὶ τοῦ Ἀφρασὴς· παρὰ δὲ Ἀθην· Γ'. »ἀγλώσσου λάλου», ἀστείως καλεῖται ὁ πρωκτός. 2) Βάρβαρος, ἀλλόγλωσσος. Σοφοκλ. Τραχ. 1060. καὶ 1071. »Οὔδ' Ἑλλὰς, οὐτ' ἀγλωσσος». καὶ Ἀγλώσσους Ἠπίρ.

Ἄγμα, τος, τό. (ἄγω, ἀγνύω) σύντριμμα, θλάσις, (τζάκισμα)· καὶ κεκομμένον τμῆμα· Ἡσύχ.

Ἀγμητὸς, τοῦ, ὁ, ἡ. Ἀττικώτερ. ἀντὶ, Ἀκμητὸς, ἀκούραστος, ἀσώματα γίνονται ἀγμητά». Οἰόσανδρ. Στρατ.

Ἀγμίζω. Μ. ἴσω. ταυτὸν καὶ Θραύω. Ἡσύχ.

Ἄγμὸς, μοῦ, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἄγμα, (τζάκισμα). ὄθεν Ἱπποκρ. »περὶ Ἀγμῶν γράφειν, ὅ ἐστι περὶ θλάσεων (τζακισμάτων) χειρῶν, ποδῶν, καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος. 2) Τόπος βουνώδης τραχὺς, κεκομμένος καὶ κρημνώδης οἷον, βουνὸν, αἰγιαλὸς, κ. τ. τ. Εὐριπ. Βάκ. 1092. »ἀλλὰ δὲ χειμάρρου, νάπης ἄγμῶν τ' ἐπήδωνε. καὶ Ἡρόδ. 4, 154.

Ἀγναμπτος, ὁ, ἡ. (γναμπτὸς), ἄκαμπτος, ἀκλινὴς, ἀλύγιστος, σταθερὸς δηλ. Ὀρφ. περὶ λίθ. »ἀγναμπτον σθένος».

Ἀγναπτος, καὶ Ἄγναφος, ὁ, ἡ· (γνάπτω) ἀλεύαστος, ἀκατέργαστος. Πλούτ. »περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις».

Ἁγνεία, ας, ἡ· (ἁγνεύω) καθαρότης ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ· σεμνότης, ἢ ἁγνὴ σωφροσύνη. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 864. »ἁγνείαν λόγων, ἔργων τε πάντωνα· ἀντὶ, ἀλήθειαν. 2) Ἁγνισμὸς, καθαρσις· Ἐνεργετ. ἐκ τοῦ Ἁγνεύειν. Διονύσ. Ἁλ. »ἁγνείας τε καὶ θρησκείας καὶ καθαρμοὺς νομοθετῶν».

Ἄγνευμα, τος, τό. ταυτὸν τῷ Ἁγνεία, Εὐριπ. Τρωάδ. 501. »οἷσιν ἔλυσας συμφορᾶς ἄγνευμα σόν».

Ἀγνευτήριον, ου, τό. καθαρτήριον· τόπος, ἢ μέσον, καθάρτεως σωματικῶς, ἢ ψυχικῆς.

Ἁγνευτικὸς, κὴ, κὸν. ἐπίθ. ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καθαρὸν, σεμνὸν, σώφρονα. παρ' Ἀριστοτ. »ἁγνευτικὸν ζῶον» ἀντίκειται τῷ, ἀφροδισιαστικὸν, τὸ μὴ φυλάττον σωφροσύνην.

Ἁγνεύω. Μ. εὔσω. Π. ευκα. Οὐδέτ. εἶμαι καθαρὸς, σώφρων, ἁμίαντος. Ἡρόδοτ. Α'. »οἱ μὲν γὰρ ἀγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰμὴ ὅσα θύουσιν. 2) Ἐνεργ. καθαρίζω, ποιῶ τι καθαρὸν, ἁγνὸν· διὰ τινος θυσίας, ἢ ἄλλων τοιούτων πράξεων· »ἁγνεύσετε τὴν πόλιν», ἀντὶ, καθαρίζετε. Μέσως δὲ Ἁγνεύομαι, καθαρίζω ἐμαυτὸν, σωφρονίζομαι. Δημοσθ.

Ἁγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Ἁγνὸς.

Ἁγνίζω· Μ. ἴσω· καὶ ιῶ· καθαρίζω, ἐξιλεώνω τὸ θεῖον διάφορος θυσίας. Πλούτ. εἰς Ῥωμ. »καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις». 2) Καίωτι ἐν τῷ θυσιάζειν καὶ διὰ τοῦτο τιμῶ τὸ θεῖον, ἤτοι προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς Θεούς. Ζήτ. Ἁγίζω, ἀμφ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 928. »καὶ ἥγνισαν ἕντομα μῆλα· ἀντὶ, ἐκάρπωσαν, καὶ ἔκαυσαν. 3) Καθαρίζω τι ἀπό τινος μιάσματος. Εὐριπ. Ἡρακ. »χέρας σὰς ἁγνίσαι μιάσματος». Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἡ φόνον ἀνδρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐκοίουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος. ὁ Σχελ.

Ἁγνιὸς, ἡ Ἁγνιὲς. Ζήτ. Ἁγνὰς· ὅθεν »ἁγνιαὶ ῥάβδοι». Πλούταρ. αἱ ἀπὸ Ἁγνον.

Ἁγνισμα, τος, τό. (ἁγνίζομαι, ἥγνισμαι). καὶ αὐτὸ Ἁγνισμὸς, κάθαρσις, ἐξίλασμα. τὸ τοῦ καθαρισμοῦ μέσον. Λίτχ. Εὐμεν. 328. »πτῶκα ματρῴου ἅγνισμα κύριον φόνου». τὸ μόλυσμα δηλ. ὁ Σχελ.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ. καθαρισμὸς ἀπό τινος μιάσματος. Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ. καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους».

Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστὴς Ζήτ. Ἁγνίτης.

Ἁγνιστικὸς, κὴ, κὸν. (ἁγνίζομαι, ἥγνισται) Ἐνεργ. καλὸς καὶ ἐπιτηδειος εἰς τὸ καθαρίζειν, καὶ ἐξιλεώνειν· »ὡς ἁγνιστικὸν πῦρα. Εὐστάθ.

Ἁγνίτης, καὶ Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστὴς καὶ ἁγνηστικὸς καὶ Ἁγνηστήριος, ὁ, ἡ. (ἁγνίζω) ὁ καθαρίζων, ποιῶν τινὰ καθαρὸν. Λυκόφρ. 155. »ἁγνίτην ἅλων. Παρὰ Πολυδ. Α'. 24. εἰστ. »Θεοὶ ἁγνῖται», καὶ παρὰ Παυσαν. Λακ. ΙΔ'. »Ἀσκληπιὸς ἁγνίτας», εἶναι διαφορετικὸν, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ Ἅγνος γίνεται. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ Ἁγνιστὴρ, γίνεται Ἁγνιστήριος, ἅπερ ταυτὸν ἐστι τῷ, Ἁγνηστικὸς. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Ἁγνιστήριοι, οἱ Ἅλας. Παρ' Ἱερ. Μαθημ. εἶναι. Ἁγνιστήριον, μηχανή τις, ἥτις περιστρεφομένη ἐκβάλλει τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ.

Ἁγνοέω, ῶ. Μ. ήσω· συνῃδ. καὶ, τομαι καὶ Ἀγνοιέω· (γνοέω, νοέω) δὲν ἠξεύρω, δὲν γνωρίζω· Ὀδ. Τ. 15. »Ἀιδρ' ἀγνοιήσαι· ὑλάειν, τοῦτ' ἔστι, μὴ γνωρίσασα. 2) Δὲν ἐννοῶ, δὲν καταλαμβάνω, (δὲν νοιδῶ). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι δηλ. ὅθεν

Ἀγνόημα, τος, πλάνη, ἀπάτη. καὶ ἡ δι' ἄγνοιαν γινομένη ἁμαρτία.

Ἄγνοια, ας, ἡ· (νοῦς) τὸ μὴ ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν. τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν καὶ ἐπιτηδειότητα. ἀμαθεια, ἀκαταληψία. Ἀνοησία, ἀστοχασία, ἀφροσύνη. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. »ὁπόσα δ' ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσιν», ὅθεν τὸ Ἀγνοιέω παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 15. καὶ Ω. 215. δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω. παρὰ ποιητ. δ' ἐνίοτε καὶ ἄγνοια μακροκαταλήκτον.

Ἀγνοιάω, ῶ· Ποιητ. Ζήτ. Ἀγνοέω, καὶ Ἀγνοια.

Ἀγνοίησι· Ὀδυσ. Ω. 218. ἐννοεῖται καὶ γράφεται συνήθως ὡς γ'. ἑνικ. προπ. τοῦ ἐυκτ. ἀορστ. β'

τοῦ ἁγνοέω· ὦ· ῥητ. ὁ Εἰρ. Θήρτιος ὅμως, Ἕλλην. Γραμτ. σελ. 352. ἐξηγεῖ αὐτὸ εὐλόγως· αἱ κέ μ' ἐπιγνώῃ — ἤ κεν ἀγνοιῇ τε. ὡς Ἐυστ. ὑποτκτ. τοῦ ἀγνοέω· ὦ.

Ἀγνοεύντως· Ἐπίῤῥημα Μτχ. ἐκ τοῦ ἐνεργητ. ἐνεστ. τοῦ ἀγνοέω· ἀπείρως, ἀμαθῶς, ἀνεπιστημόνως· Ἀρτττλ. Τοπ. 2. 9.

Ἁγνοποιές, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ καθαρίζων, ὁ ποιῶν καθαρόν τινα ἤ τι.

Ἁγνοποιέω, ῶ· παρ' Ἡσυχ. καθαρίζω διὰ θυσίας.

Ἁγνοπόλος, ου, ὁ, ἡ· (πολέω) ὁ ὢν καθαρός, ἁγνός· Ὀρφ. Ἀργ. πάγιοπόλον τε καθαρμόνα· ἔτι δὲ καὶ μεταβατικῶς παρὰ τοῖς νεωτερ. ὁ καθαρίζων, ἐξιλεούμενος· ἁγιάζων.

Ἁγνόῤῥοιος, ου, ὁ· (ῥόος) ὁ, ἡ, τό· ὁ καθαρὸς ῥέων.

Ἁγνόῤῥυτος, ου, καὶ ἁγνόῤῥους ὁ, ἡ· (ῥύω) ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ῥέει καθαρόν· ἡ ὁ καθαρὰ ῥεῖθρα ποταμοὺς ἢ ὕδατα ἔχων· Αἰσχ. Προμ. 434.

Ἁγνός, ἡ· όν· καθαρός, σώφρων, εἰλικρινής, ἀδιάφθορος, ἁπλοῦς· π. χ. ἁγνὰ κρίσις ἀξίλων· Πινδ. Ὀλ. 3. 37 — ἱερός, ἅγιος· οἷον· ἑορτή· Ὀδτ. Ἰερόν, θυσίαι, χῶρος οὐχ' ἁγνὸς πατεῖν πέλει ὃν εἰσέρχεσθαι ἀστεβὲς ἑστί, Σφκλ. Ο. Κ. 38. ἐξαίρετος δὲ, παρθένειος, παρθενικός· Ἄρτεμις· Ὀδτ. καὶ Περτσφόνη· Ὀδτ. Α. 385. ὕμν. Δμτρ. 439. Ἐπ' ἀνθρώπων ἐν γένει· σεβάσμιος, καθαρὸς μοχθηριῶν, πλημμελημάτων· κυρίως δὲ δίκαιος, ἀδωροδόκητος· ἔτι δὲ ἐλεύθερος κακῶν πάσων ἢ κακουργημάτων· ὡς πάγνος φόνου Πλτ. Νμ.

Ἁγνός, νου, ἡ· ταυτὸν τῷ Λύγος· ἡ παρὰ τοῖς νεωτέροις λυγαρία· ἡμέμος ἐστὶ παρὰ τοῖς ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχει ὀυτδρυόστους μακράς, φύλλα δὲ ὥσπερ ἐλάτης, ἁπαλώτερα δὲ, τὸ δ' ἄνθος, ἡ μέν τις λευκὸν σὺν ὑποπορφυρίζοντι, ἡ δὲ πορφυροῦν φέρει, σπέρμα δὲ ὡς πέπερι· ὀυόμασται δὲ Ἄγνος, διά τό τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἀγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῷ· Λύγος δὲ διὰ τὸ περὶ τοὺς ῥάβδους αὐτῆς εὐτονον. Διοτκ. σελ. 136. Ὀρφ. Εὐστάθ. σελ. 834. καὶ 1638 Ζήτ. καὶ Λύγος· ὅθεν προῆλθεν ἡ λέξις, Ἁγνεία ἀντὶ, Σωφροσύνη. Λιν. vitex.

Ἁγνόστροφος (ἁγνὸς, στρέφω) ἐξ ἁγνοῦ ἐστρεμμένος (λυγαργυρισμένος).

Ἁγνοτελής, λίος, ὁ, ἡ· (ἁγνὸς, τελέω) ὁ καθαρῶς ἢ σωφρόνως διάγων, καὶ ὁ ἐντελῶς ἁγνὸς, καθαρός· Ὀρφ. Ἀργον. 545.

Ἁγνοτερής, ἐος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἁγνοτελής· Ὀρφ. Ἅμν. 73. 4.

Ἁγνότης, τητος, ἡ· (ἁγνὸς) καθαρότης, σωφροσύνη.

Ἀγνύθες· ων· πληθ. οἱ· λίθοτινες, τοὺς ὁποίους κρεμῶσιν οἱ ὑφαίνοντες ἀπὸ τὸ στημόνιον διὰ νὰ στέκεται ἴσια, οἱ τινες καὶ, Λαΐδες, Λεῖαι, καὶ Λάεσ-καλοῦνται. Πολυδ. Ζ'. 10. Ζήτ. Κανών· καὶ λέα.

Ἄγνυμι· καὶ ἀγνύω· ἀνμλ. Μλ. ἄξω· ἀόρτ. α'. ἔαξα, ὄαξα κατέαξα, Ὁμ. Ἐπιγρμ. ἤξα. Μτχ· ἄξας καὶ ἐάξας Λυσ. παθτ. ἀόρτ. ἐάγην (υυ–, μόνον ἐν Ἰλδ. Λ'. 559. υ – –) Πρκμ. ἔαγα, Ἰων. ἔηγα· θραύω, συντρίβω· ἡτὴς δ' ἐξ αὐχὶν' ἔαξε λαβὼν κορυθαίολον ὀδόντι· Ἰλδ Ρ 63 καὶ ἡπερὶ σφίσιν ἄγνυτο ὕλη· (τοῦτ' ἔστι κατακλᾶσι) Ἰλδ Μ. 148. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Περιάγνυμι· Ὀδὲ Ὁμ. χρῆται καὶ τῷ παθτκ. πάγνυτο ἠχὼ καὶ ὁ Ἡσ. ὡσαύτως· ὁ β'. πρκμ. δὲ φέρει παθητικὴν σημασίαν. 2) κυρτοῦν· κάμπτειν· πάγκει πάλιν ἄγενε ποιητ. αὐτὶ ἐάγητον· Ἰλδ. Δ. 214. ὡσαύτως καὶ Ἡρδ. 1, 185. ποταμὸς ἀγνύμενος· (ἐν συνδέσμοι φυλάττει τὴν αὔξησιν πολλάκις ὁ Ἀόρτ. τῶν παρηγμένων ἐγκλίσεων· π. χ. κατεάξας, κατεαγῆναι· κλ. τ.).

Ἀγνώδης, εος, ὁ, ἡ· ὁμοιος τῷ Ἄγνη, Θεόφρ.

Ἀγνωμονέω, ῶ· Μ. ἠπτω· εἰμαι ἀγνώμων, ἄβουλος· πολιτεύομαι, πράττω, φέρομαι ἀστόχαστα, χωρὶς γνώσιν καὶ φρόνησιν· εἰμαι ἀχάραστος· Πολυδ. 2) Ἐνεργητ. ἀγνωμονεῖν τινα Ἡράττω, ἢ μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς καὶ ἀδίκως· ὡς καὶ κακοῖς ἔρανον τινα, καὶ ἀγνωμονεῖν πρός τινα· Δμσθ.

Ἀγνωμος, μου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγνώμων· πιθανῶς ὅμως προέκυψεν ἐκ τοῦ Οὐδετέρ. Ἀγνωμον· ὡς, πάγνωμον ποιήσειμι, ὅ ἐστιν, ἀχαριστον, καὶ ἀνόητον.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ· (παρών. τοῦ, ἀγνώμων) ἔλλειψις γνώσεως, μωρία, ἀναισθησία, ἀπειρία, ἀστοχασία· ἀπειρικεφία Ἡρόδ. Μελπ. πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι ἐδουλώθησαν, ἤτοι διὰ τό νὰ ἔχουν μωρόν, Ἀχαριστία, ἀδικία· Ἀριστ. Παναθ. προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην, ἔτι μείζονα· Δημοσθ. Ἀγνωμοσύνη τύχης· σκληρότης, ἤτοι ἀναπείκεια τῆς τύχης· παρὰ Ἡρόδ. ἐπὶ πολιτικῶν καταχρήσεων κυρίως αὐτὶ τοῦ, θράσος, αὐθάδεια, ἐν ὡ[illegible]πράττεται ἡ ἐπωτερική τῶν πολιτειῶν ἡσυχία· Ἡρότ. 2. 172. 4, 93. 5, 83. καὶ ἐξῆς· Πληθυντ. δὲ, ἀγνωμοσύναι = παρακοαί, ἀπειθείαι, δύσνοιαι· ἀπό τοῦ.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετέρ. Ἀγνωμον, τό· (γνώμη) ὁ ἐστερημένος γνώσεως, ἀνόητος, ἀστόχαστος, ἄβουλος, ἀναίσθητος, μωρός· Παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. Η'. Γ. 39. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἀχάριστος, μὴ εὐνοϊκός, ὅ τις δὲν γνωρίζει τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν· Παρὰ Παρθενίῳ· «Πρᾶγμα ἀγνωμονα· αὐτὶ τοῦ Ἄτοπον· Παρὰ Σοφοκλ. πούκ ἀγνώμονα· ταυτὸν καὶ τῷ, Εὐγνώμων, ἢ Ὁμογνώμων, ὁ ἔχων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην. 2) Ἐκ τοῦ Γνώμων ὅμως λέγεται Ἀγνώμων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας, ὁ ἀποβλήτως (ἵππος) πάντας τοὺς ὁδόντας, καὶ μὴ ἔχων δέ ὡ γνωστῷ· Ἡσύχ. Ζήτ. καὶ Ἄβολος.

Ἀγνωμόνως, Ἐπίῤῥ. (γνώμη) ἀστοχάστως, ἀνοήτως· ἀπεριστέπτως· Δημοσθ. Ὀλ. Α'. εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε· δηλ. τόσον εἶσθε ἀστόχαστοι. 1) Ἀλογίστως, ἄβουλως· Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. «διὰ τὰ ἀγνωμόνως πραχθέντων. 3) Ἀχαρίστως, ὅτε λαμβάνεται καὶ τό, Ἀγνωμονέστερον, ὡς, πάγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι.

Ἀγνώριστος, ου, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἐγνωρισμένος· Πολυδ. Ε'. 37.

Ἀγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (παρομοίως τῷ Παθητ. Μετοχ. τοῦ Ἀγνῶμι Ῥήμ.) ὁ ἄγνωστος, ὁ ἀγνώριστος, ἄδηλος, ἀγνοούμενος· Ὀδ. Ε. 89. νοῦ γάρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται. Ἔτι δὲ καὶ Ἐνεργητ. ὁ μὴ γνωρίζων, μὴ γνώριμος, μὴ ἔχων ἰδέαν ἢ εἴδησιν, πεῖραν πράγματός τινος, ὡς Ξενοφ. Οἰκ. Κ'. 13. καὶ ὁ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴην· καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τυρ. 677. «Σοῦ τυχὼν ἀγνῶτος ὑπὸ σοῦ ἄγνωστος, ὃν σὺ οὐ καλῶς ἔγνως· καὶ Ὀδτ. Ε. 79. πάντες ἀγνῶτες ἀλλήλοισι, μὴ γνωρίζοντες ἀλλήλους· παρ. Εὐρπδ. δὲ ἀντὶ τοῦ, λάθραν ἀγνὼς πατρὸς· παρὰ Σῳφ. δὲ καὶ μετὰ γεν. πάγνως ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτὸν του μὴ γνωρίζων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀμαθὴς, μὴ ἔννοῶν· Σφκλ. ὡστ. καὶ Πινδ. Πθ. δ'. 3. 2) Ἄδοξος, ἄτιμος, ἄσημος· Εὐρπ. Ἰφ. Α'. 18. «βίῳ ἐξεπέρασ' ἀγνώς, ἀκλεὴς. 3) Ἀγνώμων, ἀχάριστος· Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 677. «περρεύσομαι σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος.

Ἀγνῶς, Ἐπίῤῥ. καθαρῶς, σωφρόνως· Ξῳφ. Ἀπμν. γ'. 8. 10 καὶ γνῶς ἔχοντας προτέρων· καὶ Ὁμρ. ὑμν. Ἀπλ. 121. καὶ Ἡσόδ. Ἔργ. 339.

Ἀγνωσία, ας, ἡ· (γνῶσις), ἀγνωριμία, ἀγνωρισία, τὸ μὴ γνωρίζειν, μὴ ἐξεύρεσις· Θουκ. «διὰ τὴν ἑλλήνων ἀγνωσίαν· παρ' Εὐριπ. Ἐκ. 940. «ὡς ἀγνωσία τεθνᾶμεν αὐτοῦιν, ἀντὶ τοῦ Ἀπορία. 2) Ἀμάθεια, μωρία· ὅ ἐστιν, ἐλλειψις γνώσεως.

Ἀγνώσασκε, ἐκ τοῦ Ἀγνόω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀγνόω· Ἀγνοῶ, ἐκ γνώσκω, ἐξ οὗ ἠξεύρω· Ὀδ. Ψ. 95. «Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε καὶ χρεὼ εἶμαι ἔχοντα Ἰωνικ. γ'. πρτπ. τοῦ ἐνεργτ. ἀορτ. α'. Ὀδτ. Ψ. 95. «ἀντὶ, ἠγνόει· ὡς τὸ Λιμὸς, Λιμῶν Λιμώττων· οἱ νεώτεροι προτιμᾶσι τό, ἀγνώσασκε τοῦ ἠγνόησε· καὶ ἐκ λαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ. ὡς γ'. πρσ. ἐνμ. τοῦ ἐνεργ. ἀορτ. α'. ἀρτκτ. ἐκ τοῦ ἀγνοέω.

Ἄγνωστος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἄγνωτος· (γνωστός, γνωτός) ἀγνώριστος, ὁ μὴ ἐγνωσμένος· Ὀδ. Β. 172. «Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐκαστητῷ ἑαυτῶν· Θουκυδ. Γ'. 97. πάγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὁμοφάγοι εἰσίν· αὐτὶ τοῦ, Οὐκ ἔχοντες τὴν διάλεκτον εὔκολον γνωσθῆναι. 2) Ἄτιμος, μὴ περίφημος· Πολυδ.

Ἀγόγγυστος· ὁ, ἡ· χωρὶς γογγυσμοῦ, ἀγανακτήσεως· «ξενοδοχίαι ἀγόγγυστοι· ῶ (χωρὶς δυσαρεστείας τινος)· Κύρλ.

Ἀγοήτευτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγοητεύτως Ἐπίῤῥ. ὁ μὴ γεγοητευμένος, ἀβάσκαντος, ἀμάγευτος· Καὶ ὁποιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μαγευθῇ, γοητευθῇ.

Ἀγομένη, ης, ἡ· (ἄγω) ὑπακουσμ. Σχολίων· σχοινίον, (τριχία)· Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σελ. 45. «σχοινία μακρὰ, ἐκτεινόμενα κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Σεμελίου τῆς μηχανῆς Ἀγομένας λεγόμεναι ἐξ οὗ ἄγεσθαι, πιέζεσθαι· καὶ τὸ ἰταλ. γεύμενα, ὁ Παλλ. ἤτοι τὸ χονδρὸν σχοινίον ἐν πλοίοις.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ, ἡ· (γομφόω) ἀκάρφωτος, μὴ στερεός, Σουΐδ.

Ἀγόνατος, ου, ὁ, ἡ· (γόνυ) χωρὶς γόνατα, ζῶον τὸ μὴ ἔχον γόνατα· Ἀριστοτ. περὶ Ζ. ποριείας. 2) Καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ ἔχον κόμβους καὶ ῥίζους· Ἀδήν. Γ.

Ἀγονέω, ῶ· Μ. ήτω· εἰμαι ἄγονος, ἄκαρπος· χωρὶς τέκνων, στείρος· ὅθεν ητικὸς ἀγονοίᾳ, ὡς τό, βίος ἀβίωτος.

Ἀγονία, ας, ἡ· (παρών. τοῦ, ἄγονος) στειρωσις, ἀκαρπία, ἀτεκνία· Αἰλιαν. «Καὶ ἡ ἀγονία, καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετραπόδων.

Ἄγονος, ου, ὁ, ἡ, τό-νον· (γόνος) χωρὶς γόνου, ὅ ἐστὶν ἡ Ἐνεργητ. ὁποιος δὲν γεννᾷ, ἄκαρπος, ἄτεκνος, μὴ γόνιμος· Ἀπολλ. Ἀργον. Α'. 684. «Κουρέτεσσι δ', ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἴκησθα· ἀσπερμος· δηλ. διότι ἀνδρὶ μὴ συνῆλθε· καὶ Μεταφορικ. «Ἄγονος σοφίαις· Πλάτ. Θεαίτ. ἢ Παθητ. ἀνύπαρκτος, ἀγέννητος· Ἰλ. Γ. 40. «Διὶ ὄφελές τ' ἄγαμός τ' ἔμεναι, θηλ. καὶ μὴ ἤθελε γεννηθῆ.

Ἄγονος, ου, ὁ, ἡ· (γόνος) χωρὶς πέπονους, ἀβρώτητος· καὶ ἄκαιος, τὸν ὁποῖον δὲν βρώνει οὐδείς· καὶ ὁ μὴ βρωτὸς Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. 1070. «τὸ μὲν πολλῶν πειδητήριον τευχέων, κεῖνος δ' ὁ τλὰς ἄγονος.

Ἄγορος· ὁ· παρὰ Κυπρίοις ὁ Ἀετὸς· ἐνδὲ τῇ συνηθείᾳ, τὸ ἀρσενικὸν βρέφος· ἀγόρι.

Ἀγορά· ᾶς· ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, συνάγω) πᾶς δημόσιος τόπος ἔνθα συνέρχεται ὁ λαὸς διὰ συμβουλίας, ἐκλογάς, κρίσεις, καὶ δημηγορίας καὶ λοιπὰς ὑποθέσεις τοῦ Κοινοῦ, πωλήσεις, ἀγοράσεις καὶ τ. τ. αὐτιδέτως τῷ, Βουλή· Ὀδτ. Γ'. 127. βουλευτήριον, (μαγιστράτου)· τόπος τῆς κοινῆς ἐπιμιξίας πρὶς τὴν ἀγορὰν εἶναι τὸ ἔρχεσθαι εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν· πάγορὰ λύειν τελειόνειν διαλύειν (συερπίζειν) τὴν κ. συνλ. καὶ Φλτρ. Ἀπολ. α', 2. Ἀγορὰν

ὄψεται κρίνειν, κρίσιν ἀγειν· ἐν γένει δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως, Ἀγορά, ἐστὶ μᾶλλον ἐπικὴ παρ' ἀττικῆ· Ὀδ. I. 170. »Ἀγορὰν δὲμενοσε ἐποίητε (ἔκαμε) κοινὴν συνέλευσιν· Ἰλ. Β. 370. »Ἀγορῇ νικᾶεν ἐπεὶ ἐς τὴν δημηγορίαν (ὁμιλίαν πρὸς τὸν λαόν)· 2) κοινῶς Πιάτσα, παζάρι· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. εἰς τὸν πλησ. ἀρσμ. Ὀδ. Θ'. 16. 3) πάντα ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν· ὁμιλίαι, δημηγορίαι. Ἰλ. Β. 307. Ὀδ. Δ. 818. Συνδῆσαι, διαπραγματεύσεις, Ἡρόδ. 7, 11. 4) τὰ εἰς πώλησιν ἐκτιθέμενα, ἐξαιρέτως αἱ ζωοτροφίαι· παγορὰν ἀγειν ἢ παρέχειν τινι, »Ἀγορὰ εὐνίοισι Σοφ. εὐθηνίαι ζωοτροφίαι. 5) Ἀγορὰ πλήθουσαι ἐ κατρὸς ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσημβρίας, καθ' ὃν ἡ ἀγορὰ ἐστὶ πλήρης καὶ καθ' ὃν γίνονται κανονικῶς ὅλαι αἱ συνελεύσεις καὶ αἱ συναθροίσεις. Πλτ. Γργ. σλδ. 400 D. παγορῆς πληθούσης· εἰς τὸν καιρὸν, ὅτε ἡ ἀγορ. εἶναι πλήρης ἀνθρώπων δηλ. μεταξὺ ὄρθρου καὶ μεσημβρίας· Ἡρόδ. 4, 181. Ὡσαύτως καὶ ἀγορῆς πληθούσης· Ἡρόδ. 2, 273. 7, 133. ἐξ ἑκατοντάς δὲ ἀγορὴς διέλυσις· Ἡρόδ. 5, 104. (υυ–) δηλονότι ἐλίγον τε μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἀπήρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τοὺς οἴκους (ὅταν χαλᾷ τὸ παζάρι).

Ἀγοράασθε· τὸ β. πλθ. πρτπ. ὀρτκ. Ἐλλητ. ἀντὶ ἀγοράσθε (ἀπὸ τοῦ ἀγοράομαι) Ἰλιὸ. Β, 337. (–υυ–υ).

Ἀγοράζω· Μ. ἀτω· εἶμαι εἰς τὴν ἀγορὰν· Ἡρόδ. Β'. 35. νέῳ τεΐτιι, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι, καὶ καπηλεύουσιν· καὶ Θουκ. ς. 51. »οἱ στρατιῶται εἰσβαίνοντες ἠγόραζον εἰς τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διέτριβον· τοῦτ' ἔστι συνεβουλεύοντο, συνωμίλουν, συνδιεπραγματεύοντο εἰς τὰς συναλύσεις τοῦ λαοῦ, ἠγόραζον, ἐπώλουν· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1373. »Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 985. καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτίσκιον. Ἔτι δὲ καὶ Μίσως, παρὰ Δημοσθ. ὑπὲ ἐπιτηδεία ἀγοράζεσθαι· καὶ αὐτὶ τοῦ συμβουλεύσασθαι μέτεστι· Θεόδ. 6, 51. παγοράζασθαίτεια.

Ἀγόραιος· φαῦλος, ποταπός, ἀχρεῖος· ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος, ὁ ἐν Ἀγρ. ἀναστρεφόμενος· ἰδὲ παρακατιών.

Ἀγοραῖος· ὁ, ἡ· πᾶν τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν εὐροκόμενον, ἢ ἀναφερόμενον· Ἡρόδ. Ζεὺς ἀγοραῖος· προστάτης καὶ κυβερνήτης τῶν κοινῶν συνελεύσεων τοῦ λαοῦ· Ἡρόδ. 5, 46. παγορ ἀγοραῖον ῥήτωρ, συνήγορος, σύνδικος (ἐξουσιαστὴς)· ἀγοραῖοι ἐκαλοῦντο κυρίως οἱ καπηλεῖ (μεταπωληταί) οἱ μὴ μετερχόμενοι ἐμπορείαν κατὰ θάλατταν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγορὰν μόνοι πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες πραγματείας, ζωοτροφίας καὶ τ. τ. ἐν μέρει (διαντεῖως)· Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀργοὶ καὶ ἀπράγμονες, οἱ εἰς τὴν ἀγορὰν τὸν καιρὸν ἀνωφελῶς διατρίβοντες· Θεόφρ. Χαρτρ 6. καὶ Συν. Ἐρπ. Α'. Β'. 3. κῶστιν αὐτοῖς ἐλευθέρα ἀγορὰ καλουμένη, ἔνθα τά τε βατίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται· ἐνταῦθα τὰ μὲν ὠνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων γωναὶ καὶ ἀπειρεσιαλίαι ἐπελλήλακται εἰς ἄλλους τόπους, ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐστομίᾳ (τινὲς δὲ τῶν Γραμματικῶν διέκριναν τοὺς τοιούτους παροξύνοντες τὴν λέξιν· ἰδὲ ἀνωτέρω)· ἡ ἀγοραῖος, ὑπνμ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγίνετο κρητολογίας· Στρβ. ιγ'. σλδ. 937. »διοικήσεις, ἐν αἷς ταὶ ἀγοραίους ποιοῦνται καὶ ταὶς δικαιοδοσίαις· ἀγοραίως ἐπῖρμ. ὅσον παγοραίως λέγειν τὸ λαλεῖν ὡς ὁ συρμετώδης, χυδαίως ὄχλος· Διονυ. τχν. ῥητ. Γ. 11. Δαν. πῶς δεῖ Ἱστρ. Συγγρ. 44

Ἀγοραιομέω, ῶ· Μ. ἠτῶ· εἶμαι ἀγοραιόμος· Δίων Κασ. Λτ. 76. καὶ διὰ τοῦτο ἀγοραιομῆται μᾶλλον ἢ δημαρχῆται ἐβελήτασεν· ταχυ· δηλ. ἠβέλησε νὰ γένῃ ἀγοραιόμος, καὶ ὄχι δήμαρχος.

Ἀγορανομία, ας, ἡ· ἡ ἀξία, (τὸ ἀρχεῖον) τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, κή, κόν· (ἀγορανόμος) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει τῷ ἀγορανόμῳ, ἢ τῇ ἀγορανομίᾳ· καὶ ἐκεῖνος, ὃς τις ἔστω ὁ Ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον, τό· Πλτ. ἀρχεῖον ἢ δικαστήριον τοῦ ἀγορανόμου· Ἀναλεκτ. Β', στλ. 3β4.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ· (ἀγορά, νέμω) ὁ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὡσεὶ διοικῶν ἄρχων· Ἀρποκρ. Πλάτ. Νόμ. ς'. »τοὺς δὲ δὴ ἀγορανόμους, τοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν ἄστυνόμον διατηροῦντας ὑπὸ τοῖς νομοφύλαξιν, καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατ' ἀγορὰν, ὅπως μηδὲν ἀδίκως μηδέποτε· Θεόφρ. περὶ Νόμ. »Δυοῖν τούτοιν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, τοῦ ἀφανεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. .. ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐποπτῆς τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς· ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Aedilis, Γαλλ. le placier. (υυ–υυ)

Ἀγορεύομαι, ῶμαι· Μ. ἠσομαι· ἔρχομαι εἰς τὴν ἀγορὰν, δηλ. εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν, λαλῶ εἰς τὸν κοιν. συνέλ. συμβουλεύομαι μετὰ τῶν ἐν τῇ κοιν. συνελεύσει. Ἰλ. Δ. 1. καὶ δὲ Διὸς παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντεν· καὶ ἀκολούθως, Δημηγορῶ, ὁμιλῶ, διαλέγομαι εἰς τὸ κοινόν. Ἰλ. Α. 253. »Ὅς περ ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· παλλάκις εὕρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ παθητικῶς· »οὐ ἀγορηθεῖεν δημοσίᾳ ἐπαινεθείς. Πινδ. Ἰσθ. 1, 93. ἔνθα ὅμως ὀρθώτερον τό, εὐαγορηθείς, Δωρ. ἀντὶ εὐηγ. διὰ τὸ μέτρον τοῦ στιχ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον (τὸ δὲ βραχὺ καθ' ἑαυτὸ ἐν τῇ πρώτῃ συλλ. ἐλήφθη Ἰλ. Β'. 337. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον.

Ἀγοράρχος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἀγορανόμος.

Ἀγοραστέω· θέλω ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ τὰ ἀγοράσω, ἐκ τοῦ Μέλλοντος τοῦ Ἀγοράζω.

Ἀγοραστία, ας, ἡ· (ἀγοράζω) ὠνητις, ἀγόρασις τινος πράγματος (φωνητ.).

Ἀγόρασμα, τος, τό· (ἀγοράζομαι) τὸ ἀγορασμένον, ἢ τὸ διὰ ἀγόρασμα, ἢ πώλημα πρᾶγμα. Αἰσχίν.

Ἀγορασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀγοράζων (φωνητής.) Ξενοφ. Ἀπ. Β'. »θεἰκονον δ' ἂν καὶ ἀγοραστὴν ἐλλιμεν τῶν τοιούτων λαβεῖν. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἀγοραστὴς ἦτον (σκλαμπος), ὅς τις ἐπίμπτο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόραζε τὰ χρειώδη· δοῦλος εἰς τὸ μαγειρεῖον· οἱ μαγειρικώτεροι δὲ ὠνόμασαν τὸν τοιοῦτον ὀψωνάτορα (ψωνητήν). Ἀλκῆ. Δ'. »ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὀψώνια ὠνούμενον, ὧν δὲ ὀψωνάτορα.

Ἀγοραστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἢ εἰς τὴν ἀγορασιν, ἢ ἐμπορίαν. Παρὰ Πλωτ. εἰς Ῥωτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι, εἰς τὴν ἐμπορείαν. δηλ. εἰς τὸ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστός, στή, στόν· πρᾶγμα εἰς ἀγόρασιν, ἢ πώλησιν· ἠγορασμένον, ἢ πωλημένον.

Ἀγορευτήριον, τό· (ἀγορεύω) ἐπιγρμ. Τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ δημηγορίαι.

Ἀγορεύω, Μ εὔσω· ἡ Ἀγορέω· (ἀγορά) ῥητορεύω, δημηγορῶ, λέγω, ὁμιλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου· κέπεκ, ἀγορᾶς ἀγορεύειν παρ' Ὅμ. συνεχῶς ἀπαντώμενον· ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ νόμος ἀγορεύει ὁ νόμος λέγει, αὐτὶ τοῦ προστάζει· Δυτ. καὶ Ἰλ. Β'. 322. »Κάλχας δ' αὖτε' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. »ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; 2) ἀνακηρύττω (διακαλῶ) Ἡρόδ. 9, 26. 3) Ἀγοράζω, ὠνοῦμαι.

Ἀγορηγός, οῦ, ὁ, ἡ· (ἄγω, ἀγορά) ὁ φέρων πραγματείας ἢ ζωοτροφίας ὀψώνια εἰς τὴν ἀγορὰν (παζάρι). Ἐτυμ. Μέγ.

Ἀγορή, ἡ· Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. αὐτὶ ἀγορά. Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. ἐξ οὗ

Ἀγορῆθεν, Ἐπῤ. Ἰλ. Β. ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πιάττας, παζαρίου) ἢ ἐκ τῆς κοινῆς συνελεύσεως.

Ἀγορήνδε, Ἐπῤ. εἰς τὴν ἀγορὰν. Ὅμηρ.

Ἀγορητής, τοῦ, ὁ· (ἀγορά) ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁμιλῶν, ῥήτωρ, δημηγόρος· Ἰλ. Α. 248. »λιτὴς Πυλίων ἀγορητάων· περὶ τοῦ Νέστορος λέγων· ὅθεν Ἀγορητότατος Ὑπερθετ. παρ' Ἡσυχ. ὁ λογιώτατος. 2) »Τῆς πόλεως ἀγορητήν, ὁ φροντιζων περὶ τῶν ζωοτροφιῶν τῆς πόλεως· ἐν Ἐπιγρμ.

Ἀγορητύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. εὐφράδεια, δεξιότης εἰς τὸ ῥητορεύειν καὶ δημηγορεῖν. Ὁσ. Θ. 198. »Οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.

Ἀγορᾶς, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγορά. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 10.6. Ἠλέκτρ. 724. καὶ Ἀνδρομαχ. 1021. πλησ. τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει, καὶ εἰς λυρικὰ χωρία μόνον ἀπαντώμενον.

Ἄγος, ἡ Ἄγος, εος, ους, τό· παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἄζω, σημαίνει, Θαυματμός, Τιμή, Σέβας καὶ Εὐσέβεια, Λατρεία, Θεοσέβεια. 2) Πᾶν τὸ σεβασμόν, φρίκην ἢ εὐλάβειαν ἀπαιτοῦν, τὸ τοῖς ἄκοις ὑπόγυιον, φόνος καὶ πᾶν τὸ καθαρμοῦ δεόμενον πλημμέλημα ἢ ἔργον ἀνόσιον· ταυτὸν τῷ μύσος· ὅθεν ἄγος ἐνέχεσθαι, φόνου ὑπεύθυνον εἶναι. Ἡρόδ. 6, 86· »ἄγιος ἐλαύνειν ἀνοσιουργήματος καθαίρειν· ὡς πρωτότυπον ἐκ τοῦ Ἁγνός, καθαρός, σημαίνει τό, Καθαρισμός, ἐξέλασμα, προσφορὰ εἰς ἐξιλέωσιν κακοπραγιῶν καὶ φόνου· Καθαρμός.

Ἀγός, οῦ, ὁ, ἡ· (ἄγω) ἡγεμών, ὁδηγός. Ἰλ. Δ. 205. καὶ 519. »Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα. Εὐρ. Ῥῆσ. 29. »ἀγὸν ἀνδρῶν, ἤτοι, ἡγεμόνα, ἀρχηγόν, πρῶτον.

Ἀγοστέω, ῶ· Μ. στήσω· Ζήτ. Ἀκοστέω. Ἰλ. Ζ. »στατὸς ἵππος ἀγοστῆιος ἐπὶ φάτνῃ λέγεται ἐπὶ ἵππων, οἱ τινες ἀπὸ πολυφαγίας παχυνθέντες δὲν δύνανται νὰ περιπατῶσιν εὐκόλως. Εὐστθ.

Ἀγοστός, οῦ, ὁ· παρὰ μὲν τῷ Ὁμήρ. τὸ πλατὺ τῆς χειρός, ἡ αἰσιωτὴ παλάμη, ἔνθα περιάγονται τὰ ὄστᾶ, ἢ ἄγονται κατὰ τὰς σκυταλίδας τῶν δακτύλων καμπτομένων. Ἰλ. Δ. 425. καὶ Ν. 508. »διὰ δ' ἐκτίγης πεσὼν ἔλα γαίαν ἀγοστῷ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργον. Γ'. 120. »Μάργος ἔρυς λαιῆς ὑποτυχαὶς χειρὸς ἀγοστῷ· τὴν συνηθισμένην χεῖρα τοῦ Ἔρωτος, τὴν γεμάτην τέχνην, λέγει. Παρὰ δὲ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. ΙΣ'. καὶ ἄλλοις ταυτὸν τῷ Ἀγκὼν, καὶ Ἀγκὼνες, βραχίων, ἀγκάλαι. Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 139. »ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημαϊκῷ, ἐν τῷ ἀγκῶνι, ἐν τῇ γωνίᾳ, ἢ ἐν τοῖς ὤμοις.

Ἄγρα, ας, ἡ· κυνήγιον, ἄγρευσις (τῶν ἀγρίων ζώων) Ξενοφ. Κυνηγ. »ὁπόσα ἂν ἕλωσιν ἄγραν. 2) Ψάρευσις, ψάρευμα. Πλουτ. Συμπσ. Η'. »παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία. Καλεῖται δὲ Ἄγρα καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ δημόσιον ζῶων, ὡς καὶ ἡ συνήθεια ἐλαμβάνει τὸ Κυνήγιον ὡς ἐν Ὀδ. Χ. 306. »χαίρουσι δέ τ' ἄνερες ἀγρῇ.

Ἀγραῖθε· ἐπρ. ποιητ. παραπλήσιον τῷ ἀγρόνδε. Καλμχ. Δουβ. 26.

Ἄγραιος, αία, αῖον· (ἄγρα) ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς ἄγραν· ὅθεν ἀγραίος, ὁ κυνηγὲς Ἀγραία δὲ ἵππὶς κυνὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ ἔρωτον εἶναι παντὸς ἀγρίου τὴν θεόν, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν.

Ἀγραμματία, ας, ἡ· ἀπαιδευσία, ἀμάθεια. Αἰλιαν. Π'. Ἱστ. Ἰ'. 6. »ἀγραμματία καὶ ἀπαιδευσία Θρᾳκῶν· ἐκ τοῦ

Ἀγράμματος, ου, ὁ, ἡ· (γράμμα) ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθής, ἀπαίδευτος· χωρὶς γράμματα.

Ἄγραμμος, ὁ, ἡ· (γραμμὴ) ἄνευ γραμμῆς. Ἡσύχ.

Ἀγραπτος, ὁ, ἡ· (γράφω) ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγραφος· ἄγραπτα νόμιμα Σοφ. Ἀντιγ. 454. ὁ διὰ τῆς συνηθείας κυρούμενος καὶ μὴ γεγραμμένος νόμος.

Ἀγραυλέω, ῶ· Μ. ἡτω· (ἄγραυλος) αὐλίζομαι, εἰμαι, ζῶ, διατρίβω, μένω, διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγρούς, (εἰς τοὺς κάμπους) καὶ βουνά.

Ἀγραυλής, ές· ταυτόν τῷ ἄγραυλος.

Ἀγραυλία, ας, ἡ· (ἀγρὸς, αὐλὴ) ἡ εἰς ἀγρὸν μονὴ, διατριβὴ, τὸ εὐρίσκεσθαι, περιῆν τὸν καιρὸν ἔξω τοῦ σπιτιοῦ, εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ εἰς τὸν περίπατον. 2) Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου, ἢ Ἀγλαύρου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄγραυλος, ου, ὁ, ἡ· (αὐλὴ, ἀγρὸς) ὅποιος κατοικεῖ, μένει, διανυκτερεύει, κοιμᾶται ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ χωράφια)· ὁ ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος. Ἰλ. Σ. 162. «Πειμένοι ἄγραυλοι μῆγα πεινάοντα φύτευσιν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 540. «μὰ τὴν ἄγραυλον»· τὴν Ἄρτεμιν ἐμφαίνων, τὴν ἐν ἀγροῖς διανυκτερεύουσαν. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 473. «Ἀγραύλοιο, ἀντὶ τοῦ, Ἀγροίκου· οὕτω ἴσον τῷ, Ἀγροικος.

Ἄγραυλος, ἡ· μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων. Ὀλύμπιαν. «Ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς (τῆς Ἀγραύλου) οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐκ παίδων, μετὰ παννυχίδων ὅμνων ὑπερμαχεῖν ἄρχει θυσάτου τῆς προφαμένης. Ζήτ. Περίπολοι ἔφηβοι· καὶ «Ἀγραυλίδες παρθένοι παρ' Εὐριπ. Ἴων. 23. οἱ ἱέρειαι ταύτης. Συχνάκις ὅμως συγχέεται μετὰ τοῦ Ἀγλαύρου.

Ἀγραφιον, ου, τὸ· ὅθεν «Ἀγραφίου δίκη», εἶδος δίκης τινὸς οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων· διδάσκουσι δὲ τοῦδ' οὕτως ἔχειν, Δημοσθένης τε, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος· ἔπειτα Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. Ἅρποκρατ.

Ἄγραφος, ου, ὁ, ἡ· (γραφὴ) μὴ γεγραμμένος, ἀλλὰ φυσικὸς· ὡς, «ἄγραφα νόμιμα· Θεόδ. 1, 40. μὴ γεγραμμένος, φυσικὸς νόμος· καὶ Δημοσθ. «ἀδίκημα ἄγραφον» περὶ τοῦ ὁποίου οὐχ εὑρηται ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένον πρόστιμον ἢ τιμωρία. Ἀγράφως Ἑρμ. Ἡσύχ.

Ἄγρει· τὸ προστακτ. τοῦ Ἄγρεω· ὁ Ὅμηρ. χρῆται αὐτῷ ἐπιῤῥηματικῶς ὡς τὸ Ἄγε, Φέρε, Δεῦτε. Ἰλ. Ε. 766. «Ἄγρει μὰν οἱ ἔπορτον Ἀθηναίην ἀγελείην· καὶ Ἰλ. Η. 469. «ἄγρει μάνυ, αὐτὶ τοῦ, Ἄγε δή· ἐν δὲ Ἰλ. Σ. 271. «ἄγρει νῦν αὖρίστασι, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. Τὸ πληθυντ. Ἄγρειτε· Ὀδ. Τ. 149. «Ἄγρεῖ», αἱ μὲν ἄδμα κορήσατε· ἀντὶ τοῦ Σπεύσατε, (ἕλατε) ἢ συναθροίσατε κατὰ τὸν Σχολ. σχεδὸν ὡς τὸ τῆς συνηθείας Παρακελευστικόν. Ἄλλα δέ· Κλῆτε δέ.

Ἀγρεῖος, Ἀγρεία, Ἄγρειον· (ἀγρὸς) ὁ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, (ἀπὸ τὸ χωράφι) ὢν· ταυτόν τῷ Ἀγροικος. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 167.

Ἀγρεσσύνη, ἡ· Ἀναλεκτ. Γ'. σελ. 185. ἀγροτικὴ, χωρικὴ (χωριάτισσα) δίαιτα ἢ τρόπος ζωῆς· Ἔπιγρ. 174. 10. ἐνδεια πενία· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀγριώδης μανία τοῦ Ἱερέως τῆς Κυβέλλης.

Ἀγρεψινα, ἡ· παρ' Ἡσυχ. Ἀγρίφη, καὶ Ἀσπρίφη, ἐν Ἐπιγραμ. τοῦ Φανία. «Ἀγρειφιναν κυνοδοντίδα», εἶδος ὀξέος τοῦ Σκάφη ἐρμηνεύοντος, Διπέλλα ὀπλὴ. ἢ γεωργικότερα ἀρμαλέον, ἐξ οὗ συναγουσι τὸν χόρτον. Σουίδ.

Ἀγρειώτης, ιδος, ἡ· ἴσον τῷ ἀγροιώτης, ἀμφ. Ἄγρεμα, ατος, τὸ· ποιητ. ταυτόν τῷ ἄγρευμα.

Ἀγρέμιος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθετον παράγεται ἐκ τοῦ Ἄγρεμα, τὸ (ἀγρίου) τὰ κυνήγι· ἀναφέρει τοῦτο ὁ Σουίδ. ἐκ τῶν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 41. «Ἄγρεμον πολιᾶς ἐξ ἀλὸς εὑράμενος· θηρευμένος (πιασμένος).

Ἄγρεμών, ονος, ὁ· ποιητ. ἴσον τῷ ἀγρευτής, ἐκ τοῦ ἀγρίου. Αἰσχ. Ἡσχ. καὶ Ἐτυμολ. μγ.

Ἀγρεσία, ας, ἡ· ποιητ. ταυτόν τῷ Ἄγρα· Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 225.

Ἄγρευμα, ατος, τὸ· (ἀγρεύω) τὸ θηρευμένον πιασμένον ζῶον, ἡ ὑφάρπαγμα (Κυνήγι). 2) Λάφυρον ἢ καὶ πᾶν τὸ μετὰ πόνου (κόπου) καὶ χαλεπῶς κτώμενον· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ κόπον ἀποκτᾶται. 3) Δίκτυον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοί. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1056. Νόσηρ. 993. Εὐμ. 457.

Ἀγρευς, έως, ὁ· ταυτόν τῷ Ἀγρευτής· ποιητ.

Ἀγρεύσιμος, ίμη, ιμον· Σχλ. Σοφοκλ. Φλπ. 826. εὐθήρατος, εὔκολος νὰ θηρεύηται (πιάνηται εἰς τὰ κυνήγια).

Ἄγρευσις, εως· ἡ· τὸ θηρεύειν, κυνηγῶ· Κυνήγιον.

Ἀγρευτήρ, ῆρος· Θεόκρ. ΚΑ'. 6. καὶ

Ἀγρευτής, ου, ὁ· θηρευτὴς, κυνηγός, φαρᾶς. Σοφοκλ. Οἰδ. 1091. ταυτόν τῷ ἀγρεύς.

Ἀγρευτικός, ἡ, όν· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς Ἄγραν.

Ἀγρευτός, οῦ, ὁ, ἡ· τεθηρευμένος (πιασμένος)· ἐκ τοῦ

Ἀγρεύω, Μ. εὔτω· ἢ Ἀγρέω· Κυνηγῶ εἴτε ἄγρια θηρία, εἴτε πετεινὰ, εἴτε ἰχθύας· Θηρεύω, φαρεύω. Ἡρόδ. 2, 93. «ἀγρεύειν αἷμα ἐπιβουλεύειν τινὶ φόνον, φόνου ἐφίεσθαι. Εὐρπ. Βακχ. 138. καὶ Μεταφορ. λαμβάνω, πέρνω, πιάνω μὲ δόλον.

Ἀγρέω· Αἰολ. τύπος τοῦ ἀγρεύω· συγχεόμενον τῷ ἄγρα, λαμβάνειν, αἱρεῖν· τοῦ ὁποίου μόνον τὸ προστακτικὸν ἄγρει ἐπιῤῥηματικῶς εὑρηται· παρ' Ὁμρ. δὲ πελλαικὲς καὶ ἀγρεῖτε. Ὀδ. Τ. 149. Ὀδὲ Ἀρχιλ. Λφ. 40, 3. χρῆται ἄγρει ὡς πρῶτ. μετὰ αἰτιατ. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 125. «πάγρει πόλιν γ'. πρ. ἐνστ. κατὰ σημασ. μέλλοντος· πορεύσει (κυριεύσει) τὴν πόλιν· καὶ ὁ Πτν. Ἐπ. 7. «ἀγρεῖς παράβολα Ἀλβ. Ἡσχ. 1. πλὴ. 66. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὑρηται ἡ λέξις αὐτὴ ἐν συνθέσει.

Ἄγρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, Ἄγρα.

Ἀγρηθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπλλ. ἐκ τῆς ἄγρας (ἀπὸ τὸ κυνήγιον) ποιητ.

Ἀγρηνον, τὸ· Δίκτυον ἀμφίβληστρον (Πλεμμάτι). Κατ' ἄλλους, διατυπωσάστι μᾶλλον ἐπανωφόριον τοῦ Βάκχου, τοῦ Τειρεσίου καὶ ἄλλων Μάντεων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρατοσθένης Γρῆνος, καὶ Γρῆνυς, ὠνόμασε. Καλλίου ὁδ, Θεατρικῆς λέξις. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ. Δ'. 116.

Ἀγριαίνω, Μ. ανῶ· (ἄγριος) Ἐνεργ. ποιῶ τινα ἄγριον, θηριώδη, σκληρὸν. παθ. Ἀγριαίνομαι· ποιοῦμαι ἑαυτὸν ἄγριον, ἀγριώνομαι. Ἀορτ. παθ. μετχ. «ἀγριανθείς οὐ μέντοι παρὰ τοῖς Ἀττ. εἴτε ως χρῶνται τῷ, ἀγριωθείς· παρὰ Πλτ. δὲ εὑρηται καὶ τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμεταβάτου σημασίαν τοῦ παθ. Ἀγριαίνω, ἀντὶ τοῦ Ἀγριαίνομαι, γίνομαι ἄγριος. Πολιτ. ς'. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ὁ δὲ Διόδ. Σικ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης λέγει τοῦτο.

Ἀγριάμπελος, ἡ· ταυτόν καὶ Ἄμπελος ἀγρία. Ἀγριόκλημα, Labrusca.

Ἀγριάς, άδος, ἡ· ταυτόν καὶ Ἀγρία (ἄγρια), μὴ ἥμερος. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 80. ὡς αὐστηρὸν ταυτὸν τῷ, ἀγριάμπελος, ἀντιθέτως τῷ, ἥμερις.

Ἀγριαπαφὶς, ἡ, ἰδος· ἀγρία ἀπαφὶς (ἀγριοπαπάδα).

Ἀγριάω, ῶ· ταυτόν τῷ, ἀγριαίνομαι. Ὀππ. Κυν. β'. 49.

Ἀγρίδιον, τὸ· (ἀγρὸς) μικρὸς ἀγρὸς, μικρὸν ὑποστατικὸν· ὑποκορητ. τοῦ, ἀγρος.

Ἀγριελαία, ας, ἡ· ἀγρία ἐλαία· (ἀγριελιὰ) (Oleaster).

Ἀγριέλαιος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀγριελαίας· καὶ ὡς ἐπίθετ. ἡ ἀγριέλαιος, ἴσον τῷ ἀγριελαία.

Ἀγρίζομαι, Ζήτ. Ἀγρίζω.

Ἀγριημαῖος, αία, αῖον· ἄγριος· τοῦτο αἰτιᾶται τὸ, Ἥμερος· Ἀθήν. σελ. 549.

Ἀγριμέλισσα, ἡ, ἀγρία μελίσσα.

Ἀγριοβάλανος, ἡ· ἡ ἀγρία βάλανος· (ἀγριβαλανιδιά).

Ἀγριοδαίτης, ου, ὁ· (δαίνυμαι) ὁ ἀγρίους καρποὺς ἐσθίων· ἀγριοδαῖται λέγονται παρὰ Παυσ. η', 42. οἱ ἄνθρωποι πρὶν τῆς εὑρέσεως τοῦ πίτου ἀγρίους καρποὺς σιτούμενοι.

Ἀγριόεις, όεσσα, όεν· Ποιητ. ταυτόν τῷ Ἄγριος.

Ἀγριόθυμος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν ψυχὴν καρδίαν, στοχασμὸν· ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην.

Ἀγριοκάρδαμον, τὸ· τὸ ἄγριον κάρδαμον. Nasturtium silvestres (γρόνχα).

Ἀγριοκήπιον, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Στρβ. ἀντὶ, Ἀγροκήπιον.

Ἀγριοκοκκύμηλα, ων, τὰ· ἄγρια κοκκύμηλα (ἀγριοκορόμηλα).

Ἀγριοκρόμμυον, καὶ ἀγριοκρώμυον, τὸ· ἄγριον κρομμύδιον (ἀγριοκρόμμυδον).

Ἀγριοκύμινον, τὸ· ἄγριον κύμινον.

Ἀγριομαλάχη, ἡ· ἀγρία μαλάχη (ἀγριομόλοχα).

Ἀγριόμηλα, τὰ· (μῆλα) ἄγρια μῆλα.

Ἀγριόμορφος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφὴν, ὄψιν· Ὁρῦ. (ἀγριοπροσωπος).

Ἀγριομυρίκη, ης, ἡ· ἀγρία μυρίκη. Agrestis myrica.

Ἀγριόμωρος, ὁ, ἡ· Ηρλ. ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἅμα ων.

Ἀγριοπεπερίδιον, τὸ· καὶ Ἀγριοπέπερον, τὸ· ταυτόν τῷ, ἄπαρ. (πεύκος).

Ἀγριοπηγὸς, ὁ, ἡ· (ἄγριος, πήγνυμι) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 462. συνώνυμον τοῦ Ἀμαξουργός.

Ἀγριοποιὸς, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ἀγριώνων, ὁ ποιῶν τινα ἄγριον. Ἀριστοφ. Βάτρ. 861.

Ἀγριορείχνος, ὁ· ἄγριος ὀρείχνος, Fucus silvestris.

Ἀγριοράφανος, ἡ· ῥαπανίδα. Διοσκ.

Ἀγριορίνιτε, αἱ· (ὄρνις) ἄγριαι ὄρνιθες.

Ἀγριόῤῥοδον, τὸ· ἄγριον ῥόδον (ἀγριοτριαντάφυλλον).

Ἄγριος, ρία, ριον· καὶ, Ἀγρίως Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Ἄγρος (χωράφι, κάμπος)· τὸ ἐναντίον τῶν κατοικουμένων εἰς τὰς πόλεις, καὶ χώρας, ἢ τῶν κατοικημένων καὶ κεκαλλιεργημένων μερῶν. Λέγεται ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὴν ἀγριότητα, εἰς τοὺς ἀγροὺς ὀπὴ. καὶ εἰς τὰ βουνὰ, οὐ ἐναντίον τὸ Ἥμερος. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων (ἐμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων) ὑπερβαλλόντως κακῶν, εἴτινες εἰσὶ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, διάθεσιν, φύσιν μου, παρόμοιοι μὲ τὰ ἄγρια θηρία αἱμοβόροι, μανιώδεις, σκληροὶ, ἀσπλαγχνοι, θηριώδεις κατὰ τὰ πάθη ὀπὴ. ὁ δὲ Μένανδρος παρὰ Σουίδ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν δίσκον καὶ ὑπερβολικὰ παραδείγματος εἰς τι πάθος, οἷον «Ἄγριος κυβευτής»· ὁ δὲ Λουκιαν. καὶ «Ἄγριον μῖσος» ἔχει, αὐτὶ τοῦ, ὑπερβολικὸν, ὅμοιον, θηριῶδες· καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. Η'. 3. «τυμβίτες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἀργυρίου» ὑπερβολικῶς, μὲ μανίαν καὶ πάθος ὀπὴ.

ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ὑπερβολικῆς ὀργῆς (Σμρδ.) καὶ ἀσελγοῦς ἔρωτος· Πλτ. Φάρ. σελδ. 8· Α. ὅθεν καὶ ἕτον τῷ, παιδεραστής. Ἐξετ. τοῦ Ἀριστφ. Νφλ. 348· τό δὲ, ἄγριος ἐρώμενος. Θεριτ. 2, 53· ἀντὶ τοῦ, σκληρός, χαλεπός ἐρμ. πολὺ δὲ συνηθεστέρα ἡ χρῆσις τῆς λέξεως αὐτῆς ἐπὶ ἐμπαθῶν ἢ ἀλόγων ψυχικῶν διαθέσεων, θυμός, χόλος, μένος, ἄγρια εἰδέναι, Ἰλδ. Ω. 41· καὶ ἐπὶ πολέμου καὶ μάχης, πτόλεμος, μῶλος, ὁσαύτως καὶ ἄγριος ἄτη. Ἰλδ. Τ. 88. Λέγεται καὶ ἐπὶ Ἀγρῶν, καὶ Χωρίων, καὶ ἐπὶ τῶν κατοικούντων εἰς τοὺς ἀγροὺς, τῶν μὴ ἡμέρων, καὶ μὴ πεπαιδευμένων· οὗ ἐναντίον τὸ Ἄστυ, καὶ Ἀστεῖος· καὶ ἀκολούθως, χωριάτης, χοντρός, ἀπαίδευτος ἀπολίτευτος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ Φυτῶν· ἄγρια καλεῖν εἰώθασι πάντες ἄνθρωποι φυτά, τὰ κατὰ τὴν χώραν φυόμενα χωρὶς ἐπιμελείας γεωργικῆς. Ἐπίρρμ. Ἀγρίως· συγκρτ. ἀγριωτέρως· Πλτ. Κλιτ. σλδ. 283. Α. (τινὲς δὲ γράφουσι καὶ ἀγριοτέρως)· παρ' Ἡσδ. δὲ 236. καὶ Ἀγρια. πλεῖ. ὡς Ἐπίρρμ.

Ἀγριοτέλινον, τό· ἄγριον τέλινον· Apium silvestre.

Ἀγριοστάφυλίς, ίδος, ἡ· ἡ Ἀγριοστάφυλις, ιος, ἡ· Ἀγριοστάφυλον.

Ἀγριότυχον, τό· ἄγριον σῦκον· ἔτι δὲ καὶ Ἀγριετύριον. Ἀκόρ. Β. 3. σλδ. 1097.

Ἀγριοτύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀγριότης, ητος, ἡ· (ἄγριος) ὠμότης, σκληρότης· τὸ εἶναι, ὁ τρόπος, τὸ ἤθος τοῦ ἀγρίου.

Ἀγριοφάγος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγρίους καρποὺς ἢ ἀγρύματα (ἀγρίμια) τρώγων.

Ἀγριόφαγρος, ὁ· ἄγριος φάγρος· (εἶδός τι ἰχθύος) Ὀππ. Ἁλτ.

Ἀγριόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὁ ἄγρια φρονῶν, ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην· ἄγριος, ἀπηνής. Κύριλ.

Ἀγριόφυλλον, τό· ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο, Peucedanum, εἴδός τι φυτοῦ.

Ἀγριόφυτον, τό· ἄγριον φυτόν. Σχλ. Νικ.

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή)· ὁ ἔχων ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνήν, ἕτον τῷ, βαρβαρόφωνος. Ὀδυσ. Θ. 294.

Ἀγριοχηνάριον (χήν)· ἄγριον χηνάριον (ἀγριόχηνα).

Ἀγριόχοιρος, ὁ (χοῖρος)· ἄγριος χοῖρος (ἀγριόχοιρον).

Ἀγριόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή)· ταυτὸν τῷ Ἀγριόθυμος.

Ἀγριοψωρία, ἡ· ψώρα ἀγρία.

Ἀγριόω, ῶ· Μλ. ῶτω (ἄγριος)· ποιῶ τινα ἄγριον, παροξύνω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς ἀγριότητα, θυμόν· ὡς τό, ἀγριαίνω, καὶπαθητ. γίνομαι ἄγριος (ἀγριόνω, καὶ ἀγριάνομαι).

Ἄγριππος, καὶ, Ἄγριφος, παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἡσυχ. ἡ ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον)· παρὰ Λακεδαιμ.

Ἄγρίφη, ης, ἡ· Ζήτ. Ἀγρειφνα.

Ἀγριώδης, ὁ, ἡ· ὁ εἶδος, σχῆμα ἢ τρόπον ἄγριον ἔχων, κατὰ τὴν μορφήν.

Ἀγριώνιος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Πλούτ. εἰς Ἀντών. 14. ὅθεν Ἀγριώνια, τὰ· ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτοῦ· παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς Ἑλληνικ. Ζ'. ἥτις ἐπανηγυρίζετο παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις· παρ' αὐτῷ αὐτόθι κεῖται ἐσφαλμ. πάτρων ἴσως ὅπου ἀναγνωστέον Ἀγριωνίοις καὶ νυκτελίοις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀγριάνια, νεκύσια παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ Ἀγριάνια κ. τ. τ.

Ἀγριωπός, ὁ, ἡ (ὤψ)· ὁ ἀγρίαν ὄψιν, ἀγρίου βλέμμα ἔχων, ἄγριος (ἀγριομμάτης)· Εὐριπ. Βάκχ. 540. Ἀγριωπὸν τέρας.

Ἀγριώτης, ου, ὁ· καὶ Ἀγριώτις, ιδος θηλ. ταυτὸν τῷ Ἀγριωσύνη· αἰολικ. Σοφ. Λφν. 21, 42.

Ἀγριωτός, τή, τόν· (ἀγριόω) ἠγριωμένος, ἐξηγριωμένος, μανιτμένος).

Ἀγροβάτης· ου· ὁ· (βαίνω)· ὁ ἐν ἀγροῖς βαδίζων· (διαφόρως ἀναγινωσκόμενον) παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 54. (ᾳ).

Ἀγροβότης, καὶ Ἀγροβώτης, ου· ὁ, ἡ· ὁ ἐν ἀγρῷ βόσκων, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ταὐτὸν τῷ, ἀγρονόμος, Βοσκός· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 214. Εὐριπ. Κύκλ. 53. "Ὕπαγ' ἐπὶ Κεράστα, μηλοβότα στατίωρον, Κύκλωπος ἀγροβώταν· τοῦτ' ἔστιν, ὕπαγε ἐπὶ Κεράστα εἰς τὸ τοῦ μηλοβότου σταθίωρον, τοῦ Κύκλωπος ἀγροβώτου, τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς νεμομένου.

Ἀγρόβοτος, ὁ, ἡ· παρὰ Στράβ. Β'. σελ. 814. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ὀλιγρόβοτος.

Ἀγρογειτων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ γείτων εἰς χωρίων, ὑποστατικόν· ἀντίθετον τῷ, Ἀστυγείτων.

Ἀγρογενής, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ)· ὁ ἐν ἀγρῷ (χωρίῳ) γεννηθείς (χωριάτης).

Ἀγροδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν ἀγρόν· Καλλίμ. Λείψ. 26. ἀμφβ.

Ἀγροδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος· ὁποῖος ζῇ εἰς τοὺς ἀγρούς, χωριάς· Παρὰ Γαβίῳ Α'. 5. ἀντὶ τούτου ἀναγνωστέον, Ἀναφρόδιτος· (ἐ).

Ἀγροδότης, ου, ὁ· ὁ δοτὴρ ἀγροῦ· 2) (ἄγρα) ὁ παρέχων ἢ χορηγῶν ἄγραν (κυνηγίου) Ἀνέλεκτ. Β'. σελ. 514. «δαίμοσιν ἀγροδότησιν.

Ἀγρόθε, Ἀγρόθεν, Ἀγρόδε· ἐν ἀγρῷ· ἐξ ἀγροῦ· εἰς ἀγρόν· Ἀττικοὶ σχηματισμοί, οἷον "Ἀγρόθι οἰκεῖνα· ἐν ἀγρῷ κατοικεῖν· "Ἀγρόθεν ἥκειν· ἔρχεσθαι ἐκ τοῦ ἀγροῦ· "Ἀγροδε φοιτᾶν· εἰς τὸν ἀγρὸν πορεύεσθαι· Ὀδυσ. Ν. 268. Ο. 427.

Ἀγροικεύομαι· Μ. εὐσομαι· φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀγροῖκος, ἀπολίτευτος, χοντρός, ἀμαθής, ἀπαίδευτος.

Ἀγροικηρός, ρή, ρόν· οὗτος ὁ ἐκ τοῦ Ἀγροῖκος παραγόμενος σχηματισμός, ἀναφέρεται ὑπὸ Στεφ. τοῦ Βυζ. ἐν Δ. Ἄγρος.

Ἀγροικία, ἡ· (ἀγροῖκος) ἀγρός, πεδίον (κάμπος) εἰς τὸ Πληθυντ. σημαίνει, ἀγρούς, ὑποστατικά, κατοικίας γεωργῶν, μάνδρας, σταύλους, κ. τ. τ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Πορθεῖν τὰς ἀγροικίας. 2) Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τῶν χωρικῶν· ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, ἀπολιτευσία· (τὸ χωριάτικον φέρτιμον) ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ πράξεσι, (χωριατωσύνη, χωριατιά), κακοήθεια· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐτραπελία· Ἀριστοτ. Ἠθ.

Ἀγροικίζομαι, Μτ. παρὰ Πλάτ. ταυτὸν τῷ, Ἀγροικεύομαι· ποιῶ, πράττω τι ἀπρεπὲς, ἀνάρμοστον, χωριάτικον· (φέρομαι ὡς χωριάτης, ἢ χωριατίκια)· Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σύλλ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγριαίνομαι.

Ἀγροικικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει ἀνήκει εἰς χωριάτην· ἐκ τοῦ

Ἀγροῖκος, ὁ, ἡ· (ἀγρός, οἰκέω)· ὁ ἐν ἀγρῷ εὑρισκόμενος, κατοικῶν, ζῶν· ὅθεν χωρικός, χωριάτης, κακοήθης, χοντρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής· ἀγροικος σοφία· Πλτ. (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ δέλουσιν οἱ Γραμματικοὶ τό, ἀγροικος ἀντὶ τοῦ ἀγροῖκος· αἱ ἄριστα ἐκδόσεις ὅμως προπερισπῶσιν αὐτό)· Συγκρτ. ἐπρμ. "Ἀγροικοτέρους τὴν ψυχὴν διακειμένους· μὲ βάρβαρον, ἀπαίδευτον, χωριάτικην ψυχήν, ἢ χωριάτικα καὶ χοντρὰ ἤθη ἔχων· τοιοῦτον καὶ τό, "Τῇ εὐχῇ ἀγροικότερον χρῆσθαι· Πλούταρχ. εἰς Μάριον, 12.

Ἀγροικότατος, ὁ, ἡ· ὁ χωριάτικα ἠχῶν, ἤτοι ὁ ἔχων χοντρὴν καὶ χωριάτικην φωνήν· Ἀριστοφ. Ἀχρ. 674. πάνυ ἀμφίβ. ὅμως.

Ἀγροικώτης, ου, ὁ· χωριάς, ὁ εἷς τοὺς ἀγροὺς κατοικῶν· Γεωργός, ἢ Βοσκός· ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ ἀεὶ πλεονασμ. Τό θλκ. ἀγροιώτις· ιδος· ποιητ. ἀντὶ ὁ ἀγρότης, ἢ ἀγρότις· (χωριάτης, χωριάτισσα)· ὅθεν Ἰάκχος, παρὰ Ἐπιγρμ. Jac. del epig. 4, 50. θέλει τὴν λέξιν καὶ ὡς ἐπίθετον· χωριάτικος, η· ον).

Ἀγροιωτικός· ή· όν· τῷ ἀγροιώτῃ ἀνήκων ἢ οἰκεῖος· Ἀθν.

Ἀγροκήπιον, τό· (κῆπος, ἀγρός) κῆπος, ἢ ἀγρὸς (χωράφι) περφραγμένος καὶ πεφυτευμένος ὡσὰν κῆπος, περιβόλιον· Στράβ. Ιθ'. σελ. 821.

Ἀγρονόμος, ὁ· (νομέω) ἀγροφυλάκων περίτων ἀγρῶν· ἐπιστάτης ἀγροῦ ἢ ὑποστατικοῦ τινός· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. 9.

Ἀγρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀγείρομαι· Μουσ. 34. ἔσθον καὶ ἀγρόμενος· ἐνῆ· ενον· μτχ. κατὰ συγκ.

Ἀγρονομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀγρονόμου· ἢ ἡ ἐπιστασία καὶ ἡ περὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἀγρῶν φροντίς. 2) Ἡ διαμοίρασις (ἐκ τοῦ νέμω) τῶν ἀγρῶν τῆς πολιτείας.

Ἀγρονόμος, ὁ, ἡ· Παθητ. ὁ τοὺς ἀγροὺς νεμόμενος· ὁποῖος νέμεται, βόσκει, εἰς τοὺς ἀγροὺς· λέγεται ἐπὶ ζώων. 2) Ὁ ζῶν διατρίβων, εὑρισκόμενος, κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐπὶ ἀνθρώπων, νυμφῶν, κ. τ. τ. Ὀδυσ. Ζ. 106.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ, ἡ· (νέμω) Ἐνεργ. ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ὁποιος ζῇ καὶ διατρίβει εἰς τοὺς ἀγροὺς, Καβόλου, Χωρικός, Γεωργός, Βοσκός· Νύμφαι ἀγρ. Ὀδυσ. Ζ. 106. ποιητ. δέ ταὐτόν τῷ, ἄγριος· Σφκ. Ἀντγ. 786. ἔτι καὶ θλκ. ἀγρονόμη· Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. 7, 196, 2. περὶ Ἐπγρ. 10, 72. (Jac. AP. καὶ del epigr.) ὁ δὲ Ἑρμανὸς· (Herm.) γράφει ἀγρόνομος πλάκας, παρὰ Σφκ. Ὀδ. Τ. 1096. 2) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ἀγρονόμοι ἰδιαίτερόι τινες διακτμί, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστασίαν, φροντίδα, καὶ διοίκησιν τῶν τῆς πολιτείας ἀγρῶν· Ἀριστοτ. Πολ. ς'. 8. "Ἀγρονόμοι, οἱ τῶν περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεως χώρων ἄρχοντες· Ζήτ. καὶ Τλωρος.

Ἄγρός, οῦ, ὁ· χωράφιον, τὰ ἔξω μέρη, τὰ περίχωρα χωρίου τινος, ἢ πόλεως, Ὀδυσ. Δ. 757. ἀντιθέτως τῷ, κώμη· αὐτθ. Α. 188. καὶ Τ. 18. αὐτθ. τῷ, πόλις· τό δὲ ἐν Ὀδυ. Ψ. 139. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, Ὑποστατικόν.

Ἀγροσύνη· ἡ (ἄγρα) τὸ θηρεύειν ἀγρεύειν, τὸ ἄγρευμα· Ἀθν. (τὸ πιατμένον κυνήγιον).

Ἀγρότερος, έρα, ερον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄγριος· παρ' Ὅμρ. ἀεὶ περὶ ἀγρίων, ἢ ἀγρίως ζώντων ζώων· οἷον· ἔλαφοι, ἡμίονοι, σύες· Ἰλδ. Φ. 486. καὶ Β. 852. παρὰ Πνδ. ἀντὶ τοῦ, κυνηγετικός, ἀγρευτικός, ἀπὸ τοῦ, ἄγρα· ὅθεν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀγροτέρα ἕτον ἀγραία Ἰλδ. Φ. 471. (ὁ στίχος οὗτος ὅμως ἀμφιβάλλεται)· κυνηγετική, θηρευτική. Παρὰ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο ἡ Θεὰ τοῦ πολέμου· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. Β'. 12. εἰς Ἀγησίλ. Α'. 27. Κυνηγετ. δ'. 13. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 73.

Ἀγροτήρ, ῆρος, ὁ· Εὐριπ. Ἑτ. 404. «τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ· ταυτὸν καὶ Ἀγρότης· θλκ. Ἀγρότειρα, ταυτὸν τῷ.

Ἀγρότης, ου, ὁ· καὶ Ἀγρότις, ιδος, ἡ· χωρικός, χωριάτης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν. Ὅμρ. «νύμφη ἀγροτις· ἕτον τῷ, ἀγρονόμος.

Ἀγρότης, ητος, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγροικία, χωριατωσύνη· ἀμφ.

Ἀγροτικός, κή, κόν· παρὰ τῷ σχολ. Λυκοφρ. στίχ. 400. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγι)· παραγόμενον δὲ ἐκ τοῦ, ὁ ἀγρότης σημαίνει τὸ κυνήγιον τῷ χωρικῷ ἢ τῷ κυνηγῷ· Ἀγρότης.

Ἀγροφύλαξ, κος, ὁ· ὁ φυλάττων τοὺς ἀγρούς.

Ἀγρυμένη, ἡ· Ἀπολλοδ. Ἐπγρ. 23. καὶ Α.

ταλεκτ. Β'. σελ. 138. ταὐτὸν τῷ 'Αγρομένη, 'Αγρευμένη, (πιστευμένη)· ἀπὸ τοῦ ἄγρυμι ἴσον τῷ, ἀγρεύω.

'Αγρυξία, ίας, ἡ· (γρύζω) ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ὁμιλίας (βοῦβα), χωρὶς νὰ λέγεται μήτε γρύ· Πίνδ. 'Ολύμ. Η. 92. »Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται« (τοὺς πιάνει ἡ βοῦβα).

'Αγρυπνέω, ῶ· Μ. ἤτω· ἀγρυπνος) εἶμαι ἀγρυπνος, ἀύπνος, δὲν κοιμοῦμαι· Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. »ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκπέμπουσιν μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας«. Μετὰ Δοτικ. σημαίνει τό, Εἶμαι προστατικὸς, προστέχω ἐπί τινι· εἶμαι ἀκοίμητος ἐπί τι.

'Αγρυπνητικός, ἡ, κόν· ὁ συνήθως ἀύπνος, ὁ καταπολλὰ ἄϋπνος, ἀγρυπνος.

'Αγρυπνία, ίας, ἡ· ἔλλειψις ὕπνου, τὸ μὴ κοιμᾶσθαι· καὶ Προσοχή· ἀ Ἱπρότ. 3. 129. χρῆται τῇ λέξει καὶ πληθυντικῶς »πέντε μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃσι εἴχετον« (τὸ ι τῆς παραλήγ. παρ' ὀπτ. Κῳ. 3, 511. μακρόν· ἀλλως δὲ ἀεὶ βραχύ).

'Αγρυπνος, ὁ, ἡ· καὶ 'Αγρύπνιος 'Επιχ. ἄϋπνος, ὅποιος δὲν κοιμᾶται· ἔξυπνος, χωρὶς ὕπνον· καὶ Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Προστατικὸς, (ἀκούραστος)· Παρ' Αἰσχύλ. »Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος«· τὸ ἀπαυστον (ἀκούραστον) ἄσβεστον.

'Αγρυπνώδης· ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀγρύπνου φύσεως· ἀγρυπνίας πρόξενος· Ἱπποκρ.

'Αγρω, Ποιητ. ἀντὶ, 'Αγίρω· ὡς τὸ Ἔγρω, ἀντὶ Ἐγείρω.

'Αγρώστεω, ταυτὸν τῷ 'Αγρεύω· 'Οδυσ. Ε. 53. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ ἀγρώστομαι· ὡς μετ. ἀπλτκ.

'Αγρώστης, ου, ὁ· Κυνηγός, θηρευτὴς· καὶ ὁ Γεωργός, ὁ ἐν ἀγροῖς κατοικῶν· ταυτὸν τῷ, 'Αγρωστήρ παρὰ Νικάνδρ. 'Αλεξ. καὶ τῷ, ἀγρότης· θλκ. ἀγρῶσται· ἴσον.

'Αγρωστῖνος, ὁ· παρὰ τοῖς Σικελοῖς, ἀντὶ τοῦ 'Αγροῖκος.

'Αγρωστις, ιος, καὶ εως· ἡ· εἶδος χόρτου, ἡ κοινῶς 'Αγριάδα· 'Οδυσ. Ζ. 90. καὶ Διοσκορ. Δ'. 30. gramen.

'Αγρώστωρ, ορος· ὁ ταυτὸν τῷ, ἀγρώστης.

'Αγρωτήρ, ῆρος· ὁ· θλκ. ἀγρώτειρα, καὶ

'Αγρώτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, 'Αγροῖκος, χωρικὸς, Θεόκριτ. ΡΡ. 51. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 556. »ἀγρώτης θήρ· ἀντὶ τοῦ 'Αγριος.

'Αγυιὰ, ᾶς, ἡ· (ἄγω) ὁδὸς, ῥύμη (στενὴ)· ἐν πόλεσιν, ὡσαύτως καὶ ἐν πεδιάσι· (δρόμος στρᾶτα) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγορὰ (πιάτσα)· παρ' 'Ομρ. πολλάκις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ, πόλις· »ἀγυιὰ προγόωνι ὁδός, ἣν ἐβάδιζον οἱ προγονοι ἡγούμενοι· Παράγμ. παρὰ Πινδ. (υ – –, ἀπαξ μόνον· παρ' 'Ομρ. δὲ Ἰλιάδ. Τ. 254. ἄγυια υ – υ· παράβλ. ὀργυιὰ)· 'Οδυσ. Ι. 325. »τοῦ μέν ὅσον τ' ὀργυιαὶ, ἔνθα ὁ Σχλστ. φησὶν· »ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα, ὀργυιὰ ἐστιν.

'Αγυιάτης, ου, ὁ· καὶ 'Αγυιάτις, ιδος, ἡ· Ἐκαλεῖτο ὁ 'Απόλλων 'Αγυιάτης, ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, καὶ ἀκολούθως τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἵστατο ἐπάνω εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν 'Αθηνῶν· ὅθεν παρ' Εὐριπ. Ἰων. 186. »'Αγυιάτιδες θεραπεῖαι· αἱ εἰς τιμὴν τούτου γινόμεναι θυσίαι ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις. 'Αλλως δὲ ἐστι 'Αγυιάτης, καὶ ἀντὶ τοῦ Κωμήτης, γείτων, ὁ κατοικῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥύμην (συνοικι, ἢ μαχαλᾶν, γειτονιάν)· Πινδαρ. Πύθ. Ιλ'. 2. »Σεμέλα 'Ολυμπιάδων ἀγυιάτιν« ταυτὸν καὶ τὸ ἑπόμενον 'Ομβάλαμα.

'Αγυιεύς, έως, ὁ· ταυτὸν τῷ 'Αγυιάτης. 2) Ἡ πρὸ τῶν αὐλείων Συρῶν ἱσταμένη στήλη, ἢ ἀνιαστήριον, εἰς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος αὐτῆς.

'Αγυιοπλαστέω καλιάς. Δυσάρρ. 601. πλάττω, στίζω φωλεὰς κατὰ σειράν, μίαν κατόπι τῆς ἄλλης δίκην ἀγυιᾶς.

'Αγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον)· χωρὶς γυῖα, μέλη, ἀδύνατος κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

'Αγυμνασία, ίας, ἡ· στέρησις γυμνάσεως, ὀκνηρία, ῥᾳθυμία, ἀργία· τὸ μὴ γυμνάζεσθαι· ἐκ τοῦ

'Αγύμναστος, ὁ, ἡ· (γυμνάζω)· ὁ μὴ γεγυμνασμένος, ἢ 'Αγύμναστος τινός· ὅποιος δὲν εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἴς τι. Συν. Ρητ. 1, 6, 29. ἐπρμ. ἀγυμνάστως· ἀγυμνάστως ἔχειν τινος· τὸ μὴ γεγυμνασμένον εἴς τι εἶναι.

'Αγύναιξ, κος, ὁ, ἡ (γυνὴ)· ἄνευ γυναικὸς (χωρὶς γυναῖκα). Σφοκλ. Λῦν. κατὰ Brunk. 3. σελ. 1304.

'Αγύναικος, ὁ· ἡ 'Αγύνης, 'Αγυιος, καὶ 'Αγύναιος, ἄμφ. χωρὶς γυναῖκα, σύζυγον. Πολυδ.

'Αγυρίζω (ἄγυρις), ταυτὸν καὶ 'Αγείρω· Ἡσύχ.

'Αγυρις, εος, ἡ· Αἰολικ. ἀντὶ 'Αγορά, ἄθροισις. Ἰλιάδ. Π. 661· »νεκύων ἀγύρεια τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν· εἰσαύτως καὶ ἀνδρῶν, καὶ νηῶν· καὶ ἐντεῦθεν τό, 'Ομήγυρις, Πανήγυρις, καὶ ἄλλα πλεῖστα 'Αττικά (α).

'Αγυρισμός, ὁ (ἀγυρίζω)· ταυτὸν καὶ 'Αγυρμός. Σουϊδ.

'Αγυρμα, ατος, τὸ· ἄθροισμα (μάζωμα). Ἡσύχ.

'Αγυρμός, ὁ· τὸ συνάγειν, συναθροίζειν· καὶ τὸ περιέρχεσθαι καὶ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην (διακονεύειν)· καὶ τὸ ἀπατᾶν. Ζήτ. 'Αγείρω, καὶ 'Αγύρτης. 'Αγυρμὸς τοῦ Κορωνίζειν· καὶ 'Αγυρμὸς τοῦ Χελιδονίζειν ἦσαν εἴδη παιγνιδίων παρὰ Ῥοδίοις, ὧν οἱ παῖδες ἐπ' ὀνόματι τῆς Κορώνης, ἢ τῆς χελιδόνος περιήρχοντο κατ' οἴκους, καὶ συνέλεγον οἶνον, σῖτον, καὶ ὀπώρας διαφόρους, ᾄδοντες (τραγῳδοῦντες) τὸν Χελιδονισμόν, ἢ τὸν Κορωνισμόν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἔαρος, ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ παῖδες συνηθίζουσι νὰ πράττωσι τὰ αὐτὰ τὴν ἄνοιξιν, τὸ νέον ἔτος, καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας ἑορτάς· ὅρα 'Αθήναιον Δειπνοσ. Η'. σελ. 360. ὅπου εὑρήσεις καὶ τὰ τραγῳδία αὐτῶν, τόν τε Κορωνισμὸν, καὶ τὸν Χελιδονισμὸν λεγόμενα.

'Αγυρμοσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν καὶ 'Αγερμοσύνη.

'Αγυρτάζω, Μ. ἄσω (ἀγύρτης)· συνάγω, συναθροίζω· αἰτῶ ἐλεημοσύνην (διακονεύω). 'Οδυσ. Τ. 284. »χρήματα ἀγυρτάζειν. 2) Περιέρχομαι τὰς πόλεις καὶ χώρας ὡς ψευδολάτρος, καὶ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἀμφ. Ζήτ. 'Αγύρτης.

'Αγυρτεῖα, ἡ (ἀγυρτεύω)· τὸ ἐπιτήδευμα καὶ αἱ τέχναι τοῦ 'Αγύρτου (ζητιάνου) ἢ ἀπατεωνίου εἰς τὸ ἀπατᾶν τοὺς ἀνθρώπους.

'Αγυρτεύω, ῶ (ἀγύρτης)· μεταχειρίζομαι ἀγυρτείας, ἀπάτην.

'Αγύρτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. 'Αγύρτρια, ἡ (ἀγείρω)· κυρίως λέγεται ὁ συνάγων, συναθροίζων· μάλιστα δὲ ὁ περιερχόμενος τοὺς οἴκους καὶ συνάγων χρήματα, ἢ ἄλλο τι· (Διακονιάρης, Ζητιάνος) Ζήτ. 'Αγυρμός. Καὶ ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἰατρὸν, ἢ τὸν μάγον, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ συνάγων χρήματα. Ψευδολάτρης, Μάγος, Μάντης (μαντζούκας, σαρλατᾶνος). Ψεύστης, 'Απατεώνης. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τύρ. 388. ὅρα Πλούταρχ. εἰς 'Οσιριν περὶ τῶν 'Αγυρτῶν.

'Αγυρτικός, κή, κόν· καὶ 'Αγυρτικῶς 'Επίρ. ὁ ἐπιτήδειος 'Αγύρτης, ψεύστης, ἀπατεώνης, ὑποκριτής. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν 'Αγύρτην, ἢ εἰς τὰς τέχνας του. »Τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον πλῆθος«. Πλούταρχ. τὸ πλῆθος ὁλόκ. τῶν ἀγυρτῶν καὶ ἀγοραίων, τῶν ζητιάνων, καὶ ἰδιωτῶν, πατατῶν.

'Αγυρτός, ὁ (ἀγείρω)· συνηγμένος, συνηθροισμένος.

'Αγύρτρια, ἡ· Ζητ. 'Αγύρτης, Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 1284.

'Αγυρτώδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς τάξεως ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἀγυρτῶν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν 'Αγυρτῶν ὤν.

'Αγχάζομαι, ἀντὶ, 'Αναχάζομαι.

'Αγχαλάσας, Ποιητ. ἀντὶ, 'Αναχαλάσας· 'Απολ. Ῥόδ. Β'. 585.

'Αγχαρμον, ἀντὶ. 'Ανάχαρμον, αἰχμὴ ἀνωφερὴς, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὸ ὕψος· ὡς καὶ τὸ, Κάχχαρμον, αἰχμὴ κατωφερὴς, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὰ κάτω, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν Μακεδόνων. Ἡσύχ.

'Αγχάω, ἀντὶ 'Αγχαλάω, ὅ ἐστιν 'Αναχαλάω· ταυτὸν τῷ 'Αναπνεύζω. Σουϊδ. καὶ 'Ετυμολ.

'Αγχαυρος, ὁ, ἡ (ἄγχι, αὔρα)· παρ' 'Απολλ. 'Αργ. Δ'. 111. »ἄγχαυρος ὑμῖν· τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτὸς, ἀρχομένης τῆς ἡμέρας, ἡ αὐγὴ, τὸ ἡλιοφάρμμα, ὁπότε ἀρχεται νὰ φυσᾷ ὁ τρυφερὸς ἀὴρ τῆς αὐγῆς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. 'Αγχουρος, καὶ Ἀγκαύρα.

'Αγχέμαχος, ὁ, ἡ (ἄγχι, μάχομαι)· ὁ πλησίον μαχόμενος (πολεμῶν). Ἰλιάδ. Ν. 5. »Μισῶν τ' ἀγχεμάχων· τῶν συστάδην καὶ ἐκ τοῦ πλησίον μαχομένων. »Ἀγχέμαχα ὅπλα«. Ξεν. Κυρτπ. Ζ'. »ὅπλα δὲ ὧν πλησίον ἱστάμενοι μάχονται.

'Αγχήφης, ὁ, ἡ (ἄγχι)· ὁ ἐγγὺς, πλησίον· ὁ ἐν συνεχείᾳ, ἢ συνεχόμενος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ.

'Αγχι, Ἐπίρ. ἐγγὺς, πλησίον, (συμμὰ, κοντά)· λέγεται ἐπὶ διαστήματος τόπου· ὁ 'Ομρ. χρῆται αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸ τῆς γενικ. ἐν Ἰλιάδ. Θ. 117. δέ, καὶ μετὰ τὴν γενικ. συντάσσεται δὲ πολλάκις καὶ ὀπτ. ἢν ὁ 'Ομρ. ἀεὶ πρὸ τοῦ ἄγχι τίθησιν· ἀλλ' ἡ πτῶσις ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναφορὰν εἰς τε τὸ ῥῆμα τοῦ λόγου καὶ εἰς τὸ ἐπρμ. 2) ἐπὶ χρόνου κεῖται συνήθως ἀντὶ του τάχα. 'Οδυσ. Τ. 301. 3) ἐπὶ ἀναφορᾶς. Ἰλιάδ. Τ. 18. περὶ οὗ παραβαλε Σφκ. Ἠλ. 1105. 4) ἐν παραβολῇ, ἄγχιστα μετὰ ὀπτ. Πινδ. Νμ. 6, 16 — Συγκρτ. ἄγχιον καὶ παρ' 'Ομρ. ἄσσον — Ὑπρθτ. παρ' 'Ομρ. μὲν ἄγχιστα· παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ἄγχοτάτω· ἴδε ἀγχίμολος καὶ ἀγχίστης.

'Αγχίαλος, ὁ, ἡ (ἅλς)· ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ αἰγιαλοῦ ὤν· παραθαλάσσιος. 'Απολλ. 'Αργ. Β'. 916. 'Ομρ. »νῆσος ἀγχίαλος« ἢ παραθαλάσσιος νῆσος. καὶ Σφκ. Αι. 134. κατ' ἄλλους δὲ, ἢ ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένη. 2) ὁ, κύριον ὄνομ. παρ' 'Ομρ. πολλκ.

'Αγχιβαθής, ὁ, ἡ (βάθος)· ὁ πλησίον εἰς βάθος, ὁ ἐγγὺς βάθους· ὅθεν Βαθὺς· ὡς, »'Αγχιβαθὴς θάλασσα«. 'Οδυσ. Ε. 413. »'Αγχιβαθὴς φάραγξ«. Ἐπιγράμ. καὶ 'Αγχιβαθὴς φάραγξ«. Πλούταρχ. εἰς 'Αντών. 7. ἴσως ὅμως λέγεται ἐπὶ αἰγιαλοῦ, πρὸς ὃν εἶτι ἀμέσως βαθὺ τὰ ὕδατα. 'Αριστοτ. Προβλ. 23. 31. οὐ ἐναντίον τό, Τηλεβαθές.

'Αγχιβατέω, ῶ· ταυτὸν τῷ 'Αγχι βαίνω· πλησίον, ἐγγὺς βαδίζω, περιπατῶ· ἢ εἶμαι πλησίον, ἐκ τοῦ

'Αγχιβάτης, ὁ (ἄγχι, βαίνω)· ὁ πλησίον, ἐγγὺς ἱστάμενος ἢ κυριτεύμενος. Ἡσύχ.

'Αγχιβλώς, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Μεμβλωκα.

'Αγχίγειος, ὁ, ἡ (γέα, γεῖα, γαῖα) ὁ ἐγγὺς τῆς γῆς ὤν, συνορίτης, Διονύσ. Περιηγ.

'Αγχιγείτων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ πλησιέστερος γειτων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 884.

'Αγχίγυος, ὁ, ἡ (γύα)· ὁ πλησίον τοῦ χωραφίου· ποιητ. συνορίτης. 'Απολ. 'Αργ. Α'. 1222.

'Αγχίζω (ἄγχι), ταυτὸν καὶ Ἐγγίζω. Ἡσύχ.

'Αγχιθάλασσος, καὶ 'Αγχιθάλαττος, ὁ, ἡ·

ὁ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ παραθαλάσσια.

Ἀγχιθανής, ές, ὁ, ἡ (θνήκω, θανεῖν)· ὁ πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ὁ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ. Νόν.

Ἀγχίθεος, ὁ, ἡ· ὁ ἐγγὺς θεοῦ ὤν· ὅποιος εἶναι πλησίον εἰς τοὺς θεούς· ὁ ὅμοιος αὐτοῖς. Ὀδυσ. Ε. 35.

Ἀγχίθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος)· ὁ πλησίον καθήμενος, πλησιέθρονος. Νόν.

Ἀγχίθυρος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς θύρας· καθόλου δέ, ὁ Πλησίον· Θεόκρ. Εἰδ. Β'. 71. ἀγχίθυρος νέεσται. ἀντὶ τοῦ, πλησίον κατοικοῦσα.

Ἀγχικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος)· ὁ πλησίον τοῦ δρόμου. Νόν.

Ἀγχίκρημνος, ὁ, ἡ (ἔγκειμαι ὡς καὶ τὸ Ἀγχιβασής)· ὁ ἔχων κρημνώδη αἰγιαλόν, ἔχθον. Σχολ. Πινδάρ. Πύθ. Β'. 1. ὅπου πρότερον, Ἀγὴ κνήμου, ἔκειτο.

Ἀγχίλωφ, ωπος, ὁ· καλεῖται τὸ πάθος Λίγιλωφ. Ἀριθ. 4. πρὸ τοῦ νὰ ψάσῃ εἰς πρίσμα. Παῦλ. Αἰγ.

Ἀγχιμαχητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Ἀγχίμαχος. Ὅμηρ.

Ἀγχίμολος, ὁ, ἡ (μολῶ)· ὁ πλησίον ἐρχόμενος. ἢ Ἐξ ἀγχιμόλοιο, Ἰλιάδ. Ω. 352. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Δ. 529. Ἐτι δὲ καὶ Ἐπιῤῥηματικῶς, Ἀγχίμολον, πλησίον, ἐγγὺς (συμφά, κοντά). ἢ Ἀγχίμολον ἠλθουσι. Ὀδυσ. Ξ. 410. ἐπὶ διαστήματος, καὶ χρόνου· ἢ ἀντὶ τοῦ Παρευθύς, ὡς καὶ τὸ Ἄγχι. Ὀδυ. Ρ. 336.

Ἀγχίμορος, ταὐτὸν καὶ Ἀγχίμολος.

Ἄγχιμος, ὁ, ἡ· ὁ ἔγγιστα.

Ἀγχιπηχής, ὁ, ἡ (πῆχυς)· ὁ πλησίον τῶν νεφῶν· κοντὰ εἰς τὰ σύννεφα ὤν. Ἐπιγρ.

Ἀγχίνοια, ἡ ὀξύτης, δύναμις καὶ ἐπιτηδειότης τοῦ νοὸς· ἡ ἐκ τοῦ ἄγχιστα νοῆσαι· ἴδιος δὲ, Ἕξις εὑρυρητική τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς εὑρέσεις, καὶ ἀποκρίσεις· σαφὴς τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ (ἐκ τοῦ ἄγχι, καὶ νοεῖν). Ἀριστοτ. Ἀναλ. Β'. 28. Σόλ. 5. ἐκ τοῦ

Ἀγχίνοος, καὶ Συγκοπ. Ἀγχίνους· ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, κυρίως ὅποιος εὐκόλως καὶ ταχέως νοεῖ καὶ καταλαμβάνει τὰ πράγματα. Ὀδυσ. Ν. 332. Τὸ Συγκριτ. Ἀγχινούστερος, καὶ τὸ Ὑπερθετ. Ἀγχινούστατος. Ἐπρμ. Ἀγχίνως.

Ἀγχίπλοος, καὶ Συγκ. Ἀγχίπλους, ὁ, ἡ (πλόος, πλοῦς)· ὁ πλησίον πλέων (ἁρμενίζων)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἐγγὺς, πλησίον, συμμετεινός. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 122. ἀγχίπλους πόρος· συμμετεινὸν πέρασμα, ταξίδευμα· πόρος, τὸν ὁποῖον παρ' εὐδὺς πλέει, ταξιδεύει πρᾳ εἰς τὸ πέραν τινάς· βραχὺ ταξίδιον.

Ἀγχίπολις, εως, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς πόλεως. Σφκ. Ἀτγ. 970.

Ἀγχίπορος, ὁ, ἡ (πόρος) ὁ πλησίον, ἐγγὺς τινος πορευόμενος· ὁ περιπατῶν πάντοτε εἰς τὸ πλάϊ τινος· ὡς ἐν Ἐπιγράμ. ἀγχίπορος κόλαξ· ὁ πλησίον δηλονότι τοῦ κολακευομένου περιπατοῦ.

Ἀγχίπους, οδος, ὁ, ἡ (ἄγχι, ποῦς)· ὁ πλησίον καὶ ἐγγὺς ἔχων τοὺς πόδας, ὁ πλησίον τινὸς ἱστάμενος, ὁ ἀναποσπάστως ἀκολουθῶν τινί. Λυκίφρ. 318.

Ἀγχίῤῥοος, καὶ Συγκ. Ἀγχίῤῥους, ὁ, ἡ (ῥόος)· ὁ πλησίον ῥέων· ὁ πλησίον τὰ ῥεῖθρα ἔχων. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 367.

Ἀγχισβατέω, ῶ· διαφέρομαι· ὅθεν Ἀγχισβασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀμφισβητέω, καὶ, Ἀμφισβητία. Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἀμφ.

Ἀγχισιάδης· ου· ὁ· πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχίσης, ου· Ἐπκ. ao καὶ εω· Ὀνομ. κύριον· ὁ πατὴρ τοῦ Αἰνείου (Ἰ).

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ (σπορά, σπείρω), ὁ ἔχων πλησιέστερον σπόρον, ἤτοι καταγωγήν· ὁ πλησιέστερος συγγενής· Αἰσχ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. 391. Ε. καὶ Λουκιαν. Δημοσθ. εἰς 14. ἢ Ἀγχίσπορος φύτις θεῶν. Δαμάσιος παρὰ Σουϊδ. ἐν Α. Πολυήμους.

Ἀγχίστα, Ἐπίῤῥ. Ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, Ἀγχιλίαν, καταπελλὰ πλησίον, Πλησιέστατα (πολλὰ συμφά)· Ὀδ. Υ. 80.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ (ἀγχιστεύω), ἡ πλησίον, (συμμετεινή) ἐξ αἵματος συγγένεια. 2) τὸ ἐκ τῆς συγγενείας δίκαιον τῆς κατὰ διαδοχὴν κληρονομίας τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, ἢ ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει ἀγχιστείας. Δημοσθ. Ἀπτ. 61.

Ἀγχιστεῖον, τὸ· ταυτὸν τῷ Ἀγχιστεία. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 174.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ (ἄγχιστα) πλησιέστατος (συμμετεινός), Γείτων. Ὁ ἐξ αἵματος συγγενής. Ἡρδ. 5, 80. ὁ Λουκιαν. Τίμ. 31. συντάττει τοῦτο μὲ τὸ Ἀτυγγενής. Μεταφορικ. ἢ Ἀγχιστεὺς τοῦ πάθους ἐμαυτοῦ· αἴτιός μου· ἔνοχος πράξεως κακῆς τινος· δηλ. ὁ διόλου ὅμοιος τῇ πράξαντι. Ζήτ. καὶ Ἀγχιστῆρ.

Ἀγχιστῆνος, ίνη, ῆνον. Ζήτ. Ἀγχιστῖνος.

Ἀγχιστεύω. Μλ. εὑρ. (ἄγχιστος) εἰμὶ πλησιέστατος γειτων (γειτονεύω κοντὰ κοντά), εἰμὶ ἐξ αἵματος συγγενὴς (συγγενεύομαι).

Ἀγχιστῆρ, ῆρος, ὁ (ἄγχιστος)· ὁ Πλησίον, Γείτων· ὁ Σοφοκλ. Τραχ. στίχ. 256. ὀνομάζει «Πάθους ἀγχιστῆρα» τὸν αὐτὸν, ὃν πρὸ κατωτέρω, Μητρὸς πάθους, καλεῖ τὸν αἴτιον καὶ πλησίον ἑαυτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους, τῆς κακῆς καὶ ἀχρείας πράξεως. Λατ. affinis culpae.

Ἀγχιστικός, ἡ, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀγχιστείαν.

Ἀγχιστίδην· κατὰ τὸν βαλμὸν καὶ τὸ δίκαιον τῆς πλησιεστάτης συγγενείας.

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον· Παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ρ. 361. ἀντὶ τοῦ, Πυκνὸς, ὁ πλησιέστατα τινὸς ὤν, ἐπάλληλος (παρὰ τὸ Ἄγχι ἑστάναι)· ὡς τὸ, Προμηνησῖνος, ὁ μοναδικός. Ὁ σχηματισμὸς Ἀγχιστῖνος, εἶναι ἐσφαλμένος.

Ἄγχιστος, ὁ, ἡ· Ὑπερθετ. ὁ πλησιέστατος, (συμμετεινότατος)· Πρὸ, ἐπὶ θεοῦ θεᾶς, προστάτης, ἐπιστάτης. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μὲν τῷ οὐδετέρῳ γεν. ἄγχιστον· Ὀδυ. Ε. 280, καὶ πολλάκις τῷ ἄγχιστα ἐπίῤῥημ. οἷον· ἀγχίστα ἑοικώς. Ὀδυ. Ν. 80· κατὰ πολλὰ ἢ καθόλου ὁμοιάζων. ἀγχίστα ἑέστεια. Λύτ. Ζ. 152. ἰδὲ καὶ Ἰλιάδ. Β. 58. Ξ. 474· οἱ ἄγχιστα· οἱ πλησιαίτατοι συγγενεῖς. Ἡρδτ. 5, 79. πολλάκις μετὰ γεν. Λύτ. 1, 154. 4, 81.

Ἀγχίστροφος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀγχιστρόφως, καὶ Ἀγχίστροφα· ὁ αἰφνίδιος καὶ ταχέως στρεφόμενος, ὁ πλησίον τῆς στροφῆς ὤν· μεταβλητος, ἀκατάπαυστος, ἀσύστατος. ἢ Ἀγχίστροφα βουλεύομαι. Ἡρόδοτ. Ζ', 13. μεταβουλεύομαι, ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην, ἀλλάζω τὸν στοχασμόν μου· ἢ Ἀγχίστροφοι μεταβολαί. Θουκυδ. Β'. 53. αἰφνίδιοι μτβ. Διοδῶρ. ὁ Ἀλι. Ἀρχ. Δ'. 23. συντάττει τὴν Λέξ. μὲ τὸ Ἀστάθμητος. Λογγῖν. Θ'. 13. καὶ ΚΖ'. 3.

Ἀγχιτέλεστος, ὁ, ἡ, ὁ πλησίον εἰς τὸ τέλος ὤν (ὕστις κοντεύει νὰ σωθῇ, νὰ τελειωθῇ)· Νόν. ἀγχιτέλεστος χρόνος.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· (τέρμα) ὁ πλησίον εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ τέλος, ἢ εἰς τὸ σύνορον ὤν. Συνορίτης, Γείτων· Εὐριπίδ. 426. Ἀνεφ. 729.

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον (κοντὰ) εἰς τὴν γέννα ὤν· ποιητ.

Ἀγχιφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὁ πλησίον φαινόμενος, ὅποιος φαίνεται κοντά. Νόν.

Ἀγχίων, ονος, ὁ, ἡ· τὸ ἄγχιον Πλησιέστερος, (συμμετεινότερος, κοντύτερος). Συγκριτ. ἐκ τοῦ, Ἀγχι· ἀμφβ.

Ἀγχόθεν, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἀγχοῦ (ἀπὸ συμφά). Ὀρφ. Ἀργ. 1333. Ἡρδτ. 4, 31.

Ἀγχόθι, Ἐπίῤῥ. ταυτὸν Ἀγχοῦ, μετὰ Γενικ. Ἰλιάδ. Σ. 412.

Ἀγχέμαλος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγχόμαλος.

Ἀγχονάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀγχόνη), πνίγω τινὰ μὲ τὴν θηλυάν, βρόχον· κρεμῶ τινὰ μὲ τὸ σχοινίον.

Ἀγχόνειος βρόχος, ταυτὸν καὶ Ἀγχόνη· Εὐριπ. Ἑλέν. 692.

Ἀγχόνη, ης, ἡ (ἄγχω)· ὁ βρόχος (θηλυὸν) τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον ἀγχώνει (κρεμᾷ) τινα· 2) Τροπικῶς· Βάσανος, τιμωρία, μαρτύριον, θλῖψις, ἀγωνία καὶ ἀνησυχία. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 125. πταῖσμα ἐστ' οὐκ ἀγχόνης; αὐτὰ δὲν εἶναι διὰ νὰ σκάσῃ τινάς; «Τοῦτο οὖ μᾶρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτων· ἀμαθία, ἀδημονία, χολοστασμός. Αἰσχύλ. ἀγχόνην παίζειν Ἀθν. δ'. σελ. 153· τὰ νὰ λυπῇ τις, νὰ φέρῃ εἰς ἀδημονίαν τινά· νὰ τὸν κάμῃ νὰ χολοσκάσῃ.

Ἀγχονιμαῖος, αία, αῖον· μόρος. Θάνατος διὰ τῆς ἀγχόνης (ρέμματος, ἢ πνίξιμον μὲ τὸ σχοινίον).

Ἀγχόνιος, ία, ιον· ταυτὸν τῷ, ἀγχόνειος.

Ἀγχονιστής, οῦ, ὁ· ὅποιος πνίγει, βασανώνει μὲ τὸ σχοινί.

Ἀγχόρος, ου, ὁ, ἡ· (ἄγχι, ὄρος) πλησιόχωρος, ὁ πλησίον τῶν συνόρων ὤν, ὁ συνορεύων· ὁ Ἀνεῴρ. στίχ. 418. ἔχει τὸ Ἰωνικ. Ἀγχοῦρος.

Ἀγχόστε. Ἐπρμ. πλησίον (κατὰ σημασίαν κινήσεως εἰς τινα τόπον).

Ἀγχότατος, τάτη, τατον· Ὑπερθ. τοῦ ἄγχι πλησιέστατος· Ἐπρμ. ἀγχοτάτω. Ὑμν. Ὅμηρ. Ἀπλ. 18. καὶ Ἡρδτ. μετὰ γενικ. καὶ ἀπολύτως· ὡσαύτως καὶ ἀγχότατα. Ἡρδτ. 7, 64.

Ἀγχοτέρω, ἐπρ. ερω· συγκρ. τοῦ ἄγχι, πλησιέστερος (κοντύτερος, συμμετεινότερος)· μετὰ γενικ. Ἡρδτ. 7, 175.

Ἀγχοῦ· ταυτὸν τῷ ἄγχι, πλησίον (συμφά, κοντά)· πρβ. Ὅμηρ. πολλάκις ἀναπτύσσουσι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνευ προθέσεως, καὶ εἰς μετὰ γενικ. Πινδ. Νεμ. 9, 25. παρ' Ἡρδτ. ἐξ πολλάκις καὶ μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Ω, 709. Ὀδυ. Ζ. 5· καὶ Ἡρδτ. 3, 85· κοινὸν τύπον αὐτοῦ εἰσὶ τὰ, ἀγχίτερος, μετὰ γεν. Ἡρδτ. 7, 175· ἀγχότατος, ἀγχοτάτω. Ὑμν. Ὅμηρ. Ἀπ. 18. καὶ Ἡρδτ. (ἡ πρωτότυπος λέξις ἡ ἀγχι· ἐξ οὗ ἀνάγκη, ἄγχω, ἐγγύς.)

Ἀγχουρος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀγχορος. Ὀρφ. Ἀργ. 122.

Ἄγχουσα, ἡ· Ἀττικ. Ἔγχουσα· λέγεται φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὴν κοκκίνην (ἐρυθρὰν) ῥίζαν μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες πρὸς καλλωπισμὸν, ἤτοι διὰ νὰ βάπτωσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν κόκκινα, anchusa. Ξενοφ. ὁρα Διοσκορ. Δ'. 25.

Ἀγχουσίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· (Βάπτω τι κόκκινον, καλλωπίζω τι μὲ τὴν κοκκίνην βαφὴν τῆς Ἀγχούσης.

Ἄγχω, Μ. ἄγξω, πνίγω τινὰ μὲ τὸν βρόχον, (θηλυκὸν, μὲ τὸ σχοινί), Σφίγγω τὸν λαιμόν τινος· πάγχεμι ὑμὰς ὑπὸ δειρὴν. Ἰλιάδ. Γ'. 371· τὸν ἐστενοχώρει ἢ ἔσφιγγεν ὁ λῶρος (τὸ λωρὶ) τοῦ Σώρακος ὑπὸ τὸν λαιμόν ὥστε ἐκπι-

δύναι τὸ τοῦ πλήθ. Μεταφορικ. Δίων στενοχωρῶ, βιάζω τινά, ἐξαιρῶ ἀπὸ ἀνωτέρων.

Ἀγχίμαλος, ὁ, ἡ (ἄγχι, ἅμαλός) καὶ Ἐπίρ. Ἀγχιμάλως, καί, Ἀγχίμαλα· σχεδόν παρόμοιος, παραπλήσιος, ἀρκετὰ ὅμοιος· ὁ ἐγγὺς τοῦ ὁμοίου. Θουκυδ. Δ'. 134. ἦν Ἀγχίμαλος μάχη· ἴση, ἰσοδύναμος, ἰσόρροπος. ἦν Ἀγχίμαλα ἀγωνίζεσθαι· σχεδὸν εἶτον, παρομοίως, ἰσοδυνάμως, μὲ παρομοίαν τύχην τοῦ πολέμου μάχεσθαι.

Ἄγω, φέρω, κομίζω, ὁδηγῶ Μ. ἄξω, Παρακ. Ἦχα, καὶ Ἀττικ. Ἀγήοχα, Ἀόρ. α'. Ἦξα ἐνεργ. καὶ μέσ. σπανίως ἐν χρήσ. Ἀόρ. β'. ἤγαγον, ἤγαγεῖν. Παρακ. παθ. ἦγμαι. Πρστ. ἄγαμαι. Ὅμ. ἔτ καὶ ἠγάμην· παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανίως· κεῖσθαι ἐν τοιούτοις· ὅθεν καὶ προσήγμαι παρὰ Θεόδ. Β'. 67. καὶ συνήγμαι. Συν. Ἀπομν. Δ'. Β'. 8. καὶ Ἡρόδ. 1, 196. Ἐπὶ ἐμψύχων μόν ἄγειν, ἐπὶ ἀψύχων δὲ φέρειν. Ὅμ. Ὀδυσ. Κ. 405. ἦγεν ἐρίηρας ἑταίρους καὶ Ρ. 243. καὶ Γ. 424· ἑτέρους ἄγετον Ἰλιάδ. Ι. 594. ἦγεν καὶ φέρειν ἁρπάζειν, λεηλατεῖν, αἰχμαλωτίζειν· ἀνθρώπους, κτῆνη καὶ πᾶν εἶδος κτητὸν πρᾶγμα· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, μᾶλλον παρὰ Ἡρόδ. ὅστις συντάττει αὐτὸ συνήθως αἰτιατικῇ τοῦ πρακτ. καὶ ὄστ. τοῦ πράγματος. Ἡρόδ 1, 88. καὶ Πλουτ. Λουκ. 31. ἄγειν καὶ φέρειν χρήματα καὶ λείαν καὶ Ἰσοκρ. ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους τοιοῦτόν καὶ τὸ τοῦ Βιργιλ. Αἰν. Β'. 374. ἄγειν καὶ καίειν καὶ Ὀδυσ. Ι. 273. ἄγει κτημάλιον· καὶ μὲ δεύτερον ὅτι ἄγει αὐτὸν Αἰσχιν. Δ'. Ε'. 11. ὁ Θεὸς ἴσως τὰ φέρει κατ' ἐμοῦ· ἀκαλὰ ἄγειν ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλειν μηνύειν αἴτια· ἀκαλὰ δὴ πάντ' ἄγειν Πλατ. Εὐθύδ. σπουδαιότερον δ' ἀντὶ τοῦ φέρειν. Πλατ. Νόμ. 7. πραγμ. 81. Α'. Φαίδ. σελ. 279. Γ'. Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 2. ὅπου τὸ φέρειν προηγεῖται συνήθως. 2) Διεγείρω, παρακινῶ, ἀναγκάζω. Δημοσθ. ἦκα μηδεὶς τοὺς ἐμοὺς λόγους ψήφισαι. 3) Ἀναστρέφω, Πτολεμαϊκ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Διευθύνω, κατευθύνω, διοικῶ. ἦγε Ὑπὸ παιδείαν ἐλευθερίαν ἄγειν καὶ τρέφειν αὐτούς· ἡμέρα ἄγειν τὸ κοινὸν, ἢ τύχη τὸ χεῖρον. 4) Ἄγειν ἑορτήν, Ἱερά, Ὀλυμπιακὴν ἑορτήν, ἄγειν, κρατεῖν, τελεῖν ἑορτήν, ἄγειν τὴν συνήθους παρατάξεως, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., 1, 147, 183· ὅστις ὅμως ἐν ταύτῃ τῇ τεμαχίᾳ χρήται μᾶλλον τῷ, ἄνεγειν· ἔτι δὲ περιφραστικῶς ἀπὸ πάσης ἐξακολουθοῦντος καὶ διαρκοῦντος κατασκάσεως· οἷον, ἡμέλων ἄγειν γελᾷ· ἢ περιγελᾷν Σοφ. Αἰ. 382. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις ἀπὸ ἕξαετιῶν ἔτος ἄγειν, ἔχει δέκα ἔτη (εἶναι δέκα χρόνων· πέμπτην ἡμέραν ἤγειν εἶχεν ἑπτὰ ἡμέρας, ἦ ἦταν ἑπτὰ ἡμέρες. ἦν καὶ πρᾶγμα ὡς παρ' οὐδὲν ἄγειν ποιεῖν, ἢ πράττειν τι ἀμελῶς. Σοφ. Ἀντιγ. 35. καὶ μετὰ τιμῆς ἄγειν, περὶ πλείστου ἄγειν τινὰ καὶ διὰ τιμῆς, διὰ φροντίδος ἄγειν τινὰ, ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ ἄγειν τινα, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, τέρπεσθαι. Ἡρόδ. 1, 134. 2, 83. 172. 7, 150. 9, 71. Παυσαν. Α'. Θ'. 28. ὡσαύτως καὶ Θεὸν ἄγειν τινά, ἐντίμως, διὰ τιμῆς ἄγειν τινα. Πλατ. Θεαιτ. πραγμ. 384. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ ἄγειν τί τινος καὶ τὸ ἄγειν τι μᾶλλον. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 15. Ἀντὶ τοῦ Ἔχειν, ἡγεῖσθαι, τιμᾶν, νομίζειν τι διὰ μεγάλου πρᾶγμα. ἦ Ἧττον θεὸν ἡγεμόνα, Δημοσθ. μὲ ἔχειν, μὲ ἐνόμιζον ὡς θεόν. ἦ Ἀφροδίτην πρώτιστα ἄγειν τοῦ Βακχίου. Εὐριπ. Βάκχ. 221. ἀντὶ τοῦ, Προτιμᾶν. ἦ Θήβας ἀνέρας ὧδ' ἄγειν; ὁ αὐτ. αὐτόθ. 1025. τίνων ἀνάνδρους τοὺς ἔχεις; Πολλάκις δὲ καὶ κατ' ἀφαίρεσιν· τίνα, κάγειν βίον, πόλεμον, ἡσυχίαν, εἰρήνην, νείκος, πένθος, σχολὴν κλ. τ. τ. ἀντὶ βιοῦν, πολεμεῖν, ἡσυχάζειν, εἰρηνεύειν, φιλονεικεῖν, πενθεῖν, σχολάζειν· καὶ Δημοσθ. ἦτοῦτο ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα· ἀντὶ, τοῦτο ἐφύλαττεν ἐλευθέρους τοὺς Ἕλληνας. 5) Ἀμεταβάτως· Ζυγάζειν, βαρύνειν εἰς τὸ ζύγι· Δημοσθ. ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι Σφ. Ἰλ. 119. καὶ Δημοσθ. ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας (ὑπόκειται τοῦ, ἑαυτόν) καὶ μᾶλλον τοῖχος ἄντι τοῦ πίπτειν· Θεόδ. ς'. 99. — ἡ μετοχὴ ἄγων μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, κεῖται πολλάκις πλεονάζουσα· οἷον ἐν Ἰλιάδ. Β'. 558. καὶ ἐν Ὀδυσ. πολλάκις ἀπαντωμένη. (Ο Παρ' Ἰατρ. ἦ Ἄγειν οὖραι· κινεῖ τὰ κάτουρα. ἦ Ἄγειν τοὺς Πυρετούς· καταγίνεσθαι εἰς τὸ θεραπεύειν τοὺς πυρετούς· παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις, καὶ ἐξαιρέτως κατὰ σημασίαν τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποιεῖσθαι· τοῦ πράττειν τι εἰς ὄφελος ἢ βλάβην ἑαυτοῦ· τοῦ ἔχειν μεθ' ἑαυτοῦ· τοῦ κομίζειν τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς εἰς τὸν οἶκον. Ὀδυσ. Β. 55. ἦ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον εἶκαδ' ἄγεσθαι· φέρειν εἰς τὸν οἶκον χρτ. καὶ ἀργ. μάγεσθαι γυναῖκα ἐλαμβάνειν γυνὲ. ὑπανδρεύεσθαι· ὡσαύτως καὶ περὶ πατρὸς δίδοντος τῷ υἱῷ αὐτοῦ γυναῖκα Ὀδυσ. Δ'. 10. Ἡρόδ. 1, 34. 59. 2, 47. 4, 78. ἦ ὕδωρ ἄγεσθαι ἀντὶ τοῦ οἰκειοποιεῖσθαι. Θεόφρ. 1, 11. ἦ διὰ στόμα ἄγεσθαι μῦθον ἀντὶ λαλεῖν, λέγειν. Ἰλιάδ. Ξ. 91. ἦ ἄγεσθαι τὶ ἐς χεῖρας λαμβάνειν τε· εἰς χεῖρας καὶ κυρίως παραλαμβάνειν, παραδέχεσθαι. Ἡρόδ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. Ἄγομαι, Μέσ. Ξενοφ. ἀγόμαι γὰρ τὸ πλεῖον φορτίον, ὅτα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ἦ Ἄγεται ξυμμάχους· ὁ αὐτ. Ἄγομαι γυναῖκα· λαμβάνω, πέρνω γυναῖκα· ὡς Ὀδυσ. Δ. 10. ἦ Ἀλέκτορος ἦγετο κουρήν· καὶ Ἡρόδοτ. Ε'. 92. ἦ Ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων· ἐδίδον καὶ ἔπερνον ἀναμεταξὺ τῶν τὰς κόρας εἰς γυναῖκας παῦητε. δὲ ὑπόλοιπος γῆς ἄγεται ἀντὶ τοῦ γίνεται, σχηματίζεται, Ἡρόδ. 4, 99.

Ἄγω, Μ. ἄξω· ταυτὸν τῷ, Ἀγνύω, Ἀγνυμι παρκ. μέσ. ἔαγα, καὶ ἐάγη. Ἀόρ. α'. ἔαξα καὶ ἤξα.

Ἀγωγαῖος, ὁ, ἡ (ἀγωγή)· εἰς ἀγωγὴν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος· 2) πρὸς, ἢ εἰς ὃν τύπτονται ἢ εἰωθέ τις ἄγειν.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ὁδηγῶν ὁ δείκνων τὴν ὁδὸν (στράτας)· 2) ὁ κομίζων, ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὴν κομιδὴν ἢ ὁ φροντίζων περὶ τῆς κομιδῆς (διὰ τὸ φέρτιμον, κοβάλιμα) τινος. Ἡρόδ. 2. 175. ἦ αἱ τριήρεις δὲ οἱ πρωτεταγμένοι ἄνδρες ἀγωγέων· 3) ὁ ἐνάγων (δικαλῶν) τινα εἰς κριτήριον· 3) ταὐτὸν τῷ ὑπηρέτης (κωπίστρι) κ. τ. τ.

Ἀγωγή, ῆς, ἡ (ἄγω)· ὁδηγία, φέρτιμον, κομιδή· τὸ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον φέρτιμον πραγμάτων· ἀνατροφή, διδασκαλία τῆς νεολαίας 3) μεταχειρισμός, ἐπιμέλεια περὶ τῆς πρακτέας πράγματός τινος· Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. καὶ Θηρετ. Φυτ. Ἱστ. Α'. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰατρικὴ μέθοδος τοῦ Ἰατροῦ· 4) τὸ κομιζόμενον ἢ φερόμενον πρᾶγμα· 5) τρόπος (φέρτιμον τοῦ ἀνθρώπου) εἶδος τρόπος)· καὶ ἐξαιρέτως διδασκαλεῖον τῶν μιλοσόφων, τὸ καὶ φιλοσόφων Αἱρέσεις ἄλλως λεγόμενον· 6) Δρόμος, καὶ ἡ πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἄγηται, μεταφέρηται (μεταφέρηται), πειθήνιος πρός τι· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες ποιοῦσι προθύμως πᾶν ὅ,τι ζητήσῃ τις παρ' αὐτῶν. Πτρχ. Κατ. ἀγώγιμος ὑπ' αἰδοῦς τοῖς ἐκμένοις· 6) πᾶν, ὅπερ δύναταί τις νὰ πωλήσῃ ὡς ἰδιόν του κτῆμα ἐλευθέρως. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπογεγραμμένων (Wogelfrei, proscrit) οἵτινες διὰ τινα παρανομίαν φυγόντες τὰς χεῖρας τῆς Ἐξουσίας ἢ μὴ παρόντες, καταδικάζονται εἰς θάνατον, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται εἰς καθένα νὰ τοὺς φονεύσῃ ἄνευ τοὺς αὐτοὺς. Πολυαίν. Δ'. Β'. 2. 3) Πληθυντ. «Τὰ Ἀγώγιμα· φορτώματα πραγματειῶν, τὰ ὁποῖα φέρονται ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· τὰ ἐμπορικὰ φορτία, τὰ εἴτε διὰ θαλάσσης, εἴτε διὰ ξηρᾶς μεταχομιζόμενα. Πραγματείας (πράγμ).

Ἀγώγιον, τὸ (ἀγωγή)· τὸ ἐφ' ἁμαξῶν εἴτε πλοίων εἰς πώλησιν φερόμενον πρᾶγμα. Ἐμπορικὸν φορτίον. Ξενοφ. Παιδ. ς'. Α'. 28. 2) Καὶ ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν μεταφόρτωσιν, διὰ τὸ φέρτιμον τοῦ πράγματος, φορτώματος. Ἀγώγιον Ξενοφ. Κρπ. 6, 1, 28.

Ἀγωγός, οῦ, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ἄγων ἀπάγων, ἢ προστάτης, ὁδηγῶν, ἄλλων προπορευόμενος· τὸ ἀντίκειμενον, τὸ ὁποῖον ἄγει ἢ ὁδηγεῖ, ἢ γένει· «Θύλακος ἀνθρώπων ἀγωγός. Πλουτ. Διονσ. Ε'. 184. «Θύλακος ἔχει ἀγωγόν. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁδηγός, ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ, ὁδηγητής, προηγητής. Ἡρόδ. 3, 20· «πορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς· Παρ' Ἡρόν. δέ, 7, 12. «ἀγωγὸς ὕδατος τὸ ὑδραγωγεῖον (καναλίσι). 3) τὸ ἀγωγεῖον· δέλεαρ, ἀπάτη, «ἀποπλοκὴ τις (ἐπιπλάνημα).

Ἀγών, ῶνος, ὁ (ἄγω)· τόπος, εἰς ὃν συναθροίζονται, συνάγονται, συνάθροισμα (σύναξις)· Ὀδυσ. Θ'. 200. «οὐκ ἄλλοι ἔνεσαν λαοὶ ἐν ἀγῶνι οἳ ἔβλεπε τὸν ἡρῶα ἑταῖρον εἰς τὸ συνάθροισμα. Ἰλιάδ. Θ. 428. «Ἀγὼν νεῶν συναθροιστὴς πλοίων· «Θεῖος ἀγὼν συνάθροισμα τῶν Θεῶν Ἰλιάδ. Ζ. 7, 298. Σ. 376· «εὐρὺς ἀγὼν συνάθροισμα πλήθους ἀνθρώπων εἰς πλατὺν καὶ ἐκτεταμένον τόπον· Ἰλιάδ. Ψ. 258. δοῦναι καὶ ἠθεῖος ἀγῶνα ὁ ταῦρος. Ἰλιάδ. Ζ. 298. 2) Ὁ τόπος εἰς ὃν γυμνάζονται, ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες. Θουκυδ. Ε'. «Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέβησε τὸν ἡνίοχον· ἡβαλεῖν ἔξω ἀγῶνος ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια. Πινδ. Τοιοῦτοι ἀγῶνες παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦταν διάφοροι, ἐξ ὧν πάντα εἶσιν οἱ πρωτεῖστοι, εἶσι· Δρόμος, Ἅλμα, Δίσκος, Πυγμὴ, καὶ Πάλη· ἔτι δὲ καὶ ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον) τοῦ ἀκοντίου, ἢ τοῦ τόξου, ἢ Σφαιρομαχία, τὸ Παγκράτιον, τὰ διὰ τῶν Ἵππων ἢ διὰ τῶν Ἁμαξῶν τρέξιμον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, περὶ ὧν ὄρα Πλουτ. Συμποσ. Β'. Προβλ. 5. καὶ Ἰωαν. Ποτάμιον Ἀρχαιολ. Ἑλλην. βιβλ. Β'. Κεφ. 21. 3) Κάθε ἔρις, λογομαχία, φιλονεικία, μάχη ἢ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ ἐπὶ Κριτηρίου· ἡ ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ φιλονεικία· δὲ τὸ πάσχειν νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του· καὶ ἡ πρὸς τὸν λαὸν δημηγορία, ἐν ᾗ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαιά του. Ἱπτρ. Παγ. 4) Κάθε γυμνασία (πάσχισις), δυσκολία, στενοχωρία, κίνδυνος κ. τ. τ. Δημοσθ. ἦ Ὁ τῶν πολιτευομένων βίος ἀγώνων καὶ κακῶν μαστίξ· Παρ' Εὐριπ. Φοίνισσ. 391, καὶ Ὀρέστ. 1294. «Οὐ λόγων ἀγὼν ἀστοῖς· ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος διὰ λόγια, ἀλλὰ διὰ πράγματα· «ἔστιν ἀγὼν ἔδρας, λόγων, μάχης· καιρὸς τοῦ καθίζεσθαι, τοῦ διαλέγεσθαι, τοῦ μάχεσθαι. Valck. Φοίν. 591. ἰδὲ καὶ ἀγμή· οἱ δὲ Αἰολεῖς ἔλεγον καὶ ἄγωνος, ὁ· Κοήτ. Γρηγ. πρῤῥ. 592.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ· ὁ ἄρχων πρωτεύων καὶ κριτὴς τῶν ἀγώνων. Σοφοκλ. Αἴασ. 572.

Ἀγωνία, ίας, ἡ (ἀγών)· γύμνασις τοῦ σώματος (ἀγώνισμα). Ἡρόδ. 2. 91. 2) Στενοχωρία, κίνδυνος, φόβος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγωνίᾳ· ἐκ τούτου.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ· ὁ εἰς ἀγῶνα ὤν, παγκράτιον, κοπιάζων. Διογ. Λαέρτ. Β'. 131. ἀμφ.

Ἀγωνιάω, Μλ. άσω· ταυτὸν τῷ, Ἀγωνίζομαι, ἰσορρώ ἢ σωματικῶς· ὁ Σουϊδ. ἀναφέρει τὸ, Ἀγωνιῶντες, ἐκ τοῦ Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἐξαιρέτως ὅμως σημαίνει τὸ, Παγκράτιον,

ζητῶ μὲ κάθε λογῆς τρόπον, διὰ νὰ ἀποκτήσω ἕνα πρᾶγμα αἰσθανόμενος ἐν ἐμαυτῷ ἀνησυχίαν καὶ στενοχωρίαν, διὰ νὰ μὴ ἠσθάνθην ἀποτύχω τοῦ σκοποῦ μου, τὸ ὁποῖον ἐπαθεν κατ' ἀρχὰς καὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι τοὺς ἀγῶνας διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν δημόσιον τιμὴν καὶ ἀνταμοιβήν, ὅτι ὁ καὶ ἡ λέξις ἐπὶ τούτων ἐλέγετο. Ὅθεν Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ'. 3. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Ἀγωνιῶντες, ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν Θεάτρῳ (κωμῳδιάντου). Παρμένωνος, καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἵτινες εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πράξεως καὶ παραστάσεως τῶν δραμάτων ὑπέκειντο εἰς μεγάλην δίψαν. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθόλου σημασία τοῦ Φοβοῦμαι, στενοχωροῦμαι, ἀθυμοῶ, φροντίζω, καρδιοκτυπῶ περὶ τι ἀποτέλεσμα, μετὰ Αἰτιατ. συνεπομένου τοῦ, Μή, παρὰ Πολυβ. Ὁ Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ'. 10. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ Φόβος, οἷον· καὶ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας φέβεται καὶ ἐν ΚΖ'. 11. διακρίνει τοὺς «Ἀγωνιῶντας καὶ φοβουμένους».

Ἀγωνίζομαι· Μ. ἰσομαι· καὶ ἰοῦμαι· (ἀγών) ἐμβαίνω εἰς ἀγῶνά τινα, μετέρχομαι τοὺς ἀγῶνας, παλαίω ὀλ. κ. τ. τ. μετά τινος, ἢ εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, «ἀγωνίζεσθαι πεζόν» Ἡρόδ. 5, 22. ἢ φιλονεικῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ ὑποθέσεως τινός· «ἀγωνίζεσθαι περί τινος». Ξεν. Ἀνάβ. 3, 1, 43. ἢ εἰς τὴν παράστασιν πράξεώς τινος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἀριστφ. Ἀχ. 140. 419. καὶ ἐρίζω, ἀμφισβητῶ περὶ ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων. Πλτ. Θεαίτ. σελδ. 368. Καθόλου δέ, Μάχομαι, Κοπιάζω (βάνω τὸν ἑαυτόν μου εἰς κόπους· πατζίζω διά τι)· ὡς Δημοσθ. «Ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας». Εὑρηται δὲ καὶ Παθητικ. παρὰ Δημοσθ. οἷον, «Ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις» ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἔγινε κρίσις καὶ φιλονεικία ἐπὶ κριτηρίου. πλὴν τοῦ Παρκμ. εὑρηται καὶ ἀόρστ. ἠγωνίσθην· Λυσ Ἐπιτ. 28.

Ἀγωνικός, ἡ, όν· (ἀγών) ὁ εἰς ἀγῶνα ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος. Διον. Ἁλικ. ῥητ. 6.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ὅθεν ὁ προξενῶν κίνδυνον, φόβον, στενοχωρίαν, θλῖψιν· 2) «Ἀγώνιος Ἑρμῆς. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐπιστάτου καὶ προστάτου καὶ τῶν Ἀγώνων, καὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν γίνονται οἱ Ἀγῶνες· Ζήτ. Ἀγών. «Ἀγώνιοι θεοὶ καθ' Ἡσύχ. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 204. ὅπου ὀνομάζονται ὁ Ζεύς, Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς· καὶ ἐν Ἀγαμέμ. 510. ὅπου χαιρετᾷ ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του πάντας τοὺς ἀγωνίους θεούς, καὶ ἐξαιρέτως τὸν Ἑρμῆν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἡ διωρισθεῖσα σημασία δὲν ἔχει τόπον τινά, ἀλλὰ φαίνεται νὰ σημαίνῃ καθόλου τοὺς ἰδιαιτέρους θεοὺς τοὺς προστάτας τῆς πόλεως, ἂν αὐτοὶ οἱ ῥηθέντες θεοὶ ἦσαν καὶ προστάται ἰδίως διαφόρων ἀγώνων. Ἐκ τῶν Ἰσέτιδ. 225. «Πάντων ἀνάκτων κοινοβωμία» (πρὸς τὸν ὁποῖον βωμὸν κατέφυγον αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρεβάλλεται καὶ ἡ Ἤρις ὅπου ὀνομάζονται οἱ Ἀγώνιοι θεοὶ, καὶ ἀναφέρονται)· γίνεται δῆλον, ὅτι ὠνομάζοντο οἱ δώδεκα θεοί, οἵτινες κατὰ εἷς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ, ἢ εἰς δύο θυσιαστήρια ἐλατρεύοντο. «Ἀγώνιοι θεοί» ἄρα, ἐκ τοῦ Ἀγών, ἄθροισμα, σύναξις, οἱ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον, ἢ τέμενος τιμώμενοι θεοί.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· (γωνία) χωρὶς γωνίαν. Θεόφρ. «Ἀγώνιον σχῆμα».

Ἀγωνίσις, εως, ἡ· τὸ ἀγωνίζεσθαι, παλαίειν, γυμνάζεσθαι. Θουκυδ. Ε'. 50. «κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα» ὅ ἐστι, Διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι Δακεδαιμονίοις ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνισμα, ατος, τό· εἰς μέσον ἀγών, φιλονεικία, ἔρις, γύμνασμα. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος ἢ τῆς φιλονεικίας, ἐκεῖνο περὶ οὗ ἀγωνίζονται. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄθλον, Βραβεῖον· Θουκυδ. Γ'. 82. καὶ Ζ'. 85. Ὅστις, 1. 22. ὁρίζει τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ ὄχι ὡς ἀγώνισμα ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. «ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα».

Ἀγωνισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγών· Θουκυδ. Ζ'. 70.

Ἀγωνιστέον· (ἀπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι)· πρέπει νὰ ἀγωνίζηται, ἢ ν' ἀγωνισθῇ τις· ῥηματικὸν ἐπίθετον.

Ἀγωνιστήριον, τό· τόπος εἰς ὃν ἀγωνίζονται.

Ἀγωνιστήριος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ, ἀγωνιστικός· Ἀγωνιστήριος σάλπιγξ· σάλπιγξ δι' ἧς καλοῦνται οἱ ἀγωνισταὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, Πολυβ. Δ'. 11.

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ· ὅποιος ἀγωνίζεται εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. Ἐν τοῖς θεάτροις (Acteur) ὁ Ὑποκριτής. Ἐπὶ Πολέμου, ἀντὶ τοῦ Μαχητής, πολεμιστής, στρατιώτης. Καὶ κριτηρίου, ὁ ἐπίτροπος ὑποθέσεώς τινος, ὁ Ῥήτωρ (avocat). Πλούταρχ. ἐν Κάτ. 1. «Ἀγωνιστὴς ἦτοι κληρονόμος· ὁ διαθεσταμένος, ὑπερασπιστής. «Γεωμετρίας ἄχρις ἀγωνιστήριον. Δημοσθ. «Ἵπποι ἀγωνισταὶ· οἱ πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι ἡτοιμασμένοι ἵπποι· καὶ ἐν γένει πᾶς ὁ φιλοτιμούμενος νὰ κατορθώσῃ συχνάς τι καὶ ἐπίπονον.

Ἀγωνιστικός, κή, κόν· καὶ, Ἀγωνιστικῶς Κπίθ. ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι, ἢ εἰς τοὺς ἀγῶνας. «Ἀγωνιστικῶς ἄδειν». Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ'. 15. ψάλλειν δημοσίως εἰς ἐπήκοον πάντων, ὡς εἰς τῶν ἀκριτηδείων. «Ἀγωνιστικὴ· ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Παρὰ Γαλλην. καὶ στέρρᾶς νεωτέρους ἰατροὺς, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Αἰσθάδης, τολμηρός. «Ἀγωνιστικὸν ὕδωρ· τὸ δυναμωτικόν. Παῦλ. Αἰγ. «Ψυχρῷ ὑγρῷ τῷ ἀγωνιστικῷ». Λέτ. τολμηρῷ.

Ἀγωνοθέτης, ὁ· (θέτης) ὁ κριτὴς καὶ διευθυντὴς τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ· (θέτις, τίθημι) παράστασις, διάταξις, διαταγὴ τῶν ἀγώνων. Καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν Ἀγωνοθετῶν. Πλούταρχ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ· Μ. ήτω· διατάττω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν τοὺς ἀγῶνας. Εἶμαι Ἀγωνοθέτης, ὁρίω τοὺς ἀγωνιστάς· «ὅσαν ἀμιλλαν ἀγωνοθετοῦσιν Ἕλληνες». Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 319. «Ἀγωνοθετοῦσι τὰ γενέσια. Δίων Κάτ. Νέ. 46. διατάττουσιν, ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τὰ γενέσια. Παρὰ Πολυβ. Θ'. 34. «Ἀγωνοθετοῦντες καὶ συμβάλλοντες τοὺς τούτων «προγόνους» καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΖ'. 3. ἀγωνοθετοῦντας «στάσιν· ἀντὶ τοῦ Διεγείρουσι, παρακινοῦσι, βάλλουσιν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, ἔριδα, διχόνοιαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πολυβ. Κζ'. 7. «Τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετῆσαι· νὰ τοὺς διεγείρῃ εἰς πόλεμον· νὰ διεγείρῃ ὁλόκ. μεταξὺ αὐτῶν πόλεμον· ἐκ τοῦ

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ· (ἀγών, τίθημι) ὅστις, θέτει, διατάττει καὶ βάλλει εἰς τάξιν τοὺς ἀγῶνας. κυρίως, κριτής, διαιτητής, καὶ βραβευτής. Ἡρόδ. 6. 127. «ὡς ἐξαναστήσας τοὺς Πιλείων ἀγωνοθέτας, αὐτὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκε».

Ἀγωνοθετικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς διάταξιν τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθέτις, ιδος· ἡ· ἴσον τῷ ἀρτιεικῷ, ἀγωνοθέτης· ἡ ἐπιστατοῦσα, θέτουσα, διατάττουσα ἀγῶνας.

Ἀγωνοθήκη· ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀγωνοθεσία. Σφελ. παρὰ Πολλὰ. 3, 141. ἔνθα ὅμως ἡ λέξις ἀναγινώσκεται καὶ ἀγωνοθέτις· ὁ δὲ Πολλὰ. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ταύτην.

Ἀγωνολογία, ας, ἡ· (λόγος, ἀγών) παρὰ Γαλην. «Ἀνεπίκριτον δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀθλων ἀγωνολογίαν εἶναι φασίν· ἀμφίβ. σημασ.

Ἀγωνος· ὁ· ἡ· ἄνευ γωνίας· ἴσον τῷ ἀγώνιος.

Ἄγωνος· ὁ· Αἰσλκ. ἀντὶ ἀγών, ἠχ. καὶ Φώτ. κατὰ Βούτμανον ὅμως γραμμ. πραγ. 222. ἤτοι ἐν χρήσει μόνον ἡ κατὰ μεταπλ. δοτικ. ἀγώνοις ἀντὶ ἀγῶσι.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Δ.

Ἀδαγμός, οῦ, ὁ· ἰων. ταυτὸν τῷ Ὀδαγμός· Σοφοκλ. Τραχ. 770.

Ἀδαγοούς, Ζήτ. ἐν τῷ Ἀττηγας.

Ἀδάδος, ὁ, ἡ· (άδω) χωρὶς ᾠδὴν, λαμπάδα· (ᾄδω), ἢ χωρὶς τὴν ἐλεώδη παχύτητα, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ᾠδεῖον· χωρὶς ῥετίνην· Θεόφρας.

Ἀδαδούχητος, ὁ, ἡ· (ἀδούχ'ω) ὑπὸ λαμπάδων καὶ ᾠδείων ἀφώτιστος, χωρὶς φώτων. «Ἀδαδούχητος γάμος». Σχολ. Εὐρὶπ. Ἄλκ. 989. καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Ζ. 24. ὁ μὴ κατὰ νόμον γάμος· ταυτὸν τῷ γν. σκότιος· ὁ ἐν σκοτίᾳ ἢ κρυφίως γινόμενος.

Ἀδαημονία, ἡ· (ἀδαήμων) ἀπειρία, ἀμάθεια. Ὀδυσ. Ω. 244. τὸ πλεῖστον ποιητικῶς μόνον. Ἀδαημοσύνη· ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀδαημονία Ὀδύσ. Ω. 244. ὅπου ὁ Ἀπολλ. (ἐν λεξ.) «ἀνέγνωσταν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, τὸ ὁποῖον τινες ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὸν Ξενοφῶντα. Γουνελ. εἰς Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. Θ'. 6.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαήμων)· μετὰ Γενικ. ἀμαθὴς, ἄπειρος, μὴ ἔμπειρος, ἀπαίδευτος· μάχης, κακῶν· Ἰλ. Ε. 634. καὶ Ἡρόδοτ. Καλ. 45.

Ἀδαής· ές (ΔΑΩ, δαῆναι)· ταυτὸν τῷ, ἀδαήμων· μετὰ γεν. Ἡρόδ. 2, 49. 9. 46. καὶ Σφελ. Φλπ. 827.

Ἀδάητος, ὁ, ἡ· (δαῆναι) ἀγνώριστος, ἄγνωστος. Ἡσιόδ. Θεογ. 655. «οὐκ ἀδάητα πιφάσκεις· δὲν λέγεις πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖς», δὲν ἠξεύρεις· (α)

Ἀδαίδαλτος, ὁ, ἡ· (δαιδάλλω) ἀτεχνήτευτος, χωρὶς ποικιλίαν καὶ καλλωπισμόν τινα τεχνικόν. Ὀργ. Ἀργ. 401.

Ἀδαίετος, ὁ, ἡ· (δαίω) ἀδιαίρετος, ἀδιαμέριστος. ὁλόκληρος, ἀκέραιος, σῶος· Ἀπολλ. Γ'. 1030. «Ἀρκτικὸς ἀδαίετος». ποιητκ.

Ἀδαιής, ές· (δαῆναι) ποιητκ. ἀντὶ ἀδαής.

Ἀδαίκτος, ὁ, ἡ· (δαίζω) ταυτὸν καὶ Ἀδαίετος. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΑ'. 165. «ἀδαίκτου σθένος» ἀδιάλυτος, ἄφθαρτος· ποιητκ. (ᾱ)

Ἀδάλος, ὁ, ἡ· (ἀλάω)· ὁ μὴ ὑπ' ἐχθρῶν κακοπαθὴς, βλαβὴς, ἢ ἐρημωθεὶς· ταυτὸν τῷ Ἀδήλιος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1520. Ἰωνικ. ἀδήλιος· ποιητκ. (ᾰ–υ υ)

Ἀδάϊος, ὁ, ἡ· ἡ Ἄδαιος, (ἀδέω) παρὰ Σωφρ. χορταττικός, πᾶν ὅ τι ταχέως χορτάζει· ἄρα, ὅποιος προξενεῖ ἀηδίαν, ἀνιστάδα· ἀηδὴς, ἀνιστος, ἄχαρις· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Δαφιλὴς· ἐκ τοῦ Ἄδος, Ἄδέω· Ζήτ. ἐν τούτῳ. (–υ)

Ἀδαιστί, παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπείρως.

Ἀδαιτος, ὁ, ἡ· (δαίτη) ὅποιος δὲν ἔφαγε, νηστικός· καὶ ὁ μὴ πρὸς βρῶσιν (φαγητὸν) ἐπιτήδειος· ὅποιος δὲν τρώγεται. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 56. ποιητκ.

Ἀδαίτρευτος, καὶ Ἀδαίτρος, ά, ὁν· (δαιτρεύω), ἀμοίραστος, ἀδιαίρετος. Παρὰ Νόν· μετὰ τοῦ, Τράπεζα, εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀδαιτος.

Ἀδακρυς, υος, ὁ, ἡ· (δάκρυ) ἡ, ὅστις δὲν δακρύει, δὲν κλαίει. (υ–ῡ)

Ἀδακρυτί, Ἐπίθ. χωρὶς δακρύων.

Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) ὁ μὴ δακρύων· ὅθεν 1) ἐνεργ. ὅστις δὲν δακρύει, δὲν κλαίει· Ἰλιάδ. Α. 415. Ὀδυσ. Δ. 186. Ω. 61. 2) παθτκ. ὁ μὴ κλαιόμενος, μὴ κλαυσθείς· τὸν ὁποῖον δὲν

κλαίει ἡ δὲν ἐλαυσέτις· Σφκ. Ἀντ. 881. Αἴ. 515. Τρχ. 107. 1190.

Ἀδαλής, ές, (δηλέω) Δωρικ. ἀντὶ ἀδήλητος ἀβλαβής, ὅποιος δὲν προξενεῖ βλάβην, δὲν βλάπτει. Ἡσύχ. καὶ Ἀδήν. σελ. 116. «Ναὶ μὲν οὐκ ἀδαλὲς γένος» ὅπου τὸ Χειρόγραφα, Ἀκλεές, ἔχουσι.

Ἄδαλος, καὶ Ἀδάλεον, Ζήτ. ἐν Ἄζα.

Ἀδάμ· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγέτης· Θέρτ. «Ἀδάμ, ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἐδὲμ γεγενῆσθαι προσηγορεύθη· Ἐδὲμ γὰρ τὸ πυῤῥόν» Γρηγ. Ν. ὅτι γήϊνον πλάσμα, κατά τινα ἐτυμολογικὴν ὀνομασίαν, λέγεται Ἀδάμ, καθὼς φασιν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπιστορες· ὅτι ὁ καὶ ὁ Ἀπόστολος, διαφρύσας τὴν πάτριον τῶν Ἰσραηλιτῶν πεπαιδευμένος φωνήν, τὸν ἐκ γῆς ἄνθρωπον χοϊκὸν ὀνομάζει· οἱονεὶ μεταβαλὼν τὴν τοῦ Ἀδὰμ κλῆσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν. Εὐσεβ. πρπ. Εὐγγ. ιβ'. «Ἀδάμ, κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνήν, τὸν γηγενῆ». Ὁ αὐτὸς λέγει ἐν Θ'. παρ' Ἑβραίοις, Ἀδάμ, ἡ γῆ κελεύει, παρ' ὃ καὶ ὁ πρῶτος γηγενὴς, ἐτύμως Ἀδὰμ ὑπὸ Μωσέως εἰρηται. Θεόκτ. α', Νόριδ. ὑπὸ Ἀδάμ γήϊνον καὶ χοϊκὸν ὀνείδιζε. Ἰώσπ. ἀρχ. α'. 2. «Ἄνθρωπος Ἀδαμος ἑλλήδη· σημαίνει δὲ τοῦτο, κατὰ τὴν γλῶτταν τὴν Ἑβραίων, πυῤῥόν· ἐπειδήπερ ἀπὸ πυῤῥῆς γῆς φυραθείσης ἠγέρθη».

Ἀδαμάντινος, ίνη, ινον· (ἀδάμας) σιδηροῦς, (τζιλιακένιος) Μεταφορικ. λίαν σκληρὸς καὶ στερεός.

Ἀδαμαντοδέτης, ὁ, ἡ· (δέω) ὁ δεδεμένος μὲ χάλυβα (ἢ τζέλιαι, σιδηροδεμένος)· ὅθεν ὁ στερεῶς κεκρυμμένος, στερεὸς, σκληρὸς, δυνατὸς· Αἰσχυλ. Προμ. δεσμ. 148.

Ἀδαμαντοπάσιλος, (πέδιλον) ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀδαμάντινα, στερεὰ ὑποδήματα. Ἀδαμαντοπέδιλος κίων· στερεὸς στύλος. Πίνδαρος καὶ Στράβ. Γ', σελ. 743.

Ἀδάμαντος, ὁ, ἡ· = ἀδάμαντος, ἀδάματος· Αἰσχ. Ἱκτ. 141. 150.

Ἀδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὁ ἅμοιος μὲ τὸν σκληρὸν καὶ ἀνίκητον σίδηρον ἢ χάλυβα (τζελίαι). Σκληρὸς, ἀκατάδαμαστος, στερεὸς, Παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς κεῖται πανταχοῦ ὑπερτερικῶς, τοῦ Σιδήρου, ἢ Χάλυβος, ἀλλ' ὁ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 231. καὶ, Ἔργ. 149. ἔχει «Χλωρὸς ἀδάμας», ὅπου εἶναι ἀντὶ τοῦ, Χαλκός. Καθόλου δὲ λέγεται Ἀδάμας, πᾶν ὅ,τι εἶναι λίαν σκληρὸν, στερεὸν καὶ ἀμετάβλητον, ἀμετάτρεπτον· π. χ. ὁ Πλούτων· Θέρτ. 2, 34. «Ἔπος ἐρῶ ἀδάμαντι πελάσασα». Ἡρόδοτ. Ζ'. 141. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις λέγεται τὸ Διαμάντιον, ὁ λίθος. (υυ-)

Ἀδαμαστί, Ἐπίρ. ἀκαταδαμάστως· κατ' ἀκαταδάμαστον, ἀχαλίνωτον τρόπον. (υυ-υ)

Ἀδάμαστος, ὁ, ἡ· (δαμάω· ῶ) ἀκαταδάμαστος, ὅποιος δὲν δαμάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ καταδαμάσῃ (νικήσῃ, ἡμερώσῃ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἅδου. Ἰλιάδ. Ι. 168. «Αἴδης ἀδάμαστος» καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1572. 2) Ὅποιος δὲν ἐδαμάσθη, δὲν ἐχαλινώθη, δὲν ὑπετάχθη ἀκόμη εἰς χαλινόν, ὡς «Ἀδάμαστος πῶλος». Ξενοφ. (Ζήτ. Πώλος) καὶ ἐκ τούτου ἐλήφθη ἡ λέξις καὶ ἐπὶ Κόρης ἀνυπάνδρου, (Σοφοκλ. Αἴας. 450.) ἥτις δὲν ὑπέπεσεν ἀκόμη εἰς ἄνδρα, δὲν ἐζεύχθη ἄνδρα· ἀνύπανδρος, παρθένος· ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. (υυ-υ)

Ἀδάματος, ὁ, ἡ = ἀδάμαστος· ποιητ. (Ἐπικ. -υυυ, ὡς ἀθάνατος.)

Ἄδαμνος, ὁ, ἡ· καὶ ἀδαμνής, ές· = ἀδάμαστος· ποιητ.

Ἄδαξμος, ὁ, ἡ = ἀδάμαστος· ποιητ.

Ἀδαξέω, ῶ· καὶ, Ἀδαξήσομαι, ῶμαι· καὶ, Ἀδαξέω, καὶ, Ἀδάξω, καὶ Ἀδάξομαι, προξενῶ κέντημα (σφαγιὸ) ἢ σπασμόν· ἢ Παθητ. Πάσχω ἐκ τούτων. Ἱπποκρ. γυν. Β'. ὅθεν Ἀδαγμός, ὁ· καὶ Ἀδαξησμὲς, ὁ, ὁ σπασμός· (ἐμφρασις ἑτέρα τοῦ, Ὀδαξάω· καὶ Ὀδαγμός, κ. τ. λ.

Ἀδαξησμός, ὁ· Ἰων. Ὀδαξησμός· κνησμός (ψαγοῦρα.)

Ἀδαπάνητος, ὁ, ἡ· (δαπανάω). = Ἀδάπανος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ δαπανώμενος, ἐξοδευόμενος, ψιθυρόμενος, (ὅστις δὲν κοστάρει κἀνὲν ἔξοδον) Ἐνεργ. ὅποιος δὲν ἐκπανῷ, δὲν ἐξοδεύει, δὲν ἀπαιτεῖ ἔξοδα· (χ) Ἑρμ. ἀδάπανος· ἀνεξόδως (χωρὶς ἔξοδα, ἀνέξοδα.)

Ἀδαπτος, ὁ, ἡ· (δάπτω) ὅστις δὲν διασπαράττει (καταξεσχίζει κρέατα) καὶ ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διασπαραχθῇ.

Ἀδάρκη, ἡ· καὶ, Ἀδάρκης, ὁ· καὶ, Ἀδάρκιον, τὸ· εἶδος ἁλμυροῦ μανιταρίου γενομένου εἰς τὰς καλάμους ἐν ταῖς λίμναις. Adarce Διοσκορ. Ε. 137. «Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑγρὸν ἁλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἀποχυνόμενος».

Ἄδαρτος, ὁ, ἡ· (δέρω) ὁ μὴ ἐγδαρμένος, ἀγύμνητος τὴν δορὰν. Ἡσύχ. (ἀγδάρτος).

Ἀδασμος, ὁ, ἡ· ὅποιος δὲν ἐπληρώθη ἢ δὲν πληρώνει δασμόν, δόσιμον, φόρον· Αἰσχυλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀδαστος, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀδιαίρετος, ἀμέριστος, Σοφοκλ. Αἴαν. 54.

Ἀδαχέω, ῶ· Μ. ησω· ἕτερος σχηματισμ. τοῦ, Ἀδαΐζω· ὁ Σουΐδας ἀναιρεῖ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. «Τὸν ἀχῶρα ἀδαχεῖα· ἀντὶ τοῦ, Κνήθει, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Ἀδαυχᾷ, ἔχει.

Ἀδέες· ποιητ. ἀντὶ, ἀδεές. Ὀδυσ. Τ. 91. Ἰλιάδ. Θ. 423.

Ἀδεηκότες, οἱ· Μετοχ. τοῦ Ἀδέω, τεταλαιπωρηκότες, καταπεπονημένοι. ποιητ. ἀντὶ, ἀδηκότες. Ἰλιάδ. Κ. 98.

Ἀδεήν, ποιητ. ἀντὶ, ἄδην. Ἰλιάδ. Ε'. 203. τινὲς εἰ ἐθέλουσι μακρὸν τὸ η, καὶ ἄνευ διπλασ. τοῦ δ'.

Ἀδείξ, χος, μέτρον χωρούν τέσσαρας χοίνικας· Ἀριστοφ.

Ἀδε·ῆ· πρτπ. ἐνν. ἀορτ. α'. τοῦ ἀνδάνω ῥμτ. Ὅμηρ. Ἰλιάδ. ἀπρμ. ἀδεῖν (χ).

Ἀδεής, ὁ, ἡ· καὶ ποιητ. ἀδέης (δέος)· ἄφοβος, χωρὶς αἰδεῖς καὶ αἰτιχύνης (ὅστις δὲν ἔχει κανένα φόβον οὔτε ἐντροπὴν, δὲν τῷ μέλει τίποτε· ὅθεν εἶναι αὐθάδης, τολμηρὸς, ἀναίτρεπτος). 2) βέβαιος, ἀψρόντιστος, ἀμέριμνος. Θεόδ. Γ. 37. (ὅστις στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του βέβαιον, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ κἀνένα κίνδυνον). Ἑπτ. τὸ οὐδ· ἀδέες, Ἰλιάδ. Θ. 423. Φ. 481. Ὀδυσ. Τ. 91· Ἑρμ. ἀδέως. ἀφόβως (ἄφοβα) Ἡρόδ. 9. 109. ἐν δὲ Ἰλιάδ. Π. 117. καὶ, ἀδείης· τῷ συνήθει δὲ αὐτοῦ τύπῳ, ὡ χρῆται πᾶσι ὁ Ὅμηρ.

Ἀδεής, ὁ, ἡ· (δέος, δέομαι τὸ χρίζω)· ὁ ἄνευ χρείας, ἀνδείας (χωρὶς χρείαν, ἀνάγκην·) 2) περιττὸς, οὐκ ἀναγκαῖος (περίσσιος, ἄχρειαστος) Πλτ. Συμπ. Πρίγρ. 198. Α'. Ἑρμ. ἀδέως.

Ἀδέητος, ὁ, ἡ (δέομαι) = ἀδεής.

Ἀδεια, ἡ· (ἄδης) ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου, ἀσφάλεια, ἐν ἀδείᾳ οὐ ποιεῖσθαι· ὡς ἐπικίνδυνον νομίζειν τι. Ἡρόδ. 9. 42. Πλάτ. Νόμ. Γ'. ἡ δὲ ἀδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκεν. 2) Παρὰ τοῖς νεωτέρ. εἶναι ἀντὶ τοῦ Συγχώρησις, Ἐπίτρεψις, ἐκ' ἀδείας· κατ' ἀρέσκειαν. Ἀθ.

Ἀδείης, ὁ, ἡ· Ἑπικ. ἀντὶ, ἀδεής Ἰλιάδ. Η. 117.

Ἀδείκτος, ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ὅποιος δὲν ἐδείχθη, ἐμανιφέστωθη. Φωκυλίδ. 124. (ἀδείκτος).

Ἀδείμαντος, ὁ, ἡ· (δειμαίνω), χωρὶς τρόμον, ἀτρόμητος, ἄφοβος, Εὐριπ. Ῥῆτ. 696. «Ἀδείμαντος πόλις». Ἑπρμ. ἀδειμάντως· ἀτρόμως, ἀφόβως (ἀτρόμητα, χωρὶς τρόμον καὶ φόβον, ἢ τρομάρας). 2) Ὄνομα κυρίου ἀρτικ.

Ἀδείματος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἄδειμος, ὁ, ἡ (δείμω) ἄφοβος.

Ἀδεῖν· ἀορτ. β'. ἀπρμ. τοῦ ἀνδάνω ῥμτ.

Ἄδειπνος, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) (χωρὶς δεῖπνον, φαγητόν·) ὅποιος δὲν ἐδείπνησεν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1154.

Ἀδεισιδαιμονία, ἡ παρ' Ἱπποκρ. ἔλλειψις δεισιδαιμονίας, ἀπὸ τοῦ

Ἀδεισιδαίμων, ονος, ὁ· ὁ μὴ δεισιδαίμων. Ἰουλιαν.

Ἀδεισιδαιμόνως, Ἐπίρ. χωρὶς δεισιδαιμονίας.

Ἀδέκαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδεκάστως, (δεκάζω) ἀδωροδόκητος, ὅποιος δὲν φιλοτιμεῖται δῶρα.

Ἀδεκάτευτος, ὁ, ἡ· (δεκατεύω) ἀδεκάτιστος, ὅποιος δὲν ἐδεκατίσθη, δὲν ἐπλήρωσε τὸ δέκατον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 301. καὶ ὅστις δὲν ὑπόκειται εἰς δεκατείαν.

Ἄδεκτος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἄλλοι δὲν δέχονται· καὶ Ἐνεργητ. ὅποιος δὲν δέχεται, ἢ δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς τι· μετὰ γεν. ὡς, ἄδεκτος κακοῦ, ζημίας καὶ, τ, τ. 2) καθηρημένος, ἀψηφισμένος, ὁ μὴ ἄξιόστεως ἄξιος. Ὁ Μγ. Βασιλ. ἀντὶ τοῦ, προσλαλίαν, ἀδεκτον εἶναι, λέγει. Καὶ. Ἀπτολ. ιγ'.

Ἀδελφὰ, Ἐπίρ. σύμφωνα, ἴσα· Ζήτ. Ἀδελφός.

Ἀδελφᾶτον, τὸ· ἄθροισμα, σύναξις πλειόνων ἀνθρώπων, καὶ ἐξαιρετως Ἱερομονάχων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, οἷον ἡ μοναστήριον συζώντων. Φωτ. Νμκαν.

Ἀδελφατρία, ἡ = τῷ Ἀδελφάτον· Βαλσαμ.

Ἀδελφεά, ἡ· Ταυτὸν τῷ, Ἀδελφή, Ἡρόδ.

Ἀδελφείη, ἡ· Ἰων. = τῇ ἀδελφῇ, Ἡρόδ.

Ἀδελφειός· ὁ· Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ, ἀδελφιδός, ἀδελφὸς· Ὅμηρ.

Ἀδελφεοκτόνος, ὁ, ἡ = τῷ, ἀδελφεκτόνος, Ἡρόδ. 3. 65.

Ἀδελφή· ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀδελφός.

Ἀδελφιδή, ῆς, ἡ· Θυγάτηρ ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ συνήθεια Ἀνεψιὰν λέγει. ἀττικ. ἀντὶ, ἀδελφιδέη.

Ἀδελφιδέον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός· (ἀδελφάκι.) (ξ)

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ· ὁ υἱὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἀνεψιός· καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ εἶναι ἐξάδελφοι. Ἰωνικ. ἀδελφιδέος· ὁ·

Ἀδελφίζω, Μ. ίσω· καὶ ιῶ· (ὁ ἀδελφός) ποιῶ, ἢ ὀνομάζω τινὰ ἀδελφόν· θεωρῶ, νομίζω, ἔχω τινὰ ὡς ἀδελφόν μου· Ἰσοκρ. 2) παθ. Ἀδελφισμένον, καλεῖται ἔτι μεταφορικ. πᾶν ὅ,τι ἔχει ὁμοιότητα, οἰκειότητα, συνδεσμον, συνοχὴν καὶ συγγένειαν μετ' ἄλλου τινός· ὡς καὶ τὸ Ἀδελφίξεις, παρ' Ἱπποκρ. συγγένεια, οἰκειότης, ὁμοιότης Τὸ δὲ «Ἠδελφισμένος Ἰητρὸς» παρ' Ἱπποκρ. ἐστιν ἀντὶ τοῦ, οἰκειωμένος, γνώριμος, ἀληθὴς, ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἰατρῶν, ἤτοι εἰς τὴν ἀδελφότητα αὐτῶν.

Ἀδελφικός, κὴ, κὸν· οἰκεῖος τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφόν. 2) Οἰκεῖος, ὅμοιος, συγγενής.

Ἀδελφικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀδελφικὸν τρόπον ὡς ἀδελφός. 2) Οἰκείως, συγγενικῶς.

Ἀδελφίξις, εως, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀδελφίζω, ὁ Ἐτυμολ. ἔχει καὶ, Ἀδελφιξία, καὶ ἅρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ηωνιστί.

Ἀδελφοζωΐα· ἡ ζωὴ, τὸ ζῆν μετὰ ἀδελφῶν·

Ἀδελφόθεος· ὁ· ἀδελφὸς, συγγενὴς τοῦ Θεοῦ. λέγεται οὕτως ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος διὰ τὴν πρὸς

τὴν Θεοτόκον τοῦ Ἰωσὴφ μνηστείαν, τοῦ ὁποίου ἀδελφὸς ἦν ὁ Ἰαβ.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ· εἰμαι ἢ γίνομαι ἀδελφοκτόνος· ἔθεν

Ἀδελφοκτονία, ἡ· τὸ φονεύειν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφην· ἀπὸ τοῦ.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὁ φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

Ἀδελφόμιξ, γος· ὁ, ἡ· ὁ μετὰ ἀδελφῶν συνουσιαζόμενος, ἀσελγής, ἀκόλαστος· Ἐκκλ. ὅθεν·

Ἀδελφομιξία, ἡ· ἡ μετὰ ἀδελφῶν ταρικὴ μίξις.

Ἀδελφοπαις· αιδος· ὁ, ἡ· (παις) ὁ ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς υἱός, ἢ θυγάτηρ.

Ἀδελφοποιός, οῦ· ὁ, ἡ· ὁ ποιῶν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφούς· ὁ πρῶτος τοῦ νὰ γίνωνται ἀδελφοί· Σχολ. Λυκόφρ. 403.

Ἀδελφός, ὁ· (ἄδελφος μετὰ τοῦ ἀθρτ. α) οὐτιαστ. ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθείς· ἐκ τοῦ, Ἅμα καὶ Δελφύς· καὶ τὸ θηλυκ. Ἀδελφή· ἡ· καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ὁ πλησιέστερος συγγενὴς ἐξ αἵματος. Εὐρ. Ἑλ. 531. παρ' Ὁμρ. δὲ αἱ ἀδελφεοὶ καὶ ἀδελφειαί. 2) Ὡς Ἐπίθετ. ἀδελφός, ἡ, ὁν· καὶ ἀδελφὸς· ὁν· Αἰσχλ. ἑπτ. ἐπὶ Θῆβ. 793. ἐν γένει δὲ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων, καὶ ἴσων ἀλλήλοις, ἢ ἁπλῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. ἡχεῖ τε, καὶ πόδε, καὶ ὀφθαλμὼ, καὶ τ' ἄλλα ὅτα ἀδελφὰ ἔφυτεν ἀνθρώποισιν. συντάττεται μετὰ γενικ. καὶ ὁστε. Ἱερ. Α'. 22. ὁ αὐτ. »Ὀξέα, ὁρμέα, καὶ στρυφνὰ, καὶ τὰ τούτων ἀδελφὰ· ὁμοια, παρόμοια. »Ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων, καὶ ἀφρ. τούτοις» Ἱπκρτ. πνεῦμ.

Ἀδελφοτης, τητος, ἡ· Ἀδελφοτύνη. 2) ἀδελφικὴ ὁμοιότης· 3) Ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων κοινή, ὅταν ζῶσι μὲ ἀγάπην ὡς ἀδελφοί.

Ἀδέματος, ὁ, ἡ· ἐσφαλ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ'. 4. ἀντὶ, Ἀλέματος· ταυτὸν καὶ Ἠλέματος.

Ἀδέμνιος, ὁ. ἡ· (δέμνιον) χωρὶς κλίνης, στρώματος, καίτης. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. ποιητ.

Ἀδένδρεος· ὁ, ἡ· ποιητ. = τῷ·

Ἀδένδρος, ὁ, ἡ· χωρὶς δένδρων. Στράβ. Η'.

Ἀδενώδης, καὶ, Ἀδενοειδής, ὁ, ἡ· (ἀδὴν, εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σχήματος τῶν ἀδένων· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ἀδένων. Ζήτ. Ἀδήν.

Ἀδέξιος, ὁ, ἡ· (δεξιὰς)· ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἀνεπιτήδειος. Λουκιαν.

Ἀδεξιώτως, Ἐπίῤῥ. (δεξιόομαι) χωρὶς νὰ δίδῃ τις τὴν δεξιὰν χεῖρα, χωρὶς δεξιώσεις, χωρὶς φιλικὸν χαιρετισμόν.

Ἀδερκὴς = τῷ Ἀδερκτος, ὁ, ἡ· (δέρκομαι) ὁ μὴ βλέπων· καὶ Παθητικ. ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀφανὴς. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 130. Ἐπρμ. ἀδέρκτως.

Ἀδέσμιος, ταυτὸν τῷ, Ἄδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμὸς)· ἐλεύθερος δεσμῶν, ὁ μὴ δεδεσμευμένος. Θουκυδ. 3, 34. »Ἄδεσμος φυλακῆς· φυλάκωμα ἐλεύθερον, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς δεσμὰ ὁ φυλακωμένος.

Ἀδέσποτος, ὁ, ἡ· χωρὶς δεσπότου, ὁ μὴ ἔχων δεσπότην καὶ κύριον· οὕτως ἐκαλεῖτο γένος τι δούλων ἀπελευθερωθέντων· λέγεται καὶ ἐπὶ ὁμιλίας, εἰδήσεως, φήμης, καὶ γραφῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος, ἀνώνυμος· ὅθεν ἀνάξια πίστεως· Ἐπρμ. ἀδεσπότως· ἀδέσποτα.

Ἄδετος, ὁ, ἡ· (δετὸς, δέω) ὅποιος δὲν εἶναι δεδεμένος· Ἱπποκρ.

Ἀδεύητος, ὁ, ἡ· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ταυτὸν τῷ, Ἄδευτος, ὁ, ἡ· παρὰ δὲ Ἡσυχ. αὐτὸ τοῦ, Χαλεπὸς· ἢ ἴσως καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει χρείαν τις. Ἐκ τοῦ Δεύω, Δευέω, μαλακύνω, ἀπαλύνω ἢ Δεύω αὐτὸ τοῦ, Δέω, χρῄζω, χρειάζομαι. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι ταυτὸν τῷ, Ἀδεψήτος, σκληρὸς, ἀμαλάκυντος.

Ἀδευκὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (δεῦκος) ὁ μὴ γλυκὺς, ὁ πικρὸς· ὡς, »Ἀδευκὴς θάλασσα». Ἀπολλ. πικρὰ καὶ ἁλμυρὰ τῇ γεύσει. Τροπικῶς δὲ, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Δ. 489. »Ἀδευκὴς ὀλέθρου» πικρὸς, χαλεπὸς· ὁ δὲ Εὐστάθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀδόκητος, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Δέκω (Ἰωνικ. ἀντὶ Δέχομαι), καθὼς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Ζ. 273. »φήμην ἀδευκέα».

Ἄδευτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, ἄτευκτος.

Ἀδεψητος, ὁ, ἡ· (δεψέω) ἀνέργαστος, ὁ μὴ κατεργασμένος ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου· ἀμὸς (ἀνάργαστος)· Ὀδυσσ. Τ. 2.

Ἀδέω, ῶ· Μ. ἤτω· χορταίνω, (εἶμαι χορτάτος, χορτασμένος τόσον, ὥστε μοὶ ἔρχεται ἀηδία) Ἔχω βάρος, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν. Ὀδυσσ. Α. 134. »μὴ ξεῖνος ἀνιηδὴς ὀρυμαγδῷ Δείπνου ἀδήσειεν· ἀηδὴς διατελεῖη, δυσαρεστηδῷ· ὅθεν »Καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ· ταλαπωρηθέντες, ἀηδῶς διατεθέντες, βαρυνθέντες δηλ. (Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας Βαρύνομαι· ὡς ὅτε λέγομεν »Ἐβαρύθηκα ἀπὸ τοὺς κόπους.») Ὅτι ὅμως ἔλεγον καὶ, Ἀδάω, ἀποδεικνύει τὸ, Ἀδαίος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, Δαψιλὴς. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἔχουσι Ἀαδέω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Οὕτως ἔλεγον καὶ Ἀάτος, καὶ, Ἄτος, καὶ, Ἀάω, καὶ, Ἄω, Ἄδω· χορταίνω. Τὸ δὲ Ἀδίω, καὶ Ἀδάω, ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸ, Ἀσάομαι, καὶ, Ἀσαίνω, ἐκ τοῦ Ἄση· καὶ, Ἀδημονέω, ἐκ τοῦ, Ἀδίω, Ἀδημὼς, Ἀδήμων, χορτασμένος, βεβαρυμμένος· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ, Ἄδην, ἀρκούντως, χορταστικὰ, ἢ τὸ πολὺ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀάω. τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα· (εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται οἱ παρ' Ὁμρ. τύποι· »ἀδήσειε, ἀόρστ. εὐκτ. καὶ, »ἀδηκότες» πρμ. μτχ. Ὀδυσσ. Α. 134. Ἰλιάδ. Δ. 98.) ἐστὶν ἄχρηστον, ἐν τῷ ἐνστ.

Ἀδέω· ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀνδάνω· ἀρέσκω· ἄχρηστον εἰς τὸν Ἐνστ. Μλ. »ἀδήσω· ἀρστ. β'. ἄδον (ᴗᴗ) »ἄδειν. Πρκμ. ἐᾶδα. Δρκ. ἐᾶδα (ᴗ–ᴗ)

Ἀδεῶς, Ἐπίῤῥ. (ἀδὴς) χωρὶς φόβου καὶ κινδύνου, (ἄφοβα, ἐκ τοῦ Δέος.) 2) Ἐκ τοῦ Δέομαι· ἀντὶ τοῦ, χωρὶς ἐλλείψιν, ἐνδειαν· Πλουσίως, ἀφθόνως.

Ἀδήιος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ἀδῆς Ἰων. ἀντὶ ἀδαίος ταυτόν καὶ, Ἀδήωτος· Σοφοκλ. Οἰδ. 1533. 2) ἄγνωστος· ποιητ. ἀπὸ τοῦ δαῆναι, Παῤῥ. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 617. ἄλλοι δὲ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀξύητοι, καὶ, Ἀνεύχλητοι.

Ἀδηκορὲς, Ζήτ. Ἀτήκορος.

Ἀδηκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδήκτως Ἐπίῤῥ. (δάκνω) ὁ μὴ δεδηγμένος (ἀδάγκαστος) καὶ ὁ μὴ καταφαγωμένος ὑπὸ σκωλήκων (σκωληκοφάγωτος). Παῤῥ. Ἀντωνίν. »ἀδήκτος ψυχὴ» μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἄλυπος.

Ἀδηλέω, παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 35. μετὰ Γενικ. ταυτὸν τῷ, Ἀγνοέω, ἐκ τοῦ Ἄδηλος.

Ἀδήλητος, ὁ, ἡ· (δηλέομαι) ἀβλαβὴς, ἀκάλαστος· Ἀπολλ. Β'. 710.

Ἀδηλία, ἡ· (ἄδηλος) ἀφάνεια· ὁπόταν τις δὲν ηὑρίσκου ποῦ εἶναι καὶ ποῦ εὑρίσκεται· ὅ ἐστιν, ἄγνοια, ἀπορία, ἀβεβαιότης· Ἐπιγράμ.

Ἀδηλοποιὸς, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ποιῶν τι ἀφανὲς, ὁ ἀφανίζων καὶ ἐξολοθρεύων, Γραμματ.

Ἄδηλος, ὁ, ἡ, καὶ, Ἀδήλως Ἐπίῤῥ. (δῆλος) ἀφανὴς, μὴ φανερὸς· σκοτεινὸς, ἀβέβαιος. Ξενοφ. Παιδ. Α'. Παῤῥ. Ἡσιόδ. Ἔργ. ὁ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀγνώριστος, μὴ γνωστὸς καὶ ὁ ἐξ ἀγνώστου γενεᾶς· (ἀγενὴς.)

Ἀδηλότης, ητος, ἡ· σκοτεινότης, ἀβεβαιότης· Ἱπποκρ.

Ἀδηλόφλεβος, ὁ, ἡ· (φλὲψ) ὁ ἔχων ἀφανεῖς καὶ ἀδήλους φλέβας· Ἀριστοτ.

Ἀδηλόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄδηλος) ποιῶ τι ἀφανὲς, ἀγνώριστον· Κρύπτω, σκεπάζω, βάλλω τι εἰς τὸ σκότος· Σκοτίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγνοῶ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδηλέω· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 34. »τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι· οὔστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν.

Ἀδημέω, ῶ, ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἀδημιούργητος, ὁ, ἡ· (δημιουργέω) ὁ μὴ ἐξεργασμένος ὑπὸ τεχνίτου (ἀτέχνευτος, ἄφυκτος)· »ὑπὸ ἐλέφας ἀδημιούργητος πρὸς ἀνάστασιν». Διόδ. Σικ. Γ'.

Ἀδημοκράτητος, ὁ, ἡ· (δημοκρατέομαι) ὁ μὴ δημοκρατικὸς· Δίων Κάσ. καὶ ὁ ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ μὴ ζῶν.

Ἀδημονέω, ῶ· (ἀδήμων) εἰμὶ λελυπημένος, στενοχωροῦμαι ὑπὸ ἀνάγκης, φόβου, καὶ ἀγωνίας. »Ἀδημονεῖν τὴν ψυχήν». Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. Δ'. 3. καὶ Πλτ. Θγτ. πργρ. 175. D. Ζήτ. Ἀδήμων· ὅθεν

Ἀδημονία, ἰας, ἡ· (ἀδήμων) λύπη, θλῖψις, στενοχωρία, ἀγωνία· (ὅταν δηλ. εἶναι τις ἐστενοχωρημένος καὶ δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ·) ταυτὸν τῷ Ἀδημοσύνη· Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Ἀδημονιάω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἄδημος, ὁ, ἡ· (δῆμος)· ὁ μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος του ὤν· ὁ οὐκ ἔνδημος. Ἡσύχ. = τῷ, ἀπόδημος.

Ἀδημοσίευτος, ὁ, ἡ· (δημοσιεύω) ὅποιος δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε γνωστὸς εἰς τὸ φανερὸν, εἰς τὸν δῆμον, (δὲν εὐγῆκεν εἰς τὸ κοινόν). Χρυσόστομ.

Ἀδημοσύνη, ἡ· = Ἀδημονία, ἐκ τοῦ Ἀδήμων, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. λόγ. 38.

Ἀδήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἀδέω) ὁ βεβαρυμένος εἴς τι πρᾶγμα ὑπὸ ἀηδίας, πλησμονῆς, καὶ χορτασμοῦ. τεθλιμμένος, λυπημένος, ἐστενοχωρημένος· ὁ ἐν ἀδημονίᾳ ὤν· ὁ Εὐστάθ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄδος, τό, Κόρος· ὀρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ, Ἀδίω, Ἀδάω, Ἀδήτω, Ἀδημὼς, Ἀδήμων, λίαν χορτασμένος, βεβαρυμένος· στενοχωρημένος, τεθλιμμένος. Ἆρα τὸ Ἀδημονέω, κατ' ἐυρίσκου ταυτὸν τῷ Ἀδέω, Ἀσαίνω, καὶ Ἀσάομαι. Ἐκ τοῦ Ἀδήμων, κεῖται παρ' Ἡσυχ. τὸ Ἀδημέω.

Ἀδην· καὶ Ἀττικ. Ἄδην, καὶ, Ἄδδην, Ἐπίῤῥ. (ἀδέω τὸ, χορταίνω) χορταστικὰ, ἀρκούντως, ἀφθόνως, ἱκανῶς, κατὰ κόρον. καταπολλὰ· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ν. 315. »Οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι πολέμοιο· πλέει τὸν χορτάσουσι μὲ τὸν πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 424. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Χαρμ. »Τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν· ἀλλ' ἐν Πολιτ. Ζ'. 17. ὁ αὐτ. »Ἄδην ἡδὺ ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι· καὶ Ἡροδότ. »ὡς ἄδην εἶχον κτείνοντες», κεῖται μετὰ τοῦ Ἔχω· καὶ ἐντεῦθεν Καθέλου, ἀντὶ τοῦ, Μᾶλλα, καὶ Πάνυ. Ἀπολλ. Δ'. 276. »Πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπεννήσθεν αἰὼν· καὶστίχ. 1218. »Στείχοντος ἄδην αἰῶνος· μακρὸν, πολὺν καιρόν. 2) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Ἀδεῶς, ἐκ τοῦ, Δέος· χωρὶς φόβου, τολμηρῶς. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1127. »καὶ ὀτρύνετε ἄδην ἐστάμεν». 3) Ἄδην, ἐκ τοῦ, Ἀνδάνω, ἀντὶ τοῦ Ἡδέως. Ἡσύχ.

Ἀδήν, καὶ Ἀδήν, ένος, ὁ, ἡ· γαργαλίθρα, (glandula, βαλανίδα.) Πολυδ. Β'. »Ἀδένες, ὄγκοι εἰσὶ μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνεστάμενοι, μάλιστα περὶ βουβῶνας τε καὶ μασχάλας, καὶ σιαγόνας, καὶ μεσεντέριον, περὶ οὓς καὶ χοιράδες συνίστανται». Παῤῥ. Ἱπποκρ. Εὑρίσκεται ἡ λέξις ἠλλυκῶς, ἡ Ἀδήν. (ᴗ –)

Ἀδηνὴς, ὁ, ἡ· (Δῆνος)· ἄβουλος, ἄπορος, βουλῆς· μωρὸς, ἠλίθιος, εὐήθης, ἀβέλτερος. Ἐπρμ. ἀδηνέως· ποιητ.

Ἀδηνία, ίας, ἡ, ταυτὸν τῷ Ἀπειρία. Ἡσύχ.

Ἀδῆος, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδήιος.

Ἄδηρις, εως, ὁ, ἡ· (ἔρις) χωρὶς μάχης, φιλονεικίας, πολέμου. Ἐπιγράμ. ταυτὸν τῷ,

Ἀδήριτος, ὁ, ἡ, καὶ, Ἀδηρίτως Ἐπίρ. (δηρίομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἔγινε μάχη, φιλονεικία, πόλεμος. Αἰσχύλ. Προμ. 105. Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπολεμήσῃ, ἢ νὰ νικήσῃ τινας, ἀκαταμάχητος· ἀφιλονείκητος· Ἰλ. Ρ. 42.

Ἀΐδης, ου, ὁ· καὶ, Ἀΐδης, αο καὶ εω· ἀρχαιότερος παρ' Ὁμρ. συνήθης τύπος (παραγόμ. ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ ἰδεῖν)· ἀϊδής, ὁ ἀφανής, ἀόρατος· ἐξ οὗ Ἀΐδης, καὶ Ἅιδης· ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ »Ἀΐδος Κυνῆ« ἡ ἀφανείας, ἀορασίας πρόξενος περικεφαλαία· ὅπερ ἴδιον τοῦ Πλούτωνος· παρ' Ὁμρ κύριον Ὄνομ. μόνου τοῦ Πλούτωνος, Θεοῦ τοῦ ὑπὸ γῆν κόσμου, καθ' Ἡσ. Θεογ. 455, πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. »Πλούτων τὴν ἐν Ἅιδῃ λαμβάνει ἀρχήν· Ἀπολλόδ. Α'. β'. 1. 2) Ὡς προσηγορ. Ὄνομα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λέγεται ὁ ὑπὸ γῆν κόσμος, ἡ διατριβὴ καὶ ἡ κατάστασις τῶν νεκρῶν· ἔτι δὲ ὁ τάφος, ὁ Θάνατος· »Ἅιδης πάντως, φύσεως, ὁ ἐν Θαλάττῃ, ὁ διὰ φόνου Θνητ., »κατάμα φόνιος αἵδας ἔλοιτο, Σφ. Οἰδ. ἐπ. Κ. 1698. Ποιητικ. Ἰλ. Ο. 188. »Ζεύς καὶ ἀγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων. »Ἐν ᾅδου κατ' ἔλλειψιν Δοτικ. (ᾅδῃ, ᾅδῃσι)· »ἐς ᾅδου, ὑπαχουομέν. Δόμος, οἶκος, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὰ βασίλειον τοῦ ᾅδου.

Ἀδηφαγέω, ῶ· Μ. ήσω, (ἀδὴν, φάγω) τρώγω χορταστικά, τρώγω πολύ· ὅθεν

Ἀδηφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν χορταστικά, πολύ· Πολυφαγία.

Ἀδηφάγος, ὁ, ἡ· (ἀδὴν φαγεῖν) ὅποιος τρώγει πολύ, ἢ χορταστικά· Μεταφορικ. »Ἀδηφάγος λύχνος· λύχνος ὅστις φθείρει πολὺ ἔλαιον· λέγεται καὶ »Ναῦς, Τριήρης, ἀδηφάγος, καὶ, Λαμπὰς τὰ ὁποῖα χρειάζονται πολλὰ ἔρανα· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται »Ἵππος ἀδηφάγος, ὁ τέλειος ἵππος ὁ ὁποῖος παιδεύεται καὶ γυμνάζεται εἰς τρέξιμον, ἐὶ ὁ καὶ πολυέξοδος· οὕτω λέγει ὁ Ἱππικρ. εἰς Ἀρχίδ. »Ζεύγη ἵππων ἀδηφαγούντων τρίγεναται· καὶ Αἰλιαν. Τ'. Ἱστ. ΙΓ'. 13. ἀδηφάγων ἵππων τέτρωρον· ὁ δὲ Ἁρποκρατ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Τελείους καὶ ἀγωνιστάς. Ἀδηφάγος, καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Παλαιστής, ἐπειδὴ καὶ οὗτος τρώγει πολὺ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δυνάμεις· Θεόκριτ. Κθ'. 115. ὁ Ἀρίσταρχος εἰς Ὅμηρ. ἔγραφε ἀπτέως, Ἀδηφάγος. Ἐνίοτε γράφεται καὶ Ἀδήφαγος· Ζήτ. Ἀθήν. ὁ διπλασιασμὸς ὅμως τοῦ δ. ἔστιν ὅλως ἀπαράδεκτος· Βουτμ. Λεξ. τμ. 2. σλ. 133. (ᾱ)

Ἀδήωτος, ὁ, ἡ· (δηόω) ἀκούρευτος ὑπὸ στρατιωτῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'.

Ἀδιάβαστος, ὁ, ἡ· (διαβαίνω) ὁ μὴ χωριζόμενος ἀπ' ἄλλου τινός, ὡς »ἀδιάβαστα σκέλη· τὰ μὴ ξεχωριζόμενα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, μὴ μετακινούμενα, ἀλλ' ἱστάμενα ἀκίνητα. 2) Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ τις, ὡς, »ἀδιάβατος ποταμός· ἀπέρατος· Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Β'. Α'. Ζήτ. ἐν τῷ, Διαβαίνω.

Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαβλήτως, Ἐπίρ. (διαβάλλω) ἀκατηγόρητος, ἀνέγκλητος, ἀμώμητος· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς κατηγορίαν καὶ διαβολήν. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Νικομ. Η'. 4. καὶ 6. εὑρίσκεται συντεταγμένον μετὰ τοῦ, Μώμητος, καὶ φαίνεται ὅτι σημαίνειτὸ, Ἀμετάβλητος.

Ἀδιάβολος, ὁ, ἡ· (διαβάλλω) = τῷ ἀδιάβλητος.

Ἀδιάβροχος, ὁ, ἡ· (διάβροχος) ὁ μὴ διαβρεγμένος· ὅστις δὲν ἐκαταβράχη, (ἢ δὲν ἐβράχη πέρα, πέρα.)

Ἀδιαγίνωστος, ὁ, ἡ· (διαγιγνώσκω) ὅποιος δύσκολα διακρίνεται, ἢ δὲν διακρίνεται (ξεχωρίζεται, γνωρίζεται) καθόλου.

Ἀδιάδοχος, ὁ, ἡ· (διαδοχὴ) χωρὶς διαδοχὴς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς τὴν ἀξίαν ἢ κατάστασίν του· ὅθεν παντοτεινός, διηνεκής, Γρηγόρ.

Ἀδιάδραστος, ὁ, ἡ· (διαδιδράσκω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐνεργ. ὁ μὴ ὑποκλίνων, ὑποχωρῶν, ἀποφεύγων· Κλημ.

Ἀδιάθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαθέτως Ἐπίρ. (διατίθημι) ὁ χωρὶς διατάξεως, διορισμοῦ· ὁ μὴ διωρισμένος, τεθειμένος (βαλμένος) εἰς τινα τάξιν. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προηκουτως διατάξας ἢ εὐθετήσας· Πτχ. Κατ. ὁ πρεσβ. 9. 3) Ὁ μὴ ποιήσας διαθήκην ἢ μὴ διατάξας τὰ πράγματά του εἰς τὸν Θάνατόν του· Ησυχ.

Ἀδιαίρετος, ὁ, ἡ· (διαιρέω· ῶ· διαιρετὸς) ὅποιος δὲν διαιρεῖται, δὲν μοιράζεται εἰς τμήματα, ἀμέριστος· μὴ διαιρετός· καὶ ὅποιος δὲν ἐμερίσθη εἰς τμήματα· ἀδιαχώριστος· Ἀριστοτ. Ἐπίρ. ἀδιαιρέτως.

Ἀδιάκλειστος, ὁ, ἡ· (διακλείω) ὅποιος δὲν ἀπεκλείσθη, δὲν ἀπεχωρίσθη, ἀπεμονώθη.

Ἀδιακόνητος, ὁ, ἡ· (διακονέω) ἀνυπηρέτητος, ὁμὴ ἔχων ἀκόλουθον· καὶ ὁ μὴ τελειωθείς· Ἰώσηπ. ἀρχ. ΙΘ'. Α'. »ἀδιακόνητος ἐπιστολή.

Ἀδιακόνιστος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διάκονις.

Ἀδιακόντιστος, ὁ, ἡ· (διακοντίζω) ὁ ὑπ' ἀκοντίου μὴ διαπερώμενος· τὸν ὁποῖον δὲν διαπερνᾷ κοντάριον· πιθανῶς ἀνεγνώσθη παρ' Αἰλιαν. ἀδιακόντιστος.

Ἀδιάκοπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιακόπως Ἐπίρ. (διακόπτω) ὁ μὴ κεκομμένος, κεχωρισμένος, μὴ ξεχωρισμένος, ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, συνεχής. Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ.

Ἀδιακόσμητος, ὁ, ἡ· (διακοσμέω) ὁ μὴ κεκοσμημένος, διατεταγμένος, ἀκαλλώπιστος, Διον. Ἁλικ.

Ἀδιακρισία, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀκρισία, Σουϊδ.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀδιακρίτως Ἐπίρ. (διακρίνω) ὅποιος δὲν διακρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· ἀλλὰ μένει ἀμφίβολος· ἐν δὲ τῇ συνηθ. ὅποιος δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει κρίσιν τῶν πραγμάτων, ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν, στόχασιν· Ζήτ. Διακρίνω.

Ἀδιάλειπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλείπτως· (διαλείπω) ὁ μὴ διαλείπων, συνεχής, χωρὶς νὰ παύῃ ποτέ, καὶ ν' ἀρχίζῃ πάλιν.) παντοτεινός, ἀκατάπαυστος. Διόδ. Σικ. Γ'.

Ἀδιάλεκτος, ὁ, ἡ· (διαλέγομαι) ὅποιος δὲν ἀμιλεῖ μετ' ἄλλων· ὅστις ζῇ μόνος καθ' ἑαυτόν· ὅθεν »βίος ἀδιάλεκτος« ἢ ἔρημος καὶ μονωμένη ζωή.

Ἀδιάλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλλάκτως, (διαλλάττω καὶ, σσω)· ὅποιος δὲν φιλιώνεται ποτέ, ἀσπονδος, ἀφιλίωτος, Δημοσθ.

Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλύτως· (διαλύω) ὅποιος δὲν διαλύεται, (δὲν ἀναλύεται)· δὲν διαχωρίζεται, (ἀναλυτος).

Ἀδιαλούβητος, ὁ, ἡ· (λωβάω) ἀβλαβής, ἀχάλαστος· Κύριλ. (ἄβλαπτος καθόλου).

Ἀδιαμέριστος, ὁ, ἡ· (διαμερίζω) ὁ μὴ μεμερισμένος, μὴ κεκομμένος εἰς μερίδια. Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1031. (ὅστις δὲν μερίζεται κομματιάζεται).

Ἀδιανέμητος, ὁ, ἡ· (διανέμω) ἀμοίραστος· εἰς ἕνα καὶ ἄλλον (ἀρόρευτος).

Ἀδιανόητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιανοήτως· (διανοέω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. Ἀπαρχής· Ἐνεργητ. Ὁ μὴ διανοούμενος, μωρὸς, ἀστόχαστος, χωρὶς νοὸς καὶ γνώσεως. Πολύβ. Γ'. 36.

Ἀδίαντον, τό· (διαίνω) εἶδος χόρτου, τὸ καινῶς Πολύτριχον. Capillus Veneris. Διοσκορ. Δ'. 136. καὶ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Α'. 35.

Ἀδίαντος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀδιάντη. Σιμωδ. 7. 3. (ᾰδίω) ξηρός· μὴ βεβρεγμένος· (ἄβρεκτος, ἀμούσευτος, ξηρός). Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 107. »πέδος ἀδίαντον· ἀντὶ τοῦ, Ἀμάλακτον, (ἀκούρευτος δύναμις). Ἐπίρ. ἀδιάντως.

Ἀδιάνυτος, ὁ, ἡ· (διανύω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, νὰ τελειώσῃ τις (ὅστις δὲν πέρνει τέλος).

Ἀδιάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπαύστως, (διαπαύω) ὅστις δὲν καταπαύεται, δὲν καταπραΰνεται, δὲν ἡσυχάζει· δὲν παύει, δὲν ἡμερώνει ποτέ· ὁρμητικός, δυνατός, τραβάρης. Καὶ ἐκ τοῦ Διαπαύομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀκατάπαυστος, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατάπαυσιν καὶ διακοπήν. Πολύβ.

Ἀδιάπλαστος, ὁ, ἡ· (διαπλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ δίχως ἀσχημάτιστος, ὡμός.

Ἀδιαπνευστέω (ἀδιάπνευστος) δὲν ἔχω διαπνοήν, ἀποφορὰν, ἐξάτμισιν.

Ἀδιαπνευστία, ἡ· ἔλλειψις διαπνοῆς· ἢ ἀναπνοῆς· (ἀνάσας) Παλλαδ. περὶ Πυρετ. παρὰ Γαλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀδιάπνευστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπνεύστως· (διαπνέω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, διαφυσώμενος ὑπὸ ἀνέμων. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀναπνέων, καὶ ὁ ἀργαζόμενος ἢ ἐκτελοῦντι συνεχῶς· χωρὶς κἂν νὰ ἴσταται ὥστε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του. Ἰάμβλυχ. Πυθ. 16.

Ἀδιαπόνητος, ὁ, ἡ· (διαπονέω· ῶ) ἀνεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀδιάκαλαστος· Ἀθ.

Ἀδιάπτωτος, ὁ, ἡ· (πταίω) ταυτὸν καὶ, Ἀδιάπτωτος· Ἱεροκλ. Πυθ.

Ἀδιαπτωσία, ἡ· (πτῶσις) ἀπταισία, τὸ μὴ σφάλλειν. Ἱππακρ.

Ἀδιάπτωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπτώτως· (διαπίπτω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πταίει, σφάλλει τις· καὶ, εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ σφάλλῃ, πταίσῃ τις. 2) Ἐνεργ. ὅποιος δὲν σφάλλει, δὲν πταίει, ὅποιος δὲν κλονεῖται, ταράττεται, δὲν πίπτει ἀπὸ τὸν τόπον του· στερεός, σταθερός, ἀσφαλτος· Πολύβ.

Ἀδίαρθρος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον) παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Β'. Α'. ταυτὸν τῷ

Ἀδιάρθρωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαρθρώτως, (διαρθρόω), ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ ἄρθρα (αἱ κλειδώσεις) δὲν διακρίνονται, ἢ ὁ ἐστερημένος ἄρθρων· χωρὶς ἄρθρα. Ἀριστοτ. Παρὰ τῷ Σχολ. Δυσέρ. 740. ἀντὶ τοῦ, Ἀσαφὴς, σκοτεινός· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐκφωνήσεως, ἢ προφορᾶς.

Ἀδίαρος, ὁ, ἡ· ἄνευ διαρίου, ταῦτ' ἔστιν, ἐφημερίδος, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ diarium. Νμκ.

Ἀδιάῤῥηκτος· ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι) ὁ μὴ διαῤῥηγμένος (ἀξέσχιστος).

Ἀδιαῤῥίπιστος, ὁ, ἡ· (διαῤῥιπίζω) ὁ μὴ διαῤῥιπιζόμενος διαφυσώμενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου. (ἀεριστηρίου, ἢ ἀνεμιστηρίου.) Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Ἀμφίονος, καὶ Ἀκρωτευ.

Ἀδιάῤῥοια, ἡ· (διάῤῥοια) τῶν ὑγρῶν· ἢ τῶν διαῤῥεόντων ἔλλειψις· ἐμμραξις· Ἱππακρ.

Ἀδιασκεύαστος, ὁ, ἡ· διασκευάνυμι) ὁ μὴ διασκευασμένος, διεσκορπισμένος.

Ἀδιάσκευος, ὁ, ἡ· (σκευὴ) ἀτοίμαστος, ὁ μὴ ἡτοιμασμένος, στολισμένος· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ.

Ἀδιάσπαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιασπάστως· (διασπάω), ἀχώριστος· (ἀξεχώριστος) ἀπ' ἄλλου ἢ ἄλλων· μὴ κεχωρισμένος, ξεκολλημένος. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 4.

Ἀδιάστατος, ὁ· ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστάτως. (διίστημαι) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, διάστασιν, Πλούταρχ. παρὰ τῷ Γραμματ. ταυτὸν τῷ, Συνεχής.

Ἀδιάστολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστόλως (διαστέλλω) χωρὶς διαστολὴν, ὅστις δὲν διακρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· συγκεχυμένος (συγχισμένος), σκοτεινός· Πορφύρ.

Ἀδιάστροφος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστρόφως· (διαστρέφω) ὁ μὴ διεστραμμένος, (ἀναποδογύριστος,

μή στραβός, μή παραπαλευμένος), καὶ ἀστρόφορος ὀφθαλμός· ὁ μὴ ἀλλήλοις, ἀλλ' εὐθύς, ὀρθός.

Ἀδιάτμητος, ὁ, ἡ (διατίτλω)· ὁ μὴ ἐτμημένος, μὴ κεχωρισμένος (ἄτμητος, ἀξέστμητος).

Ἀδιάτακτος, ὁ, ἡ (διατάττω)· ὁ μὴ ἔχων καθόλου τάξιν, ἄτακτος. Διονύσ. Ἁλικ. καδιάτακτος πόλις· καὶ ὁ μὴ τεταγμένος, μὴ ὢν ἐν τῇ τάξει. Πολύβ. Β'. 159.

Ἀδιάτμητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιάτομος, (διατέμνω) ὅποιος δὲν διατέμνεται, δὲν διακόπτεται· καὶ ὁ μὴ διατεμνόμενος.

Ἀδιάτρεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιατρέπτως, (διατρέπω) ὅποιος δὲν μετακινεῖται, δὲν μετατρέπεται, μεταβάλλεται ποτέ· σταθερός· καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἰσχυρογνωμία.

Ἀδιατροφία, ἡ (διατρέπω)· τὸ μὴ διατρέπεσθαι· ἀμετατροφία, σταθερότης· καὶ ἐπὶ κακοῦ αὐτὸ τοῦ, ἰσχυρογνωμία, ἀδιαντροπία, αὐθάδεια.

Ἀδιατύπωτος, ὁ, ἡ (διατυπόω)· ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον, σχῆμα καὶ μορφήν. Ὠκελ. (ῠ)

Ἀδίαυλος, ὁ, ἡ (δίαυλος)· ἄνευ εἰσόδου καὶ ἐξόδου (σῶμα καὶ αὔγαλμα) ἐκ τοῦ ὑποίου δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. Εὐρ.

Ἀδιαφθαρσία, ἰας, ἡ (διαφθείρω)· τὸ μὴ διαφθείρεσθαι, ἀφθαρσία, ὁλοκληρότης πανοτεινὴ πράγματός τινος (ἀχλαστία). Καὶ τὸ μὴ διαφθείρεσθαι ἀπὸ σῆπος· ὅθεν

Ἀδιάφθαρτος, ὁ, ἡ· ὅπου δὲν φθείρεται ποτέ· ὁ διόλου ἄφθορος, χωρὶς φθορὰν διὰ σῆπα· ἐπὶ διαφανῶν κυρίως· (τὸ νὰ μὴ κτρδαίνηται ὁ κριτὴς μὲ δῶρα, τὸ τουρκοβάρβαρον ῥουσφέτι.

Ἀδιαφθορία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀδιαφθαρσία.

Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαφθόρως· ταυτὸν τῷ, Ἀδιάφθαρτος· ὁ μὴ ὑποκείμενος ποτὲ εἰς φθοράν, χαλασμόν· καὶ Ἀδιαφθόκητος. Δημοστ.

Ἀδιαφορέω, ῶ (διαφέρω)· Μ. ἠτῶ. εἶμαι ἀδιάφορος, δὲν εἶμαι διαφορετικός· λέγεται ἐπὶ προσώπων οἵτινες δὲν ποιοῦσι κἀμμίαν διαφορὰν μεταξὺ ἑνὸς καὶ ἑτέρου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνῃθ. Ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλλει· ὅλο ἕνα μ' εἶναι.

Ἀδιαφορητικός, κή, κόν· Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Β'. Α'. 14. ντὸ ἀδιαφορητικόνα· ἀντὶ, ἡ ἀδιαφορία.

Ἀδιαφορία, ἡ· τὸ μὴ διαχωρίσκειν τὰ πράγματα ἀλλ' ὅμοια ἡγεῖσθαι· τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀδιάφορος, τὸ νὰ μὴ τῷ μέλλῃ τι περίτινος.

Ἀδιάφορος, ὁ, ἡ (διαφέρω)· ὁ μὴ διαφορετικός, ὅμοιος· ἐπὶ δὲ προσώπων, ὁ μὴ ποιῶν κἀμμίαν διαφορὰν τόσον μεταξὺ πραγμάτων ὡς καὶ προσώπων, ἀλλὰ πάντα ὅμοια θεωρῶν· ὅποιος ὅλα τὰ ἔχει ὅμοια, καὶ ὅποιος ἀδιαφορεῖ, δὲν τῷ μέλλει περίτινος, Ἀριστοτ. Ἀδιαφόρως Ἐπίρ. χωρὶς διαφορᾶς, ἐξίσου. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς· res mediae indifferentes· τὰ οὔτε καλὰ οὔτε μὴ καλὰ (ἀχαμιά), ἀλλ' ἀδιάφορα (τὸ κοινῶς ὅλο ἕνα) πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι κἀμμίαν διαφορὰν μεταξύ των. Κικέρ. Ἀκαδ. Β'. 42.

Ἀδιάφραχτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαφράκτως Ἐπίρ. (διαφράττω) διόλου ἄφραχτος· χωρὶς φραγήν, ξέφραγος. Θεόφρ.

Ἀδιάχυτος, ὁ, ἡ (διαχέω)· μὴ διαῤῥέων, μὴ κατατηκόμενος, μὴ χαλώμενος (ὅστις δὲν τρέχει, δὲν χύνεται)· παρ' Ἱπποκρ. μεταφορικ. ὁ εἰς τρυφὰς καὶ ἀκρασίας μὴ ἐξοκέλλων, ἀλλὰ τῷφριον καὶ μέτριος· ὅστις δὲν εἶναι ἀσωτος.

Ἀδιαχώριστος, ὁ, ἡ (διαχωρίζω)· ὅποιος δὲν διαχωρίζεται, δὲν κόπτεται· ἀχώριστος διὰ παντα.

Ἀδιάψευστος, ὁ, ἡ (διαψεύδομαι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ (γελάσῃ) τις· ὁ μὴ ἀπατώμενος· (μὴ γελασμένος). Ἀθην.

Ἀδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω)· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιδάκτως· χωρὶς διδαχῆς, διδασκαλίας καὶ μαθήσεως· ὁ μὴ δεδιδαγμένος· καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν μανθάνεται διὰ διδασκαλίας, ὅσον τὸ ἔμφυτον. Δουκιν. κἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον ἦτο. φυσικὸν χάρισμα· καὶ παρ' Ἀθην. ξ', ἀδίδακτον ὄρεξιν,» τὸ μὴ παρακτηθὲν εἰς τὸ θέατρον· (ι) ἰδὲ καὶ Διδάσκω.

Ἀδιεκδίκητος, ὁ, ἡ (διεκδικέω)· ἀνυπερμάχητος, πρὸ κριτηρίου μὴ ἀπολογηθείς· ὁ μὴ διανδρευομένος, ἀνυπεράσπιστος (ι).

Ἀδιέκδυτος, ὁ, ἡ· ἀπροφάσιστος, προφάσεις μὴ πλάττων· ὅστις δὲν πατρίζει νὰ ἀποφύγῃ τι, νὰ ξεγλιστρίσῃ· ἀκοινος, προδυμος.

Ἀδιεκδύτως, Ἐπίῤ. (διεκδύνω) χωρὶς ἀργοπορίαν, καὶ ἀναβολὴν καιροῦ· ὁρμητικά.

Ἀδιεξέτακτος, ὁ, ἡ (διεξετάζω)· ἀνεξέτακτος διόλου, ὁ μὴ δυνάμενος ἐξετασθῆναι.

Ἀδιεξήτητος, ὁ, ἡ (διέξειμι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸν νοῦν, νὰ τὸν περιγράψῃ μὲ ἀκρίβειαν, ἀνεξήγητος, ἀνεξέταστος. Θεμίστ. (ι)

Ἀδιεξόδευτος, ὁ, ἡ (διεξοδεύω)· χωρὶς διεξόδου (αὐγάλμα), τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διεξέλθῃ νὰ περάσῃ τις (χωρὶς πέρατα).

Ἀδιέξοδος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδιεξόδευτος.

Ἀδιέργαστος, ὁ, ἡ (διεργάζομαι)· ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, (ἀόργωτος ἀδούλευτος). Ἱππογρ. πρὸς Φιλιπ. ντόποι ἀδιέργαστοι.

Ἀδιερεύνητος, ὁ, ἡ (διερευνάω, ῶ)· ἀδιεξέτακτος, ἀνεξερεύνητος (ἀξέτακτος).

Ἀδιευκρίνητος, ὁ, ἡ (διευκρινέω, ῶ)· ὅστις δὲν διακρίθη ἢ δὲν διακρίνεται καλῶς, σκοτεινός, συγκεχυμένος. Ἑρμογ. (κρῑ)

Ἀδιεχής, ἐος, ὁ, ἡ (διέχω)· ταυτὸν τῷ Ἀζηχής, καὶ Συνεχής. Σουιδ.

Ἀδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι) ἀνερμήνευτος, ἀπερίγραπτος. Ξενοφ. Κυρουπ. ξ'. Α'. 16.

Ἀδιήθητος, ὁ, ἡ (διηθέω)· ἀστράγγιστος, ἀσκέλιστος. Ἱπποκρ.

Ἀδικαίαρχος, ὁ, ἡ· ὅ ἐστιν, ἄδικος ἄρχων· ὁ Καίσαρ πρὸς Ἀττ. 12. ἐτχημάτιτε ταυτην Σατυριωῦς διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Ἱττορικὸν Δικαίαρχον· ὡς Ἴρος, ἄρος, κ.τ.τ.

Ἀδικαιοδοτητος, ὁ, ἡ (δικαιοδοτέω)· Διοδ. Σικ. καλεῖ οὕτω τὴν Σικελίαν, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχε πλέον εἰς αὐτὴν χώραν ἡ δικαιοσύνη, ἢ δὲν εἶχον δύναμιν εἰς αὐτὴν πλέον τὰ δικαστήρια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἀδίκαστος, ὁ, ἡ (δικάζω)· ὅποιος δὲν ἐδικάσθη, δὲν ἐκρίθη· ἄκριτος. Δουκιαν.

Ἀδίκευσις, εως, ἡ· τὸ πραγματεύεσθαι ἢ πράττειν ἐναντίον τοῦ δικαίου. Στοβ. (ἀδικέω)

Ἀδικέω, ῶ· Μ. ήτω (ἄδικος)· πράττω ἐναντία τοῦ δικαίου· πρὸ πάντων, ἀρνοῦμαι, δὲν ἀποδίδω τοῖς θεοῖς τὸ πρόσκον σέβας. Ὕμν. Ὁμ. Δμτρ. 367. ὅπου κεῖται τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς λέξεως ταύτης· εἶτα ἐπὶ ἀνθρωπίνων πράξεων. Προξενῶ, ἢ ποιῶ ἄδικον εἴς τινα. Καθ'ὅλου δὲ, Πραγματεύομαι, ἢ Πράττω κακῶς· Κακῶς ποιῶ· κακοποιῶ, ὑβρίζω, ζημιῶ, βλάπτω, παραβαίνω τοὺς νόμους· (ὅπερ ἀντίκειται τῷ, Καλῶς ποιεῖν) ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς'. 20. ὅπου τό, Ἄδικος, ἀντίκειται· τῷ, «Καλὸς, ἀγαθός» μετὰ, καὶ ἄνευ Αἰτιατικ. Λέγεται καὶ ἐπὶ καθιερωμένων ζώων· «ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἰωνα. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. Δ. 9. «Ἀδικεῖν τὴν ἀγορά» ὁ αὐτ. Κυρουπ. Δ'. Ε'. 42. καλῶν, παραβαίνειν τὰ δίκαια τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἁρπάζειν μὲ βίαν τὰς πραγματείας· ἐν δὲ τῷ περὶ Ἱππικ. ς'. 3. ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κακοτρόπου ἵππου. «Ἡ γὰρ ἐπιχειρῶ ἀδικεῖν· ὁπόταν ὁ ἵππος θέλει νὰ βλάψῃ τὸν ἐπιστάτην του· οὕτω καὶ Πλάτ. εἰς Γοργ. 15. «τῇ πυκτικῇ ἀδικεῖν· ἀντὶ τοῦ, Βλάπτειν. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πταίειν, Σφάλλειν, Ἁμαρτάνειν. Πλάτ. Τὴν δὲ φράσιν «Εἰμὶ ἀδικῶν· ἑρμηνεύουσί τινες, ἀντὶ τοῦ, Δίκαιός εἰμι· μέσος μέλ. ἀδικήσομαι, ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἀδικηθήσομαι. Θεόδ. 5. 36. 6, 87. Πλτ. Γργ. πρῖρ. 509. Δ. τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. ἔτι δὲ καὶ τοῦτο πρτπ. καὶ τοῦ πργμτ. «ἀδικεῖν τινα τὰ μέγιστα, τὰ ἔτχαταν παρὰ Δμτρ. Δεπτ. πρῖρ. 343. καὶ μετὰ τῆς εἰς, πρός καὶ περίτινα, ὡς τὸ ἁσεβεῖν (τὸ δὲ ι ἐνταῦθα καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ δίκη ἐτχηματισμένας λέξεις, ἀεὶ βραχύ. Διον. περὶ συνθ. λξ. πρῖρ. 364.).

Ἀδίκημα, ατος, τὸ· ἡ ἄδικος πρᾶξις, τὸ ἀδίκως καὶ παρανόμως πεπραγμένον· ἡ προξενηθεῖσα βλάβη, ὕβρις κ. τ. τ. (ῐ) Ξενοφ.

Ἀδικητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀδικῶν καὶ βλάπτων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ ἀδικεῖν.

Ἀδικῶ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω. Σπφ.

Ἀδικία, ἰας, ἡ· πρᾶξις ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου. κακοπραγία· τὸ μὴ δίκαιον. Πλάτ. καὶ Ἡρότ. ς'. 136. καὶ ἑξ.

Ἀδικιάω, ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀδικέω, Δωρικ. Πίναξ. Ἡρακλ. στλ. 227. ὡς καὶ Μητριάω, ἀντὶ, Μητρέω.

Ἀδίκαιον, τό· ταυτὸν τῷ Ἀδικία, Ἡρόδοτ. Ε'. 89.

Ἀδικοδοξέω, (ἄδικος, δόξα) ζητῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀποκτήσω ἄδικον δόξαν, φήμην. Διόδ. Σικ. ΛΑ'. ἀφ' οὗ

Ἀδικοδοξία, ἰας, ἡ· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἀποκτήσῃ ἄδικον δόξαν, φήμην, μὲ ἀδίκους πράξεις· μὲ ἄδικα ἔργα. Πολύβ. Η'.

Ἀδικομαχέω, ῶ· Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 29. ὅπου ἀναγνωστέον, Διομαχέω. 2) Ἀδίκως μάχομαι. Ἐντινι λεξικῷ χειρογρ. εὑρηται «Ἀδικομάχους ἵππους» ὁ Ξενοφ. τοὺς δυσπειθεῖς λέγει, καὶ δίκαιον ἅρμα, τὸ εὐπειθές.

Ἀδικομαχία, ἰας, ἡ (ἄδικος, μάχομαι)· ἄδικος ἔρις, φιλονεικία, πόλεμος, ἀγών· ἤτοι ἡ ἀθετητις καὶ παράβασις (καταπάτησις) τῶν κανόνων, ἐν μάχῃ ἢ ἀγῶνι, μάλιστα τῶν κανόνων τῆς ὁπλομαχίας· Ἀριστοτ. ἐλεγχ. Σοφ. 11.

Ἀδικομήχανος, ὁ, ἡ (ἄδικον, μηχανάομαι, ῶμαι)· ἄδικα ἐγείρων, καὶ ὑποβάλλων· ὅστις γίνεται αἴτιος ἀδικίας μὲ κρυπτὸν καὶ δολερὸν τρόπον) Ἀριστφ.

Ἀδικοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα) ὁ προξενῶν βλάβην ἢ ζημίαν μὲ ἄδικον τρόπον.

Ἀδικοπραγέω, ῶ· Μ. ήτω = ἀδικέω· πράττω (κάμνω) ἀδικίας καὶ παρανομίας. Πραγματεύομαι ἀδίκως. Πλούταρ.

Ἀδικοπραγής, ὁ, ἡ (ἄδικος, πρᾶγος)· ὁ πράττων ἀδίκως, ἢ ἀδικίας. Στοβ. λόγ. 171. ἐκ τοῦ

Ἀδικοπραγία, ἰας, ἡ· τὸ πράττειν ἀδικίας, ἢ πρᾶξις τῆς ἀδικίας (ἄδικον κάμωμα).

Ἄδικος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδίκως (δίκη)· λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων. Παράνομος, ὁ ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττων. Δημοστ. «Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίου πενίαν, ἢ πλοῦτον ἀδικου» παρ' Ἀθην. Γ'. 20. «ἡμέρα ἄδικος· ἡμέρα καθ' ἣν κρῖτις οὐ γίνεται (δὲν εἶναι ἀνοικτὰ τὰ κριτήρια)· «ἄδικος λόγος» ὁμιλία, δημηγορία, ἢ ῥητορεία τοῦ ἀδίκου ἀντιλαμβανομένη (ἡ ὁποία διαγει-

τευμα τὸ ἀδίκημα). Ἄδικον, τό, Οὐσιαστ. Τὸ ἐναντίον τῶν ἐθῶν. καὶ ἔθιμον (εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν ἐναντίον) συντάσσ. μετὰ τῆς εἰς καὶ πρός αἰτιατ.

Ἀδικότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος)· ὁ ἄδικος κατὰ τὸν τρόπον, ὁ ἀδίκου χαρακτῆρος ὤν. (μὲ ἄδικα φρονήματα).

Ἀδικόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ)· ὁ ἄδικος κατὰ τὰς χεῖρας, ὁ ἄδικα πράττων, ὁ βλάπτων. Σοφοκλ. (ὅστις μεταχειρίζεται ἀδικίας).

Ἀδικοχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα)· ὁ ἐξ ἀδικίας ἀποκτῶν πλοῦτον· ὁ ἄδικα χρήματα ἔχων· (ὅστις γίνεται πλούσιος μὲ ἀδικίας, ἁρπαγάς, ἀπάτην κ. τ. τ.) Ἱππάτ.

Ἄδινος, νή, νον (ἀδίν)· ἡ λέξις αὕτη δυνάμει τῶν διαφόρων παραγωγῶν της ἔχει καὶ διαφόρους σημασίας) 1) χορταστικός, ὁ χορτασμὸν προξενῶν· σημαίνει συχνάκις τό, Πολύς, Μέγας· καθόλου δέ, τό, Πυκνός, ὅ ἐστι, α) ὁ εἰς μέγα πλῆθος ἂν σεσωρευμένος, πεπυκνωμένος (στριμωμένος· ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου)· ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Β'. 87. »Ἀδιναὶ μέλισσαι, μύκιμοι· καὶ Ὀδυσσ. Α'. 93. »Ἀδινὰ μῆλα· ὅπου τινὲς ἐσφαλμ. διὰ τοῦ Λαπτά, ἑρμηνεύουσι· β'.) καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀχρημάτων, αὐτὶ τοῦ, Μέγας, Πολύς· Ὑπερβολικός· ὡς »Ἀδινὸν κῆδος«. Ἀπολλ. Β'. 240. καὶ Δ'. 1528. »Ἄτη ἀδινή«. γ'.) Στενόχωρος, διαρκής, συνεχής, παντοτεινός, συχνός, ἀδιάκοπος· ἐπὶ ἐκφύσεως, ὀρῆνων, καὶ στεναγμῶν· ὡς ἐν Ἰλιάδ. Σ. 316. καὶ Ω. 123. »Ἀδινὸς γόος· καὶ ἐν Ὀδυσσ. Β. 413. ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ποιμένων· ὅπου ἐσφαλμ. διὰ τοῦ, Οἰκτρὸς ἑρμηνεύουσι. Παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β'. 97. »Δάκος ἀδινόν· ἀναγωγώτερον ὀρθότερον· Ἄδικον· β'.) φυσιολογικῶς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλιάδ. Π. 480. »Ἀδινὸν κῆρ· ὡς πυκναὶ φρένες, ἢ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων πυκνῶς περικλειομένη καρδία. Ὀδυσσ. Τ. 516. 2) Καὶ ἐπὶ ὕπνου· »Ἀδινὸν κνώσσοντας«. Ἀπολλ. Α'. 1083. »Ἀδινὸς ὕπνος· Γ'. 616. »κοίμα« Γ'. 747. »εὐνή· Γ'. 1206. 3) Ὡς ἐπίρρ. εὔχρηστον μᾶλλον μετὰ ῥημάτων ἤχου (φθόγγου) φωνῆς ἢ ἤχου σημειούντων, ἀδινὸν γοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στεναχῆσαι (τὸ νὰ θρηνῇ, κλαίῃ, βελάζῃ ἀναστενάζοντες δυνατά). »Σειρῆνες ἀδιναίη ὧν ἡ φωνὴ ἡδεῖα, θελκτερή, γοητευτική. Ὀδυσσ. Ψ. 326. Ἑλεύθερος. Θρηνητικός· »Ἀδινὸς μῦθος, ὄψ, φωνή, ἠχή, ἔκκλησις. Ἀπολλ. Ἀργ. »Ἀδινὸν κλαίουσαι. Ἀπολλ. Α'. 269. καὶ 276. συγκρ. ἀδινώτερος· Ὀδυσσ. Π. 216. καὶ Ἑπρμ. ἀδινῶς· Ἰλιάδ. Τ. 314. οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ταύτην, ἀθρόος, πυκνός, οἱονεί· ὁ δὲ Ετυμ. Λέξ. α'. σελ. 206. ἐπέλεκτον αὐτὴν παραγομένην ἀπὸ τοῦ ἄθρόος. (∪ ∪ ∪)

Ἀδιόδευτος, ὁ, ἡ (διοδεύω)· ἀπάτητος, ἀδιάβατος, τὸν ὁποῖον δὲν διαπερᾶτε ἢ δὲν δύνανται νὰ διαπεράσῃ, ἢ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται τις νὰ διαβῇ. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1.

Ἀδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω)· ὅστις δὲν εἶναι εἰς τάξιν καὶ διοίκησιν, ὁ ἀκόμη ἄτακτος. Δίων Κάσ.

Ἄδιοπος, ὁ, ἡ (δίοπος)· ὁ χωρὶς ἐπιστάτου, χωρὶς ἐπιστασίας ὤν. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Β'. σελ. 154. 5.

Ἀδιόρατος, ὁ, ἡ (διοράω)· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν διαβλέφει, ἢ δὲν δύναται νὰ διαβλέφῃ τις (νὰ κυττάξῃ ἢ ἰδῇ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοῦ). Πολυδ.

Ἀδιοργάνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διοργανώσ· ἀσχημάτιστος (α).

Ἀδιορθώτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιορθώτως (διορθόω)· ὅστις δὲν διορθώθηκε, δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· καὶ ὅστις δὲν διορθώθη δὲν ἔτεθη ὀρθῶς καὶ κατὰ τάξιν. Δημοσθ. καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἄτακτος. Κικ. Ἀττ. 23. 21.

Ἀδιοριστία, ἡ· τὸ μὴ διόρισμα Φώτ. βιβλ. ἀπὸ τοῦ

Ἀδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιορίστως· (διορίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ξεχωρισμένος, ἀπ' ἄλλου τινός· ὁ μὴ ὁρισμένος, συνορευμένος.

Ἀδίστακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιστάκτως· (διστάζω) χωρὶς διστασμοῦ, καὶ ἀμφιβολίας = βέβαιος.

Ἄδιψος, ὁ, ἡ (δίψα)· ὅστις δὲν διψᾷ· χωρὶς δίψης (ἀδίψαστος)· 2) ἐνεργ. ὁ σβίνων ἢ καταπαύων τὴν δίψαν. 3) τὸ ἄδιψον, εἶδος τρωτίμου Μαλάχης (μολόχα)· καὶ ὁ καταπαύων ἢ ἀφαιρῶν τὴν δίψαν. Διοσκορ.

Ἀδμάω, αὐτὸ τοῦ διαπνέω, παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. Ἀδμαίνειν, Ζῆν, ὑγιαίνειν· φαίνεται ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Ἀδμός, αὐτὶ, Ἀσμός, Ἀτμός.

Ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ· = Ἄδμητος.

Ἄδμητος, ήτη, ητον· καὶ, ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω)· ποιητ. αὐτὶ ἀδάμαστος. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ἀμφοτέρως εἰς τὸ θηλ. γέν. μόνον. Ἰλιάδ. Ρ. 293. ἐπὶ βοός, καὶ ἐν Τρω. Γ. 82. ἐπὶ παρθένου· ταυτὸν τῷ Ἀδάμαστος, ἀχείρωτος· ἀνύπανδρος· ἢ μὴ δοκιμάσασα ἄνδρα συντάσσεται δὲ μετὰ γεν. »νεύτων ἀδμήτεα (ἀπείρακτοι ἀπὸ ἀρρωστιάς)· Ἐκκλδ. παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ εὑρηται καὶ ἀδμῆτις, ἴδοι, ἡ ἐξ ἀνηγνώστεως ἐν Ἰλιάδ. Χ. 666. 2) Ἄδμητος καὶ Ἀδμήτη, ἄρτυν. καὶ θλικ· ὄνομ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ'. 1321. καὶ Ὀδυσσ. Ξ'. 109.

Ἄδμωες καὶ Ἀδμωνες, οἱ· εἴδος τι Ἰχθύων, Ὀππ. ἁλ. γ'. 371.

Ἀδμωλή, ῆς, ἡ· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδίῳ, αὐτὶ τοῦ. Ἀπορία, ὀλιγωρία, ἀγνοια, ἡσυχία· ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει ἐκ τοῦ Βαλλιμάχου, Ἀδμωλία, αὐτὶ τοῦ, Ἀγνοια· καὶ Ἀδμωλεῖν, αὐτὶ, Ἀγνοεῖν, ἀγνωμονεῖν, ἀκηδίᾳ· καὶ Ἀδμωλές· ἄνευ δούλου, ἢ δουλείας. Ὁ Ετυμολ. ἔχει, »Ἀδμολίη, ἀγνοια, καὶ, Ἀδμωλεῖν, ἀγνοεῖν, ἀγανακτεῖν, ἀγνωμονεῖν, καὶ ζητεῖων· καὶ τέλος ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀσμώνσει, ἀναπνεῖ, ἀγνοεῖ· τοῦ ὁποίου πρωτότυπου φαίνεται ὅτι εἶναι τό, Ἀσμός, καὶ, Ἀτμός· ἀναπνοή, πνοή· ἀλλὰ περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, Ἀγνοια, καὶ, Ἀγνοεῖν, τὸ πρωτότυπον ἄδηλον· τὸ δὲ, Ἀδμωλεῖ, αὐτὶ τοῦ, ἄνευ δούλου, φαίνεται συγγενὲς τῷ Δμώς ἢ Δμωός.

Ἀδοβάτης, ου, ὁ (βάθος, βαίνω)· ὁ εἰς ᾅδου βαίνων ἢ βαδίζων· ὁ εἰς τοὺς ὑπὸ γῆς καταβαίνων· οὕτω φαίνεται πιθανῶς ἀναγνωστέον ἐν Αἰσχλ. Περσ. 920. (– ∪ ∪ –)

Ἄδοθεν· Ἐπίρ. ποιητ. ἐξ ᾅδου.

Ἄδοιμι· αὐκτ. Ἀορίστ. β'. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Συγκατατίθημι, συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ. Ἡρόδοτ. Ηαλ. ἰδε, ἀδίω, καὶ ἄδω καὶ ᾄδω.

Ἀδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδοκήτως (δοκέω)· ἀνέλπιστος, αἰφνίδιος. Θουκυδ. Δ'. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 31. Ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐλπίζων, μὴ προσδοκῶν. Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 44. Ἀδόκητα, Ἐπιῤῥήμ. αὐτὶ τοῦ, Ἀδοκήτως, ἀνέλπιστα, χωρὶς νὰ προσμένῃ, νὰ ἐλπίζῃ (νὰ χαρτερῇ, νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του τι) ἐξ ἀπροσδοκήτου.

Ἀδοκίμαστος, ὁ, ἡ (δοκιμάζω)· ὅποιος δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἐξετάσθη διὰ τῆς δοκιμῆς, ἀνεξέταστος. Αἰσχίν. ἐπίῤ· ἀδοκιμάστων (ἀδοκίμαστα ἐξέταστα) (ε).

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος)· μὴ δεδοκιμασμένος· ὁ ἐν τῇ δοκιμῇ καὶ ἐξετάσει μὴ εὑρεθεὶς γνήσιος· νόθος (ἀποῤῥιγμένος). Πλούταρχ.

Ἄδοκος, ὁ, ἡ = ἀδόκητος· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος (ἀνυπόπτευτος). Σχν. Οἰδ. ἐν Κολ. 249. »ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὴν ἄδοκον χάριν Ἐπίῤ. ἀδόκως· Εὐρπδ. Τρῳ. 786. (πιθανῶς ἀπὸ τοῦ Δόκος· παρὰ Σῆτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. ζ'. 49. καὶ 36) ὅπου μέντοι ἀδίκως ἤδη ἀναγινώσκουσι.

Ἀδολεσχέω, ῶ· Μ. ήτω· ψλυαρῶ· καὶ αὐτὸ τοῦ ὁμιλῶ πάντοτε περίττως· Φλυαρῶ· (ε) ἀπὸ τοῦ

Ἀδολεσχής, ου, ὁ· ἡ Ἀδόλεσχος, ὁ, ἡ· ψλύαρος, ὁ ὄχρι κόρου λαλῶν, ὥστε προξενεῖ ἀηδίαν. 2) Ἐπὶ καλοῦ, ὅστις στοχάζεται πάντοτε ἐπίτηδες ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τι πρᾶγμα καὶ πάντοτε ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ κατὰ Πλτ. Πρτγ. πρῳρ. 401. Β. ὑπὸ Heindorf. ἀγχίνους, ἴσως δὲ καὶ σοφιστικῶς ἐξεταζόμ. (α Ἀριστ. Νο. 1482. τὸ μακρὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀντιβαίνει τῇ συνήθει, ἀλλ' ἐν ΕΜ. ἀποδεικνύεται παραγωγὴ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ ἄδος καὶ λέσχη· συγγενεύεται μέντοι τῇ ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἄδδην μόλις ἀμφιβαλλομένη· ἴδε καὶ ἄδος) ἐκ τούτου

Ἀδολεσχία, ίας, ἡ· ψλυαρία, πολυλογία μέχρι ἀηδίας. 2) Ἐπὶ καλοῦ, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. Μελέτη, ἀγχίνους, κενεσπουδία, λαπτολογία, Πλτ. Φαιδ. πρῳρ. 270. Α. (α)

Ἀδολεσχικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀδολεσχίαν· ψλύαρος. Πλάτ. Σοφ. (α)

Ἀδολεσχος, ὁ· ἡ· = ἀδολέσχης (ε).

Ἄδολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδόλως (δόλος)· ὁ μὴ δεδολωμένος, νενοθευμένος. Ὁ μὴ δόλιος καὶ ἀπατηλός. Ὁ χωρὶς δόλου, ἀπάτης καὶ πανουργίας· ἁπλοῦς, φυσικός, ἀτεχνήτευτος, καθαρός, εἰλικρινής, Πλάτ.

Ἀδόλευτος, ὁ, ἡ· ἡ Ἀδόλωτος, (δολεύω, δολόω) ἀκίνητος (ἀκούνητος), ἀκλόνητος. Ἐπίῤ.

Ἄδολις, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀθηνᾶ. Μύσγ. 3, 47 (– ∪ ∪)

Ἀδόξαστος, ὁ, ἡ (δοξάζω)· ταυτὸν τῷ Ἄδοκητος, 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δοξάζων, ἐλπίζων, συμπεραίνων τι· ἢ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ὂν μόνον κατὰ συμπερασμόν, τὰ μὴ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἁπλῶς συνιστάμενον, ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι· βέβαιον. Πλάτ. Φαίδ. ἰδὲ Δόξα.

Ἀδοξέω, ῶ· Μ. ήτω. (ἄδοξος) ὁ χωρὶς δόξης, φήμης, μὴ περίφημος· ἄτιμος, καταπεφρονημένος, αὐτίκαιος· ὁ ἔχων κακὴν φήμην. Ἡσιοδ. Ἀσπιδ. Δ'. Β'. 29. »Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι καὶ καταγέλαστοι γίνονται. 2) Ἐνεργητ. (κρατῶ) νομίζω τι ὡς ἄδοξον, ἄτιμον. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, δυσφημῶ· ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς καθαρῶς Παθητικ. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 2. πάλοξούνται πρὸς τῶν πολιτῶν. Παρ' Ἀλκίφρ. Λεῖψ. Γ'. »Οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μᾶλλον κεῖσθαι δοκῶν· δὲν τὸ νομίζουσι δὲν τὸ ἔχουσι διὰ εὐτροπὴν καὶ ἀτιμίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλοδ. Α'. Η'. 2. ἐξ οὗ

Ἀδοξία, ἡ· ἔλλειψις δόξης, φήμης· ἀτιμία· εὐτροπή, κακὴ ὑπόληψις, δυσφημία,

Ἀδοξοποίητος, ὁ, ἡ (δοξοποιέω, ῶ)· ὁ μὴ ἐπόμενος τῇ δόξῃ ἢ γνώμῃ τῶν ἄλλων· αὐθυπόστακτος, ἐλεύθερος. Πολβ. 6, 5, 6.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδόξως (δόξα)· χωρὶς δόξης, φήμης· ὁ μὴ περίφημος, μὴ περιφημισμένος. »Ἄδοξος αὐθρωποι« μὴ γνώστος εἰς τὸν κόσμον, κοινός, ἰδιώτης. Πλούταρχ. 2) Ὁ ἐναντίος τῆς γνώμης (τὸ παρὰ δόξαν), ὡς »Ἄδοξον σύστημα«. 3) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. = τῷ ἄδοκος.

Ἄδορει, Ἐπίῤ. (δέρος) χωρὶς νὰ ἐλθαρῇ (γδαρθῇ, ἀγδαρτα). Σουϊδ.

Ἄδαρος, ὁ, ἡ (δέρω)· ἀγδαρτος, μὴ ἐγδαρμένος. 2) Οὐσιαστ. ὁ ἄσκος (τὸ ἀσκί, τὸ δερμάτι. Λυτίμαχ. παρὰ τῇ Ἐτυμολ. »Ἐν δ' ἄδορτοι χέον εὐλίατον ἄλγος.

Ἄδορπος, ὁ, ἡ (δόρπον)· μὴ φαγών· ἄσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, ἄγευστος (νηστικός)· ὡς ἑρμ. ἀπαντᾶται τὸ οὐδτρ. πλστ. ἄδορπα. (στὰ νηστικά).

Ἀδορύλητος, ο, η· (ὀδόρυ, λαμβάνω)=τῷ μὴ αἰχμάλωτος· ὅποιος δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται σκλάβος εἰς τὸν πόλεμον, ἄρα, ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος. (ῠ)

Ἀδορυφόρητος, ὁ, ἡ· (δορυφορέω· ῶ) ὁ μὴ ἔχων δορυφόρους, (σωματοφύλακας) ἢ ὁ μὴ δορυφορούμενος. Ἀριστοτέλ. Πολ. Ε'.

Ἄδος, εος, τό· πλησμονή, κόρος, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον καὶ μέχρις ἀηδίας χορτασμός. Ἀηδία, βάρος, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας δυσαναχώρητος. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Δ. 88. «Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόνδε (συνήθ. παραγωγ. ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἄδδην, κατὰ Βτμ. Λέξ. 2. σλδ. 134. ἀπὸ τοῦ ἀδέω, ἀηδέω, ἐξ οὗ γίνεται τὸ α μακρὸν καὶ τονίζεται ἄδος· ὅθεν καὶ τὸν παρ' Ὁμηρ. στίχον «πάμπλειον δὲνδρεα μᾶρ', ἄδός τέ μιν ἵκετο θυμόνδε, ἀντὶ μακρὰ ἄδος, ἀναγνωστέον· καὶ τότε ἡ παραγ. τῆς λέξεως ἀδολέσχης, ἀπὸ τοῦ ἀδὴν καὶ λέσχη οὐκ ἔστι πλέον ἀμφίβολος, τὸ κατὰ τὴν προσῳδίαν· ἰδὲ ὅμως καὶ ἐν ἀδέω.

Ἄδος, κος· τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἡδος· ἡδονή, εὐφροσύνη, χαρά.

Ἄδοτος, ὁ, ἡ· (δίδωμι), ἄκληρος, ἄπροικος, ἄδωρος, Ὁμηρ. Τμν. Ἑρμ. 570. καὶ ὁ μὴ δοθεὶς ἢ δομένος, κεχαριτωμένος· (ἀχάριστος).

Ἀδούλευτος, ὁ, ἡ· (δουλεύω)· ἀδούλευτος οἰκέτης· λέγεται ὁ δοῦλος (σκλάβος), ὅστις μόνον ἕνα αὐθέντην ἐδούλευσε, ὁ ἐστιν, ὁ εἰς τὸν οἶκον τοῦ δεσπότου του γενηθεὶς ὅθεν δὲν ἐπωλήθη εἰς τινα. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η'. 30. σημ.

Ἀδουλία, ἡ· ἡ δούλων (σκλάβων) στέρησις, τὸ μὴ ἔχειν δοῦλον· κυρίως δὲ, πενία Ἀριστοτ. Πολ. ϛ'. ἀπὸ τοῦ

Ἄδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) ἄνευ δούλων· πένης κυρίως· οὐδεὶς γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἦτον οὕτω πένης ὥστε μὴ ἔχειν ἕνα, τοὐλάχιστον, δοῦλον, Runk. Welcj. 2, 19, 4.

Ἀδούλωτος, ὁ, ἡ· (δουλόω) ὁ μὴ δουλωθεὶς εἰς δουλείαν μὴ ὑποπεσὼν (ὅστις δὲν ἐπωλήθη σκλάβος)· Διόδ. Σικ. Β'.

Ἀδούπητος, ὁ, ἡ· (δουπέω) Ἀνάλεκτ. Γ'. τελ. 36. καὶ

Ἄδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 55. χωρὶς κτύπου καὶ βρόντου.

Ἀδοφοίτης, ου· ὁ (Ἅδης, φοιτάω, ῶ) = ᾠδοβάτης· Ἀρστφ. παρ' Ἀθ. πργρ. 551. Β.

Ἀδρακής, ὁ, ἡ· (δέρκω) ταυτὸν τῷ, Ἀδερκής. Ἡσύχ.

Ἀδράνεια, ποιητ. Ἀδρανία, ἡ· ἡ τοῦ ὀρᾶν ἀσθένεια· ἀργία, ἀπραξία, ἀνεργησία, ὀκνηρία· καὶ λιποθυμία· ἀδυναμία· παράνοια γήρατος. Ἐπιγράμ. (ὄρᾳ).

Ἀδράνεος, έα· εον = ἀδρανής.

Ἀδρανέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ ἀδρανής.

Ἀδρανής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἀδράνεος, α, ον· (δράω) ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος· ἀργός, ἀνεργος, ἄπρακτος, ὀκνηρός, ἀδύνατος. 2) παθητικῶς· ἀδυνατίζων, ἀδυναμίαν προδεικνύων· παράνοια διαίταν· ἡ ἀδυνατίζουσα τὸ σῶμα Πλούταρχ.

Ἀδράστεια, ἡ· Ἰωνικ. Ἀδρήστεια· ἡ ἐπίκλησις τῆς θεᾶς Νεμέσεως· ἐκ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἀνήγειρεν αὐτῇ ναόν, κατὰ τὸν παρὰ Στράβ. Β'. σελ. 588. τεμάχιον τοῦ Ἀντιμάχου· ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Δράω, Δράστος, τὴν ὁποίαν δὲν (δύναται) νὰ ἀποφύγῃ τις. Δημοσθ. ἡ κατ' Ἀριστ. Κώμ. «Νέμεσιν μὲν (λέγουσα) ὑπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως, Ἀδράστειαν δὲ (ἐκ τοῦ) ἀναπόθραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.» 2) Ὄνομα Τρωικῆς πόλεως Ἰλιάδ. Β. 828.

Ἄδραστος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. Ἀδρήστος· (δι-δράσκω) μὴ δραπετεύων, μὴ ἔχων κλίσιν διὰ τὴν δραπετεύσῃ (φύγῃ) ὡς τὸ, ἀδιάδραστος, ὡς παρ' Ἡροδότ. 4. 142. πάνδρακοδον ἄδρηστον καὶ φιλοδέσποτον. Παρὰ Πλουτάρχ. Παθητικ. ἐκεῖνος τὸν ἑαυτοῦ δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, ἀναπόφευκτος. Ἄδραστος· κύριον ὄνομ. Ἰων. Ἄδρηστος ἐν Ἰλιάδ. Ἀδρήστη· Θηλ. κύριον Ὄνομ. ἐν Ὀδυσ. Ἀδρηστίνη, ἡ (ι) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου. Ἰλιάδ. Ε. 412.

Ἀδραστος, ὁ, ἡ· (δράω) ὡς τὸ, ἄδρηστος· ἀνεργος, ἀπρακτος, ἀτέλεστος (ἀσωστος).

Ἀδρατος, ὁ, ἡ· (δράω) = ἄδραστος.

Ἀδράφαξυς· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀτράφαξυς.

Ἀδράχνη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἀνδράχνη· εἶδος ἀνδρου, Κουμαριά· Arbutus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 16. «παρόμοιον δὲ τὸ φύλλον καὶ ἡ ἀνδράχνη ἔχει τῷ κομάρῳ, μέγεθος δὲ οὐκ ἴσον μέγα, τὸν δὲ φλοιὸν λεπτὸν ἔχει καὶ περιῤῥηγμένον.»

Ἀδρέπανος, ὁ, ἡ· (δρέπανον) χωρὶς δρεπάνης. 2) παθ. ὁ δρεπάνῃ μὴ θερισθείς (ἀδρεπάνιστος).

Ἀδρεπήβολος, ὁ, ἡ· (ἀδρός, ἐπήβολος) ταυτὸν τῷ, Μεγαλεπήβολος· ὁ μεγάλα πράγματα εὐτυχῶς κατορθῶν, ἢ ὁ μεγάλοις πράγμασιν ἐπιχειρῶν. Λογγῖν. Η'. ἡ δὲ παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, ἀδρὰ ἕπω, ἐστι ψευδής.

Ἄδρεπτος, ὁ, ἡ· (δρέπω) ἄκοπος, ἀθέριστος, Πᾶν ὅ,τι δὲν δρέπεται, ἢ δὲν τολμᾶ τις νὰ τὸ κόψῃ· Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 671. «πάθος ἄδρεπτον.

Ἀδρέω, ῶ· Μ. ήτω· ταυτὸν τῷ, Ἀδρόω, καὶ, Ἀδρύνω, Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ὡριμάζω. «Πυροὶ τελείως ἠδρυκότες». Διοσκορ. Β'. 170. ὅθεν

Ἄδρησις, εως, ἡ· ὡρίμασις, αὔξησις, φτάσιμον τῶν καρπῶν. Βασίλ.

Ἀδρηστος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἄδραστος. Ἡρόδ. ὡσαύτως Ἄδρηστος· κ. τ. τ.

Ἀδριακός, ἡ, όν· καὶ

Ἀδριανός, ἡ, όν· ὁ ἀδριατικός· Ἰακ. Ἀιβλ. 2, 2. πργρ. 188. ἐκ τοῦ Ἀδριατικός· ὄρη τοὺς Γεωγράφους. «Κατήκειν δὲ τουτέων τοὺς ὄρους ἀγχοῦ τῶν ἑνετῶν ἐν τῷ ἀδρίῃ». Ἡρόδ. ἐν Τερψιχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀδριάς, ἀδος, ἡ· Ἐπίτ.

Ἀδριμος, εος, ὁ, ἡ. ὁ μὴ ὑριμὺς, μὴ πικρὸς, μὴ ὀξὺς εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἀδροβατικός, κὴ, κὸν· (ἀδρὸν, βαίνω) ὁ περιπατῶν ἐπὶ τὴν ξηρὰν (στερεὰν γῆν), ταυτὸν τῷ, Πεζοβατικός· οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτων τὰ χερσαῖα ζῶα· ἀντίκειται τῷ, Ὑγροβατικός· ὁ Ἀθ. 3. πργ. 99. Β. ἐπάγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πλτ. τοῦ Πλτν. (πργρ. 264. D.) ὅπου ὅμως οὐ κεῖται ἡ λέξις ἡδη· ὁ δὲ Dind. γράφει ἀδροβατικός· ἀντὶ ἀδροβατικός.

Ἀδρόβιολος, ὁ, ἡ· (ἀδρὸς, βιῶλος) ὁ ἔχων μεγάλους βώλους· τόπος ὁ ἔχων παχὺ καὶ καρποφόρον γῆν, (χωράφι) ἐξ οὗ τὸ ἄροτρον ἐκβάλλει μεγάλους βώλακας. τὸ πηγμένον γάλα, αἷμα, κ. τ. τ. Διορκορ. Α'. 81.

Ἀδροκόμης, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀβροκόμης.

Ἀδρομερής, ές, ὁ, ἡ· (μέρος)· ἀπὸ χονδρῶν καὶ δυνατῶν μερῶν σύνθετος· Διοσκορ. Ε'. 10. τούτου ἀντίθετον τὸ λεπτομερής.

Ἀδρόμισθος, ὁ, ἡ· (μισθὸς) ὁ ζητῶν, ἢ ὁ λαμβάνων μεγάλον μισθὸν (χοντρὴν πληρωμήν). Παρὰ Σκύμνῳ στίχ. 352. ὁ Σκαλίγερος ἀσφαλ. Ἀδρομίσθιος, ἀνέγνωσε.

Ἀδρόπορος, ὁ, ἡ· παρὰ Καπτ. Προβλ. ὁ ἀδρούς (μεγάλους) πόρους ἔχων.

Ἀδρός, ρὰ, ρὸν· δυνατός, παχὺς (χοντρὸς), μεγάλος, εὔρωστος· ὡς, «πάδρὸν δένδρεον· χοντρὸν καὶ δυνατόν· «πάδρὸς καρπός· μεγάλος· «πάδρὸς ἀνὴρ· εὔρωστος, (robustus), δυνατός, ἀνδρεῖος, γερός· καὶ πυκνός, ὡς ἀδρ. χιών. Ἡρόδ. 4. 31. «πάδρὸν πῦρ· μεγάλη, δυνατή. καὶ ὁρμητικὴ φωτιά· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σημασίας «Μέγας καὶ ἀδρὸς τὴν ψυχήν. Ἀθην. «Ἀδρότεροι καὶ βελτίονες». Ἰσοκρ. οἱ μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς· ἐπὶ εἴδους γραπτῆς δὲ (still) ἄμβωνες, εὐμεγέθης· ἀντιθέτως τῷ, Ἰσχνός· Διον. περὶ Συνθ. λξ. πργρ. 65 (ἡ συνήθης παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἀπὸ τοῦ, ἀδέω κατὰ Βουτμ. Λέξ. I. σλδ. 206. λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἁδινός, ἢ ἀναλογεῖ, ὡς τὸ, κυδρὸς τῇ κυδνός). Καθόλου δὲ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ καρπῶν, οἵτινες ἐμεγάλωσαν, ὡρίμασαν, καὶ εἶτε γεροὶ καὶ δυνατοὶ, οἱ ἀκμάζοντες· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀδρὸς, ἔχον ἀπειραντίως τὸ, Μαλακός.

Ἀδροσία, ἡ· (δρόσος) ἔλλειψις δρόσου (δροσίας)· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. 5.

Ἀδροσύνη, ἡ· (ἀδρὸς) ἡ ἀκμὴ ἢ τὸ τέλειον ὡρίμασμα, ἐξαιρέτως τῶν ἀσταχύων· Ἡσύχ. Ἔργ. 475. 2) ἡ παχύτης (χοντροσύνη).

Ἀδρότης, ητος, καὶ ἀδροτής· τῆτος· = ἀδροσύνη· παρ' Ὁμρ. εὑρηται ἡ λέξις τῇ Ἥβῃ, καὶ μόνος συντεταγμένη. Ἰλιάδ. Χ. 365. καὶ Ω. 6. σημαίνουσα τὴν ἐν ἀκμαίᾳ καὶ εὐρώστῳ ἡλικίᾳ σωματικὴν τελειότητα, καὶ δύναμιν (τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας).

Ἀδρόχωρος, ἡ, Ἀδροχώρος, ὁ, ἡ· ὁ κατοικῶν παχὺ καὶ καρποφόρον (ἐπὶ τῇ, Ἀδροβιόλος) ἔδαφος γῆς.

Ἀδρόω, ῶ· Μ. ώτω· (ἀδρὸς) ποιῶτι τὰ ὡριμάσῃ, ἀκμάσῃ, (τὰ γένη δυνατὸν, φθασμένον).

Ἀδρύομαι, γίνομαι ὥριμος, ὡριμάζω, (φθάνω εἰς τὸν καιρόν μου.) Πλατ. Πολ. ϛ'.

Ἀδρυὰς, άδος· ἡ· = Ἁμαδρυάς.

Ἀδρυνσις, εως, ἡ· τὸ ὡριμάζειν (φθάνειν τινὰ εἰς τὸν καιρόν του·) τὸ γίνεσθαι δυνατὸν, καὶ ἀκμαῖον· παχύτης καὶ ὡριμασις· Θεόφρ.

Ἀδρύνω· Μ. υνῶ, ταυτὸν τῷ, Ἀδρόω. παθ. ἀδρύνομαι· Ἡρόδ. Ι. 196. ἀμετβ. ἀντὶ τοῦ ἀδρέω καὶ ἀδρόω· ῶ.

Ἄδρυον· τό· καθ' Ἡσυχ. ἄδρια ὠνομάζοντο παρὰ Σικελοῖς μὲν τὰ μῆλα, παρ' Ἀττικ. δὲ πάντων τῶν δένδρων οἱ καρποί.

Ἄδρυπτος, ὁ, ἡ· (ῥύπτω) ἄξεστος, ἄκνηστος· ὁ διὰ τῶν ὀνύχων μὴ ξεσθεὶς (ἀξονυχράνιστος)· 2) ἐνεργητ. ὁ μὴ ξέων ἢ κνήθων.

Ἄδρυς, υος, ὁ, ἡ· (δρῦς) χωρὶς δένδρων.

Ἀδρύφακτος, ὁ, ἡ· χωρὶς φραγμοῦ (φράκτου) ἄφρακτος.

Ἀδύ, αὐτὶ τοῦ, Ἡδύ, γλυκύ, Θεόκριτ.

Ἀδύγλωσσος, αὐτὶ, Ἡδύγλωσσος. Πίνδ.

Ἀδυεπὴς, αὐτὶ, Ἡδυεπής.

Ἀδύναμαι, =ἀδυναμέω, ῶ· ἔστι λέξις ἄτοπος καὶ ἑναντία τῶν κανόνων τῆς γλώσσης, ὅθεν ἐξαλειπτέα ἐκ τῶν λεξικῶν. Φρυνιχ. σλδ. 564. ὑπὸ Lobeck. δὲν δύναμαι, εἰμὶ ἀδύνατος.

Ἀδυναμέω, ῶ· Μ. ήτω· δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω δύναμιν· Πλτ. Κριτ. παρ. 121. Β.

Ἀδυναμία, ἡ, Ἀδυνατία, Ἀδυνατίη, ἡ· στέρησις δυνάμεως, ἰσχύος, ὑπαρχόντων, πλούτου, δόξης, τιμῆς, ἐξουσίας. Ἡρόδ. 8. 111. Πλτ. Νομ. πργρ. 646. Θεόδ. Τμ. Ι. 1. πργ. 243.

Ἀδύναμος, ὁ, ἡ· (δύναμαι) = ἀδύνατος, ἐστερημένος δυνάμεως, ἀσθενής.

Ἀδυνατία, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀδυνατίη· Ἀδυναμία. Ἡρόδ. 3, 79, 7, 172. καὶ Θουκυδ. Ζ'. 8.

Ἀδυνατί, Ἐπίρ. Ἀδυνάτως, ἀσθενῶς.

Ἀδυνατία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδυναμία, Διονύσ. Ἀλικ. Ῥητ.

Ἀδυνατέω, ῶ· Μ. ήτω· εἰμὶ ἀδύνατος. δὲν δύναμαι (δὲν ἠμπορῶ) δὲν ἔχω ἐξουσίαν· ἴσον τῷ ἀδυνατέω· ῶ· Πλτ. Νομ. πργ. 840. Β. 871. Ε. 875. D. ἐξ οὗ.

Ἀδυνατία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδυναμία· ἀδυνατία.

Ἄδυνατος, ὁ, ἡ· ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, ἢ σωματικῆς καὶ ἰδίας, ἢ ἐξωτερικῆς καὶ ἐπικτήτου· ὡς, ἀδύνατος τῷ σώματι· καὶ ἀδύνατος χρήματα· ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ὁ μὴ

πλέον ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. οἱ ἀδύνατοι ἀπόμαχοι, ὅθεν καὶ τὰ ἀδύνατα. (invalide). Τὸ Ἀδύνατον, Παλητ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Ἐπρμ. ἀδυνάτως· ὅθεν, ἀδυνάτως ἔχω, εἶμαι ἀσθενὴς (ἀῤῥωστος)· ταυτόν καὶ »Οὐ δύναμαι· παρὰ δὲ Αἰσχίν. Διαλεγ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπειρεῖν, ἀῤῥωστεῖν.

Ἀδύοκον· τὸ ἡδὺ ἅμα· γλυκὺ Ἰατρικόν.

Ἀδυσώπητος, ὁ, ἡ· (δυσωπέω· ῶ)· ὁ μὴ ἐρυθριῶν, (ἐγκρυκκιτίζων) μὴ ἐντρεπόμενος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ποιήσῃ νὰ ἐρυθριάσῃ, ἐντραπῇ· ἀναισχυντος ἀδιάντροπος· Πλτχ. περὶ Δυσωπ. 2) ὁ μὴ ἐξιλεούμενος (ὅστις δὲν καταπραΰνεται μὲ παρακλήματα), ἀκατάπαυστος, ἀλύγιστος. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. Β'. 10. »ἀδυσώπητοι τὸ θεῖον. Ἐπίῤῥ. Ἀδυσωπήτως· χωρὶς ἐντροπῆς, ἀναισχύντως· Πλούτ.

Ἄδυτος, ὁ, ἡ· (δύω) Ἰλιάδ. Ε. 420. τόπος εἰς ναόν τινα, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγκεχωρημένον (δὲν εἶναι ἄδεια) νὰ εἰσέρχηται τις· ὅθεν τὸ ἄδυτον ὡς τὸ ἄβατον· τόπος ἄβατος. (ἀπάτητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει κανένας τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ)· ἱερὸς, ἅγιος. Ὁμ. Ἴλ. Ἐρμ. 247. »τηρεῖς ἄδυτόωμα· Ὑπακουσμ. ποιήσομαι Πινδ. Πύθ. ΙΑ'. 17. »ἄδυτοι συναυρίοι. Εὐρῖπ. Ἀνδρ. 1033. »ἄδυτα κτάνακ. 2) Ἐνεργ. μὴ δύων, (ὁ μὴ βασιλεύων)· ὡς π. χ. ὑγιὴς ἄδυτος.

Ἀδῶ, χορτάζω, (χορτάσωτινα)· ὅθεν, Ἄσω, Ἄται καὶ Ἄμεναι· μετὰ Γενικ. Ὀ. Ε. 289. »αἵματος ἆσαι ἀρηῖκ· καὶ, ἠσίοις ἠδὲ ποτῆτος ἄπαστοι ἦλθεν ἠτορ· διὰ νὰ χορτάσω τὴν καρδίαν μου μὲ φαγητὸν καὶ ποτόν. Ἐκ τοῦ, Ἄω, Ἄσω· ὅθεν, Ἀδηι, Ἀδδῆν, Ἀδηρᾶγος, Ζήτ. Ἀδέω, καὶ Ἄδω.

Ἀδω, Μ. ᾄσομαι· ἀττ. κυρίως· Εὐρπ. Ἱκτ. 932. Ἀριστῳ. Μλτ. 1228. Ἀφν. 1294. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἴμν. Ὁμ. Ϛ, 2. ὁ ᾄσω Μλ. οὐ πάνυ εὔχρηστος· εὑρηται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ. π. χ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 681. Δωρικ. ἀσῶ· Θκρτ. 1, 146. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀείδω· Ψάλλω (τραγῳδῶ)· ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ τινὰ δι' ᾀσμάτων καὶ ὕμνων· ἐμμελῶς λέγω, λέγεται καὶ ἐπὶ Ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ, Κελαδεῖν, λαλεῖν. 2) ἀμεταβ. ἀδωτινι, ψάλλω μετά τινος καθ' ἁμιλλαν (ἐπιμελούμενος ἢ πασχίζων νὰ τὸν νικήσω) ὡς τὸ, ἐρίζω, Θκρτ.

Ἄδω, (εὐχρηστότερον μέντοι εἰς τὸν Ἐνεστῶτα τὸ Ἀυδάω, Ἀόρ. Ἧσα, Ἄδον, καὶ, Ἀδεῖν· καθὼς ἔτι καὶ Ἀδέω, Μ. Ἀδήσω· ὡς τὸ Μάθω, Μαθέω, Μανθάνω). Εὐφραίνω, τέρπω, ἡδύνω· Ἀρέσκω, προξενῶ ἡδονήν, ἀρέσκειαν, καὶ εὐχαρίστησιν. Ἰλ. Μ. 80. »ἆδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμονα· ἀντὶ τοῦ, Ἥρεσεν· Ὅθεν Ἰωνικ. Ἤδω, Ἠδύς, Ἡδύνω, μετὰ τοῦ προτιθεμένου Διγάμματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ δασυτέραν τὴν προφοράν, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, οἷον, Γήδω, Γήδος, Γηδέω, Γηδύσυος. Ὅτι ὅμως καὶ τὸ Ἀδω, τὸ Χορτάζω, μετὰ τοῦ Ἀδω τὸ Ἡδύνω κατ' ἀρχὰς ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ συγγενοῦς αὐτῶν Τέρπω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ Χορτάζω, καὶ τὸ Ἡδύνω· ὁ γὰρ χορτάσας καὶ χαίρει, καὶ ᾄδει. Ἔτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλ. καὶ τὸ Ἤδω, ἀντὶ τοῦ, Χορτάζω· καὶ ἡ φυσικωτάτη καὶ ἡ πλέον ἀρεστὴ ἡδονὴ εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον εἶναι ὁ Χορτασμός, ἤτοι ἡ κατάπαυσις τῆς πείνας. Θεόκριτ. ΚΖ'. 22. »Νόον ἐμὸν οὔτις ἔαδεν.

Ἀδώμητος, ὁ, ἡ· (δωμάω) ἄκτιστος· καὶ ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς οἰκοδομήν, ὡς »ἀδώμητος πέτρα. Νόν.

Ἄδων, ωνος, καὶ, Ἀδωνις, ιδος, ὁ· ὁ ἐρωμένος τῆς Ἀφροδίτης Ἄδωνις Μτχ. (ω—)

Ἀδών, όνος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἀηδών. Μέτρ.

Ἀδωναία· ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν πρὸς τὸν Ἄδωνιν Ἔρωτα αὐτῆς Ὅρμ.

Ἀδώνια, τά· Ἐπιτάφιοι ἑορτὴ τοῦ Ἀδώνιδος ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἑορταζομένη ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ἣν παρίστανον κῆπους ἐφημέρους, (ἐν μόνῃ τῇ ἑορτῇ), μέσα εἰς πήλινα ἀγγεῖα. Ἡσύχ. ὅθεν προῆλθε καὶ ἡ παροιμία »Ἀδώνιδος κῆποι· ἐπὶ πραγμάτων προσωρινῶν καὶ εὐμεταβλήτων.

Ἀδωνιάζω· Μ. ἀντὶ ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.

Ἀδωνιακὸς, ἀδος = τῷ Ἀδωνεία. Νον.

Ἀδωνισμός, οῦ· ὁ (ἀδωνιάζω) τὸ ἑορτάζειν (ἑόρτασμα) τῶν Ἀδωνίων· Ἀρτεμ. Ὀν. 590.

Ἀδωνίδια, τά, τα εἰς τὸ Ἀδώνιδος πάθος φθόμενα μέλη.

Ἀδώνιον· τό· τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀδωνίων ἐξαγόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδωνίδος Σουΐδ.

Ἀδώνιος· ὁ· παράδοξος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις. Κρτν. Φρῦν. καὶ Ἀρτεμ. Ἀντικδ. Ὑπὸ Bekk. 1. σλ. 364. παράβαλε Plaut. Μεναῖχμ. 1, 2, 35.

Ἄδωνις, ιδος· ὁ· υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύῤῥας, ὁ ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) Ἰχθύων τι εἶδος· Ἐξωκοίτους καὶ Καστρεύς, λεγόμενος. (Ὀππι. Ἁλ. α'. 157. (υ—υ)

Ἀδώρητος, ὁ, ἡ· (ὠρέομαι) = ἄδωρος.

Ἀδωρία· ἡ (ἄδωρος) = Ἀδωροδοκία.

Ἀδωροδόκητος, ὁ, ἡ· (ὠροδοκέω· ῶ) = ἀδωροδόκος. Κυπρ. πρὸς Ἀττικ. Ε'. 20. Ἐπρμ. ἀδωροδοκήτως.

Ἀδωροδοκία, ἡ· τὸ μὴ φθείρεσθαι διὰ δώρων.

Ἀδωροδόκος (ὠροδοκέω· ῶ) μὴ λαμβάνων δῶρα (ἐπὶ ἑκαστῶν καὶ τ. τ.) μὴ διαφθειρόμενος διὰ δώρων (ἀκέρατος μὲ δῶρα ἢ χαρίσματα).

Ἀδωρόλητος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) ταυτὸν τῷ Ἀδωρόκητος.

Ἄδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρα) χωρὶς δώρων, ὅ ἐστιν, ὁ μὴ εἰδὼς δῶρα, ὡς παρὰ Πλατ. »Φιλόδωρος εὐμενίας, ἄδωρος δυσμενίας· ἢ μὴ λαμβάνων δῶρα (ὅστις δὲν φθείρεται μὲ δῶρα)· μετὰ τοῦ »Χρημάτων, ὡς παρὰ Θουκυδ. Β'. 62. »Χρημάτων διὰ παντὸς ἀδωρότατος γενόμενος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀκαιόωρος, ὡς ἡ παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 674. Παροιμία. (»Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα· ἀντὶ τοῦ, Τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν δὲν εἶναι δῶρα, ἀλλὰ δίδονται εἰς βλάβην· καθὼς εἰδὼς ὁ ἴδιος Ποιητὴς ἑρμηνεύει τοῦτο μέ τό, »Οὐκ ὀνήσιμα· τουτέστι, Τὰ ὄνησιν (ὄφελος) οὐκ ἔχοντα· καὶ παρ' Εὐρῖπ. Μηδ. 617. Παραβάλλεται μὲ τὸ »βλὸς ἀβίωτος ἰδὲ καὶ ὑπόδωρος Ἐπίῤῥ. ἀδώρως.

Ἀδώτης, ὁ, γ'· ὁ μὴ δίδων. Ἡσίοδ. Ἔρ. 353. »ἀδώτη δ' οὔτις ἐδωκεν.

Τὸ Α, μετὰ τοῦ Ε.

Ἀέ. Δρκ. ἀντὶ ἀεί. Πινδ. Π. 9. 154. (υυ)

Ἀεδνος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἑδνων· (γαμικὰ δῶρα ἢ χαρίσματα) ἄνευ προικὸς (μὲ ψωρὶς προῖκα). Ζήτ. Βόιτ.

Ἀέδνωτος, ἡ· (ἑδνόω) λέγεται ἡ κόρη ἡ μὴ λαβοῦσα δῶρα παρὰ τοῦ μνηστῆρος ἢ νυμφίου (ἀῤῥαβωνιαστικεύτου) καὶ ἡ μὴ μνηστευθεῖσα (ἀῤῥαβωνιασθεῖσα). Ζήτ. Ἀλεξιβίοις. Λυκόφρ. 549.

Ἀεθλευτὴς, ῆρος, ὁ· ἡ, Ἀεθλητὴρ, καὶ, Ἀεθλητὴς, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλητὴς.

Ἀεθλεύω· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀθλεύω. Ἐν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἀεθλέω· ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀθλέω· Ἡρόδ.

Ἀέθλιον, τό· ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἄθλιον· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· ὅστις δὲν χρῆται παντελῶς τῷ συνήθει τύπῳ·

Ἀεθλον· τό· ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἄθλου παρ' Ὁμρ. τῷ συνήθει τύπῳ μὴ χρωμένῳ· καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἄεθλος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ἆθλος· παρ' Ὁμρ. πολλάκις, ὅστις τῷ συνήθει τύπῳ μόνος ἐν Ὀδύσ. Θ. 160. χρῆται· καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς τρχκ.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλοθέτης.

Ἀεθλονικία, ἡ· (νίκη τοῦ ἀέθλου) ἡ ἐν τῷ ἀθλεύειν νίκη. Πλούτ. Νέμ. Γ'. 11.

Ἀεθλοσύνη, ἡ· τὸ ἀθλεύειν, κοπιαστικὸς ἀγὼν· ἤτοι ἡ κακοπάθεια τοῦ ἀγῶνος. Ἡσύχ.

Ἀεθλοφόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων ἆθλον, βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἐκτήσατο διὰ τοῦ ἀγῶνος, Π. Ι. 124. »Ἵππος ἀεθλοφόρος· ὅπου ὅθεν Ποιητὴς ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ· »ὃς ἀέθλια ποσσὶν ἄρεται.

Ἀεί, Ἐπίῤῥ. Πάντοτε, διὰ παντὸς, παντοτεινὸς, (ὅλον τὸν καιρὸν) συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστως· (κάτι φορᾶς). »Ὁ ἀεὶ βασιλεύων· ὁ πάντοτε καὶ εἰς πάντα καιρὸν βασιλεύς· »ἀεὶ χρέους· ὁ παντοτεινὸς, ὅστε καὶ ἐπιφείσεται τό, ὠν. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Πολὺν χρόνον. Ὀδύσ. Φ. 69. »ἐσθίεμεν καὶ πιέμεν ἐμμενὲς αἰεί· καὶ Εὐρπδ. Ἱκτ. καὶ Σοφκλ. 131. 148. ἐν ἄλλοις δὲ τοῦ χρόνου (τοῦ καιροῦ) διορισμοῖς πλεοναζει πολλάκις· οἷον· ἐκ μπερὲς, συνεχὲς, ἐμμενὲς ἀεί· ἀεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν ἀεί, κατ' ἐνιαυτὸν ἀεί, ἀεὶ διὰ βίου, ἑκάστοτε ἀεί· καὶ· τ. τ. Πλτ. φῶρ. πργ. 75. D. καὶ 169. Δημσθ. 3. πργ. 265. Εὐρπδ. Φοιν. 1422. »δεῦρ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμψομαι καὶ Ὀρστ. 1079. Ἀντὶ τοῦ, Ἕως ἄρτι, Ἕως τώρα· καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 599. Προσκείμενον δὲ ἔχει τὸ, Πλέον, ἢ Μᾶλλον, συνίστησι τὴν κοινοτέραν φράσιν. »Ὅσον ὑπάγει περισσότερον· ὡς παρ' Ἡλιοδ. Ζ'. σελ. 376. »ἀλλ' ἀεὶ γίνεται καὶ πλέον θρασύτερος· ὅ ἐστι κοινότερον, »Ὅσον ὑπάγει γίνεται αὐθαδέστερος. Ἔχει δὲ ἡ λέξις 12. τύπους, ὧν ἐν χρῆται 1) Ἀττ. κυρίως, ἀεί· ὅπερ καὶ παρ' Ὁμρ. τρὶς εὑρηται· 2) Ἰωνικ. καὶ ποιητ. αἰεί· καὶ ἵνα ᾖ ἡ λήγουσα βραχεῖα, αἰέν, πολλάκις παρ' Ὁμρ. 3) Δρκ. αἰὲς καὶ ἀὲς· ἔτι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πινδ. Π. 9, 154. Αἰολ. ἀΐ· (τὸ ἀεὶ ἐν συνθέσει ἔχει τὸ α πάντοτε βραχύ· τινὲς δὲ ἐπέλουσι τὸ π, τοῦ ἀεί, δίχρονον κατὰ τὴν χρείαν· ὅπου μέντοι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ εἶχον χρείαν δυοῖν μακρῶν, ἐχρῶντο, ὡς καὶ ἄλλοις Ἰωνισμοῖς, τῷ ἀεί. Σοφκ. Ἀντ. 892. Αἰσχ. καθ' Ἑρμανουσλδ. XIX. Αἰσχ. Περ. 148, κατὰ Πίνσγρον.)

Σημείωσαι. Πολλὰ σύνθετα ἐκ τοῦ Ἀεί, τῶν ὁποίων ἡ Κατάληξις δὲν μεταβάλλεται, παρελείφθησαν ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα τοῦτο μὲν ἀναλύων ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ ἁπλᾶ, εὐκόλως ἐξηγεῖ παρ' ἑαυτοῦ· ὡς π. χ. Ἀειβλαστέω, ἀντὶ, Βλαστάω, Ἀεί· τοῦτο δὲ ζητεῖται ἂν πολλαὶ τῶν τοιούτων λέξεων δὲν ἐγράφησαν σύνθετοι ἀντὶ δυοῖν ἁπλῶν.

Ἀειβλαστέω· Μ. ἤτω· βλαστάνω ἀεί.]

Ἀειβλαστὴς, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) πάντοτε βλαστάνων· καὶ

Ἀειβλάστησις, ἡ· τὸ πάντοτε βλαστάνειν.

Ἀείβολος, ὁ, ἡ· (βάλλω) πάντοτε ἐῤῥιμμένος.

Ἀειβρυὴς, ὁ, ἡ· (βρύω), παντοτεινὰ βλέων (τρέχων) ἐπὶ πηγῆς· καὶ παντοτεινὰ χλοάζων, (πρασινίζων) ἐπὶ φυτῶν. Νικανδρ. Θηρ. 848. »Σμυρνείου ἀειβρυέος.

Ἀειγενεσίη, ἡ· (γένεσις) τὸ ἀεὶ γεννᾶσθαι (παντοτεινὴ γένεσις). Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ. σελ. 157.

Ἀειγενέτης, καὶ ποιητ. ἀειγενέτας, ου· ὁ (γίγνομαι)· παρ' Ὁμρ. Ἐπίθ. τῶν Θεῶν, ὡς τό, ἀιὲν ἐόντες· οὗ τὸ γένος ἀεὶ ἐόντες, ἀϊδίους, ἀθανάτους.

Ἀειγενὴς, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ νεωτέρου τύπου Ἀειγενέτης καὶ Ἀειγένητος καὶ ἀειγένητος, ὁ, ἡ =

τῷ, Ἀειγενέ-ης καὶ αἰειγενέτης. Ἀείγνητος, ὁ, ἡ· Ὀρφ. Ἀργ. 15. Ὀδυσσ. Ξ'. 446. Ἰλ. Β. 400.) ὁ ἀεὶ γιγνόμενος, ἢ ὁ ἀεὶ ὤν· (ὅπερ εἶναι διὰ πάντα, παντοτεινός, ἀπέραντος, χυδ.)

Ἀείγληναι, αἱ· ὁ Σουϊδ. ἑρμ. διὰ τοῦ, Διηνεκεῖς ῥυπαρίαι· ἐκ τοῦ Γλίνη, Γληνη, ὁ ῥύπος. (ἁπαξ εἰρ.).

Ἀείγνητος, ὁ, ἡ· = τῷ, Ἀειγενής.

Ἀειδέλιος, ὁ, ἡ = τῷ, ἀείδελος.

Ἄειδελος, ὁ, ἡ· (ΕΙΔΩ) ἀόρατος, ἀφανής, σκοτεινός· ὅστις δὲν φαίνεται· καὶ ἄμορφος Ἡσυχ. λῳ. ἀντὶ, ἀΐδηλος· 2) ὡς τὸ ἄϊδιος, ἀντὶ ἀεΐδιος· ἀπερράτιτος, ἀντὶ ἀπειράτιτος· ἀεκήλιος, ἀειδέλιος· Βτμ. Λεξ. Ι. σλδ. 251.

Ἀειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκαλλής, ἀσχήμων, αἰσχροπρόσωπος (ἄσχημος). 2. (ΕΙΔΩ) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος· πολλάκις παρὰ Πλτ. ἀντιθέτως τῷ, σωματοειδής· 3) ἀόρατος, ἀγνωστος, ἀσαφής.

Ἀειδία, ἡ· ἀφάνεια, τὸ μὴ φαίνεσθαι· καὶ ἡ Ἀστρονομοσύνη, Δυτειδία· Σουϊδ.

Ἀειδίνητος, ὁ, ἡ· (ἰνδίνω) ὁ πάντοτε ἐντὸς περὶ ἑαυτὸν περιστρεφόμενος· (ὅστις τριγυρίζει ὡς φούρλα).

Ἀείδιος, ία, ιον· ἀπὸ τοῦ ἀεί, παντοτεινός, αἰώνιος· ὅστις εἶναι διὰ πάντα ὁ αὐτός· ὅθεν

Ἀειδιότης, τητος, ἡ· τὸ εἶναι διὰ πάντα· διάρκεια παντοτεινή.

Ἀειδουλία, ἡ· παντοτεινὴ δουλεία (σκλαβιὰ).

Ἀειδοῦλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) παντοτεινὸς δοῦλος (σκλάβος).

Ἀείδω, Μ. ἀείσω· παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. Ἐπγρ. Ὁμ. 14. 1. Ἀττ. ἀείσομαι καὶ συναιρέσει ᾄσομαι· ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεί τῷ, ἀείδω, ἀείσομαι· παράβαλε Ἄδω (υ – – ἀλλ' ὅμως ἐν ἄρτεσιν ἐστι καὶ ἡ πρώτη συλλ. μακρά. Ὀδτ. Ρ. 519. Ruhnk. ep. cr. p. 61.) Ζήτ. ἐν τῷ Ἄδω.

Ἀειεστώ, όος· ἡ· (ἐστὼ) τὸ αἰωνίως εἶναι· αἰωνιότης. Ἀντ. παρὰ Σουϊδ. ὡς τό, Εὐεστώ, τὸ καλῶς εἶναι.

Ἀείζηλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀΐδηλος, Ἀΐδηλος· οὕτως ἀνέγνωσεν Ἀπολλών. Λεξ. ἐν Ἰλιάδ. Β. 318. ὅπου ταυτὸν, Ἀρίζηλος, κεῖται.

Ἀειζωΐα, ἡ· (ζωὴ) αἰώνιος, παντοτεινὴ ζωή.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ· (ζωὸς) πάντοτε ζῶν· καὶ συνῳν. ἀείζως, ὁ, ἡ, ων, τό. 2) τὸ ἀείζωον, ἀειθαλὲς χόρτον, τὸ ἀμάραντον, τὸ ὁποῖον πάντοτε χλοάζει, (εἶναι πράσινον). Sedum sempervivum· τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορίδ. Δ'. 89, 90. καὶ 91. τρία εἴδη γνωρίζει καὶ περιγράφει· κατὰ ταῦτα παραβάλλονται καὶ τὰ τοῦ Θεοφρ. Φ'. Ἱστ. Α'. 16. Ζ'. 14. ὁ Λινναῖος ὠνόμασε τὸ πρῶτον, Semper vivum arboreum· ἀείζωον δένδρον· τὸ δεύτερον Sedum album· σπουδαῖον λευκόν· περὶ δὲ τοῦ τρίτου Ζήτ. ἐν τῷ, Τηλέφιον· ἐκ τοῦ

Ἀείζωτος, ὁ, ἡ· Ἀείζωστος, (ζώννυμι) πάντοτε ἐζωσμένος, ἐνδεδυμένος, ἕτοιμος· ἐκ τοῦ Φαβωρίνου.

Ἀειζώων, ουσα, ον, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀείζωος· παρὰ Ποιητ. Καλλίμ. Δῆλ. 314. ἀειζώοντα ἱερά· τὰ ἀεὶ διαμένοντα.

Ἀειθαλέω, ῶ· Μ. ήσω, εἰμαι ἀειθαλής· ἐκ τοῦ

Ἀειθαλής, ὁ, ἡ· (θάλλω) πάντοτε πράσινος, χλωρός, ὡς ἡ Δάφνη, ἡ Κυπάρισσος, κ. τ. τ.

Ἀειθήρ· ὁ· (ἀεὶ, Θέω) πάντοτε τρέχων· ἀστείως καὶ παιγνιωδῶς σχηματισθεῖτα λέξις εἰς παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ, Αἰθήρ. Πλτ. Κρτλ. σλδ. 410. Β'.

Ἀειθερής, ὁ, ἡ· (θέρος) πάντοτε θερμός, (ζεστός)· ἢ πάντοτε θερμαίνων (ζεσταίνων)· «πάντες ἀειθερέες». Ἐρατοσθ.

Ἀείθουρος, ὁ, ἡ· (θοῦρος) Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 189. πάντοτε ὁρμητικός, ἄγριος, ἢ εἰς μάχας, ἀγῶνας, πρόθυμος· καὶ ἴσον τῷ Πολύθουρος, ὃν Γ'. 516.

Ἀείκαρπος, ὁ, ἡ· πάντοτε φέρων καρπὸν καρποφόρος.

Ἀεικεσίη, ἡ· καὶ συνῳν. Αἰκία· ἀδικία, ὕβρις, ἀτίμωσις (ἀτίμασμα)· παρὰ Ὁμρ. μόνον κατὰ τὸν πρῶτον τύπον ἐν χρήσει Ἰλδ. Ω. 19. Ὀδτ. Τ. 308. κατὰ τὸν δεύτερον δὲ, παρ' Ἡρδτ. εἰς τὸ πεζόν. δὲ, αἰκία.

Ἀεικέλιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀεικής, Ὀδτ. καὶ ἀεικής· ὁ, ἡ (εἰκὼς) ἀμρέτερα παρ' Ὁμρ. Ἀττ. συνῳν. αἰσχέλιος, αἰκὴς· ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἄπρεπος, ἄτιμος· ὑβριστικὸς, πράξεις ἀτιμίας, ἀχρεῖος· Οὐτιδανὸς, εὐτελὴς, μικρὸς, ἀπαστροφὴς καὶ καταφρονήτεως ἄξιος, Ὀδτ. Ν. 402. Ἰλδ. Ξ. 84. Νικῆρ. Θηρ. 2, 71. ἐπὶ πραγμάτων, λέξεων, λόγων, πράξεων καὶ ἕξεων.

Ἀεικής, ὁ, ἡ· = ἀεικέλιος· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. Ἐπρμ. ἀεικῶς.

Ἀεικία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀεικείη.

Ἀεικίζω· Μ. ίσω· (ἀεικὴς) Ἀττ. συνῳν. αἰκίζω· χρῶμαι ὑβριστικῶς, καταχρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) Ὁμρ. Ἐπγρ. μσ. ἀόρτ. ἀεικίσσασθαι· Ἰλδ. Π. 559. ἐν Ἐπγρ. δὲ· ἀπρμφ. ἀόρτ. παθ. ἀεικισθέμεναι, Ὀδτ. Σ. 222.

Ἀεικινησία, ἡ· (κίνησις)· παντοτεινὴ κίνησις· ἐκ τοῦ

Ἀεικίνητος, ὁ, ἡ· ἀεὶ κινούμενος (ὅστις εἶναι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν)· Πλτ. Ἐπρμ. ἀεικινήτως (ῐ).

Ἀείκλοκος, ὁ, ἡ· (κλοιὸς)· ἀεὶ κλοιούμενος (ὅστις κλοΐζεται, κουμπώνεται πάντοτε)· Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 245.

Ἀεικῶς, Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀεικὴς· ἀττ. συνῳν. αἰκῶς.

Ἀείλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω· ῶ) ἀεὶ λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ πάντοτε, φκῤῥαρᾶς)· Μαλῤῥ. ἐπγρ. ῥῃ'. 5.

Ἀειλαμπὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (λάμπω) πάντοτε λάμπων, φωτεινὸς, λαμπρὸς· (ὅστις λάμπει πάντοτε).

Ἀειλιβὴς, ὁ, ἡ· (λείβω)· πάντοτε ῥέων· (ὅστις τρέχει, χύνεται πάντοτε).

Ἀειλογέω, Μ. ήσω· ἀειλόγος) πάντοτε, ἤτοι ἀκαταπαύστως λαλῶν (ὁμιλῶν) Ἡσυχ. καὶ Βύριλ. Ἀλεξ.

Ἀειλογία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν πάντοτε, ἢ ἀκαταπαύστως ὁμιλία. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Νομικοῖς σημαίνει, τὴν ἀκαταπαύστων ἀπολογίαν. Δημοσθ. πρὸς Εὐβ. «τὴν ἀειλογίαν παρέχειν· πάντοτε νὰ ἀπολογῆται, νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀειλόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) πάντοτε λαλῶν, (ὁμιλῶν).

Ἀείλος, ὁ, ἡ· (εἰλη) ὑπὸ τοῦ ἡλίου μὴ λαμπόμενος, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλ. μὴ φωτιζόμενος (ἀηλιος, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος· ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο· κατὰ τὴν κοινὴν πρμ.) εἰλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.

Ἀείμαργος· (μάργος) πάντοτε ἄγριος, μωρὸς, ἀναίσθητος· 2) πάντοτε λαίμαργος· ὀπτν. ἀλ. β'. 213.

Ἀειμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) πάντοτε ἐνμνήμων (τὸν ὁποῖον ἔχει τις πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησίν του) Ἰωσπ.

Ἀειμνήμων, ον· ονος, (μνήμων)· ὁ ἀεὶ μνημονεύων ὅστις πάντοτε ἐνθυμεῖται, ἔχει, φυλάττει τι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀείμνηστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀειμνήστη· ἡ (μιμνήσκομαι)· ἄξιος νὰ τὸν ἐνθυμῶνται πάντοτε τις, πάντοτε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, καὶ πάντοτε νὰ τὸν ἐπαινῇ. 2) ἐνεργ. πάντοτε ἐνθυμούμενος· Ἐπῤῥ. ἀειμνήστως· 3) κύριον Ὄνμ. ἀρτν. παρ' Ἡρδτ. 9, 64· 72.

Ἀεινᾶής, ὁ, ἡ = ἀείναος.

Ἀείναος, ὁ, ἡ· καὶ συνῳν. ἀείνως· ων· ὡς τό, ἀέναος (νάω) καὶ Ἡρδτ. 1, 93. 2) πάντοτε ῥέων, πηγάζων· ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 146. «στικὸν ἀεὶ νᾶμα· ἀντὶ Λέναιον. καὶ Παρ' Ἀθην. Β'. πάσι γὰρ τοῖς ὑδάτεσσιν. Διαρκὴς, παντοτεινὸς, ἀκατάπαυστος· ὡς, «Λείναον πῦρ». Ἀριστοτ. «Λείναος νεφέλαιος». Ἀριστοφ. «πόρος διαρκὴς καὶ ἀείναος». Ξενοφ. Προσ. δ'. 17.

Ἀεισυτάι, ῶν, (νάω) οἱ· οὕτως ἐλέγετο παρὰ τοῖς Μιλησίοις δικαστηρίοντι, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη συνέζευον εἰς πλοῖον. Πλούταρχ. Προβλ. Ἑλλ.

Ἀείνηστις, ὁ, ἡ· πάντοτε νηπτικός.

Ἀείξενος, ὁ, ἡ· (ξένος) πάντοτε ξένος (φίλος, συντράπεζος· τὸ τουρκοβάρβαρον Μεσαφίρης)· Αἰσχύλ. Χοηφ. 680. «εἰτ' οὖν μέτοικον εἰς τὸ πᾶν ἀείξενον δάπτειν· ὅπου νῦν διετάμενος. Ἀεὶ Ξένοι, κεῖται.

Ἀειπάθεια, ἡ· παντοτεινὸν καὶ ἀκατάπαυστον πάθημα πάθος (α) ἐκ τοῦ

Ἀειπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) πάντοτε πάσχων· παρὰ Στοβ. ὁμ. Α'. «εἶται ἀπ' ἐναντίας τὸ Ἀεικίνητος· ἄρα ὁ πάντοτε πάσχων καὶ ὑποφέρων ὅλα τὰ ἐπ' αὐτῷ ἐρχόμενα πάθη.

Ἀείπαις, αιδος, ὁ, ἡ· (παῖς), πάντοτε παιδίον, ἢ κοράσιον.

Ἀειπαλὴς, ὁ, ἡ· (πάλλω) πάντοτε εἰς παλμὸν, κίνησιν, ἐτύπημα ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ἀειπάρθενος, ἡ· πάντοτε παρθένος. Δίων Κάσ.

Ἀειπλανὴς, ὁ, ἡ· καὶ Ἀείπλανος, ὁ, ἡ· (πλανάσμαι) πάντοτε πλανώμενος· πάντοτε ἁμαρτάνων· «Ἀείπλανα χείλεα γρηός». Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. τὰ φλύαρα χείλη τῆς γρηᾶς.

Ἀειρείτη· ἡ· (ἀεὶ, ῥέω) ἡ ἀεὶ ῥέουσα ἀστεῖος καὶ παιγνιώδης σχηματισμὸς εἰς παραγωγ. ἀπὸ τοῦ Ἀρετή· Πλτ. Κρτλ. τλδ. 415. D.

Ἀείῤῥοος, καὶ Συνκλ. Ἀείῤῥους, ὁ, ἡ· (ῥέω) καὶ Ἀείῤῥυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) πάντοτε ῥέων (τρέχων). Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 982. «ἀείῤῥυτος κρήνη· βρύτις ἥτις τρέχει πάντοτε.

Ἀείρω, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. αἴρω (ἀήρ) Μλ. ἀερῶ καὶ συλφ. ἀρᾶ· (– –) ἀόρτ. ἄειρα· ὑπτκτ. ἀέρτη· ἀόρτ. μέσ. ἠράμην· τὰ λπ. ἀπὸ τοῦ β'. ἀόρτ. ὀρέσθαι· τῶν ὁποίων, οἱ ποιηταὶ μόνον εἰώθασι ποιεῖν ἐξαιρέσεις τινας. Ἰωνικ. ἠείρα, ἠράμην· παθ. ἀόρτ. α'. ἀέρθην. Ἐπικ. ἠέρθην. μτχ. παθ. πρμ. ἠερμένος. ὑπρτ. παθ. ἄωρτο ἐπικ. ὑμῶνα (συκόσυ)· ὅθεν καὶ ψιλῶ, βαστάζω (ἀσυβολῶ), «νόσφιν ἐκ βελέων ἀείρεσθαι μαχάων τῆς μάχης φέρειν· Ἰλδ. Π. 678. Ω. 583. 2) ἄγω· ἀείρειν, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων. Ὀδτ. Γ. 312. (συκόνω ἢ κουβαλῶ φορτίον. 3) ἁρπάζειν· «Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν· Ὀδτ. Φ. 18. τὸ δὲ ποίον ἀείρειν αἴρειν τὸ ποτήριον καὶ προσφέρειν τινὶ οἶνον (συκόνω τὸ ποτῆρι καὶ τὸ δίδω εἰς τινα νὰ πίῃ)· «μή μοι οἶνον ἄειρε μειλίχιον». Ἰλδ. Ζ. 264. 4) διεγείρειν, προξενεῖν κίνησιν· δηλοτήτα ἀείρειν ω (σηκόνει, ἀρχίζει φιλονεικίαν, μάχην)· Θεογν. 90. Ἀπλλ. Ῥδ. 3, 1090. 5) Μέτ. Ἀείρομαι· αἴρω, ὑπὲρ ἐμοῦ (διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τοῦτ' ἔστι λαμβάνω, σηκώνομαι, ἀποφέρω· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, ἐξαιρέτως παρ' Ὁμρ. Ἰλδ. Ψ. 856. «Εὔχος ἀείρειν· ἐν Ἐπιγράμ. ὑψώνειν ἀφιέρωμα (τάξιμο)· ὅστι, μὲ ὑψωμένας πρὸς οὐρανὸν χεῖρας ἐκπληροῦν εὐχήν τινα· ἢ λαμβάνειν τάξιμόν τι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὑψώνειν αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανόν. «Πάντας ἀείραμενος πελέσασκε· καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ο. 106. «Τῶν ἓν ἀειραμένη Ἑλένη φάρε». Ἀπλλ. ῥδ. 3, 1090. «ἕλκος ἀρίσβαιον· Ἰλδ. Ο. 130. παράβαλε ἀεω-

τέρω, αἴρω. 6) ἄρχεσθαι, ἐπιχειρεῖν, ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ· Ἡρότ. Ζ. 132. 156. — 7) Κατὰ πλήρη ἐνεργητικοῦ σημασίαν· ἀείρασθαι τὰ ἱστία ὑψόνειν, (τυκόνω, ἀνοίγω τὰ πανιὰ τοῦ καραβίου· Ἡρότ. Η. 56, 94. καὶ ἄνευ τοῦ, ἱστία· Ἡρότ. Δ. 27. — 8) Πλοῦτ. ἀγείρομαι, ἀνίστημαι (συκόνομαι) μάλιστα μετὰ τῆς προθέσ. εἰς. παρβήναι εἰς – συκόνομαι τὰ πηγαίνω που· Ἡρότ. Α. 170. ἐξ ἐναντίας δὲ παρβῆναι ἐκ – συκόνομαι διὰ νὰ ἀναχωρήσω ἔκτινος τόπου· Ἡρότ. Α. 170. συνήθως ἐπὶ πλεόντων· ἔστιν τοῦ παρβῆναι, ἀπλαμβάνεται καὶ περὶ τῆς ὁρμῆς (συκόνω τὴν ἄγκυραν)· εὑρήσει μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ξηρᾷ ὁδευόντων (μετέω, κινῶ εἰς ἀρέμον) Ἡρότ. Θ. 25. τῷ κατὰ συνέκτ. τύπῳ ἅπαξ μόνον χρῆται ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. Ρ. 724. ὁ δὲ Ἡρότ. σχεδὸν οὐδαμοῦ· (ἡ πρώτη συλλ. ἀνακλίτης μέτουσα ἐστὶ μακρά· καὶ μόνον παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ μακρὰ ἐν ἄρσει. Jeb. Ap. p. 862.)

Ἀεισθενής, ές, ὁ, ἡ· (σθένος) ὁ πάντοτε δυνατός· ὁ παντοτεινὴν δύναμιν ἔχων.

Ἀείσιτος, ος, ὁ, ἡ· (σιτέω) πάντοτε σιτιζόμενος (ὅστις ἔχει τὸ φαγητὸν πάντοτε εἰς ἄλλον)· ἐξαιρέτως ἐλέγετο περὶ τῶν ἐν τῷ Πρυτανείῳ τιμῆς ἕνεκα ὑπὸ τοῦ λαοῦ καθ' ἑκάστην σιτιζομένων Πρυτάνεων (προέδρων ἐν τῷ Πρυτανείῳ· ἰδὲ Πρύτανες). Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἀείσκοπος, ὁ· εἶδος ὀρνέων ἐκ τοῦ Σκώφ. Ἄρτ.

Ἄεισμα, τος, τό· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ᾆσμα· ὡς τὸ ἀείδω, ἰδέ· Ἡρότ. Β. 79.

Ἀεισόος, ὁ, ἡ· (σώζω) ὁ πάντοτε σώζων, λυτρώνων· ἐλευθερωτικὸν, γλυτώνων).

Ἀειστρεπής, ές, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἀεὶ στρεφόμενος· (ὁποιος στρέφεται καὶ γυρίζει πάντοτε).

Ἀείσυρος, ος, ὁ, ἡ· (σύρω) ἀεὶ σύρων (ὅστις σύρει, τραβᾷ μαζύτου πάντοτε τίποτε)· ἐπὶ μυρμήκων παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. ὅπου ἄλλοι Λήτορος γράφουσι.

Ἀεισχόρρουν· τό, (ἀεί, ἴσχω, ῥέω) τὸ ἐν τῇ ῥοῇ αὐτοῦ ἀεὶ κωλυόμενον· ἀστεῖως ἐσχηματισθεῖσα λέξις εἰς πρωτ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχρέν. Πλουτ. Κρτλ. σλ. 416. Β.

Ἀείτας, α, ὁ· Βοιωτ. ὁ Ἀετός. Λεχφ. 461.

Ἀείυπνος, ος, ὁ, ἡ· ὁ ἀεὶ κοιμώμενος· ὁποιος κοιμᾶται πάντοτε. Σουϊδ. ὅστις πιθανῶς εἶναι ἡ ῥήτη τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 1578. ὅπου ὁ Σχολ. Αἰλυπνος, ἀνέγνωσα.

Ἀειφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀεὶ φαινόμενος, ὁποιος φαίνεται πάντοτε. ἢ ὁ διὰ παντὸς φαίνων, φέγγων.

Ἀείφατος, ος, ὁ, ἡ· (φημὶ) ἀεὶ περίφημος. Χρησμ. Σιβυλ.

Ἀειφλεγής, ές, ὁ, ἡ· (φλέγω)· ὅστις φλέγει, καίει πάντοτε.

Ἀειφόρος, ος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀεὶ φέρων, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα παντοτε φέρουσι καρπούς.

Ἀειφρούρητος, ος, ὁ, ἡ· (φρουρέω) ὅστις φυλάττεται πάντοτε ὑπὸ φρουρᾶς· (πάντοτε φυλαγμένος μὲ στρατιώτας).

Ἀείφρουρος, ος, ὁ, ἡ· (φρουρὰ) = τῷ ἀειφρούρητος. 2) Ἐνεργητ. ὁ πάντοτε φυλάττων.

Ἀειφυγία, ἡ· (φυγὴ) παντοτεινὴ φυγή· ἢ δίωξις ἀξιοφυγία διὰ παντός.

Ἀειφυλλία, ίας, ἡ· τὸ ἔχειν διὰ παντὸς φύλλα· ἐκ τοῦ

Ἀείφυλλος, ος, ὁ, ἡ· (φύλλον) ὁ ἔχων φύλλα πάντοτε, ὁ ἀεὶ πράσινος.

Ἀείχλωρος, ος, ὁ, ἡ· (χλωρὸς) πάντοτε χλωρός.

Ἀειχρύσειος, ος, ὁ, ἡ· (χρυσοῦς) παντοτεινός.

Ἀεκαζόμενος, ένη, ενον· (ἄεκων). μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· ἢ κάλλιον καὶ Ἡσύχ. ἀνιώμενος, λυπούμενος, δυσαρεστούμενος, παρ' Ὅμηρ. τὰ πλεῖστα μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ πολλά· Ὀδυσ. Ν. 277. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἀκέζεσθαι, Ἀκεζέσθαι, καὶ Ἀκάζεσθαι· ὡς τὸ Ἄεκων, Ἀκων, κ. τ. τ.

Ἀεκηλίος, ος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀεικέλιος· Ἰλ. Σ. 77. ἀεκήλια ἔργα· ὅ ἐστι, Δεινά, χαλεπά· ὁ ὑποφέρων δυστυχίας· παράβαλε, ἀεἰδηλος.

Ἀέκητι· ἡ Ἀεκητί, Ἐπίρρ. βεβιασμένως, ἀκουσίως (σταυικά, μὲ τὸ σταυρό)· μετὰ γενικ. ἀεκητί σεῦ (ἀέκητος σου)· ἀθεῶν ἀέκητι παρὰ γνώμην τῶν Θεῶν. Ὀδυσ. Δ. 504. Ἰλ. Μ. 8. (∪∪–∪)· ἐναντίον τῆς θελήσεως.

Ἀεκηβόλιος σία, ιον (ἑκηβόλος)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος. Ἡρότ. Β. 102. Ἀττικ. ἀκουσίως.

Ἄεκων, ουσα, ον· καὶ Ἀττικ. συνῤῥ. ἄκων (ἑκών)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος· (ὄνομα ἐπιῤῥηματικῶς λαμβανόμενον, ἀντὶ τοῦ Σταυικῶς). Ἰλ. Α. 201. «ἄεκοντες ἐμεῖον· σταυικῶς, χωρὶς νὰ θέλω ἐγώ, (μὲ τὸ σταυρό)· νὰξεμαρτάνειτε ἄεκωνι· σφάλλειτε χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προστηχατῇ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ. Δημοσθ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· τῷ Ἀττικῷ μέντοι μόνον ἐν ᾧτῷ· οὐκ ἄεκοντε πετέσθην· Ἰλ. Ε. 366. καὶ Ὀδυσ. Γ. 484. τἄλλα ἀεὶ ἐπιτατικῶς πολλά· ἄεκωνι, Ἰλ. Δ. 537. Ρ. 666. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρότ. προτιμᾷ τὸν αὐτὸν τύπον· ἐν Τιμ. Ὅμηρ. Δημτ. 413. κεῖται ὁ Ἀττικ. τύπος πρὸ τοῦ ἀσυναιρέτου (ἄκων, – –).

Ἀλέκτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκω)· ἀτήλητος· κατ' ἀνάγνωσιν ἐν τῷ Χρησμ. παρὰ Ἡρότ. ζ'. 77.

Ἄελλος, οἱ· λέγονται δύο σύγγαμβροι, οἵτινες ἔχουσιν εἰς γυναῖκας δύο ἀδελφάς· καὶ Θηλυκ. Αἱ. λέγονται δύο γυναῖκες, αἵτινες ἔχουσιν εἰς ἄνδρας δύο ἀδελφούς, τὰς ὁποίας ἡ συνήθεια συννυμφάδας καὶ Συννυμφάδας, καλεῖ. Ἡσύχ. ὅστις ἀλλαχοῦ αὐτὶ τούτου, Αἴλιος, καὶ Δήλιος, ἔχει. ὁ δὲ Σουϊδ. Δῆλιοι, καὶ ὁ Ἐτυμολ. Αἴλιοι· ἰδὲ καὶ αἰνάτερες (α).

Ἄελιος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ ἥλιος, ἥλιος (ω ∪ ∪ ∪ Σφοκλ. Τρχ. 832. σπανίως δὲ κατὰ βραχὺν χρόνον).

Ἄελλα, ἡ (ἄω, ἡ ἴλλω, εἴλω, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἀελλάω, ἄελλομαι, παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις· ἰδὲ ἀολλής)· ἡ μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος, ἡ ἡ τῶν ἀνέμων συστροφή, Ἀνεμοστρόβιλος (ἀνεμοστροφηλος)· παρ' Ὅμηρ πολλάκις· ἄλλα καὶ πληθντ. οὐχ ἧττον ἠέλλα ἀργαλέων ἀνέμων. Ἰλ. Ν. 795. ὡσαύτως καὶ ἠέλλαι παντοίων ἀνέμωνε συστροφαὶ διαφόρων ἀνέμων. Ὀδ. Ε'. 292. 304. (∪ – ∪) (συγγενὲς τῷ Αἰολος) ἐξ οὗ

Ἀελλαῖος, αία, αῖον· ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος, ταχὺς, ὀγλίγωρος (ὅμοιος μὲ ἀνεμοστρόφιλον). Σοφοκλ. Οἰδ. Κ 1081.

Ἀελλάς, άδος, ἡ· ταχεῖα, ὀγλίγωρος· ὁρμητικὴ ὡς ἀνεμοστρβ. ὑπ' ἀνέμου σφοδροῦ φερομένη· «ἀέλλας φωτί, ἵπποιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 467. σημ. καὶ Λῆξις. Σοφοκλ.

Ἀελλέω, ῶ· Μ. ἤω· ταυτόν τῷ Εἰλέω, κυλίω. Ἡσύχ.

Ἀελλήεις, εσσα, ῆεν· ταυτόν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελλής, κονίσταλος Ἰλ. Γ. 13. ὑπ' ἀνέμου σφοδροῦ ἐγειρομένη κονιορτοῦ στρόβιλος· ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται.

Ἀελλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· πυκνὰς καὶ συνεστραμμένας ἔχων τρίχας. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀέλλομαι, πνέω, ψυχῶ· Ἐτυμολ.

Ἀελλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι)· μὲ τὸν ἀνεμοστρόφιλον μαχόμενος (α) Ἐπιγρ.

Ἀελλοπόδης, ου, ὁ· ἀκώτερος τύπος τοῦ ἀελλόπους.

Ἀελλόπος, ὁ, ἡ· ἐν Ἰλιάδ. Ω. 77. ταυτὸν τῷ

Ἀελλόπους, ὁ, ἡ· ποιη. τὸ· γενικ. ποδὸς (ποῦς)· ταχὺς τοὺς πόδας ἔχων, ὁ ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὀγλίγωρος· ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῇ ὀνομτ. μόνον ἀελλόπος Ἰλ. Θ. 409. Τ. 47. 159. ὡς τῷ ἀρτίπος, αἰόλπος, πουλύπος κ. τ. τ. ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ· ἀντ. πλθ. ἀελλοπόδεσσιν. ὅμν Ὅμηρ. Ἀφρδ. 218. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ, ἀελλοπόδης, ου.

Ἀελλοπτέρυγος, ὁ, ἡ· ἡ Ἀελλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ)· ταχέως ἱπτάμενος, ὀγλίγωρος. Τηλέστ. παρ' Ἀθην. σελ. 617. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Αἰολοπτερύγων, ἔχουσι· ὅ ἐστι, Ποικιλοπτερύγων.

Ἀελλώ, οος, οῦς, ἡ· ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Ἁρπενῶν, Ἡσιδ. Θγ. 269. καὶ ἑνὸς Σκύλου.

Ἀελλωΐδης, ὁ, ἡ· ὅμοιος τῷ ἀνεμοστροβίλῳ (τὸν ἀνεμοστρόφιλος)· ταυτὸν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελπής, ές, ὁ, ἡ (ἔλπις)· χωρὶς ἐλπίδος, καὶ Παθητικ. ὁ ἀνέλπιστος. Ὀδυσ. Ε. 308.

Ἀελπτέω, ῶ (ἄελπτος)· ἐὰν ἐλπίζω, ἀμφιβάλλω. Ἰλ. Η. 410. ὅπου παραλόγως τινὰ χμρόγρ. Ἀέλπω (ἔχουσιν)· Ἡρότ. Ζ. 168.

Ἀελπτήσ, ὁ, ἡ· ἀνέλπιστος. Ὀδυσ. Ε. 408. (ὑπὸ τοῦ Βολφίου ἐσφαλμένως ἀελπὴς ὡς καὶ τὸ ἀέλπω ἀντὶ ἀελπτέω, ἀναγνωσθέν).

Ἀελπτία, ἡ· ἀνελπιστου συμβεβηκὸς, Πίνδαρ. καὶ ἐξ ἀελπτίης (ἀνέλπιστα) Ἀρχιλ.

Ἄελπτος, ος, ὁ, ἡ (ἔλπομαι)· χωρὶς ἐλπίδος, ἀπηλπισμένος. Τιμ. Ὅμηρ. Ἀπλ. 91. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀνέλπιστος. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. καὶ Τιμ. Ὅμηρ. Δημτ. 219. «ἐξ ἀέλπτουν (ἐξαφν.). Ἡρότ. 1. 111. Ἐπῤῥμ. ἀέλπτως (ἀνέλπιστα, ἀπηλπισμένα).

Ἄεμα, τὸ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄμμα, τὸ τόξον, παρὰ Καλλιμάχ. καὶ ἡ κουρὰ τοῦ τόξου.

Ἄενσος, ὁ, ἡ (ἄω, νάω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄσινος· ἀπαύστους ῥέων (τρίχων). Ἡσιδ. Ἔργ. 597. 730. κυρίως δὲ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος παρὰ Σιμων. 14. πολλάκις ἐν τῇ Ἀνθλγ. Ἐπῤῥμ. πανάσως (– ∪∪∪).

Ἀενάω, ουσα, ον· = ἄένναος· Ὀδυσ. Ν. 109. «ἐνὶ ὕδατ' ἀενναόντα. Ἡσιδ. Ἔργ. 552. (– ∪∪ –).

Ἀέννασος, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀείνασος, ἀεί, ἡ ἀπαύστους ῥέων. Ἡρότ. Α. 145. κυρίως δὲ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος· ἰδὲ ἄένασος· Ἐπῤῥμ. ἀενάσως (ἱστέον δὲ, ὅτι τῆς λεγούσης φύσει, ἢ θέσει μακρᾶς οὔσης, λαμβάνεται μακρὰ ἤτε παραλήγουσα καὶ προπαραλήγουσα, ∪ – – –, βραχυκαταληκτούσης δὲ τῆς λέξεως βραχύνεται μόνον ἡ παραλήγουσα ∪ – ∪∪· Θεορτ. 22. 37. ἐκίοτε μέντοι ἐλαμβάνετο καὶ ἡ πρώτη μακρά. Πινδ. Πθ. 6, 4.).

Ἀεννέτης, ὁ, ἡ (ἐννεῖν)· εἰς νοῦν, εἰς ἔννοιαν μὴ ἐλθὼν ἢ μὴ περιλαμβανόμενος διὰ τοῦ νοός, τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτυχάνῃ, δὲν ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν του ποτέ (τις), ἢ τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τινος· σχολ. Σοφοκλ. Τρχ. 1074.

Ἀεξίγυιος, ος, ὁ, ἡ (ἄεξω, γυῖον)· αὐξάνων καὶ δυναμώνων τὰ μέλη ἢ τὸ σῶμα. Πίνδαρ. Νέμ. Δ'. 118. «ἀεξιγυίων ἀέθλων· ὅ ἐστι, τῶν ἐνδυναμούντων τὰ σώματα ἄθλων.

Ἀεξίεργος, ος, ὁ, ἡ, ων, γενικ. ω (ἄεξω, ἔργον)· ὁποιῶν τὰ κέρατα αὐξάνεται. Ἐπιγρ. 165. Συλλογ. Welck.

Ἀερίνοος, ος, ὁ, ἡ· καὶ συῤῥ. ἀεῖνοος, ους (νοῦς) τῶν νοῦν αὐξόντων.

Ἀεξιτόκος, ος, ὁ, ἡ (τόκος)· αὐξάνων τὸν τόκον· γόνιμος (καρπερός).

Ἀεξίτροφος, ος, ὁ, ἡ (τροφὴ)· αὐξάνων τὴν τροφὴν, τρέφων, θρεπτικός Ὀρφ. Ἀργ. Νόμ. 17.

Ἀεξίφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον)· αὐξάνων καὶ τρέφων τὰ φύλλα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708.

Ἀεξίφυτος, ὁ, ἡ (φυτὸν)· αὐξάνων καὶ τρέφων τὰ φυτά· ὅποιος κάμνει νὰ μεγαλώσουν τὰ φύτρα· καλλίφυτος ἡμῖν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 110.

Ἀέξω, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. τύπος τοῦ Αὔξω, Αὔξανω· τοῦ ὁποίου οἱ πάλαι ποιηταὶ μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. χρῶνται· ἀπὸ Ὁμηρ. δὲ καὶ Ἡσιόδ. μάλιστα ἐν χρήσει ἀεὶ ἀναυξήτως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Γ. 80. αὐξάνω, τρέφω, πληθύνω, δυναμώνω, μεγαλώνω, συμβοηθῶ, ἢ προάγω εἰς τὸ κρεῖττον τὴν αὐξησιν πράγματός τινος, μᾶλλον ἀέξειν τὸ ἄρρεν καὶ τὴν δύναμιν αὐξάνειν. Ἰλιάδ. σ. 226. πάντας ἀέξ. λύπην τρέφειν ἢ αὐξάνειν. Ὀδυσσ. Υ. 389. υἱὸν ἀέξ. ἀνατρέφειν τὸν υἱόν. Ὀδυσσ. Ν. 380. ἔργον ἀέξουσι θεοὶ· εὐλογοῦσιν οἱ θ. τὸ ἔργον. Ὀδυσσ. Ξ. 60. Παθητικ. καὶ Μέσ. Ἀέξομαι, αὐξάνομαι, πληθύνομαι, γίνομαι μεγαλήτερος· παρ' Ὁμηρ. πολλάκις· οἱ δὲ μεταγενέστεροι χρῶνται τῷ Μέλλ. παθητῷ, τῷ Ἀορτ. ἠέξησα, καὶ ἐνεργητ. διαδ. κατὰ σημασίαν μέσης διαδ.

Ἄεπτος, ὁ, ἡ (ἕπομαι)· Τρυφερός· ἀδύνατος εἰς τὸ ἕπεσθαι (ἀδύνατος νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀκολουθῇ). Αἰσχ. Ἀγαμ. 149. ὅπου ἄλλοι ἄεπτος γράφουσι· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· ἢ κατ' ἄλλους, δύσπους· ἀμφίβ. παραγωγὴ καὶ σημασία.

Ἀεργείη, = ἡ· ἀεργία. Βίων.

Ἀεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀεργής)· εἰμὶ ὀκνηρός, ἀργός.

Ἀεργηλός, λὴ, λὸν = ἀεργής.

Ἀεργής, ὁ, ἡ (ἔργον)· ἄργος, ὀκνηρός, ῥᾴθυμος. 2) Ἐπ' ἀγρῶν· ἀγεώργητος πρὸς καιρόν· χερσεύων· ἰδὲ γεώς.

Ἀεργία, ίας, ἡ· ἀργία, ἀπραξία, ὀκνηρία, τὸ νὰ μὴ ἐργάζηται (δουλεύῃ) τις. Ὀδυσσ. Ω. 250. 2) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἔλλειψις γεωργίας (ἐπότε τὸ χωράφι μένει ἀδούλευτον, καὶ ἔρημον)· υ – – –, Ὀδυσσ. Τ. 251. Ἡσιόδ. Ἔργ. 313.

Ἀέρδην, Ἐπίρ. (ἀείρω) βαστακτικά· ὑψωμένα, σηκωμένα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 243. πλαβεῖν ἀέρδην.

Ἀερίζομαι, καὶ Ἰωνικ. Περίζομαι· κατ' ἐπίτασιν σχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἀείρω· αἰωρεῖσθαι, κρέμασθαι, περιπέτασθαι. Ἰλιάδ. Β. 448. καὶ ἀλλαχοῦ· μεταφορ. κόπλοτέρων φρένες ἠερέθονται· τῶν νέων αἱ φρένες πλανῶνται ἐν τῷ ἀέρι, τουτέστιν εἰσὶν ἄστατοι. Ἰλιάδ. Γ. 108.

Ἀερθείς, μτχ. πλθτ. ἀορτ. α'. τοῦ ἄειρω· Ὀδύσσ.

Ἀερθεν, ὁρτικ. πᾶτικ. γ'. πρτπ πλθτ. ἀορ. α'. τοῦ, ἀείρω· Διωρ. καὶ ἔπικ. ἀντὶ ἠέρθησαν. Ἰλιάδ. Θ. 74. ἀέρθη γ'. πρτπ. ἐνε. Ὀδυσσ. Τ. 540.

Ἀερίη, ἡ· Ἰωνικ. Περίη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λέμνου· ἀπὸ τοῦ, ἀήρ πιθανῶς· χώρα ἀτμιώτατα, ὁμιχλώδης· Wellauer Ap. Rh. 4. 267. 270.

Ἀερίζω, Μ. ίσω (ἀήρ)· εἰμὶ καθαρὸς ὡς ὁ ἀήρ. Ἔχω χρῶμα κυανοῦν, παρόμοιον μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα (εἶμαι οὐρανογάλαζος). Διοσκορ. Ε'. 100. (α) (Σημείωσαι, ὅτι πάσαι αἱ τῷ ἀερ – ἀρχόμεναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀὴρ παρηγμέναι λέξεις, ἔχουσι, ὡς καὶ ἡ πρωτότυπος αὐτῶν, ἀεὶ μακρὰν τὴν πρώτην συλλβ. ὅθεν Ἰωνικ. γράφονται ἅπασαι σχεδὸν ἠερ–).

Ἀέρινος, νη, νον· ἐξ ἀέρος συνιστάμενος (ἀερίτιος, οὐρανογάλαζος) (α).

Ἀερίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος)· κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλήν. σελ. 113.

Ἀέριος, ὁ, ἡ· καὶ ἀερία· Ἰωνικ. ἠέριος, εα, εον (ἀήρ, ἠέρ, ἠέρι)· ἐν ὁμιχλώδει, κνεφαίῳ πρωΐᾳ ὥρᾳ. ὥρᾳ βαθεῖ (εἰς τὰ χαράγματα, τὴν βαθεῖαν χαραγήν) παρ' Ὁμηρ. παντοχοῦ· ἰδὲ ἠέριος. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ ἀτμώδης, συνεφὴς, ἐπικινδυνος, εἰς τὸν ἀέρα εὑρισκόμενος (α). Μετέωρος· Ἀριστοτ. πάθεια ζώων· τὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενα. Διόδωρος ὁ Σικελ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὸ πολὺ μέγεθος, εἰς τὰς ἐκφράσεις· Ἀέριον μέγεθος, μῆκος· Ἀέρια πεδία τὸ μέγεθος. Θῖνες ἄμμου ἀερίοιαι· ἐν ᾧ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε μόνον πολύτιμον καὶ ὑπέρμετρον ὕψος.

Ἀεριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· πνευμ. σκοτεινὸς, ὡς ὁ κατώτερος ἀὴρ Ζήτ. Ἀὴρ (α).

Ἄερτος, ὁ, ἡ (ἔργω, ἄεργω)· χωρὶς ψραγμοῦ (ἄψραχτος).

Ἀεροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· περιπατῶ, περιπλανῶμαι εἰς τὸν ἀέρα· κωμικῶς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 225. ἐπὶ φυσιολόγων, ἐκ τοῦ

Ἀεροβάτης, ὁ· (βαίνω) εἰς τὸν ἀέρα περιπλανώμενος. Παρὰ Πλουτάρχ. πάθεροβάτην μέγαν ἀνέμων οἶκον· λέγεται ὁ ἴδιος Ἀὴρ, ὁ οἶκος, ἢ κατοικία τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἀνέμων.

Ἀεροδινήτης, ὁ, ἡ· (δινέω) = ἀεροδινής· καὶ παθτ. ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιστρεφόμενος (ι).

Ἀεροδόνητος, ὁ, ἡ· (δονέω) ὁ ἐν τῷ ἀέρι δονούμενος, κινούμενος· Ἀριστοτ. Ὁριολ. 1385. ὅπου ἄλλοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας Ἀεροδίνητος, ἀνέγνωσαν.

Ἀεροδρομέω, ῶ· Μ. ήσω· (δρομέω) τρέχω διὰ τοῦ ἀέρος, φέρομαι εἰς τὸν ἀέρα· Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστορ. ἀπὸ τοῦ

Ἀεροδρόμος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) διὰ τοῦ ἀέρος τρέχων· Εὐστάθ.

Ἀερουσιάς, ὁ, ἡ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἠερουσιάς· (εἶδος), ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀέρος, ὁ ὅμοιος τῷ ἀέρι· δηλ. κενεφαίος, ὁμιχλώδης, θολερὸς, νεφελώδης· παρ' Ὁμηρ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ἀμαυρίτων ἢ σκοτεινῶν σπηλαίων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιπεφελωμένων ἀκρωρειῶν (συνεφιασμένων κορυφῶν τῶν βουνῶν) Ὀδυσσ. Μ 233. καὶ περὶ μακρὰν κειμένης ὁμιχλώδους Θέας. Ἰλιάδ. Ε'. 770. Ἰδὲ ἠεροειδής· (α)

Ἀερόεις, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἠερόεις· (ἀήρ), νεφελώδης, θολὸς, σκοτεινὸς· Ζήτ. Ταρτάρου, ζόφος· Ὁμηρ. ἠερόεντα κέλευθα ἢ σκοτεινὴ τῶν νεκρῶν ὁδὸς· Ὀδυσσ. Τ. 64. (– υ υ –) ἐν τῷ Ἀέρι.

Ἀερόθεν· ποιητ. Ἐπρμ. ἐκ τοῦ ἀέρος. (α)

Ἀεροκόραξ, ακος· κόραξ τοῦ ἀέρος· ὁ πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος. Λουκιαν.

Ἀεροκυάνωφ, ωπος, ὁ· κυάνωψ τοῦ ἀέρος, ἱπτάμενος δηλ. πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. Λουκιαν.

Ἀερολέσχης, ου, ὁ· (λέσχη) ὁ λαλῶν λόγους τοῦ ἀέρος, ψλύαρος, ματαιολόγος, (καυχησιάρης).

Ἀερομαχέω, ῶ· Μ. ήσω· (μάχομαι) ἐν ἀέρι μαχομαι, (πολεμῶ εἰς τὸν ἀέρα).

Ἀερομαχία, ἡ· ἡ ἐν τῷ ἀέρι μάχη· (πόλεμος εἰς τὸν ἀέρα). Λουκιαν.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ· (μέλι) μέλι τοῦ ἀέρος, δρόσος μελιτώδης. Ἀλήν. ΙΑ'. Μάννα τὸ ὁποῖον συνάζεται ἐπὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν, καὶ θέλουσιν ὅτι πίπτει ἀπὸ τοῦ ἀέρος· ὅθεν καὶ Ἦτον μέλιτι παρὰ Πολιαιν. Δ'. γ'. 32. λέγεται.

Ἀερομετρέω, ῶ· Μ. ήσω· (μετρέω) μετρῶ τὸν ἀέρα, ὅ ἐστι, Καταγίνομαι εἰς ἀνωφελεῖς μεταφυσικὰς κενοσπουδίας καὶ λεπτολογίας. (Βλέπε καστέλια εἰς τὸν ἀέρα). Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 13. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 359. ὅπου ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ Μετεωροφροντιστής· ἰδὲ, ἀεροβατέω.

Ἀερομέτρης, ὁ· ὁ εἰς πράγματα τοῦ ἀέρος καταγινόμενος, ψλύαρος, ματαιόφρων.

Ἀερομήκης, ὁ, ἡ· (μῆκος) ἄχρι οὐρανῶν ἱκάνων (μακρὺς ἢ ὑψηλὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀερομιγής, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μεμιγμένος μὲ ἀέρα.

Ἀερόμικτος, ὁ, ἡ· = ἀερομιγής.

Ἀερόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἀέρος· Ὀρφ.

Ἀερονηχής, ὁ, ἡ· (νήχομαι) κολυμβῶν, εἰς τὸν ἀέρα· ἐπίθετ. τῶν πτηνῶν, Ἀριστοτ. Νεφ. 336.

Ἀερονομέω, ῶ· Μ. ήσω (νέμω) κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· παίζω εἰς τὸν ἀέρα τοὺς πόδας μου· λέγεται ἐπὶ ὀρχηστῶν (χορευτῶν), καὶ ἐπὶ ζώων ἀσπαιρόντων. Ἡλιόδ. Αἰθ. Γ. ἰδὲ χειρονομέω.

Ἀεροπετής, ὁ, ἡ· (πίπτω) ἀπὸ τοῦ ἀέρος πεσών.

Ἀεροπέτης, ὁ, ἡ· (πέτομαι) εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος (πτηνὸν).

Ἀερόπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζομαι)· ἐν τῷ ἀέρι περιπλανώμενος.

Ἀεροπορέω, ῶ· Μ. ήσω· κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· περιπορεύομαι εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ πτηνὰ, ἢ τὰ πετεινὰ· ἐκ τοῦ

Ἀεροπόρος, ὁ, ἡ· (πορεύομαι, πείρω) διὰ τοῦ ἀέρος περιερχόμενος· Πλατ. Τιμ. σλδ. 39. Κ.

Ἀεροσκοπία, ίας, ἡ· (σκοπέω), ἡ τοῦ ἀέρος παρατήρησις, καὶ ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἀέρος προφητεία· Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 62.

Ἀεροτόμος, ου, ὁ, ἡ· (τέμνω)· διακόπτων καὶ διαπερνῶν τὸν ἀέρα· ἐπίθετον τῶν πετεινῶν.

Ἀεροτονος, ὁ, ἡ· ὁ (τείνω) διὰ τοῦ ἀέρος τανυζόμενος· (τέντωμα, ἢ ἦχον λαμβάνων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀέρος). 2) Ἀεροτονον, τὸ· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 77. λέγεται μηχανή τις, ἥτις διὰ τῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος ῥίπτει τὸ βέλος μακράν.

Ἀεροφοβής, ὁ, ἡ· (φόβος) καὶ

Ἀεροφεγγὴς, ὁ, ἡ· (φέγγος) φέγγων εἰς τὸν ἀέρα· φωτίζων τὸν ἀέρα· Ὀρφ.

Ἀερόφοβος, ὁ, ἡ· (φόβος), φοβούμενος τὸν ἀέρα, Καιλιος Λιβήλ. Α. Μ. Γ'. 12.

Ἀεροφοίτης, ὁ, ἡ· (φοιτάω) διὰ τοῦ ἀέρος περιπορευόμενος· ἀεροφοίτις, Ἰωνικ. ἠεροφοίτις, ιος, ἡ ἐν τῇ ὁμίχλῃ, ἐν σκοτείᾳ βαδίζουσα· Ἰλιάδ. Ι. 567. Ἐρινύες.

Ἀεροφοίτος, ὁ, ἡ· = ἀεροφοίτης.

Ἀεροφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, βασταζόμενος· Ἀθήν. (α).

Ἀερόφωνος· Ἰωνικ. ἠερόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) τὸν ἀέρα διηχῶν· (ὅστις κάμνει μὲ τὴν φωνήν του τὸν ἀέρα νὰ ἠχολογῇ)· κήρυκες ἀερόφ. Ἰλιάδ. Σ. 505.

Ἀερόχροος, καὶ Συναλ. Ἀερόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα) τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος ἔχων.

Ἀέροψ, Ἰωνικ. ἠέροψ, οπος, ὁ· πτηνὸν, Μέροψ, βοιωτιακῶς καλούμενον.

Ἀερσίλοφος, ὁ, ἡ· (αἴρω, λόφος) λόφον ὑψηλὸν ἔχων· ἐπίθετον περικεφαλαίας, ἢ σίλφιον ἐπηρμένον ἐστὶ καὶ μετέωρος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1061. Μ.

Ἀερσίνοος, καὶ Συναλ. Ἀερσίνους, ὁ, ἡ· (νόος, ἀείρω) μέγα νοῶν, φρόνημα, καρδίαν, θάρρος· γενναῖαν καὶ μεγαλόφρονα ψυχὴν ἔχων.

Ἀερσιπέτης, ου, ὁ, ταυτὸν τῷ Ἀεροπέτης.

Ἀερσίπους, ὁ, ἡ· (ἀείρω, πούς) παρ' Ἀττικ. σελ. 35. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀερσίπους.

Ἀερσιποτής, ὁ, ἡ· (ποτάομαι)· ὑψηλὰ ἱπτάμενος· κύκνοι ἀερσιποτῶσιν. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 316.

Ἀερσιποτήτος, ὁ, ἡ· ποτάομαι) ταυτὸν τῷ προηγουμένῳ· Ἡσιόδ. Ἔργ. 779.

Ἀερσίπους, οδος, ὁ, ἡ· (ποῦς), πίρων (σηκώνων) τοὺς πόδας· καλπάζων· ἐπίθ. τῶν ἵππων παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ. 538. πίπποι ἀερσιπόδεσσι· οἱ αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἐν τῇ πο-

ραίς· καλπάζοντες (πηλαλοῦντες καλόπι, ἢ εἰς τὰ τέτταρα ὡς εἰώθασι λέγειν).

Ἀερτάζω, Μ. ἀσω· τύπος ποιητ. παρηγμένος ἀπὸ τοῦ ἀείρω Ἀπλ. ῥδ. παρὰ Κλμ. Ἀργ. Α. 735.

Ἀερτέω = ἀερτάζω· εὑρηται μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἠέρτησε· Ἀνθ. Παλ. 7. 223, 7.

Ἀείρω, Μ. ἀέρτω· σημαίνω εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα. Ζήτ. Ἀερτάζω, καὶ Λίρω.

Ἀερώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ταυτὸν τῷ Λειροειδής.

Ἀές, Δωρικ. ἀντὶ, Ἀεί· Πινδάρ. Λείψ. 132. σημ. (υυ).

Ἄεσα, ἄεσαμεν, ἄσαμεν, ἄεσαν· ἀπαρμφ. ἀέσαι· ἀόρτ. α΄. παρχμ. ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου εὔδω· παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. ἀπαντῶμενον· οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει· ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ ἀέω, ἧμαι· κοιμῶμαι· ὅθεν ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν· ἡ πρώτη συλλαβὴ γίνεται μακρὰ μόνον κατ' αὔξησιν· ὅθεν ἐν τῷ ἀπρμφ. ἐστὶ βραχεῖα.

Ἀεσίμαινα, ἡ· ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρ' Ἡσυχ. μὲ τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ μὲ σφοδροὺς διέμους, ἢ ὡς τὸ Σκοτόμαινα, Σκοτομήνη.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ· (ἀεσίφρων)· ματαιότης, ἀφροσύνη, μωρία, ἁπλότης (ξεχαμάρα). πληθ. ἀεσιφροσύναι. Ὀδσ. Ο. 470. Ἡσιόδ. Θγν. 502.

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ· = ἄφρων εἰς ἀσπάσεις. Ὀδσ. Φ. 302. Ἰλ. Τ. 183. Ψ. 306, ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδ. ἁπλοῦς, μωρὸς, ἐλαφρόγνωμος, ματαῖος· ὅπου ἄλλοι Ἀσίφρων ἀνέγν. κυρίως Βλαψίφρων, βεβλαμμένος τὸν νοῦν, τὰς φρένας. Μωρὸς, (ξεχαμένος)· Ητμ. Δξ. Ι. σλ. 224.

Ἀέσκω, ὅθεν Ἀέσκοντας, καὶ Ἀέσκοντο· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ Κοιμῶμαι· Ζήτ. Ἀέω.

Ἀέτειος, ὁ, ἡ· (ἀετός), ἐξ ἀετοῦ (ἀετήσιος).

Ἀετιδεύς, έως, ὁ, ἡ· νεοσσὸς ἀετοῦ, (ἀετόπουλον) (π).

Ἀετίτης, ου, ὁ· παρὰ Διοσκορ. Ε΄. καὶ Πλιν. Γ. 3. λίθος τις (πέτρα) εὑρισκόμενος εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ ἀετοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδον κενὸν (κούφιον) (-υ--).

Ἀετός, Ἰων. καὶ ἐπι. Αἰετός· ὁ· ἀπὸ τοῦ ἄημι· διὰ τὴν ψυσώσαν ἀνέμου δίκην, ἀναμιξὶν πτῆσιν αὐτοῦ (διὰ τὸ ὡς ἄνεμος ὠγλίγωρον πέταγμά του) ἢ διὰ τὴν κουφότητα καὶ ταχύτητα τῶν πτερύγων αὐτοῦ ὁμοίως τῷ ἀέρι πνευσάντων· ἐξ οὗ καὶ τὸ Λατ. avis· τὸ ὄρνεον ὁ Ἀετὸς (σταυραετὸς) ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν. Ἀριστοτ. Ζ΄. Ἱστ. Θ΄. 37. 2) Πολεμικὸν τῶν ρωμαίων σημεῖον ἔκτενος μετάλλου, τεθέμενον ἐπὶ τῆς σημαίας, (φλάμπουρον, παντιέρα μὲ ἀετόν). Ξενοφ. Κυρονπ. Ζ΄. κ΄. 2. ὑπὲρ αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς. 3) Ἡ κορυφὴ εἰκίας Διονύσ. Ἁλικ. Δ΄. 61. ὑπὸ Τῷ ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης· (ὑποκάτω εἰς ἕνα ἀετὸν καὶ μίαν σκεπαστήν). Ὅρα Heyne εἰς Πίνδ. Ὀλ. Π΄. 29. καὶ Παυσαν. Α΄. κδ΄. 5. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Λέτωμα. ἐξαιρέτως ἡ τρίγωνος κορυφὴ τῶν Ναῶν· λατινιστ. fastigium, καὶ τύμπανον. Ἔστι δὲ τὸ ὄρνεον τοῦτο ἱερὸν τῷ Διΐ, ὅστις χρῆται αὐτῷ ἀγγέλῳ, πρὸς οὓς ἀπαγγέλλειν βούλεται. (ἀετός, -υυ, Π. Μεσόρ. σλλ. 231. ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀπ' αὐτοῦ παρηγμ. καὶ αὐτῷ συνθ. λέξεσι.)

Ἀετοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀετὸν φέρων· (βαστάζων σημαίαν τὴν ἔχουσαν τὸν ἀετόν). Σημαιοφόρος. Πλούταρχ. (ε)

Ἀετώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀετῶν.

Ἀέτωμα, ατος, τὸ· ἡ κορυφὴ τοῦ ὀρόφου τῆς οἰκίας· Γαλ. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἀέτωμά ἐστι τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον· ἢ ὡς ὁ Εὐστάθ. διὰ τὸ ἐοικέναι ἀετοῦ πτέρυξι. Ἰδὲ Ἀετός· (-υ-υ)

Ἀέτωσις, εως, ἡ· ἡ συγκορύφωσις τῆς οἰκίας, εἰς πυραμοειδῆ ὀξύτητα Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Ἀέτωμα, fastigatio (ε).

Ἀέω, κοιμῶμαι, ἄχρηστον· ἰδὲ ἄεσα.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ζ.

Ἄζα, καὶ Ἴωνικ. Ἄζη, ἡ· (ἄζω, ἀζαίνω), Ῥύπος, (λαῖρα), μαύρητις βαφῆ, εὐρώς (σκούρα, σκουρι,α) τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσι παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα ὄζει καὶ ἐν Ὀδσ. Χ. 184. «Σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ· (ἀσπίδα σκλ. κατασκουριασμένη), ἄλλοι δὲ ἐρμην. τὴν λξ. Σηρασία, Στεγνότης, καὶ Μελανία· ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 748. «Δοιῇ μὲν πυρόεν, ἄζῃ τε μέν εἶσατο μορφήν· ὅτι τοῦ ζῆν καὶ βάλλειν ἐστέρησαν· ὡς ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης καὶ ἐπίχροια τοῦ σώματος. Ἐκ τῆς σημασίας, Ξηρασία, (Στεγνότης) προκύπτει τὸ Ἄζω, Ἀζάω, Ἀζαίνω, τὸ, Σηραίνω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἄζη, κονιορτός, ἄσβολος, πέτρις. Ἔτι δὲ εἴπον τινες καὶ Ἄβαλος, ἄσβολος, καὶ Ἀβαλέον, ξηρὸν, ἀντὶ Ἀζαλες, καὶ Ἀζαλέον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον. Παρὰ Θεοκρίτ. Ε΄. 109. κέντι γὰρ ἄβαιν· τινὲς ἀνέγνωσαν Ἄζαι, ὅπου ὁ Σχολ. λέγει. Τὸ καταλειφθὲν ἐν ἀγγείοις ἄζα λέγεται· οὕτω καὶ Ἡσύχ. Ἄζα, κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ Ἐπίθετον, Ἄζων, μέλαν, ὑψηλόν· καὶ Ἀζωπὸς, αἱ ξηραὶ τὴν ὀφθ. Παρὰ Σουϊδ. κεῖται ἔτι Ἀζηλέον, μέλαν· πιθανῶς ὅμως αὐτὸ Ἀζαλέον. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄζω· ἀ΄ Ὀππιαν. Κυν. Α΄. 134. ἔχει «Ἄζην ἠέλιοιο· ἀντὶ τοῦ Θερμότης, ζέστη· Ζήτ. Ἀάζω.

Ἀζαίνω, (ἄζω), ξηραίνω, (στεγνόω)· Ζήτ. Ἄζω.

Ἀζελέος, λέα, λέον, (ἄζα), ἐζηραμμένος, ξηρὸς, (στεγνός)· π. χ. Ὄρος· Ἰλ. Τ. 490. ὕλη· Ὀδσ. Ι. 234. παράβαλε Ἰλ. Β. 7, 239. Λ. 494. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 153· ὅθεν σκληρὸς, τραχὺς, χαλεπὸς ὡς τὸ, ἀτεγκτος· Σφκ. Αἰ. 317. 2) ἐνεργ. ξηραίνων, θερμαίνων, φλογίζων ἐπὶ Ἔρωτος ἑρμῆς· Ἴβυκ. – Ἐπίθετον τοῦ ἡλίου. Ἀπλ. ῥδ. 4, 679· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀζανία, ἡ· ἀρχαῖον ὀνμ. τῆς Ἀρκαδίας, χώρα Διὸς· ἀπὸ τοῦ, Ζάν = Ζεύς.

Ἀζάνω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω· παρ' Ὁμρ. παθ. Τμν. Ἀμφ. 271. ωἀζάνεται δένδρεα καλάω· ξηραίνονται δηλ.

Ἀζείδης, ου· ἐπι. ακ· ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀζέως· Ἰλ. Β. 513.

Ἄζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) μὴ συνεζευγμένος, μὴ ὑπὸ ζυγὸν βληθείς· ἐπὶ ζώων· 2) ἄγαμος, (ἀνύπανδρος) ἐπὶ ἀνθρώπων. Ὅρα τοὺς Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Δυσιστρ. στίχ. 217. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 897. Ζήτ. Ζυγός.

Ἄζη, ἡ· Ζήτ. Ἄζα.

Ἀζηλία, ἡ· ἔλλειψις ζυλοτυπίας ἢ ζήλου, τὸ μὴ ζηλοτυπεῖν ἢ ζηλεύειν· ἐκ τοῦ

Ἄζηλος, ὁ, ἡ· (ζῆλος) χωρὶς φθόνου καὶ ζηλοτυπίας (ἐλεύθερος ἀπὸ ζηλίαν). 2) πθτ. Ἀζήλωτος (ἀζήλευτος) Σφκλ. Τρχ. 742. Αἰσχ. Πρμ. 143. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ Κύτελης, (ποταπὸς, καταφρονεμένος). «Φαῦλα καὶ ἄζηλα. Διονύσ. Ἁλικ. «Ἄζηλος καὶ ἀφιλότιμος. Πλούταρχ. Δίων 10. Ἡρδτ. Ζ. 140. χρτμ. Δίων. περὶ Συρ. σλ. 55. ὑπὸ Schaef.

Ἀζηλοτύπητος, ὁ, ἡ· (ζηλοτυπέω) ἄστις δὲν φθονεῖται, δὲν ζηλεύεται· πᾶν ὅ,τι δὲν διεγείρει φθόνον τινὰ ἐναντίον του. Ηικηρ. πρὸς Ἀττ. 13. 19. 7. (ῠ)

Ἀζηλότυπος, ὁ, ἡ· (ζηλότυπος) μὴ ἐγείρων ζηλοτυπίαν. Κικερ. = τῷ ἀνωτέρω.

Ἀζήλωτος, ὁ, ἡ· (ζηλόω) μὴ ζηλευόμενος μὴ φθονούμενος. Μπρίς, ποταπὸς, καταφρονεμένος. Ἀζήλευτος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύωσι. Πλάτ. Γοργ.

Ἄζημα, Ἰων. Ἡσιόδ. Θέογ. 99. «Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος· ἰδὲ Ἄζηται.

Ἀζημία, ἡ· ἔλλειμις ζημίας· παρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 983. «πλούτου ἀζημίαιτ· ὅπου αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις Αἰσιμίαι ἔχουσι· ἄβλαβῆ, (ἀκήλαστα), τὰ ἄνευ τινος ζημίας πλοῦτη.

Ἀζήμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀζημίως· (ζημία) χωρὶς ζημίας· χωρὶς παιδείας. (τιμωρίας)· Ἡρόδ. Α. 212. 5. 93.

Ἀζηνιάσκω, ταυτὸν τῷ, Ἀζαίνω.

Ἀζηρέω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω, ξηραίνω· Σουϊδ. ὅπου Ἀζήρει, Σηραίνει· Ἀζείρει δὲ τὸ Ζέω, καίτοι· ἀνωτέρω αὐτόθι ὁ αὐτὸς ἔχει Ἀζείδει, τὸ Ζέει. Ἀζήρει δὲ τὸ Σηραίνει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀζειρεῖ, Σηραίνει, Καίνει· ἐκ τοῦ Ἀζηρός, ρά, ρόν· ξηρὸς, ρά, ρόν· ταυτὸν τῷ Ἀζαλέος, ἐκ τοῦ Ἀζάω, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουϊδ. Ἀζηρὸς, ὁ μὴ ξηρός, λέγει.

Ἄξηται· γ΄. παθ. προσ. ἐνεστ. ὑποτκ. ἀπὸ τοῦ ἄζω· Ἡσιόδ.

Ἀζήτητος, ὁ, ἡ· (ζητέω)· ἀνεξέταστος· ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος· Αἰσχύλ.

Ἀζητός, τὴ, τὸν· (ἄζω) ταυτὸν καὶ Σεβαστός· Σουϊδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀζετός, ἄπιστος, Σαπλοΐ.

Ἀζηχὴς, ὁ, ἡ· ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, συνεχὴς (ἀξ' ἀσπ.)· πάθιν.· Ἰλ. Ο. 25. «ἀζηχὴς ἐρυμαγδός· Τ. 741. πολλάκις δὲ ἐπίθετα, ἀζηχὴς φυγεῖν, πιεῖν, μεμυκέναι. Ὅμ. 2) σκληρὸς, τραχὺς, στερεὸς, ἄθραυστος (ἀτζάκιστος) παρ' Ἀπλ. ῥδ. Β. 90. θυμὸς ἀζ. ἀκαμπτος, ἀνένδοτος (ἀκατασπάδυτος)· παράβαλε Σφκ. Αἰ. 645. ὑπὸ Lobeck. (παρτ. πιθν. ἀπὸ τοῦ ἄζω).

Ἄζομαι· βυλλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι· κατὰ μτ. Δώσ. ἀπὸ τοῦ ἄζω· ὅπερ ἰδέ.

Ἄζος, ὁ· κατὰ συιρτ. τοῦ ἄαζος· ὁ ὑπηρέτης· ἅρρ.

Ἀζυγὴς, ὁ, ἡ· ἡ Ἄζυγος, (ζεύγνυμι) ταυτὸν τῷ Ἄζευκτος. Παρὰ Στράβ. ς΄. σελ. 233. «Σανδάλια ἄζυγα· τὰ μὴ ζευγαρωτά, χωρὶς τὰ εἶναι ζευγάρι· τὰ μὴ ὅντα καὶ τὰ ὅμοια· ταυτὸν καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 418. καὶ Πολυδ. Ζ΄. 81. ὅθεν

Ἀζυγία, ἡ· ἄγαμος βίος, ἀνυπανδρία.

Ἄζυμα, ων, τὸ· τὰ μὴ ἔχοντα ζύμην (προζύμι), ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου αὐτῶν ἐξόδου, εἰς τὴν ὁποίαν τρώγουσι τὸν ἄζυμίτην ἄρτον. (ζῦτος φωμὶ χωρὶς προζύμι) (λεφκὸς)· ἐκ τοῦ

Ἄζυμος, ὁ, ἡ· (ζύμη) χωρὶς ζύμης (χωρὶς προζύμι)· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἀμιγτὸς, καθαρὸς· Πλάτ.

Ἀζυμίτης, ου, ὁ· Λυτικ. Σ΄. ἄρτος ἀηθ. χωρὶς ζύμης. (Ψωμὶ χωρὶς προζύμι).

Ἀζυμοφαγία, ἡ· (φάγω) τὸ τρώγειν τὸν ἄζυμον ἄρτον.

Ἄζυξ, υγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀζυγὴς· ὁ μὴ ἔχων ἄλλον τινὰ ὅμοιόν του (χωρὶς τέρι). Στράβ. ς΄. σελ. 396. Παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ, Λέκτρων, Γάμων· ἀντὶ τοῦ Ἄπειρος, Ἀμέτεκος· ἢ ὁ μὴ διὰ τοῦ γάμου γνωμένος τινί. ἐκ τῆς γαστρὸς αὐτοῦ ἐσχηματίσθη ἄττα, νέον ἐπίθ. Ἄζυγος. Γρηγ. Ηρώ. ὑπὸ Bast, σλ. 594. ἔτι δὲ καὶ ἀζυγὴς.

Ἄζω, ξηραίνω, (στεγνόω), ποιῶ τι ξηρὸν, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 587. Αἰπ. 397. περὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Σειρίου ἀστέρος, ἢ τοῦ καυτικοῦ καύματος. Παθητικ. Ἄζομαι, ξηραίνομαι· ἔτι δὲ καὶ

Τροπικ. ἀντὶ τοῦ Χαίνω τὸ ζωτικὸν ὑγρόν· βλέπω ἀφανισμένας τὰς δυνάμεις μου, κατατήκομαι, ξηραίνομαι, (στεγνόω ἀπὸ τὴν λύπην μου). Ἰλ. Δ. 447. καὶ Ἡσίοδ. Θεογ. 93. πιοκηδεῖ θυμῷ ἄζηται. ὡσαύτως καὶ κατάζηται τὴν ψυχήν. Ἡρότ. Γ. 41. ἔνθα πλείονα τῶν χειρογράφων ἔχουσιν ἀτσείη ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀτηδείη· τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἔχει ὡς τὸ ἀλύω· προπαίνω (χουχουλίζω, ἢ φυσῶ ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, ὡς ὅταν θερμαίνῃ τις τὰς χεῖρας) (ἀζη, αἴσιος, αὔω, πυάνω, ἐξ ὧν ἀτμός).

Ἄζω, (θατύ) παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ὡς ἐλλειπὴς ἀποτκ. ἄζομαι μόνον εἰς τὸν ἐνστ. καὶ Παρτκ. ἐν χρήσει ποιητκ. τιμῶ, σέβομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι (στιμάρω), ἐξαιρ. ἐπὶ Θεῶν καὶ γονέων· ἄζομ. Ἀπόλλωνα, μητέρα, Ἰλιάδ. Α. 21. Ὀδυσ. Ρ. 401. ὡσαύτως καὶ ἀπαρεμφατκ. μετὰ τοῦ μή· Ἰλιάδ Ζ 267, Ε. 434. Ὀδυσ. Ι. 478. ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· ἄζόμενος, εὐλαβεῖ ἢ εὐσεβεῖ αἰδοῖ κινούμενος· Ὀδυσ. Ι. 200· τὸ δὲ ἐργτ. Ἄζω· εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Σφκ. Οἰδ. Βλ. 134. παράβαλε τὸ σέβω· περὶ δὲ τῆς συγγεν. τοῦ ἄζομαι τῷ ἄγαμαι· Ἰδὲ Βτμ. Λεξ. Ι. σλδ. 236.

Ἀζωνος, ὁ, ἡ· (ζώνη) χωρὶς ζώνης (ζωσάρι).

Ἄζωος, ὁ, ἡ· (ζωή, ζῶον) χωρὶς ζωῆς ὑπερβ· Κυριογητ. μὴ ζωοποιῶν, οὗτοι ὁ νέον ζῶν (ζωοτανὸν) μὴ γεννῶν, (ὅστις δὲν γεννᾷ ζωοτανά)· 2) μὴ ἀριπόβρωτος ἢ ἀβρίπόβρωτος (μὴ σκωληκοφαγωμένος, ἢ ἀσκωληκοφάγωτος). Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. ΙΔ'.

Ἀζωστος, ὁ, ἡ· ἡ Ἄζωνος· (ζώνυμι) μὴ ἐζωσμένος (ξεζώνωτος ἢ ξεζώστατος) τροπκ. ὡς σημεῖον μεγίστης σπουδῆς ἢ ἐπείξεως (βίας) ὥστε δὲν εὐκαιρεῖ τις οὔτε νὰ ζωσθῇ πρῶτον· Ἡσιόδ. Ἔρ. 347.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Η.

Ἄη, Αἰολικ. ἐκ τοῦ Ἄω, ἀντὶ Ἄει, ἔπνει, ἐφύσα, Ὀδυσ. Ξ. 458. καὶ τὸν ἄη ζέφυρος.

Ἀηδέω, ῶ· (ἀηδής) ἔχω ἀηδίαν, (ἀναγούλαν) συγχαίνομαι, ἀποστρέφομαί τι. Ἀηδιάζω· ἀορέτως διατίθεμαι, μετ' ὀλ. τι.

Ἀηδής, ές, ἡ· (ἦδος) ἄνοστος, ἀπεχθὴς· συκχαμερὸς (στιγχαμερός)· κατ' ἦδκ. σημτ. δυσάρεστος, δύστολος, κατηφὴς, ὀργίλος (ἄχαρος, βαρύς, συμφώνως καὶ τὸ τουρκοβυζβαρικὸν γενατσής). Ἡρότ. καὶ Δημοσθ. Ἐπ'μ. ἀηδῶς.

Ἀηδία, ἡ· σικχασία (στιγχασιὰ ἢ ἀσιχασιὰ· ἀνοστάδα, ἀναγούλα) ἀποστροφή τινος, δυσαρέσκεια· σκυθρωπότης, ἀποτηγορία, ἀπέχθεια, δυσχέρεια. Ὁ χαρακτὴρ ἀνθρώπου, ὅστις εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ἄλλων εἶναι (βαρετὸς ἀνυπόφορτος) ὀχληρὸς διὰ τὴν κακοηθείαν του. Θεόφρ. χαρακτ. Κ'. ὁ Δημοσθ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀναιδηθείᾳ· καὶ σημαίν. Κακοήθεια, ἀπαιδευσία (ἀπολίτευτον φερτιμον). Ἔχθρα, μῖσος· Δημοσθ. καὶ Αἰτιχίν.

Ἀηδίζω· διεγείρω ἢ προξενῶ ἀηδίαν, σικχασίαν· ὅθεν ἀπροσωπ. «Ἀηδίζει μεν· μοὶ ἔρχεται ἀηδία· παθτ. ἀηδίζομαι πρός τι ἢ τινί· αἰσθάνομαι, ἢ πάσχω ἀηδίαν προερχομένην ἐκ τινος πράγματος.

Ἀηδισμός, ὁ· ἀηδία, ἀγανάκτησις· Σέξτ.

Ἀηδόνειος, καὶ Ἀηδόνιος, ὁ, ἡ· ἐκ τῆς ἀηδόνος· ὁ ὅμοιος τῇ ἀηδόνι· (ἀηδονίτικος) ὡς, «ἀηδόνειος ᾠδή.

Ἀηδονία, ἡ· (ἡδονή) στέρησις ἡδυπ.ης· Δίν. Λρτ 2. 80, 90.

Ἀηδονιδεύς, δέως, ὁ· νεοσσὸς ἀηδόνος, (ἀηδονόπουλον).

Ἀηδονιεύς, ὁ· ἑσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΚ'. 126. ἀντὶ Ἀηδονιδεύς· ὡς Αἰτιδεύς, καὶ Ἀλωπεκιδεύς.

Ἀηδονίς, ίδος, ἡ· Ἀττικὸν. (ἀηδονάκι)· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀηδών, Θεόκριτ. Η'.

Ἀηδών, όνος, ἡ· Σφκ. Αἴ. 628. ὡς τό, Ληιὼ, ἀντὶ Ἀηδὼν. Αἰολ.

Ἀηδών, όνος, ἡ· (ἀείδω) ἀηδὼν (ἀηδόνι) κυρίως μὲν ψάλτρια (τραγουδίστρα) καθὼς ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὰς Σειρήνας, διὰ τὸ θελκτικὸν μέλος τῆς ᾠδῆς των· ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. λέγεται τὸ πτηνὸν (ἀηδόνι). Ἄττκ. δὲ καὶ ὁ ἀηδών· Μλγ. ὑπὸ Schaef. σλ. 65. «Μουσῶν ἀηδόνεσσι· οἱ Ποιηταί. Εὐρπ. Φοίν. 321. φλάττεται ἀηδόνος· οἱ αὐλοὶ (φλάουτον, φλογέρα). Καλμ. Ἐπγ. 47. πτεροῖς ἀηδόνεσσι αἱ ᾠδαί, τὰ μέλη, ἢ αἱ μελῳδίαι σου (τὰ ψαλτσίματά σου). 2) Ὅμ. κυρίως Ὀλκ Ὀδυσ. Τ. 518. (κατὰ σημασίαν τοῦ πτηνοῦ δὲ ὁ Ὅμρ. οὐδαμοῦ χρῆται τῇ λέξει).

Ἀηδώς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἀηδής· μὲ ἀηδίαν (ἀνοστάδα) θυσαρέστειαν, καὶ ἀνορεξίαν· μὲ ἐχθραν καὶ ἀποστροφήν· «Ἀηδῶς ἔχειν τινὶν. ἀποστρέφεσθαί τινα, ἢ δυσχραίνειν τινι. Δημοσθ. καὶ Λυσίας.

Ἀήθεια, ἡ· (ἀήθης) ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθειστία, τὸ καὶ εἶναι τις ἀσυνήθιστος. Πλτ. Τιμ. σλ. 18. C. Βτρχμχ. 72.

Ἀηθέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀηθέω· εἰμὶ ἀσυνήθιστος· μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Β. 493. «ἀήθεστον γὰρ ἐτ' αὐτῶν· ἀσυνήθειες ἦσαν, δὲν ἦσαν συνηθισμένοι ἀκόμη· ὅπου ἄλλοι καθ' Ἡσυχ. Ἀήθεστον. Ἰωνικ. ἀνέγνωσαν. Ἀπολλ. Δ'. 38. «ἀηθέστουσα δίκης· ἀλλ' ἐν Λ'. 1171. «ἀήθεσαν ἠρεμούσαις ἔχει, ἦσαν ἀσυνήθιστοι τοῦ ἡσυχάζειν, ἐκ τοῦ

Ἀηθέω, ῶ· Μ. ἡσῶ· ποιητκ. δὲ καὶ ἑστ. Ἀπλ. βλ. εἰμὶ ἀσυνήθιστος, δὲν συνηθίζω· ἐκ τοῦ

Ἀήθης, ες, ὁ, ἡ· (ἦθος) ἀσυνήθιστος, ἀτυνήθης· ὁ ἐναντίον τῆς συνηθείας (τοῦ ἤθους) ὢν· 2) ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα (ἦθος), (χωρὶς χαρακτῆρα) οὐ ἐναντίον, Ὁ ἔχων ἦθος· «Οὐδὲν γὰρ λέγει ἀήθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος, ἐστι δὲ τὸ ἦθος ὃ ὁηλοῖ τὴν προαίρεσιν.

Ἀηθίζομαι, μτ. ἀπτ. ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρτκ. μόνον ἐν χρήσει μετὰ γενκ. εἰμὶ ἀσυνήθιστος, ὅθεν, Εὑρίσκω τί ἀηδές, ἀνυπόφορτον καὶ παράξενον, ὅπερ μοὶ προξενεῖ δυσαρέσκειαν, Στράβ. Δ'. σελ. 303. «Τὸ μὲν πρώτον ἀηθίζεσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πρῶτον διὰ τὴν συνήθειαν.

Ἀήθως, Ἐπίρ. ἀσυνήθιστα, παρὰ τὴν συνήθειαν, Θουκυδ. Δ'.

Ἀήκης, ὁ, ἡ· (ἀκή) χωρὶς ἀκῆς χωρὶς κόψιν· στομωμένος, μὴ κοπτερός, μὴ σουβλερός· Σουίδ.

Ἄημα, τος, τό· (ἀημι) πνεῦσις, φύσημα, τὸ φύσημα, ὁ ἀὴρ. Σοφοκλ. «δεινῶν ἄημα πνευμάτων.

Ἀημερία, ἡ· παρὰ Σοφοκλ. Αἴαξ, 208. τινὲς ἀνέγνωσαν Ἀημερίας, ὅπου ταῦτ' Ἀμερίας κεῖται· διὸ καὶ ὁ Σχολ. ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ Ἀηδίας· ἄρα σημαίν. τὸ ἐναντίον τῆς Εὐημερίας, ὅ ἐστιν, ἐναντία τύχη, δυστυχία.

Ἄημι, (κῶ) ἀπρμφ. ἀῆναι, ἀήμεναι· μτχ. ἀείς. Πρτκ. γ'. πρτ. ἄη, δυϊκ. ἄητον· Μτ. ἄημαι, ἀήμενος· Πρτκ. γ'. πρτ. ἄητο· τὰ πλεῖστα κατὰ σημτ. ἐνργτ. ὡς παθτκ. κυρίως παρ' Ὅμρ. Ὀδυσ. Ζ. 131 (υ-υ) παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. ὅθεν ἐπιφέρεσθαι, προσβάλλειν τινι· δεινῶς ἢ ὀξέως διεγείρειν, παροξύνειν, κυρίως ἐπὶ παθημάτων, ἐργῆς ὀηλ. ἐπιθυμίας κ. τ. τ. πνέω, φυσῶ, ὁρμῶ. «Μέγας εὖρος ἄητον. Ἰλιάδ. Φ. «Εἰ μὲν ἄητειν· ἀνίσως καὶ φυσᾷ ἄνεμος, ἤτοι, εἶναι ταραχὴ τοῦ ἀέρος· ἢ εἶναι κακὸς καιρός· Καλλίμ. παρ' Ἀθην. σελ. 318. «Λίθων ὑάμενος καὶ ἀήμενος.» Ὀδυσ. Ζ. 131. βρεχόμενος καὶ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος (παθητκ.) Παρ' Ἀρχ. 313. Ἄηται, ἀντὶ τοῦ Ἀητεῖται, ἵπτανται (πετᾷ). Ἐν Ἰλιάδ. Φ. 385. «Δίχα δέσφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητον, ἀντὶ τοῦ Κυνεῖτο, παρωρμᾶτο. «Μέγα δέ μοι ἐν φρεσὶ θάμβος ἀνῆται. Ἀπολλών. Δ'. 1673. κεκίνηται ὀηλ. καὶ Γ'. 688. ὁ αὐτ. «Περί μοι παίδων στέρ θυμὸς ἄηται, μήν· ἀντὶ τοῦ· ἡ ψυχή μου φροντίζει, ἐνοιάζεται. «Ὅσα ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια, Πίνδαρ. Ὀλυμ. Δ'. 15. ὅτα ἀγγέλλονται, διαφημίζονται, διὰ λόγων περιφέρονται. Ἡσίοδ, Ἀσπ. 8. «Τῆς ἀπὸ κρήνης, τοίων ἀπὸ οἶνος ἄητο παρ' Ἀφροδίτης· ἔπινε τοιοῦτον κάλλος ἐκ τῆς κεφαλῆς· τὸ δὲ Ἀημι, ἐκ τοῦ Ἀέω, ἀντὶ τοῦ Καιμῶμαι· ὅθεν Ἄεται, ἐκκαιμήθηταν· Ζήτ. Ἀω, καὶ Εὐδο.

Ἀήρ, έρος, ὁ· ἀπὸ Ἡρότ. δὲ καὶ ὁ (τὰ παρ' Ὁμρ. χωρία Ἰλιάδ. Ε'. 776. Θ. 80. Ἴδε. Δωτ. 383. ὧν δύνανται νὰ ἀναφερθῶσιν εἰς πρόχ. τῆς πρὸ Ἡρότ. χρήσεως τῆς λέξεως εἰς ἄρσ. γ. ἐκεῖ γὰρ τὸ, ἀ ῥ ρευ κεῖται ἄρσκ. ἀλλὰ πουλὺ καὶ βαθὺ διαταλήκτως· ὡσαύτως ἦν aer παρ' Ἐνν. Ἐηλκ. Gell 13, 20). Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. ἀήρ, ἠέρος· ἡ· παρὰ τοῖς μετγτ. Ἰωνκ. ἠήρ, ἠέρος· παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ. ὁ κατώτερος, ἢ τὸ γῇ ἐγγύτερος ἀήρ· ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἀτμός, τὸ τοῦ αἴρου ὑδρώδες, ὁμίχλη· ὅθεν κνέφας· σκοτία, ἀντιδίτως τῷ Αἰθήρ· (αἰθέρας) ὁ καθαρὸς καὶ λεπτὸς ἀήρ, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν. Ἰλιάδ. Ξ. 288 «δὲ ἠέρος αἰπὺ ἵκανεν. Ε. 864. ὅθεν Ἠεροειδὲς, ἐν Ἰλ. Ε. 770. Ἐναντίον τὸ Ἠέριος, ὀρθριὸς, ὅμοιος μὲ τὴν ὁμίχλην (κατιεσιὰν) ἥτις γίνεται τὸ πρωΐ· ὁ ἐν τοῖς ἀτμοῖς τῆς πρωΐας ὤν· ἐν Ἰλ. Γ. 7. Ὀδυσ. Ι. 52. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 417. καὶ 915. καὶ αὐτὸ τοῦ Περικυκλωμένος ὑπὸ ἀτμοῦ καὶ ὁμίχλης, Σκοτεινός· ὁ αὐτός· Ἀπολλ. Δ'. 267. καὶ, 1239. καὶ Α'. 580. ὡς καὶ Ἡσιόδ. προπαροξυν. ἐν Ἔργ. 548. «Ἠῶος ἀὴρ πυρφόρος· καὶ ἐν Θεογον. 9. κεκαλυμμένοι ἠέρι πολλῇ ἐνυχίαι στείχουσι. Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρων, Τόπων, Ὑδάτων, κεφ. Η'. λέγει· πρῶτ ὁ ἠὴρ τὸ ἰωδεινὸν κατέχειν· ὅτι ἡ ὁμίχλη τὴν αὐγὴν κυριεύει (ἐπειδὴ τὸ πρωΐ εἶναι κατιεσιά)· ὥστε γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ πάλαι σημασία τοῦ Ἀήρ εἶναι αὐτὸ τοῦ Ἀτμός, Ὁμίχλη, Κατιεσιά· καὶ αὐτὸ πάντων δι' ὧν γίνεται τὸ ὁρᾶσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἀπαντᾶται ἡ χρῆσις τῆς λέξ. ἐν ἄρσεν. γένει ὑπὸ τὴν γενικὴν σημασίαν ἀὴρ, Ἀέρα δέρειν πλήττω τὸν ἀέρα· τὸ κοινῶς· ῥίχνω στὸν ἀέρα· παρβλ. Βτμ. Λεξ. Ι. σλ. 115. τῷ τύπῳ ἠὴρ χρῆται μόνον ὁ Ἱππαρ. οὐδέποτε δὲ ὁ Ἡρότ. (Παρ. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι, ἀτμὸν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ αἴω· πλείους δὲ ἀστείας ἐτυμλγ. ἴδε Πλτ. Κρτλ. σλδ. 410. Β. (ἡ πρώτη συλλ. ἀεί μακρά· Σφκ. Ἑλ. 87. ὑπὸ Herm. μία ἐξαίρετις δὲ εὑρηται παρὰ τῷ Ψόφκλδ. 102. ὑπὸ Seidl. dochm. p. 349). Οἱ δὲ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἠρ, ὅθεν Ἠρι, ἐν τῇ πρωΐᾳ, πρὸς ὄρθρον. Ὁ Πίνδαρος δὲν ἐμεταχειρίσθη τελείως τὴν λέξιν Ἀήρ, ἀλλὰ τὴν Αἰθήρ, καὶ διὰ ταύτης ἐκφράζει καὶ τὴν ἀνωτέρω καὶ κατωτέρω χώραν τοῦ Αἴρος.

Ἄησις, εως, ἡ· (ἄημι) = Ἄημα· τὸ πνέειν (φύσημα)· Εὐριπ. Ῥῆσ. 417. «ἄησις ψυχρὰν· ψυχρὸς ἀήρ, (κρύος ἄνεμος).

Ἀήσητος, ὁ, ἡ· (ἠήσάω) ἄττκ. Ἀήττητος· Ἀνυπέρβλητος, Ἀνίκητος, Ἀκαταπόνητος· Θουκυδ. ς'. 70.

Ἀήσυλος, ἐν Ἰλ. Ε'. 876. ἀντὶ αἴσυλος· ἀσεβής, ἀνόσιος.

Ἀήσυρος, ὁ· ἡ· (ἄω, ἄημι) κυρίως λέγεται ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, πνέων, φυσῶν· ὅθεν ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὁ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος, ὠκυπέτης (ὅστις πετᾷ ὠκέως)· εἰς τὴν κυ-

ρίαν· αὐτοῦ σημασίαν ἐπὶ ἀνέμων κεῖται ποιητ. μόνον· παρ' Ἀπολλ. Β'. 1103. πεπ' ἀνεμούσσιν ἀήτησιν ἀκροτάτησιν· ὁ ἐλαφρῶς πνέων, φυσῶν. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. κεῖται πολήσιος μυρμηκιᾶν· παρὰ Τρυφιοδ. πολήσιος πέρπιεν· παρ' Ὀρφ. πολήτορα γυῖα· ἄρα Ἐλαφρός, κοῦφος, ταχύς.

Ἀητέομαι, (ἀήτης) παρ' Ἀράτ. 523. Ἰπταμαι (πέτομαι, ποτοῦ)· ἐκ τοῦ Ἀημι. Ἀήτης, Ἀητεω· ὅπου ἀντὶ τούτου Ἀηται κεῖται.

Ἀήτη, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήτης· Ἡσ. Ἔργ. 643. 673. ποιητ. Ἐτι δὲ καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο. 626. πολεῖος ἀνέμοιο ἀήτης· ἀντὶ Ἀήτης, ἀπέγνωσαν τινες· ὡς Ἀπολλ. Δεξικ. Ὁμηρ.

Ἀήτης, ου, ὁ· (ἀω, ἄημι) ἡ πνοή, (τὸ φύσημα) τοῦ ἀνέμου· Ὁμηρ. πολέμων ἀήται Ἰλιάδ. Σ. 254. Ἡσ. Ἔργ. 623. πολέμοιο ἀήτης Ἰλιάδ. Ο. 626. νότοιο ἀήται· Ἡσ. Ἔργ. 677, ἐπὶ δὲ ἡ τοῦ ἀνέμου καταφορὰ (τὸ τράβηγμα τοῦ ἀνέμου· Ruffus)· ἐστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. μόνοις ἐν χρήσει· ἐστι δὲ καὶ μονοτ. ἀντὶ τοῦ Αὴρ, Ἄνεμος· Ἡσίοδ.

Ἀητόῤῥοος, καὶ Συναλ. Ἀητόῤῥους, ὁ, ἡ· (ῥοῦν, ῥέω) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ῥέων· ἄνεμον κυμαίνων· ἄνεμον διαχείριον δὲ ὁρμῆς ἡ διὰ ῥοῆς· Πλτ.

Ἀητος, ὁ, ἡ· (ἄω, ἄημι) ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, δεινὸς· Ἰλιάδ. Φ. 395. ἠύτρητος ἀητεων· ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις· ἐξελιφ. ἀντὶ τοῦ αἴητος· ἰδὲ Βτμ. Λεξ. Ι. σλ. 233. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 788. ἀντὶ τοῦ Ἀκόρεστος· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀάω.

Ἀητὲς, ὁ· ἀντὶ Ἀετὸς, παρ' Ἀράτ. ποιητ.

Ἀητητος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήσητος, Δημοσθ.

Ἀηχὲς, ὁ, ἡ· (ἦχος) χωρὶς ἦχου, φωνῆς· Ἀρετ. Α'. 11.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Θ.

Ἀθαλάσσευτος, Ἀττ. ἀθαλάττευτος· ὁ, ἡ, (θαλασσεύω) παρὰ Πολυβ. Α'. 121. πάθαλάσσευτος ναυσὶ· ναυσὶ ἥτις δὲν ἐμβήκει ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν. (δὲν ἐταξίδευσεν).

Ἀθάλασσος, Ἀθάλαττος, καὶ Ἀθαλάττωτος, ὁ, ἡ· (θάλασσα), κυρίως, χωρὶς θαλάσσης· μακρὰν τῆς θαλάσσης· 2) τροπ. ἄπειρος τῆς θαλάσσης, τῆς ναυτικῆς, τῆς θαλασσομαχίας (τοῦ πολέμου εἰς τὴν θάλασσαν)· Ἀριστοφ. Βάτρ. 204. πΠῶς ξυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάσσωτος ἀσαλαμίνιος ὢν γ' ὅπερ διέρρην. ὁ Σχολ. Μὴ ναυτικός· ἀθαλάττωτος δὲ καὶ ἀθαλαμίνιος ταυτόν ἐστι· εἰ γὰρ Σαλαμίνιοι ἦσαν ἔμπειροι τῆς ναυτικῆς ὡς νησιῶται· ἐθλπ. ναῦς· πλοῖον μήπω πλεῦσαν (τὸ ὁποῖον δὲν ἐβρίφθη ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ δὲν ἐταξίδευσεν ἀκόμη)· αἴνος ἀθαλάσσωτος, ὁ μετὰ θαλασσίου ὕδατος μὴ μεμιγμένος. Ὁ Μένανδρ. ὀνομάζει πΠένον ἀθαλάσσωτον, τὸν πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κατοικοῦντα ξένον. (υυ–υ)

Ἀθαλὴς, ὁ, ἡ· (θάλλω) μὴ θάλλων. (ὅστις δὲν πρασινίζει)· Πλτρ.

Ἀθαλπέως, Ἐπίῤ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀθαλπῶς· ἄνευ θάλπους, χωρὶς θερμότητος (ζέστης). Ἱπποκρ. πΕγκοιμηθῆναι τοῦ μὲν χειμῶνος ἀῤῥιγέως, τοῦ δὲ θέρους ἀθαλπέως.

Ἀθαλπὴς, ὁ, ἡ· (θάλπος) χωρὶς θάλπους (χωρὶς ζέστη). Κρίνες).

Ἀθάμας, αντος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ἄρτν. παρ' Ἡσ.

Ἀθαμβεῖ, Ἐπίῤ. χωρὶς φόβου καὶ τρόμου, (ἀφοβα)· ἐκ τοῦ

Ἀθαμβὴς, ὁ, ἡ· (θάμβος) Ἀκατάπληκτος, ὅστις δὲν φοβεῖται, ἄφοβος, ἄτρομος· μετὰ γεν. Πλουτ. ὅσ-

Ἀθαμβία, ἡ· Ἀκαταπληξία, ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου καὶ τρόμου· Δημόκρ. παρὰ Ἠλίῳ, στρωμ. Β'.

Ἀθαμβὸς, ὁ, ἡ· Ἀθαμβὴς· Πλούτ.

Ἀθανασία, ἡ· (ἀθάνατος) ἔλλειψις θανάτου· ὁ μὴ ἀποθνήσκειν ποτέ· Ἰσοκράτ.

Ἀθανατίζω, Μ. ἰσω· ποιῶ τινὰ ἀθάνατον, αἰώνιον· παντοτεινόν· (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ποτέ)· παθτ. γίνομαι ἀθάνατος, αἰώνιος· Πολβ. 6, 54, 2. 2) νομίζω ἐμαυτὸν ἀθάνατον· Ἡρόδ. 4, 93. 94. 5, 4. ἐξ οὗ

Ἀθανατισμὸς, ὁ, ἡ· ἀθανατισμὸς, παντοτεινὴ ζωὴ, Ἀποθέωσις· πιστεύειν τῇ Ἀθανασίᾳ. Διόδ. Σικ. Α'.

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀθανάτη, ἡ· παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ τριγενῶς ἐν χρήσει (θάνατος), ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ, αἰώνιος, παντοτεινός· πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσ. ἀντίθετος τῷ, θνητὸς καὶ βροτὸς· ὅθεν ἀθάνατοι, παρ' Ὁμρ. οἱ Θεοί· ἄρα διαρκὴς, πολυχρόνιος, ἀείδιος, παντοτεινός· πἀθάνατον κακὸν· Ὀδυσ. Μ. 118. οὕτω καὶ ὁδὸς, πόλεμος, εἰρήνη κ. τ. τ. στρατεύεται ἀθάνατος· στρότευμα συνεστηκὸς ἄρρηκτον· Hebendeß Heer· τῶν ὁποίων οἱ διάδοχοι (οἱ ὁποῖοι δὲν λείπει λάβουν τὸν τόπον των) εἶσι θεωρισμένοι πρὸν ἀποθάνωσιν ἐκεῖνοι· ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφανισθῇ τὸ τάγμα των· οὕτω καὶ πἀθάνατος ἀνὴρ τοῦ ὁποίου ὁ διάδοχος ἢ ὁ τὸν τόπον του πληρώσων διορίζεται ζῶντος αὐτοῦ ἔτι· Ἡρόδ. 7. 83. 211. (–υυ–). Ἐπιχ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Poet. Μηδ. 139. σλ. 402. κατ' ἐξαίρεσιν μόνοι· Eluripl. Ἀρτεμ. Ἀχ. 47.

Ἀθαπτος, ὁ, ἡ· (θάπτω) ὁ μὴ τεθαμμένος, (παραχωμένος). Ἰλ. Χ. 386. νεκύες ἄθαπτοι ἄθαπτοισι· καὶ ὁ ἀνάξιος ταφῆς, ἐν Ἐπιγράμ. πΜὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον.

Ἀθάρα, ἀττ. Ἀθάρη, Hesyc. Μεσυρ. σλ. 184. ἔτι δὲ καὶ ἀθήρη· ἄλευρον ἐκ ζειᾶς, ἢ σίτου καὶ ὁ ἐκ τούτων μετὰ γάλακτος βεβρατμένος ζωμὸς παρὰ Λίγυπτίοις· (Hauptsütz) (υυ–).

Ἀθαρτὴς, ὁ, ἡ· (θάρτος) χωρὶς θάῤῥους· δειλὸς (χωρὶς καρδίαν, γοβιτζῆρης).

Ἀθεμελίωτος, ὁ, ἡ· (θέμελα) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀθάρας, μαλακὸς, ἁπαλὸς· (σὰν Κουρκούτι)· Ῥοῦφ. πἀθαρώδης ἐγκέφαλος.

Ἀθαυμασία, ἡ· ἡ, Ἀθαυμαστία, (ἀθαύμαστος) τὸ μὴ θαυμάζειν, ἔλλειψις θαυμασμοῦ· ἡ κατάστασις ὁπὴ, ὅταν δὲν θαυμάζει τις, ἢ δὲν βλέπει τι μὲ θαυμασμόν· Στράβ. Α'.

Ἀθαυμαστεῖ, καὶ Ἀθαυμαστὶ, Ἐπίῤ. χωρὶς θαυμασμοῦ· (ἀθαύμαστα).

Ἀθαύμαστος, ὁ, ἡ· (θαυμάζω) μὴ θαυμάζων, ὁ μὴ κινούμενος εἰς θαυμασμόν. Ἀθήν. παῤ Ἀντωνίν. τὸ Ἀθαύμαστον, ταυτὸν τῷ Ἀθαυμαστία. 2) μὴ θαυμαζόμενος ὑπό τινες, ὁ θαυμασμοῦ ἀνάξιος (ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν θαυμάζῃ τις). Λουκιαν.

Ἀθεαμοσύνη, ης, ἡ· τὸ μὴ βλέπειν· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Ἀθεάμων, ονος, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ὁ μὴ θεωρῶν, ὁ μὴ θεατὴς πραγμάτος τινος. Ἐπίῤ. ἀθεσμόνως (υυ– –).

Ἀθεατία, ίας, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀθεασίη παρ' Ἀρεταίῳ Β'. 4. τὸ μὴ βλέπειν, θεωρεῖν· ἔλλειψις θεατίας.

Ἀθέατος, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ἀόρατος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ὁποιος δὲν φαίνεται, δὲν βλέπεται· καὶ Ἐνεργητικ. ὁ μὴ βλέπων, θεωρῶν, μετὰ γεν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β', κ'. 31. πΚαὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος.

Ἄθεει, Ἐπίῤ. (θεὸς) χωρὶς θεοῦ, χωρὶς τῆς τῶν θεῶν βοηθείας καὶ προστασίας· Ὁδυσ. Σ. 352.

Ἀθείη, ἡ· Ἀθεότης. Γρηγ. Νῦ.

Ἀθείαστος, ὁ, ἡ· (θειάζω) ὁ ἐστερημένος θείας ἐμπνεύσεως· Πλούταρχ. πΕπίνοιαι οὖν ἀθείαστοι.

Ἀθέλβω, καὶ Ἀθέλγω, παῤ Ἱππογρ. κεῖται ἅπαξ τὸ Ἀθέλγω, καὶ εἰς τὸ Ἐξαθέλγω· τὸ ὁποῖον συνωνυμεῖ μὲ τὸ Ἀμέλγω, καὶ Διηθέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἀθέλβω, καὶ Ἀθελβίζω· ὁ Ἐτυμολ. Ἀθέλδω, καὶ Ἀθέλγω· καὶ ἀκολούθως ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ παῤ Ἡσυχ. Βαδολάγει, Ἀμέλγει· ἀντὶ, Ἀδολάγει, Ἀθέλγει. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ Ἀθέλγω, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀμέλγω συγγένειαν, φαίνεται ὀρθότερος.

Ἀθέλεος, ὁ, ἡ· (θέλω) ταυτὸν Ἄθελος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 875. ὅπου ἔτι καὶ Θέλεος, ἀντὶ τοῦ Θέλων, Θέλουσα, κεῖται· ἀμφῤ.

Ἀθελέω, Μ. ήσω· (θέλω), ὁῖον θέλω· ἐξ οὗ

Ἀθέλητος, ὁ, ἡ· (θέλω) ὁ μὴ θέλων· Ἐκκλ. ἀθελήτως.

Ἀθελκτος, ὁ, ἡ· (θέλγω) = ἀθελγὴς· μὴ θελγόμενος, ὅστις δὲν θέλγεται, δὲν καταπραΰνεται· ἀφιλίατος, ἀδυσώπητος· Δυκόφρ. 1335. πἀθέλκτους ποινάς.

Ἀθεμέλιος, ὁ, ἡ· (θεμέλιοι) χωρὶς θεμελίου, ἀθεμελίωτος· (καὶ χωρὶς πόντου).

Ἀθέμελος· παράδοξος μεταχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ, ἀθεμέλιος.

Ἀθεμις, ιστος, ὁ, ἡ· (θέμις) Ἄδικος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευμένος ὑπὸ τῶν νόμων. Πίνδ. καὶ Εὐριπ. Ἰων. 1093. πἀθέμιστας γάμους ἀνοσίους, συγκρτ. ἀθεμίστερος.

Ἀθεμιστία· ἀσέβεια, ἀδικία, παρανομία· Ἀπτ.

Ἀθεμιστέω, πράττω ἄδικα. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Ἀθεμίστιος, ὁ, ἡ· ἄδικος, παράνομος, παρὰ Ὁμρ. ἐν Ὀδσ. μόνον πἀθεμίστια εἰδώλα συνήθως· ἀδίκειν ἐπιτάμενος.

Ἀθέμιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀθεμίστως· ἄνομος, καταφρονητὴς τῶν νόμων, ἄνευ εὐνομίας· π. χ. οἱ Κύκλωπες Ἰλιάδ. Ι. 63. Ὀδσ. Ι. 106. πολλάκις παῤ Ἡρόδ.

Ἀθεμιστοεργία, ἡ· ὥσπερ ἀθεμιστία· ἐξαιρέτως μία τις ἀτελεστάτη πρᾶξις· ἀνοσιούργημα· ἀπὸ τοῦ

Ἀθεμιστοεργος, ὁ, ἡ· (ἀθέμιστος, ἔργον) ἀνοσιουργὸς, κακοῦργος, κακοποιός.

Ἀθεμιστογαμέω, ῶ· Εὐτέῤ. Προσ. ς'. 10. ὅπου μετὰ ταῦτα, Ἀθεμίστως γαμέω, κεῖται· παρὰ Χωῤ. Β'. δὲ κεῖται, ἀθεμιστογαμέω· ῶ· ὅθεν καὶ

Ἀθεμιτόγαμος, ὁ· ἡ· παρανόμως εἰς γάμου ἐλθών· (παράνομα πανόρμενος) Νομ. Ἰουστ. ιῤ'.

Ἀθέμιτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἄθεμιτος· παρ' Ἡρόδ.

Ἀθεμιτουργέω, ῶ· ἐργάζομαι, πράττω ἀθέμιτα, παρανομῶ· πΣαδομίται ἀθεμιτουργήσαντες Χρόστμ.

Ἄθεος, ὁ, ἡ· (θεὸς) μὴ πιστεύων εἰς θεόν, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἄθεριος τοῦ θεοῦ· ἐξαιρέτως δὲ ὁ παρανομητὴς τῶν θεῶν, οὓς ἡ πολιτεία ἐσέβετο· ὅθεν πλείστους τῶν φιλοσόφων ἐλήλυθεν ἄθεους· κυρίως δὲ Ἀσεβὴς, παράνομος, ἄδικος· παῤ Ἀριστοφ. ἐ Πλάτ. εἰς Γοργ. 36. καὶ 79. Συντάττει τὸ Ἄθεος Ἐπίῤ. μετὰ τοῦ Ἀθέως, ἀντὶ τοῦ, Κατ' ἄθεον καὶ ἀσεβῆ τρόπον· 2) ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἄνευ θείας βοηθείας, θείᾳ παραχωρήσει πάσχων· παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1181. καὶ ἐν Οἰδίπ. Τύρ. 254. ἴδε καὶ Stuvix Comm. soc. phil. Lips. 2. p. 64. Κατὰ δὲ Κλήμ. Στρωμ. ζ. πἈθέους ἐστὶν, ὁ μὴ νομίζων εἶναι θεούς. Κατὰ Παῦλ. πρὸς Ἐφ. β'. 12. Ἄθεος, ὁ ἐρημος θεογνωσίας. Κατὰ Θῶρν. ὁ μὴ γνωρίζων τὸν ὄντως ὄντα θεόν· κατ' Οἰκμ. εἰς β'. Ἐπστλ. Ἰωάν. ἐ ἴξω τῆς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου μένει· ὁ ἑαυτὸν ἀποστομώσας τοῦ ἔχειν θεόν· καὶ κτ'

Ἰουστ. ὁ μισόθεος, ἀποστάτης τοῦ Θεοῦ· ἐξ οὗ

Ἀθεότης, ητος, ἡ· Ἀθεΐα. Τὸ μὴ πιστεύειν τῷ θεῷ· τὸ παραμελεῖν τῶν θεῶν, οὓς ἡ Πολιτεία τιμᾷ. Πλάτ.

Ἀθεραπεία, ἡ· = Ἀθεραπευσία.

Ἀθεραπευσία, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, καὶ ἐπισκέψεως· ἀνεπιμέλεια πράγματός τινος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. γ'. ἐκ τοῦ

Ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ· (θεραπεύω) ἀνεπίσκεπτος, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος τὴν λέξιν. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συντάττει μετὰ τοῦ Ἀσιτος, σημαίνων (τοῦ σώματος αὐτοῦ μὴ ἐπιμελούμενον διὰ λουτρῶν, καθαριτμῶν, κ. τ. τ.) ἤτοι μὴ φροντίζοντα νὰ φυλάττῃ τὸ σῶμά του καθαρόν. 2) ἀνίατος (ἀλάτρευτος) ἢ Ἰατρείας ἀνεπίδεκτος (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰατρευθῇ).

Ἀθερειγενής, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θερειγένης. Νίκανδρ.

Ἀθερηΐς, ἡ· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 849. ἠπήρυγγου ῥίζαν ἀθερηΐδα· ἀντὶ Ἀθερηΐδος ἠπήρυγγου, τοῦ ἀκανθώδους ἠρυγγίου ὀηλ. ἐκ τοῦ Ἀθήρ.

Ἀθερίζω, Μ. ἴσω· παρ' Ἀπλ. Ῥῆ. καὶ, ἔξω· καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι, δὲν φροντίζω οὐδόλως (δὲν μοὶ μέλει τίποτε) μετὰ Αἰτιατ. παρ' Ὁμρ. ὃς μετὰ γενικ. ὡς πάντα τὰ ἀμελείας σημαντ. ῥμτ. παρ' Ἀπλ. Ῥῆ. πολλάκις κατὰ μτ. διαῖ. παρὰ Δντ. Πργτ. 997. (ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ χρειττον ἀπὸ τοῦ Θέρω, θεραπεύω, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀθήρ.) ἀφαιρωτικός τὴν τιμήν.

Ἀθερίνη, ἡ· εἶδος ἰχθυδίου φαύλου καὶ πολυκανθου, Ἀθερίνα. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ Ἀθήρ. (ὡς = Ὀπτ.)

Ἀθέριξ, ικος, ὁ· Ἀθήρ. Ἡσύχ. ἁμμ.

Ἀθερίσσω, Μ. ξω· Ἀθερίζω. Ἀπολλών.

Ἀθέριστος, ὁ, ἡ (ἀθερίζω)· ἠμελημένος, καταπεφρονημένος (καταφρονεμένος). 2) (θερίζω) ἀθέριστος.

Ἀθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμαινόμενος, μὴ θερμανθεὶς (ἀζέστατος, ὅστις δὲν ἐζεστάθη, ἢ δὲν ζεσταίνεται). Αἰσχύλ. Χοηφ. 625. ἀθέρμαντος ἑστίαι.

Ἄθερμος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμός, μὴ ζεστός, θερμότητος ἐστερημένος, ἄνευ θερμότητος (χωρὶς ζέσταν. Κρίνος). Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀθερολόγιον, τό· χειρουργεῖόν τι ἐργαλεῖοι δι' οὗ πιάνουσι καὶ ἐκβάλλουσι σουβλιρά τινα σώματα. Χειρουργ. παλ. σελ. 97. ἐκ τοῦ

Ἀθερολόγος, ὁ, ἡ· ὁ στηχυολόγος (στηχολόγος, ὅστις μαζόνει στάχυα)· ἀθήρ, λέγω.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (ἀθήρ, εἶδος)· ὁ ἀστάχυος εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων (σὰν ἀστάχυ).

Ἀθέρωμα, ατος, τό· ἡ Ἀθηρωμα, (ἀθέρα, ἀθήρα) ἀπόστημα ἢ πρίσμα τι περὶ τὸ σῶμα συμβαῖνον, πλῆρες ἐμπυώδους τινος ὕλης ὁμοίας τῇ Ἀθέρι, Γαλην.

Ἀθεσία, ἡ (ἄθετος)· ἀκαταστασία, μὴ σταθερότης, παράβασις καὶ ἀθέτησις συμφωνίας καὶ ὅρκων, ἀπιστία. Πολύβ. Β'. καὶ Γ'. ἐκ τοῦ, Ἀθετεῖν ὅρκους, πίστιν.

Ἀθεσμία, ἡ (ἄθεσμος)· παρέβασις τῶν νόμων, παρανομία, ἀδικία.

Ἀθέσμιος, ὁ, ἡ (θεσμός)· ἄνευ θεσμῶν, θεσμοῦ, ἄνευ νόμων· ἄνομος, ὑπ' οὐδενὸς νόμου ὡρισμένος, ἄδικος, ἀτεβής, παράνομος.

Ἀθεσμόβιος, ὁ, ἡ (βίος)· παρανόμως ἢ ἀνόμως ζῶν. «Φρονεῦντες ἀθεσμόβιως. Ἵππακρ. Ἐπιστ. ταυτὸν τῷ, Ἄθεσμα (ἄδικα, ἀτεβῆ) φρονοῦντες· ὅπου ἄλλοι, κἄθεσμα, βίᾳ φρονέοντες», ἀνέγνωσαν.

Ἀθεσμόλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον)· παρανόμως ὑπανδρευτάμενος (παράνομα παντρεμένος). Λυκόφρ. 1142.

Ἄθεσμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀθέσμως. Ἀθέσμιος.

Ἀθέσπετος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀπλ. Ῥῆ. καὶ ἀθεσφάτη (θέσπατος) κυρίως, ὃν αὐτὸς ὁ θεὸς αὐτὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ· ὄχθη ἀνυπερβάστως μέγας, μακρός, πολὺς, δυνατός, βαθὺς κ. τ. τ. ὄμβρος, θάλασσα, εἶνος, νὺξ, βόες. παρ' Ὁμ. ὕμνος. παρ' Ἡσῤ. ἰδὲ Ετμ. Λῆ. 1. σελ. 167.

Ἀθετέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄθετος)· χαλῶ τὴν θέσιν, τὴν τάξιν ἢ τὸν νόμον τινός· ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι. Δὲν τιμῶ τι πλέον. Καταφρονῶ, ἀτιμάζω, καταπατῶ, ἢ παραβαίνω. Ἐξαιρέτως ἐπὶ συνθηκῶν καὶ ὅρκων· ὡς, «Ἀθετεῖν τὴν δοθεῖσαν πίστιν· τὴν ἀπόφασιν. Διοδ. Σικ. Παρὰ Πολυβ. 2) μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ Ἀρνοῦμαι, Ἀνῤῥῶ τὴν συγκατάθεσιν τινός, δὲν συμφωνῶ· οὗ ἐναντίον τὸ «Τίθεμαί τινι ψῆφον». 3) ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν γραμματικῶν, καὶ τῶν Βριτκ. ἀπ' Ἀριστάρχου, ἀποφαίνομαι, ἀποκηρύσσω νόθον στίχον τινὰ τῶν παλαιῶν ποιητῶν.

Ἀθέτημα, τό· τὸ ἀπεῤῥιμμένον, ἀπεῤῥιμένον.

Ἀθέτησις, εως, ἡ· ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις· τὸ ἀθετεῖν.

Ἀθετητέον· ῥημτ. ἐπίῤῥ. (ἀθετέω) πρέπει νὰ ἀθετήται ἢ ἀθετηθῇ. Πλῆβ. 3, 29, 2.

Ἄθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀθέτως (τίθημι)· ἀπεῤῥιμμένος, ἀπεῤῥιμένος ὅστις ἀνωφελής, ἄχρηστος. Ἀνωφελὴς, Διοπτρ. Γ'. «Ἄθετος πρὸς βρῶσιν. Ὅπωπας δὲν ἔχει καλὴν θέσιν· Ἀνεπιτήδειος· ὡς παρὰ Διοδ. Σικ. «Ἄθετος τόπος πρὸς ναυμαχίαν». Ἐπίῤῥ. Ἄθετως = ἀθέσμως. Παρ' Αἰτχύλ. Προμ. 150. ἀγνοια, ἀδιαγνωσία, τὸ ἀπροστάκτως ἀποβλέπειν πρός τι (ἀπρόστακτον κύταγμα) ἀπροσεξία.

Ἀθεωρησία, ἡ (ἀθεώρητος)· τὸ μὴ θεωρεῖν, Διοδ. Σικ. Α'. «τόποι ἀθεωρησίαν». Ἀπροσεξία ἐν τῷ βλέπειν καὶ παρατηρεῖν.

Ἀθεωρητί, Ἐπίῤῥ. χωρὶς θεωρίας, ἢ σκέψεως χωρὶς νὰ θεωρήσῃ· ἢ νὰ ἐθεωρήσῃ τίς τι.

Ἀθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω)· Ἔνεργ. μετ' Γενικ. μὴ θεωρήσας, ἀνεπιστήμων, ἄνευ θεωρίας, ἀπειρότερος γνώσεως, ἢ διαγνώσεως ἀνειδήμων, ἢ ὅστις δὲν εἶδέ τι· ὅποιος δὲν ἔχει θεωρίαν, γνωριμίαν ἢ ἰδέαν πράγματός τινος. Πλουτ. «Οὔτ' ἀκριβὴς, οὔτε παντάπασιν ἀθεωρήτως». Παθητ. ἀντὶ τοῦ Ἀφανὴς, μὴ βλεπόμενος (ἄψαυτος, ἀπραγματήρητος). Ἀριστοτ. Ἐπίῤῥ. Ἀθεωρήτως.

Ἀθήητος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀθέατος.

Ἄθηλος, ὁ, ἡ (θηλὴ)· χωρὶς θηλὴς· ὁ ἐστερημένος θηλῆς (βυζιοῦ) ὅποιος δὲν βυζάνει, ἢ δὲν ἐβύζαξε καὶ ὁ θηλῆς ἐστερημένος. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 681· καὶ Σημων παρὰ Πλουτάρχ.

Ἀθήλυντος, ὁ, ἡ (θηλύνω)· μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπὴς γεγονώς, (ὅστις δὲν ἔγινεν ἢ δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ γένῃ σὰν γυναῖκα ἀδύνατος, θεῖλός κτ. τ.).

Ἄθηλυς, (θῆλυς) μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπής.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀθηνάα κατὰ συνῤῥ. καὶ Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἀθηναίη. Δρκ. Ἀθάνα. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττ. Ποιητ. Αἰολ. Ἀθανάα. ἡ θεὰ τῆς σοφίας, καὶ ἡ ἔφορος, προστάτις τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμηριωῶς δὲ, Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη.

Ἀθήναζε. Ἐπίῤῥ. κινήσεως σημαντ. εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀθῆναι, ῶν, αἱ· ἡ πόλις Ἀθῆναι, Ὁμρ. ὡς Θῆβαι· ἀεὶ πληθυντ. διότι συνίστατο ἐκ πλειόνων μερῶν ἢ τμημάτων (ὥρα Γεωγραφ. Στράβωνος, καὶ Μελετίου τόμ. Β'. σελ. 350.), οἷον ἐκ τῆς κυρίως πόλεως, ἐκ τοῦ ἄστεως, ἐκ τῶν προαστείων κ. τ. τ. Ἐνικῶς δὲ εὑρηται μόνον ἐν Ὀδτ. Η. 80. Ἀθῆναι κυρίως = Ἀττικὴ, ἅπασα ἡ χώρα. Ἡρδ. Ε'. 17. Ἀθήναζε, εἰς τὰς Ἀθήνας (κινήσεως σημτ.) Ἀθήνηθεν, ποιητ. Ἀθήνηθε καὶ Ἀθήνεθεν, ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀθήνησι, ἐν Ἀθήναις (στάσ. ἢ ἡρεμ. σημαντ.) (μέσα εἰς τὰς Ἀθ).

Ἀθηναῖον, ου· τὸ, καὶ Ἀθήναιον (Ἀθηνᾶ)· ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς· κατὰ δὲ οἱ ὅπλα ἰσχύοντες Ἀθηναῖοι, καὶ σφὲ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Ἡρόδ. ἐν Τερψιχ. 95.

Ἀθηναῖος, ναία, ναῖον· ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Ἀθήναιος δὲ, ὄνμ. κυρ. γέν. Ἄρσν.

Ἀθήνηθεν καὶ Ἀθήνηθε. Ἐπίῤῥ. ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀθηνιάω, ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω ἢ νὰ ζῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ζήτ. ἐν Τροποκλέοντι.

Ἀθήρ, έρος, τὸ τοῦ στάχυος λεπτότατα ἄκρα, (τὰ ἄγανα, τὰ γένεια τῶν ἀσταχύων τοῦ σίτου). Ξενοφ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ὁ στάχυς. Ἡσῤ. Λφ. 2, 2. 3) καὶ τὸ οὖθ (ἢ μύτη), τὸ σουβλιρὸν μέρος τοῦ ξίφους· τὸ ἄλλως γλωχίν, ἢ πώγων.

Ἀθήρα, ἡ· = Ἀθέρα.

Ἀθήρατος (θηράω)· μὴ θηραθεὶς (ἀκυνήγητος) ὃν οὐ δύναταί τις θηρᾶν, ἄπιαστος μὲ, ἢ εἰς τὸ κυνήγι. Λογγ. β'. 4. 2) ἄνευ θήρας (χωρὶς κυνήγι). 3) = ἄθηρος· μὴ ἔχων θήρας (ἀγρίμια).

Ἀθήρευτος, ὁ, ἡ (θηρεύω)· = ἀθήρατος. Ξενοφ. Κυρουπ. «Θηρίον ἀθήρευτον».

Ἀθήρη = Ἄθαρη.

Ἀθηρηλογικός, ὁ (λογιγός, ἀθήρ)· ὄργανον γεωργικὸν ἐξελεθρευτικὸν τῶν Ἀθέρων, Χρησμοῦ λέξις περὶ τοῦ πτύου (πτυάρι· ἢ φτιάρι κοινῶς), πτύον, λικμητήριον. Ὀδυσ. Λ. 128 καὶ 275. Ὁ δὲ Σφ. ἔχει ἀντ' αὐτοῦ ἀθηρόβρωτον (ἀπὸ τοῦ, βιβρώσκω). Ἀθηρόβρωτον· τὸ Φτυάρι δὲ οὗ λιχνίζουσι τὸ σιτάρι εἰς τὸ ἀλώνιον.

Ἀθηρία, ἡ· καὶ θήρα, ἔλλειψις θήρας· (ἀχαμνὰ κυνήγι, κυνήγι χωρὶς ἀγρίμια) ἔλλειψις θηρίων, (ἄθηρος). Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Η'. α'.

Ἀθηρόβρωτον, τό· (βρώσκω, ἀθήρ) οὗτος ὀνομάζει ὁ Σοφοκλ. τὸ Πτύον, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. Ἀθηρηλογικὸν, εἶπεν· ἰδὲ Ἀθηρηλογικός.

Ἄθηρος, ὁ, ἡ (θήρα)· ἐστερημένος θήρας (κυνηγιοῦ)· ἄνευ θήρας, μὴ θηρεύτας (μὴ κυνηγήσας) μὴ θηρευόμενος (ὅστις δὲν πιάνεται εἰς τὸ κυνήγι). 2) (θήρ) ἐστερημένος ἢ ἄνευ θηρῶν (ὅστις δὲν ἔχει ἀγρίμια) ὡς πάθηρος χώρα (τόποι εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εὑρίσκονται ἀγρίμια) Ἡρόδ. δ'. 185.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· = ἀθερώδης.

Ἀθήρωμα, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀθέρωμα.

Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ (θησαυρίζω)· μὴ τεθησαυρισμένος, μὴ θησαυριζόμενος. Ἔνεργ. μὴ θησαυρίζων· καταδαπανιστὴς (κακοξοδευτὴς).

Ἀθήτευτος, ὁ, ἡ (θητεύω)· ἐπὶ μισθῷ μὴ δουλεύσας, ἢ μὴ δουλεύων. Ἡσυχ.

Ἀθηγής, ὁ, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἀνέπαφος (ἀγγιχτος, ἀνέγγιχτος).

Ἄθικτος, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἄψαυστος, παρθένιος (παρθένος)· ἀνήρατος, ἄβλαβὴς (ἀνήγγιχτος, ἀπείραχτος)· οὗ οὐδεὶς δύναται ψαύειν ἢ ἐφάπτεσθαι (τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ ἢ πειράξῃ) ἅγιος, ἱερός. Σφ. Οἰδ. Ἀ. 3η. μετὰ γενικ. Οἰδ. 686. 2) ἐνεργ. μὴ θιγγάνων.

Ἀθλ — τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων (ἀπὸ τοῦ ἄθλος παρ.) ἀναλύεται Ἰωνικ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἰς ἀ ε θλ — (ἀεθλεύω, ἀεθλος, ἀεθλον

κ. τ. τ.) ὅθεν ἡ συλλαβὴ ἀθλ — ἀφέρεται μακρῶς ὡς ἡ ἐν τῷ, Ἄεθλος.

Ἀθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω)· μὴ τεθλασμένος (ἀτσακιστος).

Ἀθλεωτήρ, ῆρος, ὁ· ἀγωνιστής, ὁ ὑπὲρ ἄθλου ἀγωνιζόμενος· ἀπό τοῦ;

Ἀθλεύω, Μ. κύσω (ἆθλος)· ἀγωνίζομαι, τοὐτέστι ἐπιμελοῦμαι τὰ κερδήτω τὸ ἆθλον, ἢ βραβεῖον (πρεμιον) εἰς τοὺς ἀγῶνας· πάλην, δρόμον ὁηλ. κ. τ. τ. (πάλευμα, τρέξιμον) ἐν Ἰλιάδ. 2) ἐργάζομαι, πάσχω, ὑποφέρω, δεινοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω. Ἰλιάδ. Π. 784, κατὰ τὸν Ἔπα. ὁμοῦ τύπων, ἀεθλεύω, μέλλον. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. χρῶνται τῷ, ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν· κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, τῷ, Ἀθλέω.

Ἀθλέω· Μλ. ἤτω· πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω (παθαίνω). Ἰλιάδ. Β. 453. Ο. 30 (τῷ τύπῳ ἀθλέω οὐδαμοῦ χρῆται ὁ Ὅμηρ.) οἱ μεταγενέστ. δὲ χρῶνται τῷ ἀθλέω καὶ ἀντὶ τοῦ ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν αὐτοῦ.

Ἄθλημα, ατος, τὸ (ἆθλος)· ἀγώνισμα, ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίζεσθαι. 2) ἐργατικὸν σκεῦος (ἐργαλεῖον) καὶ χειρεργασία (ἰργοχείρι)· Θεοκρίτ. ΚΑ'. 9. πλεκτὰ ἀθλήματα. τὰ ἰργοχείρια.

Ἄθλησις, ἡ· γύμνωσις, ἄσκησις, ἐξαιρέτως τῶν ἀθλητῶν· κυρίως δὲ πασαλήπτου γύμνωσις. Διόδ. Σικ. πλειὰ τὴν ἐν τούτοις ἄθλησιν.

Ἀθλητήρ, ῆρος· ἀγωνιστής, Ὀδυσ. Θ. 164. ἀρχαῖος τύπος τοῦ·

Ἀθλητής, οῦ, ὁ· (ἀθλέω) ἀγωνιστής, παλαιστής, μαχητής· ὁ νικῶν ἢ νικήτας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ ἆθλον λαβών. Θουκυδ. Δ'. 121. Ἐλέγοντο δὲ κυρίως Ἀθληταί, οἱ τὰ πέντε εἴδη τῶν Ἀγώνων ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀγωνιζόμενοι, καλούμενοι εἰδικώτερον, Παλαισταί, Δρομεῖς, Πύκται, Δισκοβόλοι, καὶ Ἀκοντισταί. 2) Μεταφορικ. πᾶς ὁ γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας εἰς τινα τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἐντελὴς· καὶς Δημοσθ. Ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἀγένοντο. Πλάτ. πΑθληταὶ πολέμου. πΑθληταὶ γῆς· οἱ τὰ γεωργικὰ ἐπιτηδεύοντες Γεωργοί. Φιλόστρ. πΑφίσεις καὶ βίβλους ἀθλητάς· (Πρωτομάστωρες) εἰς τὴν ἀθλίαν καὶ ἀθλιοτροπίαν· οὕτω καὶ τὸ πΑθληταὶ τῆς ἀληθινῆς λέξεως. Διονύ. Ἁλ. περὶ Συνθ. Μ. σλθ. 415. ὑπὸ Schaefer· ὅθεν

Ἀθλητικός, ἡ, κὸν· δυνατός, ἐπιτήδειος καὶ ἐξηυτημένος ἀθλητής. Ὁ ἀείκων εἰς ἄθλησιν ἢ εἰς τὸν ἀθλητήν· ἀντιθέτως τοῦ εὐγενοῦς γυμναστικοῦ. Γαλην. Πτρτρ. σλθ. 110. ὑπὸ Willet.

Ἀθλητικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν. Πλουτ.

Ἀθλιβής, ὁ, ἡ (θλίβω)· μὴ τεθλιμμένος, πεπιεσμένος (ἀζυλλίκητος) μὴ βεβλαμμένος (ἀβλαπτος) (ω – –).

Ἄθλιος, ία, ιον, καὶ Ἀθλία (ἆθλος)· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ ὢν καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων, ὁ πολλὰ πάσχων, πολλὰ πονῶν (κοπιάζων)· ὅθεν ταλαίπωρος, δυστυχὴς, κατ' ἠθικὴν σημ. δύσποτμος (κακόμοιρος, κακορρόιζικος) πονηρὸς, κακὸς, φαῦλος (ἀχρεῖος, ποταπὸς) Εὐριπ. Ἡρακλ. 1280. καὶ Δημοσθ. πἌθλιος καὶ ὠμὸς τὴν γνώμην. 2) εἰς ἀγῶνα ἢ ἆθλον εἰσιὼν, ἀντίθετος, ἀμόθλιος ἵππος ἀεθλίης. Θγν. Ἑπίρμ. Ἀθλίως· ὅθεν

Ἀθλιότης, ητος, ἡ· ταλαιπωρία, κακοπάθεια, (κακορρόιζικιὰ, ἀχρειωσύνη). Πλτ.

Ἀθλοθεσία, ἡ· τὸ προβάλλειν, διορίζειν ἆθλον.

Ἀθλοθετέω, ῶ, Μ. ήσω (τίθημι)· Προβάλλω ἆθλον. Διορίζω, διατάττω ἀθλητικοὺς ἀγῶνας· ὅθεν γενικῶς, Διορίζω βραβεῖα καὶ ἀντάμοιβὰς, ἢ χαρίσματα. Ἀθην. ΙΒ'. πΠερσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσιν· ἔταξε νὰ δίδῃ χαρίσματα εἰς ἐκείνους οἵτινες τῷ ἐφανέρωναν νέας ἡδονάς. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρχηγῶ, Διατυθ. πΤὰ κατ' αὐτὴν ἀθλοθετοῦσα τύχη. Ἡλιόδ. Αἰθ.

Ἀθλοθετήρ, ῆρος, καὶ Ἀθλοθέτης, ὁ, ἡ· ὁ διορίζων ἆθλον, ὁ διατάττων τοὺς ἄθλους, ὁ διανέμων τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς Ἀθλητάς. Παυσαν. Ε'. 9. ὅπου πἌγῶνα τιθέναι κεῖται, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνειν τὸ βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν = βραβεὺς καὶ βραβευτής· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ.

Ἀθλοθεσία, ἡ· = ἀθλοθεσία.

Ἆθλον, τὸ· καὶ Ποιητικ. Ἄεθλον· τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ (πρέμιον) ἤτοι τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ Ἀθλοθέτου εἰς τὸν νικητὴν εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας· νικητήριον δῶρον, κυρίως δὲ δῶρον, χάρισμα ἀριστεῖον, ἀνταμοιβή. Ἰλιάδ. Ψ. 413, 620. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδυσ. δὲ μόνον, Α. 348. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ βήτρα, ἢ· τὸ κοπιῶδες στοίχημα. 2) πλησιαστ. = ἆθλος, ἀγών. Σχολ. Φιλ. 508. Δημοσθ. ητοῦ πολέμου ἆθλα ταῦτα τὰ χωρία. πἌθλον τιθέναι· ἀντὶ τοῦ κοινοῦς πΒάλλειν στοίχημα.

Ἆθλος, καὶ Ποιητικ. Ἄεθλος, ὁ, ἡ· ἐν πολέμῳ καὶ ἐν παιγνίοις (παιγνιδία) ἅμιλλα, ἔργον πολύμοχθον (κοπιαστικὸν) στενοχωρία, ταλαιπωρία, μόχθος, κακοπάθεια. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἀεὶ τῷ, Ἄεθλος καὶ μόνον ἐν Ὀδυσ. Θ. 160. τῷ συνήθει τύπῳ· παρ' Ἡσιόδ. πολλάκις ἐν χρήσει. Περὶ τοῦ, τί διαφέρει δὲ ὁ ἆθλος ἀπὸ τοῦ, τὸ ἄθλιον ἴδε Ἰσαρ. Παιγν. 37.

Ἀθλοσύνη, ἡ· = ἆθλος· ποιητικ.

Ἀθλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· τὸ ἆθλον, ἤτοι τὸ νικητήριον δῶρον, φέρων (βαστάζων), καὶ ὁ αὐτὸ ἁπλῶς (μοιράζων ἢ δίδων). Ἵππος ἀθλοφ. Ἰλιάδ. Ι. 124. Λ. 699. ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἔπα. τύπῳ ἀεθλοφέρος Ἰλιάδ. Χ. 22. 2) (μέρμι) ἀποφέρων, ἀνακομίζων, κερδαίνων τὸ Ἆθλ. Καὶ ὁ ὑπομένων τὸν ἀγῶνα.

Ἄθολος, ὁ, ἡ (θολὸς)· χωρὶς ζύπου, μὴ λερωμένος (ἀλέρωτος) πἌθολον κάτοπτρον. Λουκιαν. ἔτι δὲ καὶ ὁ μὴ θολός.

Ἀθόλωτος, ὁ, ἡ (θολόω)· ὁ μὴ θολωμένος· καθαρὸς. Ἡσιόδ. Ἔργ. 597.

Ἄθορος, ὁ, ἡ (θρύπτω, θερμὸς)· μὴ συνουσιασθεῖσα, μὴ γεναστρωθεῖσα· μὴ σχουδεῖσα (βρέτευτος) ἐπὶ ζηλυκῶν ἀλόγων ζώων· μὴ συνουσιασθεὶς, μὴ σχουδὸς (μὴ βατεύσας) ἐπὶ ἀρτενικῶν. Ἀντών, Λιβερ. Π.

Ἀθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω)· μὴ θορυβούμενος, ἢ θορυβηθείς, μὴ ταραττόμενος ἢ ταρακχθεὶς ὑπ' ἄλλου τινος· ἀπάραχος, ἠσυχος, ἀνενόχλητος. Ξενοφ. Ἀγησ. ε'. 7.

Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθορύβως· (θόρυβος) χωρὶς θορύβου καὶ ταραχῆς. Ἡσυχος. Πλουτ. πἈθορύβου ἥδιον.

Ἀθραγέν, ή, παρὰ Θεοφ. Ε'. Ηερ. ἐσχατ. ὄνομα ἀγρίου φυτοῦ, ὁμοίου τῇ ἀμπέλῳ καὶ τῇ οἰνάνθῃ.

Ἄθραυστος, ὁ, ἡ. (θραύστω) Ἀτάραυτος. Σοφοκλ.

Ἀθρανέντος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θρανεύω.

Ἄθραυστος, ὁ, ἡ· (θραύω) ἄθρυπτος, ἀτύντριπτος (ἀτσάκιστος, ἀκομμάτιαστος) ἀκατάλυτος, ἀδιάθραστος· (ἀχάλαστος) ἄβλαβὴς, ἀκέραιος· παρ' Εὐριπ. πἌθραυστος πύργων· ἀχάλαστος, ἄβλαβὴς, σῶος, γερὸς· πἈθραυστον ἔχοντα τὸ περὶ ἑαυτὸν μέρος τῆς δυνάμεως. Διόδ. Σικ. πἈθραυστος καὶ ἀσινείᾳ. Πολύβ. πΤῆς τύχης ὅπως ἀφιεῖ ἄθραυστα. πΚύριπ. Ἰφ. Αὐλ. 57. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ Ἀπρόσκοπα, ἑρμηνεύει.

Ἄθρεπτος, ὁ, ἡ· (θρεπτὸς) μὴ τρέφων παιδὸς, μὴ τρεφόμενος.

Ἀθρέω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀττκ. ἀθρέω· προστακτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρ' Ὅμηρ. συνήθως εἴς τι, ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μόνη ἄνευ προθ. Ἰλιάδ. Μ. 391. Ξ. 334. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτώσ. ὁρῶ. Ὀδυσ. Μ. 232. Τ. 478. Θεωρῶ, (κυτάζω) παρατηρῶ, σκοπῶ. Πρτστ. Ἄθρει. Ἰδὲ! (αὐτοπρ.) βλέπε! Τὸν Μέλ. ἀθρήσω παρ' Εὐριπ. Μηδ. 432. ἐθέλει ὁ Περσόνης Porsoni ἀμφίβολον ἄνευ λόγου μέντοι· (ἴσως ἐκ τοῦ, Θεωρῶ καὶ α ἐν τῇ συνθέσει. μν) εὖ οἶδ.

Ἀθρήματα, τὰ· (ἀθρέω) = ὀπτήρια δῶρα, (τὰ ὁποῖα δίδουσιν οἱ συγγενεῖς τῇ γαμβρῷ τῇ νύμφῃ ὅταν τὴν βλέπωσι τὸ πρῶτον ἢ πηγαίνωσι νὰ τὴν χαιρετήσωσιν) ὡς τὰ Θεωρήτρα, καὶ Ἀνακαλυπτήρια, παρὰ Δασβίοις. Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

Ἀθρήνη, καὶ Ἀθρήνιον, παρὰ Σουίδ. ἐψαλμ. ἀντὶ, Ἀνθρήνη.

Ἀθρηνί, Ἐπίρ. (θρῆνος) χωρὶς θρήνου καὶ κλαυθμοῦ.

Ἀθρητέον, ῥμτ. ἐπίτ. (ἀθρέω) πρέπει νὰ θεωρῇ ἢ θεωρήτης· (ἀς θεωρῶμεν, παρατηρῶμεν, ἢ θεωρήσωμεν, παρατηρήσωμεν). Ξενοφ. Συμπ. Η. 39.

Ἀθρίγωτος, ὁ, ἡ· (θριγγόω) ἄνευ θριγγοῦ (ἰδὲ θρίγγος)· ἀκοντσπέωτος, χωρὶς περιθωρίων (περβαζίων, ἀπερβάζωτος, τὸ τουρκοβαρβαρον). Γραμματ.

Ἄθριξτος, ὁ, ἡ· (θρίξ, ἀντὶ τοῦ θερίζω) ἀθέριστος, ἀχάλαστος, ἄβλαβής. 2) Ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Ρ. 329. ἑρμηνεύει τὴν Ὁμηρικὴν λέξιν πἈκήλητος διὰ τοῦ Ἀθρικτος, ὅπου πιθανῶς ἀναγνωστέον Ἀθέλατος, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι Σχολιασταὶ αὐτοῦ ἔχουσιν.

Ἀθριξ, τριχὸς, ὁ, ἡ· (θρίξ) ἄνευ κόμης (μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς). 2) (μετὰ τοῦ συνηπ. α) ὁμόθριξ. ὁμοίαν κόμην ἔχων. Ἐν Ἰλιάδ. Β. 765. κεῖται ἐπὶ ἵππων. πΟτρυχαία· τὸ ὁποῖον οἱ Γραμματ. διὰ τοῦ, Ὁμότριχας, ἑρμην. ὁ δὲ Μάκρων παρ' Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 650. ἔχει, Ἀτριχας, τὸ ὁποῖον καὶ συνηθέστερον, παρὰ τὸ, Ὄτριχας· μ' ὅλον ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὗτος φαίνεται καὶ εἰς τὸ, Ὀγάστωρ, καὶ εἰς ἄλλας ὀλίγας τινὰς λέξεις.

Ἀθρεπήδεπτος, ὁ, ἡ· (θρίξ, ἐδωτὸς) μὴ βεβλαμμένος ἢ μὴ βλαπτόμενος ὑπὸ θριπῶν· (ἀνωλληκοφάγωτος, ἀσαρακοφάγωτος). Θεόφραστ. Ε'.

Ἀθροίζω. Μ. οίσω· (ἀθρόος) συναθροίζω, συνάγω, (Μαζώνω) παθτκ. ἀθροίζεσθαι, συναθροίζεσθαι συνάγεσθαι εἰς ὁλότητα. Μέσ. ἀθροίζομαι, συναθροίζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ παρ' ἐμαυτῷ (συνάζω διὰ τὸν ἑαυτόν· ἢ διὰ χρείαν μου· συνάζω εἰς τὸν εἶκον μου) παρὰ Πλατ. ὁδ

Ἀθροίσιμος, ὁ, ἡ· ὁ συναθροίζων, συνάγων, φέρων πολλοὺς εἰς ἕνα τόπον, ὡς Γρηγ. Νας. πἈθροίσιμος ἡμέρα· ἡμέρα ὁηλ. καθ' ἣν συνάγεται ὁ λαός· πανήγυρις. 2) Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα καὶ δύναμιν εἰς τὸ ἀθροίζειν καὶ ἀθροίζεσθαι.

Ἄθροισις, εως, ἡ· Ἀθροισμός.

Ἄθροισμα, ατος, τὸ· συνάθροισμα (μάζωμα) πολλῶν μερῶν ὁμοειδῶν ἢ καὶ διαφορετικῶν εἰς Ὁλότητα· σωρὸς, σύλλογος, πλῆθος. Λατιν. Massa· Γαλ. la Masse· ὁ δὲ Ἐπίκουρος καὶ τὸ Σῶμα οὕτως ὠνόμασεν, ὡς ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενον. (Δγν. Δρτ.)

Ἀθροισμός, ὁ· τὸ ἀθροίζειν, συνάγειν· σωρεύειν (σώρωμα).

Ἀθροιστέον, ῥημτκ. ἐπίῤ. (ἀπὸ τοῦ Ἀθροίζω) πρέπει νὰ ἀθροίζηται ἢ ἀθροισθῇ. Συν. πλτ. Λυκόμ. 7. 4. πρέπει νὰ ἀθροισθῇ, νὰ μαζωχθῇ. πἈθροιστέον χρήματα· πρέπει νὰ συναχθῶσι χρήματα.

Ἀΐδωος, ω, ὁ, ποιητ. Ἀϊδέως, ὁων. Ἰλιάδ. Σ. 229. τὸ ὄρος Ἄϊδος (ἅγιον ὄρος).

Ἀϊδώνεις, εως, ἡ· (ἀϊδωόω, ῶ) συγχώρησις, ἄφεσις ἐγκλήματος ἢ παιδείας τινός. Ἱππητ. Περσικ. 61.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ι.

Αἰ, Σύνδ. ἐπτ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εἰ· παρ' Ὁμήρ. μόνον μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ κε· αἴκα καὶ αἶκε· Δωρικ. αἶα· κατὰ κανόνα συντ. Τποτακτ. Ἐγκλ. ὁ μὲν Βόλφιος Wolf ἐν Ἰλιάδ. Ε. 279. γράψει, αἴκε τύχωμι, ἀντὶ τοῦ, αἶκε τύχοιμι.

Αἴ· Ἐκφώνησις Εὐχῆς συντάσσει. μετὰ εὐκτικ. Ἐγκλίσ. παρ' Ὁμήρ. αἴ γάρ, ἢ αἴ γάρ ὀνήμαρ παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἴ γάρ, ἢ εἰ γάρ· καὶ μόνον παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. αἴ ἁπλῶς. 2) μετ' Ἀπρμφ. καὶ γάρ ἐγέμεν. Ὀδυσσ. Η. 312. ὅπου ὑπακούετ. τό, Ἐβούλου· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ω. 375. «Αἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ· ἀντὶ τοῦ Εἴθε (ἄμποτε)· ἰδὲ εἴθε.

Αἰ· Ἐκφώνησις θαυμασμοῦ, καὶ λύπης. Ἀλγηδόνος (πόνου) Κατοικικῶς τίθεται τὸ αἰ αἰ κατὰ συνίζησιν, ὡς τὸ ἐ· ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Τρῳκ. ὡς γράφει καὶ ὁ Διόδωρ ἐν Σφ. αἰαῖ συνημμ. ὡς θαυμασμοῦ ἔκφ. σύντσ. ἐνίοτε μετὰ αἰτιατ. καὶ τὸν Ἄδωνιν (ἡ τόνωσις αἴ ἐστι ψευδής. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμθ. 136. καὶ Εὐρπ. Φοίν. 1449.).

Αἴ· Αἰολ. ἀντὶ ἀεί.

Αἴ· ἄρθρον θηλυκ. ὀνομαστικ. Πληθ.

Αἶα, ης, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ Γαῖα, ἡ γῆ· παρ' Ὁμ. οὐθαμοῦ πληθυντ. 2) Αἶα, ἡ· ἀρχαῖον ὄνομ. τῆς Κολχίδος (τὸ αἶα καὶ γαῖα παραβάλλει ὁ Δοιδερλεῖνος· Döderlein τῷ γερμανικῷ Au καὶ Gau).

Ἀϊάγμα, ατος, τό· θρῆνος, κλαυθμός, στεναγμός· ἐκ τοῦ

Αἰάζω, Μ. αἴξω· φωνάζω τὸ αἰ, αἰ· κλαίω, θρηνῶ, στενάζω, μοιρολογῶ· ἠλπινέη καὶ αἰάζω. Ἀριστοτ. Ε'. Ἱστ. Δ'. Θ'. 2) Ἀττικ. αἰακτίζω, αἰκτερῶ, κατοιμώζω, κατοικτίζομαι· (κλαίω, λυποῦμαι, κακοτυχίζω τινά).

Αἰαί· λύπης καὶ χαρᾶς Ἐπιφών. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1083. Βέ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. γράφει αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Τρῳκ. ἀντὶ τοῦ, αἰ αἰ.

Αἰαῖος, α, ον· Κολχικὸς (ἐκ τῆς Κολχίδος) ὧν Μεγγριλίας· Μλτ. Γρμ. ὑπὸ Γξ. ἐν Ὀδυσσ. ἀπὸ τοῦ Αἶα = Κολχίς.

Αἰακίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἢ ἀνεψιός· (ὁ Ἀχιλλεύς) παρ' Ὁμρ. ἀπὸ τοῦ

Αἰακός· οῦ, ὁ· κύρ. ὄνμ. ἀρσνκ. γνωστὸν ἐκ τῆς Ἰλιάδ.

Αἰακτός, τή, τόν· ἐπίθτ. ῥημτ. (αἰάζω) θρηνῶν, ὀδυρόμενος, ὀλοφυρόμενος, θρηνητικός, λυπητερός, κλαυθμηρός. 2) παθτκ. ὁ θρήνου καὶ κλαυθμοῦ ἄξιος. Αἰσχύλ. Θηβ. 851.

Αἰανής, ὁ, ἡ· Ἰων. αἰνής (αἴ, αἰνός) ὀδυνηρός, λυπηρός, λύπης πρόξενος, σκυθρωπός. Ἑπῴμ. Αἰανοῦς. 2) (ἀεί, αἰώνιος) ἄϊδιος, παντοτεινός, αἰώνιος. Αἰσχύλ. Εὐμν. 575. Σφκ. Αἴ. 657. Πινδ. Πῳθ. Α'. 161. Ἰσθμ. Α. 70. Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. 669.

Αἰανῶς, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀεί· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Αἰανῶν, διὰ τοῦ, Αἰνάν, χαλεπόν· οὕτω λέγει καὶ ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 940. παῖανός νόσος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Αἰνῆς, αἰώνιον, βλαβερόν· καὶ Ἀηνές, ἄϊδιον, λάβρον. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀεινέους (ἀντὶ Ἀηνέος), οὐ προσηνοῦς, βλαβεροῦ· ἐκ τοῦ Ἠνῆς· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ἀεινῆ δίυδρα, Ἀηνά, καὶ Αἰηνά· ἀντὶ τοῦ, Μιερὰ δίυδρα, τὰ ὄφεια οὐδένα καρπὸν φέροντα. «Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος». Σοφοκλ. Αἴ. 681. ὅπου ἄλλοι γράφουσιν, Αἰανῆς, καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, Μέλας, μαῦρος· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 413. «νυκτὸς αἰανῆ τέκνα· ὅπου ἄλλοι, «Αἰανῆ γράφουσιν· ὁ αὐτὸς ἔχειν Αἰανῆ δύσδρομα βήγματα». Πέρσ. 635. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 506. «ὡς ἔμολες αἰανὴ τάδε γᾶ· ἀντὶ, Αἰνή, χαλεπή· εἰς τὴν ὄψιν σημαίνειν φαίνεται, ὅτε σημαίνει ἐπίκτητοι τινά· ἐκ τοῦ Αἰνός. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀρχιλόχ. «Προὔδηκε παισὶ δεῖπνον αἰνὰς φῶρσιν», ἑρμην. ὁ Ἔτυμ. διὰ τοῦ Δεινάς, πολύστονον· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον.

Αἰξηνός, ἡ, ὀν· παράδοξος τύπος ἀντὶ τοῦ αἰανής. Σφκ. Ἠλ. 506.

Αἰάντεια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά, ἑορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Αἴαντος.

Αἰαντίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἴαντος· πατρωνμκ. ἀπὸ τοῦ

Αἴας, αντος, ὁ· κλτκ. Αἶαν· ὄνομα ἀρσ. κύρ. θυσίν ἡρώων παρ' Ὁμήρ. τοῦ ἐκ Σαλαμ. υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ καὶ μεγάλου ἐπικληθέντος, καὶ τοῦ ἐκ τῆς Λοκρίδος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως, μικροῦ ἐπικλήσ. ἢ ἀξιοσημείωτος αἰτιατ. αὐτοῦ Αἶαν· πιρα Πινδ. λῳ. 179.

Αἰβοῖ· ἐκφώνησις λύπης, ἀγανακτήσεως, θαυμασμοῦ καὶ γέλωτος σημαντική· παρ' Ἀριστοφ.

Αἶγα, ἡ· = Αἴξ. νεωτέρα λέξις παρ' Ἀμμν. σλ. 230. ὑπὸ Βαλκήναερ, Walkenar· Αἰγάγρος, ὁ· (αἴξ ἄγριος) ἀγρία αἴξ (ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικον). Ὀππιαν. Κυν. Β'. 338. ὅπου ἄλλοι, Αἰγάστρος, ἀνάγν.

Αἰγαί, ῶν, αἱ· μικραί τις νῆσος ἐν Εὐβοίᾳ, τῷ Ποσειδ. ἱερά· (ὧν Διακοσμῆσαι· Μελτ. Γρμ. ὑπὸ Γξ).

Αἰγαιοπελαγίτης, ου, ὁ· κάτοικος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἢτοι τῶν νήσων αὐτοῦ (ἀσπρ. θαλασσίτης) Βῦτ.

Αἰγαῖος, αια, αιον· = Αἰγαῖος· τὸ Αἰγαῖον (πέλαγος)· ἀπὸ τοῦ εἶκειν αἰγὸς ἁλμάτων κυματούσῃσι. Σχλ. Λυκφ. 1135. κατ' ἄλλους, ἀπὸ νήσου τινὸς Αἰγέως καλουμένης· κατὰ Στρβ. θ'. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Ποσειδῶνος· κυρίως δέ, ἀπὸ τοῦ ἑκάτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως. Δῆρ. Σιλ. δ' 62. καὶ Παυσ. Ἀττικ. κβ'.

Αἰγαίων, ονος, ὁ· ἑκατόχειρ γίγας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τῶν θεῶν δὲ Βριάρεως κληθείς· Ἰλιάδ. Α. 404. Ἡσιόδ. Θεογ. 714. 817. ἰδὲ καὶ Βριάρεως (πιθανῶς τῷ αἴσσω συγγενές).

Αἰγανέα, ν· (αἴξ, αἰγός, ἵστημι) ἀκόντιον (κοντάρι, σαῖτα) ἐπιτήδειον εἰς αἰγῶν θήραν· Ἰλιαδ. Β'. 774. Ὀδυσσ. Δ. 626.

Αἰγέθω· Ἐπίρ. (εἴσσω) ταχέως, ὁρμητικῶς, σφοδρῶς· μὲ ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν κίνησιν. (α, Ἀπολ. ῥόδ. 2. 826.)

Αἰγέη, ἡ· ἀντὶ, Αἰγείη· ὄηλ. δωρ· εἶρμα Αἰγός. Ὀδυσσ. Ι. 196. Ἡρόδ.

Αἰγειος, εία, καὶ Ἰων. ειη, ειον· (αἴξ) γιδίσιος, γίδειος, ἀπὸ γίδαν. Ἰλ. Δ. 638. Γ. 247. Ὀδυσσ. Τ. 231.

Αἰγειπυρος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου, οὗτινος τὸν καρπὸν αἱ αἶγες τρώγουσι.

Αἰγειρινος, ίνη, ινον· ὁ ἐξ αἰγείρου ἢ λεύκης (λευκάδι) γινόμενος, ἢ προερχόμενος, (λευκαδίσιος) Ὀδύσ. Ι. 141. παράβαλε Λεύκη· ὡς δίυδρον ἐν ᾅδου Ὀδυσσ. Κ. 510.

Αἰγειρίτης, ὁ, ἡ· Αἰγύπτιος· Γεωπον.

Αἰγειρος, ὁ, ἡ· εἶδος δένδρου, (Λευκάδι) Ὀδύσσ. Η. 105. populus nigra. ἔθεν

Αἰγειρών, ὁ· παρὰ Στράβ. ις'. τόπος καταφυτος ὑπὸ αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ὁ· (αἶγας, ἐλάω) αἰγιδαβοτικὸς (βοτικὸς τῶν γιδίων). Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 204.

Αἰγεος, έα, εον· Αἴγειος· Ὀδυσσ. Ι. 196.

Αἰγιάζω· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τινος Ποιητοῦ· «Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος· χωρὶς νὰ τὴν ἑρμηνεύσῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Πόρτης ἑρμην. διὰ τοῦ, Βόσκω τὰς αἶγας· (ὅπερ ἐν ἄλλοις λεξικοῖς συνήθως Αἰγίζω κεῖται).

Αἰγιάλεια, είας, ἡ· ὄνμ. θλκ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Αἰγιάλειος, ὁ, ἡ· καὶ

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ· = Αἰγιαλίτης· ὄνμ. κύρ. ἀρσν. Πίνδ.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ· καὶ Αἰγιαλίτις, ιδος, ἡ· ὁ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰγιαλόν· (παραθαλασσίτης) καὶ ὁ κατοικῶν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· ἀπὸ τοῦ

Αἰγιαλός, οῦ, ὁ· (ἄγνυμι, ἁλς) παραθαλάσσιον, (σῴρευμα ἐπὶ τὸ σύνορον τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, ἔνθα συνθλίβονται τὰ κύματα τῆς θαλάσσης προσβάλλοντα· Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ. 2) Ὄνομα μέρους τινος ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἰλιάδ. Β. 575. καὶ πόλεώς τινος ἐν Παφλαγονίᾳ. Ἰλιάδ. Β. 855.

Αἰγιαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ εὑρισκόμενος.

Αἰγιβάτης, ου, ὁ· (αἴξ, βαίνω) αἶγας ἐχεύων (ὁ βατεύων τὰς γίδας) ἐπὶ τῶν Τρώων, τῶν αἰγιβοσκῶν, καὶ τοῦ Πανός. Jac. Ap. p. 759. (2)

Αἰγίβοσις, εως, ἡ· (βόσις) αἰγῶν νομή (γιδοβόσκημα).

Αἰγιβοσκός, ὁ, ἡ· (αἴξ, βόσκω) αἶγας βόσκων (γιδεβοσκός).

Αἰγιβότης, ὁ, ἡ· (βότης) ὁ αἶγας τρέφων· Αἰγιβοσκός.

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὑπ' αἰγῶν βεβοσκημένος (ὅπου ἐβόσκησαν τὰ γίδια). Ὀδυσσ. Δ. 606. «λειμὼν Αἰγίβοτος· ἀρμόδιος εἰς νομὴν αἰγῶν (τὰ βόσκουν γίδια), θρεπτικὸς αἰγῶν. Ὀδυσσ. Ν. 246.

Αἰγίδιον, τό· ὑποκρ. μικρὰ αἴξ· (γιδάκι), ὅταν πρεπέδα τὸ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν, Γίδιον. (ῐ)

Αἰγιδηλής, οῦ, ὁ· καὶ

Αἰγιδηλός, ἡ· =

Αἰγιδηλος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· (παπαδίτσα· ἢ καλογρίτσα) ὄρα Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. Η'. 3. Θ'. 15. καὶ 40. Λατ. parus.

Αἰγιθος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγιθος, καὶ Αἰγισθος πτηνόν τι εἰς αἱμασιὰς (ἀγκαθοφράχτας) φωλεύζον (τριποσάκης). Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ. 1.

Αἰγίκνημος, ὁ, ἡ· (κνήμη) ὁ αἰγὸς κνήμας ἔχων (γιδοπόδαρος)· Ἐπίθτ. τοῦ Πανός.

Αἰγικορεύς, έως, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) ὁ τὰς αἶγας χορτάζων· (γιδοβοσκός). 2) ἀρχαία τις Ἀθηναίων βοτικὴ γενεά.

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ· (αἴξ, λείπω) κυρίως τόπος· καὶ ὑπὸ αἰγῶν μὴ πατούμενος· ὑψηλὸς δύσβατος. Ἰλ. Ι. 15. «αἰγίλιψ πέτρα· καὶ παρ' Αἰσχ. ἐκέτ. 807. ὑψηλὴ καὶ δύσβατος ἤτοι ἀπότομος πέτρα, βράχος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 857. τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν Αἰγίλιπας, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ Αἰγίλωπος (Αἰγίλωψ). Καὶ Ἡσύχ. ὠνόμαζον οἱ Θούριοι καὶ τὴν Ἰτέαν οὕτως. (– ∪ –)

Αἰγίλιος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον βόσκουσιν ἤδη αἱ αἶγες. Θεόκριτ. Κ'. 128. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Αἰγυλὶς διὰ τοῦ Λύγες· καλῶς καὶ ὁ Ἐτυμολ.

Αἰγιλώπιον, τό· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰγίλωψ ἀριθμ. 2.

Αἰγίλωψ, ωπος, καὶ ποιητ. οπος, ὁ· εἴδός τι κριθῆς (βρίμης). 2) Ζιζάνιον ψυόμενον μεταξὺ τῆς Κριθῆς, (ἀγρὸς βρόμη)· avena fatua, Λιν. 3) Εἶδος δρυός, ἥτις φέρει γλυκεῖς βαλάνους· Tournefort, ἐπιστολ. ἡ. 21. 4)

Ἀθροιστήριον, τό, τόπος συναθροίσεως· εἰς ὃν γίνεται ἡ ἄθροισις. Εὐστάθ.

Ἀθροιστής, οῦ, ὁ, ἡ· (ἀθροίζω) ἀθροίζων, συναθροίζων, συνάγων (συναχτής, μαζωχτής). ὅδε

Ἀθροιστικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀθροίζειν, συνάγειν (συμμαζώνειν) ἐπρμ. Ἀθροιστικῶς.

Ἄθρόος, α, ον, ὁ, ἡ· καὶ Συιρτ. ἄθρους· ἀρχαί. ἀττ. ἄθρους, εων· ὁ δὲ Βέκκερος, Bekker γράφει καὶ ἄθροος παρὰ Πλτ. Τιμ. 64. C. 65. A. παράβλ. Βουτμ. Ἀνάκρτ. Ἕλλην. Γραμμτκ. I. σλ. 248. (θρόος μετὰ τοῦ συνπτκ. ἡ ἄρτκ. α) συνηγμένος, συνηθροισμένος, (μαζωμένος) εἰς ἕν· (λέγεται ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ὁλότητα) συχν. ἐν χρτ. παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. ὁρθμ. τῷ ἑνικ. δ' χρῆται ὁ Πινδρ. πάθρον πάντ' ἀπέτισεν ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν ζημίαν διὰ μιᾶς· Ἰλιάδ. Ο. 657. ἡμείναν Ἀθρόοι εὐθ' ἐκάσθενα· ἔμειναν συνηθροισμένοι καὶ δὲν ἐχωρίσθησαν (ἐσκορπίσθησαν) ὡς τὸ πρότερον καὶ τεταγμένοι· παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ. 22. πρὸς Ἀθρόᾳ τῷ σωματίῳ. Ὁ αὐτ. Ἱππικ. Η'. 5. λέγεται ἐπὶ Ἵππου, ὅταν γαργαλίζεται ἤτοι ἐρεθίζεται διὰ τοῦ κέντρου, πτερυστηρίου (σπερωνίου, τουρκοβαρβίκιστι μαχμουζίου), καὶ συστελλόμενος (συμμαζωνόμενος) βίπτεται μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Φανερὰ ζήτω ἀθρόα παύρῳ ἔπειτα. Πίνδαρ. Ὀλύμ. ΙΓ'. 139. καὶ πρὸς Ἀθρόαν εἰρήξαιμι· ἀντὶ τοῦ, Καθόλου καὶ Κυρίως εἰπεῖν, Ἀρεταῖος· παρὰ δὲ τοῖς Ἑπτορσιν πρὸς Ἀθρόως λέγειν· ὅταν συμμάζωσι τὸ ὅλον, ἀντὶ νὰ ἐκθέτωσι τὸ μέρος. πρὸς Ἀθρόᾳ πόλιν· Θουκυδ. σύμπασα, ὅλη ὁμοῦ, ἤτοι ὅλον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· ὡς καὶ τὸ πρὸς Ἀθρόος λαόν· ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ, ἐν Ἐπιγράμ. 2) πυκνός, ἐπιτεθωρυμένος· πολύς, ὑπέρμετρος, περισσός, ἐ εἰς πλῆθος. πρὸς Ἀθρόαι κώμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. δ'. 3. πρὸς Ἀθρόας ἡμέρας πέντε· εἰς πέντε ὁλοκλήρους ἢ σωστὰς ἡμέρας. Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 231. πρὸς Ἀθρόοι στέφανοι. Ἰσθμ. Ε'. 10. πρὸς Ἀθρόα ἔρεικε· πύθ. Δ'. 37. πρὸς Ἀθρόαν κακότητα. Πύθ Β'. 67. ἀντὶ τοῦ, Μεγάλη δυστυχία. πρὸς Ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ. Ξενοφ. Συμπ. Β'. 29. ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ὅταν ῥίπτῃ βροχὴν μὲ τὸ χαβάρι· δίστι, παρακολουθεῖ βρίχει διὰ μιᾶς, ὡς καὶ τὸ πρὸς Ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐχυτίσθαιν· αὐτόθι 26. ἤτοι ὅλον διὰ μιᾶς· ὁ Ὅμρ. συντάττει αὐτὸ πολλάκις μετὰ τοῦ, πᾶς. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀντὶ τοῦ, ἀφιλής, περιττός, ὑπερβολικός, μέγας, πλήρης· παρβλ. τὸ πᾶς· τὸ ἄθρόον, τὸ πλῆθος, τὸ ὅλον. Ξενοφ. Κυβ. Δ. β'. 20. πρὸς Ἀθρόοι, ἢ ἀθρόως εἰρῆσθαι ἐν γένει εἰπεῖν· πρὸς ἄθρους ὥρθηκε ἐσαίνη ὁμοῦ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν ἢ μὲ ὅλ. τὸ στρατεύμα. Πλτχ. Θεστ. 12. ὡσαύτως καὶ πρὸς ἄθρους ἐπέστην Πλτχ. Συλλ. 12. πρὸς ἀθρόοι εἰσῆλθον ἐμβῆκαν ὅλοι ὁμοῦ. Συγκρτ. ἀθροώτερος καὶ ἀθρούστερος· ἀθρούστατος. Πλτχ. Ηγσ. 20. Ἐπίμ. Ἀθρόως, Αἰγινήσιος, Ἔμφυτα, Διὰ μιᾶς, γενικῶς. Ἀπολλ. Α'. 428. πρὸς Οὐδ' ἀθρόως αὖθι πεσὼν· οὕτω καὶ Ἀθρόον, Ἐπίμ. Ἔμφυτα, τὸ ὅλον ὁμοῦ διὰ μιᾶς· πρὸς ἀθρόως λέγειν παρὰ ῥήτορ. τὸ λέγειν τὸ ὅλον ἀντὶ ἑνὸς μέρους. Ἀθρώω, ῶ· περιτκπ. ὁρῶ μετ' ἐπιστάσεως· ἀτενίζων βλέπω, προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐπιβλέπω (κυτάζω ἐλέγυρα κυτ. μὲ ὅλην τὴν προσοχὴ καὶ τὸ συνηθ. μὲ τέσσαρα μάτια) Σφκ. Δί. 1032. ἰσοδυναμεῖ τῷ παπταίνω.

Ἄθρόος, ὁ, ἡ· (θρόος καὶ α. στρτ.) χωρὶς θορύβου, ἢ κτύπου. Ἡσύχ.

Ἀθρότης, ητος, (ἄθρόος) ἡ· ἡ ὁλότης, τὸ ὅλον ὁμοῦ.

Ἄθρυπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀθρύπτως· (θρύπτω) μὴ στερηθεὶς τῶν δυνάμεων· ἀχαύνωτος, ἀμαλάκωτος, μὴ γυναικώδης, μὴ ἀσωτος. πρὸς Προσώπου σύστασις ἄθρυπτος εἰς γήλωτας. Ζήτ. ἐν τῷ, Σύστασις· μὴ μαλακή, ἢ πρὸς μαλάκυνσιν· ὡς καὶ τὸ πρὸς Ἄθρυπτος, καὶ ἀβρὸς· Πλούταρχ. πρὸς Δίαιτα ἄθρυπτος· Πυθαγορικὴ δηλ. μὴ ἄσωτος καὶ πολυέξοδος· λέγεται Ἐνεργ. καὶ Παθητ. ἐξ οὗ

Ἀθρυφία, ἡ λιτὴ, ἁπλῆ δίαιτα· (τρόπος ζωῆς, τράπεζα) Πλούταρχ. πρὸς Κάτ. πρὸς Ἡ περὶ δίαιταν ἀθρυφία· ὁ ἁπλοῦς καὶ μὴ ἁβρὸς τρόπος τοῦ ζῆν· οὐ ἐναντίον τὸ Θρυφή.

Ἀθυμέω, ῶ· Μ. ήτω, εἰμὶ ἄθυμος, κατηφὴς, δειλός, δὲν ἔχω θάῤῥος, λυποῦμαι, μελαγχολῶ, βαρέως φέρω, μοὶ κακοφαίνεται, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. γ. 13. τὸ παρὰ Γάλ. perdre le courage.

Ἀθυμητέον· ῥηματ. ἐπιτ. ἀπὸ τοῦ ἀθυμέω· πρέπει νὰ ἀθυμῇ τις ἢ νὰ ἀθυμῶμεν. Ξενοφ. Λιβτ. 3. 2. 23.

Ἀθυμία, ἡ· δειλία, λύπη, κατήφεια, ἀηδία (βαρυκαρδίσματα). Ξενοφ. ὑπὸ πᾶν ἐναφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίαν· κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον. Ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους ἐκνος· ἐνν. ὁ ἐκ μικροψυχίας φόβος Ἡρόδ. I. 27.

Ἄθυμος, ὁ, ἡ (θυμός)· ἐπιλύκαρδος, δειλὸς (φοβιτζῆδικος). Ὀδσ. Κ. 463. Ἡρόδ. ζ'. 11. Ἀκαρδος, λυπημένος, μελαγχολικὸς· πρὸς ἄθυμον εἶναι πρός τι· τὸ μὴ ἔχειν προθυμίαν (ὄρεξιν) εἰς τίποτε· ἀπροθύμως, δυσαρέστως ποιεῖν τι (τὸ καὶ κάμνῃ τις τε στανικῶς, χωρὶς ὄρεξιν). Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ'. 5. πρὸς Ἀθύμως ποιεῖν· ἄκων ὀργῆς, μὲ ἀπαθειαν (χωρὶς θυμόν, χωρὶς αἰσθητ.). Πλτ. Νόμ. 10. σλθ. 888. λέγεται, καὶ ἐπὶ ἵππων. Ἄθυμος ἵππ. (ἄλογον ἡμερον) ἢ ἀντίκειται τῷ θυμοειδεῖ (ἀψῦ) Αἰσχν. ὀλγ. Α'. 10. Ἐπίῤ. ἄθύμως, καὶ συγκρτ. ἀθυμοτέρως· ποιεῖν τί χωρὶς ὄρεξιν καὶ καρδίαν, ἤτοι στανικῶς. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀπηλπισμένος, λυπημένος, δύστυχος, ἄκαρδος.

Ἀθυρεύομαι, Μ. εὑρομαι· ἡ Ἀθυρέω, ταυτόν τῷ Ἀθύρω. Ἡσύχ.

Ἀθυρίδωτος, ὁ, ἡ (θυρὶς)· ἄνευ θυρίδων, ἢ παραθύρων (χωρὶς παράθυρα, ἢ παραθύρια).

Ἄθυρμα, τος, τὸ (ἀθύρω)· παιγνίδιον, παιδιά. Ὅμρ. τέρψις· Ὀδσ. Σ. 328. ὡς τὸ ἀγάλλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τέρπεται ἡ ἡδύνεται τις (εὑρίσκει χαρὰν ἢ εὐχαρίστησιν)· ἑρτ. καλλώπισμα, καλλυντρον (στελίδι) εἰκών, ἀνδριὰς (στάτουα), ἀφιέρωμα. Λουκ. I. σλδ. 291. ὑπὸ Homist. καὶ τὰ πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα παίζουσι τὰ παιδία, ὡς Κοῦκλαι, κ. τ. τ. Ἰλιάδ. Ο. 363. πρὸς Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήτει ἀθύρματα νηπιάχοισιν· ὡσαύτως ἐν χρήσει καὶ ἀττ.

Ἀθυρμάτιον, τό, καὶ ἀθύρμειον· Σουίδ. ὑπερτ. τοῦ, ἄθυρμα· παιγνιδάκι. Λουκιαν. πρὸς Ἔφερε δ' ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακαν· τουτέστιν εἶχεν ἀρκουδόπουλον διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρόντου μὲ αὐτό.

Ἀθυροglωττέω, ῶ· Ἀθυρόγλωττος· εἰμὶ ἀθυρόγλωττος αἰσθάνῃ εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἔχω ἀκράτητον γλῶσσαν· ἐξ οὗ

Ἀθυρογλωττία, ἡ· ἀθυροστομία, ψλυαρία, ἀχαλίνωτος καὶ ἀδιάντροπος ὁμιλία. Σχόλ. Ἀριστφ. ἱππ. 434. ἐκ τοῦ

Ἀθυρόγλωσσος, καὶ -λωττος, ὁ, ἡ (θύρα, γλῶττα)· ἡ γλῶσσα θύρα οὐκ ἐπίκειται· ἤτοι δὲν ἔχει θύραν εἰς τὴν γλῶσσάν του· ἤτοι ὁμιλεῖ πάντοτε χωρὶς προσοχὴν καὶ ἐντροπὴν ἀχρείους λόγους καὶ ψλυαρίας· ὁ Θέογν. στίχ. 421. ὁ δὲ Ἀριστοφ. Βάτρ. 838. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας Ἀπύλωτον στόμα τὸ ἔχειν.

Ἀθυρονόμος (ἀθύρω)· ὁ ἀθύρων τοῖς νόμοις· ὁ μὲ τοὺς νόμους παίζων· ἤτοι καταφρονητὴς τῶν νόμων.

Ἄθυρος, ὁ, ἡ· χωρὶς θύρας· μὴ κεκλεισμένος· ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἴδε καὶ ἀθύρωτος.

Ἀθυροστομέω, ῶ, Μ. ήσω· εἰμὶ ἀθυρόστομος = Ἀθυρογλωττέω.

Ἀθυροστομία, ἡ· Ἀθυρογλωττία· ἀπὸ τοῦ

Ἀθυρόστομος, ὁ, ἡ (θύρα, στόμα)· Ἀθυρόγλωττος παρὰ Συγκλ. Φιλ. 188. μεταφρ. πρὸς Ἀθυρόστομες ἀχώ, ἡ ψλυαρες ἠχώ.

Ἄθυρτος, ὁ, ἡ (θύρτος)· χωρὶς θύρτον, βαχικὴς ῥάβδου. Εὐρ. Ὀρ. 1492.

Ἀθύρω, παίζω, διατρίβω τὸν καιρὸν μὲ παιγνίδια Ἰλιάδ. Ο. 364. μετὰ τοῦ τινί καὶ ἄνευ· Μεταφρ. μηχαλικὰ ἔργα ἀθύρω ἀνδραγαθήματα πράττειν ὡς τι παίγνιον. Πίνδ. Νέμ. Γ'. 78. πρὸς Ἀθύρων μεγάλα ἔργα· ὡς τὰ τῆς συνηθ. Τὰ μεγάλα ἔργα τὰ εἶχεν ὡς δι' παιγνίδια· μέγα φρονῶν ἀθύρω· ἐπὶ ὑποκριτῶν ἐν θεάτρῳ. Ἀνάλ. παρ' Ὅμρ. Τμν. Ἑρμ. 485. καὶ κατὰ μτ. θτ. (υ – –) Ζήτ. ἐν τῷ, Θύω.

Ἀθύρωτος, ὁ, ἡ (θυρόω)· μὴ κεκλεισμένος μὲ θύρας, μὴ ἔχων θύρας· ὡς τὸ Ἀθύρωτον οἴκημα· ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἐπὶ στόματος· πρὸς ἀχάλινον, ἀκρατές, Ἀθύρωτον στόμα· ἤτοι, ἀχαλίνωτον (ξέφραγον), αὐθάδες, ἀδιάντροπον, ψλύαρον στόμα (α).

Ἄθυτος, ὁ, ἡ· = Ἄθυτος, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 126. καὶ Σμνδ. ἐπ. Γντ. 56.

Ἄθυτος, ὁ, ἡ (θύω)· ἀθυτίαστος· μὴ θυσιασθείς, μὴ θυτὸς ἢ εἰς θυσίαν μὴ ἀνήκων· βοῦς ἄθυτος. Πλτχ. ἔτι δέ, ὁ θυσίᾳ μὴ τιμώμενος ἢ μὴ τιμηθείς· ἄνευ θυσίας· ἀγάμοι αὐτοῖς. πρὸς Ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερά. Δυσίας· ἀθυσίαστα, ἀπαναγόρευτα, μὴ ἁγιασθέντα διὰ θυσίας· ἱερὰ ἄθυτα· παρ' Αἰσχίν. τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προσθέσεως ἀκαλλιέρητα, ἑρμην. ὅ ἐστι, Κακόθυτα. πρὸς Ἄθυτος καὶ νύθη συνουσία· ἀντὶ τοῦ, Ἄτιμος παράνομος μῖξις. Ἰάβλ. Πυθ. 195. Ἐνεργητ. ὁ μὴ θυσιάζων. Δίων. Κάτ. νδ'. 20. οἱ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπὶ τῇ νίκῃ· δὲν θυσιάζουσι ὑπὲρ ἢ περὶ τῆς νίκης.

Ἀθώητος, ὁ, ἡ· = Ἄθυτος, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἀθῶος, ὁ, ἡ· (θωή) ἄμεμπτος, ἀνεγκλητος· ἄκακος· ἀναμάρτητος, μὴ ἄξιος τιμωρίας· συντττ. μετὰ γεν. (ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος) Ἀριστ. Νεφ. 1417. κατὰ Elmsley. Εὐρπ. Μηδ. 1267. γραπτέον· ἀδῶος, ἀδῶσ· Ἐπίμ. ἀδώως (ἀδίκα, μὲ ἀδίκων, ἄκακον τρόπον). 2) Καθαρὸς ἐκ τινος ἐγκλήματος· μὴ ἔνοχος, Δημοσθ. ὅδεν

Ἄθως, η, ον· (Ἄθως) τὸ ὄρος Ἄθω (ἅγιον ὄρος) ἀνήκων. Αἰσχλ. Ἀγ. 276.

Ἀθωσύνη (ἄθῶος)· ἀγνεία· τὸ ἄμεμπτον, ἀνεγκλητον.

Ἀθῶόω, ῶ· Μ. ώτω· κυρίως, ἀγίζω τινὰ ἀτιμώρητον. Ἀπολύω τινὰ τῆς αἰτίας, τῆς ζημίας, ἢ τοῦ ἐγκλήματος· δὲν τὸν παιδεύω, δὲν τὸν ζημιῶ· ἀδῶνω αὐτόν· Φωτίου Βιβλ. 64.

Ἀθώπευτος, ὁ, ἡ· (θωπεύω) σκολάκευτος· ἀκατάπειστος διὰ κολακειῶν, ἀδωροδόκητος. Λυκόφρ. 1309. πρὸς Ἀθώπευτος δίκην· ὅδεν αὐτὸ τοῦ, Ἀκήλητος· ἄγριος, ἡμιώδης, σκληρός, μετὰ γεν. Εὐρπ. Ἀδμχ. 260. ἐν Ἀνθολογ. πρὸς Ἀθωπεύτου. Ἡ ἀναγν. Ἀθώπευτος, ἐξ Ἡσυχ. ἐστὶν ἐσφαλμένη.

Ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ· (θωρακίζω) μὴ τεθωρακισμένος, ἄνευ θώρακος (ἀπαθηροφόρητος). (υ – – υ) Ξενοφ.

Ἀθώρηκτος, ὁ, ἡ· (θωρήττω τὸ μεσν. Ἰων.) μὴ μεθυσμένος, ἀμέθυστος. Ἱπποκρ.

ἀριδήλως παρέστησεν· ὡς καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η, α', 31., τὸ, Αἰδούμενος, σαφηνίζει διὰ τοῦ »Τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φεύγων«· ὅ ἐστιν, Ἐντρέπομαι τὸ πράξω τι αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον· ἤτοι ἔχω σέβας καὶ συστολήν, εἰς τὸ νὰ πράξω ἀπρεπές τι, ἐντροπῆς πρόξενον· ἔθεν Σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ξ'. 5. »τοὺς γρονιμωτάτους αἰδουμένους, καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβουμένους«. Μετοχῇ δὲ σπανίως συντάσσεται Σφκ. Αἰ. 506. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἴληπται τὸ αἴδομαι· Ὁμρ. Ἰλ. Ι. 636. παίδεσσαι μέλλαρον· Αἰσθάνεσθαι ἀλλήλων· Πινδ. Πυθ. 4. 307. Ἢ κατὰ τροπὴ σημασίαν ἀντὶ τοῦ δέομαι (παρακαλῶ) ἱκετεύω, λίσσομαι, λιτανεύω χρῆσις αὐτοῦ ἐστι σπανιωτέρα· Σφκ. Οἰδ. Ρ. 1556. Εὐρπ. Ἰω. ἐν Αὐ. 1003. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ κεῖται κυρίως ἀντὶ τοῦ Δυσωποῦμαι, ἐρυθριῶ· ὅ ἐστιν, καταπλήττεται ἡ καρδία μου ὑπὸ τῶν ἐκείνου τινος· συμπονῶ τινί ἱκετεύοντι, καὶ συγχωρῶ, συγκατανεύω ὑπ' αἰδοῦς καὶ συμπαθείας ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐκπληρῶ αὐτάς, ἤτοι κλίνω εἰς τὰ θελήματά του καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις του, ὡς ἐν Ἰλ. Κ. 82. »... τά δε τ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέησον«. Αὕτη ἡ παθητικ. σημασ. προϊρχεται ἐκ τοῦ Ἐνεργητ. Αἰδέω, τὸ ὁποῖον ἤτοι ποτὲ ἐν χρήσει, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Καταιδέω, σημαίνον τὸ, Δυσωπῶ, ἐξευμενίζω, ἐξιλάσκω, (καταπραΰνω τινὰ διὰ δεήσεων παρακλήτεων)· ὅθεν ὁ μετοχ. Πρκμ. παρὰ Δημοσθ. »Ἠδεσμένως· εὐδιαπαιτήμονες, ἐξιλασμένοι. Τὸν μσ. ἀόριστ. αἰδέσασθαι διαφέρει τοῦ παθ. αἰδεσθῆναι ὁ Βούτμ. ἐκ τοῦ, ὅτι τῷ μσ. ἀορστ. χρῶνται οἱ Ἀττ. κατὰ σημασ. τοῦ συγγινώσκειν, συγχωρεῖν συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι· ἀλλ' ὁ Σφκ. Αἰ. 506. χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν του, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογιωτάτοις εὑρηται κυρίως μόνον παρὰ Δημοσθ. Ἀριστοκρ. 72. ὁ δὲ Ὁμρ. χρῆται κατ' Ἐνεστ. τῷ τε αἴδομαι καὶ τῷ αἰδέομαι· πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους σχηματίζει ἀπὸ τοῦ, καὶ παρὰ τοῖς λογιωτάτοις ἐν χρήσει, αἰδέομαι.

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ· πᾶν ὅ,τι ἐμπνέει ἐντροπήν, αἰδῶ, σέβας, συμπάθειαν· Σοβάσμιος· »αἰδέσιμον ἱερόν· σεβάσμιον, ἅγιον, ἄσυλον τέμενος. 2) Πᾶν ὅ,τι δὲ ἐντροπῆς καὶ συμπαθείας διεγείρει ἐρυθριασμόν, δυσωπίαν, συγκατάνευσιν· Ἀχιλ. Τατ. Α'. σελ. 35. »τὸ σύνηθες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμώτερον«· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφίλ. »ὥρα αἰδέσιμα· 3) αἰδήμων, αἰσχυντηρὸς (ἐντροπαλός)· ἀφ' οὗ

Αἰδεσιμότης, τος, ἡ· σεβασμιότης, τὸ αἰδεῖσθαι.

Αἴδεστις, εως, ἡ, τιμή, σέβας. Ἐρυθρίασις, συγκατάνευσις εἰς τὰς παρακλήσεις τινός, ἡ ἄφεσις, συγχώρησις ποινῆς τινος διὰ συμπάθειαν.

Αἰδεστός, στή, στόν· ῥηματ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ, αἰδέομαι· σεβαστός, ἄξιος τιμῆς· καὶ ἀντὶ τοῦ Αἰδέσιμος· Πλουταρ. »σεβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πολιτικοῖς.

Αἰδέω, ὦ· Μ. ἤσω· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδέομαι.

Αἴδηλος, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. καὶ ἰδεῖν) ἀφανίζων· ὅθεν ἀναιρέτης, καθαιρέτης, ἀφανιστής, ὀλέθριος, ἐπιβλαβής, χαλεπός· οὕτω κεῖται ἀεὶ παρ' Ὁμρ. εἰς Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, τῶν μνηστήρων, τοῦ πυρός· Ἰλιδ. Ε. 897. 880. 757. Β. 455. Φ. 220. Ὀδσ. Π. 29. 2) παθ. ἀόρατος, ἀφανὴς· ἄπαφής, ἄτιμος, ἄδοξος· Ἡσιδ. Ἔρ. 754. Σφκ. Αἰ. 608. Μυστικός, κρυπτός· Ἀποστόλ. ἀνέλπιστος. Ἰδὲ Ετμ. Δξ. 1. σελ. 247. Ἐπῆρμ. αἰδήλως.

Αἰδημονέω, ῶ· Μ. νήσω· εἰμὶ αἰδήμων.

Αἰδημοσύνη· ἡ· αἰδώς, δυσωπεία, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, σωφροσύνη ἀπὸ τοῦ

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἐντροπαλός, δειλός, ἄτολμος, Ἀθήν. περὶ Ἰσοκρ. »ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος«· Ἐπῆρμ. αἰδημόνως.

Ἀϊδής, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. ἰδεῖν) ἠφανισμένος, ἀόρατος, ἀφανὴς· Ἡσιόδ. Ἀσπ. 477. (υυ–).

Ἀΐδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἅδης· τύπος συνιζήσεως παρ' Ὁμρ. (παρ' Ὁμρ. υυ– παρὰ τοῖς Τργ. καὶ –υ– οὕτω καὶ παρ' Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 347. ἂν ἡ ὑπὸ Ἑρμάνου μεταβολὴ ἔχῃ ὀρθῶς· ἢ γεν. Ἀΐδεω παρ' Ὁμρ. τρισύλλαβος· παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ –υυ– Εὐρπ. Ἑκ. 1018. ὑπὸ Porn. καὶ Jac. AP. p. 374).

Αἰδήσιμος, ου, ὁ, ἡ, ποιητκ =Αἰδέσιμος· Ὀρφ. Ἀργ. 1335.

Αἰδήφρων, ονος· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδέφρων.

Ἀΐδιος· ία· ον· (ἀεὶ) παντοτεινός, αἰώνιος, ἀντὶ ἀΐδιος· Τμ. Ὁμ. 20. 3. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 310. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς λογιωτρφ. Λυκοῦργ. 8, 2. διαπαντὸς· Πλτ. Τιμ. σελ. 37. Ε. (–υυυ) ἐξ αὐτοῦ.

Ἀϊδιότης, τος, ἡ· αἰωνιότης, ἡ διὰ παντὸς διαμονή, ἀθανασία· (α).

Ἀϊδίως· Ἐπίῤῥ. αἰωνίως, παντοτεινά.

Ἀϊδνής, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ ἀϊδνός· Ὄππ.

Ἀϊδνός· ἡ· όν· (α· στρτκ. ἰδεῖν) πτκ. ἀντὶ τοῦ ἀΐδιος, ἀϊδής· ἀφανὴς, ἄορατος, κεκρυμμένος, ἄσημος· Ἡσιόδ. Θγ. 860. Ὀπ. Ἁλιευτ. Δ'. 245. »Πηλὸς ἀϊδνός«· Ἀπολλ. Α'. 569. καὶ Πλουτάρχ. εἰς Θησ. 1.

Αἰδοιϊκός, κή, κόν, (αἰδοῖον) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ αἰδοῖα, ὡς, »αἰδοικὰ φάρμακα· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ

Αἰδοῖον, ου, τό· Πλουτ. Ἰλιδ. Ν. 568. Ἡσιόδ. Ἔρ. 731. ἡ αἰδώ, σέβας, ἐντροπήν, εὐλάβειαν προξενῶν, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· ἀεὶ μέντοι ἐπ' ἀνθρωπίνων σχέσεων, ἀξιωτ. ἐπὶ προϊόντων, ἐντίμων, γονίων, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ θείαν προστασίαν· ᾠδῖνος, ἱκέτης, ταμίης Ὁμρ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν συνήθως τῷ, φίλος. Τὰ αἰδοῖα· τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν· κυρίως δὲ τὸ Οὐδέτερον ἐκ τοῦ·

Αἰδοῖος, οἷα, οἷον· (αἴδομαι)· Ἰλ. Γ'. 172. »Αἰδοῖος τέ μοι ἐσσὶ«· Ὀδ. Α. 359. »παιδοτέρος ἀνδράσιν· ἐν δὲ Ὀδ. Ο. 234. »Δεινός τ', αἰδοῖός τε· συνυπακούεται τὸ, Ξένος. 2) ἐνῆτκ. πρόξενος αἰδοῦς, σέβας, ἐντροπῆς, δυσωπίας· παρ' Ὁμρ. ἅπαξ· Ὀδσ. Ρ. 578. συγκρ. αἰδοιέστερος· παρ' Ὁμρ. αἰδοιέστερος.–ἔσταται· παρὰ Πινδ. Ἐπῤῥ. αἰδοίως· Ὀδσ. Τ. 243. ἐξ οὗ

Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος)· ὅμοιος τῷ αἰδοῖ προξενοῦντι, ἢ τῷ αἰδοῦς ἄξιος.

Αἴδομαι, αἰδέμην· Ἐπκ. ἀντὶ αἰδέομαι· πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἐν χρήσει, ἐν τῷ παχῷ δὲ σπανιώτατον.

Αἰδουνεύς· ῆος· ὁ· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, Αἰδωνεύς· Ἀντπτρ. Σιδ.

Ἀΐδας, Ἀΐδι· Ἐπκ. γεν. καὶ δτκ. τοῦ Ἀΐδης, ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου Ἀΐς· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· ἔστις καὶ Ἀϊδόσ δε ἀπιρκτ. καὶ εἰς Ἀϊδόσ δε καὶ ἐν Ἄϊδος (ὑποκουμ. οἶκῳ) γράφη· ἄπτκ. ἐν ᾄδου· (υυυ, προσκειμένου δὲ τοῦ εἴσω, καὶ εἰσαφήκαμεν, Ἰλιδ. Τ. 336. –υυ).

Ἀϊδοῦλος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀεῖδουλος.

Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ· (Ἀΐδης, φοιτάω) ὁ εἰς ᾅδου συχνάζων, Ἀθήν. σελ. 550. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει »Ἀϊδοφόλοι, οἱ λαπτοὶ καὶ ἰσχνοὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες«.

Αἰδοφρων, ονος, ὁ, ἡ· (αἰδώς, φρήν) ὁ ἐντροπαλὰ φρονῶν, σεμνός· φιλότιμος, εὐσπλαγχνος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 237. καὶ Εὐρπ. Ἄλκ. 653. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Αἰδήφρων, ἔχει.

Ἀΐδρεία· καὶ Ἀΐδρία, ἡ· Ἰων. ἀϊδρηίη· Ἡρδτ. (ἄϊδρις) ἀμαθία, ἀπειρία, ἀτεχνία παρ' Ὁμρ. πλδτ. Ὀδσ. Κ. 251. Λ. 272.

Ἀϊδρήεις, εσσα, ῆεν, νεώτερος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἄϊδρις.

Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ· Δωρ. ἀϊδροδίκας Πινδ. Νμ. 1, 96. ὁι) καὶ

Ἄϊδρις, ὁ, ἡ· τό, 1. γενν. 105 καὶ ος (ἴδρις) ἄπειρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων· Ἰλ. Γ. 219. παίδρυ φωτὶ ἐοικώς· ὅμοιος ἀπείρῳ ἀνδρί· Ἀρατωτὸς Α'. 10. πάνδρες ἀϊδρείῃσι· ἀμαθεῖς ὁηλ. καὶ ἀνεπιστήμονες· συντστ. γενικῇ.

Ἀΐδρία, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀϊδρεία.

Ἀϊδροδέικος, ὁ, ἡ· (δίκη) ὁ μὴ γνωρίζων τὸ δίκαιον, ἀμαθὴς, ἄπειρος τοῦ δικαίου· ἄδικος· ἄγριος Πινδ. Νεμ. Α'. 96. »θῆρας ἀϊδροδίκεας· ἀντὶ, τὰ ἄγρια θηρία.

Ἀϊδροσύνη, ἡ· (ἀμαθεια, ἀπειρία· ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Αἰδροσύη, ἔχει.

Ἄϊδρυτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀνύδρυτος· ἀστάθης, ἀκατάστατος, ἀβέβαιος.

Ἀΐδων· ωνος, ὁ = Ἀϊδωνεύς.

Ἀϊδωνεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, ποιτκ. παρασχηματισμὸς τοῦ Ἅδης, ὁ Πλούτων παρ' Ὁμρ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ἀϊδωνῆος, ῆι, ῆα (μακρὰ τῇ πρώτῃ συλλβ.) τοῦ μέτρου ἕνεκα.

Αἰδώς, όος, οῦς, ἡ· Πράξεις, ἢ ἔργα ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνης πρόξενα· »αἰδὼς, Ἀργείοισι· Ἰλιδ. Ε. 787. 2) τὰ γεννητικὰ μόρια, ἤτοι τὰ κρύφια μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὰ αἰδοῖα· ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Β. 262. »Χλαῖναν τ' ἐὺ χιτῶνα, τάτ' αἰδὼ ἀμφικαλύπτειν«. 3) ἠθικὴ ἐντροπή, ἐρυθρίασις τοῦ προσώπου, ἠθικὸς φόβος, συστολὴ τοῦ πράττειν ἀπρεπές τι, πρόξενον ἐντροπῆς· Σέβας, τιμή· Φιλοτιμία, κοσμιότης, σωφροσύνη· ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 122. »Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ Ο. 561. 4) τὸ αἰδοῦς καὶ σέβας πρόξενον, εὐγένεια, σεμνότης, εὐσχημοσύνη, τρόπος σεμνός· Ὁμρ. Τμ. Δημ. 214. παίδως καὶ χάριτος« 5) συμπάθεια, εὐσπλαγχνία· Παυσαν. Η'. 27. »παιτιθήσασιν, ἐγένετο ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων Αἰδώς«.

Αἰεθαλής· ές, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀειθαλής· Ὀρφ. Ἀργ. 1355.

Αἰεί· Ἰων. καὶ ποιτκ. ἀντὶ ἀεί· βραχείας δὲ τῆς ληγούσης λαμβανομένης αἰὲν· Τμ. Ὁμ. Ἀφρ. 202. παρ' Herm. praef. Orph. p. IX. ἐν τῇ ληγούσῃ τοῦ ἑξαμέτρου τίθεται μᾶλλον αἰεί, εὐφωνίας χάριν, ἢ αἰὲν· Αἰεγενέτης, ὁ Ὁμρ. ποιτκ. ἀντὶ ἀεγενέτης.

Αἰέλουρος· ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀίλουρος· Ἡρδτ. Ἀρτεμ.

Αἰεί, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀεί.

Αἰείκοτε, παρ' Ἡσιόδ. Β'. 50. ἀντὶ τοῦ Ἀείποτε, πάντοτε, εἰς κάθε καιρόν.

Αἰείμνηστος, ὁ, ἡ· Ἀείμνηστος· Αἰσχύλ. Πέρσ. 757.

Αἰέν, Ἀεί, παρ' Ὁμήρ.

Αἰένυπνος, ὁ, ἡ· (ὕπνος) ἀεὶ τῷ ὕπνῳ παραδιδόμενος, ἀεὶ εἰς ὕπνον βεβυθισμένος (ὑπνιάρης)· Σφκ. Ὀδ. Κ. 1574. κατὰ Ἑρμανον.

Αἰές· Δωρ. ἀντὶ ἀεί; aisi.

Αἰετηδέν· Ἐπῤῥ. (αἰετός) ἀετοῦ δίκην (σὰν ἀετός).

Αἰετιαῖος· αία· αῖον· (ἀετός). 2) εἰς τὸ ἄετωμα (τῆς στέγης) ἀνήκων, ἢ εὑρισκόμενος· Ἐπιγρ. Ἰδὲ Muller de Min. Pol. p. 54.

Αἰετώσεις, εσσα, εν· τῷ ἀετῳ ἀνήκων (ἀπτκ. σις) (ἀπὸ τοῦ αἰετιαῖος 1).

Ἀπίστημά τι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἐγγυτέραν τῶν μυκτήρων κατὰ τοὺς καν-θοὺς, ἔμπυον περιέχον· ὅθεν ὑποσφ. Αἰγιλ-ωπιον, τό, (Αἴξ, καὶ Ὤψ.) Thränenfistel germanisti. (ι.)

Αἴγινα, ης, ἡ· ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Πελο-ποννήσου κειμένη νῆτος Αἴγινα.

Αἰγινήτης, ὁ· = αἰγινήτος.

Αἰγινήτις, εσσα, ην· (αἴξ) αἰγῶν πλήρης, ἡ πλουτίως (γεμάτος ἀπὸ γίδια) Ὁμ. ἐν Ὕμν. Πανός. 12. »αἰγινόεντα ὄρεα«.

Αἰγινομεύς, έως, ὁ· = αἰγινόμος.

Αἰγινόμειον, τό· αἰγῶν ποίμνη· αἰγῶν νομή· (γιδοκόπαδο, γιδοβοσκή.)

Αἰγινόμος, ὁ, ἡ· (νέμω) αἶγας νέμων, ὑπ' αἰγῶν νεμόμενος· ὁ Αἰγινόμος = αἰγιβότης.

Αἰγινοπώλης, ου, ὁ· Παντοπώλης· ὁ φόρτον Αἰγινητικὸν ἐμπορευόμενος. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Η'. 28.

Αἴγιον, τό· Ἀχαΐας πόλις τις. Ἠλθ.

Αἰγίοχος, ὁ, ἡ· (αἰγὶς, ἔχω) ὁ φέρων, βαστάζων τὴν αἰγίδα, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων· ἐπίθετ. τοῦ Διός, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἰγίπαν, ανος· λέγεται ὁ Πὰν, ὡς προστά-της τῶν αἰγῶν, Horat. Carm. 1. 17. 2. ἢ καθότι ἔχει αἰγὸς πόδας, ἢ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἰγῶν ὤν· διότι ἔχει δασὺ καὶ τριχῶδες τὸ σῶμα, καὶ τοὺς πόδας ὡς αἱ αἶγες· ὁ δὲ Πλούταρχ. ἑρμηνεύει οὕτως τὸ Λατιν. Silvanus. (– ᴗ –)

Αἰγιπόδης, ου, ὁ· (πούς) ὁ ἔχων αἰγὸς πόδας, (γιδοπόδαρος) Ὅμηρ. 2. 2. 37.

Αἰγίπους, ὁ, ἡ· ποδ, τό· γενικ. ποδος (πούς) = Αἰγιπόδης· Ἡρόδ. 4. 25.

Αἰγίπυρος, ὁ· (πυρὸς) εἴδός τι βοτάνης (γιδοβότανον).

Αἰγίς, ίδος, ἡ· (αἴξ) δέρμα αἰγὸς (γιδοτόμαρο)· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ἔνδυμα (γιδόγουνα). Ἡρόδ. Μιλπ. 2) Θώραξ, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφόρουν περὶ τὸ στῆθος· Ἡρόδ. 4. 189. κυρίως ὁ σκεπτὸς, βροντὴ καὶ ἀστραπὴ φέρον ἐμβάλλων τοῖς πᾶσι δώρᾳ τοῦ Διός, ἐν ᾧ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν αὐτῷ, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔφερεν ἐνίοτε ὅ τε Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. Ἡ ἀκριβὴς περιγρα-φὴ αὐτοῦ ἐν Ἰλ. Ε. 738. Εὐριπ. Ἰων. 996. 3) Ἡ καρδία τοῦ ξύλου τῆς Πεύκης ἐξ οὗ γίνεται τὸ δαδίον· Ζήτ. ἐν τῷ Λουσσῶν. ζ) Ἡ λευκὴ κηλὶς, (πάθος ὀφθαλμικὸν) ἥτις γίνεται μετα-ξὺ τῶν μεμβρανῶν τῆς κερατοειδοῦς· ἄλλοι ἔχουσιν ἀντὶ ταύτης Ἀγλίη, Αἰγιάς, καὶ Αἰ-γιαλὶς, ἑρμηνεύοντες τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ Ἀποστιλψις, παράλαμψις τῶν ὀμμάτων. 5) Μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος· (ἀνεμοστρόβιλος φορτούνα) οἷα ἐγίνετο σείοντος τοῦ Διὸς τὴν Αἰγίδα· Αἰσχ. Χοηφ. 591. (οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο καὶ ὡς μακρὸν τῷ ι Spohn. de extr. Od. parte, p. 175.)

Αἰγισθος, ὁ· ἀντὶ αἰγισθος.

Αἰγίσθος, ὁ· ὄνομ. κύριον. Ὀδσ.

Αἰγίσκος, ὁ· ὑποκορ. μικρὸς τράγος (τραγά-κι, ζιγουρι).

Αἰγλάεις, Δωρικ. ἀντὶ αἰγλήεις· καὶ συγκ. αἰγλᾶς, ᾶντος· ὅθεν

Αἰγλᾶντα, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ Αἰγλάεντα, Δω-ρικ. ἀντὶ Αἰγλήεντα.

Αἴγλη, ης, ἡ· λάμψις, ἀστραπὴ, στιλπνότη-τος, (ὑάλινμα, ἀκτινοβόλητρα, στράψιμον) ἐπὶ Ἡλίου, Σελήνης, χαλκοῦ· Ὅμηρ. »λευκὴ αἴγλη« τὸ καθαρὸν φῶς τῆς ἡμέρας. Ὀδσ. Ζ. 45. ἐν Ἰλ. Β'. 458. »χαλκοῦ αἴγλη«. τρπκ, δόξα, τιμὴ, μεγαλοπρέπεια, ἐκλαμπρότης· καὶ αἴγ. ποδῶν εὐκολία ποδῶν ταχύτητος. Πινδ. Ὀλ. 13. 49. ἔτι δὲ καὶ τὸ λαμπὸν, ἀκτὶς, φανὸς, λαμ-πάς· Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 208. 2) Ὄνομ. κύρ. ἑηλκ. Ἡσιόδ. λφ. 51. (λάω, γλάω, ἀγλαὸς, γλαύσσω, γλαυκὸς, γλήνη, λεύσσω, λευκὸς)· ὅθεν

Αἰγλήεις, εσσα, ηεν· λαμπρὸς, ἀστραπηφό-ρος, στιλπνὸς, λευκὸς (ἄσπρος)· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθετ. τοῦ Ὀλυμπ.

Αἰγλήτης, ὁ· φωτοβόλος, ἀκτινοβόλος, ἀ-στραπηβόλος· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. Δ'. Σ'. 26. σημ.

Αἰγλαβολεῖν· ταυτὸν καὶ Βάλλειν Αἴγλην, ῥίπτειν ἀστραπάς. Μανεθ. Δ'. 188.

Αἰγλοφανὴς, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀστράπτων, φέγγων, φωτίζων. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 360.

Αἰγοβάτης, ου, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Αἰ-γοβάτης (αι).

Αἰγοβοσκὸς, ὁ, ἡ = Αἰγίβοσκος.

Αἰγοβότης, ὁ· = Αἰγιβότης.

Αἰγογενὴς, ὁ, ἡ· (γένος) κατάγόμενος ἀπὸ γένους αἰγῶν· ἐκ τοῦ γένους τῶν αἰγῶν.

Αἰγοδίωξ, κος, ὁ, ἡ· αἶγας διώκων = Αἰγι-βότης.

Αἰγόδορος, ὁ, ἡ· (δορὰ) ἐκ δορᾶς (δέρμα-τος) αἰγὸς (γιδοτομαρίσιος), »αἰγάδορος χιτών«. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 356. ἀσκὸς ἐξ αἰγὸς δέρ-ματος (τραγατσέικα).

Αἰγοθήλης, ου, ὁ· (αἴξ, θηλὴ) ὁ ἁλμέγων τὰς αἶγας· καὶ πτηνόν τι νυκτερινὸν, ὅμοιον χελι-δόνι (νυχτοχελίδονο). Λατ. Caprimulgus.

Αἰγόκερας, ατος, τό· τὸ κέρατον τῆς αἰγὸς ἢ τοῦ τράγου· καὶ εἶδος χόρτου, foenum graecum. Πλίν 18. 16.

Αἰγοκερεύς, έως, ὁ· Αἰγόκερως, ὁ, ἡ· ων· γενικ. ω καὶ αἰγοκέρος, ωτος, ὁ· (κέρας) αἰγὸς κέρατα φέρων, αἰγοκερατινος. 2) Ἐξ οὐσιαστικοῦ, ἄγριος τράγος, (ἀγριόγιδο, ἀγριοκάτσι-κο) καὶ Ζωδίον ἀστροσομικὸν, ἤτοι σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.

Αἰγοκέφαλος, ὁ, ἡ· αἰγὸς κεφαλὴν ἔχων, (γιδοκέφαλος). 2) Εἶδος πτηνοῦ παρ' Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζώων. Β'. 22.

Αἰγόλεθρος, ὁ· (ὄλεθρος) ὀλέθρου καὶ φθο-ρᾶς ταῖς αἰξὶ πρόξενος, οὕτω καλεῖται χέρτοντι, τὰ ὁποῖον τρώγουσαι αἱ αἶγες θνήσκουσι· Πλίν. 21. 13. πιθανῶς τὸ τοῦ Λιν. Axalea pontica.

Αἰγομελὴς, ὁ, ἡ· (μέλος) ὁ ἔχων μέλη ἢ πόδας αἰγὸς, = αἰγοσκελὴς, ἐπίθετ. τοῦ Πανὸς. Ὀρφ. Ὕμν. Γ'. 5.

Αἰγονόμευς, έως, ὁ· = αἰγινομεύς· αἶγας νέμων, βόσκων (γιδοβοσκὸς).

Αἰγονόμιον, τό· τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βό-σκουσιν αἱ αἶγες (τὰ γίδια)· καὶ ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδι) τῶν αἰγῶν.

Αἰγονόμος, ὁ, ἡ· = Αἰγινόμος· Παλητ. ὁ ὑπὸ αἰγῶν βεβοσκημένος.

Αἰγόνυξ, χος, ὁ, ἡ (ὄνυξ) = Αἰγώνυξ (Jac. Ap. p. 780.) ὄνυξ, ἡ χηλὴ αἰγὸς (γιδόνυχο), τῶν αἰγῶν. 2) Ἐπίθετ. ὁ ἔχων ὄνυχας ὁμοί-ους τοῖς ὄνυξι τῆς αἰγός.

Αἰγοπίθηκος, ὁ· εἶδος πιθήκων ὁμοίων μὲ τὰς αἶγας. Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Αἰγόπλαστος, ὁ, ἡ· (πλάσσω) πεπλασμέ-νος ἢ σχηματισμὸς ὡς αἴξ (γίδα).

Αἰγοποδὴς, ου, ὁ· = Αἰγιποδὴς. Ὅμηρ. Ἔμν. εἰς Πὰν. 2.

Αἰγοπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων πρόσωπον ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγὸς· (γιδοπρόπω-πος) Ἡρόδ. 2. 46.

Αἰγόπυρος, ὁ· = αἰγίπυρος· εἶδος φυτοῦ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 9. καὶ παρὰ Θεο-κρίτ. Δ'. 25. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. ἔχει τὸ ἄνθος ἐρυθρόν· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τοῦ Λιν. ononis.

Αἰγοσκελὴς, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σκέλη ἢ πόδας, ὡς τῆς αἰγὸς (γιδοπόδης). Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Αἰγοτριχέω, ῶ· Μ. ήτω· (θρὶξ) παρὰ Στρέβ. »πρόβατα αἰγοτριχοῦνται· τὰ ἔχοντα τρίχας αἰγὸς, ἀντὶ μαλλίων.

Αἰγότριψ, ιβος, ὁ, ἡ· (τρίβω) πεπατημένος ὑπ' αἰγῶν.

Αἰγοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὁ τρώγων τὰς αἶγας· (γιδοφάγος) Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (α).

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰγῶν ὁμοίους ἔχων (γιδομάτης).

Αἰγυπιὸς, ὁ· (γὺψ) εἶδος ἀετοῦ, Γὺψ, ὄρνεον ἁρπακτικὸν. Ἰλ. Π. 428. »Αἰγύπιοι γαμφώνυχες καὶ ἀγκυλοχείλαι«.

Αἰγυπτιάζω, Μ. άσω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς Αἰγύπτιος· μιμοῦμαι τὰ ἤθιμα καὶ τὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων· εἴτε κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ὅθεν »Αἰγυπτιάζω τῇ ψωλῇ· ὁμιλῶ Αἰγυπτιακὰ, εἴτε κατὰ τὸ ἠθικὸν, εἴτ' οὖν, εἰμὶ πανοῦργος, δόλιος, ἀπατηλὸς ὡς οἱ Αἰγύπτιοι· ὅτι κατὰ τὸν Αἰσχύλ. οἱ Αἰγύπτιοι ἦταν »δεινοὶ πλέκειν μηχανάς«. 2) Εἰμὶ μέλας τὸ χρῶμα (μαυρο-δέρμα) μελάγχρους (μελαχρινος), Αἰγυπτίῳ ὅμοιος. Καὶ »Αἰγυπτιάσαι τὴν χρόαν τινὸς λέγεται ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ Ἐπικαῦσαι· ἀμφ. ἴσως ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου.

Αἰγύπτιος, ία, ιον· αἰγυπτιακὸς, ἐξ Αἰγύ-πτου (γηῦτος). 2) Ὅμηρ. κύρ. ἀρτ. Ὀδσ. Β. 15. (παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐπτ. ἀεὶ τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς Ποιητ. δὲ ἐνίοτε μόνον ἐνφορέμενον).

Αἰγυπτιόω, ῶ· μελανίζω, μαυρίζω τινά· ποιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅμοιον Αἰγυπτίου προσώπ. Πτύχ.

Αἰγυπτιστὶ· Ἐπίῤῥ. (αἰγυπτίζω) κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰγυπτίων. Ἡρόδ. Παρὰ Θεοκρ. ΒΒ'. 38. κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν τρόπον, ἤτοι δολίως καὶ ἀπατηλῶς.

Αἰγυπτογενὴς, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγυπτιογε-νὴς, (ΓΕΝΩ) ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγυπτίων· Αἰγύπτιος· ὁ ἐξ Αἰγύπτου τὸ γένος ἔχων· Αἰ-σχύλ. Πέρσ. 35.

Αἴγυπτος, ου, ὁ· παρ' Ὁμ. ῥοὺς μόνον (πο-ταμιὸν) παρ' Ἡσ. δὲ ὁ Νεῖλος ποταμός. 2) Ἡ· ἡ χώρα Αἴγυπτος (τὸ Μισὶρ τουρκιστ. βαρστ.) Ὀδσ. Ρ. 448. καὶ κατ' ἐξ. Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. 257. λέγεται ὁ Νεῖλος ποταμὸς, ὁ ποτίζων τὴν Αἴγυπτον· »Αἴγυπτον εὐῤῥείτην«.

Αἰγώλιος, ὁ· καὶ Αἰτωλιος, καὶ Ἐγώλιος, εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 11. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰπόλιος.

Αἰγών, ῶνος, ὁ· μάνδρα αἰγῶν· ἀμφ. (γιδομάν-τρι).

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. = Αἰγόνυξ· ὅθεν

Αἰγωνυχαν, τό· εἶδος χόρτου, τὸ καὶ Διθό-σπερμον καλούμενον. Διοσκορ. Γ'. 158.

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ (ὤψ) ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγὸς. Ἀριστ.

Αἶδας, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἅιδης. Ζήτ. ἐν τῷ Ἅδης. (ῠᾰ–)

Αἰδέεμαι, οῦμαι. Μ. έσομαι· ποιητ. έσσομαι καὶ ήσομαι· ῥῆμ. ἀποθετ. τὸν μὲν Μέλ. μέσον, τὸν δὲ ἀόρ. παθ. ᾐδέσθην σχηματίζει· ὁ γὰρ μέσ. ἀόριστ. ἠδεσάμην παρὰ τοῖς ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· οὐ ἐπε. ἐνστ. αἰδομαι εἰμὶ αἰδήμων (ἐντροπαλὸς) ἐντρέπομαι, φοβοῦ-μαι, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενος, τιθέται ἀεὶ εἰς ἠθικὸν φόβον, ἀντιθέτως τοῦ δέδια, τὸν φυσικὸν σημαίνοντος φόβον. Ἰλ. Η. 93. ἐξαιρέτως εἰς θεοὺς, εἰς σεβάσμια πρόσωπα, καὶ εἰς ἀπηγορευμένας πράξεις ἀναφερόμενον· συντ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· Ὀδσ. Β. 65. Ἰλ. Α. 23. Χ. 124. μετ' ἀπαρεμφ. μόνον κατ' ἦθ. σημασ. ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Η. 93. »Αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέ-χεσθαι· ὅπου ὁ Ποιητὴς διὰ μὲν τοῦ Αἰδέσθην, τὸν ἠθικὸν φόβον, διὰ δὲ τοῦ Δεῖσαν, τὸν φυσικὸν

Αἰειτός, ὁ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀετός παρ' Ὁμρ καὶ παρὰ τοῖς Τργ.

Αἰετός, ἀντὶ Ἀετός· Ἰλ. Θ. 247.

Αἰζήεις, Αἰζήιος, καὶ Αἰζηός, Ἀκμάζων· ἀνδρεῖος, δυνατός, (γερὸς) ὁρμητικός, (ὀγλίγωρος) ὀρκτήριος, ἔμπειρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· καὶ οὐχὶ Νεανίας ἁπλῶς, καθὼς συνήθως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν· ἐπειδὴ ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. 441. ὀνομάζει Αἰζηὸν, τὸν ἀροτρεύοντα τεσσαράκοντα ἐτῶν ἄνδρα· «Τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἔποιτο· ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Γ'. 36. «Ἀλεξητοὺς αἰζηοῖσι· τοὺς Κυνηγοὺς λέγει, καὶ παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 183. «Πρόμαλος αἰζήεις» ἀντὶ τοῦ Εὐτραγής· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. «Αἰζᾶν, εὐτραφῆ βλάστημα· καὶ «Αἰζῶν ὀρῶν· ἀντὶ, ὑψηλῶν· Ὀδτ. Μ. 83. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀνδρωπος· Ἰδὲ Jac. del. epigr. 4, 95.

Αἴζηλος· ὁ, ἡ· οὕτως ἀναγνωστέον κατὰ γραμμτ. παράδοσιν Ἰλδ. Β. 318. ἀντὶ ἀρίζηλος, κατὰ σημα. τοῦ αἰόλλος· Ἰδὲ Βουτμ. Λξ. I. σλ. 252.

Αἰηνής, Ἰων. = Αἰανής.

Αἰήτης· ου· ἐπκ. ἀρ· Ὁμ. ἀρτνκ. κύριον· Ὀδτ. καὶ Ἡρδτ.

Αἰητος, ὁ, ἡ· πέλωρ αἰητοῦ καλεῖται ὁ Ηφαιστος Ἰλ. Σ. 410. πιθανὸς = ἀητὸς· τὸ δεινὸν φόβημα· ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1. σελ. 233. ἅπαξ

Αἰητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀετός, αἰετός, καὶ ἀητός· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ Πνευστικοῦ, ἢ πυρωδες.

Αἰθάλεος, ἑα, εον· (αἰθάλη) στακτοειδὴς, (σταχτηρὸς) ἀσβολώδης, καυστικός· Ἀπλ. ῥᾴδ. καὶ Διονύσ. Περιηγ. 220.

Αἰθάλη, ης, ἡ· (αἴθω) στάκτη, (χόβολη, κάρβουνα· Ἡσυχιά), Διοσκορ. Α'. 79. ἐξ οὗ

Αἰθαλής, ὁ, ἡ· Αἰθάλεος.

Ἀἰθαλής, Ἀιθαλής· Τιμ. Λξ. ὑπὸ Ruhr Κ. σλδ. 28. Ὀρς. (– υ υ –).

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Τέττιγος· Θεόκρ. Ζ'. 138. ὅπου ἴσως σημαίνει καὶ τὸ Μελανός· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μυλίαγρος (Ἐπιγρ. 111.) ἐπιθέτει εἰς τὸν Τέττιγα τὸ «Χρωτὶ αἰθαλίωνι τὴν θερμάϊητα (ζέστην) ἀγαπῶν.

Αἰθαλόεις, εσσα, εσν· (αἰθάλη) ἀσβολώδης, ἀποστερρωμένος, μέλας Ἰλδ. Β. 415. καὶνις αἰθάλωσι στακτὴν ὑπολαμπουσα (χόβολη) μέλαινα· Ἰλδ. Σ. 23. 2) (αἴθω) διάπυρος, ἔμπυρος, καίων, φλογώδης· κεραυνὸς· Ἡσδ. Θ. 72. κυρίως δὲ, ἐπίθετον τοῦ πυρός.

Αἰθαλοκομπία, ἡ· διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἑρμην. ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουιδ. τὴν λέξιν τοῦ Ἀριστοφ. Ψολοκομπία.

Αἰθαλος, ὁ· καπνιὰ τῆς καμίνου ἤτοι τῆς καπνοδόχου. 2) πῦρ, φλὸξ (φλόγα). 3) ἐπίθ. ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα τῆς καπνιᾶς ἔχων· Νικάνδρ.

Αἰθαλόω· ῶ· ποιῶ τι αἰθαλον (καπνιῶδες) ἀποτεφρῶ, καταπίω τι· Διοσκορ. Β'. 81. Α'. 79. Εὐριπίδ. Ἠλέκτ. 1140. «ἕως ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτάρκενα· Διοσκ. Α'. 98.

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος καπνιᾷ, ὡς στακτοειδὴς· μέλας (μαῦρος).

Αἰθαλωτός, τὴ, τὸν· ἐπθ. ῥημτ. (Αἰθαλόω) καυμένος, εἰς στάχτην, ἢ καπνιὰν μεταβληθείς.

Αἶθε· Ἐπίρ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ Εἴθε· Ἰλ. Α. 415. αἴθ' ὠφελες· (ἄμποτε, μακάρι νά).

Αἰθερεμβατέω, ῶ· Μ. ἡτω· (αἰθὴρ, ἐμβατέω) τοὐτ' ἔστιν ἐν αἰθέρι βατέω, περιφέρομαι ἄνω καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Αἰθέρα.

Αἰθέριος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Αἰθέριος, ἱα, ιον· ἐκ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ αἰθέρι, ἀέριος, οὐράνιος, ὑψηλὸς ὡς Ὀλύμπιος.

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ ὅμοιος μὲ τὸν αἰθέρα.

Ἀἰθερίως· Ἐπίρ. εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰθεροβατέω, ῶ· Μ. ἡτω, = αἰθερεμβατέω.

Αἰθεροβόσκος, ὁ· (βόσκω) ἐν τῷ αἰθέρι βόσκων, ἢ ζῶν· Διογ. Λαέρ. ς'. 76. ἀντὶ τοῦ Ἀεριόσκος.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) ἐν αἰθέρι τρέχων· Ἀριστοφ. ὄρνιθ. 1381.

Αἰθεροειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος τοῦ αἰθέρος ἔχων, ἢ ἀέρι ὅμοιος.

Αἰθερολογέω, ῶ· Μ. ἡτω· ὁμιλῶ περὶ τοῦ αἰθέρος, ἢ περὶ αἰθερίων πραγμάτων· Ἐπιστ. Πυθαγ. πρὸς Ἀναξίμ. Διογν. Λρτ. ἀπὸ τοῦ

Αἰθερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) περὶ τοῦ Αἰθέρος, καὶ περὶ μεταφυσικῶν πραγμάτων λαλῶν· Διογν. Λρτ. 2, 4.

Αἰθερόνομος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ἐν τῷ αἰθέρι νεμόμενος ἢ οἰκῶν· Ἡσύχ.

Αἰθεροπλαγκτος, ου, ὁ, ἡ· (πλάζομαι) ἔνθεν κἀκεῖσε ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος, ἢ περιφερόμενος.

Αἰθερώδης = αἰθεροειδής.

Αἰθη, ἡ (αἴθω) ὄνομα μιᾶς εὐγενοῦς ἁρμαίας ἵππου τοῦ Ἀγαμέμν. Ἰλδ. Ψ. 295. 409. κυρίως δὲ ἡ πυροειδὴς, ἢ πυρόχρους.

Αἰθήεις, εσσα, εν· (αἴθω) κεκαυμένος, ἤτοι μαῦρος ὡς αἰθαλος. 2) πυροειδὴς.

Αἰθήρ, έρος, ὁ· παρ' Ὁμρ. καὶ Πινδ. τὸ πλεῖστον, ἡ· (αἴθω) καθαρὸς ἀήρ, ψυχρὰ, ὑγρὰ ὁ ὑψηλότερος, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφῶν καθαρὸς καὶ λεπτότατος ἀήρ· ἀντιθέτως τῷ, ἀήρ· ὅθεν ὁ οὐρανὸς, τὸ οἰκητήριον τῶν θεῶν· Ἰλδ. Ο. 192. «Ζεὺς αἰθέρι ναίων καὶ παρ' Ἡσδ. τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς, αὐγὴ Ἰλδ. Σ. 536. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. φέγγος, αἴγλη, (λάμψις, ξστερι᾽) κυρίως· ἀλλὰ καὶ = ἀήρ, τὸ τοῦ ἀέρος ὑδρώδες, ἀτμὸς, ὁμίχλη· Εὐρπ. Ηκλ. 409. Πλάτ. Τίμ. «Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην Αἰθὴρ, ὁ δὲ ζοφερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος· Ἰλιάδ. Π. 300. «Οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ· ὡς παιθὴρ ἑρμὰ, ψυχρὰ, ὑγρὰ.

Αἰθιγενὲς· ων· οἱ· Θετταλῶν γενεάτις.

Αἰθινος, ίνη, ινον· καὶ ὁ, ἡ· (αἴθω) καύσιμος, ἐπιτήδειος εἰς καύσιμον, ὡς «Αἰθίνου ξύλου· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Καπνὸς αἰθινος, διὰ τοῦ Μέλας.

Αἰθιοπεύς· έως· ὁ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ Αἰθίοψ.

Αἰθιοπίζω· Ζῶ, πολιτεύομαι, λαλῶ ὡς Αἰθίοψ. παραβλ. μὲ τὸ Αἰγυπτιάζω· Ἡρδτ. 2. 134.

Αἰθιοπικός, κὴ, κὸν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἢ εἰς Αἰθίοπα.

Αἰθιόπιος· ία· ιον· = Αἰθιοπικός.

Αἰθιοπὶς, ἡ· Διοσκορ. Δ'. 105. εἴδός τι αἰθιοπικοῦ Σφάκου (ἀλεισφακιᾶς) Λιν. Salvia aethiopis· ἀλλ' ἄλλοι διίστανται, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Διοσκορ. Φλομὶς λυχνῖτις.

Αἰθίοψ, όπος, ὁ· καὶ Θηλ. Αἰθιοπὶς, ίδος, ἡ· σπανιώτερον ἡ Αἰθίοψ· (αἴθω, ὤψ) ὁ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, (Ἀράπης). 2) ἐπίθ. ἡλιοκαὴς, μελάγχρους (ἡλιοκαυμένος, μελαχρινὸς) ἰδὲ αἰθοψ· παρ' Ὁμρ. ἤδη Ἰλδ. Α. 423. εὑρηται τὸ ἀνώμαλον πληθ. Αἰθιοπῆας, ἀφ' οὗ, ἑπομένως ἐγένετο ἡ ὁμαλ. Αἰθιοπεύς

Αἰθόλιξ, ικος, ψλυκτὶς, (φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον· κοκκίνη τις φουσκαλίδα γινομένη ἀπὸ τοῦ βίρματος), ἐκ τοῦ Αἴθω, Ἑρωτικ. Γλωσ. ἐν ᾧ παρ' Ἱππουρ. «Θίλιξεσι ἀντὶ τούτου κεῖται· ὁ Γαλην. ἔχει Αἰθύλιξες, καὶ ἐκ τούτου, Αἰθυλιξώδης, ὁ, ἡ· ὁ ὅμοιος μὲ τοιαύτας φουσκαλίδας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Αἴθυιξες, φλύκταινας, καὶ Αἰθαὶ πομφόλυγες.

Αἰθοπία, ἡ· Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος· Jac. Anth. τ. τ. p. 183.

Αἶθος, εος, τὸ, καὶ αἴθος, ὁ· (αἴθω) καῦσις, θέρμη), πῦρ παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. 208. καὶ Ἐξ.

Αἰθός, ἡ, όν· (αἴθω) κεκαυμένος, (μαῦρος ἀπὸ καύσιμον)· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 246. 2) Μελανός, Μαῦρος· Ὅμοιος τῷ πυρὶ, πυροειδὴς, ἔχων χρῶμα πυρός· Πινδ. παπίδος αἰθάλῳ.

Αἰθουσα, ης, ἡ· ὑπονοεῖται τὸ, Στοά· (αἴθω) τὸ ἄνω ἐστεγασμένον καὶ πρόσω ἄνευ προθυματίου, ἢ παστάδος (Gallerie) μέρος τῶν οἴκων· διὰ οὗ εἰσηρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν πρόδομον (vestibulo, Ἰταλστ. vestibulo, γαλλστ. Vorhaus γρμστ.) τῶν οἴκων, ἔκειτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς μεσημβρίαν, ἵνα φωτίζηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἢ ἠλείζηται ἡ αἴθουσα· παρ' Ὁμρ. ἐκοιμῶντο ἐν αὐτῇ οἱ ξένοι, ὅσοι ἤθελον νὰ ἀπέρχωνται πρωΐμως· Ὀδτ. Γ. 339. ἐν Ὀδτ. Δ. 302. κεῖται δὲ αἴθουσα μετὰ τοῦ προδόμου δέμου· ὅθεν ἡ παρέκτασις τῶν καθ' ἡμᾶς ἐξηγήσεις τῆς αἰθούσης «Σάλα ἐστὶ ψευδὴς· ἁρμοδιώτερον νομίζω τὴν λέξιν ἠλιάκον (ἡλιακὴ ἢ ξεπεταχτὸ ὡς κοινότερον εἰπεῖν λέγεσθαι)· Ι. 408.

Αἰθοψ, πος, ὁ, ἡ· (αἴθω, ὤψ) κατακεκαυμένος, μέλας, ἀνεμαίος. 2) καίων, φλέγων, σπινθηροβολῶν, πυροειδὴς· παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ οἴνου σημαίνει τὸ χρῶμα ἢ τὸ πῦρ (τὴν ἐκπύρωσιν) αὐτοῦ· ἅπαξ δὲ κεῖται Ὀδτ. Η. 132. καὶ τοῦ καπνοῦ ἐπίθ. μελανόχρους· Ἰδὲ Αἴθων· 3) τρπκ. διάπυρος, ἀξύς, θερμὸς, ὀξύρροπος, σφοδρὸς, δεινὸς, λιμὸς αἰθ. Ἡσδ. Ἔργ. 301. ταυτὸν καὶ, Αἰθὸς, καὶ Αἴθων, λαμπρὸς, πυρώδης, ἀστράπτων, καθαρὸς· ἢ μέλας, μελαὶνης, μαῦρος· ἢ τοιοῦτος· Ἰλ. Ξ. 8. νεὸν μὲν νῦν πίνε αἰθοπα οἶνον.

Αἰθρα, ας, ἡ· καὶ Ἰων. καὶ ἀττ. Αἰθρη· (Αἰθήρ) ὡς τὸ, Γαστρη ἐκ τοῦ Γαστήρ· ἐξ οὗ καὶ Αἰθρία, Αἰθρίη· ὁ καθαρὸς, καὶ ἀνέφελος οὐρανὸς· (ἐξαστερί᾽) νηνεμία· παρ' Ὁμρ. καθαρὸς ἀήρ, λαμπρὸς οὐρανὸς ψῦχος· Ὀξὺς ἀὴρ μετὰ πάχνης μεμιγμένος· Ἰλ. Ρ. 646. «Ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος εἶας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην· 2) λίθρα, ἡ· κύρ. Ὀνμ. ἐν Ἰλδ.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ· καὶ Αἰθρηγενὴς, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τοῦ Βορέου Ὀδτ. Ε. 296. Ἰλδ. Ο. 171. καὶ ἐνεργητικῶς μὲν ὁ ποιῶν τὸν οὐρανὸν καθαρὸν (Ξστερικὸν), ὁ γεννῶν ἢ ὁ προξενῶν ψύχραν καὶ πάχνην· παθτκ. δὲ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεγεννημένος.

Αἰθρήεις, εσσα· εν· Αἰθριος· Σχόλ. Πινδ. παιθρίοις δόμοις.

Αἰθρία, ἡ· ὡς αἰθρη· καθαρὸς ἀήρ, ἀνέφελος καὶ καύσιμος οὐρανὸς, (ξστερι᾽) ὡς Δίων Κάτ. ΛΖ'. 35. «οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον· 2) «ἐν αἰθρίᾳ· χωρὶς στέγης, ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν. 3) ὁρμεῖα καὶ ψυχρὰ ὕδη, ἢ ψῦχος, ψυχρὸς ἀήρ, πάχνη· αἰθρος (ῠ – Ἀριστφ. Νφ. 370.) ἀφ' οὗ

Αἰθριάζω, Μ. άσω· ἡ, Αἰθριάω, ἐκτίθημί τι ὑπ' οὐρανὸν (εἰς τὰ ἀνοικτὰ), ἀποψύχω τι (ἀερίζω ἢ χρυόνω τι 2) ποιῶ αἴθριον τὸν οὐρανὸν (καμνω ξστερι᾽ἀν) ἢ καθαρὸν ἀέρα· Ἀριστοτ. Προβλ. Κς'. 8. παιθριάζειν τὸν ἀέρα· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Ὑπονεφῆ ποιεῖν.

Αἴθριος = αἰθριος.

Αἰθριοναυτέω, ῶ, Μ. ἡτω· (ναῦτης) κοιμῶμαι εἰς τόπον ἀστεγῆ, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· Θεόκρ. Εἰδύλ. Η'. παιδὸ δὲ τῷ θέρεος παῦ ὕδωρ ῥέον αἰθριοναυτεῖν· παρ' Αἰσχύλ. Στεῤ. ὁμιλ.

243. ἐπαλμένως κεῖται Αἰθριασπούντων, ἀντὶ τοῦ, Αἰθριασκεπούντων.

Αἴθριος, ὁ, ἡ· καθαρός, ἀνέφελος, (βάστερος) Τιμ. Ὁμρ. Ἀπ. 455. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ'. «Χ' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗεις· 2) ὁ ἐν ἀστεγεῖ τόπῳ, ὑπ' οὐρανόν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα· 3) ψυχρός, κρυερός, παγετώδης, παχυώδης· Σφκ. Ἀντ. 388. πάγος αἴθριος = κρύσταλλος.

Αἴθριον, τό, ὁ Ἰώσηπ. ἐξελληνίσει οὕτω τὸ Λατιν. Atrium) ὁ Καλλίξεινος παρ' Ἀθην. Ε'. στλ. 206. ὁμοιάζει Αἴθριον, τὸ προαύλιον.

Αἰθροβάτης, ὁ, (βαίνω) ὁ εἰς τὸν αἰθέρα βαδίζων Μανέθ. Δ'. 278. ἐκ τοῦ

Αἰθροβατέω, Αἰθερηβατέω.

Αἰθροδόνητος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ ἀέρι δονούμενος, κλονούμενος· κινούμενος· πόρρωθεν αἰθροδόνητον, Ἰβυβ. 298.

Αἰθροπλανής, οὔς, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος· Ἰβυβ. Δ'. 589.

Αἰθροπολεύω, καὶ Αἰθροπολέω, παρὰ Μαξίμ. περὶ Ματαρχῶν, Αἰθροβατέω, περὶ τῆς Σιλήνης.

Αἴθρος, ὁ· ψῦχος τῆς αὐγῆς, παγετώδης ἀήρ· Ὀδυσ. Ξ. 318.

Αἰθυγμα, ατος, τό· (αἰθύσσω) ἐρέθισμα, παρόρμημα· διέγερσις, τὸ φλέγειν, ἐκ = καὶ εἰς (τὸ ἄνθραμμα)· Πολύβ. Β. 5. «λιαν ἰσχυρὰ τῆς εὐνοίας ἐθύγματα· Πλουτ. παράμυθον καὶ δυσθίκτου αἰθύγματος· Ὄρμημα, παρὰ Σουΐδ. «Ὁ δὲ βατιλείας ὠνειροπόλος καὶ αἰθύγμα ἀμηχάνου καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπειτίλας μοναρχίας· ἴδε· 2) σπινθὴρ (σκιντιλλίσκα) ἔκπυσμα (προπέλασμα) ζώπυρον ἢ πυρὸς λείψανον (κάρβουνον σπασμένον μὲ σπάχτην) 3) ἡ λάμψις φωτεινῶν κινουμένων σωμάτων.

Αἰθυία, καὶ Ἰωνικ. Αἰθυίη, εἶδος πτηνοῦ διατρίβοντος εἰς τὰς λίμνας, fulica, mergus· Ὀππιαν. Ἰξευτ. Β'. 5. παρὰ δὲ Σουΐδ. Αἰτυία, (Ζαροπανί).

Αἰθυιόθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι), ἡμέ Αἰθυίας τροφόμενος· Δυκόφρ. 236.

Αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ· (αἰθύσσω) ἐφορμῶν, βίᾳ φερόμενος, ὁρμητικῶς προπελαύνων· ὀξέως καὶ ἀστραβῶς ἱπτάμενος· ἐπ' ἀγρίων ζώων (θηρίων), βελῶν κ. τ. τ. Ἰων. ΑΡ. p. 159. ἄποιος διαγείρει καὶ παρορμᾷ, ἐξάπτει τινά· σφοδρός, βίαιος, ταραχώδης· Ὀππιαν. Κυν. Β'. 332. καὶ Ἀλιευτ 1368. ἔνθα τὰ χειρόγρ. Αἰθυντήρ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχουσι· τὸ παρὰ Δεωνίδ. ἐν Ἐπιγράμ. πόδωκες αἰθυκτῆρες, εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἀμφίβολον.

Αἰθυλικαίδης, Ζήτ. ἐν τῷ Αἰθύλῃ.

Αἰθύσσω, Μ. ξω· (συγγενὴς τῷ αἴθω καὶ σῴω) μεταβατ. τίθημι εἰς ταχεῖαν καὶ ἀβέβαιον κίνησιν, παρορμῶ, διεγείρω, ἀναταράττω, ζωπυρῶ· «ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας» Βακχυλ. 11. 2) ἀμετβτ. κινοῦμαι ταχέως καὶ ἐν πλάνῃ, μαρμαίρω (γυαλίζω), ἀστράπτω, σπινθηρίζω (λάμπω σκιντιλλίζω)· παράβαλε τὰ σύνθετα αὐτοῦ μετὰ τῶν προθ. ἀνά, διά, κατά, παρά· (τύπος ἀπτ. αἰθύσσω οὐδαμοῦ εὑρηται)· σείω, κινῶ, κουφῶ· Ὀρφ. Ἀργ. 809. ῥιπίζω, Ζήτ. Παραλείπομ. καὶ Θῶμ.

Αἴθω· εἰς τὸν Ἐνστ. καὶ Παρτκ. μόνον ἐν χρήσει· καίω, κατακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω· φωτίζω. φέγγω, λάμπω. «Αἴθειν πῦρ ἀνάπτω φωτίαν· Ἡρόδ. 4. 143 παθτκ. Ἡρόδ. 4. 61. πτπ. δὲ αἴθεται κάλλιστα «καὶ Εὐρ. Ἱππ. 1279.« Γᾶ αἰθυμένα· μεταβατ. δὲ σπανιώτερον ἢ ἀμτβτ. «λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον τὰ τῶν φυλακίων πυρὰ οὐδ' ἔκαιον πλέον· Σφκ. Αἰ. 286. ἀστεῦτο καὶ παθτκ. ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ἐκαίετο, «χόλον ἅπτων· Ἀιλιαν. Ε'. στλ. 82. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνον τῇ μετχ. παθητικῶς καιόμενος, π, οι· «Ἰλ. Π. «καιόμενον πῦρ» (φωτιὰ ἀναμμένη).

Αἴθων, ωνος, ὁ· (αἴθω) κυρίως ἔμπυρος, καίων, φλέγων, πυρπολῶν, ὡς «καίων κεραυνὸς» πῦρ κ. τ. τ. παρὰ Ποιητ. ἴτως καὶ «λάβητες τρίποδες» παρ' Ὅμηρ, διότι ἕκαιετο ὑπ' αὐτοὺς πῦρ· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. παρατιθ. φιὰ τοῦ «Οἱ πυρὶ αἰθόμενοι». 2) ἐπὶ χρώματος· πυρωδής, στιλπνός, ἀστράπτων, αὐγάζων, ἀκτινοβολῶν, λάμπων· «λίθων αἴθοπος· ἐν Ὀδυσ. Α. 184. καὶ τοῦ Σοφοκλ. Αἰ. 147. ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἴσως καὶ οἱ χαλκοῖ λέβητες καὶ τρίποδες· πυρρός (κόκκινος ὡς φωτιά) ξανθός, Πινδ. Ὀλ. 11, 20. καταπεφλεγμένος, κεκαυμένος, μέλας ὑπὸ καπνοῦ (καπνισμένος), Πινδ. Πθ. 1, 44. ἰδὲ αἰθοψ· 3) Τροπικῶς, ἀντὶ τοῦ, Θερμός, ὀξύς. ὁρμητικός· παρ' Ὅμηρ. ἐπὶ ἵππων, λεόντων, ταύρων, ἀετῶν· ἂν καταλάβῃ δὲν ἁρμόζῃ μᾶλλον νὰ ἐννοῆται ἄλλο τι πάρεξ τοὺς θερμοὺς αὐτοὺς κοινοὺς χρῶτας ὡς ἡ λατ. λέξις Iuvenis, ἐπίζηλος ἢ χρυσοειδής· τέλος δὲ «λίθων αἰθὴρ· φωνὴς, αὐγερόπης· Σοφοκλ. Αἰ· 221. καὶ οὐχὶ ὡς λέγει ὁ Ἀλεξις (excerpt. Grotii. p. 537.), καπνισμένος, μελανὸς (μαῦρος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Αἰθίοψ. 4) Ὄνομ. κυρίου· Ὀδύσ. Τ. 183.

Αἶκα, Δωρικ. ἀντὶ εἶκα, ἔᾱν, μετὰ τῆς ὑπτκτ. Θεοκρ. 1, 10. Ὀδυσ. Χ. 7. παῖκα τυχόμενον (— —).

Αἰκάλλω· Μλ. αλῶ· κολακεύω, διαπάζω, κηλῶ, θέλγω· μετὰ αἰτκ. «αἰκάλλει καρδίαν ἐμὴν» θέλγει τὴν καρδίαν μου. Ἀστγ. Θτμ. 87Α. Ἱππ. 48. 211. κυρίως δὲ ὡς τὸ σαίνω, ἐπὶ κυνῶν τὴν οὐρὰν αὐτῶν διὰ χαρὰν κινούντων.

Αἰκάλλος, ὁ· ὁ Κόλαξ, παρ' Ἡσυχ.

Αἶκε, εἶκεν· ποιητ. καὶ Δρκ. ἀντὶ τοῦ ἐὰν· Ὅμηρ.

Αἰκεία, ἡ· Αἰκία.

Αἰκέλιος, ὁ, ἡ· Ἀεικέλιος· Θγν. 1344.

Αἰκή, ῆς, ἡ· (αἴσσω), ὁρμητικὴ κίνησις· ὁρμή. Ἰλ. Ο. 709. πτῶσιν αἰκὴν ὡς βέπει (— — —). παρ' Ὀρφ. Τμν. ΞΔ'. 8. κεῖται «Αἰκὴν ὅπλων» ἐσφαλμ. ἀντὶ «Ἀλκὴν ὅπλων».

Αἰκής, ὁ, ἡ· Ἀεικὴς· Ἐπῤῥ. αἰκῶς· Ἰλ. Χ. 336. (υυ—) ἔστι δὲ καὶ αἰκής, ὁ, ἡ· ὡς αἰκία· Τργκ. Αἰκῶς, ἐν Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 206. 102. 215.

Αἰκία, ἴας, ἡ· (εἰς τὸ Πεζὸν) Ἀεικία, ἐνίοτε δὲ καὶ, Αἰκία· λέγεται παταδήποτε ἀπρεπὴς, αἰσχρὰ, καὶ ὑβριστικὴ, ἤτοι ἔζω τοῦ πρέποντος μεταχείρησις, καὶ μάλιστα σωματικῶς διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, ὅθεν «Αἰκίας δίκη» νόμος, κατηγορία (ἐγκλεσμα), νόμος ἕνεκεν αἰκίας τινός· ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Δ'. 631. κακοζήλως καὶ «Αἰκίηστιν ἐρετμῶσι» εἶπε, τὰ κτυπήματα τῶν κωπίων· κυρίως δὲ, πάθημα, ταλαιπωρία, ἀτυχία, δυστυχία, (—ι—, Ἀττ. Ἑκλ. 663).

Αἰκίζω, συνήθως ὅμως ὡς μσ. ἀπθ. πράττω ἄδικον, ὑβριστικὴν, ἀπρεπῆ, ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν· κατακρώμαί τινα, ἐξκειρίτως διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα· ἐπὶ νεκρῶν, ἀνακπρῶ, ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ (κολοβόω, κόπτω μέλη ἀποζαμένου)· ὅστις αἰτ. τοῦ προσώπου ὀηλ. καὶ τοῦ πργμτ., ὡς ποιεῖ, Συφ. 3, 1, 18. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον, παίζειν τὰ χωρία. Δημοσθ. κατορθοῦσιν, ἀρπάζειν· παράβαλε τὸ ἐπκ. ἀεικίζω· τὸ ἐνεργ. ἔστιν ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει· εὕρηται παρὰ Σφκ. Τρχ. 838· τῷ παθτκ. κορίσθω αἰκισθῆναι χρῆται κατὰ παθτκ. σημασίαν ὁ Συφ. Ἀνβ. 2, 6, 29.

Αἰκίον, τό· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἡροδότ. Ε'. 89. ὅπου ταῦν, Ἀδίκου, κεῖται· ὁ δὲ Ἐτυμολ. καὶ Ἀεικίου, ἀντὶ τοῦ Αἰκία, ἐτυμολόγησατο.

Αἴκισμα, ατος, τό· ὕβρις, μαστίγωσις· κατάχρησις, βάσανος, στρέβλωσις· κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, Αἰκία.

Αἰκισμός, ὁ· = Αἴκισμα.

Αἰκιστής, οῦ, ὁ· καὶ. Αἰκίστρια, ἡ· ὁ αἰκίζων, ὑβρίζων, μαστιγῶν, βασανίζων.

Αἰκιστικός, κή, κόν· εἰς τὸ Αἰκίζειν πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος.

Αἰκιστός, στή, στόν· Σοφοκλ. Ἀντγ. 206. ὁ πείσας τινα παθών, ἢ ἐπιδεκτικὸς αὐτῆς.

Αἶκλον, τό· παρὰ Λακεδαιμ. τὸ δεῖπνον, (δείπνισμα).

Αἰκτήρ· ῆρος· ὁ = οἶκτος· Ὄππιν.

Αἶκτος, ὁ· (ἱκνέομαι) μὴ βατός, πορευτός· ὅπου οὐκ ἔξεστιν ἢ οὐκ ἐστὶν ἐλθεῖν· ἄλλως δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπρίατος.

Αἰλίνα, Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ, Αἰλίνως· μὲ κλαυθμηρὸν τρόπον· θρηνητικῶς· Οὐδετ. ἐκ τοῦ

Αἰλίνος, ὁ, ἡ· κλαυθμηρός, θρηνητικός· Καλλίμ. καὶ Μόσχ. «Αἰλίνων γόνος» Σοφοκλ. Αἴας· 627. «αἰλίνων γραμμάτων» Ἀνάλεκτ. Β'. στλ. 180. «αὐδὴ αἰλινέων· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. 2) Οὐσιαστικ. Αἴλινος, ὁ· ἐλέγετο θρηνητικός τις Τμνος, (Μοιρολόγι) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1400. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1213. «αἰλίνων αἰπύ» ὁ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. στλ. 618. μεταχειρίζεται τὸ «Αἴλινος ὠδή» ἐπὶ τῶν ὕμνων (τραγῳδίων) τῶν Τραγικῶν· «ἀλλ' ἀντὶ τούτου κάλλιον εἶναι τὸ, Ἕλενος ὠδή» Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 348. ἀντὶ τοῦ, Χαρμόσυνον τραγῳδία· παρατηρ. συνήθως ἀπὸ τοῦ αἴ καὶ Λίνος· ὁ περίφημος μελῳδὸς θρηνούμενος, ὅταν ἐτελεύτησε, περὶ τούτου ἴδε Παυσαν. Θ'. 29. 3. ἰδὲ Λίνος.

Αἰλούρειος, ὁ· (αἴλουρος) εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον τρώγουσιν οἱ αἴλουροι.

Αἰλουρόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ὁ ἔχων εἶδος ἢ μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος, ὁ, ἡ γάτος, κυρίως δὲ Ἀγριόγατος· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ ἡ ἰκτὶς (νυφίτσα) (κατὰ Βουτμ. Λξ. στλ. 77. ἀπὸ τοῦ αἰόλος καὶ οὐρά· οὐ μέντοι διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς οὐρᾶς τῷ λευκῷ τοῦ σώματος αὐτῆς χρώματι ὁμοιάζει, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῖς αἰλούροις ἰδίαν ἰσχυρὰν καὶ ὀμοιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς).

Αἷμα, ατος, τό· αἷμα, φόνος· διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐκρέον αἷμα· παρ' Ὅμηρ. «φόνος τε καὶ αἵματα Δημοῦς» «ἐξ αἵματα φεύγειν» κατηγορεῖσθαι φόνου, καὶ φεύγειν ἐκ τῆς χώρας· ἔτι δὲ καὶ πληθντκ. Σφκ. Ἀντγ. 121. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλτ. Νμ. 9. στλ. 872. D. Εὐρτ. Βτχ. 139. 2) Συγγένεια ἐξ αἵματος· ὡς καὶ τὸ Ὁμαιμος, Ὁμαίμων, Σύναιμος, Συναίμων, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Θ. 583. «μετ' αἵματος καὶ γένος· μετὰ τῶν συγγενῶν· μὲ τὸ ἐξ αἵματος γένος· Καταγωγὴ, Γενεά, (Φαμιλία) Γένος, Ὀδυσ. Δ'. 611. Π. 300. καὶ Ἰλ. Τ. 111. Συγγένεια ἐξ αἵματος· «αἵματος εἶναι, γενεᾶτε καὶ αἵματος εἶναι· «ἐν αἵματι» μητρὸς αἵματι. Αἰσχύλ. Εὐμ. 603. καὶ 605. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πλησιέστατος συγγενὴς, ὡς υἱός, θυγάτηρ, παιδίον. Πινδ. Νεμ. Γ'. 114. ΙΑ'. 44. παρὰ τοῖς Πεζογρ. τὰ πλεῖστα «ὁ πρὸς αἵματος, καὶ ἐν αἵματι εἶναι· συγγν. ἐξ αἵμ. 3) ὁ Σφκ. Ἡλκ. 1394. χρῆται τῇ λέξει αἷμα, ἀντὶ τῇ μάχαιρα.

Αἱμακουρίαι, ὁ· Αἱμακουρίας, ῶν, αἱ· (κορέννυμι)· ἑορταὶ καὶ θυσίαι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς καὶ Δωριεῦσι· ὅθεν ἐν χρήσει παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Α'. 146. Πλουτάρχ. καὶ Ἀριστείδ. 21.

Λέγονται οὕτως, ἐπειδὴ ἐχόρτασιν (ἐξευμένιζον) τοὺς νεκροὺς μὲ τὸ αἷμα ὅπερ ἔχον, ἢ ἐποίουν χέεσθαι ἐπὶ τοὺς τάφους αὐτῶν.

Αἱμακτός, τή, τόν· (αἱμάσσω), ἐπίθ. ρημτκ. αἵματι μεμολυσμένος, ἡμαγμένος (ματωμένος) ἢ αἵματι μεμιγμένος· Εὐριπ.

Αἱμαλέος, ἑα, έον· αἱματώδης· αἱματηρός, αἱμόχρους (κόκκινος 'σάν αἷμα)· 'Αναλεκτ. Β'. σελ. 515.

Αἱμαλωπίς, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Αἱμαλωψ.

Αἱμάλωψ, πος, ὁ· (αἱμαλέος, ὠψ)· λέγεται ἄθροισμα αἵματος πεπηγμένου, ἢ πεπηγμένου εἴς τι μέρος σώματος, διά τινος κτυπήματος· 'Ιπποκρ. καὶ 'Αρετ. ἄθρον ἔτι καὶ τὸ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συρρέει διά τινα αἰτίαν αἷμα· ὁ Διοσκορ. Β'. 88. φαίνεται νὰ ὀνομάζῃ οὕτω καὶ τὸ ἐν Β'. 95. Αἱμαλωπίς, ἤτις σημαίνει ὕλην τινὰ μεμιγμένην μετὰ αἵματος, ἢ ὁμοίαν αἵματι· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ Ὠψ δέν εἶναι τάττον ὀρθή, ὅταν ἡ τοῦ Μάλλωψ, καὶ Θυμάλωψ.

Αἱμαποσία· ἡ, = αἱματοποσία.

Αἱμάς, άδος, ἡ· αἱμορροΐς, ῥοῦς αἵματος, ἐκροὴ αἵματος Σοφοκλ. Φιλοκτ. 697. Αἵματοι ῥύσιες Σχλ. παράβλ. Σφκ.Τρχ. 778. ὑπὸ Herm. (οὐχὶ δὲ ἡ παρὰ Συνεσίῳ Αἱματίτις φλέψ.)

Αἱμασιά, ἡ· (αἷμος) 'Ακανθ., ἀκανθῶν (γκάθι, ἀγκαθότοπος), 'Οδυσ. Σ. 559. καὶ Ω. 224. καιμασιὰς λέγεται ἡ συλλέγειν, συνάγειν ἀκάνθας, ἢ ἀκανθώδεις βάμνους· ἐξ οὗ ἐγένετο ἀκανθῶν φράκτης (ἀγκαθοφράχτης)· Πᾶν περίφραγμα, ἐκ πετριδίων ἢ καὶ λίθων, καὶ τεῖχος, τό· 'Ηρόδοτος, Α'. 180. «Αἱματιὴ πλίνθων ὀπτέων· καὶ Δημοσθ. σελ. 1274. «Περιωκοδόμησε τὴν αἱματιάν». 'Ο Μοῦρις ἑρμηνεύει τὸ 'Αττικ. Αἱματιά, διὰ τοῦ, Διπολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον.

Αἱμασιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ κατὰ τρόπον αἱματώδης ὢν· ὅμοιος μὲ φράκτην.

Αἱμάσσω, 'Αττκ. Αἱμάττω· Μ. ξω· (αἷμα) πρόξενῶ αἷμα· (ζουγρίζω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἐκβαίνει αἷμα). Πληγώνω, μολύνω μετὰ αἵματος, αἱματώνω, ἁνατώνω, φονεύω· Σοφοκλ. Παῤ 'Οπτεῖαν. 'Αλιευτ. Γ'. 618. καὶ Ε'. 146. κεῖται «Αἱμάσσων· ἀντὶ τοῦ, Πληγωμένος, ἢ ὁ αἱτιακὸς μένους πόνους πληγῆς τινος· Ζήτ. ἐν τῷ, Περιημακτέω. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀμετβτ. εἰμὶ ἡμαγμένος (ματωμένος) αἱματόχρους (κόκκινος 'σάν αἷμα).

Αἱματεκχυσία, ἡ· (ἐκχυσις) τὸ χύσειν αἷμα, αἱματεκχυσία.

Αἱματηρός, ρά, ρόν· καὶ ὁ, ἡ· ἡματωμένος, αἵματι μεμολυσμένος· «Αἱματηραὶ σταγόνες· σταλαγμοὶ αἵματος· Αἱματηρὰ φλέβια· ἡ ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυτιαζομένων ζώων ἀναπεμπομένη φλόξ. Σφκ. Τρχ. 706.

Αἱματηφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) αἵματος ἢ φόνου πρόξενος· Αἰσχύλ. Θηβ. 421.

Αἱματία, ἡ· ἐξ αἵματος ζωμός, ἤτοι ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς (ἡ μαύρη σούπα) τῶν Δακεδαιμονίων· Πολύβ. ς'. «Ὁ δὲ μέλας ζωμός, τὸ λακωνικὸν ἔδεσμα, ἐστὶν ἡ καλουμένη αἱματία».

Αἱματίζω, Μ. ἴσω· προξενῶ αἷμα. Κυρίως τι ἐβαλλον αἷμα· ὡς ὁ Αριστοτ. «αἱμύεται τῷ κέντρῳ· διττῶς δὲ αἱματίζουσιν.

Αἱματικός, κή, κόν· ἐξ αἵματος γενομένος αἷμα ἔχων· 'Αριστοτ. «Αἱματικὰ ζῶα» καὶ σχολ. Εὐριπ. 'Εκάβ. 241. ὄκρυα αἱματικά· κυρίως ὅμως, Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν, ἢ προήλθεν ἀπὸ αἷμα· ὡς 'Αριστοτ. Ζώων Ἱστ. ς'. 3. «Στιγμὴ αἱματικὴ· τοὐτέστι ἡ ἐξ αἵματος γεννωμένη ἢ προερχομένη.

Αἱματίνος, ίνη, νον· σπάνιος παρασχηματισμός, ἀπὸ τοῦ, αἱματικός.

Αἱμάτιον, τό· ὑποκορ. ἐκ τοῦ Αἷμα, (αἱματάκι).

Αἱματίς, ίδος· ἡ = Αἱματία· Πολδ.

Αἱματίτης, ὁ, καὶ **Αἱματῖτις**, τιδος, ἡ· ὅμοιος αἵματι· ὡς «Αἱματίτης λίθος» (Αἱματοστάτης). **Αἱματῖτις**, ὑπακουσμ. Φλέψ, ἡ· ἡ φλὲψ τοῦ αἵματος· χορδὴ αἱματῖτις· ἀλλὰ αἵματι κατεστεναγμένος (λευκαίνων ἀπὸ αἷμα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. προσθέτει ἀκόμη καὶ τὸ, πίδακα τερον δὲ αἱμορροΐσι· ὁ 'Αριστοτέλ. περὶ Χρωμ. β'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς Κοχλίας φλεβῶν, τῶν ἐχουσῶν τὸν ἐρυθρὸν χυλόν.

Αἱματοδέχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἀγγεῖον αἵματος δεκτικὸν ἢ περιεκτικόν· ὁ περιέχων αἷμα.

Αἱματοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) αἵματι ὅμοιος, αἱματόχρους.

Αἱματόεις, όεσσα, όεν· αἱματωμένος, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα· αἵματι κατερραντισμένος, πελιδνὸς (τὸ μολιβδουσιδὲς χρῶμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος ὅταν διὰ σφοδρὰν θλῖψιν ἢ κτύπημα ὑπεκτρέχει αἷμα, ὅπερ κοινότερον μελάνισμα λέγεται)· 'Ιλδ. Ν. 617. 'Ιλ. Ρ. 298. καὶ Ε. 82.

Αἱματολοιχός, ὁ, ἡ· (λείχω) αἷμα λειχών· (ὅστις γλείφει αἷμα)· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1480.

Αἱματοποσία καὶ **αἱμποσία**, ἡ· τὸ πίνειν αἷμα· Πρφρ. παρὰ Στβ.

Αἱματοποιητικός, κή, κόν· (ποιέω) ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα τοῦ ποιεῖν ἢ προξενεῖν αἷμα· Γαλην.

Αἱματοποτέω, ῶ· πίνω ἢ μυζῶ (βυζάνω) αἷμα· ἐκ τοῦ

Αἱματοπότης, ου, (πίνω) ὀπίνων ἢ μυζῶν (βυζάνων) αἷμα 'Αριστοφ. Ἱππ. 198. 208.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ = αἱματοπότης.

Αἱματορρόεω, ῶ· (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα. Σχόλ. Βιστ. 'Αριστοφ. Λυσ. 204. ἀμφ.

Αἱματορρόφος, ὁ, ἡ· (ῥοφέω). Αἷμα ῥουφῶν, ἢ πίνων· Αἰσχύλ. Εὐμ. 194.

Αἱματόῤῥυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) αἷμα λειβόμενος, αἷμα στάζων Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1514. «ῥανίσι» αἱματορρύτοις· μὲ ῥανίδας χεούσας αἷμα.

Αἱματοστατγής, ὁ, ἡ· (στάζω) αἷμα στάζων· ἡματωμένος· Εὐριπ. Ἰκέτ.

Αἱματοσφαγής, ὁ, ἡ· (σφάζω)· ὑπὸ αἵματος ἐσφαγμένων μεμολυσμένος· Αἰσχ. Πρτ. 813. ἰδὲ σφάζω.

Αἱματοφλεβοίασις, ἡ· παρ' 'Ιπποκρ. ἐπιδημ. ς'. 7. ἀνέγνωσαν οὕτως ὁ Διοσκορίδης, ὅπου ἄλλοι, Αἱματοφλεβοισταπις, ἀνέγνωσ. ὡς σημειοῖ ὁ Γαληνός· ἀλλ' ἀμφότερα εἰσὶν ἐσφαλμένα, καὶ πιθανῶς πρέπει νὰ λέγωνται, Αἱματοφλυζοστάσιες, καὶ Αἱματοφλεβοιδήτιες, τὸ στάσιμον ὄηλ. καὶ ἐμπόδιον τοῦ αἵματος, ὁπότε καὶ ἐξοιδοῦνται (φουσκώνουσιν) αἱ φλέβες.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) αἵματι μεμιγμένος, ἢ μεμολυσμένος· (μὲ αἷμα βαμμένος, ἢ ματωμένος)· «βέλη αἱματόφυρτα». Ἐπίγραμ.

Αἱματοχαρής, καὶ αἱμοχαρής· ὁ, ἡ· (χαίρω) ἐπὶ αἵματι χαίρων ἢ θεῶν αἷμα· (ὅστις χαίρει νὰ βλέπῃ ἢ ἀγαπᾷ· νὰ χύνῃ αἷμα.)

Αἱματόω, ῶ· Μ. ώσω· αἱματώνω τινά. μολύνω μὲ αἷμα· φονεύω. Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα· Γαλην. καιματοῦται ἡ τροφὴ· ἤτοι, μεταβάλλεται, γίνεται αἷμα.

Αἱματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἱματοειδής· ὁ ἔχων αἷμα· ὅμοιος μὲ τὸ αἷμα, παρὰ Γαλην. καιματώδης διαχώρησις· διάῤῥοια αἵματι μεμιγμένη· (κίνησις ἀνακατωμένη μὲ αἷμα)· παρ' 'Αριστοτέλ. «Αἱματώδες ζῶον· ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει αἷμα, ὅπου ἀντὶ τούτου Δίματικόν, καὶ Ἔναιμον, ἔκειτο.

Αἱματωπός, ὁ· (ὠψ) ὁ ἔχων ὄμματα ἢ ὄψιν ὡς ἂν αἷμα· ἢ ὁ ἔχων αἷμα εἰς τὰ ὄμματα· 'Επίθετ. τῶν 'Ερινύων. Εὐριπ. 'Ανδρομ. 978.

Αἱματώσις, εως, ἡ· (αἱματόω) τὸ γίνεσθαι ἢ μεταβάλλεσθαι εἰς αἷμα· ἢ εἰς αἷμα μεταβολή, ἢ γένεσις τοῦ αἵματος· Γαλην.

Αἱματῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = αἱματωπός· Εὐριπ. 'Ηρκ. μ. 935.

Αἱμευτής, ὁ· παρὰ Διοσκορ. ἑτέρλμ. ἀντὶ, 'Αλμευτής. Salgamarius· ὁ πωλῶν τὰς ἐν ἅλμῃ ὀπώρας, (ἁρμιὰν ἀπὸ 'πωρικά).

Αἱμηπότης, ου, ὁ· Ἰων. = Αἱματοπότης.

Αἱμηρός, ρά, ρόν· Αἱματηρός· Μανέθ. Α'. 338. «Αἱμηρῆσι γυναιξὶ φύσις κρύφ' ἄλγεα ἔδωκεν».

Αἷμνιον, τό· ἀγγεῖον τοῦ αἵματος· οἱ περιεκτικοὶ τοῦ αἵματος σωλῆνες· λεκάνη δεκτικὴ αἵματος. Σουϊδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. Αἷμιον, ἔχει· οὕτως σιέγνωσαν τινὲς τὸ ἐν 'Οδυσ. Γ. 444. «αἵμνιον».

Αἱμοβαρής, ὁ, ἡ· (βάρος) βαρὺς ὑφ' αἵματος· 'Οππ.

Αἱμοβαφής, ὁ, ἡ· (βάπτω) βεβαμμένος (βουτημένος) εἰς αἷμα· Σοφοκλ. Αἰ. 219. «σφάγια αἱμοβαφῆ».

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὁ τρώγων αἷμα, ἢ κρέας ὠμόν· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, χαίροντος νὰ χύνῃ αἷμα, ἤτοι νὰ φονεύῃ· καὶ ἐπὶ ζώων ἀγρίων, χαιρόντων εἰς τὸ νὰ τρώγωσιν, ἢ νὰ χύνωσιν αἷμα· ὡς π. χ. λύκος, ἄρκτος, κ. τ. τ. 'Αριστοτ. Ζώων Ἱστ. Η'. 11.

Αἱμοδακτέω, ῶ· (δάκνω μαι) τρώγω ὠμὸν, κρέας· Θεόφραστ.

Αἱμοδίψος, ὁ, ἡ· (δίψα) ὁ διψῶν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ πίῃ αἷμα· Λουκιαν.

Αἱμοδόχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) = αἱματοδόχος. Σουϊδ. ἐν Δ. Αἷμιον. «αἱμοδόχον ἄγγος· τὸ δεκτικὸν αἵματος».

Αἱμόδωρον, τό· Ζήτ. Λιμόδωρον.

Αἱμόκερχνον, τό· (κέρχνος) βράγχος (βραχνάδα) ἥτις προξενεῖται μετὰ αἱμοπτυσίαν. Γαλην.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ· (μίγνυμι) ὁ αἵματι ἑαυτοῦ μιγνύμενος· (ὅποιος συμβαίνει μὲ τὸ ἰδιόν του αἷμα, ἤτοι ὁ συνευριστέμενος σαρκικῶς μὲ συγγενῆ του).

Αἱμομιξία, ἡ· συνουσία σαρκικὴ μετὰ συγγενοῦς τινος· μίξις (ἀνακάτωμα) αἱματος.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἵμονος· 'Ιλδ. ρ. 467. Αἱμονίδης δέ, ὁ τοῦ Αἵμονος υἱός· 'Ιλδ. Δ. 394.

Αἱμοποσία, ἡ· = αἱματοποσία.

Αἱμοπότης, ου, ὁ· Αἱμηπότης, καὶ αἱματοπότης.

Αἱμοπώτης, ου, ὁ· = αἱμοπότης.

Αἱμοπῶτις, ίδος, ἡ· τὸ Θηλυκ. τοῦ Αἱμοπώτης· ἡ πίουσα αἷμα. Μανέθ. Δ'. 616. «ἄρκτος αἱμοπῶτις».

Αἱμορραγέω, ῶ· Μ. ήσω· πάσχω ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν ἔκχυσιν αἵματος· ἔχω αἱμορραγίαν· ἐκ τοῦ

Αἱμορραγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 825. «αἱμορραγὴς φλέψ· ἡ μετ' ὁρμῆς, ἤτοι μετὰ μεγάλης βίας καὶ ταχύτητος ἐκχέουσα αἷμα φλέβα· καὶ ὁ πάσχων αἱμορραγίαν.

Αἱμορραγία, ἡ· ἔξαψις καὶ σφοδρὰ ἔκχυσις καὶ ῥεῦσις αἵματος, ἥτις γίνεται μὲ ὁρμὴν ἐκ τινος μέρους τοῦ σώματος· 'Ιπποκρ. «ἡ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμορραγία» (τρίξιμον τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).

Αἱμορραγικός, κή, κόν· ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν· ὁ πάσχων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς αὐτὸ τὸ πάθος· 'Ιπποκρ.

Αἱμοῤράντος, ὁ, ἡ· (ῥαίνω) αἵματι ἐῤῥαντισμένος· Εὐρ. Ἄλκ. 131.

Αἱμορῥαΐω, ῶ· Μ. ἤτω· (αἱμόῤῥοος) πάσχω αἱμορῥαγίαν· ὅ ἐστι, τρέχει αἷμα ἀπό τινος μέρους τοῦ σώματός μου.

Αἱμόῤῥοια, ἡ· ῥεῦσις (τρέξιμον) αἵματος· αἱμορῥαγία.

Αἱμορῥοϊκός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αἱμορῥαγίας, ἢ ἀνήκει εἰς τὴν αἱμορῥαγίαν, ὃς προλεγεῖ αὐτήν, Ἱπποκρ.

Αἱμορῥοΐς, ίδος, ἡ· ἐξαιρίτως εἰς τὸ Πληθυντ. Αἱμορῥοΐδες, αἱ· ὑπακουσμ. Φλέβες· οὕτω καλοῦνται φλέβες τινές, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκχύνεται κατὰ καιροὺς ἐκχύνονται αἷμα, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ ὁποῖον πάσχει ἡ συνήθεια ἔχειν ἢ Ζωχάδες καλεῖ. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. 19. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης σφοδρᾶς ἐκχύσεως τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀγγείων, ὡς »Νενοσηκότος αἵματος αἱμορροΐς ἢτε ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδρανν· καθὼς καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μορίων· Γ'. 5. καὶ Ζώων γενέσ. Α'. 20. »Οὕτως ἐν ταῖς φλεψὶν αἵτε ἄλλαι αἱμορροΐδες καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη αἱμορροΐς ἐστὶν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν διὰ νόσον, αὕτη δὲ φυσικήν· 2) εἴδός τι θαλασσίου κεχλίου· 3) = αἱμόῤῥοος, 2.

Αἱμόῤῥοος, ὁ, ἡ· καὶ Συναλ. Αἱμόῤῥους· ῥέω, ὁ αἷμα ῥέων· πᾶς τις ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει (τρέχει, χύνεται) αἷμα· ὁ πάσχων αἱμορῥαγίαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, τὰ καταμήνια ἔχούσης· 2) φαρμακερὸς εἶδος ὄφεως, διὰ ὀδόντος (δαγκάματος) τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ αἷμα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ ὀηχθέντος (δαγκαμένου) σώματος. Νικανδρ. Θηριακ. 282. καὶ ἑπομένως καλεῖται καὶ Αἱμορῥοΐς, ἡ· τὸ θῆλυ τοῦ ὄφεως αὐτοῦ haemorrhus καὶ haemorrhois.

Αἱμορῥοώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἐκ τοῦ εἴδους τῆς αἱμορῥοΐδος, ὁ πάσχων αἱμορῥοΐδας· καὶ ὁ ὅμοιος ταῖς αἱμορῥοΐσι. Ἱππκρ.

Αἱμορῥυγιάω, ῶ· ἔχω ῥηματωμένον βόγχον. Ἡσύχ. ἀμφ.

Αἱμορῥυής, ὁ, ἡ· = αἱμόῤῥυτος.

Αἱμόῤῥυσις, εως, ἡ· = αἱμόῤῥοια.

Αἱμόῤῥυτος, καὶ αἱμόρυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) Αἱμόῤῥοος. Ἔτυμ.

Αἷμος, ἡ Αἱμός· ὁ· = Δρυμός· πιθανῶς πᾶσα ὀξεῖα αἰχμή (μύτη τουβλιρὰ) ὡς ἡ τῶν ἐκκιβῶν, λογχῶν, βελεμνῶν κ. τ. τ. παρὰ γραμματικογράφοις μόνον (ἐκ τοῦ αἷμα, αἱμασιά· αἱμύλος· ἀμύσσω)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι τὴν λέξιν »Αἱμοὺς, ὀβελίσκους· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς λέξεως ἐπιστηρίζεται εἰς τὸ Ἄμος, Αἷμος, ὀξύτητα, (ἤτοι μύτην τουβλιρὰν) σημαίνον.

Αἱμοσάτης, ὁ· Διοσκορ. Ε'. 173. λέγεται σκληρύντι εἶδος Σαμίας γῆς.

Αἱμοστᾳγής, ὁ, ἡ· Αἱματοσταγής· Εὐριπ. Θησ. 24.

Αἱμόσταγμα, ατος, τό· ὁ σταλαγμὸς αἵματος, ἀμφίβ. ἐκ τοῦ Φαβωρίν. Λεξ.

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ· τὸ αἷμα φοβούμενος καὶ φεβούμενος τὸ νὰ φλεβοτομηθῇ (νὰ πάρῃ αἷμα)· Γαλην.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ, ἡ· (φορύσσω) ῥηματωμένος, μεμολυσμένος· Ὁδυσσ. Τ. 328. παλαιόῤῥυκτα κρὶα ἠδὲ νέουσιν· ἔτρωγον κρέατα ὠμά.

Αἱμόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) Αἱματόφυρτος.

Αἱμοχερής, ἐος, ὁ, ἡ· Αἱματοχερής.

Αἱμόχροος, καὶ Συναλ. Αἱμόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα)· αἵματος χρῶμα ἔχων (κόκκινος ὡς τὸ αἷμα).

Αἱμόω, Αἱμάσσω· Ἡσύχ.

Αἱμυλία, ἡ· (αἱμύλος) χαρίεις, ἀρεσκευτικὸς τρόπος· κοσμιότης, κομψότης· (γλυκὺ καὶ ποιητικὸν φέρτιμον)· Πλούταρχ. Νουμ. 8. »τὴν ἐν τοῖς λόγοις αἱμυλίαν καὶ χαρίεν.

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ· Θωπευτικός, κολακευτικός, ἀρεσκευτικός, παγιδευτικός· ἐξαιρέτως ἐπὶ λόγου· Ὀθ. Α. 56. συνήθως δὲ αἱμύλος.

Αἱμύλλω· Ἀπατῶ· διὰ θωπευτικῶν λόγων (μὲ κολακείας) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐξ οὗ παράγει τὸ ὄνομα Χρεμύλος· ἀμφίβ.

Αἱμυλομήτης, ου· ὁ· (μῆτις) Θωπευτικαῖς πανουργίαις χρώμενος· ἀρεστικότατος ἀπατῶν· Τμ. Ὁμ. Ἔρμ. 13. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, αἱμυλόμυθος κείμενον.

Αἱμυλοπλόκος, ὁ, ἡ· (πλέκω) πανουργίας, τεχνάσματα, δόλους πλέκων· Ἐρτν. παράβαλε δολοπλόκος.

Αἱμύλος, ὁ, ἡ· καὶ Αἱμύλη, ἡ· ὁ μὲν τῷ λέγειν γλυκύς, εὐχρὰς, (γλυκόλογος, κολακευτικὸς, καϊδευτικὸς· κοστίμος) χαρίεις, ἀρεστὸς, γλαφυρὸς, θελκτικός· ὅστις θηλ. ὁμιλεῖ γλυκὰ λόγια, καὶ διὰ τούτων θέλγει τοὺς ἀκούοντας, καὶ κοστιμεύονται τὰ τὸν ἀκούοντιν. Ὁ Ὅμηρος τάττει αὐτὸ μετὰ τοῦ, Μαλακὸς, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α. 56. »Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγειν· ὁ δὲ Ἡσίοδος, μετὰ τοῦ Ἐξαπατῶ, ὡς »Ἐξαπάτησε αἱμυλίοισι λόγοισιν· καὶ »Ἐξαπατήσας αἱμυλίοισι λόγοισιν· καὶ ἐντεῦθεν ἄρα, ἀντὶ τοῦ, Ἀπατηλὸς, Πανοῦργος, Δόλιος· ὅστις θηλ. μὲ γλυκὰ λόγια καὶ μὲ πανουργίας ἀπατᾷ καὶ καταπείθει τινα· ὅθεν καὶ Ἀριστοφ. ἐν Λυσιστρ. 1269. τὰς ἀπατηλὰς καὶ πανούργους ἀλώπεκας Αἰμύλας καλεῖ· αὐτὸ καὶ Πλάτ. Νόμ. Ζ'. λέγει »Θήρας αἰμύλος ἔρως· ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Ῥήσ. 498. καλεῖ τὸν Ὀδυσσέα »Αἱμυλώτατον κτήνημα· τὸν ὁποῖον ὁ Σοφοκλ. »Παίσφορον κτήνημα, εἶπε· καὶ ἐκ τούτου προῆλθε, πιθανῶς, τὸ Λατιν. nemilius. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παρήγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Αἷμος, Αἷμων, ὅπερ ἐστὶ κίδημον, καὶ ἑρμηνεύουσι αὐτὸ διὰ τοῦ Συνετός· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, »Ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Αἷμος, ὀξὺς, ἄρα, Ἅμος, Αἷμος, καὶ Ἐπίθετ. Ἅμος, Αἷμος, ὅθεν Ἀμύς, Ἀμύσσω, καὶ Αἱμύς, Αἱμύλος, Αἱμύλιος, καὶ μετὰ τῆς δασείας Αἱμύλιος· ὀξύνους, ὑφευρετικός, πανοῦργος, δόλιος, ἀγχίνους ἐν τῷ λέγειν ἐξαιρέτως.

Αἱμυλόφρων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (φρὴν) ὁδλιος καὶ ἀπατηλὰ φρονῶν· Ἐρτν.

Αἱμωδέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἷμος, ὀδούς) ἔχω τοὺς ὀδόντας ὑμωδιασμένους (μωδιασμένα ὀδόντια)· ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται »Ὀδόντες ὑμωδήκασι· καὶ »Ὀδόντας αἱμωδέοντας, ἐπὶ τῆς νοσώδους τῶν ὀδόντων, ὅταν τρώγῃ τις ὀξέα, ὡρίμα (ξυνὰ) πράγματα· ἔτι δὲ καὶ ὅταν βλέπῃ ἄλλον τοιαῦτα τρώγοντα, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Ζ'. 5. »Αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀδόντας ὁρῶντες ἐσθίοντας· ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει »Αἱμωδίαν καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδειν· ἀλλ' ἡ τοῦ Κουστήρου ἐκδοσις ἐξήλειψε τό, Αἱμώδειν, ὡς περιττόν.

Αἱμωδής, ὁ, ἡ· (αἷμα, εἶδος) = Αἱματώδης, ἀμφ. Ζήτ. παρὰ Λουκιαν. τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν Αἱματώδεα ὀρθότερον, ἀντὶ, Αἱμώδεα.

Αἱμωδία, ἡ· νάρκωσις τῶν ὀδόντων, (μώδισμα· μωδιασμένα ὀδόντια).

Αἱμωδιασμός, ὁ· Αἱμωδία.

Αἱμωδιάω, ῶ· Αἱμωδέω.

Αἷμων, ωνος, ὁ· = δαίμων, δαήμων· Κίδημων, ἔμπειρος, ἐν Ἰλιάδ. Ε'. 49. παίμων δήριος· ἔμπειρος κυνηγός· 2) ἀπὸ τοῦ, αἷμα, = αἱματώδης· Εὐρ. Ἑκ. 89. ποιητικὴ ἡ λέξις. 3) Ὄνομα κύριον ἐν Ἰλιάδ. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος δὲ Αἵμων σώζεται μόνον τὸ πατρωνυμ. Αἱμονίδης ἐν τῇ Ἰλιάδ.

Αἱμωπός, ὁ, ἡ· Αἱματωπός.

Αἰναρέτης, ου, ὁ· (αἰνός, ἀρετή)· ἐπὶ δυστυχίᾳ ἄλλων ἀνδρείος· ἐπὶ καιρῷ τὴν ἀρετὴν (ἀνδρείαν) κακτημένος· Ἰλ. Π. 31.

Αἰνείας, ου, ὁ· Ὄνμ. κύριον, πολλαχοῦ ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντώμενον· ἡ γενικ. ἐπικ. Αἰνείαο· ἐν Ἰλιάδ. Ε. 534. διὰ, Αἰνείω· Ἰδὲ Ετυμ. γρμματ. 1. ausgr. p. 147.

Αἰνεσίη, ἡ· ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν συχνάκις ἀντὶ, Ἐννεσίη, καὶ Ἐνεσία.

Αἰνέσιος, εως, ἡ· (αἰνέω) τὸ ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν· ἔπαινος, ἐγκώμιον.

Αἰνέτης, ου, ὁ· ἐπαινῶν καὶ ἐγκωμιάζων· (ἐπαινέτης).

Αἰνετός, τή, τόν· ῥμτκ. Ἐπίθ. (αἰνέω)· ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ἄξιος. Ἐπαινετός.

Αἰνέω, ῶ· Μ. ἐσω· (αἶνος) (ἐπικ. δὲ καὶ παρὰ Πινδ. ἤτω· ἀόριστ. ἤνεσα· πθτ. Ηρκμ. ἤνημαι· πθτ. κόρ. ἠείνην· ἐπαινῶ, ἀγαπῶ, συναινῶ (καταινέω, συγκαταινῶ) ἀποδέχομαι, συγκαταινῶ, προσμαρτυρῶ· ἐπὶ προσώπου τε καὶ πράγμ. μετὰ Αἰτκ. Παρ' Ὁμρ. συνοδεύεται μὲ (εὐρίσκω αὐλογον) ἐπικρίνω, ἐπικρῶ· παρὰ Ἡρόδ. παραινῶ· (συνταίνω) παινῶ, τινί τι· 2) παραιτοῦμαι (δὲν δέχομαί τι ἀποβαλλων αὐτὸ μὲ κομψὸν καὶ πολιτικὸν τρόπον) εὐχαριστῶ τινι περί τινος πράγματος κ. τ. τ. τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ ἔχω = ἀναίνεσθαι, παραιτεῖσθαι· Ἡσιόδ. Ἔρ. 645. ὡς τὸ Λατιν. laudare. Virg. Georg. 2. 412. 3) ὡς τὸ ἀγαπῶν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι· μετὰ αἰτκ. παθ. δέρμα εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν εἰλίαν, ὅθεν δὲν μετοικῶ· Πινδ. Νμ. 1, 112. 4) λαλῶ γενικῶς, μόνον παρ' Αἰσχύλ. ὅσον ὑποσχόμαι, καθομολογῶ, μόνον παρὰ Σοφ. Προτείνω προβάλλω, παρ' Εὐρ. Οἱ ἄριστοι τῶν πεζογρ. χρῶνται τῷ, συνδ. ἐπαινέω μόνον, οὐδέποτε δὲ τῷ, αἰνέω. Μετὰ δὲ Δοτκ. ὡς καὶ τὸ Ἐπαινέω, εἶναι ἀντὶ τοῦ, Παραινῶ, συμβουλεύω, τουθατῶ, συστήνω τι εἰς καθῆκον. Αἰσχύλ. Χοηφ. 709.

Αἴνη, ἡ· Αἶνος, καὶ εὐκλεια· Ἡρόδοτ. Γ. 34. καὶ Η'. 112.

Αἰνήεις, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ νήσῳ ὄρους Αἶνος· Ἡσιόδ. ἔῤῥ. 24.

Αἴνημι· Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ αἰνέω· Ἡσιόδ. Ἔρ. 685. Σφνδ. παρὰ Πλατ. Πρτγρ. σλ. 346. D.

Αἰνητός, ή, όν· ποιητκ. ἀντὶ, αἰνετός.

Αἴνιγμα, ατος, τό· (αἰνίττομαι) σκοτεινόν καὶ ἀταῤῥῆ λόγιον, πρόβλημα καὶ ζήτημα κατὰ συνέμφασιν τινος, ἀλληγορικὴ ὁμιλία· κερτομία, σκῶμμα (περιγέλοιο)· ἀσαφὴς καὶ ἀδιανόητος ἔκφρασις ἢ λόγος· ἀφ' οὗ;

Αἰνιγματίας, ου, ὁ· Διόδ. Σικ. Ε'. 31. Αἰνιγματιστής, ὁ ἐν αἰνίγμασι λαλῶν.

Αἰνιγματίζομαι, Μλ. ίσομαι· μσ, ἀπθτκ. λαλῶ αἰνιγματωδῶς, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγματικός, κή, κόν· εἰς αἰνίγματα ἀνήκων.

Αἰνιγματικῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ αἰνιγματικὸν τρόπον.

Αἰνιγματιστής, ὁ· Αἰνιγματίας.

Αἰνιγματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ αἴνιγμα, ὁ κατὰ αἰνιγματικὸν τρόπον ὤν, ἢ ἐκφραστός.

Αἰνιγματωδῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ αἰνιγματώδη τρόπον, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγμός, οῦ, ὁ· τὸ δι' αἰνιγμάτων λαλεῖν· Αἴνιγμα. Πλάτ.

Αἰνίζομαι· Μ. ίσομαι· μσ. ἀπθτκ. = αἰνέω· Ἰλ. Ν. 374. καὶ Ὀδυσ. Θ. 487. παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐκ τῶν ποιητῶν καὶ, αἰνίζω.

Αἰνικτήρ, ῆρος· καὶ αἰνιστής, οῦ, ὁ· Θεσφάτων· ὁ· (αἰνίσσω) Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ὁ τὰς θείας βουλήσεις διὰ χρησμῶν ἢ τοῖς μαντείοις ἀναγγέλων· ὅθεν Αἰνικτή-

ριος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰνικτηρίως, Ἐπίρ. ὁ δι' αἰνιγμάτων φανερώνων ἢ ὑηλοποιῶν τι· Αἰσχύλ. Προμ. »Αἰνικτηρίως προσαγορεύειν, καὶ φράζειν«.

Αἰνικτής, οῦ, ὁ· Αἰνικτήρ.

Αἰνικτός, ἡ, όν· ἐν αἰνίγματι, αἰνιγματωδῶς ῥηθείς, αἰνιγματώδης.

Αἴνιος, ου, ὁ· ὄνμ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Αἰνίσσομαι, καὶ Ἀττικ. Αἰνίττομαι· Μ. ἴξομαι· μτ. ἀπὸτκ. (αἶνος) λαλῶ εἴ αἰνιγμάτων καὶ σκοτεινῶν λέξεων, ἀλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν. Σημαίνω, ποιῶ τὰ καταλάβῃ τί τις διὰ τινος ῥεύματος· ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς εἴς τινα σκοπὸν ἀποβλέπων, ἢ κατά τινος, ἔτι δὲ καὶ χλευάζω τινα· πέπεα αἰνίσσεσθαι αἰνιγματωδῶς λαλεῖν· Ἡρόδ. 5. 56. Παθητ. εἰμὶ τὸ ἀντικείμενον αἰνίγματός τινος, περιπαίζομαι· Δίων Κάσ. αἰνιστ. εἰς Φλάκκιν. πρὸς τὰς διαβολάς. Ἀριστοφ. »Χρητμὸς ὑπιγμένοις«.

Αἰνοβάκχευτος, ὁ, ἡ· (αἰνῶς πάνυ βεβακχευμένος, ἐνθουσιῶδης· ἐν σφοδρῷ ἐνθουσιασμῷ ὤν· βακχεύω)· Λυκόφρ.

Αἰνοβίας, καὶ Ἰων. Αἰνοβίης, ου, ὁ· (Αἶαν φοβερός· (ι) δυνατός.

Αἰνόγαμος, ὁ, ἡ· (γαμέω) ὁ δυστυχὴς γάμος· καὶ ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος· Εὐριπ. Ἑλ. 1150.

Αἰνογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον) φοβερὸν γένειον ἢ σιαγόνα ἔχων· Καλλίμ. Δῆλ. 93.

Αἰνοδότειρα, ἡ· (δότειρα τῶν αἰνῶν) ἡ δίδουσα, ἢ ἡ προξενοῦσα δυστυχίας· Ὀρφ. Ἀργ. 30. ἀμφ.

Αἰνόθεν Αἰνῶς· Ἰλ. Η. 97. ἐπιτεταμένον Αἰνῶς, ἐκ δεινοῦ δεινῶς· Ἀπολλ. Δξ. λίαν, καὶ ἔξω τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον, Αἰνῶς· κυρίως ἐκ τοῦ δεινοῦ ἢ τρομεροῦ· παράβλ. οἰόθεν.

Αἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ (θρύπτομαι) πάνυ ἐσκιατραφημένος, τῇ τρυφῇ καὶ ἁβρότητι ὅλως παραδεδομένος Θεορτ. 15, 27. ὑπ' ἄλλων αὐτὶ οἰνόθρεπτος ἐνίοτε ἀναγινωσκόμενον.

Αἰνολαμπής, ὁ, ἡ· (λάμπω πάνυ, ἢ σφόδρα λάμπων· Αἰσχύλ. Ἀγ. 399.

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ· (λέκτρον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 722. ἐν δυστυχεῖ συζυγίᾳ (δυστυχισμένε παντρεμένος) 2) τρομερὰν κοίτην παρέχων, ἐπὶ τοῦ ψωλοῦ τῆς ἐχίδνης (τρύπα τῆς ὀχετρας ἢ ὀχετός)· Λυκόφρ. 1354. αἰνόλεκτρος μυχός· 3) ἐκ δυστυχοῦς συζυγίας γεγεν.

Αἰνολέτης, ου, ὁ· (ὄλλυμι)· φοβερὸς ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής.

Αἰνολαχής, ὁ, ἡ· (λέχος) Αἰνόλεκτρος· Ὀρφ. Ἀργ. 1172.

Αἰνολέων, οντος, ὁ· (λέων) φοβερὸς, τρομακτικὸς λέων· δυστυχίας πρόξενος λέων.

Αἰνόλινος, ὁ, ἡ· (λίνον) δυστυχής· (ἐλήφθη ἐκ τοῦ τῆς ζωῆς λίνου τῶν Μοιρῶν).

Αἰνόλυκος, ὁ· (λύκος φοβερὸς, τρομακτικὸς, κακῶν αἴτιος λύκος· Ἐπιγρ.

Αἰνομανής, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) δεινῶς μαινόμενος· περιμανής.

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ· (μόρος) δυστυχὴς, κακόμοιρος, κακορρίζικος· Ἰλ. Χ. 481. Ὀδσ. Ι. 53. Ω, 169.

Αἰνοπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) δεινὰ πάσχων, ἢ παθών· Ὀδσ. Σ. 201.

Αἰνόπαρις, ιδος, ὁ· καὶ, Δύσπαρις· ὁ δυστυχὴς, ὁ κακὸς Πάρις, καὶ ὁ πρόξενος πολλῶν δυστυχιῶν· Εὐριπ. Ἑκάβ. 944.

Αἰνοπατήρ, έρος, ὁ, δυστυχὴς, δεινὰ παθὼν πατήρ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 313.

Αἰνοπέλωρον· τὸ· τρομερῶς μέγα καὶ φοβερὸν θηρίον.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήττω), σφοδρὰ πλήττων (ατυπῶν), βαρέως καὶ κακῶς τραυματίζων (πληγώνων) Νικανδρ.

Αἰνόποτμος, ὁ, ἡ· (πότμος) Αἰνόμορος· Ὀρφ.

Αἶνος, ὁ· λόγος, διήγησις· ἄλλως, μῦθος· Ὀδυσ. Ξ. 508. παῖνος ἀμύμων ὃν κατέλεξεν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 795. »... εἰρήσεται αἶνος· καὶ ἑπτεῦθεν, Διήγησις μυθώδης καὶ πεπλασμένη, ὡς ὁ Αἰσώπειος, ἔνθα τὰ ζῶα λαλοῦντα πρὸς ἄλληλα εἰσάγονται, Ἡσίοδ. Ἔργ. 202. παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν· 2) λόγος ὑπέρ τινος, Ἰλ. Ψ, 795. Ὀδσ. Φ, 110. καὶ Μτχ. παρὰ Στρβ. ἔπαινος, δόξα, εὐφημία, αἴνεσις· Χρητμ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ἀρχ. ποιητ. συνήθης· Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 2. p. 112.

Αἰνός, νή, νόν· Ἰων. καὶ ποιητ. αὐτὶ δεινός, συγγενὴς τῷ κατ' Ἐπέκτασιν Ποιητ. Αἰανός, Αἰανής, καὶ Ἰωνικ. Αἰνής· ὁ Ἡσύχ. ἡρμήνευσε τὴν λέξιν ὀρθότατα, διὰ τοῦ Δεινός, Χαλεπός, Ἐναγής· ὡς καὶ τό, Αἰνῶς, διὰ τοῦ, Δεινῶς, Χαλεπῶς, Λίαν, καὶ, Μάλιστα· παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ πάντων τῶν ψυχ. παθημάτων, ἐπὶ μαχῶν, πολέμων, ἀναγκῶν, θρήνων, φόβου· ὅθεν κατὰ σαφῶς κακὴν ἔννοιαν, δυστυχὴς· ἄθλιος, 441. π. χ. μόρος· Ἰλιάδ. Σ. 465. ταλαίπωρος· Ὀδσ. Δ. Ἰλ. Π. 562. »Αἰνὸν μένος· Ε. 886. Χ. 451. Α. 414. Ο. 255. Παρὰ Πινδάρῳ εἶναι, ψόφος, Τάρταρος, ὕβρις αἰνὰ· καὶ Κῆρες κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ συνέχειαν τοῦ λόγου, διὰ τῶν ἰσοδυνάμων· Δεινός, φοβερός, τρομακτικὸς, ἐπισύνδυνος, δυνατός, ἐπιζήμιος, λίαν φοβερός· βαρύς, δύσκολος, σκληρός, στερρός, αὐστηρός, χαλεπός, βαρυτός, ἀνυπόφορτος, ἀβάσης, τολμηρός, ἀπέκατος· δυστυχὴς· κ. τ. τ. καὶ τέλος διὰ τοῦ Μέγας, ἢ Λίαν, καταπολλά.

Αἶνος, ου, ἡ· ὄνμ. πόλεως ἐν Θρᾴκῃ· Ἰλιάδ.

Αἶνος, ὁ, ἡ, (ἴς, ῖν) αἶνου ἰνῶν ὁ Θεόφρ. καλεῖ οὕτω τὰ φύλλα, αἰνώδη, ἄφλοβα καὶ αἶναα (ι—υ).

Αἰνοτάλας, αος, ὁ (τάλας) μόνον κατ' αἰτιατ. ἑνικ. αἰνοτάλαντα· πάνυ δυστυχὴς, ἢ ταλαίπωρος· Ἀκτμ. ΑΒ. 3. σλ. 1402.

Αἰνότης, ητος, ἡ (αἰνὸς) Ἰων. καὶ ποιητ. αὐτὶ δεινότης.

Αἰνοτόκεια, ἡ· κατὰ δυστυχίαν ἑαυτῆς τεκοῦσα· δυστυχὴς μήτηρ.

Αἰνοτοκής· ὁ, ἡ =

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ· εἰς δυστυχίαν γεννῶν εἰς δυστυχίαν τίκτουσα, δυστυχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.

Αἰνοτύραννος· ὁ· τρομερὸς, φοβερὸς, τρόμου καὶ δυστυχιῶν πρόξενος τύραννος· (ῠ).

Αἴνυμαι, ἐλλειπὲς ἀποθτκ. κατ' ἔνστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει· (αἴρω, ἄρνυμαι) λαμβάνω, ἐμπεριέχω, χωρῶ (πέριω) ἁρπάζω ἁφαιρῶ, κατέχω, περιπίπτω εἴς τι, εἰσέρχεσαί μέ τι μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ γενκ. »τυρῶν αἰνύμενος« ἀπὸ τῶν τυρῶν (τυριὰ) λαμβάνων. Ὀδσ. Ι. 225. »πέδας αἴνυται μεν εἰς πόδα περιπίπτω ἢ πόδας εἰσῆλθέ με· Ὀδσ. Ξ. 144. Ἡσ. Ἀσπ. 41. Ὀδυσ. Φ. 53. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 680. ἔστι δὲ ποιητ. μόνον ἡ λέξις.

Αἴνω, ἄχρηστον· παρὰ τοῖς γραμματικ. ὡς πρωτότυπον τοῦ διαίνω.

Αἶξ, αἰγός, ἡ· (αἴστω) ἡ γίδα, ἀττκ. δὲ καὶ ὁ Αἶξ· ὁ τράγος· ἡρόδ. παρ' Ὁμρ. ὅτκ. πλθ. αἶγεσιν· Ἰλιάδ. Κ. 486. »Αἶξ οὐρανίαι· ἐνίστε »Κῆρες Ἀμαλθείαιο« 2) ὁ ἀστερισμός· Ἄρατ. 156. 3) Πυροειδές τι μετέωρον φαινόμενον· 4) παρὰ τοῖς μετγνστ. μεγάλα θαλάσσης κύματα· Ἀρμσθ. 2, 12. (ἐκ τῆς Αἰτιατ. τοῦ Αἰγίδα, παρήχθη τὸ τῆς συνηθείας Γίδα, ἢ κατ' ἀφαίρεσιν τῆς αι).

Αἶξ, ικος, ἡ· (αἴστω) = αἰκή· ἐπιδρομὴ, σφοδρὰ, ὁρμητικὴ κίνησις πνεύμων αἴκεια Ἀπολλν. ῥδ. 4, 820. (— —, γενκ. — — ι) (ἀφ' οὗ, πολυαίξ, κορυθαίξ, αἰγὶς, ἀπαιγίζω τριχαίξ, καταγὶς, αἰ σύνθετος, εὐχρηστοτέρα γὰρ ἐν φωῒ ἡ λέξις)· εὐχρηστοτέρα δὲ αὐτὴ ἡ λέξις ἐν τοῖς συνθέτοις Πολυαίξ, Κορυθαίξ, Τριχαίξ, Αἰγὶς, Καταγὶς.

Αἰξωνεία, ἡ· Βλασφημία.

Αἰξωνεύεσθαι, ἐκ τοῦ Αἰξωνὶς, δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς, ὅς τις ἦτον ἐγνωσμένος ὡς βλάσφημος· ἔσαν ἐξέλαβον ταύτην τὴν λέξιν οἱ Κωμικοὶ, καὶ σημαίνει τὸ Βλασφημεῖν, Πονηρεύεσθαι.

Αἰολάω, ῶ· καὶ Αἰολέω, ῶ· Μ. ἤτω· Κινῶ, (κουνῶ) ἐδῶ κ' ἐκεῖ· στρέφω· στρεφογυρίζω· ταχέως κινῶ· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 27. »εἶδα καὶ ἔνδα αἰέλλεσκε· παθτκ. ἐπὶ ἀνηυχίας, τὴν ὁποίαν προξενοῦσιν αἱ μέριμναι, καὶ φροντίδες· »Δυσθυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ, Ἱπποκρ. Γυν. Β'. τὸ ἔπειον ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, Πλανᾶται, ἐρμην. »Πῦρ δέ μιν οὐκ αἰόλλεται· Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 414. αὐτὶ τοῦ Τρομάζειν, φοβίζειν, ἀγωνίαν προξενεῖν· Ἀπὸ τοῦ ταχεῖα κινῆται ἀλλοιουμένου, καὶ πολλαχῶς μεταβαλλομένης ἀκτῖνος ἐκπέμποντος φωτὸς, γεννᾶται ἡ ἀλλοιωτὴ, καὶ κυρίως ἡ αὐγεπάβλητος ποικιλία, ἣν ἀποτελοῦσι καὶ ὑφάσματα, ἐφ' οἷς παίζουσι τὰ χρώματα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἰδέα τοῦ Ποικίλλειν (παραλλίζειν) ὡς Πλάτ. ἐν Κριτύλ. 24. »Αἰολεῖν, Ποικίλειν· Ἐντεῦθεν »Ὅμηρος αἰόλλουσιν· Ἡσίοδ. (εἰ ἀγαθοῖς ἄρχιτα τὰ παραλίζωσι)· κυρίως δέ, ποιῶ τι νὰ δείχνῃ διαφορετικὰ χρώματα, ὡς Νίκανδρ. Θηρ. 155. »κύκλον ποικίλον αἰόλλειν. Ἡ ταχεῖα κίνησις καὶ ἀντικίνησις (vibratio, παλμὸς τῶν ἐνεργειῶν, καὶ τῶν χορδῶν), κεῖται καθόλου ἐν τῷ, Κορυθαίολος, καὶ ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, Αἰολοβρόντας, παρὰ Πινδ. Ὀλύμ. Θ'. 64. ἡ δὲ σημασία τοῦ, Ἀπατεών, κεῖται ἐν τῷ, Ἀπαιολᾶν· Ἀπολλ. Γ'. 471. »ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐβόλητο νόον μελεδήμασιν· ὅπου ἄλλοι, Αἰόλητο, ἀνέγν. ἐ Ἡσύχ. ἔχει· Ἐβόλητο, τετάρακται, ἐπτόητο, ἀδύνητο.

Αἰολεύς· εως· ὁ· οἰκητὴς τῆς Αἰολίας.

Αἰολία· ἡ· ἡ Αἰολὶς χώρα· ἔτι δὲ καὶ ἡ νῆσος Αἰολία (νῦν Λιπάρα) ὅπου κατῴκει ὁ Αἴολος· Ὀδσ. Κ. 1.

Αἰόλη, ης, ἡ· ἡ ταχεῖα, εὐκίνητος, ἡ συνεχῶς ἑλισσομένη, μεταβλητή· Αἰσχύλ. Θῆβ. 50. »αἰόλην πυρὸς καύστιν· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰολέω.

Αἰόλιας, ὁ· ποικίλος τις ἰχθὺς (παραλλὴν ὀψάριον) Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναί. Α'. 5.

Αἰολίδης· ου, ὁ· πατρνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰόλου· Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Αἰολίζω· Μ. ἴσω = αἰολέω· 2) Αἰολεύς) παρὰ Σοφοκ. Οὐδετέρ. πολιτεύομαι, (φέρομαι) ζῶ, πράττω μιμούμενος τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, λαλῶ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ, δολίως φέρομαι, ὡς καὶ τὸ Αἰγυπτιάζω· Ζήτ. Αἰόλος· Πρατίνας παρ' Ἀθην. ΙΔ'. γράφει »Αἰόλιζε τῷ μέλεσι· ἀντὶ τοῦ, ἔψαλλε τὴν Αἰολικὴν μελῳδίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Στρβ. Η'. σελ. 514.

Αἰολικός· ἡ· όν· Ἐπῤῥ. αἰολικῶς (Αἴολος) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰόλου· ἰδὲ αἰολιστί.

Αἰολὶς, ίδος, ἡ· ποιητ. κυρίως, Θηλκ. τοῦ αἰολικός· Ἡσ. Ἔρ. 668.

Αἰολιστί, (Αἰολίζω) κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολίων· κατα

τὸν Αἰολικὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον· ἐκ τοῦ Αἰολίζω, καὶ Αἰολικός.

Αἰολίων, ωνος, ὁ· ὄνομ. κύρ. Τμ. Ὁμρ. Ἀπλ. 37.

Αἰόλλητις, εως, ἡ· ταχεῖα κίνησις· 2) ποικίλος χρωματισμός, ἢ ποικίλον χρῶμα (παρδαλὴ βυφή) ποικίλω, ποικίλομαι (παρδαλίζω τι, παρδαλίζομαι), στολισμός.

Αἰόλλω, Μ. β. ολῶ· βάπτω τι διὰ χρωμάτων ποικίλως, ποιῶ τι ποικίλον, (κάμνω παρδαλόν, παρδαλίζω τι) Νίκανδρ. κυάνεον ποικίλον αἰόλλειν· 2) ὡς τὸ αἰολάω· κινῶ τῇδε κακεῖσε, στρέφω, τρέπω, περιστρέφω· περιδινεύω Ὀδ. Τ. 27. παράττω, ἐκπλήττω, φοβίζω τινα (φοβίζω, σείω, ἔκπεδος· Παθ. ποικίλομαι, μεταβάλλω χρώματα· ἐμαυτῷ, ἀλλοιεύμαι τὸ χρῶμα· ἢ Ὁμήρειος αἰόλλεται αἱ βότρυς ποικίλονται (τὰ σταφύλια, ἢ ἀγοραῖος παρδαλίζουν) Ἡσ. Ἀσπ. 393. παρέβαλε. αἰελλάω, αἰόλος· Ὀδυσ. Τ. 27. νεῦσα καὶ ἔνδα αἰόλλειν.

Αἰολάβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὁ ποικίλος κατὰ βουλὴν καὶ γνώμην, πλήσας παντοίων μηχανημάτων, τεχνημάτων, ἐπιβουλῶν· δόλιος, πανοῦργος, ἐπίβουλος.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ (βροντὴ) τὸν κεραυνὸν ὀφειείδως (κεγχαλωτὰ) ἐπισείων· Ἐπιθ. τοῦ Διός. Πιθ.

Αἰολοδείκτης, ου· ὁ, ἡ αἰολόδεικτος ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ἐν παντοίοις σχήμασιν ἢ ποικίλαις μορφαῖς ἐπιδεικνύμενος· Ἐπιθ. τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλωνος), πιθανὴ ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ὕμν. 7, 12.

Αἰολόδειρος, ὁ, ἡ· (δειρὴ) πεποικιλμένον λαιμὸν ἔχων· (παρδαλολαίμης)· ποικίλας φωνὰς ἐκπέμποντα λάρυγγα. ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· Νόν. παράβαλε ποικιλόδειρος.

Αἰολόδερμος, ὁ, ἡ· (δέρμα) ποικίλον δέρμα (παρδαλὸν τομάρι) ἔχων.

Αἰολοδίκτος, ὁ, ἡ· (δείκνω, δείκνυμι) παρ' Ὀρφ. Ὕμν. Ζ. 12. ὅπου ἄλλα χειρόγρ. Αἰολίδικτε, ἔχουσιν· ἀλλ' ὁ Ἑρμᾶνος ὀρθότερον Αἰολόδικτε, ἀνάγνωσιν, ἔστιν, Ἐφευρετὴς διαφορετικῶν τεχνῶν· ἢ διαφόρους τέχνας δείξας.

Αἰολοδώρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ταὐτὸν τῷ ποικιλόδωρος· παντοῖα δωρούμενος (ὅστις δωρίζει ἢ χαρίζει διάφορα πράγματα)· Ἐριούνιος αἰολοδώροιο· παρὰ τῷ Σχελ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 42.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ· (θώραξ) στιλπνὸν θώρακα ἔχων, ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν λάξιν, ὀξεῖαν καὶ ταχὺν εἰς τὸ θωρακίζεσθαι· Ἰλ. Δ. 489. Π. 173.

Αἰολομήτης, ου, ὁ, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰολόμητις· Αἰολόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις)· πλήρης παντοίων μηχανημάτων καὶ ὀλέθρων· πανοῦργος, ἐπιστραφὴς· εἰς τὸ, αἰολόβουλος Ἡσιόδ.

Αἰολομίτρης, ου, ὁ· (μίτρα) πεποικιλμένην ζώνην (παρδαλὸν ζωνάριον) ἔχων· Ἰλ. Ε. 707. κατ' ἄλλους δὲ, ὁ εὐλίνεον μίτραν (ὀθονίνην τι περίζωμα) ἔχων, ἢ ὁ ῥᾳδίως καὶ εὐπετῶς ἐν τῷ περιζώματι τούτῳ κινούμενος· 2) πεποικιλμένην μίτραν (ἀνάδεσμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα) φορῶν· Δημητρ. 17, 19.

Αἰολόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ποικίλην μορφὴν ἔχων· Ποικιλόμορφος.

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὁ ἔχων ποικίλα τὰ νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Αἰολόπεπλος (πέπλος) ποικίλην ἢ ποικιλόχρουν ἐσθῆτα, ἢ στολὴν ἔχων· ἰδιαιτέρως ἐπὶ γυναικῶν.

Αἰολοπτέρυγος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀελλοπτέρυξ.

Αἰολόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) ἵππους ἀμάζων ἢ περιάγων· Ἰλ. Γ. 185. κατ' ἄλλους δέ, ποικιλότριχας ἢ ταχυπόδας ἵππους ἔχων.

Αἰόλος, λη, λον· ταχύς, ἀκίνητος, ῥᾳδίως στρεφόμενος καὶ τρεπόμενος· εὔστροφος, εὐτράπελος, ἐλαφρός· ὑπόδασις αἰόλου ταχύπους· Ἰλ. Γ. 264. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμ. ἐπὶ ὄφεων, σκωλήκων, μυῶπων (κατάβαινος τριγγλ.) ἡμέσιοι αἰόλοιο κατὰ τόμα· εὐάγωγοι, εὐάρμοστοι, λέγονται αἱ μέλισσαι· Ἰλ. Μ. 167. Πρὸς τούτοις λέγει Ὁμ. καίλια τεύχεα, καὶ αἴλινον σάκεος ὄπιν τινὲς μὲν, ἐλαφρὸν, εὐκίνητον· τινὲς δὲ ποικίλον ἔχουσι, στιλπνὸν καὶ ὑπόλιστον ἑρμηνεύουσι· καίλ. κινδύνου στίλβον βίος· Σφκ. Αἰ. 1074. 2) πολυχρώματος, ποικίλος, τὸ χρῶμα ἀλλοιούμενος, στίλβων· νὺξ αἰόλη. τὰ παρ' ἡμῖν ἀστροφεγγῆ· Σφκ. πολύμορφος, παντοῖος, τροπικ. εὐμετάβλητος· οἶον· καίλιαι ἡμέραι· Ἀκατάστατος, ἀπατηλὸς, πανοῦργος, δόλιος, ὡς τὸ, ποικίλος, τὸ ἐπίσιον ἔστι καθ' ὅλα ταυτοσήμαντον τῷ, αἰόλος· (κατὰ Ετυμ. Αγ. 2. σλ. 73. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι· ἆρα κυρίως πνέων, φυσῶν, περιφερόμενος, ἐν ἀέρι πνεόμενος)· 3) προπαροξυτόνως, Αἴολος, ὁ, κύριον Ὀνομ. Ὀδυσ.

Αἰολόστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) πολυστομάτως λαλῶν, ἢ πολυστομάτου ἐννοίας ὤν· αἰνιγματώδης, χρησμῳδικὸς, ἀμφίβολος· Αἰσχύλ. Προμ. 666.

Αἰολόψυλος, ὁ, ἡ· ἐκ παντοίων φυλῶν συνιστάμενος· Ὀππ.

Αἰολόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ποικίλην φωνὴν ἔχων, ἢ ποικίλως φωνῶν, ἠχῶν.

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, ἡ· (χαίτη) ποικίλως ἐστολισμένην, ἢ βεβοστρυχωμένην (στρεφεγυριτμένην, κατηρτυσμένην, μὲ πολλὰς πλεξοειδὰς) ἔχων τὴν κόμην· ἢ ὡς ὁ Εὐστάθ. ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας· (παρδαλομαίλης).

Αἰολόχρως, ωτος, ὁ, (χρόα) μὲ ποικίλον χρῶμα· τὸ χρῶμα παντοίως ἀλλοιούμενος (ὅστις ἀλλάζει χρώματα διάφορα, ἢ παίζει τὰ χρώματα) Κύριλ. παρὰ Πλημ. Στρωμ. Ε. παιολόχρως ὄχλος ἀστρωτος.

Αἰοκάω, ῶ, Μ. ήτω· καταῤῥαντίζω, ἐπιῤῥέχω, ὑγραίνω· Γαλην. ὅδιον

Αἰόνημα, ατος, τὸ· τὸ ἐπεῤῥαντισμένον ὑγρόν.

Αἰόνησις, εως, ἡ· τὸ ἐπιῤῥαντίζειν, ἐφυγραίνειν (ῥάντισμα) Δίων Καϑ. νέ. 17.

Αἰπεία, ης, ἡ· Πόλιστις ἐν Ἀκαρνανίᾳ· ἐν Ἰλιάδ. ἡ νῦν Κορώνη· Μλτ. γεωγρ. τμ. β'. 407. ὑπὸ Α. Γαζῆ.

Αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, ποιητ. ἀντὶ αἰπεινός· Ἰλιάδ. Φ. 87. Αἰπεινὸς, ἡ, ὀν (αἰπὺς) ὑψηλὸς· παρ' Ὁμρ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ πόλεων εἰς ὑψηλὰ μέρη κειμένων· ἀκρωρειῶν· Ἰλ. Β. 869. Υ. 58. Ὀδ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, δυσκατάβατος, προσάντης, ἀπότομος· Μεταφρ. βαρύζυγος, σύβαρις· Πιθ. Νμ. πλάγιον· δεινὸν, βαθὺ, σκιστόν.

Αἰπόλεω, ῶ· Μ. ήτω· εἰμὶ αἰπόλος, ὅ ἐστι βόσκω αἶγας· Αἰσχύλ. Εὐμ. 196. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουκολέω.

Αἰπολικός, κὴ, κὸν· εἰς αἰπόλους ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος· ὡς, ἡ Αἰπολικὴ ᾠδή.

Αἰπόλιον, τὸ· ποίμνη, (κοπάδι) αἰγῶν· καὶ πόλις αἰγῶν Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. 2) νομὴ αἰγῶν.

Αἰπόλιος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· παρ' Ἀρτεμιδώρ. Δ'. 58. κεῖται Αἰπόλεως, παθητικῶς ἀντὶ τοῦ, Αἰγωλίος.

Αἰπόλος, ὁ, ἡ· βοτικὸς αἰγῶν (γιδοβοσκός)· ἀντὶ Αἰγοπόλος· ὡς καὶ τὸ Μανδροπόλος, (αἴξ, πολέω) αἰγοβοσκός· παρ' Ὁμ. αἰπόλος αἰγῶν κ. τ. τ.

Αἶπος, εος, τὸ· ὕψος, κορυφὴ, ὄφωμα· Θεόκριτ. Ζ'. 148. παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 503. μεταφρ. ταλαιπωρία, κόπος.

Αἰπός, πὴ, πόν· ἐπικ. ἀντὶ Αἰπύς· Ἰλ. Ν. 625. Ὀδυσ. Γ. 130. πόλις αἰπὴ· ὑψηλὴ· καὶ ἀντὶ τοῦ Βαθὺς· Ἰλ. Φ. 9. παιπὸν ῥέεθρον.

Αἴπτω, ἐκ τούτου ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. 3. παρὰ τὸ, Ἅπτω· λίαν ἅμμ. σημαν.

Αἶπυ, κος, τὸ· Πόλις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλιάδ.

Αἰπύμητος, ὁ, ἡ· (δομὴ) ὁ ἐφ' ὕψος ἢ ὑψηλὰ ᾠκοδομημένος· ὑψηλὰ τείχη ἔχων.

Αἰπυδολωτὴς, ὁ· ἀπατηλὸς, δόλιος, ψεύστης· Τίμ. παρὰ Σέξτ. κα'. 21.

Αἰπυκέρως, ὁ, ἡ· τὸ, ων· γεν. ω· (κέρας) ὑψηλὰ ἢ ἀναπεταμένα κέρατα ἔχων.

Αἰπυμήτης, ου, ὁ· (μῆτις) ὑψηλὸν νοῦν, ἢ ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους στοχασμοὺς ἔχων, εἰς ὑψηλὰ καταγινόμενος πράγματα· Αἰσχύλ. Πρ. 18.

Αἰπύνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὑψηλὰ νῶτα ἔχων· ἢ καὶ ἐφ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος· Αἰσχύλ. Προμ. 830. παιπύνωτος Δωδώνη.

Αἰπύς, πεῖα, πύ· μετέωρος, ὑψηλὸς· Ἰλ. Ε'. 367. παιπὺς Ὄλυμπος· 2) Βαθὺς· αἰπὺς βρόγχος σχοινίου ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους ἀποκρεμάμενον· Ὀδ. Λ. 277. ηχθος αἰπὺς βαθεῖα, ἀνεξάλειπτος ὀργή· Ἰλ. Ο. 225. ὄλεθρος βαθὺς, ἀναπόφευκτος ἐφιστάμενος· Ὁμ. πλάνατοι εἰς ὃν ῥᾳδίως καταπίπτειν τις· ὕπνος, θάνατος· Ἡσ. Δάνατος, ὕπνος· Πιθ. αἰπὺ οἱ ἔστειται πάθεσθαι ἀνέφευκτον ἔσται αὐτῷ· Ἰλ. Ν. 317. αἰπεῖα ἰωὴ βαθὺς, βαθύηχος θόρυβος· Ἡσ. Σφ. 682.

Αἰπύτος, ου, ὁ· ἔνομ. κύριον· ἀφ' οὗ ἐπίθετον τό:

Αἰπύτιος, ία, ιον· Ἰλιάδ. Β. 604. παιπύτιον τύμβον.

Αἶρα, ἡ· ἡ σφῦρα· (σφυρὶ χαλκέως)· ἔδεν Αἴρᾳ ἔργον· Ησύχ. ἔργον τῆς σφύρας, ἤτοι τῶν χαλκέων· 2) ξιφίδιον ψυχόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου· Λατ. Lolium· Θεόφρ. Ἱστ. Φ. Β'. 5. (κοινῶς μισίτσα).

Αἱρεσιάρχέω· Μλ. ήσω· εἰμὶ αἱρεσιάρχης· ἀρχηγὸς αἱρέσεως· ἀπὸ τοῦ:

Αἱρεσιάρχης, καὶ, Αἱρεσίαρχος, ου, ὁ· (ἄρχων, αἵρεσις) ἀρχηγὸς, πρῶτος, ἢ προστάτης αἱρετικοῦ τινος

Αἱρεσιμάχος, ὁ, ἡ· καὶ

Αἱρεσιομάχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι)· αἱρέσεως τινὶ μαχόμενος· αἱρεσιάρτικα νικῶ· 2) ὑπὲρ τινος αἱρέσεως ἀγωνιζόμενος.

Αἱρέσιμος, ὁ, ἡ (αἱρέω) εὔληπτος, ῥᾳδίως κυριευόμενος, εὔλυτος· Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. αἱρέσιμον τεῖχος· ἐκ τοῦ

Αἵρεσις, εως, ἡ (αἱρέω) τὸ αἱρεῖν, αἱρεῖσθαι (σήκωμα ὑψηλὸ).

Αἵρεσις, εως, ἡ· (αἱρέω) τὸ λαμβάνειν, (πέρνειν), ἁρπάζειν, κυριεύειν, κρατεῖν· κυρίευσις, ἅλωσις· Θουκυδ. ἡ αἵρεσις πόλεως· καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλαχοῦ· 2) (αἱρέομαι) τὸ προαιρεῖσθαι, γνώμην ποιεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βουλεύεσθαι· ἐκλογὴ· ἡ αἵρεσις δούλων ἐκλογὴν ἐπιτρέπειν Ἡρόδ. 1, 11. Ηλίσιος, γνώμη· σκοπὸς, διάνοια· ἐξαίρεσις· 3) ἐκλογὴ καὶ ἐξαιρέτως προτίμησις βίου, (τρόπου ζωῆς)· διδασκαλίας τρόπου· σχολείου, ματρίας, συστήματος, δόγματος. «Αἵρεσις Ἑλληνικὴ» ἢ σπουδὴ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων· ἤτοι ἡ κλίσις, καὶ ἐκλογὴ τοῦ σπουδάζειν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα· Αἰσχύλ. Ἀξιοχ. Β'. «Ἡ ἐπὶ τοὺς ἰδίους αἱρεσις τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς· 4) παῖρ, τῆς διυάμεως Πλτ. Γοργ. 38. τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαί τινος, ἢ τὸ πρός τι ἢ ἐμφίτι σπουδάζειν· τὸ νὰ καταγίνωμαι, ἐπιθυμῶ ν' ἀπολαύσω ἢ κατορθώσω τι· 5) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, σημαίνουσα δόγματι τῇ εὐσεβείᾳ ἀντικείμενον· ἢ μὴ ὀρθὴν δόξαν τῆς πίστεως

Αἱρετιώτης, ου, ὁ· καὶ Αἱρετικιώτις, ιδος, ἡ· Αἱρετικός· ὁ ἐξ αἱρέτεως τινός ὤν.

Αἱρετέος, έα, έον· ρημτκ. Ἐπτ. ἀπό τοῦ αἱρέω· ἄξιος, ἡ προτήκων νά ληφθῇ, (νά παρθῇ) εὐρισκῇ· καὶ νά ἐκλεχθῇ. Ξενοφ.

Αἱρέτης, ου, ὁ, καὶ Αἱρέτις, ιδος, ἡ· ἐκλέγων (διαλεκτικῆς).

Αἱρετίζω, παρ' Ἱπποκρ. Αἱρέω. ἐκλέγω. 2) προταρτῶμαι, ἡ προτακολλῶμαι αἱρέσει τινί· ὅθεν

Αἱρετικός, ἡ, όν· εἰς αἵρεσιν ἀνήκων. 2) = Αἱρετός. Κων. Καθαρτ. «αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι» κατά τόν Βαλσαμ. οὓς αἱρετίζεται, ἤγουν ἐπιλέξεται ὁ κατηγορούμενος ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐπισκόπων. Οὕτω καὶ Ζωναρ. εἰς τόν κγ'. Κων. «Οἱ ἐπίσκοποι εἶεν ἄν, οὓς αἱρετίζονται οἱ κατηγοροῦμενοι· τοὺς γάρ τοιούτους φησίν ὁ Κανών αἱρετικούς, τουτέστιν αἱρετούς· ὅθεν καὶ «αἱρετικοὶ δικασταὶ» ἀντί τοῦ, αἱρετοὶ κριταί. Κων. 98. 3) Αἱρετικούς λέγομεν — τοὺς τῆ πίστιν μέν τήν ὑγιᾶ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποστίζοντας δέ καὶ ἀντιτυνχάνοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν ἐπιστόμοις. Κων. Σ'. Σύνδ. Κυπρλ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ἀλλοτριόφρων, ἀποστάτης, ὁ παρεκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὁ περί τά δόγματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σφαλλόμενος· ὁ μή ὢν ὀρθόδοξος Ζωναρ.

Αἱρετιστής, οῦ, ὁ· ὁ προπολεμῶν αἱρέσεί τινι· (ὅστις πέρνει μέρος εἰς κάμμιαν αἵρεσιν, Ἰτλ. partito, ἡ τουρκοβαρβαρικιστί εἰς κάνεν ταράφι) Δγτ. Αρτ. 9, 6. Πολύβ. καὶ Διόδ. Σικ. Ιϐ'. 75.

Αἱρετός, τή, τόν· Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ αἱρέω, ἐκλελεγμένος· ἄξιος ἐκλογῆς, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός· παρ' Ἡρόδ. πολλαχοῦ. 2) εἰλημμένος (παρμένος) εὔληπτος (εὔκολος διά νά παρθῇ) εὐάλωτος (διά χυρίσιμα εὔκολος). Ἡρόδ. 4, 201. ὅθεν Αἱρετώτερος, ἐπιθυμητότερος, ἤτοι ἀξιωτέρος εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας· ἐκ τοῦ

Αἱρέω, ῶ· Μ. ἤτω. Πρκμ. ῆρηκα. Ἰων. ἀραίρηκα. παθτκ. ἀραίρημαι. Ἀόρ. παθτ. ἡρέθην, Μλ. πθτ. αἱρεθήσομαι· καὶ ἀπό τοῦ ἙΛΩ, Ἀόρτ. β'. εἷλον. Ἀπρμφ. Ἑλεῖν, μέσ. εἱλάμην, Ἐπκ. Ἑλόμην, Ὅμρ. (συγγενές τῷ ἄρω, αἴρω, ἀρνυμαι) Δαμβάνω (Πίνδρ.), κρατῶ, ἁρπάζω· ἁρπτομαι (πιάνω), ἅπτομαι, νικῶ, καταπροσωπῶ. Ἐξουσιάζω, κυριεύω, ηγεῖται, πόλις, νῆας, Ὅμ. «ἕλεν τινα χειρός» λαμβάνω τινα τῆς χειρός (πιάνω ἡ κρατῶ τινα ἀπό τό χέρι) Ὀδτ. Μ. 33. «κόλος, ὅδος, ἵμερος αἱρεῖ με» (μέ κυριεύει θυμός, φόβος, ἐπιθυμία) ὠσαύτως καὶ «ὕπνος καὶ λήθην (ἐλητμοσύνητα)», Ὅμ. καὶ ἀντιστρόφως «ὕπνον αἱρεῖν» κατακλίνομαι εἰς ὕπνον (πλαγιάζω νά κοιμηθῶ)· «νικᾶ εἰς μάχην καὶ ἐν κριτηρίῳ· «αἱρεῖν τήν γραφήν· «νικᾶ ἡ κεφαλαίνω τήν κρίτιν διʼ ἐγγράφου κατηγορίας· ἡ γάρ αἰτιατ. γραφήν ἀπολύτως κεῖται· ὠσαύτως καὶ «αἱρεῖν δίκην». Λαμβάνω ἤκαταλαμβάνω τινα ἐπίτινι, (πιάνω τινα ἔνοχον εἴς τι)· ἐξελέγχω τινά τινος (ἀποδείχνω τινα ὅτι ἔκαμέ τι), ἐπί «αἱρεῖν τινα κλέπτοντα» (ἀποδείχνω τινα ὅτι ἔκλεψε), Ἀριστ. Ἱππ. 835. «αἱρεῖν τά τινος» λαμβάνω (πέρνω) τό μέρος τινος· νικῶ, καταβάλλω, καταπροσωπῶ, φανερώνω, ὅλως δέ καθαιρῶ, ταπεινῶ, ποιῶ τινα δυστυχῆ· ἐπί κακῷ, ἀνακτῶμαι, ἀρίσκομαί τινα (κερδαίνω τήν ἀγάπην, τήν εὐνοιαν τινος, τόν κάμνω νά μέ ἀγαπᾷ). 2) μέτ. αἱρέομαι· προπαλαμβάνω, παραλαμβάνω, ἄγω μετʼ ἐμαυτοῦ (πέρνω μαζύ μου) προσφέρομαι ἐμαυτῶ τι, ἀπλαλίω τινος (ἀπολαμβάνω τι, τρώγω, ἤ πίνω τι). Ὀδτ. Ι. 157. μετά Ἀπαρμφ. Ὀδτ. Α. 583. εἰσδέχομαι, δέχομαι, παραλαμβάνω. Ὀδτ. Β. 237. βούλομαι, θέλω, ἐκλέγω, προτιμῶ, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, τί τινος· τί ἀντί τινος· τί πρότινος· τί μᾶλλον ἤτι, ὅθεν ἥμᾶλλον αἱρεῖσθαι (ἀγαπῶ καλήτερα)· ἐξαιρ. «αἱροῦμαι τά τινος» (πέρνω τό μέρος τινος) ἀπό τῶν Ῥωμαίων, καί τούς Ῥωμαίους (κρατῶ μέ τούς Ῥωμαίους) «αἱροῦμαι γνώμην» κρίνω πρῶτ' ἡ δέχομαι τήν γνώμην τινος. Ἡρόδ. 4, 137. 139. 3) ἀμεταβ. «αἱροῦσι λόγοι» μετά ἀπαρμφ. ἡ ὑγιής ἰσῦς διδάσκει· ὠσαύτως καὶ αἱρ. γνώμη. Ἡρόδ. 7, 41. «αἱρεῖ ὁ λόγος». Ἡρόδ. 2, 33.

Αἱρησιτοίχης, ὁ, ἡ· (αἱρῶ τεῖχος) κατεδαφίζων, γρημνίζων τά τείχη. Ἀθήν. σελ. 496.

Αἱρικός, ἡ, όν· (αἶρα) ζιζανικός, ὁμοιος ζιζάνιω.

Αἵρινος, ίνη, ινον. = αἱρικός.

Ἄιρος, ὁ· ἐν Ὀδσ. Σ. 73. «Ἶρος ἄροσε». δυστυχής, ἄθλιος, κακοδαίμων Ἶρος, παιδιά μετά τῆς λέξεως Ἶρος. (ὡς τό παρ' ἡμῖν, ὁ καϋμένος ὁ ζητουλᾶς)· ὡς καὶ «ὦδρα ἄδωρα, Λίσσαρις, Δύσπαρις. ὕπνος ἄϋπνος κ. τ. τ. (υ—υ).

Αἵρω, κατά συγκ. ἀντί τοῦ ἀείρω. Μ. ἀρῶ, ἀνάγω, σημαίνω) βαστάζω εἰς ὕψος ποιητ. ἀντί αἰπεινός. Ἰλδ. Φ. 87. Αἰπεινός, ἡ, όν· (αἰπύς) ὑψηλός· παρʼ Ὁμρ. τό πλεῖστον ἐπί πόλεων εἰς ὑψηλά μέρη κειμένων· ἐπί ἀκρωρειῶν. Ἰλδ. Β. 869. Τ. 58. Ὀδτ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, ὑψικάρηνος, προπάντης, ἀπότομος. Μετωρ. βιβρώσκουσα, σοβαρός, Πινδ. Νμ. «λόφοιο» θεσις, βαθύς, συνετός. Δημοσθ. «Αἰρειν τό πρᾶγμα λόγῳ, καὶ φοβερόν ποιεῖν. Εὐριπ. Ἡρακλ. «Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ ὑψηλόν αἴρων» καὶ Πλούταρχ. Κικερ. 23. «Κικέρωνος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρεν. 2) Μέσ. αἴρομαι παρʼ Ὁμρ. μάλιστα· κτῶμαι, (ἁποκτῶ) ἁρπεύομαι, ἀπολαμβάνω. «κῦδος, κλέος, τιμήν, αἶσχος ἀρίστεια ὠσαύτως καὶ «κλέος, ἀρίστεια ,,τραυματίζομαι (πληγώνομαι). Ἰλδ. Ξ. 130. ἐνίοτε δέ καὶ ἐνεργητ. παρά Σφκ. Τρχ. 80. 5) ὑφίσταμαι, ὑπέχω, ὑποδύομαι ἀγῶνας, κινδύνους. Ὀδτ. Δ. 107. Ἐπιχειρῶ, ἐγχειρῶ, ἄρχομαι (ἀρχίζω) ἀρχήν ποιοῦμαι· ἄλλῳ καὶ ἄλλοις περιποιοῦμαι ἡ περιποιῶ τι (προξενῶ) Ὀδτ. Α. 240. «καὶ ὦ παῖδι μέγα κλέος ἥρατ' ἐπίστασο». 4) «Θυμόν ἀρέσθαι ἀρῶ» (ἀρρύομαι, κάμνω καρδιάν)· «πόλεμον, ὅπλα ἀρ. ἐκφέρω (ἀρχίζω) πόλεμον, ὅπλων ἅπτομαι (πιάνω τ' ἄρματα). 5) Παθτ. αἴρομαί τινι, μεγαλύνω ἐμαυτόν, σεμύνομαι, ὅθεν τροπικ. γαυροῦμαι, βρυθμοῦμαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω (εἶμαι «περήφανος διά τι πρᾶγμα). 6) Ἀμτβ. «ἄραι τῷ στρατῷ (κινῶ μέ τό στράτευμα) ἔτι δέ καὶ ἁπλῶς ἄραι (ἐκ Κρήτης) ἐκπορεύομαι (ξεκινῶ), σημαίνομαι ἀπό τι μέρος καὶ μετεύω)· ἀνατέλλει, ἐπί ἡλίου. Σοφκλ. ἔτι δέ «αἴρειν εἰς κέρκαιρα (τό παρʼ ἡμῖν κουτσόν· νά πηγαίνῃ ς' ἀνάπαλιν· ἡ νά πηγαίνῃ καὶ νά μή γυρίζῃ, ἡ, στόν διάβολον) (τό α ἐστί βραχύ ἅπου μένει ἀναύξητον, μόνον ἐν τῷ α'. ἀορ. ἐνεργτ. τε καὶ μέσῳ ἀεί μακρόν, Εὐρπ. Ὀρστ. 3. Καλ. 471· ἐν δέ τῷ Μλ. ἀρῶ, συνῳστ. ἀπό τοῦ ἀερῶ, δίχρονον, Σφκ. Αἰ. 75. Εὐρπ. Μηδ. 848. Ἡρκ. 323. Αἰσχλ. Πρμτ. 781).

Αἱρώδης, ες, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἱρικός.

Ἄις, ιδος, ὁ· ἄχρηστος ὀνομστ. ἀντί τοῦ, Ἅδης, ὅθεν Ἀΐδος δε, ἀντί, Εἰς ᾅδου οἶκον. Ὀδ. Κ. 560. Ἰλ. Ε. 845. «δῦν' ἄϊδος κυνέην» ἐνεδύθη τήν περικεφαλαίαν τοῦ ᾅδου· ἤτον δέ αὐτή ωφέλημα εἰς δεῖα καὶ ἀόρατος, ἤτοι σκοτεινή, τήν ὁποίαν ἐνεδύοντο οἱ θεοί, ὅταν δέν ἤθελον νά τούς γνωρίσῃ τις. Ἐκ τούτου δέ καὶ Παροιμία. «Ἄϊδος κυνῆν· ἐπί τῶν ποιούντων τι ἀφανῶς.

Αἶσα, ης, ἡ· ὡς Μοῖρα, ἡ Θεά ἡ ἑκάστῳ τήν ἀξίαν, ἡ τό αὐτῷ πεπρωμένον νέμουσα· (ἡ ὁποία δίδει εἰς καθένα ὅ,τι ἀξίζει, ἡ τό γραφτόν του). Ὀδτ. Η. 197. Ἰλδ. Τ. 127. 2) ὡς προηγουμ. ἡ τήν τύχην ἡ μοῖραν διορίζουσα ἀπόφασις θεοῦ τινος. «Διός αἶσα, δαίμονος αἶσα. Ἰλδ. Ι. 608. 3) Διορισμένος χρόνος τῆς ζωῆς, τό πεπρωμένον, (τό Γραφτόν)· Εἱμαρμένη, Μοῖρα, Τύχη δυστυχής ἡ εὐτυχής. Ἰλ. Α. 418. «τῷ σε κακή αἶσα τέκεν». Ἰλδ. Τ. 127. Ὀδτ. Η. 197. «πᾶσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ· ὅθεν, ὑπέρ Διός αἶσαν», ἐν Ἰλ. Ρ. 321. ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Διός. Ἀπολλ. «ἀπόφασις τῆς μοίρας, ἤτοι τῶν θεῶν· ὡς καὶ τό «Θεῶν αἶσα». Δ'. 1468. «Κύπριδος αἶσαν ἐμμορέειν. Σύ ἔλαβες τόν κλῆρον τοῦ νά ἀρέσῃς τῷ ἔρωτι, ἤτοι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ ἐν γένει περιφραστικῶς· τό ἐπιβάλλον μέρος ἤ μερίδιον εἴς τι (μοιράδι)· «κλῆσις, ἐλπίδος αἶσαν μερδ. λαφύρων, τό, ὅ,τι μένει τινί νά ἐλπίσῃ. Ὁμρ. ὅθεν μέτρον, καὶ στοιχεῖον καθʼ αὐτό «ἥμισυ τοῦ αἶσαν τό ἑξάπτυλον ἀνῆκον, ἄλλως, καθῆκον· ἐξαιρέτως δέ κατʼ αἶσαν, ὡς κατά μοῖραν· ὡς πρέπει καὶ ἁρμόζει, πρεπόντως, προσηκόντως. Ἰλ. Ρ. 716. ὅπερ ἐν Ἰλ. Α'. 286. «κατά μοῖραν ἑείπας· κεῖται, ἀντιθέτ. τῷ, παρʼ αἶσαν (συγγν. τῷ αἶνος, αἰνέω. Βουτμ. Λεξ. 2. σλ. 113. κατʼ ἄλλους δέ παράγτ. ἀπό τοῦ δαίω τό μοιράζω). Ἀπολλών. Γ. 615. «Μή παρά αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτον· ἐναντίον τοῦ καθήκοντος καὶ πρέποντος. Πινδ. Πύθ. Η'. 16.

Αἴσακος, ἡ· ὑπακουομ. κλάδος μυρτίνης ἡ δάφνης· ὅστις κατά Πλούταρχ. Προβ. Συμ. α'. 1. ἐδίδετο ἐνί ἑκάστῳ τῶν παρακαθημένων τῇ τραπέζῃ, ἵνα ψάλλωσιν ὕμνον τινα· (κατά τινας μέν ἀπό τοῦ ᾄδειν, κατʼ ἄλλους δέ ἀπό τοῦ, αἴσα).

Αἰσάλων, ὁ· εἶδός τι μικροῦ ἱέρακος· aesalon. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ'. 36.

Αἴσηπος, ὁ· Ὄνομα πλειόνων ποταμῶν παρʼ Ὁμήρ.

Αἰσθάνομαι, μέσ. Ἀποθετκ. πρτκ. ᾐσθανόμην. Μλ. αἰσθήσομαι. Ἀόρτ. ᾐσθόμην· παρά τοῖς μεταγενεστ. δέ καὶ παθτκ. αἰσθηθήναι, LXX. (αἴω, αἴσθω)· λαμβάνεται ἐπί πασῶν τῶν αἰσθήσεων, ἁφῆς, ὁράσεως, ὀσφρήσεως, ἀκοῆς, καὶ γεύσεως. Καταλαμβάνω, ἐννοῶ, (νοιῶ) ἀκούω, μανθάνω δέ ἀκοῆς· μετά Γενικ. καὶ Αἰτιατ. τό πλεῖστον μετά μετοχῆς· ἔτι δέ καὶ μετά τοῦ ὡς κατʼ Ὁριστικ. ἐγκλ. Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 40. Ἀπομν. Α'. β'. 31. «Τινός φάσκοντος ἡδόμενα· ἤκουσα νά ἐμιλῇ τις· «Αἰσθάνομαι τινας παραβαίνοντας· αὐτόθ. Δ'. δ'. 21. ὁ αἰσθόμενος, μτχ. ἀντί τοῦ, συνετός, διαγινώσκων, εὖ ἡ ὀρθῶς κρίνων, καλῶς ἐπιστάμενος· ἔμφρων, νουνεχής, φρόνιμος καλῶν καὶ κακῶν· ὁ εἰδώς διακρίνειν τό ἀγαθόν τοῦ κακοῦ, τό δίκαιον τοῦ ἀδίκου. Ξνφ. «αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν· οἵτινες ἐδύναντο νά διακρίνωσι τό καλόν τοῦ κακοῦ, τό ὁποῖον καὶ ἡ συνῆθ. ὁμοίως ἐκφράζει. «μετρίως αἰσθανόμενος, μετρίως ἐδύνατο νά διακρίνῃ ἤτοι νά ἐννοήσῃ τά πράγματα· τοιοῦτον καὶ τό τοῦ Θουκ. Α'. 71. Ἀντί τοῦ εὐθυμεῖσθαι, ἀναπαλεῖν εἰς τήν μνήμην, ὡς καὶ τό τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. α'. 14. «ὁ Κῦρος ᾐσθημένος. Ἡλιόδ. Α'. «αἰσθόμενος πρός τινος· «ἤκουτεν ἀπό τινος.

Αἴσθημα, ατος, τό· ἐστίν τό ὁποῖον ᾐσθάνθη, ἤκουσέ τις· τό ὁποῖον ἐπροξένησε τήν αἴσθησιν· ἔτι δέ καὶ αὐτή τοῦ, Αἴσθησις.

Αἴσθησις, εως, ἡ· ἡ διά τῶν αἰσθητῶν γινομένη ἐνέργεια· τό γνωρίζειν καὶ καταλαμβάνειν διά τῶν αἰσθητῶν· ὅθεν πληθτ. Αἰσθήσεις, καὶ αὐτά τά ὄργανα τῶν Αἰσθητικῶν, ἤτοι τά Αἰσθητήρια, οἷον, ὀφθαλμοί, ὦτα, ὀσφρητις, γεῦσις, καὶ ἐξαιρέτως ἡ Ἁφή. «Αἴσθησιν παρέχειν τινί, οὕτω πως ποιεῖν τι, ὥστε νά αἰσθανθῇ ἡ νά καταλάβῃ τις αὐτό. Θουκυδ. Β'. 50. ποιῶ, (κάμνω) νά ἀκούσῃ τις.

Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ς'. 13. πέμψον δὲ ἀπελθεῖν τοσοῦτον, ὡς μὴ αἰσθησιν παρέχειν τινί· αἰσθησιν ἀκοῆς, νὰ μὴ καταλάβῃ (νοιώσῃ) τις. »Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἑκάστῳ. Θουκυδ. Β'. 61. ἀντὶ τοῦ, Καθ' εἰς αἰσθάνεται τί τῷ προξενεῖ λύπην καὶ δυσαρέσκειαν· παρὰ δημοτικοῖς δέ, λαμβάνεται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, Ἴχνη (πατημασιαῖς, τροχός, οὐμπλαῖς). 2) Τὰ μέσα ἢ ὁ τρόπος τοῦ ἐννοεῖν καὶ ἀποφαίνειν τὰς τῶν Θεῶν βουλάς. Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 6. »καὶ αἰσθήσεις«. Πλάτ. Φαῖδ. 59. »Καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν«. 3) τὸ αἰσθάνεσθαι ἐσωτερικῶς, εἴτ' οὖν νοερῶς ἢ ψυχικῶς. Κατανόησις, γνῶσις, διάγνωσις, ἐπίγνωσις, κατάληψις, γνώρισις, νόησις, γνώμη, σύνεσις.

Αἰσθητήριον, τό. Τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον· ἡ αἰσθητικὴ δύναμις· ὡς π. χ. τὸ οὖς, ἡ ἀκοή, κ. τ. λ.

Αἰσθητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντιλαμβανόμενός τινος διὰ τῶν αἰσθητηρίων (ὅστις αἰσθάνεται τίποτε μὲ τὸ μέσον τῶν αἰσθητηρίων· ὁπλ. ἡ βλέπων, ἢ ἀκούων, ἢ ὀσφραινόμενος, ἢ γευόμενος, ἢ ψηλαφῶν) = αἰσθανόμενος. Πλάτ. Θεαίτ.

Αἰσθητικός, κή, κόν· ῥᾳδίως αἰσθανόμενος (ὅστις εἶναι πολὺ αἰσθαντικός). Ἐπῤῥ. αἰσθητικῶς, μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος προξενεῖ αἴσθησιν· »αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ« ἀντὶ τοῦ, σύνοιδα ἐμαυτῷ (γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου). Ἐπίῤῥ. »Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ« ἀντὶ τοῦ Αἰσθάνομαι, Προσέχω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΔ'. 23.

Αἰσθητός, ή, όν· (αἰσθάνομαι) ῥᾳδίως προσβάλλων τοῖς αἰσθητηρίοις καὶ δι' αὐτῶν αἴσθησιν προξενῶν· ἢ ῥᾳδίως εἰς αἴσθησιν (εὐκόλα νὰ τὸν αἰσθάνηται τις). Ἐπῤῥ. αἰσθητῶς.

Αἴσθω, (ἄω) Ἀποπυέω. ὅθεν »Ἐμοὶ δ' αἴσθεο τέκνον ἐμῶν ἔπος ἐκ θεοῦ ἐλθόν«. Ἰλ. Π. 468. καὶ Τ. 403. παράβαλε Π. 468. (υ – –).

Αἰσιμία, ἡ· (αἴσιμος) Εὐδαιμονία Αἰσχύλ. Εὐμ. 994. »Ἐν αἰσιμίαις πλούτου«· ἀντὶ τοῦ, Ἐν ταῖς εὐδαιμονίαις, εὐτυχίαις· ὅπου ἄλλοι, Ἀξημίαις, κινήγοσαν· κατὰ τοὺς γραμματικογράφους δέ, ἐπιτηδειότης, τὸ πρόσηκον, εὐπρέπεια, τὸ κέσμιον. Ἐτυμ. καὶ κατὰ Σουϊδ. Μαντεία.

Αἴσιμος, ὁ, ἡ· καὶ αἴσιμη. Ὅμρ. (αἶσα) πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ προξενεῖται ἢ εἶναι διωρισμένον (γραμμένον) ὑπὸ τῆς μοίρας· ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 72. καὶ Χ. 112. »αἴσιμον ἦμαρ· ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου, τὸ πεπρωμένον· (τὸ γραφτόν), ἢ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου. »αἴσιμόν ἐστιν Ὅμ. (εἶναι γραφτόν). 2) σύμφωνος, ἐφαρμόζων τῇ ἀποφάσει τῆς εἱμαρμένης· ἀνάλογος, σώφρων, ἐπιεικής. = »τὸ καθῆκον, ἢ αἴσιμα εἶπεῖν εἰδώς«· παρ' Ὅμρ. πολλάκις. Ἰλ. Ζ. 62. »αἴσιμα παρειπόντα· τὰ προτρεπόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα· οὕτως ἔτι καὶ »Αἴσιμος φρένας«. Ὀδυσσ. Ψ. 14. ὑγιὴς κατὰ τὰς φρένας, ὅπου πρότερον »Σάῳρων, ἔκειτο. Ὀδ. Φ. 294. »αἴσιμα πίνειν· κατὰ τὸ αἴσιον καὶ καθῆκον, μετρίως, ὅσον πρέπει.

Αἰσιμόω, ῶ. Μ. ώσω· κατὰ τὸν Σουϊδ. Καταναλίσκω· τὸ ἁπλοῦν ἄχρηστον. Ζήτ. Ἀναισιμόω.

Αἰσιοποιῶ· Αἴσιον, ἡ Αἶσα, ἡ Αἰσίως ποιῶ.

Αἴσιος, ὁ, ἡ· καὶ αἰσία. Πινδ. εὐτυχίαν σημαίνων· καλός, εὐοίωνος· λέγεται ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται ὡς σημεῖα μελλόντων καλῶν, ἢ μελλούσης εὐτυχίας, ἐξαιρέτως· »αἰσία, οἰωνός, ὄρνις αἴσιος«· εἰς ἁρμόδιον ἢ καλὸν καιρὸν ἥκων, Ἰλ. Ω. 376. 2) προσήκων, ἀνάλογος, δίκαιος. Νικάνδρ. 93. »Αἴσιος ὁλκήν· ὅπου σημαίνει τὸ, Ὀρθόν, δίκαιον, σωστόν· τὸ εἰς τοῦτο ἀνῆκον, πρέπον, ἀπαιτούμενον· καὶ παρὰ Δίωνι. Καττ. Δθ'. 23. »ἐπιτίμια αἴσια«. Ἐπῤῥ. αἰσίως.

Αἰσιόω, ῶ. Μ. ώσω. Θεωρῶ ἢ νομίζω τι ὡς εὐτυχίας ἢ καλοῦ προσημαντικόν, (ἔχω τι διὰ καλόν). Μέσ. Αἰσιόομαι ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν σημεῖον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Ἀππιαν. καὶ Πλουτ. παρχ.

Αἰστός, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀείστος.

Αἰσονίδης, ου· πατρον. τοῦ Ἰάσονος, υἱοῦ τοῦ Αἴσονος. Ἡσιόδ.

Αἶσος, σῃ, σον· (ἴσος) ὁ μὴ ἴσος = ἄνισος. (υ – υ)

Αἴσσω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. Ἤξα. Ἀττ. ἄσσω ἢ ἧττω (ἔτι δὲ καὶ ἄττω). Μλ. ἥξω, ἀόριστ. α'. ἦξα παρ' Ὁμήρ. Κινοῦμαι μετ' εὐκολίας, ζωηρότητος, ὁρμῆς, καὶ ταχύτητος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ὁρμῶ, πίπτω βιαίως ἐπί τινα· τὸ πλεῖστον κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν. Μετὰ Δοτικ. »αἴσσειν ἵπποις, ὅπλοις«· πέτομαι, φαγγάνω, πεσίω· ὅτε ὑπακούει. ἡ Σὺν πρόθ. ἀναπηδῶ. ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω. Ἰλ. Σ. 508. »σίσσοντο ἠέρθησαν, ἐσηκώθησαν ὀρθοί· ὡς καὶ τὸ »Κυπρίοι ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντας· ἀναβαίνοντας, ὑψουμένους· ἐν Ὀδ. Β. 99. »Δίνδρον αἴσσειν. Πίνδαρ. Νεμ. Η'. 69. »Μόχθος ἐκ μόχθων ἀΐσσει ἵπποισιν«. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 191. ἐγείρει. »Νέων αἰσσόντων γάμων«. Σοφοκλ. Τραχ. 843. ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, Προσβάλλοντων, ἐρμην. καταιρόμαι, κατορμῶ, καταβαίνω, κατάρχομαι. Ὀδυσσ. Χ. 187. ἐπὶ τῶν εἰς Ἅδου καταφερομένων ψυχῶν. Ὀδυσσ. Κ. 495 ὡσαύτως καὶ πάντ. »ἐκ χειρῶν ἡνία ἠχθησαν« ἐξέφυγον τὰς χεῖρας του οἱ χαλινοί (ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του). Ἐπὶ πτηνῶν ἐλίσσω, ὑπὸ τοῦ ἀέρος κινουμένων πραγμάτων. »ἁμοὶ δὲ χαῖται ὦμοις αἴσσονται Ἰλ. Ζ. 510. 2) μεταφ. ὡς πάντα τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα μετὰ αἰτιατ. χεῖρα, αὖραν αἴσσειν ἠνάγκασε κινεῖν, πάλλειν, τινάσσειν. Εὐριπ. Ὀρ. 1427. Σφν. Αἰ. 40. (τὸ ἵσσω παρ' Ὅμ. ἀεί – – – πλὴν τοῦ συνθ. ὑπάρξει. Ἰλ. Φ. 126. παρὰ τοῖς Τραγ. κατὰ ἀπαίτησιν ἐξαίρεσιν υ – –. Εὐριπ. Τρωάδ. 157).

Αἰστήρ, ῆρος, ὁ· ἐπαλμ. ἀναγν. παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 120. »αἰστῆρα φέροντες· ἀντὶ, Ῥαιστῆρα.

Ἄϊστος, ὁ, ἡ· (ἴδω, ἴσω, ἴσημι, ἰστός, καὶ ᾱ στερ.) ἀγνώριστος, ἄφαντος· περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδ' εἶδεν οὐδ' ἤκουσέ τι. Ὀδυσσ. Α. 242. »Οἴχετ' ἄϊστος· ἄφαντος, ἀνιστόρητος, χωρὶς νὰ τὸν ἠξεύρῃ τις. Ἰλ. Δ'. 258. »καί κε μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πότμῳ· τουτέστι, καὶ πότμῳ ἐμβαλών μ' ἀφανίσειεν ἄν· νὰ μὲ ἀφανίσῃ καὶ μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Παράβαλε, Λξ. Ετυμ. 1. σλ. 250. 2) ἐνεργ. μὴ βλέπων, μὴ γιγνώσκων, μὴ εἰδώς, ἀνεπίγνωμων, συνήθ. μετὰ γεν. »ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος«. Εὐριπ. Τρωάδ. 1313. καὶ 1321· ὅθεν

Ἀϊστοσύνη, ης, ἡ· ταυτόν καὶ Ἀπώλεια, ἀφανισμός. Ἐτυμολ. καὶ

Ἀϊστόω, ῶ. Μλ. ώσω· ποιῶ τινα ἀφανῆ, ἀγνώριστον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ὀδυσσ. Β. 259. »οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν· ἀφανεῖς ἠέτοντο, ἠφανίσθησαν. Τ. 79. φονεύω, κτείνω. Ἡρόδ. 3. 69, 127. Ἀττ. αἰστόω. Σφν. Αἰ. 515. ὁ Ἡρόδοτ. Γ'. 69.

Ἀϊστωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἴστωρ) ἄπειρος, ἀμαθής. Πλάτ.

Ἀϊστωτήριος, ὁ, ἡ· (ἀϊστόω) φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων. Λυκόφ. 71.

Αἰσυμνήτης, ου, ἐπτ. ας· ὁμ. κύριον ἀρχαίου τινὸς τρωικ. ἡγεμόνος. Ἰλιάδ.

Αἰσυλοεργός, ὁ, ἡ· ὁ αἴτυλα ῥέζων, ἐργαζόμενος· κακὸς καὶ ἄδικος, παράνομος ἄνθρωπος· παρὰ Κλήμ. εἴληπται ἐξ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε. 20.

Αἴσυλος, ὁ, ἡ· ἀντίστ. τῷ, αἴσιμος. χαλεπός, ἀσεβής, παράνομος, ἄδικος, ἄχρειος, κακός. Ἰλ. Ε. 404. »... σχέτλιος ... αἴσυλα ῥέζων· ἁμαρτωλός, μὴ καθήκοντα. ταυτόν καὶ Ἀτηρά, καὶ Ἀτάρτηρα· ἐν Ὀδυσσ. Β'. 232. ἀντίκειται τῷ, Αἴσιμος. »Αἴσυλα μυθήσασθαι«. Ἰλ. Ψ. 202. κακολογίας, βλασφημίας, κατάρας εἰπεῖν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀπρεπῆ, ἄδικα. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 189. »Τίς ἂν τὰ λίξει αἴσυλα; τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὰς κακίας σου; (ἀπὸ τοῦ, αἶσα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, ἄσαι, ἄτη).

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις ἐν Θρᾴκῃ· ἐξ οὗ Ἐπῤῥ. Αἰσυμήθεν· ἐκ τῆς Αἰσύμης. Ἰλιάδ. (ῡ)

Αἰσυμνάω, ῶ, Μ. ήσω· (αἶσα) παρέχω εἰς ἕκαστον τὸ δίκαιον, τὸν κλῆρον, τὸ μερίδιόν του· δικάζω, διαιτοδοτῶ, κρίνω· »αἴσια νέμειν«· ὅθεν Ἐξουσιάζω, δασπόζω, κυριεύω. Εὐριπ. Μήδ. 19. »αἰσιμοῦν χθονός«· ὡς καὶ τὸ, Θεμιστεύειν· καὶ τὸ λατ. jura dare.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ· ταξις, ἐξουσία, βασιλεία· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτ. γ'. 11. αἱρετὴ τυραννὶς, ἢ κατ' ἐκλογὴν βασιλεία· ἐκ τοῦ

Αἰσυμνήτης, ητος, ὁ Αἰσυμνήτης· (αἰσυμνάω) κριτὴς καὶ βραβευτὴς τῶν ἀγώνων. Ὀδ. Θ. 258. »Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἔσαν πάντες ἀείσται Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐπρήσσεσκον ἕκαστα. Αἰσυμνῆται, οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Βραβευταί, καὶ Ἀγωνοθέται, ἤτοι ἐπίσκοποι τοῦ ἀγῶνος, καὶ εἰη ἂν κατὰ τὸ ἔτυμον, αἰσιωτῆμηται, οἱ τὸ αἴσιον, ἤ ἔστι τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθῆκον ἀποτείμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις· ὁ Σχολ. 2) Ἐκλελεγμένος ἐκ τοῦ πλήθους ἐξουσιαστής, καὶ κυρίως ἐπιστάτης, ἀγωνός, ἔφορος. Ἀριστοτ. Πολιτ. Δ'. 10. ὅθεν Θεόκρ. ΧΕ'. 48. ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς τῆς γεωργίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰσυμνήτης.

Αἰσυμνητία, ἡ = αἰσυμνητεία. Δημ. Λεπτ. 1, 100.

Αἰσυμνῆτις, ιδος· θηλ. τοῦ, Αἰσυμνήτης.

Αἴσυμνος, ον, ὁ. Ὅμ. κυρ. ἐν Ἰλιάδ.

Αἰσχήμων, ὁ, ἡ, τὸ ον· ἰδὲ αἰσχρήμων.

Αἰσχιστος, η, ον· καὶ Ἐπίῤῥ. Αἰσχίστως· ὑπερλτ. τοῦ, αἰσχρός, ἐπὶ φυσικῆς τε καὶ ἠθικῆς αἰσχρότητος· αἰσχημόνως· βλαβερώτατος. Ἰλ. Β. 216. »αἰσχιστος ἀνὴρ γλῶσσαν· ἀντὶ τοῦ Αἰσχρότατος, καὶ ἀσχημότατος. Αἴσχιον· ἐν Ἰλ. Χ. 437. ἐντροπιαστικόν, ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνης ἄξιον· »αἴσχιον οὐκ αἰσχιον φυγεῖν«. Πινδ. καὶ Ἰσόμ. Ζ'. 32. δὲν ἀτιμάζει τὴν μορφήν του διὰ τῶν πράξεων.

Αἰσχίων, ονος, ὁ, ἡ· συγκρ. τοῦ, Αἰσχρός. Ζήτ. Αἰσχιστος.

Αἰσχος, εος, τό· ἀσχημοσύνη, ἀσχημάδα τῆς μορφῆς. Ξεν. Παιδ. Β'. β'. »ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει«. παρ' Ὅμρ. τὸ πλεῖστον πληθ. 2) φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ὄνειδος, αἰσχύνη, ὕβρις, ἀτιμία, ἐντροπή. Ὀδ. Σ. 224. »Σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο· καὶ Ξενοφ. Ἱέρ. Β'. 6. »κἂν εἰ αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζεται«. Γίνεται ἐκ τοῦ Ἴσχω Ἴσχος, καὶ προσθέσει τοῦ στερητ. ᾱ Ἄϊσχος, καὶ Αἶσχος, ὁπλ. ὁ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἔχειν.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ· (αἰσχρός) ἐπονείδιστος, μιαρός, πονηρός, ἐρύσπωμενος, δυσώδης· ἔτι δὲ καὶ αἰσχήμων, ἀμφίβολον ὅμως. Εὐριπ. Φοίν. 1627. Porsin. ἀμφότερα.

Ἐπιγρ. «αἰσχρήμων εἰδείαι· ὅπου Ἀσχήμων ἀναγνωστέον.

Αἰσχροεπέω, ῶ· λέγω αἰσχρὰ πράγματα, λαλῶ αἰσχρὰ καὶ ἐντροπῆς ἄξια. Ἀδην. ἐκ τοῦ

Αἰσχροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) αἰσχρὰ λαλῶν, αἰσχρολόγος. Ἀδην.

Αἰσχροεργέω, ῶ. Μ. ήσω. Π. ηκα. ᾱ· ηται· (ἔργον) πολιτεύομαι, καὶ πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα.

Αἰσχροκέρδεια, ας, ἡ· (αἰσχροκερδὴς) αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον κέρδος. Δημοσθ.

Αἰσχροκερδέω, ῶ. Μ. ήσω· εἰμὶ αἰσχροκερδὴς· καταγίνομαι νὰ κερδαίνω μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Πολυδ. Γ'. 23.

Αἰσχροκερδής, έος, ὁ, ἡ· (κέρδος) Ἑπίρ. Αἰσχροκερδῶς· ὅστις ἐπιτηδεύεται νὰ κερδαίνῃ μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. Δ'. 8. «παῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰτχρολογία.

Αἰσχρολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) ἄτιμα καὶ αἰσχρὰ λαλῶν.

Αἰσχρόμητις, ιος, ὁ ἡ· (μῆτις) αἰσχρὰ καὶ ἄτιμον συμβουλὴν δίδων, αἰσχρὰ βουλευόμενος. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 231.

Αἰσχρομῡθέω, ῶ. Μ. ήσω. (μῦθος) Αἰσχρολογέω. Ἱπποκρ.

Αἰσχροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (αἰσχροποιὸς) πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα πράγματα, Ἱπποκρ. σελ. 2. «αἰσχροποιεῖν, τὰς τέχνας.» 2) ἐνεργ. ἀτιμάζων, ἀτιμῶν, καταισχύνω.

Αἰσχροποιία, ας, ἡ· πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· αἰσχρὰ πράττειν.

Αἰσχροποιός, οῦ, ὁ, ἡ· (ποιέω) αἰσχρὰ, καὶ ἐξωρίστως ἀσελγῆ καὶ ἀκόλαστα πράττων. Εὐριπ. Μήδ. 1346.

Αἰσχροπραγέω, ῶ· (πρᾶγος) Αἰσχροποιέω.

Αἰσχροπραγία, ας, ἡ· Αἰσχροποιία.

Αἰσχροπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων ἄτχημον ἢ οὐσιώδες πρόσωπον, ἢ βλέμμα· αἰσχρὰν ὄψιν ἢ πρόσοψιν ἔχων.

Αἰσχρορρήμοσύνη, ης, ἡ· Αἰσχρολογία. Δημοσθ. Ὑπερτ. Δ'.

Αἰσχρορρήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ῥῆμα, ῥηγνῡναι) Αἰσχρολόγος, ὁ αἰσχρὰ καὶ ἀτιμα λέγων, ἢ ὁ λαλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων.

Αἰσχρός, ρά, ρόν, ἐπὶ δὲ καὶ ὑπερλήκτως. Ἐπιχ. Ἀδοπτ. 307. 4. Ἑπίρρ. **Αἰσχρῶς**· (αἶσχος) παρ' Ὁμρ. αἰσχύνης καὶ ἀτιμίας μετέχων, κακὸς καὶ ἀχρεῖος. Ἰλ. Β. 198. καὶ 98. «αἰσχρὸν τοῦτο· τοῦτο ἐστὶ τοῖ ἐντροπῇ. (τοῖ εἶναι ἐντροπῇ) «Αἰσχρὰ ἔπεα· ἐνυβριστικὰς, ὑβριστικὰς, ἀτιμωτικὰς λέξεις· Ἰλ. Γ. 38. Ζ. 325. Ν. 768. οὕτω καὶ τὸ «Αἰσχρῶς ἐνέκυπτεν· ἐν Ἰλ. Ψ. 473. καὶ Ὀδ. Σ. 320. οὕτω λέγει καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 384. καὶ 1177. «αἰσχρὰ λέγειν· ἀντὶ βακά. Ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἄσχημα καὶ ἐντροπῆς ἄξια (ἀδιάντροπα) κεῖται παρὰ Δημοσθ. «Ποιητὴς αἰσχρῶν ἀμφότερων· καὶ «Αἰσχρὰ ἐμβλέποντα ἐναντίον χορηίκ. 2) ἀντιθ. τῷ καλός, ἄτχημος, δυσειδὴς, μυσαρὸς, βδελυκτός· πολλαχοῦ παρ' Ἡσίοδ. τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀνόητος, μικρὸς, πονηρὸς, μοχθηρός· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὅτὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν ὁ ἐστὶν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία· ἰδὲ Ξυφ. Ἀπομν. Β. ς. 30. «αἰσχρὸς πρός τινα ἀνεπιτήδειος εἰς τι Ξεν. Κυνηγ. Ζ. 9. Ἀντὶ δὲ τοῦ κανονικοῦ Συγκριτ. Αἰσχρότερος, καὶ Ὑπερθ. Αἰσχρότατος, χρῶνται οἱ Ἀττικ. τῷ ἀνωμάλῳ (ἐτυμολογίαν δὲ ἀστεῖαν τῆς λέξεως ἰδὲ Πλτ. Φαιδρ. σλδ. 416. Α.) Αἰσχίων καὶ Αἴσχιστος· ὁ δὲ Ὅμρ. καὶ Ἡσίοδ. αἶσ· ὄσσον

Αἰσχρότης, τος, ἡ· κακομορφία, δυσειδεία, ἀμορφία (ἀσχημοσύνη) φυσικὴ μόνον· αἶσχος, ψευδάτης, οὐσίας· (ἀχρειοσύνη, ἐντροπὴ, ἀτιμία) φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Πλτ.

Αἰσχρουργέω, ῶ· συναιρ. = Αἰσχροεργέω.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ· συναιρ. = αἰσχροεργία. πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· ἢ ὁποιενδήποτε αἰσχρὸν ἔργον.

Αἰσχρουργὸς, οῦ, ὁ, ἡ· συνηρ. = Αἰσχροποιὸς· ὅθεν Αἰσχρουργότατα. Ἑπίρ. Δίων Κασσ.

Αἰσχύνη, ης, ἡ· (αἶσχος) ἐντροπὴ, αἰδὼς, αἰσθημοσύνη διὰ αἶσχρὰς, ἀτίμους, πράξεις· διότι κακῶς ἢ ἄτιμος πραχθέν· ἢ ἐκ τοιούτου τινὸς γιγνομένη ἐντροπὴ, ὕβρις, ἀτιμία, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. δυσωπησις· (διότι αἰσχρῶς πραχθέν). Αἰσχυ. παρὰ Δμτρ. Φαλ. 114 αἰδὼς, δυσωπία εὐλάβεια (κοιν. ἀντίρρημα δὲ αἰσχρὸν, ἄτιμον πρᾶξις). Σοφ. Αἰ. 1089. 2) ἀτιμαστικὴ, ὑβριστικὴ πρᾶξις· ἄλλοις περιαπτομένη ἀτίμωτις. «γυναικῶν αἰσχύναις. Ἱστρ. «Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πολιν. Δημοσθ. ὁ δὲ Πλάτ. ἀντὶ τούτου «Αἰσχύνην περιάπτειν τῇ πόλει· λέγει· «Αἰσχύνην συμβάλλειν τῇ πόλει. Δημοσθ. «Αἰσχύνην ἔχειν· ἀντὶ τοῦ Ἀτιμίαν, ἤτοι Ἄτιμον εἶναι· ὁ αὐτ. «Δι' αἰσχύνης ἔχειν. ἐντρέπεσθαι. Εὐριπ. 3) τὰ αἰδοῖα, ἢ τὰ γεννητικὰ μόρια. (– – –)

Αἰσχυνομένως. Ἑπίρρ. μετοχ. μέσ. Ἐνστ. ἀπὸ τοῦ, **αἰσχύνω**· δυσωπουμένως, αἰδημόνως (ἐντροπαλῶς).

Αἰσχυντέον· 3στη. Ἑπίρρ. ἢ ῥημτ. ἐπίτ. ἀπὸ τοῦ, **αἰσχύνω**· πρέπει νὰ ἐντρέπηται ἢ εὐλαβῆται τις.

Αἰσχυντηλία, ἡ· αἰδημοσύνη, αἰδὼς, ἀπὸ τοῦ

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὸν· (αἰσχύνη) αἰδήμων (ἐντροπαλὸς) ὁ ἔχων αἰδὼ καὶ σεμνὴν ἐντροπὴν. Ἀριστ. Ἠθ. «νέους αἰδήμονας καὶ αἰσχυντηλούς.» τὸ, οὗ ἕνεκα αἰσχύνεταί τις· ἐὶ ὁ πρέπει νὰ αἰσχύνηται τις· τὰ ἐρυθρίασιν διεγείρον (ἀφ' ὁποίου κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐρυθριάσῃ). Ἀριστ. Ῥητ. Β'. «τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ καὶ τὰ σημεῖα· τὸ αἰσχ. = αἰσχυντηλία.

Αἰσχυντηλῶς, Ἑπίρ. σεμνῶς (ἐντροπαλῶς).

Αἰσχυντὴρ, ρος, ὁ· ἐντροπὴ προξενῶν, καταισχύνων· «ἦλθε γὰρ Αἰσχυντὴρος ὡς νόμου δίκην». Αἰσχύλ. Χοηφ. 987.

Αἰσχυντηρὸς, ρά, ρόν. Ἀττικ. = Αἰσχυντηλὸς· ὡς Σιγηλὸς = Σιγηρὸς· καὶ Βεβαλαλγία = κεφαλαργία· Αἰσχύλ. Χοηφ. 990. Πλάτ. Γοργ. 24. «Αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δίκαιου.

Αἰσχυντὸς, τή, τόν, αἰδήμων, δυσωπούμενος. 2) αἰσχρὸς, μιαρὸς, (ἐντροπιαστικὸς). Φωκυλ.

Αἰσχύνω. Μ. υσῶ· παθ. Πριμ. ἤσχυμαι· ἐπιθ. ἤσχυμμαι Ἰλ. Σ. 180. παθ. κόρτ. ἠσχύνην (αἶσχος) ποιῶ ἄμορφον ἢ δύσμορφον (αἰσχήμονα), διαφθείρω, κακῶς διατίθημι, κακῶς χρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) κόμην, νέους ἠσχυμμένους. Ὅμρ. ὅθεν ἀτιμάζω, ἐνυβρίζω, καταισχύνω (ἐντροπιάζω). Ἰλ. Χ. 75. «Αἰδὼ τ' αἰσχύνουσι κύνες.» Κύρν. Ἱππλ. 420. «αἰσχύνειν ἄνδρα, λέχος, εὐνήν, γυναῖκα.» Πιθ. Πῦ. δ'. 170. «αἰσχύνοι δὲ οἱ δαπτὸν εἶδος» Παθτ. μετὰ τοῦ μέσ. Μελ. Ἰλδ. Σ. 280. **Αἰσχύνομαι**, ἐντρέπομαι. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Νομίζω τι ἐντροπῆς πρόξενον· (ἔχω τι διὰ ἐντροπὴν, ἀτιμίαν, καὶ ἄπρεπον). Ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι. Ὀδυσ. Η. 305. Φ. 323. «αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν· μετὰ ἀπρμ. αἰσχύνομαι ἐπὶ τι· μετὰ μτχ. ἐπί τινι καὶ ἐπὶ τι· σέβομαι, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαί τινα (ἐντρέπομαι ἐμπρὸς εἰς κάνενα). Αἰσχὺν. «ἠσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους.

Αἴσων, ονος, ὁ· Ὁμ. κύριον· ἐν Ὀδσ.

Αἰτιωποποιητὸς, λόγος· ἐσφαλμ. ἀντὶ, Αἰσωπείου λόγου, ἤτοι οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, παρὰ Quintil. 5. 11. 20.

Αἴτε, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, εἴτε.

Αἰτέω, ῶ. Μ. ήσω. ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, (γυρεύω) ζητουλεύω, διακονεύω. Ὀδσ. Ζ. 44. «ξῶ, ποθῶ, ἐρευνῶ. «Αἰτεῖν ἀρχήν, τιμήν.» Πιθ. καὶ Πλτν. «πιθυμῶ καὶ πολλάκις τι· μετὰ αἰτιατικῆς τοῦ τε προσώπου καὶ τοῦ αἰτουμένου πράγματος . .« αἰτήσων φιλτάτην ἕκαστον. Ὀδσ. Γ. 364. Ἰλδ. Ε. 558. «δὸς αἰτεῖν «παρακαλῶ τὰ μοὶ ἐπίτροπῃ νὰ περεύσω τὴν ἐδὸν μου. Ὀδσ. Β. 17. ὅδε καὶ ἔπτερ αἰτεῖ. «αἰτεῖν τινά τι. Ὀδσ. Β. 387. Ἡσ. 1. «ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ, τί παρά τινος. Μέσ. **Αἰτέομαι**, παρακαλῶ, δέομαι, οὐ ῥέζεται παρ' Ὅμρ. ἀλλὰ λογογραφικῶς· τὸ πλεῖστον παρ' Ἡσ. «δέομαι νὰ λάβω τι. ὅθεν τὰ μοὶ δανείσωσι καὶ αἰτεῖσθαί τινα, τί τινα καὶ τί παρά τινος «αἰτεῖσθαι τὰ ὅπλα. Ἰσῶρ. Ξεν. Ἀνβ. Β'. Θουκυδ. «αἰτοῦμαι ὑμᾶς· σᾶς παρακαλῶ. Ξεν. Ἀνβ. Α'. κ. 10. «Αἰτεῖται αὐτοὺς εἰς δυτχιλίους ἑκατὸν καὶ τριῶν μηνῶν μισθόν» Θουκυδ. Β'. «Αἰτίζει ἢ αἰτήσεται μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαται μὴ λαβεῖν· τὸ «Μᾶλλον ἐντρεπῆ εἶναι νὰ σὲ ζητήσωσι καὶ νὰ μὴ δώσῃς, ἢ νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ μὴ σοὶ δώσωσι· αὐτόθ. ς. 46.

Αἴτημα, ατος, τὸ· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, ἐπιθυμεῖ, (γυρεύει) τις παράτινος· ζήτημα, παράκλησις, (παρακάλεμα, γύρεμα). «Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα· αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ σαρκικαὶ ὀρέξεις. Ἐπιστολ. Σωρ. ΙΔ'. «Περὶ τοῖς Μαθηματικοῖς Αἴτημα, λέγεται, Πρακτική τις ἀλήθεια δεῖξεως μὴ χρῄζουσα. Postulat.

Αἰτηματώδης, εως, ὁ, ἡ. Πλουτ. Προβλ. Συμπ. ς'. Π'. 4. ὅμοιος τῷ αἰτήματι· ὅπου πρότερον, Αἰματώδες, ἔκειτο· ἀλλ' ἐν ἄλλοις χειρογρ. ἐρρότερον, Πλασματώδες, κεῖται.

Αἰτημι. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, Αἰτέω, ὡς τὸ Βῆμι ἐκ τοῦ Βέω ἢ Βάω.

Αἴτης, ου, ὁ· ζητιάνος, διακονάρης· συνηθέστερον μέντοι τὸ, Προσαίτης· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Πτωχὸς· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 822. κεῖται, Περαίτης, ὅπου ἄλλοι, Καὶπερ αἴτης· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λέγ.

Ἀΐτης, ου, ὁ καὶ Δωρικ. Ἀΐτας, παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ἐλέγετο ὁ ἐρώμενος (ἀγαπητικός). Θεόκρ. ΙΒ'. 14. κυρίως δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἑταῖρος· ὁ Ἀλκμὰν ὠνόμασε Ἀΐτας, τὰς ἐπεράστους κόρας, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ κατὰ τοῦτο τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Ἀΐτίας χορδάς· τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐρωτικάς, «ὅτινος πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Κόρας ἀΐτας», ἐκ τοῦ, «Ἀΐτις κόρα». Ζήτ. ἐν τῷ, Εἰσαγωγικῷ (υ – –).

Αἰτητὴς, εως, ὁ· (αἰτέω) ζητητὴς, παράκλητις.

Αἰτητέον. Ἑπίρρ. Θετ. ἢ Ῥημτ. Ἐπιθ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· πρέπει νὰ ζητῇ ἢ παρακαλῇ, ζητήσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις. Ξυφ.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ· Αἰτῶν, ὅστις ζητεῖ τι.

Αἰτητικὸς, κὴ, κὸν· συνηθίζει νὰ ζητῇ· ἐξεύρει τὸν τρόπον τοῦ ζητεῖν, ἀγαπᾷ νὰ ζητῇ. 2) αἰτούμενος. Ἑπίρρ. αἰτητικῶς, ὅθεν, αἰτητικῶς ἔχειν πρός τινα, παρακαλῶ τινα. Δίν. Ἀρτ. 6, 31.

Αἰτητὸς, τή, τόν· Ἐπιτ. ῥημτκ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· ἄξιος αἰτήσεως.

Αἰτία, ίας, ἡ· τὸ πρῶτον παρὰ Πιθ. καὶ Ἡσ. ἀρχὴ, πηγὴ, ἀφορμὴ, αἰμάλιον, καὶ ὕλη πράγματός τινος. Ἀφορμὴ. π. χ. «Ἰδὼς ἢ ποιήματός τινος. Νεμ. Ζ'. 16. «Αἰτίαι ῥοαὶ Μοισᾶν ἐπέβαλεν. 2) ἔγκλημα, ἁμάρτημα, πταῖσμα· κατηγόρη-

μα, κατηγορία »αἰτίαν ἔχειν« τὸ κατηγορεῖσθαι ἐγκαλεῖσθαι. Ἡρδτ. 5, 70, 73· καὶ ἀντιστρόφως »αἰτία ἔχει αὐτόν«. Ἡρδ. 5, 70, 71. ἐν αἰτίᾳ εἶναί τινος »κατηγορεῖται ἢ ἐγκαλεῖται ὡς ἔνοχος πταίσματός τινος«, ἐν αἰτίᾳ τιθέναι τινά, Ἡρδτ. 8, 99· ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινα, Ἡρδτ. 5, 106. Θκδ. 1, 35. 2, 59· αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, καὶ βάλλειν τινα »εἰς αἰτίασθαι«, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινα πταίσαντα, ὑβρίσαντα, ἀδικήσαντα κ. τ. τ. Σφκ. Οἰδ. Τρν. 655. »αἰτίαν ὑπέχειν« τὸ ὑποδύεσθαι ἢ ὑφίστασθαι ἔγκλημά τι· τὸ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν νὰ τὸν ἐγκαλέσωσιν· ὅθεν **αἰτία** = κατηγόρημα, ἔγκλημα (causa) δίκη, πρᾶγμα ἔνδικον, ἀγών (προτσέσον) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἐπ' ἀγαθῷ δέ, »αἰτίαν ἀγαθοῦ ἔχειν καὶ ἐπιθεῖναί τινι« τὸ γίνεσθαι αἴτιον ἀγαθοῦ, καὶ ἀποδίδειν εἰς ἄλλον τό, ὅτι ἐγένετο ἀγαθοῦ αἴτιος« »αἰτίᾳ βελτίους γεγονέναι«, Πλ. Γοργ. καὶ Πλ. 503. Β. »Αἰτία Θεῶν« τὸ παρὰ τῶν Θεῶν προερχόμενον ἀγαθόν, Αἰσχλ. Θβ. 4. Παράβαλε. **αἰτιάομαι**, **κατηγορέομαι**· **αἰτίᾳ** κατὰ δτκ. ἀντὶ τοῦ **ἕνεκεν** παρὰ Θκδ. Δ. 48 καὶ Ζ΄. 86. 3) Φιλοσοφικῶς δὲ »Αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης« · ἀντὶ τοῦ, Αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦσι κατὰ τὸν διορισμὸν καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἀριστοτ. Μεταφ. Α΄. 4. Φυσικ. Β΄. 7. ὅθεν

Αἰτιάζω, άσω = **Αἰτιάομαι**.

Αἰτίαμα, ατος, τό· ἔγκλημα, κατηγόρημα· (κατηγόρημα, ἐγκάλεσμα.) Θκδ. Αἰτιάομαι. Μλ. άσομαι· παθτκ. μετ. κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, ἀποδεικνύω αἴτιον τινά τινος· ὡσαύτως καὶ ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς τό, **αἰτία**· παρ' Ὁμρ. μάντοι ἀεὶ ἐπὶ κακῷ· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ γενκ. τοῦ πργμτ. ἄλλως δὲ διττῇ αἰτιατ. **τινά τι**· μάλιστα ἀντωνμ. ἢ ἐπιθτ. οὐδετέρου ἀντὶ οὐσιαστ. προτεθειμένου. Αἰτιάομαί τι κατά τινος, τινά περί τινος· δηλ. ἀναφορικῶς εἴς τι πρᾶγμα· ἐν πλαγίῳ λόγῳ, μετ' ἀπαρμφ. Ἡρδ. 5. 27. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Β΄. α΄. 32. »ᾐτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι« · ὡς καὶ Δίων Κάσ. ΛΖ΄. 56. »Ἡμέλλε τοῦ καταθυμίου παντὸς αἰτιαθήσεσθαι« · ὅστις ἔτι καὶ »Οἱ αἰτιαθέντες« · ἀντὶ τοῦ, »οἱ κατηγορηθέντες« εἶπε· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι ἢ ὡς. Ὁ μέσ. Ἀόρστ. **ᾐτιασάμην** ἐν μεταβατικῇ σημασίᾳ, ὁ δὲ παθτκ. **ᾐτιάθην** ἐν παθητικῇ· παρὰ Θκδ. 6, 53. ὡσαύτως καὶ ὁ παθτ. πρκμ. **ᾐτιᾶσθαι** (ασομαι). Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. κεῖται »Αἰτιάω τὰ μέτρια«. Αἰολικ. ἀντί, Αἰτοῦ τὰ μέτρια· ὡς καὶ Ἀδικιάω, ἀντὶ Ἀδικέω, κ. τ. τ. ὅθεν

Αἰτίασις, εως, ἡ· τὸ ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν.

Αἰτιατέον, ἀπὸ τοῦ αἰτιάομαι· ἐστι. Ἐπίρ. ἢ ῥημτ. ἐπθτ. πρέπει νὰ κατηγορῇ ἢ ἐγκαλῇ, κατηγορήσῃ ἢ ἐγκαλέσῃ τις. Ξενοφ. Κυροπ. Ζ΄. ί. 6.

Αἰτιατικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Αἰτιατικῶς· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ ἁρμόζει εἰς κατηγορίαν καὶ ἔγκλημα (ἐγκάλεσμα) ἤτοι εἰς αἰτίαν τινά. 2) Παρὰ Γραμματικοῖς Αἰτιατική, ἡ ὑπακουομ. πτῶσις· τετάρτη πτῶσις· ὅθεν καὶ Ἐπίρ. Αἰτιατικῶς, κατὰ Αἰτιατικὴν πτῶσιν.

Αἰτιατός, τή, τόν· Ἐπθτ. ῥηματκ. ἀπὸ τοῦ **αἰτιάομαι** ἔκ τινος αἰτίας παραγόμενος· ἀποτέλεσμα αἰτίας τινός. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀποδίδεται ὡς αἰτία καὶ πηγή· ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδίδει τις τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ θεμέλιον, ἤτοι τὴν αἰτίαν τινος. Φιλοσοφικῶς δέ, ἀναφέρεται ἐπὶ τό, Αἴτιον, ὡς, π. χ. Ὁ πατήρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν· ἰδὲ αἴτιον.

Αἰτίζω, Μ. ίσω· (Αἰτέω) ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, (διακονεύω) μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου τε καὶ τοῦ πράγματος, τινά τι. Ὀδυσ. Ρ. 222. »Αἰτίζων ἀκόλουςα« · καὶ 502. »Ἀνέρας αἰτίζων« · ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως. Ὀδυσ. Ρ. 228.

Αἰτιολογέω, ῶ· (αἰτιολόγος) ἀναζητῶ, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω νὰ εὕρω) καὶ ἀναφαίνω, ἀποδεικνύω τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν πράγματός τινος ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ **αἰτιολογέομαι** ὡς μέσ. ἀποθετικόν.

Αἰτιολογία, ἡ· ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ δήλωσις αἰτίας τινος, ἡ δι' ἀποδείξεως γινομένη· ὁ ἔλεγχος, ἡ ἐγχείρησις (ἡ κατὰ βάθος ἐξέτασις καὶ ἀπόδοσις τοῦ λόγου πράγματός τινος)· καὶ τὸ τεκμήριον ἢ τὸ ἐγχείρημα (τὸ ζήτημα τὸ διὰ θεμελιωδῶν λόγων καὶ ἀποδείξεων ἀποδειχθέν). Στράβ. Α΄. σελ. 93.

Αἰτιολογικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Αἰτιολογικῶς· ἐπιτήδειος, ἐπιρρεπὴς εἰς ἔλεγχον, ἁρμόδιος τῷ ἐλέγχῳ.

Αἰτιολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) τὸν ἔλεγχον ἢ τὴν ἐγχείρησιν ποιούμενος, καὶ τὸν λόγον ἀποφαινόμενος (ὁ ἐρευνῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀποδίδων τὸν λόγον αὐτοῦ).

Αἴτιον, τό· κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ ἑπομένου, = **Αἰτία**· ἀφορμή, ἡ ἀρχή· παρ' Ἀντων. Φιλοσ. τὸ Σχῆμα ἄνευ ὕλης, ὡς καὶ τό, Αἰτιῶδες.

Αἴτιος, ία, ιον· ὁ αἰτία καὶ ἀφορμὴ πράγματός τινος ὤν· ἀεὶ ἐπὶ κακῷ. Ἰλ. Α. 153. »Ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοι εἰσίν« · ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μὲ ἔκαμον κἀνὲν κακόν. Σοφοκλ. »Οὔτι μνηστῆρες αἴτιοί εἰσίν τοι« · δὲν τολμᾷς νὰ ἀποδώσῃς κἀνὲν σφάλμα εἰς τοὺς μνηστῆρας· ἑπομένως· ἐν γένει· ἀρχή, πηγή, ῥίζα, ἀφορμὴ πράγματός τινος, καλοῦ ἢ κακοῦ. Ἐπὶ καλῷ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Ε΄. 33. »Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενοι«. Ἰσοκρ. Βουσ. 14. »τῶν καθεστώτων αἰτιώτερον« Ξενοφ. Ἀπομν. Γ΄. β΄. 2. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 2. 26. »αἴτιος δὲ ωὐτὸς οὗτος κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν, καὶ τὸν ἠέρα ξηρὸν τὸν ταύτῃ εἶναι, διακαίων τὴν διέξοδον αὐτοῦ« παρὰ Schaefer. Μελπμ. σλδ. 23. ὁ **αἴτιος** = ἐγκαλούμενος, ἔνοχος, ἀλλὰ καὶ πρωτουργός, τῆς ἀρχῆς καὶ ἀφορμῆς πρόξενος. Ὑπερθτ. αἰτιώτατος, άτη, ατον· Λυσ. ἐν Ἐρατοσθ. 65.

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ· τὴν αἰτίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχων, τὴν αἰτίαν ἀποφαινόμενος. 2) Σχῆμα, τὸ **αἰτιῶδες**· παρ' Ἀντωνίν. τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων ἄνευ ὕλης. Ἐπίρ. Αἰτιωδῶς, παρὰ Κλήμ. ἰδὲ Αἴτιον.

Αἰτναῖος, αία, αῖον· παραπλήσιος τῇ Αἴτνῃ, πῦρ ἀναφυσῶν, »πῶλος αἰτναία« »ἵππος πηδῶσα καὶ φρυαττομένη«. Σφκ. Οἰδ. Κ. 312. κατ' ἄλλους, πάνυ **μεγάλη**, ἡ **ὑψηλή**· ἰδὲ Ἀριστφ. Βτρ. 72. καὶ Σχλστ. ὡσαύτως Σχλ. Ἀρστφ. Ἀχρν. 348. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς. Ὀππ.

Αἶτος, τό· Δρκ. = τέμενος.

Αἰτρία, ἀντὶ θρία, φησὶν ὁ Σεύθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμφ. 1001.

Αἰτώλιος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγώλιος· πτηνόν τι νυκτερινόν· Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐπιθτ. τοῦ Αἰτωλός.

Αἰτωλός, οἱ· ἑλληνική τις γενεά. Ὁμ. ἐπιθτ. αἰτώλιος, ια, ιον· Ἰλδ.

Αἰφνηδόν· Ἐπίρ. Αἴφνης. Νικήτ.

Αἴφνης, καὶ Αἴφνως, Ἐπίρ. = Ἄφνως· ἄφνω. Εὐριπίδ. (ἔξαφνα).

Αἰφνιδιάζω· (αἰφνίδιος) αἰφνιδίως παρίσταμαι, ἢ ἐμπίπτω τινι· ἐξαφνίζω (ξηπάζω).

Αἰφνιδιάζομαι· ταράττομαι ἰδὼν σημαντικόν τι· ἐξαφνίζομαι (ξηπάζομαι).

Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ· καὶ **Αἰφνιδίως**, Ἐπίρ. Ἔξαφνος, ταχύς, ἀνέλπιστος· συχνάκις δὲ ἀντὶ τοῦ Αἰφνιδίως, Αἰφνίδιον εὑρίσκεται (συγγεν. τῷ ἀφανής).

Αἴφνως· Ἐπίρ. ἰδὲ αἴφνης.

Αἰχμάζω, Μ. άσω· (αἰχμή) ῥίπτω τὴν αἰχμήν, τὸ δόρυ. Ἀκοντίζω, πολεμῶ μὲ τὴν αἰχμὴν (μπαγιονέταν). Ἰλ. Δ. 324. »αἰχμὰς αἰχμάζειν« μάχεσθαι διὰ τῆς λόγχης· »αἰχμάζειν χέρα πρός τινι« τὴν πυγμὴν κατά τινος εἰς μάχην κινεῖν. Σφκ. Αἰ. 87. ὡς **ἵημι**· παρβλ. Σφκ. Τρχ. 355.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ· (ἅλωσις, αἰχμή) ἡ ἐν πολέμῳ δούλωσις, ἀνθρώπων, ἢ πόλεως.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω· καί, Αἰχμαλωτίζω· δουλῶ διὰ τῆς λόγχης εἰς τὸν πόλεμον.

Αἰχμαλωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Εὐριπ. Τρωάδ. 871.

Αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ· γυνὴ αἰχμάλωτος (σκλάβα, πιασμένη εἰς τὸν πόλεμον) καὶ ὡς ἐπιθτ. θλκ. τοῦ, **αἰχμάλωτος** π. χ. χεὶρ· Σφκ. Αἰ. 71.

Αἰχμαλωτισμός, ὁ· (αἰχμαλωτίζω) αἰχμαλωτίζειν (αἰχμαλώτισμα, σκλάβωμα εἰς τὸν πόλεμον).

Αἰχμάλωτος, του, ὁ, ἡ· (αἰχμή, ἁλίσκομαι) ὁ ἐν πολέμῳ διὰ τῶν ὅπλων δουλούμενος (σκλάβος, πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐλήφθη, ἐπόρθη μὲ πόλεμον, ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. Ἡροτ. 9. 76. Ζήτ. Δορυάλωτος (α)

Αἰχμάω· μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος (πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι ἢ μὲ τὴν βαιονέταν).

Αἰχμή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κορυφή, (μύτη) τοῦ δόρατος (κονταρίου) ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ. Ὁμρ. Ἰλδ. Μ. 45. καὶ Ἡρδτ. πασαδήποτε μετάλλινος αἰχμή· ἔτι δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ ὄνυχες. 2) Πόλεμος, στρατός, μάχη· Ἡρόδ. Ζ΄. 152. »ἐπειδή σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε« (ὁ πόλεμος ἐπήγαινε κακά) »αἰχμᾷ σὺν Ἀργείων«. Πίνδ. Ὀλ. Ζ΄. 35. μὲ τοὺς Ἀργείους αἰχμητάς· κυρίως δὲ καθάπερ **δόρυ**, μάλιστα ἐν συνθέσεσιν ὡς **αἰχμάλωτος**, **μεταίχμιος** κ. τ. τ. (ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ Ἀκή, Ἀκμή, Ἀχμή, καὶ Αἰχμή)

Αἰχμήεις, εντος, ὁ· δόρατι ὡπλισμένος· Αἰσχ. Πέρσ. 156. »τὸν αἰχμήεντα θοῦρον«, καὶ

Αἰχμητά, ὁ· ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, αἰχμητής. Ἰλδ. Ε. 197. (‒ ‒ ◡)

Αἰχμητήρ, ῆρος, ὁ· = αἰχμητής· ἀφ' οὗ

Αἰχμητήριος, ία, ιον· πολεμικός, εἰς πόλεμον οἰκεῖος, ἢ ἀνήκων. Λυκφ. 454. »λῦσσαν αἰχματηρίαν«.

Αἰχμητής, τοῦ, ὁ· καί, **Αἰχμῆτις**, ιδος, ἡ· (αἰχμή) στρατιώτης, πολεμιστής, γενναῖος, ἐπιτήδειος εἰς τὰ δόρατα μάχεσθαι, ἀντιθέτως τῷ, τοξότης παρ' Ὁμρ. πολλάκις, **ἀνδραγαθητής**. Ἰλ. Γ΄. 179. »κρατερός τ' αἰχμητής« παρὰ Πνδ. ὡς ἐπιθτ. δεινός, ὁρμητικός· »αἰχματὰν κεραυνόν«· Πίνδ.

Αἰχμόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) αἰχμάλωτος δέσμιος. Σοφοκλ.

Αἰχμοφόρος, ου, ὁ· (φέρω) δόρατι ὡπλισμένος, δόρυ φέρων παρ' Ἡρδτ. ἐξαιρέτως, σωματοφύλαξ Α΄. 8. »ἦν γὰρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ὁ Δασκύλου«. Ζ. 40. »μετὰ δὲ αἰχμοφόροι χίλιοι«.

Αἶψα· Ἐπίρ. ταχέως, εὐθέως, τάχιστα, ἔξαφνα· παρ' Ὁμρ. πολλάκις, μετὰ τοῦ **μάλα**, ἔπειτα »αἶψα μάλα«, αἶψα δ' ἔπειτα (ἄφαρ, αἶψαρ ἐτύμως, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς ψ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ὡς καὶ ἄφνω αἴψνω, ἄφνως, αἴφνως).

Αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ταχυδρόμος, ταχέως καὶ ὁρμῇ τρέχων. Ἡσίοδ. Θεογ. 379. »Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον«.

Αἰψηρός, ρά, ρόν· (αἶψα) ταχύς, ὀλίγωρος, ὁρμητικός· Ὀδσ. Δ. 103. »αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο« ὁ θρῆνος χορταίνεται ὀλίγωρα. Ἰλδ. Τ. 276. Ὀδσ. Β΄. 257. »λῦσεν ἀγορὴν

αἰψηρήω τὴν ταχέως συναθροισθῆναι· ὡσαύτως καὶ Ὀδτ. Θ. 38. «ἐπὴν ἀλεγύνεται ἀὴτα». Ἐκ τοῦ, Αἴψα. Ζήτ. Λειψηρός.

Ἀΐω· Π. ἄϊον· κατ' ἔνεστ., καὶ παρτατ. μόϊον· ἐν χρήσει· καταλαμβάνω, ἐννοῶ· ἐξαιρ. ἀκούω, αἰσθάνομαι. Ἰλιδ. Λ. 532. μετὰ γεν. σπανίως μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὁμρ. (– υ –. ἡ πρώτη συλλαβὴ μέντοι ἔστι βραχεῖα παρ' Ὁμρ. μακρὰς τῆς τρίτης οὔσης· οἱ δὲ Τραγ. χρῶνται αὐτῇ διχρόνως κατὰ τὴν χρείαν. Εὐρπ. Τρῳ. 156. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ ἰῶτα μακρόν. Ἰλιδ. Ο. 252. Ἡσιδ. Ἔρ. 215.

Ἄϊω = ΑΩ, ἁμαρτάνω· ἀποτυγχάνω· ἅπαξ μόνον εὑρηται κατὰ Παρτατ. Ἰλιδ. Ο. 252. «πεφιλόψυχον αἶσαν ἠτορ ἀπέτισεν τὴν ψυχήν· ὡς τὸ «θυμὸν ἀέσθων» Ἰλιδ. Η. 403. ἄλλοι δὲ τὸ ἐκλαμβάνουσι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ προηγουμένου ἄϊω καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτό, ἡσθόμην ἐν τῇ καρδίᾳ· ψευδῶς μέντοι (α).

Ἀΐων, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἠιών. Θεόκριτ. (– υ –)

Αἰών, ῶνος, ὁ· Ἰων. δὲ, ἐπκ. καὶ τραγ. καὶ ἡ· χρόνος, χρόνου μέρος, διάρκεια χρόνου, ὁ τοῦ βίου χρόνος, βίος. Ὁμρ. ὅστις συντάσ. ψυχὴ καὶ αἰών. Γενικ., ἡλικία· «Ἀπ' αἰῶνος· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνθρώπων· «νέος ἀπ' αἰῶνος» νέος τὴν ἡλικίαν. Ἰλιδ. Τ. 275. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις. Ξεν. Παιδ. Β'. α'. 7. «διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν· καὶ Γ'. γ'. 3. «ἥδιον τὸν αἰῶνα διάγειν· εὐχρηστότερον μέντοι τό, «τὸν βίον διάγειν· καὶ Ἰλ. Χ. 58. «αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇ· καὶ Πινδ. Πύθ. Κ'. 8. «κλυτὰς αἰῶνος». 2) Πολὺς ἢ μακρὸς χρόνος, αἰδίότης ἐκ τοῦ, Ἀΐδην, ὠν, ὡς Ἀριστοτ. καὶ Φιλ Κόμσ. «ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκεν. «Ἐς αἰῶνα, ἐ ἔστιν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, καὶ, «Εἰς αἰῶνα. Ἐνίοτε δὲ καὶ, «Διὰ αἰῶνος· ἄχρι τέλους τοῦ κόσμου· καὶ ἡ διάρκεια ἑβδομήκοντα ἐτῶν· ὡς ὁ Ἱερων. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἡ διάρκεια ἑκατὸν ἐτῶν. 3) Ὁ μυελὸς, ὁ ῥαχίτης μυελὸς. Ποδάρ. λεῖψ. καὶ Ὁμ. εἰς Τμν. Ἑρμοῦ 82. Β) Ἐκκλησιαστικῶς· 1) ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· ἡ τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τῶν χρόνων, αἰῶνα κέκληκεν ὁ θεῖος Δαβίδ. Θδρτ. ὄδων, αἰῶνα λιπεῖν· ἀντὶ τοῦ, ἀποθανεῖν· ἡδὺν αἰῶνα διάγειν· τὸ ζῆν εὐφροσύνως (τὸ καὶ ζῆν τις χαρούμενα καὶ εὐχαριστημένα, ἡ ζωὴν καλὴν καὶ εὐχαριστημένην)· τὸν αἰῶνα τελευτᾶν· τὸ ἀνήκειν (τὸ καὶ τελειόνειν τὴν ζωὴν του)· 2) ἡ χιλίων, καὶ κατὰ τοῖς νεωτέροις ἡ ἑκατὸν ἐτῶν χρόνου συνεχὴς διάρκεια· 3) ὁ μετὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν ἐσόμενος βίος· Χρτμ. 4) «Αἰὼν, οὐ χρόνος, οὐ δὲ χρόνου τι μέρος ἡλίου φορᾷ καὶ δρόμῳ μετρούμενον, ἦγουν διὰ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν συνισταμένου. ἀλλὰ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις, οἱονεὶ χρονικὸν κίνημα καὶ διάστημα· ὅπερ γὰρ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις ἐστὶν αἰὼν· ἄρα ὁ θεὸς· Δαμτ. «Ὁ αἰὼν τῶν αἰώνων, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων. Δνσ. Ἀρ. «Αἰὼν λέγεται ὁ τῶν ὄντων θεός, ὡς οὔτε ἀρχὴν ἔχων, οὔτε τέλος, οὔτε τὸ ἦν, οὔτε τὸ ἔστιν, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀΐδιον καὶ Ἀπεριόριστον» Πχυμερ. «Βασιλεὺς λέγεται τῶν αἰώνων, ὡς πάντα αἰῶνα, καὶ πᾶν ὃ περιέχων, καὶ τὰ τοῦ χρόνου τμήματα, τὸ ἦν, τὸ ἔστιν, τὸ γενέσθαι, τὸ γίνεσθαι διαπεφευγώς.» Δνσ. Ἀρπγ. «ὃ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων» ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀεὶ ὤν· Θδρτ. 5) Ποινηρὸς αἰὼν· «Παῦλ. πρὸς Γαλτ. ὁ πρόσκαιρος βίος ἡμῶν, ἐν ᾧ χώραν ἔχει τὸ πλημμελεῖν καὶ πρὸς Ἔφσ. «κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου περιπατοῦντες.» Θεοφλκτ. «φρονοῦντες τὰ τοῦ κόσμου, καὶ τὰ πρόσκαιρα, καὶ κακῶς χρώμενοι τῷ αἰῶνι τούτῳ.» Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Οὐρ. Α'. 11. γίνεται ἐκ τοῦ Ἀεί· καὶ σημαίνει τὸν χρόνον, τὸν περιορίζοντα τὸ εἶναι καὶ τὴν ὑπαρξιν πράγματος τινός· ἐξ οὗ

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ· καὶ

Ἀϊδιος, ία, ιον· παντοτεινὸς, ἀδιάκοπος, ἀθάνατος· παντοτεινὴ διάρκεια πράγματος τινος· ὡς, «αἰώνιος μάχη· «αἰώνιος δόξα» καὶ τ. τ. Πλάτ. ἐπῤῥ. αἰωνίως.

Αἰωνόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ πολὺν χρόνον ζῶν· πολυχρόνιος, μακρόβιος· (ὅστις ζῇ πολὺν καιρόν) Ἐπιγραφ.

Αἰωνοχαρὴς, ὄυς, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ παρὰ Ἐλλησποντ. Ἀλεξ. ἐν ὕμνῳ, ὃν ὑποσυνάπτει τῷ Γ'. τῶν παιδαγ. στίχ. 18. «Σοφίας πρύτανι, πτέρυγμα πόντου, Αἰωνοχαρὲς», δηλ. τοῖς αἰῶσι χαίρων, αἰώνιε, ἀθάνατε.

Αἰώρα, ρας, ἡ· (ἀείρω) κρεμάθρα, καὶ πᾶν ἐργαλεῖον, σκεῦος, ἢ μηχανὴ χρησιμεῦον εἰς τὸ κρεμᾶν τι ἐν αὐτοῖς τιθέμενον αἴρω· σπυρὶς (ζεμπίλι, τουρκιστ.) καλαθος (καλάθι) κοίτη (κούνια, σαρμάντσα) σχῆματος δίφρου κ. τ. τ. (κρεματόρι). Πλτ. Φῤ. 2) Τὸ ἅπτεσθαι, ὡς ἐναίριος κίνησις, καὶ παυσάληπτος τῇ γῇ ἢ ἐφαψις τινι μὴ ἐγγύζουσα κίνησις· ὅθεν καὶ Διονύσ. Ἀρχαιολ. Γ'. 47. «πεντεκλίνου αἰώρας· τὸ κυκλοειδὲς προτρον λέγει· ἐν ταῖς συνθέτοις ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ πρωτοτύπου τὸ, Ἐώρα·

Αἰωρέω, ῶ· (αἰώρα) Μ. ἦτω· ὑφῶ (ὑφώνω, σηκώνω ἢ κρατῶ τι ὑψηλὰ) κρεμῶ· Ἡρδτ. 7. 92. μετεωρίζω, ποιῶ τι ἐν ἀέρι κινεῖσθαι, ἢ κρεμᾶσθαι· Δημ. περὶ Στεφ. «Ὅρεις τοὺς παρειὰς ὀλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν· κυρίως δὲ — ἀείρω, Βουτμ. Λξ. 1. σλ. 293. Παθητ. μετὰ μέσου μέλλοντος· καὶ κρέμαμαι, κλονοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα. Εὐριπ. Ἑκαβ. «τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρουμένων· ὑφοῦμαι, μετεωρίζομαι, ἀνίσταμαι, ἄνω φέρομαι· μεταφορ. κατ' ἀφῃρημένην ἔννοιαν· ἀμφιβάλλω, εἰμὶ ἀβέβαιος, διστάζω, ἀπορῶ· ἀσαφὲς, ἄδηλόν ἐστι· ἐν ἀμφιβόλῳ κεῖται· Ἡρδτ. 8. 100. . . «ἡ αὐτὸν καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα· ἐν κινδύνῳ εἶναι, Θκδ. ἐξαρτᾶσθαι ἀπό τινος, αἰωρεῖσθαι ἐν τινι· ὁ Πλάτων δὲ τὸ, Αἰωρεῖσθαι, καὶ Ἀνῃρτᾶσθαι ἐκλαμβάνει ὡς συνώνυμα. «Αἰωροῦμαι τὴν ψυχήν», ὑφοῦμαι κατὰ τὴν ψυχὴν ὑπὸ ἐλπίδων, ἀγκαρδιοῦμαι, λαμβάνω θάῤῥος. Ξενοφ. Κυν. Δ'. 4. Δίων ὁ Κάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ Τῶ, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς τιμήν. Πλουτ. Βιε. 15. ἀντὶ τοῦ, προσθιατρίβω ἢ ἐνδιατρίβω τινι, διατρίβω περί τι (παρῶ τὸν καιρὸν εἰς τίποτε ἢ μὲ τίποτε)· ἐξ οὗ

Αἰώρημα, τος, τὸ· πᾶν τὸ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον, καὶ ἐνθεν κἀκεῖθεν κλονούμενον. Εὐρ. Ὀρ. 979. = τῷ ἑξῆς.

Αἰώρησις, τεως, ἡ· ὕφωσις, μετεώρησις, κρέμασις, κίνησις εἰς τὸν ἀέρα, κλόνησις· ὡς πρᾶξις ἀφῃρημένη.

Αἰωρητὸς, οὔ, ὁ, ἡ· κρεμαστὸς, κλονούμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὸν ἀέρα. Μελεαγρ. 17.

Αἰωρίζω, ζου, Μ. ἴσως· εὐχρηστότερον τὸ συνώνυμον τούτου Μετεωρίζω, καὶ Αἰωρέω. Δίων Κάσ.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Κ.

Ἀκὰ, ᾶς, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἀκὴ· τὸ ὀξύ, κορυφὴ, (ἠκονισμένη μύτη σουβλιῶν πραγμάτων).

Ἀκᾷ ἢ ἀκᾶ· ἐπῤῥ. = ἀκέων· ἡρέμα, ἡσύχως Πινδ. Πύθ. Δ'. 277. ἰδὲ ἀκέων, ἀκήν, ἀκασκὶ, ἠκα.

Ἀκαδημία· γυμνάσιόν τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ Ἀκαδήμου τοῦ Ἥρωος· περιῴκησαν δὲ τοῦ Πλάτωνος, ἐν αὐτῷ διδάσκοντος ἐκεῖ τοὺς μαθητάς του, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε τοῦ νὰ ὀνομάζεται ἡ Πλατωνικὴ σχολὴ Ἀκαδημία. Διογ. Λαέρ. Γ'. 7. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ Λύκειον. ὅρα Παυσανίαν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς· (υυ – ῡ –, Ἀρστφ. Νφ. 1003. Ἑρμων.)

Ἀκαδημαϊκὸς, κὴ, κὸν· ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας· κυρίως ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πλάτωνος. Λουκιαν. «Ἀκρομ. «Ἀκαδημαϊκόν τι πέποιθεν· ἅπαξ τὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν.

Ἀκάζω, καὶ ἀκάζομαι· ἄχρηστος ἐνστ. εἰς παραγωγὴν τῆς μετοχ. ἀκαχμένος· ἴδε τοῦτο.

Ἀκαής, ἐος, ὁ, ἡ· (καίω) ἄκαυστος· (ὅστις δὲν καίεται ἢ δὲν ἐκαύη).

Ἀκαθαίρετος, ὁ, ἡ· (καθαιρέω) ἀκαποκίνητος, ἀκατάβλητος ἀδιάλυτος, ἀκατάλυτος· (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν ἐδυνήθη τις νὰ καταρέξῃ, κρημνίσῃ ἢ χαλάσῃ) ὅθεν τροπικ. καὶ ἐπὶ ἀϊωματικῶν ἀνθρώπων.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρία, ῥύπος, (ἀπαστρία) ἔτι δὲ καὶ ἠθικῶς· αἰτχρότης, ἀνελευθερία, μοχθηρία, πονηρία. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «τοῦτο οὐκ ἔχων ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας».

Ἀκάθαρτος, του, ὁ, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρὸς, (ἀπαστρος) ἀχρεῖος· ἐῤῥυπωμένος, μεμολυσμένος ὑπ' αἰσχρῶν πράξεων.

Ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀκάθαρτα (ἀπαστρα τρωκτά).

Ἀκαθεκτέω, ῶ· Μ. ἤσω, δὲν λαμβάνω, δὲν δέχομαι· δὲν κρατῶ. Σέξ. Πυῤῥ. Γ'. 124.

Ἀκαθεκτος, ὁ, ἡ· (κατέχω) καὶ, Ἀκαθέκτως. Ἐπίῤῥ. ἀκράτητος, ἐν οὐδεὶς δύναται κατέχειν (ἀκράτητος ἀσταμάτητος). Φωκυλ. «ἀκαθέκτου Κύριε».

Ἀκαθηκοῦσα διαθήκη· (καθήκω) ἄπρεπος διαθήκη, ἥτις δὲν διατάττει τὸ καθῆκον· ἀμῤῥ.

Ἀκάθιστος, ὁ· νόμος ἀκάθιστος, ὁ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, οὗ ἀναγινωσκομένου οὐκ ἔξεστι καθέζεσθαι.

Ἀκαινα, νης, ἡ· = Ἀκὴ καὶ, Ἀκὶς· ἄκανθα, (ἀγκάθι, κεντρὶ, σουβλὶ). 2) Τάῤῥος πεμπτικὴ, εὑρεθεῖσα ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ πρῶτον· ὡς ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Βιβλ. Γ'. 3) Τάῤῥος γεωμετρικὴ, δι' ἧς ἐμέτρουν οἱ Θεσσαλοὶ τοὺς ἀγρούς· ὡς ὁ Σχολ. Καλλιμάχου· ὁ δὲ Εὐστάθ. τὰς, Ἀκαίνας, Κάμακας καλεῖ· παρὰ τὸ στερίσκειν τοῦ καίεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται· acnua, acna· αὕτη συνίστατο ἐκ δέκα ποδῶν βασιλικῶν, ἤτοι ἑκατὸν ἑξήκοντα δακτύλων γεωμτρ.

Ἀκαιρέω, (ἄκαιρος) δὲν ἔχω καιρὸν, δὲν ἔχω εὐκαιρίαν· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐκαιρέω· ὅθεν

Ἀκαιρία, ας, ἡ· ἀντικαιρία, ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ. Πλτ. Πολτ. σλ. 305. Ὅθεν 2) ἄκαιρος ἐνόχλησις· ἀκρασία, ἀκρασία, ὑπερβολὴ, ψορτικὸς, ἐπαχθὴς καὶ προπετὴς τρόπος (ἄπρεπον ψέρτιμον) Θδρτ. Χρτ. 12. ἰδὲ ἄκαιρος· 3) ἀντιθέτως τῷ, καιρός· Δημοσθ. Ὀλυνθ. Α'. «τὴν ἀκαιρίαν ἐκείνου ἡμέτερον καιρὸν νομίσαντες».

Ἀκαίρισμος, μη, μον· ἄκαιρος, παράκαιρος, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ἀπρεπὴς· Αἰσχύλ. «Ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ· ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα. παροιμία· Διονυσ. περὶ Συνθ. σλδ. 12.

Ἀκαίριος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄκαιρος· Ἐπιγρ. 54.

Ἀκαιροβόας, ὁ, (βοάω) ὅποιος λαλεῖ παράκαιρα, ὁ ἀδιάκριτος φλύαρος· Ἐλλήμ. Παιδ. Β'.

ντους ἀκαιροβόους καὶ τοὺς καιροφάτας ἐπιστεμπτέους.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, οῦ, ὁ· ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος (ὅστις ἀκαίρως, ἢ εἰς ἀνάρμοστον καιρὸν ἐλεύθερα καὶ θαῤῥητὰ ὁμιλεῖ παῤῥησίας). Εὐστθ.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἀκαιροπαῤῥησιαστής.

Ἀκαιρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκαίρως, (καιρὸς) ὁ μὴ ἐν καιρῷ, παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀνήκουστος, ἢ ἁρμοδίου καιροῦ ὤν· ἢ γινόμενος· ἐνοχλητικός, φορτικός, ἀπρεπής, μάταιος· ὡς ἄκαιρα ποιεῖν (τὸ νὰ χάνῃ τὸν καιρόν του τις εἰς ματαίους κόπους), Θεογν. 899. ἀχθεινός, δύστυχος (βαρετός, ἀνυπόφορτος)· ἄωστμος, ἀλαζών, προπετής, ἀπειρόκαλος· ἐξωφρένως σχληρός, φλύαρος· (pedant γαλλστ.) 2) ἀσχολίαν ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει καιρόν, δὲν εἶναι εὔκαιρος, δὲν ἀδειάζει δὲν εὐκαιρεῖ). Διονύσ. ἁλ. ὁ Ἁλικ. εἰς Δυτ. ὀνομάζει Ἄκαρον, τὸν Συγγραφέα, ὅστις εἰς τὰ συγγράμματα του εἰσάγει, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ καὶ ἄλλα ξένα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶσι τῆς ὑποθέσεώς του· Παθητικ. εὑρίσκεται ἐπὶ κέρδους, καὶ ἡδονῆς, ἀντὶ τοῦ Ἀπρεπῶς· Ξενοφ. Κυνηγ. Β'. 5. «Ἐν ἡδοναῖς ἀκαίρως διάγειν» καὶ Κυρουπ. Δ'. β. 45. «Κρείττους εἶναι ἀκαίρων κερδῶν» καὶ Ἐπιστ. Α'. 4. «Ἄκαιρα καὶ κενὰ ἀναμαλῆ καὶ μάτην. Ἄκαιρον ποίημα· ἀπρόκαιρον κακὸν ἀκαίρως φυλάττειν. «Ξενοφ. Ἱππαρχ. Ζ'. 6. ἀντὶ τοῦ, Ἀνεπιτήδειος.

Ἀκαιροφάταστος, ὁ, ἡ· ἄκαιρα καὶ ἀνάρμοστα φαντάζομενος. Ἐμπ.

Ἀκακαλλίς, ίδος, ἡ· ὁ σπόρος Αἰγυπτιακοῦ τινος δένδρου, ὅμοιος τῷ τῆς Μυρίκης· Διοσκορ. Α'. 119.

Ἀκακέμφατος, ὁ, ἡ· (κακέμφατος) εἰς κακὴν ῥῆμην μὴ ὤν.

Ἀκακης, ου, ὁ, ἡ· Παῤ Αἰσχύλ. Πέρτ. 852. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄκακος· ἀβλαβής, πρᾶος, ἐπιεικής, ἀνέγκλητος· κατὰ τὸν Σχολ. Ὁ καλὸς, ἢ εὐεργετικός· Ἀκακήτιος Ἑρμῆς, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμώμενος κατὰ τὴν τοῦ Ἀκάκου υἱοῦ τοῦ Δυκάονος διαθεσιν, ἢ ὁ τιμώμενος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κτισθείσῃ πόλει Ἀκακήτιον καλουμένῃ. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτεμιν 143. καὶ Παυσαν. Η'. 3. Κατ' ἀοχὰς ἐπὶ Ὁμήρου, ἴσως ἡ λέξις ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὸ, Ἀκάκητα, ὁ, ἀντὶ Ἀκακήτης, ου, ὁ· καὶ ἐσχηματίσθη οὕτω καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ Αἰολικαὶ, οἷον, Μητίετα, ἀντὶ Μητιέτης, καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὸ, Poeta, Athleta, Cometa, ἀντὶ τοῦ Ποιητὴς, Ἀθλητὴς, Κομήτης, ὡς καὶ παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολ. σώζονται. Ἔτι τὸ Ἀκάκητος παῤ Ὁμήρ. εὑρίσκεται δὶς (ἐν Ἰλιάδ. Π. 189., καὶ Ὀδυσσ. Ω. 10.) ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ θεωρῶς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν Σχολιαστῶν, οἷον διὰ τοῦ «πανοῦργος, καὶ ἀγαθὸς, πρᾶος, (ἐκ τοῦ Ἄκακος). κοιμητικὸς, καὶ ἐπιτρεπτικὸν τῶν λύπας· Ὁ μὴ δυνάμενος κακοῦσθαι, καὶ, Ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος. Παρήχθη δὲ ἐκ τοῦ, Ἄκακος, ὡς τὸ Γυμνὸς, Γυμνὸς, καὶ Γυμνήτης, οὕτω καὶ τὸ Ἄκακος, Ἀκάκης, Ἀκακήτης, ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. παρατηρητέ.

Ἀκακήσιος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ· ἰδὲ ἀνωτέρ. ἐν τῷ, Ἀκάκης.

Ἀκάκητα· Ἐπα. ἀντὶ τοῦ, ἀκακήτης, Ἰλιάδ. Π. 185. Ὀδυσ. Ω. 10. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ 614. καὶ τοῦ Προμηθέως. Ἡσιόδ. Θεογ. 614. «Προμηθεῦς ἀκάκητα = ἄκακος, ἀγαθὸς, πρᾶος, ἐριούνιος· (ἀλωὸς, εὐεργετικός). Ἰδ. Ἀκάκης.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, ἰδὲ ἀκάκητα.

Ἀκάκητος, ὁ· = ἀκάκητα, ἀκακήτης.

Ἀκακία, ἡ· (ἄκακος) ἀβλαβὴς, πρᾳότης· ἐλλειψις κακίας.

Ἀκακία, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους αἰγυπτιακοῦ φυτοῦ. Πανὰ Διοσκορ. Α'. 133. καὶ Πλινίου· 24. 12. ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ ὅπερ ὁ Θεόφρ. ἐνεκεντῶν ἀκανθῶν του, Ἀκανθαι καὶ Ἀκανθαι Αἰγυπτίαι, ἐκάλεσεν, τῆς ὁποίας ὁ ἐκ τῶν λοβῶν χυλὸς, καθὼς καὶ τὸ κόμμι ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ εἰς τοὺς βαφεῖς. Παρὰ τοῖς Λατῖν. Acacia καλεῖται μόνος ὁ χυλὸς· ὁ Λιν. καλεῖ αὐτὴν Mimosa, Nilotica, καὶ Senegal.

Ἀκακόηθες, ους, = χρηττόηθες· Ἱππίῤ. Πηλ. ὁ'. Ἐπιστλ. 136.

Ἀκακος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκάκως· (κακὸς) ὁ μὴ κακὸς, μὴ πονηρὸς· ἀθῷος, πρᾶος· ἀξιαίρετος μὴ κακοήθης, μὴ κακότροπος, ἄνευ δόλου καὶ πανουργίας· Τίμ. Λεξ. σλ. 16. τίμιος, ἁπλοῦς, οὕτως ὀνομάζει καὶ ὁ Ξιφιλ. παρὰ Δίωνι Κασσιῷ· 13. τὴν Κλεοπάτραν. «Μὴ ἄκακος γυνὴ· κακὴ, κακότροπος ἀηλ. «ἀλλὰ θρασυτέρα καὶ συνετὴς· ἀλλὰ τολμηρὰ εἰς πᾶν ἐπιχείρημα, καὶ πανοῦργος, οὕτως ὀνομάζει καὶ Δίων ὁ Κάσ. ΙΑ'. α'. τὸν Κίμωνα. «Πανοῦργος μὲν οὐκ ἦν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος ἀνθρώπων. ἄκακος· καὶ κύβοις κατωτέρω ἐπιφέρει. «Ὑπὸ δὴ τῆς πολλῆς ἁπλότητος». Ἐπίῤ. ἀκάκως.

Ἀκακοῦργητος, ὁ, ἡ· (κακουργέω) οὐδὲν κακὸν πεπονθὼς· ἀβλαβὴς, ἀδιάφθαρτος.

Ἀκακουργως, ἐπίῤ. (κακοῦργος) ὡς ἐξήγησις τοῦ εὐθέως· Σχλ. Δημοσθ. Ψευδ. Νομ. σλ. 394, 22. Schaef. appar. T. 2. σλ. 536.

Ἀκακόῤῥων, ἄτρακλμ. ἀπαγ. ἐξ Ἀθην. ἀντὶ, ἡ κακόῤῥων.

Ἀκάκυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκακύντως· (κακύνω) = ἀκάκωτος· Ἱερολ. Πυθαγ.

Ἀκάκωτος, ὁ, ἡ· (κακόω) μὴ κακωθεὶς, μὴ βλαβείς.

Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ· Ζήτ. Ἀκανθὶς. 2) κωμικὸν ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀριστῴ. Ὀρν. 873.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ· ἡ Ἀκαλαῤῥοος· ὁ, ἡ· (ἀκαλὸς, ῥέω) ὁ ἡσύχως, σιγανὰ ῥέων (τρέχων)· ἐπίθετον τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἰλιάδ. Ζ. 422.

Ἀκαλαῤῥοος, ὁ, ἡ· καὶ Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, ἀκαλλιῤῥείτης.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ· ἡ κνίδη (τζουκνίδα). 2) Ζωοφύτου θαλάσσιον, καύστικὸν καὶ κνισμὸν ἐμποιοῦν ὡς καὶ τὸ χόρτον· διὸ καὶ τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν ἔλαχεν, (ἀκαλὴ ἁφή). Ἡ γραφὴ, Ἀκαλύφη, διὰ τοῦ υ· ἀπὸ ψευδὴς· 3) τροπικ. ὀξύτης, προθύμως κατὰ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελόσθαιω (νὰ μὴ εἶναι τόσον ἀξύθυμος)· Ἀριστῴ. Σφ. 917.

Ἀκαλλὴς, ἐος, ὁ, ἡ· χωρὶς κάλλους καὶ χάριτος· ἄσχημος, μὴ εὔμορφος.

Ἀκαλλιέρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαλλιερήτης· (καλλιερέω) καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ, Ἱερὰ, ὡς «Ἀκαλλιέρητα ἱερὰ», θυσία μὴ εὐάρεστος, μὴ εὐπρόσδεκτος, ἥτις δὲν προσημαίνει καλὸν οἰωνόν.

Ἀκαλλωπίστως, ὁ, ἡ· (καλλωπίζω) (ἀστόλιστος), χωρὶς καλλωπισμοῦ καὶ ἀπέριττος, ἁφελὴς.

Ἀκαλὸς, λή, λόν· (ἀκὴ) ὡς ἤκαλος· Ἤσυχος, ἀτάραχος, ἄοχθος, πρᾶος· Ἐπίῤ. Ἀκαλῶς.

Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ· (καλύπτω) χωρὶς καλύμματος· (ἀστέγαστος)· Σοφοκλ. Φιλοκ. 1327. καὶ Ἐπίῤ. ἀκαλύπτως.

Ἀκαλυφὴ, ὁ, ἡ = ἀκάλυπτος· ὡσαύτως καὶ ἀκάλυφος, ὁ, ἡ· Δγν. Αρτ. 8, 72. καὶ Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. β. 2.

Ἀκαμαντίδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, (πολίτης ἐν Ἀθήναις) ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Δημοσθ. καὶ Πλουτάρχ.

Ἀκαμαντόδετος, ὁ, ἡ· ἐπιθλμ. ἀπαγ. παῤ Αἰσχύλ. Προμ. 426. ἀντὶ, Ἀδαμαντόδετος· ἐπειδὴ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου προαπαιτεῖ ἢ ἐπίθ. τοιαύτης σημασίας.

Ἀκαμαντολόγχης, ὁ, ἡ· (ἀκάμας λόγχη) ὁ ἀκάματος τῇ διὰ λόγχης ἢ διὰ ὄρατος μαχῇ· (ὅστις δὲν κουράζεται εἰς τὸν πόλεμον μαχόμενος μὲ τὸ κοντάρι)· Πινδ. ἰσθ. 7, 13.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ· (ἀκάμας μάχη) ἀκάματος ἐν τῇ μάχῃ· (ἀκούραστος εἰς τὸν πόλεμον) Πινδ. Πθ. 4. 303.

Ἀκαμαντόπους, ὁ, ἡ· πους, τὸ· γν. ποδὸς· (ποὺς) ἀκάματος τοὺς πόδας (ἀκούραστος εἰς τὸ περιπάτημα)· «Ἀκαμαντ. ἵππος, ἀπὸν βροντήν. Πίνδαρ.

Ἀκαμαντοχάρμης, ου, ὁ· (χάρμη) ἀκάματος ἐν μάχῃ ἢ ἔριδι· (ἀκούραστος νὰ πολεμῇ ἢ νὰ φιλονεικῇ, ἢ μαλώνῃ) Πινδ. Ἰψ. 179. μετὰ τῆς ἀξιολόγου αἰτιατ. «Ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, ἡ· (κάμνω) μὴ ἀποκάμνων, μὴ ἀκάματος, ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος, ἀπόστατος). Ὀ.Σ. 486. «Ἀκάμας ἡλιοειδὲς πόσος· Ἰλ. Π. 176. Σπερχειός· 2) ὄνομ. κύριον ἀρτ. Ἰλιάδ.

Ἀκάματος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκαμάτη, ἡ· Ἡσιόδ. (κάματος) χωρὶς κάματον, (ἔργον, δουλειάν), ὅστις δὲν ἀπαιτεῖται τοὺς κόπους τῆς δουλειᾶς, (ἀκούραστος)· ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος· παῤ Ὁμῤ. καὶ ἐπίθ. τοῦ πυρὸς· ὅπερ ἀκαταπαύστως καίει ἐν ὅσῳ ἔχει καύσιμον ὕλην· Ἰλιάδ. Ε. 4. = ἀκάμας· οἱσαύτως γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀποκάμνει τοῦ φύειν καρπούς· Σφ. Ἀντ. 340. Ἐπίῤ. ἀκαμάτως· (– ∪ ∪ · Ἐπικ. ὡς ἀθάνατος).

Ἀκαματοχάρμης, ὁ· = ἀκαμαντοχάρμης.

Ἀκάμμυστος, ὁ, ἡ· αὐτὸ τοῦ, ἀκατάμυστος (κάμμυω ἀντὶ καταμμύω) μὴ καταμμύων τοὺς ὀφθαλμούς· μὴ βλεφαρίζων, μὴ σκοτοδινιῶντων (ὅστις δὲν ἀνοιγοσφαλεῖ πυκνὰ τὰ ὀμμάτια, δὲν ζαβίζει, δὲν στριβώνει, δὲν παίζει τὰ ὀμματόφυλλα, δὲν λαγώνει τὰ ὀμματιά).

Ἀκαμπὴς, ὁ, ἡ· = ἄκαμπτος.

Ἄκαμπτος, ὁ, ἡ· (κάμπτω), ἀμετάλλακτος, (ἀλύγιστος) σκληρὸς, ἀδιάτρεπτος, ἀνένδοτος (ἀκατάπειστος)· ἀφ' οὗ

Ἀκαμψία, ἡ, ἀτροπία, αὐστηρότης, χαλεπότης, ἀδιατρεψία (ἀλυγισία), σκληρότης, σταθερότης, Ἀριστοτ.

Ἀκανθα, ης, ἡ· (ἀκὴ) κέντρον, ἐγκεντρὶς (ἀγκάθι, κεντρὶ) Ὀδυσ. Ε. 328 βάτος, ἢ βατία (βατζιᾶ, ζίγρα, παλιουργιά). Αἰγυπτιακόν τι δένδρον· Ἡρόδ. 2. 96. παρὰ Θεόφρ. «Ἀκανθα Αἰγυπτίαι», ἢ τοῦ Λιν. Mimosa nilotica. «γήρεια ἀκάνθης», Νικανδρ. Θηρ. 330. καὶ Ἄρατος Διοσημ. ἢ τοῦ Λιν. Pappus, θάμνος τις ἀκανθώδης· ἐξαιρέτως = ἄκανθος (ἀρκουδοβάτιον) αἱ ἄκανθοι τοῦ σπονδύλου ἐξαιρέτως τῶν Ἰχθύων· τὸ ῥαχιαῖον ὀστοῦν, ἢ ῥάχις· (τὰ ἀγκάθια εἰς τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ὀψαρίων μάλιστα· τὸ ἴδιον ῥαχοκόκκαλον)· Ἡρόδ. 4. 72. καὶ 2, 75. 2) Τροπικῶς «Ἀκάνθαι τῶν ζητήσεων· ζητήματα σκοτεινὰ δι' αἰνιγματωδῶν προβλημάτων· Κικρ. Jac. Ἀνάλγ. 2, 2. σλ. 123.

Ἀκανθεών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος βάτων (ἀγκαθοτόπι).

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ήεν· Ἀκανθώδης· ὅμοιος μὲ ἀκάνθας, ἢ πλήρης ἀκανθῶν· (ἀγκαθερός, ἀγκαθωτός, σὰν ἀγκάθι, γεμάτος ἀγκάθια.)

Ἀκανθίας, ὁ· κυρίως, ἀκάνθας ἔχων· ὅθεν εἰδότι· 1) ἀκανθώδους ἁπαραγου (ἀγκαθερὸ σπαράγγι·) 2) Καρχαρίου (σκυλόψαρου)· 3) τέττιγος (τζίντσιρας).

Ἀκανθίζω, Μ. Ἰτω· ποιῶ τι ἀκανθωτόν· 2) ἀμετβ. εἶμαι ἀκανθωτὸς (ἀγκαθωτός).

Ἀκανθικός, κή, κόν· Ἀκανθήεις.

Ἀκάνθινος, ίνη, ινον· πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐξ ἀκανθῶν ὡς, στέφανος· καὶ τ. τ. 2) ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ αἰγυπτιακοῦ δένδρου ἄκανθα, Ἡρόδ. 2, 96. τοῦ κατὰ Λιν. Mimosa. περὶ οὗ φησι Στρβ. 3, σλ. 769. παρὰ Sieb. »Τὰ ἀκάνθια ὑφαίνεται καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ, φέρει δὲ οὐδὲν δένδρον τὴν ἄκανθον, ἐξ ἧς ὁ φλοιὸς ἄλλα χαμαίζηλός τις βοτάνη· ὅπου ἐπιφέρει καὶ τὴν τοῦ Ποτειδωνίου μαρτυρίαν· 18) περὶ τῆς καὶ ἐν Ναρχηδόνι τῆς Ἱσπανίας φυομένης ἀκάνθης, λέγοντος. »Δείδρον ἐξ ἀκάνθης φλοιὸν ἔχειν, ἐξ οὗ ὑφάσματα γίνεται καλλιστα· ἀμφότεροι ἐνοοῦσιν, ὡς φαίνεται, τὸ ἔριον τῆς Ἀνθήλης (papyrus) ἐξ ἧς ὡς καὶ ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς κατασκευάζετο τὸ λινοῦν καὶ καννάβινον ὕφασμα· Ὁ δὲ Διοσκορ. 5, 18. λέγει περὶ τοῦ θύμου αὐτοῦ. »Ἀκάνθιον, ἐμφερῆ τὰ φύλλα ἔχει τῇ λευκῇ ἀκάνθῃ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ἀκανθώδεις ἐξοχάς, καθ' ἃς πρασοειδής ἐστι χυμός, οὗ τυλλεγομένου, καὶ ὑφ' ἓν τιθεμένου βαμβακοειδῆ γίνεται· ὅπου ἄλλοι γίνεσθαί φασιν ἀνάγιωτον· ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἀνέγνωστ. οὗ ὑφαινομένου βαμβακοειδεῖς ἐσθῆτας γίνεσθαί φασιν. Ηλν. 24, 12.

Ἀκάνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ἄκανθα (ἀγκαθάκι)· 2) εἶδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ· Διοσκορ.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ· ὡς ἀπτ. ἡλιε, ἀκανθώδης, (ἀγκαθερή, ἀγκαθίτσα)· 2) εἶδος πτηνοῦ σμικροῦ καὶ εὐλάλου, (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς γραμματίκι καὶ παπαδίτσα.) Θεόκριτ. Ζ'.

Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, (ἄκανθα) ὁ Ἐχῖνος, ἀκανθόχειρος πανθόχειρος, καὶ ἀρίστιος)· Γαλην.

Ἀκανθοβάτης, ὁ· καὶ Ἀκανθοβάτις, ίδος, ἡ· (βαίνω) ἐπ' ἀκάνθας βαίνων, ἀκάνθας πατῶν· τροπικῶς ὁ — ἀκανθολόγος (2).

Ἀκανθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω)· ἀκάνθας φύων· ῥόδον ἀκανθοβόλον Νίκηρ. 2) ὁ ἀκανθρ. ἀρσν. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ᾧ οὗ παρέλκονται ἀκανθαι, ἢ καὶ αὐτὰ συμπερικόπτα (μὲ τὸ ὁποῖον αὐγάζουσι ἀγκάθια, ἢ καὶ κόκκαλα κολλημένα ἕνα μὲ τ' ἄλλο).

Ἀκανθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω)· ὁ ἀκάνθας συλλέγων (ὅστις πωλοῦσι ἀγκάθια) ἐξαιρέτως δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μικρολόγων τῶν πρὸς λεπτολογίας καὶ κενοσπουδίας χαιρόντων· ἰδὲ Ἄκανθα· 3.

Ἀκανθόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ἀκάνθας ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχων (ὅστις ἔχει ἀγκάθια εἰς τὴν ῥάχιν· ἀγκαθοῤῥάχης).

Ἀκανθόπλεκτος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀκανθῶν πεπλεγμένος (ἀγκαθοπλεγμένος, μὲ ἀγκάθια πλεγμένος)· Τμνφδ.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήττω)· ὑπ' ἀκανθῶν τρωθείς ἢ ἀμυχθείς· (πληγωμένος ἢ ξονγρανισμένος ἀπὸ ἀγκάθι, ἀγκαθισμένος)· Σχλ.

Ἄκανθος, ἡ· Acanthus, Ἀρκουδοβότανον· εἶδός τι βοτάνης ὑπὸ τῶν τεκτόνων πολλάκις ἐπὶ κίονας κορινθιουργεῖς μάλιστα τεχνουργούμενον. »Τηρὸς ἄκανθον· Θεοφρ. Α'. 55. Acanthus mollis. Λυναῖος τὸ παρὰ Διοσκορ. Γ'. 13. ἔτι δὲ καὶ Ἀκανθα, καὶ Κραπάνθα. 2) τὸ τοῦ Διοσκορ. Γ'. 20. »Ἄκανθα ἀγρία». Λιν. Acanthus spinosus· ἀκανθώδες δένδρον τῆς Αἰγύπτου· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 4. καὶ ἀκακία. Vulg. Virg. Georg. 2. 119. σπανιώτερον ὁ Ἄκανθος· Σχολ. Νικ. Θηρ. 625. (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀκή καὶ ἄνθος· Ζήτ. Ἀκάνθινος·

Ἀκανθοστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) μὲ ἀκάνθας ἐστεμμένος ἢ περιδεδεμένος (στεφανωμένος ἢ δεμένος ὁλόγυρα μὲ ἀγκάθια). 2) εἶδος τι ἰχθύος ἀκάνθας ἐπὶ τὴν ῥάχιν ἔχον· ὡς παρ' Ἀριστοτ. »Ἀκανθοστεφὴς ἰχθύς».

Ἀκανθοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀκάνθας καταβιβρώσκων· (ἀγκαθοφάγος).

Ἀκανθοφορέω, ῶ· Μ. ήτω· φέρω ἢ φορῶ ἀκάνθας· ἀπὸ τοῦ

Ἀκανθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ φέρων ἢ φορῶν ἀκάνθας.

Ἀκανθοφυέω, ῶ· Μ. ήσω· (φύω) γεννῶ, ἐκφύω ἀκάνθας (βγάζω, φυτρώνω ἀγκάθια).

Ἀκανθόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα ἀκανθώδη (ἀγκαθωτά) ἔχων.

Ἀκανθόχειρος, ὁ· (σκανθόχειρος ἀρίστιος).

Ἀκανθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄκανθα) ἔχω ἀκάνθας· ἢ Ἐνεργ. ποιῶ τι ἀκανθωτόν.

Ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορτ. τοῦ, ἀκανθίς, 2.

Ἀκανθώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἀκανθήεις, ἀκανθοειδής, ἀκανθωτός.

Ἀκανθών, ῶνος, ὁ· Ἡρόδ. Ἰλ. 126. Ἀκανθιών.

Ἀκανίζω, Μ. ίσω, (Ἀκανος), Θεοφρ. γεννῶ καρποὺς ἀκανθώδεις· εἰμὶ ὅμοιος ἀκανθώδεσι καρποῖς. Θεοφρ.

Ἀκανικός, κή, κόν· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Ἀκάνου· ὁ ἀνήμων εἰς τὸν ἄκανον.

Ἀκανόνιστος, ὁ, ἡ· εἰς κανόνα μὴ ὑπαβληθείς ἢ μὴ ὑποβαλλόμενος· (ὅστις δὲν ἐμβήκεν ἢ δὲν ἐμβαίνει εἰς κανόνα).

Ἄκανος, ὁ, ἡ· ἄκρα, κορυφή, κέντρον, ἀκάνθα· καὶ (μύτη σουβλιᾶ, ἀγκάθι, σουβλί). 2) εἶδος ἀκανθίου (ἀγκαθιοῦ)· 3) ἀκανθωτὸς καρπὸς φυτῶν τινων ὡς ὁ τῆς κινάρας (ἀγκινάρας).

Ἀκαπήλευτος, ὁ, ἡ· (καπηλεύω) ὑπὸ καπήλων μὴ νοθευθείς· (ὅστις δὲν ἐνοθεύθηκεν ἀπὸ μεταπωλητήν)· καθαρός, ἀνόθευτος· 2) ἐνεργ. μὴ καπηλεύων (ὅστις δὲν νοθεύει τὰ πράγματα ὡς κάμνει ὁ μεταπωλητής).

Ἀκάπηλος, ὁ, ἡ = ἀκαπήλευτος Στρβ. 14. σελ. 781. »Βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς, καὶ ἀκάπηλος»· (ζωή, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ συνήθη ψεύματα καὶ ἀπάτας τῶν μεταπωλητῶν).

Ἀκάπιστος, ὁ, ἡ· (καπίζω) ὁ μὴ κεκαπισμένος μὴ καπνίζόμενος, Στρβ. Θ'. »Ἀκάπιστον μέλι· τὸ ἄνευ καπνοῦ ἐκριυόμενον μέλι· (τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουν χωρὶς νὰ φώχνουν τὰς μελίττας μὲ καπνόν).

Ἄκαπνος, ὁ, ἡ· (καπνός) ὁ ἄνευ καπνοῦ, μὴ καπνίζων, ἄκαυστος· »Ἄκαπνος δυτίκα· ἥτις ἐὰν καίεται, ἄν γίνεται διὰ πυρὸς καὶ καπνοῦ· π. χ. ἢ εἰς καρποὺς παντοίους, εἰς τυρόν, γάλα κ. τ. τ. γινομένη προσφορά, ἢ καὶ ποιήματος, ὡδῆς ἢ ἄσματος τινος ἀφανίστως· Ιαμ. Ἀνθλ. 3, 1. σελ. 98. »Δύσιν ἄκαπνα παροιμία ἐπὶ τῶν παραστίτων.

Ἀκάπνωτος, ὁ, ἡ· (καπνόω) κενὸς καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ (ὅστις δὲν εἶναι γεμάτος μὲ καπνὸν ἢ μὲ ἀχνόν) Εὐριπ. λφ. 2, 54.

Ἀκάρδιος, ὁ, ἡ· χωρὶς καρδίας, χωρὶς νοῦς, ἔκφρων· (χωρὶς νοῦν, τρελός· 2) »Ἀκάρδια ξύλα», τὰ μὴ ἔχοντα, ἐντεριώνην (ψυχὴν ἢ καρδιάν).

Ἀκαρεί, Ἐπίρ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀκαρής.

Ἀκάρηνος, ὁ, ἡ· (κάρηνον) χωρὶς κεφαλῆς (χωρὶς κεφάλι).

Ἀκαρής, ὁ, ἡ· (κείρω) κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν μικρῶν τριχῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κοπῶσι (κουρευθῶσι) πλέον, καὶ ἐντεῦθεν παθόλου ἀντὶ τοῦ Βραχύς (κοντός) μικρός, κατὰ τόπον καὶ χρόνον· ἔστι δὲ ἐν χρήσει μάλιστα αἱ ἑξῆς συνθέσεις· ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, ἐν ἀκαρεῖ, ἀκαρῆ χρόνου καὶ ἀκαρῆ· ὡς εἰρρημα δι', ἀκαρεί, ἀκαρῶς, ποιητ. ἀκαρέως ἔτι δὲ καὶ, ἀκαρέως ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, παραυτίκα, εὐθέως, τάχιστα (εὐθὺς εὐθύς, τώρα εὐθύς, αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἰς μεγάλην στιγμήν, ὅσῳ νὰ εἰπῇς καὶ, ὅσῳ νὰ κλείσῃς τὸ μάτι)· πολλαχοῦ δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐδέ· »οὐδὲ ἐν ἀκαρεῖ, οὐδ' ἀκαρῆ οὐδὲ μικρὸν εὖ" ἔλα" χιστον (οὔτε ψίχαν, οὔτε μερὲν στιγμήν, μὰ τὴν ἀλήθειαν)· Δημοσθ. »Ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσεια· ὁλ. οὔτε τὸ παραμικρότατον· »Ἀκαρῆς χρόνος· Ἀριστοφ Πλουτ. 244. καὶ ἐν Νεφ. 496. »Ἀκαρῆ διαλιπεῖν ὑκάκουσ. χρόνον· καὶ ἐν Ὀρν. 1640. »Τῶν πατρώων οὐδὲ ἀκαρῆ μέτεστί σοι· ψυχρότιμος οὐδ' ἀκαρῆς· οὔτε διὰ τὰ παραμικρότατον· αὐτόθ. »Πλὴν τοῦδ' ὃ φέρεις ἀκαρέως· μικρότατον, αὐτελέστατον· Ἀλκίφρ. Γ'. 2η. »Τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν· »Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας παραλιπεῖν· »Πλούταρχ. εἰς Ἀντώνιον· »Παρ' ἀκαρῆ· αὐτί, Παρὰ μικρόν, (εἰς τὴν στιγμήν, Εἰς τὴν τρίχαν· ὀλίγου ἐλλείψει)· Αἰσχί· Ἀξίοχ. 7. »ὥστε ἐγὼ παρ' ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον» (ὀλίγου ἔλλειψε νὰ χάσω τὸν ζωήν μου, ἢ Ἤλθε εἰς τὴν τρίχαν νὰ ἀποθάνω) Ἔτι δὲ καὶ μόνον τό, Ἀκαρῆ, Συνέσ. ἐπιστ. Α'. »Ἐλαίομεν ἐγχρίψαντες ἀκαρῆ πέτρῳ· καὶ Ἀλκίφρ. Γ'. 7. »Ἐρρύτατό με ἀκαρῆ μέλλοντα πικρὰ τοὺς πλείονας ἰδεῖν· παρ' Ἡτυχ. Ἀκαρῆ, αὐτὶ Ἀκαρία, (ἕνα παραδείγμα). Τὸ παρὰ τῶν Στεφάν. παράδειγμα, »Πιστότερον ἀκαρὴς τῷ θείῳ αὐτί, Παρ' Ἀκαρῆ· καὶ τὸ »Ἀκαρὴς εἶχετο πνεύματος· ἔστιν ὡς καὶ τοῦ Μενάνδρου παρὰ τῷ Ἐτυμολ. »Ὁρᾷς, ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως· 2) ἀκαρές, τό, ὁ δακτύλιος περὶ τοὺς μύωπας· (τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ μικρὸν δάκτυλον) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἄκαρι, τό, λέγεται, μικρότατόν τι ζωύφιον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸν τυρόν, εἰς τὸ ἄλευρον, καὶ εἰς ζώων δέρματα Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 32. λέγεται δὲ παρ' ἡμῖν πηδούλι κοινῶς.

Ἀκαριαῖος, αία, αῖον, (ἀκαρής) βραχύτατος, ὀλιγίστος, σμικροτάτος (ὀλιγώτατος, πολὺ ἢ ἐλάχιστον μικρός, μὲ τὴν ὁλότητα κοντός)· ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου.

Ἀκάριτα, της, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Δύμῃν· Παρὰ Θεοφράστ. ς'. 3. καὶ 4. ἀνέγνωσταν τινες Ἀκαρία· τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ἔτι παρὰ Θεοφρ. Α'. 16. καὶ Πλιν. 21. 16. εἶδος Ἀκάνθης.

Ἀκάραξ, κος, ὁ· παρ' Ἡτυχ. ὁ λάβραξ (τὸ λαβράκι, εἶδος ὀψαρίου)· ὁ αὐτὸς ἔχει Ἄχαρνα, εἶδος ἰχθύος· καὶ Ἀφέρνα, ἰχθὺς ποιος· παρ' Ἀθην καλεῖται οὗτος ὁ ἰχθὺς Ἀχαρνίς, καὶ εἰς Ἀκαρνὰν· Παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Η'. α'., καὶ ΙΘ'. αἱ ἐκδόσεις καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν Ἄρχαρνος, Ἄχαρνος, Ἀρχάνης, Ἀχάρνας, Ἀχάρνες, καὶ παρὰ Πλιν 32. 11. Acharne.

Ἀκαρπέω, ῶ, (ἄκαρπος) εἰμὶ χωρὶς καρπῶν· ἢ δὲν ἔχω, δὲν φέρω κἀνένα καρπόν, εἰμὶ ἄκαρπος.

Ἀκαρπία, ἡ, ἔλλειψις, στέρησις καρπῶν.

Ἀκάρπιστος, ὁ, ἡ· (καρπίζω) Ἀκάρπωτος· καρποὺς μὴ φέρων, μὴ καρποφορῶν· ἐπὶ δαλάττης = ἀτρύγητος· Εὐριπ. Φοίν. 217. »Πεδία ἀκάρπιστα περίβρυτα», ὀνομάζει τὰς ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. ὅπου ἄλλος ὀρθότερον ἀνέγν. »Πεδία ἀκάρπιστα· τὰς καρποφόρους πεδιάδας τῆς Σικελίας.

Ἄκαρπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίθ. Ἀκάρπων· (καρπὸς) χωρὶς καρπῶν, ὅστις δὲν γεννᾷ, δὲν φέρει καρπόν, δὲν καρποφορεῖ· μετὰ γεν. »Δίμνη ἄκαρπος ἰχθύων· Παυσαν. Ε'. 7. (χωρὶς ψάρια). Ἔτι δὲ τρπκ. καὶ αὐτὸ τοῦ Ἀνωφελής, μάταιος, ἀλυσιτελής.

Ἀκάρπωτος, ὁ, ἡ· (καρπόω) ὁ μὴ κεκαρπισμένος, χωρὶς καρπῶν, χωρὶς κέρδους καὶ ὠφελείας, ἀχρηστος· Σοφοκλ. Αἴας, 176. »Νίκας χάριν· ἀκάρπωτον· δι' ἀνεγνωσμένην περὶ

τῆς ἰσχύος· ἢ Ἀκάρπωτος χρησμός· Αἰσχύλ. 711. ἀπλήρωτος, ἀτέλεστος.

Ἀκαρτέρητος, ὁ, ἡ· (καρτερέω) ἀνύποιστος, ἀόρητος, ἄτλητος (ἀνυπόμονος).

Ἄκαρτος, ὁ, ἡ· (κείρω), ἀκούρευτος, ἄξυρης, (ἀξυράφιστος, ἄκοπος), πάκαρτος πώγωνι· Ἀθήν.

Ἀκαρῶς, Ἐπίρ. εἰς τὴν στιγμήν· Ζήτ. Ἀκαρής.

Ἀκασκᾶ, καὶ ἀκασκὶ Ἐπίρ. πρᾴως, ἡσύχως, (Σιγανά, ἀγαλ' ἀγαλί)· Κρατῖνος παρ' Εὐστ. Ἰλ. Σελ. 986. «Σκήπτροισιν ἀκασκὰ προβιβῶντα· παράβολα ἀκά, ἀκέων.

Ἀκασκαίος, αία, αῖον· Αἰσχύλ. Ἀγμ. 750. πορφύρημα ἀκατκαῖον πρώϋδυμος, (ἥμερον καὶ εὐμενῆ καρδίαν ἔχων)· ἰδὲ καὶ

Ἀκασταῖος, κατάτινας, (ἀπὸ τοῦ κατασδέω) Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 749. πἀκασταῖον ἄγαλμα πλούτου· κατὰ τὸν Σχολ. Λίαν κεκαυμένον, ἐκ τοῦ α Ἐπιτατ. καὶ Κάζω, (ὅθεν κεκασμένος), ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος· ἄλλοι ὅμως ἀνηγνώκα. Ἀκατκαῖον· ὅθεν Ἀκατκούρων, παρ' Ἡτυχ. Συνατός, φρόνιμος, φρενῖ κεκασμένος· καὶ ἀκολούθως, Ἀκασμένα, ἡρμοσμένα.

Ἀκάστη, ἡ· κύριον Ὁνομ. ὡκεανίδος τινος Ἡσδ. Θγ. 356.

Ἄκαστος, ου, ὁ· κύριον Ὁνομ. ἐν Ὀδ.

Ἀκαταβίαστος (καταβιάζομαι) εἰς βίαν μὴ ὑποπίπτων, ἢ μὴ ὑποπέπτων (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσαν, οὔτε ἠμποροῦν νὰ βιάσουν τινες) ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος πἀκαταβίαστος γνώμη· Κύριλ

Ἀκαταβλήτος, ὁ, ἡ· (καταβάλλω) ὅστις δὲν καταβάλλεται, δὲν βίπτεται κάτω, (ἐπὶ πάλης)· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρημνίσῃ ρίψη κανεὶς κάτω, ἢ νὰ τὸν νικήσῃ)· Ἀριστοφ.

Ἀκατάγγελτος, ὁ, ἡ· (κατᾰγγέλλω) ἀκήρυκτος, ἀκηρύευτος, χωρὶς νὰ προμηνυθῇ, νὰ προκηρυχθῇ· πόλεμος ἀκατάγγελτος· Πλούτ.

Ἀκαταγνωστος, ὁ, ἡ· (καταγιγνώσκω) καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταγνώστως· ἀκατάκριτος, ἀκαταδίκαστος.

Ἀκαταγώνιστος, ὁ, ἡ· (καταγωνίζομαι) ἀνίκητος, μὴ νικηθεὶς, μὴ νικώμενος.

Ἀκαταδίκαστος, ὁ, ἡ· (καταδικάζω) ὅστις δὲν καταδικάζεται, ἢ δὲν κατεδικάσθη.

Ἀκατάθυμος, ὁ, ἡ· (καταθύμιος) μὴ κατὰ θυμὸν καὶ ψυχὴν· (παν ὅ,τι δὲν εἶναι καθὼς ἀγαπᾷ τις καὶ κατὰ τὴν ἀρίσκειάν του)· μὴ ἀρεστὸς (υ).

Ἀκαταιτίατος, ὁ, ἡ· (καταιτιάομαι) εἰς ἔγκλημα, ἢ κατηγορίαν, μὴ ὑποκείμενος· Ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠκατηγόρησεν οὔτε ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις).

Ἀκατακάλυπτος, ὁ, ἡ· (κατακαλύπτω) διὰ προφάσεων μὴ κατακαλυπτόμενος, ἢ μὴ κατακαλυφθείς· ἀσκεπὴς, ὅλως ἀσεβὴς· (ὅστις δὲν ἀποκεκαζεται, ἢ δὲν ἀποκρύβεται μὲ προφάσεις· καθόλου ἀσκέπαστος, ξέσκεπος) (αλ).

Ἀκατάκλαστος, ὁ, ἡ· (κατακλάω) μὴ κατακεκλασμένος, ἢ κατακλασθείς· ὅλως ἄθραυστος (ὅστις δὲν κατατσακίζεται ἢ δὲν κατετσακίσθη, διόλου ἀτσάκιστος, ἀκομμάτιαστος).

Ἀκατακόσμητος, ὁ, ἡ· (κατακοσμέω) ἀκαλλώπιστος, ἀδόκητος, ἀζήλωτος· (ἀστόλιστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν).

Ἀκατάκριτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκατακρίτως· (κατακρίνω)· ὅστις δὲν κατακρίνεται, δὲν καταδικάζεται, δὲν κατακρίθη, δὲν κατεδικάσθη, δὲν ὑπάκειται εἰς κατάκρισιν.

Ἀκαταλληκτικός, παρὰ Γραμματ. λέγεται ὁ στίχος, ὅστις ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει καμμίαν περιττευουσαν συλλαβήν· Ζήτ. ἐν τῷ Καταληκτικός.

Ἀκατάληκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταλήκτως· (καταλήγω) ἀκατάπαυστος· 2) = ἀκαταληκτικός.

Ἀκαταλήπτεω. δὲν καταλαμβάνω· Σέξτ. ἐκ τοῦ

Ἀκατάληπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταλήπτως, (καταλαμβάνω) μὴ καταλαμβανόμενος, μὴ καταληφθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐβρῆκαν, ἢ δὲν δύνανται νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ πιάσῃ τις)· 2) ἐπὶ πραγμάτων ἀναπερομένων εἰς τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ Ἀκατανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ νὰ τὸν χωρίσῃ ὁ νοῦς).

Ἀκαταληψία· ἡ· τὸ μὴ καταλαμβάνειν, μὴ ἐννοεῖν· 2) ἡ ὑπόθεσις, ἢ δόξα τῶν Ἀκαδημαϊκῶν (ὀπαδῶν τοῦ Πλάτωνος) παύειν τῷ καταληπτόν» Cic. ad Att. 13. 19.

Ἀκατάλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταλλάκτως· (καταλλάσσω) ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπράυνῃ, ἠμερώσῃ τις).

Ἀκατάλληλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταλλήλως· (ἀλλήλων) ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος μετ' ἄλλου τινός· ἀσυμπαθείας· Διογ. Λαέρτ. Ζ. 59.

Ἀκατάλυτος, ὁ, ἡ· (καταλύω) ὅστις δὲν καταλύεται, δὲν διαφθείρεται· ἢ δὲν καταλύθη, δὲν διεφθάρη· (ἀχάλαστος).

Ἀκαταμάθητος, ὁ, ἡ· (καταμανθάνω) ὅστις δὲν καταμανθάνεται, δὲν ἐννοεῖται· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ, νὰ καταλάβῃ τις· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠκούσθη, δὲν ἔμαθε, δὲν ἐπληροφορήθη, ἢ δὲν δύναται νὰ πληροφορηθῇ τις τίποτε· (μτ) Ἱππокр.

Ἀκατάμαχτος, ὁ, ἡ· (καταμάσσω) ὅλως μὴ ἀπεσπογγισμένος (διόλου ἀσφόγγιστος) 2) (μάσσομαι) ὅλως ἄφυρτος (ἀζύμωτος)· ἀμάλακτος, σκληρός· (ὅστις δὲν μαλακώνεται, δὲν πλάθεται).

Ἀκαταμάχητος, ὁ, ἡ· (καταμάχομαι) ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος· Λυτωνίν· Η'. 48. (μτ).

Ἀκαταμέτρητος, ὁ, ἡ· (καταμετρέω) ὅστις δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, ἢ δὲν ἐμετρήθη ὅλος· Στράβ. Β'. σελ. 130.

Ἀκαταναγκαστος, εἰς ἀνάγκην, ἢ βίαν μὴ ὑποκείμενος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναγκάσῃ, νὰ βιάσῃ τις).

Ἀκατανόητος, ὁ, ἡ· (καταγοέω) ἀκατάληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις)· 2) ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος· (ὅστις δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος).

Ἀκατάπαλαιστος, ὁ, ἡ· (καταπαλαίω) μὴ νικώμενος, ἢ μὴ νικηθεὶς εἰς τὴν πάλην· (ὅστις δὲν ἐνικήθη ἢ δὲν δύναται καλεὶς νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ πάλαιμα) (πᾳ).

Ἀκατάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως· (καταπαύω) ἀδιάλειπτος, ἀδιάπαυστος, ἄληστος· (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τὸν κάμῃ νὰ παύσῃ, νὰ τελειώσῃ ποτέ· καὶ ὅστις δὲν παύει, δὲν τελειώνει, ἢ δὲν ἔπαυσε, δὲν ἐτελείωσε ποτέ).

Ἀκατάπληκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταπλήκτως· (καταπλήττω) ἄφοβος, ἄτρεστος, ἄτρομος, (ὅστις δὲν ἐκφοβίζεται, δὲν σκιάζεται καθόλου· ἀτρόμαχτος, ἀξέπαστος).

Ἀκατάπονητος, ὁ, ἡ· (καταπονέω) ἀκάματος, ἀκμὴς (ὅστις ποτὲ δὲν ἀποκάμνει, δὲν ἀποστένει κοπιάζων· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις νὰ ἀποστάσῃ, νὰ κουράσῃ) 2) ἀνεβίαστος, ἀήττητος· ἀνίκητος.

Ἀκατάποτος, ὁ, ἡ· (καταπίνω) μὴ καταποθείς, ἢ μὴ καταπισθέντος (ἀκατάπιστος, ὅστις δὲν καταπίνεται, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τὸν κατέπιε κανείς).

Ἀκαταπράϋντος, ὁ, ἡ· (καταπραΰνω) μὴ καταπραϋνόμενος, μὴ καταπραϋνθείς· (ὅστις δὲν καταπραΰνεται, δὲν ἠμερεύεται· ἢ δὲν ἠμέρωσε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ).

Ἀκαταπτόητος, ὁ, ἡ· (καταπτοέω) ἄτρομος, ἀδειλὸς, ἀτάραχος· (ἀφόβιστος, ἀξετρόμαχτος· ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει ἀπὸ τίποτε)· Σχολ. Ἰλ. Γ. 63.

Ἀκαταρδεύτος, ὁ, ἡ· (καταρδεύω) ἀνυδρος (ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος ἀπὸ τίποτε).

Ἀκατάστειστος, ὁ, ἡ· (καταστείλω) ἀκάλυπτος ὀφθαλμὸς· μὴ κλεινούμενος, μὴ κλεισθεὶς ποτέ· (ἀτρύπαχτος).

Ἀκατασήμαντος, ὁ, ἡ· (κατασημαίνω) ἀσημείωτος, ἄγραπτος, μὴ ἀναγεγραμμένος· (ἀμάρκαττος, ἄγραφτος) ὅθεν καὶ παρ' Ἡρωδιαν. Γ. 38. πἀκατασήμαντον ἐταλμαι· πρόσταγμα μὴ γεγραμμένον, ἀλλὰ διὰ ζώσης φωνῆς· ἔτι δὲ καὶ μὴ ὑπογεγραμμένος (ἀνυπόγραφτος).

Ἀκατάσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκατασκέπτως, Ἐπίρ. ἀνεξέταστος, ἀνερεύνητος, ἀπαρατήρητος, ἀκατασκεύαστος (ἀσπιενέρευστος)· μὴ παρατηρηθείς, μὴ παρατηρούμενος· ἔτι δὲ καὶ μὴ σκεπτόμενος ἐν ἑαυτῷ· (ἀστυλόγιαστος, ἀπρόχαστος).

Ἀκατασκεύαστος, ὁ, ἡ· (κατασκευάζω) ἀκατέργαστος, μὴ ἐπεργασμένος, ἀνεξέργαστος· αὐτοφυὴς· (ἀσούλευτος, ἀμάστιαστος· καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· Ἐπίρ. ἀκατασκεύαστως.

Ἀκατάσκευος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκατασκεύως Ἐπίρ. (κατασκευὴ) χωρὶς κατασκευὴς, ἐπιχορηγίας· ἀπροετοίμαστος, ἀφελὴς, ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς Δίον. Ἅλικ. 2) ἀπαρασκεύαστος, χωρὶς οἰκήματος· χωρὶς τῶν ἀναγκαίων καλῶν ἐπίπλων (χωρὶς κατοικίαν· χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κατοικίαν μομπιλία)· Σχολ. Πινδ. Νέμ. Γ'. 21.

Ἀκατασκήνωτος, ὁ, ἡ· ὁ (κατασκηνόω) ἀστρατοπέδευτος· χωρὶς σκηνῆς, χωρὶς καταλύματος· ἢ καταγωγίου· (χωρὶς τένταν, ἢ καλύβαν, χωρὶς νβαρτέρι Ἰταλστ. ἢ κονάκι τουρκοβαρβαρτ.) μὴ ἁρμόδιος εἰς κατασκήνωσιν.

Ἀκατάσχιος, ὁ, ἡ· (κατάσχιος) ἀσκίαστος, μὴ ἀσκιασμένος· (χωρὶς ἴσκιον, ἀνίσκιωτος)

Ἀκατάσκοπος, ὁ, ἡ· (κατάσκοπος) ἀκατασκέπευτος (ἀπαραμόνευτος).

Ἀκατάσκωπτος, ὁ, ἡ· (κατασκώπτω) ἄμεμπτος, ἀκλεύαστος· (ἀπεξέπαιχτος, ἀπερεγέλαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερπαίξαν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιπαίξῃ, περιγελάσῃ κανείς).

Ἀκατάστασία, ίας, ἡ· (ἀκατάστατος) ἔλλειψις καλῆς καταστάσεως, ἀστασία, ἀνησυχία, ἀταξία, σύγχυσις, ἀπανάστασις.

Ἀκαταστατέω, εἰμὶ ἀκατάστατος· Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἐκ τοῦ

Ἀκατάστατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταστάτως· (καθίστημι) ἀστάθής, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος· (ὅστις δὲν μένει ἡσύχος καὶ στερεὸς εἰς ἕνα τόπον)· πἀκατάστατα εὐρὼν (ξόλον κάτουρον) Ἱππокр.

Ἀκατάστροφος, ὁ, ἡ· (καταστροφὴ) ἄνευ καταστροφῆς, χωρὶς τέλους (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαλασθῇ, νὰ ἀφανισθῇ ποτέ· ἢ δὲν ἐχαλάσθη, δὲν ἀφανίσθη) 2) ἐπὶ γραφῆς εἴδους (τρόπου τοῦ γράφειν) ἀγλάφυρος, ἄκομψος, χωρὶς στρογγυλότητος ἢ γλαφυρότητος· Δίον. Ἅλικ.

Ἀκατάσχετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκατασχέτως· (κατέχω)· ἀκράτητος, ἀκαταδάμαστος, ἀνήμερος, ἀνεπίσχετος, ἀκώλυτος· (ἀνεμπόδιστος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν δύναται

νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ σταματήσῃ· ἀνημέρευτος, ἀστημάτιστος).

Ἀκατάτριπτος, ὁ, ἡ· (κατατρίβω) ἀσύντριπτος, ἀδιάῤῥηπτος, ἀκατάλυτος· (ἄτριφτος, ἀστούμπιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυντρίψε, δὲν ἐλιάνισεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντρίψῃ, λειανίσῃ, στουμπίσῃ κ.τ.λ.).

Ἀκαταίφρακτος, ὁ, ἡ· (καταφράσσω) ἄνευ σκέπης, φρουρᾶς, ἀμύνης, ὅπλων· ἀνόπλος, γυμνὸς ὅπλων· (ἀδικοφόρετευτος, χωρὶς ἅρματα).

Ἀκαταφρόνητος, ὁ, ἡ· (καταφρονέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὀλιγωρήσῃ, καταφρονήσῃ· ἄρα σεβάσμιος, μεγαλεῖος, δεινὸς φοβερός, σπουδαῖος, μέγας, ἐπίσημος· Ἡρωδιαν.

Ἀκαταίψαυστος, ὁ, ἡ· (ψαύω) ἄθικτος, ἄψαυστος, ἀνέγκλητος, ἀπαραπήτευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔγγιξε, δὲν ἔβαλεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ βάλῃ κάνεις χέρι ἐπάνω του) Ἡροδοτ. Δ'. 191. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι Ἀκαταψεύστους, ἀνεπιλήπτους.

Ἀκαταίψευστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταψεύστως· (καταψεύδομαι) ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κάνεις δὲν κατηγόρησεν, δὲν ἐπροσωποδέρε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, προσωποδείρῃ)· Ξενοφ. Κυρουπ.

Ἀκαταίψευστος, ὁ, ἡ· (καταψεύδομαι) μὴ ἐψευσμένος, μὴ πλαστός, μὴ ἐπίπλαστος· (ὄστις δὲν εἶναι ψεύτικος, ἢ ψεύτικα κατεβασμένος)· Ἡροδοτ. 4, 191.

Ἀκατέργαστος, ὁ, ἡ· (κατεργάζομαι) μὴ κατεργασμένος, μὴ τετελεσμένος (ἀφιέραστος· ἀδούλευτος).

Ἀκατεύναστος, ὁ, ἡ· (κατευνάζω) εἰς εὐνὴν ἢ κλίνην μὴ τεθείς, ἢ μὴ τεθεμένος, ἄϋπνος· (ἀπλάγιαστος, ἀποκοίμητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκοιμήσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποκοιμίσῃ, ἢ νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιάσῃ)· τροπ. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ καταπράυνῃ, καθησυχάσῃ.

Ἀκατηγόρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκατηγορήτως· (κατηγορέω) ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν κατηγόρησε, δὲν ἠγάλλετεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, ἐγκαλέσῃ, νὰ εἰπῇ κάνεις κακὸν περὶ αὐτοῦ).

Ἀκατήχητος, ὁ, ἡ· (κατηχέω) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη ἀκόμη τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως· Ν. Δ.

Ἀκάτιον, τὸ· ὑποκορίστ. τοῦ, Ἄκατος· πλοιάριον ἢ εὐκίνητον πλοῖον, ἐξαιρέτως πειρατῶν (μικρὸν καὶ ἐλαφροκίνητον καράβι, καραβάκι, μάλιστα τῶν κουρσάρων)· παρὰ Θουκυδίδ. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ψηφίζει· «Ἀκάτιον ἀμφηρικόν ἐστι πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεττόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐρετῶν ἰδιωτικὸν ἐρέσσει» καὶ Στράβ. ΙΑ'. 2) ὀθόνη, ἱστίον ἀνελκόμενον ἵνα ἐπιτεχύνηται ὁ πλοῦς· (τὸ μεγάλον πανὶ τῶν καραβίων, ἢ Μαΐστρα)· ὅρα εἰς Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 27.· Παρ' Ἀγαθίᾳ Γ'. σελ. 97. «Νῆες φορτίδες . . . μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους, καὶ ἁμφ' αὐτὰ ἦλθον τὰ χαρκήσια τῶν ἱστῶν ἀνιμησίαις» καὶ Λουκιαν. «Ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια· ἄρα καθόλου, τὰ Ἅρματα, τὰ Πανία τοῦ πλοίου· 2) Εἶδος πατησίου οὕτως ὀνομαζομένου, διὰ τὸ ἐν εἶδος ἀκατίου σχῆμα αὐτοῦ· ὡς Ῥύμβη, Κύμβος, καὶ Κύμελλον, Βῦσος, Σκύφος, Σκαφίς· Ἀθήν. Β'. 4.

Ἀκάτιος, ου, ὁ· ὁ μέγας ἱστὸς (τὸ μεγάλον κατάρτι).

Ἀκατονόμαστος, ὁ, ἡ· (κατονομάζω) ἀνώνυμος, ἀνονόμαστος· ἄγνωστος, ἄσημος, ἄδοξος· (χωρὶς ὄνομα, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ, νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· χωρὶς φήμην, ὅστις δὲν εἶναι ἐξακουστός· εἶναι ἀγνώριστος εἰς τὸν κόσμον).

Ἄκατος, ὁ, ποιητ. δὲ καὶ ἡ· εἶδός τι ταχυπλόων πλοίων, Εὐριπ. «Ἀκάτει δὲ καὶ πρὸς ἐξαίρετος τὸ σκάφος τοῦ Χάρωνος, ὁ Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 5. ἔχει, «Ὀλκὰς καὶ ἄκατος· ἐκ παραλλήλου· καὶ Πλυτ. ΙΑ'. 6. «Ἄκατος ἐκαλεῖτο· ὁ Ἡρόδοτος καὶ τις Ποιητὴς παρ' Ἀθην. Α'. λέγει «Ἀκάτους συναγωγούς» καὶ φορτηγούς· ὁ Θουκυδ. Ζ'. λέγει ἀλλεπαλλήλως· «Τριήρεις, πλοῖα, ἀκάτους· τὰ εἰς στόλον ἀνήκοντα ἐγλ. ὁ Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστ. Α'. 5. «τὴν ναῦν, ἄκατος δὲ ἦν, ἐκρυτννόμην· Φαίνεται λοιπὸν ἐκ τούτων ὅτι τὸ, Ἄκατος ἦν ὁμοίόν τι τοῖς, Ἰταλιτ. scampavia, λεγομένοις πλοίοις.

Ἀκατούλωτος, ὁ, ἡ· (κατουλόω) μὴ οὐλούμενος, ἢ μὴ οὐλωθείς· (ἀλούζωτος· ὅστις δὲν ἄφησε οὐλὴν ἢ λούζναν) ἐπὶ τραυμάτων, τῶν ὁποίων ἰαθέντων δὲν φαίνεται ἡ οὐλὴ ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Ἀκάττυτος, ὁ, ἡ· (κατσύω) ἄνευ πέλματος (πατούνης) Τήλης παρὰ Στοβ. «Ἀκάττυτον ὑποδήματα· (ὑπόδημα χωρὶς πατούνα).

Ἄκαυλος, ὁ, ἡ· (αὐλὸς) ἄνευ καυλοῦ, (πλάδι ἢ κοντσιάνι) (ἐπὶ φυτῶν)· ἄνευ οὐρᾶς (χωρὶς οὐρὰν) (ἐπὶ ζώων)· Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Δ'. 12.

Ἀκαυστηριάστος, ὁ, ἡ· (καυστηριάζω) μὴ κεκαυμένος· μὴ ἐστιγματισμένος, μὴ καυτηρίῳ ἢ στίγματι σεσημειωμένος (ἄκαυτος, ἀσημείωτος μὲ κεκαυμένον σίδηρον) ὡς στιγματίζουσιν ἵππους, βόας καὶ κακούργους ἀνθρώπους. Ζήτ. Καυτηριάζω.

Ἄκαυστος, καὶ Ἄκαυτος, ὁ, ἡ· (καίω) ὅστις δὲν καίεται, ἢ ὅστις δὲν ἐκάη.

Ἀκαυχησία, ἡ· (καυχητὴς) τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη· Ἰγνάτ. Ἐπιστ.

Ἀκαχαίατο· ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηντο· Ἰλιάδ. Ἀκαχίζω· ὡς τὸ προηγούμ. λυπῶ, ἀνιῶ, ἀδυμίαν ἐμβάλλω τινί· Ὀδυσ. Παθητ. λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσθύμως ἔχω, ἀδυμῶ διά τι, Ὁμηρ. μετὰ μετχ. Ὀδυσ. Δ. 485. «ἀκαχίζειν μή λυποῦ διότι ἀπέθανες.

Ἀκαχμένος, ένη, ένον (ακή) ἀξυσμένος, ὀξύστομος (μὲ πολὺ σουβλερὰν μύτην, ἢ κορυφήν, πολὺ κοπτερὸς) παρ' Ὁμηρ. ἔστι δὲ μετοχ. παθητικ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ῥήματος ἀκάζω. (ἐκ τοῦ Ἄχω, κατ' ἀναβίβασιν).

Ἀκάχω· ῥῆμα οὐδέποτε ἐν χρήσει εὑρισκόμενον· οὗ οἱ ἐν χρήσει τύποι εἰσὶν οἱ ἑξῆς. Μλ. ἀκαχήτω. Γ'μ. Ὁμ. Ἔρμ. 286. Ἀορτ. α ἠκάχησα, ποιητ. ἀκάχησα. Ὁμ. Ἀόρστ. β'. ἤκαχον, ἀπαρχεῖν· Ὁμ. λυπῶ, ἀνιῶ· ἀμετβτ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 868. ἀκαχὼν, λελυπημένος· Παθητ. καὶ μέσ. Ἀόρστ. ἠκαχόμην, ἀκαχοντο, Ὁμ. Παρεμ. ἀκηχέμαι, καὶ ἀκαχήμενος, ἀκάχημαι· ἀμφοτέρα παρ' Ὁμηρ. ἀκηχέδαται ἀντὶ του, ἠκάχηνται· Ἰλιάδ. Ρ. 647. Ἀπρμφ. ἀκαχήσθαι· Μτχ ἀκηχέμενος καὶ ἀκαχήμενος, Ὁμηρ. ἀκαχείατο ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηντο· Ἰλιάδ. Μ. 179. Ἰωνικ. ἀκαχέατο· (ἄχος, ἄχομαι, ἄχνυμι).

Ἀκέανος, ὁ· εἶδός τι στηρίου σιληροῦ, ὁμοίου τῇ φακῇ.

Ἀκέαστος, ὁ, ἡ· (κεάζω) ταυτὸν τῷ ἄκλαστος Ἡτύχ.

Ἀκεέομαι· Ποιητ. ἀντὶ Ἀκέομαι· ἐξ οὗ ἀκεόμενος· Ὀδυσ. Ξ. 383. Ἰλ. Π. 29. ὅπου ἀκεσάμενος ψευδῶς ἀναγνώσθη.

Ἀκείρατος, ὁ, ἡ· (κείρω) μὴ κεκαρμένος, ἄξυρος (ἀκούρευτος, ἀξυράριστος) Χοιρλ. ἀμφβ. ἀνάγν. ἰδὲ Naeke, σλδ. 107

Ἀκειρεκόμης, ὁ· = τῷ συνηθεστέρῳ Ἀκερσεκόμης· Πινδ.

Ἀκέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ἄνοδος, ἀστιβής, ἄνευ ὁδοῦ (χωρὶς στράταν).

Ἀκέλευστος, ὁ, ἡ· (κελεύω) ἀπρόστακτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσταξεν, ἢ δὲν προστάζει κανείς) αὐτεξούσιος.

Ἀκέλυφος, ὁ, ἡ· χωρὶς κελύφου· ἢ λεπύρου (χωρὶς ξώφλι, ἢ τσώφλι (ξώφλιαστος).

Ἀκενοδοξία, ἡ· ἔλλειψις κενοδοξίας, ματαιοφροσύνης, οἰήσεως.

Ἀκενόδοξος, ὁ, ἡ· (κενόδοξος)· ἄνευ οἰήσεως καὶ ματαιοφροσύνης.

Ἀκενόσπουδος, ὁ, ἡ· (σπουδὴ, κενὸς) μάτην, ἢ πρὸς ματαίαν μὴ σπουδάζων· ματαιοκενὸς μὴ σπουδαῖος· (ὅστις δὲν καταγίνεται δὲν χύνει τὸν καιρόν του εἰς ματαια πράγματα, εἰς τὰ χαμένα) Cic. ad fam. 15, 17.

Ἀκέντητος, ὁ, ἡ· (κεντέω) μὴ κεντούμενος, μὴ κεντηθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτύπησεν ἢ δὲν κτυπᾷ τις μὲ τὸ κεντρί, ἢ σουβλί)· καὶ ἐπὶ ἵππου μὴ δεχομένου τὸ κέντρισμα τοῦ μύωπος (ὅστις δὲν ἀφίνεται, νὰ τὸν κεντρίσουν, δὲν δέχεται τὸ φτερνιστῆρι, τὸ ζεγκί, ἢ μαχμούζι τουρκοβαρβστ.) Πίνδαρ. Ὀλ. Γ'. 32.

Ἀκέντρος, ὁ, ἡ· (κέντρον) ὁ χωρὶς κέντρου· πλήκτρου, ἢ μύωπος (κεντρί, σουβλί) τροπ. ἄνευ παρορμητικῆς δυνάμεως, ἄνευ ἐνεργείας· Λογγῖν. ΚΑ'. 2.

Ἀκένωτος, ὁ, ἡ· (κενόω) μὴ κενούμενος, μὴ κενωθείς· (ἄδειαστος· ὅστις δὲν ἀδειάζεται, ἢ δὲν ἀδειάσθηκε).

Ἀκέομαι Μλ. ἐσομαι· μέσ. ἀοριστ. (ἀκέων, ἀκήν)· Ἰάομαι, καταπαύω (ἰατρεύω, κάμνω νὰ πάυσῃ) ἐξαίρ. ἐπὶ τραυμάτων (πληγῶν). «Ἕλκε' ἀκεσόμενοι Ἰλιάδ. Π. 29. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ τοῦ πρωτοπ. Ἰλ. Ε. 448. καὶ ἀπολύτως· Τὴν Ἰατρικὴν μετέρχομαι (κάμνω τὸν Ἰατρόν) Ἰλιάδ. Ε. 402. ἀκ. δῖραν· καταπαύω (σβύνω) τὴν δίψαν, Ἰλιάδ. Χ. 2. Πινδ. Πῦθ. 9, 180. ἀκ. φύρας, Ἡρόδ. 4, 90. Ἐν γένει δὲ διορθῶ, ἐπιδιορθῶ, ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω (διορθόνω, φκιάνω πάλιν καλόν) ἀκ. ἁμαρτίαν, Ἡρόδ. 1, 167. ἰᾶσις, Ὀδυσ. Π. 383. Ἀπολύτως, βοηθῶ, προσβοηθῶ· (τρέχω εἰς βοήθειαν) Ἰλιάδ. Ν, 115. Ὀδυσ. Κ. 69. Ἐτι δὲ καὶ ἀμύνω (διαφεντεύω) μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· «τὰ ἐπιφερόμενα» Ἡρόδ. 3, 16. «ὅσα παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐπιδιορθώσεως πατησάντων βλάβης ἢ ζημίας· ἐπὶ καταστάσεως ἐπὶ τὸ βέλτιον· ἐπὶ ἀνορθώσεως· ἐπὶ ἀποτροπῆ· ἀπὸ κακῶν· ἐπὶ καθαρισμοῦ ἢ ἀγνισμοῦ ἁμαρτήματος, ἢ ἐγκλήματος. Ἐπὶ βεβλαμμένων ἱματίων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισκευάζω, συρράπτω (ἀμπαλώνω). Τὸ ἐνεργτ. ἀκέω, ἀπαντᾶται μόνον παρ' Ἰπκ. ἀόρτ. παθητ. ἀκεσθῆναι ἐν παθητ. σημασίᾳ παρὰ Παυτν. 2, 27, 3. (ὅταν ἡ ψευδὴς παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, ἀκή).

Ἀκέραιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἄκρατος, καθαρός, γνήσιος, Εὐρπ. Φοίν. 950. ἁπλοῦς, ἄνευ δόλου, Εὐρπ. Ὀρν. 920. «γνῶς, τέλειος· κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσίν του· ὅλον 2) ὁλόκληρος, ὁλοτελὴς Δίων. Κπ. μ'. 43. καὶ νβ'. 31. ὁλομερὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀπήμων, ἀσινὴς, ἀθῷωτος, Σνφ. Κρπ. ς'. Β. 31. ἀφθαρτος, ἀναδιάφθορος· (σωστός, ἀπείραχτος, ἀνέγγιχτος, ἀδιαγούμητος)· κἀκ. πολις· Ἡρόδ. 3, 146. κατὰ σημασίαν τοῦ κεραΐζω μετενχθ. παράβλ. ἀκήρατος, ἀκηράσιος· Ἐπῴδ. ἀκήρατος· (ἀκέρια, σωστά).

Ἀκεραιοσύνη, ἡ· καὶ

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι ἀκέραιον· ἀβλαβὴς, σῶα κατάστασις· 2) καθαρότης, εἰλικρίνεια· Σουϊδ. Πολύβ.

Ἀκέρατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι), ἀμιγὴς, καθαρὸς (ἀνακάτωτος, καθάρις). «ἀκέρατος τολμῆς ἀνδρὸς» κτλ. Πλάτ. 2) μὴ μιγνύμενος, μὴ μεμιγμένος, ἀσύμμικτος (ὅστις δὲν ἀνακατώνεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἑνώθηκε μὲ τίποτε.) Δίων. Ἄλλα.

'Ακέρατος, ὁ, ἡ· (κέρας) ἄνευ κεράτων (χωρὶς κέρατα). Πλάτ.

'Ακεραύνωτος, ὁ, ἡ· (κεραυνόω) μὴ κεκεραυνωμένος, μὴ κεραυνωθείς (ὅστις δὲν ἀστραποκαίεται, δὲν ἀστραποκαύθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν κτυπᾷ, ἢ δὲν ἐκτύπησε τὸ ἀστραπόπαλλέι).

'Ακέρδεια, ἡ· (ἀκερδής) στέρησις ἢ ἔλλειψις κέρδους, ζημία (χαμός).

'Ακερδής, ὁ, ἡ· (κέρδος) καὶ 'Επίρ. 'Ακερδῶς· ἄνευ κέρδους, ἀνωφελὴς (χωρὶς κέρδος, ἀνωφέλητος, ὅστις δὲν δίδει ἢ δὲν φέρει κάνὲν κέρδος, ἀλλὰ μᾶλλον ζημίαν).

'Ακέρκος, ὁ, ἡ· (κέρκος) ἄνευ οὐρᾶς· (χωρὶς οὐρά).

'Ακερμία, ἡ· (κέρμα) ἔστρ. ἀνάγν. ἀντὶ, 'Ακερματία. Πολυδ. Θ'. 89. ἔλλειψις μικρῶν νομισμάτων. (μικρᾶς μονέδας).

'Ακερος, ὁ, ἡ· 'Ακέρατος.

'Ακερσεκόμης, ου, ὁ· (κείρω, κόμη) ἄκαρτον ἔχων τὴν κόμην (μὲ ἄκοφτα ἀκούρευτα μαλλιά· ὅστις δὲν κόπτει, δὲν κουρεύει τὰ μαλλιά του κεφαλῆ του). 'Επίθετον τοῦ 'Απόλλωνος· Ἰλιάδ. Τ. 39. σημεῖον παντοτεινῆς νεότητος· τῶν 'Ελλήνων γὰρ οἱ νεανίαι δὲν ἔκοπτον τὴν κόμην ἕως οὗ ἐγίνοντο ἐφηβοι (δέκα ὀκτὼ ἐτῶν).

'Ακέρχνος, ὁ, ἡ· μὴ τραχύφωνος (ἀβράχνιαστος) Ζήν. Κέρχνος.

'Ακερως, ρω, ὁ, ἡ· ων, τὸ· καὶ 'Ακέρωτος, ὁ, ἡ· (κέρας), μὴ ἔχων κέρατα (χωρὶς κέρατα) ὡς τὸ ἄκερος καὶ ἀκέρατος· 'Ανέκδοτ. Β'. σελ. 241. ἀκέρωτος μάσχος· μοσχάρι χωρὶς κέρατα.

'Ακεσίμβροτος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι βροτούς), τοὺς ἀνθρώπους ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει τοὺς ἀνθρώπους)· ἐπίθ. τοῦ 'Ασκληπιοῦ παρ' 'Ορφ.

'Ακέσιμος, ποιητ. ἀκέστιμος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι)· ἰάσιμος, ἰαματικὸς (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἰατρευθῇ, καὶ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς διὰ νὰ ἰατρευθῇ)· παρὰ Μαξίμ. στίχ. 149.

'Ακεσίνοσος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεστίνοσος (ἀκέομαι, νόσος) νόσους ἰώμενος· (ὅστις ἰατρεύει ἀῤῥωστίας).

'Ακέσιος, ὁ, ἡ· ἰώμενος, σώζων (ὅστις ἰατρεύει, γλυτώνει, ἐλευθερώνει)· ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος.

'Ακεσίπονος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεσσίπονος (ἀκέομαι, πόνος)· πόνους ἰώμενος, καταπαύων (ὅστις ἰατρεύει, καταπαύνει τοὺς πόνους)· μάχης ἀνακουφίζων (ὅστις ἐλαφρύνει τοὺς κόπους).

'Ακεσις, εως, ἡ· (ἀκέομαι) ἴασις, ἰατρεία, σωτηρία· ἀφηγημ. ὡς πρᾶξις (ἰατρεία, γλυτωμός.) 'Ηρόδ.

'Ακεσμα, ατος, τὸ· ἰατρικόν, Αἰσχύλ. Προμ. 481. 2) 'Ιασις, ὡς πρᾶγμα, ἀποτέλεσμα τῆς 'Ιάσεως (ἰατρεύματα)· Πλιν. Πύξ. Ε'. 85.

'Ακέσμιος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, 'Ακέσιμος.

'Ακεσμός, ὁ· ταυτόν τῷ, 'Ακεσμα· 2.

'Ακεσσαμενός, ὁ· κύρ. 'Ονομ. Ἰλιάδ.

'Ακέστιμος, 'Ακεστίνοστος, ἀκεστίποιος, ποιητ. = ἀκέσιμος· κ.τ.λ. 'Ανέκδοτ. Β'. σελ. 149. ὅπου ταυτὸν ἡ 'Απαττε νόσουν κεῖται.

'Ακεστήρ, ῆρος, ὁ· σωτὴρ, ῥύστης, ἰώμενος, ἀναῤῥώτευος πρόξενος, 'Ιατρός· (λυτρωτὴς, 'Ελευθερωτὴς)· ἡχηλικὸς ἀκεστῆρι οἱ τὸν ἰητρὸν ἡμερῶν.

'Ακεστήριος, ὁ, ἡ· καὶ 'Ακεστικός.

'Ακεστής, οῦ, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ 'Ακεστήρ· ἐπισκευαστὴς ἱματίων τετριμμένων (φερεμπαλωματὴς· ὅστις μπαλώνει χαλασμένα φορέματα) ἡ ἀκεστὴρ ἱματίων ῥαγέντων· Ξενοφ.

'Ακεστικός, ἡ, όν· ἰαματικὸς, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος, εἰς τὸ ἰᾶσθαι, σώζειν, ἀναῤῥύεσθαι· (ἰατρευτικὸς, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ, γλυττώνῃ, νὰ κάμνῃ πάλιν καλὰ ὡς ἦταν προτήτερα). 2) τὸ Θλκ. 'Ακεστική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη· (ῥαφτική, μπαλωματική). Πλτχ

'Ακεστίς, ίδος, ἡ· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 84. σιδηρᾶ τινα ὀάβδοι ἐν ταῖς βυθίναις (εἰς τοὺς φούρνους ἢ εἰς τὰ καμίνια), ἐν οἷς ἀναλύονται τὰ μέταλλα. «Εἰσὶ δὲ σιδηραῖ παμμεγέθεις ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι 'Ακεστίδες κατὰ κορυφὴν συνημμέναι πρὸς τὸ κατέχεσθαι καὶ ἐρηρίζουσι τὰ ἀναφερόμενα τώμματα ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ.

'Ακεστορία· καὶ 'Ιωνικ. 'Ακεστορίη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν, 'Ιατρική· 2) ἐπανορθωτικὸν, διορθωτικὸν μέσον· ἀφ' οὗ

'Ακεστορικός, κή, κόν· εἰς ἰατρὸν ἀνήκων.

'Ακεστορίς, ίδος, ἡ· ἰωμένη, σώτειρα (ἰάτρισσα). 'Ιπποκρ. ὅθεν παρ' αὐτῷ 'Ακεστορίδες, αἱ μαῖαι (μαμαί).

'Ακεστὸς, στὴ, στόν· = 'Ακέτμιος· Ἰλ. Ν. 115.

'Ακέστρα, ἡ· βελόνη ἁρμοδία εἰς τὸ συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα· (βελόνι διὰ μπάλωμα.)

'Ακέστρια, ἡ, = 'Ακεστρίς.

'Ακεστρὶς, ίδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ 'Ακεστήρ. Ἰωμένη, ἐξαιρ. μαῖα (ἰάτρισσα, μάλιστα μαμή.) 2) ῥάπτρια (ῥάφτισσα).

'Ακεστρον, τὸ· ἰατρικόν· 'Ησύχ.

'Ακεστὺς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, 'Ακεσις.

'Ακέστωρ, ορος, ὁ, ἡ· σωτὴρ, ῥύστης (ἐλευθερωτὴς), ἰατρός.

'Ακεσφορία, ἡ· Ἴασις, σωτηρία, ῥύσις· (ἰατρικὰ, γλυτωμός) ἀπὸ τοῦ

'Ακεσφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ᾧ Ἴασιν προέχει, ἢ χορηγὸς, ἰαματικὸς, σώζων (ἰατρευτικὸς, γλυτωτὴς, ἐλευθερωτὴς)· Εὐρίπ. Ἰων. «Ἀκεσφόρος λύπης, ὀδύνων.

'Ακεσώδυνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) ὀδύνας καὶ λύπας ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει πόνους καὶ λύπας) 'Ιπποκρ. Ἐπιστ.

'Ακέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλὴ) ἄνευ κεφαλῆς (χωρὶς κεφάλι)· ἐπ' ἐμύχων, οἱ ἀκέφαλοι, ζῷάτινα ἐν Λιβύῃ ('Αφρικῇ) μυθολογούμενα· 'Ηρόδ. 4, 191. 2) ἄνευ ἀρχῆς π. χ. ἐπὶ βίβλων ἀρχὴν μὴ ἐχουτων, ὧν ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει· καίρεσις ἀκέφαλος τοῦτ' ἔστιν ἄνευ ἀρχηγοῦ· Μῦθος ἀκέφ. διήγησις, λόγος (ὁμιλία) ἀτελὴς· Στίχοι ἀκέφαλοι στίχ. ἑξάμετροι βραχεῖς συλλαβῇ ἀρχόμενοι· 3) = ἄτιμος, ἰδὲ αὐτό, κατὰ σημ. τοῦ φυγαδευθεὶς ἐπιχειρήσεις· capite imminutus, κεφαλῇ ἐλαττωθείς· (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, τὸν 'κόντεψαν μὲ ἕνα κεφάλι, ἢ τὸν ἔκαμαν κοντότερον μ' ἕνα κεφάλι). 'Επίρ. ἀκεφάλως.

'Ακέω, 'Ακέομαι, ἅπαξ μόνον παρ' 'Ιπποκρ.

'Ακέων, έουτος, 'Ακέουσα· (ἀκὴν) κατὰ τὸν τύπον μὲν μετοχὴ, κατὰ τὴν παρ' 'Ομηρ. χρῆσιν δὲ, 'Επῤῥ. ἡτοιμος, ἀταρέχμος, ἡρέμα, σιγῇ· (ἥσυχα, ἀγάλι, σιωπηλὰ) ἀεὶ κατ' ὀνομτκ. Τὸ ἐπιῤῥ. ἀκέων ἐκλαμβάνεται καὶ κατὰ πληθυντικοῦ σημτ. ἀκέοντες ἀκούοντες ἡσυχάζοντες, σιωπῶντες· 'Οδτ. Φ. 21, 89. Τμ. 'Ομηρ. 'Απλ. 404: ὁμοίως, ἀκέοντε, 'Οδτ. Ξ. 195. πληθυντ. δὲ σὺν ἀμοῦ εὑρηται. 'Αλλ' αἱ εὑρηται ἐνίοτε ἐν Ἰλ. καὶ ἐν 'Οδυσ. ἀκέουσα, ἐν Ἰλ. Δ. 22. μένει πρόσκειται καὶ ἀκέων Θηλκ. ὑπτιαστικῶ· «ἤτοι 'Αθηναίη ἀκέων ἦνυ. Παρ' 'Απλδ. ῥοδ. ἐξ 1, 765. εὑρηται καὶ εὐστκ. ἀκέοις· Παραβλ. Βτμν. Λξ. 1, σλδ. 11. 300. (υυ –) (ὁ Δάμμιος, Damm, νομίζει τὴν λέξιν ὡς τὴν, ἀκήν, ἀντὶ τῆς αἰτιατ. τοῦ ἐπιλείποντος 'Επιθτ. ἀκαὸς παρηγμένου ἀπὸ τοῦ χάω, χαίνω).

'Ακή, ἡ· ἀκμὴ, κορυφὴ, (μύτη) ὀξύτης (κόψη, ἀτσέρας τῆς κόψης) (υ–) (ἀκὶς, ἄκωκη, ἀκμὴ, αἰχμὴ, ἀκόνη, Λατιν. acies, acuo).

'Ακή, ἡ· 'Ησυχία, σιωπὴ κατ' 'Ονομτ. ἅπαξ. ἀντὶ τοῦ, ἀκήν· Ἰλ. Η'. 92. ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· ἡσύχασαν, ἐσιώπησαν· «'Ακὴν ἦγερε. παρ' 'Ησυχ. ἀντὶ, 'Ησυχίαν ἦγες· καὶ ἀκολούθως, ἀκήνιος, ἡσύχιος· Δωρικ. 'Ακᾶ· Πίνδ. Πύθ. Δ'. 277. ἀντὶ, 'Ακήν, ἡσύχως, πράως· ὅθεν τὸ, 'Ακαλὸς, καὶ 'Ακέων, καὶ 'Ηκα.

'Ακηδεία, ἡ· = ἀκηδία.

'Ακηδεμόνευτος, ὁ, ἡ· (κηδεμονῶ) χωρὶς κηδεμονίας, ἠμελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει.

'Ακηδέστος, ὁ, ἡ· (κηδέω) 'Ακηδεμόνευτος. ἐξαιρέτως δὲ ἄταφος (ἄθαπτος, ἀπαράχωτος). 'Εν Ἰλ. Ζ. 60. 'Ακηδέστως, 'Επίῤῥ. Κατ' ἐνεργτ. σημτ. ὡς περὶ οὐδενὸς φροντίζων, ἀσυμπαθὴς, ἀνοικτίρμων· (ἀσπλαχνος) Ἰλιάδ. Χ. 465.

'Ακηδευτος, ὁ, ἡ· (κηδεύω), ἄταφος,

'Ακηδέω, Μλ. ἐσω· παρὰ τοῖς μετγτ. ἠσω· (κῆδος), ἀμελῶ, δὲν φροντίζω· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ξ. 427. καὶ Ψ. 70. ποῦ μέν μευ ζώοντος ἀνήκεστε.

'Ακηδὴς, ές, ὁ, ἡ· καὶ 'Επίῤῥ. 'Ακηδῶς· (κῆδος) ἐνεργτ. ἐλεύθερος φροντίδων, ἀμέριμνος, ἀμέριμνος· βέβαιος· Ἰλ. Ω. 526. «Φ. 123. Ἡσιόδ. Θγν. 480: ἀμέλητος, μεθήμων· Ἰλιάδ. Ω. 526. καὶ Ψ. 123. «αὐτοὶ δὲτ' ἀκηδέες εἰσίν· Ὀδυσ. Ρ. 319, «... γυναῖκες ἀκηδέες· ἀμελεῖς· 2) Παθητικ. ὁ, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἠμελημένος. μάλιστα ἄταφος· Ὀδτ. Τ. 130. Ω. 186. (ἐπὶ νεκροῦ σώματος) ἐν Ἰλ.

'Ακηδία, ἡ· (ἀκηδὴς) ῥαθυμία, ἀμέλεια, ὀλιγωρία, βραδύνοια· Κικέρ. πρὸς 'Αττικ. 12. 45. Παῤ 'Απολλ. Τοδ. Β'. 219. καὶ Γ'. 298. «ἀκηδίας νόσου. 2) ἀμεριμνία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, φαιδρότης.

'Ακηδιάζω, Μλ. άσω καὶ

'Ακηδιάω, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἀκηδέω.

'Ακήλητος, ὁ, ἡ· (κηλέω) οἱ οὐδεμιᾶς γοητείας, οἱ οὐδενὸς θελέατος ἀναπτώμενος ἢ νικώμενος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κερδήσῃ ἢ νὰ νικήσῃ οὔτε μὲ μάγευμα, οὔτε μὲ θέλει) ἀδιάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἀναβίαστος· παῤ 'Ομηρ. ἅπαξ μόνον «ἀκήλητος νόσων· Ὀδ. Κ. 329. (ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ στίχου αὐτοῦ ἀμφιβάλλεται καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν)· παρὰ τοῖς μεταγτ. ὅθεν, σκληρόκαρδος, ἀκαμπτος, ἀπαραίτητος, χαλεπὸς, ἀπάνθρωπος.

'Ακηλίδωτος, ὁ, ἡ· (κηλιδόω) ἄνευ κηλίδος· ἁγνὸς, καθαρὸς· (χωρὶς σπίλωμα, χωρὶς λεκέν τουρκιβαρβστ. πατρικὸς) (1)

'Ακμα, ατος, τὸ· (ἀκέομαι) φάρμακον, ἴαμα, παρακμυδία, ἀνακούφισις (Ἰατρικὸν παρηγορικὸν, ἀλαφρωτικὸν) = ἄκεσμα «ἀκήματα οὐδυσάων· Ἰλ. Ο. 394.

'Ακήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀχρήστου ἀκή· εὕρηται μόνον ὡς 'Επίῤῥ. Ἠσύχως, σιωπηλῶς· ὁ 'Ομηρ. χρῆται πολλάκις αὐτῷ μετὰ τοῦ, ἐγένοντο σιωπῇ· Ἰλιάδ. Γ'. 95. ἄλλως δὲ εὕρηται κατὰ δοτικ. Δωρικ. ἀκᾶ· ἢ ὡς 'Επίῤῥ. ἄκα Πινδ. Πῦθ. 4, 277. κατὰ σημτ. τοῦ, ἡσύχως, πράως, ἁπαλῶς· παραβλ· ἄκεσκε καὶ ἄκεων.

'Ακήπευτος, ὁ, ἡ (κηπεύω) κῆπον μὴ κεκτημένος, ἐν κήποις μὴ ἀναγραφείς· (ὅστις δὲν ἔχει κῆπον, καὶ ὅστις δὲν ἀνεγράφηκεν εἰς κήπους).

'Ακηπος, ὁ, ἡ· (κῆπος) ἄνευ κήπου· «κῆπος ἄκηπος· ἀνάξιος τοῦ καλεῖσθαι κῆπος (κῆπος ὅστις δὲν εἶναι κῆπος, δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται κῆπος).

'Ακηράσιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγὴς, κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν (ἀνακάτωτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· «οἶνος ἀκηράσιος καθαρὸς, ἄκρατος, γνήσιος, ἀδόλωτος, ἄκρατον κρατί)· Ὀδτ. Ι. 205. ὅθεν ἀδιάφθαρτος, ἄβλαβὴς, σῶος (ἀχάλαστος, ἄβλαφτος, σωστός). «Λειμῶνες ἀκήρατοι ἀθέριστοι, εἰς νομὴν ζώων μὴ χρησιμεύσαντες· (λειβάδια ἀκόσιτα

εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐβοτάνησαν ζῶα) Τμ. Ὁμ. Ἐρμ. 72. Κυρίως δὲ, καθαρός, γνήσιος, εἰλικρινής, ἀκιβδήλευτος, ἄδολος, δόκιμος = ἀκήρατος.

Ἀκήρατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγής, ἄδολος, καθαρός· ὕδωρ ἀκήρατον· Ἰλιάδ. Ω. 303. κρητὴρ ἀκήρατος· (μάλαμα λαγαρισμένον· καθαρόν) Ἡρόδ. 7. 10, 1. Πινδ. Πλατ. Τίμ. σλ. 17. ποτὸν ἀκήρατον· (καθαρὸν πιστόν) Αἰσχύλ. 614. πλέγος ἀκήρατον· κλίνη ἁμίαντος· (πιστὸν ἀνδρόγυνον) Εὐρ. Ὀρτ. 568. Ποσειδῶνος ἀκήρατα καθαρά, ἀνδρὶ ἁμιγής· (ἄγγιχτη ἀπὸ ἄνδρα) Εὐρ. Τρῳ. 630. κρήνη ἀκήρατος· κλισμὸς ἀκήρατος· Ξεν. Ἱερ. γ'. 4. Μετὰ ἄστυ. ἀκήρατος, ἀνδράσι, Εὐρ. Ἱππ. 1125. ἄλγεσι· Ἀπολλ. α'. 852. χωρὶς ἀνδρῶν, ἀκατοίκητος ὑπ' ἀνδρῶν, ἀπαθὴς ὑπ' ἀλγηδόνων (ἀνέγγιχτος, ἀπάτητος, ἀπὸ ἄνδρας) παγγενὶ Εὐρ. Ἱππ. 1125. ἀπαθὴς ἀλγηδόνων (ἀπείραχτος ἀπὸ πόνους) Συνήθως δὲ μετὰ γενικ. ἀκήρ· κακῶν, ὠδίνων· ἀθῶος, μὴ ἔνοχος κακῶν, ἄπειρος ὠδίνων (ὅστις δὲν ἐνέχεται εἰς κακὸν, δὲν ἐδοκίμασε τοὺς πόνους τῆς γέννας). κ. τ. τ. 2) ἀτάραχτος, λύπης ἐμμιγής, ἀνελλιπὴς, ἀπήμων, ἀβλαβὴς, ἡμέρας, ἔτους· κτήματα ἀκήρα· κτήματα σῶα καὶ ἀβλαβῆ Ὀδυσ. Γ. 532. νοῦσος καὶ κλῆρος ἀκήρ. Ἰλιάδ. Ο. 498. λειμὼν ἀκήρ. (ἀξέριστον λειβάδι) Εὐρ. Ἱππ. 73. 76. κόμη ἀκήρα· (ἀκούρευτα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) Εὐρ. Ἰων. 1266. φάρμακα ἀκήρα· γοητεύματα δεινὰ, πλήρη ἰσχύος· (μαγικὰ ξυνταγὴ καὶ μὲ πολλὴν ἐνέργειαν) Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 157. ἡδονὰς ἀκήρα· φυτεῖαι ἀτάρακτος· Ξεν. Κύρ. ζ'. 22. Παρ' Ἡρόδ. 4. 152. δὲ ἐμπόριον ἀκήρατον αὐτοῦ, ἄνευ μεγάλης ἐπιμιξίας· (τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται ἀπὸ πολλοὺς ξένους) παρβλ. ἀείρατος, ἀειράσιος.

Ἀκήριος, ὁ, ἡ· (κὴρ) κοινῶς ἄνευ βλάβης· ἀπήμων, ἀβλαβὴς, σῶος· Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐχ εὑρηται παράδειγμα· Ὀδυσ. Μ. 98. Ψ. 32. ἀκήριοι ἄνδρες· σῶοι, ἀπλήγωτοι δηλ. τὸ γὰρ ἐν Ἰλιάδ. Β. 200. ἀκήριοιν· ἐν Ἀπολλ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἄψυχοι, δειλοὶ (ἄχαρδοι)· ὡσαύτως καὶ Ἰλιάδ. Χ 466. καὶ Λ. 392. ἀκήριον αἶψα τίθησιν· ἄπνουν, νεκρὸν, (ξεψυχισμένον)· καὶ Ἰλιάδ. Ε'. 813. ἀκήριον ἄδωρ· τὸ ἀψυχοποιὸν, τὸ εἰς ἄψυχον ἄγον, ἤτοι τὸ ψυχῆς ἀποστεροῦν· (κάκ. κὴρ) Παρὰ Ψευδοφωκλ. 99. ψυχαὶ ἀκήριοιν = ἀθάνατοι, ἀθάνατοι· ἅτε τῶν Κηρῶν τῇ ἰσχυῇ μὴ ὑποκείμεναι. παράβλ. τῷ ἑξῆς.

Ἀκήριος, (κὴρ) ἄνευ καρδίας, ἄνευ ψυχῆς, ἀκάρδιος, ἄψυχος, ἤτοι μὴ ζῶν, τεθνηκώς· (ἄψυχος ζωῆς, ἀποθαμένος), Ἰλιάδ. Λ. 392. Φ. 466. 2) ἄνευ καρδίας, ἤτοι εὐτολμίας, δέους, ἄδαρτὴς, ἄθυμος, ἀνανδρος, δειλὸς (ἄκαρδος, φοβιτσιάρης) ἀκήρ· δέος φόβος, διὰ δειλίαν. Ἰλιάδ. Ε. 812. ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐχ εὕρηται παράδειγμα.

Ἀκηρότατος· Στρβ. 83. ποιητ. κατὰ συναπ. ἀντὶ τοῦ, ἀκηρατώτατος, ἐκ τοῦ Ἀκήρατος, Jac. AP. σλ. LXXXVI.

Ἀκηρυκτεί, καὶ Ἀκηρυκτί, Ἐπίρ. ἄνευ προηγουμένου κηρυκεύματος (χωρὶς νὰ δοθῇ ἢ νὰ δίδηται εἴδησις προτήτερα διὰ κήρυκος) Θουκυδ.

Ἀκήρυκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκηρύκτως, (κηρύττω)· ἀνεπάγγελτος, μὴ προκηρυττόμενος, μὴ προκηρυχθείς (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἐγένετο γνωστὸς προτήτερα μὲ κήρυκα, ἢ διαλαλητὴν, ἀδιαλάλητος). «Πόλεμος ἀκήρυκτος». Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. γ'. 5. πόλεμος, ὅστις οὐδὲ δέχεται κήρυκα, ἢ πρόβλημα εἰρήνης, ἀδιάλακτος (ἀφιλίωτος) Ἡρόδ. 5. 81. καὶ παρὰ Δίωνι. Ἰωσ. «Δεκὴ· καὶ πολεμεῖν ἀντὶ ἀδιαλλάκτως· ὅθεν «Ἀπειλὰ καὶ ἀκήρυκτα πάντων Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ Ἀδιάλλακτα· καὶ Σοφοκλ. «Μένει ἀκήρυκτος· χωρὶς νὰ σταλθῇ κήρυξ. χωρὶς νὰ φωτῇ εἴδησιν περὶ ἑαυτοῦ· Ξεν. Σοφοκλ. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 91. πόλεμοι ἀκήρυκτοι· ἀντὶ τοῦ, ἀγνωστον, μὴ περιφημον.

Ἀκήρωτος, ὁ, ἡ· (κηρόω) ὅστις δὲν εἶναι κεκηρωμένος, ἤτοι περικεκαλυμμένος μὲ κηρίον, ἀλειμμένος μὲ κηρί· Σουίδ. καὶ Λουκιαν. κάκηρωτα κωκύτερα· ἔπου πρότερον Ἀκήρατα, ἔκειτο.

Ἀκηχέδατ' Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ἀκηχέδαται, ἠκήχηνται, γ'. πλθτ. πρτπ. παθτ. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. ἀκάχω· Ἰλ. Σ. 637.

Ἀκηχεδών, όνος, ὁ· ἄλγος, μέριμνα (πόνος ψυχικὸς, θλῖψις, βάσανος)· Ἄχος.

Ἀκήχεμαι, ἡ Ἀκήχημαι· (ἐκ τοῦ ἐνεργητ. Ἀκήχεμι) Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀκάχω.

Ἀκιβδήλευτος, ὁ, ἡ· (κιβδηλεύω) μὴ κιβδηλευμένος, νεοζευμένος· (ἀνόθευτος).

Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκιβδήλως· (κίβδηλος) ἄνευ κιβδηλείας, ἀπαραχάρακτος, γνήσιος· (χωρὶς θόλωμα, καθαρὸς, ὅστις δὲν εἶναι κομμένος ἀπὸ παραχαράκτην, καλπουζάνην τουρλαμπρτ.) Ἡρόδ. 5. 81.

Ἀκιδνός, ιὴ, νὸν· ἀσθενὴς, φθαρτὸς, φαῦλος, μικρὸς· (ἀδύνατος, ποταπὸς, ταπεινὸς) ἡ Ὅμηρ. χρῆται καὶ τῷ συγκριτικ. Ὀδυσ. Σ. 129. «Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο· οὐδὲν ἀτζενίστερον ἀνθρώπου· Ὀδ. Θ. 169. πείδος ἀκιδνότερος πίλει ἀνήρ· καὶ Αἰσχύλ. Γ'. «ἀκηδόνι ἐδεσμαι· παράβλ. Ὀδυσ. Ε. 217. καὶ Σ. 130.

Ἀκιδάδης, ὁ, ἡ· ες, τό (ἀκὶς, εἶδος)· ὀξύς, (σουβλερός).

Ἀκιδωτὸς, ἡ, όν· (ἀκὶς) ἀποξυμμένος, (σουβλερὸς, μυτηρός).

Ἀκίζω, Μ. ίσω· (ἀκὶς) ποιῶ τι ὀξὺ (σουβλερὸν) ἀποξύνω.

Ἀκίδαρις, ὁ, ἡ, ι, τό· γενικ. ιος (κίδαρις) ἄνευ κιδάρεως (χωρὶς κιδάριν) Αἰσχύλ. Ἱκ. 665.

Ἀκίνυς, υος, ὁ, ἡ· (κίνυς) ἀσθενὴς, ὀλιγοδρανὴς (ἀδύνατος)· Ὀδυσ. Ι. 515. Φ. 131. (υ—υ—).

Ἀκίνημα, τό· Κίνημα, ἐκ τοῦ, κινέω, Κινάστω, ἀκινάσω, ἀκινησμὸς, κίνησις. Ἡσύχ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ· κυρίως ἡ λέξις Περσικὴ, σημαίνουσα μικρὰν τινα μάχαιραν, τὴν ὁποίαν φέρουν οἱ Πέρσαι κατὰ τὴν πλευράν· (τὸ παράτεις Τούρκ. Χαντζάρι, ἢ γιαταγάνι λεγόμενον)· παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, ὅστις καὶ ἀκινάκεος, τοῦ, περιττοσυλλάβως κλίνει τὴν λέξιν (—υυ—).

Ἀκινδυνεί, Ἐπίρ. ἀκινδύνως, ἄνευ κινδύνου (χωρὶς κίνδυνον).

Ἀκίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκινδύνως, (κίνδυνος) εἰς κίνδυνον μὴ ὤν, ἢ μὴ ὑποκείμενος· ἀσφαλὴς (ἀκινδύνευτος, ὅστις δὲν εἶναι εἰς κίνδυνον, ἢ δὲν ἔχει κίνδυνον, σίγουρος). Εὐριπ.

Ἀκινδυνώδης, (εἶδος) Ἀκινδύνου· Ἱπποκρ.

Ἀκινήσεις, εσσα, εν = ἀκίνητος.

Ἀκινησία, ἡ· (ἀκίνητος) ἔλλειψις κινήσεως· (ἀκινησιά).

Ἀκινητέω, ῶ· Μ, ήσω· εἰμὶ ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι· ἡσυχάζω· ἐκ τοῦ

Ἀκινητί καὶ ἀκινητεί· Ἐπῴρμ. ἀκινήτως (ἀκίνητα).

Ἀκινητίζω· Μλ. ἴσω = ἀκινητέω· 2) ἀκίνητος μένειν, ἢ ἡσυχίαν ἄγειν ἐφίεμαι· (ἀγαπῶ νὰ μὴ κινοῦμαι, ἢ νὰ ἔχω ἡσυχίαν).

Ἀκινητίνδα· Ἐπῴρμ. ὄνματα, «ἀκινητίνδα παίζειν· Παιδιὰ τις ἐν ᾗ ἀμιλλῶνται οἱ παίζοντες πρὸς τὸ κινεῖν εἰς τὸν ἕτερον ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀκίνητος αὐτὸς μένων ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ· Πολδ. Θ'. Ὡσαύτως καὶ βατιλίνδα καὶ ἄλλα εἰς παιδιὰς ἀναφερόμενα Ἐπῴρ.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκινήτη, ἡ, Πινδ. καὶ Ἐπίρ. Ἀκινήτως· (κινέω) μὴ κινούμενος, ἢ μὴ κινητὸς, ἀκατάσειστος, ἔμπεδος, ἀσάλευτος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡδικῶς, ἥσυχος, ἀτάραχος, εὐσταθὴς, σταθερὸς· (ὅστις δὲν κουνιέται, δὲν σαλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του· ἥσυχος, στερεὸς, σταθερὸς· (βαρυκέφαλος, χαντροκέφαλος). «Ἡ ὕλη ἀργὴς εἰ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητος», Πλούταρχ. «Ἀκίνητος καὶ δυσμαθής· Νέβ. πίν. 34. 2) δυσκίνητος (δυσκολοκίνητος) Πλατ. Τίμ. σλ. 55. Ε. 3) ὃν οὐκ ἔστιν ἀναπεῖσαι, φανερὸν ποιεῖν, εἰς τὸ ψῶς ἄγειν (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πειράξῃ τις νὰ τὸν συγκινήσῃ νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι) Ἡσιόδ. Ἔργ. 792. «Κπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· ὑπὸ ἀπὶ ταφοὺς· Ἡρόδ. 1. 187. 6, 134. 4) πᾶν ὅ,τι πρέπει ν' ἀποσιωπᾶται Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 624. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Λ'. «ἀκίνητον χωρίσαι· τὸ ἀσώματον· 5) ἀείρατος, ἄθικτος (σωστὸς, ἀνέγγιχτος) (ι).

Ἀκινος, ὁ· εἶδος φυτοῦ εὐώδους ὅμοιον τῷ, βατιλικῷ, λεγομένῳ, · 2) Ἡ ῥάγατης στρυφνὴς (υυυ).

Ἀκίος, ὁ, ἡ· (κὶς) ἄνευ σκωλήκων, ἄβρωτος ὑπὸ σκωλήκων (χωρὶς σκωλήκια, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν τρώγεται ἢ δὲν ἐφαγώθη (ὡς ξύλον) ἀπὸ σκωλήκια. ὑπερθ. ἀκιώτατος, Ἡσίοδ. Ἔργ. 433. «... ἀκιώτατοι ἠτταβοῆσαι· ὅπου ἄλλοι, ἀκιρώτατοι, ὅ ἐστὶ, κάλλιστοι, ἀναγινώσκουσι.

Ἀκιρός, ὁ, ἡ· Θεορ. 28. 15. Ἀκιρῶς, παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 433. εὐλαβὴς, ἀτρέμας, καὶ Ἀκιρὴ, ἀσθενὴ, οὐκ ἐπιτετμημένα, ἀναγινωσθέν, πιθανῶς = ἀκιδνός.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ· (ἀκὴ) ἄκρα, κορυφὴ, ἀκμὴ, ὀξύτης· (μύτη, σουβλερὴ) κυρίως δὲ ἡ ἐν τῇ συνηθ. ἐκ τῆς Λίτιτ. Ἀκίδα, καὶ παρενθέσει τοῦ γ. Ἀγκίδα, κόνχων ἀκίδακα. Πυρωνυχίδας· Ἀναλκ. γ'. σελ. 78. 2) πᾶν ὀξυτενὲς, εἰς ὀξὺ λῆγον (σουβλερὸν) ἐργαλεῖον, ὅπλον, λόγχη, κάμαξ, σκόλοψ, τριαινα· κ. τ. τ. 3) τροπαικῶς· «πόθου ἀκίδες» πόθου ἢ ἐπιθυμίας κεντήματα (πόνος ψυχικὸς διὰ κάνεν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ τις). 4) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ πᾶν ὀξὺ ἄλγος πάσημα (σφάχτης, σφαγιό). Ὀππιαν. Ἀλ. Ε' 535. Ἰπποκρ. Παρ' Ἀρετ. «τῆς κύστιος ἀκίδες· πόνοι τῆς κύστιος· (τῆς φούσκας).

Ἀκίχητος, ὁ, ἡ· (κιχάνω) καὶ Ἐπίρ. Ἀκιχήτως· ἀνέφικτος, ἀπαρακολούθητος, ἀκατάληπτος (ἄφραστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φράσῃ τις ἢ εἰς τὰ τρίξιμον ἢ μὲ τὸν νοῦν του). Ἰλ. Ρ. 15. «ἀκίχητα διώκειν (κυνηγῶ ἄφραστα πράγματα)· Ἐπιδαύριοι· ἀπρόσιτος, ἀμείλικτος (ἀπρόοπτος μὲ παρακαλέσματα)· Αἰσχύλ. Πρμ. 192.

Ἀκίων, ονος, ὁ, ἡ· (κίων) ἄνευ στύλων (χωρὶς στύλους). Ἡσύχ.

Ἀκκίζομαι, Μ. ίσομαι· μέσ. ἀποθτ. (ἀκκέω) προσποιοῦμαι μὴ θέλειν τι καίτοι ἐρατόν μοι (καμώνομαι ὅτι δὲν θέλω κάνεν πρᾶγμα μ' ὅλον ὅτι τὸ θέλω, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ μάλιστα· κάμνω ὡς τὰ τῆς παρ. Τράβα με κι ἂς κλαίω) ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν θρυπτομένων (αἱ ὁποῖαι καμαρώνουν, κάμνουν τζακίσματα καὶ θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἀκατάδεκτον) Τίμ. σλ. 18. ὑπὸ Runk. καὶ Ἀν. Ἐρτ. Κατὰ τὸ Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Ἀκκώ, ὄνομα ματαίας τινος γυναικὸς, ἥτις ὡμίλουσε πάντοτε εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὸ ἀγαλμάτης, ὡς νὰ ὡμίλουσε μετ' ἄλλης γυναικὸς· κατ' ἄλλους δὲ, ἤτοι τὸ, Ἀκκώ, ὄνομα φαντάσματος, μὲ τὸ ὁποῖον αἱ τιθῆναι (βάγιαι) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Ἀλφιτὼ, παρὰ Πλουτάρχ. ὅθεν 2) προσποιοῦ-

μαι ἀβελτηρίαν ἢ ἀνηνησίαν (κομώσομαι μωρὸς ἢ ἀνόητος) Πλτ. Γργ. σλ. 497. Α. ἀφ' οὗ

Ἄκκισμα, ατος, τό· Νικ. Εὐγέν. καὶ

Ἀκκισμός, ὁ· ὑπόκρισις, προσποίησις, ἔρωτις πεπλασμένη· ὅταν λέγῃ τις ὅτι δὲν θέλει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶλλοτα καὶ ἀγαπᾷ· Μένανδρ. Μοῖρ. σλ. 48.

Ἀκκώ, ἡ· ὄνομα παιδίσκης καὶ ἀρσκευτικῆς τινος (Coquette) γυναικός, ἥτις ἐλάλει πρὸς ἑαυτὴν ἐνισχυριζομένη· Ἔτμλ. κατ' ἄλλους δέ, ὄνομα γραΐδιου, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν φασματός τινος, ἐπὶ οὗ αἱ τιθῆναι (βάγιαι, βυζάχτραις) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Μορμώ, καὶ τὸ Ἀλφιτώ, παρὰ Πλτχ. ἐφ' οὗ τό, ἀκκίζομαι.

Ἀκλαγγί· (κλαγγὴ) Ἐπῤῥ. ἄνευ βορβόρου, ἢ κραυγῆς καὶ βοῆς· ἐφαιρέτως ἐπὶ τοῦ ἤχου συγκρουομένων ὅπλων.

Ἀκλάδευτος, ὁ, ἡ· (κλαδεύω) ὁ μὴ κεκλαδευμένος.

Ἄκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) μὴ κεκλασμένος, (τζακισμένος, ἀτσάκιστος).

Ἀκλαυστεί καὶ Ἀκλαυστί, καὶ Ἀκλαυτεί, καὶ Ἀκλαυτί· Ἐπίῤῥ. (κλαίω) ἄνευ θακρίων (ἄκλαυστα, χωρὶς κλάματα, χωρὶς θάκρυα)· ἐστὶ δὲ καὶ τὸ ε τῆς λήγουσης μακρόν· Δραχ. σλδ. 37, 96.).

Ἀκλαυστος, ὁ, ἡ· = τῷ ἐξῆς· ναύτρ. σχηματσμ.

Ἀκλαυτος, ὁ, ἡ· (κλαίω) μὴ κλαίων, ἢ μὴ κλαύστος (ὅστις δὲν κλαίει ἢ δὲν ἔκλαυσε). Ὀδσ. Δ. 693. Πλτ. περὶ οὗ δὲν κλαίει ἢ δὲν ἐκλαυσέτις· ἐφαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν. Ἰλ. Χ. 386. μετὰ γεν. ἡρώων ἄκλ.α Σφκ. Ἀντ. 847.

Ἀκλεής, ὁ, ἡ· αἰτιατ. ἀκλεᾶ, Ἰων. ἀκλεῆ, ποιητ. ἀκλέα (-ψυ) Ὀδσ. Δ. 728. (κλέος) ἄνευ κλέους, εὐκλείας, ἀδόξος, ἀνώνυμος, ἀνεπιφανής· (χωρὶς φήμην, χωρὶς μεγάλου ὄνομα) παρ' Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἀκλεὲς αὖτως. Ἰλ. Η. 100. = ἀκλεῶς. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 42. 44.

Ἀκλεία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις κλέους, φήμης· ἀτιμία.

Ἀκλειῆς, Ποιητ. ἀντὶ Ἀκλεής· καὶ Ἀκλειῶς Ἐπίῤῥ. Ὀδ. Ξ. 241. Ἰλ. Χ. 304.

Ἀκλειστος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀκλητος, συνηρ. ἄκλυστος (κλείω) μὴ κεκλεισμένος (ἀσφάλιστος).

Ἄκλειτος = ἄκλειστος. Δνσ. Ἀλκ.

Ἄκλεπτος, ὁ, ἡ· (κλέπτω) μὴ κλέπτων, μὴ ἁπτῶν· καὶ μὴ κεκλεμμένος, μὴ κλαπείς.

Ἀκληής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκλεής. Ἰλ. Μ. 318.

Ἀκλήϊστος, ὁ, ἡ· συνηρ. ἄκλητος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, Ἀκλειστος.

Ἀκληρέω, ὦ· Μ. ήτω. (ἄκληρος) εἰμὶ χωρὶς κληρονομίας, ἄνευ κτημάτων· εὐρίσκομαι δὲ πτωχός, ἄνδρης, ἄτυχὴς· ὅθεν

Ἀκληρημα, τό· ἀτυχία, θυστυχὲς συμβεβηκός.

Ἀκληρία, ἡ· ἔνδεια, πτωχεία, δυστυχία, ἀτυχία. ἀλλοίστης· ἐκ τοῦ

Ἄκληρος, ὁ, ἡ. (κλῆρος) ἄνευ κλήρου, ἄνευ ἐπιβαλλοντος μέρους, ἄνευ ἰδίων κτημάτων (χωρὶς λαχνόν, μοιρίδι, χωρὶς βιό ἢ ἔχει) ὅθεν πτωχός, ἄνδης. Ὀδσ. Δ. 490. 2) Πλτ. μὴ διακληρώσεις, ἀδιανέμητος, ἄνευ κτήτορος· (ὅστις δὲν βάλθηκεν εἰς λαχνόν, (λοτερίαν) δὲν ἐμοιρίσθηκε, δὲν ἔχει αὐθέντην). Ὅρκ. Ἔμ. Ἀφρ. 123. (χωρὶς κλῆρον, μερίδιον, κληρονομίαν, ἢ περιουσίαν· χωρὶς νὰ ἔχῃ μέρος γῆς)· καὶ ἑπομένως, Πτωχός, ἄνδης· γῆν ἄκληρόν τε καὶ ἀστίστων· Ἔμν. Ἀφρόδ. 123. ἀμοίραστον καὶ ἀγεώργητον γῆν.

Ἀκληρωτεί, ἡ, Ἀκληρωτί· (ἀκλήρωτος) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν).

Ἀκλήρωτος, ὁ, ἡ· (κληρόω) μὴ ἔχων κλῆρον, ἢ μέρος, ἢ κτῆμα (ὅστις δὲν ἔχει μοιράδι) μετὰ γεν. πάλ. χώρας. Πλάτ. 2) Παθτ. μὴ κληρωθείς, μὴ κληρούμενος (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοιραστῇ ἢ δὲν ἐμοιράσθηκε μὲ λαχνόν (εἰς τὴν λοτερίαν). Πλούτ. πάκλήρωτος χώρων.

Ἄκλητος, ὁ, ἡ· ἄττ. ἀντὶ Ἄκλειστος. Γργ. Κορ. σλ. 100.

Ἀκλητί, Ἐπίῤῥ. (κλητὸς) ἄνευ κλήτεως, παρακλήτεως, προτελήτεως (χωρὶς πρόξενον, παράκλημα, προτέλεσμα). 2) Ἀνωνύμως (ἀνώνυμα) π' Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι· οἱ φίλοι ὑπάγουν νὰ συγχαίρουσι μὲ τοὺς φίλους, χωρὶς νὰ τοὺς κράξουν, ἤτοι νὰ τοὺς καλέσουν.

Ἄκλητος, ὁ, ἡ· (καλέω) μὴ κληθείς, παρακληθείς, προκληθείς (ἄπρακτος, ἀπαρακάλεστος, ἀπροσκάλεστος). 2) Μὴ ὀνομασθείς (ἀνώνυμος).

Ἀκλιγής, ὁ, ἡ· (κλίνω) = ἄκλιτος· ἐπῤῥ. ἀκλινῶς. Θεόκριτ. ΒΖ'. 16.

Ἀκλισία, ἡ· τὸ μὴ ἐπιδέχεσθαι κλίσιν, ἐπὶ λέξεων.

Ἄκλιτος, (κλίνω) μὴ κλινόμενος, καμπτόμενος, ἀκίνητος· ἀκένδοτος, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν βαίζει, δὲν λυγᾷ· δὲν κλίνει, σκληρόκαρδος). Παρὰ Γραμματικ. π' Ἄκλιτου, καὶ Ἀκλίτως Ἐπίῤῥ. κλίσεως ἀνεπιδέκτου ὄνομα.

Ἀκλόνητος, ὁ, ἡ. (κλονέω) καὶ Ἄκλονος, ὁ, ἡ· (κλόνος) μὴ κλονούμενος, μὴ κλονησθείς· ἀδιάσειστος, στερεός, ἔμπεδος, ἀστερμῶν (ὅστις δὲν κλονίζεται, δὲν σείεται, δὲν ταράζεται· στερεός, ἀτάραχτος).

Ἄκλοπος, ὁ, ἡ· (κλοπὴ) μὴ κλεπτόμενος, μὴ κλαπείς (ὅστις δὲν κλέφτεται, δὲν ἐκλάπη). 2) Κλεπῆν μὴ παθών (τοῦ ὁποίου δὲν ἔκλεψαν τίποτε).

Ἀκλυδώνιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκλυδωνίστως· (κλυδωνίζομαι) ὑπὸ κυμάτων μὴ ταραττόμενος, μὴ ταραχθείς· ἀκείμαστος, ἥσυχος· (ὅστις δὲν κτυπᾶται ἢ δὲν ἐκτυπήθηκε ἀπὸ κύματα, δὲν ὑπόφερε ἢ δὲν ὑποφέρει φορτούνια θαλάσσης). Πολύβ.

Ἄκλυστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκλύστη, ἡ· (κλύζω) μὴ ὑποκείμενος τῇ ὁρμῇ τῶν κυμάτων, ὡς, ἠλιμήν, γαλήνη ἄκλυστος· (ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ κινήματα τῶν κυμάτων).

Ἄκλυτος, ὁ, ἡ· (κλύω, κλύζω) μὴ ἀκουόμενος· θορύβου ἐλεύθερος (ὅστις δὲν ἀκούεται· καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκούει τις ταραχήν) πάκλυτος ἀήρ. Πλούτ. τόπος ὅπου δὲν ἀκούει τις ταραχάς.

Ἀκλωήντος, ὁ, ἡ· (κλώω) ἄνευ κλωνῶν (χωρὶς κλωνάρια).

Ἄκλωστος, στου, ὁ, ἡ· (κλώθω) μὴ κλωθόμενος, μὴ κλωστείς (ὅστις δὲν κλώθεται ἢ δὲν ἐκλώσθηκε).

Ἀκμάζω, Μ. άσω· (ἀκμὴ) εἰμὶ πλήρης ἀκμῆς, ἀκμῶ· (εἶμαι γεμάτος μὲ ἀκμὴ) ἐφαιρέτως, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἡλικίας, πλέω ὅλως νεότητα, εἰμὶ ῥωμαλέος· Θουκυδ. Β'. πακμάζουσα νεότητι πολλῇ αὐτάδει· παρβλ. ἥβάω. Ἐπὶ πραγμάτων· ἐστὶ ἢ φαίνεται εἰς ἄριστην κατάστασιν, εἰς αὐξησιν, εἰς τὸν προσήκοντα καιρόν, ὡρίμως· πακμαζούσης ἡμέρας· περὶ μεσημβρίαν (τὸ μεσημέρι) πακμαζούσης νυκτός, περὶ μέσας νύκτας (τὰ μεσάνυχτα). Ξενοφ. πακμάζοντος τοῦ σίτου, ὅταν εἶναι ἕτοιμος διὰ θερισμόν· ὡσαύτως καὶ νόσος, πόλεμος, ἧττα. Ἐπὶ πόλεων. Ἡρόδ. 1, 29. 6, 127. 2) Ἀκμάζει ἀπροσώπως· καιρὸς ἐστίν, ἐν καιρῷ δέοντι ἢ προσήκοντι· πακμάζει τὰ πράγματα· εἶναι εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν. Παρ' Αἰτχύλ. Ἱλ. 98. πἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἀναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα· καὶ Χοηφ. 732. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 9. π' Ἀκμάζει νῦν πάντα ἐπιμελείας δεόμενα· τώρα μάλιστα χρειάζεται ἡ μεγίστη προσοχή.

Ἀκμαῖος, αία, αῖον· ἐν πλήρει ἀκμῇ, ὡραῖος, ὥριμος (ὡριμασμένος, ὡραισμένος, εἰς τὸ ἄκρον του, εἰς τὸν καιρόν του· εἰς τὴν ἡλικίαν του)· πἀκμαία παρθένος· κύρη θεὰ ὑπανθρίαν· ἁρμόδιος, εἰς τὸν καιρόν, ὡρμητικός, σφοδρός. Σοφοκλ. Αἰ. 893. πἀκμαῖος μόλων· ἐλθὲ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν· καὶ πἀκμαιότατος χειμὼν (ἡ κρυβὴ τοῦ χειμῶνος). π' Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Λουκιαν. εἰς τὸ ἄκρον δυσμενέος. π' Ἀκμαιότεραι τῶν ὑποδοτέων· ἀντικείμενα, μεγίστης προσοχῆς δεόμενα. Φλωτρ. Ἐπῤῥ. ἀκμαίως.

Ἀκμαστής, στοῦ, ὁ· = Ἀκμαῖος. Ἡρωδιαν. Α'. πκαλέσκον γενναῖον τε καὶ ἀκμαστήν.

Ἀκμή, ῆς, ἡ· (ἀκή καὶ παρεκβάσει τοῦ μ ἀκμή) κυρίως, τὸ ὀξὺ πράγματός τινος (ἡ κορυφή, τὸ κοπτερὸν μέρος, ἡ μύτη) μαχαίρας, ξυροῦ (ξυραφίου). πΝῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρὸν ἵσταται ἀκμήν. Ἰλ. Κ. 178. Ἡρδ. 6, 11. παροιμιωδῶς· ἔστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστί· ὡς τὸ τῆς συνηθείας πΚρέμαται εἰς τὴν μύτην τοῦ μαχαιριοῦ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 988. καὶ Πλούταρ. πἀκμὴ δύγχων· καὶ, πἀκμὴ ὀμμάτων παρ' Αἰλιαν. καὶ κατ' ἀκμὴν χρόνου αὐτίκα, παραυτίκα· (εἰς τὴν στιγμήν, τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν) παρβλ. ἀκμὴν ἔρρητα. πἀμφιδέβιαι ἀκμαίῳ ἀμφοτέραις αἱ χεῖρες (καὶ τὰ δύω χέρια) Εὐρ. Οἰδ. Τ. 1243. 2) Πάν ἀκρότατον, ἐξαιρέτως τοῦ ἄκρου, τῆς ὡραιότητος (τοῦ ὡριμάσματος) τῆς δυνάμεως. Ἐπὶ ἀνθρώπων. Τὸ ἄκμος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅ ἐστι, τὸ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἕως τῆς ἡλικίας μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου· ὅθεν λέγεται πἀκμὴ τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῆς ἡλικίας· καὶ, πἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς, καὶ, πεἰ ἐν ἀκμῇ ὄντες. Ξεν. Γαλην. καὶ Ἀθήν. καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Η'. 1. πτοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς κλύδ' πράξεις. 3) Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἐπὶ χρόνου, πκατ' ἀκμὴν χρόνου, (ὅστιν, εἰς τὸν ἁρμοδιώτατον καιρόν, πἀκμὴ σίτου, καὶ, πσῖτος ἀκμάζων· (ὅταν τὸ σιτάρι φθάσῃ εἰς τὸν καιρόν του) καὶ Ἡσίοδ. πἀκμὴ καλεῖ, ἀκμὴ καιροῦ· καὶ, πκαιρὸς ἦν ἐπ' ἀκμῆς, (ἁρμοδιώτατος καιρός) Ἀριστοφ. Πλουτ. 256. πὁ καιρὸς ἐστιν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1364. πΟὐκέτ' ἐνεὸς καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή· (δὲν εἶναι καιρὸς διὰ χάτσιμον ἀλλὰ διὰ δουλειάν) πἥδρας ἀκμή, λόγων ἀκμὴν (καιρὸς νὰ καθήσωμεν, νὰ ὁμιλήσωμεν). Σφκ. Δῖ. 822. Φιλ. 12. πΕἰς ἀκμήν· εἰς καιρόν. Εὐριπ. Ἡρκ. μαν. κτὸ μὴ μέλλειν ὁ' ἀκμήν. Ἐν γένει δέ, τὸ ἀκρότατον ἐν παντὶ πράγματι· ὡς, πἀκμὴ δέους. Δίων. Β'. πἀκμὴ ἔρωτος, σώματος, νόσου, ἀδύσης, κακῶν, πολέμου· τοιοῦτον καὶ τό, π' Ἐπ' ἀκμὴν εἰμὶ ἰδεῖν. Εὐριπ. Ἑλ. 903. ἀντὶ τοῦ, ἔτραμαι. 4) Ἀκμαί, παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἰατροῖς λέγεται τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἰουθοί· (ἐξανθήματός τε εἶδος ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῶν νεανίων· τὸ κοινῶς, σπυρὰ τῆς νεότητος λεγόμενα). Κάστ. Πρόβ. ΑΙ'.

Ἀκμήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀκμή· Ἐπίῤῥ. χρονικόν· ἐν βραχὺ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, αὐτίκα μάλα (τώρα εὐθύς· εἰς τοῦτην τὴν στιγμὴν ὅσω νὰ πῇς ναί). 2) Ἔτι (ἀκόμα, τώρα ἀκόμα) μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. Π. Μοίρις. σλ. 79. Φρυνχ. σλ. 123.

Ἀκμηνός, νή, νόν· (ὀξύτ.) ταυτον καὶ ἀκμαῖος «ἀέκμηνος ἐλαίης». Ὀδ. Ψ. 190. 191.

Ἄκμηνος, νου, ὁ καὶ ἡ· (προπαροξύτ.) ἄσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, ἄγευστος (νηστικός) «σίτοιο, πόσιος, καὶ ἐδητύος». Ἰλ. Τ. 163, 346. (ἀκμή = νηστεία, Αἰολ. Ἠτύχ. Β'. Μακαβ. Α'. 7.)

Ἀκμής, ῆτος, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) = Ἀκάματος, αὐτὶ ἀκαμάτης· ἀκαταπόνητος, ἄτρυτος (ἀκούραστος, ἀπόστατος) νεφρός, ἀκμῆζων. Ἰλ. Μ. 44. «ἠέλιος δέ κ' ἀκμῆτας κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ ὥτειρεσι· ἐν Ἐπιγράμ. «Πύλας ἀκμήτας Ὀλύμπουσι, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Στερεός.

Ἀκμήτης, του, ὁ· ὅθεν Ἀκμῆται· καὶ, ἀκμήτην δύναμιν· ἐσφαλμένως, αὐτὶ, Ἀκμῆτες, Ἀκμῆται. Διονύσ. Ἁλικ. σελ. 251. καὶ 1777.

Ἀκμητεί, καὶ, Ἀκμητί. Ἐπίρ. ἀπόνως, ἀπονητί (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον, εὐκόλα.) (ι) Ἠτύχ. καὶ Σουίδ. καὶ

Ἄκμητος, του, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος) κάκμ. ποτὲν (ἀκούραστος νὰ τρέχῃ) Τιμ. Ὀμ. Ἀπλλ. 520. 2) = ἀκμής· τὸ δὲ, «ἄκμητον τυμμα. Νίκανδρ. Θηρ. 737. 820. κτύπημα χωρὶς πόνον.

Ἀκμοθέτης = ἀκμόθετον.

Ἀκμόθετον, του, τὸ· (τίθημι, ἄκμων) ὁ τόπος, τὸ ξύλον ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων, (τὸ ἀμώνι) Ἰλ. Σ. 410. Ὀδ. Θ. 274. κατὰ Συγκοπ. ἐκ τοῦ, Ἀκμονόθετον.

Ἄκμων, ονος, ὁ· ταὐτόν τῷ, Ἀκέμων (τὸ ἀμώνι) τῶν χαλκέων. Ἡρδ. Ὀδ. Θ. 274. «ἐν δ' ἔθετ' ἄκμονα δίπτω μέγαν ἄκμοναν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 51. «ἄκμονες λόγχην ἄκμονες ἀπωστικοὶ τῶν ἀκοντισμῶν (διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν) κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν δὲ, λόγχη ἀκάματοι (τοὺς ὁποίους δὲν ἠμποροῦν νὰ τρυπήσουν τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν). 2) Παρ' Ἡσυχ. «εἶδος ἀετοῦ· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. εἶδος λύκου. 3) = οὐρανός. Σφκ. Αἰ. 814. ὑπὸ Lobeck: σλ. 351.

Ἀκναμπτος, του, ὁ, ἡ· (κναμπτω) = ἄγναμπτος· ἀλύγιστος, σκληρός, ἀκατακάμπτος. Πίνδ. Πύθ. Δ'. 128. = ἄγναπτος.

Ἄκναπτος, του, ὁ, ἡ· = ἄγναπτος.

Ἄκναφος = ἄγναφος.

Ἄκνημος, μου, ὁ, ἡ· (κνήμη) ἄνευ σκελῶν ἢ κνημῶν (ὅστις δὲν ἔχει σκέλη, δηλ. πτερεῖται τὰ μίλη ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω. 2) (κνημὶς) ἄνευ κνημίδων, ἢ ἄνευ παρικαλύμματος τῶν κνημίδων (χωρὶς καλάμια τῶν ποδῶν, ἢ χωρὶς χολέβια).

Ἄκνηστις, στιος, ἡ· (ἄκανος) ἡ βύχις (τὸ βαχοκόκκαλον) τῶν ζώων. Ὀδ. Β. 160. «τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαλίουσα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξαι. 2) Φυτῶν εἶδός τι. Νικάνδρ. Θηρ. 52.

Ἄκνιστος, ὁ, ἡ· κρεῖττον ἄκνιστος (κνίστα, κνιστόω) ἄνευ κνίσσης· (χωρὶς βόχαν μυρωδικὰν ἢ παχὺν καπνὸν κατομένου κρέατος). Πλούταρ. Συμποσ. Δ'. «βωμοὶ ἄκνιστοι· ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν καπνίζουσι κατόμενα ζωμάτων παχέα κρέατα.

Ἀκνίστωτος, ὁ, ἡ· κρεῖττον ἀκνίστωτος (κνιστόω) = Ἄκνιστος. Λουκ. «ἀγυιαὶ ἀκνίστωτοι».

Ἀκοή, ῆς, ἡ· (ἀκούω) ἡ αἴσθησις τοῦ ἀκούειν. 2) Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ οὖς ἢ τὸ ὠτίον (αὐτί). Ἡρδ. 1, 38. Καλλιμ. σλ. 245. ὑπὸ Valik, καὶ Λουκιαν. «τὰς ἀκοὰς ἀποφράττων· (στουπώνω τὰ αὐτιά μου). 3) Πᾶν ὅ,τι ἀκούεται· λόγος, φήμη, διήγησις ἐξ ἀκοῆς, ἐκ παραδόσεως. Πλάτ. Τίμ. «Ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς· «κακοὴ φέρεται (τρέχει ἕνας λόγος) Εὐρπ. Φοίν. 826. «ἀκοῇ εἰδέναι τινα (ἠξεύρω τι ἐξ ἀκοῆς) παράβλ. Ἡρδ. 1, 38, 171. 2, 29, 148. 4, 16.

Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ· (κοιλία) ἄνευ κοιλωμάτων (χωρὶς βαθουλώματα)

Ἄκοιλος, ο', ἡ· (κοῖλος) μὴ κοῖλος, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος, ὁ, ἡ· (κοιμάομαι) μὴ κοιμώμενος, μὴ κοιμησθείς (ὅστις δὲν κοιμᾶται ἢ δὲν ἐκοιμήθη) ἄϋπνος· ἄπαυστος. Αἰσχύλ. Πρ. 138.

Ἀκοίμιστος, στου, ὁ, ἡ· (κοιμίζω) μὴ κοιμιζόμενος, μὴ κοιμισθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠσυχοίμησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχοιμίσῃ τις) ἄτυχος (ἀνησύχαστος) ἀκατάπαυστος. Διόδ. Σικ.

Ἀκοινος, ὁ, ἡ· (κοινὸς) μὴ κοινὸς (ὅστις δὲν εἶναι διὰ καθένα, δὲν εἶναι κοινός.)

Ἀκοινωνησία, ας, ἡ· στέρησις, ἢ ἔλλειψις κοινωνίας, συναναστροφῆς· ἀπὸ τοῦ

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ· (κοινωνέω) τὴν κοινωνίαν ἀποφεύγων· κοινωνίας ἀνεπιτήδειος· (ὅστις δὲν σμίγει, δὲν ἀνταμώνεται, δὲν συναναστρέφεται μὲ ἄλλους· ἢ ὅστις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, δὲν ἔχει τρόπον ἢ φέρσιμον διὰ νὰ συναναστρέφηται μὲ ἄλλους). Κικ. Ἀττικ. στ'. 1. 3. 2) Μὴ κοινός, τῷ κοινῷ μὴ κτήτιος· (ὅστις δὲν εἶναι κοινὸς εἰς ὅλους, δὲν εἶναι ἁρμόδιος, δὲν ἀνήκει εἰς κοινὸν κτῆμα). Ἐπίρρ. ἀκοινωνήτως.

Ἀκοίτης, του, ὁ· (κοίτη μετὰ τοῦ ἀόριστ. α.) σύγκοιτος, σύνευνος, σύζυγος· (ὅστις κοιμᾶται μὲ ἄλλον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην, εἰς ἕνα κρεββάτι· ἀνδρόγυνον) παρὰ Πλτ. Κριτλ. 405 C. D. = ὁμοκοίτης. τις. Ὀδ. Β'. 120.

Ἀκοίτις, τιος, ἡ· θηλυκὸν τοῦ ἀκοίτης. Ἰλ. Ι. 450. «τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζετκε δ' ἀκοίτιν.»

Ἄκοιτος, ου, ὁ, ἡ. (κοίτη) ἄνευ κοίτης (χωρὶς κρεββάτι, χωρὶς στρῶμα τοῦ ὕπνου).

Ἀκολάκευτος, ο, ἡ· (κολακεύω) μὴ κολακευόμενος, μὴ κολακευθείς, ἀδιάφθαρτος διὰ κολακειῶν (ὅστις δὲν κολακεύεται ἢ δὲν ἐκολακεύθηκε, δὲν ἀγαπᾷ τὰς κολακείας· δὲν εἶναι χαλασμένος ἀπὸ κολακείας, δὲν καρδιάζεται μὴ κολακείας). Κικ. πρὸς Ἀττ. 13, 51. Ἐπίρ. Ἀκολακεύτως.

Ἀκόλακος, ὁ, ἡ· (κόλαξ) ὅστις δὲν κολακεύει. Διογ. Λαέρ. «ἀκόλακον ψήφισμα, τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον κολακείαν.

Ἀκολασία, ας, ἡ· (ἀκόλαστος) ἀτιμωρησία, ἀτέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀκράτεια τῶν παθῶν, πρὸς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ῥοπή· (ξεδομός.)

Ἀκολαστάινω, (ἀκόλαστος) ζῶ ἢ πολιτεύομαι ἀκολάστως· εἰμὶ δεδομένος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς (ξεδομένος).

Ἀκολαστέω = ἀκολαστάινω· ἀφ' οὗ

Ἀκολάστημα, τος, τὸ· πρᾶξις ἀκόλαστος ἢ ἀσελγής (κάμωμα ἄτοπον καὶ ἄτιμον).

Ἀκολαστία = ἀκολασία· ἀπὸ τοῦ

Ἀκόλαστος, ου, ὁ, ἡ· (κολάζω) ἀτιμώρητος, ἀσωφρόνιστος· μὴ σωφρονισθείς, μὴ τιμωρούμενος (ἀπαίδευτος· ὅστις δὲν ἐπαιδεύθηκεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν παιδεύσῃ κανείς). Ἐπὶ δένδρων· ἀπερίμητος, μὴ περιτοκομημένος (ἀκλάδευτος ἀβλαστολόγητος καὶ ὄχι περιποιημένος καθὼς ὁρίζουσιν οἱ κανόνες (τῆς φυτοκομίας) περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ περιποιούμεθα τὰ δένδρα)· ὅθεν κατὰ μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀσωφρόνιστος, αὐθάδης, ἀτιμώρητος, ἀχαλίνωτος, ἀπαίδευτος. Ἐπίρρ. ἀκολάστως· συγκρ. ἀκολαστοτέρως· «ἀκολάστως ἔχειν πρός τινα (κάμνω ἢ ἀπολαμβάνω τι πολὺ ἄμετρα, ὑπερβολικά). Σνφ. Ἀπομν. 2, 1, 1.

Ἀκολλητέ· Ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ ἀκόλλητος (ἀκόλλητα, χωρὶς νὰ κολλήσῃ ἢ νὰ κολλᾷ).

Ἀκόλλητος, ου, ὁ, ἡ· (κολλάω) μὴ κεκολλημένος, μὴ κολλώμενος, ἢ μὴ συναπτόμενος, μὴ ἑνούμενος, μὴ συνημμένος, μὴ ἑνωθείς· (ὅστις δὲν ἀκολυᾶται, ἢ δὲν ἀκολλήθηκεν, δὲν ἑνώνεται ἢ δὲν ἑνώθηκε μὲ ἄλλον).

Ἄκολλος, ου, ὁ, ἡ· (κόλλα) ἄνευ κόλλης, (χωρὶς κόλλαν ἢ ἀκόλλητον) ἔτι δὲ καὶ = Ἀκόλλητος.

Ἄκολος, ου, ὁ· (κόλον) ἄρτου τεμάχιον, τὸ ἄλλως ψωμός· (κομματάκι ψωμί). Ὀδ. Ρ. 223. «αἰτίζων ἀκόλους.»

Ἀκολουθέω, ῶ. Μ. ήτω. (κέλευθος, μετὰ τοῦ ἀόριστ. α. κατὰ Πλάτωνα) πορεύομαι κατόπιν τινος, ἀκολουθῶ, ἕπομαι (πηγαίνω κατόπι εἴς τινα) μετὰ δοτ. ἀκολ. τινί· ἔτι δὲ καὶ ἀκολ. μετά τινος ἀντὶ τοῦ συμπορεύομαί τινι (πηγαίνω μαζί μὲ ἄλλον) Φρυχ. 353. ὑπὸ Lobeck. Λουκ. «ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε μοι· καὶ Δημοσθ. Ἀνδροτ. «γράψας ἀκολουθεῖν μοι ἑαυτῷ· «ἀκολουθεῖν τοῖς καιροῖς, σηλονότι ταῖς περιστάσεσιν» Πολβ. 2) Τρπκ. μιμοῦμαί τινα, ἐξισῶ ἐμαυτόν τινι (ταρταζῶ τὸν ἐαυτόν μου μέ τινα) πείθομαι, ὑπακούω· Λουκ. ὁίκ. Φν. «τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμηταμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα». 3) Ἀκολουθῶ νοερῶς· ἐπὶ μαθητῶν σχετικῶς πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἐξαιρέτως τῶν φιλοσοφικῶν σχολείων· μαθητεύω τινί (εἶμαι μαθητής τινος) ὡς τό, ἕπεσθαι· «ἀκολουθῶ τῇ γνώμῃ ἢ τῷ λόγῳ τινος». εἰμὶ ἑπαδός, μαθητὴς διδασκαλίας τινός. 4) Ἐπὶ πραγμάτων ὑπ' ἀλλήλων ἀναπτυσσομένων, τίθεται τὸ ῥῆμα ἀπροσώπως καὶ ἐξηγεῖται δύναται, ἔπεται, ἑπόμενον ἐστι· «δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι» Ἀριστοτ. ἢ δὲ λέξις ἀπαντᾶται μόνον μετὰ τὸν Πίνδ.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ· τὸ ἀκολουθεῖν, τὸ ἕπεσθαι, ἡ ἀκολούθησις· τὸ ἐπακολούθημα, τὸ ἀποβαῖν, ἡ ἀπόβασις.

Ἀκολούθησις, εως, ἡ = ἀκολούθημα.

Ἀκολουθητέον· θετ. Ἐπίρρ. ἢ Ὀνομ. ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ, ἀκολουθέω· πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἢ ἀκολουθήσῃ τις. Σνφ. Οἰκ. 21, 7.

Ἀκολουθητικός, κή, κόν· ἁσμένως, ῥᾳδίως, συνήθως ἀκολουθῶν· (ὅστις ἀκολουθεῖ πρόθυμα, εὐκόλα· ὅστις συνηθίζει νὰ ἀκολουθῇ).

Ἀκολουθία, ας, ἡ· ἀκολούθησις· οἱ ἑπόμενοι, συνέχεια, ἀλληλουχία, οἱ συνταγμένως ἀκολουθοῦντες· ἐπακολούθημα, ὁμοφροσύνη· τὸ ὑπακούειν, τὸ πείθεσθαι· (ἀκολούθημα, πηγαιμὸς μὲ τάξιν, περιπάτημα ἑνὸς κατόπι τοῦ ἄλλου, συμφωνία, ἀποτέλεσμα· ὑπακοή). 2) Ἐκκλησιαστ. = τελετή, μυσταγωγία, ὑμνῳδία, ὕμνος, κανών· (ὅσα ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθὼς διορίζει τὸ τυπικόν).

Ἀκολουθίσκος, σκου, ὁ· Ὑποκρ. τοῦ ἀκόλουθος· μικρὸς, ψεῦτις ἀκόλουθος· (ποταπὸς καὶ ἀδιάντροπος δοῦλος). Ἀθήν. σελ. 550.

Ἀκόλουθος, ὁ, ἡ· ἀκολουθῶν, ἑπόμενος· παρακολουθῶν, ὀπαδός· (ὅστις ἀκολουθεῖ, πηγαίνει κατόπι εἰς ἄλλον) παρὰ Πλτ. Κριτλ. σλ. 405. C. D. ἀντὶ τοῦ, ὁμοκέλευθος· ἀπὸ τοῦ ἀόριστ. α καὶ κέλευθος· παραβλ. Βτμ. Ἑλλν. γραμμ. 2. σλ. 358. καὶ Doederl. Λατν. συνώνυμ. 4. σλ. 203. «ἀπορῶν ἢ ἑπόμενος ἔκτινος· προπέμπων, ὅμοιος, παραπλήσιος, σύμφωνος, ἀνάλογος, μετὰ γενικ. Ἀριστφ. Ἀχ. 438. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «ἀκόλουθα τούτοις πράττειν». Δημοσθ. «Πάντα τ' ἀκόλουθα τῇ πολίμῃ, ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν πολίμην. 2) Ἐπίθετ. πᾶς ὀπαδός, ἀκόλουθος, μαθητὴς προστρῶμενός τινι· ἐξαιρέτως ὁ τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ ἐξερχόμενος «ἀκολουθῶν δοῦλος». (καθεὶς ὅστις ἀκο-

λουθεῖ εἰς ἄλλον· μάλιστα ὁ δοῦλος, ὅστις πηγαίνει κατόπιν εἰς τὸν αὐθέντην του ὅταν ἐξέρχηται ἔξω). Πλτ. Ἀρμ. σλδ. 155 Β'. ὑπὸ Heind. 3) Πληθτκ. οἱ ἀκόλουθοι, τὰ πευσόμενα· (ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰς τὸ στρατεύμα μὲ ζωοτροφίας καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ στρατεύματος) bagage Γαλλστ. Τροβ. Γερμστ. Ἐπῤῥ. ἀκολούθως.

Ἀκολουτέω· ἀντὶ ἀκολουθέω, λέγεται βαρβαρικὴ προφορὰ ἐ Σκύθης, παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1198.

Ἀκόλυμβος, βου, ὁ, ἡ· (κολυμβάω) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ κολυμβᾷ Ὅμ. Βατρ. 107.

Ἀκομία, ας, ἡ· (ἄκομος) ἔλλειψις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φαλάκρα.

Ἀκομιστία, ας, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας (περιποιήσεως). Ὀλ. Φ. 284. (ου – ῠ –) ἀπὸ τοῦ

Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ· (κομίζω) ἀθεράπευτος, τῆς ἀναγκαίας θεραπείας στερούμενος (ἀπερποίητος).

Ἀκόμμωτος, ὁ, ἡ· (κομμόω) ἀκαλλώπιστος, ἀπέριττος· (ἀστόλιστος, ἀρχιτσίδωτος) Θμστκ.

Ἄκομος, ου, ὁ, ἡ· ἄνευ κόμης (χωρὶς μαλλιὰ) ἐπὶ δένδρων· ἄφυλλος, ἄνευ φύλλων· (χωρὶς φύλλα).

Ἀκόμπαστος, ὁ, ἡ· (καμπάζω) καὶ

Ἄκομπος, ὁ, ἡ· (κόμπος) ἀφελής, μὴ καυχώμενος, (ὅστις δὲν καυχᾶται, δὲν εἶναι καυχησιάρης, δὲν εἶναι παιδιάτης). Αἰσχύλ. Θηβ. 500.

Ἀκόμψευτος, ὁ, ἡ· (κομψεύομαι) ἀκαλλώπιστος (ἀστόλιστος). Διον. Ἁλικ.

Ἄκομψος, ὁ, ἡ· (κομψός) ἀκαλλώπιστος, ἀφελής, ἁπλοῦς, ἀσύμητος (ἀστόλιστος, ἀσλιβάκωτος). 2) Ποιητ. χυδαῖος, φαῦλος, ἀγελαῖος, ἀγοραῖος, ἀνεπιτήδειος· ἐξαιρέτ. λόγων ἄπειρος· (ποταπὸς, χωριάτης, ἀπελέκητος· μάλιστα εἰς τὴν ὁμιλίαν). Πλουτάρχ. ψαῦλος ἄκομψος· ἁπλοῦς καὶ ἀκόσμητος. Ζήτ. ἐν τῷ, Κομψός.

Ἀκονάω, ῶ· Μ, ήσω. (ἀκόνη) ζητῶ, ὀξύνω, (ἀκονίζω, τροχίζω) ἀτὶ δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθετ. Ξενοφ. Ἑλλ. «Ἵππους δὲ χαλινώσαντο τοὺς λόγχας». 2) Τρπκ. ὡς καὶ τὸ ζητῶ. Παροξύνω, διεγείρω, ἐξάπτω τινά· (κάμω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν ἀναίβω, τὸν φωτιάζω) Ἡρωδ. καὶς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν ψυχήν.

Ἀκόνδυλος, λου, ὁ, ἡ· (κονδύλη) ἄνευ κονδύλων· ἄνευ ἁρμῶν, ἄρθρων· (χωρὶς ῥόζους, χωρὶς κόμπους, χωρὶς κλείσωσιν). 2) Ἀκονδύλιστος (ἀγρόδιστος, ἄδαρτος μὲ ἡρωϊκὰς) Λουκιαν. Γ'. σελ. 31. 3) Ἄνευ οἰδήματος πληγῆς, (χωρὶς πρῖσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ξυλαῖς).

Ἀκόνη, νης, ἡ· (ἀκή) ὁ λίθος, ἀκόνη (ἀκόνι). Ἀκόναι πλὴν. τμήματα πετρῶν ἔχοντα τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ὁμοῖα τῇ ἀκόνῃ. Στράβ. ΙΒ'. σελ. 814. «Λίθου λευκοῦ, ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λάβρα τοῖς μαχαιρίοις κατεστεύαζον· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἀκόναι μολύβδουν· τμήματα μολύβδου ἔχοντα τὸ σχῆμα τῆς ἀκόνης. 2) ηγλώσσα ἀκόνας λιγυρὰς εἰς μέλος παροξυνθεῖσα γλῶσσα. Πνδ. Ὀλ. 6. 141.

Ἀκόνημα, τος, τὸ· (ἀκονάω) τὸ ἀκονᾷν, ζητῶ· καὶ τρπ. τὸ παροξύνειν, διεγείρειν τινά. εἴς τι (τὸ ἀκόνημα· καὶ τὸ φώτισμα, ἄναμμα, θάσιμον αἰτίας εἰς θύμωμα).

Ἀκόνησις· εως, ἡ· τὸ ἀκονᾷν, ἀγγρημ. ὡς πρᾶξις. Ετ. Μγ.

Ἀκονητής· οῦ, ὁ· ἀκονῶν (ἀκονιστὴς) Γλσ.

Ἀκόνιον, ου, τὸ. Ὑποκ. τοῦ Ἀκόνη· (ἀκονάκι) 2) παρ' Ἰατροῖς, Ἰατρικόν τι διὰ τὰ ὀμμάτια, Διοσκορ. Ε. 144. ηγίνεται καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη· οὕτως ἔτι καὶ ἀπὸ Ἑβενίνου ξύλου, (ἀμπανός) «Εἰδέ τις ποιήσας ἀκόνιον ἐξ αὐτῆς χρῶτο εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ἐνεργήσει».

Ἀκοντί, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἀκόντιος· ἄνευ κόντου (χωρὶς κοντορτόν) ἐξαιρέτως τῆς ἐν παλαίστρᾳ· ὄπου τρπκ. ἄνευ ἀγῶνος, ἀπόνως, ἀσπουδάστως (χωρὶς μάλωμα, χωρὶς κόπον) (κόνις). Θουκ. Δ'. καὶ Ἡρόδ. Β'. (ωυ – – Δρκ.)

Ἀκοντιστικός, κή, κόν· κατασκευασμένος ἐξ ἀκοντίου. Ξενοφ Κυνηγ.

Ἀκόντιον, τὸ· καὶ, Ἀκόντιος, ὁ· χόρτον τι φαρμακερόν, ἐν ἀκόναις, (ἀποῤῥωγῆσι) φυόμενον· (τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βράχους) Νικ. Ἀλῤῥ. 15. Schneid. Διοσκ. Δ'. καὶ ς'. καὶ Θεόφρ. Θ'. 16.

Ἀκόντιτος, ὁ, ἡ· (κοντίω)· μὴ κεκονισμένος, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, ἄνευ συντάσεως (ἀκοπιάστατος· χωρὶς κόπον). Κουϊντ. Σμυρν. ἀκόντητος ἄεθλον ἐλαβεν, 2) = ἀκόνιστος· μὴ πεπισσωμένος, μὴ πισσωτὸς (ἀπίσσωτος, ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμένος μὲ πίσσαν). Διοσκ. Α'. 94.

Ἀκοντίτως, Ἐπίῤῥ. ἴδε Ἀκοντεί.

Ἀκοντί, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἄκων (ἐκιὼν)· ἀκουσίως (χωρὶς θέλησιν, βιαστμένα), ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀκοντί (– – –).

Ἀκοντίας, ου, ὁ· (ἄκων) εἶδος ταχυτάτου ὄφεως· ἡ κοινὸς Σαΐτα. 2) μετέωρόντι, κατὰ πληθ. ἀρθμ. ἐν χρήσει· (φαινόμενόντι εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀκοντίζω, Μ, ίστω. (ἄκων) ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (τὸ κοντάρι) ῥίπτω νὰ κτυπήσω τινὰ μὲ τὸ κοντάρι) κυρίως ἀφίνω, ῥίπτω τι βιαίως· ἠδουρί καὶ δόρα ἀκοντίζειν τινος, καὶ εἰς, καὶ κατά τινων Ὀδτ. Θ. 229. Χ. 263. Ἰλιάδ. Δ. 490 ὡσκύτως καὶ ἐγχεί, αἰχμᾶς ἀκοντ. Ὅμ. ἆρα ὡς τὸ βάλλειν· ὅζει παρὰ τοῖς μεταγενεστ· καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· κἄνθα δή ὁ καθαρσεὺς τὸν φόνον, καλεόμενος δὲ Ἀόρητος, ἀκοντίζων τὸν σὺν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ Κρείτου παιδὸς Ἡρόδ. 1. 43. 2) Οὐδέτ. «Εἶτα γῆς ἀκοντίζουσ' ἄρειον· διακοῦνται (διαπερνοῦν) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1245. Ἰων. 1155.

Ἀκόντιον, ου, τὸ· ὑπκρστ. τοῦ ἄκων, (κονταράκι) Τμ. Ὅμ. Ἑρμ. 460. Ἡρόδ. 1, 34.

Ἀκόντισις, σεως, ἡ· τὸ ἀφιέναι ἀκόντιον, ἄγγρμ. ὡς πρᾶξις (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ)· καὶ κυρίως τὸ ἀφιέναι, βάλλειν, ῥίπτειν τι βίᾳ.

Ἀκόντισμα, τος· τὸ ἀφιέμενον, ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ) 2) τὸ διάστημα ἐφ' ὅσον διικνεῖται ἡ βολὴ (ὅπου φθάνει τὸ κοντάρι) Ξεν. Ἑλλ. Δ'. «ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προτίθησαν τοῖς ὁπλίταις». 3) τὸ διὰ τοῦ ἀκοντίου τραῦμα (ἡ πληγὴ μὲ τὸ κοντάρι) Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. «πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως».

Ἀκοντισμός = ἀκόντισις, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκοντίσεως· ὅθεν «ἀκοντισμὸς ἀστέρων· (τὸ πέταγμα τῶν ἀστρων, ὅταν φαίνηται, ὅτι ἓν ἀστρον πετᾷ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο).

Ἀκοντιστήρ, ῆρος, καὶ, Ἀκοντιστής, στοῦ, ὁ ἀκοντίῳ ὡπλισμένος· τὸ ἀκόντιον βάλλων· (ἁρματωμένος μὲ κοντάρι, καὶ ὅστις ῥίπτει τὸ κοντάρι). Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀκοντιστικός, κή, κόν· εἰς ἀκόντιον ἀνήκων, καὶ ὁ γεγυμνασμένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀκοντίζειν. Ξεν. Π. Χ'. «οὐδὲ ἦσάν τι ἱππικοί, οὐδ' ἦσαν τι ἀκοντιστικοί».

Ἀκοντιστύς, στύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀκόντισις. Ἰλιάδ. Ψ. 622. «οὐδέτ' ἀκοντιστὺν ἐξεύσεαι· ἔνθα ὁ Σχολ. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα καταλεύσῃ, εἰς Ἀκόντισιν ὁδῆ.

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὁ τὸ ἀκόντιον βάλλων = ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὁ δεχόμενος τὸ ἀκόντιον, καὶ αὐτῷ προσέχων ἵν' ἀποφύγῃ τὴν βολὴν αὐτοῦ.

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ ἄκοντα φέρων, (ὅστις ἔχει, ἢ βαστάζει κοντάρι). Δίων Κάσ.

Ἀκόντως, Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἄκων = Ἀκοντί. Ξενοφ

Ἀκοπητί, Ἐπίῤῥ. (κόπος) ἄνευ κόπου καὶ μόχθου, (χωρὶς κόπον, ἀκοπίαστα).

Ἀκοπία, ἡ (ἄκοπος) ἀποφυγὴ παντοειδήποτε καμάτου, (κόπου). Cic. ad div. 16, 18.

Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ· (κοπιάω) ἀκαταπόνητος, ἀκάματος (ὅστις δὲν κουράζεται, ἀποστάνει, ἢ δὲν ἐκουράσθηκε, δὲν ἀπόστασεν ἀπὸ κόπους 2) μὴ προξενῶν κόπους κούρασμα, ἀπόστασμα) Ἐπῤῥ. ἀκοπιαστως.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ· (κόπος) ἀκαταπόνητος, ἄκμης, ἄεργος, ἀβλαβής, (ἀκούραστος, ἀκοπίαστος) 2) ἀδρηπήδητος· (ἀστωληκοφάγητος, ἀστρακάστατος· ἢ) μὴ καταπονῶν, τοῦ καμάτου ἀπαλλάττων· (ὅστις δὲν προξενεῖ κούρασμα, ἀπόστασμα· ὅστις φυλάγει ἀπὸ κούρασμα) Πλτ. Φέρ. σλ. 227. Α. Τιμ. σλ 89. Α ὅθεν τὸ ἄκοπον· ἀναληπτικόν, ζωπύρημα, (δυναμωτικόν). Ἐπῤῥ. ἀκόπως.

Ἀκόπριστος, ὁ, ἡ· (κοπρίζω) ὁ μὴ κεκοπρισμένος, ἄκοπρος, ὁ· (κόπρος) ἄνευ κόπρου, μὴ κοπρίζων· (χωρὶς κοπριὰν, ὅστις δὲν κάμνει κοπριές).

Ἀκοπρωσύνη, ὁ, ἡ· = ἄκοπρος· παρ' Ἱπποκρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν κόπρον του· καὶ ὁ εἰς τοῦτο μὴ ἐνεργῶν.

Ἀκόρεστος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) Αττ· ἀντὶ ἀκόρητος· μὴ κορεννύμενος, μὴ κορεσθείς· (ὅστις δὲν ἐχόρτασεν ἢ δὲν χορτάνει, ἀχόρταστος, ἀχόρταγος). Ἰλ. Τ. 2. «μάχης ἀκόρητοι». Παρὰ Ξενοφ. Συμ. Η'. 15. «ἀκορεστότεραι». Ἐπῤῥ. ἀκορέστως· 2) ἐνεργητ. μὴ κορεννύων· (ὅστις δὲν κάμνει χορτασμόν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504.

Ἀκόρετος, ὁ, ἡ = ἀκόρεστος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1114. τροπκ. ἀκατάπαυστος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1038.

Ἀκορής, ὁ, ἡ· Ἀκόρετος, Σφκ. Οἰδ. Κλ. 130. ὅπου ὁ Δοιδερλεῖνος, Döderlein ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὕβριστής· ὡς τὸ, κόρος = ὕβρις.

Ἀκόρητος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) = ἀκόρετος· μετὰ γενικ. ἀκόρ. πολέμου, μάχης, ἀπειλῶν. Ἰλιάδ. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος· (ἀτκούπιστος, ἀφροκάλιστος, ἀφοκάλητος)· ἀκαλλώπιστος. Ἀρστφ. Νεφ. 45.

Ἀκορία, ἡ· ἀπληστία (ἀχορταγιά).

Ἀκορίτης ὑπκρ. οἶνος· ἐπὶ τὴν βοτάνην ἄκορον κατεσταμνισμένος οἶνος· (κρασὶ μεταγνισμένον, κατασκευασμένον μὲ τὸ χόρτον ἄκορον ὀνομαζόμενον).

Ἄκορνα, ἡ· κίτρινός τις Σαμνίτης. Ζήτ. Ἄκαρνα.

Ἄκορον, τὸ· ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ ἀκόρου· acorum. Διοσκουρ. Α'. 2.

Ἄκορος· ὁ, ἡ· φυτόν τι, πιθανῶς τὸ γερμστ. Kalmus.

Ἄκορος, ὁ, ἡ = ἀκόρητος (κορέννυμι) ὅθεν τρπκ. συνεχὴς, ἀκατάπαυστος. Πινδ. Πυ. 4. 360. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος (ἀτκούπιστος).

Ἀκόρυφος, ὁ ἡ· (κορυφὴ) ἄνευ κορυφῆς, ἄνευ ἀρχῆς· (χωρὶς σουβλιρὴν μύτην, χωρὶς ἀρχὴν) 2) = τῷ ἑπομένῳ. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀκορύφωτος, ὁ, ἡ· (κορυφόω) μὴ κατηρτισμένος, μὴ κεφαλαιούμενος· λογισμῷ ἀπεριλήπτος· ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, ἀπουμίριστος).

Ἄκος, εος, τὸ· (ἀκέομαι) ἴασις, θεραπεία, ἰατρικὸν· «κακοῦ ἄκος.» Ἰλ. Ι. καὶ Ἡρόδ. (τρόπος ἢ μέσον νὰ διορθωθῇ τι) «κακὸς οὐδένι ἀνίατός ἐστι (ἀνίατευτον, δὲν ἔχει ἰατρειάν). Αἰσχ.

Ἀκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἄκοσμος) εἰμὶ ἄτακτος,

κακοήθης, ἀπειθής. παρανομῶ (εἶμαι, γίρομαι, καὶ πολιτεύομαι) ἄτακτα, ἄχρεῖα, μὴ καλὰ ἤθη, δὲν φυλάττω τοὺς νόμους) Σφκ. Φιλ. 387.

Ἀκοσμήσεις, εστα, εν. = ἄκοσμος· ποιητ. παρὰ Νικάνδρ. αὐτὶ τοῦ Ἄγριος.

Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ· (κοσμέω) μὴ συντεταγμένος, ἀδιάταχτος· ἀταλλώπιστος, ἀνεντρέπιστος (ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἀστόλιστος) ἐπῤῥ. Ἀκοσμήτως.

Ἀκοσμία, ας, ἡ· ἀταξία, σύγχυσις. Συνέσ. Ἐπιστ. 104. πάπαντα ἀκοσμίας ἐμπίπλησι· ω καὶ ἀταξία κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἀσωτεία, ἀπώλεια, ἀπρέπεια, κακοήθεια. Δίων Β. νδ'. 16.

Ἀκόσμιος = ἄκοσμος.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ· (κόσμος) ἄτακτος, ἄνευ εὐταξίας, συγκεχυμένος· ἀπρεπής, ἀπειθής, κακοήθης, μοχθηρός, ἀσελγής, ἀκρατής· ἀταλλώπιστος· παρ' Ὁμ. ἄπαξ περὶ τοῦ συβάδους καὶ αἰσχρολόγου Θερσίτου· (χωρὶς τάξιν, χωρὶς στολισμόν· ἄτακτος, ἀστόλιστος, ἄχρειος κατὰ τὰ ἤθη). Ἰλ. Β. 213. «Ὃς ῥέπεα φρονέῃ ἤτοι ἀκοσμότερα πολλὰ τε ἴδοι.»

Ἀκοστέω, ῶ· καὶ ἀκοστάω. Μ. ήσω· ἀπαντώμενον μόνον ἐν τῷ ππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ· Ἰλ. Ζ. 506. Οδ. 263. καλῶς τεθραμμένος ἐν τῇ φάτνῃ. (ἄλογον καλὰ θρεμμένον εἰς τὸ πάθος)· ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκοστή· (κριθή) ἵππος κριθιῶν· (ἄλογον μὲ κριθάρι καλὰ θρεμμένον καὶ ἐξ αὐτοῦ πολὺ θυμοειδές, τὰ τουρκοβαρβαριστί· ἀτζιλίκι λεγόμενον) ἰδὲ Ετμ. Λεξ. 2. σλ. 171. παράβαλε καὶ κριθιάω.

Ἀκοστή, ῆς, ἡ· ἡ κριθή, παρὰ Κυπρίοις κατ' Ἡσύχ. (τὸ κριθάρι ὠνόμαζον οὕτως οἱ Κυπριῶτες) ἔστι δὲ ἐν χρήσει καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 106. παλλάκι δ' ἐνδρύψιας ἐν ἀπαλῇ στιν ἀκοστείῳ· ὅ ἔστιν, Ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς· παρὰ τὸ Ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινόμενος.

Ἀκοστής· οῦ, ὁ (συγγεν. τῷ ἄκις) Ἰατρὸς φρυγιστί· (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν φρυγῶν). Ἐτυμ. Τουδικάνου· χρείττων φαίνεται δὲ ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ ἀκεστής. Ετμ. Λξ. 2. σλ. 174.

Ἄκοτος, του, ὁ, ἡ· (κότος) ἄνευ ἐχθους, μὴ βυσσοδομεύων ὀργήν· (χωρὶς ἐχθροπάθεια· ὅστις δὲν κρύπτει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν του πρός τινα· τὸ κοινότερον· δὲν τὸ βράζει μέσα).

Ἀκουάζομαι, μετ. ἀποδτ. = ἀκούω· μετὰ γενικ. Ὁμ. 2) καλοῦμαι, προσκαλοῦμαι· ἐθαιτός ἀκουαζεσθουν εἰς ἑαῖτα καλεῖσθε (σᾶς προσκαλοῦν εἰς φιλεάδα) Ἰλ. Δ. 343. Ι. 7. ἰσοδύναμον τῷ, καλεῖσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ ἀκουάζω.

Ἀκούβιτον, τό. Ζωναρᾶς ἡ λέξις τῶν ἀκουβίτων τῶν Λατίνων ἐστιν· ἀκούμβω γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις τὸ, ἀναπίπτω· σημαίνει δὲ στρωμνὰς ἠρέμνας εἰς ὕφος καὶ μαλακάς· αὗται δὲ τρυφῆς καὶ βλακείας εἰσίν. Βαλσαμ. «Ἀκούβιτον λέγεται, πᾶν ἐπίθετον στρωμνῆς κατασκεύασμα εἰς ὕφος ἡμέτερον καὶ μαλακόν· ἀφ' οὗ εἰσήχθη, ὡς φαίνεται, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, ἀκουμβῶ.

Ἀκουή, ῆς, ἡ· παρὰ Ποιητ. αὐτὶ, Ἀκοή. Ὁμ. κατὰ τὴν τρίτην μόνον σημασίαν μόνον· ὅηλ. ὡς ἀποτέλεσμα, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Π. 632. μέτ. μόνου ἠχος, θροῦς, φήμη· ἐν Ὀδ. δὲ, φήμη, λόγος, διαβόλλημα.

Ἀκούρευτος, ὁ, ἡ· (κουρεύω) ὅστις δὲν κουρεύεται, ἢ δὲν ἐκουρεύθη.

Ἄκουρος, ὁ, ἡ· (κοῦρος αὐτὶ κόρος) ἄπαις, ἄνευ ἀρτιγόνου διαδόχου ἢ κληρονόμου (χωρὶς ἀρτιγονικὰ παιδιά) Ὀδ. Π. 64. 2) ἄνευ κουράς, μὴ κεκαρμένος (ἀκούρευτος, ἀξυράφιστος) Λυκ.

Ἀκουροτρόφης, φου, ὁ· ἐν Ποιμάνδρ. ἀκουροτρόφης καὶ κούφου σώματος· φαίνεται ἐκ τοῦ, ἀκορίτροφος· παρ' Ἱπποκρ. κυρίως φαίνεται νὰ εἶναι Ἀκοροτροφης, ὁ μὴ τροφῆς ὑπερπεπλησμένος· ἢ ὁ μὴ ἔχων βάρος καὶ παχὺ σῶμα.

Ἀκουτέω, δέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω· ἢ νὰ ἀκούω· (ἐκ τοῦ, Ἀκούτω· μέλ.)

Ἀκουσία, ας, ἡ· τὸ θηλυκ. τῆς μετχ. ἀκούσιος (— ∪ —).

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω· ἀκουσίως ποιῶ ἢ πράττω τι· (κάμνω τι χωρὶς νὰ θέλω, στανικά, μὲ τὸ στανιό) (α) Ἀριθμ. ΙΕ'.

Ἀκουσίζεος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) τῷ Θεῷ εἰσακουόμενος (ὅστις εἰσακούεται εἰς τὸν Θεόν). Ἐπιγρ. ηφήγτος ἀκουσίζεον, ὅηλ. τὸ εἰς Θεοῦ ἀεὶ ἐρχόμενον.

Ἀκούσιμος, ὁ, ἡ· βαδίως ἀκουόμενος, εὐάκουστος (ὅστις ἀκούεται εὐκολα) Σοφοκλ.

Ἀκούσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκουσία, ἡ· συγγρμ. αὐτὶ ἀκούσιος· μὴ θέλων, βεβιασμένος, μὴ εἰδὼς καὶ μὴ βουλόμενος, παράγνωμην καὶ βούλησιν· (ὅστις δὲν θέλει, ὅστις εἶναι βιασμένος νὰ κάμῃ ἢ νὰ εἰπῇ τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἠθέλῃ) Ἑρμ. ἀκουσίως. Ἀριστοτ. κατὰ ἀκούσιαν, (α).

Ἀκουστες, σεως, ἡ· ἀκοή, τὸ ἀκούειν.

Ἀκουσμα, τό· τὸ ἀκουσμένον, τὸ ἀκουστόν (ὅ,τι ἀκούεται ἢ ἀκουστήκε) τόσον μουσικῆς μέλος, ᾠδή, ἄσμα (λάλημα, τραγούδι, ψάλτισμα) Ξενοφ. Ἀπομ. Β. ἀ. 31. ἀκουσμα ἡδίστον· ὡς καὶ ῥῆμα, λόγος, διήγησις, διδασκαλία κ.τ.τ. Ἰσοκρ. Δημ. «Ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω· ἀῤῥάγημα.

Ἀκουσμάτιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ ἄκουσμα Λουκ.

Ἀκουστέαν· καὶ ἀκουστέα· θετκ. ἐπῤῥμ. ἢ ἐπῤῥμτκ. ὄνομα, ἀπὸ τοῦ, ἀκούω· πρ πειτ ἀκούη ἢ ἀκουσθῆ, νὰ πεθῆται ἢ νὰ πεισθῆ τις· νὰ ἀκούωμεν, νὰ πεισθώμεθα κλ. μετὰ γενικ. Εὐριπ. Ἰφ. 1010. Ἀκουστέα. Ἡρόδ. Γ. 61.

Ἀκουστής, στοῦ, ὁ· ἀκροατής, μαθητής· Διονύσ. Ἁλικ. Α'. περὶ Ἰτυκ. ηγεμόνος ἀκουστῆ. Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου.»

Ἀκουστιάω, ῶ· Μ. άσω· ἀκουστικός εἰμι, ἤτοι ἀκουστικῶς ἔχω· ἄτμενος ἀκροῶμαι, προσέχω τινί (ἀγαπῶ, προσέχω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω, νὰ μανθάνω)

Ἀκουστίζω, Μ. ίσω· παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα· τὸ θιδάσκειν· ὡς, στὴν περὶ τῶν ἄντων γνῶτιν ἠκουστίζοντανω, ἤτοι, παρ' ἄλου ἤκουταν ἐδιδάχθητταν. Σουίδ. ἐν Λέξ. Δόγμα· Ζήτ. Ἀκουτίζω.

Ἀκουστικός, κή, κόν· ἐν προσοχῇ, ἐπιμελῶς ἀκροώμενος· οὕτως ἐκαλοῦντο (ἀκουστικοί) οἱ τοῦ Πυθαγ. μαθηταί, ἐπιμελῶς καὶ ἐν προσοχῇ τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ ἀκροώμενοι καὶ πολὺν χρόνον ἀκροαταί αὐτοῦ μόνον ὄντες 2) κτητκ. ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀκοήν· πᾶν ὅ,τι ἀκούει εἰς τὴν ἀκοήν· «Πόρος ἀκουστικός, ἡ ὁπή, εἰ ἧς ἀκούομεν· καὶ, «Ἀκουστικὴ αἴσθησις, ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, ἡ ἀκοή.

Ἀκουστικῶς, Ἐπίῤῥ. τὸ προσεκτικῶς, καὶ ἐπιμελῶς ἀκούειν.

Ἀκουστός, στή, στόν· ἠκουσμένος, ἀκουόμενος (ὅστις ἠκούσθη ἢ ἀκούεται) Ἴτμ. Ὀρφ. Ὕμν. 512. Ἀκροάσιμος, ἢ προσοχῆς ἄξιος, (ὅστις ἀξίζει νὰ ἀκουσθῇ)· Ἐπῤῥ. ῥημτ. ἀπὸ τοῦ ἀκούω.

Ἀκουτίζω, Μ. ίσω καὶ Ἀττικ. ιῶ· ταυτόν τῷ, Ἀκουστίζω· (κάμνω νὰ ἀκούσῃ τίς τι)· ποιῶ τινα ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀκούειν. Ψαλμ. Ν'. ἠκουτισέμοι ἀγαλλίασιν. «Ἀκουτίζειν τοὺς λόγους. Ἀριστοτ. αὐτὶ τοῦ πείθεσθαι, ὑπακούειν. «Ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν Γρ. εἰς τὸ ἅγιον Βάπτ. αὐτὶ τοῦ, διδαχθῶμεν, ἀκροασθῶμεν.

Ἀκούω, Μλ. ἀκούσομαι (ὁ ἐνεργτ. τύπος, ἀκούσω, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων Ἀττκ. εὑρηται· Schaef. Γρηγ. σελ. 1063· ἀλλὰ τὸ πρῶτον μὲν τρὶς παρὰ Λυκφ. εἶτα παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν Ν. Δ. ἰδὲ Γραμμ. τῆς Ν. Δ. ὑπὸ Winer σλ. 43. καὶ πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγνστ. Διον. Ἁλικ. Λουκ. Πλ. 11. Jac. AΠ. T. 1 σλ. L. T. 3 σλ. 557. 580. 1024 καὶ μάλιστα Schaef. appar. Demosth. T. 2. σλ. 232) Παρκμ. Ἀττκ. ἀκήκοα. Δωρκ. ἄκουκα. Schaef. Πλουτ. Ἀγητ. 21. παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἤκουκα. Ὑπρσ. υτλ. ἠκηκόειν. Πρκμ. παθτ. ἠκούσμαι, Ἀόρστ. ἠκούσθην· Ἀκούω, ἀκροάζομαι, (ἀφικροῦμαι) πυνθάνομαι· παρ' Ὁμρ τὰ πλείστα μετ αἰτιατ. τοῦ ἀκουομένου πράγματος (ἀκ. μῦθον, ὄσσαν, κλέος) καὶ μετὰ γενικ. τοῦ λαλοῦντος προσπ. (ἀκ. εἰπόντος)· μετ' ἀμφοτέρων τῶν πτώσ. ἅμα ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα· Ὀδσ. Μ. 389. διττὴ γενικ. τοῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμτ. Δημοσ. περὶ Στφ. σλ. 228. καὶ Μειδ. σλ. 515. πολλάκις ὅμως εὑρηται καὶ γενικὴ τοῦ πράγμ. ἢ αἰτιατ. τοῦ προσπ: ἔκτυπες ἀκ. Ὀδσ. Ο. 373 «ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης, οὐ μελιχρὸν ἔστιν ἀκοῦσαι. Παρὰ τοῖς πεζογρ. πολλάκις· ὀπτικῇ μέντοι σπανίως, Σρκλ. Ἠλ. 221. Τὸ πρόσωπον περὶ οὗ πυνθάνομαι κεῖται ὡσαύτως ὁτὲ μὲν κατὰ γενικ. ὁτὲ δὲ κατ' αἰτιατ. Ὀδσ. Α. 287. 289. Δ. 458. Ἰλ. Ω. 410. πάν· περίττενος, Ὀδσ. Τ. 209. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικὴ μετ' ἀπαρμφτ Ἰλ. Ω. 543. μάλιστα παρὰ τοῖς Λογογράφοις· ἀκούω διδάσκαλον, ἀκροῶμαι τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ 2) τὰ πλείστα μετὰ γενικῆς, ἀκούω, αἰτιακούω, κλύω, ἐπακούω τινος· σπανιώτερον μετὰ δοτικ. Ἰλ. Π. 515. ὡσαύτως ἐπιπολάζει ἡ γενκ. καὶ παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Αἰτιατ. οἷον· πάλλων μῦθον ἀκούειν τὸν λόγον ἄλλου ἀκούειν, προσέχειν ἢ πείθεσθαι τῷ λόγῳ ἄλλου. Ὀδσ. Β. 314. Ἰλ. Β. 200. ὅθεν ὅτε ἔστιν ὁ λόγος περὶ ἡττονος πρός ἀνώτερον = ὑπακούειν, συντστ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Η. 11. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ· ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ Ἰλ. Δ. 331. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν παρ' Ὁμρ. μὲν σπανίως, παρὰ τοῖς πεζογράφοις δὲ πολλάκις· ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Σφκ. Ἀντγ. 64. 3) Ὑπείκω, κατὰ σημασίαν παρωχημένου χρόνου· ὕστερ = εἰδέναι. Ὀδσ. Γ. 193. Δ. 94. Πλτ. Γοργ. σλ. 503. C. Πολτ. 3. σλ. 407. A. Νμ. 1, 1. σλ. 9.

Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμήρον· 1) ἐσθλός, κακός, κόλαξ, ἀκούω· ἀκούω καλὸν μὲ (ἀκούω νὰ μὲ λέγωσι) ἔδεν ὀνομάζομαι, ἐσθλός, κακός κτ. λ. ὡσαύτως καὶ, εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄριστα ἀκούειν· μὲ καλοῦτιν, ἢ ὀνομάζουσι. Ἡρόδ. 2. 173. 6, 86. 1, 8, 93. 9, 79. Ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπρμ. ἠκούων εἶναι πρώτιστος· τοὺς ἔλεγον ὅτι εἶσι πρῶτοι. Ἡρόδ. 3, 131. ἀκούω ὑπάτους· 2) οὕτως ἀκούειν ἢ ἀκοῦσαι κατὰ πρώτην ἀκοήν, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως· ἐν χρήσει ἀεὶ ὡς αὐθύπαρκτος παρεμβεβλημένος λόγος. Δημοσ. Λεπτ. σλ. 235. ὑπὸ Wolf. Schaef. mel. σλ. 8. 3) ῥήμασι δὲ πολυπραγμοσύνης ἢ περιεργείας σημαντικοῖς ἐπιφερόμενον, καταλιμπάνεται πολλάκις. Σφκ. Οἰδ. Κ. 74· ὑπὸ Erf. 4) παρὰ Γραμματικοῖς = τῷ προσυπακούομαι, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι χρήσιμον.

Ἄκρα, ρας, ἡ· Ἰωνικ· ἄκρη (κεφαλὴ ἢ ἄκρη τοῦ, ἄκρος)· τὸ ἔσχατον μέρος πράγματός τινος, ἐξαιρέτως πρὸς τὰ ἄνω· ἄρα κορυφή, ἀκρωτήριον, ἀκρώρεια, ἐπ' ἀκρωρείας εἰμένον φρούριον, ἡ ἀκρόπολις (κορυφή, μύτκα, κορροβοῦνι, Καστέλι) ἐπὶ ἀκρωτηρίων, ἢ γῆς ἄκρων χρῆται ὁ Ὁμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πληθυντ. ἀρθμ. πλὴν ἐν Ὀδσ. Ι. 285. τῷ δ' ἑνικῷ ἀεὶ ἐν ταῖς φράσεσι κατ' ἄκρης πέρδειν, ἐλεῖν, σμύχειν πόλιν Ἀττκ. κατ' ἄκρας· κυρίως ἄνωθεν πρὸς τὰ

κάτω· ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἄρχεσθαι τὸ πορεῖν, ἐλαφίζειν· ἡ γὰρ ἀκρόπολις ἐστὶ τὸ κύριον μέρος, ἡ σκέπη καὶ τὸ ἱερὸν τῆς πόλεως. Ἰλιάδ. Ο. 557. Ω. 728. Ἡρόδ. 6, 18, 83. ὡσαύτως καὶ πέλαγος κῦμα κατ' ἀκρηέα τὸ κῦμα ἔλασεν (ἐκτύπησεν) ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω. Ὀδύσ. Ε. 313. παρβλ. ἄκρηθεν καὶ κατάκρηθεν· 2) ὑπερβολῇ· παρὰ Πινδ. Πυθ. ια'. 18. πάντα ἐσπέρα κνέφας (τερπόμενα ἢ τερπνὸν πρᾶγμα).

Ἀκραάντος, ὁ, ἡ· (κραίνω) = ἄκραντος· μὴ τετελεσμένος, ἀτέλεστος· μὴ ἀποβάς, ἄνευ ἀποβάσεως (ἀτελείωτος, μὲ χωρὶς ἀποτέλεσμα). Ἰλ. Β'. 138. πάμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον. (υ – – υ).

Ἀκραγής, ῆος, ὁ, ἡ· (κράζω) μὴ κράζων, ἄφωνος, βουβός (μοῦτος) 2) μετφρ. ἐπὶ ὀργίλων καὶ ἀπειθῶν, διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν φωνὴν ἐκείνοις μὲν δι' εὐχολίαν, τούτοις δὲ δι' ἀδυναμίαν. Ἡσυχ. ὅστις καὶ ἄκραγος τίθηται. Ὅθ' Αἰσχύλ. Προμ. 809. πάκραγές κύκεω. Ἐτυμολ. ἔχει καὶ, Ἀκραγὲς παιδίον, τὸ κλαῖον πάντοτε ἢ παραπολύ· καὶ, Κραγὼν κράζων· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, ὁηλ. μεγάλως κράζων.

Ἀκράδαντος, του, ὁ, ἡ· (κραδαίνομαι) ὁμὴ κραδαινόμενος, μὴ κραδαντὸς ἀτσιστος, ἀστάλευτος, ἀκίνητος, (ὅστις δὲν σαλεύεται ἢ δὲν ἐσαλεύθη ἀπὸ τὸν τόπον του· ἀτράνταχτος).

Ἀκραδέ, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ Ἀκραής· πάκραδὲ πλεῖον εὐδίῳ ἀνέμῳ πλέειν (πλεύσιμον ἢ ταξείδι μὲ καλὸν καὶ ἁρμόσιον ἄνεμον).

Ἀκραής, ἐος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἄημι) σφοδρῶς πνέων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὁ Ζέφυρος, καὶ ὁ Βορρέας. Ὀδ. Ε. 421. πάκραὴ Ζέφυροιο· ἔνθα ὁ Σχολ. πάκριτήδειον, ἄκρως πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν, οὔτε πλέον, οὔτ' ἔλαττον· ἢ τὸν μὴ κεκραμένον. ἀλλ' ἀκριβῶς Ζέφυρον· ὁ δ' Ἀπολλών. Α'. 608. πάκραης οὔροιο, ἐπιτήδειος πρὸς πλεῦσιν οὖρος· ἔσθ' ὅτε καὶ Ἠπύ. πάκραιέα, οὔριον· τῷ αὐτῷ χρῆται, καὶ Ἀρριαν. Ἰνδικ. στελ. 339. πέπλεον ἀκραίῳ, ὅστις οὐδὲν ἄνεμον· παρὰ Ἡσ. Ἀττικ. Γ. 17. εὑρίσκεται καὶ, Ἄκραες, τὸ ἐναντίον τῆς παραχῆς.

Ἀκραῖος, ὁ, ἡ· Ἄκρος· καὶ Πληθυντ. τὰ Ἀκραῖα, οὐσιαστ. αὐτὰ, τὰ ἄκρα τοῦ σώματος. Γαλην. μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων φύξεως· 2) οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἢ ἀκρωρεῖαι οἰκοῦντες (ὅσοι κατοικοῦν εἰς ὑψηλὰ μέρη, ἢ εἰς τὰ περιφερόμενα) ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀφροδίτης, πιθανῶς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει. πἈκραίοι θεοὶ, καὶ πἈφροδίτη ἀκραίη, Παυσαν. οἱ ἐν ταῖς Ἀκροπόλεσι θεοί.

Ἀκραίπαλος, ὁ, ἡ· (κραιπάλη) μὴ μεθυσκόμενος, μὴ μεθυσθείς, ἄνευ μεθύσεως ἀμέθυστος· (ὅστις δὲν ἐμέθυσεν, ἢ δὲν μεθᾷ· χωρὶς μεθύσι, ἀμέθυστος) 2) Ἐνεργ. μεθύστικος μὴ πρόξενος, καὶ τὴν μέθυσιν κωλύων (ὅστις δὲν προξενεῖ μεθύσι, καὶ ὅστις ἐμποδίζει τὸ μεθύσι) ἀντιφάρμακον τῆς μεθύσεως, τὸ. Διοσκ. Α'. 29. πκρόκος ἀκραίπαλός ἐστι μετὰ γλυκέος πιόμενος.

Ἀκραιφνὴς, ἐος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκοπ. τοῦ Ἀκεραιοφανὴς· Ἀκέραιος, ἀμιγὴς, καθαρὸς, γνήσιος (ἀνακάτωτος, καθάρισες) Εὐρπ. πενία ἀκρ. (καθάρια πτώχεια)· ὅθεν 2) ὀβολοβόλος, σώος. Σφκ. Οἰδ. Β. 1147. Ἐπίρ. Ἀκραιφνῶς.

Ἀκραλίπη, Καλλίμ. Ἐπιγρ. ἐσφαλ. ἀνάγν. ἀντὶ, ἄρρα λίπη.

Ἄκραντος, ὁ, ἡ· (κραίνω) ἀτελὴς, ἀνεκπλήρωτος, ἄνευ ἀποτελέσματος, κενὸς, μάταιος (ἀτελείωτος, χωρὶς ἐπακόλουθα, ἄοιστος, κούφιος) Πίνδ. πάκραντον ἔπος, καὶ πἄκραντοι ἐλπίδι λόγοι κενοὶ, μάταιαι ἐλπίδες (ἄδειες λόγια, λόγια 'στὸν ἀέρα· κούφιες ἐλπίδες). Πινδ. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ Διαιώνιος, καστοτεινὸς, ἄνευ τέλους. Αἰσχύλ. Χοηφ. 63. πάκραντος νύξ· (νύχτα μὲ χωρὶς τέλος).

Ἀκραξόνιον, (ἄκρος, ἄξων) τὸ τοῦ ἄξονος ἄκρον (ἡ κορυφὴ ἀπὸ τὸν ἄξονα). Πολυδ. Ὀνομαστ. Α'. 145.

Ἀκρασία, ας, ἡ· (ἄκρατος) κακὴ, φαύλη μίξις (κακὸν ἀχρεῖον ἀνακάτωμα). Πλάτ. Γοργ. πἀκρασία τοῦ ἀέρος· ἐπιφθαρμένος ἀὴρ (χαλασμένος, κακὸς, βλαβερὸς ἀέρας) ἀντίθετον τῷ, εὐκρασία. Δίων. Βασ.

Ἀκρασία (ἀκρατὴς) = ἀκράτεια· (υυυ–, Μόρ. Ἀργυρ. 16.) μὴ ἄλλος ἄλλου ἀκρασίᾳ νικᾷν σπουδάζωμεν· ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν, καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν, καὶ ταῦτα πεινώντων ἄλλων. Ἰρηγ.

Ἀκρατεῖος, αἷα, εἷον· (κρατέω) = Ἀκρατὴς, πάνυ ἐσφαλμένη ἀνάγν. Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 15, σελ. 686. Α. νῦν δὲ ἀκραταίων· ἔνθα ὁ Dindorf ἀκρατέα γράφει. παρβλ. Σφκ. Φιλ. 1097. ὑπὸ Ἑρμάνου.

Ἀκράτεια, ας, ἡ· (ἀκρατὴς) = ἀκρασία, ἀπὸ τοῦ, κράτος· ἀσθένεια, ἀτονία. 2) ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γενομένη ἀδυναμία· ἡ τοῦ στομάχου ἀδυναμία διὰ πολυφαγίαν· καὶ Ἱππογρ. καὶ Ἀρκτ. πἀκρασίη σώματος, χειρὸς, γευμάτων κ. τ. τ. ὅθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. ς'. πἀκράτεια τῶν προστερομένων. 3) ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία· (ἀκρατησύνη γλώσσα). Πλατ. ἐν Λυκοῦρ. 4) Ἀπωμαλία, Ἰώσηπ. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρατίαν ἀλίσκονται. Ἀκρασία δὲ ἀκολασίας διαφέρει, ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρὰ, λέγεται καὶ Ἀκράσιον. πούτοντε εἰς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκέναι τρίβωνα. Ἀκρασία δὲ, ἕξις βιαστικὴ περὶ τὸν ὄρεξιν λογισμόν. Κύδιμ. Λεξ. ἀντίκειται δὲ ἡ ἀκράτεια τῇ ἐγκρατείᾳ (ε).

Ἀκρατεύομαι, Μλ. σομαι μσ. ἀποθ. εἰμὶ ἀκρατὴς, ζῶ καὶ πράττω ἀκρατῶς (εἶμαι δεσμίος εἰς τὰ πάθη). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ζ. 2. 3.

Ἀκρατευτικὸς, κὴ, κὸν· ἐξ ἀκρατείας προερχόμενος.

Ἀκρατέω· εἰμὶ ἀκρατὴς· ἐκ τοῦ

Ἀκρατὴς, ὁ, ἡ· (κράτος) ἀσθενὴς, ἀδύνατος ἀναλγὴς, ἀδρανὴς, ἥττων πράγματός τινος (ὅστις κυριεύεται ἀπὸ κάποιον πάθος), μετὰ γεν. ἀκρ. γάμων, ἀτελὴς (ξεδομένος)· ἀκρ. χειρός· (κλέπτης, ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ χέρι του)· πἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ (δὲν ἠμπόρησε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα). Λουκ. Β, σλ. 112. Ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν, ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ ἐπισυρόμενος. (ὅστις δὲν ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του, ὅστις κυριεύεται ἀπὸ τὰ πάθη του) ἀσελγὴς, ἄτωτος, ἀχαλίνωτος, θρασὺς, ἀναίσχυντος, ὑβριστικός· Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων. πἀκρατὴς ἐκπάνη (ὑπερβολικὴ ἔξοδα), πἀκρατὲς στόμα· (ἀκράτητον, ἀδιάβατον στόμα). Ἐπίρ. ἀκρατῶς.

Ἀκράτησις, εως, ἡ· (ἀκρατέω) ἀμετρία. Ἰάμβλ.

Ἀκράτητος, ὁ, ἡ· (κρατέω) ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, τὰ ἐξουσιάσῃ ἢ ἐμποδίσῃ· ὡς, πἐπιθυμία ἀκράτητος.

Ἀκρατί. Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἀκρατὴς = ἀκρατῶς Ἀρστ. πἀκρατὶ τὰ οὖρα ἐχέειν· ἄμφ.

Ἀκράτια, ας, ἡ· = ἀκράτεια. Ἀττικ. Θουκύδ.

Ἀκρατίζομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ. ζοῦμαι· (ἄκρατος) ἀκρατοποτῶ, πίνω οἶνον ἀκράτου, ἀριστῶ· (πίνω καθαρὸν καὶ ἄδολον κρασί, προγεύομαι ψωμὶ καὶ κρασί)· οὕτω συνήθιζον νὰ ἀριστοῦσι (προγεύωνται) ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πάλαι Ἕλληνες. Ἀθην. Α'. πολλοὶ ἀκρατισώμεθα· ἐν ἰσῷ γὰρ ἀριστήσομεν.

Ἀκράτισμα, τος, τὸ· ἄριστον (πρόγευμα) Ἰλ. Ω. 124. (υ – – υ)

Ἀκρατισμός, ὁ· πτὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν, καὶ προσίεσθαι ψωμούς. Ἀθην. Α'.

Ἀκράτιστος, ὁ, ἡ· (ἀκρατίζομαι) ἀριστῆσαι (προγευμένες, ὅστις ἐπρογεύθηκε)· πρὶν ἢ ἀκράτιστον καθίζῃ. Θεοκρ. Εἰδ. Α'. 51. ἢ ἐρᾷ ἀνίγνωστε, καθ' Ἕρμανες, προσλήψει καὶ τοῦ, ἐπὶ ξηροῖσι, ἀκράτιστος ἐπὶ ξηροῖσι, ἀνάριστος· (προγευμένος 'ς τὰ ξηρὰ, ὁηλ. ἀπρόγευτος) (κρᾳ).

Ἀκρατοκώθων, ωνος, ὁ, ἡ· ὅστις πίνει πολὺν οἶνον ἐκ τοῦ κώθωνος (ἀπὸ τὸ μποκάλι). Ἀθην. ς'. καὶ ΙΑ'. πἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἀκράτου σπώντας.

Ἀκρατοποσία, ας, ἡ· Ἰων. ἀκρητοποσίη· τὸ ἀκρατοποτεῖν, (τὸ νὰ πίνῃ τις ἀνέρωτος, ἄδολον κρασί.) πΣκύθαι καὶ Θρῆνες ἀκρατοποσίῃσι παντάπασι χρώμενοι. Ἀθην. Γ'. Ἡρόδ. 6, 84· καὶ

Ἀκρατοποτέω, ῶ· Μ. ήσω· πίνω ἀκράτου οἴνου (πίνω ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). πΣκύθας ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν. Ἀθην. ΙΑ'. ἀπὸ τοῦ:

Ἀκρατοπότης, του, ὁ· Ἰων. ἀκρητοπότης (ἄκρατος, πίνω) ἀκράτου οἴνου πίνων (ὅστις πίνει ἄδολον, ἀνέρωτον, ἀκράτου κρασί) Θλ. ἀκρατοπότις, ιδος, ἡ. Ἡρόδ. 6, 84.

Ἄκρατος, του, ὁ, ἡ· καὶ Ἰων. Ἄκρητος (κεράννυμι) καθαρὸς, ἀμιγὴς, ἄδολος, γνήσιος (καθάριος, ἀνακάτωτος, ἀκράτος, ἀνόξευτος) κυρίως ἐπὶ οἴνου πἄκρητος σπονδαίη. Ἰλιάδ. Δ, 59. Ἄκρατον, τὸ· οἶνος ἀμιγὴς ὕδατι· καὶ ὁ ἄκρατος, Ἀρτεμ. Ἱππ. 105. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΔ'. πΚάλαμος, παῦν ἄκρατος ἦν, εἰ μήτις ὕδωρ ἐπιχέοι· Ξενοφ. Ἀνοβ. Δ'. κ'. 27. ὅθεν 2) πυρετὸς, καυματώδης, μεθύσκων· κυρίως δὲ, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς (ἀψὺς, ὀυτὸς, βαρὺς) Ιαϰ. Ἀνθλ. 2, 1 σλ. 309. 3) Μεταφρ. ὀρμητικὸς, ὑπέρμετρος, πλέον τοῦ μετρίου καὶ τοῦ εἰθισμένου, ἀχαλίνωτος. πἌκρατος ὀργήν. Αἰσχύλ. Προμ. οὕτω καὶ πΠαῤῥησία, φιλοτιμία, δημοκρατία ἄκρατος. Πλατ. καὶ τὰ τοιαῦτα· Συγκρτ. ἀκρατέστερος, παρ' Ὑπερίδ.

Ἀκρατόστομος, ὁ, ἡ· (ἀκρατὴς) ἀκρατὲς στόμα ἔχων· ἀθυρόστομος· (ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ στόμα του) Σχλστ. Αἰσχ. Πρμθ. 907.

Ἀκρατότης, τος, ἡ· (ἄκρατος) ἡ ἀμιγὴς (μὴ ἀνακατωμένη) κατάστασις πράγματός τινος καὶ Ἰωνικ. Ἀκρητότης· πμέγα μὴν διαφέρει καὶ οἴνου καὶ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν. Ἱπποκρ.

Ἀκρατοφόρος, ὁ, ἡ· ἀκρατοφόρον, τὸ· ἀγγεῖον διὰ τὸ ἄκρατον (ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον γεμίζουσι μὲ ἄδολον κρασί) ἄλλως ψυκτὴρ λεγόμενον. Πολυδ. Γ'. 70.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ· = Ἀκρατὴς· Σοφκλ. Φιλ. 486 (κρᾳ).

Ἀκράτως, Ἐπίρ. καὶ Ἰων. Ἀκρήτως· (ἄκρατος) ἀμιγῶς, ἄνευ μίξεως (ἀνακάτωτα) (κρᾳ).

Ἀκρατῶς (ἀκρατὴς)· ἴδε ἀκρατὴς.

Ἀκρατοσύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀκρατωσύνη· ἀδεία Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀκρασία. Γαλεομ. πλάβωμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης.

Ἀκραχολία, ας, ἡ· καὶ Ἰων. Ἀκρηχολία. ὀργιλότης, ὀξυθυμία· (θύμωμα εὔκολο, ἀψάδα, ἀψὺς θυμὸς)· ἐκ τοῦ

Ἀκράχολος, λου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκρήχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος, πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιος· (ἀψὺς, θυμώδης) κυρίως δὲ εὐρύρροπου ψυχικῆς διαθέσεως, ἢ ἐμπαθείας, π. χ. εὐρύῤῥοπος εἰς ἀθημονίαν, ἀγωνίαν· (ὅπειος θυμώνει, λυπεῖται καταπολλὰ)· παρὰ Θεοκρ. ΚΔ'. 60. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐστὶν ἀμφίβολος· οἱ μὲν γὰρ παράγουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἄκρος καὶ χόλος, οἱ δὲ ἀπὸ

τοῦ ἄκρατος καὶ χόλος· πιθανώτερα μέντοι ἡ πρώτη· ἡ παραβολὴ τοὐλάχιστον πρὸς τό, Ἀτλαγενὴς αὐτὶ Ἀτλαντογενὴς φαίνεται ἁρμόττουσα (⏑ – ⏑ ⏑).

Ἄκρεα, τά· αὐτὶ, Ἄκρα. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. κάκρεα ῥινοῦσι· κορυφὴ τῆς μύτης· ἐκ τοῦ, Ἄκρης, ὁ, ἡ· αὐτὶ, Ἄκρος.

Ἀκρεμονικός, κή, κόν· εὐβλαστής, πολυβλαστής, πολλοὺς ἢ μεγάλους κλῶνας ἔχων (μὴ πολλὰ καὶ μεγάλα κλωνάρια) κἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις. Θεόφρ. Δ'. ἀπὸ τοῦ

Ἀκρέμων, ονος, ὁ· (ἄκρος) τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ τοῦ κλωνὸς (κλωναρίου)· κλάδος, κλὼν ὠπτύτως· (κλαδί, κλωνάρι) Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. πτὰ γὰρ ἀπὸ παραπτώσεως, καὶ ῥίζης, καὶ κλωνός, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος, καὶ συκῆ· ὁ δὲ Ἱσύχ. Κλάδος, Βλαστός· ὡς καὶ Διοσκ. Γ'. 81. κἀκρέμονας μελάθρου· καὶ Μεταφ. ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόζου Ἄρηος, Ἀκρέμονας σοφίας· τοὺς πρωτίστους, καὶ ἐξαιρέτους σοφοὺς ἄνδρας, ὡς ὁ Εὐστάθ. σημειοῦ· ὅθεν καὶ Νικήτ. Χρονικ. Β'. 3. κἀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας, τοὺς πρωτίστους καὶ ἐξαιρέτους, καλεῖ.

Ἄκρεος, ου, ὁ, ἡ· (κρέας) ἄνευ κρέατος, σαρκολιπής, γυμνὸς κρέατος (χωρὶς κρέας, γυμνὸς ἀπὸ κρέας)· Ἱπποκρ. πτὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη.

Ἀκρέσπερος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἑσπέρα) κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας γινόμενος· (ὅστις γίνεται κατάβραδα, μὲ τὸ σουρουπιάτικα). Ναυσθ. Σχολ. Ἀκρέσπερος, τὸ. Ἑσπέρια. περὶ τὸ Ἑσπέρας (κατάβραδα, ὅταν σουρουπιάζῃ)· κατὰ Γαλην. ἄκρας ἑσπέρας. Θεόκριτ. ΚΔ'. 75. ἐκ τοῦ

Ἀκρήβης, ὁ, ἡ· βας· τό = ἄκρηβος. ἐν ἄκρῳ τῆς ἥβης ὤν· πάνυ νέος· (πολλὰ νέος, παλλικαράκι). Θεόκρ. Εἰδ. Η'. 93.

Ἀκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον)· ἄνευ κρηδέμνου, ἄνευ κεφαλοδεσμίου (χωρὶς κεφαλόδεμα). Ὀππν. Κυν. α'. 496.

Ἄκρητος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἄκρατος. Ὁμρ. κἄκρητοι σπονδαὶ συνδῆσαι δ' ἐγχύσεως ἀκράτου οἶνον· (συμφωνίαι αἱ ὁποῖαι ἐπιβεβαιοῦνται μὲ χύσιμον ἀκράτου κρασίου). Ἰλ. Δ. 159. Μελέαγρ. 30. ἡ Ἱδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσσι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν.

Ἀκρηχολία, ἡ· καὶ ἀκρήχολος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀπραχολία, ἀπράχολος.

Ἀκρία, ας, ἡ· ἡ Θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· παρ' Ἀργείοις ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπὶ τινος ἄκρας ἱδρυμένη. Οὐσιατ. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Ι. 400. Κ'. 281. καὶ Ξ. 2. παράβαλ. ἀκρίος. 2) ὑπαίνεομ. τῆς ἄκρας, (κορυφὴ γῆς). Ξηφ. 2. πάνυ ἀμφίβλ.

Ἄκρια, τά· = Ἄκρεα. = τὰ ἄκρα, ἀπὸ τοῦ ἄκρος.

Ἀκριβάζω = Ἀκριβόω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀκριβάζομαι· χόμην. Μ. βάτομαι· δοκιμάζομαι. Ἐκκλησ. μς'. πκριβάσθη προφήτηκα, ἀντὶ τοῦ, ἐξητάσθη, ἐδοκιμάσθη καὶ ἀπεφασίσθη· ὅθεν

Ἀκρίβασμα, τος, τό· = ἀκρίβωμα· παρὰ τοῖς Ο', ἀπὸ τοῦ ἀκριβόω (ε).

Ἀκριβασμός, ὁ· = ἀκρίβωσις· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀκρίβεια, είας, ἡ· ἡ μεγίστη ἐπιμέλεια, σπουδή, φροντὶς (ἀκουραπάτησα)· φροντὶς περὶ τὰ τῆς οἰκονομίας, φειδωλία, φειτμονή. πέστι μοι δ' ἀκρίβειαςα (ζῶ μὲ ἄκραν οἰκονομίαν)· ἐπίπονος, διάκρισις, σύντονος ἐπιμέλεια (μεγάλη, ἀδιάκοπη ἐπιμέλ.)· κυρίως δὲ ζῆλος, προτακτικὴ φροντὶς, σπουδαιότης. Καὶ ὡρισμένης ἀναφορᾶς δέ, μεγίστη δικαιοσύνη, αὐτάκτος δίαιτα (τακτικὴ ζωή)· ὀρθότης τοῦ τῆς γραφῆς εἴδους (καλὸς τρόπος τοῦ γραφίματος) ἀγχίνοια ἐν ἀνακρίσεσι, ζητήσεσι, ἐρεύναις· ἐξ ὧν τῶν αἰτιῶν· τελειότης τῶν περὶ τὰς τέχνας· ἔτι δὲ καὶ καθ' ὑπερβολήν. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. ῃ. πἀκρίβειαι τῶν κινδύνων, τὰ ὑπερβάλλοντα τῶν κιν. (ὑπερμετρος κίνδυνος)· σχολαστικὴ ἀπειροκαλία (ἀνοστάδα λογιωτάτευση) (ι).

Ἀκριβής, ὁ, ἡ· (ἄκρος)· ἐπιμελὴς, ἐπιστρεπτὴς, δεινὸς, περιστεκεμμένος, σπουδαῖος, εὐσυνείδητος, φειδωλὸς, ἀκριβολόγος, αὐτάκτων βίον ἄγων, τὸν βίον οἰκονομῶν, (ἐπιμελὴς, προστακτικὸς, καλοτυχείδητος, οἰκονόμος, μὲ ζωὴ τακτική)· ἀγχίνους, δεινὸς εἰς ἐρεύνας, ἀναζητήσεις· (ἐπιτήδειος καὶ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα καλὰ καὶ βαθιά)· Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἰδεῶν· τέλειος, ἐντελὴς, σαφὴς, ἀτσαλὴς, ὀρθὸς, δίκαιος. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπίψογον ἔννοιαν· γλίσχρος, ἀνελεύθερος, σκιφὸς (ἀκριβὸς, ἀκριβοχήρης). Εἰς, ἐπὶ, ἢ πρὸς τὸ ἀκριβές· ὡρισμένως, πάνυ ἐπιμελὴς, συντόνου σπουδῆς. Ἐπίρρ. ἀκριβῶς· μετ' ἀκριβείας, μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας (μὲ ἀκορατέτσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν)· κἀκριβῶς καὶ μόλις· μόλις καὶ μετὰ βίας. Πλτ.

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ· πάνυ δίκαιος (δίκαιος μὲ ὅλα τὰ σωστά του, ὁ καταπολλὰ δίκαιος.

Ἀκριβολογέομαι. Μ. ἠσόμαι. σπανίως· ἀκριβολογέω· εἰμὶ ἀκριβολόγος, λαλῶ, διηγοῦμαι, ἐρευνῶ, δοκιμάζω, ἀνακρίνω, λογίζομαι, ἀριθμῶ, μετ' ἀκριβείας. (ὁμιλῶ, ἐξετάζω, μετρῶ, λογαριάζω μὲ προσοχὴν, μὲ ἐπιμέλειαν· διηγοῦμαι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν).

Ἀκριβολογία, ας, ἡ· ἐπιμέλειά καὶ προσοχὴ ἐν τῷ λαλεῖν, διηγεῖσθαι, ἐρευνᾶν, ἀνακρίνειν, λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν· εἰς τὰ περὶ τὴν οἰκονομίαν (εἰς τὴν ὁμιλίαν, διήγησιν, ἐξέτασιν κτλ.).

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) εἰμὶ προστακτικὸς εἰς τὸ λαλεῖν, διηγεῖσθαι κτλ.: φειδωλὸς (οἰκονόμος).

Ἀκριβόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, πράττω, διατάττω: μανθάνω, γιγνώσκω, διερευνῶ, ἀναζητῶ, δοκιμάζω: γνωρίζω, ἐννοῶ μετ' ἀκριβείας. Ξενοφ. Οἰκον. Κ'. 10. ἵῃ οὖ:

Ἀκρίβωμα, τος, τό· ἀκριβὴς, τελεία διάταξις, διακόσμησις, διάθεσις, γνῶσις, πεῖρα, ἐπιμέλεια. Φιλόδημ. Κολ. 23. (ε)

Ἀκριβῶς, Ἐπίρ. ἐν ἀκριβείᾳ καὶ τελειότητι, (πολλὰ καλὰ, ἐπιμελῶς, μὲ ἀσουρατέτσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν). Ξενοφ. Κ. Π. Α'. 3. 14. 2) Φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν), κἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν.

Ἀκρίβωσις, σεως, ἡ· (ἀκριβόω) ἡ μετ' ἐπιμελείας καὶ τελειότητος ἔρευνα, ἐξέτασις, μελέτη, οἰκονομία· ἐξαίρετος ἡ ἐπιτροφὴς διαπραγμάτευσις τῶν περὶ τὴν παιδείαν.

Ἀκρίδιον, ου, τό· ὑποκορτ. τοῦ ἀκρὶς (σκαρκαλάκι).

Ἀκριδοθήκη, ἡ· (ἀκρὶς, θήκη) ἀποθήκη ἀκρίδων (ἀγγεῖον, ἡ τόπος διωρισμένος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλουσιν ἀκρίδας οἱ ἀκριδολόγοι (ὅσοι συναθροίζουν ἀκρίδας).

Ἀκριδοθήρα, ρας, ἡ· (ἀκρὶς, θηράω) παγὶς ἢ δίκτυον εἰς θήραν ἀκρίδων (παγίδα ἢ βρόχια μὲ τὰ ὁποῖα πιάνουν τὰς ἀκρίδας). Θεόκρ. Εἰδύλ. Α'. 52. καὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Λογγ. 1, 10. (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς παραπλησίους συνθέσεις, δυνάμεθα ἐξηγεῖν τὴν λέξιν καὶ, θήρα ἀκρίδων (ἀκριδοκυνηγί).

Ἀκριδοφάγος, ὁ, ἡ· (ἀκρὶς, φαγεῖν) ἀκρίδας τρώγων (ὅστις τρώγει ἢ ζῇ μὲ ἀκρίδας, σκαρκαλάκια) (ε)·

Ἀκριδώδης, (ἀκρὶς, εἶδος) ὁμοῖος ἀκρίδι.

Ἀκρίζω, Μ. ίσω· (ἄκρος) ἀναβαίνω ἐπ' ἄκρωρείας (ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰς τὰ κορυφοβούνια). Εὐρπ. 2) ἐπ' ἄκρων βαδίζω (περιπατῶ 'ς ταῖς μύτας ἀπὸ τὰ ποδάρια, ς' τὰ νύχια). 3) ἀποκόπτω, ἢ ἀποτέμνω τὰς ἄκρας ἢ κορυφάς τινος (κόφτω τὴν κορυφήν, τὴν μύτην, ἀπό κάνεια πρᾶγμα, τζουμπίζω· ἐπὶ φυτῶν δέ, κορφολογῶ).

Ἄκρις, ίος, ἡ· ἀκρὶδα (σκαρκάλι) τὸ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ. 12.

Ἄκρις, ιος, ἡ, (ἄκρος). Ἰων. αὐτὶ ἄκρα· ἰδὲ τοῦτο· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσσ. καὶ ἀεὶ πληθυντικῶς. πνεμόεσσαι ὑπ' ἀνέμων ποτόμενοι. Ὀδσσ. Ι. 400. κυρίως, ὀρεινὸς τόπος, ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι)· ὀξυκόρυφοι Ὀδσσ. Κ. 281. ἄκριες = τῷ 275. βῆσαι.

Ἀκρισία, ἡ· (ἀκριτος, κρίσις) ἔλλειψις κρίσεως, ἡ δοκιμασίας· ἀπερισκεψία, ἀβουλία, ἀλογιστία, κακὴ κρίσις τῶν πραγμάτων· κακὴ ἔρευνα, κακὴ ἐκλογή, ὡς παρὰ Λουκιαν. πῆ περὶ τοὺς φίλους ἀκρισίαν. 2) ἀδιακρισία, μὴ διακεκριμένη κατάστασις, σύγχυσις τῶν πραγμάτων. 3) παρὰ Ἰατροῖς, αὐτὶ τοῦ, ἔλλειψις κρίσεως τῆς νόσου.

Ἀκρίτιμος, ὁ· κύρ. Ὁμ. ἀφ' οὗ Ἀκριτιώνη, ἡ πατρωνυμ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκριτίου, Δανάη. Ἰλ.

Ἀκρίτιος, ὁ, ἡ· (ἵστὸς) ὁ καθήμενος, ἢ εὑρισκόμενος ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ. Ἡσύχ.

Ἀκριτί. Ἐπίρ. (κρίνω) ἀπὸ τοῦ, ἀκριτος· ἄνευ κρίσεως, ἐρεύνης, ἐλέγχης: ἀκρίτως καὶ ἀδίκως, (χωρὶς κρίσιν, ἀξετάχτα, ἀδιάλεχτα, ἄδικα). 2) ἄνευ διακρίσεως, διαιρέσεως, διαγνώσεως, συγχεχυμένως. (ῠ υ υ)

Ἀκριτόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ἀπερισκεπτος, ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος (ἀστόχαστος, ἀτυλλόγιστος).

Ἀκριτόδακρυς, ὁ, ἡ· ρυ, τό· γενκ., υος (δάκρυ)· πλοῦτος δάκρυα χέων (ὅστις χύνει ἄμετρα δάκρυα, κλαίει καταπολλά). Ἀεσ.

Ἀκριτόγωνος, ὁ, ἡ· = Πολύγωνος. Ἡσύχ.

Ἀκριτόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀκαταλήπτως τοῖς ἀκούουσι, συγκεχυμένα, ἀπερισκέπτως λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ συγχυσμένα καὶ ἐξ ὧν τὸν καταλαμβάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν στοχάζεται τί λέγει, φαρφαρᾶς, ὅστις λέγει ἀτυλλόγιστα καὶ ἀστόχαστα. Ἰλ. Β. 246. 2) κόνεροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοιμ. Ὀδσσ. Τ. 560. οἱ συγκεχυμένων σημασίαν ἐμφαίνοντες, σκοτεινοὶ ὄνειροι (ὀνείρατα δυσκολοεξήγητα).

Ἄκριτος, ὁ, ἡ· (κρίνω) μὴ διακριθείς, μὴ διακεκριμένος, ἀδιάθετος, ἄτακτος, συγκεχυμένος, μεγάλην (ἀξεχώριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν, ἀνακατωμένος) πτύμβις ἀδιάκρα τάφος ἐν ᾧ βίπτονται διάφοροι νεκροὶ ἀδιαφόρως. Ἰλ. πμῦθοι ἀδιάκρα λόγοι συγκεχυμένοι, λῆροι, κενολογίαι, φλυαρίαι. 2) ἀδιάκριτος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίβολος· ἐπὶ πασηδήποτε ἔριδος, ἀμφιλογίας, ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος πἄκρ. νείκεα. Ἰλ. ἄεθλος, Ἡσ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀδίκαστος, ἄνευ κατεφηρτισμένης δίκης (σεντένζας) ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέταστος· ἄνευ κρίσεως καὶ δικαίου. Ἡρόδ. 3, 80. Δγν. Λρτ. 3, 19. 3) ἄπαυστος, ἀκατάπαυστος· ἀπαραμύθητος ἀνεκπλήρωτος (ἀτελείωτος, ἀπαρηγόρητος) ἀκαταπαύστως· ἐπὶ παντηδήποτε ἐμπαθοῦς, ἢ παραφόρου ψυχικῆς καταστάσεως πἄχει πενθεῖν ἄριτα. Ἰλ. Γ, 412. Ὀδ. Σ, 174. Τ. 120. Ἐντεῦθεν ἀγνωσία ἢ ἀριθμητικὴ λέξις ἀναρίθμητος, ἄπειρος, ἀμοιρία καὶ ἀκριτα ἐν πλείστοις συνδέτει φυσομένη. 4) = ἀλόγιστος, μὴ κρίνων, μὴ ἐλέγχων, ἄνευ λογικοῦ, αὐτεξούσιος, αὐθαίρετος. Ἡρόδ. 8, 124. Jac. Ἀνθλ. 3, 2. σλ. 221. Ἐπίρ. ἀκρίτως.

Ἀκριτόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα μὴ ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένα ἔχων, δασύφυλλος,

μυριοφυλλος, (ἔθνος, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν διακρίνονται ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· μὲ πυκνὰ, μὲ ἀνακριθμητα φύλλα)· Ἰλιάδ. Β. 868. ν'Ακριτόφυλλου ὄρους.

Ἀκριτόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) συγκεχυμένος, πάνυ διαμεμιγμένος (ἀξεδιαλέκτα ἀνακατωμένος)· Αἰσχύλ. Θῆβ. 362.

Ἀκριτόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ἀσαφῶς, ἀδιανοήτως λαλῶν (ὥστις ὁμιλεῖ ἀνακατωμένα ὥστε δὲν καταλαμβάνεται τις τὴν ὁμιλίαν του) ὡς τὸ, βαρβαρόφωνος.

Ἀκρόαμα, τος, τό· (ἀκροάομαι) πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις, ἐξαιρέτως ὅ,τι ἀσμενος ἀκούει ἀναγινωσκόμενον, χρουόμενον, ᾄδόμενον· Σιφ. Ἱερ. α'. 14. ἐτι δὲ καὶ = Θέαμα· (καθὼς τὸ ὁποῖον ἀκούουσι τις μὲ εὐχαρίστησίν του νὰ ἀναγινώσκουν, νὰ παίζουν μὲ μουσικὰ ὄργανα, νὰ ψάλλουν, νὰ τραγῳδοῦν· ὁμοίως καὶ ὡς τὸ θέαμα· δηλ. ὅ,τι βλέπουσι τις μὲ εὐχαρίστησίν του)· 2) ἐπὶ τραπέζης ὑπαναγινώσκων, ᾠδῶν, μελῳδῶν (ὅστις εἰς καιρὸν τραπέζης ἀναγινώσκει, ψάλλει, τραγῳδεῖ, παίζει μουσικὸν ὄργανον διὰ νὰ ἀκούουν οἱ ἄλλοι)· πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις, μάθημα, διδασκαλίαν, εἴδησιν κ. τ. τ. ὅθεν τὰ ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα· παρ' Ἀθην. Δ'. = Τεχνῖται σκηνικοὶ· τραγῳδοῦσι καὶ οἱ παίζοντες τὰ θέατρα, καὶ τὰ τραγῳδία ἢ παιγνίδια αὐτῶν· ἀφ' οὗ

Ἀκροαματικός, κὴ, κὸν· ἀκουστὸς, τῇ ἀκοῇ μόνον προσήκων (ὅστις ἠμπορεῖ ἢ ἀξίζει νὰ ἀκούηται, ὅστις εἶναι καμωμένος, ἢ ἁρμόδιος μόνον διὰ νὰ ἀκούηται)· ν'Ακροαματικαὶ διδασκαλίαι, Πλούταρ. διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας οἱ μαθηταὶ ἤκουεν μόνον παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν συγγεγραμμέναι, τὰς ὁποίας καὶ Ἐποπτικὰς ὁ αὐτὸς καλεῖ· ἃς οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς· ἀντιθέτως τῷ, ἐποπτικαί.

Ἀκροάομαι, ὥμαι· Μ. ἀτομαι· μέσ. ἀποστ. (ἀπὸ τοῦ ἀκούω, ἀκάω, ἀκοάομαι, ἀκροάομαι· Ἡσυχ. κατὰ μετάθεσιν)· ἀκούω, ἀκροάζομαι, μανθάνω, ἐπακούω τινὸς ὡς μαθητὴς· 2) πείθομαι, ὑπακούω (ὑποτάττομαι) μετὰ γεν. (ἴσομαι).

Ἀκρόασις, σεως, ἡ· τὸ ἀκούειν· ἀκοὴ· 2) τὸ ἀκροᾶσθαι, προσέχειν τὸν νοῦν τινι, ἀφηρμ. ὡς πρᾶξις· 3) τὸ ἀκροᾶσθαι παραλαμβανόμενον, λόγος, ἀναγνωσις εἰς ἐπήκοον· ὡς πρᾶγμα (ὅ,τι ἀκούει τις νὰ λέγουν, ἀναγινώσκουν)· 4) ὁ τόπος ἐν ᾧ, καὶ ἡ εἰς αὐτὸν συνέλευσις ἀνθρώπων, ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι· (ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖται τίποτε, καὶ ἡ σύναξις τῶν ἀνθρώπων εἰς αὐτὸν, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται ἡ ὁμιλία, ἀνήγητις· κ. τ. τ.) ὡς τὸ ν'Ακρόασιν ποιεῖσθαι· «ὅθεν ὁρᾶν ἐστιν αὐτοὺς ἐόρακότας τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας» Πλτχ. 4) ἀποτέλεσις τοῦ ἀκουσθέντος, εὐπείθεια· (τὸ νὰ κάμῃ τις ὅ,τι τῷ εἶπαν ἢ ἤκουσεν, ὑποταγὴ, ὑπακοή).

Ἀκροατέος· ὑετκ. Ἐπῤῥ. ἐκ τοῦ ἀκροάομαι· ὅς τις ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ εὑρῇ ἀκρόασιν, τῷ ὁποίῳ πρέπει νὰ πειθώμεθα ἢ πειθώμεθα (εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπακούωμεν, ἢ ὑπακούσωμεν, νὰ κάμωμεν ὡς λέγει ἢ ὡς εἶπεν)· Ἀρστφ.

Ἀκροατήριον, ου, τό· ὁ τόπος ἐνθα γίνεται ἡ ἀκρόασις ἀναγνώσεως ἢ ὁμιλίας, ἢ ἐνθα παραδίδονται μαθήματα· Πλούταρ.

Ἀκροατής, τοῦ, ὁ· ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει τινά· μαθητὴς· Ἰσοκρ.

Ἀκροατικός, κὴ, κὸν· πρὸς τὴν ἀκρόασιν ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος· ὡς Πλούταρ. ν'Ακροατικὸς μετὰ δὲ, τὸ ἀκροάσεως ἕνεκα καταβαλλόμενον ῥητὸν ἀργύριον· (τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνῃ ὅστις θέλει νὰ ἀκούῃ, ὅπου ἀναγινώσκεται ἢ ὁμιλοῦται διὰ τὸ κοινόν) Παρὰ Γελλίῳ δὲ, καὶ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀκροβάμων, μονος· ὁ, ἡ· (βαίνω) ἄκρους ποσὶν, ἢ ὄρθιος βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ 'ς ταῖς μύταις τῶν ποδαρίων, ἢ εἰς τὰ νυχοπέδαρα) Βατῖλ. (υ – –).

Ἀκροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἄκρος, βάρος) βαρύνω ἐπὶ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ζυγοῦ (τῆς ζυγαριᾶς)· Μαθημ. Ἀρχαίοι· σελ. 28. ἵνα μὴ ἀκροβαρήσαν περιεύρῃ.

Ἀκροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· ἀκροποδητί, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων, ἢ ὄρθιος βαίνω· παφυλαγμένως καὶ ἄκρᾳ προσοχῇ βαδίζω (περιπατῶ 'ς τὰ 'νύχια τῶν ποδαρίων, ἢ μὲ ἴσιον κορμὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ προφύλαξιν)· Σφρ. Αἰ· 1317. 2) ἀναρριχῶμαι· (γραπατζώνομαι νὰ ἀνεβῶ) Πολυαιν. Δ'. 3. 23.

Ἀκροβατικός, κὴ, κὸν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ Ἀκροβατεῖν.

Ἀκροβατής, τοῦ, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐπὶ τὰ ἄκρα ἐμβαφεὶς· ἐπιπολαίως, ὀλίγον, ἢ μετρίως βεβαμμένος ('ς ταῖς ἄκραις μόνον βουτισμένος· ἐλαφρὰ, ἠμόλιγον, ἐπάνω, ἐπάνω μόνον βαμμένος).

Ἀκροβελής, ὁ, ἡ· (βέλος) εἰς ὀξὺ λήγων· (μυτηρός, σουβλερός).

Ἀκροβαλίς· ίδος, ἡ· ἡ τοῦ βέλους αἰχμή· (ἡ μύτη τῆς σαΐτας).

Ἀκροβηματίζω = Ἀκροβατέω· Ἡσύχ.

Ἀκροβλαστος, στου, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) κατὰ τὰ ἄκρα βλαστάνων (ὅστις ἔχει, ἢ αὐγαλλιάζει βλαστάρια 'ς τὰς κορυφάς).

Ἀκροβολεύω, εως, ὁ· = Ἀκροβόλος· Ἀνθολογ. ἀκροβολεῖς ἀνθίεσι· τοῦτ' ἔστιν, οἱ μακρόθεν βαλλόμενοι ὀϊστοί.

Ἀκροβολέω, ῶ· Μ. λήσω· μακρόθεν βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι, ῥίπτω, ἀφιμαχῶ (ἀπὸ μακρυὰ ῥίχνω νὰ βαρέσω τὸ τυφεκίζω, ἀρχίνω τὸν πόλεμον) εἰμὶ ἀκροβόλος· ὅθεν

Ἀκροβολής, ὁ, ἡ· = Ἀκροβόλος· ἐμπρ.

Ἀκροβολία, ας, ἡ· τὸ τοξεύειν, τὸ ῥίπτειν μακρόθεν βέλος· ἀφιμαχία· (τὸ ῥῖξιμον ἀπὸ μακρυὰ νὰ κτυπήσῃ τι, τὸ τουφεκίσμα, ἢ ἀρχὴ τοῦ πολέμου).

Ἀκροβολίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀποστ. διάθ. βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι βέλος μακρόθεν· μάχην συνάπτω· ἐρεθίζω τοὺς πολεμίους εἰς μάχην, ἀφιμαχῶ, συμβάλλω τοῖς πολεμίοις, ἀπτομαι χειρῶν· (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ νὰ βαρέσω· ἀρχινῶ τὸν πόλεμον, πιάνομαι μὲ τὸν ἐχθρόν)· τροπικ. «ἔστι ἀκροβολίσασθαι (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ λόγια διὰ νὰ ἀρχίσω φιλονεικίαν, νὰ μαλώσω μὲ κάποιον)» Ἡρόδ. 8, 64.

Ἀκροβολίς, ίδος, ἡ· ὀξυτενὲς, κοῦφον ἀκόντιον (σουβλερὸν καὶ ἐλαφρὸν κοντάρι).

Ἀκροβολισμός, ὁ, = ἀκροβολία.

Ἀκροβολιστής, στοῦ, ὁ = τῷ ἐξῆς.

Ἀκρόβολος, λου, ὁ, ἡ· (βάλλω), μακρόθεν βάλλων, κυρίως, ὁ μακρόθεν ὅπλοις βολαίοις (βέλεσι, τοξεύμασι) μαχόμενος· (ὅστις πολεμεῖ μὲ ἅρματα, τὰ ὁποῖα ῥίχνει πρὸς τὸν ἐχθρὸν· καθὼς μὲ σαΐτας, τουφέκι, σφενδόνας κ. τ. τ.) Σιφ. Κ. Π. ξ'. 1, 16. Αἰλιαν. Αἰσχ. Θλῆβ 102.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ· τὸ δέρμα, τὸ τὴν βάλανον τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀνδρῶν περικαλύπτον, ἀκροποσθία· τούτῳ ἀντίκειται ἡ Περιτομή· ἐν τοῦ

Ἀκρόβυστος, στου, ὁ· (βύω, ἄκρον) ἀπερίτμητος, ἀκροποσθίαν ἔχων (ἀσουνέτητος τουρκοβαρβαριστί).

Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον, γένυς) ἐξώγενυς, ὁ τὴν γένυν προέχουσαν ἔχων· (ὅστις ἔχει τὰ κατασπάγωνα ἐμπροστόβαρα, ἐμπροστὰ βεγμένα).

Ἀκρογωνιαῖος, αἱα, αῖον· (γωνία) κατὰ τὴν ἐσχάτην γωνίαν, ἢ εἰς τὸ ἄκρον τῆς γωνίας ὢν· κατωτάτω κείμενος· ὡς τὸ πλίθος ἀκρογωνιαῖον ὁ πρῶτος λίθος τῆς γωνίας τοῦ θεμελίου, ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται ὁ οἶκος· Ν. Δ.

Ἀκροδακτύλιον, τό· (δάκτυλος) τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ, ἡ μύτη) τοῦ δακτύλου· (μ).

Ἀκρόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀνωτάτω δεδεμένος (δεμένος καθόλου εἰς τὴν ἄκρην, ἀπάνω 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροδίκαιον, τό· τὸ ἔσχατον τῆς δίκης, τὸ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενον δίκαιον· Ὑλλ. Στρωμ. Β'.

Ἀκρόδρυον, (δρῦς) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀνομάζεται πᾶν καρποφόρον δένδρον· Ξενοφ. Οἰκ. 19'. 12. ἀσυκῆν φυτεύειν καὶ τ' ἄλλα ἀκρόδρυα πάντα· καὶ Δημοσθ. σελ. 1251. ἡμῶν ἀκροδρύων γενναίων ἐμβεβλημένων· τὰ ἐνωφελημισμένα (ἀμπολιασμένα ἢ ἐμβολιασμένα, καὶ ἐνλιασμένα μὲ ἄλλα καρποφόρα δένδρα. 2) Οἱ καρποὶ οἵτινες ἔχουσι σκληρὰ ἐξωφόλια, ὡς, κάρυα, ἀμύγδαλα, κάστανα, βάλανοι, καὶ τὰ τοιαῦτα· Λουκιαν. Νεκυομ. καὶ σιτία ἦν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μαλλίκρατον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς, τὰ ἀκρόδρυα, ἐν χρήσει.

Ἀκροέλικτος, ὁ, ἡ (ἕλίσσω) κατὰ τὰ ἄκρα ἀνελιγμένος ('ς τὴν κορυφὴν τυλιγμένος).

Ἀκρόζεστος, ὁ, ἡ· (ζεστὸς) ἐπιπολαίως, ἢ ὀλίγον ζέων, ἢ ζεμὸς· (ὅστις ἐπάνω ἐπάνω μόνον, ἢ ὀλίγον βρύζει, ἢ ζεστός)· Διοσκ. ἀκρόζεστος κράμβη ἀνοίλιτος· χλιαρὸς ὀηλ.

Ἀκροζυγία, τά· (ἡ μέση τοῦ ζυγοῦ).

Ἀκροθάλυπτος, πτου, ὁ, ἡ· (θαλύπτω, θάλπω) ταυτὸν τῷ Ἀκρόκαυστος· Ἡσύχ.

Ἀκρόθεν, ποιητκ. καὶ ἀκροθε· Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου ἄκρου, ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω (ἀπὸ τὴν ὁλοστερινὴν κορυφὴν· ἀπὸ πάνω κάτω).

Ἀκρόθερμος (θερμὸς) πάνυ θερμὸς· ἢ καὶ ἐπιπολαίως θερμὸς· (πολὺ ζεστὸς, καυτὸς· ἢ καὶ ἀπάνω πάνω μόνον ζεστός).

Ἀκρόθι, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Ἄκρος, κατ' ἀρχὰς· ἐν ἀρχῇ, περὶ τὰς ἀρχὰς· μετὰ γεν. Ἀρατ. 308. ἀκρόθι νυκτόων, (μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς νύχτας, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ νυχτώνῃ).

Ἀκροθιγάνω· φαύω, ὀλίγον τι ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· Ἡσύχ.

Ἀκροθιγής, ὁ, ἡ· ἐπιπολαίως, κούφως τεθιγμένος, ἢ ἐπιφανῶν (ἐπάνω ἐπάνω, ἐξόψης (ἐξ ὄψεως) ἐγγιγμένος, ἢ ὅστις ὀλίγον μόνον ἐγγίζει εἰς τίποτε)· Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΙΔ'.

Ἀκροθιγῶς, Ἐπίῤῥ. ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν, ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι· ὡς, ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι· καὶ, ἀκροθιγῶς λαβεῖν τινα· λαβεῖν τι τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου· Ἡσύχ. καὶ Διοσκ. Α'. 105. κεῖσθαι πρῶως εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι· (πολλὰ ὀλίγον νὰ βουτισθῇ)· καὶ μεταφ. ἀκροθιγῶς βλέπειν· ὅ ἐστι, ὀλίγον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα· μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ.

Ἀκρόθινα, τά· Πνδ. αὐτὸ ἀκροθίνιον.

Ἀκροθινιάζω, Μ. άσω· (θίν) ἅπτομαι τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, λαμβάνω τι ἀπ' αὐτοῦ ἵνα προσενέγκω αὐτὸ ἀπαρχὴν θυσίαν τοῖς θεοῖς· (πιάνω τὴν κορυφήν τινος, καὶ πέρνω ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον προσφέρω ὡς ἀπαρχὰς, καὶ θυσίαν τοῖς θεοῖς)· κυρίως λαμβάνω, ἢ ἐκλέγω τί ποθεν· Μτ. ἀκροθινιάζομαι, λαμβάνω τι ἐκ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, ἢ ἐκλέγω τι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· (διὰ τὸν ἑαυτόν μου)· Εὐριπ. Ἡρ. μαιν. 476. ὅθεν

Ἀκροθίνιον, τό· (θίς) ἐπὶ τὸ πλεῖστον Πληθυντ. τὰ Ἀκροθίνια· Πνδ. ἔτι δὲ καὶ ἀκρόθινα· τὸ ὑπέρτατον πασκόπητοῦ σωρείας, τὸ ἄκρον, τὸ ἐξαίρετον αὐτῆς· ὅθεν συνήθως τὰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἁπλῶς (δημοσίας) γεννημάτων λαμβανόμενον ἐξαίρετον καὶ τοῖς θεοῖς εἰς

ἀπαρχὴ θυτίων προτιθέμενον μέρος· Κυρίως δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἐξαίρετον τῶν λαφύρων τοῖς θεοῖς ἀνατιθέμενον ἀνάθημα (ἀφιέρωμα εἰς τοὺς θεούς). ὡς τό, ἀπαρχαί· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Κύρ. Φυσ. 211. ἀκροθίνια πολέμου οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλμ. 3, 7. ἐπειδὴ τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἡ κατάστασις ἐκ πολέμου λαφύρων ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. Τὸ αὐτόθ. κυρίως ἀπὸ τοῦ Ἐπιθ. ἀκροθίνιος, ἀφ' οὗ ἡθέλη ἀκροθίνια· ἀπαρχαί· παρ' Αἰτχλ. καὶ ἀκροθίνιος (ἡ)· Σοφ. καὶ Εὐριπ. Φοιν. 269. «Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον».

Ἀκροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, (θώρηξ) ὀλίγον προτομιλήτας τῇ μέσῃ, μικρόν τι ἔξοινος (ὡς τὸ Τουρκοβαρβ. τζακίρ κέφι).

Ἀκροκάρπος, ὁ, ἡ· (καρπὸς) τοὺς καρποὺς κατὰ τὰ ἄκρα φέρων (δένδρον τὸ ὁποῖον ἔχει τοὺς καρποὺς εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλωναρίων, ἢ ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφήν του) π. χ. ὡς ὁ Φοίνιξ (ἡ χουρμαδιά) Θεόφρ.

Ἀκρόκαυστον, ου· τὸ· τὸ πυρὶ μεμολυτμένον, ἤγουν τοσοῦτον προτομιλήταν τῷ πυρὶ ὅσον μολυσθῆναι· (καψαλισμένος).

Ἀκροκελαινιάω, ῶ· (κελαινὸς) κατὰ μετοχὴν μόνον ἐν χρήσει ἀκροκελαινιάων· ἐπιπολαίως μελανιόμενος, ἐπικαταζόμενος, μελανθεὶς ἢ ἐπικαταθεὶς (μελανιάζω ἢ σκοτινιάζω μόνον ἁπαν' ἁπίνως)· ἐπὶ σποδοῦ καὶ ἀγρίως ἐξογκουμένου ποταμοῦ· Ἰλ. Φ. 240. «κουδὸς ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ ἀκροκελαινιόων» (πλεονάζ. τὸ ο) ἐνθ' ὁ Σχολ. ὑπὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος· τοιοῦτοι δ' εἰσὶ πάντες οἱ ὀξεῖς ποταμοί· ὁ δὲ Εὐστάθ. «ὑπὸ τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενον».

Ἀκροκάρσια, ων· τὰ (κάρα) κυρίως, τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαὶ τῶν κεράτων· καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἀστεμῶν εἰς τὰ πλοῖα, Πολύβ. Α'.

Ἀκροκιόνιον, τό· (κίων) ἡ κορυφή, ἄκρα τοῦ κίονος (στύλου).

Ἀκροκόλπιος, ὁ, ἡ· (κόλπος) ἅμα τῇ ἠοῖ, κατὰ τὸ περιόρθριον, περὶ τὸ περιόρθριον, ὑπολαμπούσης τῆς ἡμέρας, ἁμ' ἡμέρᾳ—ἡ δείλη ὀψίᾳ, περὶ δείλην ὀψίαν (τὴν βαθεῖαν χαρτῆν, ἢ τὰ ἡμερώματα·— ἢ τὸ τουρούπι ασμα, ἢ τὸ μούργιασμα)· Ἡσιόδ. Ἔρ. 565.

Ἀκροκοσμήτης, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκροκόσμης, ὁ· = ἀκρόκομος· Ἡσίοδ. «ἐπὶ τ' ἄλλεται ἀκροκόσμιος».

Ἀκρόκομος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκροκόμη, ἡ· (κόμη) ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ κρανίου τριχώσεως (ὅστις ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ κεφαλίου μόνον ἔχει μαλλιά·) ἐπίθ. τῶν Θρηκῶν, οἱτινες εἴτε συνέπλεκον τὴν κόμην, εἴτε ἔφερον μόνον ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τρίχας (μαλλιά), καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἐξύριζον· Ἰλ. Δ'. 533. «Θρῆκες ἀκρόκομοι· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τοὺς ἄκρως κομῶντας, ἢ καρηκομοῦντας, λέγει· παρὰ τοὺς μεταγενεστ. δέ, ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἄκρον τριχώσεως, κατὰ κορυφὴν φυλλοφορίαν.

Ἀκρακόρυμβος, ὁ, ἡ· «πόδες ἀκροκόρυμβοι, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (ἡ μᾶλλον τῶν ποδαριῶν)

Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ· (κορυφὴ) ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχων.

Ἀκροκυματόω, ῶ· Μ. ώτω· (κῦμα) κολυμβῶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων· κομπώδης ὑπὸ τοῦ Λουκ. σκωπτομένη λέξις.

Ἀκροκωλία, ἡ· ἡ ὠμοπλάτη· (ὁ πλάτης). Πολυδ. Β'. ἀκροκωλία, ἀκρωμία, ὠμου κεφαλή, καὶ ἐπωμίς, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος.

Ἀκροκώλιον, τό· (κῶλον) ἐξαιρέτως κατὰ πληθυν. πρβλ. τὰ ἔσχατα μέλη τοῦ σώματος, μάλιστα τοῦ τῶν θηρίων· εἶδος· προβοσκίς, ἄτα, πόδες, ῥύγχη· κ. τ. τ. Φερεκρ. παρ' Ἀθην. Δ'. «ἁβάμια μὲν ζωμός τε μέλας, ἀκροκωλιὰ δ' ἐψθέν· καὶ ς'. «τευθίδες δολόκημοι πλησίον τακερώτατα ἐπὶ πυανεψιοις, καὶ ἰδίως ἀκροπώλια, ἡδίστου ἀπολύεται. καὶ χάλικες βοῶν· καὶ Β. «ἀκροκωλία· ὀφθαλμοί εἰσι, ῥύγχη, πόδες» καὶ Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΓ'. 40. τὸ εἶδος. Ἀκροκώλιον. (Πατζιάδες, τουρκοβαρβστ.)

Ἀκρόλεπον, τὸ (λεία) = ἀκροθίνιον· τὸ κάλλιστον μέρος τῶν λαφύρων, τὸ ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἀφιέρωμα. «Πολυξένην καταθύσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλεπον».

Ἀκρόλιθος, ὁ, ἡ· (λίθος) ἐπὶ τὸ ἔσχατον λίθου ἄκρον· «ξόανον ἀνδρὸς (ψυγοῦρα) ἐκ ξύλου κατασκευασμένον, καὶ τὴν κεφαλὴν, τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη μόνον λιθοποίητα ἔχον. Vitruv. B. 8. καὶ τὸ ἴδιον ξόανον τὸ ἐκ πέτρας κατασκευασμένον· Ἀνάλεκτ. Γ', σλ. 255. Jac. Ἀνθλγ. 3, 1. σλδ. 298. Stackelberg περὶ τοῦ ἐν Βασσαῖ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλ. σλ. 98.

Ἀκρολίνιον, τὸ, τὸ κράσπεδον (ἡ ἄκρες ὀλόγυρα, τὸ γραντί)· δικτύου

Ἀκρόλινος, ὁ· (λίνον) ὁ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ δικτύου. Ὀππιαν.

Ἀκρολίπαρος, ὁ, ἡ· (λίπος) ἐπιπολαίως λάμπων, ἢ παχὺς (ε)· Ἀθην. Θ'.

Ἀκρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· συλλέγω κορυφάς, τὰ ἄκρα· Ἀνθολ. ἀκρολογεῖν στάχυας· κόπτω, θερίζω στάχυας· ἀπὸ τοῦ

Ἀκρολόγος, γου, ὁ, ἡ· ὁ τὰ ἄνω πράγματός τινος ἀποτέμνων, ἢ ἀπαρύτων· (ὅστις κόπτει ἢ πίνει τὸ ἐπάνω, τὸν ἀέρα, ἀπό τίποτε)· Ἀθην. Γ'. «μελίσσης τῆς ἀκρολόγου».

Ἀκρολοφία, ἡ· (λόφος) τὸ ἄκρον ἢ κορυφὴ λόφου, ἢ ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι) ἢ κατὰ σειρὰν κορυφὴ βουνοῦ τινος καὶ λόφου· Πολύβ.

Ἀκρολοφίτης, ὁ· τὰς κορυφὰς ὀρίων οἰκῶν· (κορφοβουνίσιος) (ι, Jac. περὶ Ἐπιγρ. 10, 56, 9.)

Ἀκρόλοφος, ὁ, ἡ· ὑψηλὰ ἄκρα ἔχων, ὑπερέχων, ἐξέχων (μὲ ψηλὰς κορυφάς)· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 418. «πρῶτες ἀκρόλοφαι· ὑψηλαὶ καὶ ἀπότομοι πέτραι· 2) ὁ ἀκρόλοφος = ἀκρολοφία.

Ἀκρόλοχος· (λοχάω) ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀνθέων λοχᾶται (παραμονεύουσα) ἐν αὐταῖς κρυπτομένη· Ἐπίθ. τῆς Μελίσσης, ἑπτάμ. ἀνέγν. παρ' Ἐπικ. Ἀθην. σλδ. 432. C.

Ἀκρολυτέω, ῶ· (λύω) λύω τὰ ἄκρα μόνον, οὐχὶ δὲ τὸ ὅλον· Λεξθλ.

Ἀκρόμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλὸς) βραχύμαλλος· (κοντομάλλης)· Στράβ. Δ'. σελ. 300. «ἡ δ' ὄρια τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλλος δέπω.

Ἀκρομανὴς, νέος, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) τῇ μανίᾳ ἢ παραφροσύνῃ ἐγγύς, ἐν ἀρχῇ τῆς μανίας ὤν, ἢ πάνυ ἐμμανής, εἰς ὑπερβολὴν μαινόμενος· (ὅστις κοντεύει νὰ τρελλαθῇ, ἄρχισε νὰ λαλιθῇ· ἢ εἶναι κατὰ πολλὰ τρελλός)· Ἡρόδ. Ε'. 42.

Ἀκρομέδουσος, ὁ, ἡ· = Ἀκροθώραξ· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

Ἀκρομόλυβδος, ὁ· (μόλυβδος) μολύβδωτος κατὰ τὰ ἄκρα (μὲ μολύβι 'ς ταῖς ἄκραις. «τὸ δίκτυον τῶν φαράδων)· Ἐπιγρ. «ἀκρομόλυβδον λίνον».

Ἀκρομφάλιον, ου, τό· (ὀμφαλὸς) τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ· Ῥούφ. Ἐφέσ.

Ἀκρόμφαλον, τό = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκρομφυλὴ, ἡ· τὸ στρογγύλον ὀστοῦν τὸ ἐπιπαλαίστον τὸ γόνυ· Ἡσυχ.

Ἄκρον, τό· αὐθέτ. τοῦ, ἄκρος· σύσταστ. τὸ ἔσχατον, τελευταῖον, καὶ ὕψιστον παντὸς πράγματος· ὅταν α) ἄκρα, κορυφὴ, ὕψος· Πλάτ. τόμ. Γ'. σελ. 422. καὶ Ὁμ. «ἀκρεῖ Ἴδης ὑψηλῆς», καὶ, «ἄκρον ὄρους» καὶ Πλημ. «Ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἡ ἀκρώρεια, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ· β) Ἀκρότης, ὑπέρτατος βαθμός· ὡς, «εἰς ἄκρον σοφίας ἐλήλακώς». Λουκ. γ) Ἄκρα, ἀντὶ τὰ πρωτεῖα· Ἐπιγρ. «ἄκρα φέρειν», ἤτοι ἔχειν τὰ πρωτεῖα· Ἡρόδ. 6, 100. δ) κράσπεδον, χεῖλος, περυφή, ἐπιφάνεια. «ἄκρον ἐπὶ λήγδηνα». Ἰλ. Γ'. 598. οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν· ὁ σχολ.

Ἀκροκεφάλιος· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ἡσθ. Ἔρ. 565, ἀντὶ τοῦ, ἀκροκέφαλος.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ· κύρ· Ὄνομα τινος τῶν εὐγενῶν Φαιάκων· Ὀδύσ.

Ἀκρόνηον, τό· (ναῦς) ἡ ἄκρα, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ πλοίου.

Ἀκρονύκτιος, ὁ, ἡ· (νὺξ) ἅμα τῇ νυκτὶ, περὶ τὸ ἑσπέρας (ὅταν μουργιάζῃ ἢ σουρουπιάζει, τὸ βράδυ, κατάβραδα)· ὡς τὸ ἀκρόψυχος· ὅθεν τὸ ἀκρονύκτιον, ἀρχομένης τῆς νυκτὸς, δείλη ὀψία.

Ἀκρόνυκτος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκράνυξ, κτος, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκρονυχία = Ἀκρονύκτιον· Σχλ. Ἀπολ. Ῥοδ. σλ. 233. ὑπὸ Schaef.

Ἀκρονυχής, ὁ, ἡ· καὶ ἀκρονυχῶς Ἐπίρ. (νύσσω)· ὁ κατὰ τὰ ἄκρα νυττόμενος, ἢ νυγείς, νύττων ἢ νύσσας· (ὅστις κεντᾷ, σουβλίζει, ἢ τόν κεντοῦν, σουβλίζουν 'ς ταῖς ἄκραις· ὁποιος ἐγγίζει, ἢ κεντᾷ ἀλλοτινα μὲ τὰ ἄκρον· ἢ ὁ εἰς τὸ ἄκρον κεντημένος, σουβλισμένος).

Ἀκρονυχί, Ἐπίρ. ἀκρῳ ὄνυχι· (μὲ τὴν μύτην τοῦ νυχιοῦ)· αὐτὶ ἀκρωνυχί· Jac. Ἀπ. σλ. 760. (ωυυ—)· Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΚΕ'.

Ἀκρονυχία, ἀντὶ ἀκρόνυξ.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· (νὺξ) κατ' ἀρχὰς τῆς νυκτὸς, ἅμα δείλη ὀψία· περὶ τὸ ἑσπέρας.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· (ὄνυξ) = ἀκρώνυχος· Φιλ. Θεστ. 15. Κοΐντος Σμυρν. 8, 15.

Ἀκροπαγής, ἐος, ὁ, ἡ· (πήγνυμι)· κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρου ὀχυρός, ἢ καθηλωμένος, προσπεπατταλευμένος (εἰς τὴν ἄκραν, ἢ κορυφὴν περιτειχισμένος ἢ χαρωμένος). Νόννος.

Ἀκροπαθὸς, ου, ὁ, ἡ· (πάθος, παθέω)· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος πάσχων, ἢ βαβλαμμένος· Ἱπποκρ.

Ἀκροπαστος, ὁ, ἡ· (πάσσω)· ἐπιπολαίως πεπασμένος, (πασπαλωμένος, ἢ πασπαλισμένος) π. χ. ἅλατι· ὅθεν ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁλατισμένος, ἁρμυρούτσικος· πασπαλωμένος, κυρίως μὲ ἅλας)· Ἀθην. Γ'.

Ἀκροπειθὴς, θέος, ὁ, ἡ· (πίνθος) εἰς ἄκρον λελυπημένος· Αἰτχλ.

Ἀκροπηλος, ου, ὁ, ἡ· (πηλὸς) ἐπιπολαίως πηλώδης, ἢ ἰλυώδης, πάνυ πηλώδης, βορβορώδης (ἁπάν' ἁπάνω λασπωμένος, πολὺ λασπωμένος, καταλασπωμένος)· Πολύβ. Γ'. 55.

Ἀκρόπλοος, ὁ, ἡ· ων· τὸ· συνῳσ. ἀκρόπλους, ουν· (πλοῦς) ἐπιπολαίως, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν πλέων· τροπικ. ἐπιπόλαιος (ὅστις πλέει, κολυμβᾷ ἐπάνω· ὅστις εἶναι ἐλαφρόγνωμος) καὶ Μεταφ. νοῦς ἀκρόπλους καὶ ἀβέβαιος· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1216. καὶ Πλούταρ. Η'. σελ. 337. (δηλονότι νοῦς, ὅστις δὲν βαθύνει).

Ἀκροποδιὴ, ἡ, Ἀκροποδίτι, Ἐπίρ. (πούς) ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἄκροις ποσί, ('ς ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ ποδαρια ἢ 'ς τὰ νύχια· Λουκιαν.

Ἀκρόπολις, εως, ἡ· (πόλις), τὸ ὑψηλότερον, καὶ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως· (Καστέλι, Κάστρο)· Ὀδύσ. ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ· (πολέω) ἐν ὕψει διατρίβων, ἢ βαδίζων· τοῦτ' ἔστιν ὑψηλός, μετέωρος, ἐξέχων, ὑψιττος, ὑπέρτατος· (ὅστις εὑρίσκεται ἢ περιπατεῖ ὑψηλά· δηλαδὴ ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός) Ἐπίθ. τῶν ὀρνίθων παρ' Ὁμρ. Ὀδ. Τ. 563. «ὡς δὲ χιὼν κατάτηκεν ἐν ἀκροπόλοισι ὄρεσσιν».

Ἀκρά πορος, ου, ὁ, ἡ· (πείρω) τὸ αἰχμῇ διαπείρων, διατρυπῶν, διακεντῶν (ὅστις τρυπᾷ μὲ τὴν συμβλιρήν μύτην πέρα πέρα πρού)· Ὀδυσ. Γ. 463. ὡπίτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντεσιν· ἦγον ὀξεῖς, ὧν τὸ ἄκρον εὖ τῶν περωμένων εὐχερῶς οἴσεται διὰ τὴν ὀξύτητα· ὁ Σχολ. Ἐπίσκ. τῶν ὀβελίσκ· (τῶν σουβλίων)· 2) παθητ. προπαροξυτονούμενον· κατὰ τὸ ἄκρον διακεπαρμένος, ἢ ὁπὲν ἔχων (τρυπημένος, ἢ μὲ τρύπαν 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροπόρφυρος, ἡ· πορφυροῦς τὰ κράσπεδα, ἢ τὸ χεῖλος, ἢ τὸ περιστόμιον, πορφύρᾳ παρύφαντος· (βαθὰ κόκκινος 'ς τὰς ἄκρες· μὲ βαθὺ κόκκινο κιπάρι ἢ σάβανα)· πορφυρανέχων ἐν ἄκρῳ, ἐν τῇ περιοχῇ πορφυροῦς.

Ἀκροποσθία, ἡ· (ποσθη) τὸ ἄκρον δέρμα τῆς πόσθης (ποσθηγὰρ παρὰ Πολυδ. τὸ δέρμα τὸ περικαλύπτον τὴν βαλανίδα τοῦ γεννητικοῦ μορίου τοῦ ἀνδρός).

Ἀκροποσθίον, τὸ· ὑποκορίστικ. τοῦ, ἀκροπόσθη.

Ἀκρόπους, ους, ὁ· (πούς) Παυσ. Β'. 4. τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν· (μύτης τῶν ποδαριῶν) ἐντερλιμ. ἀνέγν.

Ἀκροπρῳρον, ου, τὸ· (πρῷρα) τὸ ἄκρον μέρος τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου· Στράβ.

Ἀκρόπτερον, τὸ· (πτερὸν) τὸ ἄκρον τῶν πτερύγων (ἡ ἄκρη ἢ κορυφὴ ἀπὸ τὰ πλατάρια)· κυρίως δὲ τὸ ἔσχατον μέρος.

Ἀκρόπτολις, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκρόπολις.

Ἀκρόῤῥιζος, (ῥίζα) ἐπιπολαίως καὶ οὐ κατὰ βάθος ῥιζοῦμενος (ὅστις δὲν εἶναι βαθὰ ῥιζωμένος, ἀλλ' ἔχει τὰς ῥίζας ὀλίγον μόνον εἰς τὴν γῆν).

Ἀκρορρίνιον, τὸ· (ῥὶς) τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς (ἡ κορυφὴ τῆς μύτης)· Πολυδ. (ρι).

Ἀκρορρύμιον, ου, τὸ· (ῥυμὸς) τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐν ἀμάξῃ (ἡ κορυφὴ τοῦ μακροῦ ξύλου 'ς τὰ ἁμάξια ἁπλᾶ· 'ς τὰ ἄλογα ἢ βόδια· ἢ ῥούντα)· Πολυδ. ἀκρορρύμιον τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπερῶν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ.

Ἄκρος, ρα, ρον· (ἀκή), πᾶν ἔσχατον, ἐξώτατον, ἀνώτατον, ὑπέρτατον, ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἢ ἀνωτάτῳ μέρει εὑρισκόμενον· ὀξὺ λῆγον, ἀξυτενὲς, ὀξύτομον· (κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ ὁλοστερινὸν ἢ 'ς τὸ ὑψηλότατον μέρος· σουβλιρὸν, μυτηρὸν, κοφτερὸν) ἢ λεῖος παρ' Ὅμ. κατὰ ταύτην τὴν φυσικὴν σημασίαν, ἐξαιρέτως ἐπὶ ὀρέων, ἀκροπόλεων, φρουρίων, δένδρων, ἐπιφανείας θαλάττης, ὀφρύων, περικεφαλαίων κορυφῆς, τριχῶν, δακτύλων, κρατῆρος, περιττωμάτων, χειλέων ἄφρου· ἐπὶ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (κωπία)· Ὀδυσ. Ι. 540. ἔστι δὲ καὶ καθ' ὑπερβατὸν ἄκρος μυκάλης· ὁ ἐσώτατος Εὔρπ. 2) ἐπὶ χρόνου· ἄκρα νὺξ ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός· Σφιλ. Αἰ. 285. 3) τρῖτ. τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑπέρτατον, εὐγενέστατον, μέγιστον, ἄριστον, πάντων διαφέρον, ἐκλεκτότατον, βέλτιστον· ἄκροι Δαναῶν, ποιητῶν οἱ ἄριστοι, πάντων διαπρέποντες μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ποιητῶν· Valck. Ad. σλ. 414. Ἄργεος ἄκρα Πελασγία οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τοῦ Ἄργους· Θερτ. 15, 142. ἄκρος ὀργὴν πάνυ ὀργίλος· Ἡρόδ. 1, 73. ψυχὴν οὐκ ἄκρος οὐ χαρτερόψυχος, οὐ γενναιόκαρδος· Ἡρόδ. 5, 124. ἀπολύτως, 5. 112. 6, 122. 7, 5. ἄκροι τὰ πολέμια· Ἡρόδ. 7, 111. πολεμικώτατοι· 4) ὡς ἐπίθετον τὸ ἄκρα. ἐν χρήσει· ἰδὲ ἄκρα· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπικῶς τε καὶ πληθυντ. ἄκρον Ἀθηνῶν, Ἴδης· Ὅμῃ. 5) Ἐπῤῥ. ἄκρως καὶ ἄκρον ἐπιῤῥηματικῶς· πάνυ, ἄγαν, λίαν, σφόδρα, ὅτι μάλιστα, ἐξαιρέτως, μάλα· ὡταῦτοι, ἄκρα· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἢ ἐπ' ἄκρον· Διον. περὶ Συνθ. σλ. 873. ὑπὸ Schaef. Jac. Ap. σλ. 905. ὑπερτ. Ἐπιῤῥ. ἀκροτάτως.

Ἀκροσαπής, ὁ, ἡ· (σήπομαι) τὰ ἄκρα σεσηπὼς ἢ σηπόμενος (ὅστις ἐτάπητε, σαπισμένος, ἢ σαπίζει 'ς τὰς ἄκρες)· Ἱππιατρ.

Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ· (σίδηρος) τὰ ἄκρα σιδήρῳ περιβεβλημένος· σιδηρᾶν αἰχμὴν ἔχων (σιδηρωμένος 'ς τὰς ἄκρες, μὲ σιδηρᾶν μύτην ἢ κορυφήν)· Ἀναλεκτ. Β'. 170. Ἀντιφίλ. Δ'. «Βουστρόφων ἀκροσίδηρον».

Ἀκροσκιρία, ας, ἡ· (σκίρον) τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἤτοι ἡ ἄκρα ἀποτόμου τινὸς πέτρας, ἢ γωνίδιόν τινος τόπου· Πίνακ. Ἡρακλ.

Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ· (σοφὸς) σοφώτατος πάντων.

Ἀκροσπάδια, τὰ· (σπάδη) τὰ ὑποχόνδρια, αἱ τριγωνικὰ ἄκραι τῶν πλευρῶν. Πολυδ. σπάδη γὰρ ἡ πλευρά.

Ἄκροστος, ὁ, ἡ· (κροστὸς) ἄνευ κροστῶν, ἢ θυσάνων (χωρὶς γρούτες).

Ἀκροστήθιον, τὸ· (στῆθος) τὸ ἄκρον, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στήθους· Ἀριστοτ.

Ἀκροστιχὶς, ἐος, ἡ· καὶ, Ἀκρόστιχον· (στίχος) ἡ ἀρχὴ στίχου· 2) Ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρετιὰ γράμματα ἑκάστου στίχου ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ἢ ἰδιαίτερον στίχον διαφόρου ἐννοίας, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω κατὰ κλίσεων ἀναγινωσκόμενον· ὡς ἡ Σιβύλλα ἐν τριάκοντα καὶ τέσσαρσι στίχοις τέλειον ἀπέδωκε λόγον· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη· Ἰησοῦς Χριστὸς (Χριστὸς) Θεοῦ Υἱός, πατὴρ, σταυρός· παρὰ τῷ Εὐσεβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. Cicero Divin. 2. 54. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Δ'. 62. συνώνυμον δὲ τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, Ἀκροστιχὶς, ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὀνόματος Συγγραφέως βιβλίου τινος κ. τ. τ. Διογ. Λαέρτ. Ε'. 93. καὶ Ι'. 78.

Ἀκροστόλιον, τὸ· (στόλος) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅθεν α') τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ πλοίου· Ἀθήν. β') τὸ εἰς τὰ ἄνω ὑψοῦ προέχον ἐμπρόσθιον ἄκρον μέρος (ἡ πρῷρα) τοῦ πλοίου, ὅπου τίθεται ἐνεργασμένος ἢ ἐζωγραφημένος καλλωπισμός τις ἢ τὸ παράστημον συνήθως τοῦ πλοίου· Ἐτυμ. μγ. ἔνθα κρεμῶσι στολίσματά τινα· Ἀθήν. Ε'.

Ἀκροστόμιον, ου, τὸ· (στόμα) Ἡτύχ. τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τοῦ φυσητοῦ· 1) = ἀκροφύσιον.

Ἀκροσφαλὴς, ές, ἡ· (σφάλλω) ῥᾴδιος σφαλλόμενος, εὐκατάφορος εἰς τὸ σφάλλεσθαι, παραφέρεσθαι, ἀπολισθάνειν (ὅστις εὔκολα σφάλλει, ξεγλιστρᾷ, παραπίπτει)· Πλάτ. Πολιτ. Γ'. σελ. 298. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὑγιείαν· ὁ ἐστι, ὑγιείας ἀστάθμητος· καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. ἰχὼρ ἀκροσφαλέων· τὸ ἄκρως σφαλερόν· Σχολ. ὁ δὲ Σουΐδ. ὁ ἐν τῷ βεδίζειν σφαλλόμενος· ἀκρόστρ. εἰς ὀργήν· Πλουτ. 2) ἐνεργητ. ῥᾴδιος σφάλλεσθαι ποιῶν, ὀλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος (ὅστις εὔκολα κάμνει ἄλλον νὰ σφάλλῃ, παραπέμπῃ εἰς τίποτε, γλιστηρὸς, κινδυνώδης)· Ἐπῤῥ. ἀκροσφαλῶς.

Ἀκροστρύφιος, ὁ, ἡ· (στρυφὶν) ὅθεν ἡ Ἀκροστρύφιον ὑπόδημα· Πολυδ. Ζ'. ρβ'. εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ὅσον εἰς τὰ σφυρὰ· (κόττια) ὁ Ἡτύχ. Ἀκρόστρυφον, καὶ Ἀμφίστρυφον, ἀντὶ τούτου ἔχει.

Ἀκροσχιδὴς, ὁ, ἡ· (σχίζω) κατὰ τὰ ἄκρα ἐσχισμένος.

Ἀκροτελεύτιον, ου, τὸ· (τελευτὴ) τὸ τέλος, τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος στίχου, ἢ ποιήματος, ἢ βιβλίου ἢ ἐπιστολῆς· Θουκυδ. Β'. 35. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ ἀκροτελεύτιος, ὁ ἐσχατώτατος, ὕστατος· Ἀλεξ. Ηπ. σλ. 309.

Ἀκρότης, ητος, ἡ· (ἄκρος) = Ἄκρον, Καλοχόν, κορυφὴ, τελειότης· Μιτιαρ.

Ἀκρότης, ου, ὁ· ἀρχηγέτης, πρωτιτεύων (ὁ πρῶτος, ἡ κεφαλὴ, ὁ καπετάνος) ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰτχύλ. Πέρσ. 907. ἀκρόται στρατοῦ· ταυτὸν τῷ Ἄκροι· ἔνθα πρότερον Ἀγρόται, ἔκειτο.

Ἀκρότητος, ὁ, ἡ· (κροτέω) μὴ κρουόμενος, μὴ συγκρουόμενος, μὴ κρουτσάις, μὴ συγκρουσάις (τὸ ὁποῖον δὲν ἐχτύπησαν ἢ ὁ ὁποῖος δὲν χτυπιέται μὲ ἄλλον του διὰ νὰ κάμῃ ἦχον)· ἀκρότ. κύμβαλα τὰ μὴ ἐπικρατούμενα (τουμπλέκια τουρκοβαρβάρικα τὰ ὁποῖα δὲν τὰ χτυποῦν ἢ δὲν τὰ παίζουν σύμφωνα, διὰ νὰ συμφωνῇ ὁ ἦχος τοῦ ἑνὸς μὲ τοῦ ἄλλου)· Πλάτ. 2. σλ. 288. καὶ Ἀθήν. Δ'. «κόλπους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη παρακύπτει, καὶ ἀκρότητα κυμβάλων, καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας, περιέρχεται τὰς οἰκίας»· ἔνθα ὁ Ἡτύχ. «τὰ οὐκ ἀρτιροτοῦντα, ὅ ἐστι, τὰ μὴ συμφωνοῦντα· 2) Χαῦνος, ἀτυγκρότητος, ἀστιβὴς, (ἀτσίβαχτος, ἀπάτητος, μπούχαρος)· Ἡλιόδ. Αἰθ. Θ'. ἡ. «εἴτε τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο χαύνου τε καὶ ἀκροτήτου πωρευθείσης».

Ἀκροτομέω, ῶ· Μ. ἤτω· τέμνω τὰ ἄκρα, (κόπτω τὰς κορυφὰς)· Ξενοφ. Οἰκον. ΙΗ'. 2. ἐκ τοῦ

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ· (τέμνω) ὀφέως ἀποτετμημένος, προπάντης, ἀπόκρημνος· Σουΐδ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ Μαθμτκ. δὲ, τὰ ἀκρότομα, τὰ ἀποτετμημένα ἄκρα.

Ἀκροτόμος, ὁ, ἡ· Ἐνεργ. ὀξέως τέμνων, ὀξυτόμος (πολλὰ κοπτερός).

Ἀκρότονος, ὁ, ἡ· (τείνω) ἄνω τεταμένος· (τεντωμένος 'ς τὸ ἐπάνω μέρος)· Παῤ Ἀθην. σελ. 555.

Ἀκροτόνος, ὁ, ἡ· τὰ ἄκρα μέλη τοῦ σώματος, βραχίονας, σκέλη ὅλη. κ. τ. τ. τείνων, ἀνατείνων (ὅστις τεντώνει, ξεπλώνει μὲ δύναμιν τὰ χέρια, ποδάρια, κλ.) ὅθεν δυνατός.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ· (κρότος) ἄνευ κρότου, ἄνευ κροτήσεως· μὴ ἐπικροτούμενος ἢ μὴ ἐπικρότησις (ὅστις δὲν ἐπαινέθηκεν ἢ δὲν τὸν ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι χτυπούντες τὰ χέρια).

Ἀκρουλος, ὁ, ἡ· (οὖλος) ἑλικοειδὲς τὸ ἄκρον ἔχων (ὅστις ἔχει τὴν κορυφὴν κουλουριασμένην, εἶναι κατσαρὸς ἢ σγουρὸς εἰς τὴν κορυφήν)· Ἀριστοτ. Φ. 2.

Ἀκρουρκυΐα, ας, ἡ· τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ) τοῦ οὐρικοῦ· Λουκ. εἰς Λεξιφ. λέξις ἀχρήστος.

Ἀκρουχέω, (ἄκρον, ἔχω) κάτσημαι, κατέχω τὰ ἄκρα, οἰκῶ, νέμομαι τὰ ἄκρα (ἔχω, ἐξουσιάζω, ψηλοῦμαι τὰς κορυφὰς, κατοικῶ εἰς κορυφάς).

Ἀκροφᾳής, ὁ, ἡ· (φάος) = τῷ ἑξῆς

Ἀκροφανὴς, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀνώτατα, τὸ πρῶτον φαινόμενος ἢ λάμπων· 2) ἐπίθ. τῆς ἠόος, παρὰ Νόνν. ἀκροφανὴς Ἠὼς· ἤτις φαίνεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὁρίζοντος, τὸ λυκαυγὲς τοῦ ὄρθρου.

Ἀκροφυὴς, ὁ, ἡ· (φύω) ἐν ἄκροις φυόμενος (ὅστις γεννᾶται καὶ βλαστάνει ἐπάνω εἰς κορυφάς)· 2) (φυὴ) εὐγενὴς, πάνυ εὐφυὴς, ἀγλαόφυης· (ὅστις εἶναι ἀπὸ εὐγενικὸν γένος, εὐγενὴς, τέλειος κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα)· ὡς Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 40. «ἐπεμέλησε δὲ καὶ ἵππων ἀκροφυεστάτων εἰς ἄκρον ἀρετήν».

Ἀκροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ἀκροπόλεως ἢ φρουρίου φύλαξ, ἢ φρουρὸς· (ὅστις φυλάττει ἀκρόπολιν, κάστρον, ἢ Καστέλλι) (ῳ). Πολύβ.

Ἀκρόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φυλλοφόρος κατὰ τὰ ἄκρα (ὅστις ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν φύλλα).

Ἀκροφύσιον, τὸ· (φύσα, ῠ) τὸ πρὸς τὸ πῦρ τρεπόμενον ἄκρον τοῦ φυσητηρίου ἢ τῆς φύσης (ἡ κορυφὴ, τὸ μαγούρι τῆς φύσας ἢ τοῦ φυσουνίου, τὸ ὁποῖον βάλλομεν πρὸς τὴν φωτιὰν καὶ τὴν φυσοῦμεν (ῳ). Θουκυδ. Δ'. ἔνθα ὁ Σχολ.

τὰ μέρη τῶν φυτῶν τὰ τοῖς χοάνοις ἐνιέμενα καλεῖται ἀκροφύσια, καὶ ἀκροστόμια, ἃ ἐν φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς· ⁂ τὸ παρὰ Δίωνι Καπ. ΟΗ'. 30. ἀμφιβ. σημασία.

Ἀκρόχαλες, καὶ Ἀκροχάλιξ, κος, ὁ, ἡ· (χάλις) = Ἀκροδώρακ. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 453.

Ἀκροχανής, ὁ, ἡ· (χαίνω) παρατεταμένῳ στόματι χαίνων ἢ χασμώμενος· (ὅστις χάσκει ἢ χασμᾶται· ἀνοίγωντας καὶ ταυζώντας πολὺ τὸ στόμα). Ἐπιγρ.

Ἀκρόχειρ, ρος, ἡ· (χείρ) τὸ μέρος τοῦ βραχίονος ἢ πήχεως ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τῶν δακτύλων· (τὸ μέρος τοῦ βράτσου ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἕως εἰς τὰ δάχτυλα). Ἱπποκρ.

Ἀκροχειρία, ἡ· = Ἀκροχείρησις. = ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειριασμός, ὁ = ἀκροχείρισις, ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειρίζομαι, Μ. *Ισομαι.* ὡς μέσ. ἀποθετκ. κινοῦμαι διὰ τῶν μετακαρπίων· κυρίως ἐπί πάλης τρόπου τινος, ἐν ᾧ ὁ παλαίων ἐκ χειρῶν μόνον συμπλεκόμενος τῷ ἐναντίῳ ἠγωνίζετο κατεβαλεῖν αὐτόν. (κινοῦμαι μόνον μὲ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῶν χεριῶν, δηλαδὴ ἔχι μὲ τοὺς βραχίονας· μάλιστα εἰς ἕνα εἶδος παλεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἕνας πιάνει τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, δάχτυλα μὲ δάχτυλα, καὶ πάσχει νὰ τὸν βάλῃ κάτω, καθὼς ὅταν βάλλουν στοίχημα νὰ χωρίσῃ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου·) Runk. Τιμ. σλ. 19.

Ἀκροχειρίζω· λαμβάνωτι, ἢ ἔχομαί τινος ἄκροις δακτύλοις· (πιάνω τίποτε ἢ κρατιοῦμαι ἀπό τίποτε μὲ ταῖς μύταις ἀπό τὰ δάχτυλα). Ἀριστ. Αἰ. Ἐπιστ. Δ'. ⁂ἀκροχειρίζουσα τὸν κόλπον. ὅπερ ἐν Α'. Ἐπιστ. ΙΕ'. περιφραστικῶς διερμηνεύει ⁂Τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν· χρησιμώτερον δὲ κατὰ μέσην διάδεσιν.

Ἀκροχείρισις, σεως, ἡ· καὶ Ἀκροχειρισμός. κίνησις τοῦ μετακαρπίου (τοῦ μέρους ἀπὸ τὴν κάτω κλείδωσιν τοῦ βραχίονος ἕως εἰς ταῖς μύταις τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον μέρος τοῦ χεριοῦ, ὀνομάζεται κυρίως χείρ ἢ χέρι.) 2. γυμνασις παλαιστική διὰ τῶν μετακαρπίων μόνον· ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

Ἀκροχειριστής, ὁ· παλαιστής, ὁ ἐν τῷ ἀκροχειριστῷ ἀγωνιζόμενος. Παυσαν. Ἠλιακ. Β'. περιλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν ἕλκε, καὶ οὐ πρότερον ἀνίει, πρὶν αἴτησειτο ἀπαγορεύσαντος.

Ἀκροχειριστής = ἀκροχειριστής.

Ἀκροχνίσκος, σκου, οἱ· Πληθυντ. (χνιλίσκος, ἄκρος) τὰ ἄκρα μέρη τοῦ ζυγοῦ μετὰ τὰς ζεύγλας. Πολυδ. Ζήτ. Χνιλίσκος.

Ἀκροχλίαρος, ὁ, ἡ· (χλιαρός) πάνυ θερμός, ἢ ὑπόθερμος· (πολὺ ζεστὸς ἢ ζεστούτσικος, χλιαρούτσικος) (ι).

Ἀκροχολέω, ῶ· Μ. λήτω· (ἀκρόχολος) εἰμὶ ὀξύθυμος, ὀργίλος· (εὔκολα θυμώνω).

Ἀκροχολία, = Ἀκραχολία, ὀξυθυμία, ὀργιλότης, δυστροπία· (εὐκολοθύμωμα).

Ἀκρόχολος, ὁ, ἡ = ἀκράχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος (εὐκολοθύμωτος).

Ἀκροχορδοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) σχῆμα ἢ εἶδος ἀκροχορδόνος ἔχων· ὁ δὲ Τζέτζης εἰς Σχολ. Λυκόφρ. 603. πλήρης ἀκροχορδόνων, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν.

Ἀκροχορδών, όνος, ἡ· (χορδή) ἐκθυματίων τι εἶδος ἐπὶ τὸ ἔσχατα σκληρὸν μὲν τὴν κορυφήν, τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν δὲ μέρος λεπτότατος ἔχον (εἴδος σπυρίων τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν βαρδακίτσες, ἄλλοι δὲ μπατσαβίτσες ὀνομάζουν).

Ἀκρόψιλος, ὁ, ἡ· (ψιλός) ἄτριχος ἢ φαλακρὸς κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ ζώων· ἄφυλλος κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ φυτῶν· γυμνὸς κατὰ τὸ ἄκρον ἐπ' ἄλλων πραγμάτων· (χωρὶς τρίχας ἢ μαλλιά, χωρὶς φύλλα, χωρὶς τίποτε εἰς τὴν κορυφήν). Ἱπποκρ.

Ἀκροψιλος, ὁ, ἡ· πόου ἢ κατὰ κορυφὴν μόνον ψιλός. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 960.

Ἄκρυπτος, ὁ, ἡ· (κρύπτω) μὴ κεκρυμμένος, μὴ κεκαλυμμένος· (ὅστις δὲν κρύβεται δὲν ἀποκεπάζεται· δὲν ἐκρύφθηκε, δὲν ἀποκεπάσθηκεν· ἄκρυφτος, ἀποκέπαστος).

Ἀκρύσταλλος, ὁ, ἡ· (κρύσταλλος) ἄνευ κρυστάλλου, μὴ κεκρυσταλλωμένος, μὴ κρυσταλλούμενος (χωρὶς πάγον· ὅστις δὲν παγώνει ἢ δὲν ἐπάγωσε, ἀπάγωτος.).

Ἀκρωβελία, ἡ· (ὀβελίας) ἡ ἄκρα τοῦ ἄρτου (ψωμίου) ὀβελοῦ καλουμένου· καὶ

Ἀκρωβελίας ἄρτος· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀκροβέλια, Πληθυντ. (ἀκροβέλιον, τὸ ἕνικ.) τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου, καὶ τοῦ ὀβελιαίου ἄρτου· ἐκ τούτου κατὰ διαφθορὰν προῆλθε τὸ τῆς συνηθ. Καρβέλι.

Ἀκρωλένιον, τό· (ὠλένη) τὸ ἄκρον ἢ τελευταῖον μέρος τῆς ὠλένης, ἢ τοῦ πήχεως τῆς χειρός.

Ἀκρωμία, ἡ· (ὦμος) τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ βραχίονος, (τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος ἢ τοῦ βράτσου, ὅπου ἑνώνεται μὲ τὴν πλάτην). 2) Τὸ μέρος τῆς ῥάχεως τῶν ἵππων, ἐνθα συμβάλλουσι τὰ πρόσθια σκέλη, ὅπερ καὶ ὀσφὺς διπλῆ λέγεται καὶ ἔξοχή. (τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἑνώνονται ἡ πλάτη τῶν ἐμπροσθινῶν ποδαριῶν). Πολυδ. Α'. 190. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. ἡ'. ⁂καὶ αὖ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν παρέχεται.

Ἀκρώμιον, τό· καὶ

Ἀκρωμίς, ίδος, ἡ = ἀκρωμία.

Ἄκρων, ωνος, ὁ· τὸ ἄκρον μέλος τοῦ σώματος· Ἱπποκρ. παρὰ Celsus· ⁂ἄκρων χείρεσιν λέγεται τὰ, Χειρομύρι.

Ἀκρωνία, ἡ· ἀκρωτηριάσις, πήρωσις, καλόβωσις τῶν ἄκρων μελῶν, ῥινός, χειλέων, ὤτων κ. τ. τ. (κόψιμον, κολόβωμα τῶν ἐξωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὁπλ. τῆς μύτης, τῶν χειλιῶν, τῶν αὐτιῶν κ. τ. τ.) ἰδὲ ἀκρωτηριασμός· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 188. ⁂Κακοῦ τε χλοῦνις ἡδ' ἀκρωνίαν. ὅπερ ὁ Σχ. ἡ ἐκτομὴ τῶν μερίων (σηλαδὴ τῶν γεννητικῶν) ἑρμηνεύει.

Ἀκρώνυξ, υχος, ὁ· (ὄνυξ) = Ἀκρώνυχος.

Ἀκρωνυχία, ἡ· τὰ ἄκρα τῶν ἐνύχων. Σουϊδ. καὶ

Ἀκρωνύχια, τά. Πληθυντ. τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Πολυδ. (ἀσφαλμένως δὲ διὰ τοῦ ο.)

Ἀκρωνυχία, ἡ· ἀντὶ τοῦ Ἀκρώρεια· ἡ κορυφὴ, ὀρέων (κορφοβούνι)· Ξενοφ. Ἀν. Γ'. 4. καὶ 25. ⁂περὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον.

Ἀκρώνυχος, ὁ, ἡ· (ὄνυξ) διά τῶν ἐνύχων, χηλῶν, ὁπλῶν, δακτύλων τῶν ποδῶν ἐγγίζων, κεντῶν, πλήττων, ἐχόμενος· (ὅστις ἐγγίζει κεντᾷ, σπάζει, χτυπᾷ, κρατιέται κ. τ. τ. μὲ τὰ νύχια (οἱ ἄνθρωποι, τὰ πουλιά, κλ.) μὲ τὲς μπίσικες (τὰ ἄλογα, βόδια κ. τ. τ.). ⁂ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις.⁂ καὶ ⁂προσκαθίζων ἀκρώνυχος⁂. Πλτχ. Ῥωμ. Ζ'. 260 καὶ 271. ⁂τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶν ἀκρωνύχοις ἐπιψαύειν.⁂ Πλτχ. Εὐμ. 11. ⁂ἀκρώνυχα ὀσσὰ χειρὸς⁂ Μελητ. 79.

Ἀκρώπης, ου, καὶ ακρωπις, ιδος, ὁ· κατὰ τὰ ἄκρα φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ἐ τὴν κορυφήν). Ἱππαρχ. παρ' Ἀρατ. Φαιν. ἀμφιβ.

Ἀκρωρεία, ἡ· (ὄρος) ὄρους ἄκρα (βουνοῦ κορυφή, κορφοβούνι· ὁ ζυγὸς τοῦ βουνοῦ). Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. 2. 10.

Ἀκρωρία, ἡ· (ὥρα) ὄρθρος, λυκόφως, (χαραγή, γλυκεῖα χαραγή) Θεόφρτ.

Ἀκρώσσω = Ἀκροάω· ὡς Ἀγρώσσω, ἐκ τοῦ Ἀγράω, Ἀγρόω. Ἡσύχ.

Ἀκρωτήρ, ῆρος, ὁ = ἀκρωτήριον.

Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω· (ἀκρωτήριον) ἀποτέμνω τὰ ἄκρα μέλη σώματός τινος, ἐξαιρέτως, χεῖρας καὶ πόδας· ταῦτα δὲ συνδεδεμένα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν κρεμᾶν, μασχαλίζειν. Ἐπὶ πλοίων (καραβίων) καθαιρῶ (κατεβάζω, χαλνῶ)· τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῷραν. Ἡρόδ. 3. 59. τροπ. πηριῶ, κολούω, κολοβῶ, λωβῶμαι, λυμαίνομαι (κολοβόνω, κοντσιουρεύω, τουρκεβαρβάτ. σακατεύω) συχνόπτω, συντέμνω, συστέλλω, μειῶ, ἐλαττῶ, διαζεύγνυμι· (κοντεύω, χαλνῶ, κάμνω μικρότερον) ⁂κρωτ. τὰς πατρίδας⁂. Δημοσθ. 2) ἀμεταβάτως· σχηματίζω ἀκρωτήριον, ὅ ἐστι σχῆμα ἀκρωτηρίου φέρω, προέχω ἢ ἔξεχω ⁂κρωτηρίου δίκην⁂. (φαίνομαι ὡσάν βουνοῦ μύτη). Στρβ. 1, σλδ. 98· ὑπὸ Κασωβ. ὄζει

Ἀκρωτηριασμα, τος, τό· τὸ ἀποτετμημένον μέλος, τὸ διαχωρισθὲν ἢ διαλυθὲν μέρος.

Ἀκρωτηριασμός, ὁ· = Ἀκρωτηριάσεις· ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκρωτηριάσεως.

Ἀκρωτήριον, τό· (Ἄκρος) πᾶν ὕψιστον, ἐξώτατον, προέχον μέρος· τὸ ἐν θαλάσσῃ εἰς βάλλον ὄρους ἄκρον (μύτα τοῦ βουνοῦ, κάβος Ἰτλστ.) Ἀκρώρεια (κορφοβούνι)· ⁂κρωτ. τοῦ οὔρεος⁂. Ἡρόδ. 7, 217. ἐξαιρέτως τὸ ἔμβολον τῶν πλοίων, τουτέστι τὸ τῇ πρῴρᾳ πολεμικῶν πλοίων προσημμένον ὀξυτενὲς ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κατεσκευασμένον ἀμυντήριον ὅπλου. Ἡρόδ. 8, 121. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 3, 6. ⁂πάγων τὰ τῶν αἰχμαλώτων ⁂κρωτήρια, καὶ τὰς τριήρεις· παρ' Ὅμ. ὁί, Ἴτ. 33, 10· καὶ ⁂κρωτήρια πρύμνηθεν λεγόμενον. Τὰ ἄκρα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Χεῖρες, πόδες, δάκτυλοι, ῥίς· ὦτα κλ. ἐπὶ οἰκοδομῶν δέ, τὸ αἰέτωμα, ἐπάλξεις, προμαχῶνες· (καβαλάρης, ἢ κορυφὴ τῆς σκεπαστῆς· πολεμήστρα, ἢ τὰ μπεστέρια τουρκεβάρβατ.) ἐξαιρέτως δὲ τὰ ἐπ' αὐτὰς ἱδρύματα ἀγάλματα, καὶ τὰ ὑπόβαθρα, ἔδρανα αὐτῶν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πληθυντ. ἀριθμ. Ἀθήν. Β'. μέσῃ ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκαπήχυ φύλλα, ὕψος πηχῶν ἓξ· ταῦτα δ' εἶχεν ἄνωθε ⁂κρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλους.

Ἀκρωτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ⁂κρωτηρίῳ παραπλήσιος. Σχλστ. Αἰσχύλ. Πρμ. 726.

Ἀκτάζω, (ἀκτή) εὐχοῦμαι, ἑστιῶμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν· ἐν καταψυκτικῷ τόπῳ, τρώγω καὶ πίνω (φιλεύομαι), ξεφαντόνω εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ εἰς ὁρεσερον τόπον).

Ἀκτάζω, (ἀκτίν) = ἀκταίνω.

Ἀκταία, ἡ· = ἀκτέα· δένδρον τὸ λεγόμενον Κουφουξυλιά. Λιν. Sambucus nigra. 2) λεπτή τις μεγαλοπρεπεία περτική ἐπὶ τῆς· (ἐλαφρὸν καὶ λαμπρόν τι φόρεμα τῶν Περσῶν). Ἀθήν. σελ. 575.

Ἀκταίνω, Μ. νῶ· (ἀκτίν) ὡς τὸ, ἀΐσσω· κινοῦμαι ὁρμητικῶς καὶ ταχέως, σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, ἐφορμῶ, ἐπελαύνω· κατ' ἔμφασιν τῆς δυνάμεως, τῆς ὁρμῆς, τῆς σφοδρότητος, τῆς τρυφερᾶς ἐπιθυμίας· ἐλαιρέτως ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων. ⁂κάτειναν βάσιν αὐτόνως ἢ συντόνως βαδίζειν, ἢ ἐναργῆ. τὸ βῆμα ταχύνειν (περπατεῖ ὀγλίγωρα, ἢ κάμνει ὀγλίγωρες ὁρμαχελιές, τὸ τουρκεβάρβαρον ἔχει τσιλπκίνει.) Αἰσχύλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀστεγομανῶν, ἀσώτων ἀνθρώπων. Runk, Τιμ. σλ. 20. Barker in Friedem. zu Seeb, misc.

cr. 2, 1. σλ. 53. ἔτι δὲ καὶ ἀκταιενόω, ἀκταίζω, ἰδὲ ὑπερακταίνομαι.

Ἀκταῖος, αία, αῖον· (ἀκτή) παρὰ τὴν ἀκτήν, κείμενος, κατοικῶν, τῇ ἀκτῇ προσήκων (ὅστις εὑρίσκεται ἢ κατοικεῖ, ἢ ὁρμίζει, ἢ ἀπαρδεύει εἰς τὸ ἀκρογιάλι ἢ περιγιάλι). 2) Ἀκταία, ἡ· ὑπ. γῆ· παραθαλάσσιον· (ἀκρογιαλιά, ἀκροθαλασσιά) ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς ὀνομασία, ἔτι δὲ καὶ Ἀκτὴ λεγομένης. 3) ὄνομα τῶν Νηρηΐδων τινος. Ἰλιδ. Σ. 41. Ἡσιό. Θ7. 249.

Ἀκταιωρέω, ῶ· ἡ Ἀκτωρίω, Μ. ῥήσω· φυλάττω τὰ παραθαλάσσια· ὅθεν

Ἀκταιωρία, ἡ· φυλακὴ τῶν παραθαλασσίων· καὶ

Ἀκταιώριον, ἡ, Ἀκτώριον· ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ τῶν παραθαλασσίων φύλακες.

Ἀκταίωρος, ἡ Ἄκτωρος (ἀκταῖος, ἀκτή, ὥρα) φυλακὴ, τῶν παραθαλασσίων. Ἡσυχ.

Ἀκτέα, ἡ· αἰτκ. συκρ. ἀκτῆ. ταυτὸν τῷ, Ἀκταία, (βουζυλιά, ἡ κουφουξυλιά) sambucus nigra, Λιν. Δουναν. Τριγοπόδ. 74.

Ἀκτέανος, ὁ, ἡ· (κτέανον) ἄνευ κτημάτων, ἀκτήμων, πένης· (χωρὶς ἔχειν. χωρὶς βιό, χωρὶς ὑποστατικά· πτωχός). Ἡσυχ.

Ἀκτένιστος, ὁ, ἡ· (κτενίζω) μὴ κτενιζόμενος, μὴ κτενιστάς, (ὅστις δὲν χτενίζεται ἢ δὲν ἐχτενίσθηκεν· ἀχτένιστος).

Ἀκτέον· Ῥητ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ἄγω· δέον ἄγειν, ὄντα ἔλκειν (πρέπει νὰ φέρωμεν, πηγαίνωμεν, τραβῶμεν, νὰ φέρῃ, πηγαίνῃ, σύρῃ, τραβᾷ κ. τ. τ.). Ξενῥ. Ἑλλ. ϛ. 4. 5. ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· ἀγωμεν, (ἀς ὑπάγωμεν)· εἰρήνην ἀκτέον εἰρήνην ἄδεν ἄγειν (πρέπει νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ κρατοῦμεν εἰρήνην (Δημοσ. Χερσ. 5. σλ. 91.

Ἀκτερέιστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) λαμπρὰς ἢ μεγαλοπρεποῦς κηδείας μὴ τυχών, ἀκήδευτος· (ὅστις δὲν ἐνταφιάσθηκε (ἐπαραχώθηκε) μὲ παράταξιν· ἀπαράχωτος). Ἐπιγρ.

Ἀκτερής = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκτέριστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) = ἀκτερέιστος.

Ἀκτή, ἡ· (ἄγνυμι) ἠιόν, αἰγιαλός, παραλία (περιγιάλι, ἀκρογιάλι, ἀκροθαλασσιά). Ὅμ. κυρίως τὸ ῥαχιώδες μέρος, ἔνθα περιελίσσονται τὰ κύματα προσβάλλοντα· (ὅπου χτυποῦν καὶ σκορπίζονται τὰ κύματα)· ἀντιθέτως τῷ, λιμήν, ὡς τὸ Ῥηγμὶν ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι· ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλή, ἀπόκρημνος παραλία· ἠπροβλὴς, τρηχεῖα, ὑψηλή. Ὅμ.: ἔτι ἡ Θαλάσσῃ γειτνιάσα χώρα (τόπος ὅστις συνορεύεται μὲ τὴν Θάλασσαν). Ἡρόδ. 4. 38. Ἐπὶ ποταμῶν οὐδέποτε. 2) ἐξαίρετος, τὰ ἐξεχούσῃ ἢ προεχούσῃ τῇ κατατενῇ ἐποικοδομούμενα πράγματα· οἷον Βωμὸς, τύμβος κτλ. Σφκ. Οἰδ. Τ. ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ μόνοι παρὰ ποιηταῖς μόνον, ἐξαίρεται ὅπου τοῦ παρὰ Ξενῥ. Ἀν. 6, 2, 1. ὅπερ ὁ Larcher ἐκ τοῦ Στράβ. ἀκραν ἔβαλε γράφεσθαι. 3) ὡς κύρ. Ὄνομ. ἀρχαῖα ὀνομασία τῆς Ἀττικῆς, ὡς τό, Ἀκταία.

Ἀκτή (ἄγνυμι)· Σχολ. τοῦ ἀκτός (συντετριμμένος) κυρίως ἀλληλοτμήσεις, ἐρεισὸς σῖτος· (ἀλεσμένου, κοπανισμένου ἢ στουμπισμένου πετρί) ἔρεσμα, ἄλφιτον, ἄλευρον, ὁ ἐξ αὐτῶν κρατευόμενος ἄρτος (τρίμματα σιταριοῦ, ἄλευρι, τὸ ψωμὶ ἀπὸ αὐτὰ, ἢ καὶ τὸ τουρκοβάρβαρον βλεγούρι ἢ κασκάκι)· »Δημήτερος ἀκτήν. »Ἀλφίτου ἀκτὴ ἱερούη. »Μυληφάτου ἄλφιτου ἀκτήν. Ἰλιδ. Δ, 630. Ν, 322. Ὀδσ. Β, 355. τινὲς μὲν προσλαμβάνουσι καὶ τό, τροφή, τινὲς δ' αὐτό, ἀκτὴ ἀντὶ τοῦ, δωρεά. Ἀπὸ Ἡσιό. δέ, εὑρηται τό, Δημήτερος ἀκτή. Ἔργ. 464. καὶ ἀντὶ σπέρου κόκκος.

Ἀκτῆ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ ἀκτία· ἰδὲ αὐτό.

Ἀκτημοσύνη, ἡ· στέρησις κτημάτων, πενία (πτώχεια).

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ· (κτῆμα) κτημάτων στερούμενος, πένης, ἐνδεὴς (ὅστις δὲν ἔχει κτήματα, βιό· πτωχός) μετὰ γεν. »ἀκτήμων Χρυσοίου χρυσοῦ στερούμενος. Ἰλιδ. Ι, 126. Θεόκριτ.

Ἀκτήρ, ρος, ἡ· ποιητ. = ἀκτὶς, ἀναγινωσκόμενον πρότερον, Τμ. Ὄρ. 32, 6.

Ἀκτηρία καὶ ἀκτηρὶς, ἰδὲ Στήριγξ.

Ἀκτησία, ἡ = ἀκτημοσύνη.

Ἀκτητος, ὁ, ἡ· (κτάομαι) μὴ κτητός, καὶ μὴ κτηθεὶς (ὅστις δὲν ἀποκτήθηκε, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκτήσανε). Πλάτ.

Ἀκτὶν, ῖνος, ἡ· (ἀχτίδα) ἐξαίρετος τοῦ ἡλίου ὡς παρ' Ὅμ. πανταχοῦ· ἀστραπὴ, φῶς, κεραυνός. Λουκ. Σφκ. Τρχ. 1086. ἀπαύγασμα, λάμψις, ἀμαυρωγὴ, αἴγλη, χρωμάτων στίλβη· ἔτι δὲ καὶ τρπ. ἀκτῖνες ἀργμάτων καλῶν, ἔλβου »λαμπραὶ πράξεις, λαμπρὰ τύχη. Πνδ. 2) πᾶν τὸ ἀπό τινος κέντρου ἀκτινηδὸν ἐξιὸν, π. χ. αἱ ἐν τοῖς ἁμαξῶν τροχοῖς κνημίδες· (κάθετο τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ἀπὸ τὸ κέντρον (μέσην) κάνενος πράγματος ἀπὸ ἀχτίδες· καθὼς εἰς τὸν τροχὸν ἀπὸ ἁμάξια τὰ ξυλάκια τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπηγμένα εἰς τὴν μέσην τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα καὶ ἀκουμβοῦν εἰς τὸν γύρον τοῦ τροχοῦ.) ὁ ἀρχαῖος τύπος τῆς λέξεως ἔστιν ἀκτίν, τῷ ἀκτὶς δὲ ἐχρήσατο τὸ πρῶτον ὁ Πνδ. ἡ παραγω. κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ αἴσσω (– –).

Ἀκτινηδὸν, Ἐπῖρ. ἀκτίνων δίκην (σὰν ἀχτίδες, παρόμοια μὲ ταῖς ἀχτίδες).

Ἀκτινοβολέω, ω. Μ. ἤτω· (ἀκτινοβόλος) ἀκτῖνας ἐκπέμπω (εὐγάνω, σκορπίζω ἀχτίδες). Παῤῥητ. Ἀκτινοβολοῦμαι, ψωτίζομαι ὑπὸ ἀκτίνων· ἀφ' οὗ.

Ἀκτινοβολία, ἀκτίνων ἐκπομπὴ (σκόρπισμα φώτισμα τῶν ἀχτίδων)· ἐκ τοῦ

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ἀκτῖνας ἐκπέμπων (ὅστις εὐγάνει, σκορπίζει ἀχτίδες).

Ἀκτινογραφία, ας, ἡ· (γράφω) περὶ ἀκτίνων διδασκαλία, καὶ σύγγραμμα περὶ ἀκτίνων. Δγν. Δρτ. 9, 48.

Ἀκτινοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκτῖτι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ ἀχτίδες).

Ἀκτῖνος, ὁ, ἡ· (ἀκτὴ) ἐκ ξύλου ἀκτῆς (ἀπὸ κουφουξυλιᾶς ἢ βουζυλιᾶς ξύλον καμωμένος). (–υυ)

Ἀκτινοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀκτῖνας, φέρων, ἢ πέμπων.

Ἀκτινωτὸς, τὴ, τὸν· ἀκτῖνας ἔχων, ὑπ' ἀκτίνων κυκλούμενος (ὅστις ἔχει ἀχτίδες, ἢ εἶναι τριγυρισμένος μὲ ἀχτίδες· ἀχτιδωτός).

Ἀκτῖος, ου, ὁ, ἡ· (ἀκτὴ) ἐν παραλίᾳ κείμενος, παραλίτης ἀνήκων (ὅστις κυρίως εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ ἀπαρδεύει εἰς αὐτὸ) Ἐπδ. τοῦ Πανὸς (τοῦ Θεοῦ τῶν πιστικῶν) ὡς προστάτου τῶν παραλιῶν. Θεόκρ. 5, 14. παρβλ. ἀλίπλακτος, καὶ λεμενίτης.

Ἀκτὶς, ῖδος, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ, ἀκτὶν, ὅπερ ἰδέ.

Ἀκτιστος, ὁ, ἡ· (κτίζω) μὴ κατεσκευασμένος, μὴ ποιηθείς· μὴ γεωργηθείς· (ὅστις δὲν ἐκτίσθηκε, δὲν ἐφκιάσθηκε· δὲν ἀρμώθηκεν, ἄχτιστος, ἀφκιαστος· ἀόργωτος).

Ἀκτίτης, ὁ· (ἀκτὴ) ἐν παραλίᾳ οἰκῶν, ἢ εὑρισκόμενος (ὅστις κατοικεῖ, ἢ εὑρίσκεται ς' τὸ ἀκρογιάλι). ακτ. λίσσε (– – –).

Ἀκτίτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκτιστος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος. Τμ. Ὀμ. Ἀφρ. 123.

Ἀκτωρίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. Ὀδσ.

Ἀκτωρίων, ωνος, ὁ. Πατρωνυμικὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄκτορος Ἰλιδ.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ· (ἄγω) ὁδηγὸς, Αἰσχλ. 2) ἀγωγεὺς (καπίστρι). Ἡσυχ. 3) κύριον Ὀνομ. Ἰλιδ.

Ἀκτωρέω, ῶ. ἀκτὴν φυλάττω, φύλαξ παραλίων εἰμὶ (φυλάγω τὸ ἀκρογιάλι) ἀπὸ τοῦ

Ἀκτωρὸς, ὁ (ἀκτὴ, ὥρα) ἀκτῆς ἢ παραλίας φύλαξ (φύλακας τοῦ ἀκρογιαλιοῦ).

Ἀκυβέρνητος, ὁ, ἡ· (κυβερνάω) ἄνευ κυβερνήτου (χωρὶς τιμονιέρη).

Ἀκύβευτος, ὁ, ἡ· κυβεύω) κύβους μὴ παίζων ἢ μὴ παίξας (ὅστις δὲν παίζει ἢ δὲν ἔπαιξε τὰ ζάρια). 2) τρπ. μὴ παραβαλλόμενός τι, μὴ διακινδυνεύων, μὴ κινδυνεύσας τι: προσεκτικὸς, περίσκεπτος (χ). Ἀντωνιν. κ'. 8.

Ἀκύδηρος, ὁ, ἡ· = ἀναῤῥέτιτος. Ἐρωτικῆς ὁρμῆς στερούμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα φερόμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα ὁρμητικῶς ἔχων· ἐνεργ. εἰς ἔρωτα μὴ κινῶν· (ὅστις δὲν αἰσθάνεται τὴν γλυκάδα τῆς σαρκικῆς ἀγάπης, καὶ ὅστις δὲν ἔχει τὴν χάρι νὰ παρακινῇ εἰς ἀγάπην σαρκικήν). (χ) Ἡσυχ.

Ἀκυδος, ὁ, ἡ· (κυέω) = ἄκυτος.

Ἀκύκλιος, ὁ, ἡ· τὰ ἐγκύκλια μαθήματα μὴ διδαχθείς· ἐγκυκλίου παιδείας ἄμοιρος (ὅστις δὲν ἔμαθε τὰ μαθήματα, ὅπα πρέπει νὰ μαθαίνουν οἱ προκομμένοι νέοι) ἀντίκειται τῷ ἐγκύκλιος.

Ἀκύλη, ἡ. Ζήτ. Ἀκυλος. Πορῥ. Εὐτέρ. Προπαρ. Δ'. 80. »ἀκυλέων διογνήτων.

Ἀκύλιστος, ὁ, ἡ· (κυλίω) μὴ κυλισθείς, μὴ κυλισθείς, ἀμετακίνητος, ἀμετάθετος, στερεὸς (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κυλισθῇ, ἢ δὲν ἐκυλίσθηκεν, ἀτράνταχτος, ἀπάλευτος ἀπὸ τὸν τόπον του). 2) τρπ. καρδία ἀκύλ. »ἀπάρακτος, ἀνέκπληκτος (καρδιὰ ἀμόβιστη) Τιμ. Σεξ. οὐκ ἀκύλιστος· εὐστροφα καὶ στρωμύλα λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ὀγλήγορα καὶ νόστιμα). Λουκ. (υ)

Ἀκυλος, ἡ· βρώσιμος βάλανος, καρπὸς τοῦ πρίνου (πριναρίου ἢ πορναρίου)· ἢ τῆς ἁρίας (ἀρίδας). Ὀδσ. Κ. Λιν. Hex. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ. 6. καλοῦσι δὲ τὸν μὲν τοῦ πρίνου καὶ τὸν τῆς ἁρίας καρπὸν, ἄκυλον, τὸν δὲ τῆς δρυὸς βάλανον· 2) ψηφὸς (ἐξέδ). Νίκ.

Ἀκύμαντος, ὁ, ἡ· (κυμαίνω) καὶ, Ἀκυμάντως, Ἐπῖρ. μὴ κυμαινόμενος, μὴ κλυδωνιζόμενος· νηνεμος, ἥσυχος, γαλήνιος (ἀκυμάτωτος, χωρὶς κύματα, χωρὶς φορτούνες). (υ)

Ἀκύμαστος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος. (υ)

Ἀκύματος, ὁ, ἡ, = ἀκύμαστος. (υ)

Ἄκυμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος· (κῦμα) (υ). Λουκιαν. Διάλ. Ζήφ. καὶ Νέτ. μὴ γὰρ θάλασσα εὐδὺς ἀκύμων ἀγένετο. Μεταφ. »ἀκύμων βίοιο, ἡ ἥσυχος ζωή.

Ἀκύμων, ὁ, ἡ· γενν. ονος (κυέω)· ἄτεκνος, ἄπαις, ἄκαρπος, ἄγονος, στεῖρος· ἐπ' ἀνθρώπων, ἀλόγων ζώων καὶ ἐπὶ γῆς. Εὐριπ. Ἀνδρ. 158. »ἀκύμων νηδύων· ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 242. μητὴ ἀκύμονι. (υ––).

Ἄκυπρις, ίος, ὁ, ἡ· (Κύπρις) = ἀκύδηρος. Ἡσυχ.

Ἀκυρέω· (ἄκυρος) ὡς τὸ ἀτυχέω· οὐδενὸς τυγχάνω, λαγχάνω ἢ ἐπιτυγχάνω (δὲν ἐπιτυχαίνω) ἐξ οὗ

Ἀκυρὴς, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄτυχὴς.

Ἄκυρία, ἡ· (ἄκυρος) μὴ κυρία χρῆσις λέξεως τινος. Ἑρμογ.

Ἀκυρίευτος, ὁ, ἡ· (κυριεύω) μὴ κυριευόμενος, μὴ κυριευθείς, ἄνευ βασιλέως ἢ ἄρχοντος, ἄρχοντα μὴ ὑποφέρων (ὅστις δὲν ἐξουσιάζεται ἢ δὲν ἐξουσιάσθηκε· δὲν ἔχει, δὲν ὑποφέρει ἐξουσιαστήν).

Ἄκυρμα, ατος, τό· = ἀκύρημα.

Ἀκυρολογέω, ῶ· Μ. ήτω· (ἀκυρελόγος), λαλῶ ἄκυρα, κατ' ἄκυρον σημασίαν (ὁμιλῶ ἄκυρα, καὶ ἀνάρμοστα) ἀφ' οὗ

Ἀκυρολογία, ἡ· τὸ ἄκυρα λαλεῖν (ὁμιλία ἥτις δὲν ἔχει κῦρος).

Ἀκυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω). λέγω ἄκυρα, ἢ ἐκφέρω λέξεις ἢ φράσεις ἀγρήτους· (ὁμιλῶ λόγια χωρὶς κῦρος, ἢ λέγω λέξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν συνηθίζονται)· Ἐπῤῥ. ἀκυρολόγως.

Ἄκυρος, ὁ, ἡ· (κῦρος) ἄνευ κύρους, οὐδὲν ἰσχύων, μὴ νόμιμος, ἠθετημένος, καταλυθείς· (ὅστις δὲν ἔχει κῦρος, δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν· δὲν ἀξίζει πλέον, δὲν τὸν συνηθίζουν)· «ἄκυροι λόγοι» Ἰσοκρ. «ἄκυρον ποιεῖν» ἀντὶ τοῦ, ἀθετεῖν, ἀποβάλλειν, ἀναιρεῖν· ξεναπάθεμος, οὐκ ὀρθῶς· ἐξαιρέτως ἄνευ νομίμου ἰσχύος καὶ κοινῆς ἀποδοχῆς παρὰ τῆς πολιτείας· 2) ἀντιθ. τῷ κύριος, ἐπ' ἀνθρώπων δικαίωμά τι μὴ ἔχόντων, πρὸς οὐδὲν δυναμένων· μετὰ γεν. (ὅστοι δὲν ἔχουν κἀνεία δίκαιον, δὲν ἔχουν δύναμιν εἰς τίποτε)· Δημοσθ. «ἀκύρους ὄντας ὑμῶν». Πλάτ. Τόμ. Β'. σελ. 107. καὶ Δημοσθ. «ἄκυροι πάντων γενήσεσθαι, αὐτός, «Ἐὰν ἐπιδείξητε ἀκύρους ὄντας ὑμῶν . . . νῦν γὰρ φασιν εἶναι κύριοι» καὶ Πλάτ. «Ὁ δὲ ὄφλων τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ· Ἐπὶ λέξεων μὴ ἐχουσῶν τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, πεπαλαιωμένων καὶ ἐκτὸς χρήσεως (ἀνάρμοστος, ἀπέρριπτος)· ἀφ' οὗ

Ἀκυρόω, ῶ· Μ. ώσω· ἄκυρον ποιῶ, ἀποδοκιμάζω· ἀθετῶ, ἀναιρῶ. ἀφ' οὗ

Ἀκύρωσις, σεως, ἡ· ἀθέτησις, ἀποδοκίμασις, ἀναίρεσις, κατάλυσις· (υ).

Ἀκύρωτος, ὁ, ἡ· (ἀκυρόω)· ῥῆματ. ἐπίθ. Ἠθετημένος, ἀποδεδοκιμασμένος, καταλυθείς, ἀναιρεθείς· (υ).

Ἀκυτήριον, τό· ὕπαρ, φάρμακον· φθόριον, ἐκβόλιον, διακβόλιον (ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀποῤῥίψουσι).

Ἀκυτος, ὁ, ἡ· (κύω) ἄγονος, ἄκαρπος, στεῖρος, ὡς καὶ τό, Ἄκυδος· Καλλίμαχ.

Ἀκωδώνιστος, στον, ὁ, ἡ· (κωδωνίζω)· ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος ὡς, «ἵππος ἀκωδώνιστος» Σχ. Ἀριστοφ. Βάτρ. Ζήτ. Κιθωνίζω.

Ἀκωκή, κῆς, ἡ· (Ακή· κατὰ διαπλ.) ὀξύτης, αἰχμή, (μύτη· κορυφὴ σουβλερὴ καὶ κοφτερή)· «δουρὸς, ἔγχεος, βέλεος ἀκωκήν» Ὅμηρ.

Ἀκώλιστος, ὁ, ἡ· (κωλίζω) εἰς μέλη καὶ κῶλα μὴ διῃρημένος, ὡς τὸ ἑξῆς.

Ἄκωλος, ὁ, ἡ· ἐστερημένος τῶν μελῶν· (χωρὶς μέλη)· «ἄκωλος περίοδος» ἢ μὴ διῃρημένη εἰς κῶλα, ὡς καὶ τὸ Ἀκώλιστος· Διον. Ἁλικ.

Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ· τον, τό, (κωλύω)· ἀνεμπόδιστος, (ὅποιος δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τίποτε) ἐλεύθερος. Ἐπῤῥ. ἀκωλύτως.

Ἀκωμωδήτος, ὁ, ἡ· (κωμωδέω)· ἐπὶ τῆς κωμικῆς σκηνῆς μὴ ἀχθείς, μὴ κωμῳδηθείς (τῶν ὁποίων δὲν ἐπαρίστησαν εἰς τὴν κωμῳδίαν, εἰς τὸ θέατρον) κυρίως μὴ καταγελασθείς, μὴ σκωμμάθείς, μὴ χλευασθείς, γελασθείς (ἀπερίγελαστος, ἀπερίπαικτος) Ἐπῤῥ ἀκωμῳδήτως.

Ἄκων, οντος, ὁ· (ἀκή) δόρυ, ἀκόντιον, (κοντάρι μικρότερον καὶ ἐλαφρότερον παρὰ τὸ ἔγχος)· » , κατὰ γᾶς ἦλασε θεινὸς ἄκων· Ἐπιγρ. καὶ Ὀδυσ. Ξ. 531.

Ἄκων, ὁ· Ἄκουσα, ἡ, Ἄκον, τό· γενικ. ἄκοντος, ἀκούσης, ἄκοντος· Ἀττ. κατὰ συνῳδ. ἀντὶ ἄεκων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμ. ἰδὲ ἄεκων· (τὸ α, μακρόν).

Ἀκώνιστος, ὁ, ἡ· (κωνίζω) ἀπίσσωτος· Γεωπ. Β'. 20.

Ἀκωνος, ὁ, ἡ· (κῶνος) ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς (ὅστις δὲν ἔχει τὴν κορυφὴν σουβλερὴν καθὼς εἰς κεφάλι ἀπὸ ζάγαρι)· ἐξαιρέτως ἐπὶ περικεφαλαίας, πίλου, ἢ σκιαδίου (καπέλλου), «πίλοισι πίλοισι· Ἰωσηπ.

Ἀκώπητος· ὁ, ἡ· (κοπέω)· ἄνευ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (δίχως κωπία)· ἐν γένει δὲ, ἀπαρασκεύαστος, μὴ ἐξοπλισμένος (ἀτοίμαστος, ἀρμάτωτος).

Ἄκωπος, ὁ, ἡ· (κώπη) ἄνευ κώπης, καὶ ἄνευ χειρελαβίδος, ἤ χειρολάβης (δίχως κωπί, καὶ δίχως χειρούλι)· «Διόδ. Ἐπιγρ. μτὸν ἄκωπον ναυτήνα».

Τὸ Α μετὰ τοῦ Λ.

Ἀλάβα, ης, ἡ· καὶ Ἀλάβη· ἀνθρακ, ἀνθρακῖτις κόνις, ἀσβόλη, αἰθάλη, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζόμενον μέλαν· (κάρβουνοι, σκόνη ἀπὸ κυρβούνια, καπνὸς καὶ ἡ μαύρη βαφὴ ὁποῦ γίνεται ἀπὸ αὐτήν). Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ· μελανὸς, μαῦρος, καπνισμένος· Ἡσυχ.

Ἀλαβαρχέω, εἰμὶ ἀλαβάρχης.

Ἀλαβαρχεία, ἡ· = ἀλαβαρχία· ἀπὸ τοῦ

Ἀλαβάρχης, ου, ὁ = ἀλαβαρχος.

Ἀλάβαρχος, ὁ· γενικῶς μὲν γραφεὺς, ἐξαιρέτως δὲ ὁ τῶν τελωνίων· τελώνης, ὁ τελευταῖος· (γραμματικὸς· καὶ μάλιστα ὁ γραμματικὸς τῆς δουάνας, τουρκοβαρβαριστὶ τοῦ κουμερκιοῦ· δουανῆργης, κουμερκιάρης· ὅστις ἀγοράζει, πακτώνει τὴν δουάναν, τουρκβαρβ. Ἰλτιζαμτζὴς τοῦ κουμερκιοῦ)· ὁ Κικέρων ἑρμηνεύει τὸν Πομπήιον, Ἀλαβάρχην, διότι ἐσταμάτα ν' αὐξήσῃ τὰ τελώνια τῶν Ῥωμαίων· ΙΘ'. 5. καὶ ΙΙΙ'. 6. καὶ 18. 2) ἀλάβαρχοι, κατὰ τὸν Εὐσέβ. Ἐκλ. Ἱστ. Β'. 5. ἐλέγοντο· ὁ μέγιστος ἀρχῶν τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ· παρὰ δὲ Ἰωσήπ. ἀντὶ τοῦ Ἐθνάρχης.

Ἀλαβαρχία, ἡ· ἀρχὴ (ἀξία, ὑφίκιον), ἢ κατοικία τοῦ τελώνου ἢ ἀλαβάρχου.

Ἀλαβάστιον, τό· ὑποκορστκ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ἀλαβάστριον.

Ἀλάβαστος, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ, ἀλάβαστρος Ἀριστ. Ἀχ. 1055. ὑπὸ Brunk. Ἀθην. ὑπὸ Schweich. anim. T. 3. σελ. 151.

Ἀλαβάστριον, τό· ὑποκ τοῦ, Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ὁ· καὶ Ἀλαβαστρίτις, ὁος, ἡ· ὑπεισιθίτ. τό, λίθος· ἰδὲ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστροθήκη, ἡ· καὶ ἄνευ τοῦ ρ, Ἀλαβαστοθήκη· (θήκη) θήκη, ἐν ᾗ τίθενται τὰ ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα· ἐξαιρέτως μυροθήκη ἐξ ἀλαβάστρου πεποιημένη· (θηκάρι, τουρκβαρβ. κλίνι ἢ κλουφὶ εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν τὰ ἀπὸ ἀλάβαστρον κατασκευασμένα πράγματα· μάλιστα κιβώτιον, σκετούλα Ἰταλ. κουτὶ τουρκβαρβ. διὰ μυρωδικά.)

Ἀλάβαστρος, ὁ, ἡ· γυψώδης τις τοῦ κοινῶς ἐν τῇ εὐρώπῃ γνωστοῦ διαφέρων ἰσότης καὶ ἐμφερῶν λίθος (εἶδος πέτρας ὡσὰν γύψος ἄσπρος καὶ ἁπαλὸς· ὁ ὁποῖος συνίσταται ἀπὸ Ἴριες, ἱδρῶνει ἐπάνω καὶ εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην)· τὸ πρῶτος παρ' Ἡρόδ. γ'. 20. 2) τὰ ἐξ αὐτοῦ φιλοτεχνήματα, εἶδος κιβώτια, λάγηνοι, καὶ μάλιστα ληκύθια, ἐλπαι κ. τ. τ. (ὅσα τεχνικὰ πράγματα κατασκευάζονται ἀπὸ αὐτόν, π. χ. σκάτουλες, κουτάκια, μπουκάλια, καὶ μάλιστα διὰ μυρωδικά)· ἀπὸ τοῦ εἰς οὗ ἀνωλήγοντος σχήματος αὐτῶν ὀνομάζει ὁ Πλίν. 9, 35. καὶ 21, 4. τὸν ῥόδον κάλυκα (βουβούκι ἀπὸ τριαντάφυλλα) ἀλάβαστρον. Καθ' ἑτερογενῆ πληθυντ. ἄρθμ. ἀλάβαστρα, χρῆται αὐτῷ ὁ Θεόκρ. 15, 114. Ἀγαθ. Ἐπιγ. 61. Ὁ Διοσκορ. Ε'. 153. ὀνομάζει αὐτὸν καὶ, Ὄνυχα· ὡς καὶ Πλίν. 36. 7. καὶ 8. ὁ δὲ Ἀθήν. ἀναφέρει καὶ «Πλινθίδας ἐκ πέτρας ἀλαβαστρίτιδος». 3) μέτρον Ῥωμαϊκὸν χωροῦν ἥμισυν ξέστην· (20 οὐγγίας περίπου)· τοιοῦτον τὸ παρὰ τοῖς Εὐαγγελ. Μάρκ. ιδ'. 3. καὶ Λουκ. ζ'. 37.

Ἀλαβαστροειδέτης, ὁ, ἡ· ἀλαβάστρου παραπλήσιος, ἢ τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα ἀλαβάστρου ἔχων.

Ἀλαβαστροειδῶς, Ἐπῤῥ. κατὰ τὸ εἶδος καὶ σχῆμα ἀλαβάστρου· (ἐκ τοῦ ἀλάβαστρος).

Ἀλαβαστροφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀλάβαστρον, ἢ ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα φέρων (ὅστις βαστάζει ἢ κοβαλεῖ ἀλάβαστρον ἢ ἀγγεῖα ἀπὸ ἀλάβ. καμωμένα).

Ἀλάβη, ἡ· = Ἀλάβα, ἰδὲ αὐτό.

Ἀλίβης, ἐος, ὁ, ἡ· (λαβὴ) ἄνευ λαβῆς· λαβὴν μὴ ἔχων, οὗ οὐ δύναταί τις ἅπτεσθαι (χωρὶς χερούλι, ἢ πιάδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ τις).

Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ· μέλας, ἀσβολόεις, ἠβελημένος (μαῦρος, καπνισμένος, μὲ καπνιὰν βαμμένος).

Ἄλαδε, Ἐπῤῥ. τόπου· (ἅλς) πρὸς τὴν Θάλασσαν (πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης) εἰς τὴν θάλασσαν· ἐναντίον τοῦ Ὅμ. λέγει καὶ εἰς ἅλαδε· 2) «Ἅλαδε μύσται· ἐλέγετο ἡ δεκάτη ἕκτη ἡμέρα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ἤτοι ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῆς

Ἁλάδρομος, ὁ, ἡ· (δρομεὺς) ἐπὶ τὴν θάλασσαν δίων (ὅποιος περιπατεῖ, ἢ τρέχει ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν)· ἐναντίως διθυραμβικὴ γελοιώδης τῶν Κωμικῶν· 2) ὁ ἁλάδρομος· δρόμος ἐπὶ τὴν θάλασσαν· Ἀριστ. Ὄρν. 1394. «τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος· ἔνθα ἄλλοι, «τὸν ἅλα (εἰς) δρόμον, οὐχ ὑγιῶς ἀναγινώσκουσι.

Ἀλαζονεία, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ ἀλαζόνος (τὸ ζήτημα, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα ἑνὸς ἀλαζόνος, ζουρλοπερήφανου)· μεγαλαυχία, αἴσησις, κόμπος, μεγαληγορία, αὐθάδεια, προπέτεια, ὑψηλοφροσύνη, περιαυτολογία, ἐξωτερικὴ ὑπερηφάνεια, ὑπερφροσύνη, γενακισμὸς· (ψευτοπερηφάνεια, φαντασία, παχιὰ λόγια, φούσκωμα, ἀπάτη, ψευτιά· κυρίως ὅταν θέλῃ τις νὰ δείχῃ καὶ νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι τέτοιος ὅ,τι λογῆς δὲν εἶναι, καὶ ὅτι ἔχει ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔχει)· Θεόφρ. Χαρακτ. Κ'. «ἔστι γὰρ ἀλαζονία προσποίησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν».

Ἀλαζονίας, ου, ὁ· κομπαστὴς, ὑψαγόρας, μεγαλαυχος· (ψευτοπερήφανος, καυχησιάρης, παινέτας).

Ἀλαζονίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀλαζονεία.

Ἀλαζόνευμα, τό· = Ἀλαζονεία, ὡς πρᾶγμα· τὸ ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐν λόγοις καὶ ἐν πράξεσι· (ψευτοπερηφάνεμα εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰ καμώματα).

Ἀλαζονεύομαι, Μ'. εὐσομαι· μέσ. ἀποθ. παρέχω ἐμαυτὸν ἀλαζόνα· γαυροῦμαι, ἐπαίρομαι, ἐγκαυχῶμαι, περαυτεύομαι, ψευδολογῶ (δείχνω ὅτι εἶμαι ἀλαζὼν, φέρνομαι σὰν ἀλαζὼν, ἔχω ψευτοπερηφάνειαν, καυχιοῦμαι, λέγω μυρολογίαις, ὁμιλῶ ψεύματα)· Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. 7. 5. καὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρίπων τοὺς συνόντας

Ἀλαζονικὸς, κὴ, κὸν· οἰηματίας, μεγαλαυχὴς, μεγαληγόρος, ἐπιτήδειος τοῦ ἀλαζονεύεσθαι· (φαντασμένος, καυχησιάρης, ἐπιτήδειος νὰ ψευτοπερηφανεύηται, νὰ παίζῃ τὸν ἀλαζόνα)· Ἐπῤῥ. ἀλαζονικῶς.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ὁ· (χαῦνος, φλύαρος) ἐναντίως κωμικὴ τοῦ Ἀρχιστράτου παρ' Ἀθην. χαῦνος, καὶ μάταιος φλύαρος καὶ κομπαστής.

Ἀλαζὼν, όνος, ὁ, ἡ· (ἄλη) ἀγύρτης, πλάνης, περιπλανώμενος· ἔδει βαχιστήρ, λαπιστὴς, γόης, τερατοποιὸς, ψευδολόγος, φίναξ· εἰκαι-

ρέτως ἐπὶ ψευδοπραγμόνων σοφιστῶν, ὡς τὸ, ἀγύρτης· Runk. Τιμ. σλ. 22., Θεόφρ. χαρακτ. 23., Συμ. Κρπ. Β', β'. 12. Ἀριστ. Νικ. Δ'. 4. 2) ὡς ἐπίθ. ἐν γάνει, κομπαστής, ὑψηγόρας, ὑψηλόφρων, αὐθάδης, ὑβριστής, οἰηματίας, περιαυτολόγος· (πλάνος, ἀπατεώνας, ψευτοπερήφανος, τουρβ. λαφαζάνης, φανταξιάρης· ψεύτης, ἀπαταιών, ψλύαρος, παρλατάνος, καυχησιάρης)· παλαζόνες λόγοιοι ψευδηγορίαι· Πλτ.

Ἀλάθεια, ἡ· . καὶ Ἀλαθής, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλήθεια, ἀληθής.

Ἀλᾱθείς, Δωρ. ἀντὶ ἀληθείς· παθτκ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀλάομαι.

Ἀλάθητος, του, ὁ, ἡ· (λαθεῖν)· μὴ ὑπερκρυπτόμενος ἢ κατακρυπτόμενος· λάθῃ μὴ ὑποπίπτων, μὴ ἐξαπατώμενος, μὴ ὑπαγόμενος· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρυβῇ, ἀποστερασθῇ· νὰ ἀληθημενηθῇ, ξεχασθῇ· νὰ ἀπατηθῇ, γελασθῇ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γελάσῃ ἢ ἀπατήσῃ, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ τις)· (ε)· Αἰσωπ. ιε'. 5. ντὸ θεῖον ἀλάθητονν.

Ἀλαίνω· = ἀλάομαι· περιπλανῶμαι, πλανδοῦμαι· παραβλάπτω· ἐκβολὴν ποιοῦμαι (πλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· εὐγαίνω ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ὁμιλίας)· μετὰ γενν. παρὰ τοῖς Τραγ. Ζήτ. Εὐριπ. Φοίν. 1532.

Ἀλαιός, ὁ, ἡ· = ἄγριος· Δίτχ. παρ' Ἡσυχ. (παράβαλε ἀλάστης, ἀλαός).

Ἀλάϊος, ὁ, ἡ, = ἀλαός· ψάλπιξ φαίνις· τοῦτ' ἔστι τυφλή καὶ δόρατα· Γαλ. ἐξ Ἱππογρ.

Ἀλαλά· = Ἀλαλή. Πιδ. Νμ. γ'. 103. ἀλαλὰ ἀορίκτυπος· καὶ Εὐρπ. Ἑλ. 1360.

Ἀλαλαγή, ἡ· (ἀλαλάζω) κραυγή, ἦχος θορυβώδης, ἐν πολέμῳ· παλαλαγὴ τυμπάνων, αὐλῶν· ἐπινίκιος ὕμνος· Ἡσυχ. ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος· Χρσστμ.

Ἀλάλαγμα, ατος, τό· καὶ

Ἀλαλαγμός, ὁ· = ἀλαλαγή· Ἡρδτ. 8. 37. Εὐριπ. Κύκλ. 65. καὶ 594. Ἑλ. 1365. ντυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμός.

Ἀλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλή) ἱρίζομαι, ἐκπέμπω θορυβώδη φωνήν, ἀλαλὰ βοῶ, ἐχθρεύω μάχην ἀρχόμενος, εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως καὶ παρακελευσμὸν τῶν μαχομένων (κάμνω φωνὴν συγχυτικήν, φωνίζω ἀλαλά, μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων Ἄρεος, καὶ διὰ νὰ θαρρύνω ἢ ἐγκαρδιώσω ἐκείνους ὁποῦ πολεμοῦν) Ξεφ. Κρ. Π. Γ'. β'. 9. Λιβ. Ε'. β'. 11. Δ'. β'. 7. 2) μεταβατ. ἀγγέλλω, κηρύττω ἀγαλλίασιν τραγῳ καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ· παλαλ. νίκην. Σοφ. Αντ. 133.

Ἀλαλάξιος, ὁ, ἡ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος (θεοῦ τοῦ πολέμου) εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ὁ ἀλαλαγμός)· Κορνοῦτ. ΚΑ'.

Ἀλαλή· Δωρ. ἀλαλά· κραυγὴ ἐν πολέμῳ, μάλιστα ἐν τῇ προσβολῇ· παρὰ Πιδ. ἡ προσβολή, ἡ μάχη αὐτή· (φώναγμα 'ς τὸν πόλεμον, μάλιστα 'ς τὸ ἄπαρο, ὅταν ὁρμοῦν πρὸς τοὺς ἐχθρούς· ὁ ἴδιος πόλεμος)· Πιδ. Νεμ. γ'. 103. Εὐρπ. Ἑλ. 1360. 2) προσωποποιουμένη, ὡς θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων, ἐν τοῖς παιᾶσι (πολεμικὸν τραγῳδὸν νίκης) Πλούτ. περὶ δύξ. Ἀθν. σλ. 34η. C. περὶ Φιλοσόφ. σλ. 483. C. 3) παταδήποτε τραγὴ καὶ μεγάλη φωνή, κραυγή, θόρυβος, ἀγαλλιάσεως ἢ συγχύσεως καὶ ταραχῆς· (ὁ τύπος ἀλαλὴ ἀμφιβάλλεται· Βοντμ. Ἕλλην. γραμμ. 1, σλ. 140).

Ἀλάλημαι, κατ' ἐνεστῶτ. μόνον ἐν χρήσει = ἀλάομαι, πολλάκις παρ' Ὁμρ. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι μάτην, ἀργός, ὑπράγμων· καὶ εἰς ἐπαίτης· ('ς τὰ χαμένα χωρὶς κάμμιαν δουλειὰν, καὶ 'στὴν ζήτουλας) Ὀδτ. Φ. 327. (κυρίως δὲ παρακείμ. τοῦ ἀλάομαι).

Ἀλαλητός, ὁ· (ἀλαλή) κραυγὴ ἐν πολέμοις, ἐπινίκιος φωνή· Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ οἰμωγή, θρῆνος, ὀδυρμός· Ὀδσ. Φ. 10. κυρίως δὲ κραυγὴ μεγάλη.

Ἀλάλητος, ὁ, ἡ· (λαλέω) ἀῤῥητος, ἄφατος, ἀνεκφράστος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνήσῃ ἢ δὲν ἐκφώνησέ τις)· (ε).

Ἀλαλητύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀλαλητός· Ἀνακλ. Γ'. σελ. 184. ἀμφβλτ.

Ἀλαλκε· γ'. ἐνε. πρπτ. τοῦ ἄοριστ. β'. ἀεὶ ἀναῤῥήτως· ἀλαλκων, ἀλαλκεῖν, ἀλαλκέμεν, ἀλαλκέμεναι, ἀλάλκοις, ἀλάλκοι, ἀλάλκοιεν, ἀλάλκητι· ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου πρωτοτ. ἄλκω = ἀλέξω, ποιητικῶ διπλασιασμῷ· εἴργω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἀμύνω· (ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, σπρώχνω ὀπίσω, διαφεντεύω)· τινὰ τινός τι· παρ' Ὁμρ. δὲ καὶ, τινά τι· κρατῶ· Ὀδσ. Β. 288α. . . ὃ μέν τοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ. ὃ ἐνεστ. δὲ καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶσιν ἀχρηστοι. Περὶ τῆς παραγωγῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλάομαι καὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ μετὰ τοῦ, ἀλκή, Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 289.

Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Διός· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 8. καὶ Ε. 908. ν Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενὶς Ἀθήνη· ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, (ὁ ἐστι, βοηθοῦσα μὲ ἀνδρίαν, δυνατὴ εἰς πόλεμον)· κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχ. ἡ παρὰ τῷ Ἀλαλκομένει τῷ Βοιωτῷ τραφεῖσα· ἢ ἡ ἐν Ἀλαλκομεναῖς, πόλει τῆς Βοιωτίας, τιμωμένη· κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἡ ἀμύνουσα, ἀμύντειρα (θεμφανεστέρως) ἰδὲ Ἀθράστειαν· 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ τῆς Ἥρας ἐπίθ.

Ἀλαλκομένιος, ὁ· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἐλέγετο ὁ παρ' Ἀττικ. Μαιμακτηριῶνα καλούμενος Μήν.

Ἀλαλκτήρ, ῆρος, ὁ· βοηθὸς· ἀφ' οὗ

Ἀλαλκτήριον, τό· Ἴαμα, ἄκεσμα, ἐπικούρημα, βοήθημα (βοηθητικῶν μέσων, ἰατρικῶν). Νικανδρ. Θηριακ. παλατήρια νούσων· κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀλαλκατήρια.

Ἀλάλκω, ἄχρηστον· ἰδὲ ἀλαλκε.

Ἄλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω) ἄφωνος, ἄγλωττος, ἐνεός· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, μοῦτος βουβός).

Ἀλάλυγξ, γγος, ἡ· = λυγμὸς (λύγκεσθαι) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 18 κατ' ἄλλους δὲ, ἀδημονία, ἀγωνία, ὀλιγμὸς, ἀμηχανία (στεναχώρια, ὀλίγες) ἄσθεν

Ἀλαλύκτημαι· (ἀλύω, ἀλυκτέω) περιφέρομαι πλήρης ἀδημονίας καὶ ἀγωνίας· εἰμὶ ἔμφρονττις ἢ πολύφρονττις, πολυμέριμνος, πολυμέριμνος (τρίχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γεμάτος στεναχώριαν, ὀλίγες· εἶμαι γεμάτος φροντίδες καὶ ἀνησυχίαν)· Ἰλ. Κ. 94. » . . . οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι.

Ἀλάμπετος, ὁ, ἡ· (λάμπω) ἄνευ λάμψεως, ἄνευ φωτός, σκοτεινός· Ἔμ. Ὁμ. 32, 5. . . πτιλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ ἐνδα μὲν τοι ὁ Ἑρμαῖος, ἐνδα τὸν στίχον, ἀπολάμπετος θέλει ἀναγιώσεσθαι· πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ Ἅδου.

Ἀλαμπής, ὁ, ἡ, = τῷ προηγουμένῳ· παλαμπὴς ἠέλιος ὑπὸ τοῦ ἠλίου μὴ φωτιζόμενος· (ὅστις δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον· ὅπου δὲν φέγγει ὁ ἥλιος) Σοφ. Τρχ. 691.

Ἀλαμπία, ἡ· ἔλλειψις λάμψεως, ἢ φωτός· (σκοτάδι) Φωτ. βιβλ.

Ἀλάομαι, ῶμαι· παρτκ. ἠλώμην· ἀρτ. ἠλήθην· ποιητ. ἀλήθην· μετοχ. ἀποδ. ἠ καὶ παθητ. περιπλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι, μάτην περιφέρομαι· (πλανῶμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ)· Ὅμρ. καὶ Ἡρδτ. ἀποκλίνω, ἀφαμαρτάνω, πόρρω γίγνομαι (παραττρκτίζω, χάνω τὴν στράταν) μετὰ γενν. Πιν. μετὰ αἰτιατ. τοῦ τόπου ὅτι οὗ ἀλᾶταί τις, Εὐρπ. Ἑλ. 532. Θερτ. 13, 66. ζῶ φυγὰς ἐν ἀλλοδαπῇ (ἐξορισμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ζῶ 'ς τ' ξένα) ὡς τό, φεύγειν· Σοφκλ. 2) τροπ. πλανῶμαι ἐνῷῳ, διστάζω, ἀπορῶ Σοφ. Αἰ. 23. (τῷ νῷ ἑαυτοῦ βραχύν τῆς ἀρετῆς συλλβ. χρῶνται οἱ ποιηταὶ ὡς μακρόν ἐνίοτε).

Ἀλάξευτος = ἀλατόμητος.

Ἀλαός, ὁ, ἡ· τυφλός, ἀόμματος· Ὀδ. Θ. 195. »Καὶ κ' ἀλαὸς ξείνω διακρίνεια τὸ σῆμα ἀμφιφόωσιν· ἀλαοὶ, οἱ νεκροὶ, ἀντιδέτ. τῷ δεδορκότες· Αἰσχ. 21 σκοτεινός, ἀψηγής· Ἀπλ. Ῥδ. (υ υ υ· παρ' Ὁμ. δὲ – – υ, ἂν ἡ λήγουσα λαμβάνηται θέσει μακρά)· (τῇ συνήθει παραγωγῇ ἀπὸ τοῦ λάω, λεύω ἐνίσταται ὁ τόνος; Κατὰ τὸν Διδυμαλείου δὲ, ἐστὶ συγγενὲς τῷ πλάομαι, καὶ ἐσήμαινε τὸ στερεῖσθαι, μὴ ἔχειν, ἀπατυγχάνειν, σφάλλεσθαι· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν μετέβαλεν ἡ συνήθεια εἰς τὸ, στερεῖσθαι τὴς ὁράσεως).

Ἀλαοσκοπία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀλαοσκοπίη· (ἀλαὸς, σκοπέω) τυφλή, τοῦτ' ἔστιν ἀπρόσεκτος, εἰς μάτην, καὶ ἀνωφελῆ φυλακή (φύλαξις) Ἰλ. Ν. 10. Ξ. 135. Ὀδσ. Θ. 235. Ἡσδ. Ἡ τόνωσις ἀλαοσκοπίη εὑρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Κ 515 (υ υ – υ υ –).

Ἀλαπτάκης, ὁ, ἡ· τυφλὸ τίτιον (ὅστις γεννᾷ τυφλὰ τέκνα).

Ἀλαφόω, ῶ· Μ. ώσω· τυφλῶ, ἐκτυφλῶ (τυφλόω, αὐξάνω τὸ ὁμοιότελ τέλος)· ὁ Ὅμρ. προσέτι καὶ τὴν γνῶσιν, ὀφθαλμοῦ· Ὀδ. Ι. νῶν ἀφθαλμοῦ ἀλαώσαν.

Ἀλαπαδνός, ἡ, ὁν· (ἀλαπάζω) ἐξαπατῶντες, ἀδάμαστος, ἀδάλωτος· (ὅστις εὐκόλα ἀδυνατίζεται, νικᾶται, πέρνεται, ἀποτελεῖται)· ἀδύνατος, ἄτολμος, ἀσθενής, ἄτονος· παλαπ. στίχες, σθένος, μῦθοι ν Ὅμ. ἀφ' οὗ

Ἀλαπαδνότης, ἡ· ἀδυναμία, ἀνάλκεια, ἀδρύνεια, ἀτονία, ἀσθένεια· στέρησις δυνάμεως· (ἀδυναμία).

Ἀλαπάζω, Μ. άξω· (λαπάζω μετὰ τοῦ ἐμφωνητ. α) ἐκκενῶ· ἐξαντλῶ, καταπονῶ, πένητα, πτωχὸν ποιῶ (ἀδειάζω, κάμνω ν' ἀποστάτῃ, κάμνω πτωχέν)· Ὀδσ. Ρ. 424. ἐξαπατῶ, ἀνίσχυρον, ἀδύνατον ποιῶ, νικῶ, καταβάλλω, ἀποκτείνω, ὑποχείριον ποιοῦμαι, καταγωνίζομαι (ἀδυνατίζω, νικῶ, σκοτώνω, ὑποτάζω) παλαπ. στίχας ἀνδρῶν, φάλαγγας νέων, πολιῶν· Ὅμ. Ἰλ. Δ, 503. ἆρα καὶ ἐκπολιορκῶ, καταστρέφομαι καὶ διαπράζω, πορθῶ.

Ἄλας, ατος, τό· (ἅλς) ἅλας (ἁλάτι) κατὰ Σουΐδ. μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φράσιν παλλασιν ὕειν ἐν χρήται· οὗτος μόνον ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ χρήσιμος ἢ λέξις, πᾶσι δὲ τοῖς κρείττοσι συγγραφεῦσι ξένη· πάνυ εὔχρηστος μὲν τοι ἐν τῇ καινῇ Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ.

Ἀλαστάλνω· = τῷ ἑξῆς.

Ἀλαστέω, Μ. ήσω· (ἄλαστος) ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, ὀργίζομαι, ἀδυμῶ, ἀθύμως ἔχω· (λυποῦμαι, μοί κακοφαίνεται, θυμόνω) Ἰλδ. Μ. 163. Ξ. 21. ἀεὶ ἀπολύτως· κυρίως δὲ, μνησικακῶ, οὐκ ἀπαλγῶ τι, οὐ λήξην ποιοῦμαί τινος· (φυλάγω τὴν ὀργήν, κρύβω τὸν θυμόν μου, δὲν ἀλησμονῶ, δὲν ξεχνῶ τὸ ἀδίκημα ὁποῦ ἔπαθα).

Ἀλαστορία, ἡ· (ἀλάστωρ) ἀσέβεια, ἀθεμιστία, πονηρία.

Ἀλάστορος, ὁ· ἡ· ὑπ' ἐκδικητικῆς τινος Θεότητος κατάρατος. ἀνιβάσας τινος ἢ ἀνοσιουργήματος δίκην ὑπέχων· (καταραμένος ἀπὸ ἐκδικητικὸν Θεόν· τιμωρημένος διὰ μεγάλην ἁμαρτίαν)· Σοφοκλ. Αντιγ. 954. παλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοισιν· εὔχρηστος δὲ μᾶλλον εἰς τὸν τύπον ἀλαστόρησι· παραβαλ. Βτμν. Γραμμ. 1, σλ. 223.

Ἄλαστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἄληστος, (λήθω, λαθεῖν) ἀλάθητος· λήθῃ μὴ ὑποπεσών, ἢ μὴ ὑποπίπτων· μὴ ἀπαλγησείς, μὴ ἀπαλγούμενος, ἢ μὴ ἐκλανθανόμενος, μὴ ἐκλεληθείς· (ἀληπμόνητος, ἀξίχαστος· τὸν οἱοῦν οὖν ἀλητμονεῖ ἢ δὲν ἀλητμόνητα, δὲν ξεχᾷ ἢ δὲν ξεχνᾷ τις)· ὄφιν δύστιστον, ἀρόρητος. ἄτλητος (ἀνυπόφορτος)· ἤλαστ. πένθος, ἄχεα Ὅμ. ἀλαστον ἀδύρομαι, ἀπαύστως ὀδύρομαι, Ὀδ. ὁ Ἀχλ. λείρει τῷ Ἕκτ. Ἰλ. Χ. 251. ἡμή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε ὦ ἀλάθητέ μοι (τὸ οὐ τῶν δεινῶν καὶ ἀνεπιλήπτων πράξεων οὐδέποτε λήτομαι οὐδ' ἀπαλγῆτα αὐτάς) μή μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου· 2) δυστυχής, ἄθλιος, δείλαιος, ταλαίπωρος, κατάρατος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1072. ἤλαστον αἶμα· καὶ 1433. ἤλαστος ἀνήρ. ἰδὲ ἀλάστωρ.

Ἀλαστρέω· ἀτιμαζόμενος ἐλεεινὸς χρόνος· οὗ ὁ ἀληθὴς τύπος ἐλαστρέω· ἰδὲ αὐτό.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ· σπανιώτερον ἡ· Κακοῦργος, κακοποιός, ἀνοσιουργός, ὁ ἀνεπιλήπτου ἀνοσιουργίας, μάλιστα φόνου ἔνοχος, ὁ πᾶν τὸ αὐτῷ προσπελάζον μιαίνων, καὶ ὢν ὑπὸ πάντων ἀποτρεπόμενος, οὗ πάντες διὰ τοῦτο ἀφίστανται· (κακοποιός, ὅστις ἔπραξεν ἀληπτμόνητον κακόν, μάλιστα φόνον· ὅστις μολύνει ὅλα ὅσα ἅπτουν κουτάτου, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀπουφεύγει καθένας) μιαρός, φονεὺς ὑπὸ πάντων μισούμενος καὶ ἀποστρεφόμενος· 2) ὁ κακουργίας δίκην λαμβάνειν μὴ ἀμνηστῶν (ὅστις δὲν ἀληπτμονεῖ νὰ τιμωρῇ τὴν κακὴν πρᾶξιν), ἐξαιρέτως ἡ ἐκδικητική, τιμωρὸς Θεότης, μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ, δαίμων· Πλτχ. περὶ Ψ. Χρηστ. «Δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀληττων τινῶν καὶ παλαιῶς μιασμάτων ποινὰς ἐπιζητοῦντας· ὅτι δὲ καὶ Ζεὺς ἀλάστωρ, ἔδειξεν. Ὁ Σοφ. καλεῖ καὶ τὰς Ἐρινύας, ἀλάστορας, (ἐκδικητικὰς, βασανιστικὰς)· Τροπ. δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ὡς ἄλλας Ἐρινύας ἄλλους καταδιωκόντων καὶ αὐτοῖς ἐγκειμένων· (ὅτοι κατατρέχουν ἄλλους καὶ δὲν τοὺς ἀφίουν εἰς ἡτυχίαν ποτέ)· «βουκόλων ἀλάστορα λέγεται ὁ λέων παρὰ Σοφ. Τρχ. 1092. 3) ὁ Ἀλάστωρ, ὄνομ. κύρ. ἐν Ἰλ. ἀφ' οὗ Ἀλαστορίδης, ου, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλάστορος· Ἰλ. Υ. 463. (παράγεται ἀναμφιβητήτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἄλαστος).

Ἀλάτας· Δωρ. ἀντὶ ἀλήτης (ᴗ – –).

Ἀλατεία, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, ὁ, ἡ· ἅλινος, ἐξ ἅλατος πεποιημένος· (ἁλατένος) Κλμ. Ἀλεξ. νεωτέρα λέξις (ᾱ).

Ἀλάτιον, τὸ· ὑποκορτ. τοῦ ἅλας, (ἁλατάκι) (ᾱ).

Ἀλατόμητος, ὁ, ἡ· (λᾶς, τέμνω) μὴ λατομηθείς (ἀπὸ τὸν οἱονδήποτε δὲν ἔκοψαν δὲν ἐξαλαν πέτρας)· μεταφρ. ὁλ., σῶος, ἀδιάφορος· ἰδὲ λατομητός.

Ἁλατοπωλία, ἡ· (ἅλας, πωλέω) πώλησις ἅλατος· ἡ ἕδρα τοῦ πωλεῖν ἅλας· Ἀριστοτ.

Ἀλάχανος, ὁ, ἡ· (λάχνη) ἄνευ λαχάνων (ᾱ).

Ἀλάω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀλέομαι.

Ἀλαωπίς, ίδος, ἡ· ἐξαιρέτως Θηλ. τοῦ ἀλωπός.

Ἀλαωπός, ὁ, ἡ· (ἀλαὸς, ὠψ) ἀλαοὺς ἔχων τὰς ὄπας, τυφλὸς τὰ ὄμματα· τυφλώψ, πηρὸς, διεφθαρμένος τοὺς ὀφθαλμούς· (τυφλομμάτης)· 2) ἀμαυρὸς, ἀφεγγὴς, σκοτεινός.

Ἀλαωτύς, ύος· (ἀλαόω) ἀποτύφλωσις, ἐκτύφλωσις, τὸ ἐκτυφλοῦσθαι, ἀποτυφλοῦσθαι (τὸ τύφλωμα, τὸ νὰ γένῃ τις τυφλὸς· τύφλωσις, τυφλαμάρα), τύφ. Ὀφθαλμοῦ· Ὀδ. ι. 503. τυφλότης, ἀβλεψία· (τύφλα).

Ἀλαωψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = ἀλαωπός.

Ἀλγεινός, νή, νόν· (ἄλγος) ἀλγηδόνος, ἄλγους πρόξενος· πικρὸς, λυπηρὸς, ἐπαχθὴς· (ὅστις προξενεῖ πόνον· ὅστις προξενεῖ λύπην, πίκρα)· 2) ἀλγηδόνας, ἄλγος πάσχων, λυπούμενος, δυστυχούμενος, λύπην ὑποφέρων, βαρέως φέρων· (ὅστις βασανίζεται, πικραίνεται, πάσχει ἄχει) Σοφ. Ἐπῤῥ. ἀλγεινῶς.

Ἀλγεσίδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ἀλγηδόνας, ἄλγος γενικῶν· (ὅστις φέρει, γεννᾷ πόνον) Σοφ. παρὰ Μίξ. Τύρ.

Ἀλγεσίζομαι, ὁ, ἡ· (ἄλγος) λυπῶν καὶ πικραίνων τὴν καρδίαν· Ὀρφ. Ἴμν. ΞΔ'. 6.

Ἀλγέω· ῶ· Μ. ἤτω· (ἄλγος)· αἰτιάνομαι ἀλγηδόνας, ἄλγους σωματικοῦ· (αἰτιάνομαι πόνον) Ὅμ. ἀτιάω, νοτῶ (ἀρρωστῶ, εἶμαι ἄρρωστος) Ἡρόδ. 2) τρπ. λυποῦμαι, δυστυχῶ, ἀθυμῶ, δυσθυμοέχω, ἀδημονῶ· (λυποῦμαι, βασανίζομαι, σκανίζω)· Ὀδ. Μ. 27. Παρὰ τοῖς Περιφρ. πολλάκις ἀχθομαί τινι, ἢ ἐπί τινι ἢ περί τινος· Schaef. Bos. σλ. 26. Σφ. Ἰλ. 1201. πάλιν τοῖς κακοῖς τῶν φίλων· Δημοσθ. Τὸ οὐδέτ. τῆς μετχ. τὸ ἀλγοῦν = ἄλγος.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ· ἄλγους αἴτημα (πόνος) ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 5, 18. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις φιλοτόφοις, Δημ. Δρτ. 2, 88. 10, 129.

Ἀλγημα, τό· αἴτημα ποιητικὸν, προξενηθὲν ἄλγος (πόνος τὸν οἱονδήποτε ἠτιάνθη τις, ὁ οἱοδήποτε προξενεῖται εἰς αὐτόν).

Ἀλγηρός, ρά, ρόν· ἄλγος, λύπην προξενῶν· (ὅστις κάμνει, προξενεῖ πόνον, λύπην).

Ἀλγητής, ῆτος, ἡ· ἄλγους αἴτημα (αἰτιατὸς πόνου ἢ λύπης)· Σοφ. Φλκτ. 792.

Ἀλγητικός, κή, κόν· = τῷ προηγουμένῳ· εἰς πόνους πολλάκις ὑποκείμενος, ἔχων ἰδίωμα τοῦ νὰ προξενῇ λύπας καὶ πόνους.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν· (ἄλγος) ἄλγους πλήρης, πολυκηδὴς, πολύρρουτος (γεμάτος πόνους, μὲ πολλὰς φροντίδας καὶ βάσανα) Ἡσιόδ. Θγν. 214. 226.

Ἀλγίων, ὁ, ἡ· τὸ ον· γενικ. ονος· ἀνωμαλ. συγκρ. τὸ ὑπερθ. ἄλγιστος, η· ον· ὡς τό, καλλίων, κάλλιστος· ἐκ τοῦ θεμ. ἄλγος· παρ' Ὅμ. εὑρίσκει μόνον τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. ἄλγιον, ὥστε τινὲς ἐξέλαβον αὐτὸ ὡς οὐδέτερον θετικοῦ τινος ἄλγιος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σημασίᾳ τοῦ παρ' ἡμῖν, τόσον χειρότερα· Ὀδ. Δ. 292. παράβαλε γλίσσων. Τὸ ὑπερθ. ἄπαξ μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 665.

Ἄλγος, εος, τό· παρ' Ὅμ. πεπηδήκασι ἀληδόνος (πόνου) πάθημα, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς· ἀνάγκη, ἀπορία, ταλαιπωρία, στενοχωρία, ἀθλιότης, κακοπάθεια, λύπη, μέριμνα, φροντὶς, δυσθυμία, πένθος, συμφορά· ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ πολὺ μᾶλλον κατὰ πληθυντ. ἢ καθ' ἕνα, ἀριθμόν· 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. πᾶν τὸ λύπης, ἢ ἀληδόνος προξενοῦν· Jac. Ἀνθ. 1, 2. σελ. 33. (συγγενὲς τῷ ἀλέγω)· ἀφ' οὗ

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ· προξενῶ λύπην καὶ ἄλγος (πόνον) λυπῶ τινα· θλίβω τινά. ἀλγῶ τινα τι· λύπης ἢ ἄλγους πρόξενος γίγνομαί τινι (κάμνω τινὰ νὰ αἰτιάνηται λύπην ἢ πόνον) Σοφ. Φιλ. 65. 2) ἀμεταβτ. καὶ παθητ. αἰτιάνομαι ἄλγους, δυσθυμῶ, κερτομοῦμαι, ἀνιῶμαι· (αἰσθάνομαι πόνον· λυποῦμαι, καταβάλλεται ἡ καρδία μου, μοὶ βαρυφαίνεται).

Ἀλδαίνω, Μλ. ανῶ (ἄλω, ἄλδω, ἄλσω, ἄρδω) τρέφω, βοηθῶ, κραταιῶ, αὐξάνω, ἰσχυρὸν ποιῶ, μεγαλύνω (θρέφω, δυναμόνω, κάμνω νὰ τρανεύῃ, κάμνω νὰ μεγαλώσῃ, νὰ αὐξήσῃ) πήλθανε μέλεσι ἑποίαι εὐπρεπῆ, μεγαλοπρεπῆ τὰ μέλη· Ὀδ. Σ. 70. Ω. 367. «Τὴν πρίονες ἀλδαίνουσιν, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 402. τὴν ὁποίαν γεννῶσι καὶ τρέφουσι τὰ ὄρη. Ἐπαυξάνω, πλέον ποιῶ, προάγω, προβιβάζω, ὠφελῶ (κάμνω νὰ γένῃ περισσότερον)· Νόν. «καρπὸν ἀναλδαίνειν, Νίκανδ. συνήθως, «ἀναλδήσασα κορώνη· παθητ. αὐξάνομαι, ἐπιδίδοσιν λαμβάνω, μεζόνω γίγνομαι (τρανεύω, γίνομαι μεγαλύτερος)· «ἡλίου ἀλδήσκοντος, Ἰλ. Ψ. 593. Ἔστι δὲ ποιητ. ἡ λέξις.

Ἀλδέω· Μλ. ήτω· = ἀλδαίνω· Ὀρφ.

Ἀλδήεις, εσσα, εν· αὐξανόμενος, ἐπὶ τὸ πλέον προχωρῶν, ἐπίδοσιν λαμβάνων· ποιητ.

Ἀλδήμιος, ὁ· (ἀλδαίνω) Ἐπίστ. τοῦ Διός Ἐτυμ. μγ.

Ἀλδήσκω· αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, προχωρῶ ἐπὶ τὸ πλέον, προκόπτω· Ἰλ. Ψ. 599. 2) μεταβτ. αὐξάνω, τρέφω, ἀναθρέφω, θερμαίνω (περιπτοιοῦμαι) Θεόκρ. 17, 78. Schaef. ὁ δὲ τύπος Ἀλδίσκω, πάνυ ἐμφίβολος.

Ἀλδύνω, καὶ = Ἀλδαίνω, Κόϊντ. Σμυρν. Θ'. 372. ἀμφβλ.

Ἀλδω· ἐξηρημένου πρωτότ. τοῦ ἀλδαίνω κτλ. μόνον παρὰ Γραμματικογρ.

Ἀλέα, ἡ· Ἰων. ἀλείη, (ἅλη, ἀλεύω) τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, ἐκχωρεῖν, ὑποχωρεῖν· φυγὴ, καταφυγὴ ἀπό τινος· (ἀποφυγή, παραμέρισμα, ψευγατερό, καταφύγιον) Ἰλ. Χ. 301. κύκλου ἁλέηι· Ἡσιόδ. Ἔρ. 547.

Ἀλέη, ἡ· Ἰων. ἀλείη· αἰτκ. ἀλέα (ἅλω) Θερμότης, θάλπος (ζέστα, μάλιστα τοῦ Ἡλίου· Ὀδ. Ρ. 23. παραβλ. ἕλη, εἵλη, Βουτμ. Λεξ. 2. πλ. 91. ἀφ' οὗ

Ἀλεάζω, Μ. άσω· Αἰτκ. ἀλεάζω· θερμός εἰμι· (εἶμαι ζεστός)· Ἀριστοτ. πολλαχοῦ.

Ἀλεαίνω· αἰτκ. ἀλεαίνω· θερμαίνω, θάλπω· ἡλιῶ, ἀνηλιάζω, ἡλιάζω (ζεσταίνω, ἡλιάζω· 2) ἀμεταβτ. θερμαίνομαι (ζεσταίνομαι)· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 540.

Ἀλεαίνω· = ἀλεείνω· ἀμφβ.

Ἀλέασθαι, ἀλέασθε· τύποι τοῦ α'. ἀορστ. τοῦ ἀλέομαι ῥήμ. Ὅμ. Ὀδ. τ. 412. Ἡσιόδ. Ἔργ. ἐπικῶς δέ, ἄνευ τοῦ σ. ἰδὲ ἠλεύαμην.

Ἀλεγεινός, νή, νόν· (Ἀλγεινός) ἀλγηρὸς, ὀδυνηρὸς, πικρὸς, λυπηρὸς, ἄθλιος, ταλαίπωρος, χαλεπός· «ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμῆναι δυσθέμιστοι (ἄλογα δυσκολομέρευτα)· Ἰλ. Κ. 402. 2) ἄλγους, δεινοπαθείας, κινδύνου πρόξενος (ὅστις προξενεῖ πόνον, λύπην, κακοπάθειαν, κίνδυνον).

Ἀλεγήνωρ, ορος· ὁ· ἐνμ. κύρ. ἀφ' οὗ Ἀλεγηνορίδης, ου· ἐπικ. ας, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεγήνορος· «ἀλγεινὰ ῥέεθρα· ἀντὶ τοῦ ὀρμητικὰ, σφοδρὰ, ἐπικίνδυνα· Ἰλ. Ρ. 749.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω· (ἀλέγω) λυποῦμαι, ἄχθομαι ἐπί τινι· μέλει μοι, λόγον ποιοῦμαι, φροντίζω τινος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ «οὐκ ἀλεγίζειν μετὰ γενικ. ὀλιγωρῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος· (διαφορῶ, δὲν μοὶ μέλει) καταφρονητικῶς· παρ' Ἀπλ. Ῥδ. ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ Κοΐντ. Σμυρ. δέ, μετὰ αἰτιατ.

Ἀλεγύνω· (ἀλέγω) παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ, δαῖτα καὶ δαῖτας· δειπνοποιῶ, δεῖπνον παρατκευάζω ἐμαυτῷ οὐχὶ δὲ ἄλλοις (ἑτοιμάζω φαγί, μαγειρεύω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὄχι ὅμως δὲ ἄλλους) ἆρα ὡς τὸ «μιμνήσκεσθαι θέρπουσι δεῖπνα, δειπνοποιοῦμαι (τρώγω τὸ γεῦμα ἢ τὸν δεῖπνον)· ἄλλοις δεῖπνον παρατκευάζω (μαγειρεύω διὰ ἄλλους) μόνον ἐν Ὀδ. Α. 186. ἀπὸ Ἀπλ. Ῥδ. δί, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ. πολλάκις.

Ἀλέγω· (λέγω, μετὰ τοῦ αὐξητ. α.) ἄνευ πτωτικοῦ· φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, ἐνθύμιον ποιοῦμαι, ἢ ἐνθυμοῦμαί τι· αἰδοῦμαι, δι' αἰδοῦς ἄγω, σέβομαι· Ὅμ. μετὰ γεν. τοῦ πρτπ. παιδ. ἀλλήλων, Διός· Ὀδ. Ι, 115, 275.

μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. ἐπιμελοῦμαι, ὑπηρετῶ, διαπράττω, διοικῶ· καταλογίζομαι, ὑπολογίζομαι, ὑπολογῶ, ἀναριθμοῦμαι, λογίζομαι (προνοίζω, ἑτοιμάζω προμηθεύω, λογαριάζω, κάμνω τὸν λογαριασμόν) φροβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι καλ. ἔπει Θεῶν· Ἰλιάδ. Β. 368. τιμῶ, σέβομαι, Ησιόδ. παρ' Ὅμηρ. σπανίως ἄνευ τοῦ, οὐκ ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως συναριθμῶ, καταριθμῶ, καταλογίζομαι (μετρῶ ἢ λογαριάζω μαζὶ μέ ἄλλο τίποτε)· καὶ οὕτω χρῆται αὐτῇ ὁ Ησιόδ. Ὀλ. 2, 142. πῶν τινὶ ἀλέγιζειν· ἔστι δὲ συγγεν. μάλιστα τῷ ἀλεγίζω, καὶ ἀλεγύνω, κατὰ σημπ. τοῦ, ἄλγος, ἀλγεῖν.

Ἀλεεινός, νή, νόν· (ἀλέα, ἄλω) Θερμός, διάθερμος, ζεστός, καυτός· τὸ οἰ τοῦ Φωκλ. ὑπερβαίνει δ' ἀλεεινὰ φυκτάεσθηλ. ἀπὸ τοῦ, ἀλεείνω· ἰδὲ τὸ ἑξῆς· Ξενοφ. Ἀπομν. Γ. ἡ. 9. μήδ' μὲν θέρους ψυχεινὴν (εἰκίαν) ἔχειν, χειμῶνος δὲ ἀλεεινήν.

Ἀλεείνω, = ἀλέομαι, εἰλέομαι· (ἀλέα, ἄλη)· ἐκκλίνω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, φεύγω, κατὰ σημασίαν τοῦ φυλάττεσθαι, παρ' Ὅμηρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. ἀλλά γε καὶ μετ' ἄπρμφτ. πάλε: κτείνει, ἀλεύμενοι· (ἀποφεύγει, ἐφυλάχθη τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ, βοηθήσῃ) Ἰλιάδ. Ζ. 107. Ν. 356. 2) ἀμετοβ. ἀφ' ἁλεεῖσιν· ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειναι· (παραμερεύω, τραβιοῦμαι ὀπίσω) Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀλέες, (ἀλίζω) πληθυντ. τοῦ Ἀλής· συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Ἡρόδοτ. παλέες εἰς ἓν χωρίον εἰσαγαγεῖν· ἰδὲ ἀλής.

Ἀλέη, Ἰων. αὐτὶ τοῦ, Ἀλέα.

Ἀλεής, (ἀλέα, ἄλω) παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 859 πάλαι ὑπνος· ἀλεεινός, θερμαίνων, εὐχρείων, ἀναζωπυρῶν (ζαραπαυτικός, ἀναπαυτικὸς ὕπνος) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν βέλουσί τινες ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ παρ' Ησιόδ. Ἔργ. 463. ἠΕπ' ἀλέᾳ λέσχην· (–υ–). Τάουχν.

Ἀλεέω, ἀλέῳ = ἀλέω, ἀλέῳς.

Ἀλεία, ἡ· = Ἀλεία, ἀλευστική (ψαρευτική) ὡς τὸ ὑγεία ἀντὶ ὑγιεία· ἀμφβ. Ἀριστ. Οἰκ. 2, 3. Schneid.

Ἀλεία, ἡ· (ἄλη) τὸ περιπλανᾶσθαι, περιπερεύεσθαι· (πλάνημα, τρέξιμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς σκοπόν)· ταυτὸν τῷ, Ἀλητεία.

Ἀλείαντος, ὁ, ἡ· (λείαω) ἀνήμερος, μὴ λεῖος (μὴ ἥσιος).

Ἄλειαρ, ατος, τὸ· πυροῦ ἢ σίτου ἄλευρον· (ἄλευρ ἀπὸ γένημα) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, ἄλευρον ἐν γένει (ἄλστμα) Ὀδσ. Τ. 103. πληθυντικ.

Ἄλειμμα, ατος, τὸ· (ἀλείφω) τὸ ἀλείφειν, τὸ χρῖσιν, τὸ ἐντρίβειν εὐώδεστιν ἔλαιος κ.τ.τ. (ἀλείμματα μὲ μυροδικά) καὶ πᾶν τὸ δι' οὗ ἀλείφει ἡ χρίει τις (ἄλειμμα, ἄλειφῆ) παρόβαλε χρῖσμα· ἀφ' οὗ

Ἀλειμμάτιον, τὸ· ὑπερτ. τοῦ ἄλειμμα· Δημ. Δρτ. 6, 51.

Ἀλειμματώδης, ές, ἡ· (εἶδος) ἀλείμματι παρεμφερὴς (ἔμοιος μὲ ἄλειμμα).

Ἄλειος, νή, νόν· ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀλεεινός· Στράβ. Γ'.

Ἀλειπτήριον, τό· (ἀλείφω) τόπος ἔνθα, παρ' Ἕλλησι μὲν ἐν ταῖς παλαίστραις, παρὰ Ῥωμαίοις δὲ ἐν τοῖς λουτρῶσι, ἠλείφοντο πυρὶ προπαρεσκευασμένοι (καθήμενοι κοντὰ 'ς τὴν φωτιὰν διὰ νὰ ἰδρώσουν), Schneid. Vitruv. 5, 10, 3.

Ἀλείπτης, ου, ὁ· χρίων, ἀλείφων (ἀλειπτής, τουρκιστ. τελάκης) οὕτως ἐλέγετο ἐξαιρέτως ὁ δοῦλος ὁ τὸν δεσπότην αὐτοῦ ἐν τῷ λουτρῶνι ψήχων καὶ ἔλαιῳ ἐντρίβων· (ὅστις ἔτριβε τὸν αὐθέντην του εἰς τὸν λουτρὸν καὶ τὸν ἄλειφε μὲ λάδι) Ἀρίστοφ. Ἐπίκτ. Γ'. 2) ἐν ταῖς παλαίστραις, ὁ γυμναστάρχης ἢ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, καὶ διατάκτωρ περὶ τὴν παλαιστικήν, οὗ ἐπιστατοῦντος ἠλειοῦντο (ἀλείφονται μὲ λάδι) οἱ γυμναζόμενοι. 3) τρπκ. Πᾶς εἰσηγητὴς εὐτυσεδήποτε πράγματος, (ἐπιστάτης, διοικητὴς ἀπό κάθε πρᾶγμα) διδάσκαλος. καλ. τῶν πολιτικῶν. Πλουτ. καλ. τῆς κακίας, Sext. Emp. Salm Test. pall. σλ. 273. ἀφ' οὗ

Ἀλειπτικός, ἡ, ὁν· τῷ ἀλείπτῃ οἰκεῖος ἢ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀλείφειν. Ἐπῤῥ. ἀλειπτικῶς, ἀλείπτου δίκην (σὰν ἀλειφτής).

Ἄλειπτος, ὁ, ἡ· (λείπω) μὴ λειπόμενος, μὴ λειφθεὶς (ὅπερ δὲν ἔμεινεν ἢ δὲν τὸν ἄφησαν ὀπίσω). Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀγωνιστικὴ λέξις· = ἀήττητος. Δίων Κάσ.

Ἀλείπτρια, ἡ· θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἄλειπτρον, τό· μυροθήκιον, κιβώτιον ἐν ᾧ ἐτίθετο τὸ ἄλειμμα· (σκάτουλα, κουτάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαινον τὸ ἄλειμμα.) Ἀθήν.

Ἀλείς, εῖσα, έν· συνειλημένος, συνηγμένος συνηθροισμένος (συμμαζωμένος, συναγμένος)· ἀνεσπασμένος, ἀνειλκυσμένος (τραβηγμένος ὀπίσω). Ὅμ. Μαγχ. παθ. ἀόρστ. α'. ἀπὸ τοῦ ἄλλω, οἰχὶ ἀπὸ τοῦ ἅλημι, ἀλλὰ τοῦ εἴλω, εἰλέω.

Ἀλείσιον, τό· κύρ. Ὅμ. παλαιότατος πόλεως τῆς Ἤλιδος. Ἰλιάδ.

Ἄλεισον, τό· (λείος) ποτήριον σκαλιστὸν ἐγκολαπτὸν (σκαλισμένον) ἐξ ὑγιοῦ παυδήποτε ποτηρίου. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μετὰ τοῦ ἔδαπας· ἐξαιρέτως ἐπιχρυσωμένου καὶ βαρυτίμου. Ὅμηρ.

Ἄλεισος, ὁ = ἄλεισον. Ἀρτεμ.

Ἀλειτεία, ἡ· (ἀλὴ) = Ἀλήτημα, Σουίδ.

Ἀλείτης, ὁ· (ἄλη) πλανώδης, παράγων, ἐξαπατῶν, διαφθείρων, πλάνος, ἀπατεών, διαφθορεύς (ἔστις πλανᾷ, ἀπατᾷ, καὶ ἔστις χαλᾷ τὰ ἤθη τινος) παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ἰλ. Γ. 28. καὶ Ὀδ. Τ. 121. Ἀπολλ. Λ'. 1338. πολείτης τινός, ἀδικῶν τινα, πλημμελῶν εἴς τινα, ἀσεβῶς περί τινα ἔχων· (ὅπιος ἁμαρτάνει εἴς τινα διά τινος ἀδικίας) ἰδὲ ἀλετρός, ἀλειτέω.

Ἀλειτουργησία, ἡ· (λειτουργέω) τὸ εἶναι ἐλεύθερος τινα πάσης λειτουργίας, δημοσίου εἰσφορᾶς, παιτὸς φόρου καὶ δημοσίου ἔργου· (τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε δούλευσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἀπὸ κάθε δόσιμον καὶ ἀπὸ κάθε δουλειὰν διὰ τὸ κοινόν) ἡ λέξις δὲ, ἀτέλεια ἐστιν εὐχρηστοτέρα αὐτῆς, ἀλειτουργησία. Στράβ. Ιʹ.

Ἀλειτούργητος, ὁ, ἡ· ἄνευ λειτουργίας, ἐλεύθερος δημοσίου λειτουργίας καὶ φόρου· (ὅστις εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ κοινὰς πολιτικὰς ἐκδουλεύσεις, καὶ ἀπὸ τὰ κοινὰ δόσιματα.

Ἀλείτω, ἐξηρημένον μέν, ὅλως ἔχοντον ὅμως πρωτότυπον τοῦ, ἠλίτου, ἀντὶ τοῦ, ἁλιταίνω. ἠΕκ γάρ μ' ἀπάτητε καὶ ἠλίτετε· αὐτὶ, ἡμάρτετε. ἠΑθανάτους ἠλίτετ· ἤ, ἁλιτέσθαιε. ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς θεούς. ἠΗν δέ τις παῖς ἀλλῖξ, κακὸν ἦτορ ἔχων μητρὶ. Φωκυλ. (ὃν τὸ παιδὶ σφάλῃ, ἢ τὸ ἐμποδίσῃ τὴ μήτηρ.) ἠΔιὸς ὀ' ἠλίτομαι ἐφετμάων. Ἰλ. Ω. ἁμαρτάνω εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ Διός. πῶστις σφὲ ἠλίτηται ὀμόσας· ὁ ψευδῶς ὀμνὺων τοὺς θεούς, ἁμαρτάνει εἰς αὐτούς. Ἰλ. Τ. Μεταχ. παλιτήμενος θεοῖσι. Ὀδυσ. Δ. ὁ ἁμαρτήσας εἰς θεοὺς ὁ παράνομος. Ἰλ. Ω. 158. ἠ. . οὔτ' ἀλιτήμων, ἀλλὰ μάλ' εὐσεβέως ἐκέτεω περιήσεται ἀνέρος.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ· (ἀλείφω) ἄλειμμα, χρῖσμα ἐλαίου, ἔλαιον, λίπος (λάδι, λίγδα) εἰς ἐχρῶντο ἐν τοῖς ἀναγκαίοις (τὰ ὁποῖα ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας ὁπού ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς νεκρούς). Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐν ταῖς παλαίστραις χρήσιμον· πάλειφαρ ἀπὸ κέδρου, ἀπὸ σιλλικυπρίνου κεδρελαίου, κπελαίου (κεδράλαδου, ρετζινελαίου). Ἡρόδ. 2, 87, 94. 2) ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς περιχρίσεις ἢ καταπλάσεις χρησιμεῦον ἄλειμμα (κάθε λογῆς ἄλειμμα ἢ χρῖσμα) ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. Ζ'. 147. πτίσσων κρατὸς ἄλειφαρ· τὸ χρίσμα δὲ οὗ ἐπιχρίουσι τὰ στόματα παιδαρίων. Αἰολ. ἔλπετα· οἱ τύποι δὲ ἄλειφας. Κρατ. παρ' Ἀθην. 5. ἄλειφα. Αἰλιν. Ζωϊ. Ἱστρ. ιβ'. 41. ἄλιφα. Ἱππρ. ἀμφιβάλλουται.

Ἀλειφατίτης, ὁ· παρ' Ἀθην. πάλειφατίτης ἄρτος· ἄρτος ἐλαίῳ ἢ λίπει συμπεφυρμένος (φωμὶ ζυμωμένον μὲ λάδι ἢ μὲ πάχος).

Ἄλειφή, ἡ· = Ἀλοιφή.

Ἀλειφόβιος, ὁ, ἡ· παρὰ Φίλ. πάλειφεβίους καὶ φωταπεῖν εἰωθότας· ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἀλειφομένους, ἔχουσι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Ἀλειφοβίους, διὰ τοῦ, Πένητας· ὡς καὶ τὸ Ἀλιφιλεῖς, διὰ τοῦ Πτωχοί. Τινὲς δὲ ἀναγινώσκ. Ἀλιτιβίους, ἢ Ἀλιτορίους, εἰς τὸ, Ἀλιτροβίας ἀναφερόμενοι.

Ἀλείφω, Μ. φω. συνήθως δὲ ὁ παθ. ἀόρστ. ἠλείφθην· τὸν γαρ ἀόρστ. β'. ἐξηλίφην κατέστησε παρὰ Πλτ. Φῶρ. σλδ. 258. Β'. ὁ Βέκκερος, Bekker, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων. (λίπος μετὰ τοῦ αὔξ. α) παρ' Ὅμ. ἐλαίῳ χρίω, ἐλαιῶ τὸ δέρμα (ἀλείφω μὲ λάδι τὸ σῶμα) ὅπερ ἐποίουν μάλιστα ἀπολουσάμενοι. Τῷ ἀλεῖψαι ἢ ἀλείψασθαι λίπα ἐλαίῳ ἐπιμίρει ὁ Ὅμηρ. καὶ πίστατικὸς πτωτικὸν πολλάκις· οἷον, χροὰ καλὸν· Τὸ ῥῆμα δὲ μόνον ἄνευ ἐλαίῳ, ἐν Ὀδσ. Ζ, 227. ἀλλὰ τὸ λίπα ἀεὶ πράττεται αὐτῷ· ἐν Ὀδσ. ὀϊ, Μ. 47. 177. καὶ 200. ἠ... οὐκ' ἀλείψαι ἑταίρων, νηρὸν ἀεῖψῆτας μελιηδέα, μή τις ἄκουτη τῶν ἄλλων. Μέσ. ἀλείψασθαι. Οἱ δὲ μεταγνστ. χρῶνται τοῖς παρακειμένοις ἠλοιφα, ἀφ' οὗ ἀλοιφή κτλ. Ἀτστ. ἀλήλιφα, Δημδ. Ηλλπ. 29. παθ. ἀλήλιμαι. Ἡ δὲ γενικὴ σημασία τῆς λέξεως, χρίω, ἐπιχρίω, περιχρίω, περιπλάττω· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων· ὅθεν κατὰ μεταφορὰν, παρακελεύομαι, παρορμῶ, προτρέπω, ἐρεθίζω, διεγείρω, παρασκευάζω, προκατασκευάζω, παρακινῶ, ἐγκαρδίνω, ἑτοιμάζω, πάλειφειν ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας, ἀλ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Πλτχ. 3) ἐξαφανίζω ἐξαλείφω, ὡς καὶ τὸ Ἀλοιφή· ὅ ἐστὶ σκεπάζω τι διὰ τῆς ἀλείψης καὶ ἐξαλείφεται.

Ἄλειψις, εως, ἡ· = Ἄλειμμα.

Ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ· (ἀλέξω) προστάτης, ἐπὶ κουρος, φύλαξ.

Ἀλεκτορεύω, ὁ, ἡ· ἀλέκτωρ ὑπ' ἀλέκτορος, ἢ ὑπ' ἀλεκτορίδος (ἀπὸ πετεινοὺς, ἢ ὀρνίθια, ὀρνιθήσιος). Καλλίμ.

Ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ· ἡ ὄρνιθα (κότα).

Ἀλεκτορίσκος, ὁ· ὑπερτ. τοῦ Ἀλέκτωρ (πετεινάρι καὶ πετεινορέικι, ὀρθοπούλι).

Ἀλεκτοροφθόρος, ὁ, ἡ· (λόφος) ὡς ἀλέκτωρ λέγων ἔχων (ὅστις ἔχει χαρχάλι, ἢ σὰν πετεινός). Πλίν.

Ἀλεκτοροφωνία, ἡ· ἀλέκτορος φωνὴ (λάλημα τῶν πετεινῶν). Ν. Δ.

Ἄλεκτος, ὁ, ἡ· (λέγω) μὴ λεχθείς, λέγεσθαι ἢ λεχθῆναι μὴ ἔχων, ἀνέκφραστος (ὅστις δὲν ἐξετοματίσθηκε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξετοματισθῇ, τὸν ὁποῖον δὲν εὐγάλει ἡ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγάλῃ τις ἀπὸ τὸ στόμα του, νὰ τὸν εἰπῇ εἰς ἄλλους).

Ἀλέκτρινος, νη, νον· Δωρ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος· Καλλίμ.

Ἀλεκτροπόδιον, τό· (ποὺς) ἀλέκτορος ποὺς (πετεινοπόδαρον)· 2) Φυτόν τι· 3) τὸ ἄστρον Ὡρίωνος (λητροπόδι).

Ἄλεκτρος, ὁ, ἡ· (λέκτρον) κλίνης, ἡτυχίας ἀναπαύσεως, ὕπνου στερούμενος (ὅστις δὲν ἠμ-

κορεῖ νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὸ κρεβάτι, δὲν ἔχει ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν, ὕπνον)· 2) ἄγαμος (ἀνύπανδρος)· Σφκ. Ἡλ. 962.

Ἀλεκτροφωνία, ἡ· = Ἀλεκτοροφωνία· Σουϊδ.

Ἀλεκτρύαινα, ἡ· = ἀλεκτορὶς, παραπλησίως τῷ λέαινα· κωμικῶς ἐσχηματισμένη λέξις ἐκ τοῦ ἀλεκτρυών· Ἀρτεμ. Ὀν. 848. (γ)

Ἀλεκτρυόντιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, (πωλῶ) ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας πωλῶν (ὀρνιθοπωλητής).

Ἀλεκτρυονοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀλεκτρυόνας τρέφων· (ὅστις θρέφει ὀρνίθια καὶ τὰ πωλεῖ· ὀρνιθᾶς).

Ἀλεκτρυονώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλεκτρυόνι ἢ ἀλεκτορίδι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ πετεινὸν ἢ μὲ ὄρνιθα, ἂν πετεινός, ἂν ὄρνιθα).

Ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ· = ἀλεκτρυονοπώλης· ἀφ' οὗ

Ἀλεκτρυοπωλητήριον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται αἱ ὄρνιθες (ὀρνιθοπάζαρο).

Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ, ἡ· (πετεινός, ὄρνιθα) 2) ὄνομ. κύρ. Ἰλ. Γ. 602.

Ἀλέκτωρ, ορος, ποιητκ. = Ἀλεκτρυών· 2) Ὄνομ. κύρ. Ὀδ. Δ. 10. Παράγεται ἀπὸ τοῦ ἄλεκτρος = ὕπνος· κατ' Ἀθήν. δέ, ὁ ἐκ τοῦ λέκτρου τοὺς ἀνθρώπους ἐγείρων ἢ ποιῶν.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ· = ἄλεκτρος καὶ ὄλοχος· πάνυ ἀμφ.

Ἀλέκω, οὐ πάνυ ἐν χρήσει τύπος ἀντὶ τοῦ ἀλέξω· ἀποτρέπω, ἀμύνω, ἀπωθῶ, τί τινος (διαφεντεύω, βοηθῶ) ἀφ' οὗ παράγεται ὁ παρ' Ὁμ. ἀπαρεμφατικὸς μέτ. ἀόριστ. ἀλέξασθαι μετὰ αἰτιατικ. ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπωθοῦμαί τι (διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου, διαφεντεύομαι). Παράδειγμα τοῦ ἐνεστῶτος αὐτοῦ, οὐδέποτε πάνυ βεβαίου, παρέχει ἡμῖν ὁ Διοδ. Σαρδ. ὁ νεώτ. Ἐπ. 1, 6. Ἰδὲ ἀλέξω καὶ ἄλκω.

Ἀλέλαιον, τό· (ἅλς, ἔλαιον) ἄλατι ἀλατισμένον ἔλαιον (ἀλατισμένον, ἢ μὲ ἅλας ἀνακατωμένον λάδι).

Ἀλέματος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἠλέματος· ὅθεν ἀλεμάτως· Ἐπίρ. ἀντὶ, ἠλεματίως.

Ἄλεν, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. γ' πλθτ. προσ. παθτκ. ἀόριστ. β' τοῦ κέλω ἀντὶ ἐάλησαν· ὑπεχώρησαν (τραβήχθηκαν ὀπίσω)· Ἰλ. Χ. 12.

Ἀλέν· Ἰλ. Ψ. 420. Ἰδὲ ἀλεῖς.

Ἀλεξαίρετος, ὁ, ἡ· (αἴρω, ἀλέξω) τὴν αἴρεσιν εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν καθαρὸν ἀέρα)· Σφκ.

Ἀλεξάνορεια, ἡ· Πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κτισθεῖσα· ἀφ' ἧς

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ· οἰκητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας· (ἀλεξανδρίτης, ἀλεξανδρινός).

Ἀλεξανδρίζω, μιμοῦμαι τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον· φρονῶ ἢ πράττω τὰ τοῦ μγ. Ἀλεξάνδρου· πείθομαι, προσκρτῶμαι, προσκολλῶμαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἢ κρατῶ μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου· κρέμομαι ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον)· ὡς καὶ τὸ Φιλιππίζω.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον· ἐξ Ἀλεξανδρείας (Ἀλεξανδρινός, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν).

Ἀλεξανδριστής, οῦ, ὁ· μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὢν· τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου πράττων, τῷ Ἀλεξάνδρῳ συμπράττων (ὅστις κρατεῖ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἔχει ἔνα μὲ τὸν Ἀλέξανδρον)· Πλτχ.

Ἀλεξανδροκόλαξ, κος, ὁ· (κόλαξ) τὸν Ἀλέξανδρον κολακεύων· τοῦ Ἀλεξάνδρου κόλαξ (ὅστις κολακεύει τὸν Ἀλέξανδρον κόλακας τοῦ Ἀλεξάνδρου)· Ἀθν. 12. σλδ. 538. F.

Ἀλέξανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἀλέξω) ἐν τινι τῶν Δελφῶν Ἐπιγράμματι παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΑ'. 14. Ἀλέξανδρος πολεμοῦν· ἐπίκουρος, φύλαξ, βοηθὸς τῶν ἀνδρῶν· 2) κύρ. Ὀνομ. τὸ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντώμενον.

Ἀλεξανδρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραπλήσιος, Ἀλεξάνδρου δίκην· (ὅμοιος μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, σὰν Ἀλέξανδρος)· Μενδ.

Ἀλεξάνεμος, ὁ, ἡ· (ἄνεμος) τὸν ἄνεμον εἴργων· ἀπὸ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν ἄνεμον, ὅστις φυλάγει ἀπὸ τὸν ἄνεμον)· Ὀδυσ. Ξ. 529. (α).

Ἀλεξέω· Ἀλέξω· κατ' ἐνεστ. χρόν. παρὰ Ποιητ. Ὀλ. 13, 12. μόνον· τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ παραγομένους χρόνους ἰδὲ ἐν τῷ Ἀλέξω.

Ἀλεξέημα, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ἄμυνα (διαφεντευτικὸν μέσον, διαφέντευμα).

Ἀλεξήνεμος· = ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνὴρ) τοῖς ἀνδράσι ἐπαρκῶν, βοηθῶν, συλλαμβανόμενος (ὅστις βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· ἐπίθετον ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Ἀτελητίου.

Ἀλέξητις, εως, ἡ· = τῷ, Ἀλέξημα, ἀρρημένως, ὡς πρᾶξις.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ· ἀμυντήρ, ὑπέρμαχος, ὑπερασπιστής, ἐπίκουρος, ἀρωγός, βοηθός· (διαφεντευτής, βοηθός)· ν' Ἀλεξ. μάχην πρόμαχος, τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ πλήθους εἴργων, ἀποτρέπων (ὅστις πολεμεῖ ἐμπρός, ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν λαὸν τὸν πόλεμον)· Ἰλ. Τ. 396. Τὸ θηλ. Ἀλεξήτειρα (διαφεντεύτρια)· ἀφ' οὗ

Ἀλεξητήριος, ία, ιον· εἰς τὸ ἀμύνειν, ὑπερμαχεῖν, βοηθεῖν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος· (καλὸς νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ)· τὸ Ἀλεξητήριον, ὑπακμ. φάρμακον· σωστικόν, ἐπικούρημα, ἰάματικόν, (βοηθητικὸν μέσον, Ἰατρικόν).

Ἀλεξητικός, ἡ, όν· = ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ· = ἀλεξητήρ· Σφκ.

Ἀλεξιάρη, ἡ· (ἀρά) ἀρὰς ἀπείργουσα, ἀποτρέπουσα· παρατατ. ἡ βοήθεια ἐν βασκανίαις, καταγοητείαις ἢ ἀραῖς· (βοηθήτρια, προστάτισσα, διαφεντεύτρια, ἀπὸ κατάρες, βάσκαμα, μάγεμα)· Ἡσθ. Ἐρ. (υ–υυ–).

Ἀλεξιβέλεμνος, ὁ, ἡ· (βέλεμνον)· τὰ βέλη εἴργων, ἀποῶν, ἀπὸ τῶν βελῶν διαφυλάττων, διαπύζων (ὅστις ἐμποδίζει, σπρώχνει ὀπίσω τὰς σαΐτιές, διαφεντεύει, φυλάγει ἀπὸ σαΐτιές).

Ἀλεξίκακος, ὁ, ἡ· (κακὸς) τὸ κακὸν εἴργων, ἀπὸ κακῶν σώζων, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ κακόν, φυλάγει ἀπὸ κακὰ καὶ δυστυχίας) Ἰλ. Β. 20.

Ἀλεξίλοιγος, ὁ, ἡ· (λοιγὸς) τὸν λοιγόν, τὸ λέγειν, προάγων, προβιβάζων, τὸ λέγειν συμπράττων, ἐπαρκῶν ἢ συλλαμβανόμενός τινι (ὅστις βοηθεῖ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὁμιλίαν) πΑλεξ. γράμματα τοῦ λόγου συστελεστικά· Ἀρτ. Ἀφ. 1, 9. σλδ 33. Bach. ἀμφ.

Ἀλεξίμβροτος, ὁ, ἡ· (βροτὸς) ἀνθρώπους ἀμύνων ἢ βοηθῶν (ὅστις διαφεντεύει ἢ βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· πΑλεξ. λόγχην ἢ τὸν ὄλεθρον τῶν ἀνθρώπων ἀποτρέπουσα· Πνδ. Νμ. 8, 50. πΑλεξ. πομπαὶ ἄγαι, ἀρὰς ἢ κακὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπελαύνουσαι, ἢ ἀποτρέπουσαι· Πνδ. Π5. 5. 122.

Ἀλεξίμορος, ὁ, ἡ· (μόρος) τὸ εἱμαρμένον ἢ τὸν θάνατον ἀποτρέπων, εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ γραφτὸν ἢ τὸν θάνατον) Σφκ.

Ἀλεξίμος, ὁ, ἡ· = Ἀλεξητήριος, Νίκανδρ.

Ἀλεξιτήρ, ῆρος· πάνυ ἑτραλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιφάρμακον, τό· ἀντιφάρμακον (ἰατρικὸν διὰ φαρμάκι)· Ἐπιγραφὴ ἀλεκτικοῦ τινὸς ποιήματος ὑπὸ Νικάνδρου·

Ἀλεξίχορος, ὁ, ἡ· (χορὸς) διὰ χορικῶν ὀρχήσεων ἀμύνων, ἢ βοηθῶν· (ὅστις διαφεντεύει μὲ τὸ μέσον συρτοῦ χοροῦ) παρ' Heyne comm. soc. Göttinq. 2. σλ. 321.

Ἀλέξω, ἀπαξ παρὰ Ποιητ. ὡσαύτως καὶ ὑπ' Ἐνστ. ἀλεξέει, Μλ. ἀλεξήσω· μέτ. Μλ. ἀλεξήσομαι, ἐνκτ. ἀόρ. α'. ἐπαρχ. ἀλεξήσειε· Ὀδυσ. μέτ. ἀόρ. α', ἀπρμφ. ἀλέξασθαι· Μτχ. ἀλεξάμενος· Ὑποτακ. ἀλεξώμεθα· Ὀμ. Ἐντεῦθεν ἀνήκει καὶ ὁ ποιητκ. ἀόρ. β'. ἠλάλκον (σπανίως ἀναμφιβόλως, ἄλαλκον)· ἀπρμφ. ἀλαλκεῖν, παραγόμ. ἀπὸ τοῦ ἄλκω, Ὀμ. Εἴργω, ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀπαλαμνῶ, ἀπείργω, ὄθεν ἀμύνω· (ἐμποδίζω, διώχνω ἢ σπρώχνω ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο, διαφεντεύω). Παρ' Ὀμ. τὰ μὲν ἀντικείμενον, ὑπὲρ οὗ ἢ ἀμύνει, κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτ. τὸ δέ, καθ' ὃ ἡ τῆς ἀμύνης ἐνέργεια, κατ' αἰτιατικήν. «Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ· ἀλλήλοισι πόνον ἀλέξειν· Ἰλ. καὶ ἐνίοτε μὲν κεῖται τὸ ἓν μόνον τῶν δυοῖν πτωτικῶν, ἐνίοτε δὲ οὐδὲν ἀμφοτέρων· Ἰλ. Ε. 779. Ὀδ. Γ. 346. Πελλάων ὁ κύρτατε καὶ ἄπολυτος παρ' Ἡρόδ. «Ζεὺς τόδ' ἀλεξήσειεν· Ἰλ. Δ. 469. παράβαλε ἄλαλκε· Μέτ. ἀλέξασθαί τινα· ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπομάχομαί τινα (διαφεντεύομαι ἀπό τινα, διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου)· Ἰλ. Ν. 475. Ἡρόδ. 7, 207. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζειν, προστατεύειν· οὕτω καὶ τὸ μέτ. μετὰ δοτ. ἀλέξασθαί τινι· ἀντὶ τοῦ παρίστασθαί, βοηθεῖν· παράβαλ. λεξ. Βτμν. 3. σλ. 251.

Ἀλεός, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἠλεός· χαλάζοξος, ἀνόητος, ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος (κουφόμυαλος, ξεχασμένος, μωρός).

Ἀλεότης, τος, ἡ· (ἀλής) συλλογή, συναγωγή, ἀθροιστις (σύναξις, συμμάζωξις)· ἀλότης, τὸ σύμπαν.

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (ἠλεὸς, φρήν) ματαιόφρων, παράφρων, μωρὸς καὶ ἀνόητα φρονῶν.

Ἀλέπαδνος, ὁ, ἡ· λέπαδνον μὴ φέρων (ὅστις δὲν φορεῖ ζυγαλούρι) ἄζευκτος· Ἡσύχ.

Ἀλεπίδωτος, ὁ, ἡ· (λεπίδωτος) ἀνευ· λεπῶν, λεπίδων, μὴ λεπιδωτός· (μὲ χωρὶς λέπια).

Ἀλέπιστος, ὁ, ἡ· (λέπιζω) μὴ λεπιζόμενος, μὴ λεπισθείς· (τοῦ ὁποίου τὰ λέπια δὲν εὐγαίνουν, ἢ δὲν εὐγάλθηκαν· ὅστις δὲν ξεφλουδίζεται, ἢ δὲν ἐξεφλουδίσθηκεν· ἀξεφλούδιστος).

Ἄλεσις, εως, ἡ· (ἀλέω) τὸ ἀλέσαι· ἀφῃρημένως ὡς πρᾶξις (τὸ νὰ ἀλέσῃ τις).

Ἀλεσοῦριον, ἰδὲ Ὀλοσοῦριον.

Ἀλεστής, οῦ, ὁ· (ἀλέω) μυλωθρός, μυλωρός (μυλωνᾶς).

Ἀλεται· ἐπικ. συγκοπὴ τοῦ ὑποτακτ. μέτ. ἀορ. β'. τοῦ ῥήμ. Ἄλλομαι· πηδῶ· Ἰλ. Δ. 192. 207.

Ἀλέτης, ου, ὁ· ἀλήθω· ὅθ οὗ ἡ ἄλεσις γίνεται· πἀλέτης λίθος μυλὸς λίθος (μυλωνόπετρα) παρὰ Σιφ. δὲ πἀλέτης Ὄνος, ἡ ὑποκάτω ἀκίνητος μυλωνόπετρα.

Ἄλετος, ου, ὁ· = ἄλεστις ὡς πρᾶγμα· τὸ ἀληθόμενον (ἄλεσμα).

Ἀλετός, ὁ· = ἄλητον· ἄλευρον (ἀλεύρι) παρὰ τοῖς μεταγν.

Ἀλετρεύω· Μλ. εὔτω· ἀλήθω (ἀλέω)· Ὀδ. Η. 104.

Ἀλετρίβανος, ὁ· (τρίβω) διὰ τοῦ ἀλήθειν καταρρίπτων· ἢ ἐν ταῖς χειρομύλοις σιδηρᾶ ὀδοντωτὴ μηχανή, ἧς περιστρεφομένης γίνεται ἡ σύντριψις τοῦ ἀληθομένου· (τὸ δοντωτὸ σίδερον εἰς τοὺς χειρομύλους)· ὕπαρον, ἢ ὕπαρος (γουδοχέρι, γουδόστομος)· (υυ–υυ· Seidl. dochm. σελ. 39).

Ἀλετρίς, ίδος, ἡ· θαύλη ἢ τὸν σῖτον ἀλήθουσα, μυλωθρίς· (μυλωνοῦ)· ηγυνὴ ἀλετρὶς Ὀδ. Τ. 105. 2)· ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν ταῖς θυσίαις τὸν ἄλευρον εἰς κατα-

σκευὴν ποπάνων καὶ πεμμάτων (λαγήτες) παρατεκτήνοντα παρθένος· Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 645.

Ἀλετεύω, ὦσος, ὁ· τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἄλεσις· μύλος· Ἀθην. σελ. 263 ὁ δ' Ἑλλάδ. καὶ Μαιούρτ. ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν, ἀντὶ τῆς κινητῆς ἢ τῆς ἐπάνω μυλωνόπετρας.

Ἀλεύεσθαι, οἱ· ἐλέγοντο ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀλεύου βασιλέως τὴν καταγωγὴν ἔχοντες.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ· ἐκ σιτανίου ἀλεύρου (ἀπὸ ἀλεύρι σιτηρίσιο).

Ἀλευρομάντις, εως, ὁ· διὰ παρατηρήσεων ἐν ἀλεύρῳ προφητεύων· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (ἀλευροπροφήτης)· Κλήμ.

Ἄλευρον, τό· (ἀλέω) ἄλευρον σιτάνιον (ἄλευρι σιτηρίσιον ἐν γένει δὲ πᾶν λεπτότατον ἄλευρον (ἐξαίρετ ἀπὸ κάθε λογῆς ἄλευρι)· συνήθως κατὰ πληθυντ. ἄρτ. διάφορον τοῦ, ἄλφιτα· Ἡρόδ. 7, 119.

Ἀλευροποιέω· ἄλευρον ποιῶ· (κάμνω ἢ ψιλάνω ἄλευρι).

Ἀλευρότης, ους, ἡ· (ἄλευρον) τῆτρον ἀλεύρου (ἀλευρότητα, σίτα μὲ τὴν ὁποίαν κατεσκευάζουν ἄλευρι). 2) τὸ ἄλευρον διατήρειν (ἀλευροκατεσκευάσμα). 3) διατετηρημένον ἄλευρον (ἄλευρι κατεσκευασμένο).

Ἀλεύω· (ἴλη, ἄλαξ, κατὰ τὴν κ'. σημ.)· σπανίως ἐν χρήσει κατ' ἐνεργ. διάθεσιν· ἀπελαύνω· πόρρω, ἢ ἐκ παλαιοῦ ποιοῦμαι, ἀπελλάττω (ἐξομακρύνω) Αἰσχύλ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀποτροπῆς πονηρῶν δαιμόνων ἐνεργείας· Μτ. ἀποτ. ἀλεύομαι, ἀστρέφομαι, ἀφεύγω, φυλάττομαι (ἀποφεύγω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, φυλάγομαι)· ὡς τὸ ἀλύομαι· μετὰ αἰτ. σπανιώτερον ἢ μετὰ ἐπιρρημ. ἢ ἀπολύτως· ὁ Ὅμ. χρῆται μάλιστα τῷ ἀνωμάλῳ ἀορ. ἀλεύαμην, αἰτ. ηλεύαμην· ἀπαρεμφ. ἀλεύασθαι, Μτχ. ἀλευάμενος· Πρτατ. ἄλευαι.

Ἀλεχής, ὁ, ἡ· (λέχος) = αἰνολεχής ἀναγνωστέον, ἴσως, παρ' Εὐρπ. Ἱλ. 480.

Ἀλέω, Μλ. ἶτω· Πρτ. ἤλουν· Παρεμ. ἐνεργ. Ἀττ. ἀλήλακα· παθτ. Πρεμ. ἀλήλαμαι· παρὰ Θεόδ. 4, 20. εἰς ἀλήλεμαι μὲν ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου Bekker, μεταβλητὸν· ἀλλ' ὅμως παράτε Ἀμφ. Ἀθήν. 14. σλ. 644. Δ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 23. ἀγραλῶ προτλήψει τοῦ σ κείμενον. Ἀλέσω καὶ ἀλήσω (ἀλέσω εἰς τὸν μύλον)· ὡκατὰ πυρὸν ἄλεσταν Ὀδύσ. Τ. 109. (συγγεν. κατὰ παραγωγ. τῷ ἕλω, ὅλαι, οὐλαί· Βτμν. Λεξ. 1, σλ. 195).

Ἀλέω· = ἀλεύω, ἀλέομαι· ἀμτβ.

Ἀλέω· (ἄλης) = ἀλίζω (ἀλατίζω).

Ἀλεωρή, ἡ· (ἀλέα, ἄλη) ἀλέξημα, ἄμυνα, ἔρυμα (βοήθημα, διαφύλαγμα προφύλαγμα, σκεπάσμα ἀπό τι κακόν)· πάλε. ὀπῆσι ἀνδρῶν· Ἰλ. Μ. 67. ἐν Ο'. δέ, 533. ἀπὸ Ἑλλήνων· Ω. 210. ἀποφ. γῆ, ἐκκλησιαστ. ἐξαιρέτως δὲ ἐπικούρημα ἐχθρῶν, βοήθεια, ἐπικουρία, συνεργία· (διαφύλαγμα ἀπὸ ἐχθρούς, βοήθεμα, συνέργημα)· Ἡρόδ. 9, 6. Παρ' Ὁπτν. δέ, καταφυγή.

Ἀλέως, Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀλής· ἀντὶ ἀλρέως.

Ἀλεώσσω· = ματαίζω, μωραίνω· παρ' Ἡσυχ. δὲ Ἀλφόσσω, ἐκ τοῦ ἀλεός· = ἠλεός.

Ἄλη, ἡ· πλάνη, τὸ περιπλανᾶσθαι, ἀλινδεῖσθαι τῷ δὲ κακεῖθι κοίκου, ἄπολις, ἀστεγῆ περιφέρεσθαι (πλάνεμα, τὸ νὰ περιφέρηται τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄρπης, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς σπίτι, χωρὶς σκεπαστήν νὰ στραγγοκατῶ)· Ὀδύσ. 2) τρόπ. λογισμῶν, περίκλασις, ἀγωνία, φροντίς, ἀθημονία, παράνοια, παραφροσύνη, φρενοβλάβεια· (τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ τοὺς στοχασμούς του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· στενοχώρια, θλῖψις, τρέλλα)· παρὰ τοῖς Τργκ. 2) ἐνεργητ. πλάνη βροτῶν· τὸ ἀποπλανᾶν, ἐξαπατᾶν ἀνθρώπους (ξεπλάσεμα τὸ νὰ ξεπλανᾷ, ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους)· Αἰσχ.

Ἀληγός, ὁ, ἡ· (ἄλις, ἄγω) ὁ ἄγων καὶ ὁ, ἐν ᾧ ἄγεται ἅλας· (ἁλατοκουβαλτής, ὅστις κουβαλεῖ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον βάνουν καὶ κουβαλοῦν ἅλας) ἀλληγὸν πλοῖον (καράβι ἁλατοφορτωμένο)· Πλτχ.

Ἀληθάργητος, ὁ, ἡ· (ληθεργὸς) ληθαργίας ἐλεύθερος, ληθαργίαν μὴ παθών ἢ μὴ πάσχων (ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ληθαργίας, ὁπὴ. ἀπὸ ἀκατάπαυστον βαθὺν ὕπνον· ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν πάσχει ἀπὸ ληθαργίαν).

Ἀλήθεια, ἡ· Ἰων. ἀληθείη, καὶ ἀληθηίη· Ἡρόδ. ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῇ φράσει ἠλήθειήν μυθήσεσθαι, καταλέγειν, ἢ ἀποείπειν· ἀληθῆ ἢ ἀλήθειαν λέγειν· ἠπᾶσαν ἀληθείην παιδὸς μυθήσομαι· τὴν τελείαν ἀλήθειαν περὶ τοῦ υἱοῦ λέξω σοι· (τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν θὰ σ' εἰπῶ διὰ τὸν υἱόν)· Ὀδύσ. Λ. 506. κατὰ ἀληθείας λέγειν (τὴν σωστὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμιλῇς)· Μενέ. 2) Πιστότης, τὸ φιλαλήθες, τὸ ἁπλοῦν καὶ πιστόν, ἁπλότης, χρηστότης, ἀνυποκρισία, ὁ τρόπος τοῦ ἀληθοῦς· (πιστοσύνη, ἁπλότητα, ἀνοιχτὴ καρδιά, ἀδιπροσωπία, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀληθινοῦ)· 3) Οὐσία, ὑπόστασις, τὸ ἀληθὲς ὄν, ὕπαρξις, τὸ καθ' ὑπόστασιν εἶναι, τὸ κατὰ φύσιν ὄν, πραγματικὴ ἀπόδειξις, πλήρης ἀπόβασις, π. χ. ὀνείρατος, μαντείας, προφητείας· Τιμαι. Φιλ. 113. ὑπὸ Ruhnk. Δντ. περὶ συνδ. σλ. 272. ὑπὸ Schaef. 4) παμφίρουσές τις στολισμὸς (στολίδι ἀπὸ ζαφείρια) τῶν Αἰγυπτίων ἀρχιερέων, σύμβολον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης· Διόδ. Ι. 48, Αἰλ. πολ. Ἱστρ. 14, 34.

Ἀληθευτικός, ἡ, ὁν· ὄντως ὤν, ὑπάρχων, ἀληθινός.

Ἀληθεύω· Μλ. εὔτω· εἰμὶ ἀληθής, ἀνυπόκριτος, εἰλικρινής, ἄνευ δόλου, ἀνυπόστολος· λαλῶ ἀλήθειαν· (εἶμαι ἀληθινός, μὲ χωρὶς δόλον, ἀνοιχτόκαρδος, ἀδιπροσωπος, ὁμιλῶ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, δὲν λέγω ἄλλο τι ἀλλο)· ἐπὶ μαντείων καὶ χρησμῶν· προλέγω, προμαντεύομαι ὀρθῶς, ὥστε ἡ προμαντεία ἐφαρμόττει, συμβαίνει (ἐμοιάζει, συμφωνεῖ, τραγουδᾷ καθὼς προφήτευσα)· Μετ. δὲ, ἀληθεύομαι, ἔχει ἀπόβασιν, ἀποτελεῖται, ἐκπληροῦται, ἀποβαίνει κατὰ τὸ ὄν ἢ μαντεῖα (γίνεται μὲ τὰ σωστά, εὐχαίνει καθὼς εἶπα)· Ξυφ. Ἀνβ. Δ. 15. καὶ ἀληθεύσειν ἢ μαντείαν. 2) μετὰ αἰτιατ. λέγω, ἀπαγγέλλω, μαρτυρῶ ὡς ἀληθῆ· Βυζαντ. ἀληθεύοντα πάντα· λέγω ὅτι ἀληθῶς ἔχει τι, ἀποδείκνυμι τὰ ἀληθῆ, βεβαιῶ, ἐκπληρῶ τὸ ὀηθὲν (βεβαιώνω, δείχνω μὲ τὰ σωστὰ ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν)· ὅταν, ἐπιτελῶ ἃ ὑποσχεθέμην (κρατῶ τὸν λόγον μου).

Ἀληθής, ὁ, ἡ· (λήθω, λανθάνω)· ἀνυπόστολος, ἀμφιβόλου, ἀνυπόκριτος, ἄδολος, εἰλικρινής, ἀληθινός· παρ' Ὁμ. ἀεὶ περιφραστικῶς, ἀληθέα μυθήσασθαι, εἰπεῖν, ἀνείσπειν, ἀγορεύειν· πλὴν ἐν Ἰλ. Μ. 433. ἠλήθης γυνὴ ἀγαθὴ, χρηστὴ, δικαία, ἀπειρόκακος, ἄκακος γυνή, οὐχὶ δὲ ὡς τινες ἐξέλουσιν· = ἀκριβής· 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀληθινὸς, ὀρθὸς, πρέπων, οἰκείως τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως οὕτω καὶ οὐκ ἄλλως ἔχων, ἀσφαλὴς, ἀναμφίβολος, πιστὸς, γνήσιος· ἀλήθη, λέγεται· Ἡρόδ. ἰδὲ ἀληθινός· 3) Ἐπῤῥ. ἀληθῶς, Ἰων. ἀληθέως, Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδέτερον προπαροξυτονούμενον κατ' ἐπιῤῥηματικὴν ἔννοιαν, ἀλήθες; ὄντως; οὐκ ἄραγε; ἢ γὰρ; εἰρωνικῶς (μὲ τὴν ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά; ἔτσι;) Σφκ. Οἰδ. Τ. 350. Ἀριστφ. Ἀχ. 537. Βάτρ. 840. Τὸ ἀληθὲς· ὄντως, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας· Ἡρόδ.

Ἀληθίζομαι, μέτ. ἀπότ. = ἀληθεύω· Ἡρόδ. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δέ, καὶ ἀληθίζω.

Ἀληθινολογία, ἡ· τὸ ἀληθῆ λέγειν.

Ἀληθινός, ἡ, όν· ἀψευδής, ἀνυπόκριτος, δικαίας, ὀρθῆς γνώμης· ἀδόλου ψυχικῆς διαθέσεως· 2) πιστός, ἀναμφίβολος, βέβαιος, ἐναργὴς, γνήσιος· τῷ ὄντι ὢν· Ἐπῤῥ. ἀληθινῶς· Ξυφ. Ἀνβ. Δ'. 3. 17.

Ἀληθογνωσία, ἡ· (γνῶναι) γνῶσις, καταλληλος, σύνεσις, νόησις, διάγνωσις, γνώρισις τοῦ ἀληθοῦς· (γνώρισμα τῆς ἀλήθειας· τὸ νὰ γνωρίζῃ, διακρίνῃ, καταλαμβάνῃ τις τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ἀληθῆ λέγων· (ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) τὴν ἀλήθειαν προφητεύων (ὅστις προφητεύει τὴν ἀλήθειαν)· Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1249.

Ἀληθομυθέω· λέγω τὴν ἀλήθειαν· Δμοκρ. παρὰ Στοβ. Ὁμλ. ια'. ἀπὸ τοῦ

Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀληθῆ λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει τὴν ἀλήθειαν)· Λμκρ. Γνμ.

Ἀληθορκέω· (ὅρκος) ἀληθῆ ὀμνύω· ὁμόνω, ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν)· Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1252.

Ἀληθοσύνη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀλήθεια· Θγν. 1177.

Ἀληθουργής, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἀληθῆ πράττων, ἢ ποιῶν, εἰλικρινῶς προσφερόμενός τινι· ὀρθῶς χρώμενός τινι· (ὅστις φέρεται ἀληθινά, μὲ εἰλικρίνειαν, κάμνει τὰ πράγματά του μὲ ἀλήθειαν, χωρὶς δόλον)· Ἡρακλ. Ἀλληγ. 67.

Ἀλήθω, Μλ. ἀλήτω· κοινὸς τύπος τοῦ, ἀλήθω· ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀλῶ.

Ἀληθῶς· Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀληθής, ὅπερ εἶδε.

Ἀλήϊον πεδίον, τό· χώρα τις ἐν Δυσίᾳ, (τῆ τουρκοβαρβαριστί Ἀϊδινελλί)· Ἰλ. Ζ. 201.

Ἀλήϊος, ὁ, ἡ· (λήϊον) ἀγροῦ ἐστερημένος, ἄνευ ἐμφανῶν κτημάτων, ἀκτήμων, χρημάτων ἐνδεής, ἄκληρος, πτωχὸς (ὅστις δὲν ἔχει χωράφια, ἀκίνητα κτήματα, ὑποστατικά, εἶναι χωρὶς κατάστασιν, πτωχός)· Ἰλ. Ι. 125, 267. ἀντιθέτως τῷ πολυλήϊος· 2) (λῆϊον Ἰων. ἀντὶ λείου) ἄνευ λαφύρων, σκύλων, σκυλευμάτων (τῶν ἐν πολέμοις)· ἄνευ ἁρπάγματος, σκυλήματος (διὰ λῃστρίας) (ὅστις δὲν ἐκούρτεψε δὲν ἄρπαξε, δὲν ἔκαμε πλιάτσικον, τὰ τῶν τουρκοβαρβάρων τῆς Ἠπείρου).

Ἀλήατος, ὁ, ἡ· (λήγω) ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τῷ ποιητ. τύπῳ ἀλήατος, χρωμένῳ· πάλλήατος χόλου οὐδέποτε ὀργὴ παυίμενος (ὅστις δὲν παύει νὰ εἶναι πάντοτε θυμωμένος)· Ἰλ. Ι. 636. Ἐπῤῥ. Ἀλήατος.

Ἀλήλεκα, ἀλήλεσμαι, Ἀττ. παθτ. καὶ ἐνεργ. Παρεμ. τοῦ ἀλέω.

Ἀλήλιφα, ἀλήλιμμαι· Ἀττ. ἐνεργ. καὶ παθτ. Πρεμ. τοῦ ἀλείφω.

Ἄλημα, τό· (ἀλέω) κυρίως, τὸ λεπτότατον ἄλευρον (ἀδίρας)· 2) τρπκ. πολύτροπος, ἐπίτριπτος, πανοῦργος ἄνθρωπος (ξεβολιάς, τετραπερασμένος, δόλιος) ὡς τὸ, πεπάλημα, τρίμμα· οὕτω καλεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Σφκ. Αἰ. 581, 389. (ἡ δὲ παραγ. τῆς λέξ. ἀπὸ τοῦ ἄλη, ψευδὴς ἐστί).

Ἀλήμεναι, ἀντὶ ἀλῆναι· Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. παθτ. ἐκ τοῦ ἐάλην τοῦ εἴλω· Ἰλ. Ε. 823. Σ. 76. ὑποχωρῶν, εἰς τὰ ὀπίσω τρέπεσθαι (τραβοῦμαι ὀπίσω, βιτιράρω Ἰτκλ.).

Ἀλημι, ὑποθετικὸν ἢ νομιζόμενον πρωτότυπον ῥῆμα εἰς παραγωγὴν τοῦ τῷ εἴλω προστήκοντος παθτ. ἀόρ. β'. ἐάλην, ἀπρμφ. ἀλῆναι, Ἐπκ. ἀλήμεναι· Ἰλ. Ε, 823. Ν. 408. Τ. 103. Βτμν. Λεξ. 2. σλ. 149.

Ἀλημοσύνη, ἡ· (ἄλη) περιπλάνησις· Διον. Περιηγ. 715.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἀλάομαι) ἀγύρτης, πλάνης (πλάνος, βαγαπόντος Ἰταλ. ἐμακονάρης, ματσουκᾶς, σακκολιάρης)· Ὀδσ.

Ἀλήναι· ἀπρμφ. παθητ. ἀόρ. β'. ἀπὸ τοῦ ἀάλην, τῷ εἶλω προσῆκ. Ἰλιὰ. Π. 714. ὑπεχωρεῖν· ἰδὲ ἀλήμεναι.

Ἀλήπεδον, τό· ἰδὲ ἀλίπεδον.

Ἄληπτος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) μὴ λαμβανόμενος, μὴ ληπθεὶς, ἀκαταμάχητος· (ὅστις δὲν πιάνεται, δὲν πιάστηκε, δὲν πέρνεται, δὲν πάρθηκε· ἀνίκητος)· 2) ἀνέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος· (ὅστις δὲν πιάνεται ἔνοχος εἰς τίποτε, ἀκατηγόρητος· μὲ χωρὶς λεκές, τὸ τουρκεβγάρμαρι)· Θεόδ. Α'. α'. 3) ἀκατάληπτος, ἀκαταμάθητος, ἀδιανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ καταλάβῃ, νοήσῃ)· Πλτχ. 4) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δέ, ἄληπτα λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα πράγματα, ἀντιδείως τῷ ληπτά· Ἐπῤῥ. ἀλήπτως· (ἀπιαστα, ἀπαρτα).

Ἀλής, ὁ, ἡ· καὶ ἀλῆς, Ἐπκ. καὶ Ἰων. = τῷ Ἀττ. ἁθρόος· συνηγμένος, συνηθροισμένος, συλλελεγμένος, πεσωρευμένος, σωρηδόν, πανδημεί, παντρατιᾷ, παμπληθεί (συναγμένος, σωρωμένος, ὅλοι μαζί, μὲ τὸν σωρόν) παρ' Ἡρότ. πολλάκις· (ἀλέω, ἀλίζω, ἀλία· ἔστι δὲ συγγν. καὶ τῷ, ἀολλής)· (α ;).

Ἀλήσιος, ὁ, ἡ· (ἀλέω) ἀλήθεσθαι, συντρίβεσθαι ἔχων· (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀλέσθηται νὰ ἀλεσθῇ, νὰ συντρίβηται, νὰ συντριφθῇ).

Ἄλησις, εως, ἡ· = ἄλη· ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου περιφορᾶς· Ἀρτ.

Ἀλήστευτος, ὁ, ἡ· (ληστεύω) ἄσυλος, ἀδιάρπαστος· (ἀκούρσευτος· ὅστις δὲν κουρσεύεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κουρσευθῇ, δὲν ἐκουρσεύθηκε).

Ἄληστος, ὁ, ἡ· (λήθω) Ἰων. ἀντὶ ἄλαστος· εἰς λήθην μὴ ὑποπεσών, μὴ ὑποπίπτων· μὴ ἀπαλγηθείς, μὴ ἀπαλγούμενος· πικρός, χαλεπός (ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀλησμόνησε, δὲν ἐξέχασε, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀλησμονήσῃ νὰ ξεχάσῃ τις, πικρὸς ἀλιβερός).

Ἄλητα· ὑποτακτ. μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἄλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ· Ἰλιὰ. Φ. 530.

Ἀλητεία, ἡ· πλάνη, περιπλάνησις· ἀπὸ τοῦ:

Ἀλητεύω· (ἀλήτης) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖσε· (τρέχω ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἀν χαμένος· ζητλιαρεύω, διακονεύω)· ἐν Ὀδσ. Σ. 113. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν τὰς χώρας περιοδευόντων ἀγυρτῶν, ἐπαιτῶν, ματαιτῶν· (ζητιάνων, ζητλιαρέων). Ἐπὶ κυνηγῶν Ὀδσ. Μ. 330. ἐν Ἰλιὰ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἀλητήρ, ῆρος, ὁ· ἐρχησεώς τις τρόπος παρὰ Σικυωνίοις (εἶδος χορεῦ τὸν ὁποῖον συνήθιζαν οἱ Βασιλικοὶ ὡτῆς τῶν Μωρέων).

Ἀλητήριος· ὁ· = κατηγορος, ἢ συκοφάντης· (ἀγκαλιαστής, καταδότης)· ἀλητήριον, ὃν ἀλεύεσθαι καὶ φυλάξεσθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχεν· Πλτχ. Πρβλ. Ἑλλη. καὶ ὁ αὐτὸς περὶ Πολπργν. ἀλήγεται δὲ καὶ τὸν ἀλητήριον ἐκ ψιλοπραγμοσύνης κατονομασθῆναι τὸ πρῶτον· λιμοῦ γὰρ, ὡς ἔοικεν, Ἀθηναίοις ἰσχυροῦ γενομένου, καὶ τῶν ἐχόντων πυρὸν εἰς μέσον οὐ φερόντων, ἀλλὰ κρύφα καὶ νύκτωρ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀλοῦντων, περιιόντες ἐτήρουν τῶν μύλων τὸν ψόφον, εἶτα ἀλητήριοι προσηγορεύθησαν.

Ἀλήτης, ὁ· (ἀλάομαι) πλάνης, περιπλανώμενος, ἀγύρτης (πλάνος, ὅστις περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀν τὰ χαμένα)· ἐν Ὀδσ. πανσχοῦ, ἐπαίτης, προσαίτης (ζήτουλας, ζητιάνος, ζητλιάρης)· ἐν Ἰλιὰ. δὲ οὐχ εὑρηταί που· ἀλήτειρα, παρ' Ἡρότ. 3, 52. βίος ἀλήτης (ζωὴ πλανημένη, μὲ χωρὶς κατάστασιν, ὅταν ξῇ τις τρέχων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον χωρὶς νὰ καταστασθῇ εἰς κανένα μέρος)· Θηλκ. Ἀλήτις, ιδος, ἡ· ἑταιρ. ὡς Ἐπιστ. πάλητες ἑορτή, ἡμέρα. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, Θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ἄλλως καὶ αἰώρα λεγομένη Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμλ. παρὰ Πλδκ. δὲ, Δ'. 45. Ἀλ. φάλ· καὶ ὕμνος τις εἰς τιμ. τῶν Ἡρῶν.

Ἀλητοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος, ἢ χρῶμα ἀλεύρου ἔχων· ἀλευρετειδής· (ὅμοιος μὲ ἀλεύρι, σὰν ἀλεύρι), ἀπὸ τοῦ:

Ἄλητον, τό· (ἀλέω) ἀλληλεσμένον ἄλευρον· (ἀλεσμένον ἀλεύρι, ἄλεσμα).

Ἄλητυς, υος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄλη· Κλημ. Λφν. 277.

Ἀλθαία, ἡ· ἠγρία μαλάχη· (ἀγριομάλοχα)· 2) ὀνομ. κύρ. ἐν Ἰλιὰ.

Ἀλθαίνω, ἀλθέω, ἀλθέτω, ἀλθήσω, ἀλθέσκω, ἰδὲ ἄλθω· Ἰώμαι (ἰατρεύω) Δυκφ. 532. κακὸν μίασμα, ἐμφυλον ἀλθαίνων κακῷ· παροιμ. τῷ τῆς κοινῆς παροιμίας παρεμφερὲς κακὸν ἐμῷ κακῷ ἰάσομαι μὲ ἄλλον κακόν.

Ἀλθεξις, εως, ἡ· Ἰασις, θεραπεία (ἰατρειά, Ἴατρευμα)· ἀπὸ τοῦ:

Ἀλθέσω· = ἄλθω· Ἰώμαι (ἰατρεύω).

Ἀλθεστήριος, ὁ, ἡ· = ἀλθητήριος· ἀμφβ.

Ἀλθεύς, έως, ὁ· Ἰώμενος, Ἰατρὸς (Ἰατρευτής, Ἰατρός).

Ἀλθέω· = ἀλθαίνω.

Ἀλθήεις, εσσα, εν· Ἰατικὸς, ἰατήριος (θρμάκεις ἐκ ἰάτρευμα, Ἰατρευτικές· ὅστις ἔχει δύναμιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ).

Ἀλθήσκω· = ἀλθαίνω.

Ἀλθητήριος, ὁ, ἡ· Ἰατικὸς, ὑγιαστικὸς· (καλὸς, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ)· ἀλθητήρια, ὑπαρμ. φάρμακα (ἰατρικὰ, καλὰ διὰ ἰατρειάν)· Νικόδ. Θηρ. 493.

Ἄλθος, εος, τό· Ἴασις, φάρμακον (ἴατρευμα, Ἰατρικόν).

Ἄλθω, ἄλσω· αὐξάνω, αὔξω (μεταβτ.) πληρῶ, ἐμπίπλημι· Ἰώμαι, ὑγιοποιῶ, θεραπεύω, ὑγιᾶ ποιῶ, σώζω· (κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, τρανέψῃ, μεγαλώσῃ· γεμίζω· Ἰατρεύω, κάμνω νὰ γιαθῇ, γερέψῃ, γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρῤῥωστιάν)· ἀ ἐνατ. ἐνεργτκ. τε καὶ παθτκ. ἄνευ παραδείγματος· Παροιμ. παθτκ. πάλθεται χείρων· (ἰατρεύθηκε τὸ χέρι)· Ἰλιὰ. Ε'. 417. ἄλλοι τύποι αὐτοῦ εἰσὶ τοὶ ἀλθαίνω, ἀλθέω, ἀλθέσκω, ἀλθήσκω, πάντες μὲν τοι σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀλία, ἡ· Ἰων. ἀλίη (ἁλῆς) συνάθροισις, σύνοδος, συνέλευσις (σύναξις) Ἐκκλησία, ἀγορὰ (κοινὴ σύναξις, σύναξις τοῦ λαοῦ) π. χ. τῶν Μιλησίων· ὁ Ἡρότ. ἐπιφέρει τῇ λέξει τὸ, ποιεῖσθαι καὶ συλλέγειν· ἁλίην ποιεῖσθαι, ἀλ. συλλέγειν (γίνεται σύναξις). Ἐξαιρέτως τὸ τῶν Βυζαντίων βουλευτικόν· Δημσθ. ἀφ' οὗ Ἡλιαία, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· ἐν γένει δέ, παρὰ Δωριεῦσι. = τῷ παρ' Ἀθ. Ἐκκλησία· Δωρ. Χαρ. σλ. 242. (– υ – ;)

Ἀλιά, ἡ· (ἅλς) ἁλοδοχεῖον· (ἁλατηρό) παλιὰν τρυπᾶνα παροιμ. τὴν ἁλιὰν ὄνῳ ξέειν· (ξύνει τὸ ἁλατηρὸ μὲ τὰ νύχια) ἐπὶ ἀνδρῶν λεγομένη· (τόσον πτωχὸς ὑπῆρ. ὥστε οὐκ ἔχειν ἁλὰς ἔχει) Καλλ. παρ' Ἀπολλ. Τυαν. Ἐπιστ. Ζ.

Ἀλιάδαι, ῶν, οἱ· (ἅλς) ναῦται, ναυβάται, ναυτίλοι· (θαλατσινοί, ἄνθρωποι τῆς θαλάσσης, ταξειδιώτης, ὅσοι ταξειδεύουν εἰς τὴν θάλασσαν)· Σφκ. Αἰ. 879.

Ἀλιάετος, ποιητκ. ἀλιαίετος, ὁ· (ἅλς, ἀετός) ἀετὸς θαλάσσιος (Θαλασσαετὸς) (υυ – υυ).

Ἀλιαής, ὁ, ἡ· (ἄημι) ἐπὶ θάλασσαν πνέων, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κατὰ θάλασσαν πνέων (ὅστις φυσᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις φυσᾷ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς στερεᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν) ἄπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Δ'. 361. παρέβαλε καὶ Ι. 285.

Ἀλιάκμων, ονος, ὁ· ποταμὸς ἐν Μακεδ. (νῦν Ἰντσέχαρασοὺ τρκβ. καλούμενος)· Ἡσ. Θγν. 341.

Ἀλιανθής, ὁ, ἡ· (ἄνθος) κυρίως τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων· (ὅστις ἔχει τὴν ζωηράν βαφήν του ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· παραπλ. τῷ ἁλιπόρφυρος, πορφυροῦν, γνήσιον χρῶμα ἔχων (βαθὺ κόκκινον), σὰν τὸ αἷμα) Ὀρφ. Ἀργ. 586.

Ἁλιαρός, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἅλατι ἠρτυμένος· ἁλιστός (ἁλατισμένος, ἁλατιστός).

Ἄλιαρτος, ου, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ὁ· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (νῦν Παλεοπαναγιὰ ἢ Τριόδιον)· Ἰλιὰ.

Ἁλιάς, άδος, ἡ· (ἅλς) τῇ θαλάσσῃ ἀσκήσουσα (Θαλασσητικὴ)· ἡ ἁλιάς, ὑπακμ. εὐμβ. ἁλιέων ἡ ἁλιευτικὴ σκάφη. (βάρκα Ἰταλστ. καὶ τουρμπαρβστ. καὶκι ψαρόβαρκες) Ἀλεξ. Α'. Ἐπστλ. ιβ'. αἱ Ἁλιάδες· Θαλάσσιοι νύμφαι· (ξωτικὲς ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἅλισμα, τος, τό· Δωρ. ψήφισμα τῆς ἐκκλησίας (ἀπόφασις, καὶ ἰταλ. δεκρέτον, τὸ συνέδριον τοῦ λαοῦ)· Ἐπιγρ.

Ἁλίαστος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι) ἀδιάτρεπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἄλητος, ἄφυκτος, ἀκατάσχετος, ἀδιάβραστος (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ, νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ τις, ὅστις δὲν στέκεται, δὲν πάει) ἠλ. μάχη, πόλεμος, ὅμαδος, τρόοι, Ἰλιὰ. ἁλίαστον εὑρέσθαι· ἀπαύστως ὁδύρεσθαι, θρῆνον ποιεῖσθαι, θρηνολογεῖσθαι (τὰ κλαίγ, θρηνῶ, παραπονῆται ἀκατάπαυστα) Ἰλιὰ. Π'. 549. Β. 797. Μ. 47). Π. 296. παρβλ. Βτμ. Λξ. 1. σχλ. 74· ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ Ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἁλιβάνωτος, ὁ, ἡ· (λιβανωτὸς) ἄνευ λιβανωτοῦ, μὴ λιβανωτιζόμενος, μὴ λιβανωτισθείς· (χωρὶς θυμίαμα, ὅστις δὲν θυμιατίζεται, δὲν θυμιατίσθηκε, ἄθυμιάτιστος).

Ἁλίβαπτος, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐν θαλάσσῃ βαπτόμενος ἢ βαπτιζόμενος, βαπτισθείς, καταδυόμενος, καταδυσθείς (βουτισμένος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις βουτίζεται, ἢ βουτίσθηκεν· ἐπιχύθηκε, καταβράπτηκεν εἰς τὴν θάλασσαν)· (υυ – υ, παρὰ Νικ. Ἀλ. δί. 618, καὶ υ – – υ).

Ἄλιβας, αντος, ὁ· (λιβάς) ὀχυλος, ὀχυρὸς· ζωτικῆς τροφῆς ἐστερημένος, μαραινόμενος, ἀποξηραινόμενος, νεκρός· (χωρὶς χυμόν, χωρὶς ὑγρασίαν, χωρὶς οὐσίαν ζωῆς, μαραμένος, πεθυμένος, λειψυμένος) Πλτ. Πολ. Γ'. σλ. 587. C. αὐτὸ, τῷ ἕτερος· ὅθεν οἱ ἁλίβαντες = νηροί· ἁλίβας οἶνος· Καλλμ. Ἀφ. 88. ὑπὸ Bentl. ὁ ἐν σπονδαῖς μὴ λειβόμενος, ὅτι τροπίας ἐστι, (χαλασμένος, χορμένος, ξυνὸν κρασί)· (– υ –).

Ἁλίβατος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἡλίβατος· Πνδ. καὶ Εὐρπ. Ἰετ. 91.

Ἁλιβεύω· Μλ. ὑπο· Αἰολ. ἀντὶ ἁλιδύω· κατάδημι ἐν θαλάσσῃ, καταποντίζω, βυθίζω, εἰς τὴν θάλασσαν)· ἐν γένει δὲ καταδύω, ἢ καταδύω (καταβυθίζω, βουλίζω, ἢ βουλῶ).

Ἁλίβρεκτος, ὁ, ἡ· (βρέχω) βεβρεγμένος, ἢ βρεχεῖς ὑπὸ τῆς θαλάσσης· (θαλασσοβρεγμένος, ὅστις βρέχεται ἢ νοτίζεται, ἐβρέχηκεν ἀπό, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν).

Ἁλίβρομος, ὁ, ἡ· (βρέμω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβρεμόμενος (ὅστις κυκλόνεται ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς θαλάσσης)· ὥσπερ θάλασσα βρέμων, ἠχῶν, ροθῶν (ὅστις ἠχεῖ, βοιζει, κάμνει κρότον σὰν θάλασσα) Σχλ. Σχλ. Αἰ. 604.

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ· = ἁλίβρεκτος· Ἀπελλ. Τέ.

Ἁλίβρως, ωτος, ὁ, ἡ· = ἁλίβρωτος.

Ἁλίβρωτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὑπὸ τῆς θαλάττης καταβρωθείς, περιβρωθείς ἢ περιτρωγόμενος, κατατηκόμενος· (ὅστις ἐρηγιάθησεν ἀπὸ τὴν θάλατταν, τὸν ὁποῖον τρώγει ὀλόγυρα, τὸν ὁποῖον κατατήκει ἡ θάλαττα) Δεωρ. 443.

Ἁλίγδουπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἁλίδουπος.

Ἁλιγείτων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (γείτων) τῇ θαλάττῃ γειτνιῶν (ὅστις γειτονεύει μὲ τὴν θάλατταν, εἶναι κοντὰ 'ς τὴν θάλατταν) Ἐπιχ. Ὁμῆρ. 3.

Ἁλιγενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐκ τῆς θαλάττης φυόμενος, ἢ φύς, βλαστάνων, ἢ βλαστήσας, ἢ γεννηθείς (ὅστις ἀγγυρώνει, ἢ γυρίνει, γεννᾶται, ἢ ἐγεννήθηκεν ἀπὸ τὴν θάλατταν).

Ἁλίγηθος, ἰα, ιον· (ἡλιξ) ὅμοιος, παραπλήσιος τινι· (ὅμοιος μὲ τινα) Ὁμ. ἔστι δὲ ἐν χρήσει μᾶλλον συνδέτως ἐν ἁλίγηθος· τὸ Θηλ. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν χρήσει.

Ἁλίγλωσσος, ὁ, ἡ· ἠθείας φωνῆς ἢ λαλιᾶς ἔστερημένος (ὅστις δὲν ἔχει γλῶσσαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν)· Σχ. Μ. 3'. 57. ἢνίκα ἁλίγλωσσος, ἀντὶ λεγόγλωσσος, ἠλίφωνος (γλυκὺς 'ς τὴν ὁμιλίαν).

Ἁλιθοινής, ὁ, ἡ· (ἁλίνη) ὑπὸ τῆς θαλάττης περιδινούμενος (τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ θάλαττα νὰ στριφογυρίζῃ) κατὰ θάλατταν περ πλανώμενος (ὅστις περιπλανᾶται περιφέρεται, τρέχει ξάω καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν θάλατταν) Δνσ. Πρχτ. 908.

Ἁλίδουνος, ὁ, ἡ· (δινέω) ὑπὸ τῆς θαλάττης ἢ ἐπὶ τὴν θάλατταν περιδονούμενος (ὅστις χλονίζεται ἔξω καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ εἰς τὴν θάλατταν)· Αἰσχλ. Πρ. 274.

Ἁλίδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) Θαλάττης δίκην βρόμων, δουπῶν (ὅστις βρίζει κάμνει κρότον 'σὰν θάλασσα) Ἐπιτ. τοῦ Ποτειδῶνος· ἰδὲ ἁλίβρομος· Ὀρφ. Τμ. Πτέ. 4.

Ἁλίδρομος, ὁ, ἡ· (δρομεῖν) τὰς θαλάσσας δρόμῳ διερχόμενος, διαπλέων· (ὅστις τρέχει εἰς τὴν θάλατταν, ταξιδεύει).

Ἁλιδύω, Μλ. ὑσω· (ἅλς, δύω)· καθίημι, βυθίζω εἰς τὴν θάλατταν (βουτίζω ἢ βουτῶ τι εἰς τὴν θάλατταν) ἐν γένει δὲ καταβυθίζω, κατατοντίζω (ἐν τῷ Ἐπιτ. ∪∪∪–, ἐν τῷ Μέλ. ∪∪––).

Ἁλιεία, ἡ· (ἁλιεύς) ἡ ἁλιευτική, ἀσπαλιεία· (ἡ ψαράδικη τέχνη).

Ἁλιεργής, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἐν θαλάττῃ ἐργαζόμενος· ἀσπαλιευόμενος, ἁλιεύων (ὅστις δουλεύει εἰς τὴν θάλατταν, ψαρεύει, ψαρᾶς)· 2) ἁλιεργὴς καὶ ορτ. ἁλιουργὸς· ἐκ γηνησίας πορφύρας κατεσκευασμένος (ἀπὸ ἀληθινὴν πορφύραν κεκαμένος, φτιασμένος).

Ἁλιεργός, ὁ, ἡ· = ἁλιεργής.

Ἁλιερκής, ὁ, ἡ· (ἕρκος) ὑπὸ τῆς θαλάττης περικυκλούμενος, περιρραττόμενος, περιεχόμενος, ὡχυρωμένος (περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος, φυλαγμένος ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Πινδ.

Ἁλίευμα, ατος, τὸ· (ἁλιεύω) = ἁλιεία ὡς πρᾶγμα (φάρεμα, τὸ πιάσιμον 'ψαριῶν, τὰ πιασμένα 'ψάρια) Στρβ.

Ἁλιεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ· (ἅλς) ἁλιευτής, ἀσπαλιεύς, ψαρεύς, ἰχθυοθήρας (ψαρᾶς) Ὀδτ. Μ. 251. Χ. 384. 2) Θαλαττουργός, ναυτίλος, ναύτης, ναυάτης, πορθμεύς· (ταξειδιώτης, μαρινάρος, βαρκαρόλος Ἰτλστ.) Ὀδσ. Ω. 418. ὡς ἐπιστ. ἁλιῆας ἀγεῖν, κωπηλάτας ἐν θαλάττῃ· Ὀδτ. Π. 349. ὥσπερ ἁλιεὺς στρατός, τὸ κατὰ θάλατταν στρατιωτικὸν (μαρίνα Ἰτλστ. marino γαλλστ.) Ὀππ. τῇ συνηρμ. γενικ. ἁλιῶς χρῆται ὁ Φερεκρτ. ΑΒ. 1. σλ. 383.

Ἁλιευτής· = ἁλιεύς.

Ἁλιευτικός, ἡ, όν· τῇ ἁλιείᾳ ἢ ἰχθῦ ἁλιεῖ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος (ψαράτικος)· Ἐπιχ. ἁλιευτικῶς· ἁλιέων δίκην (σὰν ψαράδες, ψαράδικα).

Ἁλιεύω, Μλ. εὑσω· (ἅλς) ἀσπαλιεύομαι, (ψαρεύω)· 2) ἁλιεύς εἰμί, μετέρχομαι τὴν ἁλιευτικὴν (εἶμαι ψαρᾶς)· ζῶ ἐπὶ θαλάττων (ἐπερνῶ τὴν ζωήν μου 'ς τὴν θάλασσαν εἰς τὰ καράβια) ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἁλιεύομαι.

Ἁλίζω, Μλ. ἰσω· (ἁλής) συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω, συστρωννύω (συνάζω, συμμαζώνω, σπρώχνω ἐπάνω τ' ἄλλα) πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Παθητ. ἁλίζομαι· συναθροίζομαι, συνάγομαι (συμμαζώνομαι, συνάζομαι) Ἡρόδ. 1, 63, 79. 7, 172, 208. ἔτι δὲ καὶ Ξεν. Ἀνβ. 6, 3, 3. (τὸ α πιθανῶς μακρόν, ἰδὲ συναλίζω).

Ἁλίζω· Μλ. ἰσω· (ἅλς) ἅλατι ἀρτύω (ἁλατίζω), 2) ἅλατι τρέφω, ἅλας λείχειν παρέχω (τρέφω μὲ ἅλας, δίδω ἅλας νὰ γλείφουν· π. χ. πρόβατα, βόδια· κ. τ. τ.)

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ· (ζώνη) Θαλάττῃ περιεζωσμένος, περιεσφιγμένος (περιζωμένος, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· 2) Ἁλίζωνοι, καὶ Ἁλιζῶνες, οἱ· Ποντικόν τι ἔθνος· Ἰλ.

Ἁλίζωος, ὁ, ἡ· (ζωή) ἐν θαλάττῃ, ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶν· (ὅστις ζῇ μέσα, ἢ ἐπάνω 'ς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ἀνέλκτ. Α'. σλ. 242. Ἀλν. Ζ'. σλ. 322.

Ἁλίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἁλία.

Ἁλιήρης, ὁ, ἡ· (ἐρέσσω) ἐν θαλάττῃ κωπηλατῶν (ὅστις τραβᾷ τὰ κωπί, λάμνει, 'ς τὴν θάλασσαν) Εὐρπ. Ἑκ. 435.

Ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἁλιεύς· Ἐπιγ. Ὁμῆρ. Ἀνλκ. Γ'. 148.

Ἁλιηχής, ὁ, ἡ· (ἠχος) = ἁλίβρομος.

Ἁλιθέρτης, ου, ὁ· Ὀνμ. κύρ. ἐν Ὀδσ.

Ἁλίθιος· Δωρτ. ἀντὶ ἠλίθιος.

Ἁλιθοᾶς, ὁ, ἡ· (λίθος) ἄνευ λίθων, μὴ λίθινος, μὴ λιθαῖος, μὴ πετραῖος, (χωρὶς πέτρες· ὄχι ἀπὸ πέτρα· ὄχι πετρέινος).

Ἁλικία, ἡ· Δωρτ. ἀντὶ Ἡλικία.

Ἁλικίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρότης, ἁλμυρὶς (ἀγγρημ.) (ἁρμύρα, ἁρμυρίλα).

Ἁλίκλυστος, ὁ, ἡ· (κλύζω) ὑπὸ τῆς θαλάττης κατακλυζόμενος, περικλυζόμενος, προσκλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ βρίσκεται ὀλόγυρα, ἢ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας)· 2) ἁλικ. πόντος· ἢ κύματιν οἱδουμένη θάλαττα (θάλατ. ὅπου φουσκώνει μὲ κύματα, κάμνει μεγάλα κύματα)· Σχ. Λί. 1256. Ὀρφ. Ἀργ. 331.

Ἁλίκμητος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὑπὸ τῆς θαλάττης ἀποκάμνων, ἢ ἀποκεκμηκώς· καταπονούμενος, ἢ καταπονεμένος (ὅστις ἀποκάμνει, κουράζεται, ἢ ἀποστάινεται, ἀπόκαμεν, ἐκουράσθηκεν, ἢ ἀπίστασεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Παυλ. Σιλ. Ἠπτρ.

Ἁλίκος, ἰκ, ίκον· Δωρτ. ἀντὶ ἡλίκος.

Ἁλικός, ἡ, όν· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις, (ἁρμυρός)· 2) τῇ θαλάττῃ ἀνήκων, θαλάσσιος· ἐκ τῆς θαλάττης (θαλάσσιος, θαλασσινός, ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· ἀφ' οὗ

Ἁλικότης, ητος, ἡ· = ἁλμύρα.

Ἁλίκρας, ατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) θαλαττίῳ ὕδατι, ἢ ἅλμῃ κεκραμένος (ἀνακατωμένος μὲ θαλασσινόν, ἢ μὲ ἁρμύραν) (∪∪–, γεν. ∪∪–∪, Δράκ.)

Ἁλικρεί̈ων, οντος, ὁ, (κρίων, κρεί̈ων) Θαλαττοκράτωρ· (βασιλέας, ἢ ἐξουσιαστὴς τῆς θάλασσας).

Ἁλικρήπις, (οὐχὶ δὲ ἁλικρηπίς), εδος, ὁ, ἡ· (κρηπίς) ἐν θαλάττῃ, ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τεθεμελιωμένος, τῇ θαλάττῃ προστεθειμένος· (εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν θεμελιωμένος, καὶ ὅστις εἶναι κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) Νον.

Ἁλικρόκαλος, ὁ, ἡ· (κρωκάλη) πλήρης θαλασσίων χαλίκων, ἢ λέρομερούς θαλασσίου ψαμάθου (γεμάτος μὲ χαλίκια, πετροπούλες, στιλνάρια, ἢ μὲ χοντρὸν ἄμμον τῆς θάλασσας) Ὀρφ. Ἀργ. σλ. 332.

Ἁλίκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) ὑπὸ τῆς θαλάττης κτυπούμενος, περικυμαινόμενος, περικλυζόμενος, περιβρύχιος, περιβρεχόμενος· (ὅστις χτυπιέται, βρέχεται ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα, ἢ ἠχολαγεῖ ἀπὸ τὸν χτύπον καὶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θαλασσινῶν κυμάτων) ἐπὶ ἀκρωτηρίων, ἐπιθαλασσίων, (ὅσοι κατοικοῦν 'ς τὰ παραθαλάσσια, παραθαλασσίτης) καὶ πλοίων· 2) ἐνεργ. ἐν θαλάττῃ, ἢ ἐπὶ θαλάττων θορυβῶν, βοχθῶν· (ὅστις κάμνει ἦχον, βοχθίζει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἐπάνω 'ς τὴν θάλ.) πλὴν. εὖμα, ἁλ. ἀήτης· Σφκ. Ἀντ. 953. Εὐρ. Ἱππ. 754. Ἀνερ. λϑ'. Εὐρ. Ὀρ. 375.

Ἁλικύμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (κῦμα) ὑπὸ τῆς θαλάττης περικυμαινόμενος (ὅστις περικυκλώνεται, χτυπιέται ὀλόγυρα ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ἀνλκ. β'. σλ. 140. (∪∪––).

Ἁλικωΐδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) συνηθέστ. ἁλικοΐδης· ἁλατοειδής (σὰν ἅλας) Θεμ. σ. Ἱστ. Θ'. 12.

Ἁλιλάτ, ἀραβικὴ λέξις· = Οὐρανία· Ἡρόδ. 3, 8.

Ἁλιμα, τὰ· ἰδὲ ἅλιμος.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ· (μέδων) Θαλαττοκράτωρ, ὡς ποντομέδων· = ἀλιπρέσβων· ἐπίθ. τοῦ Ποτειδῶνος· (ἐξουσιαστὴς τῆς θάλασσας) Ἀριστ. Θεσμ. 323.

Ἁλιμενία, ἡ· ἅλιμενος λιμένος (ὅπου δὲν εἶναι λιμενόνια, πορτο Ἰτλστ.) ἀπὸ τοῦ:

Ἁλίμενος, ὁ, ἡ· (λιμήν) ἄνευ λιμένος· ἄνευ καταφυγίου· (χωρὶς λιμενόνα ἢ πόρτο· χωρὶς καταφύγιον)· (ξ). ἀφ' οὗ·

Ἁλιμενότης, ἡ· = ἁλιμενία· Ξεν. Ἑλλ. δ'. 8, 7.

Ἁλιμένωτος, ὁ, ἡ· = ἁλίμενος.

Ἁλιμήδη, ἡ· Νηρηΐδος (Νηρεΐδος) ὄνομα· Ἡσιόδ. Θεογ. 255.

Ἁλιμήδης, ὁ, ἡ· (μῆδος) περὶ τὴς θαλάττης ἢ τῶν περὶ τὴν θάλατταν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· τῇ θαλάττῃ ἢ τοῖς περὶ τὴν θάλ. προσέχων (ὅστις φροντίζει ἢ προσέχει διὰ τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὰ θαλασσινὰ πράγματα) ὡς τὸ ἁλιήτωρ Δνσ. περιηγ. 980.

Ἁλίμεκτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ὡς τὸ ἁλίκρατος.

Ἁλιμος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις (ἁρμυρός,) 2) τῇ θαλάττῃ ἀνήκων (θαλαττιώδης, θαλασσίσιος)· 3) ὁ ἅλιμος καὶ τὸ ἅλιμον, ἁλμυρεσιὴς τις ἀτραφὴς (εἶδος σπανακιοῦ 'σὰν κοντολιάδον)· τὰ ἅλιμα· ἁλιμῆντε φυτόν αὐτό τε καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ· (δενδρον ἁρμυρόν καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός του) παρὰ τοῖς Ο'. (∪∪∪).

Ἄλιμος, ὁ, ἡ· (λιμὸς) ἄνευ πείνης, μὴ πεινῶν, κεκορεσμένος (χωρὶς πείναν, ὅστις δὲν πεινᾷ, χορτασμένος)· 2) ἐνεργ. τὴν πείναν ἀποβάλλων ἢ παύων, χορτάζων (ὅστις παύει τὴν πείναν, χορταστικὸς) Ἀθν. σλ. 58.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν· (μύρω) ἐν θαλάττῃ ῥέων, εἰς θάλατταν εἰσβάλλων (ὅστις τρέχει, χύνεται 'ς τὴν θάλασσαν) ποταμῶν αἱλιμυρηέντων· Ἰλ. Φ. 190.

Ἁλιμυρής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· Ἀπλλ. Ῥδ. 2) = ἅλιος, ία, ιον· πέτρης ἁλιμυρέσσης θαλασσίου, ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάττης περιῤῥεομένης· Ὀππ. Ἁλ. β'. 258.

Ἁλινδέω· Μλ. ήσω· ἄλλως δὲ καὶ ἀλίνδω, ὡς τὸ καλινδέω = κυλίνδω· κυλίω, κυλινδίσσαι ποιῶ· (κυλῶ, κάμνω νὰ κυλιέσαι) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἵππων (ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ 'ς τὸν ἄμμον, 'ς τὸ νερὸν κ. τ. τ.) ἐνεργητικῶς δὲ, πάντη ἄχρηστος ἔοικεν ἡ λέξις· Παθητ. ἁλινδεῖσθαι· Ἀττκ. Ἡ ἀρχαία πρωτότυ-

πος ἁλίω, ἁλίζω διατηρῶν μόνον συνδέτους, ἐξαλίσαι· Π. Μοιρ. σλ. 52. σπαιλίμενοι ἢ χρῆσις αὐτῆς.

Ἁλίνδεσις, εως, ἡ· = ἁλίνδησις.

Ἁλινδήθρα, ἡ· τόπος εἰς κύλισιν ἐπιτήδειος· (τόπος διὰ κύλισμα, κυλίστρια) περὶ ἀθλητῶν τε καὶ περὶ ἵππων, ἄλλως δὲ κονίστρα. προπ. ἁλινδήθρα ἐπῶν, λέξεις ἀρρώστως καὶ σωρηδόν, ἢ ἀτυπάκτως καὶ συγκεχυμένως ἐκφερόμεναι· τὰ παρ' ἡμῖν κοπιστήριον, λόγια μὲ τὸν σωρόν)· Ἀριστ. Εἰρ. 935.

Ἁλίνδησις, εως, ἡ· κύλιστις, κυλίνδησις ἐν κονει ἢ ψάμμῳ (κύλισμα εἰς κονιορτὸν ἢ εἰς ἄμμον)· πάλη χαμαὶ κειμένων τῶν παλαιστῶν· (πάλεμα ἐς τὰ πλαγιαστά) Ἱππ. Διαιτ. β'. 11. καὶ Ἔνπν. 4.

Ἁλίνω· = ἁλινδέω· Νικάνδ. Θηρ. 156.

Ἁλινέω καὶ ἁλίνω· κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς = ἁλείφω.

Ἁλιηνήκτης, ου, ὁ· Θηλκ. ἁλιηνήκτειρα, ἡ (νήχω) ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος (ὅστις κολυμβᾷ ἐς τὴν θάλασσαν (ἁλινήκτειρα, υ – – – υ, Ἀνθ.)

Ἁλιηνήκτης, ὁ, ἡ· = ἁλινήκτης.

Ἅλινος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλατοποίητος, ἐξ ἅλατος κατεσκευασμένος (μὲ ἅλας ἢ ἀπὸ ἅλας καμωμένος, φτιασμένος) Ἡρόδ. 4, 185.

Ἄλινος, ὁ, ἡ· (λίνον) ἄνευ δικτύων, ἀμφιβλήστρων (χωρὶς δύχτια, χωρὶς βρόχια) ἄλινος θήρα κυνηγέσιον ἄνευ δικτύων· (κυνήγι εἰς τὸ ὁποῖον δὲν μεταχειρίζονται βρόχια) Ἐπιγρ.

Ἅλιξ· Δωρστ. = ἥλιξ.

Ἁλίξαντος, ὁ, ἡ· (ξαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀποπλυνόμενος, ἀποκλυζόμενος, ἀποπλυσθείς, ἀποκλυσθείς (τὸν ὁποῖον ξεπλύνει ἢ ἐξέπλυνεν ἡ θάλασσα) ἰδὲ ξαίνω.

Ἅλιος, ὁ· Δωρστ. ἀντὶ ἥλιος.

Ἄλιος, ία, ιον· (ἅλς) Θαλάσσιος· τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, ἐν θαλάσσῃ νεμόμενος, ἁλιτυλμένος (Θαλασσινός, θαλασσίνης, θαλασσίτικος, ὅστις ἀνήκει, κατοικεῖ, ζῇ ἐς τὴν θάλασσαν) Θεοί, ἀθάνατοι, γέρων, κοῦραι, ψάμαθοι ἁλ. Ὅμηρ. Ἅλιαι, αἱ Θεαὶ τῆς Θαλάσσης αἱ Νηρηίδες (Νηρηίδες) Ἰλιάδ. Σ, 432. ἰδὲ καὶ 86. 2) Ἅλιος, ὁ· ὀνομ. κύρ. Ὅμηρ. Ἁλία, ἡ· ὀνομάτινος τῶν Νηρηίδων· Ἰλιάδ. Σ. 40. Ἡσιόδ. Θεογ. 248. 3) (ἅλη)· = μάταιος· ἀλυσιτελής, ἀνωφελής (ἄκαρπος, ἀνωφελούτσικος) ἁλ. πόνος, ἔπος, μῦθος, βέλος, ἄκων, στρατός, οὐδός, ὅρκιον, σκοπός· Ὅμηρ. ὅστις χρῆται πολλάκις καὶ τῷ οὐδετέρῳ γεν. ἐπιῤῥηματικῶς· ὅθεν κενός, ἐξίτηλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀσφαλμένος, ἐψευσμένος (ἄδικος, καταπατοτέλεντος, σφαλμένος, ψεύτικος). Παρ' Ἀττικοῖς ἐπῴδὸς ὅτε ἀποκαταλήκτικος. (Τινὲς δὲ παράγουσι τὴν λέξιν καὶ κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἅλς, διότι οἱ πάλαι τὴν ἀγυρμένου σημασίαν τῆς λέξεως Θάλασσα ὑπενόουν συγγενῆ τῇ τῆς μάταιος, ἁλυσιτελής). Ἐπῤῥημ. Ἁλίως· μάτην, εἰς μάτην, κενῶς, εἰκῆ, εἰς κενὸν (μάταια, ἐς τὰ χαμένα).

Ἁλιοτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἐκτρεφόμενος, αὐξηθείς, ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος· (γεννημένος, τρανεμένος ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅστις τρέφεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ὀδυσ. Δ'. 442.

Ἁλιόω· Μέλ. ὥστω (ἅλιος) ματαιώνω, ἀλυσιτελὲς ποιῶ (ματαιώνω, καμνω νὰ μὴν ἀξίζῃ νὰ μὴν ὠφελῇ τίποτε)· ἁλιῶ νόον τινός, τὴν γνώμην, τὸν σκοπὸν τινος· Ὀδ. Ε. 104. βέλος· Ἰλιάδ. Π. 737.

Ἁλιπαρής, ὁ, ἡ· (λιπαρής), μὴ οἰκείως ἔχων πρὸς δεόμενον, ἢ προσευχόμενον· τοῦτ' ἔστιν ἄξυστος ἢ κατὰ τὰ ἐκτὸς ἠμελημένος, ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος, αὐχμηρὸς (ὅστις δὲν τεργιάζει, ἢ εἶναι ἀνάρμοστος εἰς ἀνθρώπου ὄψιν· παρακαλεῖ ἢ προσεύχεται ὀηλ. ἄπαστρος, ἀστόλιστος, ῥυπαρός, λερωμένος)· οὕτως ἐξέλαυνον ἐξηγοῦν τὴν λέξιν ἐν μόνῳ τῷ χωρίῳ παρὰ Σφ. Ἠλ. 451. ἔνθα κεῖται ἁπ. ἐπίθ. τοῦ Θρίξ· ἀλλ' ἀποδείχθη ὑπὸ τοῦ Schaef. mel. σλδ. 129. εὐλόγως ἀμφίβολος ἡ ἐξήγησις.

Ἁλίπαστος, ὁ, ἡ· (πάσσω) ἅλατι πεπασμένος· (μὲ ἅλας πασπαλωμένος ἢ πασπαλισμένος).

Ἁλίπεδον, τὸ (πεδίον) κυρίως πεδιὰς τῇ θαλάττῃ προσκειμένη, παραθαλάττιος πεδίας· Λυκρ. 681. (κάμπος, ἰσιάδι κοντὰ ἐς τὴν θάλασσαν) ἐξαιρέτως δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις τῷ λιμένι Πειραιεῖ προσκειμένη πεδιὰς γῆ· Ξεν. Ἑλλ. β'. 4. 21. ὅζει ἐν γένει 2) πᾶσα πεδιάς, πᾶν ἰσόπεδον, μάλιστα ψαμμῶδες, ἄλλως θαλάσσῃ ὑποβρύχιον, πᾶσα παραθαλάσσιος ὁμαλὴ χώρα (κάθε κάμπος, ἴσιωμα ἢ ἰσιάδι, μάλιστα ἀμμώδικον, τὰ ὁποῖα ἦταν προτήτερα σκεπασμένα ἀπὸ τὴν θάλασσαν· κάθε τόπος ἴσιος παραθαλασσινός)· ἔτι δὲ καὶ ἁλίσπεδον καὶ ἁλήπεδον· Bart. Γρηγ. σλ. 914. (υ – υυ, Λυκρ. 681.)

Ἁλιπής, ὁ, ἡ· (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνός, λεπτός (μὲ χωρὶς πάχος, ἄπαχος, στεγνός) 2) ἄνευ ἐλαίου, ἄχρειος (χωρὶς λάδι, ἀλάδωτος, ὅστις δὲν ἀλείφεται ἢ δὲν ἀλείφθηκε μὲ λάδι).

Ἁλίπιστος, ὁ, ἡ· = ἁλιπής· Θῆρ.

Ἁλίπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζω) ἐν θαλάσσαις περιπλανώμενος· ἐπὶ θάλατταν, ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιαγόμενος, περιπλανούμενος, ἐν θαλάττῃ περιηχόμενος, περικλυμβῶν, παρὰ τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος· (ὅστις περιπλανᾶται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ὁποῖον σέρνει καὶ σπρώχνει ἡ θάλασσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅστις κολυμπᾷ ἢ πλέει παντοῦ ἐς τὴν θάλασσαν· ὅστις περιφέρεται κοντὰ ἐς τὴν θάλασσαν) π. χ. ὁ Πὰν ὡς Θεὸς τῶν παραλίων (ἀπὸ τὰ ἀκρογιάλια)· Σφ. Αἰ. 691. 2) Ἐπὶ νήτων· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικλυζομένη, περικυματιομένη, ἢ ὑπὸ ναυτίλων περιπλεομένη (νησὶ τὸ ὁποῖον περιβρέχεται καὶ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ. ἢ τὸ ὁποῖον περιτριγυρίζουν μὲ τὰ καράβια οἱ ταξειδιῶτες) Σφ. Αἰ. 594. ὑπὸ Ἔρμ.

Ἁλίπλακτος, Δωρστ. ἀντὶ ἁλίπλακτος· Πινδ. Πθ. 4, 14. ὑπὸ Boekh.

Ἁλιπλαζονής, ὁ, ἡ· (πλάνη) ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος (ὅστις περιφέρεται ἐς τὴν θάλ.) ἀφ' οὗ

Ἁλίπλαγξ, ἡ· κατὰ θάλασσαν πλάνη (περιπλάνεμα ἐς τὴν θάλασσαν)· Ἐπιγρ.

Ἁλίπλαγκτος, ὁ, ἡ, = ἁλιπλανής.

Ἁλιπλεύμων, ονος, ὁ· Θαλάσσιος πνεύμων, Ἰχθύος τι εἶδος (θαλασσοπλεμόνι, εἶδος ψαριοῦ).

Ἁλίπληκτος, ὁ, ἡ, (πλήττω) ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κυματιούμενος· (τὸν ὁποῖον χτυποῦν τὰ κύματα τῆς θάλασσας) ὡς τὸ Θαλασσόπληκτος.

Ἁλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· = ἁλίπληκτος.

Ἁλίπλοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἁλίπλους, ὁ, ἡ· τὸ ουν· (πλέω) ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος, κολυμβῶν, βυθιζόμενος, καταποντιζόμενος· Ἰλιάδ. Μ. 26. Ἀνθ. γ'. σλδ. 327. Παρὰ τοῖς μετγνστ. ὁ τὴν θάλασσαν διαπλέων, τὴν θάλασσαν πλέων· (ὅστις κολυμβᾷ, καταβυθίζεται εἰς τὴν θάλ. ὅστις ταξειδεύει ἐς τὴν θάλασσαν). Ὡς ἐπὶ πλ. ὁ ἁλίπλοος· ἁλιεύς, ναύτης, ναυτίλος· (ψαρᾶς, μαρινάρος, ταξειδιώτης)· Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. 1328. Καλλιμ. Δῆλ. 15.

Ἁλίπνοος, ὁ, ἡ· (πνέω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνέων· (ὅστις φυσᾷ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλ.) 2) ὑσμὴν θαλάσσης ἔχων· θαλάσσης ἀποπνέων· (ὅστις μυρίζει ἀπὸ θάλασσαν).

Ἁλιπόρος, ὁ, ἡ· (πείρω) τὴν θάλασσαν διατέμνων, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος (ὅστις διαχωρίζει τὸ νερὸν τῆς θάλασσ. τρέχει ἀνάμεσα ἐς τὰ νερὰ τῆς θαλ.)

Ἁλιπόρφυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα) θαλασσοπόρφυρος, καθαρᾷ πορφύρᾳ κεχρωματισμένος, ἢ πορφυρόβαπτος, ἀλουργής· (βαθὺ κόκκινος βαμμένος, θαλασσοκόκκινος· ὅστις ἔχει τὴν βαφὴν τῆς θαλάσσης) ἠλάκατα, φάρεα ἁλιπόρφ. Ὀδ. Ν. 108.

Ἁλιπτείητος, ὁ, ἡ· (πτοιέω) ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς θαλάσσης ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος, πτοούμενος ἢ ἐκπληττόμενος (ὅστις σκιάζεται, ξαπάζεται, ἐσκιάχθηκεν ξεπασθηκεν ἀπὸ τὴν βοὴν τῆς θάλασσας) Νον. Διον. 13, 119.

Ἁλιῤῥᾳγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) τὰ θαλάσσια κύματα διαῤῥαύων (ὅστις συντρίβει, κατασχίζει τὰ θαλασσινὰ κύματα)· πτερόπελος ἁλιῤ. Φιλ. Θεστ. 67. πτερόπελος ἐφ' οὗ προβάλλεται διαῤῥήγνυται τὰ κύματα· (βράχος εἰς τὸν ὁποῖον χτυποῦν καὶ κατακορπίζονται τὰ κύματα).

Ἁλιῤῥάλιπτης, ὁ· (ῥαίω) ἄγριος, ἁρπαλέος ὀρμῶν θαλάσσιος (ἁρπακτικὸς θαλασσινὸς ὁρμητικὸς) Νικ. Θηρ. 822.

Ἁλιῤῥάντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ὑγραινόμενος, βραχεῖς, ἢ ὑγραντὸς (ὅστις βρέχεται ἢ ποτίζεται, ἐβράχηκεν ἢ ἐποτίσθηκεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· Ἐπιγρ.

Ἁλιῤῥήκτος, ὁ, ἡ· = ἁλιῤῥαγής.

Ἁλιῤῥοθία, ἡ· καὶ

Ἁλιῤῥόθιον, τὸ· ῥόθος, ῥόχθος τῆς θαλάσσης (ἦχος, βοή, βόημον τῆς θάλασσας) Διόδ. Σαρδ. Ἐπιγ. 15.

Ἁλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ ἁλίῤῥοθος, ὁ, ἡ· (ῥόθος) ὡς θάλαττα ῥοχθίζων, θαλαττίοις κύμασι ἠορυβῶν, θαλάσσης δίκην σμαραγῶν, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥέμενος· (ὅστις ῥοχαλίζει, ἠχολογεῖ τὸν ἡ θάλασσα, βάζει, βροντολογεῖ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ὀρφ. Ἀργ. 1285. Ἀνάλ. β'. 24. ἁλιῤ. πόρος· Σφ. παράβαλε ἁλίκλυστος καὶ ἁλίκτυπος.

Ἁλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ· = ἁλιῤῥόθιος.

Ἁλιῤῥοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἁλίῤῥους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ· (ῥέω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ῥέων, εἰς τὴν θάλασσαν εἰσῤῥέλλων· (ὅστις τρέχει, χύνεται ἐς τὴν θάλασσαν, ὅστις ξεσπομίζει ἐς τὴν θαλ.)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεόμενος (ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον τρέχει ἡ θάλασσα).

Ἁλιῤῥύτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικλυζόμενος, περιῤῥεόμενος (ὅστις βρέχεται ὁλόγυρα, περικυκλώνεται ἀπὸ θάλασσαν)· ἁλιῤῥύντον ἄλσος· ἡ θάλασσα αὐτή· Λίτυλ. Ἰκτ. 881.

Ἅλις· Ἐπίῤῥημα· (ἁλής) σωρηδόν, ἀθρόως, συχνῶς, ὁμᾶ, ὁμάδες, ἀγεληδόν, ἀφθόνως, ἐφθίλως (μὲ τὸν σωρόν, σωρωμένα, συχνά, πυκνά, πάν κοπάδι, παραπολύ, μὲ τὸ παραπάν, ἀμέτρητα, πλῆθος μαζύ)· μέλιτταί ἅλις πεποτῆσθαι· Τρωσὶ ἅλις ἦσαν· δένδρεα ἅλις πεφύκει· χρήματα ἅλις ἔδομεν, κόπρος ἅλις κέχυτο· ἅλις ἔσταν ἀμφ' αὐτήν· Ὅμ. ἄνευ διαφορᾶς τῆς πτώσεως τοῦ ουσιαστικοῦ· 2) ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἐξαρκούντως, ἐπαρκούντως, ἀπυχρώντως· (ἱκανά, ἀρκετά)· ἅλις ἀρούρας· ἅλις χαλκὸν χρυσόν τε δέδεξο· ἅλις ἔλαιον· Ὅμ. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ῥημάτων· ἅλις νηησάσθω· φορτιζέτω ἀποχωρώντως (ἢ φορτώνῃ τὸ καράβι ἀρκετά) Ἰλιάδ. οὐχ ἅλις, ὅτι — ; (δὲν εἶναι ἀρκετόν, δὲν φτάνει ὅτι — ;) Ἰλιάδ. ἀπαύστως καὶ, οὐχ ἅλις, ὡς — Ὀδ. Β. 312. εἰ μετάγνστ. χρῶνται

τῷ προσκειμένῳ οὐσιαστικῷ πολλάκις κατὰ γένει, πτῶσιν· ὁ Ὅμηρος δὲ οὐδέποτε· εἰς ἅλις ἐρκούντος, ἀφθόνως (ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάνω) Θεορτ. ἅλις εἰπεῖν· ἐπὶ λόγῳ (μ' ἕνα λόγον, μὲ μιᾶ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἅλις ἐστί μοί τινος· ἱκανόν, ἀρκοῦν, ἀψοφητὶ ἔχω· κληδόνι τινι, ἡ τινος· (ἔχω ἀρκετόν, μοί φαίνει) Ἡρόδ. 9, 27. Εὐρπ. 248. (ωι).

Ἅλις, ἴδος, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρότης (ἁρμυράδα).

Ἅλισις, εως, ἡ· (ἁλίζω) ἁλισμός (ἁλάτισμα) ἀφγρμ. ὡς πρᾶξις.

Ἁλίσκομαι, παθτ. (τὸ ἐνεργητ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἀλλὰ τὸ αἱρέω ἀντ' αὐτοῦ) παρτικ. ἡλισκόμην· μελ. ἁλώσομαι, ἀόρστ. κατὰ συγκρ. ἥλων· Ἡρόδ. 3, 15. Ξεν. Ἀνάβ. 4, 4. 21. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνήθ. ἑάλων· Ἀπρμφ. ἁλῶναι· Μτχ. ἁλούς· Ὑπτκτ. ἁλῶ· Ὁμ. θέ, ἁλώω· Εὐκτ. ἁλοίην· Ὁμ. ἁλῴην· Ἰλιάδ. 1. 592. Πρκμ. ἧλωκα, ἑάλωκα· τῷ δευτέρῳ τύπῳ τούτῳ χρῆται ἀεὶ ὁ Θεόκ. καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ παθτ. σημ. ὁ Ὅμ. δὲ μόνον τῷ ἀορστ. Συλλαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, αἱρούμαι, κρατοῦμαι, καταστρέφομαι, ὑποτιτγίνομαι (πιάνομαι, πέρνομαι, μὲ προφθαίνουν καὶ μὲ πιάνουν, ἐξουσιάζομαι, κυριεύομαι) ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πόλεων· Ὅμ. Ἡρόδ. καὶ Λ· ἁλίσκομαι εἰς πολεμίους· ἑκών, ἢ περιέσων ζωγροῦμαι ὑπὸ τῶν πολεμίων (αἰχμάλωτος ἁλίσκομαι) ἢ παράβλεφα καὶ μὲ πιάνουν οἱ ἐχθροὶ σκλάβον)· Πλτ. Δημ. 5. σλ. 408. Ἀνὸπό Stallb. β') Θανάτῳ ἁλῶναι· ἀναιροῦμαι, πίπτω ἐν μάχῃ (σκοτώνομαι, πέφτω 'ς τὸν πόλεμον) γ') καὶ τῆς λέξεως Θανάτῳ μὴ προσκειμένης· ἀναιροῦμαι, φονεύομαι, ἀποκτείνομαι, (μὲ σκοτώνουν) Ὅμ. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικανικὴ λέξις· καταψηφῶμαι, καταγορεύομαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλοῦμαι, εἰς δικαστηρίου ὑπάγομαι, δίκην φεύγω, δίκην ὑπέχω, ἐξελέγχομαι, ἀπελέγχομαι, καταμηνύομαι, καταιρίνομαι, καταψηφίζομαι (μὲ πιάνουν ἁπάνω εἰς τὸ σφάλμα, μὲ ἐγκαλοῦν, μὲ φέρουν εἰς τὸ κριτήριον, μὲ κρίνουν, μὲ ἀποδείχνουν ἔνοχον, ἔτι ἐφταίω, μὲ καταδικάζουν) ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 174. 7, 102, ὡσαύτως· ἐν γένει δὲ, νικῶμαι εἰς ἀδίκιον τι, εἰς διαδικασίαν τινα (χάνω τὴν κρίσιν, ἢ τὸ προτσέσον)· μετὰ γεν. τοῦ πράγματος· ἁλίσκεσθαι παρανοίας, ἀσεβείας· κ.τ.τ. (καταδικάζομαι ἢ ἀποδείχνομαι ὅτι εἶμαι μωρός, παράφρων, ἀσεβὴς κ. τ. τ.) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐπί τινι· 3) κυριεύομαι ὑπ' ἔρωτος, ἐρωτεύομαι, μετὰ γενικ. προσυπακουομ. τῆς λέξεως ἐρωτι· ἁλίσκομαι τῆς παιδίσκης (ἐρωτεύομαι 'ς τὴν καμαριέρα)· (ἡ μετχ. ἁλόντε, ἅπαξ μόνον, καὶ μακρῷ τῷ α, ἐν Ἰλιάδ. Κ. 487).

Ἅλισμα, τό· εἶδός τι φυτῶν ἐν ὕδασι φυομένων· Διοσκορ. γ'. 169. Primula auricula, κατὰ τὸν Column.

Ἁλίσμηκτος, ὁ, ἡ· (σμήχω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταλυσθείς, καταλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται σκεπάζεται, ἢ πλημμυρισμένος, σκεπασμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἁλισμός, ὁ· (ἁλίζω) = ἅλτις· ὡς πρᾶγμα.

Ἁλίσπαρτος, ὁ, ἡ· (σπείρω) ἅλατι ἐσπαρμένος, πεπασμένος (μὲ ἅλας σπαρμένος, παστωλισμένος).

Ἁλίσπεδον, τό· ἰδὲ ἁλίπεδον· Πολδ.

Ἁλιστέφανος, ὁ, ἡ· (στέφανος) καὶ

Ἁλιστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστεφόμενος, περικυκλούμενος (περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· Ὀρφ.

Ἁλίστονος, ὁ, ἡ· (στένω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἠχῶν Αἰσχύλ. Πρμ. 718. (ὅστις βάζει, ἠχολογεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) παράβαλε ἁλίβρομος, ἁλίκτυπος.

Ἁλιστεύς, ἡ, όν· (ἁλίζω) ἅλατι ἠρτυμένος (ἁλατισμένος).

Ἅλιστος, ὁ, ἡ· (λίτομαι) οὐ οὐκ ἐδεήθη· ὃν οὐκ ἐπεκαλέσατο, οὐκ ἐκέτευσέ τις· (τὸν ὁποῖον δὲν παρακάλεσε, τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν δὲν ἐζήτησέ τις, ἀπαρακάλετος).

Ἁλίστρα, ἡ = ἁλιόθηρα.

Ἁλίστρεπτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομένῳ.

Ἁλιστροφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἔνδεν κἀκεῖθεν στρεφόμενος, κυλινδούμενος, ἀνατρεπόμενος (ὅστις στροφογυρίζεται, κυλιέται, ῥίχνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ἀνθ. Β'. σλ. 205.

Ἁλίστροφος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἁλιταίνω, Μλ. ησω· (ἁλη)· πλανῶμαι, ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, πλημμελῶ, σφάλλομαι· ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ ἐνεργητ. ἀορστ ἥλιτον, Ἰλ. Ι. 375. καὶ πολλάκις τῷ μέσ. Ἀορστ. ἁλίτοντο, ἁλίτετθαι μετὰ τῆς αἰτιατ. «Θεούς ἁλιτέσθαι· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνειν· ἐφετμὰς Διὸς ἁλιτέσθαι· εἰς τὴν Διὸς βούλησιν ἁμαρτάνειν· Ὅμηρ. παράβαλ. Σφκ. Οἰδ. Ρ. 364. ὑπὸ Doederl· μετ' ἀθανάτους ἁλιτεῖν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 80. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ δοτικῇ· Θεοῖς ἁλιτεῖν· παρβλ. ἁλιτήμενος· Ἐνστ. ἁλείτω ἢ ἁλίτω, εὑρηκοῦ εὕρηται· παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 332. κεῖται ἁλιταίνεσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργητ. ἁλιταίνω, ὅσον τινὸς παραδείγματος, ὡς ἔοικε· (παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλη, ἡ πλάνη, ἁλίτης, ἀλείτης καὶ τλ, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ λιτή).

Ἁλιτάλευτος, ὁ, ἡ· (λιταλεύω) μὴ ἐκλιπαρούμενος, μὴ ἐκλιπαρηθείς, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν ἐξιλεώνεται, δὲν ἐξιλεύθη μὲ παρακάλεσιν, ἀπυγκατάλευτος)· 2) = ἅλιστος.

Ἁλιτενής, ὁ, ἡ· (τείνω) μέχρι θαλάσσης, ἢ πρὸς θάλασταν ἐκτεινόμενος (ὅστις φθάνει ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ κοντὰ 'ς τὴν θάλ.) ἔνθεν 2) σβαθὴς, πεδινός, ταπεινὸς (ῥηχὸς, ὄχι βαθύς, ἴσιωμα, χαμηλές) ἐξαιρέτως ἐπὶ βραχιῶν, τενάγων, καὶ ἁβαθῶν πλοιαρίων· Πλτχ. Θεμ. 14. Ἄθην. Ἀπ.

Ἁλιτέρμων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (τέρμα) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὁριζόμενος, τῇ θαλάσσῃ γειτνιῶν· (ὅστις περιορίζεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, συνορεύεται μὲ τὴν θάλ.)

Ἁλιτεύω καὶ ἁλιτέω· νεώτεροι τύποι ἀντὶ τοῦ ἁλιταίνω· πλανῶμαι, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι· ἐν σημ. τοῦ πλημμελεῖν παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 316. κατὰ Ἕρμανν., ἀλλ' ὑπὸ Doederl. ἁμαρτ. Σφκ. Οἰδ. Ρ. 371.

Ἁλιτέω· ἰδὲ ἐν τῷ ἁλιτεύω.

Ἁλίτημα, τό· πλάνη, ἁμάρτημα, σφάλμα, πταῖσμα, πλημμέλημα.

Ἁλιτήμενος, μετχ. Ἐνστ. τοῦ ἀχρήστου ἐρστκ. ἕνστ. ἁλίτημι, ἁλίτημαι· ἁμαρτάνω· ἐκ τοῦ ἁλιταίνω σχηματισθείς· πλανώμενος, ἁμαρτάνων (ὅστις πλανιέται, κάμνει ἁμαρτίαν)· Ὀδσ. Δ. 807. Θεοῖς ἁλιτήμενος· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνων· ἄνευ πτωτικοῦ δέ, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 91. ἐσφαλμ. ἀναγ.

Ἁλιτήμερος, ὁ, ἡ· (ἁλιταίνω, ἡμέρα) σφαλλόμενος τῆς ἡμέρας, τοῦ καιροῦ· (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἔγινε τὴν ἡμέραν ἢ τὸν καιρὸν ὁποῦ πρέπει) ἔνθεν ἀκαίρως ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γεννηθείς (ὅστις γεννᾶται πρωτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρὸν· ἄσωστος) Ἡσιόδ. Ἀσπ. 91. ὡς τὸ ἡλιτόμηνος· Schaef. Greg. σλ. 879.

Ἁλιτημοσύνη, ἡ· = ἁλίτημα· ποιητ. ἀπὸ τοῦ

Ἁλιτήμων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος· (ἁλιτεῖν)· μάταιος, ψευδὴς, ἁμαρτωλὸς, ἀσεβὴς, ἄδικος· ὑβριστὴς, ἀνόσιος, κακοῦργος· Ἰλιάδ. Ω. 157. Ἀπλλ. Ἀργ. γ'. 1057. δίκη ἁλιτήμων· ἄδικος κρίσις, ψῆφος· (ἄδικη ἀπόφασις κριτηρίου) ὡς τὸ ἁλιτήριος.

Ἁλιτήριος, ὁ, ἡ· Θεόκ. 1, 126. ἔτι δὲ καὶ ἁλιτήρης, ὁ, ἡ· (ἁλείτης)· ἀνόσιος, ἀσεβὴς, μοχθηρὸς, ἁμαρτωλὸς, ἄδικος, κακοῦργος· ἐναγὴς· Θεοῦ ἁλιτήριοι· εἰς Θεὸν ἁμαρτοῦντες· Ἀρστφ. Ἱππ. 447. Θεόκ. 1, 126. 2) ἔνοχος θείου πλημμελήματος· (μεγάλου σφάλματος, μεγάλης ἁμαρτίας)· «οὔ σύ γε ἀνίησαι ἐγώγε κείνων ἁλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν ἀνθρώπων, τόπων, πόλεων . . . οὗτος ἦν τῶν ὄντων κακῶν αἴτιος· Δημοσθ. 3) ἁλιτήριος δαίμων = ἀλάστωρ· ἐκδικητὴ Θεότης· Τίμαι. σλ. 24. ὑπὸ Ruhnk. (παρὰ Σφκ. Οἰδ. Ρ. 364. ἐστὶ ἀμφοτέρων τῶν τύπων τὸ ι μακρόν, κατὰ Δωριεῖς).

Ἁλιτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος)· τῷ ἁλιτηρίῳ προσήκων· ἔνοχος, αἴτιος ἁμαρτίας, ἀσεβήματος· κἀλιτηριώδης οἶστρος, τύχη· δύναμις ἁλιτηριώδης ἑαυτῷ τε καὶ τῷ γένει· Πλτ. Νμ. (ψεύτροποιος) μετὰ δοτκ.

Ἁλιτηρός, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἁλιτήριος.

Ἁλίτης, ου, ὁ· = ἁλείτης παρὰ Γραμματικ.

Ἁλιτόμηνος, ὁ, ἡ· (ἁλιταίνω, μὴν) = ἡλιτόμηνος· Θεολογούμ. Ἀριθμτ. σλ. 56.

Ἁλιτόξενος, ὁ, ἡ· (ἁλιταίνω, ξένος) εἰς ξένον ἁλιταίνων· (ὅστις ἁμαρτάνει, φέρεται ἀσεβῶς πρὸς ξένον, ὁποῖος ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι του, πρὸς κάνένα ἔστω Ἰτλστ. τὸ τουρκοβάρβ. μισαφίρης) Πλούδ.

Ἁλιτοφροσύνη, ἡ· (φρήν) ἀσεβὴς γνώμη, ἀσεβὲς φρόνημα (κακὴ, ἄδικος καρδία, ψυχή) Ἀνακλ. Α'. 237.

Ἁλιτραίνω = ἁλιταίνω· Ἡσιόδ. Ἔρ. 332. ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ Δοιδερλ. Σφκ. Οἰδ. Ρ. 364. καὶ ἤδη ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Spohn.

Ἁλιτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος, ἐν θαλάσσῃ φυόμενος, αὐξανόμενος (ὅστις θρέφεται, ζῇ εἰς, ἢ ἀπὸ τὴν θάλ. ὅστις γεννᾶται καὶ αὐξάνει, τρατεύει 'ς τὴν θάλ.)

Ἁλιτρέω = ἁλιτέω· ἀνεγιγώσκετο πρὸ τοῦ Ἑρμάνου παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 309.

Ἁλιτρία, ἡ· (ἅλιτρός) ἀσέβεια, πονηρία, μοχθηρία· Ἀρστφ.

Ἁλίτριος, ὁ = ἁλιτηρός· Ἡσχ.

Ἁλίτριος, ὁ· οὖν. ἐδικαί ὁ Reisig ἀναγιγώσκεσθαι, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Ρ. 364. ἀντὶ τοῦ, ἁλιτηρός.

Ἁλιτρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ἀσεβῶς βιῶν (ὅστις ζῇ ἀθεόφοβα) Νοι.

Ἁλιτρόνοος, ὁ, ἡ· (νόος) ἀσεβὴ φρονῶν (ὅστις ἔχει φρονήματα, καρδίαν, ψυχὴν ἀθεόφοβα).

Ἁλιτρόπος, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἁλιτρόπους· πλανωμένους ποσὶ φερόμενος, ὃ ἐστὶ πλανώμενος, πλάνης, ἀστατὴς, ἀκατάστατος· πιθανὴ ἀνάγν. παρὰ Ψευδφκλ. 133. ἀντὶ ἁλίτροπος· ὥ παρ ἀντιλέγει Mehlhorn παρ' Ἀνακρ. 36, 14.

Ἁλιτρός, ὁ· κατὰ συγκρ. ἀντὶ ἁλιτηρός, ἀσεβὴς, ἁμαρτωλὸς· δαίμοσιν ἁλιτρός· εἰς Θεοὺς ἁμαρτάνων· Ἰλιάδ. Ψ. 565. Tuckebold: ἔτι δὲ καὶ ἥττων ἀκριβῆ ἔννοιαν, πανοῦργος, ἀπατεών, δόλιος, μηχανορράφος (ὅστις μεταχειρίζεται κάθε λογῆς δόλους καὶ πανουργίες)· Ὀδσ. Ε. 182. Ἰλιάδ. Θ'. 361. Ἀπὸ Θεογν. δὲ καὶ Πνδ. ὡς ὑπερλήκτου ἐπίθ. ἁμαρτωλὸς, ἀσεβὴς, κακὸς, πονηρός· ὅρκος ἁλιτρός· ἐπιορκία, ψευδορκία (ψεύτικος ὅρκος)· Θεογν. ἀφ' οὗ

Ἁλιτροσύνη, ἡ· = ἁλιτρία· ποιητ. Ἀπλλ. δ'. 698.

Ἁλίτροφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸν βιοπορισμόν αὐτοῦ ἔχων (ὅστις ζῇ, ἔχει τὸν πόρον τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν θάλ.)

ἁλιεύς, ναύτης, ναυτίλος· καὶ τ. τ. (ψαρᾶς, καραβοκύρης, ταξειδιώτης) = ἁλιτρυφής.

Ἁλίτρυτος, ὁ, ἡ· ἁλλὰ καὶ ἁλιτρύτη, ἡ· (τρύω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυμαινόμενος, ὑπὸ τῶν θαλασσίων κυμάτων κοπτόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάττης ἀπειρηκώς, ἀποκαμών (ὅστις χτυπιέται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὰ κύματά της, ἀποταλαιπωρεῖται ἢ ἀποτάσσει ἀπὸ κόπους εἰς τὴν θάλ.) Χεῖρες ἁλίτρυτοι· κακμηκεῖαι (κουρασμένα χέρια ἀπὸ θαλασσινὴν δουλειάν) κύμβη ἁλτρ. σκάφη, πλοιάριον ἁλίκτυπον (καραβάκι, βάρκα, θαλασσοχτυπημένον) γέρων ἁλιτ. Θεόκρ. 1. 45. (ὅστις ἐγήρασεν εἰς τὰς φορτούσας τῆς θάλ.).

Ἁλίτυπτος = ἁλίτυπος· ὁ, ἡ.

Ἁλίτυρος, ὁ (τυρός) εἶδος τυροῦ· ἁλιτὸς τυρός (ἓν εἶδος τυριοῦ, ἁλατισμένον τυρί) Φιλοξ. 30 Ἐγρ.

Ἁλίτω· ἄχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ παράγεται ὁ ἄορστ. ἁλιτεῖν. Δοιόερλ. παρὰ Σφκ. Οἰδ. Κ. 394. Ἰδὲ ἁλιταίνω.

Ἁλιφα, ἰδὲ Ἀλειφαρ.

Ἁλιφθερέω· παρ' Ἡτυχ. ἀφανίζω, ἀπόλλυμι· κυρίως δὲ τὸ, καταποντόω, πνίγω, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω· ὅθεν ὁ τόκος ἦν ἁλιφθερέων Σωφρν. Ἐτυμλ. μεγ. σλδ. 774. Koen ad Greg. σλ. 158.

Ἁλιφθορία, ἡ· δυστύχημα κατὰ θάλασσαν, ναυαγία, ναυφθορία (καραβοτσάκισμα, δυστυχία εἰς τὴν θάλ.) Ἀναλ. β'. 405. ἀπὸ τοῦ

Ἁλίφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὁ κατὰ θάλασσαν φθειρόμενος, ἢ φθορεύς, ναυαγός (ὅστις χάνεται, ἢ ἐχάθηκε 'ς τὴν θάλασσαν· καραβοτσακισθείς). 2) ἐνεργητ. παρεξηγούμενος, ἁλιφθόρος, ὁ, ἡ· κατὰ θάλασσαν φθείρων, ἀφανίζων, ἀνῃρῶν· (ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλᾷ, ἁρπάζει, σκοτώνει εἰς τὴν θάλασσαν)· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, ὁ ἁλιφθόρος = πειρατὴς (κουρσάρος).

Ἁλίφλοιος, ὁ, ἡ· (φλοιὸς) θαλάττιος φλοιός (θαλασσόφλουδα, ἢ θαλασσόπιφλα) βαλάνων εἶδός τι· παρὰ Θεοφρ. δέ, Ἱστορ. Φυτ. 3, 9. εἶδός τι ἰχθύων ἁγιώστων.

Ἁλιφροσύνη, ἡ· ματαιοφροσύνη, κενοφροσύνη, μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη (φαντασία, ξεχατμάρα, ἀστοχασιά, τρέλλα) ἀπὸ τοῦ

Ἁλίφρων, ονος, ὁ, ἡ· γενν. ονος (ἅλιος, φρήν) ματαιόφρων, κενόφρων, παράφρων, μωρός, ἠλίθιος (φαντασμένος, ξεχασμένος, τρελλός).

Ἁλίχλαινος, ὁ, ἡ· (χλαῖνα) πορφύρᾳ ἐνδεδυμένος (ὅστις φορεῖ ἐπανωφόρεμα, οἷον τὸ τουρκοβάρβαρον μπενίτι, ἢ τσεμπέ, βαθὺ κόκκινον) παράβαλε ἁλιπόρφυρος.

Ἁλίω· ἄχρηστος τύποις ἐκ τοῦ ἁλινδέω.

Ἁλίως ἐπῤῥ. ἐκ τοῦ ἅλιος· μάτην, ματαίως, εἰκῆ, εἰς μάτην (μάταια, 'στὰ χαμένα). ἡτὴν δ' ἁλίως ἔχομεν τόξων.ω Σφκλ. Φλκτ.

Ἀλκάθοος, ὁ, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκάθω, ποιητκ. ἀπὸ τοῦ ἀλκέω παραχθέν. Σφκλ.

Ἀλκαία, ἡ· κέρκος, οὐρά, ἐξαιρέτως ἡ λεόντων· (λιονταροουρά) Ἀπολλ. Ῥδ. Ἀργ. Δ. 99. ἀπὸ τοῦ ἀλκή πιθανῶς παραγόμ. ὀργιζόμενος γὰρ ὁ Λέων βίᾳ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ πάλλει· ἅρμ. θηλυκὸν κυρίως τοῦ:

Ἀλκαῖος, αία, αῖον (ἀλκή) ἰσχυρός, ῥωμαλαῖος, δυνατός· ἀμυντικός, μαχίμος, πολεμικός· (δυνατός, ἀνδρειωμένος· ἄξιος νὰ διαφεντεύηται, ἄξιος 'ς τὸν πόλεμον.) Εὐρπ. Ἑλ. 1167. 2) ὀνομ. κύριον κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 112.

Ἀλκάνδρη, ἡ· Ὀνομ. κύριον. ἐν Ὀδυσσ.

Ἀλκανδρος, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἄλκαρ, τό· (κατὰ γενικ. καὶ δοτικ. ἄχρηστον) ἀντίφραγμα, προβολή, ἄμυνα, ὀχύρωμα, ἔρυμα· (κάθε μέσον διαφεντευτικὸν ἀπὸ ἐχθρούς· μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζεται, σπρώχνεται ὀπίσω ἡ ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν) μετὰ δοτικ. Οὐδέ τέ Τρώεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι. Ἰλιάδ. Ε. 644. καὶ μετὰ γενικ. Δ. 822. καὶ Ὑμν. Ὀμ. Ἀπόλλ. 193. καὶ Ἀπολλ. Ῥδ. ὑστοῦ ἄλκαρ· καὶ Φωκλίδ. 2) βοήθεια, ἐπικούρημα, σκέπη, ἄμυνα, προστασία (ἀπὸ τοῦ, ἀλκή).

Ἀλκέα, ἡ. Μαλάχης (μολόχας) εἶδος Διοσκ. Γ. 164. alcea.

Ἀλκείδης, ου, ὁ· Πατρωνυμικὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, υἱοῦ, ἢ ἀπογόνου τοῦ Ἀλκαίου. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 112. συνῃδ. ὁ Ἡρακλῆς.

Ἀλκέω. Μλ. ἤτω, βοηθῶ, ἀμύνω (διαφεντεύω), μετὰ δοτικ. ἰδὲ ἀλέξω.

Ἀλκή, ἡ· ῥώμη τοῦ σώματος· (δύναμις, σωματικὴ δύναμις) Ἰλιάδ. Ρ, 212. Ὀδυσσ. Ι, 214. Ρ, 499. τῆς ψυχῆς ῥώμη, εὐθάρσεια, εὐψυχία, εὐτολμία (δύναμις τῆς ψυχῆς, καρδιά, τόλμη Ἰτλστ, κοτάξι). Ἰλιάδ. Γ, 409. Υ, 381. πολλάκις μετὰ τοῦ μένος, σθένος, βία, ἠνορέη συνεφερόμενον, ἀσυνήθως· θηρία ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα, Ἡρόδ. 3, 110. παρ' Ὅμ. δὲ, ἐπὶ τὰ πλεῖστον πολεμικὴ εὐθάρσεια, ἀνδρία, δύναμις μετὰ ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ῥώμης (καρδιὰ εἰς τὸν πόλεμον, δύναμις ἡνωμένη μὲ θάρρος, καὶ μὲ δύναμιν τοῦ σώματος) ἐν προτροπαῖς τε καὶ ἀμύναις· ὅθεν 2) ἄμυνα, σκέπη, ὀχύρωμα, ἔρυμα, βοήθεια, (διαφεντευτὴς) Διός, καὶ ἐκ Διὸς ἀλκή. Ἰλιάδ. Θ, 140. Ο, 400: τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ ἀντέχειν (τὸ νὰ διαφεντεύῃ τις τὸν ἑαυτόν του). Ὀδυσσ. Χ, 305. ἀλκὴ κακοῦ· ἀποτροπή, ἄπωσις (σπρώξιμον ὀπίσω, διώξιμον) τοῦ κακοῦ, φυλακὴ ἀπὸ τοῦ κακοῦ (φύλαγμα ἀπὸ τὸ κακόν). Ἡσιόδ. Ἀλκή τινος· ἄμυνα κινδυνεύοντός τινος (διαφεντευτὴς πρός τινα, ὅστις κινδυνεύει) Σφκλ. Οἰδ. Κ. 459. ἀλκὴν τινος ποιεῖσθαι: βοήθεια, ἐπικουρία, βοήθημα, ἐπικούρημα. 3) ἐν γένει δὲ, ἀγών, ἔρις, μάχη (ἀγώνισμα, φιλονεικία, μάλωμα, πολέμημα) Εὐριπ. Ῥῆσ. 934. Φοιν. 434. Θουκδ. Β, 8. ὅθεν εἰς, ἡ πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι, τὸ ἀμύνεσθαι (διαφέντευμα τοῦ ἑαυτοῦ του). Ἡρόδ. 3, 78. 4, 125. Doederl. lect. Hom. 3. p. 7. — ἰδὲ καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἀλκή, ἡ· θηρίον τι, Παυσ. τὸ Λατινιστὶ Alcon ἢ Achlis (καὶ Γερμανιστ. Ellenthier ἢ Elenthier) ἐγένετο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸ γὰρ Ellen τῶν πάλαι Γερμανῶν ἀνάλογεῖ τῷ Ἑλλ. ἀλκή.

Ἀλκήεις, εσσα, εν· Ῥωμαλέος, ἐῤῥωμένος, εὐρωστος, θεῤῥαλέος, εὐθρυπτὴς, ἀνδρεῖος, ἄλκιμος, μαχίμος, πολεμικὸς (ἀνδρειωμένος, δυνατός, τολμηρός, καρδιακλὴς, παλλικάρι, ἄξιος 'ς τὸν πόλεμον, παλλίκαρος, παλληκαρᾶς).

Ἀλκηστής, οῦ, ὁ· πρόμαχος, προστάτης, ἀμύντωρ, μαχητὴς, ἀγωνιστὴς (διαφεντευτὴς) ποιητικ.

Ἀλκηστις, ιδος, ἡ· Ὀνομ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκί· δοτικ. πτῶσις τοῦ, Ἀλκὴ ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἄλξ, ἀφ' οὗ αὐτὴ μόνη ἡ πτῶσις διετηρήθη, παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει· τοῦ σώματος ῥώμην ἐξαιρέτως σημαίνουσα. Ὅ Ὅμηρος, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεντάκις εὑρηται, χρῆται αὐτῇ καὶ περιφραστικῶς, ἀλκὶ πεποιθὼς καὶ Ἰλιάδ. Σ. 158. ἐξαιρέτως μόνον ἐπ' ἀνημέρων θηρίων, μάλιστα λεόντων.

Ἀλκίβιος καὶ Ἀλκιβιάδιος, ὁ· εἶδος ἀγνώστου χόρτου. Νικ. Θηρ.

Ἀλκιμάχη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀλκίμαχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ῥωμαλέως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἄφοβα καὶ μὲ ἀνδρίαν σωματικήν).

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ· Ὀνομ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκιμίδης, ου· Πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκίμου. Ὀδυσσ.

Ἀλκιμοποιός, ὁ, ἡ· ὁ ἄλκιμον, ῥωμαλέον ποιῶντα (ὅστις ἀνδρειώνει ἐγκαρδιώνει τινά).

Ἄλκιμος, ὁ, ἡ· ἐπ' ἐμψύχων, ῥωμαλέος, εὐσταθὴς, σταθερός, καρτερός, δεινὸς ἐν μάχῃ· (ἀνδρειωμένος, ὑπομονητικὸς εἰς τὰ κατὰ πολλὰ κακὰ τὸν πόλεμον, παλληκάρι) ἐπ' ἀψύχων· ἀθρόος, ἐπιτήδειος, στερρός, στερεὸς (δυνατός, σίγουρος, ἁρμόδιος). Ἔγχος, δοῦρα ἄλκ. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἄλκιμος τὰ πολέμια. Ἡσιόδ. 3, 110. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ ἅλις, ἀλείμη. Ἤλκιμος ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μελήσιοι· παροιμία ἐπὶ ποτὲ μεγαλοπρεπείας, ἢ λαμπρότητος· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ἦταν μεγάλοι, ἢ πλούσιοι ἄνθρωποι ἕνα καιρόν. 2) ὁ Ἄλκιμος, οὐσιαστ. κύριον. Ὀνομ. Ἰλιάδ.

Ἀλκίνοος, ου, ὁ· Ὀνομ. κύριον. Ὀδυσσ.

Ἀλκίππη, ης, ἡ· Ὀνομ. κύριον. Ὀδυσσ.

Ἀλκιστής· ἰδὲ ἀλκηστής.

Ἀλκίφρων, ὁ, ἡ· γενν. ονος (φρὴν) εὔψυχος, εὐτολμος, εὐκάρδιος, μεγαλόψυχος, καρτερόθυμος. Αἰσχύλ. Πρτ. 91. 2) κύριον Ὄνομα.

Ἀλκμάων, ονος· ὁ· κύριον Ὀνομ. Ὀμ. (---) Ἰωνικ. Ἀλκμαίων. Δωρικ. Ἀλκμᾶν, ᾶνος.

Ἀλκμήνη, ης, ἡ· κύριον Ὀνομ. Ὀμ.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ (ἀλέξω) ἀλέξημα, ἐπικούρημα· ἀποτρεπτικὸς (διαφέντεμα, διαφεντευτικός) μετὰ γενικ. τοῦ ἀποτρεπομένου, ἢ τοῦ, καθ' οὗ τὸ ἀλέξημα. Ἀλκ. ἀρῆς, κυνῶν καὶ ἀνδρῶν. Ὅμ. Ὀδυσσ. Ξ, 531. Φ, 340. καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀλέξησις, ἢ ἀφ' οὗ ἀποτρέπεται τι. Ἡσ. Ἐν γένει δὲ, βοηθὸς, ἀμύντωρ (διαφεντευτὴς)· ἀφ' οὗ

Ἀλκτήριος, ὁ, ἡ· ἀμυντήρ, ὑπερασπιστὴς, βοηθός.

Ἀλκτήριον, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ὠφέλημα· (διαφεντευτικὸν, βοηθητικὸν μέσον.) Νικ. Θηρ.

Ἀλκυόνειον καὶ ἀλκυόνιον, τό· Ἀττκ. ἀλκυόνιον· ζωοφύτων τι εἶδος, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ τῇ καλῇ τῆς ἀλκυόνης (μὲ τὴν φωλιὰν τοῦ θαλασσινοῦ πουλιοῦ Ἀλκυόνη) οὕτως ὀνομασθέν. Διοσκ. Ε, 136. παρὰ Λιν. τὸ πρῶτον εἶδος halcyonium cotoneum, ἰδὲ Pallas Elenchus Zoophyt, p. 359. Τὸ ἐκ τῆς Προποντίδος δὲ, πέμπτον εἶδος τῶν ἀλκ. ζωοφύτων ὠνομάζετο ἐξαιρέτως Ἀλκυόνιον· ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Ζωϊ. Ἱστ. Θ, 14.

Ἀλκυόνη, ἡ· Ὀνομ. κύριον. Ἰλιάδ.

Ἀλκυονίδες, αἱ· Ἀττκ. Ἀλκυονίδες, μετὰ καὶ ἀνεντοῦ, ἡμέραι· αἱ δεκατέσσαρες τῶν χειμερινῶν τροπῶν ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ Ἀλκυὼν εἴωθε κτίζειν τὴν καλιὰν αὐτῆς. Ἀριστφ. Ὄρν. 1594, εἰσὶ δὲ αὗται γαληνιῶσαι καὶ ἥσυχοι. Πλυ. 10, 32. ὁ Ἡσίοδ Ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, ἀλκυόνειοι ἡμέραι· ὑπερὶ μὲν οὖν τούτων ἐνταῦθα τόπους οὐκ αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίσσας ἡμέρας περὶ τροπάς, ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πελάγει σχεδὸν ἀεί.ω Ἀριστλ. Ζωϊ. Ἱστρ. Ε. 8.

Ἀλκυόνιον, τό· Ἀττκ. ἀλκυόνειον = ἀλκυόνειον.

Ἀλκυόνιος, ὁ, ἡ· Ἀττκ. ἀλκυόνειος· ἐκ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ τῇ Ἀλκυόνι ἀνήκων.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ· Ἀττκ. Ἀλκυονὶς· ὑποκορστκ. τοῦ, Ἀλκυών· νέα Ἀλκυών· (Ἀλκυονοπουλοι).

Ἀλκυονίτιδες, αἱ· ὑπαπουσμ. ἡμέραι. Ἀττκ. Ἀλκυονίτιδες· πιθανῶς κατὰ ψευδῆ ἀνά-

γνωσιν μόνου, προελθεῖσαν παρὰ τοῦ σχολιαστοῦ τῶν Ἀρητφ. Ὀρν. 251. ἰδὲ ἀλκυονίδες.

Ἀλκυών, όνος, ἡ· Ἀττ. Ἀλκυών· εἶδος θαλαττίου πτηνοῦ (Θαλασσοπούλι). «Ὄρνις μὲν ἔστι μικρὸν στρουθῷ, χροιὰν δὲ ποικίλη· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπίμηκες, χλωρὸν· ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ ὡς ἑπτὰ ἡμέρας τὴν καλιὰν ἀρμόζεσθαι, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς· ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος ἀνήμερον καθάπαξ καὶ νήνεμον.» Ἀριστ. Ζῴ. Ἱστρ. Θ, 14. Latinis alcedo ipsida, Voss. Virg. Georg. 1, 330. παράβαλε κηρύλος· (παραγωγὴ, ἀπὸ τοῦ ἅλς καὶ κύω). 2) εἶναμα κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἄλκω· ἄχρηστος τύπος ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν· ἰδὲ ἀλέξω.

Ἀλλά, Σύνδεσμος, ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Συμπλεκτικὸς. (Ἄμπ, ἄμ.) Ἀναπτύσσει δὲ προηγουμένης, ἐναντιωματικὸς (ὅμως, μά). Ἔστι δὲ ἐξαιρέτως χρήσιμος ἐν ταχείαις ἀντιθέσεσι καὶ ἐπαλλαγαῖς ἐννοίας μεταβατικῶς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην· μάλιστα δὲ ἐν διαλόγοις, τῆς ἀποκρίσεως ἄλλου τινὸς ἐνίοτε δύναται θεωρεῖσθαι ἀεὶ ὡς ἐναντιωματική: Ἐν ἐπείξεως παρακελευσμοῖς, ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγετε, ἀλλ' ἄγε δή· (ὀλίγωρα! κἄμε ὀλίγωρα! καὶ τὸ τουρκοβέρβαρον, ἅπτε! εἶπε τσεί)· ὠσαύτως καὶ ἀλλ' ἴθι! (τρῶξε! τρέχα! μὴ στέκασαι! κἄμε ὀλίγωρα! μὴ χάσεις καιρόν!) Ὅμ. καὶ Πεζογρ. Ἔτι δὲ καὶ ἀλλ' οὐν! (ἐτζιδά! ἐτζι! καὶ μετὰ τοῦ τουρκοβερβ. ντε, ἐτζι ντέ!) Ἐλκτικοὶς καὶ προστακτικοῖς προσκείμενος ῥήμασιν, ἐστὶν ἐπιτατικὸς τῆς εὐχῆς ἢ τοῦ προστάγματος, ἀμετόχως τῆς σημασίας τοῦ, εἶδε· ἀλλὰ μάχεσθε! (πολεμεῖτε δέ!) κ. λ. τ. τ. Ὅμ. καὶ Πεζογρ. Ἐν ἀρχῇ λόγου, ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν ασιὰς, μὰ τὴν ἄμως· ἀλλὰ μάλ' ὦφελες Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν. . . Ὀδ. Δ. 472. καὶ παρὰ Ξεν. πολλάκις· μάλιστα δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τελείου ἐγγράφου λόγου. «Ἀλλ' ἐγὼ ἐννοήσας ποτε, ὡς ἡ Σπάρτη . . . Ξεν. Δακεδ. Πολτ. καὶ «Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα . . . Ξεν. Συμπ. καὶ παρὰ Δίωνι Χρυσστμ. λη. 12. καὶ ἀλλαχοῦ! Ἀλλ' ἄρα, (ὅμως πολὺ περισσότερον, μ' ὅλον τοῦτο) ὡς ἐπιτατικὸν τοῦ ἄρα ἀρνήσεως προηγουμένης. Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκτα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν, ἠὲ ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν. Ἰλιάδ. Ζ. 418. Ἀλλ' ἄρα καὶ ἐς ἐσθλὴ. Μ. 320: Δεηγηρ. ἀλλὰ γὰρ (βέβαια, μάλιστα) ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστι· (ὅμως εἶναι ἀδύνατον· μὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ). Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἀθάνατον ἔμμεναι αἰεν ἀνθρώπους· Ὀδ. Τ. 501. καὶ Ἀγοηρ. Schaef mel. σλ. 76. 77. παρ' Ἡρδ. 1, 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἐπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο· κ. 9, 27. «ἀλλ' οὐ γάρ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι: Ἐλάσσονες δὲ προτάσεως τῷ ἀλλὰ γὰρ ἐπιφερομένης, ἡ αἰτία τοῦ, τῷ ἀλλὰ ἐνίκοντος δευτέρου ῥήματος, κεῖται ἐν τῷ γάρ. «Ἀλλ' ἦδύ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν, τόλμα δίκαιος ἁ' αὖθις ἐφανούμεθα». Σοφλ. Φιλ. 81. Βουτμ. καὶ «Ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος· μέλει δέ μοι μάλιστ' ἀδελφῶν τῶν θε, κἀμαυτῆς περὶ θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάμνει φρένα. Εὐρπ. Ἡρκλ. 481. Elms. Matth. ausfr. Gr. Gr. 2, σλ. 1243. καὶ τότε τέ, ἀλλὰ γάρ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἐπεί: Ἐνίοτε δὲ ὁ ἡγούμενος λογος ἄρχεται διὰ τοῦ οὐ γάρ, καὶ ὁ ἑπόμενος διὰ τοῦ, ἀλλά.» Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ, εἰς Ἀίδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· ἀλλ' ἄγετ', ὀτρύνωμεν ἐπὶ νῆας . . . Ὀδ. Ρ. 174. κ. 190. «Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ἅπη ζόφος . . . ἀλλὰ φραζόμεθα ἅσσον· εἶτις . . . Παράβαλε Franke Callim. σλ. 175: Ἀλλ' ἤτοι (ὅμως, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ) κατ' ἔννοιαν μέρει ἐνδόσιμος. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖθις. Ἰλιάδ. Α. 140. «Ἀλλ' ἤτοι ταί γ' ὀπυίειν καθέμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον.» Ἰλιάδ. Δ. 9. καὶ 62. «Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.» καὶ Ὀδύσ. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ, ὑπερωΐοιο εἰσαναβᾶσα, λέξομαι εἰς εὐνήν . . .» Ἀλλὰ καὶ ὡς (ὅμως πάλιν, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο) «Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι, εἰ τά γ' ἄμεινον.» ποῦ τὸ ἐναντίον, «ἀλλ' οὐ δ' ὧς.» (μ' ὅλον τοῦτο, καὶ πάλιν) Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐρρύσατο ἑῖμενός περ.» Ὀδ. Α. 6: Ἀλλά περ, σχηματίζει τὸν ἐλάσσω λόγον, τῷ εἰ ἐπιφερόμενος· (ἂν . . ., τότε) «Εἰ δὲ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, ἀλλά περ οἵγε ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας . . .» Ὡσαύτως κεῖται καὶ τό, ἀλλά τε ἐν τῷ ἐλάσσονι μετὰ τὸ εἴπερ τε, εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ τε· (ἂν καὶ . . ., ὅμως πάλιν, μόλον τοῦτο) «Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμαρ κατάπεφνε, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ.» Ἰλιάδ. Α. 81. «Εἴπερ γάρ φράμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη αὖθι ἀπαλήγει . . .» Φ, 577 «Τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι κατασπήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλό τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρά κεν εὕρῃ.» Χ, 191. Τῷ οὐδὲ, ἐπιφερόμενος, ἐναντιωματικὸς ἁπλῶς ἐστιν. «Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ, συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠύτ' ἔλαιον.» Ἰλιάδ. Β. 754. Ἔτι δέ, τοῦ ἀλλ' εἰ, ἢ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ μείζονι λόγῳ κειμένου, ὁ ἐλλάσσων ἄρχεται τῷ ἀλλὰ ἁπλῶς. «Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι . . . ἀλλά σύ τοί γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες . . .» Ἰλιάδ. Ω, 771. «Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνείνεται, οὐδέ τι φῄσθα . . ., ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ, ὡς νεῖται Ὀδυσεύς.» Ὀδ. Ξ, 151. Ἐν ἐμέσῳ ἐχομένως πεπτέσθαι κεῖται ὁ ἀλλεπαλλήλως τὸ ἀλλὰ ἐν Ἰλιάδ. Β, 241. «Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι γόλος ῥεσίν, ἀλλὰ μεθήμων καὶ 859. «Ἀλλ' οὐκ εἰωθεῖσι ἑρύσσατο κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο . . .» καὶ Ὀδ. Ξ. 151. καὶ παρὰ Λογγῳ. Τὸ ἀλλὰ, μετὰ τὸ ἄλλος ἀρνητικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἢ (παρὰ) εἰκαστικῶς. «Ἀτάρ οὔτι μοι αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆες δῶκα καὶ Φ, 72. «οὐδέ τιν' ἄλλην . . ., ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι . . .» Σπανίως δ' εὑρηται οὐδὲν—ἀλλά, ἀντὶ οὐδὲν—ἀλλὰ ἤ. . . ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητέρων, οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους . . .» Ἀριστφ. Ἀχρ. 680.

Οἱ δὲ μεθ' Ὁμηρον χρῶνται τῷ ἀλλὰ οὐχ ὥσπερ Ὁμηρος λόγου ἀεὶ ἀρτικῶ, ἀλλὰ μιᾷ ἢ ἑνίαις λέξεσιν ἐπιφερομένῳ, καὶ τότε ἀναιρεῖται οὐχὶ πρὸς ὅλον τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑπομένην λέξιν μόνον ἀντὶ τοῦ, τοὐλάχιστον (κρ.)· «τί δῆτ' ἂν ἄλλα νῦν σ' ἐπωφελοίμ' ἐγώ;» (εἰς τί ἠμπορῶ νὰ σοὶ βοηθήσω τώρα τοὐλάχιστον;) Σφκ. Ἀντγ. 552. «Πειράσετε ἀλλ' ὑμεῖς . . .» (δοκιμάσατε κἂν ὑστὲ) Οἰδ. Βλ. 1276. καὶ 1405. . . . «ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ τὰ σκληρὰ . . . μήτοι με, πρὸς θεῶν . . . μὴ μ' ἀτιμάσητέ γε. . .» καὶ Ἀριστφ. Ἀχρ. 1083. «Σὺ δ' ἀλλά μοι σπονδὰς εἰρήνης ἔνα, εἰς τὸν καλαμίσκον ἐντάλαξον τουτονί.» Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρτικὸν λόγου ἔχει τὴν αὐτὴν ἐμφατικὴν σημασίαν, Ξεν. Ἔτι δὲ κεῖται πολλάκις, ἀλλά γε (μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον). «Εἰ δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττώμεθα, ἀλλά τόγε πῦρ τοῦ καρποῦ χρειττόν ἐστιν. Ξεν. Ἀνβ. Π, Ϛ, 19. Τὸ δ' ἀλλά τό, ἀλλά γε, ἢ ἀλλ' οὖν, σχηματίζει πολλάκις τὸν ἐλάσσω λόγον, Εὐρπ. Κύκλ. 645. παρὰ Doederl. spec. καὶ Ξεν. σλ. 58. Ἐν πευστικοῖς λόγοις δὲ ἔστι τὸ ἀλλὰ πλειόνων ἀλληλεχομένων πεύσεων συμπλεκτικὸν· μόνου δὲ κείμενον, ἀμφιβόλου πεύσεως ἔστιν εἰσηγητικόν. «Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; . . . ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον; . . .» Εὐρπ. Φοιν. 1634. 1635. Οἰδ' ἀλλ' ἥ, συμφορᾶς, παραφόρου πεύσεως ἐστιν ἀρτικῆς, ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν προσδοκωμένην ἐχούσης· «ἀλλ' ἡ μέμηνας;» (μὰ ἐτρελλάθης; ἔχασες τὸν νοῦν σου;) Σφκ. Ἐν ἀρχῇ ἀποκρίσεως κείμενος ὁ ἀλλά, ἐμφαντικωτέρας βεβαιώσεως σημαντικός ἐστιν· (βέβαια, μάλιστα, τωόντι) «ἀλλ' ἀνάγκη» (βέβαια εἶναι ἀναγκαῖον) «ἀλλὰ δέχομαι» (τὸ δέχομαι μάλιστα) Ξεν. ὑπὸ Heind. Πλατ. Γοργ. σλ. 463. d. Τῷ, οὐ μόνου, ἐπιφερόμενος, αὐτὸ τοῦ ἀλλὰ καὶ (μὰ καὶ) κεῖται. Μετὰ μορίων κείμενος, ἀλλά γε, ἀλλ' ἤ, καὶ τῷ οὐδέν ἄλλο, πολλάκις ἐπιφερόμενος (τὸ ἐλαττότερον ὅμως· κἂν· παρὰ μέσοι) σημαίνει. Ἱππικρ. 32. ὑπὸ Valck. ὅταν καὶ βεβαιωτικὸς ἐστι· «ἀλλ' ἤ τριχόβρωτες· τοὺς λόφους μου κατέφαγον· ἀλλ' ἤ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρνιν κατέδομαι. Ἀριστφ. Ἀχρ. 1111. 1112. Ἐν γένει δὲ ὁ ἀλλ' ἤ, ἀρνητικῆς ἐπιφερόμενος τὸ μόνον σημαίνει· «οὐδ' ὁ οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦδ' αὖδ', ὅτι ἥσσου τῆς ἀνδραχιᾶς ἀπολαύει.» Ἀριστφ. Ἱππ. 780. ὑπὸ Bergl. Οὕτω καὶ πεύσεσι καὶ ἀρνήσεως περικειμένοις ἐπιφερόμενος· «τί αὐτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ἀλλ', ἢ Διὸς Κορινθίου ἐν τοῖς στρώμασι; Ἀριστφ. Βατρ. 439. ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 812. Ὡσαύτως καὶ ἀλλά γοῦν (μὰ πάλιν, ὅμως κἂν) ἀλλὰ καὶ, πολλάκις τῷ οὐ μόνον ἐπιφερόμενος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐλλείπει οὐ σπανίως, (μὰ καὶ, μάλιστα) Voll Lept. σελ. 228, ἀλλὰ καὶ δὴ (μάλιστα καὶ): ἀλλὰ μέντοι (μὰ πάλιν, μὰ μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως βέβαια) ἀλλὰ μήν γε (ὅμως πάλιν, τὸ ὀλιγώτερον). Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σλ. 104. ὑπὸ Schael. Ἀλλ' οὖν, ἀλλ' οὖν γε (καὶ μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ὀλιγώτερον ὅμως). Ἀλλ' οὐ, ἀντὶ καὶ οὐ. Πλατ. Γοργ. σλ. 470. c. ὑπὸ Heind. Τὸ ἀλλ' οὐδέ, ἐστὶν ἐπιτατικὸν οὐδέ, ἐλλειπτικῶς. Ἰδὲ Erf. obss. crit. in Ath. σλ. 25. «. . . τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἀνερεβίνθου.» Ἀριστφ. Νφλ. 1307 Τῷ μᾶλλον ἢ πλέον ἐπιφερόμενος ὁ Ἀλλά, βεβαίωσιν κατ' ἐξαίρεσιν σημαίνει (παρά, πάρεξ)· «Ἔστιν ὁ πόλε-

μος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης . . . Θεόδ. α'. 83.

Ἀλλαγή (ἀλλάττω)· μεταβολή, τροπή, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις; μεταλλαξις, φορτίων ἀμοιβή, ἐμπορεία ἐν γένει, χρηματιτμός ἐν ὠνῇ τε καὶ πράσει· (ἀλλαξιά, ἀλλαγμα: πάρτιμον καὶ ὄσσιμον, πραγματεία τόπου εἰς ἀγόρασμα ὅπου καὶ εἰς πώλημα.) Ἀγορὰ ὀνὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται. Πλτ. Πολ. Β'. ὡδὲ δ' πάντα δὲ σύμβλητά πως εἶναι, ὧν ἔστιν ἀλλαγή, ἐφ' ὅτῳ νόμισμα ξυλήλυθε.« Ἀριστλ. Ἠθ. Ε'. 2) ἀναλλαγή, μεταλλαγή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγή, στάθμος· οἷον τῶν ἱππων ἐν ταχυδρομίαις (ἄλλαγμα, σταστιόνη Ἰταλ., π. χ. τῶν ἀλόγων εἰς τὴν Πόσταν, ἢ τὸ τουρνιοβέρβ, εἰς τὸ μενζίλι)· «ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρέλάσῃ, ἢ παριπεύσῃ.« Παιδαγ. ἰδὲ στάθμος. 3) ἀνισταμός, ἐξισταμός· ἐξίλασμός, ἐξίλατις, διαλλαγή, διάλυσις· συναλλαγή, συναλλαξις, ξύνθημα, ξύνθεσις (ἀνίστασμα, ἐξίστασμα· παύσιμον ἔχθρας, φιλίωμα, συμβίβασμός, συμφωνία, τερψις). Διον. Ἁλκ. Α'. 5ζ.

Ἀλλαγμα, τό = ἀλλαγή, ὡς πρᾶγμα ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλαγῆς· τὸ ἀλλαττόμενον, ἢ ἀλλαγέν (ὅ,τι ἀλλάζεται, ἢ ἀλλάχθηκεν).

Ἀλλαγμός, = ἀλλαγή, ὡς πρᾶξις.

Ἀλλακτικός, ἡ, όν· ὠνήτικος. ἡ ἀλλαγῆς ἐπιδεκτικός· (ὅ,τι ἐπιδέχεται πώλησιν ἢ ἀλλαγήν, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ, νὰ ἀλλαχθῇ μὲ ἄλλο τίποτε) ἐξίστασμοῦ, ξυναλλάξεως, ξυνθέσεως ἐπιδεκτικός, ἢ ἐξίστασμῶν κλ. ἀνήκων (ὅ,τι ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, εἰς τέρψιν, συμβίβασμα, ἐξίστασμα κ. τ. τ.). Ἀριστλ. Ἠθ. Ε'.

Ἀλλακτόν, τό· ἐξίστασμὸς διὰ μαστιγώσεως, ἢ αἰκισμοῦ· (ἐξίστασμὰ μὲ ἁρμόν, μὲ ξυλιάς) νὰ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων, διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω.« Σούδ. Κεκλ. Θ'. ὑπ' ἄλλων δὲ ἑρμηνεύεται ἡ λέξις διὰ τοῦ, ἑβδομήκοντα φραγγέλια, μαγκλάβιος θυρμός.

Ἀλλαντοειδής, ὁ, ἡ· (ἀλλᾶς) ἀλλᾶντι ὅμοιος (ὅμοιος μὲ λουκάνικον, 'σὰν λουκάνικον)· ἀλλαντοειδὴς ὑμήν· ἡ κύστις (ἡ φούσκα ἀπὸ τὸ κάτουρον). Γαλ.

Ἀλλαντοποιέω· ποιῶ, κατασκευάζω ἀλλᾶντας (ψιλόνω λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοποιός· (ἀλλᾶς, ποιῶ) ἀλλᾶντας ποιῶν, ἢ κατασκευάζων (ὅστις φτιάνει λουκάνικα, Λουκανᾶς).

Ἀλλαντοπωλέω. Μλ. ἤτω· ἀλλᾶντας πωλῶν (πωλῶ λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ· (ἀλλᾶς, πωλέω) ἀλλᾶντας πωλῶν (ὅστις πουλεῖ λουκάνικα).

Ἀλλάξ. Ἐπῤῥ. (ἀλλάττω) ἀμοιβαίως, κατ' ἀλλαγήν (ἀλλαχτά, μὲ ἄλλαγμα).

Ἀλλαξις, εως, ἡ (ἀλλάττω) ἄλλαγή, ἀμοιβή (ἄλλαξι μ').

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ· (λουκάνικον) ἡ παρχωγὴ τῆς λέξεως πιθανολογεῖται ὑπό τινων ἀπὸ τῆς allium Λατιν. τὸ σκόροδον (σκόρδο) σημαινούσης, ὅπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις χρησιμεύει εἰς τὴν ἀλλαντοποιΐαν (εἰς τὸ κατασκεύασμα ἀπὸ τὰ λουκάνικα).

Ἀλλάσσω, Μλ. άξω, Ἀττ. ἀλλάττω· παθτκ. ἀόρτ. α'. ἠλλάχθην, ἀεὶ παρ' Ἡρότ. συνήθ. παρὰ τοῖς Τργκ. παρ' Ἀττ. φ. ἰδίοτ. Παθτκ. Ἀόρτ. β'. ἠλάγην, παρὰ τοῖς Ἀττ. Δογγρφ. μάλιστα ἐν χρήσει· (ἀπὸ τοῦ, ἄλλος)· ἀλλοίων ποιῶ, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, μεταποιῶ «ἀλλάττων τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς.« Πλτ. Πολ. Β'. (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιῶς, ἢ ἀλλοιωτικον). 2) λαμβάνω, ἢ δίδωμί τε ἀντ' ἄλλου τινος, ἀνταποδίδωμι, ἀποδίδωμι, ἀμείβομαί τί τινος, μεταλλάττω τί πρός τι, ἀνταλλάττω τί τινος· «ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον.« Πλτ. Πλτ. Β'. (πέρνω ἢ δίδω τί δι' ἄλλο τι· ἀλλάζωτε μὲ ἄλλο τι, κάμνω ἀλλαξιάν·) ἀλλάσσειν τόπον, γῆν καὶ τ. τ. ἰδὲ ἐν παραλλάττω τὸ λ καὶ τὸ γ'. Κατὰ μέτ. διάθ. ἀλλάττομαί τί τινος, ἢ ἀντί τινος, σπανιώτερον τί τινι, ὡς παρ' Ἡρότ. 7. 152. «... εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήια κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι . . .« «ἀνοῦμαι, (ἀγοράζω) πωλῶ.

Ἀλλαχῆ. Ἐπῤῥ. (ἄλλος) ἄλλως (ἀλλοιότικα, μὲ ἄλλον τρόπον). 2) ἀλλαχοῦ, ἀλλοῦ, ἀλλοδαπόν, ἑτέρωσι (ἄλλου, εἰς ἄλλο μέρος πουθενά, εἰς ἄλλον τόπον) ἄλλος ἀλλαχῆ, (ἕνας ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ).

Ἀλλαχόθεν. Ἐπῤῥ. ἀλλοθεν (ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἄλλον τόπον).

Ἀλλαχόσε. Ἐπῤῥ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει (εἰς ἄλλο μέρος, ἐ ἄλλον τόπον) στάσεως σημαντικόν.

Ἀλλαχόστε. Ἐπῤῥ. εἰς, ἢ πρὸς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· —κινήτεως σημαντικόν, ὅτῃ στρατιᾷ ἀλλαχόστε χρήσθαι.« Ξεν. Κρ. Π. Ζ. 4.

Ἀλλαχοῦ = ἀλλαχῆ· ἀλλαχοῦ γέγραπται. Ξυρ. Ἀναβ. Β'. 6.

Ἀλλεγον, ἀλλέξαι. Ὅμ. ἀντὶ ἀνέλεγον, ἀνελέξαι. Ἰλιάδ. Φ, 321 καὶ Ψ, 254. ἰδὲ ἀνελέγω.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ· ἀθροίτις ἑνὸς ἐπ' ἄλλο, ἐπιτάχυνσις· (μάσιμον ἐν ἁπλῷ τ' ἄλλο, τσάρωμα).

Ἀλλεπάλληλος, ὁ, ἡ· εἷς ἐπ' ἄλλου, συνεχὴς πυκνός (ἕνας ἐπάνω τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον).

Ἄλλῃ. Ἐπῤῥ. κυρίως δοτικὴ τοῦ ἄλλη = ἀλλαχόσε, ἄλλοτε· (ἀλλοῦ πουθενά) Ἰλιάδ. Ε', 187. Ὀδύσ. Σ, 267. «ἔρχεται ἄλλῃ τὸ παρ' ἡμῖν κεφάτερον, πάγει 'ς τὰ χαμόνα. Ἰλιάδ. Λ. 120. Παρὰ Λυγγρ. ἀπὸ Ἡρότ. καὶ, τῇ ἄλλῃ, ἀναπληρουμένου συνήθως διὰ τοῦ, ὁδῷ. Schaef Bos. σλ. 333. ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ· ἐνῦτα καὶ ἐνῦτα, θεῦρο κἀκεῖτε (ἐδῶ κ' ἐκεῖ). 2) ἀλλαχοῦ, ἀλλαχῆ, ἀντὶ ἄλλοθι, ἀλλαχόθι (ἄλλου, ἀλλοῦ πουθενά). Ἡρότ. ἄλλος ἄλλῃ· (ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ.) 3) = ἄλλως (ἀλλοιῶς, ἀλλοιότικα, μ' ἄλλον τρόπον, ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν). Ἰλιάδ. Ν, 49. Ο, 51. Ἡρότ. 6, 21: ἀλλ' ἄλλῃ αἰτίῃ· «ἄλλοι ἄλλῃ ὀχεντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.« Ξεν. καὶ Αἰλ. Ποικιλ. Ἱστ. Θ', 59· ὁ δὲ Ἡρότ. χρῆται αὐτῷ ἐνάρθρως τὸ πλεῖστα.

Ἀλλ' ἤ· ἀλλ' ὅτι (πρὸ ὅτι) τίθεται μετὰ τὸ ἄλλος, ἢ ἕτερος, ἢ μετ' ἄρνησιν τινα· ἀπὸ Ἡροδότου ἐν πολλῇ χρήσει· ἰδὲ ἄλλος.

Ἀλλ' ἦ· τωόντι; ὄντως; (ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά;) εἰς ἐνεργῆ πεῦσιν· «ἀλλ' ἦ πρόξυμον οὕτω οὐκ ἐᾶ Θεὸς ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν; Κύρπ. Ἡρακλ. 426. Πλτ. Νμ. σλ. 591. 2) ὄντως, βεβαίως· (βέβαια, ἀληθειά, χωρὶς μέτρα) εἰς ἐμφαντικὴν βεβαίωσιν· (μὴ γραφέτω δέ, ἀλλ' ἦ) ἰδὲ ἀλλά.

Ἀλληγορέω. Μλ. ήτω (ἄλλος, ἀγορεύω)· ἄλλο λέγω ἀντὶς δι' ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ καταλάβουν· ὁμιλῶ ἀλληγορικά, δηλ. ἄλλο λέγω καὶ ἄλλο νοῶ. 2) διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, σκηνίζοτι ἀλληγορικῶς ἀφ' οὗ:

Ἀλληγόρημα, τό· ἀλληγορικὴ φράσις, λέξις, ἢ ἐξήγησις.

Ἀλληγορητής, οῦ, ὁ· ἀλληγορίας σκηνίζων· ἀλληγορικὸς ἑρμηνεὺς ἢ ἐξηγητὴς μύθου τινος (ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορικὰ κανένα μῦθον, ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορίας) οὕτως ἐπονομάζεται ὁ Παλαίφατος.

Ἀλληγορία, ἡ· ἀλληγορικὴ, εἰκονικὴ ἔμφασις, ἢ παράστασις δι' ἄλλου ὀνόματος ἢ δι' ἄλλης εἰκόνος· (παράστητις ἢ εἰκόνα, ἢ ὁποία ἄλλο σημαίνει παρὰ ἐκεῖνο ὁποῦ φανερώνουν οἱ λόγοι ἢ ἡ ζωγραφιά.) 2) ἀλληγορικὴ ἑρμηνεία ἢ ἐξήγησις ἐξαιρέτως μυθικῶν λόγων, καὶ μύθων κατά τε τὸ φυσικὸν καὶ κατὰ τὸ ἠθικόν· (ἐξήγητις ἢ ἀπείκασμα ἀπὸ παραμύθια καλῶς συνειλίγεται νὰ λέγῃ ἕνας κάνενα παραμύθι διὰ νὰ τὸ ἀπεικάσῃ ὁ ἄλλος, π. χ. τί εἶναι ἕνα κολοκύθι μὲ ἑφτὰ τρύπες; κεφάλι ζώου.)

Ἀλληγορικός, ἡ, όν· κατ' ἀλληγορικὴν ἔννοιαν ἐκφερόμενος, ἢ ἀλληγορικὴν σημαντίαν ἔχων· (κάτι τι τὸ ὁποῖον ἐκφράζομεν μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀλληγορικὸν νόημα) ἀλληγορικοὶ ὄνειροι. Ἐυστθ. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι. Ἑρμγ.

Ἀλληγορικῶς. Ἐπῤῥ. ἀλληγορικῷ τρόπῳ· (ἀλληγορικά, μὲ ἀλληγορίαν, μὲ τρόπον ἀλληγορικόν.)

Ἀλληκτί. Ἐπῤῥ. ποιτκ. ἀντὶ ἀληκτί (λαχτάνω) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν) Ἡτύχ.

Ἀλληλάζω· ἰδὲ ἀλληλίζω.

Ἀλληλανεμία, ἡ· διαφόρων ἀνέμων ἀλλεπάλληλος πνοή (τὸ φύτημα ἀπὸ διαφόρους ἀνέμους εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). Ἰωάνν. Λαυρέντ. Βρουτοτ. σλ. 252.

Ἀλληλέγγυον, τό· οὐσιαστ. (ἀλλήλων, ἐγγύη) ἀμοιβαία ἐγγύητις (τὸ νὰ στέκηται ἕνας καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλέγγυος, ὁ, ἡ· (ἀλλήλων ἔγγυος) ἀμοιβαίως ἐγγυούμενος (ὅστις στέκεται καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλεγγύως. Ἐπῤῥ. ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἐγγυήτει· (μὲ ἐγγύητιν, ἢ ὄστιμον, μὲ ὑπόσχεσιν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον) ἀλληλεγγύως βαπτίζεσθαι.

Ἀλληλεδωταί, οἱ· (ἀλλήλων ἐδωδή) ἀλλήλους κατατρώγοντες· (ὅτοι τρώγονται ἀναμεταξύτους ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.) Ἡτύχ. ἀλληλοβόροι.

Ἀλληλένδετος, ὁ, ἡ· (ἐνδέω) ἑτέρῳ ἀμοιβαίως δεδεμένος, συνεχής· (ὅστις εἶναι δεμένος ἀπὸ ἄλλον καὶ ἐκεῖνος ἀπ' αὐτόν· π. χ. ἡ ἁλυσίδα) Νεν. Προοιμ. Χρυσ.

Ἀλληλίζω. Μ. ίσω· ἐπιτιθέμενός μοι τινι ἐπιτίθεμαι· (ὁρμῶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ὁρμαει ἐναντίον μου.) 2) λαλῶ, ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀεὶ λέγων· (ὁμιλῶ λέγωντας πάντοτε ἄλλα ἀντὶς διὰ ἄλλα, ἢ ἀλλάζωντας πάντοτε τὴν ὁμιλίαν.) οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἡτύχ. μόνος τὴν λέξιν, ὅστις καὶ τὸ ἀλληλάξαι διὰ τοῦ ἀλληλους ἐλάσαι ἐξηγεῖ.

Ἀλληλοβατία· ἡ. ἀμοιβαίθην ἐν συνουσίᾳ ἐπίβαξις. Βλημ. Ἀλεξ. σλ. 223.

Ἀλληλοβόρος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω, βορὰ) τὸν βιβρώσκοντα βιβρώσκων· (ὅστις τρώγει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν τρώγει.) Ἡτύχ. πληθυντ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλογραφία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως γράφειν) (τὸ νὰ γράφῃ τις πρὸς ἐκεῖνον ὅστις γράφει πρὸς αὐτόν)· παρ' ἡμῖν δὲ συνήθως ἀνταπόκρισις, κορρεσπονδέντζα Ἰταλιστί.

Ἀλληλοδιάδοχος· ὁ, ἡ· (διάδοχος) ἀμοιβαίως διαδεχόμενος· (ὅστις πέρνει, μεταχειρίζεται τίποτε, τὸ ὁποῖον ἄφηκεν ἄλλος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπῆρε, μεταχειρίζηκεν ὁμοίως ἀφ' οὗ τὸ ἄφηκεν ἄλλος· καὶ ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἐμβῆκεν, ἀφ' οὗ τὸν ἄφηκεν ἄλλος) ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει. Ἐπῤῥ. ἀλληλοδιάδοχος.

Ἀλληλοκτονεύω· = ἀλληλοκτονέω· ἀμφβ.

Ἀλληλοκτονέω· Μλ. ἡτω· (ἀλληλοκτόνος) τὸ ἀμοιβαίως κτείνειν (τὸ ναύφονείει, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον) Ἱππκρ. Ἐπιστ. πρὸς Δημαγ. ἀφ' οὗ·

Ἀλληλοκτονία· ἡ· ἀμοιβάδην κτόνος· (σκοτωμός ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοκτόνος, ὁ, ἡ· (ἀλλήλων, κτείνω) ἀμοιβαίως κτείνων (ὅστις φονεύει τὸν φονέα του) ἐπ' ἀνθρώπων· ἀμοιβαίως φθορᾶς πρέξεως (ὅστις φθείρει τὸν φθορέα του) ἐπὶ πραγμάτων· ἔστι δὲ ἡ λέξις πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλομαχέω· (μάχομαι) ἀμοιβαίως μάχομαι (πολεμῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν χρήσιμον· ἀλληλομαχοῦμεν· κτλ. (πολεμοῦμεν ἀναμεταξύ μας· κτλ.) ἀφ' οὗ

Ἀλληλομαχία, ἡ· μάχη πρὸς ἀλλήλους· (πόλεμος, τὸν ὁποῖον κάμνουσι ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον).

Ἀλληλομάχος (μάχομαι) ἀμοιβαίως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν πολεμεῖ)· Ἀρστ. Ζω. Ἱστ. 9, 2, 9. κατὰ Const. Gloger, de avib. ab Aristot. commem. Bresl. 1830. σλ. 50.

Ἀλληλοτομέω· (τέμνω) ἀμοιβαίως τέμνω· ἡ τεμνόμενος τέμνω· (κόπτω ἐν ᾧ μὲ κόπτουν, ἢ ἐκεῖνον ὅστις μὲ κόπτει) Περίπατοι ἀλληλοτομοῦμενοι, οἱ σταυρηδὸν ἀλλήλους τέμνοντες (σταυροδρόμι).

Ἀλληλότροπος, ὁ, ἡ· (τρέπω) σχῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβαίως ἀλλάσσων· (ὅστις ἀλλάζει πότε ἕνα καὶ πότε ἄλλο σχῆμα ἢ εἶδος)· κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει· ἀφαντασίαι ἀλληλότροποι καὶ ἀμοιβαίως τρεπόμεναι καὶ πρὸς ἀλλήλας μεταβαλλόμεναι· Στοβ. Φυσικ. σλ. 282.

Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀμοιβαίως τρεφόμενος (ὅστις θρέψει ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον θρέφεται), πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλοτυπέω· (τύπτω) τὸν τύπτοντά με τύπτω· (χτυπῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ χτυπᾷ).

Ἀλληλοτυπία, ἡ· ἀμοιβαῖος αἰκισμός, ἀμοιβαία μαστίγωσις, πληγή (χτύπημα, ξύλωμα, πληγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλούϊα· Ἑβραϊκὴ λέξις, ἣν ὁ μὲν Θεοδοτίων ἑρμηνεύει· αἰνεῖτε τὸ Ὂν· ὁ δ' Ἠσύχ. αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ· αἰνεῖτε τὸν Κύριον· Ἰουστῖνος ὁ μάρτ. ὑμνήσατε μετὰ μέλους τὸ Ὂν· ὁ Γερμανός, Ἐκκλησιαστ. Θεωρία, σλ. 255. ἐβέλει τὴν λέξιν ἐκ τριῶν ἑβραϊκῶν λέξεων συνθετον· Ἀλ, Ἠλ, Οὐϊα· ὧν τὸ μὲν Ἀλ σημαίνει. «ἔρχεται, ἐφάνη· τὸ δὲ Ἠλ· ὁ Θεός» καὶ τὸ Οὐϊα, «αἰνεῖτε καὶ ὑμνεῖτε τὸν ζῶντα Θεόν·» καὶ ἄλλως· Ἀλ, ὁ πατήρ· Ἠλ, ὁ υἱός· Οὐϊα, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ ἄλλως· «Ἀλληλούϊα, «Θεοῦ ἰσχυρός, κραταιός, αἶνος Θεοῦ· » . . . Ἀλληλούϊαι αἶνοι Θεοῦ σημαίνει τριττῶς, διὰ τὴν τριυποστατον πατρός, υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος ἐνοίκιαν Θεότητα· καὶ ἄλλως· Ἀλληλούϊα· «κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου κράζων, ὁ Κύριος ἔρχεται.» Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, αἰνεῖτε τὸν ὄντα Θεόν· αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ, αἰνέσατε· ὑμνήσατε.

Ἀλληλουχέω· (ἀλληλοῦχος) ἀμοιβαίως ἔχομαι, ἀρτῶμαι, συνδέομαι· (κρατοῦμαι, κρέμομαι, εἶμαι δεμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατιέται, κρέμεται, εἶναι δεμένος ἀπὸ ἐμένα, π. χ. καθὼς ἡ ἁλυσίδα ἀπὸ ἄλυσον)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλουχία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως, ἔχεσθαι, ἀρτᾶσθαι, συνάπτεσθαι (κρέμτμα ἢ πιάσιμον, δέσιμον ἓν ἀπὸ τ' ἄλλο)· Διον. Ἀλεξ.

Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ· (ἔχω) ἀμοιβαίως ἐχόμενος, ἀρτώμενος, συνημμένος· (ὅστις κρατιέται, κρέμεται, εἶναι πιασμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις κρατιέται κρέμεται, πιάνεται ἀπὸ αὐτόν).

Ἀλληλοφαγέω· (ἀλληλοφάγος) τὸ τρώγοντά με τρώγω· (τρώγω ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ τρώγει) Ἀρτεμ. Ζωϊ. Ἱστ. 8. ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφαγία, καὶ Ἰων. ἀλληλοφαγίη, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως τρώγεσθαι· (φάγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἀναμεταξύτους)· Ἡρόδ. 3, 25. «πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίην, ἅπαις τὸ ἐπ' Αἰθίοπας στόλον. . .» καὶ Πλτ. Ἐπινομ. σλ. 975. Α. «πίστωσαι δὴ πρῶτον μέν, ἡ τῆς ἀλληλοφαγίας τῶν ζώων, ἡμᾶς τῶν μὲν, ὡς ἀμῦθός ἐστι, τοπαράπαν ἀποστήσασα, τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα.

Ἀλληλοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀμοιβαίως καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, φθείρων· (ὅστις καταπατρώγει, χαλνάει, ἀφανίζει, φθείρει ἐκεῖνον, ὅστις τὸν καταπατρώγει χαλᾷ κτλ.) πληθυντ. μόνον ἐν χρήσει· Ἡρόδ.

Ἀλληλοφθορία, ἡ· (φθείρω) ἀμοιβαία φθόνος· (φθόνεμα, ζήλεμα καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος)· Διον. Ἁλικ.

Ἀλληλοφθορέω· Μλ. ήσω· τὸν φθείροντά με φθείρω· (φθείρω ἐκεῖνον, ὁποῦ μὲ φθείρει)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφθορία, ἡ· ἀμοιβάδην φθορά, κτόνος, καταλυτις· (φθόρτιμον, ἀφανισμός, σκοτωμός καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πλτ. Πρτγρ.

Ἀλληλοφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ἀμοιβαίως φθείρων· κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. ἐν χρήσει μόνον· ἀλλήλους φθείροντες (ὅσοι φθείρονται ἀναμεταξύτων, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοφίλος, ὁ, ἡ· (φιλέω) ἀμοιβαίως φιλῶν πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀλλήλους φιλοῦντες (ὅσοι ἀγαπῶνται, εἶναι φίλοι ἀναμεταξύτων)· (ι).

Ἀλληλοφονία, ἡ· ἀμοιβαῖος φόνος (σκοτωμός καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πνδ. Ὀλ. Β. 73.

Ἀλληλοφόνος, ὁ, ἡ· (φονεύω) ἀμοιβαίως φονεύων· πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει· ἀλλήλων φονεῖς, ἀλλήλους φονεύοντες (ὅσοι σκοτώνονται ἀνάμεσά τους, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον)· «τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγεννημένους.» Ξεφ. Ἱερ. Γ. 8.

Ἀλληλοφόντης, ου, ὁ· = ἀλληλοφόνος· πληθυντικῶς μόνον.

Ἀλληλοφυής, ὁ, ἡ· (φύω) πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀμοιβαίως φυόμενοι, γενιόμενοι (ὅσοι γίνονται, γεννιοῦνται ἀναμεταξύ των, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον)· Πλτχ.

Ἀλλήλων· γενν. πληθυντ. οὗ ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἀνεγχώρητος διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· ἔστι, ἀλλήλοις, αις, οις, αἴτιατ. ἀλλήλους, ας, α· (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Bast. Gr. sg. σλ. 510.) εἰς τοῦ ἄλλου· τῷ ἄλλῳ, τὸν ἄλλον κτλ. (ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, μὲ τὸν ἄλλον, 'ς τὸν ἄλλον· κτλ.) ὅθεν μεταξύ, ἀναμεταξύ των (ἀνάμεσά τους)· δήλωσις τῆς ἀμοιβαίας τῶν τριῶν προτύπων ἐνεργείας· Ἰλ. Δ. 62. Ε. 874. Ὀδ. Α. 209. Ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ, ἕτερος (ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω)· ἐν Ὀδ. Μ. 102. «τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ, πλησίον ἀλλήλων.» ἀντὶ πληθ. τοῦ ἑτέρου. «Ὁ δὲ ἀλλήλων τρόπος· κυκλικὸν σχῆμα ἐν λογικοῖς συλλογισμοῖς, ἐν ᾧ, τὸ ἀποδεδειγμένον πρῶτον, λαμβάνεται εἰς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου. Ἐκ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. χρῆται Ὅμ. τῇ ὁστε. ἀλλήλοιϊν, ἀντὶ ἀλλήλοιν, ἴσως καὶ ἀντὶ γενικ. Ἰλιάδ. Κ. 65. «καθῆσθαι μέσσην, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν ἐρχομένων παρὰ Πεζογράφοις δὲ σπανία ἐστὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. ἡ χρῆσις.

Ἀλλήλως· Ἐπῤῥμ. ἀμοιβαίως, ἀμοιβάδην, ἀμοιβαδίς, ἀμοιβαδόν· (ἀναμεταξύτων, ἀνάμεσάτους, ἀλλαχτά, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη).

Ἄλλην· αἰτιατ. πτῶσις τοῦ ἄλλη· ἐπιῤῥηματικῶς σημαίνει τὸ, ἄλλοτε (εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον) ἀναπληροῦται δὲ συνήθως διὰ τοῦ, ἐπ' ἄλλην ὁδὸν ἢ ἐπ' ἄλλην· καὶ ἄλλην μὲν ἐνθάδε νῦν δ' ἐκεῖσε· ἔνθεν κἀκεῖθεν· (πότε 'ς ἕνα μέρος πότε 'ς ἄλλο· πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ)· «ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς.» Πλάτ.

Ἀλλησάλλως· Ἐπῤῥ. ὡς ἔτυχε· Σουϊδ.

Ἀλληξ, ηκος, ἡ· καὶ

Ἀλλιξ, ικος, ἡ· ἱμάτιον, χλαῖνα παρὰ Θετταλοῖς· (πιναφόρεμα ἀνδρίκιο)· «ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐργομένην ἐνετησιν» Καλλιμ. Ἀῤῥ. 1ζη. Ἐλλοφ. Δῤῥ. 112. καθ' Ἡσύχ. χειριδωτός· χλαμὺς πορφυρᾶ· χλαμὺς ἀλληλόχειρος· (φόρεμα μὲ μανίκια· φόρεμα κόκκινον καὶ κοντόν ἕως 'ς τὸ ζωνάρι, τόπουρκοβάρβ. πεστλί)· παράγεται· δὲ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἀλλάσσω.

Ἄλλιστος, ὁ, ἡ· (λίττομαι) εὐδυπάρητος, ἀκαμπτος, ἀπαραίτητος· (ἀκατάπαυστος, ἀλύγιστος· ὅστις δὲν καταπαύεται μὲ παρακαλέσματα)· «ὦ ἄλλιστ' Ἀϊδωνεῦ Ἡρακλέος Ἐπιγρ. Ἀλλιτάευτος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀλιτάευτος.

Ἀλλογενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐξ ἄλλου γένους, ἢ ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ξένον ἔθνος).

Ἀλλογλωσσία, ἡ· ξένη γλῶσσα· γλώσσης διαφορά· Ἰώσπ. ἀρχ. α', 5.

Ἀλλόγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) ξένην, ἢ ἄλλην γλῶσσαν λαλῶν· ξένος· (ὅστις ὁμιλεῖ ξένην ἢ ἄλλην παρὰ τὴν ἐδικήν μας γλῶσσαν)· Ἡρόδ. Β. 154. «πρῶτοι γὰρ οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλογλώσσοισι κατοικίσθησαν.»

Ἀλλογνοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἄλλοίον τοῦ ὄντως ἔχοντος γιγνώσκω· ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἡγοῦμαι· οὐκ ὀρθῶς κρίνω, οὐ κατὰ τὸ ὀν δέχομαι· σφάλλομαι τῆς περίτινος κρίσεως· (ἀλλοιότιον γνωρίζω ἀπὸ τοῦ ὅ,τι εἶναι· ἄλλο ἀντὶς δι' ἄλλο νομίζω· παραγνωρίζω, ἀχαμνὰ ἢ σφαλμένα γνωρίζω)· ἀλλογνώστας Ἰωνικ. ἀντὶ, ἀλλογνοήσας· Ἡρόδ. 1, 85. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐξ, παραγνοῶ· (ἐδὲν εἶμαι 'ς τὰς φρένας μου)· Γλωσσαρ.

Ἀλλόγνως, ωτος, ὁ, ἡ = ἀλλόγνωστος· Ἐμπεδ. ἀλλόγνωτι χιτῶνι.»

Ἀλλόγνωτος, ὁ, ἡ· (γιγνώσκω) ἄλλοις γνωστός, ὅθεν ἡμῖν ἄγνωστος· ξένος· (εἰς ἄλλους γνώριμος· εἰς ἡμᾶς ἀγνώριστος)· «. . . οὐ ὥλετο τηλόθι πάτρης ἀλογενὴς Ὀδυσσεύς ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ.» Ὀδτ. Β. 366. ὁ δ' Εὐστάθ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν, παλαίμετος, ξένος, ἄλλα γινώσκων ἢπερ ἡμεῖς.

Ἀλλοδεπής, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ

Ἀλλοδαπός, ἡ, όν· ξένος, ἐκ ξένης χώρας, ἀλλοεθνής· (ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ ξένον ἔθνος ἢ γένος)· «μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖξὶ τ' εὐειδέ' ἀνήγετο.» Ἰλ. Γ. 48. (κατὰ τὸ σχῆμα ἐστὶν ἡ λέξις εἴτε παρεκτεταμένη ἀπὸ τὸ ἄλλος ἁπλῶς, ὡς ἡ ποδαπός, ἡμεδαπός· εἴτε σύνθετος τῇ, ἐδαφος· ἰδὲ ποδαπός. Ὁ δὲ Ετμ. Λξ. 1. σλ. 125. «ἀποδέχεται ἀρχαίαν τινὰ ἀναστροφήν, (ἄλλου ἄπο).

Ἀλλόδημα· Ἐπῤῥ. = ἀπόδημα· μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐν ξένῃ χώρᾳ (μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα, 'ς τὰ ξένα) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἀλλοδημία, ἡ· (δῆμος) Ἰωνικ. ἀντὶ, ἀποδημία· ἐν ξένῃ χώρᾳ διατριβή (ξενιτειά, ξενίτεμα)· Ἰσμβλ. 257. νεὸν ἀλλοδημίῃ· ἀντὶ ἐν ἄλλῳ δήμῳ· Πλατ. Νμ. 12. σελ. 954. Ε.

Ἀλλοδοξέω· Μλ. ήσω· (δόξα) = ἑτεροδοξέω· ἄλλα φρονῶ, ἐξαιρ. ἁμαρτάνω τὴς γνώμης· (ἀλλοιότικην γνώμην ἔχω· ἀλλοιῶς στοχάζομαι· μάλιστα, ἡ γνώμη μου εἶναι σφαλμένη, δὲν ἔχει τὸν τύπον της)· κἀρέσκει γάρ, ὡς φῄς, τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναιω· Πλτ. Θεαίτ. παράβαλε, ἀλλοφρονέω,

Ἀλλοδοξία, ἡ· ἀλλοία, ἡ ἐσφαλμένη, ψευδὴς δόξα· (διαφορετική, ἡ πλανεμένη, ψεύτικη γνώμη)· κἀλλοδοξίαν τινα οὖσαν, ψευδῆ φαμὲν εἶναι δόξαν, ὅταν τίς τι τῶν ὄντων, ἄλλο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλαξάμενος, τῇ διανοίᾳ φῇ εἶναιω· Πλάτ. Θεαίτ.

Ἀλλοεθνής, ὁ, ἡ· (ἔθνος) ἐκ ξένου ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ξένον λαόν, ἀπὸ ξένην φυλὴν· ἀλλόφυλος)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοεθνία, ἡ· ἔθνους διαφορά (διαφορετικὸν ἔθνος, ἀλλοιότικη φυλή)· Στρβ. ΙΒ'.

Ἀλλοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλλοῖος τὸ εἶδος, (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἀλλοιότικον, διαφορετικὸν εἶδος)· ητοὔνεκ' ἂρ' ἀλλοειδέα φανύσκετο πάντα ἀνακτιω· Ὀδσ. Ν. 194. (ἔνθα τὸ ἀλλοειδέα ἀντὶ τρισυλλάβου καὶ ὡς Μελασσός, ---, στίχου πούς κεῖται)· ἀλλοειδῶς· ἐπῤῥμ. Διογν. Λαέρτ.

Ἄλλοθ', κατὰ Σηΐφιον, παρ' Ὅμ. ἀεί· ἀπὸ τοῦ, ἄλλοθι,

Ἄλλοθα· Δωρικ. καὶ Λίεολ. ἀντὶ ἄλλοθεν· ἀπεδειλιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσιόλου, ὡς ἄκυρος λέξις.

Ἄλλοθεν· Ἐπῤῥ. κινήσεως σημαντικόν· (ἄλλος) ἐξ ἄλλης ἢ ξένης χώρας, γῆς, ἐξ ἄλλου μέρους ἢ τόπου· (ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀπ' ἄλλο μέρος) ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, ἄλλος, πέφυτων ἄλλοθεν ἄλλοςω· Ὀδσ. Ι. 401. πποσεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλουω· Εὐρπ. Φοιν. 1263. πκεῖνος γάρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν ἐκ των ἀνθρώπων· Ὀδσ. Γ. 318. Ἀλλοθέν ποθεν· ἐξ ἄλλου τινος μέρους ἢ τόπου· (ἀπ' ἄλλο κάνενα μέρος, ἀπ' ἄλλον κάνενα τόπον).

Ἄλλοθι· Ἐπῤῥ. στάσεως σημαντικόν· ἐν ἄλλῃ ἢ ξένῃ χώρᾳ, ἐν ἄλλῳ μέρει ἢ τόπῳ (εἰς ἄλλο μέρος εἰς ἄλλον τόπον) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ. ἐνίοτε μετὰ γενικ. ἄλλοθι γαίης· ἐν ἄλλῃ χώρᾳ· ἄλλοθι πάτρης· οὐκ ἐν τῇ πατρίδι, τουτέστι μακρὰν τῆς πατρίδος, Ὀδσ. Β. 131. Γ. 318. ἄλλοθι οὐδαμοῦ, (εἰς καὶ κανένα ἄλλο μέρος, κἀμποσενὰ ἀλλοῦ)· παρὰ Πλάτ. δέ, = ἐν ἄλλοις.

Ἀλλόθροος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ἀλλόθρους· ὁ, ἡ, ουν, τό· (θρόος)· ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν)· πΤελμησσίες μέντοι τάδε ἐγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμα εἶναι Κροίσῳ ἐπὶ τὴν χώρην· Ἡρότ. 1, 78. καὶ 3. 11. καίπ... μεμφόμενοι τῷ Φάνῃ, ὅτι στρατὸν ἤγαγε ἐπ' Αἴγυπτον ἀλλόθροον... ,, καὶ Ὀδσ. Α. 183. πἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπουςω· ὅθεν κυρίως ξένος, ἄλλως φεύγοντας· ἑτερότροπος, τρόπου ἀλλοτρίου· Σφ. καὶ Αἰσχλ. ἀλλόθ. γνώμα.

Ἀλλοινία, ἡ· (οἶνος) τὸ ποικίλον, τουτέστιν ἄλλοτε ἄλλου πίνειν οἶνου ἐπὶ τραπέζης (τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τὸ κρασὶ εἰς τὴν τραπέζαν πίνωντας πότε ἀπὸ ἕνα καὶ πότε ἀπὸ ἄλλο· ἀλλαξοκρασιά)· καὶ γὰρ ἀλλοινίαις λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσιω· Πλτχ. Συμπ.

Ἀλλοιοειδής, ὁ, ἡ· (ἀλλοῖος, εἶδος) ἀλλοῖον εἶδος ἔχων (ἀλλοιότικος) Σχλ. Νικ.

Ἀλλοιόθετος, ὁ, ἡ· (ἀλλοῖος, τίθημι) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον θέσιν ἔχων· (διαφορετικά, ἢ ἀλλοιότικα βαλμένος).

Ἀλλοιόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον μορφὴν ἔχων· ἄλλως μεμορφωμένος· (ὅστις ἔχει διαφορετικὸν, ἢ ἀλλοιότικον σχῆμα ἢ πρόσωπον).

Ἄλλοιος, οἷα, οἷον· (ἄλλος) κατ' ἀλλοιτρόπων ὤν, ἄλλως ἔχων, διάφορος τὴν μορφὴν, τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος· καὶ τ. τ. ἀεὶ κατὰ παραβολικὴν σημασίαν· (ἀλλοιότικος, διαφορετικός)· Ἰλδ. Δ, 258. πἦ μέν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳω· Ὀδσ. Π. πἄλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάρειδενω· Τ. 265. πκαὶ γάρ τίς τ' ἄλλοῖον ἐδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιονω· Ἱπόκρ. 2. 35. π... φύσιν ἀλλοίην παρεχομένῳ, ἢ ὁ ἄλλοι ποταμοί..ω ἄλλοτε ἄλλοῖαι· Πνδ. Ἄλλοτε ἄλλοῖος, ἑκάστοτε διάφορος, (κάθε φορὰν ἀλλοιότικος, πότε ἔτζι, καὶ πότε ἔτζι, κάθε φορὰν διαφορετικός), Σνφ. ἀλλοίου τε διάφορον τοῦ ὅτι ἐδείχθη εἶναι· ἀταφέρεται δὲ ἡ ἔννοια τῆς λέξεως εἰς κακόν, καὶ τίθεται κατ' εὐφημίαν ἀντὶ τοῦ, κακόν τι π... ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ οἱ Σπαρτιῆται βουλεύσωνται ω Ἡρότ. 5, 40. Συγκρτ. ἀλλοιότερος Ἡρότ. 7, 212. πὡς δὲ οὐδὲν εὑρίσκον ἀλλοιότερον οἱ Πέρσαι ἢ τῇ προτεραίῃ ἐνώρων, ἀπῆλαυνον καὶ Θηδ Δ'. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας· ἀλλοιότεροι, ἐπῤῥηματικῶς, Σνφ.

Ἀλλοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφὴ) ἀλλοίας καὶ διαφόρους στροφὰς ἔχων· Σχλστ. Ἀρστφ. Βάτρ. 1295.

Ἀλλοιόσχημος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀλλοιοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, τό· γενικ. ονος (σχῆμα) μεταβεβλημένου ἢ διάφορον σχῆμα ἔχων· Σέξ. Μαθμτ. Ζ'. 206.

Ἀλλοιότερος· Ἐπῤῥ. συγκριτικόν, ἀπὸ τοῦ ἄλλοῖος· μᾶλλον διαφερόντως (πολὺ ἀλλοιοτίκα)· Σνφ.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ· (ἀλλοῖος) διαφορὰ, ἀνομοιότης· Ἱπκρ.

Ἀλλοιοτροπέω· Μλ. ήσω· = ἀλλοτροπέω· ἀμφιβάλλεται· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοιότροπος, ὁ, ἡ = ἀλλότροπος· ἀμφβ.

Ἀλλοιόχροος, ὁ, ἡ· καὶ συνιζ. ἀλλοιόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χρόα) μεταβεβλημένου ἢ διαφόρου χρώματος· (ὅστις ἀλλάζει, ἢ ἔχει διαφορετικὸν χρῶμα, βαφήν)· Σέξ.

Ἀλλοιόω· Μλ. ώσω· (ἄλλοῖος) μεταβάλλω, μεταλλάττω, μεταποιῶ (μεταβάλλω, ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιῶς)· ἀλλοιώτικα· μεταποιῶ· [ἐπ' ἀνθρώπου] μεθαρμόζω [ἐπὶ πραγμάτου] (ἀλλάζω τὴν γνώμην τινος· κάμνω τίποτε ἀλλοιότικον). Παθητ. ἀλλοιοῦμαι, τὴν γνώμην καὶ τῇ γνώμῃ· (ἀλλάζω τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου). Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, μεταβάλλομαι, ἀλλοίως γίνομαι· πἥκιστα ἀλλοιοῦταί τι καὶ κινεῖται·ω Πλτ. Πολτ. Β'.

Ἀλλοιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) διαφόρου εἴδους ὤν· τὸ εἶδος διαφόρως μεταβάλλων· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος· (ὅστις ἔχει διαφορετικὸν εἶδος, ἢ ἀλλάζει διαφορετικὰ καὶ εὔκολα τὸ εἶδος του).

Ἀλλοίωμα, τό· = τῷ ἑξῆς.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ· μεταβολὴ, ἀλλαγὴ, μεταλλαγὴ, μετάλλαξις· (ἀλλαγμα, μεταβαλμα)· κπολλοὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὸν οἶνον ἐπιθυμίαν οὐδ' ὑπνῶσαι δύνανται χωρὶς ἀλλοιώσεως καὶ μέθης·ω Πολύβ. ἐξαιρέτως δὲ, μεταβολὴ γνώμης, μετάνοια (μετάνοιομα).

Ἀλλοιωτικός, ἡ, όν· εἰς ἀλλοίωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμῃ μεταβολὴν, νὰ κάμῃ τίποτε ἀλλοιότικον).

Ἀλλοιωτός, ἡ, όν· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος (ὅστις μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότικος, ἀλλάζει εὔκολα, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ τις εὔκολα)· τὸ ἀλλοιωτόν, εὐμεταβλησία· (εὐκολία νὰ ἀλλάζῃ νὰ γίνηται, ἢ νὰ κάμῃ τίποτε ἀλλοιότικον).

Ἄλλοκα· Δωρ. καὶ Λίολ. ἀντὶ ἄλλοτε· πΧ' ὦ Ζεῦ ἄλλοκα μὲν πέλει αἴσριος, ἄλλοκα δ' ὔεινω Θκρτ. Εἰδ. Δ',

Ἀλλόκοτος, ὁ, ἡ· ἀλλοῖος, διάφορος τοῦ συνήθους τρόπου, γένους, σχήματος, εἴδους· τῆς συνήθους μορφῆς, ποιότητος· (διαφορετικός, ἀλλοιότικος ἀπὸ τὸ συνηθισμένον), ὅθεν θαυμάσιος, τερατικός, τεράστιος, ἄτοπος, θαυμαστός, τρόπου ἀλλοτρίου, παρὰ φύσιν, (παράξενος, ἀφύσικος, ἀσυνήθιστος)· ποὶ μὲν γὰρ ὅτι πνεύματα παντοῖα καὶ θεοπλήξιες, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀναίσιοιω· Πλτ. Νμ. Ε', πἀλλόκοτος καὶ ἀγροικοςω· Πλούτ. Ἔτι δὲ, παρηλλαγμένος, μετασχηματισμένος, μεταμορφωμένος. Τιμαίος, ὑπὸ Ruhnk. σλ. 24. Ἱππκρ. Γαλη. γλωσσ. Σφκλ. Φιλ. 1191. πἀλλόκοτος γνώμηω (Τὸ γὰρ ἐξέλευστὸν τὴς λέξεως σύνθετον ἐκ τοῦ, κότος· ὀργὴ, θυμὸς ἐνταῦθα σημαίνει λέγουτες· ,,Ἀλλόκοτον σημαίνει μὲν τὸ παρηλλαγμένον τὴς καθεστώσης ἰδιότητος καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν, καὶ παραπληγίαν· ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως κοτῶν, ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτοω Φρυνχ. προπαρσκ. Σοφστ. ἄλλοι δὲ ἐρυθρότερον κρίνουσι τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς καθ' ὑπερβιασμὸν, ἀντὶ, ἀλλέτοκος)· Ἐπῤῥ. ἀλλοκότως.

Ἄλλομαι· Μλ. οῦμαι· ἀόρστ. α'. ἠλάμην· Ἀπρμφτ. ἄλασθαι· (ἡ ἀρτιὴ συλλαβὴ ἐστὶ μακρὰ καὶ ἐν τοῖς ἀναῤῥήτοις χρόνοις)· Ἀόρστ. β'. ἠλόμην· Ἀπρμφτ. ἄλεσθαι· (Ὁ δ' Ἕρμαπος ἀποδοκιμάζει, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Τ. 1131. πκἀμὸν σαίμον, ἐν' ἐξήλου;ω τὸν ὁριστικ. ἀόρστ. β'. ἀποδεχόμενος μόνον τὸν εὐκτικ. ὑποτακτ. ἀπαρμφ. καὶ τὸν μετοχικόν). Ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποθτκ. Σκιρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, (χορεύω)· ποἱ ἄλαφοι ἠλοντο πρὸς οὐρανονω· Σιφ. Βπ. Α. ί. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ κατὰ συγκ. ἀόρστ. ἐν τῷ β' καὶ γ'. προσώπῳ, ἄλσο, ἄλτο· Μετχ. ἄλμενος, ἐν συνθέσει μόνον, ὑποτακτ. ἄλῃται καὶ ἄλεται· ἐπὶ παντοδήποτε ταχείας κινήσεως· ἄλτο δίστε, Ἰλδ. Δ. 125. πἦ μέν ἔπειτα εἰς ἄλλα ἄλτο βασιλῆαω ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπουω Λ. 534. πρεσβέω, δυμῷ φέρομαι, ἐπίτομαι, ἐπιφέρομαι, ἐπιτρέχω τινι· (τρέχω ὁρμητικά, ὁρμῶ, τρέχω καὶ πετάχνομαι ἐπάνω εἰς τινα, πέφτω κατεπάνω του)· πἦ καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτοω Ἰλδ. Τ. 353. πΠηλείδης δ' ἀορ ἐξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώςω Φ. 174. ἄλλεται ὀφθαλμὸς, τὸ παρήμιν κουτσότερον, χτυπᾶει, παίζει τὸ 'μάτι μου· Θκρτ. πὀφρύς δεξιὰ ἄλλεταιω Μέλαμ. παραβλ. ἅλμα.

Ἀλλόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, διάφορον, ξένην μορφὴν ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότικην, διαφορετικὴν, παράξενην ὄψιν,

στερίαν)· »ἀλλόμορφα τέρατα.« Ἱππ. Ἐνύπ. γ, 8.

Ἀλλοπάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν τι ὑπ' ἄλλου τινὸς προτρχόμενον (τὸ γὰ πάσχειν τις τίποτε, τὸ ὑπείκειν προέρχεται ἀπὸ ἄλλου, ἢ τὸ ὑποῖον προέρχεται ἄλλος εἰς αὐτόν)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοπαθής, ές, ἡ· (πάσχω, παθεῖν) ἄλλου δυνάμει, ἢ ὑπ' ἄλλου προερχόμενός τι πάσχων· (ὅστις πάσχει, παθεῖναι, ἢ ὑπαρξις τίποτε, τὸ ὑποῖον προξενεῖ, κάμνει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς αὐτὸν ἄλλος). Παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις δὲ λέγεται ῥῆμα ἀλλοπαθὲς τὸ μεταβατικόν· ἴδε αὐτοπαθής.

Ἀλλόπους· ἑπταλμ. ἀνάγν. παρὰ Σφ. Οἰδ. Τ. 467. ἀντὶ ἀλλάπους.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ· τοῦτ' ἔστιν, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον· ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον, ὅτε μὲν ἄνδρα, ὅτε δ' ἑαυτὸν τροπούμενος· νῦν μὲν ἄλλῳ, νῦν δ' ἄλλῳ συμπράττων· (ὅστις τρέχει ποτὲ εἰς ἕνα καὶ ποτὲ εἰς ἄλλον· ποτὲ πέρνει τοῦ ἑνὸς καὶ ποτὲ τοῦ ἄλλου τὸ μέρος· ποτὲ τὸν ἕνα, καὶ ποτὲ τὸν ἄλλον πιάνει φίλον καὶ ὅσον μένει πιστὸς εἰς κείνον). Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως· »Ἄρηα τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον.« Ἰλ. Ε. 831. καὶ 889. »μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παραζόμενος μενύριζε.« Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο· (ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἄλλος τις, καὶ παρ' Ὁμρ. τις ἄλλος »Οὐδέ γάρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε ῥέξαιτο ἀνέτλη.« Ὀδσ. Κ. 327. καὶ Δ. 557. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς . . .« Ἔστι δὲ ἡ σημασία αὐτοῦ ὅλως παραβολική, καὶ ἐν τελείᾳ τυγχάνει ἐπιφέρεται αὐτῷ ὁ διαζευκτικὸς ἢ· πολλάκις δὲ καὶ ἡ γενική· ἄλλος, ἐμοῦ, σοῦ κτλ. Ἐρμ. Ὑπό Schaef. σελ. 582. σπανιώτερον ὁ ἄλλος, καὶ μόνον ὅταν τῷ ἄλλος προτάσσηται ἀρνητικόν τι· »ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ . . .« Ἰλ. Φ. 275. »πάτερ οὔτε μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω.« Ὀδσ. Θ. 311. καὶ Δ. 557. ὡσαύτως καὶ τὸ εἰ μή. »Τίς γάρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὖτος ἐπελθὼν ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοί εἰσιν.« Ὀδσ. Ρ. 383. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεύς . .« Ὁμ. Ἴτ. Δμτρ. 78. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἀντὶ· »αὐτοῦ σύγ' αὐτός, κ' εἴτις ἄλλος ἀντὶ σοῦ . . .« Σφ. Οἰδ. Κ. 458: καὶ τὸ πλήν, »σῴζω γάρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἰδώλ' . . .« Αἰ. 125. »ἄν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.« Εὐρ. 39. Πολλάκις δὲ συντάσσεται καὶ οὐσιαστικῶς μετὰ γεν. ἄλλος Θεῶν, ἄλλος ἀθανάτων· Ὁμ Ἐκ τῆς σημασίας ἄλλος ἤ, προκύπτει τὸ, διάφορος· »ἄλλα δικαίων· μετριώτερον ἀντὶ ἄδικα.« Ξνφ. καθ' ἣν σημασίαν πολλάκις κεῖται τὸ ἄλλος, ὥστε τίθεται καὶ ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ κακὸς (ἄλλος, ἢ ἀγαθός)· » . . . οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρέξ εἰποίμι παρακελεύσασθαι, οὐδ' ἀπατήσω.« Ὀδσ. Δ. 348. καὶ Ρ. 139. 2) ἄλλος = ἕτερος· ἐπαναλαμβανόμενον ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Δογογράφοις μὲν ἀνάρθροις, παρ' Ὁμ. δὲ συνήθως ἄλλος μὲν, ἄλλος δέ· ἔστι δὲ καὶ, τὰ μὲν — ἄλλα δὲ »Φῦλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωντα φύει . . .« Ἰλ. Ζ. 147: σπανιώτερον, ἕτερος — ἄλλος· »ἐξίσω σαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην, τέτ' ἄλλος, ἄλλος δ' ἕτερος κάρτει προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.« Σφκ. Ἡλκ. 739. καὶ Θερτ. 6, 46: »νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατος δ' ἐγένοντο.« 3) οἱ ἄλλοι, τὰ ἄλλα καὶ συνλγ. τἄλλα κατὰ Βόλλιον· Wolf. Anal. 2, σλ. 431. κατὰ Gottling. δέ, Θεοδοτ. γραμμτ· 1, σλ. 116. 2, σλ. 691. τἄλλα· παρ' Ὁμήρῳ δὲ, οἱ ἄλλοι = οἱ ἐχθροί τοι· β) ὁ ἄλλος, = ὁ πλειόνων ἔσχατος· Πλάτ. Νμ. 8, 4. σλ. 833. B. ὑπὸ Art. καὶ Sturz. Lex. Ξνφ. 1, σλ. 138. 4) = ἀλλότριος· »Ὁππότε κεν δήμοι ξυμβλήμενοι ἄλλας ὀδίτης φήῃ . . .« Ὀδσ. Ψ. 274, ἀντιθέτως τῷ, πολίτης· »εἰδ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω.« Σφκ. Οἰδ. Τ. 230. 5) πλεοναστικῶς ὅσους μὴτηρ οὔτι πέφυκεν, οὐδ' ἄλλαι δμωαί.« Ὀδσ. Β. 412. ὅπου τὸ ἄλλαι χρησιμεύει εἰς ἐμφατικωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἀντιθέτου τῶν ὁμοίων πρὸς τὴν ὀλιγοίαν, καὶ εἰς ῥητὴν δήλωσιν τῆς Πηνελόπης καὶ τῶν ἄλλων, ἤτοι τῶν ὁμοίων· ὡσαύτως καὶ »Πάρ δ' αὐτὸς κλισμοὺς ἔστα ποικίλους, ἑκτοθεν ἄλλων μνηστήρων.« Ὀδσ. Α. 132. καὶ »ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.« Ζ. 84. καὶ »αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ταὴπτοῦχοι βασιλῆες . . .« Θ. 40. καὶ » . . . ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε τ' φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.« Ι. 193. »μήτηρ, ἠδὲ πατρὶς, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.« αὐτὸ. 367. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »ἐγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὢν ἐλήλυθα . . .« Σφκ. Οἰδ. Τ. 7. καὶ Πλάτ. Γοργ. σλ. 473. D. ὑπὸ Heind: Πολλάκις δὲ καὶ κατὰ γενικὴν σημασίαν τοῦ, πρὸς τοῦτοις, καὶ ἅμα, πρὸς δέ, ἐνδὸ· »Ἰού, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα ἀλάπαστα ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα.« Σφλ. Φιλ. 38. ὅπου τὸ, ἄλλα ῥάκη, κεῖται προσθετικῶς τῷ, ἕλκωμα καὶ πυρεί· γ') τῷ, ἄλλος εὑρῆται πολλάκις συγκριτικῶν ἐπιφερόμενον· τὸ, ἀμείνων, καὶ χερείων· » . . . πάρ' ὄχεστφιν ἄλλον, Κεβριόνην χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ.« Ἰλ. Μ. 92. καὶ 232. »εἴπερ καὶ ἄλλον μῦθον, ἀμείνονα τοῦδε, νοήσαι.« ἢ τὸ, ἕκαστος· »οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμῶντο ἕκαστος.« Ἰλ. Π. 697. ἢ προηγουμένων αὐτοῦ τό, ἑς πλησίον· »ὣδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἑς πλησίον ἄλλον.« Ἰλ. Δ. 81. δ') ἄλλα παρὰ ταὐτὰ, Διον. περὶ συνθ. σλ. 117. ὑπὸ Schanf. 6) προτυπικουσόμενον· » . . . Ἑωσφόρον Ἱρηγένειαν, ἄστρα τε λαμπετόωντα . . .« (ἀντὶ ἄστρα τε ἄλλα)· Ἡσ. Θγν. 411. πολλάκις ἐν τῷ, Ζεὺς καὶ Θεοί· »ταῦτ' οὖν ἀνάσσειν ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί . . .« (ἀντὶ καὶ ἄλλοι θεοί)· Ἀριστφ. Πλτ. 898. ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ· προτασσόμενον δ' εὑρῆται, Ἰλδ. Ζ. 476. »Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοί, ὅτε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι . . .« ἔτι δὲ ὑπακουόμενον· »Ζεῦ καὶ πάντες Θεοί!« Δμτρ. Στφ. σλ. 323. καὶ (ἀντὶ καὶ πάντες ἄλλοι)· »Ζηνί φίλος καὶ πᾶσιν ὁλύμπια δώματ' ἔχουσι.« Ἡρδ. 1. 65. (ἀντὶ καὶ πᾶσι ἄλλοις). Ὡσαύτως παραλείπεται, τὸ ἄλλος καὶ ἐν πεύσει· »οἷῳ τρόπῳ;« (ἀντὶ ποίῳ ἄλλῳ τρόπῳ); Σφκ. Οἰδ. Β. 474. καὶ »ἡμεῖς δὲ προτιμέωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν,« (ἢ. τί ἄλλο χρή . .) Τρχ. 390: ε') εἴ τις, ἀντὶ, εἴ τις ἄλλος· εὑρῆται μέντοι καὶ προτιμένων· » . . καὶ τλήμον' εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ.« Εὐρ. Φοιν. 1612. ς') αἱ δύω (ἀντὶ αἱ δύω ἄλλαι)· »...τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.« Ὁμ. Ἴμ. Δμτ. 447. καὶ » . . . ἣ μέν ἑκὼν ἑκητί, αἱὲ δ' ἄναντος καὶ ἀγήρω.« Ἡσδ. Θγν. 278. 7) Ἐπιῤῥηματικῶς τὸ ἄλλο, καὶ τὰ ἄλλα = ἄλλως· »... ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ . . .« Ἰλδ. Ψ. 454. καὶ παρὰ Λογογράφ. πολλάκις: παρὰ Τραγ. δέ = πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ· »ἄλλα ἑκατὸν δάνειτον.« Ξνφ. Κῦ. γ'. α', 19. Ὡσαυτως καὶ ὡς χρονικόν· Ἐπιῤῥ. = ἄλλοτε· Ξνφ. ὥσπερ καὶ ἐπιθετ. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἄλλος χρόνος· = ὁ παροχηκώς· Ἀττ. Ἴδε καὶ ἰδιωτέρως τό, ἄλλου, ἄλλῃ, ἄλλην, ἄλλως. Σημειώσατ δέ, ὅτι ὁ Ὁμ. ἐξαιρέτως καὶ οἱ Ἀττ. τὸ ἄλλος, εἰώθασι συντάττειν ἄλλῃ τινὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πτώσεων, ἢ καί τινος τῶν ἐκ πρωτοτύπου συγγενοῦς αὐτῷ λέξεως· π. χ. ἄλλος ἄλλον, ἄλλος ἄλλου, ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἄλλος-ἀλλοῖος καί· τ. τ. Wyttenb. ep. cr. σλ. 246. Διον. περὶ Συνθ. σλ. 62. ὑπὸ Schaef. Παράπλησιον τοῦτοις ἐστὶ τό· »ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος· Εὐρ. Φοιν. 153. ἀντὶ τοῦ νυμφίος, οὗτος, νῦν δ' ἄλλως; ἄλλως τε καὶ ἄλλως. Ὁ δ' Ἡρδ. συνειρεῖ τό, οἱ ἄλλοι εἰς ἄλλοι συνήθως· ἄλλοι δ' αὖ γράφουσι 'ἄλλοι.

Ἄλλοτε· Ἐπιῤῥ. εἰς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· »Τίς δέ μοι ἄλλοτε δῆκε λέχος;« Ὀδσ. Ψ. 184. κυρίως, καὶ 2) ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει, ἀναφορᾶς σημαντικόν.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε.

Ἄλλοτε· Ἐπιῤῥ. (ἄλλος, ὅτε) ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (εἰς ἄλλον καιρὸν, ἄλλην φοράν). Ὁ Ὁμ. χρῆται αὐτῷ συνήθως ἐν ἀντιθέσει· ἄλλοτε — ἄλλοτε· (μιὰ φορὰ, ἄλλη φορὰ, ποτὲ — ποτὲ)· ἔστι δὲ καὶ ὁτὲμὲν ἄλλοτε δέ· »Ὡς Ἕκτωρ ὁτὲ μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων.« Ἰλδ. Α. 64: ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δ' αὖτε· Ἡσδ. Ἀψ. 22: Τότε μέν, ἄλλοτε δέ· » . . . ἠλωσάτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἕτερος χάρ . . .« Σφ. Ἠλ. 739: Ποτὲ μέν, ἄλλοτε δέ· » . . . ποτὲ μέν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἀσθλὸν ἕρπει.« Ἀντγ. 367. Πολλάκις δὲ παραλείπεται τὸ προηγούμενον ἄλλοτε Herm. Vig. σλ. 792: Ἄλλοτε ἄλλος (ποτὲ τοῦτος καὶ ποτ' ἐκεῖνος· ποτὲ ὁ ἕνας καὶ ποτ' ὁ ἄλλος, ποτὲ ἐτζι, καὶ ποτὲ ἐτζι): Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, ἐπὶ ὅτε (μερικαῖς φοραῖς, ἀπὸ καιρὸς εἰς φορὰ) Ξνφ. ἔστι δὲ καὶ παραβολικῶς πάνυ εὐχρηστον ὡς τό, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτε ἄλλῃ καὶ τ. τ.

Ἀλλότερος· αἰολ. ἀντὶ ἀλλότριος· ἀδέσποτον

Ἄλλοτι· ἢ ὀρθότερον ἄλλοτε· Ἐπιῤῥ. (ἄλλος τις) παρ' Ἀττ. ἐρωτήματι. ἄλλο τί, ἔστι δὲ καὶ τί ἄλλο τίθεται· Τὸν διαζευκτικόν, ἢ, ἐπιφερόμενον ἔχον, αὐτοτελοῦς διανοίας σχηματίζει λόγον, ἀντὶ ἄλλο τί γένοιτ' ἂν ἤ-, ἢτοῦ· ἄλλοτε ἢ ὠφελὲς γίνεται.« Πλτ. Εὐθφ. 19. »ἄλλοτι ἢ διανοεῖ;« Ἡρτ. 11. »ἄλλοτι ἢ λείπεται τὸ ἐνθεῦτεν ἐμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος;« Ἡρδ. 1. 109. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ ἄλλο τι οὖν, ἢ-Πλτ. Μεν. σλ. 82. D. Κριτ. σλ. 50. A. 52. D. 2) ἄνευ τοῦ ἢ οὐ = ἢ γὰρ; οὐκοῦν; (δῆνα' ἀλήθεια; δὲν εἶναι ἔτζι;) ἆρα καταφατικόν· »ἄλλο τι οὖν οὐδὲ ἰατρός.« ἆρα λοιπὸν οὔτε ἰατρός· Πλτ. Εὐθφ. 18.

Ἀλλοτριάζω· (ἀλλότριος) ἀλλοτρίως, ἢ δυσμενῶς ἔχω, ἢ διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαί τινα· δὲν μοὶ ἀρέζετις, δὲν ἔχω χλίτιν εἰς τινα)· Πολβ'. ΙΕ'.

Ἀλλοτριόγαμος, ὁ, ἡ· (γάμος) ἐξ ἀλλοτρίου — παρανόμου — γάμου γεγενημένος· ἡ ἀλλοτρία γαμετή, ἡ παρανόμως γυναικὶ συζῶσα· (ὅστις εἶναι γενόμενος ἀπὸ παράνομον ὑπανδρείαν· ἢ ὅστις ζῇ μὲ ξένην γυναῖκα, ἢ εἶναι πανδρεμένος παράνομα) ἀμφιβ. ἢ λέξις.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ὁ, ἡ· (ἐπίσκοπος) ἀλλοτρίοις προσέχων πράγματι· ἀλλότρια σκοπιρούμενος, ἢ κατασκοπῶν, κατάσκοπος· (ὅστις παρατηρεῖ, παραμορεύει ξένα πράγματα, σπιόνος.) Ητρ. Ἀπόστ. 4, 15.

Ἀλλοτριολογέω. Μ. ήσω· (λέγω) λαλῶ ἀλλότρια τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἁρμόττοντα· (ὁμιλῶ λόγους ἀνάρμοστα εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐκ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας.) Στρβ. Η, σελ. 108.

Ἀλλοτριομορφοδίαιτος, ὁ, ἡ (μορφή, δίαιτα) ἐν οἱᾷ ἀλλοίᾳ μορφῇ ζῶν, φαινόμενος, ἢ ὁρώμενος (ὅστις ζῇ, φαίνεται ἢ τὸν βλέπουν πάντοτε μὲ ἀλλοιότικην μορφὴν μὲ ἀλλοιότικον σχῆμα). Ἐπίκτ. τῆς Φύσεως, Ὀρφ.!

Ἀλλοτριονομέω, Μλ. ήσω· (νέμω) ἀλλότρια διανέμω, παρέχω, ἢ προστίθημι, προστάττω· (ξένα μοιράζω, δίδω, ἢ προσθέτω, προσαρμόζω.) Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 195. Α. ἔνθα ἄλλοι οὐκ εὐλόγως ἀλλοτριωνυμέω τοῦτ' ἔστιν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι ἐπικαλῶ, ἢ τὸ ἀληθὲς ὄνομα μεταλλάττω, ἀναγινώσκειν ἐξέλουσι. Ruhnk. Τίμαι. σελ. 25.

Ἀλλοτριοπραγέω. Μλ. ήσω· (πράττω) ἀλλότρια χρηματίζω, μὴ προσήκοντά μοι πράττω, περὶ ἀλλότρια σπουδάζω· ἄχλον παρέχω, ἐνοχλῶ τινι, ταράττω τινα· (δυσκατόρθωτα εἰς ξένας δουλείας, εἰς ξένα πράγματα, εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμένα· ἐνοχλῶ, ἐὰν δίδω ἡσυχίαν.)

Ἀλλοτριοπραγία· ἡ· τὸ ἀλλότρια χρηματίζειν, περὶ ἀλλότρια σπουδάζειν, μὴ προσήκοντα πράττειν· πολυπράγμων σπουδή, οὐκ ὀρθὴ φιλοπραγμοσύνη (τὰ νὰ ἀνακατώνηται τις εἰς ξένας δουλείας, εἰς πράγματα ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτόν).

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ· ἅκαιρος, περὶ ἀλλότρια σπουδή· ὡς τὰ προηγούμενα· (δυσκατόρθωμα εἰς ξένες δουλείας, εἰς ξένα πράγματα) ἰδὲ πολυπραγμοσύνη. Πλάτ.

Ἀλλοτριοπράγμων· ὁ, ἡ· γενν. ονος· (πράσσω) περὶ ἀλλότρια, αὐτῷ μὴ προσήκοντα σπουδάζων, ἀλλότρια χρηματίζων· ἀκαιρίᾳ χρώμενος· (ὅστις εἶναι περίεργος εἰς ξένα πράγματα, ἀνακατόνεται εἰς ξένες δουλείας.) Πλατ.

Ἀλλότριος· ία, ιον· (ἄλλος) ξένος, ἀλλοδαπός, ἀλλόφυλος· (ξενομερίτης, ἀπὸ ξένον τόπον) «ἀλλότριος φώς.» Ὀδσ. Σ, 218. ἔτι δὲ καί, ὡς τὸ ἄλλος, πολέμιος, δυσμενής· (ἐχθρός) «... αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος ῥώς, εἰ μή ...» Ἰλ. Ε, 214. 2) ἄλλοις προσήκων, ἢ πρέπων, ἄλλοις ἴδιος· (ὅστις δύνηται εἰς ἄλλους, ὄχι εἶναι ἐδικός μας) ἀλλότρ. βίοτος, νηῦς ἄχεα. Ὁμ. «ἐπεὶ οὔτις ἐπιστὰς, οὐδ' ἑλετὴς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι ...» (τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, τὰ ξένα χαρίζει τινὰς εὔκολα). Ὀδσ. Γ, 452. καὶ Τ, 347. «Οἱ δ' ἤδη γυάλοισι γελώων ἀλλοτρίοισιν· (ἐτάνυζαν καὶ στρέβλωναν τὸ στόμα ἀπὸ τὰ γέλοια τὰ ὁποῖα δὲν ἦτον ἐδικόντων· τὸ κοινότερον, χόρτονταν ἀπὸ τὰ γέλοια.) 3) ἑτερότροπος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἄλλοκτος, παράξενος. «Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου. Δημοσθ. περὶ Στεφ. 4) μετ' ἀρνητ. ἀλλοῖος, διαφέρων, ἐξηλλαγμένος· (ἀλλοιότικος, διαφορετικός, ἀσυνήθιστος) «ἀλλοτρία κατάστασις.» Δίων Κασ. Ἐπιτρ. ἀλλοτρίως, ἀφ' οὗ

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ· τὸ ἀλλότριον εἶναί τινα (ἡ κατάστασις τοῦ ξένου). 2) τὸ ἑτερότροπον, ἀλλόκοτον, τὸ ξενίζον τινα, τὸ ξένον ἀσυνήθιστον (ἀλλοιότικον, ἀσυνήθιστον, ἀνάρμοστον, παράξενον). 3) κακόνοια, ἀπροθυμία, ἀδιαφορία (ἐχθρότης, κακὴ ψυχή). Πλάτ. καὶ Δημοσθ.

Ἀλλοτριούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) ξένης οὐσίας ἢ ὑποστάσεως μέτοχος, ἐκ ξένης οὐσίας ὤν· (ὅστις δὲν ἔχει τὸ φυσικὸν εἶναι του.) Ἀθανάσιος.

Ἀλλοτριοφαγέω· ἀλλότρια κατεσθίω, κατατρώγω, καταναλίσκω, ἐξ ἀλλοτρίων ζῶ (τρώγω ξένα, ζῶ ἀπὸ ξένο ψωμί)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοτριοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἐξ ἀλλοτρίων βιῶν, ἀλλότρια καταναλίσκων (ὅστις ζῇ ἀπὸ ξένα, τρώγει τὸ ξένον ψωμί)· Ἀθην.(α).

Ἀλλοτριοψοφέω· (ψοφέω) ἀλλοτρίως ἀγαθῶν (ψοφῶ τὰ ξένα καλά) ἐσχολ. ἀνώγν. εἰς Ὀδσ. Σ, 18. ὅπερ ὁ Βόλφιος, Wolf. ἀλλοτρίων ψοφεῖν, ἀτρηρμένως γράφει.

Ἀλλοτριοφρονέω· (φρονέω) ἀλλοτρίως ἔχω, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαι τινα). 2) ταναντία φρονῶ, ἐναντιεύμαι τῇ γνώμῃ τινος, φεύγω τὴν τινος γνώμην· (διαφορετικὴν γνώμην ἔχω, δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινος.) Διοδ. Σικ.

Ἀλλοτριόχρως· (χρώς) ἀλλοτρίῳ δέρματι ἑαυτὸν καλύπτων· ψλλοτρ. χρώματι ἐμφανιόμενος· (ὅστις σκεπάζει τὸ σῶμα του μὲ ξένον δέρμα, ὅστις ἀλείφεται μὲ ξένην, διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἐδικήν του βαφὴν καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμα του). Ἀναλ. 2. σλ. 2.

Ἀλλοτριέχωρος, ὁ, ἡ· (χώρα) ἀλλοδαπός (ξένος, ἀπὸ ξένον τόπον.) Ἰωσπ.

Ἀλλοτριόω. Μλ. ώσω· (ἀλλότριος) ἀπαλλοτριῶ, ἀποξενῶ, ἀποστατῶ, ἢ ἀφίστασθαί τινος· ἢ τίτινι. νῦν δὲ φροῦρια ἡμῖν, γέννται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν ...» Ξεν. Κυρ. 6, 6, 16. (ξενιτεύω, ἀπομακρύνω τινα) παθτκ. δὲ, ἀλλοτριοῦμαι· χαλεπῶς, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα, προσκρούω ἢ εἰς ἐχθρας ἔρχομαί τινι· (ἐχθρεύομαι, μαλώνω, τὰ χαλῶ μέ τινα.) 2) ἰδιοποιοῦμαι ἀλλότριόν τι· ἀποδίδομαι, πωλῶ τι, ξένως χρηστὸν ὑποβάλλομαί τι· (κάμνω ἐδικόν μου τίποτε ξένον πρᾶγμα, πωλῶ, κάμνω τὰ πίσω, ἢ περάτη τίποτε εἰς ξένα χέρια.) Παθητκ. ἄλλος, ἢ ξένος γίγνεταί μου ἐγκρατής (πέφτω εἰς ἄλλα, ἢ ξένα χέρια). «κεῖνος μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται (ἡ σὴ ἀρχὴ) εἰς τὸν παῖδα τοῦτον περιοῦσα, ἐσύτα Πέρσην.» Ἡρόδ. 1, 120. 3) στερῶ, ἀποστερῶ, κατασυστίζομαι, ἐκκλέπτω, ὑφαρπάζω· (κάμνω τὸ ξένον ἐδικόν μου μὲ κρυφὸ ἢ δόλιον τρόπον.)

Ἀλλοτριωνυμέω. Μλ. ήσω· μεταβάλλω τὸ ὀρθὸν ὄνομα τινος, παιδεύω ὀνομάτων ἐναλλαγήν· (ἀλλάζω τὰ ὀνόματα, δίδω εἰς τινα ἄλλο, ξένον ὄνομα αὐτὸς διὰ τὸ ἐδικόν του.) Πλατ. Θεαίτ.

Ἀλλοτρίως· μὴ προσηκόντως, πολεμίως, δυσμενῶς (ἄπρεπα, ἐχθρικά). Ἰστρ. «ἀλλοτρίως διάκειμαι, ἢ ἔχω πρός σε.» (σὲ ἐχθρεύομαι) καὶ Συγγρτκ. ἐπιρρήτ. ἀλλοτριώτερον. Ἰστρ. Παιδ. «ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.»

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀπομωγή· ἀντιπάθεια, τὸ δυσκόλως πρός τι ἔχειν, τὸ ἀποστρέφεσθαί τι· ἔχθρα, ἀπέχθεια (τὸ νὰ μὴ θέλῃ, μὴ ἀγαπᾷ, μισῇ τις τίποτε.) 2) ἀφεσις, τὸ ἀφίστασθαι, ἢ προΐεσθαί τι· ἀπόδοσις· πρᾶσις· παράδοσις εἰς ἐχθρόν· (ἄφημα, τράβηγμα χέρι, πούλησις, παράδομα ἐς τὸν ἐχθρὸν) «... καὶ μέγιστον ὅτι οἵ τε αὐτοὶ πολέμιοι ἡμῖν ἦσαν ..., καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς ..., καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας ὀιομένης, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις. Θυδ. 1, 35. 3) νοσφισμὸς, στέρησις, ἀφαίρεσις. (τὸ νὰ κάμῃ τις τὸ ξένον, μὲ κρυφὸ καὶ δόλιον τρόπον ἐδικόν του· ἁρπαγμα, ἀποστέρημα).

Ἀλλοτροπέω. Μλ. ήσω· μεταβάλλομαι· εἰμὶ εὐμετάβλητος (ἀλλάζω εὔκολα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλότροπος, ὁ, ἡ· ἑτερότροπος, ἄλλοτε ἄλλως μεταβαλλόμενος (ὅστις κάθε τόσον μεταβάλλεται, ἀλλάζει, γίνεται ἄλλος ὁτινος) ἔστι δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἐν χρήσει μάλιστα, ἀλλοτρόπως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιότικα, μὲ ἄλλον τρόπον, ἀλλοιῶς, διαφορετικά.)

Ἄλλου. Ἐπῤῥ. κυρίως δὲ γενικὴ τοῦ, ἄλλος, ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ, τόπου· ἄλλου τόπου, ἢ ἄλλουτόπου· ἄλλοσι, ἄλλοσί που, ἀλλαχῆ (ἀλλοῦ ποὺ σένα.) Διον. σλ. 755.

Ἀλλοφαίνης, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἄλλως φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ἀλλοιότικος.) Νον.

Ἀλλοφάσταν· παρ' Ἱππερ. ὑποτικῶν μὲν, συγκεχυμένα, ἄκριτα λαλεῖν· ὑπ' ἄλλων δὲ, τεταραγμένοις φαίνεσθαι, ἑρμηνεύμενον.

Ἀλλόφασις, εως, ἡ ῥῆμβος, ταραχή, Ἡσχ.

Ἀλλόφατος, ὁ, ἡ· ὑπ' ἄλλου ἀναιρεθείς· ἀποκτανθείς· (ξενοσμένος, σκοτωμένος ἀπὸ ἄλλον) ὡς τὸ Ἀρνίφατος. Ἡσύχ. 2) = ἀλλοῖος (διαφορετικὸς ἀλλοιότικος). Νικῆρ. Θηρ. 148. «ἀλλόφατος χροιή.»

Ἀλλοφέρβων, ὁ, ἡ. γενν. ονος· (φέρβω) ἀλλοδαπός· ἐν ἀλλοδαπῇ διατραφείς· (ξένος, ἀνατραμμένος εἰς ξένον τόπον.) Ἡσύχ.

Ἄλλυφος, ὁ, ἡ· ἐπι. αὐτὶ ἄλοφος «μάμμαι δὲ οἱ κυνέην ξεταλῆγα ἵππιος εἴρυσε ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον ...» Ἰλ. Κ, 258.

Ἀλλοφρονέω. Μλ. ήσω· (ἀλλόφρων) ἄλλα φρονῶ, ἄλλως σκέπτομαι, ἀλλοίαν δόξαν ἔχω, πρός ἕτερόν τινα τὴν γνώμην ἔχω, ἀλλοῖόν τι ἐνθυμοῦμαι· (ἀλλοιῶς στοχάζομαι, ἄλλα ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου, ἄλλον ἔχω τὸν νοῦν μου· ἄλλα βάζω μὲ τὸν νοῦν μου) «παρεκάλεε ὡς ἐς τὸν πόλεμον, θέλων εἰδέναι ... οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες ἔπεμπον.» Ἡρόδ. 7, 205. 2) παράφρονα, συγκεχυμένα λαλῶ, παραφρονῶ, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ εἰμί· ἐξίστασθαι τοῦ φρονεῖν, περίστασα φρενῶν (ὁμιλῶ μωρά, καὶ ἀνακατωμένα· παρεκάλεσεν ὁ νοῦς μου· ἔχασα τὰς φρόνας μου, δὲν εἶμαι 'ς τὸν ἑαυτόν μου) «... καὶ ψευσι ἔλεγουσι, βροντήν τε, καὶ ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι· τοὺς δὲ τριήρητας τοὺς ἔλκοντας, ὑπὸ τούτεων ἀλλοφρονῆσαι.» Ἡρόδ. 5, 85. Ὁ Ὅμηρος δὲ χρῆται τῇ μετοχῇ μόνον, ἁπαξ μὲν κατὰ σημασίαν τοῦ, ἄλλος προσέχειν τὸν νοῦν, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι· συνώνυμα εἶναι, ἐνθυμεῖσθαί ἢ σκέπτεσθαί τι· «ἐμοὶ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἦμεν ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄτρυνε θυμός.» Ὀδσ. Χ, 374. τὸ δεύτερον δὲ, αὐτὶ τοῦ, ἀναισθήτως ὑπὸ πληγῶν διακεῖσθαι· «κεῖθ' ἑλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶναι ἀγωστες.» Ἰλ. Ψ. 699. Κατὰ σημασίαν τοῦ, φρενῶν παροτρύνεσθαι, χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ἡρόδ. «ἀλλο παρὰ τὰ ὄντα φρονεῖν.» ἀφ' οὗ.

Ἀλλοφροσύνη, ἡ· ἀλλοία, ἡ διάφορος γνώμη. 2) παραφροσύνη· φρενῶν ἔκστασις (παράκλισμα τοῦ νοῦ).

Ἀλλόφρων, ὁ, ἡ· γενν. ονος (φρήν) ἄλλως, ἢ διάφορα φρονῶν (ὅστις στοχάζεται διαφορε-

τικά). 2) παρήφορον· ἐτερον (παλλαβές, σαλός, παραπεπλισμένος).

Ἀλλοφυΐη, ὁ, ἡ (φυή)· ἀλλοίας, ἡ διαφόρου φύσεως, ἡ καταστάσεως· (ὅστις ἔχει ἀλλοίαν τινὰ ἢ διαφορετικὴν φύσιν, ἢ κατάστασιν.)

Ἀλλοφυλέω. Μλ. ησω. (ἀλλόφυλος) αἱροῦμαι ἀλλότρια ἤθη, ἔθη, θρησκείαν (δέχομαι ξένα ἤθη, ξένες συνήθειες, ξένην πίστιν). Ἰωσηπ. Μακβ. 18. ἀφ' οὗ

Ἀλλοφυλία, ἡ· ἀλλότριον ἦθος, ἔθος, ἀλλοτρία θρησκεία (ξένη συνήθεια, πίστις, ξένον ἦθος).

Ἀλλοφυλίζω. Μλ. ἐσω· μιμοῦμαι ξένα ἤθη, ἔθη. = ἀλλοφυλέω.

Ἀλλοφυλισμός· ὁ· τὸ μιμεῖσθαι ξένα ἔθη, ἤθη. Ἰσηπ. Μαβ. 4.

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ· (φυλή) ἐκ ξένης φυλῆς, ἀλλοεθνής, ἀλλογενής· ξένος, ἀλλοδαπὸς (ἀπὸ ξένου τόπου). Θεόδ. Α.

Ἀλλοφωνία, ἡ· ἀλλοία, (ἀλλοιότικη) ξένη φωνή, γλῶσσα, ὡς τό, ἀλλογλωσσία. Ἰσηπ. ἀπὸ τοῦ

Ἀλλόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ἄλλως φωνῶν, ἠχῶν· ἄλλως ὑφεγγόμενος, ξένην λαλοῦν γλῶσσαν· (ὅστις κάμνει ἀλλοιότικην φωνήν, ἀλλοιότικον ἦχον· ὁμιλεῖ ἀλλοιῶς, ξένην γλῶσσαν) ὡς τὸ ἀλλογλωσσος.

Ἀλλοχρόω. Μ, ήσω· (ἀλλόχροος) μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τὸ χρῶμα (ἀλλάζω τὴν βαφήν) αὐ' οὗ

Ἀλλόχροια, ἡ· χρώματος μεταβολή (ἄλλαγμα τῆς βαφῆς).

Ἀλλόχροος, ὁ, ἡ· καὶ συιρσ. ἀλλόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τά· (χρόα) ἀλλοῖον ἢ μεταβεβλημένον χρῶμα ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότικην, ἀλλάζει ἢ ἄλλαξε τὴν βαφήν του) ...τί δεδηλῆται ἐμὸς ἀλλόχροον βασιλείαν. Εὐρ. Ἰπλ. 177.

Ἀλλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) = τῷ προηγμ. 2) ἀλλοῖαν ὄψιν, ἀλλοῖον εἶδος, ἢ σχῆμα ἔχων, ἀλλότριος ἰδεῶν, ἢ φαινόμενος (ὅστις ἔχει ἀλλοιότικον πρόσωπον, ἢ κορμί· ὅστις φαίνεται ξένος) ...καὶ μὴν ἅδ' ἀλλόχρως τις ἔσθημος ξένος ...« Εὐριπ. Ἀνδρομ. 880.

Ἀλλυδις, Ἐπῤῥ. (ἄλλος) = ἄλλῃ· ποιητικ. ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει μόνον προσλήψει τοῦ, ἄλλος. »Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἀλλυδις ἄλλος· διεστεδάσθησαν φεύγοντες δεῦρο κἀκεῖσε (σκορπίσθησαν ἕνας ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ). Ἰλιά. Δ, 486. ἔτι δὲ καὶ διπλασιαστικῶς, ἀλλυδις ἀλλῃ· ...τοῦ μὲν γὰρ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἀλλυδις ἀλλῃ τοῦ δειλοῦ· τὸ χρῶμα μεταβάλλεται ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο· (ἀλλάζει πότε τέτοιο καὶ πότε ὀλλοιότικο.) Ἰλιά. Ν, 279. ...τὰ μέν ἅρτε διεσκέδασεν ἀλλυδις ἀλλῃ.« ἄλλο ἀλλαχόσε (ἕνα ἐδῶ κι' ἄλλο κει). Ὀδσ. Ε, 370.

Ἀλλύασκε, ἀλλύουσα. Ὅμ. Ἐπιγρ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέλυε, ἀναλύουσα. (– – – υ) ἴδε ἀναλύω.

Ἄλλυτος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄλυτος = ἀνάλυτος Ὅπν. Ἀλε. 1, 625.

Ἀλλως. Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἄλλος· κατ' ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιῶς, ἀλλοιότικα, διαφορετικὰ) ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἐπὶ καλοῦ μέν, ὅτε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ, κρεῖττον, εὑρηται ἐνίοτε παρ' Ὅμ. ...κωφὸν γάρ βέλος ἀνδρὸς ἀκάλκιδος οὐτιδανοῖο· ἢ ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο.« τὸ βέλος πέμπεται κρεῖττον ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπ' ἀκάλκιδος.« Ἰλιά. Δ, 391. Ἐπὶ κακοῦ δέ, ἀπαντᾶται πολλάκις, κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενον, καὶ ἐξαιρέτως ὡς ἀντίθεσις τῷ ἀληθεῖ. δηλ. διαφόρως τοῦ ἀληθοῦς, ὅπερ ἐστί, ψευδῶς. ...οὐ μοι δοκέουσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἀλλ' ἄλλως αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν.« Ἡρδτ. 3, 16. τούτῳ συνέχεται ἡ σημασία, παρέργως, ἀμελῶς, ἐπιτροχάδην, ἀδιαφόρως· ὀλιγώρως, ἐκ περιουσίας, μάτην, εἰκῇ, ἀκουσίως, ἀπροβουλεύτως, ἀπροθύτως· (ἀπρόσεκτα, ἀμελημένα, ἀλαφρά, ἀδιάφορα, καταφρονητικά, χωρὶς ἀνάγκην, μάταια, τὰ χαμένα, χωρὶς νὰ θέλω, χωρὶς κανένα σκοπόν.) ...ἀ...οὔτις ἐκεῖνον ... ἀλλῶν πείσεται, ... ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ... ψεύδονται. Ὀδσ. Ξ, 124. καὶ Τ, 211. νῦν δ' αἱμάτῳ ἵνονται ἀθέσφατοι, οὐδέτερ' ἄλλως ἀνδρὶ ὑποστα χύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων ὅσαὐτις δοιοὶ κεῖσθαι τό ἄλλως καὶ Ἰλιά. Τ, 99. Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰσὸ βέλος πέτετ' ...« Πυῤῥ' Ἡρδτ. πολλάκις καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. = μάτην, Τιμοκ. σλ. 198, ὑπὸ Ruhnk. σπανίως δὲ κατὰ σημασίαν τοῦ, ἀμφοτέρως, προθέσει (χαρισμένα, τὸ τουρκοβάρβ. μπατιχαβᾶ). »Ἐγὼ ταύτην πωλέω μὲν οὐδενὸς χρήματος· δίδωμι δὲ ἄλλως, εἰ περ ... Ἡρδτ. 3, 139. Τέλος δέ, καὶ = μόνον, ἁπλῶς, καθ' αὑτό· παγάλλονται γὰρ τῷ ὀνείδει καὶ οἴονται ἀκούειν ὅτι οὐ λῃροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες ...« Πλτ. Θεαιτ. σλ. 176. D. Οὕτω καὶ παρὰ Λουκ. πάλλως ἠρόμην. 2) = πρὸς τούτοις, πρὸς δέ, πρὸσετι, ἔτι δέ· κατ' ἄλλον τρόπον, ἄνευ τούτου. »Μὴ ὄφελες λίσεσθαι ἐμοὶ μόνα Πηλείωνα, δὲ' Ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.« Ἰλιά. Φ, 595. ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ παρ' Ἀττ. ἐξαιρέτως πάνυ χρήσιμοι φράσεις, ἄλλως τε καὶ, ἄλλως τε πάντως καὶ, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ εἰ καί· μάλιστα, ἐξαιρέτως, οὐχ ἥκιστα, διαφερόντως, καὶ πάνυ, καὶ μάλιστα. Wyll. ep. cr. σλ. 220. Φιλόστρ. Εἰκ. σλ. 296. ὑπὸ Jac. Ἐν ταύταις ταῖς φράσεσιν οὐδέποτε καταλιμπάνεται τὸ καί. Τοῦ πῶς προηγουμένου δέ, παραλείπεται ἐνίοτε τὸ ἄλλως, ὡς παραλείπεται καὶ τὸ ἄλλως, τοῦ, πολλῷ τρόπῳ προηγουμένου. Γρηγ. Κρδ. σλ. 360, ὑπὸ Hart.

Ἅλμα, τό· (ἅλλομαι) πήδημα, ὡς γυμνικὸς ἀγὼν παρ' Ὅμ. ἠδὲ »Πύξετε, παλαίσματι τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.« Ὀδσ. Θ, 103. καὶ 128. »Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντως προφερέστατος ἦεν.« 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ, ἢ ἐφ' ὃν πηδᾷ τις, ἔσαν. ἡμαλαχὸν ἅλμα.« Πλτ. καί, πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν ἁλμάτων; Εὐρ. Ἐκβ. 1238. »ἅλματα μακρὰ ὑποσκάπτειν.« Πιδ. Νμ. Ε, 37. 3) σπασμοὶ τῶν τοῦ σώματος μελῶν· ἰδὲ ἄλλομαι. 4) = ἅλσος. Λυκφ. 518. ἐσφλμ ἀνγσ.

Ἁλμαία, ἡ· τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν σαλαμοῦρα. 2) = τὰ ἁλμαῖα.

Ἁλμαῖος, αία, αῖον (ἅλμη) ἁλμυρός: ὅθεν τὰ ἁλμαῖα· ἐν ὕδατι, ἢ ὄξει τεταριχευμένοι (εἰς ἁρμύραν βαλμένοι καρποί, ῥίζαι, λάχανα εἰς διατήρησιν ἐν καιρῷ χειμῶνος· βαλμένα εἰς σαλαμοῦραν).

Ἁλμάς, άδος, ἡ = ἁλμαία, εἰς ἅλας καὶ νερὸν ἢ ξύδι, εἰς σαλαμοῦραν βαλμένα λάχανα, ἐλιές κτ. τ. »Ἁλμὰς ἐλαίας, γογγυλίς.« Ἀθήν.

Ἁλματίας, ου, ὁ· σπασμούς τῶν μελῶν πάσχων, καὶ μάλιστα ἐν τῷ περιπατεῖν (ὅστις ἔχει σπασμούς – κομβουλσιόνες – εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματός του, καὶ μάλιστα ὅταν περιπατῇ· παρτσακλές. Ἀδαμάντ. Φυσιογ. σλ. 220.

Ἁλμεναίχιον, τὸ Ἁλμεναχόν· λέξις Περσική, πίνακα ἀστρονομικόν, μηνολόγιον, ἡμερολογεῖον, ἢ ἡμερολόγιον (τὸ κοινῶς Καλενδάριον, ἢ καλεντάρι Λατινικ.) σημαίνουσα. Παρῤῥ. παρὰ Εὐσβ. προπαρσκ. Εὐαγγ. γ'.

Ἁλμενεύς, εως, ὁ· (ἁλμεύω) ταρίχευσις· (εἰς ἁρμύραν ἢ σαλαμοῦραν βάλσιμον· τὸ νὰ βάνῃ τις εἰς σαλαμοῦραν φαγώσιμα πράγματα διὰ νὰ τὰ φυλάξῃ).

Ἁλμευτής, οῦ, ὁ· ὁ ταριχεύων, καὶ ὁ ταριχευτὰ πωλῶν· (ὅστις βάνει φαγώσιμα πράγματα εἰς ἁρμύραν. καὶ ὅστις πωλεῖ αὐτά.)

Ἁλμεύω, Μλ. εύσω· (ἅλμη) ὡς τὸ ταριχεύω· (βάνω εἰς ἁρμύραν φαγώσιμα πράγματα.)

Ἅλμη, ἡ· (ἅλς) θαλάσσιον ὕδωρ (θαλασσόνερο) ...στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν ...« Ὀδσ. Ε, 322. ὁ ἀπὸ θαλάσσης ἐξατμισθέντος ὕδατος ἐπὶ τὸ σῶμα μένων ῥύπος. ... ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὠμοιὶν ἀπολυσάμενος ...« Ζ, 219. καὶ 225. »αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς ἅλμην, ἣ οἱ ὤμοις καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὠμους.« 2) ἅλας εἰς ὕδωρ ἀναλελυμένον (σαλαμοῦρα)· ἐν γένει δὲ ἁλμυρότης, ἁλμυρὸς χυμός, φύσις· ἁλμυρὰς ποιότητας. »ἐδὼν δὲ τὴν Αἴγυπτον ... κεχυλιάτε φαινόμενα ... καὶ ἅλμην ἐπανθέουσαν ...« Ἡρδτ. 2, 12. »... καὶ ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις καὶ ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς.« Ξεν. Οἰκ. 20, 12. πανδήποτε ἁλμυρόν. 3) παρὰ τοῖς μεταγεωτ. τῶν Ποιητῶν καὶ ἡ θάλασσα αὐτή. ὡς παρ' Εὐρπ. Μηδ. 1262. »πετηνὸς δ' ἁ τάλαινα εἰς ἅλμαν, φόνῳ τέκνων δυσεβεῖ, ἀκτῆς ὑπερτείνουσα πωτίμ πόδα.«

Ἁλμήεις, εσσα, εν· (ἅλμη) ἁλμυρός, ἁλιστός (ἁλατισμένος). 2) τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, θαλάσσιος (θαλασσινός) κεῖτ' ἀνὰ πολύβρυτον ἁλμήεντα πόρον ...« Αἰσχυλ. Ἱκτ. 840.

Ἅλμια, τά· ταριχευτά, ἁλιστά, τεμαχιστά· (ἁλατισμένα φαγώσιμα πράγματα.) Ἀθήν. Δ'.

Ἁλμοπότης, ου, ὁ· ἅλμην πίνων (ὅστις πίνει σαλαμοῦραν, ἁρμυρὸν νερόν)· Θηλκ. Ἁλμοπότις, ιδος, ἡ· Ἀθή. Α'.

Ἁλμορρᾰξ, γος· ἐσφλμ. αὐτὸ ἁλμυρὸ ῥέῳ παρὰ Πλιν. 31, 10 ἀναγνωθ. ἔστι δὲ ἡ λέξις χημ. σημαίνουσα ἐκεῖνο ἐν ταῖς χημ. ἀναλύσεσι ἐκπιπτόμενον ἅλμην, τὸ παρὰ τοῖς λημ. Νάτρον, Natrum.

Ἁλμύρεια, τά. Ἀλοπήγια, ἁλυκίδες (ἁλυκές) ἀμφιβ.

Ἁλμυρίζω· (ἁλμυρός) ἅλιμος, ἁλμυρὸς εἰμί (ἁρμυρίζω).

Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ· ἁλμύρα (σαλαμοῦρα). 2) ἁλμυρότης, ἁλμυρὰ ποιότης (ἁρμύρα). 3) ἁλμυρὰ γῆ. πάλμυρίδος αὐχμηρᾶς (γῆς δηλ.). Πλτρχ. Εὐμ. 10. Ἁλμυρίδες αἰγιαλοί. Ἡσυχ. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ Ἡσύχ. χωρίον τε ἐξαιρέτως (ἕνας τόπος) παρὰ τὸν Πειραιᾶ. Παρ' Ἀθην. δὲ, βραμβὴ ἁλμυρίς· ἢ ἐν παραθαλασσίοις ψαμμένη ἀγρία κράμβη· (ἀγριοκαρμπολάχανον.)

Ἁλμυρός, ά, όν· (ἅλμη) ἁρμυρὸς κοινῶς. ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῇ Ὀδσ. μόνον ἀεὶ μετὰ τοῦ ὕδωρ· »ἁλμυρὸν ὕδωρ« (τὸ ἁρμυρὸ νερὸν τῆς θαλάσσης)· ἐν γένει δέ, πικρός, στυφνός, στυπτικός, ἀηδὴς (ἀνοστος)· ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. ἀνιαρός, λυπηρός »ἁλμυρὰ ἀκοή.« Ἡρδτ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, πικρή εἰδησις· ἀφ' οὗ

Ἁλμυρότης, τητος, ἡ· (ἁλμυρός) τὸ, ἁρμυρὰ κοινότερον, καὶ ἁρμύρα.

Ἁλμυρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἅλατος δίκην, (σὰν ἅλας) ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁρμυρός, ἁρμυρούτσικος). Ἱππκρ.

Ἁλμώδης, ὁ, ἡ· (ἅλμη, εἶδος) ἅλμῃ παραπλήσιος (σὰν σαλαμοῦρα). Θφρστ.

Ἀλξ, ἀλκές· ἄχρηστον κατ' ὀνοματικήν, ἀλλὰ κατὰ δοτικὴν μόνον ἐν χρήσει, ἀλκί· ἰδὲ αὐτό.

Ἄλξεις, εων, αἱ (ἀλέξω) προμαχεῶνες προμικχῶνες (πολεμίστρα, παραπέτο Ἰταλ. μπαντέντσα τευχβαρβ.) Πολύβ. ἰδὲ ἐπαλξις.

Ἀλοάω. Μλ. ήσω· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. Ἀττ. δέ, καὶ ἀλοάσω (ᾱσω). Ἀττ. ἀλοίω· ποιητ. ἀλοιάω· ἐν Ἰλ. ἀλωεύομαι, ἀλωίζω, παίω, πλήττω, ῥάβδίζω, τροπικ· ἐπειδὴ ὁ ἀλοητὸς ἐγίνετο καὶ διὰ ῥάβδων, οἷς ἐκέντουτο οἱ ὑστάχυς ἀντὶ τοῦ συντρίβεσθαι ὑπὸ ποδῶν τῶν περιελαυνομένων ὑποζυγίων, ὡς καὶ νῦν εἴωθε παντοῦ τῆς νεωτέρας εὐρώπης· 2) περιελαύνω, περιάγω, (διώχνω ὁλόγυρα, κάμνω νὰ γυρίζῃ ὁλόγυρα) κινῶ· διότι ὁ ἀλοητὸς (τὸ ἀλώνι τρα) ἐγίνετο καὶ πάλαι, ὡς καὶ νῦν ἔτι γίνεται παρ' Ἕλλησι διὰ βοῶν ἢ ἵππων περιελαυνομένων εἰς τὴν ἄλωνα (ς τὸ ἀλώνι) «..τοῦτο μὲν οἶσθα, ὅτι ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον ...καὶ ὑποζύγιά γε καλούμενα πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους.» Ξεν. Οἰκ. 18, 3, 4: «ἀπολείπ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.» Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 2) Παθητ. ἀλοάομαι· ἀλῶμαι, περιπλανῶμαι.

Ἀλοατός, ὁ· Δωρικ = ἀλοητός.

Ἄλοβος, ὁ, ἡ (λοβός) ἄνευ λοβοῦ, λοβὸν μὴ ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει, ἢ τοῦ ὁποίου λείπει τὸ ἐν αὐτῷ τοῦ στιστίου) ἐπὶ σφαγίων, τῶν ὁποίων τὸ ἧπαρ δὲν ἦτον ἐντελές, ὅθεν ἡ θυσία ἐνομίζετο ἀπαίσιος· «θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά.» Ξεν. Ἑλλ. Τ, 4, 15.

Ἀλογεύομαι. Μλ. εὐσομαι· μέτ. Ἀποθητ. (ἄλογος) ἀλόγως βιῶ, ἢ παρέχω ἐμαυτὸν· (ζῶ, ἢ φέρομαι σὰν ἄλογον ζῶον).

Ἀλογέω. Μλ. ήσω· (ἄλογος) οὐδὲν λόγον ποιοῦμαι, οὐ φροντίζω τινος, αὐμέλει μοί τινος ἢ τι· ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ τινος· ὀλίγου ποιοῦμαί τι (καταφρονῶ, ὀλίγου μοί μέλει, δὲν μετρῶ διά τίποτε, δὲν μοί μέλει) ἄνευ πτωτικοῦ· περὶ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, φραζέσθω...» Ἰλ. Ο, 162. συνήθως δὲ γενκ. συντάσσεται. «Πολυκράτης δὲ, πάσης συμβουλίης ἀλογήσας, ἔπλεε...» Ἡρόδ. 3, 125. καὶ 8, 46. «ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων ἀπίκατο...» 2) παθητ. σφάλλομαι, ψεύδομαί τινος, παραλογίζομαι· ἁμαρτάνω ἢ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ· (σφάλλω, γελοιοῦμαι, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου). Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς δέ, ἁμαρτάνω εἰς τοὺς λογικοὺς κανόνας· ἀφ' οὗ.

Ἄλόγημα, τό· σφάλμα, ἀγνόημα, ἁμάρτημα, παράραμα, κακοτυχία, ἀτυχία.

Ἀλογία, ἡ· (ἄλογος) ἀπροσεξία, ὀλιγωρία, καταφρόνησις· «ἐν ἀλογίαις ἔχω· ἐν ἀλογίῃ ποιοῦμαι, ἀλογίαν τινὸς ἔχω· = ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος. Ἡρόδ. 2) ἀφροσύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, ἀπερισκεψία, ἀστοχασία· 3) ἀναυδία, ἀφωνία (βουβαμάρα, μουταμάρα).

Ἀλογίου δίκη· δίκη τοῦ περὶ τῶν δημοσίων χρημάτων λόγον μὴ ὑπέχοντος (ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον ἐκείνου, ὅστις δὲν δίδει λογαριασμὸν διὰ τὰ ἄσπρα τῆς κοινότητος) ἰδὲ λογιστής.

Ἀλογισμός, ὁ· παραφροσύνη, ἄνοια, μωρία.

Ἀλογίστευτος, ὁ, ἡ· μὴ λογιζόμενος, μὴ διαιρούμενος· (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος) Ἱερακ.

Ἀλογιστέω· (ἀλόγιστος) εἰμὶ ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, ἄσκοπος, ἀπροβούλευτος ἐν τῷ πράττειν καὶ λαλεῖν· (δὲν συλλογίζομαι, δὲν στοχάζομαι τί κάμνω ἢ τί λέγω) Λογγ. 10, 5.

Ἀλογιστί. Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ, ἀλόγιστος· ἀλογίστως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως (ἀσυλλογίστα, ἀστόχαστα).

Ἀλογιστία, ἡ· ἀπερισκεψία, ἀβουλία, ἀπροβουλία (ἀσυλλογιστιά, ἀστοχαστιά) Πολύβ.

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι) ἀσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἄβουλος, (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος, ξεχασμένος)· «νῦν πυμάτῳ ὁ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθοῦσα.» Σφ. Οἰδ. Β. 1675. «Οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ ὥστε οὐδύνασθαι λογίζεσθαι.» Πλτ. Ἀπολ. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος· ὅστις δὲν ἠμπορήθηκεν, ἢ δὲν μετρᾶται) Ἐπῤῥ. Ἀλογίστως· (ἀσυλλόγιστα, ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἄλογος, ὁ, ἡ (λόγος) ἄνευ λογικοῦ, ἄνευ ἀρχῆς, ἄνευ αἰτίου· (χωρὶς νοῦν, χωρὶς ξεμέλι ον)· «τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσῳκισμένον ξυμβαίνει καὶ ἄλογον ὄντα, λόγῳ κρατῆσαι.» Πλατ. Τιμ. «ἄλογος τριβὴν» πεῖρα ἄνευ θεωρίας καὶ γνώμης· ὡς τὸ, ἀτεχνος, β') ἐναντίος τῇ συνέσει, τῷ λογισμῷ· ἄτοπος, ἀπεικὼς, ἀλλόκοτος, ἀνάρμοστος· «νομίζων ἄλογον εἶναι ... ἱεροσύλους καλεῖν.» Ξεν. Ἀγ. ια', γ') ἀπροσδόκητος, παράλογος, παράδοξος· «καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ περὶ τῶν Ἐγεσταίων, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἄλογώτερα.» Θεὶ Ο, 46. Ἐπῤῥ. Ἄλογος· μόνον κατὰ τὰς ἀνωτέρω σημασίας ἐν χρήσει, ἐξαιρέτως ἄνευ ἀρχῆς ἢ αἰτίου· 2) ἄνευ φωνῆς, ἢ λαλιᾶς, ἀναυδος, ἄφωνος, ἄλαλος, κωφός (βουβός, μοῦτος. ὁ') παθητ. ἀῤῥητος, ἀνέκφραστος (ἀξιοστόματιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του) Διονυσ. περὶ συνθ. σλ. 180. ὑπὸ Schaef. 3) τῷ λογικῷ μὴ ὑπείκων ἢ μὲ χρῶμενος· (ὅστις δὲν κυβερνᾶται ἀπὸ τὸ λογικόν) «Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις ... ὄρεξις ἄλογος.» Πλάτ. Ματθ.

Ἀλογοτροφεῖον, τό· κτηνοτάσιον, κτηνοτροφεῖον· (σταῦλος, σταλί, τουρκοβαρβ. ἀχοῦρι).

Ἀλογώδης· ὁ, ἡ (ἄλογος, εἶδος) = ἄλογος.

Ἀλόη, ἡ· φυτῶν τι εἶδος, οὗ ὁ ἐκ τῶν φύλλων ἐκπιεζόμενος χυλὸς ἐστὶ χρήσιμος ἐν τῇ φαρμακοποιΐᾳ. Διοσκορ. Ε, 25.

Ἀλόησις, εως, ἡ· (ἀλοάω) ἀλοητός, τὸ ἀλοᾶν· συντρίβειν, παίειν, ἀλήθειν· (ἄλώσιμο, τρίψιμον, χτύπημα, ἄλετμα) ἰδὲ ἀλοάω.

Ἀλοητός, ὁ (ἀλοάω) ἀλόησις (τὸ ἀλώσιμο) «πῶς δὲ τὸ δεδεμένον κόψουσι, καὶ ἁμαλιεῖται ὁ ἀλοητός, τίνι τοῦτον.» Σφ. Οἰκον. Η', 5. 2) ὁ καιρὸς τοῦ ἀλοᾶν· (ὁ καιρὸς ὅταν γίνεται τὸ ἀλώσιμο).

Ἀλόθεν. Ἐπῤῥ. (ἅλη) ἀπὸ μέρους τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς θαλάττης· ἐὸ' Ὁμ. καὶ προσλήψει τῆς Ἑκαπρόσθ. «...εἶσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὰν ὄρσουσα θύελλαν...» Ἰλ. Φ. 335.

Ἀλοιάω. Ἀττ. ἀλοιάω· ποιητ. ἀλοάω. (ἰδὲ τοῦτο) πλήττω, τύπτω (κρούγω, χτυπῶ) «πολλὰ δέ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.» Ἰλ. Ι, 564. ὡσαύτως καὶ Ἀρτεμ.

Ἀλοιδόρητος, ὁ, ἡ (λοιδορέω) μὴ λοιδορούμενος, μὴ λοιδορηθείς, λοιδορίας ἀνεπίδεκτος· (ὅστις δὲν κατηγορεῖται, δὲν κακολογᾶται· δὲν ἀξίζει νὰ τὸν κακολογοῦν ἢ μαλώνουν· δὲν ἔκακολογήθηκε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, νὰ εἰπῇ τις κακὸν δι' αὐτόν) Ἐπῤῥ. ἀλοιδορήτως.

Ἀλοίδορος· ὁ, ἡ· μὴ λοιδορῶν· (ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ κακολογῇ, νὰ μαλώνῃ, νὰ λέγῃ κακὸν λόγον διὰ κανένα) «πάρεστι σιγᾶν, ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄδικτος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.» Αἰσχλ. Ἀγμ. 412. 2) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ (ἀλοάω) ἀλοῶν, καταβλῶν (ἀλωιστής, ὅστις ἀλωνίζει, τσαλαπατεῖ) Ἐπιγρ. «ἀλοιητῆρες ὀδόντες· οἱ γόμφιοι, μυλίται (τὰ μεγάλα ὀπισθινὰ δόντια).

Ἀλοιτηρός, ὁ, ἡ = ἀλιτήριος· «νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ καὶ ἀλοιτηρίου φρενὸς εἰσῆλθε...» Σφ. Οἰδ. Β. 1371. ὡς νομίζει ὁ Ἔρμαν.

Ἄλοιμα, τό = ἄλειμα, ἐπάλειψις· ποιητ. Σφ.

Ἀλοιμός, ὁ = τῷ προηγ. ποιητ. «τὰς χρήσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς καλοῦσιν» Βιτ. ἰδὲ καὶ Μαριῶν.

Ἀλοίτις, ιδος, ἡ = ἀλοή.

Ἀλοίτης, ου, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἀλείτης «ἀλοίτης θανάτοιο» Πλτχ. ἐξ' Ἐμπεδ. Γ, σελ. 579.

Ἀλοιτός, ὁ (ἀλιτέω) = ἀλείτης, ποιητ.

Ἀλοιφαῖος, α, ον· εἰς τὸ ἀλείφειν ἁρμόδιος ἐπιτήδειος (καλὸς διὰ ἄλειμμα) Ἀκφ. 579.

Ἀλοιφή· ἡ (ἀλείφω)· ἡ καὶ κοινῶς ἀλοιφή· πᾶν δι' οὗ δύναταί τις ἀλείφειν, ἔλαιον, λίπος, πίσσα, κηρὸς κ. τ. τ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον στέαρ ὕειον (γουρουνόλιγδα) πιμελὴ (πάχος) τόσον τῷ κρέατι συμπεφυκὸς, «ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.» Ἰλ. Ι, 208 ὅπου καὶ ἑτυμικῶς εἰς τὸ ἀλείφειν δέρματα, ἢ τὸ τοῦτο· κ. τ. τ. (ἀναλυμένον) «...βοείην λαοῖσιν ἀφὴ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ.» Ἰλ. Ρ, 390. καὶ 392. «δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ...» καὶ Ὀδ. Φ, 179. «πεπιχρίοντες ἀλοιφῇ, τόξου πειρώμεθα.» Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χριστοῦ ἐλαίου, (λάδι διὰ ἄλειμμα) «Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ.» Ὀδ. Σ, 178: 2) τὰ χρίειν, καταλείφειν, ἐπιχρίειν (τὸ ἴδιον ἄλειμμα ἢ ἀλείψιμον) Πολυαί. Ε, 34. 3) τὸ ἐξαλείφειν, καταβεννύναι, ἀφαίζειν (ἐξάλειμμα, σβύσιμον) Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐξαλειφθῆν, καταβεσθῆν· (καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐξαλείφθηκεν, ἐσβύσθηκεν) Πλτχ.

Ἀλοίω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀλοάω, ἀλοιάω. Ἐπιγρμ. Διογν. Δρτ. 7, 31.

Ἀλοκίζω. Μλ. ίσω. (ἅλοξ) ἄλοκας ἢ αὐλακας ποιῶ (κάμνω αὐλάκια) «ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδάσμην τὸ χωρίον.» Ἀρτεμ. Σφκ. 850. «Οἷον εἰληπται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πάσης δήποτε τῷ ἀλοκίζειν συνδεδεμένης πράξεως, οἷον ἐπὶ κηρωτοῦ πίνακος (σκάφος) γράφειν, Ἀνακρ. 381. γραμμὰς ἄγειν ἢ τείνειν (γράφω γραμμὲς, λινίρω, χαρακώνω) ἀμύττειν (ζουγρανίζω) πόνυξιν ἡλοκίσμεθα· Εὐρπ. Ἱκτ. 825. τραυματίζειν (πληγώνω) σχίζειν, διαχωρίζειν.

Ἄλομαι = ἅλλομαι.

Ἀλόντε (– – υ) ἀνεκ. μετοχ. ἀόριστ. τοῦ ἁλίσκομαι. Ὅμ.

Ἄλοξ, οκος· ἡ· Δωρικ. Ὥλαξ, καὶ παρ' Ὁμ. ὤλξ. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἕλκω. Βτμ. λξ Ι, σλ. 243. αὐλαξ, ὄγμος, ῥηγή, ῥῆγμα, αὐλὴ (αὐλακιά, ἀλετριά, σχιτμάδα, λούζνα) 2) τὸ ἀλοίζειν, ἀροτρίων, σπείρειν· (αὐλάκιτμα, ὄργωμα, σπάρσιμον) ὅθεν τρπκ. ἄλοκες, ἡ εὐνή, τὸ λέχος (τὸ χρεββάτι ἀπὸ ἀνδρόγυνον) οἱονεὶ σπόριμος χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· «μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.» Εὐρπ. Φοιν. 18. καὶ «πατρῴαι ἄλοκες.» Σφ. Οἰδ. Τ. 1211. ἰδὲ ἀροάω. Αἰσχ.

Ἀλόπεδον· ἰδὲ ἀλίπεδον.

Ἀλόπη, ἡ· ὄνομ. Πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδ. Ἰλ.

Ἀλοπήγια, τά· αἱ ἀλυκίδες· κοινότερον ἁλυκές. Πλούτ. ἀπὸ τοῦ.

Ἀλοπηγός (ἅλη, πήγνυμι) ὁ τὸ ἅλας παρασκευάζων ἢ ποιῶν· κυρίως ὁ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ διὰ τοῦ ἀέρος ἀνατμίζων, ὥστε ὑπολείπεσθαι τὸ

ἐλατώδη μόρια καὶ συμπηγνυσθαι· (ὅστις κάμνει τὸ ἅλας εἰς τὰς ἁλπὰς ἀφίνωντας τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης νὰ ἐξατμίζηται ὑ τὸν ἀέρα) Νικ. Ἀλεξ.

Ἁλόπιστα δένδρα· παρὰ Θυρστ. ἀντὶ τοῦ, ἁλίπιστα· τὰ μὴ αὔξοντα· (ἅσα δένδρα δὲν τραφεύουν ἢ δὲν χοντραίνουν).

Ἅλοπος, ὁ, ἡ (λέπω, λοπός) ἄξεστον, ἄθλαστον Δίων (ἀχλε ἄριστον λινάρι) παμοργίς ἁλοπος Ἀριστοφ. Δυσστρ. 738· ἰδὲ καὶ ἀμοργίς.

Ἅλος, ου, ὁ· ἴδιομ. πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδι, Ἰλιάδ.

Ἁλοσάνδινος (ἅλη, ἄνδος) ἐκ λεπτοτάτου ἅλατος κατασκευασμένος. Δειπν. ε', 76.

Ἁλοσάχνη, ἡ· ζωοφυτόν τι ἐκτοῦ εἴδους τῶν ἁλκυονείων· κυρίως δέ, ἁλὸς ἄχνη, θαλάσσιος ἀφρός «...ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι... ἁλοπτύει ὁ' ἁλὸς ἀχνὴν» Ἰλιάδ. Δ. 426.

Ἁλοσύδνη, ἡ (ἅλς, ὕδνη), αἱ οὐσίαι ἢ λέξεις ποιητικὰς τὶς τύπος ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, αἱ ὀσύνη = ἁλία) ἐκ τῆς θαλάσσης φῦσα, βλαστήσασα (φυτρωμένη εἰς τὴν θάλασσαν) Ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης· «ἀμφὶδέ μιν Φῶκαι, νέποδες κλυτὸς Ἁλοσύδνης.» Ὀδσ. Δ. 404. Ὡραϊσιαστκ. προσηγορικ. δέ ἐντῷ «...μητρὸς δέ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης» Ἰλιάδ. Τ, 207.

Ἁλοσύνη, ἡ (-υυ-) ἅμαρβ. ἀναγν. ἀντὶ ἡ ἁλοσύνη· ἄνοια, μωρία. Νεοδ. Ἀλεξ. σλ. 420.

Ἁλέτριψ, ἴβος, ὁ (τρίβω) = ἁλατρίβανος, Ἀνάλ.

Ἁλουργημα, τὸ ἰδὲ ἁλουργὶς· ἀμαβ.

Ἁλουργὴς, ὁ, ἡ = ἁλουργός. Ἀθήν. ια'.

Ἁλουργιαῖος, α, ον = ἁλουργός. Oeson pyll. inscr. 1, σλ. 84. Ἀνεκδ. Βεκ. 1, 380.

Ἁλουργὶς, ίδος· ἡ· πορφυροβαφὴς χλαῖνα (φόρεμα μεγαλοπρεπείας ἀνδρίκειον ἀλικοκόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Ἁλουργοπώλης, ου (πωλέω) ἁλουργίδας πωλῶν· ἁλουργίσιν ἐμπορευόμενος (ὅστις πωλεῖ, κάμνει πραγμάτειαν μὲ ἁλουργίδας).

Ἁλουργοπωλικὴ, ἡ· (ὑπακουομ. τέχνη) (πραγμάτεια μὲ ἁλουργίδας) Ἰσαῖος.

Ἁλουργοπώλιον, τὸ· ἀγορὰ ἐνθα πωλοῦνται ἁλουργίδες· (ἁλουργιδοπάζαρον).

Ἁλουργὸς, ἡ, ὸν (ἅλη, ἔργον) γνησίᾳ πορφύρᾳ βεβαμμένος, εἰς διάκρισιν τῶν ποιοτήτων εὐτελεστέρας πορφύρας βεβαμμένων κυρίως δέ, ἐν θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ἢ ἐργασμένος.

Ἁλουργοῦς, ὁ, ἡ· οῦν, τὸ = ἁλουργὸς· ἐξ οὗ τὸ οὐσιαστ. παρὰ Πλτ. Τιμ. σλ. 68. Β. «ἐρυθρὸν δὲ δὴ μέλανι λευκῷ τε κραθέν, Ἁλουργοῦν.»

Ἁλουσία, ἡ· (ἅλουτος) τὸ μὴ λούεσθαι· (ἁλουσιὰ, ἀπλυσιὰ) «...ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἁλουσίας.» Εὐρ. Ὀρ. 226.

Ἁλουτέω· Μλ. ήτω· οὐ λούομαι· (δὲν λούζομαι, δὲν πηγαίνω 'ς τὸν λουτρόν) Ἵππαρ.

Ἅλουτος, ὁ, ἡ· (λούω) μὴ λουόμενος, μὴ λουσμένος (ἅλουστος, ἀλούτρευος· ὅστις δὲν λούεται, ἢ δὲν ἐλούσθηκε).

Ἁλοφάζω· παρὰ Σουίδ. σκιρτῶ, πηδῶ, ἐνθα ἄλλοι φάζω ἐθέλουσί τινες ἀναγιώσκεσθαι. Ὁσὶ Ἡσυχ. λέγει, ἁλοφάσσειν οὐχ ὑπομένειν τὸ βάρος· ἀπὸ τοῦ ἅλοφος γινόμενον καὶ ἁλόφως φέρειν, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐλόφως φέρειν σημαῖνον· ἐπὶ ἀγρίου ζώου τὸν ζυγὸν μὴ ὑποφέροντος.

Ἅλοφος, ὁ, ἡ· παρ' Ὁμ. ἄλλοφος· (λόφος) ἄνευ λόφου ἐπὶ τὴν περικεφαλαίαν· «ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.» Ἰλιάδ. Β. 258. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, τὸ ἐναντίον τοῦ, εὔλοφος· ἰδὲ αὐτό.

Ἅλοχος, ου, ἡ· (ἔχος μετὰ τοῦ ἀρτπ. α) παράκοιτις, σύγκοιτις, γαμετὴ, γυνὴ (γυναῖκα ὑπανδρεμένη, σύζυγος, συμβία) Ὁμ· = ἄκοιτις· «...παρ' Τρώων ἅλοχόν τε κατακοιμηθῆναι.» Ἰλιάδ. Β. 555. Ἔτι δὲ καὶ, Πελλαικὴ· «ἔχει δ' ἄλοχον Δυμαρέτην.» Ι, 336. καὶ «Σίτον δὲ σφ' ἅλοχοι καλλιζώνοι τε θέμιστες ἔνεικαν.» 2) (μετὰ τοῦ στερητ. α) παρθένος, γυνὴ μήπω τεκοῦσα· «νεουρεῖδης ἀλόχου·» Ἰλιάδ. Α. 114. καίτοι δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἵλκυσε.» Πλτ. Θεαιτ. σλ. 149. Β.

Ἀλόω· Ἐπικ. ἐνεστ. προστατ. ἀπὸ τοῦ ἁλόομαι ἀντὶ ἁλῶ, ἁλῶς· «Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ πάσῳ ἁλόω κατὰ πάντα, εἰσόκεν...» Ὀδσ. Ε. 377.

Ἁλόω· πρωτότ. ἄχρηστον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἅλπειος, εἶα, ειον· ἐκ τῶν Ἄλπεων· τὰ Ἅλπεια ὄρη· ἐξ ὧν περατοῦται ἡ Ἰταλία πρὸς Βορρᾶν μὲν τῇ Γερμανίᾳ, πρὸς Δυσμὰς δὲ τῇ Γαλλίᾳ· ἀπὸ τοῦ

Ἅλπεις, εων, οἱ· τὰ Ἅλπεια ὄρη· ἀφ' οὗ

Ἅλπια, τὰ, ὑπακουόμ. ὄρη. Ποστὶς παρ' Ἀθην. β. σλ. 233. D.

Ἅλπνιστος, ὁ, ἡ· ὑπερθτκ. τοῦ

Ἅλπνος, ου, ὁ· ὅπερ ὡς ἁπλοῦν ἀχρηστόν ἐστι· συνῳδὸν δὲ ἅπαλπος· ἡδύς, χαρίεις, ἐπίχαρις, κεχαριτωμένος (νόστιμος, χαριτωμένος) παρὰ Ησδ. Ἔργ. 8, 120. «τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἅπαλπος ἐν Πυριδόῃ ἐρίβη...» καὶ Ἰσθ. Ε'. 14. «Δύο δὲ τοι ζωὰς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνεντε τὸν ἅλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὅλβῳ.» Κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ, ἅλπω, κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τοῦ, ἅλφω, ὀρθότερον μέντοι ἀπὸ τοῦ, ἅλπω.

Ἅλς, ἁλός, ὁ· τὸ ἅλας, παρ' Ὁμ. σπανίως κατὰ ταύτην τὴν σημασ.· «...πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο·» «χρῆται ὁμως καὶ τῷ παρὰ τοῖς μεταγνστ. πληθυντ. ἁρμ. ἅλες «...οὐδὲ σ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·» «Ὀδσ. Λ. 123. Ἀπὸ Ἡρόδ. δὲ εἰσίτται ἡ λέξις ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς· Ὡς οὐσιῶδες μέρος πάσης ὑστάτους καὶ ξενίσμους, ἐγένετο τὸ ἅλας σύμβολον τῆς φιλοξενίας. «Ποῦ δὲ ἅλες, ποῦ τράπεζαι, ποῦ σπονδαί;» Δημοσθ. παραπρεσβ. «τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης.» Αἰσχν. «Ἅλα ἡ ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνειν· τὸ τὴν φιλοξενίαν ἀθετεῖν· (τὸ νὰ κάνῃ τις κακὸ μὲ τὸν ὁποῖον ἔφαγε ψωμὶ καὶ ἅλας, ὡς χειρότερον εἰδώλιμον λέγει). Bart. ep. cr. σλ. 233. καὶ τῶν ἁλῶν μάδιμος συγκατεδηδοκώς· παροιμιωδῶς· τὸ παρ' ἡμῖν· ἔφαγα πολὺ ψωμὶ καὶ ἅλας μὲ αὐτόν). Διὰ τὴν εὐτέλειαν, ἡ εὐωνίαν (φτὴν τιμὴ) τοῦ ἅλατος ἐγεννήθη ἡ παροιμία οὐδ' ἅλα δοίης· «τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· δὲν δίδει οὔτε σπυρὶ ἅλας· (οὐδὲ τὸν ἄγγελόν του νερὸ) ἐπὶ σκιτῶν (πολὺ φιλαργύρων) ἐξεζομένη· «οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, ἅς...» Ὀδσ. Ρ. 455. παράβλ. ἀλώνητος. β') μετφρ. Ἅλες· δηκτικοί, μετ' ἀστειότητος σκωπτικοὶ λόγοι· (ἐγγίχτικα, πειραχτικὰ λόγια.) Ἀστειότης. 2) Ἡ Ἁλὸς θάλασσα, ἐπίρρ. τῆς θαλ. παρ' Ὁμ. πλεοναστικῶς, «...οὐδέμιν ἔσχε πόντος ἁλὸς πολιῆς...» Ἰλιάδ. Φ. 59. πάλαι ἐν πελάγεσσιν Θεογν. 10. ὑπὸ Bekker. «...ἢ ἅλαδε γ' ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.» Ὀδσ. Μ. 27. Παρὰ Δογγγρφ. δὲ, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἁλσηΐδες, ίδων, αἱ, (ἅλσος) Νύμφαι τῶν δασῶν· (ζωτικὲς ἀπὸ τοὺς λόγγους) δασῶν οἰκήτριαι (γυναῖκες ἀπὸ κατοικοῦν εἰς λόγγους ἢ λαγγάδια.).

Ἁλσίνη, ἡ· ἴσως ματοποιόν τι ἄγνωστον φυτόν· Διοσκ. δ', 85.

Ἅλσις, εως, ἡ· (ἅλλομαι) πήδησις, σκίρτησις (πηδήματα).

Ἅλστις, ιος, ἡ· (ἀλλαίνω) αὔξησις, ἐπαύξη, προκόψησις (ἄξημα, τράνεμα) προκοπὴ. Ἀριστοτ. Φυτ. Ζώων η', 32.

Ἅλσο· Ἐπικ. β'. ἑνικ. πρτπ. ἀορστ. β'. τοῦ ἅλλομαι Ὁμ.

Ἁλσοκομέω· Μλ. ήτω. (κομέω) ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι ὁσίους τινος· (περιποιοῦμαι λόγγους).

Ἁλσοκομία, ἡ· πρόνοια, ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ δασῶν· (φροντίδα, ἐπιμέλειαν διὰ λόγγους).

Ἁλσοκόμος, ὁ, ἡ· περὶ δασῶν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· (ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διὰ λόγγους) ἀφ' οὗ

Ἁλσοκομικὸς, ἡ, κὸν· τῆ ἁλσοκομία ἀνήκων, εἰς ἁλσοκομίαν ἐπιτήδειος. Πολυδ.

Ἅλσος, εος, τὸ· (ἁλδέω, ἁλδαίνω) ἱερὸν, θεότητί τινι ἀφιερωμένον δάσος, ἢ συνδένδρος καὶ ὑδατι διάρρυτος τόπος (λαγγάδι, ἢ τόπος μὲ πυκνὰ δένδρα καὶ νερὰ, ἀφιερωμένος εἰς θεότητα κάμμιαν). Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ πᾶς συνδένδρος τόπος. 2) = τέμενος· πᾶς τόπος, πᾶν χωρίον ἱερὸν· «ἕρμα δ' ἅλσει καὶ θεῶν ἀνάκτορα φόνῳ καταρράναι.» Εὐρ. Τρ. 15. ἔτι δὲ καὶ ἄδενδρος «Ὄγχηστὸν θ', ἱερὸν Ποσειδήϊον, ἀγλαὸν ἅλσος.» Ἰλιάδ. Β. 506. «Διὸς αἰτεῖ παιδόκω Ἅλσει σκιαρόφυτε φύτευμα...» Πινδ. Ὀλ. γ'. 32. «Πόντιον ἅλσος» ἢ τῷ Ποσειδῶνι ἱερὰ θαλάσσης ἐπιφάνεια· «ἕρμασιν ὁ εὐρυπόρου θαλάσσης πολυπονημένης..., ἑστορᾶν, πόντιον ἅλσος» παρ' Αἰσχλ. Πρσ. 111. ὡς τὸ, ἅλς εἶα, ἱερὸν οἶδμα· τυγγενὲς δ' αὐτῷ ἐστιν ἁλωή. Τὸ παρὰ Παυλ. Σιλ. ἅλσος πληθυντ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, τέλσα.

Ἁλσώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἅλσει παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ λαγγάδι, σὰν λαγγάδι) δενδρώδης· (τόπος μὲ δένδρα).

Ἀλτῆρες, ων, οἱ· (ἅλλομαι) Τμήματα, ἢ σφαῖραι μολύβδου ἄπερ οἱ εἰς τὸ ἅλμα (πήδημα) γυμναζόμενοι εἶχον ἐν χερσὶν εἰς τὸ αὐξάνεσθαι μᾶλλον τὴν ἐν τῷ ἁλτηδὸν ῥοπήν. Κατὰ Γαλην. α'. ὑγιειν· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ πηδῶντες οὕτω πως· «Ἐκεῖοι μὲν καταβάντες ἀλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτες ἀλλήλων ὀργιάν, εἶτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προκύπτοντες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς, καὶ αὖθις ἕτερον εἰς τὴν εἰκείαν καταβάντες χώραν· καὶ τοῦτο ποιοῦσιν ἐμπεδῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει.» ἀφ' οὗ

Ἁλτηρία ἡ· τὸ πηδητικὰ τοὺς ἁλτῆρας ἐν χερσὶν ἔχοντα· «ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον γύμνασμα (ἡ ἁλτηρία) οὐδὲν ἄλλο, ἢ παρασκευὴ χειρῶν» Ἀρτμδ. α'. 69.

Ἁλτηροβολία, ἡ = τῷ προηγουμένῳ. Ἰάμβλ. Πυθγ.

Ἅλτης, ου· Ἐπικ. ας καὶ εω· ὁ· Ὁμ. κύριον. Ἰλιάδ.

Ἁλτικὸς, ἡ, ὸν· (ἅλλομαι) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἅλλεσθαι, ἢ ἔρχεσθαι· (νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ) ταχύπους (ἁλμαροπόδαρος, ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ἐγλήγορα, πηδᾷ πολύ).

Ἅλτις, ιος, ὁ· τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Διὶ ἱερὸν ἅλσος· «...περὶ δὲ πᾶσαις Ἅλτιν μὲν οὔ γ' ἐν καπάρῳ διέκρινε...» Πινδ. Ὀλμ. 10, 56.

Ἄλτο· Ἐπκ. γ'. Ἔνκ. πρστ. ἀορστ. β'. τοῦ ἁλλομαι· κατὰ συγκοπ. Ὅμ.

Ἀλυβάζω· ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ ἀλεγίζω· παρ' Ἀρστττλ.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (υυ–) Ὀδστ. καὶ Ἀλύβη, ης, ἡ· (υυ–) Ἰλδ. Πόλεων Ὁμηρ.

Ἀλυδμαίνω = ἀλύζω· Ἡσχ.

Ἀλύκη, ἡ· (ἁλύω) ταραχή, ἐνόχλησις, θόρυβος, ἀδημονία, ἀγωνία (στενοχωρία, θλῖψις, ἀνησυχία) ὡς τὸ ἄλη, ἄλυσις, ἀλυσμός· Ἱππκρ. καὶ Γαλην. (υυ–).

Ἀλυκίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλοπήγιον (ἁλυκή).

Ἀλυκός, ἡ, όν = ἁλμυρός.

Ἀλυκότης, τητος, ἡ = ἁλμυρότης.

Ἀλυκρός, ά, όν = θαλυκρος, ὑπόθερμος, χλιαρός (ζεστούτσικος, χλιός). Νικηφ.

Ἀλυκτάζω, Μλ. ασω (ἁλύω) ἐν ταραχῇ, ἐν ἀγωνίᾳ εἰμί (στενοχωροῦμαι, θλίβομαι) «... πεσόντος τοῦ τείχους ... ἀλύκταζόντε οἷα ἐν ὀλίγῳ χώρῳ περιβεβλημένοι τε καὶ ...» Ἡρδτ. 9. 70. Ὡσαύτως καὶ ἀλυκταίνω, ἀλύκτημαι, ἀλαλύκτημαι· ἐξ οὗ ἁλύσκω, ἀλυσκάζω.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ· (ἄλυκτος, πέδη, κατὰ τὴν β', σημτ.) ἀκατάλυτος δεσμός (δέσιμον ἄλυτον, τὸ ὁποῖον δὲν λύνεται)· τὸ πλεῖστον πληθντκ. ἐν χρήσει· «δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, ἐσμοῖς ἀργαλέοισι ...» Ἡσδτ, Θγν. 521.

Ἄλυκτος, ὁ, ἡ· (ἁλύω) τεταραγμένος, περιδεής, ἀδήμων, περίφοβος· (τρομαγμένος, φοβισμένος, στεναχωρημένος). 2) (λύω) = ἄλυτος, μὴ λελυμένος, μὴ λυόμενος (ὅστις δὲν ἐλύθηκεν, ἢ δὲν λύεται).

Ἀλυκτοσύνη, ἡ· ἀνάγκη, ἐπορία, ἀδημονία, ἀδημοσύνη, στενοχωρία, ταραχή, ἀγωνία.

Ἀλυκώδης, ὁ, ἡ· (ἁλυκὸς) ἁλατοειδής· Ἱππκρ.

Ἀλύμαντος, ὁ, ἡ· (λυμαίνω) ἀβλαβής, ἀπήμων, ἀδιάφθαρτος, ἄφθορος (ἄβλαπτος, ἀχάλαστος· ὅστις δὲν ἐβλάφθηκε, δὲν ἐχαλάσθηκε)· μὴ διαφθειρόμενος, βλάβης ἀνεπίδεκτος (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ βλαφθῇ, νὰ χαλασθῇ) (υ).

Ἄλυξις, εως, ἡ· (ἀλύσκω) φυγή, ἀπόδρασις, ἔκτροπή, ἀποφυγή· (φευγατιό, παραμέρισμα), 2 = ἄλυσμος· ἀπὸ τοῦ, ἁλύω.

Ἀλύπητος, ὁ, ἡ· (λυπέω) μὴ λυπούμενος, μὴ λυπηθείς, λύπῃ μὴ ὑποπίπτων (ὅστις δὲν λυπεῖται, δὲν ἐλυπήθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λυπήσῃ τίποτε). 2) Ἐνεργτκ. μὴ λυπῶν· (ὅστις δὲν προξενεῖ, δὲν φέρει λύπην). Ἐπῤῥ. ἀλυπήτως (ἀλύπητα, χωρὶς λύπην) (υ).

Ἀλυπία, ἡ· (ἄλυπος) ἔλλειψις λύπης, ἀμεριμνία, ἀναλγησία, εὐθυμία (ἀλυπησιά, ἀφροντισιά· χαρούμενη καρδιά). «Οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν χρημάτων ὠφελιμώτερον οὐδὲ ἀλυπίαν». Πλουτχ. 2) Ἐνεργτκ. ἀβλάβεια (ἀβλάβωτύνη, ἀβλαφτιά).

Ἄλυπος, ὁ, ἡ· (λύπη) ἄνευ λύπης, ἀμέριμνος, ἀνωθυννής, ἀνώδυνος, ἄφροντις (χωρὶς λύπην, χωρὶς πόνον, χωρὶς φροντίδα, χωρὶς βάσανον, ὅστις δὲν λυπεῖται, δὲν βασανίζεται, δὲν χολοσκάζει). 2) Ἐνεργτκ. μὴ λυπῶν, μὴ ἀνιῶν, παυστήλυπος, παυστώδυνος (ὅστις δὲν προξενεῖ λύπην, βάσανον)· πολλάκις μετὰ τῆς γενικ. τοῦ ἀνίας, ἄτης, γήρως· Σχλ. παράβλ. Schaef mel. σλ. 79. 3) Τὸ ἄλυπον. Ἰαματικὴ τις βοτάνη. Ἐπῤῥ. ἀλύπως.

Ἄλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἄνευ λύρας, μὴ ἐπιλυρίζων ἢ προλυρίζων (χωρὶς λύραν, ὅστις δὲν ἔχει λύραν, καὶ ὅστις δὲν παίζει τὴν λύραν ὅταν τραγῳδῇ· δὲν ἀκολουθεῖ μὲ τὴν λύραν)· μεταφ. ὕμνος ἄλυρος· ῥῆνημα, ῥηνῳδήμα (μοιρολόγι) «... μέλψουσι, καθ' ἑπτάτονόν τ' ἀρείαν χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλειοντες ὕμνοις ...» Εὐρπ. Ἄλκ. 454.

Ἄλυσις, υος, ὁ· (ἁλύω, ἅλη) τὸ ἀπραγεῖν, βαθυμεῖν, ὀργία, ῥαθυμία, ναθρεία (ἀδουλειτιά, ἀκαμποσιά, ἀκαματιτσία, τὸ τουρκοβάρρ. τεμπελιά.) «ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλείων καὶ χρυσοχοείων ἄλυσις» Ἑλλην. Παιδγ. «πᾶσα ἐξάρσεως τοῦ φρονήματος διαλύουσα τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.» 2) ὀχληρία, ἀηδία, στενοχωρία, πλῆξις, Γερμ. Langeweile Γαλ. ennui Πλτρχ. Ἐύμ.

Ἄλυσηδόν· Ἐπῤῥ. «ἅλυσον δίκην (σὰν ἁλυσίδα) Μανδ.

Ἀλυσθαίνω, καὶ ἀλυσταίνω (ἁλύω) νοσῶ, ἀσθενῶ (εἶμαι ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, μιλάσθενος) «ἓν δὲ νόσον πεδάσαι ἀλυσθαίνοντος ἀνίαις» Νικ. Θηρ. 427.

Ἀλυσίδετος, ὁ, ἡ (ἁλυσις, δέω) ἁλύσεσι δεδεμένος (ἁλυσιδωμένος)· Ἡσχ.

Ἀλυσίδιον, τό· ὑπερστ. τοῦ ἅλυτος· (ἁλυσιδίτσα).

Ἀλυσιδωτός, ἡ, όν· καὶ ἁλυσιδωτός (ὡς ἀπὸ τοῦ ἁλυσιδόω) ἁλύσεως δίκην ἐξειργασμένος (καμωμένος, δουλεμένος, ἢ ψαιτσμένος σὰν ἁλυσίδα) «σὺν τε ἰς ἄλλοις ἁλυσιδωτοὺς παριτίζεται ἐπὶ ἁρπαξαι» Πλβ. 6. 21.

Ἁλύσιον = ἁλυσίδιον· «περὶ τὸ τράχηλον ἁλύσιόν τίσοι θώτων» Μνδρ.

Ἅλυσις, εως, ἡ (ἁλύω) θλῖψις, ἀγωνία, ἀμηχανία (στεναχώρια, πλῆξις) Γαλην. Δξ. Ἱππ. 2) ἅλυσες· ἅλυτος δεσμός (ἁλυσίδα· ἅλυτον δέσιμον) «τὸν μέν, ὡς ἐκ τοῦ ζωστῆρος τοῦ θώρακος ἐφόρεε χαλκέη ἅλυσι δεδεμένην ἀγκυρέην σιδηρέην» Ἡρδτ. 9. 72. ὡς ἀπὸ τοῦ λύω· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαστυλμένον ἅλυσις· Γρηγ. Κορινθ. σλ. 823. ὑπὸ Schaf.

Ἀλυσιτέλεια, ἡ· βλάβη, ζημία· Πολβ. δ', 47 ἀπὸ τοῦ.

Ἀλυσιτελής, ὁ, ἡ (λύω, τέλος) ἀνωφελής, ἀνόνητος, ἀχρήσιμος, ἄχρειος· οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν ὠφελῶν (ἀνωφέλευτος, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε) «φίλον μέν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζειν» Δμσθ. Συμμρ. Ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος (βλαβερός) Ἐπῤῥ. ἀλυσιτελῶς· (ἀνωφέλευτα) «ἀλυσιτελῶς βεώσεται» Σνφ. Ἀπμν. α', 7.

Ἀλυσκάζω, Μλ. άσω· τύπος ἐλλείψ., ἀντὶ τοῦ, ἀλύσκω· παρ' Ὁμ. κατ' ἔνστ. καὶ παραταττ. ἐν χρήσει, καὶ οὕτω τοὺς χρόνους τοῦ ἀλύσκω ἀναπληροῦν.

Ἀλυσκάνω· τύπος ἐλλείψ., ἀντὶ τοῦ ἀλύσκω εὑρηται ἅπαξ μόνον Ὀδστ. Χ, «Τερπιάδης δὲ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκασε χήρα μέλαινα· ὅπου ἀναπληροῦται αὐτὸ ἐκ τοῦ Ἀπολλ. λεξ.

Ἀλύσκω· Μλ. ὑξω (ἀλεύομαι) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφυγεῖν πειρῶμαι, διαπάζομαι, ἀποδιδράσκω, μεθίσταμαι, ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι, ὑποχωρῶ, ἀποκλίνω (ἀποφεύγω, ζητῶ ἢ πασχίζω νὰ γλυτώσω, ξεγλυτώνω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, παραμερνῶ) μετὰ αἰτιατκ. παρ' Ὁμ. δὲ πολλάκις καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ Μέλ. καὶ ἀορστ. α'. σπαίως δὲ τῷ ἐνεστ. «ἥλυξα ἑταίρους» Ὀδστ. Μ, 335. «ἐν Γερηνῷ ἄλυξεν» Ἡσδ. λφ. 22. «Ἐτι δὲ καὶ ὡς τὸ φεύγω μετὰ γενικ. ταυτήτε, χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μέρου κακίστου» Σφκ. Ἀντ. 438. καὶ Ἠλ. 627. «ἀλλ', οὐ μά τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θρέσανε τοὐδ' οὐκ ἀλύξειεν» Μέτ. «ἀλύξομαι χρῆται ὁ Ἡσδ μόνον· «ἀλύξεται λιμόν» Ἔργ. 365. 2) ἀμετῤῥ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ὡς τὸ, ἀλύω· Ἀπολλ. Τδ.

Ἄλυσμός, ὁ (ἁλύω) ἀδημονία, ἀγωνία, (στεναχώρια, ἀπορία) ἐξαιρ. ἐπὶ νοσούντων· Ἱππκρ. ἀφ' οὗ

Ἀλυσμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) περιδεής, ἀδημονῶν, περίφοβος, ἀδήμων (τρομαγμένος, φοβισμένος, στενοχωρημένος)

Ἄλυσσον, τό (λύσσα) βοτάνης εἶδος ἀντιλυσσωτικόν· (τὸ ὁποῖον ἰατρεύει ἢ σταματίζει τὸν λυσσίγικα ἢ τὸ λύγιασμα) Διοσκ. γ', 103.

Ἄλυσσος, ὁ, ἡ (λύσσα) πηγή· Κατὰ Παυσ. 8, 19, 2. πηγὴ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ τῶν κυνῶν τὴν λύσσαν (τὸ λύσσασμα τῶν σκυλιῶν) καταπαύουσα.

Ἀλύσσω (ἁλύω) Μλ. ὑξω· εὕρηται μόνον Ἰλδ. Χ, 22, 70. «ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ τεταραγμένοι τὸν νοῦν, ἀφρίζοντες, παραφρονοῦντες· ὑποφρονοῦντες· τινὲς δὲ παράγουσι αὐτό, εὐχ ὑγιῶς, ἀπὸ τοῦ, λυσσάω.

Ἀλυσταίνω, ἰδὲ ἀλυσθαίνω.

Ἀλυτάρχης, ὁ· (ἄρχω)· τῶν Ἀλυτῶν πρωτεύων (πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἀλύτας) τὴν ἀξίαν δὲ πρῶτος μετὰ τοὺς Ἑλλανοδίκας· ἁπάντων δὲ τὴν ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, ἢ τῶν Ἑλλανοδίκων αὐτῶν εἰς περιττόν ... «Λουκ. Ἔρμ. ἐπεστάτευε δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁ Ἀλτ. εὐταξίας χάριν.

Ἀλύτης, ου, ὁ· τοῦ Ἀστυνόμου ὑπηρέτης (ἀλῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἢ Πολιτσίας Ἰτ.) «τοὺς ῥαβδοφόρους καὶ μαστιγοφόρους ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τούτων τὸν ἄρχοντα Ἀλυτάρχην» Κυμλγ.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ (λύω) ἀκατάλυτος, μὴ λυόμενος, μὴ λυθείς· (ὅστις δὲν λύεται, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν λύσῃ, ὅστις δὲν ἐλύθηκε) ἄλυτοι πέδαι ἀκατάλυτα δεσμά· Ὁμ. 2) τροπκ. ἀδιάκριτος, ἄκριτος, πολύπλοκος, περιπεπλεγμένος (ἀνακατωμένος, ἀξεχώριστος, λυσσιασμένος, περιπλεγμένος, ὅστις δὲν ξελογιάζονται, δὲν ξεχωρίζεται, δὲν ξελογιάσθηκε, δὲν ξεχωρίσθηκε, δὲν ξεμπερδεύθηκε) ἐπὶ μαχῶν πολυπλόκων. «Τῷ δ' ἐριθος χαρτερὴς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πείραρ ἐπαλλάξαντες ... ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόντε, ...» Ἰλδ. Ν. 360. Ἀταφτος, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀδιεξίτητος, ἀνεξέλικτος (ὅστις δὲν ἐξηγήθηκε, δὲν ξεδιαλέχθηκε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, ξεδιαλέξῃ κανείς)· Ἐπῤῥ. ἀλύτως.

Ἄλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος) ἄνευ λύχνου, ἄνευ φωτός· (χωρὶς λυχνάρι, χωρὶς φῶς, χωρὶς φέξιν). Πολδ. ζ, 178.

Ἀλύω, Ἀττκ. ἁλύω, κατ' ἔνστ. καὶ Παραταττ. μόνον ἐν χρήσει· (ἅλη, ἁλάομαι) παραῤῥωῶ (δὲν εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκπλήττομαι, ἐκταράττομαι, δυσθύμως ἔχω, δυτυχαίνω, λυποῦμαι, λύπην ἔχω, ἢ ἄγω, ὀδυνῶ ἢ ἀλγηδόνων μεγάλων ἥττων εἰμί· (ξηπάζομαι, βαρὺ ὑποφέρω, λυποῦμαι, βασανίζομαι, τυραννιοῦμαι ἀπὸ μεγάλους πόνους) «τῶν μεμνησκόμενος, ἀλεροῦ κατὰ θάκρυον εἶβεν, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινέσκεν ἀλύων παρὰ δῖαν ἀλόην» Ἰλδ. Ω, 12. δι' ὑπερβάλλουσαν χαρὰν παραπλήσιόν ἐστι· (ἀπὸ ὑπερβολικὴν χαρὰ γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, σὰν τρελλός, παραπέρνομαι) «ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἠὲ σύτοι ... ἢ ἀλύεις, ἢ Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην» Ὀδστ. Σ, 332. παράβλ. γαυριῶ· Jac. Ap. σελ. 760. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τὸ ἐπικρατέστερόν ἐστι ἡ λέξις ἀνεπτύχθη μᾶλλον· ἀπορῶ, ἀμηχανῶ (δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, πῶς νὰ βοηθηθῶ) «ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς» Ἰλδ. Κ. 352: ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, πενθῶ (ἀρη-

ω, περιπονέομαι, λυπεύμαι)· δυσαρεστοῦμαι δι' ἀπραξίαν (βαρυθύμως, ἔχω πλῆξιν, ἀνοχλάομαι· Ἰταλ. δέν ἠξεύρω πῶς νά περάσω τόν καιρόν)· «Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθοεπορῶν ἵνα μή ἀλύῃ, φελύριον εἶχε καὶ» Αἰλ. ἐ., 12. Ἀναφορικῶς δὲ πρός τόπον, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, οὐκ ἠν ἐν χρήσει ἡ λέξις, ὡς φαίνεται· ἔπαθε δὲ πολλούς μετατυπηματισμούς· οἷον· ἀλύσσω, ἀλυστέω, ἀλυκτάζω, ἀλυκταίνω, ἀλύκτημαι, ἀλυσθαίνω· ἀφ' ὧν τό ἀλεισκόζω συγγενέστερόν ἐστι τῷ ἀλεύομαι. Παρά τοῖς μεταγενστ. Ἀττ. δέ, διετηρήθη τό ἀρχαιότερον ἀλύω· Ξεν. Ἑλλ. σλ. 172. (τό υ παρ' Ὁμ. ἀεί βραχύ καί μόνον Ὀδσ. Ι. 398. «Πόσ' ἔο χερσίν ἄλυων ἤμπαρον· Οἱ μεταγενστ. Ἑποποιοί χρῶνται αὐτῷ ἀδιορίστως κατά τήν χρείαν τοῦ μέτρου· εἶθ' Ἀττ. μάλιστα μακρῷ· Graefe Mel. 25. Meineke, cur. criti. Ἀθην. σλ. 54.)

Ἀλυώδης· ἐπιθ. ἀνάγν. παρ' Ἱππκ. ὑπ' εἶλιν μέν καί ἀλιώδης, ὑπ' ἄλλων δέ καί Ἀλώδης ἀναγινωσκόμενον.

Ἄλφα, τό· ἄκλιτος λέξις· ἰδέ Α, τό πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἄλφα, καί ὑπερτ. ἀλφάδιον καλεῖται, διά τό σχῆμα αὐτοῦ, ὁ γνώμων ἤ ἡ στάθμη τῶν τεκτόνων· Εὐστρτ. ὑπομν. εἰς τά Ἠθικ. τοῦ Ἀρσττλ. ϛ, 7.

Ἀλφάνω, Μλ. χρῶ καί ἤπω· ἀορστ. ἤλφον. Εὐκτ. ἄλφοι· ὡς τό εὑρίσκω· εὑρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπιτυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι (ἐπιτυγχάνω, ἀποχρῶ) κομίζομαι, συγκομίζομαι, συλλέγω· (φέρω διά τόν ἑαυτόν μου, συναίζω) μετά ὀπτκ. τοῦ προσπ. καί αἰτιατ. τοῦ πράγματ. «Πλάτ. βίοτον, ἑκατόμβοιον, μυρίον εἶνον, ὄξιον ἀλφεῖν· ἀποφέρειν προσοδεύει, ἄξιον ἐστι, κέρδος φέρει, προσόδους παρέχει (δίδει διάφορον, ἀξίζει) ἀεί ἐπί πραγματειῶν ἐμπορίας· Ὀδσ. Ο, 451. ἀλφαίνει τιμήν· εὑρίσκει τιμήν, τοῦτ' ἐστιν ἀξίζει. Ἔτι δέ καί ἀλφάω. Παρά τοῖς Γραμματικογρ. δέ, καί ἀλφάζω, ἀλφαίω, ἀλφάω, ἀλφέω, ἄλφω· Δωρκ. ἀλφάδδω.

Ἀλφάνω = ἀλφαίνω. Παρά τοῖς Τργκ. ἅπαξ μόνον· «Φθόνον πρός αὐτῶν ἀλφάνουσι ἀνσμενῆ» Εὐρ. Μή. 299. παρά τοῖς Κωμ. δέ πολλάκις.

Ἄλφειός, ὁ· Ποταμός ἐν τῇ Ἠλείᾳ· Ὅμ. νῦν ῥουφιᾶς, εἰς τό Γαστούνι τῆς Πελοποννήσου, κατά Μελτ. ὑπό Γαζῆ.

Ἀλφεός, ὁ = Ἀλφειός· Πνδ.

Ἀλφεσίβοιος, οἷα, οιον· (ἀλφαίνω, βοῦς) κατά λέξιν. βόας εὑρίσκων, βόας κτώμενος· ὅθεν «ἔνθα μέν ἡίθεοι καί παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχεῦντ'· «Ἰλ. Σ, 593. δηλονότι, παρθένοι αἷς οἱ μνηστῆρες αὐτῶν πολλάς ἐδίδοντο βοῦς ὡς γαμήλιον· ὁρᾶ, πολλή καί θαυμαστή γαμήλια κτώμενα, πολλοῖς μνηστῆρσιν ἐπιδήμιαι· δρέμματα γάρ ἐδίδοντο τά πάλαι τοῖς γονεῦσι τῶν παρθένων προγαμιαῖα ὡραῖα· «πρῶτ' ἑκατόν βοῦς ἔδωκεν, ἔπειτα δέ χιλί' ὑπέστη αἶγας ὁμοῦ καί ὄϊς . . .» Ἰλ. Λ, 244. ὅθεν παρά Ἀνακρ. 549. Ἀλφή ἀέσνοτος. Ἱκέσιος παρθένου, τουτέστι γάμος ἄνευ τῆς συνήθους προγαμιαίας ὡραίας· Ὕδωρ ἀλφεσίβοιον δέ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκτ. 861, καί Ἀλεξ. Παρθέν. τό, τά τούς βόας λιπαῖνον· (ὑδρόν τό ὁποῖον παχαίνει τά βοοειδ.).

Ἀλφή, ἡ (ἀλφαίνω) εὕρεσις, ἐξεύρεσις, εὕρημα, κέρδος, περιουσία, πόρισμα.

Ἀλφησις, εως, ἡ = ἀλφή.

Ἀλφηστήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἑξῆς.

Ἀλφηστής, οῦ, ὁ (ἀλφαίνω) εὑρέτης, εὑρών, ἐξευρών· κερδήσας, κτησάμενος (ἐφευρετής, ὅστις ἐκόρεσεν, ἐκόκτησε)· Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον τοῦτο ἐν Ὀδσ. χρωμένῳ ἐπονομάζονται ἄνδρες ἀλφησταί, κατ' Εὐστθ. μέν, οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει, καθ' ὅσον διαφέρουσι τῶν ἀλόγων ζώων διά τοῦ λογικοῦ καί διά τῆς ἐξευρετικῆς ἤ ἐπινοητικῆς δυνάμεως αὐτῶν· κατά τόν Βάσσιον (Voss), δέ καί ἄλλους, οἱ ἐξευρετικοί, πανοῦργοι· ἄνδρες· καί κατά τόν Νίτσιον, (Nitzsch) ἐν Ὀδσ. Α. «. . ὅστε δίδωσιν ἀνθρώποις ἀλφησταῖς ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ· οἱ αὐτόλυμοι, πρακτικοί (ἐπιχειρηματικοί, ἐντρεπρενέρτειτες Ἰταλ.) ὁραστήριοι (ἐνεργητικοί) φιλοεργάζεσθαι· εἶσαν δ' ἐν Σχερίᾳ ἐκεῖ ἀνδρῶν ἀλφησταί· Ὀδσ. Ζ, 8. καί Ν, 201. «. . . ὅς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκᾳ ταχέεσσι πόδεσσιν» καί Τμ. Ὅμ. Ἀπλ. 458. «αὐτή μέν τε εἴκοσι πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων, ὁπόσ' τε . . . ἐλδωσι . .»: Πλουσίως, αἰτιολογικῶς· «Παιδώρην . . . δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν» Ἡσδ. Ἔρ. 72. καί Αἰσχλ. Ἑπτ. ἐπί Θηβ. 790. «πρόπρυμνα δ' ἐκβολάν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστάν ἄλβος ἀγαν παχυνθείς· ἐξαιρίτως ἐπί ναυτίλων· (ταξειδιωτῶν 'ς τήν Θάλατταν). Ἐν δέ Θγν. 512. «. . Ἐπιμηθέα, ὃς κακόν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν καί Ἀσπ. Ἡρκ. 29.» . . . ὅφρα θεοῖσιν ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ· κεῖται ἀναμφιβόλως ὡς ἐπίθετον πάντων τῶν εὐμηχάνων καί δραστηρίων ἀνθρώπων. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς.

Ἀλφηστοσάλπιγγας· ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντί τοῦ, ἀριστοσαλπιγκτής. Ηλδ. δ', 87.

Ἄλφι, τό· ποιητ. ἄκλιτος καθ' ἅπαξ, τοῦ, ἄλφιτου, τύπος· «. . ἄνωγε δ' ἀρ' ἄλφι καί ὕδωρ δοῦναι μίξασα πιέμεν. .» Τμ. Ὅμ. Δμτ. 208.

Ἀλφιτεμοιβός, ὁ (ἀμείβω) ἄλφιτα ἀναλλάττων, ἤ πωλῶν (ὅστις πωλεῖ κριθάρι ξεφλουδισμένον καί χοντροκοπανισμένον)«. . . ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς . . . ἀλφιτεμοιβοί . . .» Ἀρστφ. Ὄρ. 490.

Ἀλφιτεῖα, ἡ· καί ἀλφιτία· τῶν ἀλφίτων κατασκευή (τό ξεφλούδισμα καί κοπάνισμα τοῦ κριθαριοῦ).

Ἀλφιτεῖον· τό· ὁ τόπος ἤ ὁ μύλος ἔνθα κατασκευάζεται τό ἄλφιτον.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ· ἄλφιτον κατασκευάζων, ἀλφίτων ἀλεστής· (ὅστις κόπτει τό ξεφλουδισμένον κριθάρι, ἤ μυλωνᾶς ἀπό ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτεύω· κατασκευάζω ἄλφιτον· (κάμνω ξεφλούδισμ. κριθάρι).

Ἀλφιτηδόν· Ἐπρ. ἀλφίτου δίκην· (σάν ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτηρός, ά, όν· ἀλφιτοφαγικός, ἤ παραπλήσιος (ὅστις ἀνήκει εἰς ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτία, ἡ = ἀλφιτεία.

Ἀλφιτικός, ἡ, όν· ἐξ ἀλφίτου· (ἀπό ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτοειδής, ές, ἡ (εἶδος) ἀλφίτῳ παραπλήσιος (σάν ξεφλουδ. κριθάρι).

Ἀλφιτοθήκη, ἡ· (θήκη) ἀλφιτοδοχεῖον· (τόπος ὅπου βάνουν τό ξεφλδ. κριθάρι).

Ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) ὁ ἀλφίτων μαντευόμενος, ἰδέ ἀλευρόμαντις.

Ἄλφιτον, τό· (λέγεται τό ξεφλουδισμένον καί χοντροκοπανισμένον κριθάρι· τό ὁποῖον τήν σήμερον ἄλλοι μέν ὀνομάζουσιν ὄρζον, ἄλλοι φαρον καί ἄλλοι ἄλλως κατά τόπους καί χώρας, καί τό μεταχειρίζονται κυρίως βράζοντές το εἰς ζωμόν κρέατος, ζοῦπαν ἀπό τοῦ γερμανικοῦ λεγομένην, ἤ τουρκοβαρβαριστί Τζορβᾶν· ὡς κατασκευάζεται καί τό βουλγούρι, ἤ κατσίκι, ὡσαύτως τουρκοβάρβαρος λέξις, τό ὁποῖον διαφέρει τοῦ ἀλφίτου μόνον ἀπ' ὅσον κατασκευάζεται ἀπό σιτάρι)· Παρ' Ὅμ. τό ἄλφιτον σημαίνει καί τήν μᾶζαν, ἤ παξιμαδοειδῆ ἄρτον (μπογάτσαν τουρκιστ. μέ λάδι ζυμωμένην) συνήθως ὅμως τόν χόνδρον (ὄρζον ἤ φαρον) ἐπί Ὅμ. ἠδη ἐν χρήσει· καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἕπαντο, δημόβορα ἄλφιτα ὤσκα . . . «Ὀδσ. Τ, 197. καί Ἡσδ. 7, 119.« ὅσα μέσοι σῖτον ἐν τῇδε πόλισι οἱ ἄστοι, ἄλευρά τε καί ἄλφιτα ἐποίσουσι πάντες . . .» Παρά τοῖς μεταγενστ. δέ, καί κριθῆς ἄλευρον, παιπάλη, Poudre γαλλικ. τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο αἱ Καινηρέαι πάστουσαι τήν κόμην αὐτῶν (ἐπασπάλιζαν τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς των) Ἀρστφ. Ἐκκλ. καί Ὀργ. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ τό ἄλφιτον καί, μυελόν ἀνδρῶν· διότι ἦτον κοινή καί θρεπτική τροφή τοῦ βίλου· ἴδε 2) τά ἄλφιτα κατ' ἐπεκτασίαν σημασίαν, τά εἰς τροφήν δίοντα (ζωοτροφία)· τά πρός τόν βίον χρήσιμα· «παρασκευασάντων δέ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηΐ οἶνον καί ἄλφιτα καί . . .» Θκδ. 3, 49. Ἄλφιτα πατρῷα· ἡ πατρική περιουσία· Ἀρστφ.

Ἀλφιτοποιία, ἡ· Ἀλφίτων κατασκευή, παρασκευή· (τό ρυπαίνομον, ἀτοίμασμα ἀπό ξεφλδ. κριθάρι) Ξεν. Ἀπμν. β', 7, 6.

Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) ἄλφιτα πωλῶν· καί ἐπλ. Ἀλφιτοπῶλις, ιδος ἡ· Ἀρστφ. ἀφ' οὗ

Ἀλφιτοπωλητήριον, τό· Ἀγορά ἔνθα πωλοῦνται τά ἄλφιτα.

Ἀλφιτοπῶλις, στοά ἐν Ἀθήναις = ἀλφιτοπωλητήριον· Ἀθην.

Ἀλφιτοσιτέω· Μλ. ήτω· ἐσθίω ἀλφίτων (τρώγω κριθαροφώμι) «ὑπ' στις ἀλφιτοσιτεῖ, ὑδατι μεμιγμένην τήν μάζαν ἐσθίει» Ξεν. Κπ. 6, 2, 28.

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ (σκοπέω) = ἀλφιτόμαντις.

Ἀλφιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) ἄλφιτα ἐσθίων, Αἰλι. (ᾱ).

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) χρῶμα ἀλφίτου ἔχων (ὅς τις ἔχει χρῶμα ὡς κριθαράλευρον) ἔδεν Ἀλφιτόχρως κεφαλή, ἡ πολλά (ἀσπρομάλλης) Εὐστθ. 868.

Ἀλφιτώ, όος καί συνῤ. οῦς, ἡ· ὡς καί Ἀκκώ· φασματώδους τινος γραείου ὄνομα, δι' οὗ ἐφόβιζον καί τιθήνας τά παιδία· (τό κοινότερον παρ' ἡμῖν στιχλό λεγόμενον).

Ἄλφοι· εὐκτ. ἀορστ. τοῦ ἀλφαίνω· Ὅμ.

Ἀλφός, ὁ· λευκή τις κηλίς ἐπί τοῦ χρώτος (ἀνθρώπινον δέρμα) ἐξαιρέτως ἐπί τοῦ πρόσωπου φυομένη· Ἱππκρ. παρά τοῖς μεταγνστ. Ἰατροῖς λεύκη· οἵτινες μέν τοι διαστίλλουσιν αὐτόν εἰς μέλανα καί λευκόν ἀλφόν· ἀφ' οὗ τό λατιν. albus, ὡς καί ἀπό τοῦ ὀρφός, ὀρφανός τό orbus.

Ἄλφω, ἰδέ ἀλφαίνω.

Ἄλω, ἰδέ ἅλομαι· ἀφ' οὗ τό λατιν. Salio.

Ἄλω· ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις ἀφ' ἧς παρήχθησαν τό, ἀλδέω, ἀλδύνω, ἄλδω, ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδίω, ἀλδαίνω· ἀφ' οὗ τά Λατιν. alo, halo, olo, adolesco.

Ἄλωα καί ἀλωά, ἡ· παρ' Ὅμ. Ἰων. δέ ἀλωή· ἡ ἅλως, ἡ ἅλων· (ἁλώνι) Ἰλδ. Ε, 499. «ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς . . .» 2) παραδήποτε ἐπιμελῶς καθαριζομένη, ἐσπαρμένη, ἠ καταπεφυτευμένη χώρα (τόπος) λαχανόκηπος, καρποφόρος, σπόριμος, δενδρῶν (τόπος μέ δένδρα) οἰνοπόση (ἀμπέλι)

»Ἐνθ' ἐτίθεσ' σταφυλῆσι μέγα βρύουσαν ἀλωήν« καὶ Ὀδ. Α, 193. . . ἐπύζουτ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο Ἰλ. Σ, 561. καὶ Ι, 540. . . πῶς κατὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔδων Οἰνῆος ἀλωήν, πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα. . .« Ἀλλά, Ποσειδάωνος ἀλωή, ἡ θαλάττης ἐπιφάνεια, ὡς καὶ τό, Ποσειδ. ἄλσος· 3) τὰ περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἄστρα, καὶ ὑπό τῶν νῦν χωρικῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀλώνια λεγόμενα· ὁ δ' Εὐστ. σλ. 1218. σημειοῖ ὅτι, ἡ Ἀλωὴ διασωμένη μὲν τὴν ἄλωνα σημαίνει, φθειρομένη δὲ, ἀμπελόφυτον γῆν.

Ἀλῶα, ων, τά· Ἑορτή τῶν γεωπόνων ἐν Ἀθήναις εἰς τιμήν τῆς Δήμητρος, τὴν γεωργίαν διδαξάσης· Παυσ. »διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς ἀπὸ τῆς ἄλω τότε κατεχρῶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα· ἢ ὅτι ἐν ἅλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν. Εὐστ. σλ. 772.

Ἀλωαῖος, αία, αῖον (ἅλως) ἐξ ἅλω, ἢ ἐκ σπορίμου χώρας ἐρχόμενος· (ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀλώνι ἢ ἀπὸ χωρᾴφι) καὶ εἰς ἅλω ἢ σπόριμον χώραν ἀνήκων· Ὀρφ.

Ἀλωάς, άδος· ἡ· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ἰδὲ Ἀλωΐς.

Ἀλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι) ἀβλαβής, ἀπήμων (ἄβλαφτος, ἀπείραχτος)· ἀμώμητος, ἄφωνος (ἀκατηγόρητος).

Ἀλωεύς, ἡ, ὁν· (ἅλως) ἐν ἅλῳ ἢ σπορίμῳ χώρᾳ εὑρισκόμενος, ἢ συμβαίνων (ἀλωνίσιος· ὅστις εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει εἰς τὸ ἀλώνι ἢ εἰς τὸ χωράφι) Ἐπιγρ.

Ἀλωεύς, έως, ὁ· ἐν ἅλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ ἐργαζόμενος (ἀλωνιστής, ζευγίτης· ὅστις δουλεύει ἐ τὸ ἀλώνι ἢ ἐ τὸ χωράφι) ὑπάντη δέ τε πολλὸς ἀλωεὺς αἰεὶ παπταίνεται· Ἄρατ.: Ἀλοῶν, ἀλοητήρ· γεωργός, ἀροτήρ· κηπευτήρ· κηπευτής, κηπουρός· ἀμπελουργός, ἀμπελουργήτης· (ἀλωνιστής· ὀργωτής· περιβολάρης, ἀμπελοδουλευτής)· Ἀπλλ. Τέ. γ', 1400.

Ἀλωή· ἰδὲ ἀλωά.

Ἀλώῃ· Ἐπκ. γ'. πρόστ. ὑπτκτ. Ἀορτ'. β'. ἀντὶ ἅλῃ, ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· »βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢπερ ἁλώῃ« Ἰλ. Ξ. 81. Ἀλώῃ δὲ, Ἐπκ. γ'. προπ. Εὐκτκ. Δορστ. β'. ἀντὶ ἁλοίη· πολλάκις παρ' Ὁμρ.

Ἀλώϊος, ια, ιον = ἀλωεύς.

Ἀλωΐς, ίδος, ἡ· ὡς τό Ἀλωάς· Ἐπθτ. τῆς Δήμτ. Σχλστ. Θκρτ. ζ', 155.

Ἀλώκαντι· Δακωνιστὶ καὶ Δωριστὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκλοίκασι· γ'. πλθτ. προσπ. Παρκμ. τοῦ ἁλίσκομαι· Πλτχ.

Ἀλώμεναι· Ἐπκ. ἀντὶ ἁλῶναι· Ἀπρμφ. ἀορτ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι· Ὁμ.

Ἀλώμενος, η, ον· μτχ. τοῦ ἁλώομαι· Ὁμ.

Ἀλωμί· ἀπὸ τοῦ ἁλόω· κατὰ παθητκ. σημτ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἁλίσκομαι· ὅθεν ἀορτ. β'. ἤλων, ἐάλων· μτχ. ἁλούς· Εὐκτκ. ἁλείην καὶ ἁλοίην· . . νίκην ἀλώῃ, ἤκα φύγοι· Ἰλ. Ξ. 81. καὶ ἐλωμί κεν, ἤκεν ἀλοίην· Ὀδτ. Ἀπρμφ. ἁλῶναι· ηγράμματα ἐάλωσαν ἐς Ἀθηναίους (ἐπιγράφηκαν· ὑηλ. τά ἔπι.ασαν καὶ τά ἔφεραν εἰς τάς Ἀθήνας) Ξνφ. Ἑλ. Α'. 1, 23.

Ἄλων, ωνος, ἡ = ἅλως.

Ἀλῶναι· ἰδὲ ἁλῶμι.

Ἀλωνεύομαι· ἐργάζομαι ἐν ἅλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ· (δουλεύω εἰς τὸ ἀλώνι ἢ ἐ τὸ χωράφι· ἁλωνίζω, ὀργόνω, σπέρνω, ζερίζω· κ. τ. τ.) Ἀπρ.

Ἀλώνητος, ὁ, ἡ· (ἅλς, ὠνέομαι) ἅλατος ὠνούμενος, ἢ ὠνημένος· (ὅστις ἀγοράζεται ἢ ἀγοράσθηκε μὲ ἅλας)· δοῦλος ποταπός, ἀνδράποδον· δουλάριον· »ἀλώνητα δουλάρια εὐώνα καὶ οὐδενὸς ἄξιακ ἐλέγοντο τὰ πάλαι οἱ ἐντελέστατοι καὶ φαυλέστατοι δοῦλοι (οἱ ἀρτιώνητοι καὶ ποταποὶ σκλάβοι) ἐν τῇ Θρᾴκῃ· οἱ γὰρ Θρᾷκες ὠνοῦντο τοὺς δούλους μετοξύ τῶν ἐπὶ τιμῇ ἅλατος· Εὐστθ. σλ. 602. ὡς καὶ Μιθρ. »Θρᾴξ εὐγενὴς εἰ καὶ πρὸς ἅλας ὠνημένῳ· ἀφ' οὗ καὶ Παροιμία· Ἀλώνητον ἄνδρα ποθεῖ· ἐπὶ τῶν φαυλοτάτων καὶ οὐδενὸς λόγου ἀξίων· Παρ' Εὐστθ. ἐξηγεῖται καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Θρᾷκες, φησὶν, ἁλῶν ἀπεῖχοντο.

Ἀλωνία, ἡ = ἅλως (τό ἀλώνι) Ἀθην. σλ. 524.

Ἀλωνίζω, Μλ. ἰσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀλώνιον, τό· ὑπκστ. τοῦ ἅλως· (ἁλωνάκι).

Ἀλώνιος, α, ον = ἁλωεύς· (ἁλωνίτικος, ἁλωνίσιος).

Ἀλωνοτριβέω (τρίβω) ἐν τῇ ἅλῳ τρίβω, ἁλωνίζω Λογγ. γ'.

Ἀλωπᾶ = ἀλώπηξ· Ἡσχ.

Ἀλωπεκάω· ἰδὲ ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκεύς· ποιητκ. = ἀλώπηξ· Ὀππ.

Ἀλωπεκή, ἡ· συνῤτ. Ἀττ. ἐκ τοῦ ἀλωπεκῆ, ὑπακουσμ. ὁ ρά· Δίρμα ἀλωπέκεος (ἀλωπεκύσμαρον, ἁλούπι) Ἡρά. 7, 75 καὶ Παροιμ. »ὅπου μὴ ἐμικατῖται ἡ λεοντῆ, προσαπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκήν« (ὅπου ὁ ψεβρεστμὸς δὲν ὠφελεῖ πρέπει νὰ μεταχειρίζηται ὁ γνωστικὸς τὴν πανουργίαν)· Πλούτ. Ἀποφ. 2) θήμες τῆς Λεπτοχίδος φυλῆς (Ἡσχ.) ἐξ οὗ ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεύς, ἀλωπεκιανός· Σουΐδ.

Ἀλωπεκία, ἡ (ἀλώπηξ) ἀλώπεκος ψωλεές, ἀλώπ. κευθμών· (ἀλωπουγκιά, ἀλωπότρυπα) 2) πάθος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἀπορρέουσι αἱ τρίχες καὶ φθείρονται ὡς ἡ τῆς ἀλώπεκος (ὅταν πέφτουν ἢ μαδιοῦνται τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) »Ἀλωπεκία ψίλωσις τριχῶν ἀπροφάσιστος μάλιστα περὶ τὴν κεφαλήν« Ἀριστ. Προβλ. 3) Εἶδος περικεφαλαίας, ἔτι δὲ καὶ νήσου τινος ὄνομα· Σουΐδ.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ· ὁλιος, πανοῦργος, ὡς ἡ ἀλώπηξ· ἀλωπεκῆς χρῶμα ἔχων· 2) εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελαχίων· »ὁ δὲ καλούμενος ἀλωπεκίας, ἁμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζῴῳ, ὅθ' ὅ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχεν Ἀθην. Η'.

Ἀλωπεκίασις, εως· τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν κατὰ τὴν β'. σημασίαν τῆς λέξεως Ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκιάομαι· ἀλωπεκίαν πάσχω· (μαδιοῦνται ἡ πέφτουν τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ μου). 2) πανουργεύομαι.

Ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ· τό νέον ἀλώπεκος (ἀλωπόπουλο).

Ἀλωπεκίζω· Μλ. ἰσω· εἰμὶ ὁλιερός, ὑπουλος, πανοῦργος ἀλώπεκος ἴδιον (εἶμαι ὁλιος πανοῦργος, φέρνομαι σὰν ἀλωποῦ) »οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλους« Ἀρστφ. Σφκ. 2) Ἐργτ. ὁλίζ ἐξαπατῶ, κατατοφίζω, φεσεκίζω· (ἀπατῶ, μεταχειρίζομαι ὁλον καὶ πανουργίας)· καὶ Παροιμ. »ἀλωπεκίζειν πρὸς ἕτερον ἀλώπεκα ὅταν δύω ὁλιοι ἀνθρωποι ζητοῦν τὰ ἀπαιτήσουν ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλωπέκιον, τό· ὑπκστ. τοῦ Ἀλώπηξ. = ἀλωπεκιδεύς (ἀλουπάκι, ἀλουπίτζα).

Ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ· = ἀλωπέκιον. 2) νοθογενὴς κύων ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος (σκύλος γεννημένος ἀπό ἀλουποῦ καὶ σκύλα) Ξνφ. Κυνγ. γ'. 1. Πολλ. 5, 38. 3) Ἀλωπεκῆ (ἀλωπουτόμαρον) ἐξ ἧς κατεσκευάζετο ἐν Θρᾴκῃ κεφαλὴ κάλυμμα· . . . »Θρᾷκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὠσί . . .« Ξνφ. 7, 4. 4. 4) Οἰνάδος εἶδος τῇ οὐρᾷ Ἀλώπεκος παρεμφερές (ἀμπελόκλημα τό ὁποῖον φαίνεται σὰν ἀλουπουρά), Πλν. 14, 3.

Ἀλωπέκουρος, ὁ· (οὐρά) Ἀλώπεκος οὐρά (ἀλουπουρά) φυτῶν εἶδός τι. Θφρ. Φυτ. ζ. 10.

Ἀλωπεκώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλωπεκοειδής· (ὅμοιος μὲ Ἀλουπού): ὁλιος, πανοῦργος.

Ἀλώπηξ, εκος, ἡ· (ἁλῶ, ἁφ) κοινότερον Ἀλιουποῦ ἁλούπου, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρδ. κατὰ πρῶτον: μετκς. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁλίων, πανούργων, ὁλοπλέκων, ἀπατηλῶν· »πορευσάντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ.« Λκ. ιγ'. Τό παρ' Ὀππ. Κυνγ. α'. 432. Ἀλωπήκεσσι, διορθοῦται ὑπ' ἄλλων, ἀλωπεκέεσσι· (παράγ. κατά τινας μέν ἀπό τοῦ ἁλῶ τάς ὤπας, κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ παίζω, ἡ ἐν τῇ ἁλῇ (πλάνῃ) παίζουσα) β') = ἀλωπεκῆ. Τίμ. σλ. 257. ὑπό Ruhnk, ὡς καὶ λίων ἀντὶ λεοντῆ. 2) Πτηνόν τι ἐν κευθμῶσι καὶ ψωλεοῖς ἀλώπεκος δίκην διαιτώμενον (εἶδος πουλιοῦ, τό ὁποῖον ζῇ μέσα εἰς τρύπες ὡς ἡ ἀλουπού) Ἀρσττ. ἁλίως δὲ καὶ Χηνολώπηξ λέγεται. 3) Θαλασσίους τινὰς Ἰχθύς. 4) Οἱ τῶν ἰσχίων μυῶνες (τό τρέας ὅπου εὑρίσκεται εἰς τά λαγόνια ἡ γόφος)· »πάρεισι μυῶνες δύο καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν μύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας καλοῦσιν« Ἀθ. δ'. ημω'. »ἔνιά μέρη μεταξὺ τῶν γλουτῶν· Βουδαῖος. »οἱ ἔσωθεν τῆς ὀσφύος μυῶνες« Πλδ. 5) Εἶδος ὀρχήσεως (χοροῦ) Ἡσχ. 6) = ἀλωπεκία κατά τήν β'. σημ.

Ἄλωπος καὶ ἀλωπός· κατά τινας μέν ὑπόλευκος (ὑπρολεύκιος) κατ' ἄλλους δέ ἀλωπόχρους, πυῤῥός τό χρῶμα (κοκκινομάλλης σάν ἀλουπού). Πλούτ. Ῥωμ. σλ. ιδ'. 2) = Κυναλώπηξ, πανοῦργος· »Οὗτοι γάρ εἰσι θῆες ἄλωποι ἀνθρωπόμιμοι πίθηκοι· Σφτ. καὶ Ἰχν Ἑπστ. β. ἀφ' οὗ

Ἀλωπόχροος· καὶ συνῤτ. ἀλωπόχρους, ὁ, ἡ· ους τό· ἀλώπεκος χρῶμα ἔχων· ἀλιουπουκόκκινος). Ὁ δ' Εὐστ. ἐν Ὀδτ. Τ. σλ. 1968. ὁ πολιός κατά ἀλώπεκα· ἰδὲ Κυναλώπηξ. Σουΐδ. δὲ, πολιός, ἐξηγεῖ τήν λέξιν.

Ἀλωρήτης, ου, ὁ, ἡ· (ἅλως, ὠρέω) τῆς ἅλωνος ἢ τῆς ἀσπίδος φύλαξ. Ἐν Ἀιλ. β', 8π. δὲ, ἐποιημάσται ἡ Δηὼ ἀλωρήτης, καὶ αἱ ὧραι, ἀλωρῆται.

Ἄλως, ω, ἡ· = τῷ ποιητ. ἀλωά (ἁλῶς, ᾱδὸς ἅλης τῆς ἅλῳ οἴσεται σοι τά ἄχυρα, Ξνφ. Οἰκ. 18. 2) Ὁ περὶ τόν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀστρων κύκλος (κοινῶς ἁλώνι ἀστεροσκεπασμένος) »ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος· διαφέρει δὲ Ἶρις, ὅτι ἡ μέν Ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡδὲ ἅλως, κύκλω πάντας ἀστρους« Ἀριστ. περὶ Μετ. 3) ἀσπίδος περιφέρεια καὶ κύκλος· »ἅλως δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω . . .« Αἰσχλ. 7. ἐπὶ Θήβ. 489. ὅπερ κατά τινας μέν ὑπεμφαίνει τόν ἥλιον αὐτόν ἢ τήν σελήνην· κατά τόν Σχλ. δέ, τόν βοῦζον (ἦχον) καὶ τόν συνεχῆ κίνητιν τῶν ἀσπίδος ἀστέων. 4) Ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι μεταξὺ σφαιροειδὴς καὶ ἰριδος κύκλος (ἡ στρογγυλάδα ἐ τήν μέσην τοῦ ματιοῦ), Ἰουλ. Πολ. 5) Μετφρ. ἡ Οἰκουμενική Ἐκκλησία. »Ἅλωνα, τήν πάνδημον τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίαν προσαγορεύει, ἐν ᾗ πάντα τόν θεριτμόν συναγείρει τῆς ἀνθρωπότητος« Ἰσῤρ. Πηλ. α'. Ἐπστλ. ξέ· καὶ Θεοφλκτ.« »Καὶ διακαθαριεῖ τήν ἅλωνα αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι τήν Ἐκκλησίαν, ἥτις πολλοὺς μέν ἔχει βεβαπτισμένους, ὥσπερ ἐν τῇ ἅλωνι πᾶν τό γεώργιον· ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ μέν εἰσιν ἄχυρα, ὅτοι κοῦφοι εἰσί καὶ τοῖς πνεύμασι τῆς ποιηρίας κινούμενοι· ὁ δὲ σῖτος, ὅτοι καὶ ἑτέρους

αἰχμᾶσι καὶ τρέφουσι διὰ διδασκαλίας καὶ πράξεως.» (πρὸς τῷ γεν. ἅλω, Αττ. κ᾽ῆται καὶ ἅλως· ἔστι δὲ ὁ πληθυντ. ἁρίθμ. περιττοσυλλάβως μέλλοντα ἐν χρήσει· οἱ Αττ. μέντοι χρῶνται καὶ τῷ ἰσοσυλλάβῳ, οἱ ἄλοι· Παράγ. ἐξ ἀπὸ τοῦ ἅλις ἡ ἁλίζω, ὅθεν καὶ ἁσύλωτος).

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι) εὔληπτος, εὐάλωτος, αἱρέσιμος (εὐκολόπιαστος, εὐκολοκυρίευτος, εὐκολόπορτος) «Οἱ δὲ Ἀπτοῦριοι, ὡς ἐδόκει ἁλώσιμος εἶναι ὁ Γαβάτας, εὐθὺς . . .» Σοφ. Ηπ. 5, 4, 7. «. . πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπυρῶ ἐδόκει ἁλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλών.» Ἡρόδ. 3, 153. «Παιᾶν ἁλώσιμος», ὕμνος πολεμικὸς εὐχαριστήριος περὶ ἐκπορθήσεως, ἢ περὶ νίκης. Ἀσχ. 7. ἐπὶ Θηβ. 637. «Καὶ τῶν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐν Τροίας φάτιν, ἁλωσιμόντα βάξιν» τὴν περὶ ἁλώσεως τῆς Τρ. ἐλπ. εἰδήτην. Ἀτχλ. Ἀγμ. 16.

Ἅλωσις, εως, ἡ· (ἁλίσκομαι) αἰχμαλωσία, πόρθησις, ἀναστάτωσις, κατασκαφή (σκλέβωμα εἰς τὸν πόλεμον· κυρίευμα, χάλασμα πολιτείας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς). Ἡρόδ. καὶ Πλτ. Νμ. γ'. 2) Διακοπὴς· φώρασις, ἁπλήγισις, κατάγνωσις, καταψήφισμός (φανέρωσις σωστὴ τοῦ σφάλματος· ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἐναντίος ἔχει ἄδικον· καταδίκασμα) «καὶ ἐψ᾽ ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ παύεσθω διπλασιάζων.» Πλτ. Νμ. 11.

Ἁλώσω, καὶ ἁλώσομαι· ἰδὲ ἁλίσκω· «εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο» ἂν τοὺς πλέονας ὡς κλέπτας, ἢ ὅτι ἑλοῦσαν. Ξεν. Ἑλλ. γ. ά.

Ἁλωτὸς, ἡ, ὁν· ῥημτ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· κατειλημμένος, ἐγκατειλημμένος, ἐρημένος, πεπορθημένος, πολέμῳ ἢ βίᾳ κεκτημένος (πεπασμένος, ἀδρεγμένος, παρμένος, κυριευμένος, μὲ βίαν ἢ μὲ πόλεμον ἀποκτημένος). 2) = ἁλώσιμος· «ἁλωτὰ πάντα· μὲ κόπον καὶ ἐπιμέλειαν ἀποχτιοῦνται ἄλλα)· «τὸ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τ᾽ ἀμελούμενον» (ὁ, τι ἐπιθυμεῖτις τὸ ἀποκτᾷ ἂν ἐπιμεληθῇ, ἂν ὅμως τὸ ἀμελήσῃ τὸν φεύγει). 3) Ὑποκείμενος εἰς τίποτε. «Νάσσοις καὶ γῆρᾳ σώματα ἁλωτά.»

Ἁλώφητος, ὁ, ἡ· (λωφάω) ἀκατάπαυστος πολὺν· παλὺν μὴ λαμβάνων τινος· προκαιρότερόν τινι· ἀδιάλειπτος, ἀδιαπαύστως σπουδάζων περί τι· (ὅστις κοπιάζει ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀνάπαυσιν του· δὲν παύει καθόλου· ἐπιμελεῖται, καταγίνεται ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα)· «ἁλώφητος ἀγῶσι κατετέτριπτο.» Πλούτ.

Ἁλώω· Ἐπικ. ὑποτακτ. ἀορ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι, ἀντὶ τοῦ, ἁλῶ. Ὅμ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Μ.

Ἀμ, παρ᾽ Ὅμ. καὶ Αἰτχλ. ἀντὶ τοῦ, ἀνά· ὅτε ἡ ἑπομένη λέξις ἀρχεται τῷ β, π, ψ, μ. οἷον ἀμ βωμοῖσι, ἀμ μέσον, ἀμ πεδίον, ἀμ πέλαγος, ἀμ φυτά.

Ἀμα· Ἐπῤῥ. ἐπὶ χρόνου· ἐν ταυτῷ, ἢ ἐν τῷ αὐτῷ· (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν) «ἅμα οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή.» Ἰλιάδ. Θ. 64. «ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσειν» Γ. 109· καὶ ἡ σημασ. καὶ λογογραφικῶς πάνυ χρήσιμον. Σπανιωτέρα σύνταξις αὐτοῦ, «ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον» Ἰλιάδ. Τ. 242. τὸ παρὰ τοῖς μεταγν. «ἅμ᾽ ἕπος ἅμ᾽ ἔργον» εἰς δήλωσιν ταχείας, ἀμέσου συνεχείας· τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινότερον· τὸ εἶπα καὶ τὸ ἔκαμεν εὐθύς. Ἔτι δὲ καὶ, «ἅμα λέγων ἀνεῖρπε· καὶ, ἅμα ἠγόρευε καὶ ἀνεῖρπε· καὶ, ἅμα ταῦτ᾽ ἔλεγε καὶ ἀπῄει.» Σοφ. Φοιν. 1194. — Εἰσὶ τε δὲ καὶ ἀντὶ προθέσεως μετὰ δοτικ. σημαίνει τὸ, σὺν, ὁμοῦ (μαζὶ μὲ, μὲ) «ἅμ᾽ ἠοῖ, ἅρ᾽ ἠελίῳ καταδύντι, ἢ ἀντέντι· Ὅμ. «ἅμα ἠμάρ. Ἡρόδ. Ἀλλὰ καὶ ἐπ᾽ ἐμούχων ». . τοὺς ἅμα Θέαντι ἄνδρας σφετέρους ἀποκτείναντας. . .» Ἡρόδ. 6, 138. «ἅμ᾽ ἐμοὶ, ἅμα τῇ μητρί. Καὶ μετὰ ἅπαρθρ. «ἅμα τῷ φανεῖναι. 2) Τὸ ὁμοῦ εἶναι, ἐν τόπῳ· ὡταύτως μετὰ δοτικ (μαζὶ μὲ) «ἑπέσθαι ἅμα τινι· παρ᾽ Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Πεζογράφοις ὡσαύτως· «Ἀμ᾽ αὐτῷ ἕποντο» Ὀδ. Δ. 371. «Πάντες ἅμα· καὶ, ἅμα πάντες· ὡς τὸ «ἅπαντες σύμπαντες» (εἷλοι μαζὶ) «ἅμ᾽ ἄμφω, (καὶ οἱ δύω μαζὶ, ἕνας κατόπι τὸν ἄλλον). «Τῷ δ᾽ ἐκπαπαμένῳ δολιχ᾽ ἔγχεα χερσὶν, ἅμ᾽ ἄμφω σὺν β᾽ ἔπεσον. . .» Ἰλιάδ. Η. 255. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δυοῖν ἰδιοτήτων τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου «. . οἱ σφίσι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείονες. .» Ὀδ. 1, 48. 3) Παραβολικῶς· ὁμοιώτως, ἰσάντης σημαντικῶς· ὡς τὸ ὁμοίως, ὥσπερ καθάπερ (καθὼς, ὡσὰν, τότον, ὅτον) «ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο» Ὀδ. Α. 98. «ἅμα καρτερὸς καὶ ἀμύμων» Γ. 111. «στὶ ἅμα κλαίω καὶ ἐμέα» Ἰλιάδ. Ω. 773. καὶ λογογραφικῶς· ἅμα μέν, ἅμα δέ· οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ· τοῦτο μέν, τοῦτο δέ· (οχι μοναχὰ, μὰ καὶ· πότε, καὶ πότε). Τὸ δὲ ἅμα καὶ ἅμα· εὐθὺς, ταχέως· (εὐθὺς, εὐθὺς 'ς τὴν ἰδίαν στιγμήν). Ἰλτ. Ἀπλ. σλ. 32. Α. — Ἀμὰ καὶ ἀμὲ Δωρ. ἰδὲ καὶ ἅμαι.

Ἀμαγγάνευτος, ὁ, ἡ· (μαγγανεύω) διὰ μαγγανειῶν μὴ ἀπατώμενος, ἢ μὴ ἀπατηθείς· μὴ γοητευόμενος μὴ γοητευθείς· τερατεύματι μὴ πρστίχων, προσοχὴν μὴ δούς· (ὅστις δὲν ἀπατήθη ἕνα, δὲν ἀπατηθῇ μὲ μαγικὰς φαντασίας· δὲν ἔδωκεν, δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰς τέχνας ἐκείνων ὁποῦ κάμνουν φαντασμάτα, τυφλοπαιγνίσματα· ἀπυροπάϊκαστος)· ἰδὲ μαγγανεύω.

Ἀμαθρᾷς, ᾶος, ἡ (δρῦς) τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς ἐν χρήσει· δένδρων νύμφαι, αἱ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννώμεναι καὶ συμφθειρόμεναι (δενδρόνυμφες, ξωτικὲς ἀπὸ τοὺς λογγους, αἱ ὁποῖαι κάθε μία ὅταν φυτρώσει δένδρον γεννᾶται μαζὶ μὲ αὐτό, καὶ ἀποθνήσκει ὅταν στεγνώσῃ ἢ κοπῇ τὸ δένδρον)· ἡ προσωποποιουμένη τῶν φυτῶν ζωή· «οὐρᾶι ἀμαθρυάδες» Ὀρφ. Τμ. 50. Ἔτι δὲ καὶ Ἀθρυάς.

Ἀμαζονίδες, ἰδων, αἱ· ἰδὲ Ἀμαζών.

Ἀμαζόνειος, ἡα, ειον· ἀμαζονικὸς· (τῶν ἀμαζόνων). 2) Ὁ Ἀμαζόνειος· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἄρτεμιν. 3) Τὸ Ἀμαζόνειον· τόπος τις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν οὕτω κληθείς, ὅτι ἐκεῖσε ἀπέκλεισε τὸ ἀριστερόν κέρας τῶν Ἀμαζόνων, ἐντὸς μετὰ τῶν Ἀθηναίων μάχη αὐτῶν. Πλούτ. εἰς Θησ.

Ἀμαζονομαχία, ἡ· ἡ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχη τῶν ἀμαζόνων. Σχολ. Ἰλιάδ. Β. 219. ἀπὸ τοῦ

Ἀμαζών, όνος· ἡ· κατὰ πλῆθ. ἀρχ. συνηθέστερον· μαχιμωτάτη τι γυναικῶν πλῆθος· παρ᾽ Ὅμ. ἔτε δὲ καὶ Ἀμαζονίδες παρὰ Πινδ. πλέγονται δὲ Ἀμαζόνες, ἢ ὅτι μαζοὶς καὶ ἄρτους οὐκ ἐχρῶντο· ἢ ὅτι ἔκκιον τοὺς μαζούς· ἢ ὅτι οὐδόλως εἶχον μαζούς· ἢ ὅτι μαζὸν οὐκ ἐθήλαζον, ἀλλὰ φοράδων γάλα ἤπιον, οὗσαι νομάδες.» Σχλ. Αἰσχυλ. Πρμθ. 722. (γυναῖκες πολλὰ πολεμικὲς, ἢ ὁποῖες, καθὼς λέγει ἡ μυθολογία, ἔκοψαν, ὅταν ἦταν μικρὰ κορίτσια, τὸ δεξὶ βυζὶ των διὰ νὰ μὴ τὲς ἐμποδίζῃ ὅταν εἰς τὸν πόλεμον ὁρίχναν τὸ δεξάρι). 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμαθαίνω· (ἀμαθὴς) ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, μωραίνων εἰμί, ἢ ἀμαθῶς πράττω καὶ προτιφέρομαι (εἶμαι ἀμαθὴς, ἀγράμματος, ἀδίδακτος, μωρὸς, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς τέτοιος)· συντάσ. μετὰ αἰτ. ἁπλῶς, ἢ μετὰ τῆς εἰς «. . . ὡς τοῖς ταῦτ᾽ ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν. . .» «ἀμαθαίνωσεἰς ταῦτα.» Πλτ. Νμ.

Ἀμαθεῖ· Ἐπῤῥ. ἀμαθῶς (ἀμάθητα)· Σουίδ.

Ἀμάθεια, καὶ ἀμαθία, ἡ· (ἀμαθὴς) ἀπαιδευσία, ἀμουτία (ἀμαθωσύνη, τὸ νὰ μὴ μαθαίνῃ, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε τὲς τίποτε)· ἔλλειψις παιδείας, ἀγωγῆς, χρηττοηθείας: πείρας, ἐμπειρίας, δαημοσύνης (τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις καλλιέργειαν, ἀνατροφὴν, χρηστοήθειαν, πεῖραν, μάθησιν): ἀλογιστία (ἀσυλλογιστιά) μωρία· «Ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον, ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.» Θεόκ. γ'. 37.

Ἀμάθεια, ἡ· (ἄμαθος) ὄνομα Νηρηΐδος τινος· Ἰλιάδ. Σ. 48ε

Ἀμαθὴς, ὁ, ἡ· (μανθάνω) ἄμουτος, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος, ἀγράμματος· ἄπειρος, ἀδαὴμων, ἀναγωγος, ἀνεπιστήμων (χωρὶς μάθησιν, ἀπολίτευτος, ἀδιδαχτος· χωρὶς πεῖραν, ἀνήξερος, χωρὶς ἀνατροφὴν)· 2) = ἀγροίκος· Ἀσπτ. σλ. 339. ὑπὸ Wolf. μωρὸς, ἀνόητος· «. . . χάρτα δόξας ἀμαθὴς εἶναι.» Ἡρόδ. 1, 33. καὶ Πλτ. Εὐθύδ. σλ. 276. Β. ὑπὸ Heind: συντακτ. μετὰ γενικ. «ἀμαθὴς πράγματός τινος· καὶ μετὰ αἰτιατικ. καὶ τῆς πρὸς προθ. «ἀμαθὴς πρός τι· 2) παθητ. ἀγνωστος (ἀγνώριστος) «ὁ δ᾽ ἐμὸς γενέτας καὶ σὸς γ᾽ ἀμαθὴς οἰωνοῖς ἔβρας. . .» Εὐρπ. Ἰων. 929. 3) ἀληγομαθὴς· Ἐπῤῥ. ἀμαθῶς· ἀντιπροσώπως, ἀνελπίστως (ἀνυπάντυχα, ἀνέλπιστα). «Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.» Θεόκ. 1, 140· καὶ ἀμαθεῖ.

Ἀμάθητος, ὁ, ἡ· = ἀμαθὴς· «ἦν δὲ ἀμάθητος γραμμάτων.» Σουίδ. εἰς Ἰουστιν.

Ἀμαθία· = ἀμάθεια· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαθίτις, ιδος, ἡ· (ἄμαθος) ἐν ψάμμῳ ζῶν, ἀμαθώδης· (ὅστις ζῇ, εὑρίσκεται εἰς τὸν ἄμμον)· «ἀμαθίτιδες κόγχοι.» (κογχύλια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται κρυμμένα 'ς τὸν ἄμμον)· Ἀθν. γ'.

Ἀμαθώδεις, εσσα, εν· (ἄμαθος) ψαμμώδης· (ἀμμωδίζων, 'σὰν ἄμμος).

Ἄμαθος, ἡ· ἄμος, ἄμμος, ψάμαθος, ψάμμος (ἄμμος): πληθυντ. ἀμάθοι Θίς, Θῖν· (παραλλαγαὶ, ἀκρογιαλιά)· «ἡ δ᾽ ἀμάθοισιν ἐκρίμψατο ποντοπόρος νηῦς.» Τμ. Ὀμ. Ἀπλ. 439.

Ἀμαθύνω, (ἄμαθος) συντρίβω, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, καταβάλλω, καταστρέφω (κατατζακίζω, κατακορματιάζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω)· «ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ πῦρ ἀμαθύνει.» Ἰλιάδ. Ι. 589. «χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ καρτερόν.» Κοϊντ. Σμρν. β'. 353. 2) κρύπτω ἐν ἄμμῳ· «Ἀνδρακίην δ᾽ ἐμάραν, κύνες δ᾽ ἀμάθυνε μέλαιναι παννύχιοι· Ὅμ. Τμ. Ἐρ. 140. ἐν γένει δὲ καταιρύπτω, συγκαλύπτω.

Ἀμαθώδης, ὁ, ἡ· (ἄμαθος, εἶδ.) ἀμμοειδὴς ('σὰν ἄμμος).

Ἀμαθῶς· Ἐπῤῥ. τοῦ ἀμαθὴς· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαι· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἁμα· Καλλ. ἀμφβ.

Ἀμαίευτος, ὁ, ἡ· (μαιεύω) μὴ μαιευθείς, μήποτε μαίας χρείαν λαβοῦσα· ἄρα παρθένος (ὅποια δὲν ἐμαμεύθηκεν, δὲν ἔλαβε ποτὲ χρείαν

ἀπὸ μαμῆ· ὅθεν ὅποι α δὲν ἐγένυησεν, καὶ εἶναι 'σὰν παρθένος)· 2) ἄνευ μαίας, ἄνευ μαιευτικῆς ἀντιλήψεως (χωρὶς μαμῆν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ τὴν βοήθειαν τῆς μαμῆς).

'Αμαιμάκετος, ἄτη, στον· μέγιστος, τερατώδης, τρομερός, δεινός, ἀνυπόστατος, ἀκατάσχετος (μεγαλώτατος, τρομαχτικός, φοβερός, ἀνυπόφορτος, ἀκράτητος). 'Εν 'Οδ. ἐπίθ. ὑψηλοῦ ἴστοῦ (καταρτιοῦ)· «ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός.» 'Οδ. Ξ. 'Εν Ἰλ. Π. ἐπίθ. Χιμαίρας καὶ τοῦ πυρός· «Χίμαιραν ἀμαιμάκετον.» ὁ Σφκ. ἐποιομάζει οὕτω τὸ πῦρ καὶ τὰς Εὐμενίδας· «πῦρ ἀμαιμάκετον· εἰς τὰν δ' ἀμαιμακέταν κουρᾶν.» καὶ οὕτω διαφερεῖται ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐπὶ αψύχων τε καὶ ἐμψύχων· (ἡ ὑπὸ τοῦ, ἄμαχος, μαίμαχος κατὰ ἁπλασιασμόν ποιος παραγωγὴ αὐτῆς ἔοικεῖ ἐρρωτέρα τῆς ἀπὸ τοῦ μακετός, μακεδαιός, μακεδνός, μακρός, μαιμακετός).

'Αμαίωτος, ὁ, ἡ· = ἀμαίευτος· 'Οππ. Κυνγ. α'. 40. ἀμφβ. ἀνγ.

'Αμαλαξιστία, ἡ· τὸ μὴ θηλύνεσθαι, διαθρύπτεσθαι ὑπὸ τρυφῆς· τὸ μὴ ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν πρός τι· Καρτέρησις, ἄσκησις τοῦ σώματος· (τὸ νὰ μὴ τρυφεραίνηται ἀπὸ τὰς ἡδονάς, γίνεται τις ὡς γυναῖκα· τὸ νὰ μὴ ἀποστένῃ, μὴ κουράζηται ἀπὸ φουλεμάν· τὸ νὰ ὑπομένῃ μὲ σταθερότητα τοὺς κόπους· ἀκουραστία, σκλήρωμα τοῦ σώματος ἀπὸ κόπους)· Διόδ. δ'.

'Αμάλακτος, ὁ, ἡ· (μαλάσσω) ἀδιάθρυπτος, ὑπὸ τρυφῆς μὴ θηλυνόμενος, μὴ μαλακυνόμενος, μὴ κπαλυνόμενος· ἀκαμπτος, ἀδιάτρεπτος, σκληρός· (ὅστις δὲν γίνεται ἀπὸ τὰς τρυφὲς ὡς γυναῖκα· ἀμαλάκωτος, σκληρότατος, σκληρός)· «τὰς ἐννοίας ἀμαλάκτους φέροντος.» Λογγ. ὡσαύτως καὶ ἀμάλθακτος.

'Αμελάπτω· = ἀμαλεύνω· Λυκ.

'Αμάλθακτος, ὁ, ἡ· = ἀμάλακτος· «ἀμάλθακτος ξυμφορίη.» 'Αρετ.

'Αμαλθάω· = ἀμαλεύνω· Παρ' Ἀπολλ. 834. ἀντὶ τοῦ, κρύπτω· ἀποστωπῶ.

'Αμαλθύνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμαλύνω, καὶ ἀμαλῶ· (ἀμαλές) κυρίως, ἐκμαλάττω, μαλάττω· διαθρύπτω, μαλακίζω, ἐξασθενίζω (μαλακύνω, ἀπαλαίνω, τρυφεραίνω, ἀδυνατίζω, ἡ κάμνω ἀδύνατον)· ὅθεν ἐν γένει, διαθείρω, ἐξαφανίζω, ἀφανές, ἀδιάγνωστον, δυσγνώριστον ποιῶ· (κάμνω νὰ μὴ φαίνηται, νὰ μὴ γνωρίζηται πλέον)· «. . δὴ τότε μητιόωντο . . . τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.» Ἰλ. Μ. 18. καὶ παθητ. «. . . ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνεται Ἀχαιῶν.» Ἰλ. Η, 463· κρύπτω, ἀποκρύπτω, καλύπτω (σκεπάζω)· «ὥχετ' ἀπ' ἀνθρώπων . . . εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον.» 'Ομ. Τμ. Δμτ. 94. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ἀμαυρῶ.

'Αμαλεύω· = ἀμαλλεύω.

'Αμάλη· = ἄμαλλα.

'Αμαλητόμος, ὁ, ἡ· (ἄμαλλα, τέμνω) δράγματα ἢ δέσματα σταχύων τέμνων· ἀμητής, θεριστής (ὅστις κόπτει τὰ δεμάτια ἀπὸ στάχυα· θεριστής)· 'Οππ. Κυνγ. α'. 521.

'Αμάλθακτος, ὁ, ἡ· (μαλθάσσω) = ἀμάλακτος.

'Αμάλθεια, ἡ· ἡ τὸν Δία θηλάσασα (αἶξ· (ἡ γίδα ἡ ὁποία ἐβύζαξε τὸν Δία). Ἐκ τῶν κεράτων τῆς ὁποίας ἔρρεεν (ἔτρεχεν) ἡ 'Αμβροσία. ὅθεν καὶ ἡ Παροιμ: Κέρας 'Αμαλθείας· θαυμασίας ἀγαθῶν θηλυντοτ· (κέρατον ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγαίνουν ἄπειρα καλά)· ὅθεν ἐλέγετο καὶ τὸ χωρίον (ὑποστατικόν) τοῦ 'Αττικοῦ· 'Αμαλθεῖον· Ιακρ. πρὸς 'Αττ. 1, 16. 2, 1. καὶ, «χρύσεον 'Αμαλ. κέρας·» ὁ ἐναυτὸς ἐκφαίνων τοῖς περὶ γῆν τὰ κατὰ βίον καλὰ, (εὐτυχισμένος χρόνος)· 'Αθην. ια'. Παρ' Ἡσυχ. δὲ εὕρηται καὶ ῥῆμα ἀμαλθεύω· πλουτίζω, τρέφω, πληθύνω ἐπαφίω· (συγχρον. ἴσως τοῦ ἀμέλγω, ἀμίργω).

'Αμαλθία, ἡ· παρὰ Σακρ. ἀντὶ τοῦ, ἀλυπησία· «ὅταν μάλθων τις ἦ.»

'Αμαλθητικὸν κέρας· = 'Αμαλθείας κέρας.

'Αμαλίζω· = ἀμαλλίζω.

'Αμαλλα καὶ ἀμάλη, ἡ· (ἀμάω) δεσμὶς, δράγμα σταχύων (δεμάτι ἀπὸ στάχυα) Διοτ. Περιγ. 358. «σταχύων ἀμάλλαις·» παρ' 'Αθην. δὲ ἀμάλη, «τῶν κριθῶν δράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτά.» Παρ' Εὐστθ. δὲ, 'Αμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλη συμπίεσμα τῶν δραγμάτων· καὶ παρακατιὼν «ἀμάλλαι δέ, κατάτοὺς παλαιούς, δράγματα σίτου.» 2) ἑλλεβόρους, σχοίνους, εἰς σχοῖνα τῶν δραγμάτων (τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ δεμάτια) Φιλστ. Κυν. γ'. 10. 3) τὰ ἀσύφαντα κείμενα δράγματα (ἡ χειροβολίες, τὰ ἀνάρμοστα δεμάτια ἀπὸ στάχυα)· κατὰ Ησυχ. Σρρ. ια'. 156. παρ. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας· ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι· ἰδὲ καὶ 'Αμίλλα.

'Αμαλλεύω καὶ ἀμαλλίζω (ἄμαλλα, δέω) δράγματα σφίγγω (δένω χειροβολίες εἰς δεμάτια) παρ' Εὐστθ. 1162. δραγματεύω· ἐνγένει δὲ, δέω, (δένω) σφίγγω· ἔτι δὲ καὶ ἀμαλεύω, καὶ ἀμαλίζω.

'Αμάλλιον· τὸ· ἑλλεβοειδὲς, σχοῖνος, ἢ οὗ σφίγγουσι τὰ δράγματα (καλαμόσχοινο καὶ δεματικόν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ δεμάτια)· «. . ὁ κύντιστος Οὐλόδοτον εἶ δὲ 'Ηρόδοτον καλοῦσι· τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον ἑσμὸν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα, καὶ τὸν ἐκ τούτων συγκείμενον ἀμάλλανον.» Εὐστθ. σλ. 1162· 'Ιλ. Σ.

'Αμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ· (ἄμαλλα, δέω) τὰ δράγματα σφίγγων (δεματοδέτης, ὅστις δένει τὰς χειροβολὲς εἰς δεμάτια)· «. . . ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεβόροισι δέοντο.» Ἰλ. Σ. 553. καὶ 'Επιγρ. «. . μουσομανὴς τέττιξ θέλγει ἀμαλλοδέτην.» 2) = ἀμάλλιον.

'Αμαλλοδέτης, ὁ· = ἀμαλλοδετήρ.

'Αμαλλοτόκεια, ἡ· δράγματα τίκτουσα· ἐξαιρ. θηλυν. τοῦ

'Αμαλλοτόκος, ὁ, ἡ· δράγματα γεννῶν· «πῦρουρα ἀμαλλ. (τόπος, γῆ, χωράφι ὅπου γεννᾷ δεμάτια) Νον, 7, σλ. 106.

'Αμαλλοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) δράγματα φέρων (ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ἢ κρατεῖ τὰ χέρια δεμάτια· 2) 'Επθ. τῆς Δμτρ. Εὐστθ. 1162.

'Αμαλός, ἡ, ὁν· 'Ιωνικ. 'Αττικ. ἁμαλός· ἁπαλός, ἁβρός, τρυφερός· παρ' Ὅμ. ἐπὶ νίων κτηνῶν (ζώων ἡμέρων)· «. . ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὸν ἢ πτῶκα λαγώ.» Ἰλ. Χ. 310. καὶ 'Οδ. Τ. 14. «ὡς δὲ κύων ἁμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα.» ὅθεν· 2) ἀσθενὴς, ἀδύνατος· «. . . γέροντ' ἀμαλὸν.» Εὐρ. Ἡλ. 75. 3) παρὰ τοῖς μεταγνωστ. = ὁμαλὸς, (ἴσιος) ὅθεν ἐ. ἁμαλῶς· μετρίως, ῥαδίως· (ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 262).

'Αμαλόω· (ἁμαλὸς) καὶ

'Αμαλύνω· = ἀμαλθύνω.

'Αμάμαξυς, υος καὶ υδος· καὶ ἀμάμυξ, κος· καὶ ἀμάμυξις· ιδος· οἰνάδος εἴδος τι ἀνθρωπειδῶς, ἐπὶ παστάλους παραλλήλως ἐκτεινόμενος, (ἀμπελόκλημα τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ ἁπλώνηται ἐπάνω εἰς παλούκια· καὶ ἡ κοινῶς κλιματαρτζιά, ἢ περγολιά)· «ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος, οἱ δὲ ἀνανδρόδα φασίν.» Διοσκ. Ἰδὲ καὶ Εὐστ. 'Οδ. Ε, σλ. 1524. 'Ο δὲ Ἡσυχ. λέγει· «καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος εἴρηται 'Αμάμυξ, δύο βακτηρίας ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρεισόμενος καὶ ἐκκρεμάμενος ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βέτρυν.» Παρ' ἡμῖν δὲ κοινῶς λέγεται ἡ 'Αναδενδράς, δενδρύκλημα, καὶ ἀμπέκλημα καὶ διαφέρει τῆς 'Αμαμάξυος (κλιματαρτζιᾶς). Ἰδὲ 'Αναδενδράς.

'Αμαμηλὶς, ίδος, ἡ· (μῆλον)· δαμνώδες δένδρον τὸ γλυκὺν καὶ ἀποιστὸν καρπὸν φέρον· περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μὲν Εὐστθ. ἐν Ἰλ. σλ. 878. λέγει «. . 'Αμαμηλὶς καὶ ἀμάμηλις, σῦκον τὸ ἅμα μῆλόν τι αὐτοῦ, καὶ μῆλον ἁμάσυκον, τὸ ἅμα σύκου αὐτοῦ· ἕτεροι δὲ εἰπόντες ἀμάμηλον τοὺς ἁπίους παρ' Αττικοῖς λέγεσθαι . . .» 'Ο δὲ Αἰσχυλίδ. Γεωρ. γ'. «ἁπίους ἢ ἴητος φέρει κρατίστας κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας.» 'Ο δὲ Δισκρ. «ἐπιμελίδες τὰ μῆλα τὰ μικρὰ, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται· καὶ ὁ Αἰσλδ. πολὺν παρ' Ἀθην. ιδ'. «αἱ δ' ἀμαμηλίδες, οὐκ εἰσὶν ἅπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἡδιον καὶ ἀπύρηνον.» 'Ο δὲ Γαλ. ἐν Λ. Ἱππερ. «Μεσπίλου εἴδος ἐν Ἰταλίᾳ γεινόμενον· καὶ ὁ Ἡσυχ. «Ἁπίου γένος, ἢ μῆλου ἢ μεσπίλου·» λέγει· «ἐξ ὧν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ὑπὸ Διοσκ. λεγομένων δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἀμαμηλὶς λέγεται ἡ παρ' ἡμῖν χαμομηλιά.

'Αμαλέαλον· τὸν παρ' Ἀλκαίῳ ἀντὶ τοῦ, ἀμάλδανον, τὸ ἀφανὲς (ἄφαντον) – ἀπὸ τοῦ ἀμαλῶ, ἀμαλδάω.–

'Αμανῖται· ὦν· οἱ· Μύκητες, τρόφιμοι, βρώσιμοι (μανιτάρια, τὰ ὁποῖα εἶναι καλὰ διὰ φαγί) Δσκρ. δ'. 25.

'Αμάντευτος, ὁ, ἡ· (μαντεύομαι) μὴ μαντευόμενος, μὴ μαντευθεὶς (ὅστις δὲν ἀπεκάζεται, δὲν προεμαντεύεται, ἢ δὲν ἀπεικάσθηκε, δὲν ἐπροφητεύθηκε)· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ μαντεύων (ὅστις δὲν προφητεύει, δὲν ἀπεικάζει).

'Αμαξα, ἡ· 'Ιων, 'Αμαξὶς· 'Αττ. ἅμαξα· (ἄγω). 'Αμαξα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ φορταγωγός· (ἁμάξι καὶ μάλιστα διὰ φορτώμα, βαρυάμαξοι). Παρ' Ὅμ. ταυτοσήμαντος τῇ ἁπήνῃ· τετράκυκλος (μὲ τέσσαρας τροχούς) ὑπὸ βοῶν ἢ καὶ ἡμιόνων συρομένη εἰς ἀπαγωγὴν ἀποσκευῶν (βοϊάμαξα, ἢ καὶ μουλαράμαξα διὰ φορτώμα μὲ πράγματα)· «Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐὐτροχον ἡμιονείην ὅπλεον.» 'Οδ. Ζ. 72. ἀντιθέτως τῷ, ἅρμα· «. . οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι ἐσθλαί, τετράκυκλοι. .» 'Οδ. Ι. 241. καὶ Ζ. 37. «Ἀλλ' ἤγ' ἀπόστρυνον . . . ἡμιόνους τε καὶ ἅμαξαν ἐξοπλίσαι, ἦχεν ἄγησι ζώστρατε καὶ πέπλους, καὶ ἑῆγε σιγαλόεντ.» καὶ Ἡρ. 1, 188. «..πολλαὶ κάρτα ἅμαξαι τετράκυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσι..αἵτιόν καὶ εἰς ἀπαγωγὴν νεκρῶν.» . . δάκρυα θερμαχέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν.» Η. 426. καὶ Ω. 182. «οἱ δ' ὑφ' ἁμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, . . ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες.» β') ὡσαύτως καὶ τὸ ἀροτροφόρον (τὸ ἀλέτρι, ἀλετράμαξα). «Πῶρα δ' ἔργα βόεσσι· φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀρνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν . . .» Ἡσδ. Ἔρ. 425. καὶ 397. «. . τρεσπίθαμον δ' ἄξιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ.» 2) ἀστερισμός, τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ἅμαξα καὶ μικρὰ ἄρκτος (ἀλετροπόδι) λεγομένη· «Ἄρκτόν θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν . . .» Ἰλ. Σ. 487. καὶ 'Οδ. Ε. 273. 3) λεωφόρος, ἁμαξιτὸς καὶ ἁμαξήλατος (βχτιλιὴ στράτα)· «ἁμαξα πάμφορος.» Ἐπιγρ. Καὶ παροιμία ἐπὶ λοιδόρων· «τὰ ἐξ ἁμάξης λαλεῖ.» (τὸ ἡμέτερον· λέγει ὅσα σέρνει τὸ φουκαλί)· Σχλστ.

Ἀρτιφ. Πλοῦ. 1015. «Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἐπτρχοντο, ὡς ἐφ' ἁμαξῶν οὐκ ὀχουμένων αὐτῶν, ἐπὰν εἰς Ἐλευσῖνα βαδίζωσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδορουσῶν ἀλλήλαις ἐν τῇ ὁδῷ . . . ἔσαι γάρ ἐν αὐταῖς τοῦτο.» — Φράσεις· ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει· τὸ παρ' ἡμῖν, ἕλα διάκαλλε νά σέ μάθω γράμματα — καὶ ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, ὀνομάζει ὥσπερ ἐξ ἁμάξης.» λέγει ὅ,τι τοῦ ἔρχεται ἐς τὸ στόμ. Ἰδὲ καὶ πομπεύω.

Ἁμαξαία, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἅμαξα.

Ἁμαξαῖος, α, ον· = ἁμαξιαῖος· ποιητ.

Ἁμαξάριον, τό· ὑποκορτ. τοῦ ἅμαξα (ἁμαξάκι).

Ἁμαξεία, ἡ· τὸ σχοινίον ἢ ὁδεύειν ἐπὶ ἁμαξευῶν ἢ φορτηγοῦ ἁμάξης· (στράτεμα, τὸ νὰ στρατεύῃ τις μὲ ἁμάξι ἀγωγιάτικον φορτωμένον μὲ πραγματείας)· Ἡσυχ.

Ἁμαξεύς, έως· – ἁμαξᾶς ἀπὸ ἀγωγιάτικον ἁμάξι – βοῦς ἁμαξεῖος· ὁ ὑποζύγιος· (βάλε τοῦ ἁμαξιοῦ, ὅπου τραβᾷ τὸ ἁμάξι).

Ἁμαξεύω· Μλ. εὐτω· ἁμαξεὺς εἰμί· ἐλαύνω φορτηγὸν ἅμαξαν· (εἶμαι ἁμαξᾶς ἀγωγιάτης, ἢ ἀπὸ βαρὺ ἁμάξι). «Πατρὸς μὲν ἁμαξεύοντος διὰ πενίαν.» Πλούτ. – Παθητ. ἁμαξεύομαι· τρίβομαι (πατιοῦμαι) ὑπὸ τῆς ἁμάξης· π. χ. ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη (στρατὰ ἡ ὁποία πατιέται ἀπὸ ἁμάξια, ἢ εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ περνᾷ ἁμάξι) Στρβ. 4. σλ. 318. καὶ «ποιοῦντα, οὐκ ἐκόντες Αἴγυπτον, τοπρὶν ἐοῦσαν ἱππάσιμην καὶ ἁμαξευομένην πᾶσαν...» Ἡρόδ. 2. 108. 2) τροπ. βίοτον ἁμαξεύειν· ταλαιπώρως βιοῦν (τὸ νὰ ζῇς ταλαίπωρη ζωή)· «ἡμάξευτα τοῦτον δύς ζωὸν κ' ἄβιωτον βίον.» Ἀνθλ. Ἐπιγ. 3) ἁμαξόβιος εἰμί· – ζῶ ἢ περνῶ τὴν ζωήν μου ἐπάνω 'ς τὸ ἁμάξι· – Φιλτρ. Ἀπολλοδ. ζ. 26.

Ἁμαξηδόνια, τά· ἴδε Παραξόνια.

Ἁμαξήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ὑφ' ἁμαξῶν φορτωμένων τριβόμενος (ὅστις πατιέται, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἁπερνοῦν, ἢ παρπατοῦν βαρυὰ ἁμάξια)· ἡ ἁμαξήλατος· ὑπηκοομ. ὁδὸς (ἁμαξόστρατα).

Ἁμαξήποδες· οἱ· ἴδε ἁμαξόπους.

Ἁμαξήρης, ὁ, ἡ· (ἀρω)· ἁμάξῃ ἐφηρμοσμένος ἢ προσπεπηγμένος· ἐν ἁμάξῃ εὑρισκόμενος· ἁμάξῃ ἀνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμοσμένος, καρφωμένος, ἢ εὑρίσκεται, ἢ εἶναι 'ς τὸ ἁμάξι)· ἁμαξήρης δρόμος· δίφρος, (τόπος διὰ κάθισμα εἰς τὸ ἁμάξι· ἢ καὶ ἁμάξι διὰ κάθισμα ὡς τὸ Calèche, καλέτα, μπούτκα, καρότσα· τουρκβαρ. κουτζί, χιντόβι). Αἰσχλ. ἐνηέναι δὲ = ἁμαξιαῖος.

Ἁμαξητός, ἡ, όν· = ἁμαξήλατος.

Ἁμαξηφόρητος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὑφ' ἁμάξης φερόμενος (τὸν ὁποῖον φέρνει, κουβαλεῖ τὸ ἁμάξι)· «ὡς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται.» Πινδ. Δελφ.

Ἁμαξιά· ἡ· ἁμαξοτροχιά· (τύπος, ἢ σημάδι τὸ ὁποῖον κάμνει 'ς τὴν στράταν ὁ τροχὸς ἁμαξιοῦ· ἁμαξηλή) ἔτι καὶ ἁμαξία, οὐ πάνυ εὔλογως, παραξυνουμένων.

Ἁμαξιαῖος, α, ον· φορταγωγῶ ἁμάξῃ ἀνήκων (ὅστις ἀνήκει εἰς βαρὺ ἁμάξι)· 2) μέγας ἢ βαρύς, ὥστε φορταγωγοῦ ἁμάξης χρεία εἰς ἀπαγωγὴν αὐτοῦ· (τόσον μεγάλος ἢ βαρύς, ὥστε βαρὺ ἁμάξι ἠμπορεῖ νὰ τὸν κουβαλῇ)· «...τὰ ζεύγη ἐκέλευσε πάντα ἁμαξιαίους λίθους ἄγειν καὶ καταβάλλειν ..» Συφ. Ἑλλ. 4, 27.

Ἁμαξιεύς, έως· ὁ· = ἁμαξεύς· 2) ἁμαξουργός, ἁμαξοποιός (ἁμαξᾶς, ὅστις φκιάνει ἁμάξια).

Ἁμαξικός, ἡ, όν· εἰς φορταγωγὸν ἁμαξαν ἀνήκων (ὅστις ἀνήκει εἰς βαρὺ ἁμάξι). 2) βόρειος, πρὸς τὸν ἀντιστρισμὸν τῆς μικρᾶς ἄρκτου κείμενος (ὅστις εὑρίσκεται πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς γῆς).

Ἁμάξιον, τό· = τῷ ἑπομένῳ.

Ἁμαξίς, ίδος· ἡ· ὑποκορτ. τοῦ, ἅμαξα· μικρὰ ἅμαξα (ἁμαξάκι)· «...ἁμαξίδας γὰρ ποιεῦντες ὑποδέουσι αὐτάς . . .» Ἡρόδ. 3, 113. 2) εἶδος παιδίων (ἁμαξάκι διὰ νὰ παίζουν μικρὰ παιδιά)· «..ὅτ' ἐπρεάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.» Ἀρτιφ. Νφ. 864.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ· φορταγωγῷ ἁμάξῃ ἀνήκων, ἐπ' αὐτῇ κείμενος (ὅστις ἀνήκει ἢ καὶ ὅστις εὑρίσκεται εἰς βαρὺ ἁμάξι)· ἁμαξίτης φόρτος.» Ἀνθλ. Ἐπιγρ.

Ἁμαξιτός, ἡ, όν· Ἀττ. ἁμαξητός (ἅμαξα, εἰμί) ὑπὸ φορταγωγῶν ἁμαξῶν τριβόμενος (εἰς τὸν ὁποῖον περιπατοῦν, ἁπερνοῦν βαρυάμαξα)· ἡ ἁμαξιτὸς καὶ Ἀττ. ἁμαξητός, ὑπακουομ. ὁδός· ἁμαξήλατος τρίβος· (στράτα ὅπου ἁπερνοῦν βαρυάμαξα)· «...τείχεος αἱ μὲν ὑπὲκ κατ' ἁμαξιτὸν ἐστεύοντο.» Ἰλιάδ. Χ. 146. ἐν Ὀδύσ. Κ. 104. δὲ, ποιᾷ ἔτσι ἐκβάντες λείην ὁδὸν ἦπερ ἁμαξαι ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.» καὶ Πολιτ. Θ'. 37. «τὰς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς λεωφόρους, καὶ ἁμαξιτοὺς ἂν καλοῖς, καὶ ἁμαξηλάτους.» καὶ Ξεν. Ἑλλ. 4. «...ἐχώρουν κατὰ τὴν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν.» Ἰδὲ ἁμαξήλατος· σημείωσε δὲ ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ Ἀττικῷ τύπῳ.

Ἁμαξοβιότης, ου, ὁ· = ἁμαξόβιος.

Ἁμαξόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ἐφ' ἁμάξης βιῶν, πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐφ' ἁμάξης Νομάδων εἶδην συμπεριφέρων (ὅστις περνᾷ τὴν ζωήν του, καὶ φέρει μαζύτου ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον τὰ πράγματά του καθὼς οἱ Νομάδες· οἱ ὁποῖοι εἶναι καθὼς οἱ τουρκόγυφτοι λεγόμενοι)· «...οὐδὲ γὰρ τοῖς ἁμαξοβίοις Σκύθαις φήσω.» Πορφ. Ἀποχ. Ἐμψ. γ'. 15. καὶ Αἰσχλ. Πρμθ. 715. «...πλεκτὰς στέγας ναίοντες ἐπ' εὐκύκλοις ὀχοις Σκύθαι νομάδες.»

Ἁμαξοειδῶς· Ἐπίῤῥ. ἐν εἴδει ἁμάξης φορταγωγοῦ· (καθὼς βαρυάμαξον, ἢ ὅμοιον μὲ βαρυάμαξον) Εὐστθ.

Ἁμαξοικος, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἐφ' ἁμάξης οἰκῶν (ὅστις κατοικεῖ 'ς τὸ ἁμάξι) = ἁμαξόβιος· Στρβ. Β'.

Ἁμαξοκυλιστής· ὁ· (κυλίνδω) ἅμαξαν κυλινδῶν, σύρων, ἢ προωθῶν (ὅστις σέρνει, σπρώχνει ἔμπρος ἁμάξι). Ἁμαξοκυλισταὶ ἐλέγοντο οἱ Μεγαρεῖς, οἵτινες μόνοι μετεχειρίζοντο ἁμάξας ὑπ' ἀνθρώπων τυρομέναι· Πλουτ. Ἑλλ.

Ἁμαξοπηγέω, (ἁμαξοπηγός) ἁμάξας τεκταίνω, (ἁμάξια φκιάνω) Πλάτ. Ζ. ἐφ' οὗ

Ἁμαξοπηγία, ἡ· = ἁμαξουργία· ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγεῖν (ἁμαξευτική) Πολιτ.

Ἁμαξοπηγός, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) ἁμάξας τεκταίνων (ἁμαξᾶς, ὅστις φκιάνει ἁμάξια).

Ἁμαξοπληθής, ὁ, ἡ· (πλήθω, πλῆθος) μέγας, ὥστε ἅμαξαν πληροῦν (τόσον μεγάλος, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἕνα ἁμάξι)· «...λᾶαν ἐμβαλὼν κάρῃ ἁμαξοπληθῆ.» Εὐρπ. Φοιν. 1164.

Ἁμαξόποδες, οἱ· (πους) ἁμαξόπους, ὁος· πληθ. μόνον ἐν χρήσει· «βλα κεκιλωμένα, ἐν οἷς περιλαμβανόμενος ὁ ἄξων ἑκατέρωθεν περιστρέφεται.» Πολιτ. 253. κατὰ Βιτρούβιον δὲ, τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα, ἐφ' οἷς περιστρέφεται ὁ τροχὸς (ἤ ἄκρες ἀπὸ τὸν ἄξονα ὅπου γυρίζει ὁ τροχὸς καὶ διὰ νὰ μὴν κυλιέται ἀπὸ τὸν ἄξονα εἶναι 'μπηγμένοι ἔμπροστὰ τὸ καρρί)· λέγονται δὲ καὶ ἁμαξήποδες.

Ἁμαξοτροχία, ἡ· (τροχὸς) = ἁμαξιά· Πολιτ.

Ἁμαξουργία, ἡ· = ἁμαξοπηγία.

Ἁμαξουργός, ὁ, ἡ· (ἔργω) = ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξοφόρητος· (φορέω) = ἁμαξηφόρητος.

Ἅμαρ· τό· Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἦμαρ.

Ἀμάρα, ἡ· Ἰωνικ. Ἀμάρη· ὄρυγμα, ὑδραγωγός, σχετὸς (νεραύλακι)· «...ἀμάρης δ' ἐξ ἔγματα βάλλων..» Ἰλιάδ. Φ. 259. παρὰ Πολιτ. Ι. 5. «ἢ οὗ δὲ τό ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορρόαι, σχετοί, σωλῆνες.» ὁ δὲ Ἡσυχ. «αὐλαξ ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη.» (αὐλάκι ὁποὺ ποτίζουν τοὺς κήπους)· 2) βορβόρου ἀκάθαρσίαν, ὀζοβήχη (νεροῦ ἄβαση, καψάλι Ἰταλ. ἢ λαγοῦμι καὶ γκρεζὶ τουρκοβαρ. διὰ νὰ ξετρέχουν ἢ βρῶμες ἀπὸ τὰ ἀκαγιαΐκ καὶ λ. τ. τ.) Θεόκρ. 22, 52. 3) τάφρος ὑδραγωγὸς (βαθούλαυκο, τουρκβαρ. χαντάκι διὰ νὰ ξετρέχουν νερὰ ἀπὸ μπάρες χωραφιῶν· (ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ, ἄμα, ἁμαλῶς ῥεῖν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἀμηναίρετται, (υ – –).

Ἀμαράκινος, ίνη, νον· ἐκ μάρου, ἢ σαμψύχου (ἀπὸ μαγιορόκαν, ἢ μαντζορόκαν).

Ἀμαράκιος, ίστη, ιν· ἀμαράκῳ, ἢ σαμψύχῳ παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ μαντζορόκαν).

Ἀμάρακον· τό· καὶ ἀμάρακος, ὁ· σαμψύχον, μάρον· (μαγιορόκαν, μαντζορόκαν) κρομμυοειδές τι ἄγνωστον φυτόν· ὁ δὲ Θεόφρ. Λιτ. Φ. α'. ἔ καὶ ὁ Νικάνδ. Θηρ. 577. «ἀμάρακος χλωρός, παχεῖα τις καὶ κρομμυοειδὴς ῥίζα» λέγει· (υ – υυ).

Ἀμάρακος· = ἀμάρακον.

Ἀμαράντινος, ίνη, ινον· (ἀμάραντος) ἐξ ἀμαράντου κατεσκευασμένος (ἀπὸ μάραντον καμωμένος· μαραντένος)· 2) μὴ μαραινόμενος· (ὅστις δὲν μαραγγιάζει, ἀμαράγγιαστος).

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ· (μαραίνω) μὴ μαραινόμενος· μὴ μαραινόμενος (ἀμαράγγιαστος· ὅστις δὲν ἀμαράγγιασεν, ἢ δὲν μαραγγιάζει). 2) ἄνθεμόν τι μὴ μαραινόμενον· (λουλούδι τὸ ὁποῖον δὲν μαραγγιάζει, καὶ ὀνομάζεται καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἀμάραντος, καὶ, μάραντος).

Ἀμάρατος, ὁ, ἡ· = ἀμάραντος.

Ἀμάργαρος, ὁ, ἡ· (μάργαρον) ἄνευ μαργάρων, ἐστερημένος μαργάρων (χωρὶς μαργαριτάρια· ὅστις δὲν ἔχει μαργαριτάρια).

Ἀμάρευμα, τό· τὰ ἐκ τῆς ὀζοβήχης ἐκρέοντα βορβορώδη ὑγρὰ (ἡ ἀκαθαρσίες καὶ βρώμες ὁποῦ ξετρέχουν ἀπὸ ταῖς νεροῦ ἄβασες)· ἐκ τοῦ

Ἀμαρεύω· (ἀμάρα) ῥέω, ἐκρέω διὰ τῆς ἀμάρας (ξετρέχω, ξεχύνομαι ἀπὸ τὸ νεραύλακο, ἢ ἀπὸ νεροῦ ἄβαση) ἴδε Ἀμάρα· Ἡσυχ.

Ἀμαρηκαπτήρ, ῆρος· ὁ· ἀμάρας σκάπτων (ὅστις σκάπτει νεραύλακα, νεροῦ ἄβασης, χαντάκια). «Ἀμαρεῦσι κἀποῦς τ' ἀμαρηκαπτῆρας.» Μανέθ. δ'. 252.

Ἀμαρία, ἡ· = ἀμάρα.

Ἀμάριος, αία, αῖον· ἐν ἀμάρᾳ ἐτοῖος· (ὅστις ξετρέχει, ξεχύνεται ἀπὸ νεραύλακο, νεροῦ ἄβασιν, χαντάκι)· ἀμάρ. ὕδωρ· τὸ δὲ ἀμάρας ῥέον· (αὐλακόνερον)· «...δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλλον ἀμάριον ὕδωρ, ἢ τὸ ἐκ Διός.» Θεόφρ. Φ. ἱστ. Β'. 8.

Ἀμαρίς, ίδος, ἡ· ὑποκορτ. τοῦ, Ἀμάρα· (νεραυλακάκι, μικρὴ νεροῦ ἄβαση, χαντακάκι).

Ἀμαρτάνω· Μλ. ἀμαρτήσομαι· ὁ δὲ ἐνεργ. ἀμαρτήσω, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς μόνον· Ἀόριστ. ἥμαρτον, Ἀπαρμφ. ἁμαρτεῖν, ἐν· οὗ Ὁμ. καὶ τῷ Ἐπικ. ἥμβροτον χρῆται· Πρκμ. ἡμάρτηκα· (ὁ δ' Ἀόριστ. α'. ἡμάρτησα, μέσον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Φρυν. σλδ. 732. ὑπὸ Lobeck.) ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτά-

νω, ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω· (σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀκοντισμοῦ· ἦρα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἐκὼν δ' ἡμάρτανε πρώτος.« Ἰλ. Κ. 372. καὶ Δ. 491. »... καὶ ὁμιλον ἀκόντισε δουρὶ· τοῦ μὲν ἁμαῤ...« Ὡσαύτως Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς παρὰ τοῖς Λογογρ. »...φανείσης δ' ἔρκτου...ἐμὲν νῦν ἄρχων οὐτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν...« Ξεν. Κῦ. 4. 6. 3. 2) σφάλλομαι βλάπτομαι, ἀποσφάλλομαι, ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι, ἀποβάλλω, ἀπολλύω ἀπόλλυμι, γυμνοῦμαι, διαπάζομαι· (ἀπατῶμαι, δὲν τὸ εὑρίσκω πέρα, γελιοῦμαι, δὲν ἔχω μοιράδι, ὑστεροῦμαι, χάνω, μὲ ξεγυμνόνουν, μοῦ ἁρπάζουν τὰ πράγματά μου· βλάβομαι, ζημιόνομαι)· μετὰ γενικ. »....ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν...« Ὀδσ. Φ. 155. καὶ Ἡρότ. η. 7. »...ἐπειδὴ γὰρ ἡμάρτομεν τῆς Βοιωτίας ...«; Καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· »..ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.« Ἰλ. Ε. 287. »..ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ...« Θεοφρ. Φυτ. γ'. 18. καὶ Ξεν. Ἐφ. 5. »Ἔπεισέ με ἁμαρτεῖν οὐδεὶς ἄλλος, ἀλλ' ἀγνὴ μαιῶσοι.« Ἀμαρτάνω τίτινος· (δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν ἀπολαμβάνω, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου εἰς τινα) ὡς τὸ, ἀποτυγχάνω· (χάνω, ὑστερεῦμαι)· »...οὐ γὰρ εἰκὸς οὐτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.« Σφκ. Φιλκ. 230. καὶ Ὀδσ. Ι. 512. »..χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.« καὶ Εὐρ. Ἀνδρμ. 373. »ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου.« (ἡ γυναῖκα ὁποῦ χάνει, στερηθῇ τὸν ἄνδρα της στερεῖται τὸν κόσμον)· 3) ἀφαμαρτάνω, ἀποπλανῶμαι, ἀποσφάλλομαι· (κάμνω σφάλμα ἢ λάθος εἰς τίποτε, δὲν τὸ καταλαμβάνω, δὲν τὸ λέγω ἢ δὲν τὸ κάμνω ὡς πρέπει)· »...αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων.« Ὀδσ. Λ. 510. καὶ Π. 292. »...ἢ δ' οὔτι νοήματος ἥμβροτεν ἐσθλοῦ.« καὶ Ἡρότ. 7, 139. »..νῦν δὲ Ἀθηναίους ἀντὶς λέγων σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τἀληθέος.« 4) μετφρ. πτοῶ, σφάλλομαι, διαψεύδομαι, παραγινώσκω, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, παραβαίνω· (φταίγω, σφάλλω, παραγωρίζω, κάμνω ἁμαρτίαν), ἄνευ πτωτικοῦ· »Ζεὺς σφέας τίσαιτο...ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καί τίνυτται, ὅς τις ἁμάρτῃ.« Ὀδσ. Ν. 214. καὶ μετὰ αἰτιατ. »ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἦμβροτον..« Χ. 154. καὶ Σφκλ. Αἰ. 1095. »...ὃ δ' οἱ δεκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.« καὶ μετὰ τῆς εἰς Πρβ. ἁμαρτάνειν εἰς Θεούς· σπανιώτερον μετὰ δοτκ. ἡμάρτηκέναι τῷ Θεῷ.« Ἱππκρ. καὶ μετὰ τῆς περὶ μετὰ Αἰτιατ. »...οἱ εἰσονται, ὅτι, ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἁμαρτάνουσι.« Ξεν. ΚΑ. 3, 2. 20. 5) οὐκ ἀπολείπω τινος (δὲν ἀμελῶ, δὲν παραβλέπω τὰ κάμω τὸ χρέος μου, ἢ τίποτε)· »...ὡς γὰρ ἐμοιγ', ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων...« Ἰλ. Ω. 68. Παρύβλ. ἀβροτάζω· (περὶ τῆς ἐτυμολγκ. παραγωγ. τῆς λέξεως ἰδὲ Ετμ. Λξ. 1, σλ. 137).

Ἀμαρτᾶς, ἄδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἁμαρτία. Ἡρότ.

Ἀμαρτέω = ἁμαρτάνω· παλαιὸς τύπος· καὶ ἄχρηστος.

Ἀμαρτῇ. Ἐπῤῥ. (ἅμα, ἀτάω) ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ (μαζύ, ἀνταμα, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν) ἐπὶ πράξεων πλειόνων εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ταλουμένων· παρ' Ὅμ. ἐπὶ συγχρόνου βολῆς πλειόνων ἀκοντίων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· »...καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐχ χειρῶν ἥιξαν...« Ἰλ. Ε. 656. καὶ Ὀδσ. Χ. 81. »..οὐ ἁμαρτῇ βίος Ὀδυσσεὺς ἰὸν προϊεὶς βάλλε...« (Τινὲς δὲ γράφουσιν ἁμαρτῇ, ὡς ὁ Βέλλιος· ἐν τῇ γενεσέᾳ. Ἰλ. ἡ καὶ ἁμαρτῇ, ἄλλοι δ' αὖ ὁμαρτῇ καὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ. Ἀπολλ. Λξ. σλ. 741. ὑπὸ Toll.

Ἁμάρτημα, τό = ἁμαρτία. Ξεν. Κῦ. Κ, 5.

Ἁμαρτηρός, ά, όν· ἁμαρταίνων, σφαλλόμενος· (ὅστις κάμνει σφάλμα ἢ λάθος, δὲν ἐπιτυγχάνει).

Ἁμαρτητικός, ή, όν· εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπής, ῥᾳδίως ἢ συνήθως ἁμαρτάνων· (ὅς τις ἔχει κλίσιν νὰ κάμνῃ σφάλματα, σφάλλει, κάμνει λάθος εὐκολα, ἢ συχνά)· ἀντίκειται δὲ τῷ, κατορθωτικός.»..περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν· οὐδὲ κακὸς, ἁμαρτητικός.« Ἀρσττλ. Ἠθ. β'.

Ἁμαρτία, ἡ· ἁμάρτημα, ἁμαρτωλή, ἀγνόημα, σφάλμα, πταίσμα· πλημμέλημα, κτσέβημα, ἀθεμιστουργία (παραδρομὴ, λάθος, ψταίξιμον· παρανομία, ἀδικον καὶ κακὸν κάμωμα, παραστράτισμα ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ).

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ (νόος) διατεταραγμένος τὸν νοῦν, παράφρων, παράπληκτος· (μωρός, μωρόπρολλος, σαλός, παρακαλισμένος) »...τίχτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα, θ'ς..« Ἡσό. Θγ. 511. καὶ Αἰσχλ. Ἱκτ. 540. »..ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει ἁμαρτίνοος, πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα.«

Ἁμάρτιον, τό = ἁμάρτημα· »...τί τάδε δυνάτα δυνάτα περὶ τῷ σῷ δίδυμα διάγουσιν ἁμάρτια πᾶσι γᾶ σῷ τάδε...«; Αἰσχλ. Πρτ. 677. (περὶ τοῦ τύπου δὲ, παράβλ· ἁμπλάκιον).

Ἁμαρτοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) εἷς τὰς λέξεις ἁμαρτάνων, τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων του διαψευδόμενος, τοῦ ὀρθοῦ τῶν λόγων διακπταίων· συγκεχυμένα καὶ μωρὰ λαλῶν· (ὅστις σφάλλει εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁμιλίας του· δὲν ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν τῶν λόγων του· εὐγαίνει ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας του· ὁμιλεῖ ἄλλα δι' ἄλλων, μωρολογεῖ). »Αἶαν, ἁμαρτοεπές, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;« Ἰλ. Ν, 824: τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 215. »..ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἁφαμαρτοεπής, εἰ καί γέγει ὕστερος, ἦεν.« ἔτι δὲ = τῷ, μύθων ἁμαρτών.

Ἁμαρτολόγος, ὁ, ἡ (λόγος) ἐν τῷ λέγειν ἁμαρτάνων (ὅστις σφάλλει, κάμνει λάθη 'ς τὴν ὁμιλίαν του). Ἀθην. ιε', σλ. 164.

Ἁμαρτύρητος, ὁ, ἡ· (μαρτυρέω) μὴ μαρτυρούμενος, μὴ μαρτυρηθείς· ἄνευ μαρτύρων, ἢ μαρτυρίας (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρηθῇ, ἀποδειχθῇ μὲ μάρτυρας, δὲν ἐμαρτυρήθηκεν, δὲν ἀπεδείχθηκεν με μάρτυρας· ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μάρτυρας). »..Οὗμος δ' ἁμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις.« Εὐρπδ. Ἡρκλ. 290.

Ἁμάρτυρος, ὁ, ἡ = ἀμαρτύρητος· 2) ἐνεργ. μὴ μαρτυρῶν· (ὅστις δὲν μαρτυρεῖ, δὲν δίδει μαρτυρίαν) Ἐπῤῥ. ἁμαρτύρως.

Ἁμαρτῶ· πρωτότ. ἄχρηστον, ἀφ' οὗ τὸ ἁμαρτάνω.

Ἁμαρτωλή· ἡ = ἁμαρτία· »..ἦν μήτις εἰς ἁμαρτωλὴν εἴη τοῦ πλήθεος..« Ἀρτ. α', 4. παρ' Ἱππκρ. δὲ, καὶ ἁμαρτωλίη Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ.

Ἁμαρτωλία, ἡ = ἁμαρτωλή· ἁμφβλ. ἀνγν.

Ἁμαρτωλός, ὁ, ἡ· ἀνόσιος, ἀσεβὴς, ἄδικος, πονηρὸς· ἁμαρτητικὸς· πλημμελὴς.

Ἁμαρυγή, ἡ· (ἀμαρύσσω) = μαρμαρυγή. Λάμψις, αὐγὴ, αὐγασμὸς, φέγγος, στιλπνότης, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών· (λάμψιμον, γυάλισμα, ἀστράψιμο, ἄστραμα, ψέξη, ἀχτινοβόλημα) κινητῶν σωμάτων· οἷον τοῦ φωτὸς, τῶν ὀφθαλμῶν· (εἰς πράγματα ὁποῦ κινοῦνται, καθὼς τὸ φῶς, τὰ ματια) »ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα.... ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί...« Ὅμ. Ὑμ. Ἑρ. 45. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. β'. »...οὔπερ κάλλιστα ἔασιν ἐσπερίην διὰ νύκτα φαεσιμέοντι ἀμαρυγαί· καὶ γ'. »..τῆς δ' ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἦρπασεν ἔρως.« 2) ταχεῖα, ἐλαφρὰ, εὐπετὴς κίνησις· »οἷα Μουσῶν ἀμαρυγὰ οἱ ὑπὲρ ἵππων ἀμαρυγά.« Ἀρστφ. Ὄρ. 925. καὶ Πολδ. β'. »καὶ ὁ ἐν τῷ μετώπῳ γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί.«

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμαρυγέως. Ἰλ.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ· Ὄνομα κύριον. Ἰλ.

Ἀμάρυγμα, τό· = ἀμαρυγή. 2) εὐπετὴς, ἐλαφρὰ, ἐπιτερπὴς, χαρίεσσα (χαριτωμένη) κίνησις· »..ὠκύτερη ἀμαρύγματος ἠδὲ βολάων ἠελίου..« Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. παρ' Ἡσό. δὲ, ἀμάρ. χαρίτων, καὶ παρὰ Θερτ. κγ'. 7. »οὐδέτι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα χείλεως, οὐκ ὀσσων...«

Ἀμαρύσσω. Μλ. ξω = μαρμαίρω. Λάμπω, φέγγω, στίλβω, ἀστράπτω· ἐξαιρέτως ἐπὶ λάμψεως ὀφθαλμῶν »..ἐκ δὲ οἱ ὄσσων θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.« Ἡσό. Θγ. 827. καὶ Ὅμ. Ὑμ. Ἑρ. 415. »τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πύκν' ἀμαρύσσων, ἐγρυφαι μεμαώς.« 2) ἐνεργ. σπινθηρίζω, σπινθηρακίζω (σπινθηροβολῶ, εὐγάνω, πετῶ σκαντσιλίζρες) ἐπὶ πυρός· παρὰ τοῖς μετγνστ.

Ἀμαρύτται, ῶν, οἱ· ὀφθαλμοὶ, ὄμματα, Ἡσυχ. ἰδὲ χιλλαμαρίζω.

Ἁμάς, άδος, ἡ· πλοῖον, πλοιάριον, σκάφος· (καράβι, καραβάκι, βάρκα) κατὰ τὸν Ἐτυμλ. Αἰσχ. Ἱκτ. 841. ἰδὲ ἀμίς.

Ἁμᾶς, Δωρκ. ἀντὶ ἐμᾶς· ἡμετέρας· (δικάς μας) ἀντωνυμ. »..ὑμὲν ἔγωγε μαναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμᾶς.« Ἰλ. Ν, 96.

Ἀμάσητος, ὁ, ἡ· (μασάομαι) μὴ μασώμενος, μὴ μασηθείς (ἀμάσητος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μασηθῇ, δὲν ἐμασήθηκε).

Ἀμαστίγωτος, ὁ, ἡ (μαστιγόω) μὴ μαστιγωθείς· (ὅστις δὲν ἐδάρθηκε μὲ μάστιγα, τουρκβαρβ. καμτσίκι) (ῑ).

Ἀμαστίκτος, ὁ, ἡ· (μαστίζω) = τῷ προηγουμένῳ. Σχολ. Πνδ. Ὀλμ. ά, 32.

Ἄμαστος· ὁ, ἡ· (μαστὸς) ἄνευ μαστῶν, μαστῶν στερούμενος· (χωρὶς βυζιὰ· ὅστις δὲν ἔχει βυζιά).

Ἀμασυκάς, άδος· ἡ· καὶ Ἡσυχ. ἄπιος ἡ ἅμα συκάσι αὐδοῦσα (ἀπιδιὰ ἡ ὁποία ἀκούζει ὅταν ἀκούσῃ τὰ συκιά).

Ἀμάσυκον· τὸ· (σῦκον) ὀπώρατις σύκῳ παραπλησία· (ὀπωρικὸν ὅμοιον μὲ σῦκον) κατ' Εὐστθ. δὲ, σλ. 878. τὸ ἅμα, ἢ συγχρόνως τῷ σύκῳ αὐδοῦν· καὶ ἀμάσυκον μῆλον· ἰδὲ ἀμαμηλίς.

Ἀματαιότης, ητος, ἡ (μάταιος) ἡ ἀνάμις τοῦ μὴ παράγεσθαι ὑπὸ ματαιότητος (τοῦ νὰ μὴ ἀπατᾶται τις ἀπὸ ματαιότητα) Δγν. Δ, 7, 47.

Ἀματροχάω· (ἅμα, τρέχω) συντρέχω, συνθέω· (τρέχω, πηλαλῶ μαζύ). Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ μετχ. ἀματροχάων· «παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ... ἀτιτάλλω .... ἀματροχάοντα θύραζε, τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νῆας,» Ὀδσ. Ο, 450.

Ἀματροχιά, ἡ· τροχῶν ἁμάξης σύγκρουσις· (ὅταν ἔρχωνται τόσον κοντὰ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο εἰς ἅμαξα, ὥστε χτυποῦν οἱ τροχοὶ τοῦ ἑνὸς μὲ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἄλλου) «... τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιὰς ἀλεείνων.» Ἰλδ. Ψ, 422. 2) τὸ ἐφ' ἅρματος σταδιοδρομεῖν, (τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξια ὅταν βάνουν στίχημα νὰ περάσῃ ἕνας τὸν ἄλλον).

Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ (ἀμαυρός, βίος) ἀμαυρὸν βίον διάγων (ὅστις ζῇ ἢ ἔζησε χωρὶς νὰ κάμῃ κανένα μεγάλον, ἐξακουστὸν πρᾶγμα) «Ἄγε δή φύτιν ἀνδρὸς ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεῇ προσόμοιοι...» Ἀρστφ. Ὄρ. 684.

Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπός) μελανόχρους, μέλανας καρποὺς φέρων· (ὅστις κάμνει μαύρους καρπούς.)

Ἀμαυρός, ά, όν· (μαυρός, μαίρω, μαρμαίρω) σκοτεινός, νεφώδης (συνεφιασμένος) ἀμυδρῶς λάμπων, ἢ φαινόμενος (ὅστις φέγγει ἀδύνατα, ὥστε μόλις φαίνεται) «Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν· τοῦτ' ἔστι τὸ σκιῇ παραπλήσιον φάντασμα. Ὀδσ. Δ, 824. Πᾶν τὸ τελεῖον φωτὶ μὴ φαιδίμων· ἀσαφές, δυσγνώριστον, ἀδιάγνωστον, (ὅ,τι δὲν φαίνεται μὲ τελείαν λάμψιν, δὲν διακρίνεται, εἶναι σκοτεινόν, ἀγνώριστον, δυσκολογνώριστον) «ἀμαυρὸν λυχνίδιον·» (λυχνάρι τὸ ὁποῖον ὀλίγον φέγγει, κοντεύει νὰ σβύσῃ) Δουκ. «... ὅπου δ' ἂν ᾖ αὐταῖς ἀμαυρὸν τὸ ἔγχος, σημεῖον θέσθαι...» Ξεν. Κυνηγ. 6, 21. καὶ 5, 25. «... ἡ ὄψις οὖν διὰ ταῦτα ἀμαυρὰ ἐσκεδασμένη.» 2) ἀφανής, οὐδενὸς ἢ μικροῦ ἄξιος, ψεῦδος, σμικρός, ὀλίγος, ἀδύνατος (ἀτίμαστος, ὀχὶ ξακουστός, ποταπός, μικρός) «... ὃς ἔδοξε μαρτυρίῃσιν ἐχὼν ἐπίορκον... ψεύσεται, τοὔδε τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.» Ἡσδ. Ἔρ. 261. καὶ παρ' Ἀρβίοις· «ἀμαυρὰ ἐλπίζω» καὶ παρ' Ἀρστ. «ἀμαυροὶ πυρετοί» 3) μὴ βλέπων· τυφλοῦ δίκην (ὅστις δὲν βλέπει· 'σὰν τυφλός') «ἔπεσε μὲν, ἔπεσ' ὦδ' ἀμαυρῷ κώλῳ πάτερ, ᾧ σ' ἄγω· τοῦτέστι τυφλοῦ ποδί (καθὼς περπατεῖ ὁ τυφλός) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 182. παρέβαλε τυφλός· 4) ἐνεργ. ἀφανίζει ποιῶν, τὰς δυνάμεις ἐλαττῶν (ὅστις ἀφανίζει, ὀλιγοστεύει τὴν δύναμιν) «ἀμαυρὰ νοῦσος.» Διονύσ. ἐπ. 10. Ἐπῴδ. ἀμαυρώς· «... ἔπειτα κατακούειν ἀμαυρῶς βαίζουσι τοὺς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένους.» Πλούτ. Συκρ. Εὔρηται δὲ καὶ μαυρός, ἐξ οὗ, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς μαῦρος, ἀντὶ τοῦ μέλας.

Ἀμαυροφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀμαυρὸν φῶς, ἢ λάμψιν ἔχων, μόλις φαινόμενος· (ὅστις ἔχει ἀδύνατον, ὀλίγον φῶς, ὀλίγον φέγγει, μόλις φαίνεται). Στοβ. Φυσ.

Ἀμαυρόω. Μλ. ώσω· (ἀμαυρός) σκοτίζω, ἐπισκοτίζω, ἀφαιρῶ τὴν λαμψιν· (σκοτώνω, κάμνω νὰ σκοτινιάζῃ, νὰ φαίνεται σκοτεινόν, νὰ μὴ λάμπῃ, νὰ μὴ φέγγῃ.) «ἀμαυροῦσι τὰς ὄψεις· τυφλοῖ, ἐκτυφλοῖ (τυφλώνω, ἀποτυφλώνω). β') μεταφ. ἐλαττῶ (ὀλιγοστεύω, κάμνω μικρότερον, κατώτερον) «... τό τε Ἑσπέριον Φόρκυι' ἀμαύρωσεν γένος ...» Ησδ. Θεογ. 274. δηλονότι τὴν εὐκλειαν (φήμην) τῆς γενεᾶς· «τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἡμαύρωκε πρᾶξιν.» Πλουτ. περὶ Ἡροδ. Παθητ. «ἀμαυροῦμαι· σκοτίζομαι ... συνομένῳ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ.» Ἡρόδ. 9, 10. Μεταφρ. ἐλαττοῦμαι (ὀλιγοστεύω), βλάπτομαι, ψεύδομαι· «... δεινόν τ' εἰ ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.» Ἡσδ. Ἔρ. 639. καὶ Ἀρστλ. Ἠθ. Ι, 4. «... δι' ὃ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται ...» καὶ Πλουτ. εἰς Περικλ. «... ὑπὸ πλήθους ἡμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα ...» καὶ Ἱππκρ. «ἀμαυρούμενον ὄμμα.» ἀφ' οὗ

Ἀμαύρωσις, εως, ἡ· σκοτασμός, ζόφωσις, ἐπισκότησις· ἀπόκρυμμα, ἐλάττωσις, μείωσις, διαφορά· (σκοτίσμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστευμα, βλάψιμον).

Ἀμαυρωτικός, ή, όν· ικανός, ἐπιτήδειος, οἰκεῖος εἰς τὸ ἀμαυροῦν (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἔχει ἰδιότητα, ἢ δύναμιν νὰ σκοτίζῃ, ἀδυνατίζῃ, ὀλιγοστεύῃ, βλάπτῃ).

Ἀμαχαίρος, ὁ, ἡ· (μάχαιρα) ἄνευ ξίφους, ἄνευ μαχαίρας (ὅστις δὲν ἔχει σπαθί, ἢ μαχαίραν).

Ἀμαχεί = ἀμαχί. Ἐπῴδ. ἀπὸ τοῦ ἄμαχος.

Ἀμάχετος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμάχητος· «... βρέμει δ' ἀμαχέτου εἴκαν ὕδατος ὀρυκτύπου.» Αἰσχλ. Θηβ. 85.

Ἀμαχητεί. Ἐπῴδ. = τῷ ἐπῆς.

Ἀμαχητί. Ἐπῴδ. παρὰ τὸ ἀμάχητος· ἄνευ μαχης (χωρὶς πόλεμον) Ἰλδ. Φ, 437, «... αἴκ' ἀμαχητὶ ἴομεν.» παρ' Ἡρόδ. δὲ πολλάκις καὶ, ἄνευ ἔριδος, ἢ ἀντιλογίας. (χωρὶς φιλονείκημα, χωρὶς μάλωμα.)

Ἀμάχητος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) μὴ μαχόμενος, μὴ ἀγωνιζόμενος· μάχης ἔτι ἄπειρος, εἰς μάχην μήπω ἐλθών (ὅστις δὲν πολεμάει, δὲν εἶναι εἰς τὸν πόλεμον· δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμα πόλεμον, δὲν ἦταν ἀκόμα εἰς πόλεμον). Ξεν. Κπ. 6, 4, 14. «... οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων, οἱ μὲν τῶν πολεμίων ἔστασιν, ὅτι ...» 2) παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· παρὰ Σχολ. Φλκ. 198. «... τοῦ μὴ κρότερον τοῦδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ Θεῶν ἀμάχητα βέλη ...» ἰδὲ ἄμαχος.

Ἀμαχί. Ἐπῴδ. = ἀμαχεί = ἀμαχητί.

Ἄμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ἄνευ μάχης, ἀγῶνος, ἔριδος· μὴ μαχόμενος, μὴ μαχεσάμενος, (χωρὶς πόλεμον, χωρὶς μάλωμα· ὅστις δὲν πολεμεῖ, δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦταν εἰς πόλεμον) «... ἡμέραν ἄμαχοι δεήσαγον ...» Ξεν. Ἑλλ. δ'. 4. 2) Παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀναμφήριστος· ἀκαταγώνιστος, ἀνεκβίαστος, ἀνίκητος, ἀπόρθητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἐβίασε, δὲν ἐνίκησε· δὲν ἐκυρίευσε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, ἀντισταθῇ, βιάσῃ, κυριεύσῃ, νικήσῃ τις)· «οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἄλλῳ κοτε· ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις καὶ ἄμαχος.» Ἡρόδ. 1, 84, καὶ 5, 3. «... εἰδ' ὑπ' ἑνὸς ἄρχοιτο, ἡ φρονέοι κατὰ τωὐτό, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη, καὶ ...» καὶ Πλουτ. περὶ Ἀδίκ. «... οὕτως ἀμαχόν τι κακὸν καὶ ἀνουσέτητον ἡ συνήθεια ποιεῖ τὴν ἀβελτερίαν» καὶ Πινδ. Ὀλ. 13, 16. «ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.» καὶ Ἀρστφ. Δυσ 1013. «... οὐδὲν θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.» 3) = ἀμήχανον· (ἀνυπόφορον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικὸν, ἢ βοηθεια, «ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν.» Πινδ. Καὶ ἐπὶ κάλλους. Ξεν. Κπ. 6, 1, 36. «Καί σοι δὲ τούτου τοῦ πράγματος ἐγὼ πίστις εἰμί· ἐγὼ γάρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι.»

Ἀμάω. Μλ. ήσω· (ἅμα) συλλαμβάνω, συλλέγω, συνάγω· (χειρίζω, συνάζω, μαζώνω) ἐνεργητ. ἐξαιρέτως, θερίζω, τέμνω, σφίγγω ὁράγματα (θερίζω, κουζώ, δένω δεμάτια) «... μάλακες βαθὺ λήϊον αἰεί εἰς ὥρας ἀμᾶν.» Ὀδσ. Ι. 135. καὶ Ἰλδ. Ω, 451. «... αὐτὰρ καθύπερθεν ἐρύφων λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.» καὶ Ἡρδτ. 6, 28. «... πέρην διαβαίνει, ἐκ τοῦ Ἀταρνέος ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον ...» Μεταφορ. ἀποψάλλω, κατακόπτω, κατακτείνω· (κατακόβω, κατακομματιάζω, κατασκοτώνω.) Valck. diatr. σλ. 225, Μέσ. συνάγω τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ· (μαζώνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου) «... αὐτίκα δ' ἦμιν μὲν ἑρέψας λευκοῖο γάλακτος, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέδηκε.» Ὀδσ. Ι, 247. Συσσωρεύω (σωρεύω) μετὰ ὀστκ. «ἠμώμαι γαῖαν, κόνιν.» Λιδ. Τ, 1, 2. σλ. 174. ὑπὸ Jac. σπανίως δὲ ἐνεργητ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. (τὸ ἀρτικόν α τοῦ μέν ἐνεργ. μακρόν, τοῦ δὲ μέσου βραχὺ παρ' Ὁμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, κατὰ τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου· ἰδὲ π. χ. Θεορτ. 10, 7. 16. 11, 78.) Σχημ. Ἀντ.

Ἀμβ— συνηθ. συγκοπὴ τοῦ ἀναβ— ἢ ἐχρώντο ἐλευθέρως οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐποποιοὶ ἐν πάσαις ταῖς αὐτῶν ἀρχομέναις λέξεσι, καὶ ἐπομένως μετηχῆ καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς. Ἐν τῷ παρόντι λεξικῷ ἐπέγονται διαρρήδην τὰ παρ' Ὁμ. μόνον σπουδαιότερα παραδείγματα τῆς συγκοπῆς αὐτῆς, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἀναβ—).

Ἀμβαίνω, Ἰων. καὶ Ἑπ. ἀντὶ ἀναβαίνω. «αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν.» Ὀδσ. Ο, 219.

Ἀμβαλλόμεθα. Ἰων. καὶ Ἑπ. ἀντὶ ἀναβαλλώμεθα. Ὅμ.

Ἄμβασις, εως, ἡ· ἀντὶ Ἀνάβασις. Ἰων. καὶ Ἑπ. Σχολ. Οἰδ. Κ. 1070.

Ἀμβάτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀναβάτης. Ξεν.

Ἀμβατός, ὸν. Ἰων. καὶ Ἑπ. ἀντὶ ἀναβατός. Ὅμ.

Ἀμβη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἄμβων.

Ἀμβικος, ου, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβιξ, ικος, ὁ· (ἄμβη) ἔπωμα, ποτήριον, κύλιξ, κοτύλη, δέπας, κώθων (ποτήρι, κυπί, κοτλί, κούπα). 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐπίβλημα χυλιστικοῦ ἀγγείου (σκέπασμα, τσιμπάρι, καπάκι ἀπὸ ἀγγεῖον διὰ λαμβικεύματα, καθὼς εἶναι τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ παρ' ἡμῖν λαμβίκου λεγομένου)· «... ἔνεστ' ἐπὶ λοπάδας κεράμεας κάγχυ σιδήρου ἔχοντα κινάβαρι, περικαθάπτουσιν ἄμβικα περιαλείφαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἀνθρακιάν· ἡ γὰρ προτίζουσα τῷ ἄμβικι αἰθάλη, ἀποζεσθεῖσα καὶ ἀποψυχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται.» Διοσκ. Ε', 110. (τὸ ι, τῆς παραληγούσης τῶν πλαγίων πτώσεων ἐστὶ μακρόν. Δρκ. σλ. 28.) Ἀπὸ τῆς γενικῆς ἀμβικος ἐσχηματίσθη, πιθανῶς, καὶ ἡ παρ' ἡμῖν τοῦ τοιούτου ἀγγείου ὀνομασία Λαμβίκος, προτλήμει τοῦ λ, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου, ὡς καὶ τὸ ὠμός, ἀντὶ ὤμος καὶ λ. τ. τ.

Ἀμβλακέω = ἀμπλακέω. Ἀρχιλ. παρὰ Ἡλιόδ. Στρωμ. β, σλ. 75.

Ἀμβλάκημα, τό· ἰδὲ ἀμπλακέω.

Ἀμβλακεία, ἡ· ἰδὲ ἀμπλακέω.

Ἀμβλήδην. Ἐπῴδ. Ἰων. καὶ Ἑπ. ἀντὶ ἀναβλήδην· «... ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπεν.» Ἰλδ. Χ, 476. ὅπερ ὁ Σχλστ. ἀθρόως τὸ πνεῦμα ἀναφέρουσα, ἑρμηνεύει, ἀπὸ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπὴν, ὕδατος ἀναβρασμὸν σημαίνοντος.

Ἀμβλίσκω. Μλ. ἀμβλώσω· (ὀρθώτερον ἀπὸ τοῦ, βλώσκω, παρὰ ἀπὸ τοῦ ἄμβλης) ἀποβάλλω, ἐξαμβλώ, ὠμοτοκῶ, ἀποφθείρω· (ἀ-

κορβίχιον, ἀποβάλλω) ν. . . καὶ ἐὰν νέον ὂν σῶμα ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν.» Πλτ. Θεαί. 6. Παρὰ Πολυβ. δέ, γ', 49, καὶ ἀμβλισκάνω. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. = ἀμβλύνω.

Ἀμβλόω = ἀμβλίσκω· ἴδε ἀπαμβλόω.

Ἀμβλυγώνιος, ὁ, ἡ· (ἄμβλυς, γωνία) ἀμβλεῖαν, μὴ ὀξεῖαν γωνίαν ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει συμβληρήν, μυτηρὰν ἀγωνίαν) μαθηματικὴ λέξις.

Ἀμβλύζω = ἀναβλύζω. Ὀρφ. Ἀργ. 1128.

Ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμβλύνω) ἀμβλύνων, ἐξασθενίζων (ὅστις ἀποστομώνει, χαλνάει, ζεσυμπίζει τὴν μύτην ἢ τὴν κόψην ἀπὸ συμβληρόν, ἢ κοφτερὸν πρᾶγμα· π. χ. ἀπὸ σούβλαν, μαχαίρι καὶ τ. τ. καὶ ὅστις ἀδυνατίζει, κάμνει νὰ χάσῃ τὴν ὀγλίγωρην, σφοδρὴν δύναμίν του κανένα πρᾶγμα).

Ἀμβλυντικός, ἡ, όν· εἰς τὸ ἀμβλύνει ἐπιτήδειος, (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει δύναμιν νὰ ἀποστομώνῃ, ζεσυμπίζῃ, ἀδυνατίζῃ κάνενα πρᾶγμα).

Ἀμβλύνω. Μλ. υνῶ. Ἀπαμβλύνω, ἀποστομῶ· ἐξασθενίζω, καταπαύω· (ἀποστομόνω, ζεσυμπίζω, ἀδυνατίζω τι.) ἐπὶ πραγμάτων ὧν ἡ φυσικὴ δύναμις ἐλαττοῦται, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ ὀξυτόμων ἐργαλείων, καὶ ἐπὶ ὀξυβόλων ὁράσεως· ἀμβλύνω τὴν μάχαιραν, τὸ ὅρυ· τοὺς ὀφθαλμούς· (ἀποστομόνω, ζεσυμπίζω τὸ μαχαίρι, τὸ κοντάρι· ἀδυνατίζω, θαμπάνω τὰ μάτια.) 2) μεταφρ. βραδύνειν ποιῶ· ὀκνῶ τὴν κατάστημα· (κάμνω νὰ χοντρύνῃ ὁ νοῦς· κάμνω φοβιτσάρῃ, νὰ μὴν ἔχῃ τόλμην, καρδίαν)· Ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν· καταπαύω, καταστέλλω, πραΰνω, παραμυθοῦμαι (ἡσυχάζω, καταπραΰνω τὸν θυμόν, τὴν λύπην, παρηγορῶ.) Ἀλεξ. 3, 2, σλ. 50, 209, ὑπὸ Ἰακ. Δίων. Κάτ. Πλούτ. – Παθητ. εἰμὶ ἢ γίνομαι ἀμβλύς, ἀδύνατος, ἀτονής, θειλός, ἄτονος, ἀδρανής, βλάπτομαι· (ἀποστομόνομαι· χάνω τὴν τόλμην, ἀδυνατίζω, βλάβομαι·) ν. . . . ἀμβλύνονται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου ἀμπέλου.» Θεοφρ. Φτ. Αἰτ.

Ἀμβλύς, εῖα, ύ· (πιθανῶς τῷ, ἀμαλός συγγεν.) ὀξύτητα μὴ ἔχων· ἀτονής, ὀλιγοδρανής, ἄτονος· νωθρός, βλάξ, ῥᾴθυμος· χαλαρός, ἄνετος, χαῦνος, (ζεσυμπος, ἀδύνατος, ἀκαμπτης, ἀτενώτατος, χαυνωμένος·) ἐπὶ δυνάμεων ἐλαττώσεως· κυρίως βραδύνους, ἀμβλύωψ, ἀδρανής (χοντροκέφαλος, κοντόφθαλμος, χωρὶς ἐνέργειαν)· ἐπὶ ἀμβλύτητος ὀξυτόμων ἐργαλείων, ὀξυδερκοῦς ὁράσεως, ῥωμαλεότητος, ἀγχινοίας, ἀληθόνων αἰσθήσεως· ν. . . ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνῄρηκε, καὶ . .» Πλτχ. εἰς Ἀρτ. «ἀμβλὺ ὁρᾶν.» Πλτ. Μιτφ. «ἀμβλὺς τὴν φύσιν.» ἀντίθ. τῷ, εὐφυής. Θεόδ. «ἀμβλὺς πρὸς θρόμον νωθρὸς πνῦ. «ἀμβλὺς περὶ τὴν κρίσιν» ἀντίθ. τῷ, ἀγχίνους. Λουκ. «ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς μάχην» = θειλοτέρους. Πλτχ. «εἰς τὸ φαγεῖν μὲν ταχύς, πρὸς θρόμον δὲ ἀμβλὺς ὑπάρχειν» Ἐπιγρ. παραπλήσιον τῷ παρ' ἡμῖν κοινῶς, Ἀγλίγωρος 'ς τὸ χουλιάρι καὶ ἀργὸς 'ς τὴν δουλειάν. Παρ' Εὐρπ. δὲ ἀμβλὺς λέγεται ὁ ἀγνοῶν καὶ μηκέτι κακῶν αἴτιος· Ὀρέστης νῦν ἀμβλὺς εἰμι καὶ κατηρτικὼς κακῶν.» Ὀρστ. Ἔτι δὲ καὶ = ἄμαυρός. 2) ἐνεργ. ἀμβλύνων· ἐξασθενίζων, κολάζων, θαμάζων.

Ἀμβλυσταίνω καὶ ἀμβλυστραίνω, ἀντὶ ἀναβλυσταίνω. Σχλ. Πλάτ.

Ἀμβλυσμός, ὁ· Ἰδὲ Ἄμβλωμα· «γίνεται γὰρ ἐπὶ ἀμβλυσμῷ καὶ βιαίῳ τόκῳ.» Ἀρτ. Β'. ὅπερ ἄλλοι ἀμβλωτμὸς ὀνομάζουσιν.

Ἀμβλύτατα. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμβλύ. Πλάτ.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις ὀξύτητος, ἐξασθένισις, ὄνος, νωθρότης, χαλαρότης, ἀτονία, δυσαισθησία, ἀναισθησία (ζεσύμπισμα, ἀδυναμία, θειλία, ἀκαμψία, ἀναισθησία, χαύνωμα).

Ἀμβλυωγμός, ὁ· (ἀμβλυώττω) ὁράσεως ἀμαύρωσις· ἀμυδρὰ ὅρασις, ἀμβλυωπία· (πάνιασμα τῶν ματιῶν· κοντοφθαλμοσύνη) ν. . ἐν πυρετῷ καυσώδει ἦχων προσγενομένων μετὰ ἀμβλυωγμοῦ.» Ἱππ. Προῤῥ.

Ἀμβλυωπέω· ἀμβλύωψ εἰμί (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά)· ν. . . ἐπανορωτᾶν χρὴ εἰ ἀμβλυωπέουσι.» Ἱππ. Προγ.

Ἀμβλυωπής, ὁ, ἡ· (ὠψ) ἀμβλυωπὰς, μύωψ (κοντόφθαλμος). ν. . . καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν.» Θεοφρ. Αἰτ. Φ, γ'. καὶ ἐπὶ φυτῶν. «ἀμβλυωπεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου» αὐτόθι.

Ἀμβλυωπία· ἡ = ἀμβλυωγμός. Πλουτ. Συμ. ὅ.

Ἀμβλυωσμός, ὁ = ἀμβλυωγμός. Ἱππ.

Ἀμβλυώσσω. Ἀττ. ἀμβλυώττω. Μλ. ώξω. (ἄμβλυς) μύωψ, ἀμβλυωπὸς εἰμί. (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά.) «ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν.» Πλάτ. Πλτ. ῆ.

Ἀμβλωθρίδιον· τὸ· (ἀμβλώδω, ἀμβλίσκω) ὑπακουόμενον, παιδίον. Ἑκτορωμ· (ἀπορρίτμα· τὸ παιδὶ ὁποῦ ἀπορρίχνει ἡ ἀγγαστρωμένη). 2) ὑπακουόμ. φάρμακον. Φθόριον, ἐμβόλιον, διεμβόλιον, ἀκυτήριον· (ἀποῤῥιχτικό· βοτάνι ἢ Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἀγγαστρωμένες νὰ ἀποῤῥίχνουν.)

Ἄμβλωμα, τό· (ἀμβλώδω, ἀμβλίσκω) τὸ ἀμβλίσκειν ἀρῃημένως ὡς πρᾶξις (ἀποῤῥίξιμον).

Ἀμβλωπή, ὁ, ἡ = ἀμβλυωπής.

Ἀμβλωπός, ὁ = ἀμβλυωπός.

Ἀμβλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμβλώδω, ἀμβλίσκω) εἰς τὸ ἀμβλίσκειν ἁρμόδιος ὡς πρᾶξις (ἀποῤῥίξιμος).

Ἀμβλωσις, εως, ἡ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώττω = ἀμβλυώττω.

Ἀμβλωτμός, ὁ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώττω = ἀμβλυώττω. 2) = ἀμβλίσκω, ἀμβλίσκω.

Ἀμβλωτικόν = ἀμβλωθρίδιον κατὰ τὴν β'. σημασίαν (ἀποῤῥιχτικὸ βοτάνι). Γαλ. Ἐπισ.

Ἀμβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = ἀμβλυωπής. «Τίς εἰ ποτ' ἀνδρῶν συμμάχων, κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, κοὐσε γιγνώσκω τορῶς. Εὐρπ. Τρ. 740.

Ἀμβλώω = ἀμβλίσκω. ὡμοτοκέω· (ἀποβάλλω τὸ παιδί, ἀποῤῥίχνω.)

Ἄμβολμα, τό = ἄναβολμα. ν. . . ἀωρόνυκτον ἄμβολμα.» Αἰτχλ. Χοηφ. 32.

Ἀμβολάω = ἀναβολάω. Ἡρδτ.

Ἀμβολα, τά· τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς καθ' ὅσον θέτει τῷ ἱστῷ· (ἡ μέση τῆς ὑπόνειας τῶν καρβίων, ὅπου εἶναι δεμένη μὲ τὸ κατάρτι) «τῆς δὲ κεφαλῆς τὸ μέσον τὸ κατὰ τὸν ἱστόν, Ἄμβολα καὶ Σύμβολα.» Πολυδ. α'.

Ἀμβολάδην. Ἐπῤῥ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβολάδην· (ἄνω, βάλλοντας) τὸν πηλατμῷ, μετὰ κοχλατμοῦ (χορχολωττᾶ) ἐπὶ ζόντος καὶ παφλάζοντος ὕδατος (ὅταν βράζῃ νερὸν καὶ πηδᾷ τὸν ἀνῆφορον)· «λέβης ζείοντος ἐπιγόμενος πυρὶ πολλῷ . . ., πάντοθεν ἀμβολάδην.» Ἰλ. Φ, 364. καὶ Ἡρδ. 4, 181. «ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰόν, ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζει, τηνικαῦτα δὲ ζέει ἀμβολάδην.» 2) ἀναβολικῶς, ἀναβλητικῶς· δι' ἀναβολῆς, μεταξὺ γινομένης· (διακοπτά, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν) «ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθηναίων μὲν ὀμφαὶ ἀώματαν.» Πνδ. Νμ. 10, (61.) 88. καὶ Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 425. «πάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων ὑμνεύει ἀμβολάδην, . . . κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς, καὶ γαῖαν ἐρεμνήν.»

Ἀμβολαδίς. Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἀναβολαδίς· χερσὶν ἀνατεταμέναις (μὲ τὰ χέρια συκωμένα τὸν ἀνήφορον) Καλλμ. εἰς Ἄρτεμ.

Ἀμβολάς, άδος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀναβολάς, γῆ. δι' ὀρυγμοῦ ἐπετωρευμένη γῆ· (χῶμα σωρωμένον, σωρὸς ἀπὸ ξεπαμμένον χῶμα.) «Ἀμβολὰς γῆ λέγεται, ἢ ἐν τῷ ὀρύσσεσθαι ἀναβαλλομένη, ἢ γουν ἄνω ῥιπτομένη, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναχθέντος χοῦς.» Ἔτυμ. «Ἀνίστη δὲ καὶ πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς.» Ξεν. Κτ. ζ, 5, 6.

Ἀμβολή, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολή.

Ἀμβολία, ἡ = ἀμβολή· ὅρυγμα.

Ἀμβολιεργός, ὁ, ἡ (ἀναβάλλω, ἔργον)· Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβολιεργός. Τὸ ἔργον ἢ τὴν πρᾶξιν ἀναβάλλων· ὀκνώδης, μέλλων, ὀκνηρός, βραδὺς (ὅστις ἀργοπορεῖ, κάμνει διακοπὴν εἰς τὴν δουλειάν του, ποτὲ δουλεύει, καὶ ποτὲ δὲν δουλεύει· ὀκνηρός, ἀργοπορικός). «Λίαν δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτησι παλαίει.» Ἡσδ. Ἔρ. 411.

Ἀμβολίη, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολία. Τρυφ.

Ἀμβρακεύομαι = καρτερέω. Ἡσυχ.

Ἀμβρακιδες, οἱ. Ὑποδημάτων εἴδος τι. (τὰ ὁποῖα φοροῦσιν 'ς τὴν Ἄρταν).

Ἀμβροσία, ἡ. Ἐπικ. δὲ καὶ Ἰων. ἀμβροσίη· —κυρίως θήλκ. τοῦ ἀμβρόσιος, ὑπακουόμ. ἐδωδή, τροφή. — ἡ ἐδωδὴ τὸ ἔδεσμα τῶν Θεῶν, ὥσπερ καὶ ἡ πόσις αὐτῶν, ἀθάνατον ποιοῦσα τὸν αὐτῆς ἐσθίοντα ὡς καὶ τὸ νέκταρ τὸν πίνοντα αὐτοῦ, δι' ὃ τοῖς θνητοῖς ἀπηγορευμένη· (φαγὶ τῶν Θεῶν, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνε νὰ μὴν ἀποθνήσκουν, καὶ διὰ τοῦτο ἦταν ἐμποδισμένοι νὰ τὸ τρώγουν ἄνθρωποι) ποῖος ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν ἀμβροσίης πλήσασα.» Ὀδτ. Ε, 93. Πικρὰ Σαπφοῖ δὲ καὶ Ἀλκμάνι ἀντιστρόφως, Ἀμβρ. ἡ τῶν Θεῶν πόσις. Ἀδν. 2, σλ. 39. Α. 2) εὐώδες τι καθαρτήριον ἀλειφαρ, ἢ χριστὸν ἔλαιον τῶν Θεῶν (μυρωδικὸν λάδι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφονταν οἱ Θεοί). «Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν.» Ἰλ. Ξ, 171, καὶ Π, 670, καὶ 680. «. . . χρῖσον τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἵματα ἕσσον.» 3) Πᾶς κληθεὶς τῶν θεῶν, πᾶν κεχαριτμένον, ἢ ἐν ἡδονῇ αὐτοῖς ὄν· (κάθε θελκτικὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄρεσεν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς εὐφράνει) ὅθεν καὶ ὁ Σιμόεις ποτμ. ἀνεφύησεν (ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ). Ἀμβρ. τοῖς ἵπποις τῆς Ἥρας· «τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.» Ἰλ. Ε, 777. καὶ ἡ Εἰδοθέα παρέτυχε τῷ Μενελάῳ νὰ σφραγίσῃ Ἀμβροσ. διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Φωκῶν· (διὰ τὴν βρόμαν ἀπὸ τὶς φώκες.) «Ἀμβροσίαν ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, ἡδὺ μάλα πνείουσαν.» Ὀδτ. Δ. 445. 4) Εἰς τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νομιζόμενα (εἰς τὰ θρησκευτικὰ πράγματα) σύγκραμά τι ἐλαίου, ὕδατος, καὶ διαφόρων καρπῶν. Ἀθν. καὶ οὕτως ἐνόουσί τινες τὸ «Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν. . .» Ἰλ. Ξ, 170. (Κατὰ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 132, 133. Ἡ λέξις ἦν ἐξ ἀρχῆς

κώστικτική παρα τό, βροτός, ἄμβροτος = ἀθανάτος.

Ἀμβρόσια, τά. Ἑορτή εἰς τιμήν τοῦ Διονύσου, παρά τοῖς Ἴωσι.

Ἀμβροσιόδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμή) θεῖος, ἡ ἀμβροσίαν ἀποπνέων, ἀμβροσίας ὄζων· (ὅστις μυρίζει ἀπό ἀμβροσίαν.)

Ἀμβρόσιος, ία, ιον· (ἄμβροτος) Ἀθάνατος, θεῖος, θείας φύσεως. «... ἔνθα τε νύμφη ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς Διόνυσον Κρονίωνος.» Ὁμ. Τμ. Ἑρμ. 230. Κατά τήν αὐτήν σημασίαν ἐπονομάζονται πολλάκις παρ' Ὁμ. ἡ νύξ Ἰλ. Β, 57. Η, 41, 142. Σ, 208. καί ὁ ὕπνος Ἰλ. Β, 19, ἅτε ὢν ὥρα τῶν θεῶν, ὡς καί ἱερόν ἦμαρ, ἱερόν κνέφας. «... τετράστε, καί ἑβδόμη ἱερόν ἦμαρ.» Ἡσ. Ἔρ. 715. οὐ μέντοι διά τοῦτο νοητέον ἀειδῶς διηρευνῶντας, ἤ (ἐνεργητ.) ἀναζητοῦντας, τοῦτ' ἔστιν ἀθανασίαν παρέχουσαν νύκτα. «Οὕτω καί ὕδωρ. «... Οἱ πόλιν ... ναίετε ... ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο ...» Ἐπιγρ. Ὁμ. α΄. καί, δ΄. «... ἦντε δι' ἀγλαόν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.» 2) Ἔτι δέ ὀνομάζεται ἀμβρόσιον καί πᾶν, ὅ,τι κέκτηται οἱ θεοί, ἤ τῇ οὐσίᾳ καί τῇ ὑποστάσει αὐτῶν ἀνῆκον, διά τό διαφορεῖσθαι τό τοιοῦτον ὑπό τῆς οὐσίας αὐτῶν διαλαμβανόμενον, ὅθεν· θεῖος μέγα, καλόν, ὑψηλόν, λαμπρόν (θειοτ. μεγάλων, εὐμορφων, ψηλόν, λαμπρόν). Παῤ. Ὁμ. καί Ἡσ. θεῖον κάλλος, μέλος, ἅτμα· θεῖος ὕμνος, θεία φωνή.» Κάλλει μέν αἱ πρῶται πρόσωπα τε καλά καί ἤθρεν ἀμβροσίῳ ...» Ὀδ. Σ, 191. «... αἱ τότ' ἴτην πρός Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι σπῇ καλῇ, ἀμβροσίῃ μολπῇ.» Ἡσ. Θγν. 70. Κτί δέ θεῶν κόμη, πλόκαμος, πέπλος, ἕπος, ἶχος, ἔλειμαρ (ἄνευ ἀναφορᾶς πρός εὐωδίαν) ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατός ἀπ' ἀθανάτοιο.» Ἰλ. Α. 529. «... ἰδέ χαίτας πεξαμένη, χερσί πλοκάμους ἐπλεξε φαεινούς, καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.» Ξ, 178, καί «... δωρ' ὁπόσσα δέ πατρός ἐφέζετο γούνασι κούρη, ἀμφί δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανός τρέμε.» Ψ, 507 καί «... ὑπό ποσσίν ἐΐσατο καλά πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια ...» Ω, 341. καί «... ῥοδόεντι δέ χρίεν ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, ἵνα μή.» Ψ, 187. οὕτω καί ἡ τροφή, καί αἱ φάτναι τῶν ἵππων αὐτῶν. πάντ' ἵππους ἔστησε .., παρά δ' ἀμβρότιον βάλεν εἶδαρ.» Ε, 369. καί Θ, 434. «... καί τούς μέν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν.» ἐν οἷς ἡ κατ' ἐνέργειαν σημασία οὐκ ἐγχωρεῖ· διατηρεῖται δέ ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς λέξεως, μᾶλλον ἐπί πραγμάτων, ἤ ἐπί προσώπων, καί παρά πᾶσι τοῖς μεταγενεστέροις. Ὁ δέ Εὐρ. χρῆται τῇ λέξει ἀκαταλήκτως. Παραβλ. ἀμβροσία, ἄμβροτος, ἄβροτος. Βουτμ. Λεξ. 1, σλ. 152.

Ἀμβροτεῖν, Ἐπκ. καί Ἰων. ἀόρτ. β΄, τοῦ ἁμαρτάνω, ἀντί τοῦ ἁμαρτεῖν.

Ἀμβροτόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) θεῖος πῶλος (θειοτ πωλάρι) Εὐρ. Τρ. «... καί Δαρδανίας ἅτας θεᾶ δώτων, χάρις ἄζυγος ἀμβροτοπώλου· ὑπ' ἄλλων δέ ἀμβροτα πώλου ἀναγινωσκομένου.

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ· βροτός, μετά τοῦ στερητικοῦ α καί παρενθέτου τοῦ μ). Ἀθάνατος, θεῖος, θείας φύσεως· ὡς τό ἀμβρόσιος, τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατ' ἔσον ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ ἐπί προσώπων καί πραγμάτων· «... οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεός ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη, τοσσήδ' ὑσμίνης ἐφίποι στόμα, καί πονέοιτο.» Ἰλ. Τ, 358. καί Ὀδ. Τ, 444. «αὐτός ἐγών εἶδον θεόν ἄμβροτον, ὅς β' Ὀδυσῆϊ ἐγγύθεν εἰστήκει καί Μέντορι πάντα ἐΐκτην.» Ἔτι δέ ἐπονομάζει οὕτω τό κάλλος, τό αἷμα, Ἰλ. Ε, 333, 870. Π, 670, 680. τήν ἐσθῆτα, τόν πέπλον τῶν Θεῶν· τό θαυμάσιον κεφαλόδεσμον, ἤ ζώνην τῆς Λευκοθέας, ἣν δέ τόδε κρήδεμνον ὑπό στέρνοισι τάνυσσαι ἄμβροτον.» Ὀδ. Ε, 346. : τήν νύκτα· –ἰδέ εἰς τό, ἀμβρόσιος–: τούς ἵππους καί τούς βοῦς τῶν θεῶν. «Ἀντικρύ δ' ἀνά πάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι ἀμβροτοι ...» Ἰλ. Π, 381. καί Ὁμ. Τμ Ἑρ. 71. «ἵνα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλιν ἔχεσκον βοτσόμενοι ...» οὕτω τό ἔδεσμα τῶν Θεῶν καί τά παρ' αὐτῶν παρεχόμενα ὅπλα καί ἄλλα ὧδε. «... Ὣδ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλείδαο Ἀχιλῆος, ἃ οἱ Θεοί οὐρανίωνες πατρί φίλῳ ἔπορον.» Ἰλ. Ρ, 194. Ὀδ. Σ, 190. «... τέως δ' ἄρα εἶχ' ἀθανάτων ἄμβροτα δῶρα εἰδώς, ἵνα μιν θηήσαιτ' Ἀχαιοί.» Ἔτι δέ τό ὑπό θεᾶς ἐξειργασμένον ὕφασμα. «Εἵρυτο δ' ἔνδον ἄνακτα ... ἱστόν ἐποιχομένης, μέγαν ἄμβροτον· εἷα θεάων λεπτά τε, καί χαρίεντα, καί ἀγλαά ἔργα πέλοντα.» Ὀδ. Η, 222. Ὅθι Ἡσ. καί τήν φωνήν τῶν Θεῶν ἄμβροτον προτιμορεύει «... αἱ δ' ἄμβροτον ὄτραν ἵεσαι, θεογενές αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ.» Θεογ. 43. Πινδ. Νμ. 10. 12.

Ἄμβυξ, υκος, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβων, ωνος, ὁ· Ἰων. ἄμβη. ὀφρύς ἀπίδος, ἡ χεῖλος λεκάνης, λοπάδος ἴτυς· (ἐκ γύρω ἀπό ἀπίδων, τά χείλια ἀπό ἁπλᾶδων καί ἀπό ἄλλα ἀγγεῖα, εἰς τά ὁποῖα κενοῦνον φαγητά): πυθμήν, πύθμη ἐκπώματος (ὁ πάτος ἀπό ποτήρι)· παρά τοῖς Ῥοδίοις δέ καί ἡ ἀκρώρεια (ἡ κορυφή βουνοῦ). 2) Παρά τοῖς μεταγενετ. ὁ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἄμβων (ὁ ἄμβωνας τ' τήν Ἐκκλησίαν). Κατ' Αἰτχύλ. αἱ προσανεβάσεις τῶν ὀρῶν. οἱ ἀρειοί καί ὑψηλοί τόποι· ὅθεν καί παρά Ποιητ. τό «ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι.» Ὁ δέ Ἐτστ. σλ. 1636. φησι. «Ἄμβωνες λέγει ὀρῶν καί Ἴτυς πᾶσα, καί οἷον ὀφρύς καί ὑπεροχή· καί χεῖλη δέ λοπάδων· οἷον· «πολλῶν ἤδη λοπάδων τούς ἄμβωνας περιλείξας.» καί Πολυδ. 6, 6. «Τοῦ δέ καθώνος ἑκατέρωθεν πλευραί, ὥσπερ καί τῆς κύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται.» καί Πλούτ. Λυκ. «Τά ἀναγκαῖως πινόμενα τῶν ὑδάτων καί δυσποτώτατα τήν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῷ χρῷ, καί τοῦ θολεροῦ προτκόπτοντος ἐντός, καί προτιχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλήτιζε τῷ στόματι τό πινόμενον.» Ὅπερ βαθυκοῖ καί ὁ Ἀθην. ιά΄, «ἐκ Κάδων, ἐκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὐνεκα στρατιῶται πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν· πρῶτον μέν οὖν τό μή λίαν κατάθηλον εἶναι τό πῶμα· εἶτα ἄμβωνας ὁ κάδων ἔχων ὑπολείπει τό οὐ καθαρόν.» καί Γαλη. «ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν.»

Ἀμβωνίζομαι· ἀναβαίνω ἐπί τόν ἄμβωνα, ἤ λαλῶ ἐπ' ἄμβωνος (βαίνω λόγον ἤ τόν ἄμβωνα) Συνοδ.

Ἀμβώσας, Ἰων. μετοχ. ἀρτ. α΄, ἀντί, ἀναβήσας· «ὁ δέ μέγ' ἀμβώσας εἶπε.» Ἡρόδ.

Ἀμεγέθης, ὁ, ἡ· (μέγεθος) μή μέγας, μικρός, βραχύς (ὄχι μεγάλος, μικρός, κοντός ἤ στενός)· «Τά μέν μεγέθος ἔχει, τό δέ τῆς ἐλαίας ἀμέγεθες.» Θεόφρ. Φ. Ἱστ. κ΄. 21.

Ἀμέγαρτος, ὁ, ἡ· (μεγαίρω μετά τοῦ στερητ. α.) ἐπί πραγμάτων· τό οὐδέν εἰς φθόνον κινοῦν, οὗ οὐδείς τῷ αὐτό ἔχοντι, ἤ πάσχοντι φθονεῖ· ὁηλονότι ἀνιαρόν, χαλεπόν, φοβερόν, αἰτιχρόν· ἀθλιότης, ἀτυχημα, συμφορά· (κάτι πρᾶγμα, τό ὁποῖον δέν προξενεῖ φθόνον· διά τό ὁποῖον δέν φθονεῖ, δέν ζηλεύει κανείς ἐκεῖνον ὁποῦ τό ἔχει, ἤ ὁποῦ τό παθαίνει· δηλαδή λυπηρόν, κακόν, φοβερόν, ἀχρεῖον, ταλαιπωρίαν, δυστυχίαν, κακοδαιμονίαν). «... ἀλλ' ὄγε δέκτο μέν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὀφέλλειν.» Ἰλ. Β, 420. καί Ἡσ. Θγν. 666. «... μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν ..» καί Ὀδ. Λ, 399. «... ἠέ γ' ... ἐθάμασσεν, ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν» καί Αἰτχ. Πρμθ. 402. «... στένω σε τάς οὐλομένας τύχας .... ἀμέγαρτα γάρ τάδε Ζεύς .... πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.» καί Ἰατ. 639. «παίδουν τε καί ἰσέτας Διός, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.» Ὡτω καί παρά τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς. 2) Ἐπί προσώπων· Εὐτελής, ἄζηλος, ἀνεπίφθονος· (ποταπός, ἀζήλευτος, ἀφθόνητος) «Πῇ δή τόν δε μολοβρόν ἄγεις, ἀμέγαρτα συβῶτα, πτωχόν, ἀνιηρόν; ..» Ὀδ. Ρ, 219. καί Φ, 362. «Πῇ δή καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, πλαγκτέ·» καί Τμ. Ἑρ. 539. «πάντρώπων δ' ἄλλον ὀνήσομαι, ἄλλον ὀνήσω, πολλά περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων.» (τήν μετά τοῦ ἐπιτατ. α, δευτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Μέγας, τερατώδης, θαυμαστός, ἄφθονος· ἀποδοκιμάζει ὁ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 261.)

Ἀμέθεκτος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μή μετέχων, μή μετασχών, ἀμέτοχος, (ὅστις δέν μετέχει, ἤ δέν μετέχει ἀπό τίποτε) Δισ. Ἀρ. 2) Οὐ οὐδείς μετέχειν ἤ μετασχεῖν δύναται (ἀπό τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ τις νά μετέχῃ, ἤ δέν μετεῖχεν) Ἐπῤῥ. ἀμεθέκτως· ἀφ' οὗ

Ἀμεθεξία, ἡ· τό μή μετέχειν τινός τι, στέρησις μετοχῆς τινος (τό νά μή μετέχῃ τις ἀπό τίποτε). Κορν. λέ.

Ἀμεθόδευτος, ὁ, ἡ· (μεθοδεύω) καί

Ἀμέθοδος, ὁ, ἡ· (μέθοδος) ἄνευ διηγήσεως, προπαιδεύτους, προκατασκευῆς· ἄνευ μεθόδου, ἄνευ τοῦ προτήκοντος τρόπου καί κανόνος· (ἀπροδίδακτος, ἀπροετοίμαστος· χωρίς μέθοδον, χωρίς τόν τρόπον καί τόν κανόνα, κατά τόν ὁποῖον πρέπει νά κάμνῃ τις τίποτε, ἤ νά γίνηται τίποτε).

Ἀμέθυσος, ὁ, ἡ· καί

Ἀμέθυστος, ὁ, ἡ· (μεθύω) μή μεθύων, μή μέθυστος, μή πάροινος, μή παρόινος· (ὅστις δέν μεθύει, δέν πίνει τόσον ὥστε νά μεθύσει· δέν εἶναι παρόρμενος ἤ τό νά πίνῃ). 2) Ἐνεργ. τήν μέθυσιν, τήν κραιπάλην καλῶν, κατέχων (ὅστις ἔχει ἐνέργειαν νά ἐμποδίζῃ τήν μέθην) π. χ. φαρμακον (ἰατρικόν, βοτανι) ἀμέθυστον. 2) Ἀμέθυστος, ἡ· τήν μέθυσιν οἴνοσιν καταπαύων (ὅστις καταπαύει τήν μέθην, κάμνει νά παύσῃ, παράσῃ ἡ μέθη, ἤ τό μεθύσι). Πλτχ. Πρβλ. Σ. 3. β) ὄνομα πολυτίμου λίθου, ἤτις καί Ἰβηρική καί Ἰνδική καί βρατανική λέγεται· (ὄνομα ἀπό ἕνα πετράδι, τό ὁποῖον εἶναι ἀπροσκόπτων καλῶς τό κρασί)· «ἀμέθυστον κικλήσκουσι τήν λίθον οὐ διά τό πρός τάς οἰνώσεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεῖ τήν κρᾶσιν οἷον τό χρῶμα προσοικεῖ.» Πλτχ. Συμπ. Γ, 1. γ) ἀγνώστου τί ἕως τοῦδε φυτοῦ εἴδος, Πλτ. Συμπ. Γ, 1.

Ἀμεταγώγητος, ὁ, ἡ· οὗ τό βάρος δέν ἐσταθμήθη δέν ἐξητάσθη εἰ ἔστι δίκαιον ἤ οὐ (τοῦ ὁποίου τό βάρος δέν ἐδοκιμάσθηκε ἤ τό

ζύγι ἂν εἶναι σωστὸν ἢ ὄχι.) Συνσ. Ἐπστ. Ε'. ἰδὲ Μείον.

Ἀμείβομαι· ἰδὲ ἀμείβω, 2).

Ἀμείβοντες, οἱ· ἰδὲ ἀμείβω, 3).

Ἀμείβω· Μλ. ψω· ἀορστ. ἠμειψα. Ἀλλάττω, ἀνταλλάττω· (ἀλλάζω, κάμνω ἄλλαγὴν δίδοντας τίποτε πρᾶγμα καὶ πέρνοντας ἄλλο τίποτε δι' αὐτό). «Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ . . . . δῶκε πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε, χρύσεα χαλκείων . . .» Ἰλδ. Ζ. 235. καὶ, Ξ, 381. «. . . . οἱ χόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἀμείβον, ἑτεῖλαι μὲν ἑτεῖλαν ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν·» (ἀλλάζω, πότε τό ἕνα, πότε τό ἄλλο βάνω, πέρνω, συκόνω· κλ. τ. τ. π. χ. ὅταν περιπατῶ συκόνω πότε τό ἕνα, πότε τό ἄλλο ποδάρι· ὅταν παίζω βιολὶ πατῶ τὲς κόρδες πότε μὲ τό ἕνα, πότε μὲ τό ἄλλο δάχτυλο· κ. τ. τ.) «. . . τρόσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, ἠΰτε ἰοειδής, ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων·» τουτέστι βραχὺ προποδίζων, ἢ ὀπίσω χωρῶν καὶ μὴ μακρὰ βιβάζων (κάμνωντας κοντὰ διαστήλια ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω) Ἰλδ. Λ, 546. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ σπανίως χρῆται ὁ Ὅμηρος· οἱ Ἀντ. δέ, πολλάκις· Μεταβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο (ἀπὸ ἕνα πάγω ς' ἄλλο· ἀρίνω ἕνα κι' ἀρχίζω ἄλλο) «Ἠΰραν ἐκ Ἠΰρας ἀμείβον τα.» Εὐρπ. Καταλείπω, ἀπέρχομαι (ἀφίνω, φεύγω) «τὴν δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Ψιλοκτήτην λέγω, ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.» Σφ. Φιλ. 1262. καὶ Εὐρπ. «ἀμείψον δώματα·» καὶ Ἀπλλ. «γαῖαν ἀμείβουσι» καὶ Ἡρδτ. 5, 72. «. . . ἡδὲ ἰρείη ἐξαναστᾶσα ἐκ τοῦ θρόνου πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι, εἶπε . .» Μεταβάλλω, ἀλλοιῶ (ἀλλάζω, κάμνω ἄλλοιώτικον) «μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, πάρειμι...» Εὐρπ. Βκχ. 4. Μεταφορ. ἀνταποδίδωμι· (ἀντιπληρώνω, κάμνω εἰς τινα ὅ,τι μοῦ ἔκαμεν αὐτός) «. . . τῶν δέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων·» Εὐρπ. Ὀρ. 1004, 2) Μέσ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προπ. Ἀποκρίνομαι· ἀμείβομαί τινα μύθῳ, μύθοις, λόγοις, ἐπέεσι· ἐνίοτε δὲ ἄνευ τῆς αἰτιατ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ μύθῳ· ἔτι δὲ καὶ περιφραστικ. ἀμειβόμενος προσέφη, προσηύδα, προσέειπε. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι: «ἡ δ' αὖτις' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.» Ὀδσ. Λ. 214. Σπανιώτερον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. «Ταῦτα ἀμείψατο Ἡρδτ. 1, 37. καὶ 8. 58. «καὶ οὐδὲν πρὸς ταῦτα ἀμειψάμενος ἦε . .» ἢ ὀπτὴ αἰτιατ. ταῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμ. «Οὐδὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀμείβεται τὸν πατέρα . .» Ἡρδτ. 3. 52. Καὶ δοτκ. τοῦ πργμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ προσ. «Ὁ δὲ ἀμείβετο τοισίδε αὐτούς.» Ἡρδτ. 2, 173. Ἐρίζομαι (ἀλλάζω λόγια, μαλώνω): «Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν.» Ὀδσ. Γ. 148. καὶ Λ, 81. «Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμενω στυγεροῖσιν ἠμεθ'.» καὶ 464. Ἔτι δὲ καὶ συνδιαλέγομαι (ὁμιλῶ) «Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'» 224. Ὁ παθητ. ἀόρ. παρὰ Πνδ. Πθ 4, 166κ. 182. «Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοισι ὦδ' ἀμείφθη·» ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Κατ' ἐνεργ. σημασ. «τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, καὶ ξενίῃ ἀγάσσῃ.» Ὀδσ. Τ, 284. καὶ Α, 375. «. . ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους·» καὶ Ἰλδ. Ι, 409. «Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, οὔτ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·» καὶ ἀντιστρόφως, τοῦτ' ἔστιν ἐξωθεν εἰς τὰ ἔνδον· περὶ τοῦ ποτοῦ γάρ ὁ λόγος· ἐν Ὀδσ. Κ, 328. «. . . οὐδὲ γάρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.» Ἂν γένει δέ, ἐκδέχομαι, ἢ διαδέχομαι: ἀλλοιοῦμαι (πέρνω τὴν δουλειὰν ἢ τὸν τόπον, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν, ἢ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος· ἀλλάζω, γίνομαι ἀλλοιώτικος)· «οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον.» Ἰλδ. Ι. καὶ Ὀδσ. Ι. «Τάρφεϊ ἀμειβόμενοι καὶ πταὺην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων διαδέχεται.» Εὐστδ. καὶ Γργ. Μετοχικῶς δέ, τελικῷ συνταπτόμενον ῥήματι ἐπιῤῥηματικῶς σχεδὸν κεῖται. «Μοῦσαί δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, ἀρήνεον.» Ὀδσ. Τ, 60. = ἀμοιβαδὶς· καὶ Ι, 409. «Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.» Σπανίως μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· «μήτην ἀμείβετο» Πνδ. ὡς τὸ κατ' ἐνεργ. σημασ. «πύλας ἀμείβεσθαι, οὐδὸν ἀμείβεσθαι» Θεογν. καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον: Ἔτι δὲ καὶ ἀνταποδίδωμι κακὸν ἢ καλὸν (ἀντιπληρώνω) «ἀμείβ. χάριν» Εὐρπ. Φοιν. καὶ Κύκ. 312. «πολλοῖσι γὰρ κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.» καὶ Ἡρδτ. «ἀμείβομαι χαρίζόμενος.» Δημτδ. δὲ, «ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις» καὶ Σιφ. Ἀποφ. δ'. 3. «πᾶς τῶν θείων εὐεργεσίας ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι.» Ὁ δὲ Λουκ. Ἐνπ. «τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε τοῦδε τῆς δικαιοσύνης.» 3) Μετχ. ἐνεργ. οἱ ἀμείβοντες· οἱ τυφλάται· (καβαλλάρης, ἢ γρεντιὲς τῆς σκεπαστῆς, ἢ ὁποίαις κρατοῦν τὴν σκεπαστήν)· «Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, ὤματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.» Ἰλδ. Ψ. 712. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω ἀνω συναγόμενα, ἀντερείδουσιν ἄλληλα, οὓς οἱ τεχνικοὶ χυδαίᾳ γλώσσῃ, προσφιλοῦντας φασί. Εὐστδ. σχ. 1021. Ἐν ἀμείβοντι = ἀμοιβαδὶς· Δένδρεα τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιάδοις ἄνδρας εὐώδεις φέρειν, πλοῦτῳ ἴσον, ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι.» Πνδ. Νμ. 11, 54. ἰδὲ ἀμεύω.

Ἀμειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀμείδητος, ος, ὁ, ἡ· (μειδάω) μὴ μειδιῶν· μὴ ὑπογελῶν (χαμογελάστος· ὅστις δὲν χαμογελᾷ δὲν ἐχαμογέλαστος) περίλυπος· σκυθρωπὸς στυγνός· (λυπημένος· σοβαρὸς, μπουτζωμένος) «ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάστειε Περσεφόνη.» Ἐπγρ. «ἀμειδὲς πρόσωπον.»

Ἀμείλικτος, ος, ὁ, ἡ· (μειλίσσω) ἀπηνὴς, χαλεπὸς, ἀνήμερος, ἀπαραίτητος, ἄκαμπτος, ἀνεξίλαστος, σκληρὸς· (ἀνημέρευτος, δύσκολος, ἀλύγητος, σκληρόκαρδος) «ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν.» Ἰλ. Λ, 137. καὶ Ἡσδ. Θγν. 660. «. . ἀψορρὸν ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν ἠλύθαμεν . . . ἀναέλπτα παθόντες.» Ἐπιῤῥ. Ἀμείλικτα, παρὰ Λουκ.

Ἀμείλιχος = ἀμείλικτος. «Ἀίδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος.» Ἰλ. Ι, 158.

Ἀμεινότερος, έρα, ερον· ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμεινόνως· Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμείνων· ὁ, ἡ· γενκ. ονος· ἀνώμλ. συγκρ. τοῦ, ἀγαθός· ἀγαθώτερος, ἱκυρότερος, ἀνδρειότερος (καλήτερος, δυνατώτερος) παρ' Ὅμ. ἐπὶ προσώπων· δεξιώτερος, ἐπιτηδειότερος, δικαιότερος, δειλότερος, ἐ πργάστερος· — πάντα κατ' ἠθικὴν καὶ νοερὰν σημασίαν — (καλήτερος)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. «ἀμείνων μαντεύεσθαι, προνοῆσαι· καὶ τ. τ. Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, κρείττων, καλλίων, χρησιμώτερος, ἁρμοδιώτερος, μᾶλλον συμφέρων, ὠφελιμώτερος· (καλήτερος, συμφερώτερος) «Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰτέ' ἀμεινον.» Ἰλδ. Α. 116. καὶ 274. «. . . . ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἀμεινον·» καὶ Γ, 11. «. εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην ποιμήσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων καὶ Θδ. Α. «. . . ὥσπερ ἔμοιγε ἀμεινον δοκεῖ εἶναι.» Πλητ. οἱ ἀμείνονες = ἐγκριτώτεροι, προύχοντες (οἱ μεγαλήτεροι, οἱ πρῶτοι). Ἐπῤῥ. ἀμεινόνως. Πλατ. Παρ. Φριξ. Ἑλλ. σλδ. 54. Ἐν Ἀνακλ. Β. σλ. 522. εὑρηται νέος συγκρ. τύπος ἀμεινότερος, ρα, ρον.

Ἀμείρω· Μλ. ἐρτω, ερῶ· (μείρομαι) ἀμοιρον, ἀμέτοχον ποιῶ· ἀποστερῶ· ἀφαιροῦμαι, (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἔχῃ μέρος εἰς τίποτε, νὰ μὴ λάβῃ μοιράδι· τὸν ὕστερῶ ἀπὸ τίποτε). «Ταύτας δὲ μή ποτε τιμὰς ἀμείρειν γενέων βίον παπρωμένων· Πνδ. Πθ. 6, 27. Παρ' Ὅμ. δὲ καὶ παθητ. «Ἀλλ' εἰτέρχεο τείχος . . . . οὔρα ταώτης Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ἀρέῃς Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδέσθω· Ἰλδ. Χ, 58.

Ἀμείψις, εως, ἡ (ἀμείβω)· Ἀλλαγὴ, ἀμοιβὴ, μεταλλαξις, ἀναλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ: μετάληψις, μεταβολὴ, ἀλλοίωσις· ἀντίδοσις, ἀνταπόδοσις χάριτος· ἀπόδοσις, χάρις· ἐκδικία, ἐκδίκησις: ἀπόκρισις· (ἀλλαξιὰ· μετάβλημα· ἀνταπόδομα· εὐχαριστία· ἐκδίκημα).

Ἀμειψικοσμέω = μετακοσμοῦμαι· Δμκρ.

Ἀμειψικόσμη = μετακόσμησις.

Ἀμειψιρυσμέω (ἀμείβω, ῥυσμὸς) = μεταμορφοῦμαι· Δμκρ. οἷον

Ἀμειψιρυσμίη = μεταμόρφωσις· Δμκρ. παρὰ Λυρτ. 47.

Ἀμειψίχρωος, καὶ συνῤ. χρους ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα ἄλλοιων· (ὅστις ἀλλάζει τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα του) Ἡσχ.

Ἀμείωτος, ὁ, ἡ (μειόω) μὴ ἐλαττούμενος, μὴ μειούμενος· μὴ σμικρυνόμενος μὴ ἐλαττωθείς, μὴ μειωθεὶς μὴ σμικρυνθείς· ἀκέραιος· ἄρτιος· ὁλοτελὴς, ὁλόκληρος· (ὅστις δὲν ὀλιγοστεύει, οὐν μικραίνει, δὲν γίνεται ὀλιγάτερος ἢ μικρότερος· δὲν ὠλιγόττευσε, δὲν ἐμικροτερεύθηκε· ἀκέραιος· σωστός).

Ἀμέλγω· Μλ. ελξω· – ἀρμέγω – «ἐζόμενος δ' ἠμέλγεν οἷς καὶ μυκηθμὸς αἴγειος.» Ὀδσ. Ι, 238. καὶ 244, καὶ 308. καὶ παθητ. «Τρῶες δ', ὥστ' οἷες . . . . μυρίαι ἑστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν . . .» Ἰλδ. Δ, 434. Μέσως· Θηλάζομαι (βυζάνω, δίνω νὰ βυζαξῇ) 2) ἐν γένει, βάλλω, μυζῶ, χυλῶ· ῥοφῶ· (βυζάνω· ζουλίγω ἢ σφίγγωτι καὶ αὐγάνω τὸ ζωμί του· ῥουφῶ)· Ἀμελ. φίλτρον· Βίων· Ἀμελ. νέκταρ, γάνος ἐκ βοτρύων· Ἀνθλγ. 3) τρπκ. ἐπὶ ἀπατεώνων, κολάκων, τυράννων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν – «Ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐθέλουσ' ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ τῶν ῥητόρων, ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, πρῶτος ὤν·» Ἀριστφ. Ἱππ. 326. καὶ Παροιμ. «Τὴν

παρούσαν ἀμέλγε, τί τὸν φεύγοντα δι' ὠσεως; » Θερτ. Κυκλ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· μὴ ἀφίεις τὰ ἡμέρα καὶ κυνηγᾷς τ' ἄγρια· (ἐστι δὲ ἡ λέξ. συγγεν. τῷ, ἀμέργω).

'Αμελδέω· ἰδὲ ἀμελέω.

'Αμέλει· κυρίως μὲν προστακτ. β', πρσπ. τοῦ ἀμελέω· ἀμερίμνει, μὴ μελέτω σοι περί τινος (μὴ σοί μέλει, μὴ φροντίζεις) λόγου ἀρκτικοῦ, παρὰ Ξνφ. Κπ. 5, 2, 13. » . . δεῖξον δήμοι, ποῦ οὗτοί εἰσιν, ἵνα . . . 'Αμέλει, ἔρη, οὐδὲν ἐμοῦ σε δεήσει πυνθάνεσθαι· ὅσον ἐπιρρηματικῶς βεβαιωτικόν ἐστι· πάντως, ἔντως, βεβαίως, καὶ μάλα· πῶς γὰρ οὔ; – καταφατικῶς – μάλιστά γε· (βέβαια, μὲ τὰ σωστά, μάλιστα, χωρὶς ἄλλο)· ἔτι δὲ καὶ εἰρωνικῶς· Ἀρστγ. Βάτ. πῶς δοῦλος ὢν καὶ ὑπνητός, Ἀλκμήνης ἐσει; ἀμέλει, καλῶς· ἐχ' αὐτ· ἴσως γάρ τοι ποτε ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ Θεός, ὀλίγειν.

'Αμέλεια, ἡ (ἀμελής) ἀνοτις, ἀσάλεια, εὐωρία· (ἀφροντισιά, ἀταραξία, ἀδιαφορία)· ὁ τρόπος, τὸ ἦθος (ὁ χαρακτήρας) τοῦ ἀμελοῦς· μοὶ θεοὶ σε ἐν ἀμελείᾳ καταπίθεντο· Ξνφ. Ἀπμ. Α, 4. καὶ Εὐρπ. πάμελείᾳ δὸς ταῦτα.

'Αμελετησία, ἡ (μελετάω)· Ἔλλειψις μελέτης, ἀσκήσεως, τριβῆς· ἀτημελία, ὀλιγωρία (ἀγυμνασία· τὸ νὰ μὴν ἐπιμελῆται, τὸ νὰ καταφρονῇ, νὰ φροντίζῃ τις ὀλίγον ἢ καθόλου διά τίποτε) Ἀρρ. Ἐπικ. Β', 16.

'Αμελέτητος, ὁ, ἡ (μελετάω)· μὴ μελετῶν, μὴ ἀσκούμενος, ἀπαρασκεύαστος, μὴ προετοιμαζόμενος, μὴ ἐκπονούμενος ἐντινι· (ἔστις δὲν γυμνάζεται, δὲν προετοιμάζεται εἰς κάνενα πρᾶγμα)· » . . . ἀτειλίν, ὅπως μὴ ἀμελετήτους ὄντας ἀγωνίζεσθαι δέῃ· Ξνφ. Ἱππ. Α', 19. Ἐπρρ. ἀμελετήτως· πάμελετήτως ἔχωτινος· (εἶμαι ἀγύμναστος, δὲν ἐγυμνάσθηκα εἰς τίποτε).

'Αμελέω· Μλ. λήσω· (ἀμελής) ἀμελῶς ἔχωτινος· οὐ μεριμνῶ, οὐ φροντίζω, ὀλιγωρῶ, ἀχηδῶτινος (δὲν ἐπιμελοῦμαι, δὲν φροντίζω, ἀδιαφορῶ, καταφρονῶ, δὲν μοὶ μέλει εἰς τίποτε)· Ὁ Ὅμ. ἐν Ἰλ. μόνον τῇ λέξει χρώμενος, συστάσει αὐτὴν ἀεὶ τῷ ἀρνητικῷ οὐ· »Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε, κασιγνήτοιο πεσόντος· Θ, 330. τοῦτ' ἔστιν οὐκ ὀλιγώρησε τοῦ ὑπερασπίσαι αὐτόν· ἐν Γ, 9. δὲ »Ὁ δ' ἄρα Πάντου υἱὸς εὐμελίης ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· δηλδ. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶχε, προσεῖχεν εἰς τὸ σκοπεῖσαι αὐτόν· 2) Παρὰ τοῖς Πεζογρφ. συνήθως μεταβατικὸν μετὰ γενκ. Ἀφροντιστῶ, οὐκ ἐπιμελοῦμαι τινος, οὐ σπουδάζω περί τι· οὐ προσέχω τὸν νοῦν τινι· ἐν ἀμελείᾳ τίθεμαί τι· ἀπολείπομαί τι· ἀπολείπομαί τινος, παραλείπω τι· (δὲν φροντίζω, δὲν δίδω προσοχήν, ἀφίνω, τραβῶ χέρι, δὲν κάμω) ἀμελῶ ἀσκήσεως, τοῦ ὀργίζεσθαι κλ. τ. τ. πάμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαι, ἐπειρῶ εὐποιήσας κραύνειν· Ξνφ. Ἀπμ. Β, 3. καὶ Αἰσχυλ. οὐκ ἠμέλησαι τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ (ἀπροσώπως)· Παρὰ Λυκούργ. δὲ, σλ. 147. ὑπὸ Reiski καὶ μετὰ ἔστι Παῦητκ. ὀλιγωροῦμαι, ἢ ἀμελεῖς εἶμαι, ἢ κεῖμαι, οὐ διαπονοῦμαι, ἀφροντιστοῦσι περὶ ἐμοῦ· (μὲ ἀμελοῦν, μὲ καταφρονοῦν, δὲν τοὺς μέλει, δὲν φροντίζουν, δὲν ρωτοῦν δι' ἐμένα)· οὐδὲν τούτων ἀμελεῖται· Ἰσηρ.

'Αμελής, ὁ, ἡ· (μέλει) ἀφροντις, ἀμέριμνος, εὔωρος, μεθήμων, ῥᾴθυμος· (ἀφρόντιστος, σκηνρός) 2) ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος, ἐν ἀμελείᾳ κείμενος, ἀδιάπαυτος, ἀνεπίσκεπτος, ἀτιμώμενος, ὀλιγωρούμενος· (ἀμελημένος, ἀπερίποιητος, καταφρονεμένος)· ὅσον ἀπροσώπως· ἀμελὲς ἔστιμοι· οὐ μέλειμοι· ναὶ δὲν τούτων ἀμελές« · καὶ οὐδ' αὐτῷ τῷ πλουσίῳ ἀμελὲς τοῦτο· »Ἰσηρ. (δὲν μοί μέλει) Ἐπρρ. ἀμελῶς· ἀμελῶς ἔχω = ἀμελῶ· ἠμελῶς ἔχειν περὶ Θεοὺς καὶ γονέας« Ξνφ. Κπ. Α, 2. καὶ ἀμελέστερον· ἐπιρρηματκ. Ξνφ. Ἑλλ. δ', 8.

'Αμέλης, ητος, ὁ (μέλει) Ποταμὸς ἐν Ἅιδου· » . . σκηνᾶσθαι οὐνσφᾶς ἦδη ἐσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγείου οὐδὲν στέγει . . . «Πλατ. Πλτ. 10, 15. σλ. 621. Α.

'Αμελησία, ἡ· καὶ

'Αμέλησις· ἡ = Ἀμέλεια.

'Αμελητέος, ἑα· έον· Θετκ. ἐπρρ. ἢ ἐπρρμτκ. ἐπίθ. Ἀμελείας ἄξιος (ὅστις ἀξίζει νὰ μὴ τὸν ἐπιμελοῦνται, νὰ μὴ φροντίζουν οἱ αὐτόν) καὶ ἀμελητέον ἐπρρμτ. δεῖ ἢ δέον ἀμελεῖν· (πρέπει νὰ μὴ φροντίζῃ τις, νὰ μὴ τὸν μέλει)· τῶν τοιούτων ἀμελητέον« · Ἰσηρ. εἰς Κλαγ.

'Αμελητί· Ἐπρρ. παρὰ τὸ ἀμέλητος = ἀμελῶς (ἀμελημένα, ἀφρόντιστα). Παρὰ Κυριλ. δὲ ἀντὶ ἀμελλητὶ = ἀνυπερθέτως, ταχέως (ἀγλίγωρα, χωρὶς χαμὸν καιρόν, χωρὶς χασομέρι).

'Αμέλητος, ὁ, ἡ (ἀμελέω) = ἀμελής, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας αὐτοῦ. »Πολλοὶς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι, καὶ φύειν πόλλ' ἀμέλητα μέλεα· Θγν. 414.

'Αμελία, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀμέλεια· Γρηγ. σλ. 55. ὑπὸ Schaef.

'Αμελλητί· Ἐπρμ. παρὰ τὸ ἀμέλλητος· ἄνευ μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς· ἀνυπερθέτως (χωρὶς ἀργοπόρημα, εὐθύς, ἀγλίγωρα).

'Αμέλλητος, ὁ, ἡ· (μέλλω) μὴ ἀναβάλλων, μὴ παρέλκων, εἰς μῆκος μὴ προάγων, μὴ μηκύνων, μὴ βραδύνων· μὴ ἀναβλητέος, μὴ παρελκυστέος, εἰς μῆκος μὴ προαχθείς· ἀνυπέρθετος, ἀπροφάσιστος, πρόθυμος· (ὅστις δὲν ἀργοπορεῖ, δὲν ἀφίνει τὸ πρᾶγμα ὀπίσω, δὲν τραβάει εἰς μάκρος· ἢ δὲν ἀργοπορήθηκεν, δὲν τραβίχθηκεν εἰς μάκρος· δὲν πρέπει νὰ τραβηχθῇ εἰς μάκρος, νὰ ἀργοπορηθῇ· δὲν μεταχειρίζεται, ἢ δὲν ἐμεταχειρίσθηκε προφάσεις· ἄοκνος, πρόθυμος) » . . ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν· Λουκ. εἰς Νέηρ. Ἐπρρ. ἀμελλήτως.

'Αμελξις, εως· ἡ (ἀμέλγω) τὸ ἀμέλγειν· (ἄρμεγμα) ναὶς ἀμέλξιν γάλακτος αἶγας Σκυρίας.« Ηνδ. Δῳ.

'Αμελῳδήτος, ὁ, ἡ (μελῳδέω) ἄνευ μελῳδίας (χωρὶς ψάλτσιμον, χωρὶς ψαλμῳδίαν)· Ἀρστβ.

'Αμεμπτος, ὁ, ἡ· (μεμφομαι)· ἀμύμων, ἀμώμητος, ἀνεπίληπτος, ἀκατάκοτος, ἀνέγκλητος· ἐντελῶς χρηστός ἢ καλός· ὦ οὐδείς τι μέμφεται, ἢ οὐδεὶς καιρὸν ἔχει· (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐκατηγόρησε, ἢ δὲν εἶπε κακὸν δι' αὐτόν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ, ἢ νὰ εἰπῇ κακὸν δι' αὐτόν· καθόλου καλός, ἢ σύμμορφος)· ὅθεν ἐπαρκής, ἐξαρκής, ἀφιλής· (ἀρκετός, πλουσιοπάροχος· τὸ τουρκοβ. μπόλιος, καὶ, χωρὶς κοσοῦρι)« Οὐ γὰρ μόνον δεῖπνον ἀμεμπτον παρέσχηκας, ἀλλὰ καὶ δεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις« Ξνφ. Συμ. 2, 2. καὶ Κπ. 5, 5. 32. » . . ἀρ' ἂν δύναιο τὸν τοιοῦτον ἀμεμπτον φίλον νομίζειν;« καὶ Ἀπμ. γ', 1, 2. ποῦ ῥᾴδιον ἑνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἀμεμπτα πάντα ἔχοντι· 2) ἐνεργτ. μὴ μεμφόμενος, μὴ φιλομεμφὴς μὴ φιλόψογος, μὴ φιλεπιτιμητής, μὴ ψέκτης· εὐκολος, αὐτάρκης· (ἔστις δὲν κατηγορεῖ, δὲν ἀγαπᾷ ἢ δὲν συνηθίζει νὰ κατηγορῇ, νὰ καταιρίνῃ· εὐχαριστημένος)· » . . τοῖς δ' ἀπιοῦσι ὠρηησάμενος πολλά, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος . . . . ἀπεπέμψατον· Ξνφ. 8, 28. Ἐπρρ. ἀμέμπτως· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

'Αμεμφής, ὁ, ἡ· = ἄμεμπτος· ποιητκ. » . . οὐδὲ γλαυκῶπες αὐτὸν δαιμόνων βουλαῖσιν ἐρύψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν καθέμενοι· Πνδ. Ὀλ. 6, 79. Παρὰ Δογγρ. δὲ σπανίως ἐν χρήσει· Πλούτ. 4, σλ. 410. ὑπὸ Schaef.

'Αμεμφία, ἡ· τὸ μὴ μέμφεσθαι· (τὸ νὰ μὴν ἀγαπάει, νὰ μὴ συνηθίζῃ τις νὰ κατηγορῇ, καταιρίνῃ)· Ἦθος καὶ τρόπος τοῦ ἀμέμπτου· Σχολστ. Ἀρστφ. Πλ. 2) τὰ μορφῆς ἀνεπίδεκτα καθεστῶτα τινος, αὐτάρκεια (ὅταν δὲν ἔχῃ τις αἰτίαν νὰ παραπονεθῇ· ὅταν εὐχαριστῆται μὲ τὴν κατάστασίν του)« · οὐκ ἀμομφία φίλοις· παρ' Αἰσχλ.

'Αμεμψίμοιρος, ὁ, ἡ· (μεμψίμοιρος)· τῇ ἑαυτοῦ μοίρᾳ ἀγαπῶν ἢ στέργων· τὴν ἑαυτοῦ τύχην ἀγαπητῶς ἔχων· (ἔστις εὐχαριστεῖται, δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν μοῖραν ἢ τύχην του).

'Αμεναι· Ἐπα. ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἄσμεναι· ἄειν, παρὰ τὸ ἄω· χορτοῦναι, χορτάζειν· Ἰλδ. Φ. 70. » . . ἀγχεῖη δ' ἀρ' ὑπὲρ νῶτον ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἰαμένη χρωὸς ἀμμεναι ἀνδρομέοιο· Παραβλ. Λξ. Βτμ. 2, σλ. 130. (– υ –).

'Αμενηνός· ἡ, ὀν (μένος) ἀσθενής, ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, ἄναλκις· ἄθυμος, ὑφειμένος· ἐξίτηλος· λειποθυμος, λειπόψυχος (ἀδύνατος, ἄκαρδος, φοβιτζάρης· ψθαρτός, ὀλιγόψυχος· λειποθυμημένος, ψυχομαχῶν) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τετρωμένων, τραυματιῶν· (πληγωμένων)· νεκρῶν, καὶ ἐπὶ ὀνείρων· (ὀνείρατα) » . . . ἢ τέ οἱ δηρὸν αὐτοῦ πῆμα' ἐπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, ἢ κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν· Ἰλδ. Ε, 887. »πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα . . .« Ὀδσ. Κ, 521. καὶ Ν36. καὶ Τ, 562. »δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων· καὶ Τμ. Δμτ. 352. » . . . ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον φῦσαι ψυχὰς ἀμενηνὰ καμαιγενέων ἀνδρῶν« καὶ Σοφοκλ. Αἰ· 861. ἀῤῥ. οὖ

'Αμενηνόω· Μλ. ώσω· ἐξασθενίζω, χαλῶ, περιλύω, συστέλλω, μειῶ· ματαιῶ· (κάμνω ἀδύνατον, ξεντερώνω, ὀλιγοστεύω, ματαιόνω)· » . . ἀλλ' οὐ λήθ' Ἀδάμαντα . . . . ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν ἀκαμαντοχαίτα Ποσειδάων . . . « Ἰλδ. Ν, 562.

'Αμενής, ές, ἡ· (μένος) = ἀμενηνός· Εὐρπ. Ἰκτ.

'Αμέργω· Μλ. ξω· ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ἐκστραγγίζω (ζουλίγω ἢ σφίγγω νὰ βγάλω ζωμί, στραγγίζω)· ὡς τὸ ἀμέλγω· 2) ἀποψήχω, ἀπομάττω, ἀποψῶ, ἀποσμῶ· ἀποδρέπω, ἀποδρέπομαι, ἀπολέγω, καρπολογῶ· (τρίβω μὲ τὴν παλάμην τοῦ χεριοῦ· σφογγίζω, μαζόνω μὲ τὸ χέρι, π. χ. χορτάρι, λουλούδια καὶ τ. τ. μαζόνω, πωρικὰ ἀπὸ τὸ δένδρον) » . . ἦλυθεν ἐσπέριον εἰς αὐλάν, χρυσέων πεταλων ἀπομηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων· . .« Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 396. Μέσ. ἀμέργομαι· λαμβάνω, δράττομαι· (περνῶ, πιάνω, μαζόνω τίποτε διὰ χρείαν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου) παρὰ τὸ ἅμα καὶ εἴργω· πολλάκις τῷ ἀμέλγω καὶ ἀμέρδω συγχεόμενον· εἰσὶ δὲ πάντα ταῦτα ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὁμοργνυμι συγγενῆ.

Ἀμέρδω· Μλ. σω· (μείρομαι, ἀμείρω) στερῶ, ἀποστερῶ, ἁρπάζω, ἀφαιροῦμαί τινα τὶ αὐτῷ ἐπιβάλλον μέρος, ἢ μοῖραν· ἢ τοῦ αὐτῷ ἐπιβάλλοντος μέρους· (ὑστερῶ, πέρνω τὸ μοιρᾶϊ κάνενός)· «. . εἰμὴ στάσις ἀντιάνειρα Κωστίας ἄμερτε πάτρας» Πινδ. Ὀλ. 13, 24. ἀεὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἅπερ ἑαυτοῦ εἶναι ἐξεστί τινι ἀξιοῦν (τὰ ὁποῖα ἔχει τις δίκαιον νὰ τὰ λέγῃ ἐδικά του·): Ἰλιάδ. Π, 53. «Ἀλλά τὸν δ' αἶνόν ἄχος καρδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, ὅππότε δή τόν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃτιν ἀμέρσαι, καὶ . .» τοῦ στερῆται· θηλ. αὐτόν τοῦ αὐτῷ ὥσπερ καὶ παντὶ ἄλλῳ προτήκοντος· Ἔτι δὲ καὶ δοτῇ αἰτιατ. τοῦ προσπ· καὶ τοῦ πράγμ. «. . . τεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θυσιῶν, ἥμερταν ὁλύμπια δώματ' ἔχοντες . .» Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 312· Παθητ. ἀμέρδομαι· στέρητιν τινος πάσχω, ὅταν στερῶμαι, ἐνδεὴς ἔχω, ἀνδεὴς εἰμί τινος· «Ἀ θεὰ λί ξείνων . . . . οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῶν θαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδαι . . .» Ὀδσ. Φ. 299. καὶ Ἰλιάδ. Χ, 58. «Ἀλλ' εἰπέρχεο τεῖχος . . . . μηδέ μέγα σῦδος ὀρώρῃς, Πηλεΐδη, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῆς . .» 2) Τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ζωῆς, τῆς λάμψεως στερῶ· «. . τὸν περὶ Μοῦσ' ἐρίληπε . . . . . ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν» Θ, 64. καὶ Ἱππ. Ἀπ. 332. «αὐτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς, τὸν μὲν ἔπειτ' . . .» καὶ Ἰλιάδ. Ν, 340. «. . ὅστε δ' ἀμερδὲν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομένων . . .» καὶ Ὀδσ. Τ, 18. «. . . ὄφρ' ἔκαν ἐς θάλαμον καταβήσομαι ἔνθεα πατρὸς κάλ', τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα κἀπνὸς ἀμέρδει . .» 3) Παρὰ τοῖς μεταγενῆτ. δέ, ἁρπάζειν, ἀφαιρεῖν, βλάπτειν· δοτικῇ τοῦ πράγμ. «. . . ἑὸν δ' ἀπὸ φέτος ἀμερσαν αὐτοφόνοι . .» Ὀππ. Κυν. α', 268. καὶ Ἀπολ. 385. ὑπὸ Jac. Παράβλ. ἀμίργω· Περὶ τῆς Ἐτυμλγ. δὲ, ἴδε καὶ Βουτμ. Δξ. 1, σλ. 137.

Ἀμερής, ὁ, ἡ· (μέρος) ἄνευ μερῶν, ἀμέριστος· ὁλομερής, ὁλοτελής, ὁλόκληρος· ὅλος· (χωρὶς νὰ εἶναι μοιρασμένος, κομματιασμένος· σωστός, ἀκέριος)· «σημεῖα τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς» Λουκ. καὶ Γρηγ. περὶ τῆς ἁγ. Τριάδος· «ἀμερής» Παρὰ Λουκ. δὲ περὶ Διαβ. ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπροστιθέλητος· «δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις· Ἐπῤῥ. ἀμερῶς· ἀφ' οὗ

Ἀμέρια, ἡ· τὸ μὴ διαμερίζεσθαι, μὴ διαιτέμνεσθαι εἰς μέρη· τὸ ἀμέριστον· (τὸ νὰ μὴ κόβηται εἰς κομμάτια, νὰ μὴ μοιράζηται· ἀμοίραστον, ἀκέριον).

Ἀμερικῶς, αἴτ, ῶτον· πάνυ σμικρός, μερισμοῦ, ἢ διαιρέσεως ἀνεπίδεκτος (πολὺ, καθόλου μικρός, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ εἰς κομμάτια)· ὡς τὸ, ἀκαριαῖος· «ἀμερικὴ εὐδαιμονία» Χρύσπ. παρὰ Πλουτ. 10, σλ. 337.

Ἀμεριμνάω· Μλ. ήσω· (ἀμέριμνος) ἄνευ μερίμνης, ἢ ἀμέριμνος εἰμί· ἀφροντιστῶ· (δὲν φροντίζω, δὲν βασανίζομαι, δὲν μὲ κόπτει τίποτε, δὲν ξαλίζομαι)· 2) ἀμελοῦμαι, ὀλιγωρῶμαι· ἀφ' οὗ

Ἀμεριμνησία, ἡ = ἀμεριμνία.

Ἀμεριμνία, ἡ· ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, ἀνηδία, ἄνεσις, εὐωρία· (ἔλλειψις ἀπὸ φροντίδες, ἀπὸ βάσανα, ἀφροντισιὰ, ἀβασανισιὰ, ἀνάπαυσις) «. . ἐδώκατε γεωργοῦντιν ἀτάλειαν, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν» Ἡρόδ. ἀπὸ τοῦ

Ἀμέριμνος, ὁ, ἡ· (μέριμνα) μὴ μεριμνῶν, ἀφροντις, ἀφροντιστῶν, εὔπορος, ἀκηδής, ἀνεπίστρεπτος (ἀφρόντιττος, χωρὶς φροντίδες καὶ ζάλη, ἤτυχος) «εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντες» Ἡρόδ. Β. 2) περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ὀλιγωρούμενος· (καταφρονεμένος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φροντίζει, τὸν ὁποῖον δὲν μετρᾶει κάνεις διὰ τίποτε)· «. . κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκνοῖς ὀρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρὰς» Σοφ. Αἴας, 1168. 3) τὸ ἀμέριμνον = ἀμεριμνία· Ἡρόδ. «ἐκεῖνο δὲ παρέξοντα τῇ βασιλείᾳ τὸ ἀνενόχλητόν τε καὶ ἀμέριμνον» Ἐπῤῥ. ἀμερίμνως.

Ἀμέριος Δωρ. ἀντὶ ἠμέριος.

Ἀμέριστος, ὁ, ἡ· (μερίζω) μὴ μεριζόμενος, μὴ μεριστὸς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοιραστῇ, δὲν ἐμοιράστηκε) ἁπλοῦς· καὶ = ἀμερής.

Ἀμερμηρεῖ καὶ ἀμερμηρί· (μέρμηρα) Ἐπῤῥμ. = ἀμερίμνως.

Ἄμερσε, ἀμέρσαι· ἀόρστ. α'. τοῦ ἀμέρδω· Ὅμ.

Ἀμερσίγαμος, ὁ, ἡ (ἀμέρδω, γάμος) γάμων στερῶν (ὅστις κάμνει τινὰ νὰ μὴν παντρεύηται) Νον.

Ἀμερσίνοος, ὁ, ἡ· (νοῦς) καὶ

Ἀμερσίφρων, ὁ, ἡ· γεν. ονος (φρὴν) τὸν νοῦν, τὰς φρένας ἀφκιρῶν (ὅστις πέρνει, συκόνει τὸν νοῦν τινος, τὸν βγάνει ἀπὸ τὰς φρένας του) «ἀμερσίνοος λύσσα.»

Ἄμεσος, ὁ, ἡ· (μέσος) ἄνευ μέσου (μὲ χωρὶς μέσον, χωρὶς μεταλάβημα). Παρὰ Μαθημτ. δὲ, ἄμεσος πρότασις, ἧς ἡ ἀπόδειξις οὐδενὸς μέσου χρῄζει. Ἐπῤῥ. ἀμέσως (ἀμεταλάβητα).

Ἀμετάβατος, ὁ· ἡ· (μεταβαίνω) μὴ μεταβαίνων (ὅστις δὲν ἀπερνάει ἀπὸ ἕνα μέρος εἰς ἄλλο) «. . Οὐκ ἔστι δ' ἀκίνητος (ὁ ἥλιος) οὐδ' ἀμετάβατος.» Κλεομδ. Τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, παρὰ τοῖς Γραμματ. = οὐδέτερον· οὗ ἡ ἐνέργεια ἀμεταβατὸς ἐπ' ἄλλο τι. Ἐπῤῥ. ἀμεταβάτως.

Ἀμεταβλησία, ἡ· (ἀμετάβλητος) τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι· ἀμεταστροφία, ἀδιαστρεψία, τὸ ἀμετάλλακτον· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλλεται, μὴ ἀλλάζῃ), μὴ γίνεται ἀλλοιότικος τις ἢ τι).

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ· (μεταβάλλω) ἀδιάστροπτος, ἀμετάστροπτος, ἀμετάλλακτος, ἀμεταποίητος, ἀναλλοίωτος· μὴ μεταβαλλόμενος, μὴ μεταβληθείς (ἀμετάβλητος· ὅστις δὲν μεταβάλλεται, δὲν γίνεται ἄλλοιότικος, δὲν ἀλλάζει· ἢ δὲν ἐμεταβλήθηκεν, δὲν ἄλλαξεν, δὲν ἔγινεν ἀλλοιότικος) Ἐπῤῥ. ἀμεταβλήτως.

Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ· (μεταβολὴ) = τῷ προηγουμένῳ. Παρὰ Γραμματ. δὲ, ἀμετάβολα τὰ ἐν συντάξει λόγου, ἢ λέξεως συνδέσει μὴ τρεπόμενα γράμματα.

Ἀμεταγνωστος, ὁ, ἡ· (μεταγιγνώσκω) ἀμετάθετος, ἐπίμονος, ἄτροπος, ἀμετάκλητος (ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην του) «ἀμεταγνωστον μῖσος.» Ἰώσηπ. Ἀρχ. 16, 10. 2) τὸ μεταθέτως, παλιλλογίας, ἢ μετανοίας μὴ χρῄζον· (ὅ,τι δὲν εἶναι χρεία νὰ τὸ μετανοήσῃ τις.)

Ἀμετάδοτος, ὁ, ἡ· (μεταδίδωμι) μὴ μεταδεδόμενος, μὴ ἀνακοινούμενος, μὴ μεταδοθείς, μὴ ἀνακοινωθείς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταδοθῇ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ δώσῃ μέρος εἰς ἄλλους, δὲν ἐμεταδόθηκε, δὲν ἐδόθηκεν ἀπὸ αὐτὸν μέρος εἰς ἄλλους). 2) ἐνεργτ. μὴ μεταδίδων, μὴ ἀνακοινῶν (ὅστις δὲν μεταδίδει ἀπὸ τίποτε μέρος εἰς ἄλλους). Ἐπῤῥ. ἀμεταδότως.

Ἀμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι) μὴ μετατεθέμενος, μὴ μετατεθείς, μὴ μετακινούμενος, μὴ μετακινηθείς (ὅστις δὲν μετατίθεται, δὲν ἐμετατέθηκε, δὲν μετακινεῖται, δὲν ἐμετακινήθηκεν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο μέρος·) ἀκίνητος, ἀμετάτρεπτος (ἀμετάβαλτος) στερεός. Ἐπῤῥ. ἀμετακινήτως. Ἱστρ. (ε)

Ἀμετάκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ἄκαμπτος, ἄθλαστος, ἀμετάτρεπτος (ὅστις δὲν λυγίζεται, δὲν τσακίζεται, δὲν μεταβάλλεται· δὲν ἐλυγίσθηκε, δὲν ἐτσακίσθηκε, δὲν ἐμεταβλήθηκεν· ἀλύγιστος, ἀτσάκιστος, ἀμετάβαλτος.) «τὸ ἀμετάκλαστόν σου τῆς γνώμης.» περιῤῥητικ. Ξενοφ. Ἐπιστ. α', 2.

Ἀμετάκλητος, ὁ, ἡ· (μετακαλέω) μὴ μετακαλούμενος, μὴ μετακληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν ἠμπόρεσέ τις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ μεταγυρίσῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἄλλοιότικον ἀπὸ ὅ,τι ἦτον)· «. . τὸ πλῆθος ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχεν εἰς . .» Πλβ. λα', καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. β'. «μετάκλητος ἐργή.»

Ἀμετακλινής, ὁ, ἡ· (μετακλίνω) ἄλλως ἄκαμπτος, ἢ ἄτρεπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λυγίσῃ ἄλλως, νὰ τὸν κάμῃ νὰ κλίνῃ, νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ βαίνῃ ἀλλέως.)

Ἀμεταλήπτος, ὁ, ἡ· (μεταλαμβάνω) μὴ μεταλαμβανόμενος, ἐμπεριλαμβανόμενος, καὶ ἀπερίληπτος· (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λάβῃ μοιράδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταχωρέσῃ εἰς ἄλλο· τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τινος) ἀμεταλήπτως λέξεις. Εὐστθ.

Ἀμεταλλακτος, ὁ, ἡ· (μεταλλάσσω) μὴ μεταλλαττόμενος, ἀλλοιούμενος, μὴ μεταλαχθείς, ἀλλοιωθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἄλλοιότικον· δὲν μετάλλαξεν, δὲν ἔκαμεν ἀλλοιότικον. 2) ἀναλλοίωτος, ἀμετάτρεπτος, αὐτοταθὴς· (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν γίνεται ἀλλοιότικος· μένει ἐκεῖνο ὁποὺ εἶναι.) Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιη'.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ἡ· (μεταμέλει) μεταμελείας μὴ πρόξενος (ὅστις δὲν προξενεῖ ἢ δὲν προξένησε μετανόησιν, δὲν κάμνει, ἢ δὲν ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον νὰ μετανοήσῃ δι' αὐτόν.) 2) μὴ μεταμελούμενος, μὴ μεταιούμενος (ὅστις δὲν μετανοεῖ). Ἐπῤῥ. ἀμεταμελήτως.

Ἀμετανόητος, ὁ, ἡ· (μετανοέω) = τῷ προηγουμένῳ. Ἐπῤῥ. ἀμετανοήτως.

Ἀμετάπειστος, ὁ, ἡ· (μεταπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ μεταπεισθείς· (τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀλλάξῃ· ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του) «ἀμετάπειστος συμμαχία.» Διόδ. Σκλ.

Ἀμετάπλαστος, ὁ, ἡ· (μεταπλάσσω) μὴ μεταπλαττόμενος, μὴ μετασχηματιζόμενος, μὴ μεταμορφούμενος· μὴ μεταπλασθείς, μετασχηματισθείς, μεταμορφωθείς (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὸ σχῆματου· τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα δὲν ἠμπόρεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τις ἄλλοιότικον).

Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ· (μεταποιέω) μὴ μεταποιούμενος, μὴ μεταβαλλόμενος· μὴ μεταποιηθείς, μὴ μεταβληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ, ἢ δὲν ἔκαμεν ἀλλοιότικον).

Ἀμετάπταιστος, ὁ, ἡ· (μεταπταίω) μὴ ἀνατρεπόμενος, μὴ καταβαλλόμενος· μὴ καταλυόμενος, μὴ ἀνυρούμενος· μὴ ἀνατραπείς, μεταβληθείς, καταλυθείς, ἀνυρωθείς· ἀναλλοίωτος· ἀλύφευστος· (ὅστις δὲν χαλνέται, δὲν χάνει τὸ κῦρος του, δὲν ἐχαλάστηκε, δὲν ἔχασε τὸ κῦρος του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ χαλάσῃ, μεταβάλῃ, ἀνυρώσῃ· ἀμεταβλητος, ἀλάστητος) Γαλην.

Ἀμεταπτωσία, ἡ· ἀδιατρεψία, ἀμεταστρεψία, ἀμεταβλητία· εὐστάθεια· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλληται, νὰ μὴ γίνηται ἀλλοιοῦτικον· σταθερότητα.) Ἱερόκ. ἀπὸ τοῦ

Ἀμετάπτωτος, ὁ, ἡ· (μεταπίπτω), ἀμετάτρεπτος, βεβαιότατος, σαφέστατος, ἔμμονος, ἀδιάλειπτος· ἔμπεδος, ἀσφαλής· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τις· καθόλου βέβαιος, φανερὸς· παντοτεινός, στερεός, σύγουρος).« φίλους ἀμεταπτώτους καὶ βεβαίους.« Πλούτ. Συμπ. ὅ. Ἐπῤῥ. ἀμεταπτώτως.

Ἀμετάστατος, ὁ, ἡ· (μεθίστημι) μὴ μεθιστάμενος, μὴ μεταστατεύων, ὃν οὐδεὶς μεταστῆναι δύναται· ἀναλλοίωτος· ὡς τὸ ἀμετάθετος· (ὅστις δὲν ἀλλάζεται, δὲν γίνεται, δὲν ἔχει ἄλλοιόστικος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀλλοιόστικος) «ἀμετάστατος μέχρι θανάτου.« Πλάτ. Πλτ. Β'.

Ἀμεταστρεπτεί καὶ ἀμεταστρεπτί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμετάστρεπτος· ἀμεταστρόφως (ἀμεταγύριστα) «τὰς τῶν κακῶν συνουσίας φεύγε ἀμεταστρεπτί.« Πλατ. Ν. 19.

Ἀμετάστρεπτος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ ἐπιστρεφόμενος, ὑποστρεφόμενος, μεταστρεφόμενος· μὴ ἐπιστρεφείς, ὑποστρεφείς, μεταστρεφείς· μὴ διστρεπόμενος, λόγου μὴ ποιούμενός τινος· μὴ φροντίζων τινος· (ὅστις δὲν μεταγυρεύεται, δὲν μεταγυρίσθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταγυρίσῃ τις· ὅστις δὲν διστρέφεται, δὲν τὸν μέλει, ἀδιαφορεῖ).

Ἀμετάστροφος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ μεταστρεφόμενος, μετατρεπόμενος, ἀναλλοίωτος· (ὅστις δὲν μεταλλάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταλλάξῃ, νὰ κάμῃ τις ἀλλοιῶς.) «Λάχεσις μὲν τὴν πρώτην εἶναι. Κλωθὼ δέ, τὴν δευτέραν· τὴν Ἄτροπον δὲ τρίτην..., ἀπείκασμένα τῇ τῶν κλωσθέντων τῷ πυρὶ, τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζομένων δύναμιν.« Πλάτ. Νμ. σλ. 960. D Ἐπῤῥ. ἀμεταστρόφως.

Ἀμετάτρεπτος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος (ὅστις δὲν μεταβάλλεται· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ, δὲν ἐμπορεῖ νὰ κάνῃ τις ἀλλοιῶς.) Ἐπῤῥ. ἀμετατρέπτως.

Ἀμετατρεπία, ἡ· τὸ μὴ μετατρέπεσθαι, μεταπείθεσθαι, μεταβάλλεσθαι· (τὸ νὰ μὴ μεταλλάζηται, ἢ γίνεται ἄλλης λογῆς.) Σχλ. Ἀπολλ. δ'. σλ. 1802. ἀπὸ τοῦ

Ἀμετάτροπος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) = ἀμετάτρεπτος.

Ἀμεταφόρος, ὁ, ἡ· (μεταφέρω) μὴ μεταφερόμενος, μὴ μεθιστάμενος· μὴ μετεισχούσης, μὴ μεταστατεύων· ἀμετάβλητος· ἄμετρος μεταφορᾶς· (ὅστις δὲν μεταφέρεται δὲν ἐμεταφέρθη· τὸν ὁποῖον δὲν ἔβαλε, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ ἀλλοιόστικα, ἀμετάβλητος· χωρὶς νὰ εἶναι μὲ μεταφορικὸν τρόπον.)

Ἀμεταφράστος, ὁ, ἡ· (μεταφράζομαι) μὴ μεταφραζόμενος, μὴ μεταφρασθείς· μὴ περιγραφόμενος, περιγραφείς. Σχολ. Ἰλιάδ. Ι. (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ, δὲν μεταφράσθηκεν εἰς ἄλλην γλῶσσαν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ, δὲν ἐπεριγράφθη τις).

Ἀμεταχείριστος, ὁ, ἡ· (μεταχειρίζω) μὴ μεταχειριζόμενος, μὴ μεταχειρισθείς (τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίζεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ, δὲν ἐμεταχειρίσθηκε τις). Ἀριστφ.

Ἀμεταώριστος, ὁ, ἡ· (μεταωρίζω) μὴ μεταωριζόμενος, αἰωρούμενος, μὴ αἰωρηθείς, μεταωρισθείς· μὴ ἐλαφρὸς· μὴ κουφόνους· ἀνέκπλητος, ἀδεὴς (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συκώσῃ, δὲν ἐσήκωσε ψηλὰ· βαρὺς· ὄχι ἀλαφρόγνωμος, σταθερόγνωμος, ἀξάπαστος, ἀσηκωτος, ἀφοβος.)

Ἀμέτοχος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μὴ μετέχων, μὴ μεταλαμβάνων· (ὅστις δὲν μετέχει, δὲν μετέσχεν ἀπό τίποτε.) Θεόδ.

Ἀμετρής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμέτρητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμετρήτη, ἡ· Πίνδ. (μετρέω) μὴ μετρούμενος, μὴ μετρηθείς· μέτρου ἀνεπίδεκτος· μέγιστος. (ὅστις δὲν ἐμετρήθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμέτρησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις, ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται μέτρημα· πολὺ μεγάλος) «...ἀλλ' ὀπίσσων ἀμέτρητος πόνος ἔσται...« Ὀδυσ. Ψ, 249. καὶ Διόδ. Σικλ. «ἀμέτρητα πεδία.« Ἐπῤῥ. ἀμετρήτως.

Ἀμετρί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέτρητος = ἀμετρήτως· (ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἀμετρία, ἡ· (ἄμετρος) τὸ ἄνευ μέτρου· ὑπερβολή· πλῆθος μέγιστον· (ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται χωρὶς μέτρου· ὑπερβολή· πολλὰ μεγάλον πλήθους) «ἀμετρία γαστρός· (τὸ νὰ τρώγῃ τις ὑπὲρ τὸ μέτρον.) Πλτχ. «κακῶν ἀμετρίαι« (ἀμέτρητα κακά).

Ἀμετροβαθής, ὁ, ἡ· (βάθος) ὑπὲρ τὸ μέτρον βαθύς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις πόσον εἶναι βαθύς· παραπολὺ βαθύς, βαθὺς χωρὶς πάτον).

Ἀμετρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) μακροβιώτατος (ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησεν ἀμέτρητα, ὁλόκ. παραπολλὰ χρόνια.) «ἀμετροβίων ἐλεφάντων.« Μανέθ. α', 53.

Ἀμετροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὑπὲρ μέτρον, ὑπερβαλλόντως λαλῶν· φλύαρος (ὅστις ἀμιλεῖ παραπολλὰ· πολυλόγος, φαρφαρᾶς). 2) τοὺς λόγους αὐτοῦ μὴ ἀντεβετεῖσθαι· ἐν τῷ λέγειν εὐθὺς λόγον τοῦ κατμίου καὶ τοῦ πρέποντος ποιούμενος· (ὅστις δὲν ζυγιάζει τὰ λόγια του, δὲν στοχάζεται τί λέγει, ὁμιλεῖ ὅ,τι τοῦ ἔρχεται ἐ τὴν γλῶσσαν· δὲν τὸν μέλει τὸ νὰ παραβαίνῃ μὲ τοὺς λόγους του τὸ πρέπον καὶ ἁρμόδιον)...« Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα...« Ἰλιάδ. Β, 212.

Ἀμετρόκακος, ὁ, ἡ· (κακὸς) ὑπὲρ μέτρον κακός· (παραπολὺ κακός)· «ἀμετρόκακος πλεονεξία.« Σουϊδ. ἐν Λεξ. Τουρίνος.

Ἀμετρολογέω. Μλ. ἦτω· (λόγος) εἰς ὑπερβολὴν λαλῶ (ὁμιλῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολλὰ) φλυαρῶ· ἀμφ.

Ἀμετροπότης, ου, ὁ· (πίνω) ὑπὲρ μέτρον πίνων (ὅστις πίνει παραπολὺ· ἀρατοπατέρας, καὶ τὸ, ἐκ τοῦ τουρκιβαρβ. σχηματισθὲν, μπακρίλικας.)

Ἄμετρος, ὁ, ἡ· (μέτρον) ὑπὲρ μέτρον· μέτρου ἀνεπίδεκτος, ὑπερφυὴς, τερατικὸς, μέγιστος· ἀκρατὴς, ἀσελγαίνων· (ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ κανείς· πάρα πολὺ μεγάλος· ὅστις δὲν φυλάγει μέτρον, δὲν ἐγκρατεύεται· ξεδομένος.) 2) Ἀνεπιποιητικῆς μέτρου, τὸ προστῆσον ποδῶν μέτρου μὴ ἔχων, ὑπερβαίνων· ἐπὶ στίχων, ἀντιθέτως τῷ, ἔμμετρος. Ἐπῤῥ. ἀμέτρως.

Ἀμεψιεπής, ὁ, ἡ· (ἀμείβω, ἔπος) ἔπεσι ἀμειβόμενος, ἀποκρινόμενος, ἀνταποκρινόμενος (ὅστις ἀποκρίνεται, εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ λέγουν).

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμεύω) ὃ οὐ δύνανται τις ἐξέρχεσθαι, διέρχεσθαι· διαβατός· (ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βγαίνῃ, ν' ἀπερνᾷ, διαβαίνῃ τις.) Ἀπολλ. δ', 297.

Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ· (πόρος) τρίοδον, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ ἐναλλάττονται (σταυροδρόμι). «Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τριόδον ἐβίνασθην, ὁρᾶν κίλενθον ἰὼν τὸ πρίν.« Πίνδ. Πῦ. 11, 58.

Ἀμεύω. ποιητ. αὐτὶ τοῦ, ἀμείβω, τῷ ὁποίῳ ἐστὶν μὲν ἴλως ὁμοῖον κατάτὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν, ἐν σπανιωτέρᾳ ὅμως χρήσει· καὶ, ὡς φαίνεται, Δωρικῶς μόνον· ἰδὲ ἀμείβω. Ἓν δὲ τῷ «Ἀνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆται μενοεικῶν, ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκοντ' ὥστε τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμῃ δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.« Πίνδ. Πῦ. α', 87. γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι σημαίνει τὸ, ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, ὑπερβαίνειν τινάτινι· ὑπερέχειν τινός τινι, νικᾶν τινα ποιοῦντά τι, κρείττω εἶναι τινός τι ἢ εἰς τι.

Ἄμη, ἡ. Σκαπάνη· λίστρον καὶ λίστριον· σκαφίον· σκαλὶς, μάκελλα, σμιτὺς καὶ σμιτύη· (σκαπαρίδα, τσαπί· σιδηρόψυχε αρο· στενοτσάπι· σκαλιστήρι· τζάπα) κυρίως παραπλήσιον τῇ δικέλλᾳ γεωργικὸν ἐργαλεῖον· «ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας.« Λίτυχ. Ηησῆ. — Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ παρὰ τὸ, ἀμάω, ἐστὶν ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς σημασία τοῦ, δρέπανον, ἄρπη, ἄνευ παραδείγματος. 2) ἀμητὸς, καθίσκος, ἀντλητήριον· (χαλάρι, ἡ τσιμπρβ. κουβᾶς) «ἄμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι« παροιμία παρὰ Πλουτ. ἐπὶ πασπαταλοῦσι ἀφθονίας· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, μὲ τὰ χαρδάρια. 3) ἀγγεῖόν τι, ἅρπαγη, κτίσις κηπουρικοῦ (ξυλοζουγάρα, μὲ τὴν ὁποίαν μαζώνουν τὸ χορτάρι ὅταν τὸ κοσίσουν). Τὸ δισυνομένην γράφεται τὴν λίξιν, ἅμη. ἀποδοκιμάζουσιν οἱ ἄριστοι τῶν Γραμματικῶν. Brem. ἐν Λίτυχ. Ηησῆ. σλ. 122. (υ-)

Ἀμῆ, ἡ ἀμῆ. Ἐπῤῥ. Ἀττ. ἀμῆ. Κυρίως θηλ. πτῶσις τοῦ ἁπλ. ἀμή, ἡ· παρὰ τὸ ἀμός = τίς. Τρόποι τινα, ὅπως ὁπότε, καθ' ὁτιοῦν· (κάπως, μέ κάποιον τρόπον, μὲ ἕνα τρόπον, καθὼς τύχει), ἐξαιρέτως ἐν ταῖς συνθέσεσιν, ἀμηγέπη, ἀμηγέπου, ἀμηγέπου, ἀμηγέπως· = ὁπωσοῦν. Ruhnk. Tim. σλ. 29. «Αἴτιον δέ τι, ὑμᾶς μὲν ἥδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, τωνδὶ δὲ μηδέν; Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχαρν. 608. ἰδὲ ἀμός καὶ ἀμῶς.

Ἀμηγέπη. Ἐπῤῥμ. καὶ

Ἀμηγέπου. Ἐπῤῥ. καὶ

Ἀμηγέπου. Ἐπῤῥ. καὶ

Ἀμηγέπως. Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἀμῆ.

Ἀμήν. Ἐπῤῥ. βεβαιωτ. = ναί, ἀληθῶς, βεβαίως, ὄντως, σἀσφαλῶς. Ὁ Ἀρέθας ἐν Ἀποκλψ.κεφ. ε', λέγει περὶ ταύτης τῆς λέξεως. «Τὸ Ἀμήν, ἀπὸ τῆς Ἑβραΐδος εἰληπται διαλέκτου ἐπὶ βεβαίᾳ συγκαταθέσει προφερόμενον ἰσοδυναμοῦν τῷ, Ναί, ἀληθῶς καὶ ἀμεταπειθήτως.« 2) = γένοιτο. (ἄμποτε, μακάρι.) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμολογίαις, μαρτυρίαις καὶ συγκαταθέσεσι. Κατὰ τὰ ὑπ' Ἀρέθα ἡ λέξις νομίζεται Ἑβραϊκή, ἔοικε μέντοι, ὅτι μετεσχηματίσθη κυρίως ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ ἡ μέν, ἠμάν, ἠμήν Ἀμήν.

Ἀμήνιον, τὸ. περὶ οὗ Διοσκρ. ε'. 110. λέγει. «τὸ ἀμήνιον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμνίου λεγομένου, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου Κυναβαρίοις λεγομένου.« Ἰδὲ Ἄμνιον.

Ἀμῆνις, γεν. ιος· ὁ, ἡ· (μῆνις) = τῷ

Ἀμήνιστος, ὁ, ἡ· (μηνίω) μὴ μηνίων, μὴ ὀργιζόμενος· (ὅστις δὲν θυμώνει, δὲν γενατζάζεται τουρκοβαρβ.) «...τουτέων δέ, ἔφη, ἐπήβολος γενόμενος, τοῦ λοιποῦ ἀμήνιστος εἶναι, καὶ δίκην εἰ τυύτην ἀποχρᾷν γενομένην.« Ἡρόδ. Ζ, 94. Ἄνευ ὀργῆς, ἀμαυροτήτως, (χωρὶς θυμόν, χωρὶς κακεμμα) «σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα..., πῶς κεφὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;« Ἀισχ. ὑπὸ τῆς θεᾶς ὀργῆς ἐκραγέντα.

Ἀτχλ. Ἀγμ. 649. Ἐπῤῥ. ἀμητίτως. Αἰτχλ. Ἰκτ. (υ – – υ)

Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ· (μηρύω) μὴ νηξόμενος, κλυσθόμενος, μὴ νηχθείς, μὴ κλυσθείς, ἄλουτος· (ὅστις δὲν γνέσεται, δὲν κλυσθεται, δὲν ἀγνέσηκε, δὲν ἐκλυσθηκεν, ἄγνεστος)· ἔσω τρπκ. μηκιστος, ἀπείρων μακρός, διατεταμένος· ἄληκτος (πολὺ μακρὺς, παραμακρύς, χωρὶς τέλος) ηγῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκων.« Ἀπολλ. Ἀργ. β', 221. ὡτκυτως καὶ, λόγοι ἀμήρυτοι.

Ἄμης, ητος, ὁ· εἶδος πλακοῦντος γαλακτουργουμένου· (εἶδος ἀπὸ λαλαγγίτσι μὲ γάλα κακωμένες, ἴσως ἡ παρ' ἡμῖν γαλατόπιτα) «ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί..« Ἀρτῥφ. Πλτ. 909.

Ἀμήτειρα, ἡ· Θηλκ. τοῦ ἀμητήρ. θεριστρια. (– – υ)

Ἀμητήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμάω) θεριττής. «Οἵ θ', ὡς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὀξὺ μάλ' ἑλαύνουσι.« Ἰλδ. Λ. 67. 2) μεταφρ. ἀνειρέτης, καθαιρέτης, ἀφανιστής (χαλαστής, ξολοθρευτής (– – –).

Ἀμητικός, ή, όν· (ἄμητος) τῷ ἀμητι ἀνήκων (θεριστικός, ὅστις ἁρμόζει διὰ θέρισμα) «ἐρέπανον ἀμητικόν.« Αἰλ. ποικ. Ἰκτ. 14, 37. (ε)

Ἀμητίσκος, ὁ· ὑποκορτ. τοῦ, ἄμης· «τοὺς μικροὺς ἄμητας, ἀμητίσκους λέγουσιν Ἴωνες.« Ἀθν. ιδ'.

Ἄμητος, ὁ· (ἀμάω) τὸ θερίζειν, ἡ τῶν γενημάτων συγκομιδή· (θερισμα, τὸ συναγμα ἀπὸ τὰ θερισμένα γενήματα) τὸ θέρος, «... ἥς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δὲ ὀλίγιστος, ἐπὴν..« Ἰλδ. Τ, 223. ὡτκυτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. 3) Θερισταὶ καρποί, ἔτι δὲ καὶ ὁ θερισταὶς ἀγρὸς· (θερισμένα γενήματα, θερισμένον χωράφι.) ἰδὲ καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἀμητός, ὁ· (ἀμάω) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ· «Πελιγάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων, ἄρχετ' ἀμητοῦ..« Ἡτδ. Ἔρ. 384. (Περὶ τῆς ἰδιαιτέρας σημκτίας ἑκατέρας τῶν δυοῖν τούτων λέξεων ἀκριβέστερον (ἄμητος, προπαροξυτόνως, καὶ ἀμητός, ὀξυτόνως) διαφωνοῦσιν ὁ Ἠσύχ. καὶ ὁ Εὐστθ. ὁ μὲν γὰρ φησιν. «Ἄμητος, τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.« Ὁ δ' Εὐστάθιος τλδ. 1131, συμφώνως αὐτῷ δὲ καὶ ὁ Σουΐδας. «Ἄμητος μέν, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν· ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. Παράβλ. Τρυγητός καὶ Τρύγητος. (– – υ)

Ἀμήτωρ, ὁ, ἡ, ορ, τό· γενκ. ορος (μήτηρ) ἄνευ μητρός, μητρὸς ἐστερημένος ἢ ἔρημος· (ὅστις δὲν ἔχει μητέρα, χωρὶς μητέρα) «ἔστι τῆς Κρήτης Ἄζὼς πόλις· ἐν τῇ ἐγένετο Ἐτέαρχος βασιλεύς· ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι.., ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα.« Ἡρδτ. 4, 154. 2) μήτηρ ἀτοργής, ἡ ἀτοργος· δυσμήτηρ, (κακὴ μητέρα· μητέρα ἡ ὁποία δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται μητέρα). Σφκλ. Ἠλκτ.

Ἀμηχανέω. Μλ. ἠτω· (ἀμήχανος) ἐν ἀμηχανίᾳ, βουλῆς ἄπορος, ἀβοήθητος, ἔρημος εἰμί· (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, τί νὰ ἀποφασίσω, πῶς νὰ βοηθηθῶ)· ἀμηχανῶν βιοτεύω, (ζῶ χωρὶς νὰ ἔχω τὰ ἀναγκαιότατα εἰς ζωήν, θηλ. εἰς μεγάλην ἀθλιότητα). «Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἕλληνες ἐνόμισαν, εἰ περικαλούμενοι.., μὴ θελήσουσι ταῦτα ποιεῖν, ἀεικέως ἂν διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν.« Ξεν. Κπ. 2, 1, 19. Ἀμηχανῶ περί τινος (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, στεναχωρίαν διὰ κάνενα πρᾶγμα, ἔχω ἔλλειψιν ἀπό τίποτε) μετὰ γενικῆς τοῦ ἐλλείποντος. «Ἀνδρῶν τε φίλων τυγχάνεις ἐκγονος ἐών, καὶ ἑλήλυθας ἐς φίλους, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός μέων ἐν ἡμετέρου.« Ἡρδτ. 1, 35. Παρέβαλε ἀπορέω.

Ἀμηχανής, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀμήχανος. «Νόστῳ τεύδεν... τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων, τίς τρίβος ...« Ὁμ. Ἴλ. Ἡρ. 446.

Ἀμηχάνητος, ὁ, ἡ· (μηχανάομαι) μὴ δαλεκζόμενος· πάσης μηχανορραφίας ἢ ἀπάτης κρείττων. (Ὅστις δὲν παγιδεύεται, δὲν πιάνεται, δὲν γελέται μὲ τέχνες καὶ μὲ ἀπάτην.) Παρ' Ἰωσ. Ἀρχαιολ. α', 19. Ὑπ' ἄλλων Εὐμηχάνητος ἀνεγν. ἀμφβ.

Ἀμηχανία, ἡ· (ἀμήχανος) ἀπορία, ἀβουλία, ἀβοηθητία, ἀδημονία, ἀθημοσύνη, στενοχωρία, ἔνδεια, ἀνέχεια· (τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃς τί νὰ ἀποφασίσῃς, πῶς νὰ βοηθηθῇς, ταλαιπωρία, δυσκολία, στεναχώρια, στρημάδι)· «ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνασχέθομεν Διὶ χεῖρας, σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.« Ὀδτ. Ι. 295. καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλαχοῦ· καὶ Πτφ. Οἰκ. Θ'. 1. καὶ Ἑλλ. α', 4. «...ἡναγκάσθη ὑπ' ἀμηχανίας δουλεύειν θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους.« 2) Καὶ πραγμάτων· χαλεπότης, δυστυχεία, ὄλεθος· ταλαιπωρία, κακοπάθεια (δυσκολία· ἀμφιβολία, ὑποψία μὲ φόβον· ταλαιπωρία)· «..μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ σὺν πενίῃ..« Ἡτδ. Ἔρ. 407. 467. ταὐτοτήμ. τῷ, ἀπορία, ἀντιθέτως τῷ, εὐπορία.

Ἀμηχανόεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον)· ἀφυής, σκιώδης, ἄθεσις εἰς τὸ ἐργάζεσθαι· (ἀνεπιτήδειος, μωρὸς, ἄνοστος εἰς τὴν δουλειάν) Ἡτδ. καὶ περὶ Στρβ. 10, τλ. 723. «..Σίτυροι αὐτίδανοι καὶ ἀμηχανοεργοί.«

Ἀμηχανοποιοῦμαι· μέτ. ἀποτ. ἀρῶ, ἀνεπιτήδειος ἔπτομαι τοῦ ἔργου, ἢ ἐπιχειρῶ τὸ ἔργον· (μωρὰ καὶ ἀνεπιτήδεια μεταχειρίζομαι τὴν δουλειάν μου)· «Χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς, ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι, ἢ μὴ μηχανᾶσθαι· αἰσχρὸν γὰρ ἄτεχνον μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.« Ἵππερ.

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ· (μηχανή)· ἄβουλος, βουλῆς ἄπορος· ἀβοήθητος, ἔρημος· ἐγχώρας ἀπορῶν, ὑπὸ πάντων ἐγκαταλελειμμένος (ὅστις δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἀποφασίσῃ, πῶς νὰ βοηθηθῇ, εὑρίσκεται εἰς μεγαλωτάτην ἀπορίαν, εἶναι ἀπὸ ὅλους ἀφημένος, παντέρημος)· ἐν ἐσχάτῃ ἀδημονίᾳ καὶ ἐλίῃσι περί τινος ὤν (ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι εἰς μεγαλωτάτην ἐλίψιν διὰ κάνενα). «Ὤμοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἢ τε περὶ Ζεὺς ἀνθρώποισιν ἐχέσπερ βουλὰς ἀμήχανος ἐγένεο.« Ὀδτ. Τ, 363. ἄδην, ὅτε ὁ ἀμήχανος αὐτὸς τῆς ἀμηχανίας αὐτοῦ αἴτιός ἐστι· ἀφυής, ταχὺς, ἀξέζιος· (ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι αἴτιος τῆς στενοχωρημένης καταστάσεώς του· ὁλομώρης, ἀνάξιος, ἀνεπιτήδειος)· «..ἢ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μοῖραν ἀφῄρέθη.« Εὐρ. Ἱππλ. 641. 2) παθητκ. χαλεπὸς, δυσχερὴς, ἐπίπονος, ὀργώδης· περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς τρόπος, οὐδεμία μηχανὴ ἰσχύει· (δύσκολος, βαρὺς, κοπιαστικὸς· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κάνενας τρόπος, κάνενα μέσον). «Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥηϊστι πιθέσθαι.« Ἰλδ. Ν. 726. καὶ Ξ. 262. «νῦν δ' αὐτοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.« καὶ Σφ. Κ. Α. 1, 2, 21. «...ἡ δὲ εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἀμαξιτός, ὀρθίαις ἰσχυρῶς, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.« Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ οὐδετέρου· ἀμήχανόν ἐστι (εἶναι δύσκολον, κάτοχον πρᾶγμα) «... ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορόν τι καὶ ἀμήχανον μήκατε ἐγγένηται.« Ἡρδτ. 5, 4. ἄλλως δὲ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσει αὐτὸ καὶ ὁ Ἡρδτ. συνήθως. 3) ὑπερθετκ. ἀνεκβίαστος, ἀνυπόστατος, ἀκατάσχετος, καθ' οὐδὲν διαπράττειν ἔχει τις· πρὸς ὃν οὐδὲν ἰσχύει· (προβεβλημένος, ἀβίαστος, ἀνίκητος, ἀκράτητος· ἐναντίον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε, δὲν βοηθεῖ κάνενα μέσον, κάνενας τρόπος.) καθ' ἣν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει συνήθως ὁ Ὅμηρος· οὕτως προσκυνοῦσε παρ' αὐτῷ ὁ Ζεύς, ἡ Ἥρα, ὁ Ἀχιλλεύς, διότι πρὸς τὰ τεχνάσματα ἢ πρὸς τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν οὐδὲν ἀντεῖχε. Ἀμήχανα ἔργα· ἄφυκτον, ἀπαράτητον κακόν, καθ' οὗ οὐδεὶς δύναταί τι. «...Ἐνθά κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο.., εἰμή...« Ἰλδ. Θ, 130. Ἀμήχανός ἐστι· (ἀκράτητος, ἀνίκητος εἶναι, μὲ σένα δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κατορθώσῃ τίποτε, δὲν τὸ εὐγάνει πέρα, ἢ εἰς κεφάλι)· «...σὺ μὲν πάντου οὐποτε λήξεις.., οὔνυ καὶ ἄλλοι ἔασι ...ἧς σὺ δὲ ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ.« ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀμήχανον κάλλος (εὐμορφιὰ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνταποδῷ κανείς, ἀναντίον εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ἔρμητα δὲν ὠφελοῦν). Ἀμήχανον κακὸν κτλ. (ἀνυπόφορτον). Ἐξαιρέτως δέ· Ὄνειρος ἀμήχανος, ὃν ἡ ἑρμηνεία ἀδύνατος ἐστι· (ἀνεξήγητα ὀνείρατα.) «..Ξεῖνε, ἦτοι μὲν ὀνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι γίνονται, οὐδέτε..« Ὀδτ. Τ, 560. «Ἀμηχ. δεσμὰ« ἀδιάῤῥακτα, ἀνυπόλυτα. «..νῦν σε μάλ' οἷον ἡ ταχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα.., περήσειν, ἢ..« Ὁμ. Ἴλ. Ἑρ. 137. Ἀμήχανον οἷον· ἀκαταλήπτως, ἀῤῥάττως, ἀῤῥήτως. «ἐπεὶ δὲ ῥᾴστην τοῦ Κριτίου ὅτι ἐγὼ εἶην ὁ τὸ φάρμακον ἐπιττάμενος, ἀνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον, καὶ..« Πλάτ. Χρμ. σελ. 155. D. ἔτι δὲ καὶ, ἀμήχανον ὅσον, ὑπὲρ λόγον πολύ, πάνυ, σφόδρα (παραπολύ)· Πλάτ. Παρά τοῖς Ἀττ. πολλάκις μετὰ αἰτιατ. ἀμήχανος τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος· ὁλμ. ἀκαταμάχητος, ἀνυπόστατος διὰ τὸ κάλλος· ἀνίκητος διὰ τὸ πλῆθος, τοῦτ' ἔστιν ἀπειρέτως, ἀναρίθμητος· κλ. τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀμηχάνως.

Ἀμία, ἡ· καὶ Ἀμίας, ου, ὁ· Θύννων εἶδος τι· (εἶδος θαλαττινοῦ ψαριοῦ ὅμοιον μὲ τὸ κοινῶς Λαπιός, καὶ Ἰτκλ. Τονίνα λεγόμενον)· Ἀθην. ἑ, 133. Ἀρισττλ. Ζώων Ἱστ. 6, 17.

Ἀμίαντος, ὁ, ἡ (μιαίνω) ἄνευ μιάσματος, καθαρὸς, ἄπιλος, ἀμόλυντος, ἀκήρατος, ἀγνὸς· ἁγισμὸς, αἰδέσιμος· (χωρὶς σπίλωμα, καθάριος, ἀλέρωτος, πατρικὸς· τὸ τουρεβίρι, ἄλεκαστος, ἢ μὲ χωρὶς λεκέδες· ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος)· «αἰμένες ἦθος καὶ βίος ἐν ἐξουσίᾳ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος.« Πλτχ. Περικλ.· Ἡ ἀμίαντος, πρωτηγορεύεται ὑπ' Αἰτχλ. ἡ θάλαττα· «.., γναμπτόμενος δ' ἀλίδεινῇ, φεῦ, σκύλλονται πρὸς ἀνάγκων, ἦ, παίδων τὰς ἀμιάντου.., « Ηρτ. 578. 2) ὁ ἀμίαντος· λίθος ὑπόχλωρος, νηττικὸς· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ στήμονος ὑφάσματα ἄκαυστα· ὅθεν καὶ ἄσβεστος ἔτι λέγεται· (εἶδος πέτρας, ἡ ὁποία εἶναι ἀσπροπράσινη καὶ γνέθεται, καὶ τὸ

καὶ ὅπου κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ στημόνιτης δὲν φαίρεται ἀπὸ τὴν φωτιάν).

Ἀμία, ου, ὁ = τῷ, Ἀμία.

Ἀμιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι), μὴ μιγεὶς· ἄκρατος· καθαρός· (ὅστις δὲν εἶναι ἀνακατωμένος· δὲν ἀνακατώθηκεν μὲ ἄλλο τίποτε, ἀνακάτωτος· καθάριος)· Ἐπῤῥ. ἀμιγῶς.

Ἀμιθρέω· κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ, ἀριθμέω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδ. ποιηταῖς, Καλλμ. καὶ Rubnk ep. cr. σλ. 172.

Ἄμικτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μὴ μεμιγμένος, μὴ μιγείς, καθαρός· ἀνάμικτος, ἀτμμιγής· (ὅστις δὲν ἀνακατώνεται, δὲν σμίγεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐσμίχθηκε, δὲν ἑνώθηκε μὲ ἄλλο τι· καθάριος)· 2) ἀνοικείωτος, ἀπρόσμιλος, ἀνεπίμικτος, ἀνομίλητος, ἀπρόσμικτος· ἀνοώδης, ἀύλαβής· (ὅστις δὲν σμίγει, δὲν ἀνταμώνεται, δὲν συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους· ὑποκύφιος, ἄειλος, ἀντροπαλός)· Ἄμικτος τόπος, γαῖα· ὁ ἀπομιξίᾳ πρὸς ἄλλον τόπον μὴ χρώμενος· (τόπος ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει πραγμάτειαν, νὰ πέρνῃ καὶ νὰ δίδῃ, μὲ ἄλλον τόπον) Πάνυ. καὶ Ἴστρ. ἄμικτος ἀλκήν· ἀπροπέλαστος ἐν ἀγῶσι (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τολμᾶσι τις νὰ τὸν πλησιάσῃ εἰς τὸν πόλεμον, νὰ πολεμήσῃ μαζύ του)· Λυκφ. σλ. 518. Ἄμικτος ἀράκαινα, φαβρὰ, τρομερά· Λίθην. Ἐπῤῥ. ἀμίκτως.

Ἀμιλλα, ἡ· Ἔρις, ἀγών, ζήλωσις· (συνέριτμα, ζηλειά, φιλονεικία) Ἀμιλλα ἰσχύος, πτερύγων, ἀρετῆς (συνέριτμα δια τὴν δύναμιν, διὰ τὸ ἀγλίγωρον πέτεσθαι, διὰ τὴν ἀρετήν· δηλ. ποῖος νὰ φαίνῃ δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, ὅτι πετᾶει ἀγλιγωρότερα) Πλουτ. Πλτ. «..Ὅτε, τὰν σὰν πόλιν αὔξων ..., βωμοὺς ἐξ ἀδύτου ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπταμέροις ἀμίλλαις..» Πνδ. Ὀλ. 5, 14. καὶ Ἰσθ. 5, 7. «..θεὰ τεάν, ὦ ξάνθα, τιμάν, ἀνυδρεύτοις ἐν ἀμίλλαις πέλονται· καὶ Νμ. 3, 27.» ..ὃς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι, νεᾶσι δ' ἑορταῖς ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις..ἄμφαινε κυδαλίνων πόλινα· Ἐν γὰρ ἐσέρις, ἀγὼν (ἀγώνισμα, συνέρισμα, πόλεμος)· «ἀμίλλαι γενόμεναι πρὸς τὰ θηρία» Πλούτ. «ἀμιλλᾶν ποιεῖσθαι περί τινος» = ἀμιλλᾶσθαι· «τὴν ἀμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ δωρεαῖς» Ἰσοκρ. ἐπὶ μισθῷ μάχεσθαι· ἀμιλ. ποιεῖσθαι τὴν εὐεργεσίαν· Πλτ. Ἐξ ἀμίλλης, (συνεριστά, ἀπὸ συνέρισμα). 2) τὸ ἀντικείμενον περὶ οὗ ἡ ἀμιλλα· (τὸ αἴτιον τοῦ συνερίτματος)· «..νυμφεῖα δ' ἀπώλωλε [λέχη] φυγῇ τᾷ λέκτρων ἀμίλλα κούραις·» Εὐρ. Ἱππλ. 1156. (παραγ. παρὰ τὸ ἅμα, ἵλη, συγγεν. τῷ, ὅμιλος, ὁμιλεῖν).

Ἀμιλλάομαι· Μλ. ἠτομαι τοῦ περίτιτος· – Ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλοντος καὶ ἀορτ. παθητ. ἀμιλληθῆναι· εὑρηται μέν τοι παρ' Ἀρστθ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἀμιλλήσατθαι· τὸ δὲ ἀμιλληθέν παρὰ Θεόδ. 6, 31. υτὸ δὲ περιττὸν καταλόγοις τε χρηστοῖς ἐκρίθην, καὶ ὅπλων καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν ἀμιλληθέν·» ἑρμηνεύουσί τινες κατὰ παθητικὴν διάθ. κείμενον· – (παρὰ τὸ, ἄμιλλα). Ἀμιλλαν ποιοῦμαι, διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι, τινί, ἢ πρός τινα· ἐρίζω καὶ ἐρίζομαί τινι, ἢ περί τινος· ζηλῶ τινα· φιλοτίμως ἔχω πρός τινα· διαμιλλῶμαι πρός τινα ὑπέρτινος· (συνερίζομαι, φιλονεικῶ, ἀγωνίζομαι· πατχίζω νὰ γένω ἢ νὰ φανῶ ὅμοιος μέ τινα)· «..ἐλόντες δὲ ταύτην τὴν πόλιν, ἅρτι ἔοντες ἤδη τῷ Διὶ πλούτου περὶ ἐρίζετε·» (κατὰ Valken dl., ἀναγνωστέον ἀμιλλᾶσθε ἀντὶ τοῦ, ἐρίζετε) Ἡρδτ. 5, 49. Ἔτι δὲ μετὰ αἰτιατικῆς ἁπλῶς· ἀμιλλῶμαι τὸ στάδιον, τὸν δίαυλον, τὸν ἱππιον· Πλτν. Νμ. Η'. «ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον, ποῖον ἀμιλλατέω γόον; ἢ τίνα..» Εὐρ. Ἑλ. 165. καὶ Σνφ. 8, 6. «..μαθόντες ὅτι Πέρσαι καὶ Ὀδρύσαι ἅπαντες τὰ κατ' ἠπειρον ἀμιλλώμενοι, οὐδὲν ἧσσον τῶν Ἑλλήνων ὑγιεῖς τοὺς ἵππους ἔχουσι·» Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς πρός· «Ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τοὺς Παῖδας·» Εὐρ. μετὰ τῆς Ἐπί· «..ἀμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία καὶ φιλονεικοῦντας·» Ξνφ. Κ. Π. α', ά, 15. ταὐτάττ. ἀμιλλ. τὸ φέρεσθαι ἐπὶ τὰ θηρ. Καὶ δοτικῇ· «ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἵπποις·» Πλτ. Νμ. ἠ. δηλ. τὸ δρόμῳ φέρεσθαι ἐπὶ τοῖς ἵπποις. Καὶ γενικῇ μετὰ τῆς Περί· «ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἐσχάτων ἀέθλων·» Πνδ. Ν. 10, 58. Καὶ μεταφορ. «τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον.» Εὐρ. Ἑκβ, 271. 2) Ἐν γένει δέ, ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, συντόμως ποιῶ τι, σπεύδω· (βάνω τὰ δυνατά μου, καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν, βιάζομαι ἢ κάμνω βιαστικά, ἀγλίγωρα)· «δεῦρ' ἀμιλλᾶτε πόλιν» Εὐρ. Τὸ ἐνεργ. ἀμιλλάω, ἑρμηνεύει ὁ Ἡσ. διὰ τοῦ ταχυγραφῶ.

Ἀμίλλημα, τό· (ἀμιλλῶμαι) τὸ ἀμιλλᾶσθαι, ἀγωνίζεσθαι· = τῷ, ἄμιλλα· «ἤξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ, ἃ δείναις κρυπτομένα λόχοις, χαλκέπους Ἐρινύς, ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἔπεφνε μιαιφόνων γάμων ἀμιλήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις·» Σφ. Ἱλ. 403. ὅπερ ὀρθότερον ἄλλοι κατ' εὐφημισμὸν περίφρασιν τῆς συνουσίας ἐκλαμβάνεσθαι.

Ἀμιλλητέον· θετ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιῤῥματ. Ὀνμ. δέον ἀμιλᾶσθαι· (πρέπει νὰ συνερίζηται, ἀγωνίζηται, πατχίζητε)· Ἴστρ.

Ἀμιλλητήρ, ῆρος, καὶ ἀμιλλητής οῦ, ὁ· ἀμιλλώμενος (ὅστις συνερίζεται, πατχίζει, ἀγωνίζηται)· «ἀλλ' εὖγε τοι κάτισθι μὴ πολοῦς ἔτι τροχοὺς ἀμιλλητῆρας Ἡλίου τελῶν..ψυχὴν τ' ἄτιμος ἐν τάφῳ κατῴκισας·» Σφ. Ἀντγ. 1065. ὅπερ ὁ Σχλστ. ἑρμηνεύει· ἤτοι ἀλλήλους διαδεχομένους τροχούς, διαδοχικῶς τὸν χρόνον τῶν ἀγώνων πολὺν φέροντας.

Ἀμιλλητήριον, τό· ἀγῶνος πεδίον· (ὁ τόπος ὅπου γίνονται οἱ ἀγῶνες)· κυρίως δὲ οὐδέτερον τοῦ

Ἀμιλλητήριος, ία, ιον· τῇ ἀμίλλῃ ἢ τῷ ἀμιλλᾶσθαι ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος εἰς συνέρισμα ἢ ἀγώνισμα)· «ἀμιλλητήριοι ἵπποι» Ἀρστοτέλ.

Ἀμιλλήτης, ου, ὁ = ἀμιλλητήρ.

Ἀμιλλητικός, ή, όν = ἀμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος, ὁ, ἡ· (ἀμίμητος, βίος) βίον ἀμίμητον βιῶν (ὅστις ζῇ ζωὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ ἄλλος νὰ μιμηθῇ διὰ νὰ ζῇ καθὼς αὐτός)· Πλουτ. εἰς Ἀντωνίδ. 28.

Ἀμίμητος, ὁ, ἡ· ὃν οὐδεὶς μιμεῖται, οὐδεὶς ἐμιμήθη, ἢ μιμεῖσθαι δύναται· (τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν μιμεῖται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ, ἢ δὲν ἐμιμήθη)· Πλτχ. Ἐπῤῥ. ἀμιμήτως (υ – –υ).

Ἀμιξία, ἡ· (ἄμικτος) τὸ μὴ μίγνυσθαι, συμμίγνυσθαι, συγχωρᾶσθαι· καθαρότης, ἀκεραιότης· (τὸ νὰ μὴ ἀνακατώνηται τίς μὲ ἄλλο τίποτε· καθαρεύουσα· σολωσύνη)· 2) ἀκοινωνησία, ἀπροσμιξία· (τὸ νὰ μὴ συναναστρέφηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους)· 3) ἔλλειμις ἐπιμιξίας, χρηματίσεως· (τὸ νὰ μὴ ἔχῃ δοσοληψίαν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἄλλον, ἢ ἕνας τόπος μὲ ἄλλον· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ μὴ τρέχῃ ἡ πραγμάτειαν, τὸ Ἰταλ. κάλμε) «περὶ τούτου βασιλεύοντος, ἄλεγον ἀμιξίας εἶναι πολλῆς χρημάτων, γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι..» Ἡρδτ. 2, 136.

Ἀμιππος, ὁ, ἡ· (ἅμα, ἵππος) μαζὶ ἵππων, ἐν ἵπποις ὤν (ὅστις εἶναι μαζὶ μὲ ἄλογα, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλογα)· Ἱππῳ παραπλησίως, ταχύπους ὥσπερ ἵππος (ὅμοιος μὲ ἄλογον, ὀγλίγωρος ὡσὰν ἄλογον)· «..οὐδὲ σπέρμα μίαν ἀρχαιογόνων,...τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις Βορέας ἄμιππος ὀρθόπους ὑπὲρ πάγου Θεῶν παῖς.» Σφ. Ἀντγ. 985. 2) ἄμιπποι, οἱ· Πεζικὸν μετὰ ἱππικοῦ· πεζοὶ καὶ ἱππεῖς φύρην· (πεζοῦρα καὶ καβαλαρία ἀναπαμένη)· «ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἄμιπποι ἴσοι·» Θεόδ. Ε'. ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ. Παρ Εὐστθ. δὲ ἐν Παυσ. «ἄμιπποι, ἵπποι ὁμοῦ συνεζευγμένοι· τουτέστιν ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, ἐφ' ὧν ἃ μὲν τὰ ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὡπλισμένος ἐκάθητο, εἴ καὶ αὐτοῖ διὰ τό, εἰ καὶ χωρὶς ἑκάτερος, ἅμα δ' ὅμως ἱππεύειν, ἄμιπποι ἐλέγοντο.»

Ἀμίς, ίδος, καὶ ἀμίς· ἡ· οὐροδόχιον, οὐρεδόιον, οὐροδόχη, ἐουρήθρα· (κατουρολέξιο, κατουρετούκουλας)· «..ἀμὶς μέν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτὴ παρὰ σοὶ χρεμήσατ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πατάλου·» Ἀρστφ. Σφκ. 807. καὶ 635. «..ἀμίδα μοι δότω» καὶ Θσμφ. 634. νοῦ γὰρ ἡ ἀμὶς·» (ου).

Ἀμίς, ίδος, ἡ· παρ' Αἰτχλ Ἱκτ. 839, καὶ 845. ὡς τὸ, ἀμὰς ἀντὶ τοῦ ναῦς· πλειάριον· «ἠσύσθε, σοῦσ' ὀλόμεν' ἐπ' ἀμίδα· εἶτ' ἀνάπολύβρυτον ἁλμήεντα πόντον.» «..γομφοῦτο τε δορὶ δι' ὅλου, αἷμον ἵζω σ' ἐπ' ἀμίδα ἢ σὺ δουπία πάπειτα·» ἵνα ἐλήφθη ἐκ τοῦ μεγάλου Ἐτυμολ. ἀμίδα· ἔστι δέ, πιθανῶς, αὐτὴ ἡ προηγουμένη λέξις κυρίως· Παράβαλε σκάφος, σκαφὶς, σκαφίον· (υ – κατὰ Ἕρμωνα παρὰ Seldl. dochm. σλ. 414. ἰδὲ μέντοι τὸ προηγούμενον).

Ἀμίσαλλος, ὁ, ἡ· ἄλλοις ἄμικτος· ἀπροτύμιλος· ἀκοινώνητος· δύσκολος, δυσάρεστος· κατ' ἔνδειαν τοῦ γ· ἀντὶ ἀμίγαλλος· «ἀμίσαλλοί τε γ' ἦρωτες.»

Ἀμιστής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμιτής.

Ἀμιτής, ὁ, ἡ· (μῖτος) εἰς μίτος μὴ διαγειρόων· μὴ μετούμενος, μὴ μιτηθείς· (ὅστις δὲν προξενεῖ μίτος· ἄμιτος· τὸν ὁποῖον δὲν μιτεῖ, δὲν ἀμίτησέ τις)· Συγκρ. ἀμιτέστερος· ἠτον δυσχερής, ἢ ἀνιαρός, ἢ ὀχληρός· (ἀλιγώτερον βαρετός, ἢ λυπηρός)· «..ἀμιτέστερα γὰρ ταῦτα τῷ ἵππῳ·» Ξνφ. Ἱππ. ἡ, 9.

Ἀμισθεί καὶ ἀμισθί· Ἐπῤῥ. ἄνευ μισθοῦ (χωρὶς μισθόν, χωρὶς πληρωμήν, τὸ τουρκοβάρβ. μπατιχαβά)· «ἀμισθὶ στρατηλάτας ἐξέπεμπες·» Εὐρ. Τρδ. 409. ἰδὲ ἄμισθος· ἀπὸ τοῦ

Ἀμισθία, ἡ· τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν· (τὸ νὰ μὴ πέρνῃ τις μισθόν, ἢ πληρωμήν, ἢ ῥόγαν)· Ἀπφν. παρὰ τὸ

Ἄμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ἄνευ μισθοῦ ποιῶν τι· (ὅστις κάμνει τίποτε, ἢ δουλεύει χωρὶς νὰ πέρνῃ πληρωμήν)· «...ἀμίσθους ἱππέας παρέχων· 2) παθητ. ἄνευ μισθοῦ γινόμενος, ἢ γεγονώς· (ὅ,τι γίνεται ἢ ἔγινε χωρὶς πληρωμήν)· ἀντιθέτως τῷ ἐμμισθος· «οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ δόξης προῖξα καὶ ἀμισθί· Πλτχ. Ἀριστ. 3.

Ἀμίτθωτος, ὁ, ἡ· (μισθόω) ἄμισθος, ἀγέραστος· ἐξαιρέτως ἐπὶ μισθῷ μὴ ποιῶντι, ἀδωροδόκητος (χωρὶς ἀνταμοιβήν, χωρὶς πληρωμὴν διὰ τὸν κόπον· μάλιστα ὅστις δὲν κάμνει δουλευτὴν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πληρώσουν δι' αὐτὸν· δὲν χαλνέται μὲ διορίσματα, ἀφιλοδώρητος)· Διό. Σκλ.

Ἀμιστύλλευτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμίστυλλος, ὁ, ἡ· (μιστύλλω) μὴ τεμαχιζόμενος, διαμιστυλλόμενος, διασπαραττόμενος· μὴ τεμαχιστός, διαμιστυλλητός, διασπαρακτός· (ὅστις δὲν κομματιάζεται, δὲν κατακομματιάζεται· δὲν διαμμαστάζηται, δὲν ἐλεεινίζηται· ἀκομμάτιαστος, ἀκατακομμάτιαστος).

Ἀμίσχος, ὁ, ἡ· (μίσχος) ἄνευ μίσχου – ἐπὶ καρπῶν –, ἄνευ πέλματος, – ἐπὶ μήλων κυρίως καὶ ἀπίων – ἄνευ καυλοῦ – ἐπὶ ἐνδείων – (χωρὶς πικάλι, χωρὶς κουτσοκένι).

Ἀμιτώδρος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομα, ἐν Ἰλ.

Ἄμιτρος, ὁ, ἡ· (μίτρα) ἄνευ μίτρας, ἡ ταινίας· ἄνευ τοῦ παρθενείου ζωστῆρος· (χωρὶς κεφαλόδεμα· χωρὶς τὸ ζωνάρι τὸ ὁποῖον φοροῦν ἡ παντρεμένες γυναῖκες καὶ ὄχι τὰ κορίτσια)· ἐπίστ. τῶν Παρθέν.· »..πᾶσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.« Καλλμ. Ἄρτεμ. Ὕμν.

Ἀμιτροχίτωνες, οἱ· Ἐπίστ. τῶν Λυκίων στρατιωτῶν. »Σπρηδὰν δ' ὡς οὖν ἴδ', ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους χέρσ' ὑπὸ Ἰκτρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας.« Ἰλ. Π. 417. ἔνθα ψηφὶν ὁ Εὐστ. »τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν, ὅ ἐστι τοῖς ὑφάξιν, ἀλλ' ἅμα τῷ ὑφάσματι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, καὶ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλούς· τινὲς δέ, ἀμιτροχίτωνας μόνους τοὺς κειμένους νοοῦσιν, ὡς ἤδη ἐκκολυμβοῦσας τάς τε μίτρας, τοὺς τε χιτῶνας.« (κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ ἀρκτικοῦ α, ἐπιτατικοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν δέ, στερητικοῦ λαμβανομένου).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν· (μίγνυμι)· ἀπρόσβατος, ἀπροτόβαντος· ἄξενος· τῷ ἐπιμιξίᾳ ἀνεπιτήδειος [ὡς τό, ἀμίκτου κατὰ τὴν β'. σημασίαν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἡ λέξις κατ' ἐπέκτασιν· οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ, ἄμικτος, ἡ ἀμιγὴς κατὰ τὴν ἄλλ. διότι τὸ – αλόεις οὐκ ἔστιν ἐπιθετικὴ λήγουσα τῆς λέξεως· ἄλλοι δὲ πάλιν νομίζουσιν αὐτήν, οὐχ ὑγιῶς, = ὁμιχλώδης]· (Εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζυγώσῃ κανείς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν τόπον της, ἀνάμοιρτη διὰ πράγματα· ἢ νεχοτσιον, Ἰταλ. ἀφιλόξενη). Ἐπίθετον τῆς Λήμνου νήσου. »..Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς πέρνασχ'.... ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.« Ἰλ. 753. καὶ Γμ. Ἀπλλ. 36. »..πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσειν, ὅτους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ.... Ἴμβρος τ' ἐνατιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα..«

Ἀμμ – ποιητ. ἀντὶ ἀναμ-· ὡς τὸ ἀμίγδην, ἀντὶ ἀναμίγδην.

Ἄμμα, ατος, τό· (ἅπτω)· παντόποτε ἀμματιζόμενον, συνδεόμενον, προτοιρόμενον· ἔνκμμα, κάδαμμα, ταινία, ἱμάς, ζώνη, πόρπη, δεσμός, (κάθετι τὸ ὁποῖον δένομεν, κομποδένομεν, ἢ πιζνομεν, ὁηλ. κάμνομεν νὰ κρατῇ τι μαζὺ μὲ ἄλλο· ἢ δένομεν τὴν μέν ἄκρην του μὲ τὴν ἄλλην· δεμα, παντλία Οὐγγρ. ἢ κορδέλλα Ἰταλ. λωρί, ζωνάρι, θηλύκι ἢ θηλυκοτάρι, κόμπος). »Ταῦτα δὲ εἶπας καὶ ἀπάψας ἄμμασι ἑξήκοντα ἐν ἱμάντι..« Ἡρόδ. 4, 98. καὶ Εὐρπ. Ἱππ. 781. »..ὦ τόδ' ἄμμα λύσομεν δέρης.« 2) παρὰ Πολυπτεῖ ἡ συμπλοκὴ τῶν χειρῶν πρὸς ἀλλήλους· (ὅταν οἱ παλευτάδες πιάνουνται ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλον· 3) σχοῖνος τετρακόντα πηχῶν (σχοινὶ ἀπὸ 40 πήχεις, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸν τόπον, στρεμματόσχοινο κοινῶς λεγόμενον..) Ἱερων.

Ἀμμᾶς, ᾶδος, ἡ· πνευματικὴ μήτηρ (καλογριὰ, ἡγουμένισσα) Παλλάδ.

Ἀμματίζω· (ἄμμα) ἅπτω, συνάπτω, δέω, συνδέω (πιάνω ἢ κάμνω νὰ πιάσουν δύο πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δένω, θηλυκόνω, θένω δύο ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο)· ποιητ. »ἀμματίσας περὶ σῶμα.« Παλ. 65.

Ἄμμε· ἀρχαῖον Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμᾶς· Ὅμ.

Ἀμμεναι· ψευδ. ἀόρ. ἀντὶ ἄμεναι· ὅπερ ἴδε.

Ἀμμένω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναμένω.

Ἄμμες· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμεῖς· Ὅμ.

Ἀμμέσον· ποιητκ. ἀντὶ ἀνὰ μέσον· Ἡσ.

Ἄμμι, ἄμμιν· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμῖν· Ὅμ.

Ἀμμιγα· Ἐπῤῥ. ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγα.

Ἀμμίγδην· Ἐπῤῥ. ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγδην, ἀναμίγα· Νικ.

Ἄμμιον, τό (ἄμμος) τὸ ἁπλοῦν, ἀπροπράτευτον κιννάβαρι, ἢ τιγγάβαρι εἰς ψιμμυθίου ψήγματα (εἰς σπυρὶ ἢ τρίμματα ἀπὸ ἄμμον)· minium Λατ.

Ἀμμίσγω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγω.

Ἀμμίτης, ὁ· καὶ ἀμμῖτις, ιδος, ἡ· (ἄμμος) ὑπακουομ. λίθος· ψάμμινος λίθος· (ἀμμόπετρα).

Ἀμμυάσει, ἀμμυάσειεν· Δωρκ. ἀντὶ ἀναμνήσει, ἀναμνήσειεν. Πνδ.

Ἀμμοβάτης· ὁ (ἄμμος, βαίνω) ἐπ' ἄμμου ἢ ἐν ἄμμῳ βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ 'ς τὸν ἄμμον)· ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοδύτης.

Ἀμμόδρομος, ου· ὁ (δρόμος) γῆ, ἡ τόπος ψαμμώδης εἰς γύμνασιν ἐν τῷ ἱππάζεσθαι, ἱππεύειν· ὀχεῖται, ἀμματεύειν, ἀμματηλατεῖν· Ἱππόδρομος, στάδιον, ἢ στάδιοι· (ἀμμότοπος διὰ γύμνασμα εἰς τὴν καβάλαν· εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἀμάξι).

Ἀμμοδύτης, ου, ὁ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμμοδύτης, ὁ· (δύω) εἰς ἄμμον ὄρνων, εἰς ἄμμον ἐκδυόμενος (ὅστις τέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰν εἰς ἄμμον) ὄνομα ὄρεως (φιδιοῦ) τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. [– υυ –, ἴσως καὶ – υ – –, παραβαλὲ χηραμοδύτης· Λεωνί· Ἀλξ 31, 3. καὶ σεσυρνοδύτης].

Ἀμμοδυώτης, ου, ὁ = ἀμμοδύτης· ἀμφβ.

Ἀμμοκονία, ἡ· (κονία) τοῖχος ἄμμῳ τύμπυρτος· (ἀτβέττης ἀνακατωμένος μὲ ἄμμον)· Στρβ. Ε', σλ. 370.

Ἀμμόνιτρον, τό· νίτρον ἄμμῳ συμπεφυρμένον· τὸ ἐκ τῆς τήξεως αὐτοῦ ἀκάθαρτον ὕαλον φύραμα· (ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον — τουρκοβ. γαβερζιλάν —· τὸ ἀπάτερτον ζυμάρι ὁποὺ γίνεται ἀφ' οὗ ἀναλύσουν τὸ ἀμμόνιτρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν τὸ ὑαλί.)

Ἀμμοπλυτία, ἡ· (πλύνω) τὸ ἄμμον ἀποπλύνειν· ἄμμου πλύσις ἢ πλυτμός· (τὸ πλύσιμον ἄμμου· τὸ νὰ πλύνῃ ἢ ξιπλύνῃ τις ἄμμον).

Ἀμμορία, ἡ· (μόρος) κακοτυχία, δυστυχία· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Ἀμορία· »Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε.... ἐς Δία τερπικέραυνον, ὃ γὰρ εὖτ' οἶδεν ἅπαντα μοῖραν τ' ἀμμορίην τε, καταξάντων ἀνθρώπων.« Ὀδτ. Γ. 70. καὶ Ἐπγρ. »Ἀμμορίης δὲ αὐτὸς ἀνὴρ μαχάρων ἔστι μέσος Κρονίδης.«

Ἀμμορία, ἡ· = ὁμορία· Δημτ. σλ. 86. ἴδε ἀμορία.

Ἄμμορος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἄμορος, ἀμοιρος· (μόρος)· ἄνευ μέρους, μερίδος, μοίρας· μὴ κοινωνῶν, μὴ μετέχων, ἀμέτοχος τινος· μὴ κοινωνήτας, μὴ μετατχῶν· ἀμοιρων, ἀμοιρήσας, ἐξαιρέτως καλοῦ τινος. (χωρὶς μοιράδι· ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μοιράδι ἀπὸ τίποτε, μάλιστα καλὸν πρᾶγμα)· »..οἵη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.« Ἰλ. Σ. 489. καὶ Ὀδτ. Ε. 275. καὶ Πνδ. Ὀλ. 1, 134. »Τί κέτις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἄφοιστον, ἀπάντων καλῶν ἄμμορος.« »Ὅστις δυστυχής· (κακόμοιρος)· »..οὐδ' ἐλαίρεις παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμορον, ἦ τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι..« Ἰλ. Χ. 408. καὶ Ω. 773.

Ἄμμος, ἡ· καὶ ἄμμος· Ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος (ἄμμος) ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοκονία· Θφρστ. περὶ Λίθων 2. Παρὰ Στρβ. δὲ, 31. σλ. 376. καὶ τὸ χῶμα ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ διαφανῆ κεραμικὰ ἀγγεῖα (ποτελάνια, ἢ πουρτσελάνια).

Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι) ἐν ἄμμῳ τρεφόμενος, ἢ τραφείς· ἐν ἄμμῳ φυόμενος ἢ φύς, ἐν ἄμμῳ ζῶν, ἢ ζήσας· (ἀμμοβοσκημένος, ἀμμογενημένος· καὶ ἀμμοτρανεμένος· καὶ ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησε 'ς τὸν ἄμμον).

Ἀμμόχρυσος, ὁ· (χρυσὸς) εἶδος πολυτίμου λίθου· Πλν. κζ', 11. (ἴσως εἶδος ἀπὸ Πετράδι α)· 2) χρυσῆτις ἄμμος· (χρυσὸς ἄμμος).

Ἀμμοχωσία· ἡ = ψαμμιτμός· Ὀριβάσ.

Ἀμμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἄμμῳ παρεμφερής· ἄμμου πλήρης· (σὰν ἄμμος· γεμάτος μὲ ἄμμον· ἀμμοδηρός).

Ἄμμων, ωνος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς παρὰ Λιβίοις· νομίζεται δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή. »... Ἄμμωνα γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία.« Ἡρόδ. 2, 42.

Ἀμμωνιακόν, τό· ἅλας ἀμμ. ἅλας καθαρόν, ἢ ὀρυκτὸν χρήσιμον περὶ τὴν ὀφθαλμοποιΐαν· (ἅλας τοῦ μαγειρικοῦ, ἄτπρον, ἢ ἅλας ἠλιασμένον, ἢ ἀπὸ ἀλατοβούνι)· 2) κόμμι ἐκ νυκτηκοειδοῦς τινος φυτοῦ ἐν Λιβύῃ γινόμενον· Παρὰ Γαλ. ἀμμωνιακὸν σύμμιγμα λεγόμενον· Λατιν. Gummi ammoniacum. (κομμίδι, τουρκοβαρ. Νιτανίρι· τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ δίντρον, τὸ ὁποῖον εἶναι 'σὰν καλάμι)· Δτρ. Ε', 126. καὶ Γ', 98. »..ὁπόν ὀνάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ γενομένου.«

Ἀμμωνιάς, άδος· καὶ

Ἀμμωνίς, ίδος· ἡ· ὑπακουομ. ἔδρα· ἡ τοῦ Ἄμμωνος καθέδρα, ἡ Λιβύη· (Ἀφρική· ἡ Μπερμπερία).

Ἄμνακμος καὶ ἀμνάκμων, ὁ (ἀμνός). Ἔγγονος, ἀπόγονος, υἱός· (ἀνηψιός, ἀπογόνι)· Λυκφ. (ᴗ – ᴗ, ᴗ – –).

Ἀμνάς, άδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀμνός· Ἀμνή· (θηλυκὸν ἀρνί)· ἀντὶ ἀμνὶς ἀναγνστ. παρὰ Θερ 3, 3. ποῦ ἀπὸ τὰς χράνας σέττ' ἀμνίδας;

Ἀμνάσιος, α, ον· ἐξ ἀμνοῦ· (ἀρνήσιος). »Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑὸ' ἀμνείαν ἔθετο χλαῖναν παῖδα.« Θερτ. κ'. 61.

Ἀμνή, ἡ· = ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) οὗ οὐδεὶς μνείαν ποιεῖται, ἢ ἐποιήσατο· ὃν οὐδεὶς μνημονεύει· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐνθυμεῖται, δὲν ἀναφέρει, δὲν ἐνθυμήθηκε, δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του)· 2) ἐνεργ. = ἀμνήμων· Δγν. Λρτ. 1, 86.

Ἀμνημονεύω· = ἀμνημονέω· Δκν. καὶ Λαρτ.

Ἀμνημονέω· Μλ. ήτω· (ἀμνήμων), οὐ μέμνημαι· οὐ ποιοῦμαι μνήμην τινος· οὐ λόγον ποιοῦμαι, ἢ ἐμβάλλω περί τινος· λήθην ποιοῦμαι, ἀμνηττώ τινος· τῇ λήθῃ παραδίδωμί τι· λήθην ποιοῦμαί τινος· ἀποσιωπῶ, κατασιωπῶ, σιγῇ παρέρχομαί τι· (δὲν ἐνθυμοῦμαι, δὲν ἀ-

κατέχω τὸ ὄνομά τινος· ἀλητμονῶ, ἀποχῶ, ἐχάνω· ἀποτιμῶ, ἀπερῶ τι μὲ σιωπή)· μετὰ γεν. σπανίως δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ.

Ἀμνημοσύνη, ἡ· λήθη, ἐπιλησμοσύνη, ἀμνηστία· (ἀλητμονητικὰ· ἀποχή)· «δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ παίδων ἀμνημοσύνας..» Εὐρπ. Ἰων. 1114.

Ἀμνήμων, ὁ, ἡ· γενικ. ὀνομ. Ἑπῤῥ. ἀμνημόνους· κατὰ γεν. (μνήμη) ἀμνημονεύων, ἀμνηστῶν· ἐπιλήπτων, ἀμνηστικός· (ὅστις ἀλησμονεῖ, ἐχάνει, ἀποχάνει· ἀλητμονητικὸς ἄρτι, ἀποχὴ ἄρτι· 2) παθ. λήθῃ ὑπεχόμενος, ἀμνημονευόμενος· ἀμνηστος· (ἀλησμονημένος, ἀποχημένος.)

Ἀμνησικακέω (ἀμνησίκακος) οὐ πρὸς τῷ ἀδικήσαντι ἢ βλάψαντί με τὴν γνώμην ἔχω· λήθην ποιοῦμαι τοῦ κακῶς ποιήσαντός με (δὲν βάνω εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν στοχάζομαι, ἀλητμονῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔκαμε κακόν, μὲ ἀδίκησεν) Διὶ. Σχ.

Ἀμνησικάκητος, ὁ, ἡ = ἀμνησίκακος· ἔδωκεν ἀμνησικάκητον ποιοῦμαί τι· τῇ λήθῃ παραδίδωμι ἀδίκειάν τινα· λήθην ποιοῦμαι τοῦ βλάψαντός με· (ὅστις ἀλητμονεῖ, ἐχάνει τὸ κακὸν ὁποῦ ἔπαθεν ἀπὸ ἄλλον)· ἠτύχησε μαρτίαν ἀμνησικάκητον ἐποιήσατο. Πλβ. λά.

Ἀμνηστεία· ἡ· λήθη τοῦ ἀδικήματος· (ἀλητμόνημα τοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἀδικίας ὁποῦ ἔπαθέ τις ἀπὸ κάποιαν).

Ἀμνησίκακος, ὁ, ἡ· (μνησίκακος, κακὸς) λήθην ποιούμενος τοῦ ἀδικήματος ᾧ περιέπεσε· μὴ μνησικακῶν· οὐ βάζοις πρὸς τὴν τιμωρίαν· μὴ τιμωρητικός, μὴ ἐκδικητικός· (ὅστις ἀλητμονεῖ τὸ κακὸν ὁποῦ τὸν ἔκαμαν, δὲν εἶναι ἐκδικητικός). Ἑπῤῥ. ἀμνησικάκως.

Ἀμνηστεία, ἡ (ὤμνηστος) τὸ ἀμνηστεῖν, ἡ λήθην ποιεῖσθαι, καὶ εἰμιρέτως τοῦ ἀδικήματος· συνεργητ. καὶ παθητικῶς· (τὸ νὰ ἀλητμονῇ, ἢ ἐχάνῃ τις, καὶ μάλιστα τὸ κακὸν ὁποῦ ἔκαμαν εἰς ἄλλον, ἢ ἔπαθεν αὐτὸς ἀπὸ ἄλλον).

Ἀμνήστευτος, ἡ (μνηστεύω) μὴ μνηστευθεῖσα, μνηστὴ μὴ οὖσα· (ἀῤῥαβωνιστη, ἀνέβαστη) «γυνὴ ἀμνήστευτος» = παλλακὶς Εὐρπ. Φοίν.

Ἀμνηστεύτως καὶ ἀμνήστευτα· ἄνευ μνηστείας· (χωρὶς ἀῤῥαβωνίσματα) «μηδεὶς ἀμνήστευτα βίᾳ κούρᾳ μιγείη.» Φωκλ.

Ἀμνηστέω (ἄμνηστος) = ἀμνημονῶ.

Ἀμνηστία, ἡ = ἀμνηστεία· «ἦν ἀμνηστία εἶναι» Πλτ. καὶ Πλτχ. Πολ. «ἀλλ' οἶσθα ἐστὶ τὸ ῥήτρημα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα.»

Ἀμνηστικός, ἡ, ὄν· ἐπιλήπτων, ταχέως ἢ ῥᾳδίως ἀμνηστῶν, ἢ ἐπιλαθανόμενός τινος· (ἀλησμονιάρης, ἀποχιάρης· ὅστις ἀλητμονεῖ ἢ τὸ χάνει σύγλωρα ἢ εὔκολα). Παρὰ Πλουτ. εἰς Κατ. ἀναμνηστικός, ἀσφαλμ. ἀντὶ ἀμνηστικός εἶπαι.

Ἄμνηστος, ὁ, ἡ (μνάομαι)· ἐπιλελησμένος· οὗ οὐδεὶς μνημονεύει· (ἀλητμονημένος, ἀποχημένος· τοιοῦτοι δὲν ἔμειναν, δὲν ἀνακέρνει κανένας)· 2) ἐνεργ. = ἀμνήμων. Θεογν.

Ἄμνιον, τὸ· τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων δεκτικὸν ἀγγεῖον· (εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέχονταν, ἢ ἐμάζωναν τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ ζῶα ὁποῦ ἐθυσίαζαν) «Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχεν.» Ὁδστ. Γ. 444. τινὲς δὲ γράφουσιν ἄμνιον καὶ αἵμνιον ἀπὸ τοῦ, αἷμα, παράγοντες· 2) ὁ τὸ ἔμβρυον περιβάλλων ὑμήν· (τὸ ἀλλαντάρι ὁποῦ εἶναι τυλιγμένον τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός). (Ὁ τονισμὸς τῆς λέξεως ἄμνιον οὐκ ἔστιν ὀρθός).

Ἄμνιον· τὸ· ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

Ἀμνίς, ἴδος, ἡ = ἀμνή. Θηλκ. τοῦ ἀμνὸς «οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίτ' ἀμνίδες;» Θεογν. Εἰδ. ε', 3.

Ἀμνῖτός, ἡ· Πόλις ἐν Κρήτῃ· «κατῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης...» Ὁδστ. Τ, 188.

Ἀμνοκώων, ὁ, ἡ, τὸ, ὁ (ἀμνὸς, κοάω, κοίω)· μῶρος, εὐήθης, ἀβέλτερος, ἀξύνετος, ἠλίθιος, παχύνους (μωρὸς, ξεχασμένος, ἀνόητος· προβατόμυαλος)· «..καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν, ὅστις ἐστὶν ἀμνοκώων..» Ἀριστοφ. Ἱππ. 264.

Ἀμνός, ὁ. Ἀρνός· (ἀρνὶ ἀρνευτικό, ντάτρες)· πρόβατον· πυήγων γὰρ ἰδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ κἀτ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποτ' ἦδη ἀνυτάμαν τὰν ἀμνάδα.» Θεογτ. ε', 145. καὶ 147. «..φλασῶ τυ πρὶν ἢ γέμε καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνόν.» Ἐξαιρέτως δὲ Ἡλκ. ἀμνή, ἀμνὰς (Ἡλικὸ ἀρνί, καὶ προβατίνα) ἀμνίς.

Ἀμνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) ἀμνὸν φέρων· (ὅστις κουβαλεῖ, φέρει ἀρνὶ) ἢ ἀμναφόρος, ἀμνὸν ἐν γαστρὶ φέρουσα ὅς· (προβατίνα ἀγναστρωμένη) «τρέφω δέτοι ἐνδεκα νεβρούς, πάσας ἀμνοφόρους...» Θεογτ. Εἰδ. ια, 41. ὑπ' ἄλλων δὲ μαννοφόρος, αὐτὶ ἀμνοφ. ἀναγ.

Ἀμογητί· Ἑπῤῥ. (παρὰ τὰ, ἀμόγητος)· ἀπόνως, ἄνευ μόχθου· (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον) «..οὐκ ἀμογητὶ ἐχειροῦντον.» Δίων Κασ.

Ἀμόγητος, ὁ, ἡ (μογέω) ἄπονος, ἀεργὸς· ἀδάμας, ἀκατασπάνητος· (ὅστις δὲν κοπιάζει, εἶναι ἀργός, ἀκαμάτης· ἀκούραστος, ἀκόπαστος) «Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε ... καρτερόχειρ, ἀμόγητε...» Τμ. Ὁμ εἰς Ἄρεα, 8.

Ἀμόθεν· Ἀττκ. ἀμόθεν· Ἑπῤῥ. (ἀμὸς) ποθέν, ἀπὸ τινος τόπου· (ἀπὸ κάποιο μέρος, ἀπὸ κάποιον τόπον, πόθεν κἄν τύχῃ)· «τῶν ἀμόθεν γε, Ζεῦ, σύγκτερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν· (πόθεν βίλεις ἀρχηται καὶ διηγήσωμαι διὰ τὸν Ὀδυσσέα) Ὁδστ. Α, 10. καὶ Πλτ. Νομ. 7, σλ. 794. Β. «..μηχανὴν δή θεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέποθεν, ὁτιτινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει καὶ Ὅπη. Πυγγ. α', 401. «τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖαι» παρβλ. οὐδαμόθεν.

Ἀμόθι, ἡ κατὰ Βέκκερον (Bekker) ἀμοῦ· Ἑπῤῥ. (ἀμὸς) ποῦ· (εἰς κάποιον τόπον, στάσιμον σημ. εἰς κάποιον μέρος) καὶ δὲ κατῶν ἐκτὸς Πελοποννάσου τὶς ἐπὶ τὴν Πελοπόννασον γὰν ἴῃ ἐπὶ κακῷ, ἀλεξέμεναι ἀμόθι βουλευσαμένους, ὅπα καὶ δικαιότατα δοκῇ τοῖς Πελοποννασίοις. Θεογ. ε', 77. Ἐκ τοῦ συμβατηρίου λόγου (ὁκαιρέτου) τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων· ὅπερ ὁ Συνέσιος ἔλεε γράψασθαι ἀμόθι = ὁμοῦ· ὁ δὲ Βοιτταιος· γρμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 285, ἀμαθέως.

Ἀμοῖ· Ἑπῤῥ. (ἀμὸς) πῆ, ποῖ· — αἰτητ. σημαντ. — (εἰς κάποιο μέρος, ποθενά).

Ἀμοιβάδιος, ἰα, ιον, ποιητ. = ἀμοιβαῖος. Ὄπη.

Ἀμοιβαδίς καὶ ἀμοιβαδόν, Ἑπῤῥ. (ἀμοιβή) ἀμοιβαίως, ἐκ διαδοχῆς, ἐκ περιτροπῆς, κατὰ διαδοχήν· (ἀλλαχτά· ἕνας ἀπὸ τὸν, ἢ μετὰ τὸν, ἢ μετὰ τὸν, ἢ πρὸς τὸν ἄλλον)· «ἀλλήλους δ' ἐρέτεον ἀμοιβαδίς» Ἀπλλ. Ῥδ. καὶ «ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνήρ· καὶ πῶς οἱ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο» αὐτόθι. Ἰδὲ ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβαῖος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀμοιβαία· (ἀμοιβὴ) ἀναλλάξ, ἢ ἐπαλλάξ, ἢ ἐκ διαδοχῆς γινόμενος, συμβαίνων καὶ τ.τ. (ὅστις ἢ ὅ,τι γίνεται, λέγεται καὶ τ.τ. ἀλλαχτά, πρῶτα ἀπὸ τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον)· ἐξαιρέτως ἐν διαλόγοις, ἢ ῥήμασι. «Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος» Πλτχ. Πομπ. καὶ Πυθ. Ὀλ. α', 61. «ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων» Ἀμοιβαῖα βιβλία· τὰ ἀμοιβαίως ἐπιστελλόμενα (ἀλληλογραφία, Ἰταλ. κορρέσπονδένσα) «Μετὰ δὲ, ὁ Ἰστιαῖος .... τοῖσι ἐν Σάρδεσι οὖσι Περσέων ἔπεμπε βιβλία, ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, ὁδὲ ... πρὸς τοὺς μὲν ἀπεπέμφθη, οὐ δίδοι, φέρων δὲ ἐνεχείρισε τὰ βιβλία Ἀρταφρένεϊ· ὁδὲ ... ἐκέλευε τὸν ... τὰ μὲν παρὰ τοῦ Ἰστιαίου δοῦναι φέροντα τοῖσί περ ἔφερε, τὰ δὲ ἀμοιβαῖα τὰ παρὰ τῶν Περσέων ἀντιπεμπόμενα Ἰστιαίῳ, ἑωυτῷ δοῦναι. Ἡρόδ. 6, 4. «Ἄσμα ἀμοιβαῖον· ἐτιδὲ καὶ τὰ ἀμοιβαῖα· 2) εἰς ἀναλλαγήν, ἀνταλλαγὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος (ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι, ἁρμόζει διὰ νὰ ἀλλάζεται μὲ ἄλλο)· 3) τὸ ὁμοίως ἀποδίδειν τινί, ὁμοίως τινὰ ἀμειβόμενος, ἀντενεργατῶν τινα, χάριν ἀποδίδων τινί, εὖ παθὼν· ὁμοίως ἀμυνόμενος τινα, κακῶς παθὼν, ἀντιδικατιζόμενος· (ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον εἰς ἐκείνον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνος· ὅστις κάμνει καλὸν εἰς τὸν εὐεργέτην του· ὅστις ἀποπληρόνει τὸ κακὸν εἰς ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἔπαθεν ἀπ' αὐτόν)· ἀμοιβαία Νέμεσις· ἡ ὁμοίως τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀμειβομένη. Παρὰ Μαρκελ. Βίος Θκδ. δὲ, καλεῖται καὶ ὁ Θουκυδίδης ἀμοιβαῖος, διότι εἰς τὴν καθ' αὐτὸν Ἱστορίαν εἰσάγει ἑαυτὸν, ἐνίοτε, ἑαυτῷ διαλεγόμενον. Ἑπῤῥ. ἀμοβαίως.

Ἀμοιβάς, ἀδος, ἡ· ἐμπορ. Θηλκ. τοῦ ἀμοιβαῖος· εἰς ἀναλλαγὴν ἁρμοδία (τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις) «..ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλλειν αὐτῷ πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἢ οἱ παρεχέσκειν ἀμοιβάς, ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἔκπαγλος ὄροιτο. Ὁδστ. Ξ, 521. τοῦτ' ἔστιν ἥτις ἦν ἁρμοδία εἰς χρῆσιν ἀντὶ ἱματίου· οἱ δὲ τὴν λέξιν ἀμοιβάς, τῷ παρεχέσκειν ἀποδίδοντες ἀκριβέστερον αὐτὴν ὡς αἰτιατ. τοῦ, ἀμοιβή.

Ἀμοιβή, ἡ· (ἀμείβω) ἀντίδοσις, ἄμειψις, ἀντιδωρεά· (ἀντάμοιβή) «Δῶρον δ' ὅ,τε κέμοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει, αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι εἰλόνδε φέρεσθαι...σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβήν.» Ὁδστ. Α. 318. Ἀντικατάστατις, παρεμβολὴ· τιμωρία, πρότιμον· (ἀντιπλήρωμή, βάλτιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον)· «εἰδέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, ὀψόμεθα εἰς Ἀίδαο, καὶ..» Μ. 382. καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 307. «..τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.» Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ἀναλλαγή, ἀνταλλαγὴ· (ἄλλαξις, ἄλλαγμα). «ἀμοιβὴ δέκα μνῶν· καὶ ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Πλτχ. ἀμοιβὴ ζώων, Συνν. (ἄλλαγμα τῶν ἀλόγων εἰς τὴν Πόστιαν = Πόστα). Παρ' Ἡρόδ. δὲ, καὶ ἀπόκρισις· «..σὺ μὲν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὐ μὲ ἐπείσας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι.» 7, 160. ἔτι δὲ καὶ χάρις καὶ εὐκλεία· (εὐχαριστία, εὐδόκησις) κατὰ τὸ τῇ ἀμοιβῇ εἰκαῖον πρᾶγμα.

Ἀμοιβήδην· Ἑπῤῥ. = ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβηδίς· Ἐπῤῥ. (ἀμοιβή) ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν μέρει· (ἄλλαχτά, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλον μέρος· ἕνας μέ, ἢ μετά, ἢ ἀπὸ τὸν ἄλλον) Ὅμ. παρῤῥβλ. ἀμοιβαδίς.

Ἀμοιβηδόν· Ἐπῤῥ. = ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβός, ὁ· (ἀμείβω) ἀντίτινες τεταγμένος, διάδοχος (ὅστις εἶναι βαλμένος εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος)· «. . οἵρ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί» Ἰλιάδ. Ν. 793. «Ἀμοιβὲς δεδασκαλίας.» Ἀναλ. Β. 496. οἱ ἀμοιβοί· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἱ τοὺς μαχεμένους διαλεγίμενοι· ἄλλως διάδοχοι· (ὅταν εἰς τοῦ πολέμου τὴν φωτιὰν ἀλλάζωνται οἱ στρατιῶται). Ὡς ἐπίθετον δὲ = ἀμοιβαῖος.

Ἀμοιρέω. Μλ. ήσω (ἄμοιρος) ἄμοιρος, ἀμέτοχός τινος εἰμί· στεροῦμαι· (δὲν ἔχω μοιράδι ἀπό τίποτε, δὲν μετέχω, ὑστεροῦμαι) ἀμοιρῶ τροφῆς, εὐδαιμονίας· καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ.

Ἀμοίρημα· τό. Ἀμοιρεῖα, τὸ μὴ μετέχειν τινος, στέρησις· (τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις μέρος ἀπό τίποτε, στερεμός) ὄχι δυστυχία.

Ἄμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα) ἀμέτοχος, ἄκληρος, ἐνδεὴς ἕξεως, στερούμενός τινος (ὅστις δὲν ἔχει μέρος εἰς τίποτε, ὅστις πάσχει ἐλλείψεως, ὑστερεῖται) «ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τέκνων» Εὐρ. Ἑκ. 921. καὶ Φοιν. 923. «ὦ τόσιος πέφυκας, ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σύ, πολέμιος· ἐς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνειις» σπανίως ἀπηλλαγμένος κακοῦ τινος, ὡς, ἄμοιρος κακοπαθείας. Διόρ. Σκλ. 2) ἄνευ πλουτισεῦ· ἀτυχής, δυστυχής· «ἄμοιρος κυνηγέτης» δυστυχὴς ὁ κυνηγός. Δόρ. Σκλ.

Ἀμολγαῖος, αία, αῖον· (ἀμέλγω) ἀμελγόμενος, ἀμέλξεως ἐπιδεκτικός· ὃν ἀμέλγειν τις δύναται· (ὅστις ἀρμέγεται, ὑμπορεῖ νὰ ἀρμεχθῇ, τὸν ὁποῖον ὑμπορεῖ νὰ ἀρμέγῃ τις). Τὸ δὲ «. . ἀλλὰ τότ' ἤδη εἶη πετραίητε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος, μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν·» Ἡσ. Ἔρ. 552. κατά τινας μὲν ἑρμηνεύεται γαλακτουργούμενος ἄρτος (γαλατοφώμι, ψωμὶ ζυμωμένο μὲ γάλα)· κατ' ἄλλους δὲ = ἀμορβαία· ποιμενικός, γεωργικὸς ἄρτος (χωριάτικο ψωμὶ) ἢ = ἀκμαία (ψωμὶ ἀνεβατό), οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τῷ ἀμολγὸς ἀντὶ τοῦ ἀκμὴ ἐχρῶντο· ἄρα ἄρτος τέλειος, ἢ ὡς παρ' ἡμῖν ἐρεβιδιάτικος (ροβιδιάτικο ψωμί, τουτέστι εἰς τὸ ὁποῖον βάζουν τὴν μαγιὰν ἀπὸ ῥεβίθια λεγομένην, διὰ νὰ φουσκώσῃ) ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βοῦτμανος Λξ. 2, σλ. 45, ὅστις καὶ τὸ παρὰ Λέοντι Ταρ. 98. Ἀμολγαῖον μαστόν, ἤτοι μαστὸν ἐν ἀκμῇ, τουτέστι μαστὸν σφριγῶντα· ἰδὲ Ἀμολγός.

Ἀμολγεύς, έως, ὁ· (ἀμέλγω) ἀγγεῖον εἰς ἄμελξιν χρήσιμον (ἄγγειό δια ἄρμεγμα· καρδάρι). «τὴν μὲν τὰν μετύλαν ἐωσῶ τὰ δὲ ἑκάστρατοι αἶγα, ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. Θεόκρ. 8, 87.

Ἀμολγής, έος, ὁ· καὶ ἀμολγίς, ίδος, ἡ = ἀμολγεύς.

Ἀμόλγιον τὸ, ὑποκορτ. τοῦ ἀμολγεύς. «. . ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.» Θεόκρ. xε', 106.

Ἀμολγός ὁ· (ἀμέλγω) Κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν, τὸ ἀμέλγειν, ὁ καιρός, ἐν ᾧ συμβαίνει ἀμέλγεσθαι τὰ πρόβατα, ἄρα δείλη ὀψία, καὶ τὸ περιόρθριον· (ἄρμεγμα· ὁ καιρὸς ὅταν συνάζουν νὰ ἀρμέγουν τὰ πρόβατα· λειπὸν καταῤῥάκι, καὶ βαθειὰ χαραγή)· Ὁ Ὅμηρος συντάττει τὴν λέξιν ἑκάστοτε μετὰ τοῦ, νυκτός, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει ὅτι μὲν τὸ τελευταῖον τριτημόριον [τὴν τρίτην νυκτερινὴν φυλακὴν] τῆς νυκτός, ὅ ἐστι τὸν ὄρθρον, ὅτε συμβαίνει γίγνεσθαι τοὺς ἐναργεῖς ὀνείρους· «φίλον δέ οἱ ἦτορ ἐάνδη, ὡς εἰ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.» Ὀδύσ. Δ. 841· τὴν φθινοπωρινὴν κατάρχην τῆς ἀνατολῆς τοῦ Σειρίου· «. . παμφαίνοντ' ὦστ' ἀστέρ' . . . . ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι, μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. . Ἰλιάδ. Χ, 28. ὅτε δὲ τὴν πρώτην νυκτερινὴν φυλακήν, ὅ ἐστι τὴν ἐπερχομένην νύκτα, «Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.» Χ. 317. ἄρα ἡ λέξις ἀμολγὸς σημαίνει καθ' Ὅμ. καὶ ἀρχομένην καὶ φθίνουσαν τὴν νύκτα. Ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ δέ, σημαίνει ἐν γένει τὸ νυκτέριον σκότος ὅτε τὰ σαρκοβόρα θηρία ὁρμῶνται ἐπ' ἄγραν· «οἱ δὲ ἔτι καμμένον πεδίον φοβέοντο, βόες ὡς, ἅστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ πάσας.» Ἰλ. Δ, 173. καὶ Ο, 324. «οἱ δ' ὥστ' ἢ βοῶν ἀγέλην, ἢ πώεα μέγ' οἰῶν ἔδρῃ δύω κλοιέουσι, μεταίχμιος νυκτὸς ἀμολγῷ, ἐλδέντ' ἐξαπίνης . . .» καὶ Τμ. Ἑρ. 7. «. . ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Βρομίοιο νύμφῃ ἑὴν λοχάμω μιγήσεσθαι νυκτὸς ἀμολγῷ.» Ὁ Εὐρ. δὲ λέγει καὶ νύκτα ἀμολγόν, τῇ λέξει ὡς ἐπίθετον χρώμενος· ὅπερ ὁ Ἡσχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ζοφερός, σκοτεινός· παρῤῥβλ. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. 11. σλδ. 469. Ε. Παρ' Εὐρ. δὲ, Φοιν. λφ. 2, 6. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὁ Ἕρμιος διὰ τῶν quidquid turbidum, πᾶν ὅσον σκληρόν, καὶ ὅθεν ὡς κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ἐννοεῖ τὸ ἀῤῥῶδες (τυρόγαλα) τὸ σκληρόν. [Τινὲς δέ, ἵνα ποιήσωσιν ἀφελεστέραν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, παράγουσιν αὐτὴν παράτινες ἀρχαίας Ἀχαικὰς λέξεως ἀμολγός = ἀκμή, καὶ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν πανταχοῦ, ἀκμὴν νυκτός (τὰ μεσάνυχτα)· ἰδὲ Εὐστθ. ἐν Ἰλ. Ο, 324. Κατὰ τὸν Βύλφιον, δὲ, ὁ Idelers Handb. der Chronol. T. I. σλδ. 228, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀμέλγω ἀντὶ μέλγω, τὸ περιόρθριον (τὰς βαθείαις χαραγὲς ὅταν δὲν ἦναι ἀκόμα οὔτε μέρα οὔτε νύχτα) σημαῖνον, ὅτε πιθανῶς, ἠμέλγοντο τὰ πρόβατα εἰς ἰσημερινὰς ἀπείστα. Ἀλλ' ὁ Βοῦτμαν Λξ. 2. σλ. 34. ἀποδοκιμάζει πᾶσαν, πρὸς τὸ ἀμέλγειν ὑπεδετομένην διαφορὰν τῆς λέξεως ὡς ἀβέλτερον καὶ παιδαριώδη, καὶ ἀποδέχεται ὡς κυρίως σημασίαν αὐτῆς συμφώνως τῷ Εὐστασίῳ τὴν, ἀκμὴν νυκτὸς (τὰ βαθειὰ μεσάνυχτα) παρὰ τὸ Ἀχαϊκὸν ἀμολγός = ἀκμή· [Τοιουτοτρόπως οὖν ἡ λέξις σημαίνει τὴν βαθυτάτην νύκτα, εἴ καὶ ἄνευ ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ καθ' αὐτὸ χρόνου τοῦ μεσονυκτίου, μίαν ἴσως φυλακὴν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἢ μετὰ τὸ μεσούκτιον. Καθ' Ὁμηρον δὲ, τὸν ζόφον τῆς νυκτὸς κυρίως. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, εἶον παρ' Ὀρφ. Τμ. 33, 12. σημαίνει σκότος ἁπλῶς· παρῤῥβλ. ἀμολγαῖος.] ἰδὲ καὶ ἀμορβός.

Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ· (μολύω) ὄνευ μολυσμοῦ· ἄσπιλος, ἀμίαντος, ἁγνός, καθαρός· (χωρὶς λέρωμα, καθάριος, παστρικός, τὸ τουρκοβγαλμένο χωρὶς λεκές· ὅστις δὲν λερώνεται, δὲν ἐλερώθηκε, δὲν εἶναι τρόπος νὰ λερωθῇ) «ἀμόλυντον φάρμακον.» Γαλλ. μολυσμοῦ ἀποτρεπτικόν.

Ἀμόμφητος, ὁ, ἡ· = ἄμομφος· ἐσφλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχλ. Χῳ. 307.

Ἄμομφος, ον, ἡ· (μομφή) = ἄμεμπτος. Αἰσχλ.

Ἀμοπάων, ονος, ὁ· Ὀν. κύριον Τρωός τινος. Ἰλιάδ. Θ, 276. (ω∪−−)

Ἀμόργα, τὰ· εἶδος πίμπατος, ἢ πλακοῦς μελιτουργημένος· (λαλαγγίτα, πετλίδα, μὲ μέλι ζυμωμένη) παραπλήσιον ἴσως τῷ παρ' ἡμῖν ἐσυῶς λουκούμια, ἢ τῷ τῶν Χίων Σβίγγοι· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὑπ' Ἀθην. ιδ'. Ἀμόργας, μελιττώματα πεπεμμένα, λέγοντος.

Ἀμορβαῖος, ὁ, ἡ· κατά τινας μὲν ἀγροῖκος, ποιμενικός· (χωριάτικος, πιστικὸς ἀμόλειος, τὸ τουρκοβάρβ. τζιομπανίτικος)· κατ' ἄλλους δὲ, σκοταῖος, σκοτεινός· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀρχαία ποιητ. σπανίως ἀπαντωμένη. «. . ὄρνυμούς κελαδεώνας ἀμορβαίουςτε χαράδρας.» Νικ. Θηρ. 28. ἰδὲ καὶ ἀμολγαῖος.

Ἀμορβάς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἀμορβός. «. . τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἔπονται ἀμορβάδες.» Ἀργ. γ'.

Ἀμορβεύς, έως, ὁ = ἀμορβός· ᾗ ὦτες ἀμορβῆες.» Ὀππ. Κυνγ. γ'.

Ἀμορβεύω καὶ ἀμορβέω μετὰ δοτ. (ἀμορβός) ἕπομαι, παρακολουθῶ· συμπαραμαρτῶ, ὀπαδῶ· ὑπηρετῶ, διακονῶ τινι· (ἀκολουθῶ, συνοδεύω, συντροφεύω· χρησιμεύω τινα εἰς τίποτε, δουλεύω τινα) παρὰ τοῖς Ἀλξ. ποιητ. «Βουταῖοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρῆων.» Νικ. καὶ μέσως παρὰ τῷ αὐτῷ Θηρ. 349. «. . Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάρνῳ.»

Ἀμορβής, ὁ, ἡ = ἀμορβός· ἀμφβλ.

Ἀμορβός, ὁ· ἑπόμενος, ἀκόλουθος, ὀπαδός (ὅστις ἀκολουθεῖ, συνοδευτής, συντροφευτής)· «Χαῖρε δὴ Τιρεύς, οὕνεκα Λητοῖδι συγατέρας πέμπεν ἀμορβούς.» Καλλμ. εἰς Ἄρτμ. 2) ποιμήν, βοτικός· ἀγροῖκος ὡς τῶν ποιμένων παραπομπός· καὶ ἐπιθ. ποιμενικός, ἀγροῖκος οἰκεῖος· (πιστικός, χωριάτης, ὡς συνοδευτὴς τῶν ζώων ὅταν βόσκουν· ὅστις ἁρμόζει εἰς πιστικόν, εἰς χωριάτην). 3) ὡς Ἐπίθ. σκοτεινός. Σχλστ. Νικ. Θηρ. 28, πάνυ ἀμφίβολον μέν τοι, εἰ καὶ τινες θέλουσιν αἰτιᾶσθαι καὶ παρ' Ὅμ. νυκτὸς ἀμορβῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀμελγῷ. (Παραγ. παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁρμάω· ἄλλοι γραφοῦσι τινες καὶ ἀμορμός, ἀμορμεύω· ἅπερ ἰδὲ ἐν τῷ εἰκ. τόπῳ.)

Ἀμοργεύς, έως, ὁ· τὴν ἀμόργην ἐκχυλίζων· (ὅστις πατεῖ τὲς ἐλαῖς καὶ βγάλει τὸ ζουμί των). Πολλ. Α', 222.

Ἀμόργη, ἡ· καὶ ἀμόργης, ου, ὁ· (ἀμέργω) τὸ ἐν τῷ ἐκχυλίζειν τὰς ἐλαίας ἐκρέον ὑδατῶδες ὑγρόν· (τὸ νεροζούμι ὁποῦ βγαίνει ἀπὸ τὲς ἐλαῖς ὅταν τὲς πατοῦν νὰ βγάλουν τὸ λάδι). 2) ἡ ὑποστάθμη τῶν ἐλαιῶν, ἢ καὶ τοῦ ἐλαίου (ἡ πάτος, τὸ κατακάθισμα ἀπὸ τὲς ζουλιγμένες ἢ πατημένες ἐλαῖς, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ λάδι, τὸ τουρκοβγ. ζυρᾶς). Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. α'. 13.

Ἀμόργης, ου, ὁ· ἰδὲ ἀμόργη.

Ἀμοργίδιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ, ἀμοργίς.

Ἀμοργικός, ἡ, όν· ἐξ ἀμοργίδος ἐσκευασμένος· ἐρυθρός, πορφυροῦς· (καμωμένος ἀπὸ πολὺ φιλὸ λινάρι, κόκκινος, ἁλικος.)

Ἀμόργινος = ἀμοργικός· «ἱμάτιον ἀμόργινον.» Ἡλδ.

Ἀμοργίς, ίδος, ἡ· λεπτότατον λίνον, ἐν τῇ Ἀμοργῷ νήσῳ φυόμενον· (πολὺ φιλόλι, Ἰταλικὸ φίνο λινάρι, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο 'ς τὸ νησὶ Ἀμοργό) ὅθεν τὰ ἀμόργινα, ὑπακούμ. ἱμάτια, ἀμόργινοι χιτῶνες, καὶ ἀμοργίδες, λεπτόταται γυναικεῖαι στολαὶ ἐξ ἀμοργίνου λίνου, ἐρυθροβαφεῖς συνήθως ἢ πορφυραῖ οὖσαι· (πολλὰ φίνα γυναικεῖα φορέματα ἀπὸ Ἀμοργι-

τῷ λαικάρι, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦταν κόκκινα, ἢ ἄλικα).

Ἀμορτμός, ὁ· συλλογή, ἄθροισμα, (σύναγμα, μάζωμα) παρὰ Μελεάγρῳ Ἐπιγρ. 129. ἡρημὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμορτμόν· ἀμφβ.

Ἀμορτός, ἡ, ὁν (ἀμείρω) ἐκπιστὴς, ἐκχυλωτὴς, ἐκμυζῶν, ἀπισχνάνων, ἐκκενῶν, καταπονῶν (πατητής, ζουλιχτής, ὅστις ζουλᾷ τίποτε νὰ κύγᾳ τὸ ζουμί του· ὅστις βυζάνει νὰ κύγᾳ τίποτε· ὅστις κάμνει τίποτε νὰ λιγνάνῃ, νὰ ξηραίνηται· ὅστις δέν ἀφίνει τίποτε μὲ τὴν ὁλότητα, ὅστις προξενεῖ ἀποστασμα, κάμνει νὰ ἀποστάζουν, ἀποκάμουν).

Ἀμορία, ἡ (ἄμα, ὅρος) τὸ ὁμορεῖν, ὅμορον, μεθόριον εἶναι τινι· τὸ ἐχεσθαι τινος· ὅρων ἢ ὁρίων συμβολή· (τὸ συνόρευμα· τὸ μέρος ὅπου ἀντιμέτωπα τὰ σύνορα εἶναι, ἢ διαχωριστικῶν τόπων)· ποιητ. ἀμμορία.

Ἀμορίτης, ου, ὁ· (ἀμόργω) ὑπηνεμιαῖον ἄρτος· μελιτόπυρτος (ψωμὶ ζυμωμένον μὲ μέλι).

Ἀμορμεύω = ἀμορβεύω.

Ἀμορμός, ὁ· ἰδὲ ἀμορβός.

Ἄμορος, ὁ, ἡ (μόρος) = ἄμοιρος· μετὰ γεν. κυρίως δυστυχής· Ἀττ. αἰτί ἄμμορος· Σοφ.

Ἀμορφία, ἡ· (ἄμορφος)· δυσμορφία, αἶσχος, δυσειδία, κακομορφία (τὸ νὰ εἶναι χωρὶς μορφὴν τίποτε, κακοκαμωμένος εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ κορμί· ἀσχημάδα)· ἀλλοίωσις εὐτυχημοσύνης (ἀπὸ καλὸν, εὐμορφον σχῆμα, ἀπὸ πολιτικήν).

Ἄμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ) δύσμορφος, δυσειδὴς, ἀσχήμων, αἰσχρὸς, αἰσχροπρόσωπος· (ἄσχημος, κακοκαμωμένος, κακοπρόσωπος)· ἀσχημάτιστος, ἄνευ εὐστείβους ἢ μοίμου σχήματος (χωρὶς στερεὸν σχῆμα) 2) τρπ. ἀπαίδευτος, ἀκόμψος, πανοήθης, ἄκοσμος, ἀπειρόκαλος· (ἀπολίτευτος, ἀπελέκητος, μὲ ἀχαμνὰ ἤθη) ὡς τό, αἰσχρός· Ἐπῤῥ. ἀμόρφως Σύνταρτ. Ἰωνικ. ἀμορφέστερος, Γραφικ. ἀμορφέστατος· Ἡρόδ.

Ἀμόρφωτος, ὁ, ἡ (μορφόω) ἀσχημάτιστος, ἀνεξεργάστος· (ὅστις δέν ἔχει τὸ σωστὸν σχῆμα του, ἀδούλευτος, ἀτελείωτος).

Ἄμος, ἡ = τῷ καὶ ἐπίτασιν ἄμμος, ἄμαθος· (ωυ).

Ἀμός, ἡ, όν· Αἰολικ. καὶ Ἑπικ. αἰτὶ ἡμός, ἡμέτερος· πολλάκις παρ' Ὁμ. οἱ Ἀττικ. ποιηταὶ ἔχουσιν αὐτῷ ὡσαυτως, ἀλλ' αἰτὶ τοῦ ἀμός (ἀμός μου)· Οἱ Δωρ. ἀγορὰν ἀμός· ὁ Πινδ. ὅμως προτιμᾷ τὸν Ὁμηρικὸν τύπον (ᾱ-ω).

Ἀμός· Ἀττικ. ἀμός = τίς, ἐν χρήσει μόνον εἰς τοὺς ἐπιῤῥηματικοὺς τύπους ἀμοῦ, ἀμῇ, ἀμῶς, ἀμοῦσε.

Ἄμος· Δωρ. αἰτὶ ἡμος· ὅτε, ἡνίκα, ἐπειδὴ, ὡς, ἐπεί.

Ἄμοτον· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἄχρηστον ἄμοτος· ἀκορέστως, ἀπλήστως, ἀπαύστως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, διὰ παντὸς, ἀεὶ, ἐς ἀεί· (ἀχόρταστα, ἀκατάπαυστα, συχνὰ, ὅλο ἕνα, παντοτεινὰ) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, μεμάασι, μεμαώς, μεμπτῆσι· ἀδιαλείπτως ἐπιθυμῶν, ἐρεμνὸς, ὀρεγόμενος· ἀπλήστου ἐπιθυμίας, ζήλου πλήρης· ὡσαύτως καὶ ἄμοτον κλαίειν, χολοῦσθαι· τὸ δὲ· . . μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν· καὶ δ' ἄμοτον ταινύοντο· ὕφαρ δ' ἐσάῃτα . . Ὀδσ. Ζ. 83. ἐχώρουν πρὸτω ἀσχόλως αἱ ἡμίονοι. Παρὰ τοῖς μεταγν.· δὸ· πάνυ, λίαν, ἄγαν, κάρτα, σφόδρα, ἐσινῶς· ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· . . πῦρ ἄμοτον ἀνέλαμψεν ἐξ ἀπίνης· Μόσχ. γ'. 104. τὴν παραγ. αὐτοῦ βέλαστέτινες παρὰ τὸ μοτὸν (ξαντὸν, ξαρτιλατμένον πανὶ τὸ ὁποῖον βάνουν εἰς τὰς πληγὰς, τουρκοβρ. τιφτίκι).

Ἄμου· Ἐπῤῥ. Ἀττ. ἀμοῦ, παρὰ τὸ ἀμός = τίς· ποῦ (εἰς κάποιο μέρος, ἢ τόπον, πουθενά)· ἀμοῦ γέ που καὶ ἀμογέπου· ἔν τινι που τόπῳ· στατ. σημαντ. Δυτ. ὑπὸ Bremi, de inval. 20. παράβαλ. ἀμόθεν καὶ ἀμῇ.

Ἀμουσία, ἡ· Τρόπος, ἦθη τοῦ ἀμούσου· στέρησις φιλοτεχνίας, ἢ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, τοῦ ἡδέος καὶ χαρίεντος, πάσης εὐγενοῦς γνώμης, διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐλευθεριότητος, φιλοφροσύνης, καὶ εὐστόχου παιδείας εἰς τὸ κομψὸν καὶ κόσμιον· (ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἀγάπην διὰ τὰς καλὰς, εὐγενικὰς τέχνας· ἢ νὰ μὴν αἰσθάνηται τὸ καλὸν, τὸ εὔμορφον, τὸ χαριτωμένον, κόσιμον· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ εὐγενικὴν γνώμην, εὐγενικὰ φιλικὰ φρονήματα, γενναιότητα, εὐγενικὴν ἀνατροφὴν)· κυρίως δὲ ἀπαιδευτία, αἰμαθία, ἀγροικία, ἀπειροκαλία, ἀκοσμία· δυσμάθεια· ἐξιρέτως διαφωνία, ἀπηχησις, δυσαρμοστία· (ἀνυποκρισία, ἀμαθωσύνη, χωριατωσύνη, χωρκοσύνη, ἀπολιτωσύνη, ἀνηξεροστύνη· ἔστες ἀπ' αὐτὰ καὶ κακοφωνία εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὸ ψάλτιμον, εἰς τὸ τραγούδημα).

Ἀμουσολογία, ἡ = ἄμουσοι λόγοι (χωριατικὴ, ἄκοστη ὁμιλία.)

Ἄμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα)· στερημένος νοερᾶς τέρψεως, πνευματικῆς ἡδονῆς, ψυχαγωγικῆς κηλήτσως ἄμοιρος, ἀναισθήτως διακείμενος τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐφραίνεσθαι ἀσχολίαν ἔχων περὶ τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τοῦ ἀσχολεῖσθαι διὰ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν· ἀναίσθητος τοῦ κάλλους, τῆς εὐσχημοσύνης, τοῦ ἁρμοστοῦ κεκοσμημένου σχήματος, τῶν ἀστλῶν τρόπων, τῆς χρηστοηθείας· (ὅστις ὑστερεῖται τὴν ἀληθινὴν τῆς ψυχῆς εὐχαρίστησιν· δὲν αἰσθάνεται πότε καὶ ποῖα χαρὰ εἶναι ὅταν καταγίνηται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς εὐγενικὰς τέχνας· ὁηλ. εἰς τὴν μουσικὴν, ζωγραφίαν, ποιητικὴν, ῥητορικὴν· δὲν αἰσθάνεται τὸ καλὸν καὶ εὔμορφον· τὸ τόστιμον καὶ σωστὸν σχῆμα, τὸ καλὸν φέρσιμον, τὰ καλὰ ἤθη)· ἀπαίδευτος, ἀναπαστήμων, ἀδίδακτος, (ἀπολίτευτος, ἀνήξερος, ἀγράμματος, χωρκός). Ἐπὶ πραγμάτων· ἀτερπὴς, ἀηδὴς, ἄχαρις· (ὅστις δὲν προξενεῖ εὐχαρίστησιν, εἶναι ἄνοστος, ἄχαρος)· ἐξαιρέτως ἀνεπιτήδειον τῆς μουσικῆς, τῆς μελῳδίας (ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν μουσικὴν, τὴν φωτωνήν)· Παροιμία· «Λειβηθρίων ἀμουσότεροι ἐπὶ τῶν νοερᾶς παιδείας ὅλως στερουμένων· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· πάν τὸ βρέσει, ἢ καθέλου ἀπελέκητος, ἢ μπούφος μὲ τὴν ὁλότη.

Ἀμουσότης, ητος, ἡ = ἀμουσία.

Ἀμοχθεί, καὶ ἀμοχθί, Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ, ἄμοχθος· ἀπόνως, ἀπραγμόνως· (χωρὶς κόπον).

Ἀμοχθί· Ἐπῤῥ. = ἀμοχθεί.

Ἀμόχθητος, ὁ, ἡ· (μοχθέω) = τῷ ἑξῆς.

Ἄμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος) μὴ ποιῶν, μὴ μοχθῶν· μὴ μοχθήσας, μὴ πονήσας (ὅστις δὲν κοπιάζει, δὲν ἐκοπίασε)· μοχθεῖν, πόνον, ἀγῶνα, συντονίαν μὴ ἐπιτειῶν, μὴ προξενῶν· μὴ ἀπαιτήσας, μὴ προξενήσας· (ὅστις δὲν προξενεῖ, ἢ δὲν ἐπροξένησε κόπον· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖος κόπος, νὰ κάμῃ τις κόπον) 2) ῥέθυμος, μὴ ἐργαζόμενος, ἀπράκτων (ἀπράγμων, ὀκνηρὸς· ἀδουλευτάρης· ὅστις δὲν κάμνει τίποτε) πρὸς ὅπνος πάρεπτιν αὐτοῖς ἢ δίαν, ἢ τοῖς ἀμόχθοισιν· Σοφ. Ἀπ. Β. 1. Ἐπῤῥ. ἀμόχθως.

[Ἀμπ – παρ' Ἴωσιν, Ἐπιπ. καὶ Δωριεῦσι· συνήθης συγκοπὴ αἰτὶ ἀναπ –, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τέλειον τύπον τοῦτον ζητείσθω αἱ τῷ ἀμπ – ἀρχόμεναι λέξεις· ὧν μόνον αἱ παρ' Ὁμ. καταλήγονται ἐνταῦθα].

Ἀμπαιανίζω· = ἀναπαιανίζω· ἀμφβ.

Ἀμπαιδες, οἱ = ἀναπαιδες· παιδαγωγοὶ παρὰ Λακεδαίμ.

Ἀμπαλίνωρος, ὁ, ἡ = ἀναπαλίνωρος, καὶ ἀναπαλίνορτος· ποίκαδ', ὦ κόρη, ἀπὸ ἀμπαλίνωροϛ· Φιλετ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀμπάλλω = ἀναπάλλω.

Ἄμπαλος, ὁ, ἡ = ἀνάπαλος· «. . μναισθέντα δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν δάμενον· Πινδ. Ὀλμ. ζ', 110.

Ἄμπαυμα, τὸ = ἀνάπαυμα· «. . τὰς ἐν Πιερίᾳ Κρονίδᾳ τέκε . . λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων· Ἡσιόδ. Θγν. 55.

Ἀμπαυσις, ἡ = ἀνάπαυσις· Ἐπιγρ.

Ἀμπαυστήριος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. αἰτὶ ἀναπαυστήριος· πάμπαυστήριος δῶκεν Ἡρόδ. τὸ παρὰ τοῖς νεωτέροις Κύρου Καινάπες, ἢ τουρκοβρ. τυφάς.

Ἀμπαύω = ἀναπαύω· ἀμπαύομαι = ἀναπαύομαι· Θεοκρ. Εἰδ. α'.

Ἀμπεδιήρης = ἀναπεδιήρης· «. . διὰ δ' Ἰαόνων χέρας τυτθὰ γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν Θρήκης ἀμπεδιήρεις δυσχείμους τε κελεύθους· Αἰσχλ. Πρτ. 560. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμπεδίον, ἀμπεδίηρις· Ψευδ. ἀνάγν. παρ' Ὁμ. καὶ Αἰσχλ. αἰτὶ ἀμπέδιον, ἀμπεδίηρες· ὡσαύτως καὶ, ἀμπέλαγος, ψευδ. ἀνάγν. αἰτὶ ἀμπέλαγος, παρ' Ὁμ. καὶ, ἀμπέτραις, ψευδ. ἀνάγν. αἰτὶ ἀμπέτραις, παρ' Αἰσχλ. καὶ, τ. τ.

Ἄμπειρα = ἀνάπειρα· Στρβ. ά.

Ἄμπειρος, ὁ· αἰτὶ ἔμπειρος· Ἡσχ.

Ἀμπείρω· Ἑπικ. αἰτὶ ἀναπείρω· Ἰλιάδ.

Ἀμπέλαγος· ἐσφαλ. γεγραμ. αἰτὶ ἀμπέλαγος· πῶς περὶ ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρός . . » Ἡσιόδ. Θγν. 190.

Ἀμπελάνδη, ἡ (ἄμπελος, ἄνδος)· ἀμπέλου ἄνδος (ἀνθισμα ἀμπελῶν) ἄλλως οἰνάνθη· Λουκ.

Ἀμπελεῖον, τὸ· ἄμπελος (ἀμπέλι)

Ἀμπέλειος, ὁ, ἡ· ἐξ οἰνάδος, ἢ ἐξ ἀμπέλου· (ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον, ἢ ἀπὸ ἀμπέλι).

Ἀμπελεών, ῶνος, ὁ· Ποιητ. αἰτὶ ἀμπελών.

Ἀμπελικὸς, ἐξ οἰνάδος, οἰνάδι κλήκων· ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον, ἐστις κλήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρους).

Ἀμπελίνος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμπελίνη, ἡ = ἀμπελικὸς· «ἠΐθεϊ, πυθομένη . . ἕλεγε τάδε· ἁπλήστε αἵματος Κύρε, μηδὲν ἐπαρθῇς τῷ γεγονότι τῷ δὲ πρήγματι, εἰ ἀμπελίνῳ καρπῷ, τῷ περ αὐτοὶ ἐμπεπλήκαμεν αἰνέσεθε οὕτω . . » Ἡρόδ. 1, 12. καὶ 2, 37. «δίδοται δέ σφι καὶ οἶνος ἀμπέλινος» καὶ 60. «. . καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἀναισιμοῦται πλέων ἐν τῇ ὀρτῇ ταύτῃ· . . καὶ Μεταφρ. ὑγρὰν ἀμπελίνην ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, κρασομάνα· Ἀνθ.

Ἀμπέλιον· τὸ· ὑποκορτ. τοῦ ἀμπελος· Ἀριστφ. λῳ. 598. καὶ Ἀχαρ. 612. «ἡμῖν γὰρ ἔστιν ἀμπέλια κεκομμένα· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸς ἀμπέλιον, αἰτὶ τοῦ οἰνοπέδη.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ· = ἄμπελος· «. . πρῶτα μὲν ἀμπελίδος ἔρχου ἑλάτει μακρόν . . » τὰ πλείστα ὅμως ὡς ὑποκορτ. 2) ὄρνεον πτηνοῦ, ἄλλως ἀμπελίων· «τίς γλαῦξ· Ἀθήνας ἦγαγε κίττα, τριγών . . κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη . . » Ἀριστοφ. Ὄρ. 303. 3) ἐλάστιόν τι φυτὸν, ἄγνωστον· Ὀππ. Ἰξ. β', 7.

Ἀμπελίτις, ίδος, ἡ· τῇ οἰνάδι ἀνήκων (ὅστις ἀνήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρον· «ἀμπελῖτις γῆ· (ἀμπελόχωμα) Διοσκ. ά, 173.

Ἀμπελίων, ωνος, ὁ· πτηνόν τι ἀγιώστου ἀκριβέστερον. Ἀμπελίωνες οἰκουφότατοι. Ὀππ. Ἰξ. γ', 2., ὅπερ καὶ ἀμπελὶς λέγεται· Ἀριστφ. Ὄρ. 303.

Ἀμπελογενής, ές, ἡ (ΓΕΝΩ) ἐκ τοῦ γένους τῶν οἰνάδων· οἰνάδας φύουσι φέρουσι (ἀπὸ τοῦ γένους ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρα· ὅστις φυτρόνει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον φυτρόνουν ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόεις, εσσα, εν· Πλήρης οἰνάδων, πολυάμπελος (γεμάτος μὲ ἀμπελοκούτσουρα, ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκούτσουρα· «. . Τροιζῆνά, Ἱππόλυτε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον· Ἰλιάδ. Β, 561. εὑρηται δὲ ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἅπαξ καὶ εἰς ὀκταίθλιον· 2) ἐξοινάδος πεποιημένος, ἢ εἰλημμένος· (καμωμένος, ἢ παρμένος ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελουργός, ὁ, ἡ = τῷ συνηρ. ἀμπελουργός.

Ἀμπελόκαρπον, τὸ = ἀπορίνη· Δτκρ. γ', 183.

Ἀμπελομιξία, ἡ (μίγνυμι) ἀνάμιξις μετὰ οἰνάδων (ἀνακατωμὸς πράγματος τινος μαζὶ μὲ ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόπρατον, τό· ἀμπέλου πράτον· (ἀγριόπρατον, πρατουλίδα) Δτκρ. β', 180.

Ἄμπελος, ἡ· οἶνας, κλίμα· (ἀμπελοκούτσουρον, ἀμπελόκλιμα, κλιματσίδα) «. . ἀλλὰ ταῦ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται πυροί καὶ κριθαί, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐρισταφυλον. .» Ὀδτ. Ι, 110. καὶ 133. καὶ Ησδ. Ὀλ. ξ', 3. «Φιάλαν ὡς εἴτις ἀφνειὸς ἀπὸ χειρὸς λαβὼν, ἀμπέλου ἔνδον καλάζοισαν ἐρύσσω, ἐωρήσταμεν. .» 2) ἀμπηλών, οἰνοπέδη, ἀμπελεῖον (ἀμπελότοπος, ἀμπέλι) 3) πολιορκητικὴ μηχανὴ φυλλοφόρου ἀμπελῶνι παρεμφερής· Λατν. vinea.

Ἀμπελοστατέω· ἀμπέλου φυτεύω.

Ἀμπελοστάτης, ου, ὁ· (ἵστημι) ἄμπελον φυτεύων· (ἀμπελοφυτευτής).

Ἀμπελουργεῖον, τό· φυτούργιον, φυτωρίτιον ἀμπέλου· ἀμπελών· (τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουν πρὸς καιρὸν ἀμπελοκούτσουρα καὶ τὰ περιποιοῦνται, διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν εἰς ἀμπέλι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴδιον ἀμπέλι).

Ἀμπελουργέω· Μλ. ήτω· (ἀμπελουργός) ἀμπέλους φυτουργῶ, σκαλεύω, κλαδεύω, περιόπτω, φυλλίζω, καλλιεργῶ ἀμπελῶνα· ἐπιρρέτως τὰ κλίματα περιτέμνω, συντέμνω· ὄζους τρπκ. ἁρπάζω, λῃττεύω· (φυτεύω εἰς ἐγχωρίστου τόπον ἀμπελοκλίματα καὶ τὰ περιποιοῦμαι ξυλακίζοντάς τα, κλαδεύοντας, κόπτοντας τὲς περιττὲς κλιματσίδας καὶ τὰ περιττὰ φύλλατων, κοντεύοντάς τα· δουλεύω τὰ ἀμπέλι, μάλιστα τὸ κλαδεύω· ὄζους μεταφορικά, ἁρπάζω, κουρτεύω, ξεγυμνόνω) Θῆρ.

Ἀμπελούργημα, τό· τὸ ἀμπελουργεῖν (τὸ νὰ δουλεύῃ, περιποιῆται τις τὰ ἀμπέλια).

Ἀμπελουργία, ἡ· ἀμπέλου φυτουργία· (φύτευμα καὶ περιποίησις ἀπὸ ἀμπελοκλίματα).

Ἀμπελουργικός, ἡ, όν· εἰς ἀμπελουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· (ὅστις ἀνήκει ἢ ἁρμόζει εἰς φύτευμα καὶ περιποίησιν ἀπὸ ἀμπελοκλίματα)· ἡ ἀμπελουργικὴ· ὑπακουομ. τέχνη· (ἡ τέχνη τοῦ νὰ φυτεύῃ καὶ περιποιῆται τις ἀμπελοκλίματα) Πλάτ. Πλτ.

Ἀμπελουργός, ὁ (ἄμπελος, ἔργον) ἀμπελῶνα ἐργαζόμενος· (ὅστις δουλεύει τὸ ἀμπέλι) Ἔτι δὲ καὶ ἐπιθετικῶς· ἀμπελουργὸς, ὁ, ἡ· (ἀμπελωνοδουλευτής).

Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) τὰς οἰνάδας καταπτοήσιν, καταβιβρώσκων, φθείρων· (ὅστις καταπτοεῖ καὶ χαλᾷ τὲς ἀμπελοβέργες, τὰ ἀμπελοκλίματα)· (χ).

Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) οἰνάδας ἢ κλίματα φέρων (ὅστις βαστάζει, κουβαλεῖ ἀμπελόβεργες).

Ἀμπελόφυλλον, τό· (φύλλον)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀμπελοφύτης· ου, ὁ (φύω) οἰνάδας φυτεύων· (ὅστις φυτεύει ἀμπελοκλίματα· ἀμπελουφυτευτής)· (υυ).

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ· οἰνάδι, κλίμασι κατάφυτος· (τόπος φυτευμένος μὲ ἀμπελοκλίματα, ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ· ἀμπέλους ποιῶν· (ὅστις κάμνει νὰ γεννιοῦνται ἀμπελοκλίματα)· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· «. . ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ Ἐπιγρ. (—υυ—).

Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) ἀμπέλῳ περιφερής· πολυάμπελος· (στάν, ἢ ὅροις μὲ ἀμπελόκλιμα· ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκλίματα εἶναι γεμάτος μὲ ἀμπελοκλίματα).

Ἀμπελών, ῶνος· ὁ· οἰνοπέδη· (ἀμπελότοπος, ἀμπελοτόπι, ἀμπέλι).

Ἀμπεπαλών· ἐπικὸς διπλασιασμὸς τοῦ μετοχ. ἀορστ. β'. ἀστὶ τοῦ, ἀναπεπαλών· παρὰ τὸ ἀναπάλλω· Ὅμ.

Ἀμπερές· Ἐπῤῥ. διὰ δ' ἀμπερὲς, κατὰ τμῆσιν· Ἐπκ. ἀντὶ διαμπερὲς δὲ· «. . ἦκε δ' ὀϊστὸν δι' αὐτὰ τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἔμβροτε πάντων πρώτης στειλεῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἧλθε θύραζε ἰὸς χαλκοβαρής.» Ὀδτ. Φ, 422.

Ἀμπετής, ὁ, ἡ = ἀναπετής· «ῥῆμα ἀμπετὲς» Ἰλιάδ. παρὰ Στρβ.

Ἀμπέτραις, ἀντὶ ἀμπέτραις· Ἰδὲ ἀμπεδίον.

Ἀμπεχόνη, ἡ· (ἀμπέχω) ἐσθὴς, στελή, ἱμάτιον λεπτοῦφές· (Φόρεμα· ἐπανωφόρεμα φίνον, ὅ,τι λογῆς συνηθίζουν νὰ φοροῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὲς γυναῖκες, καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὰ στολίδια καὶ φορέματα ἀπού ἁρμόζουν μάλιστα εἰς γυναῖκες παρὰ εἰς ἄνδρες)· Πλτ.

Ἀμπεχόνιον, τό, ὑποκορτ. τοῦ, ἀμπέχονον.

Ἀμπέχονον, τὸ = ἀμπεχόνη.

Ἀμπέχω· Μλ. ἀμφίω· ἀορτ. ἤμπεσχον, ἀμπεσχεῖν· Μέτ. ἀμπέχομαι· Μλ. ἀμφίομαι· ἀορτ. ἀμπεσχάμην· (ἀμφί, ἔχω) περιβάλλω, περιτίθημι, περικαλῶ, περικλείω· (σκεπάζω ὁλόγυρα, βάνω ὁλόγυρα, περικυκλόνω· αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρύσεον ἕλετο δῖος Ὀδυσσεὺς ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπέσχεν ὠμοῦς· Ὀδτ. Ζ. 225. καὶ Σφ. Οἰδ. Κ, «. . χρατὶ δ' ἠλιόστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θετταλὶς νιν ἀμπέχει· ὄζον ἐν γενει, περικαλύπτω, κατακαλύπτω (σκεπάζω)· Μέτ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι (ντύνομαι, πέρνω τὸ φόρεμα ἐπάνω μου).

Ἀμπεχών· ὁ· ἐσφαλ. ἀναγν. παρὰ Στρβ. ἀντὶ ἀμπεχόνη.

Ἀμπήδησε· Ἐπκ. ἀντὶ ἀνεπήδησε, ἀναπηδάω· Ἰλιάδ.

Ἀμπί· Αἰολ. ἀντὶ ἀμφί· Γρηγ. Κορ. ὑπὸ Κοσμ. σλδ. 344.

Ἀμπίπλημι· Ἰων. καὶ Δωρκ. ἀντὶ ἀναπίμπλημι· «μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ, ἄμβρας τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' . . . πότμου ἐμπιπλάντες ὁμοίου.» Πνδ. Νμ. 10, 106.

Ἀμπισχνέομαι, ἀμπισχνοῦμαι = ἀμπέχομαι· μέτ. τοῦ, ἀμπίχω. «Εὔδαιμον φύλον πτηνῶν οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται· Ἀριστφ. Ὄρ. 1090. ἀντὶ ἴσχω.

Ἀμπίσχω = ἀμπέχω.

Ἀμπλακέω· ὅλως ἄχρηστος ἐνεστ.· ἀφ' οὗ ὁ Μλ. ἀμπλακήτω, ἀορστ. β', ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν· = ἁμαρτάνω· συγγενὲς, πιθανὸν, τῷ πλάζω. Ἀμαρτάνω, σφάλλομαι, πλημμελῶ· (γελιοῦμαι, φταίγω, κάνω σφάλμα, κάμνω ἁμαρτίαν)· 2) μετὰ γεν. παρεκβαίνω, πλανῶμαι· ἀποβάλλω, ἀπέλλυμι· ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, οὐ λαμβάνω, οὐκ ἔχω· (παραστρατίζω, πλανιοῦμαι, χάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, ὑστεροῦμαι, δὲν λαβαίνω, δὲν ἔχω) Ησδ. καὶ Τραγ. «. . καὶ πῶς Ἀχιλλεὺς, λέκτρ' ἀμπλακὼν, οὐ μέγα φυσῶν ξυμὸν ἐπαίρει σοί, σῇ τ' ἄλοχῳ; »Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 124. καὶ Σφ. Αἰτγ. 910, «. . πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν, καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἡμπλάκομεν.»

Ἀμπλάκημα, τό· ἁμάρτημα, σφάλμα, πλημμέλημα, πρόπτωμα τοῦ πλημμελήματος· παραφροσύνη· (πλάνεμα, φταίξιμον, ἁμαρτία, τιμωρία διὰ τὴν ἁμαρτίαν· παρασκάλισμα τοῦ νοῦ).

Ἀμπλάκητος, ὁ, ἡ (ἀμπλακεῖν) ἀνότιος, μοχθηρὸς, ἁμαρτωλὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος· (κακὸς, ἀξιόμεμπτος, ἁμαρτωλὸς, ἔνοχος ἀπὸ κακὸν σφάλμα) «. . ἔσεῖς δ' ἂν, ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς . . γένοιτ' ἂν εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά· Αἰσχ. Ἀγμ. 340. 2) μετὰ γεν. πλανώμενος, σφαλλόμενος, μακρὰν μένων, ἀφεστὼς τινος· (ὅστις πλανιέται, παραστρατίζει, δὲν ἐπιτυχαίνει, μένει ἢ εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τίποτε)· «. . ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀϊδα σφε δόμων ἐρύκειν· Σφ. Τρχ. 120.

Ἀμπλακία, ἡ = ἀμπλάκημα· τὸ μὲν θηλκ. ἐν τοῖς τριμέτροις τραγ. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐν τοῖς Λυρκ. ποιήμ. μάλιστα χρήσιμον.

Ἀμπλάκιον, τό· προσποιητὸν ὑπορστ. = ἀμπλακία καὶ ἀμπλάκημα· «. . τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον· Πνδ. Πθ. 11, 41. — περὶ τοῦ τύπου δὲ, ἰδὲ ἁμάρτιον.

Ἀμπλακίσκω· Ἐυττ. τύπος τοῦ ἀμπλακεῖν, παρὰ Θεαγ. Στοβ. μόνον ἀπαντώμενος.

Ἀμπλέκω = ἀναπλέκω.

Ἀμπνείω = ἀναπνέω, ἐξ οὗ ἀναπνεύσκω· Ἀπολλ. γ'. 231.

Ἄμπνευμα· τὸ = ἀνάπνευμα· «ἄμπνευμα σεμνόνω· Πνδ. Νμ. α'.

Ἀμπνεῦται· Ἐπκ. Ἀορστ. α'. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἀναπνεῦται.

Ἀμπνέω = ἀναπνέω.

Ἀμπνοὴ, ἡ· ποιτκ. καὶ Δωρκ. ἀναπνοή· «. . εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι μαιομένων μεγάλαν ἀρετὰν ξυμῷ λαβεῖν, τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.» Πνδ. Ὀλ. 8, 9.

Ἄμπνυμι· Ἐπκ. ἀντὶ ἀναπνέω· «αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἠγέρθη.» Ὀδτ. Ω, 348.

Ἄμπνυε· Ἐπκ. ἀόρ. β'. προστ. ἀντὶ ἄνπνυε, παρὰ τὸ ἀναπνέω· «ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. .» Ἰλιάδ. Χ, 222. (—υυ)

Ἀμπνύνθη· Ἐπκ. παλτ. Ἀορστ. α', γ'. προστ. ἀντὶ ἀνεπνύνθη· παρὰ τὸ, ἀναπνέω. Ἰλιάδ.

Ἄμπνυτο (—υ). Ἐπκ. συγκ. τοῦ Ἄορστ. β'. ἀντὶ ἀνέπνυτο, ἀπὸ τοῦ ἀναπνέω. Ὅμ.

Ἀμπολέω = ἀναπολέω. «ταῦτα δὲ τρὶς τετράκις ἀμπολεῖν, ἀπορίᾳ τελέσαν . .» Πνδ. Νμ. ζ', 54.

Ἀμπόλειν = ἀνὰ πόλιν· Ἀπολλ.

Ἀμπόνων = ἀνὰ πόνον· Ἰλιάδ. Η καὶ Π. «ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνων ἀνδρῶν.»

Ἀμπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω) = ἐμπρεπής· ψευδ. ἀναγν. παρὰ Αἰσχλ. Ἱκτ. 120. «ἰὴ, ἰὴ· Ἰηλέμοισιν ἀμπρεπὴ (ἀντὶ ἐμπρεπὴ), θρεομένη μέλη. .»

Ἀμπρεύω (ἄμπρον) ἕλκω, ἑλκύω, σύρω, ἀφελκω (τραβῶ, σέρνω, σβαρίζω)· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. τροπ. παρὰ Δυκφρ. λυπρόν

βίαν ἀμπρᾶσαι· δεινῶς καὶ τολμηρῶς βιοῦν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, σέργεμαι ἐγὼ ἐς αὐτὴν τὴν ζωὴν σου καὶ παλιμπόντιος· καὶ παρ' Ἀριστλ. ὡς καὶ ἀρσενικῶς διὰ γῆρας, συναμπρᾶσαι παραπορευόμενος παρῴξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον.» ὡς τὸ ἀμαξεῦσαι, ἔλκειν.

Ἄμπρας, ὁ· κατά τινας μὲν κάλως, κάμιλος εἰς τὸ ἀποπτῶν καὶ σύρειν βάρη, (χειρὶ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦν αἴροντες βάρη.) κατ' ἄλλους δὲ ἑλκός, ἢ βυτίνη τῶν ὑποζυγίων (τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὸ ἁρμὸν, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ τραβοῦν τὰ ἄλογα) ἢ καὶ ὁ ζυγὸς αὐτὸς· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑποζυγίων ἐν χρήσει.

Ἀμπτάμενα = ἀναπετάμενα. Εὐρ.

Ἀμπτολίεθρον· ἀντὶ ἀνάπτολίεθρον, Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἀμπτυχαί, αἱ· ἀντὶ ἀναπτυχαί· «. . . νῦν ἅμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι. . .» Εὐρ. Ἠλ. 873.

Ἀμπυκάζω, Μλ. ἀσω· καὶ

Ἀμπυκίζω, Μ. ἴσω· (ἄμπυξ) συνείρω τῇ προμετωπίδι, ἢ τῇ μίτρᾳ τὰς προμετωπιδίους τρίχας (περιδέω, ἑνώνω, δένω μὲ τὸν παιτλίκιον, ἢ κορδέλλαις τὰ μαλλιὰ ὁποῦ εἶναι πρὸς τὸ μέτωπον). Ἐπὶ ἵππων· ἐγχαλινώω, ἐμβάλλω τὸν χαλινὸν (βάλνω τὰ χαλινάρια χαλινώνω τὸ ἄλογον)· ἔδεν ἐν γένει δεσμεύω, συνδέω, περιπλέκω, στέφω· (δένω, σφίγγω, πλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, στεφανώνω) «. . . κισσῷ καὶ στεφανώσεται ἀμπυκασθέν.» Ἀνθ. σλ. 421.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ Μέφου, υἱοῦ τοῦ Δαπίθου Ἀμπύκου ἢ Ἀμπυκοῦ. «. . Μέφων τ' Ἀμπυκίδης, Τιτηρήσιον, ἄξιος Ἄρηος. . .» Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ· = ἄμπυξ. Παῤ Αἰσχλ. δέ, καὶ ἵππων χαλινοί· παρὰ Σφοκ. δέ, Οἰδ. Κ. 1060. «. . . πᾶς γὰρ ἐστράπτει χαλινὸς, πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις.»

Ἀμπυκτήριος, ία, ιον· τῷ ἀμπυκτῆρι ἀνήκων.

Ἄμπυξ, κος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τρῳ. δέ, ἡ· (ἀμπίσχω) Μίτρα, ταινία, ᾗ χρῶνται αἱ γυναῖκες εἰς τὸ συνείρειν καὶ ἀναδεῖν τὰς προμετωπιδίους τρίχας· (παιτλίκια, κορδέλλαι, μὲ τὴν ὁποίαν δένουν ἢ γυναῖκες τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ μέτωπον). «. . . Τὰς δ' ἀπὸ κρατὸς χέθ' ἕδνατα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. . .» Ἰλ. Χ, 469. Ἔτι δὲ καὶ τῇ μίτρᾳ συμπεπλεγμέναι τρίχες· (πλεξοῦδα μαζὺ μὲ παντλήκια καὶ μαλλιά.) 2) τὸ προμετωπίδιον τῶν ἵππων· (τὸ στολίδι ὁποῦ χρεμεται ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἐς τὸ μέτωπον τοῦ ἄλογου.) 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος, καὶ ὁ τροχός· «πλέφω μὲν ἑξήκοντα, ὅπωπα δ' οὐ μάλα τόν πελάτην λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἥβονα κατ' ἄμπυκα δρομάδα δέσμιον.» Σφ. Φλ. 468. Ὡσαύτως καὶ τὸ περιφερὲς παραστήριον ποτηρίου, κυπέλλου· (τὸ στρόγγυλον σκέπασμα, τουρβάρ. καπάκι ἀπὸ ἄγγειο ὁποῦ πίνουν, ὡς τὰ παῤ ἡμῖν Ποικίλια λεγόμενα). «. . . οἱ δὲ Θαυμαντίαν ἀνακυκλοῦσι, λεπαρόμπυκα, οἱ δὲ μάττυσιν.» Ἀρτιγ. Ἀχρ. 670, ἐν γένει δὲ παυόμενα περιφερῆ. 4) δεσμά.

Ἀμπώλημα = ἀναπόλημα.

Ἄμπωσις, εως, ἡ· ἀντὶ ἀνάπωσις· (ἀναπνέω) τὸ ἀναπνεῖν, ἐκπνεῖν, (τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ γεμάτον στόμα, νὰ πίνῃ ὅλον τίποτε)· ἐξαιρέτως ἐπὶ θαλάττης ἡ ἀνάῤῥοια, ἀντιδίτιον τῇ πλήμῃ, πλημμύρᾳ, ῥαχίᾳ· (τὸ κατέβασμα τῆς θαλάσσας, ὅταν τραβιῶνται τὰ νερὰ τῆς ἐπίσω· τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὸ χούσιμο τῆς θάλ. ὅταν ἀνεβαίνουν πάλιν τὰ νερά τῆς.) 2) ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τῶν ἐξωτέρων εἰς τὰ ἐνδότερα μέλη ὑποχώρησις. Ἱππκ. (τοῦτο ὅμπωτις ἢ χρῆσις ἐστι σπανιωτέρα.)

Ἀμπωτίζω· Ἀνάῤῥέω· ἐπὶ θαλάσσης· (τραβιοῦμαι, χύνομαι ὀπίσω· λέγεται μόνον διὰ τὴν θάλασσαν ὅταν τραβιοῦνται τὰ νερὰ τῆς ὀπίσω.) «πέλαγος ἀμπωτίζον.» Φίλων. ἀπὸ τοῦ

Ἄμπωτις, εως, καὶ ιδος, ἡ Ἰων. ιος, ἡ, = ἄμπωσις· ἡ ἀνάῤῥοια τῆς θαλάσσης· «. . . ἀπὸ δὲ τουτέων τῶν χώρων πίσι ἐς τὴν Μηλίδα παρὰ κόλπον θαλάσσης, ἐν τῷ ἄμπωτίζετε καὶ ῥηχλὴ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται.» Ἡρότ. γ. 192. καὶ 8, 129. Ὁ δὲ Ἀριστλ. περὶ Κοσμ. φησί· «Ἄμπωτις γάρ πάσης ἐστὶ γινόμενον πολλαχοῦ, ἀποναστεύοντος τοῦ ἐπιπολάζοντος ὕδατος, καὶ οἷον ἀναπνεύσεως . . ., παλλαὶ δὲ ἄμπωτις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ, κατά τινας ὡρισμένους χειρούς.»

Ἀμυγδαλέα, συνῤῥ. ἀμυγδαλῆ. — Ἀμυγδαλῆ.

Ἀμυγδαλέος, έα, έον· τῇ ἀμυγδαλῇ ἀνήκων· (ἀπὸ ἀμυγδαλῆ, ὅστις ἀνήκει ἢ τὴν ἀμυγδαλῆν.)

Ἀμυγδάλη, ἡ· ἐ τῆς ἀμυγδαλῆς κυρπός· (ἀμύγδελον, σπόρος ἀπὸ ἀμύγδαλοι).

Ἀμυγδαλῆ, συνῤῥ. ἀντὶ ἀμυγδαλέα.

Ἀμυγδάλινος, η, ον· ἐξ ἀμυγδάλων (ἀπὸ ἀμύγδαλα, ἀμυγδαλάτος).

Ἀμυγδάλιος, ία, ιον = ἀμυγδάλινος. Ἱππερ.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ = ἀμυγδάλη.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ· ἐξ ἀμυγδάλων ἢ μετ' ἀμυγδάλων παρεσκευασμένος· (ἀπὸ, ἡμὲ ἀμύγδαλα κεμμένος). Ἀμυγδ. ἄρτος (μυγδαλόψωμο). Παρὰ Πλιν. δέ, κῤ. καὶ εἶδος χόρτου, ὅπερ ὁ Διοσκ. Ἀμυγδαλοειδὲς καλεῖ.

Ἀμυγδαλοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀμυγδάλῳ παρεμφερής (σὰν ἢ ἀμοιος μὲ μύγδαλον).

Ἀμυγδάλεις, εσσα, εν· ποιητ. = ἀμυγδαλέος.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ· (κατάγνυμι) ἀμύγδαλα καταλῶν· (μυγδαλοτσακιστής, τόσον ὁ ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον τσακίζεις τὰ μύγδαλα). οἱ Δάκωνες τὸν ἀμυγδαλοκατάκτην, μυκηρόβατον καλοῦσιν, ὡς καὶ μυυήρους τὰ ἀμύγδαλα «Ἀθην.

Ἀμύγδαλον, τὸ = ἀμυγδάλη. Π. Μοίρ. σλ. 10.

Ἀμύγδαλος, ἡ = ἀμυγδαλέα. Λουκ.

Ἀμυγδαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀμυγδαλοειδής.

Ἄμυγμα, τό· (ἀμύσσω) σπάραγμα, διάσπασμα, ἀμυχή, αὐλή, ῥηγή· (ξέσχισμα, σχίσιμον, ζουγράνισμα) λούζια, σχισμάδα)· τὸ διασπαραγμένον, διαῤῥηγμένον, ἠμυγμένον (τὸ ξεσχισμένον, ζουγρανισμένον). 2) ὡς τὸ ἀμυγμός· τὸ κατατίλλειν· (μάδημα) «πολιᾶς ἀμύγματα χαίτης.» Σφκλ.

Ἀμυγμός, ὁ· (ἀμύσσω)· τὸ σπαράττειν, ἀποῤῥάπτειν, ἀμύττειν, κατατίλλειν· (τὸ νὰ καταξεσχίζῃ, ζουγρανίζῃ, μαδᾷ τι τι).

Ἀμυγνόν, τό· μὴ μυταρόν, ἀλλ' ἀγνὸν καὶ καθαρόν. Σουΐδ. ἐκ Σφκλ.

Ἄμυδις. Ἐπῤῥ. τῷ ἅμα, ὅλως ταὐτοσήμαντον, ἀφ' οὗ καὶ παράγεται. Ἐπὶ χρόνου· ἐν τῷ αὐτῷ, ἑταυτοῦ, συγχρόνως (εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). «Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἐμβαλε νηῒ κεραυνόν. Ὀδ. Μ, 415. Πολλάκις δὲ ἐπὶ τόπου· ὁμοῦ, ἅμα· εἰς τὸ αὐτὸ — κατὰ συνεχοῦς κινήτεως ἀναλογίαν — ἐν τῷ αὐτῷ. — κατὰ στάσεως ἢ ἠρεμίας σημασίαν — συνάμα, σωρηδόν· (ἀντάμα, μαζύ· ἐς τὸν ἴδιον, ἐς ἕνα τόπον· μαζύ μὲ· μὲ τὸν σωρόν, ὅλα, ἄλοι μαζύ). Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶπεν Ἕκτωρ εὖδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. .» Ἰλ. Η, 300. καὶ Τ, 114. «Ἠδ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε. .» καὶ Μ, 385. «. . ὁδ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας· ἐλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς.» καὶ, ἄμυδις ἱστᾶσι, συνιστᾶσιν. «Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων. . ., οἵ τ' ἄμυδις κορύσσῃς μεγάλην ἱστᾶσιν ἐφίλκην. .» Ν, 336, καὶ Ψ, 217. «. . παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρὴς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον, φυσῶντες λιγέως.» Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. μετὰ ὀστικῆς· παῤ Ὁμρ. δέ, ἄνευ πτωτικοῦ· (ἐστι δὲ ἡ λέξις Αἰολ. ὡς τὸ ἀγερά, ἀγερὰ ἀσχηματιστ. καὶ τῇ, ἄλλυδις πάντῃ ὁμοία.)

Ἀμυδρήεις, εσσα, εν· ποιητ. = τῷ ἑξῆς.

Ἀμυδρήεσσα, εττα, εν· ἑσχλμ. ἀναγ. ἀντὶ ἀμυδρήεις, παρὰ Νικ. Θηρ. 274.

Ἀμυδρός, ά, όν. = ἀμαυρός, καὶ πιθανῶς τὸ αὐτὸ κατὰ παρηλλαγμένην προφορὰν μάλιστα. Σκοτεινός, σκοταῖος, ἀσαφής, δυσδιάγνωστος (σκοτεινός, δολερός, μπερδεμένος, δυσκολογνώριστος)· «μυδρὰ γράμματα.» Θεόδ. ὁ. μέλις διακριτόμενα. «. . ἐλπὶς ἀμυδρὰ μὴ παντάπασιν ἐρρεῖν τὰ πράγματα.» Πλτχ. εἰς Ἀλκιβ. σμικρά, ἀμαυρὰ ἐλπίς. Ἐπῤῥ. ἀμυδρῶς.

Ἀμυδρότης, ἡ· ἀσάφεια, τὸ ἀδῆλον, τὸ ἄσημον, ἀσημότης· ἀδυναμία, ὀλιγοδρανία, ἀδρανία, ἀτονία, ἀμβλύτης τῶν αἰσθητηρίων, ἐξασθενίσεως τῆς ὁράσεως· (τὸ νὰ μὴν εἶναι τις καθαρὰ γνωστὸν· τὸ νὰ εἶναι ἀσήμαντον, μικρὸν· ἀδυναμία, ὀλίγη, ἢ οὔτε μικρὴ ἐνέργεια· ἀδυναμία εἰς τὰ ὄργανα τῆς αἰσθήσεως καὶ μάλιστα τὰ τῆς ὁράσεως.

Ἀμυδρόω, (ἀμυδρὸς)· σκοτίζω, ἀμαυρῶ, ἐξασθενίζω) σκοτινιάζω ἢ κάμνω σκοτεινόν, μαυρίζω, ἀδυνατίζω τίποτε) ἀφ' οὗ

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ· σκοτασμός, ἐπισκότησις, ἀπαύγασμα, μείωσις, ἐλάττωσις· (σκοτίσιασμα, μαύρισμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστεμα) ὡς τὸ, ἀμαύρωσις.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ· Πόλις ἐν Παιονίᾳ (Μακεδονίᾳ εἶτα κληθεῖσῃ). Ἰλ. Β.

Ἄμυελος, ὁ, ἡ· (μυελὸς) ἄνευ μυελοῦ, μυελὸν μὴ ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει μυαλὸν ἢ τὰ κόκκαλα) (υ — υυ).

Ἀμύζω = μύζω μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α· μυζῶ, βάλλω συμπίεζων τὰ χείλη· (βυζάνω σφίγγοντας τὰ χείλη) «. . . τούτους δ' ἔδει, ὁπότε τις ἀιφῶν, λαβόντα εἰς τὸ στόμα ἀμύζειν.» Σιμ. Ἀνβ. 4, 5, 27. καὶ Λουκ. ὑπὸ Homst. T. 1, σλ. 114.

Ἀμυησία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις μυήσεως· (ἀδιδαξία, ἀκατηχησία).

Ἀμύητος, ὁ, ἡ· (μυέω) ἀμυσταγώγητος, ἀτέλεστος, ἀκατήχητος, ἀνίερος, βέβηλος· (ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκε τὰ μυστήρια· ἀκατήχιστος, ἀνίερωτος, λαϊκός. Ἰταλ. profano). 2) (μύω) οὐ δυνάμενος μύειν = στέγειν· (ὅστις δὲν κλείει, δὲν σφαλνάει καλά). «καὶ τοῦτο . . , παράγων τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικόν, ὠνόμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀμυήτους· τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσί, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας . . ., οὗτοι ἀλλω-

τατος ἂν εἶεν, οἱ ἀμύητοι,» καὶ φορεῖν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ κοσκίνῳ. Πλτ. Γοργ. σλ. 493. Α. (υυ–υ).

Ἀμυθάων, ονος, ὁ· Ὁμ. κύρ. Ὀδτ. (υυ––) Δωρκ. Ἀμυθάν, ᾶνος Πνδ.

Ἀμύθητος, ὁ, ἡ· (μυθέομαι) ἀνεκφραστος, ἀρρητος, ἄρρητος, ἀδιηγητος, ἀνεκδιήγητος· ἀφράστως πολὺς ἢ μέγας· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ, νὰ διηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ τις μὲ λόγους· παραπολὺ μεγάλος ἢ πολύς) «··· πράγματά μοι ἀμύθητα παρέχων διατέλεσε.» Δημ. κατὰ Μειδ. καὶ «ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ θρεμμάτων.» Φιλιπ. β' (ϙ).

Ἄμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἄνευ μύθων, ἄνευ λόγων (μὲ ὀλίγας μύθους, παραμύθια, μὲ χωρὶς λόγους)· «οὐκ ἐσμεν οἱ ἄμυθον οὐδὲ ἄφευδῆ ποίησιν.» Πλτχ. περὶ Ποιημ.

Ἀμύκητος, ὁ, ἡ· (μυκάω) μὴ μυκώμενος ἢ μὴ βληχώμενος· μὴ μυκηθμένος, βληχηθμένος· ἄνευ μυκήματος, βρυχηθμοῦ, βληχῆς, βληχηθμοῦ, βληχήματος· (ὅστις δὲν μουγγρίζει, δὲν βληχᾶζει· δὲν ἐμουγγρίτα, δὲν ἐβληχᾶξεν· ἀμουγγρίστος, ἀβληχᾶχτος) ἐξαιρέτως ἐπὶ βοῶν (υ––υ).

Ἄμυκλαι, ῶν, αἱ· ἡ πάλαι ποτὲ μητρόπολις τῆς Λακωνίας. Ὀδ.

Ἀμύκλαι, αἱ· καὶ Ἀμυκλαίδες· εἴδός τι ἐμβάδων, παρὰ τὴν πόλιν Ἄμυκλαι οὕτω καλουμένου (εἶδος ἀπὸ παντώφλια ἢ τουρκβ. Ηχπούτζια.) Θερτ.

Ἀμυκλαίζω. Ἀμυκλαιστί, τουτέστι Λακωνιστὶ λαλῶ (ὁμιλῶ τὰν Λάκωνος, Μανιάτης). «Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶϊ· ὁ μὲν ἦν εἰκνηλος, φαίη χ' ὡ μυκλαίζων· τὸν δ' ἕτερον.» Θκρ. 12, 13.

Ἀμύκτηρ, ηρος· ὁ, ἡ· (μυκτὴρ) ἄνευ μυκτήρων, ῥινὸς· ἄρυν· (μὲ ὀλίγας μύτην· ἔστις δὲν ἔχει μύτην) Στρβ.

Ἀμυκτικός, ἡ, όν· (ἀμύσσω) κεντητικός, ἐπιτηρητικός· κνητικός, ξεστικός, σχιστικός· (ἐπιτηδειος, ἢ καλὸς νὰ κεντρώνῃ, ξεσχίσῃ, ξουρανίζῃ) Ἐπῤῥ. ἀμυκτικῶς.

Ἀμύλιον, τό· Πλακοῦς (πίττα, ζυμαρικὸν) Ιδὲ ἄμυλος· 2.

Ἄμυλον, τό· – ὑπακουόμ. ἄλευρον· (ἀλεύρι, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐλέθουν εἰς τὸν μύλον, ἀλλὰ τὸ κατασκευάζουν μὲ ἄλλον τρόπον· τὸ κοινῶς τουρκβ. χεζεστὲς λεγόμενον). «Ἄμυλον ὠνόμασται διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι.» Ηλιο. τη', 7. καὶ Διτερ. β'. 123.

Ἄμυλος, ὁ, ἡ· (μύλη) ἄνευ μύλης· μὴ ἠλεσμένος, μὴ ἀλεσθείς, μὴ ἀλεσμένος· (χωρὶς μύλον· ἔστις δὲν εἶναι ἀλεσμένος, δὲν ἀλέσθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀλεσθῇ) 2) ὡς Ἐπίτ. ὁ ἄμυλος· πλακοῦς, πέμμα, ἐκ λεπτοτάτων ἀλφίτων· (Πίττα, πετλίδα, λαλαγγίτα, καμωμένη ἀπὸ πολὺ φιλὲς ἀριθέλευρον)· «··· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥρην χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἄμυλόν τοι παρόντος.» Θκρ. Θ. 21. καὶ Ἀρστφ. Λῦ. ὑπὸ Dind. 1189. – ὁ δὲ θηλ. τύπος ἡ ἀμύλη, ἀμφιβ.

Ἀμύμων, ὁ, ἡ· ον, τό· γενικ. ονος (μῶμος· καὶ Αἰολ. μεταπλτ. ὥσπερ Χελώνη, Χελύνη)· ἄμεπτος, ἀνεπίληπτος, ἀψεγὴς· ἀκατάψεκτος (ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκατηγόρησε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις ἢ νὰ εἰπῇ κακὸν λόγον δι' αὐτόν· ὁ ὁποῖος δὲν ἀξίζει κατηγορίαν)· Παρ' Ὁμ. Ἐπίτ. πάντων τῶν ἀξιωμάτι ἢ τιμῇ, σεμνότητι, μεγαλοψυχίᾳ, γενέσει, πράξεσιν ἢ καλλει εἰσπρεφόντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἄνευ ἀναφορᾶς τινος μέντοι πρὸς ἠθικὴν ἀρετήν, ὥστε καὶ ὁ Αἴγισθος αὐτὸς ἀμύμων προσαγορεύεται· «··μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.» Ὀδ. Α. 29. Θεοῖς δὲ οὐδέποτε ἐπιτίθεται ἡ λέξις. Ὁ Ἀτελληπιὸς ἐπονομάζεται ἀμύμων· «Ταλθύβ', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, ἰῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος . .» Ἰλδ. Δ. 194. Ὡσαύτως καὶ ἡ θυητὴ νύμφη Νηΐς· «·· ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηὶς ἀμύμων Ἤσπι βουκολέοντι . .» Ξ. 444. Χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐνίοτε· «·· οἶκος δ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων.» Ἰλδ. Π. 232. «μὴ τες ἀμ. Ὀδτ. Ι. 414. καὶ Ἰλδ. Κ. 19. καὶ Ἰλδ. Ν. 367. ἀμύμ' ὀρχηθμός· καὶ Θ. 463. ἀμύμ' τόξω· καὶ Ὀδτ. Ψ. 145. μέγαν καὶ ἀμύμ. τόμβον· κλ. (υ––).

Ἀμῦνα, ὑνης, ἡ· (ἀμύνω) τὸ ἀποτρέπεσθαι, ἀπωθεῖσθαι ἄθλημα, προσβολήν, ἐπιφορὰν, ἐπίθεσιν· τὸ ἀπομάχεσθαι, καλῶς παθόντα ἀντιδιατίθεναι· τὸ ὑμνεῖν ἀποθεοῦσι· τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμυνεπαίτιμά τινες· δίκην ἐπιτιθέναι τισίτινες· τιμωρίαν λαμβάνειν τινὸς παρά τινος· (τὸ νὰ ἀποφύγῃ, σπρώχνῃ τις ὀπίσω, ἐμποδίζῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ὁρμὴν, ἀδικίαν ὁποῦ θέλει νὰ τὸν κάμῃ κανείς· τὸ νὰ ἀποδιδῇ τὸ καλὸν ἢ νὰ κεφαλιοῖ ἕνα· ὁποῦ τὸν ἐκακοποίησε· τὸ νὰ ἐκδικᾶται) Ὡς πρὸς τρίτον πρόσωπον ἰδέ, ἐπικουρία, τιμωρία, ἀντίληψις, βοήθεια· Τιμ. σλ. 56. ὑπὸ Rulnk. Ἔστι δὲ χρήσιμος ἡ λέξις μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Φρυχ. σλ. 23. ὑπὸ Lobek.

Ἀμυνάθω· κατ' Αττ. ἐπίταξ. τὸ ἀμύνω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διαθ. ἀμυνάθομαι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τργ. «·· ·· βοῦν ἢ λέοντ' ἠλπίζες ἐντεῦξειν βρόχοις; ἢ μή, ἔφυς λαβοῦσ', ἀμυνάθοιτό σε ἔθειρας;» Εὐρπ. Ἀνδρ. 722. καὶ Αἰσχλ. Εὐμ. 438. «·· ·· λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορᾶς τὰς σὰς, ἔπειτα τὸν δ' ἀμυνάθου φάγον.» Ἀλλὰ καὶ Ἀριστφ. Νφ. «Ἰού, Ἰού· ὦ γείτονες, καὶ δημόται, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.»

Ἀμυνητί· Ἐπῤῥ. = ἀμυνόμενος, ἢ ἀμύνων μετ' ἀπαρεμφάτου· (ὀμφαντευτικά, μὲ ὀμφαντευτικὸν τρόπον).

Ἀμυνίας, ου, ὁ· κύρ. Ὄνομα ἀρχαντύστιον ἐν Ἀθήναις· περὶ τὴν 89, 2. Ὀλμπδ. ὡσαύτως καὶ τοκογλύφου τινος· Ἀριστφ. Νφλ. 3ον.

Ἀμυνίας, ου, ὁ· ἐνμ. προσηγορ. «ἀλλ' ὁ θυμός μ' οὐκ ἐᾷ ἡνίαν ἀμυνίαν» ἀντὶ ἀμυντικὰς· Ἀριστφ. Ἱππ. 570, παρὰ τὸ ἀμύνω.

Ἀμυντέον· Θεατ. Ἐπῤῥ. δέον ἀμύνειν ἢ ἀμύνεσθαι (πρέπει νὰ ὑπερασπιστῇ ἢ ὑπερασπίσῃ τις· κ.λ.) «·· ·· καὶ γάρ, ἢν τί που δεινὸν γίγνηται, ἡμῖν ἔσται ἀμυντέον.» Ξεν. Β. Π. 8, 6, 6.

Ἀμυντέιρα, ἡ· θηλ. τοῦ ἀμυντήρ.

Ἀμυντέος, έα, έον· ῥηματ. Ἐπίτ. παρὰ τὸ ἀμύνω· ὡς τὸ ἀμυντέον· Ἀριστφ.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμύνω) πρόμαχος, ἐνδικητής, προστάτης, τιμωρός, ἐπίκουρος, φύλαξ· (βοηθός, ἐνδικητής, τιμωρητής, διαφεντευτής) ἐν ἔργῳ. Ἀπολογούμενος, συνήγορος· διὰ λόγου· 2) Ἀμυντῆρες, οἱ τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου τὰ πρὸς τὸ μέτωπον κλίνοντα· Ἀριστ. ζώων Ἱστ. Θ. 5. ἀφ' οὗ

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ· εἰς τὸ ἀμύνειν, ἢ ἀμύνεσθαι, ἐνδεικτὸν ἢ ἐνδεικτικὸς ἱκανὸς, ἐπιτήδειος· (καλὸς, ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ διαφεντεύῃ, ἐνδικῇ, διαφεντεύονται ἐνδικῆται)· Τὸ ἀμυντήριον, ὑπακουόμ. ὅπλον (ἅρμα διὰ διαφέντευμα ἢ ὁμφαντευτικόν)· «ἀμυντήριοι ὀδόντες.» Ἀριστ. κάπρου ἢ συὸς ἠγρίου ὀδόντ. (τὰ δόντια τοῦ καπρειοῦ ἢ τοῦ ἀγριογούρουνου).

Ἀμυντικός, ἡ, όν· = ἀμυντήριος· Φιλὸς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀμύνειν, ἀμύνεσθαι κτλ.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ· ποιητ. = ἀμυντήρ· παρ' Ὁμ. τῷ, ἀμυντὴρ μὴ χρομένῳ, πολλάκις ἐν χρήσει, καὶ ἀεὶ κατὰ σημασίαν τοῦ, βοηθός, ἀρωγός, προστάτης, σύμμαχος, συνεργός, συμπράκτωρ. 2) κύρ. Ὁμ. Ἰλδ.

Ἀμύνω· Μλ. υνῶ· (μύνη) ἀπελαύνω, ἀποτρέπω, εἴργω, ἀπωθῶ· (ἀποξώχνω, ἀπομακραίνω, χτυπῶ, ἢ ξώχνω ἢ κρατῶ ἢ σπρώχνω τὸ ὀπίσω· διαφεντεύω, ἐμποδίζω νὰ γένῃ τίποτε κακὸν εἰς ἄλλον κανένα)· ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν μετὰ αἰτιατ. τοῦ, καθ' οὗ τὸ ἀμύνειν ἄνευ διαιρέσεως εἴτε πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ, ὑπὲρ οὗ τὸ ἀμύνειν· «·· ·· εἰ ποτέ σ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι τοῖς ἄλλοις ···» Ἰλδ. Δ. 341. καὶ 456. «···ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, ἠδὴ τῶν Δαναῶν τιν', ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι.» καὶ Ὀδτ. Θ. 525. «·· ·· ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πίσησιν, ἅστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ.» Πολλάκις δὲ ἐλλείπει ἡ ὀπτ. «·· ·· τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε Θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνειε.» Ἰλδ. Ε. 603. καὶ Ζ. 463. «··σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.» ἔνθα ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου ἐννοεῖται ἡ ὀπτ. Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰτιατ. παραλιμπάνεται· «··τύνη δ' ἔστηκας, ἐτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὠρέσσιν.» Κ. 486. καὶ Ζ. 262. «··Ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἑτάροις.» καὶ Ο. 688. «αἶψα δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν.» καὶ Ὀδτ. Λ. 499. «νῦν γάρ ἐγών ἐπαγωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ πέρνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.» καὶ Ἡρδτ. 8, 87. «··νομίσας τὴν νῆα τὴν Ἀρτεμισίης ἡ Ἑλληνίδα εἶναι, ἢ αὐτομολέειν ἐκ τῶν βαρβάρων, καὶ αὐτοῖσι ἀμύνειν, ἐπιστρέψας πρὸς ἄλλας ἐτράπετο.» καὶ 9, 6. «προεῖπαί τε, ὅτι εἰ μὴ ἀμυνεῦσι Ἀθηναίοισι, ὡς καὶ αὐτοί τινα ἀλεωρὴν εὑρήσοντες.» ἐν οἷς ἅπασι ὑπακούεται ἡ λέξις λοιγὸν καὶ τ. τ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου. Ἀντὶ τῆς ὀπτ. τίθεται πολλάκις ἡ γενικ. «··ἔγχει δ' αἰεὶ Τρῶας ἀμύνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ.» Ἰλδ. Ο. 731. καὶ Δ. 11. «τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρέμβλωπας, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει.» Σπανιώτερον δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ· «οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι μαίνεται ἔγχεϊ, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.» καὶ Ὀδτ. Ρ. 538. «οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.» Ἔτι δὲ καὶ ὅλως ἄνευ πτωτικῶν· «··ἆρα δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.» Ἰλδ. Ν. 812. καὶ 312. «··νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι··» Ἅπαξ δὲ καὶ προλήψει τῆς Περὶ· κατὰ παρεμβαλημένην ἔννοιαν τοῦ, δίκην λαμβάνειν· «··ἠὲ παννημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις, ἢ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μεγα περ μεμαῶτα, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.» Ἰλδ. Ρ. 182.

Τέλος δὲ, καὶ ἀσπαῖ ὀργανικῇ· »... τοῖος γὰρ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος ὦτρυν' Ἀργείοισι, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἀμύνειν.« Ἰλιά. Ν. 678. αὗται αἱ συντάξεις ἀναιτιῶτοι πᾶσι καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Μέσως· ἀμύνομαι· Ἀποτρέπομαι, ἀπομάχομαι, ἀποθυμῶ· ἀλέξομαι, ἀποτρίβομαι, ἀνθίστημαι· ἀντέχω· βοηθέειν ἐμαυτῷ ἐπιρρίζω· (τηρῶχω, ἀποδεώχω, θιώχω, κρατῶ μακρὰ, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου κακὸν κακόν, διαφεντεύομαι, ἀνανεύομαι, ἀντιστέκομαι, εὑρίσκω τρόπον νὰ βοηθηθῶ, διαφεντεύθω)· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. »... τῷ ῥα καὶ ἐν στείλῃ μὲν ὑμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.« Ἰλιά. Ν. 514. καὶ Λ. 484. καὶ Ρ. 510. »...ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτρέπει ὅστοι ἄριστοι, ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν...« καὶ Ἡρόδ. 3. 158. »...οἱ μὲν γὰρ δὴ Βαβυλώνιοι ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τεῖχος, ἠμύνοντο τὴν Δαρείου στρατιὴν προσβάλλουσαν.« Ἀλλὰ καὶ ἄνευ πρωτικοῦ. »Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, οἷοί περ πάρος ἠδὲ μετ' ἀνδράσιν, ἠὲ καὶ ἀρείους.« Ἰλιά. Π. 550. καὶ Ἡρόδ. 1, 80. »Κροῖσον δὲ αὐτὸν μὴ κτείνειν, μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται.« καὶ 5. 27. »Οἱ μὲν δὴ Λήμνιοι καὶ ἐμαχέσαντο εὖ, καὶ ἀμυνόμενοι ἀνὰ χρόνον ἐκακωθησαν.« καὶ 9. 17. »...χρεὸν γὰρ, ποιεῦντάς τι καὶ ἀμυνομένους τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, ἢπερ παρέχοντας διαφθαρῆναι αἰσχίστῳ μόρῳ.« Ἢν δὲ καὶ μετὰ τῆς Περί. »Κἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.« Ἰλιά. Μ, 243. ἔνθα τὸ ἀμύνεσθαι, ἐκδικήσεως σημαντικὸν ἐστι. Ἀλλὰ καὶ γενικῇ ἁπλῶς· »οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐυδμήτων ἀπὸ πύργων βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, καὶ κλισιάων, νηῶν θ' ὁμοπόρων.« Μ, 155. καὶ 179. Ἐν Ὀδυσ. σπανιώτερον εὕρηται ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς Ποιητ. δὲ ἀμυνόμενοι καὶ κατὰ τὴν ἐξῆς αὐτάξιν· »...ἀλλὰ νῦν οἱ μὲν πολιτευόμενοι ἐν τοῖς πατρίοις καὶ νόμους τιθέντες, ἵνα μὴ ἀδικῶνται καὶ.., καὶ ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμυνοῦνται τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ...« Ξεν. Ἀπομ. 2, 1, 14. σημ. ἵνα εἴσῃ λαμβάνωσι· ὡσαύτως καὶ περί τινος ἀμύνεσθαί τινα· Δόρ. Παρὰ Θουκιδ. δὲ, τὸ ὅμοιον ἀποδιδόναιτινι. »Ὧν ἐνθυμηθέντες, καὶ νεώτερός τις παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθών, ἡσυχάσειε τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι.« 1, 42.

Ἄμυξ, υχος, ἡ· = ἀμυξις, ἀμυχή· Ἡσ.

Ἀμύσσω· Ἐπῤῥ. (ἀμύσσω) ἀπειτέμνων, ἀμύττων, κεντῶν, κνήθων, ἀναστίζων, κνίζων πειεῖτε· (τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ζουγρανίζοντας, σχίζοντάς το ἐλαφρὰ καὶ ἐπάνω ἐπάνω, κεντῶντας ἢ σπάζοντάς το).

Ἀμυξις, εως, ἡ· (ἀμύσσω) ἀμυχὴ, ἐπιτομὴ, κέντησις, κνησμὸς, τὸ κνήθειν, κνισμὸς, ἀνάῤῥηξις, ἔκφυσ. ἐλαφρὰ τῆς ἐπιδερμίδος βλάψις, ἐπιπόλαιον τραῦμα· (ζουγρανισιὰ, ζουγράνισμα, ἐλαφρὸ κόψιμον, κεντρισμὸς, τζίμπημα, ξεσχίσμα· μᾶλλον ἐλαφρὰ βλάψιμον τῆς πέτσας, πλήγωμα ἐξόφης). Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ, σχάσις· (τὸ κόψιμον ὅταν πέρνουν βεντόζες).

Ἀμύριστος, ὁ, ἡ· (μυρίζω) μὴ μυρωθείς, μύρου μὴ κεχρισμένος· μύρου μὴ ὄζων, μὴ μυρώνουσ (ὅστις δὲν ἠλείφθηκε μὲ μυρωδικὰ, δὲν μυρίζει ἀπὸ μυρωδικὰ) Πλτχ. (υυ—υ).

Ἄμυρος, ὁ, ἡ· (μύρον) ὢν μύρου· μὴ μυρούμενος, μὴ μυρωθείς (χωρὶς μυρωδικὸν· ἔστις δὲν ἠλείφθηκεν μὲ μυρωδικά).

Ἀμύσσω· Ἀττ. ἀμύττω· Μλ. υξω· ἀναστίζω, κεντῶ, κνίζω, τιτρώσκω, αἱματίζω, καθαιμάττω· (ξεστίζω τὴν πέτζα, κεντρίζω, ζουγρανίζω, πληγόνω ἐλαφρὰ, ματόνω ἢ κάμνω νὰ βγῇ αἷμα)· »...λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἀμυσσε στῆθά τ', ἠδ' ἀπάλην δειρήν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.« Ἰλιά. Τ, 284. σπαράττω, καταῤῥήπτω (καταξουγρανίζω, κατακομματιάζω)· »ἀθεζομένων δ' αὐτῶν, ἐφάνη ἱρήκων ἑπτὰ ζεύγεα, δύο αἰγυπιῶν ζεύγεα διώκοντά τε καὶ τίλλοντα καὶ ἀμύσσοντα.« Ἡρόδ. 3, 76. καὶ 108. »... ἐπεὰν ὁ σκύμνος ἐν τῇ μήτρῃ ἐὼν ἀρχηται διαπαιζόμενος, ὁ δὲ, ἔχων ὄνυχας ῥηγῖνι πολλὸν πάντων ὀξυτάτους, ἀμύσσει τὰς μήτρας.« Ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ παιγνίδηστε τῆς ἐπιδερμίδος βλάψεως ὁποιασδήποτε γινομένης. Παρ' Ἰατροῖς δὲ, σχάζειν (τὸ περίττευμα βεντόζες). Μέσως· ἀμύττομαι· τραυματίζω, καθαιμάττω, ἢ βλάπτω μέλος τι τοῦ σώματός μου· (πληγόνω, ματόνω ἢ βλάβω κάνενα μέλος μου)· 2) μτφρ. λυπῶ, κερτομῶ, ἀνιῶ, δυσθυμίαν ἐμβάλλω τινι (λυπῶ, φαρμακόνω τὴν καρδιά τινος, τὸν κάμνω νὰ σκωπάζῃ, χολοσκάζῃ)· »...σὺ δ' ἐνόησε θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν' ἔτισας.« Ἰλιά. Λ, 243. καὶ ἐν Ἐπιγρ. »μάτην δέ σὸν ἦτορ ἀμύσσω.« καὶ Αἰσχλ. »...καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς...Φρήν μοι ἀμύσσεται φόβῳ.« (Περὶ τῆς παραγωγ. ἰδὲ αἷμος).

Ἀμυσταγώγητος, ὁ, ἡ· (μυσταγωγέω) τὰ μυστήρια μὴ μυηθείς, μὴ διδαχθείς· (ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκε, δὲν ἐκατηχήθηκεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας).

Ἀμυστηρίαστος, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμένω. Σχλτ. Θεοκρ.

Ἀμυστί. Ἐπῤῥ. (μύω)· ἀπνευστί (μὲ μιᾶς ἀνάσαν, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσασιν· ὅταν πίῃ τις τὴ μιᾶς χωρὶς νὰ κλείῃ τὰ χείλια ἢ τὸ στόμα)· »πίνομεν δὲ ἀμυστί, καὶ ἤδη ἀκροωθώρακες ἦμεν.« Λουκ. Λεξῥ.

Ἀμυστίζω (ἀμυστὶ) πίνω ἀπνευστί (πίνω χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσαν).

Ἄμυστις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Πόσις ἀμυστὶ γινομένη. Πότος, φιλοποτία, κωθωνισμός· (πεῖμὲ μιᾶς ἀνάσαν· τζουξίμον, τζουντζούνισμα, σβάνισμα) »Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, κελέβην, ὅκως ἄμυστιν προπίω.« Ἀνακρ. 37. καὶ Ἀρστφ. Ἀχ. »...καὶ πρὸς γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαφεν.« καὶ Εὐρπ. Κυκλ. 417. »σ' ὅπλεως ὧν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς, ἐδέσθαι, ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας, κἀπῆνεσ', ὡρᾶς χεῖρας.« 2) Ῥώσιον, (κουάτα, λαβὶν, μποκάλι) ᾧ ἐχρῶντο οἱ Θρᾷκες ἐν τοῖς πότοις.

Ἄμυστος, ὁ, ἡ = ἀμύητος. Δνσ. Ἀρπγ.

Ἀμύττω = ἀμύσσω.

Ἀμυχὴ = ἄμυξις· 2) οὐλὴ, μαίλωμα· ῥηγὴ, διαῤῥαγὴ. διαῤῥωγὴ· (λούζνα, μελανίσματα τῆς πέτσας ἀπὸ κτύπημα· χαραγματιὰ, σχισμάδα).

Ἀμυχηδόν. Ἐπῤῥ. = ἀμύξ.

Ἀμυχί. Ἐπῤῥ. = ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, αία, αῖον· (ἀμυχὴ), ἡμιγμένος, ἐκπαλαίως βεβλαμμένος (ζουγρανισμένος, ἐξόφης βλαμμένος) ὅλον τρπκ. ἐπιπόλαιος, κοῦφος, ψαρτὸς, ἐξενηλὸς, βραχὺ διαῤῥωγὴν (ἀπὸν ἀπὸν· ἀλαφρὸς, εὐκολοπράγτος, ὅστις χάνεται ἐγλίγωρα, δὲν κρατεῖ πολὺν καιρόν) »τὰ μὲν ἤδοντα, ἀμυχιαῖα καὶ πτηνά, τὰ δὲ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια.« Ἀσχν. Σκρτ. ᾳ'. 5.

Ἀμυχμός, ὁ = ἄμυξις, ἀμυχὴ· ὅθεν ἀμυχμὸς ξιφέων· τραῦμα διὰ ξίφους· »θούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμοῖιν. Θκρ. κδ', 104.

Ἀμυχνός, ἀμυγνός, ἀμυχρός, ἀμυσχρὸς (μυσάττω)· μύτει μὴ χρειάζεις· ἀκηλίδωτος, ἀμίαντος, καθαρὸς· (ἀμαγάριστος· ἀλίρωτος· παστρικὸς, καθαρὸς).

Ἀμυχώδης, ὁ, ἡ (ἀμυχὴ, εἶδος)· οὐλῆ, μαίλωπι, ῥηγῆ παρεμφερής (σὰν λούζνα, σὰν μελανισμένη πέτσα, σὰν σχισμάδα) 2) διαῤῥωγῶν πλήρης, ῥηγματώδης· (γεμάτος σχισμάδες, χαραγματιές)· κτὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα. Ἱππκρ. Πργν.

(Ἀμφ — ἀρχαία καὶ ποιητ. συγκρ ἀντὶ ἀναφ— παραβλ. ἀμπ—).

Ἀμφαγαπάζω, Μλ. ασω (ἀγαπάζω)· ἀγαπητῶς περιπτύττομαι τινα· ἡδέως, φιλοστόργως, φιλοφρόνως χρώματί τινι· φιλοφρόνως δέχομαι, φιλοφρόνως ξενίζω, ἑστιῶ τινα· (μὲ ἀγάπην ἀγκαλιάζω· γλυκὰ, φιλικὰ μεταχειρίζομαι τινα ἢ φέρνομαι πρός τινα· μὲ φιλίαν καὶ ἀγάπην δέχομαι 'ς τὸ σπίτι μου καὶ φιλεύω τινα). »Ὅς τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀλήται, ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.« Ὀδσ. Ξ, 381. Ὡσαύτως· καὶ κατὰ μέτ. ἀντίθ. »Τὸν δ' ἐγέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν, ἀμφαγαπάζόμενος ὡσεί θ' ὃν υἱὸν ἑοῦντα.« Ἰλιά. Π, 192. καὶ Ἐπ. Ὁμ. Δημ. 290. »...ἀγρόμενοι δέμεν ἀμφὶς ἑλοῦσαν ἀσπαίροντα, ἀμφαγαπάζόμενοι.«

Ἀμφαγκάω. Μλ. ήσω· (ἀγαπάω) = τῷ προηγμ. »πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν..« Ὅμ. Ἐπ. Δημ. 430. καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 48. »τοῖς δ' ἐγὼ αὖτε πυρὸς ὀδύνην κακόν, ὄφρα πάντες τέρπωνται κατὰ θυμόν, ὃν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.«

Ἀμφαγερέσθομαι = τῷ ἑξῆς, »...ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι ἀμφαί Ὀδυσσῆος ταλαπείριτος ἠγερέσθην καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὦμους.« — κατὰ διαίρεσιν τῆς ἀμφί. — Ὀδσ. Ρ, 34.

Ἀμφαγείρομαι (ἀγείρω)· κύκλῳ ἀγείρεσθαι, συνέρχεσθαι· (συνάζομαι, συναθροίζομαι μαζὺ μὲ ἄλλους ἀλόγυρα εἰς κάνενα, ἢ εἰς τίποτε, περικυκλόνω. »Θεοὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι, ὅσσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.« Ἰλιά. Σ, 37.

Ἀμφαγυάω· παράδοσιν πρωτότυπον εἰς παραγωγὴν τοῦ ἡμφηγνόουν· οὕτως ἀναγινωσκόμενον παρὰ Σιφ. Β. Α. 2, 5, 33. »Οἱ δὲ Ἕλληνες τήν τε ἵππασίαν αὐτῶν ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὁρῶντες, καὶ ὁ,τι ἐποίουν, ἠμφηγνόουν, πρὶν Νέαρχος...« Παράβλ. Valli. Anm. σλ. 69. Πιθανὸν δὲ τὸ γράφεσθαι τὴν λέξιν ἠμφαγνόουν, παρὰ τὸ ἀμφιγνοέω. Βτμ. Γραμ. Ἑλλ. 1, σλ. 346.

Ἀμφαδά· ποιητ. Ἐπῤῥ. = ἀμφαδόν· καὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ἔϊσκεν, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο. Ὀδσ. Τ, 391.

Ἀμφαδήν· ποιητ. Ἐπῤῥ. = ἀμφαδόν. Ἀρχίλ. 31.

Ἀμφαδίην· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμφάδιος, ία, ιον· (ποιητ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀναφάδιος· ἰδὲ ἀμφαδόν. Φανερὸς, δῆλος, ἐμφανὴς, καταδήλος, σαφὴς· ἐναργὴς, λαμπρὸς, περιφανὴς. »Καί θ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτα ῥέζοι, ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑοῖων λιάζεται μίσγε-

τα, πρὶν γ' ἐμπλῆσαι γάμον ἐλθεῖν. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 283. Πλὴν τούτου χρῆται ἡ Ὅμ. ἐπιῤῥήματε. τῷ θελκτ. ἀμφαδίην· Ἐμφανῶς, δημοσίως, φανερῶς· ἀπροκαλύπτως, ἀνυποστόλως τοιοῦτος, εὐφυΐας· (φανερά, ἄφοβα, θαῤῥαλέα, δυσπειθή, καθάρια). »Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε, λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀὐρὶ ἑοικώς.« Ἰλιάδ. Ν, 356. καὶ Π, 196. »Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ παλαμήσομαι τεύχεα δῦσαι, τόφρ' ὑμεῖς ἐλάσσατε Διὸς Ἱππιάμοι ἀνακτι στιγὴ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶες γε πύθωνται· ἦ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτιν δείδιμεν ἔμπης. Ἀπολλ. ὁ Ῥ. χρῆται ὡσαύτως τῷ, ἀμφαδήν.

Ἀμφαδόν. Ἐπῤῥ. ἀντιθέτως τῷ, λάθρᾳ, ἢ κρυφηδόν. Σαφῶς, δημοσίως, φανερῶς, (φανερά, εἰς τὸ φανερόν). ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ κατ' ἀντίθεσιν τῷ, δόλος. »Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐν μεγάροισι τοῖσιν κτείνῃς, ἢ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν αὐτοῖς χαλκῷ...« Ὀδ. Λ, 119. Ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπιθ. ἀμφαδές, ἤ, ὄν· τοῦ δηλοῦντος ὅμως τὸ ἀμφαδὴν καὶ ἀμφαδὰ ἐπῤῥήματικῶς αὐτοῦ, ἅτινα ἐν χρήσει, μόνοι. Τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ ἦν τὸ, ἀπαφανδόν (ἀπαφάλμενοι), ἀλλ' αὐτότε, ὡς καὶ τὸ, ἀπαράδευτος ἐξέλιπον καὶ μόνον τὸ ἀναφανδόν ἔμειναν ἐν χρήσει.

Ἀμφαίνω, ἀντὶ ἀναφαίνω. »Ὅς τότε μὲν βασιλῆος ἀμείλιχα νείκεε, νεῖκος δ' ἐσπερχὲς ἔχ' ἀνδρῶν ἀμφὶ λιλαίεσι ἀγορῇσι γλωφυρὸς ἀμφαίνε κυδαίνων πόλιν. Ἡσ. Νμ. Ξ, 29.

Ἀμφαίστομαι. Παθτ. (αἴτσω) παντοχόθεν ἐπιῤῥέομαι, ἐπιῤῥέομαι· παντοχόθεν περιῤῥέομαι, περιῤῥέομαι, ἢ θέω, τρέχω· (ῥέομαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κινοῦμαι ὑλόγυρα ἢ τρέχω εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ) ὡς ὅ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, μίστυπτος ἐπὶ φάτνῃ, ἔαρος ἀπῤῥῶξις ἐθείρῃ ...ὑρὸν δὲ κάρῃ ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἴσσονται...« καὶ Δ, 417. »Ὡς δ' ὅτε κάπροι ἀμφίκυρτοι, θαλερὰ τ' αἰζηοὶ σεύωνται, ὁ δὲ τ' εἶσι...θὴν ὁ λευκὸν ὀδόντα παταίνοντι γένυσσιν, ἀμφὶ δέ τ' ἀίσσονται, ὑπαὶ δὲ τε σώματα δόντων γίνεται...«

Ἀμφαιρέω· περιῤῥέομαι, περιῤῥοῦμαι, περιπτάμαι (ῥέομαι, πατῶ ὑλόγυρα, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα) »...πρὸ τῶν ἐφεδμῶν ἰοδόλματά τινα ἀμφιῤῥίπτουσι. Ἀριστ. γ, 1.

Ἀμφαλάλημαι (ἀλάλημαι) περιπλανῶμαι.

Ἀμφαλάομαι (ἀλάομαι) = τῷ προηγουμένῳ. Ὀππ. Κυν. γ, 423.

Ἀμφαλλάξ. Ἐπῤῥ. (ἀμφαλλάττω) = τῷ ἀλλάξ, κατ' ἐπίταγιν. Ἀμοιβόθι, ἐκ περιτροπῆς, ἐκ διαδοχῆς· (ἄλλαχτα· ἄλλα μετὰ τὸ ἄλλο) Ἡσ. Ἀθην. γ'. σλ. 116.

Ἀμφαλλάσσω, Μλ. ξω (ἀλλάττω)· ἅλως μεταβάλλω, ἀλλοιῶ· (ἀλλάζω, μεταβάλλω, κάμνω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου)· »...πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγωνας, καὶ ἡνίας ἐποίησεν ἀμειψάμενος κούρησιν. Ὀππ. Κυν. γ'.

Ἀμφαμῶνται, ὦν, οἱ· ἐλέγοντο παρὰ Κρησὶ (ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς) οἱ δοῦλοι, ὡς παρὰ Λακεδαίμοσιν οἱ Εἵλωτες. »Ἀμφιμῶτας λέγουσι οἱ Κρῆτες τοὺς κατ' ἀγρὸν δούλους, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον.« Ἀθην. 6.

Ἀμφανδόν. Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀναφανδόν. »...κρυπτὰ κλαίουσ' ἀντὶ πομπῆς Πειθοῦς ἱερὸν φιλοτάτων, Φοίβε, καὶ ἔντε Θεοῖς τοῦτο χῤῥώπος ὅμως αἰδέσαντ', ἀμφανδὸν ἀθέλης τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶζειν Ἡσ. Ἠθ. 9, 75. Ἰδὲ ἀμφαδόν.

Ἀμφανδύειν· ποιητ. Μλ. β'. ἀπρμφ. ἀντὶ ἀναφανδύειν, παρὰ τὸ ἀναφαίνω· »Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο...καὶ τὸν ἤγειρατο παῖδα πολύτροπον...ὃς τάχ' ἔμελλεν ἀμφανδύειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσιν.« Ὅμ. Ὑμ. Ἑρ. 16.

Ἀμφανέω. Μλ. ήσω. (ἄξω) τῷδε κἀκεῖσε κινοῦμαι, ἀστατῶ, (κλονοῦμαι, κινοῦμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ· δὲν στέκομαι, δὲν κάθομαι στερεὰ) κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἀξόνων ἐκπεριῤῥοὴν φερομένων. Ἐύστ.

Ἀμφαραβέω. Μλ. ήτω· (ἀραβέω) περιφορῶ, περιεροτῶ (κάμνω χτύπον ὑλόγυρα) »ἑπτὰ δ' ἐπέτυχε πέλεθρα πεσών, ἐλόησε δὲ χαίτας· τεύχεά τ' ἀμφαράβησε.« Ἰλιάδ. Φ, 408. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ὅλως ἐπική.

Ἀμφαραβίζω· = τῷ προηγουμένῳ· »...ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγας ἀμφαραβίζον.« Ἡσ. Ἀσπ. 64.

Ἀμφαριστερός, ὁ, ἡ (ἀριστερὸς)· ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἀριστερὰ· (ὅστις εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ ξερβός· τοιοῦτος ὅστις κάμνει ὅλα ξερβά, δηλαδὴ ἀνάποδα)· ἄπειρος ὅλως ἀδέξιος, σκαιός, ἀβέλτερος, ἄγροικος, ἀπειρόκαλος (καθόλου ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος, μωρός, ἀπολίτευτος) οὐ ἀντίθετον τὸ, ἀμφιδέξιος.

Ἀμφασίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀφασία. Ἀναυδία· φωνῆς ἔλειψις· ἀεὶ μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης ἐννοίας τοῦ ὄφους, φόβου, ἐκπλήξεως, ταραχῆς ἀνωφελοῦς καὶ ἄφωνον ποιούσης τὸν ἄνθρωπον· (βουβαμάρα, βούβαμα ἀπὸ φόβου, τρόμου, ἢ ξύπασμα· ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάνῃ τὴν φωνήν του ἀπὸ φόβου ἢ ξύπασμα, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ). »Ὡς φάτο· τῆς δ' αὖτου λυτο γούνατα καὶ φίλ. ἦτορ· ὀψὲ δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.« Ὀδ. Δ. 704.

Ἀμφαυξίς, εως, ἡ· (αὐξάνω)· ὑπόφυσις, παραβλάστησις (τὰ αὐθήματα, τὸ φύτρωμα ἀπὸ νέα βλαστάρια ἢ κλαδάκια εἰς κούτσουρον δένδρου κομμένου ἢ κλαδεμένου). Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. γ', 8. Ἰσταύτως καὶ ἀμφιφύα.

Ἀμφαυτέω. Μλ. ήσω. (αὐτέω) περιχῶ, περιῤῥοῶ· (κάμνω ὑλόγυρα ἤχον, κρότον, αὐτηχοῦσι, βροντοποιῶ, βροντολογῶ). »Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βολαὶ ἔῤῥεον, ἡμὲν Ἀχαιῶν, ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὐτῶν αὐτευν, βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.« Ἰλιάδ. Μ, 160. κατὰ διαίρεσιν τῆς ἀμφι- (-υ-ω-).

Ἀμφαφάω· καὶ μέσ. ἀμφαφόωμαι· (ἁφάω) φαύω, ἐπιφαύω, ἐπιψαύω, ἐφάπτομαι, ἐπιψηλαφῶ παντοχόθεν (ψηλαφῶ, παπατεύω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη)· »...ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόματος. Καὶ κ' ἄλλοτος, ξεῖνε, φυτεύσεια τὸ σῆμα ἀμφαφόων.« Ὀδσ. Θ, 196. ἔτι δὲ καὶ, καταφῶ, κορίζομαι (χαϊδεύω μὲ τὰ χέρια, λάγω χαϊδευτικά, γλυκὰ λόγια). »Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ὁμοῦ καὶ πότνια μήτηρ χείρεσιν ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρώντο.« Ὀδσ. Ο, 461. Ὀδεν, μετυχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ· (βάνω χέρι εἰς τίποτε, ἀρχίζω νὰ κάμω τίποτε)· »...πάντα γὰρ εὖ κακὸς εἶμι μετ' ἀνδράσιν, ὅστοι ἄεθλοι· εὖ μὲν τόξον οἶδα ἰέναι ἰοδόκοι ἀμφαφάασθαι· πρῶτος κ' ἀνδρὸς βάλοιμι...« Θ, 215. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ ὡς τὸ χρῶμαι, ἢ προσφέρομαί τινι, διατίθημί τινα (φέρομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαι). »Ὦ πόποι· ἦ μάλα δή μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ καιομένῳ.« Ἰλιάδ. Χ, 373. Χρῆται δὲ ὁ Ὅμηρος τῇ ἐνεργητικῇ ἐξ ἴσου τῇ μέσῃ διαθέσει.

Ἀμπελελίζομαι· παθτ. (ἐλελίζω) κύκλῳ φέρομαι, κυκλοφοροῦμαι, κυκλοῦμαι περίτε (γυρίζω ὑλόγυρα σὰν φουρλὰς ἔρχομαι ὑλόγυρα εἰς τίποτε ἀκατάπαυστα)·

Ἀμφάλιστος, ὁ, ἡ, περικυκλούμενος, περικεκυκλωμένος, περιελισσόμενος, περιειλημένος· (περιτριγυρισμένος, περικυκλωμένος· περιτειλιγμένος· τὸν ὁποῖον περικυκλώνουν, περιτριγυρίζουν, περικύκλωσαν, περιτριγύρισαν· ὅστις τειλίγεται, ἢ ἐτειλίχθηκεν ὑλόγυρα). Εὐρπ. παρὰ τὸ

Ἀμφελίσσω· Ἀττ. ἀμφελίττω· Μλ. ἰῶ· (ἐλίσσω) περιελίττω, περιπλέκω, καθελίττω· (περιτειλίγω, τειλίγω ὑλόγυρα)· »ἀλλὰ θεῶν βασίλεια σπειρήσῃσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ τοί μὲν οἰχθειτᾶν πυλᾶν ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοιστιν ὠκείας γνάθους ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες.« Πιδ. Νμ. ε', 89. ὅ ἐστὶ παντοχόθεν τοῖς ὀδοῦσι τὰ τέκνα καταπαρᾶξαι· προθυμούμενοι· ὁ δὲ Σχλ. φησὶν· »ἀμφιελίξασθαι γνάθους τέκνοις· ἀντὶ τοῦ μασᾶσθαι· διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασωμένους.«

Ἀμφέλκω Μλ. ξω· (ἕλκω) παντοχόθεν ἐπισύρω· ἐπιτρέμω· (σέρνω, τραβῶ, σβυρίζω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· σέρνω, τραβῶ ὀπίσω μου ἢ κοντὰ μου ἀπὸ παντοῦ τίποτε). »Πόντον ἀμφέλκεται.« Δυτ. Πργ. 268. ἀντὶ ἕλκεται ἐπὶ πόντου.

Ἀμφελυτρόω· Μλ. ώσω· (ἔλυτρον) περικαλύπτω, κατακαλύπτω· ἐνελίττω, περιελίττω, ἐνειλῶ, περιειλῶ (σκεπάζω ὑλόγυρα, ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τί μὲ τίποτε· τειλίγω ὑλόγυρα, κουλουριάζω, κουβριάζω). Λεξ. 75.

Ἀμφελύτρωσις, εως, ἡ· τὸ περικαλύπτειν, κατακαλύπτειν· ἐνείλησις, περιείλησις· — ἀφῃρημένον ὡς πρᾶξις — τὸ νὰ σκεπάζῃ τις τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ τειλίγμα, κουλούριασμα, κουβρίασμα). 2) κάλυμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον· — ὡς πρᾶγμα — (σκέπασμα, τειλίγμα, μὲ τὸ ὁποῖον τειλίγει τις τίποτε· τσώφλι, ἢ ξώφλι ἢ τσέφλια) Λεξ. 845.

Ἀμφενέπω· τὸ ἐνέπω κατ' ἐπίτασιν· ἀγγέλλω, ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι διεξοδικῶς (μηνῶ, εἰδοποιῶ, διηγοῦμαι διεξοδικὰ τίποτε· 2) ἐπιτιμῶ, λιθοβολῶ, ψέγω ἀφειδῶς· (μαλώνω, βρίζω, κατηγορῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον).

Ἀμφέπω· = ἀμφίπω· »...γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δὲ ὕδωρ.« Ὅμ. Σ, 348. καὶ Ψ, 167.« πολλὰ δ' ἔρια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόπαν πυρῇς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον.«

Ἀμφερείδω· (ἐρείδω)· ἐπερείδω, ἀντερείδω πάντοθεν ἢ κύκλῳ (στηλόνω, τὸ τουρκεβρ. ἰτιγιμκόνω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη).

Ἀμφερέπω· (ἑρέπω) ἐλιστερίζω κυκλῶ, ἢ παντοχοῦ (βάνω τὴν σκεπαστήν ὑλόγυρα, ἢ παντοῦ)· κάμφερίφειν καλύβην Ἐπιγρ.

Ἀμφερκής, ὁ, ἡ· περίφρακτος (φραγμένος ὑλόγυρα, ἢ ἀπὸ παντοῦ).

Ἀμφερυθαίνω· Μλ. ὑνῶ, κύκλῳ ἢ παντοχοῦ ἐρυθαίνω, ἐρυθραίνω· (κοκκινίζω ἢ βάφω, κάμνω τίποτε κόκκινον ὑλόγυρα ἢ 'ς ὅλα τὰ μέρη). »Λίδωὸς δ' ἀμφερύθηνε.« Ποίντ. Σμρν. α', 59.

Ἀμφέρχομαι· μέσον ἀποστ. μετὰ ἐνεργ. ἀορστ. β', καὶ ἀπαρεμφάτου· περιέρχομαί τινα, ἤ τι· περικυκλῶ· (ἔρχομαι ὑλόγυρα εἰς τινα ἢ εἰς τίποτε, κάμνω γύρους ὑλόγυρα τινος)· ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ ἀορστ. μόνον ὅπερ μὲν μετὰ αἰτιατικῆς, τὸ δεύτερον δὲ μετὰ δοτ. »Ὥστε μοι κούρων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτὴ, νυμφάων, αἳ.« Ὀδσ. Ζ, 122. καὶ Μ, 369. »Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα χιόνος νεὸς ἀμφιελίσσης, καὶ τότε μοι κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή.«

Ἀμφέρω· ποιητ. ἀντὶ ἀναφέρω· Αἰσχλ.

Ἀμφετήτυμος, ὁ, ἡ· Λυκφ. 620. »ἀμφετητύμους ἀρούρας βαλεῖν· ἀναγνωστέον διῃρημένως· ἀμφὶ ἀρούραις ἐτητύμους βαλεῖ.

Ἀμφεύγω· ποιητ. ἀντὶ ἀναφεύγω.

Ἀμφέχανε· γ'. ἐνε. προστ. ἀορστ. β'. τοῦ ἀμφιχαίνω· ω. . ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε

στυγερή, ᾗπερ λάχε γεινόμενόν περ. Ἰλδ. Ψ, 79.

Ἀμφεχύθη· ἀμφέχυτο· παθητ. ἀορστ. τύποι, τοῦ ἀμφιχέω μετ' ἀμεταβάτου σημασίας· »..τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·« Ὀδσ. Ψ, 716. καὶ Ἰλδ. Ξ, 253. »ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο ἀμφιχυθείς..« καὶ Ψ, 63. καὶ Ὀδσ. Π, 214. »Τηλέμαχος δὲ ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων·« καὶ Ἰλδ. Β, 41. »Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.«

Ἀμφέχω, ποιητ. ἀντὶ ἀμπέχω· »κακὸν δέος ἄμφεχε Τρῶας·« Κοϊντ. Σμρν.

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ· (ἀκή) δίστομος, ἀμφίθηκτος, δίθηκτος, ἀμφίκοπος· (μὲ δυὼ κόψαις). »Τυδείδη μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης φάσγανον ἄμφηκες...« Ἰλδ. Κ, 256. καὶ Ὀδσ. Π, 80. »..δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα.« καὶ Φ, 341. καὶ Ἰλδ. Φ, 118. καὶ Σφκ. Αἰ. »ἀμφήκεσ ἔγχεσιν« καὶ τρπκ. »ἀμφήκης γλῶσσα« Ἀριστφ. Νφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δίστομος καὶ κοινότερον, κοφτερὴ γλῶσσα.

Ἀμφῆλιξ, κος, ὁ, ἡ· (ἡλικία) — πάνυ ἀμφιβ. ἀνάγνωσις παρὰ Φρυν. σελ. 84. ὑπὸ Lobeck. ἀντὶ τοῦ ἀφῆλιξ· — ἀμφιβόλου, ἀσαφοῦς γένους· ἑρμαφρόδιτος, ἀνδρόγυνος· (ὅστις δὲν γνωρίζεται ἂν εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα· ἀρσενικοθήλυκος). Παρὰ Κρατ. δὲ, πρεσβύτερος, γερόντειος, γεροντικός· κατάγηρως· (γεροντιασμένος, γεροντεμένος· καθόλου γέροντας, παπποῦλης, παλιόπαππος).

Ἀμφήλυθε· ἀόρστ. β'. τοῦ ἀμφέρχομαι· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμφημερινός, ή, όν·=ἀμφήμερος.

Ἀμφήμερος, ὁ, ἡ· (ἡμέρα) ἐφημερινός, ἐφημέριος· (καθημερινός, ὅστις λέγει, κάμνει καί, τ. τ. καθε ἡμέραν)· »ἀμφημερινὸν δὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡσαύτως ὀνομάζουσι·« Γαλν.

Ἀμφηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) ἑκατέρωθεν, κύκλῳ, ἄνω τε καὶ κάτω περικεκαλυμμένος, περιεστεγασμένος, περιπεφραγμένος, περικεκλεισμένος (καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὁλόγυρα ἢ τριγύρω, ἀπάνω καὶ κάτω, σκεπασμένος, κλεισμένος, σφαλισμένος, τὸ τουρκοβ. καπακωμένος)· ἐπίθετον τῆς φαρέτρας (τὸ κουτὶ ὅπου ἔβαναν τὲς σαΐτες, τὸ παρ' ἡμῖν τουρκοβ. παλάσκα)· »..βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·« Ἰλδ. Α, 45.

Ἀμφήρης, ὁ, ἡ· (ἐρέσσω) ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενος, ἡ ἐρετμούς, κώπας, ἐρετμὰ ἔχων· (μὲ κουπιὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη)· ναῦς ἀμφήρης· (καράβι δίκωπον) Ἡσχ. 2) (ἄρω) »ἀμφηρῆ ξύλα· τὰ πανταχόθεν συνημμένα, προσηρμοσμένα, ἐφηρμοσμένα, ἢ περίφρακτα πυρᾶς ξύλα (τὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καλὰ βαλμένα, ἁρμοσμένα, θηκιασμένα, ἢ ὁλόγυρα φραγμένα ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμναν σωρὸν καὶ ἔκαιγαν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τοὺς νεκρούς)· ἀμφηρὲς στόμα· τὸ διστοιχίαν ὀδόντων ἔχον, (στόμα μὲ διπλὲς ἀράδες ἀπὸ δόντια· ὄχι δὲ, στόμα ἐπάνω καὶ κάτω ἔχον ὅλους τοὺς ὀδόντας)· ἀμφηρεῖς σκηναί· αἱ πανταχόθεν εὐπαγεῖς (καλύβες καλὰ χτισμένες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· »...σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων σκηνὰς ἄνυσσε τεκτόνων μοχθήματι. ..« Εὐρπ. Ἰων. 1142. (ἔστι δὲ, πιθανῶς, ἡ ηρης παραγωγῆς κατάληξις, τῆς δὲ λέξεως ἡ παραγωγὴ γενέσθω ἁπλῶς ἄνευ τῆς ἀμφί).

Ἀμφηρικός, ή, όν· ἀκάτιον, πλοιάριον, σκάφος λῃστρικὸν ἐν ᾧ ἕκαστος δυσὶν ἐρετμοῖς ἤρεττε, ἢ δυσὶν κώπαις ἐλαυνόμενον· (καράβι, βάρκα Ἰταλ. τὸ τουρκβ. καΐκι κουρσάρων, εἰς τὸ ὁποῖον καθένας λάμνει μὲ δυὼ κουπιά, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι καμωμένον μόνον μὲ δυὼ κουπιά)· »..οἱ προδιδόντες τῶν Μεγαρέων οὗτοι τοιόνδε ἐποίησαν· ἀκάτιον ἀμφηρικόν, ὡς λῃσταί, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἅμαξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου καταχομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκπλεῖν·« Θκδ. δ', 67.

Ἀμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἐρίζω) ἑκατέρωθεν ἀμφισβητήσιμος, διάσιαστος, ἀμφίβολος, ἐνδοιάσιμος ἀδιάκριτος, ἀδιάκριτος (ἀμφίβολος, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται φιλονεικία, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· ἀποφάσιστος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποφασίσθηκε, δὲν ξεδιαλύχθηκεν, πῶς ἢ τί πρέπει νὰ εἶναι) »..καί κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ Τυδέος υἱῷ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων..« Ἰλδ. Ψ, 382. καὶ 527. »εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι, τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.« 2) Ἀντίπαλος, ἴσος, ἰσόμαχος, ἐνάμιλλος, ἐν ἴσῳ ὤν, μὴ εἴκων τῷ ἑτέρῳ, μὴ ἥττων τοῦ ἑτέρου ἐν μάχῃ, ἀγῶνι· ἐξ οὗ τὸ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον τῆς νίκης· (ὅστις εἰς τὸν πόλεμον εἶναι τόσον δυνατὸς καὶ ἐπιτήδειος, καθὼς καὶ ὁ ἐναντίος του, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον ποῖος ἀπὸ τοὺς δύω θὰ νικήσῃ). Ἀπ.

Ἀμφί· Πρόθεσις· γενικῇ, δοτ. καὶ αἰτιατικ. συντασσομένη· ὁμοιοσύντακτος καὶ ἰσοδύναμος τῇ Περί, καὶ παρ' Ἴωσι καὶ ποιηταῖς μᾶλλον ἐν χρήσει.

Α) Μετὰ γενικῆς, σημαίνει 1) τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, (τὸ διά τι)· ὡς τὸ ἕνεκα· (διά, γιά)· »ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, ..μέγα φρονέοντε μάχεσθον, πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω...« Ἰλδ. Π, 825. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 216. τὴν βεβαίωσιν μεθ' ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρὸς (μά). »Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι·« 2) τὸ, πράγματός τινος ἕνεκεν, ὡς ἡ περὶ μετὰ γενκ. Ὀδσ. Θ, 267. »..ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·« ἄλλως δὲ οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. μετὰ γενκ. παρὰ Πνδ. δὲ πολλάκις· καὶ Πνδ. Ὀλ. 12, 11. »ἀμφὶ πράξιος ἐσομέναις« καὶ Ἰσθ. 8, 146. »ἀμφὶ πατερατίου« Πθ. 4, 491. »ἀμφὶ Κυράνας« καὶ Νμ. 6. »ἀμφὶ Μεδοίσαι« καὶ παρ' Ἡρδτ. 6, 131. »Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο..« 3) τὸ κύκλῳ (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου, καθ' Ὁμηρικὴν χρῆσιν· »ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλιος·« καὶ καθ' Ἡρδτ. 8, 104. καὶ Δνσ. περὶ συνθ. σλ. 351. ὑπὸ Schaef.

Β) Μετὰ δοτικῆς· τὸ κύκλῳ· (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου· »ἀμφὶ κεφαλῇ, ὤμοις, στήθεσι·« Ἰλδ. Γ. 328. Ζ, 509. Κ, 34. Λ, 527. Ο, 266, 479. Η, 135. Σ, 203, 205, 538. Υ, 372. Β, 388, 544. Ε, 454 Μ, 425. Ἀμφὶ οἱ· (τριγύρω του) »..ἐδ' ἑσπόμενοι πίσυ δουρὶ πρηνής, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ« Ἰλδ. Μ, 396. καὶ Ι, 466. μοι μετὰ τῆς Ἀμφὶ καὶ τῆς Περὶ ἅμα· »Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἴαυον·« ὡσαύτως καὶ Ὀδσ. Λ, 608. »..σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ χρύσεος ἦν τελαμών..« Πολλάκις τὸ σημαινόμενον τῆς δοτικῆς ἐννοεῖται ὡς τι πανταχόθεν ὅλως περικεκλεισμένον· »..μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·« Ἰλδ. Β, 428. καὶ Ι, 210. (τοῦτ' ἔστι τὰ ἄλλα κρέατα ἐσούβλισαν ἔτζι, ὥστε δὲν 'φαίνονταν ἡ σούβλαις) ἐξ οὗ ἐγεννήθη· 2) ὁ γενικώτερος τόπου διορισμός — ἐν, πρός, παρά — (εἰς, κοντά, ἀνάμεσα, συμά, μαζὺ μέ, κοντὰ εἰς) ὡς ἡ Ἐπί· »..πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός·« Ἰλδ. Γ, 362. (ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι του κοντὰ 'ς αὐτόν)· καὶ Σ, 344. »Ὣς εἰπών, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν..« (νὰ βάλουν εἰς τὴν φωτιὰν τὸν λέβητα, τὸ τουρκοβ. καζάνι)· καὶ Ὀδσ. Λ, 422. »..τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις ἀμφ' ἐμοί« (τὴν ὁποίαν ἐσκότωσε κοντὰ εἰς ἐμένα)· καὶ Ἰλδ. Δ, 493. »..ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.« (ἔπεσε κοντὰ εἰς αὐτόν)· καὶ Ἰλδ. Ν, 704. »..ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·« (ἀνάμεσα εἰς τὴν ῥίζαν ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ εἰς τὸ μέτωπον). 3) Πραγματικὴν συνύπαρξιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ — πρός, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, ἅμα — (ἐνταυτῷ ὁμοῦ καί, μαζὺ μέ, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν)· »..κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν·« (ὁμοῦ καὶ τὴν σοφίαν τῶν Μουσῶν)· Πνδ. Πθ. α', 22. καὶ Νμ. α', 42. »Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ τῶν τε καὶ τῶν χρήσεις« — πρὸς τῷ σῷ τρόπῳ — (μαζὺ μὲ τὰ φρονήματά σου, ἐνταυτῷ θέλει χρειασθῇς) καὶ Νμ. ζ', 118. »Διὸς δὲ μεμιγμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ πολύφατον ὕμνων θρόον δονεῖ ἀτυχῇ·« (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁποῦ ψάλλεις διὰ τὴν Νεμέαν ψάλλε καὶ διὰ τὸν Δία). 4) ὡς μετὰ τῆς γενκ. — ἕνεκα, περί — (διά, γιά)· »..αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον συμβάλετ', ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·« Ἰλδ. Γ, 70. (γιὰ τὴν Ἑλένην νὰ πολεμήσωμεν)· καὶ 157. »Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·« (νὰ κακοπαθαίνουν γιὰ μιὰν τέτοιαν γυναῖκα) παρβλ. καὶ Λ, 672. »..ἀμφὶ βοηλασίῃ« καὶ Μ, 421. »ἀμφ' οὔροισι« καὶ Π, 647. »ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου« καὶ Ὀδσ. Χ, 227. »..ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ«: Τὸ εἴς τι, πρός τι, κατά τι· (ὡς πρός· ὅσον διά, ὅσο γιά)· »..ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔτι μεγαίρω·« (ὅσον διὰ τοὺς νεκρούς). Ἰλδ. Η, 408. καὶ Ν, 382. »ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν ἀμφὶ γάμῳ·« καὶ Ὀδσ. Α, 48. »..Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ.« καὶ Δ, 151. καὶ Τ, 95. »ἀμφὶ πᾶσι εἰρέσθαι.« Ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις· »καὶ ἀμφὶ μὲν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐχέτω, ὡς καὶ ἀρχὴν ἐνομίσθη·« καὶ 3, 32. »Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξός..λέγεται λόγος·« καὶ 5, 19. »ἄλλα ἀνέχευ' ὁρέων τὰ ποιεύμενα· ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμοὶ πείσομαί τοι« 52. »Ἔχει γὰρ ἀμφὶ τῇ ὁδῷ ταύτῃ ὧδε·« καὶ 6, 62. »Ὁδέ, οὐδὲν φοβηθεὶς ἀμφὶ τῇ γυναικί...« Ἔτι δὲ καὶ ἀμφί τινι λέγεσθαι, ὡς ἡ Περὶ μετὰ γενκ. π. χ. παρ' Ἡρδτ. 3, 32. »Ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξός, ὥσπερ περὶ Σμέρδιος, λέγεται λόγος.« Ὅθεν μετὰ δοτικ. σημαίνει καὶ τὴν αἰτίαν, τὸ μέσον, δι' οὗ συμβαίνει τι· »τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολωθείς, ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας αἰχμᾷ·« Πνδ. Νμ. 10, 113.— διὰ τὰς βοῦς — (ἐξ αἰτίας διὰ τὰ βόδια) καὶ Ἡσδ. Ἐρ. 188. »ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι, μύρετο· — ὑπὸ τῶν ὀνύχων πεπαρμ. — (τρυπημένη ἀπὸ τὰ 'νύχια)· Jac. ΑΠ. σλ. 664.

Γ) Μετὰ Αἰτιατικῆς, ἐνίοτε καὶ παρὰ Λογογράφοις ἐν χρήσει· 1) ὡς καὶ μετὰ δοτκ. τὸ κύκλῳ, πέριξ (ὁλόγυρα, τριγύρω)· τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ παρεμβεβλημένην σημασίαν τοῦ, ποῖ (ποῦ, εἰς τί, εἰς ποιὸ μέρος)· »..ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα.« Ὀδσ. Κ, 365. καὶ Ξ, 314. »ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον ἐχεύατο πήχεε λευκώ·« καὶ Ζ, 117. »ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν ἄν-

τυξ. .« 2) μὴ πάνυ ἀκριβοῖς, οἵοισι ἐγγὺς μόνον κεῖμενον ἢ ὑπάρχον, τὸ ἀντικείμενον δηλοῦντας διοριστικούς: Ἐπὶ τόπου δηλώσεως· »..τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλται Ἀχαιοὺς κτεινομένους·« Ἰλιάδ. Α, 409. (πρός, ἢ κατὰ τὰ καράβια καὶ τὴν θάλασσαν). »..Καὐστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι..« Β, 461. Ἔτι δὲ καὶ προτιθεῖσι τῆς Περὶ ἄμα· »..ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱερούς κατὰ βωμούς, ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας.« Β, 305. καὶ Ψ, 391. »..μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἵεται, ἠὲ μέλεσσιν·« καὶ Θκρ. ζ, 142. »..ποιῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι·« καὶ Δ, 706. »ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ ἕρδομεν ἱρὰ θεοῖς·« ἀμφὶ τὰ μέσα· σχεδόν περὶ τὰ μέσα (κατά, ἢ πρὸς τὴν μέσην). Ὥσαυτως τὸ πλησίον ἀνθρώπου τινος· »..πολλὲς δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ, λαζοίατο γαῖαν.« Ἰλιάδ. Β, 417. καὶ 445. »οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφὲς βασιλῆες δοῦπον κρίνοντες.«: Τοὺς ἀκολούθους τινος· (ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του)· »οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον τ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος, Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ..« Ἰλιάδ. Γ, 146. (δηλ. ὁ Πρίαμος, ὁ Π, ὁ Θ, ὁ Λ, ὁ Κ, ὁ Ι. μὲ τοὺς ἀκολούθους των Οὐκαλ., καὶ Ἀντ.) καὶ Ἡρόδ. 3. Τὸ δὲ »..οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπώρης καὶ τῶν κολωνῶν...οἱ δὲ ἀμφὶ Μεγαρέας τε καὶ Φλιασίους διὰ τοῦ πεδίου..« αὐτόθι 9, 69. ἐστὶν = οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι, ὡς παρακατιὼν κεῖται· ὡσαύτως δὲ ἀγχοῦ τῶν πολεμίων ἐγίνοντο οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι..« ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, οἱ ἀμφὶ Κορινθίους = οἱ Κορίνθιοι. Ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἰδίως περιφραστικὴ χρῆσις τῆς Ἀμφὶ μετὰ αἰτιατικ. κυρίου Ὀνόματος μάλιστα· π. χ. οἱ ἀμφὶ Κρίτωνα, τοῦτ' ἔστιν ὁ Κρίτων αὐτός· κατὰ σημασίαν ὅμως οὐ τὴν ὑπάστασιν τοῦ ὑποκειμένου τοῦ Κρίτωνος ἀκριβῶς καὶ τελείως δηλοῦσαν, ἀλλὰ τὰ τοῦ Κρίτωνος, τοῦτ' ἔστι τὰ ἰδιώματα τοῦ Κρίτ. ὅσα ἦν δυνατὸν καὶ ἄλλοις κοινὰ εἶναι. Οὕτως ἔχουσι οὖν καὶ αἱ φράσεις, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα· ὁ Πλάτων δηλονότι μετὰ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ· οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα· ἀντὶ ὁ Εὐθύφρων καὶ οἱ αὐτῷ ὁμοιότροποι. »Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπολῆς πιστεύεις, ὡς ἔοικας..δοκῶ γάρ μοι τι καλορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα·« Πλτ. Κρατ. σελ. 399. Ε ὑπὸ Heind ὡσαύτως καὶ μετὰ τῆς Περί. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγοῦ, ἢ ἡγεμόνος· οἱ ἀμφὶ Κῦρον·« Ξεν. ὁ Κῦρος δηλ. μετὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ· ὅσον ἐν τέλει, ἢ θεραπείᾳ τινος, οἱ ἑπόμενοι, συνεπόμενοι, παρεπόμενοι, οἱ συνομιλοῦντες τινι, οἱ κοινωνοί. οἱ ἑταῖροι, οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἀκροαταὶ ἢ μαθηταί τινος· (οἱ δοῦλοι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του μαζύ, τὸν συνοδεύουν, συναναστρέφονται μὲ αὐτόν, ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος ἢ τὸ τουρκοβ. ἀπό τὸ ταράγι τινος, οἱ συντρόφοι, τὸ ἰταλ. καμαράτοι δὲ ἢ τὸ τουρκοβ. χαλντάπιδες, οἱ μαθηταί δέ τινος). Τοῦ οὐδετέρου δὲ ἄρδην πληθυντ. τῆς ἀμφὶ προτιθεμένου σημαίνει πράγματι μετὰ τῶν αὐτῷ ἀνηκόντων· π. χ. τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, δηλονότι ὁ πόλεμος καὶ πάντα ὅσα τῷ πολέμῳ ἀνήκουσι. Σπανιώτατα καὶ μόνον παρ' Ὁμ. εὕρηται, κλαίειν ἀμφί τινα, ἀντὶ περί τινος ἢ ὑπέρ τινος· »ἀμφὶ δέσε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσι·« Ἰλιάδ. Σ, 340. ὡσαύτως καὶ, μνήσασθαι ἀμφί τινα· ἀντί τινος· »Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ἐριαύχενος υἱόν, μνήσομαι, ὡς..« Τμ. Ὁμ. Διον. 1. — 3) Τὸν σχεδόν ἢ περίπου διορισμὸν χρόνου, μέτρου, ἢ μεγέθους· »ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίην·« Πιν. Ὀλ. 1, 157. καὶ 2, 55. »Λέγουσι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον Ἰησοῖ τεταχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον·« ἀντὶ διὰ βίου, διὰ παντὸς χρόνου, ἢ τὸν πάντα χρόνον (ὅσον ζῇ, ὅλον τὸν καιρόν). Καὶ παρὰ Ξεν. ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, ἀμφὶ ὄρπιστον, ἀμφὶ μέσον ἡμέρας· Ξεν. ἀντὶ τῆς περὶ ἢ τῆς κατὰ μετὰ αἰτιατ. κατὰ τὸν χειμῶνα, περὶ ὄρπιστον, περὶ μέσην τὴν ἡμέραν· (πρὸς τὸν χειμῶνα, πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ δείπνου, κατὰ τὸ μεσημέρι) Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἡ Εἰς πλήν ὅτι τῇ Εἰς οὐδέποτε ἐπιφέρεται τὸ ἄρθρον, τῇ δὲ ἀμφὶ ἀεί· ἀμφὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη εἶναι· ἀντὶ εἰς 40., ἢ περὶ τὰ 40 ἔτη (ἴσως παράνυ χρόνια ἔχει ἢ εἶναι)· ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας· εἰς 12, ἢ περὶ τὰς 12· μυριάδας (ἴσως ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες). Ξεν. — 4) Ἀττικαὶ φράσεις· εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἀμφὶ ἐκφέρεται μετὰ ἐπιῤῥήματος, οὐσιαστικοῦ καὶ ῥήματός τινος· π. χ. ἐπιμελῶς ἀμφίτι ἔχω = ἐπιμελοῦμαι τινος ἢ φροντίζω ὑπέρ τινος· (ἐπιμελοῦμαι ἢ φροντίζω διά τίποτε) ὡσαύτως καὶ εἰμί, διατρίβω, στρατεύομαι ἀμφί τι· κ. τ. τ.

Δ) Ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, περιῇ, πάντοθεν· (ὁλόγυρα, τριγύρω, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις πολλάκις χωρίζει αὐτὴν τοῦ αὐτῇ συνθέτου ῥήματος, ὥστε ἀμφιβάλλεται ἐνίοτε ἂν πρέπῃ νὰ ἐκλαμβάνηται ἡ ἀμφὶ καθ' ἑαυτὴν ὡς Ἐπίῤῥ. ἢ ὡς μέρος τοῦ ῥήματος· π. χ. »ἀμφὶ δὲ σῆμα κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε·« Ἰλιάδ. Ε, 310. καὶ Π, 316. »ἀμφὶ δ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.« Πολλάκις δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ ῥῆμα ἐκ τῶν προηγουμένων· π. χ. ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σᾶνον·« Ὀδσ. Κ. 218. ὅπου ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ ῥήματος γίνεται ἐκ τοῦ προηγουμένου, 217. στίχου. ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄκητα κύνες ἀείτηδον ἰόντα σαίνωσ'.« Ἔτι δὲ καὶ ἀμφὶ περί, ἐπιῤῥηματικῶς ὡσαύτως· Ἰλιάδ. Ψ, 10. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ »ἀμφὶ σοῦ ἕνεκα« ἀντὶ ἕνεκά σου· Σφκλ. Φιλ. 504. ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 854. — 2) = ἀμφὶς κατὰ τὴν γ'. σημ. ὡς τὸ χωρὶς, δίχα (ἔχωρα, χωριστά, ἐχωρίστα, ἄχωρα) »ἀμφὶ δὲ τιμῆς κἀγὼ τῆς οὐσίης ἐπιβήτορας, ἧς περ Ἀπόλλων·« Τμ. Ὁμ. Ἑρ. 172. καὶ Δμ. 86. »ἀμφὶ δὲ τιμὴν ἄλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη.«

Ε) Ἐν συνθέσεσι σημαίνει, τὸ, κύκλῳ, πέριξ, παντοχόθεν, ἑκατέρωθεν (ὁλόγυρα τριγύρω, ἀπὸ ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη) ὥστε ἐνίοτε φαίνεται ἀντὶ τοῦ δύο κειμένη, καὶ τὸ ἀμφ ω σημαίνουσα· π. χ. ἀμφίστομος = δίστομος. Παράβαλε ἀμφίαλος. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει διὰ ταύτης τῆς συνθέσεως καὶ ποιητικόν τι αἴτιον· π. χ. »νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ·« Ἰλιάδ. Σ, 20. τοὐτέστι περὶ τοῦ νεκροῦ μάχονται· καὶ »τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια·« Ὀδσ. Δ. 820. δηλ. τοὐδὲ ἕνεκα τρομέω·« — Ἡ Ἀμφὶ οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν, εἰ καὶ ἐνίοτε ἐπιφέρεται τῷ ῥήματι· ὡς ἐν Ὀδσ. Κ. 218. »ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σαίνουσι.«

Ἀμφιάζω, (ἀμφὶ, ὡς ἀντιάζω παρὰ τὸ ἀντί) περικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω· Ἐπὶ ἱματίων· Ἄλεξ.

Ἀμφίαλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ὁ ἀμφοτέρωθεν περικυκλούμενος ἀπὸ θάλασσαν τόπος· ὁ παντοθεν περιεχόμενος τῇ θαλάσσῃ· ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης· Ὀδ. Α. 386. »εἰν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ.« 2) Κατὰ τὸν Πολυδ. Ἀμφιθάλαττος· ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν ὡς ἡ Κόρινθος. Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 13. 3) κύριον Ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Φαίακος (Κορφιώτου)· Ὀδσ.

Ἀμφιάναξ, τος, ὁ· (ἄναξ) οἱ τῶν διθυράμβων Ποιηταὶ οὕτω καλοῦνται, ἅτε ἠρχόμενοι ἐν τοῖς ἑαυτῶν ποιήμασιν ἐκ τοῦ Ἀμφὶ, καὶ Ἄναξ· ὡς τὸ »ἀμφὶ μοι αὖτε, Φοῖβε ἄναξ Δήλιε·« παρ' Ἀριστοφ. Σχολ. Νέφ. 596. καὶ 591. ἀφ' οὗ

Ἀμφιαναξίζω, ἴδω, προοιμιάζω ἐνθουσιασμένος κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθριον, ἦν γὰρ αὐτῷ προοίμιον ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχήν· »ἀμφὶ μοι αὐτὸν ἀναχθ' ἑκατηβόλον ὕμνον χρήσω.«

Ἀμφιάρεος· Ἰων. Ἀμφιάρηος· Ἀττ. Ἀμφιάρεως, ω, ὁ· ὀνμ. κύρ. ἐν Ὀδσ. κατὰ πρῶτον.

Ἀμφίας, ου, ὁ· παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἄμφις, παρ' Ἀθην. Α'. 31. καὶ Ἄμφος, εἶδος ἀχρείου οἴνου τῆς Σικελίας· ἢ κατ' ἄλλους, τὸ ἄνθος τοῦ οἴνου, ἢ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος.

Ἀμφιάστις, εως, ἡ· (ἀμφιάζω) καὶ Ἀμφιασμός, ὁ, καὶ Ἄμφιασμα, τό· ἔνδυμα, σκέπασμα· 2) τὸ ἐνδύεσθαι τὰ ἱμάτια· Διονύσ. Ἁλικ. Β'. 62. ἅπου τὰ χειρόγραφα Ἀμφιετμός· ἔχουσι.

Ἀμφιάχω, (ἰάχω) περιηχῶ, φωνάζω ὁλόγυρα· Ὁ ἀνώμαλ. Παρακμ. τῆς μετοχ. ἀμφιαχυῖα, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β. 310. »Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγας λάβεν ἀμφιαχυῖαν·« ὀρνεοῦσαν περὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· ἱπταμένην ὁλόγυρα καὶ θρηνοῦσαν.

Ἀμφιβαίνω, Μλ. ἀμφιβήσομαι (βαίνω· ἀνώμ.) ὑπάγω, περιπατῶ, ὁλόγυρα· πολλάκις ἐπὶ Θεῶν = ὑπερασπίζω, προστατεύω, διαφυλάττω· »Κίλλαν ἀμφιβέβηκας·« Ἰλιάδ. Α, 37. καὶ Ὀδσ. Α, 198. »ὡς Ἴτυμον ἀμφιβεβήκει·« σπανιώτερον δὲ ἐπ' ἀνθρώπων· »ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς·« Ἰλιάδ. Ξ. 477. Περιέρχομαι, περικυκλοῦμαι, περιφέρομαι· Ἰλ. Π. 777. »ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκε· ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Ι'. 371. »ἀμφ' ἐνὶ σούρατι βαῖνε, κέλητ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·« καίτοι αὐτὸ τοῦ, Ἀναβαίνω· ἀνέβη καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἅρμα· 2) φράζω, ἢ σκεπάζω ὁλόγυρα, περικυκλόω, κατασκεπάζω· »πόδας φρένας ἀμφιβέβηκε·« Ἰλιάδ. Χ, 315. κατέλαβε κατεπλάκωσε τὴν καρδίαν σου· καὶ Ὀδσ. Θ, 541. Σπανίως μετὰ ὄστε. »νέφος ἀμφιβέβηκε ἰηνσίν·« Ἰλιάδ. Π, 66. καὶ Εὐρπ. »ἀμφιβαίνουσι δράσος·« 3) Περισκοπῶ· ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα περικαλύπτουσι καὶ διαυδαντεύουσι τὰ μικρά των εἰς καιρὸν ἀνάγκης, καθὼς π. χ. ἡ κλωσσαρὰ σκεπάζει τὰ πουλάκια της. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. »ἔδυ παῖς ἀμφιβεβῶτα·« καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑπερασπίζομαι, Διακινδυνεύω· ὡς π. χ. εἰς καιρὸν μάχης, ὁπόταν φονεύσῃ μαχητής τινάς, τὸν ὁποῖον θέλει ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν ξεγυμνώσῃ, ἢ νὰ τὸν ἁρπάσῃ, παρ' Ὁμήρ. Ὁ ἕτερος Ἰωνικὸς σχηματισμὸς Ἀμφισβητέω, ἀντὶ Ἀμφιβατέω, ὁμοῦ μὲ τὴν παραγωγὴν του ἐκράτησε καὶ τὴν ἐκ τούτου παραγομένην ἰδιαιτέραν σημασίαν του, Μάχομαι, φιλονεικῶ, δικάζω, κριτολογῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀμφιβάλλω, Ἀντιλέγω· Ἡρόδοτ. Θ'. 74. »Λόγος τῶν πρότερον λεχθέντι ἀμφισβατέων·« καὶ »Ἐντεταμένως ἀμφισβατέειν·« ἀντὶ τοῦ, Ἐπιβεβαιοῦν μετ' ἀντιλογίας· καὶ ἐντεῦθεν Ἀμφισβήτησις, καὶ »Ἀμφισβασία λόγων παρ' Ἡροδοτ. Η'. 81. Ἀντιλογία, φιλονεικία, ἢ διὰ λόγων μάχη· ὡς καὶ τὸ ἐν Δ'.

14. «ἐς ἀμφισβατίας τοῖτι λόγοιτι ἀπικνέεσθαι.»

Ἀμφίβαιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = ἀμφίγαιος, γαιήοχος· Τζέτζης, καὶ Λεφ. 749.

Ἀμφιβάλλω, Μ. βλήσω· Π. βέβληκα (βάλλω· ἀνηλ.) Περιβάλλω, περιτίθημι, ῥίπτω, βάλλω ὀλόγυρα· ἐνδύω, φορέω· Ἰλ. Υ. 74. «κρατερόν τε μέσον ἀμφιβαλόντες ἑκάτερθεν.» ὡς καὶ τὸ ἄλλως· «Ἐπειμένος ἀλκὴν.» συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις, ἤτοι ἀντερείσαντες ἀλλήλοις. 2) Ῥίπτω ἐξῶ καὶ ἐκεῖ ἢ ὀλόγυρα, ἑκατέρωθεν βάλλω· ἀμφοτέρωθεν βάλλω τὸν νοῦν· ὅ ἐστιν, Ἐνθουσιάζω, διστάζω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 53. 3) Μέσως δὲ Ἀμφιβάλλομαι, περιτίθεμαι, ὁπλίζομαι, ἁρματώνομαι, ζώνομαι, ἐνδύομαι· Ὀδυσ. Χ. 103. «νευρὴν ἀμφιβαλλόμενοι.» περιζώσομαι, ὁπλισθήσομαι· «Ἀμφιβαλοῦ τὸ ξίφος.» Φωκυλ. ζῶσαι τὸ σπαθί· 4) παρὰ τοῖς μετγν. Οὐδετέρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἐκπίπτω (ξεπέφτω) ἀπὸ τὴν προτέραν μου κατάστασιν· ἀναποδογυρίζω, πίπτω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο. Ἀλκίφρ. Α'. 37. «ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἰωθε τὰ ψέλια καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Περιλαμβάνω, περικλείω, περικυκλόνω· καὶ ἀντὶ τοῦ Περιπλέκομαι, ἀγκαλίζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ. 97. «ἀλλήλους ἀμφιβαλόντε.» ὅπου ἄλλοι, Ἀμφιχυθέντε, ἀνέγνωσαν. 5) «ἀμφιβάλλω εἰς αὐλὴν.» πηγαίνω, ἐμβαίνω εἰς χωρικὴν οἰκίαν· Εὐρ. Κυκλ. 60.

Ἀμφιβασία, ας, ἡ· καὶ Ἀμφίβασις, εως, ἡ· (ἀμφιβαίνω) τὸ περιίστασθαι· περικύκλωσις πρὸς διανοήτευσιν, σκέψιν, βοήθειαν· Ἰλ. Ε. 623. «Δείσε δ' ὅγ' ἀμφιβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων.» ὑπερμάχησιν, συνασπισμόν· ἢ τὴν περικύκλωσιν τῶν νεκρῶν πρὸς διανοήτευσιν τοῦ νεκροῦ σώματος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 299. ὅπου κεῖται τὸ ῥῆμα, Ζήτει, Ἀμφιβάινω· καὶ εὐτυχῶς. 2) γενικῶς ἀντὶ τοῦ, Μάχη, ἔρις, φιλονεικία· παράβαλε καὶ τὸ παρ' Ἡρόδ. «ἀμφισβασίας.» λέγουσι ἀπικνεῖσθαι· «λέγουν ὅτι ἤρχοντο εἰς φιλονεικίας, ἐφιλονεικοῦσαν· εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ, Ἀμφίβασις.

Ἀμφιβατέω, ῶ. Μ. ήσω. καὶ Ἀμφιβάω. Ζήτ. Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβατήρ, ῆρος, ὁ· διαφευτευτής· ἰδὲ ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβάω. Μ. ήσομαι· Πρκ. βηκα, καὶ Ἀμφιβέβαα· ἡ Μετοχ. Ἀμφιβεβαώς, καὶ Ἀμφιβεβώς· περιοδεύω, περικυκλόνω, ὑπερμαχῶ, διανοήτευω. Ὁππ. Κυνηγ. Γ'. «ὃν πάις ἀμφιβιβῶτα,» ὅηλ. περικυκλόνοντα, καὶ διανοήτευοντα τὸν υἱὸν του· καθὼς καὶ ἡ κύων τὰ σκυλάκιά της, καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ τέκνα των.

Ἀμφίβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ διττῶς ζῶν, ὁποῖος ζῇ καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ μέσα εἰς τὸ νερόν. Ὀμ. Βατραχ. 59. «ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοιτι Κρονίωνα κατὰ Θφρστ. Δψ. 12, 12. ὁ Δημόκριτος μετεχειρίσθη πρῶτον τὴν λέξιν.

Ἀμφίβλημα, τος, τό· (ἀμφιβάλλω) πᾶν ὅ,τι τινὰς περιβάλλεται, ἐνδύεται· φόρεμα, ἔνδυμα Εὐρ. Φοιν. 786. «πανοπλίαι ἀμφιβλήματα.» ὅηλ. πολεμικὰ φορέματα, ὡς Θώρακες, κτλ. 2) Περίβολή, περίφραγμα ὁ αὐτ. Ἑλέν. 70. «βασίλειοι ἀμφιβλήματα· αἱ περίβολαι τῶν βασιλικῶν παλατίων.

Ἀμφιβληστρευτικός, κή, κόν· ὅπου ἀνήκει εἰς ἀμφίβληστρον· ὡς, «ἀμφιβληστρευτικὴ τέχνη,» ἡ ψαρική.

Ἀμφιβληστεύω· (ἀμφίβληστρον) μεταχειρίζομαι τὸ ἀμφίβληστρον, ψαρεύω,

Ἀμφιβληστρικός, κή, κόν· ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ· ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ χρησιμεύων εἰς ἀμφίβληστρον. Ἡ ἀμφιβληστρικὴ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλέκῃ τις δίκτυα.

Ἀμφιβληστροειδής, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ, ἀραχνοειδής. Πολυδ. «ὁ ἀμφιβληστροειδὴς τοῦ ὀφθαλμοῦ χιτών.»

Ἀμφίβληστρον, ου, τό· (ἀμφιβάλλω) τὸ δίκτυον, τὸ πλεμμάτι τῶν ψαράδων. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 215. «εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον.» καὶ Ἡρόδ. 1, 141. «λαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλεῖν τὰ πλῆθος . . .» καὶ 2, 95. 2) Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει ἢ βάλλει τις ὀλόγυρα, φόρεμα ἔνδυμα. Σοφοκλ. Τραχιν. «καθῆψεν ὦμος τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον.» ἐρρίπτησεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου ἓν μάλλιον φόρεμα· ὑπὸ ἀμφίβληστρα.» Εὐρ. Ἑλέν. 1085. ἐνδυμασίαι, φορεσιαί· παρ' Αἰσχύλ. τὰ Δίκτυα, Προμ. 81. Ζήτ. Ἀμφιβολή.

Ἀμφιβόητος, ὁ, ἡ· (βοάω) Περιβόητος, περίφημος. Ἐπιγρ. ὀλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται, ἢ ἔγινε ταραχή, θόρυβος, κτύπος.

Ἀμφιβολεύς, έως, ὁ· (ἀμφιβάλλω) ἁλιεύς, ψαρᾶς· ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολή, ῆς, ἡ· = ἀμφίβληστρον. Ὀππιαν. Ἁλ. Δ'. 49. «λίνου ἀμφιβολάς.» ἀντὶ τοῦ, λίνου ἀμφιβαλλόμενον, ἢ ἀμφίβληστρον· ὁ Σχολ.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἀμφιβάλλῃ, νὰ μὴ εἶναι βέβαιός τις. 2) ἀμφίβολος κατάστασις, ἀπορία, στενοχωρία· ὡς, «ἐν μεγάλῃ καὶ δεινοτάτῃ ἀμφιβολίᾳ.» Ἡρόδ. Ε'. 74.

Ἀμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφιβάλλω) ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν· ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην, ἀβέβαιος. 2) ὁποιος βάλλεται, κτυπᾶται μὲ τὰ βέλη καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ παντοχόθεν. Θουκυδ. Δ'. «ἀμφίβολοι ὄντες οὐκ ἔτι ἀντεῖχον.» καὶ Ἀρρίαν. Γ'. 18. Δ'. 29. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Πληγωμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη διὰ τῶν βελῶν. 3) ἀπὸ φορέματα, ἔνδυμα, δίκτυα περικυκλούμενος, περιτειλιγμένος. Εὐρ. Ἰων. 1490. «ἀμφίβολος σπάργανα.» ἀντὶ τοῦ, περιτυλιγμένος· καὶ Τρωάδ. 537. «λίνα ἀμφίβολα.» καὶ Ἐπιγρ. «πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον.» ἀντὶ Ἀμφιβλήστρου. 4) ἐνεργ. ὅστις κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ταρ. 24. ἀμφιβ. ὑπὸ Erkl. Παρ' Ὀργ. κατὰ Κέλσ. δ'. δὲ, Ἀμφίβολοι καλοῦνται οἱ ἀμφοτέρωθεν μετερχόμενοι τὰ ἀφροδίσια.

Ἀμφιβόλως. Ἐπίρρ. μὲ ἀμφίβολον τρόπον· μὲ ἀμφιβολίαν. Αἰσχύλ. Θβ. 865.

Ἀμφιβόσκομαι· (βόσκομαι) βόσκω ὀλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κατατρώγω. Λουκιαν. Τραγοπ.

Ἀμφιβουλος· (βουλὴ) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος· ἀναποφάστιστος, ὅστις ποτὲ ἕνα πότε ἄλλο ἀποφασίζει. Αἰσχύλ. Εὐμ. 720.

Ἀμφιβράγχια, ων, τά· (βράγχος) ὁ περὶ τὰ παρίσθμια τόπος, αἱ γαργαλίθραι τοῦ λαιμοῦ. Ἱπποκρ. «νοσέει δὲ ἢ ἀπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύων γενομένων.» ὅπου Ἀντιβράγχια, κεῖται.

Ἀμφίβραχυς, εῖα, υ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν βραχὺς· καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας κοντός. 2) ὁ, ποὺς μετρικὸς ἐκ τριῶν συνιστάμενος συλλαβῶν, ὧν ἡ μέση μὲν μακρά, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα, βραχεῖαι· καθὼς, π. χ. Βοηδός. (υ - υ)

Ἀμφίβροτος, τη, τον· ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβρότης, ου, ὁ· (βρετὸς) παντοχόθεν τὸν βροτόν, δ' ἐστι, τὸν ἄνθρωπον περιέχων καὶ σκεπάζων· ὡς, «σπίδος ἀμφιβρότης.» Ἰλ. Β. 389. ὁ δὲ Νίκανδρ. καὶ «κώδειαν ἀμφιβρότην,» εἶπεν.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, ἡ· (βρίχω) ὁ παντοχόθεν βεβρεγμένος, διόλου βρεγμένος. Ἐπιγρ. 2) Μεταφορ. μεθυσμένος.

Ἀμφιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμὸς) περὶ τὸν βωμὸν ὢν ἢ εἱμένος, τὸν βωμὸν περικυκλῶν, (ἔστις εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὀλόγυρα εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἰταλ. altare· ἢ ὅστις περικυκλοῖ τὸ θυσιαστ. Εὐρ. Τρω. 578.

Ἀμφίβωτος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιβόητος· κατὰ συγκοπ. Ἐπιγρ. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι καὶ ἀμφιβῶτος, ὁ, ἡ.

Ἀμφιγάνυμαι· (γάνυμαι) = ἀμφιγηθέω· παντοχόθεν χαίρω. Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 61. «Δαναοὶ δ' ἀμφεγάνυντο.»

Ἀμφίγειος, ου, ὁ, ἡ· γείτων, πλησιόχωρος, πλησίον τῆς γῆς. Διονύσ. Περιηγ.

Ἀμφιγένεια, ης, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἠλιδι. Ἰλ. Β, 593.

Ἀμφιγένυς, υος, ὁ, ἡ· (γένυς) μὲ διπλῆν γνάθον, σιαγόνα· ὅθεν τραπ. παρ' Ἡσυχ. «ἀμφιγένυς ἀξίνη.» ἢ ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κοπτερὰ ἀξίνη. = τὸ Ἀμφήκης.

Ἀμφιγηθέω. Μ. ήσω. Παρακ. Ἀμφιγήγηθα. (γηθέω) κατὰ πολλὰ χαίρω. Ὀμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 273. «. . . σὺ δὲ φρένα ἀμφιγεγηθώς.»

Ἀμφίγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) μὲ δύο γλώσσας, μὲ δύω σημασίας. 2) ὅστις ὁμιλεῖ δύω γλώσσας.

Ἀμφιγνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (νοέω· Αἰολ. γνοέω) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀποφασίσω· διστάζω, ἀπορῶ ἐνδοιάζω, εἶμαι εἰς δύω γνώμας· «ἀμφιγνοῶ μέν τοι, ὦ Πῶλε, ἓφ' ἑκάστοις, ὧν λέγεις.» Πλάτ. εἰς Γοργ. ὅηλ. ἀμφιβάλλω, διστάζω διὰ κάθε ἕνα ἀπὸ ὅσα λέγεις. 2) ἐνεργ. δὲν γνωρίζω καλῶς. Πλουτ. εἰς Πελοπ. «τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον.» ἀντὶ τοῦ εὖ ἐγνώριζαν καλῶς, καὶ Ξεν. Ἑλλ. ς'. b. «καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εἰ μήτις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε.» ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστος· ἀφ' οὗ

Ἀμφίγνοια· ἡ· τὸ ἀμφιγνοεῖν, τὸ νὰ εἶναι τις μὲ δύω γνώμας. Σχλ. Σφ. Αἰ. 2.

Ἀμφίγονος, ὁ· (γονὴ) προγονὸς, ἐκ προτέρας γυναικὸς ἢ ἐκ προτέρου ἀνδρὸς υἱός. Ἡσύχ.

Ἀμφιγυήεις, ήεντος, ήεσσα, ῆεν· ὁ κατ' ἄμφω τοὺς πόδας χωλός· ὁ κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. Ἐπῶδ. τοῦ Ἡφαίστου. Ἰλ. Α. 607 «περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἥφαιστος.» παρὰ τὸ γυιὸς, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ γυῖον.

Ἀμφίγυιος, καὶ Ἀμφίγυος, ὁ, ἡ· κυρίως ἑκατέρωθεν μέλη, ἢ εἰς ἑκάτερα τὰ ἄκρα (εἴπερ χέρας, πόδας), γόνατα ἔχων. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῇ λέξει διὰ ὡς ἐπίθετ. τοῦ σώματος, ἴσως διότι πληγώνεται καὶ μὲ τὰς δύω ἅρπας, ἢ διότι εἶναι μὲ σίδηρον καὶ εἰς τὰς δύω ἄκρας, ἢ διότι τὸ ῥίχνουν καὶ μὲ τὰ δύω χέρια. Ἰλ. Ν. 147. «ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.» τοῖς ἑκατέρωθεν γονυπετοῦσι, καὶ τὰ γυῖα βλάπτειν δυναμένοις· ὁ Σχολ. ὁρᾷ Εὐστάθ. 925. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Τραχιν. 504. «ἐπὶ τάνδ' ἀρ' ἥκετε ἀμφίγυοι κατέβαν προ γάμου τινές,» ἀντὶ τοῦ, Ἀντίπαλοι, πολέμιοι, ὁ Σχολ. ἄλλοι δὲ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, ἀμφότεροι τετραχειρισμένοι, ἢ παρωξυμμένοι.

Ἀμφιγυόω, ῶ· Μ. ώσω· ἀκρωτηριάζω, κολοβόνω τι. Ἡσύχ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαής, έος, ὁ, ἡ· δίστομος, δίκοπος. Σουίδ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαίω· (δαίω ἀνάμ.) Παρ. ἀμφιδέδηα· ἀμεταβάτως περικαίω, ἀνάπτω, καίω ὀλόγυρα·

οὕτω χρῆται Ὅμ. τῇ λέξει κατὰ Παρνην. καὶ Τυρτυντ. Ἰλιάδ. Ζ, 329. ». . . πόλεμός τε ἅπαστι τόδ' ἀμφιδέδηεν καὶ Μ, 35, ὅτε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπήτε δεδήει.« Μεταφορ. περικυκλόνω, περικαλύπτω Ἡσίοδ. Ἀσπ. 62. ». . . κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει.«

Ἀμφιδάκνω. Μλ. δήξομαι· (δάκνω, ἀνμλ.) ἐγκάνω ὀλόγυρα. 2) ὑποφέρω σταθερῶς τὸν πόνον, κρύπτω τὸν πόνον τὸν ὁποῖον πάσχω.

Ἀμφιδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) τὸν ὁποῖον κλαίουσι πανταχόθεν, ἡ κατὰ πολλά. Εὐριπ. Φοίν. 332.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ· ὄνμ. κύρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἀμφίδασυς, ἄτεια, ατυ· (δασύς), ὁ πανταχόθεν δασύς, ἀμφίμαλλος· ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μαλλιαρός. Ἐπιστ. τῆς Αἰγίδος. Ἰλ. Ο. 369. ». . . ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, δεινήν, ἀμφιδάσειαν·« ὅηλ. ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν· καθ' Ἡσυχ.

Ἀμφίδεα, τά, Ἀμφιδέαι, αἱ, καὶ Ἀμφίδες, αἱ· (δέω)· φύλλων, περισκελὴς, ἀκανθύλιον, καὶ πᾶν κόσμημα, ὅ,τι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὰς κνήμας περιδένεται. Ἱπποκρ. Ἡρόδ. β', 70. »ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες.« Ἀρποκρ. »οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέας δεδέσθαι τὰς θύρας·« τὸ τουρκβ. οἱ ῥεζίδες δὲ ὧν στηρίζεται ἡ θύρα διὰ τὰ μὴ σκωλεύεται· καὶ Juven. 3, 304. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Χαϋδλερ »ἀμφίδεα χρυσίδεα μικρά,« καὶ »ἀμφιδέαι χρυσαὶ πλεκταί.«

Ἀμφιδεής, ές, ὁ, ἡ· (δέος) ὁ κατὰ πολλά, ἡ πάντοθεν φοβούμενος, δειλός.

Ἀμφιδέμω, καὶ Ἀμφιδέμομαι, Μέσ. κτίζω, οἰκοδομῶ ὀλόγυρα. Ἰώσηπ. ς'. »τὸ ἱερὸν ἀμφεδέμαντο.«

Ἀμφιδέξιος, ὁ, ἡ· (δεξιός) δεξιὸς κατ' ἄμφω τὰς χεῖρας, ἀμφοτερόδεξιος. Πολυδ. »ἀμφιδέξιον λέγουσι, τὸν ταῖς ἀυσὶ χερσὶν ἐνεργοῦντα δεξιῶς·« ὅθεν, ὁ καταπολλὰ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ὡς τὸ περιδέξιος ἀντιδέτως τῷ ἀμφαριστερός· παρ' Εὐρ. δέ, Ἱππλ. 7801 καὶ = δίστομος. »ἀμφιδέξιος σίδηρος,« ὁ ἀμφήκης, ἤτοι ὁ ἀμφοτέρωθεν τέμνων. Σοφκλ. ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.« 2) δίπλευρος, δίμορφος, ἀμφίβολος, ἀτραφής. Λουκιαν. »ἀμφιδέξιον ἔπος,« τὸ ἑπαμφοτερίζον, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἑληφθῇ κατὰ δύο τρόπους· καὶ Ἡρόδ. Ε'. 9'. »ἀμφιδέξιον χρηστήριον,« ὅηλ. μαντεῖον, τὸ μαντεῦον ἀμφίβολα πράγματα, τὰ ὁποῖα διττῶς ἐκλαμβάνονται. 3) = ἀμφότερος. Σφκ. Οἰδ. Τ, 1212. καὶ Οἰδ. Β. 1112.

Ἀμφίδεον, ου, τό, παρ' Ἱπποκρ. τὸ τοῦ στομίου τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ συκώδης χείλεσιν ἔοικε, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψελλίων ὠνομασμένον. Γαλην. Λέξ. Ἱπποκρ. ὁ δὲ Ἐρωτιανὸς, τὸ περιὸν τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου, λέγει, ἐν Ἐπιγραφ. Χαϋδλερ. εὑρίσκεται. »Ἀμφίδεα χρυσίδια μικρά.« καὶ »Ἀμφιδέαι χρυσαὶ λεπταί.«

Ἀμφιδεξίως, Ἐπίρ. λίαν ἐπιτήδεια. Ἀθήν. ΙΕ', διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.«

Ἀμφιδέρκομαι, μέσ. ἀποθ. (δέρκομαι) βλέπω, κυτάζω ὀλόγυρα.

Ἀμφιδέτης, ὁ· (δέω) μέρος τι τῶν ζυγῶν βοῶν, τὸ ὁποῖον βάλλουσι περὶ τὸν λαιμὸν πλησίον εἰς τὸ ζυγόδεσμα (ἢ τὲς ζεύγλες) τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρτεμ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀμφιδέτης.

Ἀμφίδετος, ὁ, ἡ· (δέω) ἑκατέρωθεν δεδεμένος· στερρῶς δεδεμένος ὡς, »ἀμφιδέτους ἅλύσεις·« περιδεδεμένος, καθὼς π. χ. πέτρα ἀπὸ δακτυλίδι.

Ἀμφιδεύτατα, ἀναγινωσκόμενον παρὰ Ποδ. Ὀλύμπ. Α'. »ἀμφιδεύτατα κρεῶν« ὅπου ἤδη ἀμφιδεύματα κεῖται.

Ἀμφιδέω,. Μλ. δήσω (δέω) περιδέω, δένω ὀλόγυρα. Ἀπολ. Ἀργ. Β'. »ὠκὰ δ' ἱμάντας ἀμφίδεον.«

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι· μεσ. ἀποθ. (ἐρίζω) μετὰ Δοτικ. τοῦ πρμτ. φιλονεικῶ, μαλόνω διὰ καλὲς πράγμ. Ἀναλεκτ. Α'. 128. καὶ Λυκόφρ. 1437.

Ἀμφιδήριτος, ὁ, ἡ, (ἐρίζομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία· ἀμφισβητήσιμος, ἀτελεστος, ἀμφίβολος. Θουκυδ. »ἀμφιδήριτος νίκη·« ὅηλ. νίκη, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Ἀμφιδιαίνω· (διαίνω) περιβρέχω, περιὐγραίνω, ποιῶ τι διόλου ὑγρόν. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδινεύω, καὶ Ἀμφιδινέω· (δινέω) περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς ὅλους καὶ κύκλους· φέρω ἢ τραβῶ τι ἢ βάλλω ὀλόγυρα· χύνω ὁλόγυρα· καὶ Ἀμφιδινεύομαι, καὶ Ἀμφιδινέομαι· περιστρέφομαι. Ἰλ. Ψ. 562. »ἀμφιδεδίνηται χεῦμα κασσιτέροιο·« ὅηλ. ὑγρὸν κύκλῳ περικέχυται σ' κασσίτερος· καὶ Ὀδσ. Θ, 450. 2) περιέρχομαι εἰς κύκλον (– ∪ – ∪ –).

Ἀμφιδοκεύω· (δοκεύω) περιβλέπω, κυττάζω τριγύρω εἰς ὅλα τὰ μέρη, κατασκοπεύω, παραμονεύω.

Ἀμφιδοκέω. Ζήτ. Διαμφοδέω.

Ἀμφίδομος, ὁ, ἡ· (δέμω) ὁλόγυρα κτισμένος· κύκλῳ οἰκοδομημένος, κυκλικὴν οἰκοδομὴν ἔχων. Ὀππ.

Ἀμφιδονέω, ῶ. Μ. νήτω· (δονέω) συστρέφω, φέρω ὁλόγυρα, τριγυρίζω, κάμνω ἀστραλλαι, ἀστραλλίζω. »Ἔρως φρένας ἀμφεδόνησε.« Θεόκρ. 13, 48. Παρ' Ἀθην. δὲ, περιφορῶ, κάμνω κτύπον ὁλόγυρα. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδοξέω, ῶ. Μ. ήτω· ἀμφιβάλλω, ἔχω δύο γνώμας· εἶμαι ἀμφίδοξος, ἀναποφάστιστος, »ἀμφιδεξοῦσι δικασταί·« δὲν ἀποφασίζουσι μήτε τὸ ἕνα, μήτε τὸ ἄλλο.

Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ἀμφίβολος, ὁ ἔχων δύο γνώμας· ἀμφιρρεπὴς, ἀναποφάστιστος. Πολύβ. »ἀλλ' ἀεὶπως ἀμφίδοξα τὰ τέλη τῶν κινδύνων ἀπέβαινε.« Ἀμφίδοξον, οὐσιατ. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Α'. »ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ,« ἀντὶ, ἐν ἀμφιβολίᾳ.

Ἀμφίδορος, ὁ, ἡ· (δέρω) ὁλόγυρα ἐξαρμένος. Ἐπιγρ. »σεῦτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιεως· δέρμα ἐγλαρμένον ὁλοστρόγγυλα.

Ἀμφίδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) τοῦ ὁποίου ἄμφω οἱ γονεῖς εἶναι σκλάβοι· ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ σκλάβους γονεῖς. Εὐστάθ.

Ἀμφίδοχμος, ου, ὁ· (δοχμὴ) τόσον μέγας, ὥστε περιλαμβάνεται μέσα εἰς τὴν χοῦφταν. Ξενοφ. Ἱπ. Δ'. 4. »λίθων στρογγύλων ἀμφιδόχμων·« ἄλλως δὲ καὶ χειροπληθὴς λέγεται.

Ἀμφιδρομοῦμαι, ὁ Μέλλ. Ἀόρ. β'. ἀμφέδραμον »πέλας λάβρον ἀμφέδραμε,« Πινδ. Πθ. γ'. 70.

Ἀμφιδρόμια, ων, τά, ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους, καθ' ἣν ἐτίθεσαν τῷ βρέφει τὸ ὄνομα· (ὡς παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τὰ βαπτίσια λεγόμενα)· λέγεται δὲ οὕτως, ὅτι κατὰ ταύτην ἐκαθαρίζοντο αἱ Μαῖαι (μαμαὶ), καὶ περιέτρεχον ὁλόγυρα εἰς τὴν ἑστίαν μετὰ τοῦ βρέφους· ἐπρόσφερον δὲ καὶ ὧρα εἰς τὸ βρέφος οἱ φίλοι, καὶ ἁπλῶς οἱ συγγενεῖς. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 160. Ε. »μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ·« ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν), περιτρέχων· τρέχων ὁλόγυρα εἰς κύκλους, στρεφογυρίζων. Σοφοκλ. Αἴ. »κύμα φοινίας ὑπὲ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται,« τὸ πάντοθεν περιτρέχον. 2) Παθητ. πάντοθεν περιτρεχόμενος, ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τρέχῃ τις· »ἀμφίδρομοι τεῖχοι.« Εὐστάθ. Παρὰ Στράβ. δέ, ἀντὶ ἀμφίδρομοι, τόποι, ἔνθα γίνονται αἱ παλίδρομαι· ὡς ὁ Σικελικὸς πορθμὸς, ὁ τῆς Εὐρίπου, κ. τ. τ.

Ἀμφίδρυπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιδρυφής, ές· καὶ Ἀμφίδρυφος, ὁ, ἡ· (δρύπτω) ζουγρανισμένος ὁλόγυρα, καταζουγρανισμένος, καταμαντωμένος· »λόχος ἀμφίδρυπτος·« ἢ σύζυγος, ἢ ὁποία ἔχει κατασχισμένον τὸ πρόσωπον· ἢ ἔχουσα κατασπαραγμένας, καταζουγρανισμένας ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς (τὰ μάγουλα) διὰ μεγάλην λύπην. Ἰλ. Β. 700. καὶ Λ. 393. ἐν Ἐπιγρ. καὶ Φιλοστρ. καὶ Ἰλιάδ. Λ, 393. καὶ Ἡρόδ. 6, 77.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ· (ἀμφιδύομαι) ὁ ἔχων ἐξ ἑκατέρου μέρους ἢ πάντοθεν εἴσοδον, ἔμβασμα. Ὀδ. Δ. 847. ». . . λιμένες ἀμφίδυμοι·« καὶ Ἀπολ. Ἀργ. Α'. »ἀμφίδυμοι ἀκταί·« ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσαι· ἤγουν, ὅπου ἠμπορεῖ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς· παρὰ τοῖς μεταγεωτ. δέ, δισσοὶ (διπλοῖ) ὥστε τὸ — δυμος εἶναι ἐπιθετικὴ μόνη κατάληξις ὡς ἐν τῷ εὔδυμος, τρίδυμος κ. τ. τ. Ὀππ.

Ἀμφιδύω, Μ. ύσω· (δύω) περιβάλλω, ἐνδύω, μέσ. ἀμφιδύομαι· ἐνδύομαι »κείνου πάριδιν ἀμφιδύσεται χροΐ.« Σοφοκλ. Τραχ. 605. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ Μελ. μακρὸν, ἐν τῷ ἐνεστ. δέ, δίχρονον).

Ἀμφιέζομαι· μέσ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνμλ.) κάθεμαι ὁλόγυρα.

Ἀμφιέζω = ἀμφιόνυμι. Πλτχ. Γ. Γράκ. 2.

Ἀμφίεκτον, τό· ὡς ἔγγιστα τοῦ Ἡμιέκτου, καὶ τοῦ Ἀμφορέως. Θεμίστ. Β'. εἶδος μέτρου, ἴτως τὸ ἕκτον μέρος τοῦ διπλοῦ Ἀμφορέως, ἄρα τὸ δωδεκατημόριον μέτρου αὐτοῦ.

Ἀμφιέλικτος, ὁ, ἡ· (ἑλίσσω) περιστρεφόμενος καὶ εἰς κύκλους στρεφογυριζόμενος· ὡς, »ἀμφιέλικτος τροχός·« καὶ »ἀμφιέλικτος σελήνη.«

Ἀμφιέλιξ, ικος, ὁ, ἡ· = ἀμφιέλικτος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 108.

Ἀμφιελίσσω, α, ον· (ἑλίσσω) ἑκατέρωθεν πρόσω ἐλαυνόμενος, κινούμενος, ἢ εὐθυνόμενος· παρ' Ὅμ. παντοῖος ἐπίστ. τῶν πλοίων, Ἰλ. Β. 165. »Μετὰ δὲ νῆας ἄλαδ' ἐλάσσεν ἀμφιελίσσας·« τὰς ἀμφοτέρωθεν καμπὰς ἐλαυνούσας· τινὲς ὅμως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ἀμφοτέρωθεν κυρτὰς, σημαίνουσαι, ὡς καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 15. »πάμφορε σόρα·« τὰς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καμπυλας καὶ κυρτὰς νῆας, ἐπειδὴ ἡ Πρῷρα καὶ ἡ Πρύμνα, ὡς καὶ τὸ Κορωνὶς. 2) τροπικῶς ἐλαυνόμενος· ῥέουσας, ἀμελὴς, διχογνώμων, ἀμφίβολος. Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 457. »ἀμφιελ. μετοιμή·« ἀμφιῤῥεπὴς, ἀμφίβολον πεύμα· καθὼς π. χ. ὅταν κυρευθῇ ἀπὸ στοχασμούς, καὶ δὲν ἠξεύρῃτι ν' ἀποφασίσῃ.

Ἀμφιελίσσω. Μ. ίξω. (ἑλίσσω) περιτυλίγω, περιστρέφω. Διονύσ. Ἁλιε.

Ἀμφίεμαι· ἴδε Ἀμφιέννυμαι. Πολυδ.

Ἀμφιέννυμι· καὶ Ἀμφιεννύω. Μ. έσω. Ἀττ. ἀμφιῶ· ἀόριστ. ἠμφίεσα· ποιητ. ἀμφίεσσα· (ἔννυμι, ἀνμλ.) ἐνδύω, φορέω, περιβάλλω. Ὀδυσ. Σ. »εἵματά τε ἀμφιέσσε,« Μέσ. Ἀμφιέννυμαι ἀόρ. ἠμφιεσάμην. Ὅμ. ἀμφιέσαντο. Πρτκτ. ἀμφιέσασθε· ἐν Ὀδυσ. πάμφ. εἵματα, χιτῶνας.« Παρεμ. πάσκτ. ἠμφίεσμαι, ἀπανωτέρω ἀμφιείμαι· παρὰ τοῖς Λογογρ. χρησιμώτερον τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀμφιέπω, καὶ Ἀμφέπω· (λέξις ἣν χρήσει εἰς τοὺς Ποιητὰς, ἥτις ἐστὶ ἰσοδύναμος μὲ τὴν λογογραφικὴν Περιέπω· μετὰ Λιτοτητ. καὶ σημαίνει, τὸ, Περιβάλλω, περιφράττω. Εἶμαι ἢ ἵσταμαι ὁλόγυρα τινός, περικυκλόνω· μτά-

στην τρίπεζες πῶρ ἀμφεπε.« Ὅμ. Ἴδεν 2) Ματαγίνομαι, ἐναπχολοῦμαι περί τι· ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐνεργῶ εἰς τι. Ἑτοιμάζω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι· ἐπιστατῶ, περιποιοῦμαι, θεραπεύω, ὑπηρετῶ, δουλεύω· τιμῶ· Ὀδυσ. Θ'. 61. »βοῦς ἄρον ἀμφίτε ἕπου·« καὶ Ἰλιάδ. Ω. 804. »ἀμφέπον τάφον Ἕκτορος.« ἠσχολοῦντο, περιεῖπον. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 562. »ἠηδάλιον ἀμφιέπεσκεν·« ἐκράτει, ἀνὰ χεῖρας εἶχεν. »τιμαὶς ἀμφ.« Πινδ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τιμαῖς, Πινδ. Ἡ δὲ μετοχὴ κεῖται καὶ ἀπολύτως »ἵππους ἀμφιέποντες ἐζεύγνυτον.« Ἰλιάδ. Τ, 392. παράβλ. καὶ Ε, 667. καὶ Ὀδυσ. Γ, 118. 3) Ἐχθρικῶς δὲ ἐκλαμβανόμενον, κεῖται ἀντὶ τοῦ, βλαπτικῶς ἐνεργῶ, καταδιώκω, καταπρέχω τινά, βιάζω, θλίβω, στενοχωρῶ. Κοϊντ. Σμυρ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μετ. ἀμφιπόντι καὶ ἀμφίεπον· τῷ μέσῳ δὲ, ἐν ταύτῃ τῇ συνδέσει, οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Παξιγρ. δὲ, χρησιμώτερον τὸ περιέπω.

Ἀμφίεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) δουλευμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Θεόφρ. αἰτ. φ. Γ'. 28. »μηδ' ἠμβροχῆ, καὶ ἡμίειλον, ἣν δὴ καλοῦσι τινὲς ἀμφίεργον·« ἢ ἐκατέρωθεν δουλευμένη γῆ, ἢ ἡ ἐξ ἡμιτείας βρεγμένη, καὶ ἡ ἄλλη ξηρά.

Ἀμφιέρχομαι· ἰδὲ ἀμφέρχομαι. Ὀδυσ. Ζ, 122, Μ, 389. πάμφιελθεῖν, ἀμφηλυθε.«

Ἀμφίεσμα, τος, τὸ· (ἀμφιέννυμι) ἔνδυμα, φόρεμα, σκέπασμα. Πλατ. Πολ. Β'. »τκεύη καὶ ἀμφιέσματα.« Διοσκ. »ἀμφίεσμα,« τὸ περικάλυμμα, σκέπασμα τῶν καρπῶν, ἢ φλοῦδα, τὸ ἐξώφλοιον· καὶ τὸ κρυσταλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ κάλυμμα.

Ἀμφίεσις = ἀμφίεσμα.

Ἀμφιεστρίς, δος, ἡ· μικρὸν ἐπανωφόρι, νυκτινὸν φόρεμα.

Ἀμφιεταζόμαι· ἐτυμολ. γεγραμ. ὡς φαίνεται· ἀντὶ ἀμφιετέομαι. Στρ. Θεσ. 1, σλ. 1292.

Ἀμφιετεί, = Ἀμφίετες, οὐδέτερ. ἐκ τοῦ Ἀμφιετής. Ἐπίρ. χρονικῶς, κατ' ἔτος. Εὐσταθ. Ὀδ. Α. σελ. 1385.

Ἀμφιετέομαι, ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀμφιετίζομαι.

Ἀμφίετες = Ἀμφιετεί. Π. Μοιρ. σλ. 45. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετέω, ῶ, Συνίζ. κατ' ἔτος. Ἐτυμολ.

Ἀμφιετηρίς, δος, ἡ· (ἔτος) ἡ κατ' ἔτος ἑορτή· ὡς καὶ τὸ, τριετηρίς.

Ἀμφιέτηρος, ὁ, ἡ· (ἔτος) = ἀμφιετής. Ὀρφ. Τιμ. νά. 10.

Ἀμφιετής, έος, ὁ, ἡ· χρονικός, ἐτήσιος. Ὀρφ. ΝΒ'. 1. καὶ Λεξ. σελ. 409. »πάντην ἐν ὥραις ἀμφιέτην·« καὶ Ἀμφίετες. Ἐπίρ. χρονικῶς. Μοίρ. Ἀττικ. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετίζομαι. παθτ. (ἔτος) Μ. ἰσομαι. ἐπανέρχομαι καθ' ἕκαστον ἔτος (ξανέρχομαι κάθε χρόνο), ἐπὶ ἑορτῶν, θυσιῶν, ἢ καιρῶν τοῦ ἔτους. Ἐτυμολ. ὅπου ἔτι καὶ ἀμφιετεῖσθαι, εὑρίσκεται.

Ἀμφιέχω. Μ. ἐξω· περιέχω, περικυκλώνω, κατακυριεύω· κρατῶ παντοχόθεν.

Ἀμφιζάνω· (ἰζάνω) κάθημαι, ἐπίτι κύκλῳ κρυσταλλοῦμαι. Ἰλ. Σ. 25. »Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τάφρη.«

Ἀμφίζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) ἐκατέρωθεν ἐζευγμένος, δεδεμένος εἰς τὸν ζυγὸν· ἢ περιεζωσμένος, περικυκλωμένος, ἡνιωμένος. 2) ἐνεργ. ὁστις συνδέει, περιζώνει, περικλείει. Αἰσχύλ. Περσ. 130.

Ἀμφιήκης, εος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀμφήκης.

Ἀμφιζέω. Μλ. ἐσω· (ζέω) βράζω ὁλόγυρα, ἀναβράζω.

Ἀμφίζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι) περιεζωσμένος.

Ἀμφιθάλαμος, ὁ, ἡ· (θάλαμος) ἑκατέρωθεν ἔχων θαλάμους, ἤτοι δωμάτια.

Ἀμφιθάλαστος, καὶ αττκ. ἀμφιθάλαττος, ὁ, ἡ = Ἀμφίαλος· ἑκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν, ἔχων θάλασσαν. Πινδ. καὶ Συρ.

Ἀμφιθαλής, έος, ὁ ἡ· (θάλλω) κυρίως, ὅποιος θάλλει, ἀνθεῖ, ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ἐξαιρέτως προσηγορεύοντο οὕτω τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς των. Ἰλ. Χ. 496. »Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐν ἑαυτοῦ ἐστυφέλιξε·« ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλων· ἤτοι ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς· ὁ Σχολ. καὶ Ἡσυχ. 1, σλ. 300, ὑπὸ Albin. καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. Α'. 22. »Ἐφεσίων τὰ πρῶτα γεγονότες, καὶ ἀμφιθαλεῖς ὄντες,« ὅηλ. ἔχοντες ζῶντας καὶ τοὺς δύο γονεῖς. 2) καὶ ἐπὶ εὐτυχοῦς κατασκευῆς· ἄφθονος, πλουτιοπάροχος, ὁ ἀμφόνως μεταχειριζόμενός τι, πλούσιος, εὐτυχής. πάμφιθαλὴς ἀληθείας.« Τιμ. σλ. 28. ὑπὸ Ruhnk. πλήρης, τελεία ἀλήθεια· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376. δὲ, πάμπ. κακοῖς.«

Ἀμφιθάλλω· Μ. λῶ. ὁ Παρακ. ἐν Ἐντετ. σημασ. Παρ. ἀμφιτέθηλα· (θάλλω) ἀνθῶ ἑκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν. Ἐπιγρ. πάμφιτέθηλε χάρις.«

Ἀμφιθάλπω· (θάλπω) περιθερμαίνω· θερμαίνω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ κατὰ πολλά· καὶ, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι πολύ.

Ἀμφιθέα, ας. Ἐπ. Ἀμφιθέη, ἡ· κύρ. Ὅμ. ἐν Ὀδυσ. Τ, 416.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ· (θεάομαι) τόπος, ἐν τῷ ὁποίῳ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ βλέπῃ παντοχόθεν ἀπὸ ὁμαλοειδῶς ἐξῆς ἀλλήλων προκλινῶν ὑψωμάτων· ἐξαιρέτως ἐκκλησίαι (τόποι εὐρύχωροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσυνάζετο ὁ λαὸς διὰ κοινὰς ὑποθέσεις) καὶ θέατρα· ἔτι δὲ καὶ ἐπιθετικῶς, ὁ, ἡ· τόπος, ἔχων σχῆμα Ἀμφιθεάτρου. Διονύσ. Ἀλ. Δ'. »Ἱππόδρομος ἀμφιθέατρος.«

Ἀμφιθέτης, ου, ὁ· παρ' Ἀρτεμ. Β'. 24. μέρος τι τοῦ βοείου ζυγοῦ, ἐγγὺς τοῦ ζυγοδέσμου· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ Ἀμφιδέτης.

Ἀμφίθετος, ὁ, ἡ· (τίθημι) θεμέλιος ὁλόγυρα, Ἰλ. Ψ. 616. »Ἀμφίθετος φιάλη·« ἤγουν, ἡ ἑκατέρωθεν τιθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ τὸ στόμιον· ἐπειδὴ καὶ ἡ βάσις αὐτῆς καὶ τὸ στόμιον εἶναι πλατὺ καὶ μέσον τὸ μέσον γαστροειδές· παράβλ. ἀμφικύπελλος Κατ' Εὐσταθ. δὲ, ὡς ἀμφιφορεύς· δύο λαβὰς ἔχουσα ἤτοι χερουλία. ἰδὲ Εὐσταθ. 1299. καὶ Ἀθήν. ΙΑ, σελ. 501.

Ἀμφιθέω. Μ. θεύσομαι. (θέω, ἀνμλ.) περιτρέχω· τρέχω κυκλικῶς, ὁλόγυρα· »ἀμφιθέουσι τέρας.« Ὀδυσ. Κ, 413. 2) ἀματαβ. περιφέρομαι, περιπλανῶμαι·« νόος ἀμφιθέει·« Μτχ.

Ἀμφιθήγης, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμφιθήκτος, ὁ, ἡ· (θήγω) ὁ ἑκατέρωθεν ἠκονημένος· (μὲ δύο κόψες) = Ἀμφήκης. Σοφοκλ. Ἀντ. 1309.

Ἀμφιθλάσις, εως, ἡ· θλάσις, σφίξιμον ἢ ζούλιγμα, ῥάϊσμα γινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἀρετ. Α'. 6. »ὀδυνηρὸν γὰρ τῆς συκῆς ἡ ἀμφιθλασις.«

Ἀμφιθλάω. Μ. ἀσω· (θλάω) συντρίβω, ζουλίζω, ῥαΐζω τι παντοχόθεν· καὶ Ἀμφιθλάομαι, ωμαι. Παθ. Ἀρετ. Α'. 7. καὶ τῶν μήλων σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι.« (ασω).

Ἀμφιθόη, ἡ· Νηρηίδος τινος ὄνομ. Ἰλιάδ. Σ, 42.

Ἀμφιθορεῖν. Μτχ. ἀμφιθορών· πηδῶν χορεύω ὁλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἀορστ. β', τοῦ ἀμφιθρώσκω. Ἀπολ. Ἀργ. Γ'. 1372.

Ἀμφίθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφω) Σοφοκλ. Τραχ. 572. καίμα ἀμφίθρεπτον τῶν ἐμῶν σφαγίων,« ἀντὶ, τρεφόμενον ἀμφὶ τὰς ἐμὰς σφαγάς· ἤτοι συγγενὲς περὶ τὰς σφαγάς.

Ἀμφίθρυπτος, ὁ, ἡ· (θρύπτω) ἑκατέρωθεν, ἢ κύκλῳθεν ζουλιγμένος, συντετριμμένος. Ἀρετ. Β'. 4. 2) ἐνεργ. παντοχόθεν συντρίβων, συνθλῶν.

Ἀμφίθυρος, ὁ, ἡ· τὸ· (θύρα) ἑκατέρωθεν ἔχων θύρας. Λυσίας. »Ἀμφίθυρος οἰκία,« ἢ ἔχουσα δύο θύρας· καὶ Θεόκρ. »ἐπὶ δὲ ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος·« ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ δευτέρου, ὁ Σχολ. καὶ Σχκ. Φιλ. 159. »οἶκον μὲν ὁρᾷς τὸν δ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης.«

Ἀμφιίστημι· ἰδὲ ἀμφίστημι.

Ἀμφικαλύπτω. Μ. ψω· (καλύπτω) περιτυλίσσω, περικαλύπτω, παντοθεν σκεπάζω τι. Ἰλ. Β. »χλαίναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδὼ ἀμφικαλύπτει·« ἐξαιρ. μὲ φορέματα· ἐπὶ δὲ σωροῦ, ἢ νεκροθήκης. πάμφιτ· ὀστέα.« Ἰλιάδ. Ψ, 91. ἐγκλείει, περιέχει ἐν ἑαυτῇ, ἐμπεριέχει· οὕτω καὶ πέπλον πόλις ἀμφικαλύψη δευράτεον μέγαν ἵππον. »Ὀδυσ. Θ, 511. καὶ »δὸξ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυφεν κεῖσέ με νοστήσαντα». Ο, 118. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διαφόρους μεταφοράς. »Ἔρως ἀμφικ. με φρένας« ὅηλ. ἐσωστικ.« Θανάτου νέφος μιν, ἢ θάνατος« περιεκύλωσε, κατεκάλυψε, κατὰ ὅσον συνεστάλησαν. Ἰλιάδ. Γ, 442. Ε, 68. Λ, 356. Π. 350. Παρβλ. Μ, 116. Ὀδυσ. Ε, 493. 2) ἀμφικ. τινί τι· σκεπάζω, προφυλάττω, ἐσεν· πάμφικ. σάκος τινὶ περισκεπάζω μὲ τὴν ἀσπίδαν νύκτα μάχη· ἐπικαλύπτω, ἐπιστεγάζω. »Ὄρος πόλει ἀμφ.« πυργόω ἢ σωρεύω βουνὸν ὡς πύργον ὁλόγυρα. Ἰλιάδ. Θ, 331. Ε. 506. Ὀδυσ. Ν, 158. 177.

Ἀμφικάρηνος, ὁ, ἡ· ὡς ἡ Τῆρκ. (κάρηνον) ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων κεφαλήν, δικέφαλος.

Ἀμφικαρής, ὁ, ἡ (κάρη) = τῷ προηγουμ. Νίκανδρ. Θηρ. »πάμφικαρὴς σκολόπενδρα·« παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ρ. 231. τινὲς δὲ οὐχ ὑγιῶς ἀνεγνώσκ. πάμφικαρῆ σφέλαν ὡς καὶ ἄλλοι διεστραμένως· ὡς ἐν Ὀδ. Σ. 333. »πάμφι κάρη.«

Ἀμφίκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπὸς) καρπούς ἑκατέρωθεν ἔχων, ἢ φέρων· καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ καρπούς.

Ἀμφίκαυσις, εως, ἡ· ἡ Ἀμφίκαυστις (καίω)· μὴ τελείως ὡρισμένη κρίσις· τὸ μὴ ἀκόμη καλῶς ψησμένον κρέμασι, τὸ ὁποῖον ψήνουσι (καφαλίζουσι) καὶ ἔπειτα κατασκευάζουσι τὰ Ἄλφιτα· ἢ κοινῶς Ψάϊνη καὶ Μπουρβέλα λεγομένη. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233.

Ἀμφικαίζω. Μ. ἀσω. Ἰωνικ. αττω· (καίζω) περισχίζω, περικοπτω εἰς δύο· κόπτω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ξεφλουδίζω. Ὀδ. Ξ. 12. »τὸ μέλαν ὀρυὸς ἀμφεκάσσας.«

Ἀμφίκειμαι· (κεῖμαι) περίκειμαι, κεῖτομαι ἐλόγυρα. Πίνδ. Λεξ. »πάμφίκειται δεσμὸς ὑπερφίαλος.«

Ἀμφικείρω. Μ. κερῶ· (κείρω) περικείρω, ψαλιδίζω, κουρεύω ὁλόγυρα. Τὸ Παθ. Ἀμφεκείρομαι. Ἐπιγρ. πάμφεκαρη.«

Ἀμφικέλευθος, ὁ, ἡ· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, Ἰσθμικὸς, ἀμφίβιος, ἀμφίβολος, ἀμφοτέρωθεν ἐκέλλων, ἤτοι στηριζόμενος· φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ Δίφρου λέγεται· τοῦτο δὲ φαίνεται νὰ εἶναι συγγενὲς τὸ, Ἀμφικέλαινος, ἢ κατ' ὄμων ἱσόρροπος, περιφέρμασι καὶ, Ἀκέλευτος· οὐ βεβηκὼς ἀσφαλῶς· οἱ δὲ, τὸν σκληρὸν στέφανον σημαίνει· Σέλευτος.

Ἀμφικέλευστος, ὁ, ἡ· (κέλευστος) μεταξὺ δύο ὁδῶν κείμενος, ἑκατέρωθεν προσβατός. Ἐπιγρ. πάμφικέλευστος τάφος.« τάφος ἀνάμεσα εἰς δυὸ στράτες.

Ἀμφίκερως, ὁ, ἡ· ων, τὸ· γεν. ω (κέρας) μὲ δυὸ κέρατα, καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη μὲ κέρατα.

Ἀμφίκελος· παρ' Ἡσυχ. »πάμφικελος ὑλίνη,« ἢ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλωντῆρας, προσκεφάλαιον.

Ἀμφίκερος· ὁ, ἡ· (κέρας, κερκὶς). Κοϊντ. Σμυρ. ΙΔ'. 498. »οὐδ' ἄρα λαὶψη ἑοῦσιν ἀμ-

φίκερας· δηλ. τὰ παιδί, τὰ ὁποῖα ἦταν ἁπλωμένα εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς κεφαλῆς (αἰτάνες).

Ἀμφικεύθω. Μ. εὔσω. (κεύθω) περιτειχίζω, περικαλύπτω, περικρύπτω, ἐπιμελῶς κρύπτω.

Ἀμφικέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλὴ) δύο κεφαλὰς ἔχων. Πολυδ. Γ. 36. ἀμφικέφαλος καθέδρα· ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀναπαυτήριον, ἀκουμβιστήριον, ἢ προσκεφάλαιον· ἔστι δὲ καὶ Ἀμφικέφαλος, ἀνέγνωσ. ἐκ τοῦ, κεφάλων, γλάφαλον.

Ἀμφικινύρομαι· μέσ. ἀποβ. (κινύρομαι) περιέρχομαι παντοῦ ὀδυρόμενος, ὀλολύζων· οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως καὶ ἀκαταπαύστως. (–υυ–υ–)

Ἀμφικίων, ονος, ὁ· ἡ (κίων) ὀλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ στύλους· περιτριγυρισμένος ἀπὸ στύλους ἢ Ἰταλ. κολόνας· ὡς τὸ, περίστυλος. Σοφοκλ. Αἰτιγ. 285. ὑλαμφικίονες ναοίν. (–υ––)

Ἀμφίκλαυτος = ἀμφίκλαυστος.

Ἀμφικλάω. Μλ. ἄσω· (κλάω) συνθλῶ, καταθλῶ, (κατακεζακίζω) ὀλόγυρα (ᾳ).

Ἀμφικλος, ὁ· κύρ. Οἰκ. Τρωάς τινες. Ἰλιάδ.

Ἀμφίκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ὁ ἑκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν κεκλασμένος (κατατζακισμένος)· ὡς, κλεῖσον ἀμφίκλαστον· παρὰ Σουϊδ.

Ἀμφίκλαυστος, ὁ, ἡ· (κλαίω)· παντοῦ κλαμένος, τὸν ὁποῖον κλαίουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη κατὰ πολλὰ ἢ μεγαλοφώνως.

Ἀμφικλύζω. Μ. ὑσω· (κλύζω) πλημμυρίζω ὀλόγυρα, χτυπῶ μὲ κύματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίκλυστος, ὁ, ἡ· παντοχόθεν ἢ ὀλόγυρα παντοῦ πλημμυρισμένος, ἢ ἀπὸ τὰ κύματα κτυπούμενος. Σοφοκλ. Τραχιν. πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πάντου πέτραιν· τὴν ἐκ τοῦ παντὸς ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην· ὁ Σχολ.

Ἀμφικνέφαλος, ὁ, ἡ· παρὰ Πολυδ. ἀμφικνέφαλος κλίνη. Ζήτ. Ἀμφικέφαλος.

Ἀμφικνεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (κνέφας) ἑκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νέφη· κατασυννεφιασμένος· ἢ τριγύρω, γύρω σκοτεινός.

Ἀμφίκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) βαθουλός· ὁλόγυρα κοῖλος, βαθουλωμένος. Σουϊδ. ἀμφίκοιλον ξύλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι· ἢ κάλλιον, ἀμφίκυρτον.

Ἀμφίκολλος, ὁ, ἡ· (κολλάω) ὁλόγυρα ἢ παντοχόθεν κολλημένος. Ζήτ. Παράκολλος.

Ἀμφικομέω, ῶ· (κομέω) παντοχόθεν φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 179.

Ἀμφίκομος, ὁ, ἡ· (κόμη) πάνσοθεν κομῶν· ὁ ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν κόμην (μαλλιά)· καὶ ἐπὶ φυτῶν· πολύφυλλος, μὲ πολλὰ φύλλα. Ἰλ. Ρ. 677. ἀμφὶ δ' ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἤτοι ἑρμηνεύει ὁ Εὐστάθ. δασείᾳ θάμνῳ, ὡς πάντοθεν κομῶντα· τὴν δὲ τοιαύτην οἱ Ῥήτορες καὶ Ἀμφιλαφῆ λέγουσιν. Ζήτ. Κόμη.

Ἀμφίκοπος, ὁ, ἡ· (κόπτω) ἑκατέρωθεν κόπτων· ὡς, ἀμφίκοπον ξίφος, τὸ ἀμφίστομον, δίστομον (μὲ δύο κόψεις) Εὐστάθ. 1531.

Ἀμφίκουρος, ὁ, ἡ· ὁ μεταίος τριῶν ἀδελφῶν. Σουϊδ.

Ἀμφίκουρος, ὁ, ἡ· = Περίκουρος.

Ἀμφικραδαίνω· καὶ Ἀμφικραδάω· περιστρέφω, περισείω, περιελίσσω.

Ἀμφίκρανος, ὁ, ἡ· (κρανὸν) = Ἀμφικάρηνος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1274. ἠτὲ τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστὴ κύσα ὕδρα φονεύσαις.

Ἀμφικρέμαμαι. Μ. ἀτομαι· παθητ. (κρεμάννυμι) κρέμαμαι τριγύρω, κιντοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα, κλυδοῦμαι ὀλόγυρα, κλονίζομαι. Πινδ. Ἴσθμ. Β'. 63. «Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες»· ἀφ' οὗ

Ἀμφικρεμὴς, ὁ, ἡ· κρεμάμενος, ἢ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα ὁλόγυρα. Ἐπιγρ. «ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτρην».

Ἀμφίκρημνος, ὁ, ἡ· (κρημνὸς) ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κρημνώδης, περικυκλωμένος ἀπὸ ἀποτόμους κρημνούς. Εὐριπ. Βάκχ. 1049. «ἀμφίκρημνον ἄγγος». 2) τροπ. κατηφορικὸς· σφαλερός, κινδυνώδης, ὀλισθηρός· «ἀμφίκρημνος ἀπάτη»· ἢ ὁποία ῥίπτει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔσχατον δυστυχίαν. Λουκιαν. καὶ, «ἀμφίκρ. ἐρύτημα» δηλονότι ὄλισθον, σοφιστικόν, ἐπαίνδυνον.

Ἀμφίκρηνος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀμφίκρανος 2) τὴν κεφαλὴν περικαλύπτων· ὡς, «ἀμφίκρηνος πῖλος».

Ἀμφικτίονες, νων, οἱ· (κτίζω) περιοικοῦντες, γείτονες· πρόσοικοι, πρόσχωροι· ἔτι δὲ καὶ περικτίονες. Ἀνδροτίων παρὰ Παυσαν. Γ'. Ἡρόδ. 8, 104. «ἅπασιν τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτην οἰκέουσι τὴν πόλιον» καὶ Πίνδαρ. Νέμ. ς'. 60. ὑπὸ Boeckh.

Ἀμφικτύονες, νων, οἱ· οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, περὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν περὶ τὴν θρησκείαν των πραγμάτων, εἰς τὴν συμμαχικὴν συνέλευσιν ἥτις ἐγίνετο εἰς τὰς Θερμοπύλας· ἡ Ἀμφικτυονὶα συμμαχία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἕλληνος· πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὠνομάζοντο ἀμφικτίονες, καὶ ἐπομένως προύτίμησαν τὸ νὰ γράφωνται Ἀμφικτύονες διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης· (ἰδὲ Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 29. καὶ Boeckh ἐν Πιδ. Νμ. 6, 40)· ἡ συνέλευσις αὕτη ἐγίνετο τὴν ἄνοιξιν μὲν εἰς Δελφούς, τὸ φθινόπωρον δὲ εἰς τὴν Δηλίην, καὶ ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους· ὄρα Ἡρόδ. Ζ'. καὶ Στράβ. Θ'. 2) οἱ πρόεδροι ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· ἀφ' οὗ.

Ἀμφικτυονεύω· εἰμὶ τῶν ἀπεσταλμένων ἐν τῇ Ἀμφικτυονίᾳ συνόδῳ.

Ἀμφικτυονὶα, ας, ἡ· ἡ Ἀμφικτυονία συμμαχία: ἡ συνέλευσις αὐτῆς Στράβ. Β'. σελ. 574.

Ἀμφικτυόνειος, ὁ, ἡ· εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων. Δημοσθ. «ἀμφικτυόνειος χώρα», καὶ «ἀμφικτυόνειος μάχη».

Ἀμφικτυονικὸς, κὴ, κὸν· = Ἀμφικτύονιος. Δημοσθ. «ἀμφικτυονικὸς πόλεμος»· τὸ Ἀμφικτυονικὸν, σύνταγμά τι ἀνδρῶν ἐκλεκτῶν τὰ ἱερὰ Εὐστάθ.

Ἀμφικτυονὶς, ὅος, ἡ· ὑπακουσ. πόλις, κοινωνὸς τῆς Ἀμφικτυονίας συμμαχίας· καὶ «ἀμφικτυονὶδος Δήμητρος ἱερόν»· τῆς τιμωμένης παρὰ τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀμφικυκάω. Μλ. ήσω (κυκάω) ἀναπαστόνω.

Ἀμφικυλίω. Μ. ίσω. (κυλίω)· περιστρέφω περικυλίω. Πλάτ. Νόμ. Η'. 40. «ἀμφικυλίσαις φασγάνῳ» (τὸ ἐστὶν εἰς πάντας τοὺς χρόνους μακρὸν, ὅθεν καὶ τὸ γράφειν ἀμφεκύλισσε, ἀντὶ ἀμφεκύλισε, ψευδές).

Ἀμφικύπελλος, ου, τὸ· (κύπελλον) παρ' Ὁμ. παντοχοῦ ἐπίθετον τοῦ, δέπας. Ἰλ. Α'. 584. «δέπας ἀμφικύπελλον»· κατὰ τὸν Ἡσύχ. ποτήριόν τι περιφερές· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τὸ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές. Εὐστάθ. δέ, ὅτι παντοχόθεν, λέγει, ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφός. Παρὰ δὲ Ἀθην. Ἀμφικύπελλα, τὰ ἀμφίκυρτα, ἀπὸ τῶν ὠῶν, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ· ἢ τὰ περίποτα, ἤγουν τὰ ἑκατέρωθεν εἰς τὸ πίνειν ἐπιτήδεια· συνήθως ὅμως ἄρμην· τὸ ἔχον δύο χερούλια. Παρθένιος δὲ παρ' Εὐστάθ. «διὰ τὸ περικυρτοῦσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ σαρκοπλήσια εἶναι πέλλαις συνηγμένας μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον», φησι. Πιθανώτερον ὅμως τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 40. καὶ δὲ δυρίδες καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι· περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσίν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν, ἐντὸς, ἡ δὲ, ἐκτὸς·» ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι τὸ ἀμφικύπελλον ἦτον ἁπλοῦν τι ποτήριον, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις ἦτον ἐσχηματισμένη παραπλησίως ὡς τὸ ἄνω αὐτῆς μέρος, τὸ κυρίως κύπελλον· τοῦτέστιν ὁ πάτος ἦτον κοιλωμένος βαθουλὸς καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, ἢ καθ' αὐτὸ κοῦπα· σχεδὸν κατὰ τρόπον ὁποῦ εἶναι κατεσκευασμένον τὸ ἅγιον ποτήριον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πάτος τοῦ ἀμφικυπέλλου ἦτον τόσον ψηλὸς καὶ βαθουλὸς ὑποκάτω, καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, καὶ ἠμποροῦσε τις νὰ κιρνᾷ καὶ εἰς αὐτὸν χυρίζοντας τὸ ποτήρι καὶ κάμνοντας τὴν κορυφὴν τοῦ πάτου· παραβλ. ἀμφίστομος.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμφίκυρτη· (κυρτὸς) ἑκατέρωθεν κυρτὸς, μηνοειδὴς, ἢ ἀκριβέστερον ὡς ἡ σελήνη (τὸ φεγγάρι) ὅταν εἶναι πανσεληνιασμένη ὑπὲρ τὸ ἥμισυ αὐτῆς· παρόβαλε μηνοειδὴς, καὶ δεχότομος.

Ἀμφιλαβὴς, ἐος, ὁ, (λαβεῖν) παρὰ τοῖς Γραμματικ. μόνον ὡς γλώσσημα (σχόλιον) τοῦ ἀμφιλαφὴς. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητορ. Γ'. κατὰ Σουϊδ· τὸ δύο λαβὰς ἔχον, ἢ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ληφθῆναι δυνάμενον. Ἰδὲ Schaef. mel. σλ. 49.

Ἀμφίλαιος, αἶα, ον· ἀντὶ, Ἀμφαριστερὸς· ἐκ τοῦ Λαιὸς· ἀμφίβ.

Ἀμφίλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω) πολύλαλος, παντοχοῦ φλυαρῶν· «ἀμφιλάλοις χείλεσιν». Ἀριστοφ. Βατρ. 679.

Ἀμφιλαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω· ἀνωμλ.) περιλαμβάνω ἑκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν πιάνω· «ἀμφιλαμβάνεται καὶ ἴσχει κραταιῶς». Ἀριστ. Β'.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ· καὶ Ἀμφιλαφία· περίμετρος, κύκλος, περιοχή. 2) Ἀφθονία, εὐπορία, μέγεθος, πλοῦτος· ἐκ τοῦ

Ἀμφιλαφὴς, ὁ, ἡ· προσπεριβαλλόμενος, ὀλόγυρα τοῦ ἐκτεινόμενος, περιλαμβάνων· πλατὺς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, πολλὰ περιέχων· «ἀμφιλ. δύναμις» Πινδ. «ἀμφιλ. βρονταὶ» μεγάλη, πολὺ ἐκτεταμένη δύναμις, πολλαὶ, δεινοὶ βρονταί· «βρονταὶ ἦμος τῇ ἄλλῃ γίνονται, τηνικαῦτα μὲν οὐ γίνονται, δέρεος δὲ ἀμφιλαφέος.» Ἡρόδ. 4, 28. Ἐπειρέτως ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, πεδιάδων ἐν γένει· ὄζειν ἐπὶ δένδρων τῶν ὁποίων οἱ κλῶνες ἐκτείνονται κύκλῳ παντοχοῦ· νοεῖ δὲ (φοίνικας) πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφέες πεφύκασι, πάντες ἐόντες καρποφόροι. Ἡρόδ. 4, 172. καὶ 3, 114. καὶ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 230. Β. «ἦτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή.» Ἐπ' ἀνθρώπου δὲ σπανίως ἔστιν ἐν χρήσει. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 27. ἐπὶ θηρίων, παρ' Ἡρόδ. 3, 114. «αὐτὴ δὲ χρυσὸν τε φέρει πολλὸν καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας.» Ἐπρ. ἀμφιλαφῶς· (κατὰ τοὺς πάλαι Γραμματικ. παρὰ τὸ λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀμφιλαβὴς· κατὰ Ἐμστέρχιον δὲ, παρὰ τὸ λαφύσσω, λαφύσσω).

Ἀμφιλαφία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιλάφεια.

Ἀμφιλαχαίνω· (λαχαίνω) περισκάπτω. Od. Ω. 241. «φυτὸν ἀμφελάχαινεν», δηλ. ἔσκαπτεν ὀλόγυρα εἰς τὸ φυτόν. «Περισκάπτει γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου· ὁ Ἀπολ. τὸ παρ' ἡμῖν ξυλακίζω.

Ἀμφιλέγω. Μ. ἐξω· (λέγω) ὁμιλῶ ὀλόγυρα πρὸς ὅλα ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη· ὅ ἐστιν, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. «ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶνδε στρα-

τωτεῖν, καὶ τοῦ Πλουτάρχου. 3) Ἀμφιβάλλω, Ξενοφ. Ἀπολ. Ιθ'. ὀβρυνταὶς ἀμφιλάξετε, ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι. 4) ἀμφοῦμαι.

Ἀμφιλείπω, (λείπω) καταλείπω, ἀφίνω ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀμφιλέγω) ἀμφισβητήσιμος. Εὐριπ. Φοίν. 503. πάμφιλεκτος ἔριδι· ἔτι δὲ καὶ ἐφγτ. φιλόνεικος, ἐριστής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 895. πάμφιλ. πήματα· καὶ στίχ. 1596. πεφάτεσ' ἀμφίλεκτος· ὁ ἐρίζων, φιλονεικῶν διὰ τὸ κράτος, ἤτοι μὴ συμφωνῶν μὲ τοὺς ἄλλους. 2) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος. Ἐπῤῥ. ἀμφιλέκτως.

Ἀμφιλινος. Ζήτ. Κρυπτολ.

Ἀμφιλογέω· ῶ· (ἀμφίλογος) κατὰ μέσ. διάθεσ. μᾶλλον ἐν χρήσει· ἀμφιλογέομαι. Μέσ. ἐρίζω, φιλονεικῶ περί τινος. Πλ. Δυσ. 22. = ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ· ἀμφιβολία, ἡ ἔρις, φιλονεικία. Ἡσίοδ. Θεογ. 229. «Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε»· (τὸ ε' τῆς παραλληγούσης ἐστὶ παρὰ Ἡσιόδ. ἐν τῷ προηγ. στίχῳ μακρόν).

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιλόγως Ἐπῤῥ. = Ἀμφίλεκτος καὶ ἀμφιλεκτως. Ξενοφ.

Ἀμφίλοβος, ὁ, ἡ· (λοβός) ὁ ἑκατέρωθεν λοβός, πλάγιος. Λουκιαν. πάμφιλοβα μαντεύεσθαι πάντα πλάγια, ὁηλ. ἀμφίβολα, ζάσαρή, σκοτεινά.

Ἀμφίλοφος, ὁ, ἡ· (λόφος) τὸν τράχηλον περιλαμβάνων (ὅστις περιτειλίσσει τὸν λαιμὸν, περικυκλώσει τὸν λαιμὸν ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω). Σοφοκλ. Ἀντιγ. πάμφιλοφον ζυγὸν ἀγέτην.

Ἀμφίλοχος, ὁ· εὐρ. Ὀνομ. Ὀδυσ.

Ἀμφιλύκη νύξ, ἡ. Ἰλ. Η. 433. «Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ· καὶ Ἀπολλ. Β'. 671. ἄλλως δὲ καὶ λυκόφως λεγομένη· ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὸ γλαυκόχρωμα, ἡ Δυκοχάραγμα, βαθείαις χαραγαῖς· ὡς καὶ Εὐστάθ. φησὶ· πρὸ τῆς ἠοῦς μέρος τῆς νυκτὸς, ὅπερ οὔτε ἡμέρα ἤδη ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ νὺξ ἔτι ἁπλῶς, καὶ ὅπερ ἡ χυδαία λογιστικὴ, γλυκόφως, καλεῖ. Ἐτυμολ. δὲ παρὰ τὴν λύχνην, ἤγουν σκοτίαν, ἢ παρὰ τὸ λύκος ἐοικέναι, τοῦτ' ἔστι, λύκου ὀρῆ· ἴδε Εὐστάθ. 689. ἀρτιτυκὸν, ὁ Ἀμφίλυκος, οὐχ εὑρηται.

Ἀμφίμακρος, ὁ, ἡ· (μακρὸς)· καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη μακρὸς· 2) ὁ· ποὺς στίχου τρεῖς ἔχων συλλαβὰς, ὧν ἡ μέση μὲν βραχεῖα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα, μακραὶ· ὡς, ἡγεμών, (–υ–) λέγεται δὲ καὶ Κρητικός.

Ἀμφίμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλὸς)· ἑκατέρωθεν τριχώδης, δασὺς, μαλλιαρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ἤτοι Σιληνοῦ χιτὼν ἀμφίμαλλος. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 40. ὁ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ε'. 72. Μαλλωτὸς, καλεῖται· καὶ, πάμφιμαλλοι τάπητες. Πολυδ. οἱ ἑκατέρωθεν δασεῖς.

(Ἀμφιμάομαι)· ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ὁ Ἀόρστ. ἀμφιμάσασθε· καὶ δὲ σπόγγοισι τραπέζας πάσας ἀμφιμασᾶσθαι· σφουγγίσατε, παστρέψατε τριγύρω. Ὀδυσ. Τ, 152. (μάω, μάσσομαι, μαίομαι).

Ἀμφιμαρπτέω· = ἀμφιμάρπτω.

Ἀμφιμάρπτω· (μάρπτω· ἀνώμαλ.) ἐπιχειρῶ, περιπτωμαίτινος, πιάνω τι ὁλόγυρα, ἐπιγλαφῶ· πασπατεύω τριγύρω.

Ἀμφιμάσσομαι· ἰδὲ ἀμφιμάομαι.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν· φόρεμα, τὸ ὁποῖον σκεπάζει καὶ τὰς δύω μασχάλας, ἢ ἔχει δύω μασχ. ἤτοι χειρίδας, ὁηλ. δύω μανίκια τουρμπᾶ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 878. νοῦ ποιῶν' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας, χειμῶνος ὄντος; ὡς συνωνυμεῖ τὸ, Ἑκατερομάσχαλος· τοιοῦτους χιτῶνας ἐφοροῦσαν τὸ πάλαι οἱ ἐλεύθεροι, οἱ δὲ δοῦλοι, ἑτερομασχάλους. Πολυδ. Ζ'. 13.

Ἀμφιμάτωρ, ορος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ, Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιμάχητος· ὁ, ἡ· (μάχομαι) ἄξιος μάχης, ἀγώνιος, φιλονεικίας· ὅθεν πολιτικὸς, ἐπιθυμητὸς. Σοφοκλ. Τραχ. πάμφιμάχητον ὄμμα νύμφαις, περιφραστικῶς, ἀντὶ, περιμάχητος, περικαλλὴς νύμφη. 2) ἀμφιμ. τόπος· εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται μάχη, ἀγών. Jac. περὶ Ἐπιγρ. 9, 16, 4. (Ξ).

Ἀμφιμάχομαι· Μλ. οὖμαι. μέσ. ἀποθ. (μάχομαι) πολεμῶ διὰ κάνένα τόπον, ὁρμῶ νὰ τὸν κυριεύσω (νὰ τὸν πάρω μὲ ὁρμὴν, μὲ ἀσάλτο Ἰταλ.) κάμνω πόλεμον τριγύρω εἰς αὐτὸν· συντ. μετὰ αἰτιατ. μάρμιμ. Ἴλιον, πόλιν, στρατὸν Ἰλ. ἄλλα καὶ μετὰ γεν. πεῖος μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφεμάχοντο δοράων ἔκτοθι νηῶν Ἰλ. Ο, 391. 2) μάχομαι ὑπέρ, ἢ περί τινος ἀνθρώπου, ὑπερασπίζω, τὸν διαφεντεύω· μετὰ γεν. «Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ Ἰλ. Σ, 20. (ᾱ)

Ἀμφίμαχος, ὁ· Ὀνομ. κύριον· ἐν Ἰλ.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ὀδυσ.

Ἀμφιμέλας· λαινα, λαν. (μέλας) παρ' Ὁμ. εἰ μετὰ τοῦ φρένες. Ἰλ. Α. 103. πρέσσει δὲ μέγα φρένας ἀμφιμέλαινας πίμπλαντα· καὶ Ρ, 83. «Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμέλαιναν· καὶ 499. καὶ Ὀδυσ. Δ, 661. Ἐπεὶ δὲ πάντων τῶν χωρίων αὐτῶν ἡ ἔννοια δὲν ἀμφίβολος ἐπιστρέφοντινας τῆς καρδίας διὰ λύπην, εἶναι πιθανώτατον ὅτι σημαίνει τὴν φυσικὴν ποιότητα ἤτοι κατάστασιν τῆς φρενὸς, εἰς τὸ ἐνδότατον ἀμάθιστον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πειφύκης· οὐχὶ δὲ ὡς λέγει ὁ Εὐστάθ· καὶ δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαινόμεναι, ἢ αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταὶ διάνοιαι αὐτοῦ, ἢ αἱ ταπεραγμέναι διὰ τὴν ὀργήν· ὅθεν ἀμφιμέλας· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα σκοτεινὸς, τριγύρω σκοτεινιασμένος, μὲ σκότος περιτριγυρισμένος, κλεισμένος ὁλόγυρα ἢ βαθὺ κρυμμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιμέλει (μέλει, ἀνωμαλ) παρακολὺ μοῖ μέλει.

Ἀμφιμερίζω. Μ. ἴσω· (μερίζω) μοιράζω παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη ὁλόγυρα· καὶ

Ἀμφιμερίζομαι. Μ. ἴσομαι· διαιροῦμαι, διαχωρίζομαι, μοιράζομαι εἰς δύο μέρη, ἢ παντοῦ ὁλόγυρα. Ἀναλ. Γ'. 51. «πληθόομοις τοίχοις ἀμφιμερίζόμενοις.

Ἀμφιμήτορες, οἱ, αἱ, τὰ ἐκ δύο μητέρων καὶ ἑνὸς πατρὸς ἀδέλφια, ὡς καὶ πάμφιπάτορες· τὰ ἐκ μιᾶς μητρὸς, καὶ δύο πατέρων. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 486. πούδέ ποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν, οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρας.

Ἀμφιμήτριος, ὁ, ἡ· (μήτρα) περὶ τὴν μήτραν ὤν. Ἱπποκρ. Ἐπ. Β'. πάμφιμήτριον σημεῖον, ἔνθα ὁ Γαλην. τὰ ὀνλωτικὰ τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων, ἑρμηνεύει· ἢ καὶ Ἡσύχ. τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. 2) Ἀμφιμήτριον, τὸ, οὐσιαστ. ἡ τρίπις, ἡ καρίνα τοῦ καραβίου. Πολυδ. Α'. ἡτοι μὲν ἔδαφος τῆς νηὸς αὐτὸς καὶ γάστρα, καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. Ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἑξῆς ἑκατέρου μέρους ἐπιτεθέμενα. Ἀρτεμιδ. δὲ Ὀνειροκ. Δ'. 23. πάμφιμήτρια τῆς νεὼς, τὰ ἐγκοίλια, λέγει. 3) = ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιμιγής, ὁ, ἡ· (μίγνυμαι) ὁ παντοχόθεν μεμιγμένος, καλὰ ἀνακατωμένος.

Ἀμφιμίγνυμι. Μ. μίξω· (μίγνυμι) ἀνακατόνω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ καλά.

Ἀμφίμιτος, ὁ, ἡ (μίτος) μὲ διπλὸ στιμόνι ὑφασμένος, ὡς τὸ δίμιτος, κοινότερον δίμιτον· διπλᾶ ἢ μὲ ἔξω κλωστὲς κλωσμένος.

Ἀμφιμυκάομαι· μέσ. ἀποθ. (μυκάομαι, ἀνωμλ.) μυκῶμαι, μουγγρίζω, κάμνω βόρυβον· παρακρὶν παντοῦ ὁλόγυρα. Ὀδ. Κ. 227. «πάσπεδον ἄπαν ἀμφιμέμυκεν.

Ἀμφινάω (νάω) ἐπὶ ὑγρῶν· τρέχω, χύνομαι ὁλόγυρα.

Ἀμφινεικής, ὁ, ἡ (νεῖκος) περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε φιλονεικία· ὅστις κατέστησεν εἰς φιλονεικίαν· καὶ ὅστις ἀξίζει νὰ φιλονεικῆτε δι' αὐτὸν· ἐπιθυμητὸς, ἀγαπητὸς, ὡς τὸ, ἀμφιμάχητος· παρὰ τοῖς Τραγ.

Ἀμφινείκητος, ὁ, ἡ (νεῖκος) = ἀμφινεικής.

Ἀμφίνεικος, ὁ, ἡ· = ἀμφινεικής. Σοφοκλ. Τραχ. πτὰν ἀμφίνεικη Δηϊάνειραν· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 697. πτὸν δορίγαμβρον ἀμφίνεικη δ' Ἑλένανα.

Ἀμφινέμομαι· (νέμομαι) μέσ. κατοικῶ ὁλόγυρά που. Ἰλ. Σ. 186. «οἱ Ὄλυμπον ἀγάνιφον ἀμφινέμονται· καὶ «οἱ τ' Ἀνεμόρειαν καὶ Ἁμπολιν ἀμφινέμοντο. Β, 521, 574, 634. καὶ 639. Κρήτην, καὶ 655. Τρόην· καὶ Ὀδυσ. Ι, 132. Ἰθάκην· διατηρήθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου νομαδικοῦ βίου καὶ σημαίνει κυρίως τὸ περιπλανᾶσθαι, τὸ νὰ βόσκητε ὁλόγυρα· 2) ἀντὶ τοῦ, περιέχω· πτὸ δ' ὄλβος ἀμφινέμεται. Πινδ. Πυθ. ε', 18.

Ἀμφινοέω, (νοέω) εἰς τι· στοχάζομαι καὶ εἰς τὰ δύω μέρη· σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι· συλλογιοῦμαι καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· ἐὰν ἠμπορῶ νὰ ἀποφασίσω, ἀμφιβάλλω· εἰς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε. Σοφ. Ἀντ. 376.

Ἀμφινόμη, ἡ· κυρ. ὄνομ. Νηρηΐδος τινος. Ἰλ. Σ, 44.

Ἀμφίνομος, ὁ· ὄνομ. κύριον· ἐν Ὀδυσ.

Ἀμφίνοος, ὁ, ἡ· ὅστις σκέπτεται, στοχάζεται ἢ συλλογίζεται τὰ πράγματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· σκεπτικὸς, στοχαστικὸς· διὸ καὶ ὁ Τίμων Φλιάσιος καλεῖ τὸν Δημόκριτον ἀμφίνοον λέσχην.

Ἀμφινωμάω· κανῶτι ὁλόγυρα, τὸ φέριω γύρος παντοῦ· ἢ αὐτὸς βοιᾶς κάκων ἔδωκα φαγεῖν μελιηδέα λάθρη, ἀμφὶ ἑνωμήτας. «Ἴλ. Ὀμ. Ἐρ. 373. ἀμφβ.

Ἀμφιξέω. Μ. ξέσω· (ξέω) πελεκῶ, ἰσιάζω τὲ μὲ τὸν ξυρὸν ὁλόγυρα· λαξεύω· γυαλίζω τὸ Ἰταλ. πολετίρω τίποτα· «κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμοῦν, ἀφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπιστάμενος.. «Ὀδυσ. Ψ, 196.

Ἀμφίξεος, ὁ, ἡ· καὶ συνῤῥ. ἀμφίξυος· ον, τὸ· ξύων καὶ πελεκῶν τι ὁλόγυρα. Ἐπιγρ. πάμφίξυον τε σκέπαρνον· τὸ καλῶς ξέον· Σουΐδ.

Ἀμφίον, καὶ ἄμμιον τὸ· = ἀμφίσμα· ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα. Σοφοκλ. πάμφιον χρυσοκόκκινον· καὶ ἡμέλατον ἀμφίοις. Διονύσ. Ἀρχ. Δ'. 40. (ἀπὸ τῆς ἀμφί, ὡς καὶ, ἀντίος ἀπὸ τῆς αὐτῆ).

Ἀμφιορκία· ἡ· (ὅρκος), ὅρκος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμουν εἰς τὸ κριτήριον καὶ τὰ δύω κρεσολογούμενα μέρη· ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος. Ἡσύχ. ταυτόν τῷ, Ἀμφωμοσία. Πολυδ. Η'. 122.

Ἄμφιος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Τρωός τινος (ι)

Ἀμφιπαγής, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) παντοθεν στερεωμένος, στηριγμένος, στερεῶς ἱστάμενος, κείμενος. Νόνν. πάμφιπαγὴς λίθοιο.

Ἀμφίπαλτος, ὁ, ἡ· (πάλλω) ὅστις θορυβεῖ ἢ ψηνάζει, κάμνει ὁλόγυρα τὸν μὲ τὰς φλυαρίας του, πάμφίπαλτος αὐδὴ· φωνὴ ἡ ὁποία ἀντηχεῖ. Σιμίας.

Ἀμφιπαλύνω· (παλύνω) περιῤῥαντίζω, πασπαλίζω ὁλόγυρα. Ζήτ. Παλύνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1247.

Ἀμφιπετάσσω, Μ. άσω· (πετάσσω) ἁπλῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ παντοχόθεν. Ἐπιγρ.

Ἀμφιστόρες, ρων, ἀδέλφια ἐκ μιᾶς μητρὸς καὶ ὑὸς πατέρων. Ζήτ. Ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιπεδάω. Μλ. ήσω. (πεδάω) βάλλω δεσμὸ, ἢ δέω ὁλόγυρα.

Ἀμφίπεδος, ὁ, ἡ· (πέδον) ὁ ἑκατέρωθεν ἢ παντοχόθεν ἔχων πεδία, ἢ κάμπους. Διόδ. Π. Θ'. 94. πρὸς ἀμφίπεδον ὄχθον.

Ἀμφιπείρομαι. Μ. οῦμαι. Π. ἀμφιπέπαρμαι μὲ σουβλίζουν, μὲ τρυποῦν ὁλόγυρα. Κοίντ. Σμ. Α'. 348. »Ἵππον δ' ἀμφὶ βέλεσι πεπαρμένον, ἀντὶ τοῦ, ἀμφιπεπαρμένοι τοῖς βέλεσι.

Ἀμφιπέλεκκος, ὁ, ἡ· οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ ἠδὸ' ὑπ' ἀσπίδος εἶδετο· καλὴν ἀξίνην εὐχάλκεον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ ἐν. Ἰλ. Ν. 612. καὶ ἑρμην· αὐτὸ διὰ τοῦ, Δίστομος.

Ἀμφιπέλομαι· μέσ. ἀποθ. κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. μόνον ἐν χρήσει (πέλομαι) μετὰ ὅστ. εἶμαι ὁλόγυρα εἴς τινα, περικυκλέω, πετῶ ὁλόγυρα. Ὁδ. Α. 352. »Τὴν γὰρ ἀοιδὴν . . ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται· περιέννηται, συντελισταῖς· ὁ Ἀπολλ. ὁ δὲ Εὐστάθ. »Γνωμικῶς λέγει τοῦτο ὁ Ποιητὴς· παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου, καὶ Ἀθηναῖοι, οἷς ἀεὶ ἔφεστι τὴν καινότητα ἀκούειν· σημαίνει δὲ κυρίως τὸ, Ἀμφιστρέφεται, ἤγουν περιττρέφεται, καὶ κατ' ἐκτασιν τῆς σημασίας, περιβάλεται, περιχέεται.α

Ἀμφιπένομαι, μέσ. ἀποθ. μόνον κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον (πένομαι) μετὰ αἰτιατ. τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀγαθῷ· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἰατρῶν· φροντίζω, πένομαι ἀμφί τινα· ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, Ἰλ. Π. 28. »Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται· καὶ Τ, 455. ἐν γένει δὲ, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι. Ὀδυσ. Ο. 400. κεῦρε δ' ἐπὶ πρόσθεν ἡμὲν δέπας, ἠδὲ τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἱ μὲν πατέρ' ἀμφιπένοιτον καὶ Ἰλ. Τ, 278. »Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο, βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο. Ἐπὶ κακῷ δὲ ἐν Ἰλ. Ψ. 184. ὄτον δ' οὐ κύνες ἀμφιπένοιτο· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· οὔτε τὰ σκυλιὰ ἐν τῶν ἐτρωγαν· καὶ Φ, 203. ὄτον μὲν ἔρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφιπένοιτο, θημοὶ ἐρεπτόμενοι ἐπιωχρίδιον κείροντες.α

Ἀμφιπεριίστημι· στήνω, βάνω ὁλόγυρα ἢ τριγύρω εἴς τι.

Ἀμφιπεριχλάω, ῶ. Μ. άσω· συντρίβω, τζακίζω ὁλόγυρα (ρ στω).

Ἀμφιπεριοίκιονες, (περιοίκιονες). Θέογν. περίοικοι· οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριπλάζομαι· παθητ. περιπλανῶμαι, πλανῶμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὀρφ.

Ἀμφιπεριπλέγδην, Ἐπίρ. (πλέκω) περιπεπλεγμένα, περιπεχυρισμένα. Ἀγαθ. Ἐπιγράμ.

Ἀμφιπαρισκαίρω· σκιρτῶ, πηδῶ, ρίχνομαι ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεριστέφω· (στέφω) στεφανόνω ὁλόγυρα, περιστεφανόω. Ὀδ. Θ. 175. »Ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριττέφεται ἀπέεσσιν· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· τὰ λόγια του δὲν ἔχουν χάριν εἰς ἀνθρώπους.

Ἀμφιπεριστεινόω· στενόω, κάμνω στενὸν τριγύρω. Καλλιμ.

Ἀμφιπεριστρέφω. Μ. ψω. (στρέφω) γυρίζω τι ὁλόγυρα, τὸ γυρίζω πρὸς ὅλα τὰ μέρη, τὸ κατευθύνω, τὸ διοικῶ· ταυτὸν τῷ, περιστρέφω· καὶ

Ἀμφιπεριστροφάω, ποιητ. Μλ. ήσω =

Ἀμφιπεριτρομέω· τρέμω ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριτρύζω = ἀμφιπεριτρίζω. Ἀμφιπεριτρέφω. Ἰλ. Θ. 348. »Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.α

Ἀμφιπεριτρίζω. Μ. ίσω· ἡ, ίζω. μουρμουρίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ψιθυρίζω ὁλόγυρα· κριτσινίω τριγύρω· ῥῆμα ποιούμενον ἀπὸ τοῦ ἠχου ἀναγομένου θυρῶν.

Ἀμφιπεριφθινύθω· (φθίνω) φθείρομαι, μαραγκιάζω ὁλόγυρα, φθείρομαι διαλου παντελῶς· ποιητικ. Ὁμ. Τμν. Ἀφρ. 272. »Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει· ἀφανίζεται καθέλου.

Ἀμφιπεριφρίσσω· τρέμω ἀπὸ τὴν κρυάδα ὅλος· παγόνω, κοκκαλιάζω ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεσοῦσα· μετοχ. αόρ. β'. τοῦ ἀμφιπίπτω. Ὁμ.

Ἀμφιπετάννυμι. Μλ. – πετάσω (πετάννυμι· ἀνμλ.) ἐξαπλόνω, τεντόνω ὁλόγυρα (άτω)

Ἀμφιπέτομαι· μέσ. ἀποθ. (πέτομαι· ἀνωμλ.) μετὰ αἰτιατ. πετῶ ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπήγνυμι. Μλ. – πήξω (πήγνυμι· ἀνμλ.) στερεόνω, στηλόνω, τὸ τουρκοβ. ταγιαλιόνω

Ἀμφίπηρος, ὁ, ἡ· ὁ διόλου κολοβωμένος. Ἡτύχ.

Ἀμφιπιάζω. Μ. σω. (πιέζω) θλίβω, ζουλίγω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀμφιπιέζω. Θεόκριτ.

Ἀμφιπίπτω. Μλ. - πεσοῦμαι (πίπτω· ἀνμλ.) πέφτω ἐπάνω εἴς τινα, τὸν σφιχταγκαλιάζω Ὁδ. Θ. 523. »ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσαν· ἔνθα φησὶν ὁ Εὐστάθ. τὸ, Ἀμφιπεσοῦσα, καιριώτατα ἐρέθη ἐπὶ νεκρῷ· τὸ γὰρ Ἀμφιβαλεῖν ἐπὶ ζῶσι λέγεται μετὰ αἰτιατ. εἶτι, καὶ πλησιάζω ὁλόγυρα εἴς τι.

Ἀμφιπιτνέω, ῶ· καὶ Ἀμφιπίτνω (πιτνέω ἀνμλ.) = ἀμφιπίπτω. ποιητκ. πίπτω κατὰ γῆς, ἢ εἰς τοὺς πόδας τινός· ἢ ὁλόγυρα τινός. Σοφοκλ.

Ἀμφιπλεκής, ὁ, ἡ. = Ἀμφίπλεκτος. Σοφοκλ.

Ἀμφίπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω) πλεγμένος ὁλόγυρα· πλεγμένος, λοξισμένος, μπερδεμένος.

Ἀμφιπλέκω. Μ. ξω. (πλέκω) πλέκω ὁλόγυρα, τυλίγω τι τριγύρω. Παθητκ. ἀμφιπλέκομαι· βάνω, ἁπλόνω τὰ χέρι μου ὁλόγυρα, ἀγκαλιάζω· μετὰ αἰτιατ.

Ἀμφιπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρὰ) Μαθηματ. Πακλ. στελ. 81. »ἀμφίπλευρος θυρίς· ἴσως, θύρα μὲ δύο πτέρυγας, ἤτοι κανάτια τὸ τουρκοβαρ.

Ἀμφιπληκτος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) χτυπημένος, ἢ χτυπούμενος ὁλόγυρα· ἐμπρὸς ἀπὸ ὅλο μέρη, ἐπιτυχημένος ἀπὸ ὅλα μερικὲς· ἀπὸ τὰ κύματα χτυπούμενος. Πολυβ. »ἀμφιπλήκτοις ἐπιβουλαῖς· τοῖς ἑκατέρωθεν πληττομένοις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· καὶ Σφκ. Φιλ. 688. »τόδε θαῦμ' ἔχει με, πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς ἄρα παιδάκρυτον οὔτω βιοτὰν κατέσχεν.

Ἀμφιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις χτυπᾷ καὶ μὲ τὰ ὅλα τὰ μέρη, ἐπιτυχαίνει καὶ εἰς τὰ ὅλα τὰ μέρη· κοφτερὸς καὶ ἀπὸ τὰ ὅλα μερικὲς· μὲ ὅλα κόψες· ἀφανιστικός· καὶ σ' ἀμφιπλῆξ μητρόεστε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἀρά, βλέποιτα νῦν μὲν ὀρᾶ, ἔπειτα δὲ σώσει.. » Σοφ. Οἰδ. Τ, 417. καὶ Τρχ. 930. »σέρμασι αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φατνώμῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.α

Ἀμφιπλίξ, Ἐπίρ. (πλίσσω) διασκελιστὰ ὁλόγυρα, ἢ κάμνωντας διασκέλια ὁλόγυρα· μ' ἀνοιχτά, φαρδιὰ διασκέλια, καβαλικευτά. Ἄρατρ. Ἄχαρ.

Ἀμφιπλίσσω· (πλίσσω) διπλόνω ἢ συμφρόνω τι ὁλόγυρα· διασκελιώ ἢ κάμνω διασκελὲς ὁλόγυρα, φαρδοπατῶ, κάμνω μεγάλα διασκέλια. Πολυβ. Β'. 172.

Ἀμφιπλύνω· (πλύνω) ἀποπλύνω, ξεπλύνω τι ὁλόγυρα.

Ἀμφιπολεῖον, τὸ = περιπόλιον. Ἐπιγρ. παρὰ Müll. Αἰγιν. σλ. 160.

Ἀμφίπνευμα, τος, τὸ· τὸ δυσκόλως ἀναπνέειν. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Δ'. ἀμφ.

Ἀμφίποκος, ὁ, ἡ. = Ἀμφίμαλλος· ἐκ τοῦ πόκος. Ἡσύχ.

Ἀμφιπολεία, ας, ἡ. Διόδ. Σικ. ις'. »ἀμφιπολεία Διόμου· οἱ τῷ ἱερατικῷ ἀξιώματι τετιμημένοι, καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός· ἐκ τοῦ

Ἀμφιπολεύω, (ἀμφίπολος) εἰμὶ ἠσχολημένος, καταγίνομαι εἰς τινα ἀνθρωπον ἢ εἰς κάνεν πρᾶγμα· ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω εἰς τινα ἢ εἰς τι, περιποιοῦμαι τινα ἢ τι· »εἰ καὶ τὸς γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοιεν Ὀδυσ. Σ, 253. καὶ Τ, 127. καὶ Ψ, 243. »Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ἔρχατον· καὶ 257. ὡσαύτως καὶ »ἵππους, καὶ ἡμιόνους ἀμφιπ.α Ἐξαιρέτως ἐπὶ δούλων μετὰ ὅστ. ὅθεν δουλεύω, ὑπηρετῶ· »ἵππειτα δουλεύουσα αὐτόθι ἱδρύσασθαι ὑπὸ ψηγῷ πεφυκείῃ Διὸς ἱρὸν· ὥσπερ ἦν εἰκὸς, ἀμφιπολεύουσαι ἐν ἁβραῖς ἱρὸν Διόεν· παρὰ τοῖς μὲν Ὁμήρου δὲ, καὶ ἐπὶ Ἰατρῶν· 2) ἀμεταβ. εὐρίσκομαι εἰς κάνεν μέρος· εἶμαι κοντὰ ἢ ὁλόγυρα εἴς τινα ἢ μαζύ του, ἔχω συναναστροφὴν, κάμνω δουλειὰ μὲ αὐτὸν· »καὶ ἑ ἔδοσαν στυγερὴν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν. Ὀδυσ. Τ, 78.

Ἀμφιπολέω, ῶ. Μ. λήσω, (ἀμφίπολος) = τῷ προηγουμένῳ. Πινδ. ὅστις χρήσιμος αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν 2) τὴν ἀμετάβατον σημασίαν· »ἠδὴ μὲ γηραιὸν μέρος ἀλκίας ἀμφιπολεῖα. Πυθ. 4, 280. δηλ. μὲ περικυκλόνει· καὶ 483. »γέρων ἔλκεος ἀμφιπολεῖται· δηλ. περιποιεῖται, ἰατρεύει.

Ἀμφιπολία, ἡ (ἀμφίπολος) = ἀμφιπολεία. ἀξίωμα ἱερέως, ἱερωσύνη. Διόδ. Σκλ.

Ἀμφίπολις, ι, ὁ, ἡ, τὸ· γεν. εως, Ἰων. ιος Ποιητκ. ἀμφίπτολις· (πόλις) ὅ,τι εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει μεταξὺ εἰς δύο πόλεις ἢ καὶ πολιτείας· »μοῖρ' ὀ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ προσήνεγκαν. Αἰσχυλ. Χῳ. 72. ἀμφβ. 2) ἡ Ἀμφίπολις. Πόλις κειμένη ποταμοῦ εἰς δύο θαλάσσας ἢ ποταμούς. 3) Ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Θράκῃ.

Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ· (πέλω, πολέω) κυρίως ὁποιος εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὁλόγυρα τινός, ἤτοι εἶναι μετὰ τινος, καταγίνεται, ἐνασχολεῖται μὲ ἢ εἰς τίποτα. Ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὅμως παρ' Ὁμ. ν' ὁποία δὲν διαφέρει καὶ παρ' Ἡρόδ. μετεσχηματίσθη αὐτὴν εἰς θηλκ. οὐσιαστκ· ἡ ἀμφίπολος· θεράπαινα, ὑπηρέτισσα, δουλεύτρα, ἢ παρ' ἡμῖν συνήθ. Ἰταλκ. καμαριέρα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει Ὁμ. πολλάκις διαφόρων τὰ πιστὰς, καλὰς καὶ κοσμίας, θεραπαίνας ἐπὶ ἐποιομάζων αὐτὰς, τὰς δὲ λοιπὰς προτιμορεύει ὁμοίως καὶ δούλας. Ἐνίοτε δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ δευτέρου οὐσιαστικοῦ οἷον· »ἀμφίπολος ταμίη, γραῦς ἀμφίπολος.α Αἱ ἀμφίπολοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐφρόντιζον περὶ τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων καὶ εὑρίσκοντο περὶ τὴν δέσποιναν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἔξω τοῦ οἴκου. Ἰλ. Γ. 143. »ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο·α καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις ἴδε Εὐστάθ. Ἡρὰ τοῖς μαγειρ. δὲ, καὶ θεῶν ὑπηρέτιδες, Ἱέρειαι (κλογρικὸς)· »ἀμφίπολοι θεῶν· 3) τῷ ἄρτεν. ὁ ἀμφίπολος, ἐχρήσατο μόνος ὁ Πινδ. ὡς φαίνεται, ἐν Ὀλ. 6, 53. »κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν· ἐν Ὀλ. α', 149. δὲ, ὡς Ἐπίθ. »τύμβον ἀμφιπόλου ἔχων πολυξεστοτάτῳ παρὰ βωμῷ· ἀντὶ ἀμφιπολουμένου τύμβου.

Ἀμφιπονέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. μετὰ αἰτιατ. (ποιέω) φροντίζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ὡς τὸ ἀμφιπένομαι. Ἰλ. Ψ. 159. . . »τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα, καὶ 681. »τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεποιεῖτο θρασύνων ἕπεσιν· »ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ θαρ-

μένωντάς τον· καὶ Ὀδ. Τ, 307. καὶ κέ τοι αὐτὶ γάμοιο πατὴρ τάγε ἀμφεποιεῖτο.»

Ἀμφιποτάομαι, ὦμαι· Μλ. – ῆσομαι· μετὰ αἰτιατ. (ποτάομαι) ποιητ. ποτῶ ὁλόγυρα· Ἰλ. Β. 315. ἡ Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο» περὶ τὰ τέκνα της ἐπέτετο· ὁ Σχολ.

Ἀμφιππεύς, ωνος, οἱ· (ἵππος) ἱππεῖς (καβαλάρηδες) οἱ ἐποῖοι πηγοῦν, ἐν ᾧ εἶναι ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογον, ἀπὸ ἕνα ἄλογον εἰς ἄλλο. Αἰλιαν. Τακτ. 37. «Ἀμφίππους ἔλεγον τοὺς καθημένους μεταβαίνειν ἀπ' ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους» ἅπερ παρὰ Διοδ. Ιθ'. 29. Ἀνδήπτος, ἰσφαλμένως κεῖται.

Ἀμφιπποτοξότης, ου, ὁ· (τοξότης) ἱππεὺς εἰς τὴν πολεμ. ἀλαφρὴν καβαλαρίαν λεγομένην· οἱ τοιοῦτοι ἱππεῖς ἔμοῦ μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ἀμφίππων, εἶχαι καὶ τὴν τοῦ τοξεύουν ἐν ταὐτῷ. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ἀμφιπποτοξότης καὶ ἀμφιπποτοξότης· Διοδ. καὶ Πλούτ.

Ἀμφιπρονεύω· (νεύω) κάμνω νεῦμα ὁλόγυρα ἀπεριωΐτας, ὅηλ. χειρατῶ ὁλόγυρα, προσκυνῶ πρὸς ἄλα τὰ μέρη· Νικ. Θηρ. 374.

Ἀμφιπρόστυλος, ου, ὁ· Βιτρουβ. 3. 1. λέγεται ὁ ναὸς, ὅστις ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἔχει τετράστυλος στύλους, καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πλευρῶν οὐδέν.

Ἀμφιπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει ἕνα πρόσωπον ἔμπροσ, καὶ ἄλλο ὀπίσω· μὲ δυὸ πρόσωπα, καθὼς μυθολογοῦσι περὶ τοῦ Ἰανοῦ.

Ἀμφίπρυμνος, ὁ, ἡ· (πρύμνα) μὲ δύο πρύμνας· ὅηλ. μὲ δύο τιμόνια, ἕνα ἔμπρὸς καὶ ἄλλο ὀπίσω ναὸς ἀμφίπρυμνος» Ζήτ. Δίπρωρος.

Ἀμφίπτασμαι· Μ. ἧτυμαι· μέσ. ἐπεσθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.) ὡς τὸ, ἀμφιποτάομαι· πετῶ ὁλόγυρα.

Ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος, ὁ, ἡ· Ρωμαϊκὴ λέξις τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ Βεκκ. ἀνεκδ. 2. σλ. 702.

Ἀμφιπτύσσω· Μλ. – ξω (πτύσσω) διπλόνω ἢ σουφρόνω τι ὁλόγυρα· περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἀμφιπτυχή, ἡ· εἵπλωμα, σούφρωμα ὁλόγυρα, περιτύλιγμα· περιπλέξιμο· ἀγκάλιασμα· ὠδὸς χαρὸς φιλικὴ μοι σας, σωμάτός τ' ἀμφιπτυχάς» Εὐρ. Ἰων. 531. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· ἄφησαι νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι καὶ νὰ σ' ἀγκαλιάσω.

Ἀμφίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) μὲ δύο θύρας, ἢ πύλας. Εὐρ. Μηδ. πὴν ἀμφίπυλον μέλαθρον.»

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ· (πῦρ) καίων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὅλος εἰς τὸ πῦρ· περικυκλωμένος ἀπὸ φλόγες· Σοφοκλ. Αἰ. 1422. πύφίβιστον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων δέσποτα» 2) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ Τραχιν. 214. «Ἄρτεμις ἀμφίπυρος» ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶ ἐφέπουχοῦσα.

Ἀμφιῤῥαπής, ἐος, ὁ, ἡ· (ῥάπω) ὁ κλίνων καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πότε εἰς τὸ ἕνα μέρος, καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο· μὲ δυὸ γνώμες· ἐξωτερ. ἀπὸ πλαστιγγίος· ζυγαριᾶς.

Ἀμφιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) ξεχίζω ὁλογυρα· Κοϊντ.

Ἀμφιῤῥηδής, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅπου πάντα ἡ χύνεται κάτω, καὶ ὅστις βυθίζεται εἰς τὸ νερόν· ἰδὲ περιῤῥηδής· Ζήτ. Περιῤῥηδέων ἐρματισμένος αἵματι· Ῥητορ. Λεξ.

Ἀμφίῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ῥοπὴ) = Ἀμφιῤῥεπής.

Ἀμφίῤῥυτος, ὁ, ἡ· καὶ –ρύτη, ἡ· (ῥέω) περιῤῥύτος, ἐκατέρωθεν ἢ κύκλωθεν περιῤῥεύμενος, περιῤῥεχόμενος· περικυκλωμένος ἀπὸ νερόν· ἐν Ὀδυσσ. καὶ ἐπίθετον νήσων καὶ κατὰ ἄκλη. χώρες Ὀδ. Α. 295. «Νῆσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῳ» ἢ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένῳ· ὁ Σχολ. κεῖρεται δὲ τῷ Ποιητ. Ἀμφίῤῥυτος πρὸς διαστολὴν τῶν χερσονήτων· εἶναι γὰρ οὐκ ἀμφίῤῥυτος» Εὐσταθ. καὶ Σοφοκλ. «τῆς ἀμφιῤῥύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου» ἀποβληθέντος τοῦ ἑνὸς ῥ. διὰ τὰ μέτρον· παρ' Ἡσ. δὲ, καὶ παρ' Ἡρότ. κατὰ κοινὸν γένος· «τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληείῃ, βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτου ἐν Ἐρυθείῃ» Θγν. 983. καὶ Ἡρότ. 4, 164. «δασμοῖσιν τε τὸν κεχρημένον βασιλεύειν, καὶ δοκέων ἀμφιῤῥύτου τὴν Κυρήνην εἶναι» Ἀττ. ἀμφίῤῥυτος, ὁ, ἡ· καὶ οὐδέποτε ἀμφιῤῥύτη.

Ἀμφιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ· ἐκατέρωθεν ἢ παντοχόθεν ἐσχισμένος, ἀνεωγμένος. Ἀπολ. Ἀργον. «ἀμφιῤῥῶγες πέτραι.»

Ἀμφιρρω, οὖς, ἡ· ὄνομ. τῶν Ὠκεανίδων τινος· Ἡσ. Θγν. 360.

Ἀμφις, ιος, ὁ· Ζήτ. Ἄμφιας.

Ἀμφίς, Ἐπίῤῥ. (Ἀμφὶ) ἑκατέρωθεν, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κύκλωθεν, παντόθεν, ὁλόγυρα· εἰς πρόσωπον ἢ καὶ πρᾶγμα καταγινόμενος, ἢ ποιῶν τίποτε· Ὁμ. «ἀμφὶς ἔχων περιέχω, περικυκλόνω· ἡδισμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσι» Ὀδ. Θ, 340· «ἀλλὰ καὶ, φέρω, φορῶ, ἔχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἢ κουβαλῶ· «εἰ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες» Ὀδ. Γ, 488. «ἀμφὶς ἀρωγοὶ ἃ βοηθοὶ ὁλόγυρα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὅσον καὶ τὸ ἑκατέρωθεν· «κρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, καλὰ καὶ μεγάλα σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεὸν περ ἀμφὶς ἀριζήλως» Ἰλ. Σ. 510. καὶ Ψ, 162. «ὁ δ' ὁμαρτῆ δούρατι ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν» Κατὰ τὸν Voss δὲ καὶ ἐν Τιμ. Δημ. 85. 2) τὸ νὰ ἔχῃ τι ἤτις τίποτε ὁλόγυρά του, ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὅηλ. νὰ εἶναι ἀνάμεσα· «ὀρύσσουσι ἔγγυθι τάφρον ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρύκειν ἀμφὶς ἐοῦσαν» Ἰλ. Η, 344. καὶ Γ, 115. «τεύχεα τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρωγή» Καὶ ἐπειδὴ πὰν τὸ μεταξὺ κείμενον χωρίζει καὶ διαιρεῖ τὰ ὁλόγυρά του ὄντα, 3) χωρὶς, δίχα, ξέχωρα, χωριστὰ· «ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἱ γαίκτε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι» Ὀδ. Α, 54. καὶ Ἰλ. Ν, 706. «τὼ μὲν τε ζυγὸν οἷον εὔξοον ἀμφὶς ἔέργει ἰσμένω κατὰ ὦλκα» καὶ Λ, 559. «ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας καιῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη» ὅηλ. ἐκομματιάσθησαν ἢ ἐτσακίσθησαν εἰς δυὸ κομμάτια, ἢ ἐτὴν μέση· Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, ἰδία μὲ ἐν· «ὀμόσω, στεῖνομαι μακρὸν ὅρκον· οὐδ' ἄρα τοίγε τόσσον εἶσας ἀμφὶς μενοῦν, οὐδέ τ' ἀκόντων» Ἰλ. Ο, 709. 4) τροπ. μὲ διαφορετικὴν γνώμην, καθὼς κατὰ τὴν γνώμην του χωριστά· «οὐ γὰρ ἐτ' ἀμφὶς ὁλύμπια δώματ' ἔχουσι Ἀθήνατοι ῥήξεται» Ἰλ. Β, 13. ὡσαύτως Ν, 345. «τὸ δ' ἀμφὶς φρονέοντε» καὶ Ὀδ. Τ, 46. «τὴ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα» Δίλει μ' ἐρωτήσει ὅλα ἀπὸ ἕνα ἕνα.

Β) Ὡς Πρόθετις δὲ, σπανιώτερον ἐν χρήσει· 1) μετὰ γεν. πορῶ, μακρὰν, παραμερ· «πέπειτα δὲ χερσὶ ἑὴρητο ἀμφοτέρῃσι νεμέσσων, μᾶλα δ' ὦκα θόρνῦ ἔκ ἀμφὶς ἑκείων» Ὀδ. Ξ, 532. καὶ Ἰλ. Θ. 444. καὶ δ' εἶσι Διὸς ἀμφὶς, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ἠγήτην» καὶ Ὀδ. Π. 267. «ἀμφὶς φιλόπιδος» καὶ «ἀμφὶς ὁδοῦ» Ἰλ. Ψ, 393. β') τὸ κύκλῳ, πρὸς· τριγύρω, ὁλόγυρα· «ἓξ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἴδοι, πολέμοιο μεδέσθω» Ἰλ. Β, 384. 2) μετὰ ὀστ. ὡς ἡ Ἀμφί· «πιθήκῳ ἄξιος ἀμφὶς» Ἰλ. Ε, 723. 3) μετὰ Αἰτιατ. ὡς ἡ Ἀμφί· «Ἡράονν ἀμφὶς» Ἰλ. Ξ, 274. καὶ Ἡσ. Θγν. 851. καὶ «Ποσειδάωνα ἀμφὶς» Ὀδ. Ζ, 266. παράβλ. καὶ Ι, 600· καὶ Τιμ. Δημτρ. 289. — Ἡ ἀμφὶς δοτικῇ μὲν συνταττομένη ὅτε μὲν προηγεῖται τοῦ πτωτικοῦ, ὅτε δὲ ἐπιφέρεται αὐτῷ· αἰτιατ. δὲ, ἀεὶ ἐπιφέρεται κατὰ κανόνα. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ὁμηρικὴ καὶ Ἐπική· παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. ποιηταῖς οὐ πολὺ ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ὅλως ἔκρηκτος· παρέβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 217.

Ἀμφισαλεύω· (σαλεύω) κλονιοῦμαι τριγύρω πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ἀμφίσβαινα, ης, ἡ· (βαίνω) εἶδος ὄφεως ὅστις περιπατεῖ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω. Νίκανδρ. Θηρ. 372. «Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναι ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν ὄφεις ἀμφιπάρηισι» ὄρα Αἰλιαν. φύτ. ζώων Η'. 8. καὶ Θ'. 23. 2) Αἱ φλέβες αἱ ἐποῖαι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς γυναικὸς, καὶ φθάνουν ἕως εἰς τοὺς μαστούς· Μελέτ. Φύσ. Ἀνθρ. ε'. 9.

Ἀμφισβασίη, ἡ· Ἰων. αὐτὶ ἀμφισβήτησις, «εἰς ἀμφισβασίας ἐρικυδέας τινι» φιλονεικῶ, μαλόνω, ἀλλάζω λόγια μέτια· Ἡρότ. 4, 14.

Ἀμφίσβασις, εως, ἡ· (βάσις) Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Ἀμφισβήτησις.

Ἀμφισβατέω, ῶ· Δωρικ.=Ἀμφισβητέω· ἐνίοτε πάνυ διαφόρως ἀναγινωσκόμενον· Ἡρότ. 9, 74.

Ἀμφίσβατος, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. Δωρ. αὐτὶ Ἀμφίσβητος· ἀμφβ. τὸ Ἀμφίσβητος κεῖται παρὰ Παυσαν. Ε'. 6. πάμφισβήτοι ἦταν» ὅπου ἀναγνωστέον Ἀμφισβητήσουσιν.

Ἀμφισβησίη, ἡ· Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἀμφισβήτησις· ἀμφβ. Ἡρότ. 4, 14. 8, 81.

Ἀμφισβητέω, ῶ· Μ. ἠτῶ· Παρτ. ἠμφισβήτουν· Ἀόρτ. ἠμφισβήτησα· Δμσθ. (βαίνω) ὡς τὸ, ἀμφὶς φράζομαι, εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης· Ἡρότ. 4, 14. «κατευδασμένου δὲ τῷ τοῦ λόγου ἀνὰ τὴν πόλιν, ὡς τάχιστα εἴη ὁ Ἀριστέας, εἰς ἀμφισβασίας τοῖσι λέγουσι ἀπικνέεσθαι ἄνδρα Κυζικηνόν· καὶ τοῦτον μὲν ἐντεταμένως ἀμφισβητέειν» Ἐρίζω, φιλονεικῶ· μαλόνω, κριτολογοῦμαι· δικάζομαι, λογομαχῶ, ἐρωτῶ δὲ ἐξετάσεων καὶ φιλονεικιῶν διὰ νὰ εὕρω τὸ ἀληθὲς· ἀμφιβάλλω, ἀντιλέγω· μετὰ γενικ. καὶ μετὰ ὀστ. Boeckh. Ἐπιγρ. 1, σλ. 114. Πλάτ. Πρωταγ. «περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή» ὅηλ. ἀντιλέγετε μὲν ἀναμεταξύσας περὶ τῶν λόγων, μὴ φιλονεικεῖτε ὅμως· καὶ αὐτόθ. «Ἀμφισβητεῖ ἐπὶ φίλων (λέγεται), ἐρίζειν δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν· καὶ Ἰσαῖος· «ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου» ἀντὶ τοῦ, ἐκριτολόγει, ἔκαμνε κρίσιν διὰ ἕνα κομμάτι χωραφίου· Ἀριστοτ. Β'. «ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τὸ, ἴσως, καὶ τάχα» ἤγουν, ὅταν ἀμφιβάλλουν· καὶ Πλάτ. «ὅρα οὖν ὦ Πρώταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν,» ἀντὶ τοῦ, ἀντιλέγειν· ὁ αὐτ. «ἀπολίπην ἀμφισβητοῦντα τῇ κολάσει· 2) = ἀμφιβάλλω· σπανίως μετὰ ὀστ.

Ἀμφισβητέομαι, οὔμαι· ἀμφιβάλλομαι· ἀντιλέγομαι, φιλονεικοῦμαι τινὸς ὑπὲρ ἐμοῦ· Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ. «ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆται τι, ποιεῖν διαδικασίαν» ὅηλ. ἐὰν ἀκολουθήσῃ περί τινος ἔρις, καὶ λογομαχία, πρέπει νὰ τὸ διακρίνητε διὰ τῆς κρίσεως· καὶ Θουκυδ. «ἀμφισβητούμενα κατὰ σπουδὰς» ἤγουν, πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρήνης ἐρίζουσι, καὶ λογομαχοῦσιν ἔτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· καὶ, «τοῦτο ἀμφισβητεῖται,» ἀντὶ τοῦ, εἶναι ἀμφίβολον, ἤτοι φιλονεικοῦσι, λογομαχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ· ὅπεν

Ἀμφισβήτημα, τος, τὸ· ἐκεῖνο, περὶ οὗ φιλονεικοῦσι, ἢ ἀμφιβάλλουσιν· ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, κριτολογία· κ. τ. τ.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· ἀμφίβολος, περὶ τοῦ ὁποίου κινεῖται τις ἔρις, λογομαχία, καὶ κριτολογία· Πλν. Ἑλλ. Γ'. 5. «ἀμφισβητήσιμος χώρα Φωκεῦσι τε καὶ Λοκροῖς.»

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ· (ἀμφισβητέω) ἔρις, φιλονεικία, κριτολογία, μάλωμα· τὸ τουρκοβ. καυγᾶς· ἀμφιβολία· Ἰσοκρ.

Ἀμφισβητητικός, κή, κόν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἰδίωμα, ἢ ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀμφισβήτησιν· φιλόνεικος, τὸ τουρκοβ. καυγατσής· Πλάτ. εἰς Θεαίτ.

Ἀμφισβήτητος· Πᾶς, ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, ἢ ἐπιδέχεται φιλονεικίαν.

Ἀμφισβητικός, κή, κόν· = ἀμφισβητητικός· Πλατ. ἰδὲ Heind. ἐν Πλάτ. καὶ Σφ. σλ. 225. Β. ἀλλ' ὁ Βέκκερ διορθώσατο πανταχοῦ ἐκ χειρογράφων, ἀμφισβητητικός γράφας.

Ἀμφίσβητος, ου, ὁ, ἡ· = ἀμφισβήτητος, ἀμφβ.

Ἀμφίστικος, ὁ, ἡ· (στιχὰ) ὁ ποιῶν ἑκατέρωθεν ἴστιον· ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἱστιοφόρα οἱ κατοικοῦντες ἐντὸς τῆς διακεκαυμένης ζώνης, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται εἰς τὰ νότια μέρη, ποιοῦσι σκιὰν πρὸς τὰ βόρεια, καὶ ὅταν ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ βόρειον μέρος κλίνῃ, τότε ἡ σκιὰ τῶν γίνεται πρὸς τὰ νότεια. Στράβ. Β'.

Ἀμφίσκω· ἐνδύω, περιβάλλω, φορέω, περιτίθημι· ἐκ τοῦ, Ἀμφί, καὶ Ἔω. ἀμφβ.

Ἀμφισμα, τος, τό· παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, Ἀμφισβητήσιμον· παρὰ δὲ τῷ Πάππῳ· Β'. ἐν Προοιμ. κέϑ' γραμμή, ἡ ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον περιφέρεται κύκλῳ, εἰς ἀποτέλεσιν σχήματός τινος· ἀμφ.

Ἀμφίσταμαι· περιίσταμαι, στέκομαι ὁλόγυρα· Ἰλ. Σ. 233. . . ᾠφελοι δ' ἀμφίστασαν ἑταῖροι· ἰδὲ ἀμφίστημι.

Ἀμφιστάτηρ, ρος, ὁ· = ἀμφιστάτης· 2) Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἀμφιστάτης, ου, ὁ· (ἀμφίστημι) ἐξεταστής, ἐρευνητής· Πίναξ Ἡρακλ. σλ. 219.

Ἀμφίσταυρος, ὁ, ἡ· μὲ δύο σταυρούς.

Ἀμφιστέλλω· Μ. ελῶ· (στέλλω) τειλήω ἀνάμεστα, περιπλέκω· ἐνδύω: συνδέω, δένω καλὰ ἢ σφίγγω: περιτυλίγω, κολλουριάζω ὁλόγυρα· περικοσμῶ, στολίζω, σταφίζω, ἐνδύω· ᾠχυστίδα ἀμφιστελαμένη· α Θκρ. στολισμένη μὲ ᾠχυστίδα, ἐπανωφόρεμα γυναικῶν μακρύ, ὥστε ἔσυρετο ὀπίσω· ὡς τὸ Ἰταλστ. φόρεμα μὲ κόδα, καὶ Γερμ. μὲ σλέπι.

Ἀμφιστένω· (στένω) στενάζω ὁλόγυρα εἰς τι.

Ἀμφίστερνος, ὁ, ἡ· (στέρνον) μὲ διπλοῦν στῆθος· Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ιε'. 29.

Ἀμφιστεφανόω· κυκλόνω ἢ τειλήω τι ὁλόγυρα ὡς μὲ στεφάνι· ᾠπολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφιτοβοιαι παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο· α Ὁμ. Ἴλ. Ἀρρδ. 120. δηλ. ἦτον ὁλόγυρά μας.

Ἀμφιστεφής, ές, ἡ· (στέφω) περιπεπλεγμένος, περιστεφανωμένος, πλεγμένος, βαλμένος ὁλόγυρα ὡσὰν στεφάνι, ἢ εἰς κύκλον· Ὁμ. περὶ τῶν τριῶν κεφαλῶν ὀρακοντόστινου· Ἰλ. Λ. 40. . . ᾠκεφαλαὶ δὲ οἱ ἦταν τρεῖς ἀμφιστεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖαι· α ἤγουν, κατὰ κύκλον καμπτόμεναι, ἢ ἀμφιστεφεῖς, ὅ ἐστιν ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι· η Ἀμφιστεφὴς κρατὴρ· α γεμάτον ποτήριον ἕως εἰς τὰ χείλη· Ζήτ. Ἐπιστεφής.

Ἀμφίστημι· (ἵστημι) στήνω, βάνω ὁλόγυρα· Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μέσῳ ἀμφίσταμαι, καὶ τῷ ἀμεταβάτῳ· Λόρτ. ἀμφίστην· Παρμ. ἀμφίστηκα· 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς μεταγενστ.

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) μὲ δύω στόματα· μὲ δύω στόμια, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη στόμα, εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, μὲ ὀμὼ τρύπες· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 20. «αἱ δὲ ϑηρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ αἱ τῶν σχαδόνων», ἀμφίστομοι, α δηλ. δίστομοι, ἔχουν δύο τρύπας ἑκατέρωϑεν, ὡς ἡ κηρίδρα· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 473. «λαβαὶ ἀμφίστομοι κρατήρων· α αἱ ἔχουσαι διπλᾶς τρύπας, ἤτοι ἐξόδους. Πλούταρχ. ὑπλαίτιον ἀμφίστομον· α καὶ Ἡρόδ. 3, 60. «τοῦτο τὸ ὄρυγμα κάτωϑεν ἀρξάμενον ἀμφίστομον· α 2) μὲ δύω κέψες, Διοσκορ. η Ἀμφίστομος μάχαιρα, α καὶ, η Ἀμφίστομος πέλεκυς, α ὁ ἀμφοτέρωϑεν ἠκονημένος, κοπτερὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· 3) Παρ' Αἰλιαν. ϑέ, η Ἀμφίστομος φάλαγξ· α ἢ τοὺς ἡμίσεας ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιστόμους εἶναι· ἤτοι δηλ. καὶ αἱ δύο τάξεις αἱ βλέπουσαι ἑκατέρωϑεν εἶναι ἕτοιμοι πρὸς πόλεμον· τοῦτο συνωνυμεῖ καὶ τὸ, η Ἀμφιπρόσωπος μάχη· α καὶ τὸ, η Ἀμφίστομος εὐναμις· α παρὰ Πολυβ. Β'. 28. καὶ 29. τὸ Ἰταλκ. μὲ δύω φρόντες.

Ἀμφιστρατάομαι, Μέλ. — ήσομαι· μέσ. ἀποῦσ. (στρατὸς) περικυκλόνω μὲ στρατιὰν, πολιορκῶ· ντὴν ἀμφιστρατώσιντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες· α Ἰλιάδ. Λ. 712. ὅρα καὶ Εὐσταθ. σελ. 923. Ἐκδ. Ῥώμ. 2) Ἀμφιγλωσσος, ψεύστης δηλ.

Ἀμφιστραφής, έος, ὁ, ἡ· Ἐκφαύντης παρὰ Στοβ. η ἠδὺς καὶ ἀμφιστραφὴς· α ἀντὶ τοῦ, Εὔκολος· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Ἀμφιστροφή, καὶ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ Ἐκχώρησις, καὶ Ὑποστροφή.

Ἀμφιστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) περιειλιγμένος, περιπεπλεγμένος· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες ἐν Ἰλ. Λ. 40. ἀντὶ ἀμφιστεφέες.

Ἀμφιστρόγγυλος, ὁ, ἡ· (στρογγύλος) πάντοϑεν στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) εὔκολος νὰ στρέφηται καὶ γυρίζηται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 895, «βαίνειν κελεύω βᾶρυ εἰς ἀμφίστροφον ὅσον τάχιστα· α κατὰ τὸν Σχλστ. = ἀμφιέλισσαν. ὁ Σχολ. «ἀμφίστροφος βᾶρις.»

Ἀμφισφάλλω· (σφάλλω) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· παϑητ. ἀμφισφάλλομαι· γυρίζω, γυρίζουμαι πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπὶ ἀῤῥώστων· Ἱππερ. ἔϑνη

Ἀμφίσφαλτις, εως· ἡ· στρέψιμον, γύρισμα πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρεφογύρισμα· παϑητ. γύρισμα ἀναποδα, ἐξαιρέτως κινουμένου σώματος.

Ἀμφίσφυρον, τό· (σφυρὸν) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τὰ σφυρὰ, ἢ τὰ κότσια τῶν ποδῶν.

Ἀμφίσωπος, ὁ, ἡ· (ὀπή) ἀνοιχτὸς, τρύπιος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Αἰσχύλ. παρὰ Ἡσυχ. ἀμφιβ.

Ἀμφισκαντεύω· σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι πότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· παρὰ τὸ

Ἀμφισκάλαντος, ὁ, ἡ· ἔστις ἰσοσταϑμεῖ, Ἰταλ. μπιλαντσιάρει, εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι· 2) τρπ. ἀμφίβολος Γρηγ. Ναζ. «ἀμφισκάλαντος ὁδός.»

Ἀμφισκάμνω· ἀντὶ Ἀμφιστέμνω, Ἰωνικ.

Ἀμφισανόω· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιστείνω.

Ἀμφισκάπης, τος, ὁ, ἡ· Ἀμφίσκαπις, δος, ἡ· (σκάπης, σκάπις) τάπης ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὑφασύς, μαλλιαρός· Εὐσταϑ. 746. Ζήτ. Τάπης·

Ἀμφίσκαπος, ὁ, ἡ· = Ἀμφισκάπης, 2) ὁ ἀμφίσκαπος = τῷ προηγουμένῳ· Ἀμφίμαλλος, μαλλιαρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφισκαράσσω· Μ. ξω· (σκαράσσω) σκαράζω, συγχίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφισκαρβής, έος, ὁ, ἡ· (σκάρβος) πάντοϑεν τρομασμένος, πεφοβισμένος· Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀμφισκείνω· (σκείνω) σκοτόνω, ἁπλόνω· ἐξαπλόνω τι ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἐξ οὗ μέτοχ. παϑ. Ἀμφισκαδείς, ἐξαπλωδείς.

Ἀμφισκεχής, ὁ, ἡ· (σκέχος) ὁ περικυκλόνων, περισφαλίζων τὰ σκέχη· ὁ περὶ τὰ σκέχη ἱστάμενος· Αἰσχύλ. Θῆβ. 294. «γυῖτονες δὲ καρδίας μέριμναι ζωπυροῦσι τάφρος, τὸν ἀμφισκεχῆ λεών· α 2) παϑητ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένος μὲ σκέχη· περισκεχισμένος.

Ἀμφισκέμνω· (σκέμνω· ἀνμλ.) κόβω ὁλόγυρα, κουρεύω, κοντεύω τι· ἰδὲ Περισκέμνω.

Ἀμφισκέρμος, ὁ, ἡ· (σκέρμα) μὲ σύνορα ὁλόγυρα· περιορισμένος· διορισμένος· Ἐπῤῥ. ἀμφισκέρμως· Σφιλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀμφισκεύχω (σκεύχω· ἀνμλ.) κάμνω, ψκιάνω, ἑτοιμάζω, ἢ προσαρμόζω, ὁλόγυρα.

Ἀμφισκίημι· Μ. σήσω· (σκίημι) σέτω, βάλλω ὁλόγυρα, ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὅπλων (ἁρμάτων) π. χ. πάμφιλ. κεφαλῇ κυνέην· στήσασα γιτῶνα· α οἱ δὲ μεταγενστ. ἀναπτρέφουσι τὸ πτωτικόν· Ἀϑην. πλεκτοὺς ἀμφισκίσεις στεφάνους· α καὶ Εὐριπ. Ἑκ. 432. «ἀμφισκίσαι πέπλοις κάρα.»

Ἀμφισκινάσσω· Μ. ἄξω· (σκινάσσω) σκιάζω ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: καταπαράζω, κατακολίζω· ψφένας ἀμφεσκίναξε, α σφοδρῶς κατελόϊνησε, κατεπαρξε.

Ἀμφισκιρβίζω καὶ ἀμφισκυρβίζω· (σκιρβίζω) σκρίζω, σκιρίζω ὁλόγυρα· «ὅσσά τ' ἐν ἄλκοι δαμὰ βῶλοι ἀμφισκιρβίζει» ὧδε λεπτὸν ἠδόμενα φωνῆ· α Ἀριστοφ. Ὄρνιϑ. 236.

Ἀμφισκόμος, ὁ, ἡ· (σκόμινος) ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν κόπτων, ὁκόπος· 2) παϑητ. ὁ, προπαροξυτονούμενον, ἀμφίσκομος· ἑκατέρωϑεν, ἤτοι ὁλόγυρα κομμένος.

Ἀμφισκορνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφισκόρνωτος, (σκορνόω) κύκλῳ στορνωμένος, ὁλοστρόγγυλος· «ἀμφίσκορνις ἀσπὶς· α Εὐριπ. Τρωάδ. 1556. καὶ Λυκοφρ. 704.

Ἀμφισκράχηλος, ὁ, ἡ· (σκράχηλος) τόν λαιμόν, ἢ τὸν σκράχηλον περιελείων· Σχολαστ. Σοφκ. Αἰτγ.

Ἀμφισκρέμω· (σκρέμω) τρέμω καϑ' ὅλα τὰ μέλη, ἢ ὁλόγυρα.

Ἀμφισκρέχω· (σκρέχω· ἀνμλ.) τρέχω ὁλόγυρα, περισκρέχω· περῥρέω· χύνομαι ὁλόγυρα· ψχάρις ἀμφισκρ. α Σίμ.

Ἀμφισκρής, ῆτος, ὁ· (σκράω) = τῷ ἑπομένῳ· ἡ ἀμφισκρὴς δὲ, μεγάλη πέτρα, ἢ μπιστρεμμένη λεγομένη, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τρυπημένη, διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ περνᾷς πέραν κάτω δ' ἐπ' ὄχθον εἶμι, καίπερ ὢν τυφλός, δι' ἀμφισκρῆτος τῆς δὲ προσβαίνων ποδί· α Εὐρ. Ἱκετ. 707. Ἔτι δὲ καὶ ὡς σὐδέτερ. «τόπειδ', ὅπου 'στ' ἐνταῦϑα δίστομος πέτρα τυιδ', ἵν' ἐν ψήχει μὲν ἡλίου διαῤῥὴ πάρεστιν εὐπάκτησις, ἐν σκίρει δ' ὕπνον δι' ἀμφισκρῆτος αὐλίου πέμπει πιοή· Σοφκλ. Φιλ. 19.

Ἀμφισκριβής, ές, ἡ· (σκρίβω) τριμμένος ὁλόγυρα.

Ἀμφισκρίβω· = περισκρίβω.

Ἀμφισκρίτη, ης, ἡ· ἡ γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βαστίλισσα τῆς μετοχείου θαλάσσης· Ὅμ. 2) Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία θάλασσα, (–υ – –).

Ἀμφισκρομέω, ῶ· (σκρέμω) μετὰ γεν. σκρέμω, εἶμαι εἰς φόβον ἢ φροντίδα διά τινα· «τοῦδ' ἀμφισκρομέω καὶ δείδια μή τι πάϑητι» α Ὀδ. Δ, 820. ταυτὸν καὶ Ἀμφισκρέμω· Οδ. Δ, 820.

Ἀμφισκροχάω· = Ἀμφισκρέχω· Ποιητ. Ἀπολλ. Α'. 9. καὶ 12.

Ἀμφισκρυχής, ὁ, ἡ· (σκρύχος) πάντοϑεν διεῤῥωγώς, καταξεστχισμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Εὐριπ. Φοιν. 335. «δυσόρχαια δ' ἀμφὶ σκρυχὴ» α ἀνάγν. τινες, ἀμφισκρύχη· ἀμφβ.

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ· ὁ ἀνηρὸς πατὴρ τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· Ὁμ. (ς)

Ἀμφιτρωτιάδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ προηγουμένου· Πινδ.

Ἀμφίτυπος, ου, ὁ, ἡ· (τύπος) κύκλῳ ἀνάγλυπτος· ἀσπὶς ἐλόγυρα μὲ σηκωτὸν σκάλισμα· 2) ἀμφιτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω) δίστομος, μάχαιρα δύο κόψεις ἔχουσα· Ξεν. Κύρ. Α'. 158. πάλαιστρῆ δὲ ἀμφιτύπου βουπλήγα (εἵλετο).«

Ἀμφιφαίνω (φαίνω) φέγγω, λαμπρύνω ἐλόγυρα· ναὶ μὴν σέ μιν ἀμφιφαείνει.« Ὁμ. Ἴλ. Ἀπ. 202.

Ἀμφιφαής, ός, ὁ, ἡ· (φάος) παντοῦ ὁρατός· ὁ πάντοτε φαινόμενος· Ἀριστοτ. Κόσμ. τὰ μὲν τούτων (τῶν φαντασμάτων) ἔσπερα· τὰ δὲ, ἑῷα· τὰ δὲ, ἀμφιφαῆ ὑπερείπει.« Ζήτ. ἀμφιφανής.

Ἀμφίφαλος, κυνέη, ἡ· Ἰλ. Ε. 743. πὲπ' ἀμφίφαλον κυνέην.« καὶ Λ. 41. ἡ ἑκατέρωθεν φάλους, ὅ ἐστιν ἤλους καὶ ἀσπίδιτικα ἔχουσα· ἡ ἔχουσα ὀφλ. ἀπ' ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καρφία μὲ κεφαλὰς παρομοίας μὲ τῆς ἀσπίδος διὰ στολισμόν. Κατὰ Βούτμ. ἐν, Λξ. 2, σελ. 242. περικεφαλαία, τῆς ὁποίας ὁ φάλος ἐπετύγχανε ἀπὸ τοῦ λόφου οὐ μόνον ἐμπρὸς ἕως εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ ὀφ' ὅλον τὸ ἡμικράνιον ὀπίσω· Ζήτ. Τετραφάλαρος.

Ἀμφιφαίνης, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται εἰς ὅλους, παράδηλος, γνωστὸς τοῖς πᾶσι· ἐναίρ. ἄστρα ἀμφιφ. τὰ δι' ὅλης ἡμέρας φαινόμενα, ὁηλ. τὰ πρωὶ καὶ τὸ ἑσπέρας· ὡς, πάμφαινα ἄστρα· πιαρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 834. κατ' ἄλλους δὲ τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον.

Ἀμφιφάω, ῶ· παντοχόθεν λάμπω, φωτίζω· παρὰ τοῖς μεταγεν.

Ἀμφιφέρω (φέρω, ἀνμλ.) φέρω, κουβαλῶ ἐλόγυρα.

Ἀμφίφλοξ, γος, ὁ, ἡ· (φλόξ) ἀμφίβολος καὶ ἀπατηλὴ λάμψις ὥστε δὲν ἠξεύρεις τὴν πόλιν ἔρχεται· Εὐριπ.

Ἀμφιφοβέω (φοβέω) ἐκπλήττομαι, ἐκπέζομαι, τρέμω ἀπὸ φόβον ἐλόγυρα εἴς τινα εὑρισκόμενος, ἢ περίτινος· « ταρβήσεν ἀμφιφόβησεν.« Ἰλ. Π, 290. ἕτερον ἐλόγυρά του. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν· « πέτρεσ μιν ἀμφὶ φόβησεν.« ἕτερον δὲ αὐτόν· Ποιητ. Σμρ. 2, 546.

Ἀμφιφορεύς, έως· Ἰων. ῆος, ὁ· (φέρω, φορέω) μέγα τι ἀγγεῖον· ἀγγεῖον, λαγηνος, στάμνα μὲ δύο λαβὰς (χειρόλιθα), τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσι τινὰς νὰ τὸ βαστάξῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Παρ' Ὁμ. εἶχε τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἤτοι μαλαγματεῖνα, καὶ λίθινα ἢ πέτρινα· καὶ χρήσιμα εἰς τὸ τὰ βάζουν εἰς αὐτὰ μέλι, μυρσίνα λάδι.« ἐξαιρέτως δέ, οἷον· ἐχρησιμευον δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ μαζώνουν εἰς αὐτὰ τὴν στάκτην ἀπὸ τὰ καιόμενα νεκρῶν σώματα· Ἰλιάδ. Ψ. 92. πῶς δὲ καὶ οἵτινες ἦσαν ὁμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτει, χρύσεοι ἀμφορῆες, τέν τοι πόρε πότνια μήτηρ.« παράβλ. καὶ Ὀδυσ. Ω. 74. ἀφ' οὗ κατὰ συγκ. ἀμφορεύς.

Ἀμφιφράζομαι· Μέσ. (φράζομαι) στοχάζομαι τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, στοχάζομαι παντοῦ, συλλογίζομαι καλὰ, προσέχω· « ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι.« Ἰλιάδ. Σ, 254.

Ἀμφιφύα· ἡ = Ἀμφαυξις.

Ἀμφιφὼν, ῶνος, ὁ· κυρίως μετοχ. τοῦ ἀμφιφάω· ὁλόγυρα φέγγων· οὕτως ὠνόμαζετο πλακοῦς τις εἰς ὀνίαν τῇ Ἀρτέμιδι προσφερόμενος ὑπὸ ὀξέων τὴν λάμψιν· Ἡσυχ. ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει, ἀπερμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀμφιφῶντες· καὶ ὅτι ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης ἐκαλοῦντο· καὶ διότι ἐκόμιζον αὐτοὺς ὀφθέα ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτούς· καὶ ὅτι προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τορεῦ, ἐφ' οὗ ὀξέα πήξαντες ἄπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.« Ἀθην. δὲ (Ιδ'. σελ. 645.) «Πλάκους, φησὶν, Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχων ἐν κύκλῳ καιόμενα ὀφθία·« διότι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ τὸν Φιλόχορον, ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς εἰς τὴν ἡμέραν ὁηλ. ὅτε ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἡ σελήνη εἰς τὴν δύσιν) ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιῶς γίνεται.«

Ἀμφίφως, τος, ὁ· = ἀμφιφών.

Ἀμφιχάινω· Μ. ανῶ· (χαίνω) χάσκω ὁλόγυρα, στέκομαι ἢ τρυγυρίζω μὲ ἀνοιχτὸ στόμα φερβιρίζων νὰ καταπιῶ τί· « πατὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φοίβιτι, ἀμφιχαόων κύκλῳ λόγχαις ἐπάκτιος στόμα, ἄρα..« Εὐριπ. Ἀντιγ. 1118. καὶ Ἰλ. Ψ. 79. « ἠμὲ Κὴρ ἀμφίχανε.« ὁηλ. ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου μὲ κατέπιε· καὶ Ναζ. « ἀμφιχαόων ἰχῆτε.« ὁ καταπίνων καὶ τὸ ἀγκιστρον καὶ τὸ δόλωμα.

Ἀμφίχαιτος, ὁ, ἡ· (χαίτη) μαλλιαρὸς ὁλόγυρα· ἑκατέρωθεν ἔχων χαίτην, Διόδ. Σικ. Ε'. 53. καὶ ἐπὶ ὀίνδρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν παντοῦ φύλλα, εἶναι φυντωτά.

Ἀμφιχαλκοφάλαρος, ὁ, ἡ· (χαλκὸς, φάλαρα) μὲ χαλκωματένα στολοπερπίδια ὁλόγυρα στολισμένος· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1072. « ἀμφιχαλκοφάλαρον ὦμα.« ἐκφρασις κωμική· τὸ ὁποῖον ὅμως αἱ πλείσται ἐκδόσεις διηρημένως ἀμφὶ χάλαρος ἔχουσι.

Ἀμφιχαίνης, ὁ, ἡ· (χαίνω) ὁλόγυρα χάσκων, μέγα χάσμα ἔχων, νὰ καταπιῇ φοβερίζων.

Ἀμφιχάσκω· = Ἀμφιχαίνω· Αἰσχύλ. Χοηφ. 648. « πόρις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὠπλίζετο, καὶ μαστὸν ἀμφίχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.«

Ἀμφιχεύω· = ἀμφιχέω.

Ἀμφιχέω· Μ. εύσω· (χέω· ἀνμλ.) μετὰ αἰτιατ. χύνω τι ὁλόγυρα, περιχύνω, περικυλόνω· χύνω τι ἐπάνω, ἐμπλάνω· « καμοὶ δ' ἀρ' ἐρμῖνι χέε δέπαστα κύκλῳ ἀπάντῃ.« Ὀδυσ. Θ, 278. Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ παθ. διαθέσει· « Θέτιν μιν ἀμφέχυτο ὁμοῦ.« Ἰλιάδ. Β, 41. « πὴν ὄχος ἀμφιχύτη.« Ὀδυσ. Δ, 716. Ἀπὸ τοῦ πτωτικοῦ δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀγκαλεάζω· καὶ μὲν ἀμφεχέοντο καὶ ἠπάζοντο Ὀδυσῆα.« Ὀδυσ. Χ, 498. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ· « ἀμφιχυθεὶς πατέρα.« Ὀδυσ. Π, 214.

Ἀμφιχολόομαι, οὔμαι· (χολόομαι) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω κατά τινος ἢ περίτινος· Ναζ.

Ἀμφιχορεύω· Μ. εύσω· (χορεύω) περιχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα.

Ἀμφίχρυσος, ὁ, ἡ· συνρστ. —χρυσος, συν, τό· (χρύσ) ἀμφοτέρωθεν βαμμένος, ἢ γυρωδεν χρωματιτμένος· μὲ δύο βαφὰς βαμμένος.

Ἀμφίχρυτος, ὁ, ἡ· (χρυσὸς) ὁλόγυρα, ἢ παντοχόθεν χρυσωμένος, μαλαματισμένος.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ· (ἀμφιχέω) χυμένος ὁλόγυρα, περικυκλωμένος, ἐξαιρέτως ἐπὶ χαρακωμάτων διὰ περιχώματος (περιτριγύρισμα μὲ χῶμα, τουρκοβάρ.) Ἰλ. Γ, 148. « πτείχεσ ἐς ἀμφίχυτον.« ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὸ βουλευτικὸν καὶ ἀμφοτέρωθεν καταχυνόμενον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἀφ' ἑκάτερα χαμαλότητι, ἢ τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, ἤγουν ἐξ ἀνακόμματος ὄντ' ἢ ὡς ὁ Ἀπολλ. τὸ περικεχυσμένον ἑκατέρωθεν· ἤτοι τὸ ἔχον ὕψωμα χώματος ὁλόγυρα.

Ἀμφιχύω· ἀντὶ ἀμφιχέω, (χύω, χέω, ὡς ῥέω καὶ ῥύω) ὅθεν μετ. Παρεμ. « ἀμφιεχύτου» Ἰλιάδ. Β, 41.

Ἀμφίχωλος, ὁ, ἡ· (χωλὰς) κουτσὸς, καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια· Ἀνθολογ.

Ἀμφίων, ονος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. ἐξαιρ. περιβόητον τοῦ κτίστου τῶν Θηβῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. (ε)

Ἀμφοδάρχης, ὁ· ὁ ἄρχων τῶν Ἀμφόδων.

Ἀμφόδιον, = τῷ ἑξῆς.

Ἄμφοδος, ἡ· καὶ (ὁδὸς) πᾶσα ὁδὸς ὁλόγυρα εἴς τίποτε, μάλιστα ῥύμη, ἀγυιὰ, δρόμος μέσα εἰς τὴν πόλιν ἤτοι μεταξὺ τῶν οἴκων· 2) = λαύρα· ἢ ἀγυιὰ μαζὶ μὲ τοὺς οἴκους ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται, ὁηλ. συνοικία, Ἰταλ. Κοντράδα, τὸ τουρκοβ. Μαχαλᾶς. Ξενοφ. Ἀναβ. « ἄμφοδοι χαλεποί.«

Ἀμφόδους, ους, ὁ, ἡ· (ὁδὸς) ἔχων ὁδοὺς καὶ ἐπάνω, καὶ κάτω· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. « τῶν δὲ τετρακτόδων, ὅσα μὴ ἔστιν ἀμφόδους τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους.« ἐπειδὴ καὶ ὅσα ἀναμηρύκονται (μαρκεζοῦνται) δὲν ἔχουσιν ἐμπροσθίνους ὀδόντας.

Ἀμφοραφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω, ἢ κουβαλῶ ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀμφορεῖς· κουβαλῶ ἱερὸν μὲ τὴν ἱερόστομιαν· Ἀριστοφ. « κἄπειτα μισθοὺς αὐτὸς ἀμφοραφορεῖν.«

Ἀμφοραφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) καὶ· Ἡσυχ. ὁ ἐπὶ μισθῷ τὰ κεράμια φέρων, ἤτοι ὁ φέρων καὶ κουβαλῶν ἱερὸν, ὑδροφόρος· Μένανδρ ποιητ. ἀμφοραφόρους τὰς ἀποφορὰς φέρων.« ὁ δὲ Σουϊδ. Ἀμφοραφόρους, λέγει, τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας.

Ἀμφορεῖδιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἀμφορεύς· Ἀριστοφ. Λῦσ. 202.

Ἀμφορεύς, έως, ὁ· (φέρω) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐμετρούσαντι, μὲ χρυσᾶλια καὶ εἰς τὰ δύο μέρη· ἐξαιρ. χρήσιμον εἰς ἱερὸν ἢ κρασί· ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ κλπτίζουν εἰς αὐτὸ κρέατα· τὸ τουρκοβαρ. νὰ κάμουν παστρομᾶν· καὶ δελφίνων τε μάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὐρίσκετο τετριχευμένα.« Ξνφ. Ἀνβ. 5, 4, 28. 2) μέτρον ξηστῶν· χωρίων ἀμφορεὶς ἑξηκοσίους.« Ἡρδτ. 1, 51. 3) Φέρετρον, καὶ Φορεῖον· εἶδος κρεββατίου, ἢ εὐρυχώρου σκαμνίου, τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν ἄνθρωποι, τὸ γαλλιστὶ brancard, τουρκοβαρ. τραχτιρβάνι, καὶ τὸ εἰς μετακόμισιν τῶν νεκρῶν κοινότερον παρ' ἡμῖν ξυλοκρέββατον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκ. τοῦ ἀμφιφορεύς.

Ἀμφορίδιον· ὑποκ. τοῦ ἀμφορεύς· μικρὸς ἀμφορεύς. Ἀριστοφ. « πάσια ἀμφορίδια.«

Ἀμφορικὸς, κὴ, κὸν· κατὰ τὸν τρόπον ἀμφορέως κατεσκευασμένος· Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν.

Ἀμφορίσκος, ὁ· = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφοτεράκις· Ἐπίρ. (ἀμφότερος) κατὰ δύο λογιῶν τρόπους· Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Ἀμφοτερίζω· Μ. ίσω· καὶ Ἀττ. ιῶ· περικυκλόνω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Στράβ. ς'. καὶ τρεῖς ἅρπαι, ἀμφοτερίζουσι τὰς πλευράς.« τρία ἀκρωτήρια περικυκλώνουσι, ἤτοι περικλείουσι τὰς πλευράς.

Ἀμφοτερόβλεπτος, ου, ὁ, ἡ· (βλέπω) ὅστις κυτάζει εἰς δύο μέρη, ἀμφίβολος, δίβουλος· ὅστις δὲν ἀποφασίζει ἔτι οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀμφοτερόγλωσσος, Ἀττ.— γλωττος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) μὲ δύο γλῶσσας, ὅστις ὁμιλεῖ καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ τοὺς ἐναντίους, ἤτοι ὅστις ἐπαινεῖ καὶ κατηγορεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· Πλούτ. ὁ δὲ Τίμων, Διογέν. Θ'. 25. ὀνομάζει τὸν Ζήνωνα οὕτως, τὸν ἐν τοῖς διαλόγοις ὁμιλοῦντα εἰς δύο πρόσωπα, ἤτοι ὀνόματα.

Ἀμφοτεροδέξιος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιδέξιος· Εὐστάθ.

Ἀμφότερος· Ἐπίρ. εἰς δύο μέρη· οὕτω θέλει ὁ Δοιδερλὶν (Doederlin) νὰ ἀναγινώσκηται τὸ παρὰ Θεόδ. 1, 13. καὶ ἐμπόρων παρέχοντες ἀμφότερα, δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδου τὴν πόλιν.«

Ἀμφοτερόπλοος, ὁ, ἡ· συνρστ. ους, συν, τό· (πλοῦς) ὁποιος ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὡς Πολυδ. Θ'. νῆ ἀμφοτερό-

πλους· γῆ, ἥτις ἠμπορεῖ νὰ πλευσθῇ ἑκατέρωθεν· 2) τὸ ἀμφοτερόπλουν δένειον, ἢ ἀργύριον, ᾧ ἄσπρα τὰ ὁποῖα δακείζονται εἰς τὰ καράβια ταξιδιάτικα, ὥστε νὰ ὑπάγῃ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τὸ καράβι· τὸ Ἰταλ. κάμπιον μαρίτιμον λεγόμενον· ὅταν δὲ τὸ δάνειον αὐτὸ γίνεται μόνον διὰ τὸν πηγεμὸν τοῦ καραβίου τότε λέγεται ἑτερόπλουν· Ζήτ. Ναυτικ. Δημοσθ. Boeckh Staatsh. 1, σλ. 147.

Ἀμφότερον· Ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφοτέρως· παρ' Ὁμήρ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμφότερος, έρα, ερον· (ἄμφω) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος· σπάνιον καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν· Ὅμ. χρῆται αὐτῷ οὐδετέρως μόνον καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· ἀμφότεροι, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς·ᾠ Ἰλιάδ. Γ, 179. καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἀναλλοιώτως. Ἀττικοὶ καὶ παρὰ Πινδ. ἀμφότερα, καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 10, 2. ἀμφοτέρῃ· πολλάκις χρῆται αὐτῷ Ὅμ. δυϊκῶς, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς. Ἰδιαίτεραι φράσεις· κατ' ἀμφότερα·ᾠ εἰς δυὼ μέρη, Ἡρόδ. 7, 10, 2. κάτ' ἀμφοτέρων·ᾠ ἀπὸ δυὼ μέρη· Ἡρόδ. 7, 97. κὲπ' ἀμφότερα·ᾠ πρὸς τὰ δυὼ μέρη, κατὰ δύω ἀναφοράς· Ἡρόδ. 3, 87. 8, 22. 9, 9, 97. παρ' ἀμφοτέρων καὶ παρ' ἀμφοτέρους·ᾠ = ἀμφοτέρωθεν· Δίων. περὶ Συιβ. ὑπὸ Schaef. σλ. 118. κάμφοτέροις βλίπειν·ῳ ὑπαν. ὀμμασι· κάμφοτέραις·ᾳ ὑπαν. χερσὶ· Καλλιμ. Ἐπιτ. ἀμφοτέρῃσι· Ὀδ. Κ. 264. αὐτὰρ ἔγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων.

Ἀμφοτερός, ὁ· ὄνομ. κύρ. τῶν Δυκίων τινος· Ἐν Ἰλιάδ.

Ἀμφοτερόχωλος· = ἀμφίχωλος.

Ἀμφοτέρωθεν· Ἐπίρ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· παρ' Ὁμ. ἀπὸ τὰς δύω ἄκρας· ἠπείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐύστρεπὲς ἀμφοτέρωθεν πλεξάμενος·ᾠ Ὀδ. Ι, 167.

Ἀμφοτέρωσε· Ἐπίρ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφοτέρως· Ἐπίρ. κατὰ δύο τρόπους.

Ἀμφουδίς· Ἐπίρ. Ὀδ. Ρ. 237. ἡ πρὸς γῆν ἐλάτειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείσας·ᾳ τουτέστι· σηκώσας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ κάτω, διὰ νὰ τὴν καταχτυπήσῃ ῥίχνοντάς την πάλιν πρὸς τὴν γῆν (πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἀμφὶς κατὰ τὴν γ'. σημ. καὶ οὐδὲς· οὐ πάνυ ὀρθῶς παρὰ τὴν ἀμφί.) ὁ δ' Ἑλλάδιος (Χρηστομαθ. σελ. 13.) παράγει τὸ Οὐδὲις, καὶ Ἀμφουδίς, ἐκ τοῦ Οὐδίζω, Οὐδίτω. Ἄλλοι φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν· ἠΑμφ' οὐδὶς ἐρείσας· καὶ ἠρμήνευσαν αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἀμφοτέρωις ταῖς χερσὶν εἰς τὸ οὐδας βίψας.

Ἀμφράσσαιτο· Εὐκτ. μέτ. ἀόρστ. α'. ποιητ. ἀντὶ ἀναφράσσαιτο, παρὰ τὸ, ἀναφράζομαι. ἐπιγινώσκω, καταλαμβάνω· ἀναγνωρίζω· Ὀδ. Τ. 391. μὴ οὐλὴν ἀμφράσσαιτο,ᾳ ὁηλ. μήπως γνωρίσῃ.

Ἀμφυλάω, ῶ· (ὑλάω) περιῤῥήκτω, γαυγίζω ὀλόγυρα.

Ἀμφύσκη, ης, ἡ· ἡ κυρτωμένη παλάμη· χούφτα, ἡ ταυτὸν τῷ, Λεῖκιον· Ἡσύχ.

Ἀμφύω· ἀντὶ, Ἀναφύω, ἀνῤῥιζάτανω.

Ἄμφω· τὼ, τά, τὼ· καὶ οἱ, αἱ, τά· γενικ. καὶ ὅτι. ἀμφοῖν· ὄχι μόνον ἐπὶ ἰδιαιτέρων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύω στρατῶν ἢ καὶ ἐθνῶν· πέμπωδα, μὴ κεῖθι νόω, ἵνα εἰδομεν ἄμφω· Ἰλιάδ. Α, 363. καὶ ἢ Ἀχαιοί τε Τρῶές τε ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω· Β, 124. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ὀνομ. καὶ τῇ αἰτιατ. ἄμφω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ συντάσσει αὐτὸ πληθυντ. ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι· Ἐνίοτε δὲ ἐστὶν ἡ λέξις ἄλλιτος ὡς τὸ, δύο· μὴ ἄρα ξυμβήσατ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν·ᾳ Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 15. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1169. (περὶ τῆς πρωτοτ. συγγεν. τοῦ ἄμφω, τῇ ἀμφὶ, ἰδὲ Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 218.

Ἀμφώβολος, ὁ, ἡ· (ὀβολὸς) εἶδος βέλους, ἢ κονταρίου, πιθανῶς μὲ αἰχμὴν, μύτην, καὶ εἰς τὰ δύω μέρη· Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1130. παρὰ δὲ Σοφοκλ. τὰ Ἀμφώβολα, αἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μυστεῖαι· Ἡσύχ. καὶ Κύριλλ.

Ἀμφώδους, ὁ, ἡ· τὸ· Ἀμφώδεον· ὡς, πάμφωδον ζῶον·ᾳ, τὸ ἔχον ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὀδόντας, καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος ὀηλ. καὶ ἀπὸ τὰ κάτω· ὡς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἵππος, κτλ.

Ἀμφώδων, οντος, ὁ, ἡ· = Ἀμφόδους· 2) ὁ, ἡ ὄνος παρὰ Ἀνεξάνδρ. 1401. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. πτῶν ἀμφωδόντων γάλα εὐτυρεύεται.

Ἀμφωής, ὁ, ἡ· (οὖς) δίωτος μὲ δυὼ αὐτιά· ἐπὶ ἀγγείων, μὲ δυὼ χερούλια· Θεόκρ. Εἰδ. Α'. κυστίβιον ἀμφωὲς·ᾳ.

Ἀμφωλένιος, ὁ, ἡ· (ὠλένη) ἔστιε ἡ ἔ,τι εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν βραχίονα ἢ ἀγκῶνα, ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας· Ἀριστταιν. Ἐπ. Α'. 25. 2) τὸ ἀμφωλένιον· τὸ περιβραχιόνιον, βραχιόλι, τουρκβ. μπελεντζίκι, μπιλτζίκι.

Ἀμφωμος, ὁ, ἡ· (ὦμος) πᾶν ὅτι ἐπὶ τῶν ὤμων φέρεται· ἢ εἶναι ὁλόγυρα εἰς τοὺς ὤμους· Ἡσύχ.

Ἀμφωμοσία, ας, ἡ· (ὄμνυμι) = Ἀμφιορκία.

Ἀμφωτις, δος, ἡ· καὶ ἀμφωτὶς, ίδος· (οὖς) ὡς τὸ ἀμφώης, ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτιά, ἢ χερούλια, ἐξηρ. ἀγγεῖον ὅπου ἁρμέγουν γάλα 2) μᾶλλον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτιῶν τῶν πυκτομάχων, ἐκείνων ὀηλ. ὅσοι παλεύουν μὲ τὸν γρόθον· Κλήμ. δὲ ὁ Ἀλεξ. καλεῖ ταύτας ἔτι καὶ Ἀντωτίδας, καὶ παρατηρεῖται ὅτι οἱ παῖδες εἰς καιρὸν παλαίσματος ἐσκέπαζον τὰ ὦτα αὐτῶν μὲ ταύτας, διὰ νὰ τὰ προφυλάγωσι· τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν· Καλεῖται δὲ ἔτι οὕτως καὶ ἓν μέρος τοῦ Πλοίου, ὅπερ ἄλλως Ἐπωπὶς λέγεται· Πολυδ. Β'. 83. 3) = ἐπωτὶς.

Ἀμφωτος, ὁ, ἡ· (οὖς) = Ἀμφώης· Ὀδ. Χ. 10.

Ἀμῴεν· Ἐνεργ. Εὐκτ. Ἐνεστ. γ'. πρόσπ. ἀντὶ ἀμᾶειν· Ὀδ. Ι, 135. (--υ).

Ἀμώμητος, ὁ, ἡ· (μωμέομαι) ὁ μὴ ἄξιος μώμου· ὅπαιος δὲν ἐπιδέχεται μῶμον· ἀμεμπτος, ἀκατηγόρητος, ἄψογος· Ἰλ. Μ. 109. Ἐπῤῥ. ἀμωμήτως· Ἡρόδ. 3, 82.

Ἀμωμὶς, δος, ἡ· εἶδος φυτοῦ ὅμοιον τὴν γεῦσιν μὲ τὸ ἄμωμον· Διοσκ. Α'. 14.

Ἀμωμίτης, ὁ· οἶνος, μὲ ἄμωμον κατασκευασμένον κρασί· (ί)· Διοσκ. Ε'.

Ἄμωμον, ου, τὸ· Ἰδικόν τι φυτὸν ἀρωματικὸν· Διοσκ. Α'. 14. καὶ Θεόφρ. Θ'. 7. Λατ. amomum.

Ἄμωμος, ὁ, ἡ· (μῶμος) χωρὶς μῶμον (ψεγάδι) καὶ κατηγορίαν· ἀκατηγόρητος, καθαρός· Ἡρόδ. 2, 177.

Ἀμῶν· Δωρ. ἀντὶ ἡμῶν.

Ἄμωρος, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρος.

Ἀμῶς· Ἀττικ. ἀμῶς· Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἀμὸς = τὶς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ συνθέσει, ἀμωσγέπως· τρόπον τινὰ ἀμωσγέπως, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον· ἰδὲ ἀμῇ.

Ἄμωτον, τὸ· παρ' Ἀθην. Β'. ὅπου δὲ γίνεται τὰ κάρυα τὰ σιγωπικά, ταῦτα τὰ ἔνδρα ἐκάλουν ἀμωτα· ἃ καὶ, πλόιμα κάρυα, καὶ Εὐβοϊκὰ, ὁ αὐτὸς ὀνομάζει· τὸ παρ' ἡμῖν Κάστανον λεγόμενον.

Ἀμώω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ν.

Ἂν· μόριον, τὸ ὁποῖον, ῥήματι προτασσόμενον, σημαίνει ἐν γένει τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ὑποθέσεως, ἤγουν· ὅτι τὸ διὰ τοῦ ῥήματος σημαινόμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐννοῆται ὡς ὑποτεινομένων περιστάσεων ἐξαρτώμενον· Ἀντ' αὐτοῦ χρῆται Ὅμ. καὶ τῷ ἐγκλιτικῷ Ἑπ. μερίω τε ἦ, μοιρίδιτος ἐπιφερομένου, κεν· περὶ τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἐξῆς κανόνες ἐξ ἴσου χρήσιμοι· (Ἔστι δὲ τὸ ἂν κατὰ κανόνα μὲν βραχύ, φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ὡς μακρῷ· ἰδὲ Dind. ἐν Σφκ. Αἴ. 1339. ὁ Ἔρμαν δὲ ἀποδοκιμάζει ἀπολύτως τὴν μακρότητα αὐτοῦ· Herm. Opusc. 4. σλ. 373. ῥχ. – σελ. 131, α. ἐν τῷ τέλει· ἐπαναλῆπτ. ἐν Herm. Opusc. 4, σλ. 373. ῥχ. – σλ. 131, α. κατὰ τὸ τέλος· ἐπαναλῆπτ. ἐν Herm. Opusc. T. 4. τέλος δὲ καὶ ὁ Rost Ausg. von Damms Lex. Hom. σλ. 90. ῥχ.)

Ἐν τῇ ἐριτικ. ἐγκλ. ὡς σημαντ. τοῦ ἀληθῶς ὄντος χρησιμεύει τὸ ἂν εἰς μετρίασιν τῆς βεβαίας σημασίας τοῦ ῥήματος καὶ ποιεῖ αὐτὴν ἀσαφεστέραν· Ἐν τῇ ευκτικῇ καὶ Ὑποτακτ. δὲ, διορίζει μᾶλλον τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἐμφασιν πιθανότητος προσάπτον τῷ ῥήματι.

I. Εὐκτικοῖς ῥήμασι προτασσόμενον τὸ ἂν, τοῖς ὁποίοις ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μάλιστα, σημαίνει ὅτι ἡ ἔννοια μόνη ἢ διὰ ταύτης τῆς ἐγκλίσεως ἐκφραζομένη, δύναται ἐκληφθῆναι καὶ κατὰ λόγον τοῦ ἀληθοῦς, τοῦτ' ἔστι, κατά τινας περιστάσεις, ἔργῳ ἀποδειχνυμένη· π. χ. νοῦκ ἀνασχοίμην·ᾳ· εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω· δὲν ἤθελον ὑποφέρω· (τὸ ὑποφέρειν ὀηλ. μοὶ φαίνεται καθ' αὐτὸ ἀδύνατον χωρὶς νὰ στοχασθῶ τὰς προτεινομένας περιστάσεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα ὑφ' ὧν ἐξαρτᾶται, ἢ τὰ ὁποῖα ποιοῦσι με νὰ ὑποφέρω) ἐξ ἐναντίας δὲ· νοῦκ ἂν ἀνασχοίμην βέβαια δὲν ἤθελον ὑποφέρω· (αἱ περιστάσεις ὀηλ. δὲν ἤθελον εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ ὑποφέρω)· Παράβαλε δ' ἂν ἀπαρεμφάτῳ καὶ μετοχῇ προτεινομένοις, οἷς συντασσόμενον τὴν αὐτὴν, ἀνωτέρω, σημασίαν ἔχει.

II. Ὑποτακτικοῖς ῥήμασι προτασσόμενον τὸ ἂν μόρ. σημαίνει[1]) ἐν τῷ ἁπλῷ λόγῳ, ὅτι πρᾶγμά τι ἀποδειχθήσεται ἐν ἔργῳ διὰ τινων περιστάσεων μόνον· π. χ. τῆς ὑπερηλίκης τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ· ὀηλ. διὰ τῆς ὑβριστικῆς ὑπερηφανίας του θέλει συμβῆ ταχέως ποτὲ τὸ νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωήν του· Ἰλιάδ. Α, 205. (τὸ, ὀλέσσῃ ἄνευ τοῦ ἂν ἤθελε σημαίνῃ τὸν χαμὸν τῆς ζωῆς ὡς βέβαιον, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ὑπὸ περιστάσεις· τὸ, ὀλέσσῃ ἂν ὅμως, σημαίνει ὅτι ὁ χαμὸς τῆς ζωῆς ἐνίοτε εὑρίσκει εὐκρινὲς ἀντικείμενον, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐναντιωτικῶν περιστάσεων). Οὕτω χρῆται τῷ μορίῳ αὐτῷ ἐξηρ. Ὅμ. καὶ οἱ ποιηταί· εἰ δ' Ἀττ. πεζογράφοι σπανιώτερον. 2) Ἀναφορικοῖς, χρονικοῖς τε καὶ συναπτικοῖς μορίοις συνταττόμενον τὸ ἂν, σημαίνει ὅτι ὁ λόγος οὐκ ἔστι περὶ ἑνός τινος ὡρισμένου πράγματος ἢ πλειόνων καθ' ἕκαστον, ἀλλὰ περὶ φαινομένων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ συμβῶσι διὰ συντυχίας καὶ δυνάμεως ἔξωθεν περιστάσεων· π. χ. ᾧ συμμαχεῖν καὶ προτέχειν τὸν νοῦν τοῦτοις ἐθέλουσιν ἅπαντες, οὓς ἂν ὁρῶσι παρεσκευασμένους καὶ πράττειν ἐθέλοντας ἃ χρή· Δημοσθ. Φιλ. 1. τοὺς ὁποίους ἤθελε βλέπωσιν ἢ ἀπάνω μόνον ἤθελε τοὺς βλέπωσι· πεπείσθαι τοῦτο γένηται ἂν τυχόν, ἢ ὑποθετέον ὅτι γίνεται τοῦτο.

III. Ὁριστικοῖς ῥήμασι συντάσσεται τὸ μόρ. ἂν μόνον· 1) κατὰ Μέλλοντα, δηλοῦν, ὅτι κατὰ ὡς ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸ εἰς τὸ μέλλον θεωρούμενον, δύναται ἀληθῶς γενέσθαι, δυνάμει ἔξωθεν περιστάσεων οἵαιτινες· τὸ ἂν λοιπὸν ἐν τῷ ὁριστ. μέλλοντι χρησιμεύει πρὸς ἐπίτασιν τῆς πιθανότητος· π. χ. πάλαι κεν ἐὺνες ἔδοντο βέβρια ὠλίγῳ ἔλαι τὸν ῥάχιν οἱ τεῦλοι· Ἰλιάδ. Χ, 42. νοῦκ ἂν σοι πείθεται· βέβαια δὲν θέλει σοὶ ὑπα-

αὐτοῦ· 2) κατὰ Παρατατικόν, Ἀόριστον καὶ Ὑπερσυντέλικον, καὶ μάλιστα α') ἐν τῷ ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ, δηλοῦν ὅτι πρᾶγμα τι οὐχ ἅπαξ οὐδὲ ἐν διωρισμένῳ τινὶ χρόνῳ συνέβη, ἀλλ' ἐπ' ἀκρις συνέπεσον περιστάσεις τῆς γενέσεως αὐτοῦ πρέζεως· β') ἐν τῷ ἐπομένῳ λόγῳ ὑποθετικῶν λόγων, δηλοῦν ὅτι πρᾶγμα τι οὐ συνέβη, οὐδ' ἔστι δυνατὸν συμβῆναι, τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλαις περιστάσεσι ἤθελε συμβῆ· π. χ. οὐ πεπεράτησαν ἂν ἠθέλησαν νικήσωσιν, ἐὰν —; οὐ ἴσχυν ἂν ἤθελεν ἔχωσιν, ἐὰν — τῷ ὁριστικῷ Παρακειμένῳ οὐ συνίστασται τὸ μόρ. ἄν, ὥσπερ οὐδὲ τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει.

IV. Ἀπαρεμφάτῳ προτεινόμενον τὸ ἂν μόρ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν λαμβάνει τὸ ἀπαρμφ. ἀναλυόμενον δὲ εἰς αὐτικὸν τελεῖον ῥήματος· π. χ. μέτιος ἂν ἐπεξελθεῖν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιδεῖν τμηδῆναι· = ἔτως ἂν ἐπεξέλθοιεν καὶ οὐκ ἂν περιίδοιεν· Schaef. mel. σελ. 60. Matth. Γραμμτ. Ἑλλ. σλ. 879. οὐχὶ δὲ δι' ὑποταικτικοῦ· τὸ γὰρ ἀπαρμφ. μετὰ τοῦ ἂν ἀεὶ κατηγορούμενον ἐστὶ τοῦ εἰδίου ἑπομένου λόγου, ἐν τῷ ὁποίῳ (ἐξαιρέσει τῆς Ἐπικῆς γλώσσης) οὐδέποτε ἔχει χώραν ὑποταικτ.-ἐγκλισ. ῥῆμα· τὸ ἂν μετὰ ἀπαρμφτ. ἀναστῶτος μὲν, ἀναλύεται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου, εἴτε δὲ εὐκτ. ἐναντ. μετὰ τοῦ ἂν· εἴτε δὲ ἀπαρεμφ. Μετὰ ἀπαρμφ. Ἀορτ. δέ, δι' εὐκτ. ἢ δὲ ὁριστ. Ἀορ. Καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Μέλ. ἀναλύεται εἴτε δὲ εὐκτ. εἴτε δὲ ὁριστ. Μέλλοντος· Παράβαλε Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 259.

V. Μετοχῇ προτεινόμενον τὸ μόρ. ἄν, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν ὡς καὶ ἀπαρεμφάτῳ· ὅθεν τῷ θέλοντι ἀναλύειν εἰς μετοχικὴν σύνταξιν ἡγούμενόν τινα λόγον π. χ. ὑποταικτικῆς ἐγκλ. τὸ ἂν προτεινόμενον ἔχοντα, οὐκ ἔξεστι προσάπτειν τῇ μετοχῇ μηδέποτε τὸ ἄν· Schaef. mel. σλ. 125. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 880.

VI. Ἀλλεπάλληλα μόρια· 1) ἄν κε, πλεοναστικῶς· κατὰ συνέχειαν ἀμέσως κείμενα· ἡ . . φάλαγγες καρτεραὶ, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀτρύσαιτο μετελθών· Ἰλδ. Ν, 127. οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄνακ καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαιτ· Ὀδσ. Ι, 334. Πολλάκις καί, ἄν μέν κεν. Παρὰ μεταγνωστ. Ποιηταῖς δὲ καί, κεν ἄν· Herm. Ὀρφ. Λίθ. 247. 2) δὶς ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι, συνήθως ἐν μακροτέρῳ, ἢ διὰ παρεμβεβλημένης πρότάσεως ὑγιοπτομένῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν εὐκτ. ἐγκλ. τοῦτο δὲ οὐ κατὰ πλεοτασμὸν κυρίως, ἀλλ' εἴτε εἰς διαστάψητιν τῆς ἐννοίας, εἴτε πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐμφάτεως· ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εἰδηται· Schaef. ἐν Γρηγ. Κορ. σλ. 43. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰσθητῆς τινος δυνάμεως αὐτῶν εἰς τοῦ λόγου τὴν ἔννοιαν· π. χ. ἐν τῇ συντάξει ἂν οὐκ ἂν παρὰ Σφκ. Αἰ. 1144. νῦν φεύγω· ἂν οὐκ ἂν εὕρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχες' . . α Μάλιστα δὲ καὶ τρὶς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐφ' οἷς δὲ ἀσπούδακα, τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσήκον, ἀγαπῶ ἂν ἐν σφόδρα μηδ' ὅσα ἔσπειρα τέλος λαβόντα; «Πλτ Φίρ. σλ. 276. Β. Παρ' Ἀριστφ. δέ, Ἀχ. 212. καὶ τετράκις. «Οἵμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· οὐκ ὀν ἐπ' ἐμοῖ γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνδράκιον φορτίον ἠκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων, ὥστε ῥᾷλως ἂν ὁ σποιδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ διακόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατον. Πολλάκις δὲ ἐν τοῖς λόγοις τούτοις πρόκειται τῷ κυρίῳ ῥήματι καὶ μετοχὴ ἡ ἀπαρέμ. προσλαμβάνουσα ἅπαξ τὸ μόριον· Herm. Vig. σλ. 814. Matth. Γραμμ. Ἑλλ σλ. 883. 3) Τὸ ἄν· τίθεται ἔνιοτε τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἐν ἑῷ ἐπομένῳ λόγῳ ὅταν ὁ ἡγούμενος διορίζεται μηδ' τοῦ εἰ· συνήθως ἀμφοτεράκις κατ' Εὐκτ. Ἐγκλ. οἷ τούτῳκε λάβοιμεν, ἁρίμοθα κἠν κλέος ἐσθλόν· Ἰλδ. Ε, 273. καὶ 196. καὶ 205. καὶ Ν, 288. εἰπερ γάρκε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος . . α τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικοποιοῖς μόνοι, παρὰ τοῖς Ἀττκ. δὲ οὐδέποτε· Schaef. mel. σλ. 51.

VII. Τὸ ἄν μόρ. παραλείπεται· 1) ἐν τῇ Ὁριστ. ἐγκλ. πεῖσμα κῦμ' ὀπόρτυν ἀντὶ ἀπόρσαι ἄν· Ἰλδ. Ζ, 348. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 715. ἐξαιρ. ἐν τῷ Παρατατ. ἦν, τοῦ ἑπομένου λόγου· Poppo obs. cr. ἐν Θκδ. σλ. 142. 2) ἐν τῇ ὑποταικτ. καὶ ποτέ τις εἴπησιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν· ἀντὶ εἴποιεν ἄν· καὶ Η, 87. ἐξαιρ. ἐν τῷ πρὶν, ἕως, ὄφρα, μέχρι· Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 727. Poppo· ἐν Θκδ. σλ. 143. 3) Ἐν τῇ Εὐκτ. οὐ οὐ δύο γ' ἄνδρα φέροιεν Ἰλδ. Ε, 303. ἀντὶ φέροιεν ἄν· καὶ Η, 48. «Ἡράνῦροι τί νύσσοιεν; ἀντὶ τί ἂν νύσσοιτο; Hem. Vig. σλ. 818. καὶ Σφκ. Αἰ· 904. Heind. καὶ Πλάτ. Γορ. σλ. 461. Α. Ηρτλ. σλ. 397. Α: 4) μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμ. ἢ Ἐπῤῥ. Εὐρπ. Ὀρστ. 141. Heind. Πλάτ. Πρτγ. σλ. 345. ἐν τῇ ὑποτκτ.

VIII. Τίθεται δὲ τὸ ἂν μόριον ἐν συντάξει λόγου ὅτε μὲν προηγούμενου τοῦ ῥήματος, ὅτε δὲ ἑπιφερόμενον αὐτῷ. Εἰ ἔξεστι δὲ καὶ ἀρκτικὸν λόγου εἶναι, ἀμφισβητεῖται ἔτι· Ὁ Erf. ἐν Σφκ. Οἰδ. Τ. 929 ἀντιφάσκει τῷ Heind. ἐν Πλάτ. Ἰπν. μείζ. σελ. 299. Α. Φαίδ. σλ. 87. Α. καὶ τῷ Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 174. Ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται οὐδ' ἂν εἷς, ἀντὶ οὐδεὶς ἄν· Schaef. ἐν Γρη. Κρδ. σλ. 56. ὁ Αἰσχ. συνάπτει αὐτὸ τῷ, γε, ἂν γε· ὁ δὲ Σφκ. τῷ, δε· ἂν δέ.

Ἄν· Σύνδεσμος ὑποτακτ. ῥήμ. συνταττόμενος = ἐάν· ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττ. πολλάκις τῷ ἢν χρῶνται· Οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ μόνον ἐν τῇ συντάξει οὐδ' ἄν· Schaef. ἐν Σφκ. Οἰδ. Τ, 1062. καὶ μάλιστα ἐν τῇ κράσει κἄν· Εὕρηται δ' ἴσως καὶ μετὰ τῆς Εὐκτ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· Herm. Vig. σλ. 822. (ὁ μὲν Brunck ἐν Γνωμ. σλ. 336. καὶ ἐν Ἀριστφ. Πλτ. 482. ἐθέλει αὐτὸ παντοχοῦ βραχύ· ὁ δ' Herm. prace. Attic. σλ. 17. Vig. σλ. 1812. καὶ ὁ Erf. obs. cr. ἐν Ἀθην. σλ. 476. (3) μακρὸν ἀεὶ ἐξαιρῶν. ὁ δὲ Schaef. ἐν Ὀδσ. Porn. σλ. 147. καὶ ἐν Τυρτ. 2, 10, καὶ ὁ Franke Callim. σλ. 186. ἐθέλουσιν, αὐτὸ εὐλογιστερον, ἐλχρόνως κείμενον.

Ἀν· Ἐπικ. κατ' ἀποκοπὴν πρὸ συμφώνου ἀντὶ ἀνά πρὸ τοῦ ν, καὶ τ, κείμενον· ἂν νέκυας Ἰλδ. Κ, 298. ἂν τὸν σ' ἔβαλον Ἄρτφ. Ἀχ. 795. Πρὸ τῶν λαρυγγοφώνων γ, καὶ κ, τρέπεται εἰς ἀγ κατὰ Boeckh διαφόρως ἀναγν. ἐν Πιδ. Ὀλ. 7, 61. πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ συμφώνων τρέπεται εἰς ἀμ. Τὸ ἀν ἄνευ τέλου ὀκεῖ ὀρθότερον τοῦ τονιζομένου ἄν· Βουτμ. Ἑλλ. 2, σλ. 296.

Αν· κατ' ἀποκοπ. τοῦ ἀνα, ἀντὶ ἀνίστη, ὥσπερ καὶ τὸ ἄνα ἀντὶ τοῦ ἔνεστι· Ἰλδ. Γ, 268. Ψ, 837. 860. 887. ἔνθα ἱστέον μὴ τοι ὅτι τὸ ἀν τίθεται ἀεὶ ἀντὶ ὀριστ. Παροχχμ. τὸ δ' ἄνα, ἀντὶ προστακτ. Ἐνστ. Ἅπερ οἱ Γραμματικῆρ. Δωρκ. εἰώθασι λέγειν.

Ἀν — τίθεται ἐνίοτε πρὸ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων ἀντὶ τοῦ στερητ. α. ἔοικε δὲ ὅτι τὸ ν οὐκ ἔστιν ἐφελκυστικόν· διότι εἰς τὰς πλείστας τῶν λέξεων τὸ στερητ. α συνάπτεται ἀμέσως τῷ συμφώνῳ (ἀένητι, ἀέκων, ἀέλπτης) ἀλλ' ὅτε ἀνήκει τῇ ῥίζῃ τῆς ἐνώσεως ἦτις πεδανῶς ἦν, ἀνα — ἐξ οὗ τὸ ἄνευ διατηρηθὲν ἐν ταῖς λέξεσιν ἀνάσσονος, ἀνάελπτος· Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 274. Lobeck, ἐν Φρυν. σλ. 728. Κυρίως ὅμως ἐγράφοντο αἱ ἐναντίαν λέξεις διὰ τοῦ διγράμματος.

Ἀνά· Πρόθετις γενκ. δοτ. καὶ αἰτιατ. συνταττομένη. Ἀλλὰ γενκ. μὲν καὶ δοτκ. μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ τοῖς Δωρ. ποιηταῖς· Πάσχει δ' ἀποκοπ. ἀν, ἢ ἀνὰ πρὸ τῶν λαρυγγοφ. γραμμάτων εἰς ἄγ. πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ εἰς ἄμ τρεπομένη· τοῦτο δὲ μόνον παρὰ τοῖς Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν της δὲ ἔστιν ἀντίθετος τῇ Κατά.

Α) Μετὰ γενκ. τὴν εἰς τὰ ἄνω κίνησιν σημαίνουσα, μόνον ἐν Ὀδσ. ἐν ταῖς λέξεσιν ἀνὰ νηὸς βαίνειν· πὰν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', Α, 416. πῶς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην Ι, 177. εἰ μὴ θέλοι τις νὰ μὴν ἀποδεχθῇ κἀνταῦθα τὴν τιμῆσιν ἀλλὰ νὰ ἐννοῇ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἀναβαίνειν νηός· ὅπερ ὅμως οὐ πάνυ εὔλογον, ἐπεὶ τὸ ἀναβαίνειν συντάσσεται μετὰ αἰτκ. συνήθως.

Β) Μετὰ δοτκ. = Ἐν· μόνος παρ' Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς· Παρ' Ὁμ. φέρει κυρίως ἔννοιαν ὑψώσεως, ὄρσεως, τὴν τοῦ Ἐπῤῥ. ἄνω· Ἰλδ. Α, 15. πὰν δ' ἀκήπτρῳ ἐπάνω εἰς τὸ σκῆπτ. Ὀδσ. Λ, 127. πὰν ὄμμα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους· Ἰλδ. Ο, 152. πὰν Γαργάρῳ ἄκρῳ· 2) = σύν, ἄνευ βεβαίων παραδειγμάτων.

Γ) Μετὰ Αἰτιατ. = Ἐν· πὰν στόμα ἔχειν· Ἰλδ. Β, 250. πὰν θυμόν· ἀντὶ ἐν στόματι, ἐν θυμῷ· Ἡρδ. 9, 86. α ἀνὰ τοὺς πρώτους εἶναι ἀντὶ ἐν τοῖς πρώτοις (τὸ κοινὸν. μεταξὺ εἰς τοὺς πρτ. ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους) ἔχει δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις αὐτῆς οὕτω πως ὥστε διὰ τῆς Ἐν οὐ σημαίνεται ὡρισμένως ἰδιαίτερόν τι τόπου μέρος, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐκτεταμένος τόπος· ὅθεν πολλάκις κατὰ σημασίαν κινήσεως εἰς τόπον καὶ ἀπὸ τόπου· ὡς ἡ Κατά· πὰν δῶμα Ἰλδ. Α, 510. κατὰ πᾶν τὸ δῶμα (παιτοῦ εἰς τὸ σπῆτι, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σπητιοῦ)· πὰν στρατόν Ἡρδ. 1, 85. ἄνω κατὰ στρατόπεδον· ἡ κατὰ τὰ ἄνω τοῦ στρατοπέδου (πρὸς τὸ ἀπάνω μέρος ἀπὸ τὸ στρατόπ.) Ἐν Ἰλδ. Δ, 209. Κ, 82. δέ, ὡς ἡ Διά· Παράβαλ. Ἰλδ. Κ, 198. Ὀδσ. Ξ, 34. Ἡρδ. 1, 86. 2, 135. ἀνὰ μάχην, ὁμιλον, κλόνον, ὀμιλητῆτα, νῆας, ἄστυ, πύργον, πεδίον· Ὁμ. Διότι τῇ φυσικῇ αἰσθήσει τοῦ ἀνθρώπου, πάντα ὅσα κεῖται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ διατρέχῃ, καταλαμβάνῃ (φθάνῃ), ἐπικρατῇ (κυριεύῃ) αὐτά, φαίνονται ὡς ὑψηλότερόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἵνα φθάσῃ πρέπει νὰ σπεύδῃ ὡς ἄνω κινούμενος — Ὡσαύτως 2) καὶ ἐπὶ ἀδιορίστου χρόνου σημαίνει διάρκειαν, συνέχειαν· πὰν νύκταν Ἰλδ. Ξ, 80. δηλ. διαρκούσης τῆς νυκτός· καὶ ἡ σημασία σπανίως εὑρηται ἀλλοῦ παρ' Ὁμ Παρ' Ἡρδτ. δέ, 2, 37, 130. 6, 61. πὰν τὸν πόλεμον, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν· διαρκούντος τοῦ πολέμου, καθ' ἑκάστην· ὡσαύτως καὶ 1, 136. 2, 99. 3, 160. πὰν τὸν ἔτεα καὶ 8, 65. πὰν πάντα ἔτεα· ἀνὰ χρόνον· β') χρόνῳ, (μετὰ καιρόν) πὰν δὲ τῷ ἐπιτυχεῖν ἔνεστι ἀγαθὰ, εἰ μὴ παραυτίκα ἐκίουτα εἶναι, ἀλλ' ἀνὰ χρόνον ἐξεύρωτε ἄνω· Ἡρδτ. 7, 6. 10. 3) ἐν ἀριθμοῖς· διακομῇν· πὰν πέντε παρασαγγὰς τῆς ἡμέραιε Ξεφ. Ἀνβ. 4, 6. δηλ. πρὸς 5. παρτ. κάθε ἡμέραν· πὰν πέντε γὰρ ἔτεκεν Ἀρσττλ. δηλ. κάθε φορὰν πρὸς πέντε· φευδῶς δὲ καταμιξεῖται ἐνταῦθα καὶ μ'Τδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν Ὀδσ. Θ, 209. ὅπου ἡ ἀνὰ συναπτέα τῷ χεῦε, δηλ. ἀνέχευε 20. μέτρα. 4) περιφραστικῶς κατ' ἐπιβρμ. ἔννοιαν· πὰν κρατεῖν ἀντὶ βιαίως (μὲ βίαν)· πὰν κράτος λαβεῖν ἀντὶ ἐπιδρομάδην· (τὸ ἰταλ. μὲ ἀσάλτο)· πὰν μέρος ἀντὶ ἀμοιβαίως, ἐκ μέρους, καθ' ἑκάστους (καὶ ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ ἡ

εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καθένας εἰς τὸ μέρος του)· : 5) ἀντὶ τοῦ ἄνω. εἰς τὸ ἄνω· ναὶ κίονα. Ὀδ. Χ, 176. ἄλλως δὲ προδεικτικῶς μόνον ἐπὶ ῥοῆς ποταμῶν· ναὶ ποταμὸν πλέειν. Ἡρόδ. ὀηλ. πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, ἀντιθέτως τῆς κατά· Valck. εἰ Ἡρόδ. 1, 194. 2, 95. 3, 16. ἐν συνθέσει δὲ ποικιλότερα.

Δ) ἄνευ πτώσεως, ἐπιῤῥηματικῶς παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ποιηταῖς· ἀντὶ τοῦ ἐπάνω· κατὰ σημασίαν τῆς διὰ μείζονος τόπου διαιρέσεως· νῆι δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, καλὴν καὶ χρυσείην· μέλαιναι δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν· Ἰλ. Σ, 562. ὀηλ. παντοχοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωήν· Πολλάκις δὲ κεῖται παρ' Ὁμ. ἡ Ἀνά ὡς Ἐπίῤῥημα κατὰ τμῆσιν κεχωρισμένη οὖσα τοῦ ῥήματος αὐτῆς, μετὰ τοῦ ὁποίου σχηματίζει ἀδιαίρετον σημασίαν· ναὶ δ' ἴσχεο· ἀνὰ δ' ὄρτω· ἀντὶ ἀνέσχου δέ, ἀνῶρτο δέ· ναὶ τεύχε' ἀείρας· ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν· ἀντὶ τεύχεα ἀναείρας, κρητῆρα ἀνεκέρασεν· κ. τ. τ.

Ε) Ἀν συνθέτει· 1) ὡς ἐν Β. 1 = ἄνω· ἀντιθέτως τῆς Κατά· ὡς ἀναβαίνω, ἀνίστημι, ἀναπαύω· : Κίνοτε δὲ παρὰ Ποιητ. καὶ ὀιττῶς· ναὶ ὀρτοδόρπη ἀναβαίνειν· Ὀδ. Χ, 133. β') ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς κατὰ τόπον ὑψώσεως προκύπτει ἡ ἐπίτασις σημασία· π. χ. ἐν τῷ, ἀναγινώσκω· ἀνέρομαι· τὸ ἀντίθετον σχηματίζεται διὰ τῆς Κατά, ἐπὶ τοπικῆς ὑψώσεως· καὶ διὰ τῆς Ὑπό ἐπὶ ἐπιτάσεως· γ') ἐπὶ ἀῤῥήξεως εἰς τε ἄκρον· τοῦτ' ἔστιν ἐπιτεύξεως σκοποῦ τινος, τίθεται ὡς ἐν Β, 2. σημαίνουσα ἐπανάληψιν πράξεώς τινος, ἐυτέρωσιν σκοποῦ, μεταχειρισμοῦ, ἐπανόρθωσιν, ἐιορθωσιν, ἢ ἀνάληψιν ὀπίσω, πόρισμόν πράγματός τινος· π. χ. ναναβλαστάνω, ἀναγινώσκω, ἀνατίθημι, ἀναχωρῶ, ἀνακαλῶ, ἀναχιτίζομαι· β) ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ αὐτὸν τοπον· ἀντὶ τοῦ πάλιν, ὀπίσω· Gunther de praep. ap. Hom. σλ. 28. — Ἡ Ἀνά ὡς Πρόθ. οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν· εἰ καὶ ὁ Herm. Conv. Med. Elmsl. ὄχ. 1143. ἐνθέλει αὐτὸ ὡς ἄτοπον γνώμην τῶν Γραμματικογράφων· ἰδὲ καὶ τὰ ἑξῆς· (υυ).

Ἀνα· καὶ ἀναστροφὴν τύπος τῆς πρόθ. Ἀνά· 2) ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ ἀνάστηθι· Ἰλ. Σ, 178 Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· ἦγου, ἀνάστα, σημαίνου, καὶ μὴ κεῖτεσαι πλέον· καὶ Ζ, 331. καὶ Ι, 241. καὶ Ὀδ. Ξ, 15. καὶ Εὐρπ. Τρ. 98. ναναι, ξυσταλμένοι, πεύθεσθε καφαλὴν ἐπάκοι ὄρνιν. Ἡ λήγουσα οὐδέποτε πάσχει ὀλίβον· ναλλ' ὄκκ ἐξ ὀράνιων Σφκ. Αἰ· 194. Τὸ δὲ ἀποστροφούμενον ἀν κεῖται ἡεί ἀντὶ τοῦ, αἰεί τε· (υυ).

Ἄνακτ· κλητ. τοῦ ἄναξ, μόνον μετὰ τοῦ ὦ κλητ. Ἐπιῤῥ. ὦ ἄνακτ· Ἰλ. Γ, 276 Ζεῦ ἄνακτ, δὸς τίσασθαι, ὅμε πρότερος κακὰ ἔοργεν· καὶ Ἰλ. Π. 233. Ζεῦ ἄνακτ, Δωδωναῖε, πελασγικὲ· καὶ συῤῥ. ὦ ἄνακτ· Εὐρπ. ἐν χρήσει δὲ ἐπὶ τῶν θεῶν μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐπὶ θνητῶν βασιλέων· Ὅμ. Παρὰ Σκηπσεῖ δὲ καὶ ἀντὶ ὦ ἄνασσα· ἰδὲ καὶ Πνδ. Πῦ. 12. 6. (υυ).

Ἀνάβα· Ἀττ. ἀόῤῥτ. β'. προστακτ. ἀντὶ ἀνάβηθι, παρὰ τὸ ἀναβαίνω· (υυ–).

Ἀναβᾶσ-ην· Ἐπιῤῥ. (ἀναβαίνω)· ἀναβαίνων, εἰς ὑψηλὸν τόπον πορευόμενος, ἢ καθήμενος, ἢ κείμενος· ναναβάσην ποιεῖ τραγῳδίαν Ἀρτῤῥ. Ἀχ. 399. καὶ 410. ἀναβάσην πόνος, ἐξὸν καταβάσην· καὶ Πλτ. 1123. ναναβάσην ἀναπαύομαι· καὶ Πολδ. γ', 9. ναναβάσην καθίζεσθαι· καὶ δ'. 175. ἄνω κειμένοις καὶ ἐκτεταμένοις ποσὶ καθήμενος· ναὐτὸς δὲ (ὁ Σαρδανάπαλος) ἀποδῤῥάσιον εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀναβάδην ὑπὸ ἁλουργέσι παστοῖς· Δίων· λογ. 162. καὶ Πλουτχ. περὶ τοῦ αὐτοῦ· ναναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος . . ἐξαίνεσε· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀντίθετος τῇ, καταβάδην· (ε).

Ἀναβᾶδόν, Ἐπιῤῥ. (ἀναβαίνω) εἰς ὕψος ἀναβαίνων· Ἀριστοτ. χ. Ἱστ. ζ'. ναὶ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, οὐκ ἀναβαδόν, ἀλλὰ κεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς·.

Ἀναβαθμικός, ἡ, κόν· (βαθμὸς) εἰς τὸ ἀναβαίνειν κατεσκευασμένος· κλιμακωτός, κατασκευασμένος μὲ ἀναβαθμίδας, ἤγουν σκαλίδια.

Ἀναβαθμίς, δος, ἡ· (ἀναβαίνω) βαθμός, ἤγουν σκαλὶ τῆς κλίμακος (τῆς σκάλας) Ἔξοδ. 20. 2) τὸ ἀναβαίνειν.

Ἀναβαθμός, οῦ· ὁ (ἀναβαίνω) σκαλί, σκαλοῦνιον, σκαλοπάτημα· κλίμαξ. Ἡρόδ. 1., 2) τὸ ἀναβαίνειν, Ἀνάβασις.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ· (ἀναβαίνω) κλίμαξ, σκάλα, κινητὴ κλίμαξ, χειρόσκαλα.

Ἀναβαθρόν, τό· σκαλί, σκαλοῦνιον, σκαλοπάτημα· καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τῆς σκάλας· ἔτι δὲ ὑψωμένη ἕδρα, θρόνος· θρονί, κάθισμα ὑψηλὸν μὲ σκαλοπατήδια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναβῇ τις διὰ νὰ καθίσῃ εἰς αὐτό· καὶ καθέδρα πρὸ τῆς σκάλας· παρὰ τὸ

Ἀναβαίνω, Μ. βήτομαι· Ἀόῤῥτ. ἀνέβην· μέσ. Ἀορτ. ἀνεβησάμην (βαίνω· ἀμιλ.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἀμετάβ. σημασ. 1) παρ' Ὁμ., πλήν τινων ἐξαιρέτων, ἐπὶ ναυτίλων, σημαίνει ὅτι μὲν τὸ ἀναβαίνειν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ πλοῖον (τὸ ἰταλ. imparcamo) ὅτε δὲ τὸ ἐκπλέειν (κάμνω πανί) ὅτε παραλείπεται συνήθως τὸ νῆα, ἢ ἅλα· σπανιώτερον χρῆται αὐτῷ ἐπ' ἀναβάσεως εἰς ὑψηλὸν φέρον· Συντάσσεται δὲ τῇ αἰτιατικῇ μόνῃ· ἀρα ἡ σημασία αὐτοῦ εἰς τὸ μεταβατ. πλέω κλύουσα· ναναβ. οὐρανὸν, ὑπερῴκεν· Ἰλ. Α, 497. Ὀδ. Ξ, 302. καὶ τρπ. ναρτες ἀνθρώπους ἀναβαίνειν· Ὀδ. Ζ, 29. ἡ φήμη ἀναβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτ' ἔστι κυριεύει, νικᾷ ἡ φθάνει εἰς τοὺς ἀνθρ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ προστίθεται αὐτῷ ἡ Εἰς· ναναβ. εἰς ἐλάτην, ἐξαλίμους χ, 142. εἰς ἅψιδα· Ἰλ. Ξ, 287. Π, 657. Τὸ δὲ ναναβ. Τροίην ἀναβαίνειν· Ὀδ. Α, 210. καὶ Ν, 285. ποτὲ δ' ἐς Σιδονίην εὐ ναιομένην ἀναβαίτες ἵκοντ'· ναντὶ τοῦ πλέειν· ἐξ ἐναντίας δὲ ναπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν· Ὀδ. Ξ, 252. τὸ ἐκεῖθεν ἢ τῆδε ἀπὸ τόπου σημαίνον κίνησιν· Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ναναβαίνειν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν· (τόπου)· Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ μετὰ τῆς Ἐπί· ναναβὰς ἐπὶ τὴν τριήρη· ἐπὶ τὸν ἵππον· ἐπὶ τὸ ἅρμα· Ξνφ. Μετὰ δοτ. ἄπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ποσοῖς ἀναβαίνειν· Ἰλ. Κ, 493. Μετὰ τῆς Ἀνά· ἀνὰ τι ἀναβ. ποὺ' ἂν ὁήτις ἀν' ἁρτεμέρην ἀναβαίνῃ· Ὀδ. Χ, 132. β') ἐπὶ ὁδοιπορικῶν ἀπὸ τῆς παραλίας ἄνω εἰς τὴν μεσογαίαν ἐξαιρ. εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας· Ἡρόδ. καὶ Ξνφ. ἐς Αἴγυπτον εἰς Αἰθιοπίαν· Παυσν. γ') ἐπὶ ῥητόρων· πολλάκις ἄνευ τοῦ, ἐπὶ τὸ βῆμα· Woll ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 372. 2) ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν, αὐξάνεσθαι, ἐπὶ Φυτῶν· ναναίβησαν ἄκανθαι· β') ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ αὐξάνεσθαι, πληθύνειν· νῦν δέ, εἰμὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεις ἀναβῇ τοὐλάχιστον ὁ ποταμὸς οὐκ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώραν· Ἡρόδ. 2, 13. (ὅπερ καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς εἴρηται· ἀνέβηκε τὸ ποτάμι, ἀνέβηκαν τὰ νερά·): 3) ὡς τὸ ἀποβαίνειν καὶ ἐκβαίνειν· (λαμβάνει ἢ πέρας τέλος, ἀπαντᾶται, συμβαίνει, καταντᾷ) Valck· ἐν Ἡρόδ. 7, 10, 8. 4) ἀντὶ τοῦ μεταβαίνειν· (ἔρχεται εἰς ἄλλον, πάφτει, ἀπερᾷ εἰς ἄλλα χέρια). ναἐς Λακωνίην ἀνέβαινον ἡ βασιληίη· Ἡρόδ. 7, 205. ἰδὲ καὶ 1, 109. 5) ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφειν· ναὐτὴν ἐπὶ τὸν ἀδελφεόν· Ξνφ. Ἑλλ. γ'. 1.

Β) μεταβατ. Ἀναβαίνω· Μλ. ἀναβήσω· Ἀόῤῥτ. ἀνέβησα· Ἰων. καὶ ποιητ. (ἀντὶ ἄμπω ἢ κάμνω νὰ ἀναβῇ, ἀνεβάζω, τὰ παρ' ἡμῖν κοινότερα) ἐξαιρ. εἰς πλοῖον· ναὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν· Ἰλ. Α, 144. ἰδὲ καὶ Πνδ. Πῦ. 4, 340. ναὶ ῥα οἱ μάντις ἐρυλίσσατ καὶ κλάροισι διοπροπέων ἱεροῖς Μήδους ἅμβατε στρατὸν πρόῤῥωνα· Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησαν ἄνδρες· Ἡρόδ. 1, 80. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέν. Ἀόρτ. ποὶ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, νοὶ ἀναβησάμενοι· Ὀδ. Ο, 474. 2) ἀντὶ τοῦ ὀχεύω, ἐποχμάζω (βατεύω) ποῖποι δὲ οἱ αὐτοῦ ἦσαν ἵδοι, πάρεξ τῶν πολεμιστῶν, οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἑκατὸν ἐποίεον, αἱ δὲ βαινόμεναι ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι· ἀνέβαινε γὰρ ἕκαστος τῶν ἵππων τούτων εἴκοσι ἵππους· Ἡρόδ. 1, 192. Παρέβαλε ἀναβάτης· 2).

Ἀναβακχεύω, (Βάκχος) ἐνῤῥγτ. παροργίζω, παροῦνω, βάλλω εἰς μανίαν, Εὐρπ. Ὀρ. 340. ναμάτερος αἷμα σᾶς, ὁ σ' ἀναβακχεύων· 2) Οὐδετέρ. ἐκβακχεύομαι, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, ἀρχίζω νὰ φωνάζω καὶ νὰ περιφέρομαι ὡς οἱ βακχευταί· Εὐρπ. Βακχ. 852. καὶ Διονύσ. Ἀλικ. καὶ Πλούτ. Περὶ Εὐρπ. Ἡρακλ. μαν. 108. ναναβακχεύω τὴν πόλιν· ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν· ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν βακχεύω.

Ἀναβακχεύω = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναβάλλω, Μ. λῶ· (βάλλω· ἀμιλ.) ῥίπτω ὑψηλά, εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω, ν'Αναβάλλω τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον· ηβάλλω τινὲ ἀναβιβάζω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον· Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. α', 38. ναναβ. καὶ καταβάλλω τὰ ὄμματα σηκόνω ἢ ἀνεβάζω καὶ κατεβάζω κυτάζων τίποτε· ναναβάλλω κλυδώνιον· Ἡρόδ. 5, 49. καὶ Αἰσχλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβ. 1030. πέρωμ ἐπάνω μου κλυδώνιόν τινα· ἔτι δὲ καὶ Μέτ. ναμάχην ἀναβάλλεσθαι· Ἡρόδ. 5, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τοῦ, ῥίπτειν τοὺς κύβους· τοιεῦτον ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Ε'. 10. ν'Ωρυσσον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς· ἐῤῥίπτουν ἐπάνω τὴν γῆν, τὸ χῶμα· καὶ τὸ τοῦ Καλλιμάχ. ν'Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν· ἀνέβλυζε, ὀηλ. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ Ἵππων. ν'Αναβάλλει τὸν ἱππεβάτην· ῥίπτει. τινάζει εἰς ὕψος τὸν καβαλάρην, καὶ οὕτω ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς 2) Ἀργοπορῶ, 4) ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν· χτυπῶ τὴν δουλειὰν ὀπίσω· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός· ἀφίνω τι νὰ τὸ κάμω ἀργότερα· Διον. περὶ συνθ. σχ. 309. ἔτι δὲ καὶ μέσ. ν'Αλισμένης δὲ ἀμείβετο τοῖς δε· Ὦ ξεῖνε Μιλήτιε, ἀναβάλλεσθαί τοι εἰς τρίτην ἡμέρην ἀποκρινεῖσθαι· Ἡρόδ. 5, 49. 3) ἐξαιρ. μέσ. Ὀδυσσ. Τ. 584. Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τοῖσδε μένοντα· 3) Ἐπὶ Ὕμνου, ἢ Μουσικῆς· ἀντὶ τοῦ ἀρχίζω νὰ ψάλλω ἢ τραγῳδῶ· σηκόνω τὴν φωνήν μου· Ὀδυσσ. Α. ν'Ητοι ὁ φορμίζων ἀναβάλλετο καλὸν ἀείδειν καὶ Θορτ. 6. 20. ντῷ δ' ἐπ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀείδειν· Προοιμιάζομαι, προκυκλοῦμαι, (καθὼς συνειθίζουν νὰ κάμνουν οἱ ψάλται πρὶν ἀρχίσουν νὰ ψάλλουν) παρὰ τοῖς Γραμματογρ. δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης ἄρτιος τῆς ἀῤῥιας φωνῆς· ὅθεν ναναβεβλημένον μέλος τὸ, Ἰταλκ. andante ν'Αναβεβλημένων καὶ λιγυρὸν προκικλοῦσα τοῦ λόγου· Συστ. τὸ ὁποῖον ἀναβεβλ. μέλ. ὁ Ἡλιόδ. Βιβλ. β', τάσσει ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἐπίτροχον ἰταλ. Adagio· ἐν ἠγέει, ἄρχεσθαι, ἀρχὴν ποιεῖσθαι· ὥσαὐτως καὶ ἐπὶ λόγου· (ὅταν θέλῃ τις νὰ ἀρχίσῃ κάμμιαν ὁμιλίαν)· Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. Ε'. ν'Αναβάλλεσθαι τινὰ ὀῤῥήκοι· ὅποιος ἔχει κατὰ νοῦν ἐπιχείρησίν τινα καὶ θέλει νὰ τὴν ἀρχίσῃ· ἴδιον ἐν Ἡρωϊκ. Α'. τό. ν'Ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὀῤῥήτου.

Ο αυτός μεταχειρίζεται συχνά το »Εν αναβολαίς· και »Εν αναβολαίσι· αυτί του Αρχίζειν, αρχήν ποιείν· 4) αναβάλλεσθαι· μετά του ίματίου ή και άνευ· ως το περιβάλλεσθαι· Επί ενδυμάτων και φορεμάτων· εξαιρέτως όταν έχωντες το περιβόλαιον (ιταλ. mantello, το τουρκ. γι απουντζίν) σηκόνη το άκρον του ποδεώνος (την άκρην της ποδιάς) και βάλλει αυτό επί τον βραχίονα ώστε τοιουτοτρόπως σχηματίζεται μεγάλη πτυχή (διπλωματιά). »Είπω την χείρα έχοντα αναβεβλημένον· Δημοσθ. περί του αγάλματος του Σόλωνος, λέγουσι· και Πλούταρχ. (Φωκ. 4.) »Ούδ' εκείνος έχοντα την χείρα της περιβολής ότε τύχοι περιβεβλημένος.« Ζήτ. Αναβολή· ὁ Αριστοφ. Εκκλησ. 97. τάσσει επ' εναντίας τοῦ »Αναβαλλομένη, τὸν Ξυστειλάμεναι δοιμάτια· »Ωρῇς. 1132. την δε χλαίναν αναβαλού τριβωνιτώς· όπου φαίνεται ότι κείται αντί του, Αμπίσχεσθαι, ενδύεσθαι, φορέσεσθαι· ὁ Σουίδας λέγει, ότι οι Αττικοί τάττουσι τό, Αναβάλλεσθαι, αντί του, Περιβάλλεσθαι· καθώς και εκ του Πλάτ. εις Θεαίτ. 25. γίνεται δήλον· όπου φησίν πάναβάλλεσθαι επί δεξιά ελευθέρως· επί τοῦ ῥιψήματος τοῦ φορέματος επάνω εις τον ώμον, ὃ οὗ ἐγνωρίζοντο οἱ ἐλεύθεροι.

Ἀναβαπτίζω, ἐκ δευτέρου βαπτίζω, ξαναβαπτίζω.

Ἀναβαπτισμός, ὁ· ὁ ἐκ δευτέρου βαπτισμός.

Ἀναβάπτισις, ἡ· ἐκ δευτέρου βάπτισις.

Ἀναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἐκ δευτέρου βαπτίζων.

Ἀναβάσιμος, ὁ, ἡ· (βαίνω) ἐπιτήδειος ἢ εὔκολος εἰς ἀναβασμόν, ἢ ἐφ' οὗ ἠμπορεῖ τινας νά ἀνέβῃ· ἀμφ.

Ἀνάβασις, εως, ἡ· (ἀναβαίνω) τό ἀναβαίνειν· τό ἀνέβασμα· εἰς βουνόν· πάσῃ γάρ τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἐστί καί βραχυτέρος ὁ χώρος πολλόν, ἤπερ ἡ περιοδός τε καί ἀνάβασις.« Ἡρόδ. 7, 223: ἐφ' ἵππου· (αναβάλισμα) παρά Σχ. Οἰδ. Κολ. 1070. »πάτα ἵππων ἄμβασις.« ἀντί τῶν τό ἱππικόν (ἡ καβαλαρία)· Δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδι, εκστρατεία· από Πυραλίας εἰς τά ἐνδότερα τῆς ξηρᾶς ἔξαιρ. εἰς τά ἤνδοτ τῆς Ἀσίας, ὡς ἡ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὑπό Ξεν. »Κύρου Ἀνάβασιν« κληθεῖσα, μ' ὅλον ότι μόνον τό πρῶτον βιβλίον πραγματεύεται περί αὐτῆς κυρίως· ἔτι δέ καί ἡ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τάς Ἰνδίας· 2) προχώρησις, αὔξησις.

Ἀναβασμός, = ἀνάβασμός.

Ἀναβαστάζω, ζου· Μ. άσω, και άξω· (Βαστάζω) σηκόνω, κρατώ άπάνω· φορτόνω, κουβαλώ· Λουκιαν. Ἀναχ. »εἷς ὤφος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.«

Ἀναβατήριον, τό, Υπαπευωμ. Ἱερόν, Θυσία, τήν οποίαν ετέλουν, όταν έμελλον νά έμβωσιν εἰς τήν ναῦν καί νά ἀποπλεύσωσι· Πλούταρχ. παρά τό ἀναβαίνω.

Ἀναβάτης, ου, ὁ· όποιος ἀναβαίνει, ὁ ἱππεύς, καβαλάρης· Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. 3. »ἵππους, καί τούς ἀναβάτας ὡπλισμένους.« ἐν Ἀπομν. Γ. γ'. 2. κατά συγκ. Ἀμβάτης, κείται· 2) Ὁ ἄρχων ἱππέως, ὁ βατευών, ὀχεύων τάς θηλείας· (ε).

Ἀναβατικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἐπιτήδειον, ἁρμόζων εἰς τό ἀναβαίνειν, καβαλικεύειν· καλός καβαλάρης, ἢ στήν καβάλαν· Ξενοφ. Ἀπ. Γ. 3.

Ἀνάβατος, ὁ, ἡ· παρ' Ὁμ. ἄμβατος (ἀναβαίνω) εὐκολοανάβατος, τόν οποίον ἢ εἰς τόν οποίον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νά ἀναβαίνῃ· ἐκείνος, εἰς τόν οποίον δύναται τινάς νά ἀναβῇ· Ἰλ. Ζ, 434. »ὅθεν μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις.« καί Ὀδ. Δ, 315. καί ἐπί ἀλόγ. Ἡσιόδ. Θεογ. 679. »τότε δ' ἄμβατός ἐστι διὰ στόμα· ἤγουν, πλεύσιμος.

Ἀναβέβρυχεν· ἐπί πηγῶν αἱ οποῖαι ἀναβράζουσι (χορχολίζουν) ἀπαύστως· »ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καλόν, τελεθόον . . .« Ἰλ. Φ, 64. ὡς ἐνεστ. αὐτοῦ λαμβάνεται τό ἄλλου που μή ἀπαντώμενον ἀναβρύω· ἄλλοι δέ ἀναγουσι τήν λέξιν παραβάλλοντες αὐτήν τῇ, ὑποβρύχια εἰς τό ἀναβρίχω· τό οποῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει καί τό ὑπό Ζηνοδότου ἀναγινωσκόμενον ἀναβέβροχεν· Ἰδέ Βουτμ. Λεξ. 2. σλ. 125. Τό πρωτότυπον αὐτῆς συγκέχυται τῷ βλύζω, βλύω, βρύω. Τό ἀνωτέρω τοῦ Ὁμ. ἠν καί τοῖς ἀρχαίοις ἀμφίβολον καί μετέβαλον αὐτό παντοίως, εἰς μάτην ὅμως.

Ἀναβαίνω, ὅθεν τό Ἀναβαίνω, καί Ἀναβήμι, Ἐνεργητ. = Ἀναβιβάζω· Ὀδ. Ο. 473. »Οἱ μέν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον. — Νῶϊ ἀναβησάμενοι« ἀναβιβάσαντες αὐτοί ἡμᾶς (ἀφ' οὗ μᾶς ἀνέβασαν, μᾶς ἔβαλον καί τούς δύο εἰς τήν ναῦν.)

Ἀναβεβλημένως, Ἐπίρ. (ἀναβάλλω) βραδέως, ἀργοπορικά, ὀκνηρῶς· Διον. Ἁλικ.

Ἀναβήμεναι, Δωρικ. αὐτί Ἀναβῆναι· Ὀδ. Α. 310. »Πρίν γε τόν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι« ὅηλ. πρωτοῦ νά ἀποπλεύσῃ διά τήν Τροάδα.

Ἀνάβημι, ταυτόν καί Ἀναβαίνω· ὑπάγω ἐπάνω, ἢ εἶμαι ἐπάνω· ὅθεν Ἀναβήναι αὐτί τοῦ ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· παρ' Ἀντιφάνῃ.

Ἀναβησίνεως, ω, ὁ· ὀνοματικός τῶν Φαιάκων· Ὀδ. Θ, 113. κυρίως ὅμως ὁ ναῦν ἀναβαίνων· (ὅστις ἀναβαίνει εἰς καράβι).

Ἀναβήσομαι, ἡ Ἀναβήττω· καί Ἀναβήττομαι· Μ. ήξω· ἀποχρέμπτομαι· πτύω βήχοντας· Ἱπποκρ. »Ἀναβήττων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος.«

Ἀναβιβάζω, = τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρ. ἀποκοπήν – Ἀναβάζω, ἤτοι βάλλω, ἢ φέρω τι ἐπάνω εἰς τι· κάμνω ν' ἀνέβῃ τι, ὡς Ξενοφ. »Ἀναβιβάζω ἐπί τό ὄχημα.« ἀναβάζω, βάλλω ἐπάνω εἰς τό ἁμάξι· »ἐπί ἵππους.« Ἡρόδ. 1, 63. 4, 72. ὅτι οἱ καί ἐπί τό πλοῖον (τό ἰταλ. imbarcare) ἐγίνει, βάλλω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· 2) τραβῶ ἀπάνω, σέτω τι εἰς ὑψηλόν μέρος· 3) ἐπί πλοίων, ὡς τό ἀνελκύω· 4) »Πρός τήν γῆν ἀνεβίβαζε τάς τριήρεις.« τάς ἔφερνε, τάς ἔσυρε ἐπάνω εἰς τήν γῆν· Τροπικῶς· »ἀναβιβάζων τε εἰς τιμήν.« ἀναβάζω τήν τιμήν, ἀκριβαίνω, κάμνω ἀκριβώτερον· ὅτι καί προβιβάζω τινά εἰς μεγαλητέραν ἀξίαν· Μέτ. προάγω, εἰσάγω· παρουσιάζω τινά εἴς τινα ἢ πρός ἄλλους πλείονας· πούδε γάρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστίν αὐτῶν ἑτεροῖ, οὐδέ ἐλέγξαι οὐδένα.« Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 18. D. ζ. καί »παιδικτε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος, ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθείη, καί ἄλλους τῶν οἰκείων καί φίλους πολλούς.« 34. C. D. 5) παρουσιάζω εἰς τό κριτήριον τόν ἀναγωγά παροιτος καί τοῦ ἐναγομένου· (ἰταλ. κομφροντάρω) Αυσ. ἐν Ἐρατοσθ. 24. 6) σπανίως κατ' ἀμετάβατ. διάθ. = ἀναβαίνω.

Ἀναβιβασμός, ὁ· Ζήτ. Σχολίον.

Ἀναβιβαστέον· Θετικ. ἐπίθ. παρά τό ἀναβιβάζω· πρέπει νά προστάξῃ τις νά ἀναβῇ τις· Ξενοφ. Ἱπ. Α'. 2. »ἀναβιβαστέον σοι ἵππους.« δηλ. πρέπει νά ἀναβιβάσῃς ἱππεῖς, νά τούς προστάξῃς νά καβαλικεύσουν· καί Πλάτ. Πολιτ. β, σλ. 467. »ἐπί τούς ἵππους, ἦν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὡς ταχίστους, καί διδακτέους ἱππεύειν ἐν ἵπποις.«

Ἀναβιβρόσκω, Μλ. ἀναβρώτω (βιβρώσκω· ἀμλ.) κατασθίω, κατατρώγω.

Ἀναβιόω, ῶ· καί Ἀναβίωμι, ὅθεν τό Ἀναβίωσις Μλ. — ώσομαι, (βιόω· ἀνομλ.) ξαναζῶ· ἀναστήσεσθε ἐκ τῶν νεκρῶν ἔρχεσθε πάλιν εἰς τήν ζωήν· Ἀθην. Δ'. »ὄρτυγα στρεφόμενα ἀναβιῶναι.« Μέτ. ἀναβιώσασθαι· ποιῶ τινα ἤτι νά ἀναβιώσῃ τά ξηναζήσῃ· Πλατ. Φαιδ. σλ. 89. C. ἀλλά καί κατ' ἐνεργητ. διάθεσιν· Παλαιφ. 41. οὗ οὗ

Ἀναβίωσις, εως, ἡ· (βιόω) ἀνάζησις, ἀναβίωσις τῆς ζωῆς, ἀνάστασις, ἡ ἐκ δευτέρου ζωή.

Ἀναβιώσκομαι· Μλ. — ώσομαι· μέσ. ἀπρστ. ποιῶ ἀναβιοῦν· ἀνασταίνω, κάμνω νά ξαναζῇ· Πλτ. Κρτ. σλ. 48. C. »καί μή ὡς ἀληθῶς ταῦτα σπέρματα ἦ τῶν βαδίως ἀποκτεινυόντων καί ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἶεν τ' ἦσαν.« Κατά τήν αὐτήν σημασίαν κεῖται καί τό ἐνεργητ. ἀναβιώσκω παρά τῷ Σχλ. Εὐρπ. Ἄλκ. 1. καί ἀναβιώσκομαι παθητ. παρά Πλτ. Φαιδ. σλ. 72. C. D. »ἐπειδή δέ ἀποθάνει, μένει ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τά τελευτῶντα καί μή πάλιν ἀναβιώσαιτο.« 2) ἀμετάβ. = ἀναβιόω· καί Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιβ'. 19.

Ἀναβλαστάνω, Μ. ήσω· (βλαστάνω, ἀνομλ.) ξαναβλαστάνω, ἢ τό ἁπλῶς βλαστάνω, φυτρόνω, γίνομαι· καί δέ παραυτίκα ἀνά τ' ἔαρα καί ἀνίβλαστον.« Ἡρόδ. 7, 166. Μεταφ. ἀναβλ. κακά· »ἴδοι δέ ἐκ τοῦ Ἑστίαιος γένεω Ἠρίδιο κακά ἀναβλαστεῖν· Ἡρόδ. 5, 93. 3. ἰδέ καί 3, 62. 2) ποιῶ ἀναβλαστάνειν.

Ἀναβλάστημα, τος, τό· (βλαστάνω) ξαναβλάστημα, φυτρωμα.

Ἀναβλάστησις, εως, ἡ· = βλάστημα. Θεόφ.

Ἀνάβλεμμα, τος, τό· (βλέπω) τό βλέπειν εἰς τά ἄνω, τό πρός τά ἄνω κύτταγμα· Ξεν. Κυν. Δ'. 4. »ἀπό τῶν ἀναβλημάτων, καί ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπί τάς καθέδρας τοῦ λαγώ« τό κύτταγμα.

Ἀναβλέπω, Μ. ψω· (βλέπω) κυττάζω εἰς τά ἄνω· Ξεν. Π. τ. 4. »ἀναβλέψας εἰς τόν οὐρανόν, ἐπεύξατο· καί βλέπω τινά κατά πρόσωπον· Αὐτόθ. Α'. 4. »οὐδ' ἀναβλέπειν πρός τόν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι.« ὅπερ ἄλλοι ἀντιβλέπειν, ἀναγιώσκουσι· καί ἀναίγω τά ὄμματα· Αὐτόθ. Η'. 3. »κατακύπτων ἤγει — ἀναβλέψας δέ ἐρωτᾷ με καί, Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τήν ὄρασίν μου, τό φῶς μου· Ἀριστοφ. Πλάτ. πλέν γάρ ἀναβλέψῃς κἄν μικρόν χρόνον· καί Ξαναβλέπω πάλιν τινά· ὅθεν

Ἀνάβλεψις, εως, ἡ· κύτταγμα ἀπάνω, ξανάβλεμμα· 2) τό ἐπαναλαμβάνειν πάλιν τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀναβλήδην, Ἐπίρ. Ἰων. καί Ὁμ. ἀμβλήδην (ἀναβάλλομαι)· πηδῶ, πετάχομαι διά μιᾶς σφοδρά ἐπάνω, ἢ ὀπίσω· »ἀμβλήδην βοᾶν.« Ἰλ. Χ, 476. κλαίων φωνάζω, παραπονετικά φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· παρ' Ἀρατ. Διοσ. 338. Ἀναβλήδην ἐχέσκοντα, ἐπί πτηνῶν, καί ζωϋδίων, τά οποῖα ἐχέσκοντα (βατεύοντας) πηδηχτά ὡς αἱ βάσ, ἵπποι· ἢ πετακτά ὡς τά στρουθία (σπουργίτια)· βατεύοντας.

Ἀναβλήδόν, Ἐπίρ. (ἀναβάλλομαι) περιβεβλημένως, ῥιχτά ἐπάνω, ἤγουν κατά τόν τρόπον ἑνός ἐπανωφορίου, τό οποῖον ῥίπτει τινάς εἰς τούς ὤμους του.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολή τινός εἰς ἄλλον καιρόν· ἔψημα, ἢ χτύπημα ὀπίσω κάμμιας σιγουλιᾶς ἢ ὑποδήσεως· Ἰλ. Β. 380. »Τρωσίν ἀνάβλητις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.«

Ἀναβλητικῶς, Ἐπίρ. = ἀναβλήδην· 2) ἀργοπορικά, μέ ἀναβολήν καιροῦ· Εὐστάθ.

Ἀναβλύζω, Μ. ύσω· (βλύζω) ἀνάβρυτμα· ἀναβρύω, ἀναπηγάζω· κυρίως ἐπί πηγῆς· Ἀθήν. »ἀνέβλυζον ἐξ ἐξ αὐτοῦ κρουνοί δύο, ἑ μέν γαλακτος, ὁ δέ οἴνου.« καί Μεταφ. »ἡλόγας ἐκ γῆς ἀναβλύσαντας.« Ἀριστοφ. καί Στράβ. περί τῆς Λίτνης· »τακείτης γάρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυσθέντος· 2) κάμνω νά ἀναβρύσῃ, χορχολίζῃ.

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ· (βλύζω) ἀμετβ. ἀνάβρυσις, ἐκπήγασις· Ἀριστοτ. 2) βρύτις.

Ἀναβλυσταίνω, παρὰ Προκοπ. = Ἀναβλύζω· ἀμφβ. ἐν τῇ Ἑπτομῇ τοῦ Στράβ. σελ. 208. ὁ Οὐτσένιος ἔχει, Ἀναβλυστάνουσα· ὁ Σευῆ. ἔχει Ἀναβλυστωνῆται, τὸ ἀναβλύσει ἢ ἀναβλαστῆται, ἐκ τοῦ Εὐπόλ. Δῆμοι· ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Γ. σελ. 1095. ἔχει Ἀναβλυστανειῖν, καὶ ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀναφερομένην ῥῆσιν βλύζω. Ἰδὲ ἐν τούτοις Bast. Ep. cr. append. σλ. 55.

Ἀναβλύω, ταυτὸν καὶ Ἀναβλύζω (υ–υ–).

Ἀναβόαμα, τό· Ποιητ. ἀμβόαμα = ἀναβόησις.

Ἀναβοάω, ῶ· Μ. — ήτομαι· Ἀόρ. Ἰων. ἀμβῶσαι, Ἡρόδ. (βοάω) φωνάζω δυνατά, ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον· φωνάζω πρός τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ καμῇ τι· προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς μεσίτην τῆς φωνῆς· Ξενοφ. Κυρουπ. Γ. κ. 13. Ζ. κ. 38. καὶ Ἀναβόσ. Ε. ὁ. 31. πἀναβοῶ εἰς εἰμωγήν· ἀρηνῶ μεγαλοφώνως· 2) μετὰ αἰτιατ. ᾠδῆς, ὑμνῳδῶ ἀναβοῶν· Τραγικ. κλαίω τὴν δυστυχίαν, τὸ κακόν μου, φωνάζων δυνατά· ἀφ' οὗ

Ἀναβόησις, εως, ἡ μεγάλη βοή, φωνή, κραυγή.

Ἀναβοθρεύω· σκάπτω, κάμνω λάκκον.

Ἀναβολάδην, Ἠπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ὁμρ. ἀμβολάδην· (ἀναβολή) = ἀναβλήδην· πλέβης ζεῖ ἀμβολάδην· Ἰλιάδ. Φ, 364. ὁ λέβης (τὸ χάλκωμα, τουρκ. τὸ καζάνι) χορχολάζει, βράζει χορχολαστὰ. Πιρὰ Πινδ. ἐπὶ ἄρτσως τῆς φωνῆς· (ὅταν ψάλλῃ ἢ τραγῳδῇ τις σηκόνωντας τὴν φωνήν)· 2) ἀργοπορικά, χτυπῶντας τὸν καιρὸν ὀπίσω· ὁ Ἡρόδ. συνάπτει τῇ λέξει τὸ, ἀναβάλλειν, μάλιστα· ἠμβολάδην ἀναβάλλειν.

Ἀναβολάς, ἀδος, ἡ· Ἰωνικ. ἀμβολάς· = ἀναβλήδην.

Ἀναβολαῖον, ου, τό· (ἀναβάλλω) ἐπανωφόριον, περικάλυμμα, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζεται τινάς· εἰς τὸ Δ'. τοῦ Ἡταίου. 2) Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ σύρουσί τι πρὸς τὰ ἄνω· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ Ἀναβάλλω.

Ἀναβολάς, άδος, ἡ· ὑπτικ. γῆ· χῶμα ἀνεσταλμένον (σωρωμένον, ὅταν σκάπτουν λάκκον ἢ ἄλλο τοιοῦτον τι καὶ τὸ ῥίχνουν ἔπάνω) ἐν χρήσει συνήθως κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ἀμβολάς· Ξεν. Βπ. 7, 5, 6.

Ἀναβολεύς, έως, ὁ· τὸ σκαλοπάτημα εἰς τὴν σέλλαν, τουρκοβιρ. ζεγκέ· τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ πλαὶ δὲν μετεχειρίζοντο ὡς εἰναι ἤδη εἰς χρῆσιν· ἀλλ' αὐτὸ ἦτον δοῦλος, ὅστις τοῖς ἐβοήθει νὰ ἀναβαίνωσι ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὁ τοιοῦτος δοῦλος ὠνομάζετο ἀναβολεύς. Οἱ δὲ πολεμισταὶ εἶχον εἰς τὰ ὅπλα αὐτῶν προστημένον τι βελοῦδο εἶδος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον πατοῦντες ἀνέβαινον ἐπὶ τὸν ἵππον· – δοῦλος, ὅς τις βοηθεῖ τὸν αὐθέντην του διὰ νὰ καβαλικεύσῃ, ὁ ὁποῖος καὶ χρησιμεύει εἰς τόπον σκάλας. Πλουτ. Κ. Ῥρωχ. 7. καὶ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἁρμένοι παρεβίβασαν.

Ἀναβολή, ῆς, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ὑπέρθεσίς τινος εἰς ἄλλον καιρόν· Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρέπειν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός· καὶ δὲ, ὡς ἐκώλυσε ταῦτα, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν· Ἡρόδ. 8, 21. 2) Ἐνδυμα, φόρημα· Πλάτ. Πρωταγ. πἀναβολαῖς βραχείαις φοιτῶντι.α 3) Τὸ ἐκ ταφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα· Ξεν. Ἀναβ. Ε'. 2. 4) Προσόμιον εἰς τὸ ᾄδειν, προανάκρουσις τοῦ ᾄσματος· ἐξαιρτ παρὰ τοῖς διθυραμβ. ποιηταῖς. Ἀριστοφ. Κίρ. πξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενα· α ἔνθα ὁ Σχολ. καὶ ἀρχὰς, ψηφ, τῶν ᾀσμάτων· Ζήτ. ἐν τῷ Διθύραμβος· 5) ναυστόλημα (τὸ ἰταλ. τρανσπόρτο) ἐπὶ ποταμοῦ, ἢ ἐπὶ θάλασσαν, ἢ διακομιδὴ (τρανσπόρτο) ἐπὶ βουνοῦ· Πολυβ. Γ. 50. εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀνάβασις ὄρους τινός· 6) παρὰ Στράβ. ἀντὶ τοῦ Γαλλ. Apelation. Ζήτ. Δικαιοδοσία.

Ἀναβολικός, ἡ, όν· ἐν Ἐπιγρ. ἀργοπορικός· ἀφ' οὗ

Ἀναβολικῶς, = ἀναβλήδην· Εὐστάθ.

Ἀναβόλιμος, ὁ, ἡ· πἀναβόλιμον δίκαι, αἱ διά τινα περίστασιν ὑπερτιθέμεναι εἰς ἄλλον καιρόν· Ἡσυχ.

Ἀναβορβορύζω, (βορβορύζω) κρυφομουρμουρίζω, ὁμιλῶ πρός τινα μουρμουρίζων, ὥστε μόλις καταλαμβάνει τοὺς λόγους μου· καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀνεβορβόρυζεν· α Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 433. καθὼς ὅταν τινὰς πράττῃ τι μὲ δυσαρέσκειαν· Ζήτ. Βορβορύζω.

Ἀναβουκολέω· (βουκολέω) ἀπατῶ ἐκ νέου· Κύριλλ.

Ἀναβουλεύομαι· σκέπτομαι, συλλογίζομαι ἐκ νέου· Εὐστάθ.

Ἀναβράζω, (βράζω) Κάμνω τι νὰ βράζῃ καὶ νὰ χοχλάζῃ, ἀφρίζῃ ἀπὸ βράσιμον· Ἀπολλ. Β'. 566. πὥρτο δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβραστεῖσα.α Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ βράζω, μαγειρεύω φαγητά· Ἀριστοφ. Βάτρ.α κρέα ἀνέβραττεν ἐρυσίπτα.α 2) Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, Βράζω, χοχλάζω, ἀναβρύω· ἀμφβ. ἀφ' οὗ

Ἀνάβρασις, εως, ἡ· (βράζω) βράσιμον, χύλασμα· ἀμφβ.

Ἀναβράσσω· Ἀττ. ἀναβράττω· Μλ. ξω· (βράσσω) = ἀναβράζω· Ἀριστφ. Βατ. 510. Κίρ. 1197. Ἀχ. 1005. Ἀριστλ. Μετεωρ. 2, 10.

Ἀναβραστός, ὁ, ἡ· (ἀναβράζω) ἡρόβραστος, βραστός, βρασμένος· Ἀριστοφ. Βάτρ. πἀναβράστα κρέα.α

Ἀναβράχω· (βράχω) ἀποτελῶ ἦχον, ψόφον, κτύπον· ἐπὶ παυσιπλίας Ἰλ. Τ. 13. τοὺς δ' ἔθηκε — τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα· α ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν· ὁ Σχολ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἢ πίπτοντα κατὰ γῆς, ἢ τζακιζόμενα ἀποτελοῦσι ἦχον· καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναβλύζοντος μετὰ ψόφου· Ἀπολ. Ἀργ. Α'. πἀναβέβραχεν ἄλληκτον ὕδωρ·α ἐπὶ πυρὸς ἀνοιγομένων, κριτσινῶ, κρετσινίζω· Ὀδυσ. Φ. 48. πἀνέβραχε καλὰ θύρετρα·α ἔτριζεν ἡ θύρα, ἐν τῷ ἀνοίγεσθαι· Ζήτ. ἐν τῷ Βράχω.

Ἀναβρέχω, Μ. ἔξω· (βρέχω) βρίχω τι ἐκ δευτέρου, μεταβρέχω, ξαναβρέχω· Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΑ'. 6.

Ἀναβρόζω· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρέχω.

Ἀναβρομέω· (βρέμω) ἀποτελῶ κρότον, ψόφον, ἦχον, Ἄπλ.

Ἀναβροντάω· (βροντάω) βροντῶ δυνατά, κατὰ συνέχειαν.

Ἀναβρόξεια, πἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξεια θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·α Εὐστιχ. Ἐνεργ. Ἀόρ. α'. Ὀδυσ. Μ. 240 ὅτακις ἡ Χάρυβδις κατέπινε τὸ θαλ, ὕδωρ. Εὕρηται δὲ καὶ παθητικ. μετοχ. ἀόρ. πτοσταχ' ὕδωρ ἀπολίσκετ' ἀναβροχήν.α Ὀδυσ. Λ, 585. δηλ: ἀναποδέν, ἀναροφηδὸν ὕδωρ. παραβαλ. καὶ Βουτμ. λεξ. 3, σλ. 121. ἰδὲ καὶ καταβρόξεια.

Ἀναβροχίζω· Μ. ἰσω· δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ σύρω ἐπάνω· Παῦλ. Αἰγ. ὄθεν

Ἀναβροχισμός, οῦ, ὁ· τὸ διὰ βρόχου δέσιμον καὶ σύρτιμον εἰς τὰ ἄνω· ὁ Αὐτ. ξ. 15.

Ἀναβρόχω, Μ. ὄξω· ἀναῤῥοφῶ, ξαναταπίνω· ἔστι δ' ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ, ἀναβρόξεια ἐν χρήσει.

Ἀναβρυάζω· Μλ. – ἄξω· (βρυάζω) ἐπὶ μανίας, ἢ εὐφροσύνης αὐτὶ τοῦ φωνάζω μεγάλως, καὶ τολμηρῶς· Ἀριστοφ. Ἱππ. 602. ταυτόν καὶ Ἀναβορυβέω.

Ἀναβρυχάομαι· μέτ. ἀποθ. (βρυχάομαι) κλαίων ἢ παραπονούμενος φωνάζω μεγάλως, ὀρηνῶ, οὐρλιάζω· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀναβρύχω· ἰδὲ ἀναβέβρυχε.

Ἀναβρύω· Μ. ὑσω· (βρύω) = ἀναβλύω· (υυυ–).

Ἀναβρωσις, εως, ἡ· (ἀναβιβρώσκω) τὸ κατατρώγειν τι.

Ἀναβρώσκω· = Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, κή, κόν· (βιβρώσκω) ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρώγειν.

Ἀναβωλακία, ας, ἡ· τὸ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου γινόμενον αὔλακι· αὔλακι ἀ· Ἡσιόδ. Πόν. δ'. 406. πἀναβωλακίας σχίζε νώτον γᾶς·α Ζήτ. Βωλακιος.

Ἀναβῶσαι· Ἰωνικ. αὐτὶ ἀναβοῆσαι· Ἡρόδ.

Ἀναγαλλίς, δος, ἡ· εἶδος τι φυτῶν· ἰδὲ ἀγαλλίς.

Ἀναγαργάλιστον· Δωρικ. παρὰ Ἱπποκρ. αὐτὶ Ἀναγαργάριστον.

Ἀναγαργαρίζω· Μ. ἰσω· (γαργαρίζω) κάμνω γαργάραν, ἐκπλύνω τὸν λάρυγγα μὲ νερόν, ἢ ἄλλο τι· Πολυδ. πἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι· Ὅθεν

Ἀναγαργάρισμα, καὶ Ἀναγαργαρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀναγαργαρίζειν.

Ἀναγαργάριστον, ου, τό· ἰατρικὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀναγαργαρίζειν· Ἱπποκρ.

Ἀναγγελία, ἡ· (ἀναγγέλλω) δημόσιος ὀηλοποίησις.

Ἀναγγέλλω· Μ. λῶ· (ἀγγέλλω) ξαναδηλοποιῶ, ἀντιεἰδοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν· Ξενοφ.

Ἀνάγγελος, ὁ, ἡ· (ἄγγελος) χωρὶς εἰδοποίησιν, ἢ εἴδησιν· ὅστις δὲν ὀηλοποιεῖται, ἢ δὲν ἐδηλοποιήθηκε· π. χ. μάχη ἀνάγγελος· ταυτόν καὶ Ἀκήρυκτος· ἢ γενομένη χωρὶς νὰ προμηνυθῇ· Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 166.

Ἀναγείρω· (ἀγείρω) ξανασυναθροίζω, ξανασυνάζω.

Ἀναγελάω, ῶ· Μ. άσω, (γελάω) γελῶ μεγαλοφώνως· ἀρχίζω νὰ γελῶ, μὲ πέρνουν τὰ γέλοια. (ᾱτω)

Ἀναγεννάω, ῶ· Μ. νήσω· (γεννάω) γεννῶ ἐκ δευτέρου, ξαναγεννῶ· ὅθεν

Ἀναγέννησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου γέννησις, ξαναγέννησις.

Ἀναγεύω, Μ. εὔσω, (γεύω) δίδω νὰ γευθῇ τις τίποτε. Ἀριστοφ. Νεφ. 523. πἀναγεῦσ' ὑμᾶς.α

Ἀναγηρύομαι· μέτ. ἀποθ. (γηρύω) φωνάζω δυνατὰ (τὸ υ, δίχρονον).

Ἀναγής, ὁ, ἡ· (ἄγος) = ἀναγνος· (υυ–)

Ἀναγιγνώσκω, ιεώτερ. μὴ ἀττκ. τύποι ἀναγινώσκω· Μλ. –γνώσομαι (γιγνώσκω· ἀνωμλ.) ἀκριβῶς, ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως γνωρίζω· τὸ γιγνώσκω κατ' ἐπίτασιν· αὐτὴ ἔστι παρ' Ὁμ. μόνη σημασία τῆς λέξεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν μόνον τῷ ἀορίστῳ ἀνέγνων χρῆται· ἐξ αὐτῆς ἐγεννίθη παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἡ σημασία τοῦ ξαναγνωρίζω· Ἡρόδ. 2, 91. ποιοῦντα ἐκ Λιβύης τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν, ἣν φασιν ἐλληνες καὶ παρὰ σφέας καὶ ἀναγνῶναι τοὺς συγγενέας πάντας.α Ἔτι δὲ διακρίνω, καὶ ἐκ τούτου ἡ εἰδικωτέρα σημασία τοῦ ἀναβάζω· α γράμματα, βιβλία ἀναγινώσκω·α Ἰωνικ. ἰδίως· Ἡρόδ. Γρηγ. σλ. 503. Ἡροδοτ. πὸ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅτιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῷ συνατρί·α Ἰωνικ. ἔστι καὶ ὁ ἐν ταύτῃ τῇ συνθέσει ἀπαντώμενος ἀόρ. α'. ἀνέγνωσα· Ἡρόδ. 1, 68, 87, καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Ἀναγκάζω· Μ. άσω· (ἀνάγκη) βιάζω, στενοχωρῶ, ἐλίβω τινὰ διὰ λόγων, καὶ φοβερισμῶν· δι' ὅρκων ἀποδείξεων, δι' εὐλόγων παραστάσεων πείθω, ἀναπείθω τινα· Valck ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 921. Ἐπὶ πραγμάτων· ἐντελῶ κατορθόνω τι μὲ βίαν· ἀποδεικνύω τι ὡς ἀναγκαῖον· ἄνευ πτωτικοῦ· Πλάτ. Θεαί. σλ. 1523. C. καὶ ἐπὶ τούτοις, τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἡ

τὸν νλιον Ὅμηρος λίγει καὶ ἡλοῖν. ἀποδέχομαί τι ὡς ἀποδιδιγμένον, ἀναγκαίως πιστεύω. Πλτ. Κρατ. σλ. 432. C. ητό δὲ μή, καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ πράγματα, ἵνα κομιδῇ τοιοῦτον εἶν περ οὗ ὅμοιόν ἐστιν· 2) δυσπειθεῖν. ἀναγκάζω τινά τιν· βιάζω τινα εἰς τι, καταβάλλω τι εἰς τινα μὲ βίαν. Πλτ. Φαῖδ. σλ. 253. καὶ ἀγὼ τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβὰς ἀπέρχομαι, πρὶν ὑπό σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι. Δ. ὅσιν παθητ. ἀναγκάζομαί τι ἡ ἀναγκάζομαι, βιάζομαι εἰς τε· 3) τυραννῶ, στρεβλῶ.

Ἀναγκασθέτησις, εως, ἡ· βιαστικὸς νόμος. Εὐσέβ. ξ. 7.

Ἀναγκαίη, ης, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνάγκη. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀναγκαῖον, τό· ταὐτόν καὶ, Ἀνάγκη. 2) Ἀναγκαῖον, ἡ Ἀναγκαῖον· ἀντὶ τοῦ, φυλακή, δεσμωτήριον. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. 18.

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον· παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ, καὶ δικαληέτους. Θεόδ. 1, 2. 4, 87. 5, 8. 7, 60. Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 554. A. 559. A. (ἀνάγκη)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖος, δηλ. ὅστις πρέπει χωρὶς ἄλλου νὰ γένῃ, ὃν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος· πάναγκαῖος μῦθοις Ὀδύσ. P, 399. λόγοις ἐξουσιαστικοῖς, μὲ κύρος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πειστῇ τις· πάναγκ. χρειῶν. Ἰλιάδ. Θ, 57. στενὴ χρεία, μεγάλη ἀνάγκη· ἡμαρ ἀναγκαῖον Ἰλιάδ. Π, 836. ὅπερ ἄλλως δούλιον ἦμαρ· ὁηλ. ἡ βιαστικὴ ἡμέρα ἡ ὁποία κάμνει τοὺς ἐλευθέρους δούλους· ἔζειν δουλικὸς βίος (οὐχὶ δὲ ὡς τινες ἑρμηνεύουσι θανάτου ἡμέρα) ὡς παρὰ Σφοκ. Αἰ. 485. στύχη ἀναγκαίη τουτέστι δουλική· 2) παθητ. ἀναγκασμένος, βιασμένος, στενοχωρημένος, χωρὶς τὴν θέλησίν του· μπολεμοῦσι ἀναγκαῖοι Ὀδύσ. Ω, 498. ὁηλ. οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ μάχωνται καὶ θέλουσι καὶ μὴ θέλουσι· ἡμῶες ἀναγκ. 209. ὁηλ. βιασμένοι νὰ δουλεύωσι· 3) ἐπειδὴ πᾶν βεβιασμένον γίνεται ἀκουσίως· ἀτερπής, ἀηδής, ὀχληρός, ἀνιαρός, λυπηρός. Θεογ. 291. 464. 4) φυσικὸν ἢ ἠθικὸν καθῆκον, ἄρα ἀναγκαῖον, ἀναπόφευκτον: τὰ ἀναγκαῖα· ὁηλ. χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τις· οἶνον· τροφή, ὕπνος, ἐκκενώσεις· ἔμφυτοι ἢ κατὰ φύσιν ἐπιθυμίαι, χρεῖαι: ἔτι δὲ, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ κατά τινα μοῖραν ἀνάγκην βεβαίως συμβαίνοντα· οἷον, γῆρας, θάνατος, κ. τ. τ. τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα· ἢ ὑπὸ θεοῦ διαταχθέντα τῶν πραγμάτων τάξις· τὸ ἀναγκαῖον· ὁηλ. τὸ κύριον, αὐτοῦλες, μέγιστον· ὅθεν καὶ = αἰδοῖον· 4) δι' ἐξ αἵματος συγγενείας· ἄρα κατὰ θείαν διάταξιν ὑπόχρεως· συγγενής. Ἐπῤῥ. ἀναγκαίως· ὡσαύτως ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἀνάγκῃ ἐπιῤῥηματικῶς· ἀναγκαίως ἔχει· εἶναι ἀναγκαῖον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἀλλίως. Ἡρόδ. 1, 89. 8, 140. 1. Εὐρ. Ἱκε. 859. Κύκ. 32. ἀφ' οὗ

Ἀναγκαστέον. Ἐπῤῥ. ῥηματικ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· πρέπει νὰ βιάζῃ, ἀναγκάζῃ τις. Πλάτ. Πολτ. 378. = D

Ἀναγκαιότης, ἡ. Συγγένεια, οἰκειότης. Διον. Ἁλικ.

Ἀναγκαιοφαγέω. Ζήτ. Ἀνγκοφαγέω.

Ἀνάγκασμα, = Ἀνάγκη, Ἰωσηπ ιβ'. 12.

Ἀναγκαστήριος, ία, ιον. βιάζων, θλίβων, στενοχωρῶν· τὰ ἀναγκαστήρια Διονύσ. Ἁλικ. ΙΙδικαιοτύπης ἀναγκαστήριαι· τὰ βιάζοντα καὶ στενοχωροῦντα μέτρα.

Ἀναγκαστικός, ἡ, όν = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναγκαστός, στὴ, στόν· ῥηματ. Ἐπίθ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· βιασμένος, ἀναγκασμένος. Ἡρόδ. 6, 58.

Ἀνάγκη, ἡ. Ἰων. καὶ Ὅμ. ἀναγκαίη, (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἀνάγω· κατὰ Doederl. δὲ, παρὰ τὸ ἀγχάω) βία, χρεία, στενοχωρία, βιαστικὸν μέτρον· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται μάλιστα τῇ δοτικῇ, συντάσσεται μετὰ ῥημάτων ἐπιῤῥηματικῶς· βιαίως, ἀκουσίως κατὰ προσταγὴν πράττειν, ποιεῖν κ. τ. τ. πάναγκη ἀείδειν, φῦναι, πολεμίζειν, φεύγειν· κ. τ. τ Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητ. πάνάγκη ἴσχειν, ἄγειν, κελεύειν. Ἐν Ὀδύσ. B, 434. δέ, τῇ δοτικῇ προσκεῖται τὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν· ποὶ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσειμεν καὶ ἀνάγκῃ, ὥσπερ Κύκλωψ' ἔρεῖ", 2) ὡς φυσικὴ δὲ ἀνάγκη· ἡ κατὰ φύσιν ὁρμὴ ἢ ἐπιθυμία· φυσικὸς νόμος· μοῖρα, τὸ εἱμαρμένον, πεπρωμένη, χρεών τὸ (τραφτὸν) τύχη· πάναγκαι ἐκ θεῶν· ὅσα διέταξεν ὁ θεός· 3) ὡς ἠθικὴ ἀνάγκη· πάντα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις εἰς τὸ νὰ ἀποτελῇ τι εἰς ἄλλους καὶ χωρὶς τῆς θελήσεώς των. Πειθοῦς ἀνάγκη· (ῥητορικὴ) μετὰ λόγου ἡ δικαία βία· ἀναντίῤῥητος, ἢ ἀνυπόστατος ἔλεγχος (ἀπόδειξις)· 4) βιαστικὰ μέτρα· οἷον βάσανος, στρέβλωσις, κόλασις, παιδεία, τιμωρία, ποινή, ἐπιτίμιον, δεσμά, εἰρκτή· (φυλάκωμα) κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν συνήθως. Ἡρόδ. 1, 116. ΙΙΑστυάγης δέ μιν οὐκ εὖ βουλεύσασα ἔγνω, ἐπιθυμέοντα ἐς ἀνάγκας μεγάλας ἀπικνέεσθαι· καὶ Διόδ 3, 14. πάνάγκαις ἐπιφέρειν πάνάγκην προστιθέναι. Ἔνῳ. Ἱππ. ὄζειν καὶ, λύπη, ἄλγος (πόνος) θλιβότης, ταλαιπωρία, ἐνόχλησις, κίνδυνος, θλῖψις· 5) φυσικὸς ὅρκος, συγγένεια ἐξ αἵματος. Κατ' ἐπιῤῥημ. ἔννοιαν ὑπ' ἀνάγκης εὑρηται Ὀδύσ. T, 156. ΙΙὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης· ἰδιαιτέως καὶ, πρὸς ἀνάγκην, καὶ δι' ἀνάγκην· ὅτι δὲ καὶ, πολλή γ' ἀνάγκη, ἢ ἀνάγκη πολλή. Valck ἐν Εὐρπ. Φοιν. καὶ πᾶσα ἀνάγκη Wolf ἐν Δημδ. Λεπτ.: ἀνάγκη (ἐστι), ἀναγκαῖόν ἐστιν.

Ἀναγκόδακρυς, ὁ, ἡ· υ, τὸ· γεν. υος (δάκρυ) ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ κλαύσῃ, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι κλαίει, δὲν κλαίει διὰ λύπην. A. Beckh. 1, σλ. 20, 14.

Ἀναγκοστενέω, ῶ. Μ. ήσω. βιάζω, στενοχωρῶ τινα νὰ φύγῃ, χορτάζω, (θρέφω, τὸ τουρκοβ. τοϊζω) σταυλίζω· ἐπὶ κτηνῶν. Ἀθήν. B. παρὰ τό.

Ἀναγκόστιτος, ὁ, ἡ· (στιτέω) ὅστις εἶναι βιασμένος, τὸν βιάζουν νὰ τρώγῃ· ὅστις πρέπει νὰ φυλλάττῃ αὐστηρὰν δίαιταν.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ. Μ. ήτω. (τρέφω) τρώγω ἐξ ἀνάγκης, χωρὶς νὰ θέλω· τρώγω κατ' αὐστηρὰν δίαιταν καὶ ἔχι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου· ὡς ἔπρεπε νὰ τρώγωσι οἱ ἀθληταὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον προδιωρισμένη καὶ ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τῶν φαγητῶν. ὁηλ. τί φαγὶ καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ τρώγουν.

Ἀναγκοφαγέω, ῶ· (ἀναγκοφάγος) = ἀναγκοτροφέω· ἀφ' οὗ

Ἀναγκοφαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ἐξ ἀνάγκης τὸ διωρισμένον, ἐξαιρ. οἱ ἀθληταί. Ἀριστοτ. Πολ. Η'. 3. ὅπου τινὰ χειρόγρ. Σπαρτιάτειαι ἔχουσι.

Ἀναγκοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) = ἀναγκόστιτος.

Ἀναγκοχωρέω, ῶ. Μ. ήτω. (χῶρω) ὑπομένω τι ἐξ ἀνάγκης μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποφύγω. Διονύσ. Ἁλικ. Γ'. 16.

Ἀνάγκυλος, ὁ, ἡ, (ἀγκύλη) Διόδ. Σικ. Γ'. 8. πάνάγκυλα ἀκόντια· κοντάρια χωρὶς ἀγκύλην, λωρίον διὰ τὸ ῥίψιμον.

Ἀναγλυκαίνω. Μ. ανῶ. (γλυκαίνω) κάμνω τι νὰ γένῃ γλυκόν.

Ἀνάγλυπτος, (γλύφω) ὁ, ἡ· ὁ εἰς ὕφος γεγλυμμένος, σκαλισμένος· ὡς ὑπάγλυφον ποτήριον· τοῦ ὁποίου τὰ πλουμίδια ἐξέχουσιν.

Ἀναγλυφάριος (γλύφω) ὁ τεχνίτης ὅστις κάμνει σκιωτὰ ἢ πατηχτὰ σκαλισμένα πράγματα. Μανάρ.

Ἀναγλυφή, ἧς, ἡ· τὸ εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι πρὸς τὸ ἔξω πατηχτόν, σκιωτόν, σκάλισμα, πλούμισμα· τὸ γαλλ. Basrelief.

Ἀνάγλυφον, τό = ἀναγλυφή.

Ἀνάγλυχος = ἀνάγλυπτος

Ἀναγλύφω. Μ. ψω. (γλύφω), σκαλίζω· κάμνω νὰ φαίνεται ὑψωμένον τὸ σκαλισμένον· οἷ τὸ ἐναντ. Διαγλύφω.

Ἀναγναμπτω. Μ. άμψω. (Γναμπτω) στραβόνω ἢ λυγίζω. παρ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Ξ. 348. — πέδησμόν μὲν ἀνέγναμπεν θεοὶ αὐτοῖο· ἀντὶ τοῦ, ἔλυσαν τὸν δεσμόν· ὅθεν

Ἀναγναμπτομαι, ἀνακάμπτομαι, στραβόνομαι, 348. — πάνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή· ἐλύγισεν ἢ ἔστράβωσεν ἡ μύτη τοῦ κοντοριοῦ.

Ἀναγναπτω, (γναπτω) ξαναλευκαίνω, μεταστρίζω, μεταπαστρεύω, ὡς ὁ γναφεύς· λευκαστής.

Ἀναγνεία, ἡ· (ἀναγνος) ἀκαθαρσία, μολυσμὸς διά τινος κακοπραγίας, ἐκ τοῦ Ἁγνός, καθαρός.

Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ· (ἁγνίζω) ὅστις δὲν ἐκαθαρίσθηκε, δὲν ἐπαστρεύθηκε, δὲν ξέπλυνε μὲ μετάνοιαν τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του. Ὀρφ. Ἀργ. 1229. καὶ

Ἄναγνος, ὁ, ἡ· (ἁγνὸς) ἀκάθαρτος, ἀπαστρος· τὸ ἀπὸ τοῦ τουρκοβ. λευκασμένος ἢ μορταρεμένος· αἰσχρόβιος, μὴ σώφρων· κυρίως δὲ ὅστις ἔχει ἐπάνω του μολυσμὸν ἐγκλήματος· ὁηλ. ὅστις ἔκαμε μεγάλην ἁμαρτίαν.

Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω. ἀττ. -ριῶ (γνωρίζω) ἀποδέχομαι, στέργω τι, ξαναγνωρίζω. Πλάτ. Πολ. ὅθεν

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ· ξαναγνώρισις, τὸ γνωρίζειν ἐκ δευτέρου· τὸ ἀποδέχεσθαί τι. Πλάτ.

Ἀναγνώρισμα, τος, τό· τὸ σημεῖον, δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι· πληθυντ. τὰ ἀναγνωρίσματα· στολίσματα ἢ ἀδύσματα (παιγνίδια) νηπίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἰ γονεῖς γνωρίζουν ἐκτεθειμένα παιδία των (τὰ ὁποῖα ἡ μητέρες των καθὼς τὰ γεννήσουν τὰ βάνουν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὰ εὕρῃ ἄλλος νὰ τὰ ἀναθρέψῃ) Πλάτ.

Ἀναγνωρισμός, ὁ· Ἀναγνώρισις.

Ἀναγνωσείω· ἐρωτικὸν ῥῆμα παρὰ τὸ ἀναγιγνώσκω· ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ ἀναγνώσω.

Ἀνάγνωσις, εως, ἡ· (ἀναγιγνώσκω) ξαναγνώρισις. Ἡρόδοτ. Α'. 116. 2) ἀνάγνωτις, ἐξάβασμα. Πλούτ. ὥσπερ γὰρ αἴωρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι· τελτο πρὸς διαλαξιν ἡ ἀνάγνωσις. 3) ὑπόμνησις, ἢ διὰ λόγων καταπαίδευσιν τινά. 4) ὑπόμνησις, ἢ ἡ ἀνωθεν γνῶσις. Θεοφίλ. 5) περικοπὴ ἀποστόλου Γραφῆς, ἥτις ἀναγινώσκεται ἐπ' Ἐκκλησίας. 6) ῥητόν. Ἀθανάσ.

Ἀνάγνωσμα, τό· ἐξάβασμα εἰς ἐπήκοον· (νὰ ἀκούηται)· 2) τὸ ἀναγνωσμένον, ὅ,τι ἀναγνώσθηκεν, ἐξαβάσθηκε, μάλιστα μεγαλοφώνως καὶ τὸ ἤκουσαν ἄλλοι = Ἄκουσμα, Ἀκρόαμα· τὸ ἀναγνωσθὲν χωρὶς περίοδος ἢ μέρος ἀπὸ κάνὲν βιβλίον).

Ἀνάγνωστος, ὁ, ἡ (ἀναγιγνώσκω) ὅστις ἐξαβάσθηκε, εἶναι γὰ νὰ διαβασθῇ, ἠμπορεῖ νὰ διαβασθῇ· 2) = ἄγνωστος· ὅστις δὲν γνωρίζεται· δὲν πρέπει νὰ διαβασθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ τις· 3) ἀντὶ τοῦ ἀναγνώσεις γραφῆς τινος. Βασίλ.

Ἀναγνωστήριον, ου, τό. τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἀνάγνωσις, 2) = ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ· ὅποιος ἀναγινώσκει, ἐξαβάζει τι. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. πτὸν ἀναγνώστην τοῦ Καλλιτεθέους.

Ἀναγνωστικός, κὴ, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἀναγινώσκειν.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ· ἀνακήρυξις, δημόσιον διαλάλημα καὶ φανέρωσις, ὅταν προβιβάζεταί τις εἴς τι ἀξίωμα· ἐκ τοῦ

Ἀναγορεύω. Μ. εύσω· (ἀγορεύω) ἀνακηρύτ-

τω, δημοσίως θηλοποιῶ, διαλαλῶ τον προβιβασμόν τινος. Δημοσθ.

Ἀνάγραμμα, τος, τό· (ἀναγράφω) τὸ μετατιθέναι τὰ στοιχεῖα λέξεως τινος, ἐξ οὗ γίνεται ἄλλη τις λέξις· π. χ. ῆρα, ἀήρ: ἀρετή, ἐρατή. Ἀρτινόη, ἰον Ἥρας· κλ. τ. τ.

Ἀναγραμματίζω. Μ. ίσω. ποιῶ ἀναγραμματισμόν, ποιῶ διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν στοιχείων ἄλλην λέξιν.

Ἀναγραμματίζομαι· πάσχω ἀναγραμματισμόν. Εὐσταθ. ἀναγραμματιτεῖς γὰρ καὶ νῦν ὁ χόλος, τὸν λόχον ποιεῖ· ὡς καὶ τὸ ἔνειμας, ἔμεινας γίνεται.

Ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ· μετάθεσις τῶν στοιχείων λέξεως, ὥστε ἄλλην τινὰ λέξιν γίνεσθαι· συγγραφὴ ἀναγράμματος.

Ἀναγραπτος, ὁ, ἡ, (ἀναγράφω) γεγραμμένος εἴτε μέρος, διὰ παντοτεινὴν ἐνδύμησιν. Θουκυδ. κεῖσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐπαεὶ ἀνάγραπτος.

Ἀναγραφεύς, έως, ὁ· ὁποιος γράφει, ἢ ἀντιγράφει, περιῆτε εἰς τὸ Κατάστιχον, ὁ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας διωρισμένος γραφεύς, τὸ Ἰταλ. Notário, παρὰ Λυσίᾳ ὁ Ἀναγραφεὺς νόμων *Scriba publicus*.

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ· γράψιμον, μεταγράψιμον, ἀπόγραμμα εἰς κατάστιχον, τὸ Ἰταλικ. *registrário*: τὸ γεγραμμένον, ἀπογραμμένον εἰς κατάστιχον τὸ Ἰταλικ. *registro*· τὰ διαπεπραγμένα ψηφίσματα, ἢ ὑπομνήματα, τὸ Ἰταλ. *atti* τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν εἰς τὸ κριτήριον. Αἰσχίν. Ἰβ'. ὅτων κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφὴν ἔστιν, ἀπομνημόνευμα πράξεων τινῶν ἐνδόξων. Διόδ. Σικ. οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων· καὶ Ξενοφ. Πολ. Γ'. 11. πόλεις τὰς ἀναγραφὴν ἀγομένας· ἀντὶ τοῦ, δημοσίας καταγραφῆς.

Ἀναγράφω. Μ. ἄφω. γράφω· (γράφω) γράφω εἰς τὰ Πρωτικά, εἰς τοὺς Κώδικας, εἰς τὰ Κατάστιχα, ἀναγράφειν εἰς καταλόγους. Ἰσοκρ. ἀντὶ τοῦ, γράφειν, περᾶν εἰς τὸν κατάλογον. Πλούτ. ἀναγράφειν κληρουχίαις, ἤγουν γεγραμμένας ἔχειν τὰς διὰ λαχνοῦ κληρονομίας· τροπικ. ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις κ. Δίων. ἀντὶ τοῦ, συναριθμεῖν, καταστάττειν τινὰ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων. Ἀναγράφω ὡς εὐεργέτην μου· Θεμιστοκλῆς μὲν διὰ τούτου τοῦ ἔργου Σάμιον ἐυρίσκευσε... Φύλακος δ' εὐεργέτης βασιλῆος ἀναγράφει Ἡρόδ. 8, 65. καὶ Μιθιδράτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον. Ἀθην. στήλην ἀναγράφων ἀντὶ ἐπιγράφω καὶ στήνω εἰς δημόσιον ἀνάγνωσιν· ποιησάντες στήλην ἐψηφίσαντο ἀναγράψειν τοὺς ἁλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. Αὐτόθ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμείβω· ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν Θεόδ. οὕτω καὶ τοῦτο ἀναγράφειν· καὶ νόμους ἐν τῷ στοᾷ ἀναγράφειν ἰδὲ ἐγγράφειν· 2) συγγράφειν· ἀναγράφει βιβλίον Γαλην· 3) ἀντιγράφω κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου· πρῶτ γὰρ ὑποτυπώσαι πρῶτον, εἶτ' ὕστερον ἀναγράψαι. Ἀριστλ. Νικομ. α', 7. ὁ ἀναγράψας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀριστοτέλους, Δημήτρ. 231. ἀντὶ τοῦ συλλίξας. (γρᾶ)

Ἀνάγραφον, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀναγραφεύς.

Ἀναγρεύομαι· μέτ. ἀποθ. (ἀγρεύω)· εἶμαι εἰς τὸ κυνήγι, κυνηγῶ. Αἰσχ. σελ. 60.

Ἀναγρία, ας, ἡ· (ἄγρα) ἔλλειψις κυνηγίου, ἐμποδισμένο κυνήγι· ὁ καιρός, καθ' ὃν εἶναι ἐμποδισμένον τὸ κυνήγι. Ξενοφ. Κυνηγ. Κ'. 34.

Ἀναγρύζω. Μ. ύσω (γρύζω) γρυλλίζω, φωνάζω ὡς χοῖρος. Ἀριστοφ. Νεφ. 944. Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 11. ποῦ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησεν, δημοσίως θηλοποιῶ, διαλαλῶ τον προβιβασμόν τινος. Δημοσθ. δὲν μοὶ ἔδωκας ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω οὔτε γρῦ.

Ἀναγυμνόω· ῶ, Μ. ώσω· (γυμνόω) ξεγυμνόνω, ξεντύνω τὰ φορέματά τους καὶ τὸν ἀφίνω καθὼς τὸν ἐγέννησεν ἡ μητέρα του: ξεσκεπάζω.

Ἀνάγυρις, εως, ἡ· καὶ Ἀνάγυρος, ὁ καὶ ἡ· βρομερὸς τις θάμνος (κοντοκλάδι) τὸ ὁποῖον κάμνει καρπους ὁμοίους μὲ ξυλοκέρατα (πιδανῶς υυ—υ) Ζήτ. Ὀνόγυρις.

Ἀναγχιππάω, (ἀνάγκη, ἵππευς)· ἀναγκασμένος, χωρὶς τὴν θελησίν μου εἶμαι εἰς τὸ ἱππικὸν (εἰς τὴν καβαλαρίαν στρατιώτης) Εὐπολ. παρὰ Σουϊδ.

Ἀνάγχω (ἄγχω) χρεμνῶ, πνίγω τινα μὲ τὸ σχοινί, μὲ τὴν θηλυά.

Ἀνάγω, Μ. ἀνάξω, ἀόρτ. ἀνήγαγον· (ἄγω· ἀνμλ.) φέρω ἐπάνω, ἀνεβάζω, φέρω εἰς ὕψος, σηκόνω, ὑψόνω, φέρω τι ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον τόπον ὡς, ναύηγαγον εἰς ὑπερῶνα. Πράξ. Ἀποστ. Θ'. 39. ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖα ἐνδοτέρου (βαθύτερα) εἰς τὴν ξηρὰν· παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τὴς Πελοποννήσου εἰς τὴν ὑψηλότερα κειμένην Τροάδα· οὐ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης; Ἰλιάδ. 1, 338. δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ καὶ τοῦτο κατὰ τὴν ὑπὸ Ἡροδ. πολλάκις χρῆσιν τῆς λέξεως· ἐκπλέω εἰς τὸ πέλαγος· ὡσαύτως καὶ ἀνάγειν ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, νῆας· 1) μέσοθεν ἐγίνοντο μέσαι νύκτες, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἑσπέρης κέρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνα, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κέον τε... Ἡρόδ. 8, 76. Οὕτω καὶ ψυναῖκα ἀνάγειν γυναῖκ' ἐυείδε' ἀνῆγες ἐξ Ἀπίης γαίης. Ἰλιάδ. Γ, 48. παράβαλ. καὶ Ζ. 292 καὶ Ὀδυσ. Σ, 114. ἔτι δὲ καὶ τομίζω (φέρω) ὀπίσω· ὅτον μὲν ἐγὼν ἔνδεκα βύσσαμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἀργος ἐς ἱππόβοτον· Ἰλιάδ. Ο, 29. Πολλάκις δὲ χρῆται Ὅμ. τῷ λέξει κατὰ ἐλαχίστην διαφορὰν τοῦ ἁπλοῦ ἄγω· ὅτην δὲ θέλων ἐθέλουσαν ἀνάγειν οὐτε δόμονδε Ὀδυσ. Γ, 272. καὶ Δ, 534. καὶ Ἰλιάδ. Θ, 207. Ἐπὶ αἰχμαλώτων εἰς τὴν πατρίδα ἀγομένων· ὅτους δ' ἄγαγον ζωούς, σφίσι ἔργα ἔχουσι ἀνάγκη Ὀδυσ. Ξ, 272. Ἐς φάος ἄγειν ἀνακαλεῖν ἐκ τοῦ ἄφου εἰς τὸν κόσμον. Ἡσιόδ. Θεογ. 826. ἀλλὰ τύχης Ἱροκλῆς τε καὶ ἄλκιμος Ἄρης ἄλλαι... ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις. Ἀνάγειν πνεῦμα, ἀντὶ ἀναπνέειν βαθέως (βαθὺ ἀνάτασμα). Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως ἐμετριάσθη πολλαχοῦ μεθ' Ὅμ. Ἀνάγω τινα· τοῦτέστι ὑψόνω με ἐπαίνους· κεῖς τιμὰς ἀνάγει· θηλ. τιμῶ με προβιβασμὸν κ. ἔτι καὶ αὐτὶ ἀνατρέφω· β) ἀναφέρω τὸ Ἰταλ. *ῥηφερίρω* (*referóro*) τι εἰς τὸ κριτήριον· κάνάγω τι εἰς τους Ἄρχοντας, τὸ λατιν. *resecre ad Senatum*: ναύαγ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· ἀναφέρω τι εἰς τὸ κύριον ἀξίωμα: δίδω ὀπίσω, ὡς τὸ λατιν. *redhibere*· πλοῦτον ἄνω ἀνάγειν τὴν διήγησιν εἰς προηγούμενα ἔργα, ἢ πράγματα, ἢ πεπραγμένα· τὸ λατ. *altius repetere*. γ') Ἄνευ οὐσιώδους δυνάμεως τῆς προθέσεως· ἀνάγω τινα εἰς βατιλέαν· θηλ. παρουσιάζω· μέορτην, θυσίαν, παιᾶνα ἀνάγω· ἑορτάζω ἑορτὴν, θυσίαν, πανηγυρικὴν, παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· οὕτω καὶ χορὸν ἀνάγω. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 280. αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα· κεῖ τε δὶς μὲν ἀνάγων τὸ κοινὸν, περῶ αἷμα· δ') ἀμεταβάτ. Ἐπὶ τετρατηγῶν· πανάγει· ὕπαθ. ἑαυτὸν ἢ πόδα· θηλ. τραβιέται ὀπίσω, τὸ Ἰταλ. *retirárei*. Σοφ. Κατὰ μετ. ἐνδ. ἀπὸ Πλουτάρχου δὲ καὶ κατὰ παθ. ἀνάγομαι, μετὰ μέτ. ἀορστ. ἐκπλέω εἰς τὸ πέλαγος (κάμνω πανιά). Ἡρόδ. 6, 96. πταῦτα δὲ ποιησάντες ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγονται· καὶ 8, 84. Μέντοι, ὡς τὸ ἀναβάλλεσθαι· ἄρχομαι, ἐξάρχομαι (ἀρχικῶ κάμνω ἀρχήν) ᾧ ἀντίθετον τὸ κατάγω· ἀφ' οὗ

Ἀναγωγεύς, έως, ὁ· ὁ κυρίως φέρων τι εἰς τὰ ἄνω. Ἀνέκδοτ. Β'. 42. (ἥλιε) πψυχῶ· ἀναγωγεύω· κατὰ διωρισμένην δὲ σημασίαν ἐν χρήσει συνήθως, πάντι μὲ τὸ ὁποῖον ἔλκει, σείρει τις τι ἄνω· θηλαδὴ σχοινίον, λωρίον, καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ τὸ λωρίον τῆς ἀσπίδος ἔτωθεν· δεσμὸς τῆς ἀσπίδος· ὡς παρ' Ὅμ. ὁ τελαμών, ὃν ὁ Εὐστάθ. Ἀναγωγέα, καὶ Ἀναφορέα ἐξηγεῖ· ἔτι δὲ καὶ τὰ λωρία τῶν σανδαλίων· (τὰ λουριὰ ἀπὸ τζαρούχια) καὶ αὐτὰ ὀπίσθεν μέρος (ἢ φτέρνα) τῶν σανδ. ἢ καὶ ὑποδημάτων.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ· τὸ φέρτιμον εἰς τὰ ἄνω· ἀνέβασμα, ὕψωσις· τὸ πάρτιμον τῆς ἀνάπτης β) τὸ ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλεύτιμον τοῦ καραβίου. Δημοσθ. πλοηγωγὴ τῶν νεῶν· καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α. 6. Ἀναφορά, τὸ ἰταλικ. *ῥεγιρίσιμα*, κριτολογουμένου πράγματος ἐξαιρ. εἰς τὸ αἰσθεῖον δικαστήριον· γ) ἡ ἀνατροφή, παιδεία, διδασκαλία τῆς ψυχολαίας. Ζήτ. Ἀνάγω. Ἀποβολή, Ἔκβλημα· τὸ νὰ πάρῃ τινὰς αἷμα, παρ' Ἰατροῖς ὡς πλεονεκτοῦν αἷματος. Ἐπιστροφή, φέρτιμον εἰς τὰ ὀπίσω. Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Ἀνατροφή, παιδεία τῶν τέκνων. Συνέσ. καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται καλῶς καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως· καὶ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. μὴ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ἡν καλοῦσί τινες τῶν φυτῶν παίδευσιν· ὅτου σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν ἀνθέρων· δ) ἡ ἀπόφασις (ὁπίσω δόσιμον) πράγματος τινος· καὶ ζήτησις διὰ κριτηρίου αὐτεξηκροωμένης ζημίας τινος· τὸ λατ. *regresso*. Πλατ. Νομ. ια'. ε') Παρὰ Θεολ. Ἑρμηνεία ὑψηλή, καθ' ἣν ἐξηγοῦνται ἀναγωγικῶς, θηλ. ἀλληγορικῶς τὰ κατὰ τὴν θείαν γραφήν, ὕψωσις θηλ. τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς ὑψηλότερα.

Ἀναγώγια, ων, τὰ· ὕπαι. ἱερὰ· (ἀνάγω) = ἀναβατήριον· ἑορτὴ καὶ θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν, ὅσοι ἔμελλαν νὰ πλεύσωσι, νὰ ταξιδεύσωσιν, Ἀλλιαν.

Ἀναγωγία, ας, ἡ· (ἀναγωγὸς) ἀπαιδευσία, ἔλλειψις ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας· Πλουτ.

Ἀναγωγικός, κὴ, κὸν· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγωγικῶς· ὁ φέρων τι εἰς τὰ ἄνω· ὁ ὑψῶνων, σηκόνων ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ· τὸν νοῦν ὑψοῦνων· παρὰ Θεολόγ. δὲ νόμος ἀναγωγικὸς, νόημα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται καὶ ἐξηγεῖται ἀλληγορικῶς, θηλ. ἑλλόγως παρὰ τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως, μὲ ὑψηλότερον ἔννοιαν.

Ἀναγωγός, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) ὅστις ἄγει (φέρει) εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀνέκδοτ. Β'. 443.

Ἀναγωγός, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) = ἀναγώγιος· Κατὰ Μᾶξ δὲ καὶ Πάχυμ. πλοήγωγος ζωὴ μὲν ἡ καλὴ ἀγωγὴ ἔχοντα, ἀκίνδυνος καὶ ἀπαίδευτος· ἀναγωγὸς δὲ (ἐξωτόνως) ἡ τὰ ἄνω ζητοῦντα καὶ πρὸς θεὸν ἐπεστραμμένη.

Ἀναγωγός, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγώγως· (ἀγωγὴ, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀπαίδευτος, στερημένος ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας, κακοανατρεμένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ, νὰ ἀναθρέψῃ, παιδεύσῃ, διδάξῃ τις, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· Ξενοφ.

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀγωνίζομαι) μὴ ἀγωνιζόμενος, ὁποιος δὲν γυμνάζεται, δὲν ἀγωνίζεται, ἀνάξιος εἰς ἀγῶνα, εἰς πόλεμον· Πλουτ. Νομ. 12, σελ. 845. (ν. 2) ἀργὸς, ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης, θελὸς Ξεν. Ἱππ. α', 5. 10.

Ἀναδάζομαι = τῷ ἑξῆς.

Ἀναδαίω, Μελ. - δάσομαι (δαίω, ἀνωμλ.) Μοιράζω ἐκ νέου, ξαναμοιράζω· Θουκ. Ε'. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι· ἐνθ. ὁ Σχολ. ἐξ ὑπαρχῆς διαμεῖν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι· καὶ Ἡρόδοτ. Δ'. 159. πτῆς γῆς ἀναδαιο-

μένιον· μοιραζημένης, διαιρουμένης εἰς μερίδια· ἐν γένει μοιράζω, διαμοιράζω, ἐξαιρέτως δουλοπάτηγος (μὲ πόλεμον κυριευμένης) ἢ κατὰ ἰδέαν σύνταγμα (τὸ Ἰταλ. κοντιτουτσιόνε) κυβερνηθησομένην χώραν, μεταξὺ εἰς τοὺς κατοίκους της· Ruheli ἐν Τιμ. σλ. 33.

Ἀναδαίω (δαίω) = ἀναιδαίω· ἀνάψωτε, βάνω φωτιὰν εἰς τι καὶ τὸ καίω· ἠπίμπουσι δ' ἀνδρείστες ἀρθόνιο μέσα φλογὸς μέγαι πώγωνα . . ω Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 305.

Ἀναδάκνω, Μ. δήγω· (δάκνω· ἀνμλ.) δαγκάνω πῶς ἐ, τε εἶναι ὁλόγυρά μου; δαγκάνω ἐκ δευτέρου· Ἀρστ. α'. 2.

Ἀναδασμός, οὔ, ὁ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου μοιρασμός· διαίρεσις, μοίρασις· Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ. πουδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν Ἀθηναίων· καὶ Ἱππ. 4, 150, 153.

Ἀναδάστης, ὁ, ἡ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου διηρημένος, ξαναμοιρασμένος· κυρίως μεμερασμένος· ἀναδάστης γῆν ἢ εἰς ἴσα μερίδια διαιρεμένη (διαμοιρασμένη) Ἀριστοτ. Πολιτ. Β'. πολιβόμενοι γὰρ τοὺς διὰ τὸν πόλεμον, γῆς οὐκ ἀναδάστου ποιοῦσι τὴν χώραν· 2) παρὰ τοῖς μετάγγυσι, δέ, μάταια ἐπιχειρισμένος, ἄκυρος, ἀποβεβγμένος· Τιμ. σλ. 33. Δίων. Κασ. ΝΔ'. 28. ἦν Ἀναδάστος ψήφισις· Δίων. Χρ. 37. αὐτὶ τοῦ, χαλασμένη, ἀνατετραμμένη· ἦν Ἀναδάστου δικαστηρίου· Λουκιαν. τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει, δὲν δέχεται τινάς· ὁ ἐστὶ δὲν ὑποτάσσεται εἰς αὐτό.

Ἀναδέδρομε· β'. Παρεμ. γ'. ἐνικ. προσπ. παρὰ τὸ, ἀναστρέχω· Ὀδυσ.

Ἀνάδειγμα, τος, τὸ· (ἀναδείκνυμι) εἰκὼν, τύπος πράγματος τινος διὰ δείξιμον τῆς ποιότητος ἐκείνου καὶ πράγματος· δεῖγμα, τὸ κοινότερον μόστρα· Ψευχ. ὑπὸ εἰς ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐστημένον εἰδώλιον· 2) περιέφραιον τῶν κηρίων (εἶδος λαμπάδος τὸ τουρβὸ, γαϊφυρτάτι, τὸ ὁποῖον ἐφορεῦσαι οἱ κήρυκες, ἢ θαλαλητάδες) δεσμός τις περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κήρυκος· Πολυδ. Δ'. 93. ἰδὲ Φορβεία· Jac. ἐν Ἀνθ. 5, 2, σλ. 62,

Ἀναδείκνυμι, καὶ Ἀναδεικνύω· ὁ Μέλλ. δείχω· Δείχνω τι σημείων αὐτὸ εἰς ὕψος, ἔδειν σημείων ἀναδεικνύειν· ὡς Πολυβ. σημεῖα ἀνέδειξεν, ἀντὶ τοῦ ἔδωκεν, ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς σημεῖον· πολλάκις παρ' Ἱππ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ σαθρ. διάδειξιν· ἔδειν 2) διὰ σημείων δίδω νὰ καταλάβουν, φανερόνω καὶ Πλατ. Χαρμ. καὶ Ξεν. Ἑλλ. γ'. ε', 16. ἀλοίγω, ξεσκεπάζω· πυλὰς ἀναδεικνύναι Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 1454. πτὸν κυρτὸν ἀναδείξαντες· 3) δηλοποιῶ τι τελειωμένον πρᾶγμα ἔξαρ. προκαλῶ (τὸ Ἰταλικ. προκλαμάρω) κοινοποιῶ τὴν ἐκλογήν τινος, εἰς τινα ἀξίαν προχειρίζομαι, ψηφίζω· ἐκλέγω, διορίζω εἰς τι, ἀμερώνω· (τὸ Ἰταλικ. νομινάρω)· Πλουτ. εἰς Καίσ. πάπατον ἀνέδειξε ἑαυτόν· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1454. πυλὰς ἀναδεικνύναι.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ· δείξιμον· 2) κοινοποίησις, ἐκλοκοίησις, φανέρωσις εἰς τὸ κοινὸν· ἀναγόρευσις (χειροτόνημα) τὰ λατιν. renuntiatio, ἢ τὸ γνωστότερον Ἰταλ. κρεατσιόνη· 3) ἐκλογή, ψήφισις, διορισμός, ἀμερίωσις· δήλωσις· ὅρος.

Ἀναδείπνια, ων, τὰ· τὰ μετὰ τὰ κρέα καὶ τοὺς ἰχθὺς παρατιθέμενα ἐσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη· παρὰ τοῖς Λυκίοις· Εὐστάθ. τὸ μαλλ. dessert. Ἰταλ. κομφέτα.

Ἀναδέχομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ἡ, ὁν· (ἀναδέχομαι) ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀναδεχθῇ, νὰ πάρῃ ἀπαντοῦ τὸ νὰ κάμῃ τι.

Ἀνάδελφος, ὁ, ἡ· (ἄδελφός μὴ ἔχων ἀδελφὸν, ἢ ἀδελφὴν· Ξενοφ. Ἀνοπ. Β'. 3.

Ἀνάδεμα, τος, τὸ (δέω) = Ἀνάδημα.

Ἀναδέμομαι· μέσ. (δέμω· ἀνμλ.) ἀνακεδομῶ, ξαναστίζω, ἀναπαυίζω.

Ἀναδενδράς, άδος, ἡ· (δένδρον) ἄγρι ἀμπελος, ἢ ἀγριόκλημα, τὸ ὁποῖον περιτυλίγεται εἰς τὰ δένδρα, 2) σταφυλόκλημα, τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ αὐξήσῃ καὶ ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς ὀρθὰ στηρίσια ξύλα· τὸ παρ' ἡμῖν κληματαριά, ἢ περγολία.

Ἀναδενδρίτης, ου, ὁ· Ἑλλ. — ῖτις, ῖτιδος· ὅστις περιτυλίγεται εἰς δένδρα, ἢ εἶναι τραβιγμένος ἐπάνω εἰς δένδρα· παναδενδρίτης οἶνος, ὁ ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ἀναδενδράδος κατατεσασμένος· Ἀθήν. Α'. διάφορον οἶνος ἐν Καπύῃ ψηφὶ γλέσσαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδὲν συγκρίνεσθαι.

Ἀναδέξαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδείξαι· ἔνεργ. Ἀόριστ. α'. ἐπαρεμφ. παρὰ τὸ, ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέξιμος· τὸν ὁποῖον ἀναδέχεται τις ἀπὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· τὸ παρ' ἡμῖν κουμπάρος· Καν.

Ἀναδέομαι· Μλ. – ὑπέρομαι· σταφανόνω τὴν κεφαλήν μου, βάνω στεφάνι.

Ἀναδενδρομαλάχη, ης, ἡ· — Δενδρομαλάχη, δενδρομολόχα· Γαλην. ἀμφ.

Ἀναδέρκω· (δέρκω· ἀνμλ.) κυτάζω ἔξω, βλέπω, κυττάζω εἰς τὰ ἄνω· 2) μετὰ λαιποθυμίαν ἀνοίγω πάλιν τὰ μάτια· Ἰλ. Ξ. 439. πὸ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ἐμφαλιμοῖσιν.

Ἀναδέρω· Μ. ερῶ· (δέρω) γδέρνω τρεβῶ ἀπάνω, σηκόνω ἢ ξύω τὴν πέτζαν πληγῆς ἡ ὁποία ἀρχίζει νὰ ἰατρεύηται μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι σκεπασμένη, τὸ Λατ. relricare ulcus· 2) Μεταφ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην παλαιάν τινα συμφορὰν ἢ λύπην τινὰ· Φιλόστρ. Σοφιστ. Α'. 25. πῶς μὴ ἀναδέρεσθαι· Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1106. πὸ, τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπειτα, ἀναδέρεσθον τάτε παλαιὰ καὶ τὰ καινά· ἔπου πτὰ παλαιὰν ξετειλίγω, γυμνόνω Λουκιαν. ψευδολ. 20. εἶναι αὐτὶ τοῦ Ξεσκεπάζω.

Ἀνάδεσις, εως, ἡ· (ἀναδέω) πρὸς τὰ ἄνω δέσιμον· Λουκιαν. καὶ ἀνάδεσις τῆς κόμης· Πλούτ. στεφάνωσις· δέσιμον ἑνὸς πράγματος μὲ ἄλλο· ἡ μιξις ἄρτιας μὲ τὴν ἄλλην.

Ἀναδεσμεύω· Μ. εύσω = Ἀναδεσμέω.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ· κεφαλόδεμα τῶν γυναικῶν· ἔτι δὲ καὶ τὸ δέσιμον τῆς κόμης (τῶν μαλλιωντων)· ὁλόγυρα εἰς τὸ μέτωπον ἢ καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μὲ πλεξοῦδες, ἢ κλώστες· ἄλλως δὲ καὶ μίτρα,

Ἀναδεσμός, ὁ = ἀναδέσμη· πλέξεται σύμφα χρυσέων ἀναδεσμίων Εὐρ. Μηδ. 974. ταύτην τὴν λέξιν νομίζουσι ὁ Matth. ὁ Lips. καὶ ὁ Elmsl. 984, σελ. 244, οὐχ Ἑλληνικήν· Ἰλ. Χ. 469. κατερύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην· Εὐρ. Μήδ. 976. κχρυσέων ἀναδεσμῶν.

Ἀνάδετος, ου, ὁ ἡ· (ἀναδέω) ἁπάνω ἡ ὀπίσω ἕνας μὲ τὸν ἄλλον μαζί· 2) ἔνεργ. ὅστις δένει τὰ ἁπάνω, ὀπίσω, ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δεμένος· Εὐρ. Ἑκ. 913. πέπλῳ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμενον· ἔνθα φησὶν ὁ Σχολ. κυτρίπλοκον κατὰ τάξιν καὶ κόσμους ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμέναις.

Ἀναδεύω· Μ. εύσω· (δεύω) βρέχω, ὑγραίνω, βάπτω· χρωματίζω, ἐντυπόνω ἀνακατόνω τι ὑγρὸν μὲ ξηρόν, ζυμόνω, Πλούτ. ναυδεύοντες πολλάκις ἔλαιῳ καὶ στέμμασι φύρουσιν καὶ εἰς Νουμ. πδ. τῆς παιδείας οἷον ἀναδεύσαι τοῖς ἤθεσι τοὺς νόμους· βαθεῖς ἐνεπύησε· 2) ἀμεταβάτως· ἐπὶ μαδύσιον· πτὰ μὲν δὲκ ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθους, ὡς ἀνυβρίστι ἀναδεύων βασσαρήσων· Ἀνθρ. 55, 6. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ν' ἀναψοῦν τὰ κατζάκια· γιὰ νὰ σκορπιστοῦν τὰ φαρμάκια.

Ἀναδέχομαι· Μ. ξομαι· μέσ. ἀποδ. (δέχομαι· ἀνμλ.) εὐχαριστιέμαι μὲ τίποτε, τὸ ὑποφέρω· νόμην δ' ἀναδέχεσθαι ὀίζυν· Ὀδυσ. Ρ, 563. 2) δέχομαί τι, τὸ ὁποῖον βγαίνει ἄλλος πρὸς ἐμένα ἢ πρὸς ἄλλον καὶ τὸ πιάνω, ἢ τὸ κτυπῶ ὀπίσω· π. χ. ὡς ὅταν παίζουν τὰ τάβλι· ἠσάκος ἀναδέξατο ἐσυρταν· Ἰλ. Ε. 619. 3) δέχομαί τι, ὑπόσχομαι νὰ τὸ κάμω, μετὰ ἀπαρμφτκ. μέλλοντ. καὶ ἀνυπέκρισιν ὑπεχείρισε ποιῆσειν τάδ' Ἀθήναζε· Ἡρόδ. 5, 91. καὶ 4) ὑπόσχομαι, ἐγγυόμαι, τὸ κοινότερον στέκω καλὸς δι' αὐτινα· Ξενοφ. Κυρούπ. Α', σ'. 18. πάγωσοι ἀναδέχομαι ἡξειν τὸ τοῦ Φαλάρ. πάλιν τὴν προῖκα ἀναδέχουμαι.

Ἀναδέω, ῶ· Μ. δήτω· παθητ. Παρακ. δέδεμαι (δέω, ἀνμλ.) δένω τι ἐπάνω εἰς τι· δένω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, δένω ὁλόγυρα, περιδέω, ξαπλόνω, ἢ στεφανόνω· Θουκυδ. Δ'. πχυροῦν στεφάνῳ ἐνέδησαν· καὶ παρὰ Πινδ. πολλάκις· πάνδ. τινα διαδήματι δ' αὐτὸ στεφανόνω εἰς βασιλέα· ἢ, ἀνδ. τὴν πατρίδα εἰς τινα· δένω τὴν γενεάν μου μέ τινα γενάρχην, προπάτορα, γενεαλογῶ, ἢ δείχνω ὅτι κατάγομαι ἀπὸ αὐτόν· καὶ ἀναθηναίοντες τὴν πατρίδι ἐς ἑκκαιδέκατον δεῦν, ἐποίησαν οἱ ἱρῆες τοῦ Διός, εἶναι καὶ ἐμοὶ οὐ γονεηλογήσαντι ἐμεωυτόν· Ἡρόδ. 2. 142. Παθητ. π' Ἀναδέδεμαι δέξαι, κλέξιν, ἀποκτῶ κόμιν, ἢ προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου δόξαι, τιμήν.

Ἀνάδημα, τος, τὸ· (ἀναδέω) = ἀναδέσμη· ἔτι καὶ πλεγμένα μαλλιά, πλεξοῦδες· Εὐριπ. Ἱππόλ. πχρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαιο· ἐν γένει κάθε τὸ ὁποῖον δένουν τις ὁλόγυρα, ἢ μέ ἄλλο τι· ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ στέφανος τῶν νικητῶν· Πινδ. Σχολ. Νεμ. Ζ'. 116. καὶ Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 9.

Ἀνάδησις, εως, ἡ· (ἀναδέω) δέγκαμα, τὸ δαγκάνειν· 2) κίνημος, κινημονή· δάγκαμα π. χ. ψύλλου, κοριοῦ· κ. τ. τ. τὸ κοινότερον ψάγωμα.

Ἀναδιαρθρόω, Μλ. – ώσω· τὸ διαρθρόω κατ' ἐπίτασιν· Θεορτ.

Ἀναδιδάσκω· Μ. ξω· (διδάσκω· ἀνμλ.) διδάχνω, διδασκαλεύω τινα· κάμνω τινα νὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· Ἡρόδ. Η'. 63. ξαναδιδάχνω, μεταδιδάχνω· Φιλόστρ. Ἀπολ. ξ'. 11. πτὰ ὁράματα ἀναδιδάσκεσθον· ἐκ νέου καὶ μεταβεβλημένως ἐδίδασκε τὰ ὁράματα· Blomf. σλ. XXII, ἐν Αἰσχύλ. Περσ. 3) ἐγγυῶ, παρηγίζω, σημαίνω, προμηνύω· πὲν οὐκ ἀναδιδάσκεσθαι τῶν λεγθεν ἐκεῖ, ὅ μέλλει σύθηρεῖν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλινον . . » Ἀριστοφ. Ἱππ. 1045.

Ἀναδίδωμι· Μ. ώσω· (δίδωμι) δίδω ἁπάνω· 2) δίδω, παρέχω προσφέρω, γεννῶ· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν κόλπων τῆς κορπους ἀναδιδούσης, φυούσης· Θουκυδ. πόσα τε ἡ γῆ ἡμῖν ἀνεδίδου ἀρᾶσιν, καὶ Ἡρόδ. 1, 179. Παθητ. δέ, ἐπὶ πηγῶν ἀναβλυζουσῶν· ἐπὶ φλογὸς αἴφνης ἐξορμωμένου· ἐπὶ φυτῶν ἀναβλαστανόντων· παρβλ. παραπαίω ὑπὸ ζ. ἀμεταβ. 3) δίδω ὁλόγυρα, μοιράζω· π. χ. ἀναδ. τὴν ψῆφον· μοιράζω εἰς τοὺς παρόντας τὰς ψήφους (τὸ Ἰταλ. τὰ βότα) διὰ νὰ βάλῃ καθεὶς ὁποιαν θέλει· ὅταν ἐπιψηφίζῃ· ἀμέσως νὰ διαιρεθῇ μὲ τὰς ψήφους τὸ Ἰταλ. νὰ βοτάρουν δι' αὐτό· Παθητ. πτροφὴ ἀναδίδεται εἰς τὸ σῶμα· μοιράζεται, διαδίδεται, τουτέστι χωνεύει· 4) ἀμεταβ. α') ἐκφύομαι, ἀναβλύζω, ἀναβλαστάνω, φυτρόνω· Ἡρόδ. γ', 26. Πλτ. Νομ. Ε'. β') πηγαίνω ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· καρκινοβατῶ· τὸ κοινότερον ἡμῶν, τρέχω τ' ὀπίσω· Ἀριστλ. Γητρ. β', 15. ἀντιδίδωμι τῷ, ἐπιδίδωμι.

Ἀναδιδράσκω, αὐτὶ τοῦ Ἀποδιδράσκω,

φεύγω, Πολύβ. Περσεὺς ἡττηθείς, ἀνεδίδρασκεν.

Ἀναδιϰάζομαι· Μλ. -σομαι· μέσ. (δικάζω) ἐπαναλαμβάνω, ἀρχίζω πάλιν ἐκ δευτέρου μίαν κρίσιν, ἥτις ἐθεωρήθη πρότερον· τῇ ἐνεργητ. διαδ. χρῆται μόνον ὁ Ἀγάθ. ἐπὶ διαστοῦ, μεταβαλλόντος τὸ ψήφισμα) τὸ Ἰταλικ. ἐκέντησαν) τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου.

Ἀδιϰεῖν (δικεῖν· ἀμλ.) ἐλλειπής Λοῦρτ. ῥίχνω ἐπίτω· Ἡσύ. ἀφ' οὗ, ἀνδικε Ἐπικ. ἀντὶ ἀνέδικε· Ἀνέκδ. Βεκκερ. 1, σλ. 3ϙ4.

Ἀναδιϰία, ας, ἡ· τὸ ἐκ δευτέρου δικάζειν· ἡ ξαναδεώρησις κρίσεως (τὸ Ἰταλικ. προτσέσσο) τινός.

Ἀναδίϰος, ὁ, ἡ· (δίκη) τὸ ἐκ δευτέρου δικαζόμενον, κριθέντος τι· Δημοσθ. ὑπὲρ δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν· καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. ὑπὲρ δίκην ἀνάδικον γίνεσθαι· ὅηλ. δεσμένην πάλιν ἀνακρίσεως, ἤτοι δευτέρας θεωρίας ἐπὶ κριτηρίου.

Ἀναδινεύω, (δινεύω) σηκόνω τι εἰς ὕψος, καὶ ἑαυτὸν τὸ στρεφογυρίζω· ὡς τὸ ἀνακινέω.

Ἀναδινέω (δινέω) = ἀναδινεύω.

Ἀναδιπλασιάζω· Μ. ἀσω (διπλασιάζω) = ἀναδιπλόω· ἀφ' οὗ.

Ἀναδιπλασιασμός, ὁ· = ἀναδίπλωσις.

Ἀναδιπλόω, ῶ· Μ. ώσω· πάλιν διπλόω, ξαναδιπλώνω ὅηλ. τὸ διπλὸν κάμνω ἄλλες φορὲς τόσο· ἀφ' οὗ.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ· ξαναδίπλωμα· Δημήτ. Φαλ. ἀναδίπλωσις λόγων· ὅταν τὸ λεχθὲν πάλιν μεταλέγεται.

Ἀναδιφέω, ῶ, Μ. φήσω· ξαναζητῶ, ξανασυρεύω· Κρατῖν. Ἰλιπ. Στρομ. Α'. 3.

Ἀναδοιδυϰάζω· Μ. άσω· = ἀναδοιδυκίζω· Ἡσυχ.

Ἀναδοιδυϰίζω· Μλ. -ίσω· (δοιδυκίζω) ἀνακατόνω τίποτε μέτι πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου προξενῶ σύγχυσιν εἰς αὐτό· τὸ κάμνω ἄνω κάτω· Ἐτυμ. μέγα.

Ἀναδορά, ἡ· (ἀναδέρω) τὸ ἔβγαλμα τοῦ δέρματος· γδάρσιμον.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ· (ἀναδίδωμι) τὸ εἰς τὰ ἄνω εἶδεν, παρέχειν, ἀναβλάστησις (φύτρωμα) ἐξαιρ. ἐπὶ γῆς, ἥτις δίδει τοὺς καρπούς, ἐπὶ πηγῶν αἱ ὁποῖαι ἀναβλύζουσιν ὕδωρ. ἐπὶ ἀνέμων αἴφνης ἐξορμωμένων· ἐν γένει, γένεσις, διανέμησις, ἢ μοίρασμα· κοινοποίησις· ἔτι δὲ καὶ χωνευσις τῶν φαγητῶν· ὅρεξις Μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. ἐπὶ τινος αἰσθήματος μεταδοτικοῦ. «Οὐδ' ὠφελεῖ τὰ τοιαῦτα τοὺς θεωμένους, πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος οὐδ' ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ὁρμήν· ἰδέ, ἀναδίδωμι.

Ἀναδοτιϰός, ϰή, ϰόν· (ἀναδίδωμι) ὅστις διαδίδει, χωνεύει· διαμοιράζει, μεταδίδει· Γρηγ. ναζιανζην. ἡ κοιλία τῶν τροφῶν. Ὁ στόμαχος, ὅστις χωνεύει, καὶ διαδίδει τὴν τροφὴν εἰς ὅλον τὸ σῶμα· παρ' Εὐσταθ. ὑπὸ ζωογόνον καὶ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν· ὅηλ. ἡ δύναμις ἡ γενοῦσα, καὶ αὐξάνουσα τοὺς καρπούς.

Ἀνάδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναδίδωμι) ὀπίσω δοσμένος· 2) ὅστις εἶναι ἢ πρέπει νὰ δοθῇ ἐπίτω· Θουκυδ. Γ'. 52. ἀνάδοτος εἶναι· Πολυδ. δὲ, Ἀνάδοτον, τὸ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδιδόν, ἐξηγεῖ· ἢ ἡ τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις.

Ἀνάδου· προστακτ. ἀόρ. β'. μέσ. Ἀττ. ἀντὶ ἀνάδοσο., παρὰ τὸ ἀναδίδωμι.

Ἀναδουλωσις, εως, ἡ· (δουλόω) ἐκ δευτέρου δούλωσις, σκλάβωσις.

Ἀναδοχεύς, έος, ὁ· = Ἀνάδοχος.

Ἀναδοχή, ῆς, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὑποδοχή, ἀπεδέξωσις· ὑπόσχεσις, ἐγγύησις· ἐξαιρέτως, τὸ νὰ παρῇ τις ἐπάνωτον βάρος, ὑπόθεσιν, ἢ ἔργον ἀπὸ ἄλλον τινά· τὸ νὰ ἀλλάξῃ αὐτὰ, ὅηλ. πέρνοντας πότε ἕνα πότε ἄλλο· συνέχεια πιο ρισσοτέρων ἔργων, τὸ κοινότερον ἡμῶν δουλειὰ ἐπάνω ἐ' τὴν δουλειάν· Σοφοκλ. Τραχ. 825. ναὶ ἀναδοχὴ πόνων, ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ψευδῶς ἐξηγεῖ, ἀνάπαυσις, ἀναπνοή, ἄνεσις.

Ἀνάδοχος, ὁ, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὅστις πέρνει ἢ δέχεταί τι ἐπάνω του· ὅστις ὑπόσχεται τι, στέκει καλὸς, δεχόμενός τι ἐπάνω του· ἴδέει ἐγγυήσει· Πλουτάρχ. ἐγγυητής, (τὸ Ἰταλικ. καβρέντης ἢ γαραντες, καὶ τουρκιβ. κεφίλης)· ὅστις παραλαμβάνει τι· Παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησ. Ἀνάδοχος (νουνὸς), ὅηλ. ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιστὸν βρέφος.

Ἀναδρομέω = ἀνατρέχω.

Ἀναδρόμω· ἄχρηστον, = Ἀνατρέχω· ἔθεν Ἀναδράμεται, ὡς Μέλλ. θέλει γυρίσει, ἐπιστρέφει ὀπίσω· Ἀνθλκτ. Β'. σλ. 218.

Ἀναδρομή, ῆς, ἡ· (ἀνατρέχω, ἀναδρομεῖν) τὸ πρὸς τὰ ἄνω τρέξιμον· ὑγρὰ ἀνέβασμα· π. χ. τοῦ χυμοῦ εἰς τὰ φυτά· ἔθεν βλάστησις, αὔξησις· δευτέρωσις, προκοπή, διόρθωσις, καλλιτέρευσις· Θεόφρ. Ἀναδρομαὶ εἰς βλαστήσεις· καὶ 2) τρέξιμον εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀναδύομαι· Μλ. -δύσομαι· μετὰ Ἀορ. ἀνέδυν καὶ Παρκμ. ἀναδέδυκα· (δύω, ἀμλ.) ἔρχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω, ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος· μετὰ τῆς γεν. ἁλός, λίμνης. Ἰλ. Α. 359. «Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός· καὶ Ὀδσ. Ε, 337. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. Ἰλ. Α. 496. «Ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.» Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ πτωτικοῦ· ἐξαιρ. ἐπὶ Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατέλλειν φαινομένου, καὶ ἐπὶ πηγάζοντος ὕδατος· «Ἀφροδίτη ἀναδυομένη.» Ἀθην. ιγ'. ἀπὸ τοῦ βάθους μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀνελθοῦσα· ἐξ οὗ μεταφ. ὁ Πλουτ. εἰς Πομπ. «ὅπου γὰρ ἂν, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσεται καὶ ἱππικὴ καὶ πεζικὴ δυνάμεις·» ὅηλ. θέλει ἀνέλθουν ἐκ τῆς γῆς, θέλει ἀναβρύσειν. 2) Ἐπιστρέφω, γυρίζω τραβοῦμαι ὀπίσω, Ὀδσ. Ι, 337. «εἰς ὁμιλον.» Ἰλδ. Η, 217. καὶ μετὰ αἰτιατ. «ἀναδύεται πόλεμον» ἀποφεύγει τὴν μάχην. Ἰλδ. Ν, 225. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρμ. δὲν θέλω νὰ κάμω τι, δεστάζω. Ἀριστοφ. Βάτρ. «οὐκ ἀναδύομαι ἐκείνων, καὶ Δημητ. «Τί ἀναδύμεθα;» 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, «Λαμβάνω, πέρνω ὀπίτω τὸν λόγον, ἢ τὴν ὑπόσχεσιν. 10) Πλατ. Θεαιτ. σλδ. 145. C. Ἐνεργητικῶς δὲ, φαίνεται ἄχρηστον (τὸ υ ἐστὶ βραχὺ μόνον εἰς τὸ, ἀνδύεται).

Ἀνάδυσις, εως, ἡ· (ἀναδύομαι) ἐκ βάθους εἰς ὕψος ἀνάβασις, ἀνάκυψις· οὐ ἐναντίον τὸ, Κατάδυσις. 2) ἔκλυσις, ἀποφυγή, στρίψιμον, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· παραίτησις, ἄρνησις, πρόφασις, ὑπογώρησις. Φυγὴ, Θεόφρ. ῥηία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις, θάνατος.» 3) τὸ νὰ πέρνῃ τις ὀπίσω, γιὰ μὴ χαθῇ τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσίν του, τὸ νὰ γίνεται ἄπιστος.

Ἀναδύω. Ζήτ. Ἀναδύομαι.

Ἀναέδνος, ὁ, ἡ· (ἕδνον μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἕδνα, ἤτοι χαρίσματα ἀπὸ τὸν γαμβρὸν, Ἰλ. Ι. 146. «ἣν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον καὶ χωρὶς προικὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς· ἐν Ἰλ. Ν. 366. ἤτοι δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον.»

Ἀναείρω. Μ. ερῶ· (ἀείρω) ἀνυψῶ, σηκόνω ἐπάνω, «πολλὰ κεν ἀθανάτοιτε φίλας ἀνὰ χεῖρας ἄειρεν.» Ἰλδ. Η, 130· Ἰλ. Ψ. 724. «Ἦμ' ἀναεῖρ' ἡ ἐγώσε· καὶ, 614. «Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῦ τάλαντα.» ἀντὶ τοῦ, Ἐλαβεν. ποιητ.

Ἀναέλπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλπομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὡς τὸ ἄελπτος· τελείως ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος. Ἡσιόδ. Θεογ. 986. — «Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀϊδελπέα πάντες.»

Ἀναέξω· (αὔξω) αὐξάνω, μεγαλώνω τι ποιητ.

Ἀναερταζω. Μ. ασω. (αερταζω) ἀντὶ τοῦ Ἀναειρω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἀναζάω, ῶ. Μ. ζήσω· ἀπαρμφ. ἀναζῆν (ζάω, ἀνάμλ.) ἐκ δευτέρου ζῶ, ἀναβιόω. Νον. «ἐπειδὴ ποτε νεκρεῖ αὖθις ἀναζήτωσι.»

Ἀναζείω. Ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀναζέω. Ἀπολλ. «ἀναζείουσα χόλου.» μεταφ. ἀνάπτουσα, παροξύνουσα τὸν θυμόν.

Ἀνάζεμα, τος, τὸ· (ἀναζέω) ἀναβρασμα, πάφλασμα, χούχλασμα· χουρχούλασμα.

Ἀνάζεσις, εως, ἡ· (ἀναζέω, ἀναβράσιμον, χορχούλασμα, ξέσπασμα φλόγας. Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. Ἀκ. 40 «ἀνάζεσις πυρός.»

Ἀναζεύγνυμι, καὶ Ἀναζευγνύω. Μ. εὔξω (ζεύγνυμι· ἀμλ.) ξαναζεύγω, καβαλλικεύω πάλιν εἰς τὸν ζυγόν· ζεύγω πάλιν τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ ὡς ἐπάνω εἰς αὐτό· ἀναχωρῶ, μεσεύω· ἐξαιρ. μὲ τὸ στρότευμα (τὸ Ἰταλικ. μαρτσάρω ἢ τὸ γερμανοϊταλ. μαρσίρω.) τολμηρότερον χρῆται τῇ λέξει Ἱππόκρ. ϙ. 41, 58. ἀναζευγν. τὸν στρατὸν, τὸ στρατόπεδον· μάλιστα δὲ, 8, 60, καὶ νῆας ἀναζευγνύναι.» πάλιν. Ξεπερ. Κυρουπ. Η', ε'. ε. καὶ 28. ἡγήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε.» κάμνω παντᾶ, κινῶ. 4) ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν Πατρίδα. Πλουτ.» Ἀντ. 86.

Ἀναζευξις, εως, ἡ· Ἐκστρατεία, ὁδοιπορία, κίνησις, μισσιμός, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστροφὴ, γύρισμα εἰς τὴν Πατρίδα.

Ἀναζῶ. Μ. έσω· (ζέω) ξαναβράζω, ξανουρχουλάζω, ἀφρίζω. 2) Ἐνεργητ. βάλλω τι νὰ βράσῃ, κάμνω τι νὰ ζεσταθῇ, ἀνάβω, τὸ κοινότερον φωτιὰ ζω· ὅθεν καὶ τριπλ. ἐπὶ παθημάτων.» χόλον ἀναζ. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἀναζητέω, ῶ. Μ. ήσω· (ζητέω) ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω· Ἱστορ. περὶ γένη τῶν ἡμιόνων ἀναζητοῦντες.» ἔθεν

Ἀναζήτησις, εως, ἡ· ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβὴς.

Ἀνάζυγη, ης, ἡ· = Ἀναζευξις. 2) ἄνοιγμα θυρῶν· ἰδὲ ἀναζυγέω.

Ἀναζυγόω, ῶ. Μ. ώσω· (ζυγόω) ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω, σηκόνω τὸν Ζυγόν, ξεζεύγω· ἐξαιρ. εὐγάλω, ἢ τραβῶ ὀπίσω τὸν ζυγὸν ἢ ζυγωθρον, τὸν κοπίστερον θηλάρμον μὲ τὸν ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, καὶ τὸ συρτάρι μὲ τὸ ὁποῖον κλεί. αἱ κιβωτοὶ (Ἰταλ. κάσσα, ἢ τουρκιβ. σεντούκι) τοῦτέστιν ἀνοίγω. Ἔτι δὲ καὶ μεταφ. «ἀναζ. στόμα,» Ἀναζυγῶ τὸ στόμα, καὶ ἐντεῦθεν, Ἀναζυγή, τὸ Ἄνοιγμα τῶν θυρῶν· ἐξαιρετικῶς τὸ, «Ἐπιζυγόω» κλείω τὴν θύραν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ζύγωμα πυλῶν.»

Ἀναζυμόω, ῶ· Μ. ώσω· (ζυμόω) ἀναπαστόνω μὲ προζύμι, ζυμόνω, καὶ οὕτω κάμνω νὰ φουσκώσῃ.

Ἀναζωγραφέω· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω, ἱστορῶ, περιγράφω. Στραβ. Β'.

Ἀναζωγρέω, ῶ. Μ. ρήσω (ζωγρέω) ξαναζωπαιεύω τι, ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὴν ζωήν. Ἐπιγρ.

Ἀναζώννυμι, καὶ Ἀναζωννύω. Μ. ζώσω. (ζώνυμι, ἀμλ.) ζώνω, περιζώνω, ζώνω ὁλόγυρα.

Ἀναζωοποιέω, ῶ. Μ. ήσω· ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν ζωήν· κάμνω τι νὰ ξαναζήσῃ· ἀμφ.

Ἀναζωόω, ῶ. Μ. ώσω. ποιῶ τι πάλιν ζωντανόν. καὶ μεταφ. ποιῶ τινὰ πάλιν εὐτυχῆ· Εὐσταθ.

Ἀναζωπυρέω, ῶ, Μ. ήσω· (ζωπυρέω) ἀνάπτω πάλιν, διεγείρω πάλιν, κάμνω νὰ ξαναάψῃ, νὰ ἀνάψῃ πάλιν· καὶ τροπ. Σκρόφω, ἐγκαρδιόνω τινα, κάμνω νὰ λάβῃ θάρρος πάλιν. Π. Μοιρ. σλ. 170. 2) ἀμεταβ. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου. Πλουτ. Τιμολ. 24. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. δ'. περὶ τῶν Θηβαίων ἀναζωπυρεῖτο.» ἔθεν

Ἀναζωπύρησις, εως, ἡ· ξανάναμμα, ξαναγούτεμα, ξαναδυνάμωμα, ξαναδάρεμα.

Ἀναζωτικός, κή, κόν· (ζωόω) ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ ἀναζωώνῃ, καὶ ἐνδυναμώνῃ, ἐνδυρρύνῃ, ἐγκαρδίνῃ. Ἀρροπ.

Ἀναθάλλω. Μλ. -θαλῶ καὶ θαλήσω. (θάλλω) ἀναβλαστάνω, αὐξάνω πάλιν, ξαναθάλω, ξαναφρασινίζω· ἐβγάνω νέα βλαστάρια, χλωμάρια· ἀπό μὲν αὐτοὺς φύλλα καὶ ὄζους φυτεύ . . αὐθ' ἀναθηλήσει.ω Ἰλλ. Α, 236. μεταφορ. δὲ, Ἀποκτῶ πάλιν νέας δυνάμεις, νέαν ζωήν· καὶ Ἐνεργητικ. παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ Καίω νά βλαστήσῃ τι πάλιν. Ζήτ. Ἀναθηλέω.

Ἀναθάλπω, Μ. φω· (θάλπω) ξαναζεστάνω· θερμαίνω, ζεστάνω ἐκ δευτέρου.

Ἀναθαρρέω, ῶ· (θαρρέω) ἀναλαμβάνω θάρρος, καμνω καρδιά πάλιν. Πλουτ. εἰς Ποπλ.

Ἀναθάρρησις, εως, ἡ· τὸ ἀναλαμβάνειν θάρρος, κάμνειν πάλιν καρδιάν, ξαναθάρρεμος. Ὀνόσανδ.

Ἀναθαρρύνω· (θαρρύνω) κάμνω τινά νὰ λάβῃ πάλιν τὸ θάρρος. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε. 4. 23. πἀναθαρρύνομεν τοὺς ἀνδρας.α

Ἀναθαρσέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ἀναθαρρέω. Θουκυδ.

Ἀναθαρσύνω. Μ. ὦ. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαρρύνω.

Ἀναθαυμάζω· (θαυμάζω) πάλιν θαυμάζω, ξαναθαυμάζω.

Ἀνάθεμα, τος, τό· (ἀνατίθημι) = ἀνάθημα· ἀφιέρωμα. Ἰουστίν. πἀνάθεμα λέγεται τὸ ἀνακείμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον.ω 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, τὸ ἀπηλλοτριωμένον Θεοῦ διὰ κακίαν· κατάρα, βλασφημία. Πσάλ. πρὸς Ῥωμ. πἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ Χριστοῦ.ω ὄνλ. ἀλλοτριος, χωρισμένος ἀπὸ τὸν Χριστόν· ἀφ' οὗ

Ἀναθεματικός, ἡ, ὸν· = τῷ ἀχρηστοτέρῳ ἀναθηματικός.

Ἀναθεματίζω, Μ. ἰσω· καὶ Ἀναθεματῶ. Ἀττ. καταρῶμαι, βάλλω τινά εἰς τὸ ἀνάθεμα. Ἐκκλησστ.

Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ· κατάρα, ἀναθεμάτισμα, κατάρι, ἀνάθεμα, ἐπὶ κακοῦ. Ἰουστιν. ὑπὸ τὸν χοιρὸν ἀχθεῖς ἀναθεματισμόν.

Ἀναθερμαίνω, Μ. ανῶ, (θερμαίνω) ξαναζεστάνω, κάμνω ἐκ δευτέρου θερμόν, ζεστόν. Πλούταρχ. πἀναθερμαίνειν τὴν μέλλησιν τινός.ω ἀντὶ ἀναθαρρύνειν.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ· (ἀνατίθημι)· ἔκθεσις εἰς κοινὴν θεωρίαν (βάλσιμον κάποιας πράγματος νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἐξαίρετος, ἀφιέρωμα πραγμάτων εἰς τοὺς ναούς. Ἀθην. πἡ τῶν στεφάνων ἀνάθεσις.ω 2) Ὑπέρθεσις, ἀργοπορία, καὶ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ. Ἡρωδιαν. Ζ. 4. πτὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχετο, τριῶν ἡμερῶν αἴτησαντες ἀνάθεσιν.πστήτιμον, στερέωσις, διάταξις δ) τὸ νὰ ἀποθῇ τίς τι εἰς τινα, ὄνλ. νὰ τὸν νομίζῃ αἴτιον ἀπό τι τὸ νὰ ἀνάγῃ (ἀναφέρῃ) τι εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν του. 4) ἀναβολή, ἀργοπόρημα, τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρόν.

Ἀναθετέον, πρέπει νὰ ἀνατεθῇ, νὰ ἀναβληθῇ νὰ ἀναβληθῇ εἰς ἄλλον καιρόν. Πλούτ. πἀναθετέον γὰρ τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον.ω

Ἀναθέω, Μ. εύτομαι· (θέω) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω· τὸν ἀνήφορον.

Ἀναθεωρέω, ῶ, Μ. ήτω· (θεωρέω) παρατηρῶ προσεκτικῶς, στοχάζομαι, παρατηρῶ ἀκριβῶς, εἰς Θεάρ. Φ. Ιι. Α. 8. πειρατέον δ' εἰπεῖν τὰς κατὰ μέρος διαφορὰς, ὕστερον ἐπὶ πλείον ὥσπερ ἀναθεωρούσταις ξαναπαρατηρῶ. Διόδ. Σικελ. ιβ'. ω'. ἔθνη, Ἀναθεωρούμενοι, τὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐξεταζόμενον. Λογγ. ἀφ' οὗ

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ· προσεκτικὴ παρατήρησις, ἀκριβὴς ἐξέτασις· σύνολον· βάθος στοχασμός· παρὰ Δουίδ. μεγάλης δὲ ὕστης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως.

Ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, ξαναπαρατήρησις ἐξαιτασθέντος πράγματος.

Ἀνάθημα, τος, τό· = Ἀνάθεσις. Ἡσύχ.

Ἀναθηλάζω. Μλ. -άσω (θηλάζω) βυζάνω, δρέπω μὲ τὸ βυζί. Φίλ.

Ἀναθηλέω. Μλ· -ήτω· (θηλέω) ὡς τὸ Ἀναθάλλω. Ἰλ. Α, 236.

Ἀνάθημα, ατος, τό· (ἀνατίθημι) τὸ βάλσιμον πραγματός τινος ἐπάνω εἴς τι μέρος· ἐξαίρετον ἐπὶ καλλωπιστικῶν διάφορων εἰς τοὺς ναούς, οἷον· τρίποδες, εἰκόνες, ἀγάλματα, ἐπιγράμματα κ. τ. τ. εἴτε κείμενα εἴτε κρεμάμενα, εἴτε ἐστημένα· τὸ ἴδιον ἔθνος, ἡ ἀφιέρωμα. Ἡρόδ. Α'. πἩλυγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα.ω καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ὡταύτως καὶ ἐπὶ παντὸς ἔθνους, χαρίσματος, διὰ διάθεσιν φυλαττομένου· ὅθεν πᾶς ἐλεύτερος στολισμός, καλλωπισμός. Στράβ. πἈναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἀνεπλήρωσαν τὴν πόλιν.ω ὁ δὲ Ὅμηρ. ὀνομάζει, τοὺς ὕμνους, τοὺς χορούς, τὰ κρουμάτα (παίξιμον μουσικῆς ὀργάνου) ἀναθήματα δαιτός· στολισμοὺς τῆς τραπέζης. Ὀδ. Α. 152. «Μελπηΐ' ὀρχηστύς τε . . ἀναθήματα δαιτὸς.ω καὶ Φ, 430.

Ἀναθηματικός, κή, κόν. ἁρμόδιος εἰς ἀφιέρωμα· ἔστις ἀγαπᾷ νὰ τυπεύζει νὰ ἀφιερώῃ.

Ἀναθλάω. Μλ-άσω (θλάω) θλίβω, ζουλίγω δυνατά· (άσω)

Ἀναθλίβω, Μ. ίψω. θλίβω, ζουλίγω ἐπάνω εἰς τι· σφίγγω δυνατά, ζεστραγγίζω τι. (ι)

Ἄναθλος, ὁ, ἡ· (ἄθλος) μὴ ἀθλήσας, μὴ ἀθλίου, ἀπειρίνῃτος εἰς τὸ ἄθλειν.

Ἀναθολόω, Μ. ώσω, (θολόω) θολώνω βάλλων εἰς αὐτὸ θολὸν (λούνη)· ἀνακατέω τι εἰς τι· ἀνακατόνω τι· ἀφ' οὗ

Ἀναθόλωσις, εως, ἡ· θόλωμα πράγματός τινος διά τινος μίξεως· πάνω, ὅπως. Πλ. μίξις, ἡ ἀνακάτωμα μὲ χυλὸν ἀπὸ χόρτα.

Ἀναθορέω, ῶ. Μ. ήσω. (θορέω· ανμλ.) = ἀναθρώσκω, πηδῶ ἐπάνω, σκιώνομαι, τινάζομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ· παρὰ τοῖς μετάγε. Πλουτ. εἰς Κάμ. πἀναθορὸν ἐκ τῆς στιβάδος· καὶ παρὰ Λουκ.

Ἀναθόρνυμαι (θόρνυμαι) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναθορυβέω, ῶ. Μ. ήσω· (θορυβέω) κάμνω θόρυβον, κράτος καὶ ταραχὴν μὲ φωνάς, φωνάζω μεγάλως· ἀλίγω μὲ μεγάλον κρότον, ὅτι μοὶ ἀρέζει ἢ δὲν μὲ ἀρέζει τι. Πλτ. Εὐθύδ. σελ. 276. Β. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. κ'. 3. καὶ ζ'. μ. 30. καὶ στρατιῶται ἀναθορύβησαν, ὡς εὖ λέγειν.

Ἀνάθρεμμα, ατος, τό· (ἀνατρέφω) ὅ,τι ἀνατρέφεται. Θεόκριτ. ΚΔ'.

Ἀνάθρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀνατρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀνατροφή· ὡς πρᾶξις ἀφηρημένως· νέα τροφή, νέα αὔξησις. Ἱπποκρ. Ἀφορ. ππάλιν ἀνάθρεψιν λαμβάνει τὸ σῶμα.

Ἀναθρέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀθρέω) κυτάζω κατοπιν πρὸς τὰ ἄνω· θεωρῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχήν, ὡς τὸ ἀναθεωρέω· Θουκυδ. Δ'. 87. πτὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενον.

Ἀνάθρησις, εως, ἡ (ἀναθρέω) θεωρία, παρατήρησις, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής· Σέξτ.

Ἀναθρύπτομαι, (θρύπτω) ξαναστολίζομαι, ξαναστραβίζομαι, ξαναπλιβακόνομαι.

Ἀναθρώσκω, Μλ. ἀναθοροῦμαι· Ἀόρστ. ἀνέθορον· ἀπαρμ. ἀναθορεῖν (θρώσκω· ανμλ.) Μ. ώσω, ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω, ἢ πρός τὰ ἄνω, ἐπὶ πραγμάτων· χτυπῶν εἰς τι πετυχαίνομαι ὀπίσω· ὡς ὅταν μία πέτρα χτυπᾷ σου καὶ πηδᾷ ὀπίσω· πῦρ ἀναθρώσκειν· Ἰλιάδ. Ν, 140. ἐπὶ τῶν δρόπων· πηδῶ ἐπάνω εἰς τι· πάναβρ. ἐπὶ τῶν ὤμων· Ἡρότ. 7, 19. καὶ 3, 64. ὁ ποιητικ. μόνον ἀόρστ. α'. ἀνέθρωξα, παρ' Ὁππ.

Ἀναθυάω, ῶ, Μ. άσω· (θυάω) ἀναιρέρομαι πάλιν εἰς ἐπιθυμίαν συνουσιασμοῦ· κυρίως ἐπὶ θηλυκῶν χοίρων· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ζ'. 18. καὶ Σουιδ. ἐκ τοῦ Φερεκράτους· πΠάλιν αὖθις ἀναθύουσι αἱ γεραίτεραι· Ἡσύχιος ἁρμην. ἐκ τοῦ Ἀναστρέφειν, καὶ Ἀναπείθειν· Διογένειαν· Παροιμ. πγραῦς ἀναθυᾷ· ἐκ τοῦ Θύειν, ἀντὶ, Τίκτειν, ἢ Σύειν, πρωτοτύπου.

Ἀναθυμιάζω, Μ. άσω· ἐξατμίζω, καπνίζω, ἀναδίδω ἀναθυμίασιν, ἀτμοῦμαι εἰς ἀτμούς· ἄμφ.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τό· ἀνέβασμα καπνοῦ, ἀτμοῦ· καπνισμα· καπνός, θυμίαμα ἀναβαῖνον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ· ἀνέβασμα ἀτμῶν εἰς τὸν ἀέρα· κάπνισμα· παρὰ τοῖς Ἀριστοτ. Μετεωρ. πΚατὰ γὰρ ἀτμίδας μὲν φύσει ὑγρὸν καὶ θερμόν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν· καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ.

Ἀναθυμιάω, Μλ. -άσω· (θυμιάω) κάμνω νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα ἀτμούς, αὐχμούς, καπνίζω· μεταβάλλω τι εἰς ἀτμούς· πάλιν διεγείρω, (ξαναφουσκώνω) π. χ. παρὰ Πολυβ. Ιβ'. αὖ, πἀναθυμιάτο πάλιν τὸ προσκάρχειν μίσος.ω Παυσαν. διαλύομαι εἰς ἀτμούς· ἀναβαίνω εἰς τὸν ἀέρα ὡς καπνός· μάστηρ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιώτατος· Πλτχ. Συμπ. καὶ Ἀριστλ. Μετεωρ. κ'. 3. πσυναναφέρεται τῷ ἀναθυμιωμένῳ πυρὶ καὶ Ζώοις· μορ. β, 7. πἀναθυμιωμένης τῆς τροφῆς, νῆς ἀτμίδεως· Μέθ. ἐφέλκω, τραβῶ, ἀτμοὺς ἀναβαίνοντας εἰς τὸν ἀέρα· πτὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι· Ἀριστλ. Μρβλ. κ'. 30. 2) ἀμετβ. ἀναβαίνω εἰς καπνός, ἢ ἀτμός εἰς τὸν ἀέρα· (ῶ, ῆσω).

Ἀνάθυρμα, τό· = Θύρμα· ἄμφ. παρ' Εὐστάθ.

Ἀνάθυσις, ἡ· ἐσχαλμένη ἀνάγκασ. παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 565. ἀντί, Ἀνάῤῥυσις· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀχαρν. 146.

Ἀναθύω, Μ. ύσω· (θύω) ἀρχίζομαι μὲ ὁρμήν· πηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἀναπηδῶ (πετάχνομαι, σηκώνομαι ὁρμητικὰ) καταντῶ εἰς μανίαν ἀπό τι πάθημα· οἷον· θυμῷ, χαρᾷ κ. τ. τ. (υυ – –).

Ἀναθωύσσω, Μλ. ὑξω (θωύσσω) φωνάζω δυνατά, ἐξαίρετως ἐπὶ μαχομένων ὡς τὸ ἀναβοάω· ποιητκ.

Ἀναίδεια, ἡ· Ἐπι. ἀναιδείη· εὑρηται δὲ καὶ ὡς ἀναίδεια· Ἀριστοφ. Δαίταλ. λείβ. 29. ὑπὸ Dind. (ἀναιδὴς) ἔλλειψις αἰδοῦς, ἀδιαντροπιὰ, ἀναισχυντία, ἀτχημοσύνη· Ἰλ. Α. 149. πὨμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε· καὶ πἀναιδείης ἐπιβήσειαι· Ὀδσ. Χ, 424.

Ἀναιδέομαι· μέσ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. Μέλλ. ἀναιδέσομαι = τῷ ἑπομένῳ· Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λαρτ. 838.

Ἀναιδές, ἐος, τό· οὐσιαστ. ἀντὶ, Ἀναίδεια· ἐνίοτε δέ, καὶ Ἐπίῤῥ. ὡς, πἀναιδὲς βλάπτειν· ἀντὶ τοῦ ἀναιδῶς· Λεξιπτροπα.

Ἀναιδεύομαι· μέσ. ἀποστ. (ἀναιδὴς) εἶμαι ἀναίσχυντος, πράττω ἀδιάντροπα καὶ αἰσχρά· Ἀναιδήμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (αἰδήμων) ἀδιάντροπος. Ἐπίῤῥ. ἀναιδημόνως.

Ἀναιδὴν, ὡς ἐπίῤῥ. τοῦ ἀναιδὴς, πάνυ ἄμφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον φευδῶς διαγνωστ. ἀντὶ ἀναιδῶς. Ατμ. ἐν Heind. Πλάτ. Γοργ. τλ. 523. ἐμφῤῥ. συνήθως ὅμως γράφεται, Ἀνέδην, ἐσχαλμένα.

Ἀναιδὴς, ὁ· ἡ, τό· ἐς· (αἰδέομαι) ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἀδιάκριτος, ἀνόητος, ὡς οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης. Ὀμ. ἔθνη καὶ μὴ φοβούμενος· (ἔστις δὲν ἀφυχᾷ) ἢ μὲν ἐχουσα κυδιόωσι ἀναιδέα δηιοτῆτος· ταραχὴν (ἀνακατω-

μόι) τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία δὲν ἀφυχῇ τοὺς παλαμοῦντας· ὡσαύτως λέγεται ἐν Ὀδ. Λ, 597. καὶ ὁ λίθος τοῦ Σισύφου διότι δὲν ἀφυχοῦται τοὺς κόπους του. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Δ, 521, 139. καὶ Πυθ. Ὀλ. 10, 123. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τοῦτα, αὐθάδη, καὶ μεγίστου. Ἐπῤῥ. ἀναιδῶς καὶ Ἀρστφ. Εἰρ. 48. ἀναιδέως.

Ἀναιδίζομαι = ἀναιδέομαι.

Ἀναιδίη, ἡ· ποιητ. ἀναίδεια. Ἀρχιλ.

Ἀναιδύσσω (αἰδύσσω) παροτρύνω, διεγείρω, παρορμῶ, πιεραινῶ· βάλω εἰς κίνησιν· ἡγλόγαι, Εὐριπ. Τρωϊ. 343. Πίνδ. ναυμδύσσειν θόρυβον μέγαν 2) ἀμεταβ. κινοῦμαι ἔμπροσ, ὁρμῶ: παροξύνομαι (πέρνω φωτιά).

Ἀναίδω, (αἴδω) ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν. Εὐριπ. Κύκ. 330. »Ἀναίδειν πῦρ· 2) ἀμβτ. ἀνάβω πάλιν, ξαναπαίω, ξαναφλογίζομαι.

Ἀναιμακτί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀναίμακτος χωρὶς αἷμα, χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ· (αἱμάσσω) χωρὶς αἷμα, ὅστις δὲν ἔχει αἷμα· καὶ ὅστις δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ αἷμα, ὃν εἶναι φονεύς.

Ἀναιμάκτως, Ἐπῤῥ. = ἀναιμακτί.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ = ἄναιμος· χωρὶς αἷμα. Ἄδηλ.

Ἀναιμία, ας, ἡ· ἔλλειψις αἵματος. Ἀριστ. Ζ. Μ. παρὰ τό.

Ἄναιμος, ἄνευ αἵματος· ὅστις δὲν ἔχει αἷμα.

Ἀναιμόσαρκος, ὁ, ἡ· (αἷμα, σάρξ) κρέας χωρὶς αἷμα· ἡ ὅστις ἔχει κρέας τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει αἷμα. Ἀνακρ. 43.

Ἀναιμύτης, τητος, ἡ = Ἀναιμία. Ἀριστλ.

Ἀναιμόχροος, καὶ συναιρ. χρους, ὁ, ἡ, (χρόα) μὴ ἔχων χρῶμα αἵματος· χλωμός· ἀμφ.

Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἄναιμος. οὕτω προσαγορεύονται οἱ θεοί. Ἰλ. Ε. 342. »Τοὔνεκ' ἀναίμονες εἰσίν.

Ἀναιμωτεί, νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἀναιμωτί. Ὀδ. Σ, 148.

Ἀναιμωτί. Ἐπῤῥ. ὡς τὸ ἀναιμακτί. Ὅμ. (υ---)

Ἀναίνομαι, Μ. νοῦμαι. Παρατ. ἠναινόμην, ποιητ. ἀναινόμην. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. οἱ παρ' Ἀγάθ. οὐ σπανίως καὶ ἀνηνάμην. Ἀόριστ. ἠνηνάμην, ἀνήνασθαι· ὑποτακτ. ἀνήνηται· (οἱ λοιπ. χρ. ἄχρηστοι) Μέτ. ἀποθ. δὲν δέχομαι δὲν ἀποδέχομαι, ἀρνοῦμαι, ἀποῤῥίπτω· καίνειν· ἔργον ἀεικές, ὅστινα Ὀδ. Γ. 265. Δ. 651. μετὰ παρεμβεβλημένης σημασίας τοῦ ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ· ἄντων ἄλλων οὐ τινα ἀναίνομαι δὲν ἀποβάλλω, δὲν ἐντροπιάζω. Ὀδ. Θ, 212. Ἰλ. Ι, 679. Ἄνευ πτωτικοῦ μετ' ἀπαρμφ. ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι Ἰλ. Σ, 450. καὶ μετὰ πλεοναστ. ἀρνητικ. ἠναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι· δὲν ἠθέλησε νὰ παρητήσητε. Ἰλ. Σ, 500. Πολλάκις δὲ καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀπαρεμφ. Ὅμ. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἀπαγορεύω, (ἐμποδίζω) μὲ λόγον ἢ προσταγήν) ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω τι β') μεταφορ. τι· ἐντρέπομαι ὅτι ἔκαμά τι· πολλάκις μετὰ μετχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρμφ. οὐκ ἀναίνομαι κακόμενος» δὲν ἐντρέπομαι ὅτε ἐνικήθηκα. Valck. ἐν Καλλ. σλ. 250. »ἀναίνομαι τὸ γῆρας ὑμῶν αἰτορῶν· ἐντρέπομαι, ἢ μοὶ κακοφαίνεται νὰ βλέπω τὰ γηράματά σας. Herm. ἐν Εὐρ. Βακ. 248. παράβλ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 1502 Ἡρακ. 1124. (κατὰ Damm, παρὰ τὸ αἶνος, αἰνέομαι, καὶ τὸ στερτ. α κατὰ Βουτμ. Νζ. 1, σλ. 274. 2, σλ. 272. ἀμέσως ἐκ τῆς ἀρνητικῆς ῥίζης ἀν — ὥστε τὸ, αἰνομαι ἐστι ῥηματικὴ ἁπλῶς καταλήξις· κατ' ἄλλους δ' αὖ, παρὰ τὸ ναι καὶ τὸ στερτ. α = οὐ ῥημί).

Ἀναίρεμα, ατος, τό· (ἀναιρέω) = Ἐλώριον, Σχολ. Ἀπολ. Β'. 264.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ· (ἀναιρέω) ἀφαίρεσις, στέρησις, ἅρπαγμα, πάρτιμον μὲ βίαν, ῥῆξις, ἀκύρωσις· ὡς παναίρ. νόμων, γραφὴν ἀφανισμοῦ, ἐξολόθρευσις, χαλασμὸς κατὰ κράτος, φόνευμα, σκοτωμός: ἐξαίρ· ἐντριφισμὸς ἢ παράχωμα νεκρῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 3. ντῆ Πλαταιέων τε καὶ Θεσπιέων ἀναιρέσει· καὶ Ἑλλ. Α. 7. ντὴν ἀναίρεσιν τῶν ἐναγῶν Θεόδ. 2, 34. ποὶ ἂν μὴ τύρεθῶσιν εἰς ἀναίρεσιν· 3, 24. πέσπεύδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς.

Ἀναιρέτης, ου, ὁ. Φλωρεύς, ἀφαιρετής, φονεύς. Εὐστάθ. Ὅμηρ.

Ἀναιρετικός, κὴ, κὸν, ἀφανιστικός, ἐξολοθρευτικός, φονικός, θανατωτικός. Ἀριστοτ.

Ἀναιρετικῶς. Ἐπῤῥ. σκληρά, ἀρνητικά. Δημ. Ἀρτ.

Ἀναιρέω, ῶ. Μλ. -ήτω. Ἀόρ. β'. ἀνεῖλον· (αἱρέω· ἄνμλ.) σηκόνω ὑψηλά, πέρνω τι καὶ τὸ φέρνω ἄλλου, τὸ σηκόνω ἀπὸ τὸν τόπον του· κερδαίνω. Ὅμ. ἐξαίρ ἐπὶ ἄθλων τὰ ὁποῖα κερδαίνει τις μὲ πολὺν κόπον· »ἀναιρεῖν νίκην, ἀγῶνα, Ὀλύμπια, Ὀλυμπιάδαν Ἰλ. Ψ, 738. κερδαίνω βραβεῖον εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡρότ. ὅστις ὅμως χρῆται ἀντ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀναιρεῖσθαι, »ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προτέβαλεν 6, 70. 103, 123, 125. καὶ 9, 33, 64. καὶ καθεξῆς· ἐν γένει δὲ χρῆται καὶ Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ μέσῃ διαθ. ἀπειδὴ ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀντιστρέφει πάντοτε εἰς τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον: σηκόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου· »εἶσ' ἀναλοίμην ἂν ἠθέλησέ πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, θηλ. εἰς δούλευσίν μου. Ὀδ. Σ, 356. καὶ »Ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι Τ, 22. τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· νὰ πέρνῃς ἀπὸ λόγιαν καὶ »εἶτα ἀναιρέσθαιν Ἡρότ. 4, 129. πέρνω φαγί εἰς τὸν ἑαυτόν μου, θηλ. τρώγω· καὶ 4, 134. »ποιεῦν τινὸς ἀνελέσθαιν πέρνω, τιμωρίαν διά τινα, θηλ. κάμνω τὴν ἐκδίκησιν διά τινα· καὶ 6, 29. »φιλοψυχίην ἀναιρ.« πέρνω, θηλ. αἰσθάνομαι ἀγάπην διὰ τὴν ζωήν καὶ 2, 52. »τὰ ὀνόματα ἀναιρ.« πέρνω ἐπάνω μου, θηλ. δέχομαι τὰ ὀνόμ. Ἐπὶ γυναικῶν δέ, ἀναιρεῖσθαι = συλλαμβάνειν (ἀγγαστρόνεσθαι) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων· »καὶ τὸ μὲν ἐπὶ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ ψιλόν· τὸ δὲ ὅτε ἐν τῇσι μίτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναιρέσασα. Ἡρότ. 3, 108. καὶ 6, 69. 2) ἀντὶ ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. »πέλεμον ἀναιρεῖσθαι σηκόνω πόλεμον. Ἡρότ. καὶ Ξν. τινί, ἀνατίον εἰς τινα Ἡρότ. 5, 36. »Ἔργον ἀναιροῦμαι συμφωνῶ καὶ πέρνω ἐπάνω μου μιὰν δουλειάν. Πλατ. 3) ἁρπάζω, σηκώνω ἀπὸ τὸν τόπον του »σκηνὴν ἀναιρ.« χαλνῶ, σηκόνω τὴν καλύβαν ἢ τέντην· Ἐπὶ πολιτικῶν συνταγμάτων· π. χ. »ἀναιρ. ὀλιγαρχίας« Ξεν. σηκόνω τὴν ὀλιγαρχικὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἀκυρόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξαλείφω. Ἐπ' ἀνθρώπων· σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ἢ ἀπὸ τὴν μέσην· θηλ. φονεύω, σκοτόνω. Ἐπὶ νεκρῶν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότερον, σηκόνω τὸν νεκρόν, θηλ. τὸν ἐνταφιάζω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πολλάκις· »τοὺς δὲ προτήκοντας τῷ νεκρῷ ἐπὶ τὸ κυαγήιον παρεῖναι, ἔχοντας τὰ πρόσφορα, ὡς ἀναιρησομένους.« Ἡρότ. 4, 14. ἰδὲ καὶ 9, 22. 23. Ἐπὶ δικαστῶν· καταδικάζω. Πλούτ. 4) »παῖδας ἀναιρεῖσθαιν πέρνω τὸ νεογενημένον παιδὶ εἰς τὰ χέρια, τὰ σηκόνω ὑψηλὰ καὶ μὲ τοῦτο φανερόνω, ὅτι τὸ γνωρίζω ἰδικόν μου· 5) ἀναιρεῖν, ὑπακοῦ. φωνήν, ἐπὶ τῶν χρηστηρίων κυρίως· σηκόνει τὴν φωνὴν ἀπὸ τὸν βαθύν, τὸν ἅγιον τόπον, ὅθεν δίδει ἀπόκρισιν ἢ χρησμόν· κυρίως χρησμεδοτῶ, προμαντεύω· πολλάκις παρ' Ἡρότ Κ. Γρηγορ. σλ. 493. πάλιν δὲ μεταβατικῶς μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον προφητεύει ἡ Θεότης. Schneid. ἐν Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 6. καὶ ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων θεοὺς, εἰς ἰδέαν θύεινν· κατὰ Vectig δὲ ἐν 6, 3, ἡ ἀνάγν. ἔστιν ἀμφίβολος.

Ἀναίρω· Μλ. ἀναρῶ· (αἴρω) (ἀνω — αἴρω) σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἁρπάζω· πέρνω καὶ φέρνω ἄλλου· καὶ

Ἀναισθησία, ας, ἡ· (ἀναίσθητος) ἔλλειψις τοῦ αἰσθάνεσθαι. Ἀνοησία, μωρία· ἔτι δὲ καὶ ἀπροσεξία, σκορπισμένος νοῦς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος βλέπων δὲν βλέπῃ καὶ ἀκούων δὲν ἀκούῃ, ἔχων τὸν νοῦν ἀλλοῦ· τὸ νὰ μὴ αἰσθάνηται τις. Θεόφρ. Χαρακτ. ΙΔ'.

Ἀναισθητεύομαι, Μ. εύσομαι· μέτ. ὑποθ. ζῶ, πολιτεύομαι, καὶ φέρομαι ὡς ἀναίσθητος, εἶμαι ἀναίσθητος· εὑρηται δὲ καὶ κατ' ἐνεργητ. διάθεσ. ἀναισθητεύω, Lobeck ἐν Φρυχ. σλ. 349.

Ἀναισθητέω, τῶ· (ἀναίσθητος) εἶμαι ἀναίσθητος, μωρός, χοντρόμυαλος, χοντροκέφαλος Δημοσθ. περὶ Στεφ. »τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὁμως δ' ἐπαπειλημμένων· καὶ »ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιός εἰ καὶ ἀναίσθητος« αὐτόθι· ἔτι δὲ νεκρός. Ἐπίκουρ. »ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς«.

Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ· (αἰσθάνομαι)· χωρὶς αἴσθησιν, μὲ χοντρὸν νοῦν, μωρός· »ἀναίσθητος ὑπάρχει, ὡν πάσχειν Γαλην. 2) ὅποιος δὲν ἔχει αἰσθήσεις, δὲν αἰσθάνεται· καὶ Πλάτ. »ἀναίσθητος τῶν κακῶν«. Παθητικ· τὸ μὴ ὑποπίπτον εἰς αἴσθησιν· ὅ,τι πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ τινας νὰ αἰσθανθῇ· θηλ. ἀκούσῃ, ἰδῇ, πιάσῃ κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Πολ. Β'. »ὥσπερ γὰρ μωρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν· καὶ, »ἀναίσθητος θάνατος« παρὰ Θουκυδ. Δ'.

Ἀναισθήτως, Ἐπῤῥημ. χωρὶς αἴσθησιν· ὡς Ξενοφ. Κυν. ΙΒ'. 13. »ἀναισθήτως μὲν τῶν κακῶν ἔχοντες, τῶν δὲ ἡδέων αἰσθόμενοι· ἀντὶ δὲν αἰσθάνονται τὰ κακὰ, ἀδιαφοροῦν δι' αὐτά· ὅθεν. »Ἀναισθήτως ἔχω. Ἰσοκρ. δὲν αἰσθάνομαι, ἀδιαφορῶ.

Ἀναισιμόω, ῶ. Μ. ώσω. (αἶσα· τὸ ἁπλοῦν αἰσιμόω, ἀχρηστον) ἀναλίσκω, δαπανῶ, ἐξοδεύω, φθείρω· παρ' Ἱππокρ. καὶ Ἡροδ. α'. 179. »ἀναισιμοῦσθαι ἐν τῇ τάφρῳ ἢ γῇ«, ἀντὶ τοῦ ἐχρησιμεύετον εἰς τι, τὴν μεταχειρίζονταν εἰς τί ποτε· »πέντε ἡμέρας ἀναισιμοῦνται· δηλ. εἶναι ἀναγκαῖαι, ἀπαιτοῦνται εἰς τι, πρέπει νὰ περάσουν ὅτω νὰ γίνῃ τι. Ἡρόδ. α', 72. καὶ 2, 31. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκω τὸ Ἰταλ. consumare, τελειόνω τίποτε τρώγοντάς το »αὐτὴ δ' ἡ μελιτόεσσα, ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ἀφαυστοτη Ἡρότ. 8, 41. Ἀλλὰ τὸ ἐν 7, 20. ἐν πλείοσιν ἐκδόσεσι »πίμπτῳ δὲ ἔτεϊ ἀναισιμουμένῳ« ἔστι πάνυ ἀμφίβολον καὶ πιθανῶς ἀναγνωστέον ἀνομένῳ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰωνικ. ἀφ' ἧς χρῶνται οἱ Ἀττικ. τῇ, ἀναλίσκω καὶ δαπανάω. Ἰδὲ καταιτιμόω.

Ἀναισίμωμα, ατος, τό· (ἀναιτιμόω) ἀνάλωμα, δαπάνημα, ἐξόδευμα· ἐξοδιασμένα ἄτπρα, ἐξαιρέτως διὰ χρείας στρατεύματος, ἔξοδα πολέμου· »ἀναιστ. τῇ στρατιῇ«. Ἡρόδ. Ε. 31.

Ἀναίσιος, ὁ, ἡ. Πλάτ. Νομ. Ε', »τόποι ἀλλόσοτοι καὶ ἀναίσιοι« ὅπου ὁ Τουρνεφ. Ἀπαίσιοι, ἢ Ἐνάρσιοι, ἀναγινωσκεσθαι παραινεῖ· ἄλλοι δὲ Ἐναίσιοι, γράφουσιν.

Ἀναΐσσω, Μ. ἴξω. Ἀττικ. ἀνάττω καὶ ἀνάσσω (ἄϊσσω) ἀνατρέχω, πηδῶ, ὁρμῶ, τεινάζομαι πρὸς τὰ ἄνω· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων· ὅταν ὡ ἡσυχάζουσι κείμενα ἢ καθήμενα, σηκόνονται ἔξαφνα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀναπηδῶντα,

ἐξορμώμενα. Ἰλ. Α. 584. ἦ Ὣς ἄρ' ἔφη καὶ ἀνέπαυσεν· ἀντὶ ἀνορμήτας, ἀναστάς, σηκωθείς· ἔτι δὲ καὶ νηὸς ἀνέρος ἀναίσσειν. Ε, 15, 80. καὶ πηγαὶ ἀναίσσουσι Ἰλ. Χ. 148. πηγαὶ ἀναίσσουσιν, ἀντὶ τοῦ· ἀνορμῶσι, ἀναβρύουσι· καὶ Ξεν. Κ. ς. 17. ποδὶ δὲ (λαγωὸς) ἐξαίφνης ἀναίξας· καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ω, 440. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀρχίζω τι, προχωρῶ εἰς τι· μετὰ ἀπαρμφ. Ὀππ. (υ−−−)

Ἀναισχυντέω, ῶ. Μ. ήτω· (ἀναίσχυντος) εἶμαι ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ξεδιάντροπος· πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, ξεδιάντροπα. Ξεν. Συμ. Η'. 33. Ἔτι δὲ καὶ ναὶ ναισχυντῶ ποιῶν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 708. ἀφ' οὗ

Ἀναισχύντημα, ατος, τό· ἀδιάντροπος πρᾶξις. Σχ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 709.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ· ἕλλειψις αἰσχύνης, ἀδιαντροπία, ξεδιαντροπία, αὐθάδεια. Πλάτ.

Ἀναισχυντογράφος, ου, ὁ, ἡ· (γράφω) ὅστις γράφει αἰσχρά, καὶ ἀδιάντροπα πράγματα. Πολύβ. ἐκ τοῦ ς'. ὑπομνήματα τῶν ἀναισχυντογράφων. (Σ)

Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ Ἀναισχύντως· χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιάντροπος, ἀναιδής, ξεδιάντροπος. Ξεν. Π. Β'. 2. πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφόδρα καὶ ἀναίσχυντος· καὶ ἐπὶ πραγμάτ. ἀντὶ τοῦ Βδελυρόν, συγχαμερόν, ἀποστροφῆς ἄξιον, καθὼς ὁ ἀδιάντροπος, καὶ πολλοὶ εἰς ἀναισχύντους δήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων. Θουκυδ. Β, 52.

Ἀναιτία, ας, ἡ· (αἰτία) ἀθωότης, ἔλλειψις αἰτίας. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναιτιολόγητος, ὁ, ἡ· (αἰτιολογέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ δώσῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λόγον· τὸ ὅτι! δηλ. ἀκολουθεῖ οὕτω. Διοσκ.

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ· (αἰτία) χωρὶς λόγον, αἰτίαν, ἀφορμήν. Ἄθῳος, ἀνεγκλητος, ἀκατηγόρητος, ὁ μὴ αἰτίας τινὸς προξενος. Ξεν. Π. Α'. 6. 10. ναναίτιος ἔστι παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις. Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν συνήθως τῷ αἰτιᾶσθαι Ἰλ. Δ. 1653. Δεινὸς ἀνὴρ, τάχα καὶ ἀναίτιον αἰτιάσεται· καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 825 ναναίτιος ἀθανάτοισι θεοῖς πρὸ τῶν θεῶν, μὴ ὑπεύθυνος· ναναίτιος ἀφροσύνησι τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει τις αἰτίαν νὰ ἐνομάσῃ ἄφρονα: χωρὶς βέσιν, χωρὶς σκοπόν. Παρ' Αἰσχλ. δὲ καὶ θηλκ. ἡ ἀναιτία.

Ἀναιωρέω, Μλ. ήτω. (αἰωρέω) σηκόνωτι ὑψηλά, κρατῶ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον. Παρὰ Θεολόγ. ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν καὶ ἀρχὴν τοῦ εἶναι, καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Γρηγ. Ναζ. πρὸ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀναίτιος· καὶ Ἐπίρ. Ἀναιτίως.

Ἀναλαγχάζω, Μ. άσω· (καγχάζω) γελῶ μεγάλως, καὶ ἄσεμνα. Πλάτ. Πολιτ. Α'.

Ἀναλαθαίρω, Μ. αρῶ· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἐναόν. (καθαίρω) ξαναλαθαρίζω, ξαναπαστρεύω: ξαναθαρίζω ξαπαστρεύω· τόπον τινα, ἀπό τίποτε, δηλ. διώχνω τινα ἀπό ἕνα τόπον· ἀπό βαρβαρικὸν ἀναλαθαίρω διώχνω τὸ βαρβαρικὸν στράτευμα: Ἐγγύθεν, σαφηνίζω. Πλάτ. Νομ. Α'. «Παμμήκη λόγον ἀναλαθαιρόμενοι· δια μακροῦ λόγου δηλ. τὰ καθαρίσῃ, ὅ ἐστι τὰ σαφηνίσῃ τὸ λεγόμενον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Γ'. Παρ' ἰατροῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔνωθεν καθαίρω, καθαρίζω τὸν στόμαχον ἀπὸ ἀπάνω ὄχι ἀπὸ κάτω, δηλ. μὲ ἐμετικὸν ἢ ξεραντικόν, καὶ ὄχι μὲ κλυστῆρα· ἔνθεν.

Ἀναλάθαρσις, εως, ἡ· καθαρσις, καθαρισμός, παστρευσις τινος πράγματος. Στραβ. ἐξ. ξαπάστρεμα μὲ διοξίμου ἢ ἀφανισμὸν τοῦ κακοῦ. Παρὰ Θεολόγ. ἡ ἀσπτυξις, σαφήνεια, ἀρμηνεία, καθαρὰ ἐξήγησις σκοτεινῆς τινος ἀλληγορικῆς ῥήσεως. Παρ' ἰατροῖς δὲ κάθαρσις δι' ἐμετικοῦ.

Ἀναλαθαρτικός, κη, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθαρίζειν· ὅστις καθαρίζει, παστρεύει με ξεραντικόν.

Ἀναλάθημαι, (καθημαι) κάθομαι ἴσια δηλ. ὄχι πλαγιαστὰ ἢ ἀκουμβώντας· 2) ξαναλαθομαι.

Ἀναλαθίζω, Μ. ίσω, (καθίζω) βάνω τινὰ νὰ καθήσῃ ἴσια· ἰσιάζωτι πρός τὰ ἄνω· 2) ξαναλαθίζω τὸν ἑαυτόν μου, δηλ. ξαναλαθομαι. 3) Μέσ. σηκόνομαι ὅταν εἶμαι πλαγιαστὸς καὶ κάθομαι· καθήμενος κρατῶ τὸ σῶμα μου ἴσια. Ξεν. Κυν. ε'. 7. ποδιατρέχων (ὁ λαγωὸς) καὶ ἀναλαθίζων.

Ἀναλαθίζομαι, Μέσ. = τῷ ἀνωτέρω. Πλάτ. Φαίδρ. Γ'. ποδὲ Σωκράτης ἀναλαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέπαιζε τὸ σκέλος.

Ἀναλαινίζω, Μ. ίσω· καὶ Ἀττ.-νῶ· (καινίζω) ξαναλαινουργῶνω, ἀναιρῶνω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου καινούριον. Ἱστορ. ὕθεν

Ἀναλαίνισις, εως, ἡ· ἀνανέωσις, ξαναλαινούργωμα, ἀποκατάστασις, βάλτιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον.

Ἀναλαινουργέω = ἀναλαινίζω.

Ἀναλαινισμός, οῦ, ὁ· Ἀναλαίνισις.

Ἀναλαινόω, ῶ, Μ. ώσω. (καινόω) = Ἀναλαινίζω· ὕθεν

Ἀναλαίνωσις, εως, ἡ· = Ἀναλαίνισις.

Ἀναλαῖον, τό κατ' ἄλλους Ἀναγκαῖον, φυλακή, εἰς τὴν ὁποίαν φυλακίνουν τοὺς κακοῦργους ἀφ' οὗ ἐξετασθῇ τὸ σφάλματος καὶ τὰ ὁμολογήσουν, καταδικάζοντες τοὺς διωρισμένους τινὰς καιρὸν νὰ δουλεύουν εἰς τὸ ἀναλαῖον εἰς σωφρονισμόν των· τὸ παρὰ Γερμαν. Zuchthaus.

Ἀναλαίω, Μ. αύσω· (καίω· ἀμλ.) ἀνάπτω, κάμνω φωτιά, παρ' Ὁμ. ἀνακ· πῦρ. Ὀδ. Β'. 12. «Ἢ εἰ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δέρπον ἐόντων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ διεγείρω, ἐξάπτω, φωτιάζω τινα, τὸν θυμόν. Παθητ. ὀργίζομαι. Ἡρόδ. 5, 19. «Ὦ παῖ, σχεδὸν γάρ σου ἀναλαιομένου συνίημι τοὺς λόγους· ἔτι δὲ καὶ μέσ. 8, 19· αὐτόθι.

Ἀναλαλέω, Μλ. έσω· (καλέω· ἀμλ.) μεγαλοφώνως κράζω, φωνάζω, καλῶ τινά· κράζω ὀπίσω, ξαναφωνάζω. Μέσ. ἀναλαλέομαι· κράζω τινα πρός με Θεόδ. 7, 75. «οἱ, προσπελάσαντες, ἐξ ὄσυπτις ἐμελεν ἀκούσεσθαι, καὶ ἀναλαλεσάμενοι τινας, ὡς οὗτος τῶν Ἀθηναίων ἐπιτηδειοτάτους. Ἀλλὰ νεῦσας ἀναλαλῆσθαι Συφ. φωνάζω τοὺς σκύλους τὰ ὁρμήσουν, τὸ ἀσυνότερον παρ' ἡμῖν· ἀχαρνῶ (σουστίζω) τὰ σκυλιά.

Ἀναλαλινδέω, ῶ, Μ. ήσω, = ἀναλινδέω.

Ἀναλαλλύνω (καλλύνω) κάμνωτι πάλιν εὔμορφον.

Ἀναλαλυπτήρια, τά· (ἀναλαλύπτω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ γάμου, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο εἰς τὸν ἄνδρα χωρὶς τοῦ νυμφικοῦ καλύμματος εἰς τὸ πρόσωπον (χωρὶς σκέπην, τὴν ὁποίαν καὶ τὴν σήμερον συνηθίζεται νὰ φορῶν ἡ νύμφη ὅταν πηγαίνουν νὰ στεφανωθοῦν) καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ δῶρα· 2) τὰ δῶρα αὐτά, ἄλλως ἀναλαλύπτρια καὶ δωρητρια λεγόμενα.

Ἀναλαλύπτρια, τά· = ἀναλαλυπτήρια, 2) Διόδωρ. Σικελ. Ε'. 2.

Ἀναλαλύπτω, Μ. ψω, (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀνοίγω, φανερώνω. Εὐρ. ναναλαλύψω λέγουσι ἀντὶ τοῦ, σαφηνίσω, φανερώσω πεπήσω· 2) ἀμτπαθ. εἶμαι ξέσκεπος, ξεσκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου καὶ ὧν ἀναλαλυπτ', ὦ κατίγνητοι κάρα ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, καὶ μάλ' αὖθις ἔχεμεν. Εὐρ. Ὀρ. 283.

Ἀναλαλύψις, εως, ἡ· ξεσκέπασις, φανέρωσις.

Ἀναλαμπή, ἡ· κάμψις, λύγισμα πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. Μαθημ. Παλ.

Ἀναλαμπής, ὁ, ἡ· = ἀκαμπής, ἄκαμπτος, ἀλύγιστος. Φιλ. δ'.

Ἀναλαμπτήριον, τό· ὁ τόπος ὅπου λυγοῦν τι. Εὐσβ. ἀφ' οὗ

Ἀναλάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω) εἰς τὸ ὕψος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω λυγίζω, στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ κάμνω νὰ παρασκαλίσῃ, ξελλίνῃ· ἐπὶ τοῦ στάδιον ἢ τὸν ἱπποδρόμου φάσσας εἰς τὸν ἐξώτατον στύλον πέρνω τὸν ἡνίοχον κλίνωντας πρὸς τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸν στύλον. Ὅθεν στρέφω ἢ γυρίζω ὀπίσω μὲ τὰ ἡνία. Πλατ Φαίδ. 72. Β'. «ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ ἀνταντικρυ, καὶ μὴ ἀναλάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον, μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο· ὅθεν πηγαίνω ἀπάνω καὶ κάτω εἰς τὸ δῶμα (σπίτι) ἢ ὅπου ἄλλου, τὸ συνήθως σολατσάρω λεγόμενον. Δημ. Δρτ. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· λυγῶ, κάμνω καμπὴν (καμπήλισμα, καμπηλέω) ποιεῖν μὲν λῆγον ἀναλάμπτει ἐστὶ εἰρηται τὸ ὄρος». Ἡρόδ. 2, 8.

Ἀναλάμψιμος, ιτος, ὁ. Εἶδός τι βοτάνης (χορτάρι) τὴν ὁποίαν ἐγγίζωντας ὅποιος ἔχανε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐνέργειά του ἐκαμνε νὰ ἔλθῃ πάλιν ὀπίσω. Πλίνιος Κδ'. 17. καὶ Πλούταρχ.

Ἀναλαμψίπνοος, ὁ, ἡ, (πνοή) λέγεται ὁ ἄνεμος, ὅστις δὲν φυσᾷ ἀπὸ ἓν μέρος κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ πολλάκις ἀλλάζει τὴν φύσημά του ὡς ὁ ἀνεμοστρόβιλος· τοιοῦτος εἶναι ὁ Καικίας. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. Β'. τοῦτῳ ἀντίκειται ὁ «Ἐκβόπνοος· ὁ ἐπ' εὐθείας γραμμῆς φυσῶν.

Ἀνάλαμφις, εως, ἡ· (ἀναλάμπτω) λύγισμα, στρέψιμον, ἐπιστροφὴ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ὀπίσω.

Ἀνάλανθος, ὁ, ἡ· (λανθάνω) χωρὶς ἀγκάθια, χωρὶς ῥαχοκάλαμον Ἡρόδ. 4, 53. «κήτεά τε μεγάλα ἀνάλανθα, τὰ ἀνταναίους καλέουσι· καὶ Ἀριστοτέλ. «ἰχθῦες ἀνάλανθοι.

Ἀναλάπτω, Μ. ἅψω· (λάπτω) χάφτω τι λαίμαργα, καταπίνω, καταπρώγω· πᾶν τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτοῦ ἀναλάψαι. Ἀρτεμ. Ὀν. 582. καὶ Ἡρόδ. 2, 93.

Ἀνάλαρ, Ἐπίρ. (λάρα)· πρὸς τὸ ἄνω μέρος, μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον, Ἀρστφ. Ὄρν. Ἂν δὲν πρέπῃ νὰ γράφηται ἀνάλαρ· παράβλ. ἀνελαῖος καὶ Ἐπίκαρ, οὐ ἐναντίον τὸ Κατώκαρα. Ἱππακρ.

Ἀναλάρδιον, τό, καὶ, Ἀναλάρδιος· δένδρον Ἰνδικόν, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Ἀναλάρδια· καλεῖται οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὸ χρῶμα, καὶ τὸ εἶδος τῆς καρδίας μικροῦ τινος πτηνοῦ. Παῦλ. Αἰγιν.

Ἀναλατάκυπτος βίος. Γύλ. ἐκ Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, ζωὴ ταπεινή, ποταπή.

Ἀναλάταξις, εως, ἡ (καταγνυμι) ξανατσάκισμα.

Ἀναλάυσις, εως, ἡ· (ἀναλαίω) ἄναμμα φωτιᾶς.

Ἀναλαχλάζω, Μ. άσω· (καχλάζω) χαχλάζω, βράζω χαρχαλίζωντας τὸν ἀνήφορον. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 275. ἀφ' οὗ

Ἀναλάχλασις, εως, ἡ· τὸ χούχλαγμα, χαρχούλασμα. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 367.

Ἀνάλαψις, εως, ἡ· (ἀναλάπτω) χάψιμον, λαίμαργον καταπίωμα. Ἀριστοτ. Ζώ. Γεν. Β'. 5.

Ἀναλάζω, Μ. άσω. (καλάζω) σχίζω, ξεχίζω.

Ἀνάλεια, ων, τά (πληθυν.). Ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Εὐσταθ. ἐκ Παυσαν· «ναλέεια ἑορτὴ Διοσκούρων ἀναλαῖς, ὡς σοφοῖς, τριταίαν δέ φησι τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, Διοσκούρους καὶ Ἑλένην· δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι, οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων. σελ. 1425. Ἰδὲ Ἀνακες.

Ἀνάλειμαι, Μ. είσομαι. Μέσ. άποδ. (κεῖ-

μαι, ἀμλ.) κεῖτομαι ἐμπρός, κεῖτομαι φανερά· κ. μὲ βλέπουν ὅλοι· ἐπὶ πάντων ὅσα ἐκτίθενται δημοσίως, ἢ βάνεται ἔξω που νὰ τὰ βλέπῃ κανένας· π. χ. ἀγάλματα. Λυκοῦργ. 12, 6. ἀμφιεσμένα, εἰκόνες κ.τ.τ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. οὕτω πως, ὥστε τὸ ἀνάκειμαι ὡς παθητ. συνίσταται τῷ ἐνεργητ. ἀνατίθημι· 2) μεταφρ. ἀφιερώνω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι πρᾶγμα, κυριεύομαι ὅλως ἀπὸ αὐτό, εἶμαι προσηλωμένος εἰς αὐτό· μετὰ δοτικ. ἢ μετὰ αἰτιακτ. καὶ τῆς πρός. Ἀθήν. Α'. «ἀνακεῖσθαι δὲ ψυμῷ ἐπὶ ἀνδράντεσιν· καὶ Ἀντιφ. «παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ἡμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθοὺς», καὶ Θουκυδ. Γ'. «Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς· ἀνάκειται δὲ ἐξ αὐτῆς Ἕλλὰς παλαιστής· 3) «ἀνάκειται εἰς σέ» Ἡρόδ. 3, 31. ὅηλ. εἰς ἐσέ ἀποβλέπει, εἰς ἐσένα ἀναφέρεται. Χρυσόστ. «δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους Θεῷ οὕτω διακεῖσθαι καὶ, «διὰ παντὸς ἀνάκειται τῷ Διΐ· ὅηλ. εἶναι καθ' ὅλα ἀφιερωμένος τῷ Θεῷ, «ἀνάκειται σκώμμασιν, λοιδορίαις, πέρναις, κύβοις», Θουκυδ. Ζ'. «πάντων γὰρ ὧν ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς· 4) «ἀνάκειται ἐπὶ σοὶ ἀπὸ σέο χρήματα, ἐς τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι, ἐς τὸ χέρι σου στέκεται. Ἀρστφ. Ὄρ. 642. «ἀνάκειται εἰς τὰ χρήματα ἀπὸ κάποιον πρᾶγμα, ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν ὅηλ. ἢ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμά του· 5) «ἀνάκειταί μοι εἰς τοῦτο· ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, εἶναι χρέος ἐδικόν μου, εἶναι δουλειά μου δουλειά. 6) παρὰ τοῖς μεταγεν. αὐτὸ τοῦ κάθομαι εἰς τὸ τραπέζι· καθ' ἣν σημασίαν ἀποκτᾷ τὴν λέξιν ὁ Φρυν. Ἐκκλ. σλ. 216. Φάλαρ. Ἐπιστ. 65. «οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται». καὶ Κύστ. «τὸ ἀνακεῖσθαι κεῖται καθὰ καὶ τὸ ἀνατίθεσθαι ἐπὶ ἀναθημάτων· διὸ οἱ ἐπὶ κατακειμένων λέγοντες τὸ Ἀνακεῖσθαι διετύροντο, ὡς ἐκ τοῦ κεῖμαι δ' ἕως μέν τινος, ἀνακείμην· πρὸς ἐν δυτυχεράπαιον ὁ ἀκούων ἔφη, «ἀνάκειτο· ὡς εἴπερ εἶπεν, Ἔστο ἄψυχος ἀνήρ». Πλάτ. δέ τινος εἰπόντος, «Δημῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτῷ· ἐπιφέρει ὁ ἀκούσας, «Πότερον ἀνδριάντα εἰστίαις».

Ἀνάκειον, ου, τό. (Ἄνακες) ναὸς ἀφιερωμένος τοῖς Διοσκούροις.

Ἀνακέλομαι (κέλομαι) ποιητ. ἀντὶ ἀνακαλέω, ἐπικαλοῦμαι. Ὁμ. Ἴλ. Πέν. 5. «Παν' ἀνακελόμενοι, νόμιον θεόν, ἀγλαὸν ἔαρ, αὐχμηεντ'».

Ἀνακείρω, Μ. ερῶ· (κείρω) κουρεύω, κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κατακόπτω, κατακουρεύω.

Ἀνακελαδέω, ῶ, Μ ήσω (κελαδέω) κάμνω θόρυβον μεγάλον· τὸ Ἰταλ. ἀλλάρμαι. Σχολ. Σοφοκλ. Ὄρ. 184. ἀφ' οὗ

Ἀνακελαδέω, ὁ, ἡ· θόρυβος, ταραχή, μετὰ μεγάλων φωνῶν. Εὐρ. Ὀρστ. 182. «στέγη, σῖγα φυλαττομένα στόματος ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχους ἠγνὸν ὑπνου χαρὰν παρεῦσις ψιλα.»

Ἀνακείρομαι. Μλ. -εσομαι· μέτ. ἀποτ. (ἀκείρομαι) ξυπαδιορθώνω, ξυναμπαλώνω.

Ἀνακέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀνακειμαι.

Ἀνακεραύνωμι, καὶ, Ἀνακερανόω, Μ. ώσω. (κεραύνωμι. ἀμλ) ξαναστάνω, καὶ ἐκ δευτέρου ἀποτάσσω, συγχωρῶ πάλιν. Ὀδ. Γ. 393. «Τοὺς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κεράσσαι, Λίτρ. εἰς Ἀξίοχ. «τὰ μὲν ἤδοντα ἀμυχίαις καὶ πτηνά, καὶ πλοῖσι ὀδύναις ἀνακεκραμένα· τοιοῦτοι, συναμεμιγμένα, ἀνακατωμένα πλείοσιν ὀδύναις· ἐν γένει, ἀνακατόνω, συγχωρῶ.

Ἀνάκερμα, τος, τό· (ἀνακείρω) ἀποσμίλευμα, πέλεκυδι, κοφίδι, κομμάτι σύλλ.

Ἀνακες, κωο, οἱ· κυρίως οἱ βασιλεῖς, ἡ πληθυντ. τοῦ Ἄναξ· ἔξοχως δὲ οἱ Διόσκουροι, οἱ υἱοὶ τοῦ Διός, ὁ Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης. Ὀδσ. Γ, 890.

Ἀνάκεστος, ὁ, ἡ· ἀν-ττρητ. (ἀκέομαι) ἀίατος, ἀνίατρευτος, Ἱπποκρ. ὡς καὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ. Μ. ώσω· (κεφαλαιόω) ἐπαναλαμβάνω, ἐπαναλέγω συντόμως καὶ κεφαλαιωδῶς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ξαναλέγω ἢ ξαναγράφω μὲ συντομίαν ὅσα εἶπα ἢ ἔγραψα διεξοδικῶς προτήτερα,—τό Ἰταλ. ριεπιτολάρω. Ἀριστοτ. «τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιοῦμενοι». Πολύβ. Ἔρωτ. Α'. «Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ· ἀντὶ Ὑπὸ μίαν κεφαλήν, τὸν Χριστόν, ἄφεραν, ἤνωσε τὰ πάντα· ὅθεν

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ· ἡ σύντομος ἐπανάληψις τοῦ λόγου, ἡ σύνοψις καὶ ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων κεφαλαίων ὑποθέσεως τινος ἀγνράτου ἢ διὰ λόγου· «τὰ διὰ μακρῶν λεγόμενα εἰς βραχὺ συστέλλει· τὰ διὰ πολλῶν λεγόμενα συντόμως εἰπεῖν καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν φέρει Χρυσόστ. — συμπλήρωσις κεφαλαιώδης ἐπίλογος. Ἑρμογ. τό Ἰταλ. ριεπιτολατσιών.

Ἀνακεφαλαιωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀνακεφαλαίωσιν. Διον. Ἅλικ.

Ἀνακηκέω, (κηκέω) ἀναβρύω, ξεχύνομαι ὁρμητικά, τρέχω πετυχτά, τό κοινότερον σευρσουρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν. Ἰλ. Η. 262. «Τμήδην δ' αὐχὴν ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνακήκιε αἷμα· καὶ Ἰλ. Ν. 705. «πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς· καὶ Ψ. 507. Πλάτ. Φαίδρ. δὲ «Ζῆ καὶ ἀνακηκίει· ἀντὶ ἀναπηδᾷ, κατὰ Σουίδ. (τόμ. 1, παρὰ τοῖς Ἕπτα. βραχύ· πηδᾷβαλε κηκίω)

Ἀνακήρυκτος, ὁ, ἡ· (ἀνακηρύσσω) διαλαλημένος, γνωστοποιημένος εἰς τὸ κοινόν, ἐξαιρ. διὰ τοῦ κήρυκος.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ· γνωστοποίησις εἰς τὸ κοινόν, φανέλλημα.

Ἀνακηρύσσω, Ἀττ. Ἀνακηρύττω. Μ. ύξω. (κηρύσσω) γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν, εἰς ἕλεγχος, δημοσίως, διαλαλῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ κακῶν, φανερώνω εἰς τὸν λαὸν ὅτι φέρνετε τὸς Ξενοφ. Ἱέρ. ΙΑ'. 8. «τὴν σὴν νίκην οὐκ ἂν εἰς τὴν ὁ ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῖεν». Παθητ. δὲ παρ' Ἡρόδ. ἀντὶ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω εἰς ὅλους. «Μετὰ δὲ, τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι τῇ αὐτῇ ἐστησε νικῶν, παραδεδοὶ Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι». 7, 103.

Ἀνακής. = Ἀνήκιστος. Κύπολ.

Ἀνακινδυνεύω, Μ. εύσω. (κινδυνεύω) ξανακινδυνεύω, ἐκ δευτέρου δοκιμάζω τὴν τύχην μου· τό Ἰταλ. ριτεντάρω· μετὰ ὅστ. Ἡρόδ. 8, 68, 1. καὶ μετὰ μετοχ. 9, 26. 41.

Ἀνακινέω, ῶ. Μ. ήσω. (κινέω) βίχνω ἢ κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω. Ἡρόδ. 4, 94. «ἀνακινήσαντες αὐτῶν μετέωρον, ῥίπτουσι ἐς τὰς λόγχας· στήσω ἐρὲ, σηκόνω, ἐξυπνῶ, ἐσηείρω, 2) ἀμεταβ. φουκοῦν, ὡς παλαιστικὴ λέξις, ἁπλόνω, ταντόνω καὶ τινάζω τὰ χέρια, διὰ τοῦ ὁποίου τρόπου οἱ παλαισταὶ, ἑτοιμάζονται εἰς πάλην· ἀνακ. ὑπακ. τὰς χεῖρας. Ζήτ. καὶ Ἀνακίνησις.

Ἀνακίνημα, ατος· τό, κίνησις πρός τὰ ἄνω. Ἱπποκρ. (ι)

Ἀνακίνησις, εως, ἡ· τό νὰ κινῇ τις τι εἰς τὰ ἄνω, τό νὰ σηκώνῃ τις ὑψηλά, ἐξαιρετως τὰς χεῖρας ὡς προγύμνασμα τῶν πηκτῶν (ἀκείνοι ὅσοι παλεύουν μὲ τὸν γρόθον· ὅθεν ἐν γένει, προοίμιον, εὐδόσιμον (ὅταν οἱ μουσικοὶ παίζουν μικρά τινα πρὶν νὰ ἀρχίσουν· τό Ἰταλ. πρελούντιο, τουρνιφ. ντουζίνι) προγύμνασμα. Πλάτ. Νομ. Δ'. «λόγων πάντων προοίμιά τε ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἷον τινες ἀνακινήσεις, ἔχουσαι τινα ἐντεχνον ἐπιχείρησιν. 2) παρόρμησις, κίνησις, διέγερσις ἐκ τῆς ψυχῆς. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 225. «ὀργεώνων ἀναπίνησιν. (ιυ—υ)

Ἀνακίρνημι, (κίρνημι) = ἀνακεράννυμι· μέτ. παρ'. Εὐριπ. Ἱππόλ. 255. «εἰς ἀλλήλους φιλίας ὅρκους ἀνακιρνᾶσθαι· ἀντὶ κάμνουν φιλίαν ἀναμεταξύ των.

Ἀνακλάζω. Μ. -κλάσω (κλάζω, ἀμλ.) κοντοφωνάζω, ἠχῶ· λέγεται ἐπὶ σκύλων ὅταν πλησιάζοντες εἰς τὸ θηρίον διακεκομμένως γαυγίζουσι. Ξεν. Παιδ. Α'. δ'. 15.

Ἀνακλάγγω, = τῷ ἀνωτέρω· (ὅθεν Ἀόρ. β'. Ἀνέκλαγον, παρ' Εὐριπ. ἀντὶ ἐκραύγαζον, ἔκαμνα βοήν, ταραχήν.

Ἀνακλαίω, Μ. -κλαύσομαι (κλαίω, ἀμλ.) κινοῦμαι εἰς δάκρυα, ἀρχίζω νὰ κλαίω. Ἡρόδ. δ'. 14. Καθέλου δὲ. Κλαίω, θρηνῶ, χύνω δάκρυα, παραπονιοῦμαι, τό κοινόν παρ' ἡμῖν μουντοκλαίω· μόνως δὲ χρῆται αὐτῷ. Σοφοκλ. Φιλ. 939.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) εἰς ὕψος ἢ πρός τα ὀπίσω λύγισμα, δίπλωμα ἢ τζάκισμα· Ἡρωδιαν. Α'. «γραμματείων τούτων δὴ τῶν ἐς φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠτημένων, ἐπαλλήλοις τε ἀναλάσεσι ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων». ἐξαιρ. ἡ ἀνακαμψις (τό χτύπημα καὶ ὀπίσω γύρισμα) ἢ ἀνακαμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός. Refraction.

Ἀνακλασμός, ὁ· = Ἀνάκλασις.

Ἀνάκλαστος, ὁ, ἡ· (ἀνακλάω) ἀπάνω, ἢ ὀπίσω τσακισμένος, ἢ λυγισμένος· λυγιστός.

Ἀνάκλαυσις, εως, ἡ = τῷ ἀνωτέρω.

Ἀνακλαυσμός, ὁ = ἀνακλαυσμός.

Ἀνακλαυσμός, οῦ, ὁ· (ἀνακλαίω) θρῆνος, ἐδυρμός, ὀλοφυρμός· δυνατό κλάψιμον.

Ἀνακλάω, ῶ, Μ. άσω· (κλάω, ἀμλ.) ὑψηλά, ἢ ὀπίσω λυγίζω, διπλώνω ἢ τσακίζω, ἢ γυρίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀκτίνων φωτός καὶ ἐπὶ ἤχου· ἐν γένει δὲ τσακίζω. Θουκυδ. Ζ'. 25. (τό α, βραχύ εἰς πάντας τοὺς χρόνους).

Ἀνακλέπτομαι· κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω ὀπίσω, ξεκλέφτομαι, ὅηλ. ἀναχωρῶ ἀπό μίαν συναναστροφήν χωρίς νὰ μὲ καταλάβουν.

Ἀνακλῆθρα, τά· πέτρας τινες ἐν τῷ πρυτανείῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς ἐκάθητο ποτὲ ἡ Δήμητρα, κρίζουσα τὴν θυγατέρα της· καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τούτου, Παυσαν.

Ἀνάκλημα, ατος, τό· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, κράξιμον εἰς βοήθειαν ὡς ἀνάκλησις. Ἰουλιαν. 2) ὅ,τι κράζεται.

Ἀνακληρωτεί. Ἐπῤῥ. (κληρόω) μὲ τόν λαχνόν. Ἐπιγρ.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, ἢ ἁπλῶς εἰς τό ὄνομά του· κράξιμον εἰς βοήθειαν· Θουκυδ. Ζ'. «ἀνενδιῤῥησάντε ἂν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆται σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποιτον· ξανακράξιμον, κράξιμον ὀπίσω ἀπό τήν ἐξορίαν.

Ἀνακλητήρια, τά· (ἀνακαλέω) ἑορτὴ ἐπὶ δημοσίας ἀναχωρήσεως (ὅταν σηκώνουν τινα εἰς κανένα ἀξίωμα) ἐξαιρέτως ἐπὶ βασιλείας ἀναχωρήσεως· ἔτι δὲ ἡ ἀναχώρησις τοῦ βασιλέως αὐτή· παρὰ Πολυβ.

Ἀνακλητικός, κή, κόν. ὅστις κράζει τινα νὰ ἔλθῃ, ἢ φωνάζει πρός τινα παρακινώντας τον εἰς τίποτε· ὅστις κράζει τινα νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, νὰ ἐπιστρέψῃ. Πλούτ. εἰς Λυκ. «ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν». Διοσκ. «ἀνακλητικὴ ὁρέξεως· 2) οὐσιαστ. τό Ἀνακλητικόν, ὑποσυρμένον, σημεῖον, ἢ Ἄτμα, σημεῖον πρὸς τοὺς στρατιώτας ὅταν πολεμοῦν νὰ τραβηχθοῦν ὀπίσω, Ἰταλ. ριτιράρουν· «τό ἀνακλητικόν σημαίνειν ἢ σαλπίζειν τό φώναγμα μὲ τὴν σάλπιγγα, Ἰταλ. τρομπέτε, ἢ κάμωμα σημείου διὰ τρόμπιγμα ὀπίσω ἀπό τὴν μάχην.

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ· (ἀνακαλέω) ὀπίσω κραγμένος, πάλιν κραγμένος νὰ δουλέψῃ ὡς στρατιώτης· λατ. **evocatus** ὅπερ ἑρμηνεύων Δίων

ὁ Κάτ. λέγει· «οὔτε ἀνακλήτους ἀντιᾶ ἑλληνίτας, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατείας, ἀπ' αὐτῆς αὖθις ἀνακληθήσεσθαι, ὑπεμάσεσιν.»

Ἀνακλητήριον, ου, τό· = Παγκράτιον· Salm. Solin. σλ. 208.

Ἀνακλιντήριον, ου, τό· καὶ Ἀνάκλιντρον, (ἀνακλίνω) σκαμνὶ ἢ ὄρυξ ἀναπαυτικόν· τὸ γαλλ. canapée, ἢ τουρκιστ. sopha.

Ἀνακλίνω, Μ. ενῶ· (κλίνω) ἀκουμβῶ ἐπί τι, ἢ ὀπίσω, προστρέχω, καταπίπτω, ἢ βάνω τί που, καταπαύω, καταστρατοπεδεύω· (διορίζω τὸ στρατεύμα νὰ στρατοπεδεύσῃ, τί τουρκιστ. νὰ κάμῃ τὰ στρατεύματά του)· «ἡμεῖ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτάλαιπο ἡμὲν ἀνακλίναι πνειὸν λόχον, ἠὲ ἐπιθεῖναι.» Ὀδ. Δ, 544. Ἐξαιρ. δὲ παθητικῶς ἀνακλίνομαι· ἀκουμβῶ, πλαγιάζω ἀνάτελα· «αἰὲν ἀνακλινθεὶς πίσυν ὑπτιος.» Ὀδ. Ι, 371. Ἐ! κωπηλατῶν· «τοὶ δ' οἱ ἀνακλιθέντες ἐπερῴπτουν ἅλα πηδῷ.» Ν, 78. Ἐπὶ κοιμωμένων· «ὕπνῳ δ' ἀνακλιθέντα.» Σ, 189. ἀνακλ. πρός τι καὶ πρός τινι· Ἀντεραίδου, ἀκουμβῶ τίποτε εἰς στερεόν τι· καὶ τὸ μὲν κατεδήσε ταυτοπαθῶς, ποτὲ γαῖῃ ἀγκλίνας.» Ἰλιάδ. Δ, 113: 2) ἀκουμβιέμαι τραβῶ ὀπίσω, κλεισμένον τι· «ὀλίγῳ.» «Θαλάμοις θύρην πυκινῶς ἁραρυῖαν κάλλιπεν ἀγκλίνας.» Ὀδύσ. Χ, 156. καὶ Ἡρόδ. 5, 16. «ὥστε ἄνευ τῆς θύρης τὴν καταπαστὴν ἀνακλίνη, κατίει σχοινίῳ σπυρίδα κενὴν ἐς τὴν λίμνην.» Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «θύρας ἀνακλίνειν.» ἀνοίγειν τὰς θύρας· καὶ «ἡμὲν ἀνακλίναι πυκινὸν νῶτος ἠδ' ἐπιθῆναι.» ὁπλ. νὰ κλείσουν καὶ ἀνοίγουν τὸν σφυρόν· Ὀμ. Β, 751. καὶ Θ, 298. Ἔτι δὲ καὶ «ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος.» τὸ παρ' ἡμῖν ἀκουμβῶ ἐ τὸν ἀγκῶνα· Δουκ. καὶ «οὓς μὲν εἰστήκει, οὓς δ' ἀνέκλινεν.» τὸ ἡμέτερον ἔβαλε νὰ καθήσουν· Ἀθην. καὶ Ἐλεγγλ. «ἀνέκλιναν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ.» Τῷ ἀνακλίνω κεῖται ἀντίθετον τὸ ἐπιτίθημι, βάνω ἀπάνω, ὅ ἐστι κλείω Valck. ἐν Σχλ. Εὐρπ. Φοιν. 115. (τὸ ι. ἐν τῷ Ἔνιττ. ἐστὶ μακρόν).

Ἀνάκλισις, εως, ἡ· κάθισμα, ἢ πλάγισμα, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ ἀκούμβημα· ὅθεν καὶ ἀκούμβημα ἁπλῶς, καὶ πλάγιασμα κατάρχας ἢ ἀνάπαυσις· Ἱπποκράτ.

Ἀνακλισμός, οῦ, ὁ· = τῷ προηγουμένῳ· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνακλιντήριον, σκαμνὶ ἐπύρχορον, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν φυνῆτες καναπὲς ἢ σοφᾶς· Ἱππουρ.

Ἀνακλιτικός, ἡ, κόν· ἐπιτήδειος διὰ κάθισμα, πλάγιασμα, ἀκούμβημα.

Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ· καθισμένος, πλαγιασμένος, ἀκουμβημένος· παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ ἡδρόνος ἀνάκλιτος.» ἀντὶ τοῦ, Ἀνακλιτήριος, ἄλλως δὲ καὶ τὸ ἀνάκλιτον.

Ἀνακλονῶ· (κλονέω) κλονίζω, ταράζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπάνω κάτω.

Ἀνακλύζω· Μ. ύτω· (κλύζω) ξεπλύνω, καταβρέχω, στυπῶ· ἐπὶ ὀμάτων. Ἀπολ. Ἀργ. Β'. — «ἀνακλύζεται ἰοῦσιν Νηὸς ῥόος.» καὶ Πλούτ. «ἑπταραττομένου, καὶ ἀνακλύζοντος.»

Ἀνακλώθω, Μ. ώσω· (κλώθω) ξανακλώθω, μετακλώθω, κλώθω ἀπάνω, ξεκλώθω· ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἱ ὁποῖαι ξεκλώθουν τὴν μόλις κλωσθεῖσαν κλωστὴν τῆς ζωῆς διὰ νὰ ἀλλάξουν ἢ μεταβάλλουν τὴν τύχην. Λουκιαν. «ἀλλ' οἶμαι αὐτὴ Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν.»

Ἀνακνιζάλλω, Ζήτ. Κυπάλλω.

Ἀνακνισσόω· (κνίσσω) καταχαπίζω μὲ κνίσσαν (βόγαν ἀπὸ χειόμενον κρέας)· γεμίζω μὲ ἀτμόν.

Ἀνακογχύζω· γεμίζω τι ἢ χύνω τι μὲ τὴν κόγχην· ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀποκογχύζω.

Ἀνακογχυλιάζω, Μ. άσω· (κόγχη) = ἀναγαργαλίζω· Πλάτ. Συμπ. «εἰδὲ μὴ (παύσηται ἡ λύπη) ὄψεται ἀνακογχυλιάσαν.» ἢ δὲ Πολυδ. ς, 3. λέγει, «ἢ μήποτε ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς φάρυγγος. 2) ξεβουλώνω, καὶ ξεπαρβουλώνω· μὲ φανὴ βούλαν· Ἀρτεμ. Σφρ. ἀφ' οὗ

Ἀνακογχυλισμός, ὁ· τὸ ἀναγαργάρισμα, ἀναγαργαρισμός· Ἀθήν. Ε', χάλασμα καὶ φούτσιμα βουλοῦ.

Ἀνακογχυλιστός, στή, στόν· ξαναγαργαρισμένος· Πολυδ. ς, 3.

Ἀνακογχυλίσω, Μ. ίσω· = Ἀνακογχυλιάζω· Ἡσύχ. ἀφ' οὗ

Ἀνακογχυλισμός, ὁ· = ἀνακογχυλιασμός.

Ἀνακοί, ῶν, ὁ· = Ἄνακες. Κ. Γρηγόρ. σελ. 892. ἔτι δὲ καὶ κατὰ φυτῶν ἀρώμ. χρήσιμον· Ἡσύχ.

Ἀνακοίλωσμός, ὁ· παρὰ Βασιλ. Αὐρηλ. Χρον. ἐκ τοῦ Διοκλέους ἀντὶ τοῦ, Κένωσις τῆς κοιλίας, ἢ μέσον πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον· ἀμφ.

Ἀνάκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) κούφιος, βαθουλός, Πολυδ.

Ἀνακοίλωμα, ατος, τό· παρὰ τῷ Δουκαγγίῳ ἐτυμολογούμενον, ἀντὶ, Αὖλον κοίλωμα.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι· Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ μετὰ μέσ. ἀορστ. (κοιμάομαι) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, καὶ πλαγιαστὸς κοιμοῦμαι.

Ἀνακοινόω, ῶ, Μ. ώτω· (κοινόω) κοινοποιῶ τι εἰς τινα, κάμνω τι μαζὶ μὲ ἄλλον· ἐξαιρ. συμβουλεύομαι μέτινα, ζητῶ τὴν συμβουλήν του. Κάμνω συμβούλιον Ξενοφ. Ἀν. Γ', ά. «ἀνακοινώσασθαι τῷ Θεῷ, περὶ τῆς πορείας.» Ἔτι δὲ καὶ τί τινι. 2] Μέσ. σχεδὸν ὡς ἐνεργητ. κάμνω κοινὸν μέτινα τίποτε, ἑνόνω, σμίγω μὲ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τὸ ἐδικόμου. «Ἐσὶ ποταμοὶ» πάντα κοινοῦνται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ.» Ἡρόδ. 4, 48. Συμβουλεύομαι μέτινα· ὁμιλῶ μέτινα κοινοποιώντας τῳ τὴν γνώμην μου καὶ ζητῶν καὶ τὴν ἐδικήν του· Ξεν. Β. Π. Ε'. δ'. 13. «οὐτε ἐκοινωσάμην, οὔτε εἶπόν οὐδὲν τῷ Κύρῳ.» Ἐλλοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ ἐνεργητ. σημασίαν· Π. Μοίρ. σλ. 20. παράβαλε, συμβουλεύω.

Ἀνακοινωνέομαι· (κοινωνέω) Μέσ. = τῷ προηγουμένῳ· Ἡσύχ. Βρουτ. 12.

Ἀνακοίνωσις, εως, ἡ· κοινολόγησις, κοινὴ ὁμιλία, συμβουλὴ μετά τινος.

Ἀνακοιραίνω, ῶ, Μ. ήνω· = τῷ κοιρανέω καθ' ἑπάστας, δυσπορῶ, ἀπορίζω, κυβερνῶ ἀρχικῶς· Ἰλ. Ε. 872. «ἰθυντῆρε γὰρ Ἄρεϊ μάχην ἀνακοιρανέοντα.» διακάστοντα, διάποντα· ὅπου ἄλλοι· «Μάχην ἄρα κοιρανέοντα.» ἀνεγνωκόσι.

Ἀνακοκκύζω· (κοκκύζω) γουλίζω ὡσὰν ὁ κόκκυξ· κακοπρίζω φωνάζω ὡς πετεινός, ἢ ὡς ὄρνιθα ἀφ' οὗ γεννήσῃ τὸ αὐγό· Ἐλλην. Ὀδύσ. Ι, σλ. 1479, 42. Σχόλ. Θεοφ. 7, 124. Boiss. Ἀνεκδ. 3, σλ. 1452.

Ἀνακολλάω, ῶ· Μ. ήτω· (κολλάω) ἀκολλῶτι μὲ κόλλαν, ἢ καὶ δένω ἢ περισσότερα μαζί.

Ἀνακόλλημα, ατος, τό· τὸ κολλημένον.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ· ἀκόλλημα, Διοσκορ.

Ἀνακολουθία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀκολουθίας, ἢ συνεχείας· ὅταν πρᾶγμα τι δὲν χρατῇ ἐστὰ μὲ ἄλλο, δὲν ἀκολουθῇ ἀμέσως εἰς ἄλλο· ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὅτε ὁ λόγος τελειώνει κατὰ διαφορετικὴν σύνταξιν παρὰ τὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἄρχισεν, καὶ ὅθεν τηρεῖται μᾶλλον ἢ ἔννοια γενικῶς παρὰ ἡ κατὰ γραμματικὴν ἀκριβῆ ἔμφασις αὐτοῦ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνακόλουθον· ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι· ὅταν ὁπλ. τὸ τελευταῖον μέρος ἑνὸς λόγου δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρῶτον, δὲν ἔχῃ σειρὰν πρέπουσαν μὲ τὰ προηγούμενα· ἀσυμφωνία, τὸ ἀνάρμοστον· Δημήτ. Φαλ. 154. ἀπὸ τοῦ

Ἀνακόλουθος, ὁ, ἡ· (ἀκολουθέω, μετὰ τοῦ στερητ. α) χωρὶς ἀκολουθίας, καὶ συνεχείας· ὅταν ὁπλ. τὸ ἑπόμενον δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ προηγούμενον, τό Γαλλ. inconséquent, καὶ Ἰταλ. Ἰnconsistente, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής. Παρὰ τοῖς Γραμματικ. δι, ὁ τὴν σύνταξιν τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου παραβαίνων· τὸ ἀνακολουθοῦν = ἀνακολουθία· Ἐπῤῥ. ἀνακολούθως.

Ἀνακολπάζω· = τῷ ἑπομένῳ· Ἀρτεμ. Θεσμ. 117. «πρῶτον μὲν ἀλάβε κἀνακόλπασον.»

Ἀνακολπίζω· Μλ. ίσω· Ἀττ. ίζῶ· (κολπίζω) σηκώνω, μαζώνω ἢ κρατῶ τὰς πανίας τοῦ φορέματος διὰ νὰ μὴ σύρωνται· ἔτι δὲ καὶ ἀμετάβ. ἀνασκομπώνομαι.

Ἀνακολπόω· (κολπόω) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀνακολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω· (κολυμβάω) κολυμβῶ ἐπάνω, σύγκινω πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀφ' οὗ βουτίξω ὁνγκάτω εἰς τὸ νερόν· 2) Ἐνεργ. φέρω ἐπάνω, ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἔξω· Θεόφρ. Φ. Ἱ. δ'. 7. «τὰ δὲ πάντων φύκος, ὃ οἱ σπογγιὲς ἀνακολυμβῶσι πελάγιον, καὶ ἐν Ἠρήτῃ φύεται.»

Ἀνακομάω, ῶ, Μ. ήσω· (κομάω) ἀποκτῶ πάλι ἐκ δευτέρου κόμην (τρίχας) εἰς τὸ κεφάλι· Δουκιαν. Ἐρωτ. Διάλ. ΙΒ'. καὶ ἐπὶ δένδρων ὅταν ἀποκτῶσι πάλιν φύλλα.

Ἀνακομιδή, ῆς, ἡ· (ἀνακομίζω) ξαναφόρτωμον, ξαναπόκτησις τινος πράγματος· ξαναφορμός, ξανάγυρισμα, ξαναπόστιμον· Δημοσθ. «περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς.»

Ἀνακομίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ίζῶ· (κομίζω) φέρω τι ὑψηλά, ἢ ἐπάνω· ἐξαιρ. φέρω τι εἰς τὸ κεφάλι πλέοντας ἄνω ποτάμου (τὸν ἀνήφορον)· τὸ Ἰταλ. trasportare· κατὰ παθητ. διάδοσιν παρὰ Ἡρόδ. 2, 113. ἀντὶ τοῦ συμμαζώνω, συνάζω· «ἀνακομισθέντων δὲ πάντων, πρώτα τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεὺς.» Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. γ'. «ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐξεδήσαν.» καὶ Κυρουπ. ς'. α'. 14. Ἀναβ. Δ'. ζ'. 1. καὶ 17. φέρω ὀπίσω: ξαναποχτῶ· Πλὴ. Μέσ. τυνάζω ἢ πέρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου: ξαναφορτώνω· Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 10. «πάντες τῶν οἰκετῶν ἀπόδρα, ἐπιμελῆ ὅπως ἀνακομίσῃ.» Ἀναλαμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου· Γαλ. «ἐκ τούτων ἀνακομίζεται.» Παθητ. ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· τραβιοῦμαι ὀπίσω. Δίων Κασ. καὶ Πολυβ. γλυτώνω· Γαλην. «πλειποψυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὖν ἔτι.»

Ἀνακοντίζω, Μ. ίσω· (ἀκοντίζω) ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω, πετάχνω τίποτε τὸν ἀνήφορον· δροσίζω ἢ ῥαντίζω ἐπάνω εἰς τι· 2) ἀμεταβ. πηδῶ τὸν ἀνήφορον, καθήμενος συκοῦμαι ξαφνικά· χορχολίζοντας πηδῶ ἀπάνω· «αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος.» Ἰλιάδ. Ε, 113. καὶ, «καὶ ἐν κεφυρῇσι ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου ἅλας ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ.» Ἡρόδ. 4, 181.

Ἀνακοπή, ῆς, ἡ· (ἀνακόπτω) ἐμπόδιον, ζούλιγμα, ἄμπωμα, ἐμπόδισμα, σταμάτημα, ἀποκόψιμον· σπρώξιμον, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω· Πλούτ. «Πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀνακοπαὶ τῆς προθυμίας.» σταμάτημα νεροῦ· τὸ χτύπημα τῶν κυμάτων καὶ γύρισμα ὀπίσω. Ἐπὶ θαλάσσης, τὸ ἐκ τῆς ἐπιῤῥοῆς ὀπίσω μένον νερόν, ἢ ἄλλως πλημμυρίτης· Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 44. «τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἀνακοπὴν εἶναι.» ὁ οὐ Διον. Ἁλ. καὶ «Συλλαβὰν ἀνακοπὰς» λέγει, τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀντιστροφήν.

Ἀνακόπτω, Μ. ὄψω· (κόπτω) χτυπῶ, ἀμπώχνω, ἢ τραβῶ τι ὀπίσω· π. χ. τὸν διάδρο-

μον 3ύρας· Ὀδ. Φ. 47. «3υρέως δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας αὐτα τιτυσκομένη·» ἐνθα ὁ Εὐστ. Ὀχῆας φασὶ τὰς λεγομένας Βαλάνους τὰς ἐν τῷ Χελωνίῳ καὶ ἀντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἱ περιάγονται ψαλίδι, καὶ ἀνοίγονται, διὸ καὶ καταστοχάζεται τῶν βαλάνων ἐν τῷ ἀνοίγειν· ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνῆκεν ἡ Πηνελόπη τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέκρουεν ἀνῳξε τὰς βαλάνους· Κάμνω τὸ καράβι νὰ λάβῃ ἄλλον δρόμον Θῦρ. Χρκτ. 25. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. κατέχω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ξεκόφτω· κατακόπτω, ἀποκόπτω· Παῦητκ. χτυπῶ που καὶ πετάχομαι ὀπίσω· κομπιάζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· Λουκιαν. εἰς Νιγρ. πτοῦτο δὲ ψεύξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε, καὶ ἀνεκοπτόμην·» κόψηκεν ἡ ὁμιλία μου καὶ ἐκομπιάζομουν, δηλ. δὲν ἤξευρα ἢ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλήσω πλέον.

Ἀνακορέω· (κορέω) ξανατκουπίζω, μεταφουκαλῶ, ξανασαρόνω.

Ἀνακός, ὁ· = ἄναξ· ἑτερόκλιτον ὡς περ φύλακες ἀντὶ φύλαξ, Β. Γρηγ. σλ. 592. Σχολ. Βατ. Ἰλ. Ω, 566. Φιλημ. Λεξ. 269, σλ. 180.

Ἀνακοσμέω, Μλ. ήσω· (κοσμέω) ξαναβάνω τι εἰς τάξιν, ξαναδιατάζω, ξαναστολίζω· Ἀρστδ. Ἐγκ. Γωμ. Τ, 1, σλ. 393.

Ἀνάκουστος, ου, ὁ, ἡ· = Ἐπάκουστος.

Ἀνακουφίζω, Μ. ίσω· (κουφίζω) ἀναβάζω ἀπάνω, σηκόνω ὑψηλά, εὐγάζω ἀπὸ τὸ βάρος· Σφκλ. Οἰδ. Τ, 23. πάνακουφίζω παρὰ βυθῶν·» 2) ἐλαφρύνω, εὐκολύνω· Παῦητκ. αἰσθάνομαι εὐκολίαν, ἢ τὸν ἑαυτόν μου ἐλαφρόν· ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω· Ξενοφ. Ἱπ. Ζ. 2. «πειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν·»

Ἀνακούφησις, εως, ἡ· σήκωμα, αἴνησις εἰς τὸ ὕψος· 2) ἐλάφρωσις, εὐκόλυνσις· καὶ

Ἀνακούφισμα, ατος, τό· τὸ σηκωμένον ἀπάνω, τὸ κινούμενον, πρὸς τὸ ὕψος κίνησις· 2) σήκωμα ὑψηλά, ἐλάφρωμα· 3) καὶ Μηχανήτις δι' ἧς ἐλαφρύνουσι τὰ βάρη, δι' ἧς σηκόνει τίς τι εἰς ὕψος· Ἱππουρ.

Ἀνακούω, Μ. ούσομαι· (ἀκούω, ἀνμλ.) ξανακούω, ἀκούω καὶ δευτέραν φορὰν, μετὰ γενκ. Τὸ ὑπὸ τῶν λεξικογράφων ἐνταῦθα ἀναφερόμενον παράδειγμα ἐκ τοῦ Σοφ. Ἠλέκτ. 81. «βέλαις μείνομεν αὐτοῦ· κἠνακούωμεν γόων·» ἀνῆκει κατὰ τὸ ἀνακούω ὅπου ἴδε· 2) δίδω ἀκρόασιν.

Ἀνακραδαίνω· (κραδαίνω) ταράζω, τσιμπάζω, κουνῶ, σείω, σαλεύω τι ἀπάνω ἢ ὑψηλά.

Ἀνακρᾱδέω· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀνακράζω, Μ. ξομαι· (κράζω, ἀνμλ.) φωνάζω δυνατά, ἀρχίζω δυνατὴν, μακρυὴν ὁμιλίαν· πάλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικύσω·» Ὀδ. Ξ, 467. κράζω τινα φωνάζων, φωνάζω τὸ ὄνομά τινος· ὁμιλῶ δυνατὰ, ὁμιλῶ χωρὶς φόβον, δὲν ἀντιβρίσομαι ἢ τὴν ὁμιλίαν μου, ὁμολογῶ ἢ βεβαιόνω τι. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «πάντες ἡμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες·» καὶ Ξενοφ. Παιδ. Γ'. 3. «καὶ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔδειον.»

Ἀνάκρασις, εως, ἡ· (ἀνακεράννυμι) ἀνακάτωμα.

Ἀνακράτος, ἀντὶ ἀνὰ κράτος· Σουΐδ. Ἐπίρ. ὁρμητικὰ Ξενοφ. Παιδ. Α'. δ'. «οἱ δὲ διώκοντες ᾖρουν πολλοὺς ἀνακράτος.»

Ἀνακραυγάζω· Μλ. άσω· (κραυγάζω) φωνάζω δυνατὰ· ἀφ' οὗ

Ἀνακραύγασμα, τό· δυνατὰ φώναγμα.

Ἀνακρέκομαι· (κρέκω) κυρίως ἀρχίζω νὰ χτυπῶ ἢ παίζω μουσικὸν ὄργανον· μεταφρ. δέ, ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω «πᾶσα ὄρνις εἰς σὲ ἀνακρέκεται·» κάθε πτηνὸν (πουλὶ) φωνάζει διὰ σένα, κάθε πτηνὸν κελαδεῖ εἰς τιμήν σου· Κρηταγ. 27, 8. (Ἀπ. 9, 562, 8.) Ἀναλ. Β'. σελ. 147.

Ἀνακρέμαμαι· Παῦητκ. (κρέμαμαι· ἀνμλ.) κρέμομαι, κρέμομαι κάτω, κρέμομαι 'ς τὸν ἀέρα.

Ἀνακρεμάννυμαι καὶ Ἀνακρεμάω, Μλ. ασω· (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) κρεμῶ τι, κρεμῶ τι σηκωμένον 'ς τὸν ἀέρα· «.., χτιῶνε, παστάλω ἀγκρεμάσατα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι·» Ὀδτ. Α, 440. καὶ Τμ. Ἀπ. 8. καὶ Ἀππιαν. «ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη·» Παῦητ. εὑρίτκομαι εἰς στενοχωρίαν, ἀδημονίαν, φροντίδα, ἀμφιβολίαν, προσμένω ἀνυπόμονα λίτχίν. «ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων·» ἀφ' οὗ

Ἀνακρεμασμός, ὁ· κρέμασμα· Ἀνακ. Βυκχ. 1, σλ. 447.

Ἀνακρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) ἐρωτῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξετάζω, ζητῶ ἀπόκριστιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· ἐρευνῶ, ἐξετάζω καταλεπτῶς, δοκιμάζω μὲ κάθε τρόπον νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν, ξετινῶ τι. Ἐπὶ ἐνδίκων ἢ τοῦ κριτηρίου πραγμάτων, τὸ Ἰταλκ. Προτείνων· «ἀνακρίνειν τὴν δίκην·» ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἐνίοις ἀρχόντων λεγόμενον· ἐξετάζω δηλ. ἂν ἡ κρίσις ἔγινε δικαία, ἢ ὄχι. Παῦητκ. ἐξετάζομαι, ἢ μὲ ἐξετάζουν εἰς τὸ κριτήριον Μέτ. «ἀνακρίνομαι πρός τινα· ἔχω κρίσιν ἢ προτσέτον, κρισολογοῦμαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι, μαλώνω μέ τινα, ἐξετάζομεν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον τὸν λογαριασμόν μας· οὗτοι δὲ ἐπεὶ ἀνακρινομένους πρὸς ἑαυτοὺς ὡς κατελάμβανε·» Ἡρόδ. 9, 56. Διανικῶς· ἐξετάζω καθὼς πρέπει κριτολογίαν τινὰ ἢ δίκην, τουτέστι ἐγκάλεσμα κριτολογίας πρὸ τοῦ νὰ δοθῇ εἰς τὸ κριτήριον· ἰδὲ ἀνάκρισις.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ· ἐξέτασις, ἔρευνα, συνομιλία, φιλονεικία τῶν διαφερομένων, τὸ κοινῶς γνωστότερον διαφορὰ ἢ Ἰταλκ. δίσπουτα διά τι πρᾶγμα· «οἱ δὲ ἀγανώμενοί τε καὶ ψεύδεσθαι αὐτῇ.. ἐτέρποντο τῇ ἀνακρίσει, ὡς ἀπολεσομένης αὐτῆς·» Ἐξέτασις, ξεκαθάρισις πράγματος τινὸς διαφιλονεικουμένου. Ἐπὶ δικαστηρίων δὲ ἡ προηγουμένη ἐνόικου πράγματος ἔρευνα εἰς ἐξακρίβωσιν ἂν τὸ πρᾶγμα ἀπαιτῇ νὰ ἐξετασθῇ δικανικῶς πρὸ τοῦ δικαστηρίου· «οὐδὲ λεχθῆναι ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς παιδὸς ἔνεκα ἐλέχθησαν·» Πλάτ. Φῖδρ. σλ. 277. Ε. Ξενοφ. Συμπ. Κ. 2. «εἰς ἀνάκριτιν τῆς δίκης σε καλοῦμαι·» καὶ Ἡροδότ. Η' 69.

Ἀνακριτικός, κή, κόν· εἰς ἀνάκριτιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀνακροτᾱλίζω, Μ. ίσω· = Ἀνακροτέω· Ἀθήν. σελ. 129.

Ἀνακροτέω, ῶ, Μ. ήσω· (κροτέω) πηδόνω τὰς χεῖρας καὶ κτυπῶ τὰς παλάμας· δείχνω τὴν εὐαρέσκειάν μου χτυπῶν τὰς παλάμας, τὸ Ἰταλ. ἀπλαουδίζω· «οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου·» Ἀριστ. Σφ. ὅτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, τὰς χεῖρας.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ· χτύπημα πράγματός τινος ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· ἄμπωμα ὀπίσω, κράτημα ὀπίσω· ἐμπόδισμα τῆς ὁρμῆς ἢ τῆς κινήσεώς τινος· Θουκυδ. «ἀνακρούσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς εἰς τὸν λιμένα·» καί, «τὴν γὰρ ἀνακρουσιν οὐκ ἔσεσθαι αὐτοῖς ὠθουμένοις, ἄλλοσε ἢ εἰς τὴν γῆν·» 2) Ἐπὶ μουσικῆς· τὸ πράσιμα, ἢ ἡ ἀρχὴ τῆς ψαλμῳδίας ὡς π. χ. τὸ, ἀνανὲς, τὸ ὁποῖον συνεδίζουν οἱ ψάλται πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσουν ἢ ἐν ᾧ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν· τὸ πρῶτον χτύπημα μουσικῶν ὀργάνων, τὸ ὁποῖον συνεδίζουν οἱ μουσικοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς, τὸ κουσάτερον γνωστὸν Ἰταλκ. φιορέτο ἢ πρελούδιο λεγόμενον· 3) ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ τῶν συλλαβῶν ἑκάστου ποδὸς διὰ τῶν ὅπλων τύπου τῆς χειρὸς μέτρημα· Herm. elem metr. σλ. 11.

Ἀνακρουστέον, πρέπει νὰ ἀνακρουσθῇ· Ξενοφ.

Ἀνακρουστικός, κή, κόν· (ἀνακρούω) εἰς τὰ ὀπίσω σπρώχνων· ἢ διώχνων ἢ χτυπῶν τι ὀπίσω.

Ἀνακρουστός, ὁ, ἡ· εἰς τὰ ἄνω ἢ τὸν ἀνήφορον χτυπημένος· παρ' Ἡσιόδ. Ἐπιστ. «ἀνακρουστὸν ὑφαινόμενοι ἱμάτιον·» δηλ. τὸν ἀνήφορον ὑφασμένον, τουτέστιν εἰς ἐργαλεῖον εἰς τὸν ὁποῖον βάνεται τὸ στημόνι κρεμαστὰ καὶ ὄχι πλάγια, καὶ διὰ τοῦτο γίνεται καὶ τὸ ὕφασμα κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὁ ὑφαντὴς πρέπει νὰ στέκῃ ὀρθὸς ὅταν ὑφαίνῃ.

Ἀνακρούω, Μ. ούσω· (κρούω) χτυπῶ τι σπρώχνω τι ὀπίσω, κρατῶ τι ὀπίσω· μὲ βίαν· ἐμποδίζω τι τραβῶντας ὀπίσω· «ἀνακρούειν ἵππον τῷ χαλινῷ·» Ξενοφ. ἐμποδίζω τὸ τρέξιμον τῶν ἀλόγων τραβῶντας ὀπίσω τὸ χαλινάρι· ἐν γένει, ἐμποδίζω, σταματῶ, κάμω νὰ παύσῃ τι, δὲν ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ· Μέτ. «Ἀνακρούεσθαι καὶ, πρύμναν·» κρατῶ, ἐμποδίζω τὸ πλοῖον, καὶ τὸ στρίψω ὀπίσω· ἡσυχα, ὥστε ἡ πρύμνη μένει πάντοτε πρὸς τοὺς ἐχθροὺς κατ' εὐθεῖαν, καὶ τὸ πλοῖον ἕτοιμον εἰς ἀντίστασιν· καὶ μέν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο·» Ἡρόδ. 8, 84. Παρέβαλ. Gron. obs. 4, 26, σλ. 825. ὅθεν, ἀνακρούομαι, ἐν γένει ὑποχωρῶ (ἰταλ. ρετιράρω) ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω ἡσυχα ἢ μὲ εὐταξίαν· γυρίζω ὀπίσω· 2) κρούω, χτυπῶ δυνατά· ἐπὶ Μουσικῆς, Προοιμιάζομαι· ἰδὲ ἀνάκρουσις· Καβάλου δὲ Ἀρχίζω, ποιῶ ἀρχὴν παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. 66. «κυμβαλοτμὸν ἀνακρούοντα·» καὶ Πλούταρχ. Φλαμ. 16. «ἁρμονίαν ἐκλελυμένην αὐδῆς ἐπὶ τὸν σιδηρᾶν νόμον ἀνακρούειν.» Μέσ. ἀνακρούομαί τι, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀκολουθῶν τὸν ἦχον μουσικοῦ ἐργάνου· «ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς καὶ μέν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, ἐλ δὲ τὰ Πύῤῥῳ·» Θεογν. 4, 31.

Ἀνακρύπτω· (κρύπτω) κρυβω τι μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

Ἀνακρωτηριάστος, ὁ, ἡ· (ἀκρωτηριάζω) ὅστις δὲν εἶναι κολοβωμένος, τὸ τουρκοβαρ. σακατεμένος· ἀκολόβωτος, ἀσακάτευτος· Εὐστάθ.

Ἀνακτάζω, (Ζήτ. Ἀκτάζω) πηδῶ ἀπάνω.

Ἀνακτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· Μέσον ἀποθ. (κτάομαι), ἀνμλ.) ἀποκτῶ πάλιν, ξαναποκτῶ, λαμβάνω πάλιν ὀπίσω· Ἀριστοτέλ. «ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχήν· καὶ Ἡρόδ. (ἀνακτῶμαι ἐμαυτόν, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· Valcke. Ad (Ἀνακ. διάφ.) σλ. 365. Β. καὶ Γαλην. Θεραπ. 10 «τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος·» φέρω ἢ βάνω τι πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν του, «ἀποκατασταθῆναι τινα εἰς τὰ π. χ. ἐξωριστμένα τινὰ ἀποκαταστ. πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ δίκαιά του· 2) ἄνευ δυσάρεστης τῆς Ἀνά, ἀποκτῶ, εὐεργετῶ τινα, δηλ. τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινος· Ξεν. Παιδ. Β'. 3. «μεγὰ ὄφελος πεμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι.» καὶ ἄνευ τοῦ, φίλον· Πολ. Ε'. 8 «ἀνακτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας·» καὶ Ἡρόδ. 1, 50. «ἐλπίζων τὸν υἱὸν μᾶλλόν τι τοντουτὶ ἀνακτήσασθαι.»

Ἀνακτέον, ρημ. ἐπίτ. παρὰ τὸ ἀνάσσω· πρέπει νὰ βατιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ· 2) παρὰ τὸ Ἀνάγω· πρέπει νὰ ἀναχθῇ, νὰ ἀσπαρᾷ, νὰ ἀνακομιτθῇ, νὰ ξαναφερθῇ.

Ἄνακτες, οἱ, των· (Πλησ. ἐκ τοῦ ἀναξ) προσηγορικῶς οἱ βατιλεῖς· ὁ δὲ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτ. λέγει· «καλοῦνται δὲ (παρὰ Κυπρίοις) οἱ μὲν υἱεῖ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βατιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι·» καὶ τάγμα ἔνδοξον ἐν Ἰρῳ. ἄνακτες ἐκαλοῦντο, πρὸς οὓς ἀνεγέρετό φασιν, ἑκάστης

ἡμέρας πρὸς τῶν ὠνουσταζόντων, ὅ,τι ἂν ἀκούσωσιν, Εὐστάθ. 961. 7. Ζήτ. Ἀναξ.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ (ἀνακτάομαι) ξανακάτεχτης, ξανακέρδημα· 2) ξαναδυνάμωμα, ἀπόκτημα πάλιν τῶν πρώτων δυνάμεων καὶ αὔξησις αὐτῶν.

Ἀνακτητικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ νὰ ξαναποκτᾷ, ξανακερδίζῃ.

Ἀνακτίζω, Μ. ίσω· (κτίζω) ξαναχτίζω, ἀνανεόω, καινουργόνω· ὅθεν

Ἀνάκτισις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου κτίσιμον, ξαναχτίσιμον, ἀνανέωμα, καινούργωμα

Ἀνακτίτης, ου, ὁ· πετρώδες, τὸ τουρκοβ. τζεβαίρικό, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Γαλακτίτης Ὀρφ. Λιθ. 192.

Ἀνακτόρεος, α, ον· = ἀνακτόριος.

Ἀνακτορία, ας, ἡ· (ἀνάκτωρ) βασιλικὴ ἀξία, βατιλεία, ἐξουσία, θειότης, Ἠθικοῖς· τὸ νὰ βατιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ, κυβερνᾷ, διοικῇ π. χ. τὰ ἄλογα εἰς τὰ ἁμάξι· Ἴαμ. Ἀπολλ. 214. καὶ δὴ τῶς μὲν κεῖν' ἔχειν κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀμείνεις.»

Ἀνακτόριος, ία, ον· βατιλικός, δεσποτικός, ἀρχοντικός, αὐθεντικός· ὅστις ἀνήκει εἰς βασιλέα, ἐξουσιαστήν, ἄρχοντα· Ὁδ. Ο. 337. «Δεσπινίσσης ἀμ' ὕετσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.»

Ἀνακτόριον, ου, τό· = Ἀνάκτορον· Ἡρόδ. «Ἱερὸν ἀνακτόριον.»

Ἀνάκτορον, ου, τό· (ἀνάκτωρ) κατοικία ἄρχοντος, βασιλικὸν παλάτιον· πολλάκις, οἶκος θεῶν ἢ ναός· «..ἐμπρήσαντας τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἀνάκτορον.» Ἡρόδ. 9, 65. ὅπου ἄλλοι ἀνακτόριον ἀναγινώσκουσι· Ἐξαιρ. οἱ = Ἀνάκειον· τῶν Διοσκούρων, εἴτινες Ἀνάκες, καὶ Ἄνακτες καλοῦνται· ἔτι δὲ καὶ τό, Ἄδυτον ἐν ᾧ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί· Εὐριπ. Ἴων. 55. καὶ 1224. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 13.

Ἀνακτοτελέσται, ῶν, οἱ· (ἄναξ, τελέω·) οἱ Ἔφοροι τῶν μυστηρίων τῶν Κορυβάντων, Ἰλιάμ. Ἀλεξαν.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ· (ἀνάσσω) κύριος, δεσπότης, ἐξουσιαστής, ἄρχων, οἰκοδεσπότης.

Ἀνακυίσκω· = Κυίσκω.

Ἀνακυκάω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκάω) ἀνακατώνω τι διὰ νὰ σμίξῃ μὲ ἄλλο· Ἀριστοφ. Πλούτ.

Ἀνακυκλέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκλέω) φέρω τι ὁλόγυρα εἰς κύκλον, κάμω μὲ αὐτὸ γύρους· τριγυρίζω, κάμω γύρω ὅλη. καταντῶ πάλιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκινήθηκα, κυκλοφορῶ, κλωθογυρίζω· Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. «ἀνακυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον.» τὸν ἕφορον ὅλη. τὰ πάθη ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν προτέραν διαγωγήν του· καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Α'. «τὰς τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτούς.» Πλούτ. «ἡ φύσις ἄλλους ἐπ' ἄλλους ἀνακυκλήσει.» ὅλη. φέρει ἄλλους εἰς τὸν τόπον· καὶ Δαμασκ. «διὰ καὶ μέχρις ἑπτὰ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται.» Ἔτι δὲ ἐπαναλαμβάνω, τοῦτέστι τελειόνοντας τίποτε τὸ ξαναρχινῶ πάλιν καὶ τὸ κάμνω ὡς καὶ προτήτερα· Πλούτ. «τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλεῖ.» καὶ Λουκιαν. Νεκρ. «ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.» τὸ δὲ παρ' Εὐρπ. Ὀρστ. 225. «πῶδε μ' ἐς ὀρθὸν στῆτον, ἀνατείνει δέμας.» ἀντὶ τοῦ στῆτον με ὡς τὸ πρὶν εἶμην, ἢ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλησις, εως, ἡ· τριγύρισμα, ἔρχομος, ἢ φέρσιμον ὁλόγυρα εἰς τὸν ἴδιον τόπον· στριφογύρισμα, κυλίνδρισμα· καταστροφὴ πολιτικῆς διοικήσεως· καὶ Πλουτ. «ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τρίποδος διὰ πάντων.»

Ἀνακυκλικός, ή, όν· πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται ἀνακύκλησιν· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ στρεφογυρίζῃ καλὰ ἢ εὔκολα· ἐξαιρ. «ὠνομάζοντο ἀνακυκλικὰ ποιητάστατα καὶ ἀντιστρόφως ὁλ. ἀνάποδα, ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν εὐκόλως ἀναγινωσκόμενα· Λέων Ἀλεξαν. 33.

Ἀνακυκλισμός, οῦ, ὁ· = ἀνακύκλησις· Διοδώρ. Σικ. ΙΒ'. 36.

Ἀνακυκλόω, ῶ, Μ. ώσω· = Ἀνακυκλέω· Παϑητ. περιπατῶ ἢ τρέχω ὁλόγυρα σχηματίζοντας κύκλον· Μάτ. ἐπαναλαμβάνω· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλωσις, εως, ἡ· = Ἀνακύκλησις· Ἡρωδιαν. «πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα περιϊὸν κύκλῳ μετὰ τινος αὐτάξιας καὶ ἀνακυκλήσεως, πυρρίχιον ὄρθιον καὶ ῥυθμὸν.» καὶ Πολύβ. Δ'. 7. «τῶν πολιτικῶν ἀνακυκλήσεων.» αὐτὸ τοῦ καταλυσις ἢ καταστροφή· τὸ κοινῶς Ἰταλικ. γνωστότερον ῥεβολουτσιόνι.

Ἀνακυκλιοντουσίας, ὁ· Ἀθην. ς'. ἐπίθετον πολλῶν πλουσίων ἀνδρώπων.

Ἀνακυκλιοντούσιος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (οὐσία, ἀνακυκλέω) παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 237. «ἀνακυκλιοντούσιοι ἔφορε.» ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πλοῦτη ἐφηνιοχέζουσι.

Ἀνακυλινδέω· = ἀνακυλίω.

Ἀνακυλισμός, οῦ, ὁ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κύλισμα· ἀπὸ τοῦ

Ἀνακυλίω, Μ. ήσω· (κυλίω) κυλῶ τίποτε τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω· Λουκιαν. Πελ. «λίθους ἀνακυλίοντες.» (ε)

Ἀνακυμβαλίζω, Μ. άσω· (κύμβαλον) εὕρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλ. Π. 379. — «ὑπὸ δ' ἄξουτι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, ὄλ'φροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.» ὅλη. ἐχτυπιοῦνται τὰ ἁμάξια ἐς μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἠχοῦσαν, ἢ βροντοῦσαν, καθὼς κύμβαλοι, τὸ τουρκιβ. τευμπλέκι· ὁ δὲ Εὐστάθ. φησιν, «Ἀνεκρότουν, ἢ ἀνεπήδων· μετήχθησαν δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδῶ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις· οἱ δὲ παλαιοὶ φασι καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα βομβῶδες ὄν, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀναστροφῆς, ἢ καὶ ἄλλως ἀνακυμβαλίζειν, ἀντὶ τοῦ, πῇ μὲν προσπαίσουτο ἀλλήλοις, πῇ δὲ ἀίστωντο μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα καὶ τοῦτο κυμβάλου· ἢ ἀνατρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων. Ἰδὲ καὶ Δ, 460. ὅπερ παραβάλλων καὶ ὁ Δουκικὸς ἐν Ζευξιδ. λέγει· «τὰ δὲ ἅρματα ἀνατρέφαντα, καὶ ταῦτα ἐμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεμέτρεῖτο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου, — ἄλλοι δ' ἀνακυμβαλίαζον. Ἴσως δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ αὐτὸ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀναστρόφους τῶν ἐλαφιτῶν, τοὺς ἐπιβάτας ἀπεβάλλοντες, ἤει' ὄχεα κροτάλιζον.» καὶ ἀλλαχοῦ Προτέσντες, εἶπεν. Ἄλλοι δὲ ἀνέγνωσαν «Ἀνεκυμβαχίαζον,» ἀνετρέποντο, ἀναποδογυρίζαν· ἀπὸ τὸ κύμβαχος· τεύτάστην ὅστις πέφτει κατακέφαλα.

Ἀνακυπόω, Μ. ώσω· (κυπόω) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, βάνω ἢ κάμνω τὰ σταῖῃ εἰς τὰ κεφάλι καὶ τὰ ποδάρια τὸν ἀνήφορον, ἢ ἴσια πάνω. Νίκαν. Θηρ. 705. «τὴν δ' ἀνακυπώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν κράῃσι Μυκίλῃ χαλκείῃ.» ἔνθα ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, ταύτην ὑπτίαν ποιήσας, καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νώτων, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὑπέσφαξε χαλκῇ μαχαίρᾳ· καὶ Λυκόφ. 13. «ἀνακυπώσας θέμις.» Ζήτ. Κυπόω.

Ἀνακύπτω, Μ. ψω· (κύπτω) σηκόνω τὸ κεφάλι καὶ κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω, καθὼς κάμουσι τὰ πτηνὰ ὅταν πίνωσι νερόν. Ἀριστοτ. περὶ Ζώων· ε'. «ἀνακύπτει πίνων.» καὶ Ἡρόδ. Εὐγαίνω ἀπάνω ἀπὸ τοῦ βάθους ὕδατος· Τροπικῶς, Ἀναβοῦμαι, ἐλαφρύνομαι, ἀπαλαιώνω ἀσθένειαν, κίνδυνον, καὶ λαμβάνω ἀναψυχήν· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 5. «οὕτω δὲ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας.» ἐν Ἀρστφ. Θεσμ. 1188. «καλὸ γε τὸ πυγή· ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει.» κατ' ἀσελγῆ σημασίαν.

Ἀνακυρίωσις, εως, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Εὐσχημοσύνης· ἔνθα ἄλλοι, Ἀνακύρωσις· ὅ ἐστὶν Ἀποκύρωσις, ἢ ἄλλοι κάλλιον Ἀνάκρησις, ἀναγινώσκουσι.

Ἀνάκυρτος, ὁ, ἡ· (κυρτὸς) ἐπάνω ἢ ὀπίσω λυγισμένος.

Ἀνακωδωνίζω, Μ. ίσω· (κωδωνίζω) προστάζω νὰ τραβίξουν τὸ κωδώνι· ἐξετάζω ἢ ξουμιάζωτι ἀπὸ τὸν ἦχον ὁποῦ κάμνει· Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Γ'. «λιβάδων τὸν ῥόμβον ἀνακωδωνίσον.»

Ἀνακωκύω, Μ. ύσω· (κωκύω) κλαίω, θρηνῶ μεγαλοφώνως.

Ἀνάκωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) κοντεμένος, κοντώτερος, καμωμένος κοντός· Πλούτ. «χιτωνίσκων ἀνακώλων.» καὶ Διόδ. «πάνακωλος καμηλος.» κοντοπόδαρος καμήλα.

Ἀνακωλύω· Μ. ύσω· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἀνάκωμα, τό· ὅ εἰς τινα ἐξουσίαν ἀνήκων τόπος· Πυθαγορικὴ λέξις· ἰδὲ Φιλόλαος ὑπὸ Bockh σλ. 174.

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Μ. ήσω· (κωμῳδέω) περιγελῶ, περιπαίζω κατὰ τρόπον κωμῳδίας· Πλούταρχ.

Ἀνακῶς· ἐπίῤῥ. = ἐπιμελῶς· μὲ ἐπιμέλειαν· «Ἀνακῶς ἔχειν τινός.» ἀντὶ τοῦ, Ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, προσέχειν· Ἡρόδοτ. 1, 24. 8, 109. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰων. κυρίως· χρῆται ὅμως αὐτῇ καὶ Θεόκ. 8, 102, καὶ Π. Μοίρ. σλ. 43. καὶ Πλτχ. Θηγ. 33. παράβλ. Ἀνεκδ. Bekk. 1, σλ. 391. (παρὰ τὸ, ἄναξ, ἀνακός· ἔφορος, ἐπίτροπος, ἐπιστάτης· κατὰ Doederl. δὲ, ἀντὶ ἀνεχῶς· παράβλ. ἀνέχομαι, ἀνακωχή).

Ἀνακωφάω, ῶ, Μ. ήσω, ἡ Ἀνακωφόω, ῶ· κάμνω τινὰ κωφόν, ξεκωφαίνω. Ἀριστοφ. Ἱπ. 312. «ἀνακεκώφηκας.» τουτέστι τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν, μᾶς πῆρες τ' αὐτιά, μᾶς ξεκούφανες.

Ἀνακωχεύω, (ἀνέχω, ἀνοχή) ἀναπαυτίζω, βαστῶ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων τὰ ὁποῖα ἔχουν ῥιγμένην τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ πέλαγος· «οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπερωρυχεύσαντες Φαλήρου . . ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας ἀπέπλωον.» Ἡρόδ. 6, 116. 7, 100, 168. καὶ Σφκ. Ἡλ. 782. «νηυσὶ δ' ἐξῆς Ἀθηνῶν θεσπὶς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει.» ἰδὲ κωχεύω· 2) ἐν γένει, κωλύω, ἀναχαιτίζω· «πῶς ἀνακωχεύῃ τὸν τόκον τῶν ὅπλων.» Ἡρόδ. 7, 36. Ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. ἐπ' ἀνθρώπου, κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ἢ κρατιοῦμαι ὀπίσω, ἢ μένω ἥσυχος· «πρὶν μὲν νῦν ἢ πυθέσθαι, ἀνακωχευε, θέλων εἰδέναι . .» Ἡρόδ. 9, 13.

Ἀνακωχέω· οὐ πάνυ χρήσιμος τύπος παρὰ τὸ ἀνακωχεύω.

Ἀνακωχή, ἡ· ὀπίσω κράτημα, ἐμπόδισμα, ἀνακοπή, ἢ ἀποκόψιμον· ἀνάπαυμα, ἐξαιρ. ἀνακοπὴ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ Ἰταλικ. κοινῶς γνωστότερον ἀρμιστίτσιον, ὅταν ὅλοι σύρατεύματα ὁποῦ πολεμοῦν ἀναμεταξύ των συμφωνοῦν καὶ διορίζουν ἕνα καιρὸν νὰ μὴ πολεμήσουν πρὶν δὲν τελειώσῃ ἡ διορία ἐκείνη· Θεόκ. ὅστις χρῆται καὶ «ἀνακωχὴν ποιεῖσθαι.» ἀντὶ τοῦ ἀνακωχεύειν. Τινὲς τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν γράφουσιν ἀνεκωχή, καὶ ἐνδέχεται· «εἶναι ὀρθότερος ὁ τύπος οὗτος Valck. ἐν Ἀμμων. 1, 5. σλ 24. τὸν ὁποῖον ἀποδέχεται καὶ ὁ Ἔρμαν ἐν Θεόδ.

Ἀναλαίζομαι, Μ. άσομαι· (λαίζομαι) ἀναλαμβάνω· «Ζεὺς δὲ πάλιν ὀτέρην ἀνελάζετο μορφήν.» Μόσχ. 2, 159.

Ἀναλακτίζω, Μ. ίσω· (λακτίζω) χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια εἰς τὰ ὀπίσω, κλοτσῶ, βίχνω κλοτσές. Κλήμ.

Ἀναλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλάζω) φωνάζω μεγαλοφώνως, ἀλαλά, ἐξαιρέτ. μάχης ἀρχομένης, ὅταν ἀρχίζουν νὰ χτυπιοῦνται ἐς τὸν

πόλεμον· Ξεν. Ἀναβ. Δ'. γ'. 14. Εὐριπ. Ἰων. 19.

Ἀναλαμβάνω, Μ. λήφομαι· (λαμβάνω· ἀμλ.) λαμβάνω, πέρνω διά τόν ἑαυτόν μου, διά χρείαν μου π. χ. σοῦλον, πέρνω ἐπάνω μου, δηλ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι· ἀναδέχομαι· ἐξαιρέτως δέ κατά σημασίαν ὥστε πολλάκις ἡ μετοχή φέρει τήν ἔννοιαν τῆς Σύν ἤ τῆς Μετά προθέσεως· ητους ἄνδρας ἀναλαβόντες ἔτειν Ξ., δηλ. λαβόντες μεθ' ὑμῶν· ηπαρήγγειλα καί τοῖσι Λακεδαιμονίοισι, ἀναλαβόντας τά ὅπλα ἰέναι κατά τούς ἄλλους τούς προϊόντας· Ἡρόδ. 9, 53. καί 57. ηἀναλαβόντα τόν λόχον τά ὅπλα ἦγε βάθην πρός τό ἄλλο στίφος· Παράβαλε καί 1, 78. ηἀναλμβ. πρόσωπον τό κοινῶς σύνηθες παίζω τήν ρόλαν τινος· τοιοῦτον ὑποκριτόμενος λέγω καί πράττω ὅσα καί ὅπως λέγει καί πράττει ἐκεῖνος κατανοῶ, μαθαίνω, ἐκτηνίζω· Πλούτ. Ἀγησ. 20. ηκαί λόγον ἀναγνούς ἐν βιβλίῳ ἀπαλελειμμένον . . ἐμέλλε δέ λέγειν ἀναλαβών ὁ Δύσανδρος ἐν τῷ θήμωνι· πάλιν λαμβάνω, ξαναπέρνω, ξαναπάρνω ἰδικόν μου· τήν ἀρχήν ἀναλαμβ. Ἡρόδ. 3, 73. καί Ξεν. πέρνω πάλιν τήν ἐξουσίαν· ὅθεν 2) πέρνω ὀπίσω, κρατῶ ἤ βαστῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ηἀναλαμβ. Ἱππίου Ξεν. καί Πλάτ. ναμαρτίαν ἀναλαμβάνω Σχε. Φιλ. 124β. Εὐρπ. Ἰων. 426. Δημοσθ. πέρνω ὀπίσω· δηλ. τήν διερθύνω, κάμνω ὡς νά μήν ἔγινε ποτέ· Κωνσταντίνος τε, ἀποκατασταίνω ἤ βάνω πάλιν εἰς τόν τόπον, δίδω, πέρνω ἀναψυχήν. δυναμόνω καί ξαναλαμβάνω δυνάμεις. »Μετά δέ τοῦτο τό τρῶμα ἀνέλαβόντα καί συνεμάχισαντο οἱ Πάρεοι Ἡρόδ. 8, 121, καί 8, 109. καί Θεόδ. 8, 27. Ἀναλμβ. ἐμαυτόν· πέρχομαι πάλιν εἰς τόν ἑαυτόν μου, δηλ. ξεκουραζόμαι, ξαναγερνῶ· ἀλλά καί ἀναλαμβάνω ἁπλῶς, κατά τήν αὐτήν ἀμετάβ. σημασίαν· ἀναλαβ. τήν πόλιν ἐκ τῆς προσδοκίας ἀνομίας ηΠλάτ. Πολ. 5, σλ. 487. Β. καί Ξυφ. Μέσ. ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου τό καμμό τίποτε· ἀναλμβ. κίνδυνον, μάχας· Ἡρόδ. 3, 69. 5, 49.

Ἀναλάμπω, Μ. ἐμφω· (λάμπω) γέργω, λάμπω ἀπάνω, εὐγάζω φλόγα, ἀρχίζω νά καίωμαι· Ξενοφ. Παιδ. Ε'. α'. ητά βυλα οὐκ εὐθύς ἀναλάμπειν· καί Ἀναβ. Ε'. β'. πέξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις, καί ταχύ ἐκαίετο (εἰκαίγω Μεταφορ. ἀρχίζω πάλιν μέ ὀργήν π. χ. νά πόλεμος ἀναλάμπειν ἤτοι ἀρχίζει πάλιν, ξαναναφτεῖ· Πλτχ. εἰς Βρτ. 2) ἀντί τοῦ ἔρχομαι πάλιν εἰς τόν ἑαυτόν μου, ξαναλαμβάνω τάς δυνάμεις μου· ὁ πόλεμος· ὁ αὐτός εἰς Ἡροῦτ. 15.

Ἀναλγής, ές, ὁ, καί ἡ· (ἄλγος) χωρίς πόνον, ὅστις δέν προξενεῖ πόνον· ἄπονος, ὅστις δέν αἰσθάνεται πόνον, ἀσπλαγχνος, σκληρός· ὁποιος δέν ἔχει πόνον.

Ἀναλγησία, ας, ἡ· ἀπονησιά, μοιρία, ὡς τό, ἀναισθησία· Πλούτ. εἰς Ποιβλ. ηεἰς ἀναλγησίαν ἐξέστηκε τήν ψυχήν· Δημοσθ. κατά Κτησιφ. ηστυφόρει δέ τῆς ἀναλγησίας, καί τῆς βυρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων.

Ἀνάλγητος, ὁ, ἡ· = ἀναλγής· ἄπονος, ἀσυμπαθής, ἀσπλαγχνος· ἀνάλγητα βουλεύματα· Παυσ. 10, α'. Παρά Σχε. πολλάκις ηἀναλγητότερον εἶναι· τό νά εἶναι τις ὀλιγώτερος εὐαίσθητος, τά αἰσθάνηται ὀλιγώτερα τήν λύπην· καί Θεόδ. γ'. ηκαί μή ἀναλγητοτέρους διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων Ἐπῤῥ. ἀναλγήτως.

Ἀναλδαίνω· (ἀλδαίνω) αὐξάνω, φυτρώνω Νόν. ποῦτος ἀναλδαίνει καρπόν· δηλ. αὐξάνει, φυτρώνει, βλαστάνει, ἀναδίδει.

Ἀναλδής, ὁ, ἡ· (ἀλδαίνω, μετά τοῦ στερτ. α) ὅστις δέν αὐξάνει δέν τραφεύει, δέν παγαίνει ἔμπρος, ἀδύνατος· Ἀριστφ. Σφ. 104. 2) ὅστις ἐμποδίζει τό αὔξημα, ἤ τό τράφεμα· Ἀρατ. Ἀναλδῶς Ἐπιφ. ἤγουν, ἀναυξήτως· ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι καί Ἄναλδος.

Ἀναλδήκω, (ἀλδήσκω) αὐξάνω, τραφεύω, φυτρόνω τόν ἀνήφορον, ξαναφυτρόνω, ξαναστραφεύω, ξαναβλαστάνω· Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 1363. ηλάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπέρ χθονός· Σχολ. παρ' Ὀππιαν. Κυν. Β'. 397.

Ἀναλδία, ας, ἡ· Ἱπποκρ. ἀντί τοῦ, Ἀτροφία· ἀμφ.

Ἀναλεαίνω· (λεαίνω) ξαναπάρνω γυαλιστηρόν, ξαναπέτρα ἀδάπτ. 2) καταλέω, κατατρίβω.

Ἀναλέγω· Μελ. λέξω (λέγω· ἀμλ.) συνάζω, συναθροίζω, μαζώνω τά σκορπισμένα· Ἡρόδ. εἰς Θάλ. ητούς ἀποπίπτοντας ἀπό τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ ἰκτῖνος ἀνελέγετον· ἐν Ἰλ. πέντε, ὅστεα ἀλλέξαι. 2) Ἀντί τοῦ, Ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, στοχάζομαι, μετρῶ, λογαριάζω μέ τόν νοῦν μου, παραβάλλω ἕν μέ τό ἄλλο· νεἰμήν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων· Μσ. συναθροίζω, συμμαζώνω διά τόν ἑαυτόν μου· Ἡρόδ. ηἀναλ. πεύσομαι πέρνω πάλιν τήν ἀνάσασιν μου· Μελετ. 68. β') ἀναγιώτω, διαβάζω νά ἀκούσῃ καί ἄλλος· νέγω μέν ἡρωϊκήν, ὁθ' ἀναλέγετο καλά πεπήματα· καί Γαλην. ητούς ἀναλεξομένους ταῦτα.

Ἀνάλειπτος, (ἀλείφω) = Ἀναλοίφος· διά τῶν Ἀκτ. Βεκκ. ὁμως σλ. 596. ἀμφβ.

Ἀναλειφία, ης, ἡ (ἀλείφω) τό νά μήν ἀλείφηται, ἀμέλεια τοῦ νά ἀλείφηται εἴτε μέ μυρωδικά· Ἱπποκρ. Διαιτ. ηἡ ἀλουσίη καί ἡ ἀναλειφίη ξηραίνει.

Ἀναλείφος, ὁ, ἡ· ὅστις δέν ἀλείφεται μέ μυρωδικά· Θωμίτ. Λεξ. κ' ἀνάλειπτος· φτωχός ἐτσημαντεμένος τύπος· Lobeck εἰς Φρυνιχ. σλ. 572, 702.

Ἀναλείχω, Μ. ξω (λείχω) γλείφω μέ τήν γλῶσσαν· Ἡρόδ. 1, 74. ητό αἷμα ἀναλείχεντι ἀλλήλοισι.

Ἀνάλεκτα, των, τά· συνηγμένα, συνηθροισμένα ψωμίου κομματάκια, ψίχια· ὁ δέ Martial. Hbr. 7. καλεῖ οὕτω τά διαφόρων εἰδῶν ποικρατία, τά εἰς ἓν συναθροισμένα.

Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀναλέγω) συνηγμένος, συνηθροισμένος, ξεδιαλεγμένος.

Ἀναλήθεις, ὁ, ἡ· (ἀληθής) μή ἀληθής, μή εἰλικρινής, ψευδής· παρά Πλουτάρ. Ἀλκιβ. 2. μετά τοῦ, Ματαιόργους.

Ἀναληθώς, Ἐπιφ. μή ἀληθῶς, ψευδῶς.

Ἀνάλημμα, τος, τό· (ἀναλαμβάνω) ὄψωσις, ἔρωσις, καλλιτερεύσις, διορθώσις, ἐπιτεύαπσις. 2) Παρά Διονυσ. Ἀλεξ. Γ'. 69. Δ. 59. Διόδ. Σικ. 12. 70. Λουκιν. καί παρά Σουΐδ. καί Βιτρουβ. 9. 4 πληθυντ. ἀναλήμματα λέγονται τοῖχοι εἰς στήριξιν οἰκοδομῶν ἐπιτήδειοι ὑποκάτω ὡς θεμέλια· ηδηλά τοῖχοι ἐπί τῆς γῆς· ὑποκειτόμενα βάθρα, Ἰταλικ. ποστεμέντα, ἐπί δέ καί πάν τό ἐπ' αὐτά κειμενον· π. χ. παρά Βιτρουβ. σκιαθήρα ἡ ἡρολόγια τοῦ ἡλίου, τά ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τοῦ Πόλου τό ὕψος ηἈναλήμματα· τά ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τήν μεσημβρινήν γραμμήν τινος, τόπου· καί τάς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἀναληπτήρ, ρος· ὁ· (ἀναλαμβάνω) ἄγγειον μέ τά ὁποῖον ἀντλοῦσιν ὑγρά· ἄλλως δέ καί ἀναριστήρ λεγόμενοι· Ἰωσηπ. Ἀρχαιολ. Η'. 3

Ἀναληπτικός, κή, κόν· (ἀναλαμβάνω) ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἰς τό ἀναλαμβάνειν, ἐνδυναμωτικός· Γαλην. ηἀγωγή ἀναληπτική· δυναμωτική ἀγωγή· καταψυκτικός, δυναμωτικός· Ἐπῤῥ ἀναληπτικῶς· Γαλην.

Ἀνάληψις, εως, ἡ· (ἀναλαμβάνω) ἀναδέξιμον· π. χ. ἀβίας, τό κοινῶς γνωστότερον ὁμοίκιον· παιδιοῦ τινος ὡς ψυχοπαίγι· καταιόητις, μάθησις, ἰδιοποίητις· Πλούτ. εἰς Ποιβλ. ηἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογευόμενος· Ἀνάῤῥωσις, Βασίλ. ηπροσδιατρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων· 2) Ξαναπάρτιμον, πάρτιμον ὀπίσω· τό νά ξαναλάβῃ πάλιν τις τίποτε· διόρθωμα σφάλματος, ξαναγείεμα, δυνάμωμα, ξεκούρασμα· 3) παρά τοῖς Ἐκκλ. ἡ εἰς οὐρανούς ἀνάληψις τοῦ κοσμοσωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Εὐαγγ.

Ἀνάλθής, ὁ, ἡ, (ἄλθω) ἀνίατος, ἀνιατρευτος· Ἱπποκρ. 2) ἐνεργ. ὅστις δέν ἰατρεύει· δέν εἶναι ἐπιτήδειος νά ἰατρεύῃ.

Ἀνάλθητος, ὁ, ἡ· = Ἀναλθής.

Ἀνάλιγκιος, ὁ, ἡ· (ἄλιγκιος)· ἄνισος, ἀνόμοιος.

Ἀνάλιος· Δωρικ. ἀντί, Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος, ὁ, ἡ· Δωρικ. Ἀνήλιπος· Ζήτ. Νήλιπος· γυμνοπέδαρος, ξεπόδητος· Θκρ. 4, 55. ηεἷς ὅρος ὅκ' ἔρπεις, μή ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.

Ἀναλιπαίνω, ῶ, Μ. ήσω (λιπαίνω) λιγνίζω, ἀερίζω, ξανεμίζω.

Ἀναλιπαλιπαίνω = ἀναλιπαίνω, κατά παθητ. σιαθ. παρά Πλατ. Τιμ. σλ. 52. Ε.

Ἀναλίσκω, Μ. ἀνελῶτω, Ἀόρ. Α'. Ἀττκ. ἀνέλωσα, ἀναυξήτως· Σχε. Αἰ. 1028. Παράτοῖς μή Ἀττ. συγγραφεῦσι δέ ὅτι μέν ἀνήλωσα, ὅτι δέ ἠνάλωσα, ἰσαιτως καί ὁ Πρεμ. Ἀττκ. ἀνάλωκα, μή Ἀττκ. ἀνήλωκα καί ἠνάλωκα· Εὐρπ. Φοιν. 591. Παθητ. Παρακμ. ἀνάλωμαι· Ἀόριστ. ἀνηλώθην καί ἀνηλώθησι· ὁ ἐνστ. ἀναλῶ, σπάνιος· ἐξοδεύω, ψαίρω, δαπανῶ, εἰς τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 4. ηχρήματα ἀνήλωκα εἰς στρατιώτας· καί Ἰσοκρ. ηκαλλος γάρ ἡ χρύσος ἀναλωσαι, ἡ νόσος ἐμάρανεν· ἐν γένει ἐξοδεύω, καταξοδεύω, μεταχειρίζομαι εἰς χρείαν μου, τό Ἰταλικ. κονσουμάρω· 2) διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χουεῖω· Ξενοφ. Π. Α'. ἵνα παρά τό ἁλίσκομαι· (τό α τῆς προπαραλήγουσης ἀεί μακρόν).

Ἀνάλιστος, ὁ, ἡ· (ἁλίζω) ἀνάλατος· Τίμ. Φλίας· ηἀνάλιστες πλατυρηνοσύκην τό κοινόν ῥήμα, λόγια ἀνάλατα· (ω υ — υ).

Ἀναλιχμάομαι, Ἀναλείχω· Ἰώσηπ.

Ἀνάλκεια, είας, ἡ· (ἀλκή) ἀδυναμία, ἀναυδρία, δειλία Ἰλ. Ζ'. 74. Ἴλιον εἰσαίρησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες καί ἀλλαχοῦ, ἀεί ὅμως κατά πλησιοτκ. ἀρίδμ.

Ἀνάλκεια, ἡ = ἀνάλκεια.

Ἀνάλκις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἀλκή) ἀναίσθρος, ἀσθενής, ἀδύνατος· δειλός, ἀνάῤῥος εἰς πόλεμον· Ὅμ. ὅστις συντάττει τήν λέξιν πολλάκις μετά τοῦ ἀπτόλεμος καί κακός· Ἰλ. Β'. 201. ηοὐ δ' ἀπτόλεμος καί ἀνάλκις· χρῆται δέ συνήθως τῇ λέξει ταύτῃ· ἀνάλκιδα, ἅπαξ δέ ἀνάλκιν· Ὀδσ. 5, 75.

Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἀλλάσσω), ὅστις δέν ἀλλάζεται, δέν μεταβάλλεται, δέν ἀλλάχθηκε δέν μεταβλήθηκε· ἀμετάβλητος· Ὀρφ.

Ἀναλληγόρητος, ὁ, ἡ· (ἀλληγορέω), ὅστις δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξηγηθῇ μέ ἀλληγορίαν· ὅστις δέν εἶναι ἀλληγορικός· Κύριλλ.

Ἀναλλοίωτος, ὁ, ἡ, (ἀλλοιόω) μή ἀλλοιούμενος, μή μεταβαλλόμενος· εὔστολος εἰς τό νά μεταβληθῇ· Ἐπῤῥ. ἀναλλοιώτως· Δγν. Δρτ.

Ἀνάλλομαι· μέσ. ἀποστ. (ἅλλομαι ἀμλ.) πηδῶ ὑψηλά ἤ ἁπαλά· Ξενοφ. Ἱππ. Η'. 3. ηἐπ' ἀχθους ἀνάλλεσθαι.

Ἀναλμος, ὁ, ἡ (ἅλμη) ὁ μή ἁλμυρός, χωρίς ἁλμυράδαν· Ξενοφ. Οἰκ. Κ'.

Ἀνάλμυρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· Γαλην.

Ἀναλογάδην, Ἐπῤῥ. (ἀναλόγως) κατ' ἀναλογίαν.

Ἀναλογεῖον, τό· τόπος, ἔνθα τίθενται βι-

βλία· εἰς ἀνάγνωσιν, ἄλλως ἀναγνωστήρια λεγόμενον· Πολλ. 10, 60.

Ἀναλογέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνάλογος) εἰμὶ ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν πρός ἄλλο τι· Γαλην. καναλογεῖ, ὑγεία μὲν πρὸς σωφροσύνην, καὶ ῥώμη σώματος, πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς.

Ἀναλογητικός, ή, όν· εἰς ἀναλογίαν ἀνήκων· μὲ ἀναλογίαν μεταχειριζόμενός τι· Δγν. Λρτ.

Ἀναλογία, ας, ἡ· λέξις Μαθηματική κοινῶς γνωστοτέρα προπορτσιόνη Ἰταλ. ὁμοιότης καὶ ἰσότης τοῦ λόγου, ὅταν ὁηλ. δύο ποσότητες πρὸς ἑτέρας δύο τὴν ἰδίαν ἔχωσιν ἀναλογίαν· : οἷον, ὡς τὰ Δύο πρὸς τὰ Τέσσαρα, οὕτω τὰ Τρία, πρὸς τὰ Ἓξ, ἤτοι τὰ, Δύο, καὶ Τρία, ἔχουσιν ἴσον λόγον πρὸς τὰ, Τέσσαρα, καὶ Ἓξ, ἤγουν τὰ Δύο εἶναι ἡμίτεια τῶν τεσσάρων καὶ τὰ Τρία ὡσαύτως ἡμίσεια τῶν Ἓξ.

Ἀναλογίζομαι, Μ. ἰσομαι (λογίζομαι) μέτ. ἀποθετ. λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, στοχίζομαι μὲ ἀκρίβειαν· Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 23. καὶ 40. μὴ ἀναλογίσασθε ἐπὶ τίνι μέγα φρονητέον· Λουκιαν. πἀναλογιζόμενον τοὺς τοκέως παραβάλλω τὴν ἀναλογίαν δύο πραγμάτων καὶ ἔπειτα ξεντιμῶ αὐτά: διακρίνω, γνωρίζω ἢ καταλαμβάνω ἀφ' οὗ συλλογισθῶ καλά.

Ἀναλογικός, κή, κόν· (ἀνάλογος) ὅστις εἶναι κατὰ ἀναλογίαν· ἀνάλογα σύμφωνος ἢ ὅμοιος.

Ἀναλόγιον, τό· = Ἀναλογεῖον· Ἱστέωρ.

Ἀναλόγισμα, τος, τό· (ἀναλογίζομαι) τινός πρός τι· Παραβάλσιμον ἢ τέρτζασμα δύο πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο· καὶ γνώρισμα τῆς ἀναλογίας των· Πλάτ. εἰς Θεαίτ. σλ. 186. C. ὑπὸ ἀναλόγισμα περὶ τούτων πρὸς οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν.

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ· (ἀναλογίζομαι) λογάρτασμα πολλῶν ἀριθμῶν εἰς ἕνα· τὸ Ἰταλκ. σουμάρισμα· ξαναλογάρτασμα διὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν τὸ λογάρτασμα ἔγινε καλά· λογάρτασμα μὲ τὸν νοῦν, ὁηλ. συλλόγισμα, ἐξέτασις κατὰ νοῦν, κρίσις, σκέψις, καὶ ἡ γνώμη ἡ ὁποία γεννᾶται διὰ τῆς σκέψεως· ἀνάλογος συλλογισμός, ὀρθὸς καὶ δίκαιος συλλογισμός· ἔτι δὲ καὶ = ἀναλογία.

Ἀναλογιστικός, κή, κόν· εἰς συλλογισμὸν ἢ εἰς κατὰ ἀναλογίαν κρίσιν, ἢ εἰς ἀκριβῆ διωρισμένης ἀναλογίας ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀναλογιστικῶς, Ἐπῤῥ. κατὰ τρόπον ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίαν.

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ· (λόγος) τινός καὶ τινί· ἴσος, ὅμοιος, σύμφωνος· σύμμετρος μὲ τὴν ἀναλογίαν· Πλάτ. Νομ. 10. μὴ τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν· σύμφωνος μὲ τὸν διωρισμένον κανόνα. Ἀνάλογον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλόγως· Πλατ. εἰς Τίμ. πᾶς τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀνάλογον μεριστεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα· ἢ Ἀνάλογον· Οὐτιακτ. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ'. τὸ δὲ πρέπον ἔξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητικὴ τε καὶ ἠθική, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον, ἀντὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν· ἢ Ἀνάλογον σῶμα, τοῦ ὁποίου τὸ πλάτος ἐστὶ τριτημόριον τοῦ μήκους· Εὐστάθ. Ὀδ. Δ. 310.

Ἀναλόγως, Ἐπῤῥ. ὁμοια, σύμμετρα, κατ' ἀναλογίαν.

Ἄναλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) χωρὶς ἅλας, ἀνάλατος· Ἀριστοτ.

Ἀναλόω, ῶ, Μ. ώσω· σπανίως ἐν χρήσει Ἐνστ. ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τοὺς χρόνους αὐτοῦ παρὰ τὸ ἀναλόω· Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θ'. 815. πἀναλοῖ γένεσιν, ψθείρει, ἀφανίζει, ἐξολεθρεύει· πλείονα παραδείγματα ἰδὲ Γρηγόρ. σλ. 706, 916. ὑπὸ Schaef.

Ἄναλτος, ὁ, ἡ (ἅλς) = ἄναλος· ἀνάλατος, μὴ ἁλατισμένος· Ἱπποκρ. πἔτνος, τυρὸς ἄναλτος.

Ἀνάλτος, ὁ, ἡ (ἅλλομαι μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀχόρταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τις· Ὁδ. Ρ. 228. ηγαστὴρ ἄναλτος· κοιλία ἀχόρταστος, ἡ ὁποία δὲν γεμίζει, δὲν ἔχει ποτὲ ἀρκετόν· τὴν, καὶ Σ. 113. πτὸν ἄναλτον· (Ἶρον), τὸν ἀπλήρωτον, ἀχόρταστον.

Ἀναλύζω, Μ. ύσω· (λύζω) λυγιάζω: κλαίω μὲ λούξιγκα· Κύντ. Σμυρν. ΙΔ'. 280. ὅπου Ἀνολύζησε, αὐτὶ, Ἀναλύζησε, κεῖται.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ· (ἀναλύω) συνθέτου σώματος λύσις, καὶ ἀποκατάστασις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· Ἔτι δὲ λύσις, ἤτοι λέγημα δυσκολίας ἢ ἀπορίας τινος· ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν, ἐξήγησις, σαφηνισμός: καθάρεσις, ἀνόρωσις νόμου, καὶ τ. τ. ἐξολόθρευσις: ἐλευθέρωσις, γλυτωμός· Ἀνάλυσις κακῶν· Σοφοκλ. Ἠλ. 142. Ἔτι δὲ Ἀναχώρησις, μετενρός· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ Ἐπιστροφή· Παρὰ Μαθηματ. ἡ μέθοδος δι' ἧς εὑρίσκονται αἱ προτάσεις, δι' ὧν συνήχθη τὸ συμπέρασμα, ἀπὸ μιᾶς ὡρισμένης ἀληθείας ὁηλ. προβαίνει εἰς ἄλλην, ἀόριστον, ἕως οὗ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρώτην πηγὴν τῆς ἀληθείας.

Ἀναλυτήρ, ῆρος, ὁ (ἀναλύω) λυτρωτής, ἐλευθερωτής· Αἰσχύλ. Χοηφ. -- πἀνὴρ ἀναλυτὴρ δόμων.

Ἀναλύτης, ου, ὁ· ἐλευθερωτής· ἐξαιρ. ὅστις χαλάει τὰ μάγια.

Ἀναλυτικός, κή, κόν· ὅστις κάμει ἀναλύσεις, ὁ ἔχων δύναμιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἀναλύσεις.

Ἀναλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω, λυτρόω, ἀπολύω, ἐλευθερόνω τινα, μὲ χρήματα ξαγοράζω· Διόδωρ. Σικ. Ἀμφ.

Ἀναλύω, Μ. ύσω (λύω· ἀνμλ.) Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. ἀλλύω· λύνω, ξεζαλέγω κεμποδεμένον ἢ λοξεσμένον τι· ξεβρόχτια, ξετυλίγω, ξεφαίνω· π. χ. ἡ Πηνελόπη τὸ παιδ' ν. . ἡμάτιη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν . ν Ὀδ. Β. 105. καὶ 109. ξεκομποδόνω, ξεδένω· πἀνά τε πρυμνήσια λύσαι Ι, 178, 562. Λ, 637. Μ, 145. Ο, 538. λύνω, ἐλευθερόνω ἀπὸ τὰ δεσμά· πἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν Μ. 200. κάμνω τυχὸν νὰ βλέπῃ· πἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὴν χαλκεομήτρα Κάστορεμ· Πινδ. Νμ. 10, 168. Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις· 2) χαλνῶ, κάμνω σκύρον, ἢ ἀλλάζω κανόνα, π. χ. νόμον, πολιτικὸν σύνταγμα, καὶ τ. τ. λύω διεσθαμὸν ἢ μαγιὴν τινα ἀναγκην· τὸ κοινὸν ἡμῶν χαλνῶ τὰ μάγια· Ἠσυχ. 1, σλ. 330. ὑπὸ Alb. 3) σηκόνω τὰς δυσκολίας, ἐλαφρύνω τί, κάμνω εὐκολοκατάληπτον, ἐξηγῶ· π. χ. Πρόβλημα· 4) κατὰ ναυτικὴν γλῶσσαν, μετὰ τοῦ, ἢ καὶ ἄνευ ἄγκυραν· σηκόνω τὴν ἄγκυραν ἢ τὸ σίδηρον, κάμνω παιχνίδι (τὸ υ ἐστι καθ' αὐτὸ βραχύ· γίνεται δὲ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ κ ἐν τῷ, ἀναλύσω, ἀνέλυσα, ἀναλέλυκα· ἐξ ἑαυτῆς δὲ μένει βραχὺ ἐν τῷ, λέλυμαι, ἐλύθην· κατὰ τὸν Ὅμηρ. τυπτόμενος, ἀλλύετο, ἀλλύουσα, ἀεὶ μακρὸν μένει).

Ἀναλφάβητος, ου, ὁ, ἡ, παντελῶς ἀγράμματος, ὅστις μήτε τὸ ἀλφάβητον δὲν ἠξεύρει· Ἀθήν. Δ'. καὶ ὁ ἐντελέστατος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνήθως.

Ἀνάλωμα, ατος, τό (ἀναλόω) ὅ,τι ἐξοδεύθηκεν, ἐχρησιμεύθη εἰς τίποτε· ἔξοδον ἢ ξόδιασμα, ἔξοδα· Θουκυδ. πτοὶκαιούμενοι ἀνάλωμα φέρειν· καὶ Δημοσ. περὶ στεφ. πἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων κατώπλισαν τοὺς ναυβάτους ἀπὸ τὰ ἴδια ἔξοδά των.

Ἀναλωμάτιον, τό· (λῶμα) Μαθημ. καλ. σλ. 67. ἐξηγεῖται, ἐσχατιά, ἄκρον· extremitas· τὸ τέλος ἢ ἄκρα τινὸς πράγματος.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ· (ἀναλόω) ἐξόδευσις, δαπάνησις, τὸ νὰ ἐξοδιάζῃς τις, μεταχειρίζεσαι τίποτε· Λουκιαν. πἀνάλωσις τῆς ἰσχύος», καὶ, πἀνάλωσις χρημάτων· (υ--υ).

Ἀναλωτέος, πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃς, νὰ δαπανήσῃς· Ἀριστοτ. πἀναλωτέον τὴν σπουδὴν· παθητ.

Ἀναλωτής, ὁ· ὅποιος ἐξοδεύει πολλά, ἐξοδευτής, κακοξοδευτής· Πλάτ. ἀρ' οὖ

Ἀναλωτικός, κή, κόν· ἐξοδευτικός, ἐξοδεύων πολλά, καταξοδευτής, κακοξοδευτής: ὅστις προξενεῖ πολλὰ ἢ χοντρὰ ἔξοδα· Πλάτ. ἐν Γοργ.

Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι· μετὰ τοῦ στερτ. α)· ἀπόρθητος, ἀνρίευτος, ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· ἐξαιρ. ἐπὶ πολέων, ἢ φρουρίων· Ἡρόδ. 1, 84. π . . περιεστεχότος τοῦ Δόντος τὸ τεῖχος, ἔστεται Σαρδίες ἀνάλωτοσι· καὶ 8, 51. (υυ--υ)· Ξενοφ. Ἀγησ. Η'. 8.

Ἀναλωτόω, Μ. ήτω (λωτόω) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου· Ἀρετ. Ζήτ. Διορθ.

Ἀναμαιμάω, μῶ, Μ. ήσω· (μαιμάω) εὐγαίνω, κινοῦμαι σφοδρὰ μὲ μανιώδη καὶ παράφορον ὁρμὴν αἵματος ἀπό τι ἢ εἰς τίποτε· Ἰλ. Υ. 490. π Ὡς δ' ἀναμαιμάει βροτὸν ἄγχι δατπιδὸς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, (υυ--).

Ἀναμαλάττω, Μ. ξω· (μαλάττω) ξαναμαλακώνω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου μαλακὸν καὶ ἁπαλόν· Σουίδ.

Ἀναμανθάνω, Μλ. μαθήσομαι· (μανθάνω· ἀνμλ.) ξαναμανθάνω, μεταμανθάνω: ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καὶ πληροφοροῦμαι· ηχρόνω οὐ πολλῷ σφι ὕστερον ὕβρι ἀναμανθάνουσι ἐγένετο· Ἡρόδ. 9, 101. καὶ Φιλόστρ. Ἀπολ. Α'. 11.

Ἀναμαντεύομαι, μέτ. ἀποθ. (μαντεύομαι) κάμνω νὰ μὴν ἔχῃ κύρος, χαλνῶ, χρησμόν τινα. Δίων Κάσ.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ, ἡ· (ἁμαξεύω) ὅπου ἡ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀπερνοῦν βαρυάμαξα, ἁμάξια φορτωμένα· Ἡρόδ. 2, 108. πσοῦσα πεδιὰς πᾶσα, ἄυπνος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε· Ἡρόδοτ. Ζήτ. Ἀμαξεύω.

Ἀναμαρμαίρω, Μ. ρῶ· μαρμαίρω κατ' ἐπίτασιν, ἀναλάμπω, πρωτίζω ἀπὸ ἐλαττ. μέρη. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 130. ὅπου ὁ Ruhnken νομίζει ὀρθότερον Ἀναμορμύρω.

Ἀναμαρτησία, ίας, ἡ· ἀφταιξιά· ἀλλείψις ἁμαρτίας, σφάλματος, ἤτοι, ἀθωότης.

Ἀναμάρτητος, ήτου, ὁ, ἡ· (ἁμαρτάνω, ἀμαρτεῖν) χωρὶς ἁμαρτίαν, σφάλμα, πταίσμα, ἤτοι ὁέν ἔσφαλε, δὲν ἔκαμε κάνένα σφάλμα, δὲν ἐφταιξεν· ἄθικος, ἄκακος, ἀκατηγόρητος· Πλάτ. Πολ. Α'. πΠότεροι δὲ ἀναμάρτητοι εἰσὶν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἱ εἰς τὰ ἁμαρτάνειν· καὶ Γαλην. πρὸς Γλαῦκ. Α'. ηὁλως γὰρ οὐτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις,» Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. 3. πὁρῶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα.» Παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς πέφυσαν ἀναμάρτητον ἑαυτόν.» 5, 39. καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ οὐδετέρως, ἀντὶ ἡ Ἀναμαρτησία. Δίον. Λογγ. τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, καὶ Ξενοφ. εἰς Ἀγησιλ. ς'. 7. πτὸ ἀδορυβότατον, καὶ ἀναμαρτότατον.» ὑπερλ.

Ἀναμαρτήτως, Ἐπῤῥ. ἀπταιστα, χωρὶς σφάλμα, ἀμεταβλήτως, ἀμεταθέτως. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. 8.

Ἀναμαρτοεπής, ές, ὁ, ἡ· μὴ σφάλλων εἰς τοὺς λόγους του· Κύριλ.

Ἀναμασάομαι, σῶμαι· μέτ. ἀποθ. (μασάομαι) ξαναμασῶ, ἀναμυρηκῶμαι, τὸ κοινότερον μαρυοῦμαι: τροπ. ξαναστοχάζομαι, ξαναυλο-

λογιζομαι, ξαναερευνῶ τι με τὸν νοῦν μου, ξαναεξετάζω. Ἀριστοφ. Ζῆν. «Μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.»

*Ἀναμασσάομαι = ἀναμασάομαι.

Ἀναμάσσω. Μ. ἄξω· Ἀττκ. ἀναμάττω, μεταχειρίζω, πέρνω, ἔχω τι εἰς τὰ χέρια, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω αὐτό, τὸ βουλεύω μὲ τὰ χέρια, καὶ ἐντεῦθεν ζυμόνω, ἰσαύτως καὶ κατὰ μέτην διάθεσιν. 2) ἐκτυπόνω, ἀποτυπόνω· ἐπὶ τῶν πλαστικῶν τεχνιτῶν. π. χ. ἐκτυπόνω μορφήν τινα (τὸ κοινότερον γνωστὸν Ἰταλικ. φυγούρα) εἰς κηρὶ, γύψον κ.τ.τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. διάθ. ἰδὲ ἐκμάσσω· «καὶ διόλου ὁκηρὸς ἀνεμάττετο τὴν συραγίδα.» Θεμίστ. 3) ἐπαλείφω, ἐπιχρίω· ἀλείφω, καταβάφω. Ὀδ. Τ. 92. «οὐτιμα λήθεις ἑρδουσα μέγα ἔργον, ἔ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.» τὸ ὁποῖον θέλει προστρίψεις, προσκολλήσεις εἰς τὴν κεφαλήν του, δηλ. μὲ τὸ ὁποῖον θέλει βάψει, τὸ τουρκοβ. θέλει λερώσει τὸ κεφάλι σου, τοῦ ὁποίου θέλει γένει ἔνοχος, καὶ θέλει τὸ πληρώσεις μὲ τὸ κεφάλι σου. Ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 1, 155. «τὰ μὲν γὰρ πρότερον ἐγὼ τε ἔπτηξα, καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω.» ὅθεν μαλύνω, σπιλόνω, τὸ τουρκοβ. μορτατρώνω τι μάνων ἢ ἐγγίζωντάς το. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν· ἀναμάττομαί τινί τι. «Καὶ τῷ προσώπῳ ἀναματτομένη . . ἐκάλει.»

Ἀναμασσεύω, Μ. εὔσω. (μαστεύω) ἀναζητῶ, σκαλίζω, ἐρευνῶ μετ' ἀκριβείας.

Ἀναμασχαλιστήρ, ῆρος, ὁ· (μασχάλη) βραχιόλι τὸ ὁποῖον φορεῦσιν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν βραχίονα ὀλίγον παρακάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην· εἶδος γυναικείου στολισμοῦ, ὃν ἔφερον ἐν τῇ μασχάλῃ. Πολυδ. Ε'. 100.

Ἀνάματος, ὁ, ἡ· (νᾶμα) χωρὶς ταῦμα, χωρὶς ῥεῦμα. Ἐπιγρ. «ἀνάματος νᾶσος.» ὃ οὐ τὸ ἐναντίον, Εὔυδρος. (υ—ω υ)

Ἀναμάττω, Ζήτ. Ἀναμάσσω.

Ἀναμάχομαι, Μ. ήσομαι· καὶ ἔσομαι· μέσ. ἀποδ. συνήθως — χοῦμαι (μάχομαι ἀρνλ.) ξαναπολεμῶ, ἀνακτίσω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον διὰ νὰ διεξάγω νίκην τὴν ὁποίαν ἔπαθα προτήτερα. Ξενοφ. Κυνηγ. Β'. 5. «τοὺς πολεμίους νεικηθέντας ἀναμαχέσεσθαι ἐτρέψατο.» Ἡρόδ. 6, 121. 8, 109. Πορὰ τοῖς μεταγεν. δὲ, καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. ἠττᾶσθαι· «ναύμαχ. σφάλματα.» ἐπαναρρῶ τὸ σφάλμα, ἢ τὴν νίκην μὲ δευτέραν μάχην· «ναύμαχ. φθορὰν διορθῶ, βάνω εἰς τὸν τόπον τὴν ζημίαν ὁποῦ ἔπαθα. Βυτρ. σλ. 182. «ναύμαχ. τὸν λόγιον προσέρχει, ξαναρχίζω τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ μὲ τὴν ἔκοψαν. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σλ. 286, D. «εἶναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχούμενος τὸν λόγον.» (μβ)

Ἀνάμβατος, ὁ, ἡ· (ἀναβαίνω) ὅστις δὲν εἶναι δι' ἀνέβασμα, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ἀναβῇ. Ἐπὶ ἵππων· ἀκαβαλίκευτος ἀκόμα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καβαλικεύσῃ τις. Ξεν. Παιδ. Δ'. ε'. 26. «εἰ εἴσεμεν ἀναμβάτους ἡμῖν (ἵππους.» αὐτὸ τοῦ χωρὶς ἐπιβάτην, ἀκαβαλίκευτους.

Ἀναμέλγητος, ὁ, ἡ· = ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ· ἀμγίβ. ἀρμέγεται, ἢ δὲν ἀρμέγεται. Σχόλ. Θεοκρ. Α'. 6.

Ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεκτος, ὅστις δὲν ἀρμέγεται.

Ἀναμέλπω. Μ. ψω· (μέλπω) ψάλλω, ἀνυμνῶ· ἀρχίζω ψαλμῳδίαν, νὰ ψάλλω, νὰ τραγῳδῶ· «ναύμελπ. τὸν ὑμέναιον.» Πλούτ. καὶ Ἀνακρ. 41. Θεοκρ. ΙΖ'. 113.

Ἀναμεμιγμένως. Ἐπίῤῥ. παθητικοῦ μετοχ. Παρακμ. παρὰ τὸ ἀναμίγνυμι· ἀνακατωμένα.

Ἀναμένω, Μ. νῶ· (μένω, ἀνμλ.) μετὰ αἰτιατ. προσμένω, καρτερῶ· «ναύμενα εὔδρονον ἡδέως.» Ὀδ. Τ, 342. «ναύμ. νύκτα.» Ἡρόδ. 7, 42.) β) «ναύμ. νόμους.» φυλάττω, κρατῶ ἀπαράβατα τοὺς νόμους. 2) ἀμετβ. ἀπαιτυχαίνω, καρτερῶ ἀνυπομόνως· ἐπιμένω, μένω σταθερός. Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. «οὐκ ἔτι ἡσυχίαν ἔχων ἀνέμενε τὸ στράτευμα.» Ἰσοκρ. «ἀναμένων ἐν τοῖς ἤθεσιν.» β) Ἀναβάλλω, ὑπερθέμαι τὸν καιρὸν χτυπῶ ἢ τραβῶ τὸν καιρὸν ὀπίσω· μετὰ αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἔστ' ἂν καὶ ἕως ἂν. Σοφ. «ἰσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφατ. Ἀνβ. 3, 1, 14, 24. καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ μετχ. Σοφ.

Ἀνάμερος. Δωρικ. ἀντὶ Ἀνήμερος.

Ἀναμέστος, ὁ, ἡ· (μάσσω) ὅστις εἶναι εἰς τὴν μέσην ἢ ἀνάμεσα εἰς τόποτε. Ἡρόδ. 2, 108. «ἀναμέστους πόλεις ἐκέκτητο.» εἰς τὴν μέσην τοῦ τόπου.

Ἀναμεστός, ὁ, ἡ, (μεστὸς) γεμισμένος, γεμάτος. Ἀριστοφ.

Ἀναμεστόω, ῶ. Μ. ώσω· γεμίζω τι. Ἀριστοφ.

Ἀναμετρέω, ῶ. Μλ. ήσω· (μετρέω) μετρῶ, ξαναμετρῶ· ἐξαιρ. γυρίζω ἀπὸ τὴν ἰδίαν στράτα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπῆγα που, «ὥρ' ἔτι τὴν ὁδὸν ἀναμετρήσαμι Χαρυβδιν.» Ὀδ. Μ, 428. τουτέστιν ἵνα διέλθω, παρέλθω πάλιν διὰ τῆς χαρύβδεως, δηλ. κολυμβήτω πάλιν ὀπίσω τὰ ἴδια μέρη, ἐν γένει δὲ, ἐπαναλαμβάνω, ἤτοι κάμνω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου· παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐξαιρ. «ἀναμ. ὁδὸν.» βηματίζω, ἤτοι μετρῶ μὲ τὰ βήματά μου κάμνοντας τὸν ἴδιον δρόμον ὀπίσω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. Ἀναμετρέομαι, Μέτ. κυρίως, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 203. «μὴ ἀναμετρεῖσθαι.» Ὀδυσσ. ὁ δ' Εὐσταθ. λέγει· ἀπὸ Ἀναμετρήσεως ἐπανειλῆσθαι παρὰ τῶν παλαιῶν, ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς μηδὲ δυνάμενον μεθερμηνευθῆναι· δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δὶς μετρῆσαι, ληφθῆναι ἡ λέξις· ἐμέτρησε γὰρ αὐτὴν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ πρῶτον ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἀναῤῥοφήσασαν, ὧν δὲ ἀναμετρεῖ αὐτὴν ἐξεμέσασαν «ἰσαύτως χρῆται τῇ λέξει καὶ Ἡρόδ. 2, 109. «ὁδὸν ἐπεμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας, ὅτῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γίγνοι . .» 2) ἐκμετρῶ, καταμετρῶ, διαμετρῶ, δηλ. μετρῶ μὲ ἀκρίβειαν, κρίνω ἀφ' οὗ μετρήσω καλὰ· συνήθως κατὰ μέσ. διάθ. καὶ μεταφορ. μετρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, καὶ ἐκ τούτων συμπεραίνω καὶ ἀποφασίζω «τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων.» Λουκ. καὶ Εὐριπ. Ὀρέστ. 14. «ἀναμετρήσασθαι τὰ ἄῤῥητα· τὰς πράξεις.» 3) μέσ. τροπικ. ἀποδίδω, ἀπονέμω, ἀφορίω, δηλ. προσφέρω τι εἰς καθήκοντος, ἀφιερόνω. «ἡ καρδία τέλειος, πρὸς μὲν εἰς ξένους γαλήνης ἦσα καὶ φιλοκτίρμων ἀεί, εἰς τοὺμόγυλον ἀναμετρουμένη ἀκρον.» Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 347.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ· ξαναμέτρησις, ἀκριβὴς μέτρησις Στράβ. Α'. «ἀναμέτρησις τῆς γῆς.» συλλόγισμος, ξετίμημα. Πλούτ. εἰς Σόλ. «ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον· τοῦτ' ἔστι, μετρᾷ, καὶ ξετιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ τὸ χρυσίον.

Ἀναμηλόω, ῶ. Μ. ώσω· (μηλόω) μετρῶ, ἐρευνῶ καλὰ, προσεκτικὰ, μὲ τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μήλην. οὕτω γράφει ὁ Wolf συμφώνως τῷ Rhunk. ἐν Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 41. «ἠνὶ' ἀναμηλήσας (ἀντὶ τοῦ κειμένου ἀνακεκηλήσας) γλυφάνῳ πολυσοῖο σιδήρου.» Ζήτ. Καταμηλόω.

Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι. μέσ. ἀποδ. (μηρυκάομαι) ξαναμασσῶ τὸ φαγητόν· ξαναμαρκιζόμαι (ῠ ;).

Ἀναμηρύομαι, Μ. ύσομαι· μέσ. ἀποδ. (μηρύομαι) ξετυλίγω, ξανοιβρίζω, τραβῶ ῥίμμα ἢ κλωστὴν ἀπὸ κουβάρι. Πλούτ. (ῠ)

Ἀναμηχανάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· (μηχανάομαι) ξαναμεταχειρίζομαι τρόπους, ἐξαβολὲς, πανουργίας· ξαναδουλεύω.

Ἀνάμιγα, Ἀνάμιγδα, καὶ Ἀναμίγδην. Ἐπίῤῥ. (ἀναμίγνυμι) ποιητκ. ἄμιγα, ἄμιγδα, ἀμμίγδην, ἀνακατωμένα, ἀναμεμιγμένα. Σοφοκλ. Τραχ. 519. «τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τέθριππον πάταγος, ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων.» ἔτι δὲ = ἅμα (ἐν ταὐτῷ) Wunderl. obs. cr. σλδ. 24. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτκ.

Ἀναμίγνυμι, καὶ Ἀναμιγνύω, Μ. ξω· (μίγνυμι. ἀνμλ.) ἀνακατόνω τι, ἢ δύω ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο εἰς ἕνα· ἀνακατόνω. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 5. «ἀνέμιξε παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας.» ἀμμίξας ἀντὶ ἀναμίξας. Ἰλ. Ω, 529.

Ἀναμίγνυμαι, καὶ Ἀναμιγνύομαι, Παθητ. Μ. ξομαι· ἀνακατόνομαι, σμίγομαι, λουκαν. «ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ,» καὶ «ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει· ὁ Λυτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ'. 6. (Μόσυνοι) «οἱ Μάρωνες ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησιν.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (ἀμιλλάομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀφιλονείκητος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φιλονεικεῖτις, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται φιλονεικία· περὶ οὗ φιλονεικία οὐ γίνεται.

Ἀναμιμέομαι, οῦμαι· = μιμοῦμαι. Πλούτ. ἀμφ.

Ἀναμιμνήσκω, Μ. ἀναμνήσω· Ἀόρ. ἀνέμνησα (μιμνήσκω, ἀνμλ.)· ἐνθυμίζω τινά τι, κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν του πάλιν. Ὀδ. γ. 211. «ἀνεμνησάμεθα ταῦτα ὡσαύτως καὶ ὀπτῆ αἰτιατ. καὶ Ξενοφ. Ἀν. Γ'. 2. «ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων κινδύνους.» καὶ Ἡρόδ. 6, 140. Ἔτι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ πράγμ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Παθητκ. ἀναμιμνήσκομαι (ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται 'ς τὸν νοῦ) τινος, σπανιώτερον τι, ὅτι καὶ περί τι. Πλάτ. Πολιτ. 1, σλ. 329. Α. Παρὰ Σοφ. συνήθως γενικῇ τοῦ προσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ.

Ἀναμίμνω, Μ. μνῶ· (μίμνω) ποιητ. ἀντὶ ἀναμένω, προσμένω, καρτερῶ. Ἰλ. Δ, 171. «ἦνὶ' ἄρα δή ἑστᾶτο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.» ἀμεταβ. «ἰσαύτως καὶ Π. 363. «Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἑτάρους, ἑταίρουσ.» ὅπου ὁ Εὐσταθ. οὐ γὰρ ἔμενεν ὁ Ἕκτωρ ὡς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἤγουν ὑποχωρήσας μικρὸν πάλιν ἔμενε.

Ἀναμινυρίζω, Μ. ἴσω· μὲ μικρὰν, βραχεῖαν καὶ λεπτὴν φωνὴν ψάλλω· παρ' Ἀθην. Δ'. «τῷ ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμινυρίζειν.

Ἀναμίξ, Ἐπίῤῥ. = ἀνάμιγα· ἀναμεμιγμένος, ἀνακατωμένα· μετὰ Δοτικ. Διόδ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀναμίξις, εως, ἡ· (μίγνυμι) ἀνακάτωσις, δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων σμίξις.

Ἀναμίσγω, Μ. ίξω· (μίσγω) ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ἀναμίγνυμι· «σίτῳ φάρμακα.» Ὀδ. Κ, 235. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. μόνοι κατ' ἔνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀναμισθαρνέω, ῶ· (μισθαρνέω) λαμβάνω ἐκ δευτέρου μισθόν, δουλεύω ἐκ δευτέρου διὰ μισθόν. Πλούτ.

Ἀναμισθόω, ῶ· δίδω τι ἐκ νέου μὲ μισθόν, ξαναενοικιάζω· ξαναπαχτόνω, ξαναδίδω μὲ κυράν.

Ἄναμμα, ατος, τό· (ἀνάπτω) ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, ὅ,τι καίει· λαμπὰς, φανὸς· τὸ γνωστότερον τουρκοβ. ματεμλᾶς· παρὰ Διογ. Λαερτ. Ζήτ. 145. καὶ Πλουτ. 9, 525. «νεκρῶν ἀναμμαῶ· λέγεται ἀναμμένον τι σῶμα· χειρόγραφα δέ τινα ἔχουσιν ἀνάμμα, οπου ὁ Πλάτ. τίθησιν ἄμμα.

Ἀνέμματος, ὁ, ἡ· (ἄμμα, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὅστις δὲν ἔχει κόμπον. Ξενοφ. Κ. Β'. 5. «περιῤῥόμους ἀναμμάτους.»

Ἀναμνάω, ῶ· ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἀναμιμνήσκω.

Ἀναμνάομαι, μνῶμαι· = Ἀναμιμνήσκομαι.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ· (ἀναμιμνήσκω) ἐνεργτ.

ἐνθύμησις, τό ἐνθυμίζειν τινά. 2) Παθητ. ἡ ἐνθύμησις, ὅταν ἐγώ ὁ ἴδιος ξαναενθυμοῦμαί τι.

Ἀναμνηστικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει καλόν ἐνθυμητικόν, καί εὐκόλως ἐνθυμεῖται τι· ὅστις διεγείρει τήν ἐνθύμησιν· ἡ ἀνήκει εἰς ἐνθύμησιν. Ἀριστοτ.

Ἀνάμνηστος, ὁ, ἡ· ἐνθυμητικός, τόν ὁποῖον ἔχει τις εἰς τήν ἐνθύμησίν του, τόν ὁποῖον ἐνθυμεῖται. Πλάτ.

Ἀναμολεῖν, ἀόριστ. ἀνέμολον (μολεῖν) β'. ἀόριστ. τοῦ ἀναμόλω ἀχρήστου ἐνεστῶτος· πηγαίνω πάλιν ἀνήφορον, ἀναβαίνω· ἐπιστρέφω, γυρίζει ὀπίσω.

Ἀναμολύνω, Μ. ῶ· τό μολύνω κατ' ἐπίτασιν, καταμολύνω· καταλερώνω τό τουρκβ. καταμουτραρεύω.

Ἀναμονή, ῆς, ἡ· (ἀναμένω) τό προσμένειν, καί καρτερεῖν τι· τό ὑποφέρειν, ὑπομένειν, ὑπομονή· τό νά μένῃ τις ὀπίσω.

Ἀναμόρξυμι, Μ. ὀρξομαι· (μόρξυμι) ἀναπατῶ ἐντελῶς μέ ἄλλο· κάμνω τι νά κολλήσῃ εἰς ἄλλο τίποτε τρίβοντάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο· τροπ. κατά μέτ. διάθ. οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τι ἐδικόν μου, συνηθίζω εἰς τίποτε. Πλούταρχ. εἰς Κικέρ. «τά τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καί συνήθειαν, τοῖς πολιτευομένοις».

Ἀναμορμύρω, (μορμύρω) ἀναβράζω, χουχλάζω, χορχολάζω, ὡς τό ἀνάβω· ἐπί θαλάσσης Ὀδ. Μ. 238. «Πᾶσ' ἀναμορμύρουσε κυκωμένη· ἐπί τοῦ ῥόχθου φυσητηρίων· ἡ τό βόχασμα τό ὁποῖον κάμνουν τά φυσούνια τουρκβ. μουχλίτ τῶν χαλκιάδων. Ἀπλ. Ῥῆ. 3, 1300. κατά τινα οὐ πιθανήν ὅμως μεταβολήν ἀπό Ruhnk. (ῦ)

Ἀναμορφόω, ῶ· Μ. ώσω· (μορφή) εἶδος ἐκ δευτέρου μορφήν εἴς τι· ξαναμορφώνω· ξανασχηματίζω, σχηματίζω καινούργιον· ἀπό τοῦ

Ἀναμόρφωσις, εως, ἡ· ἡ δευτέρου μόρφωσις, ξαναμόρφωσις· μετασχημάτισμα.

Ἀναμοχθίζομαι, Μ. ίσομαι· (μοχθίζω) βλ. ἀναστενάζω, ἀναστενάζω. Αἰσχλ. Πρμ. 742. «οὔ οἱ μέν ἀναμοχθίζειν ὅπερ ἄλλοι ἀναμυχθίζει γράφουσι.

Ἀναμοχλεύω· Μ. εὔσω (μοχλεύω)· ἀνακινῶ, σηκώνω τι ἀπάνω μέ μοχλόν ὅτου λοστόν· πατσίζω τι μέ λοστόν· Λουκιαν. Χάρ. ἢ Ἔπιστ. «τήν Ὄσσαν ἀναμοχλευσάμενοι· μεταφρ. φανερώνω ἢ εὑρίσκω εἰς τό φανερόν κάτεινα κρυφόν πρᾶγμα. Εὐριπ. Μήδ. 1317. «τί τάς δα, κενείς κάναμοχλεύεις πύλας»; Β. Γρηγόρ, σλδ. 203. καί Ἡλιόδ. Αἰθ. Α', 8. «τί ταῦτα κενείς κάναμοχλεύεις»;

Ἀναμπέχονος, ὁ, ἡ· (ἀμπεχόνη) χωρίς ἀμπεχόνην, δηλ. χωρίς γυναικεῖον ἐπανωφόρεμα. Ἀθην. «ἀναμπέχονος καί μονοχίτων ἦν».

Ἀναμπίσχω = Ἀμπίσχω· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1189. Ἀμφ.

Ἀναμπλάκητος, ὁ, ἡ· (ἀμπλακεῖν) ὅστις δέν σφάλλει, δέν ψταίγει, δέν πλανᾶται, οὔτως ἀναγνωστκόμενον παρά Σφοκ. Οἰδ. Τ, 472. ὅπου ἤδη, διά τό μέτρον τοῦ στίχου, ἀναπλάκητος κατά τήν αὐτήν σημασίαν κεῖται· ἴδε ἀμπλάκητος· παρά Στοβ. κεῖται ἐσφαλμ. Ἀναμπλακέως, ἀντί, Ἀπ' ἀπρεκέως.

Ἀνάμπυξ, γκος, ὁ, ἡ· (ἄμπυξ) χωρίς Ἄμπυκα, ἤτοι κεφαλόδεμα. Καλλιμ. ἰδέ ἄμπυξ.

Ἀναμυλλαίνω = Ἀναιτόω, ἀριστερομαι. Ἡσύχ. Ζήτ. Μυλλαίνω.

Ἀναμυρίζω· Μ. ίσω. ἀναχρίω, ἀλείφω ἐκ δευτέρου μέ μῦρον· ὅθεν

Ἀναμυρισμός, οῦ, ὁ· τό ἐκ δευτέρου χρίσμα μέ μυρωδικά.

Ἀναμυχθίζομαι, Μ. ίσομαι· (μυχθίζω) μέ κλαυσμένον στόμα τραβῶ δυνατά τόν ἀέρα μέ τά ῥουθούνια· ὅθεν ἀναστενάζω βαθιά. Αἰσχ. Προμ. 744. ἔνθα ἄλλοι, «ἀναμοχθίζομαι, ἀναγινώσκουσι· καί ὡς χλευαστική ἡ σκωπτική καί ὑβριστική λέξις.

Ἀναμύω· Μ. ύσω· ἀναβλέπω, ξανανοίγω τά ὄμματα· οὐ ἐναντίον τό, καταμύω, καί συμμύω. Μεταφ. ἐπί δένδρων, ἀντί τοῦ, βλαστάνειν.

Ἀναμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἀμφήριστος) ἀφιλονείκητος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἔγινεν, ἡ δέν γίνεται φιλονεικία, ἀναμφισβήτητος, βέβαιος, ἀναμφίβολος.

Ἀναμφηρίστως· Ἐπίρ. χωρίς φιλονεικίαν, ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφίβολος) μή ἀμφίβολος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἀμφιβάλλει τις, δέν χωρεῖ ἀμφιβολία, βέβαιος.

Ἀναμφιβόλως· Ἐπίρ. χωρίς ἀμφιβολίαν.

Ἀναμφιδόξος, ὁ, ἡ· (ἀμφίδοξος) ὅστις δέν στοχάζεται εἰς δύο γνώμας, ἡ ἀμφίβολα· δέν εἶναι ἀσταθής εἰς τήν γνώμην του. Ἐπίρ. ἀναμφιδόξως.

Ἀναμφίεστος, ὁ, ἡ· (ἀμφιέννυμι) μή ἐνδεδυμένος, ἡ ἀνένδυτος, μέ χωρίς φορέματα. Ἐπίρ. ἀναμφιέστως.

Ἀναμφίλεκτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀμφίλεκτος) = τῷ ἑξῆς. Ἐπίρ. ἀναμφιλέκτως.

Ἀναμφίλογος, ὁ, ἡ· (ἀμφίλογος) ἀναντίῤῥητος, ἀναμφίβολος· περί τοῦ ὁποίου δέν ἠμπορεῖ νά ἀντειπῇ, νά ἐναντιωθῇ, νά ἀμφιβάλῃ, ἢ νά φιλονεικήσῃ τις. Ξενοφ. Συμπ. Γ'. 4. «ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστίν ἀναμφιλογωτάτη». Ἐπίρ. ἀναμφιλόγως. Ξεν. Οἰκ. Δ'. 7. «τῶν πολεμικῶν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι» καί ς'. 8. «ἀναμφιλόγως διελθεῖν· ἀντί τοῦ ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβητήσιμος) βέβαιος, ὅστις δέν ἐπιδέχεται φιλονεικίαν, ἀμφιβολίας.

Ἀναμφισβήτητος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβήτητος) ἀναμφίβολος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἔγεινεν φιλονεικία· Ξεν. Π. Η', ε'. 6. «χώρα ἀναμφισβήτητος· τόπος χωρισμένος, εἰς τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ νά πλανηθῇ· ἡ νά μήν εὑρῇ τις εὔκολα. «Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο· δηλ. χωρίς ν' ἀποπλανηθῶσιν. Ἐπίρ. ἀναμφισβητήτως. Δημοσθ. περί Στεφ. «ὧν κατορθουμένων ἐν μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρξεν εἶναι.»

Ἀναμωκάομαι, ῶμαι· μέτ. ἀποθητ. (μωκάομαι) περιπαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ.

Ἀναναγκαστος, ὁ, ἡ· (ἀναγκάζω) ὁ μή ἠναγκασμένος, θελημτικός. Ἀρριαν.

Ἀνανδρεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς· σπάνιος τύπος· Schaef mel. σλ. 43.

Ἀνανδρία, ἡ· ὁ τρόπος (χαρακτήρας) τοῦ ἀνάνδρου· δειλία, χαμερπής καί γυναικώδης τρόπος (φέρσιμον, πολίτευμα). Δημοσθ. κατά Φιλ. Α'. «ἐξ ἧν αἰσχύνην καί ἀνανδρίαν, καί πάντα τά αἴσχιστα ὀφλησόντεσε. 2) Φυσικῶς = ἀνηβος, ὅστις δέν ἔχει ἀκόμη τήν ἀνδρικήν ἡλικίαν. 3) Ἐλλειψις ἢ στέρησις συζύγου, τό νά μήν ἔχῃ ἡ γυναῖκα ἄνδρα.

Ἀνανδρεῖς, οἱ· οἱ εὐνοῦχοι· τό γνωστότερον τουρκβ. χαντούμιδες, ἢ τό Ἰταλ. καστράτοι. Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι ἐξ Ἡροδότ. Α'. 105. Εὐνοῦχοι, ἀναγινώσκουσι.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνανδρος, ἐκμυουδζομαι. Ναζ. «ἡ Φρυξί τό κατατέμνεσθαι, ὑπ' αὐλοῦ κηλουμένους, καί ἀνανδρουμένους ὑφ' ἅλματος».

Ἀνανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) δειλός, ἄτολμος, ἀπόλεμος, ἤτοι ἀνάξιος διά πόλεμον, γυναικώδης, Ἱστορ. εἰς Εὐαγ. «ἐξ ἀνάνδρων δέ, πολεμικούς· καί Πλούτ. εἰς Σόλ. «ἀνάνδρους καί γυναικώδεις». Ξενοφ. Παιδ. Β. 6. «εὖ ὡπλισμένους, καί ἀνάνδρους. 2) Χωρίς ἄνδρα ἢ σύζυγον, ἐπί παρθένων τε καί χηρῶν· «Ἀνανδρος γυνή». 3) Ἀνανδρος. Οὐσιαστ. ἀντί, ἀνανδρία· Θουκυδ. Γ'. «Τό δέ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· δηλ. ἡ σωφροσύνη εἶναι πρόσχημα τῆς ἀνανδρίας. Παρ' Ἡρόδ. ἀνάξιος νά ὀνομάζηται ἄνηρ. παρά Πλάτ. εἰς Γοργ. «χρῆμα ἀνανδρον· ἀντί τοῦ, ψυχανδρωπεύειν, ἤτοι μισάνδρωπος. Ἐπίρ. ἀνάνδρως· ἀφ' οὗ

Ἀνανδρόω· Μ. ώσω· (ἀνδρόω) εὐνουχίζω· ἀφ' οὗ

Ἀνάνδρωτος, του, ἡ· εὐνοῦχος. 2) Χήρα, μέ χωρίς ἄνδρα. Σοφοκλ. Τραχ. «εὐνάζῃς τ' ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι· ἐρήμοις τοῦ ἀνδρός· ὁ Σχολ.

Ἀνανεάζω, Μ. άσω· (νεάζω) ἀνανεώνω τινα, ἤτοι κάμνω ἀκ δευτέρου νέον, ἢ καινούριον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «πάλιν ἀνανεάζειν σεαυτόν αἰεί».

Ἀνανέμω· (νέμω, ἀγηλ.) ποιητ. ἀνανέμω· ξαναμοιράζω ὡς τό, ἀναδάσσομαι. 2) Ἀπαριθμῶ, ποριζω, ἤτοι εὑρίσκω τρόπον νά πάρω τι· καταλέγω, ἀπαριθμῶ· κατά μέτρην διάθ. μόνον νεῖρομένου δέ ἑτέρου τόν πλῆθον, τίς εἴη, καταλέγει ἑαυτόν μητρόθεν, καί τῆς μητρός ἀναγεράεται, τάς μητέρας». Ἡρόδ. Ι, 173. β) διέρχομαι ἀναγινώσκων, ἀναγινώσκω εἰς ἐπήκοον· ἤτοι ἀπαριθμῶ τι διαβάζοντάς το· διαβάζω νά μέ ἀκούσουν ἄλλοι· ὡς τό ἀναγιγνώσκω, Δωρε. ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν χρήσει· «γράμματα δ' ἂν φλοιῷ γεγράφθαι — ὡς παριόντες ἀνείπῃ — Δωριστί, Σέβου μ' Ἐλάας φυτόν εἶμι. Θερτ. 18, 48.

Ἀνανέομαι· μέτ. ἀπθτ. (νέομαι, ἀγηλ.) ἀναβαίνω ὑψηλά, πηγαίνω τόν ἀνήφορον, ἀνηφορίζω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· συνθτ. πάλιν εἶναι ἡλίου». Ὀδ. Κ, 192. ἀντί ἀνατέλλει· δηλ. ἀνατέλλει.

Ἀνανεόω, ῶ· (νεόω) = ἀνανεάζω· ξανανεώνω, ξαναπαινουργιώνω· φέρω πάλιν εἰς τήν ἐνθύμησίν μου· ἔστι δέ καί μετ. π. . ὅστις πρίν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους. Σφοκ. Τραχ. 396. καί Μέτ. Ἀνανεόμαι, οὔμαι· ταυτόν καί Ἀνανεάζω.

Ἀνάνεστος, ὁ, ἡ· (ἄνεστος, μετά τοῦ στερτ. α.) ὅστις δέν ξετεντώνεται, δέν ξεκινίζεται, δέν ἐκλύεται, ἤτοι δέν ξεπολιτεύεται· ὅθεν τεντωμένος· σύντονος, εἰς ἀκατάπαυστον σύντασιν, δηλ. ἐπιμελής, ἀκούραστος.

Ἀνάνεσις, εως, ἡ· (ἀνανέω) ἡσυχία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, παρά τοῖς Ο'.

Ἀνάνευσις, εως, ἡ· (ἀνανεύω) νόημα τῆς κεφαλῆς, πρός τά ἄνω, καί ἐντεῦθεν ἄρνησις, ἀντί τοῦ ἔχει· ἀρνητική ἀπόκρισις.

Ἀνανευστικός, ή, όν· ἀρνητικός· ὅστις συνηθίζει νά λέγῃ τό ὄχι, νά μή θέλῃ νά κάμνῃ ἢ νά ἀκούῃ τίποτε.

Ἀνανεύω, Μ. εύσω· (νεύω) κυρίως κινῶ τήν κεφαλήν εἰς τά ἄνω ἢ κλίνω αὐτήν ὀπίσω ὡς ἀρνήσεως σημεῖον· ὅθεν ἀρνοῦμαι, δέν δέχομαι, ἀποβάλλω τι· μετά αἰτιατ. ἢ μετ' ἀπαρεμφ. ἢ καί ἄνευ πτωτικοῦ τινί τι. Ὀδ. Φ, 129. «Ἀλλ' Ὀδυσεύς ἀνένευε καί ἰσχανε ἱέμενόν περ· καί Ι, 468. καί Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. 13. «ἐπαιδή τοῦτο ἀνένευσεν· τοῦτῳ ἀντίκειται τό ἐπινεύω, κατανεύω. 2) Ἐν γένει· κινῶ ἢ σηκόνω τήν κεφαλήν ἄνω· κατάζω ἀπάνω στέκομαι ὀρθός, ἴσια πρός τά ἄνω, Πολυβ. α'. 23.

Ἀνανέω, ῶ, Μ. – νεύσομαι (νέω, ἀγηλ.) εὔσω· (ἄω, νέω) πλέω, κολυμβῶ πρός τά ἄνω, ἐμβαίνω ἀπό τό βάθος νεροῦ ἀπάνω· μεταφορικῶς τι, ἐλευθερώνομαι ἐξαίρετ. ἀπό δυστυχίαν.

Ἀνανέωσις, εως, ἡ· (ἀνανεόω) ξανανίωσις, ξαναπαιούργωσις· ξαναφέρτιμον εἰς τὴν ἐνδύμησιν. Ἀθην.

Ἀνανεωτικός, κή, κόν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ξανανοώσῃ, ξαναπαιουργώσῃ. Ἰωσήπ.

Ἀνανηπιεύομαι, (νήπιος) γίνομαι ἐκ δευτέρου νήπιον, ξαναγίνομαι βρέφος. Γαλ.

Ἀνανήφω, Μ. νήψω· (νήφω) μ' ἀπρυβ τὸ μεθύσι, ξεμεθῶ· ἐν γένει, ξαναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου· «Λουκιανὸν, γυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήψω ἐρῶν. 2) Ἐνεργητ. κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του. Λουκ.

Ἀνανήχομαι, Μ. νήξομαι· (νήχομαι) = Ἀναπλέω.

Ἀνανίζω, ῶ, Μ. νίσω· (ἀνίζω) ἀνίζω πάλιν ἐκ δευτέρου, ξαναβίζω. Θεοφρ.

Ἀνανδής, ὁ, ἡ· (ἀνδρὸς) ὅστις δὲν ἔχει ἀνδρ, χωρὶς ἀνδρ. Θεόφρ. Φ. Ἰ. Α'. «Ἀνανδρῶν ἀνθρώπων. Μεταφορ. ἀδύνατος παρὰ Πλάτ. «Ἀνανδρεῖ σώματι καὶ ψυχῇ· ἀντὶ ἀδυνατεῖ.

Ἄνανδος, ὁ, ἡ· (ἀνὰ) ἄλυπος, χωρὶς λύπης· ὅστις δὲν εἶναι λυπημένος, δὲν ἔχει, ἢ δὲν αἰσθάνεται λύπην, δὲν λυπεῖται, δὲν βασανίζεται. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν προξενεῖ λύπην· δὲν κάμνει βλάβην. Ἐπῴδ. ἀνανίως. Ἄνανος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ ἀνήνιος, χωρὶς χαλινόν, ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος. (υ – υυ)

Ἀνανίστομαι· (ἵστομαι) = ἀναίσομαι.

Ἀναπάω, ῶ, Μ. ήσω· ξαναπυλλογοῦμαι, ξαναπτοχάζομαι. Ξενοφ. Ἐφέτ. Α'. ια'. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀναπείρομαι· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. «Ἀναπειρόντο εἰς τὸ πέλαγος, ἀντὶ τοῦ, εὐγαίναν πάλιν εἰς τὸ πέλαγος. Σήτ. Λυσίγω.

Ἀνάπειρμα, τος, τὸ· (ἀναπείρω) ξαναμοίρασμα. Εὐρῖπ.

Ἀνάπεμος· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀνάριθμος.

Ἀναπεσέω, ῶ, Μ. ήσω· ἴσως ἐκ δευτέρου, ξαναρρώτω.

Ἀναπτα, Ἐπῴδ. παρὰ τὸ ἀνάπτης· Ἰλ. Ψ. 116. «Πολλὰ δὲ ἀνάπτα κατάπτα, πάραπτάτε, δέχμαῖ' ἥλιον. (οὐ παρὰ τὸ ἀνάπτες ἢ ἀνάπτης, ἀλλ' ἀμέσως παρὰ τὸ ἄνα καὶ ἅπτα ἀσχηματισμένος).

Ἀναπταγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀνταγωνίζομαι) χωρὶς ἀνταγωνιστήν, ἤτοι, ἀναντίος· ἀκαταμάχητος, ἀήττητος· Θουκυδ. Β'. κτὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀναπταγώνιστον εὐνοίᾳ τετίμηται.«

Ἀναπαπέδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναπαδίδωμι) ἄνευ ἀναπαδόσεως· ὅπου ἐλλείπει ὁ ἐλάσσων λόγος· τὸ ἀναπαπόδοτον ὑπακ. σχῆμα· ἀτελὴς λόγος ἢ πρότασις, τοῦ ἐλάσσονος ἐλλείπει· ὡς τὸ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α. 135. «ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί· λείπει γὰρ τὸ, παύσομαι, ἢ ἐφησυχάσω· καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. «κἂν μὲν ἀποφήνω μύινγα κ. τ. λ. εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ἤδη κ. τ. λ. ἔνθα ὑπονοεῖται τό, Ἑάσατε, ἢ παύσασθε, ἢ ἡσυχάσατε. Σχλ. Θουκυδ. 3, 3. Σχλ. Ἀριστοφ. Πλατ. 469. Γραμμ. Κορ. ἐκδλ. Ἀττ. 12, σ. 47.

Ἀνάντης, ου, ὁ, ἡ· (ἀνὰ, ἀντάω) ἀνωφερὴς, ἀνήφορος· δυσχερὴς ἢ δύσκολος. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 6. 11. «ἠνέῳγοντες πρὸς τὸ ἀνάντες· καὶ Κυνηγ. Ε'. 17. «δέουσι τὸ ἀνάντη, ἢ τὰ ὁμαλά, τὰ δὲ κατάντη ἥκιστα· ἀντίθ. τῷ κατάντης.

Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντιβλέπω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τολμᾷ νὰ ἰδῇ τις κατ' εὐθεῖαν, νὰ τὸν κυτάξῃ 'ς τὰ μάτια.

Ἀναντίλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ἄνευ ἀντιλογίας, ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ ἀντείπῃ, νὰ ἐναντιωθῇ. Ἰώσηπ. «ἀναντίλεκτος ἐπιθυμία· Ἐπῴδ. ἀναντιλέκτως.

Ἀναντίῤῥητος, ὁ, ἡ· (ἀντερῶ) = τῷ προηγουμένῳ = Ἀντίλεκτος.

Ἀναντιῤῥήτως· Ἐπῴδ. χωρὶς ἀντίῤῥησιν· προθύμως.

Ἀναντιφωνησία, ας, ἡ· (ἀντιφωνέω) τὸ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ, ἀντιποκρίνεται τις. Κικερ. πρὸς Ἀττ. 15, 13.

Ἀναντιφώνητος, ὁ, ἡ· Ἀναντίλεκτος. Κικερ. πρὸς Ἀττ. 6, 1.

Ἀναντλέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀντλέω) κυρίως εὐγάνω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδιοῦ· τραβῶ ἀπάνω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ ἄλλο βαθὺ μέρος· τροπκ. τελειόνω τι μὲ κόπον, ὑποφέρω κόπους. Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 51. «ἀναντλεῖν πόνους« τὸ διὰ κόπων ἐκτελεῖν τι.

Ἀνάντυτος, ου, ὁ, ἡ, τό· ἀτελὴς, μὴ τελειωμένος, ὡς καὶ τό, Ἀνήνυτος, παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιῤῥήματι. «ἀνάντυτα κωτίλλουσαι, ἀντὶ τοῦ ἀτελῶς, ματαίως· ἅμφ.

Ἄναξ, ἄνακτος, ὁ· (ἴσως παρὰ τὸ ἀνὰ, ἄνω, ἢ ἀνύω καὶ ἀνέω) ὁ πρώτιστος, βασιλεύς, ἡγεμών, ἄρχων, δεσπότης, ἐπὶ πάντων τῶν οὐρανίων τε καὶ τῶν ὑποχθονίων Θεῶν· πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἱ Διόσκουροι· ἰδὲ καὶ Ἄνακες καὶ Ἄνακοι, Ἡ ἀνώμ. κλητικὴ ὦ ἄνα, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. συναιρ. ὦναξ καὶ ὦ ναξ, καὶ ὤναξ γραφόμενη, λέγεται μόνον ἐπὶ Θεῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδὲ ἄνα. 2) Πᾶς ἐπίσημος ἄρχων, ἐξουσιαστὴς, ἡγεμών, δεσπότης, στρατηγός, ἀρχιστράτηγος· Ὅμ. προταγορεύει πάντας τοὺς ἥρωας αὐτοῦ ἄνακτας· τὸν δ' Ἀγαμέμνονα, ἅτε ἀρχιστράτηγον, ἄνακτα ἀνδρῶν. Ὁ Ὀρσίλοχος μύθοι ἐπονομάζεται ἅπαξ, ἄναξ ἀνδράσιν. Ἰλ. Ε, 546. Πάντες οἱ προύχοντες ἄνδρες οἷον· ὁ Τειρεσίας. Ὀδσ. Λ, 144. οἱ υἱοὶ ἢ συγγενεῖς τῶν βασιλέων· ἐν γένει οἱ προεστῶτες πόλεώς τινος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγικ. Σφκ. Οἰδ. Τ, 85. 904. 3) Ὁ οἰκοδεσπότης (ἰσοκυρίης) ἑαυτοῦ· «οἰκίοιο ἄνακτα. Α, 397. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἕπτωρ. Ἰλ. Ξ, 233. «Ἕπτωρ, ἄναξ πάντων τε Θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων. Ἐξαιρ. σημαίνει ἡ λέξις ἄναξ τὴν τοῦ δεσπότου πρὸς τὸν δοῦλον ἀναλογίαν ἐν Ὀδσ. πολλάκις· ἀλλὰ καὶ ὁ βοσκημάτων κτήτωρ προσαγορεύεται οὕτω Ὀδσ. Ι, 440, ὅπου ὁ Κύκλωψ ἀντιτάττεται ἐκ τούτου εἰς τὰ ποίμνια αὐτοῦ. 4) Γενικῶς· πᾶς ἐπιστάτης, προστάτης, ἔφορος, κηδεμών, κυβερνήτης ὁπωσδήποτε π. χ. ἡνιόχης, ναῶν ἄνακτες Αἰσχλ. Πρ. 376, 581. ἰδὲ ἀνάσσω. — Σπανιώτατόν ἐστιν τὸ, ἡ ἄναξ ἀντὶ ἄνασσα. Ψλμ. Πε. 12, 6. Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 58. [υ–, τὸ γὰρ χωρίον· Ὀππ. Κυν. 4, 308, ὅπου ἔδει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν εἶναι διωρθώσατο ὁ Schneider]

Ἀναξαίνω, Μ. ανῶ· (ξαίνω) ξύω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω· ξῶ ἢ ξεσχίζω μὲ τὰ νύχια π. χ. τὴν πέτζαν τῆς πληγῆς· καὶ μεταφορ. ἀνανεόνω, πάλιν ἐγείρω· ἐξαιρ. πόνον, λύπην καὶ τ. τ. «Ἕλκος ἀναξαίνειν· «Διαφορᾶς ἀναζαιομένης. Πολύβ. ΚΖ'. 6. ἀντὶ· Ἀνασειομένης. Παθητ. ἐπὶ πληγῶν, ἐξελκοῦμαι, ἤτοι αἱμπυάζω, δηλ. ἡ πληγὴ μαζίνει.

Ἀναξία, ἡ· = ἄνασσα· πάνυ ἅμῳβ.

Ἀναξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω) ξαναστεγνόνω τι, κάμνω νὰ μαραγγιάσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀφανισθῇ, νὰ στέγῃ· ἠταύτην τὰ ὑποζύγια μοῦνα ἀρδόμενα ἀναξηρᾶναι· Ἡρόδ. 7. 109. ἀνεξηράνθη. Ἐπικ. ἀόρ. α'. ὑποταικτ. ἀντὶ ἀναξηράνῃ· Ἰλ. Ψ, 347. ἐν γένει δὲ ἀπομαραίνω, καταναλίσκω· ἀφ' οὗ

Ἀναξήρανσις, εως, ἡ· στέγνωμα, μαράγγισμα, στέγνισμον.

Ἀναξηραντικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἡ' ἁρμόδιος νὰ ξηραίνῃ, νὰ στεγνώνῃ. Πλούτ. «Ἀναξηραντικὴ δύναμις«.

Ἀναξηρασία, ἡ = ἀναξήρανσις.

Ἀναξία, ἡ· (ἀνάστω) Πρόσταγμα, κέλευσμα, ἐντολή, ἤτοι προστυχή· «. . ἤθελον καίουγε παίσεσθαι ἀναξίαις ἑκόντες« Ηνδ. Νμ. 8, 17. 2) = βασιλεία. Αἰσχλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀναξία, ἡ· (ἄξιος) τὸ νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν τιμὴν νὰ μὴν ἀξίῃ τίς ἢ τι τίποτε· καὶ τὶς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ πρὸς λύπην ἐστὶν, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; Πλάτ. Πρτγ. 356. Α'. (ἴσως δὲ ἡ λέξις, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν παρατήρησιν τοῦ Lobeck, θέλει ἐπιθ. τοῦ ἀναξίους. Φρύνχ. σλ. 106. ἀλλ' ὅμως κατὰ Ζήν. παρὰ Διογ. Λρτ. 7, 105, φαίνεται ὅτι ἐξοττὶν ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς οὐσιαστ.)

Ἀναξιδώρα, ας, ἡ· (ἀνάγω, Μ. ἀνάξω) ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα, ὅ ἐστι, τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὡς θεᾶς τῶν καρπῶν· = ἀναστιδώρα. Ἡσυχ.

Ἀναξιολογος, ὁ, ἡ· (ἀξιόλογος) ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀναφέρῃ τις· μικρὸς, ποταπὸς, οὐτιδανός.

Ἀναξιοπαθεία, είας, ἡ· τὸ νὰ παθαίνῃ τις ἄ,τι δὲν ἐξίζει νὰ παθαίνῃ· κακὴ μεταχείρησις δικαία δυσαρέσκεια διὰ κακὴν μεταχείρησιν, διὰ πρᾶγμα ὅπου παθαίνει τις χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃ. Ἰώσηπ. ἀφ' οὗ

Ἀναξιοπαθέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀνάξιος, παθεῖν) πάσχωτι χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω· μοὶ κακοφαίνεται ὅτι μὲ μεταχειρίζεταί τις ὡς δὲν ἀξίζω. Ἰώσηπ.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ· παρ' Ἀττ. δὲ πολλάκις καὶ ἡ ἀναξία (ἄξιος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς· ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος διά τίποτε· ἀνάξιος κατὰ πᾶσαν σημασίαν· «οὐκ ἐάσεις καταγελᾶσθαι ἡμῖν ὄντας ἀναξίους.« Ἡρόδ. 7, 9. καὶ δὲν πράττει ἢ δὲν πολιτεύεται κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τιμήν του. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης« συντάσ. μετὰ γενκ. πολλάκις δὲ καὶ ἀπαρεμφ. Ἐπῴδ. ἀναξίως.

Ἀνάξιος, ὁ, ἡ· (ἀνὰξ) βασιλικὸς· ὅστις ἀνήκει εἰς, ἢ ἀξίζει διὰ βασιλέα· ἀγῶνες ἀνάξιοι« Σχλστ. Βεν. Ἰλ. Ψ.

Ἀναξιόω, ῶ· ἀναγνωσκ. παρ' Εὐρῖπ. Ἡλ. 236. ἀντὶ ἀπαξιόω.

Ἀναξιφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ· (ἀνάστω, φόρμιγξ) βασιλεὺς τῆς κιθάρας. Πίνδ. Ὀλ. Β'. «ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοιι· ἐπίθετον τῶν ὕμνων οἵτινες ψάλλονται μὲ τὴν κιθάραν· οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες, ἄναχτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, ὅτι πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται.

Ἀναξυνόω, ῶ· (ξυνὸς) = Ἀνακοινόω Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 30. «Ὡς γὰρ ἐγήθησε τοὺς ἐπιεικεστάτους . . συναλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ, ἀνεξυνοῦτο, ὅ,τι ἐμελλε λέγειν ἢ πράττειν«.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ· ἔστι δὲ εἶδος βραχέος παρδικὸς καὶ μακρὸς τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων ἐνδυμάτων· τὸ τουρκοβ. ταλιβάρι καὶ Τζαμσίρια. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 7. «ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν (ὁ Κῦρος) ἀναξυρίδας βυσσινοβαφεῖς« καὶ Ἀναβ. Α'. ε'. 8. καὶ Ἡρόδ. κατὰ πληθυντ. ἁρμ. «εἰ ἐν χρήσει· ἢ δὲ παραγωγ. παρὰ τὸ ἀναστυρόμαι ψευδῶς· ἔστι γὰρ ἡ λέξις οὐσιαστικὸν καὶ πράγματι Περσική· διότι παρ' Ἕλλησιν ὠνομάζοντο Σύλακοι Πολυδ. Ζ'. 58.

Ἀναξύω, Μ. ύσω· (ξύω) ἀποξύω, ξύω ἀπ' ἐπάνω· κάμνωτι ψιλοτερόν, τὸ Ἰταλ. πολίρω ἢ πολιτίρω· π. χ. «λίθον ἀναξύω· ξύω, ὀτολβύω, δίδω λούστρον· ξαναξύω ἢ ξαναξῶ,

μετατιθλιβόω, μεταπολίρω: σφυγγίζω, τύωνας ἐξαλείφω, πατρεύω, ἅτε ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξύσεως· σημεῖα τοῦ φονευθέντος, τοῦ αἵματος διὰ τὰ μὴ φαίνονται. Πλουτάρχ. Ποπλ. 15. Ἐπὶ στηλῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ δευτέρου ἀποξύονται καὶ λαμβάνουσι λοῦστρον (στιλπνότητα), ἠπληγότες καὶ ἀναξυσθέντες ὑφ'

Ἀναείρω, Μλ. ξω· ποιητ. ἀντὶ ἀνείρω· περιὰς δ' ἀναώγησαν μεγάλην κληῖδα θυρῶνος, Ἰλιάδ. Ω, 455.

Ἀναπαγγέλλω, Μ. λῶ· ἀπαγγέλλω ἐκ δευτέρου· ἀμφ.

Ἀναπαιδευτότροπος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπαίδευτος, κατὰ τὰ ἤθη, ἀπολίτευτος. Διόδ. Σικ. ἀμφ.

Ἀναπαιδεύω, Μ. σω· (παιδεύω) ἐκ δευτέρου, ἤτοι ἐκ νέου παιδεύω, ἐθίζω τινά. Ἀριστοφ. Ἵππ. 1099. καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτοισὶ γεροντοτραγῳδεῖν, κἀναπαιδεύειν παλιαν.

Ἀναπαιστικός, ή, όν· τῷ εἴδει τῶν Ἀναπαίστων ὑπήκοος· παρὰ τὸ

Ἀνάπαιστος, ὁ· (ἀναπαίω) ἔστιν χτυπῶ ὀπίσω, ἀντανακλῶ, βαρεῖ ὀπίσω ὅ,τι χτυπῶ ἔπάνω του. 2) Ἐπὶ τὸ πλείστον ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀνάπαιστος· ποὺς μετρικὸς συνιστάμενος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς· [υυ—] παρὰ τὸ, Ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, ἤ, ὡς Ἀντιδάκτυλος ὢν· [—υυ] Ὁ Φιλόστρατ. Σοφιστ. Β'. κ'. 3. καλεῖ αὐτοὺς ἀναπαίοντας ῥυθμοὺς· ἀντὶ Ἀναπαιστικούς· καὶ ὁ Ἀδήν. ῥυθμὸν ἀνάπαιστον, καὶ Ταυτ. «Τὸ Ἀνάπαιστον. β) τὰ ἀνάπαιστα. Παρὰ Δίωνι Κασσ. Σστ. 9 «πολλὰ καὶ ἀνειδὴ καὶ ἀνάπαιστα· Σεσώματα εἰς μέτρον ἀναπαίστων κεῖσθαι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο τοῖς ἀναπαίστοις· ὡς καὶ παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. 43. «Ἐὺκροτα ἀνάπαιστα».

Ἀναπαιστρίδες, ὧν, αἱ· τὰ τῶν χαλκέων σφυρία· παρὰ τὸ, ἀναπαίειν.

Ἀναπαίω, Μ. σω· (παίω, ἀμφλ.) χτυπῶ τι ὀπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναχτυπῶ.

Ἀναπαλαίω, Μ. αίσω· (παλαίω) ἀνανεόω τὴν πάλην, ξαναπαλεύω· ὡς τὸ ἀναμάχομαι· ὁ Θεοδώρητ.

Ἀναπάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἀπαλείφω, μετὰ τοῦ στιρτ. α,) ἀνεξάλειπτος, ὅστις δὲν ἐξαλείφεται.

Ἀνάπαλη, ης, ἡ· (πάλη) ἐκ δευτέρου πάλη, ξαναπάλαισμα. 2) Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐξ οὗ οἱ νέοι διὰ πηδημάτων καὶ σχημάτων ἐμιμοῦντο τὸ πένταθλον, ἤτοι τοὺς πέντε ἄθλους. Ἀδήν. ΙΔ'.

Ἀναπάλιν. Ἐπίρ. (πάλιν) ἐξ ἐναντίας, κατ' ἐναντίον τρόπον· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀντιπρὸ ἢ ἀντίκρυτα, ἀντιστρόφως, ἢ ἀνάποδα. Ξενοφ. Παιδ. Β'. ᾗ. 2. πάπο τοῦ τελευταίου ἀρχεσθαι καὶ ἀναπαλιν περιφέρειν.« παλίμπαλιν ἔχειν εἶναι διαφορετικὸν ἢ τὸ ἐναντίον. ἡ Ἀνάπαλιν ἐστὶν ἡμῖν, ἢ τοῖς ἄλλοις·« εἰς ἡμᾶς εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον. = ἔμπαλιν.

Ἀναπαλινδρομέω, ῶ, ήσω· τρέχω ἢ ὑπάγω πάλιν ὀπίσω. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναπάλλω, Μ. ἐλῶ· (πάλλω) σείω, ἢ κουνῶ, ἢ τεινάσσω (τραντάζω) τι σηκώνοντάς το ὑψηλά· πάμπαλαι προΐει ὁλιχόστιον ἔγχος.« Ἰλιάδ. Γ, 355. ὁηλ. τείναξεν ἢ ταρόξε κρατῶν εἰς τὸ χέρι τὸ μακρὺ κοντάρι, διὰ νὰ τὸ ῥίξῃ μὲ περισσοτέραν δύναμιν· καὶ Εὐριπ. Βάκχ. 1179. «ἔγχος ἀναπάλλειν·« κατὰ μέσ. ἢ καὶ παθητ. σημασ. ῥίχνομαι, πετάχνομαι ὑψηλά.

Ἀναπάλλομαι. Μ. λέομαι. Ἰλ. Τ. 244. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦ, εἰδ', ὡς ἀνεπάλτο·« ὁηλ. ἀνεπήδησεν διὰ χαρὰν, καὶ Ψ, 692. «ὣς δ' ὅδ' ὑπὸ φρενὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς ἐπ' ἐμεσσήεντα . . . ὡς πληγεὶς ἀνάπαλτ·« τοιοῦτος καθὼς πηδᾷ ἢ πετάχνεται τὸ ψάρι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀμμον· ἔτζι καὶ αὐτὸς ὅταν πληγωθῇ ἐν· κυριολεκτεῖται δὲ κατ' Εὐσταθ. καὶ ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ πετὰ σταῖτος διὰ πτυρμὸν ἢ ἄλλο τι πάθος· ὅταν τὸ ἄλλογον σκιρτᾷ ἢ πάθῃ ἄλλο τίποτε καὶ ὀρθοστατήσῃ· καλήτερα δ' ἀνέπαλτο, (ὁ ἵππος) βέλος δ' εἰς ἀγκέφαλον ἄϋ.« Ἰλιάδ. Θ, 85. Οἱ τύποι, ἀναπλήσεις ἐν Τμ. Ἐρ. 41. καὶ ἀνεπήλατο, Μόσχ. 2, 109. ἀμφιβάλλονται· ὁ δ' Ὅμηρ. Ἀόρ. ἀνέπαλτο, διαφέρεται μὲν τὸ πρὸς τὸν τύπον μεταξὺ τοῦ ἀναπάλλομαι καὶ ἀναφάλλομαι, σημαίνει ὅμως παντοιοτρόπως εἰς τὸ ἀναπάλλω.

Ἀνάπηλος, ὁ· ποιητ. ἄμπαλος (πάλος). Ἡσιόδ. Ὀλ. Δ'. ἐκ δευτέρου κλῆρος, λαχνὸς· ἀμφ.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ· (ἀναπάλλω)· ἀνασεισμὸς, ἀναίδησις, τὸ σείειν καὶ κινεῖ καὶ ἐν ταὐτῷ ῥίπτειν εἰς τὰ ἄνω. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. Δ'. 29. καὶ δὲ ἀναπάλλοντες καὶ ταῖς εἰς ἐναντίον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σεισμὸν, παλμοῦσαι λέγονται.«

Ἀναπάντητος, ὁ, ἡ· (ἀπαντάω) ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἢ συναπαντᾶται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπαντοῦσι.

Ἀναπεριάζω· πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρίων· μεταβάλλω μὲ ἄπιστον τρόπον, ὡς ἄπιστος, (τὸ τῶν Ἠπειρωτῶν, παμπέζιεα, ἢ μὲ χωρὶς μπάσιν·) γνώμην καὶ ἀπέφασιν καθὼς ἔκαμαν οἱ Πάριοι μὲ τὸν Μιλτιάδην. Κορνήλ. εἰς Μιλτιάδ. περιφερωδῶς λεγόμενον.

Ἀναπάρτιστος, ὁ, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀτελείωτος, ἄπαρτος. Διοσ. Ἀπόρτ.

Ἀνάπας, απα, αν· ἀντὶ τοῦ, Ἅπας, σύμπας· ἐκ τοῦ Ἀνὰ, Πᾶς. ἀμφ.

Ἀναπάσσω, Μ. άσω· (πάσσω) παπαλίζω, πουρπίζω ἐπάνω· μεταφορ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. Γ', 113. «τὴν δ' ἀδυπνόη τε λύρα γλυκὺς τ' ἄλλος ἀναπάσσει χάριν,« ὁηλ. σ' εὐχαριστεῖ μ' ἐπαίνους.

Ἀναπατάσσομαι, Μ. ξομαι. = Ἀνακρούομαι, ἐπὶ μουσικῆς. Ἡσύχ.

Ἀναπατέω, Μ. ήσω· (πατέω) πατῶ, ἢ περιπατῶ ἐπάνω που ἢ ὀπισωπατῶ.

Ἀναπαύοντος, ὁ, ἡ· (ἀπαυδάω) ἀκούραστος. Κλήμ.

Ἀνάπαυλα, λης, ἡ. (ἀναπαύω) ἡσυχία, ἀνάπαυσις. Ἡρωδιαν. πάσῃσιν τοῖς καμοῦσιν ἀνάπαυλαν·« Ὁ τόπος, τὰς ὁποίας τινὰς ἡσυχάζει καὶ ἀναπαύεται. Πλάτ. Νόμ. Α'. «ἀνάπαυλαν κατὰ τὴν ὁδὸν ὡς εἶεν·«

Ἀναπαύλησις, εως, ἡ = τῷ προηγ. ἀμφ.

Ἀνάπαυμα, Ἰων. ἄμπαυμα = Ἀνάπαυλα.

Ἀναπαυστήριος, Ἰων. ἀμπαυστήριος· εἰς ἡσύχασμα καὶ ἀνάπαυμα ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος. σημειοῦνται δέ κου τῆς ἀναβάσιες ἔστι καταγωγὴ τε καὶ δώκοι ἀμπαυστήριοι, ἐν τοῖσι κατίζοντες ἀμπαύονται οἱ ἀναβαίνοντες.« Ἡρόδ. 1, 181. ὁηλ. καθίσματα διὰ νὰ ἀναπαύωνται. Τὸ ἀναπαυστήριον, τόπος διὰ ἀνάπαυμα, ἡσύχασμα, ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἀναπαύσεως πρόξενον ἢ εἰς ἀνάπαυσιν ἁρμόδιον μέσον. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. 3. νυὶ . . ἀναπαυστήριον κάλλιστον·« ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, τὸ γινόμενον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ στράτευμα, ὡς καὶ τὸ Ἀναληπτικὸν διὰ νὰ σταθῇ, νὰ ἐπιστρέψῃ· ὑπαιθρ. σημεῖον

Ἀναπαύω, Μ. σω· Ἰων. ἀμπαύω· (παύω) κάμνωτι ἢ τινα νὰ παύσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ κόπους, ἢ ἄλλο τι. Ἰλ. Ρ. 550. (χειμῶνες) . . νῦς ῥάτε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνάπαυσε·« καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Φονεύω, Θανατόω. Ἰλιοντ. ὡς, ὁ Ἀναπ. ἀμφ.« Ἀθηναῖ. Ἰλ. Ἰστ. Β', 41. καὶ ὁ Ἀνάπαυτα τὸ μετακίνησιν·« αὐτ. Ζώων Ἰστ. Ζ'. 29. Μέσ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. παύω τοῦ νὰ κάμωσι· πολλάκις παρ' Ἡρότ. καὶ Ξεν. Παιδ. Δ'. 5. «σ', ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας·« πλαγιάζω, νὰ κοιμηθῶ. Ξενοφ. Παιδ. ς'. «ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διεπονήσαντες ἀνεπαύοντο· καὶ Παιδ. Ζ'. 5. «ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπαύεται·« καὶ μετὰ Μετοχ. Ἀναβ. Δ'. 2. «οὐδ' ἀνεπαύσαντο ἕλης τῆς νυκτὸς κυλινδούμενοι λίθους·« ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δὲν συγχίζομαι, δὲν παράττομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. α'. 11. «τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύεσθαι. Ἀναβ. Ε'. ς'. 30. 2) Παύω τοῦ βίου, ἀποθνήσκω. Ἡρωδιαν. «νικητὴς τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο·« ὁηλ. ἐτελεύτησε· συνάσ. γενικ. Ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ τὸ ἐνεργητ. κατ' ἀμετάβατ. σημασ. τοῦ μέσου.

Ἀναπείθω, Μ. είσω, (πείθω) μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρότ. 6, 123. «εἰδὲ αὐτοίγε ἀληθέως ἔσαν οἱ τὴν Πυθίην ἀναπείσαντες προστημαίνειν Λακεδαιμονίοισι· καταπείθω τινὰ εἴς τι καὶ ἀπαρ. τινά τι ν. . ἢν, ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι. Ἀριστοφ. Νεφ. 77. Ἐρεθίζω, ἀπατῶ, ἀποπλανῶ ἤτοι ξεγελῶ ἢ ξεγελάω τινα νὰ ἐρήσῃ τίποτε, ἐπὶ πάσης παρεκκλίσεως ἡδέως ἐπαγωγῆς καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. 11, 10. καὶ ὅτι ἀριστοτεκνίαν εἶναι οἱ φίλοι, εἰδ' ὅτι οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀναπείθειεν· καὶ α'. 3, 6. «συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ ἀναπείθοντα μὴ πειθόμενον ἐσθίειν, μηδὲ διψῶντα πίνειν. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. 1. «δέδοικα μὴ ἐκείνη ἀναπείσῃ με ἐλθεῖν παρεκκλίνων ἐμβάλλω εἰς σταῖτιν· «τοῦτ' εἶπεν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.« Βατρχμυομ. 122. ὅτιτῇ αἰτιατ. Jac. Ἀνθ. Π. σλ. 567.

Ἀναπεινάω, ῶ· Μ. νάσω· (πεινάω ἀμλ.) ἐκ δευτέρου πεινῶ, ξαναπεινῶ. Ἀδήν. Δ'. «τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινᾷ· γίνεται τὸν ἐσθίοντα. (ᾱσω)

Ἀνάπειρα, ας, ἡ· δοκιμὴ, γύμνασις· παρὰ τὸ

Ἀναπειράω, Μ. άσω καὶ ήσω· Ἰωνικ. (πειράω) ξεδοκιμάζω, πειράζω· ἐξαιρ. κατὰ μέτ. διάθ. κάμνω πάλιν καὶ δευτέραν δοκιμήν· ἐν γένει, κάμνω δοκιμήν. Θουκυδ. Ζ'. «εἴ τε Συρακουσίοις ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο κατασπᾶν τὰς ναῦς, τάς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειεν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειεν·« παρὰ Σουϊδ. Εἰς τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν, γυμνάζομαι· τὸ κοινῶς γνωστότερον Ἰταλ. ἐξερτσιτάρω ἢ ἐξερτσίρω· πολλάκις προσλήφει τοῦ ναῦν ἢ ναῦς· ἀντὶ τοῦ ἐπλέω, κάμνω πανιά. Ἡρότ. «καὶ ἐξβαίνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐς τὰς νέας, οὐδ' ἀναπειρᾶσθαι. Ἡρότ. 6, 12. καὶ Δημοσθ. «ἐνεπειρῶντο ἐμοῦ πράττοντος, ἐπεπλήρωτό μοι, καὶ πάντες ἐωρᾶτ' ὑμεῖς ἀναπειρωμένην τὴν ναῦν·« καὶ Πολυβ. 20, 7, 9. (ᾱσω, ᾰσω)

Ἀναπείρω, Μ. ερῶ· (πείρω) σουβλίζω, κεντῶ, διαπερῶ· Ἀριστοφ. «φέρετε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρωμεν τοὺς κίχλας. Ἐπικ. μετοχ. αόρ. 1. ἀμπείραντες· Ἰλιάδ. Β, 426. τῇ λέξει χρῆται καὶ Ἡρότ. 4, 94. «τὴν μὲν δὴ ἀποθύειν ἀναπαρεῖς . .« καὶ 103. «ἀναπείρας ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἐτῷ ὑπὲρ τῆς ἰκίας» καὶ ἀντιπ. ἀνάτ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 795. «καὶ γένοιτ' ἂν τάνδε τὰν χοίρων τὸ κρὺς ἀδίστων, ἂν τὸν ὁδελὸν ἐμπερμάσω.«

Ἀνάπεισμα, τος, τό· (ἀναπείθω) κατάπεισμα, ξεγέλασμα, δόλος, ἀπάλεια, πίστευμα· ἐκ τοῦ Ἀναπείθω. 2) Παρὰ Πολυδ. σχοινίον τι ναυτικὸν, δι' οὗ σύρουσί τι εἰς τὸ ὕψος, Ἀναπείσματα ἀναγινώσκομ.

Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε καὶ τρικατάληκτος· (ἀναπείθω) ἐτι δὲ καὶ ἀναπαστήρια, ἡ· ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπείθειν. Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἀνάπειστος, ὁ, ἡ· (ἀναπείθω) καταπεισμέ-

νος, ξεγελασμένος, ἀπατημένος, εἰς στάσιν διηγερμένος, ἀκολουθῶν εἰς τὰ θελήματα τινός.

Ἀναπελάζω, ἀντὶ ἀμπελάζω.

Ἀναπελάσας· ἀναρρωσθείς. Ἡσύχ.

Ἀναπελέω, ἰδὲ Εὐπελία.

Ἀναπεμπάζω, Μλ. ατω· (πεμπάζω) ξαναμετρῶ, πάλιν μεταμετρῶ, ξανακαταριθμῶ. β) κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἀναπολῶ ἤτοι φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου τι, καὶ τὸ ξαναστοχάζομαι. 2) μεταφορ. ξανασυλλογίζομαι, καθ' ἣν σημασ. προκρίνεται ἡ μέσ. διάλ. Ruhnk. Τιμ. σλ. 33. ἰδὲ ἀναμετέομαι.

Ἀναπέμπω, Μ. ψω· (πέμπω) στέλλω ἀπάνω, ἢ ὑψηλά. Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. 5. «φρουρούς εἰς τὰς ἄκρας ἀναπέμπειν· στέλλω ὀπίσω, διώχνω ἀπὸ κοντά μου, στέλλω ἔξω: ἐξαιρέτως ἐπὶ πάντων ὅτα ἔχουν δυνατὴν μυρωδίαν, ἀναδίδω ἐξαπλόνω μυρωδίαν, κάμνω ἀποφορὰν, εὐχμόν. Ἀλέξ. Ἀφροδ. «βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν· ὡς τὸ Ἀνάγω, καὶ Ἀναφέρω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον· παθτκ. μετχ. Πιθαν. παρὰ τὸ ἀναπετάννυμι· «εὐρ' ἐπιτειχισμένας σπιλάδας . . ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρας, εἰτιν' ἑτάρων . . ἐ σαώσειαν μετὰ νῆας». Ἰλιάδ. Μ, 122.

Ἀναπέπτω, Μ. ψω· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀναπέσσω.

Ἀναπεπτωκώτως· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀναπέπτωκα παρκμ. μετοχκ. τοῦ ἀναπίπτω· ἀθύμως, ὀκνηρῶς· ἄκαρδα, ἀειλᾶ, ὀκνηρᾶ.

Ἀναπέσσω· Ἀττκ. ἀναπέττω· Μλ. πέψω· (πέσσω, ἀνομλ.) ξαναμαγειρεύω, ξανατσεστάϊζω τι Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. ς. 10.

Ἀναπετάννυμι, καὶ Ἀναπετανύω, Μλ. — πετάσω καὶ — πετῶ (πετάννυμι, ἀνομλ.) ξετιλίγω, τηντόνω, ἀνοίγω, ἐξαπλόνω. «ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν. Ἰλιάδ. Λ, 480. Ὀδυσ. Θ, 54. Β, 396. ἀντὶ ἁπλωσαν, ἀνοιξαν τὰ πανιά. «ἀλλ' ἀναπεπταμένῳ (πανίδι) ἔχον ἀνέρες». Ἰλιάδ. Μ, 122. εἶχαν ἀνοιχτὰς τὰς πύλας (τὲς πορτες) ὡσάντως καὶ Ἡρόδ. 3, 158. «ὁδὸν Ζωπύρου τάς τε Κισσίας καὶ Βηλίδας καλεομένας πύλας ἀναπετάσας ἔσῃσι τοὺς Πέρσας εἰς τὸ τεῖχος». Μεταφ. διασαφηνίζω, ἀποκαλύπτω, δηλῶ, ἤτοι ἐξηγῶ, φανερόνω: Πέλαγος ἀναπεπταμένον, ἀνοιχτὴ θάλασσα, δηλ. ὅπου δὲν βλέπεισι ἀπό κανὲν μέρος γῆν κοντά· «πορὸς μὲν τῷ ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσειεν. Ἡρόδ. 8, 60, 1. «ἀναπεπταμένοις μετοχ. παθτ. Παρκμ. ἀνοιχτὲς (χτω). Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 6. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνεϊζίων πτερύγων.

Ἀναπετής, ὁ, ἡ· (ἀναπετάννυμι) ἐξαπλωμένος, ἀνοιγμένος.

Ἀναπέτομαι, Μ. πτήσομαι· (πέτομαι, ἀνομλ.) πετῶ ἀπάνω, πετῶ ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔξω. «Ἀνεπ. ἐκ Θηβαΐδων. Ἡροδ. 5. ἰδὲ ἀνίπτομαι.

Ἀναπέττω· Ζήτ. Ἀναπέπτω.

Ἀναπεφλασμένως· Ἐπῤῥ. μετοχκ. παθτ. Παρκαιμ. τοῦ ἀναφλάω. κορόϊδως· «καὶ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως». Ἀριστφ. Λυσ. 1099.

Ἀναπηγάζω, Μ. άσω· (πηγή) ἀναβλύζω, ἢ κάμνω τι νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναβρύσῃ.

Ἀναπήγνυμι, Μ. ξω· (πήγνυμι, ἀνομλ.) = Ἀναπείρω·

Ἀναπηδάω, ῶ. Μ. ήσω· (πηδάω) πηδῶ ὑψηλὰ, ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἢ εἰς τὰ ἔξω· «ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὐδα». Ἰλιάδ. Δ, 379. καὶ Ἀριστφ. Ὀρν. 693. «ὑπόταν μάσον ὄρθριον ᾖσῃ, ἀναπηδᾶσι πάντες ἐπ' ἔργουν· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α'. 4. «ἀναπηδήσειν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ εὐσουσιῶν». Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2. «τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον». Ἀριστοφ. Βάτ. 566. «νῦ δὲ ἐκίνασαί γε πω ἐπὶ τὴν κατήλιφ' ἐμοὺς ἀναπεπηδηκέναι». (ξω) ἀφ' οὗ

Ἀναπήδησις, εως, ἡ· ἐπάνω εἴς τι, ἢ ὑψηλὰ, καὶ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἀναπηλέω = ἀναπίλλω, εἰς τὸ ἀναπηλέω, ἀντὶ ἀναπάλλω· ἀπαλμ. ἀνάγν. ἐν Τμ. Ἑρ. 41. ἔνθα ὁμῶς Herm. ἀναπιλέω πιθαν. ἰδὲ πιλέω· ὁ δὲ Wolf συμφών. τῷ Ruhnk ἀναμηλόω γράφει.

Ἀναπηνίζομαι, μέσ. ἀποτ. (πηνίζομαι) (πήνη) κουβαριάζω· «ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζώου (τοῦ σκώληκος τῆς μεταξῆς) καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσιν». Ἀριστλ. Ζω. Ἱστ. 5, 19.

Ἀναπηρία, ας, ἡ· κολοβώσεις, ἀκρωτηριάσεις τῶν μελῶν· καὶ αὐτὸ τὸ κολοβωμένον μέλος· (σακατλίκι τουρκ.)

Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ· (πηρὸς) κολοβωμένος, ὁ ἔχων μέλος τι τοῦ σώματος κομμένον· (σακάτης, Τουρκοβαρ.) καὶ βίας. Ὁμ. 23. ἔτι δὲ φιλάπλουτος, ἀδύνατος, ἀρρωστιάρης. Walck. Ανκ. ἀφρ. σλ. 317. Α. Πλάτωνι· «ἀνάπηρος ψυχήν» ἀφ' οὗ

Ἀναπηρόω, ῶ. Μ. ῶτω· ἀνάπηρον ποιῶ, ἀκρωτηριάζω (σακατεύω τὸ τουρκ.) Πλτχ.

Ἀναπιδύω, Μ. ύσω· (πιδύω) κάμνω νὰ ἀναβλύζῃ, νὰ ἀναβρύσῃ· Πλουτ. εἰς Αἰμίλ. «τὰ γόνατα ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει, καὶ δικαίως πρὸς τὴν τοιαύτην φηλάφησιν». μέσ. ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πλημμυρίζω, φουσκόνω· ἐπὶ ποταμῶν. (υ)

Ἀναπίεζω, Μ. έσω· (πιέζω) ἁλίζω, ζουλίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω· ἀφ' οὗ

Ἀνάπιεσμα, τος, τό· μηχανήτις ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐν Ἀθ. ἐπὶ τῆς ὁποίας πατῶν ἠγωνίζετο ὁ ὑποκριτὴς βυθιζόμενος αἰφνιδίως ὑπὸ τὴν σκηνήν· ἄλλως καθέκτης· τὸ τουρκοβ. κλαβενή. = Ἀνάπιεσμα.

Ἀναπίλλομαι· (πίλνημι) πηδῶ ἀπάνω, ἢ ἔξω. Μόσχ. 2, 109. «πάρα δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος· ἔνθα ἄλλοι ἀνεπήλατο καὶ ἀνεπίδνατο κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. γράφουσι.

Ἀναπίμπλημι, Μ. πλήσω· (πίμπλημι, ἀνομλ.) ἀναπληρῶ ἢ γεμίζω ἕως ἀπάνω, τὸ κοινῶς βίσσα, βίσσα· κάμνω τι νὰ γεμίσῃ ἕως ἀπάνω. Ὁμ. συνάπτει τῇ λέξει καὶ μοῖραν, πότμον, αἶσαν, κακὰ, ἄλγεα, νηδὺν ἀναπίμ. τοιαύτην Τκομενο, Τφορμο. καὶ Ἡρόδοτ. 5, 4. «τὸν μὲν γὰρ ἀνόμενον περιεζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μὲν ὄφελ, ἐπείτε ἐγένετο, ἀναπλῆσαι κακά, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρώπινα πάντα πάθεα καὶ ἡ, 87. Ἀντὶ τοῦ τελέω, ἐκτελέω, ἢ τελειόνω. «Αἶσά σοι κῆδε ἀναπλῆσαι». Ὀδυσ. Ε. 207. 2) Γεμίζω, χορταίνω κάμνω νὰ εὐχαριστηθῇ· «οὐκοῦν καὶ ἐπὶ παθημάτων, ἢ ψυχικῶν παθῶν· «τὰ ἀκμαῖα παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν». Ἡρόδ. 6, 12. «Ἀναπλήσατε θυμόν· ὁ ἐστι, καταπαύσατε διὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ'. 12. «Ὕδωρ ἀναπίμπλησιν· καὶ «Τὸ γλίσχρον ἢ ὑγρὸν ἀναπληστικόν· χορταστικόν· καὶ Πλούταρχ. «τὴν φιλίαν ἀπιστίας· καὶ, τοὺς ἀκτητήτους φόβου ἀναπίμπλησι· καὶ «Ἀναπλησθῆναι ἀηδίας καὶ φόβου. 3) Γεμίζω τι μὲ τίποτε: μεταφορ. μολύνω, λερόνω, σπιλόνω τι μὲ ἀρρωστίαν, μὲ σφάλματα, μὲ κακίαν καὶ τ. τ. «πάντα. καταπυγοσύνης». Ἀριστφ. Νφ. 1023. «καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα ἔδηκτοσαν. Θεῷ. β'. 51. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 31. Cor. ἐν Ἡλιοδ. σλ. 123.

Ἀναπίμπρημι· (πίμπρημι, ἀνομλ.) ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ τι καὶ φουσκόνω, φουσκόνω τε, ἐπὶ πυρός, φυσῶ νὰ ἀναψῃ.

Ἀναπίνω· (πίνω, ἀνομλ.) πίνω ὅλον, πίνω ρουφῶντας, ἢ βυζαίνοντας (ι)

Ἀναπιπράσκω, Μ. ἀναπιπράσω (πιπράσκω, ἀνομλ.) πωλῶ ἐκ δευτέρου, μεταπωλῶ· Πολυδ.

Ἀναπίπτω, Μ. πεσοῦμαι· (πίπτω, ἀνομλ.) πέφτω πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζω 'ς τὴν ῥάχην, λιγῶ τὸ κορμί μου ὀπίσω. Ξενοφ. Οἰκ. Η'. 8. «ἐν τάξει μὲν καθηνται, ἐν τάξει δὲ προεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσιν». Ἐπὶ Ἱππέων. Ξεν. Ἱππ. Γ'. 14. «ὑπτίους ἀναποπτωκότας ἐλαύνειν· κάθομαι πλαγιαστά, κάθομαι 'ς τὴν τράπεζαν· ὡς τὸ ἀνάκειμαι· (κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. ὁ Φρύν. Ἐκλ. σλ. 216. «ποθοκιμάζει αὐτὴν ἅλως. 2) Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Χάνω τὴν καρδιὰν, τὸ θάρρος, τὴν ὄρεξιν: ἀθυμῶ, ὀκνῶ, ἀμελῶ, κ. τ. τ. Θουκ. Α'. «νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι· καὶ Δημοστ. «ἐάσουσι μὴ τῶν ἀναποπτωκότες ἦτε· ἀντὶ νυστάζοντες· καὶ ὁ αὐτ. «ἀναπεπτώκασι τὰ τῆς ἐξόδου· ἦγουν, Ἠμελλήθη ἡ ἔξοδος.

Ἀναπιστεύω· Μ. εὔσω· (πιστεύω) ξαναθαρρῶ, λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάρρος καὶ καρδίαν.

Ἀναπιστέω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναπίπτω.

Ἀναπίτνημι· ποιητκ. ἀντὶ ἀναπετάννυμι. Ἡσύχ. Ὀλύμ. ε'. 44. «Ἀναπίτνημι πύλαις· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Ἴσθμ. Δ. 79. «καλύπτῃ ἀναπιτναμένα ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ἀναπίπτουσα, ὑπτία, πεσμένη κατὰ γῆς, εἰς τὰς πλάτες, ἀνάσκελα.

Ἀναπιτυσμός, ὁ· τὸ ἀφήνειν τι νὰ χυθῇ, χύσιμον· Μαθημ. παλ. ἐκ τοῦ

Ἀναπιτύω· βίπτω νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν εἰς τὸ ὕψος· βαντίζω· Μαθημ. παλ.

Ἀναπλάκητος, = Ἀμπλάκητος.

Ἀνάπλασις, εως, ἡ· (ἀναπλάσσω) ἡ ἐκ δευτέρου πλάσις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός· 2) προϊατύπωσις, φαντασμός, σόφισμα· ἤτοι πλάσμα, γέλασμα, ἐφεύρεσις, ψεῦμα· Γρηγ. «ἡ δὲ ὀνειράτων ἀνάπλασις· καὶ Ἱπποκρ. «ἀνάπλασιν τῶν παρόντων ποιήσεται».

Ἀνάπλασμα, τό· (ἀναπλάσσω) μεταπλασμένον, μεταχημαπισμένον, ἐφεύρεμα, φαντάσιμα· παράστημα κατὰ μίμησιν, δηλ. καθὼς κάμνει ἢ λέγει τίποτε ἄλλος: σχημάτισμα· εἶδος· «ἀνάπλασμα σώματος». Διό. Σκλ. β', 256.

Ἀναπλασμός, ὁ = ἀνάπλασις· «τῶν ἐκτὸς ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμός». Πλούτ.

Ἀναπλάσσω, Ἀττ. Ἀναπλάττω· Μ. άσω· (πλάσσω) μεταχηματίζω, ξαναχημαπίζω, σχηματίζω νέον· ἐν γένει, σχηματίζω, ἢ μορφόνω· Ἡρόδοτ. Η'. 109. «οἰκίην ἀναπλάσσασθαι· ἐκ δευτέρου κτίζειν· ξαναπλάϊζειν· πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου· Γρηγ. «ὕλην ἐξ οὐκ ὄντων, καὶ τινες ἀγένητον ἀναπλάττουσιν· ὅτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάλ. ἐν χρήσει.

Ἀναπλείω· Ἐπκ. ἀντὶ ἀναπλέω.

Ἀναπλέκω, Μ. ξω· (πλέκω) πλέκω ἢ δένω τι ἐπάνω εἴς τι: ξαναπλέκω, δένω ὁλόγυρα, πλέκω τι μὲ ἄλλο τι· καὶ κατὰ μέσ. διάλ. Λουκιαν. «πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται· δηλ. πλέκουσι τὰ μαλλία των.

Ἀνάπλεος, ἁ, εον = ἀνάπλεως.

Ἀνάπλευσις, εως, ἡ· (ἀναπλέω) κολύμβημα ἢ πλεύσιμον τοῦ καραβιοῦ τὸν ἀνήφορον (ἄνω ποταμοῦ) ἢ πρὸς τὰ ἀπάνω μέρη· τὸ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος πλεύσιμον· καὶ παρ' Ἱπποκρ. «ἀνάπλευσις οὐστέουσι, ὅταν τὸ κόκκαλον εἶναι τσηπός, καὶ ἕτοιμον νὰ πέσῃ.

Ἀναπλέω, Μ. εύσομαι· ἢ πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνομλ.) κολυμβῶ, ἢ ἁρμενίζω πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος· Θουκυδ. «ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης εἰς Νεῖλον· «πλέω ἄνω ποταμοῦ· δηλ. πρὸς τὰς πη-

γὰς τοῦ ποταμοῦ· ἀντιστοιχεῖ ἀναπλῶ. Ὀδ. Μ. 234. ὅπλ. εἰς πορθμόν· ἤτοι ἐμβαίνω μετὰ καράβι εἰς τὸ στένωμα θαλάσσης ὡς τὸ Ἡράκλειον εἰς Τροίην ἢ Ἰλιόδ. Α, 22. 2) ξαναπλέω εἰς τὸν ἴδιον δρόμον, ἀρμενίζω ὀπίσω, ὅθεν ἀρμένιτα πρῶτα· Σιφ. 3) ὁδοιπορῶ ἀναπλέουσιν Ἱππο. καὶ Νικήρ. ἀντὶ κινοῦμαι, καὶ πέφτουν, ἢ εἶναι ἕτοιμος νὰ πέσουν· Παπαδ. ἀναπλέστας· ὅλ. εἶναι πλοῖσιμος, ἡμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ ἐπ' αὐτόν· π. χ. ὁ ποταμὸς ἀναπλέεται· Ἀλέξ. Ἀφρ. οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν.

Ἀναπλεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γεν. ω· ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἀναπλέα· Πλάτ. Φαίδ. σλ. 83. D. ὑπὸ Heind. Ἀττ. ἀντὶ ἀνάπλεος (πλέως) πλήρης, γεμάτος· Ἡρόδ. καὶ Δουκιαν. Κυνηγ. τῇ χειρὶ τύλων ἀναπλέως· 2) τοσοπεποιημένος ἀπὸ ἀρβωστειὰν κολλητικήν· ἰδὲ Ἀναπίμπλημι.

Ἀναπλήθω, Μ. ήσω· (πλήθω) ποιητ. ἀντὶ ἀναπίμπλημι, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· γεμίζω, ἐξαιρέτως μὲ ῥύπον, ἤτοι λέρα, ἀκαθαρσίαν· ὅπλ. ῥυπαίνω τὸ τουρβώ, μουρδαρεύω· Ἡλιόδ. 2. σλ. 123. Bast. ep. cr. σλ. 138.

Ἀναπλημμυρέω, Μ. ρήσω· (πλημμυρέω) ξεχειλίζω, πλημμυρῶ.

Ἀναπλημμύρω = τῷ προηγουμένῳ· Ποίητ. Σμυρν. ΙΔ'. 634. ἀναπλήμμυρε θάλασσαν· ἀντὶ τοῦ, ἀναπλημμυρεῖ ἐποίησε.

Ἀναπληρόω, Μ. ρώσω· (πληρόω) γεμίζω ξαναγεμίζω· γεμίζω ὅλοντε· προσθέτω ὅ,τι λείπει· κάμνω τι νὰ γένῃ σωστόν· βάνω εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλλειψεν· ἀναπληρῶ τὸ διέχον· ἤτοι γεμίζω ὅ,τι εἶναι ἀνάμεσα ἀδειον, ἢ ὅ,τι λείπει ἀνάμεσα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάδ. Πλάτ. Συμπ. «Εἴτε ἐξέλιπον, σὺν ἔργῳ ἀναπληρώσαι· Εὐρίπ. Ἑλέν. 913. πάναπλήρ. ὁ μοῦχλ. ἀφ' οὗ

Ἀναπλήρωμα, τος, τό· ὑπογέμισμα, τέλειον γέμισμα· προσθήκη τοῦ ἐλλείποντος, βάλτισμον πάλιν εἰς τὸν τόπον· τὸ Ἰταλικ. σουπλεμέντο ἀφ' οὗ

Ἀναπληρωματικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος νὰ ἀποχεμίζῃ.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ γεμίζῃ τις καλά, νὰ ἀποχεμίζῃ τι.

Ἀναπλήσσω, Μλ. ξω (πλήσσω, ἀνμλ.) ἀναπάλλομαι ἤτοι χτυπῶ ἐπάνω εἴς τι πληρὸν ἢ ἐλαστικὸν καὶ πεταίχνομαι ἀπάνω, καθὼς π. χ. εἰς τὸ παιγνίδι τὸ τοπί· Ἀράτ. 1108. πάναπλήπτωσι πόδεσιν· ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ Ἀλλεσθαι, ἑρμην.

Ἀναπληστικός, κή, κόν· (ἀναπίμπλημι) τοσοποιητικός, ἤτοι κολλητικός, ἀπὸ τὰν ὁποίων ἠμπορεῖ τις νὰ μολυνθῇ, νὰ πιάσῃ ἀρβωστίαν.

Ἀναπλοκή, κῆς, ἡ· (ἀναπλέω) ἐπὶ μουστικῆς· ὁ κατὰ συνάφειαν τῶν μουσικῶν τόνων συνεχὴς ἀναβιβασμός· ἤτοι τὸ ἀπὸ ὀλίγον ἀνέβασμα τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τραγούδημα· ἀντιδ. τῇ, καταπλοκή.

Ἀνάπλοος, ὁ· συνηρ. ους· ὁ· (ἀναπλέω) τὸ ἄνω ποταμοῦ ἤτοι πρὸς τὰς πηγὰς ποταμοῦ κολύμβημα, ἢ ἁρμένισμα, μὲ καράβι πλοῖσιμον· Ἡρόδ. 4, 2) τὸ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὰ πέλαγος πλεύσιμον· 3) τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἁρμένισμα· Στρβ. ε'. ἀντιδιδ. τῷ, καταπλοῦς.

Ἀναπλόω, Μ. ώσω· (ἁπλόω) ἐξαπλόνω, Ξεδιπλόνω· Διοσκορ. Β'. 189.

Ἀναπλύνω, Μ. ψω· (πλύνω) ξεπλύνω.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ξεπλύνῃ τις τίποτε.

Ἀνάπλωσις, εως, ἡ· (ἁπλόω) ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα, ξετύλιγμα, καὶ Μεταφ. ἐξήγησις, ταφήνισις.

Ἀναπλωτάζω, Μ. άσω· Ἀναπλέω· Ηλγμ. Πανδ. Β'. ἀφρ.

Ἀναπλώω, Μ. ώσω· (πλοίω) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀναπλέω· Ἡρόδοτ.

Ἀναπνείω· Ἰωνικ. σύμπειθ Ἑπικ. ἀντὶ Ἀναπνέω· Ἑπικρ. πάντα μακτῆρος ἀναπνείοντα.

Ἀνάπνευμα, τό (ἀναπνέω) ἀναψυχή, ἡσύχασμα, ἀνάπαυμα· τόπος ἁρμόδιος εἰς ἀνάπαυμα· Ἰωνικ. ἄμπαυμα.

Ἀναπνευσις, εως, ἡ· (ἀναπνέω) τὸ πάρσιμον τῆς ἀναπνοῆς· ἀνάσα, ἀνατασμός· Ἀριστοτ. Προβ. «ἡ μὲν ἔκπνευσις εἰωσὶς ἐστιν, ἡ δ' ἀναπνευσις, συναγωγή· 2) ἡσύχασμα Ὁμ. Ἰλιόδ. Π. 43. καὶ Σ. 201. «δλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο· ἀντὶ κατάπαυσις, ξεκούρασις.

Ἀναπνευστικός, κή, κόν· ἁρμόδιος εἰς ἀναπνευστικὴ ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστικός, ἡσυχαστικός: «δύναμις ἀναπευστικὴ· Ἀντωνίν. ς. 15. ἡ δύναμις τοῦ ἀναπνέειν.

Ἀνάπνευστος, ὁ, ἡ· (πνέω, ἀνμλ.) ὅστις δὲν ἀνασαίνει, δὲν πέρνει ἀνάσαν· μὲ χωρὶς ἀνασασμόν· ποιητ. ἀντὶ ἄπνευστος· «ἀλλά τι κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀνώδυς στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει· Ἡσιόδ. Θεογ. 797. παράβ. ἀνάειδος.

Ἀναπνέω, Μ. εύσω· (πνέω, ἀνμλ.) ἀνασαίνω, πέρνω τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνατασμόν μου· ξαναανασαίνω, πέρνω πάλιν τὸν ἀνασασμόν μου· καὶ ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, μετὰ γεν. Ἰλ. Π. «ἀναπνεύσωσι πόνοιο· καὶ Α. 327. «Ἀχαιοὶ ἀμύμονες, οἱ ἔπεσον, Ἕκτορα δῖον· Ὁμ. χρῆται καὶ τοῖς κατὰ συγκ. τύποις ἄμπνυε, ἄμπνυτο ἀντὶ ἀνάπνυε ἀνάπνυτο· καὶ ἀμπνύνθη ἀντὶ ἀνεπνύνθη· Ἡρόδ. 8, 12. κάναπν. ἐκ τῆς ναυαγίης καὶ χειμῶνος· 2) ἀναπ. ἐπίτ· ζητῶ ἢ θέλω τι μὲ ἐπιθυμίαν, μὲ πόθον, ὡς νὰ θέλω νὰ τὸ ἀβράξω· Μεταφορ. ἐπιθυμῶ, ἐπιποθῶ· Πινδαρ. Νέμ. Ζ'. 7. ἀναπνέομαι ἐπὶ ἔπ· παράβαλε δὲ Dissen σλδ. 442. 3) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· γίνομαι πάλιν δυνατός· «Θεόφραστ. τὰ πῦρ ἀναπνεῖα· ἀντὶ ἀνάπτει, εὐγάλει φλόγας· ἰδὲ ἀναπνοή· 2—4) ἀναπν. τινος, ἐπιτιμῶ τι, κάμνω νὰ εὐγάλῃ αὐγμόν· ἢ ὅτεν παπρωμένον ὁρυμάνιον πολεμοῦν πτολιπόρθιες ἐν μαχαις λάβρον ἀμπνεῦσαι καπύοντι· Πινδ. Ὀλυμ. 8, 46.

Ἀναπνίγω, Μ. ίξω· παρὰ Πολυδ. 4, 414. «ἀναπνίγω τὸ φθέγμα· (οὐ ἐναντίον τὸ, Καταπνίγω) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν εἰς ὑψηλοὺς ὄξεις τόνους (τὸ Ἰταλικ. ἐυτεκίτο) ἐπιτεζομένην φωνὴν, ὥσπερ τὸ, καταπνίγω τὸ φθέγμα, τὴν εἰς βαρεῖς (Ἰταλικ. μπάσσο) τόνους συμπιεζομένην.

Ἀναπνοή, ῆς, ἡ· (ἀναπνέω) ἀνάσα, ἀνατασμός· Ἀριστοτ. «τῆς δὲ ἀναπνοῆς, τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή· 2) Ἀνάπαυσις, ἡσυχία, κατάπαυσις ἀπὸ κόπους· Πλουτ. εἰς Ῥωμ. «ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖν· 3) τρύπα διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει ὁ ἀέρας ἀπότι μέρος· Ἀρρίαν. Ἰνδικ. «ἅπαν τῷσι δηλήσασι αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνεύσωσιν· ὅηλ. αἱ τρύπαι, δι' ὧν γίνεται ἡ ἐξάτμησις· Ἀνάπνυε, ἀνέπνυτο, ἀναπνύσῃ· ἰδὲ ἀναπνέω.

Ἀναπνοια, ας, ἡ· ἀντὶ Ἀναπνοή.

Ἀνάπνυμι· καὶ Μέσ. Ἀνάπνυμαι, καὶ κατὰ Συγκ. ἰδὲ Ἀναπνέω· παρ' Ὁμήρ.

Ἀναποβλέπω· τὸ ἀναβλέπω κατ' ἐπίτασιν· Ἰάμβλ.

Ἀναπόβλητος, ὁ, ἡ· (ἀποβάλλω) μὴ εὐκαταφρόνητος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἀποβληθῇ, νὰ ἀπορριφθῇ, καταφρονηθῇ.

Ἀναπόγραφος, ὁ, ἡ· (ἀπογράφω) ἀπέραντος, ὅστις δὲν εἶναι ἀπερασμένος εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ἐξωρέτως τὸν δημόσιον κατάλογον διὰ νὰ πληρώσῃ φόρον· ἤτοι δάσιμον· Πολυδ. Θ'. καὶ τὸ τελούμενον παρ' αὐτῶν, τελῶν ἀπογραφή, τὸ δὲ μὴ ἀπογραφόν, ἀναπόγραφον.

Ἀναποδείκτος, ὁ, ἡ· (ἀποδείκνυμι) μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι· καὶ ὅστις δὲν ἀποδείχθη· Διον. περὶ συνθ. σλ. 29. ὑπὸ Schaef. Κπρρ. ἀναποδείκτως, χωρὶς ἀπόδειξιν.

Ἀναποδέκτος, ὁ, ἡ· (ἀποδέχομαι) μὴ δεκτός· τὸν ὁποίον δὲν ἀποδέχεται, ἢ δὲν στέργει τις, ἀλλὰ τὸν ἀπορρίπτει.

Ἀναποδίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (πούς)· πατῶ πρὸς τὰ ὀπίσω· βάλλω τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «Εἰς τοὐπίσω· παρ' Ἡροδιαν. Ε. πρὸ δὲ Ἀντωνῖνος ἔβαε πρὸ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω· 2) μεταβατ, Προστάζω, ἢ λέγω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ξαναρωτῶ τινα νὰ μοὶ εἰπῇ πάλιν ὅσα μοὶ εἶπε· Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «πολλάκις ἀναποδίζε τὸν γραμματέα· τὸν ἐπρόστυχε ἢ τοῦ ἔλεγε νὰ ἐπαναλάβῃ, νὰ ξαναδιαβάσῃ· καὶ Ἡσυχ. ξαναρωτῶ τὰ ἴδια καὶ ἑξετάζω μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· καὶ Ἡρόδ. Ε'. 92. «ἀπαρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα· τὸ δὲ πούλαμι ἄλλη ἀναπόδισιν ἐωυτόν· Ἡρόδ. 2, 115. ἀντὶ τοῦ ἀντείπαν, ἔκαμαν ἀντίφασιν, ἀναίρεσιν ὅσα εἶπε προτήτερα· κατὰ Schweigh. Τὸ δὲ παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. Ε'. «ἀναποδίσασα τῆς εὐνῆς» ἐσφαλμένον, ἀντὶ Ἀναπηδήσασα· ἴδε.

Ἀναπόδιπτις, εως, ἡ· ὀπίσω πάτημα, ὀπισωχώρισμα· 2) ἐπανάληψις τῶν λεχθέντων, ἐκ δευτέρου ἐρώτησις, ξανεξέτασις.

Ἀναποδισμός, οῦ, ὁ· Ἀναπόδισις· Ἀλέξ. Ἀφρ. «κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀναποδισμὸν εἰπεῖνε.

Ἀναπόδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναποδίδωμι) ὅστις δὲν εἶναι διὰ δάσιμον ὀπίσω, νὰ τὸν δώσῃ τις ὀπίσω, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀντιπληρώσῃ καὶ ὅστις δὲν ἐδόθην ὀπίσω, δὲν ἀντεπληρώθηκεν· 2) τὸ ἀναπόδοτον = ἀναπαίδοτον· παρὰ Γραμματικ. ἰδὲ Γρηγόρ. Βορ. σλ. 48, 985. ὑπὸ Schaef.

Ἀναποδράστος, ὁ, ἡ· (ἀποδιδράσκω) ἀναπόφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κάμῃ ἄλλως· Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «ἀναποδράστων αἰτίων οὐσῶν κατὰ φύσιν· καὶ ἐνεργ. δὲν δύναται νὰ φύγῃ· Πλουτ. «θεοῦ δὲ ἀναποδράστου.

Ἀναποιέω, ῶ· (ποιέω) φκιάνω, τοιμάζω, κατασκευάζω τι, μόνον παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Λευϊτικ. Ζ'. «πάντας σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐλαίῳ· ὅηλ. ζυμωμένους μὲ λάδι.

Ἀναποιπάλλω, Μ. λῶ· Ἀναπάσσω· Σχολ. Πινδ.

Ἀνάποινος, ὁ, καὶ ἡ· (ἄποινον) χωρὶς ξαγόρασμα, ἀξαγόραστος· ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ ἐπιρρηματικῶς· Ἰλ. Α. 99. «κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄκυρ πρᾶσεως, καὶ δῶρον· Σχολ. Ἑπρρ. ἀναπείλιος.

Ἀναποκρίτος, ὁ, ἡ· (ἀποκρίνομαι, ἀπόκριτος) χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκρίθηκεν ἢ δὲν ἀποκρίνηται τις· πάναποκρίτος ἀποστέλλεται κε, ὅ ἐστιν, χωρὶς ἀπόκριτιν· 2) ἐνεργητ. ὅποιος δὲν ἀποκρίνεται.

Ἀναπόλαυστος, ὁ, ἡ· (ἀπολαύω) ἀπόλαυστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπόλαυσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τις 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀπολαμβάνει· Ἡσύχ.

Ἀναπολεμέω, ῶ, Μ. ήσω· (πολεμέω) ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου πολεμῶ, ξαναπολεμῶ· Στράβ. ΙΔ'. ἀφ' οὗ

Ἀναπολέμησις, εως, ἡ· τὸ ἐκ νέουλῆ ἐκ δευτέρου πολεμεῖν· ξαναπολέμημα· Στράβ. ΙΔ'.

Ἀναπολεμόω· (πολεμόω) παρακινῶ τινὰ νὰ ξαναρχίσῃ πόλεμον.

Ἀναπολέω, ῶ· (πολέω) κυρίως, ἀνακυλίω, κυλίω ἐκ δευτέρου, ἀναγυρίζω, μεταγυρίζω, γυρίζω ἀνάποδα· ἐπὶ ἀγρῶν, ξαναεργάζομαι ἢ δευτερεργάζομαι, ὥστε ἡ γῆ ἀπὸ τὸ πρῶτον ὄργωμα γυρίζεται πάλιν ὑποκάτω· ἐπὶ τροφῆς, ἢ φαγητῶν, ξαναμασσῶ, μαρτσοῦμαι· Αἰλιαν. Β'. 54. «μόνος ὁ ἁλκυὼν ἀναπολεῖ, ὥπερ καὶ τὰ βληχητά, ἃ ὁπὴ μηρυκᾶται· τροπικ. ξαναπτοχάζομαι, ξαναστυλλογίζομαι, φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ἀνανεόνω τι εἰς τὴν μνήμην μου· Πλάτ. Φίληβ. «καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἶτ' αἰσθήσεως, εἶτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἑαυτῇ· καὶ Σφκ. Φιλ. 1238. «εἰς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη»; ἰδὲ ἀναπεμπάζω.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ· (ἀναπολέω) ξαναγύρισμα, μεταστρίψιμον, ξαναμάσημα, ξαναστόχασμα, μεταστυλλόγισμα.

Ἀναπολητικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος νὰ ἀναπολῇ, ὁηλ. μεταγυρίζῃ, στοχογυρίζῃ τι, ξαναστοχάζεται, ξαναστυλλογίζεται.

Ἀναπολίζω, Μ. ἴσω· Ἀναπολέω· ἐπὶ ἀγρῶν· Πινδάρ. Πύθ. ς'. 2. «ἄρουραν ἀναπολίζομεν».

Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ· (ἀπολογέομαι) χωρὶς ἀπολογίαν καὶ διαδίκτευσιν· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ διαδικτευθῇ, νὰ δικασθῇ· 2) παθητ. ἀδιαφέντευτος· τὸν ὁποῖον δὲν διαφεντεύει ἢ δὲν ἐδιαφέντευσέ τις.

Ἀνάπολτος, ὁ, ἡ, (ἀπολύω)· ἀπόλυτος· ὅστις δὲν ἀπολύθηκε, δὲν ἐλευθερώθηκεν, δὲν τὸν ἄφησαν ἐλεύθερον, ἀλευθέρωτος.

Ἀναπομπή, ῆς, ἡ· (ἀναπέμπω) πρὸς τὰ ἄνω ῥίψιμον, στάλσιμον, ὀπίσω στάλσιμον· Πολυβ. Δ. 9. «ἡ εἰς Ῥώμην ἀποστολὴ (στάλσιμον) τῶν αἰχμαλώτων· παρὰ Λουκιαν. «ἀναπομπὴ ἀηταυρίων· τὸ ξεπαράχωμα, ξεπαφτὸν ἀηταυρίων.

Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι διὰ στάλσιμον ὀπίσω· ὅστις ἐστάλθηκε πάλιν ὀπίσω· Λουκιαν. περὶ Πένθ. «ἀναπόμπιμος πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνεῖται»· καὶ Σοφοκλ. «ἀναπόμπιμον ὤρανον· τὸ περυσὲν μέν, ἀλλὰ δὲ ἀναστρατεύει διὰ τὸ δυσαρεστηθῆναι· Εὐστάθ. «Δίκη ἀναπόμπιμος εἰς Ἰταλίαν· Λουκιαν. ἡ στελλομένη εἰς Ἰταλίαν.

Ἀναπομπός, ὁ, ἡ· (ἀναπέμπω) πόλις εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ ἄνω πέμπων, στέλλων, οὕτω προσαγορεύεται ὁ Πλούτων, ὅτε στέλλει πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀποθανόντα Δαρεῖον· Αἰσχύλ. Πέρσ. 648. «Αἰδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀεὶ 'Αΐδωνεὺς Δαρεῖον, εἴτ' ἄκακτα Δαρεῖον.

Ἀνάπονίπτος, ὁ, ἡ· (ἀπονίπτω) ἄπλυτος, ἄπαστρος, ἄπλυτος· Ἀριστοφ. «ἐπιπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας».

Ἀναπορεύομαι, Μ. σομαι· παθητ. μετὰ μέσου Μλ. (πορεύομαι) πηγαίνω ἀπάνω, ἐμπρὸς, ὑψηλά· ἀναβαίνω· Δίων Κ. «οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀναπορεύσασθαι».

Ἀναπόσβεστος, ὁ, ἡ· (ἀποσβέννυμι) ἄσβυστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ σβύσῃ τις, ὅστις καίει πάντοτε.

Ἀνάπόστατος, ὁ, ἡ· (ἀφίστημι) ἀπομάκρυντος· ἀξεκόλλητος· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ γλυτώσῃ, νὰ παραμερήσῃ· τὸ κοινῶς σύνηθες παρὰ πολλοῖς τουρκισμ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τιναχθῇ τὸν χαλᾶ του· Πλουτ. περὶ Δεισιδ.

Ἀναποτάομαι, ῶμαι· Ἀναπέτομαι· εὑρηται μόνον παρ' Ἀρστοφ. Λυσ. 774. «ἢν δὲ διαττῶσι καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν ἐξ ἱεροῦ νηοῦ χαλκοδέτοις, οὐκέτι δοῦλοι ὄρνισι οὐδ' ὅτιοῦν καταπυγονέστερον εἶναι».

Ἀναποτιασμός, οὔ, ὁ· ἐπίληψις καὶ ἀπόλαυσις θείας βοηθείας εἰς τὰ πάθη· Γρηγ. «τὸ δὲ τοιοῦτον ἀσῶμα σώματα λύπης ποιούμενα, στεναγμὸν αὐτὸ καὶ ἀναποτιασμὸν ὀνομάζοντες».

Ἀναπότευκτος, ὁ, ἡ (ἀποτυγχάνω) μὴ ἀποτυγχάνων, μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀστοχῶν· ὅστις ἐπιτυγχάνει βίβαια.

Ἀναπότριπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρίβω) ἀνεξάλειπτος· Ἡσύχ.

Ἀνάπραξις, εως, ἡ· (ἀναπράσσω), ἀπαίτησις, ζήτησις χρέους, τιμωρίας· Διονύσ. Ἁλικ. «ἀναπράξεις τῆς δίκης».

Ἀνάπρᾶτις, εως, ἡ· (ἀναπιπράσκω) μεταπώλησις, ὁηλ. πώλησις τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ἀγόρασές τις· δευτέρα πώλησις, ὅταν τὸ ἀγορασθὲν ξαναπωληθῇ· Πολυδ.

Ἀναπράσσω, Ἀττ. Ἀναπράττω, Μ. ξω· (πράσσω) ζητῶ νὰ πληρωθῇ, συνάζω ὅ, τι μοὶ χρεωστεῖ τις, συνάζω, ἀπαιτῶ τὸ χρέος· Θουκυδ. «ἀναπράττω χρήματα»· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἀναπράττομαι, ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ πληρώσῃ τις ὅ, τι μοὶ χρεωστεῖ κατορθοῦσα, τελειώνω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἀναπράτης, ου, ὁ (ἀναπιπράσκω) μεταπράτης, μεταπωλητής· Πολυδ. (υυ – –).

Ἀναπρᾶ· συγκοπ. ἀντὶ Ἀναπερᾶ· Ἱπποκρ.

Ἀναπρεπής (πρέπω) ὅστις γίνεται περίφημος διὰ κάποιον κατόρθωμά του.

Ἀναπρεσβεύω, Μ. εὔσω (πρεσβεύω) στέλλω πρεσβείαν, τὸ ἰταλικ. ἀμπασσιάδορον ἢ τὸ τουρκικ. ἐλτσῆν· εἰς ἐπικράτειαν γεωγραφικῶς ἀνωτέρω τῆς ἰδικῆς μου κειμένην· ἐξαιρ. εἰς τὴν Ῥώμην· Ἰωσηπ. ΙΙΙ'. β'. 4.

Ἀναπρήθω, Μ. ήσω· (πρήθω) κυρίως ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν· Ὁμ. Ὁδ. Β. 81. καὶ Ἰλιάδ. Ι, 433. «Διὶ κεραὸ ἀναπρήσαι», ἀντὶ κρονιηδὴν χέων· τὸ συνηθέστερον σερμὰ ἢ μαῦρα δάκρυα χέων· ἀπὸ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ ῥήματος μεταφορ. λαμβανόμενον· διότι καθὼς τὸ ἀνάπτω διεγείρει ὁρμητικὴν φλόγος κίνησιν ἐκ τῆς καιομένης ὕλης, οὕτω καὶ τότε δάκρυα προξενοῦν πάθος, διαταράττον τὴν πάσχουσαν ψυχὴν ποιεῖ αὐτὴν ἀφθόνως δάκρυα χέειν· ὡς καὶ ἡμεῖς συνήθως λέγομεν· κλαίω διότι καίει ἡ καρδιά μου ἢ μ' ἔκαψε τὴν καρδιάν· ὁ Δοϊδερλιν ἔμως (Doederl. lectt. Hom. 2, σλ. 8) ἐνόησεν ὅτι τό, κατὰ ταύτην τὴν Ὁμ. σημασίαν, ἀναπρήσας παράγεται οὐχὶ παρὰ τὸ πρήθειν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀναπερᾶν κατὰ συγκ. ὡς τό, πλῆτο ἀντὶ πελᾶτο.

Ἀναπρίζω, Μ. ίσω· (σπάνιος παραγχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀναπρίω· ίσω).

Ἀναπρίω (πρίω) σχίζω τι διὰ τοῦ πρίονος· μὲ τὸ πριόνι· (ε).

Ἀνάπρισις, εως, ἡ· σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, πριόνισμα· Ἱπποκρ. ἕλκ. (ἐν χειρογρ.) «ἀνάπρησιν, ἀναγιγνώσκεται».

Ἀνάπταιστος, ὁ, ἡ· = ἀπταιστος· (περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἰδὲ ἀκαιτος.)

Ἀναπτάω· ἰδὲ Ἀνίπτημι.

Ἀναπτερόω, ῶ, Μ. ώσω· (πτερόω) δίδω πτέρυγας (πλατάρια) εἴς τι, κάμνω νὰ λάβῃ πτέρυγας· ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὰς πτέρυγας ἢ τὰ πτερά· ἐν γένει σηκόνω ἀπάνω, ὑψηλά· Ἀχιλ. Τάτ. Λ'. «ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος»· ἐπὶ Παγωνίου, τὰ ὁποῖον ἀνοίγει τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς του. Εὐριπ. Ἑλ. 639. «Ἥρᾳ τὰ ὀρθίους ἐσθῆρας ἀναπτέρωκαν· τροπικ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, διεγείρω, βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν· μετὰ ἀπαρμφ. «καλλ' ἀναπτερώσας αὐτὴν, (τὴν Ἑλένην) εἶχεν ἔχων, ἐκκλέψας». Ἡρόδ. 2, 115. «ἡράδος ἀναπτερεῖ μιν» Εὐρ. καὶ «ἀναπτεροῦν τινα λόγοις» Ἀριστοφ. ἐξαιρέτως· κάμνω τινὰ νὰ προσμένῃ ἀνυπόμονα. Παθητ. ἀναπτεροῦμαι, ἀνοίγω τὰ πλατάρια νὰ πετάξω, ἀποχτῶ χαυνοῦρια φτερά, ἢ ἀλλάζω τὰ φτερά· Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 249: D. Μεταφ. «ὅταν τὸ τῇ θέᾳ ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτεροῦται, ἀναπτερούμενος δὲ, προθυμεῖται ἀναπτῶσθαι· τὸ δὲ «Ἀναπτερῶσαι τὰς διάνοιας» παρ' αὐτῷ ἐσφλρ. ἀντὶ, Ἀναστομῶσαι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 1. 11. «ἀναπτερωθεὶς ὑπότιμον, ὡς αἰσχρὸν εἴη γυναῖκα ἄρχειν· καὶ Συμπ. Θ'. 5. «ἀναπτερωμένοι ἐπῶντο· καὶ Ἀρστφ. Ὄρ. 432. «καλῶν γὰρ ὧν σὺ μοι λέγεις λόγων, ἀναπτέρωμαι.

Ἀναπτερυγίζω, Μ. ίσω· (πτερυγίζω) ἀνοίγω τὰς πτέρυγας διὰ νὰ πετάξω· πετῶ ψηλά, φεύγω πετῶντας· Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Δ'. 20.

Ἀναπτῆναι, ἀναπτέσθαι· ἀπαρμφ. ἀόρ. παρὰ τό, ἀνέπτην, ἀνεπτάμην, ἀναπτόμην, ἐκ τοῦ, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι. «Οὐκ ἔστιν ὅπως ἀναπτήσομαι. Αἰσχύλ. κατὰ Κτησίφ.

Ἀνάπτης, ου, ὁ· (ἀνάπτω) ἐξάπτης, διεγείρων τινά· Γρηγ. Ὁμ. ΛΘ'. «δήμου ἀνάπταις».

Ἀναπτοέομαι· παθητ. (πτοέω) σκιάζομαι, ξεπάζομαι μεταφορ. καταπαράττομαι κινούμενος ἀπὸ ψυχικὸν πάθος, π. χ. φόβον, ἐλπίδα, ἀτυχίαν· καὶ τ. τ. «ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικός».

Ἀναπτοέω· Μλ. ήσω· βάνω εἰς φόβον τινα, τὸν φοβίζω, τὸν σκιάζω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. ἐν χρήσει, οἷον· Ὀππ. καὶ Νόν.

Ἀνάπτομαι, Μ. ψομαι· κατὰ συγκ. Ποιητ. ἀντὶ, Ἀναπέτομαι. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ.

Ἀναπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἅπτομαι μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἀνέγγιχτος, ἀπείραχτος. 2) (ἅπτω) ἀκρέμαστος. 3) ἄναρτος.

Ἀναπτυκτός· (ἀναπτύσσω) ξεδιπλωμένος, ξετειλιγμένος, ἀνοιγμένος· ἐξηγημένος. Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Δ'. 7.

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ· ξεδίπλωσις, ἄνοιγμα. Ἀριστοτ. «ἀνάπτυξις τοῦ στόματος» περὶ Ζ. Μορ. Γ'. σαφήνισις, διακάθαρσις, ἐξήγησις· ὡς τό, Ἀνάπλωσις· ἐκ τοῦ

Ἀνάπτυσις, εως, ἡ· (ἀναπτύω) φύσιμον.

Ἀναπτύσσω, Μ. ξω. (πτύσσω) ξεδιπλόνω, ξετειλίγω, ἐξαπλόνω, ἀνοίγω· π. χ. φορέματα, κολουριασμένα χαρτιά, βιβλία ὁμοῦ δέ, «ἀναπτύξας τὸ βιβλίον καὶ ἐπιλεγόμενος . . » Ἡρόδ. 1, 125. κατὰ τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν ἀναπ. φάλαγγα, κάμνω τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ἢ παρατάττω τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην κατὰ πλείον βάθος τάξεως, (ὁηλ. νὰ στέκωσι περισσότερες ἁράδες στρατιωτῶν μία ἐπίσω τῆς ἄλλης) τὸ ὁποῖον γίνεται ὅταν οἱ στρατιῶται, καθὼς εἶναι εἰς τὴν τάξιν, στρέφονται ἄλλοι δεξιὰ καὶ ἄλλοι ἀριστερὰ καὶ στέκωνται ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω ὅταν ὀλιγοστεύσῃ κατὰ μῆκος ἡ τάξις, τότε αὐξάνεται κατὰ βάθος. Γαλλιστ. ῥεπλιέ. «Ἀκούσας ὁ Κῦρος ταῦτα . . παρήγγειλεν, ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἑκατέρωθεν τοὺς ὁπλίτας ἀναπτύσσοντας τὴν φάλαγγα ἐπιέναι παρὰ τὸ ἑπτηκὸς τοῦ στρατεύματος, ἕως γένοιτο ἐκπεπτωκὼς τὸ ἄκρον καθ' ἑκάτερα καὶ κατὰ τὸ μέσον». Ξεν. Κ, Π. 7, 5, 3. «Ἀλλὰ τό', ἀναπτ. τὸ κέρας· ἀντίστροφον ἔχει τὴν σημασ. ὁηλ. κάμνω νὰ παρατεχῇ μέρος τοῦ στρατεύματος κατὰ μῆκος μᾶλλον παρὰ κατὰ βάθος· «ἔδοξεν οἱ Ἕλληνες, μὴ προτάξαιεν πρὸς τὸ κέρας, καὶ περιπτύξαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς κατακόψειαν· καὶ ἔδοξε αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας καὶ ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν». Ξεν. Κ. Α. 1, 10, 9. ἔτι δὲ καὶ «τὰς πτέρυγας ἀναπτ. ἀφ' οὗ

Ἀναπτυχή, ῆς, ἡ· = Ἀνάπτυξις· ἐξαιρ. «ἀναπτυχαὶ ἡλίου, αἰθέρος». Εὐρ. Ἱππ. 606. «ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, οἵων λέ-

γων ἀῤῥητον εἰσήκουσ' ὅπαν ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐπεκτεταμένον ἦλιον ψῶς· καὶ Ἰων. 1461. ἠλί, ἰώ· λαμπρὰς αἰθέρος ἀναπτυχάς, τὴν αὐδὰν ἄυσω, βοάσω, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐκτεινομένου κενέρος· ἀντιστ. τῷ, πτυχῇ.

Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ· = ἀνέπτυκτος· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. πτῶν δὲ διὑρων, τὰ μὲν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ μύες.

Ἀναπτύω· Μ. ὑσω· (πτύω) ψτῶ· ψτῶ ἀπάω· ἐπὶ θαλάσσης, εὐγάω ἐπάω. Ἀπολ. Β'. 570. ἠκαγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἀχνην· μεταφ. ἀποπτύω, περιπαίζοντάς τινα ἀπορρίπτω· Γαλην. περὶ τῆς Ἱπποκράτους ἀποπτύων διατομάς· (τὸ υ, παρὰ μὲν τοῖς Ἑποπ. ἐίχρονον, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, κατ' ἔνστ. καὶ παραστ. μακρὸν Σφ. Ἀντ. 1009. κατὰ Μέλ. καὶ ἀόρ. δὲ, βραχύ)

Ἀνάπτω· Μ. ἅψω· (ἅπτω) ἐξαρτῶ, ἢ ἀρεμῶ τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, κομποδέω ἢ δέω μίαν ἄκρην μὲ τὴν ἄλλην, ἢ δύω πρᾶγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· πλέω δύω ἢ περισσ. πράγμ. μὲ τὸ κομποβόλενο· ἐν γένει προσκολλῶ τι εἴς τι· ἐν Ὀδ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κομποδέματος τῶν κάλων (ἰταλ. γούμενες) τὸ δὲ ἓν Ὀδ. Γ. 273. πηγάλματα ἀνῆψεν· ἀντὶ τοῦ ἱστὸν, ἢ στῆνο, ἀγιερόνω ἐῶρα εἰς τοὺς Θεούς, ὡς τὸ ἀνατίθημι, τῇ ὁποίᾳ λέξει χρῶνται ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγνστ. πεζογρ. καὶ τὸ Ὀδ. Β'. 86. μηδέλεις δὲ καὶ μῶμεν ἀνάψαι ὅηλ. τὰ μοὶ προσκολλήσης, προσάπτης καὶ μῶμον, ἔγένετο κοινὸν τῇ γλώσσῃ. Μέσως, Ἀνάπτομαι· ἀντὶ ἐνδύομαι, πέρνω ἐπάνω μου, σύρω μαζύ μου, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· π. χ. ἀνάπτομαι ναῦς, δένω τὰ περιμένα ἀπὸ τὸν ἐχυρὸν καρίβια εἰς τὸ ἐδικόν μου καὶ τὰ σύρω κατόπιν μου· ἀνάπτμ. χάριτινι· Ἀπολ. β'. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστῶ· ὁ παθ. παρακμ. ἐξαιρ. ὁ μετοχικὸς συντάσσεται αἰτιατ. τὸ δὲ παρ' Ἀπολ. ς'. 11. λέγει· ἡΓρᾶες ἀνημμένοι κόσκινα ἀντὶ τοῦ ἔχουσι ἐπάνω των κρεμασμένα κόσκινα· οἱ μεταγνστ. συντάσ. τὸ ῥῆμα γενικῇ τῆς Ἀνά, ἔνεκα. 2) Μετὰ τοῦ Πῦρ, ἢ Πυρί, καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἀνάπτω, βάλλω ψωτιάν· Τροπικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγκαρδιόνω, θαρρύνω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

Ἀνάπτωσις, εως, ἡ· (ἀναπίπτω) κάτω ἢ καταγὴς πέσιμον, πλάγιασμα, κάθισμα ἐς τὴν τράπεζαν· τροπικ. ἀθυμία, χάσμον τοῦ θέρους, θέλλια, ἀτονία, παραλυσία.

Ἀναπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· μέσ. ἀπαθ. (πυνθάνομαι, ἀμλ.) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς διὰ νὰ μάθω τι· μετὰ γενικ. τοῦ προσπ. Ξεν. Κ. Α'. 5, 7, 1. ἠΟἱ δὲ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα.

Ἀναπυρόω· ὦ. Μ. ώσω· (πυρόω) ἀνάπτω, φλογίζω, βάλλω ψωτιάν. Ἀριστοτ.

Ἀναπυρσεύω· Μ. εύσω· (πυρσεύω) ἀνάπτω, κρατῶ ὑψηλὰ, ἀναμμένην λαμπάδα ἢ ἄλλο τι διὰ νὰ δόσω σημεῖον· τροπικ. κάμνω χρῶμα τι ψωτεινότερον, ἢ ζωηρότερον πλουπυρσεύω τὴν βαφὴν τῆς πορφύρας· Πολύβ.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνα πυνθάνομαι) ψαυερός, τὸν ὁποῖον ἐρωτῶντας ἢ ἐξετάζοντάς τις μανθάνει, γέλι πᾶσι γνωστός. Ὀδ. Δ. 278. ἠΑφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν· καὶ Ἡρόδ. πάσει δὲ, ὡς ἔοικε, ἀνάπυστα γενόμενα ταῦτα, καταπαῦσαι Δημάρατον τῆς βασιληίης καὶ 66. ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ ἀνάπυστα ἐγένοντο ταῦτα, καὶ ἄλλα τοιάδε.

Ἀναπυτίζω· Μλ. ίσω· (πυτίζω) ψτῶ ὑψηλὰ ἢ τὸν ἀντίφορον· κάμνω νὰ ἀναβρύῃ τι.

Ἀναπωλέω· Μ. ήσω· (πωλέω) Ξαναπουλῶ, μεταπωλῶ· Πολυδ.

Ἀναπώλημα, τος, τὸ· μεταπώλημα, ξαναπούλημα· Πίναξ. Ἡρακλ. κατὰ Συγκοπ. Ἀμπώλημα.

Ἀναπωμάζω· (πῶμα) ἐκβάλλω τὸ πῶμα, ξεστακώνω, ἀνοίγω ἢ σημειόνω τὸ καπάκι τουρκοβρ. Μαθημ. Πολ.

Ἀνάπωτις, εως, ἡ· (ἀναπίνω) τὸ νὰ πίνῃ τις ὅλον τι· ἐξαιρ. ἡ ῥαχία, ὅτι ἐὰ ἀνάῤῥοια καὶ παλίῤῥοια τῆς θαλάσσης, τὸ ἰταλ. γνωστότερον φλοῦσσο καὶ ῥιφλοῦσσο· ὅηλ. τὸ γουσκωμα, ἢ ἀνέβασμα καὶ κατέβασμα τῆς θαλ. Ὁ Ἰων. κυρίως τύπος Ἀμπωτις εὕρηται πολλάκις καὶ παρὰ τοῖς μὴ Ἴωσι συγγραφεῦσι. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ' 77.

*Ἀναρ- εν συνθέσει τῆς ἀνὰ προθ. μετὰ λέξεων τῷ ρ, ἀρχομένων, διπλασιάζεται καινοτικῶς τὸ ρ, ὡς ἀναῤῥαίζω καὶ λ, τ. μόνου παρὰ τοῖς Ποιητ. καὶ τοῖς Ἴωσι παραβαίνεται, ἐνίοτε, ὁ κανὼν οὗτος.

Ἀναραίζομαι· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναῤῥαίζομαι.

*Ἀναραιηκώς· παρακμ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνηρηκώς, παρὰ τὸ, ἀναιρέω.

Ἀναράομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθ. (ἀράομαι, ἀμλ.) κάμνω ἄκυρον, σηκύω τὴν κατάραν· Καλλιστρ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀνάῤῥυλος, ὁ, ἡ· (ἀῤῥύλη) χωρὶς ὑποδήματα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ· (ἄργυρος) χωρὶς ἀσῆμι συνήθως χωρὶς ἄσπρα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα, ἐὰν ἀξίζει τὸ γνωστότ. Ἰταλικ. δὲν κοστάρει ἄσπρα· ὅστις δὲν δέχεται ἄσπρα, δὲν κερδαίνεται μὲ ἄσπρα, ἀδωρόλητος. Πλάτ. Νομ. Γ'.

Ἀνάρδευτος, ὁ, ἡ· (ἀρδεύω) ἄβρεχτος, ἀπότιστος, ξερός.

Ἀνάρθμιος, ὁ, ἡ· (ἀρθμὸς) = Ἀνάρσιος· Πλούτ. ὅπου ἐσφαλμ. Ἀνάρτιος, κεῖται.

Ἀνάρθρος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον) χωρὶς ἄρθρα, ὅστις δὲν ἔχει κλειδώσεις εἰς τὰ κόκκαλα. Ἀριστοτ. Φυσιογν. καὶ ὅλον ἀνάρθρου τε καὶ ἀσύμμετρον· ὅστις εἶναι τόσον παχύς, ὥστε δὲν φαίνονται αἱ κλειδώσεις τῶν μελῶν του. Ἱππκ. 2) Ἐπὶ φωνῶν καὶ τόνων· φωνὴν μόνον χωρὶς λέξεις· καθὼς εἶναι ἡ φωνὴ τῶν ἀλόγων ζώων. 3) Παρὰ τοῖς Γραμμ. λέξεις χωρὶς ἄρθρον. Πλούτ. εἰς Σωκρ. ημιπάσσαι καὶ ἀρίσναι φωνάς τινας ἀνάῤῥρους.

Ἀναριθμέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερτ. α.) μετρῶ ἐκ δευτέρου, ξαναμετρῶ, μετρῶ ἀναπόδα, ὅηλ. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἀπάνω. Μέσ. δὲ, στοχάζομαι πάλιν, ἀναμιμνήσκομαι, ξανασυλλογίζομαι. Αἰσχίν. Σωκρ. εἰς Ἀξίοχ. Γ'. νυνὶ δὲ ἡρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα.

Ἀνάριθμητος, ὁ· ἡ· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερτ. α.) ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμήσῃ, μετρήσῃ τις· ἄπειρος, ἐπὶ χρόνου παρὰ Σοφοκλ. Αἴας 646. ἠπαπαῖ· ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται. 2) Ὅστις δὲν ἐμετρήθη· τὸν ὁποῖον δὲν μετρᾷ τις μαζύ μὲ ἄλλα, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ· Παρ' Εὐριπ. Ἰων. 837. καὶ Ἑλ. 1680. 3) ἐορτὴ, ὅστις δὲν ἐμαύνει ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ μετρῇ, ἢ λογαριάζῃ.

Ἀναρίθμιος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντίρριθμος· (ἀριθμὸς μετὰ τοῦ στερτ. α.) χωρὶς ἀριθμόν· ἀμέτρητος, πολὺς ὅηλ. παρὰ ποιητ. ἐνίοτε μετὰ γεν. Σοφκλ. Αἴ· 597. ὅστις δὲν ἔχει μέτρον εἰς τίποτε· ὅηλ. δὲν φυλάγει μετριότητα· 2) ὅστις δὲν συναριθμήθη, δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον παράβλεψεν, καταφρόνησεν. Σοφοκλ. Αἴας 603. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 202. Σοφοκλ. Ἠλ. 232. πανάριθμος θρήνωνα ἀντιθ. τῷ ἐναρίθμιος· (υυυ –, Δωρικ. ἔτι δὲ καὶ υ – ᴗ υ ἀντὶ ἀνήριθμος).

Ἀναριστάω, ῶ· (ἀρίστᾱω) δὲν προγεύομαι Ἱπποκρ. Διαιτ.

Ἀναρίστησις, εως, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις προγεύματος· τὸ νὰ ἐγκρατεύηταί τις ἀπὸ τὸ νὰ κάμῃ πρόγευμα.

Ἀναρίστητος ὁ, ἡ· (ἀριστάω) ἀπρόγευτος, ὅστις δὲν ἐπρογεύθηκε, τὸ τουρκοβ. δὲν ἔκαμε καφαλτί· Ἀριστοφ. ἠδιὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὧν· ἃ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππων Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 5. ἠδῶντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι.

*Ἀναριστία, ἡ· (ἄριστον) = ἀναρίστησις.

*Ἀνάριστος, ὁ, ἡ· (ἄριστον) = ἀναρίστητος· (υ – – υ)

Ἀναρίτης, ὁ· εἶδος θαλασσίου κοχλίου· Ἀθήν. ἠἀναρίτην λέγουσιν εἶναι κογχύλιόν ὄστρεον προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες· καὶ λέγεται δὲ καὶ νηρίτης. (υ – – –)

Ἀναριτοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀναρίτας τρέφων· εἰς τὸν ὁποῖον γεννῶνται οἱ ἀναρίτες, σπιλλίγγες θαλασσινοί· Ἐπιδ. νήσου τινὸς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ.

*Ἀναριχάομαι· ἀντὶ ἀναῤῥιχάομαι.

Ἄναρκτος, ὁ, ἡ· (ἄρχω) ἀνεξουσίαστος, ἔστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς τινα ἀρχοντα· καὶ ὅστις δὲν ἀφήνεται νὰ ἐξουσιασθῇ ἀπὸ ἄλλον· Αἰσχύλ. καὶ Θουκυδ. Ε'.

Ἀνάρμενος, (νος), ὁ, ἡ· (ἅρμα) ἀναρμάτωτος, χωρὶς ἅρματα· ὅστις δὲν εἶναι ἁρματωμένος, Ἀναλεκτ. Γ'. Σελ. 332.

Ἀναρμόδιος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω μετὰ τοῦ στερητ. ἀν—) ὁ μὴ ἁρμόζων, ὁ μὴ ὢν ἐπιτηδειος· Ζώσιμ. Α'. 32. ἐπῤῥ. ἀναρμοδίως. ἀναρμοστα, ἀνεπιτηδεια.

Ἀναρμόζω, Μλ. όσω (ἁρμόζω) = Ἁρμόζω.

Ἀναρμοστέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνάρμοστος) εἶμαι ἀνάρμοστος, ἀτέρμαστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν τεριάζω· Πλάτ. Πολ. Ε'. πᾶσα ἃ νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἕχοις ἂν ἁρμόττειν, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖν· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων· ἀσύμφωνος, ὅστις δὲν εἶναι συμφωνημένος, τὸ τουρκοβ. χωρὶς ντουζένι, ὅστις κάμνει κακοφωνίαν· Πλάτ. Γοργ. σελ. 482. Β.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἁρμόζῃ, νὰ μὴ τερτιάζῃ, νὰ μὴν εἶναι πρέπον τι· Πλούτ.

Ἀνάρμοστος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἁρμόζει, δὲν πρέπει, δὲν τερτιάζει, δὲν συμφωνεῖ· ἀτέρμαστος, ἀπρεπὴς, ἀσύμφωνος· ἰδιώτης· ὁ μὴ συμφωνῶν, τεριάζων· ἀνεπιτήδειος, ἀπρεπὴς, βαρετὸς, μὴ ἁρμόδιος· Παρ' Ἡροδ. Γ'. 80. ἐπῤῥ. ἀναρμόστως.

Ἀναρμόττω, = ἁρμόζω.

Ἀναρπάγην· Ἐπῤῥ. (ἁναρπάζω) ἁρπαιτικά, ἁπάνω τρυβηχτά· Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀναρπαγή, ἡ· = Ἁρπαγή· Εὐριπ. Ἑλ. 50.

Ἀναρπάζω, Μ. άσω· καὶ ξω· (ἁρπάζω) ἁρπάζω ἀπάνω, ἁρπάζω βιαίως, Εὐστ. ἀναρπ. ὄγκος· Ἰλιάδ. Χ, 278. ἁρπάζουσας σηκώνω κουτάρι τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένον ς τὴν γῆν· καὶ Ξεν. Ἀνβ. 7, 4. καὶ στρατιῶται ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα. ω ἁρπάζω τινα καὶ φεύγω μὲ αὐτόν· Ἰλιάδ. Ι, 560. πότερόν (τὴν Ἑλενόην) ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων· ἃ ἐτὸ καὶ γλυτώνω τινα ἀπὸ κάνένα κίνδυνον. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ, ἁρπάζω, σείρω μὲ βίαν, ἐξαιρ. σύρω ἢ τραβῶ τινα, καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ κριτήριον· ἁρπάζω αἰχμαλώτους, λῃστεύω, πλένω ἢ πέρνω σκλάβους· ξεγυμνόνω, ἐρημόνω, πόλεις· Φοίν. Εὐρ. 1095. ἐν γένει, κάμνω τι δυναστικὸ, κακομεταχειρίζομαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. τὸ ἁρπάζω, ἀναλαμβάνω, πέρνω εἰς χεῖρας· Ξενοφ. Ἀν. Ζ'. 4. καὶ στρατιῶται, ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα, καὶ

Ἀναρπάξανδρος, ὁ, ἡ· τοῦτ' ἔστιν ἄνδρας ἁρπάζων· ἁρπάζων· Αἰσχύλ. Θήβ. 778. πό-

σον τὸν Οἰδίπουν τίον, ἀναρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελέσθαι χώρας;»

Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρπάστη, ἡ· (ἀναρπάζω) ἁρπαγμένος, τὸν ὁποῖον ἁρπαξέτις, ἐπῆρε μὲ βίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ἔσυρε μαζύτου. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', 2. «ἄλλους ἀναρπάστους πρὸς βασιλέως γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν.» = τῷ ἀποστάτῃ· παρ' Ἡρόδ. 4, 205. «ὡς γὰρ ὁ τάχιστα ἐκ τῆς Λιβύης τισαμένη τοὺς Παρκαίους ἀπεστάτησε ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπέδωκε χαιρίῳ ὁ δὲ Pseron ἐβούλετο ἀξυνευμένην τὴν λεπτὴν οἱ ἐν Ἑλπ. Ἐκβ. 206. «τὸν μὲν γὰρ μ' ὡς τ' οὐριβρίπταν, μόσχον, βεῖλαῖα, βειλαίαν θέτοφεν χειρὸς ἀναρπαστὰν πᾶς ἀπὸ, λειμῶνόμ τ' Ἀίδᾳ γᾶς ὑπεπεμπομένᾳν σκότον.»

*Ἀναρράϊζομαι, παθ. (ῥαΐζω) γίνομαι πάλιν ὑγιής, λαμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου, γλυτώνω ἀπὸ βαρεῖαν ἀρρωστειάν· ξαναγερεύω, ἐλαφρύνομαι ἢ εὑρίσκω ἐλάφρωσιν.

Ἀναρράπτω· Μ ψω· (ῥάπτω) ἀμπαλάνω τι, ῥάφτω ἄπαιο ἀμπέλωμα, βάφτωτι μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε· Πλουτ. εἰ Νοῦμ.

Ἀναρράφη, ῆς, ἡ· ἀμπαλωματειά, ῥάφιμον μαζύ. Παρ ἑπτοῖς δέ, κατὰ Πολλ. Αἰγ. 6, 8, λέγεται χειρουργικῆτις πρᾶξις· τὸ δὲ χειρουργικὸν περὶ ταύτης ἐργαλεῖον, ἀναρράφιστικὸν σμιλίον καλεῖται· Ζητ. Καταρράφη·

Ἀναρραψῳδέω, ῶ· Μ, ἤτω· (ῥαψῳδέω) ψάλλω κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐν γένει δὲ ἀρχίζω νὰ ψάλλω· Λουκιαν. 6. σλ. 239.

*Ἀναρρέπω· (ῥέπω) ἐπὶ πλάστιγγος ἡ ζυγαριᾶς, ἀναπηδόνομαι, ὅταν τὸ ἓν μέρος χτυπᾷ ἢ σηκόνεται ἀπάνω.

Ἀναρρέω· Μλ —εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) ἐπὶ ὑγρῶν· τρέχω, ὅηλ. χύνομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἰς ἀνηφορικὸν μέρος· πρὸς τὰ ἄνω, ἤτοι τὸν ἀνήφορον, Λουκιαν. «παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου· Ἀναῤῥέω· Μλ. ἀνερῶ (παρὰ τὸ ἄχρηστον ῥέω), ὅδω εἰδηγεν διὰ λόγου· κηρύττω, διαλαλῶ· κάμνω γνωστὸν μεγαλοφώνως, ἐξαιρ. ἐκλογὴν λειτουργῶν τῆς πολιτείας, ὅηλ. ἐκείνων, ὅσοι ἐκλέγονται νὰ ἔχουν πολιτικὴν δουλειάν.

Ἀναῤῥήγνυμι, Μ. ῥῶ· (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) διαχωρίζω, σχίζω, ξεσχίζω· Ἰλ. Τ. 63. «γαῖαν ἀναῤῥῆξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.» ἐνθα ψηφὶν Εὐστάθ. τὸ ἀναῤῥηγνῦναι, καὶ ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖται, καθὰ καὶ ἐπὶ γαστρός, ἣν ἀναῤῥῆξε λαιμὸν· ὅηλοῖ δὲ ἡ λέξις τοῦτο, διασχίσει, διαστήσει· καὶ Ἡρόδ. 2, 14. «..οἱ οὐτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὐλακας ἔχουτι πόνους..ὡς κάμνοντι νὰ σκάψῃ, νὰ σχιστῇ, νὰ ἀρημνισθῇ, νὰ ἀνοιχθῇ πᾶγει μὰν.. τεῖχος ἀναῤῥῆξας, τὸ μὲν εἰς ἄλα πᾶν καταχεῦαι..» Ἰλιάδ. Η, 461. ὅθεν φανερόω, ἀποκαλύπτω, εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν· ναύπορ. νεῖος «διυγείρω, τεχνεύομαι, γίνομαι κάτιος νὰ γένῃ φιλονεικία, μάλλωμα καὶ, τ. τ. «δ' ὑμῖν κραδίη πόλεμον πεδιοῖ, αἵματι δὲ χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξασθαι ὁμοίῳ ἔχθεα λῦσαι..» Θηρ. 22, 172. Παθητ. σκάζω, σχίζομαι· 2) ἀμεταβ. καὶ Σεπτῶ, ξεπαζῶ· εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν, ὁρμῶ, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐναντίον τινος, τὸν πλακώνω ἔξαφνα· Πλουτάρχ. «Ἀναῤῥάγη πόλεμος» ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐξέσπασε πόλεμος· «ὕδατα ἀναῤῥάγη» Ἀριστοτ. Μετεωρ. ὡσαύτως καὶ παθητ

Ἀναῤῥήκτως· Ἐπίῤ. Ἀῤῥήκτως· ἄτρωτα, ἀξύστακτα, ἀτσάκιστα, ἀσπαστα, ἀσκαστα· περὶ τοῦ σχηματισμ. τῆς λέξ. ἰδὲ ἀνάεδνος.

Ἀναῤῥηξείς· μετοχ. παθ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἀναῤῥέω Μλ. ἀνερῶ Δημοστ. «ἀναῤῥηξεὶς στέφανος» ὁ κηρυχθείς· καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α'. 4. «ἀναῤῥηξεὶς αὐτοκράτωρ» ἀντὶ τοῦ, ἀναγορευθείς, κηρυχθείς.

Ἀνάῤῥημα, τος, τό· (ἀναῤῥέω· Μλ. ἀνερῶ) κήρυγμα, φανέρωσις διὰ τοῦ κήρυκος δημοσίας προσταγῆς· τὸ Ἰταλικ. ἐντίκτο

Ἀναῤῥῆξις, εως, ἡ· (ἀναῤῥήγνυμι) ξέτχισμα, σχίσμα· ξέπτισμα, σκάτισμον· Πλούτ. «βάθαλαί νηῶν οὐκ οὖσαι, οὐδὲ ἀναῤῥῆξεις.

Ἀνάῤῥητις, εως, ἡ· (ἀναῤῥέω Μλ. ἀνερῶ)· ἀνακήρυξις, ἀναγόρευσις, διαλάλημα διὰ τοῦ κήρυκος, φανέρωσις δημοσίας προσταγῆς, ἐξαιρ. ἀξιωματικῶν ἐκλογῆς, Αἰτχίν. «ὁρᾷν προϊόντα τὸν κήρυκα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀνάῤῥητιν μέλλουσαν γίνεσθαι·» ἔτι δὲ καὶ δημοσίως γινόμενος ἔπαινος, Ἐγκώμιον τινος.

Ἀναῤῥήτιον, ου, τό· εἶδος χόρτου· Ἀριστοτ. Προβλ. 20, 22. ὅπερ καὶ, λυχνὶς ἀγρία καλεῖται· Λατ. Napurtium, παρ' Ἱπποκρ. ἀμφ. ἴσως Κάρδαμον, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον γκροῦχα.

Ἀναῤῥιπίζω, Μ. σω· (Ῥιπίζω) ξαναπνεμπῶ μὲ ἀνεμιστῆρι τὴν φωτειάν, ξαναφυσῶ διὰ νὰ ἀνάψῃ· καὶ μεταφ. ξαναερεθίζω, ξαναζωογονῶ, ξαναφωτεινάζω· Λουκιαν. Ἀνάχ. «τὴν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν.

Ἀναῤῥιπτέω, ῶ, Μ. ἤτω· (ῥιπτέω) = ἀναῤῥίπτω· μόνον κατ' ἔνστ. καὶ Παρατκ. ἐν χρήσει· Ὁμ. Ὀδ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀναῤῥίπτω, Μ. ἰῶ· (ῥίπτω, ἀνμλ.) ῥίχνω εἰς τὸ ἄνω, ἢ τὸν ἀνήφορον· Ὀδ. Η. 328. «Νῆας ἐμοὶ, καὶ κοῦρος ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῶ·» ὅηλ. νὰ ῥίχνουν τὸ νερὸν τῆς θαλάσ. μὲ τὰ κωπία ἀπάνω, νὰ τὸ πετάχνουν τὸν ἀνήφορον· εἰς δήλωσιν συντόνου καὶ σφοδρᾶς κωπηλασίας· ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῶ (κωπί) Κ'. 130. «Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀναῤῥίπτειν ἐείσαντες ἐλαφρὸν·» ἤγουν, ἐκωπηλάτησαν ὅλοι ὁμοῦ μὲ ὅλην τους τὴν δύναμιν· ὅπου ὅμως ἡ ἀναίγνωσις εἶναι πάνυ ἀμφίβολος, ὅθεν ὁ Βόλφ ἀναγινώσκει ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτάκτῳ ἐκδόσει, ἅλα πηδῷ· 2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω· μεταχειρίζομαί τι ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ, ἢ ὡς κοινότερον λέγομεν· ὅπου τὸ εὐγάλῃ ἢ ἀερια· τὸ Ἰταλικ. ῥίσκιαρω, ἢ ῥιζικάρω· Θουκυδ. Δ'. «τόσον δὲ κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν·» καὶ Ἡρόδ. 7, 50, 2 «νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτεύοντες ἐς τοῦτο σφέα προηγάγοντο·» ὡσαύτως καὶ Θεόδ. 5, 103. «τεῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσι — ἅπανος γὰρ φύσει — ἄμματε γιγνώσκεται σφαλίντων·» καὶ 6, 13. «ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς μέγιστον δὴ τὸν πρὸ κινδύνου ἀναῤῥιπτεύοντες, ἀντιχειροτονεῖν, καὶ ψηφίζεσθαι·» ὡσαύτως καὶ μάχην ἀναῤῥίπτω, ὅηλ. δοκιμάζω τὴν τύχην μου μὲ μίαν μάχην· εἰλήφθαι δὲ ἡ λέξις μεταφορ. ἀπὸ τῆς κυβείας (τὸ παίγνιον τῶν κύβων ἤτοι τῶν ζαριῶν) ὅθεν καὶ ἐν Πλουτάρχ. «τὸν περὶ πατρίδος κύβον διὰ μάχης ἀναῤῥιπτεῖν·» ἀντὶ τοῦ νὰ ἀρίνηται τις εἰς πόλεμον ἔχων τὰς ἐλπίδας του νὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ τύχη· οἱ μεταγενέστ. χρῶνται τῷ ῥήματι καὶ ἄνευ τοῦ προσθήκης τινος· ὡς παρὰ Πλουτχ. «δ' δὲ Πύῤῥος τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίπτει κύβον τοῖς ὅλοις ἐσφάλη·» ὅηλ. ἐλπίσας εἰς τὴν τύχην νὰ τὰ κατορθώσῃ ὅλα, ἠπατήθη· καὶ Παυσαν. «Ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀναῤῥίπτει·» ἀντὶ τοῦ, νὰ βάλῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του εἰς κίνδυνον διὰ ξένας ὑποθέσεις· ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζω, παρακινῶ· π. χ. «Ἀναῤῥίπτων τάττει·» Διον. Ἁλικ. Γ. 17. ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀναῤῥιπτέω κατ' ὅλας τὰς σημασίας αὐτὰς χρήσιμον.

Ἀναῤῥιχάομαι, ὦμαι· Μ. χήσομαι· μέτ. ἀποθ (ῥῥιχάομαι) ἀναβαίνω που, πικνόμενος μὲ χεῖρας, καὶ πόδας, ὡς ἡ ἀράχνη· τροπικ. σπουδάζω, καταγίνομαι εἰς ὑψηλὰ πράγματα, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω μεγάλος ἢ νὰ ἀποχτήσω μεγάλον ὄνομα, ἀγαπῶ τὰ τρανά· Ἰωνικ. εὑρῆται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 69, «ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος πρὸς ταῦθ' ἀναῤῥιχᾶσ' ἂν εἰς τὸν οὐρανὸν· τὸ κοινῶς, γραπατσώνομαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἔνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· οἱ δὲ Γραμματικ. προκρίνουσι τὸν τύπον ἀναῤῥιχάομαι· Hemst. ἐν Θωμᾷ Μαγ. σλ. 61. «ἀφ' οὗ

*Ἀναῤῥίχησις, εως, ἡ· γραπάτσωμα τὸν ἀνήφορον· ἐπιμέλεια νὰ ἀποχτήσῃ τις μεγάλον ὄνομα· τὸ κοινότερον· ἀγάπη γιὰ τὰ τρανά.

Ἀναῤῥίψις, εως, ἡ· (ἀναῤῥίπτω) τὸν ἀνήφορον, ἢ εἰς τὰ ἄνω μέρη· Πλούτ.

Ἀναῤῥοία, ας, ἡ· (ἀναῤῥέω) παλίῤῥοια, ἄμπωτις· Ἀϊδήν.

Ἀναῤῥοιβδέω· (ῥοιβδέω) ξαναῤῥοφῶ, ῥοφῶ πάλιν ὅ,τι εὐγαλε προτήτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καταπίνω· Ὀδ. Μ. 236. «χαίρυβδις δεινὸν ἀναῤῥοίβδητε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.» καὶ 104. «ἀφ' οὗ

Ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ· ξαναῤῥόφησις, μεταῤῥύθμημα, ὁπίτω πάλιν κατάπιομα.

Ἀναῤῥοιζέω· (ῥοιζέω) τρέχω, ἢ πηγαίνω εἰς ἀνώτερα μέρη, ἢ τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω μὲ ὁρμὴν· Πλούταρχ. 7, σελ. 189.

Ἀναῤῥοπία, ας, ἡ· (ἀνάῤῥοπος) βάσιμα πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ, ἴτιασμα, κίνημα ἐξαιρ. τῆς ζυγαριᾶς· Ἱπποκρ.

Ἀνάῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀναῤῥέπω) ὅστις κινεῖται, αὐξάνεται, ἴτιαπάνω· βαίζει πρὸς ἀπάνω· καθὼς τὸ ἐλαφρότερον μέρος τῆς ζυγαριᾶς.

Ἀνάῤῥους, ὁ· = ἀνάῤῥοια· Εὐστάθ. δὲ λέγει ὅτι τὸ «Ἀνάῤῥους χωρεῖ» ἀντίκειται τῷ κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι· καὶ ὅτι παροιμιάζεται ἐπὶ τῶν ἐξ εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ ἀνάπαλιν· Στλ. 1759.

Ἀναῤῥοφάω, ῶ· καὶ ἀναῤῥοφέω· Μλ. ἤτω (ῥοφάω, ῥοφέω) = παρὰ Λουκιαν. καὶ Φιλοστρ. Ἀναῤῥοιβδέω· ὅθεν

Ἀναῤῥόφησις, εως, ἡ· = Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναῤῥοχθέω, ῶ· Μ. ἤτω· (ῥοχθέω) τηχολογῶ, χτυπῶντας που γυρίζω ἢ πέφτω μὲ κρότον καθὼς τὰ κύμα· Ὀῤῥ. Ἀργ. 704.

Ἀνάῤῥυπτις, εως, ἡ· (ἀναῤῥύω) ἐλευθέρωσις· μὲ ἅρπαγμα γλυτωμὸς ἀπὸ κίνδυνον· 2) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀνατουρίων· Ἀριστοφ. Εἰρ. 890. «ὥστ' εἰδέως ἅρπακτε ὑμᾶς τῷ σκέλη ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀναῤῥύσιν.»

Ἀναῤῥύω, Μ. ὑσω· (ῥύω, ἐρύω) σύρω γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω· τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξαιρ. τὸν λαιμὸν τοῦ θυομένου ζώου, ὥστε νὰ βλέπῃ εἰς τὸν οὐρανόν· θυτάζω, σφάζω, ὡς τὸ Ὁμηρ. «ἀνέρων· 2) μέτ. λυτρόνω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω· τὸ δὲ, ἀναῤῥύομαι ἤτταν ἀντὶ τοῦ διορθώνω τὴν ἧτταν ὁποῦ ἔπαθα· Διον. Ἁλικ.

Ἀναῤῥώννυμι, καὶ Ἀναῤῥωνύω, Μ. ώσω· (ῥώννυμι· ἀνμλ.) ξαναδυναμώνω τινα, κάμνω νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις· Σουίδ. «δ' δὲ Ναυσίνοος ἐνότησε καὶ πολλάκις ὁ Θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτόν.» Παθητ. ἀναλαμβάνω τὰς προτέρας μου δυνάμεις, ξαναδυναμώνομαι· π. χ. ἀπὸ μίαν ἀῤῥωστειάν.

Ἀναῤῥώομαι· μέτ. ἀποθ. (ῥώομαι) Μλ. ώσομαι· ἀναβράζω, χορχολίζω· σπεύδω ὀπίσω, ἤτοι βιαστικὰ γυρίζω ὀπίσω· Ἐπικ. ὁ ἐναῤῥητ. τύπος ἐστι πάνυ ἀμφίβολος· Herm. ἐν Ὀῤῥ. Ἀμητ. 1209.

Ἀναῤῥώσις, εως, ἡ· (ἀναῤῥώννυμι) ἐπανάληψις τῆς ὑγείας, ξαναδυνάμωτις.

Ἀναρσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρσία, ἡ· Σφ. Τρχ. 642. (ἄρω, ἄρτιος) Ἀνάρμοστος, ἀνάρτιστος, ἐνάντιος· ὅθεν ἐχθρικὸς, ἢ μὲ ἐχθρικὰ φρονήματα, ἀνάσιμος ἐχθρός· παρ' Ὁμηρ. μετὰ τοῦ δυσμενὴς· Ἰλ. Ω. 365. «Οἱ τοι δυσμενίες καὶ ἀναρσιος ἐγγύς ἐστι·» πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δυσμενὴς, Ὀδ. Α, 401, καθ' ἣν σημασ. ὑπερέχει ἡ χρῆσις τῆς

λέξεως: Ἐπὶ πραγμάτων· ἐναντίον, ἐνοχλητικόν, δυσάρεστον, Ἡρόδ. Β'. 10. οὐδὲν οἱ μέγα ἀνάρτιον πρῆγμα συνεσείχθη.» καὶ 5, 89. 90.

'Αναρτάω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀρτάω) κρεμῶ τι εἰς τι· ἀναρτ. τινος 'Απολ. Ῥδ. 3, 789. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπικ. «ἀνηρτῶτινα ἐλπίσιν.» κάμνω τινὰ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀμφιβολίαν διά τι ποτε, νὰ μὴν ἠξεύρῃ βέβαια τί θέλει γένει· τὸ σύνηθες παροιμιῶδ· παρ' ἡμῖν· ἀμίλητον μέσον φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίαι. 'Αλλὰ καὶ ἐνεφάνισαν τινα μὲ τὴν ἐλπίδα, δὲν ἀφίνω νὰ ἀπελπισθῇ· ὡς τό, μετεωρίζω, καὶ αἰωρέω. Παπῆτ. δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰμὶ πολλὰ προτεκτικὸς, ἔχω ἔλεγε τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τίποτε· 2) ἀναρτῶ ἐμαυτὸν εἴς τινα· ἀντὶ τοῦ παραδίδομαι εἰς τινα, κάμνω ὅλα διὰ νὰ τόν ἀρέσω, τὸ τουρκισ. διὰ χατῆρ του· ἀφιερόνομαι εἰς αὐτόν, ζῶ κατὰ τὸν θέλησίν του· ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων εἰς τὸν δῆμον ἀνήρτησαν ἑαυτούς.» Δημοσθ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀνηρτῆμαι τὰς ἐλπίδας εἴς τινα. «Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσιν τὸν Νουμᾶν.» ἐκέρματεν, ἔβαλλε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν. «Ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον.» καὶ Μέσ. «Ἀνηρτημένοι ταῖς ὄψεσι πρὸς αὐτόν.» προσήλωσαν τὰ ὀμμάτιά των εἰς αὐτόν· καὶ «πάντα πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται.» Πλάτ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐρέμονται ὅλα, δηλ. ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ καὶ εἶναι αἴτιος εἰς ὅλα· Πλάτ. 3) Μέσως, «Ἀναρτῶμαι τινά.» ψέρω τινὰ εἰς τὰ νερά μου, τὸν κάμνω νὰ μοὶ προσελληξῇ, νὰ γένῃ φίλος μου, κερδαίνω τὴν ἀγάπην του· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 4) Μετὰ 'Αναρεμ. πείρω ἐπάνω μου, ἐπιχειρῶ, καταχειρίζω· «ἀνηρτημένου τοῦ ἀνδρὸς βασιλέως χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπια ποιεῖν.» Ἡρόδ. 1, 90. καὶ «μαθὼν δὲ τότε τοὺς Ἀθηναίους ἀνηρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς...» 6, 88. ἀφ' οὗ

'Αναρτησις, εως, ἡ· χρέμασμα ἀπό τι· δέσιμον τινος ἀπ' ἄλλο τι· ὑποχρέωσις, προσκόλλημα εἴς τινα· τὸ νὰ ἀμιερεύεται τις καθ' ὅλα εἰς τὸν θέλησιν ἄλλου.

'Αναρτιος, ὁ, ἡ· (ἄρτιος) ἐπὶ ἀριθμῶν· μονὸς, ὅστις δὲν εἶναι ζυγὸς «ἄρτιος, ἢ ἀνάρτιος.» τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν παιγνίδιον ζυγὰ ἢ μόνα; καὶ κοινότερον· ζύγα, μόνα; 2) = Ἀνάρτιος.

'Αναρτος, ὁ, ἡ· (ἀρτύω) ἀνέτοιμος, ἀπαίμαστος· ἐπὶ φαγητῶν δὲ, ἄρτυστος, μὲ χωρὶς ἄρτυμα δηλ. χωρὶς μυρωδικὰ, τουτέστι χωρὶς κρεμμύδι, κανέλλαν, καρυφύλλι καὶ τ. τ. μαγειρευμένος· καὶ ἀκόλουτος ἢ ἀλέωτος.

'Αναρτύω, = ἀρτύω· ἀμφ.

'Αναρυστήρ, ρος, ὁ· ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν· εὐχάριστον ὑγρόντι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖόν του, καθὼς π. χ. ὁ κουβᾶς· τὸ μεγάλον χουλιάρι μὲ τὸ ὁποῖον κανοῦμεν ἢ σύγχομεν ζούπαν· καὶ· τ. τ. Ἡσύχ. καὶ ἀναρύω· Μλ. ὕτω (ἀρύω, ἀρύτω) ἀντλῶ τι· δηλ. σύγχω κάτεν ὑγρόν ὡς π. χ. ἀπὸ τὸ πηγάδι νερόν· ἀπὸ τὰ ἀγγεῖά τῆς ζούπας μὲ τὸν ἀναρυστῆρα (μεγάλο χουλιάρι) εἰς τὸ δισκάριον (πιάτον, ταψίον, ταλέρι) καὶ· λ. τ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους)· τὸ δὲ παρ' Ἱππων. Ἐπιστ. «σοφίη ψυχὴν ἀναρύεται παθῶν.» ἤγουν καθαρίζει, παστρεύει ἀπὸ τὰ πάθη.

'Αναρχαίζω· Μ. ίσω· κάμνωτι πάλιν ἀρχαῖον, παλαιόν· 'Ανέκδοτ. Α'. Σελ. 501. «Ἠγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαΐσας.»

'Αναρχία, ας, ἡ· (ἄναρχος) ἔλλειψις ἐξουσίας, ἔλλειψις ἐξουσιαστοῦ ὑπερτάτου· Ἡρόδ. ὅπου δηλ. δὲν εἶναι βασιλεύς, ἢ ἄλλος δυνατὸς ἐξουσιαστὴς, καὶ καθεὶς κάμνει ὅ,τι θέλει· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἀναρχία τὸ α'. ἔτος (ὁ χρόνος) τῆς 94 'Ολυμπ. ὅτε ἐξουσίαζον οἱ 30. τύραννοι. «Τῷ δὲ ἑπομένῳ ἔτει, ἐν ᾧ ἦν 'Ολυμπιάς, ..., ὃν Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἦρξεν, οὐκ ἀνομάζουσιν, ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν..» Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 3, 1. καὶ Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 128. ὑπὲρ (Βόλφ. Πλάτ. Νομ. Β'. κτὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου.»

'Αναρχομαι, = ἄρχομαι· ἀρχίζω πάλιν, ξαναρχίζω· Πλούτ. Σύλλ. 30.

'Αναρχος, ὁ, ἡ· (ἀρχὴ) ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν γενήσεως· οὕτω λέγεται μονος ὁ Θεός· Θεολόγ. «ἄναρχος ὁ Θεός.» ὅλη. μὴ ἔχων ἀρχὴν γενήσεως. 2) μὴ ἔχων ἄρχοντα, ἐξουσιαστήν· Ἰλ. Β. 703. «ἄναρχοι ἦσαν.» καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι.» «Ἐπῤῥ. ἀνάρχως.

'Αναρχοφωτομυστός, ὁ, ἡ· χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς ὡς ἐξηγημένος· Ἐπιγρ. ἀμφ.

'Ανασαλεύω· Μ. σω· (σαλεύω) ἀναταράνω, κουνῶ, σαλεύω, ταρίζω, κουνιώτας ἢ ταρίζωντάς τι κάμνω νὰ κινῆται ὑψηλά· 'Αλκίφρ. Α'. 39. τὴν ὀφρὺν ἀνεσάλευσεν.»

*'Ανασάξιμος, ὁ, ἡ· (σάττω) τὸ ἀνασάξιμον, μεταλλουργεῖον, τουρκισ. μαντέμι, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ ἀφήσουν ἀξούλευτον καὶ παραχωδῇ ἢ στουπωδῇ, τὸ ἀειγουν πάλιν καὶ τὸ δουλεύουν· Ἐπιγρ. 1, σλ. 189. ὑπὸ Boeckh. παρὰ τό

*'Ασάπτω. Μλ. ξω· (σάπτω) ξαναχώνω λάσκον ἢ τρύπαν ὁπού ἐστουπώθηκεν ἢ ἐτέμισε, καὶ τὸν ξανακοπιλεύω.

'Αναστειράζω· Μ. άσω· (στειράζω) στείρω, τραβῶ τι ὀπίσω μὲ σχοινί, ἢ μὲ τὸν χαλινόν· 'Απολ. 'Αργον. Α'. «ὧν ἀναστειράζοντας ἔχον προτέρωτε κοῦτον.» 2) παραστρατίζω τινα, τὸν κάμνω νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ· Εὐριπ. Ἱππολ. 238. «ἔστις σε θεῶν ἀναστειράζει, καὶ παρακόπτει φρένας.»

'Αναστειρατμός, οῦ, ὁ· ὀπίσω τράβιγμα· μὲ σχοινί, ἐξαιρ. μὲ τὸ χαλινάρι, π. χ. τὸ κεφάλι ἀλόγου ὁ καβαλάρης· Νικ. Χρον. ΒΑ'. 3.

'Αναστεισίφαλλος, ου, ὁ, ἡ· (ἀναστείω, φαλλὸς) Ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων.

*'Αναστεισμα· = τῷ ἑξῆς.

'Αναστεισμός, οῦ, ὁ· (ἀναστείω) κίνημα, τάραγμα, σείσιμον, τίναγμα, κίνημα πράγματός τινος ὑψηλά· 2) φοβερὰ, φοβέρισμα· Διον. 'Αλικ. «ἀναστεισμὸς τῶν ἀποστατῶν.»

'Αναστείω· ποιητικ. ἀναστείω· Μ. σω· (στείω) σείω, τινάζω, κινῶ, κουνῶ, ταράζω τι σηκόνωντάς το ὑψηλά· Ἡσίοδ. Ἀσπ. 344. «Ἀθήνη Αἰγίδ' ἀναστείσασ'.» καὶ Ξεν. Οἰκ. Γ'. 12. «ἱμάτια καὶ στρώματα ἀναστεῖσαι, καὶ συσείσαι.» «ἱππία ἀναστείω.» τραβῶ, ἀνεύγω ἀηλίγωρα τὰ παιχνιδιὰ τοῦ καραβιοῦ· «ἀναστείσας τὰ ἱστία· Φιλστ. εἰς 'Απολλ. 3, 12: βοῦ ἀναστείσεν καταχρηστικῶς· «μέλλε» ἀφ' ὅπου ἄρτες ἀναστείειν μετὰ βοῆς.» ὡ 'Αρστρ. 'Αχαρ. 347. 2) βάνω τι εἰς κίνησιν ἢ κάμνω νὰ κινῆται ταράζων ἢ κουνιώτας το· διεγείρω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν· 3) φοβερίζω σηκώνωντας ὑψηλὰ τὸ χέρι ἢ ἄρμα· φοβερίζω νὰ καταδίσω ἢ ἐγκαλέσω τινα εἰς τὸ κριτήριον· — ὁ αὐτὸμ. Παρατατ. ἀναστείσασκε ἀντὶ ἀναστείσασκε· ἐν Τρ. 'Απολ. «πάντοθ' ἀναστείσασκε, τίνασσε δὲ νηὸς δοῦρα.» 403. Δημοσθ. κατὰ 'Αριστογ. «τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀναστείσας ποι ἔτρεφεν.» 4) Διά σεισμοῦ καὶ κλόνου βάλλω τι εἰς κίνησιν.

'Αναστελγαίνω· (ἀστελγαίνω) αὐθάδικα καὶ ἀδιάντροπα πειράζω, τὸ 'Ιταλικ. tentare, ὑβρίζω, περιγελῶ τινα· 'Αριστοφ. Σφῆκ. 62. «Οὐθ' αὑδὶς ἀναστελγαινόμενος Εὐριπίδης· ὅπου ὅμως ὁ Dind. τὴν ἀναστελγαινόμενος γράφει.

*'Αναστεύω· Μλ. εὔσω (στεύω, ἀμλ.) σηκόνω τι ὑψηλὰ καὶ τὸ κουνῶ· Παπῆτ. δὲ μετὰ μέτ. ἀορ. κατὰ συγκ. πετάχνομαι ὑψηλὰ· καὶμα δὲ οἱ σπασθέντες ἀνέσταντο.» Ἰλιάδ. Λ, 458.

'Αναστομόω, ῶ· Μ. ώσω· (στομόω) ἰσιάζω τὸ βάρος, δηλ. βάνω τὰ ῥόμπια ἢ πρᾶγμα εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, διὰ νὰ ἰσασθῇ τὸ βάρος· ὅπερ ἄλλως 'Αντισηκόω, λέγεται· Πολυδ.

'Αναστημαίνω· Μ. νῶ· φανερόνω τι διὰ σημείων.

'Αναστρμαίνω· Μ. νῶ· (στρμαίνω) κουταναπαίνω, βαρυὰ ἀναπνέω· Ὀππ. 'Αλ. Ε'. 212.

'Αναστιλλόμαι μέτ. ἀποθ. (ἀνάστιλλος) ἔχω κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου) κερασχτισμένην, ἀχτένιστον, ἀνακατωμένην, τὸν ἀνήφορον σηκωμένην· ἐξαιρ. ἀφίνω μέρη τῆς κόμης νὰ ἐρέμωνται εἰς τὸ μέτωπον λοξιασμένα· τὸ τουρκισ. φορῶ περτσέν.

*'Αναστιλλοκομάω = τῷ προηγουμ. Πλουτ. ἀμφῤ.

'Ανάστιλλος, καὶ 'Αναστιλλος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις φορεῖ κόμην λοξιασμένην καὶ ἀχτένιστον· ἐξαιρ. κατσαρὰ κομμένην καὶ ὑψηλὰ σηκωμένην, ἢ μέρη αὐτῆς κατσαρωμένα εἰς τὸ μέτωπον· Πλουτάρχ. εἰς Ἱππάτ. 24. «τῶν ἄλλων Πέρσων ἔτι σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τῶν ἀνασπίλλων κομώντων.» ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς λέοντος· Ἀριστοτ. Φυσιογ. Ε' περὶ Λέοντος· «ὀφθαλμῶν τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα τρίχας ἐκπλησσεῖς εἶεν ἀνάστιλλοι.» 2) δουλικόν τι κομμένον προσωπεῖον (προσωπίδι, τό 'Ιταλικ. παρὰ πολλοῖς συνηθέστερον λάρφα)· πιθανῶς ἐκ τῆς ἀγρίως γεζημένης καὶ ἀμελῶς ἐχούσης κόμης τῶν δούλων (σκλάβων) οὕτω κληθέν· (ἴστε δὲ ἡ λέξις ἐν σπανίᾳ χρήσει καὶ οὕτε τὴν ἀρθογραφίαν οὕτε τὴν παραγωγὴν κεκαθαρισμένην ἔχουσα· ἔοικε μέντοι συγγενὴς εἶναι τῇ, ἀνασείω).

*'Αναστιμαίνομαι· μέσ. ἀποθ. ἀντὶ ἀναστομόω, Πολυδ. 2, 73.

'Ανάστιμος, ὁ, ἡ· (στιμὶς) ὅστις ἔχει τὴν μύτην ἀπάνω μὲν βαθουλήν, οὕτω δὲ σηκωτὴν· τὸ κοινὸς σκαφωμύτης· ὅθεν ἐν γένει λυσσμένος ἀπάνω ἢ εἰς τὴν ἄκρην· ὅθεν καὶ ἐπὶ πλοίων, 'Αριστοτ. «ἀνάστιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται.» ἀφ' οὗ

'Αναστομόω· ῶ, Μ. ώσω· στραβόνω, σηκόνω τὴν ἄκρην τῆς μύτης· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν σκύλων ὅταν σηκόνουν τὴν κεφαλὴν, σουφρόνουν τὴν μύτην καὶ σφραίνονται τὸν ἀέρα ἐπὶ πλειοτέρας μεταβολῆς καιροῦ· Κυρίως δὲ 'Αναστομοῦν, ἐπὶ τῶν ζώων, ὅταν τὰ ἀρτειακά αὐτῶν ἐσφραίνωνται κοντὰ εἰς τὰ ἀηλιονά· Ἡσύχ. «ἀναστομοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ἐσφραίνεσθαι.»

*'Αναστραίρω (σκαίρω) πηδῶ, ῥίχνομαι τὸν ἀνήφορον χορεύοντας τὸν πηδηχτὸν χορὸν λεγόμενον.

'Αναστραλεύω· Μ. σω· (σκαλεύω) ξεσκαλίζω, γυρεύω, σκαλίζω, ξεσκάφτω, ἐρευνῶ· ἀνακατόνωτι μὲ τὸ σκαλιστῆρι πολλάκις κατὰ μεταφορικὴν ἔννοιαν. Διονύσ. 'Αρεοπ. «ἐγὼ τοὺς ἀναπεπειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας.»

'Αναστράπτω, Μ. ψω· (σκάπτω) ξεσκάφτω, ξανοίγω, ξεπορνόνω· ξανασκάφτω, μετασκάφτω· εὑρίσκοτι μαζὺ μὲ τὲς ῥίζες του· ἀφαλίζω, ἐβολοδρύω, χαλῶ κατὰ κράτος· ἐπὶ πόλεων ἐξαιρ. Δίων. «λαβὼν δέκελλαν καὶ τεῖχος ἀνασκάψας, ἔπειτα καὶ τοὺς ἄλλους αὐτὸν μιμήσασθαι.» Διονύσ. 'Αλικ. Β'. 40.

'Αναστρέδάζω, 'Αναστρεδάννυμι. 'Αμφ.

*'Αναστρεδάννυμι. Μλ – δάσω. 'Αττικ. - στε-

δῶ· (σκεδάννυμι) διώχω τι σκεδάζοντάς το: καταστορπίζω. (ε τω)

Ἀνασκέπτομαι, Μ. ψομαι, μέσ. ἀποδ. (σκέπτομαι) προσεκτικῶς στοχάζομαι, θεωρῶ· παρατηρῶ καλά· παρεστχημαι. τύπος παρὰ τὸ, ἀνασκοπέω, οὗ ἡ χρῆσις κατ' ἐνεστ. ἀμφιβάλλεται εἰσέτι.

Ἀνασκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) μαζόνω τὰ πράγματά μου, τὸ συνηθ. Ἰταλικ. ἰμπακάρω, ξαναμπακάρω, π. χ. ὅταν θέλω νὰ μετεύσω που. Θεόδ. Τμ. ι. 1, σλ. 245. ὑπό Poppo. ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν· ξαναφορτόνω, φέρω μακρύτερα ἢ μετακομίζω αὐτά, φεύγω μαζύ μὲ αὐτά· σηκόνω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ: στέλνω μακρύτερα, παραμερίζω τὰ πράγματά μου, ἢ καὶ ἄλλων: κλέφτω, ἁρπάζω, διαγουμῶ, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω: Ἐπὶ τραπεζιτῶν, Ἰταλικ. βαγκιέρων ἢ τουρκβ. σαράφιδων, σηκόνω τὸ γραφεῖον, τὸ σκριτζώριόν μου Ἰταλικ. ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ: ἔτι δὲ καὶ χρεωκοπῶ, τὸ Ἰταλικ. βαγκροτάρω ἢ τουρκβ. μουφλιουζεύω: Ἐπὶ ῥητόρων καὶ συνηγόρων, Ἰταλικ. ἀβοκάτων· ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρα τὰ δικαιολογήματα τοῦ ἀντιδίκου, ἀποδείχνω, ὅτι δὲν ἔχουν τὸν τόπον τὰ ἀντιθέτως τῷ, κατασκευάζω. Πολλάκις κατὰ μέσ. διάθ. μαζόνω, ἀνασκευῶ τὰ πράγματά μου· ὄθεν ἀναχωρῶ, μετεύω: ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ κρημνίζω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἁρπάζω, στέλλω μακρύτερα ἢ παραμερίζω τι, ἢ κατὰ μέσ. διάθ. χρῆσις τοῦ ῥήματος οὐκ ἔστι σπανία· 2) ξαναδιορθόνω, βάνω πάλιν εἰς τάξιν, ξαναχτίζω. Στρβ. ἐτ· σηκόνω ἢ μαζόνω τὴν τράπεζαν· ἐν γένει· βάνω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, εἰς τάξιν, ξαναδιορθόνω.

Ἀνασκευαστικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνασκευῇ, μαζόῃ, ἢ Ἰταλικ. ἰμπακάρῃ, παραμερίζῃ πράγματα, νὰ χαλνῷ, ἐξολοθρεύῃ, νὰ ἀναιρῇ ἢ νὰ κάμῃ ἄκυρον· 2) νὰ ξαναχτίζῃ.

Ἀνασκευή, ῆς, ἡ· ἀνατκέρισμα, παρκμέρισμα πραγμάτων, κρήμνισμα, χάλασμα: ἀνασκευὴ τραπέζης, τὸ Ἰταλικ. βαγκαρόττα, βαγκαρόρισμα, τὸ τουρκβ. μουφλιουζλίκι· ἀντιθ. τῇ, κατασκευῇ: ἀναίρεσις ὀρθῆ τῶν λόγων τοῦ ἐναντίου: ἐγκράτεια ἀπὸ σαρκικὰς ἡδονάς, τὸ κοινότερον, πνεῦμον ἢ ζουλίγμα ἐπιθυμίας. Ἀρρίαν. Ἐπικ. Δ'. Α'. 2) Ἀνοικοδόμησις, ξαναχτίσιμον.

Ἀνασκήπτω. Μ. ψω. ἀντὶ τοῦ, Ἀποσκήπτω. Ἡροδ. ἁμφ.

Ἀνασκησία, ας· ἡ· ἔλλειψις ἢ ἀμέλεια γυμνάτεως, ἀσκήτεως, ἀγυμνασία. Πολυβ. παρὰ τό.

Ἀνάσκητος, ὁ, ἡ· (ἀσκέω) ὅστις εἶναι ἀγύμναστος: ὅστις γυμνάζεται. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 8. Ἐπῤῥ. ἀνασκήτως· ἀγύμναστα. Φιλ. πάνασκήτως διακείμενοι.

Ἀνασκίδνυμι· (σκιδνημι) καταστορπίζω διασκορπίζω, Πλουτ. καταστορπίζομαι· διασκορπίζομαι.

Ἀνασκινδυλεύω. Μ. εύσω· (σκινδυλεύω) κρεμνῶ (ἐ τὴν κρεμαστραριάν) παλουκόνω· ὡς τὸ, ἀνασκολοπίζω. Πλάτ. Ἀττ. κυρίως ἀνασκινδυλεύω. Π. Μοιρ. σλ. 360. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 32.

Ἀνασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω· (σκιρτάω) πηδῶ εἰς τὰ ἄνω· πρὸς τὰ ὀπίσω. Πολιαιν.

Ἀνασκολοπίζω. Μ. ίσω· (σκολοπίζω)· παλουκόνω, σουβλίζω· κρεμνῶ, σταυρόνω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἀνασκολόπισις, σεως, ἡ· σταύρωμα, σούβλισμα, παλούκωμα.

*Ἀνασκολοπισμός· = ἀνασκολόπισις.

Ἀνασκολύπτω· ἀναπτῶ τὴν πόσθην.

Ἀνασκοπέω, ῶ. Μ. ήσω· (σκοπέω) παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς. Ξεν. Πολ. Ε'. 11. καί τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοπῇ, πῶς ἀποβέβηκεν. καὶ περίτεινος. Δν. Ἄλκ.

Ἀνασκοπή, ῆς, ἡ· θεωρία, ἀκριβὴς ἐξέτασις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνασμύχω. Μ. ξω. (σμύχω, ἀνμλ.) ἐξαπμίζω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάνωντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιάν: κάμνω τι νὰ σωνηται, ψεθίρηται. Ἀρετ. Α'. ταχὺ ἀνασμύχειτε καὶ δάπτεια. (χ)

Ἀνασοβέω, ῶ, Μ. ήσω· (σοβέω) σκιάζωντας, ἢ ξεπάζωντας διώχω ἢ κάμνω τι νὰ φύγῃ. Πλάτ. Ἐπ. Ζ'. διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνατοβήτοιμεν. Παρὰ Λουκιαν. δὲ, πέρχεται τιτανώδες βλέπων, ἀνατετορθημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην· ὅ ἐστιν, ἔχοντας ἀνατζουτζουρωμένα τὰ μαλλιὰ ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον.

Ἀνασόβησις, εως, ἡ· φυγὴ ἀπὸ σκιάθημον, ξέπασμα.

Ἀνασπαράσσω, Μ. ξω. (σπαράσσω) καταξεσχίζω, κατακομματιάζω· τραβῶ ἢ σύρω ἀπάνω μὲ ὁρμὴν ἢ δυνατά. Εὐρ. Βάκχ. 1093. πέζας ἀνεσπάραστον ἀσιδήροις μοχλοῖς.

Ἀνάσπασις, εως, ἡ· (ἀνασπάω) εἰς τὰ ἄνω τράβηγμα: σφίξιμον. Ἱππερ.

Ἀνασπαστήριος, ὁ, ἡ· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τραβῇ ἀπάνω· εἰς τὸ νὰ τραβοῦν τι μὲ αὐτὸν ἀπάνω.

Ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ· (ἀνασπάω) τραβηγμένος ὑψηλά, ἢ ἀπάνω, ἢ πέρα: κραγμένος νὰ ἔλθῃ ὀπίσω: ἐξωρισμένος, ἀσωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἡρόδ. Ζ'. 8. πάνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Πελίρας εἰς τὴν Ἀττέην καὶ 80. πὰ τοῖσι τοὺς ἀνασπάστους καλεομένους κατοικίζει βασιλεὺς καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἔτι δὲ καὶ, θελληματικῶς φευγάτος, ξενητεμένος: Ἐπὶ πυλῶν ἢ θυρῶν· ἀνάσπ. πύλη· ἀντὶ ἀνοιχτή. Σφκ. Ἀντ. 1086. ὅπου ὅμως ὀξυτόνως κεῖται· καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναπάστου πύλης χαλῶσα.. « 2) οἱ ἀνάσπαστοι. Ἀθην. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Θ'. 11. ὑποσυρμ. πίμαντες· τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων. ἁμφβ.

Ἀνασπάω, ῶ. Μ. άσω· ποιητ. ἀνασπάω (σπάω) τραβῶτι ἀπάνω· ἢ ὑψηλά, ἢ ἔξω· ἀνασπῶ ἕκτινος. Ἡρόδ. 2, 92. πτὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γινομένην, ἐπεὰν ἀνασπάσωσιν ἐκ τῶν ἑλέων. Ἔξαιρ. ἐπὶ πλοίων εἰς ξηρὰν ἑλκομένων, ὡς τὸ ἀνέλκω. Πινδ. Πῦ 4. Ἡρόδ. 4, 154. πάνασπάσης δὲ ἀπίκετο ἐς τὴν Θήρηνην. καὶ 7, 188. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πὰκ χειρὶ ἔχος ἀνεσπάσατο. Ἰλιάδ. Ν, 574. β') τραβῶ, ἀντὶ βουφῶ, καταπίνω. Αἰσχυλ. Εὐμ. 2) ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· ἀντὶ τοῦ ψηλάνω τὰ φρύδια, σουφρώνω τὸ μέτωπον, κάμνω σοβαρὸν πρόσωπον. Λουκ. νεκρ. διάλγ. 10. παράβαλε Ἀλκφρ. 1, 34. L. ὑπὸ Dind. Ξυμπ. Συμ. 3, 10. πτὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς ὥσπερτι δεινὸν ἄγγελῶνα. Ἀρστφ. 1069: πλόγοις ἀνασπῶντα· λέγω καυχητικά, περιφανὰ λόγια πρός τινα ὀνειδίζοντας, ὑβρίζοντάς τον· πτέλος δ' ὑπέξω διὰ θυρῶν, σκεῖ τινὶ λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολύν. Σφκ. Αἴ. 307. 3) ἀμεταβ. τὸ πλείστον κατὰ μέσ. διάθ. τραβῶ μὲ βίαν, ἁρπάζω: Ἐνεργητ. δέ, καὶ διώχνω, ἐξορίζω. Ἰσοκρ. (ε)

Ἀνασπογγίζω. Μ. σω. (σπογγίζω) σφογγίζω τι μὲ σφογγάρι, τραβῶ ἢ βυζάνω ὑγρασίαν καθὼς τὸ σφογγάρι. Ἱπποκρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ· βαρβ. (ἐκ τοῦ, ἄναξ)· ἔτι δὲ καὶ προσφωνητ. ἐπὶ θεαινῶν, παρ' Ὁμ. ὅς ὅστις ἐπὶ θνητῆς γυναικὸς ἅπαξ μόνον χρῆται τῇ λέξει ἐν Ὀδυσ. Ζ, 149. ὁ Ἡσ. δὲ, οὐδαμοῦ ἐφάνη δὲ ἡ λέξις χρησιμωτέρα ἀπὸ Πινδάρου.

*Ἀνασσείαστε. Ἐπικ. Παρατ. γ'. ἐνα. πρόσπ. ἀντὶ ἀνασσείσητε, ἀνάσσειε, παρὰ τὸ, ἀνασείω.

Ἀνάσσυτος, ὁ, ἡ· (ἀνασύω) ὅστις σύρεται, κινεῖται τὸν ἀνήμερον· ὅστις περιπατεῖ ὀπισώκωλα, ἢ κινεῖται εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω, Μ. ξω. (Ἄναξ), βασιλεύω, ἐξουσιάζω· προστατεύω· τόσον ἐπὶ θνητῶν ὡς καὶ ἐπ' ἀθανάτων ἐν χρήσει. Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀστικῇ τοῦ ἐξουσιαζομένου λαοῦ, ἢ τόπου: εὑρηται ὅμως καὶ γεν. συνταστέμ. πΤενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσει. Ἰλιάδ. Α, 38. Κ, 33. Ὀδυσ. Δ, 62. γενικῇ τε καὶ δοτ. ἅμα, πΤρώεσσι ἀνάσσειν τιμήεν Ἰλιάδ. Τ, 180. Ὀδυσ. Ω, 30. πμετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσειν· δηλ. μεταξὺ τῶν θεῶν. Ἰλιάδ. Δ, 61. πμετ' Ἀργείοισιν. Ψ, 471. πὲν Θήβῃ ἀνα. Ὀδυσ. Λ, 275. Ἰλιάδ. Π, 572. τὸ δὲ, ἐφ' ἁνάσσειν, κατ' ἐπίτασιν τῆς σημασίας· πιώμασιν ἀνα· ἐξουσιάζων εἰς τὸν οἶκον του. Ὀδυσ. Α, 402· πκτήμασιν οἷσιν εἰς τὰ κτήματα εἰς τὰ ἔχοντα. Ὀδυσ. Δ, 117. Δ, 309. Παθητ. πάνάσσονται ἐμεῖο ἐξουσιάζονται ἀπὸ ἐμένα. Ὀδυσ. Δ, 177. ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πτρὶς ἀνάξασθε γένεα ἀνδρῶνι νὰ βασιλεύῃ τρεῖς γενεὰς ἀνθρώπων· τοῦτ' ἔστι τρεῖς φορὰς νὰ γένῃ βασιλεὺς καὶ κάθε φορὰν νὰ βασιλεύῃ τὸν καιρὸν μιᾶς γενεᾶς, δηλ. 33. χρόνους. Ὀδυσ. Τ, 245. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. δὲ ἐξουσιάζω, διοικῶ, κυβερνῶ ἐν γένει. Σφκ. Φιλ. 140. πΠαρ' ἕτερ τὸ θείων Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται· ἐπειδὴ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸ σκῆπτρον νὰ ἐξουσιάζῃ. Ὀχῶν ἀν. Εὐρ.

*Ἀνάσσω, Ἀττ. ἀντὶ ἀναίσσω.

*Ἀνάστα· ἀόριστ. β'. προστακτ. ἀντὶ ἀνάστηθι, παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀναστᾰδόν. Ἐπίῤῥ. (ἀνίστημι) ὀρθά, ἴσια στεκόμενος. Ἰλ. Ψ. 469. πἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀναστᾰδόν.»

Ἀναστελλάω· (σταλάω) κάμνω νὰ στάξῃ. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 324.

Ἀναστελτικός, κή, κόν. (ἀναστέλλω) ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος νὰ διώχνῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ, νὰ κρατῇ τὴν κίνησιν τινος· πἀναστελτικὰ φάρμακα. Ἰατρ.

*Ἀναστελύζω· τὸ, σταλύζω, ἀσταλύζω, κατ' ἐπίτασιν. Ἀνακρ.

Ἀναστᾶς, δος, ἡ· παρ' Ἀπολ. Α', 789. Παστάς.

Ἀναστάσιμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἀνάστασιν.

Ἀνάστᾰσις, εως, ἡ· γεν. εως, Ἴων. ιος (ἀνίστημι) σήκωμα, τὸ νὰ σηκώνηται ἢ σηκώθῃ τις πλαγιασμένος ἢ καθήμενος· ἐξαιρ. προσήκωμα, εἰς τιμὴν τινος. Πλάτ. Πολ. 4, 4: σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον· πάνάστ. ἐξ ὕπνου. Σφκ. Φιλ. 276: πποίαν ἀνάστασιν δοκεῖς αὐτῶν βεβαίων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; σήκωμα ἀπὸ ἀῤῥωστιάν· ἀνάῤῥωσις, ἤτοι ξαναγέρημα: τὸ νὰ σηκωθῇ τις πηόηχτα ἀπὸ ἑνέδραν, ἤτοι ἀπὸ κανένα καρτέρι ὅπου κάθεται καὶ παραμονεύει: Ἐπανάστασις: σήκωμα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἐρχομὸς εἰς ἄλλον τόπον· δηλ. τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ ζήσῃ εἰς ξένον τόπον· 2) ἐνεργ. σήκωμα· ἅπαν, ἴσιασμα, ξύπνισμα; Εὐρ. Φοιν. 581. πἀνάστ. τειχῶν· ξαναχτίσιμον. Δμσθ. β') κατ' ἐχθρικὴν σημασ. διώξιμον, ἐξόρισμα ἀπὸ τὴν πατρίδα· χαλασμὸς, ἀφανισμὸς τῆς πατρίδος. Δμσθ. ἐν γένει· αἰτία τοῦ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ

πηγαίνη εἰς τὰ ξένα· πλεπικόμενοι δὲ ἐς Σάμον οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσεως τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι. Ἡρόδ. 106. γ) Παρὰ τοῖς Ἑκλ. ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις· ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος καὶ ἀναλυθέντος· ἡ ἄνοδος στάσις· 2) μετωνυμικῶς· πεῖθώ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις· ἀντὶ τοῦ, οὐ δέομαι βοηθείας ἑτέρας· ἀπ' ἐμαυτοῦ πάντα ποιῶ. Χρυσ. περιττὴν ἀνάστασιν· ἢ εἰς ἀθανασίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν μετάπλασις τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων. Θεοφύλ. Μεταφρ. ἡ ἐκ τοῦ πτώματος τῆς ἁμαρτίας ἀνόρθωσις· 3) ἡ ἐν τῇ ἀναστάσει κρίσις τοῦ Θεοῦ. Χρυσοστ. 4) παλιγγενεσία, ἀναστοιχείωσις, ἀποκατάστασις εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως. Θεοδωρ. πάλιν ἀνάστασιν σωμάτων περιμένομεν· τοῦτο γὰρ καὶ ἡ προσηγορία δηλοῖ· ἀνάστασις γάρ, ἡ ἄνοδος στάσις· τὸ σῶμα δὲ ἔστι τὸ φθειρόμενον καὶ διαλυόμενον καὶ εἰς χοῦν μεταβαλλόμενον· τῆς γὰρ ἀθανάτου ψυχῆς οὐκ ἀνάστασις, ἀλλ' ἐπάνοδος γίνεται πρὸς τὸ σῶμα.

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ· (ἀνίστημι) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής. Αἰσχύλ. Χοηφ. 300. ἡχθόνος ἀναστατῆρα.

Ἀναστατήριος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀνάστασιν, εἰς ἀνάρρωσιν· ἐπίθετ. θυσίας, τὴν ὁποίαν ἐπροσφέρον ὅταν ἐσηκώνοντο ἀπὸ ἀρρωστίαν. Ἡσυχ.

Ἀναστάτης, ου, ὁ. = Ἀναστατήρ. Αἰσχύλ.

Ἀναστατικός, κή, κόν. = ἀναστάσιμος. Ἐπῤῥ. καὶ Ἀναστατικῶς.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ· (ἀνίστημι) σηκωμένος, σαγματισμένος, ἐξορισμένος, ξενιτεμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἢ φευγάτος εἰς τὴν ξενητειάν. ἡφέρα στήσωμεν ἡμῖν αὐτὰν βασιλέα· καὶ οὕτω ἤτε χώρη εὐνομήσεται, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἔργα τρεψόμεθα, οὐδὲ ὑπ' ἀνομίης ἀνάστατοι ἐσόμεθα. Ἡρόδ. 1, 97. καὶ 7, 118: Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν· χρημομένη, διαγουμισμένη, χαλασμένη· πάναστατον ποιεῖν, ἀναστατον γίγνεσθαι. Ἡρόδ. 1, 155, 178. 7, 56. καὶ ἀλλαχοῦ. ἡΑνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 29. εἰσὶν μετὰ ταῦτα Πλουτάρχ. ἡχαρίτων ἀνάστατος συμποσιουσπανιώτερον δουλωμένος, ὑποταγμένος = ὑποχείριος. Ἡρόδ. 1, 177. 2) ἐπίθετ. ὁ ἀνάστατος, ἐν Ἀθην. καὶ εἶδος ἄρτου οὕτω καλουμένου πάναστατος ἄρτος· ἴσως ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ῥεβιθόπιτον ψωμί. Valck. Adon. σελ. 398. B.

Ἀναστατόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἀνάστατος) ἀναστατώνω τινα: τὸν διώχνω ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸν ἐξορίζω· τὸν κάμνω ἐπαναστατῆ· ἐρημόζω, διαγουμίζω, χαλνῶ κατὰ κράτος πόλιν ἢ τόπον τινά· ἔστι δὲ ἡ λέξις νεωτέρα· ἀντὶ ἀνίστημι, ἢ Ἀνάστατον ποιῶ. ἀφ' οὗ

Ἀναστάτωσις, εως, ἡ· χαλασμός, φθορά, ἐρήμωσις, ἀφάνισμα. Εὐσταθ.

Ἀνασταυρόω, ῶ. Μ. ώσω· (σταυρόω) σταυρόνω, κρεμνῶ, παλουκόνω τινα = ἀνασκολοπίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ'. 1. πάποτεμὼν τὴν κεφαλὴν ἀνεσταύρωσεν. ἀφ' οὗ

Ἀνασταύρωσις, εως, ἡ· σούβλισμα, παλούκωμα, σταύρωμα.

Ἀναστηχνόω = ἀναστηχάω. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀναστηχάω (στάχυς) αὐξάνω, τραυεύω, γίνομαι ψηλὸς καθὼς τὸ στάχυ· εὐγάνω στάχυα ἢ σταχόνω.

Ἀναστεγνόω, ῶ. Μ. ώσω· (στεγνόω) ἀκολλνῶ δύο πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Ἀθήν.

Ἀναστείβω. τὸ στείβω κατ' ἐπίτασιν. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 287.

Ἀνάστειος, ὁ, ἡ (ἄστειος) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ πόλιν· ὄθεν χωριάτης, ἀπολίτευτος, χωρτός, ἀπελέκητος.

Ἀνάστειρος, ὁ, ἡ· (στεῖρα) ἐπὶ πλοίου· μὲ ὑψηλὴν πρῶραν· τοῦ ὁποίου ἡ πρῶρα εἶναι ὑψηλή. Πολυβ. πάναστείρου τῆς νεὼς οὔσης.

Ἀναστείχω· (στείχω) πηγαίνω τὸν ἀνήφορον, ἀνηφοριάζω. Εὐσταθ.

Ἀναστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) στέλνω, σηκόνω ὑψηλά. ἡΑναστέλλω ὀπωπάς.α Ἐπιγρ. σηκόνω τὰ μάτια, ἢ κυτάζω ἀπάνω: ἐξαιρέτως ἐπὶ φορεμάτων· σηκόνω, μαζώνω, ἢ κρατῶ ἐπάνω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται, σβαρνίζηται· πάναστελμένος προσουρεῖ. Πλουτ. πάναστελμένος χιτῶνα ἐπαναφόρημα μαζωμένον, ἀνασκυμπομένον. Ἰδὲ ἀνασύρω· β') ἐνδύω πάλιν, ξαναντύνω. Εὐρ. Βάκχ 685. 2) στέλνω ὀπίσω, διώχνω ὀπίσω: ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἤτοι δὲν ἀφίνω νὰ κινήται ἐμπρός: ἐμποδίζω τι ἀπάνω, δηλ. φαφεντεύω τινα· πάναστέλλω τί τινος.α π. χ. ἐμποδίζω ἐχθρικὸν στράτευμα τοῦ νὰ ὁρμήσῃ που. Σοφ. καὶ Θεόδ. Παλητ. διώχνομαι ὀπίσω· ὅσον γοργίζω, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω πτοξευόμενοι δὲ ἀναστέλλονται Θεόδ. προσποιοῦμαι, ἤτοι καμνόμαι ὡς νὰ θέλω νὰ τραβηχθῶ ὀπίσω, ἢ νὰ σταθῶ, νὰ μὴ κινηθῶ ἐμπρός. Πολυβ. ὑποκρίνομαι, ἢ καμένομαι: ἄτι δέ, καὶ ἀποβάλλω, ἢ δὲν δέχομαί τι, ἀρνοῦμαι ἢ λέγω ὄχι: ἐγκρατεύομαι· π. χ. πάναστέλλομαι τροφήν.α Αἰλ. Ἱστ. Ζώ. 2, 14.

Ἀναστενάζω. Μ. ξω. = ἀναστένω. Ἡρόδ. 1, 86. Σφ. Αἰ. 931.

*Ἀναστεναχίζω· ἀναστενάζω βαθιά, θρηνῶ μεγαλοφώνως· ὡς πυκν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης.α Ἰλιάδ. Κ, 9.

*Ἀναστενάχω (στενάχω) ἀναστενάζω συχνά, θρηνῶ, κλαίω μὲ βαρεῖς ἀναστεναγμούς· μετὰ αἰτιατ. πῆ ἔνι κεῖται Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.α Ἰλιάδ. Ψ, 211. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πανυύχιοι Πάτροκλον ἀναστενάχοντο γοῶντες.α Σ, 315.

*Ἀναστένω (στένω) ἀναστενάζω, παραπονοῦμαι.

*Ἀνάστερος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄναστρος.

*Ἀναστεφανόω (στεφανόω) στεφανόνω, ἢ τὸ πολλοῖς σύνηθ. Ἰταλκ. κορονιάζω.

*Ἀναστέφω. Μ. ψω· (στέφω) στεφανόνω, δένωτι ὁλόγυρα ὡς στεφάνι. Πλουτ. Θησ. κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον.

Ἀναστηλόω. Μ. ώσω. (στηλόω) στήνω στύλον· βάνωτι ἀπάνω εἰς στύλον νὰ φαίνηται εἰς τιμήν τινος, εἰς ἐνθύμησιν. Πλουτ. εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας· ὅθεν

Ἀναστήλωσις, εως, ἡ· στήσιμον στύλου· βάλσιμον πράγματός τινος ἐπάνω εἰς στύλον ἢ Ἰταλκ. κολόναν. Ἡψαιστ. πάναστήλωσις τοῦ λέοντος.α

Ἀνάστημα, τος, τὸ· (ἀνίστημι) βάλσιμόν τινος ἐπάνω εἰς ὅλλο τίποτε ὑψηλόν· στήλωμα ὑψηλά: ὕψωμα ἢ ψήλωμα π. χ. βουνοῦ, λόφου καὶ τ. τ. μέγεθος σώματος ζωντανοῦ· τὸ Ἰταλκ. στατούρα, ἢ τουρκοβ. μπέϊ· πάνάστημα βασιλικὸν ἀντὶ βασιλικῆ μεγαλειότης. Διόδ.

Ἀναστηρίζω. Μ. ξω. (στηρίζω) στήνω τι ἐπάνω εἰς στερεὸν θεμέλιον· στήνωτι ἐπάνω εἰς ἄλλοτι διὰ τιμὴν ἢ ἐνθύμησιν. Ἀνέκδοτ. Σελ. 288. πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης.α

*Ἀναστησείω· ἐφετικὸν ῥῆμα, παρὰ τὸ ἀνίστημι· ἀγαπῶ, θέλω, ἔχω ὄρεξιν νὰ στήνω τι ὀρθόν, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε ὑψηλόν· νὰ σηκώσω τι ὑψηλά, νὰ τὸ βάλω εἰς ψήλωμα διὰ νὰ φαίνηται.

Ἀναστίζω. Μ. ξω. (στίζω) κάμνω σημεῖον εἰς τίποτε βάνωντας ἐπάνω ἀνάμμενον σίδηρον· καθὼς σημειόνουν ἄλογα, βοῦβα, καὶ πολλοὺς κακούργους.

Ἀναστοιβάζω. Μ. σω. σπρώχνω πρὸς τὰ ὀπίσω. Νικήτ. Χρον. Β'. 6.

Ἀναστοιχειόω. Μ. ώσω, μεταπλάθω, μετασχηματίζω· παρὰ δὲ Γρηγ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη στοιχεῖα.

Ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ· μετάπλασις, καὶ ἀνάλυσις πράγματός τινος εἰς τὰ, ἐξ ὧν συνετέθη· 2) ἀνάπλασις· ἰδὲ Ἀνάστασις. 4. Γρηγ. Νύσ. εἰς Πουλχ. ἡΤοῦτο γὰρ ἡ ἀνάστασις, ἢ εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως ἡμῶν ἀναστοιχείωσις.α Καὶ ἐν τῷ βαπτίσμ. ἡ ἄνωθεν γέννησις, ἀναστοιχείωσίς τις τοῦ ἀνθρώπου γίνεται = μεταστοιχείωσις, καὶ μεταποίησις.

Ἀναστοιχέω, ῶ. Μ. ήσω. Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ. Δ'. 114. πτὴν φωνὴν ἀναστοιχήσας αἰῶνα· ὑφώσας, ἀμφ.

Ἀναστολή, ῆς, ἡ· (ἀναστέλλω) ὀπίσω ῥίξιμον ἢ χτύπημα, ἀνασήκωμα ἤτοι τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νὰ στέκῃ ἀνασηκωμένον ἢ ὑψηλά. π. χ. παρά. Πλούτ. πάναστολὴ τῆς κόμης· 2) γύμωμα ἢ ἄνοιγμα πληγῆς ὅταν τραβᾷ τις ὀπίσω τὸ κρέας ταυϊζωντάς την· χειρουργ. λέξις.

Ἀναστομόω, ῶ, Μ. ώσω. (στομόω) ἀνοίγω στόμιον ἢ τρύπαν εἰς τι, κατὰ σημασίαν ἐκτάσεως, δηλ. διὰ νὰ τὸ κάμω πλατύτερον, ἢ φαρδύτερον· ἐξαιρ. τὸ μέρος ὅπου ξετρέχει ποταμός, ἢ λάκκος. Ξεν. Παιδ. Ζ'. ς. 15. πάναστόμωσε τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμόν. Μέτωσ. ἡΧείλεα φάρυγγος ἀναστόμου τοῦτ' ἔστιν· ἄνοιξαι τὰ χείλη τοῦ στόματός σου. Εὐρ. Κυκ. 357. Παλητ. πάναστομοῦνται ποταμοῖν ἀντὶ χύνονται, ξετρέχουν· 2) στενεύνω τὸ στόμιόν τινος, τὸ περιορίζω, τὸ συμμαζώνω. Ἀριστ. Κοσμ. 3. — 3) ὀξύνω τι, ἀκονῶ, ἢ τὸ κάμνω σουβλερόν, κοφτερόν: Μεταφορ. γαργαλίζω τὸν οὐρανίσκον τοῦ στόματος, προξενῶ ὄρεξιν.

Ἀναστόμωσις, εως, ἡ· ἄνοιγμα, φάρδεμα· στόμιον, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου ξετρέχει, ξεχύνεται ποταμὸς εἰς θάλασσαν, ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· λάκκος εἰς ἄλλον λάκκον ἢ ποταμὸν καὶ τ. τ. 2) στένεμα, συμμάζωμα, περιόρισμα στομίου τινος· 3) γαργάλισμα, παρακίνημα εἰς ὄρεξιν.

Ἀναστομωτήριος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀναστομωτικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνοίγῃ, φαρδύνῃ, κάμνῃ κοφτερόν, σουβλερόν, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ προξενῇ ὄρεξιν φαγητῶν.

Ἀναστοναχέω, ῶ. Μ. ήσω. καὶ

*Ἀναστοναχίζω = ἀναστένω.

Ἀναστραγαλίζω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀστραγαλίζω. Ἀθην.

Ἀναστράγαλος, ον, ὁ, ἡ· (ἀστράγαλος) ὅστις δὲν ἔχει ἀστραγάλους ἤτοι ζάρια· μὲ χωρὶς ζάρια.

Ἀναστρατεύομαι, Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. (στρατεύομαι) ὑπάγω ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, εἰς ἐκστρατείαν· τῷ ἐνεργ. ἀναστρατεύω, χρῶνται μόνοι οἱ μεταγενέστ. κατὰ σημασ. τοῦ στρατολογῶ.

Ἀναστρατοπεδεία, ας, ἡ· εἰς τὰ ὀπίσω μετάθεσις τοῦ στρατοπέδου: ξεκίνημα τοῦ στρατεύματος· παρὰ τό.

Ἀναστρατοπεδεύω. Μ. εύσω· (στρατοπεδεύω) ἀλλάζω τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου, τραβῶ ἢ κάμνω παραπίσω τὸ στρατόπεδον. Διον. Ἁλικ. Γ'. 55.

Ἀνάστρεμμα, τος, τὸ· γύρισμα τῶν ὀφθαλμῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν. Ξεν. Κυνηγ. Δ'. 4. πέμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας.

*Ἀναστρεπτέον. Θετ. Ἐπῤῥ. πρέπει νὰ ἀναστρέψῃ ἢ ἀναστρέψῃ τις.

Ἀναστρέφω, Μ. ψω. (στρέφω) γυρίζω τι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀναποδογυρίζω, π. χ. εἴφρους τ' ἀναστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃ-

σι πέσοιεν.. « Ἰλιὸ. Ψ, 436. καὶ «ὅρος ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ζητήσει». Ἡρόδ. 6, 47: γυρίζω, στρεφογυρίζω τι, ὥστε τὸ ἔμπροσθε μέρος νὰ ἔλθῃ ὀπίσω. Σνφ. Ἀνβ. 4, 3, 29. «ἐπειδὰν δὲ ἀναστρέψωσιν οἱ πολέμιοι, καὶ.. ἀναστρέψαντας ἐπὶ ὄρυ ἡγεῖσθαι μὲν τοὺς οὐραγούς.. ὡς ἀναγυρίζω τὸ χωράφι, δηλ. ὀργόνω. «Εἰ οὖν ἀρχείμεθα, ἔφη, ἀροῦν τὴν γῆν χειμῶνος, .. καὶ τὴν πάλιν ἀναστρεφομένην, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τηνικαῦτα κόπον μὲν τῇ γῇ ἥδη παρεχειν.. « Σνφ. Οἰκ. 16, 11. β'.) ἐκ δευτέρου μεταστρέφω ἢ ξαναγυρίζω τι· ἐν γένει, ἐπαναλαμβάνω λόγον ἢ πρᾶξίν τινα. Ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, γυρίζω ὀπίσω. Τὸ ἀναστρέφον μετοχ. λέγεται ποίημά τι, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ τις ἀνάστροφα, δηλ. ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχήν του. Ἴδε ἀνακυκλικός. 2) Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. ἀναστρέφομαι· ἔρχομαι διὰ ὑποθέσεις εἰς ξένου τινὸς τόπον· μέξιστι (τοῖς πολεμίοις) ἐν τῇ χώρᾳ ἀναστρέφεσθαι ἄνευ μάχης. Σνφ. Κ. π. 8, 8. καὶ Ὀδ. Ν, 326. «οὐ γὰρ ἔοικ' ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδίελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρεφόμενος.» Καταγίζομαι εἴς τι ἔργον· ἐλθὼν δ' ὧρα καὶ ὑπὸ πλήθους ποτὲ στρατευμάτων τῶν ἔργων στερηθῶσιν οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι. Σνφ. Οἰκ. 5, 13. τοιοῦτον καὶ τό, «καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἐχαίρεν, ἀλλὰ καὶ ἐνθυμούμενος ἠγάλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο, τὸν δὲ βάρβαρον ἐώρα, εἰ μέλλοι..» Σνφ. Ἀγησιλ. 9, 4: τρογυρίζω, ἢ κάμνω γύρους καθὼς ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, δηλ. καταγίνομαι προσέχων παντοῦ καὶ φροντίζων καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διά τινα σκοπόν μου· καὶ ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται.. πάλιν αὖ τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν, καὶ ἔνθα τοῦ εὐραιοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα ὧν μάλιστα ἡμᾶς ὠφελοίην; Σνφ. Ἀπομ. 4, 8: Εἰς τὸ πολεμικὸν ἰδίωμα· γυρίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν· πλησιάσας εἰς αὐτὸν στέκομαι ἀντιπαραταγμένος· τὸν προσμένω ἀτάρακτος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον· τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω. Παθητ. δὲ τὸ, «ἐμοὶ τοῦτ' ἀντεστραπται» Σνφ. Ἱερ. 4, 5. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμένα εἶναι τὸ ἐναντίον.

Ἀναστρολόγητος, ὁ, ἡ· (ἀστρολογέω), ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἐξέρει τὴν ἀστρολογίαν. Στραβ.

*Ἄναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον) χωρὶς ἄστρα, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκονται, δὲν φαίνονται ἄστρα.

Ἀναστροφάδην, Ἐπίῤῥ. (ἀναστρέφω) ἀναστροφα, ἀνάποδα. Ἡσυχ.

Ἀναστροφή, ῆς, ἡ (ἀναστρέφω) γύρισμα ἢ στρέψιμον εἰς τὸ ἄλλο μέρος, κυβέρνησις πράγματός τινος π. χ. τοῦ ἁμαξίου ὅταν σύρηται ἀπὸ τὰ ἄλογα. Ξεν. Παιδ. Ε. δ'. 18. «Ἅρμα ἡλίσκετο ἐν τῇ ἀναστροφῇ·» δηλ. ἐν ᾧ ἐγύριζον· τὸ νὰ φέρῃ τις γύρους εἴτουν πρᾶγμα καταγινόμενος εἰς αὐτό. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον καταγίνεταί τις μέ τίποτε· εἰς τὸν ὁποῖον διατρίβει ἢ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του. Ἠθοποιΐα, πραγμάτεια, ἢ πάρσιμον, δόσιμον. Συναναστροφή· διαγωγή ἤτοι φέρσιμον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀσχολία, ἤτοι τὸ νὰ καταγίνηταί τις εἴς τίποτε, νὰ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του μέ τίποτε. Ἀναβολή, ἤτοι τὸ νὰ τραβᾷ τις τὸν καιρὸν ἐμπρός, νὰ χτυπᾷ τὴν δουλειὰν ὀπίσω: ἐν γένει ὡς τὸ, διατριβή: γύρισμα πάλιν ὀπίσω ἀπὸ τὴν φυγήν, ξαναερχομός εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλκ. πολλοῖς γνωστότερον εἰς τὴν μπατάλιαν. Σνφ. Ἑλλ. Δ'. 5. «δεῖσθαι καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν». παρὰ Γραμμ. ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου· ἀπὸ τῆς λῆγούσης ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν ἐξαιρ. εἰς τὰς προθέσεις, ὅταν βάλλωνται ὀπισθεν τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποίαν συντάσσονται. π. χ. Ἀπο, ἀντὶ Ἀπό.

Ἀνάστροφος, ου, ὁ, ἡ· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρισμένος, ἀναποδογυρισμένος. Σίξτ. Ἐμπ.

Ἀναστρόφως, Ἐπίῤῥ. ἀνάποδα, ἀναποδογυρισμένα.

*Ἀναστροφή· ἡ· κωμικὴ λέξις παρὰ τὸ, ἀναστρέφειν τὰς ὠπας ἀστείως ἐσχηματισμένη εἰς παραγωγὴν ἀπ' αὐτῆς τοῦ, ἀστραπή. Πλάτ. Κρατ. σλ. 409. C. «ἠδὲ ἀστραπὴ ὅτι τοὺς ὠπας ἀναστρέφει, ἀναστροπὴ ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλιωπισθεῖσα κέκληται».

*Ἀναστροφάω· ποιητ. ἀντὶ ἀναστρέφω· γυρίζω, στρέφω τι πρὸς ὅλα τὰ μέρη. «Οἷ' ἠδὴ τόξον ἐνώμα, πάντη ἀναστροφόων, πειρώμενος ἑνὸς καὶ τοῦδε μή..» Ὀδ. Φ. 395.

*Ἀναστυφελίζω· τὸ στυφελίζω κατ' ἐπίτασιν.

*Ἀναστύφω = στυγνάζω· ἔχω λυπηρὸν ἢ σοβαρὸν πρόσωπον· 2) = ἀναστύω· λέξις κωμική. Ἠτχ. Πολδ. 2, 176. (υ)

*Ἀναστύω, τὸ στύω κατ' ἐπίτασιν (υ)

Ἀνασύνταξις, εως, ἡ (ἀνασυντάσσω) μεταβολὴ καὶ διορισμὸς τῆς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορᾶς τὸ Ἰταλκ. contribuzione ἀντὶ κβέρρα· τουρκοβ. ὑστηρᾶς, ἀναλόγως κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν πολιτῶν. Ἀρπκρ. «Ἀνασύνταξις ἔστιν, ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δέῃ τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλκωσιν τοὺς τοῦτο πράξοντας· καὶ Ἀνατυνταττειν, τὸ ἀναδιωρίζειν τὸ ἐτήσιον δόσιμον τοῦ πλήθους, καὶ διορίζειν τὰ δοθέντα.

*Ἀνασυντάσσω, Μλ. ξω, (συντάσσω) ξαναδιορίζω τὰς εἰσφορὰς ἢ τὸ δόσιμον τῶν πολιτῶν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, ξεγειμώνοντας ἐκ νέου τὴν κατάστασιν καθενός.

Ἀνάσυρμα, τος, τὸ· πᾶν ὅ,τι εἰς τὰ ἄνω σύρεται· λέξ. κωμικὴ ἐπὶ τῶν λαβρίως γενομένων τόξων παιδίων. Εὔβουλ. «ἀνάσυρμα παρθένων· παρὰ Πολυδ. κυρίως σημαίνει τὸ εἰς τὰ ἄνω σηκωμένον, τραβηγμένον.

Ἀνασυρτόπολις, εος, ἡ· παρὰ Σουϊδ. ἐσφαλμένον, ἀντὶ, Ἀνατυρτόπεπλος· παρὰ τὸ Ἀνασύρεσθαι τὸν πέπλον. Ἐπίθ. ἀνασχύντου τινὸς ἑταιρίδος.

Ἀνασύρω. Μ. ῡρῶ, (σύρω) ἀνατέρνω, τραβῶ ἀπάνω, σηκόνω, ξεσκεπάζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἱματίων, ἢ φορεμάτων· ὅθεν γυμνόνω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Διογ. Λαέρτ. «πότερον δὲ τοῦτ' ἦδει στίλπον, τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεόν, ἀλλὰ θεᾶν; ἢ ἀνασύρας οὕτης τὸν κῆπον ἐθεάσατον; Μέτιος, Ξεσκεπάζομαι, σηκόνω τὰ φορέματά μου ἀπάνω· ἡ μετοχ. ἀνασυρμένος, η, ον, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ἀνάσχυντος, ἀνέντροπος, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν ξεσπίτωτος· παρὰ Συνεσ. «κωμῳδία ἀνασεσυρμένη», δηλ. χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιάντροπος, ἀναιδὴς εἰς τὴν χρησιμοποίησιν. (ἐνστ. ῡρω. Μλ. ῡρῶ)

Ἀνασφαδάζω. Μ. σω. (σφαδάζω) πηδῶ, ἢ χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια τὴν γῆν ἀπὸ πόνον, λύπην, θυμόν. Σουϊδ.

Ἀνασφάλλω. Μ. λῶ. (σφάλλω) σηκόνω τινὰ ὁποῦ ἔπεσεν. Οὐδετ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου ἔκτοπος ἀῤῥωστίας. 2) πάτω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀνασφραγίζω. Μ. ίσω, (σφραγίζω) χαλῶ τὴν βούλαν, ξεβουλόνω.

*Ἀνασχέθω· ἄχρηστος ἐνστ. ἀφ' οὗ ὁ Ἑπικ. ἀόρ. ἀνέσχεθον, ἀνασχεθεῖν = ἀνέσχον, ἀνασχεῖν· παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις Ἑποποιοῖς χρήσιμον· ἴδε ἀνέχω.

*Ἀνασχεῖν· ἀπαρμφ. ἐνεργτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνέχω.

*Ἀνασχέσθαι· ἀπαρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνέχω.

Ἀνάσχεσις, εως, ἡ· (ἀνέχομαι) τὸ νὰ ἀνεδεχθῇ τις τίποτε, τὸ νὰ ὑπομείνῃ, νὰ ὑποφέρῃ τι· τὸ ἰταλκ. tolleranza. Πλούτ. «ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν· 2) «ἀνάσχεσις ἡλίου· ἡ ἀνατολή· ἴδε ἀνατολή, ἀνοχή.

Ἀνασχετός, τή, τόν. (ἀνέχομαι) ὑποφερτός. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τινάς. Ποιητ. «ἀνάσχετος· οὐ γὰρ ἔτ' ἀνασχετὰ ἔργα τετεύχατε..» Ὀδσ. Β, 63. Ἡρόδ. 3, 81. «καίτοι τυράννου ὕβριν φεύγοντας ἄνδρας, ἐς ὁμίλου ἀκολάστου ὕβριν πεσεῖν, ἐστὶ οὐδαμῶς ἀνασχετόν·» καὶ 7, 165. καὶ Εὐρπ. Ἀνδρ. 600. «δρόμους, παλαίστρας τ', οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί, κοινὰς ἔχουσιν· προκριτώτερος δὲ ὁ ὀξυτονούμενος τύπος· ἄλλως δέ, ἀνέκτος.

Ἀνασχέω, ῶ. Μ. ήσω. ἄχρηστος ἐνεστ. ἀφ' οὗ εἰώθασι παράγειν τὸν τοῦ ἀνέχω ἀόριστ. ἀνασχεῖν.

Ἀνασχίζω. Μ. ίσω. (σχίζω) σχίζω, κατασχίζω. ξεσχίζω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἐν γένει, κόπτω, κομματιάζω.

Ἀνασχινδυλεύω. Ἀττ. ἀντὶ ἀνασκινδυλεύω.

Ἀνασώζω. Μ. ώσω. (σώζω) γλυτόνω τι ἀπό τινος κινδύνου, τὸ ὁποῖον ἐστοχάζετο ὡς χαμένον, τὸ φέρω πάλιν εὐτυχῶς ὀπίσω· τὸ ἀποκαταστήνω πάλιν εἰς τὴν πρώτην καλὴν κατάστασίν του· τὸ κάμνω πάλιν ξύπνιον μου· κατὰ μέσ. διάλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ οὕτω ἀνεσώσατο τὴν ἀρχὴν Μῆδοι, καὶ ἐπεκράτεον τῶν περ καὶ προτέρων· 1, 160. καὶ 3, 65, 73. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνεργ. φυλάγω εἰς τὴν εὐθυμησίν μου τίποτε, δέν τὰ ἀλησμονῶ· «μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐβίωσε ἀνασώζων ἐκεῖνο τὸ ἔπος, τὸ εἶπε Ἀρίστων τότε..» Ἡρόδ. 6, 65: Ἀνανεόω, διατηρῶ, δείχνω ἄξιον τὸν ἑαυτόν μου διά τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοί ἀνῆκεν· «ἀλλ' αἰσχυνόμενοι, εἰ παρόντες μηδὲν ὠφελήσειαν τοὺς συμμάχους, ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴην δόξαν». Σνφ. Ἑλλ. 7, 5, 16.

*Ἀνατανύω. Μλ. ύσω. (τανύω) = ἀνατείνω ποιητ.

Ἀνατᾰράσσω, Ἀττ. Ἀναταράττω. Μ. ξω. (ταράσσω, ἀμλ.) κατακαράζω τι, ἀνακατόνω, θολόνω· πάντοτε. εἰρων. Ἱππκρ. «ὅθεν συγχύζω, προξενῶ ταραχήν, ξυπάζω, σκιάζω, φοβίζω, βάλω εἰς ἀταξίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε'. 19.

Ἀνάτᾰσις, εως, ἡ· (ἀνατείνω) τέντωμα, τάνυσμα, ἐξάπλωμα κατὰ μῆκος καὶ ὕψος· σήμωμα τῆς χειρὸς ἀπάνω πράττεται εἰς φοβέρισμα. Πολυβ. «καταπλαγέντας τὴν ἀνάτασιν τοῦ Φιλίππου ἐπανῆλθον·» καὶ Πλούτ. εἰς Κατ. «ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς».

Ἀνατάσσω, Ἀττ. Ἀνατάττω. Μ. ξω. (τάσσω) διατάζω, βάνω εἰς τάξιν ἢ καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ τάξις. Μέσ. ξαναλλογίζομαί τι καὶ τὸ μεταξετάζω ἢ τὸ σκέπτομαι κατὰ τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Ἐξαιρ. Θεωρήματα, ἢ καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα. Πλούτ. «ὥφθη νυκτὸς αὐτὸς αὑτῷ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατάττόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν· καὶ Λουκ. «ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν».

Ἀνατᾰτικός, κή, κόν· (ἀνατείνω) ὅστις συνειθίζει νὰ σηκόνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ· νὰ λέγῃ ὑπερήφανα καὶ ὑβριστικὰ λόγια. Διοσ. Σικ. «ἀπειλητικαὶ καὶ ἀνατατικαί».

Ἀνατατικῶς. Ἐπίῤῥ. Σουϊδ. «ἀνατατικῶς ἀγλεύουσι· ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς, ἀπειλητικῶς.

Ἀνατεί, καὶ Ἀνατί. Ἐπίρ. (ἄτη) χωρὶς βλάβην, ζημίαν, Πλάτ. «ἀνατεὶ τυπτέτων.

Ἀνατείνω, Μ. ενῶ. (τείνω) ἁπλόνω ὑψηλά, κρατῶ ἁπλωτά, σηκόνω ὑψηλά; Ξενοφ. Παιδ. ε'. 1. «ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπώμοσεν ἐξαπλόνω, τανύζω, ξανοίγω, ἁρπάζω, ἁπλόνω, π. χ. τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην. Συγγρ. σηκόνω ἁπλόνω τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον ὅτι δέχομαί τι, εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. 2. «οὕτω δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες.» Ξεν. Παιδ. Ζ'. 1. «ἐστὲς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος χρυσοῦ ἀνατεταμένοις· ὑψωμένος καὶ ἐξαπλωμένας ἔχων τὰς πτέρυγας· καὶ «ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν, ὡς παίσων.» Αὐτόθ. Δ'. 1. Μέτ. ἁπλόνω ἢ κρατῶ τι ἀνωτέρω τινος φοβερίζοντάς τον. ἀναπ. τινί τι· ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ, ὑβριστικῶς φοβερίζω. Δημοσθ. «πόλεμος μὲν δὲ οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατεινάμενος φοβερόν.» Παθητ. μὲ φοβερίζουν, μοὶ λέγουν νὰ πάρω τὰ μέτρα μου· 2) σηκόνω ὑψηλὰ καὶ δείχνω τι· «τί δαὶ φέρεις; — χοίρους ἐγώνγα μυττικάς· — καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον· — ἀλλὰ μὰν καλλίονταν, αἱ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.» ὡς καὶ ἡμεῖς· σηκώνει νὰ ἰδῶ.» Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 765. «ἀνατείνω ψυχήν, ὅμμα καὶ τ. τ. Πλάτ. ἀντὶ ὑψόνω τὸ βλέμμα, τὸν νοῦν μου, κυττάζω, στοχάζομαι τὸ ὑπεράνω. Rubnk εἰς Τιμ. σλ. 32. 3) ἀμεταβ. φθάνω ὑψηλά, ἁπλόνομαι εἰς πάνω· «πεδία δ' ἐς γόνυ ἀνατείνοντα εἶχον» δηλ. ἐφθαναν ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἡρόδ. 7, 67. β'.) παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. «ἀνατείνουσι ἀντὶ ἐγερτέων τοῦ νὰ φύγῃς ἢ νὰ τρέχῃς τι. Μεταφ. παρὰ Θεολόγ. «πρωτεδίζων ἱερῶς ἀνατείνεσθαι· δηλ. ὑβρίσεσθαι διὰ τοῦ νοός.

Ἀνατειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τειχίζω) χάμνω τὸ τεῖχος ἐκ δευτέρου, τὸ ξανακτίζω. χτίζω νέον τεῖχος. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 4. «ἀνατειχίζεται τὰ διῃρημένα τείχη.»

Ἀνατειχισμός, οῦ, ὁ· ἀνακαινισμός, ξανακτίσιμον τῶν παλαιῶν ἢ κρημνιτμένων τειχῶν· χτίσιμον νέου τείχους. Στραφ. Ἑλλ. Δ'. 8. «χρήματα προστάξαντες αὐτῷ εἰς τὸν ἀνατειχισμόν.»

Ἀνατέλλω, Μ. λῶ. (τέλλω) κάμνω νὰ βγῇ τι ἐπάνω, νὰ φυτρώσῃ· «ἀμβροσίην ἀνέτειλαν ἵπποιν.» Ἰλιάδ. Β, 777. «Τόωρ ἀνατέλλειν» δηλ. νὰ κάμῃ νὰ ἀναβρυῇ, νὰ πηδᾷ ἐκ τῆς γῆς ἁπάνω. Ἡσιόδ. Ἔργ. β. 111. Διόνυσον ἀνέτειλαν» ἔκαμες νὰ γεννηθῇ νὰ βγῇ εἰς τὸν κόσμον. Ἴτθμ. 7. 5. ἐν γένει· γεννῶ, δίδω τὸ εἶναι, βγάνω εἰς τὸν κόσμον· «μοιρ' ἀπ' αἰτιχρῶν ἀνατέλλειν.» Σοφ. Φιλ. 1138. τοὐτέστι νὰ κάμῃ νὰ γεννηθοῦν ἀπὸ αἰτχρότητας ἄπειρα ἐπακολουθα: σηκόνω ὑψηλά, κρατῶ ἁπλόνω νὰ φαίνηται· 2) ἀμεταβ. βγαίνω εἰς τὸ φανερόν, σηκόνομαι ὑψηλά. Ἔξαιρ. ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης. Ἡρόδ. 4, 40. 45. Συγγρ. Κ. Π. 8, 3. ὡς τὸ ἀντίχω: Παρ' Ἡρόδ. 2, 142. κατὰ σημασίαν ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως ἅμα· «ἐν τοίνυν τούτῳ τῷ χρόνῳ τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠοίων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι· ἐνθάτε νῦν καταδύεται, ἐνθεῦτεν δὶς ἐπανατεῖλαι· καὶ ἔνθεν νῦν ἀνατέλλει, ἐνθεῦτεν δὶς καταδῦναι.» Ἐπ' ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου χρησιμώτερον τὸ ἐπιτέλλω. Σχλ. Ἀπλ. Ῥόδ. 4, 263. Ἰδὲ ἀνατολή. Ἐπὶ πηγῶν ποταμοῦ. Ἡρόδ. 4, 52. «ἐν ταύτῃ ὧν ἀνατέλλουν ὁ Ὑπανις ποταμὸς ῥέων· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν εὑρηται καὶ κατὰ μέτ. ἀναβατ. «Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσι φλοῒξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνιστάντι λακτίζοισα κάπνῳ.» Πινδ. Ἰτθ. 4, 111.

Ἀνατέμνω, Μ. εμῶ. (τέμνω, ἀνμλ.) κατακόπτω, καταχωρίζω Ἀθην. Ιβ'. «ζηλοτυπήσας τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος· παρὰ δὲ Ἰατροῖς, Ἀνατέμνειν, ἀντὶ τοῦ, τέμνειν τὸ ἀνθρώπειον σῶμα, διὰ νὰ βλέπωσιν οἱ μανθάνοντες τὴν ἰατρικήν, τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κατασκευὴν χωτικῶς.

Ἀνατεταμένως. Ἐπίρ. μετοχ. παθητ. Παρκμ. παρὰ τὸ ἀνατείνω· ἁπλωτά, ἐξαπλωτά· μὲ μεγάλην σπουδήν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν. Σοφοκλ. Ἠλ. 1566.

Ἀνατήκω, Μ. ξω. (τήκω) κάμνω τι νὰ γένῃ ἁπαλόν, τὸ ἀναλυῶ, τὸ κάμνω νὰ ἀναλύσῃ. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἐκλύω, χαυνόνω, ἀδυνατίζω τι· «ἀνατήκειν τὰ σώματα ταῖς ἡδοναῖς.» Πλούταρχ.

Ἀνάτηκτος, ον, ὁ, ἡ· (ἀνατήκω) ἀνάλυμα π. χ. τὰς χιόνας.

Ἀνατί. Ἐπίρ. Ζήτ. Ἀνατεί.

Ἀνατίθημι, Μ. θήσω. (τίθημι) στήνω τι ὀρθόν· τὸ βάνω ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε, κρεμῶ τι ἁπάνω· παρ' Ὁμ. «ἅπαξ μόνον μέλλοντες ἀναθήτειν.» Ἰλιάδ. Χ, 100. ὡς τὸ μοῦμον ἀνάπτειν; βάνω ἐπάνω, ἐπιχορτίζω, βίχνω τὸ βάρος σφαλματός τινος εἰς τινα: ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἀποδίδω τι εἴς τινα, λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος καλοῦ τινος ἢ ἔκαμε καλόν τι· «οὐ γὰρ ἂν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσαντες τοιαύτην.» Ἡρόδ. 2, 134. καὶ 135. καὶ Παιδ. Ὀλ. 5, 16. «τὸν δὲ κῦδος ἀρρὶν νικήσασ' ἀνέθηκε..» 2) ὡς ἀφιέρωμα, βάνω τίποτε ἢ χρεμῶ εἴς τινα ναόν· ἀπὸ Ἡτιδ. Ἔρ. 642. «οὐρανίης δὲ γυναικὸς τοῦτο τέλειον ἄγαλμα, μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλὰ' ἀπολείπων, μήτ' ἐπιδεὶς μάλα πολλά..» καὶ ἀπ' Ἡρόδ. πολλάκις ἐν χρήσει. «Ὅσον ἐλείβη καὶ τὸ ἀγίσμιον ἀνάθημα καὶ πάνθημα ἀνατιθέναι.» Ἡρόδ. 2, 182. 8, 121. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Ε'. γ'. 5. καὶ 6. «Ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θησαυρόν· λέγουσι δέ, «ἀνατίθησι ἐν Δελφοῖς καὶ εἰς Δελφούς.» Κατὰ μέτ. διάδ. σπουδαστικ. 3) βάνω τι ἀλλέως, μεταβάλλω, μετατόπω, ἀλλάζω τὸν τόπον του π. χ. εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ Διὸς, ἢ τῆς Δάμας, ὅταν ἀλλάζῃ τὸν τόπον τῆς πέτρας τὴν ὁποίαν πρέπει δὲν ἐκίνητε καλῶς. Πλάτ. Ἱππαρχ. κατὰ μέτ. διαδ. παρ' Ἡρόδ. 5, 77. κατὰ Schweigh. Μεταφ. ἀλλάζω γνώμην, παραιτοῦ τὸν σκοπόν μου, πάρω τὴν γνώμην μου ὀπίσω, ὅ ἐστι δὲν ἐπιμένω εἰς αὐτήν· «ἀνατίθεμαί γάρ τοι, ὅτε τύραννος μὴ πείσας ἴρᾳσι, νόμον εἶναι.» Συγγρ. Ἀπομ. 1, 2, 44. καὶ Πτολ. 1, σλ. 322. ὑπὸ Alb. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπερτίθημι, «Ἀναβάλλω τὸν καιρόν, ἀρνῶ ὀπίσω. Σοφοκλ. Αἰ. 470. «τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρᾳ τέρπειν ἔχει προιδοῦσα κἀνεδοῦσα τοὔργ' κατθανεῖν; Μέτ. μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου, πολλάκις παρὰ Πλάτ. 4) Μέτ. ἀναδέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω.

*Ἀνατίκτω. Μλ. τέξω (τίκτω, ἀνμλ.) γεννῶ πάλιν, ξαναγεννῶ.

Ἀνατίλλω, Μ. λῶ. ἀναπνῶ, μαδῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ.

Ἀνατιμάω, ῶ. Μ. ήσω. (τιμάω) ἀνεβάζω τὴν τιμὴν τινος πράγματος· δηλ. τὸ κάμνω ἀκριβώτερον. Ἡρόδοτ. Θ'. 33. καὶ Δίων Κάτ. Δίθ'. 5. ἔξαιρ. ἀκριβαίνω τὸ σιτάρι ἀδίκως καὶ παραλόγως· ὡς τὸ, Ἐπιτιμάω.

Ἀνατινάγμός, οῦ, ὁ· ξετίναγμα, βίξιμον πράγματός τινος ὑψηλά· παρὰ τοῖς Ο'. ἀπὸ τοῦ τινάγμος, βίξις εἰς τὰ ἄνω.

Ἀνατινάσσω, Μ. ξω. (τινάσσω) ξετινάζω, βίχνω ὑψηλά.

Ἀνατιτραίνω, Μ. νῶ. (τιτραίνω) = ἀνατείνω.

Ἀνατιτράινω, Μ. νῶ. Ἀττκ. πλασχηματισμὸς τοῦ ἀνατιτράω.

*Ἀνατιτράω. Μλ. τρήσω (τιτράω, ἀνμλ.) τρυπῶ, διατρυπῶ, τρυπῶ πέρα πέρα. Διοσκ. Α'. 79. «θολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ὅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτράται.»

Ἀνατλάω, Μ. ήτω· ἀχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ παράγονται οἱ πλείστοι χρόνοι τοῦ ἀνάτλημι.

Ἀνάτλημα, τος, τό· ὑπομονή· παρὰ τὸ

Ἀνάτλημι· Μλ. τλήσομαι (τλῆμι, ἀνμλ.) ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐπὶ σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν παθῶν· «πάσσατα κηδ' ἀνετλης.» Ὀδυσ. Ξ, 47. «οὐδὲ τις, ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη.» Κ, 327. καὶ Σοφ. Η. Π. α', 2. «πόνον ἀνατλῆναι.»

Ἀνατλος, ου, ὁ, ἡ· ἀκρατής· Ἡσύχ.

*Ἀνατμίζομαι· (ἀτμίζω) ἐξατμίζομαι.

Ἀνατοιχέω, ῶ· (τοῖχος) κλουβώνομαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ· ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἐν καιρῷ ἀκροζάλης σπρώχνει ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ καραβιοῦ εἰς τὸ ἄλλο· οἱ δὲ Γραμματικ. προτιμῶσι τὸ, Διατοιχέω· Ἀρίσταρχ. Ἐπικτ. Γ'. 12. «ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον· παραβλ. Φρυν. σλ. 101. ὑπὸ Lobeck.

Ἀνατοιχίζω, Μ. ίσω· (τοῖχος) πέρνω διάφορον ἐπάνω εἰς τὸν διάφορον· τοὐτέστι λογαριάζω τὸν διάφορον εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ πέρνω καὶ ἀπὸ αὐτὸν πάλιν διάφορον· Κικ. Ἀττικ. δ'.

Ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ· τὸ πέρνειν τις διάφορον ἀπὸ τὸν διάφορον.

Ἀνατολή, ῆς, ἡ· (ἀνατέλλω) ποιητ. ἀντολή· ἀνατολή, τὸ εὐγάλμα τοῦ Ἡλίου, καὶ τῆς Σελήνης· Ὀδυσ. Μ. 12. «αἰτολαὶ ἠελίοιο· καὶ Ἡρόδ. 4, 8. Παρὰ τοῖς Τραγ. δύ, καὶ ἄστρων ἀνατολή· Εὐρ. Φοιν. 500. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος· ἔξαιρ. κατὰ πληθυντ. ἀρχ. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. καὶ μὲν ἑῳναὶ ἀνατολαί, αἱ δὲ ἑσπεριαὶ, αἱ δὲ χειμεριαὶ «Πλούτ. «τοῖς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστερᾷ γένηται τὸ βόρειον.»

Ἀνατολικός, κή, κόν· τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἀνήκων, = Ἀπικτικός.

Ἀνατολμάω, ῶ· Μ. ήτω, (τολμάω) ἐκδευτέρου τολμῶ· ἢ λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάρρος· Πλούτ. εἰς Ἀντών. ἐν Κύρτ. Μέ. 625. ἀμφιβάλ. ὑπὸ τοῦ Porn.

Ἀνατομή, ῆς, ἡ· (ἀνατέμνω) κόψιμον, κατακόψιμον, ἔξαιρ. τῶν μελῶν σωμάτων τῶν ζώων· ἢ ἀνατομία. Ἀριστ.

Ἀνατομικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομίαν· Ἀριστ.

Ἀνάτονος, ὁ, ἡ· (ἀνατείνω) τεντωμένος· ἀνατελωμένος, ὅστις ἁπλόνεται ἀνάσελα.

Ἀνατοπόομαι (τόπος) ἀντὶ ἄλλου τινος ἀπερῶ ἐγὼ εἰς τὸ κατάστιχόν, ἢ βάλλω τι εἰς κάποιον τόπον· τοὐτέστιν ἀντὶ νὰ τὸ κάμῃ ἄλλος τὸ κάμνω ἐγὼ ἀναπληρῶν τὸν τόπον του· Φίλστ. Ἀπολ. α'. 3, 32.

Ἄνατος, ὁ, ἡ· (ἄτη) ἀβλαβής· ὅστις δὲν βλάπτει, δὲν προξενεῖ ζημίαν· 2) παθητ. ἄβλαπτος, ὅστις δὲν ἐβλάφθηκε, δὲν ὑπέφερε ζημίαν· ἀτιμώρητος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 786. «καλῶν ἄνατος τῶν δε.»

Ἀνατράω· Μλ. τρήσω = ἀνατιτράω· Ἀεξήν. «ἀνατράω αὐλούς.»

Ἀνατρεπτικός, κή, κόν· (ἀνατρέπω) ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ γυρίζῃ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· νὰ ἀναποδογυρίζῃ, κρημνίζῃ, ἐξολοθρεύῃ, νὰ φέρῃ τὰ πράγματα ἄνω κάτω.

Ἀνατρέπω, Μ. ψω· Παρακ. τέτροφα· (τρέπω ἀνμλ.) γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καταστρέφω, ἀναποδογυρίζω, «ἀνατράπετο = ὕπτιος ἔπεσε· τοὐτέστι κατακέφαλα· Ἰλιάδ. Ζ, 64. Ξ, 447· ὄζειν 2) χαλῶ, ἀφανίζω, ὡς τὸ ἀπόλλυμι· Τροπ. «πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς, προβρίζους ἀνέτρεψε·» Ἡρόδ. 1, 32. ἀντιδιάτ. τῷ, σώζω: «τράπεζαν ἀνατρέπω·» ἐπὶ τραπεζιτῶν· τοῦτ' ἔστι

χρεωκοπῶ, τό Ἰταλ. βαγκροτίρω, ἢ τό τουρκβ. μουφλιουζεύω· 3) ρίχνω κάτω, ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρον τίποτε δικαίως καὶ εὐλόγως· 4) Παθητ. μετά μέσ. Μέλ. παρά ποιητ. συνήθως· ἔτι δὲ καὶ μετά μέσ. ἀορ. ἀνατρέπομαι, χάνω τό θάρρος, δειλιάζω, ὀλιγοψυχῶ·« ὡς δὲ κατεπμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα ὥτορος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκαχοιτο·« Θεορτ. 8, 90. ὡσαύτως καὶ »ταῖς ψυχαῖς ἀνατρέπεσθαι·« Διοδ. Σκλ. ὁ νεώτερ. τοῦ Παρακμ. τύπος ἀνατέτροφα εὑρηται παρά Δυρχ. Φιλοχ. σλ. 93. παρά Δημοσθ. σλ. 23. μετά τοῦ παραλλατ. ἀνατέτροφα παρά Δημοσθ. ἐπιδιορθ. σελ. 324, 27. Ἀσχν. Τιμαρχ. σλ. 179. Κτησφ. σλ. 545. Βουτμ. Γραμματ. 1, σλ. 423. τῷ μέσ. ἀορ. β'. κατά παθητ. σημασ. χρῆται Πλάτ. Κρατ. σλ. 395. D.

Ἀνατρέφω, Μ. — θρέφω (τρέφω, ἀνμλ.) κυρίως, δυναμόνω τινα μέ τροφήν ἢ τρέφοντάς τον. Ποιῶ ἐν ἀσθενεῖ σῶμα διά τροφῆς νά ἐνδυναμωθῇ. Ἱπποκρ. καὶ Μεταφορ. παράΞενοφ. »Ἀναθρέψαι φρόνημα« ἢ δυναμόνω τόν νοῦν μέ διδασκαλίας· 2) ἀμεταβ. ἀντί αὐξάνω· Jac. Ἀνακ. Παλατ. σλ. 85. Ἔτι δὲ καὶ ἀντί τοῦ, γηροκομῶ· Ξενοφ. Η'. γ'. »ἀγὼ ἀνέτρεφον τὸν πατέρα ἕως ἔζη.«

Ἀνατρέχω, Μ. ἀνατρέξομαι, καὶ ἀναδραμοῦμαι καὶ — δράμομαι· παρά Φιλ. Θεσσαλ. 24, 4. ἀορ. — ἔδραμον (τρέχω, ἀνμλ.) τρέχω πρός τά ὀπίσω, τρεπτρέχομαι ὀπίσω, φεύγω· παῖδες ὀπίσω ἀνέδραμε·« Ἰλιδ. Ε, 599. Π, 813. ὅθεν παρά τοῖς μεταγενστ. μεταβάλλω γνώμην, ἀλλάζω τόν σκοπόν μου εἰς τό καλλήτερον: διορθόνω, ἀναπληρόνω, συνεργῶ, ἐπανορθόνω· 2) τρέχω πρός τά ἄπάνω ἢ ὑψηλά, τόν ἀνήφορον· πηδῶ ἀπάνω, ἐπί ἀνθρώπων, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἀλλά καὶ ἐπί πραγμάτων, πηδᾷ ἔξω, πρίσκεται, φουσκόνει, ἐκτείνεται εἰς τά ἄνω· »... λισσὴ δ' ἀνάδρομε πέτρη« τα Ὀδυσ. Ε, 410. καὶ Κ, 4. ἐν Παρεκμ. κατά ἐνεστ. σημασ. ἀντί φαίνεται τόν ἀνήφορον ὑφουμένη· »ἀγκέφαλος δὲ παρ' αὐλόν ἀνέδραμεν ἔξ ὠτειλῆς·« Ἰλιδ. Ρ, 297. ἀντί ἐπήδησεν ἔξω ἀπό τήν πληγήν· »πνεῦμα δὲ σωθέντες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινιόεσσαι ἀνέδραμον·« Ἰλιδ. Ψ, 717. ὁηλ. ἐφουσκωσαν, ἐπρίσθηκαν· ἀφ' οὗ ἐγεννήθη ἡ μεταφορ. σημασία, αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, τραιεύω· »δὲ ἀνέδρομεν ἔριεθ' ἕτος· Ἰλιδ. Σ, 56. καὶ Ἡρόδ. 66. »οἷα δ' ἔντε χώρῳ ἀγαθῷ καὶ πλήθει οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήθησαν· καὶ 7, 156. καὶ 8, 55. παρά Φίλ. »ἀνατρέχω πρός τόν οὐρανόν·« Ἐπί ἡλικίας ἀνθρώπου· ἀντί αὐξάνει ἡ ἡλικία μου: γηράζω· ὡσαύτως καὶ Πολύβ. »ἀνατρέχει τοῖς χρόνοις.«

Ἀνάτρησις, εως, ἡ· (ἀνατράω) τρύπημα· 2) βαθούλωμα, κοίλωμα, τρύπα· Πλουτ. εἰς Κάτ. Παῤ Ἱατρ. δὲ καὶ τό τρύπημα τοῦ κρανίου ἐπί ὑδροκεφάλου· ὅταν ὁηλ. εὑρίσκεται εἰς τόν ἐγκέφαλον ἤτοι εἰς τά μυελά νεῦρα καὶ τρυποῦν τήν κεφαλήν διά νά ξετρέξῃ· τό γαλλ. trépanation· Treponation.

Ἀνατρητος, ὁ, ἡ· τρυπημένος· Συνέσ. Ἐπ. 52. »θεμβάδας ἀνατρήτους·« τά διακεκομμένα καὶ διαρρυπημένα ὑποδήματα.

Ἀνατριαινόω· (τριαινα) ἀνακατόνω τι μέ τήν τριαιναν· ἢ τρικράνι (καμάκι)

Ἀνατρίβω, Μ. ψω· (τρίβω) τρίβω μέ τό χέρι π. χ. ὅταν μέ δαγκανῃ ψύλλος καί· τ. τ. ξύνω: Ξενοφ. »ἀνατρίψαντα τὰς κύνας ἀπιέναι·« στουμπίζω ἢ τρίβω τι εἰς τόν τρίφτην: 2) τρίβωντας ἐξαλείφω, ἀφανίζω 3) τρίβω δύω ἢ διάφορα πράγματα μαζύ διά νά ἀνακατωθοῦν· π. χ. χρώματα (ι).

*Ἀνατρίζω· (τρίζω) ψιθυρίζω, τζιτσιρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀνάτριπτος, ὁ, ἡ· (ἀνατρίβω) τριμμένος· »Ἀνάτριπτα ἱμάτια·« Διοσκ. Γ. 40. ὁηλ. φορεμένα, παλαιά· ἔτι δὲ καὶ τά κοντόμαλλα καὶ συγκρουστά ὑφασμένα καθώς ὁ ἑξάμιτος τουρκβ. κατηφές.

Ἀνάτριχος, ου, ὁ, ἡ· (θρίξ) ὅστις ἔχει τρίχας ἢ μαλλιά ἀνάστροφα ἤτοι σηκωμένα ἀπάνω, καθώς ἡ χαίτη τοῦ χοίρου· τῆς κεφαλῆς του πρός τά ὀπίσω γυρισμένας· Πορφύρ.

Ἀνατρῖψις, εως, ἡ· (ἀνατρίβω) Τρίψιμον, ξύσιμον· Ἱππον. »ἀνατρίψεις τοῦ προσώπου.« ἀνακάτωμα ὁύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων μέ τρίψιμον· 2) τρίψιμον ἢ ἄλλειμμα μέ μυρωδικά, μέ λάδι καὶ τ. τ.

Ἀνατροπεύς, έως, ὁ· (ἀνατρέπω) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής, ψθορεύς· Πλουτ.

Ἀνατροπή, ῆς, ἡ· ἀναποδογύρισις, ἀφάνισις, χάλασμα· Διοσκ. »ἀνατροπὴ στομάχου.«

*Ἀνατροφεύς, έως, ὁ· (ἀνατρέφω) ὅστις τρέφει ἢ ἀνατρέφει τι ἤτινα.

Ἀνατροφή, ῆς, ἡ· θρέψιμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν νέων ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

+Ἀνατροχάζω· Μλ. άσω· καὶ

Ἀνατροχάω, ῶ· νεώτεροι ἀμφίβολοι σχηματισμοί παρά τό Ἀνατρέχω.

*Ἀναττικός, ἡ, όν· (Ἀττικός) μή Ἀττικός.

Ἀνατυλίσσω, Ἀττ. ἀνατυλίττω· Μλ. ξω· (τυλίσσω) τυλίγω εἰς τά ὀπίσω, ξετυλίγω: μεταφ. »ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, οὓς ἔπαυσα πρὸς ἐμαυτόν·« ἀντί ξαναλέγω, ξαναστοχάζομαι, φέρω πάλιν εἰς τήν μνήμην μου· Λουκιαν.

Ἀνατυπόω, ῶ· Μ. ώσω· ξανατυπόνω, μεταμορφόνω: πλάθω μέ τόν νοῦν μου εἰκόνα πράγματός τινος· φαντάζομαι τί ποτε. Λουκιαν. »ἀφ' οὗ

Ἀνατύπωμα, τος, τό· τυπωμένον τίποτε, καμωμένη εἰκόνα, φαντασία πράγματος τινος τό ὁποῖον πλάθω μέ τόν νοῦν μου.

Ἀνατύπωσις, εως, ἡ· τό νά ξανατυπόνῃ, μεταμορφόνῃ, μετασχηματίζῃ, καὶ τό νά πλάθῃ τις μέ τόν νοῦν του τίποτε.

Ἀνατυπωτικός, ἡ, κόν· ὅστις κάμνει ἢ δίδει τύπον τινά· Σιμπλ. »φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαί·« αἱ δίδουσι εἰκόνας ἀληθῶν ἀντικειμένων.

Ἀνατυρβάζω, Μ. σω· (τυρβάζω) συγχίζω, φέρω εἰς ἀταξίαν· Ἀριστοφ.

Ἀναύγητος, ὁ, ἡ· (αὐγή) χωρίς λάμψιν· σκοτεινός, ἀφώτιστος· καὶ τόν ὁποῖον δέν ἐκαμώνησεν, ἢ δέν ἠμπορεῖ τις νά ἐκαμώνῃ· Αἰσχύλ. Πέρ. 1030.

Ἀναυδής, ές, ὁ, ἡ· (αὐδή) ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός· Σοφοκλ. Αἰ. 691. καὶ

Ἀναύδητος, ὁ, ἡ· (αὐδάω) ἄρρητος, ἀνέκφραστος, ἀνήκουστος· Σοφοκλ. Αἰ. 726. (715) »οὐδὲν ἀναύδητον φατεῖσαι·« ἢ·« 2) βουβός, μοῦτος.

Ἀναυδία, ας, ἡ· βουβαμάρα, μουταμάρα· Γαλην. Ἐπιδ. Γ'. »τό τοιοῦτον μοχθηρότερον εἶναι τῆς ἀναυδίας, τό μήθ' εἰπεῖν μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι·« παρά τό

Ἀναυδος, ὁ, ἡ· βουβός, μοῦτος· 2) ἀνέκφραστος· Ὀδ. Ε. 456. »ἀπνευστος καὶ ἄναυδος·« καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 961. »ἄναυδον ἔργον·« ἐπρ. ἀναύδως.

Ἀναυλα· Ἐπίρ. χωρίς αὐλόν· ἤτοι φλοέραν· Πλούτ. Ῥωμ. »τῶν ἱερέων ἄναυλα θύοντων.«

Ἀναυλεί· Ἐπίρ. (ναῦλον) χωρίς ναῦλον.

Ἀναυλος, ὁ, ἡ· (αὐλός) χωρίς αὐλόν· χωρίς λάλλημα αὐλοῦ ἢ φλοέρας, Ἰταλκ. φλαούτας· Εὐρ. Φοίν. 801. καὶ Πλούτ. »θυσία ἄχορος, καὶ ἄναυλος·« τοῦτ' ἔστι λυπηρά. 2) Ὅστις δέν ἠξεύρει νά λαλήσῃ τόν αὐλόν. Λουκιαν. »ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις ἀδύνατον.«

Ἀναυλόχητος, ὁ, ἡ· (ναυλοχέω) ὅστις δέν ἐφέρθηκεν εἰς λιμένα εἰς σύγουρον ἀγκύρωμα· Δυκόφρ. 745. »ἀναυλόχητον σκάφος, ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτό· χωρίς ναύτας Ἰταλ. μαριγέρους, παράγοντες τήν λέξιν ἀπό τοῦ ναῦς καὶ λέχος.

Ἀναυμάχητος, ὁ, ἡ· (ναυμαχέω) χωρίς πόλεμον εἰς τήν θάλασσαν· »ἀναυμάχητος ὤλεθρος·« ὁηλ. ὁ μή προξενηθείς ἀπό ναυμαχίαν (ε).

Ἀναυμαχίου δίκη· ἐγκάλεσμα εἰς τό κριτήριον ἐκείνου, ὅστις δέν ἦλθεν, ὅν παρευρέθηκεν εἰς τήν ναυμαχίαν, ἤτοι εἰς τόν πόλεμον τῆς θαλάσσης· ἢ ὅστις δέν ἠθέλησε νά λάβῃ μέρος, νά πολεμήσῃ μαζύ· παράβαλ. »λειποταξίου, καὶ λειποστρατίου δίκη.«

Ἀναύξής, ὁ, ἡ· (αὔξω, μετά τοῦ στερτ. α) ὅστις δέν πληθύνεται δέν γίνεται περισσότερος· 2) ἀμετ. ὅστις δέν αὐξάνει, δέν τραβιέται. Θεόφρ.

*Ἀναυξησία, ἡ· τό νά μήν αὐξάνῃ τις ἢ τι· ἔλλειψις αὐξήσεως· Εὐστθ. σλ. 42. 2) παρά Γραμματικ. ἢ μή αὔξησις τῶν ῥηματικῶν χρόνων.

*Ἀναύξησις, εως, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἄναυξον, ου, τό· = ἀναυξής· Πλούτ. »τό τεχνῖτην ἀτελές μένει καὶ ἄναυξον.«

Ἀναύξητος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναυξήτη, ἡ· = ἀναυξής· 2) παρά Γραμματικ. ἄνευ αὐξήσεως τῶν ῥηματ. χρόνων· Ἐπίρρ. ἀναυξήτως. Ἀριστοτ. »ἀναύξητος παρυφίσταται·« παρά Γραμ. οἱ μή ἐπιδεχόμενοι αὔξησιν.

Ἀναύξω, Μ. ήσω· τό αὔξω κατ' ἐπίτασιν δυνάμει τῆς ἀνά.

Ἄναυρος, ὁ, ἡ· (ἀϊνω) θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ Ὁμηρ. ἄνευρο· ἴδε Ἄϊσος.

Ἄναυρος, ἡ· (αἴρα) χωρίς ἄέρα.

*Ἄναυρος, ὁ· Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσθ. Ἀσπ. 477. (ὅστις τρέχει κοντά εἰς τά Λεχώνια λεγόμενα) οἱ μεταγενστ. ποιηταί χρώνται τῇ λέξει αὐτῇ προσηγορικοῦ, καὶ σημαίνει παντοδήποτε χείμαῤῥον, ἤτοι ξηρίλακκον ὅστις μόνον ὅταν βρέξῃ κατεβάζει νερόν· Ἀνθρ. 7, 4. »ἠδὲ δ' ἐξέων μ' ἀναύρων, ἑλιξάμενον καὶ φαράγγων τροχάοντα τείρει ἰθρὸς..« καὶ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 235. »οἳ ἑπὶ ἐκέμισσαν ἄναυρα.«

*(Ἄναυς) γενν. ἄναος, ὁ, ἡ· (ναῦς) χωρίς καράβια: »ναῦες ἄναες· καράβια, τά ὁποῖα δέν εἶναι πλέον καράβια· ὁηλ. χαλασμένα, ἄχρηστα· Αἰσχύλ. Πρ. 677. ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μόνον εὑρηται, καὶ οὐδαμοῦ κατ' ἐνικήν ὀνομαστ. Schaef. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. 610. ἴδε Ἄϊρες.

Ἀναυσία· τό νά μή ἀναγουλιάζῃ μή ἀηδιάζῃ τις· Σουίδ.

Ἀναὐτέω, ῶ· Μλ. ήσω· (αὐτέω) μεγαλοφώνως ψωμάζω, κραυγάζω· Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 501. (υυ – υ –).

Ἀναύχην, ενος, ὁ, ἡ· (αὐχήν) χωρίς αὐχένα· ἤτοι βαρβαροφωνότερον χωρίς σβέρκον ἢ ζυγόν· χωρίς λαιμόν· Ἀριστοτ.

Ἀναύω, Μ. σω· (αὔω, τό ξηραίνω) Ἀνάπτω, καίω, τίποτε.

Ἀναὐω· (αὔω, τό φωνῶ) = ἀναὐτάω· Θεόκρ. Δ'. 37. »καὶ δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀναὔταν.«

Ἀναφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) φωτίζω, λαμπρύνω, φέγγω τε· κάμνω νά εὐγάλῃ φλόγαν, νά περικυκλωθῇ ἀπό φλόγας· »αἰμαβηδὶς δ' ἀναφαίνων δμωαὶ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος·« Ὀδυσ. Σ, 309. μεταφορ. δέ, δείχνω, εὐγάνω εἰς τό φανερόν, δηλοποιῶ· »Θεοπροπίας·« Ἰλιδ. Α, 87. »ἐπαοιβολίας·« Ὀδυσ. Δ, 159. »ποδῶν ἀρετήν·« Ἰλιδ. Τ, 411: Παθητ. μετά μέσ. Μλ. ἀναφαίνομαι· φανερόνομαι, δείχνομαι, μή βλέπουν· »ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστὴρ·« Ἰλιδ. Α, 62. »ἡμῖν ἔλεθρος·« Ρ, 244. »πατρὶς ἄρουρα·« Ὀδυσ. Κ, 29. »τό δέ, θωυμαζόμενος

δὲ ἀν' ὧν ἐχαίνη μούναρχος ἐών.» Ἡρόδ. 3, 82. ἀντὶ τοῦ, ἀνηγορεύθη. Ἐνίοτε δὲ καίεται τὸ μέσ. κατ' ἐνεργ. σημασίαν ὡς παρὰ Πιδ. Ἴσθ. 4, 119. «ἤνδρ λευκωλεῖς κάρα μύρτοις δ' ἀνὴρ ἐπλόκαν νίκαν ἀνεφαίνετο.» Τὸ δ' ἐνεργητ. κατ' ἀμεταβ. σημασίαν μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. εὑρηται· πτὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαίνον ἀκάτιον.» ἀντὶ ἀναφαινόμενον· Ἡλιοδ. Αἰθ. 5.

Ἀναφαίρετος, ὁ, ἡ· (ἀφαιρέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ, ἤτοι νὰ σηκώσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ· «ἀναφαίρετον κτῆμα ἡ ἀρετή.» Διον. Ἁλικ.

* Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ· (φαλαντός) = ἀναφάλαντος.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Λουκιαν.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ· κατ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. κα', ἡ κατὰ τὰς ὀφρύας λειότης, ἤτοι τὸ μάτημα, ἢ πέσιμον τῶν τριχῶν τῶν ὀφρυδίων· κυρίως δέ, ἀντὶ τοῦ, Φαλακρότης· ἐκ τοῦ

Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ· (φάλαντος) χωρὶς ὀφρύδια, μὲ μαθημένα τὰ ὀφρύδια· κυρίως δέ, φαλακρός· Λευιτ. Π'. 41. «Ἐὰν κατὰ πρόσωπον μαθήτῃ ἡ κεφαλή, ἀναφάλαντος ἐστί.»

Ἀναφαλάντωμα, ατος, τό· = Ἀναφαλαντίασις.

Ἀναφάλας, αντος, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Μαλαλ. Χρον. Α'.

Ἀναφανδά, (ἀναφαίνω) Ἐπίρ. Ὁρατῶς, σαφῶς, φανερά· εἰς τὸ φανερόν, φανερωμένα· «οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε Θεοὺς ἀναφανδὰ φιλέοντας, ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη.» Ὁδσ. Γ, 221, 222. ἀντιθ. τῷ, κρυβδήν· παρ' Ἀπολ. Ῥδ. διὸ καὶ ὡς οὐδέτ. ἐπίρ.

Ἀναφανδόν, Ἐπίρ. = τῷ προηγουμ. Ἰλιδ. Π, 178. Ἡρόδ. 1, 40.

Ἀναφαντάζω, Μ. άσω· (φαντάζω) = ἀναφαίνω· κατὰ μέσ. διάθ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἀναφαίνομαι.

Ἀναφέρω· Μλ. ἀνοίσω (φέρω, ἀνμλ.) φέρω, κουβαλῶ ἐπάνω· «Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.» Ὁδσ. Λ, 625. ἐξαιρῶ, ἀσφαλίζω ἤτοι συγγουρεύω· Ἡρόδ. «σαυτὸν καὶ κατὰ μέσ. διάθ. βάνω κατὰ μέρος, συγγουρεύω τὸ εἰδικόν μου, παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· ἐξαιρ. ἐκ βάθους ψυχῆς φέρω ἀπάνω, δηλ. ἀναστενάζω βαρυά· φωνάζω ἢ εὐγάζω φωνὴν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας· καὶ τ. τ. Ἰλιδ. «ἀναφ. αἷμα.» Ὀρφ. σλ. 822. εὐγάζω, πτύω ἢ φτῶ αἷμα· εὐγάζω τι ἀπὸ τὸ στόμα, ἀπὸ τὴν λήθην ἢ ἀλησμονησιάν, ἐξαιρῶ τοῦ ὕπνου, ἤτοι ἐξυπνίζω τινα, φέρω εἰς ἐνθύμησιν· σηκάνω, ὑψόνω τινὰ μὲ «παιωνα.» Πλάτ. 2) πέρνω, φέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω· 3) φέρνω ὀπίσω· ἀποδίδω εἰς τινα ἢ εἴς τι τὴν αἰτίαν· συντασσόμ. μετὰ τοῦ εἴς τινα καί τινα· ἐπὶ δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀναφέρομαι εἴς τινα· «ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλήγω προγόνων σημνυομένων, καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύονος . . .» Πλάτ. Θεαί. σλ. 175. Α. καὶ Φαίδ. σλ. 237. D. 4) φέρω ὀπίσω, ὀνλοποιῶ, εἰδοποιῶ, ὡς τὸ ἀπαγγέλλω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. «ἀναφ. εἴς τινα περί τινος.» Ἡρόδ. 1, 157. 3, 71, 80. Ἀναφέρω τὴν γυναῖκα μου εἰς τινα προπάτορα· «ἀναφ. εἰς τινα.» μετὰ τοῦ, γένος καὶ αἷμα· Schaef. Bos. σλ. 77. Τραβῶ ὀπίσω τὰ χέρια ἢ τὰ ποδάρια, φεύγω· Valck, εἰς Ἱππ. σλ. 1288.: πέρνω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀκυρόνω· Κατὰ μέσ. διάθ. τραβιοῦμαι ὀπίσω· «αὐτέων δὲ οἱ μὲν πλεῖστοι ἀνέβησαν ἐς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφάς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνησείκαντο.» Ἡρόδ. 8, 36. 5) φέρνω, κουβαλῶ μέσα· 6) ἀμεταβ. ἔρχομαι ἀπάνω, ἀναβαίνω ὑψηλά· π. χ. τὰ ἄστρα· Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις, ξεκουράζομαι, ξαποστάλιω· Ἡρόδ. 3. καθ' ἥν σημασίαν τὸ παθητικὸν χρησιμώτερον ἐστι· Ἡρόδ. 1, 116. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀναφεύγω, Μ. εὔξομαι· (φεύγω) φεύγω ἀπάνω, ἢ ὀπίσω, ἢ καὶ ἁπλῶς φεύγω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. 4. «ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφυγον· καὶ Ἑλλ. ζ'. 5. «ἐὰν οὖν ἀναφύγωσι οἱ Λακεδαιμόνιοι· «γνοὺς ὁ Ἀρτίας ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαγνῶναι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο.» Ξενοφ.

*Ἀναφευκτικός, ἡ, ὁν· ἐπιτήδειος νὰ φεύγῃ.

*Ἀναφευξις, εως, ἡ· φυγή, φευγατιό.

Ἀναφής, έος, ὁ, ἡ· (ἁφή) ἀψηλάγητος, ἀπίαστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ψηλαφήσῃ. 2) Ἐπιεικής, ὑποχωρητικός, ἢ μὴ σκληρός, ἤτοι ἀποφεύγει φιλονεικίαν, δυσαρέσκειαν καὶ τ. τ.

Ἀναφθέγγομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποστ. (ψθέγγομαι) φωνάζω, κράζω δυνατὰ 2) ξαναφωνάζω, ἀποκρίνομαι.

Ἀναφθείρομαι, Μ. ρούμαι. παθητ. (φθείρω) χαλοῦμαι, δυστυχῶ· γίνομαι δυστυχὴς, χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω· «κατὰ τὸ εὖρ ἀνεφθάρην.» Ἄρστρ. Ὄρ. 913.

Ἀναφλασμός, οῦ, ὁ· τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. Σουιδ. ἐκ τοῦ

Ἀναφλάω, ῶ. (φλάω) μαλάσσω, τρίβω (ἐπὶ τῶν αἰδοίων) Ἀριστοτ. (αω, ασω)

Ἀναφλεγμαίνω, Μ. μανῶ (φλεγμαίνω) πρίσσομαι, φουσκώνω ἐξ αἰτίας φλεγμάσεως· Ἰταλικ. Ἰφλαματσιόνης. Πλουτ. εἰς Ἀντών.

Ἀναφλέγω, Μ. ξω· (φλέγω) ἀνάπτω, ξαναάπτω. Μελέαγρ. Ἀνθ. Γ'. σελ. 160. 2) καὶ μετφρκ. διεγείρω, ἐρεθίζω· Πλουτ. εἰς Ἀλκιβ. «ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτόν.»

Ἀνάφλεξις, εως, ἡ· ἀναμμα, μετάναμμα. 2) ἐρεθισμός· Πλουτ. εἰς Λύσανδρ.

Ἀναφλογίζω, Μ. ἴσω· = ἀναφλέγω. Μελέαγρ. 26.

Ἀναφλύζω, Μ. ύσω· = τῷ ἑξῆς

Ἀναφλύω, Μ. ύσω· (φλύω) ἀναβράζω, χορχολάζω, εὐγαίνω φουσκαλίδες καθὼς ὅταν βράζῃ νερὸ (υ_υ_) Ἰλιδ. Φ. 361. «κατὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.»

Ἀναφοβέω, ῶ. Μ. ήσω· (φοβέω) φοβίζω, σκιάζω, ξηπάζω. Ἀριστοφ.

Ἀναφοιβάζω, Μ. άσω· (φοιβάζω) τὸ φοιβάζω κατ' ἐπίτασιν. Ἡσύχ.

Ἀναφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω· (φοιτάω) ἀναβαίνω, ἢ πηγαίνω ἀπάνω· γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐπιστρέφω· «εἰς οὐρανοὺς ἀναφοίτησεν. Δαμασκ.

*Ἀναφοίτησις, εως, ἡ· ἀνοδος, ἢ ἀνάβασμα, πηγαιμὸς ἀπάνω· ἐπάνοδος, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή.

Ἀναφορά, ᾶς, ἡ· (ἀναφέρω) σήκωμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλά, ἴσιασμα πρὸς ἀπάνω. 2) Ἀμετβ. ἀνέβασμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλά. 3) ἄχημα, παράδοσις κτήματός τινος εἰς ἄλλου τὴν ἐξουσίαν· διήγησις ἢ πληροφορία εἴς τινα περὶ τινος ὑποθέσεως διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπόφασιν, τὸ Ἰταλικ. ῥελατσιόνη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰστ. Θ'. «πιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης (ὁ ἰχθὺς) τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ· καὶ Αἰθήν. «αἵματος ἀναφορά.» Ἀριστοτ. «ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν ξῆμον ἐστίν· «τὸ οἰκία, ἄνεσις. Πλουτ. 4) προσφορά, εἰσόδημα «ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν μεδίμνους.» Πλουτ. Λυκουρ. τὸ νὰ ἀναφέρεται τις εἰς τινα ἢ εἴς τι πρᾶγμα· τὸ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τίποτε· τὸ νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν μαρτυρίαν τινός, ἢ εἰς τὴν κρίσιν, ἀπόφασιν, ἢ καὶ προσταγὴν τῆς ἐξουσίας· τὸ νὰ κάμῃ ἀναβολὴν ἢ χτύπημα ὀπίσω κάποιου πράγματος ἢ κάμμιας ὑποθέσεως· ἐξαιρ. νὰ ἀποδίδῃ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλον πάντοτε δ' εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν. Δημοσθ. Τιμοκρ. 5) Ἀναλογία, σχέσις ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ὑμετέραν αἴσθησιν.» Θεμιστ. Αἰτ. Φυτ. 6.

Ἀναφορεύς, έως, ὁ· ὅστις σηκώνει, βαστάζει· Παν ἐργαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τρυπῶμεν τίποτε, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦμεν, ἢ κοβαλοῦμεν τίποτε· ἐξαιρ. λωρί, σχοινί, καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ κυρτὸν ἤτοι λυγισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον βάνουν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον καὶ χρεμετοῦν ἀπὸ τὰς ἄκρες του ὁμοῦ βάρη καὶ τὰ κοβαλοῦν, καθὼς εἰς πολλοὺς τόπους συνεθίζουν ἢ χωρειάτισσες νὰ κοβαλοῦν τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἄσιλλα ἄλλως ὀνομάζεται.

Ἀναφορέω, ῶ· = Ἀναφέρω· πελλάνις παρ' Ἡρόδ. παρὰ δὲ Προκοπ. 25. «εἰς Διβύην ἀναφορέων.» ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφω εἰς τὴν Διβύην μὲ ὁμῶγι.

Ἀναφορικός, ἡ, κόν· ὅστις ἀναφέρεται πρός ἄλλο τι. 2) Παρὰ Γραμματικ. μέρη τινὰ τοῦ λόγου. 3) Παρ' Ἰατρ. ὅστις φτύει αἷμα, φλέγμα καὶ τ. τ. 4) Παρ' Ἀστρονόμοις, ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὴν διωρίαν περὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων. «Εἰδ ἀναφέρω· Ἐπίρ. ἀναφορικῶς· παρ' Ἀριστφ. Βτρ. Β. «τὸ παῦ γελοῖον εἶπας νή Δία, δαίμων γε· μόνον ἐκεῖ' ὅπως μὴ ῥεῖς· τὸ τί; μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητίζω.» κεῖται ἀντὶ τοῦ ἄσιλλα ἰδὲ ἀναφορεύς·

Ἀνάφορον, ου· τό· = Ἀναφορεύς.

Ἀναφορτίζομαι· φορτίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. «ἀμπεφόρτισμαι πάλιν· ἀντὶ, ἀναπεφόρτισμαι.

Ἀναφορύσσω, Μ. ύξω. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. = Ἀναφυράω. Ἱπποκρ. Γυναικ. Β'. «ἐλαίου εἰρίον μαλθακῶς ἀναφορύξαι.»

Ἀναφράγνυμι = ἀναφράσσω.

*Ἀναφράζομαι· Μλ. άσομαι· Μέσον. (φράζομαι) κατανοῶ, ξαναπαρατηρῶ, ἢ γνωρίζω σωστά· «αὐτίκα γὰρ κατὰ δῆμον ἔασατο, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.» Ὁδσ. Τ, 391.

Ἀνάφραξις, εως, ἡ· χόρτουτι, ὅπερ καὶ Ἀνάφραξιν λέγεται. Θεόφρ. καὶ Ἱππογρ.

Ἀναφράσσω, Μ. ξω· (φράσσω) ἀνοίγω τι πλεισμένον, ἢ φραγμένον, ξεφράζω, Ἡσυχ. ἔτι δὲ, καὶ Ἀναφράγνυμι. Θωμᾶ. Λγ. 7.

Ἀναφρίσσω, Ἀττκ. Μ. ττω· (φρίσσω) φίζω, τρομάζω, τσιουντσιουργιάζω, ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδίτια, ας, ἡ· (ἀφροδίτη) σπέρμησις ἐρεθισμοῦ. Ἐνεργ. ἔλλειψις τοῦ ἐρεθίζοντος, θέλγοντος, ἔρωτα ἐμποιοῦντος. Παθητ. ἀπεχθὴ τοῦ εἰς ἔρωτα διεγείροντος· τὸ μὴ παρακινεῖσθαι εἰς ἔρωτα· παρὰ τὸ

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ, ἡ· ἄνευ θελγήτρων, μὴ παρακινῶν εἰς ἔρωτα χάριτος στερούμενος· ἄνευ τῆς Ἀφροδίτης τῆς εὐοσίας καὶ τῶν ὡραίων αὐτῆς ἀμοιρος. 2) Ἄνευ ἔρωτος· εἰς ἔρωτα μὴ διεγειρόμενος, ἀφυὴς εἰς ἔρωτα· ἂν γένει μὴ ἔρως, μὴ φιλεραστῶν, ἤτοι ὅστις δὲν ἔχει ἔρωτα, δὲν εἶναι ἐρωτευμένος. Ξενοφ. Συμπ. Η'. 15 Λουκιαν. «ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά.»

Ἀναφρονέω, ῶ· Μ. ήσω· (φρονέω) ἀναλαμβάνω τὰς φρένας μου, ξαναφρονιμέω, μ' ἔρχεται πάλιν ὁ νοῦς εἰς τὸ κεφάλι, ἔρχομαι εἰς τὰ μέτρα μου, γίνομαι πάλιν γνωστικός. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 8. «μεθύουσιν ὡσάσαν.. ἀμφὶ δὲ αὐτὴν ὥραν ἀνεφρόνουν.»

Ἀναφροντίζω, Μ. ίσω· Ἀττκ. ιῶ· (φροντίζω) στοχάζομαι, συλλογιοῦμαι καλὰ καὶ τόνα καὶ τάλλο· συεπτόμαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι. Πλιδ. Ὁλ Α'. 111.

Ἄναφρος, ου, ὁ, ἡ· (ἀφρός) ἄφριστος· χωρὶς ἀφρόν. Ἱπποκρ.

Ἀναφυγή, ῆς, ἡ· (ἀναφεύγω) φευγατὸ ὀπίσω, φευγατειά, γλυντωμός· ὑποχώρησις ἤτοι τραβηγμα ὀπίσω, τὸ Ἰταλκ. ρετιράτο· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 940. Πλουτάρχ. Αἰμύλ. 16.

Ἀναφύμι = Ἀναφύομαι.

Ἀναφύξις, εως, ἡ· = ἀναψυγή. Πλούτ. Νουμ. Δ'· ἐκ τοῦ Ἀναφεύγω.

Ἀναφυράω, ῶ, Μ. ήσω· (φυράω) ἀνακατόνω ἀνάμεσα, ἀνακατόνω ἕνα μὲ τ' ἄλλο· ἀνακατόνω τι μὲ τίποτε, οἷον μὲ χουλιάρι, ξύλον καὶ τ. τ. βρίσκω ἢ νοτίζω τίποτε· ζυμόνω· ξαναανακατόνω, ξαναβρέχω ἢ ξαναοτίζω τίποτε, τὸ τουρκοβαρ. μπεσκιουρτίζω καὶ ξαναπεσκιουρτίζω.

Ἀναφύρω, Μ. ῦρῶ· (φύρω) = τῷ προηγουμ. Ἱππόκρ. Ἐξαιρέτως· καταμαίνω, σπιλῶ, τὸ τουρκοβ. καταμουρτάρεύω· οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ὀρεοῦται ἄνδρα τῶν ἐν Πέρτῃσι δοκιμωτάτων βίνός τε καὶ ὕπνου ἐπτερημένον, μάστιξίτε καὶ αἵματι ἀναπεφυρμένον . . » Ἡρόδ. 3, 157. (υυ – –)

Ἀναφυσάω, Μ. ήσω· (φυσάω) πυκναναπαλῶ, κοπαναπαίνω. 2) Ἐνεργ. φουσσόνω ἢ προξενῶ φούσκωμα, καθὼς π. χ. τὰ ὄσπρια. φυσῶ εἰς τίποτε· Τροπκ. φουσσόνω τινα, τὸν κάμνω νὰ 'περηφανεύηται· καὶ πράξεις ἀνεφύσησαν ἐμέ. Δίδυμ. δ'. Παθητ. φουσσώνομαι, καμαρόνω, φέρομαι ὑπερήφανα· ὑπὸ τῶν τοιούτων λόγων ἀναφυσώμενοι. Ξεν. Κ. Π. 7, 2. καὶ ταῦτα ἀκούσαντες ἀνεφυσῶντο. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1. 3) Φυσῶ, καὶ ἀρχίζω νὰ φυσῶ εἰς τὸν αὐλόν ἤτοι φλογέραν· ἀφ' οὗ

Ἀναφύσημα, τος, τό· φούσκωμα, φύσημα ὑγρᾶ· ὅ,τι εἶναι φουσκωμένον, ὑγρὰ φυσημένον, περηφάνευμα, τὸ τουρκβ. φουντολίκι, (υ) Λουκιαν. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. ναναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν.

Ἀναφύσησις, εως, ἡ· πυκναναπατμός, κοπαναπατμός, τὸ νὰ φυσᾷ τις εἰς τίποτε· τὸ νὰ προξενῇ φούσκωμα ἢ αἴρειν εἰς τὸ στομάχι, τὸ Ἰταλκ. φιάτο. 2) Τὸ νὰ κάμῃ ἀρχὴν νὰ φυσᾷ εἰς τὸν αὐλόν· ἤτοι τὸ πρῶτον φύσημα ἐποὺ κάμνει τις ὅταν θέλῃ νὰ ἀρχίσῃ νὰ παίξῃ τὴν φλογέραν· τὸ ἰταλκ. ἰμποκατοῦρα Ἀριστοτ. πολλαὶ δὲ ἀναπνοαὶ ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ὡς Λιπάρα καὶ Αἰτνη.

*Ἀναφυσητικός, ἡ, όν. ὅ,τι σύνηκει εἰς τὸ πρῶτον φύσημα τῆς φλογέρας, εἰς τὴν ἰμποκατοῦραν, Εὐστθ.

Ἀναφυσιάω, (φυσιάω) ξαναπέρνω ἢ βαδίζω πέρνω ἀέρα, ξαναφυσῶν εἰς τίποτε, χοχλάζω ἢ φυσῶ πυκνὰ ἀπὸ τὸν λάρυγγα διὰ νὰ ζεστάνω τι, καθὼς ὅταν κρυώσουν τὰ χέρια μου καὶ θέλω νὰ τὰ ζεστάνω· ὅθεν ἀσθμαίνω ἤτοι κοπαναπαίνω, ἐπὶ τῶν Δελφίνων· «παροὶ δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι ἐλφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθύς.» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 211.

Ἀναφυτεύω, Μ. εύσω· (φυτεύω) ξαναφυτεύω, ξαναπερνῶ.

Ἀναφύω, Μ. ύσω· (φύω, ἀνμλ.) φυτρόνω, θηλ. κάμνω νὰ φυτρώνῃ, γεννῶ, βλαστάνω· «ὧν ἡμῖν ἀνέφυσεν. Ἀπολλ. κατὰ μίσ. διάθ. μετὰ ἀορ. β'. ἀνέφυν, φυτρόνω ἤτοι δὲ ἀτήνεσι ἢ ποίη ἀναφυομένη ἐν τῇ Σκυθικῇ ἔστι ἐπιχωλωτάτη παντέων ποιέων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν.» Ἡρόδ. 4, 58. ξαναφυτρόνω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. «ὁ δὲ, τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήνας τὴν κεφαλήν, ἔστιξε, καὶ ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας.» Ἡρόδ. 5, 35. Κατὰ Hemst παρὰ Valck ἐν Εὐρπ. Φοίν. 647. τὸ ἀναφύω ἔχρωντο ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἔχουσι ῥίζας εἰς τὴν γῆν, τὸ ἀναδύω δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εὐγαίνουν ἢ γεννῶνται ἐλευθέρως ἐκ τῆς γενητικῆς αὐτῶν ὕλης (υτω).

Ἀναφωνέω, ῶ· Μ. ήσω· (φωνέω) φωνάζω, κραυγάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, κηρύττω, ἀναγορεύω, τὸ Ἰταλκ. προκλαμάρω. «Ἐλευθερίαν ἀναφωνεῖν. Πλουτάρχ. ἀφ' οὗ

Ἀναφώνημα, τος, τό· φώναγμα πρός τινα, κήρυγμα, κρῖμα, φώναγμα εἰς ἐγκαρδίωμα.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ· τὸ νὰ φωνάζῃ τις πρός τινα, τὸ νὰ κηρύττῃ τίποτε· τὸ νὰ γυμνάζηται τις εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ δυνατὰ καὶ μὲ ἔμφασιν, καθὼς π. χ. οἱ ὑποκριταὶ θεάτρου, (οἱ κωμῳδιάνοι,) τὸ Ἰταλκ. δεκλαμάριτσμος.

Ἀναφωτίς, ίδος, ἡ, νεωτέρα λέξις σημαίνουσα παράθυρον. Νικητ. Χρον. Δ'.

Ἀναχάζω, Μ. άσω· σπανιώτατα κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐν χρήσει· ἀλλ' ὅμως ἀπαντώμενον οὐ μόνον παρὰ Ποιητ. ὡς Πνδ. Νμ 10, 129. ἀλλὰ καὶ παρὰ λογογρ. Ξίφ. Ἀνβ. 4, 1, 15. (χάζομαι, ἀνμλ.) κάμνω τινα νὰ ὑποχωρήσῃ ἤτοι νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω· τὸν βιάζω νὰ ὑποχωρήσῃ, χτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν του, τὸν σπρώχνω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω· «ἔνθεν ὀρπάξαντες . . ἔμβαλον στείρῃ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὐκ φλάσαν, οὐδ' ἀνέσχαπεν.» Πνδ. Νμ. 10, 129. Παρὰ Ξίφ. οἱ, κατ' ἀμετβ. σημασίαν· παραμερνῶ, κοντοστέκομαι· γυρίζω ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω· τὸ ἰταλκ. ρετιράρω· ἐν μέσῃ διάθ. μᾶλλον τὰ χρήσιμα. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 1. «ἐπεὶ δὲ ἀνεχάζοντο. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ μέσ. διάθ. Ὀδσ. Η, 280. «ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν.» καὶ Λ, 96. «ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ἕρκος ἀρηρόμενον κουλεῷ ἐγκατέπηξα· ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ.» Ἰλ. Η, 264.

Ἀναχαίνω, Μ. ανῶ· (χαίνω, ἀνμλ.) χάσκω, κυτάζω τι μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, χάσκω τὸν ἀνήφορον, τὸ κοινῶς σύνηθες, εἶμαι χάχας, χασκογέφορος, χαχᾶς, χάσκω· Λουκιαν. περὶ Ἀλ. Ἱστ.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω· (χαίτη) κυρίως ἐπὶ ἀγρίου ἵππου· ὅταν θηλ. ἄγριον ἄλογον ὀρθοστατῇ καὶ σηκόνῃ ἀπάνω τὴν χαίτην· ὅθεν ὡς τὸ ἐκτραχηλίζω· ὀρθοστατεῖ, βίχνει κάτω τὸν καβαλάρην, καὶ φεύγει· εἶναι ἄγριον, ἀδάμαστον· ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες δὲν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς νόμους, εἶναι ἀποστατικοί, τὸ ἰταλκ. ρεμπέλιδες, χαλινῶν καὶ ἀφανίζουν τὴν πολιτικὴν τάξιν τῶν πραγμάτων. Δημοσθ. «ἀπορβίχνουν τὸν τυραννικὸν ζυγόν, ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τυραννικὴν καὶ παράνομον ἐξουσίαν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. Σηκόνω κεφάλι. Μεταφορ. Διον Ἀρχ. Ε', «Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσί, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσιν· μετὰ γενν. ὡς πρῶτον ἀναχαίτισε τῶν πραγμάτων. Πλουτ. Ἀντων. 21. τουτέστιν ἐρρίψω πέρα, ἄφησα τὰς ὑποθέσεις ἠλευθερώθη ἀπὸ φροντίδας. 2) Ἡρατῶ ὀπίσω, Ἐμποδίζω. «Ἀναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ ῥόμου». Λουκιαν. ὡς καὶ «Ἀναχαιτίζειν αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς· τραβῶ τινα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ὀπίσω, τὸν κρατῶ μὲ βίαν, τὸν βιάζω νὰ σταθῇ.

Ἀναχαίτισμα, τος, τό· ἐμπόδισμα, κράτημα, τράβηγμα εἰς τὰ ὀπίσω.

*Ἀναχαιτισμός, ὁ· = ἀναχαίτισμα.

Ἀναχαλασμός, οῦ, ὁ· (ἀναχαλάω) ξετέντωμα, χαύνωσις, ἐλάφρωσις, χάλασμα. —

Ἀναχαλαστικός, ἡ, κόν· χαυνωτικός, εὐκολυντικός, μαλακτικός. Διοσκ. «ἀναχαλαστικὰ φάρμακα.

Ἀναχαλάω, ῶ· Μ. άσω· (χαλάω) χαυνόνω, ξετανίζω, εὐκολύνω, μετριάζω, ἐλαφρύνω τι.

*Ἀναχαλκεύω· (χαλκεύω) ξαναφουρκοπῶ, μεταφυρίζω χάλκωμα ἢ σίδηρον, Κυρλ.

Ἀναχαραγή, ἡ· = Ἐγχαραγή. Μαθ. Παλ. ἀμφ.

Ἀναχάραξις, εως, ἡ· ξαναστόχισμον. Πλούτ. 1. «πρὸς τὴν ἀναχάραξιν τοῦ ἰοῦ· μεταφορ. διέγερσις, ἐρεθισμός· παρὰ τὸ

Ἀναχαράττω, Ἀττκ. ἀναχαράττω, Μλ, ξω. (χαράσσω) ξαναξῶ· ξαναστάφτω, ξαναστολίζω, ξαρίζω· ξαναστηλρύνω τι ἢ τὸ ξαναχάμνω σουβληρόν· ἀριτζιόνω ἤτοι σηκόνω τὰ μαλλιὰ καθὼς εἶναι ἡ χαίτη τοῦ χαίρου. μεταφ. παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, προξενῶ. Πλούτ. «ἀναχαράττει ὁ ἀὴρ πολὺν ἰὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ γαιώδη· γεννᾷ, διεγείρει διὰ τῆς ὀξύτητος.

Ἀναχάσκω = Ἀναχαίνω. Ἄρστρ. Ὄρ. «ἀνδ' ὑπτίως ἀναχάσκων, ἑβόλου κατερρύχωσα· μόνον κατ' ἔνστ. καὶ Παρτατ. ἐν χρήσει.

Ἀναχευνόω = Ἀνακουφίζω· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 43.

Ἀναχειρίζομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (χειρίζω) ἐμποδίζω. Δίων Κασ. ΛΙΓ'.

Ἀναχελύσσομαι· μετ. ἀποθ. (χελύσσω) βήχω καὶ φτῶ φλέγμα. Ἱπποκρ.

Ἀναχέω, Μ. εύσω· (χέω, ἀνμλ.) ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἢ ὀπίσω χύνω· χύνω ἔξω. Παθητ. ἐπὶ ποταμῶν· ξεχύνομαι, ξετρέχω. Γρηγορ. καὶ Πλούτ. «ποταμοὶ ἄφρεοι ἀναχεόμενοι· Μεταφ. διαδίδομαι, ἐξαπλόνομαι ντῆς φήμης ἀναχεομένης εἰς τὸ πλῆθος. Πλουτ.

Ἀναχλαινόω, ῶ. Μ. ώσω· (χλαῖνα) φορένω, ἐνδύω τινὰ μὲ χλαῖναν· ἐπανωφόρεμα, ἢ μαντέλλιον Ἰταλκ. τὸ τουρκβ. βάνω τινα τὸ καυτάνι.

Ἀναχλιαίνω, Μ. ανῶ· (χλιαίνω) κάμνω τι πάλιν χλιαρόν.

Ἀναχνοάω, Μ. ανῶ· (χνόος) ἀφίνω νὰ αὐξήσουν ἢ πρῶτες τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια ἢ μυστάκια. Ἀριστοφ. λέγει διὰ τὰ μικρὰ χωρίδια, «Ἐὰν ἀναχνοιάσῃ ἐν τριχί, κάλλιστός ἐστι χόρευμα. Παθητ. ἀποχτῶ χνοῦδι· ἢ εὐγαίνουν ἢ πρῶτες τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια καὶ μυστάκια μου.

*Ἀναχνόω = τῷ προηγμ. συνηθέστ. τύπος.

Ἀναχοή, ῆς, ἡ, (ἀναχέω) τὸ νὰ χύνηται τι ἔξω, νὰ ξεχύνηται, νὰ ξετρέχῃ που. Ἡσύχ.

Ἀναχορεύω, Μ. εύσω· (χορεύω) ἀρχίζω χορόν· . . «ἤρατοὶς ἐν ὕμνοις Κύπριν, Κύπριν, αὐοῖ ἀναχορεύουσι. Ἀρστρ. Θτμφ. 990. β') ξηπάζω, σταζώντας διάχυτο· πολὺ ἄνομα μισῶν ἀναχορεύ' Ἐριννύσιν; Εὐρπ. Ὀρ. 575. 2) Χορεύω συρτὸν χορόν.

Ἀναχόω, Μ. ώσω· ἀρχαῖος κανονικὸς ἐνστ. ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀνωμ. ἀναχώννυμι, ὅπερ ἰδέ.

Ἀναχράομαι, ῶμαι· = Διαχράομαι· ἀμφβ. ἀναγν. παρὰ Θουκυδ. Α'. 126.

Ἀναχρέμπτομαι, μέσ. ἀποθ. (χρέμπτομαι) βήχω καὶ φτῶ, ξεροχαλίζομαι· κατ' ἐνεργ. διάθ. ἀναχρέμπτω, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀνάχρεμψις, εως, ἡ· τὸ νὰ βήχῃ καὶ νὰ φτῇ τις, ξεροχάλισμα.

Ἀναχριαίνω, Μ. ανῶ· παρ' Ἡσυχ. πάλιν χρίω.

Ἀναχρίω· καὶ κατὰ Συγκοπ. Ἀγχρίω· Μ. ίσω· χρίω τι ἐπάνωθεν, ἀλείφω, σκεπάζω διὰ τοῦ χρίσματος. Μαλέλας Β'.

*Ἀναχρονίζω (χρονίζω) λέγω ὅτι συνέβη, ἢ ἔγινε τίποτε εἰς ἄλλον καιρόν, ἐξαιρ. ὄχι μὲ δίκαιον λόγον· ὅηλ. σφάλερα τὸ λέγω· ἀλλάζω τοὺς καιροὺς, τοὐτέστι σφάλλω εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ καιροῦ.

*Ἀναχρονισμός, ὁ· ἀλλαγὴ τῶν καιρῶν, λανθασμένη χρονολογία. Εὐρπ. Φοίν.

Ἀναχρώννυμι, Μ. ώσω· (χρώννυμι, ἀνμλ.)

χρωματίζω, βάφω τι, ἐχρωματίζω, ξεβάφω τι, κάμνω νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, τὸ λερώνω· ἀφ' οὗ

Ἀνάχρωσις, εως, ἡ· βάψιμον, τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις τίποτε μὲ βαφήν· τὸ νὰ κάμνῃ τι νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, νὰ ξεβαφῇ· τὸ νὰ λερώνῃ τις τίποτε ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἢ νὰ χαλᾷ ἡ βαφή του. Πλούταρχ.

Ἀνάχυμα, τος, τό· ξέχυμα, ἔκτραγμα· κάθε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐξαπλώνεται εἰς τὴν γῆν· ἅλμη. οἱ τόποι τοὺς ὁποίους σκεπάζει ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἐπιρροήν της, ὅταν φουσκώνῃ. Ἀριστοτ. Νικομ. κάθαχμα ἀλμυρὸν, ἢ ἐξάπλωσις τοῦ ἁλμυροῦ.

Ἀναχύρωτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀχυρόω) καθαρισμένος ἀπὸ ἄχυρα, χωρὶς ἄχυρα.

Ἀναχύτις, εως, ἡ· (ἀναχέω) τὸ νὰ ξεχύνηται, ἐκτρίχωσις. 2) = ἀνάχυμα. Πέτρ. Δ'. πάστιλες ἀναχύσεως. Μεταφ. Στράβ. πάναχύσεις λέγονται αἱ πλημμύραι κοιλάδες τῇ θαλάττῃ ἐν ταῖς πλημμυρίσι, καὶ ποταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγαιον ἔχουσαι.

Ἀναχύω, Μ. ύσω· = ἀναχέω· παθητ. ἀναχύομαι = ἀναχέομαι. Σουίδ. καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν.

Ἀνάχωμα, τος, τό· (ἀναχόω, ἀναχώννυμι) τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον ἐκβάζεται ἀπὸ κάθενα λάκκον, καὶ ῥίπτεται ἔξω, ἢ ἁπλώνω, ὅταν σωροὺς τὰ χεῖλη ἤτοι ἄκρης λάκκου ἢ γούρνας σκαμμένης· χρημνός, ἤτοι γκρέμνας.

Ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω βάλιμον τοῦ σκαπτομένου χώματος. Σουίδ.

Ἀναχωνεύω, Μ. εύσω· (χωνεύω) ἀναλύω τι εἰς τὸ χωνευτήριον· ξαναλυώνω, μεταναλυώ τίποτε. Στράβ. Θ'.

Ἀναχώννυμι, (χώννυμι, ἀνμλ.) Μλ. ώσω· γεμίζω ἢ κάμνω τι ὑψηλότερον ῥίχνοντας ἢ σωρεύοντας χῶμα. Δημοσθ. πρὸς Καλλικλ. πτὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, καὶ ὑψηλοτέραν ποιοῦντες· ὅπου τὸ, Ὑψηλοτέραν ποιοῦντες, ἐποξήγησις ἐστὶ τοῦ, Ἀνακεχωκότες· τοῦτέστι ἔκαμαν αὐτὴν τὸ γαλλ. λεγόμενον σ_σσσέ chaussée.

Ἀναχωρέω, ῶ, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις προσθήκει, ἐνίοτε, καὶ τὸ ἀφ' οὗ ὡς ὁ Ἡρόδ. τὸ ὀπίσω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐκ ἢ καὶ ἁπλῶς μετὰ γενικῆς τοῦ πτωτικοῦ συντάσσων τὴν λέξιν· πόλιν δὲ οὐ ἀναχωρήσουσιν Ἰλ. Η. 210, 411. Ὀδ. Γ, 481. οὐ γὰρ δή σ' οὐκ ἔτι καλὰ δὲ ἐκ μεγάροιό γ' οἴω οὐ ἀναχωρήσειν. καὶ Χ, 270. ἡμιτελῆ δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόν δε. 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἔρχεται πάλιν εἰς τὰ χέρια τοῦ πρώτου ἢ τοῦ ὀρθοῦ ἢ νομίμου κτίτορος· καθαιρούντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιλικὴ ἀνεχώρησεν ἐς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου Ξέρξεα· Ἡρόδ. 7, 5. 3) παραιτῶ λειτουργίαν τινὰ ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, τραβῶ χέρι ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, δὲν ἀκατάνομαι πλέον εἰς πράγματα τῆς πολιτείας· «Εἰ πολιτικὸν τὸ ἠτυχάζειν ἀναχωρητὰ ποιεῖ ἀναχεχωρηκὼς τόπος· τοῦτ' ἔστι τόπος ἀναπαύσεως, τὸν ὁποῖον ἐκλέγει τις διὰ νὰ ζήσῃ ἡσύχως καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου· Θεόφρ. ἀναχεχωρηκὸς ῥῆμα· τοῦτ' ἔστι λέξις παλαιὰ καὶ ἄχρηστος πλέον· 4) τραβοῦμαι ὀπίσω ἀφίνοντας ἀπὸ τίποτε, ἢ τρομάζω βλέποντας τίποτε· ὅθεν παρὰ Χρυσοστ. ἀπὸ ἀναχωρήσεως τῆς φύσεως, τὸ ἀποστροφῆς ἄξιον· 5) ἀπὸ μεγαλήτερον ἀξίωμα κατατρώ εἰς μικρότερον· κ. . καὶ εἴτις ῥαδιουργεῖ ἀναχωρῆται εἰς τὴν ἀτιμοτέραν ἐδρανα· Σνφ. Κ. Π. Β, 4.

Ἀναχώρημα, τος, τό· τράβηγμα, ἢ ὀπίσω γύρισμα· Ἀριστοτ. πἀναχωρήματα τῆς θαλάσσης· 3) τόπος ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἀναχώρησις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· τὸ νὰ τραβηχθῇ ἢ παραιτηθῇ τις ἀπὸ τίποτε· τόπος ἀπομεμερισμένος ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου, καταφύγιον· πἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπειν· Δημοσθ. ὀπίσω πρόβημα, τὸ Ἰταλ. ῥετιράδα· Ἡρόδ. ἄλλο καὶ ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω.

Ἀναχωρητής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀναχωρεῖ, παραιτεῖται, ἀπομακρύνεται, τραβάει χέρι, ἀφίνεται ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις· Ἑρημίτης, ὁ ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἀναχωρῇ, καθ' ὅλας τὰς σημασίας τῆς ἀναχωρήσεως· Ἀββᾶς, Ἐπιστ. Β'. α'. 11.

Ἀναχωρίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (χωρίζω) διὰ, φέρνω, ὁδηγῶ, στέλνω, κράζω ὀπίσω· βιάζω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ἀφίνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ πεταχθῇ ὀπίσω.

Ἀναχώσμα, τος, τό· Σχολ. Ἀριστφ. Ἱππ. 522. πἀνάχωσμα ποταμῶν· ὁ σωρὸς ἄμμου, ἢ χώματος, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ ποταμοί.

Ἀναψαλλάω, (ψαλλίω) ψηλαφῶ, ἢ παπαπατεύω ἀπάν' ἀπάνω, ἢ ἐλαφρά.

Ἀναψαλάω (ψαλάσω) ἀνοίγω μὲ βίαν ἢ ὁρμητικά· ἀνοίγω ἁπλᾶ.

Ἀναψάω, ῶ· Μ. ήσω· (ψάω) σφρεγίζω, μὲ σφρεγγάρι, μὲ μαλλὶ καὶ τ. τ. ὡς τὸ ἀνασπογγίζω· Κτησίας· ποὺς ἐρίῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ ἄνθρου ἀποπίζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίνους.

Ἀναψηλάφησις, εως· ἴδε Ψηλάφησις· Εὐστάθ. Ὀδ. Β. παπαπάτεμα.

Ἀναψηφίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ψηφίζω) κάμνω νὰ ἐλέγουν καὶ ἐν δευτέρου τὰ ψηφία των, Ἰταλ. τὰ βότα, νὰ ξαναβοτίρουν· ξαναρχινῶ κάμμιαν δουλειάν, τὴν κάμνω ἀλλοιῶς, τὴν ξανακάμνω· Ἐκ δευτέρου· Θουκυδ. ς'. 14. ἀφ' οὗ

Ἀναψήφισις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ψήφισις, μεταψήφισμα, ξαναβοτίρισμα· ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου ἐπιχείρησις πράγματός τινος, μεταβολὴ ὑποθέσεως τινος.

Ἀναψήχω· Μλ. ξω· (ψήχω) = Ἀναψάω.

Ἀναψις, εως, ἡ· (ἀνάπτω) ἄναμμα, τὸ νὰ ἀνοψῇς τίποτε.

Ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ· ὅστις προξενεῖ ἀναψυχήν· Εὐριπ. Ἀνδρ. 10.

Ἀναψυκτικός, κή, κόν· δροσιστικός· Γαλην.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ· δρόσισμα ψυχικὸν καὶ σωματικὸν, ξεκούρασμα, ξεκόπιασμα, ἀνάπαυσις· τὸ Ἰταλ. ῥεφρεσκάρισμα.

Ἀναψυχή, ῆς, ἡ = τῷ προηγ. Πλάτ. Συμπ. ψυχαλέπος ἔχω ὑπὸ τοῦ χεῖ πότου καὶ δίψου· ἀναψυχῆς τυγχ. 2) Ἀλκίν. ἀναπνοή, ἀνασασμός· καὶ Εὐστάθ. ἀναψυχή, ψυχῆς ἀνάκτησις ἐκ λειποθυμίας.

Ἀναψύχω, Μ. ξω· (ψύχω)· 2) Δροσίζω, ἀερίζω, προξενῶ ἀνάπαυσιν, Ὀδ. Δ. 568. πἈλλ' αἰεὶ Ζεφύριος λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους· καὶ οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ· Ἰλ. Ν. 84. παραβλ. καὶ Κ, 575. καὶ Ἡρόδ. 7, 59. μὲς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νῆας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες· καὶ διττῇ αἰτιατ. παύτὰρ ἔπειτα δμῶας ἀναψύξει φίλα γούνατα, καὶ βία λύσαιν· Ἡσιόδ. Ἔρ. 508. Τὸ δὲ νέφος δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὀχέσφιν ἕλκος ἀναψύχοντα· Ἰλ. Ε, 795. σπάνιον· ὅθεν οἱ μεταγενέστ. πτόνον ἀναψύχοντα ἐγραψαν· Ὀππ. Κατὰ μέσ. διὰ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ξεποστάζω, ξεκουράζομαι, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, δροσίζομαι, πκάω καθαρὸν ἀέρα, χορταίνω τὸν ὕπνον. 3) Σπραίνω εἰς τὸν ἀέρα· Πλούτ. Θεμιστοκλ. πτὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας ἀνέψυχον· ἤγουν ἐξέπτυον διὰ τοῦ ἀέρος· τὰς ἐστίγωσαν· (ῠ)

Ἀνδαίω· ποιητ. ἀντὶ Ἀναδαίω· Αἰσχύλ. Ἀγ. 315.

Ἀνδάνω· (ήσω, ήδομαι) Παρατ. ἤνδανον· Ὁμ. καὶ ἠνδάνουν, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτδ' ὅτε ἐᾴνδανον· Μλ. ἀδήσω· Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. Ἀόρ. ἔαδον· ἀπὸ οὗ χρῆται Ὁμ. τῷ Ἀορστ. εὐάδω, ὅστις, ὡς καὶ ὁ ἄδω (ῡ) ποιητ. μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει· Παρεμ. ἔαδε, Δωρ. ἐᾶδε· Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰων. καὶ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξις καὶ σχεδὸν τῇ καινοτέρᾳ ἤθομαι ὁμοία τὴν χρῆσιν, πλὴν τῆς παρ' Ὁμ. ἀεὶ δοτικῆς τοῦ προσπ. συντάξεως, ἀνδάνει μοι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Ἀλλὰ καὶ διττῇ δοτ. πἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ· Ἰλ. Α, 24. Ἔτι δὲ καὶ ἀνδάνω τινί, τὸ τουρκεβ. κάμνω τὸ χατήρ τινος· καὶ ποιῶν ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἀνῆκεν· Ἡρόδ. 5. 39. Ἀπὸ Θεόγν. δὲ, 26. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς οὐδ' ὧν πάντας ἀνδάνει οὔτε διέχων εὕρηται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. συνταστόμ. Π. Μειρ. σλ. 175. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀρέσκω, ὅτε ἐκλαμβάνεται κατὰ τὴν ἀρεστὴν σημασίαν, χαροποιῶ, εὐφραίνω, τέρπω, τὸ τουρκεβ. ἐγλυτίζω, κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ· ἡ δ' ἀμφιβολία τοῦ Ρούσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1024. ποὺ γὰρ ἀνδάνουσι καὶ κακοῖν· οὐκ ἔστιν εὔλογος· κατὰ μέτ. διάθ. ἀνδάνεται, εὕρηται παρ' Ἀρχίλ. ἐπ. 16.

Ἀνδέκτωρ, ὁ, ἡ· = ἀναδέκτωρ· παρὰ Πλουτάρχ. ἀνδέκτ. πόνων· ἀσφαλμ. ἀνάγ. ἴδε ἀναδέκτωρ.

Ἀνδεσμα, ἀνδεσμός, ἀνδέω· ποιητ. ἀντὶ ἀναδέσμα, ἀναδεσμός, ἀναδέω· πἈνάδεμα μήτρας· Ἀναδεκτ. Β'. βι.

Ἀνδημα, Ἀνάδημα· ποιητ.

Ἀνδήρων, ου, τό· ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. τὰ Ἀνδρα· Ἡσυχ. οἱ ὄχθαι, τὰ χεῖλη ποταμῶν, ἀμορύγων, ὀρυττομένων, Ἰταλ. κανάλιων, λακκωμάτων, τάφρων, τουρκεβ. χανταλιῶν· Πρασιαί, ἤτοι τὰ ὑπὸ τῶν κηπουρῶν μικρὰ τετράγωνα λαχανικῶν, στρώματα ἢ κρεββάτια ἀπὸ λάχανα ἢ λευκούδια λεγόμενα, φυτρόρεικα, τοῦτ' ἔστι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους φυτεύουν τὰ σπέρνα καὶ τὰ περιποιοῦνται πρὸς καιρὸν διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν ἀλλοῦ· Ιακ. Ἀνθλ. 2, 3. στλ. 86. Ἔτι δὲ πάντες ἀποτάμνουσι τόπον τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον οἱ σκάπτοντες ῥίχνουσιν ἔξω καὶ σχηματίζει σωροὺς εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τοιούτου τόπου· 2) λάκκοι, ὄρυγματα, ἢ γούρνες, διώρυγες, ὀχετοί, τάφροι· Πλτγ. Προβλ. συμπ. Γ'. 2. καὶ 3. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως παρὰ τὸ ἀνδέω, ἀμφιβάλλεται· οἱ παρὰ τὸ ἀνδέω παράγοντες τὴν λέξιν εἰδέλουσι, γράφουσιν αὐτὴν ἀνδηρὸν ἀντὶ ἀλήρου).

Ἀνδίδοι· ἀντὶ ἀναδίδοι· Πλάτ.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ· ἀντὶ ἀναδίκτης· (ἀναδείκνυμι) τὶς, ὁ· ἤτοι σκάνταλος ἢ σκανταλιὰ εἰς τὴν μυάγραν ἤτοι παντιεπάγιδαν, καὶ εἰς παπανόμπιστα παγίδια· ἄλλως καὶ βόπτρον λεγόμενον.

Ἀνδίκω, ἀντὶ Ἀναδίκω· Ἡσύχ.

Ἀνδιχα, Ἐπῤῥ. (ἰδέ, δίχα) ξέχωρα, ξεχωριστά, ἀχώρια, χωριστὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εἰς δύο κομμάτια. Ἐν Ἰλ. συντετσόμ. τῷ κεάζω, καὶ δάσασθαι· μήδ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσσῃ Π, 412. καὶ 578. καὶ Τ, 378. μὴ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι· Σ, 511, Χ, 120. πδιὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν· Ἡσιόδ. Ἔρ. 3-2) ὡς Πρόθ. γενικῆ συνταστ. ὡς τὸ Ἀμφὶς, ἢ χωρὶς· Ἁπλ. Τὸ καὶ ἔστι ταὐτοσήμαντον αὐτοῖς.

Ἀνδοκάδην, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἀναδοκάδην· (ἀναδοχὴ) ἀμοιβαίως.

Ἀνδοχεύς, έος, ὁ· ἀντὶ Ἀναδοχεύς· Ἀναδέχος.

Ἀνδραγαθέω, ῶ· M. – ζήτουμαι (ἀνήρ, ἀγαθός) κάμνω ἀνδραγαθίας· εἶμαι καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, δίκαιος, τίμιος ἄνθρωπος· ψέρνομαι, πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος· δόξει

Ἀνδραγάθημα, τος, τό· τίμιον, ἀνδρεῖον, δίκαιον, ξαρρετόν, ἄφοβον ψέρτιμον.

Ἀνδραγαθία, ας, ἡ· τὸ νὰ ψέρνηται τίς τίμια, δίκαια, ἀνδρειωμένα: ξάρρος, ἀνδρία, τιμιότης, εὐτολμία· Ἡρόδ. ἀνδρείαι πρᾶξις, κατόρθωμα· καὶ ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀγαθοῦ, καὶ ἀνδρείου ἀνθρώπου· Ἡρόδοτ.

Ἀνδραγαθίζομαι· M. ἴσομαι· Ἀττ. ζοῦμαι· μαρ. ἀποδ. πολιτεύομαι ἀνδρειωμένα, δίκαια, ξαρρετά, τιμημένα· βεβαιοῦσι μὲ τὸ ψέρτιμόν μου, ὅτι εἶμαι ἀνδρεῖος, τίμιος, δίκαιος· ὡς τὸ ἀνδραγαθέω· (ἀνὴρ ἀγαθός) ἀνδρίζομαι εἰς τὰ ἀγαθά· γίνομαι ἰσχυρὸς μὲ τὰς ἀνδραγαθίας, ἢ ψέρομαι ἀνδρείως· Θουκιδ. Γ'. 40. καὶ Β'. 63. πράττω ὡς τίμιος ἄνδρας.

*Ἀνδραγαθικός, ἡ, όν· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τίμιον, καλόν, ἀνδρεῖον, εὐτολμον, δίκαιον ἄνδρα· Ἱππιατρ.

Ἀνδράγρια, ων, τά· (ἀνήρ, ἄγρα) τὰ ἐκ τῶν νικηθέντων ἐχθρῶν ἁρπαγέντα λάφυρα· Ἰλ. Ξ. 999 ὅτις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἕρατον.

Ἀνδραγχνος, ου, ὁ· ἡ Ἀνδραγχος· παρ' Εὐσταθ. εὐφημότερον ἐπίθετον τοῦ Δήμιος.

*Ἀνδραδέλφη, ἡ· ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρὸς ὑπανδρευμένης γυναικός· ὁ Ζωναρ. ὀξυτονεῖ, οὐχ ὑγιῶς τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν καὶ ἡ συνήθεια μετχρῆτ. παροξυτόνως.

*Ἀνδραδελφίς, ίδος, ἡ = ἀνδραδέλφη· Πορφυρ. Ἰλδ. Ω, 729.

Ἀνδραδελφος, ου, ὁ· (ἄδελφός) ὁ τοῦ ἀνδρὸς ὑπανδρευμένης γυναικὸς ἀδελφός· Σουϊδ. ἐν τῷ γαλόω· παρὰ Φρυχ. σλ. 304. δέ, ὀξυτονεῖται ἡ λέξις, οὐκ ὀρθῶς.

*Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ· Πατρωνμ. τοῦ ἑπομένου· = Θόας· Ἰλδ.

*Ἀνδραίμων, ονος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Αἰτωλοῦ τινος· σύζυγος τῆς Γόργης, ἀδελφῆς τοῦ Μελεάγρου, καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεύσας ἐν Καλυδῶνι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Οἰνέως· Ἰλδ. Β, 638. Ἀπλδρ.

Ἀνδρακάς, Ἐπίρ. (ἀνήρ) κατ' ἄνδρας, παρ' Ὅμ. καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1587. ἄνδρα πρὸς ἄνδρα πάλλ' ἄγε οἱ ὧδιμεν τρίποδα μίγαν, ἠδὲ λέβητα, ἀνδρακάς· Ὀδυσ. Ν, 14. δηλ. εἰς κάθε ἄνδρα· ὅπου τὰ ἐξελογοῦσιν ἀναγινώσκειν καὶ ἀνδρακάς παρὰ τὸ ἄιω, τὸ μοιράζω· ὡσαύτως καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1587. Παρὰ Νικηδ. Θηρ. 64. ὀξ, κεῖται ἡ ἀνδρακὰς ἀντὶ μερίς· τὸ Ἰταλ. portzione.

*Ἀνδραπόδεσσι· μεταπλασμ. δοτ. τοῦ ἀνδράποδον, ἀντὶ ἀνδραπόδοις· Ἰλδ.

*Ἀνδραποδία, ἡ = ἀνδραποδιτμός.

Ἀνδραποδίζω· M. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ἀνδράποδον), ποιῶ τινὰ σκλάβον, σκλαβόνω· καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ πόλεως ὁλοκλήρου· Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. Ζ'. 6. Συμπόσ. Δ'. 36. κάμνω πραγμάτειαν μὲ ἀνθρώπους ὄχι μόνον αἰχμαλώτους, ἤτοι σκλαβωμένους εἰς τὸν πόλεμον· ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλευθέρους, ἁρπαγμένους ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. διάδ. ἐν σημασ. ἀξιοτιμωρήτου αἰσχροκερδείας· Ξενοφ. εἰς Ἀπομν. Α'. β'. 62. Δ'. β'. 14. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, κατὰ σημασίαν μέντοι τοῦ ἐνεργητ. καὶ εἶλε μὲν τῶν Πτερίων τὴν πόλιν καὶ ἠνδραποδίσατο.. « 1, 76. 3, 59. ἀφ' οὗ

Ἀνδραποδισις, εως, ἡ· = τῷ ἑξῆς· Ξενοφ.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ· μεταβολὴ ἐλευθέρου ἀνθρώπου εἰς δοῦλον, ἤτοι σκλάβον, ἐξαιρ. διὰ πωλήσεως, κατακδουλώσεως· ἤτον δὲ ὁ ἀνδραποδισμὸς ἐπίταγμα τῆς πολιτικῆς διδόμενον καθ' ὁλοκλήρων αἰχμαλωτιζομένων πόλεων· ὡς πρᾶξις δὲ ἰδιωτῶν· κλοπή, ἁρπαγή, πώλησις ἀνθρώπων· Ξενοφ. Ἀπολ. 25. Ἀπομν. Α'. β'. 62.

Ἀνδραποδιστήριος, ια, ιον· ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἅρπαγμα καὶ πώλημα ἀνθρώπων.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνδραποδίζων, αἰχμαλωτίζων, ἢ σκλαβώνων· ὅστις κλέφτει τὸν σκλάβον ἄλλου διὰ νὰ τὸν πωλήσῃ μακρύτερα· Πλάτ. Γοργ. σλ. 508. Ε. τροπ. ἀνδραπ. ἑαυτοῦ· Ξεν. Ἀπομν. Α'. 2. 6. οὕτω ὡιόμαζεν ὁ Σωκράτης ἐκείνους, οἵτινες ἐπώλουν τὸν ἑαυτόν των, τὴν διδασκαλίαν των, καὶ τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἀνδραποδιστικός, ἡ, όν = ἀνδραποδιστήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ· (κάπηλος) ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μὲ σκλάβους, Λουκιαν. (κε)

Ἀνδράποδον, ου, τό· δοῦλος, σκλάβος· ἐξαιρ. αἰχμάλωτος, ἢ φορυάλωτος, πιασμένος σκλάβος εἰς τὸν πόλεμον, ἢ μὲ πόλεμον· δηλ. στρατιώτης ἢ πολίτης· ὁ Ὅμ. χρήτει τῇ λέξει μόνον εἰς δοτ. κατὰ μεταπαρ. ἀπὸ τοῦ περιτοτυλλ. ἀνδράποδ' ἥνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κυρηκομάωντες Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν, ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν· Ἰλδ. Η, 473. ἀλλ' οἱ πάλαι Κρῆτοι ἀπεδοκίμασαν ὅλον τὸν στίχον, ὡς τῆς λέξεως οὐχ Ὁμηρικῆς ἀλλὰ μετ' Ὅμ. οὔσης· ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἴσως, ἀπὸ τοῦ τρόπου τοῦ ἀνδραποδίζομένου γοναλιτῶς τὴν ἐπ' αὐτὸν ἰσχὺν τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ ἐπιγνωσκόντος· (κατὰ Doederl. δέ, οὐχὶ παρὰ τὸ ἀνήρ καὶ πούς, ὡς συνήθως νομίζεται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνήρ καὶ ἀποδόσθαι)· (ᾳ)· ἀφ' οὗ

Ἀνδραποδώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) δουλικός· ὅστις φέρεται ὡς δοῦλος, ἤτοι σκλάβος, οὐτιδανός, ποταπός, μάλιστα μὲ οὐτιδανὲς πανοῦργίας καὶ δολιότητες, ὅστις κυριεύεται ἀπὸ αἰσχρὰ καὶ χαμερπῆ πάθη, ἢ ἐπιθυμίας, τὰ τουρκοβ. μεραλίκια· Ξενοφ. Ἱέρ. Ε'. 2. καὶ ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοὶ ἀξιοῦσιν ἐλεύθεροι εἶναι· Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 253. Ε. «Ἐχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας». Σιῶμαι, ἐπὶ ἀνοητίας λήψεις ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν φασιν οἱ ἐλευθερωθέντες ἠλαττοῦ Ἀθηναῖοι· Ἐπίρ. ἀνδραποδώδως.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ· δουλοπρέπεια, χαμέρπεια· τὸ νὰ ἔχῃ τις φρονήματα ποταπὰ καὶ οὐτιδανά, τὸ νὰ ψέρνηται μὲ σκλαβικὴν ταπεινότητα καὶ μικροπρέπειαν, τὸ νὰ ὁμιλῇ καὶ πράττῃ μὲ δουλικὸν, σκλαβικὸν τρόπον.

*Ἀνδραποδώνης· ου, ὁ (οἰνόεμα:) ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μὲ ἀνθράποδα.

Ἀνδράριον, ου, τό· ὑποκορστ. τοῦ ἀνήρ· ἀνδράκι, ἀνδρωπάκι, ἀνδρωπάρι· μικρὸς καὶ ἀξιοκαταφρόνητος ἄνδρωπος· (–υυυ) Συνέσ.

Ἀνδρασι δοτ. πληθυντ. τοῦ ἀνήρ· τὸν τύπον ἀνδρασι Ἰλδ. Ρ, 308. « . . οἰκία ναιετάασκε, πολέστ' ἀνδρασιν ἀνάσσουσ'· ἐξηλλαξεν ὁ Βόλφ.

Ἀνδράφαξις, εως, ἡ· αἰντ' Ἀτράφαξις.

Ἀνδραφυστέω, ῶ· ἐγκαλῶ τινα, ἢ ἐγκαλοῦμαι, ἕνεκα φόνου· Ἠσύχ. ὅς τις καὶ Ἀνδραφαισίειν, Κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαί φησι· καὶ, Κατηνδράψυξε, αὐτὶ τοῦ, Κατέκτεινε.

Ἀνδραχθής, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἄχθος) τόσον βαρὺς, ὥστε μόλις ἄνδρας ἡμπορεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ, νὰ τὸν βαστάξῃ, ἢ νὰ τὸν κοβαλήσῃ· Ὀδυσ. Η. 121. «Οἳ ῥ' ἀπὸ πετρέων ἀνδραχθέες χερμαδίοισι βάλλουν.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ· ἡ ἀνδράχνη, ἡ· καὶ ἀνδραχλος· Πανσαν. Θ'. 22. καὶ 28. εἶδος φυτοῦ, Portulak· 2) Ἀνδράχλη, λίθρανος· τὸ τουρκοβ. μαγκάλι, ἢ ταϊτοῦρι· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. δέ, μόνον ἀνδράχλη· καθ' ἣν πιθανῶς συγγεν. τῷ ἀνθρακ· Εὐστάθ. 1571. 3) Ἡ ἀγριοκουμαριά.

Ἀνδρεία, ας, ἡ· ἀμφίβολος τύπος ἀντὶ ἀνδρία ἀναλόγως τῷ Ἰων. ἀνδρηίη, ὑπὸ Schaef. mel. σλ. 41. ἀρκούντως περὶ αὐτοῦ ἀπολογουμένου· ὑπὸ Stallb. κατὰ Δμσθ. 1, σλ. 559. ὡς τὸν ἀρχαιότ. Ἀττ. κατὰ Πλάτ. Γοργ. σλ. 492. Α. καὶ Μεν. σλ. 88. Α. καὶ ὑπὸ Rückert Πλατ. Συμπ. σλ. 192. Α, μάλιστα δὲ καὶ κατ' Ἀριστφ. Νεφ. 506. προτηκόντως ἀποδεικνύμενος· τουναντίον δὲ, ὑπὸ Bekkeri A. L. Z. 1810. ἐν Ἰέν. ἐφημ. 187. σλδ. 289. καὶ Βτμ. Γραμμ. 2. σλ. 322. Ἰδὲ ἀνδρία.

Ἀνδρείκελον, ου, τό· (εἰκελος) ἀπεικόνισμα, εἰκών, ἀνδρὸς ἢ ἀνδρώπου· ἐξαιρ. ἀνδρειάς· 2) μίξις βαφῶν δι' ἧς παριστάνουσιν οἱ ζωγράφοι εἰς τὰς εἰκόνας τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνδρώπου χρῶμα· Ξενοφ. Οἰκ. Γ. 5. καὶ Πλάτ. εἰς Κρατ. 33. Ἰδὲ Ruhnk. Τιμ. σλ. 36. περὶ δὲ τῆς λέξεως ἰδὲ Barker ἐν Wolf. Anal. 1, σλ. 388. Ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ

*Ἀνδρείκελος, ὁ, ἡ· ἀνδρί, ἢ ἀνδρώπῳ ὅμοιος.

Ἀνδρειόθυμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν ξάρρος· Σουϊδ. ἐν τῷ ψυχικός.

Ἀνδρεῖος, α, ον (ἀνήρ) ἀνδρικός, ῥωμαλαῖος, ξαρπαλέος, κόσμιος, σωμός, ἤτοι ὅστις φέρνεται καθὼς πρέπει εἰς ἄνδρα. Τὸ ἀνδρεῖον οὐδέτερ. ἀνδρία, ἀνδρειότης· β') πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἄνδρα, ἤτοι ἀνδρίκειος· Πλάτ. Ἐπ. «οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· καὶ Ἀνδρεῖος πρός τι· Ξενοφ. «ἀνδρεῖον ἱμάτιον»· καὶ αὐτ. «ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα»· γ') τὰ ἀνδρεῖα, συντίτλα παρὰ Ἡρησίν, ὡς τὰ Θεσμοφόρια παρὰ τοῖς Σπαρτ. Ἀριστοτλ. Πολ. β'. 8. ἄλλως ἀνδρεία οὐχ ὑγιῶς γραφ. Ἐπίρ. ἀνδρείως.

Ἀνδρειότης, τος, ἡ = ἀνδρία· Ξενοφ. Ἀπ. ς'. 5.

Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ· (φονεύω) ὅστις ἐφόνευσεν ἄνδρα· ὅστις φονεύει ἀνθρώπους· Ἰλδ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος· παράβλ. Ἀνδροφόνος.

*Ἀνδρειών, ῶνος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἀνδρεών, ἀνδρών.

Ἀνδρεράστρια, ἡ· (ἐράστρια) γυνή, ἤτις ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας· ἀτελὴς ἢ ξεδομένη· «.. τὰς μυχετρόπους, τὰς ἀνδρερασστρίας καλῶν, .« Θεσμ. 392.

*Ἀνδρεσι· Ἐπικ. δοτκ. πληθ. ἀντὶ ἀνδρασι.

Ἀνδρεύμενος, η, ον· Ἰωνικ. μετχ. ἐνεστ. ἀντὶ ἀνδρούμενος, παρὰ τὸ ἀνδρόω· Ἡρόδ. Α'. 12.

Ἀνδρεύομαι· M. σομαι· = ἀνδρίζομαι.

Ἀνδρεών, ῶνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνδρών· Ἡρόδ.

*Ἀνδρηίη, ῆ· Ἰων. ἀντὶ ἀνδρεία.

*Ἀνδρήϊος, ίη, ίον· Ἰωνικ. ἀνδρεῖος, α, ον· Ἡρόδ.

Ἀνδηλατέω, ῶ· M. ήτω· ἐξορίζω, διώκω ἄνδρα ἐκ τῆς πατρίδος. Πλάτ. Πολιτ. Η. παρὰ τὸ

Ἀνδηλάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω) ὅστις ἐξορίζει, καὶ ἀποδιώκνει ἀνθρώπους ἐκ τῆς πατρίδος. Αἰσχύλ. Θηβ. 639. «.. σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ πανοῦν θεινεῖν πέλας, ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τῶς σ' ἀνδηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον». (ᾳ)

Ἀνδρία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνδρωσύνη· ἀνδρεία δύναμις, ἡλικία, χαρδιά· ἀνδρικὸν φρόνημα, φρόνημα, ξάρρος, τόλμη· πολλά-

κις ἀντιθέτως τῷ, δειλία. Ἡ ἰσοτεία παραγωγ. τῆς λεξ. κατὰ Πλάτ. Ῥητ. σλ. 414. Α. ἔχει οὕτω. «Μετὰ γὰρ δικαιοσύνην τί λείπεται ὑμῖν; ἀνδρία, εἶμαι, οὕτω διειλήφαμεν· ἀδικία μὲν γὰρ ὀνλονότι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ ἐπαίνου· ἀνδρία δὲ σημαίνει, ὡς ἐν μάχῃ ἐπιτομωμένης τῆς ἀνδρίας· μάχην δ' εἶναι ἐν τῷ ὄντι, εἴπερ ῥεῖ, οὐκ ἄλλοτι ἢ τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐὰν οὖν τις ἐξέλῃ τὸ δ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρίας, αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἡ ἀνδρία· δῆλον οὖν ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἡ ἐναντία ῥοὴ ἀνδρία ἐστὶν, ἀλλὰ τῇ περὶ τὰ δίκαιον ῥεούσῃ· οὐ γὰρ ἂν ἐπῃνεῖτο ἡ ἀνδρία· καὶ τὸ ἄρρεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ». 2) Κατὰ κακὴν σημασίαν· αὐθάδεια, ἀδιαντροπία, ἀκαλλεία. Wytt ep. cr. σλ. 233. 275. Ὁ δὲ τύπος ἀνδρεία οὐ παραλόγως ἀμφιβάλλεται.

*Ἀνδρία, τά· ἑσχαλμ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀνδρεῖα· ἰδὲ ἐν τῷ ἀνδρεῖος.

*Ἀνδριαντάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀνδριάς. Σχολ. Λουκ. Λεξῳ. 3.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἀνδριάς, μικρὸν ἄγαλμα.

Ἀνδριαντογλύφος, ὁ, ἡ· (γλύφω) ὅστις πελεκᾷ, τορεύει, σκαλίζει ἀνδριάντας (2). Σχολ. Δυκόφρ. 615.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ· (πλάσσω) ὁ ὅστις πλάττει, ἢ κατασκευάζει ἀγάλματα ἀπὸ γύψου, ἢ ἀπὸ κηρὸ· ἀφ' οὗ

Ἀνδριαντοπλαστική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάττῃ, σχηματίζῃ τὰ ἀνδριάντας ἀπὸ πηλὸν, γύψον, ἢ κηρί.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνδριαντοποιὸς) κατασκευάζω, φτιάνω, κάμνω ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοποιητική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, φτιάνῃ τοὺς ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοποίημα, τό· = τῷ προηγουμένῳ· κατασκεύασμα ἢ φτιάσιμον ἀνδριάντων.

*Ἀνδριαντοποιική, ἡ· = ἀνδριαντοποιητική.

Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ· ὅστις κατασκευάζει ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντουργέω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀνδριαντοποιέω· παρὰ τό

*Ἀνδριαντουργός, ὁ· (ΕΡΓΩ) = ἀνδριαντοποιός.

Ἀνδριάς, άντος, ὁ· (ἀνὴρ) σχῆμα, μορφή, εἰκόνα, εἰκόνισμα ἀνδρὸς· ἐξαιρ. ἄγαλμα, τὸ παρὰ πολλοῖς συνηθέστερον ἰταλικ. φιγοῦρα ἢ στάτυα, ἀπὸ γύψου, ἢ πέτραν, ἢ χάλκωμα, καὶ τ. τ. κατασκευασμ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. σκανίως δὲ ἀντὶ ζωγραφισμ. εἰκόνα. Πλάτ. Πολ. Δ'. σλ. 420. C. «Ἀνδριάντας γράφοντας· ὁ Δημ. χρῆται τῇ λέξει σκωπτικῶς ἢ αἰμύλως (χαϊδευτικὰ) ἐπὶ κορασίου, κορίτζι, κοριτσάκι, κοριτσόπουλον.

Ἀνδρίζω, Μ. ίσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον, δυνατὸν, ἄνδρα· ὅηλ. τὸν συνεθίζω νὰ ὑπομονῇ τὰ ὑποφέρῃ κόπους, ζέσταν, κρυάδα, δυσκολίαι καὶ τ. τ. Ξενοφ. Οἰκ. Ε'. «ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει». Παθητ. εἶμαι, γίνομαι ἄνδρας, ἀνδρίζομαι· μπαίνω 'ς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνδρῶν· κατ' ἠθικ. σημασ. στοχάζομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι 'σὰν ἄνδρας· ἔχω φρονήματα ἀνδρεῖα, δείχνω ὅτι εἶμαι ἄνδρας· ὑποφέρω κάτι μὲ ἀνδρίαν, σταθερότητα, γενναιότητα. ἀντιθ τῷ, βλακεύω, μαλθακίζομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. γ'. 34 καὶ Ε'. η'. 15.

Ἀνδρικός, κή, κόν· ἀνδρίκιος ἢ ἀνδρίσιος· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ πρέπει εἰς ἄνδρα, π. χ. «ἀνδρικὸν ἱμάτιον· ἦχος ἀνδρικός». Ξενοφ. 2) ὅστις ἔχει φρονήματα ἀνδρεῖα, φέρηται ὡς ἄνδρας, εἶναι δυνατός, ἀνδρειωμένος, ὑπομονητικός, ἄφοβος, θαῤῥετός. Ξενοφ. «ἀνδρικὸν φρόνημα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δυνατός, δυναμωμένος, τὸ κουσέτερον ἐπὶ ἵππων μᾶλλον συνεσις. καρδιακὴς, ἀντὶ τοῦ θυμοειδὴς· ἐπῤῥ. ἀνδρικῶς· παρβλ. ἀνδρεῖος.

Ἀνδρίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀνήρ, ἀνδράκι. Ἀριστοφ. Βατρ.

*Ἀνδρισμός, ὁ· = ἀνδρία· ἀνδρεῖωμα.

Ἀνδριστέον· Ἐπιθ. ῥημ. παρὰ τὸ ἀνδρίζω· πρέπει τις νὰ εἶναι, νὰ φέρηται, νὰ στοχάζηται, νὰ ὑπομένῃ καὶ τ. τ. ὡς ἄνδρας.

Ἀνδριστής, οῦ, ὁ· (ἀνδρίζομαι) ὅστις φέρεται 'σὰν ἄνδρας, εἶναι ἀνδρεῖος. Νεκήτ. Χρονικ. Α'. 9. ὡς καὶ τὸ, Ὡμηστής.

Ἀνδριστί, Ἐπῤῥ. κατὰ τρόπον καὶ πολίτευμα ἀνδρός. Θεόκριτ. ΙΗ'. 23. καὶ παρ' Ἀριστοφ. πολλάκις (– – ∪).

Ἀνδρίτιλος, ὁ, ἡ· (φίλος) ὅστις εἶναι φίλος τῶν ἀνδρῶν, ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδριφόντης, ου, ὁ· = Ἀνδροφόντης.

Ἀνδροβαρὴς, έος, ὁ, ἡ· (βάρος) = Ἀνδραχθὴς.

Ἀνδροβατέω, ῶ, Μ. ήσω· (βαίνω) παιδεραστῶ, εἶμαι ἀρτενοκοίτης. Μελέαγρ. 48. 2.

Ἀνδροβάτης, ου, ὁ· παιδεραστὴς, ἀρτενοκοίτης. Ἡσύχ.

Ἀνδροβόρος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγης.

Ἀνδρόβουλος, ου, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν φρόνημα, εἶναι ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, φρόνιμος· ὡς πρέπει εἰς ἄνδρα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 11. «..ὧδε γὰρ κραταὶς γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζω κέαρ· οὐ ἐνιαυτίον τό Γυναικόβουλος. Χοηφ. 624. «..γυναικοβούλους τε μητιδας φρενῶν ἐπ' ἀνδρὶ τευχεστφόρῳ..»

Ἀνδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) = ἀνδροβόρος.

Ἀνδρόβρωτος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) φαγωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ὁποῖον ἔφαγαν οἱ ἄνθρωποι. Εὐρ. 2) = ἀνδροβρώς.

Ἀνδρογένεια, ας, ἡ· (γένος) ἀρτενικοὶ ἀπόγονοι· ἀρτενικὰ τέκνα, ἀγόρια. 2) Πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνδρογίγας, αντος, ὁ· (γίγας) ἄνδρας μεγάλος ὡσὰν γίγαντας. Καλλίμ. Δήμητρ. 34.

Ἀνδρογόνος, ου, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ὅστις γεννᾷ ἄνδρας· ἡμέρα ἀνδρογόνος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 883. καὶ 888. Ἐπίθ. ἡμέρας, καθ' ἣν, εἰὰν γεννηθῇτιν ἀγόρια, γίνονται εὐτυχεῖς ἄνδρες· «ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀνῤῥαφορός ἐστι φυτεῖσιν· ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή». Ἡσιόδ. Ἔρ. 728. καὶ 733.

Ἀνδρογύνης, ου, ὁ· (γυνὴ) ὅστις εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα· ἀρτενικοθήλυκος, ἔτι δὲ καὶ γύναανδρος, καὶ ἑρμαφρόδιτος· γένος ἀνθρώπων μυθολογούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλάτ. Συμπ. σλ. 189. «ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὐτὴ ἦν περ νῦν, ἀλλὰ ἄλλοία· πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὥσπερ νῦν δύω, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν οὐ ἀμφοτέρων τούτων, οὗ νῦν ὄνομα λοιπόν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεως· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ὀνείδει ὄνομα κείμενον.» 2) εὐνοῦχος, τὸ ἑπαλλ. καστράτος, ἢ τὸ τουρκιστ. χαντούμης· ἄλλως δὲ ἡμιγύναιξ καὶ ἡμιάνδρας· ἐν γένει. 3) κύναιδος τὸ τουρκιστ. Ἰμπὲς· «πέρασας ἀνδρογύνους.» Λουκ. Jac. Ἀδ. 2, 1, 280. (2)

*Ἀνδρόγυνος· ἀρτενικοθήλυκος. Πλάτ. Συμπ. σλ. 190. Ε. 2) κοινὸς, ἤτοι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας χρήσιμος· «ἀνδρόγυνα λουτρά.» Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 252. ὅηλ. λουτρὰ εἰς τὰ ὁποῖα λουτρεύονται ἐν ταυτῷ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζύ. 3) γυναικώδης, ἐκνευρωμένος· ὅστις ζῇ ὡς γυναῖκα· θελὸς, ἀνανδρος. Ἡρόδ. 67. «οἱ δὲ Εὐάρεες, οἱ ἀνδρόγυνοι, τὴν Ἀφροδίτην σφι λέγουσι μαντικὴν δοῦναι.»

Ἀνδροδαΐκτος. ου, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀπὸ ἄνδρας φονευμένος, ἢ σκοτωμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 857. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1264. 2) Ἐνεργ. ὅστις φονεύει ἄνδρας.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὅστις νικᾷ, ἡμερόνει, φονεύει ἄνδρας. Πίνδ. Νεμ. Γ'. 66. (3)

*Ἀνδροδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται εἰς τὸ σπῆτι του ἄνδρας.

Ἀνδρόδομος, ου, ὁ· = Ἀνδρών. Ἡσύχ.

Ἀνδροθέα, ας, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Σιμ.

Ἀνδρόθεν· Ἐπῤῥ. ἐξ ἀνδρός, ἀπὸ ἄνδρα.

*Ἀνδρόθηλυς, ὁ, ἡ· = ἀνδρόγυνος.

Ἀνδροθνὴς, ῆτος, ὁ, ἡ· (θνήσκω) ὅστις ἐφονεύθηκεν, ἢ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ἄνδρες, ἢ ἄνθρωποι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. «ψῆφοι ἀνδροθνῆς.»

Ἀνδροκάπηλος, ου, ὁ, ἡ· (κάπηλος) = ἀνδραποδοκάπηλος (2).

Ἀνδροκλὰς, ὁ· παρ' Ἰουλίῳ Φιρμίκῳ καλεῖται χρόνος τις κλιμακτηριακὸς, ὅστις κατ' ἄλλους ἄλλους ψαίρει ἄλλην τὴν αὐτίαν τῆς ζωῆς.

Ἀνδροκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὅστις κάμνει τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους νὰ πάσχουν· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πάσχουν οἱ ἄνδρ. οἱ ἄνδρ. «ἀνδρ. λοιγὸς, μόχθοι» = λοιγὸς, μόχθος ἀνδρῶν καμνόντων. Σφκ. Αἰ. 323. ὑπὸ Lob. ὃ ὃεν 2) ὅστις φονεύει, ψαίρει ἄνδρας, ἀνθρώπους· ψαροποιὸς, ὀλέθριος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 889. καὶ Εὐμεν. 964.

Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-τον· (κάμνω) ἀπὸ ἀνθρώπινα ἢ ἀνδρίκια χέρια κατασκευασμένος, φτιασμένος. Ἰλ. Λ'. 371. «Ἀνδροκμήτου ἐπὶ τύμβῳ» ὡς καὶ τὸ, Θεόδμητος, ἐ ὑπὸ Θεοῦ οἰκοδομηθείς· τινες τῶν παλ. ἐξηγοῦσιν αὐτὸ, κατασκευασμένος δι' ἀποθανόντων.

*Ἀνδροκοιτέω· (κοίτη) κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα. Λεξ.

Ἀνδροκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις περιποιεῖται τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους· ὅστις φροντίζει διὰ τοὺς ἀνδ. διὰ τοὺς ἀνθρ.

Ἀνδροκόριν θος, ου· ἐπίθ. τῆς Κορίνθου· ἡ ἀνδρεία, ἡ ἀνδρείους γεννῶσα ἄνδρας Κορίνθος. Ἀθην. σλ. 351.

Ἀνδροκτασία, ας, ἡ· (κτείνω) φόνος, σκοτωμὸς τῶν ἀνδρῶν· ἐξαιρ. εἰς καιρὸν πολέμου Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθ. «καὶ εἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε.» Ἰλ. Η, 237. Ε, 909. Ω, 548. Ὀδ. Λ, 612. φόνος εἰς καιρὸν εἰρήνης· «αὐτὰ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀποίντος ἤγαγεν ὑμέτερόν δ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λοιγῆς.» Ἰλ. Ψ, 86.

Ἀνδροκτονέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδροκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους, ἢ ἄνδρας.

Ἀνδροκτονία, ἡ· = Ἀνδροκτασία.

Ἀνδροκτόνος, νου, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτόνει ἄνδρας, ἀνθρώπους. Ἡρόδ. 4, 110.

Ἀνδρόλαγνος, ὁ, ἡ· (λάγνος) ὅστις ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ, λιμπεύεται τοὺς ἄνδρας, ζουρλαίνεται διὰ ἄνδρας. Θεόφρ. Χαρακτ. 28. ἑσφαλμ. ἀνδρόλακλος ἀναγνωστ.

Ἀνδρολέτειρα, ἡ· (ὀλέτειρα) ἡ ψαίρουσα, ἢ φονεύουσα ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους, Ποιητ.

Ἀνδρολήμη, ἡ· (λῆμα) γυναῖκα ἡ ὁποία εἶναι φρόνιμη, θαῤῥετὴ, ἀνδρεία, τολμηρὴ ὡς ἄνδρας. Ἡσύχ.

Ἀνδρολῆψία, ας, ἡ· καὶ

Ἀνδρολήψιον, ου, τό· (λαμβάνω) οὕτως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἓν δικαίωμα ἐκκλησιαστικὸν

τυρωμένον ἀπὸ τὴν διοίκησιν. Ὅταν ὑπὸ. ἐφόνευναν εἰς ξένον τόπον κἀνένα Ἀθηναῖον πολίτην, καὶ δὲν παρέδιδεν ἡ διοίκησις τοῦ τόπου ἐκείνου τὸν φονέα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαν τὸ δικαίωμα οἱ Ἀθηναῖοι νὰ πιάνουν τρεῖς πολίτας ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ νὰ κάμνουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκδίκησιν. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκρ.

*Ἀνδρολήψιον, τό· = ἀνδροληψία.

Ἀνδρολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδρολόγος) στρατολογῶ, ἤτοι συνάζω ἄνδρας εἰς στρατιώτας. Λουκ. Τόξ. ἀφ' οὗ

Ἀνδρολογία· στρατολογία, ἤτοι σύναξις, ἐκλογή, ἀνδρῶν εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρολογίζω, Μ. ίσω· = ἀνδρολογέω.

*Ἀνδρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) στρατολόγος· ὅστις συνάζει ἄνδρας εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρομανής, ές, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) ὅστις μαίνεται ἢ λουλαίνεται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἄνδρας· ἀντιθ. τῷ Γυναικομανής· ἀφ' οὗ

Ἀνδρομανία, ας, ἡ· ὑπερβολικὴ, παράλογος ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄνδρας. Γρηγ.

Ἀνδρομάχος, ου, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ὅστις πολεμεῖ μὲ ἄνδρας· καὶ Θηλυκ. Ἀνδρομάχη, ἡ· διότι λέγεως παίγμα παρὰ Pallad. Ἐπγ. 14. 2) Ἀνδρομάχη, ἡ· ὄνομ. κύρ. τῆς συζύγου τοῦ Ἕκτορος. Ἰλιάδ. Ζ, 405. (ᾱ)

Ἀνδρομεγέθης, ες, ὁ, ἡ· = Ἀνδρομήκης. Νικ. Χρον. Η'.

Ἀνδρόμεος, έα, ον· (ἀνὴρ) ἀνδρίκιος, ἀνθρώπινος· ἀπὸ ἄνδρα, ἀπὸ ἄνθρωπον· παίμα, κρέας, χρόας ἀνδρεῖον Ἰλιάδ. ῥηψωμοὶ ἀνδρόμεοιο Ὀδύσ. Ι, 374. ὀηλ. κομμάτια ἀπὸ ἀνθρωπινον κρέας· ὡμιλος ἀνδρεῖον Ἰλ. Λ. 538.

Ἀνδρομήκης, ές, ὁ, ἡ· (μῆκος) ψηλὸς, ἢ μακρὺς ὅσον εἶναι τὰ ἀνάστημα (τουρκ. μπόϊ) ἀνδρός, ἴσια μὲ ἄνδρα. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 2.

Ἀνδρομηρεῖον, τὸ Ἀνδρομηρεῖον ἐγχειρίδιον· (ἀνδρομή) ἐγχειρίδιον, τὸ ἰταλικ. γνωστότερον στιλέττον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ὑποκριταὶ θεάτρων (κωμῳδιακοὶ) καὶ τοῦ ὀπίσω ἡ κόψη, ὅταν χτυπῶσι τινα, τὸν ὁποῖον δείχνουν ὡς νὰ θέλουν νὰ μαχαιρώσουν, τραβιέται ὀπίσω εἰς τὴν λαβίδα ὅτι μανίκι· μὲ τοιοῦτον ἐγχειρίδιον ἔδειξεν ὁ ὑποκριτὴς εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Αἴαντος ὅτι ἐσφάχθη, καθὼς ποτὲ ὁ Αἴας. Ἡσυχ. ἰδὲ Ἀχιλ. Τάτιον 3, 20, 21. ἄλλως δὲ λέγεται καὶ Συσπαστὸν καὶ Ἄγκιστρον.

Ἀνδρονομούμενοι, οἱ· παρ' Ἀντωγ. Γ, 19. ἀντὶ τοῦ Ἀλλαζουσούμενοι, καυχώμενοι.

Ἀνδρόπαις, ος, ὁ· (παῖς) λέγεται ὁ νέος ἄνδρωπος ὅστις πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. 2) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 537.

Ἀνδροπλαστία, ἡ· (πλάσσω) ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάσῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις εἰκονίσματα ἀνθρώπων (ψυγούρες) ἀπὸ γύψον, κηρὶ, καὶ τ. τ.

Ἀνδροπληθία, ἡ· (πλῆθος) πλῆθος ἀπὸ ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους. Αἰσχύλ.

*Ἀνδροποιός, ὁ· (ποιέω) ὅστις κάμνει τινὰ νὰ φέρνηται καλοὺς ἄνδρας.

Ἀνδρώπορνος, ὁ· εὐνοῦχος· τὸ τουρκιβ. ἐμπνές.

Ἀνδροπρεπής, ές, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει ἢ ἁρμόζει εἰς ἄνδρα.

Ἀνδροπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) μὲ πρόσωπον ἀνδρίκιον, ἢ ἀνθρωπινόν.

Ἀνδρόπρωρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ποιητ. ἰδὲ πρώρα.

Ἀνδροσάδης, ες, ὁ· καὶ

Ἀνδροπάδων, ωνος, ὁ· Ἑπίθετ. παιδὸς μεγάλα ἔχοντος αἰδοῖα. Ἡσύχ. Ζντ. Σάδη.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τό· (αἷμα) εἶδος βοτάνης, ἡ ὁποία ἔχει ζωμὶ ὅμοιον μὲ αἷμα. Διοσκορ. Γ. 171. Δν. Hypericum androsaemon.

τούτου τρία τὰ εἴδη, ὧν τὸ δεύτερον Ἄσκυρον, λέγεται. Hyper ascyron. καὶ τὸ τρίτον Κόρις. Hyper Coris.

Ἀνδρόσακες, τό· Διοσκ. Γ'. 150. ἀδιώριστόν τι φυτόν.

Ἀνδρόσινις, ιδος, ὁ, ἡ· (σίνις) ὅστις βλάπτει, φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροσύνη, νης, ἡ· = Ἀνδρία. Εὐστάθ.

Ἀνδρόσφιγξ, γος, ὁ· ἄγαλμα τῆς σφιγγὸς τὸ ὁποῖον ἔχει κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρός, ἐπειδὴ τὸ συνηθισμένον παραστήνεται τὸ ἥμισυ μὲ μορφὴν γυναικός. Ἡρόδοτ. Β'. 175.

Ἀνδρότης, τητος, ἡ· = ἀνδρία, ἀνδρικὴ ἡλικία· εἰ Ἰλιάδ. Π, 857. Χ, 363. Ω, 24. κεῖται, ὡς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν στίχων δηλοῦται, ἐσφαλμένως ἀντὶ ἀδροτής.

*Ἀνδροτομέω· (τέμνω) κυνουχίζω ἄνδρας. Σέξ. Ἐμπ.

Ἀνδροτυχής, ὁ, ἡ· (τυγχάνω) ὅστις ἐπιτυγχάνει, εὑρίσκει, πίρνει, ἀποχτᾷ ἄνδρα. Αἰσχύλ. Ἐύμ. 957.

Ἀνδροφαγέω, ῶ. Μ. ήσω· τρώγω ἀνδρας· ψαλμ. ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 4, 106. παρὰ τὸ

Ἀνδροφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπινον κρέας. Ὀδ. Κ. 200 (α)

Ἀνδροφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὅστις φθείρει, ἀφανίζει, σκοτώνει ἀνθρώπους· πανδροφθόρον αἷμα. Σοφ. Ἀντ. 1022. ὀηλ. αἷμα σκοτωμένων ἀνθρώπων· ὅλως ἀσύνηθες.

Ἀνδροφονέω, ῶ, Μ. ήσω· φονεύω ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνδροφονία, ἡ· ἀνδρῶν, ἢ ἀνθρώπων φόνος.

Ἀνδροφόνος, ὁ, ἡ· ὅστις ἐφόνευσεν ἢ φονεύει ἄνδρας· παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου ἐν μάχῃ· ἐξαίρ. ἐπίθετ. τοῦ Ἕκτορος· ἀλλὰ καὶ φάρμακον ἀνδρ. Ὀδ. Δ, 261. 2) ὡς Ἀνδροφόνος γυνὴ· ἡ φονεύσασα, τὸν ἄνδρα της, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα.

Ἀνδροφόντης, ου, = Ἀνδρεφόντης, Αἰσχύλ. Θηβ. 574.

*Ἀνδρόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σφκ.

*Ἀνδροφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φύσιν.

Ἀνδρόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φωνήν.

Ἀνδρόω, ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον. Ὅθεν καὶ μεταβάλλω εἰς ἀνδρικὴν μορφὴν, εἰς ἄνδρα. Λυκερ. 176. 2) παθητ. γίνομαι ἄνδρας, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν· λαμβάνω ἀνδρικὰς δυνάμεις. Ἡρόδ. ὁπότε δὴ ἀνδρωθέντας σφέων ποιήσοιτο ;· 2) ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρεῖον καθῆκον. Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 2, σλ. 309. Ἐπὶ γυναικὸς, ἀνδρὶ συγκοιμωμένη· ὅθεν ἀνδρωθεῖσα ἡ ἀνδρὶ μιγεῖσα. Εὐρπ. Ἱππ.

Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνδρόω.

Ἀνδρώδης, ες, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνδρικός. Λουκ. Εὐνοῦχ. τὸ ὑπερθ. Ἀνδρωδέστατος. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 8.

Ἀνδρωδῶς, Ἐπίῤῥ. ἀνδρείως, ἰσχυρῶς, Ἰσοκρ. Παναθ.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ· καὶ Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ· λέγεται μέρος τοῦ οἴκου, ἔνθα κατοικοῦσιν ἢ τρώγουσιν οἱ ἄνδρες. Ξενοφ. Συμποσ. Α'. 4. καὶ 13. καὶ Οἰκον. Θ'. 5. οὗ ἐναντίον τὸ, Γυναικών, καὶ Γυναικωνῖτις· τὸ μέρος ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες. 2) Παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο οὕτω ἡ μεταξὺ δύο οἴκου αὐλῶν ὁδός. Vitruvius 6. 10. καὶ Plinius junior. 2. 17.

*Ἀνδρωνῖτες, ιδος, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀνδρωνυμέω, ῶ· Μ. ήσω· ἔχω ὄνομα ἀνδρός. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1231. ὡς ἀνδρωνύμευον ἀναγέγραφε Κλειταγόρην· ὅπου ἀναγνωστέον, Ἀνδρωνυμοῦνται, ἢ Ἀνδρώνυμον· ἐκ τοῦ

Ἀνδρώνυμος, ὁ, ἡ· (ἀνὴρ, ὄνομα) ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν ὄνομα· ἀφ' οὗ

Ἀνδρωνυμικός, κή, κόν· ἐξαίρ. παρὰ Γραμματικ. τὸ ἀνδρωνυμικὸν ὄπαξ. ῥῆμα· κυρίως λέξις ἐπὶ τινος ζώου λεγομένη ἐπ' ἀνδρώπου μετειλημμένη, π. χ. σκύμνος, πῶλος.

Ἀνδρῶος, ωα, ῶον· = Ἀνδρεῖος.

*Ἀνδύεται, ποιητ. ἀντὶ ἀναδύεται. Ἰλιάδ.

*Ἀνδώκε, ποιητ. ἀντὶ ἀνέδωκε, παρὰ τὸ, ἀναδίδωμι. Πινδ.

*Ἀνέβωσε· Ἰων. ἀντὶ ἀνεβόησε.

Ἀνεγγυάω, ῶ· Μ. ήσω· = Ἐγγυάω· ἀμφ.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ· ἡ· (ἔγγυος) χωρὶς ἐγγύησιν· ὡς τ' Ἀνέγγυος γάμος. Πολυδ. καὶ Πλούτ. εἰς Ῥωμ. τ' Ἀνέγγυοι θυγατέρες· καὶ μὴ ἀρραβωνιασμέναι· ἐπὶ τέκνων, νόθος, κοπέλι· τὸ ἰταλικ. μπάσταρδος· ὡς τὸ, σκότιος.

Ἀνεγείρω. Μ. -ερῶ. (ἐγείρω, ἀνμλ.) ἐξυπνίζω τινά· καὶ αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνεγείρει Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ἰλιάδ. Κ, 138, 157. νέα λεχέων μ' ἀνεγείρατε. Ὀδύσ. Δ, 730. Τρπ. διεγείρω, ἐνθῤῥύνω, ἐγκαρδίνω· καὶ ἀνέγειρα δ' ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. Ὀδύσ. Κ, 172. καὶ ἐμὲ χρὴ μνησμοσύνην ἀνεγείρουτα φράσαι χειρῶν ἄωτον. Βλ. φιλίαις ἐπιτίκτουσι. Πινδ. Ὀλ. 8, 98. Ἐπὶ κτιρίων, κτίζω. Παθητ. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον· Ἀόρ. παθητ. ἀνηγέρθη, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ μέτ. ἀνήγερτο. Περίφραστος δ' εὐθὺς ἀνηγέρθη καὶ τὸ ὕδωρ πῇ μὲν ἔκριτεν ἀγαθέην. Σιφ. Ἀνβ. 3, 1, 12. ἀφ' οὗ

Ἀνεγέρμων, ονος, ὁ, ἡ· ξυπνισμένος, σηκωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον. Ἀνάλ. Β'. 297. ὑκείτας ἀνεγέρμονες.

Ἀνέγερσις, εως, ἡ· ξύπνισμα· σήκωμα ὑψηλὰ, χτίσιμον. Πλούταρχ.

Ἀνέγερτος, ὁ, ἡ· (ἐγείρω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξύπνιστος, ἀξύπνητος· ὅστις δὲν ἐσηκώθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξυπνίσῃ τις, καὶ ὅστις δὲν ξυπνεῖ. Ἐπῤῥ. ἀνεγέρτου.

*Ἀνεγκλητί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνέγκλητος· Μὲ αὐτό. Πλάτ.

Ἀνέγκλητος, ὁ, ἡ· (ἐγκαλέω) ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ τις ὡς πταίστην· ὅστις δὲν ἀξίζει κατηγορίαν, νὰ εἰπῇ τις κακὸν δι' αὐτόν· ὅστις δὲν δίδει αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ἐπῤῥ. Ἀνεγκλήτως. Ξεν.

Ἀνέγκυος, ὁ· (ἔγκυος) μὴ ἐγκατῤῥωμένη.

Ἀνεγκωμίαστος, ὁ, ἡ· (ἐγκωμιάζω) ἀπαίνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπαινοῦν, δὲν ἐγκωμιάζουν, ἢ δὲν ἐπῃνέσαν.

*Ἀνέγνω, ἀνέγνων, ἀνμλ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀναγιγνώσκω. Ὅμ.

Ἀνέγρω, ἀντὶ Ἀνεγείρω.

Ἀνέγρομαι, ἀντὶ Ἀνεγείρομαι. Λουκ.

Ἀνεγχώρητος, ὁ, ἡ· (ἐγχωρέω) ἄτοπος, παράτοπος, τὸν ὁποῖον νὰ ὁνομάσῃ, ἢ νὰ κάμῃ τις δὲν εἶναι δυνατὸν, δὲν εἶναι συγχωρημένον, ὅπιος δὲν ἐγχωρεῖ, δὲν ἀρμόζεται, ἀδύνατος, ἀσυγχώρητος. Ζητ. καὶ Ἀνειδέκτως.

Ἀνεδάφιστος, ὁ, ἡ· (ἐδαφίζω) ἐπὶ τόπου· ὅστις δὲν εἶναι καλὰ πατημένος, δὲν εἶναι ἰσιωμένος, δὲν εἶναι ἐτσατμένος σὰν ἄλωνι· 2) σπρήμνιστος, τὸν ὁποῖον δὲν σπρήμνισαν, ἢ ὅστις δὲν ἔπεσεν, δὲν ἔγινεν ἴσια μὲ τὴν γῆν. Ἐπὶ τειχῶν, τοίχων, οἰκοδομῶν.

*Ἀναδέγμενα. Ἐπικ. συγκ. Ἀορστ. τοῦ ἀναδέχομαι. Ὀδύσ. Γ, 563.

Ἀνέδην, Ἐπίῤῥ. (ἀνίημι) ἀφημένα, ἀχαλίνωτα, ἀνεμπόδιστα. 2) ἀναντίῤῥητα, χωρὶς συστολὴν, τὸ κοινότερον, ἴσια καὶ πέρα, ἢ τὸ ἰταλικ. χωρὶς κοπλιμέντα, ἢ χωρὶς τζαριμόνιες, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. ἀζενίριστα. Ἀρριαν. πάνεδην ὑδρεύεσθαι, παρίναιαν· πολλαχοῦ κατὰ σκωπτικὴν σημασίαν. Εὑρίσκεται δὲ κατὰ τὰς

ἀνωτ. σημασ. καὶ ἀνειδὴν παρὰ τὸ ἀναιδής, οὐχ ὑγιῶς μέντοι γραφόμενον· 3) ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως· πλουσιοπάροχα, μὲ τὸ παραπάνω· ὅταν θέλει τις ἀράτητα, ἀνεμπόδιστα· ναύδην φεύγειν. Αἰσχ. Ἱκέτ. 16. (ἡ παρὰ τὸ ἔδος παραγ. τῆς λέξεως, κατὰ τὸ μέγ. Ἐτυμολ. καὶ Ἀνεκδ. Βέκκερ. σλ. 400, ἀποβλήτεα).

*Ἀνέδρομε, ἀνέδραμον· ἀνωμλ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνατρέχω. Ἰλιάδ.

Ἀνέδραστος, ὁ, ἡ· (ἐδράζω) ἀκατάστατος· ὅστις δὲν μένει σταθερὸς εἰς ἕνα μέρος· νεωτ. λέξις. Διον. Ἁλικ.

Ἀνέζω. Μ. ἔτω. (ἔζω) βάνω τινὰ νὰ καθίσῃ ἀπάνω που· μόνον κατ' ἀόρ. ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀνέπαυτερου. Ἰλιάδ. Ν, 657. Κατὰ τὸν τύπον αὐτὸν δύναται παράγ. τὴν λέξ. παρὰ τὸ, ἀνέω, ἀνίημι· τοῦ ὁποίου τῇ σημασίᾳ οὐκ ἀντίκεινται καὶ ὁ ἀνασάντες πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Ἰλιάδ. Φ. 537. Ἀλλ' ὅμως οἱ ἄριστοι τῶν Γραμματικ. κρίνουσι παρὰ τὸ, ἀνέζω ὀρθότερ. τὴν παραγ. αὐτῆς.

Ἀνεθελησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ λέγῃ, ἢ κάμνῃ τις τίποτε μὲ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ βιασμένα· ἀπροθυμία.

Ἀνεθέλητος, ὁ, ἡ· (ἐθέλω) τὸν ὁποῖον δὲν θέλει, ἢ εὐχεται τις· ὅστις γίνεται βιασμένα, ἐναντίον τῆς θελήσεώς τινος, ὄχι κατὰ τὴν αὐχήν του· λυπηρός. Ἡρόδ. Ζ΄. 88. καὶ 133. πάντα ἀνεθέλητος συμφορὴ· παραβλ. ἀναγκαῖος. Ἐπῤῥ. ἀνεθελήτως μὲ τὸ σταυρό.

*Ἀνεθίζομαι, παθ. (ἐθίζομαι) συνεθίζω, ἢ εἶμαι συνηθισμένος εἰς τίποτε. Δημ. Ἀρτ. 2, 96.

Ἀνέθιστος, ὁ, ἡ· (ἐθίζω) ἀσυνήθιστος.

Ἀνείδεος, ὁ, ἡ· (εἶδος) χωρὶς εἶδος καὶ μορφήν, ἀσχημάτιστος. Θεμίστ. «Ὕλη ἄμορφος καὶ ἀνείδεος».

Ἀνείδω, (ἀνά, εἶδω) θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω τίποτε.

Ἀνειδωλοποιέω, ῶ· Μ. ἤτω· = Εἰδωλοποιέω. Πλούτ. ἀφ' οὗ

Ἀνειδωλοποιΐα· ας, ἡ. Ὑλήμ. καὶ

Ἀνειδωλοποίησις, εως, ἡ· = Εἰδωλοποιΐα. Ζώσιμ. Ἔυπ.

Ἀνειλάζω, Μ. άσω· = Ἀνακτώμαι. Εὐπολ.

*Ἀνεικαιότης, τητος, ἡ· (εἰκαιότης) φρονιμάδα, πράσια, ἤτοι προβλέψιμον, τὸ νὰ προβλέπῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.

Ἀνείκαστος, ὁ, ἡ· (εἰκάζω) ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, νὰ καταλάβῃ τις· ἀκατανόητος. 2) ἀπαράβλητος, ἀτύγκριτος, ἤτοι ἀτίρ.αστος, χωρὶς τέρι τὸ τουρβ. ἀκατάληπτος. Δημασθ.

Ἀνεικής, ὁ, ἡ· (νεῖκος) ἀφιλονείκητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φιλονεικεῖ, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ τις· οὕτως ἤθελον τινες ἀναγινώσκεσθαι τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Μ, 435. «Ἀνεικέα μισθόν».

Ἀνεικόνιστος, ον, ὁ, ἡ· (εἰκονίζω) ἀζωγράφιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐζωγράφισεν, ἢ δὲν δύναται νὰ εἰκονίσῃ, νὰ ζωγραφίσῃ τις.

Ἀνειλείθυια, ἡ Ἀνειλήθεια, ἡ· χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς Εἰλειθυίας, τουτέστι μαιᾶς· τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ ἡ βοήθεια τῆς μαιᾶς· δηλ. μὲ μεγάλους, παρὰ δυνατοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) ἢ ὁποία δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη, δὲν ἐχρειάσθηκε μαιᾶν. Εὐρ. Ἴων.

Ἀνεικοτολαλεῖν· Ἀντίγον. Καρυστ. 141. ὅπου τὰ χειρόγρ. καὶ εἰκοτολαβεῖν ἔχουσιν. Κριτικὸς δέ τις «Κομπολακεῖον ἀναγινώσκ. παρατεῖ.

Ἀνειλέω, ῶ. Μ. ἤτω· (εἰλέω, ἀνωμλ.) ξετυλίγω, ξεδιπλώνω. Πλούτ. ναυειλήτανται γραμματίδιον· ἀφ' οὗ

Ἀνείλημα, τό· ξεδίπλωμα, ξετείλιγμα: ξεδιπλωμένον, ξετειλιγμένον. 2) πληθυντ. φουσκώματα τῆς κοιλίας, ἢ ἀέρας εἰς τὴν κοιλίαν, ὅστις ἀνακατόνει τὰ ἔντερα καὶ προξενεῖ κοιλοπονήματα, ἄλλως στρόφος λεγόμενα.

Ἀνείλησις, εως, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ἱππουρ. «ἀνειλήσιες στρόφοι».

*Ἀνείλιξις, εως, ἡ· (ἀνειλίσσω) ξεδίπλωσις, ξετείλιξις. Πλατ.

Ἀνειλίσσω, Μλ. ξω. ποιητ. ἀντὶ ἀνελίσσω· «ναυειλίσσειν βιβλίον». Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω.

Ἀνείλλω, καὶ ἀνειλέω· (εἴλω, εἰλέω, ἀνωμλ.) ξεδιπλόνω, ξετειλίγω, ξαπολλουργιάζω· τινὲς δὲ γράφουσιν ἀνείλλω· Ruhnk. Τιμ. σλ. 34. ἰδὲ ἀνελίσσω.

Ἀνειλυσπάομαι, ταυτὸν καὶ Ἀναρριχάομαι. Ἡσύχ. Σουίδ.

Ἀνείμαρται· ἐνικ. γ΄. πρόσ. παθ. Παρκ. (εἵμαρται) δὲν εἶναι γραφτόν· ἀντὶ τοῦ οὐκ εἵμαρται· παρὰ Πλτχ. «ἀνειμάρθαι» ἀμφιβ. ἰδὲ εἵμαρται, μείρομαι.

Ἀνειμένως, Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνειμένος· παθτ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ἀνίημι· χαλωμένα, ἀπολυμένα, ἀπέντωτα, ἀτάκτα, ἀχάλαστα· χωρὶς φροντίδα, χωρὶς ζάλην, ἀπερισχώρητα, τὸ ἰταλ. κομόδα, μὲ κομοδιτάν. Ξεν. Ἀπ. Β΄. δ΄. 7. «ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλουται τῶν φίλων». Ὁ Αὐτ. Παιδ. Δ΄. δ΄. 17. «ἀνειμένως ἐπίνουν».

Ἀνείμι· Μ. ἤτω· (εἶμι) εὐγαίνω ἀπάνω, ἀνεβαίνω· «ἐμὲ ἠελίῳ ἀνιόντα ὅτευ εὐγαίῃ ὁ ἥλιος. Ὅμ. καὶ Ἡρότ. πηγαίνω ἀπάνω, ὑψηλά· ἀνεβαίνω εἰς ὑψηλὸν τόπον. «ἀνήιον ἐς περιωπήν». Ὀδύσ. Η, 146. εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, καμνω πανιά· ὡς τὸ, ἀναπλέω· «ἐς Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ». Ὀδύσ. Η, 332. 2) πατῶ κατενὸς τὸ ποδάρι, ἢ τὸ φορεμα: παρακαλῶ τινά, ζητῶν τὴν βοήθειάν του· «ἀνῆσαι ἐς πατρὸς ἑταίρους». Ἰλιάδ. Χ, 492. 499. 3) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρότ. καὶ Ξεν. Παιδ. Β΄. δ΄. 17. «οὐκ ἀν λαβών, οὐδὲ ἀνιών».

Ἀνείμων, ονος, ὁ, ἡ· (εἶμα) χωρὶς φορεμα, χωρὶς σκέπασμα, γυμνός, ξεσκήπης. Ὀδύσ. Γ΄. 348. «...ὥστε τὸν ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, ἢ πεπτεχοῦς, ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐν οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακαὶῶς, οὔτε ξεύσεσιν, ἐνεύδειν».

Ἀνείπειν· Ἀπαρέμφ. (εἰπεῖν, ἀνωμλ.) διαλαλῶ, κάμνω γνωστὸν μεγαλοφώνως, ἀναγορεύω, τὸ ἰταλ. proclamare. Πυθ. ἐξηγ. ἐπὶ κηρύκων. Schaef ἐν Γρηγορ. σλ. 492. «ἀπολύτως· καὶ δ' ἀνεῖπεν». Ἀρτεμ. Ἀχρ. 11. Ξενοφ. Παιδ. Δ΄. 5. «ἀνεῖπεν ἐκέλευσεν ἐκφαίνεσθαι». 2) Λέγω πρός τινα τίποτε κράζοντάς τον μὲ τὸ ὄνομά του. Ἑλλ. Γ΄. 1. «ἀνεῖπε τοὺς δορυφόρους, θέσθαι τὰ ὅπλα». 3) Λέγωτι πρός τινα μὲ τόνον, τὸν προτωποδέρνω. Παιδ. Δ΄. 2. «τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα χαλεπὰ ἀνεῖπεν».

Ἀνείργω, Μ. εἴρξω· (εἴργω) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· διώχνω, ἢ κοντὰ, ἢ ἀμπώχνω ὀπίσω. Ἰλιάδ. «ἔνθα πανταχοῦ κεῖται κατὰ Παρατ. ἀνέργον ἀπὸ τοῦ ποιητκ. ἀνέργω.

Ἀνειρξίς, εως, ἡ· (ἀνείργω) κράτημα ἢ σπρώξιμον, διώξιμον ὀπίσω· ἀμπωγμα, κούντημα, ἐμπόδισμα.

Ἀνείρομαι· Ἐπικ. αὐτὶ, Ἀνείρομαι· ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω νὰ ἀκούσω ἢ νὰ μάθω τίποτε· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Ὅμ. χρῆται καὶ διττῇ αἰτ. «τοὔτο δὲ τοι ἐρέω, ὅμ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς». Ἰλιάδ. Γ. 177. χρῆται δὲ τῷ ῥήματι κατ' ἐντ. καὶ Παρατ. μόνον.

Ἀνειρύω, Μ. ρύσω· ποιητ. ἀντὶ ἀνερύω· τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, π. χ. καράβι εἰς τὸ περιγιάλι· ὡπαώπως καὶ παρ' Ἡρότ. 9, 96. «ἀνειρύσαι τὰς νῆας, καὶ περιβαλέσθαι ἕρκος»· καὶ 97. «ἀνειλκύσαντο τάς τε νῆας ἀνείρυσαν καὶ περιεβάλοντο ἕρκος καὶ λίθων καὶ ξύλων . . .»

Ἀνείρω· Μ. ερῶ· (εἴρω, ἀνωμλ.) δένω τίποτε μὲ ἄλλοτι, κομπόνω· καὶ ἀνείρας περὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, περὶ τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἔδησεν. Ἡρόδ. 3, 118. πλέω· π. χ. στεφάνους ἀνείρω· ὡς ἐνεργ. δὲ παρὰ τὸ ἀνείρομαι, ἄχρηστον.

*Ἀνείσακτος, ὁ, ἡ· (εἰσάγω) ἀνέμβαστος, ἄφερτος μέσα: ἀδέξαχτος κανενὸς πράγματος· ἄλλως ἀμύητος.

*Ἀνεισίδωρος, ὁ, ἡ· = ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος, ὁ, ἡ· (εἴσοδος) χωρὶς εἴσοδον, ἢ ἔμβασμα. εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμβῇ· ὅστις δὲν ἔχει θύραν, ἢ πόρταν, δὲν ἔχει πόσαν νὰ ἐμβῇ τις.

*Ἀνεισφορία, ἡ· (εἰσφορὰ) ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ γενικῶς ἀπὸ κάθε ξεχωριστὸν δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν. Πλτχ. εἰς Εὐμ.

Ἀνείσφορος, ὁ, ἡ· (εἰσφορὰ) ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ ἐν γένει ἀπὸ κάθε ἄλλο ξεχωριστὸν δόσιμον, ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμον καὶ συνηθισμένον· ἰσόφορος. Διον. Ἁλικ. σ΄ον

Ἀνεκάθεν, Ἐπῤῥ. ὡς τὸ ἄνωθεν ἐπὶ τοπικῆς σημασ. 2) ἐπὶ χρονικ. σημ. ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· ἀπὸ ἕνα καὶ πρῶτον· ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ γενεαλογίας· μὴ ἀνέκαθεν ἀκολουθοῦσα, τὸ ἀνέκαθεν γένος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον ἀπὸ πάππων πρὸς πάππωνα. Ἡρότ. 3) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πρώτην ἀρχήν, ἀπὸ τὴν πρώτην αἰτίαν ἢ ἀφορμήν. Πολύβ. «ἀνέκ. πειθεσθαι τὴν ἐξήγησιν σύγκρισιν· τὸ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τὸ

Ἀνεκάς, Ἐπῤῥ. (ἄνω, ἑκάς) εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες καὶ ἀνεκὰς τονίζουσι τὴν λέξιν· ἐπὶ διατριβῆς ἐν τόπῳ ἢ χρόνῳ, οὐδέποτε ἐν χρήσει κοτὲ μοῖρα πέμπτ. ἀνεκὰς ἕλβοι ὑψηλόν. Πινδ. Ὀλ. 2, 23. Boeckh.

Ἀνέκβλητος, ὁ, ἡ· (ἐκβάλλω) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, εὐγαλμα· δηλ. πόσαν νὰ εὐγῇ τις ἔξω.

Ἀνεκβίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκβιάζομαι) ἀβίαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βιάσῃ, ἀναγκάσῃ, στενοχωρήσῃ τις· κυρίως δέ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις κατὰ κανένα τρόπον νὰ ἐξώσῃ, εὐγάλῃ ἔξω. Ἐπῤῥ. Ἀνακλίαστος.

Ἀνεκδάρτι, Ἐπίῤῥ. παρὰ Σουίδ. = Ἄδορεί.

Ἀνέκδαρτος, ὁ, ἡ· (ἐκδαίρω) = Ἄδορος.

Ἀνεκδήμητος, ὁ, ἡ· (ἐκδημέω) ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ ξενιτευθῇ· παρὰ Πλουτ. «Ἡμέρα ἀνεκδήμητος, καὶ ἀνεξόδευτος· δηλ. εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι καλόν, ἢ τυχηρὸν νὰ μισεύῃ τις διὰ κάνεν μέρος, νὰ ἐκστρατεύσῃ.

Ἀνεκδιήγητος, ὁ, ἡ· (ἐκδιηγέομαι) ἀδιήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ τις. Ἐπῤῥ. ἀνεκδιηγήτως.

Ἀνεκδίκητος, ὁ, ἡ· (ἐκδικέω)· ἀτιμώρητος. Ἰώσηπ.

Ἀνέκδοτος, ὁ, ἡ· (ἐκδίδωμι) ὅστις δὲν ἐξεδόθη, δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε τοῖς πᾶσι γνωστός· μυστικός, ἀκρυφός· 2) ἐπὶ κορασίων· ἀνύπανδρος. «Ἀνέκδοτος θυγάτηρ». Δημοσθ.

Ἀνεκδρομος, ὁ, ἡ· (ἐκτρέχω) ἀφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Ἐπιγραμ.

Ἀνεκθέρμαντος, ὁ, ἡ· (ἐκθερμαίνω) ἀζέσταστος, ὅστις δὲν ζεσταίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζεστάνῃ τις.

Ἀνέκδυτος, ὁ, ἡ· (ἐκδύομαι) ὅστις δὲν δυσωπεῖται μὲ θυσίας· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξιλεώσῃ τις.

Ἀνεκκλησίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκκλησιάζω) ὅστις

δὲν ἔρχεται εἰς τὰς συνελεύσεις (συνάξεις) τοῦ λαοῦ· ἔστις δὲν ὑπέκειται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν κοινῶν συνελεύσεων: εἰς τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται κοινὴ συνέλευσις. Ἀθήν. «Ἀνεκκλησίαστον θέατρον» 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀποδλωγμένος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐξωκκλησιαστισμένος, ἔξω τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος. «Κληρικὸς ἀνεκκλησίαστος ἔστω». Κανὼν κγ'. τῆς ἐν Χαλ. Συν.

*Ἀνέκκλιτος, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω) ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραμερήσῃ.

Ἀνέκκριτος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς Παλ. Ποιητ. «Ἀνέκκριτος γαστὴρ· στουπωμένη κοιλία, τῶμα πάσχον ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Ἀνεκλάλητος, ὁ, ἡ· (ἐκλαλέω) = Ἀνεκδιήγητος. (ᾰ)

Ἀνέκλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐκλείπω) ὅστις δὲν ἐλαττοῦται, δὲν ὀλιγοστεύεται, ἀκατάπαυστος· διαρκὴς, ἀνεξάντλητος. Στράβ. καὶ Διόδ. Σικ. Ἐπῤῥ. ἀνεκλείπτως.

*Ἀνέκλεκτος, ὁ, ἡ (ἐκλέγω) τὸν ὁποῖον δὲν ἐκλέξαν.

Ἀνεκλιπὴς, ές, ὁ, ἡ· = Ἀνέκλειπτος.

Ἀνεκλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐκλογίζομαι) ὅστις δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμὸν· ὅστις δὲν ἔδωκε λγμ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ πάρῃ λγμόν. Ἐπῤῥ. ἀνελογίστως· ἀλογάριαστα· χωρὶς μέτρα καὶ χωρὶς στοχασμόν, ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα. Ἀθην.

Ἀνέκνιπτος, ὁ, ἡ· (ἐκνίπτω) τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐμπορεῖ τινὰς νὰ νίψῃ καὶ ξεπλύνῃ.

Ἀνεκπίμπλημι. Μ. ἀνεκπλήσω (ἐκπίμπλημι. ἀμλ.) ξαναγεμίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ'. δ'. 22. ὁ Κρύγερ ὅμως ἐν auth. Anab. σλ. III. καὶ ἐν Ἀνβ. 1, 5, 2, ἀποδοκιμάζει ὅλως τὴν λέξιν.

Ἀνέκπλητος, ὁ, ἡ· (ἐκπλήσσω) ἄφοβος, ἀτρόμαχτος, ἀξάφνιστος· ἀσυ_αχτος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ ἔκπληξιν, φόβον, δὲν κάμνει καθόλου ἐντύπωσιν. Ἐπῤῥ. ἀνεκπλήκτως.

Ἀνεκπλήρωτος, ὁ, ἡ· (ἐκπληρόω) ἀγέμιστος, ὅστις δὲν γεμίζεται ἢ δὲν ἐγεμίσθηκε.

Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ· (ἐκπλύνω) ἀξέπλυτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεπλύνῃ, ἐξαλείψῃ, ἀφανίσῃ. Πολυδ. Α'.

Ἀνεκποίητος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποξενώσῃ. Ἐκκλ.

*Ἀνεκπομπεύτως. Ἐπῤῥ. χωρὶς πομπὴν ἢ παράταξιν. Δισ. Λρπγ.

Ἀνεκπύητος, ὁ, ἡ· (ἐκπυέω) ἀναίμπυαστος· ὅστις δὲν ἠμπυάζει, δὲν γίνεται αἱμπυον· ὅστις ἐμποδίζει τὸ αἱμπυασμα, δὲν ἀφίνει νὰ αἱμπυάσῃ τι. (ῠ)

Ἀνέκπυστος, ὁ, ἡ. (ἐκπυνθάνομαι) ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ἠμπόρησέ τις νὰ ξεσκεπάσῃ, ἢ νὰ ἀκούσῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐξετάζοντας καὶ ἐρωτῶντας. ἀνεξέτασος. Ἰώσηπ. Ιβ'. κ. 2.

Ἀνεκρίζωτος, ὁ, ἡ· (ἐκριζόω) ἀξερίζωτος, ὅστις δὲν ξερίζωθηκε ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ξερίζωθῇ. Ἰουστῖν. Μάρτ.

*Ἀνεκτέος· παρὰ τὸ ἀνέχομαι· ῥημτ. ἐπίθ. ἄξιος, ἢ πρέπει, νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Σφυδ.

Ἀνεκτικὸς, κὴ, κόν· (ἀνέχομαι) ὑπομονητικός· τὸ Ἰταλ. tolerantismo.

Ἀνεκτὸς, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι) ὑποφερτός. Ὅμ. εἴωθε συνετάτσειν τὴν λέξιν ἀρνητικῶς. Ἐν Ἰλιάδ. Κ, 118. Λ, 109. καὶ Θεοδ. 7, 87. εἰλήφθαι διὰ κατάλληλος ἡ λέξις. Οἱ μεταγεν. γράφουσι καὶ ἡ ἀνεκτή.

Ἀνεκτῶς, Ἐπῤῥ. ὑπομονητικῶς, ὑποφερτά. Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. 3. «ἀνεκτῶς ἔχειν· ἀντὶ ὑποφέρεσθαι. Ὅμ. δὲ· οὐκέτ' ἀνεκτῶς· δὲν ὑποφέρεται πλέον.

Ἀνεκτρεπτος, ὁ, ἡ· (ἐκτρέπω) ὅστις δὲν ξετρίβεται, δὲν ξεπλύνεται, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνέκφευκτος, ὁ, ἡ· (ἐκφεύγω) = ἀνέκκλητος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἀρεστός, ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ φύγῃ· ὡς τὸ ἀναπόδραστος. Πλούτ. «Ἀνέκφευκτες δοῦλοι».

Ἀνεκφοίτητος, ὁ, ἡ· (ἐκφοιτάω) ὅστις δὲν εὐγαίνει ἀπὸ τὸ σπήτι, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, δὲν ἔρχεται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνέκφορος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω) ὅστις δὲν ἐμπορεῖ νὰ φερθῇ ἔξω, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τινὰς νὰ τὸν σύγαλῃ ἔξω, νὰ τὸν φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ἀνέκφραστος, ὁ, ἡ· (ἐκφράζω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τις, νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, ἢ νὰ τὸν περιγράψῃ. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 3.

Ἀνεκφώνητος, ὁ, ἡ· (ἐκφωνέω) = τῷ προηγ. 2) παρὰ τοῖς Γραμμτγ. «ἀνεκφώνητα γράμματα λέγονται ὅσα γραφόμενα μὲν, δὲν ἐκφωνοῦνται ἐμοὶς εἰς τὸ ὑπόβασμα. π. χ. τὸ ὑπογεγραμ. Ἰώτα.

Ἀνέλαιος, ὁ, ἡ· (ἔλαιον, ἔλαιον) χωρὶς ἐλιές, χωρὶς λάδι, χωρὶς ἐλαιόδενδρα.

*Ἀνέλαστος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀσφυροκόπητος ἀσφύριστος: τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεμώσῃ τις. Ἀρσττλ.

Ἀνέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐλέγχω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξέταστος, ἀναπόδειχτος: ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἀπόδειξιν, ἀναίρεσιν· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀναιρέσῃ. Ἐπῤῥ. ἀνελέγκτως.

Ἀνελέγχω. Μ. ξω. (ἀνά, ἐλέγχω) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐκ δευτέρου, ἀποδείχνω τι μὲ λόγον καὶ σωστά. Εὐρ. Ἰων. 1470.

*Ἀνελεημοσύνη, ἡ· ἀσπλαγχνία, ἀπονησιά· παρὰ τὸ

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀνελήμων (ἐλεήμων) ἀσπλαγχνος, ἄπονος σκληρόκαρδος: ἔτι δὲ καὶ ἀνηλεήμων: Ἐπῤῥ. ἀνελεημόνως.

Ἀνελεής, έος, ὁ, ἡ· (ἔλεος) παρὰ τοῖς πάλαι συγγραφεῦσι χρησιμώτερον τὸ, ἀνηλεής· ἀσπλαγχνος. Ἐπῤῥ. ἀνελεῶς.

Ἀνελέητος, ὁ, ἡ· (ἐλεέω) ἀλεημόνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλεεῖ, δὲν σπλαγχνίζεται τις. Λιβάν. Ἐπῤῥ. ἀνελεήτως.

Ἀνελελίζω. Μ. ξω. (ἐλελίζω) ταράζω, κουνῶ, κλονίζω, κινῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ τὸν ἀνήφορον, ἰσιμπάνω. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 307.

Ἀνελευθερία, ας, ἡ· (ἀνελεύθερος) φέρσιμον ἄπρεπον καὶ ἀνάρμοστον εἰς ἐλευθέρους ἀνθρώπους. «Ἔστι δὲ ἡ Ἀνελευθερία ἕξις φαύλη περὶ τὰ χρήματα, μὴ ἀναλίσκουσα ταῦτα, εἰς ἃ δεῖ, καὶ ὅσα δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ· μικροπρέπεια, δουλοπρέπεια, χαμέρπεια, ἐξαιρ. ποτανὴ φιλαργυρία, γητοσύνη, τὸ κειάτερον τσιγγάνεμα.

Ἀνελευθεριότης, τος, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ. Ἀριστοτ. Ἠθ. Α'.

Ἀνελεύθερος, ὁ, ἡ· (ἐλεύθερος) ὅστις δὲν ἔχει ἐλεύθερον, εὐγενικὸν φέρσιμον· ὅστις εἶναι μικροπρεπὴς, χαμερπὴς, οὐτιδανός, ἐξαιρ. φιλάργυρος μὲ ὑπερβολὴν· τὸ κοινῶς λεγόμενον, τρέμει καὶ διὰ ἕνα λεπτόν, στεγνόνει τὸ .. του καὶ τὸ τρώγει. Ἐπῤῥ. ἀνελευθέρως. Πλάτ.

Ἀνέλευσις, εως, ἡ· (ἔρχομαι, ἐλεύσομαι) ἐρχομὸς ἐπάνω· ξαναγύρισμα ὀπίσω· ξαναερχομός. Ἰουστῖν.

Ἀνελήμων, ονος· ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἀνελεήμων.

Ἀνέλιγμα, τος, τὸ· (ἀνελίσσω) ξετυλιγμένον, ξελοζασμένον, ξεκουβαριασμένον· κατζάρωμα τῶν μαλιῶν· ἀνέλιγμα χαίτης. Ἀνθ.

Ἀνελιννύω· ἐσφαλμ. Ἀπολλ. Α'. 868. ἀντὶ τοῦ Ἀνελίσσω.

Ἀνέλιξις, εως· ἡ· (ἀνελίσσω) περιτύλιξις, κουβάριασμα, 2) ἡ περιστροφὴ, ἤτοι τὸ στρεφογύρισμα τοῦ οὐρανοῦ. Πλάτ. «Ἀνέλιξις τοῦ παντὸς». 3) τὸ στρεφογύρισμα, ὁλογύρισμα εἰς τὸν χορόν. Πλτχ.

Ἀνέλιπος, ου, ὁ, ἡ = ἀνήλιπος. Ἡσυχ. πάνω ἀμφ.

Ἀνελίσσω, Ἀττ. ἀνελίττω. Μλ. ξω. ποιητ. ἀνειλίσσω· (εἰλίσσω) ξετουλλουρίζω, ξετυλίγω· ἐξαιρ. ἐπὶ χάρτου ἐνειλημάτων, ἤτοι κουλλουρισμένα χαρτιά, τὸ Ἰταλ. βόλλα, τὰ ὁποῖα θέλω νὰ διαβάσω. Ξεν. Ἀπομ. Α'. ς'. 14. «τὴν βιβλίοις ἀνελίττων διέρχομαι· 2) τυλίγω, κουλλουρίζω, κουβαριάζω· 3) μεταφ. «ἀνελίσσω βίον· ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου. Πλουτάρχ. Νουμ. 14.

Ἄνελκτος, ὁ, ἡ· (ἕλκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀτράβηκτος, ἀσυρτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ τραβήξῃ, νὰ σύρῃ.

Ἀνελκύω, Μ, ὑσω, = τῷ ἑξῆς.

Ἀνέλκω, Μ. ξω. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου, (τέντωμα ἢ τέντωμα τοῦ τοξαρίου) μετὰ, καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, τόξον· «δὲ τόξον πῆχυν ἀνέλκων.» Ἰλιάδ. Δ, 375. Ν, 583. Ὀδυσ. Φ, 128. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλάστιγγος (ζύγισμα ἐν τῇ ζυγαριᾷ) «ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίου ἄμφις ἀνέλκει..» Ἰλιάδ. Μ, 434. καὶ Μελγ: τραβῶ τί ποτε, ἤτοι σύρω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. εὐγάζοντας τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θηκάρι· ἤτοι γὰρ διὰ, μή τις Ἀχαιῶν ἔγχος ἀνελκόμενον ἐολικόσσιον, ἢ ἐλάσσῃ φασγάνῳ αἶψα..» Ὀδυσ. Χ, 97. τραβῶ τὰ μαλλιά μου, μαδιοῦμαι· «ἦρ' ὄγερον, πολιὸς δ' ἀρ' ἀνὴρ τρίχας ἕλκετο χερσί, τίλλων ἐκ κεφαλῆς.» Ἰλιάδ. Χ, 77. 2) σύρω, τραβῶ ὀπίσω, εὐγάλω τε ἀπὸ τὸ νερὸν (ἕλκω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, νίχνῦν ἀγκίστρῳ ἀνέλκειν· ἐξαιρ. ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν τραβῶ καράβι. Ἡρόδ.

Ἀνέλκωτος, ὁ, ἡ· (ἕλκος) ἀπλήγωτος, ἀβλαστος.

Ἀνέλλην, νος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι Ἕλλην, Αἰσχύλ.

Ἀνελληνίστος, ὁ, ἡ· (ἑλληνίζω) χωρὶς ἑλληνισμόν· «ἀνελλήνιστες σύνταξις.» ἢ μὴ γιομένη κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον.

Ἀνελλιπὴς, ές, ὁ, ἡ· (ἐλλείπω) ὅστις δὲν ἔχει, δὲν πάσχει ἐλλείψιν ἀπό τι, δὲν τῷ λείπει τίποτε: ὅστις δὲν λείπει, ἀλλὰ εἶναι, εὑρίσκεται πάντοτε· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται ποτὲ ἔλλειψις. Αἰλιαν. π. Ἱστ. Α'. 34.

Ἄνελπες, ος, ὁ, ἡ· (ἐλπὶς) χωρὶς ἐλπίδα. Εὐριπ.

Ἀνελπιστέω, ῶ· (ἀνέλπιστος) = ἀελπτέω. Σουϊδ. ἀφ' οὗ

Ἀνελπιστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἐλπίδα, ἀπελπισία, ἀπελπισμός.

Ἀνέλπιστος, ὁ, ἡ· (ἐλπίζω) ἀνέλπιστος, ἀξαφνος, ἀπροσδόκητος: 2) ὅστις δὲν ἐλπίζει, δὲν ἔχει ἐλπίδα, ἀπελπισμένος· 3) ὅστις ξαπελπίζει· «καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστα πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἠγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ἐῤῥώνταιεν. Θυδ. 6, 17. ἀμφ. Ἐπῤῥ. ἀνελπίστως.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλυτρον) χωρὶς σκέπασμα, τύλιγμα.

Ἀνέμβατος, ὁ, ἡ· (ἐμβαίνω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ἐμβῇ τις. Ἐπιγρ. «ἀνέμβατος Ὑαδίοις ὄρνιξι· 2) ὅστις δὲν ἐμβαίνει, δὲν πηγαίνει, ἢ δὲν ἐμβήκεν, ἐπῆγε μέσα.

Ἀνεμέσητος, ὁ, ἡ· (νεμεσάω) ἀμέμπτος, ἀψόγητος, ἀκατηγόρητος: ἀπαλύντος, ἀτιμώρητος ἀπὸ τὴν θεὸν τῆς δικαιοσύνης, Νέμεσιν. 2) ὅστις δὲν φθονεῖ, δὲν ζηλεύει: ὅστις δὲν κακίζει, δὲν συμόνει διὰ κανὸν κακὸν κάμωμα, ἢ σφάλμα. Ἐπῤῥ. ἀνεμεσήτως.

Ἀνέμετος, ὁ, ἡ· (ἔμετος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξέραστος· ὅστις δὲν ξεριᾷ, ἢ δὲν ἐξέρασε. Ἐπίῤῥ. Ἀνεμέτως· χωρὶς ξεράτσι. Ἱπποκρ.

Ἀνεμάω, ῶ. Μλ. ἐσω (ἐμάω) ξερνῶ. Ἱπποκρ.

Ἀνέμητος, ὁ, ἡ· (νέμω) ἀμέριστος, ἀμείραστος. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔχει μοιράζει ἀπό τίποτε, δὲν μετέχει τίποτε· ἀμέτοχος.

Ἀνεμία, ας, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀνεμίη. = Ἐμπνευματώσις. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Β'.

Ἀνεμιαῖος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ, αἷα, αἷον· (ἄνεμος) ἀνεμώδης, γεμάτος ἀπό ἄνεμον· ὡς, Ἀνεμιαῖον ὠόν· γεμάτον ἄνεμον, κούφιον ἢ κλούβιον. Ἀττ. Ὑπηρέμιον. Π. Μειρ σλ. 73. 2) μεταφ. ἄδειος, μάταιος, χωρὶς οὐσίαν, ἀνυπόστατος, ἀνεμόμυαλος, ἀβέβαιος, ἀκατάστατος· πάνυ. ἐλπίδες· δηλ. χαμένης, ἐκ τὸν ἀέρα. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 151.

Ἀνεμίδιον, ου, τό· ὑποκορίστ. ἐκ τοῦ Ἄνεμος, ἀμφίβ.

*Ἀνεμίδιος· ια, ιον = ἀνεμιαῖος· ἀμφ. ὅλως ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Oeann auct. lex. σλ. 16.

Ἀνεμίζω. Μ. ἰστω. κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου· ὡς, «Ἠλύθεον ἀνεμιζόμενοι»· δηλ. διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενοι. Ν. Δ. 5. Ἰάκ. Α. 6.

Ἀνέμιος, ία, ιον. = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμόδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δραμεῖν) ἀγλίγωρος ὡσὰν ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εσσα, εν. Ἰων. ἠνεμόεις· γεμάτος ἄνεμον· 2) ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀνέμους, τόπος δηλ. ὅπου ψυσοῦν συνήθως δυνατοὶ ἄνεμοι· 3) ἀγλίγωρος ὡσὰν ἄνεμος· (υυυ–, ἀλλὰ καὶ –ωυ– ὡς Δωρικ. τύπος παρὰ τὸ ἠνεμόεις. Πνδ. Πθ. 1, 177. Σφκ. Τρχ. 964.)

*Ἀνεμοζάλη, ἡ (ζάλη) θαλασσοφορτούνα. (Ξ)

*Ἀνεμόθροος, ὁ, ἡ (θρόος) ὅστις βάζει ἢ βοΐζει ἀπό ἄνεμον.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν, οἱ· (κοίτη) κατ' Εὐστάθ. οἱ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, οἱ μάγοι· δηλ. οἱ τινες καταπαύουν τοὺς ἀνέμους· παρὰ Κορινθίοις.

Ἄνεμος, ου, ὁ· (ἄημι, εἰσοικ. ἄεμος) φύτημα, σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀέρος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. πνὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος (ὁ ἄνεμος) πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος· κάθε ἄνεμος ὅστις ψυσᾷ ἀπό κάθε μέρος. Ὅμ. ὅστις τέσσαρας μόνον ἀνέμους ἀναφέρει, Εὖρον, Νότον, Ζέφυρον καὶ Βορέαν· τοὺς πλείστοι Ἰταλ. γνωστοτέρους Σιρόκον, Λουστρᾶλε, Ποσέντε, καὶ Γραῖκον ἢ μπόρραν, συντάσσει αὐτοῖς πολλὰς συνωνύμους ὁμοίους λέξεις· «Θύελλα ἀνέμοιο· ἀήτης ἀνέμοιο· αὔτμη καὶ ἄελλαι ἀνέμων· πνοιαὶ ἀνέμοιον. :Πρὸς ἄνεμον, κατὰ τὸν ἄνεμον ἢ ἐναντία εἰς τὸν ἄνεμ. σὺν ἀνέμῳ, μὲ τὸν ἄνεμον· δίδωμί τι ἀνέμοις· τὸ χτυπῶ 'ς τὸν ἄνεμ. Ἁπλ. Γ'?.

Ἀνεμοσκεπής, ές, ὁ, ἡ· (σκέπη) ὅστις σκεπάζει, ἢ διαυδεύεται τινὰ ἀπό τὸν ἄνεμον. Ἴλ. Π. 224. «Ἠλιτόμην τ' ἀνεμοσκεπέων.»

Ἀνεμοστρεφής, καὶ Ἀνεμοστρεπής, ὁ, ἡ· ὅστις γυρίζεται, στρέφεται, κλονεῖται ἀπὸ Ἄνεμον· ἀνεμοστρόβα, ἢ ἀνεμοδούρα.

Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) ὅστις περιστρέφεται ἀπό ἄνεμον, τὸν ὁποῖον στρεφογυρίζει ὁ ἄνεμος· 2) παροξυτόνως, ἀνεμοστρόφος, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει τοὺς ἀνέμους νὰ στρεφογυρίζωνται· «τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν ἀπαλοῖ γέροντι παῖδας· τὸ δ' ἄχος πέφυκε μηχδὲν ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ. Ἀνακρ. 41. 14. ὅπου ὁ μὲν Salmas διορθοῖ γράφων ἀνεμότροφος = ἀνεμοτρεφής· ὁ δὲ Brunck ἀνεμότροφος· ἄλλοι δ' αὖ ἀνεμότροπος. Ἀνακρ. 41. πάνεμοστρόφος θύελλαι.

Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ· (σφάραγος) ὅστις ἠχολογεῖ ἀπὸ ἄνεμον, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ ἄνεμος νὰ βάζῃ· «...τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαραγων ἐκ Παλίου κέλητιος ποτὲ Λατοΐδας ἅρπασ'...» Πνδ. Πθ. 9. 7. (υυ–υυ)

Ἀνεμοτραφής, ὁ, ἡ· = Ἀνεμοτρεφής.

Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) ὅστις τρέφεται, δυναμόνεται ἀπὸ ἄνεμον, ἢ καρπ, ἢ τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ ἄνεμος. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει δὶς· ἅπαξ μέν. Ἴλ. Ο. 625. «κῦμα ἀνεμοτρεφὲς· κῦμα φυσικωμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἐπειδὴ ὅταν φυσᾷ ἄνεμος δυνατὸς σηκόνονται καὶ τὰ κύματα μεγαλήτερα, ἄρα ὡς νὰ τὰ τρέφῃ καὶ τὰ μεγαλύνῃ· καὶ τὸ δεύτερον. Ἴλ. Λ. 256. «ἔγχος ἀνεμοτρεφὲς· τοῦτόστι κοντάρι ἀπὸ ξύλον φλιδρου, τὸ ὁποῖον ἔρυσσον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη οἱ ἄνεμοι καὶ διὰ τοῦτο ἐτράφηκαν καὶ ἔγιναι στερεὰ τὰ ξύλα ἢ τὰ κλωνάρια του. Τινὲς δὲ θέλουσιν ἀναγινώσκειν ἀνεμοτρεπὲς ἢ ἀνεμοστρεφές.

*Ἀνεμότροφος, ὁ, ἡ· ἶδε ἀνεμόστροφος.

Ἀνεμούριον, ου, τό· (οὖρος) ἀνεμοδείχτης.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ· φθορά, βλάβη, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὁ ἄνεμος, πληγὴ τῶν ἀνέμων, κατὰ Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) βλαμμένος, χαλασμένος, σκορπισμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) τὸν ὁποῖον φέρνει, κοβαλεῖ, βασταζει, περνει, σκορπίζει· ἢ ἔφερεν, ἐκοβάλεσεν, ἐβάσταξεν, ἐπῆρεν, ἐσκόρπισεν ὁ ἄνεμος.

Ἀνεμόω, ῶ. Μ. ὠσω. ἀνεμίζω, ἀερίζω, εὐγάνω, ἢ βάνω τι εἰς τὸν ἀέρα νὰ ἀεριστῇ ἢ νὰ ξηρανθῇ, στεγνώσῃ· β') προξενῶ φουσκώματα, ἢ φουσκώνω τι. Ἱππαρ. –Παθητ. κινοῦμαι ἢ κινοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ· σύρομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον, μὲ πέρνει, μὲ σηκώνει ὁ ἄνεμος: ὁ παθητ. Παρακμ. πολλάκις μετὰ αἰτιατ. Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ'. «Ἠνεμωμένος τὴν τρίχαν» τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιὰ φυσᾷ καὶ παταρίζει ὁ ἄνεμος· καὶ Λουκιαν. «Ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε τῇ ἑτέρᾳ· καὶ τὸ ὄμμα ἠνεμωμένον». Ἠλιόδ. γ) φουσκώνομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον· πάλος ἠνεμωμένος». Ἀλλε. α', 255.

Ἀνέμπλητος, ὁ, ἡ· (ἐμπλήσσω) ἀτάραχος, ἀξήπαστος, ἄφοβος, ἀτσιαχτος. Ἐπῤῥ. ἀνεμπλήκτως. Πλούτ. εἰς Γάλβ.

Ἀνέμπλητος, ὁ, ἡ· (ἐμπίπλημι) ἀχόρταστος, ἀγέμιστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ χορτάσῃ, νὰ γεμίσῃ τις· 2) ἀχόρταγος, τὸν ὁποῖον δὲν χορταίνει, δὲν βαρύνεται νὰ βλέπῃ, ἀκούῃ καὶ τ. τ. τὸ τουρκβ. ἀμπεζέριστος. Θεμίστ. πάνεμπλητον διάμαν.

Ἀνέμπλοος, ὁ, ἡ· (ἐμπλέω) ὅστις δὲν πλέει, δὲν ταξιδεύει· 2) εἰς τὸν, ἢ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ, ταξιδεύσῃ· ἄχρηστος διὰ ταξεῖδι.

Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ· (ἐμποδίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τις ἢ τίποτε. Ἐπῤῥ. ἀνεμποδίστως.

*Ἀνεμπόλητος, ὁ, ἡ· (ἐμπολέω) ἀπώλητος, ὅστις δὲν ἀπωλήθηκε.

Ἀνέμπτωτος, ου· ὁ, ἡ· (ἐμπίπτω) ὅστις δὲν πέφτει, δὲν καταντεῖ εἰς τίποτε· πάνεμπτωτος εἰς πάθη». Διογ. Λαερτ.

Ἀνεμφανής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν φαίνεται, δὲν εὐχαίνει εἰς τὸ φανερὸν (ἐμφαίνομαι) ὁμῳ.

Ἀνέμφαντος, ὁ, ἡ· (ἐμφαίω) = τῷ ἑξῆς. ἀμφιβ.

Ἀνέμφατος, ὁ, ἡ· (ἔμφατος) ὅστις δὲν παραστήνεται, δὲν περιγράφεται μὲ γνωριστικὰ σημεῖα· τὸν ὁποῖον δὲν παρίστητε, δὲν ἐπερίγραφε τις· 2) ὅστις δὲν ἔχει ἔμφασιν, δὲν κάμνει ἐντύπωσιν· ὅστις δὲν ἐκυράζει, δὲν φανερόνει τι καθαρά. Πλουταρχ. πανέμφατος ὕβρεως. Ἐπῤῥ. ἀνεμφάτως.

Ἀνεμώδης, ες, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει ἢ εὐχαίνει πολὺν ἄνεμον· εἶναι γεμάτος ἄνεμον· εἰς τὸν ὁποῖον φυσᾷ πάντοτε ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνεμος· ὅστις εἶναι 'σὰν ἄνεμος· 2) μεταφ. καυτιποτένιος· ὅστις δὲν ἀξίζει καὶτίποτε.

Ἀνεμώκης, ες, ὁ, ἡ· (ὠκύς) ἀγλίγωρος 'σὰν ἄνεμος· ὡς τὸ ποδώκης ἐσχηματισμένον.

Ἀνεμωλία, ας, ἡ· παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. Ζ'. 10. = Ἀνεμώνη.

Ἀνεμώλεια, Ζήτ. Ἀνεμώρεια.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ, ἡ· ἀνεμώδης. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μεταφορ. μόνον· μάταιος, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα· καυτιποτένιος, ἀνωφελής. Ἴλ. Δ'. 355. «ἀνεμωλίαι βάξιες»· δηλ. μάταια, λόγια 'ς τὸν ἀέρα· καὶ Τ. 123. «ἀνεμωλία τεύχων»· ἀνενέργητα, ἀνωφέλευτα· (παρὰ τὸ ἄνεμος, ἐπίστ. ἀνεμώλιος· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ δὲ τῆς λέξεως ἴδε μεταμώνιος.)

Ἀνεμώνη, νης, ἡ· ἀνεμολούλουδον καὶ ἀνεμόλουλον· οὕτως ὀνομαζόμενον, διότι ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὐκόλα τὰ φυλλαράκια του. Μλγρ. 1, 46. παρὰ δὲ Διοσκ. καὶ Ἡσύχιον καλεῖται. Μεταφ. πάνεμώναι λόγιαι. Λουκ. οἱ μάταιοι λόγοι· λόγια τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμωνίς, ίδος, ἡ· = Ἀνεμώνη. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην.

Ἀνεμώρεια, ἡ. Ὅμ. Πόλ. πλησίον τῶν Δελφῶν. Ἴλ.

Ἀνεμωτις, ίδος, ἡ· καταπραΰνουσα καὶ παύουσα τοὺς ἀνέμους. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀνενδεής, ές, ὁ, ἡ· (ἐνδεής) ὅστις δὲν ἔχει ἐλλείψιν, δὲν πάσχει ἐνδειαν, δὲν στερεῖται τὰ ἀναγκαῖα. Ἐπῤῥ. ἀνενδεῶς.

Ἀνένδεκτος, ὁ, ἡ· (ἐνδέχομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ, στοχασθῇ, πιστεύσῃ τις ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ, νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, παράβλ. ἀνεγχώρητος.

Ἀνενδοίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνδοιάζω) ἀναμφίβολος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐνστάζῃ τις. Λουκιαν. Ἐπῤῥ. ἀνενδοιάστως. Φίλων.

Ἀνένδοτος, ὁ, ἡ· (ἐνδίδωμι) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν τραβᾷ χέρι ἀπό τίποτε, δὲν τὰ βάνει κάτω· σταθερός, αὐστηρός. Ἐπῤῥ. ἀνενδότως. σκληρός. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀνένδυτος, ὁ, ἡ· (ἐνδύω) ἄνδυτος, ὅστις δὲν εἶναι ἐνδυμένος.

Ἀνένεικα· ποιητ. ἀντὶ ἀνήνεικα Ἰων. καὶ Ὁμηρ. (ἐνέγκω) ἀόρ. τοῦ ἀναφέρω. Ὀδσ. Α. 264. καὶ μστ. ἀόρ. ἀνενείκατο. Ἴλ. Τ. 314. «ἀνενείκατε, ἀδίκως ψώνησέ τε». Ἡρόδ. Α'. 86. «Ἀναπειναμένους τε καὶ ἀναστενάξαντα, ἐπὶ πολλῆς ἡσυχίας». μετχ. παθ. ἀόρ. ἀνανειχθείς. Ἐνιστ. δὲ ἐνανείκω οὐδέποτε ἠν ἐν χρήσει· ἴδε φέρω.

Ἀνενεργής, ές, ὁ, ἡ· (ἐνεργής) ὅστις δὲν ἔχει κάμμίαν δύναμιν.

Ἀνενεργησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ κάμνῃ, νὰ μὴν ἐνεργῇ τις ἢ τι τίποτε. Σέξτ. Ἐμπ. παρὰ τό

Ἀνενέργητος, ὁ, ἡ· (ἐνεργέω) ὅστις δὲν κάμνει κάμμίαν ἐνέργειαν, εἶναι χωρὶς ἐνέργειαν, Γρηγ.

Ἀνενήνοθε, Ἡσχ. ἶδε ἐνήνοθε.

Ἀνενθουσίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνθουσιάζω) ὅστις δὲν ἐνθουσιάζεται, δὲν ἐνθουσιάστηκε. Πλούτ. «ἀνενθουσιάστως ἔρωτι». Ἐπῤῥ. ἀνενθουσιάστως.

Ἀνενοήτος, ὁ, ἡ· (ἐννοέω) ἀνόητος, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν ἔχει κάμμίαν ἰδέαν τινός· δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν του κάμμίαν ἰδέαν· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ στοχασθῇ, ἢ νὰ φαντασθῇ τις. Δίων Κασ. «Ἀνενοήτως τῆς μεταβολῆς· ποὶ μὲ' ἡμᾶς ἀνενοήτου τούτων ὑπάρχοντος.» Πολυβ. Ἐπῤῥ. ἀνενοήτως.

Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ· (ἐνοχλέω) ὅστις δὲν ἐνοχλεῖται, δὲν πειράζεται. Ἐπῤῥ. ἀνενοχλήτως.

Ἀνέντατος, ὁ, ἡ· (ἐντείνω, μετὰ τοῦ στερ. α) ἀτέντωτος, χωρὶς τόνον καὶ δύναμιν. Παλαιφ.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀζύγωτος, ἀσύμμετος· ὅστις δὲν συναναστρέφεται, δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα, ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων· 2) κατὰ καλὴν σημασίαν· ἀξιαγάπητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐγγίσῃ, ἀπαιτῇ μὲ κολακείας, μὲ δῶρα καὶ π. τ. (ἐντυγχάνω).

Ἀνεντρεχής, ὁ, ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ Ἐντρεχής· Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α. Σελ. 72. ζ. ἀργός, βαρύς, ἀνεπιτήδειος.

Ἀνέντροπος, ου· ὁ, ἡ· τὸ -ποτ· (ἐντρέπομαι) ὅστις δὲν ἐντρέπεται, δὲν ἔχει σέβας πρὸς τινα, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε.

Ἀνεξάκουστος, ὁ, ἡ· (ἐξακούω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις τίποτε.

Ἀνεξάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλείφω) ὅστις δὲν ἐξαλείφεται, δὲν ἀφανίζεται.

Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλλάσσω) ὅστις δὲν μεταλλάσσεται, δὲν μεταβάλλεται· ἀμετάβλητος.

Ἀνεξάντλητος, ὁ, ἡ· (ἐξαντλέω) ἄπαυστος, ἀτελείωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ· ὁ ὁποῖος δὲν σώνεται, δὲν τελειώνει, δὲν παύει ποτέ.

*Ἀνεξαπτησία· ἡ· τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ ἢ νὰ μὴ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἀπάτην· παρὰ τό

Ἀνεξαπάτητος, ὁ, ἡ· (ἐξαπατάω) ὅστις δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεγελάσῃ, ἀπατήσῃ.

*Ἀνεξαρίθμητος, ὁ, ἡ· (ἐξαριθμέω) ἀμέτρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ τις ὅλον, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ μετρώντας τον.

Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ· (ἐξαρνέομαι) ὅστις δὲν ἀρνεῖται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τις.

Ἀνεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐξελέγχω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ, ξετασκεπάσῃ ἐξετάζοντος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ, ἀποδείξῃ μὲ βεβαιότητα καὶ μὲ ὀρθὸν λόγον· ὡς τὸ ἀνέλεγκτος· ὅστις δὲν ἐξητάσθηκε, δὲν ἐρευνήθηκε, δὲν ἀποδείχθηκε μὲ ὀρθὸν λόγον καὶ μὲ βεβαιότητα· ὅστις δὲν ἠμπορέθηκε μὲ ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀνευρίσῃ ἀποδείχνοντας τὸ ἐναντίον. Ἐπῤῥ. ἀνεξελέγκτως· καθὸ ἀπάτησι αὐτοὺς μὲν ἴσως οὕτως ἠδύναντο ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, συνόντας δέ . „ Σιφ. Οἰκ. 10, 8.

Ἀνεξέλευστος, ὁ, ἡ· = Ἀνεξίτητος. Ἡσύχ.

Ἀνεξέλικτος, ὁ, ἡ· (ἐξελίσσω) ἀξετύλιχτος. Σέξτ. Ἐμ. Μ. Ζ. 191.

Ἀνεξελίκτως, Ἐπῤῥ. ἀξετύλικτα.

Ἀνεξέργαστος, ὁ, ἡ· (ἐξεργάζομαι) ἀδούλευτος, ἀτελείωτος. Λουκιαν.

Ἀνεξερεύνητος, ὁ, ἡ· (ἐξερευνάω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορήθηκε ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πληροφορηθῇ, νὰ μάθῃ, νὰ ἀκούσῃ τίποτε ὅσον καὶ ἂν ἐρευνᾷ καὶ ἐξετάζῃ.

Ἀνεξέταστος, ὁ, ἡ, (ἐξετάζω) ἀξέταχτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐδοκίμασεν τις. Πλάτ. Ἐπῤῥ. ἀνεξετάστως· χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος, ὁ, ἡ· (ἐξευρίσκω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορέθηκε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ ποῦ, ἢ τί, ἢ πῶς, ἢ πόσος εἶναι. Θουκυδ. Γ. 87. ἀνεξεύρετος ἀριθμός.„

Ἀνεξήγητος, ὁ, ἡ· (ἐξηγέομαι) ἀπερίγραπτος, ἄπειρος. 2) ἀξήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξήγησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Γαλην.

*Ἀνεξία, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ ἠμπορῇ, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τις· τὸ ἰταλ. tolerantia. Κα. Ἀττ. 5, 11.

Ἀνεξικακέω, ῶ. Μ. ἤτω· εἶμαι ἀνεξίκακος· ὑπομένω δυστυχίαν, ὑποφέρω τὰς καταδρομὰς καὶ ἀδικίας τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ· μακροθυμία, ὑπομονὴ εἰς τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ὑποφέρεις ἀπὸ ἄλλους· παρὰ τό

Ἀνεξίκακος, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι, κακὸς) ὅστις ὑπομένει τὰ κακὰ ὁποῦ πάσχει, ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του, εἶναι σταθερὸς καὶ γενναῖος. Ἐπῤῥ. ἀνεξικάκως.

Ἀνεξίκμαστος, ὁ, ἡ· (ἐξικμάζω) ἀστέγνωτος, ὅστις δὲν ἐστέγνωσε, δὲν ἐξηράνθη, ὅπως δὲν ἐξικράζεται, δὲν στεγνώνει, δὲν χάνει τὴν ὑγρασίαν του.

*Ἀνεξικωμή· ἡ· ἧς οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. Ἡρακλ. παρ' Ἡσυχ. τοῦτ' ἔστι, τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλει ὑποφέρη ὁλόκληρος χωριό.

Ἀνεξίλαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιλάσκομαι) ὅστις δὲν ἱλάσκεται, δὲν ἐξιλεώνεται, δὲν ἠμερώνεται· ἀκαταπράυντος, Ἀρποκρατ.

Ἀνεξίτηλος, ὁ, ἡ· (ἐξίτηλος) ὅστις δὲν εἶναι φθαρτός, προστριψιός, παραπτικός, ἐλαφροχρόνιος.

Ἀνεξίτητος, ὁ, ἡ· (ἔξειμι) ἐστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἢ ἔυγαλμα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ τις. Ἡσύχ.

Ἀνεξιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιχνιάζω) τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη, τὸς πατημασιές, τὰς σύμπλες δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις.

Ἀνεξόδιαστος, ὁ, ἡ· (ἐξοδιάζω) ὅστις δὲν ἐξοδιάζεται, δὲν ἔχει ἀπέρασιν, ἢ οὐκ ἐξοδιάσθηκεν, οὐκ εἶχεν ἀπέρασιν.

Ἀνέξοδος, ὁ, ἡ· (ἔξοδος) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἤτοι εὔγαλμα· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ τις.

Ἀνέξοιστος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω, ἐξοίσω) = Ἀνέκφορος. Πλούταρχ. Προβ. συμπ. ἐκ τοῦ Ἐξοίσω, οἷστιν, Ἐκφέρω.

Ἀνεοι, ἡ, Ἀνεοί. Ζητ. Ἀνεως.

Ἀνεόρταστος, ὁ, ἡ· (ἑορτάζω) ἀξόρταστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἑορτάζουν, δὲν ἐώρτασαν· χωρὶς ἑορτήσιαν χαράν, χωρὶς ἑορτήν. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. ψβίος ἀνεόρταστος, μακρὰς ὁδὸς ἀπανδόκευτος.„

Ἀνέορτος, ὁ, ἡ· (ἑορτὴ) χωρὶς ἑορτήν, ὅστις δὲν ἔχει ἑορτήν, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν κρατοῦν ἑορτήν· ὅπου ἄλλοι ἄνεορτος γράφουσι.

Ἀνεστασίη, ης, ἡ· (ἀνεως, ἵστημι) = ἀνεστασία. Ruhnk. ep. cr. σλ. 212.

Ἀνεπαγγελτος, ὁ, ἡ· (ἐπαγγέλλω) ἀπροσκάλεστος, ἀπρόσκλητος. 2) ἀμήνυτος, ἀκήρυκτος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμήνυσεν, δὲν εἰδοποίησέ τις προτήτερα τίποτε. Πολυβ. Δ'. 16. κἀνεπάγγελτος πέλεμεν· Ἰδὲ ἀκήρυκτος.

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ· (ἀνεπαισθάνομαι) τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται τις, καὶ ὅποιος δὲν πίπτει εἰς τὴν αἴσθησιν. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν αἰσθάνεται, δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει. Ἐπῤῥ. ἀνεπαισθήτως.

Ἀνεπαίστος, ὁ, ἡ· (ἐπαίστος) ὅστις δὲν ἀκούσθηκεν ἢ δὲν ἀκούεται, ἀνήκουστος.

Ἀνεπαίσχυντος, ὁ, ἡ· = Ἀναίσχυντος. Ἐπῤῥ. ἀνεπαισχύντως.

Ἀνεπαίτιητος, ὁ, ἡ· (ἐπαιτιάομαι) ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ, δὲν κατηγορεῖ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν παραπονέθη, δὲν παραπονεῖται τις· ἄκακος, ἀθῶος. Ἰώαννη.

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐπαλλάσσω) ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν, τὸν τόπον του. Ἀριστοτ. ἡ ἀνεπάλλακτα.„ λέγονται ὅσων τὰ εἰς τὸ πλάγι μεσιανὰ ὀδόντια καὶ τῶν δύω σιαγόνων, ὅταν τὸ ζῶον κλείῃ τὸ στόμα, δὲν ἐμπαίνουν οὔτε τὰ κάτω εἰς τὸν ἀνάμεσα ἄδειον τόπον τῶν ἄπανω, οὔτε τὰ ἄπανω εἰς τὸν ἀνάμεσα τόπον τῶν κάτω, καθὼς π. χ. τὰ ὀδόντια αὐτὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν γατῶν, ἀλλὰ ἡ κορυφαῖς των ἀκουμβοῦν ἴσια μία μὲ τὴν ἄλλη.

*Ἀνεπάλτο· ἀορ. β'. προσ. γ, κατ' Ἐπικ. συγκ. ἀντὶ ἀνεπάλετο, παρὰ τὸ ἀναπάλλω· κατὰ παθητ. σημασ. μέσης διαθ. τύπου· „ἀλλήσας δ' ἀνεπάλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον ὄδ.„ Ἰλ. Θ, 85, καὶ Υ, 424, καὶ Ψ, 693. Τρυφιόδ. σελ. 390. ὑπὸ Wernicke· (ἡ ἑτέρα παραγωγ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀμφβ. τοῦ τόπου ἔκειτο· ἐδόκει γὰρ γραφεσθαι ἀνεπάλτο, ὡς ἐπάλτο· ἡ σημασία οὐ μένει ἡ αὐτή.)

Ἀνεπανόρθωτος, ὁ, ἡ· (ἐπανορθόω) ἀδιόρθωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διορθώσῃ τις.

Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ· (ἅπτω) ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, ἄψαυστος, ἀπείραχτος, ἄβλαφτος· „ἀνέπαφος ὕβρεως.„ Δημοσθ. Διαυσσ. 38. 40. Ἀντωνιν.

Ἀνεπαφρόδιτος, ὁ, ἡ· = Ἀναφρόδιτος.

Ἀνεπαχθής, ὁ, ἡ· (ἐπαχθὴς) μὴ βαρετὸς, μὴ ὀχληρός, ὅστις δὲν προξενεῖ βάρος, ἐνόχλησιν. Ἐπῤῥ. ἀνεπαχθῶς· φέρω ἀνεπαχθῶς δὲν τὸ πέρνω πρὸς βάρος, δὲν μοῦ κακοφαίνεται, δὲν μὲ πειράζει. Ἀν. Β'.

Ἀνεπέλευστος, ὁ, ἡ· (ἐπέρχομαι) ὅστις δὲν ἦλθεν ἢ δὲν ἔρχεται ὀπίσω. Σχολ. Σοφοκλ. Ἡλ. 182. ἀνεπέλευστός ἐστι· τὸ παρ' ἡμῖν πῆγεν 'ς τὸν ἀγύριστον· ἢ πῆγεν ἐκεῖ ὁπου δὲν γυρνοῦν.

Ἀνεπηρέαστος, ὁ, ἡ· (ἐπηρεάζω) ἀπείραχτος, ἄβριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπείραξεν εἰς τὴν τιμήν του, δὲν ἔβλαψε, δὲν ὕβρισε, τὸ Ἰταλ. δὲν ὑφεντάρησε τις, μὲ κανένα τρόπον.

Ἄνεπος, εος, ὁ, ἡ· (ἔπος) χωρὶς λόγον, χωρὶς ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός.

Ἀνεπίβατος, ὁ, ἡ· (ἐπιβαίνω, βάω) ἄβατος, ἀπάτητος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις, νὰ περιπατήσῃ, νὰ πηγαίνῃ· χωρὶς στράτα.

Ἀνεπιβούλευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιβουλεύω) χωρὶς ἐπιβουλήν, ἐνεργ. καὶ παθ. ὅστις δὲν ἐπιβουλεύει τινα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιβουλεύουν τις. Θουκυδ.

Ἀνεπίγνωστος, ὁ, ἡ· (ἐπιγιγνώσκω) ἀπαρατήρητος· ἀκαλογνώριστος· τὸν ὁποῖον δὲν παρατήρησε, δὲν παρατηρεῖ, δὲν ἐγνώρισε, δὲν γνωρίζει τις σωστὰ καὶ καλά. Ἐπῤῥ. Ἀνεπιγνώστως. Σχολ. Ἰλιάδ.

Ἀνεπίγραφος, ὁ, ἡ· (ἐπιγραφὴ) χωρὶς ἐπιγραφήν, χωρὶς παιδόγραμμα· ἐπὶ βιβλίων, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀδέσποτος.

Ἀνεπίδεης, ὁ, ἡ· = Ἀνενδεής.

Ἀνεπίδειχτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδείκνυμι) ὅστις δὲν δείχνεται, δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπουν, δὲν ἔχομπι ἐπίδειξιν, τὸ κοινότερον, δὲν ἀγαπᾷ τὰ τραγ. Γρηγ.

Ἀνεπίδεκτος, ὁ· ἡ· (ἐπιδέχομαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται, δὲν δέχεται, δὲν στέργει τι· ὅστις δὲν δίδει ἀκρόασιν εἰς τίποτε, δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ ἠξεύρῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα τῷ λέγουν· μετὰ γενικ. ἀνεπίδεκτος λόγων· τὸ κοινότερον δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια. 2) ὅστις ἢ ὁ, τι δὲν ἔχει χώραν, δὲν εἶναι δυνατὸν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, νὰ κυρεύσῃ ἀπὸ τίποτε. „Ἀνεπίδεκτος κακίας.„ Βασίλ.

Ἀνεπίδετος, ὁ, ἡ· (ἐπιδέω) χωρὶς ἐπανωδέμα, ἄδετος ἀπ' ἐπάνω. Γαλην. κἀνεπίδετον ἕλκος.„

Ἀνεπίδικος, ὁ, ἡ· (ἐπίδικος) ἀφιλονείκητος, ἀριστολόγητος· ἢ ἀνεπίδικος, ὀργανὴ ἀπὸ γονεῖς κόρη, διὰ τὴν περιουσίαν ἢ τὸ ἔχειν τῆς ὁποίας, δὲν ἔχουν δίκαιον, δὲν ἠμποροῦν οἱ συγγενεῖς της νὰ φιλονεικήσουν, νὰ ἀνοίξουν κρίσιν.

*Ἀνεπιδόχητος, ὁ, ἡ· (δοκέω) ἀπροσδόκητος, ἐξαίφνης, ἀνεπάντεχος. Σιφ. Λῦ. 223.

Ἀνεπίδοτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδίδωμι) ὅστις δὲν ἐπιδίδει, δὲν προκόπτει, δὲν αὐξάνει· ἀνεπρόκοπος. Θεόφ. Φ. Ἱστ. Δ'. 7.

Ἀνεπεξείκεια, ας, ἡ· σκληροκαρδία, ἀπαραβλεψία, ἀπανθρωπία. Δημοσθ. παρὰ τὸ
Ἀνεπιεικής, ὁ, ἡ· (ἐπιεικὴς) ἀπηγκατάβατος, σκληρόγνωμος, ἀπάνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἀνεπιεικῶς.
Ἀνεπιχειρησία, ἡ· παρ' Ἀνδρονίκ. περὶ Παθῶν. σελ. 748. τὸ μὴ ἐπιζητεῖν· ἀφροντιστία.
*Ἀνεπίδεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδέχομαι) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προστεθῇ τίποτε πλέον· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐφθασεν εἰς τὸν ὑψηλότατον βαθμόν. Δικαίαρ. παρὰ Creux. mel. 3. σλ. 185.
Ἀνεπιδόλωτος, ὁ, ἡ· (δόλος) ἀδόλωτος, καθαρός. Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀνεπιθύμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιθυμέω) ὅστις δὲν ἔχει ἐπιθυμίαν, δὲν ἐπιθυμεῖ, χωρὶς ἐπιθυμίαν. Ἠλίμ. (ῠ)
Ἀνεπικάλυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικαλύπτω) ἀσκέπαστος, φανερός. Ἐπῤῥ. ἀνεπικαλύπτως. (ᾰ)
Ἀνεπίκαυστος, ὁ, ἡ· (ἐπικαίω) ἀκαυτος, ἄκαρτος.
Ἀνεπίκαυτος = ἀνεπίκαυστος.
Ἀνεπικηρύκευτος, ὁ, ἡ· (ἐπικηρυεύομαι) = ἀκήρυκτος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ἡ δὲν ἔγινε συνομιλία περὶ συμβιβασμοῦ μὲ τὸ μέσον κήρυκος. Ἡσύχ. (ῠ)
Ἀνεπίκλητος, ὁ, ἡ· (ἐπικλέω) χωρὶς ἔγκλημα, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος. Θουκυδ. Α'. 92. Ἐπῤῥ. ἀνεπικλήτως.
Ἀνεπικοινώνητος, ὁ, ἡ· (ἐπικοινωνέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοινοποιήσῃ, μεταδώσῃ, φανερώσῃ τις εἰς ἄλλον. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν τυπαίζει νὰ κοινοποιῇ τι. Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 55. 32.
Ἀνεπικούρητος, ὁ, ἡ· (ἐπικουρέω) ἀβοήθητος· τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κανείς.
Ἀνεπιχειρησία, ας, ἡ· τὸ ἀδύνατον νὰ κάμῃ τινὰς ἐπίκρισιν, ἢ ἀπόφασιν· ἐμπόδισμα ἢ κρίτημα ὀπίσω τῆς ἀποφάσεως· τὸ Ἰταλ. τῆς σεντέντσας· παρὰ τὸ
Ἀνεπίκριτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρίνω) ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κρίσιν, νὰ γωρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ τίποτε. 2) παθ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε κρίσις καὶ ἀπόφασις. Ἐπῤῥ. ἀνεπικρίτως.
Ἀνεπίκρυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρύπτω) ὅστις δὲν ἀποκεκρύβεται, δὲν κρύπτεται, ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ κρυφθῇ, ἀποκεκρυμμένος.
Ἀνεπικώλυτος, ὁ, ἡ· (ἐπικωλύω) ἀνεμπόδιστος. Ἐπῤῥ. ἀνεπικωλύτως.
Ἀνεπίληπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιλαμβάνομαι) ἄπιαστος εἰς τίποτε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις, ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος. Ξενοφ. Παιδ. Α'.
Ἀνεπίληστος, ὁ, ἡ, (ἐπιλανθάνω) ἄκρυφτος· τὸν ὁποῖον ἢ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ τις, ὥστε νὰ μὴ καταλάβῃ ἄλλος, ὅσον κρυφὰ καὶ ἂν τὸ κάμῃ. 2) (ἐπιλανθάνομαι) ἀλησμόνητος, ὅστις δὲν λησμονεῖ.
Ἀνεπιλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐπιλογίζομαι) ἀπολόγιστος, ἀνόητος. 2) ἀλογάριαστος. Ἐπῤῥ. ἀνεπιλογίστως.
Ἀνεπιμέλητος, ὁ, ἡ· (ἐπιμελέομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει, δὲν ἐπιμελεῖται, ἢ τὸν ὁποῖον παραβλέπει, καταφρονεῖ τις. Σχολ. Ἀπολ. Α'. 1175.
Ἀνεπίμικτος, ὁ, ἡ· μετὰ γεν. (ἐπιμίγνυμι) ἀνακατωτὸς μὲ ἄλλο τίποτε, καθαρός. Διοσκ. πάνεπίμικτος ῥητορίας.» 2) ὅστις δὲν ἔχει ἀσυνοδίαν, συναναστροφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στράβ. Η'. 514. «Ἀνεπίμικτος ἀνδρῶπος» εἴτε καὶ ἐπὶ Τόπου· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συχνάζουσιν ἄνδρωποι· ὅστις δὲν ἔχει ἐμπόριον, ἢ πέρτιμον καὶ δόσιμον, τὸ Ἰταλ. νεγότσιο, δὲν κάμνει πραγματείαν μὲ ἄλλους τόπους. Διόδ. Σικ. Ε'. 21. 3) Ἀνεπίμικτον. Οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνεπιμιξία, ἀκοινωνησία. Πλούτ. Ἐπῤῥ. ἀνεπιμίκτως.
Ἀνεπιμιξία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι ἀνακατωμένον, ἢ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ἀνακατωθῇ τι μὲ ἄλλο τίποτε. 2) ἔλλειψις, ἢ παῦσις συναναστροφῆς· περπάτησις καὶ δεσίματος, ἢ πραγμάτειας, τὸ Ἰταλ. κάλμα.
Ἀνεπίμονος, ὁ, ἡ· (ἐπιμένω) ὅστις δὲν ἐπιμένει εἰς τι, ἀκατάστατος.
Ἀνεπινοησία, ας, ἡ· ἀνοησία, ἀστοχασία. Σέξτ. Ἐμπ. παρὰ τὸ
Ἀνεπινόητος, ὁ, ἡ· (ἐπινοέω) ὅστις δὲν ἐνοεῖ, δὲν ἔχει ἰδέαν τινὸς· ἀναξιος ἢ ἀσκετος νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ, ἰδιαιτέρ. 2) ἀπαρατήρητος, ἀγνώριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐπαρατήρησε, δὲν ἐγνώρισεν· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στοχασθῇ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ, καταλάβῃ τις. «Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας.» Διόδ. Σικ. Β'. 59. 10'. 94.
Ἀνεπίξεστος, ὁ, ἡ· (ἐπιξέω) ἀστίλβωτος, ἀστράφιστος, ἀγάλιστος, τὸ γερμανικὸν ἀπολίτιρτος· ἀτέλειωτος, ἄπαστος, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἢ τὸ φιλότιμον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· «ἡμιξέ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπει.» Ἡσύχ. Ἐρ.
Ἀνεπίπλαστος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλάσσω) ἀλείφτος, ἄψε κτίδωτος.
Ἀνεπίπλεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλέκω) ἀπερίπλεκτος μὲ ἄλλον· ὅστις δὲν ἔχει σχέσιν, κοινωνίαν, στενὴν συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Στράβ. Β'. ὡς καὶ Ἀνεπίμικτος.
Ἀνεπίπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλήττω) ἀμάλωτος, ἀπροσωπόδαρτος, ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος· ὅστις δὲν ἀξίζει ἐπίπληξιν, ἤτοι μάλωμα, κατηγόριαν. Ξεν. ὅστις δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· καθόλου ἄχρειος, κακός. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν μαλίνει, δὲν προτωποδέρνει, δὲν παιδεύει, δὲν τιμωρεῖ. Ἀντων. Α', 10. Ἐπῤῥ. ἀνεπιπλήκτως· ἄφ' οὗ
Ἀνεπιπληξία, ας, ἡ· ἀτιμωρησία, τὸ νὰ μὴ παιδεύῃ, τιμωρῇ, μαλώνῃ, προσωποδέρνῃ τις τινα. Πλάτ. Νομ. Γ'. «διορθωτικὰ τοῦ νὰ μὴν ἠμπορῇ τις νὰ διορθώσῃ τινα.
Ἀνεπίῤῥεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιῤῥέζω) ὅστις δὲν ἐχρησιμεύθη, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὰς θυσίας. «Χυτρόποδες ἀνεπίῤῥεκτοι.» ὡς ἄθυτος. Ἡσύχ. Ἐρ. ὁλ. «γυῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὴν θυσίαν.
Ἀνεπισημάντος, ὁ, ἡ· (ἐπισημαίνω) ἀσημείωτος, τὸ Ἰταλ. ἀμάρκαστος, μὲ χωρὶς μάρκαν· ὅστις δὲν ἔγινεν ἀκουστὸς μὲ ἐπαινον ἢ μὲ κατηγορίαν· τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ τις, ἢ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὀλίγον ἀκούεται· ὅστις εἶναι ὀλίγου γνωστός. Διόδ. Σικελ.
Ἀνεπισημείωτος, ὁ, ἡ, (ἐπισημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκαμέ τις ἐπισημείωσιν, παρατήρησιν· ἀβρήγητος, ἀσχολίαστος. Κλήμ.
Ἀνεπίστεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιστέπτομαι) ὅστις δὲν ἐξετάζει, δὲν ἐρευνᾷ. Ἡρόδ. 2, 45. 2) παθ. τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ, ἀλλὰ παραβλέπει, ἀμελεῖ. Ξεν. Ἀπορ. Β'. δ'. 3. «οὐδὲν τῶν κτημάτων ἐῶντας ἀδιάπρυτον οὐδ' ἀνεπίσκεπτον.»
Ἀνεπισκεύαστος, ὁ, ἡ· (ἐπισκευάζω) ἀδιόρθωτος, τὸ τουρκ. ἀμερεμέτιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τὸν τόπον.
*Ἀνεπισκεψία, ἡ (ἀνεπίσκεπτος) ἀπροσεξία, κατωρόνησις.
*Ἀνεπισκόπευτος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἐπίσκοπον, ἢ ἐπιστάτην. Ὁλμόρ.
Ἀνεπισταύμευτος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπισταυμεύω), ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ σταυμόν, τὸ τουρκ. κονδάκι, εἰς τοὺς στρατιώτας. Πολύβ.
Ἀνεπίσταυρος· ὁ, ἡ· = Ἀνεπισταύμευτος.
Ἀνεπιστασία, ας, ἡ· (ἀνεπίστατος) ἀνοησία, ἀσυλλογιστιά, Ἀπροσεξία. Αἰσχίν. εἰς Ἀξιοχ. Γ'.
Ἀνεπιστάτητος, ὁ, ἡ· (ἐπιστατέω) χωρὶς ἐπιστάτην.
Ἀνεπίστατος, ὁ, ἡ· (ἐφίστημι) ὅστις δὲν προσέχει, δὲν δίδει προσοχήν· δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται. Πολύβ. Γ'. 40. καὶ 47. Ἐπῤῥ. ἀνεπιστάτως.
Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ· ἀμάθεια, ἀπειρία. Ξενοφ. Οἰκον. Β'. καὶ Πλάτ. παρὰ τὸ
Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἐπιστήμων) χωρὶς ἐπιστήμην, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ πλέστον μετ' Ἀπορμ. Θουκ. «ἀνεπιστήμων καὶ ἄπειρος, ὅπως τραπήσεται οὕτω καὶ ἔπῃ.» Ἀπ. Β'. γ'. 7. «ἀνεπιστήμων ἵππου χρῆσθαι.» Ἐπῤῥ. ἀνεπιστημόνως καὶ ἀνεπιστημοσύνως. Ξεν. Κυν. Γ'. 11. «νέους ἡγέμονας ἀνεπιστημόνως.»
Ἀνεπιστρεπτεί, καὶ ἀνεπιστρεπτί (ἐπιστρέφομαι) Ἐπῤῥ. χωρὶς νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸν ἑαυτόν του, ὁλόν. νὰ ἀλλάξῃ τὴν δίαιτον· μεταφ. ἀμεροληπτεί, χωρὶς ἐπιμέλειαν, χωρὶς προσοχήν.
Ἀνεπιστρεπτέω, ῶ· εἶμαι ἀνεπίστρεπτος, ἀμελής, ἀφρόντιστος· δὲν προσέχω, δὲν φροντίζω, δὲν μοῦ μέλει διά τίποτε· Διογ. Λαέρτ. ς'. 91. ὅπου ἐσφάλμ. καὶτοι Ἀνεπιστρεπτέω· Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Β'. 5.
Ἀνεπίστρεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιστρέφομαι) ὅστις δὲν στρέφεται, δὲν γυρίζει, δὲν ἀλλάζει τὴν δίαιτον του· μεταφ. ἀφρόντιστος, ἀζάλιστος· ὅστις δὲν ζαλίζεται, δὲν φροντίζει, δὲν τοῦ μέλλει τίποτε· ἀσυγκατάβατος· Ἐπῤῥ. Ἀνεπιστρόπτως.
Ἀνεπιστροφή, ἡ, ἡ· = τῷ προηγμ.
Ἀνεπιστροφία, ας, ἡ· ἀμέλεια, ἀφροντισία· Λῤῥιαν. Ἐπίκτ. Β'. α'. 14.
Ἀνεπίστροφος, ὁ, ἡ = ἀνεπίστρεπτος· Ἐπῤῥ. Ἀνεπιστρόφως· Σχόλ. Σοφ.
Ἀνεπισφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) = Ἀσφαλής· Θεμίστ. ΙΕ'. σελ. 190.
Ἀνεπίσχετος, ὁ, ἡ· (ἐπίσχω) ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος, τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τις νὰ ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ὀπίσω· Ἐπῤῥ. ἀνεπισχέτως.
Ἀνεπίτακτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτάσσω) ἀπαράγγελτος, ἀδιόριστος, ἀπρόστακτος. 2) αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κάνένα· ἀνεξάρτητος. Θουκ. «ἀνεπίτακτος ἐξουσία». Ἐπῤῥ. ἀνεπιτάκτως.
Ἀνεπίτευκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτεύχω) ἀστόχαστος· ὅστις δὲν τανύσεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τις νὰ τεντώσῃ, νὰ τανύσῃ.
Ἀνεπίτευκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) ὅστις δὲν ἀπόλαυσε δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του· Σχόλ. Εὐριπ. Φοιν.
Ἀνεπιτέχνητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτεχνάομαι) ἀτέχνευτος, χωρὶς νέαν ἐφεύρεσιν, χωρὶς ἐπιμέλειαν ἢ τέχνην· Ἐπῤῥ. ἀνεπιτεχνήτως.
Ἀνεπιτήδειος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀνεπιτήδεος, ἑη, εον· (ἐπιτήδειος) ἀκατάλληλος, ἀτύριαστος, ἀνωφελὴς, ἀσύμφορος· ἀναγτίος, ἄτοπος· Ἡρόδ. «ἀντιφερόμενος, ἐχθρικὸς, δυσχέρεστος· Ἐπῤῥ. ἀνεπιτηδείως· Ξενοφ. «ἐν οἷς
Ἀνεπιτηδειότης, τος, ἡ· ἀνεπιτηδειότητα, ἀναρμοστία, ἀτοπία.
Ἀνεπιτήδευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτηδεύω) ὁ χωρὶς φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν, χωρὶς τέχνην καμωμένος, φτιασμένος, κατασκευασμένος. Λουκιαν. Ἐπῤῥ. ἀνεπιτηδεύτως.
Ἀνεπιτίμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτιμάω) ἀμάλωτος, ἀτιμώρητος, ἀπαίδευτος· ἀξετίμητος, ἀσύδοτος, ὅστις δὲν πληρώνει δόσιμον· ὅσα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι διορισμένα δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· «Ἀνεπιτίμητα χωρία· χωρία, τὰ

ὁποῖα δὲν ἐξετιμήθησαν εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸ διωρισμένον δόσιμον. (– τι –).

Ἀνεπίτροπος, ὁ, ἡ· (ἐπίτροπος) χωρὶς ἐπίτροπον· 2) (ἐπιστρέφω) = ἀνεπίτρεπτος.

Ἀνεπιτυχής, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) = ἀνεπίτευκτος· Ἀρτεμίδ. Δ. 24.

Ἀνεπίφαντος, ὁ, ἡ· (ἐπιφαίνομαι) ὅστις δὲν ἔγινεν ὁρατός, φανερός, ὅστις δὲν στολίζεται, δὲν καλλωπίζεται, δὲν λαμπροφορεῖται, δὲν κάμνει εἰς τὸν ἑαυτόν του περιέργους τοὺς ἀνθρώπους· δὲν προξενεῖ περιέργειαν, θαυμασμόν· δὲν ἔγινε περίφημος, εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον· Ἐπῤῥ. ἀνεπιφάντως· Ἀντωνῖν. Α'. 9.

Ἀνεπίφατος, ὁ, ἡ· (ἐπίφατος) παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. Ἀπροσδόκητος· ὁ Σουίδ. ἔχει ἐν παράδ. τοῦ Ἀνεπιφάτως, «Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ· ὁ δὲ Φίλ. Β'. σελ. 57. «Ἀμίστως καὶ ἀνεπιφάτως τὰ λεχθέντα ποιεῖν· ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἀνεπάφως, ἔχουσι, καὶ σημαίνει τὸ Ἀκατηγορήτως, Ἀμέμπτως, χωρὶς φόβον, ἐκ τοῦ Ἐπίφατος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σελ. 76. κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν κεῖται ἐν σελ. 521. «Ἀνεπιφάτως καὶ ἀφωράτως κατάγεται· ὅπου κάλλιον Ἀνεπιφάντως, ἀναγνωστέον.

Ἀνεπίφθονος, ὁ, ἡ· (ἐπίφθονος) χωρὶς φθόνον, ὁ μὴ ἄξιος φθόνου, ψόγου, καὶ κατηγορίας· Ξενοφ. Ἱερ. Ζ'. 10. Ἐπῤῥ. ἀνεπιφθόνως.

Ἀνεπίφραστος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπιφράζομαι) ἀπαρατήρητος, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· Ἀνάλεκτ. Α'. 129. «μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι θύραι.»

Ἀνεπιχείρητος, ου· ὁ, ἡ. (ἐπιχειρέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πιάσῃ, νὰ νικήσῃ, νὰ τὸν βάλλῃ εἰς τὸ χέρι του, νὰ τὸν ὑποτάξῃ.

Ἀνεπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ἐποπτεύω) ὅστις δὲν ἐμβήκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπόπτων, τοῦτέστιν ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος.

Ἀνεπόψιος, ου, ὁ, ἡ· (ἐπόψιος) ὅστις ἢ ὅ τι δὲν εἶναι ὀφθαλμοφανές· τοῦτέστι δὲν ἔχει τις πρὸ ὀφθαλμῶν του, δὲν τὸ βλέπει μὲ τὰ ἴδια του ὄμματα.

Ἀνέραμαι· ποιητ. ἀντὶ ἀνεράομαι.

Ἀνεράομαι· ἀόρ. ἀνηράσθην (ἀνά, ἐράω· ἀνῳλ.) ξαναγαπῶ, ἀγαπῶ πάλιν, ἐκ νέου, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπων πρότερον· «... ὥρα ἂν εἴη λέγειν, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνεραστῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας.» Ξεν. Ἀπομ. 3, 5, 8. καὶ Ξεν. Ἐφ. σλ. 139. ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀνεραστία, ας, ἡ· ζωὴ χωρὶς ἔρωτα, ἢ ἀγάπην· ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην· τὸ νὰ εἶναι τις ἄπειρος εἰς τὴν ἀγάπην. Θεμίστ. Β'. 163. παρὰ τὸ

Ἀνέραστος, ὁ, ἡ· (ἐράω μετὰ τοῦ στερ. α) ἀγάπητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ τις· ἀνάξιος ἀγάπης. «Θαλάττῃ ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος.» 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν ἔχει ἀγαπητικήν, ἢ ἀγαπητικὸν· δὲν αἰσθάνεται τὴν ἡδονὴν τῆς ἀγάπης· σκληρόκαρδος, ἄχαρος. «Τίς οὕτως ἀνέραστος ἢ ὡς ἀποκτείναι τὸ καλὸν μειρύκιον.»

*Ἀνεργάζομαι. Μλ. ἀσομαι (ἀνά, ἐργάζομαι) τελειόνω, κάμνω, ψιλάνω τίποτε τέλειον.

Ἀνέργαστος, ὁ, ἡ· (ἐργάζομαι μετὰ τοῦ στερ. α) ἀνατοίμαστος, ἀτελείωτος.

Ἄνεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἀκάματος, ἀγείωτος· ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν συνέβηκε. Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 506. «ἔργα ἄνεργα.» ὅθεν. δουλεὺς ἀδούλευτος.

Ἀνέργω· ἀρχ. ποιητ. τύπος τοῦ ἀνείργω· κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἀμποδίζω, σπρώχνω ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τινος ἢ κακόν τι· ποιητ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνέεργω, οὗ τῷ Παρατ. ἀνέεργε, ἀνέεργον, χρῆται Ὅμ. Ἰλιάδ. Β, 55. Γ, 77. Ρ, 752. ὅστις ὅμως δύναται παράγ. καὶ παρὰ τὸ ἀνέργω.

Ἀνερεΐζω, Μ. ἴσω. (ἐρεΐζω) διεγείρω, παροξύνω, πρακτικῶτερα, ἐξαίρ. εἰς θυμόν. Θουκ. Α'. 21. καὶ Ξεν. Ἀναβ. ς'. 6. «ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεϊζόμενος.»

Ἀνέρεικτος, ὁ, ἡ· ἄθραυστος, ἀσύντριπτος, ἀτσάκιστος, ἀλύγιστος. Ἱπποκρ.

Ἀνερείπομαι. Μλ. ψομαι· ἁρπάζων σηκόνω ὑψηλά· ἁρπάζω, τραβῶ τι καὶ τὸ πέρνω μὲ βίαν. «Ὅμ. χρῆται παντοίᾳ τῷ γ', πληθ. προστ. τοῦ ἀορ. ἀνερείψαντο· «καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύοντι.» Ἰλιάδ. Υ, 234. «νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι.» Ὀδυσσ. Δ, 727. ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν. «νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.» Ὀδυσσ. Α, 241. Ξ, 371. Τ, 77. 2) παρὰ τοῖς μεταγν. πέρνω ἐπάνω μου, ἀνυψόχομαι· καθ' ἣν ἔννοιαν ὁ Ὅμ. παντοχοῦ καὶ τῷ ἀορ. χρῆται. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἐπικ. μέσον· (παρὰ τὸ, ἐρείπω, ὅπερ κυρίως οὐδὲν διέφερε τοῦ ἐρέπτω· ἢ ὑπόθετις Ἐνεστ. ἀνερείπτω, ὅλως παράλογος· ἀλλὰ καὶ τοῦ μόνου ἀπαντωμένου ἀορ. ὁ σχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀνερέπτω οὐκ εὔλογος φαίνεται).

Ἀνερέπτω· (ἐρέπτω) σύρω, τραβῶ μὲ βίαν ἰσχυρὰ πάνω· τραβῶ ἀπάνω. Πολυβ. «στόμαχος ἀνερεπτόμενος στομάχῳ τὸ ὁποῖον ἔχει σπασμούς, τὸ Ἰταλικ. κονβουλτιόνη, εἰς τὸ ἀπάνω μέρος του, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ μαζώνηται, σφίγγηται, σηκόνεται ἰσχυρὰ πάνω, προξενεῖ ἀναγούλιαν, καὶ φέρει ξερατόν. «περὶ στόμαχον βάρος ἴζει πρῶτ' ἀνερεπτόμενον.» Νικάνδρ. Ἀλεξ. 256.

Ἀνερεύγω, Μ. ξω· (ἐρεύγω) ἐρεύγομαι, τὸ κοινότερον ῥιγκαλίζω, ἀναγουλιάζω, μ' ἔρχεται νὰ ξεράσω. 2) μέσ. ἀνερεύγομαι, ἐπὶ ποταμῶν· ξεχύνομαι, ξερνῶ. Ἀπολ. Β'. «ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βέλλων.»

Ἀνερευνάω, ῶ, Μ. νήσω· (ἐρευνάω) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ προσοχήν· ἀρ' οὗ

Ἀνερεύνησις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις, ζήτησις.

Ἀνερεύνητος, ὁ, ἡ· ἀνεξέταστος· τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐρεύνησέ τις· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ μάθῃ, νὰ ἀνεύρῃ τίποτε ἐρωτῶν καὶ ἐξετάζοντας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἔρευναν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ', 9.

Ἀνερίθευτος, ὁ, ἡ· (ἐριθεύομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ, νὰ τραβιχθῇ πρὸς τὸ μέρος του μὲ δῶρα καὶ χαρίσματα· ἀπροσπάθητος, ἀδωροδόκητος· ἐπὶ διαιτητῶν ἢ κριτῶν μάλιστα· χωρὶς ἔριδα, Φίλ. «ἠγερμονίᾳ ἀφιλόνεικος καὶ ἀνερίθευτος.» καὶ «Ἀστασίαστα καὶ ἀνερίθευτα.» (ι)

Ἀνερίναστος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ὡρίμασε, δὲν ἔφθασε, δὲν ἔγινε ὥριμος μὲ τέχνην. Ἐπὶ σύκων μόνον ἐν χρήσει. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 13. «ἀνερίναστα σῦκα.» ὅτα ὡριμάζουν ἄνευ τινὸς τέχνης· χωρὶς νὰ βάλλουν εἰς αὐτὰ ἀηριόσυκα τὸν Ἐρινάζω. (ι)

Ἀνέριστος, ὁ, ἡ· (ἔριζω) ἀφιλονείκητος.

Ἀνερκής, ές, ὁ, ἡ· (ἔρκος) χωρὶς φράκτην, ἄφρακτος, ἄφραχτος· ἀδιαφέντευτος. Κοϊντ. Σμυρν. Γ'. 493. «καὶ στρατὸν εὖρυν ἀνερκέα θῆκας.»

*Ἀνέρκω = ἀνέργω. ἀναγινώσκουσιν οἱ Σχολ. Ὀδυσσ. Δ, 18.

Ἀνερμάτιστος, ὁ, ἡ· (ἐρματίζω) ἀσπαβούρωτος, χωρὶς σαβούραν· ἐπὶ πλοίων. Ἡρόδ. Πλάτ. Θεαί. σλ. 144. Α. Χρυσόστ. «ἀνερμάτιστον πλοῖον.» 2) Μεταφ. ἀκατάστατος, χωρὶς σταθερότητα. Δημητ. 2, 2.

Ἀνερμήνευτος, ὁ, ἡ· (ἑρμηνεύω) ἀνεξήγητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξηγεῖ, δὲν ἐκφράζει τις καθαρὰ· τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Εὐστάθ. Ἐπῤῥ. ἀνερμηνεύτως.

Ἀνέρομαι· (ἐρομαι) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ζήλω νὰ ἀκούσω, νὰ μάθω τίποτε ἀπό τινα ἐρωτῶντας· φαίνεται δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ ἀόρ. ἀνηρόμην ἦν μόνος ἐν χρήσει, σπανιώτερον δὲ ὁ Μλ. ἀνερήσομαι· οἱ δ' ἄλλοι ἔκλειπ. χρον. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ, ἀνερωτάω. Οἱ δ' Ἐπικ. ἐχρῶντο τῷ ἐνεστ. ἀνείρομαι, ὅπερ ἰδέ.

Ἀνερπύζω, Μ. σω. = Ἀνέρπω.

Ἀνέρπω· (ἕρπω) καυλοσύρομαι, καυλοσύρομαι ἀπάνω· κρυφανεβαίνω που.

Ἀνερρήγω. Μλ. ἀνερρήξω. ἀόρ. ἀνήρρηκτα (ἔρρηγα. ἀνῳλ.) Ἐπάγω εἰς δυστυχίαν· κρημνίζομαι, χάνομαι, φθείρομαι, ἐπὶ τὰ πλεῖστον κατὰ πρόσταιτ. Ἐγκλ. μὲ ὀργὴν ἢ δυσαρεσκείαν τόνον τοῦ ὁμιλοῦντος π. χ. «Ἀνέρρηξε, φύγε, κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, πήγαινε 'ς τὰ διάβολα, ἄμε 'ς τὸν διάβολον, βγάλε τὸν λαιμόν σου, ξεκοντίσου. Ἱππικρ. σλ. 703 Εὐτολ. «νῦν μόλις ἀνήρρηκτον.» ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀνερράγη, καὶ κοινότερον, Μόλις ἐκρημνίσθη. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει Ἀνήρρηται, ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀνήρρηξα, Ἀνελαβάμην ἐμαυτόν ἐκ τόπου.

*Ἀνερυγγάνω (ἐρυγγάνω) = ἀνερεύγω.

Ἀνερυθριάω, Μλ. άσω· (ἐρυθριάω) ἀρχίζω νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν. Ξενοφ. Συμπ. Γ'. 12. «ἀνερυθριάσας εἶπεν.» (ασω).

Ἀνερύω, Μ. ὑσω· (ἐρύω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Αὖ Ἐρύω. αὐερύω. (χω, γσω)

Ἀνέρχομαι, Μ. ἀνελεύσομαι· ἀορ. ἀνῆλυθον· συνήθως κατὰ συγκ. ἀνῆλθον· (ἔρχομαι, ἀνῳλ.) ἔρχομαι ἀπάνω, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλόν μέρος «ἢ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.» Ὀδυσσ. Κ, 97. 148. 194. «πάντυ δ' ἀνελθών.» Τ, 190. β) ἐμβλαστάνω, βγάνω βλαστάρια. «φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.» Ὀδυσσ. Ζ, 163. 2) ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω ὀπίσω, εἰς τὴν πατρίδα μου· καθ' ἣν σημασίαν Ὅμ. προτιθησι τὸ αὖ καὶ αὖθις. 3) ἀνέρχ. εἴς τινα· ἀναφέρομαι εἴς τινα, εἶμαι εἰς τὴν προστασίαν, ὑπὸ τὴν σκέπην του. «Νόμος εἰς σ' ἀνελθών.» Εὐριπ. Ἑκάβ. 796. καὶ «Ἀρχὴ ἀνῆλθεν εἰς σέ.» (ἀνερχομένῳ· ἅπαξ μόνον μετὰ μακροῦ τοῦ α. Ἰλιάδ. Δ, 302. «Ἀρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες.» ὅπερ τόσῳ μᾶλλον παραδοξότερον διὰ τὸ ἦν Ζ, 187. «Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλοι ὕφαινε.»)

Ἀνερωτάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἐρωτάω) ἐρωτῶ, ξαναρωτῶ, πάλιν ῥωτῶ, συχνορωτῶ· ῥωτῶ νὰ πληροφορηθῶ ὡς καὶ τὸ Ἀνέρομαι. Ὀδυσσ. Δ, 251.

Ἀνερωτίζω. = Ἀνερωτάω.

*Ἀνέσαιμι. Ὁμηρ. ἐνεργ. εὐκτ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀνίημι· κακοσυντάκτως ἐσχηματισμένος ἅπαξ μόνον. Ἰλιάδ. Ξ, 209. ἴδε καὶ ἀνέσαι.

*Ἄνεσαν· πλθ. γ'. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνίημι. Ἰλιάδ. Φ, 537.

Ἀνέσαντες· ἐνεργ. μετχ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀνέζω. Ἰλιάδ. Ν, 657. οὕτω σχηματίζ. ὑπὸ τῶν ἀρίστων παλαιῶν Γραμματικ. καίτοι κατὰ τὸ τύπον καὶ σημασ. εἰς τε τὸ προηγούμ. καὶ εἰς τὸ ἑπόμενον ἀνάγεσθαι ἔχον.

*Ἀνέσαι. Ὅμ. ἀντὶ ἀνίσει. ενικ. Μλ. πρσ. γ'. τοῦ ἀνίημι. Ὀδυσσ. Σ, 265. Τοῦ ἰδίου σχηματισμοῦ διεσώθησαν Ὁμηρ. κατονικοῦ ἀορ. ἐχυν ἐκ τοῦ Μλ. ἀνέσω ἐσχηματισμένου· ἰδὲ ἀνέσαιμι.

*Ἄνεσις, ἡ = ἄνεσις.

Ἀνέσιμος, ὁ, ἡ· ξεσεντωμένος, ἀναπαυμένος, ἀργός. Σχόλ. Λυκόφρ. 18. ἐκ τοῦ
Ἄνεσις, εως, ἡ· Ἰων. ιος· (ἀνίημι). ξεσέντωσις, χάνωσις, ἐξαίρ. ἐπὶ δυνατὰ τεντωμένων πραγμάτων· ἄνεσις κακῶν· μετρίασμα δυστυχίας. Ἱπρόδ. 5, 27. ὅπου ἐστραλμ. κεῖται ἀνέως κακῶν. Τρπκ. ἀτονία τῶν δυνάμεων, ἀπόστασις, ἀνάπαυσις, ἀναψυχὴ ἀπὸ κόπους καὶ ἔπειτα ἡ ἀτονία τῶν δυνάμεων ἢ ὑπερβολική· ἔκλυσις, ἀρρωστία. 2) ἄγεσις, παραίτησις, συγχώρησις. πάνεσις τῶν ἁμαρτημάτων. Ἀριστοτ. Πολ. μεταφ. Ἀχαλινωσία, τρυφή, ἡδυπάθεια· ξεβρομός, ἀστωσία· καθ' ἣν ἔννοιαν συμπίπτει πάλιν τῇ σημασίᾳ, ἀδυναμίας δὲ ἡδυπάθειαν.
Ἀνέσπερος, ὁ, ἡ· (ἑσπερος) χωρὶς ἑσπέραν· ἀτκοτίνιαστος. Γρηγ. Ναζ.
*Ἀνέστυτο. παθτ. ἀορ. ἐνε. γ'. πρόσ. τοῦ ἀναστύω· κατ' Ἐπικ. συγκ. Ἰλ. Λ, 458.
Ἀνέστιος, ὁ, ἡ· (ἑστία) χωρὶς ἑστίαν· ὃστις καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς μὴ ἐσχεμένος. πάφρητωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἑκεῖνος, ὃς πολέμου ἔρατει ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος. Ἰλ. Ι, 63. 2) χωρὶς ἰδικὴν του παρατσιάν. δηλ. ἀσπίτωτος, ἀνοικοκύρευτος· χωρὶς πατρίδα, φευγάτος, πλανώμενος 'ς τὰ ξένα, ξενομηνέος.
Ἀνεστραμμένως, (ἀναστρέφω). Ἐπίῤῥ. ἀναποδογυρισμένα, ἀνάποδα, πὶσ' ἀνάποδα. ξενάστροφα.
*Ἀνέτχετθε, ἀνεσχέθομεν. ποιητ. αὔρ. β', ἀντὶ ἀνέσχε, ἀνέσχομεν· ἐκ τοῦ ἀνέχω, ὡς ἐκ τοῦ ἀνασχέσθαι. Ὁμ.
Ἀνετάζω, Μ. άσω· (ἐτάζω) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἀκριβάζω.
Ἀνέταιρος, ὁ, ἡ· (ἑταῖρος) χωρὶς ἑταῖρον, τὸ ἰταλ. καμαράτον· τὸ τουρκ. καπίγιολιτάς· χωρὶς φίλον. Πλούτ.
Ἀνετέος, ἑα, ἑον. Ῥημ. Ἐπ. τοῦ ἀνίημι ἔστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ, ξετεντωθῇ, ξετανυσθῇ· νὰ λάβῃ ἄνεσιν, νὰ ἡσυχάσῃ.
Ἀνετρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀτρεπτός) ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος· ἀτρεπτος εἰς ἄλλο τι. Ἀριστοτ. Κόσμ. Β'. 9.
Ἀνετατικός, κή, κόν. (ἀνετὸς) ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ ξετανύσῃ, ξεστεντόνῃ, χαυνωτικός· ἀνετικὰ λέγονται ἀντιθέτως τῷ ἐπιτατικά, παρὰ Γραμματ. τὰ ἄνεσιν σημαίνοντα· οἷον τὰ Ἐπίῤῥ. ἠρέμα, ἡσυχῇ· τὰ ὁποῖα σημαίνουσιν ὕφεσιν ἢ ἄνεσιν.
*Ἀνέτλη, ης, η· αὔρ. β'. τοῦ ἀνάτλημι.
Ἀνέτοιμος, ὁ, ἡ· (ἕτοιμος) ὁ μὴ ἕτοιμος, ἀτοίμαστος· ὃστις δὲν εἶναι ἕτοιμος· ἀπρόθυμος, ὃστις δὲν εἶναι πρόθυμος, δὲν ἔχει προθυμίαν.
Ἀνετος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι) ξετανυσμένος, ξετεντωμένος, χαυνωμένος· λέγεται τόσον ἐπὶ τόξου, ὅσον καὶ ἐπὶ δυνάμεων, καὶ διάῤῥους τῶν ἀνθρώπων· ἄνετος τὴν κόμην, μὲ ἁπλωμένα, ἁπλεχτα μαλλιά· 2) ξεδομένος, παραλυμένος, ἄτακτος, ἄτωτος· ἐπὶ τόξου, δυνάμεως, καὶ διάῤῥους· αὐθάδης, ἀλαζών, ὡς παρ' Ἡροδ. ἄνετος ἐξουσίαν· ἀφημένος, ἀπολυμένος, ἐλευθερωμένος, ἀπαργιασμένος ἀπὸ δουλειὰν καὶ κόπους· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ὅσοι ἦταν ἀμερωμένοι νὰ δουλεύουν εἰς καμμίαν δεσότητα· ἱεροὶ λεγόμενοι· π. χ. ἄνετοι βόες· οἱ ἱεροὶ ἀφίνοντο ἐλεύθεροι καὶ δὲν τοὺς ἔζευγαν πλέον. Ἐπίῤῥ. ἀνέτως.
Ἀνετυμολόγητος, ου, ὁ, (ἐτυμολογέω) τοῦ ὁποίου ἡ ἐτυμολογία καὶ ἡ παραγωγὴ εἶναι ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος· Σέξτ. Ἐμπ.
Ἄνετυμος, ου· ὁ, ἡ· = τῷ προηγ. ἐπίῤῥ. ἀνετύμως· χωρὶς ἐτυμολογίαν, καὶ παραγωγήν.
Ἄνευ· Ἐπίῤῥ. καὶ Προσῳδ. ἐκτὸς, ἐξόν· ἀντιδ. τῇ, σύν· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· «ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἐθέν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ· Ἰλ. Ρ, 407. 2) μακρὰν, ξέχωρα, ἀχώριτα, χωριστὰ, ἀπό τίποτε· «οὐ μὲν γὰρ ποτ' ἄνευ δηίων ἦν', ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ'.» Ν, 556. παρβλ. Ὀδσ. Π, 289—3) τρπκ. ἄνευ θεοῦ χωρὶς τὴν βοήθειαν, χωρὶς φωτισμὸν, χωρὶς θέλησιν τοῦ θεοῦ· «ἄεῖρτει μαί'· ἔπει οὔτι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή·» Ὀδσ. Ε, 371. «οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·» Ο, 530. ἄνευ τινος, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τις, ἄκρυα ἀπὸ κανένα· χωρὶς τὴν προστατηγίαν του· ἄνευ ἐμέθεν, χωρὶς νὰ ἠξεύρω καὶ νὰ θέλω ἐγώ· Ἰλ. Ο, 213. Οἱ μετγν. συντάσσουσι αὐτὸ τῷ πτωτικῷ αὐτοῦ ἐπιφερόμενον, τούτων ἄνευ· Ὁμ. δὲ, οὐδέποτε· ἔτι δὲ οἱ Πεζογρ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς· ἐξαίρ. μετὰ ἀπαρμφ. «τίδ' ἄνευ τοῦ ὑγιαίνειν; τί δ' ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τὰς εὑρημένας εἰς πόλεμον τέχνας», Συρ. Κυ. 1, 6, 14. Παρὰ τοῖς Βυζαντ. καὶ τισι τῶν Ἀλεξανδ. ἄνις· (ἔστι δὲ τὸ ἄνευ, συγγενέστατον τῇ προηγ. συλλ. ἀν—ἠ ἀνα—εὖ οὗ καὶ τὸ Λατιν. in—καὶ τὸ Γερμ. un—ohn—καὶ χυδαιογερμ. nhn—ἐκ τοῦ ἄνευ ἐγένετο πάλιν τὸ, ἀνευδε, ἀπάνευθε· ἅπερ ἰδὲ, παρακλητίως ὡς ἀπὸ τοῦ ἄτερ, ἄτερθε, ἀπάτερθε)· μετὰ Γενικ.
Ἀνευάζω, Μ. άσω· (εὐάζω) φωνάζω χαροποιὰ, λέγω μεγαλοφώνως τὸ Βακχικὸν Εὐοῖ· Λυκόφρ. 207. καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'.
Ἀνευδαιμονέω· (εὐδαιμονέω) εἶμαι ἀνευδαίμων, δυστυχής· Στοβ.
Ἀνευθε, καὶ πρὸ Φωνήεντος ἀνευθεν· ποιητ. Ἐπίῤῥ. καὶ μετχ. μετὰ γεν. (παρὰ τὸ ἄνευ, ὥσπερ ἄτερθε, παρὰ τὸ ἄτερ.) χωρὶς, ἀχώριτα, χωριστὰ, ἐπὶ προσ. καὶ πργμ. «οἷος ἀνευθ' ἄλλων· Ἰλ. Ψ, 378. οἷς παρὰ τοῖς μεταγ. οἷος ἀπ' ἄλλων: πάνευθε πόνου· Ὀδσ. Η, 192. Ἰλ. Φ, 78. μακρὰν, ξέμακρα· πάνευθε θεοῦ· «Ἰλ. Ε, 185. Ἰδὲ ἄνευ θεοῦ: ὑπατρὸς ἀνευθεν· Ἀπολλ. Ῥό. 4, 746. Ὁμ. οὐδέποτε τίθησι τὸ ἀνευθε ἐπιφερόμενον, ἀλλ' ἐνίοτε πλείονας λέξεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πτωτικ. αὐτοῦ· πάνευθε δὲ σε μέγα νῆες Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύντες ταχίες κατέδονται· Ἰλ. Χ, 88. 2) χωρὶς πτωτικοῦ· μακρὰν, πόῤῥω· ἀντιθ. τῷ ἐγγὺς ἢ ἐγγύτερ· «νῦν δὲ δὴ ἐγγύτερ μοι θάνατος κακὸς· οὐδέ τ' ἄνευθεν, οὐδ' ἀλέξω· Ἰλ. Χ, 300. καὶ Ψ, 378. Κατὰ μέρος, παράμερα· «ἦν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν καίουτ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες· Ψ, 241. Ὀδσ. Ι, 29. Λ, 87. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετχ. ὤν, οὖσα, ὄν· ἔστι δὲ τὸ ἀνευθε παρὰ ποιητ. μόνοις.
Ἀνεύδετος, ὁ, ἡ· (εὐδετος) ἀχαμνὰ βαλμένος, διαταγμένος· ἄτακτος, ἄπρεπος, ἀτέριαστος.
Ἀνευδυνία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις ὑπόχρεως νὰ τὸν ἐξετάσουν, ἐρευνήσουν, νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν· ἀπειρίστατος· παρὰ τὸ
Ἀνεύδυνος, ὁ, ἡ· (εὐδύνη) ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν καὶ ἀπόκρισιν· μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐρεύνας καὶ ἐξέτασιν· «ὡς ὅ γ' ἂν εἰκῇ χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίῃ, τῇ ἔξεστι ἀνευδύνως ποιέειν τὰ βούλεται·» Ἡρόδ. 3, 80. ἀντιθ. τῷ, ὑπεύδυνος· ὅθεν ἀπειρίστατος εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεως νὰ ἐρωτήσῃ ποτὲ κάνενα· Παρ' Ἀριστλ. δέ, καὶ ἀβίωτος· διότι ὁ τοιοῦτος εἶναι περιττὸν νὰ ἐξετασθῇ· Ἐπίῤῥ. ἀνευδύνως.
*Ἀνεύδυστος, ὁ, ἡ (εὐδύνω) ἀνίδυστος· ὅθεν στραβός· Ἀριστοτ. μετεωρ. δ, 13.
Ἄνευκτος, ὁ, ἡ· (εὔχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν εὔχεται, δὲν ἐπιθυμεῖτις· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εὔχεται.
Ἀνευλαβὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (εὐλαβὴς) ἀπρόσεκτος· ὅστις δὲν βλέπει προσοχὴν, δὲν προβλέπει τὰ πράγματα, δὲν προφυλάττεται· 2) ἄφοβος· ἐξαίρ. ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν θεὸν, ἀσεβὴς· μὴ εὐλαβὴς, ἀπροφύλακτος, ἄφοβος· καὶ Γρηγ.
*Ἀνευπαράδεκτος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται, δὲν στέργει τις· Κύρλ.
Ἀνεύπορος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀνεύπορος· Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 18.
*Ἀνευπρεπὴς, ὁ, ἡ (εὐπρεπὴς) ἀνευπρέπιστος, ἀστόλιστος· Ἐπίῤῥ. ἀνευπρεπῶς· Ἱσχ. ἐν λξ. Σχεδίῃ.
Ἀνεύρασις, εως, ἡ· (ἀνευρίσκω) ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, ἤτοι εὕρεσις κάνενός ἀγνώστ. πράγματος.
Ἀνεύρετος, ὁ, ἡ· (εὑρίσκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνεφεύρετος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐφεύρηκε, δὲν ἀνεκάλυψε, δὲν ἐξεσκέπασε· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφεύρῃ, ἀνακαλύψῃ τις· Ἐμπ.
Ἀνευρίσκω, Μ. ήσω· ἀόρ. ἀνεῦρον· μὴ Ἀττ. ἀνευράμην· παθτ. ἀνευρέθην (εὑρίσκω, ἀμλ.) ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω τίποτε χαμένον, ἢ ἀγνωστον, αὐγάζω εἰς τὸ φανερόν· Ἡρόδ. 7, 8, 3. «γάμβδ' ἐν αὐτοῖσι τοισίδε ἀνευρίσκω λογιζόμενος· Ξεν. Παιδ. Α'. 6. «αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσιν· «Ἀνευραμένην· Ἠλιόδ. Αἰθ. σπανίως μετὰ χρονικ. μόρ. ἤτοι.
Ἄνευρος, ὁ, ἡ· (νεῦρον) χωρὶς νεῦρα· ἀδύνατος, χαῦνος.
Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ· (εὐρύνω) πλατύνω, φαρδύνω τι· ἀφ' οὗ
Ἀνεύρυσμα, τος, τὸ· καὶ Ἀνευρυσμός, ὁ· φάρδεμα, πλάτυσμα, τέντωμα· παρ' Ἰατροῖς, Πρίσματι ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως ἢ σχίσματος τῶν ἀρτηριῶν.
Ἀνεύρυσμα, ὄσεν τὸ, Ἀνεύρυσμος Πλουτάρχ. Ἀρχελάγ. κ. τ. λ. Ζήτ. Ἀνευρίσκω.
*Ἀνευτρεπὴς, ὁ, ἡ (εὐτρεπὴς) ἀπροετοίμαστος· Ἐπίῤῥ. ἀνευτρεπῶς· Ἱσχ. ἐνλέξ. Σχεδίῃ.
Ἀνευφημέω, ῶ, Μ. ήσω· (εὐφημέω) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως· φωνάζω χαρᾶς φωνὴν· 2) θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω· Πλάτ. Φαιδ. σλ. 60. Α'. Εὐριπ. Ὀρ. 1338. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 1. Σφ. Τρχ. 785. «πᾶσα ὁ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπραγμένου·» ὅπου μέντοι ὁ Ἑρμανν ἐνόησε κραυγὴν μόνον ἄνευ κακῆς προσημασίας).
Ἀνεύφραντος, ὁ, ἡ· (εὐφραίνω) ὅστις δὲν εὐφραίνει, δὲν προξενεῖ εὐφροσύνην· Σουϊδ. καὶ Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 363.
Ἀνευφωνέω, ῶ, Μ. ήτω· = ἀνευφημέω· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Σοφοκλ. Τρχ. 705. ἀντὶ ἀνευφημέω.
Ἀνεύχομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ.—ξομαι (εὔχομαι) ξανεύχομαι, ἤτοι ξαναπαρακαλῶ· 2) πέρνω τὴν παρακάλεσίν μου ὀπίσω, τὴν ἀναιρῶ· Ἱππ. 890. ὑπὸ Valck. παρβλ. ἀναμάχομαι.
Ἀνεφάλλομαι, Μ. ὁμαι· μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀμλ.) ξαναπηδῶ ἰτζιπάπω· πηδῶ ἐπάνω εἰς τίποτε, ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἑκεῖνο ὁποῦ ὁρμᾶ πρός με· Πολλάκις ἀποδίδεται εἰς ταύτην τὴν λέξιν ὁ ἀνωμλ. τύπος ἀνέπαλτο· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· παταχοῦ γὰρ ἐτυχημάτισται παρὰ τὸ ἀναπάλλω.
Ἀνέφαπτος, ὁ, ἡ (ἐφάπτω) = ἀνέπαφος· ἐξαίρ. δὲ λέγεται ἀνέφαπτος πάσης, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις, δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸν δουλώσῃ, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ σκλάβον του· Ἐπιγραμ. τοῦ Χανδακείου· ἀρθ. 150. «Εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ.
Ἀνέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφάλη) χωρὶς κέφη (σύν-

ψαφ), ἀσυνείφιαστος· ξαστερωμένος ἠξάστερος· οὐτ' ἀνέμοισι τινασσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνεφέλης, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· Ὀδ. Ζ, 45. (Παρὰ τοῖς Ἐποπ. —υυυ, ὡς τὸ, ἀξάπαστος).

*Ἄνεφθος, ὁ, ἡ (ἐφθός) ἄβραστος, ἀμαγείρευτος.

Ἀνέφικτος, ὁ, ἡ· (ἐφίκομαι) ἄφθαστος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται κανεὶς νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ· Λουκιαν.

Ἀνεχέγγυος, ὁ, ἡ· (ἐχέγγυος)· ἀδέσποτος· ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς σωστὸν καὶ ἀληθινόν· ψεῦδε τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι· Θουκυδ. Δ', 55.

Ἀνέχω, (ἔχω, ἀνμλ.) Μλ. ἀνέξω, καὶ ἀναστχήσω· μέτ. ἀνέξομαι, ἀναστχήσομαι· Ἀόρ. ἀνέσχον· μέτ. ἀνεστχόμην· παθτ. ἀνεσχέθην· Πρκμ. ἀνέστχηκα· (Ὀμ. χρῆται ἔτι τῷ ποιητ. μόνον χρησίμῳ ἐνεργ. ἀορ. ἀνέτχεθον, ες, ε' οὗ ἐνεστ. ἀναστχέω, οὐδὲ οχέθω, οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔτι δὲ καὶ τῷ γ'. πρυτ. ὁριστ. ἐνστ. ἀνέχησι ἀντὶ τοῦ, ἀνέχει, οἱονεὶ παρὰ τὸ ἀνίχημι· Ὀδ. Τ, 111. ὡς παρ τὸ, κιμπαίνησι, προφέρηται· Βτμ. Γρμμτ. 93. α. Σημ. 5. Πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ Παρτατ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., κατὰ τὴν σημασ. ὑποφέρω, διττὴν πάσχουσιν αὔξησιν παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἠνειχόμην, ἠνεσχόμην)· Κρατῶ τὴν ὁρμὴν τινος ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἠνεχ' ἵπποισι· Ἰλ. Ψ, 426. ζῶσιν, κρατῶ ἀρχὰ, κάμω νὰ σταθῇ στερεά· στῆμα σύγουρα· στερεόω· «. . ὅστε ζεσταὶς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰμερτοῖσιν ἀνάσσειν, εὐδιείας ἀνέχησιν· Ὀδ. Τ, 111. τουτέστι· σώζει, διατηρεῖ· 2) κρατῶ ὑψηλά, εἰς τὰ ἄνω, ἁπλόνω ἁπάνω ἢ ὑψηλά, σηκόνω ἴσα ἁπάνω· κεφαλήν, χεῖρας, χλαῖναν, ἀσπίδα καὶ τ. τ. Ὀμ. Ἀλλὰ καὶ ἠχείρις ἀνέχωσα ἁπλόνω ἢ σηκόνω τὰ χέρια νὰ παλέψω μὲ τὸν γρᾶδυν· Ὀδ. Σ. 89. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως εὐχρηστότερον κατὰ μέσ. διάθεσ. Κρατῶ τι ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸ ἀφιερώσω εἰς τοὺς θεούς· ἠλικείην καὶ θύρυ Ἀθηναίῃ Ληϊτιδι ὑψόσε ἀνέσχεθε χειρίν· Ἰλ. Η, 460. Ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸ δείξω εἰς τοὺς θεούς, νὰ τοὺς ἔχω μάρτυρας· ὣς εἰπὼν, τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν· Ἰλ. Η, 412. ὅθεν καὶ περὶ τῆς Ἐκάβης· μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀλύρετο δακρυχέουσα, κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.. « Ἰλ. Χ, 80. ὁηλ. κρατοῦσα ἁπάνω τὸ βυζίν της τὸ ἔδειξε εἰς τὸν Ἕκτορα διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λίβῃ συμπάθειαν καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπόν του· Σηκόνω τινὰ ὑψηλὰ, ὑψόνω, μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια· ὡς τό, ἀναιρέομαι· παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος, λέγ', ἐπεί σε, λέχος δουρἁλωτον, στέρξας ἀνέσχε θούριος Ἄρης, ὥστ' οὐκ ἂν ἀεῖρις ὑπείποις· Σφκλ. Αἴ. 212. καὶ Εὐρπ. Ἑκ. 120. ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεῦδον ἀγαθὸν τῆς μαντικόλου βάκχης ἀείχων λέκτρ' Ἀγαμέμνονι· — ἀμεταβ. στικτὸ πρὸς τὰ ἄξω ἢ ἐμπρὸς, ὑψηλά· ἐξέχω· πολύστιχοι αἰγμὴν Ἰλ. Ρ, 310. Ἐπὶ ἀκρωτηρίων ἄνω τῆς θαλασσ. ἐπιφανείας ὑψουμένων· Ἡρόδ. 7, 123. « . . συντάμιον ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, τὸ δὲ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα· Εὐχαίνω ἀπὸ τὸ βαθὺ ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· πολὺ δυνάθη κῖφα μάλ' ἀνέχεθεν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆσαι· Ὀδ. Ε, 320. καὶ Ἡρόδ. 8. πλέγεται γὰρ ὡς ἐξ Ἀφετέων δύο ἐς τὴν θάλασσαν οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρὶν ἢ . . « Εὐχαίνει εἰς τὸ φανερόν, γεννᾶται, προκύπτει, εἶναι ὑπαιόλουδον· ἀνεχ. ἑκτικὸς· πανέχει ὁ ἥλιος· εὐχαίνει ἢ ἀνατέλλει; Μετὰ γεν. τῆς μάχης, τοῦ πολέμου, τῶν καμάτων ἀείχω· ὁηλ. εὐχαίνω, γλυτόνω· Σφκ. Οἰδ. Τ. 173. οὐτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τοίσιν ἰητὸς καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· ὡς τὸ, ἀνατείνω· Ἐκτείνομαι, ἐπὶ τόπου· Θεόδ. 4, 53. πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος· σταματῶ, τραβῶ χέρι, παύω; ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως· ἐπιμένω, καρτερῶ· Συγ. Ὀμ. χρῆται τῷ Ἀορ. μόνῳ κατ' ἀμετβ. σημασ.

Μέτ. ἀνέχομαι, Παρατ. ἠνειχόμην, Ἀόρ. ἠνασχόμην· κυρίως, στέκομαι, βαστοῦμαι ὄρθὸς, δὲν πέφτω κάτω, δὲν νικοῦμαι· ἐξαιρ. ἐπὶ πληγωμένων· «βέβληκαι κεκεῶτα διαμπερές, οὐδέ σ' εἴα δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· Ἰλ. Ε, 285. Ἡρατῶ τὸν ὕπνον μου, μένω ὄρθὸς, δὲν πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· πολλάκιν ὧρη εὗδειν ἀν μεγάρῳ . . καὶ κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀναστχόμην, ὅτε μοι σὺ . . « Ὀδ. Λ, 374. Ὑπομένω, ὑποφέρω· ἀνχμ. κήδεα, κακά, Ὀμ. Ὅστις καὶ ὅστκ. συντάσσει αὐτὰ ἅπαξ, ἠδουλοσύνης ἀνέχεσθαι· Ὀδ. Χ, 423. Παρ' Ἡρόδ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ. ἢ μετὰ αἰτιατ. μένω σταθερὸς, δὲν χάνω τὸ θάρρος; Πλεοναστ. «ἀνεχόμενοι φέροντι τὸν χειμῶνα· Ἡρόδ. 4, 28. «βεῖνος ἀνέχομαι ἤτοι ὑποφέρω· τὸ Ἰταλικ. τολεράρω· Ὀδ. 32. παραβλ. Τ, 27. ὅθεν φιλεξενίζω· Ὀδ. Ρ, 13. Τῷ ἀνέχομαι κατὰ σημασ. τοῦ ὑπομένω, ὑποφέρω συντάσ. Ὀμ. εἰς τὸν ἐξηρτημ. λόγου, μετοχῇ ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀπαρεμφ. οὐκ ἀνέξομαί σε ἄλγε' ἔχοντα ἀντὶ σέ ἄλγε' ἔχειν· «παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος ἀντὶ ἧσθαι· πολὺ δ' ἀνέχεσθαι εἰσορόωντα ἀντὶ εἰσορᾶν· Ἰλ. Ε, 895. Ὀδ. Δ, 595. Π, 277. Τὸ ὁποῖον καὶ παρ' Ἀττκ. πολλάκις χρήσιμον· Εὐρπ. Φοιν. 550. καὶ Ἡρόδ. 5, 19. παράβλ. τλῆμι· Συντάσσεται δὲ κανονικῶς αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, σπανίως δὲ δοτικῇ. Πολλάκις χρῆται τῇ λέξει· καὶ ἀπολύτως Ὀμ. μάλιστα ἐν προτατικ. Ἐσχύλ. ἀορ. «ἀνάσχεο, ἄντεχο = τέτληθι, θάρτει· ἐν γένει, μετριάσου, ἐγκρατεύσου· 2) βαστιέται, κρατιέται ἕνας μὲ τοὺ ἄλλου· χρέμηται ἐν ἀπὸ τἄλλα· Ὀδ. Ω, 8. « . . ὁρμηθοῦ ἑκπέτρης, ἀνὰ τ' ἀλλήλητσι ἔχονται· σπάνιον· 3) = ἀνέχω· 2. κρατοῦ ὑψηλά, ὅταν ἡ ὁ λόγος διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς, καὶ πρέπῃ νὰ εἰποῦμεν ὅτι εἶναι ἐδικά μας· ὠδόρυ, ἔγχος, μελίην, χεῖρας ἀνέχομαι· σηκώνω ἁπλόνω τὰ χέρια νὰ πολεμήσω (κατὰ μέσ. διάθ. οὐδέποτε, νὰ παρακαλέσω, ὡς κατὰ ἐνεργ. διάθ.) Ὀμ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, χεῖρας· «πλῆξεν ἀναστχόμενος· Ἰλ. Γ. 362. Χ, 34. Ὀδ. Ξ, 425. Σ. 95. Ἰδὲ καὶ ἀνίστχω.

Ἀνέφανος, ὁ, ἡ· (ἔφω) δύσκολος νὰ βραστῇ, νὰ μαγειρευθῇ· νὰ ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ· δυσκολόβραστος· Ἱπποκρ. παίδεφανον ὕδωρ· εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα βράζουν, ἁπαλύνονται τὰ ὄσπρια.

*Ἀνεφέω· (ἔφω) ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω τι.

Ἀνέφητος, ὁ, ἡ· (ἐφητός μετὰ τοῦ στερητ. α)· ἀμαγείρευτος, ἄβραστος.

Ἀνεψιά, ἄς, ἡ· παρὰ τὸ, ἀνεψιός· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· θυγατέρα ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· κοινῶς πρώτη ἐξαδέλφη· Ξεν. ἀφ' οὗ

*Ἀνεψιαδέη, συνῤρτ. ἀνεψιαδῆ, ἡ· θυγατέρα ἐξαδέλφης, ἢ ἐξαδέλφου· καὶ

*Ἀνεψιάδης, ου, ὁ· υἱὸς ἐξαδέλφης, ἢ ἐξαδέλφου.

*Ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ = ἀνεψιάδης.

Ἀνεψιός, οῦ, ὁ· (πρῶτος ἐξάδελφος· υἱὸς ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς· ἀλλὰ κατ' ἐπιτεταμένην σημασίαν καὶ πᾶς ἄλλος ἐξ αἵματος συγγενὴς· Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. Ἐσχλ. ἀνεψιά· (Ὀμ. χρῆται καὶ τῇ παρηλληγούσῃ μακρᾷ, τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης· κέντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ ἀταμένοιο· Ἰλ. Ο, 554.)

Ἀνεψιότης, τος, ἡ· συγγένεια· μακρυτέρα ἐξ αἵματος συγγ. ἐξαιρ. ἡ μεταξὺ πρώτου ἐξαδέλφου.

*Ἀνέφομαι· Μλ. ἀνεφήσομαι (ἔφω, ἀνμλ.) ἀναβράζω τι, ἐν τῇ Κυρεστιώνῃ· Σχλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 739.

Ἀνέω, πάνυ ἀχρηστος σχεδὸν ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται κανονικῶς ἐνιοι μόνον· χρόνοι εἰς τὸ ἀνίημι· ὅπερ ἰδὲ· παρ' Ἡρόδ. 2, 165. ὅμως, κεῖται μάνουσι εἰς τὸ μάχιμον ἀντὶ ἀνίεντι.

*Ἄνεφ ἢ ἄνεω, ἰδὲ παρακατιών ἄνεως.

*Ἀνέῳγα· Ἀττκ. Παρκμ. β'. τοῦ ἀνοίγω· ἀεὶ ἀμεταβ.

*Ἀνέῳγον· Παρατατ. τοῦ ἀνοίγω· Ὀμ.

*Ἀνεῳγέτως· Ἐπῤῥ. μετοχ. Παρκμ. ἀνεῳγώς, παρὰ τὸ, ἀνοίγω· ἀνοιχτὰ, φανερωμένα, χωρὶς κρύψιμον.

Ἄνεως, γενκ. ω, ὁ, ἡ, νομίζεται ὡς Ἀττκ. τύπος τοῦ ἀχρήστ. Ἐπιθ. ἄναυος, ἄναος (ἄνω, αὔω, τὸ φωνάζω)· ἄφωνος, βουβός, χωρὶς φωνὴν, χωρὶς κραυγήν· Ὀμ. χρῆται τῇ ἐνκ. ὀνομασ. ἠηλυκ. ἄνεω, καὶ τῇ πληθυν. ἄρσενκ. ἄνεω, ταύτῃ δὲ ἐξαίρεις· ἀλλὰ μόνον μετὰ τριῶν ῥημάτων· «ἄνεω ἐγένεσθε, ἢ ἐγένοντο· ἦσαν, καὶ ἦτσε· ἠηλικ. δὲ ἅπαξ μόνον· Ὀδ. Ψ, 93. «ἦδ' ἄνεω ὀπὶ ἦστο . . « Ὁ Ἀριστοφ. ἐνόμιζε τὴν λέξιν παραπλησίως τῷ ἀκήν ὡς Ἐπῤῥ. σιωπηλά, ἥσυχα, χωρὶς κρότον ἢ θόρυβον, καὶ ὅταν ἤθελε χρᾶσθαι παντοτε ἄνεω. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀπεδέξατο Βτμ. Λεξ. 2, σλ. 1. καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ τοῦ ἠηλκ. ὁ τύπος ἄνεω ἐστι πάνυ ἀμφίβ. ὡς ἐπῤῥ. δὲ ὁρμᾷζει παντοτε τὸ ἄνεω· β) ἀνεως κακῶν παρ' Ἡρόδ. 5, 28, ἐνομίζετο ἀντὶ ἄνευ κακῶν· ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις διεφθάρη, καὶ ὁ Schweigh ἔγραψεν ὀρθότερ. ἄνευς κακῶν.

Ἄνη, νης, ἡ· (ἄνω) = ἄνυσις· τελείωσις, κατόρθωσις.

Ἀνηβάσκω· ἰδὲ ἀνηβάω· γίνομαι ἐκ δευτέρου νέος, ξανακαίνομαι· Ξενοφ. Παιδ. Δ'. ς'. 7. «Ἀνηβᾷται πάλιν δοκῶ μοι Θγν. 1005. 2) αὐξάνω, τρανεύω, φθάνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἤτοι γίνομαι παλληκάρι· Καλλιμ. 55. (ὁ τύπος ἀνηβάσκω νομίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμτ. οὐ πάνυ ὀρθός· Θωμ. Μαγί· σλ. 416. Φάνιο τὴν τῆς ἥβης ἡλικίαν, αὐξάνω.

Ἀνηβητήριος, ία, ιον· (ἀνηβάω) ἐπιτήδειος νὰ ξανακαίνῃ· ὅστις ξανακαίνει τινα· Εὐριπ. «ἀνηβητήριος ῥώμης».

Ἀνήβος, ὁ, ἡ· (ἥβη) ὅστις δὲν ἔφθασε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἀνήλικος ἀκόμη· ἀντὶ τῷ Ἔφηβος· Θεόκρ. Εἰδ. Η'. 3. «ἄμφω τὼ' ἠτὴν πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνήβω».

*Ἀνήγαγον· Ἀόρ. β'. τοῦ ἀνάγω.

Ἀνηγεμόνευτος, ὁ, ἡ· (ἡγεμονεύω) ὅστις δὲν ἔχει ἡγεμόνα, ἀρχηγὸν, ὁδηγὸν, ἐξουσιαστήν.

Ἀνηγέομαι, θύμ· Μλ. ἠσομαι· μέτ. ἀποθ. (ἡγέομαι) λέγω τίποτε διηγηματικῶς, διηγοῦμαι· Πινδ. Νμ. 10. 35. Ἡρόδ. 5, 4. ὡς τὸ διηγέομαι καὶ ἐξηγέομαι· 2) ἔρχομαι ἐφ' ἁμάξης· Πινδ. Ὀλμ. 9, 86.

Ἀνήγρετος, ὁ, ἡ· Νηγρίτης· Νόν.

Ἀνήδομαι· Μ. σομαι· μέτ. ἀποθ. (ἁνά, ἥδομαι) δὲν χαίρομαι πλέον εἰς ἐκεῖνο ὁποὺ ἐχαίρομουν προτήτερα, τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον μ' ἐχαροποίει πρότερον, δὲν μὲ χαροποιεῖ πλέον· νὰ τὸ' ἠσθην, ταῦτα τῶν ἀνήδομαι ὡσπερ τὸ ἀνεύχομαι· (ἔστι δὲ σύνθετος ἡ λέξις οὐ τῷ στερητ. ἀν – ἀλλὰ τῇ ἀνὰ προθέσει, τὸ ὀπίσω σημαινούσῃ).

Ἀνήδονος, ὁ, ἡ· (ἡδονή, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἡδονήν· ὅστις δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαράν, εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ βάρος, ἐνόχλησιν· Ἰωάνν.

Ἀνήδυστος, ὁ, ἡ· (ἡδύνω) ὅστις δὲν εἶναι γλυκαντμένος, καρτιμαγειρεμένος· ἐν γένει χωρὶς χάριν· ἄχαρις· Πλούτ. ψυχὴ ἀνήδυστος.

*Ἀνήδυστος, ὁ, ἡ = ἀνήδυστος.

*Ἀνήη, Ἐπικ. διάστεμα, ἐνν. γ'. πρόσπ. ὑποτακτ. Ἀορ. β'. τοῦ ἀνίημι, ἀντὶ ἀνῇ· Ἰλιάδ. Β. 34.

Ἀνηβέκαυτος, ὁ, ἡ· (ἡβηκαυτέω) Ἀνηβεκαύτης· Σχόλ. Λυκόφρ. 14.

Ἀνήβητος, ος, ον· (ἄνηθον) ἀπὸ ἄνηθον ἢ ἄνηθα κατασκευασμένος, καμωμένος· π. χ. ἀνήβητος στέφανος· Θεόκρ. Διοσκορ. Α'. 62.

*Ἀνηβίτης οἶνος· κρασὶ κατασκευασμένον μὲ ἄνηθον· εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν ἄνηθον καὶ ἀνισομυρίζει.

Ἄνηθον, τὸ· τὸ χόρτον ἄνηθον· κοινότ. ὁ ἄνηθος· ἄλλως δὲ καὶ ἄνησον καὶ ἄννησον· Διόσκ. Anethum graveolens· Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἀνηθοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ· ὅστις ἔχει τὸ εἶδος ἀνήθου· ὁμοιος μὲ τὸ ἄνηθον.

Ἀνηθοποίητος, ὁ, ἡ· (ἡθοποιέω) ὅστις δὲν εἶναι καλὰ μὲ λόγον παραστημένος, περιγραμμένος· τοῦ ὁποίου τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα δὲν παρασταίνει, δὲν εἰκονίζει, δὲν περιγράφει καλὰ ὁ ποιητής. ἢ ὁ συγγραφεύς· 2) χωρὶς σταθερὸν χαρακτῆρα, χωρὶς ἦθη· κακοήθης, κακοναδρεμμένος· Ἄλκιφ.

*Ἀνήϊξαν· ἀόρ. α' τοῦ ἀΐσσω· Ὅμ.

*Ἀνήϊον, ες, ε· Ἐπικ. Παρατατ. τοῦ ἄειμι, ἀντὶ ἀνῄειν· Ὅμ.

Ἀνήκεστος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνίατος, ἀϊάτρευτος· Ὅμ συνιστάνει τῇ λέξει τὸ, ἄλγος, καὶ χόλος, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίατα, ἢ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικόν, ἢ βοηθητικὸν μέσον νὰ τὰ μετριάζῃ, καταπραΰνῃ· Ἰλιάδ. Ε, 394. Ο, 217.: Πάθος, λώβη, λύμαι· Ἡρόδ. 137. 3, 154. 6, 12. διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει καλὸν Ἰατρικὸν νὰ τὰ ἐξαλείψῃ· ἄρα ἀϊάτρευτος καθόλου, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, χωρὶς γλυτωμόν, χαμένος· ἀνήκ. κακά· τοιοῦτοι τόσον ὑπερβολικὴ ὥστε προξενεῖ ἀϊάτρευτον βλάβην· Σφκ. Αἴ. 52. ἀνήκ. πῦρ Ἥλ. 888. ἀνήκεστα πάσχω· μετριωτ. ἔκφρασις, ἀντὶ τοῦ, μὲ φονεύει ὁ θάνατος, τὸ τουρκεβ. ὁ τσελάτης· Πλούτ. Ἠθικ. 5. ἄθεν σκληρότατος, ὀλεθριώτατος· ἐξαίρ. ἐπιῤῥηματικῶς· ἀνηκέστως διατίθημί τινα· Ἡρόδ. 7, 155. ἀνήκεστα λέγω, χρῶμαι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀνηκής, ὁ, ἡ (ἄκος) = Ἀνήκεστος.

*Ἀνηκεστότης· Ἐπῤῥ. (ἠκή, ἀκίς) χωρὶς μύτην ἢ σουβλί ἤτοι τὸ κοινότερον ζεύμπος· Αἰτχλ. παρ' Ἡσυχ. ἴσως ἀνηκεστότητι, παρὰ τὸ ἀνακεστωτός.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀκούῃ τις, κουφάρα· Πλούτ. 2) Ἀπείθεια, τὸ νὰ μὴν ὑπακούῃ τις· 3) Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία· τὸ νὰ μὴ μανθάνῃ, διδάσκεται, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε, νὰ μὴν ἐδιδάχθηκέ τις τίποτε.

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ· (ἀκοή) χωρὶς ἀκοήν, ὅστις δὲν ἀκούει, κωφός· στερημένος ἀκοῆς· Ξεν. Ἀπομ. Β'. α'. 31. ἡ Ἐπαίου ἑαυτῆς ἀνήκοος· ἀνήκοος εἰμί τινος· δὲν ἤκουσα κανὲν πρᾶγμα· Ἱερ. Α'. 14. «Εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων· δὲν ἤκουτε, δὲν ἔμαθε, δὲν ἐδιδάχθητε τι· ἀμαθὴς· Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ς'. 5. β') παθητ. ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν ἀκούεται· δηλ. ὁμιλεῖ τόσον ἀγάλι ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀκούσῃ 2) ὅστις δὲν ἀκούει, ἢ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ, δὲν ὑπακούει, δὲν ὑποτάσσεται, ἀπειθής· «Ἀνηκόως ἔχουσι ἀστρολογίαις» Πλούτ. καὶ τοι οὐδὲ τούτων γε ἀνήκοος ἦνα· Ἐπῤῥ. ἀνηκόως.

Ἀνηκουστέω, ὦ· Μ. ἤτω· (ἀνήκουστος) δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω, δὲν ὑπακούω, δὲν πείθομαι· μετὰ γεν. Ἰλ. Ο. 235.—οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνος· καὶ Δοτικ. Ἡρόδοτ. ς'. 14. «ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ χρῆται Ἡρόδ. τῇ λέξει ἀπολύτως.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ· Ἀνηκοΐα· κωφαμάρα· Ἱππ. 2) Παρακοή, ἀπείθεια· Πλάτ. Νομ. Β'. «Παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας» παρὰ τὸ

Ἀνήκουστος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) ὅστις δὲν ἀκούεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις, ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ τις· 2) Ἐπερχ. ὅστις δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἤκουσε· δὲν ὑπακούει, δὲν πείθεται, δὲν ἀφήκρωτα· ἀπειθὴς· Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Ἀνήκουστον· οὐσ. ἀντὶ τοῦ Ἀνηκουστία· Ξεν. Κυν. Γ'. 8. «τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσιν» Ἐπῤῥ. ἀνηκούστως.

Ἀνήκω, Μλ. ξω· (ἥκω) ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ ἀπάνω του· ἁπλόνομαι καὶ φθάνω τι· συνήθ. μετὰ τῆς εἰς· παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ μετὰ τοῦ πρόσω· ναὶ δὰ, συμβολευομένου τοῦ αὐτοῦ, πολιτήτης ἀνὴρ τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑποθέσιος, εἰ μὴ πρόσω ἀρετῆς ἀνήκοιεν· Ἡρόδ. 7, 237. ὡσαύτως καὶ ἐπιτυγχάνω· τροπικ. ἀναφέρομαι, ἔχω ἀναφοράν, τὸ Ἰταλικ. appartenere εἰς τίποτε· «τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα· τὸ δὲ, εἰς οὐδὲν ἀνήκει» ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν κοινῶς, δὲν σύγκεται τίποτε, δὲν εἶναι κάνεν ὄφελος, κάνεις διάφορος ἀπ' αὐτό· αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἢ νὰ εἴπῃ τίποτε· αὐτὸ δὲν θηλοῖ τίποτε· «. . καὶ ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες· καὶ τοῦτο μὲν εἰς οὐδὲν ἀνήκει· εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· Ἡρόδ. 2, 104. φθάνω, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι ἕως εἴς τι μέρος ἠπειρώτικον εἰς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες· δηλ. ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ἄκραν, ἢ εἰς τὸ ὀλόστερνον μέρος τῆς χώρας· Ἡρόδ. 8, 111. καὶ Παρὰ Διοδ. Γ'. 10. καὶ 13. «Φέρηχθε τοῖς τὸ μῆκος ἀνηκούσαις» ἀνήκουσι μέγιστον ἀπόστημα.

Ἀνηλάκατος, ὁ, ἡ· (ἠλακάτη) χωρὶς ἠλακάτην ἤτοι ῥόκαν· ὅστις δὲν γνέθει, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ γνέθῃ· Ἀθην. Δ'.

Ἀνήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀκαταδάμαστος, ἀχαλίνωτος· ἀπειθὴς, ἄγριος, ἐξαίρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· μεταφ. ἐπὶ ἀῤῥύθμων πραγμάτων· π. χ. «Ἀνήλατος ἅρμασι· σκληρὸν ἁμάνι.

Ἀνηλεγέως· ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, παρὰ τὸ ἀλέγω. «Εἰ δ' ἂν ἀνηλεγέοιτε ἐμὰς παρίοιτε βέμισταν» οὕτω θέλει τὴν λέξιν ὁ Ἡρόδ. παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 17. αὐτὸ τοῦ, ἀπηλεγέως.

Ἀνηλεγής, ὁ, ἡ· ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· Ἐπῤῥ. ἀνηλεγέως· ἰδὲ ἀπηλεγής, ἀπηλεγέως.

*Ἀνηλεήμων, ονος, ὁ, ἡ = ἀνελεήμων Γρηγ. σλ. 163.

Ἀνηλεής, ὁ, ἡ· (ἔλεος) = ἀνελεής. Ἐπῤῥ. Ἀνηλεῶς.

Ἀνηλέητος, ὁ, ἡ· = ἀνελέητος.

Ἀνήλειπτος, καὶ Ἀνήλιπτος καὶ Ἀνήλιφος, ου, ὁ· ἡ· (ἀλείφω) ἄλειπτος, ἄχριστος, ἀμύρωτος· λέγει καὶ ἄνιφτος, ἄπλυτος· ἀφ' οὗ

Ἀνηλειψία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀλείφηται, χρίηται, μυρώνηται, νίβηται, πλύνηται τις· ἀναλειψία, ἄπλυσιά. Πολύβ. Γ'. 87.

Ἀνήλης, Ποιητ. συναιρ. ἀντὶ Ἀνηλεής.

Ἀνηλιάζω, Μ. άσω. (ἀνά, ἡλιάζω) βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον νὰ ἡλιασθῇ, ἡλιάζω. Ἀθην. Γ'.

Ἀνήλικος, ὁ, ἡ· (ἥλιξ) = Ἄνηβος. Σουΐδ.

Ἀνήλιος, ὁ, ἡ· (ἥλιος, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἥλιον, σκοτεινὸς, ἰσκιώδης. Γρηγ. Ἀνήλιον φῶς· τὸ μὴ προερχόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἀνήλιπος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀνάλιπος· γυμνοπόδαρος, ξεπόδητος ἢ ξεπόλυτος. «Εἰς ὄρος ἔκ' ἕρπες, μὴ ἀνάλιπος ἔρχευ» Βάττων. Θεόκρ. 4, 56. παρῤῥβλ. νήλιπος, νηλίπους· (ἡ παραγ. τῆς λέξ. ἀσαφὴς· ἡ δὲ σημασία ἀναμφίβολος· πιθανώτατα παρὰ τὸ ἥλιψ, δωρικόν τι ὑπόδημα, ἀφ' ἧς ἴσως συμπεπυκνωμένοι τύποι ἦσαν ἀμφότεροι οἱ ἀρνητικοὶ τύποι τῆς λέξ. ἡ ἑτέρα παραγ. παρὰ τὸ ἁλίσσειν τὸν πόδα, ἀντιφάσκει τῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. ἂν γένει δὲ τὸ ἀπειδέχασιν συνίστησι τινα μετὰ τοῦ πούς, ὡς ὁ Damm ἐθέλει, πάνυ παράλογον δοκεῖ). Νήλιπος.

Ἀνηλιψία· ἡ ἡ = ἀνήλειπτος. Κύριλλ. «ἀνηλιψίᾳ ὑαῖνω· ἢ μὴ ἀλειφείσα πίττῃ.

*Ἀνήλιφος, ὁ, ἡ = ἀνήλειπτος.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ· (ἀνέρχομαι) πηγαιμὸς ἀπάνω· 2) γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή· ἴσι δὲ καὶ ἀνέλευσις.

Ἀνήμελκτος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεκτος. Ὀδ. Ι, 439. «Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοῖς· ἀντὶ τοῦ, ἀνάμελκτοι· κατὰ τροπήν.

Ἀνήμερος, ὁ, ἡ· (ἡμέρα, μετὰ τοῦ στερτ. α) μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀδάμαστος, σκληρός· ἐπὶ Ζώων· καὶ ἀνθρώπων. Γρηγ. «Θηρίον ποινηρὸν, καὶ ἀνήμερον· ἐπὶ φυτῶν, ὅ,τι δὲν συβάνει εἰς κῆπον, ἀλλ' εἰς τὰ βουνὰ, εἰς τὰς πεδιάδας, ἀγρούς, ἤτοι εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ χωράφια. Ἐπῤῥ. ἀνημέρως.

Ἀνημερότης, τος, ἡ· ἀνημερωσύνη, ἀγριωσύνη, σκληρότητα.

Ἀνημερόω, ῶ. Μ. ώσω, (ἀνά, ἡμερόω) ἡμερόνω, κάμνω τι ἥμερον.

Ἀνημεμβολιαῖος, αία, αῖον· ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ ἀν ἡμεμβολιαῖος· παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 554. «Ἥρᾳ ξυναβραστ' εἰκοσιν ἀν ἡμεμβολιαίαν.

*Ἀνήναστε· ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ ἀναίνομαι ἀφ' οὗ χρόνου ἔχει Ὅμ. καὶ τὸ, ἀνήνατο καὶ ἀνήνασθαι.

Ἀνηνεμέω, (ἀνήνεμος) δὲν ἔχω ἄνεμον, ἔχω ἡσυχίαν ἀνέμου. Στράβ. Ζ'. ὅπου ἄλλοι Νηνεμέω, ἔχουσιν.

*Ἀνηνεμία, ἡ· ἔλλειψις, ἡσυχία ἀνέμου· παρὰ τὸ

Ἀνήνεμος, (ἄνεμος) ὅστις δὲν ἔχει ἄνεμον, πανήνεμος χειμῶνα· ἀντὶ ἄνευ ἀνέμου χειμῶνος· ἤτοι χωρὶς φύσημα ἀπὸ ἀνεμοζάλας, φορτούνες. Σφκ. Οἰδ. Β. 677. «Ἀνήνεμος πάντων χειμώνων· (ὑπάρχει δὲ καὶ ὁ ταυτοσήμαντος τύπος νήνεμος νηνεμία, ἀλλ' ἡ ἄρνησις οὐδὲν ἰσχύει εἰς τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἐπειδὴ παρ' Ὅμ. ἤδη εὑρηται τὸ ἁπλοῦν ἠνεμόεις· ὡσαύτως ἀνὴρ, ἠνορίη, ἀνήωρ) Λουκιαν. ἐν ψευδ. περιπαίζει τοῦτο, ὡς καὶ τὸ Ἐκχέω, ἀντὶ Ἐχέω.

Ἀνήνιος, ὁ, ἡ· (ἠνία) Δωρικ. ἀνάνιος· ἀχαλίνωτος, χωρὶς χαλινάρι· ξεπαλωμένος, αὐθάδης, περήφανος.

*Ἀνήνιος, ὁ, ἡ (ἀνία) Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνάνιος· χωρὶς πόνον, χωρὶς λύπην· ἀπόνητος, ἀλύπητος· ὅστις δὲν αἰσθάνεται, ἢ δὲν προξενεῖ λύπην, πόνον.

Ἀνήνοθε. Ἐπικ. Πρωτ. β'. κατ' ἀμετβ. σημασ. Ἐναντ. οὐ τό γ'. πρόσπ. καὶ ἀντὶ ἀόρ. χρησιμοπ. σημαίνομαι, κινοῦμαι ὁρμητικὰ ἰσχυρῶς· πετάχνομαι, πηδῶ ὑψηλὰ πρὸς ἔξω· ἀνεβαίνω ὑψηλά. Ὅμ. χρῆται ὅλῃ τῇ λέξει. «αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς». Ἰλιάδ. Δ, 206. ἐπήδησεν ἰσχυρῶς τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν· καὶ «κνίσῃ ἀνήνοθεν» Ὀδυσ. Ρ, 270. ἀνέβαινε ἡ ἡλιὰ μυρωδιὰ τοῦ καιομένου κρέατος, ἢ βόχα· (ῥίζα, ἡ πρωτότυπος ἀρχὴ τῆς λέξεως ἔστι πιθανῶς ἡ ἀνά πρόθ. κατ' ἐπιῤῥηματικὴν συ-

μαι. ἄνω· ὡς παρ᾽ ἡ ἀντὶ τοῦ ἀντομαι, καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν αὐτῆς, συγγενὴς ὢν ἐγγιστα τῷ ἀνδάω. Ὀδὲ Βτμ. Δξ. 1, σλ. 266 ἀποδοκιμάζει εὐλόγως τὸ εἶναι σύνθετον τὴν λέξιν, καὶ ἀποδέχεται ἀντὶ τούτου, συμφώνως παλαιοῖς Γραμματ. τὸ κατ᾽ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐπίτασιν ἀρχαῖον ἄνδω· διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχηματισμοῦ παρέβαλε τὸ ἐννέπω, οὗ ἡ πρωτότυπος ἀρχὴ ὅμως πάνυ διάφορος φαίνεται.)

Ἀνήνυστος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ὡς τὸ ἀτέλεστος· ἀτελείωτος, ὅστις δὲν τελειόνει, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃ τέλος· χωρὶς τέλος· ἔργον ἀνήν· θουλεῖ ἀ᾽ς τὰ χαμένα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εὐχαίνει τίποτε. Ὀλ. Π. 111. ἠάνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ· καὶ Πολύβ. ἡμῆκος ἀνήνυστον τῆς ὁδοῦ· δρόμος, ἢ στράτα χωρὶς τέλος.

*Ἀνήνυτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμ. χρησιμώτερον παρὰ τοῖς Πεζογρ. Valch. Adon. σλ. 379. C. Ἐπῤῥ. ἀνηνύτως.

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνὴρ) ἀνανδρος, θειλός, μικρόψυχος, ἀκάρδιος. Ὀδσ. Β, 301. 341. Τὸ δὲ, ἀντὶ ἀνὴνωρ· ἀντὶ ἀνὴρ ἠνορέας στερούμενος· τοιοῦτος ἁρμόζει νὰ ἐκπληρόνῃ τὸ ἀνόρικον καθῆκον· ἠμὴ δ᾽ ἐπ᾽ ἀκεινήτοισι καθίζειν . . . παῖδα δυωδεκαταῖον, ἐτ᾽ ἀνέρ᾽ ἀνήνορα ποιεῖν. Ἡσδ. Ἔρ. 696.

Ἀννηπελία, ας, ἡ· = Νηπελία.

Ἀννήπυστος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀνάπυστος. Φρν. σλ. 701.

Ἀννηπύω. Μ. ὑσω· (ἠπύω) = ἀναφωνέω· φωνάζω ὑνατά, ἀρλιοῦμαι· (τὸ υ παρὰ τοῖς παλαιοῖς βραχύ· παρὰ Μτχ. δέ, 2, 97. μακρόν· « . . Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀννηπύοντος ἀκούειν». Schaef. mel. σλ. 125.)

Ἀνήρ, ὁ· γεν. ἀνδρός — δρί — δρα. κλητ. ἄνερ. Πλ. ἄνδρες, — δρῶν — δράσι — δρας. Παρ᾽ Ἐπικ. δὲ καὶ, ἀνήρ, ἀνέρες, ἀνέρι, ἀνέρα· ἀνέρες, ἀνδρεστι, ἀνέρας. Ἄνδρας, ἀντιδ. τῷ γυνή, ἡ γυναῖκα· « . . ἠὲ ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος εἰσορόωσι τεθνηότος, ἠὲ γυναικός. Ἰλ. Γ, 435. Εἰ καὶ παρ᾽ Ὁμ. κατὰ τὸ φυσικὸν τῶν Ποιήσεων αὐτοῦ ἡ λέξις σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡγεμόνας, ἄρχοντας, ἀρχηγοὺς καὶ τ. τ. πάλιν χρηται ὁ Ποιητὴς τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν· π. χ. ἀνὴρ δήμου· τουτέστιν ἕνας ἄνδρας ἀπὸ τὸν λαόν, ἕνας κατώτερος· « οὐδ᾽ αὖ δήμου τ᾽ ἄνδρα ἰδοι, βοόωντά τ᾽ ἐφεῦροι. « Ἰλ. Β, 198. καὶ Ὀδσ. Ρ, 352. παῖδά δ᾽ οὐκ ἀγαθὴν φησ᾽ ἔμμεναι ἀνδρὶ προϊκτήν. Ὅταν σημαίνῃ δὲ μεγάλου τινα ἔχει προσκείμενον πάντοτε καὶ ἐπίθετον τῆς ἀξίας τοῦ ὑποκειμένου ὑηλωτικὸν· π. χ. βουληφόρος, ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἡγήτωρ, ἔξοχος ἀνήρ· 2) ἄνθρωπος ἀντιδ. τῷ, Θεός. «Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Ὁμ. «Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν». Ἰλ. Α, 334. 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρσμ. ἐνίοτε μὲν τοι καὶ ἀνικῶς· π. χ. Ἰλ. Ν, 321. ἐξαίρ. Σ, 432. 433. « . . ἐκ μὲν μ᾽ ἄλλαων ἀλείων ἀνδρὶ δάμασσεν, Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἐνλη ἀνέρος εὐνῇ». Herm Vig. σλ. 722. Πολλάκις δὲ δι᾽ ἰδιαιτέρας τῆς ἐνητῆς φύσεως σημαντ. λέξεως· βροτός ἢ ἔνητος ἀνήρ· σπανιώτερον ἄνδρες ἡμίθεοι. Ἰλ. Μ, 23. ἄνδρες ἥρωες δέ, ἐν πλείστοις χωρίοις· 3) ἀκμαῖος ἀνήρ, ἤτοι ἄνδρας εἰς τὸν καιρόν του, ἀντιδ. τῷ νεανίας, ἢ παλληκαράκι· τὸν ὁποῖον Ὁμ. διακρίνει διὰ πλειόνων ὁριστῶν· οἷον· νέος, νεώτερος, κουρότερος, ἁπλότερος, νεηνίης ἀνήρ· ἰδοὺ τοῦτο σημαίνεται ἀντιδίτως τῷ ἀκμαῖος, ὁ γηραλαίος· ἀνὴρ γέρων ἢ προγενέστερος. Ὀδσ. Λ, 342. Σ, 53. Ὅπου δὲ οὐδεὶς τῶν διαιρετῶν αὐτῶν πρόσκειται τῇ λέξει, ἐνιοτε Ὁμ. δεῖ τοῦ ἀνὴρ ἁπλῶς, τὸν ἐν ἡλικίᾳ ἄνδρα, τοῦτ᾽ ἔστιν, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ φορέσῃ ὅπλα. Ἐν Ἰλ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πολεμιστήν. 4) Ἀνὴρ, μετὰ διαφερόντως τιμητικῆς ἐμφάσεως· ὁ ὄντως ἀνὴρ, ἀνδρεῖος δηλ. δίκαιος, ἀγαθός, γενναῖος καὶ τ. τ. ἀνέρος ἔστε φίλοιιν. Ἰλ. Ε, 529. Πολὺ μᾶλλον παρ᾽ Ἡρόδ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως κατὰ τὴν ἠϊκὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Ἡρόδ. 7, 210. «δῆλον ὁ ἐποίευν παντὶ τεῳ, καὶ οὐκ ἡκιστα αὐτῷ βασιλεῖ, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνδρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες· παραβ. Ἀρτιφ. Ἀχ. 77. Ἱππ. 392. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 239. Β. ἀντιδέτ. τῷ, ἀνδρωπος. Ἡρόδ. 9, 39. « . . λαμβάνουσι ὑποζύγια τε πεντακόσια . . . καὶ ἀνδρώπους, οἱ εἵποντο τοῖσι ξεύγεσι . . . οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενὸς οὔτε ἀνδρωπου». — 5) Σύζυγος. Ἰλ. Τ, 291. «Ἄνδρα μέν, ὦ ἑδοτάμη πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.« Ὀδσ. Ω, 196. Ἡρόδ. 1, 146. Ἐς ἀνδρὸς ἐέναι ἢ ἐλθεῖν, τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ, πάρη ἄνδρα. Γρηγ. σλ. 45. Πολλάκις κεῖται καὶ ἄνευ σημασ. συζύγου, ἀνειδέτως τῷ, ἀρσενικοῖς πρὸς γυναῖκας, ἤτοι παρθένοις· ἄρα παλλακευόμενος· « νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτῆς χειρὸς ἄνδρα.« Θκρ. 15. 131. Ἱππν. 490. Ἰουλ. Καισ. 25, 15. καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντιδέτ. τῷ, πόσις. Σφκ. Τρχ. 551. «ταῦτ᾽ οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ᾽ ἀνήρ». Πολλάκις συντάσσεται τὸ ἀνὴρ ἄλλοις ἐπιθ. οἷον βουκόλος ἀνήρ, ἀνὴρ βασιλεύς, μάντις καὶ τ. τ. δ᾽ ὧν τιμιώτερα καθίσταται ἡ λέξις. Ἀλλὰ καὶ ἐθνικοῖς ὀνόμασιν οἷον· ἄνδρες Πυγμαῖοι, Κίλικες, Θρῆκες. Ὅμ. ὅτε χρησιμεύει κυρίως εἰς τὸ νὰ δίδῃ τῷ καθ᾽ αὐτὸ ἐπίθετ. κυρίῳ ὀνόματι τὴν πλήρη σύστασιν. δύναμιν αὐτοῦ· π. χ. ἐν τῷ γνωστῷ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Ἰδὲ Ἀνδρωπος.

Σημείωσαι δὲ πρὸς τούτοις ὅτι οἱ Ἀττ. ὅπου συντάττουσιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν τὰ Ὁμόμ. ἄνδρες, γυναῖκες ἄνευ συνθέτου εἰώθασι ποιεῖν τὴν σύνταξιν αὐτῶν· « . . ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κοκύματα». Σφκ. Ἀντγ. 1079. Ἀρτιφ. Βατρ. 157. καὶ ὅτι, οἱ μὲν Ἰων. κατὰ Ἡρόδοτον μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ ἀνήρ, οἱ δὲ Ἀττ. ἀ᾽ νὴρ (– –) εἰώθασι γράφειν. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 58. Ε. ἀνὴρ ὅδε = ἐγώ. Ἡρόδ. 1, 108. ὡσαύτως καὶ εἰς πάντας τοὺς τύπους τῆς δεκατ. ἀντωνυμ. πάνυ χρήσιμον ἐν διαλόγοις παρὰ τοῖς Ἀττικ. Τὴν αὐτὴν τοῦ, ἀνὴρ πρωτότυπον ἀρχὴν ἔχει ἀναμφιβόλως τὸ ἀρήν, Ἄρης, ἀρείων, ἄριστος, ἀρετή. Περὶ τῆς ἀστείας δὲ παραγωγῆς τῆς λέξεως ἰδὲ Πλάτ. Κρατύλ. σλ. 414. Α. (οἱ Ἐπικ. χρῶνται τῇ παραλληγούσῃ τῷ, α, μακρῷ μὲν ἐν τῇ ἄρσει, βραχεῖ δὲ ἐν τῇ καλέσει τῶν μετρ. ποδῶν, εἰς τοὺς τριτυλλάβους δὲ τύπους αὐτοῦ, ἀεὶ μακρῷ. Οἱ Ἀττ. δὲ τοὐναντίον ἀεὶ βραχεῖ, ἐὰν μὴ τύχῃ ἄσει μακρὸν κεῖσθαι. Ὁ Αἶσχ. μόνος φαίνεται ὅτι διετήρησεν ἐσὰ ὅτε τὴν Ὁμηρ. χρῆσιν Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 381. Porson. ἐν Εὐρπ. Φοι. 1670. Meineke quert. Men. σλ. 58. Ἀιέρων, μετὰ μακρου α, ἔχει ἐν μελικῇ τινι στροφῇ καὶ Σφκ. Οἰδ. Τ. 869. παράβλ. καὶ Σφκ. Αἰ. 1183. Ὅτι δὲ τὸ α ἐστι μακρὸν ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις δεικνύουσι **Wellauer comm.** Αἰσχ. σλ 68. καὶ **Pinzger** καὶ **Sange** ἐν Αἰσχ. Παρ. 609, σλ. 215.

Ἀνήρεικτος, ὁ, ἡ ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀνερείκτος

Ἀνηρέμητος, ὁ, ἡ· (ἡρεμέω) ὁ μὴ ἡρεμῶν, μὴ ἡσυχάζων· ὁποιος δὲν ἡσυχάζει· ἀνησύχαστος· Ἐπῤῥ. ἀνηρεμήτως.

Ἀνήρεστος, ὁ, ἡ· (ἄρεστος) ὅστις δὲν ἀρέσκει· 2) καθ᾽ Ἡσύχ. καὶ ἀντίτου Ἀσεστος· ἀμφιβ. οὐ γὰρ εὑρηται ποτε ῥῆμα, ἀναρίσκω.

Ἀνηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) χωρὶς σκεπαστήν· ἀσκέπαστος· Ἀπολλ. Β. 1174. «Ἀνηρεφὴς ναός».

Ἀνήρης, ὁ, ἡ· (ἄρω) χωρὶς ἁρμογήν, χωρὶς συνδεσμον· ὅστις ἀσύζευκτος, ἀνυπανδρος.

Ἀνηρίθμος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ἀναρίθμος· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 232. ἀνήριθμος θρήνοισι.

Ἀνηρίναστος, ὁ, ἡ· Ἀνερίναστος· καὶ Παροιμ. «ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος ἃ ἔχειν· μεταφ. ἀπὸ τῶν συκῶν.

Ἀνήριστος, ου· Ἀνέριστος.

Ἀνηρός, οῦ, ὁ· Νίκανδρ. Θηρ. 701. ὅπου οἱ κώδικ. ὀρθότερον, Ἀνηρος, ἔχουσιν.

Ἀνήροτος. ὁ, ἡ· (ἀρόω) ἀγεώργητος· ἀόργωτος· Ὀδ. Ι. 123. «σπάρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται· ἰδιαίτερος δὲ Ἀττ. τύπος, ἀνάροτος, οὐχ εὑρηται.

Ἀνησίδωρον, ὁ, ἡ· (δένος, ὃ ἐστι δῶρον) = τῷ ἑξῆς.

Ἀνησίδωρος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι, δῶρον)· ὅστις στέλνει, εὐχαίνει ἁπάνω, τοιοῦτος κάμνει νὰ φυτρώνουν δῶρα· Ἐπίθ. τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος· ὡς καὶ τό, Ζείδωρος· Πλουτ. προβ. συμ. Η΄. 14. ὅτι δὲ καὶ ἀνεισίδωρος· Ἀλκφ. 1, 3.

*Ἄνηστον, τό· Ἰων. ἀντὶ ἀνήθου· Ἡρόδ. οἱ νεώτερ. συγγρφ. ὅμως προκρίνουσι τὸν τύπον ἄνηρον.

Ἀνήστατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀνήττητος· (ἅπτω) ἀνίκητος, ἀκαταπολέμητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ νικήσῃ, ἢ δὲν ἐνίκησέ τις.

Ἄνηστις, εως, ὁ, ἡ· (ἔδω. ἐσθίω) = νῆστις, πλεονασμ. τοῦ α. Νηστικός· Κρατιν. παρ᾽ Ἀθην. ὡς καὶ τὸ Νώνυμος, καὶ Ἀνώνυμος· νηνεμος, ἀνήνεμος, νηφθμος, ἀνηφθμος.

Ἄνητον, ου, τό· καὶ ἄνητον Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ Ἄνηθον· Ἀθηναῖ. 15. σλ. 674. D. Ἐπιθ. ἀνήτινος ἀντὶ ἀνήθινος· Ἡρόδ. Δ. 71. καὶ Θεόκρ. Εἰδ. Ζ΄.

*Ἀνήττητος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ ἀνήστατος.

Ἀνήφαιστος, ὁ, ἡ· (Ἥφαιστος) χωρὶς Ἥφαιστον, τὸν θεὸν τῆς φωτιᾶς· ὅ ἐστι, χωρὶς φωτιάν· Εὐριπ. Ὀρέστ. 620.

*Ἀνήφθω· γ΄. ἐνν. προσ. παθ. προστακτ. Παρεμ. τοῦ ἀνάπτω· Ὀδσ. Μ, 51.

Ἀνηχέω, ῶ· Μ. ήτω· κάμνω μεγάλον, δυνατὸν ἦχον· τὸ κοινότερον ἀντικαυτῶ· 2) ἀντηχῶ Ἐπιγρ. κἀνήχει μολπήν.

Ἀνθαιρέομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (αἱρέω· ἀνμλ.) ἐκλέγω, προκρίνω, προτιμῶ τίποτε ἀντὶ δ᾽ ἄλλο τίποτε· προτιμῶ ἓν ἀπὸ τ᾽ ἄλλο· (τί τινος) Εὐρπ. Πεν. Ἑλλ. ς΄. 2. «παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται» – 2) ἁρπάζω, πέρνω μὲ βίαν τίποτε ἀπὸ τινα, τὸν ὑστερῶ ἀπὸ κάνενα πρᾶγμα· φιλοσοφικῶ διὰ ν᾽ ἀποδείξω ὅτι εἶναι ἰδικόν μου· (τινί τι) Εὐρπ. Ἐκ. 656.

Ἀνθαιρετέος, ἑα, έον· ὅστις πρέπει νὰ προκριθῇ, προτιμηθῇ, προκρίνηται, προτιμᾶται ἀντὶ δ᾽ ἄλλου τινα, τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ προτιμήσουν· Συνέσ. Ἐπ. 57.

Ἀνθαλίσκομαι, Μλ. —λώσομαι Παθητ. μετὰ μέσ, Μλ. καὶ Ἐνεργ. ἀορ. καὶ Παρκμ. (ἁλίσκομαι· ἀνμλ.) ἀντεγκαλοῦμαι, ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλοῦμαι, ἐξελέγχομαι, καταδικάζομαι· τοιοῦτον ἀφ᾽ οὗ ἐγκάλεσα ἄλλον εἰς τὸ κριτήριον, ἀπέδειξα ὅτι ἔχω δίκαιον καὶ τὸν κατεδίκασαν, μὲ ἐγκαλεῖ αὐτὸς ἐξ ἀναιτίας, ἀποδείχνει το ἐναντίον καὶ μὲ καταδικάζουν· νεῖ δ᾽ εὐσέβουσι τοὺς πολυτούχους θεοὺς τοὺς τῆς ἀλοὺτης γῆς, θεῶν δ᾽ ἱδρύματα, οὐκ ἂν γ᾽ ἐλθοῖτε αὖθις ἀνθάλοισιν ἀνω. Αἰσχλ. Ἀγμ. 340. (ἁλίσκομαι)

Ἀνθάλωψ, πος, ὁ· μυθώδες τι ὄρνιον, ὅμοιον τῇ ἐλάφῳ· ἐκ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ Ἀντιλώπη. Εὐστάθ.

Ἀνθαμιλλάομαι, ῶμαι Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποδ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀορ. ἐδ., παθητ. συνήθως, ἐνίοτε ὅμως καὶ μέσον· ὁστκ. συνταστόμ. (ἀμιλλάομαι) ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ ἐξ ἐναντίας· ἀνταγωνίζομαι.

Ἀνθάμιλλος, ὁ, ἡ· (ἄμιλλα) ὅστις συναγωνίζεται, ἀγωνίζεται, φιλονεικεῖ διὰτι μὲ ἄλλον τινά· ἀνταγωνιστής, ἀντεραστής. Εὐρ. Ἰων. 605.

Ἀνθάπτομαι. Μ. φομαι. Ἰωνικ. ἀντάπτομαι. μέσ. ἀποστ. (ἅπτομαι), προθύμως πιάνω, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι εἴς τι· ἀπασχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τίποτε· θέλω βουλομένων τῶν πολλῶν ἀνθάπτεσθαι τοῦ πολέμου, μηδενὸς ὄντων δὲ προθύμως.α Ἡρόδ. 7, 138. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων τῆς πολιτείας. Πλάτ. καὶ Θουκ. «ἀνθάπτομαι τοῦ ἔργου, τῶν πραγμάτων». Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημασίαν, λέγω τε καὶ ἔργῳ. Ἐπιτίθεμαί τινι, τὸ ἰταλκ. attaccare, ἀδικῶ, βλάπτω ἢ ὑβρίζω, τὸ ἰταλ. offendere· λυπῶ, περιγελῶ, κατηγορῶ, περιπαίζω τινα.

*Ἄνθεια, ἡ. Πόλις ποτὲ ἐν Πελοποννήσῳ. Ἰλιάδ. 2) Πόλις τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 381.

Ἀνθεινός, νή, νόν. = Ἀνθινος.

*Ἄνθειον, τό (ἄνθος) = ἄνθος. Ἀρστφ. Ἀχ. 869.

Ἀνθεκτέον, ρημ. Ἐκδ. ἡ ἕξετκ. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀντέχω· πρέπει νὰ κρατήσετε τὶς εἰς ἢ ἀπό τι, νὰ κρατῆ σταθερά, νὰ κράμηται ἀπό τι, νὰ ἀντικράτῃ· 2) νὰ ἐναντιώνηται, νὰ ἀντεπιμελῆται, νὰ ἀνταγωνίζηται.

Ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ (ἑλίττω) ἀντιτύλιγμα, ἀντιστρεφογύρισμα, ἐξ ἐναντίας τριγύρισμα.

Ἀνθέλιξ, κος, ἡ· τὸ μέρος τοῦ αὐτίου, ὅπου ἀρχίζει ἡ τρύπα. Πολυδ. Β'. νὴ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, ἕλιξ, καὶ τὸ ἀνθεστηκὸς αὐτῇ, Ἀνθέλιξ καλεῖται.α

Ἀνθελκόντως, Ἐπίῤῥ. μετοχ. Ἐνστν. παρὰ τὸ ἀνθέλκω, ἀντιτραβηχτά· τοῦτ' ἔστι τὸ νὰ τραβᾷ τι πρὸς τὸν ἑαυτόν μου τὸ ὁποῖον τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του· ἕνας τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Ἀνθέλκω. Μ. ἑλξω· (ἕλκω) ἀντισύρω, ἀντιτραβῶ τίποτε, ὁηλ. ἐν ᾧ τὸ τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὸ τραβῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου: τραβιοῦμαι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος τους· ἔστε· κάμνω ἐναντίαν κίνησιν: τραβῶ, σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμποδίζω. Ἡρόδ. Η'. «ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθέλκει. Γρηγ. ωμηδὲν ἀνθελκέτω σου τὴν προθυμίαν.α

Ἄνθεμα, τες, τό· ποιητ. ἀντὶ Ἀνάθεμα, καὶ Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. Ἀνάλεκτ. Β'. 170. Ἔμ. Ὁμ. Ἀγρδ. β'. 9.

*Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ, Ἀνθεμίων, ἀντὶ Ἀνθεμιονίδης. Ἰλιάδ.

Ἀνθεμίζομαι. Μ. σομαι. μέσ. ἀποδ. (ἀνθεμίς), πέρνω τὸ ἄνθος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 76. «ἀνθεμίζομαι γοερὸν» ὁηλ. τὸ ἄνθος τῶν γόων ἀποδέρπομαι· ὁ Σχολ. ὡς τὸ «ἀπανθίζω. Χενῴ. 148. «Ἀπανθίζω κακυτοῖς ὕμνοις».

Ἄνθεμιον, ου, τό· (ἄνθος) = ἄνθος, λουλούδι. καὶ χόρτον τι· παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Α'. 22. ὅπερ καὶ Ἄνθεμον καλεῖται. 2) τὸ Ἰωνικ. σιμιλάρισμα τῶν στυλῶν, ὁηλ. κοχλιοειδὴς ἤτοι στρεφογυρτὴ γραμμή· 3) πλούμπισμα μελῶν τινων τοῦ σώματος, καθὼς συνεθίζουν οἱ βάρβαροι τρυποῦντες πρῶτον μὲ βελόνι τὸ δέρμα ἐξαιρ. εἰς τοὺς βραχίονας, καὶ ἔπειτα τρίβοντες ἐπάνω μπαρούτι, καὶ οὕτω ἀφ' οὗ ἰατρευθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο μένουν τὰ πλουμπίσματα ἀνεξάλειπτα. Ξεν. Ἀναβ. Ε'. δ'. 32. «Πεποικίλους τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἀστιγμένους ἀνθέμιονι». «Ἀνθέμιον χρυσοῦν». Ἐκκλ. Ιβ'. 16.

(Τόμ. α'.)

κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον· καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ· = ἄνθος Diotim. ep. 2. 2) εἶδος χόρτου ὁμοίου μὲ τὰ μεγάλα χαμαίμηλα, κοινοτ. ὁρμενος λεγόμενα. Λιν. Chamomilla romana.

*Ἀνθεμίων· ωνος· ὁ· κύρ. Ὄνμ. Τρωός τινος. Ἰλιάδ.

Ἀνθεμοειδής, ὁ, ἡ, (ἄνθεμον, εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄνθος, ἀνθώδης, γεμάτος ἀπὸ ἄνθη· πολυχρώματος, παρδαλός.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν· ἔτι δὲ καὶ δικαταλήκτ. Ἡσιόδ. λείψ. 22. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρός· ἐπὶ λειμώνων ἢ λειβαδίων καὶ πεδιάδων, ἢ κάμπου Ἰταλκ. Ἰλ. Β. «ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι». ὁ αὐτὸς χρήται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἐξειργασμένων μεταλλικῶν ἀγγείων· χρητήρ, λέβης ἀνθεμ. τὰ ὁποῖα ἔχουν, ὡς φαίνεται, σκαλιστὰ πλουμπίσματα. Ἰλιάδ. Ψ, 885. Ὀδσ. Γ, 440. Ω, 275. παρὰ τὸ

Ἄνθεμον, ου, τό (ἀνθέω) = ἄνθος· λουλούδι, ἄνθος· ἐξαιρ. τὸ πολυτιμότατον, τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλεκτόν· τὸ κοινοτ. ὁ ἀφρὸς πράγματός τινος· χρυσοῦ, ἔρσης ἄνθεμον. Πιθ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ.

Ἀνθεμόῤῥυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅστις τρέχει ἢ χύνεται, πηγάζει ἀπὸ ἄνθη· ἀπὸ λουλούδια ῥέων καὶ τρέχων. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 632. «ἀνθεμόῤῥυτον γένος».

Ἄνθεμος, ὁ, ἡ· = Ἄνθινος· ἄμφ.

Ἀνθεμουργός, ὁ, ἡ· (ἔργον. ΕΡΓΩ) ὅστις κατασκευάζει, δουλεύει, φτιάνει λουλουδιαλουλουδάς· καὶ Ἐπίθ. τῶν μελισσῶν, αἵτινες καταγινόμεναι εἰς τὰ ἄνθη, συνάζουσιν ἐξ αὐτῶν τὸ μέλι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ· = Ἀνθεμοειδής.

Ἄνθεξις, εως, ἡ· (ἀντέχω) τὸ νὰ κρατῇ τὶς τι ἐνάντια, στερεά· τὸ νὰ κρατῇ ἐξ ἐναντίας, ἐμποδίζῃ τι· τὸ σφιχταγκάλιασμα. Πλάτ. «ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας συμπλοκήν».α

*Ἄνθεο. Ἐπικ. μεσ. ἀόρ. β'. προστακτ. τοῦ ἀνατίθημι· ἀντὶ ἀνάθεσο, ἀνάθου.

Ἀνθερεών· ῶνος, ὁ· ἡ κάτω σιαγών, τὸ κατατσάγωνον. Ὅμ. ψχειρί ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖνω· τὸ νὰ ἀγκύζῃ τις μὲ τὰς ἄκρας τῶν δαχτύλων τὴν ἄκρην τοῦ κατσαγώνου, καθὼς καὶ τὸ νὰ πιάνῃ τὸ γόνυ, ἢ γόνατός τινος ἤτοι σημεῖον παρακαλέσματος· «. . καὶ λάβε γούνων σειῆς· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.α Ἰλιάδ. Α. 501. 2) παρ' Εὐῤῥ. καὶ ἄλλοις· ὁ λαιμός, ὁ λάρυγξ· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἀνθέω· ἄλλοι δὲ παρὰ τό, ἀνθήρ ἀνθέριξ· ἡ πρώτη παραγ. πιθανωτέρα, ἐπειδὴ Ὅμ. χρῆται τῷ ἀνθεῖν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν γενείων· «πρὶν σιῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι». Ὀδσ. Δ, 319.)

Ἀνθερίκη, ἡ· = ἀνθέρικος, ἀνθέριξ. Ἀνάλ. Α'. Σελ. 381.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ· = ἀνθέριξ. Ἰλ. Υ. 227. ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, ἡ καλαμιά· πρὸ Θκρτ. ἄχρηστον· 2) εἶδος φυτοῦ, φλοιόῤῥιζον, κεφαλόῤῥιζον.

Ἀνθερικώδης, ὁ, (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὴν καλαμιάν· 2) ὅμοιος μὲ τὸ κεφαλόῤῥιζον.

Ἀνθέριξ, κος, ὁ (ἄνθη) τὸ πιάσι τοῦ σταχυοῦ· καὶ τὸ ἴδιον στάχυ· «. . ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέου, οὐδὲ κατέκλων.α Ἰλιάδ. Υ, 227. 2) ἐν γένει πιάσι, κουτσιάνι· π. χ. τοῦ ἀσφοδέλου. Ἡρόδ. 1, 190.

*Ἀνθερίσκος, ὁ = ἀνθέρικος· ἀμφβ. παρὰ Λυγγ. 1, 10. Ἰδὲ ὅμως Ἀνεκδ. Bekker 1, σλ. 403. ὁ καυλὸς ἢ τὸ πιάσι τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερών, ῶνος, ὁ = ἀνθερεών· ἀμφβ.

*Ἄνθεσαν. Ἐπικ. γ'. πλ. πρόσ. ἐνεργ. ἀορ. β'. ἀντὶ ἀνέθεσαν, παρὰ τὸ ἀνατίθημι.

*Ἀνθεστιότητος, ὁ, ἡ (ποτάομαι) ὅστις πετᾷ ἐλάγυρα εἰς ἀέρα, λουλούδια.

Ἀνθεσίχρως, ωτος· ὁ, ἡ· (χρώς) λουλουδοχρώματος· ὅστις ἔχει χρῶμα ἀνθους ἢ λουλουδιοῦ.

Ἀνθεστήρια, ίων, τά· κυρίως· ἑορτὴ τῶν ἀνθέων ἢ λουλουδιῶν· ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα. Kanngiesser Kom. Bühne, σλ. 207, 284.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ· ὁ δῆμος μὴν παρ' Ἀθηναίοις· διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε· καθ' ὃν ἑωρτάζοντο καὶ τὰ Ἀνθεστήρια· ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὸν ὑστερινὸν 14. ἡμέρ. τοῦ ῥωμαϊκοῦ Φεβρουαρίου καὶ μὲ τὸν πρώτατου Μαρτίου· μὲ τὸν Φεβρ. δὲ μάλιστα καὶ διότι τῇ γ'. ἡμέρᾳ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑωρτάζοντο καὶ οἱ Χύτροι, ἑορτὴ περὶ τῶν ἀποθαμένων, παραπλησία τῇ inferiae τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἑώρταζον ὡσαύτως περὶ τῶν ἀποθαμ. Πλούτ. εἰς Σύλ. 14. «ἐλθεῖν δὲ τὰς Ἀθήνας αὐτὸς φησιν ἐν ὑπομνήμασι Μαρτίας καλένδας, ἥτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ γενομηνίᾳ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνός». τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀππιαν· «τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις, αἷς καλοῦσιν εἰδοῖς Μαρτίαις Ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου.α

Ἀνθεστιάω, ῶ. Μ. άσω. (ἀντί, ἑστιάω) ἀντιφιλεύω, ἀμοιβαίως φιλεύω, φιλεύω ἐκεῖνον, ὅς τις μὲ ἐφίλευσε. Πλούτ. (ασω)

Ἀνθεσφόρια, ίων, τά· ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης, οὕτω καλουμένης, ὅτι ὁ Πλούτων τὴν ἥρπασεν, ὅταν ἐσύναζεν ἄνθη. Πολυδ. Α'. 37. παρὰ τὸ

Ἀνθεσφόρος, ου, ὁ, ἡ· (ἄνθος, φέρω) ὅστις φορεῖ, ἢ φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια· 2) αἱ ἀνθεσφόροι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἑώρταζον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὰ Ἀνθεστήρια. Ἡλιόδ. Δ'. 78. Εὐρ. Βάκχ.

*Ἄνθετο. Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρσ. μεσ. ἀορ. β'. ἀντὶ ἀνέθετο, παρὰ τὸ, ἀνατίθημι.

Ἀνθευτικὰ σπέρματα. Ἡλιόδ. Στρωμ. Α'. 7. τὰ ἐκ τῶν ἀνθέων συλλεγόμενα σπέρματα· ὡς καὶ τὸ Ἀνθεύω, συλλέγω, τραβῶ, μαζόνω ἄνθη.

Ἀνθέω, ῶ, Μ. ήσω· φυτρόνω, κατὰ ταύτην τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ κυρίαν σημασίαν του, εὑρηται μόνον ἐν Ὀδσ. Λ, 319. «. . πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι . .» παράβλ. ἀνήνοθε. — 2) ἀνθῶ, εὐγάνω ἄνθη, λουλουδίζω· ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἔπειτα συνήθης σημασία τῆς λέξ. πολλάκις δὲ καὶ τροπικ. ἀκμάζω, λάμπω, ἀστράπτω, εἶμαι εἰς λαμπρὰν, ἐξαίρετον κατάστασιν. Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν. «ἀνθοῦσης τῆς Ἀσίης· ἀνθεύσης Ἑρετρίης.α Ἡρόδ. 4, 1. 6, 127. καὶ μετὰ ὁστκ. τῇ δόξῃ ἀνθεῖ, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξης· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, δόξης· «οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.α Ἀρστφ. Ἱππ. 530. Ξεν. Κυρουπ. ς'. Δ'. 1. «ἡνθεῖ δὲ φοίνικι πᾶσα ἡ στρατιά·α καὶ Λουκιαν.α ὁ χῶρος ἀνθεῖ πολλαῖς ἐπιθυμίαις·α 3) μεταβατικῶς· κάμνω νὰ εὐγῇ, νὰ φυτρώσῃ. Ἀρστ. Πλούτ.

Ἄνθη, ης, ἡ· = ἄνθος, καὶ Ἀνθησις. Πλάτ. Συμπ. 34. ἑξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Π. Μυρ. σλ. 4, Θωμ. Μαγν. σλ. 127. Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξ. καὶ τὰς πολλάκις οὐχ ὀρθῶς κριθείσας ἀναλογίας της πρὸς τὸ ἄγκη, ἄγη, νάπη κ.λ.τ. ἰδὲ Εὐστθ. Ἰλιάδ. Α. σλ. 74, 1. 2) ὄνομ. Πόλεως τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 474.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ· (ἄνθος, ἔδω) Ἐπίθ. τῆς μελίττης, ἡ τρώγουσα, ἤτοι βυζάνουσα τὰ ἄνθη.

Αἰλ. (ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λέξιν φυσικώτερον ἄνευ συνθέσεως, παρὰ τὸ, ἀνθέω, ὡς ἀληθὴς, ἀψευδὴς, Κηληδών. — 2) πόλεως ὄνομ. ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλιάδ.

*Ἀνθήεις, εσσα, εν = ἀνθηρός.

Ἀνθήλη, ἡ· (Ἀνθηλὸς, ἀντὶ Ἀνθηρὸς) τὸ ἄνθισμα, τὸ ἄνθος· ἐξαιρέτως δὲ κατὰ τὸν Διοσκορ. Γ. 113. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλύκων ἢ βουβωνίων λεπτότατον ἄνθος, ὅμοιον μὲ τρίχας βαμβακίου, χυδῆ κοινῶς λεγόμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φούντα λεγομένη εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλαμιῶν. Λατιν. panicula. «Ἀνθήλη καλάμου». Διοσκορ. Α'. 114. καὶ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 11. ὅτου φλοὸς τὴν καλουμένην ἀνθήλην, ᾗ χρῶνται πρὸς τὰς νοσιάσεις.» κατὰ Πολυδ. Γ. 41. καλεῖται ὅτι οὕτω καὶ τὸ φυτὸν Λυχνὶς.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, ἀνθήλη. Διοσκορ.

Ἀνθήλιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. Ἀντήλιος· ὁποιος ἵσταται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, ἢ ἀντικρὺ τῶν ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου. 2) Ἀνθήλιος λέγεται καὶ ἓν μετέωρον φαινόμενον ὅταν ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου διὰ τῆς εἰς τὰ σύννεφα ἀντανακλάσεως τῶν ἀκτίνων του, παρατηρῆται ἄλλος τις ἥλιος, ὁ καὶ Παρήλιον. Σχολ. Ἀράτου. 3) Κατ' Εὐστάθ. καὶ τὸ σκέπασμα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινας ἐπάνω του διὰ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου· τὸ Γαλλιστὶ παρατόλ, Parasole. 4) Σοφελ. Αἰ. 803. ποὶ δ' ἀνθηλίους ζητεῖτ' ἰόντας,» ἀντὶ τοῦ, ἑῴους, ἀνατολικούς· τοὺς πρὸς τὰ ἀνατολικὰ μέρη κειμένους· ἔτι δὲ καὶ τὰ θερμάτινα πτερύγια, τὰ ὁποῖα εἶναι ῥαμμένα εἰς τὴν κεφαλὴν ἀν λεγομένην τοῦ χαλινα ριοῦ, καὶ σκεπάζουν ἀπὸ τὸ πλάγι τὰ μάτια τῶν ἵππων.

Ἄνθημα, τος, τὸ· (ἀνθέω) ἄνθησις, λουλούδισμα· εὐχρηστον δὲ τὸ σύνθ. Ἐξάνθημα, καὶ ἄλλα σύνθετα.

Ἀνθηματικὸς, κὴ, κὸν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἄνθισμα· ταυτὸν καὶ Ἀνθηρός· ἀμφ.

Ἀνθήμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀνθηρός.

Ἀνθηρογραφέω, (γράφω) Μ. ῆσω· γράφω ἀνθηρά, ἤτοι μὲ ἀνθηρὸν τρόπον. Κικ. Ἀττικ. Β'. 6.

Ἀνθηροποίκιλος, ὁ, ἡ· ὁ μὲ ἄνθη ποικιλμένος, ἢ ποικίλως κεχρωματισμένος. Φίλ. Ε', ἀμφ.

*Ἀνθηρόπους, οδος, ὁ, ἡ· πους. τὸ· ὅστις ἔχει ἀνθηροὺς πόδας. Σχολ. Ἀρτεμ.

Ἀνθηρὸς, ρὰ, ρὸν· (ἀνθέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνθηρὸς, ὅστις ἀνθίζει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, νέος, καπούριος· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ Ζωηρὸς, Ἐλκτικὸς, ἀρεστὸς· ὅστις εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς εὐμορφίας κ. τ. τ. ὡς παρ' Ἰσοκρ. μετὰ τοῦ, Χαρίεις· νωπὸς, νέος, τρυφερὸς οἷς τὰ ἄνθη. — 2) παρδαλὸς, λουλουδωτὸς, λουλουδοχρώματος: «Ἀνθηρὸν μέντοι ὁ εἰς ἔσχατον βαθμὸν θωμὸς. Σφκ. Ἀττ. 960. παραβλ. ἄνθος. — 3) ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον μὲ ἐκλεκτὰς, ἀνθηρὰς λέξεις. Ἐπῤῥ. ἀνθηρῶς.

Ἀνθηρότης, τος, ἡ· ζωηρότης· χάρις, τὸ τουρκβ. νοῦρε: λαμπρὰ κατάστασις. Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. Γ. 54.

Ἄνθησις, εως, ἡ· = Ἄνθη· τύποι οὐκ Ἀττικ. χωρίως.

Ἀνθησσάομαι, παθτκ. (ἀντὶ, ἡσσάομαι) ἀμοιβαίως νικῶμαι: νικῶμαι ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνίκησα προτήτερα: παραχωρῶ, ἤτοι παραβλέπω, εἰς ἐκεῖνον, ὅστις παρέβλεψε προτήτερα εἰς ἐμένα τίποτε. Θουκ. Δ'. 19. «περιφρονήσαντες τοὺς μὲν ἑκουσίως ἀνθησσᾶσθαι μεθ' ἡδονῆς, πρὸς δὲ τὰ ὑπερεχοῦντα καὶ παρὰ γνώμην διακινδυνεύειν.»

Ἀνθητικὸς, κὴ, κὸν· (ἀνθέω) ὅστις ἀνθίζει, εὐγάνει ἄνθη.

Ἀνθηφόρος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀνθεφόρος. Ἐπιγρ.

Ἀνθίας, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος. Ἀριστοτ. ὅστις καὶ «ἱερὸς ἰχθὺς,» καὶ καλλιχθὺς, καὶ καλλιώνυμος, καὶ ἄλλως λέγεται· ἴδε Εὔστ. 1067.

Ἀνθιερόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἱερόω) ἀντιαγιάζω, ἀντιαφιερόνω, ἤτοι ἀμοιβαίως ἁγιάζω, ἀφιερόνω.

Ἀνθίζω. Μ. ίσω· (ἄνθος) χρωματίζω, ζωγραφίζω, πλουμίζω, παρδαλίζω, στολίζω μὲ ἄνθη. Ἡρόδ. 1, 98 παθητ. «οὕτω πάντων τῶν κύκλων οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι.» Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Β'. 15. «βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα.» καὶ Διον. Ἁλικ. «ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν ἢ ἦγουν νὰ τὴν καλλωπίσῃ· τροπ. ἠνθισμένος τοῦτέστιν γέρωντας, ὅστις ἔχει ἄπειρα μαλλιὰ· ἀσπρομάλλης: «οὐ γάρ τε μὴ γήραϊ καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.» Σφκ. Ἠλ. 43. καὶ Αἰθήν. «Δελφάκια κρέα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα· θηλ. καλοψημένα, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ῥοϊδοκόκκινα.

Ἀνθικὸς, κὴ, κὸν· = ἀνθινὸς, ἀνθήσιος, ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄνθη ἢ λουλούδια, ἢ ἀνήκει εἰς ἄνθη· ἢ εἶναι ἀπὸ ἄνθη κατασκευασμένος. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Δ'. 80.

Ἄνθιμος, ὁ, ἡ· = Ἀνθινὸς. Ὀρφ. περὶ Λίθ. 48 94.

Ἀνθίνη, νης, ἡ. = Ἄνθος. Αἰθήν. Β'. 6. ἀμφ.

Ἀνθινὸς, νὴ, νὸν· (ἄνθος) ὅστις εἶναι ἢ συνίσταται ἀπὸ λουλούδια, ἀνθίζει, ἔχει λουλούδια, εἶναι παρδαλὸς· λουλουδιάζει: ὁ Ὅμ. ὀνομάζει τὸν φαγώσιμον λωτὸν «ἄνθινον εἶδος,» Ὀδσ. Ι, 84. τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἐννοοῦσιν ἐπὶ τῆς τρυφερότητος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ποικιλότητος τοῦ χρώματος, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ φαγητοῦ: πιθανῶς δὲ σημαίνει τὴν φυτικὴν ἀντιδετικὴν τῇ ἐηριώδει τροφήν· — «Ἀνθινος οινος, κυκεών, ἔλαιον· τουτέστι κρασὶ, λαχανοζουμὶ, λάδι, κατασκευασμένον μὲ ἄνθη: «ἀνθινὰ ὑπαι. ἱμάτια, πλουμιστὰ ἢ παρδαλὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα μόνον αἱ ἑταῖραι ἐφοροῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας: «ἀνθινὰ φορεῖν· τὸ νὰ φορῇ τις φορέματα παρδαλὰ, λουλουδωτά: «ἀνθινόν μέλι. θηλ. ἀνοιξιάτικον.

Ἄνθιον, ου, τὸ· ὑποκρτ. τοῦ, ἄνθος, λουλουδάκι.

Ἀνθιππάζομαι. Μ. σομαι· μέτ. ἀποθ. (ἱππάζομαι) τρέχω καβαλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὅστις τρέχει ἐναντίον μου· ἐπὶ μαχῶν· ἀφ' οὗ

Ἀνθιππασία, ας, ἡ· τὸ νὰ τρέχῃ τις καβαλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὁ ὁποῖος τρέχει πρὸς αὐτόν, πόλεμος καβαλαρίας μὲ καβαλαρίαν. Ξεν. Ἱππαρχ. Α'. 20. ἡμελάταις ταῖς τῆς ἀνθιππασίας.»

Ἀνθιππεύω. Μ. εύσω· (ἱππεύω) = Ἀνθιππάζομαι. Ξεν. Ἱππ. «Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις.»

Ἀνθίππος, ων, οἱ. Ζήν. ἐν τῷ, Ἀμφίππου.

Ἄνθισμα, τος, τὸ· (ἀνθίζω) στολισμὸς μὲ ἄνθη, ἢ μὲ χρώματα. Κλήμ. Παιδ. Γ'.

Ἀνθίστημι. Μ. ἀντιστήσω (ἵστημι) βάνω, ἢ σταίνω τι ἀντικρύς, ἢ ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης. βάνω τὸ στράτευμά μου ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ: μεταφ. ἀντικρίζω, παραβάλλω· (τί τινι). Ὅμ. χρῆται τοῖς ἀμεταβάτ. χρόνοις κατὰ μέτ. διάθ. καὶ τῷ ἀορ. — 2) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· (τινί). Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ὁ δ' Αἰσχ. Πέρ. 700. καὶ μετὰ γεν. «θεὸς ἀνθίσταται φρενῶν παραβ. Κουϊν. Σμρ. 1, 520. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, πρός τινα. Ξεν. Συμπ. Ε'. 1. «ἀνθίστημαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα.»

Ἀνθοβάφεια, ας, ἡ· τὸ βάφειν, ζωγραφίζειν ἄνθη, παρδάλισμα· παρὰ τὸ

Ἀνθοβαφὴς, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἀνθοβαμμένος, λαμπρὰ βαμμένος, τουτέστι μὲ ἀνθηρὰν, λαμπρὰν βαφὴν· μὲ παρδαλίσματα, παρδαλὸς· ἀφ' οὗ

Ἀνθοβάφος, ου, ὁ, ἡ· βαφεὺς, χρωματιστὴς, ὅστις βάφει μὲ καλὲς, τὸ Ἰταλ. φίνος βαφὲς· τουρκβ. μποϊατζὴς. Πλούταρχ.

Ἀνθοβολέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀνθοβόλος) ῥίχνω, σκορπίζω που ἄνθη, λουλούδια, στρόνω τι ἢ τὸ παστπαλίζω μὲ λουλούδια. Παθτ. μὲ βαροῦν, χτυποῦν, μὲ λουλούδια, ῥίχνουν ἐπάνω μου λουλούδια· ὡς σημεῖον τιμῆς· ῥίπτω, διατκορπίζω ἄνθη εἰς τιμήν τινος. Πλουτ. «Ἐπιγρ. ἀφ' οὗ

*Ἀνθοβόλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ῥίχνῃ τις, σκορπίζῃ, παστπαλίζῃ λουλούδια: τὸ πέσιμον ἢ τὸ τίναγμα τῶν ἀνθέων τῶν δένδρων.

Ἀνθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὅστις ῥίχνει, σκορπίζει που λουλούδια· ὅστις χτυπᾷ μὲ λουλ. 2) ἀμετβ. ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει, λουλουδιάζει· ὅστις μυρίζει «σὰν λουλούδι· «ἀνθοβόλος ὀσμή.» Ἐπιγρ. Ἀργεν. 23.

*Ἀνθοβοσκὸς, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὅστις θρέφει, ζωογονεῖ τὰ ἄνθη, τὰ λουλούδια. Σφκ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀνθοδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὅστις ζῇ ἀπό, ἢ εἰς λουλούδια. Μελέαγρ. 108. «ἀνθοδίαιτος μέλισσα.»

Ἀνθοδόμον, ου, τὸ· (οἰκοδομὴ) μυρωδία λουλουδιῶν· λουλούδι μυρωδικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει μυρωδιάν.

Ἀνθοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται, χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι εἰς τὸν ὁποῖον βάνουν, μαζώνουν λουλούδια. Μόστχ. Εἰδ. Β'. — «ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη ἀνθοδόκον τάλαρον.»

*Ἀνθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) ὅστις φορεῖ «τὸ κεφάλι λουλούδια· στεφανωμένος μὲ λουλ. Ὀππ.

Ἀνθοκομέω, ῶ. Μ. ήσω· περιποιοῦμαι τὰ λουλούδια: ἀνθίζω, εὐγάνω ἄνθη, λουλούδια, λουλουδιάζω· «... καὶ ἐαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.» τουτέστι περιποιοῦνται τὰ λουλούδια. Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 650. παρὰ τὸ

Ἀνθοκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις εὐγάνει, γεννᾷ ἄνθη, εἶναι γεμάτος ἄνθη: ὅστις φορεῖ λουλ. ἢ στολίζεται μὲ λουλ., παρδαλός.

*Ἀνθοκρόκος, ὁ, ἡ (κρέκω) παρδαλοτιλυγμένος· παρδαλοπλεγμένος· ὅστις ἔχει σκέπασμα, τύλιγμα, παρδαλόν, εἶναι πλεγμένος, ὑφασμένος μὲ λουλούδια, παρδαλίσματα. «... ζεύξομαι ἁρματι πώλους, ἐν φαιδαλέοισι ποικίλλουτ' ἀνθοκρόκοισι πήνῃσι...» Εὐρπ. Ἠλ 471. (ἡ παραγ. παρὰ τὸ, κρόκος, ψευδὴς ἐστί.)

Ἀνθοκρατέω, ῶ· ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πολλὰ ἄνθη. Λουκ. ψευδολ. «ἀνθοκρατεῖν καὶ σφενδικίζειν.» Ζήτ. ἐν τῷ, Τροποφόρου.

Ἀνθολκὴ, ῆς, ἡ· (ἀνθέλκω) τὸ νὰ τραβᾷ τις εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· τοῦτ' ἔστιν ἐναντία ἀπ' ὅσην τραβᾷ ἄλλος· ἀντιτράβηγμα· ἐπὶ ζυγίου, σήκωμα, ἀντισήκωμα.

Ἀνθολκος, ὁ, ἡ· (ἀνθέλκω) ὅστις τραβᾷ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιτραβηχτὴς· ὡς τὸ Ἀντίῤῥοπος.

Ἀνθολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνθολόγος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνθολογῶ, ἢ συνάζω, μαζώνω ἄνθη.

Ἀνθολογία, ας, ἡ· (ἀνθολόγος) τὸ νὰ μαζώνῃ, συνάζῃ τις ἄνθη, λουλούδια· ἀνθολόγημα: «Ἀνθολογίαι, λέγονται διάφοροι συλλογαὶ συντόμων Ἑλληνικῶν ποιημάτων (ἐξαιρ. ἐπιγραμμάτων) πλειόνων συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ἐκόλλησεν εἷς διὰ τοῦ τύπου συνενείρων αὐτὰ οἱονεὶ στέφανον ἀνθέων, εἰς ἰδιαιτέραν βίβλον. Κατὰ πρῶτον ἐποίησε τοιαύτην συλλογὴν ὁ ἐκ Γαδά-

ρων τῆς Συρίας Μελέαγρος 100 περίπου ἔτη πρὸ Χ. γ. μετ' αὐτὸν δὲ, Φίλιππος ὁ Θεσσαλονικεύς, καὶ τρίτος ὁ ἱστοριογρ. Ἀγαθίας. Εἰς ἡμᾶς διεσώθησαν Ἀνθολογίαι, ἡ τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (ἔτι δὲ καὶ ἡ Βατικανική, ἡδὴ εὐλογώτερον Παλατινική, Προαιζισιακὴ ἡ Ἐθελβεργιακὴ πάλαι καλουμένη) καὶ ἡ τοῦ Μαξίμου Πλανουδίου.

* Ἀνθολόγιον, τὸ = ἀνθολογία.

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει, μαζόνει ἄνθη, λουλούδια. 2) ὁ ἀνθολογίων ποιῶν· συλλέγων, συνάζων ἄνθη.

Ἀνθομιλέω, ῶ Μ. ήσω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὁμιλῶ, ἀνταποκρίνομαι. Ἱππокр. ἀμφ.

Ἀνθόμοιος, ὁ, ἡ· (ὅμοιος) καθόλου ὅμοιος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1375.

Ἀνθομολογέω, ῶ. Μ. ήσω. (ὁμολογέω) συμφωνῶ, κάμνω συνθήκην μετά τινος. Πλούτ. εἰς Βρούτ.« καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον ἀνθομολογούμενον διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν τὴν σύλληψιν.« 2) Ὁμολογῶ ἁπλῶς, καὶ ὁμολογῶ ἀμοιβαίως· ἐν γένει, ὁμολογῶ ἐλευθέρα καὶ μὲ ἀνοιχτὴν καρδιάν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον· ἀφ' οὗ

Ἀνθομολόγησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις.

Ἀνθομολογία, ας, ἡ. = Ἀνθομολόγησις.

Ἀνθονομέω, ῶ· βόσκω ἄνθη, λουλούδια. Αἰσχυλ. Ἰκ. 44. κατὰ Πορσῶνα (Porson) παρὰ τὸ

Ἀνθονόμος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ὅστις βόσκει, τρώγει ἄνθη. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 540. ἀνθονόμοι ἐπωπαί.«

Ἀνθοπλίζω, Μ. ίσω· (ὁπλίζω) ἁρματόνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Οἰκ. Η'. 12. ἀφ' οὗ

Ἀνθοπλίτης, ου, ὁ, ἁρματωμένος ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον· ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ὡπλισμένος. Δυκόφρ. 63. (ι)

Ἀνθοποιέω, ῶ· (ποιέω) ὅστις κατασκευάζει, κάμνει, καὶ ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει.

Ἀνθοπωλέω, ῶ. Μ. ήσω· (πωλέω) πωλῶ ἄνθη, λουλούδια.

* Ἄνθορε, ποιητ. γ'. ἐνικ. προστ. ἀορ. β'. τοῦ ἀνθρώσκω, ἀντὶ ἀνέθορε.

Ἀνθορίζω. Μ. ίσω· (ὁρίζω) διορίζω τι ἐναντίον ἄλλου τινός· ἀντιτάττω ἢ ἀντιπροβάλλω εἰς ἄλλο τινὰ ὁρισμὸν πράγματός τινος, τὸ Ἰταλ. definitsiéni· ἀφ' οὗ

Ἀνθορισμός, οῦ, ὁ· ἐναντίος ὅρος τὸ ἰταλ. kontradefinitsiόni.

Ἀνθορμέω, ῶ. Μ. ήσω· (ὁρμέω) ἀράζω εἰς λιμένα ἀντικρὺ ἄλλου τινός· ἐξαιρ. ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν στόλων· ὅταν δύω στόλοι ἐχθρικοὶ ἀράζουν ἢ ῥίχνουν σίδηρον ὁ ἕνας ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου καὶ ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀρχίσουν τὸν πόλεμον. Θκδ.

Ἄνθος, εος, τὸ· τὸ πρῶτον φύτρωμα τῶν βλαστημάτων· ποίον δὲ τρέφει ἔρνος αὐτὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης . . τὸ δέ τε πυκνὰ δενδευσι πανταχόθεν ἀνέμοις, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.« Ἰλιάδ. Ρ, 56. καὶ Ὀδυσ. Ι, 439. .« ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμει τέρεν' ἄνθος ποίης . .« Ἀλλ' ἀφ' Ὁμ. ἐπεκτάθησαν ἡ σημασία, ἄνθος (λουλούδι), τόσον ἀφ' ἑνὸς ἰδιαιτέρου κάλυκος, (μπουμπούκι) ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιαιτέρως ἀνθέμου εἰδῶν (εἴδη λουλουδιῶν) καὶ ἐπὶ καιροῦ παντὸς ἀνθοῦντος φυτοῦ, π. χ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἀνθοῦσι τὰ ῥόδα. Μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἰλ. Ν. 484. „Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἔστι μέγιστον,« ἀκμὴ ἡλικίας ὑηλ. Ὠκεανίτου καὶ κούρειον καὶ ὥρεον ἄνθος. Ὁμ. Τμ. Δμτ. 108. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω που, ἡ κολυμβᾷ ἐπάνω, ὡς ὁ ἀφρὸς ἐπὶ ὕδατα, ἡ ἀνυψουμένη φλὸξ· ἀπὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παιτέχνου πυρὸς σέλας, ἐνηοῦσι κλίψας

ὤπασεν.« Αἰσχυλ. Πμθ. 7. Ἄνθος οἴνου· ἡ κοινῶς τσίπα λεγομένη ἥτις σχηματίζεται ἐπάνω εἰς ἐξαίρετον παλαιότατον κρασί. Schneid. Colum. σελ. 627. 658. Ὅσον πᾶν ἐξαίρετον, ἀριστογενέστατον, εὐγενέστατον, λαμπρότατον. Ἄνθεα ὕμνων, Πνδ. οἱ ἄριστοι ὕμνοι· ἔτι δὲ καὶ ἄνθη ἁπλῶς ἄνευ προσθήκης τινος· τὰ ἄριστα χωρία συγγράμματός τινος. Κυ. Ἀστ. 18. 11. στολισμός, καλλωπισμός, λαμπρότης, εὐκλεια, ὑπεροχὴ δόξα, τιμή· ἐκ τῆς εὐχροίας τῶν ἀνθέων ἐλήφθη ἡ σημασία, λάμψις, ἀπαύγασμα, χρωμάτων λαμπρότης· οὕτω τὸ, ἄνθος καθαρόν, ἐπὶ τῆς καθαρᾶς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ. Θγρ. 444. νεύρησεις δ' ἐμὲ πᾶσιν ἐπ' ἀργύρεια ὥσπερ ἄπεφθον χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ, τοῦ χροιᾶς καθύπερθε μέλας οὐκ ἅπτεται ἰόν.« Ἄνθος μανίας δέ, ἀντὶ ἡ ἀσχήτη, εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν καταντήσασα. Σχ. παραβλ. Valk. diatr. σλ. 179. Ἡ γεν. πληθ. ἀνθέων, οὐ συναιρεῖται Ἀττ. Γρηγ. Κ. σελ. 380. (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν Λξ. παρὰ τὸ, ἄω, ἄζω, ἄημι· ἄλλοι δέ, ὀρθότερον ἐκ τοῦ, ἀνά, ἄνω· τὸ ἀνιόν· ἰδὲ ἀνιόντα, ἀνθέω, ἄωτος.)

Ἀνθοσμίας, ου, ὁ· (ὀσμή) ὁ ἔχων εὐωδίαν ἀνθέων, κυρίως, ὁ εὐώδης. Ἐξαιρ. ἐπὶ οἴνου· καὶ ὀσμίας οἶνος.« παλαιὸς, μέλι σὺν μὴ προξενῶν, γλυκὺς, μελανόχρους, εὐωδέστατος, ὅτι δὲ καὶ ὁ διὰ διαφόρων ἀνθέων κατασκευασμένος, Ἀθην. ὁ παρ' ἡμῖν χοινῶς, μοσχάτον κρασὶ λεγόμενος· μὴ μὲν σιπὴν μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων· οἱ δ' ἀμφορεὺς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.« Ἀρτεμ. Πλ. 807. Ἔτι δὲ καὶ ἀνθοσμίας ἁπλῶς ἄνευ προσλήψεως τοῦ, οἴνος.

Ἀνθοσύνη, νης, ἡ· τὸ ἀνθισμα τῶν δένδρων, λουλουδίων, καὶ λ. τ. τ. Ἐπιγρ.

* Ἀνθοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀνθοβοσκός. Ἡτχ.

Ἀνθοφορέω, ῶ. Μ. ήσω· (φέρω) φέρω, ἔχω ἄνθη. Διοσκ.

Ἀνθοφόρια, ίων, τά· = Ἀνθεστήρια.

Ἀνθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὅστις φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια· ὅστις ἀνθίζει, ἔχει ἄνθη. »Παῖδες Κυπρίδος ἀνθεφόροι.« Μελέαγρ. Β', καὶ λαί.

Ἀνθοφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις γεννᾷ, εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει. 2) ὅστις εἶναι ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν· ἀνθήεις, λουλουδίστος· λουλουδώδης, λουλουδωτός· παρδαλός. Ἐπιγράμ. »ἀνθοφυοῦς πτέρυγ.«

Ἀνθρακεύς, έος, ὁ (ἄνθραξ) καρβουνάρης.

* Ἀνθρακευτής, οῦ, ὁ = ἀνθρακεύς. Φωτ. Λξ. σλ. 182.

* Ἀνθρακευτός, ή, όν. καρβουνισμένος, ὅστις ἔγινε κάρβουνον. Ἀρστλ. μετ. 4, 13. παρὰ τὸ

Ἀνθρακεύω. Μ. σω· (ἀνθρακεύς) εἶμαι καρβουνάρης, κατασκευάζω κάρβουνα· γίνομαι κάρβουνον. Θεόφρ. ὑφαύλου δὲ τὸ ξύλου πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν.«

* Ἀνθρακηρός, ά, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς κάρβουνα· καρβουνίστικος, καρβουνίτικος, καρβουνέϊνος.

Ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ· σωρὸς ἀπὸ καρβουνα· ἀναμμένα κάρβουνα τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν Χόβολη. Ἰλ. Ι, 213. καὶ Διοσκ. Ε'. »ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν.« 2) ἀντὶ ἀνθρακεία, τὸ νὰ κάμνῃ τις κάρβουνα. 3) μελανία, ἤτοι βαφὴ ἀπὸ κάρβουνα. Θεόφρ. »Τέμνουσι δὲ καὶ ἐξητοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα.« Μελανία.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ· μαῦρος, ὡσὰν τὰ κάρβουνα. Λουκ. ἀνθρακίας τις ἰσὸς καὶ σποδοῦ πλέως.«

Ἀνθρακίζω. Μ. σω· καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον· τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν σκρουμπίζω, κάμνω σκροῦμπον· κατασκευάζω, κάμνω κάρβουνα. Ἀριστοφ. 2) ἀμετβ. φαίνομαι σὰν κάρβουνον, ἢ ὡς τὸ πρῖσμα ἄνθρακ ὀνομαζόμενον· νέρυθρός καὶ ἀνθρακίζων.« Ἀρατ.

* Ἀνθράκιον, τὸ· ὑποκρ. τοῦ ἄνθρακ. καρβουνάκι. 2) ἡ μικρὰ πολύτιμος πέτρα. Ῥουβινάκι. 3) ἐσχάρα, ἡ κοινότερον σκάρα.

Ἀνθρακίτης, ὁ, ἡ· μαῦρος, ὡσὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ· φωτιὰ ἀπὸ κάρβουνα, χόβολη. 2) πληθτκ. πᾶν ὅ,τι ψήνεται ἐ'τὴν σκάρα· ἐξκιρ. εἶδος μικρῶν ψαριῶν· τὰ παρ' ἡμῖν τσερόνια. Ἀθ.

* Ἀνθρακίτης, ου, ὁ· ὑηλκ. ἀνθρακίτις, ίδος, ἡ· ὅμοιος μὲ κάρβουνον.

Ἀνθρακογένεσις, εως, ἡ· ἡ γένεσις ἤτοι τὸ κάμωμα, ἢ σχηματισμὸν τῶν ἀνθράκων. Πλούτ. ταυτὸν καὶ, Ἀνθρακος γένεσις.

* Ἀνθρακογραφία (γράφω) τὸ τὰ γράφη, σχεδιάζῃ τις τύποις μὲ κάρβουνον. Γρηγ. Θαυματ. εἰς Ὠριγ.

* Ἀνθρακοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ κάρβουνον, μαῦρος σὰν κάρβουνον, καυστηρὸς σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακόεις, εσσα, εν· = ἀνθρακίτης· καὶ, ἀπὸ κάρβουνα καμωμένος, καρβουνένιος.

Ἀνθρακοκαύστης, ου, ὁ· (καίω) = ἀνθρακεύς. Σχλ. Ἀρστφ. Ἀχ. 326.

Ἀνθρακοπώλης, ὁ· (πωλῶ) ὅστις πωλεῖ κάρβουνα· πωλῶν κάρβουνα. Πολυδ.

Ἀνθρακόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἄνθραξ) ψήνω, κάμνω κάρβουνα· καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνα.

Ἀνθρακώδης, ους, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρακοειδής· ὅμοιος μὲ τὰ κάρβουνα, ἢ ὁ καίων ὡς ὁ ἄνθραξ.

Ἀνθράκωσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ Ἀνθρακ· 3. Γαλην.

Ἄνθραξ, ακος, ὁ· τὸ ἰταλ. κοινῶς κάρβουνον· Ἀθήν. »ἄνθρακες ἡμμένοι· ἀναμμένα κάρβουνα. »Ἄνθρακ γαιώδης« τὰ ὀρυκτὰ κάρβουνα· τὰ ἐκ τοῦ Γερμαν. Steinkohle παρὰ πολλοῖς πετροκάρβουνα. Θεόφρ. περὶ Λίθ. παρ' Ἀντιγ. Καρυστ. δέ, καὶ »Ἀνθρακες ἐκ τῆς γῆς.« 2) πολύτιμος πυρρά, ἢ βαθὺ κόκκινη πέτρα, ἡ κοινῶς Ἰταλ. γνωστοτ. ῥουμπίνι — 3) ἰοειδημα τι ψωρώδες φαγεδαινικὸν, ἤτοι πρίσμα, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰς ὀλόγυρά του σάρκας. Λατιν. Carbunculus· 4) κινναβάρεως βύσσος· 5) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Σχλστ. Ἀρστφ. Εἰρ. 440.

* Ἀνθρηδών, όνος, ἡ = τῷ ἐξῆς· ὡσαύτως καὶ περιφρηδών, καὶ τετρηδών.

Ἀνθρήνη, ης, ἡ· ἀγριομέλισσα· σφῆκα. παρὰ Ποιηταῖς δὲ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, Μέλισσα· ἀφ' οὗ.

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ· τῶν μελισσῶν ἡ κηρίωμα. Φιλόστρ. Εἰκ. Γ'. ημουσῶν ἀνθρήνιον.« παρ' Ἀριστοφ. σφηκοφωλιά· ἀφ' οὗ.

* Ἀνθρηνιώδης, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ κηρίωμαν, σφηκοφωλιάν.

* Ἀνθρηνοειδής, ὁ, ἡ· (ἀνθρήνη, εἶδος) ὅμοιος μὲ ἀγριομέλισσαν, σφῆκαν.

Ἄνθρυσκον, τό· φυτὸν ὅμοιον τῷ Ἀνήθῳ καὶ Μαράθῳ· Σουϊδ. Ἡσύχ. δὲ, ὅμοιον τῷ Ἀνίσῳ, ἢ Ἀνίσῳ· ὁ Πολυδ. ς'. 106. ἀριθμεῖ τὸ Ἄνθρυσκος μεταξὺ τῶν στεφανοπλοκίων· γράφεται δὲ διαφόρως· Sneid. ἐν Θηρτ. h. pl. 7, 7.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ, ἡ· (ἀρέσκω) ὅστις πάσχει διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ· ὑποκρ. τοῦ, ἄνθρωπος· ἀνθρωπάκης· Ἀριστοφ. (– – υ υ).

Ἀνθρωπεῖη, συνηρμ. ἀνθρωπῆ, ἡ· ἀνθρωποτομάριον· ὡς ἀλωπεκῆ, λεοντῆ.

Ἀνθρώπειος, εία, ον· ἀνθρώπινος· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἄνθρωπον· κατ' ἀνθρώπινον τρό-

πον: ἰδιώματα, πράξεις, τύχη, μοῖρα· καὶ τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀνθρωπείως· ἀνθρωπινά.

Ἀνθρωπέομαι, παθ. εἰμαι ἄνθρωπος· Πλούτ. σπανία λέξις.

Ἀνθρωπεύομαι· Μ. σομαι. μέσ ἀποδ. κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἄνθρωπον· πραγματεύομαι, φέρομαι ὡς ἄνθρωπος· ἀντιθέτως τόσον πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα· «ψυχὴ ἀνθρωπευομένη». Στοβ. ἡ εἰς ἄνθρωπον κατοικοῦσα.

*Ἀνθρωπήϊος, ίη, ίον· Ἰων. ἀντὶ ἀνθρώπειος· Ἡρότ. ἔᾶεν ἡ ἀνθρωπηίη, ὑπαρ. δορά = ἀνθρωπέη· ἀνθρωποτόμαρον. Ἡρότ. 5, 25.

*Ἀνθρώπησις, εως, ἡ = ἐνανθρώπησις· Ἅγιον.

Ἀνθρωπίζω· Μ. σω. κάμνω ἄνθρωπον· 2) παθητ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. γίνομαι ἄνθρωπος· 3) Οὐδετ. πραγματεύομαι, ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἄνθρωπος. Λουκιαν. καθ' ἡν σημασ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον. Ἀριστοφ. Πολυδ. Β'. 5.

Ἀνθρωπικός, κή, κόν· ἀντιθ. τόσον πρὸς τὸ θεϊκός, ὡς καὶ πρὸς τὸ θηρίειος· «Ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν». Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. α'. 40. πράττω, κάμνω ἀνθρώπινα ἁμαρτήματα, σφάλματα· ὡς τὰ, ἀνθρώπεια· Ἐπῤῥ. ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρώπινος, ίνη, ινον· ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἀπὸ ἄνθρωπον προερχόμενος· ἀνθρώπου ἴδιος· ὡς, «ἀνθρώπινος νοῦς· ἀνθρώπινον ἔργον· πᾶν τὸ ἀνθρώπινον· ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ἡρότ. 1, 86. τὸ ἀνθρώπινον· ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων. Πλάτ. «τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον· τὰ ἀνθρώπινα· αἱ περιστάσεις, δυστυχίαι, σφάλματα, πλάνη κ. τ. τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρωπίνη δόξα, ὁ εὐκολα σφάλλων νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. Σοφ. σλ. 229. Α. Ὑπερλτ. Ἀνθρωπινούστατος, ἀντὶ ἀνθρωπινώτατος· Στράβ.

Ἀνθρωπίνως, Ἐπῤῥ. ἀνθρώπινα· Ἀθην. «ἀνθρωπίνως λαλεῖν». 2) Ἀντὶ τοῦ, φιλανθρώπως· Δημ. εἰς Ἀριστοτ. «νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος».

Ἀνθρώπιον, ου, τό· καὶ Ἀνθρωπίσκος· ὑποκρ. τοῦ, ἄνθρωπος· Ἀνθρωπάκης, μικρὸς ἄνθρωπος. Ξεν. Παιδ. Ε'. 1. «τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια».

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ· (ἀνθρωπίζω) ἡ διὰ τῶν ἠθῶν παίδευσις τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, νὰ παιδευθῇ, στολισθῇ μὲ χρηστοήθειαν, παιδείαν ἢ μάθησιν κ. τ. τ. ἀνθρώπῳ ἰδίᾳ παιδείᾳ: ἀνθρωπίστης· οἱ δ' ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέοντες». Ἀριστοφ.

Ἀνθρωποβορέω, ῶ· τρώγω ἀνθρώπους· παρὰ τό.

Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγος.

Ἀνθρωπόγλωσσος, ὁ, ἡ· Ἀττκ. ἀνθρωπόγλωττος· (γλῶσσα) ὅστις ἔχει γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἀνθρώπου, ὁ ὁμιλῶν ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἀριστοτ. «ψιττακὸς ἀνθρωπόγλωττος».

Ἀνθρωπογαφεῖον, ου, τό· τὸ λουτρόν· παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἠλιόδ. Ἀλεξ. «διότι ἐν αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι πλύνονται καὶ τρίβονται δίκην γναφείων».

Ἀνθρωπογονία, ας, ἡ· (γονή) ἡ γένεσις τῶν ἀνθρώπων· Ἄρατ.

Ἀνθρωπογράφος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ζωγραφίζει ἀνθρώπους. Πλίν.

Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ· (δαίμων) ὡς τὸ, Ἥρως· Θεοποιημένος, ἢ ἀποθεωμένος ἄνθρωπος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 971, 2) πονηρὸν πνεῦμα εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· διάβολος μετασχηματιζόμενος. Προκόπ.

Ἀνθρωποδόητος, ου, ὁ, ἡ· (δάκνω) ἀγχαπτημένος ἀπὸ ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποδίδακτος, ὁ, ἡ· (διδάσκω) διδαγμένος ἀπὸ ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει μορφὴν ἀνθρ., ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον μὲ ἀνθρωπικὴν παιδείαν στολισμένος· Ἡρότ. 2, 86, 142. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποειδῶς. Ἀθην. ἀνθρώπινον εἶδος.

Ἀνθρωποθηρία, ας, ἡ· (θήρα) τὸ νὰ κυνηγᾷ τις ἀνθρώπους· ἀνθρωποκυνηγία, Πλάτ. καὶ Σοφοκλ.

Ἀνθρωπόθυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει θυμὸν, καρδίαν, τόλμην, ἀνδρείαν· ὡς καὶ τὸ, λεοντόθυμος. Πλουτ.

Ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ· (θύω) τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους. Στράβ.

Ἀνθρωποθυτέω, Μ. ύσω· θυσιάζω ἀνθρώπους.

*Ἀνθρωποκάπηλος = σωματέμπορος· ὅστις κάμνει πραγματείαν μὲ ἀνθρώπους· ὁηλ. πωλεῖ καὶ ἀγοράζει ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκομικός, κή, κόν· (κομέω) ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ περιποιῆται τοὺς ἀνθρώπους. Θεμίστ. λόγ. ΙΕ'.

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ· Μ. ήσω, (ἀνθροποκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους. Γρηγ.

*Ἀνθρωποκτονία, ἡ· τὸ νὰ φονεύῃ, σκοτόνῃ τις ἀνθρώπους· παρὰ τό.

Ἀνθρωποκτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτόνει ἀνθρώπους· Εὐρπ. 2) παθ. ὁέ, προπαροξυτονούμενον ἀνθρωποκτόνους, ὁ, ἡ, ὅστις ἐφονεύθη ἀπὸ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσεν ἄνθρωπος. Σχλ. Σφ. Λί. 40.

Ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ· τὸ νὰ τιμᾷ, λατρεύῃ, προσκυνῇ τις ἀνθρώπους ὡς θεόν· παρὰ τό.

Ἀνθρωπολατρέω, ῶ· (λατρεύω) τιμῶ, λατρεύω, προσκυνῶ ἀνθρωπόν τινα ὡς Θεόν· ἀφ' οὗ

Ἀνθρωπολάτρης, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις λατρεύει, προσκυνεῖ, τιμᾷ ἄνθρωπόν τινα ὡς Θεόν.

Ἀνθρωπόλεθρος, ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ὅστις φθείρει, σκοτόνει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τοὺς ἀνθρώπους.

*Ἀνθρωπόλιχνος, ὁ, ἡ· (λίχνος) ὅστις ὀρέγεται, ἐπιθυμεῖ ἀνθρώπους.

*Ἀνθρωπολογέω, (λόγος) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι περὶ ἀνθρώπων. Παχυμ.

*Ἀνθρωπολογία, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ, διηγῆται τις περὶ ἀνθρώπων. 2) ἐπιστήμη πραγματευομένη περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ· παρ' Ἰατρ.

Ἀνθρωπολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἀνθρώπων. Ἀριστοτ.

Ἀνθρωπομαγειρος, ὁ, ἡ· (μαγειρεύω) ὅστις μαγειρεύει ἀνθρώπινον κρέας. Λουκιαν.

Ἀνθρωπόμιμος, ου, ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τοὺς ἀνθρώπους. Πλουτ.

Ἀνθρωπομορφισμός, ὁ· τὸ νὰ σχηματίζῃ τις τι ὡς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην μορφήν. Στράβ.

Ἀνθρωπομορφόω, ῶ· Μ. ώσω· σχηματίζω τίποτε ὡς ἄνθρωπον· θέω εἰς τι μορφὴν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπονομικός, κή, κόν· (νέμω) ὅστις βόσκει, ὁδηγεῖ ὡς ποιμὴν ἀνθρώπους. Πλάτ. «ἀνθρωποποιομική ἐπιστήμη».

*Ἀνθρωπόνοος, συκαιρ. ἀνθρωπόνους· ὁ, ἡ· -νουν. τὸ· (νοῦς) ὅστις ἔχει ἀνθρώπου νοῦν.

Ἀνθρωπόομαι, οῦμαι· παθητκ. = Ἀνθρωπέομαι, ἢ Ἀνθρωπεύομαι.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ· (ἀνθρωποπαθής) ἀνθρώπινον πάθος, ἢ αἴσθησις· ἀνθρωπίνη ἀμαρτία, πρᾶξις, ἡμαρτία. Ἀλκιφ. Β'. Ἐπιστ. Α'. ιῤ' οὐ

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ. Μ. ήσω· πάσχω ἀνθρώπινα· ἔχω ἀνθρώπινα πάθη, ἢ αἰσθήσεις.

Ἀνθρωποπαθής, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις πάσχει ἀνθρώπινα πάθη· αἰσθάνεται, φέρεται ἢ πολιτεύεται ὡς ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπαθῶς.

Ἀνθρωποποιία, ας, ἡ· τὸ νὰ ποιῇ, πλάττῃ τις ἀνθρώπους. Λουκιαν.

Ἀνθρωποποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις ποιεῖ, πλάττει, σχηματίζει ἀνθρώπους· ὁ αὐτ.

*Ἀνθρωποπολίτης, ου, ὁ· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων παντοῦ, ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἀνθρωποπρεπής, ές, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει, ἁρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπρεπῶς.

*Ἀνθρωποῤῥάϊστης, ου, ὁ· (ῥαίω) = ἀνθρωπόλεθρος.

Ἄνθρωπος, ὁ· ὡς προσηγορικὴ λέξις καὶ ἰδιαιτέρων προσώπων δηλωτική· ἄνθρωπος· ἀπὸ Ὅμ. τόσον τῷ, Θεός ὅσον καὶ τῷ, ἄλογον ζῶον αἰτιᾶται. «Ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτοισι Θεοῖσι, χαμαὶ ἐρχομένοισι τ' ἀνθρώποισι.» Ἰλιάδ. Ε, 442. «τὸ μὲν ἤγαγε ἐπὶ κλυτὰ ἄστεα ἀνθρώπων». Ξ, 361. «πάντα δ' ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων» Τ, 131. Ἐξαιρ. ὲὲ Ἀνήρ· «πέντε πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶϊ περιστᾶλεν». Ὀδύσ. Γ', 79. Ὡσαύτως καλεῖ ἀνθρώπους Ὅμηρ. καὶ τοὺς θανόντας καὶ εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων μεταβάντας Θνητούς, ὡς πρὸς τὸ ὅ,τι ἦσαν· «ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν·· τῇ περ ῥηϊστὴ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν». Ὀδύσ. Δ. 565. 568. Πληθυντικῶς οἱ ἄνθρωποι· πολλάκις ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν· «νῆές πρὸς Ἠείων, ἢ Ἐσπερίων ἀνθρώπων». Ὀδύσ. Θ, 29. μάλιστα ὲὲ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπὶ παντὸς τοῦ κόσμου· ἔθεν «μαντικὴ μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι». Ἡρότ. 1, 53. ἀντὶ ἐν τῷ κόσμῳ· καὶ μετὰ ὑπερλτ. «τὰ ἐν ἀνθρώποισι δεινότατα» τοὐτέστι ἐν τῷ κόσμῳ· ὡσαύτως καὶ «ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὀρτυγίῳ». Πλάτ. Λυσ. σλ. 211. Ε. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔλεγον καὶ «τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος· τὰ ἐξ ἀνθρ. χρήματα· Πλάτ. Θεαί. σλ. 170. Ε. Ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγενέστ. Ἰλιάδ. 2, σλ. 54. Ἀλλ' εὑρηται ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. οἱ ἐξ ἀνθρώπων πλημμέλ· Αἰσχυλ. ἀντὶ οἱ δεινότατοι. Καὶ ἐπῤῥηματικῶς· Τυμπ. 59. Ἐνίοτε ὲὲ συντάσσεται ἡ λέξις, ὡς τὸ, ἀνήρ, μετ' ἄλλου τινὸς οὐσιαστ. ἀνὴρ ὁδίτης. Ἰλιάδ. Π, 263. Ὀδύσ. Ν, 123. Ἔτι ὲέ καὶ μετ' ἐπικοῦ ὀνόματος· Τμ. Ἀπόλ. 42. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ, ἄνθρωπος οὐσιαστ. προτιθέμενος, ὁλιγωρίας ἕνεκεν ὑπεμφαίνει τὰ πλεῖστα· π. χ. ἄνθρωπος ὁοῦλος, ἀνὴρ. κόλαξ, ἀνὴρ. ὑπογραμματεύς, κ. τ. τ. Valck, Oratt. σλλ. 366. Πλάτ. Φαῖδ. πλ. 87. Β. Ἀλλὰ τῆς περιφράσεως ταύτης ἡ ἔννοια οὐδὲν διαφέρει τῆς διὰ τοῦ ἀνὴρ. Κατὰ ταύτην τὴν ὀλίγωρον σημασίαν κεῖται πολλάκις καὶ τὸ, ἄνθρωπος μόνον· ἐξαιρτ. ἐπὶ δούλων· «λαμβάνουσι ὑποζύγιά τε πεντακόσια... καὶ ἀνθρώπους, οἱ εἶπεν τοῖσι ζεύγεσι... οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενός, οὔτε ἀνθρώπεων». Ἡρότ. 9, 39: Κατὰ κράσιν Ἰωνικ. ὦ ἄνθρωπος. Ἀττ. ὦ ἄνθρωπος. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. «ἄνθρωπός ἐστι πρᾶγμα Θεοῦ λογικόν, κατ' εἰκόνα γενόμενον τοῦ κτίσαντος αὐτόν». Ἅγιος. Κατὰ ἄνθρωπον· «σαρκικὰ καὶ ἀνθρώπινα καὶ πρόσκαιρα φρονεῖν. Τίνι ἀνθρώπων· «οἱ ἐν πονηρίᾳ ζῶντες, οἱ πρὸς κακίαν ἐπιῤῥέπειν. Κλήμ. παιδαγ. α'. Ὁ ἔσω ἄνθρωπος· τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχή· ὁ ἔξω ἄνθρ. τὸ σῶμα· «παλαιὸς ἄνθρ. τὸ τῆς προτέρας ἀναστροφῆς τρόπος· ἡ παλαιὰ ζωὴ καὶ ἐφάμαρτος· ὁ κατεγνωσμένος βίος· ὁ ἐν ἁμαρτίαις παλαιωθείς· ὁ καταγηράσας βίος τοῖς παραπτώμασι· ἡ πονηρὰ γνώμη· «νέος ἄνθρ. ἡ κατὰ Θεὸν προκίρεσις, ἥτις οὐ παλαιοῦται, ἀλλ' ἀεὶ ἀκμάζει πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων ἐπίγνωσιν, ἀεὶ καὶ ἀεὶ νεωτέρα δεικνυμένη». Χρυσστ. — «Καινὸν ἄνθρωπον φησι

τὸν ἐν ἀρετῇ διαζῶντα· τὸν κατὰ Θεόν κτισθέντα· ὁ γὰρ ἐν ἀρετῇ ζῶν, κατὰ Θεὸν ἔκτισται, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτεύεται. Θεοφλκ. — νῦν οἶδεν ἄνθρωπον ἡ Γραφὴ τὸν ἐνάρετον· παλαιὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ. Οἰκουμ. — Σαρκικὸς ἄνθρ. ὁ τοῖς παροῦσι προσηλωμένος καὶ ἐν τούτοις διὰ παντὸς ὤν, καὶ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνεργείας ἐκτὸς τυγχάνων. Χρυσστ. — Χοϊκὸς ἄνθρ. ὁ γήϊνος, ὁ σαρκικὸς καὶ τὰ κάτω φρονῶν. Οἰκουμ. — Ἄνθρωπος· παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὁπώπασι, ἤγουν ἀναλογίζεσθαι ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε, τῶν ἄλλων ζώων μὴ λογιζομένων. Εὐτβ. προπ. Ἐλαγγ. τὸ — πάντροπος λέγεται διὰ τὸ ἄνω κλῶσι τὸν ὦπα τοῦτ' ἔστι· διὰ τὸ ἄνω θεωρεῖν τῶν ὀφθαλμῶν ἡμᾶν τὴν ἐνέργειαν· ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς καὶ ὁ νοῦς πάντοτε ἄνω ὁρᾷ. Ἀλτσ.

Τὸ Θῆλυ, ἡ ἄνδρωπος· ἀντὶ γυνή· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 60. ἠπροσεύχοντό τε τὴν ἄνδρωπον καὶ ἐδέκοντο τὸν Πεισίστρατον. Ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ ῥήτορσι μάλιστα. Valck Adon. σλ. 395. καὶ Ἡτ.χ. δί, ἔλεγον καὶ οἱ Λάκωνες ἡ ἄνδρωπώ· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ἄνω ἀθρεῖν· ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Κρατυ. παρὰ τό, ἀνέθρει ἃ ὄπωπε. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἀνήκει ὡσαύτως εἰς τὸ ἀρχαῖον πρωτότυπον ἀνά, ἄνω, ἄνθος, ἀνθέω, οὐδεὶς ἀντιφάσκει· ἄνευ τινος συνθέτου ὅμως, ἥτις εἰς οὕτω ἀρχαῖον καὶ πολύχρηστον λέξιν ἀκαταιδήτως φαίνεται.

*Ἀνθρωποσφαγέω (σφαττω) σφάζω, θυσιάζω ἄνθρωπον.

*Ἀνθρωπόσχημος, ὁ, ἡ· (σχῆμα) = ἀνθρωπόμορφος. Ἀθανάσ.

Ἀνθρωποτης, τος, ἡ· (ἄνθρωπος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνθρωποτης, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

*Ἀνθρωποτόκος, ου, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τέξασα. Γρηγ. Νύσ.

Ἀνθρωποσυργία, ας, ἡ· Ἀνθρωποποιΐα. Λουκ. παρὰ τό

Ἀνθρωποσυργός, ὁ, ἡ· (ΕΡΓΩ) = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω, ῶ. Μ. ήσω. τρώγω ἀνθρώπους· ἡ χρῆσις ἀνθρώπινον.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὅστις τρώγει ἀνθρώπους, ἤτοι ἀνθρώπινον κρέας (ἀ).

Ἀνθρωποφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται ὡς ἄνθρωπος, ἢ ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον. Φιλόστρ.

*Ἀνθρωποφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) = ἀνθρωποκτόνος.

Ἀνθρωποφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην φύσιν· εἶναι πλήρωμα ὡς ὁ ἄνθρωπος· μὲ ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἡρόδ. 1, 131.

Ἀνθρωποώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρωποειδής.

*Ἀνθρώσκω. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναθρώσκω. Ἡρόδ.

Ἀνυβρίζω. Μ. σω· (ὑβρίζω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑβρίζω τὸν ὑβρίσαντά με. Πλούτ. Περικλ.

Ἀνυλακτέω, ῶ. (ὑλακτέω) ἐξ ἐναντίας ὑλακτῶ, γαυγίζω ἐκεῖνον ὃς τις μὲ ἐγάυγετο· ξαναγαυγίζω.

Ἀνὐλλιον, ου, τὸ· Ὑποκορ. τοῦ, ἄνθος· λουλούδιον· ὡς τὸ, ἀπίλλιον παρὰ τὸ ἄπος· 2) = ἀνθυλλίς.

Ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ· φυτόν τι ὀπτοῦ εἴδους. Διοσκ. Γ'. 153. ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ δεύτερον εἶναι τὸ τοῦ Λιν. *Salsola fruticosa*. κυρίως δὲ Ὑποκοριστικ. τοῦ Ἄνθος. Ἀντων. Δ'. 20.

Ἀνθυπάγω. Μ. ξω· (ὑπάγω· ἀμφλ.) ὡς διαιτκ. λέξις· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· Θουκ. Γ'. ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους· 2) ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαλλαγή, ῆς, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ ἀμοιβαία ἀλλαγή· τὸ ἰταλκ. κόντρα κάμπιο· παρὰ τό

Ἀνθυπαλλάσσω. Ἀττ. ἀνθυπαλλάττω. (ὑπαλλάσσω) Μ. ξω· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω.

*Ἀνθυπαντάω· Μλ. ήσω· (ὑπαντάω) ἀπαντῶ τῷ ὑπαντοῦντι μοι· τοὐτέστι ἐν ᾧ ἔρχεταί τις πρὸς ἐμένα πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν.

Ἀνθυπατεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου· Ἡρωδιαν. Λατν. proconsulatus· παρὰ τό

Ἀνθυπατεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀνθύπατος· ὡσαύτ.

Ἀνθυπατικός, κή, κόν· ὅς τις ἢ ὅτι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Πλούτ.

Ἀνθύπατος, ου, ὁ· (ὕπατος) ὁ ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ ὑπάτου· τὸ Λατν. proconsulos· τουρκοβ. καϊμακάμης· Πλούτ. πανθύπατος Λιβύης γενόμενος.»

Ἀνθυπείκω· Μ. ξω· (ὑπείκω) ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· τοὐτέστι γίνομαι καὶ ἐγὼ συγκαταβατικὸς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι συγκαταβ. πρὸς ἐμένα. Πλούτ.

Ἀνθυπείξις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Ἀνθυπενέγκω, Ἀνθυποφέρω. Χρυσόστ.

Ἀνθυπερβάλλω. Μ. βαλῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ. Ἰώσηπ. Ἱστ. ς'. 2.

*Ἀνθυπερφρονέω, (ὑπερφρονέω) δείχνομαι ἢ φέρνομαι, πολιτεύομαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανα, αὐθάδεια, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις φέρεται τοιουτοτρόπως πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυπηρετέω, ῶ· Μ. ήσω· (ὑπηρετέω) «τινί τι ἀμοιβαίως ὑπηρετῶ, τοὐτ' ἔστι κάμνω δουλεῖαν, ἢ χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμεν ἢ κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀντιχαρίζομαι· εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φαίνομαι ἄρεστός· πράττω πρὸς ἀρέσκειαν καὶ χάριν· Ἀριστοτ. πανθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαριταμένῳ.»

Ἀνθυπισχνέομαι, Μλ. ἀνθυποσχήσομαι· μέτ. ἅπαξ. (ὑπισχνέομαι· ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, πάλιν ὑπόσχομαι· δίδω ἀμοιβαίως τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἀνθυποβάλλω, Μ. λῶ· (ὑποβάλλω· ἀμλ.) ἀντιλέγω εἰς ἐκεῖνον ὃς τις διϊσχυρίζεται ἐναντίον μου· παρατηρῶ τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης, τὴν ὁποίαν θέλει καὶ διϊσχυρίζεται νὰ βεβαιώσῃ τις· ἀντιπροφασίζομαι.

Ἀνθυποκαθίστημι, Μ. ἀνθυποκαταστήσω· (ὑποκαθίστημι.) ἀντικαθιστάνω· ἀποκαθιστάνω· βάνω ἄλλο εἰς τὸν τόπον.

Ἀνθυποκρίνομαι· Μλ. — νοῦμαι (ὑποκρίνομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑποκρίνομαι, τὸ κοινότ. καμώνομαι ἢ προφασίζομαι καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις προφασίζεται πρὸς ἐμένα· Ἡροδ. ς'. 85.

Ἀνθυπομνυμι· Μλ. — πομνοῦμαι (ὑπόμνυμι.) κάμνω ὅρκον διὰ τὸ ἐναντίον, διὰ τὸ ὁποῖον ὡρκίσθησαν ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυποπτεύω, Μ. εύσω· (ὑποπτεύω) ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἢ δείχνει ὑποψίαν πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυποστρέφω· Μ. ψω· (ὑποστρέφω) ἐξ ἐναντίας στρέφω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἔγυρίτεν ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυπόστατος· ἐκκλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀνθυπόστατος.

Ἀνθυποτιμάομαι, Μέτ. (ὑποτιμάω) ξετιμῶ, τὸ ἰταλκ. βαλοτάρω τὴν τρίτην φορὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησαν δύω φορὲς προτήτερα.

Ἀνθυπουργέω, ῶ, Μ. ήσω· (ὑπουργέω) = ἀνθυπηρετέω· τινί τι· «ὃ δὲ ψας ὑγιὰ ποιήσειεν, ἐξορκοῖμι, ἢ μὴν οἱ ἀνθυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο, τὸ ἐν αὐτῆς δεηθῆν· Ἡρόδ. 3. 133. ἀνθυπουργ. χάριν τινί· Σφκ. ἀφ' οὗ.

Ἀνθυπούργημα, τος, τὸ· ἀμοιβαῖον ὑπούργημα· ἀντιδούλευμα, ἀμοιβαία χάρις.

Ἀνθυπουργησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑπηρεσία, δούλευσις, ἀντιδουλειές.

Ἀνθυποφέρω, Μ. ἀνθυποίσω· ἀόρ. β'. Ἀνθυπήνεγκον· (ὑποφέρω) φέρω ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ μέσον τὴν ὑπόθεσιν· ἀντιλέγω· ἀντιτείνομαι, ἐναντιοῦμαι· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἀμφισβητῶ· ἀνταλλάζω, φέρω τὰ ἴδια ἐναντίον τινός· ἀφ' οὗ

Ἀνθυποφορά, ᾶς, ἡ· ἀντιλογία εἰς τὴν ἀντιλογίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἢ κάμνει ἄλλος.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ· (ὑποχωρέω) ἀμοιβαία εἰς τὰ ὀπίσω τράβηγμα· τὸ νὰ τραβιέται τις ὀπίσω, τὸ ἰταλκ. ρετιράρσ, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἄλλος ἢ ὁ ἐναντίος κάμνει τὸ ἴδιον· Πλούταρχ.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ· (ὑφαιρέω) ἀμοιβαία ἀφαίρεσις, ἢ ἁρπαγή, πάρτιμον.

Ἀνθυφαιρέω, ῶ· (ὑφαιρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως, πέρνω, ἁρπάζω τι ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις πῆρεν, ἢ ἁρπαξεν τίποτε ἴδικόν μου.

Ἀνθυφίσταμαι· Μλ. ἀνθυποστήσομαι· (ὑφίστημι) ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου διὰ νὰ κάμω, ἢ κατορθώσω ἐξ ἐναντίας.

Ἀνθώδης, δεος, ὁ, ἡ· (ἄνθος, εἶδος) ὅμοιος μὲ λουλούδια· λουλουδωτός· γεμάτος λουλούδια.

Ἀνθ' ὧν· ἀντὶ τούτων, ὅτι· ἀντὶ δι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα. Λουκιαν. «πόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορνεῖα, ἀνθ' ὧν σε διαπορνευσάμην· δηλ. πλήρωσέ μοι τὸν ναῦλον ἢ τὰ καραβλάτικα, διὰ τὰ ὁποῖα σὲ ἔφερα ἐδῶ.

Ἀνθραίζομαι· Μ. σομαι· (ἀραίζω) ἐξ ἐναντίας στολίζομαι, καλλωπίζομαι.

Ἀνία, ας, ἡ· Ἰων. ἀνίη. Λύπη, θλῖψις, φροντίς, μέριμνα, ἀθυμία. Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητ. δαιτὸς ἀνίη· πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀθυμίαν, ἀηδίαν ἐπὶ τραπέζης· Ὀδτ. Ρ, 466. ὡσαύτως καλεῖται καὶ τὸ τέρας Σκύλλη, ἀνίη ἄπρηκτος· Ὀδτ. Μ. 223. τοὐτέστιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ τις· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ∪ – – ἀπὸ Σαπφοῦς δὲ καὶ Θεόγν. καὶ ∪ ∪ –: οἱ δὲ μεταγενέστ. χρῶνται τῇ λέξει κατὰ χρεῖαν τοῦ μέτρου· τὸ Ὁμηρ. ὅμως διατηρεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑπτοπ. μέλλον· Ruhnk. ep. cr. 273. Porn. Εὐρπ. Φοί. 1334.)

Ἀνιάζω, Μ. άσω· (ἀνία) κάμνω περίλυπον· «τῷ δ' ἄλγεα, ὅς κεν ἐκείνων τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος· Ὀδτ. Τ, 323. τοῦτο μόνον ἅπαξ μόνον ἐνεργητ. — 2) ἀμτβ. εἶμαι περίλυπος, δύστυχος, ἢ κακοκαρδισμένος· αἰσθάνομαι, ἔχω λύπην, φροντίδας, δυσαρέσκειαν· «ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί· Ἰλδ. Ψ. 721, καὶ Ὀδτ. Χ. 87. πάντῃ ἀνιάζουσι λυπούμενος κατακέρδα· τὸ δὲ κατάστασιν ἀνιάζουσι· Ἰλδ. Σ. 300. φροντίζων καὶ φοβούμενος διὰ τὰ κτήματά του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' Ἐντ. καὶ Πκρατ. χρήσιμον· τοὺς λοιποὺς χρόνους δέχτ. ἐκ τοῦ ἀνιάω· (Καὶ Ὅμ. χρῆται τῷ ι ὁτὲ μὲν μακρῷ, ὁτὲ δὲ βραχεῖ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγενέστ.) λυπῶ, θλίβω, τινά·

Ἀνιάομαι, ῶμαι· Μλ. — άσομαι· μέτ. ἀποιδ. (ἰάομαι) ξαναγιατρεύω, ξαναπαρηγορῶ, κάμνω τι πάλι καλά· Ἡρότ. 7, 237. γράφει τὸ Ἰων. ἀνιεῦνται· (τὸ ι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν· πολλάκις ὅμως καὶ βραχύ· ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ρωμκ. ὅθεν πιθανῶς καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ κοινωνικοῦ βίου· ἄλλως δὲ, ᾱομαι, ᾱσομαι) παρ' Ἡροδότ.

Ἀνιαρός, ρὰ, ρὸν· Ἰωνικ. καὶ Ἑπτ. ἀνιηρός (ἀνιάω) γίνομαι ἐνοχλητικός, προξενῶ λύπην, δυσαρέσκειαν· Ὀδτ. ἔνθα εὑρηται καὶ τὸ ἀμλ. συγκρ. ἀνιηρότερος· Ὀδτ. Β, 190. παράβλ. ἄκρατος· — 2) εἶμαι λυπημένος, τεθλιμμένος, ἄθυμος· Πσν. Παιδ. Α'. δ'. 14. 3) Ἀνιαρά· παρὰ Δημοστ. ἀντὶ τοῦ, δυστυχίαι,

δυσπραγίαι· Ἐπῤῥ. ἀνιαρῶς· (παρ' Ὅμ. καὶ Σφκ. ἀεί, ∪ – –∪· παρ' Ἀρστφ. καὶ Εὐρπ. τὸ ι βραχύ· καὶ οὕτω καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶτταν ἔτως· οἱ μεταγενστ. χρῶνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρείαν· τὸ δὲ α τῆς παραλγ. ἀεὶ μακρόν.)

Ἀνίατος, ὁ, ἡ· (ἰάομαι) ἀϊάτρευτος, ἀθεράπευτος· Πλάτ. Ἐπῤῥ. ἀνιάτως· ἀϊάτρευτα, χωρὶς ἰατρείαν· (∪ ⏑ – ∪, Σχλτ. Ἡφαιστ. σλ. 2.)

Ἀνιάτρευτος, ὁ, ἡ· (ἰατρεύω) = τῷ προηγουμ. (∪ ∪ – – ∪).

Ἀνιατρολόγητος, ὁ, ἡ· (ἰατρολογέω) ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἠξεύρει τὴν ἰατρικὴν τέχνην.

*Ἀνιατρολογικός, ἡ, όν = ἀνιατρολόγητος.

Ἀνίαχος, ὁ, ἡ· ψευδ. ἀναγ. ἐν Ἰλ. Ν. 41. ἀντὶ αὐίαχος.

Ἀνιάχω, Μλ. — χήσω· (ἰάχω) μεγάλως ἠχῶ, φωνάζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μεγαλοφώνως.

Ἀνιάω, ῶ· Μλ. ἀσω· Ἰων. — ήσω. (ἀνία) ὡς τὸ ἀνιάζω· τινα· Ὅμ. δὲ καὶ διττῇ αἰτιατ. κατ' ἀμφ. μετ' ἀμφ. Σφκ. Ἀντ. 550. Ἐν Φιλ. δέ, σλ. 50, ὑπὸ Wunder, καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· Παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. ἀνιαχλοῦμαι, αἰτιάνομαι ἀδημονίαν, λύπην, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν· ἀνιᾶται παρεόντι Ὀδσ. Ο, 335. ἀνιαχλεῖται, δυσαρεστεῖται διὰ τὴν παρουσίαν τινος· Ὅμ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθητ. μετοχ. ἀορ. ἀνιηθείς ἀπολύτως πολλάκις, ἐπὶ τῶν πάσαν ἀηδίαν εὐθυμίαν καὶ βίου ἡδονὴν ἀποβαλόντων (ὅσοι βαρέθηκαν τὴν ζωὴν των)· ἀνιώμεθα· Ἰων. γ'. πλθν. πρσπ. παθτ. εὐκτ. ἐντ. Ἡρδτ. 4, 130. Ἔστι δὲ ἡ λέξις λογογραφικῶς χρησιμωτέρα τοῦ ἀνιάζω· (τὸ ι παρ' Ὅμ. ἀεὶ μακρόν, παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ βραχύ· τὸ α τῆς παραλγ. κατ' ἐντ. μὲν ἀεὶ βραχύ· κατὰ Μλτ. δὲ καὶ τοὺς λοιπ. χρ. μακρόν· ὅθεν Ἰων. τρέπεται εἰς η.)

Ἀνιαρός, ά, όν = ἀνιηρός· παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. οἷον, Ὄππ.

Ἀνιδεῖν· ἀπαρμφ. ἀόρ. παρὰ τὸν ἀχρ. ἐνστ. ἀνείδω, κυττάζω ἀπάνω· ὅπου ὁ Ἕρμαν κρεῖττον ἀνεύδην ἀναγινώσκεσθαι προβάλλει· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 804.

Ἀνίδιος, ὁ, ἡ· (ἴδιος) ὅστις δὲν ἔχει τίποτε ἰδικόν του· Ἀκτήμων.

*Ἀνιδίτι· Ἐπῤῥ. (ἰδίως) = τῷ ἑξῆς· Πλάτ. Νμ. 4, σλ. 718. Ε.

*Ἀνιδίως (ἴδιος) Ἱδρύω ὥστε τρέχει ὁ ἱδρώς· ἤτοι ἱδρωτας κοιντ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 74. C'. κατὰ Behli.

Ἀνιδρίτι· Ἐπῤῥ. (ἱδρὼς) χωρὶς ἱδρῶτα, ἀϊδρωτα· μεταφ. χωρὶς κόπον, ὡς τὸ, ἀκονιτί.

Ἄνιδρος, ὁ, ἡ· (ἱδρὼς) ἀνίδρωτος· ὅστις δὲν ἱδρώνει.

Ἀνιδρόω, ῶ· Μ. ώσω, (ἱδρόω) ξαναϊδρώνω· 2) δὲν ἱδρόνω· Ἱππουρ.

Ἀνίδρυτος, ὁ, ἡ· (ἱδρύω) ἀστερέωτος, ἀσταθής· μεταφ. ἀκατάστατος, ἀμφίβολος, εὐμετάβλητος· 2) ὅστις δὲν ὑποφέρει κάνένα ἀνθρωπον, μισάνθρωπος, δυστάρεστος. Δημοσθ. Ἀσπαστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος ἀνθρώποις· Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 809. καλεῖται ὁ μισάνθρωπος Τίμων· Ἀνίδρυτος ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισιν· ὁ τύπος ἄϊδρητος· ἀμφιβ.

Ἀνιδρύω, Μ. ύσω· (ἱδρύω) στήνω, στηρίζω, στερεόνω, θεμελιόνω· (περὶ μέτρου τῶν συλλβ. ἰδέ, ἱδρύω.)

Ἀνίδρωσις, εως, ἡ, (ἀνιδρόω) τὸ νὰ ἱδρύνῃ τις· ἱδρώς, ἢ ἱδρῶτας κοινόν.

Ἀνιδρωτί, Ἐπίρ. = Ἀνιδρίτι· Ἰλ. Ο, 228. ὅθεν, ἀμελημένα, ἀγάλι γάλι, ἢ ἀπὸ γάλι· Ξενφ. Παιδ. Β'. 2. (∪ – – –)

*Ἀνίδρωτος, ὁ, ἡ· (ἱδρόω) ὅστις δὲν ἱδρωσεν· ὅστις δὲν ὑποφέρει ἱδρῶτα ἀπὸ κόπον.

Ἀνίεμαι· Παθητ. ἐκ τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος, ου, ὁ, ἡ· (ἱερὸς, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὁ μὴ ἱερωμένος, μὴ ἁγιασμένος, βέβηλος. Ἐπῤῥ. ἀνιέρως· (∪ ⏑ ∪ ∪)

Ἀνιερόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνά, ἱερόω) ἁγιάζω, ἁγιερόω· κάμνω τι ἄξιστον· ὑπὸ. νὰ μὴ τολμᾷ κανεὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ, πειράξῃ· Στράβ. Θ'. καὶ Διον. Ἁλικ. ὅθεν

Ἀνιέρωσις, εως, ἡ· ἁγίασις, ἁγιέρωσις.

*Ἀνίεσκε· Ἰων. παρατατ. κατ' ἐπίτασ. παρὰ τὸ ἀνίημι· ἀντὶ ἀνίει, ἀνίη· Ἡσιόδ. Θγν. 157.

*Ἀνιηθείς· Ἰων. μετοχ. παθτ. ἀόρ. τοῦ ἀνιάω, ἀντὶ ἀνιαθείς. Ὅμ.

Ἀνίημι, (ἵημι) παρτατ. ἀνίην· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀνίει, εις, ει· ὡσαύτως καὶ Ὅμ. ὅθεν τὸ τοῦ Ἡσιόδ. ἀνίεσκε· Μλ. -ήτω· Ὅμ. δὲ, καὶ ἀνέτω· Ἀόρ. α'. ἀνῆκα· Ἰων. ἀνέηκα· Ὅμ. δὲ, καὶ ἀνεῖτα· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ εὐκτ. ἀνείταιμι ἀπαντᾷται ἔτι· τὸν γὰρ Ὅμρκ. μετοχ. ἀνέντες, ἠσχιαν οἱ Ἀττ. εἰς τὸ ἀνίζω· Παρκ. ἀνεῖκα· Ἀόρ. β'. ἐνιεῖσ ἐν τῇ ἀριστ. ἀχρηστος· Ἀπαρμφ. ἀνεῖναι· Ὅμ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ γ'. πλθτ. πρτπ. ἀνεῖσαν· Ὑποτ. ἀνῶ ἀντὶ ἀνῶ· Εὐκτ. ἀνεῖς· Μτχ. ἀνέντες· Παθτ. ἀνίεμαι· Περιμ. ἀνεῖμαι· — 1) πέμπω, στέλλω ἀ ἄνω, ὑψηλά· «Ζεφύροιο ἀήτας ἀνίητιν Ὠκεανοῖο» Ὀδσ. Δ, 588: ἔξω, ἢ ἐμπρὸς στέλλω· ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια, ἢ ἐμπρὸς στέλλω· ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια ἢ κάμω νὰ εὔγουν. «πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ', οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνῆσειν» Τμ. Ὅμ. Δμτ. 332. σπάνιον· — 2) πέμπω, στέλλω ὀπίσω· στέλλω τινα εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ τὸν ἀφίνω νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρ. εἰς τὸ σπήτι του· «τῷ οὐκ οἶδ', εἰκὼν μ' ἀνέσαι θεός, ἦκεν ἀλωὸν αὐτοῦ ἐν Τροίῃ» Ὀδσ. Σ, 264. σπάνιον· — 3) ἀφίνω, παραιτῶ, ἢ μᾶλλον ἐν χρήσει σημαι. ἀπ' Ὁμήρου: ἐπ' ἐξωτερικῶν πραγμάτων· «ὕπνος ἀνῆκεν ἐμέ· μ' ἄφηκεν ὁ ὕπνος, μὲ παραίτησεν· πολλαχοῦ παρ' Ὅμρ. σπανιώτερ· μετὰ γενκ. τοῦ πράγμ. ἠδεσμῶν ἀνίειν· Ὀδσ. Θ, 359. τοὺς ἔλυσε, τοὺς ἀπόλυσε· Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσ. «ἐμὲ θυμὸν οὐκ ἀνίει ὀδύνης· Ἰλ. Ο, 24. «ὀπόνος δὲν ἄφηνεν ἐλευθερην τὴν ψυχήν μου· «πύλας ἄνεσαν· Ἰλ. Φ, 537. ἄφησαν τὰς θύρας· ὑπὸ. ἔλυσαν τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν τραβηγμένης καὶ δεμένης ἀπὸ μέσα· τὰς ἄνοιξαν· Ἀπὸ τῆς ὑφέσεως τῶν χαλινῶν ἵππον, ἢ τοῦ ῥυταγωγέως (λυτάρι) θηρευτικῶν σκύλων (λαγωνικῶν) προέκυψε πειθανὸς ἢ μεταφρ. σημασία: κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τις ἢ τί ἐναντίον τινος, παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ τινα ἢ τι ἐναντίον τινος· «τοί τοῦτον ἀνῆκε θεάων· Ἰλ. Ε, 405. ὅθεν ἐν γένει διεγείρω, παροτρύνω, παροξύνω, δίδω πρόφασιν εἰς τι· τὸ πλεῖστον μετὰ ἀπαρμφ. «Μοῦσα λοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν· Ὀδσ. Θ, 73. παρβλ. Ἰλ. Β, 276. Ξ, 200. Καὶ μετὰ αἰτιατ. μόνον· θυμὸν ἀνῆκεν· παρεκίνησεν εἰς θυμόν, ἠρέθισε τὴν καρδίαν του· πολλάκις παρ' Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Ὀδσ. Β, 185. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. περιποιητικῆς· ἠτοίσιν Θρασυμήδεα ἀνῆκεν· Ἰλ. Ρ, 705. ὑπὸ. εἰς βοήθειαν τῶν ἐπαμφ. τὸν Θρασυμ. — Μέσ. ἀνίεμαι· ἀπολύω, ἀφίνω, ἤτοι ἀφίνω, ἀπολύω· ὅθεν γνωμόνω, ξεσκεπάζω· μετὰ αἰτιατ. κέλευθον ἀνιεμένη· Ἰλ. Χ, 80. ὑπὸ. ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ κόρφου της, καὶ Ὀδσ. Β, 300. «αἶγας ἀνιεμένους· ἐγύμνωναν τὰς γίδας, τοῦτ' ἔστι τὰς εὔγαναν τὰ δερμάτια, τὰς ἔγδυναν. — Παθητικ. ἀνίεμαι· μὲ ἀπολυοῦν, μὲ ἀπολυοῦν τὸ χαλινάρι. συνηθ. κατὰ τρπκ. σημασ. εἶμαι ξεδομένος· τρυφαῖς ἀνείσθαι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς εἰς καὶ πρός τι· ἀνειμένος γέλως, ξεδομένος, ἀδιάντροπος. Wytt. ep. cr. σλ. 159. Κατὰ ταύτην τὴν μτφρ. σημασ. ἦν παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα ἡ ἐνεργτ. διάθ. ἐν χρήσει· ξετανύζω, ξετηντόνω· π. χ. τὸ δοξάρι· ἀντιθ. τῷ, ἐντείνω· ὅθεν τὸ ἀνειμένον, χαύνωσις, ἀμέλεια· Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ χαυνωθῇ, ἀδυνατίσῃ· δὲν γυμνάζω π. χ. τὸ σῶμα, ὅταν παραδίδομαι εἰς τρυφὰς καὶ εἰς ἀργίαν· Παραβλέπω, παραμελῶ· π. χ. σφάλμα εἰς τινα, δὲν τὸν ἐπιπλήττω, δὲν τὸν παιδεύω· τινί τι· Ἀφίνω, παραιτῶ, τραβῶ χέρι· ὅθεν ἀνεῖται τὰ θηρία, παραιτοῦνται, ἀφίνονται εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ· τοῦτ' ἔστι ἀφιερόνονται· ἀνεῖται χῶρος ἱερὸς εἶναι· ἀφίνεται ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Θεόν· δένδρεα ἀνειμένα ἤτοι ἀφιερωμένα· καὶ τ. τ. κατὰ παθητ. διάθ. μόνον· Ἡρόδ. 2, 63. ὑπὸ Valck. παραβλ. ἀνετός· — 4) ἀνίημι· ἀμετβ. χαυνόνομαι, γίνομαι ἀμελὴς, ἀκαμάτης· «ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο παῖδ' ἀίδηλον·» Ἰλ. Ε, 880. Παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ μᾶλλον «τῇ ἡδονῇ, τῇ ὀργῇ, ἰσχυρῷ γέλωτι ἀνιέναι» ἀναπληρούμενα διὰ τοῦ ἑαυτόν ἢ θυμόν· Lobeck ἐν Σφκ. Αἴ. 248. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται γενικῇ ἢ μετοχῇ συνήθως· παρ' Ἡρόδ. δὲ, μετοχῇ μόνον· εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀμφότ. συνταξ. ἅμα· π. χ. Εὐρπ. Μηδ. 454. (∪ ∪ – ∪, Ἑπκ. ∪ – – ∪, Ἀττκ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. τὸ ι μακρὸν ἐν τοῖς τύποις ἀνίει καὶ ἀνιέμενος, ἀντιστρόφως δὲ χρῆται αὐτῷ καὶ Ἀρστφ. ἐσθ' ὅτε μακρῷ· Seidl. ἐν Δεψ. Ἀρστφ. σλ. 27.)

Ἀνιηρός· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀνιαρός· Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀνίκα· Δωρικ. ἀντὶ, Ἡνίκα· (– ∪ ∪)

Ἀνίκανος, ὁ, ἡ· (ἱκανὸς, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ἀρκετός, δὲν φθάνει· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι τίποτε ἀρκετόν· δὲν τὸν ἀρκεῖ τίποτε· Ἀρρίαν. Ἐπικ. Δ'. κ'. 106. (ξ)

Ἀνίκατος· Δωρ. ἀντὶ, Ἀνίκητος.

Ἀνικεί· (νίκη) χωρὶς νίκην.

Ἀνικέτευτος, ὁ, ἡ· (ἱκετεύω) ἀπαρακάλεστος, ἀπαίτητος· τὸν ὁποῖον δὲν παρεκάλεσαν, δὲν ἐξιλέωσαν· 2) ὅστις δὲν παρακαλεῖ· Εὐρπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1002.

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ· (νικάω) ὅστις δὲν νικᾶται ποτὲ, ἢ δὲν ἐνικήθη· Ἡσιόδ. Θγν. 489. Σφκ. Φιλ. 78. (∪ – – ∪)

Ἀνικμάζω, Μ. άσω· (ἄνικμος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ξηραίνω, στεγνόνω τι· — 2) (ἰκμάζω) ὑγραίνω, νοτίζω τίποτε· ἄνευ ἀσφαλῶν παραδειγμάτων ὅμως· Διοσκ. Β'. πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.α

Ἀνικμάω, ῶ· (ἰκμάω) = ἀναλικμάω· Πλάτ. πίτονα· λιχνίζω, καθαρίζω, παστρεύω, τὰ σιτάρι.

Ἄνικμος, ὁ, ἡ· (ἰκμὰς, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ὑγρασίαν, ξηρός· Πλούτ. νὸ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ· Ἀρτεμιδ. Α'. 19. «Ἀνίκμους καὶ κουρωμένας τρίχας.»

Ἀνίλαστος, ὁ, ἡ· (ἵλαμαι) ὅστις δὲν ἐξιλεώνεται, καταπραΰνεται· σκληρόκαρδος, ὁ μὴ εὐσπλαγχνος· Πλούταρχ.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ· (ἵλεως) Ἀττ. ἀντὶ, ἀσπλαγχνος, ἀνελεήμων, σκληρός· Ἰάκ. Β'. (∪ – – ∪)

Ἀνίλλωμα, τὸ· (ἰλλὸς) Ἀναβλεμμα. Πολυδ.

Ἀνίμαστος, ὁ, ἡ· (ἱμάσσω) ἄδαρτος, ἀμαστίγωτος. Νόν.

Ἀνιμάω, ῶ, Μ. ήσω· συνηθέστ. -ήσομαι (ἱμάω) ἀνατύρω, τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀντλήφορον (ἔξαιρ. μὲ λωρίδ.) π. χ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· Ξενφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 8. ἀλληλους ἀνίμων τοῖς δόρασιν· ὁ Μέλ. καὶ ὁ Ἀόρ. χρησιμώτερ. κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ' οὗ

Ἀνίμησις, εως, ἡ· ἀνάτυρμα, προς τὰ ἄνω τράβηγμα.

Ἀνίον, καὶ Ἀνίοχος· ἀντὶ, Ἡνίον, καὶ Ἡνίοχος.

Ἄνιος, ὁ, ἡ· (ἀνία) = Ἀνιαρός. Αἰσχύλ. Περ. 256. 1060. 1065. (υυυ)

Ἀνίουλος, ου, ὁ, ἡ· (ἴουλος) χωρὶς ἴουλον ἤτοι χνοῦδι, ἀγένειος· ὅστις δὲν σύγαλεν ἀκόμη γένεια· παιδί.

Ἀνιππεύω, Μ. σω· (ἱππεύω) καβαλικεύω· ἀνεβαίνω που καβαλάρης, μὲ ζευγμένα ἄλογα· τὸ ὄχημα, ἤτοι ἁμάξι· ᾗ Ἀνεπεύσει ἡλιοις. Εὐριπ. Ἰων. 41.

Ἄνιππος, ὁ, ἡ· (ἵππος) ὅστις δὲν εἶναι καβαλλάρης· Ἡρότ. ἐπὶ δυσβάτων τόπων, ὅπου δὲν ἠμποροῦσι νὰ πηγαίνῃ καβαλλάρης· καὶ ἐπὶ τόπων οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι καλοί, νὰ ὀχέφωνται εἰς αὐτοὺς ἀγέλης ἀπὸ ἄλογα· Ἡρότ. 2, 108. χωρὶς ἵππον, ἢ ἄλογον· Ἡρόδ. ἀδύνατος ὁδόων· καὶ Αἰνέας Τακτ. 5. «τὰτε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῦν· 2) ὅστις δὲν εἶναι ἀπειθάρχος νὰ καβαλικεύῃ, καὶ ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ περιποιῆται τὸ ἄλογον.

Ἀνίπταμαι, Μ. πτόμαι· μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνωμ.) πετῶ ὑψηλά, φεύγω πετῶντας· πηδῶ ἀπὸ χαρά· Σοφοκλ. Αἴ. 603. «περιχαρὴς ἀνεπτάμην.»

Ἀνιπτόπους, ους, ὁ, ἡ· (ἄνιπτος, πούς) ὅστις ἔχει ἁπλυτα ποδάρια· Ἰλιάδ. Π, 335. «ὑποφῆται ἀνυπτόποδες· Ἐπιδ. τῶν Σελλῶν τῶν Δωδωναίων ἱερέων τοῦ Διός· οἱ ὁποῖοι ἔζων ἀρνούμενοι πᾶσαν τοῦ βίου ραστώνην, τὸ ἰταλ. ὅλας τὰ κομφόρτας τῆς ζωῆς· Heyne T, 7. σλ. 288.

Ἄνιπτος, ὁ, ἡ· (νίπτω) ἄνιφτος, ἁπλυτος· Ἰλιάδ. Ζ, 266. «χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἀζομαι· καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 684. ὅστις δὲν πλύνεται, ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πλυθῇ· Ἡσιόδ. «χέρες ἄνιπτοι.»

Ἄνις, Ἐπιβ. Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, Ἄνευ. Νίκ. πάνις τιθήνης· ὅηλ. ἄνευ τροφοῦ.

Ἀνισάζω, Μ. άτω· (ἰσάζω) ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον· ἐξισάζω, κάμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Ἀνισαρίθμος, ὁ, ἡ· (ἰσαρίθμος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ξεν. ἀπὸ ἀνισαρίθμων τῶν ἐτέρων.»

Ἀνισασμός, ὁ· (ἀνισάζω) ἐξίσωσις. Εὐστάθ.

Ἀνιστίτης, ου, ὁ· Ἐπιλ. ἀνιστίτις· ιδος· ἡ· κακομοιρασμένος, κατατσακισμένος μὲ ἄνισον· ἤτοι ἄνισον.

Ἀνισοειδής, ὁ, ἡ· (ἰσοειδὴς) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον εἶδος, σχῆμα, μορφὴν· Πορφύρ.

Ἀνισόκυκλος, ὁ, ἡ· (ἰσόκυκλος) ὅστις δὲν εἶναι ἴσος κατὰ τοὺς κύκλους· ἔχει ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος, ου, ὁ, ἡ· (ἰσόμετρος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέτρον.

Ἀνισομήκης, ὁ, ἡ· (ἰσομήκης) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον κατὰ τὸ μάκρος.

Ἄνισον, ου, τό· ὁ ἄνθος, γλυκάνισος· συγγεν. τῷ, ἀνίσον, ἄνητον (πιθανῶς (υ—υ.)

Ἀνισοπαχής, ὁ, ἡ (ἰσοπαχὴς) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον πάχος ἤτοι χόνδρον· δὲν εἶναι ὅμοια χονδρός.

Ἄνισος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀνίση, ἡ (ἴσος) ὅστις δὲν εἶναι ἀναλόγως ὅμοιος· Ξεν. «καὶ σκαλίδες ἄνισοι· τὸ ἄνισον· ἀνομοιότης· — 2) μετφ. ἀνόμοια μοιρασμένος· ἄδικος· Ἐπιβ. ἀνίσιος· ἀνόμοια· (τὸ ἐπικ. μέν μακρ. Ἀττ. δὲ βρχ.) ἀφ' οὗ

Ἀνισότης, τος, ἡ· (ἄνισος) ἀνομοιότης· τοῦτστ. ἔλλειψις ἀναλογίας· 2) ἀδικία.

Ἀνισότιμος, ου· ὁ, ἡ· (ἰσότιμος) ὅστις δὲν ἀξίζει ὅ,τι ἀξίζει ἄλλος, δὲν ἔχει ἴσην τιμὴν μὲ ἄλλον· Γρηγ.

Ἀνισοτοιχέω, ῶ· Συμπλήκ. Ἐπίκτ. 38. ἐπὶ πλοίου τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ ἕνα μέρος.

Ἀνισοφυής, ὁ, ἡ· (ἰσοφυὴς) ὅστις εἶναι φυσικὰ ἀνόμοιος, χωρὶς ἀναλογίαν καμωμένος· Κύριλ. Ἀλ.

Ἀνιστόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνά, ἱστόω) ἰσιάζω, κάμω ἴσιον· ἐξισάζω· Μέτ. καὶ παθητ. γίνομαι ὅμοιος. ὀρθώνομαι, ἢ γίνομαι ἴσια ἴσια μὲ ἄλλον παραβαλλόμενος· κατὰ ποιον. διάθ. παρ' Ἡρότ. 7, 103. «δοκέω δὲ ἐγὼγε καὶ ἀνιστωθέντας πλήθεϊ χαλεπῶς ἂν Ἕλληνας Πέρσῃσι μούνοισι μάχεσθαι.»

*Ἄνίστα καὶ ἀνίστη· προστακτ. ἀντὶ ἀνίστηθι· παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀνίστημι· Μ. στήσω· (ἵστημι) κατ' Ἐνστ. Παρατ. Μέλ. καὶ Ἀόρ. α'. ἐνεργ. σημαίνω τινὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα, ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἄρα καὶ ἐξυπνίζω τινά· «ἐξ εὐνῆς ἀνέστησα· Ἰλιάδ. Ξ, 336. «κήρυκα δ' ἀνίστην· Ω, 689· ἀναστάνω νεκρὸν· «οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν κακόν ἄλλο παθητὸν· Ἰλιάδ. Ω, 551. καὶ 756. «ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς· Μεταφρ. σημαίνω ἢ παρακινῶ, διεγείρω, ἐγκαρδίνω, τινὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς ἐργασίαν· ἐξαιρ. εἰς μάχην· «ἀλλ' ἴσι νῦν, Αἰνεία ταχύν, καὶ Φυλέος υἱὸν ἀνστητοῦ· Ἰλιάδ. Κ, 176. 179. Ο, 64: Ἀνίστ. τινί· ἐπ' ἐχθρ. σημαίνω ἐναντίον τινος «τοὺτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί· Ἰλιάδ. Η, 116. παροξύνω, ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν κατὰ νομίμου ἐξουσιαστοῦ· «δεινὸν δίχα μερμήριξεν ἢ ἄγε φάσγανον· · τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὅθ' Ἀτρείδην ἐνερίζοι· .. « Ἰλιάδ. Α, 191: Σηκόνω λαὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν στέλλω νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· «ἔνθεν ἀναστήτας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής, εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.« Ὀδυσ. Ζ, 7. καὶ Ἡρότ. 5, 71. 9, 73. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ φράσις πόλιν ἀναστῆσαι ἔχει πολλάκις τὴν παρασημασίαν ἐχθρικῆς δυνάμεως, πόλιν τινα δι' αἰχμαλωσίας ἐρημοῦν· ὅθεν χώρα ἀνάστατος, ἡ ὑπ' ἐχθρῶν ἐρημωθεῖσα· «.. ὅκως τινὰ εἴδοιεν ἐν ἀναστατοσύῃ τῇ χώρῃ ἀγρὸν εὖ ἐξεργασμένον, ἀπεγράψετο τοὔνομα τοῦ δεσπότεω τοῦ ἀγροῦ· Ἡρότ. 5, 29. παράβλ. ἀνάστατος· Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ στρατιωτῶν· δίδω προστακτὴν καὶ σημαίνω ἐς τὸ πεδίον στρατεύματα. «Ἀνίστησιν οὖν, ἐκ τῶν Ὀθρυτῶν ὁρμώμενος, πρῶτον μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ Αἵμου τε ὄρους καὶ τῆς Ῥοδόπης Θρᾴκας.. « Θυδ. 2, 96: Ἀνίστημι στρατόν· ξεσηκώνω τὸν στρατὸν· Ἀνστ. ἐκκλησίαν· σημαίνω τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ, τοὐτέστι κάμνω ἀπόλυσιν, τελειόνω τὴν σύναξιν· Ξεν. — β') σημαίνω τινὰ ὅστις καθίστατο· ἅμα μὲ τὴν παραπημασ. τοῦ ἐναρρύνω, παρηγορῶ, ἐγκαρδίνω λυπημένον, περίλυπον τινα· «γέροντα χειρὸς ἀνίστην ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐσήκωσε τὸν περίλυπον γέροντα Πρίαμον ὅστις ἦτον γονατισμένος ἐμπρός του· Ἰλιάδ. Ω, 515 Ὀδυσ. Ξ, 319. χρήται δὲ τῇ λέξει Ὅμ. ἐπ' ἐμψύχων μόνον· — γ') σημαίνω, στήνω· ἐπ' ἀρχόντων π. χ. οἰκοδομῆς, στύλην, τρόπαιον· κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν δὲ, Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. χρησιμον.

2) εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Ἀόρ. β', Παρακ. καὶ Ὑπερσυντ. σημαίνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου ἢ προσηκόνομαι εἰς τιμήν τινος. «Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· Ἰλιάδ Α, 533: σηκόμ. ἀπὸ τὴν κοίτην, κρεββάτι, ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν μου, ἐξαιρ. εἰς μάχην καὶ ὁρμητηριότητα· ἀνίστ. τινί· σημαίνομ. ἐναντίον τινος· «πρὶν μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα· · Ἀχαιῶν δὲ πολὺ· · ἐς μοι ἀνέστη.« Ἰλιάδ. Ψ, 635. Ὀδυσ. Σ, 334. Σηκόνομ. ἀπὸ τὸ κρεββ. ὅπου ἐκοίτομουν πληγωμένος, τοὐτέστι ἰατρεύομαι· «οἷσιν δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνίστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ.« Ἰλιάδ. Ο, 287: σηκόνομαι ἀπὸ ἀρρώστειαν, γερεύω· «τοὺς δὲ καὶ λήθη ἑλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως.« Θυδ. 2, 49. Ἀνν. Τοξ. 19. Ἔτι δὲ καὶ ἀναστάνομαι ἀπὸ τοὺς νεκρούς· «αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερέντος.« Ἰλιάδ. Φ, 56. Ἡρότ. 3, 66, 67. Ἐπὶ τοῦ πλείστου ὅμως ἀπ' Ὅμ. σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου διὰ νὰ ὁμιλήσω· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) Μέτως· σηκόνω, ἢ παρακινῶ τινα νὰ εἰπῇ ἢ νὰ κάμῃ τι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤτοι εἰς βοήθειαν, διαφέντευσίν μου· ἀνίστασθαι μάρτυρα. Πλάτ. ἀνίσταμαι εἰς — μισεύω νὰ πηγαίνω τοὐθενά· Πλάτ. Φαιδ. σλ. 116. Α. ἀνίσταμαι ἐκ τῆς ἐνέδρας· σημαίνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔκαμνα καρτέρι καὶ αὐγαίνω ἐμπρὸς εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνα καρτέρι ἢ παραμόνευα· ἐν γένει δὲ ὡς εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους· σηκόνομαι, ἀναλαμβάνω, γερεύω· παρὰ Ξεν. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μένω 'ς τὸν τόπον μου, στέκω ἢ στέκομαι ὀρθός.

Ἀνιστορέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνά, ἱστορέω) ἀνερευνῶ, δι' ἐρωτήσεων ἐξετάζω, ἐρωτῶ· Εὐριπ. Ἱππόλ. «τοῦδε καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; ὅηλ. περὶ τίνος μὲ ἐρωτᾷς;

Ἀνιστορησία, ας, ἡ· ἄγνοια τῆς ἱστορίας· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις τὴν ἱστορίαν· Κικ. Ἀττικ. παρὰ τό

Ἀνιστόρητος, ὁ, ἡ· (ἱστορέω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν ἱστορίαν, δὲν ἔχει εἴδησιν τῆς ἱστορίας· τὸν ὁποῖον δὲν ἀναφέρει, δὲν διαλαμβάνει περὶ αὐτοῦ ἡ ἱστορία· ἀγνώριμος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐρώτησε διά τίποτε νὰ τὸ μάθῃ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐδιηγήθη τινάς· ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μὴ ἀναφερόμενος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἱστορήσῃ τινάς, δὲν ἐρεύνησεν, δὲ ἐξέτασε. Ἀρρίαν. Ἐπ. Α'. ς'. 23. Ἐπῤῥ. ἀνιστορήτως. Πλουτ. εἰς Δημ. «ἀνιστορήτως ἔχειν.«

*Ἀνίστω· παθητ. προστακτ. τοῦ ἀνίσταμαι ἀντὶ ἀνίστασο. Αἰσχυλ. Εὐμ. 129. Ἀκδτ. Rekker σλ. 405.

Ἀνίσχαλος, ὁ, ἡ· Ἐτυμολ. Ἄτακος, Ἀνήμαλατος, ἢ Ἀσήλαστος· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Ἀνίψαλος, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Ἰάπτω, Ἴπτω· καὶ ἄρμην. διὰ τοῦ, Ἀβλαβὴς· ἀλλ' ἔτι προσθέτει καὶ δὲ ἡλικίας τάξιν· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ Ἡσύχ. εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν ῥῆσιν, «Ἀνίψιον, οὐ βεβλαμμένην, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν. Πιθανῶς εἶναι ἐκείνος ἄλλης ῥήσεως, ἤτις ὠνόμαζε νέους ζῶον, ὡς βοῦν, αἶγα, ἢ πρόβατον· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ἰσχαλίσαι, ἀντὶ Θηλάσαι, καὶ, Σχαλίσαι, ἀντὶ τοῦ, Θηλάσαι.

Ἀνίσχιος, ου· ὁ, ἡ· (ἰσχίον) χωρὶς γόφους ἢ κωλομέρια· ὅστις δὲν ἔχει γοφους· τοῦ ὁποίου οἱ γόφοι δὲν ἔχουν κωλομέρια· τοὐτ' ἔστι ὅστις δὲν εἶναι παχὺς εἰς τὰ κωλομέρια, τὸ κοινότερον δὲν ἔχει παχὺν ὀπισθινόν. 2) χωρὶς μηρία, τοῦ ὁποίου τὰ μηρία εἶναι ἄπιαχα. Ἀριστ.

Ἀνίσχυρος, ὁ, ἡ· (ἰσχὺς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνέσχυρος, ἀδύνατος.

Ἀνισχύς, υος, ὁ, ἡ· (ἰσχὺς) χωρὶς ἰσχύν, ἀδύνατος· παρὰ τοῖς Ο'. Ἡσαΐας. 40.

Ἀνίσχω· (ἴσχω) = ἀνέχω· παρ' Ὅμ. ἐνεργ. μόνον· σηκόνω ἀπάνω, ὑψηλά, ψηλόνω τι. Ἰλ. Θ, 347. «χεῖρας ἀνίσχοντες.« παρὰ τοῖς μεταγ. δὲ καὶ ἀμετβ. ἀνίσχει ἥλιος· ἀντὶ ἀνατέλλει· ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι· εὐθὺς ὡς εὔγῃ ὁ ἥλιος· πολλάκις παρ' Ἡρότ. εἶναι ἐπόμενον, ἀκολουθοῦν, ἀνίσχ. ἐκ τινος, πέκτω σοῦτι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἐμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν.« Ἡρότ. 5, 105. καὶ 7, 14. «ἢν περ μὴ αὐτίκα στρατηλατέῃς, τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἀνασχήσει.« παρὰ Θεόκ. δὲ «Ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας.« ἀντὶ τοῦ, ἀναδίδει, βλαστάνει, Θουκ. «αἷς ἀνίσχουσι πόλεσιν· ἀντὶ τοῦ, προσορμίζονται, ἀραζουν. Ἔστι δὲ ἡ Δξ. μόνου κατ' ἐνστ.

καὶ παρτκ. ἐν χρήσει. ὁ τύπος ἀνισχάνω παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 447.

Ἀνίσων, ωνος, ὁ· κρασὶ ἀνακατωμένον μὲ νερόν, ἴσιμα νερόν ἴσιμα κρασί. ἀμφ.

Ἀνίσως, Ἐπίρ. χωρὶς ἰσότητα, ἀνισομοίως· παρὰ τό, ἄνισος.

Ἀνίσωσις, εως, ἡ· (ἀνισόω) ἐξίσωσις, ἴσασμα, παρομοίωσις.

*Ἀνιύζω (ἰῦζω) ποιητ. φωνάζω δυνατά, ὅσον μπορῶ. (υ – –)

Ἀνιχνύς, υος, ὁ, ἡ· (ἰχνύς) χωρὶς ἰχνύας. ἤτοι ψάρια. Στρβ.

*Ἀνίχνευσις, εως, ἡ· (ἀνιχνεύω) τὸ νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ τις τίποτε κρυμμένον· τὸ νὰ ζητῇ μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν καθὼς ὁ σκύλος τὸ ἀγρίμι ἀκολουθῶν τὴν μυρωδιὰν ἀπὸ τὰ πατήματά του, τὸ κοινόν. ἀπὸ τὲς σύμπλες του.

Ἀνίχνευτος, ὁ, ἡ· (ἰχνεύω, μετὰ τοῦ στερ. α) ἀνεύρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις ποῦ κἰναι κρυμμένος, νὰ τὸν ξετρυπώσῃ ὡς κοινότ. λέγομεν.

Ἀνιχνεύω. Μ. εὔτω· (ἀνά, ἰχνεύω) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, ὑπάγω κατόπι εἰς τὰ ἴχνη τινός· καθὼς ὁ σκύλος ζητεῖ τὸ ἀγρίμι, ητὸν δ', εἰπὲρ τὰ λάβῃ καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων ἔβει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ.« Ἰλ. Χ, 192. καὶ Πλούτ. εἰς Καίτ. ὑδιὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνω καὶ ἀνιχνεύων.«

Ἀνιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἰχνιάζω) = Ἀνίχνευτος.

Ἀνίψαλος, ου, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀνίτχαλος.

Ἀνιώδης, εες, ὁ, ἡ· (ἀνία, εἶδος) ὅστις προξενεῖ βάρος, λύπην, λυπηρός, ὀχληρός. Θεόφρ. ἀμφβ.

Ἄνῐωτος, ου· ὁ, ἡ· (ἰόω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν σκουριάζει, δὲν ἐσκουρίασεν· ἀσκούριαστος. Ἀριστοτ. ηἀνίωτος σίδηρος.«(υ – – υ)

Ἀνναῖται· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀναιδῶται, παρὰ τὸ ἀναίομαι. Ὀδυσ. Θ. 192. »... οὐδ' ὅπη ἀνναῖται.«

Αννεμεῖν. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀναγινώσκειν. Ἡσύχ.

*Ἀννέφελος, ὁ, ἡ· ἰωνικώτερα, δι' ἄγνοιαν τοῦ Ὁμήρ. μέτρου γενηθεῖσα παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐποπ., γραφὴ ἀντὶ ἀνέφελος.

Ἄννησον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνηθον. Νικ. κατά τινας δέ, καὶ τύπος τοῦ παρ' Ἡρόδ. ἐν χρήσει· ἄρα Ἰωνικ. κυρίως.

*Ἀννησοειδής· (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄννητον. Σχλ. Νικ. Ἀλεξ. 186.

*Ἄννητον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνηθον.

*Ἀννιβίζω (Ἀννίβας) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀννίβα, κρατῶ μὲ τὸν Ἀννίβ. ὡς τὸ Φιλιππίζω.

*Ἀννιάνα· παρὰ Μαρκ. καὶ Δωρθ ἐκ τοῦ Λατιν. annona περιττῶς σχηματισθ. εἰς δήλωσιν τοῦ σιτηρίσιον, ἢ δασμὸς ἐτήσιος.

Ἀνξηραίνω, ποιητ. ἀντὶ, Ἀναξηραίνω. Ἰλ. Ψ, 247.

*Ἀνόδευτος, ὁ, ἡ· (ὁδεύω) χωρὶς ὁδόν, ἢ στράταν· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι στράτα νὰ πηγαίνῃ τις· ἢ ἡ στράτα εἶναι κακή.

Ἀνοδία, ας, ἡ· (ἄνοδος) δύσβατος ὁδός, κακή, χαλασμένη στράτα.

Ἄνοδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμή) χωρὶς μυρωδίαν, ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν εὐγάνει ὀδμήν, χωρὶς ὀδμήν, ὅποιος δὲν ἔχει μυρωδίαν τινα.

*Ἀνόδοντος, ὁ, ἡ = ἀνόδους.

Ἄνοδος, ου, ὁ, ἡ· (ὁδὸς καὶ α στερ.) χωρὶς ὁρόμον, δύσβατος. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. 8. ητῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήτομεν τὸ ὄρος.«

Ἄνοδος, ου, ἡ· (ἀνά, ὁδὸς) ἀνηφόρισμα· ἀνήφορος. Ἐκστρατεία εἰς τὰ ἔνδον χώρας τινος, εἰς τὴν μέσην εἰς τὴν καρδίαν κανενὸς βασιλείου· ἢ καὶ εἰς ὑψηλοτέραν χώραν· ὡς τό, Ἀνάβασις. Ἡρόδ. — 2) εἰς τὰ ὀπίσω γύρισμα τοῦ στρατεύματος. Ξενοφ. »ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη.«

Ἀνόδους, ουτος, ὁ, ἡ· (ὁδοὺς μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ὀδόντια· ἢ ὅστις ἔχει ὀλίγα ὀδόντια, ἀχαμνὰ δόντια.

Ἀνοδύρομαι. Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. κλαίω μεγαλοφώνως, (ὀδύρομαι) θρηνῶ, χύνω μαῦρα δάκρυα. Ξνφ. (υ)

Ἀνοδυρτος, ου· ὁ, ἡ· (ὀδύρομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀκλαυστος, ἀθρήνητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσαν δὲν ἐθρήνησαν. 2) ὅστις δὲν κλαίει, δὲν θρηνεῖ· ἢ δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησε.

Ἄνοζος, ου, ὁ, ἡ· (ὄζος) χωρὶς κλωνάρια.

Ἀνόημα, (ποιέω) μωρὸν κόμμωμα, ἢ μωρὸς λόγος ἢ μωρὸν φέρσιμον· ἀμφβ.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ· (νοέω) ἀνόητος, ἀναίσθητος, ἀτυλλόγιστος· ξυλοκέφαλος, χοντροκέφαλος, Ὀδτ.

Ἀνοησία, ας, ἡ· (ἀνόητος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνοησία· τὸ νὰ μὴ νοῇ τις, ἀστοχασία.

Ἀνοητάινω. Μ. ανῶ, (ἀνόητος) δὲν νοῶ, εἶμαι ἀνόητος, ἀστόχαστος.

*Ἀνοητεύω = ἀνοηταίνω. ἀμφβ.

Ἀνοητία, ας, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνοησία. Μωρ. σλ. 28.

Ἀνόητος, ου, ὁ, ἡ· (νοέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἐστοχάσθη τις· ἀνέλπιστος κατὰ θαυμασίου, ἔννοιαν ». . . ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διπλάκια θαυμαστὰ ἔργα.« Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 80. τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ, δὲν καταλαμβανεῖτις. Σνφ. — ἄνερ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνόητος, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν στοχάζεται, μωρός, χοντρόμυαλος: Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σώφρων· ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη του. Ἐπίρ. ἀνοήτως.

Ἀνοθεύτος, ου· ὁ, ἡ· (νοθεύω) μὴ νοθευμένος, γνήσιος, καθαρός.

Ἄνοια, ας, ἡ· (ἄνους) τὸ νὰ μὴ νοῇ τις· μωρία, ἀκαταληψία, ἀνοησία. Ξεν. Π. Ἀ. ε'. παρ' Ἡρδτ. δὲ καὶ ἀνοίᾳ. Bnn. ἐν Σφκ. Τρχ. 350. Lobeck ἐν Φρυν. πλ. 494. παράβλ. ἄγνοια.

Ἀνοιγμα, τος, τό· (ἀνοίγνυμι) ἄνοιγμα, τρύπα, τὸ μεταξὺ κενόν, στενοῦρα, σχισμάδα, θύρα. ηἈνοιγμα δύο δακτύλων.« τὸ μεταξὺ δύο ἀνοικτῶν δακτύλων διάστημα.

Ἀνοίγνυμι καὶ Ἀνοίγω. Ἐπκ. ἀναοίγνυμι. Μλ. –οίξω· οἱ αὐξάνοντες χρόνοι πάσχουσι πρὸς τῇ χρονικῇ καὶ συλλαβικὴν αὔξ. Παρτ. ἀνέωγον. Ἀόρ. α'. ἀνέῳξα. Ἀπρμφ. ἀνοίξαι. Πρκμ. α'. ἀνέῳχα. Πρκμ. β'. ἀνέῳγα, Ὁ δ' ἀόρ. ἠνοίξα καὶ παθτ. ἠνοίγην, παρὰ τοῖς μεταγενστ. (οἴγνυμι, οἴγω. ἀνμλ.) ἀνοίγω· ἐπὶ θυρῶν, πυλῶν, χειρωτῶν, κιστῶν, σκευοθηκῶν (θύρες, τὸ ἰταλκ. πόρτες, κάστες, τὸ τουρβ. σεντούκια· τὸ ἰταλ. κρεμάρια ἢ τουρκβ. δουλάπια) καὶ ἐγγένει ἐπὶ παντὸς ὅτα κλείονται.« κλειθὲν ἀνοίγεσκεν.« Ἰλ. Ω. 455. ηἀπὸ χηλοῦ πῶμα ἀνέῳγε.« Π, 221. καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις. — β') τρπ. σχίζω, ξεσπλόνω, ἁπλόνω, ξεστεκάζω. — γ') ἐπὶ ναυτίλων· εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· ηὡς ἕκαστα ἠνοίγετο ὑπακ. θάλατταν. Ξνφ. Ἑλλ. 1, 1, 2. 5, 13. 6, 21. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. φαίνεται, ὅτι ἡ αὔξ. γίνεται χρονικ. μόνον· ἤνοιγον καὶ τ. λ. Παθητ. ἀνοίγομαι, εἶμαι, εὐρίσκομαι ἀνοιχτός. Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 157. Ὁ β'. Παρκ. ἀνέῳγα, ἔχει ἀεὶ τοῦ ἀμετβ. ἐνττ. τὴν σημασ. εὑρίσκεται δὲ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐχρῶντο ἀντ' αὐτοῦ τῷ παθτ. Παρκμ. ἀνέῳγμαι. Περὶ τοῦ ἠνοιξα καὶ ἠνοίγην δὲ, ἰδὲ Ἀνεκδ. Bekk. Ker. 1, σλ. 399.

*Ἀνοίγω. Μ. ἀνοίξω· ἰδὲ ἀνοίγνυμι.

Ἀνοιδαίνω. Μ. ήτω· (οἰδαίνω) φουσκώνω τι. — 2) ἀμετβ. φουσκώνω, πρίσκομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, καὶ Μεταφορ. ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκώνω ἀπὸ θυμόν, ἀπὸ γέλοια, κ.τ.τ.

*Ἀνοιδέω. Ἐπκ. ἀντὶ ἀνοιδέω.

*Ἀνοιδέω. Μλ. –ήτω· (οἰδέω) = τῷ ἀνοιδαίνω· φουσκώνω τίποτε. 2) ἀμτβ. φουσκόνω. π. χ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκόνω ἀπὸ θυμόν, ἀπὸ γέλοια, ὑπερηφάνειαν καὶ τ. τ. νεῦ νῦν τὸ δ' ἐξεπίστατο, ὡς ἐν τοῖσι αἰσί τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμός· ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισι ἀκούσας, ἀνοιδέει.« Ἡρόδ. 7, 39. πρίσκομαι, χοντραίνω· αὐτὰ καὶ κατὰ μέσ. διάλ.

Ἀνοίδησις, εως· φούσκωμα, πρίξιμον.

Ἀνοιδίσκω, = ἀνοιδέω. μετβ.

*Ἀνοίξια, ίων· τά = Ἐγκαίνια. Ἑκκλ.

Ἀνοίκειος, εία, ου· καὶ, Ἀνοίκειος, ὁ, ἡ· (οἰκεῖος) ὅστις δὲν εἶναι οἰκεῖος, οἰκειακός, σπιτικός, συμπατριώτης, συγγενής, καὶ ἐμπιστευμένος. 2) ἀνάρμοστος, ἀχρηστος, ἀτέριαστος. Πλουτ. ἀνοικ. τινί καὶ πρός τι· ἀφ' οὗ

Ἀνοικειότης, τος, ἡ· ἔλλειψις οἰκειότητος, συγγενείας, φιλίας, ἐμπιστοσύνης. 2) τὸ νὰ μὴ τερτιάζῃ, ἁρμόζῃ τι.

Ἀνοικής, ὁ, ἡ· (εἶκος) ὁ μὴ πιθανός. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμ.

Ἀνοίκητος, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, ἀνάρμοστος, ἢ ἀχρηστος εἰς κατοίκησιν.

Ἀνοικίω. Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ· (οἰκίζω) ξαναχτίζω· ἀνοικ. πόλιν: ἐπὶ λαῶν, ἢ ἀνθρώπων ἰδιαιτέρ. στέλλω νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον. Παυσαν. »Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντες· τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα.« Ἀλλὰ καὶ τοὺς φέρω πάλιν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πατρίδα των. Στράβ. Π'. ητοὺς περιγενομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι.« Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου. Συνέσ. ηἈνοικίσμαι εἰς νότον ἄνεμον.« Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ ψεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου ἢ πατρίδα μου: ἐρημάζω τόπον τινὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ἀδειάζω, χαλνῶ, ἀφανίζω. Ἀρτεμ. Ὀνειρ. Β'. Παθτ. καὶ Μεσ. ἀνοικισθῆναι καὶ ἀνοικίσασθαι, ἀλλάζω τόπον, τουτέστι πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλην πόλιν, ἢ χωριό. Φιλόστρ. Ἀπολ. ζ'. — 2) κτίζω πόλιν, ἢ κατοικίζω εἰς ὑψηλότερον μέρος, τουτέστι μακρὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, βαθειὰ εἰς τὴν ξηράν. Θεμ.

Ἀνοίκισις, εως, ἡ· τὸ νὰ στείλῃ τις ἀνθρώπους νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τὴν κατοικίαν του· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τόπον πηγαίνωντας νὰ κατοικήσῃ βαθύτερα εἰς τὴν ξηράν, δηλ. μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀνοικισμός, οῦ, ὁ· = ἀνοίκισις. 2) ξαναχτίσιμον πόλεως. Ἡρόδ. Β'. ηἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων.«

Ἀνοικοδομέω, ῶ. Μ. ήσω· (οἰκοδομέω) ξαναχτίζω τίποτε. Ἡρδτ. 2) χτίζω, φράζω τίποτε μὲ τοῖχον. Ἀρστφ. Εἰρ. 100. ητοὺς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν, καὶ τοὺς πρωτοὺς ἐπικλείειν.« καὶ Ocann. ἐν Λυκοῦρ. 32. σλ. 137.

*Ἀνοικοδόμητος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀχτιστος.

Ἀνοικονόμητος, ου· ὁ, ἡ· (οἰκονομέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄβαλτος εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν· παρ' Ἀθην. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν κυβερνᾷ καλῶς τὰ πράγματά του, κακοοικοδεύτης.

Ἄνοικος, ου, ὁ, ἡ· (οἶκος) ἀσπίτωτος, ἀνοικοκούρευτος, χωρὶς σπίτι. Ἡρόδοτ.

Ἀνοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ· (οἰκτίρμων) ἀσπλαγχνος, σκληρός. Σφκ.

*Ἀνοίκτιστος (οἰκτίζω) τὸν ὁποῖον δὲν εὐσπλαγχίζεται κανείς.
Ἀνοικτός, ἡ, όν· (ἀνοίγνυμι) ἀνοιγμένος, ἀνοικτὸς· διὰ ἄνοιγμα, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀνοιχθῇ, ἤτοι νὰ τὸν ἀνοίξῃ τις· παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1387. «Ἀνατείου.»
Ἀνοικτος, ου· ὁ, ἡ· (οἶκτος) ὅστις δὲν ἔχει οἶκτον, ἀσπλαγχνος, σκληρός. Ἀριστοφ. Ὑπερδ. ἀνοίκτιστος.
Ἀνοίκτως, καὶ Ἀνοικτεί, καὶ -οικτί. Ἐπίρ. ἀσπλάγχνως, σκληρῶς.
Ἀνοικτρος, ου, ὁ, ἡ· (οἶκτρός) ὅστις δὲν εὑρίσκει εὐσπλαγχνίαν εἰς κἀνένα, διὰ τὸν εὐσπλαγχνίζεται καθείς· ὅστις εἶναι ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τινὰς νὰ σπλαγχνισθῇ.
Ἀνοιμώζω. Μλ. -ξομαι (οἰμώζω, κλαί) κλαίω μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς. Αἰσχύλ.
Ἀνοιμωκτεί. Ἐπίρ. = τῷ ἑξῆς.
*Ἀνοιμωκτί. Ἐπίρ. (οἰμώζω, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς παράπονα, χωρὶς στεναγμούς· ἀπαραπόνετα, ἀστέναχτα· ἡδεῖα ῥήματα ἀνοιμωκτὶ χωρεῖν «Σφ. Αἰ. 1227. (υ – – υ)
Ἀνοίμωκτος, ου, ὁ, ἡ· (οἰμώζω· μετὰ τοῦ στερτ α) ἀκλαυτος, ἀδρήνητος, ἀναστέναχτος. Αἰσχύλ.
Ἀνοιξις, εως, ἡ· = Ἄνοιγμα.
Ἀνοισις, εως, ἡ· (ἀναφέρω, ἀνοίσω) ἀνακόμισις, ὀπίσω φέρσιμον.
Ἀνοιστέον. Ῥημ. Ἐπῖ. τοῦ ἀναφέρω, πρέπει νὰ φέρνηται, ἢ νὰ φερθῇ ὀπίσω.
Ἀνοιστος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀνοίστος.
Ἀνοιστὸς, ἡ, όν· (ἀναφέρω) φερμένος ὀπίσω· τὸν ὁποῖον φέρουσιν εἰς τὸν κριτήν, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ κάμῃ περὶ αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· τὸν ὁποῖον ἔδωσαν, ἢ ἐγκάλεσαν εἰς τὸ κριτήριον· ἢ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐδόθηκεν εἰς τὸ κριτήριον. Valck ἐν Ἡρόδ. 1, 157. 6, 66. ἀναφέρεται εἰς τινα. Ἡρόδ. ς'. 66. «Δίνοιστου γενομένου εἰς τὴν Πυθίην.»
Ἀνοιστρέω, ὦ· (οἶστρος) ἐρεθίζω, παρακινῶ τινα εἰς ἐπιθυμίας, ἐξαιρ. εἰς Βακχικὴν μανίαν. Εὐριπ. Βακχ. 967.
*Ἀνοίσω. Μλ. τοῦ ἀναφέρω. Ἡρόδ.
*Ἄνοιτο· ἐλατ. παθ. ἐνστ. τοῦ ἄνω. Ἰλιάδ.
Ἀνοκωχή, ἡς, ἡ· ἕτερος γραφῆς τρόπος ἀντὶ τοῦ Ἀνοχή· ὅπερ ἴδε
Ἀνολβία, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐτυχίας· δυστυχία, ταλαιπωρία. Ἡσιόδ. Ἔρ. 317. (υ – υ –)
Ἄνολβιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς. Ἡρόδ. χωρὶς τύχην καὶ εὐτυχίαν, πτωχὸς, ἄνδρὸς, δυστυχής. Ἡρόδ. 2) ἄφρων, μωρὸς· καθ' ὅσον ἡ φρόνησις ἔστι τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν. Σοφοκλ. Αἰ. 1156.
*Ἄνολβος, ὁ, ἡ· (ὄλβος)
Ἀνόλεθρος, ου· ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ἀξολέθρευστος, ἀφάνιστος, ἀφάνευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξωλοθρεύσαν, δὲν ἀφάνισαν, δὲν ἐσκότωσαν, δὲν ἐχάλασαν· ὅστις γλυτώνει ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἰλιάδ. Ν. 761. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν χαλᾷ, δὲν ἀφανίζει, δὲν προξενεῖ φθοράν· ἴδε ἐξώλεθρος· ὅπερ Ἀττικώτερον· χωρὶς ὄλεθρον, ὅπερ δὲν ἐφοιτοῦσι. Ἰλ. Ν. 761.
Ἀνολκή, ἧς, ἡ· σύρτιμον, τράβηγμα ὑψηλὰ, ἀπάνω που· ἐξαιρ. τῶν καραβίων ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. Θουκ. «Νηρὸς λίθων ἀνολκῆς.»
Ἀνολκητὸν, οῦ, ὁ· καθ' Ἡσύχ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον τραβοῦν τι ἀπάνω.
Ἀνολολύζω. Μ. ξω· (ὀλολύζω) φωνάζω ἐλελεῦ· κλαίω μεγαλοφώνως· φωνάζω δυνατὰ· κάτου ἀπὸ φόβον, ὅσον καὶ ἀπὸ χαρὰν. Σημ. 76. 2) ἐνεργ. κλαίω, θρηνῶ, κακοτυχίζω τινὰ μὲ μεγάλην φωνήν. «Στρατὸς δ' ὅπως ὁρῇ νιν ἐκκεκαυκότα ἄῤῥωνα, ἀνωλόλυξε τὸν θεσπίαν.» Σφ. Ἰλ. 750.
Ἀνολοφύρομαι. Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι) = ἀνοδύρομαι. κλαίω μεγαλοφώνως. Ξεν. Παιδ. Ζ. 3. «ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατο.» (ῠ)
Ἀνολύζω. Μ. ὑσω· ποιητ. ταυτὸν καὶ Ἀνολολύζω. Κουΐντ. Σμυρν. ΙΔ'. 282. «οἰκτρὰν ἀνωλύζουσα.»
*Ἀνολυμπιάς, άδος, ἡ· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ὀλυμπιάδων μὴ ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιάς. Παυσ. 6, 22, 2.
*Ἄνομαι (– υ –) ἰδὲ τὸ β' μα ἄνω.
Ἀνομβρέω, ὦ· τὸ ὄμβρος κατ' ἐπίτασιν· κάμνω νὰ γένῃ μεγάλη βροχή· ἢ νὰ βρέχῃ. Φλ. ἀφ' οὗ.
Ἀνομβρήεις, εσσα, εν· δυνατὰ ἢ πολλάκις βρεγμένος ἀπὸ δυνατὴν ἢ πολλὴν βροχήν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 288.
Ἀνομβρία, ας, ἡ· ἔλλειψις βροχῆς· τὸ νὰ μὴ βρέχῃ· τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν στέγνη· ἐκ τοῦ
Ἄνομβρος, ου, ὁ, ἡ· (ὄμβρος μετὰ τοῦ στερτ. α) ἄβροχος, χωρὶς βροχήν. Ἡρόδ.
Ἀνομέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἄνομος) εἶμαι ἄνομος, φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι χωρὶς νόμους, ἢ ἐναντίον τῶν νόμων· ἀφ' οὗ
Ἀνόμημα, τος, τὸ· κόμμα παράνομον. Διόδ. Σικ.
Ἀνομία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ φυλάττῃ τις τοὺς νόμους· καταφρόνησις τῶν νόμων, τὸ νὰ μὴ πείθεται εἰς τοὺς νόμους, νὰ πράττῃ τὰ ἐναντία αὐτῶν· παρανομία, ἀθεΐα. Ξεν. Ἀπομ. Α'. β'. 24. ἀντιθ. τῷ, Δικαιοσύνη.
Ἀνομιλέω, ῶ· ἀντιτοῦ, Ὁμιλέω. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ'. 61. «ψυχλρ. ἀνάγν.
Ἀνομίλητος, ὁ, ἡ· (ὁμιλέω) μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συναναστρέφηταί τις. 2) ἐνεργ. ἀπονόστροφος· ὅστις δὲν συναναστρέφηται, δὲν ἔχει συναναστροφὴν μὲ κἀνένα· μετὰ γεν. ἀνομ. παιδείας· ἀγνώριμος μὲ τὴν παιδείαν, μὴ γνωρίζων παιδείαν, τοῦτ' ἔστιν ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἀπολίτευτος. Πλάτ. καὶ ἀνομίλητος ἰκάτης. Λουκιαν. ἀπολίτευτος, χωριάτης (ε).
Ἀνόμιμος, ὁ, ἡ· ψευδὴς ἀνεκγν. ἀντὶ ἄνομος. Boeckh, ἐν Πλάτ. Μιν. σλ. 52.
Ἀνόμιχλος, ὁ, ἡ· (ὀμίχλη) χωρὶς ὁμίχλην, ἢ κατιχνιὰν· χωρὶς σύννεφα.
Ἀνόμματος, ὁ, ἡ· (ὄμμα) χωρὶς ὀμμάτια, τυφλός. Σοφοκλ.
*Ἀνομογενὴς, ὁ, ἡ· (ὁμογενὴς) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον γένος.
Ἀνομοειδὴς, ὁ, ἡ· (ὁμοειδὴς) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον εἶδος.
Ἀνομόζηλος, ὁ, ἡ· (ὁμόζηλος) ὅστις ἀγαπᾷ ἄλλοτι· π. χ. μίαν τινὰ τέχνην, καὶ τὴν μεταχειρίζεται. Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀνομοθέτητος, ὁ, ἡ· (νομοθετέω) ἄτακτος· χωρὶς νόμους καὶ τάξιν, κακοδιαταγμένος. Πλάτ. Νμ. 8. σλ. 846. C.
Ἀνομοιογενὴς, ὁ, ἡ· (ἀνόμοιος, γένος) ὅστις εἶναι ἀπὸ διάφορον γένος, ἢ εἶδος, παρὰ Γραμματικ. Ἀλλὰ καὶ Ἑπικ. παρὰ Δογ. Δρτ. 10, 32. Ἐπῖρ. ἀνομοιογενῶς.
Ἀνομοιόπτωτος, ὁ, ἡ· (ὁμοιόπτωτος) τοῦ ὁποίου αἱ πτώσεις κλίνονται καὶ λέγουσιν ἀνομοίως ἀλλήλαις. Γραμματικ.
Ἀνόμοιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀνομοία, ἡ· (ὅμοιος τὸ ἐπίθ. ὁμοῖος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐπῖρ. ἀνομοίως.
Ἀνομοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφὴ) ὅστις συνίσταται ἐκ διαφόρων στροφῶν. Γραμματικ.
Ἀνομοιότης, τος, ἡ· (ἀνόμοιος) ἀνομοιότητα.
Ἀνομοιόχρονος, ὁ, ἡ· (χρόνος) ἀνόμοιος κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χρόνου, ἢ κατὰ τὴν μακρότητα τῶν συλλαβῶν. Γραμματικ.
Ἀνομοιόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἀνόμοιος) κάμνω τι ἀνόμοιον. Πλατ. Παίτ. εἶμαι ἀνόμοιος, διαφορετικὸς, ὡς πρὸς ἄλλον.
Ἀνομοίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τις τι ἀνόμοιον· ἀνομοιότητα. Πλάτ.
Ἀνομολογέομαι. Μλ. -ήσομαι (ὁμολογέω) εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος, συνεννοημένος, τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους· μετὰ αἰτ. — β) πληρόω ἄσπρα διὰ διαγραφῆς· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπ. συνηθέστ. Ἰταλικ. μὲ ἀβίζο, ἢ μὲ ἀσινγατούρα· Boekh. Inscr. 1 σλ. 222. — 2) παθ. δὲ τὸ ἀναπαλιν· δὲν εἶμαι σύμφωνος, ἢ γνώμην μου εἶναι διαφορετικὴ· τινὶ ἢ πρός τι· τοῦτο δὲ μόνον κατὰ μετοχ. ἐν χρήσει, ἀνομολογούμενος. Heind. ἐν Πλατ. Γοργ. σλ. 495, Α. «Ἵνα δὴμοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος.» Καὶ, ἀνομολογήτασθαι τὰ εἰρημένα «παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλ. Α'. 34. «Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις» καὶ παρὰ Θεοφράστ. «Ἀνομολογουμένην πρὸς τὴν τοῖς προειρημένοις.» τὸ ἀρκτικὸν α ὅμως μὴ θεωρείσθω ὡς στερητικὸν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῷ ἀναράομαι καὶ ἀνεύχομαι· παράβλ. Stallb. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλδ. 495. Α. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀνομολογέω, παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφ. χρήσιμος· ἀφ' οὗ
*Ἀνομολόγημα, τος, τὸ· συμφωνία δύω ἢ πλειόνων πρὸς ἀλλήλους. 2) διαγραφὴ περὶ καταβολῆς χρημάτων, τὸ Ἰταλικ. ἀβίζο διὰ πληρωμήν. 3) πληρωμὴ μὲ ἀβίζο ἢ ἀσινγατσιόνην.
Ἀνομολογία, ας, ἡ· ἀμοιβαία σύμφωνος γνώμη. 2) ἀντιλογία, ἐναντιολογία, διαφωνία ἢ διαφορὰ τῆς γνώμης· παραλόγως ὑπόπτων ἀμφιβαλλόμενον· ἰδὲ ἀνομολογέομαι. Στραβ. Α'. 69.
Ἄνομος, ὁ, ἡ· (νόμος) χωρὶς νόμον, ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος. Ἡρόδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων· Παρ' Ἐκκλ.· ἐναντίον τῶν θείων νόμων πολιτευόμενος· παντελῶς ἀνήκοος τῶν θείων νόμων· τῷ νόμῳ μὴ ὑποκείμενος, ἀνυπότακτος. Βασιλ. Ἐπῖρ. ἀνόμως· «ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· Παῦλ. ἀπὸ τοῦ, ἐλαφρότερον ὑποστήσονται τὴν τιμωρίαν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἔλεγχον τὸν ἐκ τοῦ νόμου ἀπειλοῦντα καὶ διδάσκοντα· Χρυσ. «τὸ γὰρ ἀνόμως, χωρὶς τῆς τοῦ νόμου καταχρήσεως ἐστί.» Θεόκτ.
Ἀνόνητος, ὁ, ἡ· (ὀνίνημι) ὅστις δὲν ὠφελεῖ ἢ δὲν βοηθεῖ καθόλου· ἀνωφελὴς· οὐδαμινός. Σοφοκ. Αἰ. 768. «τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόητα σώματα πίπτειν βαρείας πρὸς θεῶν δυσπραξίας ἔφυσ' ἑμάτε . . .» 2) μετὰ γεν. ὅστις δὲν ὠφελεῖται, παραβλέπει, ἀμελεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὠφέλειαν ἀπὸ κἀνὲν πρᾶγμα. Δημοσθ. Παραπρ. σλ. 442. «ὡς τε ἀνόνητον ἐκείνου ἁπάντων εἶναι.»
Ἀνονόμαστος, ὁ, ἡ· (ὀνομάζω) ἀνώνυμος, τὸν ὁποῖον δὲν ὀνομάζει κἀνείς, δηλ. ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ὀνομαστὸς, περίφημος· δὲν ἔχει, δὲν ἀπέκτησε μεγάλον ὄνομα, εἶναι ἀγνώριστος.
*Ἄνομος, ὁ, ἡ (νόμος) ὅστις δὲν ἔχει μουσικὴν νόμον, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν, χωρὶς τραγούδι, σκοπόν, τὸ Ἰταλικ. ἄριον, τουρκ. χαβάν.
Ἄνους· καὶ συναιρ. Ἄνους, ὁ, ἡ· (νόος) χωρὶς νοῦν, ἀνόητος, ἀναίσθητος· Ἰλ. Φ. 441. «οὐκ ἄνοον κραδίην ἔχειεν.»
Ἀνόπαια· Ὀδ. Α. 320. «ὄφρις μὲ ἀνόπαια εἰδήσατον· ὅπερ διαφόρως, τοῦτ' ἔστι καὶ ἀνοπαῖα καὶ Ἀνόπαια, καὶ Παινόπαια γράφεται καὶ ἑρμηνεύεται· ἔστι δὲ, κατ' Ἀρχὸν. παρ' Εὐστάθ., πιθανῶς ἐπιῤῥηματικὸν, παρὰ τὸ ὄφομαι, ὅπτάνω· ὅθεν πάρατικὸς εἰρήσατο ὥσπερ ὄρωμαι· ἢ παρὰ τὸ ἄνω = ἀναγερές· ὅθεν πάλιν εἰρήσατο εἰς τὰ ἄνω, ὥσπερ καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς περὶ τοῦ Πυρὸς εἶπεν «Ἠκαπλίμενος δ' ἀνόπαιον· ἄλλος δ' ἀ' «πλείσατο ἀνόπαια, τοῦτ' ἔστιν ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρυχῆς, ἤτοι διὰ τῆς καπνοδόχης· καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀνόπαια ἢ παινόπαια κατ'

Ἀρτεμ. καὶ ἐννοοῦσιν ὠκυπετῶν ἀετῶν τι εἶδος, ἢ χελιδόνα· διὸ τὸ ἐν Ὀρ. Χ, 239, 240. αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον ἕζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ὠκυπτῃ.

*Ἀνοπαῖον· τὸ· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀνώπιον.

Ἀνόπιν· Ἠπίρ. κατόπιν, εἰς τὰ ὄπισθεν, ἀπ' ὀπίσω· ἰδὲ Κατόπιν.

Ἄνοπλος, ὁ, ἡ· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἀνεφοδίαστος, ξεφοδίαστος· ἔτι δὲ καὶ χωρὶς βαρέα ἅρματα, χωρὶς ἀσπίδα· Ἡρόδ. ζ, 62. πλήματι μὲν νυν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσονες ἦσαν οἱ Πέρσαι, ἄνοπλοι δ' ἐόντες, καὶ πρὸς ἀνεπιστήμονας ἐόντας, καὶ οὐκ ὁμοίοις τεύχεσι ἐναντίοισι σοφίῃσι· Ἠπίρ. ἀνόπλως.

Ἄνοπτος, ου· ὁ, ἡ· (ὁράω, ὄψομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, ἀόρατος, ἀμάνης.

Ἀνόρατος, ὁ, ἡ· (ὁράω) Ἄνοπτος· Πλάτ.

Ἀνοργάζω· καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ἀνακινῶ· παρ' Ἱπποκ. νίτρα ἀνοργισμένου ἢ τὸ σῶμα πρὸς τὴν φαρμακοποσίην· τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ Ἀναμεμαλαγμένου, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἔπρεπε νὰ λέγῃ, Ἀνοργασμένου.

Ἄνοργανος, ου· ὁ, ἡ· (ὄργανον) χωρὶς ὄργανα, ἐργαλεῖα· Πλούτ. εἰς Περικλ. 16. ν. Ἀνόργανος βίος.

*Ἀνοργάνωτος, ὁ, ἡ· (ὀργανόω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὠργανισμένος· ἀνοργάνιστος· ἄνευ παραδείγμ.

Ἀνοργία, ας, ἡ· (ὄργια) = ἀμυησία.

Ἀνοργίαστος, ὁ, ἡ· (ὀργιάζω) ἀκατήχητος εἰς τὰ ὄργια· 2) χωρὶς ὄργια· τοῦτ' ἔστιν· εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἑορτάζονται ὄργια· Ἀριστοφ.

Ἀνοργίζω· = Ἀνοργάζω.

Ἄνοργος, ὁ, ἡ· (ὀργὴ) χωρὶς ὀργήν, ὅστις δὲν θυμώνει· ἀφ' οὗ ὁ κοινὸς τύπος, ἀνόργητος, ὁ, ἡ· Μοιρ. σλ. 12.

Ἀνορέα, ας, ἡ· χρησιμώτερον κατὰ τὸν Ἴωνα τύπον Ἠνορέη· ἀνδρία, γενναιότης· Θεόγν. εὐτολμία (⏑⏑–).

Ἀνορεκτέω, ῶ· Μ. ἠσω· εἶμαι ἀνόρεκτος· δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω τι· παρὰ τὸ

Ἀνόρεκτος, ὁ, ἡ· (ὀρέγομαι) ὅστις δὲν ἔχει ὄρεξιν εἰς τίποτε, ἔξαιρ. φαγητοῦ· Ἐπίρ. ἀνορέκτως· Γαλ. Πλούτ. Συμπ.

Ἀνορεξία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ὄρεξιν, ἔλλειψις ὀρέξεως εἰς τὸ νὰ φάγῃ τι· Διοσκορ.

Ἀνόρεος, ρία, ρεον· (ἀνὴρ) ἰσχυρός, δυνατός, θαρρετός, ὡς τό, ἀνδρεῖος· ποιητ. (⏑⏑–) Σοφοκλ. πανόρεος πόλεμος.

Ἀνορθιάζω, Μ. άσω· (ὀρθιάζω) φωνάζω, κράζω δυνατά· Ἀνόρθιάζ, καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα ὀλίγα καὶ φρικώδη ἀνωρθίαζον.

Ἀνορθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ὀρθόω) στήνω ἢ βάνω ἢ κάμνω νὰ σταθῇ τίποτε ὀρθόν, ἰσιάπανω· ὀρθόνω· ξανορθόνω, ξανακτοδομῶ, ξανακτίζω· Ἡρόδ. 8, 140. ν. . . ἦν δὲ βουλώνται τε ἐμοὶ ὁμολογέειν, ἀνόρθωσιν, ὅσα ἐγὼ ἐσέπρησα· : ἴσιαζω στραβόν τινοτε· Τρπκ. διορθόνω, ἐπανορθόνω, ἀποκαταστάνω, κάμνω πάλιν εὐτυχῆ τινα: πολλάκις δὲ τῇ αὐξήσει· ἠνώρθουν· καὶ τ. σ.

*Ἄνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος) ἀόρκιστος· ὅστις δὲν ἔκαμεν ἢ δὲν ἔβαλε τὸν ὅρκον του· δὲν ὡρκίσθηκε.

Ἀνορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ὁρμάω) ξανορμῶ, πηδῶ, σηκώνομαι μὲ ὁρμήν, τὸ κοινότ. πετάχνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου: χτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, ὡς κάμνουν πολλοὶ θυμωμένοι.

Ἀνορμίζω, Μ. ίσω· (ὁρμίζω) βγάζω μὲ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· σηκόνω τὸ σίδηρον, κάμνω πανιά· Δίων Κάσ.

Ἄνορμος, ὁ, ἡ· (ὅρμος) χωρὶς ὅρμον, ἤτοι ἀχυρότοπον· χωρὶς εὐρύχωρον τόπον διὰ ἄραγμα· χωρὶς λιμένα, ἤτοι κοινότ. λιμνόνα, τὸ Ἰταλ. πέρτο.

Ἀνόρυμι· Μλ. ἀνόρω· (ὄρυμι, ἀμλ.) διεγείρω, παρακινῶ, ξεσηκώνω.

Ἀνορούω, Μ. σω· (ὀρούω) πολλάκις παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἀνορ. ἐξ ἀρόνων, ἐξ ὕπνου· πετάχνομαι καὶ σηκόνομαι ἀπὸ τὸ σκαμνί, ἀπὸ τὸν ὕπνον· πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ· ποιητ. Ὁδ. Χ. νεὰς δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὁρισθέντες κατὰ δῶμα· καὶ Ξεν. ἐπ' ἄχθους ἀνορούειν. Ἀλλὰ καὶ ὑπὲλιος ἀνόρουσεν εἰς οὐρανόν ἀντὶ ταῦ, ἀνέτειλεν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἀνέβηκε ὁ ἥλιος· Ὀδ. Γ. 1.

Ἀνόρωπος, ὁ, ἡ· (ἄρωρε) χωρὶς ἄρωγον ἤτοι συνεπαίτην· Εὐριπ. Βακχ. 38.

Ἀνορροπύγιος, ὁ, ἡ· (ἐρροπύγιον) χωρὶς οὐρά, κολοβός· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ. πανόρροπύγιες πτήσεις· λέγεται ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν οὐρὰν ὡς τὰ πτηνά· (γ).

Ἀνορταλίζω, Μ. ίσω· (ὀρταλίζω) κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ἤτοι πετεινῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν νικήσουν ἄλλον πετεινόν, χτυποῦσι τὰ πλατάρια καὶ καμαρόνουν· ὡσ τό, πτερύσσομαι· ἔστι μεταφορ. καμαρόνω, τζουτζουρόνομαι· ν. . τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις, ἀνορταλίζει κἀκερουτίζει· Ἀριστοφ. Ἱπ. 1334.

Ἀνορύομαι· (ὀρύομαι) φωνάζω μεγαλοφώνως, ὀρμίζω· Μελέαγρ. πένθος δ' οὐχ ὑμέναιος ἀνορύοντο γυναῖκες (γ).

Ἀνορύσσω, Ἀττκ. ἀνορύττω· Μλ. ξω (ὀρύσσω) ξεκαλίφτω, ἀνακαλίφτω, ξεπαρμένω· Πλούτ. εἰς Σύλλ. ὅτων δ' ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοῦ ὄρους· καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 605. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καταπαρίζω, ἀρπάζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀνορχέομαι· Μ. ήσομαι· (ὀρχέομαι) πηδῶ ἐπιπάνω, βίχνομαι τὸν ἀνήφορον, χορεύω ὀλόγυρα, ἢ γυρίστον χορόν· Εὐριπ.

Ἄνορχος, ὁ, ἡ· (ὄρχις) χωρὶς ὄρχιδια, ἐ εὐνούχος, μουνουχισμένος.

Ἀνόρω· ἀχρηστος Ἕνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι εἰς τό, ἀνόρνυμι· ἰδὲ Ὄρω· Ἀπολλ.

*[ΑΝΟΣ· πολλῶν κυρίων ἔξαιρ. ἄρσεν. ὀνομάτων λήγουσα, ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγεν. οἷον· Λουκιανός, Ἰουλιανός, Ἀμμιανός· κλ. τ. τ. Τὰ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρ. ἔστιν δὲ καὶ βρχ. κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου· Δρακ. σλ. 16. 17. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 386. 582.]

Ἀνόστητος, ὁ, ἡ· (νοστέω) χωρὶς ἀρρωστιάν, ὅστις δὲν ἀρρώστησε δὲν ἀρρωστῇ.

*Ἀνοσία, ἡ· (ἄνοσος) τὸ νὰ μὴν ἀρρωστῇ τις, ἔλλειψις ἀρρωστιᾶς.

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ· σπανίως καὶ ἀνοσία, ἡ· (ὅσιος) ὅστις δὲν εἶναι ὅσιος, δὲν εἶναι ἱερός· ὅστις εἶναι ἀκάθαρτος, ἄνομος, ἀσεβής· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἀνόσιος νέκυς· νεκρὸς εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔκαμαν τὰ συνηθισμένα διὰ τοὺς νεκρούς· ἄρα = ἄταφος· ἀπαράκλητος· Σφ. Ἀντ. 1071. μέχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνδικᾶ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν· Ἐπίρ. ἀνοσίως· ἀφ' οὗ

Ἀνοσιότης, τος, ἡ· ἀνιερωσύνη, ἀσέβεια, ἀθεΐα.

Ἀνοσιουργέω, (ἀνοσιουργὸς) φέρνομαι, πολιτεύομαι, κάμνω ἔργα ἢ κατώματα ἀνόσια, ζῶ ἀσεβῶς· Πλάτ.

Ἀνοσιούργημα, τος, τό· πρᾶξις, ἔργον ἀνόσιον, ἀσεβές.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ· τὸ νὰ ζῇ, πολιτεύεται, φέρεται τις ἀνόσια, ἄθεα, κάμνῃ κατώματα, ἀσεβήματα, ἀνόσια.

Ἀνοσιουργός, ὁ, ἡ· (ἀνόσιος ΕΡΓΩ) ὅστις ζῇ, πολιτεύεται ἀσεβήματα, κάμνει ἔργα ἀσεβῆ· ἀσεβής, ἄθεος.

Ἄνοσμος, ὁ, ἡ· (ὀσμή) = Ἀνόδμος.

Ἄνοσος, ὁ, ἡ· (νόσος) ἐπὶ ἐμψύχων· ὑγιής, χωρὶς νόσον· 2) ἐνεργ. ὅστις διαφυλάττει, σηκώνει τὴν ἀρρωστιὰν βοηθεῖ, ἀφελεῖ τὴν ὑγείαν· ἐπὶ φυτῶν· τόπου ὑγιὲς, ἀέρος, καιρῶν τοῦ ἔτους καὶ τ. τ. μετὰ γενικ. ὡς τὰ ὑγιεινός· Ἄνοσος κακῶν· ὅστις δὲν ἔχει διὰ πάντα κανὸν κακόν· Ἐπίρ. ἀνόσως.

Ἀνόστεος, ου· ὁ, ἡ· (ὀστέον) χωρὶς κόκκαλα· ὅστις δὲν ἔχει κόκκαλα· Ἡσιόδ. Ἔργ.

Ἀνόστητος, ου· ὁ, ἡ· (νοστέω) ἀγύριστος ὀπίσω τὸ τὴν πατρίδα του· ὅστις δὲν ἐπιστρέφει, ἢ δὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ξενιτειάν· καὶ Ἐπιγρ. νεὸς τὸν ἀνόστητον χεῖρον ἔρημα· τὸ παρ' ἡμῖν ποιητικῶς πῆγες εἰς τὸν ἀγύρτου.

*Ἀνόστιμος, ὁ, ἡ (νόστιμος) ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τῷ εἶναι δυνατόν, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι του.

*Ἄνοστος, ὁ, ἡ (νόστος) = τῷ ἀνόστιμος· καὶ νυκτὸς δὴ πάντας ἐ ὕλεπεν καὶ ἔκηκεν ἀνόστους . . ω Ὀδ. Ι, 328. Ὑπερτ. ἀνοστότατος· Ἀνθ. Ὀδ. Δ. 102. ν . . ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον εἶον ἔκηκεν· τὸν ἔστειλε τὸν ἀγύρτου· – 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἐπιστρέψῃ.

*Ἀνόστιος, ὁ, ἡ (νόστος) = τῷ ἀνόστιμος· καὶ νυκτὸς δὴ πάντας ἐ ὕλεπεν καὶ ἔκηκεν ἀνόστους . . ω Ὀδ. Ι, 328. Ὑπερτ. ἀνοστότατος· Ἀνθ. Ὀδ. Δ. 102. ν . . ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον εἶον ἔκηκεν· τὸν ἔστειλε τὸν ἀγύρτου· – 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἐπιστρέψῃ.

*Ἀνόστιος, ὁ, ἡ (νοστίζω) πᾶν ξένον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐξοικειωθῇ, νὰ τὸ κάμῃ τις ἰδικόν του· θηλ. μὲ ἁρπαγήν, κλοπὴν καὶ τ. τ. Χρσταμ.

Ἀνοστίστος, ου· ὁ, ἡ· (νοστίζομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ξένος, στεγνός.

Ἀνοτοτύζω, Μ. ύσω· (οτοτύζω) φωνάζω παραπονεμένα· τὸ παρ' ἡμῖν κλαίω· μουτσοκλαίω· ἐπὶ ταῦτ' ἀνωτέτυξας ἀμφὶ Λεῦκον; σὺ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητὸν τυχεῖν· ὀτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ· Ἀπολλον, Ἀπόλλονα· Αἰτχ. Ἀγμ. 1074.

*Ἀνούατος, ὁ, ἡ· (οὖς) ὅστις δὲν ἔχει αὐτιά· τὸ ἡμίτερον κουτσοφάγιτης· ὅστις δὲν ἔχει χερούλι· Θεόκρ.

Ἀνουθέτητος, ου· ὁ, ἡ· (νουθετέω) ὅστις δὲν δέχεται νουθεσίαν, συμβουλήν· τὸ ἡμέτερον· δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια· Ἡλιόδ. 35.

Ἄνους· ὁ, ἡ· ου· τὸ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ἄνοος.

Ἀνούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) χωρὶς οὐσίαν· καὶ τιποτένιος.

*Ἄνουσος, ὁ, ἡ (νοῦσος) Ἰων. ἀντὶ ἄνοσος· Ὀδ. Ξ, 255. Ἡρόδ. 1, 32.

Ἀνούτατος, ὁ, ἡ· (οὐτάω) ἀπλήγωτος· ἔξαιρ. ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος μὲ σπαθὶ καὶ μὲ χαντάρι· ὅστις ἐν' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ἀμφὶ μάχεσθαι . . ω Ἰλ. Δ. 540.

Ἀνουτητί· Ἐπίρ. ἀπλήγωτα, χωρὶς πληγήν· καὶ ἀρ' οἱ τις ἀνουτητί γε παρέστη· Ἰλ. Χ, 371. (ι) παρὰ τὸ

*Ἀνούτητος, ὁ, ἡ = ἀνούτατος.

*Ἀνυψρυάζομαι (ὑρυάζω) ψηλόνω τὰ ὀρθά· ὡς τό, ἀνασπῶ τας ὀφρῦς· μεταφορ. καμαρόνω, κάμνω τον μεγάλον.

Ἀνοχεύομαι, Μ. σομαι· (ἀνοχή) κάμνω ἀνακωχὴν ἁρμάτων· Νικητ. Χρον. ΙΘ'. 2.

Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ· (ἐχεύω) ἀβάπτιστος.

Ἀνοχέω· κουβαλῶ τι κρατῶντας το 'ψηλά· Ὀλυμπιόδ.

Ἀνοχή, ῆς, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, σταματᾷ, ἐμποδίζῃ τις τίποτε· ἔξαιρ. τὸν πόλεμον· ἀνακωχὴ ὅπλων· τὸ ἑταλικ. armistizio· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. – 2) (ἀνέχομαι)· τὸ νὰ παραιτῇ, παραβλέπῃ, εἶναι συγκαταβατικός, ὑποφέρῃ τις τίποτε· τὸ Ἰταλ. tolleranza· – 3) = ἀνατολή· ἰδὲ Ἀνίσχω.

Ἀνοχλέω, ῶ· (ὀχλεω) = Ἀνοχλίζω· Σίτ. Ἐμπ.

*Ἀνοχλησία, ἡ· = ἀοχλησία· Δγ. Ἀρτ. 2, 87.

Ἀνοχλητικός, ἡ, κόν· (ἀνοχλέω) ὅστις σηκόνει ἢ κινεῖ τίποτε εἰς τὰ ἄνω, ὑφηλά· Ἐπῤῥ. ἀνοχλητικῶς.

Ἀνοχλίζω, Μ. ίσω· (ἀνά, ὀχλίζω) σηκόνωτι ἀπάνω, ἢ ψηλά· κινῶ τίποτε πρὸς τὰ ἄνω, ἴσε ἀπάνω· μακραίνω ἢ φέρνωτι μακρύτερα, ἢ τὸ κάμνω νὰ ἀπομακρύνεται κινῶντας το· Ἀπολλ. Γ'.

Ἄνοχλος, ὁ, ἡ· (ὄχλος μετὰ τοῦ στερτ. α) τὸν ὁποῖον δὲν ἐνοχλοῦν, δὲν βαρύνουν πολλοὶ ἄνθρωποι, σηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πηγαίνουν πολλοὶ ἄνθρωποι: ἐν γένει ἀνενόχλητος· τὸν ὁποῖον δὲν βαρύνει, δὲν πειράζει κάνείς· – 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐνοχλεῖ, δὲν προξενεῖ βάρος· δὲν εἶναι ἐνοχλητικός, βαρετός.

Ἀνοχμάζω· Μ. άσω· (ὀχμάζω) σηκόνωτι ὑψηλά· κρατῶ, βαστάζω τι ἀπάνω.

Ἄνοχος, ου, ἡ· σφοδρὰ κίνησις τῆς κοιλίας· Θεοφρ. Γ'.

Ἀνύχυρος, ὁ, ἡ· (ἐχυρός) ὅστις δὲν ἔχει ἐχύρωμα, δὲν εἶναι προβλημμένος μὲ προφυλακτικὰ, διαφευγτευτικὰ μέσα ψευδ. ἀναγ. παρὰ Συγ. Ἀγητ. 6, 6. ὥστε καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνύχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη . . « Διοδ. Σικ.

Ἀνυφία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕφου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις προφάτι νὰ τρωγῇ μαζὶ μὲ τὸ κρέας· ἡ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλο φαγὶ παρὰ ἀπὸ κρέας μόνον, ἐξαιρέτως νὰ λείπουν εἰς κάμμιαν φιλέαν φαγητὰ ἀπὸ ὑφάσμα· Ἀθην. καὶ Πλούτ. παρὰ τὸ

Ἄνυφος, ου, ὁ, ἡ· χωρὶς ἄλλο φαγὶ παρὰ κρέας μόνον, χωρὶς προσφάγι, χωρὶς ὑφάσμα μαγειρευμένα· στερημένος ὕφου, φαγητοῦ· ἐν τοῦ, Ὄφον.

*Ἀνπερ = ἤνπερ.

*Ἀνρεία, ἡ· ὡς πρωτότ. τοῦ ἀνδρεία, ἀνδρία, παρυδικτεὶ τύπος παρὰ Πλατ. Κρατ. σλ. 414. Ε. τὸ δὲ ἀκρία· ἤτοι ὄρθιον.

*Ἀνστα· κατ' Ἐπικ. συγκ. Προστακτ. ἀντὶ ἀνάστα, τουτέστιν· ἀνάστηθι.

*Ἀνστάς, ἀνστήμενος, ἀνστήσας, ἀνστήσων, ἀνστήμην· Ὁμ. κατ' Ἐπικ. συγκ. τύποι ἀντὶ ἀναστάς, ἀναστήμενος, ἀναστήσας, ἀναστήσων, ἀναστήμην.

*Ἀνστρέψειαν· ἀντὶ ἀναστρέψειαν· Ἰλιάδ.

*Ἀνσχεθέειν, ἀνσχεο, ἀντὶ ἀνασχεθεῖν, ἀνάσχου· Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 587.

Ἀνσχετός, ἀντὶ, Ἀνασχετός· Ὀδυσ. εὑρηται δὲ σπανίως καὶ προπαροξυτονούμενον· ἀνάσχετος.

Ἄντα· Ἐπίῤῥ. (ἀντην· ὡς κρύβδην, κρύβδα) ἐξ ἐναντίας, ἀντικρύ κατὰ πρόσωπον, ἀντίκρυτα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ὁμ. ὅστις συντάσσει αὐτὸ μάλιστα τῷ, μάχεσθαι· νὰ πολεμῇ ἴσως πρός ἕνα· τῷ, ἰδεῖν καὶ τῷ ἐφάνη· ἴσως ἄντα ἐώκει· ὡμοίαζε μὲ τοὺς ἴσους ἀντικρίζωντάς τον· τοῦτ' ἔστι παραβάλλωντάς τον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἀλλ. τοὺς ὡμοίαζον ἀπαρέλλαχτα· Ἰλιάδ. Ω, 630. ἐξ οὗ προῆλθε καὶ ἡ φυσικὴ γνώμη ἔτι τὸ ἄντα συντάσσεται καὶ δοτικῇ· ἀντυχεῖν τύχεσθαι· νὰ μπατσίζῃ ἔμπροσθέν του· Ὀδυσ. – 2) ὡς Πρόθεσις, μετὰ γενικ. ὡς ἡ ἀντί· καὶ ναίουσι πέρην ἅλός, Ἰλιάδος ἄντα· Ἰλιάδ. Β. 626. ἄντα παρειάων ἀντὶ πρὸ τῶν παρειῶν· ἐπὶ πέπλου καλύπτειτος μέρος τοῦ προσώπου· ἄντα σέθεν ἔμπροσθέν σου, παρόντος σου· Ὀδυσ. Δ, 160. ὡσαύτως καὶ παραβολῇ σημασίαν ὡς τὸ ἀντάξιος πάντα σέθεν γὰρ Ξάνθον ἀνήκατα μάχη ἠέτομεν εἶναι· Ἰλιάδ. Φ. 532. – β') Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων κατ' ἐχθρικὴν σημασ. ἐναντίον· πάντα Διὸς πολεμίζειν· Ἰλιάδ. Θ, 428. καὶ 434. «Διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρω ὡσαύτως καὶ ἄντα θεῶν, Τρώων καὶ τ. τ. παραβλ. εἶμαντα· μετὰ Γενικ. Ἰλ.

Ἀντεξοράζω, Μ. άσω (ἀντί, ἐξοράζω) τί τινος· ἀγοράζω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως· ἀντὶ ἐκείνου ἀγοράζω ἄλλο.

Ἀντεξορεύω, Μ. εύσω· (ἐξορεύω) ἀντιλέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀποκρίνομαι· Πίνδ. Πύθ. Δ'. 277. 2) ἀντιφάσκω.

*Ἀνταγωνία, ἡ = ἀνταγώνισμα· ἀνταγ. βίου· ὁ ἀγὼν ἐν τῷ κόσμῳ, αἱ ἐναντίαι περιστάσεις, τὰ κακὰ, αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς· Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syll. Ἐπιγρ. 79. 6.

Ἀνταγωνίζομαι· Μ. σομαι· Ἀττ. ιοῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐναντίον τινος, ἀντιπολεμῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ πολέμου, ἢ ἐπὶ κριτηρίου· ἀφ' οὗ

Ἀνταγώνισμα, τό· ἐναντίωσις, φιλονεικία, μὰ ἄλλον τινά· Ἠλιόμ.

Ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀνταγωνίζεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἐναντιώνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐναντιόνεται πρὸς αὐτόν· ἀντίζηλος, ἐχθρός.

*Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ· περὶ τοῦ ἀοιδοῦ φιλονεικεῖ, μαλώνει, ἢ πολεμεῖτις· Ἐπῤῥ. ἀνταγωνίστως, κατὰ τρόπον ἀνταγωνιστοῦ· Παλυθ. Α'. 157. ἀμφ.

Ἀνταδελφος, ου, ὁ· (ἀδελφός) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀδελφοῦ, τὸ κοινῶς σύνηθες παραδελφός· (ᾱ).

Ἀνταδικέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀδικέω) ἀδικῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ ἀδίκησε· ἐξ ἐναντίας ἀδικῶ· λυπῶ, ὑβρίζω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὕβρισε, ἐκδικοῦμαι ἀποδίδωντας κακὸν μὲ κακόν.

Ἀντιφώ· Μ. άσω· καὶ –άσομαι· (ᾴδω) ἀντιψάλλω, ἀντιτραγῳδῶ, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀμοιβαίως· ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ὁποῦ ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ ἄλλος, εὐθὺς ὡς παύσῃ ἐκεῖνος.

Ἀνταείρω· Μ. ρῶ· (ἀείρω) = ἀνταίρω· Μσ. ἀνταείρομαι χεῖρα τινι· σηκόνω χέρι εἴς τινα, τοῦ ἔστι νὰ τὸν χτυπήσω, νὰ τὸν πολεμήσω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀντ. πόλεμόν τινι· ἢ τί μαλιστὰ πόλεμον βασιλεῖ ἀνταειρόμενοι; Ἡρόδ. 8, 140. 1.

*Ἀντάεις, εστα, αν· Δωρ. ἀντὶ ἀντῆες.

Ἀνταθλος, ὁ, ἡ· (ἄθλος) Ἀνταγωνιστής· Μελεάγρ.

Ἀνταιδέομαι· Μλ. έσομαι (αἰδέομαι) ἀμοιβαίως αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέβομαι τινα· Ξεν. Π. Η'. 14'.

Ἀνταῖος, αία, αιον· (ἄντα) ἀντικρυσὸς, ὅστις στέκεται ἀντίκρυτα ἢ ἀγτάντα· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιώνεται· ἐχθρός· Αἰτωλοὶ πληγῆναι· πληγὴ ἀπ' ἐμπροσθεν, ἤτοι εἰς τὸ στῆθος· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, πληγή· Εὐρπ. Φοίν. Σχ. Ἀντ. ὄπιθεν, ἐναντίως, δυσμενῆς, ἐχθρικός· – 2) τὸν ὁποῖον παρακαλεῖτις· ὡς τό, προτρόπαιος· παραβλ. καὶ ἀντεάω· ἐξαιρετως δὲ ἐλέγετο ἡ Ἑκάτη Ἀνταῖα· Ἡσυχ.

Ἀνταίρω· Μ. ρῶ, (αἴρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω· ἀντισηκόνω· (2 ἀμετρ. ἀνέσταμαι, ἐναντιοῦμαι, σηκόνω χέρι, ὅρματα, ἐναντίον τινός· ἀντεί· τινι καὶ πρός τι· ὑπακούομι χεῖρας· τὸ ὁποῖον τίθεται καὶ ἐλλειπ· μοῦτε χεῖρας ἀνταιρομένους, οὔτε πολεμίους, . . « Θεόδ. 3, 32. Πλατ. Εὐθύδ. σλ. 272. Β. Παρὰ δὲ Πλουτ. ἀπρὸς τὴν τιοῦς δύναμιν ἀνταίρουσι· Παρὰ Στράβ. καὶ ἐπὶ ὑψηλῆς ἀποτόμου πέτρας ἤτις ὑψοῦται ἔμπροσθέν μας κατ' ἀμετρ. σημασ. ἢ μέσ. διάθ. μᾶλλον χρήσιμος· Ξεν. Π. Ε'. 4. μὴ ἔντες τῶν ἐμῶν ὅπλα ἀνταίρηται σοι.

*Ἀνταισχύνομαι· Μ. νοῦμαι· παθ. μετὰ μέσ. Μελ. (αἰσχύνομαι) ἀμοιβαίως ἐντρέπομαι· Ἀχιλλ. Τάτ.

Ἀνταιτέω· ῶ· Μ. ήσω, (αἰτέω) τί τινος· ζητῶ, ἀπαιτῶ τι ἀμοιβαίως· Θουκ. Δ. 19. ἀπῆς ἀμνηστίας ὅλίγα ἀνταιτεῖσθαι.

Ἀνταισιάομαι· Μλ. –άσομαι· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι) ἐγκαλῶ, ἤτοι ἀγκαλῶ τινα ἀμοιβαίως· καταδίδω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κριτήριον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κατεδίωκε.

*Ἀνταναίος· ὁ· εἶδος κήτους· κατὰ τινας τὸ κοινῶς γνωστὸν Μορούνα· ἠκητεὰ τὰ μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀνακαίους καλέουσι, παρὰ Ἡρόδ. 4, 53. ἀνταναίου ταρίχους· τὸ χαβιάρι.

Ἀνταπολουθέω, ῶ· Μ ήσω· (ἀκολουθέω) ἐξ ἐναντίας ἀκολουθῶ, ἢ ἀμοιβαίως· ἀφ' οὗ

Ἀνταπολουθία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀκολούθησις· ἀμοιβαῖον συνοδεύμα.

*Ἀνταπόλουθος, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον συνοδευτοῦ.

Ἀνταπουτίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ἀκουτίζω) ἀκουτίζω, βίχνω τὸ κουτάρι ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις μὲ ἠκούτισε· ἐξ ἐναντίας ἀκουτίζω.

Ἀνταπούω· Μ. –ουσομαι (ἀκούω· ἀμιλ.) ἀκούω, ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξ ἐναντίας ἀκούω· Σοφοκλ. Αἴ· 1130. Συῤῥ. Ἀν. 2, 5, 16.

Ἀνταπροάομαι, Μλ.– άσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀπροάομαι) = Ἀνταπούω· Ἀριστοφ.

*Ἀνταπρωτήριον, τό (ἀπρωτήριον) ἀπέναντι κείμενον ἀκρωτήριον· τὸ Ἰταλικ. κάβος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀντίκρυτα· Στρβ.

Ἀνταλαλάζω· Μ. ξω· (ἀλαλάζω) ἐξ ἐναντίας φωνάζω τὸ Ἀλαλά· Ἀμοιβαίως φωνάζω· Αἰσχύλ. Πέρσ. 388.

Ἀνταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀνταλλάττω) τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· τὸ Ἰταλικ. μπαράτο, τουρκ. τρόμπα.

Ἀνταλλαγμα, τος, τό· τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πέρνει καὶ δίδει τις εἰς ἀλλαγήν· ἀλλαγή, Εὐριπ. Ὀρ. 1161. οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρύσσειν ἢ φίλος σαφής, οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς· ἀλλ' ὁμογνον δέτι τὸ πλῆθος ἀνταλλαγμα γενναίου φίλουν· ξαναμίλημα.

Ἀνταλλαγος, ὁ, ἡ· ἀλλαγμένος μὲ ἄλλο τι, ὅστις ἐδόθηκεν εἰς ἀλλαγήν· Μένανδρ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀνταλλάσσω, καὶ Ἀττ. Ἀνταλλάττω· τίτινος. Μ. ξω. (ἀλλάσσω) ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· κάμνω ἀλλαξιάν. Πλούτ.

Ἀνταμείβω, Μλ. ψω. (ἀμείβω) ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· ἤτοι δίδω τίποτε δι' ἄλλο τίποτε ὁποῦ ἔλαβα. Μέσ.– αμείβομαι, τινὶ ἀντί τινος· κάμνω ἀνταμοιβήν· π. χ. διὰ ἕνα καλὸ τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις, κάμνω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ἄλλον καλόν· ἢ καὶ τὸ ἐναντίον· ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις· «ὥσπερ γὰρ ἀνταμειψόμεθά σ', ὥσπερ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε.» Ἀρστφ. Θσμφ. 722. – αμείβομαί τινα· εὐχαριστῶ τινα διὰ κάμμίαν χάριν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμε· ἀλλὰ καὶ τιμωρῶ τινα· ἀπὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακείς.« Αἰσχύλ. Χο. 121). ἀποκρίνομαι. «Ἀλλ' εἰσίσαντες ἄνδρα . . . φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκατε· ἀλλ' ἀνταμείψασ', οὐχὰρ εἰκός . .« Συγκ. Φλ. 230. ἀφ' οὗ

Ἀνταμείψις, εως, ἡ· ἀνταλλαγή, ἀνταπόδοσις καλοῦ ἢ κακοῦ.

Ἀνταμοιβή, ῆς, ἡ· = Ἀντάμειψις.

Ἀνταμοιβός, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνταμείβει, ἀνταποδίδει τὸ καλόν, ἢ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἤβελε λάβῃ ἀπό κάνένα.

* Ἀντάμυνα, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἀμυνέτευμα· νεωτέρα λέξις· παρὰ τὸ

Ἀνταμύνομαι. Μ. νοῦμαι. Μέσ. (ἀμύνομαι) ἀντιδιαφεντεύομαι· ἀντεκδικοῦμαι· τινά.

Ἀνταμφοδεύω. Μ. εύσω. ὑπάγω ἐναντίον τινός καὶ πλανῶ αὐτόν. ἀμφ.

Ἀντανα βιβάζω. Μ. άσω. (ἀναβιβάζω) κάμνω τινά νά ἀναβῇ ἐξ ἐναντίας. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 2. »ἀντανα βιβάσαντες ἐς τά μνημεῖα τινάς« στήνω τι ἀπάνω εἰς ἄλλο τι.

Ἀντανα γινώσκω· (ἀναγινώσκω) διαβάζω τι ἀντιγραμμένον καὶ τό παραβάλλω μέ τό πρωτότυπον· τό ἰταλ. κολλατσιονάρω. Κρατν. ἀφ' οὗ

Ἀντανα γνώστης, ὁ· ὅττις ἀναγινώσκει ἤ διαβάζει τι παραβάλλωντάςτο μέ τό πρωτότυπον, ἤ μέ ἄλλο ὅμοιον.

Ἀντανάγω, Μ. ξω. (ἀνάγω, ἀνμλ.) ἀνεβάζω, τραβῶ ἀπάνω τι ἐξ ἐναντίας· ἐξαιρ' εὐγάνω εἰς τό πέλαγος καράβια πολεμικά ἤ στόλον ἐναντίον τινος, ὅστις εὐγάνει στόλον ἐναντίον μου· κάμνω παιχνίδι ἤ ἀρμενίζω ἐναντίον εἴς τινα. Παυσ. 10, 18. 4. Ξεν. Ἑλλ. Α'. 5. »ἐπεὶ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἀντανήγαγεν« ἐπί τό πλεῖστον κατά μέσ. διάθ. χρήσιμον.

Ἀνταναδίδωμι. Μ. ώσω. (ἀναδίδωμι) δίδω τίποτε ἀπάνω, ἐξ ἐναντίας, ἤ ἀμοιβαίως δίδω ὀπίσω: ὑφαιρῶ τι· τό ἰταλ. μπαταρω. Σοφοκλ.

Ἀνταναίρεσις, εως, ἡ· τό νά πέρνῃ μέ βίαν, ἁρπάζῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας δι' ὅ,τι ἐπῆρεν, ἅρπαξεν ἄλλος ἀπό αὐτόν· παρά τό

Ἀνταναιρέω· (ἀναιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἤ ἀμοιβαίως σηκόνω, παίρω μέ βίαν, ἁρπάζω, ἀφανίζω, φονεύω. Πλούταρχ.

Ἀνταναιρετικός, κή, κόν. Στοβ. »Ἀνταναιρετική ἐπιστήμη, καὶ μή κεφαλαιωτική τῶν γιγνομένων«· ἡ ἐξ ἐναντίας ἀναιροῦσα τάς ἄλλας.

Ἀνταναίρω. Μ. αρῶ. (ἀναίρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω, ὑψόνω τι.

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) χτύπημά που καὶ γύρισμα ὀπίσω, τό νά χτυπᾶται ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε καὶ νά ἀντιχτυπιέται, νά γυρίζῃ πάλιν ὀπίσω· π. χ. αἱ ἀχτῖνες τοῦ φωτός, ὁ ἦχος ἤ ἡ φωνή καὶ τ. τ. 2) παρά ῥήτορσι, τό νά δίδῃ τις ὀπίσω ἤ λέγῃ τήν ἰδίαν λέξιν ὁποῦ τῷ λέγουν, μέ ἄλλην σημασ. ὁμοῦ. Quinctil. 9, 3, 68.

*Ἀντανακλασμός, ὁ = τῷ προηγουμ.

Ἀντανακλαστικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀντανάκλασιν.

Ἀντανακλάω, ῶ, Μ. άσω. (ἀνακλάω, ἀνμλ.) ἀντεγυρίζω, ἀντιχτυπῶ ἤ χτυπῶ ὀπίσω τί τό ὁποῖον χτυπᾷ ἐπάνω μου· ἀντηχῶ, ἀντιφέγγω· τοῦτ' ἔστι κάμνω τόν ἦχον ἤ τό φῶς, ὁποῦ χτυπᾷ ἐπάνω μου, νά γυρίζῃ ὀπίσω· π. χ. ὁ καθρέπτης τάς ἀχτῖνας φωτός, τά λακώματα τόν ἦχον. (α)

Ἀντανακοπή, ῆς, ἡ· ἀντιβάρεμα, ἀντισπρώξιμον, ἀντικούντισμα· παρά τό

Ἀντανακόπτω Μ. ψω. (κόπτω) ἀντιβαρῶ ἀντικρούω, ἀντισπρώχνω, ἀντικουντῶ.

Ἀντανα λίσκω, Μλ ἀνταναλώσω· (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἤ πάλιν ἐξοδιάζω, ἀφανίζω· ἐξολοθρεύω »..δράσας τι χρήζει τούς ἐμούς ἐχθρούς θανεῖν, ἵν' ἀνταναλώσω μέν, οἵ με προὔδοσαν..« Εὐριπ. Ὀρ. 1164.

Ἀνταναμένω. Μ. νῶ. (ἀναμένω) ἀντιπροσμένω, ἀντικαρτερῶ τίποτε ἤ τινα.

*Ἀντανα παύομαι. Μέσ. (ἀναπαύω) ἀναπαύομαι ἐξ ἐναντίας.

*Ἀντανα πίμπλημι (πίμπλημι) ἐξ ἐναντίας ἤ ἀμοιβαίως γεμίζω τι: ξαναγεμίζω. Ξνφ.

Ἀντανα πλέκω, Μλ. ξω. (πλέκω) ἐξ ἐναντίας, ἤ κατ' ἅμιλλαν, δηλ. θέλωντας νά πλέξω τι καλήτερα,, τό πλέκω καὶ ἐγώ πάλιν· ἐξ ἐναντίας πλέκω. Ἐπιγρ.

Ἀντανα πλήθω. = Ἀνταναπληρόω. Ξεν. Ἑλλ. Β'. 4. »οἱ δὲ ἀντανέπλησαν τήν ὁδόν.«

Ἀντανα πληρόω, ῶ. Μ. ώσω. (πληρόω) = ἀνταναπίμπλημι. ἀφ' οὗ

*Ἀντανα πλήρωσις, εως, ἡ· ἀντιξαναγέμισμα. Ἐπιγρ. παρά Δγ. Δρτ. 10, 48.

Ἀντανα φέρω. Μ. νοίσω, (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ὀπίσω.

*Ἀντανα χωρέω, Μ. ήσω (χωρέω) ἐξ ἐναντίας ἤ παρομοίως τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντανδρος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνδρός, ἤ ἀντ' ἄλλου τινός· ὁ ἀντί ἀνδρός. Λουκιαν. Καταπλ.

Ἀντάνειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνω, ἤ σηκόνομαι, Θουκυδ. »ἀντανῄει αὐτῷ.«

Ἀντανίστημι. Μ. ἀντιστήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας στήνω ἤ βάνω τι ὀρθόν: βάνω τι ἀνάντεα· στήνω, ἤ χτίζω τι εἰς τόπον ἄλλου· τί τινος. Μέσ. ἀνίσταμαι· σηκόνομαι, τοῦτ' ἔστιν ἐναντιόνομαί τινα· ὡς τό, ἀντείρω· σηκόνω, ὑψόνω τι ἐξ ἐναντίας. Πλούτ. Νουμ. »ἀντανασττῆναι ἔρωτι.«

Ἀντανίσχω· (ἴσχω) = ἀντανέχω· 2) ἀμεταβ. ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνω, Σουίδ.

Ἀντανίσωμα, τος, τό· ἰσοζύγιον· ἰσότης καὶ εἰς τά δύο μέρη τοῦ ζυγοῦ· ἴδε Ἀντανισόω· ἄνευ παραδείγμ.

*Ἀνταν οίγω. Μλ. ξω. (ἀνοίγω) ἀντιανοίγω, ἤ ἐξ ἐναντίας ἀνοίγω· ἀντανοίγω τά ὄμματά τινι· κυτάζω τινά ὀρθά 'ς τά 'μμάτια.

Ἀντανύω· ποιητ. ἀντί, Ἀνατανύω. Ἀνάλεκτ. Γ'. 710.

Ἀντάξιος, ία, ιον· (ἄξιος) συντ. Γενικ. ἰσότιμος, ὅμοιος εἰς τήν τιμήν μέ ἄλλον τινα· ἴσος κατά τήν ἀξίαν· »οὐ γάρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον«· δέν ἀξίζει κανένα πρᾶγμα ἴσια μέ τήν ζωήν μου· τοῦτ' ἔστι δέν ἀλλάζω ἐγώ τήν ζωήν μου μέ. Ἰλδ. Ι, 401. καὶ Λ, 514. »ἰητρός ἀνήρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. δηλ. ἀξίζει διά πολλούς ἄλλους· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ καὶ Ξνφ. Ἀπομ Β'. 10. »πολλῶν ἱκετῶν ἀντάξιον«. Ἐπρρ. ἀνταξίως· ἀφ' οὗ

Ἀνταξιόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐξ ἐναντίας τιμῶ τίποτε: ζητῶ ὡς τιμήν, ἰταλ. κόστος, διάτι πρᾶγμα: ἐξ ἐναντίας ζητῶ.

Ἀνταπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας ζητῶ ὀπίσω. Θουκυδ.

Ἀνταπαμείβομαι· τό ἀμείβομαι κατ' ἐπίτασιν. Τυρτ.

Ἀνταπαστράπτω· Μλ. ψω (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράφτω.

Ἀνταπειλέω, ῶ· (ἀπειλέω) ἐξ ἐναντίας ἀπειλῶ, φοβερίζω. Θεμίστ. Ζ'.

Ἀνταποδείκνυμι· Μλ-δείξω· (ἀποδείκνυμι) ἐξ ἐναντίας ἀποδείχνω: ἀντιδείχνω »καὶ πρῶτον μέν, ὅτι ἐπῄνεσαν, ὡς ὁ παῖς σύν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων ἐφαίνετο ἀνταπέδειξεν, ὅτι κινοίη τοῦ σώματος, ἅπαν τῆς φύσεως γελοιότερον.« Ξεν. Συμ. Β'. 22.

Ἀνταποδίδωμι. Μ. δώσω. (δίδωμι) πάλιν δίδω, ἐπιστρέφω τι ὀπίσω; ἀνταμείβω τό καλόν ἤ τό κακόν, τό ὁποῖον μοὶ ἔκαμέ τις. Ἀριστοτ. »ἀνταποδίδοιν τήν τιμήν«· πληρόνω τό χρέος μου. ὅ,τι χρεωστῶ· χρησαμένη γάρ ὕφηνα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι« Βατρχμ. 185. »ἀνταποδίδωμι τό ὅμοιον· κάμνω ὅ,τι μ' ἔκαμαν. Ἡρδτ. 1, 18. »οὗτοι δὲ τό ὅμοιον ἀνταποδιδόντες ἐτιμώρεον«· χτυπῶ, σπρώχνω ὀπίσω, ὡς τό φῶς, ὁ καθρέπτης· τόν ἦχον τά βουνά, τά λακώματα· ὅθεν ἀντιλάμπω, ἀντηχῶ: ἀποκρίνομαι εἰς κάμμίαν ὁμιλίαν. Πλάτ. Φαίδ σλ. 71. »οὐκ ἀνταποδώσομεν τήν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλά ταύτῃ χωλή ἔσται ἡ φύσις«; ἀφ' οὗ

Ἀνταπόδομα, τος, τό· = τῷ ἑξῆς.

Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ· (ἀνταποδίδωμι) τό νά δίδῃ τις τίποτε ἀμοιβαίως ὀπίσω· τό νά κάμνῃ ἀνταμοιβήν εἰς ἐκεῖνον ὅττις τῷ ἔκαμε τίποτε· τό νά ἀντιπληρόνῃ τις τίποτε: τό νά πληρόνῃ τίποτε· τινός καλοῦ, ἤ κακοῦ ἀνταμοιβή, πληρωμή· 2) ἐναντία εὔθυνσις ἤ κατάστησις: ἀντίθεσις λόγου: ἀντιλάμψιμον, ἀντήχημα. Πολύβ. Δ'. 43.

*Ἀνταποδοτέος, έα, έον· ῥηματ Ἐπθ. παρά τό, ἀνταποδίδωμι· πρέπει νά ἀνταποδίδῃ τις τίποτε· ἀνταποδοτέον τῷ εὐεργέτῃ..« Ἀρστλ.

Ἀνταποδοτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος ἤ ἀνήκων εἰς ἀνταμοιβήν, ἀντιπληρωμήν, πληρωμήν, 2) εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀντίθεσιν. Γραμματ. Ἐπρρ. ἀνταποδοτικῶς.

Ἀνταποδύομαι. Μέσ. μετά ἐνργτ. Ἀορ καὶ Παρκμ. (ἀποδύω) ἐξ ἐναντίας ξεντύνομαι· ξεντύνομαι διά νά κινηθῶ ἐναντίον τινος· ὅθεν ἑτοιμάζομαι διά νά πολεμήσω, παλέψω μέ τινα.

*Ἀνταποθνήσκω (θνήσκω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀποθνήσκω, τουτέστι ἀντί δι' ἄλλον, εἰς τόπον ἄλλου. Ἀντιφ.

*Ἀντάποινα· ων· τά· (ἄποινον) ζημίας ἀντικατάστασις· »ἀντάποινα δ' ἐκτίνων, τόλμας διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην«. Εὐρπ. Ἡρα. μαιν. 757.

Ἀνταποκρίνομαι· (ἀποκρίνομαι) ἀμοιβαίως, ἤ πάλιν ἀποκρίνομαι, ἤ ἀποκρίνομαι ἐναντίον τινός· ὅθεν

Ἀνταπόκρισις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀπόκρισις.

Ἀνταποκτείνω. Μ. ενῶ· (κτείνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἤ ἀμοιβαίως φονεύω, Ξεν. Ἑλλ. Β'. »οἱ δὲ ἀνταπέκτειναν Καλλίστρατον« καὶ Ἀρστφ. Ἀχρ. 326.

Ἀνταπολαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας λαμβάνω· λαμβάνω τί δι' ἄλλο τίποτε, τό ὁποῖον ἔδωκα· ἀμοιβαίως δέχομαι. Δμσθ.

Ἀνταπόλλυμι. Μλ-λέσω· (ἀπόλλυμι. ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἤ ἀμοιβαίως ἀφανίζω. Μέσως. Μλ-οῦμαι· μετά β. Παρκμ. ὑπέρ τινος, χάνομαι, ἀφανίζομαι διά τινα, τοῦτ' ἔστι μέ φονεύουσιν εἰς ἐκδίκησιν διά τινα, τόν ὁποῖον ἐφόνευσα ἐγώ ἤ ἄλλος συγγενής ἤ συμπατριώτης μου· »ἤγοντο δὲ ποινήν τίσοντες Μιτυληναίων τοῖσι ἐν Μέμφι ἀπολομένοισι σύν τῇ νηΐ· ταῦτα γάρ ἐδίκασαν οἱ βασιλήϊοι δικασταί, ὑπέρ ἀνδρός ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.« Ἡρδτ. 3, 14.

Ἀνταπολογέομαι, μέσ. ἀποθτ. (ἀπολογέομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἤ ἀμοιβαίως ἀπολογοῦμαι, διαφεντεύω τινά, ἤ διαφεντεύομαι διά λόγου.

*Ἀνταποπαίζω. Μλ. ξω. (ἀποπαίζω) παίζω καὶ χάνω ὅσα ἤ ὅ,τι ἐκέρδησα.

Ἀνταπόπαλσις, εως, ἡ· (ἀποπάλλω) ἐξ ἐναντίας, ἤ ἀμοιβαίως χτύπημα, ἤ ἄμπωγμα εἰς τά ὀπίσω, τό εἰς τά ὀπίσω πηδᾶν. Κάσσ. Προβλ.

Ἀνταποπέμπω. Μ. ψω. (ἀποπέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἤ ξαναστέλλω· στέλλω τινα εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀνταποπέρδω. Μλ-παρδήσομαι· (πέρδω) ἀντικλάνω.

Ἀνταποστέλλω, Μ. λῶ· (στέλλω) = ἀνταποπέμπω.

Ἀνταποστροφή, ῆς, ἡ· (ἀποστρέφομαι) ἀμοιβαία ἀποστροφή, ἤ ἀπομάκρυνσις διά φυσικήν ἀντιπάθειαν· τό νά ἀποστρέφηται, νά μήν ἠμπορῇ νά ὑποφέρῃ τις ἐκεῖνον, ὅττις δέν τόν ὑποφέρει ὁμοίως.

Ἀνταποταφρεύω. Μ. εύσω· (ταφρεύω) ἀμοιβαίως κάμνω τάφρους, τό τουρκ. χαντάκια· τοῦτ' ἔστι χωρίζομαι, ἤ ξεχωρίζω τ' ν τόπον

μον ἀπέτινα, σκάπτοντας καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου τάφρους ὡς ἔτκαφε καὶ αὐτός. Ἀπτιαν.

Ἀνταποτειχίζω. Μ. ἴσω· (τειχίζω) ἀμοιβαίως κάμνω ὀχυρώματα, τείχη, τοῦτ' ἔστι, ξεχωρίζομαι ἀμοιβαίως ἀπέτινα κάμνοντας καὶ ἐγὼ τείχη ἢ τειχώματα ἐκ μέρους μου ὡς ἔκαμε καὶ αὐτός.

Ἀνταποτίω. Μ. ἴσω. (τίω) ἀμοιβαίως πληρόνω, ἀποδίδω τι ὀπίσω. (ι)

Ἀνταποφαίνω. Μ. ανῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀποδείχνω, φανερόνω τι. Θουκυδ. Γ'. 67. καὶ Μετως· ἀνταποφαίσομαι. Μ. ανοῦμαι· ἀνταποφαίσομαι γνώμην, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμην ἐξ ἐναντίας λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην μου· ἢ ἐξ ἐναντίας βεβαιόνω τὸν λόγον μου. Ἰώσηπ. 16'.

Ἀνταποφέρω. Μλ-ποίσω (φέρω· ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας φέρω ἢ πέρνω τίποτε ὀπίσω.

Ἀνταποχή, ῆς, ἡ· (ἀποχή) χρεωστική ὁμολογία, ἀπόδειξις ἔγγραφος, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ χρεώστης πρὸς τὸν δανειστήν του, τὸ Ἰταλ. προβιτόριον του, ὀβλιγατσιόνη Ἰταλ. 2) ἐξοφλητικὸν γράμμα, τὸ Ἰταλ. κβιτάντσα, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ δανειστὴς πρὸς τὸν χρεώστην, τὸ Ἰταλ. δεμπιτόριον του, βεβαιόνων ὅτι ἐπλήρωσεν ὅσα ἐχρεώστει.

*Ἀνταπτομαι. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνθάπτομαι. Ἡρόδ.

Ἀνταπωθέω, ῶ. Μλ-ωθήσω, καὶ ἀνταπώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας σπρώχνω, ἀμπώχνω, κουντῶ ὀπίσω, ἀντιπροσχυρ. ἀφ' οὗ

Ἀνταπώθησις, καὶ Ἀνταπωσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἄμπωγμα, κούντημα, σπρώξιμον. Πλούτ.

Ἀνταράτης, ου, ὁ· (ἀράομαι) ἀποστάτης, συνωμότης ἐναντίον νομίμου ἐξουσιαστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ.

Ἀνταριθμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀριθμῶ) ἐξ ἐναντίας μετρῶ· ἢ ἀριθμὸν μὲ ἀριθμὸν παραβάλλω.

Ἀνταρκέω, ῶ. Μ. έσω· (ἀρκέω) τινί· εἶμαι ἀρκετὸς νὰ ἐναντιωθῶ κατά τινος. Πλάτ.

Ἀνταρκτικός, κή, κόν· (ἄρκτος) ὅστις εὑρίσκεται ἀντικρὺ εἰς τὸ ἀρκτικὸν ἢ βόρειον μέρος τοῦ οὐρανοῦ· ὡς ναύταρκτικὸς πόλος. Γεωγρ. ὁ νότιος, ὅ τις ἀντίκειται εἰς τὸν βόρειον.

Ἀνταρσία, ας, ἡ· ἢ κρεῖττον, Ἀνταρσις, εως, ἡ· (ἀνταίρω) ἐπανάστασις, ἀποστασία, συνωμοσία κατά τινος, τὸ Ἰταλ. ἰνσουρρεκτσιόνη νεωτέρ. λξ.

Ἀνταρτης, ου, ὁ, ὁ ἀποστάτης, ἐναντίον νομίμου ἐξουσίας· τὸ Ἰταλ. Ἰνσουργέντης.

Ἀνταστράπτω, (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράπτω, ἀντιστράφτω.

*Ἀνταστράπτομαι. Μ. σομαι. Μσ. ἀποδ. (ἀστράπτομαι) ἀντιχαιρετῶ, ἀμοιβαίως ἀσπάζομαι, ἀγκαλιάζω, δέχομαι τινὰ μετὰ χαρᾶς· ἀνταγαπῶ. Ξεν. Παιδ. Α'. 3. πάντα σπαζόμενος Κύρον.»

Ἀνταστρέπτω, (ἀστρέπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστρέφω, ἀντιστρέφω.

*Ἀνταστρατεύω. Μλ. σω. (ἀστρατεύω) ἀστρατεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀστρατεύει. Σφ. Αἰ. 1339 κατὰ Seidler καὶ Bothe.

Ἀνταυγάζω. Μ. άσω· (αὐγάζω) ἀντιλάμπω· ξαναλάμπω, χτυπῶ τὴν λάμψιν ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἀνταυγεσία, ας, ἡ· ἀντιλαμψις, ξανάλαμψις.

Ἀνταύγεια, ας, ἡ· (ἀνταυγής) = ἀνταυγασία. Ξεν. Κυνηγ. Ε. 18.

Ἀνταυγέω, ῶ. = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγής, ὁ, ἡ, (αὐγή) ὅστις ἀντιλάμπει, ξαναλάμπει, χτυπᾷ, γυρίζει τὴν λάμψιν ὀπίσω. Ἀριστ. Θεσμ. 902. πηύναι, τί εἶπας; στρέφων ἀνταυγεῖς κόραας· γυρίσαι τὰ ἀκτινοβολοῦντα μάτια σου καὶ αὐταῖς.

Ἀνταυδάω, ῶ. Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐν ἀντιθέσει ὁμιλῶ, ἀνταποκρίνομαι· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσ. σοὶ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὐνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσαι; Σφ. Ἠλ. 1478.

*Ἀνταΰω, Μλ-ῦσω (αὔω) ἀντιβροντῶ· ἐπὶ οὐρανίου βροντῆς· νέκ ναφέων δὲ οἱ ἀντάυσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα.» Πιδ. Πῦ. 4. 350. (– ω – –)

Ἀνταφαιρέω, (ἀφαιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέρνω, ἁρπάζω τι.

Ἀνταφεστιάω ἰδὲ ἀνταφεστιάω.

Ἀνταφίημι Μλ-φήσω (ἀφίημι) ἐξ ἐναντίας ἀφίνω, ἀπολνῶ τι· ἀφίνω νὰ πέσῃ· τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε, τό παραιτοῦμαι. Εὐριπ. ναυταφίημι δάκρυα· ἀφίνω νὰ τρέξουν δάκρυα, τοῦτέστι κλαίω καὶ ἐγὼ, ξανακλαίω.

Ἀντάω, ῶ. Ἰων. ἀντέω. Μλ-ήσω· (ἄντα, ἀντί) ἀπαντῶ· τυχαίνω καὶ ἀπαντῶ τινα ἢ τίποτε. Παρ' Ὁμ Ἐπὶ προπ. μὲν καὶ γενν. καὶ δοτκ. Ἐπὶ πραγμ. δὲ, ἀεὶ γενικῇ· ἀντήσειε μέχης· ἤντησας ὁπωπῆς, ἑαυτῆς· ἤντεον ἀλλήλοιϊν. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικ. σημασ. ἀπαντῶ τινα εἰς τὸν πόλεμον τοῦτ' ἔστι τὸν ἀντικρύζω, πολεμῶ σπαθὶ μὲ σπαθὶ· μετὰ γενικ. ὅτων εἶκεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσαιεν ἕλῶν.» Ὀδσ. Π, 254. Παρ' Ἡρόδ. γενικ. τοῦ πράγμ. Παρὰ Σφ. μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ ἀντιάω κατὰ σημασ. τοῦ μετέχω· νὰ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιγόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν...» Ἀντγ. 982.

Ἀντεγγράφω. Μ. ψω· (ἐγγράφω) ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου (ε)

Ἀντεγείρω. Μ. ερῶ· (ἐγείρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀντὶ διὰ ἄλλον σηκόνω χτήριον ἤτοι χτίζω τι.

Ἀντεγκαλέω, ῶ. Μ. έσω. (ἐγκαλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, δίδω ἢ βίχνω τὸ σφάλμα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ, βίχνει εἰς ἐμένα τὸ σφάλμα. ἀφ' οὗ

Ἀντέγκλημα, τος, τό· ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα, ἐξ ἐναντίας ἀποδεμένου σφάλματος· ἀντικατηγόρια. ἀφ' οὗ

Ἀντεγκληματικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

*Ἀντεγκύκλιος, ὁ, ἡ· ἐναντίος τοῦ ἐγκύκλιος, ὅστις δὲν εἶναι ἐγκύκλιος, ἢ ἐναντιόνεται εἰς τὸν ἐγκύκλιον. Ἐκκλ.

Ἀντεγχειρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ.-ιῶ (ἐγχειρίζω) ἐξ ἐναντίας ἐγχειρίζω, παραδίδω εἰς τὸ χέρι.

*Ἀντεια, ἡ· ὄνομα κύρ. Ἰλιάδ. Ζ, 160.

Ἀντεικάζω. Μ. άσω. (εἰκάζω) ἐξ ἐναντίας, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, παραβάλλω τι.

Ἀντείνω· ποιητ. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, (εἶπεῖν· ἀνμλ.) ἀπαρέμ. ἐκ τοῦ Ἀντέπω ἀχρήστ. λέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀντιλέγω, ἐναντιόνομαι· δὲν δίδω τὴν γνώμην μου εἰς τι· μετὰ δοτ. Ξεν. Ἀγησ. Β'. 21. ἠΑγησίλαος ἀντεῖπε τῇ εἰρήνῃ· ἐμποδίζω, ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι· ἀντειπεῖν ὑπέρτινος· τὸ νὰ ἐμιλῇ τις εἰς ὠφέλειαν ἄλλου· κατ' Αἰσχ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ ἀντερεῖν.

Ἀντείρομαι. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀντερόμαι. Ἡρόδ.

Ἀντεισάγω. Μ. άξω. (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου φέρω μέσα, ἐμβάζω τι ἤτινα. ἀφ' οὗ

Ἀντεισαγωγή, ῆς, ἡ· βάλσιμον, φέρσιμον μέσα εἰς τόπον ἄλλου, ἤτοι ἀντὶ διὰ ἄλλο.

*Ἀντεισακτος, ὁ, ἡ· (ἀντεισάγω) ἀντιβαλμένος, ἀντεμένος· τοῦτέστι τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται τις εἰς ἀνυποφορίαν· ὅηλ. διὰ νὰ ἐναντιωθῇ δι' αὐτοῦ εἰς κατηγορίαν τινά, ἢ πρόφασιν. Ῥητορ. Κικ. πρὸς Κουϊν. Δφ. 2, 10.

Ἀντεισβάλλω. Μ. Μλ-βαλῶ. (βάλλω, ἀνμλ.) ἀντιβάλλω μέσα, ἐξ ἐναντίας βίχνω καὶ ἐγὼ τίποτε μέσα· 2) οὐδ. ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, ὅστις ὥρμησεν, ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἐδικόν μου.

*Ἀντείσειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα που.

Ἀντεισέρχομαι. Μ. αντελεύσομαι (ἔρχομαι) ἐξ ἐναντίας εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω· ἔρχομαι εἰς τόπον ἄλλου· ὅηλ. ἀντὶ νὰ ἔλθῃ ἄλλος ἔρχομαι ἐγὼ εἰς τόπον αὐτοῦ. Γρηγ.

Ἀντεισφέρω. Μ. οίσω. (φέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι μέσα, συνεισφέρω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου· πληρόνω καὶ ἐγὼ τι εἰς ἐλάφρωσιν χρέους, ἢ ἐξόδων· 2) φέρω, καταστήνω τι ἢ τινα ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινος, τὸ ὁποῖον, ἢ ὁ ὁποῖος ἀνῃρέθη, ἐβγάλθηκεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον· νόμον ἀντεισφέρειν.» Δμσθ.

Ἀντεκδρέμω. = Ἀντεκτρέχω.

Ἀντεκθλίβω. Μ. ίψω. (ἐκθλίβω) ἐξ ἐναντίας, ζουλίγω, σφίγγω, στραγγίζω τι (ι)

Ἀντεκκλέπτω, Μ ψω. (κλέπτω) κλέφτω καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἔκλεφεν ἀπὸ ἐμένα· ἀντικλέφτω· «διὸ οἱ Μεγαρῆς οὐδένας πεφυσιγγωμένους ἀντεξέκλεφαν Ἀσπασίας πόρνας δύο.» Ἀριστφ. Ἀχρ. 527.

Ἀντεκκομίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ίῶ (κομίζω) ἐξ ἐναντίας βγάνω τι ἔξω· ἢ παίρνω καὶ ἐγὼ καὶ ἀναχωρῶ, ὡς ἔκαμεν ἄλλος εἰς ἐμένα, ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω.

Ἀντεκκόπτω, Μ. όψω. (κόπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου χτυπῶ τι καὶ τὸ πετάχνω ἔξω, ἢ τὸ κάμνω νὰ σχιστῇ, νὰ κοπῇ, τὸ ἀφανίζω. Δημοσθ. «ἐψαλμὸν ἀντεκκόπτειν· ἀντὶ τοῦ· χτυπῶ καὶ βγάνω τὸ μάτι τινος.

Ἀντεκπέμπω, Μ. ψω. (πέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἔξω. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 8. κἀντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν ναυσί.»

Ἀντεκπλέω, Μ. εύσω. (πλέω· ἀνμλ.) κάμνω πανιά, βγαίνω μὲ στόλον καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐναντίον τινός.

*Ἀντεκπλήσσω. Μλ. ξω. (πλήσσω· ἀνμλ.) ξεπλάζω, σκιάζω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ μὲ ξεπλάσῃ ἢ μ' ἐξέπλησε.

Ἀντέκτασις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἔκτασις, ἐξάπλωσις.

Ἀντεκτείνω. Μ. ενῶ. (ἐκτείνω) τινί τι. ἐξ ἐναντίας ἁπλόνω τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τι ἁπλωμένον· ὅθεν καὶ παραβάλλω, συγκρίνω· «ἀντετείνοντο αὐτὸν τοῦτοις.» Ἀριστφ. Βατρ. 1042.

Ἀντεκτίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βγάνω, βάνω τι ἔξω, εἰς τὸ φανερόν· καὶ παρασταίνω, ἐξηγῶ. Πλούτ. Ἄρατ. Α'.

Ἀντεκτίνω, Μ. ίσω. (τίνω· ἀνμλ.) ἀμοιβαίως ξεπληρόνω, πληρέω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω, τιμωρῶ. (ι) ἀφ' οὗ

Ἀντέκτισις, εως, ἡ· ἀνταπόδοσις, ἀντάμειψις, καὶ ἀντιπλήρωμα, ἀντιτιμωρία.

Ἀντεκτίω. = Ἀντεκτίνω. (ι)

Ἀντεκτρέφω. Μ. θρέψω (τρέφω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέφω, ἀνατρέφω τι ἤτινα.

Ἀντεκτρέχω. Μλ.-δραμοῦμαι (τρέχω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἔξω, ἢ ὁμπρός· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐχθρόν, τὸν πλακόνω ἔξαφνα, χάνω προσβολήν, τὸ Ἰταλ. τὸν ἀτακάρω. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'.

Ἀντεκφέρω. Μλ.-ξοίσω. (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω, ἢ τὸ πέρνω καὶ βγαίνω· βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἐναντίον, ἐναντιόνομαι, ἢ ἀφῃρέζω τι ἐξ ἐναντίας. Πλούτ. «ἀντεκφέρειν τι παῤῥησίᾳ· ἤγουν λέγειν τι εἰς τὸ φανερόν.

Ἀντελαττόομαι, Μ.-ωθήσομαι· (ἐλαττόω) νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὅσον τὸ πρὸς ἐμὲ· τὸ κοινῶς λεγόμενον, τὰ βάνω καὶ ἐγὼ κάτω· ἀμοιβαίως νικῶμαι.

Ἀντελιγμός, οῦ, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀνθελιγμός· ἀντιτείλεγμα.

Ἀντέλλω· ποιητ. ἀντὶ Ἀνατέλλω.

Ἀντελπίζω· Μ. ἴσω· Ἀττ. ξῶ· (ἐλπίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ἐλπίζω. Θουκυδ.

*Ἀντεμβαίνω· Μλ. -βήσομαι (ἐμβαίνω) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα.

Ἀντεμβάλλω· Μ. βλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς τὸ ἀντεισβάλλω· ἐξ ἐναντίας βίχνω τι μέσα· 2) Οὐδ. ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός· ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του· Ξεν. Ἑλλ. Γ. 5. ,,Θηβαῖοι ἀντεμβαλόντες εἰς τὴν Φωκίδα.,,

*Ἀντέμβασις, εως· ἡ (ἀντεμβαίνω) τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις που ἐξ ἐναντίας.

Ἀντεμβιβάζω· Μ. άσω· ἐμβίζω τι, ἢ ἀναβάζω μέσα εἰς τόπον ἄλλου. Θουκυδ.

Ἀντεμβολή, ῆς, ἡ· (ἐμβάλλω) τὸ νὰ ὁρμῇ, ἐμβαίνῃ τις ἐξ ἐναντίας μὲ στράτευμα εἰς τοὺς τόπους ἄλλου, καθὼς ἐμβῆκεν ἐκεῖνος εἰς τοὺς ἐδικούς του.

Ἀντεμβριμάομαι, Μλ. ήσομαι· (ἐμβριμάομαι) μετὰ δοτ. ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φοβερίζω. Νικήτ. Θ', 16.

Ἀντεμπαίζω· Μ. ξομαι· (ἐμπαίζω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1112.

Ἀντεμπήγνυμι· Μ. πήξω· ἐξ ἐναντίας μπήγω, σπρώχνω μέσα. Ἀριστοφ. ηκούκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀβελὸς, ὀδυνηρὸς, ἐπίκωπος, ἵνα μήποτε πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.,,

*Ἀντεμπίμπλημι· Μλ. -πλήσω· (πίμπλημι· ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω καὶ ἐγὼ τι μέ τίποτε πλὴν οἰκίαν ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων· Ξεν. Ἀν. Δ. 5. καὶ Πλάτ. Νομ. 4, σλ. 705. Β.

Ἀντεμπίμπρημι· Μ. πρήσω· (πίμπρημι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀνάπτω, καίω, βάνω φωτιὰν καὶ ἐγὼ εἰς τι.

Ἀντεμπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀμοιβαίως περιπλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· Μέσ. ἀντεμπλέκομαι· Μ. ξομαι· ἀμοιβαίως ἀγκαλιάζω τινα· ἀφ' οὗ

Ἀντεμπλοκή, ῆς, ἡ· ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἀγκάλιασμα· ἀμοιβαῖον περίπλεγμα, μπέρδεμα.

Ἀντεμφαίνω, Μλ. -ανῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας κάμω ἐνδείξεις εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ἰταλκ. δενουντσιάρω· ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου· Πολύβ. ΙΖ'.

Ἀντεμῳδίζω· Μ. σω· = τῷ προηγμ.

Ἀντέμφασις, εως, ἡ· (ἀντεμφαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἔνδειξις εἰς τὸ κριτήρ. τὸ ἰταλκ. δενούντσιο· ἀντιλογία, ἐναντίωσις.

Ἀντεναγωγή, ῆς, ἡ· (ἀναγωγή) ἀμοιβαία ἀγωγὴ εἰς τὸ κριτήριον· ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα.

Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ· σχῆμα ῥητορικόν· ὁπόταν ἐκφράζῃ τις τὸ ἐναντίον δι' ἄλλου ἐναντίου· ὡς π.χ. ,,Οὐκ ἐλαχίσταν· ἀντὶ ὑπὲρ μέγιστον· κ. τ. τ.

Ἀντενδείκνυμι, Μ. δείξω (δείκνυμι) ποιῶ ἐναντίαν ἔνδειξιν· ἐπὶ κριτηρίου· παρασταίνω τὸ ἐναντίον τοῦ, ὅτι λέγει ἢ εἶπεν ὁ ἐναντίος μου· πείθω τινα μὲ λόγον, διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι· ἀφ' οὗ

Ἀντένδειξις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας παράστασις πράγματός τινος εἰς τὸ κριτήρ· τὸ νὰ καταπείσῃ τις τινα μὲ λόγον διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι. Γαλην.

Ἀντενδύομαι· Μ. σομαι· (ἐνδύω) ἐνδύομαι ἐξ ἐναντίας, ἢ μὲ ἀλλοιώτικον φόρεμα.

Ἀντενέδρα, ἡ· (ἐνέδρα) ἀντιπαραμόνεμα· καρτέρι ἐξ ἐναντίας· ἐξ ἐναντίας ἐπιβουλὴ εἰς ἐπιβουλήν. Πολύβ.

Ἀντενεδρεύω· Μ. σω· (ἐνεδρεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως παραμονεύω· κάμνω καρτέρι, βιγλίζω· ἀμοιβαίως ἐπιβουλεύομαί τινα, καθὼς αὐτὸς ἐμένα.

Ἀντενεργέω, ῶ. Μ. ήσω· ἐνεργῶ ἐναντίον εἴς τι· κάμνω ἐναντίαν ἐνέργειαν· Διοσκ. ἀντενεργεῖ ὕπνους χαλεπούς· ὠφελεῖ, βοηθεῖ εἰς τὴν ἀῦπνίαν.

Ἀντενεχυράζομαι· Μ. σομαι· (ἐνεχυράζω) πέρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον· τὸ τουρκ. βρέμι ἢ ἀμανέτι.

Ἀντενέχυρον, ου· τὸ ἀμοιβαῖον ἐνέχυρον.

Ἀντεξάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐξάγω, εὐγάζω τι· ἐξαιρ. στράτευμα· τοῦτ' ἔστι ἀντιπαρατάττομαι εἰς μάχην· ἀντικρύζω τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸν πόλεμον· Πλούτ. εἰς Πούβλ. πάντες ἦγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι· 2) ἀμετβ. μετὰ δοτ. ἀντιλέγω, ἐναντιώνομαι· πάντες ἀγάν τοῖς παραγμένοις· Πολύβ. καὶ Διῳφ. Πολ. Β. 2. οὐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα ἐστιν ἀντεξάγειν.,,

Ἀντεξαιτέω, (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ νὰ λάβω τι ὀπίσω· τὸ ἰταλ. ρεκλαμάρω.

Ἀντεξαπατάω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἀπατῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀπάτησεν· ἢ θέλει νὰ μὲ ἀπατήσῃ.

Ἀντέξειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγαίνω· ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἔρχεται ἐναντίον μου· Διῳφ. Κ. Παιδ. Ε'. 3. ,,οὐκ ἀντεξῆσαν οἱ Ἀσσύριοι.,,

Ἀντεξελαύνω· Μ. άσω· Ἀττ. -ελῶ· (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = τῷ προηγουμένῳ· προσλήψει μέντοι τοῦ, στρατόν, ἵππον, ναῦν.

Ἀντεξέρχομαι· Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = Ἀντέξειμι· Διῳφ. Κ. Παιδ. ς'. 3. ,,Ἀντέξελθε σύ.,,

Ἀντεξετάζω· Μ. άσω· (ἐτάζω) τοῦτ' ἔστι δύω ἀντιφερομένους πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζω, τὸ ἰταλκ. κομφροντάρω· παρυβάλλω, συγκρίνω τι μὲ ἄλλο. Μέσ. ἀντεξετάζομαι· Μλ. σομαι· ἐξετάζω, ἢ δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου παραβάλλωντας τον πρὸς ἄλλον τινά· ἐξετάζω, μετρῶ τὰς δυνάμεις μου ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις ἄλλου· ἐξαιρέ· φιλοτιμοῦμαι, κρισολογοῦμαι μέ τινα· ὡς τὸ Ἀντιδιαίνω· ἀφ' οὗ

Ἀντεξέτασις· εως, ἡ· ἐξέτασις ἀμοιβαία, σύγκρισις· ἐξ ἐναντίας ἐξέτασις· τοῦτ' ἔστι ἐξέτασις σύγχρονος δύω ὑποκειμένων προσώπων πρὸς πρόσωπον περί τινος πράγματος τοῦ ὁποίου ὁ ἕνας λέγει τὸν ἄλλον ἐνοχον· τὸ ἰταλκ. κουφροντατσιόνη· ὁ τύπος ἀντεξετασμός· ὁ ἀμμβ.

Ἀντεξορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ἐρμάω) μετὰ δοτ. ὁρμῶ κατά τινος· ἐκστρατεύω· εὐγαίνω νὰ πολεμήσω μέ τινα· ἀφ' οὗ

Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκστρατεύῃ τις ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἔρχεται ἐναντίον του· τὸ νὰ ὁρμᾷ τις πρός τινα· Θουκ. Α'.

*Ἀντέξωσις, εως, ἡ· (ἐξωθέω) ἀντιπαρέξιμαν· ἀμπωμα πρὸς ἄμπωμα· ἀντικούντημα.

Ἀντεπάγω· Μ. ξω· (ἄγω· ἀνμλ.) ἀδηγῶ τινα ἐναντίον τινος· ἐξαιρ. ὁδηγῶ στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, τοῦτέστιν εἰς τοὺς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι μάχονται, εἶναι εἰς τὴν φωτιάν, ὁδηγῶ καὶ ἄλλους· ὁδηγῶ πάλιν στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, δηλ. ξαναρχίζω τὴν μαχην· Διόδρ. καὶ Ἀριαν. 2) ἀμεταβ. μετὰ δοτ. ὁρμῶ μὲ στράτευμα ἐναντίον τινος διὰ νὰ τὸν ἀπαντήσω ἐρχόμενον ἐναντίον μου.

Ἀντεπάδω· Μ. -άσομαι (ἐπάδω) κάμνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου μαγείας μὲ μαγικὲς ψαλμῳδίες, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀμφ.

Ἀντεπαινέω, ῶ, Μ. έσω· (αἰνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπαινῶ. Ξυφ.

Ἀντεπαναγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) = Ἀντεπάγω. Θεόδ.

Ἀντεπανέρχομαι· Μ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναέρχομαι· ἀμφ.

Ἀντεπείμι· (εἶμι) τινί· = τῷ ἀντεπέρχομαι· Θεόδ.

Ἀντεπεισάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ νέου, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐμβάζω, ὁδηγῶ μέσα που.

Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ· (εἴσοδος) ἀμοιβαία ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἴσοδος ἤτοι ἐμβασμα.

Ἀντεπεισφέρω· Μ. σοίσω· (φέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω, κουβαλῶ τι μέσα.

Ἀντεπενέγκω· Ζήτ. Ἀντεπιφέρω.

Ἀντεπεξάγω· Μ. άξω· (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγαίνω, ὁδηγῶ ἔξω, ἐξαιρ. στρατιώτας εἰς τὴν μάχην. Θεόδ.

Ἀντεπέξειμι· (εἶμι) ὁρμῶ κατά τινος· εὐγαίνω καὶ ἐγὼ μὲ στράτευμα ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐναντίον μου. Ξεν. Κ. Παιδ. Γ', 3.

Ἀντεπεξελαύνω· Μ. λάσω· (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = Ἀντεξελαύνω· προσλήψει, ἢ ὑπακουομ. τοῦ, στρατόν, ἵππον, ἢ ναῦν.

Ἀντεπεξέρχομαι = τῷ προηγμ. Θεόδ.

Ἀντεπέξοδος, ου, ἡ· (ἔξοδος) ἐξ ἐναντίας ἔξοδος· τοῦτ' ἔστιν ὅταν ἀπό πολιορκουμένον τόπον εὐγαίνει ἔξαφνα μέρος στρατεύματος καὶ ὁρμᾷ εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ τὸν διώξῃ· τὸ ἰταλκ. σορτίτα· προτβολὴ ἐναντία· τὸ ἰταλκ. φάλσο ἀτάκο· τοῦτ' ἔστιν ὅταν ὁρμᾷ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀπό ἕνα μέρος δέλωντας νὰ στρέψῃ ὅλην τὴν προτοχήν του ἐκεῖ, καὶ ἐναντίον ὁρμᾷ τὸ λοιπὸν στράτευμά μου ἀπό ἄλλο μέρος καὶ τὸν φέρει εἰς ἀταξίαν.

Ἀντεπερείδομαι· μεσ. Μλ. -είσομαι (ἐρείδω) μετὰ δοτ. ἀκουμβῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀκουμβᾷ εἰς ἐμένα· π. χ. ὡς ὅταν δύω παλεύουν βίχνει πρὸς βίχνει.

Ἀντεπέρχομαι· (ἔρχομαι· ἀνμλ.) Μ. -λεύσομαι· τινί· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὁρμᾷ πρὸς ἐμένα· εὐγαίνω νὰ ἀπαντήσω τὸν ἐχθρὸν εἰς πόλεμον.

*Ἀντεπερωτάω· Μλ. ήσω (ἐρωτάω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ· ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν κάμει ἄλλος πρὸς ἐμέ· ἀφ' οὗ

Ἀντεπερώτησις, εως, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἐρώτησις· τοντέστιν ἐρώτησις ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν ἄλλου.

Ἀντεπηχέω, Μλ. ήσω· (ηχέω) ἀντηχῶ ἀμοιβαίως· τοντέστι κάμω καὶ ἐγὼ κρότον ἐναντίον εἰς τὸν κρότον ἄλλου, ὥστε νὰ μὴν ἀκούηται τί λέγει.

Ἀντεπιβαίνω· Μλ. -βήσομαι· (βαίνω· ἀνμλ.) ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας· ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ ἀπό τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντεπιβουλεύω· Μ. σω· (ἐπιβουλεύω) τινί· ἐπιβουλεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐπιβουλεύει.

Ἀντεπιγράφω· Μ. ψω· (γράφω) ἐξ ἐναντίας προστέθω τι γράφωντας ἐγὼ αὐτὸ εἰς ἄλλον· ἐξ ἐναντίας γράφωτι ἐπάνω που· ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ τὸ παιώγραμμα. — 2) γράφω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, τοῦτ' ἔστιν ἀποκρίνομαι εἴς τι ἐγγράφως· γράφω ἀντὶς διά ἄλλον.

Ἀντεπιδείκνυμι· Μ. δείξω· (δείκνυμι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δείχνω τι· βάνω ὑπ' ὄψιν τι ὡς δοκιμὴν ἢ διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν, δοκιμάσουν· ἐπιδ. φωνήν· σημαίνω τὴν φωνὴν μου ἐναντίον τινος· δηλ. φωνάζω ἐναντίον του, παραπονοῦμαι ἀπ' αὐτόν· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 12.

Ἀντεπίθεσις, εως, ἡ· (ἀντεπιτίθημι) ἀμοιβαία ὁρμὴ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλκ. κόντρ' ἀττάκο.

Ἀντεπιθυμέω, Μλ. ήσω· (ἐπιθυμέω) ἐξ ἐναν-

τίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθυμῶ· παθητ. μέ ἐπιθυμοῦν ἀμοιβαίως· Ξεν. Ἀπομ. Β'. ς'. 28. πάντα ἐπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας· τοῦτ' ἔστι καὶ ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τὴν συναναστροφήν μου, τοῦ ὁποίου τὴν συναναστροφὴν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ.

Ἀντικαλέω· Μλ. ἑσω· (ἐπικαλέω· ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας κράζω τινα, ἢ ζητῶ τὴν βοήθειάν του.

Ἀντεπικηρύττω· Μλ. – ξω· (κηρύττω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κηρύττω· ἢ διαλαλῶ, ἢ κάμνω γνωστὸν εἰς τὸ κοινόν.

*Ἀντεπικουρέω· Μλ. ήσω· (ἐπικουρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ· Συφ.

Ἀντεπικρατέω, Μλ. ήσω· (κρατέω) τινος· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας νικῶ· Δίων Κάσ.

Ἀντεπιλαμβάνομαι· Μλ. – λήψομαι (λαμβάνω, ἀνωμ.) τινος· ἐξ ἐναντίας κρατῶ τι σφικτά, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μοὶ πάρῃ, ἁρπάζω τις.

Ἀντεπιμελέομαι· παθ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. (ἐπιμελέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος. Θεόδ.

Ἀντεπιμέλλω· Μλ. – μελλήσω· (μέλλω, ἀνωμ.) ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, διὰ νὰ καταφρονήσω, ἤτοι ἀπατήσω μὲ θέλον ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον πρὸς ἐμέν· Θουκ. Γ'. 12.

Ἀντεπιμετρέω, Μλ. -ήσω· (μετρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμετρῶ· τοῦτ' ἔστι δίδω τὸ ἰσότιμον, μέτρον πρὸς μέτρον.

Ἀντεπινοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἀντεπιπλέω· Μλ. –πλεύσομαι· (πλέω· ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ μὲ τὰ πλοῖα κατά τινος. Θουκυδ.

Ἀντεπιῤῥέω· Μλ. –ῥεύσομαι· (ῥέω· ἀνώμαλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ῥέω, τρέχω· χύνομαι εἰς τι.

Ἀντεπίῤῥημα, τος, τὸ· ἀντιστροφὴ διηγηματικοῦ ᾄσματος, θεατρικοῦ χοροῦ· ἰδὲ Ἐπίῤῥημα.

Ἀντεπισκώπτω· Μ. ψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ.

*Ἀντεπίσπαστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀνασπάσιμος· ὑπὲρ ἰδέ. Κύριλ.

Ἀντεπιστέλλω· Μ. ελῶ· (στέλλω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γράφω, ἀνταποκρίνομαι.

Ἀντεπιστρατεύω· Μ. σω· (στρατεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ, κινοῦμαι εἰς πόλεμον ἐναντίον τινός. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. ἡ. 33.

Ἀντεπιστρέφω· Μ. ψω· (στρέφω) ἀντιγυρίζω, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρίζω, ἐξ ἐναντίας γυρίζω τι· Ἀμετρ. γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου κατά τινος. Ξεν. ἀφ' οὗ

Ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ· τὸ ἀμοιβαῖον γύρισμα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρος· τὸ νὰ γυρίζῃ τις τὸν ἑαυτόν του πρὸς ἄλλον, νὰ τῷ δείχνῃ τὴν ῥάχιν του· ἀνάντιονα. Πλούτ. ἀντεπιστροφὴ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὦμον.ω

Ἀντεπιτάττω· Μ. ξω· (τάττω) ἐξ ἐναντίας προστάζω, διορίζω.

Ἀντεπιτειχίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (τειχίζω) κάμνω τεῖχος ἐναντίον ἄλλου τείχους· ἤτοι ὀχυρώματα, ἐναντίον τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντεπιτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, ἢ στήνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου τι ἀπ' ἄλλο τόπου· δίδω παραγγελίαν, ἢ προσταγὴν καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου πρός τινα μὲ τὸ μέσον ἄλλου· ἐπέστολήν ἀντεπιτίθημι· δίδω ἔγγραφον ἀπόκρισιν εἰς τινα νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἄλλον. Θεόδ. 1, 129. Μόσ. ἀντεπιτίθεμαί τινι· ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἔξαρνα πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀρχίζω τὴν μάχην· τὸ ἰταλ. attaccare· ἐν τάσει μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς εἶχε τὸν ἴδιον σκοπὸν πρὸς ἐμένα. Στράβ. πάντα ἐπιτίθεται τοῖς ἐχθροῖς.ω

Ἀντεπιτρέχω· Μ. ἀντεπιδραμοῦμαι (ἐπιτρέχω) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἐναντίον τινός, ὅστις τρέχει πρὸς ἐμέ· Σουΐδ.

Ἀντεπιφέρω· Μ. οἴσω· (ἐπιφέρω· ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι κατά τινος, ἢ προσθέτω τι εἰς τὴν ἀντίγνιαν τὸ ἐναντίον τῶν, ὅσα λέγει αὐτός. Τίμ.

Ἀντεπιφιλοτιμέομαι, Μλ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φιλοτιμοῦμαι, καταγίνομαι περί τι διὰ νὰ τὸ κατορθώσω.

Ἀντεπιχειρέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἐπιχειρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βάλλω χέρι, ἐπιχειρίζομαί τι· φέρω ἀποδείξεις ἐναντίας· ἀφ' οὗ

Ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἐναντία ἐπιχείρησις, κατά τινος· ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντερανίζω· Μλ. ίσω· (ἐρανίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρανίζω· συντρέχω καὶ συμβοηθῶ· νόμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.ω Ἐπιγραμ.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ· ἀντίζηλος· ὁ τις ἀγαπᾷ μίαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. βιβάλης· θηλ. ἀντεράστρια· ἢ· παρὰ τό

Ἀντερᾶω, ῶ· Μ. –ράσομαι· (ἐράω, ἀνωμ.) γενικῇ τε καὶ αἰτιατ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀγαπῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀγαπῶ ἐκείνην ἥτις μὲ ἀγαπᾷ. 2) Εἶμαι ἀντεραστής· μετὰ Δοτικ.

Ἀντεργολῡβέω, ῶ· Μλ. ήσω· ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνωμου ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ ἄλλος· ἔξαιρ. ὡς ἀντίζηλος αὐτοῦ· φιλονεικῶ μὲ ἄλλον θέλων νὰ ἀναδεχθῶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ καὶ αὐτός· τὸ ἰταλ. τοῖς πλείστοις συνηθέστερον, κομπορίζομαι πρός τινα διὰ κάποιον ἔργον.

Ἀντερείδω· Μλ. ίσω (ἐρείδω) ἀντιστυλόνω τίποτε. Ξεν. Ἑλλ. Ε'. 2. ἠθέλησε ἀντήρεισον. 2) Οὐδέτ. ἀνθίσταμαι· ἢ ἀντιστέκω ἀκουμβῶν πρὸς ἄλλο τίποτε, ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑποχωροῦτι. Ξεν. Παιδ. Η'. ἡ. 16. τρπ. ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι μὲ ἐπιμονήν· καθόλου δὲ ἀντί

*Ἀντερεῖν· (ἐρεῖν· ἀνωμ.) Μλ. ἀπαρεμφ. τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· ὁ ἐνστ. ἀχρηστος· Μλ. ὀρστκ. ἀντερῶ. Παρκ. ἀντείρηκα· ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ἀντειπεῖν.

Ἀντέρεισις, εως, ἡ· ἀντιστύλωσις, στερέωσις τινός πράγματος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους. 2) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ὡτισπρώξιμον, ἀντικαύτημα.

Ἀντέρεισμα, τος, τὸ· στύλωμα· ἤτοι τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιστυλόνομεν τίποτε· τὸ τουρκιβ. ντραγάκι.

Ἀντερίζω· Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φιλονεικῶ μετά τινος. Ἡσυχ.

Ἀντερις, ιος, ἡ· (ἐρις) ταυτὸν καὶ Ἀνταγώνισμα· ἅμιλλ.

Ἀντέρομαι· Μ. ρήσομαι· (ἔρομαι, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἐρωτῶ. Ξεν. Παιδ. Β'. 2. πάλλος ἀντήρετο τοῦτον, τίνα λέγοιμι Ἴωνα. ἀντείρομαι· Ἡρόδ.

Ἀντερύομαι· Μλ. ὑσομαι (ἐρύω) κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ ἔχῃ ἰσοπαλίαν εἰς τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζυγιάζω· ὅσον τιμῶ τι καθὼς τοὐντι ἀξίζει. Θεογν. 77. πιστὸς ἀνὴρ ηχρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος.ω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ σύνηθες· ἀξίζει νὰ τὸν ζυγιάσῃς μὲ μάλαμα· Ἰλ. Χ, 350. πείσειν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγειν· παραβλ. ἀντισηκόω· καὶ ἐρύω. (χ)

Ἀντερῶ, Μλ. τοῦ ἀντερεῖν· ὑπερ ἰδέ· καὶ Ἀντερῶν, οὖντος, μετοχ. Ἀντιλέγειν.

Ἀντέρως, ωτος, ὁ· (ἔρως) κατὰ τὰς παλαιὰς παραδόσεις· ὁ ἀνδιαιτῆς θεὸς καταφρονημένης ἀγάπης. Παυσ. 1, 30, 1. Ἔρως κολαστὴς τῶν ὑπερηφάνων. Πλούτ. Ἐρωτ. Παρὰ τοῖς μετανγστ. θαίμωνες μετὰ τοῦ Ἔρωτος παλαίοντων ὡς παριστάνετο εἰς τὴν παλαίστραν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. 6, 23, 4: ἐνομίζετο δὲ ὁ Ἀντέρως ὡς Θεὸς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 255. D. Πλτχ. Ἀλεξ. 4.

Ἀντερωτάω, ῶ· Μ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρωτῶ· ἀφ' οὗ

Ἀντερώτησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἐρώτησις, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐρώτησις.

Ἀντεστραμμένως· Ἐπίῤῥ. παθητ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ἀντιστρέφω· ἀντιγυρισμένα, ἀντίστροφα, ξανάστροφα, ἀνάποδα.

*Ἀντετέτυφο· ψευδ. ἀναγ. ἐν Ἰλ. Θ, 163, ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τέτυφο.

Ἀντευεργετέω, Μ. ήσω· (εὐεργετέω) εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μ' εὐεργέτησε· Ξεν. Ἀπομ. Β'.

Ἀντευεργέτημα, τος, τὸ· ἡ ἀμοιβαία εὐεργεσία.

Ἀντευεργέτης, ου, ὁ· ὅστις εὐεργετεῖ καὶ ἐκ μέρους του τὸν εὐεργέτην του· κάμνει καὶ αὐτὸς καλὸν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμεν εἰς αὐτὸν τίποτε καλόν.

Ἀντευεργετικός, κή, κόν· πρόθυμος, ἢ ὅστις ἔχει ἐλπίδα νὰ εὐεργετῇ τοὺς εὐεργέτας του.

Ἀντευκρατος ζώνη· ἡ ἐναντία, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἰσημερινοῦ εὔκρατος ζώνη. Κλεομήδ.

Ἀντευνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (εὐνοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως εἶμαι φίλος, ἀγαπῶ, θέλω τὸ καλὸν ἐκείνου, ὅστις εἶναι φίλος μου, μὲ ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν μου. Ξεν. Παιδ. Η'. πάντα ἀντευνοοῦντα τοῖς αὐτοῦ ἔχουσι.ω

Ἀντευπάσχω· Μλ. ἀντευπείσομαι (πάσχω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παθαίνω καλόν, τοῦτ' ἔστι εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος· Πλάτ. Γοργ. σλ. 520. E, ὑπό Schaef. μέν mel. σλ. 68. ἀντ' εὖ πείσεται, γράφεται θέλοντος, ἀμοιβαλλόμενον· ὑπό Heind. δὲ καὶ Bekker ἀποδεδεγμένον.

Ἀντευποιέω· (εὐποιέω) τινά. = Ἀντευεργετέω. Ξεν. Ἀναβ. Ε'. 5.

Ἀντεφεστιάω, Μλ. –άσω· (ἑφέστιος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φιλέω, ἀντιφιλέω, Πλάτ. Τιμ. σλ. 17. B. ἐλάχ ὁ Boeckh. Spec. σλ. 13. συμφώνως τῷ Procl. Schol. ἀντεφεστιάω ἀναγινώσκεται προκρίνει· ἀλλὰ τό, ἀντεφεστιάω εὕρηται καὶ παρὰ Φιλοστρ. καὶ Αἰλιαν. καὶ ὁ Bekker διετήρησε αὐτό. (α)

Ἀντεφευρίσκω· ἐξ ἐναντίας ἀνευρίσκω, ἐπινοῶ τι.

Ἀντεφοδεύω· = Ἀντεπέρχομαι. Σουΐδ.

Ἀντεφοδεύω. Μ. άσω· ἐξ ἐναντίας ἑτοιμάζω τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν, ἢ ἑτοιμάζω· ἢ βοηθῶ. Ἰωάνν. Ἐκγρ. ΙΕ'. 9. καὶ ἁπλῶς. πάντων τὰ καλά.ω

Ἀντεφορμέω. Μλ. ήσω· (ὁρμέω) μὲ ἁρπαγμένα καράβια εἶμαι ἁρπαγμένος εἰς λιμένα, ἢ στέκω 'ς τὴν ἄγκυραν ἀντικρὺ εἰς τὰ πλοῖα τοῦ ἐχθροῦ· εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω πανιὰ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἀντέχω. Μ. ἀνθέξω· (ἔχω, ἀνωμ.) ἀντικρατῶ· κρατῶ στερεὰ τίποτε· ἀντέχω αὐτοῦ τὴν χεῖρα· ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κρατῶ· ηχεῖρα ἀντέχει τινός.ω ἔτι δὲ καὶ ἀντέχω τινὸς ἢ τινί ἢ πρός τι ἁπλῶς· ἀμετβ. Ἀντέχω τοῖς πολεμίοις, τῷ πάνῳ, ταῖς ἐπιθυμίαις, πρὸς τοὺς καμάτους. Βαστῶ, διαρκῶ, διαμένω. Ὑπομένω, ὑποφέρω τι. Ἀνθίσταμαι, ἢ ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅθεν καὶ εἶμαι ἀρκετός, ἀρκετὰ δυνατός· εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κάμω τίποτε, δύναμαι, ἠμπορῶ· μετὰ Ἀπαρεμφατ. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· κηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ἀντέσχον.ω Σουΐδ. πάντα ἔχει βαστάζειν.ω Ἀλεξ. Ἀφροδ. Ἀλλά, ἀντέχω τινί τι· φέρω εἰς τινα τίποτε ἀρκετόν ἢ πολύ . .

πείθεῖτεν δὲ κάμπτων τὸν κόλπον .., καὶ Μέλανα ποταμὸν, οὐκ ἀντισχόντα τότε τῇ στρατιᾷ τὸ ῥεῖθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, τοῦτον τὸν ποταμὸν διαβάς .., ἦλθε πρὸς ἑσπέρην .« Ἡρότ. 7, 58. τοῦτ' ἔστιν ὁ ποταμὸς δὲν ἔδωκε, δὲν ἐπρόσφερεν ὅλ. δὲν ἔβαλεν ἐμπροσθεν τους πολύ νερόν ὥστε νὰ μὴν ἠμποροῦσιν νὰ τὸν διαβοῦν. Μέσ. ἀντέχομαι· μετά αἰτιατ. κρατῶ ἐμπρός μου τίποτε, ἐξαιρ. διαφεντευτικόν ὅρμα. ψάχνανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰδὼν ὠκυμόρων « Ὀδσ. Χ, 74. Παρά τοῖς μεταγενστ. μετά γενν. κρατιοῦμαι, βαστάζομαι στερεά ἀπό τίποτε· ἐμμένω εἰς τίποτε καὶ βαστάζω, ὅλ. μένω σταθερός εἰς αὐτό· προσκολλῶμαι εἰς τίποτε δυνατά, ὅλ. τό ἀγκαλιάζω, τό θέλω μέ ὅλην μου τήν ψυχήν, δέν τραβῶ χέρι ἀπό αὐτό· μεταφορ. ἐπί τό πλεῖστον. « ἀντέχεσθαι τῆς ἀρετῆς.« Ἡρότ 1, 134. καὶ Σοφ. Αἰτέχ. τοῦ πολέμου. Ἡρότ. 7, 53. τῆς εἰρήνης. Ἱππ. τῆς θαλάσσης. Θεόδ. Κατά πρῶτον εὑρηται ἡ λέξις παρά Πινδ. Νμ. 1. 50. « ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως .«

Ἀντάω, Ἰωνικ. παρά τό ἀνταω· ὅπερ καὶ Ὅμ. Ἰλ. Η, 423. ἐχρήσατο. «..οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν. Ζ. Ἀνταω.

*Ἄντη, ἡ (ἀντομαι κατά τήν 2. σημ.) δέησις, παράκλησις ἤτοι παρακάλεσμα· λέξις ὑπό Herm. σχηματισθεῖσα καὶ ἐν Σφκ. Ἠλ. 136. γραφεῖσα· ἀλλ' εἰσέτι πάνυ ἀμφβ.

Ἀντήδην. Ἐπίῤῥ. (ἀντάω) Ἱκετευτικῶς. Ἡσύχ.

*Ἀντήεις, εσσα, εν· (ἀντα) ἐναντίος, ἐχθρός. Δωρικ. ἀντάεις.

Ἀντήλιος, ὁ, ἡ· (ἀντί, ἥλιος) ὅποιος ἵσταται ἢ κεῖται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἐκτεθειμένος εἰς τόν ἥλιον· ἤτοι τόν ὁποῖον φῶς ὁ ἥλιος, εἶναι πάντοτε ζ τόν ἥλιον· ὅθεν· ἡμίονοι ἀντήλιοι.« Αἰσχλ. Ἀγμ. 530. τά εἰκοσίσματα ἢ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τά ὁποῖα ἦσαν βαλμένα ἐμπρός εἰς τάς πύλας (τάς πόρτας) τῶν σπητιῶν καί τά ἔβγηνε πάντοτε ὁ ἥλιος· καὶ πέσπερους ἀμοιρας αἱ δ' ἀντηλίους.« Σοφκλ. Αἴας 805. 2) Ὁ ὅμοιος μέ τόν ἥλιον· ὡς τό, ἀντίθεος. Εὐριπ. Ἰων. 1550. 3) ἀντήλια = παρήλια· (ἔστι δέ ὁ τύπος τῆς λέξ. Ἰωνικ. ἀντί ἀνθηλίους· ὅμως παρά τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ποιητ. ὡς καὶ πλείονες ἄλλαι ἐν χρήσει. Σοφ. Αἴ. 805. Ὁ δέ Ἀττ. κυρίως τύπος ἀνθήλιος εὑρηται πρῶτον παρ' Εὐρπ. καὶ τοῖς μεταγενστ. λογογρ.

Ἀντήλιον, τό· τό κοινῶς Ἰταλ. ὀμπρέλλα ἢ Γαλλ. παρασόλ. γνωστόν. Εὐστάθ.

Ἀντημοιβός, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντί Ἀνταμοιβός. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 52.

Ἄντην, Ἐπίῤῥ. (ἀντί) ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον, ἀντιπρύς, ἀντίκρυσ, ἀγκάντι.α. «πάντην στήτομαι.« Ἰλ. Σ, 308. ἀντιθέτως τῷ, φεύξομαι. παράβλ. καί Α, 590. Ἐμπρός, ἐμπροστά· «πάντην ἔρχεσθαι.« Ἰλ. Θ, 399. ἀντί τῷ, πάλιν τρέπεσθαι· «πάντην βαλλόμενοι.« Ἰλ. Μ, 152. Κατά πρόσωπον, ὁμμάτια πρός ὁμμάτια· ἐμπρός ζ τά ὁμμάτια φανερά· «ἄντην εἰσιδέειν.« Ἰλ. Τ, 15. Ω, 223. «πάντη λοίσσομαι.« Ὀδσ. Ζ, 231. παράβλ. Θ, 158, 213. «πάντην ἀγαπάζειν.« Ἰλ. Ω, 464. Πολλάκις εἰς παράστασιν τῆς ὁμοιότητος, ὡς ἐπίτασιν τῆς σημασ. ταύτης ἐν χρήσει· εἰκελος ἄντην, ἐναλίγκιος ἄντην· ὁμοιωθῆναι ἄντην. Ὅμ. παράβλ. ἄντα. Πτωτικῶς δέ, οὐδέποτε συντάσσεται ἡ λέξις.

*Ἀντηνορίδης, ου· ὁ. Πατρων. τοῦ, Ἀντήνωρ. Ἰλ.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνδρός, ἢ ἀνδρώπου. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 452. — 2) κύρ. Ὀνμ. Ἰλ.

Ἀντηρετέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους καπηλατῶ, τραβῶ τό κωπί.

Ἀντηρέτης, ὁ· (ἐρέτης) ὅστις τραβᾶ τό κωπί, λάμνει, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐν γένει δέ, ἐναντίος, ἐχθρός· ἀντί τοῦ, ἀντιστάτης. Παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θ 268.

Ἀντήρης, ὁ, ἡ· ὅστις κεῖται, ἢ στέκεται ἀντίκρυτα· ἀντιπρυνής. Ἐξαιρ. καθ' ὑπερβ. σημασ. ὅστις πολεμεῖ ἀπό τό ἐναντίον μέρος· ἐναντίος, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, «πλησίαι στέρνων ἀντήρεις.« Σφκ. Ἠλ. 89. ὅλ. πρός τό στῆθος, ἀπ' ἐμπρός· (ἔστι δέ ἡ λξ. εἴτε σύνθ. παρά τό ἀντί καί ἄρω, ὡς τό, ἐρήρης. Ἰδέ Heath. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 408. εἴτε ὡς ἐπίθ. παρά τό, ἀντί ἀμέσως ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀγχήρης παρά τό ἄγχι· καὶ λ. τ. τ. Ἡ σύνθ. αὐτῆς δέ, τῷ ἐρύσσω, πάνυ σφαλερά· ἰδέ ἀντῆρις.

*Ἀντηρίδιον, τό· ὑποπτ. τοῦ ἀντηρίς.

Ἀντηρίς, ίδος, ἡ· ἀσυμπιστήρι· τό τουρκ. ἰταλικ. στυλωτήρι· (πιθανῶς παρά τό ἀντί ἄντην. Ἡ τύπωσις αὐτοῦ τῷ, ἄρω, μέν πάνυ ἀπίθανος, τῷ ἐρείδω δέ, ὅλως σφαλερά.)

Ἄντησις, εως, ἡ· (ἀντάω) συνάπτημα, συνάπτησις. — 2) πληθυντκ. Ἱκεσία ἤτοι θερμή παράκλησις. Ἡσυχ.

Ἀντηχέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ, ἀντηχοῦμαι. Θεόφρ. ἀφ' οὗ

Ἀντήχησις, εως, ἡ· ἀντηχολόγημα, ἀντήχημα.

Ἀντί, προθ. βλ. μετά Γενικῆς· σημαίνει δέ κυρίως, τό, ἐναντίον. — 1) Κατ' ἀκριβῆ τόπου σημασίαν· τό κατέναντι, ἀπέναντι, ἀντικρύ, ἐμπρός. Ἀντί ὀφθαλμοῖιν. Ὀδσ. Δ, 115. ὡς τό, ἄντα παραείσας. Ἡσθ. Ἔρ. 672. «μηδ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ἀμφιβάλῃ.« Ἀντί τίνος στῆναι. Ἰλ. Φ, 481. — 2) Κατ' ἐχθρ. σημασ. ἐναντίον· κατά τινος. «ἠείσατο ἀντί Αἰακίδαο. Ἰλ. Ο, 415. ὅπου ὅμως ὁ Wolf, ἄντα γράφει· ὅτως σπάνιον. — 3) Ἐπί τό πλεῖστον δέ σημαίνει ἡ Ἀντίστοιχίαν, ἴσην ἀντίμισθον· ἀντικατάστασίν τινος δέ ἰσοτίμου· διαδοχήν, ἢ τόπον ἄλλου ἐπέχειν· πάντι πολλῶν λαῶν ἐστί.« Ἰλ. Ι, 116. τό ἡμίτ. ἀξίζει ὅσα πολλούς, τοῦτ' ἔστι τόσον, ὅσον ἄλλοι πολλοί ἀξίζουν εἰς τόν τόπον του. «ἑξείης ἐστίν ἀντί ἀδελφοῦ.« Ὀδσ. Θ, 546. τό κοιν. παρ' ἡμῖν ἀξίζει ἢ εἶναι ἴσια μέ ἀδερφόν· πάντι ἑκάτῳ εἰμί.« Ἰλ. Φ, 75. ὅλ. εἰς τόπον ἑκάτου· παράβλ. καί Θ, 163. 233. καὶ Ψ, 650. καὶ Ω, 254. καὶ Ὀδσ. Θ, 405. Αὐτή τῆς λέξεως ἡ χρῆσις ἐγένετο παρά τοῖς Πεζογράφοις τελειοτέρα καὶ πολυσημαντοτέρα. α) τιμήματος ἢ ἀξίας ὅλωτικῆ· «δέμας ἀντί σώματος· ἢ κινδύνῳ ζωῆς κτωμένη· τοιαύτην σημασίαν φέρει καὶ ἡ πολλαχοῦ τοῖς ἀπαφορικοῖς σύνταξις αὐτῆς· ἀνὰ οὗ, ἀνὰ ὅ, του, ἀνὰ ὧν· τό ἀνὰ ὧν ὅμως ἀναπληροῖ καὶ τό, ἀντὶ τούτων ὅτι — διά τοῦτο, ἐπειδή· ἀντὶ τοῦ, πρός τί; διά τί; Ἔτι δέ καὶ μετά τῆς ἀπαρεμφ. Ἀντωμ. «τοὶ δέ Θεοὶ τῶν δ' ἀντὶ χάριν μνησείεσθαι ἔοικεν.« Ἰλ. Ψ, 650. καὶ Ἡρότ. 3, 59. κατά Wess. καὶ Schaef. L. Bos. σελ. 410. — β') Τοῦ, τόπον ἄλλου ἐπέχειν. Ἀντί τινος βασιλεύειν· νεκρός ἀντί νυμφίου χρήσιμος ἀντί ἀχρήστου· καὶ ἐπίσκιον ἀντί τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.« Ἡρότ. 6, 32. καὶ Σοφ. «ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ.« Κ. π. Σ, 1. Ἔτι δέ καὶ μεταβολῆς· δοῦλον ἀντί βασιλέως ποιεῖ.— γ') Εἰς συγκριτικόν μόριον· ἐν ἀντ' ἐνός. Πλάτ. Φίληβ. σελ. 63. Β. Πολ. σελ. 351. Β. Νόμ. σελ. 705. Β. Παράβλ. Πρός μετ' αἰτιατ. κατά σημασ. Γ. 3. ὅ. Ἔτι δέ καὶ τοῖς συγκριτ. ἐπιφερομένη· πλέον ἀντί σοῦ· μείζων ἀντί τῆς πάτρας. Σφκλ. Τρχ. 577. Ἀντγ. 182. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 627. Ὡσαύτως καί, ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Σφκ. Αἴ. 444. Ἀρστφ. Νφ. 655. Schaef. L. Bos. σλ. 737. Jac. Ἀνεδ. Παλατ. σλ. 818. Ἔτι δέ καί, αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος· ἔνθα τό, τί τινος χρητιμώτερον. Ξεν. Ἀπμν. 1, 7. 2, 7, 10. 3, 4, 9. 9. παράβλ. Πρό κατά σημτ. 4, β'. καὶ Πρός μετά αἰτιατ. κατά σημτ. Γ. 2. δ. — ε') μετά βεβαιωτικῶν, παρακλητικῶν, ἱκετευτκ. ῥημάτων ὡς ἡ Πρός μετά γενν. «ἀντί παίδων τῶνδε ἱκετεύομεν.« Σφκ. Οἰδ. Κ. 1326. Ἀπολ. Ῥό. 216. κατά ταύτην τήν σημασ. ὅμως ἐννοεῖται ἡ τοπική ἀναφορά τοῦ, ἐμπρός, ἀντικρύ, ἐνώπιον. — Οἱ Ποιηταί εἰώθασι μέν ἐνίοτε ἐπιφέρειν τήν Ἀντί τῇ λέξει ἢ συντάσσεται «..των δ' ἀντί χάριν μνησείεσθαι δοίεν.« Ἰλ. Ψ, 650. ἀλλ' ἡ ἀναστροφή οὐκ ἐπιτρέπει τήν τοιαύτην χρῆσιν· ὅπερ ὁ Herm. cen. Med. Emsl. w. 1143. ἐφεύρετο ἁπλῶς τῶν Γραμματικ. εἶναι λέγει. — Ἐκ Ἐπίῤῥ. ἀνάρθ. ἀπαρεμφτκ. συντάσσεται ἡ Ἀντί· ἐξαιρ. παρ' Ἡρότ. «ἀντί ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλωνα ἀντί, ἢπ' ἄλλων ἄρχεσθαι.« Ἡρότ. 1, 210. παράβλ. 6, 32. 7, 170. Ἔτι δέ ἡ σύντξ. αὕτη Ἰωνικ. μόνον· οἱ γάρ Ἀττκ. ἀνάρθρ. τιθέασι τό ἀπαρεμφτκ. π. χ. ἀντί τοῦ ἄρχεσθαι· ἡ οἱ ἡ Ἀντί προθέσεως τύπον ἐπέχει. — Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ Ἀντί τά, ἐναντίον, ἀντικρύ· ἀντιβαίνω· ἀντιμέτωπος, ἀντίπορος· Ἐχθρικήν ἐναντίωσιν· ἀντιπολεμῶ· ἀντιλέγω· ἀντίπαλος· τό ἀμοιβαῖον· ἀντιδεξιόομαι· τό τόπον ἐπέχοντος· ἀντιβασιλεύς, ἀνθύπατος· ἀντεταμίας. Ὁμοιότητα καὶ ὁμοιότητα, ἢ ἀναλογίαν· ἀντίνωρ· ἀντίθεος· ἀντίξεος, ἀντιάνειρα· ὅθεν καὶ τό ἀντίθετον· ἀντίμορφος· ἀντιπρόσωπος, ἀντίτυπος.—Ὡς Ἐπίῤῥ. ἀφ' οὗ τό, ἄντα, ἄντην, Ἐπιθτκ. ἀντίος ὡς τό, ἀπιος παρά τό ἀπό. Ῥημτ. ἀντιάω, ἀντιάζω, ἄντομαι, ἀντάω κ. τ. τ.

Ἀντία, συνήθως Ἐπίῤῥ. = ἄντην κυρίως δέ Οὐδέτ. πληθυντ. ἐκ τοῦ, Ἀντίος ὑπερ ἰδέ. Ὅμ. καὶ Ἡρότ. ὡς καὶ τό, Πρῶτα, κ. τ. τ.

Ἀντιάζω. Μ. άσω· Δωρ. -ξω· (ἀντί) κατά φιλίαν. καὶ ἐχθρικήν σημασίαν· μετά αἰτιατ. Ἡρότ. 4, 80, 118. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. «καὶ γάρ οἱ θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγραι Γιγάντεσσιν μάχην ἀντάξοντα .« Πινδ. Νμ. 1, 101. — 2) Ἐπικαλοῦμαι τήν βοηθείαν τινος· ἀντιάζω τινα. «καὶ σ' ἀντιάζω πρός ἑφετῶν Διός.« Σφκ. Αἰ. 49. 3) Αὐτός. Ἠλκ. 880. μετά γενν. ἀντί τοῦ, τυγχάνω, λαμβάνω. Ἰδέ ἀντιάω. Ἀπωτ.

Ἀντιαμοιβός, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντί Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα, ας, ἡ· (ἀντί, ἀνήρ) ὡς τό, βοωτιάνειρα, κυδιάνειρα, καὶ τ. τ. Ἔτι δέ τό μόνον σημκ. ὅτεμα ἀπό τινος ἄρτου, εἰς ἀνωρ, ἢ ἠνωρ λήγοντος· (ὅτε δέ οὐ δυνατόν παράγεσθαι τήν λέξιν ἀπό ἄρτου εἰς ος λήγοντος, διά σκευ τό βραχύ α τοῦ θηλκ.) παράβλ. δοίτειρα, σώτειρα καὶ τ. τ. Ἐν Ἰλ. ἀεί ἐπί τῶν Ἀμαζόνων· ὁμοία ἢ ἴση μέ ἄνδρας εἰς τήν μάχην· ὡς τό, ἰσάνδρος· παρά δέ Πινδ. Ὀλ. ΙΒ'. 23. «Στάσις ἀντιάνειρα.« τοῦτ' ἔστιν εἰς τήν ὁποίαν ἀνήρ πρός ἄνδρα μάχεται· τό παρ' ἡμῖν συνήθ. ἕνας πρός ἕνα.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, ἡ· (ἄξων) ὁ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἢ τῆς γῆς πόλις.

Ἀντιάς, άδος, ἡ· πληθ. Ἀντιάδες· αἱ ἀδῖνες ἤτοι τά παραδόξαλα ἤγουν αἱ βλαστίδες τοῦ λαιμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἄλλως καὶ Παριτόμια λέγονται. Παῦλ. Αἰγ. ἐξαιρ. ὅταν ἦναι πρισμέναι.

Ἀντιαχέω, (ἀχέω) ἀντιφωνάζω, ἢ ἀντιμαζῶ. Ὀργ. Ἀργ.

*Ἀντιάχω, (ἰάχω) = τῷ προηγουμ.

Ἀντιάω, ῶ. Μ. άσω· παρ' Ὁμ. ἀντίω. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, φιλκ. καὶ ἐχθρ. ἐπὶ προσ. καὶ πρᾶγμ. ἁρμῶ κατά τινος, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ· μετὰ γενικ. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἱ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.» Ἰλιάδ. Η, 251. συνηθέστερον δὲ ἐπὶ πραγμάτων· εὐγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω εἰς κάνεν κινδυνῶδες ἔργον καὶ τ. τ. Ἀντιάω πολέμοιο, πόνοιο, μάχης, ἔργων, ἀέθλων. Ὁμ. ὅταν τὸ ῥῆμα ἢ ἀποτελεσματικῆς ἐννοίας σημαντικόν, τὸ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γενικ. ὑστέρων ἀντιάσειε.» Ἰλιάδ. Ν, 290. ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ θεῶν, οἵτινες δέχονται εὐμενῶς τὰς αὐτοῖς προσφερομένας θυσίας. Ἀντιάω ἑκατόμβης, ἱρῶν, κνίσσης αἰγῶν. Ὀδ. Α. 25. Γ, 436. Ἰλιάδ. Α, 67. ὅθεν καὶ γενικ. ἀπολαμβάνω, μετέχω, ἔχω μοιράδι εἰς τίποτε· μετὰ γενικ. π. . .ὧν ἐπέσεις' ἑκάτερθε ταλαπείριον ἀντιάσαντα.» Ὀδ. Ζ, 193. Φ, 402. Ἰλιάδ. Π, 62. Ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. ἀντιάσασθε γάμου.» Ἰλιάδ. Ω, 62. Κατὰ σημασίαν ἐγκαρδίου σπουδῆς εἰς βοήθειαν ἅπαξ ὡσαύτως. «Μήτηρ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἥδε, σὺν ἀδαήτῃ' ἀλίητιν, ἔρχεται, οὐ παιδὸς τεθνηότος ἀντίοσα.» Ὀδ. Ω, 56. ἀλλὰ κάνταῦθα μετὰ γενικ. διὰ τὸ εἶναι ἀποτελεσματικὴν τὴν πρᾶξιν. 2) συναπαντῶ καθ' ὁδόν· ἀπαντῶ τινα 'ς τὸν δρόμον, ἄρα κατὰ περίστασιν, ἀπροσδόκητα· μετὰ δοτικ. «μὴ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ.» Ὀδ. Σ, 146. ἴσως ποτὲ νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσῃς. «ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.» Ἰλιάδ. Φ, 151. τὸ ἠθικ. διὰ τοὺς εὑρεῖς ὁ συμφέρων μου, διὰ πέσουν 'ς τὰ χέρια μου. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἄλλα τοι ὑμμ' εἶπε θεμιστοπόλος Διὸς ἀντιάσαντα.» Ἰλιάδ. Κ, 551. ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ γενικὴν σημασ. ὡς παρηλάσατε, θεά, γοῦνα βροτῶν ἀντιάσαντι, καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ.» Ὀδ. Ν, 312. ἴδια τὸ, ἀντιάσαντι = τῷ, ἐντυχόντι. 3) πηγαίνω που νὰ ἑτοιμάσω, νὰ βάλω τι εἰς τάξιν· μετὰ αἰτιατ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Α, 31. «ἐμὸν λέχος ἀντίοωσα.» παράβλ. κορτύνω. — 4) παρακαλῶ, δέομαι· μετὰ αἰτιατ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἑλλην. μόνον ὡς τὸ ἀντιάζω. Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 694. — 5) Μέσ. = ἐναντιώμαι· μετὰ δοτικ. Θεόδ. 2, 40. «καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἡναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.» ὅπερ κατὰ Reisig Conj. ἐν Ar. 1. σλ. 144, ἀνηντιώμεθα· κατὰ Goeller δέ, ἀντιώμεθα, διτί ἠναντιώμεθα, ἀναγνωστέον. (τὸ α τῆς πορολγ. ἀεὶ βραχυ, ὥστε τοιουτοτρ. ὁ Μλ. καὶ ὁ ἀόρ. ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀντίζω.)

Ἀντιβάλλειν, Ἑλλ. (βαλὼν) ἐναντιωτικά, ἀντικρυστά· ἀντίκρυτα πηγαίνωνται, πατῶνται. 2) Ἀναπεδᾶ, πρὸς τὰ ὀπίσω. Πλούταρ.

Ἀντιβαίνω. Μ. ήσομαι· (βαίνω, ἀνμλ.) ἐναντίον ὑπάγω, ἢ πατῶ· ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι. συνών. Δοτ. Ἡρόδ.

Ἀντιβάλλανος, ἡ· = Κηλὶς· ἴσως ἀπειδὴ καὶ ἀπελαύνεται ἀπὸ τὸν τόπον τῆς βαλάνου.

Ἀντιβάλλω. Μ. βολῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ἀντιρρίχνω, ἐναντιοῦμαι· «. . κ' εἰ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβλημένος, ἀπολείμην.» Ἀρστφ. Ἱππ. 569. ὁμὴ. στικάμενοι ἐγὼ μόνος ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. — 2) Παραβάλλω, συγκρίνω. Στρέβ. «ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους.» — 3) ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω κατὰ τύχην τινά, συνομιλῶ. Ἡρόδ. καὶ Λουκιὰν ΚΔ'. 17. τινί.

Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ· (βασιλεύς) βασιλέως τόπον ἐπέχων· ἔστις εἶναι εἰς τόπον βασιλέως· τὸ Ἰταλ. βίτσε ρέ.

Ἀντιβασιλεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀντιβασιλεύς. Ἰώσηπ. Δ'. Ζ'. 1. Δίων. Ἅλλ.

Ἀντίβασις, εως, ἡ· (ἀντιβαίνω)· πηγαιμός ἐναντία, ἢ ἀντίκρυτα· ἀντιπολέμημα, ἐναντίωσις, φιλονεικία.

Ἀντιβάτης, ου, ὁ· ὅστις πηγαίνει ἀντίκρυτα ἢ ἐναντία τινός. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 201. ἀντίμαχος, ἐναντίος. 2) ὁ σύρτης μὲ τὸν ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, ὁ μοχλός. (ᾱ) ἀφ' οὗ

Ἀντιβατικός, ἡ, κὸν· ὅς τις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς ἐναντίωσιν.

Ἀντιβίᾳ· δοτικὴ πτῶσ. τοῦ ἀντίβιος, ἀντὶ ἐπιῤῥ. ἐν χρήσει. = ἀντιβίην.

Ἀντιβιάζομαι. Μ. σομαι· μεσ. ἀποδ. (βιάζομαι) μεταχειρίζομαι βίαν ἐξ ἐναντίας, μὲ βίαν ὑπομακρύνω τὴν βίαν· τὸ κοινὸν ἡμῶν· μὲ καρφὶ βγάνω τὸ καρφί.

Ἀντιβιβρώσκω· (βιβρώσκω) Μλ. -βρώσομαι· ἀντιτρώγω, τρώγω ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ τρώγει.

Ἀντιβίην. Ἐπιῤῥ. ἐναντίον, ἐνάντια, ἐναντιωματικά· «ἀντιβίην ἐρίζειν» ἀντιφιλονεικῶ, ἀντιβίην κλᾶσαι· ἀντιορμῶ, ἀντβ. πειρησήναι, δοκιμάζω τινα μὲ τὸν πόλεμον, ἐνλ. πολεμῶντας μαζύ του· τινί. Ἰλιάδ. Φ, 226. Ὡσαύτως ἐχρησίμευε καὶ τό, ἀντίβιον· παρὰ τοῖς Παίγν. ἐν τῷ, ἀντιβίᾳ· κυρίως δοτικ. γεν. ὀλκ. παρὰ τὸ

Ἀντίβιος, ία, ιον· καὶ Ἀντίβιος, ὁ, ἡ· (βία) ὅστις μεταχειρίζεται βίαν ἐναντίον εἰς βίαν· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιώνεται· ἐν γένει ἐνάντιος· ὡς ἐπίθ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξει ἀντιβίοισι ἐπέεσσι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἀντιβίην καὶ ἀντίβιον, ἐπιῤῥμτκ. ὡς τό, ἀντα.

Ἀντιβλάπτω. Μ. ψω· (βλάπτω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βλάπτω, ἀδικῶ.

Ἀντιβλέπω. Μ. ψω· (βλέπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. βλέπω, κυττάζω, ἴσια ἢ ἀντίκρυτα· μετὰ δοτικ. «ἀντιβλέπω τῷ ἡλίῳ, τῷ φωτί, τῷ πατρί.» Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τι· ἀφ' οὗ

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ· ἀντικύταγμα. Ξεν. Ἱέρ. Α'. 35. «παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδεται αἱ ἀντιβλέψεις.»

Ἀντιβοάω. Μλ. -βοήσομαι (βοάω) ἀντιφωνάζω, ἀντικράζω. Βίων.

Ἀντιβοηθέω. Μλ. ήσω (βοηθέω) τινί. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ. Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. 4. «ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς.»

Ἀντίβοιος, ου, ὁ, ἡ· (βοῦς) ὅστις ἀξίζει τόσα, ὅσα ἕνα βόϊδι.

Ἀντιβολέω. Μλ. -βολήσω (ἀντιβάλλω) ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἀντίκρυτα· μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω ἐναντίον τινός· μετὰ δοτικ. τοῦ προσ. παρ' Ὁμ. ἔστις πολλάκις χρῆται τῇ λέξει καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἔτι δὲ καὶ γενικῆ τοῦ προσ. Ὀδ. Σ, 273. σπανίως δοτικ. τοῦ πράγμ. ἀντιβ. φόνῳ ἀνδρῶν, τάφῳ. Ὀδ. Δ, 416. Ω, 87. — 2) ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω τι κατὰ τύχην, μετέχω, ἔχω ἢ πέρνω μέρος εἰς τίποτε· καὶ μετὰ γενικ. τοῦ πράγμ. Ἀντιβ. μάχης, τάφου, ἐπιτύχοι. Ὁμ. γάμου. Ἡσιόδ. — 3) παρακαλῶ διὰ βοήθειαν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ξενοφ. Πολ. Ἀθ. 1, 18. ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀρστφ. Ἱππ. 672. (ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως, ἀντιῤῥίχνω, ἢ ῥίχνω ἐναντίον, φαίνεται ἄχρηστος.) ἀφ' οὗ

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ἡ· καὶ ἀντιβολία ἡ· ῥίμμα ἐναντίον, ἀντιῤῥίμματον, Σύγκρισις, παραβολή. 2) συναπάντησις. 3) Παρακάλεσις, ἱκεσία. Θουκ. Ζ'. 75.

*Ἀντιβόλησις, εως, ἡ· = τῷ ἐπρ.

*Ἀντιβολία, ας, ἡ = ἀντιβολή.

*Ἀντιβομβέω. Μλ. -ήσω. (βομβέω) ἀντιβοΐζω ἢ ἀντιβάζω, ἀντικροτῶ.

Ἀντιβουκολέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλι γελῶ, ἀπατῶ. Ἰουστίν.

Ἀντιβραδύνω. Μ. υνῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὀργοπορῶ. Σχολ. Θουκ.

Ἀντιβροντάω, ῶ. Μ. ήσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας βροντῶ. Λουκιαν.

Ἀντιβρώσκω· ἰδὲ Ἀντιβιβρώσκω.

Ἀντιγεγωνα, (γέγωνα) ἀντιφωνάζω, ἐξ ἐναντίας φωνάζω.

Ἀντιγενεαλογέω. Μλ. -ήσω (γενεαλογέω) κάμνω τὸν κατάλογον τῆς γενεαλογίας, ἢ ἀποδείχνω τὴν γενεαλογίαν τινὸς κατ' ἄλλον τρόπον, ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν κάμνει αὐτὸς ἢ ἄλλος τις. «Ἑκαταῖος δὲ γενεαλογήσαντι ἑαυτὸν, καὶ ἀναβήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει.» Ἡρόδ. 2, 143.

Ἀντιγενναάω. Μλ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γεννῶ.

Ἀντιγηροτροφέω, ῶ. Μ. ήσω· (γηροτροφέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γηροκομῶ, τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατεῖα του.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ. Μ. ήσω· εἶμαι ἄλλης γνώμης, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, περίτεινος. Ξεν. Παιδ. Δ'. 3. παρὰ τὸ

*Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· ον, τό· (γνώμη) ὅστις ἔχει ἐναντίαν γνώμην, εἶναι ἐναντίας γνώμης, φρονεῖ ἀλλοιῶς· ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἰδέαν περίτινος, ἢ στοχάζεται καὶ κρίνει διαφορετικά.

Ἀντίγραμμα, τος, τό· (ἀντιγράφω) γράμμα, τὸ ὁποῖον δίδει τις εἰς ἄλλο ἀπὸ ἕλαβε π. χ. ὅταν ὑποσχεθῇ τις νὰ κάμῃ τίποτε διὰ κίνδυνον καὶ δίδει τὴν ὑπόσχεσίν του ἔγγραφον· καὶ ὁ ἄλλος δίδει ὡσαύτως εἰς αὐτὸν ἔγγραφον ὅτι ἂν τὸ κάμῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του δέλει τῶ πληρώσῃ ὅσα ἐσυμφώνησαν· ὅμοιον γράμμα· συμφωνον γράμμα μὲ τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλκ. κόπια.

*Ἀντιγραφεύς, έως, ὁ· ἔστις εἶναι διωρισμένος εἰς βασιλικὴν ἢ πολιτείας κάταν νὰ ἀντιγράφῃ ἢ νὰ γράφῃ ἁπλῶς καὶ αὐτὸς ὅσα γράφει καὶ ὁ Καπίρος, ὅτι πέρνει καὶ δίδει, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἀπάτη ἐκ μέρους τοῦ Καπίρου· τὸ ἰταλκ. Κοντρολόρος. Boeckh. ἐν Ath. Staatshausch. 1, σλ. 98. 198. 201. ἐχι δέ, ὁ γράφων ἴσια καὶ ὁ γράφων τὰ ἐναντία· ὡς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὁ Κούμας· ὅστις καὶ τὸ ἀντίγραμμα, τὸ ἀντιγραμμένον ἁπλῶς ἐξηγεῖ.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ· ἀμοιβαῖον γράμμα, ἀπόκρισις ἔγγραφος. — 2) Ἐπὶ κριτηρίου· ἔγγραφον ἐγκάλεσμα ἐναντίον εἰς τὸν ἐγκαλεστήν· γενικῶς δὲ, ἐγκάλεσμα. Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 27. C. — 3) τὸ ἰταλκ. κοινῶς γνωστόν, Κοπιάρισμα.

Ἀντίγραφον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὰ ἀντίγραφα· ἢ κόπιες πρωτοτύπου τινὸς γράμματος· ἔστι δὲ ἡ λέξις τὸ οὐδτρ. τοῦ

Ἀντίγραφος, ου, ὁ, ἡ· πρωτότυπον σύμφωνα ἀντιγραμμένον. Ἰταλκ. κοπιαρισμένον· γραμμένος διὰ νὰ φυλάγηται εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν, ἢ διὰ νὰ μὴ χαθῇ.

Ἀντιγράφω. Μ. ψω· (γράφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ ἰταλκ. κοπιάρω· ξαναγράφω· ἐγγράφως ἀποκρίνομαι. 2) ἐγκαλῶ καὶ ἐκ μέρους μου ἐγγράφως τὸν ἐγκλεστήν μου εἰς τὸ κριτήριον· ἐν γένει ἐγκαλῶ· αἰτιατκ. τοῦ προσώπου. β') δίδω ἔγγραφον ἐξαίρεσιν ἐναντίον ἐγκαλέσματός τινος εἰς τὸ κριτήριον (ᾱ). ἀφ' οὗ

*Ἀντίγραψις, εως, ἡ = ἀντιγραφή. 2: ἐγγραφον ἐγκάλεσμα· ἐξαίρεσις ἐναντίον ἐγκαλέσματός τινος εἰς τὸ κριτήριον. Bremi Lys. Ἐπῤῥ. Panel. 10.

Ἀντιδάκνω. Μ. δήξομαι· (δάκνω, ἀνμλ.) ἀντιδαγκάνω, ξαναδαγκάνω. Ἡρόδ. Δ'. 168. δαγκάνω εἰς τίποτε.

*Ἀντίδειξις, εως, ἡ· (δεῖξις) λόγος· ἐναν-

τίοι τινος. Θκδ. 3, 42. Poppo ἐν Θκδ. T. I. 1. σλ. 243.

Ἀντίδειπνος, ου, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) ὅστις τρώγει ἀντὶς διά ἄλλον, ἡ εἶναι εἰς τήν τράπεζαν εἰς τόπον ἄλλου. Λουκιαν.

Ἀντιδεξιόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι· (δεξιόομαι) ἀμοιβαίως προτείνω τήν δεξιάν μου χεῖρα, ὑποδέχομαι τινά μὲ ἀμοιβαίαν δεξίωσιν· τόν ἀγκαλιάζω ἀμοιβαίως. Ξενφ. Πανδ. Δ'. 2.

*Ἀντιδέομαι. Μλ. -δήσομαι (δέομαι, ἀνμλ.) ἀντιπαρακαλῶ. Πλάτ. Λάχ. σλ. 186. D.

Ἀντιδέρκομαι· (δέρκω, ἀμλ.) Μλ. -δέρξομαι. = Ἀντιβλέπω. Εὐριπ. Ἡρακλ. 162.

Ἀντιδέχομαι· Μ. ξομαι· (δέχομαι, ἀνμλ.) ὡς καί παρ' ἡμῖν· εἰς ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δέχομαι, λαμβάνω, τίποτε.

Ἀντιδημηγωγέω, Μλ. ήσω· (δημαγωγέω)· φέρομαι, ὁμιλῶ, πολιτεύομαι ὡς ἐνάντιος ἄλλου δημαγωγοῦ· πράττω καί λέγω τά ἐναντία τῶν, ὅσα πράττει καί λέγει αὐτός· Εὐστάθ.

Ἀντιδημιουργέω, Μλ. ήσω (δημιουργέω)· εἰς ἐναντίας δημιουργῶ, κτίζω, κατασκευάζω, φτιάνω· Κλήμ. Σελ. 226. καί Ἀθήν. 469.

Ἀντιδιαβαίνω· Μ. βήσομαι· (διαβαίνω, ἀνμλ.) ξαναδιαβαίνω, ἡ διαβαίνω ὡσαύτως· διαβαίνω, ὑπερνῶ πέρα, ἤτοι εἰς τό ἀντιπέρα μέρος· Ξεν. Ἀγησ. Α'. 8.

Ἀντιδιαβάλλω· Μ. βαλῶ· (διαβάλλω, ἀνμλ.) εἰς ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως διαβάλλω, κατηγορῶ, τό τουρκεβ. βάλλω μοναχοκλοίκια.

Ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ· ἐναντία διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις, ἀντιμοίρασμα, ἤτοι μοίρασμα εἰς ἐνάντια μερίδια· τοῦ μοιρασμένου ξαναμοίρασμα, Γαλην. παρά τό

Ἀντιδιαιρέω, Μλ. -ρέσω· (αἱρέω, ἀνμλ.) ἀντιμοιράζω, ἡ ἄλλέως μοιράζω, κάμνω ἐνάντιον μοίρασμα τοῦ, ὅ,τι ἔκαμεν ἡ κάμνει ἄλλος· Στράβ. Ιβ'. Σελ. 806.

Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ, ἡ· (διάκονος) ὅστις ὑπηρετεῖ ἀμοιβαίως· ὅστις ξαναυπηρετεῖ, μεταυπηρετεῖ· Στράβ. Ιζ'. (-ου-ου).

*Ἀντιδιαλέγομαι· Μλ. -ξομαι (διαλέγομαι) ἀντιλέγω, λέγω τά ἐναντία τῶν, ὅσα λέγει ἄλλος, φιλονεικῶ· Χρύσιπ. παρά Διογ. Δρτ. 7, 202.

Ἀντιδιαλλάττομαι· Μλ. -ξομαι· μέσ. ἀποδ. (ἀλλάττομαι) κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν· πέρνω ὀπίσω τό ἰδικόν μου, τό ὁποῖον μ' ἐπῆρεν ἄλλος καί δίδω τό ἰδικόν του, τό ὁποῖον ἐπῆρα ἐγώ· π. χ. αἰχμαλώτους εἰς τόν πόλεμον· 2) κάμνω ἐναντίαν ἀλλαγήν, δηλ. ὄχι τήν πρέπουσαν.

Ἀντιδιάμετρος, ἡ· (διάμετρος) ἐκ διαμέτρου, ἤτοι ἰσαπέρα ἐναντίοι.

Ἀντιδιαπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀντιπλέκω, ἤτοι πλέκω ἐνάντια, τό κοινότ. μπερδεύω, λοξεύω· ἐξ ἐναντίας· Μεταφ. Αἰσχίν κἀντιδιαπλέκει λέγων· δηλ. εἰς τήν ὁμιλίαν του μεταχειρίζεται δολιότητας, διά νά φέρῃ σύγχυσιν εἰς τούς ἀκροατάς, νά μή καταλαμβάνουν τόν κύριον σκοπόν τῆς ὁμιλίας του.

Ἀντιδιαστέλλω· Μ. λῶ· (στέλλω) βάλλω ἕνα ἀντίκρυτα 'στ' ἄλλο, καί οὕτω διακρίνω ἓν ἀπό τό ἄλλο· Διονύσ. Ἁλικαρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ· ἀντίκρυσμα δύω ἡ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν πρός τό ἄλλο καί τοιουτοτρόπως διάκρισις, ἡ γνώρισμα τῆς μεταξύ των διαφορᾶς.

Ἀντιδιαστροφή, ἡ· (στρέφω) ἐναντία διαστροφή.

Ἀντιδιατάσσω· Μ. ξω· (τάσσω) ἀντιδιατάζω, κάμνω διαταγήν, διάταξιν ἐναντίαν εἰς ἄλλην, τήν ὁποίαν ἔκαμεν ἄλλος· ἀντιδιορίζω.

Ἀντιδιατίθημι· Μ. -θήσω· (τίθημι) εἰς ἐναντίας βάλλω, διορίζω τι· ἀλλάζω τήν κατάστασιν, τήν θέσιν, τόν τόπον τινός· ψεκαῶς παθόντα ἀντιδιατίθημι· ἐκδικῶ τινα διά τό κακόν ἡ διά τήν ἀδικίαν, τήν ὁποίαν ἔπαθε· Εὐστάθ.

*Ἀντιδιδάσκαλος, ὁ· (διδάσκαλος) συνήθως κατά πληθ. ἀριθμ. ἀντιδιδάσκαλοι οἱ ποιηταί, ἡ χορηγοί, οἵτινες χορηγοῦσι, τοῦτ' ἔστι παραστήνουσι χορούς διατριβοῦν, ἡ δράματα, ἀντιπαρατασσομένους εἰς ἀμιλλαν· Casaub. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 525. καί Schwgh. ἐν Ἀθην. T. 3. σλ. 309. ἰδέ ἀντιδιδάσκω.

Ἀντιδιδάσκω, Μ. -δι,δάξω (διδάσκω, ἀνμλ.) ὡς καί παρ' ἡμῖν· διδάσκω ἐναντία ἡ ἄλλέως 2) ἐπί δραματοποιῶν· παρασταίνω νέον δράμα ἰδικόν μου, διά νά παραβληθῇ μέ τό δράμα ἄλλου ποιητοῦ, καί οὕτω φιλονεικῶ περί τῆς νίκης, δηλ. τίνος δράμα θέλει φανῇ καλήτερον· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1410. «Δᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καί Σιμωνίδην».

Ἀντιδίδωμι, Μ. δώσω· (δίδωμι) ἀντιδίδω, ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δίδω, ἀνταμείβω· ἤτοι, δίδω ἄλλοτι πρός ἀνταμοιβήν· ἀντιδ. τήν οὐσίαν τινί προφέρω εἰς τινα τήν περιουσίαν μου εἰς ἀλλαγήν μέ τήν ἰδικήν του· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 261. ἰδέ ἀντίδοσις.

Ἀντιδιέξειμι· (εἶμι) ἀντιεξηγῶ, ἀντιδιηγοῦμαι τίποτε.

Ἀντιδιεξέρχομαι, Μ. -λεύσομαι· = τῷ προηγμ.

Ἀντιδίιστημι, Μ. -αστήσω· (ἵστημι) = Ἀντιδιαστέλλω.

Ἀντιδικάζω, Μ. άσω· (δικάζω) κριτελογοῦμαι, ἔχω ἡ τραβῶ κρίσιν μέ τινα, τό Ἰταλ. προτσεστάρω· ἀφ' οὗ

Ἀντιδικασία, ας, ἡ· δίκη, κρίσις, τό Ἰταλ. προτσέσο, κριτελογία· ἐναντίων τινές.

Ἀντιδικέω· Μλ. ήσω· (ἀντίδικος) τινί· κριτελογοῦμαι, ἔχω διαφοράν, ἀντιφέρομαι, προτσεστάρω μέ τινα· ὁ Πικρατ. ἠντιδίκουν, Ἀόριστ. ἠντιδίκησα· Δημοσθ.

Ἀντιδίκησις, εως, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντιδίκια, ας, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) ὅστις ἀντιμάχεται, φιλονεικεῖ ἐπί κριτηρίου, κριτελογεῖται μέ τινα· γενικῶς δέ, Ἐναντίος, ἐχθρός· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 40.

Ἀντιδιορύσσω, Ἀττ. -ύττω· Μλ. -ύξω· (ὀρύσσω) ἀντισκάπτω, ἐξ ἐναντίας σκάπτω, σκάφτω ὑποκάτω εἰς τήν γῆν καί ἐγώ ἀπό τό ἐναντίον μέρος· τό τουρκεβ. σκάφτω ἐξ ἐναντίας λαγοῦμαι· τό Ἰταλ. κοντραμινάρω. Στράβ.

Ἀντιδογματίζω, Μ. σω· (δογματίζω) ἔχω ἐναντία δόγματα· δογματίζω τά ἐναντία, ἤτοι διδάσκω διδασκαλίαν ἐναντίαν τῆς διδασκαλίας ἄλλου.

Ἀντιδοκέω, Μ. δόξω· (δοκέω) ἀντιφρονῶ· ἔχω ἐναντίαν, ἡ ἄλλην γνώμην περί τινος.

Ἀντιδοξάζω, Μ. άσω· = τῷ προηγμ. Πλάτ. 2) Ἐνεργ. ἐξ ἐναντίας δοξάζω, τιμῶ τινά.

Ἀντιδοξέω, ῶ· Ἀντιδοκέω· Στράβ. ἐκ τοῦ

Ἀντίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ὅστις ἔχει ἐναντίαν, ἡ ἄλλην δόξαν, γνώμην περί τινος· φρονεῖ τό ἐναντίον· Ἀριστων. Α'. 10.

Ἀντίδορος, ὁ, ἡ· (δορά) ἐνδυμένος ὡς μέ δέρμάτι· τοῦ ὁποίου τό ἔνδυμα εἶναι 'σάν ἀπό δέρμάτι· κιάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδεσι· Jac. ἐν Ἐπιγρ. 1, 90, 4. ἀμφιβ.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ἀμοιβαῖον δόσιμον, ἀνταμοιβή, ἀντιπληρωμή, δόσιμον πράγματός τινος διά μίαν τινα τιμήν· ἤτοι πώλησις, ἀλλαγή, ἄλλαξιά· τό νά δώσῃ τίτις καί νά λάβῃ ἄλλοτι εἰς τόπον ἐκείνου· Ἀντίδοσις ἰδιαιτέρως ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τό εἰς τό κριτήριον πρόβλημα τινός, ὅτι θέλει νά ἀλλάξῃ τήν περιουσίαν, ἤτοι τό ἔχειν, τό βιός, τό τίποτέ του, μέ τήν περιουσίαν ἄλλου τινός· ὅταν ἐκεῖνος δέν ἤθελε νά πληρώσῃ τά κατά περίστασιν ξεχωριστά δοσίματα εἰς τήν πολιτείαν, ἐξαιρ. διά ἔξοδα πολέμου, προφασιζόμενος, ὅτι δέν ἔχει τόσην περιουσίαν ἡ κατάστασιν, ὥστε νά ἠμπορῇ νά πληρώσῃ τό ἰδιαίτερον ἐκεῖνο δόσιμον· ὅθεν ὁ ἄλλος ἐπρόβαλλεν ὅτι πληρώνει αὐτός ἂν ὁ προφασιζόμενος τῷ δώσῃ τήν περιουσίαν του εἰς ἀλλαγήν μέ τήν ἰδικήν του· τό ὁποῖον ἀπέδειχνεν ὅτι ὁ τό πρόβλημα αὐτό ποιῶν ἦτον βέβαιος, ὅτι ὁ ἄλλος ἦτον πλουτιώτερός του· Wolf ἐν Λεπτ. σλ. CXXIII. Boekh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 122. Δημοσθ. κατά Μιδ. καί κατά Φορμ. Ἰσκρ. περί ἀντιδόσεως.

Ἀντίδοτος, ὁ, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ὅστις δίδεται, ἡ τόν ὁποῖον δίδουσι ἐναντίον τινός, τοῦτέστιν εἰς ἐναντίαν ἐνέργειαν· ὅθεν ὡς ἐπίθ. Σλμ. ἀντίδοτος ἡ· καί οὐδ. ἀντίδοτον· τό· ὑπακ. δόσις καί φάρμακον· τό κοινῶς καί παρ' ἡμῖν ἀντιφάρμακον.

Ἀντιδουλεύω, Μ. εύσω· (δουλεύω) εἶμαι ἐξ ἐναντίας δοῦλος, τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. σκιάβο, σκλάβος κοινότ. σύνηθες· τοῦτ' ἔστε δουλεύω εἰς τόπον ἄλλου δούλου, ἡ σκλάβου· Εὐριπ. Ἱκέτ. 361. ὅτοις τεκοῦσι γάρ, δύστηνος, ὅστις μή ἀντιδουλεύει τέκνοισιν.

Ἀντίδουλος, ου· ὁ, ἡ· (δοῦλος) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἄλλου δούλου· ἤτοι σκλάβου· ὅστις δουλεύει, εἶναι σκλάβος ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως· Εὐριπ. Χοηφ. 133.

Ἀντίδουπος, ὁ, ἡ· (δουπέω) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντιροτεῖ· κάμνει ἐξ ἐναντίας καί ἐκ μέρους του ἦχον, κρότον.

Ἀντιδράσσομαι· = Ἀντιλαμβάνομαι· Σχολ. Θουκ. Γ'. 12.

Ἀντιδράω, Μ. άσω· (δράω) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως ποιῶ, κάμνω τι, ἀντιμείβω· (ὁπως)

Ἀντιδρομέω· Μλ. -ήσω (δρόμος) ἀντιτρέχω, ἡ ἀντιπηλαλῶ· ἐξ ἐναντίας τρέχω· Θεόφρ.

Ἀντιδυσχεραίνω, Μ. ανῶ· (δυσχεραίνω) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δυμώνω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι· Ἀντωνίν. ς'. 26.

Ἀντίδωρεά, ᾶς, ἡ· (δωρεά) ἀμοιβαῖον δῶρον, χάρισμα, ἀντάμειψις.

Ἀντιδωρέομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποδ. (δωρέομαι)· κάμνω ἀντιδωρεάν, ἀνταμείβω· δίδω δῶρα ἀμοιβαίως· Ἡρόδοτ. Β'. 30.

Ἀντίδωρον, ου, τό· = ἀντιδωρεά· 2) Ἐκκλ. μέ ἡγιασμένος ἄρτος ἐν τῇ προθέσει προσενεχθείς καί τῇ λόγχῃ σφραγισθείς (ἐξ οὗ τό μεσαίτατον ἐκβληθέν ἱερουργήθη)· οὗτος παρέχεται ὕστερον τοῖς μή μεταπχοῦσι, ἀντί τῶν θείων δώρων· Συμ. Θεσσαλ.

Ἀντιζηλόομαι, οῦμαι· Μλ. -ώσομαι (ζηλόω) εἶμαι ἀντίζηλος, ἀντεραστής· Κλήμ. 318. μετά Δοτ.

Ἀντιζητέω, ῶ Μλ. -ήσω· (ζητέω) ἐξ ἐναντίας, ὁμοίως ζητῶ· ζητῶ ἄλλον ἡ ἐκεῖνον, ὅστις μέ ζητεῖ· Ξεν. Οἰκ. Β'. 23.

Ἀντίζομαι· Ἰων. ἀντί Ἀντίζομαι, ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἀντικρύ, ἡ κατά πρόσωπον τινός κάθημαι.

Ἀντίζυγος, ου· ὁ, ἡ· (ζυγός) ὅστις ἀντισηκόνει τήν ζυγαριάν· δηλ. τό ἀπό τό ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς βάρος· τοῦτ' ἔστιν εἶναι τόσον βαρύς, ὅσον τά δράμια, τά ὁποῖα βάλλουν εἰς τό ἄλλο μέρος τῆς ζυγ. ὡς τό ἀντίβροπος· 2) ὅστις στέκει ἀντίκρυτα ζυγαρωτά, δηλ. ὡς ζευγάρι του, ἀντικρυνοῦ· ὄχι δέ ὁ κρατῶν τόν ζυγόν, καί ἀνά δύω εἰς ἀντικρύ του ἄλλου ἱστάμενος· ὡς παρεξηγῶν καί αὐτήν τήν λέξιν ἔγραφεν ὁ Κούμας· Πλούτ. «πέταλα ἀντίζυγα αἱ ἑκατέρωθεν πλά-

στιγγες· τὸ τουρκβ., τα ταῦτα ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς· ἀφ' οὗ Ἡσύχ.

Ἀντιζυγόω, Μλ. ὥσω· ἀντιστηκόω τὸ ἀντικρὺ εἰς τὴν ζυγαριὰν βάρος· ζυγιάζω ἴσια μὲ τὸ ἀντικρυνὸν βάρος· ἰσοστατῶ, τὸ ἰταλκ. μπιλανσάρω· Εὐστάθ.

Ἀντιζήλπω· Μ. ψω· (ζήλπω) ἀντιζηταίνω· ζηταίνω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ζηταίνει.

Ἀντίθεος, ἡ, ον· (θεὸς) ἔμοιος, ἴσος μὲ Θεόν, ὡς τὸ, ἰσόθεος· παρ' Ὁμ σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων· οὐχὶ κατ' ἠθικὴν σημασίαν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐν γένει, διότι οἱ Ἥρωες διέφερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἰσχύν, τὸ κράτος, τὸ κάλλος καὶ τ. τ. οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ὅμ. αὐτὸς τὴν λέξιν »Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρῳὸν . . Κητοιὰ δ', ὃς θεὸς ἔπλετο μητ' ἀνδράσιν, οὔτέ ἐοικὼς ἀνδρὸς γε θνητοῦ πάις ἐμμεναι, ἀλλὰ θεοῖσιν· Ἰλιάδ. Ω, 258. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν χρῆται τῇ λέξει Ὅμ. ἡκέλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλεξάμενος Λυκίοισιν· Ἰλιάδ. Μ, 408. καὶ Ὀδύσ. Λ, 117. (ἐπεὶ δὲ ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐπὶ ὄβριστῶν καὶ ἀλαζόνων· οἷον ἐπὶ τῶν μνηστήρων καὶ ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος, ἐξήγησαν τὴν λέξιν εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα διὰ τοῦ, ἀσεβής, ἄθεος καὶ τ. τ. πάνυ ἀχρήτιμως καὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὅμ. λόγου ἐναντίον· 2) ὁ ἀντίθεος· θεὸς ἐχθρικὸς· Ἡλιόδ. δ'.

Ἀντιθεραπεύω, Μ. σω (θεραπεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θεραπεύω, περιποιοῦμαι, τιμῶ, τινά.

Ἀντιθερμαίνω, Μ. ανῶ· (θερμαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θερμαίνω, ἤτοι ζεσταίνω.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ· (ἀντιτίθημι)· τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τίς τι ἐναντίον ἄλλου τινος· δηλ. τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, σημασίαν καὶ τ. τ. ἄλλου τινος ἐναντίου· 2) ἐναντίωσις.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ· (ἀντιτίθημι) ὅστις εἶναι βαλμένος, ἢ στέκει ἀντίκρυτα ἢ ἐξ ἐναντίας· 2) τὸ Ἀντίθετον· σχῆμα ῥητορικὸν· ὡς τό, ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς δεσπετὸν εἶχε φύζαω· ἀντιθετικὸν γὰρ τὸ εἰπεῖν· οἱ μὲν εἶχον, τοὺς δὲ εἶχε· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· οἱ μὲν εἶχον, οἱ δὲ εἴχοντο· Εὐστάθ. Ἰλ. Ι, 1. Ἐπῃρ. ἀντιθέτως.

Ἀντιθέω· Μλ. -θεύσομαι· (θέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἤτοι ἐναντία· 2) τινί· ἀμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι μετά τινος εἰς τὸ τρέξιμον· Ἡρόδ. Ε'. 22.

Ἀντιθλίβω· Μ. ψω· (θλίβω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θλίβω, ζουλίγω, ἀντιζουλίγω (-υ--).

Ἀντιθνήσκω, Μ. Μλ. -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) ἀποθνήσκω ἀντὶς δ' ἄλλου, εἰς τόπον ἄλλου.

*Ἀντιθρόω· Μλ. -ήτω (θροέω) κάμνω ταραχὴν, θόρυβον ἐξ ἐναντίας· ἀντιθορυβῶ· Ἐμπάλ.

Ἀντίθρονος, ὁ, ἡ· (θρόνος) ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ θρόνου καθήμενος.

Ἀντίθροος, ὁ, ἡ· (θρόος) ὅστις ἀντιθορυβεῖ.

Ἀντιθύρετρος, ὁ, ἡ· (θύρετρον)· ὅστις εἶναι εἰς τόπον θύρας, ἐπέχει τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος, ου· ὁ, ἡ· (θύρα) ὅστις εἶναι ἀντικρὺ εἰς θύραν· ἦκαν' ἀντίθυροι κλισίηνδε Ὀδύσ. Π, 159. ἀντίκρυτα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύβης· τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἐννοοῦσιν ὡς ἐπίθ. σημαῖνον τὸν τόπον ἢ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δόμου, τὸ ὁποῖον κεῖται ἀπέναντι τῆς θύρας· οὕτω χρῆται τῇ λέξει Σοφοκλ. Ἠλ. 1429. »βᾶτε κατ' ἀντιθύρωνα.

Ἀντικαθαιρέω· Μ. -αιρήσω· (αἱρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κρημνίζω, χαλνῶ, φθείρω, ἐξολοθρεύω τίποτε.

*Ἀντικαθαίρω· Μλ. ᾰρῶ· (αἴρω) ἀντικαθαιρίζω, ἀντιπαστρεύω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως.

*Ἀντικαθέζομαι· Μλ. -ἑδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) ἀντικαθέδομαι, δηλ. κάθομαι ἀντικρὺ εἰς ἄλλον· πολλάκις ἐπὶ στρατῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐστρατοπεδευμένων.

Ἀντικαθεύδω· Μλ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.) ἀντικοιμῶμαι· δηλ. κοιμῶμαι ἀντικρύ τινος· Ἀνάλεκτ. Γ' 121.

Ἀντικάθημαι· = ἀντικαθέζομαι· Ἡρότ. Ξεν. Ἱππ. Η'. 20. »ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθηνται.

*Ἀντικαθιδρύω· Μλ. ὑσω (ἱδρύω) ἀντιστήνω· στήνω, στερεύνω τίποτε εἰς τόπον ἄλλου, τοῦτ' ἔστι ἀντὶ νὰ τὸ στήσῃ ἄλλος.

Ἀντικαθίζω, Μ. -ιζήσω καὶ -καθιῶ (ἵζω, ἀνμλ.) καθίζω τινα, ἢ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἀντικρυτινὸ· τίθημι, βάλλω τι ἀντικρυς ἄλλου τινος. Μέτ. = ἀντικαθίζομαι· Ἡρότ.

Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικαταστήσω (ἵστημι) ἀμοιβαίως δέ ἄλλο τίποτε, ἢ ἐναντίον ἄλλου στήνω κάτω, βάλλω κάτω τίποτε· βάλλω, στήνω τι ἀντίκρυτα τινος, ἢ εἰς τόπον ἄλλου τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ ἄλλο τι· Ἡρότ. βάλλω τίπου νὰ σταθῇ, στερεύνω· διατάττω· Ξεν. Παιδ. Α'. 6. »εἰ πολέμιοι φανεῖεν πῶς δεῖ ἀντικαθιστάναι· καὶ Θουκ. »ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσίν· Μέτ. ἀντικαθίσταμαι· τινί· Μ. ήσομαι· μετὰ β'. αορ. καὶ β'. παρακ. στέκομαι ἀντίκρυ, ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι· Ξεν. Ἱππρ. Ζ'. »στράτευμα, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις δίκοι ἀντικαθίστασθαι.

*Ἀντικαίω· Ἀττ. ἀντικαίω· Μλ. -αύσω· (καίω· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου καίωτι, βάλλω φωτιὰν νὰ καῇ, ἢ ξανακαίω τι· Πλάτ. Τίμ. σλ. 65. Ε.

Ἀντικακουργέω, ῶ· Μ. ήσω (κακουργέω) τινα· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω κακόν, βλάπτω· Πλάτ. Κρίτ. σλ. 49. C.

Ἀντικακόω, ῶ· Μ. ώσω (κακόω) = τῷ προηγουμ. Ἰουστ.

Ἀντικαλέω, Μλ. -έσω· (καλέω, ἀνμλ.) ἀντιπαράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καλῶ, κράζω, ἢ προσκαλῶ· Ξεν. Συμπ. Α'. 15. »ἀντικληθησόμενοι.

Ἀντικανονίζω, Μ. (κανών) ἐνεργῶ, πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας· ἐξ ἐναντίας διορίζω κανόνας· Ἐκκλ.

Ἀντικάρδιον, ου, τό· τὸ κοινῶς λεγόμενον Χουλὶ ἀράπι· Πολυδ.

Ἀντικαρτερέω, Μ. ήσω· (καρτερέω) ἐξ ἐναντίας ὑποφέρω, ὑπομένω τι μὲ σταθερότητα.

*Ἀντικατακαίνω· ποιητ. = τῷ ἑξῆς· Αἰσχ. Χῳ. 141.

*Ἀντικατακτείνω· Μλ. -ενῶ· (κτείνω, ἀνμλ.) ἀντιφονεύω, ἀντισκοτώνω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω.

Ἀντικαταλαμβάνω, Μ. ψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) προφθάνω, φθάνω προτήτερα καὶ κυριεύω, πιάνω τόπον τινὰ ἀντίκρυτα ἢ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἀντικαταλέγω, Μ. ξω· (λέγω) ἐξ ἐναντίας ἀπαριθῶ εἰς τὸν κατάλογον, ἢ καταγράφω, ἢ ἀπογράφω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ὅσοι πρέπει νὰ γένουν στρατιῶται.

Ἀντικαταλείπω, Μ. ψω· (λείπω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καταλείπω, ἢ ἀφήνω εἰς κληρονομιάντι.

Ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀντικαταλάσσω) ἀλλαγή, ἀλλαξιὰ τινὸς ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντικατάλλαγμα, τος, τό· καὶ

*Ἀντικαταλλάσσω, Μ. ξω· (ἀλλάσσω) τί τινος· ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· καὶ τί ἀντί τινος· δίδω τι διὰ νὰ ἀπολαύσω ἄλλο τίποτε δι' αὐτό· »Ἀντικατ. τὴν ψυχὴν αὐτῆς κοινῆς σωτηρίας· Λυκ. 20, 6. -2) φιλιόνω τινα μὲ τὸν ἐχθρόν του· Ἰσοκρ. »ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι.

*Ἀντικαταμειδιάω· Μλ. -άσω· (μειδιάω) ἐξ ἐναντίας, ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου περιγελῶ τίποτε μὲ εἰρωνικὸν χαμόγελασμα.

Ἀντικαταμύω, Μ. σω· (μύω) κάμνω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ μμάτι ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κάμνει ὁμοίως.

Ἀντικαταπλήσσω, Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξαπλήζω, σκιάζω τινά.

Ἀντικατασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κατασκευάζω, ἑτοιμάζω· Διονύσ. Ἁλικ. »ἀντικατασκευάζειν ὑπολήψεις τὰς ἀληθείας.

Ἀντικατάστασις, εως, ἡ· (ἀντικαθίστημι) κατάστασις, βάλσιμον τινὸς εἰς τόπον ἄλλου, ἐναντία διάταξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, ἐναντίωσις· Ἰώσηπ.

Ἀντικατατρατοπεδεύω, Μ. σω (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω, στήνω ἢ κάμνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐχθρικόν· Διον.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ (κατάσχεσις) τὸ νὰ χρατῇ τις ἀλίτου ἤτοι ἐμποδίζῃ τίποτε ἀπὸ τὴν κίνησιν ἢ ὁρμὴν του· ἐμπόδισις, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀριστοτ. Προβλ. »ἀντικατάσχεσις τοῦ πνεύματος· δηλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς· οὕτω καὶ νοῦσους ἀντικ.

Ἀντικατατείνω, Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας τεντόνω, ταυτζῶ, ξαπλόνω· καὶ ἐπὶ φιλονεικίας, Ἐναντιόνομαι, Ἀντιττέκομαι· Πλάτ. Πολ. Α'. »ἀντικατατείναντες λόγοισιν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον.

Ἀντικατατρέχω· Μλ. -δραμοῦμαι· (τρέχω· ἀνμλ.) τινός· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κατατρέχω.

Ἀντικαταφρονέω, ῶ· Μλ. -νήσω (καταφρονέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καταφρονῶ.

Ἀντικατηγορέω, ῶ· Μλ. -ήσω· (κατηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως κατηγορῶ· ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀντικατηγορούμενα, παρὰ τοῖς Διαλεκτικοῖς, ὅτα κατηγοροῦνται, ἤγουν ἀναφέρονται πρὸς ἄλληλα σχετικῶς· Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Ἀντικατηγορία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία κατηγορία, ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα.

*Ἀντικάτημαι· Ἰων. ἀντὶ ἀντικάθημαι.

*Ἀντικατίζομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀντικαθίζομαι.

*Ἀντικατίστημι· Ἰων. ἀντὶ ἀντικαθίστημι.

Ἀντίκειμαι, Μ. κείσομαι· (κεῖμαι) ἀντικρυς κείτομαι, στέκομαι. :) Ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, εἰμαι ἐναντίος· Ἀριστοτ. »ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται· συντάσ. Δοτικ.

Ἀντικέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ὅστις περιπατεῖ τὸν ἐναντίον δρόμον· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται· ἀπέναντι τοῦ δρόμου· Νόνν.

Ἀντικελεύω, Μ. εύσω· (κελεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως προστάζω, ἀντιπροστάζω.

Ἀντίκεντρον, τό· (κέντρον) πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 131. καὶ 463.

Ἀντικηδεύω, Μ. -εύσω (κηδεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ψροντίζω, προμηθεύω, περιποιοῦμαι· Εὐριπ. Ἰων. 733.

Ἀντικήδομαι· Μλ. -κηδήσομαι· (κήδομαι· ἀνμλ.) ποιητ. = τῷ Ἀντικηδεύω, Πολυδ.

Ἀντικηρύσσω, Μ. ξω· (κηρύττω) ἐξ ἐναντίας κηρύττω· δηλαποτιῶ, κουταποιῶ, κάμνω κουτῶς γνωστόν· δίδω ἐναντίαν προσταγήν, Αἰσχύλ.

Ἀντικινέω, ῶ· Μλ. -ήσω· (κινέω) κινῶ τι ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. 2) Οὐθέτ. κάμνω ἐναντίαν κίνησιν, κινῶ τὸ στρατεύμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ὑπακούομ. τοῦ, στρατεύ· ἀσαύτως καὶ πωθητ. ἀντικινοῦμαι· ἀφ' οὗ

*Ἀντικίνησις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἐναντίαν κίνησιν· νὰ βάλλῃ τι εἰς ἐναντίαν κίνησιν· (–υ––υ)

Ἀντικίχρημι· = Ἀντιχράω.

Ἀντικλάγγω· = Ἀντικλάζω. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1142. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλάζω, Μλ. –κλάγξω (κλάζω. ἀνμλ.) ἀντηχολαγῶ· ἐξ ἐναντίας ἠχῶ. Εὐριπ. Βάκχ. 1046. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλαίω, Μ. Μλ. –κλαύτομαι (κλαίω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως κλαίω. Ἡρόδοτ. Γ'. 14.

Ἀντικλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἀντικλαίω· (κλάω)

*Ἀντικλάω· Μλ. –κλάτω (κλάω, ἀνμλ.) χτυπῶ, ἀμπώχνω, κάμνω νὰ γυρίσῃ ὀπίσω τίποτε, τὸ ὁποῖον προσβάλλει, πέφτει ἐπάνωμου· ἐπὶ ἀκτίνων φωτός, ὅταν καθρέπτης ἢ ἄλλο τι ἀλλιττερὸν κάμνῃ νὰ ἀντικλῶνται, πέφτουν ἢ γυρίζουν ὀπίσω αἱ ἀκτῖνες· 2) ἀμτβ. χτυπῶντας που πατάχνομαι ὀπίσω· ἐπὶ ἐλαττικῶν μάλιστα πραγμάτων· καθὼς π. χ. τὸ τόπι ὅταν παίζωμεν.

*Ἀντίκλεια, ἡ· ὄνομ. κύρ. Ὀδτ.

Ἀντικλειδρον, τό· = τῷ ἑξῆς· Πολυδ. Γ'. 22. καὶ Κλήμ. Στρωμ. Ζ'. σελ. 325.

*Ἀντίκλειδος, ειδος, ἡ· (κλεὶς) ἀντικλείδι.

Ἀντικλίνω, Μ. νῶ· (κλίνω) ἐξ ἐναντίας κλίνω, βάζω, κάμνω τίποτε νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀκουμβῶ τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τίποτε· (κλῐ)

*Ἀντίκλος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Ὀδτ.

Ἀντικνημίζω, Μ. ἴσω· χτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην, ἤτοι εἰς τὸ καλάμι τοῦ ποδός. Ξεν. Ἐμπ. οὐχὶ ἀντικνημιάζω· Lebeck ἐν Φρυν. σλ. 93. παρὰ τὸ, κτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην.

Ἀντικνήμιον, ου, τό· (κνήμη) τὸ καλάμι τῶν ποδαριῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικρὺ τῆς κνήμης, τῆς κοινοτέρου ἄντζας λεγομένης· γενικῶς δὲ σκέλος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 219.

Ἀντικολάζω, Μ. ἀτω· (κολάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παιδεύω, τιμωρῶ τινα.

Ἀντικολακεύω, Μ. σω· (κολακεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας κολακεύω· ξανακολακεύω.

Ἀντικομίζομαι, Μ. ἰσομαι· Ἀττ. ἰοῦμαι (κομίζω) ἐξ ἐναντίας παραλαμβάνω, ξαναπέρνω τι καὶ ἀπέρχομαι, ἢ ξαναπέρνω μαζύμου.

Ἀντικομπάζω, Μ. –άτω· (κομπάζω) ἀντικαυχῶμαι· ἐξ ἐναντίας, κομπάζω, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι.

Ἀντικοντόω, ῶ· Ἀντερείδω ἐκ τοῦ, Κοντός.

Ἀντικόντωσις, εως, ἡ· = Ἀντέρεισις.

Ἀντικοπή, ῆς· ἡ· ἀντιπρώξιμον, ἀντικούντημα· Πλούτ.

Ἀντικόπτω, Μ. ψω· (κόπτω) ἀντικουτῶ, ἀντιπρόχω· — 2) ἀμετβ. ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ, χτυπᾷ, ἀκουμβᾷ ἐπάνωμου· ὡς τὸ ἀντικρούω· πάντοτε πνεύμα'ω Θεόφ.

Ἀντικορύσσομαι, Μλ. –κορυσσήσομαι· (κορύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐκ μέρους μου, ὁπλίζομαι, ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντικοσμέω, ῶ· Μ. ήσω· (κοσμέω) ἀντιδιατάζω, ἀντετοιμάζω, ἀντιστολίζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως στολίζω, διατάζω, ἑτοιμάζω.

Ἀντικόσμησις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαῖον στόλισμα, διάταξις, ἑτοιμασία.

Ἀντικράζω, Μ. –κεκράξομαι (κράζω· ἀνμλ.) ἀντιφωνάζω· ἐξ ἐναντίας φωνάζω· Ἰώσηπ.

Ἀντικρατέω, Μλ. –τήσω· ἀντεξουσιάζω· Ἀνάλεκτ. Γ'. 170. «Μήτηρ, μητρὸς τρόπον ἀντιρατοῦσα.»

Ἀντικρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) κρίνω τὸ ἐναντίον· ἀντιπαραβάλλω, ἀντισυγκρίνω· (ῐνω) ἀφ' οὗ παραβάλλω, συγκρίνω.

*Ἀντίκρισις, εως, ἡ = ἀπόκρισις.

Ἀντικρουσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἄμπωγμα, ἀντικούντημα· ἐναντίωσις, ἀντιθήτης, ἀποθίωσις· Πλούχ. ἐκ τοῦ

Ἀντικρούω, Μ. σω· (κρούω) ἀντικουντῶ, ἀντιπρόχω· 2) ἀμτβ. ὡς τὸ ἀντικόπτω· 2. Παρὰ Δημτ. δὲ καὶ Θεόδ. πάτχω, παθαίνω ἐναντίοντι, ἀντυχημάτι.

Ἀντικρύ, καὶ Ἀνεικρύς· ἢ ὀρθότ. κατὰ τοὺς ἀρίστους Γραμματγρ. ἀντικρυς ὅπερ παρὰ τοῖς ἀρχαί. Ἀττκ. χρήτιμον. Βτμ. Γραμμτ. Ἑλλ. Τμ. 2. σλ. 289. Ἐπίρρημα (πιθανὸς παρὰ τὸ ἀντικρούω·) οἱ πάλαι Γραμματγρ. διακρίνουσιν ἀμφω τοὺς τύπους ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν των· τὸ ἀντικρύ καὶ, καταντικρύ λέγεσθαι θέλοντες καὶ διὰ τοῦ, ἐξ ἐναντίας αὐτὰ ἑρμηνεύοντες· τὸ ἀντικρυς δέ, διὰ τοῦ, φανερῶς, διαῤῥήδην, ἐξηγοῦντες. Ἀμμ. σλ. 17. Ἐτμ. μγ. σλ. 114, 21. Ἀνεκδ. ΒΚΚ. 1, σλ. 408, 27. Σχολ. Ἐνιετ. Ἰλιδ. Γ, 359. Φρυν. ἐπιτ. σλ. 443. Θμ. Μαγ. σλ. 83. συμφώνουσιν οὖν τῇς παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων χρήσεως αὐτοῦ τῇ ὁμολογίᾳ τῶν Γραμματγρ. διακρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀμφοτέρους τοὺς τύπους αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

Ι. Ἀντικρύ· Ἀντίκρυτα, ἀγάντια, ὡς τὸ ἄντην· ἀντικρὺ μάχεσθαι· Ἰλιδ. Ε, 130. Ἀττκ. μεμαώς· Ν, 137. Η, 362. ἐνίοτε δὲ καὶ γενικῇ· Ἕκτορος ἀντικρύ, Θ, 301 (ῥητ. οὐδέποτε συντάσ.) ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Θκδ. 1, 102, 7, 26. Δημτ. κατὰ Καλλι. σλ. 1221. Κ. ἐξαιρ. παρὰ Πλάτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Ἰδὲ Ruhk. ἐν Τιμ. σλ. 37. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἀττκ. χρῶνται κατὰ ταύτην τὴν σημτ. τῷ καταντικρύ, μᾶλλον τοῦ, ἀντικρύ. Παρὰ τοῖς μεταγεντ. οἷον· Πλουτχ. Ἀῤῥ. καὶ Ἀππι. πύρηται κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. καὶ τὸ ἀντικρὺς καὶ καταντικρύς. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 443. — 2) Παρ' Ὁμ. καὶ = ἀντικρύς, κατ' εὐθ· Ἴτια, ἴτια πέρα, προδήλως συνήθ. συνταττόμ. Ἀντικρὺ οἱ ὦμον Ἰλιδ. Δ, 481. παραβλ. Ε, 74, 189. καὶ Ὀδτ. Χ, 16. Ἀττκ. κατὰ μέσον· Ἰλιδ. Π, 285. ὄθεν — 3) καὶ ὅλως, καθόλου. Ἀττκ. ἀπαράτσειν, Ἰλιδ Π, 116. παραβλ. Γ, 49. Ψ, 673. Ὀδτ. Κ, 162. Τ, 453. καθ' ἃ ἡ Ἀττ. χρῆτις τὸ ἀντικρυς ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἦν ἀγνωστος τῷ Ποιητῇ· Ἀντικρὺ μακάρεσσιν ἔικτο = ἄντα καὶ ἄντην· εἰς ὁμοίωσιν τῆς ὁμοιότητος. Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1612.

ΙΙ. Ἀντικρυς· ἀπ' εὐθείας· ἴτια· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντικρυς ἰὼν παρεκαθέζετο ἐκ δεξιᾶς.» Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 273. Ε. παραβλ. Θκδ. 2, 4. Ἀρστφ. Λυσ. 1070. Ἐκκλ. 281. ὅθεν 2) ὅλως, καθ' ὅλου· σαφῶς, φανερά· Ἀντικρυς καὶ διαῤῥήδην, ἄντα, καὶ σαφῶς. Δημτ. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου ἐτ' ὄτε· Παραχρῆμα, πάραυδα, ἄνευ ἀναβολῆς. Ἀξιοχ. 3, 8. ὡσαύτως καὶ, εἰς τὸ ἀντικρυς· (τοῦ ἀντικρύ ἢ λήγουσα παρ' Ὁμ. ἐν ἄρτει μὲν μακρά, ἐν καθέσει δὲ βραχεῖα, σπανίως μέντοι τὸ δεύτερον· »μή τις σ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι.« Ἰλιδ. Ε, 130. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. δὲ τὸ υ κατ' ἀμφότερα ἀεὶ βραχύ.)

*Ἀντικρύς ἢ ἀντικρυ· Ἰδὲ ἀντικρύ.

Ἀντικτάομαι, Μ. ήσομαι· (κτάομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀποκτῶ τι.

Ἀντικτερίζω, Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ζάπτω.

Ἀντίκτησις, εως, ἡ· (Ἀντικτάομαι) κτῆσις· ἀπάκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἄλλου, ἢ ἀντὶ δι' ἄλλο. Πλούτ. Ζ. σελ. 880.

Ἀντικτόνος, ὁ, ἡ· (κταίνω) ὅστις ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύει. Αἰσχύλ.

Ἀντικτυπέω· Μλ. –ήσω· (κτυπέω· ἀνμλ.) ἀντικροτῶ, ἀντηχῶ. Ἀνάλεκτ. Α'. 515.

Ἀντίκτυπος, ου· ὁ, ἡ· ὅστις ἀντηχολογεῖ, ἀντικροτεῖ.

Ἀντικυμαίνομαι· Μλ. –κυμανθήτομαι· (κυμαίνω) χτυπῶ τὰ κύματα ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· κινοῦμαι ἀπὸ κύματα ἐναντία. Πλούταρ. «ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.»

Ἀντικύρω, Μ. κύρσω· (κύρω· ἀνμλ.) τινι· = Ἀντάω, καὶ Ἀντιβολέω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ· Σφκ. Οἰδ. Α. 99. «οὐ γὰρ ἄκοπτε πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν νήφουσι κοὐκ, κἀπὶ σημάν ἐζόμην βάθρου τοδ' ἀτέκμαρτον.» ποιητ. (2)

Ἀντικύων, ὁ· Ἀλωπηξ.

Ἀντικωλύω, Μ. σω· (κωλύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐμποδίζω. (2)

Ἀντικωμῳδέω, Μλ. –ήσω· (κωμῳδέω) παρασταίνω κωμῳδίαν ἐναντίον ἄλλης κωμῳδ. γενικῶς δὲ, περιπαίζω τὸν περιπαίζοντά με· ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 42.

Ἀντιλαβέσθαι, εως, ὁ· = ἀντιλαβή.

Ἀντιλαβή, ῆς· ἡ· (ἀντιλαμβάνω) πειάτιμον· τοῦτ' ἔστι πρᾶγμά τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποραῖ νὰ κρατηθῇ τις στερεά· καὶ μεταφ. πρόφασις, ἀφορμή, αἰτία· πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ, ἢ μαλώνῃ ἢ ὑβρίζῃ τινα· ἐξαίρετος, ἢ συνήθ. ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἰταλ. debolezze, λεγομένη.

Ἀντιλαγχάνω· Μλ. –λήξομαι (λαγχάνω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως λαχαίνω· κερδαίνω, ἐπιτυγχάνω, ἀποχτῶ τίποτε μὲ λαχνόν· τὸ δὲ, δίκην ἀντιλαγχάνω· δικάνω, κάμνω ἐξ ἐναντίας ἐγκάλεσμα, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐναντίον μου.

Ἀντιλάζομαι, καὶ Ἀντιλάζυμαι· = Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλακτίζω, Μ. ἴσω· (λακτίζω) ἀντιλοτσῶ· κλοτσῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ κλοτσᾷ.

Ἀντιλαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, λαμβάνω, παίρνω τι· Μέσ. μετὰ γενικ. κρατιοῦμαι, πιάνομαι ἀπότι· πιάνω, κρατῶ, σφιχτοκρατῶ, ἢ κρατῶ στερεὰ τίποτε· ἐξουσιάζω, ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι μου τίποτε· ἢ ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω ἐδικόμου ξένον τίποτε. Τρτκ. νοῶ, καταλαμβάνω, αἰσθάνομαι τι διὰ τῆς ὁράσεως, διὰ τῆς ἀκοῆς, ἤτοι ἀκούω, βλέπω· ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι· διαφαντεύω, βοηθῶ. Διῤῥ. 11, 13. μετέχω, παίρνω μέρος εἴς τι· ἐπὶ πολιτικῶν πραγμτ. ἀντιλαμβάνομαι πραγμάτων· ἀνακατόνομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, εἰς τὰ πολιτικά· Πλάτ.· ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ῥάγω, ἢ μαλώνω, κατηγορῶ· Ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας· ἀντιλαμβάνεταί μου. Πλάτ· μοὶ κάμνει ἐντύπωσιν· Ἐπὶ φυτῶν· ἀντιλαμβάνονται· ῥιζώνουν, πιάνουν ῥίζες· παράβλ. ἀντέχομαι.

Ἀντιλάμπω, Μ. μψω· (λάμπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ξαναλάμπω· μεταφ. τινί πρός τι· ξαμπνόω, σαστίζω τίποτε. Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκού· ἢ λέξις τῷ ἀκροατῇ ἀντιλάμπει πρὸς τὸ δηλούμενον.»

Ἀντίλαμψις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ξαναλάμψις. Πλούτ.

Ἀντιλέγω, Μ. ξω, καὶ ἀντερῶ· (λέγω· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν, λέγω τὰ ἐναντία, φιλονεικῶ· Ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι· πραγματικῶς· πρός τι, περί τινος· καὶ μετὰ ἀπρμφ. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ μὴ καὶ οὐ· »οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη.« Θκδ. »οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι.« Ν. Διθ. »οὐδὲν οὐδ·

νατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ οὐ χαρίζεσθαι»! Διφ. Κ. π. 2, 2, 20. Συμπ. 3, 3. ἀφ' οὗ

Ἀντίλεκτος, ὁ, ἡ· ἀμφισβητήσιμος· περὶ τοῦ ὁποίου ἀντιλέγουσιν ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι· εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιλέγουσιν· ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν.

Ἀντίλεξις, εως, ἡ· ἀντιλογία· συνομιλία, διάλεξις, ἡ διάλογος· τὸ νὰ λέγῃ ἕνας καὶ νὰ ἀποκρίνηται ὁ ἄλλος.

Ἀντιλεσχαίνω, Μ. πιῶ· (λεσχαίνω) φλυαρῶ ἀμοιβαίως· τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. κόφτω λόφια.

Ἀντιλέων· οντος· ὁ· (λέων) ὡς τὸ ἀντίθεος, ἀντιεύων· ὅμοιος μὲ τὸν λέοντα.

Ἀντιληκτικός, κή, κόν· (λήγω) Ἰάμβου, ἡ λυρικοῦ στίχου εἶδος· παρὰ τῷ Ἀριστοφ. Ψῆφ. 248.

Ἀντίληξις, εως, ἡ· (ἀντιλαγχάνω) ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα, κατηγορία.

Ἀντιληπτέος, α, ον· ρήματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλαμβάνω· πρέπει νὰ πιάσῃ, κρατῇ στερεά, νὰ μεταχειρίζηται τὸ· ντῶν πραγμάτων ἀντιληπτέον. Δημ.

Ἀντιληπτικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πιάσῃ, κρατῇ στερεά, εἰς τὸ νὰ φέρῃ, μαλάσσῃ, προσποιήσῃ, κατηγορῇ· «δύναμις ἀντιληπτικὴ πληγῆς ἄκρος δι' ὤτος.» Πλούταρχ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ· (ἀντιλαμβάνομαι) βοηθός, ὑπερασπιστής· διαφεντευτής· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀντίληψις, εως, ἡ· (ἀντιλαμβάνω) τὸ νὰ λαμβάνῃ, πέρνῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως· «...εἰδέναι χρή, ὅτι, τοῖς κάτω ἢ μὴ ἐμμένουσι, χαλεπώτερον ἔχουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλαττα τῇ ἠπείρῳ δίδωσιν.» Θεόδ. 1, 120. — 2) ἀντιλαμβάνομαι· μέσ. τὸ νὰ λαμβάνῃ, δέχεται διὰ τῶν αἰσθητηρίων· αἰσθάνεται, καταλαμβάνει· «συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν.» Φιλ. περὶ Κόσμ.: Τὸ νὰ πιάνηται, κρατήται τις ἀπό τι· «παρέχω τινὶ ἀντίληψιν ἑκτέον δίδω εἰς τινα τίποτε, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάνηται, κρατῆται· ὡτὰς δὲ (τρίχας) ἐν τῷ τραχήλῳ, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀσφαλεστάτη ἀντίληψις ᾖ.» Ξεν. Ἱππ. 5, 7. ὅθεν αἰτία, ὁρμή, πιθανὸν εἰς τὸ νὰ κατηγορῇ, ψέγῃ, μέμφῃ, τιμωρῇ, μαλάσσῃ, ἀντίλεξις· «πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες εἰ νόμοιεν· καὶ μὴν ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον.» Πλούτ.: Τὸ νὰ βοηθῇ, ὑπερασπίζεται, διαφεντεύῃ τις τίποτε· «ἐπιβοησόμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ συμπάθειαν.» Ἐπὶ Φυτῶν· τὸ νὰ πιάνῃ ῥίζας. Θεόφρ. Αἰ. Φ. 1, 6.

Ἀντιλιτανεύω, Μ. εύσω· (λιτανεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Ἀντιλόβιον, ου, τό· (λοβός) τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὠτίου· τὸ κοινότ. τραγανόν. Πολυδ. Β. 82.

*Ἀντιλοβίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

*Ἀντιλογέω· Μλ. -ήσω· = ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία, ας, ἡ· (ἀντιλέγω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντία ὁμιλία· φιλονεικία παρ' Ἡροδ. Θ'. 87. «οὐδὲ ἡμέων ἀληθέως δεόμενοι πολιορκέουσι, ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν.» Εἰς ἀντιλογίην παρέχειν: ἢ διὰ στόματος ἐξέτασις καὶ ἔρευνα χριτολογουμένου πράγματος ἐμπροσθεν τοῦ Κριτοῦ· τὸ Λατιν. disceptatio· «τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, εἰ μὲν ἐδέκαιον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, καὶ δὴ χρήματα ἐπαπείλησαν διωθήσεσθαι.» Θεόδ. β, 88. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις πραγματικῶς. Θεόδ.

Ἀντιλογίζομαι, Μ. σομαι· μέτ. ἀποθ. (λογίζομαι) ἐξ ἐναντίας, στοχάζομαι, λογαριάζω· συλλογίζομαι, σκέπτομαι περὶ τινος· ξαναστοχάζομαι· Ξεν. Ἑλλ. ζ'. ε'. «Ἠλεῖοι ἐκέτευον ἐμβαλεῖν, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀντελογίζοντο, ὅτι δυτεμβολωτάτη ἡ Λακωνική.»

Ἀντιλογικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀντιλέγῃ, φιλονεικῇ· σοφιστικός. — 2) ἡ ἀντιλογική, ὑπομ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ τέχνη εἰς τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· σοφιστική. Ἐπίρ. ἀντιλογικῶς. Πλάτ.

Ἀντίλογος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ὅστις ἀντιλέγει, φιλονεικεῖ. Εὐριπ. Ἑλ. 1156.

Ἀντιλοιδορέω, Μλ. ήσω (λοιδορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως λοιδορῶ, ὑβρίζω, καταλαλῶ.

*Ἀντίλοχος, ὁ· Ὄνομ. Ρώρ. ὁ υἱὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ.

Ἀντιλυπέω, Μλ. -ήσω (λυπέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πικραίνω· ὅθεν

Ἀντιλύπησις, εως, ἡ· τὸ νὰ λυπῇ, πικραίνῃ τίς τινα ἀμοιβαίως. Γραμματ.

Ἀντίλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἐναντίος εἰς τὴν λύραν· ἢ ὅστις συμφωνεῖ μὲ τὴν λύραν· ἀνάλογος, ἢ σύμφωνος μὲ τοὺς τόνους τῆς λύρας· ὡς τό, ἀντίμολπος. Σοφοκλ. Τραχ. 643.

Ἀντίλυτρον, ου· τό· λυτρωτικόν, ἐλευθερωτικὸν μέσον· ξαγοραστικόν, ἐξασκλαβιστικόν. Ὀρφ. Λαπ. 1Ε'. 84.

Ἀντιλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω· (λυτρόω) δίδω τι ὀπίσω, ἀφίνω ἐλεύθερον περιφυγὸν δι' αὐτό τίποτε — 2) Μέσως Ἀντιλυτρόομαι· ἐξαγοράζομαι.

Ἀντιμαίνομαι· Μλ. -μανήσομαι, οὐχὶ ἀντιμανοῦμαι (μαίνομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μαίνομαι, τρελαίνομαι.

Ἀντιμανθάνω· Μλ. -μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, μανθάνω.

Ἀντιμαρτυρέω, Μλ. -ήσω· (μαρτυρέω) Τινός, Τινί, Πρός τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ τὸ ἐναντίον μαρτυρῶ. Πλουτρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμαρτύρησις, εως, ἡ· ἀντιμαρτύρημα· τὸ νὰ μαρτυρῇ τις τὸ ἐναντίον. (2)

*Ἀντιμαρτύρομαι (μαρτύρομαι) = ἀντιμαρτυρέω. (2)

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀντιμάχηται, ἀντιπολεμῇ, ἀντιφιλονεικῇ τις. Διον. Ἁλικ. (2) καὶ

*Ἀντιμαχητής· οῦ, ὁ· ὅστις ἀντιμάχεται τίποτε. Χρτχ. Σβλ. παρὰ τὸ

Ἀντιμάχομαι· Μλ. -μαχήσομαι (μάχομαι· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν (2) ἀφ' οὗ

Ἀντίμαχος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιμάχεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἀντιπολεμεῖ· ἐξαίρ. ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. 2) «ὁ ἀρσενικὸν ἀπ' Ὅμ. πολλάκις» κύρ. ὄνομα.

Ἀντιμασάλαω, Μ -ήσω· (σάλαω) τραβῶ, σύρω τι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος· ἀντιτραβῶ.

Ἀντιμεθίστημι, Μ. -μεταστήσω (ἵστημι) σηκώνω τίποτε ἀπό τι μέρος καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ ἐναντίον, ἢ ἀντίκρυ ὁ μέρος· βάλλω τι ἀλλόκοτον, ἀλλάζω τὴν θέσιν του, μεταβάλλω· «κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι.» Ἀριστοφ. Θσμφ. 362. Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ παρκμ. β'. βάνομαι, ἔρχομαι· στέκομαι εἰς τὸν τόπον ἄλλου ἢ ἀντὶ δι' ἄλλον· πηγαίνω, βάνομαι, στέκομαι εἰς τὸ ἀντίκρυνὸν ἢ ἐναντίον μέρος· ὑποχωρῶ, ἤτοι τραβοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιμειρακιεύομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (μειρακιεύομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς παιδίον.

Ἀντιμελίζω, Μ. ίσω· (μελίζω) τινί· ἀμιλλῶμαι, ἢ συναγωνίζομαι μέ τινα, εἰς τὸ ψάλσιμον, τραγούδημα, ἢ παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου, ποῖος τῶν δύω μας νὰ νικήσῃ. Jac. ἐν Ἐπιγρ. 4, 90, Α.

Ἀντιμέλλω· Μλ. -μελλήσω (μέλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βραδύνω, ἀργοπορῶ· ἀναβάλλω τὸν καιρόν.

Ἀντιμέμφομαι, Μ. ψομαι· μέσ. ἀποθ. (μέμφομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μέμφομαι, ἐλέγχω, κατηγορῶ.

Ἀντιμένω, Μ. νῶ· (μένω) ἐναντιόνομαι, μένω σταθερὸς εἰς τι. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 7.

Ἀντιμερίζω· Μ. -σω· (μερίζω) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας μερίζω, διαιρῶ· Ἀναλλαστ. Β'. 12.

Ἀντιμετουρανέω· Μλ. -νήσω (οὐρανός) εὐρίσκομαι, ἢ εἶμαι εἰς τὸ ἀντικείμενον κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ἀντίθετον τῷ μεσημβρινῷ· ἄστρον. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμεσουράνημα, τος, τό· ἡ ἀντίθετος εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ στάσις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀντιμεταβάλλω, Μ. -βαλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μεταβάλλω, ἀλλάζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ· ἐναντία μεταβολή, μετατροπή, ἀλλοίωσις κατ' ἄλλον τρόπον, μεταμόρφωσις.

Ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ· (μετατίθημι) ἀντιμετακόπισις, ἐναντία ἢ ἐξ ἐναντίας θέσις, βάλσιμον τινος εἰς ἄλλον τόπον.

Ἀντιμεταλαμβάνω, Μ. -λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως μετέχω· παίρνω μέρος. Ἰώσηπ. Πιθητ. μεταλλάσσομαι· ἢ μεταμορφώνομαι· Ἀκολ. Βίβλ. 2, σλ. 540. 21. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 504. ἀφ' οὗ

Ἀντιμετάληψις, εως, ἡ· τὸ νὰ μετέχῃ λαμβάνῃ τις μέρος ἀμοιβαίως. 2) μεταβολή, ἀλλαγμα· Πλούτ. «αντιμεταλήψεις τῶν βίων, μεταβολὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς· ἐν γένει τὸ νὰ λαμβάνῃ, δέχεται τις τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι πρέπει, ἢ θέλει καὶ τ.τ. — 3) ἀνταμοιβή, ἀντιπόδωσις.

Ἀντιμεταλλεύω, Μ. σω. (μεταλλεύω) = ἀντιδιορύσσω· τρκ. ἀντιμηχανῶμαι, ἀντεπιβουλεύω· ἐπιβουλεύω ἐκεῖνον· ὅστις μ' ἐπιβουλεύει· Παρμδ. Σκάπτω λάκκον δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἔσκαψε ἢ σκάπτει δι' ἐμέ, ἑτοιμάζω καὶ ἐγὼ βόθρα διὰ τὴ γοῦνα του.

Ἀντιμετρέω. Μλ-βρέσω· μαι (μέτρον, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχω, χύνομαι.

Ἀντιμεταπάω, Μλ-σπάσω· (σπάω) = ἀντιμεσέλκω· (σπάσω).

Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ· (ἀντιμεθίστημι) = ἀντιμετάθεσις· τελεία μεταβολή — 2) = ἀντιμετάβασις· τὸ νὰ μεταβῇ, ἀπεράσῃ τις εἰς τὸ ἐναντίον ἢ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντιμετάταξις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀλλαγὴ τῆς θέσεως, ἢ τῆς ἀντιπαρατάξεως τοῦ στρατεύματος ἐναντίον τῆς τάξεως καὶ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ· δηλ. τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις τὴν παράταξιν ἢ θέσιν τοῦ στρατεύματός του, καθὼς τὴν ἀλλάζει καὶ ὁ ἐχθρός. Διονύσ. Ἁλικ. παρὰ τὸ

Ἀντιμεταπάσσω, Μ. ξω. (πάσσω) ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω τὴν θέσιν, τάξιν τινος· ἐξαίρ. τὴν ἀντιπαράταξιν ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ στρατεύματος εἰς μάχην, ὅταν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀλλάξῃ τὴν ἰδικήν του.

Ἀντιμεταχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) μετατοπίζομαι, ἀφίνω τὸν τόπον μου καὶ ἀπέρνω εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀντιμεταχωρῶ ταῖς ἐλπίσι· χάνω πάλιν τόπον τῶν ἐλπίδων, ἤτοι ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω. Ἰωσ.

Ἀντιμέτειμι· (εἶμι) = Ἀντιμετέρχομαι.

Ἀντιμετέρχομαι, Μλ-τελεύσομαι (μετέρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ, πασχίζω νὰ ἀποκτήσω τι ἐν ᾧ καὶ ἄλλος πασχίζει νὰ κατορθώσῃ τὸ ἴδιον.

Ἀντιμετρέω, ῶ, Μ. ήσω. (μετρέω) πάλιν ἢ ἐξ ἐναντίας, μετρῶ, ἀνταποδίδω τι· ἀφ' οὗ

Ἀντιμέτρησις, εως, ἡ· τὸ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως μέτρημα, ἀνταπόδοσις.

Ἀντιμέτωπος, ὁ, ἡ· (μέτωπον) ὅστις στέκει μέτωπον πρὸς μέτωπον· καθόλου ἢ ἴσα

ἀντάκρυτα· καθόλου ἐναντίος· ὡς τὸ ἀντιπρόσωπος· ἱστάμενος κατ' ἐναντι.

Ἀντιμηνύω, Μ. ἰσω. (μηνύω) ἐξ ἐναντίας θυμόνω, ὀργίζομαι· ἀντιθυμόνω, ἢ θυμόνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου (-υ--υ-)

Ἀντιμηχανάομαι, Μ. νήσομαι· μέσ. ἀποδτ. (μηχανάομαι) ἑτοιμάζομαι, ἀμοιβαίως, μεταχειρίζομαι ἐξ ἐναντίας μηχανάς, δολιότητας, ἀπάτας, Ἡρότ. 8, 52. ἀφ' οὗ

Ἀντιμηχάνημα, τος, τὸ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαία ἑτοιμασία, δολιότης, ἀπάτη. (3)

Ἀντιμίμησις, ἡ· (μίμησις) τὸ νὰ μιμῆταί τις τι ἢ τινα ἐξ ἐναντίας· τὸ νὰ μιμῆται τὰ στρατηγήματα τοῦ ἐχθροῦ. Θουκυδ. Ζ', 63. (-υ--υ)

Ἀντίμιμος, ου· ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τινὰ ἀμοιβαίως· — 2) παθητ. κατὰ μίμησιν κτισμένος, κατασκευασμένος. Ἀριστοφ.

*Ἀντιμίνοιον, τό. Ῥωμαϊ. Λεξ. σημαίνουσα τὴν τράπεζαν περὶ τὴν ὁποίαν κάθηνται εἰς τὸ δικαστήριον οἱ κριταὶ καὶ θεωροῦσι τὰ δικάσιμα πράγματα. Σουϊδ. παρὰ τοῖς Ἑπτὰ δὲ· ὀδόντων ἐξωγραφισμένην ἔχοι ἐπ' αὐτῷ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης.

Ἀντιμισέω, Μλ-σήσω. (μισέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· μισῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ μισεῖ, ξαναμισῶ.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ· (μισθός) ἀντιπληρωμή.

Ἀντίμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ὅστις ἀνταμείβει διά τινος τι· ὅστις δίδεται εἰς τόπον μισθοῦ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 285.

Ἀντιμισθωτός, οῦ· ὁ, ἡ· (μισθόω) ὅστις μισθώνεται εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντιμνηστεύω. Μλ. -εύσω. (μνηστεύω) ζητῶ νὰ μοὶ δώσουν εἰς γάμον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ ἄλλος· εἶμαι ἀντίζηλος· τὸ ἰταλκ. βιβαλιζέρω. Διόδ. Σικ.

*Ἀντιμοιβόν· ἀντὶ τοῦ, ἀνταμοιβή. Ἡλλμ. εἰς Δηλ. 52.

Ἀντιμοιρέω, Μλ-ήσω. (μοῖρα) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας, διαμοιράζω· λαμβάνω, παίρνω ἴσον μερίδιον μὲ ἄλλον.

Ἀντιμολεῖν, ἀπρμφ. β'. Ἀόρ. τοῦ ἀντιβλώσκω· (μολεῖν, ἀνμλ.) τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς ἀπάντησιν τινος· πορεύομαι, ὑπάγω ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος.

Ἀντιμολία, ας, ἡ· ἰδὲ Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος, ὁ, ἡ· (μολπή) ὅστις ἠχεῖ ἐναντίως, ἤτοι τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἀντενεργεῖ εἴς τι. Ἀντίμ. ἄκος ὕπνου· τραγῳδία ἀντιπνωτικόν· ἤτοι τὸ ὁποῖον διώχνει τὸν ὕπνον. Αἰσχύλ. καὶ ἀντίμολπος ὀλολυγῆς κωκυτός. Εὐρπ. ᾠδῆνος, ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ στεναγμούς.

Ἀντίμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὅστις σχηματίζει, κάμνει μορφάς, εἰκονίσματα, ζωγραφίζει κατὰ μίμησιν· 2) παθητ. σχηματισμένος, ζωγραφισμένος ἀπαράλλακτα μὲ τὸ πρωτότυπον· ὅμοιος, ὡς τὸ ἰσόμορφος. Λουκ. ἐπὶ τῶν κατόπτρων. Ἐπῤῥ. ἀντιμόρφως.

Ἀντιμυκάομαι, Μλ-ήσομαι (μυκάομαι) ἀντιμογγύζω, ἀντιουρλιάζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, Μ. σω. (μυκτηρίζω) ἀντιπερπαίζω, ἀντιπεριγελῶ.

Ἀντιμωλία, δίκη· (μῶλος) κρίσις, κριτολόγημα, ὅταν παρασταίζωνται καὶ οἱ δύο κριτολογοῦμενοι εἰς τὸ κριτήριον· ἰδιαίτως καὶ ἀντιμολία· παρὰ τὸ μολεῖν· παρβλ. Ἑτερομόλιος.

Ἀντιναυπηγέω, ῶ. Μ. ήσω. (ναυπηγέω) ἐξ ἐναντίας, κτίζω, κατασκευάζω πλοῖα, ἑτοιμάζω στόλον. Θουκ. Ζ'.

Ἀντινήχομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποδτ. (νήχομαι) ἀντικολυμπῶ, ἀντιπλέω. Πλούτ. πλεῖ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.

Ἀντινικάω, Μλ-κήσω (νικάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως νικῶ.

*Ἀντινοέω. Μλ. ήσω (νοέω) ἐναντία, ἢ διαφορετικὰ στοχάζομαι.

Ἀντινομία, ας, ἡ· (νόμος) ἀντίφασις νόμου· ὅταν ὁ νόμος ἀντιφάσκῃ αὐτὸς καθ' ἑαυτόν· τοῦτ' ἔστιν εἶναι συγγραμμένος τόσον σκοτεινὰ ἢ ἀμφίβολα, ὥστε οἱ κριτολογοῦμενοι δύνανται νὰ τὸν ἐξηγοῦν καθ' εἰς ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἀντινομικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀντίφασιν νόμου καθ' ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον τινὰ νόμον ἀντιφάσκοντος. Πλούτ. πανταινομικὸν ζήτημα.»

*Ἀντινομοθετέω. Μλ. -ήσω. (νομοθετέω) δίδω νόμους τῷ δικαίῳ, ἢ ἄλλοις νόμοις ἐναντίους.

*Ἀντίνοος, ὁ, ἡ (νοῦς) ὅστις στοχάζεται τὰ ἐναντίον. — 2) ὁ Ἀντίνοος παρ' Ὁμ. ὀνμ. κύρ.

Ἀντινουθετέω, ῶ. Μ. ήσω. (νουθετέω) τὸ ἐναντίον ἢ ἐξ ἐναντίας νουθετῶ, συμβουλεύω.

Ἀντίνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὅστις ἔχει γωνιασμένην τὴν ῥάχιν πρὸς ἄλλου ῥάχιν· ῥάχις πρὸς ῥάχιν, ἢ πλάτες μὲ πλάτες. Διόδ. Σικ.

Ἀντιξέω. Μλ-ήσω· ποιητ. ἀντιστέκομαι, ἐναντιώνομαι, στέκομαι ἐνάντιος, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω. Πίνδ. Ὀλ. Β'. 47. »Νεμέᾳ τ' οὐκ ἀντιξοεῖν· κυρίως δὲ ἀντιβροκανίζω τοῦτ' ἔστι ξύω ξύλον μὲ τὴν βροκάνην (μὲ τὸ βροκάνι τὸ τουρκιστ. ῥεντέ)· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἀντίξοος, ὁ, ἡ· συνῳρμ. ἀντίξους· ὁ, ἡ· οὖν, τό. Ἰων. ἀντίξεις. ὁ, ἡ· (ξέω) κυρίως ἐναντιοβροκανισμένος, τουρκ. ῥεντισμένος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 79. »δούρατα ξοσὶ ἀντίξοα γόμφοισι· ὅστις, ἀντεξυσμένα ἀλλήλοις, ὥστε ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία συναρμόζειν ἀλλήλοις· ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφηνῖν· εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν· παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι δὲ· ὅστις ἐναντιοῦται, ἀνθίσταται, ἀντιλέγει, ἀντιστέκεται. Ἡρότ. ὅστις ἐοὶ τῷ συνήθει τύπῳ χρῆται. 7, 192. »ἐλπίσαντες ὀλίγας τινὰς σφι ἀντίξους ἔσεσθαι νέκας· καὶ 218. »ἐλπόμενοι γὰρ οὐδέν σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐνεωρῆσαν στρατόν.« Ἡσιόδ. »Ἀντίξοος γνώμην· ἡ ἐναντία. Παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἐλέγετο ὁ Ξένος. Ἡσιόδ. Ζ'. 192. καὶ 218.

Ἀντιξύω, Μ. ύσω. (ξύω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξύω (γ).

Ἀντίον, ὡς Κυρίλ. = ἀντην, ἐναντίον, Ἀντικρυ. Ὁμ. πάντίον ἴμεν· »ἰδυσσῆος· καὶ, πάντίον αὐδᾶσθαι, καὶ, πάντίον ἐκπαγλ... κυρίως ὅμως Οὐδετ. τοῦ Ἀντίος· ἅπερ ἰδέ.

Ἀντίον, ου, τό· παρὰ τοῖς Ἀλεξ. τὸ παρ' Ὁμήρ. Κανών· παρ' ἡμῖν σύνηθ. Ἀντί, εἰς τὸν ἀργαλειὸν τῶν ὑφαντῶν.

Ἀντίος, ία, ιον. (ἀντί) ἀντικρυνός· ἐναντίος, ἀντικείμενος· παρ' Ὁμ. ἐπὶ παντὸς, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ τις, τόσον ἐχθρόν, ὅσον καὶ φίλον· καὶ ἐπὶ παντὸς, ὅστις στέκεται, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἀντίκρυτα· ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη καὶ τ.τ. Πολλάκις μετ' γεν. Ἀγαμέμνονος, Ἕκτορος ἀντίος. Ἔτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ πτωτικοῦ τιθέμενον· »τὸ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἀνακτος.« Ὀδτ. Π, 14. σπανιώτ. μετὰ ὀστ. »τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων.. « Ἰλδ. Ν, 20. ὅπερ πρῶτον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττκ. εὐχρηστότερον. Μεταφρ. πάντῃ διαφορετικός, τοὐτοις ἀντία γνώμη. Henn. ἐν Εὐρπ. Ἱκτ. σλ. XIV. οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι. Ἡρότ. 9, 62. Τὸ δὲ παρὰ Ξνφ. Ἀναβ. ς'. 5, 34. »πολὺ ἀντίοι εἰσὶν, ἢ ὡς ἐγὼ ἤκουον· ὁλ. πάντῃ διαφορετικοὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἤκουσα ἐγώ· κατὰ παρηλλαγμένον συντάξ. σχῆμα. Ὡς Ἐπῤῥ. χρῆται Ὁμ. ἐξαιρ. καὶ Ἡρότ. τὸ οὐδέτ. ἀντία καὶ ἀντίον ὡς τό, ἀντην καὶ ἀντα· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν· μόνοι ἐν τῇ συντ. ἀντίον αὐδᾶν, ἀντιλέγειν, ἀνταποκρίνεσθαι, ἐπιπολάζει ἡ αἰτιατ. τοῦ προσ. Εὕρηται μέντοι καὶ, σέθεν ἀντίον εἰπεῖν. Ἰλδ. Α, 230.

Ἀντιοστατέω, Μλ-ήσω. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 640.

Ἀντίοφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις φρονεῖ ἐναντία.

Ἀντιοχεύω, Μ. Μλ-εύσω· (ὀχεύω) φέρνω, ἢ κουβαλῶ τι εἰς τὸ ὄχημα, ἤτοι ἀμάξι, ἐναντίον ἢ ἐξ ἐναντίου. Παθητ. ἀντιοχεύομαι, ἔρχομαι, καθήμενος εἰς τὸ ὄχημα, ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησιν τινος. Ἀναλεκτ. Β'. 418.

Ἀντιόω, ῶ. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἀντιῶ, τοὐτ' ἔστιν ἀντιάω· εὔχρηστος παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρότ. παρ' Ἡρότ. μέντοι ἀεὶ ὡς μέσ. ἀποδτ. ἀντιοῦμαι· ἀπαντῶ, συναντιάζω, κατὰ φίλα τε καὶ ἐχθρ. σημ. ὀστκ. συντατόμ. Αἰτιατ. δὲ μόνον »..συνθέμενοί τε ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην..« Ἡρότ. 9, 7, 2. περὶ οὗ παρβλ. Schweigh. κατὰ πολεμικὴν σημασ. δὲ = ἐναντιοῦμαι· »..καὶ νικήσαντες μάχῃ τοὺς ἀντιουμένους·· εὗρον γὰρ ἀντιουμένην σφι στρατιὴν οὐκ ὀλίγην« Ἡρότ. 4, 1. καὶ ἀλλχ. Ἱππ. Γρηγ. σλ. 535.

Ἀντιπαγής, ἐος, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) καρφωμένος, μπηγμένος, χτισμένος ἀντίκρυτα, ἢ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπάθεια, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ψυχικὴ κλίσις, ἢ πάθος ἐναντίον πρός τί ποτε· ἆρα τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ ἀκούῃ τις τί ποτε, ἆρα ἀποστροφή· 2) τὸ νὰ πάσχῃ τις διά κάνεν κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε. Αἰτχίν. Διάλ. Γ'. 16. πάντιπάθεια κακῶν.« (3) παρὰ τὸ

Ἀντιπαθέω, ῶ. Μλ. ήσω. ἔχω ἀντιπάθειαν. Ἀψορθ.

Ἀντιπαθής, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις ἔχει ἀντιπάθειαν πρός τί ποτε. Ἐπιγρ. πάντιπαθὴς ἡμῖν· ἢ ἐναντία. 2) Ἀντιπαθές, τό, = Ἀντιπάθεια.

Ἀντιπαίζω, Μλ.-παιξοῦμαι (παίζω) τινί· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παίζω, ἢ ἀντιζοῦμαι, μετωρίζομαι, χωρατεύω. Ξενοφ. »οἱ λαγωοὶ ἀντιπαίζουσι πρὸς ἀλλήλους.«

Ἀντίπαις, δος, ὁ· ἡ (παῖς) παιδί, ἢ κορίτσι αὐξημένον, τὸ ὁποῖον ἀπέρασε τὴν παιδιακὴν ἡλικίαν· ὡς τὸ βούπαις καὶ πρόσηβος. Πλούτ. 2) ὅστις ὁμοιάζει μὲ παιδί, ὡς τὸ ἀντίθεος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 38.

Ἀντιπαίω, Μ. αίσω. (παίω, ἀνμλ.) ἀντιχτυπῶ, ξαναχτυπῶ. 2) = Ἀντιπίπτω. Πολύβ. Ιϐ'. 29.

Ἀντιπαλαιστής, οῦ, ὁ· ἀνταγωνιστής, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν πάλην, ἀντιπαλευτής. Αἰλιαν. παρὰ τὸ

Ἀντιπαλαίω, Μ.-αίσω· (παλαίω) τὸ παρ' ἡμῖν ἀντιπαλεύω· παλεύω μέ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Θουκυδ.

Ἀντιπαλαμάομαι, Μλ-ήσομαι. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀντιμηχανάομαι.

*Ἀντιπάλλομαι. Μλ-παλοῦμαι (πάλλω) χτυπιώτας που πηδῶ, ἢ πετάχνομαι ὀπίσω, ὡς τὰ ἐλαστικὰ σώματα.

Ἀντίπαλος, ου· ὁ, ἡ· (πάλη) εἰς τὴν πάλην ἐναντίος· ἀνταγωνιστής, ἀντικείμενος, ἐχθρός. Ξεν. τὸ Ἀντίπαλον· τὸ ἐναντίον μέρος, ἡ ἐναντία φατρία, τὸ τουρκιστ. ταραΐφι. 2) ὅστις παλεύει διά τινα ἐναντίον εἰς τί ποτε διά νὰ τὸ διώξῃ· ὅθεν βοηθός, διαφεντευτής· 3) ἰσοδύναμος εἰς τὴν πάλην, μάχην. »Μάχη ἀν-

τίπαλος.» εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐνίκησεν· οὕτω καὶ ὁ Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντα· τοιοῦτον καὶ ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 274. ὡς τό, Ἰσόπαλος. Θουκυδ. Ἐπῤῥ. ἀντιπάλιος. Θεόδ.

* Ἀντίπανον, τό = ἐπίβλημα. Βαλσαμ.

Ἀντιπανουργέω, Μλ-ήσω. (πανουργέω) ἀμοιβαίως μεταχειρίζομαι πανουργίας.

Ἀντιπαραβάλλω. Μ. βαλῶ. (παραβάλλω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας παραβάλλω, συγκρίνω, παρομοιάζω. Πλάτ. Ἀπολ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ· σύγκρισις, παρομοίωσις τινος πρὸς ἄλλο τίποτε.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ· ἐναντία παραγγελία, ἐναντία προσταγή· 2) τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ λάβῃ τὸ ἴδιον δημόσιον ὑπούργημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ζητεῖ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. κονκούρσον· παρὰ τὸ

Ἀντιπαραγγέλλω. Μ. λῶ. (ἀγγέλλω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιπροστάζω· δίδω ἐναντίαν παραγγελίαν, προσταγήν· ἐξ ἐναντίας εἰδοποιῶ, δίδω εἴδησιν· ξητῶ, καταγίνομαι νὰ λάβω τὴν ἰδίαν βουλευσιν εἰς τὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ καὶ ἄλλος εἰς τὸν ἴδιον καιρόν· τὸ ἰταλ. κογκουρίρω· ἐν γένει δὲ κατὰ ἐναντίαν σημασίαν τοῦ παραγγέλλω.

Ἀντιπαραγραφή, ῆς, ἡ· = ἀντίγραμμα· ἐπὶ Κριτηρ. δί, ἀποκριτὶς ἔγγραφος εἰς τὰς ἐξαιρέσεις ἢ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ ἐναντίος περὶ τοῦ κριτολογουμένου πράγματος· τὸ ἰταλ. ῥέπλικα· παρὰ τὸ

Ἀντιπαραγράφω. Μ. φω. (γράφω) ἀποκρίνομαι ἐγγράφως· ἐξαιρ· ἐπὶ κριτηρ. εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἐναντίου· τὸ ἰταλ. ῥεπλικάρω. (ξ)

Ἀντιπαράγω. Μ. ξω. (ἄγω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Πολυβ. »Ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις« 2) ἀμετ. ἀντιπαρ. ὑπαρ. τὸν στρατόν· ἐξ ἐναντίας προχωρῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Ἀντιπαραγωγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ ὁδηγῇ τις καὶ ἐκ μέρους του τὸ στράτευμα, τὸ νὰ προχωρῇ ἐξ ἐναντίας ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. Πολβ.

Ἀντιπαραδίδωμι. Μ. δώσω· (δίδωμι) ἐξ ἐναντίας, παραδίδω, ἐγχειρίζω.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατίθημι) παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις. Διον. Ἁλικ.

Ἀντιπαραθέω. Μ. θεύσομαι· (θέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω· προχωρῶ ἐξ ἐναντίας, ὀλίγωρα πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ περιῶ τὴν πτέρυγα τοῦ στρατεύματός του, τὸν βάνω εἰς τὴν μέσην. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Ἀντιπαραινέω, Μλ-έσω. (αἰνέω) ἀντισυμβουλεύω.

Ἀντιπαρακαλέω, Μλ-έσω. (καλέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως παρακινῶ, νουθετῶ, συμβουλεύω, ἐγκαρδιόνω, ξανακαρδιόνω τινα νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐστράβηξεν ὀπίσω, ἢ τὸ ὁποῖον ἐπραίτησε. Ξενοφ.

Ἀντιπαράκειμαι. Μ. κείσομαι (κεῖμαι) τινι· κεῖμαι κατεναντίον, ἢ παραλλήλως πρός τι. Εὐστάθ.

Ἀντιπαρακαλέυομαι. Μ. εὐσομαι. = ἀντιπαρακαλέω. Θεόδ. καὶ Ξυφ.

Ἀντιπαραλυπέω, Μ. ήσω. (λυπέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως λυπῶ, βλάπτω, παραλύω τινά. Θουκυδ. Δ'. 80.

Ἀντιπαραπλέω. Μ.-εύσομαι (πλέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πλέω πλησίον, ἢ ἀπέναντι, τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ἀντιπαρατεταγμένα καὶ εἰς μάχην ἕτοιμα ἔχοντας τὰ παράβιά μου. Θουκυδ. δ'. 81.

Ἀντιπαραπορεύομαι. Μ. σομαι. (πορεύομαι) ἐξ ἐναντίας, πορεύομαι, περνῶ ἔμπροσθεν τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ, ὁδηγῶν τὸ στράτευμά μου.

Ἀντιπαρασκευάζομαι. Μ. σομαι. (παρασκευάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἑτοιμάζομαι. Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ· (παρίσταμαι) ἀνασκευή, ἀντίρρησις αὐστηρά, διὰ τῆς ὁποίας διϊσχυρίζεται ὁ κριτολογούμενος, ὅτι ἔχει δίκαιον ἐναντίον τῆς ψευδοῦς παραστάσεως τῆς ὑποβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναντίου του. Σχῆμα ῥητορικόν. Ἑρμογ.

Ἀντιπαραστατικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἀντιπάστασιν, ἀνήκει εἰς ἀντιπάστασιν. Ἥτοιμ. »ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον.«

* Ἀντιπαραστρατοπεδεύω. Μλ.-εύσω. (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω ἀντικρύ κοντὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατάσσω) θέσις, κατάστησις ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐξαίρετος τὰ εἰς μάχην ἕτοιμον στράτευμα ἐναντίον εἰς τὸ ἐχθρικόν· τὸ Γαλλ. ordre de bataille. Γερμν. Schlachtordnung: ἐναντίωσις, ἀντίστασις.

Ἀντιπαράτᾰξις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατείνω) ἐξάπλωσις, θέσις παράλληλος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἰς μακρυὰς σειράς, εἰς μεγάλην ἔκτασιν· παραβολή, σύγκρισις.

Ἀντιπαρατάσσω· Ἀττ.-τάττω, Μλ-ξω. (τάσσω) ἀραδιάζω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματός μου παραλλήλως, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀρχίσω τὴν μάχην. Θεόδ. ι.

Ἀντιπαρατείνω. Μ. ενῶ. (τείνω), ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τὸ στράτευμά μου εἰς παραλλήλους τάξεις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. 2) παραβάλλω, συγκρίνω τί μετά τινος. Πλάτ.

Ἀντιπαρατίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παραβάλλω, συγκρίνω τί μετά τινος.

Ἀντιπαραχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) τινι ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, δίδω τόπον.

Ἀντιπαρεῖμι· (εἶμι) πηγαίνω, περιπατῶ ἐναντίον τινὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· π. χ. ἀπὸ στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα προχωροῦν ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ μεταξύ των εἶναι ποταμός. Ξενοφ. Ἀν. Δ'. γ'. 17. »πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῆσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων· ἐπεὶ δ' ἦσαν κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἔβαντο τὰ ὅπλα.«

Ἀντιπαρέκτᾰσις, εως, ἡ· = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρτείνω. Μ. ενῶ. = Ἀντιπαρατείνω. Δγν. Δρτ.

Ἀντιπαρεξάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ ἔξω τὸ στράτευμα, παρατάττω πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ, κάμνω νὰ προχωρήσῃ· παραλλήλως πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦτ' ἔστι ἔχοντας τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα πάντοτε κατὰ πρόσωπον· ὡς τό Ἀντιπαράγω. Πλουτ. 2) συγκρίνω.

Ἀντιπαρέξειμι, (εἶμι) ἐξ ἐναντίας κινοῦμαι, ἐξαιρ. κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀντιπαράταξιν τοῦτ' ἔστιν εἰς μάχην. — 2) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιπαρεξέρχομαι. Μ. λεύσομαι. = ἀντιπάρειμι.

Ἀντιπαρεξετάζω. Μ. άσω· (ἐξετάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζω, ἐρευνῶ, παραβάλλω, συγκρίνω. Διον. Ἁλ.

Ἀντιπαρέρχομαι. Μ. σομαι· (ἔρχομαι, ἀνωμ.) = Ἀντιπαρειμι.

Ἀντιπαρέχω. Μ. ξω· (ἔχω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, προσφέρω τι ἢ ἄλλο τί ποτε, τὸ ὁποῖον ἔλαβα: ξαναδίδω, ἀντιπληρόνω. Ξενοφ.

Ἀντιπαρηγορέω. Μλ.-ρήτω· (παρηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παρηγορῶ, συμβουλεύω, καταπείθω, καταπραΰνω.

Ἀντιπαρήκω. Μλ.-ήξω· (ἥκω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἐξαπλώνομαι. Ἀριστοτ.

Ἀντιπαριππεύω· (ἱππεύω) κινοῦμαι μὲ τὸ ἱππικόν, τὸ ἰταλ. καβαλλαρίαν, καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἐχθρόν· ὁρμῶ μὲ τὸ ἱππικὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀρρίαν.

Ἀντιπαρίστημι. Μ. -ραστήσω (ἵστημι) ἀντιπαραστήνω. ἐξ ἐναντίας παρατάσσω τι, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος.

Ἀντιπαρρησιάζομαι. Μ. σομαι. μέσ. ἀποδ. (παῤῥησιάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁμιλῶ ἐλευθέρα.

* Ἀντιπαρῳδέω. Μλ. -ήσω· (παρῳδέω) ἐξ ἐναντίας κάμνω παρῳδήν, τοῦτ' ἔστι ψάλλω ποιήμάτου, τὸ ὁποῖον ἔκαμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς ψωστοῦ ποιήματος ἀλλάξας μόνον τὴν ὕλην καὶ μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ κωμικώτερον. Στρβ. 9. σλ. 394.

Ἀντιπάσχω. Μλ. ἀντιπείσομαι· ἀόρ. -έπαθον· (πάσχω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως πάσχω, ὑποφέρω, ἀντιπάσχω κακά· ἔτι δὲ καὶ, κακῶς ἀντιπ. δηλ. διὰ κακὸν ὁποῦ ἔκαμα παθαίνω καὶ ἐγὼ κακόν· ὡσαύτως καὶ χρηστὰ ἢ εὖ ἀντιπ. τοῦτ' ἔστι διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ ἔκαμα ἀνταμείβομαι μὲ καλόν· Τὸ ἀντιπαπονθός· μετοχ. παρακμ. τιμωρία ἀνάλογος εἰς τὴν βλάβην, ἀδικίαν, ἢ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμέτις. Δγν. Δρτ. 7. 64. — 2) ἀντιπ. ἤρός τι· ἐνεργῶ ἐναντίον εἰς τίποτε. Διοσκ. Γ'. 70. »Πρὸς τὸ ἀντιπάσχειν τοῖς ὑπογομένοις δυσουρίαις.« — 3) εἶμαι ἐναντίας ποιότητος, δηλονότι φύσεως, ἢ κατασκέυσεως, διαθέσεως, ἢ ἐναντίου σχήματος. Δόρ. Σκλ. α'. 40.

Ἀντιπατάγέω, Μλ. -ήσω (πατάγέω) ἀντικροτῶ, ἀντιθορυβῶ. Θουκυδ. Γ'. 22.

Ἀντιπατέω. Μλ. -ήσω (πατέω) ὑπάγω ἐναντίον, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 577.

Ἀντιπελαργέω, ῶ. Μ. ήσω· (πελαργέω) ἀντιμαχαμαι, ἀντεπιμελοῦμαι, ἀντιπεριποιοῦμαι· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πελαργοῦ, ὅς τις φροντίζει, καὶ γηροκομεῖ τοὺς γονεῖς του· ἀφ' οὗ

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀγάπη, καὶ περιποίησις· ἐξαιρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς· »ἐκεῖνοι (οἱ πελαργοὶ) τὸν πατέρα ὑπὸ τοῦ γήρους πτεροῤῥυήσαντα περιστάντες ἐν κύκλῳ τοῖς οἰκείοις πτεροῖς διαθάλπουσι, καὶ τὰς τροφὰς ἀῤῥᾳδίως παρασκευάζοντες, τὴν δυνατὴν καὶ ἐν τῇ πτήσει παρεχονται βοήθειαν, ἠρέμα τῷ πτερῷ κουφίζοντες ἑκατέρωθεν· καὶ οὕτω τοῦτο παρὰ πᾶσι διαβέβοηται, ὥστε ἤδη τινὲς τὴν τῶν εὐεργετημάτων ἀντίδοσιν ἀντιπελάργησιν ὀνομάζουσιν.« Βατλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. η'.

* Ἀντιπελαργία, ἡ = ἀντιπελάργησις.

* Ἀντιπελάργωσις, εως, ἡ = ἀντιπελάργησις. Ἱσίδ.

Ἀντιπέμπω. Μ. ψω· (πέμπω) ἀντιστέλνω, μεταστέλνω, ξαναστέλνω, ματαστέλνω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου πέμπω, στέλλω· ἢ στέλλω ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, ές, ἡ· (πένθος) ὅστις ἀντιπροξενεῖ πένθος ἢ λύπην. Λίτχυλ. Εὐμ. 779. ὅπου ἄλλοι Ἀντιπηθής, ἀναγν.

Ἀντιπεπονθός, ότος, τό· (μετοχ. παρκμ. γεν. οὔσ. παρὰ τὸ ἀντιπάτχω) ἀνταπόδοσις ἀνάλογος εἰς τὸ καλὸν ἢ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμέτις. Παρὰ Γεωμετρ. »Ἀντιπεπονθὼς λόγος.« λέγεται ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα εὑρίσκωνται καὶ ἡγούμενοι καὶ ἑπόμενοι ὅροι.

Ἀντιπεπονθότως, Ἐπίῤῥ. μὲ ἀνταμοιβὴν ἀναλόγων.

Ἀντιπέρᾳ, Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀντιπέραν.

Ἀντιπεραίνω. Μλ. ῶ (περαίνω) ἀντιτελειόνω τίποτε· ἀντιτυμπεραίνω· τρυπῶ πέρα πέρα, (ὁ Κούμας παρέβλεψε ταύτας τὰς κυρίας σημασίας τῆς λέξ. καὶ ἐσημείωσεν ἁπλῶς μένει τὴν δευτέραν κατὰ μεταφ. σημασίαντης, ἀμοιβαίως ἐκτελῶ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν παραβλέψας ὡσαύτως νὰ σημειώσῃ, ὅτι, τὸ ἀντιπεραίνω πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπιφερομένην καὶ τὴν λέξ. τὸ παίδα, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐξήγησιν· ἢ γυναῖκα, κόρην, ὅτε δηλοῖ ἁπλῶς τὸ συνουσιάζεσθαι· ἄνευ προσλήψεως τῶν ὁποίων λέξεων τὸ ἀντιπεραίνω ἔχει τὰς ἀνωτέρω κυρίας σημασίας.)

Ἀντιπέραιος, αἱα, αἷον· ὅστις κεῖται, ἢ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος· ἐξαιρ. τῆς θαλάσσης. νοΐ τ' Ἤπειρον ἔχει, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.« Ἰλιάδ. Β, 635. παρὰ τὸ

Ἀντιπέρᾱν. Ἰων. ἀντιπέρην καὶ ἀντιπέρας, Θεόδ. 1, 100. 2, 68. ποιητ. ἀντιπέρᾳ. Ἐπῤῥ. (πέραν) ἀντίκρυτα, ἀγνάπτια, ἐ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. θέ, καὶ μετὰ δοτικ. Ὡς ἐπῖδ. παρὰ Μόσχῳ, 2, 9. ». . ὡίσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἰο μόχισθαι, Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε.«

*Ἀντιπέρας. Ἐπῤῥ. ἴδε τὸ προηγ.

*Ἀντιπέρηθεν, ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· μετὰ γενικ. παρὰ τὸ

*Ἀντιπέρην. Ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀντιπέραν. ὅπερ ἴδε.

Ἀντιπεριάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ῥίπτω τι ὁλόγυρα, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀφ' οὗ

*Ἀντιπεριαγωγή, ἡ· ἀνταίνησις, κίνησις ἐναντία.

*Ἀντιπεριηχέω. Μλ. -ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ ὁλόγυρα.

Ἀντιπεριίστημι. Μ. -στήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας, βάλλω τι ὁλόγυρα· ἐναντίον τινός· περιτριγυρίζω, περικλείω, περικυκλόνω, πολιορκῶ· ὑπακ. στρατόν· ὅθεν στενοχωρῶ, τὸν βιάζω νὰ συμμαζωχθῇ ἢ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἀμπώχνω ὀπίσω, περιορίζω. Ἀριστοτ. ».Ἀντιπερίστηνι τὸ ψύχος εἴτω τὴν θερμότητα.« Μέτ. μετὰ ἀορ. τε καὶ παρκμ. β'. μεταβαίνω εἰς ἄλλο τίποτε· ἐκτρέπομαι.

Ἀντιπεριλαμβάνω. Μ. φομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιλαμβάνω, περικυκλόνω, περιτριγυρίζω, πάνω τὸν τόπον ὁλόγυρα. Ξηφ.

*Ἀντιπεριπλέω. Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) πλέω μὲ τὸ καράβι, ἁρμενίζω ὁλόγυρα εἰς τὸ ἀνταρὺ μέρος.

Ἀντιπερίσπασμα, τος, τό· (ἀντιπερισπάω) τράβηγμα ἢ σύρσιμον ἄλλου· ἐκτροπή, παρατροπὴ σκοποῦ τινος· τοῦτ' ἔστιν ἀποματαίωσις τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης, ἢ τοῦ πλάνου ἢ πλάνου Ἰταλκ. ἄλλου τινος.

Ἀντιπερισπασμός, οῦ· ὁ. Πολύβ. Β'. παρὰ τὸ

Ἀντιπερισπάω. Μλ. -άσω (σπάω) ἀντιπ. τὸν ἐχθρόν· τοῦτ' ἔστι τραβῶ, γυρίζω τὴν προσοχήν του, διὰ στρατηγημάτων, εἰς ἄλλο μέρος, ἀποματαιόνω τὸν σκεπτόν του, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλκ. χαλιῶ τὸ πιάσο ἢ τὸν πλάνον του, τῷ κόμνω διβερσιόνην. Πολβ.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ· (ἀντιπεριίστημι) τὸ νὰ βάλλῃ τις τίποτε ὁλόγυρα εἰς ἄλλο τι· τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ τι ἐναντίον ἢ πρός τινα· στάσιμον ὁλόγυρα, περιαύλωμα, περιόρισμα, περίκλεισμα, στενοχώρημα: ἀντισπρίξιμον, ἀντενέργεια. Πλουτ. καὶ Ὠκελ. Α'. 14.

Ἀντιπεριστρέφω. Μ. ψω· (στρέφω) στρεφογυρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀναστροφα· ἀφ' οὗ

Ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ· ἀναστροφα, ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος στρεφογύρισμα.

Ἀντιπεριχωρέω, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ ἐναντίας περικυκλόνω, περισφαλῶ, περικλείω τον ἐχθρόν· τὸ κοινότ. τὸν πέρνω ἀπ' ὀπίσω ἢ ἀπὸ τὲς πλάτες. Πλούταρχ.

Ἀντιπεριψύχω. Μ. ξω· (ψύχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, περιδροσίζω, ἤτοι προξενῶ ἀναψυχήν, καταψύχον· τὸ ἰταλκ. ρίμφριςκάρω (υ).

Ἀντιπεριωθέω. Μλ. -θήσω· καὶ -περιώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος περιστειοχωρῶ, σπρώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κάμνω ἢ βιάζω νὰ περισφιχθῇ περισυμμαζωχθῇ· ἀφ' οὗ

Ἀντιπερίωσις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθησις, σπρώξιμον ἐκείνου, ὅστις μὲ περικυκλόνει, μὲ περιτριγυρίζει· ὡσαύτως καὶ ἀντιπεριωθησις, ἡ.

Ἀντίπετρος, ὁ, ἡ· (πέτρα) τόπον πέτρας, ἢ βράχυν ἐπίχων· ὅμοιος μὲ πέτραν, σκληρὸς σὰν πέτρα, ἢ σὰν βράχος. Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ. 192.

Ἀντιπηδάω, ῶ. Μ. ήσω· (πηδάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πηδῶ.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ· (πήγνυμι) κίστη, κιβωτός, τὸ τουρκβ. σενδούκι. ». . κάπτ/θησιν, ὡς θαυμάσιον, κοίλης ἐν ἀντίπηγγος εὐτρόχω κύκλω. .« νομίζεται δὲ ἡ λέξις Μιτυληναία· παρ' Εὐριπ. Ἰων. 19.

Ἀντιπηρόω. Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ἀκριστηριάζω, τὸ τουρκβ. σακατεύω.

Ἀντιπιέζω. Μ. έσω· (πιέζω) ἐξ ἐναντίας θλίβω, ζυγλίγω, ἀντιζυγλίγω.

Ἀντιπίμπλημι. Μ. -πλήσω. (πίμπλημι, ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω.

Ἀντιπίμπρημι. Μλ. -πρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καίω, ἀνάπτω, κατακαίω, τίποτε.

Ἀντιπίπτω. Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέφτω, ἀντιορμῶ· τροπκ. ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγω· ἀπροσώπως· τὸ ἐναντίον, ἀλλέως ἢ δυστυχῶς ἀποβαίνει, γίνεται, εὐγαίνει τίποτε.

Ἀντιπλαστος, ου, ὁ, ἡ· (πλάσσω) ὅμοια σχηματισμένος, καμωμένος. = τῷ ἰσόπλαστος. Σοφοκλ.

Ἀντιπλέκω. Μ. ξω· (πλέκω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας πλέκω τίποτε.

Ἀντίπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρὰ) τοῦ ὁποίου ἡ πλευρά, ἤτοι τὸ πλάγι εἶναι ἢ στέκει ἐναντία· τοῦ ὁποίου τὸ πλάγι ἀντικρύζει πρὸς ἄλλο πλάγι· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται, κεῖται ἐ τὸ πλάγι ἢ κοντὰ εἰς ἄλλον.

Ἀντιπλέω. Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) ἀντιορμενίζω, πλέω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον ἢ εἰς ἀπαντησιν ἄλλου καραβιοῦ. 2) Ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, πλέω ἐνάντια εἰς τὸν ἄνεμον. Lobeck ἐν Σφκ. Αἴ. 1072.

Ἀντιπληκτίζω. Μ. ίσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως χτυπῶ· μετὰ Δοτ. Σχολ. Λυκ. 980.

Ἀντιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις ἀντιχτυπᾷ. — 2) παθ. ὅστις ἀντιχτυπιέται, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιχτυπᾶνε. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592. ναὐτιπλῆγες ἄκται στόνου βρέμουσι.«

Ἀντιπληρόω, ῶ. Μ. ώσω· (πληρόω) ἀντιγεμίζω, ξαναγεμίζω· βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλλειπει, τὸ κάμνω σωστόν· ἀντιπλ. τὰς ναῦς· ἁρματόνω τὰ καράβια ἐναντίον ἐχθροῦ. Ξηφ.

Ἀντιπλήσσω. Μ. ξω· (πλήσσω, ἀνμλ.) ἀντιχτυπῶ.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ· (ἀντιπλέω) πλεύσιμον ἢ ὁρμένισμα ἐναντίον τινος· ἐξαιρ. ἐναντίον εἰς τὸν ἄνεμον. Τρπκ. ἐναντίωσις. Πολύβ. ς'. κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον.α

Ἀντιπνέω. Μ. εύσω· (πνέω) ἀντιφυσῶ· ἐμποδίζω μὲ ἐναντίον ἄνεμον. Ἐπὶ τῆς Μοίρας ἢ τύχης· μεταφ. ἐναντιόνομαι, εἶμαι ἐναντίος· παράβλ. εὐρίζω. Rulinh. Rut. Lup. σλ. 123. ἀφ' οὗ

Ἀντιπνοή, καὶ Ἀντίπνοια, ας, ἡ· ἐναντίος ἄνεμος. Ἡρωδιαν.

Ἀντίπνοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντίπνους, ὁ, ἡ· ουν, τό· ὅστις φυσᾷ ἐνάντια, ἀντιφυσᾷ· τρπκ. ἐναντιόνεται, ἐνεργεῖ ἐνάντια ἐνάντιος. Ἐπῤῥ. ἀντιπνόως.

Ἀντιποδες, ων, οἱ· ἰδὲ ἀντίπους.

Ἀντιποθέω, ῶ. Μ. θήσω· (ποθέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ποθῶ, ζητῶτι μὲ πόθον· ξαναγαπῶ τίποτε. Σιοφ. Ἀπ. Β'.

Ἀντιποιέω. Μλ. -ήσω· (ποιέω) τινά τι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω τι· ξαναγεννῶ, ξανακάμνω: ἀντιμέβρω. Ξεν. Οἰκ. Ε'. 12. ἡ γῆ τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλείστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ.« καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἀναβ. Γ'. 3. ἠπάτησαν μὲν κακῶς, ἀντεποίουν δ' οὐδέν.« Μέσως. ἀντιποιοῦμαί τινος· πασχίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι. ἰδιοποιεῦμαι, κάμνω ἐδικόν μου, πέρνω ξένον τίποτε καὶ φιλονεικῶ μὲ τὸν κύριόν του θέλων διὰ νὰ τὸ οἰκειοποιηθῶ· ἀμιλλῶμαι, ἤτοι συνερίζομαι, φιλοτεικῶ περί τινος μὲ ἄλλον τινά· τινί τινος, σπανιώτερον τινὶ περί τινος. Ξεν. Ἀνβ. 2, 3, 23. 5, 2, 9. Παρὰ Πολύβ. Β'. 8 καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνθίστασθαι, ἐναντιόνομαι· καὶ ἀντὶ τοῦ, πέρνω ὀπίσω τὸ δεδεές μου· ἀφ' οὗ

Ἀντιποίησις, εως, ἡ· σπουδή, ἐπιμέλεια, πάσχισμα: οἰκειοποίησις, ἁρπαγή, σφετερισμὸς ξένων πραγμάτων. Διον. Ἁλικ.

Ἀντίποινος, ὁ, ἡ· (ποινή) ὅστις χρησιμεύει, δηλ. γίνεται, ἢ δίδεται, ἢ ζητεῖται εἰς ἀντιπλήρωσιν ζημίας, ἀδικίας: εἰς ἐκδίκησιν ἢ τιμωρίαν διὰ κάνεν ἀδίκημα. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 263. Λυκόφρ. 271. τὸ ἀντίποινον = ἄποινον· ξαγορά.

Ἀντιπολεμέω, Μλ. -ήσω· (πολεμέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, πολεμῶ. κάμνω ἢ σηκόνω πόλεμον πρός τινα. συντ. Δοτ. Ξεν. Παιδ. Ζ'.

Ἀντιπολέμιος, ὁ, ἡ· ἀμφιβ. τύπος τοῦ, ἀντιπόλεμος. Sweigh. ἐν Ἡρότ. 4, 134. 140.

*Ἀντιπόλεμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιπολεμεῖ, σηκόνει καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ τὸν πολεμήσῃ. Ἐξαιρ. οἱ ἀντιπολέμιοι, οἱ ἀντιπολεμοῦντες, ὅσοι ἔχουν πόλεμον μεταξύ των. ». . τὰ σεαυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖ, γνώμην ἔχε τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα..« Ἡρότ. 7, 236. καὶ 8, 68, 2. καὶ Θεόδ.

Ἀντιπολίζω. Μ. σω· (πολίζω) ἀντικρὺ ἢ ἀμοιβαίως κτίζω πόλιν. Ἰωσήπ. Ε. β'. 4.

Ἀντιπολιορκέω. Μλ. -ήσω· (πολιορκέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως πολιορκῶ.

Ἀντίπολις, εως, ἡ· (πόλις) πόλις ἀντίζηλος ἄλλης πόλεως, τοῦτ' ἔστιν ἡ ὁποία συνερίζεται μὲ ἄλλην πόλιν νὰ γένῃ ὁμοία μὲ αὐτήν, νὰ τὴν φθάσῃ, νὰ τὴν περάσῃ. Στράβ. Γ'. καὶ Διόδ. ΙΑ'. 81.

Ἀντιπολιτεία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον μέρος Ἰταλκ. Παρτίδον, τουρκβ. ταράφι· εἰς τινα πολιτικὴν διοίκησιν· ἐναντίως πολιτικὸς σκοπός, γνώμη ἢ πολίτευμα καὶ διοικήσεως τρόπος. Ἀντίστασις τινὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἄλλον ὁμοιόν του· φατριασμός. Γρηγ. Ναζ. παρὰ τὸ

Ἀντιπολιτεύομαι. Μ. σομαι· (πολιτεύομαι) διοικῶ τὴν πολιτείαν κατὰ ἀξιώματα ἐναντία· ἀντιφέρομαι εἰς τὰ ἀξιώματα τῆς κοινῆς διοικήσεως: εἶμαι ἐνάντιος τινος εἰς τὴν πολιτείας τὰ πράγματα, εἰς τὰ πολιτικὰ φρονήματά του· ἐν γένει, φέρομαι ἐναντίως πρός τινα, μεταχειρίζο-

μαι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμὲ, ἑκόντες καὶ παυοργίας. Πλάτ.

Ἀντίπονος, ὁ, ἡ. (πόνος) πληρωμὴ εἴς τινα διὰ τὸν κόπον του. Ἰάμβλ. ‖μισθὸν καὶ ἀντίπονον.‖

Ἀντιπορεύομαι. Μλ. -ρεύσομαι· μέσ. ῥῆμα μετὰ παθητ. ἀορ. (πορεύομαι) ἀντιπεριπατῶ, ἤτοι περιπατῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρός τινα ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμέ· πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος· πηγαίνω ἐναντίον του· κινοῦμαι νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὸν ἐρχομόν του, εἰς τὰ κινήματά του. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. 8. οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον αὐτούς, ἀντιπορεύονται· ἐνεργ. τύπος ἀντιπορεύω· στέλλω ἢ ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινος, ἀμφιβάλλεται.

Ἀντιπορθέω, Μλ. -θήσω (πέρθω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πορθῶ· ἁρπάζω, λεηλατίζω.

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ· (πορθμὸς) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντικρὺ εἰς πορθμόν, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος πορθμοῦ. Εὐρ. Ἰων. 1585.

*Ἀντιπορνόβοσκος, ὁ. Ἐπιγραφή, τὸ ἰταλκ. τίτλος ἢ τίτλος, κωμῳδίας τινος τοῦ Δεξίππου.

Ἀντίπορος, ὁ, ἡ· (πορος) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντικρὺ ἐξαίρ. εἰς τὸ πέραν μέρος θαλάσσης, ἢ πορθμοῦ, εἰς τὸ ἀντικρινὸν περιγιάλι· ὡς τὸ ἀντίπορθμος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 560. Πέρσ. 65. 2) ἐνεργ. ὅστις πηγαίνει ἐναντίον, ὡς ἐξηγοῦσί τινες τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 18. ‖ταῦτα δὲ φιλοπραγμονοῦντες οἱ βάρβαροι ἦκον ἐπ' ἀντίπορον λόφον τῷ ματτύῃ· πάνυ ἀμφιβ.

Ἀντίπους, ὁ, ἡ· πους, τό· γενν. ὀδοντ. (ποὺς) τοῦ ὁποίου οἱ πόδες εἶναι ἐναντίοι εἰς τοὺς πόδας ἄλλου, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ ὁποίου ἡ πατοῦσα πατοῦν τὸ ἐναντίον μέρος τοῦ τόπου, ὅπου πατοῦν ἄλλου ἡ πατοῦσα· λεξ. Γεωγραφ. οἱ ἀντίποδες οἱ κάτοικοι τῶν ἀντιθέτων μερῶν τῆς γεωγραφικῆς σφαίρας· ὡς εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἱσπανίας πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς νέας Ζελανδίας.

Ἀντιπρακτικός, κή, κὸν· (ἀντιπράσσω) ὅστις πολιτεύεται ἐχθρικῶς πρός ἄλλον.

Ἀντίπραξις, εως, ἡ· ἐναντίον, ἐχθρικὸν φέρσιμον, ἢ πολίτευμα. Διον. Ἁλικ.

Ἀντιπράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω. (πράττω) πολιτεύομαι, φέρνομαι ἐναντία, ἐναντιεύομαι, ἀντιφέρνομαι πρός τινα. Ἰωνικ. ἀντιπρήσσω. Ἡρόδ. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἀντιπράσσομαι. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 750.

Ἀντιπρεσβεύομαι. Μ. σομαι· (πρεσβεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις· τὸ ἰταλκ. ἀμπασιάδορους, τουρκιβ. ἐλτζίδες.

Ἀντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον πρέσβεως· ὅστις ἐπέχει τόπον πρέσβεως. Ἰταλκ. βίτζε ἀμπασιάδορε.

*Ἀντιπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ ἀντιπράσσω. Ἡρόδ.

Ἀντιπροβάλλομαι· Μ. βλοῦμαι· (βάλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας προβάλλω, ἤτοι κάμνω πρόβλημα· παρὰ τό

Ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τις πρόβλημα ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντιπρόειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας εὐχαίνω ἐμπροστά.

Ἀντιπροθυμέομαι, οῦμαι. Μλ. -μήσομαι· (προθυμέομαι) προθυμοῦμαι νὰ κάμω τι, εἰς τόπον ἄλλου· νὰ φανῶ πρόθυμος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις φαίνεται πρὸς ἐμέ.

Ἀντιπροικα, Ἐπῤῥ. (προῖκα) τόσον ἐφθινά ὡς νὰ μὴ δίδῃ τις κάντιποτε· τὸ κοινὸς τοῖς πλείστοις σύνηθες τουρκιβ. ὡς νὰ τὸ πέρνῃ μπατιχαβά· καθόλου ἐφθινά· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς εὐτελεστάτην τιμήν· ‖ἀντίποικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο.‖ Σῳφ. Ἀγαλ. α', 18. Ξεν. Ἀγ. Α'. 18.

Ἀντιπροκαλέομαι, Μλ. -λέσομαι (καλέω, ἀνμλ.)· ἐξ ἐναντίας προτκαλῶ· ἀμοιβαίως προβάλλω νὰ κάμω συμφωνίαν τινα· ἀφ' οὗ

Ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ· ἀμοιβαῖον προσκάλεσμα· ἀμοιβαῖον πρόβλημα, ἢ συμφωνία.

Ἀντιπροπίνω, Μλ. -πίομαι· (πίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πίνω εἰς ὑγείαν τινος.

Ἀντιπροσαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ πάλιν ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα.

Ἀντιπροσκαίομαι, Μλ. -ήσομαι· (καίω)· ἐξ ἐναντίας ἐπιτιθεύω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα ὁλόγυρα εἰς τίποτε· περιτσεπάζω τι μὲ χῶμα ὡς π. χ. τὰ ἀμπελοκύτταρα τὸν χειμῶνα. Ξενοφ. Οἰκ. ΙΖ'. 13. ‖τῷ ἐφιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας ἀντιπροσαμησάμενον τὴν γῆν.‖

Ἀντιπρόσειμι, (εἶμι) πηγαίνω ἐναντίον, ἢ προχωρῶ βιαστικὰ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· Ξεν. Παιδ. Γ'.

Ἀντιπροσειπεῖν· (εἰπεῖν· ἀνμλ.) = Ἀντιπροσαγορεύειν.

Ἀντιπροσελαύνω· Μ. ελάσω Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) ὑπακ. στρατόν, ἵππον· ἐναντίον, ἢ πρὸς τὸ πέραν μέρος ὁδηγῶ τρίχατα τὸ στράτευμα, διώχνω τὸ ἀλογόν μου· ὡσαύτως καὶ ἀμεταβ. προχωρῶ μὲ τὸ στράτευμα, ἢ καβαλλάρης.

Ἀντιπροσερεῖν· (ἐρεῖν· ἀνμλ.) Μλ. τοῦ ἀντιπροσειπεῖν ‖προτεινῶν τινα χαίρειν οὐκ Ἀντιπροσερρήθην· Σῳφ. Ἀπομ. γ'. 13.

*Ἀντιπροσερρήθην· παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀντιπροτερεῖν· Σῳφ. Ἀπομ. γ'. 13.

Ἀντιπροσέρχομαι· Μ. -λεύσομαι· (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἀντιπρόειμι.

Ἀντιπροσκυνέω, Μλ. -νήσω· (προσκυνέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιπροσκυνῶ τινα.

Ἀντιπροσφέρω· Μ. οίσω· Ἀόρ. προτήνεγκα· (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρω, Ξεν. Συμπ. Ε'.

Ἀντιπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει εἰς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ἐπίσω τὸ πρόσωπον γυρισμένον· ὅστις βλέπει τὸ πρόσωπον ἄλλου τινος, εἶναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ἐπῤῥ. ἀντιπροσώπως.

Ἀντιπρότασις, εως, ἡ· ἐναντίον ἢ ἀμοιβαῖον πρόβλημα.

Ἀντιπροτείνω· Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως προβάλλω, προσφέρω· ἐξ ἐναντίας τεντόνω, ξαπλόνω τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 1. ‖ἀντιπρούτεινε τὴν δεξιάν.‖

Ἀντιπροτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, στήνω τεμπρός· ἐξ ἐναντίας προσθέτω τίποτε· ἐξ ἐναντ. κάμνω πρόβλημα.

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα) ὅστις ἔχει τὴν πρῶραν ἀντικρὺ τῆς πρώρας ἄλλου καραβίου γυρισμένην· Ἡρόδ. 8, 11. ‖πρῶτα μὲν, ἀντίπρωροι τοῖσι βαρβάροισι γινόμενοι, ἐς τὸ μέσον τὰς πρύμνας συνήγαγον· ἐν γένει, ὅστις ἁρμενίζει ἴσια κατὰ πρόσωπον εἰς τὸν ἐχθρόν· Πλούτ. καὶ νῆες ἀντίπρωροι προσπεσοῦσαι· ὅστις εἶναι ἀντίκρυα εἰς τὸ καράβι τοῦ ἐχθροῦ· ‖Ἀντιπρώρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις.‖ 2) Οὐσιαστ. Ἀντίπρωρον· τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πρώρας, δηλ. ἡ πρύμνη· Θουκ. ‖τὸ ἀντίπρωρον συγκρούσαι·‖ καὶ μεταφ. ὡς τὸ, ἀντιπρόσωπος καθόλου ἐὼ, Ἐναντίος· Σοφοκλ. Τραχ. 227. ‖τά δ' ἀντίπρωρα δὴ σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῶς· δηλ. ἐναντία, ἀντικείμενα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα· ὁ Σχολ.

Ἀντίπτωμα, τος, τό· (ἀντιπίπτω) ἐναντίον συμβεβηκός, ἐναντία περίστασις· παρὰ τοῖς Ο'. δὲ = ἐρείπιον.

Ἀντίπτωσις, εως, ἡ· ἐναντίον πέσιμον, ἢ συμβεβηκός· 2) Παρὰ Γραμμ. ὅταν τίθεται μία πτῶσις ἀντ' ἄλλης.

Ἀντιπτωτικός, κή, κὸν· ‖ὃν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἀντίπτωσιν.

Ἀντιπτωτιεῖ· Ἐπῤῥ. κατ' ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως· Εὐστάθ.

Ἀντίπυγος, ὁ, ἡ· (πυγὴ) ὅστις γυρίζει ἢ ἔχει γυρισμένον τὸν ὀπισθιόν του πρὸς τὸν ὀπισθιοῦν ἄλλου· τὸ κοινότ. κῶλον μὲ κῶλον· Ἀριστοτ. ‖ἀντίπυγοι συμπλέκονται·‖ ἐπὶ ζώων βατευομένων.

Ἀντιπυκτεύω· Μ. πυκτεύσω· (πυκτεύω) παλεύω μὲ τὸν γρόθον.

Ἀντίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) ὅστις στέκει ἢ κεῖται ἀντικρυτὰ εἰς πύλην, τὸ ἰταλκ. πόρταν· ὅστις ἔχει τὴν πύλην ἀντικρὺ τῆς πύλης ἄλλου· ἢ ὅστις ἔχει πύλας μίαν ἀντικρὺ ἄλλης· Ἡρόδ. Β'. 148.

Ἀντιπυνθάνομαι· Μλ. -πεύσομαι (πυνθάνομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ ἀκούσω τίποτε.

Ἀντίπυργος, ου, ὁ, ἡ· (πύργος) ὅμοιος μὲ πύργον· τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλκ. ἐτχηματισμ. τορόνε ἢ καμπαναριό· ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀκρόπολιν ἢ φρούριον, τὸ ἰταλκ. καστέλλο· ἀφ' οὗ Εὐρ. Βάκχ. 1086

Ἀντιπυργόω· Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας χτίζω πύργον· Εὐρ. Ἐμμ. 685

Ἀντιπυρσεύω· Μ. εύσω· (πυρτεύω) ἐξ ἐναντίας δίδω σημεῖον μὲ φωτιάν, ἀποκρίνομαι μὲ σημεῖα φωτιᾶς εἰς τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα μοὶ δίδουν ἀντίκρυτα.

Ἀντιῤῥητορεύω· Μ. εύσω (ῥητορεύω) ἐξ ἐναντίας ῥητορεύω· Ἰώσηπ.

Ἀντιῤῥέπω· Μ. ψω· (ῥέπω) κλίνω, ἢ βαίζω πρὸς τὸ ἄλλο, ἤτοι τὸ ἐναντίον μέρος· Φίλων· εἶμαι ἰσόσταθμος· Αἰσχύλ. Ἀγ. 585.

Ἀντιῤῥέω· Μλ. -ρεύσομαι· (ῥέω· ἀνμλ.) τρέχω ἢ χύνομαι ἐξ ἐναντίας· ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία· ὅθεν

*Ἀντιῤῥέω· ἄχρηστον πρωτοτ. τοῦ ἀντερεῖν· ἀφ' οὗ

Ἀντιῤῥῆσις, εως, ἡ· ἀντιλογία, ἐναντίωσις, ἀντίστασις διὰ λόγων, φιλονεικία.

*Ἀντιῤῥητέον· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντερεῖν, παρὰ τὸ ἄχρηστον ἀντιῤῥέω· πρέπει νὰ ἀντιλέγῃ, ἢ νὰ ἀντειπῇ, ἐναντιώνηται ἢ ἐναντιώθῃτις· Πλάτ. Πολ. σλ. 297. Β.

Ἀντιῤῥητικός, κή, κὸν· (ἀντιῤῥῆσις) ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκει εἰς ἀντιῤῥήτεις· Διον. Ἁλικ.

Ἀντίῤῥινον, ου, τό· (ῥὶς) ὅμοιον μὲ μύτην, εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ὁμοιάζει μὲ τὸ ῥύγχος, ἤτοι μὲ τὴν μούρην δαμάλεως ἢ ἀγελάδος· Ἱπποκρ.

*Ἀντιῤῥοια, ἡ (ἀντιῤῥέω) τὸ εἰς τὰ ἐπίσω ἢ ἐξ ἐναντίας τρέξιμον ἢ χύσιμον· ἐπὶ ῥευστῶν.

Ἀντιῤῥοπία, ας, ἡ· κλίσις ἢ βάσιμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἰσορροπία· ἰσοσταθμία· ἤτοι ζύγιασμα δίκαιον.

Ἀντίῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀντιῤῥέπω) τινος· ὅστις κλίνει ἢ βαίζει εἰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, κρατεῖ ἰσοσταθμίαν, εἶναι δίκαιος ‘ς τὸ ζύγι· ἰσόῤῥοπος, ἰσόσταθμος Δημοσθ. ὡς τὸ ἰσόζυγος· ἐπὶ πλαστιγγὸς δέ, ὅταν σηκώνεται τὸ ἕνα μέρος της· Μεταφρ. ἀνάλογος, δίκαιος· ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλον· ἐνεργεῖ, ἢ ἐπιμελεῖται, ἢ κάμνει τι καθὼς καὶ ἄλλος· δηλ. μὲ τὴν ἰδίαν ἢ παρομοίαν ἀκρίβειαν, ψροντίδα καὶ τ. τ. Ξεν. Οἰκ. Γ'. 15. ‖γυνὴ πάντῃ ἀντίῤῥοπος τῷ ἀνδρί, ἐπὶ τὸ ἀγαθόν.‖ ‖Δύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος ἄγειν· οὐκ ἔτι σωκῶν.‖ Εὐριπ. Ἰλ. 120. δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω πλέον τὴν ἰσοσταθμίαν τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων· 2) ὅστις κεῖται ἀντίκρυτα· Ἐπῤῥ. ἀντιῤῥόπως· Ἀρρίαν. Ἀλέξ. Ξενοφ. ‖ἀντιῤῥόπως πράττοντας.‖

Ἀντισάζω· Μ. άσω· = Ἀντισόω.

Ἀντισέβομαι, ἄνευ Μλ. (σέβομαι) ὡς καὶ

παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σέβομαι, τιμῶ.

'Αντισεμνύνομαι· Μ. γνοῦμαι· (σεμνύνομαι) φέρνομαι ὑπερήφανα πρὸς τοὺς ὑπερηφάνους· ἀντυπερηφανεύομαι· ἀποκρίνομαι ὑπερήφανα· ἐξ ἐναντίας μὲ ἀξίαν, καύχημα, ὑπερηφανίαν ἀποκρίνομαι, ἢ ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ ἀντιδίκου μου.

'Αντισηκόω, Μλ. -ώσω (σηκόω) ἀντιζυγιάζω τίποτε· ζυγιάζω ἀπὸ τίποτε ἄλλο τόσον· ζυγιάζω τίποτε μὲ τὰ ἴδια ὁράμια, λίτρας καὶ τ. τ. Μεταφ. καταστρώνω τὴν ἰσοστάθμιαν μὲ τὸ ἔλλειπον βάρος· ἀναπληρόνω, βάλλω εἰς τὸν τόπον ὅ, τι 'λλείπει· ἐπανορθόνω, ἢ διορθόνω, τοῦτ' ἔστι κάμνω πάλιν καλὸν ὅ, τι ἐχάλασε, ἔβλαψε, ἢ ἔσφαλε· ἐξετάζω τι μὲ ἄλλο τίποτε· «θεὸν τις ψῆφοισι ἀντισηκώσας τῆς πάροιθ' εὐπραξίαις» Εὐρ. Ἑκ. 59. ὁηλ. τὴν προτέραν εὐτυχίαν σου ἰσοστάθμιζε ἢ ἐξετάζει πάλιν μὲ δυστυχίαν· - 2) ὑπερβαίνω τι εἰς τὸ ζύγι, εἶμαι βαρύτερος· ἀφ' οὗ

'Αντισήκωμα, τος, τό· ἐξίσωσις, ἰσοστάθμια· ἰσοζύγι· αἱ πλάστιγγες τουρκ. τὰ τάσια, μαζὺ μὲ τὰ σχοινιά, ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς ζυγαριᾶς· ἀντιπόδοσις καλοῦ μὲ καλόν, ἢ κακοῦ μὲ κακόν.

'Αντισήκωσις, εως, Ἰων. ιος· ἡ = τῷ προηγουμ. ἀναπλήρωσις, ἢ ἀποκατάστασις τῆς ἰσοσταθμίας· «ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μὲν αἰεὶ φαίνεσθαι ἑώντα» Ἡρόδ. 4, 50.

'Αντισημαίνω· Μ. ανῶ· (σημαίνω) ἐξ ἐναντίας, κάμνω σημεῖον, ἀντιπροστάζω· φανερώνω τὸ ἐναντίον, ἢ ἔχω ἐναντίαν σημαίαν· Ἰωσηπ.

'Αντίσιγμα, τος, τό· ἀντεστραμμένον, ἀναποδογυρισμένον Σίγμα· χρησιμεύει παρὰ τοῖς σχολιασταῖς ὡς σημεῖον κριτικὸν τιθέμενον ἐν τοῖς ποιήμασι πρὸς τοὺς ἐνηλλαγμένους καὶ μὴ συνῳδοντας τόπους.

'Αντισιωπάω, Μλ. -πήσω· (σιωπάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἢ ἐξ ἐναντίας σιωπῶ· Ἀρστφ.

'Αντισκευάζομαι· Μ. -σομαι· μέσ. ἀποθ. (σκευάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, βάλλω τὰ πράγματά μου εἰς τάξιν· Ξεν. Ἀγησ. Η'. 6.

'Αντισκοτέω, Μλ. -ήσω· (σκότος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω σκότος, σκοτίζω· κάμνω τίποτε σκοτεινόν· μετά δοτ. Σέξτ. Ἐμπ. «ἀντισκοτεῖν τῷ ἡλίῳ».

'Αντισκώπτω· Μ. ώψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ.

'Αντισοφίζομαι· Μλ. -ίσομαι· Ἀττ. -ιοῦμαι· (σοφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μεταχειρίζομαι σοφίσματα, ἀπάτας· ἀφ' οὗ

'Αντισοφιστής, οῦ, ὁ· ὅστις μεταχειρίζεται σοφίσματα ἐναντίον εἰς τὰ σοφίσματα ἄλλου· ζητεῖ νὰ ἀναιρίσῃ καὶ αὐτὸς μὲ δόλιον τρόπον, τοὺς δόλους ἄλλου· Λουκιαν.

'Αντιστῶ, ῶ, Μ. ώσω· (ἵστω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξισάζω, κάμνω τί νὰ ἤναι μὲ ἄλλο τίποτε ἴσον, ὅμοιον· Θουκυδ. Γ. ιά'.

'Αντίσπασις, εως, ἡ· (ἀντισπάω) τὸ νὰ ἀντιτραβᾷ, ἤτοι νὰ τραβᾷ τις τίποτε ἀπὸ τὸ ἐνάντιον ἢ εἰς τὸ ἐνάντιον μέρος ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἄλλος τις τὸ τραβᾷ.

'Αντίσπασμα, τος, τό· ἀντιτράβηγμα, ἤτοι ἐναντίον, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τράβηγμα πράγματος τινός· ἔκτροπή, παρατροπή σκοποῦ τινος· τὸ κοινόν. παρατήλιτμα ἀπὸ σκοπόν τινα· ὡς τὸ 'Αντιπερίσπασμα· - 2) φιλονεικία, ἀντιλογία· - 3) ὁρμὴ εἰς διχόνοιαν· Ἰώσηπ.

'Αντισπασμός, ὁ· Σπασμὸς μέλους τινος τοῦ σώματος· νευρικὸν πάθος, τὸ Ἰταλ. κομβουλσιόνη κοινῶς γνωστότερον· Ἀριστοφ. Λυσ. 967.

'Αντισπαστικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἀντίσπασμα 2) ὅστις ἐνεργεῖ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμούς, ὡς «ἀντισπαστικὸν φάρμακον»· τὸ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμοὺς Ἰατρικόν· - 3) μέτρον ποδὸς εἰς τὴν στιχουργίαν· ἴδε τὸ ἑξῆς.

'Αντίσπαστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντισπάω) πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβιγμένος, ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιλέγει, δὲν εἶναι σύμφωνος, συνευνοημένος μὲ ἀντισπάστων ἕλκειν, προωθεῖν· Ὀρφ.: «ὡσαύτως καὶ ἐνεργτ. ὅστις τραβᾷ πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐνέργειαν, πνεύμασιν ἀντίσπαστοις Ὀρφ. ὁηλ. τὰ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ἀέρος τρέχοντα σύνεφα: ὅστις ἀντηχεῖ, γυρίζει ὀπίσω τὸν ἦχον· - 2) ὅτος σπασμῶ, ἢ εἶναι 'σὰν σπασμός, ὁμοιάζει μὲ σπασμὸν νευρικόν· «ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος» Σφ. Τρχ. 770. - 3) ὁ ἀντισπασμὸς ἐν τῇ μετρικῇ· στίχου ποὺς συγκείμενος ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου καὶ ἑνὸς Τροχαίου· ὁηλ. ἐκ μιᾶς βραχείας, δύο μακρῶν, καὶ βραχείας τελικῆς συλλαβῆς ∪ – – ∪, π. χ. Ἀλέξανδρος· Ἀθην. Herm. eleu. σλ. 282. ἰδέ

'Αντισπάω, Μλ. -άσω· (σπάω) τινί· ἀντιτραβῶ, ἤτοι, ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβῶ· ἔτι δὲ καὶ = ἀντέχω· ἀντισ. τινος· πιάνομαι, κρατιοῦμαι, τὸ κοινόν γραπατζώνομαι καὶ κρατιοῦμαι σφιχτὰ εἰς τίποτε· Ἀπολλ. Β'. 59ᵃ. «ὑπέρτης χειρὶ ἀντάσπασεν» - 2) ἀμεταβ. ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐνάντιος εἰς τίποτε - 3) μεταφρ. διακόπτομαι, διασύρω, τὸ κοινόν. καταλαλῶ, καταστρώνω τινά· (ᾱστω).

'Αντισπεύδω· Μ. εὑτω (σπεύδω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σπεύδω, τὸ κοινόν. βιάζομαι, ἔχω βίαν ἢ κάμνω βιαστικά· ἀντιπράττω, ἤτοι καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν νὰ καταρθώσω τὸ ἐνάντιον.

'Αντισπόδιον, τό· (σποδὸς) στάχτη ἀπὸ φυτά, ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης ἀπὸ ὀρυκτὰ ἢ μέταλλα· Διοσκορ. Ε'. 86.

*'Αντίσποδος, ὁ, ἡ (σποδὸς) πόσο ὅ, τι χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης - 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀντίσποδος· = ἀντισπόδιον.

'Αντισπουδάζω· Μ. άσω· (σπουδάζω) = ἀντισπεύδω.

'Αντισταθμέω, Μλ. -ήσω· (σταθμέω) = ἀντισηκόω· ἀφ' οὗ

'Αντιστάθμησις, εως, ἡ = 'Αντισήκωσις.

*'Αντισταθμίζω· Μλ. -ίσω = ἀντισταθμέω.

'Αντίσταθμος, ὁ, ἡ· ἰσόσταθμος, ἰσόρροπος, ἰσότιμος, ἤτοι ὅστις εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι· ὅστις ζυγιάζει, ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλο τι· καὶ ὅστις ἀναπληρεῖ ἢ ἐπέχει τόπον ἄλλου τινός· Διόδ. Σικ. «κεφαλῆς ἀντίσταθμος χρυσός» καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 571. «Τοῦ θηρὸς κόρη ἀντίσταθμος»· ὁηλ. ἐπέχουσα τόπον θηρίου.

'Αντισταθμίζω· Μ. άσω· (σταθμίζω) κάμνω ἐναντίαν ἐπανάστασιν· συγκροτῶ ἐναντίαν φατρίαν, τὸ τουρκοβ. ταραφὶ κατά τινος· Ξεν. Παιδ. Ζ'. Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

'Αντισταση-στής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐπανάστασιν.

'Αντιστάσιος, ου, ὁ, ἡ· = ἀντίσταθμος· ἀμφβλ. ἀνάγν.

'Αντίστασις, εως, ἡ· (ἀνθίστημι) τὸ κοινόν. ἀνθίστασις, ἐναντίωσις· ἐναντία φατρία· ἐξίσωσις, σύγκρισις.

'Αντιστασιώτης, ὁ· = 'Αντισταση-στής· Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 1.

'Αντιστατέω, ῶ· Μ. ήσω = ἀνθίσταμαι· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, κρατῶ μὲ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Ἡρόδ. 3, 52. παρά τό

'Αντιστάτης, ὁ· (ἀνθίσταμαι)· ἐνάντιος, ἀντιφερόμενος, ἀντιφατριαστής· Αἰσχύλ. Θῆβ. 520. (ᾱ) ἀφ' οὗ

'Αντιστατικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ ἀντίστασιν.

'Αντίστερνον, ου, τό· (στέρνον) τὸ μέρος τοῦ ῥαχοκοκάλου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντίκρυ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ στήθους· Πολυδ. Β'. 177.

* Αντίστημι· Ἰων. ἀντὶ ἀνθίστημι.

'Αντιστήριγμα, τος, τό· ἀντιστύλωμα· στύλος, στήριγμα, τό βάρβ. νταγιάκι, ντερέκι· πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει νὰ ἀντιστυλώσῃ τις τίποτε.

'Αντιστηριγμός, ὁ· τὸ νὰ ἀντιστυλώσῃ, τουρκβ. νταγιακώνῃ τις τίποτε· ἀμετβ. τὸ νὰ ἀντιστέκηται τις ἀκουμβῶντας, σπρώχνοντας ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς αὐτόν π. χ. ὅταν δύο τινες ἀκουμβοῦν πλάτες μὲ πλάτες καὶ ἀντισπρώχνωνται ἀμοιβαίως· Ἐπὶ προφορᾶς δέ, ἡ σύγκρουσις ἀλλήλοις ἀντιθέτων συμφώνων· Schaef. ἐν Διον. Ἁλικ περὶ συνθ. σλ. 209. ἀπ' ἐναντίας στήριξις, στύλωμα, ἀκούμβισις· Οὐδετέρ. παρά τό

'Αντιστηρίζω· Μ. ξω· (στηρίζω) ἀντιστέκομαι ἀντισπρώχνοντας· ἐναντιόνομαι ἀκουμβῶντας πουθενὰ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐναντιόνεται· στυλόνω, στερεόνω, τὸ βαρβ. νταγιακόνω τίποτε.

*'Αντιστοιχεία, ἡ = ἀντιστοιχία· παρὰ τὸ ἀντιστοιχέω.

*'Αντιστοίχειωσις, εως, ἡ = ἀντιστοιχία· Σχλ. συντμ. ἐν Ἰλιάδ. Μ. 29. παρά τό

'Αντιστοιχέω, Μλ. ήσω· (στοῖχος) στέκομαι κατὰ τάξιν, ἢ 'ς τὴν ἀράδα ἀντικρὺ εἰς ἄλλους, οἵτινες στέκονται ὁμοίως κατὰ τάξιν· χορεύω ἀντικρύζωντας μὲ τὸν ἀντιχορευτήν μου· «χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις» Συμ. Συμ. 2, 20. Ἀνβ. 5, 4, 12. = ἀντίστροφοι· ἐν γένει, στέκομαι ἀντίκρυτα ἄλλου, ἀντικρύζω μὲ ἄλλον· = 'Αντιστοιχίζω· ἄδον

'Αντιστοιχία, ας, ἡ· στάτιμον ἀντίκρυτα, βάλσιμον ἀντίκρυτα· ἀντίκρυτμα· Παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ἐναντία Πρόταση· παρὰ Γραμματ. τὸ νὰ βάλλῃ τινὰς ἕνα στοιχεῖον εἰς τόπον ἄλλου.

'Αντίστοιχος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι ἀραδιασμένος ἀντίκρυτα, ἤτοι στέκει εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ἀράδα· γενικῶς δέ, ὅστις ἀντικρύζει εἰς τίποτε· παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 745. «στοὰ ἀντίστοιχος»· ἀπ' ἐναντίας ἀκολουθῶν τῷ σώματι ἵππος· Ἐπῳδ. ἀντιστοίχους· ἀφ' οὗ

*'Αντιστοιχόω = ἀντιστοιχέω· Νομτ.

'Αντίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) στραβόστομος· ἐπὶ πραγμάτων δέ, ὅστις εἶναι γυρισμένος μὲ τὸ στόμιον ἢ μὲ τὴν τρύπαν ἀντίκρυτα ἢ εἰς τὸ ἐνάντιον μέρος.

'Αντιστρατεύω· Μ. σω· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

'Αντιστρατεύομαι· Μ. σομαι· (στρατεύω) ἐξαλείφω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν πόλεμον· Ξεν. τὸ ἐνεργητ. ἀντιστρατεύω, εὑρίσκω πρῶτον παρ' Ἀππ. κατὰ σημασίαν, τοῦ ξαναστρατολογῶ.

'Αντιστρατηγέω, Μλ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιστράτηγος, ἢ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος· ὡς ἀρχιστράτηγος στέκομαι μὲ τὸ στράτευμα ἐναντίον ἢ ἀντίκρυτα εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀρχιστράτηγον· ἐν γένει δέ, ἀντιπράττω ἢ φέρομαι ἐναντία ὡς πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε ἐχθρός· μετά δοτ. - 2) Ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, διοικῶ τὸ στράτευμα εἰς τόπον στρατηγοῦ· παρὰ τό

'Αντιστράτηγος, ὁ· στρατηγὸς ἐχθρικοῦ στρατεύματος· 4) τόπον στρατηγοῦ ἐπέχων.

Ἀντιστρατιώτης, ου, ὁ· (στρατιώτης) ὅστις εἶναι στρατιώτης ἐχθρικοῦ στρατεύματος· Ἰώσηπ.

Ἀντιστρατοπεδεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

*Ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ εἶν' ἀντιστρατοπεδευμένον τὸ στρατεύμα ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· παρὰ τὸ

Ἀντιστρατοπεδεύω· Μ. σω· (στρατοπεδεύω) στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· κυρίως μὲ τὸ στρατεύμα μου κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιστρατοπεδεύομαι· Μλ. -εύσομαι, = προηγουμ. «ἐνθάδε ἀντεστρατοπεδεύετο, ᾠθειρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους.» Ἡρόδ. 1, 70.

Ἀντίστρεπτος, ὁ, ἡ· ἀναποδογυρισμένος, ἀνάστροφος, ξανάστροφος· τὰ ἀντίστρεπτα· μηχανήτις τὴν ἐποίαν δύναται νὰ στρέψῃ ἢ γυρίζῃ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Διοσκ. Β. 91. παρὰ τὸ

Ἀντιστρέφω. Μ. φω. παρκ. ἀντέστροφα. Θεογ. Ἀδηλ. 3. σλ. 104. C. (στρέφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιστρέφω, ἀντιγυρίζω, ἤτοι στρέφω, γυρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐξ ἐναντίας, ὀπίσω: κάμνω τι νὰ ἀλλάξῃ τὴν κίνησίν του: ἀμυναβλ. στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Ξεν. Παιδητ. κατὰ γ'. πρόσωπον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντιστρέφεται· γίνεται, συμβαίνει, ἀκολουθεῖ τὸ ἐναντίον. Ξενοφ. Ἱέρ. Δ'. 2. «τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἀντίστροφον ἐμπαλίνει· 2) ὁ ἀντιστρέφων· ὑπακ. συλλογισμός· εἶδος συλλογισμοῦ. Γέλ. 23, 10. παρὰ τὸ

Ἀντιστροφή, ῆς, ἡ· στρίψιμον, γύρισμα ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος — 2) ἐν ταῖς χοροδίαις καὶ ἐν τοῖς χοροῖς λέγεται Ἀντιστροφή, τὸ ἐναντίον τοῦ, Στροφή· ἡ δευτέρα στροφή, ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πρώτην, τὴν ὁποίαν ψάλλει δεύτερος ἀνταποκρινόμενος χορὸς ἀντίστροφα, ὁηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: ἐξαιρέτως ἐλέγετο ἀντιστροφὴ καὶ αἱ ἀντιστρόφως ᾀδόμεναι λέξεις, τῆς ὁποίας παραδείγματα παρέχουσιν ἅπασαι σχεδὸν τοῦ Πινδ. αἱ ᾠδαὶ καὶ τὰ λυρικὰ χωρία παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς. — 3) παρὰ τοῖς Ῥήτ. ἀντιστροφὴ λέγεται ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅτε δύο κῶλα νοημάτων ἢ καὶ πλείονα εἰς τὰς αὐτὰς περικλείονται λέξεις, οἷον. «Ἐκεῖνα τε γὰρ παρ' ἡμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ἡμῶν κατὰ διπλῆν σημασίαν — 4) παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὁδός, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως. π. χ. ἔκαμε τεύχων· ἀντὶ, ἔτευξε καμών· ληρεῖς ἔχων· ἀντὶ, ἔχεις ληρῶν.

*Ἀντιστροφικά, ῶν, τά· παρὰ Γραμματ. τὰ λυρικὰ χωρία ἐν τοῖς δράμασιν, ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συγκείμενα.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ· στρεμμένος, γυρισμένος εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ πρὸς ἄλλον, ὅστις εἶναι ὁμοίως πρὸς αὐτὸν γυρισμένος· ἀντιγυρισμένος· — 2) ἁρμόζων, πρέπων πρὸς ἄλλον ὅμοιον· ἀναλόγως ὁμοίως. «Τὰς δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινας εἶναι, καὶ αὐτὰς εὐεργεσίας ταύτας ἀντιστρόφους.» ἴσας, ὁηλ. ὁμοίας, ἀναλόγους. Πλάτ. Πολ. Β'. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, ὅτε μὲν μετὰ δοτ. ὅτε δὲ μετὰ γεν. Schaef. ἐν Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σλ. 225. — 3) ἡ ἀντίστροφος = ἀντιστροφὴ· κατὰ 2. σημασ. Schaef. ἐν π. π. Ο. σλ. 260. 430. Ἐπῤῥ. ἀντιστρόφως.

Ἀντισυγκρίνω. Μ. νῶ. (συγκρίνω) συγκρίνω, παραβάλλω τι μὲ ἄλλο· ἢ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. (χρ.)

Ἀντισυλλογίζομαι. Μ. ισομαι (συλλογίζομαι) κάμνω ἐναντίον συλλογισμόν. Λογικ. ἀφ' οὗ

Ἀντισυλλογισμός, οὔ, ὁ· ἐναντίος συλλογισμός.

Ἀντισυμμαχέω, Μλ. ήσω. (συμμαχέω) πολεμῶ κοντὰ ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον στενόμενος εἰς τὴν μάχην· κάμνω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινος συμμαχίαν, τὸ ἑταλε. ἀλιάντσαν, μὲ τινα. Λογγ. ΙΖ'.

Ἀντισυμποσιάζω. Μ. άσω. Δουκιαν. Λεξιφ. «ἀντισυμποσιάζω τὸν Πλάτωνα· συγγράφω συμπόσιον κατὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀντισυμφωνέω, Μλ. -ήσω. (συμφωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως συμφωνῶ, ἀντιφάλλω, ἀντιτραγῳδῶ· ὁηλ. «ἀποκρίνομαι ψάλλοντας τραγῳδοῦντας καὶ ἐγὼ ἀποκρίνομαι.

Ἀντισυναντάω· τὸ συναντάω κατ' ἐπίτασιν. Ἀναλ. 2. 375.

Ἀντισφαιρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σφαιρίζω) παίζω μέ τινα τὴν σφαῖραν, τὸ παρ' ἡμῖν τόπι, χτυπῶντας ἢ ῥίχνοντας τὸ πρὸς αὐτὸν καὶ αὐτὸς πρὸς ἐμένα. Ξενοφ.

Ἀντισφάττω. Μ. ξω, (σφάττω) ἐξ ἐναντίας σφάζω, φονεύω, σκοτώνω καὶ ἐγώ.

Ἀντισφήν, ῆνος, ὁ· (σφήν) σφῆνα ἐναντίον εἰς σφῆναν· παιδικῶς ἀντὶ γωνία ἀντίθετος Μαθημ. Παλ. Σελ. 67.

Ἀντισχέσθαι πληθ. β'. προσπ. προστκτ. μέσ. ἀορ. β'. παρὰ τό, ἀντέχω. Ὁδυσ.

Ἀντισχηματίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σχηματίζω) κάμνω σχήματα. ὁηλ. χειρονομίες καὶ τ. τ. ἐναντίον εἰς ἄλλου σχήματα· μεταχειρίζομαι ἢ κάμνω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς ἐμένα. ἀφ' οὗ

Ἀντισχηματισμός, οὔ· ὁ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς αὐτὸν μὲ τὰς χεῖρας, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τ. τ. ἢ τὸ νὰ μεταχειρίζεται ἐναλλαγὰς κατὰ ῥήτορ. σημασ.

Ἀντισχολαστής, οῦ· ὁ· (σχολάζω) ἐξ ἐναντίας σχολαστής, ἀντίζηλος εἰς τὴν σπουδήν.

Ἀντισχυρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἰσχυρίζω) ἐξ ἐναντίας δυναμόνω, στηρίζω· καὶ ἀντισχυρίζομαι. Μ. σομαι. Μέσ. «πρός τινα· ἐνδυναμόνομαι κατά τινος, ὁπλίζομαι, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, = τῷ παρ' ἡμῖν Διισχυρίζομαι. Πλάτ.

Ἀντισχύω. Μ. ύσω. (ἰσχύω) μεταχειρίζομαι δύναμιν ἐναντίον εἰς δύναμιν· ἐναντιόνομαι μὲ δύναμιν· νικῶ· (τὸ, υ ἐν τῷ Μέλ. μακρόν).

Ἀντίσχω ποιητ. ἀντὶ Ἀντέχω· ἐμποδίζω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 830. «δόρατιν ἀντίσχοις τάνδ' αἰχμήν.»

Ἀντισώζω. Μ. ώσω· (σώζω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σώζω, λυτρόνω, γλυτώνω τινά.

Ἀντίταγμα, τος, τό· (ἀντιτάσσω) ἐξ ἐναντίας παράτασις, ἤτοι ἑτοιμασία· ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον, ἢ βαλμένον στράτευμα. Διόδ. καὶ Πλούταρ.

Ἀντιτακτικός, κή, κόν. ὅστις στήνει τίποτε ἢ βάλλει τινὰ ἐναντίον τινος, ἢ πρὸς ἄμυναν, διαφέντευσιν· διευθέντευσιν. Πλούτ.

Ἀντιτεχλαντεύω. Μ. σω. (ταλαντεύω) = Ἀντισηκόω. Ἀναλεκτ. Β'. 515. «ἀντιταλαντεύειν τὰς ἐλπίδας.»

Ἀντιτάλαντος, ὁ, ἡ. = Ἰσοτάλαντος.

Ἀντιτεμάχης, ου, ὁ· ὅστις ἐπέχει τόπον ταμίου· τὸ τῶν Ῥωμαίων. Proquaestor.

Ἀντίταξις, εως, ἡ· (ἀντιτάττω) θέσις, στάσιμον στρατεύματος κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ· ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντίτασις, εως, ἡ· (ἀντιτείνω) ἀντιτάνυσμα, ἀντιβάπλωμα, ἀντιτέντωμα· ἐξαιρ. δὲ τὸ τράβηγμα μέλους τινὸς τοῦ σώματος, οἷον χειρός, ποδὸς καὶ τ. τ. (ὅταν ἐξαρθρωθῇ ἢ παραθρωσθῇ, τὸ κοινῶς λεγόμενον, στραμπολιχθῇ ἢ ἐγγὺς ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του) διὰ νὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του: Ἀντίτασις, ἐναντίωσις. Πλάτ. Νομ. ξ'. 310. «πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν.

Ἀντιτάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω. (τάσσω) θέτω, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος· ἐξαιρ. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μέσ. ἀντιτάττομαι ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, ἐτι δὲ καὶ ἀντιλέγω. Πλούτ. Ἀρτ. 1. ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. εὑρηται καὶ ὁ παθ. ἀντιταχθέντες, κατὰ σημασ. τοῦ ἀντιταξάμενοι παρὰ Ξεν. Α. 1, 10. 3. «οἱ ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες, καὶ ἀντιταχθέντες, πολλοὺς μὲν τῶν ἁρπαζόντων ἀπέκτεινον.

Ἀντιτείνω, Μ. εἰνῶ. (τείνω, ἀνμλ.) ἀντιτανύζω, ἀντιτεντόνω, ἀντιτραβῶ· γυρίζω τὸ δοξάρι, ἁμαρτάζω πρὸς ἄλλον ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ: — 2) ἀμτβ. καὶ Μέσ. ἀντιπράττω, ἀνθίστημαι, ἐναντιόνομαι, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, τοποθετοῦμαι· κείμαι ἀντικρύ, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι εἰς τὰ ἄλλα, τὸ ἐναντίον μέρος· μετὰ δοτ. «ἀντιτείνουσιν νῆπια ἀντὶ νηπίων.» Εὐριπ. Μηδ. 890. ἐκτείνομαι. Πλούτ. «ἀντιτείνει Ἀρτεμισίῳ Ὀλίζων.»

Ἀντιτειχίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τοιχίζω) ἀμοιβαίως, ἐξ ἐναντίας ἢ ἀνταρὺ χτίζω, κατασκευάζω ὀχύρωμα. ἀφ' οὗ

Ἀντιτείχισμα, τος, τό· τὸ ἐξ ἐναντίας χτισμένον τεῖχος, ἢ ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, φρούριον καὶ τ. τ.

Ἀντιτέμνω. Μ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) ἀντικόπτω, ἀντιχωρίζω: κόπτω βοτάνια ἢ ῥίζας καὶ τὰ μαζώνω ὡς Ἰατρικά: δίδω εἰς τινα ἀντιφάρμακον, Ἰατρικόν· ἰδὲ ἀντίτομος. Εὐριπ. Λίκ. 968.

Ἀντιτέρπω. Μ. ψω. (τέρπω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα.

Ἀντίτευχος, ου, ὁ, ἡ· (τεῦχος) = Ἀντιπόλεμος· ποιητ.

*Ἀντιτεύχω. Μλ. -ξω. (τεύχω, ἀνμλ.) ἀντισχηματίζω· ἀντικατασκευάζω.

Ἀντιτεχνάζω. Μ. άσω. καὶ Ἀντιτεχνάω, (τεχνάζω) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομαι τέχνας, πανουργίας, δολιότητας πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου: ἀντιπράττω, ἐνεργῶ ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγώ· ὡσαύτως καὶ Μέσως παρ' Ἡροδότ. Ε'. 70.

Ἀντιτεχνέω, Μλ. -ήσω. (τέχνη) εἶμαι ἀντίτεχνος, ἀντίζηλος τινος εἰς τὴν τέχνην, ἢ εἰς κάμμιαν ἐπιχείρησιν — 2) = τῷ προηγουμ. ἀφ' οὗ

Ἀντιτέχνησις, εως, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τέχνασμα, δολιότης, πανουργία: ζηλοτυπία τεχνήτου πρὸς τεχνήτην. Θουκυδ. Ζ'. 70.

Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ· (τέχνη) ἀντίζηλος εἰς τέχνην, ἢ εἰς ἐργόχειρον· παρὰ Βλημυστ. δὲ ἀντίτεχνος Θεῷ εἰκών· εἰκὼν παραπλήσιος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντιτίθημι. Μ. θήσω (τίθημι) τινί τι θέτω, βάλλω τίποτε ἐναντίον εἰς ἄλλο τίποτε· «ἀντίθεσις γὰρ ἑκάτερον, ἀκούσας.» Ἡρόδ. 8, 60, 1. Ἀντιτίθ. τί τινος βάλλω τι ἐναντί ἄλλου, ἢ παραβάλλω, συγκρίνω. 2) βάλλω, δίδω τι εἰς τόπον ἄλλου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. τί. 1.

Ἀντιτιμάω, Μλ. -ήσω. (τιμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως τιμῶ, σέβομαι τινα, τιμῶ. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. «πειράσομαί σε ἀντιτιμᾶσθαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Μσ. = ὑποτιμάομαι. Πλάτ. Ἀπολ. «ἐγὼ δὲ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.» ἀφ' οὗ

Ἀντιτίμημα, τος, τό· τίμημα πράγματος τινός, ξετίμημα· τιμωρία: ἐξαιρέτως ἡ διὰ τῆς ἀντιτιμήσεως διωρισμένη ζημία, ἤτοι χρηματικὴ τιμωρία· τὸ τουρκ. τζερεμές· ἰδὲ τὸ ἑξῆς. (ιμ).

Ἀντιτίμητος, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου, ἐναντία ξετίμησις πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησεν ἄλλος προτήτερα. Κατὰ τὴν Ἀττ. νομοθεσίαν ὁ ἐνάγων ἤτοι ὁ ἐγκαλέστης ἐλογάριαζε τὰ ἔξοδα τῆς κριτολογίας, ἐμοῦ δὲ μὲ αὐτὰ διώριζε καὶ τὸ ἀντιτίμημα, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἐναγόμενος, ἤτοι ὁ ἐγκαλεσμένος· καὶ

τοῦτο ἐλέγετο τίμησις· ὁ δὲ ἀναγόμενος ἔκαμνεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του τὸ ἴδιον, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἀνάγων, λέγων ὅτι τὸν ἐγκάλεσεν ἀδίκως· καὶ τοῦτο πάλιν ἐλέγετο ἀντιτίμησις. (ιμ) Πλτ. Ἀπλγ.

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ· (τιμή) ὅστις κάμνει ἀντιτίμησιν, τιμωρεῖ, ἀποδίδει τὴν ζημίαν κατ' ἀξίαν —2) ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τιμήν, (τὸ ἰταλ. costo ἢ τὸ τουρκβ. paxá·) τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος· ὅστις ἀξίζει, Ἰταλκ. costáre, ὅσα καὶ ἄλλος· μετά γενκ.

Ἀντιτιμωρέω, Μλ. -ήσω· (τιμωρέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως τιμωρῶ τινα· Μέσ. ἀντιτιμωρέομαι· ἐκδικοῦμαι κατά τινος· Ξεν. Ἑλλ. Ε, δ'. πἀντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενοι στρατεύουσιν.

Ἀντιτινάσσω· Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας τινάζω, ταράζω· παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 613. ἐτφελμ. ἀνάγν. ἀντί, Ἀναπτινάσσω.

Ἀντιτίνω· Μ. -τίσω· (τίνω, ἀνμλ.) πληρόνω ζημίαν διά τίποτε σφάλμα μου· Μέσ. ἀντιτίνομαι τίτινος· ἐκδικοῦμαι εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔβλαψεν, ἀδίκησέ· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἡ παρακλήσ. Ἀττκ. βραχεῖα· ἰδὲ παρακατιὼν τίνω ἀφ' οὗ

Ἀντίτιξις, εως, ἡ· ἀντιπλήρωμή: ἀνταπόδοσις τῆς ζημίας, ἤτοι τὸ νὰ βάλλῃ τις εἰς τὸν τόπον, ἢ νὰ κάμῃ καλά τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τινα: ἐκδίκησις.

Ἀντίτιτος, ὁ, ἡ· ὅστις ἐτιμωρήθηκε διά τὴν ζημίαν, ἢ ἐπλήρωσε τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

Ἀντιτίω, Μ. ἴτω· (τίω· ἀνμλ.) ἀντιτιμῶ, ἀντισέβομαι· ἔτι δὲ καὶ = ἀντίτινω· ποιητ. (περὶ τῆς προσῳδ. ἰδὲ τίω).

Ἀντιτολμάω, Μλ. -μήτω· (τολμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιτολμῶ· γίνομαι καὶ ἐγὼ τολμηρός, αὐθάδης, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι τοιοῦτος πρὸς ἐμέ.

Ἀντίτολμος, ὁ, ἡ· (τόλμα) ὅστις εἶναι ἢ γίνεται ἀμοιβαίως τολμηρός, εὐτόλμως: αὐθάδης· Αἰσχύλ. Εὐμ. 550.

Ἀντίτομος, ὁ, ἡ· (ἀντιτέμνω) κομμένος, τὸν ὁποῖον ἔκοψαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς ἰατρικόν: τὸ ἀντίτομον· ἰατρικόν, ἀντιφάρμακον· ἔξαιρ ἀπὸ ρίζες ἢ ἀπὸ βότανα κατασκευασμένον· Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 393. Ὅμ. Τμ. Δμτ. 239.

*Ἀντιτονέομαι· παθτ. Μλ. -νήσομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ: ἐγὼ ἐπιμελοῦμαι, βάνω τὰ δυνατά μου· ἐναντιόνομαι· ἐν γένει ἀντιστέκομαι· Πλάτ. Τιμ. σλ. 62. C. παρὰ τὸ

Ἀντίτονος, ὁ, ἡ· (ἀντιτείνω) ἀντιτανυσμένος, ἀντιτεντωμένος, γυριτμένος ἴσια πρὸς τὸ ἐνάντιον μέρος· ἐξαιρ. ἐπὶ ἁπλῶν· π. χ. τὸ δοξάρι πρὸς τὸν ἐχθρόν· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τυφέκι —2) τὰ ἀντίτονα ἀντιτείνοντες· λέξ. ἀνατμ. μηχανῆτις πολμ. ναῖς δὲ ναυσὶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω ὑπερωρούμεναι κεραῖαι, τὰς μὲν ὑπὸ βρίζοντος στηρίζοιτος ἄνωθεν αὖθις κατάδυον εἰς βυθόν, τὰς δὲ χερσὶ σιδηραῖς, ἢ στόμασιν εἰκασμέναι γεράνοις, ἁνατπῶσαι πρώρηθεν ὀρθὰς ἐπὶ πρύμναν ἐβάπτιζον, ἢ δὲ ἀντιτόνων ἔνδον περιστρεφόμεναι καὶ περιαγόμεναι, τοῖς ὑπὸ τὸ τεῖχος πεφυκόσι κρημνοῖς καὶ σκοπέλοις προσήρασσον, ἅμα φθόρῳ πολλῷ τῶν ἐπιβατῶν συντριβομένων· Πλούτ. Μαρκλ. 15: ἰδὲ τόνος· (ὁ Κούμας ἀναφέρων τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ἁπλῶς ἐναντία χορδή. Τίς δὲ, ἢ τί ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐναντία χορδή; βέβαια καὶ εἰς τὴν σοφολογιότητά του καὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ἀκατάληπτος· διότι ἡ ἐξήγησίς του ὡς πρὸς τὴν μαρτυρίαν εἶναι ταὐτοσήμαντος τῇ τῶν Χίων παροιμίᾳ· ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχομαι καὶ ἐς τὴν κορφὴν καννέλλα.)

Ἀντιτοξεύω· Μ. -εύσω· (τοξεύω) ἐξ ἐναντίας τοξεύω, σαιτεύω. Ξεν.

Ἀντιτορέω, Μλ. -ήτω (τορέω, ἀνμλ.) μετά γεν. διατρυπῶ τι, πέρα πέρα· —2) τρυπῶ, χαλνῶ, κρημνίζω· συντρίβω· μετά αἰτιατ. Ἰλ. Ε. 337. »Εἴθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν.« Ἰλ. Κ. 267. »δόμοι ἀντιτορήσας.« Ἴμν. Ἑρμ. 86. 178.

Ἀντιτος, ὁ, ἡ· (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀνάτιτος παρὰ τὸ ἀνατείνω) ὅστις ἐκδικεῖται. »..αἶκε πόθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.« Ὀδσ. Ρ, 51. 60. καὶ »..τοῦ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.« Ἰλδ. Ω, 213.

Ἀντιτρέφω. Μ. θρέψω· (τρέφω, ἀνμλ.) ἀντιθρέψω· ἐξ ἐναντίας, τρέφω, ξαναθρέφω.

Ἀντιτρέχω. Μλ. δραμοῦμαι· (τρέχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς συναπάντησιν τρέχω.

Ἀντιτρυπανεύω. Μ. εύσω· (τρυπάνη) = Ἀντιταλαντεύω. ἀμφ.

Ἀντιτυγχάνω. Μ. -τεύξομαι· (τυγχάνω, ἀνμλ.) μετά γενκ. ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τίποτε· λαμβάνω, ἀποχτῶ ἄλλο ἀντὶ δι' ἄλλο· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φθάνω, προφθάνω που, ἢ τίποτε· ἀντιπροφταίνω. Ἡσυχ.

Ἀντιτυπέω. Μλ. -ήτω· (ἀντίτυπος) ἀντιχτυπῶ, ἀντιπρώχω, ἀντικοντῶ, ἀντιστέκεται· ἐν γέν. στερεός, σκληρός, ὡς τὸ ἀντίτυπος.

Ἀντιτυπία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας χτύπημα, ἄμπωγμα· ἀντίστασις, ἐναντίωμα σκληρῶν σωμάτων· ἐν γέν. ἐναντίωσις, ἀντιλογία, ἀπείθεια, ἀνυποταξία· τραχύτης, σκληρότης.

Ἀντίτυπον, ου, τὸ. Ἰδὲ ἀντίτυπος· σημ. 2.

Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ· (τύπτω) ἀντιχτυπημένος, ἀντικοντημένος, πίρα πεταγμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ σκληρῶν, ἢ καὶ ἐλαστικῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιχτυποῦν, ἢ γυρίζουν τὸ οἷς αὐτὰ ἄλλου σώματος χτύπημα, καὶ ἀντιστέκονται· ὡς π. χ. ὁ ἄμμων ἢ τὸ ἀμόνι, ἀσκὸς ἢ ἀτσὶ φουστωμένον, καὶ τ. τ.: ὅστις σπρώχνει τί ὀπίσω, καὶ ὅστις σπρώχνεται ὀπίσω χτυπώντας που· καθὼς ἡ Ἠχώ. ἐν γένει ὅστις ἐναντιοῦται, ἀντιστέκεται δυνατά, σκληρός, στερεός. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 157. Μεταφρ. ἀπειθής, ἀνυπόταχτος, δυσμενής, ἐχθρός, ἐναντίος· μάχη ἀντίτυπος· μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν πολεμεῖ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα ὅλον· ἀντίθετος τῇ μερῇ ἢ κατὰ μέρη τῶν στρατευμάτων γινομένη. Ξεν. Ἀγτ. 6, 2. Τύπος καὶ ἀντίτυπος. Ἡρδ. 1, 67. ἀμόνι, καὶ σφυρί. Ἑτκ. ἐσχηματιτμ. ἐπίθ. ἀντίτυπα. πάντίτυπα πέσε ταντάλωσεις πυρφόρος.« Σφκ Ἀντ. 134. συνήθ. Ἑπρβ. ἀντιτύπως. —2) (τύπος) ζωγραφισμένος, γραμμένος, καμωμένος κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ὅθεν ἀντίτυπον, εἰκόνα, εἰκόνισμα· ἀντιγραμμένος, τὸ Ἰταλκ. κόπια, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀντίτυπος.

Ἀντιτύπτω. Μ. ψω· (τύπτω) = ἀντιτυπέω.

Ἀντιφάνεια, ας, ἡ· (φαίνομαι) τὸ νὰ φαίνηται τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τι, ὑ ἄλιτμα· καθὼς εἰς καθρέπτην, ἢ εἰς καθαρὸν νερόν. Ἡλιόδ. Ὀπτικ. ἄλλως δὲ Ἔμφασις. (χ)

Ἀντιφάρα, ἡ· ἀντιλογία, ἔρις, ζηλοτυπία· μητρυιά, γυνὴ ζηλότυπος. Δωρικ. παρὰ τοῖς Συρακουσίοις· ἀντὶ Ἀντιφέρητις· ὡς καὶ τὸ Ἀντιφερίζω, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίστημαι. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει ἔτι Ἀντιφερής, ἐναντία.

Ἀντιφάρμακον, ου, τό· (φάρμακον) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀντίφασις, εως, ἡ· (ἀντίφημι) ἀντιλογία, ἐναντίωσις τῶν λόγων. Ἀριστοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπόκρισις.

*Ἀντιφᾶτης, ου. Ἑπκ. ας, ὁ· κύρ. Ὄνμ. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεταπλασ. αἰτιτκ. Ἀντιφατῆα ὡς ἐξ ὀνμτ. Ἀντιφατεύς (—υυ—)

Ἀντιφατικός, κή, κόν· (ἀντίφασις) ὅστις ἀντέχει καὶ ὅστις ἔχει κλίτινες ἀντιλογίαν, δηλ. ἀγαπᾷ ἀντιλέγῃ, ἐναντιόνεται. Ἀριστοτ.

Ἀντιφερίζω. Μ. ίσω· (ἀντίφερος) στέκομαι ἐνάντια ἢ ἀντίκρυτα εἰς τινα· νομίζω, τερμάζω τὸν ἑαυτόν μου ὅμοιον μέτινα· ἀντιφ. τινί. Ἰλδ. Φ, 357 »..οὔτις τοι γε θεῶν δύναται ἀντιφερίζειν.« Ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι μὲ κανένα διὰ νὰ τὸν ἀπεράσω, νικήσω, νὰ φανῶ καλήτερος, δυνατώτερος καὶ τ. τ. »..τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐστλῶ ἀντιφερίζει ἔμμεναι.« Ἡσδ. Θγν. 609. ὡς τὸ Ἰσοφαρίζω, παραβλ. ἀντιφέρομαι. Σπανιώτ. ἀντφ. παράτινι· καὶ δέ γε χρὴ πάρτορῷ ἀντιφερίζειν, ἐρέω.« Πνδ. Πυθ. 9, 88. ποτὶ μοι μένος ἀντιφερίζεις.«

Ἀντίφερνα, ων, τά· (φερνή) τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁ νυμφίος δίδει τῇ νύμφῃ· παρὰ τὸ

*Ἀντίφερνος, ὁ, ἡ· (φερνή) ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐπάχει πρόικας τόπον. Αἰσχλ.

Ἀντιφέρω. Μ. -οίτω· (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω καὶ ἐγὼ τίποτε πρός τινα, φέρω τι εἰς ἀπάντησίν τινος. — 2) Μέσ. καὶ παθτ. ἀντιφέρομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόρομαι· »μάχῃ ἀντιφέροντο.« Ὀδσ. Π, 233. καὶ Ἰλδ. Ε, 701. »παρμάλιος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.« Λ, 589. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· καλὸν εἶναι τὰ νὰ ἐναντιόνηται τις εἰς τὸν Θεόν. Μετά αἰτιατ. τοῦ πργμ. = ἀντιφερίζω· »χαλεπὴ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ.« Ἰλδ. Φ, 482.

Ἀντιφεύγω. Μ. -ξομαι· (φεύγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φεύγω· ὑπάγω εἰς ἐξορίαν εἰς τόπον ἄλλου. Εὐριπ.

Ἀντίφημι. Μλ. -φήσω· (φημί) ἀντιλέγω ἤτοι ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω, ἤτοι λέγω τὰ ἐνάντια τῶν, ὅσα εἶπα προτήτερα, ἀντιφάσκω: ἀποκρίνομαι.

Ἀντιφθέγγομαι. Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) ἀποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω. — 2) ἀντηχῶ. Εὐριπ. ἀφ' οὗ

Ἀντίφθεγμα, τος, τό· ἀντηχολόγημα. Ἠχώ.

Ἀντιφθόγγος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντιφθέγγομαι) ὅστις ἀντηχεῖ, ξανηχολογεῖ· ἀντιφωνάζει μὲ τὴν ἰδίαν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἀκούει. — 2) ὅστις ἀντηχεῖ ἐνάντια, διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον. κάμνει κακοφωνίαν· ὡς τό, ἀντίστροφος· ὁ Πίνδαρ. »μέσατον οὗτος τὸ μουσικὸν ὄργανον Μεγάδιν ἀπεδήἐν ταὐτῷ ἐξέδιδε καὶ ὀξὺν καὶ βαρὺν τόναν.

Ἀντιφιλέω. Μλ. -ήσω· (φιλέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου ἀγαπῶ, ἢ φιλῶ, ἀντιαγαπῶ, ξαναγαπῶ, ἀντιφιλῶ, ξαναφιλῶ. Ξεν. ἀφ' οὗ

Ἀντιφίλησις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Ἀντιφιλοδοξέω. Μλ. -ήτω· (φιλοδοξέω) ἀπὸ φιλοδοξίαν κινούμενος ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι ἐξ ἐναντίας νὰ χατρδώσω τίποτε.

Ἀντιφιλονεικέω. Μλ. -ήτω· (φιλονεικέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιφιλονεικῶ, ἀπὸ ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν κινούμενος ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγω ἀνέντοτα, μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην. Δίων Ἁλτ.

Ἀντιφιλοσοφέω. Μλ. -ήτω· (φιλοσοφέω) εἶμαι ἐναντίος εἰς τὴν φιλοσοφίαν: ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς γνώμας καὶ ἀρχάς, ἐναντίον φιλοσοφικὸν σύστημα. Οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι ἐκ τοῦ Φιλοσοφέω σημαῖαι.

Ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ· ἐναντία φιλοσοφία, ἢ τὸ ἐναντίον φιλοσοφίας σύστημα· παρὰ τὸ

Ἀντιφιλόσοφος, ὁ, ἡ· ἐναντίος φιλόσοφος· ὁ ἔχων ἐναντίον φιλοσοφίας δόγμα, ἢ σύστημα.

Ἀντιφιλοτιμέομαι, Μλ. -μήσομαι· παθητ. ἀποδ. μετὰ μέσ. Μλ. (φιλοτιμέομαι) ἀπὸ φιλο-

τιμίων κινούμενος καταγίνομαι· ἐξ ἐναντίας εἴς τίποτε· δείχνω ἐξ ἐναντίας φιλοτιμίαν· ἀμιλλῶμαι ἢ συναρίζομαι ἀπό φιλοτιμίαν κινούμενος.

Ἀντιφιλαφρονέομαι. Μλ. -ήσομαι· (φιλοφρονέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, φιλικῶς, ὑποδέχομαι, περιποιοῦμαί τινα.

Ἀντιφλέγω. Μ. ξω· (φλέγω) ξαναάφτω τίποτε ἢ κάμνω νά ξαναβγάζῃ φλόγαν· κάμνω τι νά ἀντιλάμπῃ, φωτίζῃ τίποτε· παντοῦ ὅλον ὀφθαλμόν ἀντίφλεξε Μήκα κτλα τό φεγγάρι ἄφησεν ὅλον τό μάτι του τοῦτ' ἔστι τόν δίσκον του (ὡς παντέλητος) νά λάμπῃ ἐναντίον του, νά τόν φωτίζῃ. Πίνδ. Ὀλ. Γ, 36.

Ἀντιφονεύω. Μ. σω· (φονεύω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας φονεύω, σκοτόνω καί ἐγώ ἐκ μέρους μου.

Ἀντίφονος, ου, ὁ, ἡ· (φόνος) ὅστις γίνεται ἀντί διά τόν φόνον· τοῦτ' ἔστιν εἰς ἐκδίκησιν φόνου· καί Σοφοκλ. »δίκαι ἀντίφονοι·« αἱ ἀντί φόνου τινός ἐκδικήσεις, τιμωρίαι. — 2) ἀμοιβαῖος φόνος· »θάνατος ἀντίφονος.« Αἰσχλ. Ἰκ. 894, ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινότ. αἷμα γιά αἷμα. — 3) κύρ. ὀνομ. Τρωός τινος. Ἰλιάδ.

Ἀντιφορά, ᾶς, ἡ· (ἀντιφέρω) ἀντίθεσις, τό νά βάλλῃ ἢ λαμβάνῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας, τό Ἰταλκ. ὀπποζιτσιόνη· ἀνταπόδοσις, ἀναφορά, τό νά ἀναφέρῃ, ἀποδίδῃ τις τίποτε εἰς τήν ἀρχήν εἰς τό αἴτιόν του, εἰς ἄλλο τίποτε· τά Ἰταλ. ραππόρτο, ρελατσιόνη.

Ἀντιφορτίζω. Μ. σω· (φορτίζω) ἀντιφορτόνω τίποτε· εἶον, καράβι, ἁμάξι κ. τ. τ. δηλ. ξεφορτόνω τό πρᾶγμα, τό ὁποῖον ἔχεσα, τό φορτόνω πάλιν μέ ἄλλο πρᾶγμα, καί τό στέλλω ὀπίσω. Μσ. ἀντιφορτίζομαι· ἀντιφορτόνω, ἢ ξαναφορτόνω ἁμάξι, καράβι καί τ. τ. καί τό πέρνω μαζύ μου, ἤτοι τό συνοδεύω καί ἐγώ. Σκῳ.

*Ἀντίφορτος, ὁ, ἡ· (φόρτος) φορτίο διά φορτίο· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι φορτόνεται εἰς τόν τόπον ἄλλου φορτίου, τό ὁποῖον ἐξεφορτώθηκε. Ἀναλ. Ἀχρ.

*Ἀντιφος, ὁ· κύρ. Ὁμ.

Ἀντιφραγμα, τος, τό· (ἀντιφράσσω) ἀντιφράχτης· ἤτοι φράχτης ἐναντίον ἢ ἀντικρύ εἰς ἄλλον φράχτην· ὀχύρωμα ἐναντίον εἰς ὀχύρωμα, τοῦτ' ἔστι διαφεντευτικόν τίποτε π. χ. πολεμίστρα, φρούριον, χαράκωμα κ. τ. τ. τό ἰταλ. καστέλλον, παλισάδια. Πλούταρ.

Ἀντιφράζω, Μ. σω· (φράζω, ἀνμλ.) λέγω ἀποκρινόμενος τό ἐναντίον, ἢ τό, ὄχι.

Ἀντίφραξις, εως· (ἀντιφράσσω) φράζω, κλείω, σφαλνῶ τίποτε, βάνωντας ἐμπρός τον ἄλλο τίποτε· ηγῆς ἀντίφραξις πρός τον ἥλιον·« ἢ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου διά τῆς ἀπ' ἐναντίας στάσεως τῆς γῆς. Ἀριστοτ.

Ἀντίφρασις, εως, ἡ· (ἀντιφράζω) ἀντίφρησις, ἀντιλογία, — 2) ὀνομασία, ἡ ὁποία εἶναι ἐναντία, δέν ἁρμόζει εἰς τό ὀνομαζόμενον· σχῆμα γραμμ. ὅταν τά ἐναντία δι' ἐναντίων λέξεων ἐκφράζωνται π. χ. νά εἰπῇ τις τόν τυφλόν, ὀξυδερκέστατον· καί τό θερμόν, ψυχρόν· καί Εὐμενίδας, τάς Ἐρινύας κ. τ. τ.

Ἀντιφράσσω. Ἀττ. -ττω. Μ. ξω· (φράσσω) ἐξ ἐναντίας καί ἐγώ φράζω, σφαλνῶ, κλείω, ὀχυρόνω τίποτε.

Ἀντιφραστικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίφρασιν, ἢ ὅστις εἶναι κατά τρόπον ἀντίφρασεως. Ἑπιῤῥ. ἀντιφραττικῶς.

Ἀντιφρίσσω· (φρίσσω, ἀνμλ.) ἀνατουπουρόνω τάς τρίχας μου, τό συνηθέστ. ἀρίστησιόμαι· ὡς π. χ. ὅταν γάτοι ἢ σκύλοι σηκώνουν τές τρίχες τῆς ῥάχης των, ὅταν ἑτοιμάζωνται νά πολεμήσουν μεταξύντων· ὅθεν ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι.

Ἀντίφρουρος, ου, ὁ, ἡ· (φρουρέω) ἀντιφύλακας· ταῦτ' ἔστι φύλακας καί ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ὅστις ἐπέχει φύλακος τόπον.

Ἀντίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ἔστι ἔχει ἐχθρικά φρονήματα· ἐχθρός, ἐναντίος. Λξ. νεωτ. Νικ. Χρονικ.

Ἀντιφυλακή, ῆς, ἡ· (φυλακή) τό νά φυλάγῃ, προσέχῃ, παρατηρῇ τις ἄλλον τινα, ὁ ὁποῖος κάμνει τό ἴδιον πρός ἐκεῖνον· ἀντιφύλαγμα, ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία φύλαξις. Θουκυδ. 2. 84.

*Ἀντιφύλαξ, κος· ὁ (φύλαξ) ἀντιφύλακας· ἤτοι φύλακας βαλμένος, ἢ διωρισμένος καί ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁμοίως. (ῠ).

Ἀντιφυλάττω, καί Ἀττ. -ἀττω. Μ. ξω· (φυλάττω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάττω, προσέχω, παρατηρῶ. Μέτ. ἀντιφυλάττομαι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάγομαι, ἀπό κάνενα μετά αἰτίαν.

Ἀντιφυτεύω. Μ. σω· (φυτεύω) ὡς καί παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φυτεύω· ξαναφυτεύω.

Ἀντιφύω. Μλ. -ύσω· (φύω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας γεννῶ. Παθητ. μετά β', ἀορ. καί παρκ. ἐξ ἐναντίας γεννῶμαι, γίνομαι· εἶμαι ἐναντίας φύσεως· ἐξ οὗ τό ἀντιπεφυκώς· πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐναντίαν φυσικήν ἰδιότητα ὡς πρός τήν ἰδιότητα ἄλλου ἢ ἄλλων (υσω). Ἡσύχ.

Ἀντιφωνέω. Μλ. -ήσω· (φωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἠχῶ, ἀμιλῶ, ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι· μετά Αἰτιατ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 1065. Ἐπί μουσικῆς, συμφώνως μέ ἄλλον τινα ψάλλω, τραγῳδῶ, παίζω μουσικόν ὄργανον, τό ἰταλ. ἀκκομπανιάρω· συγκεκριμ. μουσικήν συμφωνίαν, τό ἰταλ. κοντσέρτον ἀπό διάφορα μουσικά ὄργανα, τῶν ὁποίων ἄλλα μέν ἔχουσι τήν ἰδίαν ἁρμονίαν, ἄλλα δέ τήν διά πασῶν, τό ἰταλ. τήν ὀκτάβαν· Οἱ παλαιοί, κατά Ἀριστλ. μόνον εἰς τήν ὠιδήν ἐψαλον ἀντιφώνως. »Διά πέντε καί διά τεσσάρων οὐκ ᾄδουσιν ἀντιφώνως.« Προβλ. Ι΄. 39. Θ΄. 34. 16. 18. καί 39. ἰδέ μαγαδίζω· ἀφ' οὗ

Ἀντιφώνησις, εως, ἡ. Ἀντηχολόγησις, ἀντήχησις, ἀπόκρισις, ἀντιλογία.

Ἀντιφωνία, ἡ· = Ἀντιφώνησις.

Ἀντίφωνος, ου· ὁ, ἡ· (φωνή) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντηχολογεῖ, ἀντιφωνάζει, ἀντιψάλλει, ἀντιτραγῳδεῖ, ἀνταποκρίνεται. Ἐν τῇ μουσικῇ, ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ παίζωντας ἐνταυτῷ καί μουσικόν τι ὄργανον· τό ἰταλκ. ἀκκομπανιάρει μουσ. ὀργ. Ἐκκλ. ἀντίφωνος ὑμνος· ἐκ διαδοχῆς μελῳδία· ὅταν δηλ. παύσιτος τοῦ ἑνός ψάλτου ἀρχίζῃ ὁ ἄλλος. Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστρ. Βιβλ. ς'. κεφ. 8. Θεόδρτ. Ἐκκλ. Ἱστρ. β', 19. Τό ἀντίφωνον· ἢ συμφωνία μουσικῶν ὀργάνων εἰς τήν διά πασῶν, Ἰταλ. εἰς τήν ὀκτάβαν. Ἀριστλ. Πρβλ. ιγ', 17, 39. Ἐκκλ. ἢ ἀμοιβαίως ὑπό τῶν δύω χορῶν ἐκ διαδοχῆς ψαλμῳδία. »νῦν μέν διχῇ διανεμηθέντες ἀντιψάλλουσιν ἀλλήλοις.« μέγ. Βτλ. ἐν Ἐπιστλ. ξγ'.

Ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ· (φωτίζω) ἀντιφέξιμον, ἀντιλάμψιμον.

Ἀντιχαίρω. Μλ. -χαρήσομαι· (χαίρω, ἀνμλ.) ἀντιχαίρομαι, χαίρομαι καί ἐγώ ὁμοίως· ξαναχαίρομαι· ὁ ἀορ. ἀντεχάρην, ἀντεχάρεισα κτλ. οὔτε παθητ. ἐστιν οὔτε μέσ. ἀλλά κατά τόν τύπον τῶν εἰς μι ὅλως ἐσχηματισμ. ὡς τό ἔβην, ἔγνων καίτ. τ. παράβλ. Meich. ἐν Johns Jahrb. 1831. Τμῆμα 1, σλ. 20. τό παρά Σφ. Ἀντ. 149. ἀντιχαρεῖσα = ἀντιχαίρουσα· »ἀλλά γάρ ἀ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.«

Ἀντιχαλεπαίνω. Μλ. -ανῶ· (χαλεπαίνω) ἀντιθυμόνω, ἀντικακίζω, ἀντικακιόνω, ἀντιχαλιάζω.

Ἀντιχαρίζομαι. Μ. ἰσομαι. Ἀττ. -ροῦμαι· μέτ. ἀποθ. (χαρίζομαι) τινί. κάμνω χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μοί ἔκαμε χάριν· τό τουρκβ. κάμνω τό χατήρι τινός, ὅστις ἔκαμε τό ἐδικόν μου· »τῷ ὑπό γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι κατορύσσουσαν.« Ἡρόδ. 7, 114. Ξενοφ.

Ἀντίχαρις, τος, ἡ· ἡ ἀντί χάριτος γενομένη χάρις· τό τουρκβ. χατήρι γιά χατήρι· ἀντίτινος εὐεργεσίας χάρις.

Ἀντιχασμάομαι. Μλ. -ήσομαι· (χασμάομαι) τινι. ἀντιχασμῳδοῦμαι.

Ἀντίχειρ, ρος, ὁ· (χείρ) τό χοντρόν δάχτυλον τοῦ χεριοῦ· ἐπειδή ὅταν κλείωμεν τό χέρι αὐτό ἀντιστηρίζεται εἰς τά λοιπά τέσσερα δάχτυλα· ἢ ἔχει ἐναντίαν θέσιν εἰς τά λοιπά.

Ἀντιχειροτονέω. Μλ. -ήσω· (χειροτονέω) ἐξ ἐναντίας ἐκλέγω, ψηφίζω, χειροτονῶ, ἀποφασίζω· ἀφ' οὗ

Ἀντιχειροτονία, ας, ἡ· ἐναντία ἐκλογή, ψῆφος, χειροτονία, ἀπόφασις· ἰδέ χειροτονέω.

Ἀντίχθων, ονος· ὁ, ἡ· (χθών) τό ἐναντίον ἡμισφαίριον τῆς γῆς· ὅθεν οἱ ἀντίχθονες = ἀντίποδες.

Ἀντίχορδος, ὁ, ἡ· (χορδή) ἐπί μουσικ. ὀργ. σύμφωνος κατά τάς χορδάς· τό Ἰταλκ. ἀκκορδισμένος, τουρκβ. δουζενισμένος. — 2) ὅστις δέν εἶναι σύμφωνος μέ ἄλλον ἢ μέ ἄλλους περί τινος πράγματος· εἶναι ἐναντίας γνώμης, ἐναντίος. Πλούτ. προβλ. Συμ.

Ἀντιχορηγέω. Μλ. -ήσω (χορηγέω) πληρόνω ἐξ ἐναντίας τά ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς τό νά ἑτοιμασθῇ ὁ χορός (εἰς τό θέατρον)· γενν. ἀντετοιμάζω, ἀντεξοδιάζω· παρά τό

Ἀντιχόρηγος, ου· ὁ, ἡ· ὅστις ἀμιλλώμενος ἢ συναριζόμενος μέ ἄλλον ἐξοδιάζει διά νά ἑτοιμάσῃ χορόν θεάτρου. Wolf ἐν Δημ. Λπτ. σλ. XCI.

Ἀντιχορία, ας, ἡ· ὁ ἐναντίος ἢ ἀπό τό ἄλλο μέρος χορός (εἰς τά θέατρα), ἀντιψάλτιμον ἀντιτραγῳδημα, τό ὁποῖον κάμνει ὁ χορός· ψάλσιμον, τραγῴδημα τοῦ ἐναντίου ἢ τοῦ ἀπό τό ἄλλο μέρος χοροῦ.

Ἀντίχρη· ἀντί τοῦ, ἀντίχρῃ, ἀπρπ. εἶναι ἀρκετόν, φτάνει. Ἡρόδ. (σχηματίζεται δέ ὡς τό σύνηθες ἀπόχρη).

Ἀντίχρησις, εως, ἡ· (χρῆσις) ἐναντία μεταχείρισις.

*Ἀντιχρησμοδοτέω. Μλ. -τήσω· (χρησμοδοτέω) ἐξ ἐναντίας δίδω χρησμόν· ἰδέ, χρησμός.

*Ἀντίχριστος, ὁ· (Χριστός) ὁ ψευδομεσίας. 2) = ἀσεβής, ἄθεος.

Ἀντιχρόνισμα, τος, τό· καί Ἀντιχρονισμός· παρά Γραμμ. τό νά μεταχειρίζηται τις γραφάν ἢ ὁμιλίαν ἄλλον ἀντ' ἄλλου χρόνου ῥηματικόν π. χ. ἀόριστον, ἀντί παρατατικοῦ, μέλλοντα ἀντί ἐνεστῶτος κ. τ. τ.

Ἀντιψάλλω. Μ. λῶ· (ψάλλω) παίζω μουσικόν τι ὄργανον μέ χορδάς, ἤτοι κόρδες π. χ. κιθάραν, λύραν καί τ. τ. ἀποκρινόμενος εἰς ἄλλον ὡσαύτως παίζοντα· τοῦτ' ἔστι καθώς παύει ἐκεῖνος νά παίζῃ ἀρχίζω ἐγώ· »... χῦσον δέ νόμους ἱερῶν ὕμνων..., ἐν ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλαφιτόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἑστῆσι χορούς.« Ἀριστοφ. Ὄρν. 218. — 2) Ἐκκλ. ὡς καί παρ' ἡμῖν ἀντιψάλλω, εἶμαι ἀπό τό ἄλλο μέρος ψάλτης· ἀφ' οὗ

Ἀντίψαλμος, ὁ ἡ· καθ' Ἡσύχ. = Ἀντίστροφος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 178. »Ἀντίψαλμος ᾠδή.«

Ἀντιψέγω. Μ. ξω· (ψέγω) ἀντικατηγορῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ψέγω, κατηγορῶ.

Ἀντιψηφίζομαι. Μ. ἰσομαι Ἀττ. -ιοῦμαι (ψηφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινός δίδω τήν ψῆφον, τό Ἰταλκ. τό βότον μου, ἢ ἀποφασίζω.

Ἀντίψηφος, ου· ὁ, ἡ· (ψῆφος) ὅστις δίδει ἐναντίαν ψῆφον, βότον. — 2) παθ. ὅστις ἔχει μίαν ἢ περισσοτέρας ψήφους ἐναντίον του.

Ἀντίψυχος, ὁ, ἡ· (ψυχή) ὅστις συντείνει, βο-

δει τὴν ψυχήν, ζωὴν τοῦ διὰ ζωὴν ἄλλου. Λουκ. Λεξ. 2) Ἀντίψυχον, τό· ὅ,τι εἶναι ἡ νομίζει, κρατεῖτις ἴσχυρα μὲ τὴν ψυχήν του ἀκριβόν.

Ἀντιψύχω, Μ. ξω· (ψύχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δροσίζω, κάμνω κατάψυχον. (υ)

Ἀντλέω, Μλ. -ήσω· (ἄντλος) κυρίως ἐκβάλλω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα ἤτοι σεντίναν τοῦ καραβίου· ἐν γένει δέ, ἐγάζω τίποτε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον του πίνωντας ἐξ αὐτοῦ μὲ κάνεν ἀγγεῖον ἐπὶ τούτου καυωμένον ἢ καὶ μὲ ἄλλο τίποτε· ἐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡρόδ. καὶ ἐν Ἐπιτροπ. «φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἅπαντας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας.» ἀδειάζω τίποτε μὲ τὴν ὁλότην, ἀδυνατίζω τινα· ἐξετάζω, ἐρευνῶ τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν μεγάλην, ἅπτε κυρίτερα τὴν ἀλήθειαν, τὴν πρώτην ἀρχήν του. Ἐξαιρέτως ἐπὶ κοπιαστικῶν ἔργων, ἐπὶ δυστυχίας, ἀτυχίας· ζῶ ζωὴν στενοχωρημένην, πάσχω, ὑποφέρω· ἀντλῶ πόνον, τύχην, βίον· ὑπομένω ὅλον τὸ κακόν· τραβῶ, βαστάζω, ὑποφέρω ἕως εἰς τὸ τέλος. «ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς, ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.» Εὐρπ. Ἱππλ. 1063.

Ἄντλη, ης, ἡ· = Ἄντλος· «παρέξεις σ' ἵμε πόνων πολλὴν ἄντλην.» «ἀντὶ τοῦ, πολὺν κόπον, μόχθον. Ἀλκαῖος παρ' Ἡρακλ. Ἀλληγ.».

Ἄντλημα, ατος, τὸ· (ἀντλέω) πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖτις. — 2) τὸ νὰ ἀντλῇτις τίποτε.

Ἀντλησις, εως, ἡ· = ἄντλημα. σημτ. 2.

Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ Ἀντλητής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀντλεῖ. — 2) τὸ ἀγγεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἀντλητήριος, ία, ιον· ὅστις ἡ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀντλῇτις· τὸ ἀντλητήριον ὑπακ. ἀγγεῖον· ὁ σύκλος, κουβᾶς, κακάβι καὶ τ. τ.

Ἀντλία, ας, ἡ· καὶ Ἀντλεῖα, ας, ἡ· τὸ ἐκβάλτιμον τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν τρόπιδα ἤτοι σεντίναν καραβίου. — 2) τὸ βρομερὸν θαλασσόνερον τὸ ὁποῖον μαζώνεται εἰς τὴν τρόπιδα: Σοφοκλ. Φιλ. 482. ἐν γένει βόρβορος, κ. τ. τ. πηλός, ἤτοι λούνη, λάτση. Εἰρ. 17. καὶ 18. ἡ ἰδία θάλασσα. Εὐρπ. Ἑκ. — 3) ἡ Τρόπις ἡ σεντίνα τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται τὸ νερὸν καὶ ὅπου στέκεται ὁ ἀντλητήρ, τὸ τουρκβ. τολούμπα.

Ἀντλίον, ου· τό· τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἄντλον, ου· τό· = ἄντλος.

Ἄντλος, ου, ὁ· τὸ θαλασσόνερον, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα καραβίου, ὡσαύτως καὶ ἡ Ἰδία τρόπις ἡ σεντίνα. Ὀδσ. Μ, 411. Ο, 479. Παρὰ ποιηταῖς δὲ ἐν γένει ἡ θάλασσα, τὸ νερόν. Πνδ. Παροιμιωδῶς· ἐν ἄντλῳ τιθέναι· τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις τίποτε καταφρονητικῶς. Πνδ. Πθ. Σφκλ. Αἴ. — 2) = ἀντλίον «ἄντλους ὕδωρ φορεούντες.» Μαιάδ. ε'. — 3) σωρὸς ἀλωνιτμένων μὲν μὴ λιχνισμένων ὅμως γεννημάτων· παρὰ τοῖς μεταγεντ. μόνον. — Πίνδ. Ὀλ. Θ. 79. καὶ Εὐριπ. Ἑκαβ. 1014. «πάντλος ἀλίμενος, θάλασσα χωρὶς λιμένα. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 114. . . . ὑβαθὺν διακρίναι ἄντλοις.» — 4) = ἀντλητήρ· τὸ τουρκβ. τουλούμπα.

*Ἀντοδύρομαι· Μτ. -υροῦμαι (ὀδύρομαι) ἀντιδηνῶ· (τὸ υ ἐν τῷ ἐντ. μακρ.)

Ἀντοικοδομέω, ῶ, Μ. ήσω· (οἰκοδομέω) ἐξ ἐναντίας, ἡ εἰς τόπον ἄλλου τινὸς οἰκοδομῶ, χτίζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντοικοδομία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως οἰκοδομεῖν, κτίζειν.

Ἄντοικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅστις κατοικεῖ ἀντίκρυτα· παρὰ Γεωγράφ. Ἄντικοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸν αὐτὸν Μεσημβρινόν, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος τοῦ πόλου· οἱ μὲν πρὸς τὸ βόρειον ὕψος, οἱ δὲ πρὸς τὸ νότειον, ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν. Ἴδε τοὺς Γεωγρ. Ζήτ. Περίοικος.

*Ἀντοεκτείρω· Μλ. -ερῶ (οἰκτείρω) ἐξ ἐναντίας λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι.

Ἀντοεκτίζω, Μ. ίσω· = τῷ προηγμ.

Ἀντοόομαι· Μλ. -οήσομαι· (οἴομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας νομίζω, στοχάζομαι.

Ἀντολή, Ποιητ. κατὰ συναιρ. ἀντί, Ἀνατολή.

*Ἀντολίη· ποιητ. ἀντὶ ἀνατολίη. Ἰων. ἀφ' οὗ

*Ἀντολίηθε· Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀνατολίηθε· ἐξ ἀνατολῶν. Ὄππ.

Ἄντομαι· ἀποθ. ἐλλειπ. κατ' ἐνστ. καὶ Παρτκ. μόνον χρήτιμον· (ἄντα, ἀντί) ὡς τὸ ἀντάω καὶ ἀντιάω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, εὑρίσκω κατὰ τύχην, τυχαίως· «ψαίης κ' ἀμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ.» Ἰλθ. Ο, 498. καὶ Λ, 217: ἐμποδίζω, προξενῶ ἐμπόδιον· «.. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσεοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ.» Ἰλθ. Δ, 133. (ὁ Δοιδερλὶν ἐξηγεῖ τὸ, διπλόος ἦντετο θώρηξ· συμπερασματικῶς διὰ τοῦ· ἁπτὰ ἄκρα τοῦ θωρ. συνάπιπτον ἀλλήλοις ἐφαρμοζόμενα, ὥστε τὸ ἓν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἑτέρου) συντάσ. παντοχοῦ δοτκ. ἀπὸ Πνδ. δέ, καὶ γενικ. — 2) δέομαι, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι «Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας. .» Ἀρστφ. Θσμφ. 977. Αἰτιατκ. τοῦ πραγμ. Σφκ. Οἰδ. Κ, 243. «. . οἰκτίσατε ἃ πατρὶς ὑπὲρ τοῦ μόνου ἄντομαι, ἄντομαι οὐκ ἄλλοις . .» Jac. Ἀνθ. Πλτ. σλ. 800. Ἔστι δὲ ἡ λ΄ξις παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἀντὶ τοῦ, Ἀντάω, καὶ Αἰτιάω, Ποιητ. ταυτόν καὶ, Ἱκετεύω, μετὰ Αἰτιατ.

Ἀντομματέω, Μλ. -ήσω· (ὄμμα) ἀντὶ τοῦ, Ἀντοφθαλμέω· ἀμφ.

Ἀντόμνυμι, Μ. ἀντομώσω, καὶ ἀντομοῦμαι (ὄμνυμι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως ὁμνύω, κάμνω ὅρκον· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. ἀφ' οὗ

Ἀντομοσία, ας, ἡ· = Ἀντωμοσία· ἀμφβ.

Ἄντομος· ου, ὁ· (ἀνατέμνω) συμβληρὸν παλαιὸν· παλαιὸς τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς διάκρισιν συνέρων. Ἡσχ. καὶ Πνδ. Ἡρκλ.

Ἀντομόω, ῶ, Μ. ὥσω· Ἀντόμνυμι.

Ἀντονή, ἡ· ἀντὶ Ἀνάτασις. Ἡσύχ.

*Ἀντονίνημι· Μλ. -νήσω· (ὀνίνημι· ἀνμλ.) ὠφελῶ ἀμοιβαίως· ὠφελῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὠφελεῖ.

Ἀντονομάζω, Μ. άσω· (ὀνομάζω) ἀλλάζω τὸ ὄνομα, ἀλλέως ὀνομάζω· — 2) ὁμιλῶ κατ' ἀντονομασίαν ἀλλάζωντας τὰ ὀνόματα· «..τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομολεῖ, καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει. .» Ἀρτφ. Θσμφ. 55. — 3) ἀντὶ κυρίου ὀνόμ. μεταχειρίζομαι Ἐπίθ. ἢ πατρωνυμκ. ἢ προτηγρ. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. ῥητορ. — 4) μεταχειρίζομαι ἀντωνυμίας εἰς τὸν λόγον· παρὰ Γρμμτ. ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἀντονομασία, ας, ἡ· ἄλλη ὀνομασία· — 2) ἀλλαγὴ κυρ. ὀνμ. μὲ ἐπίθ. ἢ πατρωνμ. ἢ προτηγ. καὶ ἀνάπαλιν ῥητρ. 3) Ἀντωνυμία, ἡ χρῆσις αὐτῆς. Γραμμτ. «κούρη Βρισῆος», ἀντὶ τοῦ, ἡ κόρη Βρισηΐς· ἢ, ὁ Φιλιππίδης, ἀντὶ τοῦ, Ἀλέξανδρος· Bart. ἐν Γρηγ. σλ. 399.

Ἀντοργίζομαι, Μ. ίσομαι· (ὀργίζω) ἐξ ἐναντίας, καὶ ἀμοιβαίως ὀργίζομαι, συμμόνομαι.

Ἀντορέγω· Μλ. -έξω (ὀρέγω) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως, προτείνω, ἁπλόνω τὸ χέρι.

Ἄντορος, ὁ, ἡ· ἀντὶ Ἀνδρος· ποιητ.

*Ἀντόρυξις, εως, ἡ· ἀντισκάψιμον, ἢ σκάψιμον ἐξ ἐναντίας· παρὰ τὸ

Ἀντορύσσω, καὶ Ἀντορύττω, Μ. ξω· (ὀρύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἡ εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, σκάπτω. Ἡρόδ. 4, 200.

Ἀντορχέομαι· Μλ. -ήσομαι (ὀρχέομαι) ἀντιχορεύω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ κατὰ μίμησιν τινος ἢ κατ' ἀμιλλαν, συναγωνίζομαι, χορεύω.

Ἀντοφείλω, Μ. φειλήσω, (ὀφείλω, ἀνμλ.) ἀντιχρεωστῶ· ἐξ ἐναντίας εἶμαι χρεώστης, ἢ ὑποχρεως. Θουκ.

Ἀντοφθαλμέω, Μλ. -ήσω· κυτάζω τινὰ 'ς τὰ 'μάτια· ὅσον ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· τινὶ καὶ πρός τινα, Πολύβ. παρὰ τὸ

Ἀντόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) ὅστις ἀντιαντάζει, κυτάζει τινὰ ἴσια 'ς τὰ 'μάτια· ὅσον ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται. Ἐπιγρ.

Ἀντοχεύς· έως· ὁ = ἀντιλαβεύς. Ἡσύχ. παρὰ τό

Ἀντοχή, ῆς, ἡ· (ἀντέχομαι) ἀντικράτημα· τὸ νὰ ἀντικρατῇ, κρατῇ μαζύ, ἢ σφιχτὰ τίς τίποτε· τὸ νὰ κρατιέται ἕνα τί μὲ ἄλλο τίποτε π. χ. οἱ κρίκοι, ἢ κρικέλλες, κράτημα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ὡς τὸ τῆς ἁλύσου.

Ἀντοχυρόω, Μ. ώσω· (ὀχυρόω) ἐξ ἐναντίας, ὀχυρόνω, κάμνω δυνατὸν τόπον τινά.

Ἀντραῖος, αία, αῖον· (ἄντρον) ὅστις ἀνήκει εἰς ἄντρον, σπήλαιον, ἢ ὁμοιάζει μὲ ἄντρον, ἢ εὑρίσκεται, ἢ κατοικεῖ, ζῇ εἰς ἄντρον.

Ἀντρέπω. Ποιητ. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς· άδος, ἡ (ἄντρον) ἥτις κατοικεῖ εἰς ἄντρα· π. χ. Νύμφη ἀντριάς.

Ἀντροδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὅποιος περνᾷ τὴν ζωὴν του εἰς σπήλαια. Ὀρφ. (ι)

Ἀντροειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅποιος ὁμοιάζει μὲ σπήλαιον· ἔχει πολλὰ σπήλαια.

Ἀντροθε· Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ σπηλαίου, ὡς τό, Οἰκοθεν. Πνδ.

Ἄντρον, ου, τό· σπήλαιον, τὸ κοινότ. σπηλιά, βουνότρυπα. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ὀδσ. τὸ πλεῖστον ὡς ἱερόν τι ταῖς Νύμφαις ἀφιερωμένον, ἢ ὡς οἴκημα ὑποδεεστέρων θεοτήτων· τὰ πλεῖστα δὲ σπέος· (ἡ παραγω. τῆς λέξ. νομίζεται παρὰ τό, ἀνάτορος = ἀνατετρημένος.)

Ἀντροπαία· ποιητ. ἀντὶ ἀντροπή· παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 708. Ἀναγν. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἐντροπαίᾳ. Ἰδέ, Τροπαία·

Ἀντροφυής, ὁ, ἡ· (φύω) ὅστις εἶναι γεννημένος, ἢ φυτρώνει ἢ αὐξάνει, τραγεύει εἰς ἄντρον, ὡς τό, πετροφυής.

Ἀντροχερής, ὁ, ἡ· (χείρω) ὅστις ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια, ζῇ εὐχρίστως εἰς σπήλαια.

Ἀντρώδης, ώδη, ὡδες· = ἀντροειδής· ἐξαιρ. τόπος, ὅστις ἔχει πολλὰ σπήλαια.

*Ἄντρων, ωνος, ὁ· Πόλις ἐν Μαγνησίᾳ. Ἰλθ. Β, 697. Γμ. Δμτ. 491.

Ἀντυγωτός, ἡ, όν· (ἄντυξ) ὅμοιος μὲ ἄντυγα· καμωμένος μὲ ἄντυγα. Ἡσύχ.

Ἄντυξ, υγος, ἡ· κυρίως κάθε στρογγύλωμα, στρογγυλὸν σῶμα· ἐξαιρ. δέ· 1) παρ' Ὅμ. ὅστις μόνον ἐν Ἰλθ. χρῆται τῇ λξ. ὀχῶς· α') περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· ἁπλῶς ἢ καὶ συντάσσων αὐτὴν τῷ σάκεος, ἢ ἀσπίδος ἄντ. «ἀμφὶ δέμιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν, ἄντυξ, ἢ πυμάτη ἥδεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.» Ἰλθ. Ζ, 118. Σ, 479, 608.— β') αἱ στρογγύλαι πλευραὶ τοῦ δίφρου ἀμαξῶν· (τῆς καλάσας) αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον δύο ἡμικύκλια. «δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἶσι.» Ἰλθ. Ε, 728. καὶ ἐτελείωναν εἰς σφαίρωμα (κομπί) εἰς τὸ ὁποῖον ἔδενον τὰ λωρία τῶν χαλιναρίων, ὅταν στέκωνται τὰ ἄλογα· παρίβλ. ἴτυς· Παρὰ τοῖς μεταγεντ. δέ, ἄντυξ λέγεται ὁ τροχὸς καὶ ὅλον τὸ ὄχημα ὡσαύτως, ἄντυγες νυκτός, ἄντ. Σελήνης. Θκρτ. 2, 116. Μτχ. 2, 88. Hornst. ἐκ Λουκ. Θε. διάλ. 25. — 2) παρὰ Νον. καὶ τοῖς συγχρόνοις αὐτῷ σημαίνει ἡ λξ. ἐξαιρ. τὰ στρογγύλα μέλη τοῦ ἀνθρωπ. σώματος· ἄντυγες μαστῶν· ἄντ. μηρῶν· Ὡσαύτως καὶ τὰ καμαρώματα ἤτοι θολογυρίσματα, οὐράνιοι κύκλοι καὶ τ. τ.

— 3) μαγὰς τῆς λύρας· τὸ κοινότ. ἡ καμήλα, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τεντόνονται ἡ νόρδης. Valck ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1149. «μοῦσα δ' ἄὐτως ὑπ' ἀντυγι χορδῶν λήξει πατρῴων ἀνὰ δόμων.»

*Ἀντυποκρίνομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀνθυποκρίνομαι. Ἡρόδ. (;)

Ἄντυπος, ου· ἴτος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος· ἄνευ παραλγμ.

Ἀντυπουργέω· Ἰων. ἀντὶ Ἀνθυπουργέω. Ἡρόδ.

Ἄντω, = Ἀντάω, καὶ Ἀντιάω.

Ἀντωδή, ῆς, ἡ· (ᾠδή) ἀμοιβαία ᾠδή, ἀντιφάλσιμον· ἀφ' οὗ

Ἀντωδός, οῦ, ὁ· ἀντιφάλτης, ἀντιτραγῳδηστής· ὅστις ἀποκρίνεται ψάλλωντας, τραγῳδῶντας, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντωθέω, ῶ, Μ. ώσω· καὶ -ωθήτω (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀντικοντίζω, ἀντιπρώχτω.

Ἀντωμοσία, ας, ἡ· (ἀντόμνυμι) ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐνάγων ἢτοι ἐγκαλιστής, ὅτι δὲν ἐγκαλεῖ συκοφαντῶν ἀλλὰ δικαίως· Bahnk. ἐν Τιμ. σλ. 33. ὡσαύτως καὶ ὀμωμοσία· 2) ὅρκος ἀγιότητος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἐναγόμενος, ἢ ὅστις ἐγκαλεῖται, ὅτι εἶναι ἀθῷος ἀπό, ὅσα τὸν ἐγκαλεῖ ὁ ἐνάγων. Πλάτ. Ἀπολ. Σκρ. σλ. 19. Β. — 3) ὁ τρόπος ἢ κατασκευὴ τῆς κατηγορίας, ἀναφορά· τὸ ἰταλ. ἰστάτζα, ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος· ἢ ἰδία κατηγορία. Πλάτ. Ἀπολ. Σκ. 19. Β.

Ἀντωνέομαι· Μλ. -νήσομαι (ὠνέομαι, ἀνμλ.) ἀντιαγοράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀγοράζω ἄλλο τίποτε· εἰς τὴν πώλησιν πραγμάτες τινος εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀγοραστής, προτφέρω περισσότερα παρὰ ὁ ἄλλος ἀγοραστής· ἀμιλλῶμαι μὲ ἄλλον εἰς τὸ ἀγόρασμα· π. χ. εἰς τὰ δημόσρατα· τὸ Ἰταλ. λετσιτατζιώνη ἢ ἰγκάντο. Ξεν. Οἰκ. 20. 26.

Ἀντωνυμία, ἡ· (ὄνυμα) παρὰ Γραμμτ. μέρος τι τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου· τὸ ὁποῖον τίθεται ἀντὶ ὀνόματος· ἢ χρῆτις αὐτῆς εἰς τὸν λόγον· ἀφ' οὗ

Ἀντωνυμικός, κή, κόν· Γραμμτ. πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀντωνυμίαν. Ἐπῤῥ. ἀντωνυμικῶς· κατὰ τὸν τρόπον Ἀντωνυμίας, ἢ ἀντὶ ἀντωνυμίας.

Ἀντωπέω, Μ. ήσω = Ἀντοφθαλμέω· Ἰλιάμ.

Ἀντώπιος, καὶ Ἀντωπός, καὶ Ἀντωπῆι, ὁ, ἡ (ὤψ) ὅστις βλέπει κυτάζει τινὰ· ἐξ ἐναντίας, κατ' ἀντικρυ, κατὰ πρόσωπον, μμάτια πρὸς μμάτια· ὅστις κυτάζει τὸν ἄλλον ἴσια 'ς τὰ μμάτια· γενικῶς, ὅστις στέκει, κεῖται ἀντίκρυτα, εἰς τὸ φανερόν, ἐμπρὸς 'ς τὰ μμάτια· ὁμοιος· τὸ Οὐδέτ. Ἀντωπόν, ἐπιῤῥηματικῶς, Ἀντικρύ. «Ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά.» Λουκιαν.

Ἀντωσις, εως, ἡ· (ἀντωθέω) ἀντικοντισμα, ἀντιπρωξιμον.

Ἀντωτίς, ίδος, ἡ· = Ἀμφωτίς.

Ἀντωφελέω· Μλ. -ήσω· (ὠφελέω) τινά· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὠφελῶ, βοηθῶ τινα. Παθητ. ἀντωφελοῦμαι· ἀμοιβαίως ὠφελοῦμαι· τοῦτ' ἔστιν ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὠφελῶ, βοηθῶ. Ξεν. Οἰκ. Ε'. 6.

*Ἀνυβριστί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνύβριστος σημτ. 2. χωρὶς βρίτιμον, ἀτίμασμα, κακομεταχείριστιν.

Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ· (ὑβρίζω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ὕβρισε, δὲν ἀτίμασε, δὲν ἐκακομεταχειρίσθηκέ τις· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνεθίζει νὰ ὑβρίζῃ, ἀτιμάζῃ, κακομεταχειρίζεταί τινα.

Ἀνυγίαστος, ὁ, ἡ· (ὑγιάζω) = Ἀναλθής· ἀλέστρεπτος.

Ἀνυγραίνω, (ὑγραίνω) ξανοτίζω, ξαναμαλακώνω, ξαναπλύνω, καὶ ἀνακατόνω τίποτε. Πλούτ. «τὸ ἄκρατον καὶ ξυμοειδὲς ἀνιέναι καὶ ἀνυγραίνειν· ἀφ' οὗ

*Ἀνυγρασμός· ὁ· νότισμα, ὕγραμα, ἀπάλυσμα, μαλάκωμα· τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νότιον, ὑγρόν, ἁπαλόν, μαλακόν.

*Ἀνύδατος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ) χωρὶς νερόν, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκεται νερόν (ω — ω)

Ἀνυδρεύομαι, Μ, εύσομαι· Μέσ. (ἀνά, ὑδρεύομαι) ἀντλῶ, εὐγάτω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡσύχ.

Ἀνύδρευτος, ὁ, ἡ· (ὑδρεύω· μετὰ τοῦ στερτ. α) ἄῤῥεχτος, ἀπότιστος. Θεόῤῥ. Κ'.

Ἀνυδρία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕδατος, βροχῆς· ξηρασία· Σεν. Π. Ἱ'. 6. παρὰ τὸ

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ), ὅστις ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος, στερημένος νεροῦ, καὶ ὑγρασίας, ξηρός. Ἡρόδ.

*Ἀνύκτερος· ὁ, ἡ· (νύκτερος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνύχτιωτος, ἀπροτύλεμτος· «ἀνύκτερον ῥῆς.» Καίτ.

Ἄνυλος, ὁ, ἡ· (ὕλη) ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, οὐ εὑρίσκονται ξύλα, ὅσην, καὶ λόγγοι· 2) ὅστις δὲν ἔχει ὕλην, σῶμα.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ· ὁ (ὑμέναιος, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ὑμέναιον, ἤτοι νυμφικὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα τραγουδοῦν εἰς τὴν νύμφην καὶ εἰς τὸν γαμβρὸν ὅταν ὑπανδρεύωνται· χωρὶς γάμους· ἄγαμος· ἀνύπανδρος. Εὐριπ.

Ἀνυμι, Ἄνυμαι = ἀνύω· ὡσῶς δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον· Ὀδσ. Ε, 243. ὀλίγιωρα ἐτελείωσε τὸ ἔργον του· ἀντὶ Ἀνύω. Θεόκρ.

Ἀνυμνέω, Μλ. -ήσω· (ἀνά, ὑμνέω) ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω μεγαλοφώνως· Διον. Ἁλ.

Ἀνύμφευτος, ὁ, ἡ, (νυμφεύω) ἀνύπανδρος· ὁποιος δὲν ἐνυμφεύθη, δὲν ὑπανδρεύθη.

Ἄνυμφος, ὁ, ἡ· (νύμφη) χωρὶς νύμφην, χωρὶς νυμφίον καὶ γαμβρόν· ἐν γένει, Ἀνύπανδρος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Εὐριπ. Ἑκ. 416. 2) κακοπανδρεμένος, ἢ κακοπανδρεμένη, δυστυχὴς μὲ τὴν ὑπανδρίαν του ἢ ὑπανδρίαν της· ὡς τό, κακόνυμφος, νύμφη ἄνυμφος· νύμφη, χωρὶς νὰ εἶναι ἢ νὰ ἐγινε νύμφη· Σοφοκλ. Ἠλεκ. 492. «ἄνυμφα γάμων ἀμιλλήματα· ἀσυβῆ, ἀνόσια συνερίσματα, μαλώματα διὰ ὑπανδρίαν· ἢ παρανόμως διαπραχθεῖς ἔρωτος ἀγών.

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἡ· (ὑπαίτιος) ἀθῷος.

Ἀνύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω) ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι πραγματικῶς, ἀλλὰ μόνον κατ' ἰδέαν· ἰδεώδης, νοητός· τοῦτ' ἔστιν ὅστις μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει. Πλούταρ. ἀφ' οὗ

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὑπάρξεως· τὸ ἰταλ. ἐξιστίλτσαι· τὸ νὰ μὴν ὑπάρχῃ, νὰ μὴν εἶναι τωάϊτε τις ἢ τίποτε

Ἀνύπεικτος, ὁ, ἡ· (ὑπείκω) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν λυγᾷ, δὲν συγκατανεύει· ἄγριος, ἀκράτητος, σκληρός.

Ἀνυπεξαίρετος, ὁ, ἡ· (ὑπεξαιρέομαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν. Ἐπῤῥ. ἀνυπεξαιρέτως· χωρὶς ἐξαίρεσιν. Ἀντωνῖν. Η'. 41.

Ἀνυπέραρτος, ὁ, ἡ· (ὑπεραίρομαι) ὅστις δὲν σηκόνεται ὑψηλά, δὲν ὑψόνεται ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἀνδρόν.

*Ἀνυπέρβατος· ὁ, ἡ· = (ὑπερβαίνω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπερβῇ, ἀπεράσῃ, νικήσῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ φανῇ ἀνώτερός του. Δγν. Ἀρτ. 7. 93.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ· (ὑπερβάλλω) ὅστις ὑπερέχει, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἄλλον ἢ ἄλλους εἰς τίποτε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπερβῇ, νὰ νικήσῃ τις. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 5'. «ἀνυπέρβλητος φιλία.» Ἐπῤῥ. ἀνυπερβλήτως.

Ἀνυπερήφανος, ὁ, ἡ· (ὑπερήφανος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὑπερήφανος.

Ἀνυπερθασία, ας, ἡ· ἀνυπομονησία ἀνίκητος, ὑπερβολικὰ μεγάλη.

Ἀνυπέρθετος, ὁ, ἡ· (ὑπερτίθημι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται καιροῦ ἀναβολήν, δὲν ἠμπορεῖτις νὰ τὸν ἀναβάλῃ, ἀφ' ἑτοῦ δι' ἄλλον καιρόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γένῃ ἢ ὅστις γίνεται αὐτός, ἔξαφνα· «ἀνυπέρθετος θάνατος.» Φάλαρ. Ἐπιστ. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀναβάλλει, δὲν συνεθίζει νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ τραβᾷ τὸν καιρόν εἰς μάτην· Ἐπῤῥ. ἀνυπερθέτως· χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἀνυπέρθητος, ὁ, ἡ· Ἀνυπέρβλητος· κυρίως κατ' ἐπίτασιν παραστχηματισμένος τύπος, παρὰ τὸ ἀνυπέρθετος. Στοβ.

Ἀνυπεροψία, ἡ· (ὑπερυφία) ἔλλειψις ὑπεροψίας, ἀλαζονίας· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φαντασμένος, φουσκωμένος μὲ μωρὴν ὑπερηφάνειαν, μὲ καπνοὺς φαντασίας, ὥστε νὰ φαντάζηται καὶ νὰ θέλῃ νὰ δείξῃ ὅτι 'σὰν αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλος· νὰ καταφρονῇ τοὺς ἄλλους.

Ἀνυπεύθυνος, ὁ, ἡ· (εὐθύνη) ὅστις δὲν εἶναι ὑποχρεως, δὲν χρεωστεῖ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν περίτινος πραγματος· ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος. — 2) ὅστις δὲν ὑπέστησεν εἰς εὐθύνην· τοῦτ' ἔστι δὲν ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ζητήσωσινἀπ' αὐτοῦ λόγον καὶ ἀπολογίαν, νὰ τὸν ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν διὰ τίποτε· ἀναίτιος, ἀκατηγόρητος Ἐπῤῥ. ἀνυπευθύνως.

Ἀνυπήκοος, ὁ, ἡ· (ὑπήκοος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑπακούει· ἀπειθής, ἀνυπότακτος· μετὰ Γενικ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 73. Α.

Ἀνυπηλιφής, καὶ Ἀνυπήλιφος, ὁ, ἡ· (ὑπαλείφω) ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ τίποτε· ἄλειπτος, ἀπαλλίμιστος· «ναῦς ἀνυπηλιφής.» μὴ ἀλειμένη μὲ κατράνην.

Ἀνύπηνος, ὁ, ἡ· (ὑπήνη) χωρὶς γένεια = Ἀγένειος.

Ἀνυπηρέτητος, ὁ, ἡ· (ὑπηρετέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τὶς νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπηρέτησέ τις.

Ἀνυπνόω· (ἀνά, ὑπνόω) ξύπνω ἀπὸ τὸν ὕπνον· Ἐπιστ. Σωκρ. 17.

Ἀνυποδεσία, καὶ Ἀνυποδησία· ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις ποδεμένος, τὸ νὰ περιπατῇ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ἐνρ. σημεῖον σκληραγωγίας. Voss. myth. Briefe 1, σελ. 131. παρὰ τό· ξεπολυσιά.

Ἀνυποδετέω, καὶ Ἀνυποδητέω· Μλ. -ήσω· εἶμαι ἀνυπόδητος, χωρὶς ὑποδήματα· περιπατῶ ξυπόλυτος, γυμνοπόδαρος· παρὰ τό

Ἀνυπόδετος, καὶ ἀνυπόδητος· ὁ, ἡ· (ὑποδέω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν φορεῖ ὑποδήματα· περιπατεῖ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ξεν. Ἀπομ. Α'. 6. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις φορεῖ κακοκαμωμένα, κακόστρτα, ποδήματα. Ερη. ἐν Ἀρτιφ. Νφ. 104. «παῖδοι· πονηρεῖ γ', οἶδα· τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις . .»

Ἀνυπόδικος, ὁ, ἡ· (ὑπόδικος) ἀκριτολόγητος· τοῦτ' ἔστιν· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κριτολογίαν, δὲν ἐπιδέχεται κριτολογίαν, τὸ Ἰταλ. προστσουν· «πάσας δίκας ἀνυπόδικος.»

Ἀνυπόδητος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποδέω) κ. τ. λ. ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος ὑποκάτω· σηλ. δὲν εἶναι ὑπόβολιμαῖος, νόθος. — 2) ὅστις δὲν ἔχει ὑποκείμενον. Γραμμτ. — 3) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑπόθεσιν, τοῦτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ στοχασθῇ ἐν αὐτὶ ἄλλου. Πλάτ. Παλ. 5'.

Ἀνύποιστος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποφέρω) ἀνυπόφερτος, βαρετός· τὸν ὁποῖον δὲν ὑποφέρει τις. Διον. Ἁλτ. Ἐπῤῥ. ἀνυποίστως· ἀνυπόφερτα.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ· (ὑποκρίνομαι) ὅστις δὲν

ὑποκρίνεται, δὲν προσποιεῖται· Ἐπίρ. Ἀνυπο-κρίτως· χωρὶς ὑπόκρισιν.

Ἀνυπομένετος, ὁ, ἡ· (ὑπομένω) = ἀνύποι-στος. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφέρῃ· Ὁ τύπος ἀνυ-πομένητος· ἀμφιβ.

*Ἀνυπομόνητος, ὁ, ἡ· = ἀνυπομόνητος.

Ἀνυποπόητος, ὁ, ἡ· (ὑποποιέω) ἀνυπόπτευ-τος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑποπτεύει, δὲν ἔχει ὑποψίαν τις, ἀπροσδόκητος· Πολυβ. Β'. 57. πάνυποποιήτου φαίνεσθαι τῆς ἐλπίδος». 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ὑποπτεύει, δὲν βάνει μὲ τὸν νοῦν του τίποτε· δὲν συμπεραίνει· ητοῦ μέλλοντος ἀνυ-ποποήτως· ὁ αὐτ.. Ἐπίρ. ἀνυποποήτως, ἀνέλ-πιστα, ἀπροσδόκητα, ἀνύποπτα, ἀτυμπέρασ-τα.

Ἀνυπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ὑποπτεύω) ὅστις δὲν ἔχει ὑποψίαν· Παῤ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ὑποψίαν· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑποψίαν.

Ἀνύποπτος, ὁ, ἡ· (ὕποπτος) = ἀνυπόπτευ-τος, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας. Ἐπίρ. ἀνυ-πόπτως = ἀνυποποήτως, χωρὶς ὑποψίαν.

Ἀνυποσημείωτος, ὁ, ἡ· (ὑποσημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκαμέ τις ὑποσημειώσεις, παρα-τηρήσεις. Γραμμ. Ηλήμ.

Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ· (ὑφίστημι) χωρὶς βά-σιν, χωρὶς θεμέλιον· πάνυπόστατος ἀρχή· Πολβ. α'· ὅστις δὲν ἔχει ὑπόστασιν, ὕπαρξιν, ἀνύπαρκτος· Ἐκκλ. 2) Παῤ. ἀκράτητος, ἀνίκη-τος, ἀκατακόλεμητος. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. 15. καὶ Κυρουπ. Η'. ά. 3. ηπέλει ἐν πολέμῳ ἀνυπό-στατος»· οὕτω καὶ ηψρόνημα ἀνυπόστατον· ὁ αὐτ. Κ.

Ἀνυπόστολος, ὁ, ἡ· (ὑποστέλλομαι)· χωρὶς συστολήν· ὅστις δὲν συστέλλεται, ἄφοβος, θαῤῥετός· εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του. Ἐπίρ. ἀνυποστόλως· χωρὶς συστολήν, ἀφόβα θαῤῥετά.

Ἀνυπόστρεπτος, καὶ Ἀνυπόστροφος, ὁ, ἡ· (ὑποστρέφω) ὅστις δὲν ὑποστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω. Σχολιαστ.

Ἀνυπότακτος· ὁ, ἡ· (ὑποτάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑποτάσσεται, δὲν πείθε-ται, δὲν ὑπακούει. — 2) συγκεχυμένος, ἀσα-φής, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ὑποβάλλῃ εἰς κάμμίαν ἔννοιαν· πάνυπότακτος διήγησις. Πολύβ. κενὴ καὶ ματαία, συγκεχυμένη, σκοτεινή.

Ἀνυποτίμητος, ὁ, ἡ· (ὑποτιμάω) ἀξετίμη-τος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησε, τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν δὲν διώρισεν ὁ δημόσιος τιμητής. — 2) ἀνυποτ. δίκη· κατηγορία ἢ ἐγκάλεσμα διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἔνοχος δὲν ἔκαμεν αἰτωμοσίαν· ἰδὲ ἀντωμοσία· — 3) ἀτιμώρητος· ὡς τὸ ἀνεπιτίμητος· ὅπερ ἰδέ. Ἐπίρ. ἀνυποτι-μήτως. (ι)

Ἀνύπουλος, ου· ὁ, ἡ· (ὕπουλος) ὅστις δὲν εἶναι ὕπουλος, δόλιος.

Ἀνύπους, οδος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ἀντὶ τοῦ, ἀνυ-σίπους = ταχύπους· ἐτυμολογικόν. ὡς τό, τα-νύπους· Ἡσύχ.

Ἀνυποφόρητος, ὁ, ἡ· (ὑποφέρω) ἀνυπό-φορτος, βαρετός.

*Ἀνύπτιος, ὁ, ἡ· (ὕπτιος)· ὅστις δὲν εἶναι ὀπίσω λυγισμένος· Δγν. Λρτ. γ, 64.

Ἀνυσίεργος, ὁ, ἡ· (ἀνύω, ἔργον) ὅστις προ-χωρεῖ εἰς τὸ ἔργον· ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ· ἐνεργητικός, ἐπιμελής, ἐκτε-λεστικός· ὠφέλιμος, χρήσιμος, δουλευτάρης· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς, 21. καὶ Πλάτ. Ἐπίῤ. ἀνυσίμως· (υ).

Ἄνυσις, εως, ἡ· (ἀνύω) ἐκτέλεσις, τελείωσις, κατόρθωσις σκοποῦ· »Οὐκ ἄνυσίν τινα θήσεσθε· Ἰλιδ. Β, 347. καὶ Ὀδσ. Δ, 544. Κατάστη-σις, κατόρθωσις πράγματός τινος· παῦσις.

*Ἄνυστέον· ῥημτ. Ἐπῤ. ἢ θετκ. Ἐπῤῥ. πα-ρὰ τὸ ἀνύω· πρέπει νὰ τελειώσῃ, κατορθόσῃ, τελειώσῃ, κατορθώσῃ τις τίποτε· καὶ τ. λ.

Ἀνυστικός, κή, κόν· τελειωτικός, σκέπιμος, προξιβαστικός, δραστήριος, ἐνεργητικός· Πολύβ.

Ἄνυστος, στή, στόν· τελειωμένος, κατωρθω-μένος· εὐκολοκατόρθωτος, εὐκολοτελείωτος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ τελειώσῃ, κατορθώσῃ τις· Ἱππογρ.»ὡς ἀνυστὸν πρὸς τὰ ἀληθέστατον προσηγ-μένου· τῆς ἀληθείας τόσον πλησίον ὅσον εἶ-ναι δυνατόν.

Ἀνυτικός, κή, κόν· = Ἀνυστικός· Ξεν. Οἰκ. Κ'. 22.

Ἀνύττω, καὶ Ἀττικ. Ἀνύτω, Ἀνύω κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. μόνον χρήσιμοι· »ἠνύτομαν τροφαίω· Αἰσχλ. Ἀγμ. 1170. ηὔξατο, ἐτράνωσα. Περὶ τοῦ Ἀττ. τύπου ἰδὲ Pors. ἐν Εὐρπ. Φοίν. 463. τὸ δὲ ἀνύττω, βαρβαρικόν· Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 70. (ου-).

Ἀνυφαίνω, Μ. αἰῶ· (ἀνά, ὑφαίω) ξεϋφαί-νω ὑφασμένον τίποτε· καθὼς π. χ. ὅταν κάμνω-μεν ξαντὸν διὰ πληγὴν τινα τὸ τουρκβ. τιφτίκι· 2) ξεϋφαίνω, μεταϋφαίνω τίποτε· Πλάτ. Φαίδ. σλ. 87. D.

Ἀνύφαμμος, ου· ὁ, ἡ· (ὕφαμμος) ὅστις δὲν εἶναι ἀμμώδης, ἀμμοδερός.

Ἀνύφαντος, ου· ὁ, ἡ· (ὑφαίνω, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀνυψόω, ῶ· Μ. ώσω· τὸ ὑψόω κατ' ἐπίτα-σιν· ὑψόω πολύ, σηκόω παραϋψηλά τίποτε·

Ἀνύω, Μ. ύσω· καὶ Ἀττικ. Ἀνύω ἔτι δὲ καὶ ἀνύττω· Ἀττ. ἀνύτω, καὶ ποιητ. ἄνυμι· (ἄνυε) τελειόνω, φέρνω εἰς τέλος, ἢ κατασταίνω σω-στὰ, κατορθόνω τίποτε· κυρίως τελειόνω τίποτε μὲ αὐξησίν του εἰς τὰ ἄνω· π. χ. ὅταν κτίζω τεῖχος· καὶ τ. τ. »ὕφόρουν δὲ ὕλην εἰς αὐτό, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον· Θκδ. 2, 75. καὶ 76. – α') τελειόνω κανὲν ἔργον· »ὡοὶς δὲ οἱ ἦντο ἔργα· Ὀδσ. Ε, 243. »καὶ τότε πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἦνυε, συμβάλλειν οὐκ ἐῶν· Ἡρότ. 9, 66. – β') σώνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· »αὐτὰρ ἐπεὶ δὴσε φλὸξ ἦνυσεν Ἡφαίστοιο . . « Ὀδσ. Ω, 71. χαλῶ, φο-νεύω· καθ' ἣν σημσ. τῷ ἐξανύω χρῆται Ὅμ. – γ') κάμνω δρόμον, ταξείδι καὶ φθάνω ὅπου εἶχα σκοπὸν νὰ πηγαίνω· »Ὅσσον ἦνυσε νηῦς ὑπαν. ὁδοῦ· Ὀδσ. Δ, 357. καὶ ἄνευ τῆς αἰτιατ. ὅσον· »ὥρα τάχιστα νηῒς ἀνύσειε· ὑπκ. ὁδόν, πορείαν· Ὀδσ. Ο, 294. παράβλ. Σφκ. Ἀντ. 231. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖστα, ἀνύειν ἢ τελεῖν εἰς — τὰμνειτις δρόμον, ταξιδεύει διὰ χέρσου μέρος· Βου. ἐν Σφκ. Οἰδ. Κ, 1562. Ὡσαύτως καὶ αἰτιατ. μετὰ τῆς πρός· Ἀρστφ. Ὄρν. 244. Εὐρπ. Φοίν. 164. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. ἁπλῶς ἄνευ Προθ. πάνυτειν θάλαμον», ἀντὶ ὁδὸν εἰς θάλα-μον· Σφκ. Ἀντ. 805. – δ') καταντῶ, φθάνω εἰς τὸ τέλος· ἀντ. ᾄδην, γῆρας· παρὰ τοῖς μετγνστ. – 2) μετὰ μετοχ. »οὐκ ἀνύω φθονεύ-σασα· Ἰλιδ. Δ, 56. μὲ τὸν φθόνον δὲν κάμνω, δὲν κατορθόνω τίποτε. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ὡς τό, φθάνω κατὰ σημσίαν τοῦ, ταχέως, ὀγλήγορα, τελειόνω τίποτε· ἄνυε πράττων· κάμε, τελείωσε ὀγλήγορα· Ἀρστφ. ὅστις ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἀνύειν μετοχικῶς χρη-ται· ἀνύσας ἄνοιγε· ἀνύσ. τρέχε· καὶ τ. τ. Ὡσαύτως εὑρηται τὸ ἀνύειν καὶ ἄνευ προσλήψεως ἄλλης τινος λέξ. ἐξαιρ. κατὰ προστκτ. Ἔχελι· αἰτί τοῦ, σπεύδειν· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε· Ἀρστφ. Πλτ. 229. λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῂς ποτε· 349. καὶ ἀλλ' ἄνυε πράττων· 413. καὶ Νφ. 181. καὶ Ἀχ. 571. καὶ Βατ. 607. 649. – 3) σπανιώτερον μετ' ἀπαρμφ. »στρατὸς ἦνυσε περᾶν· Αἰσχλ. Πρσ. 718. – 4) Μέσ. τελειόνω, κατορθόνω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς ὄφελός ἢ εἰς ζημίαν μου· »Ἔργα ἀνύσασθαι· Ὀδσ. Π, 373. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 69. D. παραβλ. τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Πλάτ. (τὸ α καὶ υ βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους· ὅθεν μόνον διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ σ ἐπκ. γίνεται μακρὰ ἡ παραλήγ.)

Ἄνω· παρατ. ἤνυον· πρωτότ. λξ. τοῦ ἀνύω καὶ ἀνύτω· Κατ' ἐνεργ. διάβ. μόνον παρ' Ὅμ. ἦνον ὁδόν· Ὀδσ. Γ, 496. Ὡσαύτως καὶ Πλάτ. Κριτ. σλ. 415. Α. καὶ Αἰσχλ. λῳ. καὶ 147. κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Wellauer. Παῤ. τελειόνεται, κατορθόνεται· γίνε-ται τέλειον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. ἤνετο τὸ ἔργον· 8, 71. καὶ παρ' Αἰσχλ. Χῳρ. 788. ἔστι δὲ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει εἰς ὑπόλω-σιν τοῦ τέλους χρόνου (καιροῦ) μέρους· νὺξ ἄνεται· Ἰλιδ. Κ, 251. ἔτος ἀνόμενον· τὸ παρ' ἡμῖν· κοινότ. ὁ τρεχούμενος χρόνος· Ἡρότ. 7, 20. Ἰδὲ καὶ 1, 189. παρβλ. ἀνώομαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀναμφιβόλως συγγενὴς τῷ ἑξῆς Ἐπῤῥ. ἄνω· ἰδὲ Ετμ. Λξ. 1, σλ. 271. (τὸ α, μακρ. ἁπαξ δὲ μόνον ἐν τῷ ἄνοιτο, Ἰλιδ. Σ, 473. βραχύ).

Ἄνω· νομίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμτγ. ὡς πρωτ. τοῦ διαίνω· ἔστι δὲ ὅλως ἀχρηστος λέξις.

Ἄνω· Ἐπίῤ. (ἀνά) ἐπάνω, ὑψηλά· »ἄνω πρὸς λόφουν· Ὀδσ. Λ, 596. συνών. ἐπάνω, τὸ κοινότ. ἀπ' ἐπάνω, ἐπανωθεν· ἀπ' ἀπάνω, παρα-πάνω· Ἐπὶ τῶν κλιμάτων τῆς οὐρανίας σφαίρας· πρὸς Ἄρκτον, πρὸς βορρᾶν· »ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει· Ἰλιδ. Ω, 544. »παραμειβόμενος δὲ τούτους καὶ ῥέων ἄνω πρὸς βορέην ἴσαμεν . . « Ἡρότ. 1, 72. καὶ 142. »οὔτε γὰρ τὰ ἄνω αὐτῆς χωρία τωὐτὸ ποιέει τῇ Ἰωνίῃ . . « ἀντιθέτως τῷ, κάτω, πρὸς Νότον πρὸς Μεσημβρίαν· Ἐπὶ χωρῶν· εἰς τὴν μεσογαίαν· μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἀνωθι τῆς παραλίας, ἀπὸ τοῦ περιγιάλι ἀπάνω· »Αὐτὰρ διαβάντι τὸν Βορυσθένεα, ἀπὸ θαλάσσης πρώ-τον μὲν ἡ Τλαίη· ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκέουσι Σκύθαι γεωργοί· Ἡρότ. 4, 18. Ἐπὶ χρόνου σημαίνει ἡ λέξις τὸ παρελθὸν ὡς· ποτέ, ἔνα καιρόν, τὰ παλαιά, τ' ἀπερασμένα χρόνια· ὅθεν· οἱ ἄνω τοῦ γένους ἢ τοῦ χρόνου, οἱ προπάτορες. Ἀλλ' οἱ ἄνω ἁπλῶς· οἱ Θεοί· Παρ' Ἡρότ. 3, 3. »Τοιγάρτοι, ὦ μῆτερ, ἐπα-νὰ ἐγὼ γένωμαι ἀνήρ, Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θήσω· τὰ δὲ κάτω, ἄνω· θέλει ἀνατρέ-ψω, ἀναποδογυρίσω· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολ-λάκις· ἄνω καὶ κάτω μεταβαλέσθαι, μεταπίπτειν, μεταφέρεσθαι, ποιεῖν καὶ τ. τ. ἄνω καὶ κάτω διαλέγε-σθαι· τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις πάντοτε τὰ αὐτά· νὰ τελειόνῃ πάλιν τὴν ὁμιλίαν ὅπου τὴν ἄρχισε· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 96. Α. Πρτγ. σλ. 356. D. Boeckh. Sim. σλ. XIX. ὡσαύτως καὶ ἄνω κάτω ἄνευ ῥήματος· σπανιώτερον ὅμως· Heind. Πλάτ. Γργ. σλ. 495. Α. Ἀρστφ. Ὄρν. 3. »Τί, ὦ πόνηρ' ἄνω κάτω πλανώττομεν;· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. τί τὰ φέρνομεν ὁλόγυρα; τί τὰ τριγυρίζομεν χωρὶς νὰ κάμωμεν τίποτε; Λουκ. Τιμ. 23. Πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἰσταπάνω· »χ' ὡ κολοιὸς οὑτοσὶ ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεὶ θεὸς τίμιος· Ἀρστφ. Ὄρν. 51. καὶ 1660. »τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰπίαν βλέπων»; τὸ παρ' ἡμῖν· τί χάσκεις τὸν ἀνήφορον, ἢ ἰσταπάνω; – 2) ὡς Προθ. μετὰ γενκ. (πλὴν τῶν κατὰ περίφρ. ἄνω γένους καὶ τ. τ.) σπανίως κατὰ τοπικὴν σημσ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγν. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥδ. Μερ. 4. 825. — Συγκρτκ. ἀνωτέρω, Ἡρότ. Υπερτ. ἀνωτάτω, Ἡρότ. (ω–).

*Ἀνῶ· ὑποθτκ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἀνίημι· (ω–).

Ἄνωγα· ἀρχ. Ἐπκ. Παρκμ. κατὰ σημσ. Ἐνστ.

προστάζω, κελεύω, βιάζω, παραινῶ, διεγείρω, παρακινῶ, προτρέπω, κατεπείγω, παρορμῶ· κυρίως ἐπὶ βασιλέων, ἡγεμόνων, δεσποτῶν· εἶτα καὶ ἐπὶ ὑποτεταγμένων, δούλων, τέκνων, ἢ ἐπὶ φίλων, οἱ ὁποῖοι νουθετοῦσιν ἀλλήλους, ἢ παρακινοῦσιν, ἢ προστάζουσι νὰ κάμωσι τίποτε· Ἰλιάδ. Ε, 899. «Ὦς φάτο, καὶ Παιήων' ἀνώγει ἰήσασθαι» Π, 8. «Νῦν ἄμα μητρὶ θεοὺς' ἀνώγει λίσσεσθαι» Ὀδυσσ. Β. 196. «μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι . . » Ξ, 237. «. . δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα νῆεσσ' ἠγήσασθαι ἐς Ἴλιον» ἢ παρ' Ὅμ. συνήθης φράσις ἐστὶ «νῦμμες ἄνωγε μὲν τὰ παρ' ἡμῖν κοινὰ, ἢ καρὶ ἄμου δίλει, ἢ μοὶ λέγει· ἔχω ἐρεθικὰ κάμω τίποτε· ἡ πρᾶξις ἐκφέρεται ἀεὶ ὁ ἀπαρμφ. τὸ πρόσπ. δὲ, κατ' αἰτιατ. π. χ. «νῦνωγε πᾶσιν εὐχεσθαι» Ὀδυσσ. Κ, 531. «ἦ μὲν δέμοι' ἄνωγεν ὑποστορέσασθαι Γ, 139. «πρᾶσσειν ἄνωγας εὖ με παιδὸς τάδε»; Σφκ. Τραχ. 1247. Ἀφ. Ἀπλ. Ῥδ. Ὅμ. εἰωθὸς συντάσσειν ἐποτρύνω καὶ ἄνωγα, κέλλομαι καὶ ἄνωγα – Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐνέστ. πάνυ ἀνώμαλ. Ὁριστ. Παρεμ., ὅστις οὐδέποτε λαμβάνει αὔξησιν· α'. προτ. πλῆκ. ἄνωγμεν Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 528. προστακτ. ἀνωχθι, ἀνωγέτω, ἀνώγετε, καὶ ἀνωλ. ἀνώχθω, ἄνωχθε, ὡς τοῦ ἀνώγνυμι· Τηρυντ. ἠνώγειν, καὶ ἀσυνθ. ἀνώγειν· Ἰων. ἠνώγεα κατὰ συνῆρ. παρατατ. Τούτοις προστεθήτω καὶ ὁ σπανιώτατος Ἐνιστ. ἀνάγω· Ὀδυσσ. Ε, 139. ὅστις δεικτ. πρωτότ. λεξ. ἕλκυσ τῶν χρν. εἶναι· δύω δὲ Παρατατ. κυρίως, ἠνώγον καὶ ἠνώγεον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνώγω καὶ ἀνωγέω· Μλ. ἀνώξω· Ἀόρ. α'. ἠνωξα· Παραδείγματα πάντων τῶν τόπων τούτων, ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἐν Ὀδυσσ. (ὁ μὲν Ετμ. παρήγειτήλες, ἀπὸ τιος ἀρχ. πρωτπ. ἄγ γω, οὕτωπως, ὥστε εὐθέλει ὅτι κατὰ τὸν ἀρκτικὸν τύπον αὐτοῦ ἐστὶ συγγενὲς τῷ ἀγγέλλω· ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ. ἀνάστω, ἀνάγω, ἢ παρὰ τὸ, ἄνω, ἀνύω, ἐθέλουσιν πρὸ τὴν παραγομένην).

'Ανώγειον, τὸ· καὶ, 'Ανώγεον, καὶ 'Ανώγεων, ω, τὸ· ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ· (ἄνω, γαῖα) κυρίως πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν· κατὰ τὸν κοινὸν τῆς λέξεως τρόπον δὲ, οἰκοδομὴ μέσον, χτήρια ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐξαιρέτως δὲ τὰ ὑψηλὰ μέρη τῶν χτηρίων· πατώματα σπιτίων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ κοινότερον ἀπλῶς λεγόμενον· παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ ἐσήμαινεν ἡ λέξις καὶ τὸ παρ' ἡμῖν τραπεζαρεῖον, καὶ τὰς σιτοθήκας, τὸν τόπον ὅπου ἐφύλαττον τὰ γενήματα, ἐπειδὴ καὶ αἱ σιτοθῆκαι ἐκτίζοντο ὑψηλὰ διὰ νὰ ἔχωσιν ἀέρα τὰ γενήματα: Κατά τινας δὲ καὶ = ἀναγκαῖος· ἢ φυλακὴ· τὸ ἐκ τοῦ, 'Ανώγεως, ὁ, ἡ· αὐτὶ, 'Ανώγειος· οὗ ἐναντίον τὸ, Καταγαῖος, ὑπόγαιος· ὄρα, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπ' ἐπάνω τὴς γῆς, ὄρα, κτήριόν τε, οἴκημα, ὑποθήκη, κ. τ. τ. τὸ ἐπὶ γῆς ἢτοι ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὃν λέγεται καὶ ἓν πάτωμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν γῆν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπάνω, τὸ ἀνώτερον πάτωμα τῆς οἰκίας. Ἡ συνήθεια λέγει, 'Ανώγαιον, τὴν ἔχουσαι πάτωμα οἰκίαν· τὴν δὲ μὴ ἔχουσαν, Καμήγαιον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'.

(Ἀνωγέω)· ἀχρηστ. Ἐνιστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται τὸ ἠνώγεων, παρατατ. τοῦ ἄνωγα· ἰδὲ ἄνωγα· = 'Ανώγω· ἴδετ τὸ, 'Ανώγνυμι.

'Ανώγεων, ω· τὸ, καὶ ἀνώγειος, ω, ὁ, ἡ = ἀνώγαιον· ὅπερ ἰδέ.

'Ανωγή, ῆς, ἡ· (ἄνωγα) συμβουλὴ, προτροπὴ, παρακίνησις, προσταγή· Ἀπολλ. Α'. 1134.

*'Ανωγμεν· κατ' Ἐπε. συγκ. ὁριστ. α'. πλῆ. πρόσ. τοῦ ἄνωγα· ἐξ τὸ ἔοιγμεν ἀπὸ τοῦ ἔοικα· Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 528.

*'Ανώγω· ἀρχ. σπάν. πρωτπ. ἐν Ὀδυσσ. Ε, 139. μόνον ἀπαντώμενον· ἰδὲ ἄνωγα.

*'Ανώδης, ὁ, ἡ (ὄζω, ὄδωδα) ὅστις εἶναι χωρὶς μυρωδίαν, ὅν ἔχει, δὲν κάμνει μυρωδίαν, δὲν μυρίζει καθόλου· Πλάτ. Τιμ. σλ. 50. Ε. ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, εὐώδης.

'Ανωδυνία, ἡ, γέννεσις χωρὶς πόνους· ὅταν ἡ γυναῖκα γεννᾷ εὐκόλα καὶ χωρὶς πολλοὺς πόνους· παρὰ τὸ

*'Ανωδύνος, ὁ, ἡ· (ὠδὶς) ὅστις, ἢ ἥτις γεννᾷ χωρὶς πόνους.

'Ανωδόρκας, ὁ, ὁ ἰχθὺς, Οὐρανοσκόπος, παρὰ Θηβαίοις· Ἡσύχ.

'Ανωδος, ὁ, ἡ· (ᾠδὴ, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς ψάλσιμον, ἢ τραγῳδί· ὅστις δὲν ψάλλει, δὲν τραγῳδεῖ· Ἀριστοτ.

'Ανωδυνής, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) = ἀνώδυνος.

'Ανωδυνία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀδύνης, πόνου· Πίνδ. παρὰ τὸ

'Ανώδυνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς πόνον, ὅστις δὲν κάμνει, δὲν προξενεῖ πόνον· – 2) ἀνῳτ. ὅστις πάνει, καταπραΰνει τὸν πόνον· Ἐπίρ. Ἀνωδύνως.

'Ανωθεν, Ἐπίρ. (ἄνω) ἐπὶ τόπου· ἀπὸ ἀπάνω πρός κάτω: ἐπὶ χρόνου· ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια· «ἐδόθη, ἐξ ἀρχῆς ἦσαν οἱ ἄνωθεν, οἱ προπάτορες: Δωρκ. ἀνωθα (υ–υ).

'Ανωθέω, ὦ· Μ. Ἀησω· –ώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ὠθῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω, κατὰ, ζουλίγω πρός τὰ ἄνω, ἰσχυπάνω, τὸν ἀνήφορον· «. . ἀνωθήσαντες πλέειν ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν Τηλέμαχος . . » ὑπαν. ναῦν· Ὀδυσσ. Ν, 552. ἐσπρωξαν τὸ καράβι τὸν ἀνήφορον ἀκομπεύοντες τοὺς κάμακας ἢ τὰ κομάκια εἰς τὴν ἄκρην τῆς ξηρᾶς καὶ ζουλίγοντες, ὥστε τὸ καράβι ἐκινεῖτο ἀπάνω πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως· Μέσ. σπρώχνω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόμου ὀπίσω ἢ μακρυά· ὡς τὸ, «ἀπωθεῖσθαι» . . αὐτοὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπαγείραντες, καὶ βατιλῆα μετὰ γε Διὸς ἀνωσάμενοι· Ἡρότ. 7, 139. καὶ 8, 109. «. . εὕρημα γὰρ εὑρήκαμεν ἡμέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἔρεος τοσοῦτον ἀνδρῶπων ἀνωσάμενοι . . « ἀφ' οὗ

'Ανωθησις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, σπρώξιμον.

'Ανωϊστί, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐπομένου = ἀνωίστως· ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα· «. . ἕως ἐγώ . . ἦλθον . . λάθρη, ἀνωϊστί, δόλῳ αὐλομένης ἀλόχοιο» Ὀδυσσ. Δ, 92. (υ– – –).

'Ανωΐστος, ὁ, ἡ· (οἶσομαι, μετὰ τοῦ στρτ. α) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἐξαφνος· Ἰλιάδ. Φ, 30. «τῷ δ' ἄρ' ἀνωΐστου κακοῦ ἦλυθε μοῖρα Ἀχιλλῆος» – 2) ἀφαντος, ἀθέατος, κρυφὸς· τοῦ ὁποίου δὲν βλέπει, δὲν παρατηρεῖ, δὲν εἶδε, δὲν ἐπαρατήρησέ τις· ὡς τὸ, ἄφραστος· Ἐπίρ. ἀνωΐστως· – 3) = ἀνοιστός, παρὰ τὸ, ἀναφέρω· τὸν ὁποῖον ἀνάγκεται, εἶπεν, ἔβαλέ τις πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ νὰ ἀποφασίσῃ τις περὶ αὐτοῦ· «. . ἑοῦσαν περὶ αὐτέων νοερὰν, ἔδοξε . . ἐπείρεσθαι τὸ χρηστήριον . . ἀνωΐστου δὲ γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένεος εἰς τὴν Πυθίην . . « Ἡρότ. 6, 66. ὅπου μέντοι ἀνοιστός ἀναγκ. θέλουσί τινες.

'Ανώλεθρος, ὁ, ἡ· = 'Ανόλεθρος· Πλάτ.

'Ανωλόφυρτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύρομαι) ἀκλαυστος, ἀδρήνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐδρήνησέ τις.

'Ανωλόφυκτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύζω) = 'Ανωλόφυρτος· Ἡσύχ.

'Ανωμαλέω, Μλ. – ήσω (ἀνώμαλος) ἀμφβ. ἀγν. ἀντὶ ἀνωμαλίζω.

'Ανωμαλής, ὁ, ἡ (ὁμαλὸς) = 'Ανώμαλος

'Ανωμαλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις ὁμαλὸν, ἴσιον, ὅμοιον· τὸ νὰ μὴν εἶναι, ἢ νὰ μὴ γίνηται κατὰ τοὺς κανόνας, κατὰ τὴν διωρισμένην τάξιν· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ νὰ μὴ κλίνηται ἢ σχηματίζηται ἡ λέξις κανονικῶς, κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας· – 2) τὸ νὰ εἶναι τις νοσηκερὸς ἢτοι φιλάρρωστος· τὸ τουρκβ. ζαϊφλίκι.

*'Ανωμαλίζω (ἀνὰ, ὁμαλίζω) ἰσάζω, ὁμαλόνω, κάμνω τίποτε νὰ γένῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάντου ὁμαλὸν, ἴσιον.

'Ανώμαλος, ὁ, ἡ· (ὁμαλὸς, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὁμαλὸς, ἴσιος, ὅμοιος εἰς τὴν ἐπιφάνειάτου· Παρὰ τοῖς Γραμματ. δὲ, ἀνώμαλος λέγεται ἡ λέξις, ἐξαιρ. οὐσιαστικὴν, ἐπίθετον ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα, ὅταν δὲν κλίνεται, δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας.

'Ανωμαλότης, τητος, ἡ· = 'Ανωμαλία· Πλάτ. ἀφ' οὗ.

'Ανωμάλως, Ἐπίρ. μὲ ἀνωμαλίαν, ἀνώμαλα.

'Ανωμάλωσις, εως, ἡ· (ὁμαλόω) τὸ νὰ κάμῃ τις ἴσιον, ὅμοιον· Ἀριστοτ. Πολ. Β'. 10. «ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις· τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνωμάλως διῃρημένης περιουσίας ὁμοία ἢ ἐξίσου διαίρεσις, διανομέρασις· καὶ Ῥητορ. Γ'. «καὶ τὸ ἀνωμαλεῖσθαι τὰς πόλεις ἐν πολὺ διέχυσεν.

'Ανωμος, ου, ὁ, ἡ· (ὦμος) ὅστις δὲν ἔχει ὦμους.

'Ανωμοτί, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἐπερ. ἀνόρκιστα, ἀνώμοτα, χωρὶς ὅρκον· χωρὶς ὁμοῦμα· Ἡρόδ. 2, 118.

'Ανώμοτος, ὁ, ἡ· (ὄμνυμι)· ἀνόρκιστος, ὅστις δὲν ἔβαλε, δὲν ἔκαμεν ὅρκον, δὲν εἶναι δεμένος με τὸν ὅρκον· Valck ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 612.

'Ανωνις, –ιδος, ἡ = Ὄνωνις.

'Ανωνόμαστος, ὁ, ἡ· (ἀνομάζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ὠνόμασαν, δὲν ἀνάφερον τὸ ὁνομά του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ὀνομάσῃ· ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, δηλ. δὲν εἶναι παρίφημος, ξακουστός· Εὐριπ. Ἑκ. 707.

'Ανωνυμεί, καὶ 'Ανωνυμί· Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ, ἀνώνυμος· ἀνόμαστα· χωρὶς ὄνομα.

*'Ανωνυμία, ἡ· ἔλλειψις ὀνόματος, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἢ τίποτε ὄνομα· παρὰ τὸ

'Ανώνυμος, ον, ὁ, ἡ· (ὄνυμα Αἰολ. αὐτὶ τοῦ, ὄνομα) ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, εἶναι χωρὶς ὄνομα· οὐ μὲν γάρτις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώποισι . . ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶκε τέκωσι, τοκῆες· Ὀδυσσ. Θ, 552. καὶ Ἡρότ. 4, 78. ὅστις δὲν φανερόνει τὸ ὁνομά του: Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠξεύρεις τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔκαμε, κατασκεύασεν, ἔγραψεν: Χωρὶς ὄνομα, ἄγνωριστος, ἔχι ξακουστός· περίφημος: χωρὶς ὄνομα μετὰ θάνατον· δηλ. χωρὶς κληρονόμους· οἱ ὁποῖοι ἤθελα φέρουν τὸ ὄνομά του· «Τὸν οἶκον τὸν αὐτοῦ ἀνώνυμον γενόμενον περιδεῖν· Ἰσοκρ.

'Ανωρεξις, εως, ἡ· = 'Ανορεξία· Ἡσύχ.

*'Ανωρύω· ἀνμλ. Μλ. τοῦ ἄνωγα· Ὅμ.

*'Ανώομαι = ἄνω, ἀνύω· ψευδ. ἀόρ. ἐν Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 209. ὅπου οἱ μὲν, μνωόμενος, οἱ δὲ ἀγαιόμενος κατ' εἰκασμὸν ἀναγινώσκουσι· (υ–υ–).

'Ανώπιον, ου, τὸ· (ὀπὴ) ἡ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τόπος· ὡς προνώπιον ὁ ἐμπρὸς τῆς θύρας· Πολυδ. Β'. 53.

'Ανωρία, ας, ἡ· παρακαιρία· τὸ νὰ γίνεται ἢ λέγεται τίποτε παρύκαιρα: 'Ανωρία τοῦ ἔτους, ὁ κακὸς, ὁ μὴ ἄριστος, ὁ ἀνάρμοστος καιρός, ἢ κακοκαιρία τοῦ χρόνου, ἄρα ὁ Χειμὼνας· Valck, ἐν Ἡρότ. 8, 113. πάνυρίην εἶναι τοῦ ἔτους· δὲν εἶναι πλέον καιρὸς· ἐκ τοῦ

'Ανωρος, ὁ, ἡ· (ὥρα) ὡς τὸ, ἄωρος· παράκαιρος, ὅστις δὲν εἶναι, δὲν γίνεται εἰς ὁρμόδιον καιρόν, ἄτοπος, ἐνοχλητικὸς, λυπηρός· «. . ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνωρον θρηνεῖσι κε'

Αἰγυπτίων τιμηθῆναι· Ἡρόδ. 2, 79.: Ἀνωρίμαστος, ἀφταστος, τὸ κοινότ. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ν, καὶ ω εἰς γ καὶ ου· ἀγουρος παράκαιρος.

Ἀνωροφος, ὁ, ἡ· (ὄροφος) ξεσκέπαστος· ὅστις δὲν ἔχει ὀροφὴν, ἤτοι σκεπαστήν· π. χ. σκήτι χωρὶς σκεπαστήν· Δυκόφρ.

Ἀνωρρόθια, ας, ἡ· (ἄνω, ῥοθέω) κρότος ἢ χτύπος τῶν κυμάτων πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν χτυπᾷ τὸ κῦμα ἀπάνω που καὶ σκάζει.

Ἀνωρύομαι, Μ σομαι· (ἀνά, ὀρύομαι) οὐρλιάζω, φωνάζω μὲ παράπονον καὶ ἄκαιρα· Ἐπιχρ. (ε).

*Ἀνῶσαι· Ἰων. ἀντὶ ἀνοῖσαι· ἔφγ. ἀπρμφ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἀναφέρω· Ἡρόδ. 1, 157. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀνενεγκεῖν.

*Ἀνώσαντες· μετχ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἀνωθέω· Ὀδσ.

Ἀνωτάτος, τη, τον· (ἄνω) ὑψηλότατος, ὑπέρτατος· ὑπερβ. ἄνευ θετκ. παρὰ τὰ ἄνω· Ἡρόδ.

Ἀνωτάτω, Ἐπίχ. ὑψηλότατα· Ξενοφ. ἐκ τοῦ, Ἄνω.

Ἀνωτερικὸς, κὴ, κὸν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀνώτερον· παρὰ τὸ

Ἀνώτερος, ρα, ρον· συγκρ. (ἄνω) ὑψηλότερος· συγκρ. ἄνω θετικ.

Ἀνωτέρω· Ἐπίῤῥ. ὑψηλότερα· συγκρτ. παρὰ τὸ ἄνω.

*Ἀνωφέλεια, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Δγ. Δρτ. 9, 78.

Ἀνωφελὴς, ἐος, ές, ἡ· (ὠφελέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν φέρει, δὲν προξενεῖ ὠφέλειαν, ὄφελος· Πλάτ. Πρτ. σλ. 834. Α. Ἐπῤῥ. ἀνωφελῶς.

Ἀνωφέλητος, ὁ, ἡ· (ὠφελέω) τὸν ὁποῖον δὲν ὠφελήθηκέτις· δὲν τὸν ἐμεταχειρίσθηκεν εἰς ὄφελός του· π. χ. χωράφι τὸ ὁποῖον δὲν ἐργάνει καὶ δὲν σπείρει ὁ κύριός του· Ξεν. — 2) ἀδιαφόρητος· ὅστις δὲν δίδει κανὲν ὄφελος· δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνωφέλητος καὶ κοινότ. ἀνωφέλευτος. Σοφ. Αν. 645. πῶστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα, τί τον δ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; Μάτιασεν οἵμοι τἄλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ δὴ ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον.α Ἠλκτ. 1144. — 3) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφελήσῃ, νὰ βοηθήσῃ πλέον· ἀπηλπισμένος·

*Ἀνώφελος, ὁ, ἡ = ἀνωφελὴς.

Ἀνωφέρεια, ας, ἡ· ἀνήφορος, ἀνηφοροτόπι· ἀντιθ. τῷ κατωφέρεια. παρὰ τὸ

Ἀνωφερὴς, ὁ, ἡ· (ἄνω, φέρομαι) ὅστις πηγαίνει ἢ κινεῖται τὸν ἀνήφορον, ἰσχ. ἀπάνω. Ἀριστοτ. πέλαιον ἀνωφερέσ· καὶ, πάνωφερὲς ὄτμαι.α Ἀνηφορικὸς, τόπος μὲ ἀνήφορον· ἀντιθ. τῷ κατωφερὴς.

Ἀνώφλιον, τὸ· (φλιὰ) τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. καὶ ὁ ἀνώφιλος τῆς θύρας κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ. Σουΐδ.

Ἀνωφοιτος, ὁ, ἡ· (ἄνω, φοιτάω) ὅστις ἀναβαίνει, πηγαίνει, πετᾷ ὑψηλά.

Ἀνωφορέομαι, (φορέω) κινοῦμαι εἰς τὰ ἄνω, ἀνηφοριάζω· κρεῖττον δὲ ἄνω φορέομαι, γράφεσθαι. Εὐσταθ.

Ἀνώφορος, ὁ, ἡ. = Ἀνωφερὴς.

Ἀνωχθι, Ἀνώχθω, καὶ Ἀνοχθε. Ἐπκ. συγκ. προστκ. παρακ. τοῦ ἀνωγα, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Ἀνώχυρος, ὁ, ἡ. = Ἀνόχυρος. Ξεν. Ἀγησ. ς. ὥστε καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριών, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέπτων· σκεπτέον μέντοι ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἔχῃ ὀρθῶς.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ξ.

*Ἀξεινος, ὁ, ἡ· ον, τό. Ἰων. ἀντὶ ἄξενος. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ ἀπαντώμενον· ὁ μὴ φιλοφρονούμενος, μὴ περιποιούμενος, μὴ δεχόμενος ξένους (φίλους, μουσαφίρηδες). 2) Ἄξεινος, ὁ, ὑπακουομ. πόντος, Πίνδ. Πύθ. δ, 362.

*Ἀξέμεν, ἀξέμεναι, ποιητκ. ἀντὶ, ἄξειν. ἰδέ Ἀγω. Νὰ φέρῃ, νὰ συντρίψῃ. Ὅμ. Ἰλδ. Ψ, 111.

Ἀξεναγωγητος, ὁ, ἡ· (ξεναγωγέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθη, δὲν ἐπεριποιήθη, δὲν ἐφιλοφρονήθη τις ὡς ξένον· (φίλον, μουσαφίρην).

Ἀξενία, ας, ἡ· ἔλλειψις ξενίας, (τῆς πρὸς τοὺς ξένους φιλοφρονήσεως). Στράβ. ἔλλειψις φίλων (μουσαφ.).

Ἄξενος, ὁ, ἡ· ον, τὸ (ξένος) = Ἄξεινος, ὅς τις δὲν φιλοφρονεῖται, δὲν περιποιεῖται, δὲν δέχεται ξένους (μουσαφ.) Ἐλέγετο τὸ πάλαι καὶ Ἄξεινος Πόντος, ὁ νῦν Εὔξεινος Πόντος (ἡ μαύρη θάλασσα)· ὁρα Εὐστάθ. εἰς Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. — Σοφ. Φετ. 217.

Ἄξεστος, ὁ, ἡ, ον, τὸ (ξέω) μὴ ξεσμένος, ἄλυπτος, ἀδούλευτος, ἀνομάλιστος· τραχύς. Σοφ. Οἰδ. Β. 19.

Ἀξία, ας, ἡ (κυρίως θηλκ. τοῦ ἄξιος) τιμὴ (κόστος) ἑνὸς πράγματος ντιούκα Ἡρόδ. δ, 166. Ἠθικῶς δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀξιότης, ἀξιοπρέπεια (grandeur), τιμὴ, τῆς ὁποίας εἶναί τις ἄξιος· τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ· «ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέι.α Ἡρόδ. δ, 201. Νὰ ἀποδίδουν τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν βασιλέα. Ὅ,τι ἀξίζει καθείς, βραβεῖον, παιδεία. «Τὴν μὲν ἀξίαν οὐ λάμψεαι.α Ἡρόδ. Ζ, 39. Δὲν θέλεις ἀπολαύσει ἐκεῖνο, ὁποῦ ἄξιζες· δὲν θέλεις ἀπολαύσει ἐκεῖνο, ὁποῦ ἄξίζεις, ὅηλ. τὴν τιμωρίαν. «Παρὰ τὴν ἀξίαν» Wytt. ep. cr. σ. 204. Παρὰ δὲ Στωικοῖς τὸ ἠθικῶς καλὸν, ἀγαθὸν, τίμιον, honestum Heyne Epict. 36. συνυπακουομ. τιμή. 2) Θέλησις, ἐπιθυμία. Ἰδέ, Ἀξιόω.

Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ· ον, τό (ἀγαπάω) ἄξιος ἀγάπης. Ελλήμ.

Ἀξιάγαστος, ὁ, ἡ· ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμάσιος. (Ἀγαμαι) Ξεν. Λακ. Γ. 2. 2) Ἀξιόλογος.

Ἀξιάκουστος, ον (ἀκούω) ἄξιος νὰ τὸν ἀκούσῃ τις, ἀξιοθαύμαστος. Ἀξιομνημόνευτος· ὁ Λύτ. Συμ. Δ'.

Ἀξιακρόατος, ον, (ἀκροάομαι)· ὁ Λύτ. Λακ. Δ'. 2. χορούς ἀξιακροατοτάτους = Ἀξιάκουστος.

*Ἀξιαπήγητος, ον, (ἀπηγέομαι) Ἰων, = ἀξιαφήγητος.

*Ἀξιαπόλαυστος, ον, (ἀπολαύω) ἄξιος νὰ τὸν ἀπολαύσῃ τινάς.

Ἀξιαφήγητος, ον, (ἀφηγέομαι) καὶ Ἰωνικ. Ἀξιαπήγητος· ἄξιος διηγήσεως καὶ μνήμης (ἀξιοδιήγητος, ἀξιομνημόνευτος). Ἡρόδοτ.

Ἀξιεπαίνετος, ον (ἄξιος, ἐπαινετὸς) Ξενοφ. Ἑλλ. βιβλ. Δ'. Κεφ. δ'. 7. «ἀξιεπαινετωτάτη τελευτή.α

Ἀξιέπαινος, ον (ἄξιος, ἔπαινος) ἄξιος ἐπαίνων. Ξενοφ.

Ἀξιεπιθύμητος, ον· (ἐπιθυμῶ) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις. (ε)

Ἀξιέραστος, ον, (ἔραμαι) ἀξιαγάπητος. Ξεν. Κ. Παιδ. Ε'. 2. 5. Συμπ. 8, 14. «ψυχὴ ἀξιερασττοτέρα.α

Ἀξιήκοος, ον, (ἀκοὴ) ἄξιος ἀκοῆς. Ἐπιστ. Σωκρ. 33. = Ἀξιάκουστος.

*Ἀξίθεος, ον (θεὸς) = ἀξιόθεος.

*Ἀξιθέωρος, ον, (θεωρῶ) ἀξιοθεώρατος, ἄξιος νὰ τὸν ἰδῇ τις.

Ἀξιναρίον, τὸ· ὑποκορστκ. τοῦ ἑπμν. μικρὰ ἀξίνη.

Ἀξίνη, νης, ἡ (ἴσως ἐκ τοῦ ἀγνυμι), δίστομος πελεκυς (τσεκούρι) Παρ' Ὅμ. μεταχειρίζονται τὴν ἀξίνην οἱ Τρῶες καὶ οἱ σύμμαχοί των εἰς ὅπλον ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τὴν τότε τῶν βαρβάρων συνήθειαν. Ἰλδ. Ν, 612. Ο, 711. «ὠξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχεσθε.α Ἡρόδ. 2, 64. Ξενοφ. Ἑλλ. Ι. 3, 7. «πελέκεσι καὶ ἀξίναις τὰ κλεῖθρα.α (ι)

Ἀξινίδιον, τὸ. = Ἀξινάριον.

Ἀξινομαντεία, ας, ἡ· ἡ διὰ τῶν ἀξινῶν γινομένη μαντεία. Πλίν. Λστ. 19.

Ἀξιοβίωτος, ον, ἄξιον ζωῆς, ἄξιον τοῦ νὰ ζήσῃ τις δι' αὐτό, ἀντιθ. τῷ, ἀβίωτον ἢ οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι.α Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. δ, 6. = «βίον ἀβίωτον εἶναι· ἀνυπόφερτος ζωή, ἤτις δὲν εἶναι ἄξια τοῦ νὰ λάβῃ τις ζωήν. Ὁ Δευτδ. Διόδωρ. μεταβάλλει τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ξενοφ. χωρὶς εἰς τὸ «ἀβίωτον εἶναι» λέγων ὅτι τὸ, ἀξιοβίωτος, δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ὅθεν καὶ εἶναι λξ. ἀναξία τοῦ Ξεν.

Ἀξιοδάκρυτος, ον, (δακρύω) ἄξιος δακρύων.

Ἀξιοεπιθύμητος, ου, ον, = Ἀξιεπιθύμητος.

Ἀξιόεργος, ον, (ἔργον) ἄξιος ἐργασίας, ἐπιτηδειος εἰς το ἐργάζεσθαι, ἄξιος εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἔργον (δουλειάν). Ξεν. Οἰκ. Ζ'. 34. «ἀξιόεργοι οἱ νεόσποροι γίνονται»

Ἀξιόζηλος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀξιοζήλωτος· (ζῆλος) ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύσῃ τις. Αἰλιαν.

Ἀξιοζήλωτος, ου, ον, (ζηλόω) = τῷ προτρ.

Ἀξιοθάνατος, ον· ον, ἄξιος θανάτου.

Ἀξιοθαύμαστος, ον, (θαυμάζω) ἄξιος θαυμασμοῦ. Ξεν. Ἀπομ. Α'. 4, 4.

Ἀξιοθέατος, ον, (θεάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἰδῇ τις· ὁ Λύτ. Ἱππ. Α'. 11. Οἰκον. 3, 4.

*Ἀξιοθέητος, ον. Ἰων. παρ' Ἡρόδ. συχνάκις ἀπαντώμενον.

*Ἀξιόθεος, ον, (θεός) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβὴς, ἅγιος, χρηστός. Ἰγνάτ. καὶ

Ἀξιόθεος, ον, (θέα) ὁ ἄξιος θεωρίας, = Ἀξιοθέατος. Ἀλκίφρ. Γ'. 55. Ἄξιος παρατηρήσεως καὶ προσοχῆς.

Ἀξιόθρηνος, ον, (θρῆνος) ἄξιος θρήνων, ἀξιοδάκρυτος. Εὐριπιδ.

*Ἀξιοθριάμβευτος, ον, (θριαμβεύω) ἄξιος θριάμβου.

*Ἀξιοκαταφρόνητος, ον, (καταφρονῶ) ἄξιος τοῦ νὰ καταφρονήσῃ τις.

Ἀξιοκοινώνητος, ον, (κοινωνέω) ἄξιος συναναστροφῆς· ἄξιος τοῦ νὰ συναναστραφῇ τις μὲ αὐτόν, ἄξιος τοῦ νὰ συμμαθέξῃ ἀπό τι, τοῦ νὰ γίνῃ μέτοχός τινος. Πλάτων Πολ. Β'. Νομ. 12. σ. 961. Α.

Ἀξιόκτητος, ον, (κτάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις, ἄξιος νὰ τὸν ἔχῃ τις 2) ὁ μὴ ἀκριβὰ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀξίαν καὶ εὔλογον τιμὴν ἀγορασθείς.

Ἀξιόλεκτος, ὁ, ἡ· ἀξιοδιήγητος, ἀξιέπαινος.

Ἀξιόλημπτος, ον, (λαμβάνω) ἄξιος νὰ τὸν πάρῃ, νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις· ἄξιος ὑποδοχῆς. Κυριλ.

Ἀξιόλογος, ου· ον, καὶ Ἀξιολόγως Ἐπίῤῥ. ἄξιος λόγου, ἀξιέπαινος, ἀξιοτιμος, ἀξιοπαρατήρητος, θαυμάσιος, μέγας· ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πραγμάτων. Ξεν. Ἀπομ. Γ'.

Ἀξιολογούμενα· παρὰ Διον. Ἁλικ. Α'. 78. ἐσφαλμ. Ἀξιούμενα.

Ἀξιομακάριστος, ου, ον, (μακαρίζω) ἄξιος νὰ ὀνομάζεται μακάριος, εὐτυχὴς· ἄξιος μακαρισμοῦ καὶ ἐπαίνων.

*Ἀξιομακαριστότατος. Ξενοφ. Ἀπολ. 34.

*Ἀξιομάχητος, ον, = τῷ ἑπμν.

Ἀξιόμαχος, ον, (μάχομαι) ἄξιος εἰς τὸ νὰ μάχεται, νὰ πολεμῇ· ὁποιος ἀπέρασε τὴν ζωήν του, ἤτοι ἡλικίαν μέσα εἰς τοὺς πολέμους. Διόδ. Σικ. Ιβ'. ντων διαβεβηκότων οὐκ ἀξιομάχων ὄντων τοῖς πολεμίοις — τινὶ, συχνάκις παρ'

Ἡρόδ. ἐνίοτε τίθεται πρὸς τῇ ὀνομ. καὶ ἀπαρέμφατον «νῆες ἄξιμαχοι τῆσι Αἰγινητέων συμβαλέειν», ὁ αὐτ. 6, 89. παρβλ. 7, 138. εὑρίσκεται ὅμως καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις.

*Ἀξιομιμέομαι· ἐσφαλ. λέξις ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 523.

Ἀξιομισής, ους, ές, (μισέω) Ἀμφ. ἄξιος μίσους.

*Ἀξιομίσητος, ον, = τῷ προτρ. (μι)

Ἀξιόμισος, ον, τὸ αὐτό. Αἰσχυλ. Εὐμεν. 362.

Ἀξιομνημόνευτος, ον, (μνημονεύω) ὁ ἄξιος μνήμης, ἀξιοσυμήτος. Ξεν. Ἑλλ. Δ', 8.

Ἀξιόνικος, ον, (νίκη) ὁ ἄξιος τῆς νίκης, ἢ τοῦ βραβείου τῆς νίκης, ἄξιος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ πρωτιμηθῇ. Ἡρόδ. 9, 26. 28. μετὰ ἀπαρμφ. «ἀξιόνικος ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος.» Ὁ αὐτ. 7, 187. καὶ 9, 26. «ἀξιονικότεροι εἶμεν ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν· ἡμεῖς εἴμεθα ἀξιώτεροι νὰ ἔχωμεν τοῦτον τὸν τόπον, διὰ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθρούς. 2) πρωτοπαθμένος, ἐπιτήδειος, καλῶς προδιατεθειμένος πρὸς τὴν νίκην, ὁ διὰ προσπάθειας καὶ προμελέτης ἄξιος γενόμενος τῆς νίκης. Ξενοφ. ΒΠ. Α, ε, 10.

*Ἀξιοπαθέω, (παθεῖν) τὰ προσήκοντα μοι πάσχω, λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, ἢ τὰ βραβεῖα καὶ τὰς ἀντιμοιβὰς τῆς ἀρετῆς μου.

Ἀξιοπάθεια, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀμφ. τὸ ἄξια πάσχειν.

Ἀξιοπενθής, ές, ές, (πένθος) ὁ ἄξιος πένθους· ἀξιοδάκρυτος. Εὐρ. Ἱππόλ. 1476.

Ἀξιοπιστεύω, παρὰ Σουϊδ. ἐν Λξ. Ἀναπειστηρία, κεῖται «Ἀξιοπιστεύονται· εἰσὶν ἀξιόπιστοι, τοὺς πιστεύουσι.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ· ἀξία ἐμπιστοσύνη. Στρβ. ἐκ τοῦ

Ἀξιόπιστος, ον, (πιστός) ὁ ἄξιος πίστεως, ἄξιος νὰ τὸν πιστεύσῃ τις· εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τινὰς νὰ δώσῃ πίστιν. Ξ. Παιδ. Δ', 1. «ἀνδρὸς ἀξιοπίστου.»

Ἀξιοπιστοσύνη, ἡ· ποιητκ. = Ἀξιοπιστία. Μανέθ. Δ'. 505.

Ἀξιοπίστως. Ἐπίρ'. μὲ ἀξιοπιστίαν.

Ἀξιόποινος, ον, (ποινή) ἄξιος ποινῆς καὶ παιδείας· ὁποίος πρέπει νὰ παιδευθῇ.

Ἀξιοπραγία, ας, ἡ· ἀξία, ἤτοι εὐγενὴς πρᾶξις, ὑπουργία, ὑπηρεσία. Κλήμ.

Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ· τιμὴ πρέπουσα εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμά τινος, εὐτακτον φέρσιμον, εὐσχημοσύνη. ἐκ τοῦ

Ἀξιοπρεπής, ές, ές, (πρέπω) εὐπρεπής, ἐπιτήδειος, ἄξιος, κατὰ τὴν ἀξίαν του· εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ἡ ἀξία, ἁρμαῖος. Ξεν. Συμπ. Η'. Λατστ. decorus.

*Ἀξιοπρεπῶς. Ἐπίρρμ. ἐκ τοῦ προτρ. Μὲ εὐπρέπειαν, καθὼς ἁρμόζει εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμα τινός.

Ἀξιοπροστάτευτος, ον, (προστατεύω) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ ἦναι προστάτης, ἢ νὰ ἔχῃ τὴν τοῦ προστάτου ἀξίαν· ἄξιος προστάτου.

*Ἀξιόρατος, ον, (ὁράω) ἀξιοθέατος. Λουκ.

Ἄξιος, ία, ον, Τῆς ἰδίας ἀξίας, ἡ τιμῆς, ὢν, ἴσα ἀξίζων, ἀνταξιος, ἰσότιμος, ὅμοιος, κατὰ γενν. «βοὸς ἄξιος ἴσα τῷ βοΐ ἀξίζων. Ἰλιάδ. Ψ, 885. παρβλ. Ἡρόδ. Α', 32. Η, 21. 104. «Οὐδ' ἐσὺ ἄξιος εἶμὶν Ἕκτορος· ἀλλὰ σὺ μὲν δὴν ἐθέλεις καὶ ἀντιταχώμεν οὐδ' εἰς ἕνα, (τὸν Ἕκτορα) δὲν ἀξίζομεν οὐδὲ τόσον ὅσον ἀξίζει οὗτος ὁ Ἕνας· «ἄξιον ἔστι ἀμοιβῆς» θέλει εἶναι ἄξιον νὰ ἀνταμειφθῇ κατ' ἀξίαν, θέλει σοὶ προξενήσει ἄλλο ἀνταξιόν του ὄφελος. Ὀδ. Α, 318. ὄφελ' ὑπολείπεσθαι οἱ ἄξιον ἔστιν· θέλει τοῦ ἀξίσῃ (κοστίσῃ) πολύ, θέλει τὸ κρίνῃ πολλοῦ ἄξιον (πολύτιμον) Ἰλιάδ. Ψ, 562. καὶ Ὀδ. Θ, 405. Παρὰ τοῖς Ἀττ. «πολλοῦ ἄξιόνα ἀντὶ, πολύτιμον, ἀκριβόν, «πολλοῦ ἄξιον ἐστὶ μοι» φροντίζω πολύ, μοὶ μέλει πολὺ δι' αὐτό· συχνάκις καὶ πλείστου ἄξιον καὶ, παντὸς, τοῦ παντὸς ἄξιον Εὐνόρφ. Πλατ. Σοφστ. σ. 216. C. Καὶ μετ' ἀπρμφ. καὶ τῆς ἀντὶ, «Προδοήνορος ἀντὶ παράδεισος ἄξιος» ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀντὶ τοῦ Προδ. Ἰλιάδ. Ξ, 471. καὶ Ν, 456. «ἦ ἄρα δή τι εἶσόμεθ' ἄξιοι εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάτσθαι» καὶ Ο, 719. «οὐ ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν· τ. ε. ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμάτων. Καὶ, «οὐδὲ ἰδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ἡμέας ἐποιήσατο.» Ἡρόδ. 1, 32. ἤγουν, δὲν μᾶς ἐτίμησε οὐδὲ ἴσα μὲ ἰδιώτας. Καὶ μετ' ἀπαρμφ. μόνον Ἡρόδ. Α, 14. Η, 122. Συχνότατα εὑρίσκεται καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις (χωρὶς τινος πτωτικοῦ) ὡς «ἄξια δῶρα δῶρα ἄξια νὰ τὰ δεχθῇ τις, ἢ, ἄξια νὰ ὀνομάζωνται δῶρα, ἢ, ἄξια τῆς ἀξίας τοῦ δίδοντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος· «ἄξιος οὖνος» ἀξία τοῦ πράγματος τιμή, ἤτοι πληρωμή. Ὀδ. Ο, 429. «ἄξιον σοι ἕλφοιν ἤνεκα σοὶ φέρει ἀξίαν πληρωμήν, ἀνταμοιβήν. — Σημειώσεως δὲ ἄξιον, ὅτι, ἐν ᾧπερ Ὁμηρικὸν ὑποτιμαίνει πάντοτε μεγάλην τιμήν, ἀξίαν, λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀττ. εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένην σημτ. τοῦ, ἄξιος τῆς δι' αὐτὸν ἐκδικήσεως τιμῆς, οἷον ἀκριβὴς, εὐθηνός. Ἀριστοφ. Ἱππ. 650. 677. 2) ἐν γένει ἄξιος, ἔντιμος, ἄξιος τιμῆς, Ἡρόδ. Η, 224. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν καὶ τιμήν, μάλιστα ἐπὶ ἡλικῆς σημαστ. τὸ ἑκάστῳ ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἢ προσῆκον· «ἄξιόν σοι μέγα φρονεῖν σοὶ πρέπει, σοὶ ἁρμόζει, ἔχεις δίκαιον νὰ μεγαλοφρονῇς, νὰ ὑπερηφανεύησαι. Ξεν. ἐν γένει, «ἄξιον ἐστιν», εἶναι ἀνάλογον, προσῆκον, εὔλογον, θὰ εἶναι διὰ τὸ καταφρονήσῃ τινὰς, εἶναι ἄξιον ὥστε νὰ κοπιάζωμεν καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα εἰς ἀπόκτησιν ἢ διατήρησίν του. Τὸ δὲ «ἄξιος εἰμὶ μετ' ἀπρμφ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίζωμαι, εἶμαι ἄξιος νὰ πάθωσι καλὸν ἢ καὶ κακόν· ἀλλὰ καὶ «τοῦδ' ἄξιόν μοι τῆς δὲ τυγχάνει τυγῆς.» Εὐρ. Μηδ. 1124. ἐνεργτκ. ἤγουν, τὶ ἔργον μοῦ προξενεῖ τὴν ἐμφρίαν ταύτην, ἢ,τί ἔκαμα καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δίκαιον νὰ φύγω; μετὰ γενν. συνήθως, παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως καὶ μετὰ ὀνομ. Ξενοφ. καὶ Ἀρστοφ. Ἰδὲ Σχολαστ. Ἀρστοφ. Ἀχαρν. 8. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς σημασ. ἀξιόλογος, τὸ ὁποῖον ἀξίζει, ἔχει μεγάλην ἀξίαν διά τινα, «ὡς ἡ πόλει χαρᾶς ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον.» Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 205. — Θεόδ. Τ. 1. σ. 63. ἐκδοσ. συγγρ. «οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθραν πρὸς τοὺς Κορινθίους κτήσασθαι καὶ Τ. 4. σ. 278. «ἐμπεσούσης νηὸς νεώς, οὐκ ἄξιον ἀπολύεσθαι, «ἢν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπορρίπτειν καὶ 3. σ. 86. 121. «πλείστου ἂν ἄξιον γένοιτο καὶ ἐς Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν (ἡ νόσος) ὅ,τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν» 2. σ. 82. καὶ «πάσῃ ὁλοφύρασθαι ἀξίως» 4. σ. 220. καὶ «πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι ἄπρακτον εἰ καὶ τοὺς ἀγαθοὺς διαγιγνώσκειν καὶ «ἀξίων λόγου ἀνδρῶπων» 5. σ. 127. καὶ «οὐδ' ἄξια αὐτὰ ὑμῶν, οὔτε πατέρων ποιεῖται Β, 71. καὶ «ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν» 3. σ. 54. καὶ «τοὺς τε ἀμείνους τὰ ἄξια ἔχειν» 2. σ. 266. καὶ Σοφ. Ἠλ. 298. «ἀξίαν δίκην» 797. «πολλῶν ἄξιος τυχεῖν» Οἰδ. Τύρ. 777. «δικαιοῦσθαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.» Οἰδ. Κολ. 929. «σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτῶν καὶ Πίνδ. Ἴσθμ. 3, 5. «Ἄξιος εὐλογίας ἀστῶν μεμίχθαι ἄξιος νὰ ἀπολαμβάνῃ τοὺς ἐπαίνους τῶν συμπολιτῶν του. — Ἐπίρρμ. Ἀξίως. Ἡρόδ. (ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω, τὸ ζυγιάζω, ἄρα ὅ,τι ἀντιζυγιάζει, ἔχει τὸ βάρος, εἶναι ἰσοβαρὲς, ζυγίζει ἴσα μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς γενικὴν.)

*Ἄξιός, οῦ, ὁ· ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, τὸν σήμερον Βαρδάρι λεγόμενος· κατὰ πρωτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 848. «Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρόοντος, Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν» καὶ Π, 288. Φ, 141, 153. Ἡρόδ. Η, 7, 123. καὶ 124. Ὁ Θεόδ. ἔχει Ἄξιος, ὁ Στράβων ὠνόμαζε αὐτὸν, Θελερόν διότι εἰσρέουσιν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ἄλλοι ποταμοί· καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 496. «Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἠδὲ Μακεδόνων χώραν ἀριθμεῖτ' ἐπ' Ἀξιοῦ πόρον, Βόλβης θ' ἑλειον ὄχθον, Παγγαίους τ' ὄρους, Ἠιόνιδ' αἶαν.»

Ἀξιόσκεπτος, ον, ἄξιος σκέψεως, παρατηρήσεως· ἐκ τοῦ, σκέπτομαι.

Ἀξιοσπούδαστος, ον, (σπουδάζω) ἄξιος σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ τιμῆς. Ξενοφ.

Ἀξιοστρατήγητος, ον, ὁ πρέπων, ὁ ἄξιος διὰ νὰ ἦναι στρατηγός. Δίων. Κασ. ΜΓ'. 42. μετὰ τοῦ, Ἀξιώτερος· ἀλλὰ τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἔννοιαν εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας. Ξενοφ. Συνέρ.

*Ἀξιοστρατηγικός, ή, όν = τῷ προτρ. ἀμφιβ. Δίων Κασ. ΜΑ'. 55. πρβλ. Σουΐδερ. Ξεν. Ἀνάβ. Γ, 1, 24.

*Ἀξιοστράτηγος, ον (στρατηγὸς) ἄξιος στρατηγοῦ, στρατηγῷ προσήκων 2) ἄξιος τοῦ νὰ ἦναι στρατηγός Ξενοφ. Ἀνάβ. ε. 1, 16.

Ἀξιοτέχμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι)· ἄξιος νὰ ἀποδειχθῇ, νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἀξιόπιστος· «ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον» τὸ ἔργον φαίνεται νὰ τὸ ἀποδείξῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸν λόγον. Ξεν. Ἀπομν. Δ'. 2'. 10.

Ἀξιότης, τος, ἡ· (ἄξιος) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου (ἀξία).

Ἀξιοτίμητος, ον, (τιμάω) ἄξιος τιμῆς, ἔντιμος, ἐν τιμῇ ὤν. (- ∪∪ - - ∪)

Ἀξιότιμος, ον, (τιμή) = τῷ πρτρ.

Ἀξιοφίλητος, ον, (φιλέω) ἄξιος ἀγάπης, φιλήματος. Ξεν. Οἰκ. 10, 3. (ι).

*Ἀξιοχρεος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀκολ. Ἡρόδ. ὅστις ὅμως ἔχει καὶ τὸ σύνηθες ἀττικὸν, ἀξιόχρεως, ων.

Ἀξιόχρεως, ων, γενν. ω. (χρέος) κύριος, ὁ ἄξιος τοῦ πράγματος, ἅπερ ἀξίζει τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος· καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Εὔχρηστος, Εὐμεταχείριστος, ἐπιτήδ. τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τινὰς νὰ μεταχειρισθῇ· ἐπὶ Μαρτύρων, καὶ Διηγητέως, ἀντὶ τοῦ, Ἀξιόπιστος· ἐπὶ ἐγγυητῶν, ἀντὶ τοῦ, Βέβαιος (σίγουρος) ὡς «Ἐγγυητὴς ἀξιόχρεως.» 2) Ἀξιόλογος, μέγας ἀρκετὸς, ὡς, «Μέγεθος ἀξιοχρεων· καὶ «Παρασκευὴ ἀξιόχρεως· ἀρκετὴ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα ἑτοιμασία· ὡς καὶ τό, Ἀξιόλογος. 3) = Ἄξιος ποτὲ μὲν μετὰ γενν. ποτὲ δὲ μετ' ἀπρμφ. «Οἱ πολιτευόμενοι ἀξιόχρεῳ εἶσι ἔχειν.» Δημοσθ. μετὰ Γενικ. παρ' Ἡροδ. Κ'. 65. «ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος» ἄξια διηγήσεως, ἤτοι ὅσα ἀξίζουν νὰ τὰ διηγηθῇ τινάς.

Ἀξιόω, ῶ. Μ. ἰσοπ. ἄξιον ποιῶ, ἀξιένω, τιμῶ, ἢ στοχάζομαι ὡς ἄξιον· διορίζω τὴν τιμήν· ἄξιον κρίνω. Τινά, Τινος· τιμῆς καὶ ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας καὶ ποινῆς, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει πάντοτε γενικὴ ἐπομένη ἢ ἐννοουμένη· εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἀπολύτως (χωρὶς προφαστκ. γενν.), καὶ σημαίνει σέβομαι, τιμῶ, τινὰ Σοφοκλ. Αἴας (1078) 1114. «οὐ γὰρ ἥδιον τοὺς μηδὲν ἄγαν» λέγει ὁ Τεῦκρος πρὸς τὸν Μενέλ. ὀλλ. σὲ τὸν τιποτένιον δὲν σὲ ἔγραψε διά τίποτε, δὲν σὲ ἔκρινε ἄξιον τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ ὑπὲρ σοῦ. — Παθτ. δὲ «καλεῖς ὑμεναίους ἀξιοῦσθαι τιμᾶσθαι μὲ ὑμεναίους, πανηγυρίζεσθαι δι' αὐτῶν. Εὐρπδ. Ἑκβ. 323. «Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιοῦμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι.» καὶ Ἡρακλ. 917. «Ὦ μέλεαι θεσσοὺς πατῆς διὸς ἠξίωσε.» Ὀρέστ. 1187. «οὓς Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθεῖσ' ὑπακουσμ. τῆς ἀρχῆς» καὶ στίχ. 1210. «καλοῦσιν ὑμεναίοισι

ἀξιουμένην. 2) Μετὰ Ἀπαρεμφ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κρίνω, νομίζω τι διὰ ἄξιον, εὔλογον, λέγω ὅτι μὲ ἀξίζει, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, Ζητῶ. Ἀπαιτῶ, Δέομαι (παρακαλῶ), ἐπιθυμῶ· ἀποκτήσω, θέλω· τὸ Λατιν. postulare. Ξενοφ. Παιδ. ς, δ'. Valk. Καλλίμχ. σ. 132. καὶ ὡς Μέτοον, ἐπιθυμῶ, ζητῶ δι' ἐμαυτόν, κρίνω προσήκον, ἀνῆκον ἐμαυτῷ. Ἡρόδ. Ε, 106. — Ἀξιώνομαι, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδοτ. Ζ'. 16. τὸ Μέτοον. «Οὐκ ἀξιούμενος ἐς τὸν θρόνον ἵζεσθαι.» Μετὰ τῆς Ἀρνητ. «οὐκ ἀξιοῦμεν τὸ ἐμποδίζομεν δὲν θέλομεν νὰ γίνῃ, ἐπιθυμοῦμεν ἢ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ γίνῃ. Ἡρόδ. Α, 199. Η, 16. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε, 5, 12. παρβλ. οὐ φημὶ 3) ἀφ' οὗ προστοχαστικὸν καὶ προστακτικὸν τι κρίνω, ὑποτάττω. Κύριμαι, Ἐπιβεβαιῶ ὡς ἄξιον, ἢ πιστεύω, νομίζω τι βέβαιον, καὶ δέχομαι καὶ τιμῶ αὐτό· «ἄξιῶ ἀδικεῖσθαι» νομίζω, λέγω, βεβαιοῦμαι, ὅτι ἠδικήθην. Ἡρόδ. Ζ, 87. δέχομαί τι ὡς ἀποδεδειγμένον, στέργω· ὅθεν καὶ τὸ Ἀξίωμα, παρὰ Φιλοσόφοις.

Ἄξεφος, ον, (ξίφος) χωρὶς ξίφος, σπαθί. Λυκόφρ.

Ἀξίφυλλος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 707. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀσπίφυλλος.

Ἀξίωμα, τος, τό· (ἀξιόω) ἀξία, ἐκτίμησις, τιμὴ ἠθικὴ, καὶ πολιτικὴ ἀξία (ὑφίκιον), πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, ἔχει βάρος περισσότερον ἀπ' ἄλλοτε, ἡ τιμή, ἣν ἀπέκτησέ τις διὰ τῶν προτερημάτων καὶ ἐκδουλεύσεων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη νὰ ἦναι ἀνώτερος τῶν ἄλλων. 2) Εὐχή, ἐπιθυμία, παράκλησις. κ. τ. τ. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόληψις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινὰς καὶ δέχεται ὡς βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον (Ἀξίωμα) Ζήτ. Ἀξιόω. 4) Ἀντὶ τοῦ, Σιτηρέσιον, τροφή. Φιλόστρ. Νόμοι.

Ἀξιωματικός, κὴ, κόν· καὶ Ἐπίρ. Ἀξιωματικῶς· ὁ ἀνήκων εἰς ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα· πᾶν ὅ,τι ἔγινε μὲ ἀξίαν (εὑρίσκειν) καὶ τιμήν· ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τιμημένος, μετὰ τοῦ, Μεγαλοπρεπής, παρὰ Διονυσί. Ἁλικ. καὶ Πλουτάρχ. Ἰδίως εἰ λέγεται, ὅπαιος ἐτιμήθη μὲ κάποιον ἀξίωμα πολιτικόν· (ὑφίκιον). 2) Εἰς ἀξίωμα (ἐξ ἑαυτῆς ἀποδεικνυομένην πρότασιν) ἀνήκων, ἐν ἀξιώμασιν ὁμιλῶν, ἐν ἀξιώματι συνιστάμενος.

Ἀξίωσις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· (ἀξιόω) ἐκτίμησις, Ἡρόδ. ἢ ὡς ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἀξία πράγματός τινος· ἀξιότης, τιμή. Διον. περὶ συνθ. σ. 54. ἀξίωμα πολιτικὸν, τιμὴ (ἠθικὴ) «ἐπ' ἀξώσει καὶ πρὸς ὀργὴν ἀντεπεῖνε» Θεόδ. Β, ξέ. 2) δέησις, (παρακλητικὴ) ζήτησις, ἐπιθυμία, εὐχή· «ἀξίωσις χάριτος..» Θεόδ. Α, μέ. «οὐκ ἀδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις ἐστιν» Γ, γ'. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόθεσις, ὑπόληψις· «ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν» τοῖς ἦτον ἐμπνευσμένη αὐτὴ ἡ γνώμη, τοῖς ἦτο ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰς ψυχάς των. Β, πή. 4) ἡ σημασία, τὸ κῦρος μιᾶς λέξεως, «τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ ἐκκλησίσει» Γ, πβ'. Δη. Ἁλικ. 693, 40. Τ. Magistrum· ἀξιῶ. Διον. Ἁλ. Α'. 58. «Ἀξιώσει μορφῆς βασιλείας» εἶχε μορφὴν ἀξίαν, πρέπουσαν, ἁρμόζουσαν εἰς βασιλέα.

Ἀξόανος, ον, (ξόανον) χωρὶς ξόανον, χωρὶς ἀγάλματα. Λουκιαν.

Ἀξυνήλατος, ον, (ἄξων· ἐλάω) ὁ ὑπὸ τοῦ ἄξονος κινούμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 189. (195)

Ἀξόνιος, ια, ιον· (ἄξων) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἄξονα.

Ἄξοος, ὁ, = Ἄξοστος.

Ἄξος, ὁ. Κρῆτες ἀντὶ, ἁγιός. Ἡρόδ. Δ, 154. ὑπὸ Wessel.

Ἀξούγγιον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Axungia λίπος, πάχος, ἄλειμμα τοῦ ζώου, ἀξούγγιον Βαλτιμ.

Ἀξυγκρότητος, ον, ἀντὶ, ἀσυμφ. (συγκροτέω) ὁ διὰ κτυπημάτων, καὶ σφυρῶν μὴ ἑνωθεὶς καὶ στερεωθείς, χαῦνος· παρὰ Θουκυδ. Η'. 96. «ἀξυγκρότητον πλήρωμα» ἐπὶ ἀνθρώπων εἰσαχθέντων εἰς τὰς ναῦς ἐν ᾧ ἦτον ἀνεπιτήδειοι, ἤτοι καθὼς λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ. Δὲν ἦτον ψημένοι, ἤτοι γυμνασμένοι εἰς τὴν ναυτικήν. Θουκ. Η'. 95. ὅθεν, «Λάξις πλατεῖα καὶ ἀτυγκρότητος.» Δίων Ἁλικ. ἐκτεταμένη καὶ ἄνοστος, ἤτοι μὴ τετορνευμένη καὶ περιπαξωμένη περίοδος.

Ἀξύλευτος, ον, (ξυλεύω) μὴ ξυλευρένος, μὴ ἐκκεκομμένος· ἐπὶ δάσους, ὅπου δὲν ἔκοψε τινὰς ἀκόμη ξύλα· incaeduus.

Ἀξυλία, ας, ἡ· (ἄξυλος) ἔλλειψις, στέρησις ξύλων.

Ἀξύλιστος, ον, = Ἀξύλευτος.

Ἄξυλος, ον, (ξύλον) χωρὶς ξύλα. Ξενοφ. Ἀν. Β'. Ἡρόδ. ἢ 2) ἀντὶ τοῦ Ἀξύλευτος. Ἰλ. Α. 155. «Ἄξυλος ὕλη· ἤγουν, ἡ πολύξυλος, (δάσος πυκνὸν), ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο· 3) μὴ ἐκκεκομμένος.

*Ἄξυλος, ὁ. Ὄνομα Θρᾳκός τινος Ἡγεμόνος. Ἰλιάδ. Ι, 12.

Ἀξύμβατος, ον, Θεόδ. Γ, μέ. ἴδε Ἀσύμβατος.

Ἀξυμβλητος, ον, (συμβάλλω) ὁ μὴ εἰς ἓν ἑνωθείς, ἢ ὁ μὴ παραβληθείς· ὅποιος δὲν ἑνοῦται, ἢ δὲν κρατεῖται εἰς ἕν, ἢ δὲν παραβάλλεται, δὲν εἶναι διὰ σύγκρισιν, πολλὰ διαφορετικός· τὸν ὁποῖον δὲν καταλαμβάνει τινάς· ἀκατάληπτος, σκοτεινός. Σοφοκλ. Τραχ. 694.

*Ἀξύμβολος, ον. Ἰδέ, συμβάλλω· ὁ εἰς οὐδὲν χρήσιμος, ὁ οὐδὲν δοὺς πρὸς ἀπάνην, ὅστις δὲν ἔδωκε χρεωνέν.

Ἀξύνετος, καὶ Ἀξυνήμων, ἴδε Ἀσύνετος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1068. Ἡρόδ.

Ἀξυνετέω, ὦ· δὲν καταλαμβάνω· ἴδε Ἀσυνετέω· μετὰ Δοτικ.

*Ἄξυνος, ον (ξυνὸς) ἀκοινώνητος, μὴ εὐπροσήγορος, βαρύς, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ, εὐπροσήγορος, πολλὰ κοινωνικός. Valk. Adon. σ. 240. C.

Ἀξυρὴς, ές, = ὁ μὴ ὀξύς, ἀμβλύς = ἄξυρος.

Ἄξυρος, ον, (ξύρω) χωρὶς ξυράφι· ἀξυράφιστος, ἀκούρευτος, ἐκ τοῦ, Ξυρέν. 2) μὴ ὀξύς, ἀμβλύς.

Ἄξυστος, ου, ον, (ξύω) ὁ μὴ ξυσμένος, μὴ ὠμαλισμένος, γιαλισμένος.

Ἄξων, ονος, ὁ· (ἄγω, ἄξω) τὸ ξύλον τοῦ ἁμαξίου, περὶ ὃ γυρίζουν οἱ τροχοί. Ἰλιάδ. πατέ μὲν ἐκ χαλκοῦ Ε, 724. Ν, 30. πυκνὸν ὑπένερθε διαίνετο χάλκεοι ἄξονα ποτὲ δὲ ἐκ φηγοῦ (δένδρου τινος) ὡς Κ, 838. ἡμέρα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριαστόνῃσι καὶ ὅλος ὁ τροχός. Ἰλιάδ. Π, 378. «ὑπὸ δ' ἄξονι ᾠκέτε ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων.» 2) Παρὰ τοῖς μεταγν. ὁ ἄξων τοῦ κόσμου, περὶ τὸν ὁποῖον νοοῦμεν περιστρεφόμενον τὸν κόσμον, ἡ νοητὴ γραμμὴ ἥτις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, καὶ καταντᾷ εἰς τὸν ἀνταρκτικόν· καὶ ἐπὶ πάσης σφαίρας, ἡ διὰ τοῦ κέντρου ἠγμένη, καὶ ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη περατουμένη γραμμή. 3) Οἱ ἄξονες. Οἱ ἐν Ἀθήναις πίνακες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦταν γεγραμμένοι οἱ νόμοι· ἦταν δὲ ξύλινοι, καὶ τοιοῦτοι ὥστε ἠδύναντο νὰ περιστρέφωνται περὶ ἄξονα τινά. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύρβεις. Μαθημ.

Τὸ *Α μετὰ τοῦ Ο.

Ἀοάδμος, ον, (ὀδμὴ) χωρὶς ὀσμήν, μυρωδίαν.

Ἀοζέω, ὦ· ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ ἀπὸ τοῦ. Ἄοζος.

Ἄοζος, ου· θεράπων, δοῦλος Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 239. ὅθεν Ἀοζέω, θεραπεύω, διακονῶ· ἄλλοι δὲ Ἄζος γράφουσι· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀοστέω. (πιθαν. συγγν. τῷ, Ἱζέω).

Ἄοζος, ον· (ὄζος) = Ἄνοζος· χωρὶς κλωνάρια.

Ἀοιδή, ἡ, καὶ συνῆρ. ᾠδή, (ἀείδω) ψάλσιμον, τραγούδισμα, ᾆσμα· ἡ τέχνη τοῦ ψάλλειν, καὶ αὐτὸ τὸ ψάλλειν ὡς πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ τὸ ᾆσμα, τὸ ποίημα, τὸ τραγούδι ὁποῦ ψάλλεται. Ὅμ. Ἰλιάδ. Β, 95. 599. Ν, 731. Ω, 721. Ὀδυσ. Α, 150. 328. 340. 351. «τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιπλείουσι ἀνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.» 2) Λέγεται οὕτω καὶ ὁ περὶ οὗ τὸ ᾆσμα, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ᾄσματος. Ὀδυσ. Θ, 530. «ἵνα ἡ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν οὗτος λέγεται περὶ τῆς Ἰλιοταιμνήστρας ἐν Ὀδυσ. Ω, 200. κατηγορεῖ ἡ ἀοιδὴ ἔσεται ἐπ' ἀνθρώποισιν ὄζον, φήμη, λόγος, διήγησις, ὄνομα (καλὸν ἢ κακόν) ὡς, κλέος.

Ἀοιδάω, (ἀοιδὴ) Πτκ. = Ἀείδω, καὶ ᾄδω. Ὀδυσ. Κ, 227. Ε, 61.

Ἀοίδιμος, ον, ὁ ἐνῳδαῖς εὐφημούμενος, περίφημος· ἐνίοτε λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ· ὁ ἐπὶ κακῷ ᾠδόμενος· Ἰλ. Ζ', 358. ἐπὶ καλοῦ. Ἴμερ. Ὅμρ. εἰς Ἀπόλ. 299. Παρ' Ἡρόδοτ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀστόν, (διὰ ψάλτιμον), ἄξιον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον νὰ τὸ ψάλλῃ τινάς. Ἀπὸ τοῦ Πινδ. λαμβνει. συνήθως, ὡς ἐπίθετον τῶν Ἀθηνῶν Wytt. ep. cr, σ. 144. ὡς τὸ, λιπαρεί.

Ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ψάλτης. μελοποιός, Ποιητής, ὡς τὸ Νομοθέτης, Θεσμοθέτης. Ἀνάλεκτ. Β'. 64.

Ἀοιδομάχος, ον, (μάχομαι) ὁ ἀντιμαχόμενος μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὸ ψάλτιμον, καὶ τὴν ποιητικὴν τέχνην. Οἱ διὰ ποιητικῶν χορῶν (ᾠδῶν) ἀλληλους πολεμοῦντες. Ἀνθολ. Παλατ. Ἰαμβ. 11, 140. Jac. del. epig. 6, 73. Ἀνάλεκτ. Β'. 323.

Ἀοιδοπόλος, ον· (ἀοιδὴ, πολέω) ψάλτης, ποιητὴς, τραγουδιστὴς· ψίλος Μουσῶν· ὡς μουσοπόλος.

Ἀοιδός, οῦ, ὁ· (ἀείδω) τὸ αὐτό· ὅρα Εὐσταθ. Σελ. 1466. 2) «Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.» Πλάτ. Παροιμία· ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. Τὸ Ὑπερθετικ. Ἀοιδότατος, τάτη· παρὰ Στραβ. ὁμοῦ. 62. Εὐριπ. Ἑλ. 1115: Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐνομίζοντο οἱ ἀοιδοὶ ἔνθους ἤτοι ὑπό θεοῦ τινος ἐμπνεομένους, εἰς προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν θεῶν ὄντας, καὶ διὰ τοῦτο ἦταν ἱεροὶ καὶ ἄβατοι. Ὀδυσ. Γ, 518 — 524. «ἀοιδὸν, ὅστε θεῶν ἐξ ἀοιδῆς δεδαὼς ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι.» Α, 325. 336. «θεῖον ἀοιδόν» Θ, 43. 47. 62 — 64. 73. 81. 261 — 264. 367. 479. «πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροι εἰσὶ καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.» Ἰδὲ καὶ τὸ ἀξιόλογον τῷ ὄντι ἡμέλιτος γλύκιον χωρίον τοῦ Ἡσιόδου Θεογν. 77 — 105. «Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.... ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι φιλέωσι· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.» Ἡ λέξις εἶναι ἀναμφιβόλως ἐπίθετον κυρίως· διὸ λέγεται «ἀοιδὸς ἀνήρ, Ὀδυσ. Γ, 267. καὶ ἀηλιθ. δὲ, ἡ ἀοιδός· Ψάλτρια ποιήτρια Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 36. Θεόκρ. 15, 97. καὶ συγκρτ. ἀοιδότερος, α, ον· Ὑπερθ. ἀοιδέστατος, η, ον, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος, ἐν ᾄσματι, ποιητικώτερος ποιητικώτατος· Θεόκρ. Εἰδύλ. ιβ', 7. «Ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Τόσσον ἐμ' εὐῤῥῆνας σὺ φυείης· καὶ πάντ. ὑμνημένος, σὶ ᾄσματων καὶ ποιημάτων δεδοξασμένος κ. τ. τ. «Πέργαμος ἀοιδοτέρηι· Διογ. Λαέρτ. 4, 30. 2) = ἐπῳδός, ὅστις διὰ μαγικῶν ᾠδῶν (ἐπῳ-

δῶν) ἰατρεύει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας· Σοφ. Τρηχ. 1001.

Ἀοιδοσύνη, ης, ἡ· μέλος, ψαλμῳδία· πτκ. ἀντὶ ἀοιδή.

*Ἀοίδυτος, ον· (τίλτω) ᾠδὴν ἢ ᾄσματα παράγων, ποιῶν.

Ἀοίκητος, ος· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, καὶ ὁ μὴ εἰς κατοίκησιν ἐπιτήδειος· Ἡρόδ.

Ἄοικος, ον· (οἶκος) ὁ μὴ ἔχων οἶκον (ὑποπτήτιον) κατοικίαν· χωρὶς ὑποστατικά, πτωχός· χωρὶς φαμιλίαν, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς ἑστίαν Ἡσ. Ἔρ. 600 (563)

Ἄοικος, ον· (οἶκος) χωρὶς δρόμον· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἦναι δρόμος· 2) (οἶμη) = Ἄπορος καὶ Ἀπόρρητος, μὴ διηγητέος, μὴ διηγούμενος, ἢ διηγητὸς (πάντα.), μυστικός· Ἡσύχ.

Ἀοινέω, ῶ· (ἄοινος) εἶμαι χωρὶς κρασί, δὲν πίνω κρασί.

Ἀοινία, ας, ἡ· ἀπουσία τοῦ οἴνου· Στραβ. ΙΕ'. Ἔλλειψις οἴνου.

Ἄοινος, ος. (οἶνος) χωρὶς οἶνον, ὁ μὴ πίνων κρασί, ὁ ἀπεχόμενος οἴνου· καὶ ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ γέρνων οἶνον· ἐπὶ τόπων. Ξεν. Παιδ. ς'. «Πολλὴ τῆς ὁδοῦ ἄοινος.» Ὁ Σοφοκλ. ὀνομάζει τὰς Εὐμενίδας ἀοίνους, διότι εἰς τὰς πρὸς αὐτὰς γενομένας θυσίας, δὲν ἐσπένδετο (ἐχύνετο) κρασί· Οἰδ. ἐν Κολ. 100, 481. παρβλ. Νηφάλιος.

Ἀοκνία, ας, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀόκνου, προθυμία εἰς τὸ ἔργον, ἡ ἀδιάκοπος ἐπιμέλεια· «ἀοκνίᾳ πόνων.» Πλουτ. 5, σ. 491. Ῥτκ. Ἐπιμέλεια καὶ προθυμία εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνῃ τις ἐργασίας καὶ νὰ τὰς γέρνῃ καὶ εἰς τέλος· = τῷ, μὴ φοβεῖσθαι τοὺς πόνους, εὐχερῶς ἔχειν πρὸς τὸ ποιεῖν κ. τ. τ.

Ἄοκνος, ον· (ὄκνος) ὁποιος δὲν ὀκνεῖ, ἀλλὰ πάντοτε ἐργάζεται (δουλεύει) ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἀκούραστος. Ξεν. Π. Β'. ι. «ὑπηρέτας ἀοκνοτάτους.» καὶ ὑπερῤῥηματικῶς ὁ αὐτ. «ἀοκνότατα πάντων,» αὐτὸ τοῦ προθυμότατα· Ἡσ. Ἔρ. 783. 2) Χωρὶς φόβον, ἄκακος, ὃς τις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει· 3) Καὶ οὐσιαστ. τὸ ἀοκνον, αὐτὸ ἡ ἀοκνία.

Ἀόκνως· Ἐπίῤῥ. προθύμως, μὴ ὀκνηρῶς, ἀφόβως.

Ἀολλέω, ῶ. = Ἀολλίζω· ἀμφ. ἀνγν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἀπ. Ῥόδ.

Ἀολλήδην, Ἐπίῤῥ. σωρηδόν, συναθροιτμένως, ὡσὰν σωρός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν. Μόσχ. 2, 49. καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

*Ἀολλής, ές· ὅλοι ὁμοῦ, ὅτε μιᾶς = ἀθρόος· συνηγμένοι, σωρηδόν, πεπυκνωμένοι· παρ' Ὁμ. πολλάκις, μάλιστα περὶ παρατεταγμένων καὶ συνηθροισμένων στρατευμάτων, πληθυ. πάντοτε. Ἰλ. Ε, 498. «Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες.» Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἐδέχθησαν μένοντες ἐν τάξει, καὶ ἀκίνητοι ὡς ἦταν παρατεταγμένοι· στερρῶς καὶ μονίμως πάντες ἀντέστησαν· ὁ Σοφοκλ. μετακειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ δύω Τρχ. 513. (515) συνάμα, ὁμοῦ, διὰ μιᾶς «πάντ' ἀολλέα.» Ἀπολ. Ῥόδ. «ἦγον ἀλλοπάλληλα· «πολλῆς μήτιν συνετῆ, φρόνιμος· Ἀολλ. (Πιθ. ἀπὸ τοῦ εἴλω, ἑάλημαι καὶ τοῦ ἀθροιστικοῦ α, καὶ συγγενὲς τῷ, ἁλής, καὶ ἅλις.)

Ἀολλίζω. Μ. ἶσω· συναθροίζω, συνάζω εἰς ἕν, καλῶ, φέρω ὅλους εἰς ἕνα μέρος· = Ἀθροίζω· ἐπὶ ἀνθρώπων πάντοτε. Ἰλ. Ζ, 270, 287. «Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης ἔρχεο σὺν υἱέστσι, ἀολλίσσασα γεραιάς.» Πάντα. συναθροίζομαι, συνάζομαι, συνέρχομαι. Ἰλ. Ο, 588. «πρὶν περ ὁμίλου ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.» Τ, 54. «λοιὸς προτίθεται πρὸς πλειότερον ἔμπρησιν τὸ, εἰς ἕν.» Παρὰ τοῖς νεωτέρ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ πωρεύω, συνάζει εἰς ἕν· φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Ἕλω, Εἵλω, Εἰλέω.

Ἄοπλος, ον· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἄρματα, ξαρμάτωτος. Ξενοφ.

Ἄοπος, ος· (ὄψ) χωρὶς ὁμιλίαν, φωνήν· 2) Καὶ ὁ χωρὶς ὄψιν, ὅραπτος· ὁ τυφλός· 3) Καὶ ὁ μὴ βλεπόμενος· ἀόρατος.

Ἄοπτος, ον· (ὄπτομαι) ὁποιος δὲν φαίνεται· μὴ φαινόμενος· ἀφανής.

Ἄορ καὶ ἄορ, ορος, τό· (ἀείρω) τὸ ξίφος, ὡς κρεμάμενον ἀπὸ τοὺς ὤμους διὰ λωρίου (ἀορτῆρος) καὶ ἐντεῦθεν ἡ λέξις πολλάκις παρὰ τῷ Ὁμ. ἁπαντωμένη· Ἦτο δὲ (τὸ ἄορ) ἀρκετὰ πλατύ, κοπτὸν καὶ δυνατὸν (γερόν) ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὀδ. Λ, 24. ἔνθα ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μετακειρίζεται αὐτὸ τσαπίον διὰ νὰ σκάψῃ λάκκον· «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βόθρον ὄρυσσ', ὅσσοντε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.» Ὅτι δὲ ἦτο καὶ ἰσοδύναμον τῷ ξίφος φαίνεται ἐν τῇ Ὀδυσ. Κ, 294. καὶ 321. ἔνθα ὁ μὲν Ἑρμῆς συμβουλεύει τὸν Ὀδυσσέα, «ξίφος αὖ ἐρυσσάσθαι· αὐτὸς δὲ ὁ Ὀδυσ. ἀκηγούμενος πῶς ἐτελείωσε τὰς παραγγελίας καὶ τὰς νουθεσίας τοῦ Ἑρμοῦ, λέγει «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ κίρκη ἐπέπιθμεν.» Τὸ μετὰ ταῦτα εὑρίσκεται ἡ λέξις ἐπὶ παντὸς σκεύους, ἢ ἐργαλείου μεταχειριζομένη ὡς καὶ τό, ὅπλον· οὕτω ὀνομάζει ὁ Καλλίμαχος τὴν τρίαιναν, ἄορ. πρβλ. χρυσάωρ (Τὸ, α, ἐν μὲν ταῖς δεκυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ βραχύ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβοις ἐν μὲν τῇ ἄρσει μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ· Ἰλ. Κ, 484. Λ, 240. ἄορ παρ' Ἡσ. Θεογ. 283, ὡς μία μόνον μακρὰ συλλαβή· Ἀπὸ Ἡσ. Ἄσπ. 221. ἔχουσι καὶ αἱ δεκύλλαβοι πτώσεις ἐν τῇ ἄρσει μακρόν, α. διὸ πρέπει νὰ γράφωνται ἄορ.)

*Ἄορ, ἄορος, ὁ· μόνον ἡ πλυντ. Λίττκ. ἄορας(-ου) ἐν χρήσει. Ὀδ. Ρ, 222. ἔνθα οἱ ἄορες συγκαταριθμοῦνται μὲ διάφορα εἴδη ῥώπων πρὸς ξέσιμον (ῥῶπα εἰς τοὺς μοντσαφίριδες). Τῶν παλαιῶν τινὲς μὲν ἐδέχθησαν, ὅτι τὸ ἄορας σημαίνει χαλκᾶς λεκάνας, ἢ τρίποδας (λέβητας), τινὲς δέ, ὅτι σημαίνει γυναῖκας γενομένου τάχα ἐκ τοῦ ἄορας μεταθέτει τῶν στοιχείων. Πιθανῶς ὅμως δὲν εἶναι πλέον τι εἰμὴ ἑτερογενὴς μορφὴ τοῦ, ἄορ, (ξίφος) ἀντὶ ἄορα τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται παρὰ τοῦ Ἡσυχ. ὅστις ἐξηγεῖ τὸ ἄορας, διὰ τοῦ ξίφη. πρβλ. Mehlhorn Anacr. 52, 19. σ. 190. — Ἐὰν ὑπῆρχε ἑνικὴ ὀνοματτική, ἠθελε λέγηται βέβαια ἄωρ καὶ οὐχὶ ἄορ.

Ἀορασία, ας, ἡ· τυφλότης, στέρησις τῆς ὁράσεως, Ἀφάνεια.

Ἀόρατος, ον· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀοράτως· (ὁράω) ἀφανής, ὁποιος δὲν φαίνεται· ὁ ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃς τις δὲν ἐφάνη ἀεόμη, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ εἰδῇ, Ὅ,τε βλέπειτις σπανίως = ἀσυνήθης· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων.

Ἀοργησία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἐκείνου ὃς τις δὲν ὀργίζεται.

Ἄοργητος, ον· (ὀργάω) ὁποιος δὲν ὀργίζεται, δὲν θυμώνει, ὁ μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ὀργήν· μὴ θυμώδης, ὅστις δὲν εἶναι ὀργίλος.

Ἀοργήτως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς θυμόν, (ὀργήν).

*Ἄορας = τρίποδας. Ζήτ. Ἄορ.

Ἀορισταίνω, = Ἀοριστέω, ῶ· εἶμαι ἀόριστος, ἀδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Προβλ. 26. 14.

Ἀοριστία, ας, ἡ· ἀδιοριστία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, οὐ ἐναντίον τὸ, Ὁριτμός.

Ἀοριστικός, ἡ, όν, ὁ μὴ ὡρισμένος, ὁ μὴ βεβαίως ἀποδεδειγμένος, μὴ σημαίνων τι ὡρισμένον· παρὰ Γραμματ.

Ἀόριστος, ον· (ὁρίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ἀδιόριστος, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος, μὴ κατεχόμενος βεβαίῳ καὶ ἀμετακινήτῳ ὅρῳ, ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, ἄπειρος· Γρηγόρ. Νύσ. «Τὸ δὲ ἀόριστον ἀπείρῳ ταὐτόν ἐστι· ἀπείρου δὲ καὶ ἀορίστου πλεονασμὸς καὶ ἐλαττώσεις ἄπειροι, τῆς ἐσχάτης ἀλογίας ἔστιν ἄδυτον.» Ἀριστοτέλ. = Ἄπειρον, τὸ μὴ ἔχειν ὅρον. Διον. Ἁλικ. 2) συνυπακουομ. χρόνος, ὁ Ἀόριστος, Γραμμ.

*Ἀοριστώδης, ες, (εἶδος) ἀορίστῳ ὅμοιος· Ἀπολλ. δύσκ.

Ἀορίστως· Ἐπίῤῥ. ἀπροσδιόριστα.

Ἄορνος, ον· καὶ Ἄορνις· (ὄρνις) χωρὶς πτηνῶν, χωρὶς πουλίων. Πλούταρχ. Ἄορνα ὕδατα τὰ οἷσι δὲν πατεῖ ὄρνιν ἢ πτηνόν τι.

Ἄορνος, ὁ — Λίμνη ἐν Καμπανίᾳ, τῆς ὁποίας τὰς ἀναθυμιάσεις ἐδόξαζον οἱ παλαιοὶ τόσον φαρμακερὰς, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι ἔπιπτον νεκρὰ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἱπτάμενα πτηνά. Ἐλέγετο, ὅτι αὕτη ἡ λίμνη εἶχε συγκοινωνίαν μὲ τὸν Ἅδην, καὶ πολλοὶ ἐξηγηταὶ μεταφέρουσιν ἐντεῦθεν τὸν Ἅδην τοῦ Ὁμήρου· Λατ. Lacus Averni. Ἰτλ. Lago d'Averno. Στράβ.

Ἄορνος, ἡ· 1) Πόλις ἐν Ἠπείρῳ Στεφ. 2) πόλις ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) — πέτρα, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν καὶ πετρώδες ἐν Ἰνδίᾳ μὲ φρούριον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ἀρριαν. ἡ Ἄορνις, ίδος, Διον. περιηγ. 1151.

*Ἄορας, ὁ = ἄωρος, ὥρος· ὁ ὕπνος. Jac. del epigt. 7, 21, 2.

Ἀορτεύς, ὁ χωστὴρ, ἢ τελαμὼν, τὸ λωρίον ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ ξίφος· ἴδε Ἀορτήρ.

Ἀορτέω, ὦσαι μέτοχ. Ἀορτηθείς· κρεμασθείς, Ἀρχίας Ἐπιγρ. ἐκ τοῦ Ἀείρω.

Ἀορτή, ῆς, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. καὶ Πολυδ. καλοῦνται Ἀορταὶ τὰ δύο ἄκρα τοῦ λάρυγγος, ἤτοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ὁποῦ τελειόνουν εἰς τὸν πνεύμονα, ὥστε ἐξ αὐτῶν ὁ πνεύμων κρέμαται, βρόγχια Λατ. Bronchia. Παρ' Ἀριστοτέλει δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς, καλεῖται ἡ μεγάλη Ἀρτηρία, ἥτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν θάλαμον τῆς καρδίας, καὶ φέρει τὸ αἷμα εἰς ὅλας τὰς φλέβας· ἴδε Γραμμ. τῶν ἐπιστημ. Λατ. Aorta.

Ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους, λωρίον, ἱμὰς, σχοινίον, βαστάγιον παρ' Ὁμήρῳ, «Ἀορτὴρ, τελαμὼν, καὶ στρόφος·» τὸ λωρίον μὲ τὸ ὁποῖον κρεμοῦσι τὸ σπαθίον ἀπὸ τοὺς ὤμους· Boltens, Λατ. καὶ τὸ λωρίον ἀκόμη μὲ τὸ ὁποῖον κρεμᾶται καὶ βαστάζεται ἡ ταγαρέζικη. τρουβᾶς, κ. τ. τ. καὶ ἡ ἀσπίς. Ὀδ. Λ. 608. καὶ Ν. καὶ Ἰλ. Α. 31. ἐκ τοῦ Ἀόρω, ἀντὶ Ἀείρω· παρὰ Δίωνι Χρυσοστ. «ἀορτῆρες ἵπποι, τοῦ ὁποίου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τὸ, Ζευγαῖοι, εἶναι αὐτὸ τοῦ, Παράστριοι, Παρῆοροι, καὶ Σειρῆοι· ἵπποι δηλ. οἵτινες φέρουσι μόνον μὲ τὸ σχοινί, καὶ δὲν ἐμβαίνουσιν ὑπὸ ζυγόν· ἵπποι διὰ φορτωμα ἢ διὰ καβάλα, καὶ ὄχι διὰ ζεύγαριον. Ἄλλως, ἵπποι οἵτινες εἰς τὸ ὑπὸ τεττάρων συρόμενον ἁμάξι ἵστανται πρὸ τῶν δύο ἐζευγμένων καὶ δὲν εἶναι ζευγμένοι εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ ἁμάξι δεμένοι μὲ λωρία μόνον, οἵτινες πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἱ δυνατώτεροι.

*Ἀορτής, οῦ, ὁ· ἡ ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμωμένη ἐρματίνη (πετσέτζικα) τραχυτσίκα (τρουβᾶς).

Ἀορτο, Ἰων. ἀντὶ, ἤορτο, γ'. ἑνικ. πρτπ. τοῦ παθ. ὑπερντ. ἀπὸ τοῦ, ἀείρω, ἴδε Ἄωρτο.

Ἄορτρον, ου, τό, καὶ Πλυντ. Ἄορτρα παρ' Ἱπποκράτ. τὰ δύο χείλη, τὰ ὁποῖα ἔχει ἑφ' ἑκάτερα τὰ μέρη ὁ λάρυγξ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πνεύμονος, ἐκ τοῦ Ἀορτῆναι, ἀντὶ, Ἀείρασθαι, μετεωρίζεσθαι, ἴσως, αἱ παρὰ Λατ. Ramices. (λοβοὶ)

Ἀόρχης, ες, (ὄρχις) χωρὶς ὄρχεις, ὁ εὐνοῦχος.

Ἀόρω, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρτο.

'Αοσμία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀσμῆς καὶ μυρωδίας· 2) δυσωδία.

'Αοσμος, ον, (ὀσμὴ) ὅποιος δὲν ἔχει ὀσμήν· ὁ στερημένος μυρωδίας· = ἄοδμος· 2) δυσώδης.

'Αοσσέω, ῶ, Μ. ήσω, βοηθῶ, συμβοηθῶ· τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, 'Οσσα, ἴσως εἶναι ταυτὸν τῷ 'Αοζέω. Συντσ. δὲ μετὰ ὀστ.

'Αοσσητήρ, ῆρος, ὁ· ὁ δίχα ὀσσης (μαντείας) τρέχων εἰς βοήθειαν, ὁ ἕτοιμος καὶ σπουδαῖος βοηθός, ὑπερασπιστής· Οὕτω λέγει ὁ 'Αχιλλεὺς πρὸς τὸν "Εκτορα, ὁρμῶν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Πατρόκλου· »Νῆπις! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μὴ' ἀμείνων ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην· Ἰλδ. Χ, 333. »τοῖσι τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων ἐξ Ἴδης προέηκε παρίστορα καὶ ἀμύνειν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· Ο, 254.

'Αουτος, ον· (οὐτάω) ἀπλήγωτος, ἄβλαπτος. Ἰλδ. Σ, 536· "Ερις δ' "Ερις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν· καὶ

'Αουτος, ον, (οὐς) ὅποιος δὲν ἔχει ὦτα, χωρὶς αὐτὰ, κωφός.

'Αοχλησία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀχλήσεως, ἡσυχία, ἀταραξία.

'Αόχλητος, ον· (ὀχλέω,) ὁ μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν, καὶ ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ἀτάρακτος· Ἀλκίφρ. Γ'. 55.

'Αοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὠψ) ὁ μὴ βλέπων, τυφλὸς, ἄομματος,

Το " Α. Μετὰ τοῦ Π.

'Απαγγελία, ας, ἡ· πρεσβεία, εἰδοποίησις, ἐνέργησις, φανέρωσις, ὁμιλία· ἡ ἐκ στήθους ἀνάγνωσις καὶ ἔκφρασις· ἑρμηνεία παρὰ Ῥήτορ. Schaef. Dionys. περὶ συνθ. σ. 11. 181.

'Απαγγέλλω, Μ. ελῶ, (ἀγγέλλω) καὶ 'Απαγγέλλομαι· Εἰδοποιῶ, μηνύω, φέρω τὴν εἴδησιν, πρεσβεύω, τινί τι· »Ἢ οἱ ἀπαγγέλλεται Διὸς μεγάλοιο νόημα· Ἰλδ. Γ, 409. ἡ ὁποία τοῦ ἐμήνυε, τοῦ ἐφανέρωνε τὸν σκοπὸν, τὴν θέλησιν, τοῦ μεγάλου Διός· ὅθεν, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ· ὡς καὶ τὸ Μέτον παρ' Ἡρόδ. 2) φέρω τὴν ἀπόκρισιν, λέγω, ὅσα μοὶ εἶπεν ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλην· μετὰ τοῦ, πάλιν. Ὀδ. 1, 95. »οὐκ' ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν· Δὲν ἤθελε πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ φέρῃ εἴδησιν, δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ. Λατν. renuntiare. 3) ἀναγορεύω, ὡς, ἀποδείκνυμι. 4) = ἑρμηνεύω, ἐκφράζω, λέγω ἐκ στήθους.

'Απαγγελτήρ, ῆρος, ὁ· μηνυτὴς, ὁ διηγούμενος, εἰδοποιῶν τι, ὁ φέρων εἰδήσεις, ἐκ τινος ἀπεσταλμένος.

'Απαγγελτικὸς, κὴ, κὸν· ὁ εἰδοποιῶν, μηνύων, φανερώνων, ἑρμηνεύων καὶ προφέρων τι, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγγελίαν· καὶ »ἀπαγγελτικοὶ λόγοι· οἱ δὶς καὶ τρὶς ταῖς αὐταῖς λέξεσιν ἐπαναφερόμενοι, παρ' Ὁμήρῳ· καὶ »ἀπαγγελτικὴ διηγήσεις λέγεται ὅταν τις κελευσθεὶς ἀγγείλῃ τὸ ἐπιταχθέν, »Ἀπαγγελτικὴ δύναμις· τὸ ἀπαγγελτικόν· ἡ 'Απαγγελία. Ἐπίκτ.

'Απαγε, Ἐπίῤῥ. ὑπονοεῖται τὸ Σεαυτόν, τὸ ὁποῖον καὶ τίθεται ἐνίοτε. Ἀριστφ. Βατρ. 853. συντάσ. Γενικ. καὶ Δίτιατ. φύγε, ὕπαγε εἰς ὄλεθρον, κρεμνίσαι, ('Αμε εἰς τὸν διάβολον). 2) "Ο μὴ γένοιτο, νὰ μὴ τὸ φάσῃ ὁ Θεός· ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! Λατν. apage! 3) Καὶ Προστακτικὸν ἐκ τοῦ, 'Απάγω, ἀντὶ τοῦ, Παῦσαι, ξεμάκρυνε, ἄπεχε.

'Απάγελος, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, 'Αγελάτης.

'Απεγής, ές, (πήγνυμι) ὁ μὴ πεπηγμένος, μὴ στερεὸς, μὴ δυνατὸς, μὴ εἰς στερεὸν σῶμα πηγμένος, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν πήγνυται· παρὰ Πλουτάρχ. »ἀπαγὲς ὕδωρ· τὸ μὴ δυνατὸν· μὴ στερεοῦ »πίλους ἀπαγέας· Ἡρδτ. Η, 61. 64. Διογ. Λαερτ. ὅποιος δὲν ἔχει στερεόν, ὑγιές, στιβαρὸν σῶμα· (μπούχαλες, χαῦνος).

'Απαγίδευτος, ον· (παγιδεύω) ὁ μὴ παγιδευθείς, μὴ πιασθεὶς εἰς τὴν παγίδα, ἄπιαστος· Νίκητ. Ε. 5.

'Απαγιάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀγιάω) Ἰωνικῶς, ἀντὶ, 'Απάγω· Ἡρόδ. ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀπαγωγῆς, ἀποδόσεως, ἀποπληρώσεως τῶν φόρων· »τεῖσι μὲν αὐτέων ἀργύριον ἀπαγινέουσι εἰρητο, Βαβυλωνίοισι σταθμὸν τάλαντον ἀπαγινέειν, τοῖσι δὲ χρυσίον ἀπαγινέουσι Εὐβοεικόν. Ἡρδτ. Γ, 89 καὶ 94. »πεντήκοντα καὶ διηκόσια ἀγίνεον τάλαντα, καὶ, τετρακόσια τάλαντα ἀπαγίνεον· Πρβλ. 'Απαγωγή.

'Απαγκαλίζω, καὶ 'Απαγκαλίζομαι· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἢ 'Αγκαλιάζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. 42. ἀμφ.

'Απαγκυλόω, Μ. ώσω· (ἀγκυλόω) κάμνω τι ἀγκυλωτὸν, καμπύλον. Ἀθήν.

'Απαγκωνίζομαι· Μ. σομαι· (ἀγκωνίζω) καὶ 'Απαγκωνίζω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ 'Εξαπλόω τὰς χεῖρας, παρὰ Φιλοστρ. 'Απολ. ς. 11. σπρώχνω τινὰ με τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός· »ἀπηγκωνισμένη τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ. Φιλόστρ. Σοφ. Β'. Α'. 11. ἀδιάντροπα, τολμηρὰ, φανερὰ, ἀσίπωτα, χωρὶς τσίπα.

'Απαγλαΐζω· Μ. ίσω· στερῶ τὸ ὑαλισμα, τὸν στολισμὸν, τὴν αἴγλην τινὸς πράγματος, ἐκ τοῦ 'Αγλαΐζω· Ἀνθολ. (τινά τινος)

'Απαγμα, τος, τὸ· (ἀπάγνυμι) θραῦσις (τζάκισμα) τινὸς κοκκάλου εἰς τὴν κλεῖθρον. Χειρουργ. Παλ.

'Απαγνίζω· Ἰωνικ. ἀντὶ, 'Αφαγνίζω. Ἱπποκρ.

'Απάγνυμι· Μ. άξω· θραύω (τζακίζω), ἀποκόπτω τι.

'Απαγόρευμα, τος, τὸ· τὸ ἀπηγορευμένον, ἐμποδισμένον πρᾶγμα (διασάκι). Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

'Απαγόρευσις, εως, ἡ· (ἀπαγορεύω) τὸ ἀπαγορεύειν, ἐμπόδισις πράγματος τινὸς δι' ὑψηλοτέρας, ἀνωτέρας προσταγῆς, διὰ προσταγῆς τῆς διοικήσεως, τὸ τουρκβρῦρ. διασάκι· 2) Ἔλλειψις τῶν δυνάμεων, κουραστμὲς· ἀδυναμία, λειποψυχία· 3) Εἰδοποίησις. Ζήτ. 'Απαγορεύω.

'Απαγορευτικὸς, κὴ, κὸν· ὅποιος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει.

'Απαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐμποδίζω, κωλύω διὰ προσταγῆς· Ἡρόδ. τινὶ καὶ τινὰ ποιεῖντι ἀλλὰ καὶ, μὴ ποιεῖντι Δ, 125. »πέμψαντες κήρυκα ἀπηγόρευον Σκύθησι μὴ ἐπιβαίνειν τῶν πρητέρων οὑρωνίς. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 169. Ξεν. Παιδ. Α'. δ. »ἀπαγορεύω σοι μὴ χειρίζεσθαι. Ἀρνοῦμαι, παίρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) »Ἀπαγορεύω τῷ πόνῳ, »πρὸς τὸν πόνον· δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ δουλεύσω· κουράζομαι, ἀποκάμνω ἀπὸ τοὺς κόπους· δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω τοὺς κόπους καὶ τὰς δυστυχίας· χάνω τὰς δυνάμεις μου, καὶ διὰτοῦτο παραιτοῦμαι, ἀφήνομαι ἀπό τι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς μετοχ. Θεύμενος, τρέχων κ. τ. τ. ὡς »οὔτε λόγων, οὔτε ἀκούων ἀπαγ»ι Ξεν. Κυν. α, 16. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα διὰ τῆς μεγάλης χρήσεως ἔγιναν ἀνωφελῆ καὶ ἄχρηστα, ἤτοι ἐφθάρησαν· Γερμ. sich abnützen. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β. 13. »Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ καὶ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι. Πρβλ. 'Απειπεῖν.

'Απαγρεύω· Μ. εύσω· ἀφαιρῶ, παίρνω ἔκτινος· ('Αγρεύω)· 'Απαγρευθείς, 'Αφαιρεθείς· Ἡσυχ.

'Απαγριόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀγριόω) ἀφήνω τι νὰ γίνῃ ἄγριον, ποιῶ τινὰ σκληρὸν καὶ ἄγριον, παροργίζω, ἀγριώνω. Παθτ. γίνομαι διόλου ἄγριος· Σοφκλ. Φλ. 222. (226) »μὴ μ' ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον.

'Απαγρίωσις, εως, ἡ· ἀγρίωσις. Συμμ. ἄγριος.

'Απαγροικίζω· Μ. σω· (ἀγροικος) κάμνω τινὰ ἀγροικον, χωριάτην.

'Απαγροικίζομαι· Μ. σομαι· γίνομαι χωριάτης κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὸ πολίτευμα (φέρσιμον), λαμβάνω ἤθη χωριάτικα.

'Απαγρος, ον· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι. Ἡσύχ. οὐ τὸ ἐναντίον Ἔπαγρος.

'Απαγχονάω, (ἀγχονάω) = τῷ ἑπομ. Ἀμφβ.

*'Απαγχονίζω, ἴσω = τῷ ἑπομ. Ἐπίγρ. ἀδέσπ. 109. 2) Λύομαι ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, κρεμασταριὰν, ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς κρεμασταριᾶς. Λουκ.

*'Απάγχω, Μ. ἄξω· ἄγχω, κρεμῶ, πνίγω, σφίγγω, τὸν λαιμὸν τινος μὲ τὸ σχοινὶ καὶ ἀποθνήσκει. Ὀδσ. Τ, 230. Μέσ. 'Απάγχομαι, κρεμοῦμαι. Ἡρόδ. Η, 232. »λέγεται δὲ νοσήσαντα τοῦτον ἐς Σπάρτην, ὡς ἤτιμωτο, ἀπάγξασθαι· Ὁμ. Ὀδσ. Τ, 230. Ζήτ. 'Αγχομαι. παρὰ Λαερτ. »κλοιῷ λαιμὸν ἀπαγχόμενος. »Ἀναλ. Β'. 298. σφαιρὰ δεμένος εἰς τὸν λαιμόν.

'Απάγω. Μ. ἄξω· (ἄγω, ἠμλ.) ἀπομακρύνω, ἀποτύρω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁμ. Ἰλδ. Ο, 705. »αὐτὸς δ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν· Ὀδσ. Δ, 289. Ν, 211. Ο, 435. παρὰ τῷ ὁποίῳ καταπαύει ἐνίοτε διάλογος ἢ σημασία τῆς προόδου. ὡς Ὀδσ. Π, 370. Σ, 278. Ξενοφ. Παιδ. Α'. Β. Μετ. φέρω, σύρω τι ὀπίσω ἑαυτόν, ἢ μετ' ἐμαυτοῦ. Ἡρόδ. 2) μεταφέρω, φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, γυρίζω ὀπίσω ἕνα πρᾶγμα. Ἰλδ. Σ, 326. »ψῆφον δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περιελυτὸν νέαν ἀπάξειν· ἠλπίζε, ἐσκόπευε, εἶχεν κατὰ νοῦν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ τὸν ἀγαπητόν του υἱόν. 3) φέρω τὸ ὅ,τι χρεωστῶ, εἶμαι ὑπόχρεως νὰ φέρω, ὅθεν πληρώνω, ἀποδίδω π. χ. φόρους, = ἀποφέρω. Ξενοφ. Κ. Π. β, δ, 8. »τὸν δασμὸν ἀπάγει. Πρβλ. 'Απαγινέω. 4) Δέξις συνήθης εἰς τὰ ἐν 'Αθήναις δικαστήρια. α) ἀγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον μάλιστα διὰ κλοπὴν, ὡς κλέπτην· ἰδὲ 'Απαγωγή. β) φέρω εἰς τὸ δεσμωτήριον, εἰς τὴν φυλακὴν, φυλακώνω. Heind. Πλτ. Γοργ. σ. 486. Α. γ) »τὴν ἐπὶ ξανάτῳ ἀπάγειν ὑπενμ. ἀδόν, φέρω πρὸς θάνατον, πέρνω τινα καὶ τὸν πηγαίνω νὰ τὸν θανατώσω. 5) παράγω, ἀποτύρω, ἀποπλανῶ, ἐμβάζω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ὁρόμον, παροδηγῶ, ἀπατῶ, συγχύω, μάλιστα διὰ σοφιστικῶν καὶ ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων, ἤτοι σοφισμάτων. Πλάτ. 6) ἀμετβτ. ἐπὶ ὑποκ. τὸ, ἑαυτόν· ἀποπλανῶ ἐμαυτὸν, ἄρα, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι· ὡς καὶ τὸ Προστακτ. ἄπαγε. Θεόδ. β, ξδ'. νδ'. Ζ, μή, σγ'. Α, κή.

'Απαγωγὴ, ἡ· τὸ φέρειν, νομίζειν, ὁδηγεῖν, σύρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόσυρμα. 2) τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ φέρειν ὀπίσω, μεταφέρειν, ἐπιστρέφειν τι. 3) Ἡ πληρωμὴ, ἡ ἀπόδοσις χρέους τινος, ὅθεν ἐφαρέτως, ἀπόδοσις φόρου τινος, »ἀπαγωγὴ φόρου· Ἡρόδ. πρβλ. 'Απαγινέω. 4) Εἰς τὰ ἐν 'Αθήναις δικαστήρια ἐσήμαινε α) δημόσιον ἐγκάλεσμα κλοπῆς ἕνεκα, ὑπὲρ τὰς 50 δραχμάς. Κασσιδ. Θεοφρ. Χαρακτ. β) τὸ δεσμεύειν, φέρειν τινα δέσμιον, ἐμβάζειν εἰς φυλακήν.

'Απαγωγὸς, ὁν· ὁ ἀπάγων, φέρων, ὁδηγῶν, σύρων, διάγων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν.

'Απαγώνιος, ον· ἐσφαλ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 509. ἀντὶ 'Επαγώνιος, ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας.

'Απαδεῖν, ἀπαδέειν. 'Απαρ. 'Αόρ. β. τοῦ 'Αφανδάνω. Ἰων. = 'Αφαδεῖν. Ἡρόδοτ.

'Απάδις, αἱ· (–υ–) οὕτω διεγινώσκετο πρότερον παρὰ Πινδ. Πύθ. Α, 161. Κατὰ τοὺς σχολ. = πραπίδες. "Ο 'Ερμάννος προκρίνει τὸ 'Απίδων, σημαίνει δὲ ὡς καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 101.

»Ἀπίθων ἀφ' ὑφιπύργων,« ἐκ τοῦ κατωτέρου στίχ. 106. »φρόνημα αἰὼ ἡμέτερον ἑρμηνευόμενον. Τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀπαφὲς τούτου χωρίου μετηλλάχθη καὶ μετεγράφη πολλάκις καὶ πολλαχῶς· ἀλλὰ τὸ ἀσφαλέστερον καὶ πιθανώτερον εἶναι τὰ γράψαντα μετὰ τοῦ Boeck. συμφώνως καὶ μὲ χειρόγρ. »ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.« Ἀλλ' ὁ Δοιδερλήνιος ἐν τῷ Rhein. Mus. 3, 1. τλ. 12. ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν τῆς λέξ. ταύτης ἐν τῇ Ἑλλην. λέγων· ὅτι τὸ ἀπάσθες, ὡς μὲν πρὸς τὴν παραγωγήν, ἔχει πρὸς τὸ ἤπαρ τὴν αὐτὴν σχέσιν, ἣν περ τὰ καισάθας πρὸς τὸ καίπαρ, τὸ μάγαδες, μαγάδες πρὸς τὸ μαγὰς καὶ τὸ ἐργασάεις πρὸς τὰ ἔργον· ὡς δὲ πρὸς τὴν σημασ. τὴν αὐτὴν τῷ, ἥλιος πρὸς τό, ἥλεος κλ.τ.τ. πληθυντικά, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι μερικὰς καὶ διωρισμένας ἐκφράσεις τοῦ ἀφῃρημένου καὶ καθολικοῦ ἤπιον. Οὕτως ἦτο τὸ ἦπαρ καθόλου καθέδρα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐξήγησις δίλλου ἀνάλογος καὶ σύμφωνος μὲ τὸ Παιδρ. τοῦτο χωρίον, καὶ ἂν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν οὔδὲ ἐν παρήλλ. δι' οὗ νὰ βεβαιοῦται ἡ Δωρικ. χρῆτις ἄπαρ, μὲ ὅλον τοῦτο καὶ τὸ πραπίδες πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ συνετέθη ἀπὸ τὸ ἦπαρ, καθὼς μᾶς διδάσκει τό τι Ὅμηρ. »ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων.« Ἰλιάδ. Λ, 578. καὶ ἡ ἀξιόπιστος μαρτυρία τοῦ Ἡσυχ. 2. σλ. 1022.

Ἀπάω. Μ. ἄσω· (ἄω) ἐν τῷ ψιλλατ. ἐκκλίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ἦχον, ἀλλίως ψάλλω. »Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἀπάειν τῇ ἁρμονίᾳ.« σφάλλω κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν ἁρμονίαν, χάνω τὸν ἦχον. Καθόλου δὲ καὶ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκκλίνω, εἶμαι διαφορετικός, ἀσύμφωνος, παραλλάσσω. Ἡρόδ. Λατν. discrepare.

Ἀπαείρω· (ἀείρω) = Ἀπείρω. Μέσ. Ἀπαείρομαι, ὑψώνομαι καὶ ἀπατῶ, ἀναχωρῶ, φεύγω ταχέως ὡς ἐπὶ ἀέρος φερόμενος, φεύγω τόσον ἐγλέγχοντα ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δὲν πατῶ κατὰ γῆς. Ἰλ. Φ. 563. »ἀπαείρομεν πόλιος παίειν δε.«

*Ἀπαίξομαι, (ἄσσω) ἀνέβαινω πρὸς τὰ ὕψη καὶ Ἀπαίσσω ἐπὶ κλωνῶν, ὅσοι πύξαιουσιν ὑψηλά. Ἡσιόδ. 14, 198.

Ἀπαθανατίζω, Μ. ἴσω· (ἀθάνατος) ἀποδείκνυω, χαρίζω τινὰ ἀθανασίαν· συγκαταλέγω τινὰ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων Θεῶν. Heind. Πλάτ. Χαρμ. σλ. 156. (9).

Ἀπαθανάτισις, εως, ἡ· ἀποθέωσις, τὸ ποιεῖν τι ἀθάνατον.

Ἀπάθεια, ας, ἡ· (ἀπαθὴς) κατάστασις, χαρακτὴρ τοῦ ἀπαθοῦς, τύχη, ἀταραξία παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἀπάθεια προσχορμένη ἐξ ἐσωτερικῆς παιδεύσεως, τό, Μηδὲν θαυμάζειν (Nil admirari) Heyne Ἐπίκτ. 12, 29. 2) Ἀναισθησία, ἀμβλύτης. (πρ).

*Ἀπαθηναῖοι, ων, οἱ. Μὴ Ἀθηναῖοι, ἐκπεφυλισμένοι, ἄπιστοι Ἀθηναῖοι. Θεόπομπ.

Ἀπαθής, ές· (πάθος) χωρὶς πάθος, ὅποιος δὲν ἔχει κάνένα πάθος, ἥτυχος, ἀτάραχος· (ἥτις εἶναι ἡ κατάστασις καὶ ἡ φυσικὴ διάθεσις τοῦ ἀληθῶς σοφοῦ, κατὰ τοὺς Στωϊκούς. Ἰδ. Ἀπάθεια). 2) χωρὶς πάθη, μηδὲν πάσχων Πινδ. Πύθ. Δ, 530. »ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν« χωρὶς πόνους, μηδὲν παθών, ὅστις δὲν ὑπέφερε, δὲν ἐδοκίμασε κάνένα πάθος· μετὰ τῆς γεν. κακῶν Ἡρόδ. Α, 32. Ε, 19. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 33. ἀπαθὴς ἀσκήσεως, πόνων κ.τ.τ. ὁ δὲ Ἡρόδ. ἔχει καὶ »ἀπὸ. μεγάλων καλῶν« Α, 207. Ἄβλαπτος, ἀπλήγητος, ἀπείρατος, πρόστινος. 3) ἀναίσθητος, ἄμοιρος αἰσθήσεως, ἀμβλύς, ὑπότονος. 4) μὴ ὑποφέρων πάθη, μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πάσχειν, ἀνυπόμονος· ὡς τὸ Λατν. Impatiens μετὰ τ. γεν. πόνων Ἡρόδ. Ζ, 12. 5) Ἐνεργ. μὴ προξενῶν πάθος, ἀβλαβής, μὴ βλαβερός, μὴ βλαπτικός. 6) ἀπὸ ἀπαθὴς λέγονται τὰ οὐδέτερα ῥήματα. Γραμμ. — Πρβλ. Ξεφ. Κ. Π. Ζ, α'. 32. Ἀνάβ. Ζ, γ'. 33. »χώραν ἀπαθῆ.« Θουκιδ. Η, 25. χώρα, ἥτις δὲν ἔπαθε κάνένα κακόν, κἠμμίαν ζημίαν. »Ἀπαθὴς ὑπὸ χρημάτων« ἐγκρατής, ὅστις δὲν φροντίζει διὰ χρήματα. Πλουτ. Φίλιπ. 3. καὶ ἐν Ῥωμύλ. »Ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων.«

Ἀπαθῶς. Ἐπίρ. χωρὶς πάθος, ἡσύχως.

Ἀπάθητος, ὁ, = Ἀπαθής.

Ἀπαί· πρόθ. Ἡσιόδ. ἀντὶ τῆς, Ἀπό· ὡς καί, τό, Ἅπαι, ἀντὶ τῆς, Ὑπό. ἀπαί, παραί, ἀντὶ διά, παρά.

Ἀπαιγειρόω, ῶ· μεταβάλλω, μεταμορφόω τι εἰς αἰγειρον (λεύκαν).

Ἀπαιδαγώγητος, ον· καὶ Ἀπαιδαγωγήτως, Ἐπίρρ. (παιδαγωγέω) χωρὶς ἀδηγόν, ἀκαθοδήγητος, χωρὶς εἰσαγωγήν, διδασκαλίαν, ὁ μὴ καλῶς ἀνατρεμμένος, διδαγμένος· ὅθεν, Ἄγριος, ἀκαπόδητος, ἀμαθὴς, χοιτρός, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ξύλον ἀπελέκητον.« Μὴ παιδαγωγούμενος, ἀπαίδευτος.

Ἀπαιδάγωγος, ου, ον· (παιδαγωγός) = Ἀπαιδαγώγητος. (ᾱ).

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ· ἔλλειψις παιδεύσεως, ἀπειρία, ἀμάθεια. Ξεν. Ἀν. Α'. 5. »Ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλείστων ἐκφερόμενοι.« Θουκ.

Ἀπαίδευτος, ον, καὶ Ἀπαιδεύτως, Ἐπίρρ. (παιδεύω) ὁ μὴ καλῶς ἀνατρεμμένος, μὴ παιδευμένος, ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁποῖος δὲν καταλαμβάνει τὸν κόσμον, μωρός.

Ἀπαιδία, ας, ἡ· (στερτ. α, παῖς) ἔλλειψις παίδων, κατάστασις ἑνὸς μὴ ἀποκτήσαντος τέκνα. Ἡρόδοτ. ζ'. 139.

Ἀπαιδοσιόομαι, οῦμαι· (αἰδοῖον) παθητ. παρὰ Πολυδ. Β'. 176. Εὐνουχίζομαι, »Ἀπαιδοωθείσα δ', τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τοὺς ὄρχεις. Παρ' Ἡσυχ. Μέσως, ἀντὶ τοῦ, Ἀπαιδοτριβέω, πράττω ἄσχημα, ἐντροπὴν προξενοῦντα πράγματα.

Ἀπαιδοτρίβητος, ον· (παιδοτριβέω) ὅποιος δὲν ἐβάλθη ὑπὸ Παιδοτρίβην, δὲν ἐπαιδεύθη εἰς τὴν γυμναστικήν.

Ἀπαιθαλόω, ῶ. Μ. ώσω· (αἰθαλόω) καταπαίω τι· τὸ κάμνω κάρβουνα καὶ καπνιά.

Ἀπαιθαρόω, ῶ, κάμνω τι τόσον καθαρόν, ὡσὰν τὸν αἰθέρα. Συνέσ. Ἔνυπν.

*Ἀπαίθομαι, Παθτκ. ἐν ἐνεστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει (αἴω) ἀνάπτω, καταπτῶ εἰς φωτιάν, γίνομαι φωτιά.

Ἀπαιθριάζω, Μ. άσω· (αἰθριάζω) ἀποδείχνω τὸ σύνεφο, ξαστερόνω. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1502. (1489) οὐ ἐναιτίον τό, Συνεφεῖ, παρ' Ἀριστοτ. Β'. 4. μεταφρ. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. σελ. 497. ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι εἰς τὸν ἀέρα, νὰ ἀερισθῇ, νὰ κρυώσῃ.

Ἀπαιθύσσω. Μ. σω· ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, ταράζω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. Πλουτ. σπινθηροβολῶ πρὸς τὸ ἕνα μέρος· παρὰ Διοδώρ. Β'. 53. »λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης.« λαμπάδα, τῆς ὁποίας τὴν φλόγα φυσᾷ ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. (Ἰδ. Αἰθύσσω.)

*Ἀπαίθω, ἀναφλέγω, καίω. Μεσ. φλέγομαι, καίομαι. Κουΐντ. Καλαβ. 1, 693.

Ἀπαίνομαι, ὅθεν Ἀπήνατο παρ' Ἀλκμ. τὸ ἀποῖον μετέβαλον εἰς τό, Ἀνήνατο.

Ἀπαίνυμαι· (αἴνυμαι) πιάνω, ἁφαιρῶ τι. Ἰλ. Ο. τί τινός. Ὀδυσ. Ρ, 32. »ἡμίσυ γὰρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, εἴτ' ἄνδρι κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕληται.« — Κόπτειν καρπούς, δυνατὸν συλλέγειν. Μόσχ. 2, 66. Πτκ. μοντ.

Ἀπαιολάω, ῶ· (αἰόλος) καὶ παρ' Εὐριπ. Ἰων. 549. Ἀπαιολέω = Ἀποπλανῶ· φέρω εἰς πλάνην, ἀπάτην, ἀμφιβολίαν, καὶ = Ἀποστερῶ, ἀπατῶ διάτι. Ἴδε ἀποπλανάω, καὶ ἀποστερέω. Συντ. Γενικ. Ἀριστοφ (τινά τινος).

Ἀπαιόλη, ης, ἡ· καὶ Ἀπαίολημα, καὶ Ἀπαιόλησις· ἀποπλάνησις, ἀπάτη, ὁπόταν τινὰς φέρῃ τινα εἰς τι. Ἀριστοφ. Νεφ. 727. καὶ 1153. πρβ παμβασιλεῖ Ἀπαιόλη.« = Ἀποστέρησις, ἁρπαγή, γύμνωσις. Θεόπ. τῆς ἁρπ. κτλ. Αἰσχ. Χοηφ. 999).

Ἀπαιρεθέω. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαιρεθῶ.

*Ἀπαιρερημένος. Ἰων. ἀντὶ ἀφῃρημένος, Μετχ. τοῦ παθτ. παρκμ. ἐκ τοῦ ἀφαιρέω.

Ἀπαιρέομαι. Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρέομαι· ἴδε τοῦτο. Ἡρόδ. (Ἀπαιρέω)

Ἀπαίρω. Μ. ἀπαρῶ (αἴρω) οὐδετ. ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ, κινῶ, φεύγω ἀπὸ ἕνα τόπον, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ἐκστρατεύω, κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὡς καὶ τὸ Ἀπάγω· καὶ Εὐρ. π. »ἀπῆρας πατρίδος.« καὶ Ἡρόδ. »ἀπαίρειν ἐπ' οἶκον,« ἀντὶ τοῦ, οἰκαδε· »τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος ἀπ.« Ἡρότ. Θ, 57. »ἀπαίρειν ἀπὸ Σαλαμῖνος.« (λ. τόνῃας) Θ, 60. ὁμ. παρὰ Ξενοφ. Εὐρπ. Δημοσθ. καὶ Θκδ. Η, να'. π'. ργ'. Ζ, ιδ'. Εὐρπ. Κύκλ. 131. »ἀπαίρειν χθαμόθεν« ἀναχωρεῖν ἐκ τινος χώρας, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς. πρβλ. Ἀπαείρω καὶ Ἀπάγω. 2) Ἐνεργ. παίρνω, σηκόνω τι καὶ τὸ φέρω ἀλλοῦ. Ἐκ τούτου κατὰ παραφθορὰν ἐγεννήθη τὸ τῆς συνηθείας, Παίρνω, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς Ἀρίστους φυλάττεται ὁμοίως, Ἀπῆρα, καὶ Ἐπῆρα ἐκ τοῦ Ἐπαίρω. ὅθεν

Ἀπαίρομαι. Μέσ. τοῦ πρτρ. παρὰ μετγνστ. σηκόνομαι, ἀναχωρῶ. Εὐαγγ. »ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.« ὅηλ. ὅταν φύγῃ, ἀναχωρήσῃ.

Ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ· (παῖς) χωρὶς παιδία, ἐστερημένος παιδίων, συχνάκις μετὰ γεν. Σεν. Παιδ. Δ'. »ἄπαις ἀρρένων παίδων. ἄπαις τέκνων.« Ἡρότ. »παῖδες ἄπαιδες.« Αἰσχ. Εὐμ. 1015.

Ἀπαίσιος, ου, ον· ὁ μὴ αἴσιος, ὁ κακὸς· ἐπὶ δυστυχῶν σημείων. Λατν. inauspicatus. Συνέσ. Ἐπ. Γ'. »τύμβολος ἀπαίσιος γένηται.« ὅηλ. κακὸς οἰωνός, κακὸν (ὀγουρστούζικον) ἐν τῇ συνηθείᾳ φυλάττεται. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Αἰσχρά, τὰ ἐντροπῆς ἄξια, τὰ μὴ πρέποντα.

Ἀπαισίως. Ἐπίρρ. μὴ αἰσίως, δυστυχῶς.

*Ἀπαιστος, ἡ· (Ξ) καὶ Παιστός, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ πλησίον τῆς Λαμψάκου κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων. Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Β, 828 καὶ Ε, 612. 2) — ὁ, ποταμός.

Ἀπαίσσω. Μ. ξω· πηδῶ φεύγω, φεύγω βιαστικά, τρεχάτα, μάλστ. ἀπὸ πάνω κάτω, ἀπὸ τόπον ὑψηλότερον, ὡς, »κρημνοῦ ἀπαίξας.« Φ, 234. Καθόλου, πηδῶ ἔξω, σπεύδων εὐγαίνω ἔξω. Σοφκλ. Αἴας, 294 (448) Τρχ. 150 (187) (ω - - - Ὅμ. ἰδ. αἴσσω).

Ἀπαισχύνομαι. Μ. οῦμαι· καὶ ἀπαισχυνθήσομαι. Παθτκ. δὲν ἐντρέπομαι πλέον, χάνω τὴν ἐντροπήν. 2) = Ἀποβιάζομαι, ἀπὸ ἐντροπὴν παραιτοῦμαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω τι. Πλάτ. Γοργ. 49.

Ἀπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω· πάλιν ζητῶ, ζητῶ ἀπὸ τινά τι νὰ τὸ πάρω πάλιν ὀπίσω· συντ. ὁμοίν Αἰτ. Ξεν. Ἀναβ. Ζ'. »σὲ δὲ οὐδεὶς ἀπαιτήσουσι τῶν μισθῶν.« Ἀριστοφ. Ὄρν. 557. Ἡρότ. Α, 3 μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν δίκαιον ἔννομον νὰ τὰ ζητήσωμεν. Σοφκλ. Φιλοκτ. 362. »Ἑλλήνων Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν, τὰ δ' ὁπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός, τάτ' ἄλλ' ὅτ' ἦνα μετ' ἐπιμανῆς αἰτῶ, ζητῶ. ἔξαιρ. λαμβάνω ὀπίσω, παίρνω ὀπίσω, ἀφαιρῶ ἀπό τινα, τὴν ἣν τῷ ἔδωκα ἐξουσίαν ἢ ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα, τὸ Λατν. abrogare. Πλουτ. Παθτ. δὲ, ζητοῦμαι, ζητοῦμαι ὀπίσω, μὲ ζητοῦν ὀπίσω τὸ χρέος, μὲ εὐθυμίζουν διὰ τὸ χρέος μου.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν τι ὀπίσω· ζήτησις, γύρευσις, τυναξις τῶν χρεῶν.

Ἀπαιτητικός, κή, κόν· ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ζητῶν τι ὀπίσω· ἢ ὁ δεήσεων, ὁ ἐπιτήδιος, ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν.

Ἀπαιτίζω. Μ. ίσω. = Ἀπαιτέω. Ὀδυσ. Β'.

98. »χρήματ' ἀπαιτίζοντες« ζητοῦντες ὀπίσω τὰ πράγματα, τὰ ὑπάρχοντά μας, τὰ ὁποῖα σεῖς ἀδίκως καὶ παρανόμως μᾶς τὰ ἥρπασατε. Ἄρα, ζητῶ ὀπίσω τὸ ἀδίκως ἁρπαχθὲν κτῆμα μου.

Ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ· Σοφοκλ. παρὰ Στοβ. Φυσ. »ἀπαίων ἀντή.« = Ἀπαιώνιστος.

Ἀπαιώνιστος, ὁ, ἡ· (παιωνίζω) = Δύσφημος. Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀπαιωρέω, ῶ· κρεμῶ ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ κρεμῶ τι ἀπό τινος, κομβώνω τι εἰς ἄλλο καὶ οὕτω τὸ ἀρίνω νὰ κρέμηται.

Ἀπαιωρέομαι, οὔμαι· κρεμῶμαι ἀπό τινος· εἶμαι κρεμασμένος. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 234. »πὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες δύο ἀπαιωρεῦντο.« Δωρικ. ἀντὶ, Ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμοντο. Παθητ. καὶ Μέσ.

*Ἀπαιώρημα, τό· τὸ κρεμάμενον ἐκ τινος μέρους πρᾶγμα. Ἱππκρ. σελ. 771 Φοίσ.

*Ἀπακμάζω. (ἀκμάζω) ξυνδίζω, μαραίνομαι, παρακμάζω, ζεπίπτω. Ἀμφβ. ἰδέ, Ἀπακμή.

Ἀπακμή, ῆς, ἡ· ἀποβολή, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δυνάμεως. = παρακμή. Λογγίν. Θ'. 30. τὸ Ῥῆμα Ἀπακμάζειν, κεῖται ἐν τοῖς τοῦ Παριστίου χειρογράφ. τοῦ Στοβ. Ὁμ. 97. καὶ τοῦ εἰς Ἀξίοχ. Διαλόγ. »Ἄλλοι πολυτρόπως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ ὅτι παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται« ὅπου αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν Ἀκμάζουσι, καὶ τῶν ὅτι παῖδες οἱ γέροντες« ὅπου πάλιν ἄλλο χειρόγρ. »Καὶ τῷ νῷ ὅτι παῖδες« ἔχει.

Ἀπακοντίζω. Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ. ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπί τι ἔμπροσθεν, ἀποσφενδονίζω, ῥίπτω μακράν.

Ἀπακριβόω, ῶ. Μ. ώσω· κάμνω, τελειόνω τι μὲ κάθε ἀκρίβειαν καὶ ἐντέλειαν. καὶ

Ἀπακριβόομαι, οὔμαι. Παθ. ὦθεν, Ἀπηκριβωμένος, ὁ μὲ ἀκρίβειαν ἐντελής· καὶ Ἀπηκριβωμένως. Ἐπίρ. »χαλκῷ ἀπ.« Ἀνέλγ.—Μεμοῦμαι ἀκριβέστατα.

Ἀπακταίνω· (ἀκταίνω) δὲν ἔχω παντελῶς δύναμιν εἰς τὸ νὰ κινηθῶ ὀλίγωρα. 2) παρὰ Πλάτ. Νομ. Β'. »καὶ ὅταν ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ τάχιστα, ἀτάκτως αὖ πηδᾷ.« (Τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν »Ἀκταινώσῃ ἑαυτό·« καὶ ἐκ τούτου φαίνεται τινὰς τῶν Γραμματ. ἔλαβον τὴν λέξιν Ἀκταινόω. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔκειτο τὸ ὀρθὸν Ἀπακταίνῃ, ἢ Ἀπακτάνῃ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων διεφθάρη). Ἐνεργ. Διάτινος ὀρμητικὴς ἢ σφοδρᾶς κινήσεως κουράζω, ἀδυνατίζω. Πρβλ. Ruhnb. Τίμ. σλ. 21.

Ἄπακτος, ον· (ἀπάγω) ὅποιος ἀπήχθη, ἐφέρθη ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀπάλαιστος, ον· (παλαίω) ἀκαταπάλαιστος, ἀνίκητος· κυρίως δὲ ὅποιος δὲν κατέβη εἰς τὴν πάλην. Πίνδ. Νέμ. Δ'. 153. ὅστις δὲν καταβάλλεται, ἀκαταμάχητος. (α)

Ἀπαλαίστρος, = (παλαίστρα) χωρὶς παλαίστραν· ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, ἀνεπιτήδειος, ἀγύμναστος. Κικέρ. Λόγ. 68. = Ἀπάλαιστος. 2) ἀσυνήθιστος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐναντίον τῶν νόμων τῆς παλαίστρας. Jac. del. epigr. 5, 24, 4. (α)

*Ἀπάλαλε, γ'. ἐνκ. πρτκ. τοῦ ἀορ. β'. Εὐκτ. ἀπαλάλοι, (ἄλαλε) ἐκ τοῦ ἀχρήστου, ἀπαλάλω, = ἀπαλέω. Ἐμπαίζω, ἀποδιώκω τι ἀπό τινος τί τινός. Ἰλιάδ. Χ, 348. »Οὐκ ἔσθ', ὃς σῆμ' ἐκύνας κεφαλῆς ἀπαλάλοι.« πρβλ. Ὀδύσ. Δ, 766. »μνηστῆρας δ' ἀπάλαλε κακῶς, ὑπερηνορέοντας.« Οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ ἐν χρήσει, ἀποπληροῦνται δὲ ἀπὸ τὸ, ἀπαλέω.

*Ἀπάλαμνος, ον· = ἀπάλαμος, ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθηθῇ, δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος. Ἰλιάδ. Ε, 597. ἀθρανής, ἀνηρός, μὴ ἐραστήριος, ὁ μὴ χρώμενος τῇ παλάμῃ αὐτοῦ. 2) Παρὰ τοῖς Λυρικοῖς, αἰσχρός, ἀπρεπής, ἄτιμος »Ἀπάλαμνοι φρένες« ἀντὶ, φρένες παλαμναῖαι. Πίνδ. Ὀλ. Β, 105. Ἀντίστ. τῷ, καλὸς Θέογν. 481, (273). 3) Παθητ. σχεδὸν ὡς τὸ, ἀμήχανος, ὅτινα δὲν δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ, ἀπαρηγόρητος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τί μηχανήσασθαι. Πίνδ. Ὀλύμπ. Λ, 95. 4) Ἀδύνατος, ἀνεκτέλεστος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ τελειωθῇ. Θέογν. 281. 5) Ἐπὶ πραγμ. λέγ. καὶ, Ἀμεταβλήτα, ἀμεταποίητα »Ἀπάλαμνα ἔργα« Σόλ. Ἐλ. (Διὰ τὸ μέτρον ἔγινεν ἀπὸ τοῦ ἀπάλαμος· παρενδύσει τοῦ ν, ὡς τὸ, νώνυμος, -νώνυμος.) [πᾰ] ἴδε, Ἀπάλαμος.

Ἀπάλαμος, ον· (παλάμη) Κυρίως μὲν ὅστις δὲν ἔχει παλάμην (χεῖρα) δὲν μεταχειρίζεται παλάμην, σημαίνει δὲ, ἀνηρός, ἀνεπιτήδειος, ἀνίσχυρος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ ἑαυτόν. »Ἀπάλαμος βίος.« Πίνδ. τὸ Λατν. vita iners. 2) Ἐπὶ πραγμ., ἀμεταποίητα, ἀμετάβλητα = ἀμήχανος (-ωτος, Ἡσύχ. Ἔργ. 10.)

Ἀπαλάομαι, ῶμαι· (ἀλάομαι) χάνομαι, πλανῶμαι ἀπό τοῦ δρόμου μου, ἢ ἄκτινος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 409. »ἀπαλήσεται ἄλλῃ χώρου ἀΐδρις ἐών.« ὅπου ὁ Ἐτυμολ. »Ἀποχήσεται« καὶ ἄλλοι, »Ἀπενίσσεται.« ἀντὶ τούτου ἔχουσιν.

Ἀπαλγέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀλγέω) χάνω, λημαιῶ τὸν πόνον, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ αἰγῶ· δὲν λυποῦμαι, ἢ δὲν αἰσθάνομαι πλέον πόνον, ἢ λύπην περί τινος. Θουκυδ. Β'. 61. »ἀπαλγήσαντας τὰ ἴδια.« οὕτω καὶ εἰς τὴν Πρὸς Ἐρασ. Ἐπιστ. Δ'. 19. 2) δὲν αἰσθάνομαι ἐλαττωθὲν τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ᾐσθανόμην, ἄρα, εἶμαι ἀναίσθητος, ἀναισθητῶ· δὲν ἔχω θάρρος, καρδίαν· δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον καὶ δι' ἡδονικὰς προσβολὰς (τρόπ τι). Πολύβ. Θ'. 40. »ἀπαλγοῦντα ἐν ταῖς ἐλπίσι.« καὶ, »ἀπαλγοῦντες ὑπὸ ῥίγους.« Δίων Κασσ. αὐτὶ τοῦ, ἀποκάμνοντες καὶ μηκέτι θέλοντες ποιεῖν, ἔχασαν δηλ. ὅλην τὴν ἐλπίδα. Ταθυμῶ, πονῶ οὐθέλω, χάνω τὴν ὄρεξιν, ἀποκάμνω.

Ἀπάλγησις, εως (ἀπαλγέω). Ἡλιόδ. ς'. »ἀπάλγησις ταχεῖα.« ξενόνημα τριγόνου, ἔλλειψις, ἀφαίρεσις, ἀπομάκρυνσις τοῦ ἄλγους.

Ἀπαλείφω. Μ. ψω· ἐξαλείφω, ἀποσβύνω· ἀπὸ τοῦ, Ἀλείφω.

Ἀπαλεξέω, ῶ· = Ἀπαλέξω. Ὀδύσ. Ρ. 361. ὅθεν

Ἀπαλέξησις, εως, ἡ· ἀποσόβησις, ἀλεξις τοῦ κακοῦ, διαυδέντευσις.

Ἀπαλεξίκακος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. = Ἀθεράπευτος, ἄμφ. παρ' Ὀρφ. = Ἀλεξίκακος.

Ἀπαλέξω. Μ. ξήσω· (ἀλέξω, Ἀνμλ.) ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω· τί τινός. Ἰλιάδ. Ω, 371. »Ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι καὶ ταὐτάπαλιν τὸ μὲν πρόσωπον εἰς Αἰτκ. τὸ δὲ πρᾶγμα εἰς Γεν. πάσι. τινὰ κακότητος« φυλάττω τινὰ ἀπὸ τὰ κακά, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω (διαφεντεύω) ἐναντίον τῆς δυστυχίας. Ὀδύσ. Ρ, 364 ὡς τὸ Λατν. defendere aliquem ab aliqua re. Ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ μόνον ἐν Ποιηταῖς χρήσιμος Ἀόρ. Ἀπάλαλε. Ἰδὲ καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 166.

Ἀπαλεύομαι, Ἀποβετ. Μέσ. (ἀλεύω) ἀπολυτροῦμαι, ἐλευθερούμαι, ἀποφεύγω, ἐκκλίνω. Νίκανδρ. Θηρ. 386. ὅπου συνήθ. Ἀπαλέξεται κεῖται, ἐκ τοῦ Ἀλεύομαι· ἐξέναντίας στίχ. 829. ἀντὶ, Ἀπαλέξασθαι, τὰ χειρόγρ. Ἀπαλύξασθαι, ἔχουσιν, ἐκ τοῦ Ἀπαλύσκομαι· καθόλου δὲ εἶναι ἐν μέ τό, Ἀπαλεύομαι, Ζήν. Ἀλεύω.

Ἀπαληθεύω, Μ. εύσω· ἐκφαίνω, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ξεν. Οἰκ. Γ'. 12. ἢ 2) ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν ἀλήθειαν, ἢ 3) ποιῶ τι ἀληθές, βεβαιώνω, ἀποδεικνύω.

Ἀπαλθαίνομαι. Κοίντ. Σμυρν. Δ'. 405. ἴδε τὸ ἀκόλ.

Ἀπαλθέομαι. Μ. θήσομαι Ἀποθετ. Μέσ. (ἀλθέω) 1) κατὰ βάθος, ἐκ βάθους ἰατρεύω· Ἀποθεραπεύω· ἰατρεύω τινὰ ἐντελῶς. Ἰλ. Θ. 405. καὶ, 419. »ἔλκεϊ' ἀπαλθήσασθον· ἦγουν, θεραπευθήσασθον, καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, θεραπεύω εἰς ὑγείαν· Εὐστάθ.

*Ἀπάλθομαι = ἀπαλθέομαι.

*Ἀπαλία, ἡ· (ἁπαλός) ἁπαλότης, τρυφερότης.

Ἀπάλιος, ὁ, (ἡ, τό·) Διογ. Λαέρτ. Η'. 20. »γαλαθηνοῖς τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις.« οὕτω λέγονται τὰ ἔτι βυζάνοντα ἁπαλὰ καὶ τρυφερὰ χοιρίδια· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. Ἀπάλιον θῦμα, δελφάκιον· ὁ δὲ Πορφύρ. βίου Πυθαγ. ἀντὶ τούτου λέγει »χοίρων τοῖς ἁπαλωτάτοις.«

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ (ἀπαλλάσσω) ἐλευθέρωσις, ἀπολύτρωσις· Θουκ. Δ, ξα'. »ἐς ἀπαλλαγὴ κακῶν, πολέμου, μοίρας, ξυμφορᾶς. Heind. Plat. Φαίδων σ. 107. C. Δημ. καὶ Ἰσοκρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀποδημία, ξενόκρυσις, παραίτησις. καὶ μάλιστα Μέσ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ὀπισθοδρομία στρατοῦ τινος Ἡρδτ. Ο' μίσευμα, ταξείδευμα, π. χ. »ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου.« Ξεν. Παιδ. Ε', καὶ χωρὶς δὲ τῆς γεν. τοῦ βίου παραίτησις τοῦ ζῆν, ὁ θάνατος· Δ Λαέρτ. 4, 64. χωρισμὸς τοῦ γάμου, διαζευξις, διαζύγιον, Εὐρπ. Μήδ. 236.

*Ἀπαλλακτέον, Ῥημ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ, ἀπαλλάσσω, πρέπει νὰ ἀποφύγωμέν τι, νὰ γλυτώσωμεν ἀπό τι, (τινός)· Πλάτ. Φαίδ. σ. 66. D.

Ἀπαλλακτιάω, ῶ· = Ἀπαλλαξείω· Ἀρτεμίδ. Β'. 3.

Ἀπαλλακτικός, ἡ, κόν· ὅποιος ἀπαλλάττει, ἔχει δύναμιν νὰ ἐλευθερώσῃ τινὰ ἀπὸ κάτι κακόν· (καθὼς π. χ. ἐν Ἰατρικῇ)· Πλίν. ΚΗ'.

Ἀπαλλακτικῶς· Ἐπίρ. μὲ ἀπαλλακτικὸν τρόπον· »ἀπαλλακτικῶς ἔχειν ἐπιθυμεῖν λυτρωθῆναι, ἀπαλλαγῆναι· τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις νὰ γλυτώσῃ ἀπό ἕνα πρᾶγμα.

Ἀπαλλάξ· Ἐπίρ. Ξεν. Ἱππικ. Α'. 7. »ἀπαλλὰξ τὰ σκέλη γύρευε· ὅπου ἀντίκειται τῷ, Διὰ πελλοῦ, ὅ ἐστι, μακρὰν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἄρα· παρομοίως διασταυρόειν τοὺς πόδας· σταυρωτά, κατὰ διάμετρον· ὁ Πολυδ. Α'. 198. ἀντὶ τούτου ἔχει τὸ, Ἐναλλάξ.

Ἀπαλλαξείω· ἐπιθυμῶ, εὔχομαι νὰ ἐλευθερωθῶ, Θουκ. Γ, πδ. »πενίης τῆς εἰωθυίης ἀπαλλαξείοντες« ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐφύγωσι, νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν συνήθη πενίαν· Α'. 95, εὔχομαι καὶ ἠμπορέσω νὰ φύγω· ἐκ τοῦ, Ἀπαλλάττω· ὄθεν ἔτι καὶ

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ· = Ἀπαλλαγή, Ἡρδτ. Ι, 13. »ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινόν.«

Ἀπαλλάσσω, Ἀττ. Ἀπαλλάττω, Μ. ξω· ἀφήνω, παραιτῶ, ἀπομακρύνω τι, ἀπολύω (τινά ἢ τί) Boechh. Πλάτ. Μιν. σ. 170. Heindorf. Πλάτ. Ἱππ. 291. Β, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινα ἀπό τινος· Σοῦτσια, καὶ Σὲ τινός· παρ' Εὐρκδ. Μηδ. 786. »ἀπαλλάσσω λόγων« ἀντὶ τοῦ τελειώνω τὸν λόγον· Παθητ. ἐλευθερώνομαι, λυτρώνομαι ἀπό τι (τινός) Ἡρδτ. 2) Ἀμτβτ. ἀναχωρῶ, παραιτοῦμαι, ἀπομακρύνομαι. Ἡρδτ. Α, 10. τελειώνω τι, defungie. »αἰσχρῶς ἀπ.« μετὰ τῆς ἀπό ἢ ἐκ καὶ μετὰ τῆς μετχ. Ξεν. Ἀπομν. Α'. ζ'. 3. Γ'. ιγ'. 6. Ἀναβ. Ε'. ε'. 32. 3) ἀποδυήσκω, ἀναχωρῶ ἀπό τοῦτον τὸν κόσμον μετὰ καὶ ἄνευ τῆς γεν. »τοῦ βίου« Θεαδ. β, 42. »ἀπαλλάττεσθαί τινος« μείω κατόπιν τινός, εἶμαι κατώτερος τινός. Ἡρδτ. β, 144. »τῶν δὲ πολλῶν ἀπαλλαγμένους πολλὰ διαφόρους, ἤτοι κατωτέρους τῶν θεῶν· »Ἀπαλλάγηθι εἰπὼν« τελείωσε πλέον τὴν ὁμιλίαν σου.

ὠμίλησα δὲ καὶ κόμε νὰ τελειώσῃς ὀλίγωρα· Πλάτ. Γοργ. 46. »ἀπαλλάχθητι πυρώσεως« Εὐριπ. Κύκλ. 595. ὡς καὶ τὸ, ἀνύω· καὶ ἐν Παῦτ. Πλάτ. Ἀπολ. σ. 39. D.

Ἀπαλλότριος πολιτεία· Διόδ. Σικελ. ΙΑ'. 76. ἡ ἀποξενωθεῖσα, χαθεῖσα· ὀμῳδ. μέντει.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ· κάμνω τι ἀλλότριον, ἀποξενόω, ὦδεν, ἀποστάτην ποιεῖν τινα, εἰς ἀποστασίαν ἐρεθίζειν· πωλεῖν δημοσίως, = abalienare. στιστ. δὲ γενκ. (τινός).

Ἀπαλλοτριόομαι, ουμαι· ἀποξενοῦμαι· γίνομαι ἀλλότριος, ξένος.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀποξένωσις, ἀλλοτρίωσις· πώλησις δημοσίως· Λτν. abalienatio.

Ἀπαλοάω, καὶ πτ. Ἀπαλοιάω, ῶ· ἀλοιφίζω, κατατρίβω τοὺς στάχυας· Δημοσθ. συντρίβω, κατατσακίζω· Ἰλιάδ. Δ, 522. »Ἀρμοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀνωϊστὶ ὀχρὶς ἀπηλοίησεν· Ἰλ. Δ. 522. κατεσύντριψε· συνέθλασε, κατετζάκισε· ὡς καὶ τό, Καταλοιάω.

Ἀπαλόθριξ, τριχος, (ἁπαλός, θρίξ) ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἁπαλάς, μαλακὰς τρίχας, μαλακόθριξ· Εὐριπ.

Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ· (ἀπαλείφω) ἀποσπόγγισις, σφούγγισμα, ἐξάλειψις· ἔτως ἐκ τοῦ ἄπτω.

*Ἀπαλοκουρίς, ίδος, ἡ = ἁπαλὴ κούρη· Αἰσχ.

Ἀπαλός, λή, λόν· (ἁφή) μαλακὸς ἐν τῷ ἅπτεσθαι, τρυφερός, ἥμερος, ἁβρός· Λέγεται παρὰ μὲν Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἰλ. Γ, 371. »ἁπαλὴν ὑπὸ θαιρὴν καὶ Ν, 202. – Ρ, 49, Χ, 327. καὶ Ὀδ. Χ, 16. »ἁπαλοὶ δ' αὐχένες· Ἰλ. Λ, 115. »ἁπαλὸν ἦτορ· Σ, 123. »παρτεδὼν ἁπαλάων· Τ, 92. »ἁπαλοὶ πόδες« κ. τ. τ. Παρὰ τοῖς μτγνστ. μετφρ., Εὐκλεὴς, ἥμερος, γλυκύς, πρᾶος ἱλαρός, »ἁπαλὸν γελάσαι· Ὀδ. Ξ, 465. = »ἡδὺ γελᾶν προσφιλῶς, εὐαρέστως, ἡδέως, ἱλαρῶς γελᾶν· ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς μτγνστ. λογογράφοις· Ξεν. Θεόκρτ. ΚΗ, 5.

*Ἀπαλόστομος, ον· ἁπαλὸς εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὴν γεῦσιν ὤν· Ἡσύχ. ἐν λ. Γλίβις.

Ἀπαλῶς· Ἐπίρρ. μαλακῶς, τρυφερῶς, ἱλαρῶς.

Ἀπαλόσαρκος, ον, (σάρξ) = Μαλακόσαρκος· Νεμέσ. περὶ Φύσ. ἀνθρ. σελ. 21. μὲ ἁπαλὴν, τρυφερὰν σάρκα· τρυφερὸν κρέας ἔχων.

*Ἀπαλόστρακος, ου = Μαλακόστρακος.

Ἀπαλότης, ητος, ἡ· μαλακότης, τρυφερότης, ἱλαρότης, πραότης· Ξενοφ. Ἀνάβ. Β'. α'.

Ἀπαλοτρεφής, έος, (ἁπαλὸς, τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, λιπαρὸς, πίων, παχὺς, τρυφερῶς τεθραμμένος, θρεμμένος μὲ μαλακὰ φαγητά· Ἰλ. Φ. 363. . . . »Ἀπαλοτρεφέος σταλίοιο, ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος χοῖρος· Ἀνάλεκτ. Β'. 274. (σ. 300.) »λειμῶνες ἁπαλοτρεφεῖς« καὶ ἔχοντες τρυφερὰ χόρτα· Ἡρόδ. Ἄττ. ἀλλ'

Ἀπαλοφόρος, ον, (φέρω) ὁ φορῶν μαλακὰ καὶ λεπτὰ φορέματα· Ἔτυμ. Μ.

Ἀπαλόφρων, ονος, ον, (φρὴν) ὁ ἔχων μαλακὲς, καὶ ἁπαλὲς φρένες· ὁ μαλακὸς κατὰ τὸ ἦθος καὶ φρόνημα, ὁ ἥσυχος· Ἀνάλεκτ. Β'. 274. »οὕτοι ἀθηρεύων ἁπαλόφρονας· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁπαλός.

Ἀπαλόχραος, λόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα) ὁ ἔχων ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν χρόαν, θέρμα, πετσί· Ἔμπ. Ὁμ. Ἄσπ. 14. Ἡσίοδ. Ἔργ. 517. »ἁπαλόχρους γαλήνη· Ἀνακρ. ἡ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

*Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) = τῷ κρτρ.

Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ· (ἁπαλὸς) κάμνω τι ἁπαλὸν, μαλακὸν, τρυφερόν· Ξενοφ. Α Β'. α'. »τοὺς τῶν παίδων πόδας ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσιν. Ἐκθηλύνω· μετφρ. καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡμερώνω, ἱλαρύνω· π. χ. »τὰ κύμ. τῆς θαλ.« Ἀνακρ.

*Ἀπαλυσμός, ὁ· τὸ ἀπαλύνειν, μαλακώνειν.

*Ἀπαλύσκω, ὑξω, (ἀλύσκω, Ἀνμλ.) = ἀπαλεύομαι.

Ἀπαλφιτίζω, καὶ Ἀπαλφιτόω· Ζήτ. Ἐπαλφιτόω.

Ἀπαμαλδύνω, Μ. νῶ· λίαν Ἀμαλδύνω, σκοτίζω, ἀμαυρόω, ἀδυνατίζω, ποιῶ ἀνίσχυρον· καὶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὡς ὁ ἥλιος τοὺς ἀστέρας· μέγας ποιητὴς μικροτέρους· Ἀνάλεκτ. Α'. 233. »μυριοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος«

Ἀπαμαυρόω, ῶ, Μ. ώτω· ἀφαιρῶ τὸ σκότος, λαμπρύνω· Ὅρος. Γμ. Ε'. 6. »ἀπαμαυρόω ἐμίχλην« ἀντὶ τοῦ, ἀποδιώκω, ἀφαιρῶ, σκεδάννυμι τὴν ἐμίχλην· 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν ἀμαυρόω.

Ἀπαμάω, ῶ, καὶ Ἀπαμόομαι, ῶμαι· ἀποκόπτω, θερίζω· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 729. (749) »Πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴτις ἔστ, ἔπεστι, τέκνον, παρ' ἕλκος χαρόν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα! Ἀπάμηκτον ὡς τάχιστα! μὴ φείσῃ βίου!« Ὀδ. Φ, 301. »οὐδατα ῥίνας τε νηλεὲϊ χαλκῷ ἀπαμήσαντες« (ἀμήσ.).

Ἀπαμβλακέω, ῶ· Ἴδε Ἀπαμπλακέω.

Ἀπαμβλίσκω· (ἀμβλίσκω Ἀνμλ.) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀραπ. »ἀπαμβλίσκειν καρπούσθαι· κυρίως, τὸ προξενεῖν ἀποβάλσεις, ὁηλ. κάμνειν νὰ ἀποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες παράκαιρα τὸ ἔμβρυον· ὁ αὐτός· Ποιμ. 53. χρῆται τῷ

Ἀπαμβλόω, ῶ, Μ. ώσω· ἐπὶ γυναικὸς »Ἀπήμβλωσεν« ἀπέβαλεν, ἀπέῤῥιψε τὸ ἔμβρυον· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμβλόω.

Ἀπαμβλύνω, Μ. υνῶ· κάμνω τι τελείως ἀμβλύ, στομόνω, ἓνα ξίφος ὁηλ. Ὁ Σουϊδας δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω τὴν ὀμβλύτητα, κάμνω τί ὀξύ, κοπτερόν· Ἐκκαθαίρειν τοῦ σκότους, ὑαλίζειν.

Ἀπαμβλύνομαι· γίνομαι ἀμβλύς, καὶ μεταφορ. χάνω τὴν ὁρμὴν, τὴν ζωηρότητα, ἀδυνατῶ, κρατοῦμαι ὀπίσω· ἀπομαραίνομαι, ἀποδυνήτκω· Ὁμηρ. ἐπιγράμμ. Ἡρόδ. Γ, 134. »Λύξις γὰρ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ ψυχαί, γηράσαντι δὲ συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ πράγματα πάντα ἀπαμβλύνονται· Πίνδ. Πύθ. Α, 160. Πλουτ. Πλάτ. Πολτ. Δ'. 17.

*Ἀπαμβρακόομαι, ώμαι· = ἀπαυδρόομαι.

*Ἀπαμβροτεῖν· Ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπρμφ. ἐκ τοῦ, ἁπτμβροτον, ἐκ τοῦ, ἁμαρτάνω.

Ἀπαμβρότω· = Ἐξαμαρτάνω· Ζήτ. Ἀμβροτέω, καὶ Ἀμβρότω· κατ' ἐπίτασιν τῆς Ἀπό.

Ἀπαμείβομαι, Μ. είψομαι· Μέσ. ἀποπτκ. μὲ πτκ. ἀόρ. α'. (ἀμείβω) ἀποκρίνομαι, ἀντικρίνομαι, μὲ λόγους μάλιστα, ἀλλ' ὁ Ὅμ. προτίθεται πάντοτε καὶ δεύτερον προσδιοριστικὸν ῥῆμα, οἷον, Ἰλ. Α, 841. 130, 215, 285, 560. »τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη« καὶ Τ, 86. »τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε« καὶ 199. »ἀπαμείβετο φώνησέν τε« καὶ Ὀδ. Θ, 400. »τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε« καὶ Λ, 347, 361. Ν, 3. Τ, 405. Ω, 226. καὶ Ι, 409. »Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον· ἐνταῦθα ἐν τῷ »πτερόεντα« ἐμφαίνεται ἴσως καὶ ἡ ἄρα σπουδὴ καὶ βία τῆς ἀποκρίσεως, ὡσὰν ὅπου οἱ Κύκλωπες δὲν ἀπρόσμεναν νὰ τελειώσῃ τὴν διήγησίν του ὁ Πολύφημος· Παῦτ. Ἀόριστ. ἀπημείφθην, ἐνεργτ. μεταχειριζόμενος ἐν Πανῳ. Ἀναβ. β, 15. Ἀμείβομαι.

Ἀπαμείρω, (ἀμείρω) Ἀφαιρέομαι, κάμνω τινὰ νὰ μὴ μετσχῃ, νὰ μὴ ἔχῃ μέρος ἀπό τι (τινά τινος) Παῦτ. μένω ἐστερημένος τινός, ὁηλ. μοῦ ἁρπάζουσί τι καὶ τὸ στεροῦμαι· μὲ κάμνουν νὰ μὴν ἔχω μέρος ἀπό τι (τινός)· Ἀριστ. φαινομ. 522. »Οὐ μὴν Αἰγηοῦ ἀπαμείρεται, ἀλλὰ σὲ ἐγγὺς Ζηνὸς ἀνειτεῖται μέγας Ἄγγελος« οὕτω ἀνεγνώσθη. πρότερον ἐν Ὀδ. Ρ, 322. ἔνθα κεῖται νῦν »Ἀποαίνυται« ἀντὶ, ἀπαμείρεται· ἐξ ἐναντίας ὁ Spohn καὶ ἄλλοι γράφουσιν οὕτω ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 575 (539.) »Ὀρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἅρμιος εἴη· ἡὼς γάρ τ' ἔργοισι τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν· ἡὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργων (αἶσαν ἀπαμείρεται, = ἀπομερίζειν, παρέχειν, ἐπιμένειν, διδόναι)· καὶ Θεογν. 801.

Ἀπαμελέω, ῶ· (ἀμελέω) παῦτκ. παρ' Ἡρόδ. Γ, 129· 132. »ἀπημεληκότα«

Ἀπαμέργομαι· Ἀποδ. ἐν τῷ ἐνστ. καὶ παρτκ. μένον ἐν χρήσει, (ἀμέργω)· ἁρπάζω τι δι' ἁμαυτόν, λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος· Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 306. . . »ἀπαμέργειο βλώστας« Ζήτ. Ἀμέργω.

Ἀπαμέρδω, Μ. έρτω· = Ἀπαμείρω.

*Ἀπαμμένος, η, ον· Μετχ. τοῦ Παῦτκ. Παρεμ. Ἰων. = ἀφημμένος· ἐκ τοῦ ἁφάπτω.

Ἀπαμπίσχω· (ἀμφί, ἴσχω) ἐκδύω, ξεφορέω, ἐκβάλλω τὰ φορέματα, γυμνόω τινα· ὁ μὲν Ἐνστ. ἄχρηστος, ὁ δὲ ἀόρ. β'. »ἀπαμπισχεῖν« ἐν χρήσει· Φίλ.

Ἀπαμπλακέω· (ἀμπλακέω) ἄχρηστος Ἐνστ. ἐξ οὗ ὁ Μ. ἀπαμπλακήσω, Ἀόρ. ἀπημπλάκον, ἀπαμπλακεῖν· = Ἁμαρτάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, πταίω, σφάλλω· ὅθεν »ἀπήμπλαχ'« παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1180. (1102.) καὶ Ἀπαμβλακέω, παρ' Ἡροδότῳ Γ'. ἔμφ.

Ἀπαμύνω, χνῶ (ἀμύνω) κρατῶ ὀπίσω διαυδετεύω, ἀποδιώκω διὰ τῶν ὅπλων· τίτινες (τί τινί) Ἰλ. Ι, 597. (93) »Αὐτὸς Αἰτωλοῖσιν ἀπημύνειν κακὸν ἦμαρ Α, 67. »ἦμὲν αὖτὸ λοιγὸν ἀμῦναι· Ἡρόδ. Ι, 90. »Θεούς τε κοινοὺς ἀνακαλέων προέτρεπε αὐτοὺς ῥύεσθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης καὶ ἀπαμῦναι τὸν βάρβαρον· νὰ τοὺς ὑπερασπισθοῦν ἀπὸ τὸν βάρβαρον, νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ τοὺς τυραννῇ ὁ βάρβαρος, νὰ ἀποδιώξουν τὸν τύραννον μακρὰν ἀπ' αὐτούς· καὶ κάμνουσιν ορκιτὰ κακὰ ὁ αὐτ. Μετ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ· Ἰλ. Λ, 309. »ἄνδρα ἀπαμύσασθαι« οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. Βοηθῶ, Ἰλ. Ο. 738. »ἦ' ἀπαμυναίμεσθ'« διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἠμπορούσαμεν νὰ διαυδετευθῶμεν, νὰ πολεμῶμεν ὑπερασπιζόμενοι, κεκρυμμένοι ἐντὸς αὐτῆς, ὅθεν, διαφευγόμενοι, ἐκκεντοῦμεν· Ὀδ. Λ, 579. »οὐδ' οἷα ἀπαμύσασθαι χερσὶν προστατεύομαι, ἐκδικοῦμαι.

Ἀπαμφιάζω, = Ἀπαμπίσχω· ἐκδύω, ξεφορέω, ξεγυμνόω, ἐνγάζω τι ἀπὸ σωθὲν μου μὲ τὸ ὁποῖον ἤμουν σκεπασμένος· (ἐξ οὗ τὰ, Ἐπαμφιάζω, Ἐπαμφιέννυμι, Ἐπαμφίσκω, καὶ Ἐπαμφίσχω, ἀντὶ τοῦ Ἐνδύω, φορέω, σκεπάζω).

Ἀπαμφίασμα, ὁ· ἔνδυσις, ξεφορεσις, ξεγύμνωσις, ἀπόῤῥιψις σκεπάσματος ἢ ἐνδύματος τινός· Κουρσούτ. μετὰ τοῦ »Τρόπαιον«

*Ἀπαμφιέννυμι, Μ. ἀπαμφιάσω· (ἀμφιέννυμι Ἀνμλ.) = τῷ πρτρ.

*Ἀπαμφιεννύω· Ἴδε Ἀπαμφιάζω.

*Ἀπαμφίσκω ἢ Ἀπαμφιέσω· Ζ. Ἀπαμφιάζω.

*Ἀπαναγκάζω, άσω, (ἀναγκάζω) Ἰπποκρ. τὸ Ἀναγκ. κατ' ἐπίτσ.

*Ἀπανάγνωσμα, τό, ψευδὴς ἀνάγνωσις ἢ γραφὴ· Γράμμ.

Ἀπανάγω, Μ. άξω· φέρω τι πρὸς τὰ ἄνω, (ἔξω, μακρὰν) συνών. ἀμετβ. ἀναχωρῶ, ὑπάγω, πορεύομαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ὀπίσθεν· ἀποπλέω, κυρίως ὅμως πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω· μάλιστα εἰς τὴν μεσόγειον χώραν, πρὸς τὴν μετόγειον, ἢ πρὸς τὸ πέλαγος· Ξεν. ἴδε καὶ, Ἀνάγω

Ἀπαναίνομαι, Μ. νοῦμαι· Μέτ. Ἀόρ. Α'.

Ἀπηνγκάμην· τελείως ἀρνοῦμαι· ἀπορρίπτω πρόβλημά τι· λέγω τὸ ὄχι· Ἰλ. Η. 185. ν. , ἀπηνήναντο ἕκαστος· Ὀδσ. Κ, 297. δεύ 3είλω, μετ' αἰτ. καὶ γεν.

Ἀπαναισιμόω· παρ' Ἱπποκρ. = Ἀπαναλίσκω, καταναλίσκω, καταπρώγω.

Ἀπαναισχύνομαι, παρὰ Χρυσοστόμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπαναισχυντέω· ἀμφίβ.

Ἀπαναισχυντέω, ῶ· (ἀναίσχυντος) ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, πράττω ἢ ὁμιλῶ τι χωρὶς ἐντροπήν, εἶμαι τόσον ἀδιάντροπος, ὥστε κάμνω ἢ λέγω τι ἀδιάντροπον καὶ πλήρες αἰσχύνης καὶ ἀδοξίας· αὐθαδιάζω, εἶμαι αὐθάδης καὶ ἀδιάντροπος, Πλάτ. Ἀπολογ. σ. 31. C.

Ἀπαναλίσκω, Μ. λώσω· τελείως ψθείρω, καταψιλίζω, κατεξοδεύω· ὄθεν

Ἀπανάλωσις, εως, ἡ· (ἀπανίστημι) μεταβίβασις ἀπὸ τόπον· Οὐδτ. μετοίκησις ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· τὸ ἀνίστασθαι, σηκένεσθαι καὶ ὑπάγειν ἀπ' ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· Στράβ. 13, σ. 445. πολύπλανον τὸ ἔθνος, καὶ ταχὺ πρὸς τὰς ἐπαναστάσεις ὅπου ὁ Κορ. διέβρωσεν ἡ Ἀπαναστάτησις ἐκ τοῦ – ἀναστάω, Μ. στήσω, ἐξ οὗ, λαμβάνονται οἱ λείποντες εἰς τὸ, Ἀπανίστημι χρόνοι· Σοφκλ. = Ἀποικία.

*Ἀπαναστάτης, ου, ὁ· ὁ μέτοικος· Εὐστάθ. Ἑρμοτ.

Ἀπαναστομόω, ῶ· Διονυσ. Ἀλ. Γ'. 40. ὅπου τὰ χειρόγρ. ὀρθότερον Ἀναστομόω ἔχουσιν.

*Ἀπανατέλλω, (ἀνατέλλω) ποιῶ τι νὰ ἐκβλαστήσῃ, νὰ γίνῃ ἀπό τι, νὰ ἀναβῇ, νὰ ἐκβῇ ἀπό τι· 2) Ἀμτβτ. ἀύξομαι ἀπό τινος, σηκένομαι ἀπὸ πυθενὰ πεύκης· Αἰσχυλ. Ἀγ. 27. ἀνατέλλω ἀπό τινος· Ὀππιαν. Η. β', 563.

*Ἀπαναχωρέω· ἐπίτασις τοῦ ἀναχωρέω· ὄθεν

Ἀπαναχώρησις, εως, ἡ· τὸ ὑπάγειν, ἀναχωρεῖν· Διόδ. ἐπίτ. τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀπανδόκευτος, ον, (πανδοκεύς) χωρὶς ξενοδόχον, (βίβτην, χαυτζὴν) χωρὶς ξενοδοχίαν, χωρὶς τραπέζας διὰ ξενοδόχους· χωρὶς συμπόσιον· Ζήτ. Ἀνεόρταστος.

Ἀπανδρίζομαι Μ. ίσομαι· εἶμαι τέλειος ἀνήρ, πολιτεύομαι, φέρομαι σὰν ἄνδρας (ἀνδρείως) πρὸς τὸ φλογώδες· Καλλίστρ. Εἰκ. Γ'. ἵσταμαι μὲ ἀνδρίαν ἐναντίον τῆς φλογός, δὲν τὴν ψηφῶ διά τίποτε.

Ἀπανδρόω. ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινα ἀνδρεῖον, ἢ τὸν κάμνω ἄνδρα· καὶ

Ἀπανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος, ἢ ἄνδρας· Εὐριπ. Ἰων 53. καὶ Λουκιαν. Ἑρμοτ.

*Ἀπανεμάω, (ἄνεμος) περιπνέω, περιψυχῶ· καὶ

Ἀπανεμάομαι, ὄθεν τὸ Ἀπηνεμήθη παρ' Ἱπποκ. ἀντὶ, Τπ' ἀνέμου ἔπεσεν.

Ἀπάνευθε, καὶ – θεν· Ἐπίρρ. (ἀπὸ, καὶ, ἄνευθε) ξεχωρισμένα, μακρὰν ἕκτινος, ἀπομερίς, παράμερα· Ἰλδ. Α, 35. πάπάνευθε κιόνων· 2) πρόθ. πάπάνευθε νεῶνα ὡς 4. Α, 48. μακρὰν τῶν νεῶν, ἀντικρὺ τῶν πλοίων· ξεχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος ἀπό τινος· Ἰλδ. Ξ, 189. Τ, 41. Α, 549. Θ, 10. πάπάνευθε θεῶνα κρυφὰ ἀπὸ τοὺς θεούς, χωρὶς νὰ ἰξεύρουν οἱ θεοί. πΑλλ' ἐμοὶ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον· ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίγνεται, εἴπερ καί τις ἀπ' οἰκοῦρι πέσνα οἶκον, γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, ναίει, ἀπάνευθε τοκήων· Ὀδσ. Ι, 34. πτοῦ ἀπάνευθε σέλας ἐγένετο· Ἰλδ. Τ, 374, 378, 356. Λ, 81. πτῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίων καὶ Ὀδσ. Β, 164, 260. Ζ, 204, 223, 236. Ε, 284. πολλάκις τίθεται μετὰ τὴν γενικήν· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄνευ· καὶ ἁπλῶς αὐτὶ τῆς, Ἀπό· ἐν Ἰλ. Τ. 374.

Ἀπανύω, ῶ· Μ. ήσω· Οὐδετ. ῥίπτω, χάνω τὸ ἄνδος, μαραίνομαι· Πλάτ. 2) Μεταφ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν ὑπόληψιν· ὅθεν

Ἀπάνθησις, εως. ἡ· τὸ ῥίψιμον τῶν ἀνθέων, μαρασμός, ξεπεσμός, σμίκρυνσις.

Ἀπανθίζω, Μ. ίσω· (ἄνθιζω) κόπτω ἄνθη, καὶ λουλούδια, ἢ παίρνω τὸ ἄνθος τῶν χόρτων, συλλέγω ἄνθη· Λουκιαν. πάπανθίζειν κατὰ τὴν μέλιττων τοὺς λόγους· πάντὶ τοῦ Ἀνθολογῶ, συνάζω τὰ ὡραιότατα ἀπό τι, οἷον ἀπὸ σύγγραμμάτι· καὶ Αἰσχ. Ἀγμ. 1650. (1673.) πματαίαν γλῶσσαν μοι ἀπανθίσαιν· λαμβάνω τὸ ἄνθος, ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπανθίζομαι. (Μετὰ Γενκ.) συνάζω, μαζώνω τὰ ἄνθη πρὸς ἑαυτόν, ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον ἀπ' ἐμαυτόν συνάζω, ἐκλέγω, οἷον μέλι ἀπὸ βόσκω τὰ ἄνθη καὶ συνάζω τὸ μέλι ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ μέλισσα· Πλούτ. μεταφ. πάπανθίζομαι τὴν ἱστορίαν· καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Β'. ά. 14. πἐγχειρίδια τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἀπηνθισμένα· τὰ περιεχόντα θηλ. συνηγμένον τὸ ἐξαιρετώτατον τῆς παλαιᾶς πολυμαθείας· πὕπνον ἀπ.α κοιμῶμαι, χαίρομαι, ἀπολαμβάνω τὸν πρῶτον μου ὕπνον· 2) πψυχὰς ἀπ.α Αἰσχ. Ἀγμ. 1470. (1452.) Ἀμφ. ὁμως, = φονεύειν, ἀποστερεῖν τὸ ζῆν.

*Ἀπάνθισμα, τό· τὸ κεκομμένον, τὰ συλλεγέν ἄνθος ἢ λουλούδι· 2) τὸ σύναγμα, ἡ Συλλογὴ τῶν ἀρίστων· ὡς πΣοφίας ἀπάνθισμα Ἰλδ. Σχόλ. Παιδ. Ἰσβμ. 8, 32.

Ἀπανθισμός, ὁ· τὸ τῶν ἀνθέων κόψιμον, σύναγμα, σύναξις τῶν ἀνθέων, ἢ τῶν ἀρίστων· 2) Συλλογὴ τῶν ἀνθέων.

Ἀπανθρακίζω, Μ. ίσω, ίσω· παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1546. (1533.) ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, ἢ 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, ψάρια ψημένα στὰ κάρβουνα.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ· οὕτως ὀνομάζονται τὰ ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα ψημένα ὀψάρια, ἢ πλακοῦς, = Ἐπανθρακίς.

Ἀπανθράκισμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐψήθη ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἀπανθρακόω, ῶ· Μ. ώσω· καταχαλῶ τι, καὶ τὸ κάμνω νὰ καταντήσῃ εἰς κάρβουνα· Δίων ἀνθρακόω.

Ἀπανθρωπεία, καὶ, Ἀπανθρωπία· ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπανθρώπου, ἀπανθρωπιά.

Ἀπανθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι· καὶ Ἀπανθρωπέομαι· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπάνθρωπος· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. πἐμέμυλον ὄφις ἀπανθρωπεύονται· βλέπουσι καὶ φεύγουν, ὡς ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὄψιν τῶν ὁμοίων των.

Ἀπανθρωπίζω· ποιῶ τι εἰς ἄνθρωπον· Στροβ.

Ἀπάνθρωπος, ὁ μὴ ἄνθρωπος, ὁ σκληρὸς καὶ ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἄνθρωπος· ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα ἀνθρώπου· 2) Τόπος, γῆ, ἀκατοίκητος ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ἀπ' ὀλίγους ἀνθρώπους κατοικημένη· Λουκιαν· πἜρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ· Τίμων Φλίας· πἀπάνθρωπος καὶ ἀπέσχολος· ὁ ἀποφεύγων τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων· 3) μὴ ἀνήκων, μὴ ἁρμόζων ἀνθρώπῳ.

Ἀπανιστάω, ῶ, καὶ Ἀπανίστημι· ἐγείρω, σηκόνω τινὰ ἀπό τινος, μετακομίζω, μετατοπίζω, ἢ προστάζω νὰ μετοικήσῃ τινας· Ἡρότ. Ζ, 133.

Ἀπανίσταμαι, Μ. στήσομαι· Μέσ. σηκόνομαι καὶ μετατοπίζω, ἀναχωρῶ ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ· πἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος· Ἡρότ. Ι, 86, 87. Θουκ. Α.

Ἀπάνουργος, ου· ον, ὁ μὴ πανοῦργος καὶ ἀπατηλός· ἄδολος, ἁπλοῦς.

Ἀπανούργως, Ἐπίρ. χωρὶς πανουργίαν, ἁπλοϊκῶς.

Ἀπαντεχῆ, (ἅπας) Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρος, παντοῦ, παντοῦ.

Ἀπαντεχόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κάθε μέρος.

Ἀπαντεχόσε, Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρος· σημαίνει στάσιν· Ποιητ. = ἁπαντεχοῦ.

Ἀπαντεχόσε, Ἐπίρ. τὸ αὐτό· σημαίνει κίνησιν· πρὸς πάντα τὰ μέρη.

Ἀπαντεχοῦ, Ἐπίρ. = Ἀπαντεχῆ· Ξενοφ. Παιδ. ς'. 2.

Ἀπαντάω, ῶ· Μ. ήσω· Διόδ. Σικελ. 18, 15. καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. συνήθως, –ήσομαι, (ἀντάω) πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν, συναπαντῶ, εὑρίσκω τινὰ εἰς τὸν δρόμον, ὅστις ἔρχεται ἀπ' ἐναντίας μου, τὸν εὑρίσκω ἔμπροσθέν μου, φιλικῶς τε καὶ ἐχθρικῶς, ἔντε πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ· πἈπ. τινὶ· Ἡρότ. σπανιώτερον μετὰ Γεν. Ξεν. Ἀναβ. Α'. Φοιτῶ, συχνάζω, ὑπάγω εἰς παρουσίαν τινός· Διογ. Λαέρτ. πἀπάντων δὲ πρὸς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους· Ἀποκρίνομαι· Ἰσοκρ. πίσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσεται· Αὐθίσταμαι, ὅ ἐστι, ἵσταμαι ἀπ' ἐναντίας τῶν προσβολῶν τινός· Ἀριστοφ. πέγὼ δὲ ἀπαντῆναι ἐκείνοις βούλομαι· 2) Καταντῶ, ἔρχομαι· Εὐριπ. Ἰων. πτὰ δάκρυα ἀπαντᾷ μοι· ἦγουν ἔρχονται εἰς τὰ ὄμματά μου· Πλάτ. Φίληβ. σελ. 85. β'. ψάλω που· 7) Μοὶ ἐκβαίνει, μοὶ ἔρχεται δεξιά, κατὰ τὸν σκοπόν· πεπεὶ δ' αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία· Οἰκόμ. παρ' Εὐσεβ. Ε'. 26 ὡς τὸ Τουκβρβρ. Δὶν τοὺς ἤρχετο βάστε, δὲν τοὺς ὑπῆγαινε καλὰ ἡ δουλειά· 3) Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ· Στράβ. Λ'. σελ. 138. Οὕτω καὶ τὸ μέσον Lobeck Φρυνιχ. σ. 288. πτοῖς βαρβάροις ἀπαντήσεται Λυσ. ψάλω που εἰς ἡ πράττει· ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι· Θουκ. Δ, ος'. Πλουτ. Παράλ.

*Ἀπαντέλλω, συγκ. ἀντὶ ἀπανατέλλω· Ὀππ. Κυνηγ. 2, 563. ἑνεργ. 2, 97.

Ἀπάντη, Ἐπίρ. παντοῦ, καθ' ὅλα τὰ μέρη, μὲ κάθε τρόπον· πκύκλῳ ἀπάντη· Ἰλ. Η, 186. καὶ Ὀδσ. Θ, 278.

Ἀπάντημα, τος, τό· (ἀπαντάομαι) συναπάντημα, ἢ ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὡς εἰς τὸ Ἀπαντάω.

Ἀπάντησις, εως, ἡ· τὸ αὐτό· Πλουτ. Παρλ. 4. σ. 173. Ῥσκ.

Ἀπαντιάζω· = Ἀπαντάω· Ἀρχύτ. Ζήτ. ἐν τῷ, Συγχαλάω.

Ἀπαντικρύ, Ἐπίρ. ἐπιτετμ. Ἀντικρύ· μετὰ Γενικ. Λουκιαν. ἀντίπερα, ἀντικρ.ς.

Ἀπαντίον, Ἐπίρ. ταυτόν· τῷ ἀντρ. Ζήτ. Ἀντίον.

Ἀπαντλέω, ῶ· ἐξαντλῶ, ἀντλῶ, ἔξω ἢ διόλου· καὶ ἐντεῦθεν, ποιῶ τι ὀλιγώτερον ἢ μικρότερον, μετριάζω· ὀλιγοστεύω· Αἰσχύλ. πάπαντλ. τινὶ πόνους· καὶ Εὐριπ. πάπαντλ. βάρος ψυχῇ· ἐν δὲ Ὀρ. 1675. πὡς ἀπαντλοίεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν· καὶ Πλουτ. Παρλ. Δ. σ. 128. Γ.

Ἀπάντομαι· = Ἀπαντάω· παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 901. κεῖται πἈπάντομαι βιαίως· ἀντὶ τοῦ Ἀνθίσταμαι μετὰ δυνάμεως ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι.

Ἀπανύω· (ἀνύω μω, μσω). ὄθεν ἐν Ὀδ. Η. 324. πτέλεσσαν (οἱ νῆες) ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσω· κ (ὑπκ. σδσ) οὗτος ἔχουσι τὰ χειρόγραφα, ὅπου νῦν Ἀπήγαγον, κεῖται· ὅ ἐστιν, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον εἰς τὰ ὀπίσω· καθὼς λέγεται καὶ τὸ, Ἀνύειν εἰς· τελειώνω τι διόλου.

Ἅπαξ, Ἐπίρ. μίαν φοράν· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδσ. Μ, 22, 350. πβούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι· διὰ μιᾶς, μίαν μόνην φοράν, μίαν φορὰν διὰ πάντα· ὡς τὸ Λατ.

(semel, Bentl. Hor. Sat. 2, 8, 24.) 2) Καθόλου, χωρίς προσδιορισμόν ἀριθμοῦ, γενικῶς, ἅπαξ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀκόλουθον: Μιὰ φορὰ ὁποῦ ἤρχισα θὰ τελειώσω κ' ὅλας, ἔνθα τὸ »μιὰ φορὰ« δὲν προσδιορίζει κυρίως τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' εἶναι ἀντὶ, τοῦ ἤδη, πλέον, ἐπειδὴ κ. τ. τ. Wybt. ep. cr. σ. 193. μάλιστα ἑπόμενον τῇ ἅπαξ καὶ τοῖς τοιούτοις· μὲ μίαν μόνην φοράν· μίαν φορὰν διὰ πάντα. Καθόλου.

Ἁπαξάπας, ασα, απαν· ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζὴ, ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς. Ἀρστφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθτ.

Ἁπαξαπλῶς, Ἐπίῤ. καθόλου, ὁλοκλήρως, παντελῶς, ἐν κεφαλαίῳ, ἐπιτατικ. τοῦ, ἁπλῶς.

Ἀπαξία, ας, ἡ. ἀναξιότης, ἀφαίρεσις ἀξίας. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, τὸ ἠθικῶς κακὸν, ἀντίθτ. τοῦ, ἀξία.

Ἀπάξιος, ον, = ἀνάξιος, ἀφῃρημένος τῆς ἀξίας, μὴ ἄξιος.

Ἀπαξιόω, ῶ, Μ. ώσω· ὑποκάτω τῆς ἀξίας μου νομίζω τινὰ, ἤ τί· »Ἀπαξιῶ τὴν ἀπολογίαν.« Διον. Ἀλ. Ζ'. 34. δὲν καταδέχομαι νὰ ἀπολογηθῶ, ἢ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ διὰ λόγου ἄλλος τις· Ἀποβάλλω, καταφρονῶ τι ὡς ἀνάξιον, ἢ ἄδικον καὶ μὴ ἁρμόζον εἰς ἐμένα, δὲν καταδέχομαι νὰ τὸ κάμω. Λατν. dedignari. »Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιώσας, ἀλλὰ τὸ φρόνημα.« Ἐμποδίζω τι ὡς μὴ εὔλογον, μὴ συμφέρον· Ἀρισταίν. »ἀπαξιῶ ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην«· δηλ. δὲν κρίνω εὔλογον. Ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του. ὅθεν.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ. τὸ νομίζειν τι ἀνάξιον, μὴ εὔλογον, ἀσύμφορον· τὸ νὰ θυμόνῃ καὶ νὰ συγχίζεται τινὰς ἐπάνω εἰς μίαν ἀναξίαν καὶ ἄδικον πρᾶξιν, ἢ συναπάντημα· καὶ ἡ καταφρόνησις ἀναξίου τινός.

Ἀπάορος, ον. Δωρικ. = Ἀπήορος. Πίνδ. Πυθ. Η'. 124. γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίαν, στενοχωρίαν, ἢ ἐντροπὴν, ἢ ἀπομεμακρυσμένος.

Ἀπαππαί, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀππαπαί.

Ἄπαππος, ὁ, ἡ. (πάππος· καὶ α στερ.) κυρίως, ὁ μὴ ἔχων πάππον, πρόγονον· παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 321. »φάος οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός«. ἀντὶ τοῦ, φῶς, λαμπὰς, πῦρ, τὸ ὁποῖον ἔχει πάππον, καταγωγὴν, κατάγεται ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Ἴδης.

* Ἀπάπτω, Ἰων. = ἀφάπτω. Ἡρόδ.

Ἀπαράβατος, ον, καὶ Ἀπαραβάτως, Ἐπίῤ. (παραβαίνω) 1) ὁ μὴ παραβαίνων, μὴ ἀπερνῶν ἀπὸ κοντὰ, μὴ πλησίον διαβαίνων, μὴ μεταβαίνων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ὁ μένων πάντοτε εἰς ἕνα μέρος καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ πολιτικῶν ἢ καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ὡς »ἱερωσύνη ἀπαράβατος.« Ἑβρ. Ζ. 24. δηλ. ἡ παντοτεινὴ, ἥτις μένει πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον πρόσωπον, καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο. 2) Παθ. ὅντινα δὲν παρέβη, δὲν διεπέρασέ τις, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἀθέτησέ τις, δηλ. δὲν ἔπραξεν ἢ εἶπε τι ἐναντίον τῶν ὅσα αὐτὸς προστάζει· ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραβῇ· »νόμος ἀπαράβατος.« ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβῇ, νὰ ἀθετήσῃ, νὰ μεταβάλλῃ τινάς· Πλουτ. Ἠθκ. Η, 248. 9. Ῥσκ.

Ἀπαράβλαστος, ον, (παραβλαστάνω) ὁ μὴ βλαστάνων πλησίον τῶν ῥιζῶν, ὁ μὴ ἐκβάλλων παραφυάδας, (κολοῤῥίζια). Θεόφρ.

Ἀπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) ὅποιος δὲν παραβάλλεται, ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἑνώσῃ νὰ συγκρίνῃ μὲ ἄλλον τινα.

Ἀπαράγγελτος, ον, (παραγγέλλω) ἀμήνυτος, ἄπρακτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμήνυσε, δὲν παρήγγειλε, δὲν ἐπρόσταξε τινάς.

Ἀπαραγγέλτως· Ἐπίῤ. χωρὶς παράγγελμα, μήνυμα.

Ἀπαράγραφος, ον, (παραγράφω) ἀπερίγραφος, ἀπεριόριστος, μὴ ὡρισμένος, μὴ σημειωμένος μὲ ὅρια, σύνορα· ἀσυνόρευτος· Πολύβ. ις. 12.

Ἀπαράγωγος, ον, (παράγω) ὁ μὴ παραφερόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἢ ἀπὸ τὸν σκοπόν του· ὁ στερεὸς εἰς τὴν γνώμην, σταθερὸς, ἀμετάβλητος, ἰσχυρογνώμων, σκληρός. Ἱεροκλ. Πυθ.

Ἀπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ, δὲν δέχεται ἢ δὲν ἐδέχθη τινὰς ὡς ἐναντίον, ἢ βλαβερὸν, ἢ ἀσυνήθιστον· μὴ ἀρεστὸς, μὴ εὐπρόσδεκτος· ἀνάρμοστον, ἄδικον (ἐπὶ πργμ.) 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δεχόμενος τινά. Κυριλ. Ἀλεξ.

Ἀπαράθετος, ον, (παρατίθεμαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἔθεσε τινὰς πλησίον ἄλλου τινὸς, δὲν ἐσύγκρινε μὲ ἄλλον τινα. 2) Ἀπαράθετα λέγονται παρὰ τοῖς γραμματ. αἱ λέξεις, ἢ αἱ φράσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐμαρτυρήθησαν, καὶ δὲν ἐβεβαιώθησαν διὰ παραδειγμάτων καὶ μαρτυριῶν εἰλημμένων ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς· χωρὶς παραβαλμένα παραδείγματα, ἢ μαρτυρίας. Bast. Greg. σ. 348. Διογ. Λαέρτ. Ζ. 180.

* Ἀπαράθραυστος, ον, ὁ θραύσει μὴ ὑποκείμενος, ἄθραυστος, ἀκλινής· Κυριλ.

Ἀπαραιρημένος· Μετχ. πρκμ. παθτ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος, ἐκ τοῦ Ἀφαιρέω. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀφῃρημένος.

Ἀπαραίτητος, ον, καὶ Ἀπαραιτήτως, Ἐπίῤ. (παραιτέομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποβάλλῃ, νὰ παραιτήσῃ, νὰ ἀρνηθῇ, ἢ νὰ ἀθωώσῃ τις· ὅθεν Ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ νὰ παραιτηθῇ, νὰ ἀποφύγῃ τινάς· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ στερηθῇ τινάς. Πλούτρχ. Ἠθκ. Η. 657. 10. Ῥ. »τοῦτο τῶν ἔφων μόνον ἀπαραίτητον ἐστιν«· τοῦτο μόνον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ στερηθῇ τις, εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λείψῃ. »συμπεριφορὰ ἀπαραίτητος« συμπόσιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραιτηθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴν ὑπάγῃ. 5. 470. 6. Ῥσκ. »Ἀπαραίτητος πορεία.« Πλούταρχ. 5. 431. 5. Ῥ. »Ἀπαραίτητον ἱκέτευμα«· παρακάλεμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ τινάς· οὕτω καὶ »κακὸν, κίνδυνος, ἀπαραίτ.« 2) Τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τινὰς νὰ δυσωπήσῃ, νὰ παρακαλέσῃ, νὰ καταπείσῃ· ὡς, »Δικαστὴς, Δικαστὴς ἀπαραίτητος.« ὅποιος δηλ. δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὸν σκοπόν του, αὐστηρὸς, ἄγριος, ἀμετάπειστος, σταθερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἀνεξιλέωτος, ἄσπονδος· »σφοδρὸς καὶ ἀπαραίτητος ἐν τῷ μισεῖν τοὺς τυράννους« μέγας, φοβερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων. Πλτχ. Παράλ. Τομ. Β. 554. 10. Ῥσκ, καὶ Γ. 109. 10. »τῶν ἐνδιδόντων ἀπαραίτητος ἐφεστὼς κολαστής« »ἐκεῖνός τις καὶ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν ἔρως ἑλεῖν τὰς Ἀθήνας.« Γ, 101. 12. »πανταπασιν ἄγριον καὶ ἀπαραίτητον.« Β. 168. 16. »ἐμμένειν τοῖς ἀτρέπτοις καὶ ἀπαραιτήτοις λογισμοῖς« Β. 150. 12. καὶ Β. 231. Β. 557. 12. Β. 570. καὶ 750. 9. καὶ Ἠθκ. 5, 275 καὶ 634. καὶ Θκδ. Γ, 84. »οἵτε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες, ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπέλθοιεν« κ. τ. τ.

Ἀπαρακάλυπτος, ον, (παρακαλύπτω) ἀκάλυπτος, ἀσκέπαστος »ἀπαρακάλυπτος κεφαλή.« Πλτρχ. Ἠθκ. Ζ. 81. 3. Ῥσκ. καὶ Πλάτ. = ἄκρυπτος. 2) ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. (α)

Ἀπαρακαλύπτως, Ἐπίῤ. χωρὶς κάλυμμα, σκέπασμα. 2) ἀναίσχυντα, χωρὶς ντρόπα.

Ἀπαράκλητος, ον, καὶ Ἀπαρακλήτως, Ἐπίῤ. (παρακαλέω). ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ παρακαλέσῃ, νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειαν, ἢ νὰ τὸν καταπείσῃ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀπαρακάλεστος, ἀπαρηγόρητος, ἀπαραμύθητος. 2) Ὅποιος δὲν ἐπροσκαλέσθη πρός τι· ἀπροσκάλεστος. Θκδ. Β, 98. »ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.«

Ἀπαρακολούθητος, ον, καὶ Ἐπίῤ. Ἀπαρακολουθήτως. (παρακολουθέω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖ τις· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τινὰς, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ μὲ τὸν νοῦν του, ἄφθαστος, ἀκατάληπτος. 2) Παρ' Ἀντωνίν. Β'. 16. καὶ Ε'. 6. ἀντὶ τοῦ χωρὶς συνέπειαν, χωρὶς στοχασμὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἐστοχάζετο τινὰς, ἀνέλπιστον συμβεβηκός· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Inconsequent.

Ἀπαράλειπτος, ον, (παραλείπω) μὴ ἀφειμένος, ὅποιος δὲν λείπει ποτὲ, Ἀκατάπαυστος, παντοτεινός· Σχολ. Σοφ. Αἴαντ. 369. 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν λείπει τίποτε.

Ἀπαράλλακτος, ον, καὶ Ἀπαραλλάκτως, Ἐπίῤ. (παραλλάσσω) ὅποιος δὲν μεταβάλλεται, δὲν ἀλλάζει ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε μένει ὁ αὐτός. 2) ὅμοιος κατὰ πάντα, μὴ διαφορετικός. Διόδ. Β'. (30) 50. »ἀπαραλλάκτους τοῖς τῶν καμήλων,« μὴ διαφορετικοὺς ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν καμήλων, ἀπαράλλακτοι καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν καμ. μετὰ δοτκ. καὶ Πλτχ. Παράλ. Δ. 614. 9. Ῥσκ. Ὅμοιος, κατὰ μηδὲν παραλλάσσων, παρόμοιος, Ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλαξία, ἡ· ἀμεταβλητία, ὁμοιότης, σταθερότης. Πλτχ. Ἠθκ. Ι. 439. 4. Ῥσκ.

Ἀπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) Παθητ. ὅποιος δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ, νὰ παραλογίσῃ τις. Αἰσωπ. (16, 5) Ι Ε'. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπατῶν, μὴ λαλῶν τὸ ψεῦδος, ἀψευδής. Ἡσύχ.

Ἀπαραλογίστως· Ἐπίῤ. χωρὶς παραλογισμὸν καὶ ψεῦδος.

Ἀπαράλογος, ον, (παράλογος) ὁ μὴ παράλογος, μὴ ἐναντίος τοῦ λογικοῦ, τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ἢ τῆς πιθανότητος, μὴ ἀπίθανος, μὴ ἀνέλπιστος, μὴ ἄτοπος. Ἰάμβλ. Πυθ. 128.

Ἀπαραμίλλητος, ον, (παρὰ, ἁμιλλάομαι) ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ, νὰ ἔλθῃ τις εἰς ἅμιλλαν, ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐξισωθῇ. Ἰώσηπ.

* Ἀπαράμιλλος, ον (ἅμιλλα) = τῷ προηγμ. »ἀρετὴν ἀπαράμιλλος« ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιόν του εἰς τὴν ἀρετήν.

Ἀπαραμύθητος, ον, καὶ Ἀπαράμυθος· καὶ Ἀπαραμυθήτως, Ἐπίῤ. (παραμυθέομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ δυσωπήσῃ, καταπείσῃ, νὰ παρακαλέσῃ τις. Πλάτ. 2) Ἀπαρηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραμυθήσῃ, νὰ παρηγορήσῃ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 620. »Ὄμμα πωλικὸν, φοβερὸν, ἀπαράμυθον.« φοβερὸν εἶναι τὸ ὄμμα τοῦ ἵππου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ ἡμερώσῃ, πραΰνῃ· »ἀπαράμυθ. κέαρ.« Αἰσχύλ. Προμ. 184. ἀδυσώπητον, ἀπαράκλητον, ἀκατάπειστον, ἀνεξιλέωτον· οὕτω καὶ Πλτχ. »τὸ ἀπαραμύθητον τῆς ὄψεως« τὴν φοβερὰν καὶ ἀγρίαν, ὄψιν. Παράλ. Γ. 461. 12. Ῥσκ. καὶ = ἀπαρηγόρητος. Ἠθκ. Ζ. 313. = ἀνεξιλέωτος, Ἠθκ. Η. 487. 2. ἔνθα συντάσσεται καὶ τὸ, χαλεπός. »πόθεν δὴ τὴν πολιτείαν φοβητέον, ὡς ἀπαραμύθητον καὶ βαρεῖαν« Θ. 146. 6. Ῥσκ. 3) ἀδιόρθωτος, ἀσυμβούλευτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τάξιν. ἢ ὅστις δὲν διορθώθη, δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 466. (τὸ, υ, μακρὸν, ὁ δὲ Αἰσχ. Προμθ. 185 λαμβάνει, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἀθάνατος.)

* Ἀπαράμυθος, ον. = τῷ προηγμν.

Ἀπαράπειστος, ον, (παραπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ ἀπατώμενος, μὴ δεκαζόμενος, μὴ δωροδοκούμενος· ὅθεν Ἀπαράσπειστος.

Ἀπαραποδίστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπαραποδιστος· (παραποδίζω) ἀνεμπόδιστος, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος· Μὴ ἐμπερδευμένος, ἀπερδούκλωτος, ἀπερίπλεκτος· Ὁ μηδέποτε παραποδιζόμενος· ἁπλωνής. Ἀθήν.

Ἀπαραποίητος, ον, καὶ Ἐπίρ. — ήτως· (παραποιέω) ὁ μὴ μεταποποιημένος, ἀψευδής, καθαρός, ἀνόθευτος, ἀδιάφθυστος. Σουίδ. Εὐστάθ.

Ἀπαρασάλευτος, ον, (παρασαλεύω) ὁ μὴ σαλευμένος ἀπὸ τὸν τόπον του, Ἀκίνητος, ἀτάρακτος, σταθερὸς διὰ παντὸς, Ἀμεταπίνητος, ἄτρεπτος.

Ἀπαρασαλεύτως, Ἐπίρ. ἀπαρασάλευτα.

Ἀπαρασήμαντος, ον, (παρασημαίνω) ὁ μὴ σημειωμένος, μὴ ἀποδεδειγμένος, ἀναπόδεικτος, μὴ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους διά τινος σημείου, μὴ περίφημος, μὴ ἐπίσημος, ἄγνωστος, ἀφάνιστος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀπαρασημείωτος, ον, τὸ αὐτὸ (Παρασημείωτος).

Ἀπαράσημος, ον, χωρὶς παράσημα, χωρὶς σημεῖον χαρακτηριστικὸν, ὁ μὴ σημειωμένος, 2) μὴ παραχαραγμένος, μὴ νενοθευμένος. Κύριλ.

Ἀπαρασκευασία, ας, ἡ· ἔλλειψις παρασκευῆς καὶ προετοιμασίας· Ἰκπορ.

Ἀπαρασκεύαστος, ον, (παρασκευάζω) ὁ μὴ παρασκευασμένος, μὴ προετοιμασμένος, ἀνετοίμαστος· Ξεν. Ἀναβ. Α΄.

Ἀπαράσκευος, ον, καὶ Ἀπαρασκεύως. Ἐπίρ. τὸ αὐτό· ὁ αὐτ. Παιδ. Ζ΄. «ἀπαρασκεύους λάβωμεν τοὺς ἄνδρας.» 2) Χωρὶς μεγάλην καὶ πολυτίμους ἑτοιμασίας· ἁπλᾶ, ἁπλοῦς, μὴ πολύτιμος, εὔτηνος· ὁ αὐτ. Ἀποφθ. Γ΄. δ΄ 11. Πλουτ. Ἠθικ. 5. 427. 8. Παρλ. Β. 784. 1. καὶ Γ. 414. Τσετζ.

Ἀπαράσπειστος· νομιζ. ἐσφαλμ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Η΄. 61 ἀντὶ Ἀπαράπειστος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Παραπείθω· ὅποιος δὲν ἐξαπατᾶται, δὲν παραπείθεται, δὲν δωροδοκεῖται.

Ἀπαρᾶσσω, καὶ -ἄττω· Μ. ξω· ἀποκόπτω, μιτὰ βίας ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω τι, καὶ τὸ ῥίπτω· π. χ. ῥίπτω ἐκ τοῦ πλοίου. Ἡρόδ. 8. 90. «τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὼς βάλλοντες ἀπήραξαν καὶ ἐπέβησάν τε καὶ ἔσχον αὐτήν.» Θεόδ. Ζ, 63. «ἢν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαρᾶξητε = τῷ Λατν. decutere, «τοῦ ἵππου.» Ἡρόδ. Ε, 112. ῥίπτω τὸ κομμάτιον κεφάλι εἰς τὴν γῆν. Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Χ. 497. «Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε, αὐτὴ σὺν πήληι, κάρη.» Π. 116. «ἀντικρὺ δ' ἀπάραξεν» ὑποσημαίνει δὲ τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἀποτομον ἀποκοπὴν, τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀπρόοπτον καὶ κρατερῶς ἀποκόψαι. Σχολ. καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 101. 7. (987) «οὐδὲ κραδ' ἁπαρᾶξαι βίου τοῦ στυγεροῦ θέλει, μολών·» καὶ εἰς δὲν θέλει νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν (μαρὰν τῆς μισητῆς ταύτης ζωῆς.) ἐλευθερῶν με, ἀπαλλάττων με τοῦ μισητοῦ τούτου βίου· Ζήτ. καὶ Ἀράσσω.

Ἀπαρασχημάτιστος, ον, ὅποιος δὲν παρασχηματίζεται, δὲν παίρνει ἄλλο σχῆμα, μορφὴν· ἀμετάβλητος· «ἀπαρασχ· τῷ οὐδετέρῳ ὀνομαι· τὸ μὴ λαμβάνον τὴν μορφὴν καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ οὐδετέρου γένους. Γραμ. Εὐστάθ. Ἐτυμ. Μ.

Ἀπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) ὁ μὴ παρατηρημένος, τὸν ὁποῖον δὲν παριτήρησε, δὲν παρατηρεῖ τινάς· Ἰωάνη. Δ΄. γ΄ 3.

Ἀπαρατηρήτως, Ἐπίρ. χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος· ον (παρατίλλω) ὁ μὴ μαδημένος τὰς τρίχας, ἀμάδητος· Λουκιαν. «δασὺς (κατὰ τὰ σκέλη, ἀπαράτιλτος τὸ γένειον·» καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 279.

Ἀπάρατος, ον, (ἀρά) κατηραμένος, ἄξιος κατάρας, κυρίως ὅμως, ὁ ἄξιος τοῦ νὰ εὐχηταί τις νὰ ἀποθωχῇ, τοῦ ὁποίου τὴν ἔλλειψιν καὶ ἀποθώξιν εὔχεταί τις καὶ ἐπιθυμεῖ. (υ - υ).

Ἀπαράτρεπτος, ον, καὶ Ἐπίρ. — τρέπτως. (παρατρέπω) ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀπαρασάλευτος, ἀκίνητος, σταθερὸς, ἀψευκτος, ἀδυσώπητος· ὡς πάπαρ. κρίσις.» 2) φόρεμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη νέον, δὲν ἐγυρίσθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν. Φρύνιχ.

Ἀπαράτρυτος· Ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀπαράτρωτος. Φαβ. Λεξ. τὸ ὁποῖον ἔρμ. διὰ τοῦ, Ἀπαρασάλευτος. λίαν ἀμφ.

*Ἀπαράψαρτος, ον, ὁ μὴ παραψειρόμενος, ἄψαρτος. Διονυσ. Ἀρεοπαγ.

*Ἀπαράψορος, ον (παραψείρω) μὴ διεφθαρμένος, = τῷ Ἀπαράψαρτος. Κυρλ.

Ἀπαραφύλακτος, ον, (παραφυλάσσω) ὁ μὴ φυλαττόμενος, μὴ παρατηρούμενος, ἀρρούρητος. Μέτ. ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος, ἀπροφύλακτος, μὴ προνοῶν, μὴ φυλάττων τὸν ἑαυτόν του. Αἰσωπ. (υ).

Ἀπαραφυλάκτως, Ἐπίρ. χωρὶς προσοχὴν καὶ προφύλαξιν. Ἰδὲ τὸ προηγ.

Ἀπαραχάρακτος, ον, (παραχαράσσω) ὁ μὴ παρακεχαραγμένος, μὴ ἔχων νοθον χάραγμα, μὴ νοθευμένος. Ἀπείρατος, ἀκέραιος, ἀβλαβής.

Ἀπαράχυτος, ον, (παραχέω) εἰς ὃν δὲν ἐχύθη τι, μεθ' οὗ δὲν ἐσμίχθη ἄλλο τι, μὴ ἀναμεμιγμένος. «ἀπαράχυτος οἶνος» ἴσως = ἀθαλάσσωτος οἶνος, κρασὶ ἀκρατο, ἄδολον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀναμετώθη μὲ νερόν. «ἀπαράχυτον ὕδωρ» νερὸν μὴ μεμιγμένον οἴνῳ, καταχρστ. Ἰλιάδ. Ἀλεπ. Ε, 16. Ἐκδ. Βορ. Πλουτ. Ι. 35. 11. Γ.

Ἀπαραχώρητος, ον, (παραχωρέω) ὅποιος δὲν παρασαλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του, ὁ ἱστάμενος σταθερῶς, ὁ ἀνδρεῖος. Πολύβ. 61. Πλουτ. Ἠθικ. 5. 32. 14.

Ἀπαραχωρήτως, Ἐπίρ. χωρὶς παραχώρησιν.

*Ἀπάρβολος κρίσις, ἡ· γραφὴ, κρίσις, κατηγορία, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, ὅταν δὲν προκατεβάλλουτο, δὲν ἐδίδοντο εἰς τὸ κριτήριον ἀργύρια διὰ νὰ χρητιμεύουν ὡς παρακαταθήκη, ἐνέχυρον (caution) καὶ ἀσφάλεια, ἐὰν ὁ ἐνάγων χάσῃ τὴν κρίσιν. Boeckh. Ath. Staatsh. 2. σ. 408.

Ἀπαργία, ας, ἡ· χόρτον τι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κείτονται κατὰ γῆς. Θεόφρ. Φ. Ἱ. Ζ. 9.

Ἀπάργμα, τος, τό· (ἀπάρχομαι) = Ἀπαρχή, Πλουτ. Ἠθικ. Ζ. 281. 1. Τσετζ. Ἀριστοφ.

Ἀπαργυρίζω. Μ. σω. πωλῶ τι καὶ παίρνω μετρητὰ (πωλῶ τι μὲ ἄσπρα πεσίνι) Θεμιστ. «τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων.» κάμνω τὰ πράγματα ἄσπρα.

Ἀπαργυρισμός, ὁ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ πρᾶγμά του ἄσπρα, ὁηλ. πωλῶντάς το νὰ παίρνῃ πεσίνι τὰ ἄσπρα.

Ἀπαργυρόω, ῶ, Μ. ώσω. = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρέγκλητος, ον, ὅποιος δὲν παρεγκλίνει, δὲν ἐνδίδει δὲν λυγίζει, ἀμετάβλητος, σταθερὸς, στερεός.

Ἀπαρεγχείρητος, ον καὶ Ἐπίρ. — ρήτως. (παρεγχειρέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ βάλῃ χεῖρα ἐπάνωτου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀπείρακτος, ἀκατηγόρητος, ἄψυκτος, διορθώσεως ἀνεπίδεκτος, καὶ τοσοῦτον ὅμοιος μὲ ἄλλοτι ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὁμοιότερος. ἐντελῶς ὅμοιος. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ΄. Α΄. 161. καὶ Διόδ. Σικ. «ἀπαρεγχειρήτως ὡμοιωμένον·» ἐντελῶς ὅμοιον, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ παραμικρὸν· ἀντὶ δὲ τοῦ «Ἀμεμπτος,» Ἄφθογος. Τίμ. Λοκρ.

Ἀπαρέγχυτος, ον, ἐκεῖνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχυσε κάνένας τι, διὰ νὰ τὸν νοθεύσῃ. = Ἀπαρέγχυτος. Ἀθήν. Ζ΄. ἀμφ.

Ἀπαρεμπόδιστος, ον, (παρεμποδίζω) = Ἀπαραπόδιστος· ἀμφ.

Ἀπαρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) ὁ μὴ σαφῶς παρεμφαίνων, ἀποδεικνύων, καὶ σημαίνων, τὴ διορίζων τὸ πρόσωπον· μετὰ γενικ. Διονύσ. περὶ συνδ. σ. 83 ὑπὸ Schaef. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ ἀπαρέμφατος· ἔννομ· ἔθωσεν τὸν ἐγκλισιν.

Ἀπαρεμφάτως, Ἐπίρ. κατὰ ἀπαρέμφατον τρόπον.

Ἀπαρενθύμητος, ον, καὶ Ἐπίρ. — μήτως· (παρενθυμέομαι)· ὅποιος δὲν θυμᾶται, δὲν παρατηρεῖ τὰ πράγματα ἐπιπολαίως, ὁ ἀκριβῶς στοχαζόμενος αὐτὰ, ἀκριβὴς, πρεσεκτικός. Ἀντωνῖν. Γ΄. π. καὶ ς΄. 53. 2) Παῦλ. μὴ ἐπιπολαίως ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας παρατηρημένος (τὸ υ, μακρόν.)

Ἀπαρενέχλητος, ον, (ἐνοχλοῦμαι) ἀνενόχλητος, ἀτάραχος, ἥσυχος. Πλούταρχ. Ἠθικ. Τόμ. 6. 448. 10.» εὐθυμοι καὶ ἀπαρενόχλητον ταῖς πανδικαῖς λύπαις τὸν τῆς ζωῆς χρόνον διάγειν.»

*Ἀπαρέσασθαι. Ζ. Ἀπαρέσκω.

Ἀπαρέσκω, Μ. ρέσω, (ἀρέσκω, Ἀνμλ.) δυσαρεστῶ, δὲν ἀρέζω, δὲν φαίνομαι ἀρεστὸς εἰς τινα (τινί καὶ τινά.) Πλουτ. Ἠθικ. 5. 18. 12. Τσετζ. «τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν» καὶ Παρλ. Δ. 201. 4. καὶ Λαέρτ. «καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπαρέσκει αὐτῷ.» 2) Μασ. «Ἀπαρέσκομαι τινί.» Ἠρθν. δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ αὐτὸν, τὸν ἀποβάλλω, τὸν ἀποβλίπτω. «οὐ μὲν γάρ τι νεμεσητὸν, βασιλῆα ἀνδρα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.» δὲν εἶναι παράξενον οὐδ' ἀξιόμεμπτον ἐὰν τις βασιλεὺς ὢν ὀργισθῇ (δὲν τῷ ἀρέσῃ) κατ' ἐκείνου ὅστις γίνεται πρῶτος αἰτία τῆς διαφορᾶς καὶ ἔριδος. Ἰλιάδ. Τ. 183. Ἄλλος δὲ παρεβλ. μὲ τὸ ἐν στίχ. 179 ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ὡς ἀκολούθως, Δὲν εἶναι ἄξιον οὐδ' ἁρμόστον Βασιλέως νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ φίλος ἐκείνου, νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν δυσαρέσκειαν ἀπ' ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου αὐτὸς πρῶτος ὠργίσθη, πρότερος ἀρχίσας τὴν ἔριδα καὶ διαφοράν· σθεν μετ' αἰτ. ζητῶ, πάντως νὰ ἀποκτήσω πάλιν τὴν φιλίαν τινος, νὰ γίνω πάλιν εἰς αὐτὸν ἀρεστὸς, τὸν ἡμερώνω, τὸν φιλιώνω μὲ ἐμαυτόν. 3) Παρὰ τοῖς Μτγιστρ. δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι, δὲν εὐχαριστοῦμαι. Εὐρπ. Ἰων. 745. «μὴ ἀπάρεσκέ πωι μὴ λυπήσαι, μὴ δυσαρεστήσαι.

Ἀπάρεστος, ον, δυσάρεστος, μὴ ἀρεστός.

Ἀπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) καὶ Ἀπαρηγορήτως. Ἐπίρ. = Ἀπαραμύθητος, μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, μὴ παρηγορούμενος. Πλτχ. Ἠθικ. Ι. 554. 4. «ἀπαρηγόρητος ἔστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος» καὶ Πρλ. Ε. 525. 3. «ἐπεὶ οἱ φυγάδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι» 2) ἀχόρταγος, ὑπερβολικὸς, ἄμετρος. «ἀπαρηγόρητοι πλεονεξίαι» Πρλ. Β. 804. 12. Μάριος. Β. «ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῆς» Ε. 111. 10. «κυνάρια ἐκτόπως μάχιμα καὶ ἀπαρηγόρητα» Ε. 514. 11.

Ἀπαρήγω. Μ. ήξω· (ἀπό, ἀρήγω) ἀπομακρύνω τι κακὸν, καὶ βοηθῶ, διαλυσεντεύω τινὰ ἀπ' αὐτό.

*Ἀπαρής, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ ἀπηρής.

Ἀπαρθένευτος, ον, (παρθενεύω) 1) ἡ στερηθεῖσα, ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενίαν, μηκέτι παρθένος οὖσα. 2) ἀνάξιον, ἀνάρμοστον, τὸ ὁποῖον δὲν τερπάζει, δὲν ἁρμόζει εἰς μίαν παρθένον. Εὐρπ. Ἰφγ. ἐν Αὐλ. 998 (999.) καὶ Φοίν. 1729. (1753.) Ἀλλως. Μὴ ἀποβαλὼν τὴν παρθενικὴν σεμνότητα καὶ κοσμιότητα, ἀκέραιος, κα-

θαρά· καθαρός, ἀκηλίδωτος ὡς μία παρθένος, Σοφοκλ. Ἱππόνῳ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐντεῦθεν παρέλαβεν ἡ συνήθεια τὸ Ἀπάρθενος, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, «ἀπάρθενον κορίτζιν» λέγουσι. ἰδὲ καὶ Ἀθήν. 14. σ. 254. Schw.

Ἀπάρθενος, ον, (παρθένος) 1) ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος· ἐκείνη, ἥτις διὰ τῆς μετὰ ἀνδρὸς συνουσίας ἔχασε τὴν παρθενίαν της. Θεόκρ. Β. 40. «ὃς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν» 2) παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑκ. 610. «Παρθένος ἀπάρθενος· ἀντὶ τοῦ, Δυστυχής, = δυσπάρθενος.

Ἀπαρθρόω, ῶ· (ἄρθρον) ἐκβάλλω, ξεχωρίζω τὰ ἄρθρα, πῖς τὸ ζωϊκὸν σῶμα, ἐξαρθρώνω, ξεχωρίζω ἓν μέλος ἀπὸ τὰ ἄλλα, καταμελίζω. Ἱπποκρ. σ. 797.

Ἀπαριθμέω, ῶ, Μ. ἤτω· ἀριθμῶ, μετρῶ τὸ ὅλον, ἀποπληρῶ τὸν ἀριθμόν, λογαριάζω, ἀριθμῶ πολλὰ πράγματα ἓν πρὸς ἕν, ἀριθμῶ συλλαβὰς καὶ λέξεις, ὅταν δηλ. ἀναγινώσκω ἀργά· «ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσιν» Ἰσοκρ. 2) πληρώνω τι σωστά, ἢ τὸ ξαναπληρώνω. Πλουτ. Ἠθ. Η. 82. 3. «ἔπειτα ἀπαριθμήσας τοκιστὰς καὶ πραγματευτάς.»

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ὅλου ἀρίθμησις, καταμέτρησις. κ. τ. τ. ἰδὲ τὸ πργμ. Θεόδ. Ε, 20.

Ἀπαρίνη, ης, ἡ· χόρτον τι, ὃ καὶ Ὀμφαλόκαρπος, ἡ Ὀμφακόκαρπος· καὶ Φιλάνθρωπος, καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) φιλεταιρίας, καὶ φιλίστιον· λέγεται. Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ. 14. καὶ Διοσκ. Γ. 92. Αν. Galium aparine. (∪∪–) ὅθεν

Ἀπαρινής, ές, ὁ ἐκ τῆς ἀπαρίνης γινόμενος. Νικάνδρ. Θηριακ. 953. «χυλὸν ἀπαρινέα·» ἀντὶ τῆς, ἀπαρίνης.

Ἀπαρκέω, ῶ, Μ. ἤτω. φάνω, εἶμαι ἀρκετός. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 2) Μεσ. εἶμαι εὐχαριστημένος· ὁ δ' Αἰσχ. Ἀγμ. 389. (373) «Ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν» μεταχειρίζεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τὸ Ἐνεργητικόν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1768. «ἀλλ' εἰ τό δ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, τοῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ.» Ἂν τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα καὶ ἡ ἀπόφασίς του, τοῦτο θέλει εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἀρκετόν, ἤ, ἀρκοῦν τόσαι λόγοι.

Ἀπαρκής, ές, ὁ ἀρκῶν, ἱκανός, ἀρκετός. = ἀρκής.

*Ἀπαρκούντως. Ἐπίρ. τοῦ ἐνεργτ. ἐνεστῶτος τῆς μετοχῆς τοῦ ἀπαρκέω· ἀρκετά, ἱκανά.

Ἀπαρκτίας, ου, ὁ· (ἄρκτος)· ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐρχόμενος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «ἀπαρκτίαι» (ἄνεμοι) «καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου πρὸς τὸ μεσημβρινὸν πνέων.» Πλτχ. Ἠρλ. Ε. 295. καὶ (ὁ Τραμουντάνα). ἐκ τοῦ

*Ἀπάρκτιος, ία, ιον· (ἄρκτος) ἐκ Βορρᾶ, ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῷος 2) ἀνήκων εἰς τὸν ἀπαρκτίαν ἄνεμον. Δικαίαρχ.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι. Ἀρνοῦμαι παντελῶς, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω. «Ἀπαρνοῦμαι τὴν πεῖρασιν.» Θουκυδ. ς'. 56. ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι, δὲν στέργω τὸ ζήτημα, τὸ πρόβλημα· λέγω τὸ, ὄχι. Πλρχ. Ἠθ. Η. 39. 3. Ὅτε «ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας» καὶ Σοφοκλ. Ἀντγ. 444. μετὰ πλεον· τοῦ μή, «καὶ ψηφὶ δρᾶται κ' οὐκ ἀπαρνοῦμαι τό μή.» Φιλκτ. 527. «χ' ἡ ναῦς γὰρ ἥξει, κ' οὐκ ἀπαρνησήσεται» οὕτω καὶ Τρχν. 480. Αἰ. 96. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄπαρος· ὅθεν

Ἀπάρνησις, εως, ἡ· ἄρνησις τινὸς πράγματος, τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τό, ὄχι.

Ἀπαρνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ λέγων τό, ὄχι.

*Ἄπαρος, ον, ὅποιος ἀρνεῖται, ἀποβάλλει, δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τι, ὅποιος λέγει τό, ὄχι. Πολυδ. καὶ Σουϊδ. Μετὰ πλεον. τοῦ, μὴ καὶ ἀπαρμῳ. Ἡρωδ. Γ'. 99. «οὐδὲ ἄπαρνος ἐστὶ μὴ μὲν νοσέειν» καὶ αὐτὸς λέγει μὲν ὅ,τι δὲν εἶναι ἄῤῥωστος, ὅτι εἶναι γερῤῥός. ὁ δὲ Σοφοκλ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γεν. Ἀντγ. 435. «ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατον δὲν ἠρνεῖτο τί ποτε, εἰς ὅλα ἔλεγε τό, ναί. 2) Παθτκ. πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠρνήθη, δὲν τὸ ἐδέχθη τινάς, εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ ἔπραξεν ἢ ὅτι δὲν τὸ ἔχει, δὲν τὸ ἔλαβε κ. τ. τ.

Ἀπάρνυμαι, παίρνω, ἀμαιρῶ τι ἐκ τινος· (τί τινός).

Ἀπαρόδευτος, ον, (παροδεύω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον, ἢ κοντὰ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι κανένας δρόμος, κάμμία ἔξοδος, ἢ εἴσοδος, ἄβατος, ἀπρόσβατος, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ, οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ.

*Ἀπαρόξυντος, ον (παροξύνω) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀῤῥωστίας. Ἀλέξ. Τρ. 10, σ. 577.

Ἀπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) ἐκεῖνος ὃς τις δὲν παρορμᾶται, δὲν παρακινεῖται, δὲν ἐμβαίνει εἰς τινα κίνησιν, δὲν παρωρμήθη, δὲν παρεκινήθη, δὲν ἐμβῆκεν εἰς τινα κίνησιν· ἀκίνητος, ἀμελής, ὀκνηρός. Θεαγ. Γαλ. σ. 695.

Ἀπαῤῥενόω, ῶ, Μ. ώσω, κάμνω τινα ἀῤῥενα, ἀνδρεῖον, καθὼς καὶ τὸ, Ἀπανδρόω· ἀπὸ τοῦ, Ἄῤῥην. Θεόφρ. Ἱστ. φ. 7, 4.

Ἀπαῤῥησίαστος, ον, (παῤῥησιάζομαι)· ὁποιος δὲν ὁμιλεῖ παῤῥησίᾳ, ἤτοι ἐλευθερ. Πλούταρχ. Ἠθ. Στ. 187. 10. Ὅτε. «τὸ ἀπαῤῥησίαστον ἀφεῖλον καὶ ἀγενείων» καὶ 252. 4. καὶ Cic. ad Att. 9, 2.

Ἀπαρτίς, εως, ἡ· (ἀπαίρω) ἀναχώρησις εἰς τὸ ταξεῖδι ον, μίσυμα. Διον. Ἅλ. 2) ἐνίοτε καὶ ἐνεργτ. τὸ λαμβάνειν καὶ σηκώνειν τι ἀπὸ ἕνα τόπον.

Ἀπαρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀρτάω) κρεμῶ τι μακρὰν που, παράμερα κρεμῶ τι, ὄχι καθόλου, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι, ἀποσπῶ τι ἀπό τινος (τί τινος) παρὰ δὲ Θεόδ. = ἀπαίρω, ἀπάγω, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, 3, 21. «ἐς ἄλλοτρίην πᾶσαν ἀπαρτήσαντες» περιεδέντες εἰς χώραν ἀλλοτρίαν ἄγνωστον καὶ ξένην ὡς πρὸς ἡμᾶς. 2) Ἀρεμνῶ προσηλόνω τι εἴς τι ὥστε νὰ κρέμαται, νὰ ἦναι ἐξηρτημένον ἀπ' αὐτό. Καθόλου δὲ, κρεμνῶ, προσηλόνω, Πλτχ. Ἠρλ. Δ. 662. 9. «αὐδὲς ἕτερος νόμους ἀπήρτησε τὸ πλῆθος» ἐξήρτησε τὸν λαὸν ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἔκαμεν ὅλως ἐξαρτώμενον, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέρος του, τὸν ἔκαμε νὰ χρέμαται ἀπὸ τὸ θέλημα καὶ τὰ νεύματά του· καὶ Παθτ. «πολὺ τῆς Μαρίου γνώμης ἀπηρτημένος» ὅλος παραδομένος, ὑποκείμενος εἰς τὰ θελήματα καὶ τὰ νεύματα τοῦ Μαρίου. — Καὶ μετὰ δοτ. Ἠθ. 5. 401. 3. «ἀπηρτημένος τούτοις ὁ κωμικὸς» ἐξαρτώμενος, ὡς ἀπὸ τὸ μέρος τούτων.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ· τὸ κρεμῶ τι ἀπό τινος, κρέμασμα ἐκ τινος. 2) τὸ ἐξαρτᾶσθαι, ὑποκεῖσθαι τινί.

Ἀπαρτί, (ἀρτί) Ἐπίῤ. = Ἀπαρτίως, ἐντελῶς· διόλου, ἀκριβῶς, ἴσια, ἴσια· μήτε παραπάνω μήτε παρακάτω, ἐπὶ ἀριθμήσεως. Ἡρόδοτ. Ε'. 53. 2) ὅλο τὸ ἐναντίον, συνήθ. προστιθεμ. Τοῦ μᾶλλον 3) Ἐπιτρ. τοῦ ἄρτι, τώρα ἐπάνω, ἴσια ἴσια τώρα, τώρα παρευθύς· ἔνθα κατ' ἀκριβεστέρας Γραμ. πρατηρ. πρέπει νὰ γράφηται, ἀπάρτι, Ἀριστοφ. Πλτ. 388. 3) Ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τώρα κ' εἰς τὸ ἑξῆς. Ἀνέκδ. Βεκ. Ι. 79. ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγλ. «Ἀπάρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανόν.» (υ–υ)

Ἀπάρτια, ων, τὰ. = Ἔπιπλα. Πολιδ. Γ'. 18. καὶ 19. μόμπλα.

Ἀπαρτία, ας, ἡ· = Ἀπάρτισις, ἐκπλήρωσις, ἀποτελείωσις. 2) Παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, Ἀποσκευή. 3) Παρὰ Πολυδ. καὶ τοῖς μετγνστρ. ἀντὶ τοῦ, πώλησις τινὸς πράγματος διὰ τοῦ κήρυκος· (πώλησις εἰς τὸ Μεζάτ, μὲ τελάλι) καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Ἀποῤῥύειν, ἀποκηρύττειν, Ταραντῖνοι. Ζήτ. Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, = Ἀπαρτίως καὶ ἀπαρτί Ἐπίῤ. Μετοχ. τοῦ ἐνεργτ. ἐνστ. ἐκ τοῦ ἀπαρτίζω· τέλεια· ἐντελῶς. Διογ. Λαέρτ. 7. 1. 60.

Ἀπαρτίζω. Μ. ίσω, (ἄρτιος) ἀποτελειόνω τι, τὸ κάμνω ἐντελές, ἕτοιμον, ἑτοιμάζω, ἀποτελειόνω, πλῆρες ἢ ὁλόκληρον ποιῶ. Διονσ. περὶ Συνθ. σ. 296. Schaef. 2) Παθ. διαιροῦμαι ἀκριβῶς καὶ χωρὶς ὑπόλοιπον, διαμερίζομαι, ἁπανωῦμαι. «Ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.» Ἰώσηπ. Διαιρεῖται, μερίζεται. 3) Οὐδέτ. εἶμαι ἐπιτηδειος (τεριάζω), = Ἁρμόζω. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 8. παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 371. (360) «σπουδὴ οὐκ ἀπαρτίζει πόδα· πιθανῶς ἐσφαλμ. ἀντὶ, Καταρτίζει· 4) ἐξισοῦμαι, γίνομαι ἀντάξιος, Ἀριστοτ. Πολτ. Ε, η, 22. ἔκδ. Κορακ. ὁ Πλτχ. δὲ ἐν Ἠθ. Γ. 809. 4. λέγει καί, «ἀπηρτισμένος στίχος.»

Ἀπαρτιλογέω, ῶ. Μ. ήσω. παρ' Εὐσταθ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρτια βάζω.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ· ὁ ἀπάρτιος λόγος, ὁ ἐντελής, τέλειος ἀριθμός, λογαριασμός· (ἡ γεμάτη σοῦμα· σωστὸς λογαριασμός). Ἡρόδ. Ζ. 29. «ἀλλ' ἦτοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμεῦ πεπληρωμένη.»

Ἀπάρτιον προγράφειν. Πλούτ. ἐν βίῳ Κικ. 27. νὰ ἐκβάλλῃ τις τὰ πράγματά του εἰς πώλησιν (μιζάτ, Action). = auctionem bonorum proscribere. Ἡ ὑπὸ κήρυκι τῶν ἐπίπλων πρᾶσις. Πολυδ. πιθανῶς ἐκ τοῦ, Ἀπαρτία. Ἀριθ. 3.

Ἀπάρτισις, εως, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, τελειοποίησις.

Ἀπαρτισμός, ὁ· τὸ αὐτό. Λουκᾶς ΙΔ'. 28. Παρὰ Διον. Ἅλ. Συνθ. 24. ἀντίκειται τῷ Πλάτος, ἀντὶ τοῦ, ἰδιαιτέρα ἰδιότης.

Ἀπαρτιστικός, κή, κόν· ὁ ποιῶν τι ἄρτιον, τέλειον· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαρτισμόν, καὶ τελειοποίησιν.

*Ἀπαρτιτόκος, ον = ἀρτιτόκος, ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γεννήσας. Ἐπιγρ.

Ἀπαρτίως, Ἐπίῤ. = Ἀπαρτί.

*Ἀπαρυστέος, έα, έον. Ῥηματ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ ἀπαρύτω, πρέπει νὰ ἀπαντλήσωμεν, νὰ ἐνγάλωμεν, νὰ ὀλιγοστεύσωμεν, νὰ σμικρύνωμεν, νὰ μετριάσωμεν. «Ἀπαρυστέον τε τῶν ἀπειλῶν ταυτησί.» Ἀριστοφ. Ἱππ. 928. (921)

Ἀπαρύτω, = Ἀπαρύω. = Ἀπαντλέω. Ἡρόδ. Δ, 2. Ἀριστοφ. (Ἱππ. 928) ἐξαντλῶ καὶ μεταφ. Ὀλιγοστεύω, ἐλαττόω, μετριάζω. Πλτχ. Ἠρλ. Β, 314. 1. «τῶν μεγάλων καὶ ὑπερόγγων εὐτυχιῶν ἀπαρύτειν» καὶ 603. «συμφορᾶι οὐ τοσοῦτον τῆς δυνάμεως, ὅσον τῆς αἰσίας ἀπαρύσασαι.» Ἠθ. 6. σ. 278. 3. 8. σ. 178. 10. «τὸ τραχὺ καὶ σφοδρὸν τῆς ὀργῆς ἀπαρύτειν.» 8. σ. 311. 2. (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Ἀπαρχαΐζω. Μ. ίσω. ποιῶ τι ἀρχαῖον, παλαιόν· παρ' Ἀθην. Α'. 117. διά τινος πλαισίας ὀνομασίας δίδω εἰς τι ὑπόληψιν τῆς ἀρχαιότητος. Παρασταίω κατ' ἀρχαῖον τρόπον, εἰς ἀρχαίαν μορφήν. Παθτ. παλαιόνω, εἶμαι παλαιός, γίνομαι παλαιός.

Ἀπαρχαιόω, ῶ· τὸ αὐτό· «λέξις ἀπηρχαιωμένη» «Διον. Ἅλικ. παμπάλαιος σκουριασμένη φράσις, φράσις, ἥτις ἔγινε παλαιά, δὲν συνηθίζεται πλέον.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ· καὶ Ἄπαργμα, τό· (ἀπάρχομαι) ἡ πρὸς τοὺς Θεοὺς γινομένη προσφορὰ καὶ ἀφιέρωσις τῶν πρώτων καρπῶν, καθὲ προσφορά, κάθε δῶρον ἀπὸ πρωτοφαντὰ πράγματα, καὶ καθόλου, κάθε πρῶτον χάρισμα, φόροι συνιστάμενοι εἰς πρωτοφαντὰ πράγματα. Θεόδ.

Στ, 20. «Συρακουσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ εἰσφέρεται» φόρος, τὸ ἐτήσιον δόσιμον, ἡ δεκατία. Ξεν. Οἰκ. Ε'. «Θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχειν (ἡ γεωργία)» Προσφορά, ἀφιέρωμα, τὸ ἐξαίρετον καὶ θεῷ εἰς θυσίαν προσαγόμενον, κ. τ. λ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 150. 2) τὰ ἴδια πρωτοφανῆ πράγματα, οἱ πρῶτοι καρποὶ καθ' ὅσον αὐτοὶ προτφέρονται τοῖς θεοῖς θυσία. 3) Ἐν τῷ θυσιάζειν λέγονται Ἀπαρχαί, αἱ ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου κεπτόμεναι τρίχες, καὶ τὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κοπτόμενα κρέατα διὰ θυτίαν, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν παπαρχαί λέγωσιν· τὰ κατὰ τοὺς λόγους πρῶτα γυμνάσματα, παραδείγματα, σχέδια, δοκιμαί, ἀρχαί· τὰ πρῶτα συγγράμματα Ἰδὲ Θεόδ. Γ, 58. «Ἀποβλέψατε γάρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων θήκας, οὓς ἀποδανόντας ὑπὸ Μήδων . . ἐτιμῶμεν κατ' ἕκαστον ἔτος . . . ὅσατε ἡ γῆ ἡμῶν ἀγαθίδιον ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες» καὶ Πλτχ. «ἀνθρώπων ἀπαρχὴν εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλειν» Πρλ. Α. 31. 3. καὶ 97. 2. 4) Τὸ πρῶτον καὶ τιμιώτερον· καὶ ὁ πρῶτος παντὸς τοῦ ἔθνους πιστεύσας· ὁ τὸ σωτήριον κήρυγμα δεξάμενος πρῶτος. Παῦλ. Κορ. Ιϛ', 15. καθόλου δὲ, Ἡ πρώτη ἀρχὴ, ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου· ὁ Χριστός, ἑρμηνεύων τὸ «Ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» λέγει. «Ἡ γὰρ ἀπαρχὴ καὶ τοὺς ἐπακολουθοῦντας ἔχει· οἷον ὅταν ἐκ πολλῶν ποιήσῃ εἰς πρῶτος ἀρξάμενος, ὁμέλλουσι καὶ οἱ λοιποὶ ποιεῖν ἑξῆς.» 5) Ἀρχήτις μερά, Ἀράβων. «Ἀπαρχὴ τοῦ πνεύματος.» Θεοφύλακτ. 6) Σάρξ, ἀνθρωπότης. Ἀθανάσ.

Ἀπάρχημα, τος, τό· τὸ αὐτό.

Ἀπάρχομαι. Μ. ξομαι. Μέσ. Ἀπστ. ἀντὶ Ἄρχομαι. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Ἴ'. 1. «ἀρχὴν ποιῶ ἔκ τινος, ἢ διά τινος. ἐξαιρετῶς δὲ λέγεται ἐπὶ θυτιῶν, ἐκλέγων προσφέρω εἰς θυσίαν τὰ πρῶτα, τὰ κάλλιστα ἐκ τινος, ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν· οἷον ἐπὶ θυσίας ζώου, παίρνω μέρος τι ἀπὸ τὰς τρίχας, ἢ ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὸ προσφέρω εἰς θυσίαν, καὶ διὰ τούτου ἁγιάζω, καθιερώνω, ἀφιερόνω τὸ ζῶον· καὶ ἐν γένει, λαμβάνω τι ἀπό τινος. Πλάτ. Τίμ. σ. 40. Α. Πλτχ. Ἠθικ. 5. 603. 6. Παρλλ. Α. 107. «ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης» καὶ «καρπῶν ἀπάρχονται.» Α. 12. 7. καὶ Β. 854. «ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ Μαρίῳ θείπνου καὶ λοιβῆς ἀπήρχοντο» «καταστέφας ἔλαφον, ἐκέλευσεν ἀπάρξασθαι τὸν ἑαυτοῦ μάντιν» Γ. 625. 7. καὶ «τῶν τριχῶν ἀπαρξάμενος.» Δ. 152. 1. παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀεὶ πτρίχας ἀπάρχεσθαι» ἀντὶ τοῦ ἀποκόπτειν ἀπὸ τοῦ μετώπου τὰς τρίχας καὶ εἰς τὸν βωμὸν αὐτὰς ῥίπτειν, διά τῆς ὁποίας πράξεως ἤρχιζεν ἡ θυτία. Ἰλιάδ. Τ, 254. «κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος.» «Ὀδυσ. Γ, 445. «πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.» Ζ, 422. «ἀλλ' ἄγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλειν ἀργιόδοντος ὑός, καὶ εὐχέσθω πᾶσι θεοῖσιν» Ἰλ. καὶ Θεόκρ. 17, 109. ὅθεν ἐνταῦθα, ἀρχίζω θυσίαν τινα, καθιερώνω τι εἰς θυσίαν, προσφέρω ὡς θυτίαν, μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου θυσιάζω, ἀφιερώνω, καθιερώνω, χαρίζω. Πλουτ. Σύλλ. 27. καί, «ἀπάρχεσθαι τῶν σπλάγχνων» ἤτοι λαμβάνειν ἀπαρχὰς ἀπὸ τῶν σπλάγχνων, ἤτοι μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ ῥίπτειν εἰς τὸ πῦρ· τοῦτο Διον. ὁ Ἁλ. «Ἐμπόρων ἀπάρχεσθαι» εἶπεν. 2) Ἀπὸ τὴν πρᾶξιν δὲ τῆς τομῆς τῶν τριχῶν ἢ μελῶν τινων δι' ἧς γίνεται τὸ «ἀπάρχεσθαι προηλθεν ἡ σημασία, τέμνω, κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω, κόπτω τὰ ἄκρα, τὰ μέλη σώματός τινος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ταῦτα ἀναφοράν τινα πρὸς τὴν θρησκείαν, ὡς «Ἀπηργμένοι» οἱ Κομμένοι, κουρεμένοι, περιτετμημένοι. Ἀθήν. Ζ'. οἱ εὐνουχισμένοι, μουσουχισμένοι· παρὰ τοῖς Κωμικοῖς.

Ἀπάρχος, ὁ, ἡ = ἔπαρχος. Ἑσχαλμ. (ἀμφιβολος, κατὰ Παπασώβιον) «ἀνάγνωσις παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 325. «Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν, Κιλίκων ἄπαρχος, εἰς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.» Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τὸ, ἄπαρχος, σημαίνει τρόπον ἀρχῆς, ἐκ τοῦ ἐφ. ἀρ. 2). ἐξηγούμενοι. — Ὁ Ἡρόδ. ἀναφέρει τρεῖς τὸν Συέννεσιν τοῦτον, Α. 74. Ε. 118. ἕνδα τὸν ὀνομάζει Βασιλέα, «ὃς τοῦ Κιλίκων βασιλέος Συεννέσιος εἶχε θυγατέρα» καὶ Η. 98.

Ἀπάρχω. Μ. ξω. (ἄρχω) Ἄρχω· ἢ ἰδιαιτέρως, ἐξουσιάζω, δεσπόζω, «ἔνθα Τεῦκροι ἀπάρχει ὁ Τελαμωνιάδης.» Πινδ. Νέμ. Δ. 76. 2) Ἀρχίζω πρῶτος, κάμνω ἀρχὴν νὰ ψάλλω ἢ νὰ παίζω «ὕμμι ἀπάρξει Σαπφώ.» Ἀναλ. Ἀδέσπτ. 5. 21. Εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ. Διονύσ. Ἁλικ. «τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρχηστῶν.» Ζήτ. καὶ Ἀπάρχομαι. Πρβλ. καὶ Ἄπαρχος.

Ἅπας, ἅπαπα, ἅπαν· ὅλον ὁμοῦ, διόλου· (ἐκ τοῦ, πᾶς, καὶ α ἀθροιστικοῦ, ἅμα, πᾶς). Ἐπιτατκ. πᾶς, ἀπὸ Ὁμήρου καὶ ἑξῆς ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἐλέγετο δὲ ἀντὶ τούτου καὶ, ἅμα πᾶς· «νῦν ἅπασι, καὶ, εἰς ἅπαντας διόλου, καθόλου. Valk. Εὐρπ. Φοίν. 622. καὶ μετ' Ἐπιθέτου παργύρεος ἅπας.» Ὀδυσ. Δ, 616. Ο, 116. διόλου ἀργυροῦς, ἐκ καθαροῦ καὶ ἀμιγοῦς ἀργύρου· «ἡ ἐναντία ἅπασα ὁδός», ἡ ἐκ διαμέτρου ἐναντία, ἡ διόλου ἐναντία. Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ μετ' ἄρθρου. Ἡρόδ. Γ, 64. «ἀποκλαύσας δὲ καὶ περιημερτήσας τῇ ἁπάσῃ συμφορῇ ἀνεθρώπτει ἐπὶ τὸν ἵππον καὶ Η. 153. «πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός.» «Ἡ μετ' ἄρθρου ὅμως αὐτὴ σύνταξις εἶναι καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐνίοτε ἐν χρήσει. Λυκοῦργ. 12, 5. Πλάτ. «εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν», ἀντὶ, τοῦ, ἐσχάτην, μεγίστην. Οἱ Ἀττκ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καὶ τὸ, πᾶς, εἰς τὴν σημα. ἕκαστος, καθένας· (unusquisque) Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 108. Β. (Ἀρσν. υ –, Θηλ. υ – υ Οὐδ. υν Ὅμ. ἀλλ' οἱ Ἀττκ. υ – Δράκ. σ. 24. 29. 85. Ἀνέκδ. Βέκ. 1. σ. 416. Reg. prosod. b. Herm. de emend. Gr. Gramm. rat. σ. 439. Buttm. ausfr. Gr. Gramm. σ. 254. Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχαρν. 998. Meineke Μένανδρ. σ. 51. Ahlw. Πινδ. Ὀλ. Β. 81. Ἰδὲ καὶ Θεόδ. Β. 13. «ὁ ἅπας περίβολος» 45, 79. Γ, 36. «τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους» 91. 104. κ. τ. λ. Δ, 22. 68. «νομίσαντες τοὺς ἅπαντας σφᾶς Μεγαρέας προδεδωκέναι» Ε, 8, 83. κ. τ. λ. Στ', 42, 65. Ζ, 58. Η, 52. «τὰς ἁπάσας πόλεις» κ. τ. λ. ὁ δὲ Σοφ. Οἰδ. Κ. 783. «ἐπὶ καιοῦ πάνδρα δ' οὐδεὶ οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγειαι καὶ 976. ἴδε καὶ Πᾶς.

Ἀπασβολόω, ῶ· (ἀσβόλη) Ἐπιτκ. τοῦ Ἀσβολόω· μεταβάλλω τι διόλου εἰς ἀσβόλην, καπνιάν, διαλύω. Διοσκορ. Ε'. 87.

*Ἀπασκαίρω = ἀποσκαίρω, ὅπερ ἰδέ.

Ἀπασκαρίζω. Μ. ἰσω. σπαράττω, κινοῦμαι μὲ σπασμούς, μὲ πηδήματα, «ὡς ὁ ἰχθὺς εἰς τὴν ξηράν, δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὰ γέλια· ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ξεσκαρίζω. Σουϊδ. ἐξ Ἀριστοφ. «ἀποσκαρίζειν ὥσπερεί πέρκην χαμαί· καὶ, «Ἀπασκαρίῳ σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον, ἐκ Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, διαπεχυμένους γελᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀποσκαρίζειν, σπαίρειν.

Ἀπασπαίρω. Ἐπιτατκ. τοῦ Ἀσπαίρω· σπαρτόμενος φεύγω· κινοῦμαι μὲ σπασμούς, καθὼς δηλ. τὸ ψάρι εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ ἐκβάλλωσιν εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. Ἰων. 1207.

Ἀπαστί. = Ἀγευστί· ἐκ τοῦ, Ἄπαστος.

Ἀπαστία, ας, ἡ· = Ἀγευστία. Ἀριστοφ. ἡ κατάστασις τοῦ νηστικοῦ· ἔλλειψις, ἢ στέρησις τροφῆς.

Ἄπαστος, ον, (πάομαι) = Ἄγευστος· νηστικός, ὅποιος δὲν ἔφαγεν ἀκόμη τίποτε. Ὅμ. μετὰ τῆς γενκ. «ἄπαστος ἐσθητος ἠδὲ ποτῆτος» μὴ φαγὼν μηδὲ πιών. Ὀδσ. Δ, 788. Ἅμν. εἰς Δήμητρ. 200. ἀλλὰ καὶ ἄνευ γενκ. Ἰλιάδ. Τ, 347. «οὐδ' ἄσιτος καὶ ἄπαστος.»

*Ἀπαστοσύνη = Ἀπαστία, Ἀγευστία.

Ἀπαστράπτω. Μ. ψω. ἐκβάλλω, ἐκδίδω ἀστραπήν, φῶς, λάμψιν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καθόλου δὲ = Ἀπολάμπω, ἀστινοβολῶ, παρὰ Λουκιαν. «ναυηγὸν ἀπαστράπτειν» ἐκβάλλειν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του λαμπρὰν ἀστραπήν, ἢ φῶς οὕτω δὲ καὶ «κάλλος, φλόγα ἀπαστράπτειν» παρ' Ἀρατ. 430. «βορῆος ἀποστραφέντος» πρέπει νὰ ἦναι Ἐπιστρέψαντος, ἢ Ἀποστρέψαντος.

Ἀπασχολέω, ῶ, Μ. ήσω. κρατῶ, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του διά τινος ἄλλης ὑπηρεσίας· καθόλου = ἐμποδίζω. Ἡρωδιαν. Σ'. «ἀπασχολοῦσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν. Πρβλ. «Ἀποδιατρίβω.

Ἀπασχολέομαι, οῦμαι, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι, δὲν εἶμαι ἀργός, δὲν ἔχω καιρόν.

Ἀπασχολία, ας, ἡ· ἐμπόδισις ἔκ τινος ἔργου, ἢ τὸ περί τι καταγίνεσθαι, ἐνασχολεῖσθαι. Στράβ. ς'. σ. 440. Κορ.

Ἀπαταγί, Ἐπίρ. (πάταγος) χωρὶς κρότον, κτύπον· χωρὶς ταραχὴν καὶ θόρυβον.

Ἀπατάω, ῶ. Μ. ήσω. κυρίως, φέρω τινὰ ἔξω ἀπὸ τοῦ ὁρθοῦ ὁρόμου, (ἀπὸ τοῦ πάτου ἀπάγω) ἐκκλίνω (ξεκλίνω) τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον, φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου. Καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Γελῶ, πλανῶ τινα, φενακίζω, θελεάζω. Ὀδ. Γ. «οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα εἴποιμι, οὐδ' ἀπατήσω. Ξενφ. Παιδ. Α'. 6. 2) «ὡς καὶ τὸ Λατν. fallere tempus γελῶ τὸν καιρόν μου (ὡς λέγομεν καὶ διὰ τὸ προσφάγι, νὰ γελάσω τὸ φωμί μου) Διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν, εὐφραίνομαι (ἐγλεντίζω) οὕτως ὅτι καὶ τὸ, Ἀπατάω, καὶ Ἀπάτη, καὶ Ἀπάτημα. Κάμνω τι εἰς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ, οἱ ἡδονὴν (ἐγλεντζὲς) καὶ ἀναψυχήν. Amusement. Παῖγν. «ἀπατᾶσθαι, ὡς — δι' ἀπάτης κινοῦμαι εἰς πρᾶξιν τινα, Heind. Πλάτ. Πρωτγ. σ. 323. Α. 3) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. «ἀπατοῦμαι, πλανῶμαι, γελῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, ἐσφαλμένως νομίζω. Ἡλιοδ. Αἰθ. Α', Γ'. Κορ. Ἰδὲ καὶ Θεόδ. Γ, 38. καὶ Ε, 46. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 594. Τραχν. 500. Αἴ. 807 «πέγνωκα γὰρ δὴ ψῶτος ἠπατημένη» «ἐκαπλαβα, ὅτι ἠπατήθην ὑπ' αὐτοῦ. Φιλκτ. 929, 949. καὶ Ἠλκτρ. 170. «τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενοι; «ὥστε φαίνεται ὅτι ὁ Σοφκλ. ἐντεῦθεν λαμβάνει τὸ ἀπατώμενον μέσως ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν, τί εἶδος ἀγγελίας δὲν μοὶ ἔρχεται, ἀπάτην ἔχον, δηλ. ψευδές; ποία ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγγελίας ὁποῦ μοὶ ἤλθαν καὶ μοὶ ἔρχονται δὲν μὲ ἀπατᾷ, δὲν μὲ γελᾷ, δὲν εἶναι ψευδής; ἔνθα ὁ Σχολ. Δημήτριος ὁ Τρίκλινος λέγει. «Οὐχ' ἡ ἀγγελία ἠπάτησε, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ἠλέκτρα, διά τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ἀπατώμενον λέγει; καὶ φαμέν, ὅτι ἀπὸ τῶν πάσχοντος τὸ ποιοῦν· ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν· ἄλλως τε δέον ἀπατωμένη ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ Τί εἴρηκεν· ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὥσπερ (γρ. ὥσπερ ἀπατ.) ἐστὶ πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μηνύεσθαι.» Ταῦτα ἐκτενεστέρως περὶ τοῦ πράγμ. τούτου ὡς μὴ παρατηρηθέντος ἀκόμη ἀπό κἀνέν τῶν γνωστῶν μας Λεξικῶν.

Ἀπάτερθε, καὶ Ἀπάτερθεν. Ἐπίρ. ἐκτὸ-

ρισμένα, διηρημένα, χωριστά, μόνος. Ἰλ. Β. 587. (Ἄτερ, Ἀπό). Ζήτ. ἐν τῷ Δίευ. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γενικ. = μακρὰν ἀπό, ἀπομεμακρυσμένος ἀπό. Ἰλ. Ε, 445. κἀπάτερθεν ὁμίλου μακρὰν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ἀπατεύω. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπατέω. Σέξτ. ἐμπ. 9, 193.

*Ἀπατέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἀνθρώπους, ψεύστης. Ξενοφ. Παιδ. Α'. 6. 19.

Ἀπάτη, ης, ἡ· γέλασμα, ἀποπλάνησις ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ. Ἰλ. Δ. 168. «τῆς δ' ἀπάτης κοτέωνε· ἦγον, ἔντικα ταύτης τῆς πλάνης. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ· ὡς ἐν Ὀδ. Ν, 294. ἔνθα ἡ Ἀθηνᾶ γνωρίζουσα, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς μοῦδ' ὑγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον, αἰεί ἐπὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα κομῶνα εἶπε πρὸς αὐτὸν ἔπεσσιν, ποικιλομήτα, δόλων ἀπ', οὐκ ἂρ ἔμελλες, οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατέων, μύθοντε κλοπήων ὡς καὶ ἡ συνήθεια λαμβάνει τὰ τοιαῦτα, διαβολεμένος, διαβολιά, τετραπέρατος, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. Παρὰ τοῖς Μετγτ. καὶ παγάτη ἀπάτην παιουργία, στρατήγημα, δι' οὗ ὠφελεῖται ὁ χρώμενος αὐτῇ, μὴ ζημιῶν οὐδὲ βλάπτωτινα· ἢ ἐν καιρῷ καὶ οὐκ ἐπιβλαβής, δι' ἧς ματαιούμεν τὰ κακὰ τῶν ἄλλων σχέδια· οἷον ἠδολόμητεν δ' ἀπάτην θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξειν; σχεδὸν = τῷ, ποῖος θνητὸς δύναται νὰ ἐκφύγῃ τὰς σκοτεινὰς καὶ κεκρυμμένας τοῦ θεοῦ (βουλὰς) ἀποφάσεις; «Ἀπάτην παρ' Ἡσ. Θεογν. 224. πρωτοπεποιημένη. Θεογν. ΙΒ'. 49. 2) ὁ Ξειφ. Ἀπομν. Β. 6. 9. μεταχειρίζεται τό, ἀπάτην, ὁμιλῶν διὰ τὰ βρόχια δι' ὧν πιάνομεν τὰ πουλία. Διασταλτικὸς τοῦ καιροῦ (ἐγλεντῖδες) ἀναψυχὴ δι' ἡδονῆς, ἡδονή, σωματικὰ θελγητρα, ἡδυπάθεια, (υυ–) — Σοφοκλ. Ἀντγ. 617. καὶ 630. Φιλκτ. 1136, 1228. Θεόδ. Α. 34. 55. 82. Δ. 86. Ζ. 74. Πλτχ. Παρλ. Β. 472. 6. Ρσκ. «Ἡσ. Στ. 628. 1. «πᾶν πάθος ἔοικεν ἀπάτῃ ψλαγμαίνουσα εἶναι.»

Ἀπατήλιος, ον, (ἀπάτη, ὡς ἐκ τοῦ νόστος, νοστήλιος) ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄλλους· «ἀπατήλια εἰδώς. Ὀδ. Ξ, 288. ὅστις ἐξεύρει πολλαῖς διαβολαῖς, πανουργίαις, ὁ παιοῦργος, δόλερος, πλάνος, ψεύστης· ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν· «ἀπατήλια βάζειν. Αὐτ. 127 καὶ 157. Παρὰ δὲ τοῖς μετγνστ. = θελκτικός, εὐάρεστος, ἡδυπαθής. Ὀππ. Κυν. Β'. 324. = Ἀπάτη καὶ Ἀπάτημα.

*Ἀπατηλός, ή, όν· = τῷ προηγμ. «Οὐ γὰρ ἐμοὶ παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, οὐδ' ἀτελεύτητον (ἔπος), ὅτινεν κεφαλῇ κατανεύσω.. Ἰλ. Α, 526. Πλχ. Παρλ. Γ. 851. 4. Ρσκ. «ἀπατηλὰ καὶ ὑποπτα.» — Δολερός, ψεύστης, πλάνος.

Ἀπάτημα, τος, τό· = Ἀπάτη· Μελέαγρ. 112.

*Ἀπατήμων, ον, γενικ. ονος, = ἀπατήλιος· ποιητικ.

Ἀπατηλωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄνδρας· ὁ ἀπατῶν ἄνδρα· ὅστις γελᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως, ἡ· = Ἀπάτη. (ᾱ)

Ἀπατητικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν, ὅστις ἀπατᾷ εὐκόλα, ἡ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς γλύνει, μᾶς βάλγει εὐκόλα, θελκτικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ θέλγειν, ἢ ἡδύνειν, μεθ' οὗ ἀπερνοῦμεν καλὰ τὸν καιρόν μας.

Ἀπάτητος, ον, (πατέω) ὅποιος δὲν ἀπατήθη, δὲν περιπατήσέ τις ἐπάνω του, ἢ ἐφ' ὃν δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατήσῃ τις, ἅγιος, ἱερός· 2) ἀκατοπάτητος, ὅστις δὲν κατεπατήθη, δὲν ἐλωτσήθη, ἀκλώτσητος, ἄθικτος, ἀπείρακτος, ἀνέγκλητος, μὴ μεταχειρισμένος, μὴ πεπαλαιωμένος, καινούριος, νέος. Ἐπιγρ. (ᾱ).

Ἀπατιμάζω· Μ. τιμάτω· ἀτιμάζω· ὑβρίζω, καταφρονῶ· Νεώτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, Ἀπατιμάω, ἀπαντώμενος τ' πρῶτον παρ' Αἰσχ. Εὐμν. 95. «ἦγον' ὑφ' ὑμῶν ὡδ' ἀπητιμασμένην.»

*Ἀπατιμάω, Μ. ήσω· Ἐπικ. Ἀτιμάω· Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. (κάμνω ῥεζῆλι) Ἰλ. Ν, 113. «οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα.»

Ἀπατμίζω· Μ. ίσω· (ἀτμίζω) μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν· ἐξατμίζω.

*Ἀπατουρεών, ῶνος, ὁ· Παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἔτους = τῷ Πυανεψιῶνι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπατούρια, ων, τά· ἑορτὴ δημόσιος ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἑορτάζετο τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, καὶ καθ' ἣν κατέγραφον οἱ πολῖται καὶ τὰ τέκνατων εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. Ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ Κόδρου τῆς γενομένης πρὸς τοὺς Δωριεῖς, ἀποθανόντος ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Βαθύλου δὲ ἑορτάζετο ἀπὸ ὅλας τὰς Ἰωνικὰς φυλάς, πλὴν τῶν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Ἡρόδ. Α. 47. Ἀριστφ. Ἀχρ. 146.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ· (πατήρ) ὁ μὴ ἔχων πατέρα, χωρὶς πατέρα, ὅστις ἐχάσε τὸν πατέρα του, ἔμεινεν ὀρφανός. Σοφοκλ. Τρχν. 30. «ταύτας ὁρᾶτε δυσπότμους, ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας. 2) ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς γεννηθείς, ὅστις δὲν εἶδε τὸν πατέρα του, διότι ἀπέθανε πρὶν αὐτὸς νὰ γεννηθῇ, (Λατν. posthumus). Ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκεκληρωμένος, ἀποβεβλημένος, διωγμένος, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας του τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ πατρικόν του σπίτι, δὲν τὸν θέλει πλέον ὡς υἱόν του, δὲν θέλει νὰ τὸν ἰξεύρῃ. Πλάτ, Νομ. 11. σ. 929. Α. ἢ 3) ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται, εἶναι ἄδηλος. = σκότιος, Λτν. spurius. Μετὰ τῆς γεν. «Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κ' ἀπάτωρ ἐμοῦ, κακῶν κάκιστε, τἀς δὲ ξυλλαβὼν ἀρᾶς». Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1383. τὸν ἐποῖον δὲν θέλω πλέον νὰ ἔχω υἱόν μου, ὅστις εἶναι ἀνάξιος νὰ ἦναι υἱός μου· τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως δὲν ἐγέννησα ἐγώ· 4) μὴν ἔχων πατρὸς φρονήματα καὶ γνώμην, ἀστοργος, ἀφιλόστοργος. (ᾱ) ὁ δὲ Θεόκρ. Σύρ. 15. «Ἠλιοπάτωρ, ἀπάτωρα ἔχει.

Ἀπαυαίνω· Μ. ανῶ· καταξηραίνω· Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 65.

Ἀπαυγάζω· Μ. άσω· ἀστράπτω, λάμπω, ἐκβάλλω λάμψιν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου, Ἡλιόδ. Γ. σ. 134. = ἀπαστράπτω· ὅθεν

*Ἀπαυγάομαι, βλέπω μακράν, μακρόθεν· Καλλιμ.

Ἀπαύγασμα, τος, τό· λάμψις, αὔγασμα, ἀντανάκλασις.

Ἀπαυγασμός, οῦ, τό· τὸ ἀπαστράπτειν, ῥίπτειν λάμψιν, λάμψις. Πλούταρχ. Ἠθ. 5. 311. 2. «τῆς προκοπῆς ἀπαυγασμοῖσι σημεῖα, δι' ὧν ἀναλάμπουσιν, ἀναφαίνονται, μᾶς γίνονται φανεραί, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ποίας προόδους ἐκάμαμεν, πόσον ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὴν ἀρετήν.

Ἀπαυγή, ῆς· ἡ· = Ἀπαύγασμα.

Ἀπαυδάω, ῶ· Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐμποδίζω διὰ λόγου, ἀπαγορεύω (τινά τινος) εἰς τὸ Δατν. interdicere re καὶ (τινὰ ποιεῖν τι) Σοφ. Αἴας· 741. «τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἐνδοῦναι στέγης μὴ ἔνδον παρόντι, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ». Φίλκτ. 1293. ἐγὼ δ' ἀκμυδῶ γ' . . ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦτε σύμπαντος στρατοῦ καὶ Οἰδπ. Τύρ. 236. «τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, γῆς τῆς ἐμ. . μήτε εἰσδέχεσθαι, μή τε προσφωνεῖν τινα· κείνῃς νὰ μὴ τύχῃ καὶ δεχθῇ τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς ταύτην τὴν γῆν· 2) ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι. Ἀνθολγ. 3) παραχωρῶτι, ἐγκαταλείπω, παραιτοῦμαι, τό παραιτῶ, (τινί) Ἰάκβ. Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 47 ὅθεν ἀποκάμνω· «ποίοις ἀπαυδᾶν τὸ νὰ ἀποκάμνῃ τις ἀπὸ τοὺς κόπους. Πλτχ. Παρλ. Ε. 306. 1. Ἠθ. 5. 29, 718. 4. καὶ Η, 210. 11. Ρσκ. Θεόκρ. ΚΒ. 129. καὶ μετ' αἰτκ. «νείκος ἀπαυδ.» = Ἀπαγορεύω. Λουκιαν. «ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς· δηλ. ἀπόκαμε ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἔτι δὲ 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, γίνομαι ἄφωνος, ἐκ τοῦ Αὐδάω. Λουκιαν. Φιλόπτ. 18.

Ἀπαυθαδέω, ῶ. = Ἀπαυθαδίζομαι.

*Ἀπαυθάδημα, τό (αὐθαδέω) τραγικὸν ὕφος καὶ Δίων. Κάτ. Δόγ. 18. «τραγικοῦ ἀπαυθαδήματος καὶ ἀξιώματος. (υ – – – υ).

Ἀπαυθαδίζομαι· Μ. σομαι· αὐθαδίζω, πράττω, ποιῶτι ἐξ, ἢ μὲ αὐθάδειαν, ἢ ὀμιλῶ· (ἀπό, αὐθαδία). = τῷ ἑπομ. Πλτχ. Ἠθ. Θ. 70, 4. Ρσκ.

*Ἀπαυθαδίζομαι· Ἀπαθ. Μετ. μετ' αὐθαδείας, ἀλαζονείας, βιαίως, κατὰ τὸ δοκοῦν· ὁμιλῶ ἢ πράττω, τολμηρότι καὶ αὐθάδες λέγω ἢ πράττω, τολμῶ τι, λαμβάνω τόλμην καὶ ῥητορικιδυνεύω εἰς τίποτε. Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 11. Πλτχ. Ἠθ. Ζ. 25. «οὐκ' ἔδει πρὸς φιλόσοφον δόξῃ τε καὶ δυνάμει πρῶτον οὕτως ἀπαυθαδίσασθαι (νὰ τῷ ἀντείπωμεν, νὰ τῷ ἐναντιωθῶμεν μὲ τόσην αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν) περὶ πράγματος ἀδήλου». Η. 797.

Ἀπαυθημερίζω· Μ. ίσω· ἐῶ· ἐπάνειμι, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· Ξεν. Ἀναβ. Ε'. β'. 1. «ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα· ὑπῆγεν καὶ ἐπιστρέφειν τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ, ὡς καὶ τὸ Αὐθημερίζω· «ἐκ Πίτνης εἰς Αἴγιναν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 2. εἰς μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Πίτναν εἰς τὴν Αἴγιναν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Ι'. 2) ποιῶτι τὴν ἰδίαν ἀκόμη ἡμέραν.

Ἀπαύλια, ων, τά· (αὐλή) τὸ μακράν, ἡ μόνος, ξεχωριστὰ κοιμᾶσθαι. Λέγεται ἡ νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἡμβρὸς εὑρισκόμενος εἰς τοῦ πατρικοῦ τὸ ὀστῆτιον πρὸ τοῦ γάμου κοιμᾶται μόνος του, ἡ καθ' ἣν ἡ νύμφη κοιμᾶται ἔξω τοῦ πατρικοῦ της οἴκου. Ἄλλοι γράφουσιν Ἐπαύλια, ἐπειδὴ τότε ἡ νύμφη κοιμᾶται εἰς τὸν ἡμβρόν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλήν, ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκεπαστήν· «Ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρί. Πολυδ. Γ. 39. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Ἀπαυλίζομαι· Μ. σομαι· Μέσ. μετὰ Παθτκ. Ἀορίστου· κοιμοῦμαι, ἢ κατοικῶ μακράν, μόνος, ξεχωριστὰ ἀπὸ ἄλλον· Διονύσ. Ἅλικ. «ἀπαυλίζομαι τῆς πόλεως· δηλ. κοιμοῦμαι ἔξω, μακρὰν τῆς πόλεως.

Ἀπαυλιστήριος, ία, ιον· πᾶν τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ Ἀπαύλια· πᾶν ὅ,τι ἐχαρίζετο τὴν ἡμέραν τῶν Ἀπαυλίων· ὡς, «ἀπαυλιστήρια χλανίς». Πολυδ.

Ἄπαυλος, ον, (αὐλή) = Ἀπόκοιτος. Ἔξω, μακρὰν τοῦ σκηνώματος, τοῦ οἴκου, τοῦ στάβλου.

Ἀπαυλόσυνος, ον· ὁ ὢν μακρὰν τῆς αὐλῆς, ποιητκ. = τῷ προηγμ. Ἀναλ. 2. σ. 192.

Ἀπαυξησις, εως, ἡ· (αὐξέω) ὀλιγόστευσις, μείωσις τῆς αὐξήσεως, ξέπεστμα. Λογγ. Ζ'. 5.

Ἀπαυράω, καὶ έω· Ἀφαιρῶ, ἀφαρπάζω, ἀποστερῶ. Ὁ ἐνεστ. δὲν εὑρίσκεται ποσῶς ἐν χρήσει· καθ' ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἀρχαιότητος δὲν εὑρίσκονται ἐν χρήσει εἰμὴ τὰ τρία ἐνικὰ τοῦ Παρατκ. πρόσωπα εἰς σημασίαν Ἀορίστου, ὡς, ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα διότι τὸ, ἀπηύρατο εἶναι ἐσφαλμ. ἀναγν. παρ' Ὅμ. Ὀδ. Δ, 646.) τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος παντοτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσ. μὲ δύο αἰτιατκ. τὴν τοῦ προσπ. καὶ τοῦ

πράγματος. Ἰλιάδ. Π, 828. »ὡς πολίεας πέφνοντα Μυρμιδόνων ἄλκιμον υἱόν Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα· καὶ Ο, 460. ὅπου βλέπει τις ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν τὸ, ἐξείλετο καὶ τό, ἀπηύρα· ἡκαίνετο ἔπαυσε μάχην . . εἶμεν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν· ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς. . Τεύκροι Τελαμώνιον αὖχος ἀπηύρα τοὐλάχιστον δὲν πειράζει νὰ τὸ λάβωμεν τῆς αὐτῆς συντάξεως· οὕτω καὶ ψυχήν, ἦτορ ἀπηύρα τινὰ εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἡ ὅστ. τοῦ προσῶπ. Ἰλιάδ. Γ, 236. »Νήπιοι! ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα καὶ Ὀδσ. Γ, 192. »ἥντινα δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα κἠνεὶς δὲν τοῦ ἐπιζήτ εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν τοῦ ἔφαγεν ἡ θάλασσα κἠνένα. Εἰς χωρία ὡς τὸ ἐν Ἰλιάδ. Τ, 89. »τοῦ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων λαμβάνεται ἡ γενκ. δυνάμει τῆς προθέσεως, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησαν καὶ νεώτεροι. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 344. ὁ Αὐ. Δ. 916. »οἱ νόστον ἀπηύρων». Αἰσχ. Πέρσ. 940. (945) »Ἰάονα γὰρ ἀπηύρα, Ἰάονα ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκήσ. — Μὲ τοὺς ἀνωτέρω σχηματισμοὺς συμφωνοῦν καὶ οἱ κατωτέρω Ὁμηρικοὶ ὄντες καὶ αὐτοί, καὶ δι' ἰδιαιτέρας τροπῆς τῶν φωνηέντων γενόμενοι τύποι, ἀπούρας καὶ ἀπουράμενος, ταὐτιζόμενοι μὲ τοὺς πρότερον κατὰ τὸ παραγωγὴν καὶ σημασίαν, καὶ σύνταξιν· Ὀδσ. Ν, 270. »λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας» καὶ Ἰλιάδ. Ι, 107. »ὅτε Βρισηίδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηνδε ἀπούρας» καὶ Φ, 296. Σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ἀψ ἐπὶ νῆας ἴμεν» καὶ Α, 356. 2) Μεθ' Ὁμηρον ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἑξῆς λαμβάνεται ἡ λέξις εἰς τὴν σημασίαν, τοῦ, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἔχω κέρδος, ἡ ζημίαν ἀπὸ κἀνένα πρᾶγμα· »Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα. Πολλάκις παιδεύεται ὁλόκληρος ἡ πόλις δι' ἕνα κακὸν πολίτην· Ἡσ. Ἐρ. 240. ὅπου αἱ κοιναὶ ἐκδόσεις ἐπαυρεῖ, ἔχουσιν· »αὐτὰ τ' ἐναλλάξασα φύσιν θνητῶν πρὸς τέκνων ἀπηύρα. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1034. ἀπήλαυσεν, ἔλαβεν ἕνεκεν τούτου τὸν θάνατον ἀπὸ τὰ τέκνα της. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἱπποκρ. λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἔκ τινος· ἀλλ' ἐν τῷ »Ἀπὸ τῆς κοιλίης τὸ ποτὸν εἰς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Διαμερίζεται, διαδίδεται· (μοιράζεται). Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπαυρέω· καὶ Αἰσχύλ. Προμηθ. 28. »Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου· »Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς γενκ. ἀλλὰ ταῦτα τὰ χωρία ἢτοι ἐσφαλμ. εἶναι καὶ πρέπει νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπαυράω, τὸ ἐπαυρεῖν, ἢ ἡ χρῆτις καὶ ἡ συνήθεια τῆς γλώσσης συνέχει καὶ ἑταύτισε τῷ ὄντι κατὰ τὴν σημασ. τὰς κατὰ τὴν φωνὴν μόνον συγγενεῖς καὶ ὁμοίας λέξεις. Ἰδέ, Ἐπαυρεῖν. (Ὡς ῥίζαν λαμβάνουσιν οἱ μὲν τό, αἱρέω, οἱ δὲ τό, εὑρίσκω, εὑρίσκειν· διότι τὸ ἁπλοῦν αὖρω φαίνεται ὅτι δὲν μετεχειρίσθη ποτέ.)

Ἀπαυρίσκω, καὶ – σκομαι = Ἀπολαμβάνω. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Ἀριθμ. 2. — Ἀμφβ.

Ἀπαυστί, Ἐπίρ. ἀκατάπαυστα. Δίων Κ. ἐκ τοῦ

Ἀπαυστος, ον· (παύομαι) ὁ μὴ παύων· καὶ παθ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ παύσῃ, νὰ καθησυχάσῃ, νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, ἢ νὰ σταματήσῃ τις· ὁ μὴ παυόμενος· ὡς, »ἄπαυστος γλῶσσα, ἄπαυστον ὕδωρ, ἄπαυστος ἀταν. Σοφκλ. Αἴ. 1187. Θκδ. Πλτχ.

Ἀπαυτίκα, Ἐπίρ. Ἐπιτταμ. Αὐτίκα, παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.

Ἀπαυτοματίζω, Μ. ἴσως ἐγὼ κάμνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐθελουσίως προσφέρω· ὡς τὸ αὐτοματτίζω· καὶ Φιλων· »ἤσαν ἀπαυτοματτίζοντα· ἀντὶ τοῦ, ἐκ ταὐτομάτου, ἄνευ ἐνεργείας ἢ ἐπιμελείας τινός, φέρειν, βλαστάνειν· »πόαν καὶ χιλὸν ἄπαυτ.α Ἡλιόδ. Πλτχ. Ἠθκ. Β. 862. 2. Ῥτκ.

Ἀπαυτομολέω, ὦ· φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος τόπου, ἢ ἀπό τινα κίνδυνον, καὶ πηγαίνω ἀλλοῦ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀφήνουσι τὰς τάξεις των, καὶ πηγαίνουν μὲ τοὺς ἐχθρούς· Θκδ Ζ. 75.

*Ἀπαυτοσχεδιάζω, Ἐκ τοῦ προχείρου πράττω· (Γαλλ. improviser) Στρβ. ΙΔ. σ. 63. ἐκδ. Κορ. ἐκ διορθώσεως τοῦ αὐτοῦ, περὶ τῆς ὑπ. Ζήτ. Μέρ. Δ. σελ. 304.

Ἀπαυχενίζω, Μ. ἴσως ἐγὼ (αὐχενίζω) τσακίζω, συντρίβω, κατακομματιάζω· τὸν λαιμὸν, ἢ τὸν τράχηλον· (τζακίζω τὸν σβέρκον), παρὰ Φιλοστρ. »Ἀπαυχενίζει ταῦρους· θηλδ. τὸν καταδαμάζει τραβῶντας τὸν λαιμόν του καὶ γυρίζων τὴν κεφαλήν του βιαίως εἰς τὰ ὀπίσω· 2) ἐναντιώνομαι δυνατά κατά τινος, καθὼς θηλ. ὁ ταῦρος μὴ ὑποφέρων νὰ ἔχῃ τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμόν του τὸν τινάζει καὶ τὸν ἀπορρίπτει. Φίλων· Ἀπορρίπτω μέ βίαν τὸν ζυγόν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἐτίναξαν κεφάλι = ἐπαναστάτησαν, ἀπέρριψαν τὸν ζυγόν.

Ἀπαφάω, ἄχρηστος Ἐτυμ. ἐξ οὗ δανείζεται τὸ, Ἀπαφίτκω, τὸν μέλ. ἀπαφήσω· Ἰδέ τὸ ἀκέλ3.

*Ἀπαφίσκω, Μ. ἀπαφήτω, Ἀορ. ἤπαφον, ἀπαφών. Ὅμ. Ὀδτ. Ψ, 216. »καίτοι γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν· Ἐν συνδ. μάλιστα, ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἔχει ὁ Ὅμ. μόνον, ἀπαφίτκει, καὶ ἤπαφε, καὶ τὸν εὐκτ. ἀόρ. ἀπάφοιτο, εἰς σημασ. ἐνεργτ. ἐν Ὀδτ. μόνον = ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (χαϊδεύω, κολακεύω, διότι πολλοὶ θέλουν, ὅτι παράγ. ἀπὸ τοῦ, ἅπτω, ἁφή, palpare, Ἰδ. Ἀπατάω.)

*Ἀπάφητος, ἡ Ἀπαφητός, νὴ, ὄν (ἀπαφάω), δυνάμενος νὰ ἀπατηθῇ, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπατήσῃ.

Ἀπαφρίζω· Μ. ἴσως ἐξαφρίζω, παίρνω τὸν ἀφρὸν· καὶ μεταφρ. καταπραΰνω θυμόν, ἀπειλάς κ. τ. τ.

Ἀπάφω· = Ἀπατάω· ἀόρ. ἐξ οὗ τό, ἤπαφον.

*Ἀπαχής, ἐς, (πάχος) μὴ χονδρός, μὴ παχύς = Ἄπαχος. Εὔστθ.

*Ἀπάχθομαι· = Ἀπεχθάνομαι. Θκδ. Β. 63. »ἀπήχθεσθαι.

Ἀπαχλυόω, ὦ· (ἀχλύς) σκοτίζω διόλου διά τῆς κατιχνιᾶς, ἀχλύος, καὶ = τῷ ἑπομ. Πρβλ. καὶ Ἀπαμαλδύνω, Ἀπαμαυρόω.

Ἀπαχλύω· Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 76. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ τὴν ἀχλύν, καὶ τὸ σκότος, ξεσκοτίζω, φωτίζω. (ω ⏑ –)

Ἄπαχος, ος, ἡ· ὁ μὴ ἔχων πάχος = ἀπαχής. Πρόλ. Παράρρ. Πτολεμ. σ. 43.

Ἀπαχρειόω, ῶ· κάμνω τι ἄχρειον, ἀνωφελές, ἄχρηστον διόλου. Εὐστάθ. Παθητκ. γίνομαι ἄχρηστος, εὐγαίνω ἀπὸ τὴν χρῆσιν.

Ἀπέγγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπό τῶν ἐγγόνων κατηγόμενος = Ἀπόγονος.

Ἀπεγγυαλίζω· Μ. ἴσως ἡ ὀζω· (ἐγγυαλίζω) = Ἀποκαθιστῶ· Ἡσύχ. ἀποστρέφω ὀπίσω ἕνα πρᾶγμα, ἐγχειρίζω.

Ἀπεγγυοκότως, Ἐπίρ. (ἀπεγγυοκώς) μὲ ἀπελπισίαν, ἀπελπισμένα, ὡσὰν ἀπελπισμένος.

Ἀπεδανός, ὀν, = Ἠπεδανός· ἀσθενής, ζαίφνης.

Ἀπεδέω· = Ἀπέω, ἀποτρώγω.

Ἀπέδιλος· Μ. ἴσως· (ἄπεδος) ἰσιάζω, κάμνω ἴσιον ὡς πεδίον, ἐξομαλίζω· χειρουργ. Παλ. σ. 118.

Ἀπέδιλος, ον, (α, πέδιλον, πεδιλόω) Καλλίμ. Δήμ. 125. χωρὶς πέδιλα, ξεπόλυτος.

*Ἀπεδίλωτος, ον (πεδιλόω) = τῷ προηγμ. (ι)

Ἄπεδος, ον, (πέδον, καὶ τὸ ἑπτκ. α.) λίαν ἴσιος, ὁμαλός· Ἡρόδ. Δ'. 62. »τετράγν. ἄπεδον· ἡ ἰσιάδα, πεδιάδα· καὶ Αἰλιαν. »χωρία ἄπεδα· ἔχοντα μεγάλον κάμπον. Θκδ. Ζ. 78. Ἡρόδ. Α. 110. = Ατνστ. planus, campestris.

*Ἀπέδω, Μ. ἀπέδομαι, (ἔδω, Ανμλ.) ἀποτρώγω, ἀποδαγκώνω.

*Ἄπεειπε, ποιητκ. = ἀπεῖπε, ἐκ τοῦ, ἀπειπεῖν, Ἰλιάδ. Ὅμρ. Ι, 431. »ἡμᾶλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν».

*Ἀπέεργε, γ'. ἐνκ. πρτπ. τοῦ ἐνεργτ. Παρτκ. ἐκ τοῦ, Ἀποέργω, Ἰλιάδ. Ω, 237. »ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας αἰδοίης ἀπέεργεν».

Ἄπεζος, ον, (πέζα) χωρὶς πόδαρια. Λυκόφρ. 629.

Ἀπεθίζω· Μ. ἴσως· ξεπυνηθίζω. Αἰσχίν· »ἀπηθικώς τοῦ σώματος ἅπτεσθαι τὰς χεῖρας». Πλτχ. Ἀλέξ. 40.

*Ἄπει, συναιρ. ἐκ τοῦ ἄπεε, προστ. ἀντὶ ἄπιθι. Ζ. ἀπειμι.

Ἀπειδέω· εἰς τὸν ἀόρ. 2. μόνον ἐν χρήσει, Ἀπεῖδον, ἀπιδεῖν (εἶδον) παραβλέπω, βλέπω μακρὰν ἀπό τινος, ἀποβλέπω, βλέπω, κυττάζω μακρὰν εἴτε μὲ προσοχήν· ἐπιθεωρῶ. Θκδ. Ζ. 71.

Ἀπειθαρχία, ας, ἡ· (πειθαρχέω) ἀπείθεια, τὸ μὴ ὑπακούειν, ἀνυποταξία εἰς τὰς προστταγὰς τοῦ Ἄρχοντος. Ἀνέκδ. Βεκκ. Ι, 332.

Ἀπείθεια, ας, ἡ· ἀνυποταξία, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ φέρτιμον τοῦ ἀπειθοῦς· Ξεν. Ἀπομ. Γ. 5. 5. Πλτχ. Παράλ. Β. 307. 8.

Ἀπειθέω, ὦ· Μ. ζήτω· δὲν ὑπακούω, δὲν ὑποτάσσομαι, εἶμαι ἀπειθής, δὲν καταπείθομαι μήτε διὰ λόγων, μήτε διὰ μαρτυριῶν, δὲν πιστεύωτι. Ξεν. Παιδ. Α'. 2. »ἀπειθεῖν τῷ ἄρχοντι· δὲν καταπείθην· Πλτχ. Παρλ. Β. 117. 6. 185. »φοβερὸς ὢν τοῖς ἀπειθοῦσι καὶ παραβαίνουσιν Β. 246.

Ἀπειθής, ἐς, ὁποιος δὲν πείθεται, δὲν ὑπακούει, δὲν ὑποτάσσεται· ἢ 2) ὁ μὴ καταπειθόμενος, μὴ πιστεύων τι. Ξενοφ. Ἱππ Γ. 6. — 2) ἐνεργτ. μὴ πείθων, μὴ πιστοποιῶν, ὅστις δὲν καταπείθει, δὲν βεβαιώνει, δὲν μᾶς κάμνει νὰ πιστεύσωμεν. Θέογν. 1235. 3) Μεταφρ. ἐπὶ τόπων, θέσεων, χωρίων, = ἀπρόσβατος, κρημνώδης, ἀπότομος· »ἀπειθὴς Δέης, λάσιος, τόποι» Ἐπίρρ. Ἀπειθῶς· ἐπὶ τῆς 1) σημασ. καὶ Θκδ. Β. 84. »καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἀνδρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον».

Ἀπειθία, ας, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς· ἀνυποταξία, ἀπείθεια· Ἰδέ Ἀπείθεια.

*Ἀπειθίζω, = Ἀπειθίω. Πλούτ. Ἀλ. 40.

Ἀπεικάζω· Μ. ἀσω· ζωγραφίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ξεν. Ἀπομν. Γ'. 10, Ι. 4. 7. μιμοῦμαι, κάμνω τὴν εἰκόνα τινος· ἐκφράζω δι' εἰκόνων καὶ παραβολῶν· κάμνω σύγκρισιν, παρομοίωσιν· καὶ Μτφρκ. ἐντυπώνω τι εἰς τὸν νοῦν, αἰσθάνομαι, καταλαμβάνω, »ὡς ἀπεικάσαι = ἐπεικάσαι· Σοφκλ. Τραχ. 140. ἐνθα ὁ Ἑρμν. γράφει ἐπεικάσαι· θηλδ. Καθὼς φαίνεται. Οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἡ ἀρίστη εἰς τὰ τοιαῦτα ὁδηγὸς συνήθεια (ὁ τώρα παρ' Ἕλλησι συνήθης τοῦ ὁμιλεῖν καὶ γράφειν τρόπος) »τὸ ἀπεικασαι λέγουσα = τὸ ἐκταλάβα. — Ὁ Ξενφ. Ἀπομνμ. Γ, 11. 1. ἔχει ἐπὶ τῆς 1) σημασίας τὸ Μέσ. Ἀπεικάζομαι.

Ἀπεικασία, ας, ὁ· τὸ ζωγραφίζειν, εἰκονίζειν ἐκτυπούν, ἢ παραβάλλειν, συγκρίνειν, σύγκρισις, παρομοίωσις· Πλάτ. Νομ. 2. σ. 91.

Ἀπείκασμα, τος, τό· εἰκών γινομένη κατὰ μίμησιν ἄλλης τινός· ἐκ τοῦ, Ἀπεικάζω.

Ἀπεικαστέον· Ἐπίρ. πρέπει νὰ ἀπεικάσῃ τις. Ξεν. Ἀπομ. Γ'. 10. Ἰδ. Ἀπεικάζω.

Ἀπεικονίζω· Μ. ἴσως· = Ἀπεικάζω· ὅθεν

Ἀπεικόνισμα, τος, τό· = Ἀπείκασμα.

Ἀπεικότως, Ἐπίρ. ἀπρεπῶς, ἀνάρμοστα, ἄτοπα. Θκδ. Η. 68. Α. 73. οὐκ' ἀπεικότως = δικαίως, ἀξίως.

Ἀπεικώς, υῖα, κός· μετοχὴ παρακειμένου ἐκ τοῦ, Ἀπέοικα· ὅθεν καὶ τό, Ἀπεοικώς. Η-

συχ. ὁ μὴ ἐμοιάζων, μὴ εὔλογος, ἀνεπιτήδειος, μὴ ὀρθός, ἀπίθανος, ἀνάρμοστος, ἄπρεπος.

*Ἀπειλείαις, Ποιητ. = ἀπειλέσι, ἀπειλαῖς.

*Ἀπειλείουσα = Ἀπειλέουσα.

Ἀπειλέω, Μ. ήσω· (εἰλέω) = Ἀπείλω, στενοχωρῶ, συνάζω εἰς μικρὸν τόπον, συσφίγγω, ἀγκυλόω· καὶ Παθτ. πὶς ἀπορίαν ἀπειληθέντων· Ἡροδότ. Α'. 24. Β'. 141. κατήντησεν, ἔφθασεν εἰς ἀπορίαν· Η'. 109. καὶ αὐτὸς ἤδη πολλοῖσι παρηγόρημαι, καὶ πολλῷ πλέω ἀκήκοα τοιάδε γενέσθαι, ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας νεικηκότας ἀναμάχεσθαί τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην καὶ ὁμοίην καὶ μόνος μοι τὰ μέτωπα εἶδον, καὶ πολὺ περισσότερον ἤκουσα, ὅτι ἄνδρες οἵτινες συνεπίστηναν καὶ ἐκαττίστησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, ἀτιμώσαντες καὶ καταπροπώσαντες ἤρξαντο πάλιν ἐξαρχῆς τὸν πόλεμον, καὶ διώρθωσαν τὰς προτετριμένας ζημίας καὶ δυστυχίας των μὲ νέας νίκας καὶ νεαρὰ κατορθώματα. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, κλείειν καὶ ξεχωρίζειν, π'Ἀπειληθέντας εἰς στενόν· συνήθης ἡ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθτ. μετχ. τοῦ Ἀορ. καὶ τοῦ Παρκμ., Ἀπειληθείς καὶ Ἀπειλημένος· Ἡρδτ. τὸ δὲ ἀπειλημμένον, ἀπὸ τοῦ, Ἀπολαμβάνω. Καὶ

Ἀπειλέω, ῶ· Μ. ήσω· φοβερίζω, ἀπειλῶ· πκρ' Ὁμρ. ὅστις ποτὲ μὲν τὸ συντόντει μὲ τὴν αἰτκ. τοῦ πράγμ. ποτὲ δὲ μὲ τὸν ἐνεστ. ἢ καὶ τὸν μέλ. τοῦ ἀπρμφ. τὸ δὲ πρόσπ. τίθεται πάντοτε εἰς δοτκ. 2) Φοβερίζω κακχώμενος καὶ ὀμπάζων· Βαβαιόω· ἐν γένει, γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἰλιδ. Θ, 150. „Ἕκτωρ πατὲ φήτει, Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἔμπεσε νῆας· ὣς πατ' ἀπειλήσει! τότε μοι χάνει εὐρεῖα χθὼν ἅ = τῷ, οὕτω θέλει εἶπει κακχώμενος. Ὀδτ. Θ, 383. = τῷ Λατν. gloriari. ἔδεν καὶ 3) Ὑπόσχομαι, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, εὐλέγω. Ἰλ. Ψ. 863 καὶ 872. Ἰδὲ καὶ Θεόδ. ς'. 50. Βιπ. Σοφκλ, Οἰδ. Τ. 450. Οἰδ. Κ. 817. 1038. Ἀξιοσημείωτος μάλιστα εἶναι ὁ ἐπκ. τύπος πἀπειλήτην ὠνδε, γ'. πρόσπ. τοῦ ἐνργτκ. πρττκ. ἀντί, ἠπειλήτην. Ὀδτ. Α, 313. πεῖρα καὶ ἀδυνάτοισιν ἀπειλήτην ἔστι δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, ἠπειλησάτην, ὡς ἄλλοι λέγουσι· πιθανώτερον ὅμως τὸ πρῶτον. 4) Παθτκ. Ἀπειλοῦμαι, φοβίζομαι, τρομάζω διὰ τὰς ἀπειλάς. Ξεν. Συμπτ. 4, 31. Μᾶλλον τοῦτο εὑρίσκεται τὸ, ἀπειλοῦμαι, παρὰ τοῖς Μτγιστ. καὶ ὡς Μέτ. Παλάιτν. 7, 35. καὶ Ἐκργττ. παρὰ τοῖς Νεωτρ. (ἡ καὶ αὐτὸ σημασ. εἶναι ἡ τοῦ μεγαλοφωνῶ ὁμιλῶ· ἔδεν καὶ τὸ παράγωγόν τους ὡς καὶ τὸ ἀπελλάζω ἀπὸ τοῦ ἠπύω.)

Ἀπειλή, ῆς, ἡ· (ἀπειλέω) φοβερισμός, φοβέρισμα, μετὰ φοβερισμοῦ κακχηκα, ἀγοράτης λόγου, ὑπόσχεσις μὲ ὑπερηφάνους γειομένη λόγους· ἡ Ὁμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθτ. ἀριθμόν. Ἰλ. Τ. 83. Ν, 219. Ι, 244. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 656. Ἀντγ. 390. πῆπαι σχολῇ καὶ ἤδειν ἐοῦ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ, ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε. Διότι ποτὲ δὲν ἠδέλπιζον ἐπιθυμήσω νὰ ἔλθω ἐδῶ φοβούμενος τοὺς φοβερισμούς σου, οἵ ὧν τότε μὲ κατεπάραξας καὶ μὲ κατεφόβισες. Θεόδ. Δ, 126.

*Ἀπείλημα, τό, = τῷ προηγμ. Σοφκλ. ηφρεῦσα τἀπειλήματα. Οἰδ. Κ. 660.

*Ἀπειλημμαι, Παθτκ. Πρκμ. τοῦ, Ἀπολαμβάνω.

Ἀπειλητήρ, τῆρος· ὁ· καὶ Θηλ. Ἀπειλήτειρα· ὁποιος φοβερίζει, ὁ φοβερίζων, καὶ ὁ καυχησιάρης· Ἰλδ. Β, 98. πῶμαι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί· οἱ μόνον κακχώμενοι, καὶ εἰς κενὰν αὐχοῦντες, ὡς γυναῖκες· γυναικῶν μὲν γὰρ τὸ λαλεῖν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πράττειν· οἱ ἐφοβοῦντες λόγος μόνον· ὁ Σχολ. Ἀπειλητήριος, ία, ιον· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἀπειλητήσειος εἰς ἀπειλήν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀπειλητοῦ· καθ. λόγιον. Ἡρδτ. Θ, 111.

Ἀπειλητής, ὁ· = Ἀπειλητήρ. Διόδ. Σικ.

Ἀπειλητικός, κή, κόν· = Ἀπειλητήριος· ῥήμματα ἀπειλητικά. Ξεν. Ἀπομν. Γ, 10, 8.

Ἀπειλητικῶς· Ἐπίρ. μὲ ἀπειλήν, φοβεριστικόν· φοβεριστικά. Ξεν.

*Ἀπείληφα καὶ ἀπείλημμαι· μετχ. ἀπειλημμένος Ἐνεργτ. καὶ Παθτ. Πρκ. τοῦ, ἀπολαμβάνω.

Ἀπειληφόρος, ον· (φερω) ἀπειλὰς φέρων, ὁ φοβερίζων. Πτκ.

Ἀπειλιαρτάω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀποκαθαίρω. Συνέσ. εἰς ἐνύπν.

Ἀπείλιστω· Ἰων. = ἀπελ. ἐστυλίγω, ξεστυλίγω· Μρθημ. παλ. Δίνεί. πολ. κεφ. 18. ὅπου κεῖται ἀπιλάστων.

Ἀπείλλω. = Ἀπείργω, καὶ Ἀποκλείω. Ζ. Ἀπείλω.

*Ἀπείλω, (εἴλω, Ἀνμλ.) = ἀπειλέω, στενοχωρῶ, ἀποκλείω· φέρω εἰς τὰ στενά, ὡς τό, Ἀπείργω καὶ τὸ Ἀποκλείω. Λέγεται δὲ καὶ Ἀπείλλω εἰς τὴν παλαιὰν δικαστικὴν τῶν Ἀθηναίων φράσιν, ὅστις ἀπείλλῃ τῇ δίκρα. Ὅποιος κλείῃ τινα μὲ τὴν δίκην· Πρβλ. Βευτμν. Λεξίλογ. 2, σ. 148.

Ἄπειμι, Μ. ἐσομαι· (ἀπὸ, εἰμί) εἶμαι μακρὰν ἐκτινος· δὲν εἶμαι παρών, λείπω. Ὅμ (τινός) Ὀδτ. Τ, 169. πόππότε πάτερ ἦς ἀπῆτε· ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων· Γ, 155. ποῦ δὴν ἀπεστόται μεγάθυμος. „Δηρὸν ἀπὸ χρεὸς ἔσεν ἀλεώμην συχνότερον χωρὶς τινα πτῶσιν, εἶμαι μακρὰν, ἀπών, δὲν εἶμαι παρών. 2) Εἶμαι ἀποθαμένος, νεκρός. Εὐρ. (ὁ Ὅμ. ἔχει μᾶλλον τὸν Πρττκ. κτην, ἀπλῆν, γ'. πληθτ. ἄπεσαν, καὶ Μέλ. ἀπέσσομαι). Σοφκλ Τρχ. 1238, 1296. Πίνδ. Νέμ. Γ, 132. πτῶν οὐκ ἀπερτία (ἐν Ἀριστοτελείοις ὀνλ.). Ὀλ. Ζ, 106. πἀπέσσιτος Λελίουν. Πίνδ. Γ, 34. πῆρατο τῶν ἀπέοντων ἐπιθυμοῦσα τὰ ἀπόντα. Θεόδ. Η, 87. ἐν Ἀνωλίκτ. Β'. 311. ἀντὶ τοῦ, Ἀπέρκαι.

Ἀπειμι, (ἀπὸ, εἰμι) μακρὰν πορεύομαι, ὑπάγω· ἀπομακρύνομαι, φεύγω· ἀναχωρῶ πέγω μὲν ἄπειμι σῦας καὶ κείρα φυλάξουσι. Ὀδτ. Γ, 503 καὶ 478. ἄπιθ' ἄλλῃ, πήγαινε ἀλλοῦ, πᾶρ ἀπιόντων ἀπεστρέφων, γυρίζων ὀπίσω· Ἰλδ. Κ, 289. πατὸ Τρώων ἴξεν αὐτί, ἀπῆλε· πατὸ Τρώηδιν ἰόντεν αὐτί, ἀπιόντι. Ὀδτ. Ι, 33. Ἰδὲ Θηρτ. Γραμμ. Ἑλλν. ξ. 255, 7. Ἀριστοφ. Νεφ. 884. πἀπίσσομαικ· ὁ Σουίδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, δέλω νὰ φύγω (διὰ φύγω). Εἰς τὸν Ἐνεστ. τῆς Ὁριστκ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ισοδύναμον τῷ μέλλοντι, Θέλω ἀναχωρήσει, θέλω ὑπάγει. Ὀδτ. Γ, 503 (Προστκτ. ἄπιθι, Μετχ. ἀπιὼν.) Θεόδ. Β, 46.

Ἀπείπειν· Ἐπκ. ἀποείπειν, Ἀπόειπα, ἀπείπον (εἶπεῖν, Ἀνμλ.) λέγω, ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, κηρύττω, ῥιπτῶ, ἀλλοδαπὴν, ἐφημοσύνην, ἀγγελίην ἀποείπειν. Ὅμ. Ἰλδ. Β, 416, Ι, 309. Ψ, 361. Ὀδτ. Α. 373. Π, 340. καὶ, πρατηρῶς, ἡ, ἀπολεγίως ἀπείπεν· εἶπε τὰ ἀκριβῆ, φανερὰ ἀκριβῆ, χωρὶς συστολὴν καὶ φόβου· Ἰλδ. Ι, 309. καὶ 431. καὶ 510. πστερωῖς ἀποείπειν λέγω, εἰδοποιῶ, φέρω τὴν εἴδησιν. 2) Ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι, δὲν συγκατανεύω, Ἰλδ. Α, 515. Ι, 675. ἢ ῥ' εὐίλεα νήεσσιν ἀλεξέμεναι ἀήτον πῦρ, ἢ ἀπείπεν; Συγκατένευσε νὰ ἀποδιώξῃ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἢ δὲν συγκατένευσε, δὲν ἔστερξε, τὸ ἠρνήθη; 3) = Ἀπαγορεύω· Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς λογογράφοις, = κωλύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου ἢ διὰ προστκτῆς. — Ἐκτὸς τοῦ Ἀορ. ἀπεῖπον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ ἀποείπον, εὑρίσκονται καὶ ὁ Ἀόρ. α'., ἀπεῖπα. καὶ μέσ. ἀπειπάμην, Καλλιμχ. Τμν. Ἀρτεμ. 174. πἀπό δ' εἶπον τέλμια ταύρων· Οἱ λοιποὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀποφημι, καὶ, ἀπερῶ (ἀποείπω, ∪ – – –), ἄπαξ ἐν Ἰλδ. Τ, 35. 4) ὡς τό, ἀπαγορεύω καὶ ἀπαυδῶ, παραιτοῦμαι τι, φεύγω ἀπό τίποτε, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω τι, μετὰ τῆς Αἰτκ. τοῦ πργμ. ἡμῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος ξεμανίσαντος τοῦ Ἀχιλλέως, (Σημειωτέον τὸ Δωρικ. τῆς συσ. μανίζω, ἀντὶ μηνίζω) ἐπειδὴ παραίτησε τὸν θυμόν του ὁ Ἀχιλλεύς, = εἰρηνεύσαι πρός τινα. Ἰλδ. Τ, 75. καὶ Γ, 406. καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις π'Ἀπειπεῖν τὴν στρατηγικὴν· παραιτεῖσθαι, κάμνειν παραίτησιν· Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. α'. 41. Παραιτεῖν, ἀφήνειν, τὴν ἑρμήνην. Παρθέν. σκλ. 3. καὶ, 5. Θεόδ. Ε, 43. 5, 89. Πλτρχ. Πρλ. πἀπειπεῖν τὴν βοήθειαν· Β. 173. 7. Ἔτκ. πτὴν ἀρχὴν ἀπεικάσθαι. Αὐτόθ. 405. 13. Γ. 571. 12. Ἠπ. Η. 313. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1760. Ἀντ. 405. — Ὀλιγώτερον ὅμως ἐν χρήσει μετὰ γεν. τοῦ πργμ., τὴν ὁποίαν ὁ Βέλτιος Ἰλδ. Γ, 406. „τῶν δ' ἀπέσπε κέλευθον ἀποκαθιστάνει ἐκ τοῦ Ἀριστρχ. ἀντὶ τῆς τοῦ Σχολ. ἀναγιώσεως „τῶν δ' ἀπέσπε κελεύθου παραιτήσου ἀπὸ τὸν ὁρόμον τῶν θεῶν. — Οὕτω μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἡρδτ. τὸ μέσ. π'Ἀπέσπασθαι τινα· ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι ἀπό τινος μὲ ἀποστροφήν, ἀποστρέφεσθαι. Ἡρόδοτ. Ε. 56. πἀπεπέμπετο τὴν ὄψιν· ἀπέβριψεν, ἀπέστρεψεν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τὸ ὄνειρον διά τινος θυσίας· ὁ αὐτὸς Α'. 59. μεταχειρίζεται τὸ π'Ἀπέπεμπεν υἱόν· ἀντὶ τοῦ Ἀποκηρύττειν, ἀποβάλλειν. Τοιοῦτος τρόπος σημτ. δὲν διαφέρει ὁ Ὀδτ. σημτ. ἀντὶ τοῦ, Κουράζομαι, ἀποκάμνω καὶ παρπερεύομαι, Ξεν. Ἑλλ. Γρκν. 789. πἐπεί δ' ἀπέπεμπεν· ἀφ' οὗ ἀπέκαμε, ἀδυνάτισε. Ἀπολείχομαι ἀπό ἕνα γράμμα, τινί καὶ πρός τι, διότι ὑπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ παραιτεῖσθαι, παραιτεῖσθαι, οἷον πούκ ἀπεργκῶς φίλουμεν· μὴν ἀπελπισθεῖς, μὴ παραιτηθεῖς, μὴ καταλιπὼν τοὺς φίλους. Εὐρ. Μηδ. 256. Πρβλ. Ἀνδρ. 87. — Πλτρχ. Ἠθκ. πἀπειπεῖν τινι τὴν σχολὴν νὰ εἰπῇ εἰς κάποιον, ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν σχολήν του. Ζ. 203. 2. νῶν δ' ἀπειπάμενοι· ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀπηλπίσθησαν, δὲν ἐβλέπουν πλέον κάποιον τρόπον σωτηρίας. Πρλ. Β. 97. 231. 1. 267, 7. 323, 11. 568, 14. κ. τ. ᾗ.

Ἀπειρατηθέω, ῶ, Μ. ήσω· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ἐργάζομαί τι ἀμαθῶς καὶ ἀπαιτηδείως· Παῦλ. Αἰγ. ς'. 50. = Ἀπειροκαλίω. Δὲν ἐγίνω τὸ καλόν.

Ἀπειρεγγεσίη, ας, ἡ· ἡ ἄπειρος, καὶ μεγάλη κακλωσύνη, ἢ πεῖρας μὴ ἔχουσα· ἀμφ. 2) Ἀνεπιτηδειότης, ἀπειρία τοῦ καλοῦ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ.

Ἀπειρεγάσιος, ον· καὶ Ἀπειρεγάσιος, Ἐπίρ. ὁ ἀπειρότατον δεξιότητα ἔχων· ὁ εἰς τὸ ἄπειρον ἀγαθός· 2) Καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος, ὁ πεῖρας μὴ ἔχων ἀγαθοῦ τινος· ἤγουν τέχνης· ἀμφ. μὲν τοι τὸ πρῶτον. (∪ – ∪∪∪)

Ἀπειρακίη, ἡ· Ὀδ. Β. 8. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι κάμμία πόλις ἡ χώρα τοιούτου ὀνόματος γνωστή, διὰτοῦτο τινὲς ἑρμηνεύουσιν „Ἄπωθεν παροῦσαν· ἄλλοι δὲ παρήγαγον τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ἤπειρος ἢ Ἤπειρος ἐξηγοῦσιν αὐτὸ, πάπὸ τὴν ἤπειρον, ἢ Ἠπειρώτισσα.

Ἀπειράκις· Ἐπίρ. ἀπειρες φοραῖς, πολλάκις, συχνά. Πλούταρχ.

*Ἀπείρανδρος, ἡ· ἡ μὴ γνοῦσα, ἢ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός. Ἐπίρμ. Ἀπειρανδρίως· χωρὶς πεῖραν ἀνδρός. χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἄνδρα. = Ἀπειρόγαμος. Τμνφθ.

Ἀπείραντες, ων· = Ἀπείραντος. Πίνδ. Πύθ. Θ. 61. πελλὰς ἀπειράντων.

Ἀπείραστος, ον· (πειράω) ὁποιος δὲν ἐξετάσθη, δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἐρευνήθη· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίσομέν τι ἐκ πείρας. Ὁ μὴ πειραζόμενος· καὶ ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ἀσκημ-

Ἀμέτοχος· Λουκ. «πόντου ἀπείρατον ὄντα ἔτι τοῖς Ἕλλησιν» θάλασσαν τὴν ὁποίαν ἀκόμη οἱ Ἕλληνες, δὲν ἀνεκάλυψαν, δὲν τὴν ἐδοκίμασαν, δὲν τὴν ἐρεύνησαν διὰ τοῦ πλοός. 2) Ἀντὶ τοῦ ἄπειρος πραγμάτων, ἀμαθής, ἀπαίδευτος. Ματθ. Γενικ. «Πίστεως καὶ τιμῆς ἀπείραστος» Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε. κη. 4. ζῶον «πρὸ ἀπείραστον» ἢ ἀμάθειαν.

* Ἄπειρατος, ον· (Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀπείρητος, Ὁμ. Ἰλιάδ. Μ, 304, κ. τ. λ.) (πειράομαι) = τῷ προηγμ. ἐπέκτ. τύπος τοῦ, ἀπείρητος. «Ἀπείρατον οὐδὲν κατ' ἐμοῦ» ὅλα τὰ ἐδοκίμασαν ἐναντίον μου, ἐπάλαιον πάντα λίθον διὰ νὰ μὲ κρημνίσωσι, ἔβαλλαν ὅλα τὰ δυνατά τους νὰ μὲ ἀφανίσωσι. Δημοσθ. «τὰ τοῦ πολέμου διὰ τὰ ἀπείρατα οὐ φοβερά» Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ε. 27. 15. (Τοῦτου διάφορον κατὰ τὴν μετρικὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν εἶναι τὸ ταυτοσήμαντον, ἀπείρατος, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ἐκ τοῦ ἀπείραστος, ὡς τὸ θαυμάτος ἐκ τοῦ, θαυμαστός, καὶ εἶναι μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει. ὁ Πίνδ. ἔχει ἀμφότερα Boeckh. Ὀβ. 6, 53.) «βατὶς ἐν ἀπειράτῳ». Πίνδ. Ὀλ. 6, 90. = ἐν ὁρμῷ μεγάλῳ, ἀπεράντῳ, ἢ καὶ ἀπροσβάτῳ.

Ἀπειραχῶς, Ἐπίρρ. κατὰ πολλοὺς, ἀπείρους, καὶ διαφόρους τρόπους. Πλτχ. Ἠθικ. Η. 922. 2. Ρτκ.

* Ἀπειργάθω, ἀπεργάθω, καὶ παρ' Ὁμ. ἀπεργάθω· ἐπέκτ. τύπος τοῦ, ἀπείργω. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 862. «ἢν μὴ μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃν». Ἰλιάδ. Ε, 147. «ἀπὸ δ' αἰχένας ὦμοιν ἔρυσσεν» = διεχώριζε· «Γάκεα μεγάλης ἀπειργάθε οὐδόντων» = ἀπήγαγε, ἀνήκωσε τὰ πανία (ταῖς ὁπλαταις) ἀπὸ τὴν πληγήν.

Ἀπείργω, Ἀπέργω· καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἀπείργω, Μ. ξω· (εἴργω, ἔργω) κωλύω, χαλινῶ ἔξω, διαχωρίζω, ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω. ξεχωρίζω, κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ· (τινά τινος) Σοφοκλ. Αἴ. 51. «ἐγὼ σφ' ἀπείργω... τῆς ἀνηκίστου χαρᾶς». 70. «ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν θέλω στρέψειν ἀπὸ σοῦ τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ νὰ μή σ' ἰδῇ· καὶ 428, 949. Θκδ. 2. σ. 58, 80. 3. σ. 58. Πινδ. τε. (ἐγχφ.) Διον. Ἁλικ. 62, 2. Ἡρόδοτ. Γ. 42. καὶ 112. «τὴν δεξιὴν τὸ Παγγαῖον οὖρος ἀπέργουσι· ἀφήνουν δεξιὰ τὸ ὄρος Π. ἐν τῷ διαβαίνει, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ, λαμβάνων.

Ἀπειρέσιος, ἰα, ιον· (ἄπειρος) = Ἀπειρέσιος· ἀπεριόριστος, ἀτελεύτητος, ἀνάριθμητος, παρὰ πολυς, μέγιστος· οἷς, πάπ. γαῖα, οἶζυς, ἀνθρωποι. Ὅμ. Ἰλιάδ. Τ, 58. Α, 13. «ἀπερείτ' ἄποινα» Π, 178. «ἀπερείσ' ἄεθλα· Ὀδυσ. Λ, 621. Τ, 174. Ι, 118. «αἶγες ἀπειρέσιαι· Θεόκρτ. 25. 109. Ἡσιόδ. λῆν. 39, 4. «πάπ. ἄνδρες» ἀλλὰ καὶ κατὰ βάθος, τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας πράγματός τινος ἐπιτατικόν, ὡς παρ' Ἡσιόδ. λῆν. 73, 3· «πάπ. εἴδωσι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. λαμβάνεται ἡ λέξις δικατάλληκτος.

Ἀπειρηθεν, Ἐπίρρ. ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, ἢ ἀπὸ τὴν ξηράν. Ὀδυσ. Η, 9. Πρβλ. Ἀπειραίη.

Ἀπείρηκα, ἀπρμφ. ἀπειρηκέναι, μετχ. Ἀπειρηκώς. Παρακείμ. ἐκ τοῦ, Ἀπερῶ, ἀπείπον· συνηθίζεται μεταφρ. καὶ λέγεται ἐπὶ τοῦ Κατακειμένου ἀπὸ κόπον, κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ «τοιχίαν. Δημοσθ. Ὀλυνθ. σ. 30, 27. Ξενοφ. «πεζὸν κατά τι.

Ἀπείρηται, ἀντὶ τοῦ, Ἀπηγόρευται· ἐκ τοῦ Ἀπείρω· ἀχρήστ. Μ. ἀπερῶ.

Ἀπείρητος, ἤτη, ητον· ἀλλὰ καὶ δικτλητ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, Ἀπείρατος· (πειράομαι) Παθτκ. ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος· ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον δὲν ἔγιναν ἀκόμη κόμμια πεῖρα. Ἰλιάδ. Ρ, 41. «ἀλλ' οὐ μάν ἔτι θῆρον ἀπείρητος πόσις ἔσται, ἐνδέξ' ἀδήριτος, ἢ' ἀλκῇς, ἢτε φόβοιο». Ἡ μάχη δὲν θέλει μείνει πλέον πολὺν καιρὸν ἀδοκίμαστος (ἐγλίγωρα θέλει πιστώσωμεν εἰς μάχην) ἢ τοι τῆς νίκης, ἢ τῆς φυγῆς· ἔνεκα ὡς βλέπομεν εἶναι συνταγμένον μὲ τὴν γενικ. τοῦ πράγματος, καὶ παρ' Ἡρόδ. δὲ 6, 9, 3. 2) Ἐυργτ. ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐπειράθη τίποτε, χωρὶς νὰ κάμῃ κόμμιαν δοκιμήν· Ἰλιάδ. Μ, 304. μὴ δοκιμάζων, μὴ ἐπιχειρίζομενος τίποτε. Ἡρόδ. ἄθεν, χωρὶς πεῖρας, ἄπειρος, μετὰ γενικ. «φιλότητος». Ὅμ. Ἴλιαδ. εἰς Ἀφρόδ. 133. καὶ Ὀδυσ. Β, 170. φαίνεται ὅτι λαμβάνεται εἰς ταύτην τὴν ἐυργτ. σημασίαν· «οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδὼς ὅστις δὲν ἔκαμε κόμμιαν δοκιμήν, δὲν ἐγυμνάσθη εἰς τὸ μαντεύειν, δὲν ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μαντειῶν· δυνάμεθα ὅμως νὰ τὸ ἐκλάβωμεν καὶ παθτκ. ἀδοκίμαστος, μὴ δοκιμασθείς, μὴ ἀποδειχθείς, μὴ βεβαιωθείς· ὅστις δὲν ἔχειτει ἀκόμη τὴν τέχνην του, ἢ τὰς γνώσεις του, δὲν ἔχει ἀποδείξεις, μαρτυρίας τῶν γνώσεών του (οὕτω, ἐξηγεῖ ὁ Nitzsch). Πίνδ. Ὀλ. 11. (10), 18. «μηδ' ἀπείρατον καλῶν, ἀκρότομον θέμ· οὐχὶ ἀδέκιμον, ἀμέτοχον καλῶν ἔργων, ἐμπειρον δηλ. (τὸ, α, τῆς πρλγ. ὡρικοῦ) οὕτω καὶ Ξενοφ.—Πίνδ. Νέμ. 1, 33. «κτεμὰ δ' ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι ἐντὸς· Ὁ τοῦ Χρομίου οἶκος δὲν εἶναι ἄπειρος ξένων (μουσφιρίων) δηλ. εἶναι φιλόξενος, δέχεται πολλοὺς μουσφιρίους· Ὀλ. 8, 80. κουφότερα γὰρ ἀπείρατων φρένες· ἐν ἀπείροις αἱ φρένες εἶναι ἐλαφρότεραι, οἱ ἀπαίδευτοι εἶναι περισσότερον ἐλαφρόγνωμοι, ὄχι δυσμαθεῖς· «τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστος σιωπαλὶς· Τίτμ. 4 (5), 50. περὶ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐπιχειρίζονται, τίποτε, ἐπιμελοῦνται ἄκρα σιωπή, κρύπτουσιν ἐν ἐμέλει δι' αὐτοὺς τίποτε.

Ἀπειρία, ας, ἡ· (ἄπειρος) ἀντιθέτ. τῷ, ἐμπειρία· τὸ μὴ εἶναι ἔμπειρον τινος, ἔλλειψις πείρας, δοκιμῆς τινος πράγματος, ἀμάθεια, ἀγνοια, ἀγνωριστία· 2) Ἐκ τοῦ, Πέρας, (ἄπειρος) τὸ πέρας, ἢ τέλος, μὴ ἔχον διάστημα. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 45. 116. «ἀπειρία τῶν κόσμων» τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν κόσμων. (υ – υ –)

* Ἀπειρίδεος, ον = ἀπειρέσιος· ἀμφβ.

Ἀπείριτος, ον. = Ἄπειρος. Ποιητ. Ὀδυσ. Β. 195. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 204. «περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο».

* Ἀπειρκτής, ὁ, (ἀπείργω) ὁ ἐμποδίζων, ὁ σταματῶν· ἀμφβ. ἀνάγν. Ἀνάλ. 2. σ. 237.

Ἀπειρξις, εως, ἡ· (ἀπείργω) ἐμπόδισις, κράτησις, σταμάτησις.

* Ἀπειροβάθης, ες· (ἄπειρος, βάθος) χωρὶς τέλος, χωρὶς μέτρον βαθύς, βαθύτατος. Συνέσ. σ. 338.

Ἀπειρόβιος, ον, (βίος) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν τῆς ζωῆς, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐγνώρισε τὴν ζωήν. Ἱεροκλ.

Ἀπειρόγαμος, ον, (γάμος) ὁ πεῖραν μὴ ἔχων γάμου, ὅποιος δὲν ἐδοκίμασε τὸν γάμον, δὲν ὑπανδρεύθη. Ἀθην. σ. 300.

Ἀπειρόγνωστος, ον· ον (ἄπειρου, γνῶσεως) ὁ ἔχων ἀπείρους γνώσεις, ὅποιος ἐξεύρει πάρα πολλά· Ὁ τὰ ἄπειρα γιγνώσκων, ἢ, ἄπειρον, ἀπεριόριστον γνῶσιν ἔχων. Διονσ. Ἁρ.

* Ἀπειρόγωνος, ον· ὁ ἔχων ἀπείρους γωνίας. Νικομ. Ἀριθμ. Θεολγ. σ. 1.

Ἀπειρόδακρυς, χρυος· ὁ κλαίων ἀπείρως καὶ ἀπεριορίστως, ἤτοι παρὰ πολύ, χωρὶς τέλος· καὶ παρ' Αἰτχ. Ἱκέτ. 75. ὅποιος δὲν ἐδοκίμασε τὰ δάκρυα, δὲν ἔκλαυσεν ἀκόμη· «ἀπειρόδακρύτε καρδίαν».

* Ἀπειρόδροτος, ον· μὴ ἔχων πεῖραν δρόσου, ἀδρόστιστος, εἰς ὃν δὲν ἔπεσε ποτὲ δρόσος.

Ἀπειροδύναμος, ον· ὁ ἔχων ἄπειρον, μεγαλωτάτην δύναμιν.

* Ἀπειρόζυγος, ον· ἄπειρος, ἀμέτχ. ζυγοῦ ἀνιόρος, ἀπειρανόρος. Τζνσδ.

Ἀπειροθάλαττος, ον· Ἀστ.. λαττος· ὁ ἄπειρος θαλάσσης, ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν θαλάσσης, καὶ ὁ μὴ ἠξεύρων τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς, μὴ ἔχων ἐμπειρίαν εἰς τὰ τῆς θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω, ὦ· εἶμαι ἀπειρόκακος, δὲν ἔχω ἰδέαν, πεῖραν ἢ μάθησιν κακοῦ, δὲν εἶμαι κακός.

Ἀπειρόκακος, ον· ὁ ἄπειρος τοῦ κακοῦ, ὁ μὴ ἠξεύρων τὸ κακόν, ἢ ὁ μὴ κακὰ στοχαζόμενος, μὴ κακός, ἀγαθός, ἐνάρετος, ἀθῶος. Θουκυδ. Ε. 105. 2) Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἔπαθε κακά, καὶ δυστυχίας φυσικὸς, ὁ εὐτυχής. Εὐριπ.

* Ἀπειροκαλέομαι· Ἀποθτκ. Μέσ. ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπειρόκαλος. Λατιν. inepliire.

Ἀπειροκαλεύομαι, Μ. ἐσω· = τῷ προηγμ.

Ἀπειροκαλία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροκάλου, τοῦ μὴ ἔχοντος ἀληθ. αἴσθησιν ὡραιότητος, εὐγενείας καὶ καλοῦ, τῆς εὐκοσμίας, καὶ κοσμιότητος, εὐδαιμονῶν, ἀπρεπὴς, ἀκόσμητος καὶ χαμερπὲς φέρσιμον. Ἀνοστάδα· Πλτχ. Πρλ. Ε. 616. 3. Ρτκ. Ἠθικ. 5. 474. 8. «δεῖ ἀπειροκαλίαν διωθεῖσθαι τὸν πλοῦτον». Η. 309. 4. «ἀπειροκαλίας δόξαν φυλάττεσθαι» Η. 835. = χωριατισμὸν, ἀπολιτευσία. Ξενοφ. Κ. Π. Α, κεφ. β'. 3. «κτεντεῦσι τὰ μὲν οἰκεῖα, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον· ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ.

Ἀπειρόκαλος, ον· καὶ Ἐπίρρ. Ἀπειροκάλως· (ἄπειρος καλοῦ) ὅποιος δὲν ἔχει πεῖραν, γνῶσιν καὶ αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ ὡραίου, τοῦ εὐγενοῦς, καὶ τοῦ πρέποντος, τοῦ κοσμίου καὶ ἁρμόζοντος· ἄρα ὁ μὴ γνωρίζων καλὸν, ὁ χαμερπῶς, καὶ ἀχρείως ζῶν, καὶ πολιτευόμενος, ὁ ἀχρεῖος, εὐτράπεζος, παράκαιρος, ὑπέρμετρος, κ. τ. τ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατιν. inepius. — Πλτχ. Ἠθικ. «πότητες μετὰ χαρᾶς ἀπειροκάλου πρὸς ἔπαινον· 5. 145. 13. «περὶ λόγους ἀπειροκάλους» 5. 161. 3. Πρλλ. Ε. 263. 14. «ἀπειροκάλως τρυφᾶν. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 5. «τὸ ἀπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἐστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνειν.

Ἀπειρολεχὴς, ές· ὁ ἄπειρος λεχοῦς, γάμου· = Ἀπειρόγαμος. Ἀριστοφ. Θεσμφρ. 119. ἐπίστ. τ. Ἀρτέμιδος.

Ἀπειρολογία, ας, ἡ· ἡ ἀμετρία τοῦ λέγειν, τὸ ὁμιλεῖν καὶ λέγειν παρὰπολλά. Σέξ. Ἐμπ. = ἀπεραντολογία· λαγοδιάρροια κενεῶν.

Ἀπειρομάχης, ου, ὁ, καὶ Δωρικ. Ἀπειρομάχας, ὁ ἄπειρος μάχης, ὁ μὴ ἠξεύρων, μὴ γυμνασμένος εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὰ πολεμικά. Πίνδ. Νέμ. 4, 49. (ᾱ).

Ἀπειρομεγέθης, ες, ὁ ἔχων ἄπειρον, ὅ ἐστι πάρα πολὺ μέγεθος, ὁ μεγαλώτατος. Κύσιβ.

* Ἀπειρόμειζον, τὸ· ἀπείρως μεῖζον. Κλεομήδ.

* Ἀπειρόμοθος, ον· (μόθος) = ἀπειρομάχης. Νόνν. 20. 260.

Ἀπειροπάθεια, ἡ· ἡ κατάστασις, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἡ ἀμετρία, τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν παθῶν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν παθῶν, ἔλλειψις παθῶν, ἀπάθεια. (ᾱ) ἐκ τοῦ

Ἀπειροπαθὴς, ές· (παθος) ὁ ἄπειρος παθῶν, ὁ μὴ εἰδὼς, μὴ γνωρίτας, μὴ παθῶν κακά, ἢ 2) ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθεν, ἐδοκίμασε παραπολλὰ πάθη, ὁ ἄπειρα παθῶν.

Ἀπειροπλάτιος, ον, καὶ Ἀπειροπλασίων, (μετγνστ.) ἄπειραις φοραῖς περισσότερος, Ἰων. Ἀπειροπλήτιος.

Ἀπειρόπλους, ουν, γεν. ου· ὁ ἄπειρος πλοῦ, ἄπειρος τῆς ναυτικῆς, μὴ γυμνασμένος εἰς τὰ ναυτικά. Λουκιαν.

Ἀπειροπόλεμος, ον, καὶ Ἐπίρρ. Ἀπειροπολέμως· ὁ ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος τοῦ πολέμου, ὅστις δὲν ἔμαθε νὰ πολεμῇ, ἀμαθὴς εἰς τὰ τοῦ

πολέμου, ὅπως δὲν ξυρίζει πῶς πειάσουν τὸ τουφέκι, καλῶς κουνιὸς λέγομεν.

*Ἀπειρόπονος, ον (πονος), μὴ ἔχων πεῖραν πόνων καὶ μόχθων, ὅστις δὲν ἠξεύρει τί θέλει νὰ εἰπῇ κόπος καὶ ταλαιπωρία. Διβάν.

*Ἀπειροπρόσωπος, ον· ἄπειρα ἤτοι πολλὰ πρόσωπ. ἔχων, πολύτροπος. Διον. Ἁρπ.

*Ἄπειρος, ἡ, δωρικ. = ἤπειρος, ἡ μεγάλη ξηρά, καὶ = τῷ ἑπομ.

*Ἄπειρος, ον· (πείρω) ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος, ἀδιαπέραστος, ὅστις δὲν ἔχει ἄπέρασμα, ὅθεν δὲν εἶναι ἔξοδος, δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1355. «ἄπειρον ἀμφίβληστρον.»

Ἄπειρος, ον· ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, ἀπεριόριστος· ἐκ τοῦ πεῖρας, πέρας. Γρηγ. Νύσ. β'. κατὰ Εὔνομ. «Αὕτη ἡ τοῦ ἀπείρου ἔννοια, τὸ πανταχόθεν ἐκκεχύσθαι τῇ φύσει, καὶ μηδενὶ πέρατι μηδαμόθεν περιλαμβάνεσθαι.» Γρηγ. Ναζ. λογ. λη'. «Τὸ ὑπὲρ ἀρχὴν καὶ τέλος, καὶ μὴ ἐν τούτοις, ἄπειρον.» 2) Μέγας, πολύς, ἀναρίθμητος, πολὺ πλῆθος, κτλ. 3) Ὁ ἄπειρος, ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, (ἐκ τοῦ πεῖρα) μετ' γεν. «πάντων ἄπειρος τῶνδε.» Σοφ. Τρχ. 309. Ἀντιγ. 1191. Πρβλ. Ἄπειρων. Ἐπίρ. Ἀπείρως. Δημ. κτ. Πολυκλ. 49. «ἄπειρως ἔχειν τινος» μὴ ἔχειν πεῖραν τινος, ἄπειρον εἶς τι εἶναι, μὴ γυμνασμένον, ἀγύμναστον εἶναι ἐν τινι· μὴ γινώσκειν τι. Ἡρόδ. Β. 45. «Ἐμοὶ μὲν νῦν δοκέουσι ταῦτα λέγοντες τῆς Αἰγυπτίων φύσιος καὶ τῶν νόμων πάμπαν ἀπείρως ἔχειν· οἱ Ἕλληνες.» ἀλλὰ καὶ «ἀπείρως ἔχειν πρός τι.» Ξενοφ. Ἀπομν· 2. 6, 29. «οὐ γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἄρίστου τῷ ἀρίστου τιμᾶν, οὐκ ἀπείρως εἶμαι ἔχειν πρὸς ὑμᾶς ἀνθρώπων.» Πίνδ. Ἴσθμ. 8(7), 106. «ἀπείρουσιν» καὶ 153. «ἤβαν ἄπειρον.. καλῶν.» μὴ ποιοῦσαν καλά. (Εἰς τὰς συνδέτους λέξεις εἶναι ἐπικρατέστερα ἡ δευτέρα παραγωγὴ καὶ σημασία, μόλον τοῦτο εὑρίσκεται κἄποτε ἡνωμέναι ἀμφότεραι εἰς μίαν λέξιν, ὡς ἐν τῷ Ἀπειροπολίτης, φαίνεται.) ὅθεν

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ· Ποιητ. ἀνεπιτηδειότης, ἀμάθεια. Εὐρ. Μήδεια, 1093. καὶ Ἱππόλ. 150. Βλαισάδ. Τῦρν.

*Ἀπειρότεχνος, ον· (τέχνη) ἄπειρος, ἀγύμναστος εἰς τέχνην τινά.

*Ἀπειρότοκος, ἡ· ἄπειρος τόκου, στείρα. Κύριλ.

Ἀπειροτόκος, ὁ, ἡ· (ἄπειρος, τόκος) ἐκείνη ἥτις δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη. Ἀνάλ.

Ἀπειρωδίν, ῖνος, ἡ· (ἄπειρος ὠδῖνος) ἐκείνη, ἥτις δὲν ἔδοκίμασεν ἀκόμη τοὺς πόνους τῆς γέννας.

Ἄπειρων, ον· γενικ. -ωνος· (πεῖρας, πεῖρα) χωρὶς ὅρια, ἀπεριόριστος, ἄμέτρητος, χωρὶς τέλος, ἀπέραντος, πολλὰ μεγάλος, παμπόλυς. παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ μεγάλων ἐπιφανειῶν, «πὰρ' ἀπείρονα γαῖαν.» Ἰλδ. Η, 446. Ω, 342. Ὀδσ. Α, 98. Ε, 40. Ο, 79. ὅπου προέκειτο καὶ τό, «πολλὴν φαινόμενον τὸ πλῆθος τῶν τόπων καὶ πολέων ἐπού ἀπειρὸν τις ἐπὶ τῆς ἀπείρονος καὶ ὑπερμεγέθεος περιπατῶν γῆς. Ρ, 386. Φ, 18. Τ, 107. «Ἑλλήσποντος ἀπείρων.» Ἰλδ. Ω, 545. ἀλλὰ καὶ «δῆμος ἄπειρων αὐτὸθ' 776. πελωρίοιρος, ἀταρίθμητος λαός.» Ὀδσ. Π, 236. «πόντον ἀπείρονα» πόσμοι ἄπειρονες.» Θ, 240. χωρὶς τέλος, ὅθεν καὶ = κυκλοτερής. Αἰσχύλ. Ἀγ. 434. «Τμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς τέλας κύκλῳ περίστατ', ἐν λέχῳ τ' ἀπείρονι εὐθυπλεῖ.» Πίνδ. Πύθ. 2, 117.» τὰν ἀπείρονα δόξαν» τὴν μεγάλην καὶ ἀτελεύτητον. Πάντῃ ταὐτοσήμαντοι εἶναι οἱ τύποι, ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀπείρητος, ἀπειρήσιος, ἀπειράσιος, ἀπείρητος, ἀπειρίδιος, ἀπέρατος. 2) (πειρα) = ἄπειρος 3) χωρὶς πεῖραν, ἀμαθής. Βρ. καὶ Ε.f. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1081.

*Ἀπειρῶ· ἀχρηστ. ὅθεν ὁ μέλλων ἀπερῶ, καὶ Ἰων. ἀπερέω· λέγω, εἰδοποιῶ, καὶ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. Ἡρόδ. «ἀπειρέων Κύρῳ Δασκυλ. ῥῆσιν.» ἀντὶ τοῦ εἰδοποιῶν, λέγων. καὶ Θουκ. Δ'. «κήρυκά τε προέπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀπατίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς.» ἔνθα ὁ Σχολ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύσοντα, ἀποτρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα, εἴρηκεῖ· καὶ Ἀριστοτ. «ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια,» ἀπηγόρευσαν· ἐμπόδισαν· καὶ «ἀπειρημένος τόπος,» ἀντὶ ἀπηγορευμένος. 2) Καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἀντιλέγω. Θουκ. Α'. «περὶ δουλείᾳ τῇ ἑαυτῶν χρήματα φέροντες οὐκ ἀπερῶσιν.»

*Ἀπείς. Ἰων. = ἀφείς Μετοχ. τοῦ Ἐνεργ. Ἀορ. 2. τοῦ Ἀφίημι. Ἡρόδ.

*Ἀπείσα, ας, ε· = ἀπῆσα ἐκ τοῦ ἀπέω, ἀπείω. Ζ. Εἶμι εἰς τὸ τέλος.

Ἀπεισαγγελίας φεύγοντι δίκην· παρὰ Πλουτ. 6. σ. 236. ἔσφμ. ὅπου αἰσχυν. ἀπ' εἰσαγγελίας.

Ἀπειστέω, ῶ· εἶμαι ἀπειστος, ἀπειθὴς, ἀνυπότακτος, = Ἀπειθέω.

Ἀπειστος, ον· (πείθω) = Ἀπειθὴς, ζθεν «τὸ ἀπειστον» ἡ ἀπείθεια, ἡ ἀνυποταξία, τὸ πεῖσμα.

*Ἀπέκ. Προθ. συντσμ. μετὰ γεν. σύνθ. ἐκ τῆς ἀπό καὶ ἐκ γράφεται ὅμως καλλίων ξεχωριστά ὡς καὶ ἡ, δι' ἐκ. Ὅμ. Ἴλ. εἰς Ἀπόλ. 110.

Ἀπέκγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπὸ ἐκγόνου ἔκγονος. Σιμωνίδ. Ἐπιγ. 91.

Ἀπεκδέχομαι. Μ. ξομαι· προσμένω, καρτερῶ, ἀπό τινος ἐκδέχομαι, λαμβάνω, ἀποφασίζω, συμπεραίνω. Ἰλιάδ. σλ. 190. 265. ἐκδ. Κορ.

Ἀπεκδοχή, ῆς, ἡ· προσδοκία, καὶ ὁ ἐκ τινος συμπερασμός, τὸ πόρισμα, τὸ συμπέρασμα.

Ἀπεκδύομαι· ἐκδύομαι. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ς'. 14.

*Ἀπεκδύομαι. Μ. -δύσομαι, Ἀόρ. ἀπεδύθην, Πρκμ. ἀπεκδέδυκα, (δύω, Ἀτμ.) ξεντύνομαι, βγάζω τὰ φορέματά μου, καὶ ἑτοιμάζομαι διὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἀπέκδυσις, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀπόδυσις. Ν. Δ.

Ἀπεκδύω· ταυτὸν καὶ Ἀποδύω. Ν. Δ.

*Ἀπέκτεσαν. Πλουτ. γ'. πρτ. ἀορ. α'. ἐκ τοῦ Βίκω.

Ἀπεκλαυσθέω, ἡ Ἀπεκλεόμαι· ὅθεν Ἀπεκλελαθέμαι, φέρω εἰς λήθην, λησμονῶ θάλλον· μετὰ γεν. ἔστι δὲ ἐν χρήσει ὁ προστακτικὸς μέσ. ἀόρ. 2. «ἀπεκλελάθεσθε δάμβασος,» λησμονήσατε, ἀφήσατε κατὰ μέρος, κάθε ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν, παύσατε τοῦ νὰ θαυμάζητε. Ὀδ. Ω. 393.

Ἀπεκλέγομαι. Μ. ξομαι. εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀπερρίπτωτι, ἀποδοκιμάζω. Διοσκ. Α'. 3.

*Ἀπεκλελάθεσθε· βλ. Ἀπεκλανθάνω.

Ἀπεκλογή, ῆς, ἡ· τὸ ἀπερρίπτειν τι εἰς τὴν ἐκλογήν· ἀπορριβή. Κλήμ.

Ἀπεκλούω. Μ. ὑσω· ἀποπλύνω, λούω, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω. Μ. ὑσω· ἀναλύω, ξελύω, ἐλευθερώνω· ἢ ἐκλύω, ἀδυνατίζω. (υσω)

*Ἀπέκρηξεν, εως, ἡ· (ἀπό, ἐκ, ῥηγνύω) παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 115, ὅπου ἐσφάλωσεν ὁ Κορ. τὸ Ἐπέκρηξις εἰς τὸ Ἀπέκρ. = Ἀποκοπὴ, ἀποχώρισις.

Ἀπεκρυφάω, ῶ· ἐσφαλ. ἀντὶ ἀπορ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 701. ἀντὶ, Ἐπεκρυφάω. ἀπορρύομαι, πίνω μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν.

*Ἀπέκρυτις, εως, ἡ· (ῥύομαι) ἐλευθέρωσις, ἀπελύτρωσις ἀπὸ κακοῦ τινος, λύτρωσις, σωτηρία. Στράβ.

*Ἀπέκτεναν, σε, ς. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ἀποκτείνω. Ὅμ.

Ἀπέκτασις, εως, ἡ· ἐξάπλωσις, τέντωσις, ἐκ τοῦ

Ἀπεκτείνω. Μ. τενῶ· ἐξαπλόνω, φαρδύνω, τεντώνω.

Ἀπέκτητος, ον, (πεκτέω, ἤ πέκω). Ἀκτένιστος. Ἡσύχ. 2) Ἀκούρευτος. Δαμ. σλ. 375.

*Ἀπεκτος, ον, (πέκω) = τῷ πρηγμ.

*Ἀπεκτρέω, Μ. ἀπεκτοῦσω, (ἐκμέρω, Ἀπολ. ἐκμέρω ἐκτὸς τόπου, ἐκβάλλω.

*Ἀπελάζω = Ἀπελλάζω.

Ἀπελαυσία, ας, ἡ· (ἀπελαύω) ἀπαγωγή, ἀποδίωξις, ἀποσόβησις.

*Ἀπέλαξις, εως, ἡ· = τῷ προηγμ. Δημήτρ. ὁ Τριχλίνιος Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 98. (417.)

Ἀπέλαστος, ον· (πελάζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τινάς.

Ἀπελάτης, ὁ· ὁ ἀπελαύνων, ἀποδιώκτης, προάγων, κυβερνήτης εἰς τὰ ἐμπρόσθεν. Λατν. abactor· (=) ἐκ τοῦ

Ἀπελαύνω. Μ. ὦσω· καὶ Ἀττικ. Ἀπελῶ· ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ, ξεμπερνῶ, προάγω, φέρω εἰς τὰ ἐμπρόσθεν, φέρω ἔξω. Ἡρόδ. 6, 130. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1356. «σὺ, ὦ κάκιστε, — τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας» καὶ 93. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α'. δ'. 5. β'. γ'. 6. 2) Οὐδ. φεύγω, ἀναχωρῶ, ἐπὶ ἵππου ἢ ἁμάξης· ὑπενθυμ. «στρατεύ, ἵππον» κ. τ. τ. βλ. Ἀπάγω. — Παθτκ. ἐλαύνομαι, ἀποδιώκομαι, ἀποκλείομαι, ἐκκλείομαι· ἐγκλείω, εἶμαι μανρὸν ἀπό τι· μετὰ γεν. Ἡρόδ. Ξενοφ. Ε. Π. 1, 2, 3. «πεύθεσθον... ἀπελήλαται» καὶ 1, 2, 15. «τούτων δ' οὐδεὶς ἀπελήλαται νόμῳ τιμῶν καὶ ἀρχῶν» κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐμποδίζεται ὑπό τινος νόμου τοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ τιμὰς καὶ ἀξιώματα πολιτικά. καὶ 2, 1, 6. «οὐχ ὑφ' ἡμῶν ἀπελαθέντες» καὶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 599. «γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων.» Πλτχ. Ἠθ. 5, 274. καὶ 469. 5. «ἐξ ἡδονῶν μεγάλων καὶ ἀπαντῶν εἰς ἀγανῆ καὶ ταπεινὴν ζωὴν ἀπελαύνεσθαι.»

Ἀπελαφρύνω. Μ. υνῶ· ἐλαφρύνω ἔκτινος, ξελαφρύνω, ἀνακουφίζω, ὑποστηρίζω.

Ἀπελάω. = Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα, τος, τὸ· καὶ Ἀπελεγμός· καὶ Ἀπέλεγξις· ἐναντίωσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀντίλογία, πληροφορία μετ' ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ἀπελέγχω. Μ. γξω· (ἐλέγχω) ἀνθίσταμαι, ἀποδεικνύω μὲ μαρτυρίας ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιστέκεται τις. Ἑπτκ. τοῦ ἐλέγχω. Μ. Ἀριστοτ. 8, 36. 2) Ἀναιρῶ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον διϊσχυρίζεταί τις, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ βεβαιώσῃ.

*Ἀπελέθρα, ου, ὁ, ἡ· (πλέθρον) ἀμέτρητος, πολύς· ὡς πάπλεθρος ἡ ἀ. ἀμέτρητος δύναμις· καὶ Ἐπίρ. «πάπλεθρον ἀνύδραμε.» Ἰλ. Α. 354. ἤγουν, ὃ οὐκ ἔστι πλέθρῳ μετρῆσαι· ὁ Σχολ.

Ἀπελέκητος, ον· (πελεκάω) ὁ μὴ πελεκημένος μὲ τὸν πέλεκυν, ἀδούλευτος, τραχὺς· καὶ μεταφ. Διογέν. Ἐραστ. Δ'. 27. ἡμερωμένη ἀπελέκητος· «ἡ τραχεῖα, καὶ μὴ εὔστροφος· ἢ ἐξωτερικὴ καὶ «ἄνθρωπον ἀπελέκητον» λέγει, τὸν ἄπειρον, καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀπολίτευτον.

Ἀπελέσθαι. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφελέσθαι· ὡς καὶ Ἀπελόμενος, ἀντὶ, Ἀφελόμενος· ἰδὲ, Ἀμείρω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ· ἐλευθέρωσις δούλου τινός, τὸ ἀπολύειν ἕνα σκλάβον ἀπὸ τὴν δουλείαν. = καὶ, libertinitas.

Ἀπελευθεριάζω. Μ. άσω· εἶμαι ἐλεύθερος, φέρομαι, πολιτεύομαι ἐλεύθερα. Φίλ. «ἀπελευθεριαζούτη κινήσει.»

Ἀπελευθερικός, κή, κόν· ὁ εἰς τὴν ἀπελευθερίαν αἰτήκων, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος.

*Ἀπελεύθερος, ον· = τῷ προηγμ.

Ἀπελεύθερος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος, ὅστις ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν· ὁ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν σκλαβίαν σκλάβος. Ξενοφ. Ἀθ. Α'. 10. libertus· καὶ ἀπελευθέρα, liberta.

Ἀπελευθερόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐλευθερώνω, ἀφήνω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ. = Ἀπελευθερία, ἐλευθέρωμα.

Ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐλευθερώνων, ἀφήνων τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

*Ἀπελεύθω, ἐξ οὗ ὁ μ. σω, σομαι· χρόνος χρήσιμος εἰς τὸ ἀπέρχομαι.

Ἀπέλευσις, εως, ἡ· (ἀπελεύθω) φυγή, ἀναχώρησις.

*Ἀπελθεῖν, ἀπελθών, ἀπῆλθον. Ζ. Ἀπέρχομαι.

*Ἀπελίσσω = Ἀπελίττω· ξυστίλω.

*Ἀπέλλω. Ἰωνικ. = ἀφέλλω. Ἡρόδ.

*Ἀπέλλα, ἡ· ὁ Ἡσυχ. ἔχει, π' Ἀπέλλαι, ἐκκλησίαι, σημαίνει ὅμως τὸ Καπέλλα ἀντὶ τοῦ, ἐκκλησία· ὡς ὁμοίως π. χ. ὁ ἐν Βιέννῃ τῶν παρεπιδημούντων Ἑλλήνων τοῦ ἁγ. Γεωργίου ναός. Τὸ Κ προστέθη διὰ τὸ Δίγαμμα, καὶ

Ἀπελλάζω. Μ. άσω· λέξις λακωνική, τὴν ὁποίαν ὁ Πλούταρχ. Λυκ. 6. ἑρμην. διὰ τοῦ Ἐκκλησιάζειν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀπαλλάζειν, ἔχει Ἰωνικῶς· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ

Ἀπέλλαι, αἱ· σηκοί, ἐκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι· τόποι εἰς οὓς ἐγίνοντο αἱ συνάξεις τοῦ πλήθους, καὶ μάλιστα διὰ ἐκλογὴν τινων. Ἡσύχ. Ζ. πτοξ. καὶ

Ἀπέλλακες, οἱ· οἱ τῶν ἱερῶν κοινωνοί. Φαίνεται ὅτι ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ, Δελλή, Δολλής, Δελλίζω, Δολλίζω· μετὰ προσθήκης τοῦ π· ἄρα, Ἀελλάζω, Ἀελλίζω, Ἀολλίζω.

Ἀπελλαῖος· παρὰ Μακεδόσι· ὁ Δεκέμβριος μήν, ἴσως ἐκ τοῦ, ἄελλα. = Μὴν τῶν ἀνέμων.

Ἀπέλλω· ἴδε Ἀπίλλω.

Ἄπελος, τὸ· (α, πέλος, pellis) ἔλκος, πληγὴ μὴ ἰατρευθεῖσα ἀκόμη, ἀνοικτή, ὁποῦ ἀκόμη δὲν ἐστράλιστε, δὲν ἐστεπάσθη ἀπὸ δέρμα, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα. Καλλίμ. Ζ. καὶ Ἐρυσίπελας.

Ἀπελπίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· ἀπελπίζομαι, χάνω, σηκόνω τὰς ἐλπίδας μου, μετὰ Γενικ. 2) Ἐλπίζω τι ἀπόπτινος. μετ. αἰτκ. τ. πργμτ. Λουκᾶς ζ. 35. μὴ ἀπελπίζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες. 3) Ἐνεργ. ἀπελπίζων τοὺς γονεῖς τὴν ἐπάνοδον· ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσων διδοὺς τῆς ἐπανόδου· βάλλω τινὰ εἰς ἀπελπισίαν, τὸν φέρω εἰς ἀπελπισίαν (τινά). Παθτ. Μὲ ἀπελπίζονται, ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι, ὡς π. χ. ὁ ἀρρωστος ἀπὸ τοὺς ἰατρούς.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ· ἀπελπισία, τὸ ἀπελπίζεσθαι· ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας.

*Ἄπελπτος, ον. = ἄελπτος· οὕτω διαγιγνώσκεται ὑπὸ τινων ἐν Ἡρόδ. 1, 111.

*Ἀπελῶ. Ζ. Ἀπελαύνω κ. Ἐλω.

Ἀπεμέω, ῶ· ξεριῶ, ἐκπτύω, ῥίπτω ἔξω. Ἰλ. Ξ, 437.

*Ἀπεμνήσαντο, γ' πληθυντ. τοῦ μετ. ἀορ. α'. Ζ. ἀπομνήσκω. Ἰλ.

*Ἀπεμόρξατο. Ζ. Ἀπομόργομαι.

Ἀπεμπολάω. Μ. ήσω· πωλῶ, πραγματεύομαι. Ξενοφ. Συμπ. Η'. 21. ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν χρημάτων. Συντ. Γενικ. καὶ Αἰτιατ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1238. ψυχὰς ἀπεμπολᾶν· παραδίδειν τὴν ζωήν· καὶ Τρῳ. 980. ἢ μὲν Ἄργος βαρβάρους ἀπημπόλα προδίδω, Ἀρστφ. Ἀχ. 374. ἐκαυτᾶδα λαμβάνουσ' ἀπεμπολωμένους. Πρβλ. ἐξεμπολάω. τὸ δὲ, Ἀπεμπολέω, δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα κλασικόν, πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται εἰς τὸν Εὐστάθ. Προοιμ. 4. σλ. 162.

Ἀπεμπολή, καὶ Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ· πώλησις, πραγματεία. Ἱππокρ.

Ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ· ἔποιος πωλεῖ, πωλητής.

Ἀπεμφαίνω. Μ. ανῶ εἶμαι ἀνόμοιος, ἀπίδανος, ἄτακτος, ἄτοπος· ἐναντίος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὸ νόημα, ἀντιφάσκω· καὶ ἐνεργτ. κάμνω τι ἀπίδανον, ἀνόμοιον.

Ἀπέμφασις, εως, ἡ· ἀντίφασις, ἐντιλογία, ἀντιγνωμία, δυσκολία τοῦ νοήματος. Στράβ. Γ. σελ. 807.

Ἀπεμφερής, ές, ἀνόμοιος. Ζήτ. Ἔμφερής.

Ἀπέναντι, ἢ Ἀπεναντίον, καὶ Ἀπεναντίως. Ἐπίρ. ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος. = Ἀντικρυ, καὶ Ἀπεναντίας Σχολ. Θεοκρ. Ζ. 77.

Ἀπενηρίζω. Μ. ῶ· (ἀνηρίζω)· ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, ξεγυμνώνω τινὰ τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζω (τινά τι) ὡς ἐντεῦθεν ἀνῆκον λαμβάνεται τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 195. πτοὺς ἐνάρυζον ἀπ' ἔντεα. καὶ Ο. 343. = Σευλέειν.

*Ἀπενέγκω, -ενείκω, -ενέκω· δίδουν χρήσεις εἰς τὸ Ἀποφέρω.

*Ἀπένεικα, ας, ε, κ. τ. λ Ἰωνικ. ἀόρ. ἐνεργ. ἀντὶ ἀπήνεγκα, ἐκ τοῦ ἀποφέρω. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 28. πτεύχετο δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπερθύμοι θεράποντες τὰ ἅρματα τοὺς τὰ ἄφαρα εἰς τὸν οἶκον. Πίνδ. Πύθ. 5, 78. πκαὶ ὁ γε καὶ βαρύκομοι λέοντες περὶ δείματι φύγον, γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερπόντιος κύκνοιο ἐφραβήνηκαν καὶ ἔφυγον καὶ αὐτοὶ οἱ φρένα φωνάεντες λέοντες ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) τοὺς ἔφερε τὸν χρησμὸν πέρα τῶν θαλαττῶν. Πίνδ. ἀπηνέγκαμεν, Ἡρόδ.

*Ἀπενεχθῆναι. Ἰωνικ. Ἀόρ. Παθτκ. = ἀπενεχθῆναι, ἀποφέρω.

Ἀπεννάω, ῶ. Μ. άσω· (ἐννὸς κάμνω τινὰ βουβόν, ἄλαλον. Παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα.

Ἀπεννέπω, καὶ Ἀπεννίπτω· ἀπαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω· τινά τινος. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλίδ. 593. πἀπεννέπειν τινὰ θελάμων. = ἀπειπεῖν. 2) ἀποφεύγω τι, παραιτοῦμαι τι, ἐλευθεριώνομαι ἀπ' τι. — Σοφ. Οἰδ. Ε. 209. πτί τόθ' ἀπεννέπεις μ

Ἀπεννεῖν. Δωρικ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν. Θεόκρ. Π, 84. πτὸ δὲ κάλλες ἐτάκετο, κ' οὐδ' ἔτι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν εἶκαθ' ὁπῆθον, ἔγνων τὰ κάλλη μου ἐφθείροντας, θέλον δὲν ἐνθυμούμην οὐδ' ἐσυλλογιζόμην πλέον περὶ τῆς πομπῆς, μήτε κἂν ἐγνώρισα πῶς ἔφυγα εἰς τὸν οἶκον.

Ἀπενθήριστος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμφήριστος Σέξτ. Ἐπειρ. Α'. 33.

Ἀπένθητος, ὁ, ἡ· (πενθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐὰν πενθεῖ, δὲν κλαίει τινάς· ἄκλαυστος, ἀθρήνητος. 2) μὴ λυπούμενος, χωρὶς λύπην, ἄφροντις, ὡς ὁ Ἠσχυλ. Νέν. Πρμ. Ἀπήμων.

*Ἀπενιαυτέω· λείπω ἕνα χρόνον· ζῶ ἕνα χρόνον περαπέρω ἀπὸ ἄλλους τινας, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ζῶ ἀκόμη ἕνα χρόνον· ἀλλιῶς νομίζεται ἀμφβ. ἐπειδὴ παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ. σλ. Β. καὶ 868. C. βεβαιώνουσι τὴν λέξιν ταύτην ὅλα τὰ χειρόγραφα πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου ἐν ᾧ κεῖται γεγραμ. ἀπενιαυτίζω· ὄχι ὀρθ

*Ἀπενιαύτησις, εως, ἡ· ἀπουσία καθ' ἕνα ἐνιαυτόν· τὸ ἐπιβιοῦν, ἐπιζῆσαι ἐνιαυτόν· τὸ μὰ ζῆ τις ἕνα χρόνον μετὰ τὸν θάνατον ἄλλου τινος. Πλατ. Νομ. Θ. σλ. 868. D. ἔνθα ἐν μόνον χειρόγραφον ἔχει, ἀπενιαύτισις.

Ἀπενιαυτίζω. Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (ἐνιαυτὸς) λείπω (εἶμαι ἀπών) ἕνα χρόνον· φεύγω ἕνα χρόνον ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. 3. πσυμβουλεύω σοι ἀπενιαυτίσαι. ὁ σχηματισμ. Ἀπενιαυτέω, καὶ Ἀπενιαύτησις, παρὰ Πλάτ. ἀμφίβ. (Ζ. Ἀπενιαυτέω) Παρὰ Δίωνι Ἐλλ. Μ, ς. 49, ἀντὶ τοῦ Ζῶ ἕνα χρόνον μετὰ ταῦτα, ἢ περισσότερον.

*Ἀπενιαύτισις, εως, ἡ· καὶ Ἀπενιαυτισμός, ὁ· ἀπουσία, φυγὴ διὰ ἕνα χρόνον.

*Ἀπεννεσίγησι. Ζ. ἐν τῷ Νηπιέη.

*Ἀπέντες. Ἰωνικ. = ἀφέντες, ἀφίημι.

Ἀπεξαμαρτάνω. Ἐπιστκ. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἀπεξεργάζομαι. Μ. σομαι· ἀποτελειόνω, ἀποπληρῶ ἕνα ἔργον, φέρω αὐτὸ εἰς κατάστασιν.

Ἀπεξηγέομαι, οῦμαι· διηγοῦμαι ἐξ ἐναντίας. Ξεν. Ἐφ. Κ. 9.

Ἀπέοικα. Μετχ. Ἀπεοικώς, Ἀττ. ἀπεικώς. Ἰσοδύναμος τῷ Ἔοικ. Παρακ. ἐκ τοῦ, ἀπείκω, εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος, δὲν ἁρμόζω· εἶμαι ἀνεπιτήδειος· ὅτι δὲ σημαίνει καὶ τὸ εἶμαι ἀπίδανος, ἐναντίος τοῦ νοήματος (τῆς ἐννοίας), ὡς καὶ τὸ

Ἀπεοικώς, υῖα, ός· ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος, ἄπρεπος. Πολύβ. ς'. 26. πἀπεοικότως πρὸς τὰ παλαιὰ μὴ ὢν κλίτος πρὸς τὰ καλὰ, ἀλλ' ἀποστροφὴν ὁηλ. = Λατιν., alienus, alienum. Ἰδέ, Ἀπεικώς.

Ἀπεοικότως. Ἐπίρ. ἀνάρμοστα, ἄπρεπα. κ. τ. τ. Θεόδ. Ὁ, 53. πκαὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρώτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.

Ἀπέπαντος, ον· (πεπαίνω) ὁ μὴ ὥριμος, ὁ μὴ ὢν ἀκόμη εἰς τὸν καιρόν του· (ἄγουρος), μὴ ἀπαλουθείς.

Ἀπέπειρος, ον, (πεῖπειρος) = τῷ πργμ. Ἀνάλ.

Ἄπεπλος, ον· (πέπλος) χωρὶς πέπλον, ἐπανωφόρι. Εὐριπ. Φοίν. 333. πἄπεπλος φαρέων. χωρὶς φορέματα Πινδ. Νέμ. 1, 74. πκαὶ γὰρ αὐτὸ ποσὶν ἄπεπλος ὁρούσας· ἀπὸ στρωμνῆς, ὁμῶς ἄμυνεν ὕβριν κωμάζουσιν καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀληθὴς μυσόπεπλος, αὐτοπροσῶπος ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης, καὶ βοηθοῦσα ἐπείγετο πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην. ὁ Σχλ. (γυμνή, μόνε μὲ τοὺποκάμισον.)

Ἀπέπτεω, ῶ· δὲν χωνεύω, ἔχω ἀχώνευστον· πάσχω κακοστομαχίαν, χαλῶ τὸν στόμαχον· ἐκ τοῦ,

Ἄπεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀπέπτως. Ἐπίρ. ἄβραστος, ἀχώνευτος καὶ ὁ μὴ χωνευόμενος· καὶ ὁ μὴ ὥριμος, ἀφράστος· ἐκ τοῦ, Πέπτω.

Ἀπέπω, καὶ Ἀπέπομαι. Ζήτ. Ἀπειπεῖν.

*Ἄπερ· πληθντκ. οὐδ. ἀπὸ τοῦ, ὅστερ (ὅπερ ἴδε)· οἱ Ἀττ. τὸ μεταχειρίζονται συχνάκις ὡς ἐπίρρμ. ἐν τῷ σημαντ. τοῦ, ὥστερ, καθώς, ὡσάν. Αἰσχύλ. Κύμ. 957. πἢ δ' ἄπερ ξένῳ ξένη ἔστωσαν ἔρως. Σοφ. Οἰδ. Τ. 178.

*Ἀπερανтολογέω, ῶ χωρὶς τέλος, ὁμιλῶ ἀπέραντα. Εὐστάθ.

Ἀπεραντολογία, ας, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ἀπέραντα, πολυλογία· διεξοδικὴ καὶ μὴ τέλος ἔχουσα ὁμιλία, φλυαρία. Λουκιαν. = Ἀπειρολογία.

Ἀπεραντολόγος, ὁ, ἡ· ὁ ὁμιλῶν ἀπέραντα, πολλὰ· πολυλόγος, φλύαρος· ἐκ τοῦ

Ἀπέραντος, ον, καὶ Ἀπεράντως. Ἐπίρρ. (περαίνω) ὁ πέρας καὶ ὅρον μὴ ἔχων, ὅπιος δὲν τελειόνεται, τὸ ὁποῖον δὲν ἐργαίται, δὲν λαμβάνει τέλος ποτέ· ἄσκοπος, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς ἀπόβασιν, χωρὶς ἔκβασιν. Θεόδ. Δ. 36. 2) ἀδιάπερατος, χωρὶς ἔξοδον. Αἰσχ. Πρμθ. 153. πεἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἥξειν καὶ 1080. πεἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθησεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

Ἀπέρασις, εως, ἡ· (ἀπεράω) ξέρασις, ξέρασμα. Πλούταρχ. ὁ Θεόφρ. καλεῖ Ἀπέρασιν, ὅτε ἡ ὑγρότης τραβᾶται ἀπ' ἕνα μέρος καὶ καταντᾶ εἰς ἄλλο· ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ Ἀπερῶ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ Περάω, καὶ Διέρχομαι, Διαβαίνω.

Ἀπέραστος, ὁ, ἡ· (περάω) χωρὶς πέρασμα· ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ νὰ περάσῃ τις· καὶ 2) ὁ μὴ ἔχων πέρας, συνορον, ἀπεριόριστος. (Πέρας).

*Ἀπέρατος, ον· = τῷ προγμ. Ἀριστφ. Νεφ. 3. Brunk. (τὸ, α, εἶναι βραχύ, τότε δὲ μόνον εἶναι μακρόν, ὅταν τὸ Ἀπέρατος ἦναι ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. ἀπείρητος, τὸ ὁποῖον Πρβλ.)

Ἀπεράτωτος, ὁ, ἡ· (περατόω) χωρὶς πέρατα, σύνορα, ἀπεριόριστος. Πλούτ. Ἠθ. Χ. 673.

Ἀπεράω, ὦ· Μ. ἀπω· (ἀράω) ξερνῶ. Ἀλκίφρ. Γ. ὃ, πάπερῶν ἀπηκάγκασεν ὦ μὲ ἠναγκασε νὰ ξεράσω. Ζήτ. Ἀπέρασις. — Στράβ. Τ. Α. σλ. 139. Siebenk. (ἄτω)

Ἀπεργάζομαι. Μ. ἀσομαι. Ἐκπληρῶ, Ἀποτελῶ, ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος τὸ ἐπὶ μισθῷ, ἢ κατὰ χρέος ἔργον μου. Κάμνω τὸ χρέος μου, ὡς καὶ τὸ, Ἀποδίδομαι. Ξεν. Ἀπομν. Α'. ἐ. 4. ξ. 5. πληρόνω τι διὰ καθημερινῆς ἐργασίας. Ἁρποκρ. ἐξ Ἰσαίου. 2) Ποιῶ, κάμνω (φκιάνω), ἐνεργῶ, προξενῶ· ὁ Πλάτων, Πολιτ. 8, 13. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τὸ, Ὑπογράφομαι, ἐπιζωγράφων· καλὸς καὶ εἰς τὸ, Ἀπεργασία, τὸ, Ὑπογραφή· ὄθεν

*Ἀπεργάθω. Ποιητ. = ἀπείργω.

Ἀπεργασία, ἡ· ἐτέλεσις, ἀποτελείωσις· τὸ βάλλειν τι εἰς ἔργον, εἰς ἐνέργειαν. Ἔργον, (δουλειά), ἐνέργεια. Πλούτ. Πρλ. Ε, 2. 6. Ἔτσ.

*Ἀπεργαστέος, ἑα, ἑον. Γραμτκ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, Ἀπεργάζομαι, πρέπει νὰ τελειωθῇ.

Ἀπεργαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀπεργασίαν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπεργάζεσθαι, ἐκτελεστὴς, ἐπιχειρηματίας, ὀραστικός, ἐνεργητικός, παρακτικός, ὁποιος βάλλει εἰς ἔργον τι. Ἐπίρ. Ἀπεργαστικῶς.

Ἀπεργός, γή, γόν, (ἔργον) χωρὶς ἔργον, ἀνεργὴς· ὀνηρός, ὁποιος ἀπέχει ἀπὸ ἔργον, ὅ ἐστι, δὲν ἐργάζεται. Ἀρτεμ. 1, 42. Ὁ Παστόρ. ἔχει. Ἄπρχος.

Ἀπέργω, Ἰων. = Ἀπείργω.

*Ἀπέρδω. Μ. ξω· (ἴρδω) ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος. Ἡρόδ. Δ, 62. καὶ ἄπεστα καὶ τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια ἀπαλλάσσοντο.ω

Ἀπερεί. = Ὥσπερεί. (ἄπερ) Σοφοκλ. Ἠλ. 189. πάτις ὄνειρ τοιόνδ' κατατέθνομαι, ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται· ἀλλ' ἀπερεί τις ἐποικος ἀναξίᾳ, οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν ἀείρει σὺν στολῇ, κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.ω

Ἀπερείδω, εἶτω· τὸ ἐντελὲς τοῦ, Ἐρείδω. ὡς τὸ Λατιν. deligo τοῦ ligo· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο σημαίνει τό, Σταρεῶς καὶ ἀσφαλῶς, στηρίζω, στηλόνω, θλίβω, τζῆμι (βάλλω), ἀκουμβίζω, στήνω, ἐμπήγω. Τὸ δὲ Ἀπερείδω ἐφαρμόζει τὴν ἐντελῆ, ἀπεγκατημένην, καὶ ἐκτετελεσμένην τοῦ Ἐρείδω πρᾶξιν· ἄρα, ἀποτελειόνω τὸ Ἐρείδειν. Μέσως Ἀπερείδομαι· ὅ ἐστιν, Ἀπερείδω ἑαυτόν. Συνήθως σημαίνει τό, Ἀκουμβῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἴς τι· στηρίζω ἢ ἀφήνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἴς τι στερεὸν καὶ ἀσφαλές, ἀφήνομαι εἰς ἐναπρόγνωμα, ἄρα ἐμπιστεύομαι, ἰσχυρογνωμῶ, βεβαιώνω, εἶμαι βέβαιος. Ἡρόδ. Γ. 99. καὶ τινά τ. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰσχυλικῆς ὡς ἐνεργητ. διευθύνω, ἀνυφόρω· στηρίζω, ἀποδίδω, λόγους, λέξεις κ. τ. τ. ἀπερείδεσθαι λόγων, θυμόν, πλαγὰς πρός τι.ω Πλάτ. Πολιτ. 6. σ. 479. ἐμελλ' εὐθυνόμενος πρός τινα, εὐθύνω τὴν ἐμιλίαν μου, τὸν θυμόν μου πρός τινα, θυμόνω κατά τινος, κτυπῶ τινα, περὶ παντηδήποτε διανόησεως, ἀνωφορᾶς, πρὸς ὁποιονδήποτε ὑποκείμενον. ὑπερεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀντικείμ.ω Δουκικ. ἐστήλωσα τὰ ὄμματά μου, κυττάζω καὶ θεωρῶ προσεκτικῶς, ἀδιαλείπτως, καὶ κατ' εὐθείαν ἀντικείμενόν τι. Παρὰ Πλουτρχ. «Εἰς ἓν σῶμα ἀπερειδόμενοι πληγὰς τοσαύτας ὦ ἐπετέλουν, ἐπέβαλον μὲ θυμὸν καὶ δύναμιν. ὦ Οἱ τὸν θυμὸν ἀπερείσονται.ω ὁ αὐτ. Πῶς καὶ ποῦ ἤθελον νὰ ἐκβάλλωσι τὸν θυμόν τους. Πῶς καὶ ποῦ νὰ ξεθυμάνωσι. «Τὴν ἀγνοιαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους τῆς ἁμαρτίας ἀπερείδοντο.ω Πολύβ. Ιη'. Α'. ἄρθριτον, ἀπέδιδον τὸ σφάλμα ἐπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὁ αὐτ. ΚΔ'. ὦ Ἀπερεισαμένη τὴν χάριν ἐπὶ τὸν Δημήτριον· ὦ ἀπόδιδε τὴν χάριν, τὴν εὐχαριστίαν μόνον εἰς τὸν Δημήτριον· καὶ κατωτέρω· γ. «Πᾶσαν τὴν ἐξ αὐτοῦ χάριν καὶ πίστιν εἰς τὸν Δημήτριον ἀπερείδοντων καὶ, Γ'. 92. «Τὴν λείαν ἀπερείσασθαι εἰς τόπον τοιοῦτον· ὦ νὰ ἀποταμιεύσωσιν ἤτοι νὰ βάλλωσι τὰ λάφυρα εἰς ἀσφαλῆ τόπον· ὡς καὶ τὸ «Τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλὲς ἀπερείσασι χωρίζων· ὦ ὁ αὐτ. Γ'. 36. 2) Οὐδετέρ. μεταβαίνω ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο. «Τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται· ὦ κατωτῆ, ἔστραψε μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν βουβῶνα, καὶ δείχνει ἐκεῖ ὁλην του τὴν δύναμιν· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ χρῆσις τοῦ, Ἀποσκήπτω, καὶ Ἀποσκήπτομαι. 3) ἐβιάσθω ἀπ' ἐμαυτοῦ μετὰ πόνου καὶ μόχθου, ζητῶ νὰ ἔβγω, βάνω τὰ δυνατά μου νὰ ἔβγω ἀπ' ἐκεῖνα μέρη, γεννῶ. Ἡλιόδ.

Ἀπερείσιος, ον, Πτκ. = Ἀπειρέσιος. ὡς τὸ ἀείδελος = κίνδηλος· παρ' Ὅμ. ἔστις τὰ ἐνόησε σχεδὸν πάντοτε μὲ τό, παράλογα.ω

Ἀπέρεισις, εως, ἡ· τὸ στερεῶς θλίβειν, ἐπακούμβισις· ἐκ τοῦ, Ἀπερείδω.

Ἀπεραύγω· Μ. ξω· ἐκπτύω, ξερνῶ, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ, Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, χύνομαι εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· καὶ Μέτ. εἰς ἐνεργτκ. σημασ. Rulink. op. cr. ς. 150. ἔβεν.

Ἀπέρευξις, εως, ἡ· ἔκπτυσις, ξέρασις, ἐκχυσις, πλημμύρα.

Ἀπερόω, ἀχρηστ. εἰς τὸν Ἐνεστῶτα, ἔβεν παράγονται οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι, οἵτινες ὡς πρὸς τὴν σημασ. ἀνήκουσιν εἰς τό, Ἀπείρων. 1) Μ. Ἀπερῶ, Ἰων. Ἀπερέω, θέλω ἀπαγορεύσειν, θέλει ἀρνηθῆν, θέλω ἐμποδίσειν, θέλω ἀγγείλει, θέλω εἰπεῖ· Ἡρόδ. Α, 152. πέμπουν ἀπερέοντα Κύρω.ω 2) Πρκμ. Ἔκρυγτ. Ἀπείρηκα, ἀπέκαμα, ἀπόστασα 3) Παθτκ. Πρκμ. Ἀπείρημαι, εἶμαι ἐμποδισμένος, ἀπηγορεύθην. εἰς ἣν σημασ. μεταχειρίζονται καὶ τὸν Παθτκ. Ἀόρ. Ἀπερρήθην, ἐκ τοῦ Ῥέω, Ῥῆμα, καὶ, Ἀπερρύμαι, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 46. Ζήτ. Ἀπειρηκέναι.

Ἀπέρημος, ὁ, ἡ· = Ἔρημος, ὡς τὸ ἀπόκτιος, ἀπόλλιος. Σχολ. Παιδ. Νέμ. 4, 88. (Ἡ ἀπὸ ἐπιτείνει μόνον τὴν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ)· ἀμφ.

Ἀπερημάω, ὦ· Μ. ώσω· ὁ αὐτὸς ἐρημόνω, ἀφήνω τινὰ μόνον, κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ μόνος, κάμνω τι ἔρημον. Πλάτ.

Ἀπερητύω. Μ. ύσω· ἀναχαιτίζω, κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ ὀπίσω· Ἀπολλών· (τὸ, υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ Μελ. μακρὸν πάντοτε.)

Ἀπερίβλεπτος, ον, (περιβλέπω) ὁποιος δὲν βλέπεται καὶ δὲν θεωρεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁποιος δὲν φυλάττεται ἐκκλίνων· ὁ μὴ παντοχοῦ γνωστός· 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ προσέχων ἐν ἑαυτῷ· ἀπρόσεκτος, ἀπρόβλεπτος. 3) ἄδοξος, μὴ περίβλεπτος.

Ἀπερίβλητος, ον, (περιβάλλω) ὁ μὴ περιβεβλημμένος, μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀπεριγένητος, ον, (περιγίνομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τινὰς νὰ τὸν νικήσῃ, νὰ τὸν καταδυναστεύσῃ, νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἀνίκητος. Διόδ. Σικ.

Ἀπερίγραπτος, ον (περιγράφω καὶ, περιγραφὴ) ὁποιος δὲν περιγράφεται, δὲν σημειόνεται, δὲν περιορίζεται, δὲν περιλαμβάνεται, δὲν ἔχει ὅρους, σύνορα, ὅστις δὲν περιγράφη, δὲν περιορισθῇ κ. τ. λ. ἀτελεύτητος, ἀπέραντος, ἀκατανόητος, ἀπεριόριστος, ἀπροσδιόριστος, διαρκὴς, παντοτεινός. Στράβ. καὶ Διον. Ἁλικ. Διόδ. Σικ.

*Ἀπερίγραφος, ον = τῷ πρτμ. Ἐπίρ. Ἀπερίγραφῶς.

Ἀπεριέργαστος, ον, (περιεργάζομαι) ὁποιος δὲν εἶναι μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν κατασκευασμένος· Ἱεροκλ. μὴ δουλευθεὶς παντελῶς μετ' ἀκριβείας.

Ἀπεριεργία, ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ, Περιεργία. ἁπλότης, ἀφέλεια.

Ἀπερίεργος, ον, ὁποιος δὲν εἶναι περίεργος. Καὶ ἀφελὴς, ἁπλοῦς, φυσικὸς, ἀβίαστος τρόπος.

Ἀπερίεργως, Ἐπίρ. μὲ ἀπερίεργον τρόπον, χωρὶς περιέργειαν, ἀφελῶς, (σκέπτ.), χωρὶς τέχνας.

Ἀπερίηγητος, ὁ, ἡ· ἀνεξήγητος, ἀσαφὴς· ἀπερίγραπτος· Πλάτ. Νομ. ζ'. σ. 388.

Ἀπερίηχητος, ον, ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν συνέβη, ἢ δὲν ἠκούσθη κἀνένας ἦχος, κτύπος. Σουίδ. Γρηγ. Ναζ.

*Ἀπεριθλάστης, Παυλ. Ἀγιν. σ. 122, 43. χωρὶς νὰ τὸ θλίψῃς ἰσχυρῶς εἰς τὰ πέριξ, εἰς τὰς ἄκρας.

Ἀπερικάθαρτος, ον, ὁ μὴ καθαρισμένος ὁλόγυρα, ὁ λερωμένος, βρώμικος.

Ἀπερικάλυπτος, ον, ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, ἀπέραντος (ξέσκεπος), ἀνοικτὸς, ἐλεύθερος.

*Ἀπερίκοπος, ον, (κόπτω) ἀκοπίαστος, μὴ ἀποσταίνων, ἄπονος, σταθερός.

Ἀπερικόπτως, Ἐπίρ. (περικοπὴ) ἀκατατρύπητος, ἀδιακόπως· ἀνεμποδίστως. Σχολ. Λυκόφ. 1432. 2) χωρὶς μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπήν· χωρὶς μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν.

*Ἀπερικόσμητος, ον (περικοσμέω), ἀστόλιστος, μὴ περιποιημένος στολίδια.

Ἀπερικτύπητος, ον, = Ἀπερικήχητος, (περικτυπέω) περὶ οὗ δὲν γίνεται, ἢ δὲν ἔγινε κτύπος).

Ἀπεριλάλητος, ον, (περιλαλέω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν ὑπερβῇ, κανεὶς μὲ φλυαρίας. Ἀριστοφ. Βατρχ. 839. (5)

Ἀπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) ὁποιος δὲν περιλαμβάνεται, δὲν περιορίζεται, ἀδιόριστος· Πλούταρχ. «Ἀπερίληπτος ἐξουσία.ω Γρηγόρ. Ναζ. «ἀπερίληπτος τῇ διανοίᾳ.ω = ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος.

Ἀπεριμέριμνος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπεριμερίμνως, (μέριμνα) χωρὶς μέριμναν, ὁποιος δὲν μεριμνᾷ, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται, ἀμέριμνος, ἀστόχαστος. Ἀριστοφ. Νεφ. 137.

Ἀπερινόητος, ον, (περινοέω), ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ γνόσῃ τινὰς μὲ τὸν νοῦν του. Ἀκατάληπτος. Ζήτ. Ἔμπ. καὶ Δαμασ.

Ἀπερισπάστως, Ἐπίρ. παρὰ Πολυβ. Δ'. 67. ἀντὶ τοῦ, Ἀνελπίστως, ἐξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ ἔχωσι εἰς τὸν νοῦν των, χωρὶς νὰ τὸ στοχάζωνται.

Ἀπερίοδος, ον, χωρὶς περιόδους. Διον. Ἁλικ.

Ἀπερίοπτος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπεριόπτως, (περιόπτομαι) ὁποιος δὲν βλέπει, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται τὰ περὶ ἑαυτόν, ἔχει τὰ ἄλλα διὰ τίποτα. Θουκυδ. Α'. 41. «ἀπερίοπτος πάντων.ω ἔτι δὲ καὶ αὐτῆ τοῦ, Ἀπερίβλεπτος, Ἀνέλπιστος, Ἀφρόντιστος.

Ἀπεριόριστος, ον, (περιορίζω) ὁποιος δὲν ἔχει ὅρους (σύνορα) ὁλογυρά του· μὴ περιωρισμένος, ἀδιόριστος.

Ἀπερίπτυκτος, ον, (περιπτύσσω) ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, μὴ περιτετυλιγμένος, μὴ ἀγκαλιασμένος διὰ φορμᾶς, ὁποῦ δὲν εἶναι διπλωμένος, δὲν κάμνει σούρωμας. παρ' Ἰωσήπ. Γ'. ζ'. 5. ἀπ' φορέματος τὸ ὁποῖον δὲν σταυρώνει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος. ἤτοι δὲν περιλαβαίνει, καὶ δὲν σκεπάζει αὐτό.

Ἀπερίπτωτος, ον (περιπίπτω) ὁποιος δὲν περιπίπτει, ἐκπίπτει, κατωτῶ· μετὰ γεν. προσδιοριστκ. τοῦ εἰς ὃ δὲν περιπίπτει τις. «Ἀπερίπτωτος ὑδροφοβίας.ω Διοσκορ. Β'. 49. ὁποιος δὲν πίπτει εἰς τὸ πάθος τῆς ὑδροφοβίας. «Ἀπαρέκκλισις.ω Ἀρρίαν. Ἐπ. Γ. 12. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιπίπτω. Καὶ ὁποιος δὲν πταίει, σφάλλει· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς δυστυχίαν, ὁ πλάνης καὶ ἀπάτης ἀνεπίδεκτος.

Ἀπερισάλπιγκτος, ον, (περισαλπίζω) ὃποιος δὲν περιεκυκλώθη ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν σαλπίγκων· ὁ Συνέσ. ἔχει καὶ, ἀπερισάλπιστος.

Ἀπερίσκεπτος, ον, (περισκέπτομαι) = ἀπερίοπτος, ὃποιος δὲν βλέπει, δὲν στοχάζεται τὰ πράγματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος. Θουκυδ. Δ. 108.

Ἀπερισκέπτως, Ἐπίρ. ἄνευ περιστέψεως, ἀστόχαστα· ὅθεν,

Ἀπερισκεψία, ἡ· ἔλλειψις περιστκέψεως, ἀστοχασία, ἀτυλλεγισία.

Ἀπεριστκόπητος, ον, καὶ Ἀπερίστκοπος, ον, = ἀπερίστκεπτος καὶ Ἀπερίγραπτος. Σουίδ.

Ἀπερίσπαστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπερισπάστως, (περισπάω) χωρὶς περισπασμόν· ὁ μὴ διασκορπισμένος, ἀνεμπόδιστος, ἢ ὃποιος δὲν καταγίνεται εἰς ἄλλοτι, ἀλλὰ μένει πάντοτε προσκολλημένος ἐπί τι· δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ἄλλας δουλειαῖς του, δὲν σύρεται ἀπὸ ἄλλας ἐργασίας· ὡς τὸ Λατιν. negotiis distractus. μὴ ἔχων τὸν νοῦν του διασκεδασμένον, διασκορπισμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Παρὰ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς «Πιθανὸν ἀπερίσπαστον» τὸ βέβαιον, ἄσφαλτον· τὸ μὴ πρέξενον ἀπάτης.

Ἀπερισσεία, ἡ· (ἀπέρισσος) ἔλλειψις περισσεύσεως χυμῶν· Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Β'. 12.

*Ἀπέρισσος, ον, = Ἀπέριττος.

Ἀπερισσότροφος, ον, ὃποιος δὲν τρέφεται περισσότερον τοῦ ἄλλου· καὶ

Ἀπερισσόχρονος, ον, Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Α'. 22. «κατὰ τὰς κυήσεις καὶ κατὰ τὰς ἐκτροφὰς ἀπερισσότροφα καὶ ἀπερισσόχρονα· κατὰ μὴ διαφορετικὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τε ἐγκαστρείας καὶ τῆς γεννήσεως, ὥστε τὸ ἓν πρὸ τοῦ ἄλλου νὰ ἐγκαστρώνεται καὶ νὰ γεννᾷ, ὃ ἐστιν, ὅλα ἐξίσου εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν.

Ἀπερίστατος, ον, (περίστασις) καὶ Ἀπερίστατως, Ἐπίρ. χωρὶς περιστάσεις· κυρίως, Χωρὶς ἐναντίας περιστάσεις. ἀσφαλὴς, σίγουρος, ἀκίνδυνος, ἐλεύθερος κινδύνων, μὴ ὑποκείμενος εἰς κινδύνους. Πολύβ. ς'. 44. «Ἀπερίστατος ῥαστώνη» ἀσφαλὴς καὶ ἀπάραχος ἡσυχία, 2) (περιστημι) Ὁ μὴ περικυκλωμένος (μάλιστα ἀπὸ φίλους), περὶ τὸν ὁποῖον δὲν παραστέκεται τινάς· ὅθεν μὴ ἀσφαλὴς, χωρὶς προστασίαν καὶ διαυδέντευσιν, ὁ ἀστερημένος βοηθείας, ὡς «οὐσαν ἀπερίστατον ἀνδρα». Φωκυλίδ. 3) Μόνος, μεμονωμένος, μοναχός. Ἀρριαν. Ἐπ. Δ'. Α'. Hemst. Ἀρ. Πλουτ. σ. 333.

Ἀπερίστρεπτος, ον, (περιστρέφω) ὃποιος δὲν περιστρέφεται, δὲν γυρίζει εἰς τὸ ἄλλο μέρος, δὲν ἀναποδογυρίζει, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναποδογυρίσῃ, δὲν ἐγυρίσθη, ἀγύριστος, ἀναποδογύριστος, καὶ ὅστις δὲν μεταβάλλεται, ἀμετάβλητος. = Ἀπερίτρεπτος.

Ἀπερίτμητος, ον, (περιτέμνω) ὃποιος δὲν περιετμήθη, δὲν ἐσουνετεύθη, ἀσουνέτευτος. Ἰώσηπ.

Ἀπερίτρεπτος, ον, (περιτρέπω) ὃποιος δὲν περιτρέπεται, δὲν ἀναποδογυρίζει, δὲν ἐπιστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω, δὲν μετακέρχεται, καθὼς π. χ. ὁ χρόνος· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων· ὃποιος δὲν ξαναέρχεται, δὲν γυρίζει πλέον ὀπίσω. 2) Μὴ ἐπιστρέφων εἰς τίποτε, ἀφροντίς, μὴ φροντίζων τίποτε. 3) Μὴ περιτρεπόμενος, μὴ καταστρεφόμενος, ἄσειστος, ἀμετακίνητος, κ. τ. λ.

*Ἀπερίτροπος, ον, = τῷ προηγμ. μὴ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα, μὴ ἐρχόμενος ὀπίσω, ἢ 3) μὴ ἐπιστρέφων εἰς τι, ἀφροντὶς, χωρὶς φροντίδα· «φόρτος μοι τέκνων... δύτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν βιώτομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνασσων ἔχε θάρρος ἀγαπητήμον... διότι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμ. ἔστις ζῇ εἰς τοὺς πολλὰ πολιτικὰ βοῶν τρέφοντας αἰγιαλοὺς τῆς Κρίσης (πόλις τῆς Φωκίδος) δὲν εἶναι ἀπεστερημένος τῆς ἐπιστροφῆς (ἐντεῦθεν καὶ τὸ «περιτροπέων ἑαυτόν» Ἰλιδ. Β. 295,) ἀλλὰ θέλει ἐπιστρέψει, καὶ μετ' αὐτοῦ ἔρχεται ἐπιφέρων ἐκδίκησιν ὁ κάτω ἐν τῷ Ἀχέροντι κυρίων θεός. Σοφκλ. Ἠλ. 182. ὅπου τινὲς (ὁ Hermann καὶ ὁ Σχολ.) τὸ, Ἀπερίτροπος, ὀρθότερον ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀρέστου, διὰ τοῦ μὴ ἐπιστρέφων, ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτ. διὰ τοῦ ἄφροντις, λησμονῶν, ἔρμην. (οὐκ ἀπερίτροπος = φροντίζει, μνημονεύει, δὲν λησμονεῖ, ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἐκδίκησιν.) τινὲς δὲ Ἀνεπίστροφος ἢ πολλάχιστον Ἀπερίστροφος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκουσι.

Ἀπέριττος, ον, καὶ -ρισσος· καὶ Ἐπίρ. Ἀπερίττως· χωρὶς περιττὸν, ὁ μὴ ἔχων τι περισσότερον τοῦ δέοντος· χωρὶς περισσότερον καλλωπισμόν, στολισμόν, χωρὶς μεγαλοπρέπειαν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύῃ τις περισσότερον τῶν δέοντος· Χωρὶς περισσοτέραν τέχνην ἐξειργασμένος, ἁπλοῦς, ἀτεχνὴς, ἀκαλλώπιστος, ἀψελὴς, ἀφελὴς, ἀπέριττος μοχθηρῶν χυμῶν. «Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβ. 1. ὅστις δὲν ἔχει περιττώματα γεννημένα ἀπὸ μοχθηροὺς χυμούς· ὅθεν.

Ἀπεριττότης, ἡ, ἡ μὴ περιττότης. «ἀπεριττότης λόγου.» Σέξτ. συντομία, ἀφέλεια, εἰλικρίνεια.

Ἀπερίττωτος, ον, χωρὶς περιττώματα· οὐ ἐναντ. τὸ, Περιττωματικός. = καὶ Ἀπέριττος.

Ἀπεριφερὴς, ἐος, ές, ὁ μὴ ἔχων περιφέρειαν, ὃποιος δὲν εἶναι στρογγυλευμένος ὁλόγυρα, μὴ περιφερόμενος εἰς περιφέρειαν, καὶ κύκλον.

*Ἀπεριφόρητος, ον, = τῷ προηγμ.

*Ἀπερίψυκτος, ὁ, ἡ. ἀκρυολόγητος. Γαλην.

Ἀπροπεός· = Ὑπεροπεύς. ὑσυτώς, ἀπεροπός, -ροπὴ (ἀπέροψ), ὑπέροψ. Ζήτ. Ὑπεροπεύω.

Ἀπερρίγασι· Ὀδυσ. Β'. 52. = λίαν ἐρρίγασιν. ἐφοβοῦντο νὰ ὑπάγωσιν· ἐκ τοῦ, Ἐρρίγω, καὶ, Ἀπό, κατ' ἐπίτασιν· γ'. πλθτ. πρσπ. τοῦ β'. Πρκμ. τοῦ Ἀπερρίγω (ὅπερ ἰδέ) δὲν ἐτόλμησαν· (ω – – – ⏑).

*Ἀπερρίμμενος· Ἐπίρ. ἐκ τῆς. Μετχ. τοῦ Πλτκ. Πρκμ. τοῦ Τήμτ. Ἀπερρίπτω.

Ἀπέρρω, (ἐρρω, ἀνμ.) ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἀπό τινος φεύγω· λέγεται ἐπὶ ἐχθρῶν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 26. ἐξαπίστως δέ, Ὑπάγω εἰς δυστυχίαν. Ἀριστοφ. «Ἀπέρρε» φύγε ἀπ' ἐμπροσθέν μου, Ἐρημίτου, Ὕπαγε εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὸ σκάζεμα· ὡς τὸ Λατιν. abi in malam rem. Ζήτ. Ἐρρω.

*Ἀπερρωγώς, Μέσος Πρκμ. ἐκ τοῦ, Ἀπορρώγω – ῥήγνυμι, μὲ σημσ. πθτ., ἀπεσχισμένος, ἀποχωρισμένος.

*Ἀπερυγγάνω (ἐρυγγάνω) ἀποπτύω τὴν μέθην, ἀποπτύω. Διοδ. Σικλ. Ε. 77.

*Ἀπερύγω, εἶδες χρόνους εἰς τὸ, Ἀπερεύγω. ἰδέ, Ἐρύγω.

Ἀπερυθριάω, ῶ· Μ. άσω, (ἀπὸ, ἐρυθριάω) δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ ἐντροπὴν, γίνομαι ξεδιάντροπος, ῥίπτω ἐπάνωθέν μου πᾶσαν αἰδῶ καὶ ἐντροπὴν, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα. (ῶσω.)

Ἀπερύκω, Μ. ξω· διώκω ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν βλάβην τινός· Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 3'. 1. «ἵνα σοι (αἱ κύνες) τοὺς λύκους ἀπερύκωσιν» ἀπωδῶ φοβίζουν, σκιάζουν, Νίκ. Ἀλ. 621. Ὅμ. Ἰλιδ. Ω, 156 καὶ 185. Δ. 542, Π. 562. Ὀδυσ. Ι, 119. Χ. 283 ς, 105.

Ἀπερυπιβόω, ῶ· ψιθύρω, ἀφανίζω διὰ τῆς ἐρυσίβης· Θεόφρ. Αἰτ φ. 14. Ζήτ. Ἐρυσίβη.

Ἀπερύω, Μ. ὑσω. (ἐρύω, ἀνμ.) ἀποσπάω, ξεκολλῶ τι ἀπό τινος. (τινός) (περὶ τῆς προσωδίας τῶν συλλαβῶν ἰδ. ἐρύω). Ἀφελκύω, σύρω μακράν. Ἀναλ. 2. σ. 4. Ὀδυσ. Ξ, 134.

Ἀπέρχομαι· Μ. ελεύσομαι· πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀναχωρῶ. Φεύγω ἐκ, ἢ ἀπό τινος. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μετὰ μόνης τῆς γενκ. ὡς Ἰλιδ. Ω, 760. «ἐμῆς ἀπολύηθα πάτρης» καὶ Ὀδυσ. Τ, 223. καὶ Ω. 310. 2) Διέρχομαι, ἀπεριῶ, Καταπαύω, τελειόνω τὸν ἑρμόν, τὸν βίον, Ἀποθνήσκω. ὡ ἀπελθών.»

Ἀπερῶ· ἰων. Ἀπερέω. Μ. τοῦ ἀπόφημι κ. ἐπεῖπον, (ἐρῶ) Πρκ. ἀπείρηκα, Μέσ. Μ. ἀπερροῦμαι· παρ' Ἡριόδ. Α'. 152. «Ἀπερροῦτα ῥῆσιν» διὰ νὰ εἰπῇ τὰ ὅσα τῷ εἶπον, τῷ παρήγγειλαν νὰ εἰπῇ.

Ἀπερωεύς, έως, ὁ. ὁ ἀπερωέων, ὁ κωλύων, ἐμποδίζων, σύρων εἰς τὰ ὀπίσω. Ὅμ. Ἰλιδ. Θ. 360. «ἀλλὰ πατὴρ εὐμὸς ψρεσὶ μαίεται οὐκ ἀγαθῆσιν, σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὲς, ἐμῶν μενίων ἀπερωεύων» Οὕτω λέγει ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τοῦ Διὸς, ὁηλ. ἡ φρόνησις καὶ ἡ σύνεσις τῶν ἀνθρώπων περὶ τῆς δεσποτείας τῶν Μοιρῶν καὶ τῆς τύχης, τῶν τυχηρῶν περιστάσεων. Ἐκλυτὴς τῶν ἐμῶν πρεσυμιῶν καὶ οἷον ἀναποδιστὴς, ὁ Σχολ. ματαιώνων τὰς βουλὰς καὶ τὰς μηχανάς μου· ἐκ τοῦ

Ἀπερωέω, ῶ· (ἐρωή, ὃ ἐστιν, ὁρμὴ) κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμήν. 2) Οὐδέτερ. Ἀναχωρῶ ταχέως, ἀπομακρύνομαι μὲ βίαν ὀπίσω, Ἐκτρέπομαι. Ἰλ. Π. 723. «πολέμου ἀπερωήσειαν» (Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ποταμίου ῥεύματος στρεφομένου ὀπίσω, ὅταν προσβάλλῃ ἐπίτηδες πέτρας καὶ μὲ βίαν ῥέῃ πάλιν ὀπίσω.) = Ἀφερμῶ.

*Ἀπερωή, ἡ, ἡ ἀναχώρησις, ἐπισθοδρόμησις, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) Ἐμπόδισις, κράτημα, βάσταγμα, κώλυσις.

Ἀπέρωπος, ἡ -ερωπὸς, ὁ, ἡ· Νομ. ἀναιδὴς, σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, τραχὺς (ἐκ τοῦ ἀπέροψ, πος = Ἀπεροπὸς) Ετυμ. Μέγ. Ζήτ. Ἀπερωπος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπεράπως, θαυμαστῶς, ἀδοκήτως.

Ἀπέρωτος, ον, (ἔρως) ἄψιλος, χωρὶς ἔρωτα καὶ ἀγάπην «ἔρως ἀπέρωτος» ὡς γάμος ἀγαμος παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. (591) 598. ἑρμην. ὑπὸ τινων διὰ τοῦ, ὑπερφάνως· ἀλλ' ὁ Ετυμολ. καὶ ὁ Ἡσύχ. αἰσθάνονται, ἀπέρωπος, ὁ ἐστὶν ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, ἄγριος, θηριώδης, μὴ φιλικός. Εἰς ὃν τὸ Δεξ. τοῦ Τειμ. (ὑπὸ Πωῦμα) ἐξηγεῖται ὡς μᾶλλον τοῦ Αἰσχύλου ἴδιον, = δύσερως, ἀμετρίοτος εἰς τὸν ἔρωτα, ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ἐμπαθὴς.

*Ἄπες, Ἰωνικ. = ἄφες. Προστκτ. ἀόρ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ἀφίημι.

*Ἀπέσας, αντος, ὁ· βουνέντι ἐν τῇ Ἀργολ. μεταξὺ Ηλειωῶν καὶ Μυκήνης μὲ ναὸν τοῦ Διός. Ἡσὺ. Θγν. 331. «Ἀπεσάντιος, ὁ Ἐπίστ. τοῦ Διός. Παυσν.

Ἀπεσθέομαι, (ἐσθὴς) ἐνδύομαι, ἐνβάλλω τὴν ἐσθῆτα, τὰ ἐνδύματά μου. Λουκιαν. Δεξιφ. 5. Πρκμ. Μετχ. ἀπεσθημένος.

Ἀπεσθίω· Μ. - έσομαι ἀποτρώγω, κατατρώγω ὅλον, καταναλίσκω. 2) παύω τοῦ τρώγειν, ξεντρώγω. Θεόπομ. παρ' Ἀθην. 14. σ. 649.

*Ἀπεσκὴς, ἐς (πάσκω) Ἀσκέπαστος. Σοφκλ. ἐν Τρωΐλῳ παρ' Ἡσυχ.

*Ἀπεσκληκότως (ἀπέσκληκα, ἀπεσκλήκα) σκληρῶς. Συνέσ. σ. 278.

Ἀπέσσουα· ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν, ἐχάθη. γ'. ἐν. πρσπ. Πλτκ. Λυρ. παρὰ Λάκωσι ἀντὶ τοῦ ἀπεσσύη ἐκ τοῦ Ἀποσεύω. Ξεν. Ἑλλ. Α. 2, 23. «Ἑβρει τὰ καλά. Μιλάρας δ' ἀπεσσεύα (Dindorf). πειθώτι, τῶνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾶν.» Ἀπέρασαν οἱ εὐτυχεῖς καιροί· ὁ Μ. ἐχάθη (ἐφονεύθη, ἀπέθανε μαχόμενος) οἱ στρατιῶται

ἀνέχουντί νά φᾶν', δέν ἠμπόρεμε τί νά κάμωμεν.α Ζήτ. ἐν τῷ 'Απόστομ.

*'Απέσευδεν, Ποιητκ. κ. αἰολ. ἀντί, ἀπεσεύσησαν.

*'Απεσεύμεθα, ἀπέσευτο. Ἐπκ. συγκοπῇ 'Αορ. Πάτκ. ἐκ τοῦ ἀποσεύω, 'Ομ.

*'Απεστύς, ύος, ἡ = 'Απεστοί, Γραμμ. 'Ησύχ. = 'Αποχώρησις.

'Απεστώ, οῦς, εἰ, ἡ. ἡ ἀπουσία, Ἰων. ἐκ τοῦ, 'Απειμι, ὡς καί τό, Εἰστώ. 'Ηρόδοτ. Θ'. 85 ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ 'Απομάκρυνσις ἀπό τῆς πατρίδος. 'Αποδημία.

'Απέτηλος, ον, χωρίς φύλλα· Ζήτ. Πέταλον. 'Ανέκδοτ. Β'. σ. 16.

'Απευδεσμός, ὁ, (εὐδιάζω) κατάπαυσις ἀνέμων (φουρτούνας), εὐδία, γαλήνη. ἑστερεά. ἀπευδεσμός κυμάτων.α Ἰάμβλ. Πυθ. 29. ἡσυχία, κατάπαυσις τῶν κυμάτων, 2) Μετφρ. Ἡμέρωσις, καταπράυνσις.

'Απευδοκέω, ῶ· Μ. ἤτω. οὐκ εὐδοκέω, οὐδεμίαν ἀρίσκειαν ἔχω, καταφρονῶ, ἀποῤῥίπτω. Ἡσύχ.

*'Απευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) κατηγορῶ, δέν κρίνω καλόν, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω.

'Απευέω, καί 'Απεύω. Ζήτ. Εὔω.

'Απευθανατίζω, Μ. ἰσω, καλῶς ἤ εὐτυχῶς ἀποθνήσκω. 'Αποθνήσκω μέ εὐχαρίστησιν· Μακκαβ. Β'. ς'. 26.

'Απευθής, ές, (πύθομαι, πεύθομαι) ἀνεξέτασστος, ἀγνώριστος, 'Αρατ. 359, 270. μή περίφημος, μή ἐξακουστός, ἀνήκουστος, ἀγνωστος, ignotus. Ὀδ. Γ. 88. κείνου δ' οὐ καί ἄλεγρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.α 2) Ἐνεργητ. ὁποιος δέν ἐξέτασε, δέν ἔμαθεν, ἀμαθής, ἀπειρος. Ὀδυσ. Γ. 184 = ignarus καί 3) ὁποιος δέν μανθάνει τι, μή ἐπιτήδειος εἰς τό μανθάνειν. 'Αρατ. 648.

*'Απευθος, ον = τῷ προηγμ. Γραμμ.

'Απευθύνω, Μ. νῶ· ποιῶ τε πάλιν ὁμαλόν, ἴτιον, ἤ μτφρκ. καλλιτερεύω, φέρω εἰς τό ὀρθόν, εἰς τό καλόν, εἰς τήν εὐτυχίαν, εὐτυχίζω κάμνω εὐτυχῆ· ἐπιδιορθόνω, καί ἀνατίθεμαι, Πλουτάρ. τιμωρῶ, ὡς καί τό, Εὐθύνω. Σοφοκλ. Αἴ. 72. ψυχῆρες ἀπευθύνειν δεσμούς ·ω δένειν ἐστιν καί σφικτά τάς χεῖρας. 2) Εὐθύνω, ὁδηγῶ, ποιῶ τε κατ' εὐθείαν ὑπάγειν, ἀνατίθεμαι κ. τ. τ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 103. μετ' αἰτιατικῆς ἤν ἡμῖν ὦ ναῦ, Λαίου ποθ' ἡγεμόνι γῆς τῆς δε, πρίν σε τήν δ' ἀπευθύνειν πάλιν πρό τοῦ κυβερνᾶν σε τήν δε τήν πόλιν, ὁ Σχολ. ἤ Ἐνδαίμων 'Ορέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.α (ἴτως ἐκ τοῦ Εὐριπ.) Καί ὁ Θεός στείλῃ ἤ ψίρῃ ἴτιον ἐδῶ εὐτυχῶς τόν 'Ορέστην.

'Απευκος, ον, (πεύκη) χωρίς πεύκην, ὁ ἐστίν, χωρίς τῆς ἐν τῇ πεύκῃ ἐλαιώδους ὕλης· παρά Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 9, 3. 10. μετά τοῦ, Εὐδοκος.

'Απευκταῖος, ον, (ἀπεύχομαι) ὁ ἄξιος καταράς καί ἀποστροφῆς, τόν ὁποῖον δέν εὔχεται τινάς νά ἔχῃ. Πλατ. καί Πλουτχ. Ἠθ. Χ. 162. β. πληθωτός ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δέ δεύτερος ἀπευκταῖος.

*'Απευκτός, ὸν = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 791. πρίν ἀνήρ' ἀπευκτόν τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χρόϊ.

'Απευνάζω, Μ. ἄσω. (εὐνάζω) φέρω, ἤ βάλλω τινά εἰς τήν κλίνην διά νά κοιμηθῇ. 2) Οὐδετ. 'Αποκοιμοῦμαι, καταπραΰνομαι, κοιμίζομαι. ἠύγαρ μ' ἀπευνατέοντος ἐκείνῃς κακοῦ.α Σοφοκλ. Τραχ. 1242.

'Απευστος, ον, = 'Απεύθης. Ἡσύχ.

'Απευταχτέω, ῶ· (εὐτακτέω) ντούς φέρουν α πληρόνω εὐτάκτως τά δοτίματα. Στράβ. Ζ'. 2) Εὐγαίνω ἀπό τήν πρέπουσαν τάξιν, ἐκκλίνω ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον. 3) Ἐπιτκ. τοῦ Εὐτακτέω.

'Απεύχετος, ον, = 'Απευκτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 621. «ὑστριλές γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις» καί 153 «ἀπότροπον ἄλγος ἀπεύχετον.α

'Απεύχομαι, Μ. ξομαι· εὔχομαι παρίτινος νά ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ· Καταρῶμαι, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· 2) ἀπαγορεύω, δέν θέλω νά γίνητι εἰς ἐμέ, εὔχομαι νά μή μοί γίνῃ· 'Αριστ. Θεσμφ. 714. «τοῦτο μέν τοι μή γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

*'Απεύω, (εὐω)· ἀνάπτω, καίω· βλ. 'Αφεύω.

'Απευωνίζω, Μ. ἰσω, 'Αττ. (ὠνιζτ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, 'Επευωνίζω· Λουκιαν. κάμνω εὐθηνότητι· πωλῶτι εὐθηνά.

*'Απέφθιτον· ἰδέ 'Αποφθίω.

'Απεφθος, ον, (ἀφέφω) ἀντί ἄφεφθος, βραστμένος, ψημένος· «ἀπ. χρυσός· καθαρός, λαμπρισμένος χρυσός· aurum obryzum, coctum· Ἡρόδ. Α, 50. Θέογν. 586. «ὕδωρ ἀπεφθον· Ἀδ. 3. σ. 122. F. Πρβλ. Locella παρ' Eichel doctr. num. T. 1. σ. XXIII. Θλδ. β. 13. «χρυσίον ἀπέφθουν ἔδτα ὁ Σχολ. πολλάκις ἐγνώσθητος ὥστε γενέσθαι ὄβριζον· Ἐλδ. βιγ. 5. 375.

'Απεχθαίρω, Μ. χρῶ· 'Αόρ. ἀπήχθηρα. (ἐχθαίρω) μισῶ μεγάλως, μισῶ ἐκ βαθυτάτης καρδίας· Ἰλδ. Γ. 415. 2) Ποιῶ τε εἰς τινα, μισητόν (τινί τι)· Ὀδυσ. Δ. 105. «. . . τῶν πάντων οὓ τόσσον οὐδρομαι, ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνός, ὅς τέ μοι ὕπνου ἀπεχθαίρει καί ἐδωδήν μνωομένων ἃ ὁποίες μέ κάμνει νά ἀποστρέφωμαι καί ὕπνον καί τροφήν.

'Απεχθάνομαι, Μ., χθέσομαι 'Αόρ. ἀπεχθόμην, 'Απτκ. Μέτ. ('Απεχθέομαι, καί, 'Απέχθομαι)· εἶμαι μισητός, μετοῦμαι ἀπό τινα. Εἶμαι ἐχθρευμένος, μέ ἐχθρεύεται τινάς, ἤτοι, Ἐχθρικῶς καί μισητῶς φέρεται τινάς κατ' ἐμοῦ· παρ' Ὅμ. ἐν συχνῇ χρήσει ὁ 'Αόρ. ὁ δ' 'Ενστ. μόνον ἐν Ὀδυσ. β, 202. «ἀπεχθάνεται ὅ ἔτι μᾶλλον «ἡμῖν ἀπεχθόμενος» ὁ πρός μίσος καί ἐχθραν παροξυσθείς λαός· Ὀδυσ. Π, 114. (κατά τόν Σχολ. καί ἐντεῦθεν ἐπ' ἐνεργτκ. σημασίας = μισητόν ποιεῖν. Ἄλλοι ἀποδίδουσι τά παρόμ. τούτοις εἰς τό 'Απέχθομαι· καί μετά Δοτκ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς'. «Φοβούμενοι τό ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις.α Ἔτι δέ καί μετά τῆς, Πρός, καί Αἰτιατ. 21 Ἐνεργτκ. «Λόγοι ἀπεχθανόμενοι» ἐχθρικοί λόγοι, οἱ ἐχθροί καί μίσος διεγείροντες, προξενοῦντες, οἷς αἰτιᾶται τό, νοεῖ ἀγαντες πρός φιλίαν λόγοις· Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 59 ἀναφέρεται ἔτι ἐκ Ξενοφ. Ἱέρ. Η. «Απεχθάνεσθαί τινα» ἀντί τοῦ, μισεῖν, ἐχθρεύεσθαι. «Ἐξ ὧν ἀπεχθάνονται οἱ ἄνθρωποι ἡμῖν» ἀλλά τό, Ἡμᾶς, ἀνήκει εἰς τό ἑπόμενον, Πραγματεύεσθαι.

'Απέχθεια, ἡ· (ἀπεχθής) μῖσος, ἔχθρα, ἀποστροφή· Ξενοφ.

'Απέχθημα, ατος, τό· (ἀπεχθέω) τό μισητόν πρᾶγμα, ἤ πρόσωπον· Εὐριπ. Τρωάδ. 425.

*'Απεχθημοσύνη, τό Οὐσιαστκ. τοῦ ἑπομ. = ἔχθρα, μῖσος.

'Απεχθήμων, καί, 'Απεχθής, ὁ, ἡ· καί 'Επίθ. 'Απεχθῶς, (ἀπεχθέω) μισητός, βδελυκτός, τόν ὁποῖον ἐχθρεύεται, καί μισεῖ τινας· Σοφ. 'Αντγ. 50. Θκρ. Α, 101.

'Απεχθητικός, κή, όν· ὁποιος προξενεῖ μῖσος καί ἔχθραν εἰς τόν ἑαυτόν του, ἤ εἰς τούς ἄλλους· ποιῶν μισητόν τόν ἑαυτόν του ἤ τούς ἄλλους.

'Απέχθομαι, Μ. χθήσομαι· = 'Απεχθάνομαι· Ὀδυσ. Π. 116. ὁ ἐχθρικῶς στοχαζόμενος. — Εἶμαι μισητός, μετοῦμαι ὑπό τινος, ἐχθρεύομαι, μισῶ τινα. Τόν 'Ενττ. ἔχει ὁ Θεόκρ. 7, 43. διότι παρ' Εὐριπ. 'Ιππλ. 1140. (1174.) «οὐδ' ἤθομαι τοῖς ὅ, αὐτ' ἐπαχθομαι, κακοῖσι· ὀρθότερον ἤθη γρτ. ὡς ἀνωτέρω. Συχνάκις εὑρίσκεται τό 'Απρμφ. μέ τόν τονισμόν καί τήν σημασ. τοῦ 'Ενστ. Πρβλ. Βουτσμάνου auctar. Gramm. 2. σ. 141. Πινδ. Νέμ. 10, 156. «γῆρας ἀπεχθόμενον» τό μισητόν καί ἀποστρέπιον.

'Απεχυρόω, ῶ· Μ. ὠσω· παραστήνω τι ὡς στερεῶς ἐξειργασμένον· ἀποτελῶ τι ἐχυρόν, στερεόνω, ὀχυρόνω.

'Απέχω, Μ. ἀφέξω· κρατῶ τινά ἀπίσω ἤ μακράν· Ὀδυσ. Ο, 33. «νῆϊα νήσων βαστῶ τό πλεῖον μακράν τῶν νήσων διά νά μή ναυαγήσω ἐπ' αὐτῶν· ὅθεν ἀντί, τοῦ ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος δυστυχίαν τινα, ἤ κακόν τι· propulsare· Ὀδυσ. Γ, 263. «νεκτορίης ὄφρα τοι αὐτός ἐγώ καί χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων· Ἰλ. Α, 97. καθόλου, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω· Ἰλδ. Χ, 324. ἀπομακρύνω· Ὀδυσ. Τ, 572, 489. Χ, 316. «οὐδέ παναγυρίων ἀπέχει ἀφορία· Πινδ. Ἰσθμ. 4, 47. «τετρατενῶν ἀπέχων φόγγον» = μηδέν φέγγος, κατά Δίδυμον. Νμ. 7, 89. καί Ὀλ. 2, 125. «ἀπό πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν· = ἀποχωρίζειν. Νά βαστᾷ τήν ψυχήν του καθαράν ἀπό κάθε ἀδικίαν. Παρά τοῖς Πεζογρ. = κωλύω, ἐμποδίζω, ὡς παρά Πλάτ. Κρατύλ. 23. «Οὐδέν ἀπέχειν» ἀντί τοῦ «Οὐδέν κωλύειν» καί παρ' Ἱππκρ. «Οὐδέν ἐμποδίζειν, ὑπάγει εἰς τόν δρόμον του· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, Εἶναι πιθανόν, ἤ, 'Αρχεῖ μετ' ἀπρμφ. Πλούταρχ. περί φυσ. χρηστ. 41. τό δέ «Τοσοῦτ' ἀπέχει τῶν χορηγῶν τινες ἀφαιρεῖσθαι· Δημοσθ. Μηδ. 17. ὅπου ὁ Ῥείσκιος, Τις, ἀναγινώσκει· ἀμφ. σημασ. 2) ἀπολαμβάνω, δέχομαι, παίρνω ἀπό τινος, ἤτοι, Ἔχω ἀπό, Ἔχω μέρος ὄντινος, λαμβάνω ἤ ἀπολαμβάνω μέρος ἀπό τινος· ὡς «ἄπεχε τόν μισθόν· λάβε, πάρε τόν μισθόν· «ἀπέχω τόν καρπόν· ἀπολαμβάνω ἤ ἔχω μέρος ἀπό τόν καρπόν· Πλουταρχ. οὕτω καί «χήρην ἀπ.α Ἰακ. Ἀνθλ. 2, 3. σ. 246. καθόλου δέ, ἀπολαμβάνω, λαμβάνω, κερδίζω ἑαυτόν, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἤ ἔγινα ἄξιος· (ἀπό τινος)· 4) Οὐδετερ. ἐξέχω, ἵσταμαι πρός τά ἔξω ἤ πρός τά ἄνω ἤ πρός τά ἔμπροσθεν ἀπό τῶν ἄλλων· Ἱπποκρ. καί ἐντεῦθεν αὐτί τοῦ, εἶμαι μακράν, κυρίτερον μακράν, ἀφίσταμαι, ἤ εἶμαι μακράν ἄλλου τινός, (ἐπί τόπου καί διαστήματος), ὅτε καί πρός αἰτιατικήν φέρεται· Ξεν. Κυρουπ. «ἀπέχειν ὅσον παρατάττηται. Εἶμαι διαφορετικός, διαφέρω (τινός) καί ἐντεῦθεν μετενηνεγμένη ἡ λέξις ἐπί πραγμάτων, καί ἐπί κακοποιῶν καί ἀχρείων ἀνθρώπων· αὐτί τοῦ, Εἶμαι μακράν, δέν πλησιάζω, δέν ἔχω συναναστροφήν μετ' αὐτῶν· ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, «ἄπεχε ἀπ' αὐτόν τόν ἄνθρωπον· ἤ, ἀπ' αὐτό τό πρᾶγμα· ὅ ἐστίν, τραβῆξου μακράν, τραβᾶ χέρι, μή πλησιάζῃς εἰς αὐτόν διά νά μή γίνῃς ἔνοχος τῆς κακίας του· ὡς καί ἐν Ἰλ. Χ. «κακῶν ἀπό χεῖρας ἔχουσιν· ἤτοι, ἔχουσι τάς ἑαυτῶν χεῖρας μακράν ἀπό τά κακά· Πινδ. Ὀλ. 2, 125. ὡς καί παρά Ξενοφ. Ἀτομ. Α'. β'. 62. «ὧν πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπέχειν· ὅτε καί ὑπακούεται τό, ἑαυτόν, Μέτως, 'Απέχομαι, τινός· αὐτί τοῦ, Ἐγκρατεύομαι ἀπό τινος πράγματος· Τραβῶ τόν ἑαυτόν μου μακράν ἀπό τινος· πειρᾶς, πολέμου, βοῶν κ. τ. τ. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 248. Ο, 33. 4ὐδ. Ξ, 306. καί Ὀδυσ. Τ, 489. = φείδομαι, ἀφ' χῶ, ἀντωτικά ἀπείρατον· οὐδέ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ἐπόν ἂν ἄλλως ἐν μεγάροισι ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας· Ξενοφ. εἰ Ἀγησ. ΙΑ'. 7. ντοῦ σώματος εἰκόνα στήτατθαι ἀπέτυχεν· = δέν ἔστεργε, δέν ὑπέφερε, δέν ἐτυγχάνει· 'Αρχμ. μύχθων = ἐλεύθερος πόνων εἰμί· Εὐριπ. Μηδ. 1097.

'Απεψία, ἡ· ἐχωνευσία, ἐκ τοῦ, Πέψις, καί ἄ, στερητ.

Ἀπέψω, Ἰωνικ. = Ἀφέψω, ψήνω, μαγειρεύω, βράζω.

*Ἀπέω· Μ. ἥπω· Ἰωνικ. = Ἀφέω· Ζ. Ἀφίημι.

*Ἀπέωσε, γ'. Πλάτ. πρσ. τοῦ ἐνεργ. Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ, Ἀπωθέω· Ὁμ. Ὀδσ.

*Ἀπηγέομαι, Ἀπήγημα, Ἀπήγητις· Ἰωνικ. παρ' Ἡρόδ. = Ἀφηγέομαι κ. τ. λ.

Ἀπηγόρευμα, τό = Ἀπηγόρημα.

Ἀπηγορέω, ῶ· = Ἀπαγορεύω· Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. 29. 13. Ἀπηγορεύομαι, = Ἀπολογοῦμαι.

Ἀπηγόρημα, καὶ παρ' Ἡσυχ. Ἀπηγόρευμα, τό· ἀπολογία, διαυδέντευσις· Πλάτ. Πολ. ξ'. σ. 277.

Ἀπηδάλιος, ον, (πηδάλιον) χωρὶς πηδάλιον, τιμωνί· Ἀριστοτ.

Ἀπηδέω, ῶ· στραγγίζω τι ἀπό τινος, καθαρίζω ἀπορριῶ τι ἀπό τινος· Ἀριστοφ. Βάτρ. 970.

Ἀπήθημα, τό· τὸ ἀπό τινος στραγγισμένον.

Ἀπήκοος, ον, τὸ ἐναντίον τοῦ, Ὑπήκοος· Ἡσυχ.

Ἀπηκριβωμένως, Ἐπίρ. (μετοχ. παθητ. τοῦ Ἀπακριβόω) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἀκριβὴν καὶ ἐντελῆ ἐξέτασιν, ἀνελλιπῶς· Λέξ. σ. 137.

Ἀπηκτος, οι, (πηγνύω) ὁ μὴ πηγμένος, μὴ παγωμένος, μὴ στερεὰ συγκεκολλημένος· Ἀπηχτος· = Ἀπαγής.

Ἀπηλεγέως· ἀμελῶ· Ζήτ. Ἀνηλεγέως· καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἀπηλεγής, ές, ὁ, ἡ· παρὰ Γρηγ. Ναζ. ἀπηλεγὴς θάνατος· Ὁ ἀπηνής, ὁ σκληρὸς καὶ ἀσπλαγχνος θάνατος. Τοῦτο δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς κλασικοῖς· — Ἐπίρ. Ἀπηλεγῶς, καὶ Ποιητ. Ἀπηλεγέως· παρ' Ὁμήρ. μετὰ τοῦ, Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀφροντίστως, ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, φανερὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀδεῶς λαλεῖν· ὁ δὲ Νίκανδρ. Θηρ. ζῆβ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Διομηδέως· παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Ζ'. 785. ὑπέστετο ἀπηλεγέως· οἱ Σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, συντόμως. Παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. καὶ πολλὰ ἀκριβῶς, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, φροντίδος, καὶ προσοχῆς· ὡς Ἀπολλ. Δ'. 1467. ἀπηλεγῶς πεπύσμεσθα· εἶναι ἀντὶ τοῦ, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἀκριβῶς.

Ἀπηλιαστής, οὔ, ὁ· = Ἀφηλιάσιος, ὅστις μένει μακρὰν, δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἠλιαίαν (δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν), εἶναι ἐχθρὸς τῶν κρίσεων, τῶν διαδικασιῶν, τῶν ἐν κριτηρίοις βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων· ὡς καὶ τὸ Ἡλιαστὴς = φιλόδικος· καὶ ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη σύνηται καὶ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἀπὸ καὶ Ἥλιος, (ἀντίθ. τοῦ φιλήλιαστής, δηλ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται) τὴν μεταχειρίζεται ἀστείως ὁ κωμῳδός, Ὄρν. 110. παίζων μὲ τὴν λέξιν τὰ συνήθη αὐτῷ παίγνια· ἡ σχηματισμὸς τῆς λξ. εἶναι Ἰωνικός· βλ. Ἀπηλιώτης).

Ἀπηλιθόω, ῶ, Μ. ὦσω· ποιῶ τινα ἠλίθιον, μωρὸν, ἁπλοῦν.

*Ἀπῆλιξ, Ἰων. ἀντὶ, ἀφῆλιξ· Ἡρόδ.

Ἀπηλιώτης, ὁ· (ἥλιος) ὑπακουομ. Ἄνεμος· ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων· φυσῶν ἀνατολικὸς (ἄνεμος) subsolanus, Wexxel. Ἡρόδ. 7, 188. (ἡ μόρφ. τῆς Δξ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀφηλιώτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀντήλιος)· ὁ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, Λεβάντε· Γάλλοις· Β'. 22.

*Ἀπηλιωτικός, ή, όν· ἀπὸ τὸν τόπον ἢ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀπηλιώτου ἐρχόμενος, εἰς τὸν Ἀπηλιώτην ἀνήκων· Ἀριστοτ. Μετεωρλ. 2, 13. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολμ. σ. 29. 57. 85. καὶ τὸ συγκρ. Ἀπηλιωτικώτερος, σ. 47.

*Ἄπηλος, ον· χωρὶς πηλὸν, χωρὶς λάσπην Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 6.

Ἀπήμαντος, ον, (πημαίνω) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀβλαβὴς· Ὀδυσ. Τ. 282. 3) Ἐνεργ. μὴ βλάπτων· ὄφελιμος καὶ ὠφέλιμος, χρήσιμος, λυσιτελὴς· παρ. χῶρος, αὖρος, νόστος, μῦθος, ὄργια Βάκχου· — Πινδ. Ὀλ. 8, 115. καλὰ ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, αὐτούς τ' ἀέξει καὶ πόλιν ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν ἄγων (κυβερνῶν, καὶ φυλάττων, ὁ Ζεὺς) αὐτούς τε ἐπαίρει εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν Αἴγιναν.

Ἀπημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μτχ. τοῦ Πάσχ. Πρκμ. τοῦ Ῥμτ. Ἀπαμελέω, ἀόλου ἀμεληθέντος.

*Ἀπήμβροτον, Ἐπικ. Ἀόρ. 2. τοῦ, Ἀφαμαρτάνω.

*Ἀπήμβροτος, ὁ, ἡ, ἀβλαβὴς· Παυσ. 1, 32, 2.

*Ἀπημονία, ἡ· = τῷ ἑπόμ. Καλλιμ.

Ἀπημοσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις ἑνὸς ἀπήμονος, ὑγιοῦς· Ἀνθολογ. 2) Ἐνεργ. μὴ βλάπτικότης, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ βλάπτοντος.

Ἀπήμων, ον, ονος, (πῆμα) χωρὶς βλάβην, ἀβλαβὴς, σῶος, ὑγιὴς· Ἰλ. Α. 415. παλάκρουτος καὶ ἀπήμονι = Ἀπήμαντος, ἀμφότερα χωρὶς κακὸν, χωρὶς λύπην, ἢ φροντίδα περὶ τινος· Πινδ. Νεμ. 1, 83. «Τὸ γὰρ εἰκαῖον πίεζει πάντ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία πάθος ἀμφ' ἀλλοτρίοισιν τὸ εἰκαῖον, ἴδιον κακὸν λυπεῖ καὶ βλίβει τὴν καρδίαν ἑκάστου, ἀλλότρια δὲ ἀμύντων κακὰ ἄλυπος ἡμῶν, καὶ ἀβλαβὴς ἡ καρδία γίνεται· Ὁμ. Ὀδσ. Δ, 519. Ε, 40. Ν, 138. καὶ 39. Ο, 486. Ἰλ. Ν, 744. Ὀδσ. Β, 561. Σ, 260. Δ, 487. 2) Ἐνεργ. μὴ βλάπτων, μὴ προξενῶν βλάβην, ἢ κίνδυνον· αὖρος, μῦθος, πομπαί· Ἰλ. Μ, 80. Ν, 748. Ὀδσ. Μ, 167. = αὖριος ἄνεμος, βοηθητικός· Ι, 268. Β, 266. Θ, 566. Ν, 147. Ἰλ. Ξ, 164. ὕπνων ἀπήμονα ὡς τ' Σφελ. ὕπνῳ· ἐδύνος ἀδάκης, ὕπνε δ' ἀλγέων· Φιλετ. 827. ἀναπαυτικός, παθητός, εὐχάριστος· — Πινδ. Νεμ. 10, 33. ἦδος εἴη ἀπήμονι ἴλαος, νὰ μὴ προξενήσῃ κακόν τι.

Ἀπήνεια, ἡ· ἡ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης, τραχύτης, ὠμότης, ἀγριότης· κ. τ. τ.

Ἀπήνεμος, ον, (ἄνεμος) χωρὶς ἄνεμον· γαλήνιος.

Ἀπήνη, ἡ· εἶδος ἁμάξης τὴν ὁποίαν σύρουσιν αἱ ἡμίονοι (τὰ μουλάρια) ἢ καὶ οἱ ἵπποι, τὸ παρὰ Τούρκ. Ταχταρβάν· — ἐσύρε μὲ τέσσαρας τροχούς, ἁμαξοτὸς διὰ νὰ μεταφέρῃ βάρη, (πράγματα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἡμιόνων συρόμενος, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ βοῶν. Καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσυνήθιζον νὰ τρέχωσι μὲ τοιαύτας ἁμάξας· Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. 5'. «ἡμιόνους ζευχθείσας καὶ Πίνδ. 4, 107. «νῦν ἡμιόνους ἔστω τ' ἀπήνᾳ τῶν γὰρ ἡμιόνων μεγίστη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὡς ἐκ τοῦ πρώτου χωρίου φαίνεται, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐνίοτε· κατὰ Παυσαν. Ε'. 9. ἐν δὲ Ἰλ. Ω. 275. 286. 324. ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην καὶ 443, ὧρ' ἐπ' ἀπήνης καὶ 578, 590, 718. ἐν δὲ Ὀδσ. Ζ, 57. «Πάντα φίλ' οὐκ ἂν θὴ μοι ἐφαπλίσειας ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τάμοι ῥεῖθρα πεφυκότα πλησίον; καὶ 37. καὶ 69. ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερίην ἀραρυῖαν· καὶ 252. καὶ 73. ποὶ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἁμάξαν εὔτροχον ἡμιονείην, ἅπλετον, ἡμίεσσιν δ' ὕπαγον, ζεύξαν δ' ὑπ' ἀπήνῃφι· Παρὰ τοῖς· Μιτνστ. καλόλου = ἅμαξα, Carosse. ἀλλὰ καὶ = πλοῖον· Εὐριπ. Μήδ. 1119. (1125.) «ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῶν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ἔχουσ' ἐπίβασιν· Δυσίφρ. 1136. Πλάτ. Πρλ. β. 258. 16. Ἴσχ. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 713. 812. καὶ 803. «καὶ πολιτῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς· καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παραδείγματα.

Ἀπηνής, ές, ές, καὶ Ἐπίρ. Ἀπηνῶς· τὸ ἐναντίον τοῦ, Ἠπιος, καὶ, Πρᾶος, ὄντα ἐκ μιᾶς καὶ αὐτῆς ἀρχῆς· ὁ μὴ πρᾶος, μὴ γλυκὺς, μὴ ἥμερος· σκληρὸς, ἄγριος, δυσκολος, ὠμὸς, ἀκαμπτος, ἀπάνθρωπος, ἀνήμερος· Ἰλ. Α. 340. πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος καὶ Ο, 94. 202. Π, 35. 33. Ψ, 484, 611. μετ' ἀρνήσεως· Ὀδσ. Σ. 381. Τ, 329. Ψ, 97. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 972. «Μηδὲν ἀπηνὲς μηδὲν ἀνάρμοστον, ἄπρεπον· ὁ Ἱππόκρ. Ἐπιστ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἄφρων, καὶ, Μεμηνώς· ἐν Ὀδυσ. Ψ. 270. «πικρὲς, δυμὸν ἀπηνέα· ἄπιστος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ, νὰ τὸν ἀποδείξῃς τι, δύσπιστον, ἀκατάπειστον.

Ἀπηνυτεύομαι· Νικήτ. Χρον. Β'. 7. ἀναυδῶς (ἀλλάτροπα) ἐπιβεβαιῶ· ὅπου, Ἀπηνδεύετο ἔσφαλμ. κεῖται· ὁ Σουΐδ. ἔχει, Ἀπηνεύετο, ὡμὸς ἐγεγόνει· ἐκ τοῦ, Ἀπηνής· ἀμφ.

*Ἀπῆνθον, Δωρ. Ἀόρ. Ζ. = ἀπῆλθον.

Ἀπηνίκαστα καὶ ταπόπεπλοι γυναῖκες· Νικήτ. Χρον. Β'. 5. ἐκ τοῦ Πηνίκη, Πηνικάω· ἀμφ. σημαιν.

*Ἀπηόριος, ον = τῷ ἑπόμ.

Ἄπηορος, ον, (ἀπό, εἰμι) ὁ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος, μεταφορ. ὑψωμένος, ὑψηλός· Ἐπιγράμμ. Ἄπηορι κλάδεσι· εἰ ἀφεστῶτες τῆς βίζης καὶ παρεστεταμένοι, εἰ ἀπεκρεμεῖς· Πλάτ. Πολ. 8, 124. «κατὰ λαύρας ὁ ἐχθρὸν ἀπάορι πτώσοντι συμφορᾷ δεδαιγμένοι κλιβοῦσται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῇ τῆς ἥττης συμφορᾷ ἀκνιόμενοι· ὁ Σχολ. ἄλλως δὲ ἐξηγοῦσι τοῦτο, κρεμάμενοι, ὀκλ. εἰς φόβον καὶ ὑποψίαν ὄντες περὶ τῶν ἐχθρῶν = αὐτοπεπαν, γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ ταραχήν· Ἄρατ. Φαιν. 395. Ἐν δὲ σφιν δύο μᾶλλον ἐριδόμενοι φερέσσται, ἀστέρες, οὗτοι πολλὸν ἀπήορες, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς = ἀπομακρυσμένοι· Ἰδ. καὶ, Ἀπήωρος.

Ἀπηρής, ές, ές, (πηρὸς) ὁ μὴ πεπηρωμένος, μὴ κολοβωμένος, (μὴ σακατευμένος)· ἀβλαβὴς, σῶος· = Ἄπημων· Ἀπολλών. Α'. 888. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπαρὴς, ἀντὶ, ὑγιὴς· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλήμ. πάχνοις ἀπόκληροι, ἀπηρεῖαι.

*Ἀπήρινος, ον (πηρὶς), χωρὶς γενητικὸν μόριον, Ἀθήν. 7. σ. 91. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Καρ. ὅπου πρότερον ἦτο γραμμάριον Ἀπύρινος.

Ἄπηρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πήραν, χωρὶς τρουβᾶν, χωρὶς τσέπην· Ἔτι δὲ καὶ = Ἀπηρὴς· Διογέν. Ἡρόδ. 1, 32.

Ἀπηρτισμένως, Ἐπίρ. (ἀπαρτίζω) ἐντελῶς, σωστὰ· Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀπηρυθριασμένως, Ἐπίρ. (ἀπαρυθριάζω) κατ' ἀδιάντροπον τρόπον· Ἀδιάντροπα, ἀναίσχυντα, ξεστόπωτα.

Ἀπήρωτος, ον, = Ἀπηρὴς.

Ἀπήτρια, Δωρικ. ἀντὶ Ἠπήτρια.

*Ἀπηύρων, π. 1 καὶ 3. ἐνικ. πρσπ. τοῦ Πρκμ. ἐκ τοῦ, Ἀπαυράω· Ὅμ.

Ἀπήχεια, ἡ· κακοηχία, κακοφωνία· ὁ μὴ ἁρμονικὸς ἦχος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπήχεια, ὡς τό, ἀπηχὴς, ἀντὶ ἀνηχὴς· Ἀρποκρατ.

Ἀπηχέω, ῶ· πάλιν ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἐπιστρέφω τὸν ἦχον ἀμοιβαίως· 2) Ἐκβάλλω κακὸν ἦχον, ἠχεῖς τὰς φωνὰς ἀπηχούμενοι· Ἀρίμαν. Α'. 17. κακοφωνίαν, ἀσυμφωνίαν ποιοῦμεν, ὡς καὶ τό, Ἀπέφθαι· Ζήτ. ἐν τούτῳ· ὄζειν

Ἀπήχημα, τό· ἀντήχημα, ἠχολόγημα, ὁ μετὰ τὸν κτύπον ἦχος κατὰ μίμησιν τοῦ κτύπου ἢ τῆς φωνῆς· Μετρ. παρ' Αἰσχίν. Ἀξίοχ. Γ'. 6. πᾶ λέγω, Προδίκου εἰσὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα· διδασκαλίαι κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Προδίκου· τὰς ὁποίας πρότερον εἶπεν ὁ Πρόδικος, καὶ τὰς λέγω πάλιν ἐγὼ ὡς ἡ Ἰχώ. Παρὰ χειρουργ. πληγὴ τις ἐπὶ κεφαλῆς γιομένη ἀντίκρυ τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τὸ κτύπημα· 2) κακοφωνία, παραφωνία.

Ἀπηχής, ές· καὶ Ἐπίρ. Ἀπηχῶς· κακόφωνος, μὴ ἁρμονικός, μὴ σύμφωνος, ἀηδής· 2) ἐχθρικός· = Ἀπεχθής· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀπήχεια.

Ἀπήχησις, εως, ἡ· τὸ ἀντηχεῖν, ἢ κακῶς ἠχεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου ἔκτροπή, κακοφωνία, 2) καὶ ἡ μίμησις τοῦ ἤχου οἷς ἡ τῆς ἠχοῦς· Ἀντωνῖν. Δ'. 3. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 291. παπήχησις βροντῆς· ἀντηχολόγημα.

Ἀπήωρος, ὁ, ἡ· = Ἀπήορος, καὶ Ἀπήορος· Ὀππ. Μ. 435. παπήωροι δ' ἔσαν ὄζοις.

*Ἀπία γῆ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ παλαιοῦ τινος βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀπίδος, υἱοῦ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 790. ν'Ἀπίας χθονός κ· Ἀπολλόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1303. ἀλλ' αὐτόθ. 1639. (1636.) = μακρὰν οὖσαν, ξένην, ἀλλοτρίαν· Ἠσύχ. καὶ Στρβ. σ. 371. (Ὅμ. Ὀδσ. Η, 25. ντηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης)· βλ. Ἄπιος.

Ἀπιάλλω· (ἰάλλω) = Ἀποπέμπω, Λακωνικὴ ἢ Δωρικὴ λέξις παρὰ Θουκυδ. Ε'. 77.

Ἀπίδες, αἱ· Ζήτ. Ἀπάδες.

*Ἀπίδιον, τό, Ἀλέξ. Τρ. 8. σ. 407. = ἄπιον· οὕτω καὶ ἐν τῇ συνδ.

*Ἀπιεστός, ἡ, όν· καὶ Ἀπίεστος, η, ον (πιέζω) ἀντίθ. τοῦ, πιεστός· μὴ πιεσθείς, ὄντινα δὲν δύναται τις νὰ πιέσῃ, νὰ καταβλίψῃ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 23.

*Ἀπίημι Ἰωνικ. = Ἀφίημι.

Ἀπίθανος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπιθάνως· (πείθω) ὁ μὴ πιθανός, μὴ καταπειστικός, μὴ ἀποδεικνύων, ἀπίστευτος· ὁ μὴ ἔχων τινὰ πίστιν καὶ πιθανότητα· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πείθεται, δὲν ὑποτάσσεται, δὲν ὑπακούει τινάς· ὁ Αἰσχίν. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μιαρός· 2) Ἐργτ. ὁ μὴ πιστεύων εὐκόλως ἢ ὁ μὴ ὑπακούων εὐκόλως, μὴ εὐκολόπιστος, μὴ εὐκολοπότακτος, δύσπιστος· Heind. Πλάτ. Παρμν. σ. 153. β. ἴδε.

Ἀπιθανότης, τητος, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς, μὴ ἱκανὸς νὰ πείθῃ τινα, νὰ τὸ ἀποδεικνύῃ τι, καὶ τὸ μὴ φαίνεσθαί τι πιθανόν, ἢ μὴ Πιθανότης· Ἰώσηπ.

Ἀπιθέω, ῶ· Μ. ήσω (πείθω) Ποιητ. ἀντὶ Ἀπειθέω· εἶμαι ἀνυπότακτος, δὲν ὑποτάσσομαι, δὲν ὑπακούω εἰς τινα ντινὰ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λξ. συχνὰ., πάντοτε ὅμως μετὰ τοῦ, οὐκ (καταφατικῶς ὅηλ.) οὐκ ἀπίθησε μύθῳ κ. τ. τ. Ἰλ. Α, 220. β, 166. Γ, 120. Δ, 68. Η, 43. Μ, 329. 351, 364. Ξ, 277. Ο, 78. Π, 458. Ψ, 895. Ὀδσ. Ε, 43. Ο, 98. οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν Ψ, 369. κ. τ. λ. Ἁπαξ μόνον μετὰ γενκ. Ὅμ. Ὕμν. Δημτρ. 448. Πινδ. Πύθ. 4, 65. οὐκ ἀπίθησέ νιν· ἀλλ' ἅρμας ἐπ' ἀκταῖσι θοῶν, χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσας δέξατο βώλακα δαιμονίαν (ἐνταῦθα ὁ Hermann διωρθώσατο ἀπίθησε ἑν, τὸ ὁποῖον ἐδέξατο καὶ ὁ Boeckh. ἴδ. καὶ Γραμμτ. Βουτμ. Α, σ. 295.) ὁ Σχολ. λέγει· παπειθητικῶς· οὐδ' ἀπιθῆ αὐτὸν πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν.

*Ἀπιθής, ές = Ἀπειθής.

*Ἀπιθυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διορθωτής, ἀπευθυντής, διατακτής, ὁ διορθώνων, διατάττων, βάζων εἰς τάξιν· Παῦλ. Σιλ.

Ἀπιθύνω· (ἰθύνω) = Ἀπευθύνω· ποιῶ τι εὐθύ, ἱτιάζω, διευθύνω, φέρω τι κατ' εὐθείαν πρός τι.

*Ἀπικνέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀφικν. Ἡρόδ.

Ἄπικρος, ον, ὁ μὴ πικρός, μὴ ἔχων πικρότητα.

Ἀπικρόχολος, ον, (χολή) ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολήν, ὁ μὴ μελαγχολικός, μὴ θυμώδης.

*Ἀπιλητός, ἡ, όν· (πιλέω) μὴ πεπυκνωμένος, μὴ δυνάμενος νὰ πυκνωθῇ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 13.

Ἀπιλλαῖος, ὁ· παρὰ Γαζαίοις, ὁ Δεκέμβριος μήν.

Ἀπίλλω, καὶ, Ἀπέλλω, καὶ, Ἀπείλλω, (ἔλω, εἴλω, τίλέω, ἕλλω, ὅλλω) ἀποδιώκω, ἀποκλείω, ξεχωρίζω· Λυσίας· ν'ἀπίλλειν τὴν δύρμα· Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω 2) ἀλλὰ καὶ = ἀπειλέω.

Ἄπιμελής, ές, (πιμελὴ) χωρὶς πιμελήν, χωρὶς πάχος, μὴ παχύς.

*Ἀπίμελος, ον = ἀπιμελής· (ι).

Ἀπινής, ές, (πίνος) χωρὶς ῥύπον, μὴ λερωμένος·

Ἀπινύσσω, (πινύω, πινυτὸς) πράττω παράφρονα καὶ ἀνόητα, εἶμαι ἀνόητος, ἀμαθής· Ὀδυσ. Ε. 342. Ζ, 258. 2) ν'Κὴρ ἀπινύσσω· Ἰλ. Ο. 10. ὅπου ὁ Σχολ. νεξιστηκώς τῇ ψυχῇ, οἱ εὖ διακείμενος συνετὸς, ἀλλ' ἀσυνέτως ἔχων· ὅστις, χωρὶς φρόνησιν, γνῶσιν· ἄφρων, ἀνόητος.

*Ἀπιξις, εως, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄφιξις· Ἡρόδ. 1, 69. 5, 49.

Ἄπιον, τό· (ἄπιος) τὸ ἀπίδιον, ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδιᾶς· 2) Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι τρώγονται· Apium· Ἐπίχαρμ.

Ἄπιος, ἡ· τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον φέρει τὰ ἄπια, ἀπιδιὰ, ἀχλαδιὰ, καὶ ὁ καρπὸς, τὸ ἀπίδι, ἀχλάδι· καὶ Διογ. Λαέρτ. 2) Καὶ χόρτου τι, εἶδος εὐφορβίου, οὗτω καλούμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ ἰσχὰς, λέγεται· Linn. Ephorbia apios. τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι εἶναι παρόμοιαι μὲ τὸ Ἀπίδιον· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Θ'. 10. Διοσκορ. Δ'. 177. Γερμ. Wolfsmilch.

Ἄπιος, ία, ιον· (ἀπὸ τῆς, ἀπό· ὡς τὸ ἀντίος ἀπὸ τῆς ἀντί) ὁ μακρὰν ὤν, ἀπομακρυσμένος, μακρυνός. ν'Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· Ἰλ. Α. 270. καὶ, Γ. 49. Ὀδυσ. Η. 25. καὶ, Π. 18. ντὴν ἀπίαν γαῖαν· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1683. Αἰσχύλ. Ἀγ. 266. τὸ παρ' Ὁμήρ. ἠρμήν. τινὲς διὰ τοῦ, Ἀπό τὴν Πελοπόννησον, καθὼς τῷ ὄντι καὶ ὁ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 790. μετεχειρίσθη τὸ, Ἀπία, ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Παυσαν. Β'. ε'. 5. (Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνωνται καλῶς ὡς δύω ξεχωρισταὶ λέξεις, ὡς καὶ ἡ προσωδία των διαφέρει, διότι τῆς μὲν ἀπὸ τῆς ἀπὸ παραγωμ. ἀείποτε βραχεῖα ἡ πραπαραλήγουσα, τῆς δὲ δευτέρας ἀπὸ τοῦ, Ἄπις, παραγωμ. ἀείποτε μακρά)· ἴδε, Ἀπία γῆ.

*Ἀπιπόω, (ἰπόω) ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, εὐγάνω διὰ πιέσεως, καθὼς ὅταν πατῶμεν τὰ σταφύλια καὶ εὐγάζωμεν τὸν ζωμόν· Ἡρόδ. 2, 91. ντοῦτον (τὸν καρπὸν τῶν συλλικυπρίων) ἐπεὰν συλλέξωνται, οἱ μὲν κόψαντες ἀπιποῦσι, οἱ δὲ καὶ ῥύψαντες ἀπέψουσι, καὶ τὸ ἀποῤῥέον ἀπ' αὐτοῦ συγκομίζονται (ὁ Κοῦμας εἰς τὸ λεξ. κατὰ παραδρομὴν ἀναγκαίως ausersprechen ἀντὶ auspressen) μετέφρασεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. ἐκφράζω, ἐκφωνῶ).

*Ἄπις, ίδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτκ. Ἄπιν· 1) Τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης υἱός, καὶ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους κατ' Ἀπολλόδωρον· – 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς Ναυπάκτου, ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅστις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ θηρία τινὰ φθορὰν προξενοῦντα εἰς τοὺς κατοίκους. ν'Λύτης δὲ χώρας Ἄπιας πέδον τόδε πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν. Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέτρας Ναυπακτίας, ἰατρόμαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα τὴν δ' ἐκκαθαίρει κακοῦλκων βροτοφθόρων· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 278. (265.) – 3) = Ἔπαφος, εἷς τῶν Αἰγυπτίων ἐν σχήματι μόσχου λατρευόμενος· Ἡρόδ. 3, 27. 3, 28. καὶ 2, 153. – 4) Κύριον ὄνομα Θεσσαλοῦ τινος ν'ἱπποδιώκτας Ἄπιος, ὑπὸ Θεοκρ. 14, 13. καλουμένου· (– υ, Ἰάκωβ. Ἀνθολ. Π. σ. 673.) ἴδε καὶ Ἄπιος, καὶ Ἀπία γῆ.

*Ἀπίς, ίδος, ἡ = Ἀπίχ γῆ, Θεόκρ. 25, 183. (– υ).

*Ἄπισος, ον (ίτος) Ἐξισασμένος, ταὐτόσημον τοῦ, ἴσος· παρ' Ἡρόδ. 2, 7, ἀμφ.

Ἀπιστόω, ῶ· ποιῶ τι διόλου ἄπιον ἢ ὁμαλόν, πεδινόν, ὡς καὶ τὸ Ἰσόω· Ἡρόδ. Δ. 196. Πλούτ. Θησ. ἐκ τοῦ, Ἄπισος, διόλου ἴσος· τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσαν τινὲς παρ' Ἡροδότ. 2, 7.

Ἀπίσσωτος, ον· (πισσόω) ὁ μὴ πισσωμένος, μὴ ἀλειμμένος μὲ τὴν πίσσαν.

Ἀπιστέω, ῶ· (ἄπιστος). Δὲν πιστεύω τι, ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ· Ὀδυσ. Ν, 339. ντὸ μὲν οὖποτ' ἀπίστεον πετὸ δὲν ἀμφίβαλλον περὶ τούτου, ἀείποτε τὸ ἐπίστευον, τὸ εἶχα ὡς βέβαιον· οὕτω καὶ Ξενοφ. 2) Δὲν ἀκολουθῶ, δὲν πείθομαι, δὲν ὑποτάσσομαι, = ἀπειθέω· παραβαίνω τινὰ ἐντολήν, μετὰ δοτ. Valck. Ἡρόδ. 6, 208. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 219. 381. καὶ 656. Τραχ. 1183, 1224, 1229, 1240. Φιλοκτ. 1350. Αἰ. 940. καὶ Heind. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 146. Σενοφ. Ἀναβ. Β'. 5. 19. — Πάσσ. ν'ἀπιστεῖσθαι ὑπό τινος· νὰ μὴ ἀξιοῦται ἐμπιστοσύνης ἀπό τινα, νὰ μὴ τὸν πιστεύῃ τις, νὰ εὑρίσκῃ τινὰ δύσπιστον εἰς τοὺς λόγους του· Ξενοφ. Συμποσ. 4, 29. 3) συνδ. Ἀμτβ. Δὲν πιστεύω, εἶμαι ἄπιστος, δὲν ἔχω πίστιν, ἢ ἐμπιστοσύνην, δὲν ἐμπιστεύομαι, δυσπιστῶ, εἶμαι δύσπιστος· β) δὲν ἀκολουθῶ, δὲν εἶμαι εὐπειθής, Wyttenb. sel. hist. σ. 373. ὅθεν

*Ἀπίστημι, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἀφίστημι· Ἡρόδ.

Ἀπιστητικός, ἡ, κόν· ὁ ἐπήκοος εἰς ἀπιστίαν, μὴ πιστεύων, ἄπιστος Ἀνωνύμ. Α'. β'. 6. καὶ

Ἀπιστία, ἡ· τὸ μὴ πιστεύειν, δυσπιστία· Ἡσύχ. 2) ἔλλειψις τῶν ἀπιστουμένων εἰς τὸ εἶναί τινα ἢ τι ἄξιον ἐμπιστοσύνης, ἔλλειψις βεβαιότητος, καὶ τιμῆς, ἀβεβαιότης, ἀπιστία, τὸ μὴ μένειν πιστόν, μὴ βαστᾶν τὸν λόγον· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 64. ν'ὑπῆρκε δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστίαν· μὴ πιθανότης· 3) Ἀπείθεια, ἀνυποταξία· Ἰσοκρ. (υ – ⏑ –).

Ἄπιστος, ον, (πίστις) ἀβέβαιος, μὴ ἀξιόπιστος, μὴ πιστός, ἄπιστος· ν'εἰσὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι καὶ ἐπὶ τοῖς ὁποίοις τὸν λόγον δὲν δύναταί τις νὰ βάλῃ βάσιν, καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ· ηκακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε· Ω, 63. 297. παρὰ τοῖς Μτγστ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀπίθανον, ἀπίστευτον, ν'ἄπιστον ἐμήνατο πιστόν ἔμμεναι· Ὀλ. 1, 51. τὰ ἀπίστευτα τὰ ἔκαμε πιθανὰ καὶ πιστευτά· Πινδ. 10, 78. ν'ἐμῶν τελεσάντων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον οὐδὲν τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων ἐμοὶ φαίνεται ἄπιστον· (= τῷ Ὁμηρ. ν'Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται· Ὀδυσ. Β, 306.) καὶ Νέμ. 9. 78. ν'ἄπιστον ἔειπαν ἀπίστευτον πρᾶγμα εἶπα. Μετὰ γενκ. Σοφοκλ. Αἰ. 683. ντοὺς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστος ἐστ' ἑταιρίας λιμήν καὶ Φιλοκτ. 868. ντό τ' ἐλπίδων ἄπιστον εἰκούρημα τῶν δὲ τῶν ξένων ἢ ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα δουλεύσεις καὶ φύλαξις τούτων τῶν ξένων· πίστις τῶν φίλων ὑπερβαίνουσα τὰς ἐλπίδας μου· 2) Ἐργτκ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἔχων πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἰς τινα, ἄπιστος, ὑποπτος, δύσπιστος· Ὀδυσ. Ξ, 250. ν'ὦμοὶ δέ τοι αἰὲν ἄπιστοι πετὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ καταπείσῃ τινας, ἢ νὰ σὲ βεβαιώσῃ διὰ τίποτε· καὶ 391. μὴ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, εἰόν σ' οὐδ' ὁμάσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ τε παῖσαι· καὶ Ψ, 72. Πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 6, 108. Ροτκ. Εὐρπ. Ἐξβ. 1025. 3) Ὁμὴ πειθόμενος, μὴ ἀκολουθῶν τινι, μὴ ὑπακούων· μετὰ γενκ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 677. ἄπιστοι φίλων.

Ἀπιστοσύνη, ἡ· = Ἀπιστία. Ποιητκ. Εὐρπ. Μήδ. 421.

Ἀπισχναίνω, ἡ, Ἀπισχνόω, ποιῶτε διόλου ἰσχνόν, λεπτόν, λεπτύν· Ἀριστοτ. Προβλ. τὸ Β'. παρ' Ἱππιατρ. Ζήτ. Ἰσχνός.

Ἀπιστχυρίζομαι. Μ. ἰσομαι, Ἀττ. ξοῦμαι. Ἀποστ. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) βάλλω τὰ ὄνειρά μου, ἐναντιοῦμαι, ἀντιστέκομαι ἰσχυρῶς κατά τινος. Πλούταρχ. Ὦσ. 16. »Πρός τινα.« Θουκυδ. Α'. 140. 2) πείθομαι δυνατά ἀπό τι, μένω εἴς τι στερεός· ητιόσκ ὡς παρὰ Συνεσ. »ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πάτρας ἀπιστχυρίζεται· πιάνεται, κρατεῖται δυνατὰ ἀπ' αὐτῆς.

Ἀπίσχω, = Ἀπέχω. Ποιητκ. βαττῶ μακράν. Ὀδτ. Λ, 95.

Ἀπίστωσις, εως, ἡ· (ἀπιστόω) ἡ εἰλίου ἵστωσις.

*Ἀπιστέον, Γραπτ. ἐπθτ. ἐκ τοῦ, ἄπειμι. πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Λουκν. Λεξθ. 2.

Ἀπίτης, ου, ὁ· ὑπακουομ. Οἶνος, (ἄπιον) ὁ ἐξ ἀπίων κατασκευασμένος οἶνος. (ε) Cider.

*Ἀπιστητέον = Ἀπιστέον.

Ἀπίττωτος, ον, = Ἀπίσσωτος.

*Ἀπιχθυόω, ῶ. Μ. ώσω. κάμνω ἰχθύν, μεταμορφώνω εἰς ἰχθύν. Στοβ. Φυσ.

Ἀπιχθύς, υος, χωρὶς ἰχθῦς, ὁ ἀπέχων, ἐγκρατευόμενος ἀπὸ τοὺς ἰχθύας, ὁ μὴ τρώγων ὀψάρια. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ϛ'. 41. ὡς τὸ, Ἀπόσιτος.

Ἀπιχθύω· κάλλιον Ἀπιχθυόω· μεταβάλλω τινὲς ὀψάριον. Στοβ. Φυσ. σ. 1098.

Ἀπίων, ον, ονος, ἡ· (πίων) ὁ μὴ παχύς. (υ – –)

*Ἀπλαγκτος, ον = Ἀπλανής.

Ἀπλαῖ, αἱ· παρὰ Δημοσθ. εἶδος λακωνικῶν ὑποδημάτων, μὲ μονοὺς πάτους· (ἐκ τοῦ, Ἁπλοῦς), ὡς καί, Ἰφικρατίδες, καὶ ἄλλα παρόμοια εἴδη.

*Ἀπλάκημα, τό = Ἀμπλάκημα. Αἰσχύλ. Πρμθ. 112. ἀλλ' ὁ Boissonade καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔχουσιν ητοιάδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω.«

Ἀπλάκητος, ον, ἐμὴ ἁμαρτάνων, σφάλλων· ὅστις βεβαίως θέλει τύχῃ, θέλει περιπέσῃ εἴς τι. Σοφοκλ. Τραχ 120. καὶ Οἰδ. Τύρ. 472. ὅπου πρότερον, Ἀναμπλάκητος, καὶ Ἀναμπλάκητος, ἔχειτο. Ἰδ. Ἀμπλάκητος.

*Ἀπλάκουντος, ὁ, ἡ· χωρὶς πλακοῦντα. Ἀθήν. 14, σ. 338. ἐκ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀπλάνεια, ἡ· στιβαρότης, ἀκινησία, μονιμότης. Σουΐδ. (α) ἐκ τοῦ

Ἀπλανής, νὲς, (πλάνη) καὶ Ἐπίρ. Ἀπλανῶς· χωρὶς πλάνην, ὅποιος δὲν πλανᾶται, δὲν κινεῖται, δὲν περιέρχεται ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀλλὰ μένει πάντοτε στερεός, μόνιμος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς ἀστὴρ ἁπλ. οὕτω καὶτό, Ἀπλάνητος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Πλανάομαι. 2) Παθητικ. ὁ μὴ πλανηθείς, μὴ πλανημένος, ἢ ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, μὴ ἀπατηθείς.

*Ἀπλανησία, τὸ μὴ πλανᾶσθαι. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 394.

*Ἀπλάνητος, ον, (πλανάω) μὴ πλανημένος, χωρὶς πλάνην. 2) = Ἀπλανής.

Ἄπλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ ἀτεχνημάτιστος. Ὁ μὴ εἰς ἄγαλμα σχηματισθείς. Ὁ μὴ καλλωπισμένος, μὴ πλαστός, ὁ γνήσιος, ἀληθής, μὴ μόνον ἐν εἰκόνι ὑπάρχων· ἄδολος· ητχειρῶν ἄπλαστος« μὴ πεπλασμένος ἀπὸ χεῖρας. Ἀνάλ. 2 σ. 177. ἀρ. 29. 2) = ἄπλατος, ἀπέλαστος. Ησδ. Ἔργ. 147 καὶ Θεογν. 151. ἂν δὲν ἦναι καλλιτέρα ἡ γραφὴ ἄπλατος ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις γράφεται· »ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεπεφάμην.« Σοφ. Λημνίαις παρ' Εὐστθ. σ. 1405. Ησύχ. Ἐπίρ. Ἀπλάττως.

Ἀπλατής, ἐς· (πλάτος) ὁ μὴ ἔχων πλάτος. Πλούταρχ. Ἄρατ. — Εὐκλείδης.

Ἄπλατος, ον, ἀντὶ, Ἀπέλατος· (πελάω) ταυτὸν τῷ Ἰωνικ. Ἀπλητος· κυρίως, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ ἢ δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τερπωλῆς φοβερός, τρομερός. Πινδ. Πύθ. 1, 40. »ἁπλάτου πυρὸς« εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι φρόνιμον, ἀσφαλές, νὰ πλησιάσῃ τινάς· καὶ 12, 16. »ἁπλάτοις κεφαλαίοις« ὁ λόγος περὶ τῶν κεφαλῶν τῶν Γοργόνων. Σοφοκλ. Τρχ. 1093. »Νεμέας ἑναίων, βουκόλων ἀλάστορα, λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον« καὶ Αἰ. 256. ητὸν αἰὲ ἄπλατος ἔχει.« Ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι κεῖται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄπλετος, ἀμέτρητος, λίαν μεγάλος. Ἰδὲ, Ἄπλετος.

*Ἄπλεκτος, ον (πλέκω). = Ἄπλοκος.

Ἀπλεονέκτητος, ον· (πλεονεκτέω) ὁ μὴ ὑπὸ πλεονεξίας ἀπατώμενος, ἢ νικώμενος· μὴ πλεονεκτημένος, γινόμενος χωρὶς πλεονεξίαν, μὴ θέλων πλεονεξίαν. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Ε, σ. 560.

Ἀπλετομεγέθης, ες, (μέγεθος) ὁ ἄπλετον ἤτοι ἀμέτρητον μέγεθος ἔχων· καταπολλὰ μεγάλος· τοσοῦτον μεγάλος, ὥστε προξενεῖ φρίκην εἰς »ὃν δέδοικα νὰ τὸν πλησιάσῃ τερατώδης διὰ τὸ μέγεθός του, καὶ ἁπλατομ. λεγόμ. = Ἀπειρομεγέθης. Σχολ. Ἀπολλ. Γ'. 41.

Ἄπλετος, ον, τύπος ἰσοδύνμ. τῷ ἄπλατος, καὶ, ἄπλητος. Εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ δι' αὐτό· τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις ἄλλο οὐχὶ μόνον νὰ ὑπερβῇ ἀλλ' οὐδὲ νὰ τὸ φθάσῃ κατὰ τὸ πλῆθος ἢ κατὰ τὸ μέγεθος· ἀμέτρητος, μέγιστος, ἀπειρομεγέθης· τρομερός· τερατώδης· — χρήσιμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Ποιητ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. Πινδ. Ἴσθμ. 4. (3), 17. »μαρτύρια ἄπλετον εὐξεῖαι« τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις, τοὐλάχιστον ἔχει εὐκόλως. Σοφοκλ. Τρ. 982. »ἀλλ' ἐπίμοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμένει φρήν.« Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Ἀττ. Ἡρόδ. Α, 215. Δ, 53. καὶ Heind. Πλάτ. Σοφ. σ. 246. C. Λουκ. Συρ 25. — (Κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐν τῇ συγκοπῇ ἀπορρολὴν τοῦ σ καὶ μεταβολὴν τοῦ α, εἰς ε. Τινὲς δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Πλέω, Πλήμι· τό, πληρόω· ἄρα, ὁ ἐπ' ἀπειρον μακρὸς, ὁ ἀμέτρητος κατὰ τὸ μάκρος καὶ πλάτος, μεγαλωτατος, ἀπλήρωτος).

Ἄπλευρος, ον, (πλευρὰ) χωρὶς πλευρὰν, ἢ πλευράν· ὁ ἐξ ἀχρείας πλευρᾶς ἤ μέρους. Θαλῆς παρὰ Στοβ. Λογ. 106. καθ' Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ μὴ ἔχων σεσηπασμένην τὴν πλευράν, ὁ ἀδυνάτων πλευρῶν.

Ἄπλευστος, ον, (πλέω) ὁ μὴ πλεόμενος, ἐφ' οὗ δὲν ἠμποροῦν νὰ πλεύσωσι πλοῖα. ἀθαλασσοπόρητος· ητὸ ἄπλευστον« μέρος θαλάσσης ἐφ' οὗ δὲν ἔπλευσέ τις ἀκόμη. Ξενοφ.

Ἁπλήγιος, ον· μὲ ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς ἔνδυμα, ἐκ τοῦ Ἁπληγὶς· καὶ καθόλου, = Ἁπλοῦς, λέξις κωμικὴ παρὰ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Κύπολ.

Ἁπληγὶς, ίδος. ὑπακμ. Χλαῖνα, (ἁπλοῦς) ἁπλοῦν τι καὶ στενὸν ἐπανωφόρι ὡς τό, ἁπλοῖς (Ὅμ.) Σοφοκλ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ητρύχει καλυφθεὶς Θετταλικῆς ἁπληγίδος« οὗ ἐναντίον τό, Διπληγίς.

Ἁπλῆθής, ές, (πλῆθος) χωρὶς πλῆθος, μὴ γεμάτος· ἐναντ. τοῦ εὐπλῆθής. ἀμφ.

Ἄπληκτος, ον, (πλήσσω) ἀκτύπητος, ἀπλήγωτος, ἀεπιτύχητος· 2) ὅστις δὲν ἔχει χρείαν παρακινήσεως, παρορμήσεως, ὁ πρόθυμος. Πλάτων.

Ἁπλημμελής, ές· (πλημμελὴς) χωρὶς πλημμέλημα, χωρὶς σφάλμα, ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος, ἄμωμος.

Ἁπλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (πλέω, πλῆμι) = Ἀπλητος. Ησύχ.

Ἁπλῆς, ῆγος, ὁ, ἡ. = Ἄπλητος. Λουκν.

Ἁπλήρωτος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπληρώτως, (πληρόω) τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ γεμίσῃ τινάς. Ἀχόρταστος, ἀγέμιστος.

*Ἀπλησίαστος, ον· (πλησιάζω) εἰς ὃν τινα δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἢ εἰς ὃν δὲν εἶναι ἄδεια νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σχολ. Σοφκλ. Αἰ. 247.

Ἀπλησταίομαι, Μ. αύσομαι· (ἄπλητος) εἶμαι ἀχόρταστος, τόσον πεινασμένος ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ χορτάσω ποτέ. Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. καὶ Ἱππαρχος παρὰ Στοβ. Λόγ. 106. »Ἐκ δὲ τῆς φιλοσοφίας καὶ λαβρότερον ἀπλησταίομεθα· ἀπλησταίομενοι γὰρ τῶν ἐκ φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν« κ. τ. λ. κατὰ τὰ ἐν Παρισίοις ἀντίγραφα.

Ἀπλησταία, ἡ· ἀχορτασία, σφοδρὰ πεῖνα. Λαιμαργία, πολυφαγία. Γαλην. »τὸ γεῦν ἐπέκεινα τοῦ συμμέτρου προσφέρεσθαι σίτου, ἀπλησταίαν ὀνομάζουσι.«

Ἀπλήστοινος, ον, (οἶνος) ὁ ἄπληστος οἶνον, ὁποιος δὲν χορταίνει κανεί. Τίμων παρ' Ἀθην.

Ἄπληστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπλήστως, (πλέω, πλῆμι) ὅποιος δὲν χορταίνει, ἀχόρταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τινάς, ἢ νὰ τὸν γεμίσῃ· οὕτω καὶ ἐπὶ διαστήματος, τὸ ἀπείρως μεγάλον καὶ ἐκτεταμένον. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 1336. ητῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς.« Θεοκρτ. 15, 30.

Ἄπλητος, ον, = Ἄπλατος. Ἰωνικ. Ruhnk. Τίμ. Ὁμ. εἰς Δημτρ. 83. Ησδ.

Ἀπλόη, ἡ· = Ἀπλότης.

Ἀπλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (θρίξ) ὁ ἔχων ἁπλᾶς, ἴσια ἐξαπλωμένας τὰς τρίχας, ὅστις δὲν ἔχει κατσαρωτὰ μαλλιά. Ἀριστ. οὐ ἐναντίον τό, Οὐλόθριξ.

Ἁπλοια, ἡ. Ἰων. – οίη (ἁπλοῦς) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδιον τοῦ πλοῦ, καιρὸς καθ' ὃν δὲν δύναταί νὰ πλεύσῃ, νὰ ταξειδεύσῃ τις. Εὐριπ. καὶ Θουκυδ. Γ. 7. Δ. 39. Βιπ. Αἰσχ. Ἀγαμ.

Ἁπλοίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποστ. Μέσ. (ἁπλοῦς) φέρομαι ἢ πράττω ὡς ἁπλοῦς, πράττω ἐλευθέρως, φανερὰ, καὶ μὲ εἰλικρίνειαν.

Ἁπλοϊκός, κή, κον, καὶ Ἁπλοϊκῶς, Ἐπίρ. ὁ ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἐρχόμενος, ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸν ἁπλοῦν. 2) = Ἁπλοῦς· φυσικὸς, ἀκαλλώπιστος, ἄκακος, εὐθὺς, ἀφελὴς. Λουκν. Ἀλεξ.

Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ· = Ἁπληγὶς· ἁπλοῦν, μάλιστα δὲ ὡς Οὐσιαστ. ἁπλοῦν καὶ λιτὸν φόρεμα. Ὀδσ. Ω, 276. Φαίνεται ὅτι τὸ φόρεμα τοῦτο ἦτο ἀπὸ λινόν, εὐθηνὸν καὶ εὐτελὲς πανίον, καὶ οἰκονομικὰ κομμένον ὥστε δὲν ἦτο μήτε μακρύτερον, μήτε πλατύτερον ἀφ' ὅσον ἦτο ἀρκετὸν νὰ σκεπάζῃ τὸ σῶμα. Ἰλ. Ω. 230.

Ἁπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) ὁ ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἁπλῆν, μὴ πεπλεγμένην, ἀλλ' ἄπακτον, ὡς καὶ τό, Ἁπλόθριξ. Ἀνέκδοτ. Β'. 24. οὐ ἐναντίον τὸ »Κειραμένας πλεκάμους.« αὐτόθ. Α'. 178. (Ἐσχλμ. Ἁπλόκομος).

Ἄπλοκος, ον, (πλέκω) ὁ μὴ πεπλεγμένος (ἄπλεκτος). = Ἄπλεκτος.

Ἁπλοκύων, ὁ· ὁ ἁπλοῦς κύων, ὁ ἁπλοῦς καὶ χοντροειδὴς Κυνικὸς φιλόσοφ. οὕτω καλεῖται Ἀντισθένης ὁ Κυνικὸς παρὰ Λαερτίῳ, 6, 13. ἐπειδὴ καὶ τὸ φόρεμα τούτου ἦτον Ἁπλοΐς, καὶ οὐχὶ Διπλοΐς· ἢ κάλλιον, διὰ τὴν εἰς ἄκρον ἁπλῆν καὶ Κυνικὴν ζωήν του ὡς καὶ ὁ Πλούταρχ. Βρουτ. 34. συνέπτων αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ψευδοκύων, σημαίνει τὸν, Ἁπλοῦν, χωρὶς ἄτην, χοντρὸν Κυνικόν. (υ)

Ἁπλόος, λέη, λόον· καὶ συναλφ, Ἁπλοῦς, λῆ, λοῦν· ὁ εἷς μόνος πέλων, μοναδικὸς, μονὸς, μιᾶς λογῆς, καὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθη 2) ἐπὶ ἀνθρώπου· χωρίς τινος πρασθήκης, ἤτοι προσποιήσεως, ὅ ἐστιν, ἄλλος νὰ ἦναι, καὶ ἄλλος νὰ φαίνεται· α) ἐπί. Καλοῦ, εὐθὺς, χρηστός, καλὸς, ἴσιος, εἰλικρινὴς· κ. τ. τ. ἔτι δὲ

καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀκαλλώπιστος, ἀστόλιστος· καὶ β) ἐπὶ Κακοῦ, χωρὶς τοῦν, ἢ ἐπίκτητόν τι, Μωρός, ἀνόητος, ἀπαίδευτος, ἰδιώτης, χωριάτης. κ.τ.τ. καὶ 3) ἐπὶ πραγμάτων, Ἀληθής, ἀληθινός, φυσικός, φανερός, ἀνόθευτος, καθαρός, ἄτεχνος. Καθ' ὅλας τὰς σημασίας = τῷ Λατιν. simplex. Ἀντίστ. τοῦ διπλόος. Κατὰ πρῶτον εὑρηται παρὰ Πινδ. Νμ. 8, 61. «εἰ μὴ ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθου ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παιτὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω τᾶς τοῦ βίου μοι κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἁπλοικεῖς φύλαξον, τουτέστιν ἀκάκους καὶ μὴ κακοήθεις ἀνοίσω, ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισίμοις κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν, ἵνα μὴ ὀνησιμισθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες, ἀδικά μου πράξαντος· ὁ Σχολ. Συγκρτ. Ἁπλούστερος, σ, ον· ἀλλὰ καὶ, Ἁπλοώτερος, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι. Ἐπίρρ. Ἁπλῶς· ὅπερ ἰδέ.

Ἁπλόος, ον, καὶ Συναλφ. Ἅπλους, ουν (πλόος) χωρὶς πλοῦν, πλεύσιμον· ὅπουος δὲν πλέεται μὲ πλοῖα, ὡς «ἅπλους θάλαττα· ἢ μὴ δυναμένη πλευσθῆναι. Δημοσθ. 2) Ὅπουος δὲν ἔπλευσε μὲ πλοῖον, ἤτοι δὲν ἐμβῆκε ποτὲ εἰς θάλασσαν. 3) Ὅπουος δὲν δύναται, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ πλεύσῃ· ὁ μὴ ἐπιτήδειος διὰ πλοῦν· ὡς «Ἁπλόοι νῆες· αἱ ἄχρηστοι. Θουκυδ. Ζ. 34. καὶ Ἄρατος· τὸ Συγκρτ. Ἁπλοώτερος.

Ἁπλοπάθεια, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καλοῦνται τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα καὶ αἱ εἰντυπώσεις, «Ἁπλοπάθειαι, ἄρα, ἡ ἁπλῆ παθητικὴ εντύπωσις τῶν αἰσθημάτων, 2) Πάσχουσα μόνον κατάστασις, τὸ πάσχειν μόνον καὶ μὴ ἐνεργεῖν τὸ παραμικρόν· καὶ τὸ πάσχειν ἁπλοῦν τι μόνον παθος καὶ τὸ μὴ κυριεύεσθαι ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη.

Ἁπλοπαθής, ές, (πάθος, ἁπλοῦς) ὁ ἁπλοῦν τι πάθος δοκιμάζων, ὅστις μόνον πάσχει, καὶ δὲν ἐνεργεῖ τὸ παραμικρόν, ὅστις διατηρεῖ τὸν ἑαυτόν του εἰς παθητικὴν καὶ πάσχουσαν μόνον κατάστασιν. Σέξτ. ὁ Ἐμπρ. ὀνομάζει τὰς αἰσθήσεις, «ἁπλοπαθεῖς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διαφόρως κατὰ τὰς διαφόρους ἀπ' ἀλλήλων ἀκουστέρω σημασ. ὅηλ. ἢ διότι πάσχει ἑκάστη αὐτῶν ἀπὸ ἑνὸς μόνου εἴδους ἀντικειμένου, οἷον ἡ ὅρασις μὲν ἀπὸ τὰ ὁρατά, ἡ ἀκοὴ δὲ ἀπὸ τὰ ἀκουστά κ.τ.λ. ἢ διότι πάντοτε πάσχουσιν, ὑπὸ τῶν ἐκτὸς φαίποτε κινουμένων.

* Ἁπλός, ἡ, ὁν. Ποιητκ. ἀντὶ, ἁπλόος· ὡς τό, διπλός, ἀντὶ διπλόος.

Ἁπλοσύνη, ἡ· = ἁπλότης.

Ἁπλοσχήμων, ον, γενκ. ονος (σχῆμα) ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα, στάσιν, μορφήν, εἶδος, σχηματισμὸν προσώπου, καὶ κινήματα τοῦ σώματος. Στράβ.

Ἁπλότης, ητος, ἡ· μοναδικότης, καθαρότης, εὐθύτης, χρηστότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης. Παῦλ. «Ἐν ἁπλότητι ἐν ἀποστόρῳ γνώμῃ, ἄνευ δόλου, ἄνευ ὑποκρίσεως τινος ἢ ἐπικαλύμματος. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Δαφίλεια, Παῦλ. «Ὁ μεταδιδοὺς ἐν ἁπλότητι δαφιλῶς, ἁβρόνως. Ὁ Θεοφύλακτ. ἑρμην. «Τῆς ἁπλότητος, τουτέστι τῆς ἀβύθου γνώμης, τῆς εὐμεταδότου· οὐ γὰρ τῷ πλήθει τῶν διδομένων, ἀλλὰ τῇ προαιρέσει κρίνεται ἡ φιλοτιμία.» Καὶ 2) εὐηθεία, ἀνοησία, μωρία. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἁπλοῦ. Ζήτ. ἐν τούτῳ.

Ἁπλοτομέω, ῶ· τέμνω, κόπτω ἐξεργασίαν τινα (operation) χειρουργικὴν μὲ ἁπλοῦν κόψιμον· ὅδεν

Ἁπλοτομία, ἡ· ἡ γινομένη τομὴ ἢ χειρουργικὴ ἐξεργασία εἰ ἁπλοῦ κοψίματος· χειρουργ. Πολ. σ. 90. Παῦλ. Αἰγ. 6, 34.

* Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν. Συναιρ. ἀντὶ, Ἁπλόος, ὅπερ ἴδε. — Σοφοκλ. Τραχ. 819. πῶπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κἀμοῦ ξυναλοῦσα ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ· καὶ Αἰ. 277. καὶ Οἰδ. Τύρ. 606. καὶ 519. νοῦ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἢ ξυμίαμοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς (εἰς) μέγιστον.» Ἐνθα ὁ Σχολ. «τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον· ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν· ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν . . ἀλλ' εἰς μέγιστον ἀποδίδωσι συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπέρθεσιν καὶ, «ἁπλοῦς ὅλογος τῆς ἀληθείας ἔφη» καὶ Πλάτ. Θεαίτ. 31. Θκδ. 2. σ. 196. Ουλπ. Εἰς Δημοσθ. 347. 351. 356. 362. καὶ Πλτχ. Πρλ. 2. σ. 48. 11. καὶ 112. 1. 162. 6. 437. 6. 492. 13. καὶ 645. 2. «ἁπλοῦς καὶ γενναῖος πόλεμος.»

Ἁπλούστερος, ὁ· συγκρτ. τοῦ, Ἁπλοῦς· ὁ Σουϊδ. ἔχει ἔτι ἐκ τοῦ Θουκυδίδου. «Ἁπλούστεραι νῆες· ὅπου νῦν Ἁπλοώτεραι, κεῖται. Ἐπίρ. – στερως Ἀλέξ. Τρ. 12. σ. 739. Τερπτκ. Ἁπλούστατος.

Ἁπλουτος, ον, (πλοῦτος) χωρὶς πλοῦτον, πτωχός· «γένεσθε κἂν ἁπλουτος ἐν τιμαῖς σὺν ἐμοί.» Σοφοκλ. Παρὰ Πλτχ. Τόμ. 6. 74. 7. Ῥστκ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀκούειν. Τὸ 580ν τοῦ Σοφοκλ. λείψανον.» Β. καὶ Πλτχ. Τ. 7. σ. 395. 10. «ἁπλουτος καὶ ἀχρήματος καὶ λιτῆ διαίτῃ καὶ Τ. 8. σ. 701. 7. Ῥστκ.

Ἁπλόω, ῶ. Μ. ὠσω. (ἁπλοῦς) κάμνω ἁπλοῦν, ξεδιπλώνω, ἄρα ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ἐκτείνω, ἀνοίγω. κ.τ.τ.

Ἁπλοτής, ἡ· (πλόος) ἡ κατάστασις τοῦ, Ἁπλόου, ἁπλυσιά, μουρταριά ὡς καὶ τό, Ἁλουσία. Ἀνάλεκτ. Β'. 298. «ἁπλυσία μυταρῶν ἐλάγωνα· ἀντὶ τοῦ, Βλάβη.

Ἁπλυσίας, ὁ· εἶδος σπογγου ἀχρείου καὶ ἀπάστρου κατὰ τὸ χρῶμα, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη οὕτως. Ἀριστοτέλ. Ζώων. Ἱστ. Ε'. (ξ. 5.) 16.

Ἄπλυτος, ον, (πλύνω) ὁ μὴ πλυμένος, ὁ λερωμένος, ἀπαστρος, μουρταρης.

Ἁπλωμα, τος, τό· (ἁπλόω) ἐξάπλωμα, τέντωμα, ἄνοιγμα, ξετείλιγμα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1218.

Ἁπλῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Ἁπλοῦς, = τῷ Λατιν. simpliciter. Μὲ ἁπλοῦν τρόπον, καθ' ἕνα μόνον τρόπον, μοναδικῶς, μιᾶς λογῆς· ἑπομ. σαφῶς, φανερῶς, καταληπτῶς, εὐκρινῶς. Παστρικὰ παστρικά, σωστὰ σωστά· ὀλίγα καὶ καλά· «ἁπ' τὸ αὐτί κ' εἰς τὸν ἀάσκαλον» τὸ τῆς παροιμ. χωρὶς σκέψεις καὶ περιττολογίας, χωρὶς τὰ περαιτέρω· χωρὶς κλωθογυρίσματα· ἐξ ἅπαντος, χωρὶς ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσιν «ἁπλῶς λέγειν, ἀπ. εἰπεῖν ἢ ἰδία ἔννοια κατ' ἐπίτασιν, μετὰ τοῦ οὕτως. Πλτχ. Περὶ τοῦ τὰ ἀλ. λόγῳ χρῆσθαι. §. 1. «Οὐχ' οὕτως γε ἁπλῶς μὰ τὴν Ἑκάτην· οὐ γὰρ οἱ τυχόντες εἰσίν.» Heind. Πλτν. Γοργ. σ. 468. β. — Ἀφελῶς, ἀβύθιους, ἀφιλῶς. Ἐκλησστκ. Φυσικῶς, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως· ὡς Ἰσοκρ. ἀρχ. Πνγρκ. οὐ ἐναντίον τὸ ἀκριβῶς. — Ἐπὶ κακοῦ· ματην, στὰ χαμένα, ἐπιπολαίως, ἀμελῶς, ἐλαφρῶς, χωρὶς ἐμελιόν τι καὶ σκοπόν τινα. Wyttenb. ep. cr. σ. 169. — Παρ' Εὐρπδ. Ἰφ. Αὐλ. 897. (905) «μίμφομαι κἀγω πόσει σῷ κ' οὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω.» = εὐκόλως. — Πρβλ. Σοφοκλ. λφν. (Πλτχ. Ἐρωτκ. σ. 661.) 52. 3. «πρὸς δ' οἷον ἤξεις δαίμονα, ὃς οὔτε τεὐπιστίας οὔτε τὴν χάριν ζόῃ· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.» Κλημ. Ἀλεξνδρ. Στρωμ. 2. σ. 494. ὅστις ὅμως δὲν φανερεῖ ἀν τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἦναι τοῦ Σοφοκλ. διότι αὐτὸς ἔχει μόνον. «τῶν γοῦν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅδου γράφει.» Θκδ. Ζ, 34, ὅτων δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία ἁπλῶς (= διόλου, κατὰ κράτος) ἑπτὰ δέ τινες ἁπλοῖ ἐγένοντο· καὶ Γ, 43. «ἁπλῶς τε, ἀδύνατον, καὶ πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται = ἐν συντόμῳ, συντόμως εἰπεῖν· καὶ §. 82. «ἁπλῶς δέ, ὁ φάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν, ἐπιχειτο, καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον.» — Ἀδολως. Πλτχ. εἰς Ἀλεξ. «ἁπλῶς ἀνεγίνωσκεν χωρὶς δόλου, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τίποτε. Ἀντωνῖν· φλσφ. ια'. 16. «Ἁπλῶς προσφέρεσθαί τι τινὶ ἀντὶ τοῦ, ἀμοιβῆς οὐκ ἐχόμενος, μηδὲν ἐλπίζων, οὕτω καὶ «ἁπλῶς διδάσκειν.» Ξενφ. Κυρπ. Α'. ς. 33.

* Ἁπλῶς ἡ Ἁπλές· Θεσσαλοὶ ἀντὶ τοῦ Ἁπόλλων. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 405. C.

Ἄπλωτος, ον, = Ἄπλοος, (πλώω) ἄπλευστος.

Ἁπνοής, ές, (α· ἐπιτατ. καὶ, πνέω), ὁ λίαν (καταπολλὰ) πνέων, φυσῶν, ὡς, πῦρ ἀπνεές.» Ἀνάλεκτ. Β'. 7. Ἀντίπ. Σιδ. 5. 2) Ὁ μὴ φυσῶν, ἢ μὴ ἀναπνέων, (τοῦ α· στερητ.) = ἄπνοος.

Ἀπνεύματος, ον, (πνεῦμα) χωρὶς πνεῦμα, ἄφρα, ἢ ὁ μὴ διαφυσῶν, μὴ διαφυσώμενος. Ἀριστοτ.

Ἀπνευστί, Ἐπίρ. (ἄπνευστος) χωρὶς ἀνασασμόν, χωρὶς νὰ ἀναπνεύσῃ τινάς, ὅ ἐστιν, Ἀδιακόπως. Λουκιαν.

Ἀπνευστία, ἡ· τὸ μὴ ἀναπνέειν, κράτησις, ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς· ὅθεν

Ἀπνευστιάζω, Μ. ἀσω. κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου ἐπίτηδες. Ἀριστοτ. Προβλ. 34. 13.

Ἄπνευστος, ον, καὶ, Ἀπνεύστως, Ἐπίρ. (πνέω) ὅποιος δὲν ἀναπνέει, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ· ὅποιος δὲν ἀναπνέει πλέον, ἤτοι ὁ νεκρός· ἐν Ὀδυσ. Ε. 456. μετὰ τοῦ, Ἀναυδος. Θκρτ. 25. 271.

Ἄπνοια, ἡ· ἡσυχία τῶν ἀνέμων, γαλήνη.

Ἄπνοος, ον, καὶ Συναλφ. Ἄπνους, ουν, (πνοή, πνέω) χωρὶς πνοήν, ἄνεμον· ὁ μὴ πνέων, φυσῶν. 2) Χωρὶς πνοήν, ἀναπνοήν, ὁ μὴ ἀναπνέων πλέον, ἤτοι νεκρός, ὡς καὶ τό, Ἀπνευστος· «οἰκία ἄπνουος» αἰτίάεται τῷ, εὔπνους· βρωμερά, πνιγηρά, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει δίοδον ὁ ἀήρ. Πλούταρχ. Πλκ. 8. σ. 47. 1. Ῥστκ.

Ἀπό, Πρόθεσ. μετὰ Γενικῆς μόνον συντασσομένη. Τὸ Λατιν. ab, abs – Λέγεται ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· καὶ καθόλου ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου ἢ ὑποκειμένου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέρχεται τίποτε, ἢ εὑγαίνει, ἢ χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ τίποτε.

Α) Ἐπὶ τόπου, ἢ διαστήματος. Παλαιοτάτη καὶ παρ' Ὁμήρ. σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα χρῆσις καὶ σημασία, εἰς τρεῖς τὰς ἄλλ. κυριωτέρας ὑποδιαιρουμένη σημασίας· 1) ἀπὸ ἢ ἔξω ἀπό τόπου τινα· συχνάκις συνεμφωνουμένης καὶ τῆς σημασίας, κάτω ἀπὸ τόπου τινα, ἀπ' ἐπάνω κάτω. Παρ' Ὁμ. ἐξέχω, εὐγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, φεύγω, ἢ καταβαίνω ἀπὸ τόπου τινα· τρέχω, στέλλω, βαστῶ (κυβαλῶ) σηκώνω, πέρνω, ῥίπτω, ἔρχομαι, ῥέω, κυματοῦμαι, ἀναβρύω, πίπτω, βροντῶ, αἰσθάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ, ἀπὸ τόπου τινα, ἔξω ἀπὸ τόπου τινα, ἐπάνω ἀπὸ τόπου τινα πρὸς τὰ κάτω. Ὅσα τίθενται εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησίν τινα, δι' ἧς πρᾶγμά τι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τινος τόπου· οὐχὶ τοσοῦτον συνήθης εἶναι ἡ ἔκφρασις «ἀπ' αἰῶνος νέος ὥλεσα.» Ἰλιδ. Π, 725. Σὺ ἀγνηπάτης (ἀπὸ τὸν κόσμον) ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἄδυτο τῆς νεότητός σου. Συγγενεῖς καὶ ὁμοιαι ὑπάρχουσιν αἱ ἐκφράσεις, ἐνθα ἡ ἀπὸ γαίνεται νὰ ἦναι ἀντὶ τῆς ἐν· καὶ μὲν ἀπ' ἐκεῖνον, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ἐπιβάντες

τινές μὲν ἱστάμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων (ἐπὶ ἁμαξῶν) τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων (ἐν τοῖς πλοίοις ὄντες) καὶ οὕτω (ἐντεῦθεν) πολεμοῦντες· ὑπὸ. ἱππεῖς τε καὶ ἐπιβάται. Ἰλιάδ. Ο, 386. καὶ πτῶ μὲν ἀφ' ἵππων, ὃδ' ἀπὸ χθονὸς ὥρνυτο πεζός· αὐτοὶ μὲν καβάλα, αὐτὸς δὲ πεζός. Ε, 13. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάρ' ἵππον μάχεσθαι ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τῶν ἵππων, ὑπὸ. καβάλα, καβαλάρης· πάπο τῶν ἁρμάτων προμαχέσθαι ἐπὶ ἁμαξίων, ἐπάνω εἰς ἁμάξια· παφαμένη βρόχων ἀπὸ μελάθρου ἄδεσε, ἐκομπόδεσε τὸ σχοινίον οὕτως, ὥστε ἐκρέματο ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι (ἀπὸ τὴν σκεπαστήν) κάτω. Ὀδσ. Λ, 277. Πρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 13. Ὀδσ. Ι, 49. καὶ ἐν πλοιαρίοις ἐν Ἰλιάδ. Ω, 497. Ὀδσ. Ι, 38. 11. 18. πάπὸ Τροίηθεν, ἀπ' οὐρανόθεν ἐκ Τροίας, ἐξ οὐρανοῦ· πάπὸ στήθεσφιν (στήθεος, ἡ στηθέων), ἀπὸ χαλκόφι (χαλκοῦ), ἀπ' αὐτόφι, (αὐτοῦ) ἀπὸ νευρῆφιν (νευρῆς), ἀπὸ ναῦφι (ναῶν), ἀπὸ στρατόφιν (στρατοῦ) Ποιητ. Κατ' ἐπίτασιν· καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ ντὸν δ' ἐκίχανεν ἐκτὸς ἀπὸ κλισίηφι = ἀπὸ κλισίης, ἡ = ἐκτὸς κλισίης. Ἰλιάδ. Κ, 151. 2) δι' ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ τόπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον (ὅθεν) πράγματί εἶναι ἢ γίνεται χωρὶς νὰ θεωρῆται ὅμως ἢ νὰ φανερώνηται ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἀπομάκρυνσις τοῦ πράγματος· ὡς ἵππος ἀπὸ Σελλήεντος, ἀπ' Ἀξιοῦ ἀπὸ τὸν Σελλήεντα, ἀπὸ τὸν Ἀξιόν, ἐνῶ ὅμως, ὡς ἀπὸ τῆς προελεύσεως, δὲν φανεροῦται, ἂν οἱ ἵπποι οὗτοι καὶ ἔβοσκον ἢ ἦσαν παρὰ τοὺς ποταμοὺς τούτους, ἢ ἦσαν εἰς ξένον τόπον. Ἰλιάδ. 13, 830. 849. Τ, 1. Τ, 5. Χ, 447. Ω, 401. = ἀπὸ τόπου τινὸς· πάπ' οὐδοῦ τοξάζεσθαι τοξεύει ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἱστάμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, Ὀδσ. Χ, 72. Πρβλ. Ἰλιάδ. Ο, 610. Τ, 379. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ὅλαι αἱ ἐν τῷ Γ) συμπεριληφθεῖσαι συντάξεις. 3) Μακρὰν ἀπό τόπον τινα, χωρὶς νὰ ἐμφαίνηται κίνησίς τις· ὡς νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων α Ἰλιάδ. Β, 91. 162. ψιλὴς ἄπο πατρίδος αἴης α καὶ 208. μακρὰν ἀπὸ πτὶ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεσκε; καὶ 292. ἡμέων ἄπο ἧς ἀλόχοιο διατρίβων μακρὰν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του· πάπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὔατος α μακρὰν ἀπὸ τὰ μάτια, μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκοή. Ἰλ. καὶ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε ἕζεσθον Ἰλιάδ. Σ, 272. καὶ Χ, 454. καὶ γὰρ ἀπ' οὔατος εἶη ἐμοῦ ἔπος α = μακρὰν τῆς ἀκοῆς μου, εἶδε οὐχὶ μόνον νὰ μὴν ἰδῶ, ἀλλὰ μηδὲ νὰ ἀκούσω τοιαῦτα· καὶ Μ, 70. πτὶ' ἂν ἔγωγ' ἐξέλοιμι καὶ αὐτὰα τοῦτο γενέσθαι, νωϊτέους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἱπποβότου Ἀχαιούς.α — Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις, πάπὸ θυμοῦ μακρὰν τῆς ψυχῆς, τῆς καρδίας· (ὅ,τι πρᾶγμα δὲν εἶναι τῆς καρδιᾶς μου, δὲν μοὶ ἀρέζει, δὲν εἶναι τῆς ὀρέξεώς μου) ὑπὸ. ξένον καὶ ἀλλότριον τῆς καρδίας, ἀδιάφορον· ἀλλὰ καὶ δυσαρεστον, ἐναντίον, μισητόν. Ἰλιάδ. Α, 562. ὅθεν, τὸ πάπὸ θυμοῦ εἶναι, ἤ, ποιεῖν.α **Herm. Vig.** σ. 749. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ἀποθύμιον, ὑπὸ. ἀκαταθύμιον, οὗ ἐναντίον τὸ, καταθύμιον· — μεκερυμμένος ἀπ' ἄλλωνα ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ τῆς κρύψεως (διότι, ἐκρύβη ἀπ' αὐτούς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει). Ὀδσ. Ψ, 110. πάπὸ σκοποῦ, ἀπὸ δόξης α μακρὰν ἀπὸ τὸ σημάδι, ἀπὸ τὸν σκοπόν, δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, (τὸν σκοπόν), ἀλλὰ πτυπᾷ πολλὰ μακρὰν ἀπ' αὐτό· μακρὰν, πολλὰ ἀπέχων ἀπὸ τὴν ἀληθῆ δόξαν, γνώμην, ὑπόληψιν. Ὀδσ. Δ, 349. Ἰλιάδ. Κ, 325. καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. ἐν συχνῇ χρήσει. **Schaef. mel.** σ. 51. Κατ' ἐπίτασιν· τὴλε ἀπὸ νό δ' ἀγχ' αὐτοῖο πέτε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, τὴλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.α Ἰλιάδ. Π, 301. καί, νόσφιν ἀπὸ Ἰλιάδ. Α, 541. καὶ Ε, 322. πτόσφιν ἀπὸ φλοίσβου.α Κ, 416. Ο, 244. (Πολλοὶ γραμματικοὶ προφέρουσιν ἄπο ἐπὶ τῆς σημασίας μακρὰν ἀπό, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ὡς κατ' ἐπίτασιν ἀπό δι' ἐπιτόσεως τῆς σημασ. γενόμενον. **Schaef.** Λογγ. σ. 329. Ἰρηγ. σ. 210. **mel.** σ. 51. ἀπὸ καιροῦ, ἀπὸ σκεπτοῦ, ἀπὸ τρόπου. Ἰακ. Ἀχιλ. Τάτ. σ. 785. Εἰς τὸν Ὅμ. τοῦ Βελφ. εὑρίσκεται τὸ ἅπαξ μόνον. Ὀδσ. Ο, 517. ἀπὸ τῶν, μακρὰν ἀπ' αὐτούς. Εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ἐνταῦθα ἀνήκοντα χωρία ἐφύλαξεν ὁ Β. ἀμεταβλητον τὸν συνήθη τονισμόν. Πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 391, 701. Τρχν. 389, 510, 757, 858. Αἰ. 706, 720. Φιλοκτ. πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλωνα 183, 1017, 1149. Οἰδ. Τύρ. 241, 819, 1349. Οἰδ. Κ. 413, 1245, 1596. Θεόδ. Τ. 3. σ. 173. κ. τ. λ.

Β) Ἐπὶ χρόνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε μετὰ . . χρῆσις σπανιωτέρα, παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον πάπὸ δείπνου ἀναπεσόντων μετὰ τὸν δεῖπνον, ἀφ' οὗ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἰλιάδ. Θ, 54. Πρβλ. πάπὸ δείπνου εἶναι.α Ἡρόδ. Α, 126. 133. οὕτω καὶ πάπὸ δκάτου.α **C. F. Herm.** Λουκ. περὶ συγγρφ. Ἱστορίας. 1. σ. 12. — Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Πεζογρφ. ντὸ ἀπὸ τούτου, ἤ, τοῦδε, ἀπὸ τούτου, ἀφ' οὗ, ὡς καὶ τὸ, ἐξ οὗ (ἐννοῦμ. χρόνου) ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρόν, ἔπειτα, ἐφεξῆς· πάφ' ἡμέρας, ἀπὸ νυκτὸς α ἀπὸ τὴ χαραγή, ἀπὸ τὰ βαθιὰ ξημερώματα, ἢ ἀπὸ τὸ σουρούπωσμα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός· de die, de nocte. ντὸ ἀφ' ἑσπέρας, ἐνῶ ἀφ' ἑσπέρας.α Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 15. 6, 4, 25. Ἀνάβ. 6, 3, 14. πῶς καὶ οἱ Λατῖν.α ab hoc sermone profectus Paulus, **Liv.** 22, 40. πάπ' ἀρχῆς.α Ἡρόδ. 2, 104. πό ἀπὸ τῆς στρατηγίαις ὑπάρξας στρατηγός, ὅστις ἔχει μίαν φορὰν στρατηγὸς, δὲν εἶναι ὅμως πλέον τό τῆς συνηθείας, ὁπρῴην· ὡς καὶ τὸ Ἀπόπαπας.

Γ) Καθόλου ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ προσώπου, ἀφ' οὗ προέρχεται, ἐξέρχεται, ἕπεται, ἐνεργεῖται, ἢ γίνεταί τι· 1) ἐπὶ καταγωγῆς, γενεᾶς, καὶ γενεαλογίας πούκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐστίν δὲν κατάγεται μήτε ἀπὸ δένδρα μήτ' ἀπὸ πέτρας, παροιμιωδῶς, ἀντὶ τοῦ, δὲν εἶναι ἀπὸ ἀγνώστου γενεᾶς, δὲν τὸν κῦραν στὴν στράταν. Ὀδσ. Τ, 163. Πρβλ. Ἰλ. Χ, 126. πάπὸ πατρόα ὡς ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ μέρος τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ντὰ ἀπὸ τῆς μητρός α ἀπὸ μέρος τῆς μητρός, ὡς ἀπὸ τὴν μητέρα, Ξενοφ. πό γαγγοὺς ἀπὸ τινος ὁ ἀπόγονος τινός. 2) Ἐπὶ ἐκπηγάσεως, παραγωγῆς, ὅταν προέρχεταί τι ἀμέσως ἀπό ἄλλο τι, καὶ ἀνήκῃ ὁμέσως εἰς αὐτό· πάιμα ἀπό Τρώων Τρωάδικον αἷμα. Ἰλ. Μ. 431. πλαεῖ ἀπὸ πτόλιος.α Ὀδσ. Λ, 156. πάπὸ θεοῦ εἶναι α ἔρχεται ἀπ' τὸν θεόν. — Ἐπὶ συμμεθέξεως, συγκοινωνίας, παίσα ἀπὸ λητδος μοιράδι ἀπὸ τὰ λάφυρα. Ὀδσ. Ε, 40. ημήδεα ἀπό Θεῶν, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων α χρόνησις οἵαν ἔχουσιν οἱ Θεοί, νοστιμάδα, εὐμορφάδα ὡς ἡ τῶν Χαρίτων, ἤ, ἡ δοσένα ὑπὸ τῶν Θεῶν ἢ τῶν Χαρίτων. Ὀδσ. Ζ, 12, 18. ὥστε ἡ πρόθ. φαίνεται, ὅτι εἶναι περίφρασις της καὶ περιγραφὴ τῆς Γεν. ὑπὸ. κλονιάζουσα. **Seidl. Dochm.** σ. 208. **Sac.** Ἀισλ Π. σ 42. 3) Ἐνέργεια, ἀποτέλεσμα, ἔργον, πάπὸ χειρὸς ἐβλητον ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ χέριμου, τὸ χέριμου τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἐπλήγωσε. Ἰλιάδ. Π, 675. 4) Μέσα, ἐργαλεῖα, ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεταί τι, ὡς, πάπὸ βιοῦ πέφυκα μὲ τὸ τόξον τὸν ἐφέσυσε. Ἰλ. Ω, 605. πάπὸ γλώττης α, διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς, Θεόδ. πάπὸ γνώμης α (= ex animo) μὲ τὴν ψυχήν μὲ τὴν καρδίαν, ἐκ καρδίας, Αἰσχύλ. πάπὸ στόματος α διὰ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. **Ruhnk.** Τιμ. σ. 43. πάπ' ὀμμάτων α ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ὀμμάτων, ὡς ἀπὸ (ἢ, ὡς πρὸς) τὰ ὄμματα· πάπ' φωνῆς, ἀπὸ γλώττης, καὶ, ὅσον ἀπὸ γλώττης α ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁμιλίας, ὡς ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, ὅσον ἠμπορεῖνα γίνῃ, νὰ κατορθωθῇ διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος. **Wytt. ad. hyst.** σ 414. — Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι· τὸ πῶς γίνεται ἕνα πρᾶγμα, πάπὸ σπουδῆαι = σπουδαίως, μὲ ζῆλον, καὶ βίαν. Ἰλιάδ. Η, 359. Ἀρστφ. Ἱππ. 541. πῶς ἀπὸ σμυρνᾶς ἀπαίνης ἐμᾶς ὀριστίζων ἀπέπεμπεν, ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπιοίσιν ἐν τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις παραδ. ἡ πρόθ. εἶναι ἐπιδύναμος, καὶ ἀντὶ τῆς ὀστικῆς. Ματθαίας, Ἑλλην. Γραμ. σ. 543. 5) ὕλη, ἐξ ἧς γίνεται, κατασκευάζεται α πάπὸ κέδρινον ξύλον. Θεόκρ. ἐπιγρ. 7, 4. πάπὸ γλυκερῷ μέλιτος.α Εἰδύλ. 15, 117. Βάρος, δηλ. τὸ πόσον ζυγίζει ἕνα πρᾶγμα πτέφανος ἀπὸ καλάντων ἑξήκοντα στέφ. ὅστις ἐζύγιαζε . . . Δημοσθ. Ἀπόστημα πάπὸ σταδίων τεττεράκοντα τῆς θαλάσσης α δηλ. 40. στάδια μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἢ καὶ, 40. στάδια μακρὸ (χωρὶς τοῦ θαλ.). Ἡρόδ. 6) = ἕνεκα, ἐξ' αἰτίας, ἢ διὰ παρακινήσεως τινος· πάπὸ δικαιοσύνης, ἀπ' ἐλπίδος ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ ἐλπίδα, ἐλπίζωντας, Ἡρόδ. πάφ' ἑαυτοῦμ ἀπὸ μόνος του, ἀπὸς του, τοῦ κεφαλιοῦ του, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ τινός· ὡς, a se aliquid facere, τὸ Λατιν. **Schaef. mel.** σ. 21. Προστίθεται δὲ καὶ τὸ ἕνεκα κατ' ἐπίτασιν, ὡς πάπὸ βοῆς ἕνεκα μόνον διὰ φωναῖς, διὰ νὰ φωνάξουν, Θουκδ. Β, 92. Ἀριστ. Πλέτ. Νομ. 3, 16. σ. 194. **Herm. Vig.** σ. 886. 7) Τὸ νὰ ἦναι τις ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, νὰ ἐξαρτᾶται, νὰ ἦναι προσκολλημένος εἴς τινα· πού ἀπὸ Πλάτωνος, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ τοῦ λόγου, ἀπὸ τῆς σκηνῆς.α Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πλ. τῆς Ἀκαδ. τῆς ῥητορικῆς, ἢ τῆς σκηνικῆς, τῆς ἐπιστημ. τῶν ὑποκριτῶν σπουδάσται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ ὀπαδῶν φιλοσόφου τινός, ὡς ἡ ἀμφί, **C. 3. Schaef. mel.** σ. 27. 93. πού ἀπὸ τῆς βουλῆς α, οἱ βουλευταί, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν βουλήν· 8) ἐκ συνεπείας τινος, διὰ μέσου τινος πάπὸ τινος καλεῖσθαι ὀνομάζομαι κατάτι, ἔχω δι' αὐτό, ἢ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μ' ἐνάγουν παρόνομα δι' αὐτό. **Schaef. mel.** σ. 93. πάπὸ ξυμμαχίαα κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, καθὼς ἅπτεται ἐκ τῆς συμμαχίας· γεγίγνετο ἀπὸ ξυνθήματος τὸ τοιοῦτον.α Θεόδ. Δ, 67. εἶχαν συμφωνήσει προτήτερα νὰ τὸ κάμουν. Πρβλ. καὶ ἀρθμ. 6.) — 9) Ἐν Πθτκ. ῥήμασιν ἀντὶ τῆς, ὑπὸ, φανερώνουσα τὴν ἐνέργειαν προσώπου τινος. Τὰ μόνα δὲ Πθτκ. ῥήμ. μὲ τὰ ὁποῖα ἑνώνεται ἡ ἀπό, εἶναι τὰ ἀκόλουθα τρία· πραχθῆναι, λέγεσθαι, καὶ εἰσβάλλεσθαι παρὰ τῷ Θεόδ. 1, 17. 3, 36. 5, 17. καὶ παρὰ Θεόδ. ὅμως πολλὰ σπάνιον. 10) Μετ' Ἐπιθ. πάπὸ φανεροῦ, ταὐτοσήμου κ. τ. λ. ἀντὶ τῶν Ἐπιῤῥημ. φανερῶς κ. τ. λ.

Δ) Χωρὶς πτωτικοῦ ὡς ἐπίῤῥημ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως οὕτω τιθεμένη, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἀναγκαῖον μέρος τοῦ ῥήμ. διὰ τῆς Τμήσεως ἀποχωρισθεῖσα ἀπ' αὐτοῦ· ὡς, πάπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι = ἀποτάμοι· ἂς κόψῃ πέραν ἀπ' ἐμὲ τὴν κεφαλήν μου. Ἰλιάδ. Ε, 214. 317.

Δ, 845. Π, 82. Σ, 92. Τ, 266. Χ, 125. 505. — Ὁ Ἡλιόδ. μεταχειρίζεται τὴν ἀπὸ ἐν Ὀλ. 8, 101. «στέφανος περίκειται ἀπ' ἀγώνων» ὅπερ ἀπείρητέτις εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ διὰ τῶν ἀγώνων, καὶ Νέμ. 4, 27. «ἀπ' ἀγῶνος.» Ὀλ. 1, 26. «ἀπὸ σταδίου λάμβανειν» «ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων.» Ὀλ. 2, 132. Ἴστρου ἀπὸ σκιρᾶν παγᾶν.» Ὀλ. 3, 25. «ἀπὸ γλώσσας ᾠδέχατο.» 6, 19. οὕτω καὶ «πύξασθαι.» Πύθ. 3, 2. «παίζειρος ἀπὸ κόλπων.» Ὀλ. 13, 125. «ψηλοῦ ἀπὸ γενύων πνεῦν,» «ἐκ στόματος δηλ., Πύθ. 4, 400. «καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων.» Νέμ. 6, 87. «ἀπὸ Τλαπολέμουκατούς καταγομένους ἀπὸ τὸν Τλ. Ὀλ. 7, 37. καὶ 171. «ἀπὸ μητρός.» Πύθ. 5, 152. καὶ Νέμ. 5, 14. «ἀπὸ Νηρηίδων» φαιερώνει ἡ ἀπὸ τὴν μητέρα, εἰς τὸ δεύτερον μάλιστα πρόγμ. (στίχ. 13.) ἐμφαίνεται καὶ τις διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐκ καὶ ἀπό· δεῖται ἡ μὲν ἀπὸ φαιερ. τὴν μητ. ἡ δὲ ἐκ, τὸν Πατρ. «Τίδς Δανάας· τὸν (Περσέα) ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου ἐμμεναι.» Πύθ. 12, 20. ἐγεννήθη ἀπὸ χρυσόν, αὐτομάτως ῥεύσαντα. Μετὰ τῆς γενν. τοῦ τόπου. Ὀλ. 3, 48. 6, 167. 7, 60. 9, 86. 10 (11) 84. Πύθ. 2, 6. Ἰσθμ. 4, 88. Νμ. 11, 44. «ἀπὸ σταδίων.» Πύθ. 4, 135. καὶ 257. «ἀπὸ κλισιᾶν.» «βαθμίδων ἀπο» 5, 9. «ἀπὸ κόπων.» Ὀλ. 9, 9. «ἀπὸ νεῶν,» «ἀπὸ τὰ καράββια τοῦ Ἰάσονος, Πύθ. 1, 144. «ἀπ' ἀρχᾶς,» «ἐξ ἀρχῆς, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Πύθ. 8, 54. «ἀγρεύειν ἀπὸ χειρὸς ἐλών» Ὀλ. 7, 2. «ἀπ' ἐμηχανίας.» Ὀλ. 5, 32. «ἀπ' ἐκείνου χρήσιος» Ὀλ. 13, 108. καθὼς αὐτὸς τοῦ εἶπε, κατὰ τὴν διαταγήν του· «μήτιες ἀμὲς ἀπο.» Νμ. 3, 15. — Ἀποχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος. Ὀλ. 1, 21. 2, 125. 9, 54. 13, 82. Πύθ. 1, 160. 4, 119, 412. Ἰσθμ. 7(6), 43. «ἀπο ἐπιτιθεμ. ντὰς ἀπο.» Ὀλ. 3, 17. «ἀφ' ἧς Πίσης. Πύθ. 4, 517. «πατρώας ἀπο γᾶς, ἀποτε κτείνωσι δηλ. μακρὰν χωρισθείς κ. τ. λ. — Θεόκρ. 1, 147. «Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, πλῆρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἀδείως καὶ 6, 15, καὶ 18.

Εἰ Ἐν συνθέσει σημ. 1) ἀποχώρισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν ὡς, ἀπαράσσω, ἀπολύω, ἀποτέμνω. 2) ἔξω, πέραν, μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ· καθόλ. ὁποιανδήποτε ἀπομάκρυνσιν· ὡς, ἀποβάλλω, ἀπάγω, ἀποβαίνω, ἀποικέω. 3) παῦσιν, καθησύχασιν, κατάπαυσιν, καταπράυνσιν, ὡς, ἀπαλγέω, ἀπακηδέω, ἀποπονέω· ὅθεν 4) ἀποτελείωσιν, ἐκτέλεσιν, συναπαρτισμόν· ὡς ἀπεργάζομαι, ἀπερείδω, ἀποβρίζω· μάλιστα δὲ ἀποτελείωσιν (ἐκδούλευσίν τινα) κατὰ χρέος, ἢ κατὰ προσταγήν τινος· ὡς, ἀποδίδομι, ἀποφέρω, ἀπάγω· τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι, δίδω ὀπίσω, φέρω, ὀπίσω, ἔξω κ. τ. λ. Πολλάκις ὅμως δὲν ἐνεργεῖ ἄλλο ἢ ἀπό, εἰμὴ ἐπίτασιν τινα τῆς σημσ. τοῦ ἁπλοῦ. 5) τὸ ὅτι μετεβλήθη τι εἴς τι, ἐγενέ τις ὅ,τι δὲν ἦτο πρότερον· ὡς, ἀπαυδάω, ἀπαυθρωπίζω, ἀπογαιόω, ἀπογλυκαίνω. 6) Πολλάκις ἀντὶ τοῦ στερτ. α, ὡς, ἀπαθέω, ἀπαυδάω, ἔνθα ἡ ἀπὸ ἀναιρεῖ τὴν σημσ. τοῦ ῥήμ. καὶ ἑπομένως συντάσσονται ταῦτα ὡς ἄλλα τὰ ἀρνητικὰ μὲ τὸν πλεονάζοντα μή. Herm. Vig. σ. 811. συχνότατα μετ' ἐπιθέτων· ὡς, ἀπόβιος, ἀπότιμος, ἀπόστιτος = ἄβιος κ. τ. λ. (υο, εὑρηται ὅμοις παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἑπτ. καὶ μακρὰ ἡ τελευταία συλλαβ. ἐν τῇ ἄρσει μόνον, μάλιστα δὲ ὅταν ἕπηται ἀμετάβολον, οἱ μετγνστ. γράφουσιν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀπαί Spitzner vers. her. σ. 52. ἡ δὲ πρώτη συλ. μόνον εἰς ὀλίγας τετρασυλλάβους συνίζειμακρά· ὡς, ἐν τῷ ἀποίσεσθαι.) Συγκρ. ἀπωτέρω, ὑπρθ. ἀπωτάτω.

Ἀπο. Ἐπίρ. ἀπό τὸ μέρος, ἀπό τινος. Μακρὰν κ. τ. τ. κυρίως εἶναι Πρόθεσις ἀναβιβασμένον ἐχουσα τὸν τόνον, καὶ ἄνευ πτώσεως ἐνίοτε τασσομένη. Ἰδ. ἀντρ. Α, 3.

Ἀποκίνυμαι, Ποιητ. ἀντὶ ἀπαίνυμαι, ἀφαιρῶ, λαμβάνω, παίρνω, ἁρπάζω μέρος ἀπό τινος. Ἐλαττόω, σμικρύνω τι. Ἰλ. Ν. 262.

Ἀποαιρέομαι, οὖμαι. Ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαιρέομαι.

Ἀποβρύσσω. Μ. ὑξω. Ἀόρ. 1. ἀποήρυσα (ἀφύσσω). Ὀδσ. Δ, 350. = Ἀπαντλῶ. Εὐφορίων παρ' Ἀθην. ἡ λφν. Εὐρ. ἀρσμ. 72.

*Ἀπόβα. Ἀττκ. Προστκτκ. Ἀόρ. 2. Ἐνργτκ. ἀντὶ ἀπέβηθι, ἐκ τοῦ, Ἀποβαίνω.

Ἀποβαδίζω. Μ. ἰσω. καὶ Ἀττκ. ιῶ· (βαδίζω) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος. Ἀθην. σ. 287.

Ἀποβάθρα, ἡ· (βάθρα) ἡ κλίμαξ (ἡ σκάλα) δι' ἧς καταβαίνομεν ἀπό τινος· ἐξ ἧς ἀπὸ τὸ πλοῖον ἐκβαίνομεν εἰς τὴν ξηράν. Θουκυδ. Δ'. 12. καὶ Ἡρδτ. 9, 98. Ζ. Ἀναβάθρα.

Ἀποβαίνω. Μ. βήσομαι· (βαίνω, ἀμλ.) Ἐνεργτ. σύνηθες ἐν τῷ 1. Ἀορίστῳ Ἀπέβησα, ἀφῆνω, ἢ ποιῶ καταβαίνειν τινά· «τὴν στρατὴν ἀπέβησε.» Ἡρόδτ. Ε'. 62. ἐνντ. νηῶν· «ἐξέβαλε τὸ στράτευμα ἀπό τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν (τὸ ἐξεβαρκάρισε). 2) Οὐδετέρ. Καταβαίνω, ἐκβαίνω ἀπό τὸ πλοῖον (ξεβαρκαρίζομαι)· «νηὸς, σχεδίης, ἵππων, ἀλλὰ καί, ἐξ ἵππων.» Παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῷ Μέλ. Ἀορ. 2. ἐνεργτκ., καὶ Ἀορστ. 1. Μέσ. «ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα.» Ἰλδ. Γ, 265. καὶ Θ, 492. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. «ἀπό τοῦ ἅρματος» «ἐξηγεῖ. «ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι.» Ε, 227. (ὁ δὲ Βόλφιος ἀπειατέστησε τὴν κατὰ τὸν Ζηνόδοτον γραφήν, «ἐπιβήσομαι ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποβήσομαι. Ἰρβλ. Heyn. ad h. l. Tom. V. p. 42.) «ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα.» Λ, 619. «ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία συγαλόεντα δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.» Ρ, 480. καὶ «ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί.» Ἰλδ. Ω, 459. καὶ Ὀδ. Ε, 356. «Ὤμοι ἐγώ, μή τις μοι ὑφαίνητιν δόλον αὐτὸ αὐτικάτων, ὅτε μ' ἐς σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγειν καὶ Θεὸ. Δ, 9. «ἀπολελειμένος ἐκ πάντων ἑτῆκοντα ἑπλίτας καὶ τοξότας ὀλίγους, ἐχώρει ἔξω τοῦ τείχους ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἢ μάλιστα ἐκείνους προσεῖχετο πειράσειν ἀποβαίνειν καὶ 12. αὐτθ. «πειρώμενος ἀποβαίνειν, ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ, οἱ δ' ἄλλοι προὐθυμοῦντο μὲν, ἀδύνατοι δ' ἦσαν ἀποβῆναι, τῶντε χωρίων χαλεπότητι, καὶ τῶν Ἀθν. μενόντων, καὶ οὐδὲν ὑποχωρούντων· «ὥστε Ἀθν. μὲν ἐκ γῆς τε καὶ ταύτης ἀκμαιοτάτης ἀμύνεσθαι ἐκείνους ἐπιπλέοντας, Λακεδαιμονίους δὲ, ἐκ νεῶν τε καὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν πολεμίαν οὖσαν ἐπ' Ἀθηναίους ἀποβαίνειν καὶ 11. αὐτθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. α'. οἱ ἐκ τῶν νεῶν ἀποβεβηκότες.» «Ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου.» Λουκιαν. Καταβαίνω ἀπό τὸν ἵππον, πεζεύω, ξιπεζεύω. 3) Ἀναχωρῶ, φεύγω. Ἰλ. Ζ. 116. «ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη, καὶ Α, 428. «ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο, τὸν δ' ἐλιπ' αὐτοῦ χωόμενον κατὰ θυμόν, ἑὸν πόσιν» ἀπεβήσατο, τείρετο δ' ἄλλῳ» καὶ «τὴ δ' ἄλυσις' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' ἄλλῳ» καὶ, «ἁπτ. εἰποῦσα.» Λ, 210. καὶ Ρ, 664. «τῷδεν δ' ἀπὸ τοῦφι ἔβη τετιηότ' θυμῷ καὶ «ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη.» Σ, 202. καὶ «ἀπέβη πρὸς δόματα πατρός.» Ὀδσ. Δ, 657. «κατὰ δῶμα» καὶ «ἡμὲν ἄρ' ὡς ἔρξασ' ἀπεβήσατο.» Ὀδσ. Σ, 197. 4) Λέγεται καὶ ἐπὶ τέλους, ἀποβάσεως, ἐκβάσεως πράγματος τινος, ὅταν δηλ. γένῃ, λάβῃ τέλος, ἐπιτύχῃ, πληρωθῇ, τελεσθῇ. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. β'. «Πῶς ἀποβήσεται τὰ τοῦ χρηστηρίου; τί τέλος ἔλαβεν, πῶς ἀπέγινεν· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Η'. 75. «Ἀπέβη ὁ χρησμός» «ἔλαβε τέλος, ἐπληρώθη· ὅθεν τὸ Ἀποβησόμενον· τὸ τέλος πράγματος τινός, τὸ μετὰ ταῦτα γιγόμενον· (ντὶ τὸ ἀποβησόμενον;» λγ. κ. ἡ συνδ.) Ἰδὲ καὶ Θεόδ. 1, 39. «κοινωνήσαντες τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν» καὶ 83. αὐτθ. «οἵπερ δὲ καὶ τῶν ἀποβαινόντων τοπλέον ἐπ' ἀμφότερα τῆς αἰτίας ἔξομεν, οὗτοι καὶ καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν προϊδώμεθα καὶ «τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι.» 2, 87. καὶ «οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἰσθηταὶ παρέχον τοῦ ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι» 2, 50. καὶ «ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἔνδον ὡς προσδέχεται ἀπέβαινεν, ἡσύχαζεν» καὶ «τότε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν, καὶ ὑμᾶς, μή οὐ καιροὶ ἀποβῆτε» μήπως δὲν γίνετε ἴσοι καὶ δίκαιοι κριταὶ καὶ τῶν δύο μερῶν. 5) Ἐκβαίνω. Θεόφραστ, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ» ἐκβῇ, πλημμυρίσῃ, ἐξειλίσῃ.» Ἀποβάλλω. Μ. βαλῶ· (βάλλω, Ἀνμλ.) Ἀποδιώκω, ἀφορίζω, παντελῶς ἐκκόπτω, ἀποῤῥίπτω, ἀπείρω, ἐκβάλλω. Καν. ὅθεν τὸ «ἀπόβλητος τῆς ἐκλησίας» ὅπερ ἰδέ· «ἀπομακρύνω, κρημνίζω τινὰ ἀπὸ τὸν ὄρθιον ἢ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Σνῤ. Κυρουπ. Γ'. α'. 30. καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 183. «ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν» = «ἀπέβαλε, «ἀπέῤῥιψε· καὶ «τοὺς» ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν Π, 793. καὶ «τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλεν Ψ, 51. καὶ «οὔτε τ' ἀπὸ νῆας ἔσας ἐς πόντον βάλλουσι ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.» Ὀδσ. Δ, 359. «καταβάζουσιν, ἐμβάζουσιν εἰς τὸν θάλασσαν τὰ πλοῖα = «ἀποπλέουσι· καὶ «ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι αὐτθ. Ζ, 100. = «ἀποῤῥίψασαι, γυμναῖς ἀφελῶς παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς· ὁ Σχολ. καὶ «πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον.» αὐτθ. Τ, 63. καὶ Τμν. Κομ. 388. «Ῥίπτω κάτω, κρημνίζω κάτω, ἐυγάζω τινα ἀπό τὸν τόπον του, τὸν ἀποδιώκω. 2) Ἀποῤῥίπτω, δὲν θέλω νὰ ἔχω τι, (ῥίχνω εἰς τὰ χαμηλὰ) τὸ καταῤῥοιῶ, τὸ ἀποστρενόνίζω, τὸ ῥίπτω πέρα, τὸ ἀφίνω, τὸ παραιτῶ. Πλούτρχ. Μισῶ, ἀποβάλλω, ἀποστρέφομαι. Θεόκρτ. 11, 19. «Εἰ λευκὰ Γαλάτεια, τί τόν ψιλόστ' ἀποβάλλῃ;.. φοιτᾷς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. οὐχὶ δ' αὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με· φεύγεις δ', ὥσπερ εἰς πολιὸν λύκον ἀρνῆσταμεν — Καταβάζω πράγματος τινός τὴν τιμήν, ἤτοι πωλῶ αὐτὸ πολλὰ εὐθυνά, ἢ εἰς πολλὴν τιμήν. Ξενοφ. Οἰκον. Η. 28. «εἰκῇ (τὸν σῖτον) ἀπέβαλον» 3) Ἀποῤῥίπτω τε χωρὶς νὰ ἐξεύρω, ἢ χωρὶς νὰ θέλω, ὁ ἐστὶ, Χάνω, Πάσχω ἔλλειψιν, λημμονῶ, μοὶ φεύγει ἀπό τὸν νοῦν μου. Παρ' Ἀριστφ. λέγεται Ἀσπὶς ἀποβλητὸς ὁ ῥίψασπις, ὅστις δειλῶς ἀπέῤῥιψε τὴν ἀσπίδατου. — Σοφκλ. Ἀγν. 34, 4. οὐ ἀντίστ. τὸ Σώζω.

Ἀποβάπτω. Μ. ψω· βάπτω, βυθίζω, βουτῶ μέσα, ἢ ὑποκάτω. Ἡρόδοτ.

Ἀποβαρύνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀποβρίθω.

Ἀπόβασις, εως, ἡ· (ἀποβαίνω). Κατάβασις, τὸ ἐξέρχεσθαι ἀπό τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· (ἐκβαίνειν ἀπό τό καΐκι, Ξεβαρκάρισμα) Descente. Γαλ. Ἀναχώρησις. 2) Ἔκβασις, τέλος ὑποθέσεώς τινος.

Ἀποβαστάζω. Μ. ἄσω· φέρω, κουβαλῶ ντ μακρὰν ἢ κάτω, = ἀπάγω, ἀποφέρω.

*Ἀποβατήρια, τά· ὑπενντ. ἱερά. Θυσίαι, ἅτις ἐγίνετο διὰ τὴν εἰς ξηρὰν ἀπόβασιν. Στέφ. Βυζ. λέξ. Βουθρωτόδ. ἐκ τοῦ

Ἀποβάτης, ου, ὁ· (ἀποβαίνω) ὅποιος καταβαίνει, πεζεύει, ἢ πηδᾷ κάτω π. χ. ἀπό τὸ ἁμάξι, ἀπό τὸν ἵππον· ἢ ὁποιος πηδᾷ ἀπό ἕνα ἵππον εἰς ἄλλον ἢ ἀπό μίαν ἅμαξαν εἰς ἄλλην, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι καὶ τρέχειν. Λατιστί, desultor· καὶ ἐντεῦθεν τό «Ἀποβάτην ἀγωνίσασθαι.» Πλουτρχ. Τ. 4, 327. 2. Τσν. (Ἰδ. τὴν πρηγ. τοῦτου

Ἰλ. Ο, 679—684. »ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται« καὶ ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 231. λφν.) 2) Καὶ ὅποιος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πλοίου. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἀναβάτης. (ᾰ) ὅθεν

Ἀποβατικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποβαίνειν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποβαίνειν ἐκ τοῦ πλοίου. Ἀριστ. Πολ. 7, 1327 a, 2. Ἀποβατικὸν δὲ λέγω τὸ μὴ δεόμενον πλοίου μηδὲ γεφυρῶν πρὸς τὸ ἐκβαίνειν. Ἀποβατικὸν δὲ καὶ τὸ ἐκβατὸν ἐκ τοῦ πλοίου. Ἀριστ. Ἀνεμ. 973 a, 15. Ἀποβατικὸν δὲ καὶ τὸ ἐκβατὸν ἐκ τοῦ πλοίου. Ἀριστ. Ἀνεμ. 973 a, 15.

Ἀποβαστικός, κή, κόν· δηλ. Ἀγών ἢ, Τρόχος, ὁ ἀνήκων εἰς γύμνασιν τοῦ Ἀποβάτου, ἤτοι ἢ διὰ τούτων γύμνασις τοῦ Ἀποβάτου.

Ἀποβημᾰτίζω. Μ. ἴσως· βίπτω τινὰ κάτω ἢ σύρω ἀπὸ τὸ βῆμα. Καθαιρῶ τινὰ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν βαθμόν. Πλούτρχ. ὑπὲρ εὐγεν. 21. Λατ. dejicere de gradu.

Ἀπόβημι. Ζήτ. Ἀποβαίνω.

Ἀποβήσσω, καὶ βήττω (βήσσω). Μ. ξω· βήχων ἐκπτύω, ξερνῶ.

Ἀποβιάζομαι. Μ. άσομαι· Μέσ. Ἀποθ. (βιάζομαι) μὲ βίαν βιάζω, σπρώχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· μὲ δύναμιν καὶ ἐρμήν, θλίβω, στενοχωρῶ, διώκω μακρὰν ἀπ' ἐμέ· ἄρα Διαυθεντευόμαι. Μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἐκβάλλω ἢ ῥίπτω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Μέσ. τὸ Λατν. enitī, σπανίως εὑρίσκεται Παθητικῶς εἰς τὸν ἀόριστον, καὶ ἐξηγεῖται, Ἀποδιώκομαι μὲ βίαν, μὲ σπρώχνουν μὲ βίαν νὰ φύγω, μὲ ἀναγκάζουν νὰ φύγω. Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 24, (12). »ἵνα μήποτε ἀθρόῳ τινὶ ἐντυχόντες ἀποβιασθῆτε.«

Ἀποβιβάζω. Μ. άσω. Ἀττκ. Μ. ἀποβιβῶ. (βιβάζω). Ἐιργτ. = ἀποβαίνω, 1) καταβιβάζω, ἐκβιβάζω, ξεφορτώνω, ἐξαιρ. δὲ ἐκβάζω ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐκβαρκαρίζω, ἐνίοτε καὶ Μέσ. Ἡρόδ. 8. 26. 8, 32. ὅθεν

*Ἀποβιβασμός, ὁ· τὸ ἐκβιβάζειν, εὐγάζειν ἔξω, ξεβαρκαρίζειν, ξεβαρκάρισμα, ξεφόρτωμα. Ἰαβμ. Πυθ. 17.

*Ἀποβιβρώσκω. Μ. ἀποβρώσω· (βιβρώσκω, ἀνμλ.) τὸ βιβρώσκω κατ' ἐπίτασιν. Κατατρώγω.

Ἀποβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι, ἀποβάλλω τὸν βίον, τελειώνω τὸν βίον, Ἀποθνήσκω· ὅθεν

Ἀποβίωσις, εως· τὸ τέλος τοῦ βίου, ὁ θάνατος.

Ἀποβλάπτω. Μ. φω· (βλάπτω) προξενῶ βλάβην. 2) Πλάτ. Νομ. Ζ'. »Ἀποβλάπτεσθαί τινός.« Πάτχω βλάβην εἴς τι, ὅ ἐστί, τὸ χάνω· ὡς ποιοῦσ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.« Σοφοκλ. Αἰ. 954. (941.)

Ἀποβλαστάνω, καὶ Ἀποβλαστάω, Ἀποβλαστέω, καὶ Ἀποβλάστω. Μ. στήσω· Ἐκβλαστάνω, ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω· καὶ ἐντεῦθεν, Βλαστάνω, φυτρώνω ἢ ἐκτείνομαι ἀπό τινος. Ἱπποκρ. προέρχομαι, κατάγομαι ἀπό τινα, »τινές.« Σοφ. Οἰδ. Ε. 533. »ματρὸς κοινῆς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.« ὅθεν

Ἀποβλάστημα, τος, τὸ· τὸ ἀπό τινος βλάστημα (βλαστάρι), γέννημα, καὶ Μεταφορ. ἀπόγονος, παιδίον.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ· τὸ βλαστάνειν, ἐκβάλλειν βλαστούς, βλάστησις, καταγωγή, γένησις.

Ἀπόβλεμμα, τό· κύτταγμα, βλέμμα, ὄμματα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀπόβλεπτος, ον, ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ἐρατός, ψανερός, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, περίβλεπτος· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι διευθύνουσι τὰ βλέμματά των, ἀξιοπαρατήρητος, ἀξιοθαύμαστος, περίφημος. Εὐριπ. Ἑκ. 355. καὶ Φοιν. 554. Valk. ἐκ τοῦ

Ἀποβλέπω. Μ. ψω· βλέπω, κυττάζω ἐπάνω εἴς τινα, ἢ εἴς τι, μάλιστα διὰ νὰ τὸ θεωρήσω καλῶς, διὰ νὰ τὸ θαυμάσω, νὰ τὸ ζητήσω, νὰ τὸ ἐπιθυμήσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) Λαμβάνω σκοπὸν ἐπί τι. Προτηλόνω τὴν προτοχήν μου καὶ τὸν σκοπόν μου ἐπάνω εἰς αὐτό, τὸ θεωρῶ ἀσκοπάμυκτί. 3) Θυμάζω, παρατηρῶ τι μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν, ψροντίζω, μοὶ μέλει δι αὐτό. Λατν. respicere. — »εἰς, ἢ πρός τι.« Θεόδ. Στυδ. Πλάτ. καὶ »παρά τινος.« Πλουτ. Παρλ. Τμ. 2, 49, 12. »ὥστ' ἀποβλέπεσθαι τὸν Ἀλκιβιάδην ἑκατέρωθεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ παποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην ἔπηλυν καὶ ξένον.« Τ. 1, 67. 2. καὶ »πρὸς τοὺς ἐνιαυσίους ἀποβλέπειν εἰωθότες.« Τ. 2, 178, 5. καὶ »πρός τινα ἀποβλέπειν, καὶ τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτῷ ἔχειν.« Τ. 2, 372, 3· καὶ »παποβλέπειν εἰς τινα.« Τ. 486. 12. καὶ Ἠθικ. Τ. 6, 401. 8. »παποβλέπειν εἰς τι« καὶ Θεόδ. Γ, 54. »ἀποβλέψατε γὰρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων ἤκιστα.« Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 36. — 4) Κυτταζω μὲ στυλωμένα ὄμματα ἐπίτι, Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν τινά· καὶ ἐντεῦθεν »Παρὰ σοῦ ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσιν.« Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 8. προτιμένουσι νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ σοῦ, καθὼς καὶ τὰ πειναμένα σκυλάκια. »Ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν τράπεζαν· κυττάζουσι μὲ ἐπιθυμίαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. 5) ὁ δὲ Πλιδ. Νμ. 7. 88. »τόλμαντε καλῶν ἁραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.« φαίνεται ὅτι ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν αὐτὴ τοῦ, βλέπω μακρὰν ἀπό τινος, τὸν καταφρονῶ.

*Ἀποβλέω, συγκρ. αὐτὶ — βαλέω. Μ. βλήσω· διδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα, τό· (ἀποβάλλω) τὸ ἀποβεβλημένον, τὸ ὁποῖον ἀπορρίπτει τινάς, ἀπέρριμμα. Σχολ. Ἀριστ. Σφηκ. 543. αὐτὶ τούτου δὲ ὁ αὐτ. αὐτόθι Ἱππ. 412. Ἀποβλήμιον, ἔχει, ἀμφ.

Ἀποβλητικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποβάλλειν. 2) ὁ ὢν διὰ χάσιμον, διὰ ῥίψιμον.

Ἀπόβλητος, ον, (ἀποβάλλω) ὁ ἀποβεβλημένος, ἀπερρίμμενος, ἢ ὁ ἄξιος ἀποβολῆς καὶ ἀπορρίψεως, καταφρονεμένος. Ἰλ. Β. 361. »οὐτι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω· λέγει ὁ Νέστωρ περὶ τῆς συμβουλῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ. Δὲν θέλει εἶναι διὰ ῥίψιμον οὐδὲ διὰ καταφρόνησιν ὁ λόγος τὸν ὁποῖον θέλω σᾶς εἰπῇ· καὶ Γ, 65. »οὐτι ἀπόβλητ' ἔστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα« = οὐκ ἐκβλητα, οὐκ ἀπορρίπτεα· τὸ δὲ »ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας« = ἀφορισμένος, ἔξω τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Ἀποβλίσσω, καὶ –λίττω· Μ. ἴσω· ἐκβάλλω, ἐκπαίζω, παίρνω τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρίδρας τῶν μελισσῶν. Μεταφορ. παίρνω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 495. (501) »κἄρτι προκύπτω ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παῖς βοπάλου με τὸ νῶτον· κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν. ὁ δ' ἀπέβλισε θοιματίον μου« καὶ Ἀντίπ. Σιδ. ἐπιγρ. 79.

Ἀποβλύζω, ἡ, Ἀποβλύω, Μ. ύσω· βλύζω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβρύω, πηγάζω πρὸς τὰ ἔξω ἢ εἰς τὰ ἄνω· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἐμέω. Ξιφίου ἀποπτύω· ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 491. »πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα« = ἀποστάζων διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν· ὁ Σχολ. καὶ Ἀθήν. 15. 665.

*Ἀποβλύω, = τῷ προηγμ. (υ – ῡ –)

Ἀποβλώσκω· (βλώσκω, ἀνμλ.) φεύγω, ἀναχωρῶ. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀποβοή, ἡ. Θουκυδ. Η. 92. »Ὅσον ἀποβοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις.« ὡς τὸ »Καταβοῆς ἕνεκα.« ὅπου συνήθως διϊστορέως. »Ἀπὸ βοῆς ἕνεκα« κεῖται· ἤγουν μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, τόσον μόνον νὰ φωνάζῃ τινάς, ὅσον νὰ προτρεψῃ φόβον· νὰ καμώνεται δηλ. ὅτι εἶναι θυμωμένος τόσον ὥστε νὰ τὸν φοβοῦνται. Οὕτω Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 31. »πέμπων δὲ πρίσβεις ὁ Παυσανίας πρὸς τοὺς ἐν Πειραιεῖ ἐκέλευεν ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅπως μὴ ὄχλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὧν τὸ παρ' ἡμῖν, ὅσο διὰ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων· ὅσο διὰ τὸν ὄρκο, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη με-

ταφ. ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἀρχίζουν τὸν πόλεμον μὲ βοὴν καὶ ἀλαλαγμόν, ὅστις ὅμως δὲν σημ. βέβαια τίποτε, ἐὰν δὲν λάβουν ἀνὰ χεῖρας τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον.

Ἀποβολεύς, έως, ὁ· (ἀποβάλλω), ὅποιος ἀπορρίπτει. Πλάτ. »ἀποβολεὺς ὅπλων.« ὁ χάσας, ἀπορρίψας τὰ ὅπλα.

Ἀποβολή, ῆς, ἡ· (ἀποβάλλω) τὸ ῥίπτειν μακράν, ἀπόῤῥιψις, ἀποσφενδόνισις, χάσιμον, ζημία.

Ἀποβολιμαῖος, ον· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς ἀπορρίπτων, ὡς »ὅπλων.« Ἀριστοφ. καὶ 2) ὁ συνήθως ἀπορριπτόμενος, ἀποβαλλόμενος, ὁ ἀπερρίμμενος.

Ἀπόβολος, ὁ, ἡ = Ἀπόβλητος, Ἡσύχ. καὶ Ο'.

Ἀποβόσκομαι. Μ. σκήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βόσκω, ἀνμλ.) βόσκομαι ἀπό τινος. Ἀριστοφ.

Ἀποβουκολέω· ἀφήνω ὡς ποιμὴν νὰ χαζεύουν τὰ ζῶα ἐκ τῆς πολιτείας μου, χάνω τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ κοπάδι μου· ὅθεν καθόλου, χάνω, ζημιεύομαι, στερεύομαι· ψυχῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἀπεβουκόλησε.« Λόγγ. 1, 8. 25. καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπ. χάνω ἀνθρώπους· πάσχω χαμόν. 2) ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεγελῶ τὰ ζῶα ἀπὸ ξένο κοπάδι καὶ τὰ πέρνω ἐγώ, ἀποπλανῶ, ἀπατῶ. Schaef. Λογγ. σελ. 343. ὁ Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 14. μετχρζτ. τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς σημτ. τοῦ, στερῶ, ζημιώνω τινα, καμώνω τινα νὰ χάσῃ τι, γίνομαι αἴτιος νὰ χάσῃ τίτις, χωρὶς νὰ θέλω. χωρὶς προαίρεσιν, »χαρὰν γὰρ, ἔφη, εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι.« ἰδ. καὶ Valkenarium ἐν Εὐρπ. Ἱππλτ. 151. Ἡσύχ. καὶ Θμ. Μγστρ. καὶ Μέσ. Ἀποβουκολέομαι· χάνομαι ἀπό τινες. Λουκιαν. »Μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.« 3) διὰ εὐαρέστου ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων εὐχαριστῶ, ἡμερώνω, καταπραΰνω, καθησυχάζω. Wyttenbach. ad Plut. mor. hist. sel. 380. Λουκιαν. »Μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολεῖ.« Ἡσυχάζει, καταπραΰνει, εἰρηνεύει ὀλίγον τὰ πάθη του· ὅθεν

Ἀποβούκολημα, τό· ἀπάτη, ἀπομάκρυσις, ἀποπλάνησις, χαμός.

Ἀποβουκολίζω. Μ. ἴσω. = Ἀποβουκολέω. Θεοφύλ. Σιμοκ. Γ, 7.

Ἀποβράζω, Ἀποβράσσω, καὶ, Ἀποβράττω. Μ. άσω· (βράζω) ῥίπτω ἔξω· ἀποβράζω, ἐξαμφίζω, ῥίπτω ἔξω ἀφρόν, κυρίως ἐπὶ σωμάτων ταραττομένων, ἀναβραζόντων ἔσωθεν τινός, οἷον ἐπὶ ζέοντος (χοχλάζοντος) ὕδατος, ἐπὶ βουτύρου ῥιπτοντος φλόγας πυρός, ἐπὶ ἀλεύρου κοσκινιζομένου, ὅτε διὰ τοῦ κοσκίνου ἀποχωρίζονται τὰ πίτυρα· καὶ ἐντεῦθεν, Ἀπόβρασμα, τό· τὰ πίτυρα τοῦ ἀλεύρου· Καλλίμαχ. »Τῆς εὐδέρ ἀπέβραττε ταῦλον ἀλετρίς.« Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, παύω τοῦ βράζειν. Ἑβράζω. Ἀλκίφρ. (ἐπ. 1, 23.) Ἐπιστ. Α'. 23. »Μετὰ τὸ ἀποβρᾶσαι τὸ ἀριμὸν« ἀφ' οὗ εἶχε παύσει τὸ ἀριμὸν τῆς ψύχρας· διὸ καὶ = ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, παύω τοῦ νὰ κάμω ταραχὴν, καὶ Σορβιόν· παύω τοῦ νὰ μαίνωμαι καὶ νὰ ὀργίζωμαι, τοῦ νὰ κινῶμαι ὡς μανικὸς ὑπὸ πάθους τινός· τὸ Λατν. defervescere· ὅθεν

Ἀπόβρασμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ βρασμοῦ ῥίπτεται ἔξω, οἷον ἀχῶρος, φλοιός, πίτυρον. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀποβρασμοί, ὁ· τὸ ῥίπτειν ἔξω, καὶ τὸ ἐκ τοῦ σώματος ἐκβάλλειν, ῥίπτειν· ὡς »ἀποβρασμὸς σπέρματος.« Σέξτ. Ἐμπ. ἢ ἐκ τῆς πυρώσεως τοῦ σώματος ἐκβολὴ καὶ χύσις τοῦ σπέρματος.

Ἀποβράσσω, καὶ –άττω. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀπόβρεγμα, τό· ὑγρὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐν ᾧ βρεχόμενοι καὶ μουσκευόμενόν τι ἀφήνει μέρος τῆς οὐσίας του. Διοσκορ. Infusum. Τέλ.— Πλτχ. Ἠθ. Τ. 8, 4-5. 4. Γαλ.

Ἀποβρέχω. Μ. ξω· βρέχω, μουσικώτερον εἰς νερόν καὶ ποιῶ τὸ ἀπόβρεγμα. ὑηλ. λαμπικάρω. Βουτῶ καὶ μουσικώτερον εἰς τι· «ἀποβρέχειν τὸν κάλαμον εἰς νοῦν.» Σουϊδ. ἐν Δ. Ἀριστοτ. βάπτειν τὸν κάλαμον [εἰς τὸν νοῦν, ἐ ἐστί, Πρῶτον τινὰς νὰ στοχάζεται καλῶς καὶ ἔπειτα νὰ γράφῃ. — Ἀπαλύνω, μαλακύνω τι μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἀποβρίζω. Μ. ξω· ἀποναυτάζω, ἀποκοιμοῦμαι. «ἡ δ' ἀποβρίζει ἐνθάδε τὸν πᾶσιν ὕπνον ὀφειλόμενον τὸν θάνατον» ὑηλ. Καλλιμ. ἐπιγρ. καὶ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 21, 4. καὶ Ὅμρ. Ὀδ. I, 151. «ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν,» καὶ Μ, 7. τινὲς δὲ ἐξηγοῦσι τὰ τοῦ Ὅμρ. παραδείγμ. ἀφ' οὗ ἐκομιζήμεθα τὸ ἀρκετόν μας.

Ἀποβρίζω. Μ. ίσω· (βρίζω) διὰ τῆς βαρύτητός μου καταλλίβω, λιγύζω, καὶ καταπλακώνω τινά. Ἔκτεινος ἢ ἀπό τινος θλίβω· = τῷ ἀχρήστ. Ἀποβαρύνω. (ω ῡ – –, Μ. ο ῡ υ –.)

Ἀποβροχή, ἡ· (ἀποβρέχω) τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τὴν οὐσίαν τινὸς διὰ τοῦ βρεξίματος, τὸ ποιεῖν ἀπόβρεγμα, μαλακύνειν δι' ὕδατος, καὶ ἐξάγειν τὴν ποιότητα καὶ δύναμιν τῶν βοτανῶν. Διοσκορ. Α'. 53.

Ἀποβροχθίζω. Μ. ίσω· (βροχθός), καταπίνω, καταβιβζῶ λαίμαργα (ὕδωρ, οἶνον, κ.τ.λ.)

Ἀποβροχίζω. Μ. ίσω· (βροχίς) λύω τὸν βρόχον, ἤτοι τὴν θυλιάν. ξεδένω, ἀπολύω. 2) θηλυκιάω, σφίγγω μὲ τὸ σχοινί, πνίγω μὲ τὸν βρόχον, κρεμῶ. Πολύαιν. 8, 62. καὶ 63. «ἑαυτὰς ἀποβροχίζειν.» «Δαμὼν ἀποβρόχισεν.» Ἀνάλεκτ. Β'. 281. ὅθεν ἔτριξε τὸν λαιμὸν μὲ τὸν βρόχον. Ἔτι δέ, Δέσω καὶ ἐν μέλος μὲ τὴν φασιάν, ἤτοι τὸ ἐπ' αὐτῷ βαλμένον ἐπίσημα. Χειρουργ. Παλ.

Ἀποβρύκω. Μ. ὑξω· (βρύκω) = βάκω· βαγκάνω. Ἀθην. Γ'. (ω ῡ – –)

*Ἀπόβρωμα, ατος, τό. Οὐσιαστ. ἐκ τοῦ ἀποβρώστω. Ἀνθολγ.

Ἀποβρώστω. Μ. ώτω· ἀποτρώγω, κατατρώγω, καταδαπανῶ· ὅθεν, Ἀποβρωθεὶς, δι' ὅλου φαγωθείς. Ἐπιγρ.

Ἀποβύω. Μ. ύσω· (βύω) ἀποφράττω, στουπώνω. 2) ἀνοίγω τὸ ἐμφραγμένον καὶ στουπωμένον, ξεστουπώνω. Ἀνέκδ. Βέκκ. 1, 426. (τὸ υ βραχὺ ποτὲ μακρόν.)

Ἀποβώμιος, ον· (βωμὸς) ὁ μεμακρυσμένος ἀπὸ τὸν βωμόν, ὁ μακρὰν, ἤτοι ἔξω τοῦ ἀντιστηρίου ὢν. Εὐριπ. Κύκλ. 364. ἆρα ἀνσεβὴς, ἀνίερος, ἄθεος, ἄνευ ἱρητικίας.

*Ἀπόβωμος, ον, = τῷ προηγμ.

*Ἀπογαία. Ζήτ. Τροπαία.

Ἀπάγαιον, τό· σχοινίον χοντρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, (Παλαμάρι)· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἐπίγειον, ὑποτσουμ. ὅπλον, ἢ τί τῶν τοιούτων. Πολυαιν. ς'. 8. «τὸ ἀπόγαιον κόψας ἀπέπλευσεν.» = Ἀπόγειον.

Ἀπόγαιος, ον· (γῆ)· ὁ μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν ὤν· ἢ ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς) ὢν ἢ ἐρχόμενος, ὡς «Ἀπόγαιος ἄνεμος, αὔρα.» ἀὴρ ἢ ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἐρχόμενος· ἀὴρ τῆς ξηρᾶς· = Ἀπόγειος. 2) Παρ' Ἀστρομ ἡ μεγίστη τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς μας ἀπόστασις, ὅταν π. χ. ἡ σελήνη εἶναι ὅσον δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν γῆν μας, ὅταν ἦναι ὑηλ. κόσον μακράν, ὥστε μακρύτερα δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ πρέπει ἤδη νὰ στραφῇ, καὶ νὰ ἔρχηται ὅλο πλησιέστερα εἰς τὴν γῆν μας. Πτολμ. Τέτρ. διάτγμα. ὅθεν

Ἀπογαιόω. Μ. ώτω· ποιῶ τι γῆν, ξηράν· μεταβάλλω τι εἰς γῆν, ἢ ξηράν. Γαλην. X, 524. A.

Ἀπογαλακτίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (γάλα) ἀποκόπτω τὸ βρέφος ἀπὸ τὸ γάλα, ἤτοι ἀπὸ τοῦ νὰ βυζάνῃ· ὅθεν

Ἀπογαλακτισμός, ὁ· ἡ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἀποκοπὴ τοῦ βρέφους, ὅταν τὸ παιδὶ ἀποκόπτηται ἀπὸ τὸ γάλα. Ἱπποκρ.

*Ἀπογαλακτέομαι. Παθτκ. τὸ, γαλακτόομαι κατ' ἐπίτασιν.

Ἀπογεία, αὖρα, ὑηλ. = Ἀπόγειος. Ἀριστοτ. Ἄνεμος τῆς ξηρᾶς.

Ἀπόγειον, τό· = Ἀπόγαιον. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ἡ μεγαλωτάτη ἀπόστασις πλανήτου τινὸς ἀπὸ τὴν γῆν· ὑποτσουμ. Διάστημα.

Ἀπόγειος, ον· = Ἀπόγαιος.

Ἀπογειστόω, ῶ. Μ. ώσω· (γειστόω) γεῖτον, ἤτοι ἔξοχήν ποιῶ εἴς τι. κάμνω ἐπάνω εἰς τίποτε ἐξέχουσαν, ῥιγμένην σκεπαστὴν πρὸς σκέπην καὶ προφύλαξιν, καθὼς εἰς τὰ ὀσπήτια κάμνομεν τὴν σκεπαστὴν ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἢ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τοῖχον ῥιγμένην πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ μὴ χαλνῷ ὁ τοῖχος βρεχόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀπὸ τὸ ἀνάλυον χιόνι καὶ ἀπὸ τ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. Δ'. 6. «Ὥπερ μακρὰ καὶ ἀπογειοστομένα πόρρωθεν.» Ἀριστοτ. Γεν. ζώων. Ε'. 2. μακρὰ μὲ ἐξοχὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ὅθεν = Προεξοχίζω, ψηλόνω. Παθ. ἐξέχω, ἀνθίνω, προβαίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ζήτ. γεῖτον· ὅθεν

*Ἀπογείσωμα, τό· ἐξοχή, τὸ ἐξέχον τῆς σκεπαστῆς, τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβαῖνον. Ἀριστ. περὶ μορ. ζ. 2, 15.

Ἀπογεμίζω. Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, ξεγεμίζω. «Ταῖς ποταμηγοῖς ἀπογεμίζονταί τε καὶ ἀντιφορτίζονται σαίφαις αἱ μείζους νῆες.» Διον. Ἁλ. Γ'. 44. τὰ μεγάλα πλοῖα ξεφορτόνονται καὶ πάλιν φορτόνονται μὲ τὰ μικρὰ πλοιάρια τοῦ ποταμοῦ· (διάφορος ἄρα ἡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σημασ. τῆς λξ. ἀπὸ τὴν ἐν τῇ συνηθ. τοῦ Γεμίζω καλῶς τὸ μὴ καλῶς γεμιτμένον.)

*Ἀπογεμόω. Μ. ώτω = τῷ προηγμ.

*Ἀπογεμόω· (γέμω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογεννάω, ῶ· (γεννάω) γεννῶ ἀπό τινος, ἢ ἔκτινος, φύω, βλαστάνω, ἐν γένει, γεννῶ, προάγω· ὅθεν

Ἀπογέννημα, τό· τὸ γεννημένον ἔκτινος, ἀπόγονος· βλαστός. Ζήτ. καὶ Ἀπογονή. Τίμαιος.

Ἀπογέννησις, εως, ἡ. = Ἀπογέννημα. Ἡσυχ. καὶ Ἐπίκρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 105.

*Ἀπογένω, κ. Ἀπογενέω· δίδουν χρόνους εἰς τὸ, Ἀπογίνομαι.

Ἀπογεύομαι. Μ. εὔτομαι· γεύομαι μέρος ἀπό τινος· μετηνέχθη δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμὴν ποιῶ εἴς τι· «ἀπογεύομαι τινος.» Εἰς τὴν ἰδίαν σημασ. λαμβάνει ὁ Ἀγαθ. προοίμ. 39. καὶ τὸ Ἐνργτκ. Ἀπογεύω.

*Ἀπογεύω. Δίδω εἰς τινα μέρος ἔκτινος νὰ γευθῇ, νὰ δοκιμάσῃ.

Ἀπογεφυρόω. Μ. ώσω· ποιῶ γέφυραν τινα εἴς τι. Ἡρδτ. 2, 99. Ζήτ. Γέφυρα.

Ἀπογηράσκω. Μ. άσω· (γηράσκω) φθάνω εἰς τὴν ἐσχάτην γεροντικὴν ἡλικίαν, γίνομαι γέρων πέρας τοῦ δέοντος. Ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ φυτῶν, μαραίνομαι, ξηραίνω ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἀπὸ τὸ γῆρας. Πίναξ Ἡρακλ.

*Ἀπογηράω, άσω. = τῷ προηγμ.

Ἀπογίγνομαι, (παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ Ἀττ.) Ἀπογίνομαι (παρὰ τοῖς Μτγνστ.) Μ. Ἀπογενήσομαι, (γίνομαι, ἀγλ.) καὶ δὲν εἶμαι παρών· εἶμαι μακρὰν ἀπότινος, ὡς «ἀπογίγν. τῆς μάχης.» «Ἡσίοδ. τῶν ἐμαρτημάτων.» Θουκυδ. Α'. 39. καὶ ἐντεῦθεν. 2) Φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπότινος, ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ. Βλάπτομαι, χάνομαι, ἀποβιώνω· «πορευομένῳ αὐτῷ ἀπεγίγνετο οὐδὲν τοῦ στρατοῦ.» Θεόδ. 2, 98. καὶ 1, 39. «τῶν ἐμαρτημάτων ἀπογινομένοις, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔξεται καὶ 2, 34. «τὰ μὲν ὀπτὰ προτίθεται τῶν ἀπογενομένων τῶν ἀποθανόντων· ὑηλ. καὶ 2, 51. «τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογεγενομένων» καὶ 5, 74. καὶ Πλτχ. Ἠθ. Τ. 6. σχ. 418. 2. καὶ 452. 1. Ῥσκ. «ἀλλ' οἶει οὐ διαφορὰν εἶναι τὸ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι» Παραμυθτκ. πρὸς Ἀπολλν. οὕτω καὶ «ἀπογίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων.» Ἰωσηφ. σ. 178. Ἀσεταίος 47, 14. Δημοσθ. καὶ Οὐλπν. 336. καὶ Ἡρδτ. Γ', 111. «βοῶν τε καὶ ἵππων τῶν ἀπογιομένων τὰ μέλεα.»

Ἀπογιγνώσκω· παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ τοῖς Ἀττκ. παρὰ δὲ τοῖς Μτγνστ. Ἀπογινώσκω. Μ. ἀπογνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀγλ.) δὲν γνωρίζω, δὲν θέλω νὰ ἐξεύρω τι, δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω, ἀποῤῥίπτω, ἄχυρον ποιῶ τι. Δίδω τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, Πλούτ. Ῥωμ. 22. Συμβουλεύω νὰ πράξωσι τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ ἄλλου. Δίδω τὴν γνώμην μου ὡς κριτὴς ἐναντίον τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ὅ ἐστίν, Ἀθῶον ποιῶ, συγχωρῶ, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, Καταγιγνώσκω. Οὕτω καὶ Καθόλου. Μὲ λόγον, μὲ ἀπόδειξιν ἀποῤῥίπτω κατηγορίαν τινα, καὶ ἀθῶον ἀποδεικνύω τὸν ἐγκαλούμενον· ὡς, «ἀπογιγν. τῆς ψευδοπαιδείας.» Κέβ. ιδ'. «τῆς δίκης» παρὰ Δημοσθ. «ἀποφασίζω τὸ τέλος (τὸ νοσοῦν «ἤπατος τὴν κρίσιν) κρισελογία: τινός.» ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ πρὸς ζημίαν καὶ βλάβην τοῦ ἀνάγοντος. 2) Ἀπελπίζομαι, χάνω κάθε ἐλπίδα. Συντσστ. δὲ γενικωτικῶς» σπανιώτερ. αἰτιατ. «τὰ» καὶ ἐντεῦθεν Παθητικ. «Ἀπογινώσκομαι ἀπό τινος.» «ἀπελπίζεταί τις διὰ ἐμέ· καὶ, Ἀπογνωσμένος, ἄνθρωπός τις, περὶ τοῦ ὁποίου τινὰς δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ καλλιτερεύσῃ, νὰ διορθωθῇ. Ἀπηλπισμένος, καταιρέτης διεφθαρμένος, χαμένος. Λτνκ. perditus.

Ἀπογκάω, Μ. ήσω, (ὄγκος) ἐλιγοστεύω κατὰ τὸν ὄγκον, σμικρύνομαι, ὀλιγοστεύω· Ἱπποκρτ.

Ἀπογκόω· (ὄγκος) ὄγκον ποιῶ, «ἀπογκ. χόρτῳ δορανν· γεμίζω, στουπώνω τὴν δορὰν μὲ χόρτον· Θεόφ. παρὰ Πορφυρ.

Ἀπογλαυκόω, ῶ· (ἀπό, γλαύξ) μεταβάλλω εἰς γλαῦκα. 2) Μέσ. «ἡ ὄψις ἀπογλαυκοῦται· τὸ ὄμμα ἀποκτᾷ τὸ πάθος Γλαύκωμα καλούμενον· ὅθεν

Ἀπογλαύκωσις, ἡ· ὁπόταν ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκτήσῃ τὸ γλαύκωμα.

*Ἀπογλάφω (γλάφω) = Ἀποκολάπτω· Ἀνέκδ. Βεκ. 1, 420

Ἀπόγλουτος, ον· (γλουτὸς) χωρὶς στερεοὺς γλουτούς· Depygis.

Ἀπογλυκαίνω· Μ. ανῶ· (γλυκαίνω) ποιῶ τι ὀλίγον γλυκύ, ἐκ δὲ τοῦ τύπου, Γλυκάζω, κεῖται παρ' Ἀθην. Β'. τὸ «Ἀπογλυκασμένος.»

Ἀπογλύφω· Μ. ψω (γλύφω) ξύω ἀπό τινος· «τοὺς ὄνυχας τὰ σίδια.» Ἀλκίφρ. Γ. 60. ξύω μὲ τὰ ὀνύχια τὰ ἐξώφυλλα τῶν βιβλίων· ξεφλουδίζω. (χ)

Ἀπογλωττίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (γλωττίζω) κόπτω τὴν γλῶτταν τινός, ποιῶ τινὰ ἄλαλον. βουβόν· Λουκιαν. Λεξίφ.

Ἀπόγνοια, ἡ· (ἀπογιγνώσκω)· ἀπελπισία.

Ἀπογνώμων, ον, ονος, (γνώμων) ὅποιος ἔχασεν, ἀπέῤῥιψε τοὺς ὀδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, ταὐτὸν τῷ, Λειπογνώμων· Ἡσύχ.

Ἀπογνωσιμαχέω, ῶ· τὸ Γνωσιμαχέω κατ' ἐπίτασιν. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀλλ' ὅπου ἡ ἀνάγν. «Αὐτοὺς γνωσιμ.» ἴσως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ ἑαυτοὺς γνωσιμ.»

Ἀπόγνωστις, εως, ἡ· = Ἀπόγνοια· 2) ἔλλειψις, ὀργητις.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ· = ἀπογεγνώσκων, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπελπίζεται. Ἡσύχ.

*Ἀπογομόω· Μ. ώτω, (γομόω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογομφόω, Μ. ώσω (γομφόω) χαλῶ, διαλύω ξεγαντζώνοντας τὰ βίδια, τὰ ξύλινα καρφία· παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 4. «τὰς ναῦς·

Διαλύω, ξεχωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

'Απογομῶ, = 'Απογέμω.

'Απογονή, ἡ· = 'Απογέννημα· καταγωγή, διαδοχὴ τοῦ γένους· οἱ ἀπόγονοι γενεαὶ τινές, οἱ μεταγενέστεροι.

'Απόγονος, ον, (ἀπογίγνομαι) ὁ ἀπὸ τὴν διαδοχὴν γένους τινὸς καταγόμενος, Ἡρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς Οὐσστκ. 'Απόγονος, υἱός, θυγάτηρ, proles, Ἡρόδ. κυρίως δὲ ὁ 'Εγγονος, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. Οἱ ἀκόλουθοι βαθμοὶ τούτου σημνT. διὰ τοῦ, Τρίτος, Τέταρτος κ. τ. λ.

*'Απογραφεύς, έως, ὁ· Συνέσ. σ. 222. εἰσαγγελεύς· γραμματεύς τις συνάζων τοὺς φόρους· (καθιμάλης).

'Απογραφή, ἡ (ἀπογράφω) ἀντιγραφή, τὸ γράφειν τι εἰς τὸ κατάστιχον (τιφτέρι) εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα, εἰς τὸν πλητθκ. ὅρομ. μάλιστα χρήτιμον· Boeckh. Πολιτ. 'Αθην. 2, σ. 45. κατάλογος, κατάστιχον, εἰτορά· ἐγγραφή, Πλούτ. Συμπ. Πρ. 7. 5. »'Απογραφαὶ, Πλάτ. αἷς ἐν οἷς καταγράφεταί τι· 2) Κατηγορία περὶ κλοπῆς τῶν δημοσίων χρημάτων, ἢ περὶ δημεύσεως τῶν ὑποστατικῶν τινος· Bremi Lys. c. Agorat. 65. »Πλτχ. Πρλ. T. 2. 320. 11. 579. 4.

'Απόγραφον, τὸ· ἀντίγραφον· ὑπακουομ. Βιβλίον· Κυρίως δὲ, κατάλογος, ἤτοι βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφεταί τι· Repertorium· Inventarium· κυρίως οὐδτ. τοῦ

'Απόγραφος, ὁ, ἡ· ἀντιγεγραμμένος· (κοπιαρισμένος).

'Απογράφω· Μ. φω· (γράφω) ἀντιγράφω, γράφω τι ἀπό τινος· Γράφω (περιῶ) τί εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ἢ εἰς τὸ κατάστιχον, ὅθεν συνάζω τὰ ὅσα μοὶ χρεωστοῦν· – ζωγραφῶ τι κατὰ μίμησιν, ἀντιγράφω ζωγραφίαν τινα· καταγράφω εἰς τὸν κατάλογον· Ἡρόδ. 7, 100. καὶ ἀπέγραψον οἱ γραμματισταί· 2) 'Αναφέρω, εἰδοποιῶ ἐγγράφως τὸν κριτὴν περί τινος, κάμνω ἔγγραφον κατηγορίαν καὶ τὴν δίδω μέσα εἰς τὸ κριτήριον· Μέσ. 'Απογράφομαι· Καταγράφομαι, γράφομαι εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ὡς πολίτης, ὡς ὑπήκοος, ἢ ὡς φορολόγος· δίδω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐξέτασιν, καταγράφομαι εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατιωτῶν, γίνομαι στρατιώτης· παρὰ τοῖς Μτγιστ. καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν σημασ. τοῦ Εὐρητκ. π. χ. ἐν Λουκν. περὶ συγγρφ. ἱστορ. 26. Ἡρόδ. 7, 200. »ἐπαιρωτῶντε ἕκαστος ὁμοίως καὶ πίζον καὶ ἀπογραφόμενος· Πλτχ. Πρλ. T. 2. 320. 11. 700. καὶ »ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράφατον 3. 76. καὶ »ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βκτιλεῖ βοηθεῖνι 3. 654. 1. καὶ 'Ηλκ. Β. 183. Ρτκ. »'Απογράφεσθαι πρόσοδον πρὸς τὴν βουλήν, πρὸς τὸν δῆμον· ταυτὸν καὶ, »πρόσοδον ποιεῖσθαι· διορίζειν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέλλει νὰ παρασταθῇ τις εἰς τὴν βουλήν· 'Ισοκρ. (ε).

'Απόγυιος, ον, 'Ησύχ. μετὰ τοῦ, Εὐχὴ = Σιωπώμενος.

'Απογυιόω· Μ. ώσω· (γυιόω) Ποιῶ τινὰ δ' ὅλου χωλὸν, (τὸ τῆς συνδ. κόπτω τὰ ὕπατα)· κουράζω, ἀδυνατίζω τινά· 'Ιλ. Ζ. 265. Ζήτ. Γυιόω.

'Απογυμνάζω· Μ. άσω· (γυμνάζω) πάλιν γυμνάζω· φέρω πάλιν εἰς γύμνατιν· 'Αριστοτ. Ζώων 'Ιστ. ξ. Θ'. 40. παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 443. »ἀπογύμνασμα ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ περιπατῶν· φαίνεται δ' ὅτι ὁ Σχολ. ἀντὶ 'Απογυμνάζω στόμα, ἀνέγνωτεν, 'Απογυμνόω· Μέτ. γυμνάζομαι πολλὰ· ἐξασκοῦμαι εἰς ἄρον, μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν.

'Απογυμνόω, Μ. ώσω· (γυμνόω) ἀπογυμνόω, ξεγυμνόνω, μάλιστα ἀπὸ ἅρματα, ἀφοπλίζω, πέρνω ἀπό τινα τὰ ἅρματά του, τὸν ξαρματώνω 'Οδσ. Κ, 301. »μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα δεῖμα ξεσκεπάζω, »ἀπογυμνῶ τὴν γνώμην τινός· Πλτχ. ἀνοίγω· 'Ησὸ. Καθάλου, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ἁρπάζω τι ἀπό τινος, στερῶ τινά τι, πέρνω τίποτε ἀπό τινα, τινός· ὅθεν

'Απογύμνωσις, εως, ἡ· ἡ διόλου γύμνωσις, ξεγύμνωσις, ξεσκέπασις, φανέρωσις· Πλτχ. »ἀπτῶσις τῶν ἀπορρήτων.

*'Απογυναικόω, ῶ· Μ. ώτω· (γυναικόω) κάμνω γυναῖκα· ποιῶ τινα ἀνανδρον καὶ ἀδύνατον ὡς γυναῖκα· ἐκθηλύνω· Πλτχ.

'Απογυναίκωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τινὰ ὡς γυναῖκα, τὸ ἐκθηλύνειν, ἀδυνατίζειν· Πλτχ. »ἀπογυναίκωσις τοῦ θυμοειδοῦς.

'Απογωνιόω, ῶ· Μ. ώσω (γωνία) φέρω ἢ ποιῶ τι εἰς γωνίαν· Θφρστ. Αἴτ. φ. 2, 21.

'Αποδάζομαι· 'Αχρτ. ἐνστ. ἀφ' οὗ ὁ ΜΛ. καὶ ἄλλοι τινὲς χρόνοι τοῦ 'Αποδαίω· ἐκ τοῦ Δάω, Δάζω, Δαίω.

*'Αποδαίω, ἀποδάσομαι, (δαίω, ἀμλ.) διαμοιράζω, μοιράζω εἰς ἄλλους, μοιράζω τίποτε μὲ ἄλλους· διαμοιράζομαι μέρη, ἔστησε. λέγω καὶ εἰς ἄλλον μέρος ἀπό τινος· ὡς 'Ιλδ. Ρ, 227. »τῷτις νῶν ἰὼς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω, ἠὲ σαωθήτω! ἡ γὰρ πολέμου ἀριστεύς· ὃς δέκα Πάτροκλον, καὶ τεὼν ἀπὸ περ ἔμπης Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἶξῃ δὲ οἱ Αἴας, ἡμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἔχω ἐγώ· τινί τι 'Ιλδ. Χ, 113. »'Αχαιοὶ ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσσα πτόλις ἠδὲ κέκευθεν καὶ τινί τινος· 'Ιλδ. Ω, 595. »τοῖσ' αὖ καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν οὕτω καὶ Πινδ. Νμ. 10, 162. »πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον· 2) διαιρῶ, μοιράζω εἰς μέρη, διαιρῶ εἰς τάγματα· Ἡρόδ. 2, 103. »νῦν ἔχω τὸ ἐνθεῦτεν ἀτρεκέως εἰπεῖν εἴτε αὐτὸς ὁ βατιλεὺς Σέσωστρις ἀποδασάμενος τῇ ἑαυτοῦ στρατιῇ μόριον ἑκάστῃ αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρης οἰκήτορας· = ἐκλέγω· ἐντεῦθεν τὸ 'Αποδασμός, ὅπερ ἰδὲ· (αμαι).

'Αποδάκνω· Μ. –δήξω· (δάκνω, ἀμλ.) δαγκάνω τι ἀπό τινος. »Μήλα ἀποδεδηγμένα· ἰμῆλα δαγκασμένα· Λουκιαν. τοιοῦτό τι καὶ παρ' 'Αριστοτ. Προβλ. ΛΑ'. 9. καὶ 'Αθην. ΙΑ'.

*'Αποδακρυτικός, ἡ, όν· ὁ κινῶν εἰς δάκρυα· »ἀποδάκρτκ. κολλύριον ἀλοιφὴ κινοῦσα δάκρυα· ἀλοιφὴ κατεσκευασμένη διὰ νὰ κινήσῃ δάκρυα, καὶ νὰ ἀποδιώξῃ ὀφθαλμικόν τι πάθος· Λατνστ. Delacrimatorium collyrium.

*'Αποδάκω, 'Ιων. –δήκω = 'Αποδάκνω.

'Αποδακρύω· Μ. ύσω (δακρύω)· Ἐνεργητ. μετὰ Αἰτιατ. Κλαίω τι· κλαίων δεηγοῦμαι, λέγω τι· Λατνστ. delacrymare Πλτχ. Πρλ. »ἀπεδάκρυσε τὴν ἀνάγκην καὶ »ἀπεδάκρυσεν ἄνδρα· 2) κινῶ διερεθίζω εἰς δάκρυα π. χ. δι' ἐρεθιστικῶν ἀλοιφῶν δι' ὧν ἀλείφονται οἱ ὀφθαλμοί· Παρ' Ἀριστοτ Προβλ. ΛΑ'. 9. »ἀποδακρύσαντι δὲ λύεται ἡ πυκνότητες· σημαίνει διὰ τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ, Διάτινος ἐρεθιστικῆς ἀλοιφῆς διεγείρων τὸν ὀφθαλμὸν εἰς δάκρυα· διὰ τοῦ ὁποίου μέσου λύεται ἡ πυκνότης αὐτοῦ· Οὐδτ. κλαίω πολλὴν ὥραν, χύνω δάκρυα ὁλονέν· χορταίνω τοῦ νὰ κλαίω, παύω ἀπὸ τὰ δάκρυα· Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, 427. (Τὸ υ, μακρόν).

'Αποδάπτω· Μ. ψω· (δάπτω) ἀποτρώγω, ἐλαττένω, μικρύνω, ἀποκόπτω· 'Ησύχ.

'Αποδαρδάνω· καὶ – δαρθέω, καὶ – δάρθω· Μ. δήτομαι (δαρδάνω, ἀμλ.) ἀποκοιμῶμαι, ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι· κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλουτχ. Δίων. 26. »μικρὸν ἀποδαρθεῖν ὑπὸ κόπου βιασθεῖσα ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ κόπου νὰ ἀποκοιμηθῇ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ· Αἰλιαν. ζώων 'Ιστορ. Γ. 13. ἐξυπνῶ, ἐξυπνίζομαι, Δίλ. Ἰδιότ. ζ, 3, 13. – Παρ' Ἡσχ. καὶ Σουΐδ. ἑρμηνεύ. τὸ, 'Αποδαρθεῖν, διὰ τοῦ, 'Αποκοιμᾶσθαι.

*'Απόδαρμα, τὸ· = 'Απόδερμα.

'Απόδασμα, τὸ· μερίδιον ἀπό τινος· Νικήτ. ΙΕ'. 8.

'Αποδάσμιος, ον, ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβον μέρος. Μοιρασμένος, ξεχωρισμένος, ὡς μέρος τινὸς θεωρούμενος, καὶ = μετατοπισμένος· »ἠθήρης ἀποδάσμιος αἴσαν· 'Οππιαν. 'Αλιευτ. Κ'. 44. μερίδιον ἀπὸ τὸ κυνήγι· »'Αποδάσμιοι Φωκαίεων· Ἡρόδ. Δ'. 146. ἓν μέρος, τὸ ὁποῖον ἐξεχωρίσθη ἀπὸ τοὺς Φωκαεῖς καὶ ἔκαμεν ἀποικίαν ἀλλοῦ· Ζ. καὶ 'Αποδαίω· ἐκ τοῦ

'Αποδασμός, ὁ· (ἀποδαίω)· μοιρασμός, μερισμός, ἡ μερίδιον ἀπό τινος· Θουκυδ.

'Αποδαστός, καὶ, 'Αποδατός, ὁ, ἡ· παρ' 'Ησυχ. ὃς τις ἑρμην· τοῦτο διὰ τοῦ, Μετοικισθείς, = 'Αποδάσμιος.

'Αποδαστύς, ύος, ἡ· 'Ιων. ἀντὶ 'Αποδασμός· 'Ησύχ.

'Αποδαυλίζω, παρ' Εὐριπ. ἱκέτ. 717. ἐσφαλμ. ἀντὶ· 'Αποκαυλίζω.

'Αποδεδειλιακότως, 'Επίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Ἐιργ. πρκμ. τοῦ 'Αποδειλιάω. Μὲ δειλόν καὶ πεφοβισμένον τρόπον, ἁπλησμένως.

'Αποδεής, ές, –δεὴς (δέω) ἐλλειπὴς, ἀτελὴς, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου λείπει τι, μὴ ἐντελὴς κατὰ τὸν ἀρθμ. μὴ ἔχων τὸν ἀρθμ., τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ· μὴ ὢν ὁλόκληρος καὶ σῶος, μὴ πλήρης, μὴ ἐντελὼς καὶ ὅτου ἔπρεπε γεμισμένος »ἀγγείον ἀποδεές· Πλούταρχ. τὸ μὴ καλῶς γεμισμένον· »ἀποδεὴς ταῦρος· Πλούταρχ. 'Αντών. 62. ἢ μὴ καλῶς γεμισμένη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἤτοι μὴ ἔχουσα τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους.

'Αποδεῖ, ἀπρόσ. λείπει, εἶναι ἐλλιπές, 'Ιων. ἀποδέει.

*'Αποδειδίσσομαι, (δειδίσσομαι) φοβίζω, ὡς ἐντεῦθεν ἀνήκων λαμβντ. τὸ »ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα· 'Ιλδ. Μ, 52. = ἀπεδειδίσσετο αὐτούς.

'Αποδείκνυμι, καὶ 'Αποδεικνύω· Μ. –είξω· 'Ιων. δέξω (δείκνυμι)· 'Αορ. 'Απέδειξα, καὶ 'Ιωνικ. 'Απέδεξα. Δείχνω, παραστήνω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερὸν, εἰς τὸ φῶς πρᾶγμά τι, ὁποῦ ἐτελειώθη πλέον· ἐκτίθημι, ἐκθέτω τι εἰς δημόσιόν τινα τόπον διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ λαός, νὰ τὸ θεωρήσουν ὅλοι. Ἐντελῶ, τελειόνω, ποιῶ τι ἕτοιμον, τέλειον, καὶ ἐντεῦθεν, 'Αποτελειόνω· ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω, ἐπὶ δὲ ἀντὶ τοῦ, 'Αφιερόνω, 'Εγκαινιάζω ἓν τελειωμένον κτήριον· Λατν. dedicare· ὡς Πλούταρχ. εἰς Λουκουλ. 29. »Μέλλων ἀποδεικνύναι τὸ κατασκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον. Δίδω δοκίμιον τῆς τέχνης ἢ τῆς ἐπιτηδειότητός μου. Ποιονοποιῶ, φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ νόμον τινα, ὅστις ἐκυρώθη ἤδη· 2) Ποιῶ τι πρός τι, ἤτοι Ἐκλέγω, ψηφίζω, διορίζω, κάμνω· Παρασταίνω τὸν ψηφισθέντα ἢ ἐκλεχθέντα εἰς τὸν λαὸν, νὰ τὸν ἰδῇ ὁ λαός· Θκδ. β, 15. »ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον ξυνῴκισε πάντας καὶ Πλτχ. Πρλ. »ἑκατὸν τοὺς ἀρίστους ἀπέδειξε βουλευτάς· »Τάτιον ἀποδείξαντες στρατηγὸν· »ἄλλιστον ἔργον ἐν καιρῷ παραδειγμάτων δεομένῳ καλῶν ἀποδεδειγμένος· T. 2. σ. 827. 3) = 'Αποδίδωμι, δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι εἰς τὸν ἀφ' οὗ τὸ ἔλαβα· Σειφ. 'Αγβσ. 5, 8, 7. ἐνθα ὅμως ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι πολλὰ ἀμφίβολος· 4) Παρασταίνω, ἐκφράζω, διὰ λόγου ἢ ἔργου φέρω τι εἰς φῶς, καὶ βεβαιῶ αὐτό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· 'Αποδείχνω, βεβαιόνω, πληροφορῶ τινα, Παρασταίνω διὰ λόγων, ἐπιβεβαιῶ, μαρτυρῶ, δείχνω τι ὡς βέβαιον· κ. τ. τ. Θκδ. Δ, 85. »καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ' ἧσσ πιστὴν ἀποδεικνύναι ἐπὶ τῆς σημσ. ὅμως ταύτης ἐνσυχνοτέρᾳ χρήσει τὸ Μέσ. Θκδ.

Α, 87. «ἀναιρεῖς ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην» αὐτὸ καὶ «ἔργα ἀποδείξασθαι» Ἰων. ἀποδέξασθαι· Ἡρότ. Α, 207. «ἀπεδείκνυτο ἐναντίην τῇ προκειμένῃ γνώμῃ» καὶ «ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας· Πινδ. Νμ. 6, 80. Πρβ. Ἀποφαίνω, καὶ Προδείκνυμι· ὅθεν

Ἀποδεικτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ· ὅπως ἀποδείχνει· καὶ 2) ὁ ἀνήκων εἰς δημόσιόν τι παράστασιν, ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ εἰς δημόσιόν τι μέρος διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἄλλοι.

Ἀποδεικτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδεικτος, ον, ὁ προκείμενος εἰς ἀπόδειξιν, ὁ ἔχων χρείαν ἀποδείξεως· 2) Ὁ ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίᾱσις, εως, ἡ· (ἀποδειλιάω) παραίτησις πράγματος τινὸς ἀπὸ φόβου· Πολύβιος δέ, Δειλία, φόβος· Πλτχ. Πρλ. καὶ Πολύβ. Γ. 104. ὅστις ἐν ΔΕ. δ. 4. καὶ, Ἀποδειλία, αὐτὶ τούτου ἔχει· ἐκ τοῦ

*Ἀποδειλιᾱστέον, Ῥμτ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ, ἀποδειλιάω, πρέπει νὰ δειλιάσῃ τις· Πλάτ. Πολτ. 2, σ. 374. Ε.

Ἀποδειλιάω, ῶ· Μ. άσω· (δειλιάω) γίνομαι δειλὸς καὶ ἄκαρδος, καὶ διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι ἀπό τινα ἐπιχείρησιν, ἀφήνω κάθε πρᾶγμα· Καθ' ἕλου δέ, Ἀπὸ φόβου φεύγω, παραιτοῦμαι· 2) ἀφήνω τι, δὲν κάμνω, παραιτῶ τι, ἀποφεύγω τι ἀπὸ τὸν φόβον μου· μετὰ γενικ. ντιος« ὁ Πλτχ. «πρός τινα Πρλ. Τμ. 2. σ. 265. καὶ 215. 16. καὶ 263. Τ. 3. σ. 58. 6. 640. 1. καὶ Ἡδ. «ἀποδειλιῶν πρὸς τὸν κίνδυνον· Τμ. 6. σ. 729. 4. Ἐσχ. 3) Μετβτ. φοβοῦμαι, ἀποφεύγω τι, φεύγω ἀπ' αὐτὸ· φοβοῦμαι νὰ τὸ ἐπιχειρήσω, μετὰ Ἀόριστ. καὶ αὐτὶ τοῦ, Φοβοῦμαι κατὰ πολλά.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀπόδεξις, (ἀποδείκνυμι). Ἔκθεσις εἰς δημόσιόν τινα τόπον πρὸς κοινὴν θέαν, καὶ παρατήρησιν. Παράστασις, φανέρωσις διὰ λόγου ἢ ἔργου. Διαγραφή, περιγραφή, διήγησις, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, ἔκθεσις· καλῶς ὁ Ἡρότ. εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τῆς ἱστορίας του ὀνομάζει τὸ σύγγραμμά του «Ἡροδότου Ἁλικαρν. ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε» ὅηλ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπὸ τὸν Ἅλυρ. Ἡρότ. συγγραφεῖσα ἱστορία· ἔνθα ἡ λξ. εἶναι = τῷ Σύγγραμμα, opera Ἀριστ. Ἐκτέλεσις, κατόρθωσις, πρᾶξις, ἔργον, δεξιοτήτινες τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος τινος· ὡς Ἡρότ. β, 148. «εἰ γάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀπόδεξιν συλλογίσαιτο» καὶ Α. 207. «ἐν γὰρ ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, κεῖνοι ἰδόμενοι ἀγαθὰ πολλὰ τρέψονται τε πρὸς αὐτά, καὶ ἡμῖν τὸ ἐνδεὲς λείπεται· ἀποδεξις ἔργων μεγάλων». Ἀλλὸ καὶ ὡς παρ' ἡμῖν ἡ Ἀπόδειξις. 2) Παρὰ φιλοσ. ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐκ τῶν προηγουμένων δύο τοῦ συλλογισμοῦ προτάσεων ἐπομένη τρίτη πρότασις· ὁ Συλλογισμός· Κικ. Acad. 2, 8.

Ἀποδειπνέω, νῶ· Μ. ήσω (δεῖπνον) πάω ἀπὸ τοῦ νὰ δειπνῶ, Ξεδειπνῶ· Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἀποδειπνίδιος, ον, (δεῖπνον) πᾶν ὅ, τι περισσεύει ἀπὸ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ δείπνου ἔρχόμενος, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον· = τῷ ἑπτ.

Ἀποδειπνός, ον, (δεῖπνον) ὡς τὸ Ἀποδειπνίδιος δὲ καὶ = Ἀδείπνος· Ἡσύχ.

*Ἀπόδειπνον, τό· ἡ μετὰ τὸν δεῖπνον προσευχή· Ἐκκλ.

Ἀποδειροτομέω, ῶ· κόπτω τὸν τράχηλον, τὸν λαιμόν τινος, ἀποκεφαλίζω· ντινά· Ἰλ. Ψ. 22. καὶ Σ. 336. «ὡδύσατο δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσῃ Τρώων ἡγήλατα τέκνα».

Ἀποδείρω, Ἰων. αὐτὶ Ἀποδέρω· Ἀριστοφ.

Ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκλέγῃ τις ἀπὸ πλήθος τι ἕνα ἄνδρωπον εἰς κάθε δεκάδα καὶ νὰ τὸν παιδεύῃ· ἐκ τοῦ

Ἀποδεκατεύω, Μ. εύσω· (δέκατος) παίρνω ἀπὸ ἀριθμόν τινα τὸν δέκατον ἄνδρωπον καὶ τὸν παιδεύω, ἤτοι τὸν θανατόνω· Ξενοφ. Παρ. Ἀθην. ς. «ἀποδεκατεύειν τὰς οὐσίας» παίρνειν τὸ δέκατον, ἤτοι τὴν δεκατιὰν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀποδεκατόω, ῶ, Μ. ώσω· (δέκατος) ζητῶ, παίρνω ἢ συνάζω τὸ δέκατον μέρος τινός, ἤτοι τὴν δεκατιάν· 2) Δίδω τὸ δέκατον, Δεκατίζω· Ν. Διαθ. ὅθεν

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν ἢ δίδειν τὸ δέκατον· 2) = Ἀποδεκάτευσις.

*Ἀποδέκομαι· Ἰωνικ. αὐτὶ Ἀποδέχομαι· Ἡρότ.

Ἀποδεκτέος, ᾱ, έον· Γραμ. Ἐπίθ. ἀποδεχομαι, ὁ ἄξιος ἀποδοχῆς, ἀσπασμοῦ.

Ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, = Ἀποδέκτης, ὁ· (ἀποδέχομαι) ὅπως δέχεται, λαμβάνει, παίρνει, συνάζει· Ἀριστοτ. κόσμ. ς. 9. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. α'. «Οἱ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες» οἱ συνάζοντες ὅηλ. τὰ δημόσια δοσίματα, (οἱ καμμαλῆδες).

*Ἀποδέκτης, ου, ὁ· ὁ συνάζων τὰ δημόσια εἰσοδήματα, ὁ ἀποδεχόμενος ὁ συνάγων τὰ χρήματα· Ἀριστ. Πολ. 5, ε'. 4, Κορ. Ἀπὸ Κλεισθένους ἦσαν οἱ «ἀποδέκται ἐν Ἀθήναις αὐτὶ τῶν Ἡλιαστῶν», καὶ ἐφρόντιζον νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς κριτὰς τὸν μισθόν τους· Ἰδὲ Boeckh Ἀθηναίων Πολτ. Athen. Staatshaush. 1. σ. 188. — Ἦσαν δὲ οἱ Ἀποδέκται ἄρχοντες κληρωτοὶ δεκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἱ παρελάμβανον τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ ἀπεδέχοντο αὐτά· εἶτα ἐξήταζον τὰ ὀφλήματα σὺν τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ ἔχρῆν ἀναλίσκειν· Ἀνάκδ. Βεκ.

Ἀπόδεκτος, ον (ἀποδέχομαι) καὶ Ἐπίρ. Ἀποδέκτως· τὸν ὁποῖον καλῶς δέχεται ἡ ἐξεχωρητικὴ τὸν ὁποῖον ἐξεχωρητικὸς· καταδύμιος, ὅστις εἶναι ἄξιος νὰ τὸν ἐκχωρῇ τις, ἀξιέπαινος, ἀξιέραστος, κ. τ. τ. Ἀττικ. acceptus.

Ἀποδενδρόω, ῶ· εἰς δένδρον ποιῶ, μεταμορφόνω, μεταβάλλω τι εἰς δένδρον· Λουκιαν. 4, σελ. 226. Πρβ. γίνομαι δένδρον, μεταμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς δένδρον.

*Ἀποδέξασθαι, αὐτὶ, ἀποδείξασθαι, ἐκ τοῦ Ἀποδείκνυμι· Ἡρότ. Γ, 160. ὁ ἀόριστος οὗτος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀπόδεξις, ἡ· Ἰωνικ. αὐτὶ Ἀπόδειξις, ἐκ τοῦ Ἀποδείκνυμι· 2) ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι = Ἀποδοχή· Πλάτ. Τ. 11. σ. 413. Ἀγάπησις, Ἀπόδειξις (γρ. Ἀπόδεξις) παντελῆς· ὡς εἰς τὸν αὐτὸν διαλγ. λέγει Προσοχὴς αὐτὶ Προσοχή.

Ἀπόδερμα, τό· (ἀποδέρω) τὸ ἐγδαρμένον δέρμα, = Δέρμα· Πρόδοτ. Δ'. 64. ὅπου τὰ Αὐτόγραφα, Ἀποδερμάτων, ἔχουσιν· ὅθεν

Ἀποδερματόω, ῶ· Μ. ώσω· ἐκβάλλω τὸ δέρμα, γδέρνω· Παθτκ. χάνω τὸ δέρμα, βγάπτω τὸ δέρμα μου. «Ἀποδερματοῦται ἡ ἀσπίς» Πολύβ. ς'. 25. ἡ ἀσπὶς χάνει τὸ δέρμα της, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι περιτειλιγμένη (καπλωτισμένη)· σαπίζει ὅηλ. τὸ δέρμα καὶ πίπτει ἀπὸ τὴν ἀσπίδα.

Ἀποδέρω, Μ. ερῶ· (δέρω) ἀφαιρῶ τὴν δορὰν, ἐκβάλλω, παίρνω τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ ζῶον, γδέρνω· Καθόλου, Ξεφλουδίζω· ὅθεν, 2) Παθαίνω, ξυλίζω, δέρνω τινά, ὥστε φουσκόνει τὸ δέρματον καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ κρέας· ὡς τὸ τῆς, συνηθ. «Τεινάζω τὴν προβιὰν τινός».

Ἀπόδεσις, εως, ἡ· (ἀποδέω) τὸ λύσιμον, 2) τὸ δέσιμον.

Ἀποδεσμεύω, Μ. εύσω· (δεσμεύω) λύω, ξελύω· 2) Δένω τι σφιχτὰ πρός τι, ἢ ἀπό τινος, βυζαίνω τὰ κουμβία· καὶ

*Ἀποδεσμέω, Μ. ήσω (δεσμέω) = τῷ προηγμ.

Ἀπόδεσμος, ὁ, ἡ· δεμένος κόμπος, δέσιμον, ἢ ὄηλύωμα· 2) Δεσμός, Δέμα, Φασκιά, παντλῆκα, κορδέλα, δ' οὐ δέουσί τι· παρ' Ἡσυχ. μετὰ τοῦ Ἀνάδεσμος, τὸ δέμα τῆς κεφαλῆς, παρὰ Λουκιαν. Ἐτρ. διαλ. τὸ περὶ τὸ στῆθος δέ τῶν γυναικῶν· 3) δεμάτι, μπόνες.

Ἀποδεσμόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποδεσμέω.

Ἀποδέχομαι, Μ. ἐξομαι· Ἀπτκ. Μέσ (δέχομαι, Ἀνμλ.) δέχομαι, Ἰλιδ. Α, 95. παίρνω μέρος ἐκ τινος, ἀγαπητῶς ἢ μετὰ χαρᾶς δέχομαι, λαμβάνω· παίρνω τι ἀπό τινος, ἢ πιστεύω, ὑπολαμβάνω, Ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· Καταλαμβάνω, εἰς νοῦν δέχομαι, ἐννοῶ· «ἀποδέξασθαί τινος συμφωνεῖν μέ τινα, τὸ νὰ ἤναι τις τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον τινα· Ἡρότ. Πλάτ. Φαίδ. σ. 92. Α. Πολιτ. 1. σ. 329. Β. Stallb. Εὐθύφρ. σ. 9. Ε. Πλάτ.

Ἀποδέω, Μ. δήσω (δέω, Ἀνμλ.) ὡς τὸ Ἀποδεσμεύω· 1) Δύω, 2) Δένω, Θηλυκόνω.

*Ἀποδέω, Μ. δεήσω, (δέω, Ἀνμλ.) λείπω, εἶμαι κατώτερος, ἐλλείπω· Ἀπρσπ. Ἀποδεῖ, λείπει, εἶναι ἐλλειπές· Θκδ. «κάτω ἀποδέοντες τριακόσιοι» Τ. 3. σ. 61. = 291. καὶ «τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια» Τ. 2. σ. 24.

Ἀποδηλόω, ῶ, Μ. ώσω· (δηλόω) φανερόνω, σαφηνίζω, ποιῶ τι φόλου φανερὸν γνωστόν, σαφές· Ἱπποκρ. Ἀποδεικνύω· Στράβ.

Ἀποδημαγωγέω, ῶ· Μ. ήσω (δημαγωγέω) διὰ τῆς τέχνης τῆς ῥητορικῆς ἀπάγω τὸν δῆμον, ὁ ἐστιν ἐμποδίζω, σύρω ὀπίσω· Κλήμ. Ἀλ. σ. 429. «ἀποδημ. τῆς ἀληθείας· Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων, ἀποκλίνω, ἀποσύρω τινὰ ἀπό τι· ντινά τινος«.

Ἀποδημέω, ῶ· (ἀπόδημος) εἶμαι ἀπόδημος, λείπω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὰ γένος μου· εἶμαι εἰς τὰ ξένα, εἰς ταξειδιὰ ταξειδεύω· Ἡρότ. ἐνίοτε μετὰ γενικ. «ἀποδημεῖν εἰκάζω τὸ νὰ λείπῃ τις ἀπὸ τὸ σπῆτι του· Πλάτ. Νμκ. 12. σ. 954. β. Πινδ. Πύθ. 10, 57. «Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδημεῖ τρόπος ἐπὶ σφετέροισιν = οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι· ὅθεν

Ἀποδημητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποδήμησας, ἢ ὁ ἀγαπῶν νὰ ἤναι μακρὰν τῆς πατρίδος του, νὰ ξενιτεύηται, νὰ ἤναι ἀπών· Θκδ. 1. σ. 98. «ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους».

Ἀποδημητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ξενιτευόμενος, ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ ξενιτεύηται, ὁ συνηθισμένος εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἀποδημία, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχώρησις καὶ ἡ εἰς ξένον τόπον διατριβή· ἀπουσία ξενιτεία· τὸ ταξειδεύειν· Ἡρότ.

Ἀπόδημος, ον, (δῆμος) ὅποιος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ ἴδιος, ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ὅποιος εἶναι εἰς τὸ ταξείδιον, εἰς ξένον τόπον, ὁ ξενιτευμένος, ξενομημένος· ὁ ἀπών, ὁ μισεύσας· Διωρ. Ἀποδαμος· Πινδ. Πύθ. 4, 8. «οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντοις = παρόντος.

Ἀποδέω, ἡ· (πους) ἐλλείπω ποδῶν· τὸ μὴ ἔχειν πόδας· ἢ τὸ μὴ δύνασθαι τοῖς ποσὶ χρῆσθαι, νὰ ἔχῃ τις ἀχαμνοὺς πόδας· Ἀριστοτ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐποδία.

Ἀποδιαιρέω, ῶ· χωρίζω τι ἀπό τινος, μοιράζω, διαιρῶ ἐκ νέου· Θλήμ. σ. 925.

Ἀποδιαιτάω, ῶ· Μ. ήσω· (δίαιτα) ὡς αἱρετὸς κριτὴς ἢ μεσίτης συγχωρῶ, ἀπολύω· Ἀντίθ. τῷ, Καταδιαιτάω· Δημοσθ.

Ἀποδιασείω· διώκων διαπερονίζω· ἅμφ.

*Ἀποδιαστάω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποδιίστημι.

Ἀποδιαστέλλω· Μ. –ελῶ ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω· Ξεχωρίζω.

Ἀποδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω) διά τινων ἄλλων μὴ ἀναγκαίων ὑποθέσεων ἢ φλυαριῶν διατρίβω, βαστῶ ἢ ἐμποδίζω· Δίων. Κάσ. ΝΔ'. 17. ΜΔ'. 19. ΟΖ'. 14. Οὐδετέρ. «Ἀποδιατρίβοντες» ὅπου ὁ Σουϊδ. ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ,

Ἐγχρονίζοντες, καὶ, Χρονοτριβοῦντες. Αἰσχίν. »Τὸν χρόνον τοῦ βουλεύεσθαι παρέντες ἀποδιατρίβουσιν· χάνουσιν, ἐξοδεύουσι τὸν καιρὸν τῶν μὲ τὰς φλυαρίας. (Ἡ πραλήγ. μακρά.)

Ἀποδιδάσκω, Μ. ξω· (διδάσκω, Ἀνμλ.) ποιῶ τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ μαθημένα, ξεδιδάσκω, ξεμαθαίνω Δυσστ. *deducere* 2) ξεστωνιάζω

Ἀποδιδράσκω, Μ. ἀποδράσομαι. Ἰωνικ. Ἐνστ. Ἀποδιδρήσκω, Μ. ἀποδρήσομαι, (διδράσκω, Ἀνμλ.) φεύγω ὁρμαίως, ἐκφεύγω, φεύγω κρυφίως (τὰ κόπτω παραλήψ) φεύγω ἀπὸ πουθενά. Ὀδυσ. Π, 65. »Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐς νῆσόν τ' ἀποδράκα καὶ ἤπρωτον γὰρ ἄμ' ἔπετο, νῆσος ἀποδρὰς« Γ, 316. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετχ. τοῦ ἀορ. 2. ἐπὶ τῆς σημτ. τοῦ, φεύγω κρυφίως. 2) Παρὰ Πεζογρ. καὶ Μετβτ. μετὰ τῆς Αἰτιτκ.= Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαί τι. Πλτχ. Πρλ. Τ. 1. σ. 15. ναποδιδρ. τοὺς ἐν ποσὶν ἄθλους« καὶ 2. σ 58. 2. ναποδρᾶς τοὺς φύλακας« οὕτω καὶ παρὰ Σοφκλ Αἴ. 167, ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὰ σὰν ὄμμ' ἀπέδρακον καὶ ναποδιδρ. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου«.

Ἀποδιδύσκω, = Ἀποδύω. Παρθέν. ΙΕ'.

Ἀποδίδωμι, Μ. ώσω· (δίδωμι) πάλιν δίδω. Δίδω ὀπίσω, παραδίδω· ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑξῆς ἑξῆτ. περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει τις χρέος νὰ τὰ δώσῃ, νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Δίδω τι χρεωστικῶς, ἐπιστρέφω τὸ χρεωστούμενον· βάζω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, διορθώνω ὅ,τι ἐχάλασα πρότερον· πληρώνω τὸ χρέος μου· τιμωροῦμαι διὰ τὸ σφάλμαμου, λαμβάνω τὴν ἀνήκουσάν μοι τιμωρίαν· Ἰλ. Α, 98. καὶ 134. »Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι Γ, 285. »οὐδὲ τοκεῦσιν δρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν Δ, 478. Γ, 302. »πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι ξυμαλγέα λύβην« 1, 387. καὶ Σ, 499. Ὀδύσ. Β, 78. Πίνδ. Πύθ. 4, 119. »ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσων ἴλλω τὸν παραδώσει εἰς τὰς Μούσας, ἴλλω τὸν ὑμνήσει ἐπιμελῶς. »τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν Νμ. 7, 64. Πληρώνω διά τι τὸν συμφωνημένον μισθόν, προτιμῶ ὡς χρεωστούμενόν φόρον. Πόσον ἀκριβῶς προτείχον καὶ διέκρινον οἱ Ἀθην. τὴν σημσ. ταύτην· μᾶς διδάσκει ολόκληρος ὁ περὶ Ἀλονήτου λόγος τοῦ Δημοσθ. Ἰδ. Tav. Dem. Staatsreden. p. 400. Ἀποδίδω τι εἰς τινα, πειῶ τι εἶναι εἰς αὐτόν, λέγω, ὅτι εἶναι ἰδικόν του. Παραδίδω Ἰλ Θ. 84. β) »ἀποδιδόναι εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν« ἀναφέρω τι εἰς τὸν λαὸν ἢ εἰς τὴν βουλὴν νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ· προτείνω τι εἰς διάκρισιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἢ τῆς βουλῆς· παρ' Ἰσοκρ. Καλλίμ. »Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν· παρέδοκαν, ὡμολόγησαν, ἀνέφερον Ἐνδέδω, συγκαταβαίνω, συγκατανεύω, λέγω τὸ ναί. β) μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ »λόγον, διήγησιν« κ. τ. τ. διηγοῦμαι, ταριχεύω, Παραστήνω, φυλερόνω, ἐνεργῶ, κ. τ. τ. ὡς τὸ, Ἀποδείκνυμι· παρὰ Πλάτ. »Ἀποδίδωμι λόγον«. 3) Μέσως »Ἀποδίδομαί τι« ἀπὸ τὰ ἰδικά μου εἰς ἄλλον, ὁ ἐστὶ, Πωλῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ε. 5. Γ'. ζ. 6. Ἀρστφ. Ὄρν. 17. Ἀχορν. 542ι 817. Λυσιργ. 8. σ. 38. Ὅσαπερ ἐν Ἀθήναις ἔξεστι· περὶ ἐνεικάστεως δημοσίων εἰσοδημάτων. Ἀντιστ. τῷ, ὠνέομαι. Δημοσθ. Λεπτν. ὑπὸ Wolf. σ. 281. Μ ὅλον τοῦτο ὁ Θουκυδ. ζ'. 62. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητικόν.

Ἀποδιίστημι, Μ. στήσω· (διΐστημι) χωρίζω-ξεχωρίζω ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, βάλλω τινὰ νὰ στέκεται μακρὰν τοῦ ἄλλου. Μέσως. Ξεχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· ἐν τῷ Ἀορ. 2. Πρκμ. καὶ Ὑπερτλ. μακρὰν τοῦ ἄλλου ἵσταμαι, ἀπομακρύνομαι, εἶμαι ἀποχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος.

Ἀποδιχάζω, Μ. άσω· (δικάζω) ἀφήνω, συγχωρῶ, ἀπολύω τὴν δίκην. Ἀντίκτ. τῷ, Καταδικάζω.

*Ἀποδικεῖν, (δικεῖν) Πτκ. ἀποῤῥίπτω, ῥίπτω πέραν, ἐξωθῶ, ἀποδιώκω. Ἀόρστ. μόνον χωρὶς Ἐνστ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1721. »ἀπέδεκες, ἀπέταμες« Εὐριπ. Ἡρκλ. μαιν. 1204. Ζ. Δίκω.

Ἀποδικέω, ῶ· (δίκη) διαδιαιτεύω τὴν κρίσιν μου ἢ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ κριτήριον. Ξενοφ. Ἑλλν 1, 7, 21.

Ἀποδίκω· Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1431. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1204. Ζήτ. Δίκω.

Ἀποδινέω, νῶ· (δινέω) διώκω περιστρέφων στρεφογυρίζων· διὰ τοῦ διυίσματος (ἀλωνίσματος) προφέρω. Ἀλωνίζω, ἀπαλωνίζω, παύω ἢ τελειώνω τοῦ νὰ ἀλωνίζω. Ἡρόδοτ. Β'. 14. ἐκ τοῦ, Δῖνος, ἀλώνι

Ἀποδίομαι, = Ἀποδιώκω. Πτκ. (ἀποδίωμαι, -υυ--, Ἰλ. Ε, 763.) »αἰκὲς Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι«

Ἀποδιοπομπέομαι· Μ ήσομαι, Ἀπτκ. Μέτ. (ἀπὸ, Διὸς, καὶ, πομπὴ) διά τινος καθαρτικῆς, ἐξιλεωτικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω καὶ ἀποδιώκω κακόν τι ἢ δυστυχίαν, ἢ κακὴν προπαιδείαν, χρησμόν, ἢ παιδείαν ἢ ἀνομίαν ἢ τὸ πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ διὰ τοιαύτης θυσίας καθαρίζω· κπόλιν, οἰκουμ Πλάτ. Νόμ. 6, σελ. 53. ἆρα, ἡ λέξις εἶναι σχεδὸν ἰσοδύναμος μὲ τό, Ἐκβύω. Ἀντιστ. *expiare* καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, Μισῶ, ἀποστρέφομαι, Ἀποδιώκω· Πλτχ. Τ. 2. σ. 593. 10. »ἀποδ. μετ' εὐπροπείας πάντας τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως« καὶ ἐπίτηδες αὐτὸν εἰς Κύπρον ἀπέπεμψε. 4. 6. 209 5. »ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ. Διά τινος καθαρισμοῦ ποιῶ τι πάλιν καλόν· »τὸ ἀπακαθαίρεσθαι, καὶ ἀποπέμπεσθαι, ἀπὸ τοῦ Δίου. Δῖον γὰρ τὸ δέρμα τοῦ θυομένου ἱερείου τῷ Διΐ, ἐν ᾧ ἱστάμενοι ἐκκαθαίροντοκ Χειρόγρ. Λεξ. ὁ Ἐστράθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ »Τῇ τοῦ Διὸς ἀλεξιάκου ἐπικλήσει ἐπέπεμπτὰ ψαῦλα«. Ruhnk. Τιμ. σ. 40. ὄζειν.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιοπομπέομαι· ἦγουν ἡ διά τινος καθαρτικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποδίωξις τῶν κακῶν· ἡ προσορμὴ τοιαύτης θυσίας.

Ἀποδιορίζω· Μ. ίσω· (διορίζω) βάλλω σύνορα εἴς τι· διορίζω, ἤτοι ξεχωρίζω τι μὲ σύνορα Ν. Δ.

Ἀποδισκεύω, Μ. εύσω· (δίσκευω) ῥίπτω τὸν δίσκον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· παίζω τοὺς δίσκους. Ῥίπτωτι ὡς δίσκον.

*Ἀποδιύλιζω, στραγγίζω, καθαρίζω· καὶ

*Ἀποδιύλισμός, οῦ, ὁ· στράγγισμα, καθάρισμα.

*Ἀποδιψιθερόω, ῶ· (διψιθερόω) εὐγάζω τὸ δέρμα, ἐκδέρω. Ἰων. Λυδ.

Ἀποδιωθέω, ῶ· Μ. διώσω (διωθέω, Ἀνμλ.) ἀποδιώχνω, σπρώχνω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀθην. σ. 87.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποιος διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ὁ ἀποδιώκων.

*Ἀποδιώκτης, ου· ὁ· = τῷ προηγμ.

Ἀποδιώκτρια, ἡ· Θηλκ. τοῦ Ἀποδιωκτήρ· ὁποια διώκει, διώχτρια. Σχολ. Λυκόφρ. 360. ἐκ τοῦ

Ἀποδιώκω, Μ. ώξομαι· διώκω τινὰ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, τρέχω βιαίως κατόπι τινος, τὸν βάλλω εἰς φυγήν, κυνηγῶ. Ξενοφ. »ἀποδίωκε σκυτάλην Ἀρστφ. φύγε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίτου, δείξέμοι τὴ ῥάχι σου· ὄζειν

Ἀποδίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιώκειν.

Ἀποδοκέω, ῶ· ὄζειν, Ἀποδοκεῖ, ἀπροσωπ. ὁ ἐστὶ »Οὐ δοκεῖα δὲν ἀρέσκει, δὲν εἶναι ἢ δὲν φαίνεται ἀρεστόν· δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός· Ξενοφ.

Ἀποδοκιμάζω, Μ. άσω· (δόκιμος) ἀποῤῥίπτω, παραιτῶ μετὰ τὴν δοκιμήν· δὲν συγκατανεύω, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου, δὲν ἐκλέγω, δὲν κρίνω τί ἄξιον, δὲν κρατῶ, ἢ δὲν ἔχω τι διὰ καλόν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 2) Ἐκβάλλω, καταβάζω ἀπὸ ἀξιωμάτων ὄζειν

Ἀποδοκιμασία, ἡ· ἀποῤῥίψις, καταῤῥόνησις, παραίτησις, ἡ μὴ συγκατάνευσις. κ. τ. τ. ἐπὶ δὲ ἀξίας ἀντὶ τοῦ, Ἀφαίρεσις τῆς τιμῆς, τὸ μὴ κρίνειν τινὰ ἄξιον ἀξιώματος τινός.

*Ἀποδοκιμαστέος, ᾶ, όν· Ῥηματ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ, Ἀποδοκιμάζω, ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶναι ἄξιον νὰ ἀποβληθῇ, νὰ καταῤῥονηθῇ, νὰ κριθῇ ἀχρεῖον.

Ἀποδόκιμος, ον, καταῤῥονεμένος, ἀποῤῥιγμένος, ὁ ἀνάξιος φανεὶς μετὰ τὴν δοκιμήν. 2) μὴ γνήσιος.

*Ἀποδόκιον, Μ. όζω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποδοκέω.

Ἀπόδομα, ατος, τό· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται, ἢ χρεωστικῶς προσφέρεται.

*Ἀποδοντόω, ῶ· (ὀδούς) καθαρίζω, πατρεύω τοὺς ὀδόντας, ἤτοι ξύω τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς ῥύπον· ὄζειν

Ἀποδοντωσις, εως, ἡ· ἡ καθαρσις, τὸ πάτρευμα τῶν ὀδόντων. Πολυδ. Β'.

*Ἀποδος, ή· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἄφοδος. Ἡρδτ.

Ἀποδόσιμος, ον· ἐκεῖνος, ὃς τις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἀπόδοσιν, ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποδώσῃ, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδοθῇ. Σχλ. Θουκυδ. Γ'. 52. ἐκ τοῦ

Ἀπόδοσις, εως, ἡ· (ἀποδίδωμι) τὸ νὰ δώσῃ τις τί πάλιν ὀπίσω, ἀντάμειψις, πλήρωσις, ἀποζημίωσις, διόρθωσις ζημίας τινος· ἐγχείρισις παράδοσις τινὸς εἴς τινα ἐκ τῶν ἑαυτοῦ, πώλησις, ἢ διδασκαλία, διήγησις, παράστασις, Ἀντιπόδοσις. 2) Παρὰ Γρμματκ. ἡ συνέπεια τοῦ λόγου, ἀντίστ. πρότασις.

*Ἀποδοτέον· Ῥματ. Ἐπίτ. τοῦ, Ἀποδίδωμι, πρέπει νὰ δώσῃ τις ὀπίσω, ἢ νὰ πληρώσῃ. Πλάτ. Πολτ. 2. σ. 379. Α.

Ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποιος ἀποδίδει, πληρώνει· ὁ δίδων ὀπίσω, πληρωτής· Ἐπίχαρμ.

Ἀπόδουλος, ον· (δοῦλος) ὁ ἀπὸ δούλων (σκλάβος) γεννημένος, ἢ καταγόμενος· ἐκ δουλικοῦ γένους ὤν.

Ἀποδοχεῖον, τό· τόπος, ἢ οἶκος, ἢ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται τινάτις, ἢ εἰς ὃν δύναται τις νὰ βάλῃ τι· ἔτι δὲ καὶ Ἀποδοχή, δεξιοτις· ἐκ τοῦ

Ἀποδοχεύς, έως, ὁ· = Ἀποδεκτήρ· ἐκ τοῦ, δέχομαι.

Ἀποδοχεύω, Μ. εύσω· εἶμαι Ἀποδοχεύς. Δέχομαι, ἢ δεξιοῦμαι, ἢ συναίζω.

Ἀποδοχή, ῆς, ἡ· (ἀποδέχομαι) δέξιμον, λῆψις, περιληβή, Θκδ. Δ, 81. »ἀποδοχὴν καὶ ἀνταπόδοσιν τῶν χρείων« ὑποδοχή, καὶ ἔρτ., πρόδυμος, φιλική καὶ μὲ μεγάλην φιλοξενίαν γινομένη ὑποδεξιοτις, καὶ περιποίησις. 2) Ἔπαινος, τιμη. εὐχαριστία, εὐχαρίστησις κ. τ. τ. 3) Σύναξις, εἰτόδημα.

Ἀποδοχμόω, ῶ· Μ. ώσω· (δοχμόω) καμπυλόω, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ πλάγια καμπυλόνω· λιγύζω, κλίνω, πλαγιάζω· (δοχμὸς γὰρ τὸ Πλάγιον). Ὀδυσ. Ι. 372. »Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα«.

Ἀπόδραγμα, ατος, τό· (ἀποδράττω) τὸ ἀπό τινος ληφθέν, μέρος, μέρος ἐξ αὐτῶν ληφθέν. Ἡσύχ.

*Ἀποδρᾶθεῖν. Ἀπρμφτ. Ἀορστ. β'. τοῦ, Ἀποδιδράσκω.

*Ἀπόδραθε. Ἀόρ. 2. προστκτ. ἐκ τοῦ Ἀπόδρημι. (Κμ.)

*Ἀποδράμω, ἡ Ἀποδρέμω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποτρέχω. (Κμ.)

*Ἀποδράς. Μτχ. τοῦ ἀορ. 2. ἀπέδραν, ἐκ τοῦ Ἀποδιδράσκω. Ὀδρ. Π, 65. Γ, 516. ἰδ. Ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ· (ἀποδιδράσκω) φυγὴ ἀπό τινος· κρυφίως γινομένη φυγή.

Ἀποδράττω, ἡ, Ἀποδράττομαι· λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος, συνήθ. τὸ Μσ.

Ἀποδράω, ῶ, Μ, ἀσω· ταυτόν τῷ, Ἀποδιδράσκω.

*Ἀποδρέπτομαι = τῷ ἐπμ.

Ἀποδρέπω, Μ. ψω, (δρέπω) ἀποκόπτω, κόπτω μέρος ἀπό τινος, κόπτω, συνάζω ἄνθη, κόπτω, θερίζω, συνάζω, τρυγῶ. Ἡσ. Ἔργ. 609. (572.) «τότε πάντας ἀποδρέπε οἶκαδε βότρυα» Καθόλου δὲ, φέρω εἰς ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, ἀπολαμβάνω. Πίνδ. Ὀλ. 1, 20. καὶ Πύθ. 9, 193. «Ἦβας καρπὸν ἀποδρέψαι ἐθέλουσι ἠβᾶσκοι νὰ ὑπανδρευθῶσι τὴν παρθένον. Ἐν συχνῇ χρήσει τὸ Μσ. κόπτω τι ἀπό τινος διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ὁ τύπος, Ἀποδρέπτεο, εὑρίσκεται παῤ Ἀρχεντρίῳ ἐν Ἐπιγράμ.

*Ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδρᾶναι, Ἀπρμφτ. Ἀορ. Ἐνεργτκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω. Ἡρδτ.

*Ἀπόδρησις, εως, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδρασις. Ἡρδτ.

Ἀποδρομή, ῆς, ἡ, (ἀποτρέχω) φυγὴ ἀπό τινος κρυφίως γινομένη φυγή = Ἀπόδρασις. 2) Καταφυγή· Ἀρρίαν. Περίπ. Ἐρ.

Ἀπόδρομος, ον· (ἀποτρέχω(= Παλίδρομος· ὁ πάλιν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχων, ὁ γυρίζων ὀπίσω μὲ ὁρμήν· ἢ 2) ὁ ἐν τῷ τρέχειν μένων ὀπίσω, μὴ τρέχων πλέον, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ τρέχῃ, ὅπερ ἔπαυτε τοῦ τρέχειν· ὡς καθ' ὁ ἀπόμαχος. Ἠσύχ. ἐκ Σοφοκλ. Κατ' Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. Θ. σ. 303. ἔκδ. Βασ.) ὁ δρόμων ἀγωνιστικῶν παπαυμένος. Ὁ μηκέτι τῶν κοινῶν δρόμων μετέχων, ὁ ἐκκλεισμένος, ἐξηρημένος ἀπό τῶν δρομικῶν ἀγώνων.

Ἀποδρύπτω, Μ. ψω· (δρύπτω), σπαράττω, τσουγκρανίζω, ξεσχίζω τὰς σάρκας μέ τοὺς ὄνυχας· «ἔω καὶ ἀπέχω τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα ὄνυξι ἢ ἑλκυστῷ ἢ σιδήρῳ τί τινος. Σχόλ. Ὁμ. Ἰλιάδ. Π, 324. «πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ' ἀπὸ μυῶνων = ἀπέδρυψε βραχίονας τοὺς μυώνας· ἀπέξεσεν, ξέσχισεν, ἔγδαρεν ὅλο τὸ κρέας ἀπό τὸν βραχίονα. 2) κόπτω καρπούς, ἄνθη κ. τ. τ. τρυγῶ, θερίζω.

*Ἀποδρύφω = τῷ προηγμ. εἰκὸν τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 187. ἔνν. 3. πρσπ. εὐκτκ. ἐγκλ. «ἀποδρύφοιμι, καὶ ὁλόκληρος ὁ Ἐνστ. ἀποδρύφω δὲν εἶναι ἀποβλητέα.

*Ἀποδύνω = Ἀποδύω· ξενδύνω. Ὀδτ. Χ, 3, 64. «ὄφρα δ' ἀπόδυνε βοείην. (ν)

Ἀποδύρομαι, Μ. ὑμοῦμαι· (δύρομαι) λιανοδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ· παραπονοῦμαι, θρηνολογῶ. Πλτχ. Τ. 8. σ. 12. 13. «τὴν αὐτοῦ τύχην ἀποδυρόμενος.ι (Τὸ, υ, ἐν τῷ Ἐνστ. μακρόν) ὅπως ἐμαυτήν καὶ γόνος τὸ παν ἐμοῦ ξὺν τῇδε κλαύτῳ κἀποδύρομαι σποδιᾶν. Σοφοκλ. Ἠλκτρ. 1122.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ· (ἀποδύω) τὸ ἐνβάλλειν τὰ φορέματα, ξεγύμνωσις· γύμνωσις διὰ σκοπόν τινα.

Ἀποδυσπετέω, (δυσπετέω, ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, δυσαρέσκειαν, ἀπελπισίαν ἵσταμαι μακρὰν ἀπό τινος· ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάρρος. «Μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς. Λουκιαν. Καθόλου δὲ. Δυσαρεστοῦμαι, ἀπαρεσκοῦμαι ἀπό τι δι' ἀγανάκτησιν καὶ ἀπελπισίαν. «Περὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν ἀποδυσπετοῦσιν· ἀντὶ τοῦ, Ἀποτυγχάνουσι. Πλούταρχ. Ἀρνοῦνται καὶ ἀπομακρύνονται, ἤτοι Ἀπέχουσι. Λουκιαν. Μάρτ. Ἀντ. δ'. 32, ε', 9· ὅθεν

Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ· τὸ ἵστασθαι μακρὰν ἢ παραιτεῖσθαι ἀπό τινος ἀπό ἀπελπισίαν, δυσαρέσκειαν, καὶ ἀνυπομονησίαν. Δειλία, δυσαρέσκεια, ἀπελπισία.

Ἀποδυτήριον, τό· (ἀποδύω) τόπος τις εἰς τὸ λουτρόν, ὅπου ἐκδύονται ὅσοι θέλουν νὰ λουσθῶσι.

Ἀπόδυτρον, τό· = Ἀποδυτήριον, Νικήτ.

Ἀποδύω, Μ. ὑσω· (δύω, Ἀνμλ.) ἐκδύω, ξενδύω, ἀπογυμνόω, ξεγυμνόω· Ὅμ. ὅστις ἐν Ἰλιάδ. μεταχειρίζεται τοῦτο ἔξρτ. περὶ τῆς ἐκδύσεως καὶ σκυλεύσεως τῶν ὅπλων καὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ στολῆς τῶν φονευθέντων πολεμιστῶν πτυχὰς ἀποδύειν. Ἀττικ. spoliare. Ἰλιάδ. Δ, 532. Ε, 435. Ν, 182. Σ, 83. «πεῖσε' ἀπὸ τεύχεα δῦσαι. Χ, 125. «ἐὰν ἀπενδύσῃ τὰ ὅπλα. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. 8. «πολλοὺς ἀποδεδυκέναι. Ἡρόδ. Β, 14. Μίσσας μὲ τοὺς ἀμτβ. χρόνους Ἀποδύομαι· ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου, ξενδύνομαι Ξενοφ. Συμπ. Β'. 18. ἐκβάλλω ἀπ' ἐμοῦ, ῥίπτω πέραν. Ὀδ. Ε. 349. «τά δὲ κρήδεμνα ὑπὸ στέρνοις ταύονται ἄμβροτον· οὐδέ τί που παδέειν εἶδος, οὐδ' ἀπολίσθαι· αὐτὰρ ἐπὴν χείμασσιν ἐμάψῃ ἠπείροιο, ἧφι ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἰνοπα πόντον. Θεόδ. Α, 6. «πεγυμνώθησάν τε πρῶτοι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀπόδυτες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι γλείφωντοι. Μετὰ γεν. ἱματίων ἀποδύνειν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 656. μετηνέχθη δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀποδιώκω, Ἀποβάλλω, π. χ. «χόβουν. Πολυβ. – Μετὰ δὲ τοῦ, Πρός τι. Ἐπίτι, ἡ Ἐπίτιτ· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἑτοιμάζομαι πρός τι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἀναπαυόμενος, καθὼς π. χ. εἰ παλαίσται ὅταν μέλλωσι νὰ ἀρχήσωσι τὸν ἀγῶνα. Bergl. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 618. «οὐκ' ἔστ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος· ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτωὶ τῷ πράγματι. Ἄνευ προθέσεως, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 627. «ἀλλ' ἀποδύντες τοὺς ἀνταίστους ἐπίωμεν. Ἐπιχειρῶ, ἀρχήν ποιῶ. Καταπλάσματος· ὡς «Ἀποδύεται πρὸς τὸ λέγειν». Πλουταρχ. Δημοσθ. 6. καὶ «Ἀποδύομαι τὰς διαβολάς». Πλούτ. Κοριολ. 17. ἀπομακρύνοντες ἀπό τὸν ἑαυτόν των· καὶ «πρὸς πᾶσαν ἀποδύομαι πολιτικὴν πρᾶξιν». Τ. 9. σ. 254. 11. ὅθεν καὶ οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὸ γυμνάσιον οἱ εἰς τὸ γυμνάσιον φοιτῶντες, οἱ γυμναζόμενοι. (ῡ).

Ἀποδωρέομαι, οῦμαι· ἐκ τῶν ἐμῶν δωροῦμαι, χαρίζω· Ἀθην. σελ. 432. Τὸ δωροῦμαι κατ' ἐπίτασιν.

*Ἀποείκω, ξω· (εἴκω)· ἐκκλίνω, παραμερίζω, ὅθεν κἀμοῦ τόπον δὲ ἄλλου· ἀφίνω τόπον· ἀπομακρύνομαι, τραβιοῦμαι· «δεῖν ἀποεικε κελεύθου». Ἰλιάδ. Γ, 406. κατὰ τὴν ὑπὸ Βοιλφίου ἐγκριθεῖσαν τοῦ Ἀριστάρχου γραφήν.

*Ἀπόειμι, Ποιητκ. ἀντὶ, Ἄπειμι, ἐκ τοῦ εἰμι (Ἰμ.)

Ἀποειπεῖν, Ἀπόειπον, ες, ε· Ποιητκ. ἐξαιρέτως δὲ Ἐπκ. ἀντὶ, ἀπειπεῖν, ἀπείπον, κ. τ. λ. Ὅμ. Ἰλιάδ. Α, 515. «Νημερτὲς μὲν ὄνειρος ὑπόσχεο καὶ κατάευστον, ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄρρ' εὖ εἰδῶ, ὅσσον ἀγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι. (Ἀποειπών, ἀποῦ Ἰλιάδ. Τ, 35.)

Ἀποείνυμι· (ἕννυμι, Ἀνμλ.) Ποιητ. Ἀποδύω.

Ἀποεργάθω, Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπείργω, ἀπείργω· βαστῶ τινα ἢ τι μακρὰν ποιῶ τινα ἀπό τινος, ἀποχωρίζω, ἀποκαλῶ, ἀποκλείω· πτί τινος. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 599. «Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ· ἀπείργει, ἀπεχώρισεν, ἔκρατε ὀπίσω, ἐμπόδιζεν· τὸ δὲ ἐν Ὀδτ. Φ. 221. «ἤρκεσε ἀπεέργαθεν αὐλῆς» εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀφεῖλεν, ἀπεκάλυψεν, ἐστήριωσε τὰ δέματα ἀπό τὴν πληγήν.

*Ἀποέργω· Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπείργω, ἀπείργω. Ἰλιάδ. Θ, 325. Ω, 238. Ὀδτ. Λ, 503. Γ, 296. Πίνδ. Ὀλ. 13, 83. «ἀπὸ πέμπαν εἴργοντες» = ἀποκαλύοντες. Ἡ Μτχ. ἀποεργμένη ἀντὶ ἀποτριγμένη. Ἴμν. Ἀφρόδ. 74. «βροτὸς εὐνῆς ἀποεργμένη ἦεν».

Ἀποέρρω· Μ. ἐρσω· παρ' Ὁμήρ. μόνον κατὰ τοὺς Γραμματ. Ζητ. Ἀπόερτε.

*Ἀπόερσε, 3. πρτπ. ἀορ. 1. Ἰλιάδ. Ζ, 348. «δεῦδμε κιμ' ἀπόερτεν ἀπέπιπτε τῷ ὕδατι, ὁ σχολ. Μὲ ἔστρε, μὲ ἐτράβιξε τὸ κῦμα μεθ' ἑαυτοῦ μακράν· ὅθεν ἀποέρτω 3. πρτπ. ὑποτκτ. Ἰλιάδ. Φ, 243. «παῖδα συφορβόν, ὃν ῥά τ' ἄναυλος ἀπόερσε χειμὼν περώνη(=ὑπερεῖ.) (οὕτως ἔγρ. ὁ Βοίλφιος μετὰ τοῦ Εὐστ. καὶ ἄλλων ἀξιοπίστων πηγῶν αὐτῆ, ἀπείρτει. Ἰδ. Θειρτίου Γραμ. §. 346, 3. καὶ ἀποέρσειε 3. Εὐκτκ. Φ, 329 «μήνιμ' ἀποέρσειε μεγας ποταμός». Ἀφαρπάζειν, ἀποσύρειν, ἐπὶ ὕδατος· (Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀποποιεῖς, παράγουσι δ' αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ, ἔρρω, εἰς μετβτκ. ὅμως σημείων, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ, ἀποίργω. Οἱ ἀπὸ τοῦ ἔρρω παράγ. ἐξηγοῦνται αὐτό· φθείρω, διαφθείρω. Ὁ Βουτμάνος Lexilg. 2. σ. 169. θέλει πρωτότυπον αὐτοῦ λέξιν, τὸ ἔρδω, Ἰων. παρασχηματισμόν τοῦ, ἄρδω.

Ἀποζάω, ῶ· Μ. ζήσω· (ζάω, Ἀνμλ.) ζῶ ἀπό τινος «τροφήν· 2) ζῶ φειδωλῶς, μὲ στενοχωρίαν, ἤτοι μὲ ἐλλείψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ζ. ιε'. 12. καὶ νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν· Θεόδ. 1. σ. 5. ἰδὲ Θωμ. Μάγιστρ.

Ἀπόζεμα, τος, τό· (ἀποζέω) ἀπόβραστμα, ζωμὸ ἢ ποτόν ἐστιν χόρτου βραστμένου, τὸ παρ' Ἱπτροῖς Decoctum. Διοσκορ.

*Ἀποζέννυμι = Ἀποζέω. Ἀλέξ. Τρ. 12. σ. 675. (Ἰμ.)

*Ἀπόζεσμα, τὸ = Ἀπόζεμα.

Ἀποζευγάω· = Ἀποζυγόω, Ἱπποκρ.

Ἀποζεύγνυμι, ἡ Ἀποζευγόω, καὶ Ἀποζεύγω· Μ. ζεύξω· (ζεύγνυμι, Ἀνμλ.) ξεζεύγω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, διαιρῶ, ξεχωρίζω δύο τινὰ ἤνωμένα· ἐκβάλλω ἀπό τὸν ζυγόν. Τρπτ. «δεῦρ' ἀποζύγην πόδας». Αἰσχύλ. Χοηφ. 672. γλάσσαν ἐδὼ πεζός.

Ἀποζέω, Μ. έσω· (ζέω) βράζω τι ἤτοι τ' βάλλω καὶ βράζει μὲ τὸ νερόν. 2) Οὐδετέρ. παύω ἀπό τοῦ νὰ βράζω, νὰ χοχλάζω, ξεβράζω.

*Ἀποζέω, ἡ – ζώσω, Μ. ωζω· δίδει χρόνους εἰς τὸ ζώνυμι. (Ἰμ.)

Ἀποζυγόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποζεύγνυμι.

*Ἀποζύγω, ὅθεν ἀπεζύγην, Ἀόρ. 2. ποιητκ. Ἰδ. Ἀποζεύγνυμι. (Ἰμ.)

Ἀπόζυμος· Ζητ. Ζυμόω.

Ἀπόζω, Μ. ζήσω· (ὄζω, Ἀνμλ.) ἐνβάλλω μυρωδίαν, βρῶμαν, μυρίζω καλὴν μυρίζει ἄλλο τι· ἔχω τὴν μυρωδίαν τινὸς πραγματος κἀπείζειν μύρων». Πλτχ. Θ. σ. 46. 9. 2) μτβτ. ἐξατμίζω τι, διαμειρέζεται, ἐνβαίνει ὀσμή, ὡς ὀσμή, «τοσαύτα μὲν θωμάτων πέρι εἰρήσθω, ἀπόζει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης εὐσπάστων ὡς ἡδύ. Ἡρόδ. 3, 113. ἐνβαίνει γλυκυτάτη μυρωδία.

Ἀποζωγραφέω, ῶ· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω ζωντανόν τι, ζωγραφίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός, κοπιάρω ζωγραφίαν τινα = Ζωγραφέω. Πλάτ.

Ἀποζώννυμι, καὶ, Ἀποζωνύω, Μ. ώσω· (ζώνυμι, Ἀνμλ.) ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὴν ζώνην τινός, ξεζώνω. Παίρνω τὰ ὅπλα τινός, ξαρματώνω τινα. Ἡρωδίαν. Β'. 13. καὶ 14. «τὰς δὴ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δῶρον τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας ἔξετε· τείλετε (γρ. δὲ) περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώτας κελεύω ἀποζωσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίεσθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν παραγγέλλω τε ὑμῖν ἀπίεναι ὡς πορρωτάτω τῆς Ῥώμης· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀποβάλλω, ἀφήνω

στρατιώτην τινὰ ἀπὸ τῆν στρατείαν, ἀπολύω ἀπὸ τῆν ὑπηρεσίαν ἢ τιμωρῶ· (λαμβάνει χρόνους τινὰς ἐκ τοῦ ὀχρήστου Ἀποζόω, καὶ Ἰωνικ. Ἀποζώω· ὅθεν ὁ Μέλ.).

*Ἀποζωόω, ῶ· Κάμνω ζῶον, μεταμορφώνω εἰς ζῶον. Παθ. γίνομαι ζῶον. (Ημ.)

Ἀποθάλλω, Μ. θαλῶ· (θάλλω) ῥίπτω, χάνω τὰ ἄνθη· μαραίνομαι.

*Ἀποθάλπω, (θάλπω) θερμαίνω. Μαιθ. 5, 6.

*Ἀποθανατίζω, (θάνατος). Ἀπορρίπτω τὴν θνητὴν φύσιν· ποιῶ ἀθάνατον, πιθανῶς ὅμως ψευδὲς σχηματισμός, ἀντὶ, ἀπαθανατίζω. Schaef. schol. Par. εἰς Ἀ'πολ. Ῥό. 4, 815. — Μετὰ τοῦ Ἑμαυτοῦ· ἐλευθερώνω τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ πᾶν θνητόν· κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἀθάνατον· παράφρ. τῶν Ἀρριτλ. Ἠθικ. Νικμχ. (Ημ.)

*Ἀποθανεῖν, Ἀπρμφτ. Ἀορ. 2. καὶ, ἀποθανοῦμαι, Μέλ. ἐκ τοῦ, Ἀποθνήσκω.

Ἀποθαῤῥέω, ἡ Ἀπαθαρσέω· Μ. ήσω· (θαῤῥέω) λαμβάνω, ἀποκτῶ θάῤῥος, καρδίαν, ἢ ἐμπιστοσύνην, Καταθαῤῥῶ Ξενοφ. Οἰκ. Ιϛ'. 6. 2) μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Παυσαν. Τολμῶ καὶ ἐπιχειρῶ τι, = Ἀποτολμῶ.

Ἀποθαυμάζω, Μ. άσω· (θαυμάζω) καθ' ὑπερβολὴν θαυμάζω, ξενίζομαι περίττως, παραξενεύομαι πολλὰ διά τι· ἢ τίνα. Ὀδυσ. Ζ, 49. «ἦφαρ δ' ἀποθαύμασε' ὄνειρον». Πλτχ. 9. σ. 53, καὶ Ἠρόδ.

Ἀποθεάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (θεάομαι, Ἀιμλ.) βλέπω, παρατηρῶ, πρὸς τὰ κάτω, ἀπ' ἀπάνω κάτω, ἀπὸ μακρὰν, ἢ ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ μέρους· παρατηρῶ μὲ προσοχήν. (ασομαι)

Ἀποθεαζω· ἐνθουσιασμένος ὧν λέγω τι· ἢ θειάζωκαι ἐπίταστν.

*Ἀποθειόω, Πτκ. ἀντὶ, Ἀποθεόω.

Ἀποθεμελιόω, ῶ· Μ. ώσω· (θεμελιόω) ἐκ θεμελίων ἀφανίζω. ξεθεμελιόνω· ἐκ τοῦ, Θεμέλιος.

Ἀποθεν, Ἐπίῤῥ. (ἀπό) μακρὰν ἀπό τινος, μακρόθεν, ἀπὸ μακρυά· ὁ, ἡ, Ἀποθεν, (ἐνντ. ὤν, οὖσα) ὁ μακρὰν τινὸς ὤν, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἡ ἀπομακρυσμένη.

Ἀπόθεος, ον· (θεός) ὁ ἐξῃρημένος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἢ μακρὰν Τμ. 1. σ. 241. 2. ἀπὸ τοὺς θεούς, ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν θεῶν ὤν. 2) = Ἄθεος· Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἀποθεόω, ῶ. Μ. ώσω· (θεὸς) τάσσω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν, ποιῶ αὐτὸν ὅμοιον τοῖς θεοῖς. Διόδ. Σικ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀποθεώνω. Πλτχ. 6. σ. 790. 9. «ἀποθεοῦν ἀνθρπ.ν καὶ «ἀποθεοῦν τὴν μνήμην τινος ταῖς τιμαῖς». Τμ. 1. σ. 241. 2.

Ἀποθεραπεία, ἡ· = Θεραπεία· «θεῶν ἀποθεραπείαι». Ἀριστοτ. Πολτ. 2) Παρ' Ἰατροῖς τὸ τέλος θεραπείας τινὸς πάθους, γινομένου διὰ τριβίματος, ἀλειμμάτων καὶ ἄλλων γυμνασμάτων διὰ νὰ ἀποδιώξωσι κάθε ξηρὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἐνδυναμώνωσι τὸ σῶμα. Κατὰ τὸν Γαλην. ἐκφρασίς τις τῶν γυμναστῶν· σημ. τὸ τελειώνειν τὰς γυμνατίκας τοῦ σώματος διὰ τριβῶν καὶ ἀλοιφῶν, διὰ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἀδηλος διαπνοὴ, καὶ νὰ προφυλαχθῇ, τὸ σῶμα ἀπὸ κρυολογήματα καὶ στάσεις· ὅθεν

Ἀποθεράπευσις, εως, ἡ· Ἄκεσις, Θεράπευσις. Ἡσύλ.

Ἀποθεραπευτικὴ, ἡ· ἡ παρ' ἰατρῶν μεταχείρησις τῆς Ἀποθεραπείας· κατὰ τὴν σημ. 2) Γαλην.

Ἀποθεραπεύω, Μ. εὐσω· τὸ θεραπεύω κατ' ἐπίτασ. λίαν θεραπεύω, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι τιμῶ. Διον. Ἀλ. καὶ Πλούταρχ. 2) Μεταχειρίζομαι τὴν Ἀποθεραπείαν. Γαλην. — Ὁ δὲ Πλτχ. Τμ. 6. 8. 449. 2. Ῥσκ. «ἀποθεραπεύειν τὸ ἄλγοῦν τῆς ψυχῆς παιωνείοις λόγου φαρμάκοις» φαίνεται ὅτι μετχρζτ. τὴν λξ. ἐπὶ τῆς σημ. Ἰατρεύω, Ἰατρεύω ἐντελῶς· τελειώνω τὴν θεραπείαν ὡς ἐξηγεῖ καὶ ὁ Κούμας.

Ἀποθερίζω, Μ. ἰσω· Ἀττ. ιῶ· (θερίζω) θερίζω, ἀποκόπτω. 2) Καθερίζω, τελειώνω τὸν θερισμόν.

Ἀποθερμος, ον· ὁ μὴ θερμός, = Ἀθερμος. Ἀριστ. 50. 1. 2) τὸ ἀποθ. = μελιττοῦτα. (Ημ.)

Ἀποθέσιμος, ον· (ἀποτίθημι) ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἀποτεθῇ, νὰ ἀποταμιευθῇ, νὰ φυλαχθῇ. 2) Καὶ ὁ ἀποθεμένος, ἀποταμιευμένος. Νικόλ. Δαμασκ. σελ. 208. Ηορ.

Ἀπόθεσις, εως, ἡ· (ἀποτίθημι) τὸ νὰ βάλλῃ τινάς τι εἰς ἕνα μέρος, ἢ πλησίον τινός, ἢ ἀλλοῦ ποῦ διὰ νὰ φυλάττεται ἢ νὰ κεῖται. 2) Ἀπόῤῥιψις, τὸ νὰ ἀποβάλλῃ τίς τι, π. χ. ἕνα παιδίον. Ἀριστοτλ. Πολ. 716. καὶ «ἀπόθεσις τοῦ παντὸς ἀνιαρωτάτου πάθους, καὶ τῆς ἐν τούτῳ πρὸς οὐδὲν χρήτιμον ματαιοπονίας. Πλτχ. Τμ. 6. σ. 454. 5. καὶ 2. σλδ. 480. 8. «καὶ εἰς ἀπόθεσιν καὶ πλουσίαν εὐφραισίαν. Παρὰ Δημητρ. Φαληρ. 10'. 205. καὶ 245. «ἀπόθεσις Κώλου· ἢ, Περιόδου· τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἔνθα καταπίπτει καὶ ἐρηυχάζει ἡ φωνὴ τοῦ ἀναγινώσκοντος. 4) παρὰ Vitruo. 4. 1. τὸ ἐξέχον μέρος σκεπαστῆς τινος ἢ στύλης· ὁ δὲ Κούμας καὶ μὲ αὐτὸν συμφώνως καὶ ὁ Παστώρ ἐξηγοῦσι· μείωσις καὶ λέπτυνσις τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης, τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν σκεπαστὴν μέρος τῆς στήλης.

Ἀποθεσπίζω, Μ. ἰσω, Ἀττ. ιῶ· (θεσπίζω) δίδω χρησμόν· κηρύττω ἑρμηνεύω· διά τινος χρησμοῦ· ὅθεν

Ἀποθέσπισις, εως, ἡ· χρησμολόγημα, δόσιμον χρησμοῦ. Στραβ. 12'.

Ἀπόθεστος, ὁ, ἡ· ὁ καταφρονεμένος, μὴ ἄξιος ἐπιμελείας καὶ φροντίδος. (Ὀδησ. Ρ, 296) ἐκ τοῦ ἀποτίθημι, ἀντὶ ἀπόθετος κατά τινας, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, θέσασθαι, ἱκετεύω, εὔχομαι, (ὅπου ὁ σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἀνεπιμελητος) ὡς καὶ τὸ, πολύθεστος, ὁ ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης εὐχῆς ἄξιος, ὁ ποθητός. Παρὰ Λυκοφρ. 540. «οἱ δεινὰ κἀπόθεστα πείσεσθαι μέλλοντες· τὰ ἀντίγραφα ὀρθότερον ἔχουσιν «κἀπόθεσται», ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα τινὰς εὔχεται καὶ παρακαλεῖ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτὸν, τὰ μισητά· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ἀθεοττεσ ἐριτιύζει, ἀπαράκλητος.

Ἀποθεται, αἱ· Τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου ἐῤῥίπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν τὰ χωλὰ, ἢ ἄλλο τι σωματικὸν ἐλάττωμα ἔχοντα βρέφη. Πλουτ. Λυκ.

Ἀπόθετος, ὁ ἡ· (ἀποτίθημι) βαλμένος κατὰ μέρος διὰ φύλαξιν, μάλιστα ἐν ἀποθήκαις, ὡς, καρπὸς ἀπόθετος (Πολυβ. α'.), ὅθεν, τὰ ἀπόθετα, τὰ φυλαττόμενα πράγματα, καὶ μάλιστα φαγητά· 2) ἀποκεκρυμμένος, ἀπαρατήρητος· 3) ὡς ἄχρηστος, ἀποβεβλημένος, ἀπερρίγμενος, καταφρονεμένος.

Ἀποθέω, Μ. θεύσομαι (θέω ἀνώμ.) ἀπέρχομαι τρέχων, φεύγω, ἀποδιδράσκω. Ξενοφ. Παιδ. ζ', 5. Λέγεται καὶ ἐπὶ ναυτῶν, πλεόντων διὰ θαλάσσης, Ἡροδτ. η', 56.

Ἀποθεωρέω, ῶ, (θεωρέω) θεωρῶ, κυττάζω, βλέπω, παρατηρῶ τι ἀπὸ μακρὰν. Πλούταρχ. ὅθεν

Ἀποθεώρησις, εως, ἡ· τὸ βλέπειν, κυττάζειν ἀπὸ μακρὰν· 2) Παρατήρησις, θεωρία· «Ἀποθ. τοῦ βίου». Πλούταρχ. Πελοπ. 25.

Ἀποθέωσις, εως, ἡ· (ἀποθεόω) θεοποίησις, ἢ μετὰ θεῶν συγκατάταξις, ἢ θείων τιμῶν ἀπόδοσις εἰς ἀνθρώπους.

Ἀποθήκη, ης, ἡ· (ἀποτίθημι) κάθε τόπος, ὅπου βάλλεται, τίθεταί τι διὰ φύλαξιν, ὡς κελλάρι, ἀμπάρι, μαγαζί, κ. τ. τ. καὶ μεταφ. 2) συμφωνία, ἐξήρτισις, ὅταν δηλ. δεχώμεθα μέ τι, μὲ ἐξαίρετον ὅμως τινά. Ἡροδ. η', 109., μ' ἕλον ὅτι ἐναυβάτα ἡ ἐξήγησις ἀμφιτβητεῖται ἔτι. 3) Τὸ κατατεθὲν εἰς φύλαξιν.

Ἀποθηλασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τὸ παιδὶ ἀπὸ τοῦ νὰ βυζαίνῃ, ἀποβύζασμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ, βυζάνειν ἀπό τινος,

Ἀποθηλύνω, Μ. νῶ· (θηλύνω) Κάμνω τινὰ θέλου γυναικώδη, τρυφηλόν.

Ἀποθηριόω, ῶ· (θηρίον) ἐξαγριόνω, κάμνω τινὰ ἄθλιον σκληρὸν, ἄγριον, ὡσὰν θηρίον. Πολυβ. πολλοὶ γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῦν. Οὐδετ. ἐξαγριόνομαι, γίνομαι πάντη ἄγριος· ἐπὶ δὲ πληγῶν, χειροτερεύω, ἀποκτῶ κακὴν κρᾶσι· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ παθητ. 3) παθητ. εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἄγρια θηρίον. Ἀλκίφρ. Β', 3. «Ὁ Νεῖλος ἀποτεθηρίωται· ὅθεν

Ἀποθηρίωσις, εως, ἡ· ἐξαγρίωσις, ἢ ἡ εἰς θηρίον μετάβολὴ. Πλούταρχ. «Ἀποθηρίωσις πρός τινα (Διόδ. Σικ.) ὁ ἄγριος θυμὸς κατά τινος.

Ἀποθησαυρίζω, (θησαυρίζω) Μ. σω· Ἀττ. ιῶ· βάλλω τι εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· ἐν γένει, βάλλω κατὰ μέρος, διαφυλάττω.

Ἀποθησαυρισμός, οῦ, ὁ· τὸ βάλλειν τί εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον, εἰς μέρος, διαφύλαξις.

Ἀπόθητος, ὁ, ἡ· (ποθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ποθεῖ, δὲν ἀγαπᾷ τις.

Ἀποθλίβω, Μ. ψω· (θλίβω) ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, καταπατῶ, στραγγίζω τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν αὐτοῦ ζωμόν. Στίβω, θλίβω, στενοχωρῶ τινὰ σκληρῶς, καὶ ἐνδιάκω· Λουκιαν. Λαπιθ. 15. «Ἀρὴν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας». Ἐνίοτε σημαίνει, καταθλίβω, καταλυπῶ. «Μάστιγι νῶτον ἀποθλίβειν πλήττειν.

Ἀποθλίμμα, τος, τὸ· τὸ ἐκπιεσμένον, ἐκτεθλιμμένον, ζωμός, ὑγρόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει διὰ τῆς θλίψεως, ἀποστράγγισμα. Διοσκ. Α', 3.

Ἀπόθλιψις, εως· ἐκθλιψις, ἐκπίεσις, ζουλισμα, στράγγισμα. 2) Θλῖψις, στενοχωρία, συμφορά. 3) μεταφ. ἐκθλιψις, ἐκρουσις.

Ἀποθνήσκω· Μ. θανοῦμαι· Ἀόρ. β'. ἀπέθανον· (θνήτκω) χάνω τὴν ζωὴν, ἀποθαίνω. Ξενοφ. παιδ. η'. Ἴσως καὶ ἄλλοι· ὁπότε μετὰ θοτ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 6. «Ἐκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκειν. Μετὰ αἰτ. παρὰ Φίλωνι περὶ κοσμου. «Ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων». 2) ὑπό τινος, ἤτοι φονεύομαι· «ἀποθνήσκειν ὑφ' ἑαυτοῦ», ἤτοι φονεύειν ἑαυτόν. Παρ' Ὅμ εἰ χρήσει ὡς θνήσκω· παρὰ δὲ Ἀριστ. Ἀχ. 15 ὡς, ἐκθνήτκω. Μεταφ. ἀποθνήσκειν ὑπὸ φόβου, γέλωτος κτ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότερον παρὰ τὸ θνήσκω, καὶ ἡ ἀπό, σημαίνει ἐνέργειαν θανάτου οὐχὶ τόσον ὀγλίγωρον.

Ἀποθοράω, ῶ· καὶ ἀποθόρω, πηδῶ ταχέως κάτω ἀπό τινος. Ἡρόδ. Α', 80. «ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων».

Ἀποθράζω· Ζήτ. ἀποθρίζω.

Ἀποθρασύνω· Μ. νῶ· Κάμνω θρασύν, αὐθάδη, τολμηρόν. Ἀποθρασύνομαι, Μ. γίνομαι, παθητικῶς καὶ Μέσως, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης· φέρομαι, πράττω, ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, αὐθαδίζω. Δημοσθεν. Πλουτ.

Ἀπόθρασις, εως, ἡ· (ἀποθρασύνω) θρασύνσις, συντριβή, διάλυσις διὰ κοπανισμοῦ ἢ ἀλέσματος. Ἀριστοτ.

Ἀπόθρασμα, τος, τὸ· τὰ ἀπό τινος συντρίμ-

μένον μέρος, τμῆμα (κομμάτι), τεμάχιον. Σχ'Λ. Ἀπολλ.

Ἀποθραύω, Μ. σω· (θραύω) Κόπτω ἀπό τινος τζακίζων, ἢ διάλου θραύω, συντρίβω, διαλύω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια, κατασυντρίβω. «Ἤδη γάρ τι τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω παμμίκρον ὄντως. Δουκιαν., ὅπου τὰ ἀντίγρ. ἐσφαλμ. ἀποσφάζω, ἔχουσι· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 996. «μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς ἢ ἐξηγ. διὰ τὸ μὴ ἐπισπᾶσθαι.

Ἀποθρηνέω, ῶ· (θρηνέω) λίαν θρηνῶ, κλαίω, ὡς καὶ τὸ, ἀποδύρομαι.

Ἀποθριξάω· Μ ἀτω· (θριξάω) Κυρίως ἀποκόπτω θρίξ, ὅ ἐστι, φύλλα τῆς συκῆς. Καθόλου δέ, ἀποκόπτω τὸ πέος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 158. «ἀποτεθριξάκεσι, ἤτοι ἀπέτιλε.

Ἀποθρίζω· Μ. ίσω, καὶ ιξω· (θρίζω) ἀποθριξάω, ἀποκόπτω τοὺς στάχυας. 2) κουρεύομαι, γίνομαι καλόγηρος. Παρὰ Προκοπ. «ἀπεθρίξατον, ἔκοψε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν.

Ἀπόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ· (θρίξ) καὶ Ἡσύχ. ταυτόν καὶ, ἄθριξ, ἄνηβος. Ἱππόλιμ.

Ἀπόθρισμα, τος, τό· (ἀποθρίζω) τὸ θερισμένον, ἀποκομμένον. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἀπόθρονος, ὁ, ἡ· ὁ ἐρχόμενος, ἀπὸ θρόνου, ὡς ἀπέθρονον εὖχος (Νόνν.), ἢ ὁ ἀνιστάμενος ἀπὸ τὸν θρόνον. 2) ὁ ἀποβεβλημένος ἀπὸ τὸν θρόνον.

Ἀποθρύπτω, Μ. ψω· (θρύπτω) συντρίβω μέρος, ἢ διάλου συντρίβω, κατακομματιάζω τι τρίβων αὐτό. 2) ἀδυνατίζω, μαλακίνω, κάμνω τινὰ γυναικίδη διὰ τῆς ἡδυπαθείας καὶ πολυτελείας, ἢ διὰ τῶν μόχθων. Παῦ. ἀποθρύπτεσθαι.

Ἀποθρύω, πολλὰ ἀμφ. γρ. παρὰ Πλατ Πολ. ξ'. Σ. 495. ἐνῶ ἀκούγωσαι τινές, «τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένους τε καὶ ἀποτεθρυμμένους, ἀντὶ, Ἀποτεθρυμμένους. Πρβ. Hemst. καὶ Ruhnk. Τιμ. Σ. 46.

Ἀποθρώσκω· Μ. θοροῦμαι· ἀόρ. ἀπέθορον, ἀπαρ. ἀποθορεῖν· (θρώσκω, ἀνώμ.) Πηδῶ κάτω, ὡς, ἀπὸ ἵππου, Ἡρόδ. γ', 129. Ἀποπηδῶ, πηδῶ ὀπίσω μακρὰν· 2) Πηδῶ ἄνω, ἀναβαίνω, ἐπὶ καπνοῦ, Ὀδ. Α, 58. καὶ ἐπὶ κρημνωδῶν καὶ ἀποτόμων βρέχων, ἀντὶ φαίνονται τοιοῦτοι. Ἡσ. Ἀσπ. 375.

Ἀποθυμέω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτόν καὶ ἀθυμέω. ἀμφ.

Ἀποθυμίασις, εως, ἡ· ἡ ἀναθυμίασις, ἡ ἀνάβασις τοῦ ἀτμοῦ, καπνοῦ.

Ἀποθυμιάω, ῶ, Μ. άσω· (θυμιάω) ἀναθυμιάζω, ἀποπέμπω ἀχνόν, ἀτμόν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· (ασω)

Ἀποθύμιος, ὁ, ἡ· (θυμός) οὐχὶ κατὰ θυμόν ἄχαρις, ἀηδής, ὀχληρός μὴ ἀρεστός, μισητός, ἐναντίος τῆς ὀρέξεως (οὗ ἐναντίον τό, καταθύμιος) ὡς, «ἔπος ἀποθύμιον. Ἡσ. ἔργ. 712. τινί, Ἰλ. Ξ, 261.

Ἀπόθυμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλουτάρ. ὁ μὴ ἔχων κλίσιν καὶ ὄρεξιν εἴς τι, διάφορος. 2) Ταυτόν τῷ, ἄθυμος.

Ἀποθυνίζω, Μ. ίσω· (θυνίζω) Στέλλω εἰς τοὺς ἰχθῦας θύννους, ὅ, ε. ὡς πάντῃ μορὸν ἀποβάλλω· παρὰ Λουκιαν. Ζεύς. Τραγ. 25. «καὶ τάμα οὕτω ὑμῖν ἀποτεθύννισται, ὅπου προηγεῖται τὸ θυννώδες τὸ ἐνθύμημαι· τὸ ἐνθύμημα εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ψαρεύειν τοὺς θύννους· ἄρα τό, ἀποτεθυννίσται, ἐνταῦθα σημαίνει τό, ἐπειδὴ σεῖς τοὺς στοχασμούς μου τοιουτοτρόπως τοὺς ἐξηγεῖτε καὶ τοὺς στοχάζεσθε ἀναλόγως μὲ τὸ ψάρευμα τῶν θύννων. Ὁ Σουΐδας ἔχει, Ἀποθυννίζω, ἀποπέμπομαι, παραλογίζομαι. Ζήτ. Θυννίζω.

Ἀποθυρίζω, καὶ, Ἀποθυρόω (θύρα) Ἀπομακρύνω, κλείω, ζήπτω τινὰ ἔξω τῆς θύρας. 2) προμηθεύω μὲ θύρας. Τὸ πρῶτον ἀμφ.

Ἀποθυστάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου, παρ' Ἀθηναίῳ ια'. Σ. 479. ὅπου τὰ ἀντίγρ. Ἀποθυστάνιον ἔχουσι.

Ἀποθύω, Μ. ύσω· (θύω) προτρέφω μέρος τι ἀπό τινος χρεωστικῶς εἰς θυσίαν· μάλιστα εἴτι ἔταξε τις «ἀποθύω εὐχήν, θυσίαι, δεκάτην· ταυτόν τῷ, ἀποδοῦναι θυσίαν κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Δ'. 5', 6. «τὴν θυσίαν ἀπέδωκεν. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 2, 12. Δ', 8, 25. (πρβ. –). Καθόλου, προτρέφω, ὡς,

Ἀποθωπεύω· λίαν θωπεύω. Λιβάν.

Ἀποθωρακίζομαι· (θωρακίζω) ἐκβάλλω τὸν θώρακα, ξεθωρακίζομαι. Σουϊδ. ἐν Λ. ἀπείπατο.

*Ἀποθωυμάζω, Ἰων. ἀντὶ ἀποθαυμάζω.

Ἀποίδησις, εως, ἡ· (οἰδάω) ξεφούσκωμα, ξέπρισμα. Στραβ. Β'., ὅπου ἴσως, Ἐποίδησις, τὸ ἐναντίον ἐγράφη. 2) φούσκωμα, πρίσμα, ἄμφ.

Ἀποίητος, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅποιος δὲν ἔγινε· μὴ ποιηθείς ἀκόμη· ἢ ἐπιπολαίως Πινδ. Ὀλ. β', 31. 2) βιβλιουργός, ἀνεπιτήδειος. 3) μὴ ποιητικός, πεζογραφικός. Διον. Ἁλ. 4) ἁπλοῦς, ὁ μὴ τεχνικῶς καμωμένος. Διον. Ἁλικ. Ἐπιῤῥ. Ἀποιήτως.

Ἀποικεσία, ας, ἡ· Μετοικεσία, ἡ ἀπό τινος τόπου ἀναχώρησις καὶ κατοίκησις εἰς ἄλλον, ἰδέ ἀποικία.

Ἀποικέω, ῶ· Μ. ήσω· (οἰκέω) Μετοικῶ, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ κατοικῶ εἰς ἄλλον, μάλιστα εἰς ἀποικος, ἀποφασίζω νὰ κατοικῶ ἀλλοῦ παντὸς· εἰς ἄλλην γῆν, Σαιφ. Γρηγ. Σ. 961. 2) Κατοικῶ μακράν· ἐν γένει, εἰμὶ μακρὰν ἀπό τινος τόπου, Valch. Ad. p. 238. Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ παθητικόν, «ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀφῳκείτο (Σοφ. ΟΤ. 998)», ἀντὶ, ἔστησα τὴν κατοικίαν μου μακρὰν ἀπὸ Κορίνθου.

Ἀποίκησις, εως, ἡ· Ζήτ. Ἀποικία.

Ἀποικία, ας, ἡ· Ζήτ. Ἀποικεσία. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ή. 2) πόλις ἄποικος,

Ἀποικίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ. Μετοικίζω, κάμνω ἀποικίαν, μετατοπίζω, παίρνω ἀνθρώπους ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τοὺς κατοικίζω εἰς ἄλλον. Ξενοφ. Οἰκ. Ζ. 34. Ὀδ. Μ, 135. καθόλου, ἀπομακρύνω, ἀπάγω.

Ἀποίκιλος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ποικίλος, ἁπλοῦς. Ἰαμβλ.

Ἀποίκιλτος, ὁ, ἡ· (ποικίλλω) Ὁ μὴ πεποικιλμένος, μὴ παρδαλός. Σουϊδ. Ζήτ. ποικίλλω.

Ἀποίκιος, ὁ, ἡ· (ἀποικία) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀποικίαν. Ἀποίκια (ὑπακουομ. «γράμματων), γράμματα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δίκαια ἀποικίας τινός. Ἀρποκρ.

Ἀποικίς, ίδος, ὁ, ἡ· (ὑπάκουομ. ἡ μή, τῆς λέξεως πόλις) ἀντὶ τοῦ, Ἀποικία. Πλούταρ. Πρόδτ.

Ἀποίκισις, εως, ἡ· (ἀποικίζω) ἡ μετοίκισις, ἀπαγωγὴ μιᾶς ἀποικίας. Διον. Ἁλικ.

Ἀποικισμός, οῦ, ὁ· ταυτόν καὶ, Ἀποίκισις, καὶ, ἀποικία.

Ἀποικοδομέω, ῶ· (οἰκοδομέω) ἀποφράττω διά τινος οἰκοδομῆς, τειχίζω. Θουκ. Α' Πλουτ. Κιμ. 2) κατεδαφίζω, καταχρημίζω οἰκοδομήν τινα, ξεκτίζω.

Ἀποικονομέω, ῶ· (οἰκονομέω) διά τῆς κακῆς οἰκονομίας καταδαπανῶ, ἐξοδεύω κακῶς, κακοοικονομῶ. 2) ἐκ τῶν οἰκονομουμένων λαμβάνω, παίρνω μέρος καὶ τὸ διαμοιράζω, κατεξοδεύω. 3) ἀπομακρύνω. Ἡρακλῆς παρὰ Στοβ. Ὁμιλία, 37, «πᾶν πάθος καὶ νόσημα τῆς ψυχῆς ἀποικονομεῖσθαιι, νὰ πασχίζῃ τινὰς νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ διώκῃ κάθε πάθος ἀπὸ τὴν ψυχήν του· οὕτω καὶ, «ἀποικονομεῖσθαι κακίαν.

Ἀποικονόμησις, καὶ ἀποικονομία, ἡ· Κατσ. προβλ. «Διαφόρησις καὶ Ἀποικονόμησις», τὸ ἀπ' ὀλίγου κατ' ὀλίγου ἐξοδεύειν, ψαλίδιν, διαμοιράζειν. «Κακὴ, φευκτὸν καὶ παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμησις (Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ' α', 44.) ἄξιον τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἄποικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅποιος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ οἶκον, ἢ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὁ ξενιτευμένος, μεταναστης. Θουκυδ. Α', 99. «μὴ ἄποικοι ὦσιν, ὅπου ἐν τῇ ἐκδόσει τῆ Βασιλείας, «Μὴ ἀπ' οἴκου κεῖται. 2) ἐκεῖος, ὃς τις ὠνομένος ἢ θεληματικῶς, ἔρχεται ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἄλλον τόπον, Colonists. «Ἐκφυλον ὅλως καὶ ἄποικον ἡμῶν, Πλουτάρ., τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν συγγενωσίαν, ἢ συνδιατριβήν, συναναστροφὴν μὲ ἡμᾶς.

Ἀποικτίζω καὶ ἀποικτίζομαι, ίσομαι (οἰκτίζομαι)· λίαν λυποῦμαι τινά, ταλανίζω. Ἡρόδ. Α, 114. 2) Παραπονοῦμαι. Ἡρόδτ. «Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἠτυχησεν», παρεποιεῖτο ὅτι ἄπερ ὑπέφερεν ἀπὸ τὸν Κῦρον.

Ἀποίμαντος, ου· ὁ, ἡ· (ποιμαίνομαι) Ὁ μὴ ἔχων βοσκήν, ἢ ποιμένα, χωρὶς ποίμνην, βοσκήν. Βασίλ.

Ἀποιμώζω, Μ. ώξω· (οἰμώζω) Λίαν ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνολογῶ. Σοφοκλ. Ἀντίγον. 1224. «ἀποιμωζειν νεκρόν. Εὐριπ. Ἄλκ. 638. παραβάλ. μὲ τὸ ς ἀποδύρομαι, καὶ ἀποθρηνέω.

Ἀποινάω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ ἀποινόω, ώσω· (ποινή) ἐπὶ ἐξαγορᾷ δι' αἵματος καὶ χρημάτων συγχωρῶ εἰς τὸν φονέα τὴν ποινὴν του· ἀπαιτῶ. ζητῶ ἄποινα, μάλιστα ἐκ μέρους τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν τοῦ φονευθέντος. — Μέσως ἀποινάομαι, λαμβάνω εἰς συγχώρησιν, συγχωροῦμαι· σημαίνει δὲ καὶ ἐκδικοῦμαι εἴς τινα, ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ, ἤγουν ἀνταμείβω, ἢ τιμωρῶ, τινά, Εὐριπ. Τρῳ. 177. Πρβ. Boechh. διαφ. ἀνάγν. Πινδ. Νεμ. ε', 16.

Ἄποινος, Ἐπίῤῥ. (ποινή) χωρὶς ποινήν, ἀτιμώρητα.

Ἀποίνητος, ου· ὁ, ἡ· (ἀποινάομαι) ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος· πόλλ' ἀμφ. γρ. παρὰ Σοφοκλ. Ἡλ. 1065.

Ἀποινίζω· (οἶνος) Ἀφήνω νὰ ξεβράσῃ· λέγεται ἐπὶ νέου μούστου βράζοντος. «Ἀπαφρίσαιτα καὶ ἀποινίσαιτα». Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.

Ἀποινάδιχος, ὁ, ἡ· (ἄποινα, δίκη) ἐκδικητικός· καταδικάζων τινὰ εἰς μετάνοιαν ἢ ἱλασμόν. Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 884.

Ἀποινοδόρπος, ὁ, ἡ· (δορκέω) Ὁ τρώγων τὸ λύτρα, ἢ τὰ ἀντὶ τῶν λύτρων δεδόμενα, Δικαίρ. 901.

Ἄποινον, τὸ· καὶ (σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον) πληθ. ἄποινα, τά· τὰ λύτρα ἐκ φόνου, ἤτοι τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζομεν ὥστε νὰ μὴ μᾶς θανατώσωσι, καὶ ἐν γένει, τὰ λύτρα ἀπὸ κακοῦ τινος, π. χ. τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζει τις τὸν αἰχμαλωτον ἀπὸ τῆς δουλείας, ἃ καὶ λύτρα λέγονται. Ἰλ. Α, 13. 111.) ἡ τιμή, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νικητὴς ἐν μάχῃ, ἀγῶνι τινὶ ἐξαγοράζει τὸν θάνατόν του καὶ καταντᾷ μόνον εἰς αἰχμαλωσίαν, ἢ ὁποία καὶ, ζῶα ἄγρια λέγεται. Ἰλ. Β, 230. Ζ, 49. Κυδέλου δέ, ἀποζημίωσις. ἀναπλήρωσις, Ἰλ. Θ, 120. «Ἄποινα κούρης, υἱος (Ἰλ. Α, 111. Β, 230)», λύτρα διὰ τὴν θυγατέρα, διὰ τὸν υἱόν. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις. Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ὑστέρωτερον ἐκλαμβάνεται ἀντὶ, ἀνταπόδοσις· κυρίως δέ, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἐξαγοράζει τις ἕνα φόνον ἀπὸ τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος διὰ νὰ ἦναι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει ἐκδικηθῇ ἀπ' ἐκείνους καὶ τιμωρηθῇ. 2) ἐν γένει, βραβεῖον, ὡς, ἀρετῆς, μόχθων, νίκης, πυγμῆς. Παράγεται ἐκ τοῦ α

ἐπιτατικοῦ καὶ ποινή, ὁ· ε. ὅμοιον ποινῇ, ὡς ποινὴ θεωρητέον, ἢ ἄφοινα τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν αὐτοῦ δεδόμενα.

Ἀποεινόω. Πινδ. Νεμ. Ε', 16, σελ. 529. πάλλ' ἀμφ. Ζήτει, ἀποιάω.

Ἄποιος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων ποιότητα, ἰδιότητα, ποιότητα (ἐκ τοῦ, ποῖος). ἡ Ὕδωρ ἀποιότατον, Ἀθην. τὸ καθαρώτατον ὕδωρ, τὸ χωρὶς μίγματος ποιότητα.

Ἀποίσετον. Ἰλ. Ε, 257. ἀποίσουσι, ἀποκομίσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποφέρω.

*Ἀποιστέον, ἐπιθ. ἐπιρρ. τοῦ ἀποφέρω, πρέπει ἢ δύναται νὰ ἀποκομισθῇ κ. τ. λ.

Ἀποϊστεύω. Μ. σω· (οἰστεύω) Πίπτω τὸν οἰστόν· διαπετόνω, φονεύω τινὰ μὲ τὴν σαΐτα. Ἀναλ. Β'. Σ. 125.

*Ἀποίσω, Μ. τοῦ ἀποφέρω, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 257. Η, 537.

Ἀπολείχομαι, Μ. χήτομαι. Ἀπολ. μέσον (λείχομαι, λιχμῶ) εἰμὶ ἀπών, διατρίβω μακρὰν ἀπό τινος, π. χ. πολέμοιο· ἢ συνήθης σημασία παρ' Ὁμήρῳ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 2) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι σπουδαίως, τινός, Ἰλ. ἑτερομ. φεύγω, ἀποδιδράσκω, γλυτόνω. 3) χωρίζομαι ἐκ τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω· ὅθεν οἱ ἀποειχόμενοι ἀντὶ, οἱ τελευτήσαντες. Ἴδε τῆς α' σημασ. παραδείγματα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 408. καὶ Τ, 342. Ὀδ. Δ, 109. Α, 135. Γ, 77. Ξ, 8, 450. Ρ, 296. Τ, 19. Φ, 70. καὶ 395.

Ἀποιωνίζομαι, Μ. ἰσημ· (οἰωνίζομαι) Ἀποστρέφομαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τι ὡς πρᾶγμα κακοῦ οἰωνοῦ, ὡς κακὸν σημεῖον; κυττάζω νὰ ἀποφύγω· Ζήτ. Οἰωνίζομαι.

Ἀποκαθαίρω, Μ. αρῶ· (καθαίρω) Καθαρίζω, ἀπομακρύνω, ἀποσφυγίζω· πιστρεύω, ἀποχωρίζω τὰ κακὰ ἢ ἄχρηστα ἀπὸ τὰ καλά. Ξεν. Παιδ. Α', 3. «ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα· καὶ ἐπὶ μετάλλων καθαριζομένων διὰ τῆς χωνεύσεως. Στραβ. Θ'. «ἔτι ἀργύριον ἐκ τῆς σκωρίας ἀποκαθαιρόμενον εὑρίσκουν, ξεκαθαριζόμενοι· 2) καθαρίζω διὰ θυσίας Πλατιτῆς, ἐξιλάσκω.

Ἀποκάθαρμα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ καθαρισμὸν ἀπορρίπτεται, ἀπέρριμα οἷον κοπριά, ἀκαθαρσίαι κτλ. κυρ. δὲ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἐν ταῖς θυσίαις πρὸς καθαρισμόν, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς μολυσμένα τὰ ἀπορρίπτουσιν, ἐξίλασμα· μεταφ. ἄνθρωπος ἀπερρίμενος, καὶ ἀναίδεις συναναστροφῆς, συγχαμερές, βδέλυγμα.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ. Κάθαρσις, ἐξιλέωσις, καθαρισμός. Ξενοφ. Ἐπ. Α'. ζ'. 2) ἔκκριτις, κένωσις, ἀπόρροια, ἀπόρριψις. Θουκ. Β. «ἀποκαθάρσεις χολῆς.»

Ἀποκαθαρτικός, κή, κόν· χρήσιμος ἐπιτήδειος εἰς κάθαρσιν, ἢ ἐξίλασιν.

Ἀποκαθέζομαι. Μ. εδοῦμαι (ἕζομαι). Κάθημαι κατὰ γῆς, ἢ ἀργός. Ζήτ. καὶ ἀποκαθίζομαι.

Ἀποκαθεύδω, Μ. εὕσω (εὕδω) Κοιμῶμαι χαμαιτά, ἔξω τοῦ οἰκου μου. «ἀπεκάθευδε παρ' αὐτῷ», φίλ. ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ὅπου ἦτον ὁ ἄρρωστος, καὶ ὄχι εἰς τὸ σπῆτι του· 2) ἀποκοιμοῦμαι εἴς τι, συσταίζω. Μετὰ τοῦ αὐξητ. ἀποκαθηῦδον, ἀποκαθεύδουν καὶ ἀπεκαθεύδουν.

Ἀποκαθηλόω, ῶ· (καθηλόω) Ξεκαρφώνω, οἷ ἐναντίον τό, καθηλόω.

Ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ. Ξεκάρφωσις, ἀπόσπασις.

Ἀποκάθημαι. Κάθημαι ξεχωριστά, μακρύτινος. 2) Λειτ. Γ'. «ἡμνὴ ἀποκαθημένην», ἡ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της. 3) Κάθημαι ἀργός. Ζήτ. καὶ ἀφέδρος.

Ἀποκαθίζομαι, Μ. σομαι· καὶ, ἀποκαθίζω, ταυτὸν τῷ ἀποκάθημαι. 2) Κάθημαι ἐκ δευτέρου, ξανακάθομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παριπατοῦντος, ἢ ἱσταμένου, καὶ ἔπειτα καθημένου ἀπὸ κούρσης. Πλούτ. πρ. συμ. Γ'. 2. ὁ αὐτὸς δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητ ἀντὶ τούτου, ὡς «ἀποκαθίζοντος ὀδοιπόρου πολλάκις, ἀντὶ τοῦ, ἀποκαθιζομένου, ἤγουν, ἐκείνος ὁ ὁδοιπόρος, ὅστις καθηται εἰς τὸν δρόμον συχνάκις διὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ἀποκαθιστάνω, καὶ ἀποκαθιστάω, καὶ, ἀποκαθίστημι. Μ. ἀποκαταστήσω (καθίστημι) Βάλλω τι εἰς τὴν προτέραν του στάσιν, τόπον, τάξιν· 2) φέρω τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν (ἀποκαταστήνω), καμνω πάλιν τι καθὼς ἦτον πρῶτα. Δημοσθ. «ἀπεκατέστησε τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους. 3) Ἀποδίδω, δίδω τι πάλιν· π. χ. βίαν πάλιν, τὴν ὁποίαν ἐχυρίευσα. 4) Κάμνω πάλιν ὑγιεῖ. Διοσκ. δ'. «μέχρις ἂν ἀποκατασταθῶσιν.» 5) Καταστατίνω καμνω. Λουκ. «Καὶ δὲ στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα.» Ἔτι ἀντὶ, διαλύω, παρ' Ἀριστοτ. Ἀποκαταστῆναι δὲ, οὐδετ. ἀντὶ, καταστῆναι, καταλαθῆναι, ὡς τὸ διῦλον νερόν, (παρὰ Διοσκ.). — Ἀποκαθίσταμαι, δίδομαι ὀπίσω. Θεόφρ. Καταντῶ εἰς τι· π. χ. εἰς μεγίστας συμφορὰς, πειρῶν.

Ἀπεκαίνυμαι. Ὑπερβαίνω, νικῶ, τινά τινι, (ἐκ τοῦ, καίνω). Ὀδ. Θ, 127. 210. Ἰλ. Ψ.

Ἀποκαίριος, ὁ, ἡ. Ἔξω τοῦ καιροῦ, ἄκαιρος, ἄτοπος, ἀνεπιτήδειος, παράκαιρος· ὁ μὴ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν ἢ τόπον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 155. Ταυτον τῷ, ἀκαίρος.

Ἀποκαισαρόω, ῶ. (καῖσαρ) Κάμνω τινὰ καίσαρα. Ἀκτωΐν. ς', 30.

Ἀποκαίω, Μ. αύσω. (καίω) Καταφλέγω, διάλου καίω. Ἰλ. Φ, 336. Ξεν. Ἀπομ. Α'. 2) ἐπὶ ψύχους ὑπερβολικοῦ· ὁ αὐτὸς Ἀνάβ. Ζ. δ', 3. «Ἄνεμος βορρᾶς ἀποκαίων καὶ πηγὰς τοὺς ἀνθρώπους», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, ὅτι ἡ μεγάλη ψύχρα κατακαίει τὰ φυτά. Παλ. πίπτειν, φθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Ἀποκακέω, ῶ. (κάκη) Ὑποπίπτω, νικῶμαι (succomber) π. χ. ἀπὸ δυστυχίαν, συμφοράς, πειρῶν κτλ. ὑποφέρω παρὰ μεγάλα παθήματα. Ἱερεμ. κεφ. ιδ'. «Ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου· καὶ ἱστορ. ἐκκλ. δ'. 2) ὑποπίπτω τῇ δειλίᾳ, φέρομαι δειλῶς, φεύγω ὡς δειλός, λειποτακτῶ, δραπετεύω.

Ἀποκάκησις, εως, ἡ. Ἀποφυγὴ διὰ δειλίαν, κ. τ. τ. ἀμέλεια, ὀκνηρία, ταυτὸν καὶ Ἀπόκνησις.

Ἀποκακίζω, Μ. ἴσω. Λίαν κακίζω τινά.

Ἀποκαλέω (καλῶ). Ὀνομάζω, δίδω τινὶ ὄνομα, ἐπίθετον. Ξεν. Ἀπομ. Α', β'. «τοὺς κυβεύοντας ἀργοὺς ἀπεκάλει.» 2) κράζω, ὀπίσω, ἀνακαλῶ, προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸ μέρος μου, ὁ αὐτ. Παιδ. Α'. δ', 25. 3) Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ... Ἀριστοφ. Ὄρν. 1234.

Ἀποκαλλωπίζω, Μ. ἴσω. (καλλωπίζω) Παίρνω, ἀφαιρῶ τὸν καλλωπισμόν, ξεκαλλωπίζω. Πολυδ.

Ἀποκαλυπτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἄνηκων εἰς ἀποκάλυψιν, ξεσκέπασιν, φανέρωσιν.

Ἀποκαλύπτω, Μ. ψω. (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμα κάμνω νὰ μὲ ἰδοῦσι (ὅθεν ἀποκαλυφάμενος παρὰ Πλουτ. Κοριολ.)· καὶ καταχρηστικῶς, φανερώνω, ἐκβάλλω εἰς φῶς κρυπτόν τι. — Μέσως ἀποκαλύπτομαι, φανερώνομαι· μετὰ δὲ αἰτιατ. φανερώνω τι, δείχνω, ξεσκεπάζω οἷς, «ἀποκαλύπτεσθαι τὸ πρόσωπον.» — Ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι ἢ πρός τινα, ἀντὶ, φανερώνω τὸν σκοπόν μου πρός τι ἢ πρός τινα, π. χ. Ἀποκαλυφάμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. (Πλουτ. Ἀλεξ.), καὶ, «ἀποκαλύπτομαι πρὸς τοὺς πολέμους, πρὸς τὴν τυραννίδα» (Διοδ. Σικελ.). — Ἐν τῇ νέᾳ διαθήκῃ, φανερῶ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως.

Ἀποκάλυψις, εως, ἡ. Ξεσκέπασμα, φανέρωσις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ τῶν κρυπτῶν μυστηρίων κήρυξις, δήλωσις ἢ φανέρωσις τῶν ἀποκρύφων· ἡ θεία ἀποκάλυψις.

Ἀποκάμνω, Μ. κμοῦμαι (κάμνω) Κουράζομαι ἀπὸ τοὺς κόπους, κάνω τὰς δυνάμεις μου ἀπὸ μεγάλους κόπους, ἢ βίαν καὶ θλῖψιν 2) Ἀσθμῶ, γίνομαι ἀναπνοὴς· ποτὲ μὲν ἀπαρ. ποτὲ δὲ μετοχ. «Ἀποκάμοιεν πόνων» ἀντὶ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀποφεύγειν τὴν δουλείαν, ὡς ἀποκτέον. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ε'.

Ἀποκάμπτω, Μ. ψω. (κάμπτω) Κλίνω, λυγίζω τι. 2) Οὐδετ. ἐκκλίνω, ἐκβαίνω, ἐκτρέπομαι ἀπὸ τὸν ὁρθὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἱππ. Ζ', 14. μετὰ τοῦ, Ἀναστρέφομαι.

Ἀπόκαμψις εως, ἡ. Κλίσις, λύγισμα, στράβωσις. 2) Ἔκκλισις, παρεκτροπή, ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον.

Ἀποκαπνίζω, Μ. ἴσω. Ἀτ. τῶ, (καπνίζω) Καπνίζω τι, κάμνω καπνόν· ὑποθυμιάζω.

Ἀποκαπνισμός, οῦ, ὁ. Καπνισμα. Ζήτ. ὑποκαπνισμός· παρ' Ἰατ., ὅτε τις διὰ χωνίου ρουφᾷ τὸν καπνόν.

Ἀποκαπύω. (καπύω) καὶ ἀποκαπύσσω. Ἐκφυσῶ, ἐκπνέω, φυσῶ ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Ἰλ. Χ, 467. «ὅτε δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἀπέπνευσεν, ἐξέψυχησε. Ζήτ. κάπος, καὶ καπνός.

Ἀποκαραδοκέω, ῶ. Προσμένω λαχταριστικά, μὲ ἀνυπομονησίαν. Ζήτ. καραδοκέω.

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ. Τὸ προσμένειν μὲ ἀνυπομονησίαν. Παρ' Ἡσυχ. (καὶ Χρυσστ.) προσδοκία, ἀπαρέγκλητος μεγάλη καὶ μετὰ ὑπομονῆς, ἢ ἐπιτεταμένη καὶ σφοδρὰ ἐλπίς· ὁ δὲ Θεοφύλακτος λέγει, «Ἀποκαραδοκίαν, τὴν βεβαίαν ἐλπίδα καὶ ἀμετάθετον, παρὰ τὸ τὴν κάρα ἄνω ἔχειν καὶ ἐπιπνεῖν πρὸς τὸ βεβαίως ἐλπιζόμενον.»

Ἀποκαρτομέω, ῶ· (καρτομῶ) Ἀποκεφαλίζω, κόπτω τινὸς τὴν κεφαλήν. Σχολ. Πινδ.

Ἀπόκαρμα, τος, τό. (ἀποκείρω) Τὸ ἀποκομμένον, κουρευμένον ἔκτινος, ὡς, «πλοκάμων ἀπόκαρμα», ἀποκόρευμα.

Ἀποκαρπίζω. Μ. σω. (καρπίζω) Κόπτω, συνάζω τοὺς καρποὺς· καὶ καταχρ. ὑστερῶ τινα κτήματος τινός. — Ἀποκαρπίζομαι, καὶ ἀπολαμβάνω τῶν καρπῶν, συνάγω τοὺς καρποὺς πρὸς ὠφέλειάν μου. Κλήμ.

Ἀποκαρπόω, ῶ. (καρπίω) Γεννῶ καρποὺς· καθέλου δὴ παράγειν, προξενεῖν, κάμνω νὰ βλαστήσῃ. Ἱπποκρ. «ψυλλεβὰς ἀποκεκάρπωκεν», ἀντὶ τοῦ, ἀπεβλάστησεν, ἀπεγέννησε πλοῦσιους φλεβῶν.

Ἀπόκαρσις, εως, ἡ. (ἀποκείρω). Κούρεμμα, τὸ κουρεύειν, ἢ κούρευσις· καὶ ἡ κουρὰ τῶν Μοναχῶν.

Ἀποκαρτερέω, ῶ. (καρτερέω) Δὲν προσμένω, ἀποκάμνω ἀπὸ τοῦ νὰ καρτερῶ, δὲν ὑποφέρω, δὲν ὑπομένω τι πλέον· 2) ἀπέχομαι βρώσεως, θελήματικῶς μανθ νηστικός, ἀποθνήσκω. Πλούτ. Λυκοῦργ. «ἀποκαρτερήσας ἐτελεύτησε.»

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ. Ἔλλειψις, χάσιμον πάσης ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία, 2) ὁ διὰ τῆς πείνης θελήματικὸς θάνατος.

Ἀποκαρφολογέω, ῶ. Ζήτ. καρφολογέω.

Ἀποκαταβαίνω. Μ. βήσομαι. καταβαίνω ἀπό τινος. Διον. Ἁλικ. Θ'. 16.

Ἀποκαταλλάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω. (καταλλάσσω). Ἐξιλεώνω, φιλιώνω τινὰ πάλιν.

*Ἀποκαταῤῥέω (καταῤῥέω) εἰς τι ῥέειν κάτω.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ· ἀπόδοσις. 2) Φίρτισμον, βάλσιμον τινος εἰς τὴν προτέραν του

κατάστασιν, τάξιν, ἡ θέσις, ἀποκατάστασις ἀστέρων ζῳδίου ἢ σημείου, ἔνθα περῶσι, ὅταν εἰ ἀστέρες περιτρέχωσιν ὅλον τὸν δρόμον τοὺς καὶ ἔλθωσι πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν. Πλούτ. Καισ.

*Ἀποκαταστατικός, ἡ, όν. Ὁ καθιστῶν πάλιν εἰς τὴν πρότερον τάξιν κτ.

Ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ· (ἀποκατέχω) Κράτησις, ἐμπόδισις εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀποκαταστίζημι. (καταστίζημι) Καταβάλλω, ἀποδίδω, βάλλω τι εἰς μέρος διά τὰ φυλαχθῇ· παρ' Ἀπολλ. Γ'. 816. Μέτ. ως, βάλλω παρακαταθήκην.

Ἀποκαταφαίνω. Μ. ανῶ. (καταφαίνω) Φαίνεσθαι πειθῖτι, δείκνω, φανερόω τι ἐκ δευτέρου· ἢ παραστήνω τι διά τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός, κατοπτρίζω· ὅθεν παθητ. ἀποκαταφαίνομαι, κατοπτρίζομαι, γυαλίζομαι, Ἀριστ. Ἐπιστ. Α, 3. «ὥστε ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος», ὅηλ. κάθε μας μέλος φανερα ἐφαίνετο καὶ ἐπαραστήνετο μέσα εἰς τὸ νερόν· ἐσχημ. κατά τό, ἀποκαθίσταμαι.

Ἀποκατέχω, Μ. ξω· (κατέχω) κρατῶ, ἐμποδίζω ἀπό τινος ἢ Ἀποκαταφύχω, ψυχράίνω, Γαλην. εἰς τὰ ὀπίσω.

*Ἀποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ ἀποκάθημαι, Ἡροδτ. δ', 66.

Ἀποκατορθόω, ῶ· ταυτόν καὶ κατορθόω (Ἀριστοτ. Εὐδ. Ζ'. 14.) κατορθόνω πάλιν.

Ἀποκαυλέω, ῶ· (καυλέω) Χάνω τόν βλαστόν. 2) Ἐβάλλω ὅλον τόν καυλόν, βλαστόν, ἐξβλαστάνω ὁλοκλήρως.

Ἀποκαύλησις, εως· ἡ. Ἀποβολή, χάσιμον τοῦ καυλοῦ. 2) Ξεβλάστησις.

Ἀποκαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ (καυλός) Κολοβόνω, ἀφαιρῶ, κόπτω τόν βλαστόν, καυλόν τινός· καὶ μεταφ. ἀποστομῶ μέ τόν κορμόν καὶ καυλόν ὅμου· ἐξαλείφω· διαπερόω, κατασυντρίβω. Ἱπποκρ. «ἢν μέν μή ἀποκαυλισθῇ τὸ ὀστέον», ἐάν τό κόκκαλον δέν τζακισθῇ πλαγίως· (τόν τοιοῦτον ἀγμόν ὀνομάζουσιν οἱ Ἰατροί καυληδόν). «Τραχήλους τε καὶ κάρα ἀποκαυλίζων ξιφῳ.» Εὐριπ. Ἱκετ. 117. κόπτων μέ τό ῥόπαλον τήν κεφαλήν ἀπό τό κορμί. Θουκ. Β', 76. «ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς»· ἀντί τοῦ, ἀπέκοπτε τό ἐμπροσθινόν μέρος τῆς ἐμβολῆς.

Ἀποκαύλισις, εως, ἡ. Ἀπόκοψις, σύντριψις (τζάκισις) τοῦ βλαστοῦ, καυλοῦ, τοῦ ἀνθρωπίνου μέλους. 2) Λουκιαν. «ἀποκαύλιστις πηδαλίων», τό πλαγίως αὐτῶν τζάκισμα.

*Ἀπόκαυλος, ον· ταυτόν τῷ ἄκαυλος, χωρίς καυλόν.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ. (ἀποκαίω) Κατάκαυσις, κατακαύσιμον. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σελήνης, ἀντί τοῦ, Πυροέλησις. Κολουμελ.

Ἀπόκειμαι, Μ. –κείσομαι. Λέγεται ἐπί πραγμάτων, τά ὁποῖα τιθέντας, βάλλονται εἰς ἓν μέρος καὶ κείτονται, τά ὁποῖα ἢ τά μεταχειρίζονται εἰς τάς χρείας των, ἢ μοί ἐδόθησαν νά τά φυλάξω, ἢ σπειδή αὐτά ἄχρηστα, καὶ οὐτιδανά εἰσίν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἀντί, κεῖσθαι ἐν σκότει, ἐν τῷ κρυπτῷ· μή γνωστόν εἶναι· παραμένειν ἢ ἐλαττοῦσθαι, κλίνειν ἐπί τό χεῖρον. Λουκ. «Ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα.» Δημ. περί στεφ. «Ἀτυχήματα ἀποκείσθαι.» Εἰς τήν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. — Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', γ', παρά Σουίδ. ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Κρατίνου. «Ἀποκεῖσθαι πέρρω», ἀντί τοῦ, ἀτιμάζεσθαι· οὕτω καὶ Πλούταρ. λέγει. «Ἰατρική μετά ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται ἄλεκτος καὶ ἀπάθητος.» Παρ' Ἡσιόδ. στίχ. 160. ἀνέγνωσεν ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. ζ'. 2. «Μέλας δ' ἀπέκειτο σίδηρος, ὅπου τώρα κεῖται. «Οὐκ ἔστιν· ἀντί τοῦ, ἦτον κεκρυμμένος, ἄγνωστος· ὡς καὶ τό ῥητορική ἀπέκειτο ἀμελουμένη», ὁ αὐτ. Ἀπολλ. Η'. 21. οὕτω καὶ τό ψυχαλεπή ἀπέκειτο δηλώσῃ, Ἀρατ. 110. 2) Ἀπόκειται, εἶναι διορισμένον, πεπρωμένον, ἢ ἐπικρέμαται, κινδυνεύει, π. χ. Διον. Ἁλ. «Ὅσα κακούργοις ἀπόκειται παθεῖν» ἤτοι εἶναι διορισμένον αὐτούς, ἢ τούς προσμένουσι, χαρτεροῦσι νά πάθωσι. Ἐβρ. κ. ζ'. «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν.» Γρηγ. «Τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρίᾳ μου ζημίᾳ.» Ὅθεν τό ἀποκείμενον, τό ἐπιλωπόδυτόν τινι, διορισμένον ὑπό τῆς εἱμαρμένης.

Ἀποκείρω, Μ. ερῶ, ἐπ. κέρτω (κείρω) Κουρεύω, κόπτω κυρ. ἐπί τριχῶν, ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ γενείων· π. χ. «ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα.» «Ἀποκειρόμενος τὸ γένειον.» Ἰλ. Ψ, 141. «Ἀποκεκαρμένος μοιχούς σκάφιον», ἐπί ἰδιαιτέρου τινος τρόπου τοῦ κουρεύειν τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς. (Ἀριστ. Ἀχ. 849. Θεσμ. 838.) «Ἀποκείρασθαι τάς κεφαλάς.» (Ἡρόδτ. ε'. 21.) 2) Ἐν γήτει, κουρεύων καταπόκτω, ξεσχίζω π. χ. τένοντα, φλέβα. Ἰλ. Η, 466. Ξ, 466. Ν, 546. Ψ, 141. καὶ καταχρ. συντέμνω, ἀποκόπτω, ὑστερῶ, γυμνόω, ἁρπάζω. — Παθητ. ὑστερεῦμαι, ζημιοῦμαι, χάνω. απ. Διον. Ἀρχ. Θ', κβ. «Ἀποκεκαρμένη πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετάς» σ. ε. πόλις, ἥτις ὑστερήθη τόσων ἐναρέτων ἀνδρῶν.

Ἀποκεχαλυμμένως, ἐπίρ. (παθ. παρ. ἐκ τοῦ, Ἀποκαλύπτω) ξεσκεπαστά, φανερά, ἀνυποστόλως.

Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀποκινδυνεύω) μέ κίνδυνον. Θεμιστ.

Ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρ. (ἀποκληρόω) Μέ κλῆρον χωρισμένως καὶ μοιρασμένως. Χρυσόστ.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (ἀποκρύπτω) Κρυφά, κρυφίως.

Ἀποκέλλω, (ὀκέλλω) Ἐκβάλλω τινά ἀπό τήν ὀρθήν διεύθυνσιν τοῦ δρόμου του· καὶ Οὐδετ. παρατρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον, παρακτελλω. Ζήτ. Ὀκέλλω.

Ἀποκενός, ἡ, νόν, ὁλοτελῶς ἄδειος· ἰδέ καὶ ἀπέρημος.

Ἀποκενόω, ῶ. (κενόω) Δισλον κενόνω, ἀδειάζω, ἐλευρόνω.

Ἀποκεντέω, ῶ. (κεντῶ) Σουβλίζω, διατρυπῶ, φονεύω.

Ἀποκέντησις, εως, ἡ. Σούβλισμα, διατρύπημα, φόνευσις διά ξίφους κτλ.

Ἀποκένωσις, εως· ἡ. (ἀποκενόω) Κένωσις, ἄδειασμα· τό κενόν.

Ἀποκερδαίνω, Μ. ανῶ· καὶ ἀποκερδίσω (κερδαίνω). Ἔχω κέρδος, ὄφελος ἀπό τινος. Γεωπ.

Ἀποκερματίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ (κερματίζω). Κάμνω τι εἰς κέρματα (μικρά νομίσματα) κυρίως ὅμως ἐναλλάττω (ἀλλάζω, χαλῶ) ἓν μεγάλον νόμισμα μέ μικρά νομίσματα, (χαλῶ ἕνα γρόσι). Κωμικῶς δέ, κάμνω μικράν μίαν μεγάλην περιουσίαν, μικρύνω, καταναλίσκω τι. Ἀναλ. Β'. 488. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντί τοῦ καταχομματιάζω.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ (κεφαλή). Κόπτω τήν κεφαλήν τινος, ὅθεν

Ἀποκεφάλισμα, τος, τό· κατά τόν Πολύδ. ἡ λέρα ἀπό τό παστρευμένον κεφάλι, ὡς καὶ τό ἀποδόντωτος· 2) τό κόψιμον τῆς κεφαλῆς ἀπό τό σῶμα.

Ἀποκεφαλισμός, οῦ, ὁ. Τό κόψιμον τῆς κεφαλῆς, Πλούταρ.

Ἀποκεφαλιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀποκεφαλίζει, κόπτει τήν κεφαλήν. Στράβ. ια'.

Ἀποκηδάω, ῶ, Μ. ήσω, ἢ ἀποκηδεύω (κηδάω). Παύω ἀπό τό νά λυποῦμαι (ἤτοι ἀπό τό νά λυποφορῶ) νεκρόν τινά, Ἡρόδ. Θ'. 30. 2) Ἀμελῶ, δέν φροντίζω, δέν ἀγωνίζομαι. Ἰλ. Ψ, 413. «παῖε' ἀποκηδήσαντες», ἀμελήσαντες ἐν τῷ τρέχειν.

Ἀποκηδής, ἐος· ὁ, ἡ. Ἀμελής, ἀφρόντιστος. Γαλ. Γλ. Ταυτόν τῷ, ἀκηδής.

Ἀπόκηρυγμα, ατος, τό· τό περί οὗ γίνεται δημοσία κήρυξις, μάλιστα δέ διά νά πωληθῇ· τό προτεθερίμενον εἰς ἀγοράν. 2) Ταυτόν τῷ, ἀποκήρυξις. 3) Ἀφορισμός τῶν αἱρετικῶν ἀπό τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἱπποκρ. λέγεται ἀπόκηρυγματίαι, ἤτις φαίνεται εἶς τι ἄλλο μέρος· ἂν δέν πρέπῃ νά ἀναγνωσθῇ ἀπόκηρυγμα, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὁ Κοραῆς ἐν τῷ περί Ἀέρ. σελ. 40. ἀναγινώσκει Ἀποστήριγμα.

Ἀποκήρυκτος, ου· ὁ, ἡ· ἐκεῖθε, τό ὁποῖον παραιτεῖται τις, ἀπαρνεῖται δημοσίᾳ· κυρίως δέ λέγεται ἕνας υἱός, τόν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐπί κριτηρίου τόν κάμνει ἀπόκληρον, καὶ δέν τόν ὀνομάζει πλέον υἱόν του. Παρά δέ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ διωγμένος ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, ὁ ἀφορισμένος, ἐξωκκλησιασμένος· καὶ ὁ ἐπί ἁμαρτήμασιν ἐκπεσών τῆς πατρῴας εἰσίας· ἐκποίητος· ταυτόν τῷ, ἐκπύρκτος. Συνών.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ· λέγεται μία δημόσιος κήρυξις (ἀνακάλημα), γινομένη διά τοῦ κήρυκος διά πώλημα τινός πράγματος (καθώς γίνεται διά τοῦ τελάλη), ἢ δι ἀποκλήρωσιν· ἔτι δέ καὶ ἡ δημόσιος πώλησις αὐτή, ἡ ἀποκλήρωσις, δίωξις ἑνός υἱοῦ ἀπό τήν πατρικήν του κληρονομίαν· καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας δίωξις, ἐξεκλησιασμός.

Ἀποκηρύσσω, Ἀττ. ἀποκηρύττω, Μ. ξω. (κηρύσσω) Πωλῶ τι διά τοῦ κήρυκος (διαλαλητοῦ), διαλαλῶ ἓν πρᾶγμα διά πώλησιν. 2) Ἀποκληρῶ, κηρύττω τόν υἱόν μου ὡς ἀπόκληρον καὶ τόν ἀποδιώχνω ἀπό τήν κληρονομίαν· λέγω δηλ. παρρησίᾳ, ὅτι αὐτός δέν εἶναι πλέον υἱός μου. 3) Διά κήρυκος ἀπαγορεύω. 4) Κηρύττω τινά ὡς ἄξιον θανάτου, ὥστε ὅ τις τόν συναπαντήσῃ, ἔχει ἄδειαν τόν φονεύσῃ· 5) ἀποδίωκω τινά ἀπό τήν κοινότητα, ἀπό τήν Ἐκκλησίαν. 6) Μίσω. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', 2. «Ἀποκεκήρυκται μηδένα στρατεύειν», ἀντί τοῦ, ἀπηγορεύθη, ἐμποδίσθη διά τοῦ κήρυκος, ἐδόθη προσταγή νά μή κτλ.

Ἀποκιδαρόω τήν κεφαλήν, Λευῖτ. Γ. 6. ξυγυμνόνω τήν κεφαλήν ἀπό τήν κίδαριν· τοιοῦτον τι καὶ τό τοῦ Ξενοφ. Κυροπ. Γ'. α', 13.

Ἀποκίδνημι, ταυτόν καὶ ἀποσκεδάω, διασκορπίζω ἢ διαμοιράζω τόπον τινα. Ἀπολλ. Δ', 133.

Ἀποκικλήσκω, ταυτόν καὶ Ἀποκαλέω, ποιητ.

Ἀποκίκω, ταυτόν καὶ ἀποχίκω. Ζήτ. Κίχω.

*Ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ· τό βάλλειν εἰς πρᾶξιν ἐσκεμμένην ἐπικινδυνον, Θουκυδ. ζ', 67. ὅθεν

Ἀποκινδυνεύω, Μ. εύσω· (κινδυνεύω), περί τινος, ἀποπειρᾶσθαί τινος, κάμνω δοκιμήν, κάμνω δοκιμήν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β'. «Πειράσομαι ἐν τοῖς ἀποκινδυνεύουσι μανθάνειν.» Ὅτε δέ ὁ λόγος εἶναι περί μάχης, εἶναι ἀντί τοῦ, δοκιμάζω ἐμβαίνων εἰς κίνδυνον, κάμνω δοκιμήν τοῦ κινδύνου, ὅ ἐστιν, ἢ νά κερδήσω, ἢ νά χάσω τήν νίκην, ὡς τό Ἰταλικ. Ριζικάρω· πρός τινα, ἢ περί τινος παρά Φιλόστρ. Ἀπολ. Ζ'. 17. 2) «Ἀποκινδυνεύειν τινός,» Ἀποχωρίζεσθαι ἀπότινος εἰς κιρδος κινδύνου. — Ἀποκινδυνεύομαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ὡς (Θουκυδ.) «ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τά χρήματα.»

Ἀποκινέω, ῶ. Κινῶ τι ἀπό τινος, ἀπροχωχινῶν φέρω τι ἐπί τά ἔμπροσθεν ἢ ἐπί τά ὀπίσω· μετατοπίζω καὶ μετ. ἀποβάλλω, σηκόνω, διώκω, οἷον τοῦ βαθμοῦ, τραπέζης, συρράκου. Ἰλ. Δ, 636. Ὀδ. Χ, 107. «Μή μ' ἀ-

ποκινήσωσι θυράων, « νὰ μὴ μὲ σπρώξωσιν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἀποκίνησις, εως, ἡ. Τὸ φέρσιμον τινὸς παρεμπρός, ἡ μετατόπισις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ (κινέω). Τὸ δραπετεύειν, φεύγειν· φυγή, ἀποχώρησις, ἀναχώρησις. Ἀριστοφ. Ἰπ. « ἀπόκινος ἀπὸ δοπάτου · » κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. καὶ Λθήν. καὶ εἶδος κωμικοῦ χοροῦ.

Ἀποκισσόω, Μ. ώσω (κισσός). Μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς κισσόν.

* Ἀποκίχω, (κίχω) · ἄχρ. θέμα τοῦ Δωρ. ἀορ. ἀπέκιξε, ταὐτὸν τῷ, ἀπέβαλεν, ἔχασε. Ἀριστοφ. Ἀχ. κ', 9.

Ἀποκλάγγω, Μ. ξω. Κηλαδῶ, ἐκβάλλω ἦχον, φωνὴν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Αἰσχύλ. Ἀγ. 103. « Ἀπέκλαγξεν. »

Ἀποκλάζω, Μ. κλάξω (κλάζω, ἀνώμ.). Εὐγάζω φωνὴν · ἐνίοτε δὲ, ψάλλω, τραγουδῶ μὲ κλαγγήν τινα, ὡς, Ἀνάλ. Β'. σελ. 99. « ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασαι (ἐπὶ πτηνῶν).

* Ἀποκλάζω, ώσω, (ὀκλάζω) · ἀναπαύομαι ἀπὸ τοῦ κόπου καθὼς πρέπει, καθήμενος μὲ τὰ γόνατα σταυρωτά. Σοφ. Οἰδ. Κ. 196. φρύνιχ. καὶ ἄλλ. ἀραμμ.

Ἀποκλάω, Μ. ξω, Δωρικ. ἀντὶ, ἀποκλείω. Ἰωνικ. ἀποκληίζω, ὅ ἐστὶν, Ἀποκλείω.

Ἀποκλαίω, Ἀττ. ἀποκλάω, (αω). Μ. κλαύσομαι (κλαίω). Θρηνῶν θάκρυά τινά, λυποῦμαι. Ὀδύσ. Ἡροδ. δ', 14. — Μέσως, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, χορταίνω ἀπὸ τὸ κλαύσιμον. Λουκ. Συρ. ς'.

Ἀπόκλασμα, ατος, τὸ, (ἀποκλάω). Τὸ ἀπό τινος συντριφθὲν μέρος, τμῆμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυσμα, καὶ ἀπόκλαυμα, τὸ, (ἀποκλαίω). Τὸ κλαίειν κλαυθμηρὸν τραγοῦδι, μοιρολογεῖν, θεινοπαθεῖν. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Β', 16.

Ἀποκλάω, Μ. άσω, (κλάω). Κόπτω (τζακίζω) ἀπό τινος μέρος τι.

* Ἀποκλᾶω, Ἀττ. ἀντὶ ἀποκλαίω.

Ἀποκλείζω· ταυτὸν τῷ, Ἀποκλείω.

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, (ἀποκλείω). Τὸ κλείδωμα μὲ τὸ κλειδί, σφάλισμα. 2) Ἀποβίωξις, τὸ κλείειν τινα ἔξω.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τὸ. Τὸ κλειδωμένον μέρος, ἢ πρᾶγμα. 2) Φυλακή, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀπόκλειστος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι κλεισμένος εἴς τι.

Ἀποκλείω, Μ. είσω, (κλείω). Κλείω τινὰ ἔξω, ἢ μέσα· κλείω καὶ δὲν ἀφήνω τινὰ νὰ ἔμβῃ, ἢ νὰ ἔκβῃ. 2) ἐμποδίζω, ὡς ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ (Ξεν. Ἑλλ. ζ'.), τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου (Ἀριστ. Οἰκον. β'), τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων· καὶ αὐτὸ τοῦ ἁπλῶς κλείω, ὡς ἀποκλείω τὰς θύρας. — Ἀποκλείομαι τινός, αὐτὶ ἀπέχω. « Τῶν σίτων, τῆς τροφῆς ἀποκεκλεῖσθαι, τὸ νὰ μὴ λαμβάνῃ τις τροφήν, τουτέστι νὰ μὴ τρώγῃ, ἢ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις ὄρεξιν νὰ φάγῃ · ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐκλείσθη τὸ στομάχι μου.

Ἀποκλέπτω, Μ. ψω. Κλέπτω κρυφίως. Ἐτ. Ὀμ. Ἐρ. 522.

Ἀποκληΐζω, ἀποκλήζω, καὶ ἀποκληίω. Ζήτ. ἀποκλείζω. Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, ἀποκλείω. Ἡρόδ.

Ἀποκληρονόμος, ου, ὁ· ταυτὸν καὶ ἀπόκληρος, Ἀρρίαν.

Ἀπόκληρος, ὁ, ἡ, (κλῆρος). Ὁ ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς κληρονομίας · χωρὶς κληρονομίαν. 2) Ὅποιος δὲν ἐμβαίνει εἰς κλῆρον, λαχνὸν μὲ ἄλλους · χωρὶς μερίδιον, ὁ μὴ ἔχων μέρος τινός, ἀμοιρος. Πίνδ. Πύθ. Ε', 71. ἀπόκληρος πόνων. « 3) Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Η'. ὁ διὰ κλήρου (μὲ λαχνὸν) ἐκλελεγμένος.

Ἀποκληρόω, ῶ, Μ. ώσω, (κληρόω). Ἐκλέγω τι μὲ τὸν κλῆρον. Θουκυδ. καὶ Ῥήτορ. 2) Διαιρῶ, μοιράζω τι μὲ τὸν λαχνόν. Πλουτ. « Τοῖς δὲ στρατιώτας χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωτε πολλήν. » 3) Ὑστερῶ, παίρνω τινὸς τὸ μερίδιον, κάμνω τινὰ ἀποκληρον, ἀπὸ τοῦ κληρῶσαι, ἢ διὰ μέσου κλήρου ἐκκλεῖσαι. Ἀριστ. πρλ. δ', 14. Ἀμφ.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῶν κλήρων ἐκλογὴ καὶ μοίρασις. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ἀποκληρωτής, ὁ. Ὅποιος μοιράζει διὰ τῶν κλήρων· ἢ ὅποιος δίδει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον. Πλάτ. Πολ. Γ'.

Ἀποκληρωτικός, κὴ, κόν. Ὁ ἐκλέγων τι διὰ τοῦ κλήρου. 2) Ὁ παραλόγως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐκλέγων, ἢ διστυχιζόμενος. Σέξ. Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας χρῆται καὶ τῷ, Ἀποκλήρωσις.

Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, (ἀποκαλέω). Ὁ προσκαλεσμένος ν' ἀναχωρήσῃ, ὑπάγῃ εἴς τι μέρος. Παρ' Αἰτωλοῖς ἐκαλοῦντο ἀπόκλητοι, (Πολύβ. Γ'. ε'.) οἱ πλέον ἐκλελεγμένοι τῆς βουλῆς, οἱ ἐγκριτώτατοι, εἰ τινες συνείρχοντο καὶ ἐσυμβουλεύοντο διά τινα πολιτικὴν ὑπόθεσιν.

Ἀπόκλιμα, τος, τὸ. Ἀπόκλισμα, κάθαντες, κατωφέρεια, κλίσις πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ὡς, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους Σουΐδ. 2) Ἀστρολογική τις ἔκφρασις παρὰ Σέξτῳ.

Ἀποκλίνω, Μ. ινῶ. Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς ἄλλο μέρος ἀποτρέπω, ἀποφεύγω, Ὀδ. Τ, 556. ἀνακάμπτω, ἀναστρέφω, κυρ. παρεκτρέπω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας. 2) Οὐδετ. κλίνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τι, ἔχω κλίσιν πρός τι. 2) Ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὴν στράτων, παραστρατίζω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας, ξεκλίνω. Ὀδ. 556. « Ἀποκλῖναι καλῶς · » ἤτοι ἀποβῆναι καλῶς. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 583.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ. Κλίσις ροπὴ πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρός τι, ὡς ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς. Πλούτρχ. 2) Ἔκκλισις, ἀποφυγή, παρεκτροπή. Πλατ. Πολ. δ', σ. 425.

Ἀπόκλιτος, ὁ, ἡ. Ὁ κλίνων εἰς τὰ κάτω, εἰς τὸ τέλος, ὡς, Ἀπόκλιτος ἡμέρα. « Πλούτ. ἡ κλίνουσα πρὸς τὸ τέλος ἡμέρα.

Ἀποκλύζω, Μ. ύσω, (κλύζω). Ἀποπλύνω, ξεπλύνω, παστρεύω, σφογγίζω.

Ἀπόκλυσις, εως, ἡ. Ξέπλυμα. Θεμίστ. Ὁμιλ. Ιβ'. σελ. 167.

Ἀπέκναισις, εως, ἡ. Ἡ κατὰ βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη, πίκρα, ἐνόχλησις · ξαδικία, ἡσυχία τοῦ

Ἀποκναίω, καὶ Ἀποκνάω, Ἀπαρ. ἀποκνῆν (κνάω, κναίω, κνῆμι). Ἀποξύω, ἀποτρίβω: ροκανίζω, κατατρώγω, κατ' ὀλίγον ἀποξύω καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρω · καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ., λυπῶ, ἐνοχλῶ, βαρύνω, κυρ. γεμίζω τὰ αὐτιά, τὸ κεφάλι, ζαλίζω τινὰ μὲ προπέτειαν ἢ φλυαρίαν ὡς, « ἀποκναίει αἰδία καὶ ἀναισθησία, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων (Δημ. κατὰ Μειδ.) » Πλάτ. Πολ. Γ'. « Ἀπέναιε πρῶτον μὲν ἑαυτόν, ἔπειτα ἄλλους, ὕστερον πολλοὺς. Παρ' Ἡλιοδ. Δ'. « τὴν διήγησιν μηκυνομένην οὐκ ἀποκναίεις. » Ἀμφ. αὐτὶ μὴ διήγησις οὐκ ἀποκναίει σε · » ἔτι δὲ διὰ ὀσιμάτων καταπίεζω, ἀφανίζω τινά.

Ἀποκνέω, ῶ, Μ. ήσω. (ὀκνῶ). Ἀπὸ φόβου, ἢ ἀμέλειαν, ἢ ἀναποφάσιστον γνώμην ἀργοπορῶ ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναβάλλω. ἢ δὲν θέλω, παραιτοῦμαι τι · συνών. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ὡς, ἡμὴ ἀποκνήσομεν τὸν κίνδυνον (Θουκ.) « Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων (Ἰσοκρ. εἰρ.) » Οὐδετέρ. μετὰ τῆς, πρός, εἰμαι ὀκνηρός, δειλὸς πρός τι, ὄθεν

Ἀπόκνησις, εως, ἡ. Ἀργοπορία, παραίτησις, ἀναβολή τινος ἐπιχειρήματος ἢ ὑπουργήματος διὰ φόβον, ἢ ἀμέλειαν. Θουκυδ. Λ', 99.

Ἀποκνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω). Ξεγκλίζω, τζιμπίζω τί, μὲ τὸ ὄνυχι ἀποκόπτω τι. Σουιδ. Παρ' Λθην. ὅθεν

Ἀπόκνισις, εως, ἡ. Ἀπόκοψις τινὸς μὲ τὸ νύχι. Θεόφρ. Αἰτ. Φύτ. Ε'. καὶ

Ἀπόκνισμα, τος, τὸ. Τὸ μὲ τὸ νύχι ἀποκομμένον, ξεγκλισμένον. Ἀριστοφ. καθόλου δὲ, ἀπόκομμα.

Ἀποκογχύζω, Μ. ύσω, (κόγχη, κόγχος). Ἐκβάλλω, ἐξαντλῶ μὲ κόγχην, ἢ διά τινος κογχοειδοῦς ἀγγείου · ὡς καὶ τὸ, ἀνακογχύζω, βάλλω μέσα διὰ τῆς κόγχης. Διοσκορ. Α', 33. Τινὲς γράφουσι τοῦτο ἐσφαλμ. διὰ τοῦ ε.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι κατ' ἰδίαν, μόνος μου, ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκόν μου. Πλάτ. Νομ. ς'. 2) Κοιμῶμαι ἐλίγον, ἄρχομαι τοῦ κοιμᾶσθαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος · ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν · ἢ πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμισθῶ ὀλίγον, ἐνδυναμούμαι μὲ τὸν ὕπνον Ξενοφ. * Κυρ. β', 4, 21. 3) αὐτὶ τοῦ κοιμῶμαι · ὡς, « πεπειδῶν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. »

Ἀποκοιμίζω, Μ ίσω, (κοιμίζω). Βάλλω τινὰ εἰς τὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῇ : Φέρω τινὰ εἰς ὕπνον ξεχωρίζων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλκίφρ. Α', 39. Μέσ. ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀποκοιτέω, ῶ. Κοιμοῦμαι, ἀποκατερεύω εἰς ἄλλον τόπον, ἔξω δηλ. τῆς κοίτης μου χωριστὰ ἀπὸ τῆς γυναικός μου. Παρὰ Δημοσθ. περὶ Στερ. Τραβοῦμαι μακρὰν ἀπὸ τὸν διωρισμένον τόπον τῆς φυλακῆς (ἀπὸ τὸ πόστον μου) καὶ πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ.

Ἀποκοιτος, ὁ, ἡ, (κοίτη). Ὅποιος κοιμᾶται μακρὰν ἀπὸ τὸν οἰκόν του, ἢ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Λουκιαν. Ἀποκοιτοι, εἰ ταχθέντες εἰς φρουρὰν στρατιῶται.

Ἀποκολακεύω. Λίαν κολακεύω, φθείρω τινὰ μὲ τὰς κολακείας. Ἀμφ.

Ἀποκολάπτω, Μ. άψω, (κολάπτω) κτυπῶντας · κόπτω τι ἀπό τινος, χωρίζω. θέλου κόπτω, καὶ μάλιστα τὰς πέτρας παρὰ τοῖς λιθοξόοις.

Ἀποκολλάω, (κολλάω). Ξεκολλῶ. « τῶμα διαλυόμενον καὶ ἀποκολλώμενον. » Ἀνώνυμ. παρὰ Σουιδ. ἐν Λ. Φράβιθος.

Ἀποκολοκύντωσις, ἡ, (κολοκύνθη). Μεταμόρφωσις, μεταβολὴ εἰς κολοκύθι · ἢ κατάταξις μεταξὺ τῶν κολοκυθίων. Κωμικὴ ἀποθέωσις τοῦ Κλαυδίου καίσαρος ὑπὸ τὴν μεταμόρφωσιν μιᾶς κολοκύνθης, ἢ ἀνοήτου ὑπὸ τοῦ Σένεκα συντεθεῖσα διατριβή. Δίωνος Κάσ. Ξ', 35.

Ἀποκολούω, Μ. ούσω, (κολούω). Κόπτω, παίρνω, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ γίνεται μικρότερον, κολοβόνω. Μεταφ. σμικρύνω, μετριάζω.

Ἀποκολπόω, ῶ, Μ. ώσω, (κολπόω). Κάμνω, σχηματίζω κόλπον, ἢ πτυχάς, διπλωματιάς, ἢ πολύπτυχα κοιλώματα (Ἀριστοτ. Κοσμ. Γ'. 7), ἢ κόλπον θαλάσσης.

Ἀποκολυμβάω, σω. Ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν γλυτόνω. Θουκ. Δ'.

Ἀποκομάω, ῶ. Μ. ήσω, (κομάω). Ἀποβάλλω, χάνω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἀποκομιδή, ῆς, ἡ. Μετατόπισις, τὸ ἀλλαχοῦ που φέρειν τι· καὶ φέρσιμον εἰς τὰ ὀπίσω. Θουκυδ. Α'. 137. ἐκ τοῦ μέσου ἀποκομίζεσθαι, ἐπιστροφή.

Ἀποκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ ιῶ (κομίζω). Μετατοπίζω, κουβαλῶ, φέρω τι εἰς ἄλλον τόπον, μακράν. Ξενομ. Παιδ. Ζ', γ'. Μέσ. Ἀποκομίζομαι. Ἀποκτῶ, πάλιν λαμβάνω. Οὐδετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἀπό τινος, ἀναχωρῶ.

Ἀπόκομμα, τος, τὸ, (ἀποκόπτω). Τὸ κομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι, τὸ ἀποκομμένον. Λουκιαν. « Ἀραχνίου ἀπόκομμα. »

Ἀποκομπάζω, Μ. άσω. Λίαν κομπάζω, ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου. 2) ἐπὶ χορδῶν λύρας σπά-

ζω, κόπτομαι, σκάζω μὲ βοήν. Ἐπιγρ. «Δύρες ἀπεκόμπασε χορδά.»

Ἀποκοττόω, Ἀπωθῶ μὲ τὴν κώπην, ἢ μὲ ἀκόντιον. Προκόπ. «Λοιδορούμενή τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοττώσαι,» ὅπερ ἐν Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσ. «Ἀγκύρας ἀποκοτουμένας» καίτοι. Ζήτ. Διακοτόω.

Ἀποκοπή, ῆς, ἡ, (ἀποκόπτω). Τομή, κόψιμον ἑνὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, κόντευσις· σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις. Δημοσθ. «Ἀποκοπὴ χρεῶν, τὸ σήκωμα, ἐξάλειψις τῶν χρεῶν, χρεωκοπία. Πλουτ. Λυκ. Δημ. ἐν Τιμοκρ. 2) ἀμβλυσις, ὡς, ἀποκοπὴ φωνῆς (Διοτκορ.). 3) Παρὰ Γραμμ., εἶδος σχήματος, ὅτε δηλ. ἡ τελευταία συλλαβὴ κόπτεται, π. χ. δῶ ἀντὶ δῶμα, νίφα ἀντὶ νιφάδα κτλ. Ἀριστ. ποιητ.

Ἀπόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποκομμένος, καὶ κυρ. ὁ εὐνουχισμένος, ἐκ τοῦ

Ἀποκόπτω, Μ. φω. Κόπτω τι ἀπό τινος, ἀποτέμνω, κάρη, αὐχένα, τένοντας, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως ἐν χρήσει ἐπὶ μελῶν οὐ μόνον σώματος, ἀλλὰ καὶ ἀψύχων, οἷον κλάνων δένδρου, σχοινίων πλοίου κτλ. Ἰλ. Ο, 474. «Παρῄορον ἀπέκοψε» ἤγουν ἐχώρισε τὸν πλησίον καὶ μὴ συνεζευγμένον ἵππον ἀπὸ τὸ σχοινίον, κόψας αὐτό. Ἰδὲ Ἰλ. Λ, 146, 261. Φ, 455. Ὀδ. Γ, 449. Ι, 325. Κ, 127. Ψ, 195. 2) Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω (ὡς, οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπται), κολοβόω. «Τῶν ἴχνων ἀποκόπτεται ἡ κώπη,» Σουΐδ. ἡ σκύλα χαίνει τὰ ἴχνη, ξεκόπτεται ἀπὸ τὸν τοῖχον· καὶ μετφρ. «ἀποκόπτειν ἐλπίδα,» χαίνειν· «ἀποκόπτειν γνώμην» παρ' Ἀλκιφρ. Ἐπὶ πολεμιστῶν, «ἀποκόπτειν τινὰ ἀπό τινος,» λέγεται, χωρίζω αὐτόν, διώκω μὲ βίαν ὅπλων. — Μέτοχ. κτυποῦμαι διά τινα ὑπὸ πόνου, ὅθεν, μετὰ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ κλαίω τινά. Εὐρ. Τρωαδ. «Ἐκρυφα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.» — Τὸ μέτον ἔχει καὶ τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅθεν καὶ ἀποκεκομμένη φωνή, ἡ ἀμβλεῖα.

Ἀποκορέννυμι, Μ. κορέσω (κορέννυμι). Ἀποχορταίνω, ὁλοτελῶς χορταίνω.

*Ἀποκορέω, Μ. ήσω (κορέω). Σκουπίζων παστρεύω, καθαρίζω, σφογγίζω. Ἡσυχ.

Ἀποκορσόω, ῶ, ποιητ. (κόρση) ἀντὶ τοῦ, ἀποκείρω. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀποκορυφόω, ῶ (κορυφὴ). Κάμνω τι κορυφωτόν· κυρίως, σύρω, τραβῶ, ἢ συνάζω τι εἰς ἓν καὶ σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ μίαν κορυφήν, κάμνω σουβλερόν, Πολύβ. Γ, 49. Ὁ δὲ Θεόφρ. καὶ «ἡ φλὸξ ἀποκορυφοῦται,» Μέτ. λέγει, δίκην κορυφῆς ἀναβαίνει, λήγει εἰς κορυφήν· καὶ μεταφ. ἐπὶ ὁμιλίας, συμπεριλαμβάνω, συντέμνω τὸν καθ' αὑτὰ ὑπόθετιν εἰς ὀλίγων καὶ συνοπτικῶς, ἀποκρίνομαι ἐν βραχυλογίᾳ, Ἡρόδ. Ε, 49. Ἰδὲ, κορυφόω καὶ συγκορυφόω.

Ἄποκος, ὁ, ἡ· (πόκος) Χωρὶς μαλλιά, ὁ μὴ μαλιαρός. «Ἄποκον πρόβατον,» Σουΐδ. τὸ μὴ ἔχον μαλλί· τουτέστι καὶ ἀπόκειστον, καὶ ἄκουρον, ὁ. ε. ἀκούρευτος, μὴ κουρευτός.

Ἀποκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Σηκόνω τὰ μὴ ὄντα ἐν τάξει ἀπὸ ἓν μέρος καὶ βάλλω ἄλλου εἰς τάξιν, Ὀδ. Η, 232. . . . «Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμουν ἔντεα δαιτός.» 2) ξεστολίζω, ἁρπάζω, παίρνω τινὸς τὸν στολισμόν. Μέτ. Ἀποκοσμοῦμαι, ξεστολίζομαι μόνος μου, Παυσαν. Χ, 26.

Ἀποκόσμιος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τὴν ἐρημίαν, ἐν μοναστηρίῳ, μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον ζῶν. Γρηγόρ.

Ἀποκοτταβίζω, Μ. ίσω. (κότταβος) Ἀφ' οὗ πίω, χύνω κατὰ γῆς τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτῆρι κρασίον, ὥστε νὰ προξενήσῃ ἦχον, συνήθης διατριβὴ (ἀγλεντζὲς) τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τράπεζαν. Ξεν. Ἑλλ. Β'. 3. «Τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαιτα εἰπεῖν Κριτίᾳ.» κτλ. Ζήτ. Κότταβος· παρὰ Θεοφυλάκτ. Ἐπιστ. «Τὰ ἄκρα ἀποκοττίζειν» ἐπὶ Κρωμέου, ὅστις κλαίει τὴν ἀποστέρησιν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Λέγεται καὶ ἀντὶ, ἐγκαίω, ξηρῶ, ὡς κοτταβίζω, Πολυδ. ς', 10. καὶ Ἀδ. ιε'.

Ἀποκοττάβισμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀποκουρεύω, Μ. σω. Ἀποτελειόνω τὸ κούρεμα, ξεκουρεύω. 2) ποιῶ τινα μοναχόν.

Ἀποκουρή, ῆς, ἡ· ἡ τελείωσις τοῦ κουρεύματος. 2) ἡ κουρὰ τῶν μοναχῶν.

Ἀποκούρισμος, ὁ, ἡ. Ὁ κουρευμένος, ἢ ὅστις εἶναι διὰ κούρεμα. ἑσφ. γραφὴ παρ' Εὐριπ. Ἡλέκ. 138. ἀντὶ, ἀποκούριμος.

Ἀποκουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κουφίζω)· Ἐλαφρύνω καὶ ἐλευθερόνω τινὰ ἀπὸ κακόνα βάρος, ἢ πάθος· τινά τινος καὶ ἔκτινος. Πλούτ. Περικλ. 11 «Πολυπράγμονος ὄχλου τὴν [πολιν ἀποκουφίζων.» Εὐριπ. «Παῖδ', κακῶν ἀποκούφιζειν.»

Ἀποκόψιμος, ον· (ἀποκόπτω) ἐπίθ. τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν ἢ καλὸν νὰ κοπῇ.

Ἀποκραδίζω, Μ. ίσω (κράδη). Κόπτω, παίρνω τι ἀπὸ τὴν κράδην, ἤτοι ἀπὸ τὴν συκῆν ἢ ἀπὸ τοὺς κλώνους αὐτῆς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 319.

Ἀποκραδίως, ἐ, ἡ· ὁ κομμένος ἀπὸ τὴν κράδην, ἤτοι ἀπὸ τὴν συκῆν, συκήσιος.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ· καὶ ἀποκραιπαλίζομαι (ἐκαιπίλη). Ἀποδιώχνω τὴν μέθην, ξεμεθῶ διὰ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ ἀπ' αὐτόν. Πλουτ. Ἀντων.

Ἀποκραιπαλισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἐλευθέρωσις ἀπὸ τὴν μέθην, ξεμέθυσμα. Σουΐδ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἀπαυθρακισμός.

Ἀποκραίνω, Μ. ίσω (κρῖνον). Ἀφαιρῶ, παίρνω, ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὸ κρασίον, ἡβοὺς κέρας ἀποκραίνει,» ξεβρίζώνει τὸ κέρατον ἀπὸ τὸ κρασίον, Ἐπιγράμμ. 2) Ἀποκεφαλίζω.

Ἀποκρατέω, ῶ· Κρατῶ τι στερεά· κρατῶ τι εἰς τὰ ὀπίσω, Πλούταρχ. ταυτὸν καὶ, κρατέω, ἢ, ἐπικρατέω, Ἡρόδ. Δ, 50. ἀμφ. 2) Ὑπερβαίνω· μετὰ αἰτιατ. Ἡροδτ. δ', 50, 75.

*Ἀποκρέμαμαι (κρέμαμαι). Κρέμομαι κάτω.

Ἀποκρεμάω, ῶ· καὶ Ἀττ. ἀποκρεμάννυμι, Μ. άσω, καὶ Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι). Ἀφήνω νὰ κρέμαται κάτω, ὡς αὐχένα, Ἰλ. Ψ, 870. «Πλῆκτον χορδὴν ἀπεκρέμασε,» ἐκτύπησε τὴν χορδὴν τόσον, ὥστε ἐκόπη εἰς δύο καὶ ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω. Ἐπιγράμμ. 2) Κρεμῶ ἀπό τινος, ὡς ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτός. Ἀποκρεμάομαι παῦ. «Ἡμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες, καταπᾷν βιάζηται με, μάτην ποιήσεται.» (Λουκ.)

Ἀποκρεόω, ῶ· Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) Ἀποκρεύω, κάμνω ἀποχὴν τοῦ κρέατος· ὅθεν

Ἀποκρεωσις, ως, ἡ. Ἡ ἀποχὴ τοῦ κρέατος, ἀποκρεά.

Ἀποκρήθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· Ἡσιόδ. παρ' Ἐτυμ. Μ. ὡς τὸ, κατακρήθεν.

*Ἀποκρημνίζω, Μ. ίσω (κρημνίζω)· Κρημνίζω ἀπὸ κατηγόρων κάτω.

Ἀπόκρημνος, ὁ, ἡ· κρημνώδης, κατηφορικὸς τόπος· Θουκ. ς'. «Χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὖ μάλα κειμένου· ταυτὸν τῷ, ἀπότομος.

Ἀποκριδόν, Ἐπίρ. ξεχωριστά, κατ' ἰδίαν, Γεν. (ἐκ τοῦ, ἀποκρίνω).

Ἀποκριδύνω· ταυτὸν καὶ, ἀποκρίνω· ἀμφ. Γαλ. πρὸς Γλαύκ. Β'.

Ἀπόκριμα, τος, τὸ· Ἀπόλυσις, ἄφεσις· κυρίως ὅμως, ψῆφος τοῦ κριτοῦ, ἢ κατάκριμα· Παῦλ. 2) ἐκ τοῦ μέσου· ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὅθεν

Ἀποκρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) Χωρίζω, ξεχωρίζω, βάλλω τί χωριστά· Παῦλ. χωρίζομαι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπ' ἄλλων· παῦ. ἀόρ. ἀποκρινθείς, ἀποχωρισθείς, ἀπομακρυνθείς (Ἰλ. Ε', 12, ἡ μία φορά, καθ' ἣν ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν). Ἀποκρίθηναι, ἀντὶ διακριθῆναι, ἤγουν νὰ χωρισθῶσιν ἐν τῷ ἀγῶνι οἱ μαχόμενοι διὰ μέσου τῶν αἱρετοκριτῶν ἢ διὰ ἄλλου τινὸς μέσου μεταξὺ τῶν μαχομένων (Θουκυδ. τόμ. Β', 1, Σ. 456.). Ἴδε δέ, ἀντὶ τοῦ, χωρίζομαι πρός τι μέρος, κλίνω, στρίφω, ἐκτείνομαι, «Ἀποκρίνεται τὶς τινα ἀντί, πίπτει, καταπίπτει εἰς αὐτόν, ἢ κλίνει, ἐκτείνεται, ἀποβλέπει εἰς αὐτόν, Θουκυδ. Β', 49 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ὡς παρὰ Σοφ. «ἐν δυοῖν κακοῖν ἀποκρίνειν,» ἤτοι ἀπὸ δύο κακὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἕν· 3) Ἐκκρίνω, ἀποκρίνω, διακρίνω· ὡς, «ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τί τοῦ πετούρου» (Γαλην.). 4) Ἀφ' οὗ γένῃ ἐξέτασις, ἀποδοκιμάζω τί, ἀποβάλλω· Πλατ. πολ. Γ. «Τὸν μὲν μυθοποιὸν καὶ συνεξαπάτησον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον· καὶ ἑπομένως, διὰ κρίσεως καὶ διανοίας κρίνω τινὰ ἢ καταδικάζω ὡς ἀνάξιον, ἀμέτοχον, κάμνω νὰ χάσῃ, ἀποδικάζω, π. χ. τινὰ τῆς ἐλευθερίας, τῆς νίκης, Ἀριστ. πολιτ. Ε', 12. Τὸ ἐναντίον τῷ, ἐγκρίνω· — Παθητ. Ἀποκρίνομαι 1) ὡς ἀνωτέρω, χωρίζομαι· 2) ἐξαιρούμαι, διακρίνομαι· Θεοφ. αἰτ. Φυτ. ς'. «Ὁ οἶνος ὅσην λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατώδες αὐτοῦ·» καὶ διακρίνομαι, ἀποκρίνομαι, ὅθεν, τὰ ἀποκρινόμενα, τὰ σκύβαλα τῆς κοιλίας, ἢ κόπρος· 3) οὐδ., ὡς παρ' ἡμῖν ἀποκρίνομαι, π. χ. Ἀπόκρινε, ὦ γαϊδέ (Πλατ. ἀπολ.)· καὶ Λουκ. «Τοῦτό μοι ἀπόκρινον· συνετὰ δὲ καὶ αἰτ. μέσ., ἢ πρός τι, ὡς παρὰ Πλατ. κ. Δημ. «τοῦτο, πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνομαι μάλιστα δὲ πρὸς ὑπεράπιστιν ἑαυτοῦ ἀποκρίνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 632. Σφ. 951, καὶ Θεσμ. 180. Σπανίως ἀπαντᾷ ἀποκρίνεταί μοι, παθητ. ἀντὶ δίδεταί μοι ἀπόκρισις, Πλάτ. Γοργ. Σ. 453. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 22. ὅμως, ἀποκρίνομαι, ἀντὶ θέλω ἀποκρίνω, παρὰ τοῖς Ο'. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι γνωστή, λέγει δέ ἀπ' αὐτῆς, ὑποκρίνεσθαι· Παθητικ. Ξεχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνομαι ξεχωρισμένος, ἀποβλεπόμενος, ἀποχωρίζομαι, Ἰλ. Ε', 12. «Τὼ οἱ ἀποκριθήτην, ἐναντίον ὁρμηθήτην.»

*Ἀποκρισάρειος, ὁ· πρέσβυς, ὅστις στέλλεται ἀπό τινος πρός τινα, ἵνα ὁμιλήσῃ περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ὡς ὁ παρὰ Λατίνοις Legatus, Ἰουστιν. Νοβ. ς'. «Διὰ τῶν τὰ πράγματα πρατόντων τῶν ἁγιωτάτων ἐκκλησιῶν, οὓς ἀποκρισαρίους καλοῦσιν.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ· Ξεχώρισις, διάκρισις, ἀπόδοσις λόγου, ἀπόφασις κριτηρίου ἐπὶ κρίσεως τινός· ἀπόκρισις, ἀπολογία πρὸς τὸ ἐρωτώμενον.

Ἀποκριτικός, ἡ, κόν· ὁ ξεχωρίζων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, νὰ ἀποκρίνῃ.

Ἀπόκριτος, ὁ, ἡ· ἐκλελεγμένος· ξεχωρισμένος.

Ἀποκροτέω, ῶ· (κροτῶ) Κροτῶ, ἠχῶ, ἀποκρότημα ποιῶ, ἀπτελῶ ἦχον, καθὼς μὲ τὰ δάκτυλα· Στράβ. «Ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις» ταυτὸν καὶ ἀπαλαιόω· ἰδὲ ἀποκρότημα.

Ἀποκρότημα, τος, τὸ· κτύπημα, ἦχημα· κτύπος τοῦ δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθείς, εἶτα κατακτυπήσας τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους· Ἀθήν. Β'. σελ. 530.

Ἀπόκροτος, ου· ὁ, ἡ· (κρότος) Στερεός, σκληρός, τραχύς, κυρ. ἐπὶ πολλὰ πατημένου χώματος, πράγματος ὁμαλοῦ· ταυτὸν τῷ, ἐπίκροτος, καὶ μεταφ. παρὰ Φιλ. Ζ. Κ. γ'. «Ἀποκρότου ψυχὴν ἔχοιτος ἀνδρός.» 2) Ταυτὸν τῷ, ἀπόκρημνος, κατωφερής, κρημνώδης· Κορ. Ἡλιόδ. Σ. 288.

Ἀποκρουνίζω, Μ. ίσω· (κρουνίζω) Ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ὡς ἡ πηγή, ἡ ἐκπηγάζω ἀπό τινος πηγῆς· Πλούτ. 8. Σ. 795.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ· (ἀποκρούω) Ἀποδίωξις καὶ ἡ ἐκ ταύτης διακωδίντευσις, σπρῶξιμον, κτύπημα εἰς τὰ ὀπίσω· «ἀπόκρουσις Σελήνης», ἡ ὀλιγόστευσις, φθίσις, μείωσις, ὅταν μετὰ τὴν πανσέληνον ἐλαττοῦται καὶ ὀλιγοστεύῃ· Ἀλεξ. Ἀφροδ. καὶ Ηλιόδ. Σ. 818.

Ἀποκρουστικός, κή, κόν· ὁ ἔχων δύναμιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποκρούειν, ἀποδιώκειν καὶ διακωδιντεύειν· «Ἀποκρουστικὴ Σελήνη», ἡ ὀλιγοστεύουσα, φθίνουσα σελήνη, Πρόκλ. Παράφ. 212. Ζήτ. Ἀπόκρουσις.

Ἀπόκρουστος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κτυπημένος, διωγμένος· Νικανδ. Θηρ.

Ἀποκρούω, Μ. σω· (κρούω) Ἀποδιώκω, διώχνω, κτυπῶ, σπρώχνω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) κτυπῶν ἀποκόπτω, ὡς «κοτυλίτειον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον», ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκόπη, ἐτζακίστη τὸ χεῖλος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459. — Μεσ. Ἀποκρούομαι, ὡς τὸ ἐνεργ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω, διώκω, κτυπῶ τινὰ ὀπίσω καὶ διακωδιντεύομαι, Ἡρόδ. δ', 200. η', 61. 2) ἐπὶ ἵππων, ἀποτινάζω, ῥίπτω κάτω τὸν καβαλάρην, ἢ καὶ παθητ. ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, Ξενοφ. ἱππαρχ. 3) Ἀναιρῶ, Γρηγορ. – Ἀποκρούομαι (παθ.) ἐκδιώκομαι, ὡς, «ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως» 2) κτυπῶμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνταναλλώμαι.

Ἀποκρύπτασκε, ἐπ. παρατ. τοῦ ἐπομένου, Ἡσ.

Ἀποκρύπτω, Μ. ψω· (κρύπτω) Κρύπτω τινὶ τί· (παρ' Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. α. ἀόρ. Ἰλ. Σ, 469. Ὀδ. Ρ, 286.) Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', θ'. «Χίων ἄπλετος ἀπέκρυφε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ μεταφ. κάμνω ἀόρατον, ἀφανῆ, σκεπάζω, σκοτίζω, ὡς, «Αὐτῶν αὐτὴ ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν» Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. «Τὸ δὲ ὑπερβαίνω λαμπρότητι ἢ ἄλλῳ τινὶ προτερήματι, Γρηγ. Θεολ. καὶ Βατιλ. Ὁμ. Θ'. Ἐξηγεῖται καὶ ἁπλῶς νικῶ· παρ' Ἀριστ. «Ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς». 2) «Ἀποκρύπτειν τινὰ», χαίνεσθαι ἀπὸ τὰ μάτια μου, Λουκ. ἀποκρύπτειν τί· χάνω ἀπὸ τὰ μάτια· π. χ. «ἀποκρύπτειν γῆν», ἐπὶ παραπλεόντων πλοίων, ὅταν περάσιν ἀπ' ἐμπρόσθεν γῆς τινος καὶ κατ' ὀλίγον χάνουσιν αὐτὴν καὶ δὲν τὴν βλέπουσιν· οὕτω καὶ Θουκ. Ε', 65. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐπὶ ξηρᾶς περιπατοῦντος λέγει· «Ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψαν ἡμᾶς, ἐμάκρυναν καὶ δὲν ἐφαίνοντο πλέον», ὅπερ ἡ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ κρύπτω τὴν ῥάχιν μου. – Μέσ. ἀποκρύπτομαι, ταυτόν τῷ, ἀποκρύπτω, κρύπτω ἀπό τινος τί, φυλάττω κρυφόν, ἢ ἀποστιφῶ· καὶ συντάσσ. συνήθως δυσὶν αἰτ. ὡς, «οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν» (Δημ.). «Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε» (Πλουτ. Ῥωμ.)· ἐνίοτε καὶ μὲ τὴν πρός, π. χ. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀποκρύπτασθαι (Ἰσοκρ. Βουσίρ. καὶ Πλούτ. Νουμ.)· καὶ μὲ τὴν, περί, παρά Λυσ. — Ὁ Δημοσθ. χρῆται παντοιοτρόπως τῷ Μέσῳ ὡς ἐνεργητικῷ.

Ἀποκρυσταλλόω, ῶ· (κρυσταλλόω) Κάμνω, μεταβάλλω τι διάφορον εἰς κρύσταλλον, ἀφίνω νὰ παγώσῃ· Σχολ. εἰς Ἰλ. Ψ, 281. Παθ. Γίνομαι ὅλως πάγος.

Ἀπόκρυφη, ῆς, ἡ· (ἀπόκρυπτω) τὸ νὰ ζῇ τινὰς κρυμμένος, κρύψιμον, ἢ τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψίνα, φωλεά.

Ἀπόκρυφος, ὁ, ἡ· σκεπασμένος, κρυμμένος, μυστικός, κρύφιος· καὶ νόθος, ὑποβολιμαῖος· Ξενοφ. Συμπ. Η', 11. «Οὐδὲν τούτων ἐστὶν ἀπόκρυφον πατρόθεν· τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἠμποροῦσε κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ἤτοι χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ ὁ πατήρ· οὕτω καὶ τὸ «Ἐρυπτὸν ἀφ' Ἥρας», Εὐριπ. Βάκχ. 98. «Ἀπόκρυφα βιβλία» τὰ μὴ κανονισμένα, ἤτοι ἀκανόνιστα, τὰ μὴ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναγινωσκόμενα, τὰ ὡς νόθα θεωρούμενα ἢ ὡς νενοθευμένα.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ· κρύψιμον, τὸ κρύπτειν, καὶ τὸ κεκρυμμένος εἶναι.

* Ἀποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, ἐπιν. ἀπαρ. ἀορ. β'. ἐνεργ. ἀντὶ ἀποκτανεῖν, ἐκ τοῦ ἀποκτείνω, Ἰλ., καὶ ἀποκτάμενος, ἐπ. μετοχ. ἀορ. παθ. τοῦ ἀποκτείνω, Ἰλ.

Ἀποκτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· (κτάομαι) Ἀποβάλλω, χάνω ὅ,τι ἤμουν, ὅπερ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· πωλῶ· Χρυσόστομ. Δημοκρ. Λέξις νεωτέρα.

* Ἀποκτεινείω, ἐφετ. ῥῆμα· ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτείνω, Διβαν. δ', Σ. 403.

Ἀποκτείνω, Μ. ενῶ, Ἀόρ. α'. ἀπέκτεινα· β'. ἀπέκτανον, ποιητ. ἀπέκταν, ας, α· παθητ. ἀπεκτάμην· Παρακ. ἀπέκτονα, σπανιώτερον ἀπεκτόνηκα, μὴ Ἀττ. ἀπέκταγκα· Σκοτόνω, φονεύω, θανατόνω, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 542. Λ, 154. Ζ, 414. Χ, 423. Ο, 440. Ὀδ. Π, 432. Ξ., 271. Ρ, 440., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. παρατ. καὶ τοὺς δύο ἀορ., β'. καὶ παθ.· λέγεται καὶ φαρμάκῳ κτείνειν· 2) βαπτίζω, Ἱππ. 1064. Valck. Καὶ ἐπὶ Κριτῶν, ἀποφασίζω τινὰ διὰ θάνατον· Ξενοφ. Ἀπ. Α', α', 18. Θανατόνω· «μιᾷ ψήφῳ ἀποκτείναντα». (Οἱ τύποι ἀποκτένω – κτέννω – κτονέω – κτεινύω – κτημι εἶναι ἤτοι ἀμφιβ. ἢ ἀποδεδειγμένοι ὡς σφαλεροί)

Ἀπόκτημι, ποιητ. ταυτόν τῷ, Ἀποκτείνω· ὅθεν, «νῦν ἀπέκταται πιστὸς ἑταίροις», μᾶς ἔσκοτόθη ὁ πιστὸς φίλος, Ἰλ. Ο, 437.

* Ἀποκτηνόομαι, οῦμαι· διόλου κτῆνος γίνομαι, εἰς κτῆνος μεταβάλλομαι, Γρηγ. Νύσ.

* Ἀπόκτησις, εως, ἡ· (ἀποκτάομαι) Ζημίωσις, χάτιμον· νεωτερ. λέξ.

Ἀπόκτητος, ὁ, ἡ· (ἀποκτάομαι) χαμένος ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὸν ὁποῖον εἶχε τινὰς καὶ ἔχασε, πωλημένος, νεωτ. λέξ.

* Ἀποκτίνυμι· ταυτόν τῷ, ἀποκτείνω, καὶ τῷ μὴ Ἀττ., ἀποκτινύνω· ὁ τύπος ἀποκτίνυμι εἶναι δίχα βεβαίας ἀναλογίας, ἂν καὶ ὁ Φρύν. καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ πρατιμῶσιν αὐτόν. Ἰδὲ Βουττμ. Γραμματ. β', Σ. 38. 175. κτ.

Ἀπόκτισις, εως, ἡ· (κτίζω) Μεταφύτευσις· ἀποικία, παρὰ Διον. Ἁλ. Α'. 36. καὶ Ν. 53. Τὰ χειρόγρ. ἀντὶ τούτου, Ἀποίκητις ἔχουσιν.

Ἀποκτονέω, ῶ· ἄχρηστος τύπος τοῦ ἀποκτείνω, ἐξοῦ παράγονται ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσυντ.

Ἀποκτυπέω, ω· (κτυπέω) Ἀρχιτεκτ. νὰ κάμνω τόνον, ἦχον, κτύπον, ὡς τὸ τυμπανον, ἢ ὡς τὸ φραγγέλιον εἰς τὸν ἀέρα.

* Ἀποκυβεύω, =κυαμεύω, διὰ κλήρων μὲ κυάμους ἢ διὰ ψηφοφορίας μὲ αὐτούς ἐκλέγω, Boeckh. Inscr. 76.

Ἀποκυβεύω· (κυβεύω) Παίζω, ῥίπτω τοὺς κύβους· καὶ μεταφ. κινδυνεύω, ἐμβάλλω εἰς κίνδυνον· Διόδ. Σικ. «ἀποκυβεύειν περὶ τῆς βασιλείας» 2) Διὰ κύβων ἐκλέγω.

Ἀποκυβιστάω, ῶ, Μ. ήσω (κυβιστάω)· Πίπτω κάτω κατακέφαλα, κρημνίζομαι· Ἀθην. Σ. 331. «ὅσις εἰς τὸ ὕδωρ ἀποκυβιστήσῃ, ἕως αὐτὸς πάλιν πέσῃ κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν.

Ἀποκυδαίνω· Λίαν κυδαίνω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Ἡροκλ. παρὰ Στοβ. 82.

Ἀποκυέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυέω) Γεννῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ μεταφ. προξενῶ· ἐπ. Ἰακ. Α'.

Ἀποκύησις, εως, ἡ· ἡ γέννησις, γέννα, Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 458.

Ἀποκυίσκομαι, Μέτ. ταυτόν καὶ, ἀποκυέω, ἢ ἀποκύω· Ζήτ. Κυίσκω.

Ἀποκυΐσκω, (κυίσκω) ἐνεργ. Ποιῶ, ἐνεργῶ, βοηθῶ τὴν γέννησιν, ἢ προξενῶ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου.

Ἀποκυλίζω, Μ. ίσω, καὶ, ἀποκυλιέω, Μ. ήσω, καὶ, ἀποκυλίνδω, καὶ ἀποκυλίω· Κυλίω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυλίων τι τὸ μετατοπίζω.

Ἀποκύλισμα, ατος, τό· τὸ σῶμα, τὸ ἀποῖον πρὸς τὰ κάτω ἐκυλίσθη, Λογγῖν. ΔΘ', 8.

* Ἀποκυλίω (κυλίω) ἰδὲ ἀποκυλίζω.

Ἀποκυματίζω, Μ. ίσω· (κυματίζω) Ὡς κῦμα, ἢ μαζὶ μὲ τὸν ποταμόν, ἢ μὲ τὰ κύματα σπρόχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, σύρω εἰς τὰ ἔξω διὰ τῶν κυμάτων. Πλουτ. παρὰ Διον. Ἁλ. «Ἀποκυματίζουσα τὸν ἦχον ἁρμονία», εἶναι τὸ αὐτό, ὅπερ μετὰ ταῦτα, διασαλεύουσα, λέγει. 2) Ποιῶ τι ἀνόμοιον, ἄνισον, τραχύ, ποιῶ τι ὡς κύματα, ἢ εἶναι ἄνισον. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐζωδεῖν, ἐν τῷ περὶ Φαύσ. Σελήνης.

Ἀπόκυνον, ου, τό· (κύων) φυτόντι, τὸ ὁποῖον θανατώνει τοὺς σκύλους, σκυλοβότανον. Λιν. Apocynum Cynanchum, ἢ Asclepias ἐκ τοῦ εἴδους Periploca. Λέγεται καὶ Κυνόμορον.

* Ἀποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω, ἢ κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ Παρακ. ἀποκέκυφα μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, Ἀρ. Λυσ. 1093.

Ἀποκυρατῶ, ἐκλέγω καὶ ἐπιβεβαιῶ· ἐπιγραφ. Δωρ. στλ. 14.

Ἀποκυρόω, ῶ, Μ. ώτω (κυρόω). Διατίνος κύρους, ἀποφάσεως διοικητοῦ καταλύω τί, κάμνω ἄκυρον. 2) Ἐκλέγω τινὰ ἀπὸ τὸ μέσον συναξεως τινος καὶ δίδω εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν, ὡς, «τὸ κοινὸν ἀποκυρώσω ἄνδρα τὸν ἐγγραφοῦντα.»

Ἀποκυρτόω, ῶ, Μ. ώσω, ταυτόν καὶ κυρτόω. Κάμνω τι κυρτόν, καμπυλόνω, Ἱπποκρ.

Ἀποκύρωσις, εως, ἡ (ἀποκυρόω). Κατάλυσις, ἀθέτησις, ἀναίρεσις.

Ἀποκύω· ταυτόν καὶ ἀποκυέω, ἀχρ. ἐνεστ.

Ἀποκωκύω, Μ. ύσω (κωκύω). Κατακλαίω, κατολοφύρομαι, Αἰσχ. Ἀγ. 1555. (υυ – ῡ –).

Ἀποκωλυσις, εως, ἡ· ἐμπόδιον, ἐμπόδισις ἀπό τινος. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 11.

Ἀποκωλύω, Μ. υσω (κωλύω). Ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ τί. Γεν. ὡς, «ἀποκωλύσαι τοὺς ἁμάρτωλους» (Γρηγ.)· ἐνίοτε δίχα πτώσεως, Πλατ. πολιτ. β'. «ἀποκωλύει οὐδέν», Ἡρόδ. ἀποβάλλω. Ἰδὲ κ. Ξεν. Παιδ. α', 3.

Ἀποκωφόω, ῶ (κωφόω). Κάμνω τινὰ κωφόν, ξεκωφόνω.

Ἀπολάβειον, τό, Μεσημ. παλ. σλ. 61. ὀργανάντι, δι' οὗ πιάνουσι καὶ κρατοῦσι τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας, ἢ τὸ παράγγι.

Ἀπολαγχάνω, Μ. λήξομαι (λαγχάνω). Ἀποκτῶ μέρος τινὸς πράγματος μὲ κλῆρον, λαχνόν· Ἡροδ. «Ἀπολαγχάνειν τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλοντα· 2) τὸ ἐναντίον, ὡς Ἀποτυγχάνω, δὲν λαμβάνω τι διὰ κλήρου, δὲν πίπτει λαχνός καὶ δι' ἐμὲ νὰ λάβω τι, Εὐριπ. Ἰων. 609. οὗ ἐναντίον τὸ Λαγχάνω· ἔτι ἀντὶ τοῦ, διαλαγχάνω, ἢ διανέμομαι· Σουΐδ.

Ἀπολάζυμαι· ποιητ. ἀντὶ, Ἀπολαμβάνω· Εὐριπ.

Ἀπολαιμίζω, Μ. ίσω· ταυτόν καὶ, ἀπολαιμοτομέω, Νικ. Χρονικ. ΙΔ', 2.

Ἀπολαιμοτομέω, ῶ· Κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ὡς ἀποξυροτομέω, ἐκ τοῦ

Ἀπολαιμοτόμος, ὁ, ἡ· (λαιμοτόμος) ὁ κόπτων τὸν λαιμόν· ὅμως 2) οὐδετ. ἀπολαιμότομος, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ λαιμὸς ἐκόπη· ἐστράλμ. μόντοι, ἀντὶ «Ἀπολαιμοτόμητος»· Εὐριπ. Ἑκ. 207.

Ἀπολαχαίνω· (λαχαίνω, λάσκω) ἀποτελῶ ἦχον, κτύπον, ὡς «Ἀπολαχαίνει δακτύλοισιν», κτυπῶν ἀποτελῶ ἦχον διὰ τῆς ἐποσείτεως τοῦ μέσου δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ μεγάλου σφικώδες· Ζήτ. καὶ Ἀποκροτέω· ὧδε

Ἀπολάκησις, ἡ· καὶ ἀπολάκημα· ταυτόν καὶ, ἀπόκρουσμα, ἤτοι ὁ διὰ τῶν ὀκτύλων κτύπος. Ησύχ.

Ἀπολακτίζω, Μ. ίστω· (λακτίζω) Κλοτσῶ κτυπῶ τι μὲ τὰ ποδάρια, ἀποτινάσσω, ὕπνον, Αἰσχ. Εὐμ. 136. Καθόλου δὲ, μὲ βίαν ἀποβάλλω τί, καταφρονῶ, τρόπον τινὰ κλοτσῶντάς το, παρ' Ἀρεοπαγίτῃ.

Ἀπολακτισμός, ὁ· καὶ, ἀπολάκτισμα, τό· Βλάττιμα, σπρίξιμον, ἀποδίωξις εἰς τὰ ὀπίσω μετὰ δυνάμεως. — βίου, αὐτοφονία, βίαιος θάνατος.

Ἀπολάκω· ταυτόν καὶ, ἀποφεύγομαι. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 163.

Ἀπολαλέω, ῶ· (λαλέω) Φλυαρῶ, ἁμιλῶ λήγια τοῦ ἀέρος· Λουκιαν. φλυαρῶν φανερῶ τι.

Ἀπολαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω) Παρακ. Ἀττ. ἀπείληφα, καὶ παθ. ἀπείλημμαι· Ἀόρ. α'. παθ. ἀπελήφθην· καὶ ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἀπέλαβον. Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἢ ἔκ τινος, παίρνω, δέχομαι· κυρ. λαμβάνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοί χρεωστεῖ τινάς, τὸ ὁποῖον ἄλλοι τις χρεωστεῖ νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ. «Ἀπολαμβάνω χάριτας, εὐχαριστίας διὰ τὰ πραχθέντα μοι καλά· 2) Κάμνω νὰ μοὶ δώσῃ τις ἢ κάμῃ τί, πέρνω ἀπ' αὐτόν, ὡς, λόγον (λογαριασμόν), ὅρκους. Αἰσχ. «Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ἤτοι, πάρετε ἀπ' αὐτοῦ τὸν λογαριασμόν· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. 3) πάλιν ἀποκτῶ, ξαναποκτῶ, λαμβάνω πάλιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα, ἀποκτῶ τι. 4) λαμβάνω, παίρνω ἔκ τινος, δ' ἐστι, διαλέγω, ξεχωρίζω, ξεχωριστά, ἢ ἰδιαιτέρως λαμβάνω, παίρνω, φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου. Πλατ. Ἱππ. «καὶ ἀπολαμβάνων ὁ ἀνδυχαριστότατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ· καὶ ἐντεῦθεν· 5) ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω ἀπ' ἀλλήλων (τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον)· ξεχωρίζω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ ἐμποδίζω, τὸ κρατῶ ὀπίσω, πίσω. «Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι «τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντας κτείνουσιν, Ἰώσηπ., τοὺς ἐδίωξαν καὶ ἔκοψαν μέρος ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἐμπόδισαν εἰς μίαν κοιλάδα· οὕτω καὶ τό, «Ἀπολαβεῖν τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς», σφαλεῖν καὶ κάπειτα εἰς δύο τὸ στράτευμα εἰς στενὸν τόπον. «Ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ», σφαλεῖν, κλεῖσαι, ἐμποδίζειν τὴν ἀναπνοήν. 6) Συχνάκις δὲ σημαίνει καὶ τό, ἐπιπίπτω, καταπλακώνω τινά, πίπτω τινά (ὡς καὶ τό, καταλαμβάνω)· καὶ πιάνω ἐμπρὸς ἀπό τινος, Λουκιαν. «Ἀπείληπτο τῶν κεράτων». 7) Ἐν τῷ τρέχειν σημαίνει τό, ἐμποδίζω, κωλύω, κρατῶ τινα ὀπίσω, ἀποκόπτω τὸν δρόμον του. «Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τυγχάσιν». (Πλατ. Φαιδ. σελ. 58. B. Heind.) ἤγουν ὅταν τύχει καὶ τοὺς ἐμποδίσωσιν οἱ ἄνεμοι. — Παθ. Ἀπολαμβάνομαι ἔχει τὰς σημασίας ὅλας τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, καὶ μάλιστα ἐμποδίζεσθαι, ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων. «Ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἔστιν ἀπολῃφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον», τὸ τρεχάμενον νερὸν ἐμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ ἄνεμος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τρέξιμον τοῦ νεροῦ (Ἀριστοτ.) «Ἦν που ὑπὸ ἀπιθανίας ἀπολαμβανόμεθα», (Θουκυδ.) ἐὰν ἡμεῖς ἐμποδισθῶμεν ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον, μὴ ἔχοντες ὁδηλ. ἐπιτήδειον ἄνεμον διὰ πλεύσιμον. «Ἀπειλημμένος ἐν μέσῳ», σφαλισμένος εἰς τὸ μέσον καὶ κομμένος (ξεχωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους), Θουκυδ. «Ἀπειλημμένος ἐντινι καὶ, εἴς τινι, στενοχωρηθείς, καταντήσας εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν (Ἡροδτ. θ', 70. Valck., Πλατ. Γοργ. Σ. 522. A. Heind.)

*Ἀπολάμπετος, ον· ἴδε ἀλάμπετος.

Ἀπολαμπρύνω, Μ. υνῶ· (λαμπρύνω) Λάμπει ποιῶ, κάμνω τι λαμπρόν, ἢ περίφημον. Παθ. Γίνομαι περίφημος, Ἡρδτ. α', 41. ς'. 70.

Ἀπολάμπω, Μ. ψω· Ἐκδίδω λάμψιν, ἀστράπην, σπίνας ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀντιλάμπω, ἀνταυγάζω, Ἰλ. Ζ, 295. «Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν». Ἰλ. Χ, 319. «Αἴχμῆς ἀπέλαμπεν, ὑπακ. φῶς, ἤστραπτε πάλιν ἀπὸ τὴν λόγχην. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Μέσον ἐκλαμβάνεται οὐδετέρως, ὡς, ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιοδ. ἐν Θεογ. «Χάρις δ' ἀπέλαμπετο πολλήν. Λουκιαν. Συρ. 30. «Ὁ ἡμῖν χρυσοῦ ἀπολάμπεται». Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ξ, 183. Ὀδ. Σ, 298. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐνεργ. βίπτω, ἐκπέμπω λάμψιν. Λουκ. «Αὐγὴν ἀπολάμπειν».

*Ἀπολανθάνομαι, Μ. λήσομαι (λανθάνω) = ἐπιλανθάνομαι, Λογγ. Σ. 371. Schaef.

Ἀπολάπτω, Μ. ψω· (λάπτω) Λείχω (γλείφω) ἀπό τινος, ἢ ἁρπακτικὰ καὶ μὲ ἧχον καταπίνω, χάφτω ὡς ὁ σκύλος, εἰ λύκοι καὶ τὰ ζῶα τῶν κραχάρων. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 873. «Ἀπολάψεις, ἀντὶ ἀπολαύσεις. Ζήτ. Ἀπολαύω.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ· (ἀπολαύω) τὸ ἀπολαμβάνειν· τὸ ἀπολαμβανόμενον κέρδος, ὄφελος· ἡδονή. «Ἀπόλαυσις τῆς τροφῆς». Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. ἡ αὔξησις, εὐδοκίμησις τῆς τροφῆς.

Ἀπόλαυσμα, τος, τό· ἀπόλαυσις, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυσεν, ἢ ἀπολαμβάνει τις. Πλούταρχ.

Ἀπολαυστικός, κή, κόν· ὁ εἰς ἀπόλαυσιν ἁρμόδιος· ὁ χρησιμεύων εἰς ἀπόλαυσιν· ὁ ἔκδοτος εἰς τὰς ἀπολαύσεις, ἡδονάς.

Ἀπολαύω, (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω) Μ. ἀπολαύσω (παρὰ Διον. Ἁλ. καὶ Λουκ.) συνήθ. ἀπολαύσομαι· ταυτόν τῷ μεταλαμβάνω, καὶ ἀπολαμβάνω. Λαμβάνω ἀπό τινος· ἔχω μέρος ἀπό ἕνα πρᾶγμα, ὡς «Ἀπολαύω τινός, σπαν. ἀπό τινος. Λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπὶ μὲν καλοῦ, λαμβάνω ὄφελος, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· τί τινος (Ἀριστ. Θετμ. 1008.) καὶ, τί ἔκ τινος· ἐνίοτε συντάσσ' αἰτ. καὶ γεν., ὡς, «ἀγαθὸν ἀπήλαυσ. οὐδὲν αὐτοῦ»· ἢ καὶ μόνῃ αἰτ. παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φ. γ'. ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἔχω ζημίαν βλάβην ἀπό τινος, συντ. ἀπό, ἢ ἐκ καὶ γεν. πράγματος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει τις ὄφελος ἢ ζημίαν. Ξενοφ. Συμπ. γ', 3. Bornem. Παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. 18. κεῖται ἐντελῶς. «Εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυσον». Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 873. κεῖται, «Ἀπολάψεις», ἀντὶ πάπολαύσεις», μ' ὅλον ὅτι τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀπολάπτω. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 58. «Οὐ γὰρ ἂν νῦν πρώτου οὐδὲ μεγίστου πολέμου τοῦδ' ἀπολαύσαιμεν», ἠθέλαμεν ὑποφέρει, κάμει. 2) περιπαίζω τινά, γεν. ἢ καὶ αἰτ. προσ. «Ἰκανῶς ἀπολαύσασθαί μου», ἀφ' οὗ αὐτὴ ἀρκετὸν καιρὸν μὲ περίπαιξε Πλούταρχ. «Τύχης ἀπηλαύσθην», Εὐριπ. Ἡρ. μαιν. 63. ἀντὶ, ἀπήλαυσα, ἀμφ. μέν τοι. Ὁ παρατ. καὶ ἀόρ. λέγεται διὰ τοῦ α ἀπέλαυον, ἀπήλαυσα· πλὴν παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐλέγετο καὶ ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα, τοὺς ὁποίους ὅμως τύπους τούτους ὁ Ἡρωδιανὸς ἀποδοκιμάζει· τοὐναντίον δὲ ἀόρ. μέσος ἀπελαυσάμην δὲν ἀπαντᾷ ποτε.

*Ἀπολαχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀπέλαχον ἐκ τοῦ ἀπολαγχάνω.

*Ἀπολαπίνω (λαπίνω), Διόλου λαπίνω, γυαλίζω· γράφεται καὶ ἀπολειπίνω, Διοδ. Σ. α', 28.

Ἀπολέγω, Μ. ξω (λέγω). Ἐκλέγω, διαλέγω. Ξενοφ. πείρω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ βάλλω πρὸς ἄλλο, καὶ ἀποχίζω, ἀφήνω τινὰ εἰς τὸ μέρος, παραιτῶ· ἐκλέγω τὸ χρήσιμον καὶ ἀποχίζω τὸ ἄχρηστον. Πλούταρχ. Κατ. μικρ. 4β'. 2) Κόπτω, τρυγῶ, καὶ συνάζω ἀπό τινος. 3) Λέγω τὸ οὐχί, ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω τι διὰ λόγου, λέγω ἀπό· καὶ ἐντεῦθεν, ἀρνοῦμαι, πείρω τὸν λόγον μου ὀπίσω, ξολέγω (οὐδετ.)· καὶ ἀποχίζω, δὲν δέχομαι τὸ πρόβλημα τινός· οὕτω καὶ Μέσως. Πολύβ. «Τὸν βίον ἀπολέγεσθαι, Πλούταρχ. «ἀποβάλλειν τὴν ζωήν», ἀποθνήσκειν. β) μεγάλως, δυνατὰ λέγω, κηρύττω, φανερόνω, ὅτε ἡ ἀπό εἶναι κατ' ἐπίτασιν ὡς καὶ τό, ἀποθειάζω, κ. τ. τ. — Μέσ. = ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· Πλούτ. Κατ. «Ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν αἰτησιν». Πολυβ. «Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν». 2) = ἀπαυδάω, παραιτοῦμαι τί· «ἀπελπίζομαι εἰς τι· χάνω τὴν καρδίαν, τὰς δυνάμεις, ἀπυμῶ». Αἰτιατ. ὡς «ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν». (Θουκυδ. Α'.) Τίθεται καὶ ἁπλῶς ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ παρὰ Πλουτ. Λυκ. 27.

*Ἀπολεία, ἡ (ἀπόλλυμι)· Ζημία, χάσιμον, φθορά.

Ἀπολείβω, Μ. ψω· (λείβω) Καταστάλάζει ποιῶ, καταστάζω, καταχύω, καὶ παθ. ὡς οὐδ. καταστάζω, τινός· Ὀδ. Π, 107. Ἡσ.

Ἀπόλειμμα, τος, τό· (ἀπολείπω) τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τινός, ἀπομεινάδι, πᾶν ὅ,τι ἀπέμεινεν ὀπίσω, Διόδ. Σικ.

Ἀπολειπής, ες, τό· ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιλειπής Ἱππογρ.

Ἀπολείπω, Μ. ψω· (λείπω) Ἄφιω ὑπόλοιπον, π. χ. φαγητά, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγει τις ἐκ μέσης. Ὀδ. Ι, 292. «Οὐδ' ἀπέλιπεν ἔγκατον, οὔτε τὰ ἐντόσθια ἄψησε· 2) Ἀφήνω τινὰ τόπον ἀβοήθητον, ἐγκαταλείπω, Ἰλ. Μ, 169. ἢ ἄνθρωπόν τινα, ἢ ἐγκαταλείπω μετὰ θάνατον, ὡς δοῦλον· ἐντεῦθεν ἐπὶ γυναικός, ἀποβάλλω τὸ βρέφος, καὶ ἡ ἀποβαλοῦσα, ἀπολελοιπυῖα γυνή. 3) ἀφήνω τινὰ κατόπιν μου, κυρίως ἐν τῷ τρέχειν, καὶ μεταφ. ὑπερβαίνω τινά, νικῶ, ὑστερῶ. Ἱστορ. Παναθ. «Τοσοῦτον ἀπολέλειπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τοῦ φρονεῖν, ὥστε κτ.λ. — Οὐδετ. 1) ἀπέρχομαι, Ἡρδτ. β', 14. 22. 2) Ὀλιγοστεύομαι, σπανίζομαι, ἐπὶ ζωοτροφιῶν. Ὀδ. Η, 117. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὡς, «ἤπου τι ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα», ἤτοι σπεύδων ἔλειψαν· καὶ, «τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένειν» (Ἰσοκρ. Δημον.). 3) παύω ἀπό τοῦ κά . . . μετὰ μετοχ. ὡς, ἀπολείπω ποιῶν· ἢ ἁπλῶς, παύω, βάνω τέλος, ὡς Ἰσοκρ. εἰρ. «ἔδοξεν δ' ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν». 4) Μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, γίνομαι ἀδύνατος, ὀλιγοστεύω κατὰ τὰς δυνάμεις. 5) Λείπει μοί· π. χ. «τί ἀπέλιπεν εὐδοκιμοῦντι ποίᾳ εὐτυχία τοῦ ἔλειψε; «Μή τι τριηκοσίων ἐτέων μάλα πολλὰ ἀπολείπουσιν (Ἡσιοδ.), ἀντί, τόσοι, ὥστε δὲν σοὶ ἔλειπον, δὲν ἦσουν μακρὰν ἀπὸ τῶν 30 χρόνων. — «Ἀπὸ τεσσάρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους» (Ἡροδτ. α', 60), ἤγουν, τῇ ἐλλείπουσι τρία δάκτυλα ἀπὸ τέσσαρας πήχεις, ἢ εἶχε 4 πήχεις παρὰ 3 δακτύλους· «Οὐκ ἀπολείπουσι τοῦτον ἢ τούτῳ στρατιῶται. «Τοῦτον τὰ χρήματα ἀπολείπει». — Τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς λέξεως μικρόν σημαίνει ὀλίγου ἔλειπε καὶ συντίθεται γενικῇ ἀπαρεμφ. ἢ ἀπαρεμφ.· τίθεται δὲ ἢ ἀπροσώπως, ἢ καὶ προσωπικῶς· π. χ. Μικρὸν ἀπέλιπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) «Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν (Ἰσοκρ. Ἀρεοπ.)». «Μικροῦ ἀπολιπὼν ἐκπολιορκηθῆναι (Πλουτ. Τιμολ.)».

Παθητ. Ἀπολείπομαι· Μένω ὀπίσω, κατόπιν ἄλλου, μὲ περιᾷ ἄλλος· καὶ μεταφ. εἶμαι κατώτερος ἄλλου κατά τι, καὶ συντ. γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ.· σημαίνει δὲ καὶ ἁπλῶς, νικῶμαι, ὑποπίπτω, ὑποχωρῶ. 2) ἐγκαταλιμπάνομαι· ἁρπάζομαι ἀπό τινος. Εὐρ. Μηδ. 35. Elmsl. 3) εἶμαι μακρὰν, οὐ παρών, Λουκ. πηδήσαντος ἄνδρα ἐπελείφθησαν· καὶ Ξεν. Ἀπ. δ', 1, 40. «Καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰμή τι ἀναγκαῖον εἴη, ὅ. ε. δὲν παρεμερούσιεν ἀπὸ τὸν Σωκράτην κ.τ.λ. Ἐξηγεῖται καὶ διὰ τοῦ, καταστε-

ὥστε νὰ ἀποκτήσω, μάθω, καταλάβω τί = ἐφικέσθαι· π. χ. Ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς (Δημοστθ.), παιδείας (Ἰσοκρ.). »Πολὺ λίαν ἀπολέλειπται τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, ἤτοι πόρρω τῶν ἐκείνου ἔργων ἦν, δὲν ἐδυνήθη νὰ περιγράψῃ τὰς πράξεις ἐκείνου. 4) = λανθάνειν τινά τι, δὲν ἐξεύρω. 5) Μικρὸν ἀπολείπομαι, ἢ ἀπολείπεται τοῦ . . . ἀντὶ ὀλίγου λείπει, ὡς τὸ ἐνεργ.

Ἀπολειτουργέω, ῶ (λειτουργέω)· Τελειόνω τὴν λειτουργίαν, τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἀντωνῖν. Γ. 22. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Ἀπελειτάργησας. 2) Ἐξοδεύω ἐκ τινος (ἐκ τῆς ἰδίας μου περιουσίας) εἰς ἀρχήν, ἀξίωμα, Διογ. Λ. γ', 49.

Ἀπολείχω, Μ. ξω· (λείχω) Ἀπογλείφω, ξεγλείφω, γλείφω τί μὲ τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος καὶ παστρεύω.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ· (ἀπολείπω) Ἄφεσις ὑπολοίπου τινος, παραίτησις, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἄφησις, ἢ παθητ. τὸ νὰ μείνῃ τινὰς ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Δημοστθ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, μείωσις, ὀλιγόστευσις, ὡς »Ἀπόλειψις σελήνης. Ἀριστοτ. 3. »Ἀπόλειψιν γράφεσθαι πρὸς τὴν γυναῖκα», παραιτεῖν τὴν γυναῖκα καὶ χωρίζεσθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀναφέρειν εἰς τὸ κριτήριον τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. »Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γραφόμενον ἀπόλειψιν», (Πλούταρχ.) παραίτησιν δηλ. καὶ χωρισμόν.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀπολέγω) ἐκλεκτός, διαλεγμένος, ἐξαίρετος.

Ἀπολελεγμένως, ἐπίρ. ταυτὸν καὶ, ἀπηλεγέως. Ἡσύχ.

Ἀπολελυμένως, ἐπίρ. ἀπολυμένα, ἐλεύθερα, ἐκ τοῦ, ἀπολύομαι. 2) ἀπολύτως, Γραμμ.

Ἀπολέμητος, ὁ, ἡ· (πολεμέω) ὅποιος δὲν ἐπολεμήθη, ἀδύνατον νὰ πολεμηθῇ. Πολυβ.

Ἀπόλεμμα, τος, τό· (ἀπολέπω) τὸ ἐγλαρμένον, ξεφλουδισμένον, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ λέπους· = ἀπολέπισμα.

Ἀπόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀπτόλεμος (καὶ ἐπίρ. ἀπολέμως) χωρὶς πόλεμον, ὁ μὴ πολεμῶν τινα· εἰρηνικός· καὶ ὁ ἀνεπιτήδειος εἰς πόλεμον (ὡς οἱ γέροντες καὶ ἀπόμαχοι), ἢ ἀγύμναστος. 2) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις, ἀκαταπολέμητος, Ξενοφ. — »Πόλεμος ἀπόλεμος», λέγεται πόλεμος ἄνισος, ὅστις ἔφερε δυστυχίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ, να γένῃ, Αἰσχ. Περσ.

Ἀπολεοντόω, ῶ· (λέων) Μεταμορφόνω ἢ μεταβάλλω εἰς λέοντα.

Ἀπολεπίζω, Μ. ἰσω· ταυτὸν καὶ, ἀπολέπω· ὅθεν

Ἀπολέπισμα, τος, τό· ταυτὸν καὶ, ἀπόλεμμα, καὶ λέπος.

Ἀπολεπτύνω, Μ. υνῶ· (λεπτύνω) Κάμνω τι λεπτόν, διόλου λεπτύνω, κάμνω σουβλερόν, μυτερόν· σμιρύνω.

Ἀπολέπω, Μ. φω· (λέπω) Ἐκβάλλω τὸ δέρμα, τὴν φλούδαν (τὰ λέπος), τὸ ξεφόλοιον, τὰ λέπια τινός, ξεφλουδίζω. Εὐριπ. Κυκλ. 236. »Μάστιγι τὸν νῶτον ἀπολέπειν», ξεφλουδίζειν ταῖς πλῆξαις μὲ τὴν μάστιγα. »Ἀπολεψέμεν οὔατα», Ἰλ. Φ, 466., ὅπου ἄλλοι ἀνέγν· ἀποκοψέμεν. Ζήτ. ἐν τῷ, ἐπιλέπω.

*Ἀπολεσίοικος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπολλύων τὸ οἰκεῖον δι' ἀσωτείαν.

*Ἀπολέσκετο, Ἐπ. γ'. ἐν. ἀόρ. β'. μέσ. ἀντὶ, ἀπώλετο (ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι), Ὀδ.

Ἀπολέσκω, Ἰωνικ. ταυτὸν καὶ, ἀπολύω.

Ἀπολευκαίνω, υνῶ· (λευκαίνω) Ἀσπρίζω, λευκαίνω διόλου, Ἀθήν.

Ἀπολήγω, Μ. ξω· (λήγω) ποιητ. ἀπολλήγω διὰ τὸ μέτρον. Παύω, παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ Γεν. ἀλκῆς, μάχης, πομπῆς (Ὅμηρ. Ἰλ. Φ, 577. Η, 263. Ὀδ. Ν, 151.· παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω τί, μετὰ μετοχ. Ἰλ. Ρ, 565. Ὀδ. Τ, 166. 2) = παύω, ἀποπαύω, Ἀπ. Τ. ἢ, λήγω, τελειόνω, Ἰλ. Ζ, 149. »ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει». Ἀριστ. »εἰς ἓν ἀπολήγειν».

Ἀπολληνέω, ῶ· Ἰων. Ζήτ. Ἀπολαικέω. Ἡσύχ. καὶ Σουιδ.

Ἀπολληνυδίζω, Μ. ἰσω· (ληνυδίζω) Παίρνω, ἀφαιρῶ τὸ ληκύθιον (ἰδέ, ληκυθος), καὶ μεταφ. ἐπὶ λόγου, ὑστερῶ αὐτὸν παντὸς ῥητορικοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἀπόλληξις, εως, ἡ· (ἀπολήγω) τελείωσις, παῦσις, τὸ τέλος.

Ἀπολῃρέω, ῶ· (ληρέω) Πράττω ἀστόχαστα, κάμνω σφάλμα, ἢ μωρίαν τινά· φλυαρῶ. Δημοστθ. »Ἀπελῃρηκέναι τι καὶ ἡμαρτηκέναι».

Ἀπόλῃψις, εως, ἡ· πάρσιμον, δέξιμον· τὸ δέχεσθαι, πέρνειν· 2) τὸ πιάνειν, ἐμποδίζειν κ. τ. τ. Ζήτ. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολιβάζω, Μ. ξω· (λιβάζω) (Ἀριστοφ. ὄρνθ. 1467. »Οὐκ ἀπολιβάζειν»; »δὲν θὰ φύγῃς; δὲν θὰ λείψῃς ἀπ' ἐδῶ; ἢ δὲν θὰ χρημετισθῇς ἀπ' ἐδῶ»; Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λιβάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λιβάξει, ἀποῤῥύψῃ, ἀποφθείρει· καὶ ἔτι, ἀπολειβράξαι, ἀπολίψαι, ἐνιωτίσαι· ἄλλοι, ποῤῥωτέρω ἀπολθεῖν· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας χρῆται ὁ Ἀριστοφ. τῷ, ἀπολιτεργίζειν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, λιβάσεις, σοβήσεις, φθαρεῖς, ὄθεν) σημαίνει ἡ λέξις τὸ, κρυφίως, ἢ ταχέως φεύγειν ἀπό τινος. 2) Ἀπομικρύνω τί ὀλίγωρα· κυρ. σταλάζω, ῥέω μέ ὀρμήν.

Ἀπολιγαίνω, Μ. ανῶ· (λιγαίνω) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 967. »Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ, θορυβῇ, ἢ εἴσω βοᾷ· καὶ Ἡσυχ. δὲ ἀντὶ τοῦ, εἴσω ἀποτρέχειν, ἀποφεύγεσθαι, καὶ κατὰ τὸν Ἐτυμ. ἀντὶ τοῦ, παραφθέγγεσθαι, καὶ βιάζεσθαι· ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τὸ, ὁμιλῶ πολλὰ καὶ φωνάζω, προξενῶ δι' αὐτῶν σύγχυσιν καὶ κρότον. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ αὐλοῦ αὐτὸ, παίζειν, αὐλεῖν· »Ἀπολιγαίνειν αὐλῷ».

Ἀπολιθόω, ῶ· (λιθόω) Μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς πέτραν· ὅθεν

Ἀπολίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς πέτραν μεταμόρφωσις· Ἀθήν.

Ἀπολιμπάνω. Ἰωνικ. ταυτὸν καὶ, ἀπολείπω. Πλούταρχ.

Ἀπολινόω, ῶ· (λινόω) Δένω τι μὲ λινάρι, ἤτοι μὲ κλωστὴν διὰ νὰ πέσῃ, = λινόω. Παῦλ. Αἰγ. 177, 36.

Ἀπολίνωσις, εως, ἡ· τὸ δέσιμον μὲ ῥάμμα λινοῦν = λίνωσις.

Ἀπολιορκητος, ὁ, ἡ· (πολιορκέω) μὴ πολιορκημένος, ὅποιος δὲν ἐμπορεῖ νὰ πολιορκηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Στράβ. ΙΒ'. Σ. 834.

Ἀπόλις, οὐδ. ι, γεν. ιδος, καὶ εως, Ἰων. ιος, δωτ. ἀπόλι, Ἡρόδ. η', 61. (πόλις) Χωρὶς πόλιν, ὁ μὴ ἔχων πόλιν, ἐπομένως πατρίδα, πολιτείαν, Φρυν. Σ. 606. Lobeck. 2) Πόλις ἄπολις, μία πόλις χωρὶς πόλιν, ἤγουν, πόλις δυστυχὴς, κατηφανισμένη, ἢ δίχα στερεοῦ συντάγματος καὶ πολιτεύματος, Αἰσχ. Εὐμ. 451. Πλατ. πολιτ. ς'. 3ῃ Ὁ μὴ πεπολισμένος, βάρβαρος, ἀμαθὴς, ἀπολίτευτος. Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Ἀπολισθαίνω, καὶ ἀπολισθάνω, καὶ ἀπολιτεύω, καὶ, ἀπολίσθω, Μ. σθήσω (ὀλισθαίνω). Γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, δὲν μένω κρεμάμενος· καὶ μεταφ. διαφεύγειν, ὡς »Ἀπολισθ. τῆς μνήμης». Ἀλκίφρ. Γ', ιά.

*Ἀπόλιστος, ον = ἄπολις, ποιητ.

Ἀπολιτεργίζω, Μ. ἰσω· (λιτεργίζω) Ταχέως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1253. Ζήτ. καὶ ἀπολειτουργέω. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἔχουσι, Λιτεργίζειν, ὀξύνειν, τρεχάζειν, ταχύνειν· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 561.

Ἀπολίπευτος, ὁ, ἡ· (πολιτεύομαι) Ὅποιος δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, ὁ ἀμέτοχος τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὅποιος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς διοικητὰς τῆς πόλεως· 2) ὅποιος δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ διοικῇ τὰς τῆς πόλεως ὑποθέσεις. Παρὰ Πλουτάρχ. »Ἀπολίπευτοι λέξεις», καὶ, λόγοις, εὑρίσκεις μὴ κατὰ λήθει, καταληπτὰ τῷ λαῷ· καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. »Ἀπολίπευτα καὶ ἀκοινώνητα», τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸ πλῆθος, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὁ κοινὸς λαός, ἢ τὰ μὴ δημοσιευόμενα, φανερούμενα εἰς τὸν κοινὸν λαόν. »Βίος ἀνέξοδος καὶ ἀπολίτευτος» (Πλούταρχ.), ζωὴ τραβηγμένη, ἰδιωτική, μηδὲν μέρος ἔχουσα εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν· »ἔθνη ἀπολίτευτα», τὰ μὴ δυνάμενα νὰ σχηματίσωσι καθ' αὐτὸ πολιτείαν· 3) μὴ πεπολισμένος, μὴ πολιτευόμενος· ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ὅποιος δὲν ἐξεύρει τὸν κόσμον, χωριάτης.

Ἀπολίτης, ὁ (Θεόπομ. παρὰ Πολυδ. Γ'.) = ἄπολις, παύσας ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι πολίτης. Ἀμφ.

Ἀπολιτικός, κὴ, κόν· ἀνεπιτήδειος, ἀνάξιος διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, μὴ πολιτικός· καὶ ἐξηρτῶς, ὅποιος δὲν ἀνήκει, δὲν τεριάζει εἰς δημοκρατικὴν διοίκησιν.

Ἀπολιχμάω, ῶ, Μ. ήσω· (λιχμάω) Ἀπογλείφω, ταυτὸν καὶ Ἀπολείχω, Ἰλ. Φ, 123. »Αἷμ' ἀπολιχμήσουσιν».

Ἀπόλλυμι, καὶ, Ἀπολλύω, Μ. ἀπολέσω, ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀπολέσσω, Ἀττ. ἀπολῶ. Ἀόρ. ἀπώλεσα, ποιητ. ἀπόλεσσα. Παρακ. ἀπόλεκα, Ἀττ. ἀπολώλεκα. Ὑπερσυντ. γράφεται περὶ τοὺς ἱστορ. καὶ ῥήτ. ἐτέ μὲν ἀπολώλει, ὁτὲ δὲ ἀπολώλει, Θουκυδ. δ', 133. ς'. 27. Θεοδοσ. σχολ. 247. κτ. Göttl. — Μεσ. ἀπόλλυμαι. Ἀόρ. β'. ἀπωλόμην (ὀλλυμι, ὄλωμ.). 1) Ἀφανίζω, φθείρω· φονεύω, σκοτόνω, παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ κυρ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ φονεύειν ἐν μαχῇ· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφανίζειν, χαλᾶν, ὡς, Ἴλιον (Ἰλ. Ε, 648). 2) χάνω, ζημιῶ, τέσον ἐπὶ πραγμάτων, ὡς, »στυγνὸν ἦμαρ (Ὀδ. Α, 354.) ο. ε. τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς, ὅταν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μάλιστα τοὺς ὁποίους ἔχασέ τις διὰ τὸν θάνατον, παρ' Ὁμ., ὅστις συχνότατα τὸ, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, συνάπτει, ἀντὶ, χάσειν τὴν ζωὴν μὲ βίαιον τρόπον. — Μέσον Ἀπόλλυμαι (εἰς τὸ ὁποῖον σπάνιον κατὰ τὴν σημασίαν καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. ἀπόλωλα) σημαίνει 1) χάνομαι ὑλικῶς, ἀποθνήσκω, ὡς ἀπωλόμην δύστηνος· ἀπέλωλας, ἔχάθης. Παρ' Ὁμ. ἐνίοτε μὲ τὴν αὐτ. ὀλέσσαι, μόρον ἀπολέσθαι, Ὀδ. Α, 166. Ι, 308. καὶ, ἀπ' αἰῶνος ὀλέσθαι, ἀντὶ πάσχω, ἀποθνήσκω θάνατον, χάνω τὴν ζωήν (Ἰλ. Ω, 725)· λέγεται δὲ καὶ ἁπλῶς αὐτὸ, καταντῶ εἰς ἀπώλειαν, ἢ συμφοράν, Ὀδ. Β, 27. — Συνήθης τύπος κατάρας εἶναι παρ' Ὁμήρῳ, ἀπολείμην, οιο, οιτο (νὰ χαθῶ κτ.) καὶ μετὰ τοῦ ὄφρα, ἢ, ὡς. — Ἀπόλωλον αὐτὸ, ἀπόλωλα, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1212. 2) Χάνομαι, ἀφανίζομαι, φθείρομαι· καὶ ἐν ἀορ. μὴ ὑπάρχειν πλέον, Ὅμ. — Ὕδωρ ἀπόλεσκετο (Ὀδ. Λ, 586), αὐτὸ ἐχάθη, ἔγινεν ἄφαντον τὸ νερόν, ἐπὶ τοῦ Ταντάλου. »Καρπὸς ἀπόλλυται» (Ὀδ. Η, 117), ο. ε. ὁ καρπὸς ἀρχινᾷ νὰ ὀλιγοστεύῃ. »Τῖτος ἀπόλωλεν» (Ἰλ. Β, 186), δηλ. ἦτον εἰς μάτην, ἀνωφελής. 3) Καθίλου, εἶμαι δυστυχής, ἢ ταλαίπωρος, Ἀριστ. Εἰρ. 355. Ἡ τιμήσις εἶναι παρ' Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν λέξιν μάλιστα συχνή, καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ πρόθεσις ἐπιτάττεται, Ὀδ. Ι, 534. Ἰδὲ καὶ ἄλλα

παραδείγματα περὶ τῶν ἀνωτέρω, Ἰλ. Δ, 433. Θ, 90. καὶ 270. Ε, 852. Ξ, 142. Σ, 107. Ὀδ. Μ, 350. Ι, 534. Τ, 81. Α, 47.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Θεός τις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅστις καὶ Φοῖβος λέγεται, υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λητοῦς, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς κατὰ μὲν Ἰλ. Δ, 101. ἐν Λυκίᾳ, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἀπὸ Ὅμ. ὕμν., ἐν Δήλῳ, μὲ πολλὰ μακρᾶς, κυματιζομένας τρίχας κεφαλὴ, παντοτεινὰ νέος καὶ ἐπομένως προστάτης τῆς νεολαίας (Ὀδ. Τ, 86.). Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἔμφορες τῆς μαντικῆς, ὁ καθ' αὐτὸ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς· καθὼ τοιοῦτος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς (Ἰλ. Α, 603.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τῆς Τοξευτικῆς, ἐπομένως, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἑκατος, ἑκατηβόλος, κτλ. Ἄνδρες, ὅσοι ἀποθνήσκουσι φυσικὸν, ὀξὺν θάνατον, τοξεύονται καθ' Ὁμηρον ἀπὸ τὰ ἥπια τοῦ βέλη, ὡς αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος (Ἰλ. Α, 48. κτ.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τοῦ λοιμοῦ, ἤτοι τῆς παυώλους, ὅστις στέλλει τὸ θανατικὸν μὲ τὰ βέλη του· ἰδὲ Φοῖβος καὶ Σμινθεύς. Ἐν Ἰλιάδι λέγεται ὡς βοηθὸς τῶν Τρώων, μάλιστα δὲ τοῦ Ἕκτορος. Ἦτις θεὸς τοῦ Ἡλίου ἐθεωρεῖτο μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον, πρὶν Αἰσχύλου βέβαια ὄχι· οὗτος δὲ συγχέει σχεδὸν τοῦτο τὸ ὄνομα μὲ τὸ, ἥλιος, διότι λέγει (Θηβ. 843.) ὡταν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνα, τὸν ἀλιον.» — Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἐκ τοῦ, ἀπόλλυμι, καθὼ θεὸς τοῦ λοιμοῦ καὶ τοῦ θανάτου· ἰδὲ δὲ καὶ ἄλλην κομψοτάτην παραγωγὴν παρὰ Πλουτ. Τ. Β'. Σ. 394. A. Jrel. (υ——, ὡς τόσον, ὁ Ὅμ. ἔχει πολλάκις ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν).

Ἀπολλωνίσκος, ὑποκορ. μικρὸς Ἀπόλλων, μικρὸς ψυθυρὸς παρ' Ἀθην.

Ἀπολλώνειον, καὶ, Ἀπολλώνιον, τὸ· ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολογέομαι, Μ. ήτομαι, Ἀποδ. μέσ. (λόγος) Δίδω ἀπολογίαν εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, διαυδεντεύομαι, ἀθωόνομαι· ἔτι δὲ καὶ ἄλλους διαυδεντεύειν, τινὶ ὑπέρ τινος (Ἡρόδοτ.)· σπανιώτερον μετὰ αἰτ. 2) Ἀναφέρω τί εἰς ἀπολογίαν, διαυδέντευσιν, μετὰ αἰτ. Πλατ. — Παρεκτός τοῦ ἀόρ. ἀπελογήσατθαι ἀπαντᾷ καὶ ὁ παθητ. ἀόρ. ἀπελογήθην παρ' Αἰτιφ. καὶ Πολυβ. Elmsl. καὶ Εὐρετ. Βακχ. 41. A. Bekk. 1. Σ. 82. ὅθεν

Ἀπολόγημα, τος, τὸ· ἀπολογία, διαυδέντευσις· κυρίως ἐν ὀρθρῳ ἀπολογίας, ἀθώωσις εἰς ἓν μέρος· τὸ δὲ ὅλον λέγεται ἀπολογία.

Ἀπολογητικὸς, κὴ, κὸν· ὁποιος ἀπολογεῖται, ἢ ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἀπολογίαν καὶ διαυδέντευσιν.

Ἀπολογία, ας, ἡ· ἀπόκρισις μὲ λόγον ἢ ἐγγράφως, διαυδέντευσις, τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, μετ' ἀποδείξεως ἀντιλέγων εἰς τὰς καθ' ἑαυτοῦ κατηγορίας.

Ἀπολογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι (λογίζομαι) Λογαριάζω, κρατῶ, δίδω, κάμνω λογαριασμόν. «Καὶ τ' ἄλλα ἐποικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν.» Ξενοφ. μετὰ αἰτιατ. «Ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ.» Αἰσχίν. «Τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα» Ξενοφ. Οἰκ., αἱ ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον λογαριασμένα· ζωοτροφίαι· καὶ ἐντεῦθεν 2) μεταφ. παρὰ Δημοσθ. «Βούλομαι ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν», ἐγὼ θέλω παρομοίως ἀπαριθμήσει, καὶ ἀποδείξει εἰς ἐσᾶς· ἤτοι θέλω σᾶς δώσει, δείξει, παραστήσει σωστὸν λογαριασμὸν, σωστὴν πληροφορίαν. Ὁ αὐτ. «Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀφεῖσθαι ὑμᾶς·» αὐτὸς ἐλογάριασεν, ἀπεφάσισε καὶ εἶπε προτήτερα, ὅτι κ. τ. λ. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πολύβ. ταύτην τὴν λέξιν, καθὼς καὶ τὸ, ἀπολογισμὸς, συχνάκις μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς διηγοῦμαι, δίδω σωστὴν πληροφορίαν μετὰ λόγου περί τινος· κατὰ τάξιν ἐκτίθημι, σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διεξέρχομαι· κ. τ. τ. μετὰ αἰτιατικ., ἔτι δὲ μετὰ τῆς, περὶ, καὶ γενικ. Ὁ Σουϊδ. ἀναφέρει καὶ τὸ ἐνεργ. Ἀπολογίζω.

Ἀπολογισμὸς, ὁ· Λογαριασμὸς, τὸ λογαριάζειν, κρατεῖν λογαριασμόν, καὶ ὁ λογαριασμὸς, ὅστις ἐδόθη ἀπὸ τοὺς διοικητάς. Ἀριστοτ. Πολ. ς. 8. ὅπου νῦν, ἐπιλογισμὸς, κεῖται· 2) τὸ βιβλίον τοῦ λογαριαστοῦ, κατάλογος, κατάστιχον, διφθέρι. 3) Ἀπολογία, ἤτοι ἔκθεσις τῶν αἰτίων, διατί οὕτως ἔπραξε τινὰς καὶ οὐχὶ ἀλλέως. Ἰδὲ καὶ τὸ ἀνωτέρω.

Ἀπόλογος, ὁ· (λόγος) διήγησις. «Ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος,» (Πλάτ. Πολ. Γ. καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. ις.) ἢ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ περὶ τοῦ Ἀλκινόου διήγησις. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, μακρὰ διήγησις· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν οὕτω καὶ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, ἀπολογισμὸς, ἤτοι κατάστιχον· καὶ ἀντὶ, ἀπολογιστὴς, ὁ λαμβάνων λογαριασμόν.

*Ἀπολοίατο, 3 πρόσ. πληθ. εὐκτ. ἀορ. β'. μέσου. Ἰων. ἀντὶ, ἀπόλοιντο, ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι, Ὀδ.

Ἀπόλοιπος, ὁ, ἡ· (λοιπὸς) ἐπίλοιπος, ὁ ἀναπολειφθείς, ὁ ὀπίσω ἀφημένος ἔκ τινος.

Ἀπολολύζω, Μ. ξω. Δίαν. ὀλολύζω, ψωναίζω, κλαίω μεγαλοφώνως. Ζήτ. ἀνολολίζω.

*Ἀπολοξόω, ῶ. Δεύτ. λοξὸν ποιῶ, συγκάμπτω, στρεβλόω. Ζήτ. Λοξός.

*Ἀπολοπίζω, Μ. ίσω = ἀπολεπίζω.

Ἄπολος, ὁ, ἡ· (πόλος) = ἄστροφος, ἀκίνητος. Ἡσύχ. μεταφ. βαρύς.

Ἀπέλουμα, τος, τὸ· (ἀπολούω) τὸ ἀκάθαρτον νερόν, τὸ ὁποῖον μένει μετὰ τὸ λούτισμον. (Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰπ. 1398.), ὡς καὶ τό, κάθαρμα.

Ἀπόλουσις, εως, ἡ· ἀπολούσιμον, πλύσιμον.

Ἀπολούω. Ἰλ. Φ, 455. ἀνέγνωσαν τινές· «...ἀπολουσόμεν οὔπαν· ταυτὸν καὶ κολοβόω, ἐκ τοῦ, Λοῦσος, κολοβὸς, κατὰ γλῶσσ. παρὰ Κυπρίοις, ὅπου ἄλλοι, ἀπολεψόμεν, ἀνέγν.

Ἀπολούτριος, ὁ, ἡ. Ἀποπλυθείς. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ιζ. 11. «Τοῖς ἀπολουτρίοις, ὑπακουομεν ὕδασι, τὰ ἱερὰ, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ ἐλούσθησι.

Ἀπολούω, Μ. σω. Λούω, πλύνω, πλύνων καθαρίζω, παστρεύω. Μέσ. Ἀπολούομαι, λούομαι εἰς τὸ λουτρὸν, πλύνομαι, παστρεύομαι, Ὀδ. Ζ, 219. «οὔφρ' ἐγὼ ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαιι, διὰ νὰ ξεπλύνω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἀπολοφύρομαι, Μ. ῦροῦμαι· (ὀλοφύρομαι) Θρηνῶ, κλαίω τί μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμούς, π. χ. τὴν συμφορὰν μου· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, ὡς καὶ τό, ἀπαλγέω. (Θουκυδ. Β'. (ε)

Ἀπολοχμόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι = λοχμόω. Βλαστάνω, ἐκβάλλω βλάστους, χαμοκλαδία (γίνομαι ὁρμάνι). Θεόφρ. Φ. ἱς. Θ'.

Ἀπολυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Ἀποδ. μέσ. (Λυμαίνομαι) «Διαπαρίζω τὰς ἀκαθαρσίας, ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω, Ἰλ. Α, 313. 314. μάλιστα δὲ ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, μὲ ἐξιλαστικὸ, μεταφορικὸ λουτρὸ καθαρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ κηλῖδα τινὰ, ἁμαρτίαν· 2) λέγω λυμαίνομαι, κατὰ πολλὰ βλάπτω, ἀφανίζω. ὅθεν

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ. Φθορεὺς, ἀφανιστής. Ὀδυσ. Γ, 220. «Δειτῶν ἀπολυμαντῆρα, ἐπίτινος, ἢ παρασίτου, ὅστις γλείφει ὑπὸ πείνης τὰ ταλήρια, τρώγει ὅ,τι μένει εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀπολυπραγμόνητος, ὁ, ἡ· (πολυπραγμονέω) ἀφρόντιστος, ὁποιος δὲν ἐξετάζει, πολυπραγμονεῖ, περιεργάζεται τὰ ξένα πράγματα, τὸν ὁποῖον δὲν μέλει διὰ ξένας ὑποθέσεις. (Κύριλ. Ἀλεξ.), ἢ ὃν οὐ δύναταί τις πολυπραγμονῆσαι, ἀνεξερεύνητος.

Ἀπολυπραγμονήτως, ἐπίρ. ἀφροντίστως, ἀπεριέργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. = Ἀπολυπραγμόνητος. Δίτων. Α', ε'.

Ἀπολύσιμος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ ἀφεθῇ. (ῡ) Ἀντιφ. Σ. 700.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ· (ἀπολύω) διάλυσις, ἄφεσις, ἐλευθέρωσις, καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἀντὶ τοῦ, ἀναχώρησις. Διογέν. Λαέρτ. ἢ ἐντεῦθεν ἔξοδος, ἀνάλυσις, ἀποδημία. Χρυσόστομος. 2) Ἄδεια τοῦ ἐξελθεῖν· ὅταν δηλ. τελειώσῃ ὁ σκοπὸς συνάξεως τινος καὶ καθεὶς ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του· λύσις τῆς συνάξεως. Ἐκκλησιαστ. ὅθεν

Ἀπολυτίκιον, τὸ· τροπάριον, ψαλλόμενον κατὰ τὸν καιρὸν ἢ ὀλίγον πρὶν τῆς ἀπολύσεως. Ἐκκλησ.

Ἀπολυτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ μετὰ χαρᾶς ἀπολύων, ἐλευθερόνων, κλίνων εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἐλευθερόειν, ἀπολύειν. «Ἀπολυτικὴ γραφή. Γράμματα ἀπολυτικά», τὰ διδόμενα παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τινα τῶν ἱερέων, ἀδείας χάριν, ὅταν μέλλῃ νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἄλλον τινὰ τόπον. Βαλσαμ. ια'. Κανὼν τῆς ἐν Χαλκιδ. Συνόδου καὶ ιζ'. τῆς ἐν Τρούλλ.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἀντὶ τοῦ, κλίνω εἰς τὸ νὰ ἀπολύσω, ἀθωώσω, ἢ ἐλευθερώσω τινά. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'.

Ἀπόλυτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) Ἀπολυθείς, ἀθωωθείς, ἢ ἐλευθερωθείς. Τὸ ἀπόλυτον, = ἀπολελυμένον, τὸ θετικὸν τῶν ἐπιθέτων, παρὰ Γραμμ. Ἰδὲ ἀπολύω· 2) παρὰ ὑστερ. Φιλολ. ἀπόλυτος, ἀόριστος· καὶ παρὰ ῥήτορ. ὄλυτος, ἀτελὴς, ἀτελείωτος.

Ἀπολυτρόω, ῶ. Μ. ώσω. (λυτρόω) Ἐλευθερόνω διὰ λύτρων, ἐξαγοράζω, ἢ ἀφίνω τινά, ἀπολύω, ἀφ' οὗ πρῶτον λάβω χρήματα διὰ τὴν ἐξαγοράν. Λουκιαν. Μέσ. Ἀπολυτροῦμαι, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ· ἀπόλυσις, ἐλευθέρωσις διὰ λύτρων, ἐξαγόρασις. 2) τελεία ἐλευθερία καὶ ἀπαλλαγὴ πάντων τῶν κακῶν. Θεοφύλακτ.

Ἀπολύτως· ἐπίρ. μὲ ἀπόλυτον τρόπον· ἢ, ἀορίστως.

Ἀπολύω, Μ. ύσω· (λύω) Δίνω, λύων χωρίζω τί, τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένον, κλωμένον· συντ. αἰτ. καὶ γεν. Ὀδ. Γ, 392. Μ, 420. Φ, 46. Ἐν γένει δέ, ἀφήνω ἐλεύθερον, συγχωρῶ, ἐλευθερόνω, γλυτώνω τινὰ ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς, ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ γάμου, ἢ ἐνώπιον κριτηρίου ἀθωόνω. Ἰλ. Κ. «Εἰ μὲν γάρ κέτε νῶν ἀπολύσομεν, ἀντὶ τοῦ λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν. Κυπάρ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 6. «Ἀπολύω ὑμᾶς τῆς αἰτίας·» καὶ, «Ἀπολύειν τὴν γυναῖκα», ἀντὶ τοῦ, ἀφήνειν, χωρίζειν. (Ἐν τῇ Διαθ. εἶναι πάντοτε τὸ ἀπολύω = ἀπολυτρόω, ἤτοι ἀφίνω ἕνα αἰχμάλωτον ἢ νικητὴν διὰ λύτρων, καὶ μέσως, ἐξαγοράζω αὐτὸν, ὡς Ἰλ. Χ, 22. 50. ἡ δὲ τιμὴ τίθεται εἰς γενικὴν, π. χ. χρυσοῦ, πολλῶν χρημάτων). — Ἀπολύω ὁλοῖ καὶ, δίδω τινὶ ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ, π. χ. Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους (Ματθ. ιδ'). Λέγεται καὶ μεταφ. ἀπολύω τινὰ ἐπιμελείας τινος, ἤτοι ὑ-

πουργίας, κτλ. — Μέσως, ἀπολύομαι 1) λύομαι ἀπό τινος, μέ τό ὁποῖον ἤμην ἡνωμένος. Διοσκ. 2) Ἐξαγοράζω τινά, καί μάλιστα κάμνω, ὥστε ἄλλος τις, ὅστις ἔχει τόν φίλον μου ἐν αἰχμαλωσίᾳ, νά τόν ἀπολύσῃ, ἐπομ. καί κάμνω φίλον τινά, τόν ὁποῖον ἄλλος εἶχεν αἰχμάλωτον καί ὅτι ἐμέ τόν ἀφήνει. 3) Παραιτοῦμαι, π. χ. τῆς ἀρχῆς. 4) Ἐνίοτε στέλλομαι. 5) Συγχωροῦμαι, ἀθωόνομαι, π. χ. τοῦ ἐγκλήματος. 6) Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι. Πολυβ. »Καί λαβών τό ἐγκαταλειφθέν, πάλιν ἀπῆλθε.« 7) Λύω τί πρός ὄφελός μου, ἤτοι ξεπλύνομαι ἀπό τι, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τι ψευδές· π. χ. αἰτίαν, ὑπόνοιαν, διαβολήν κτ. Πλατ. Ἀπολογ. »Οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ἐλάχιστῳ μεγάλας διαβολάς ἀπολυθῆναι.« Τό ἀπολελυμένον = ἀπόλυτον, τό θετικόν τῶν ἐπιθέτων Γραμμ. — Παρά Διογ. Λ. 3, 6. ἀπολυθῆναι, ἐξυπνοκ. τῆς νόσου, ἀντί, ἰατρευθῆναι. (Τό Υ̓͂ψιλον εἶναι ἐν μέν τῷ ἐνεστῶτι μακρόν καί βραχύ, ἐν δέ τῷ μέλλ. καί ἀορ. μακρόν.)

Ἀπολωβάω, Μ. ήσω. (λωβάω) Τρίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα· ἐξουδενῶ, ἀφανίζω. Φωκυλ. Ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἀπελωβήθη, Σοφοκ. Αἴ. 216. ἔτσι δέ Σχολ. ἐσφαλμένως ἐξηγεῖ ἐνεργητικῶς.

Ἀπολωπίζω, Μ. ίσω. (λωπίς) ταυτόν καί, λωποδυτέω, Σοφ. Ζήτ. Ἐκλωπίζω.

Ἀπολωτίζω, Μ. ίσω· (λωτίζω) Ἀποκόπτω ἄνθη, ταυτόν καί, ἀπανθίζω· καί μεταφ. ἐκσπῶ, ἐκκόπτω. Εὐριπ. Ἐκ. 439. Ἰφιγ. Αὐλ. 703.

Ἀπολωφάω, ῶ· καί Ἰωνικ. ἀπολωφέω· (λωφάω) ἀποπαύω, ἡσυχάζω, καταπραΰνω. »Ἀπολωφῆν τήν δίψαν.« Ταυτόν τῷ, ἀποπαύω.

Ἀπομαγδαλιά, καί ἀπομαγδαλίς, ἡ· (ἀπομάσσω) ἐλίγετο ἐν κομμάτι ψύχας, μαλακοῦ ψωμίου, μέ τό ὁποῖον ἐσφόγγιζαν τά λιγδωμένα χέρια μετά τό δεῖπνον, καί τό ἔῤῥιπταν εἰς τά σκυλλία διά νά τό φάγουν, ὅπερ καί κυσίν, ἄλλως λέγεται. Πολυδ. ξ'. 14. ὅθεν καί παροιμία. »Ἀπομαγδαλιᾶς σιτεῖσθαι, ἐπί τῶν ῥυπαρῶς ζώντων, δ' ἐστι, παρασίτων· καί μεταφ. Νικ. Χρον. Δ'. 6. »χρημάτων ἀπομαγδαλιάν, ὀλίγον τι μέρος τῶν χρημάτων, τό ὁποῖον ῥίπτει τις εἰς τούς ἐχθρούς, ὡς ἄν εἰς τούς σκύλους ἐν κομμάτι ψωμίου ἐκ τῆς τραπέζης. Παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 414. δηλοῖ, ἀνατραφείς τις δουλικῶς, τρόπον τινά μέ παροιμίας ἐνθύσεις καί μπουκιάς καί διδαχθείς ὡς σκυλίον. — Ἀπομαγδαλία παροξυτόνως φαίνεται ὀρθότερον.

Ἀπόμαγμα, τος, τό· (ἀπομάσσω) ταυτόν καί, κάθαρμα· ἐκεῖνο, τό ὁποῖον χρησιμεύει ἤ ἐχρησίμευσεν εἰς κάθαρσιν, καί μένει ἐπίλοιπον, ἀπόπλυμα· καί αὐτή ἡ ἰδία κάθαρσις (πάστρα). »Ἱδρις ἀπομαγμάτων.« Σοφοκλ. 2) μετατύπωμα κατά μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, σφραγίς, βούλλα. »Δακτυλίων ἀπόμαγμα ω (Θεόφρ.) σφραγίς, βούλλα τοῦ δακτυλιδίου.

Ἀπομαδαρόω. Ἀμφ. = ἀπομαδάω.

Ἀπομαδάω· διόλου μαδῶ· κάμνω πάντη φαλακρόν· λέγεται ἐπί τριχῶν, ὅταν μαδῶνται. Ἀριστοτ. Ἀκουμ. Ἀκ. 79. = μαδάω.

Ἀπομαδίζω = ἀπομαδάω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 372.

Ἀπομάδημα, τος, τό· (ἀπομανδάνω) ξεμάθημα, λησμόνησις τοῦ μαθήματος. Ἱπποκρ. »Ἐπίκαιρον τό ἀπομάδημα, εἶναι καλόν, ὅταν τινάς λησμονῇ, ξεχνᾷ τό μαθημένον.

Ἀπομάθησις, εως, ἡ· (ἀπομανθάνω) τό νά λησμονῇ τινάς τό μαθημένον.

Ἀπομαίνομαι, Μ. μανήσομαι, παθητ. μέ παρακ. ἐνεργ· ἀπομέμηνα (μαίνομαι). Σπανίως μαίνομαι, πάω ἀπό τό νά μαίνωμαι, δ,τι κατάντισ πλέον εἰς μανίαν· 2) ὅλως καταντῶ, ἔρχομαι εἰς μανίαν (λύσσ.), λίαν μαίνομαι.

Ἀπομακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω, ἤ μακρύνω τι· σύρω, τραβῶ, φέρω τί εἰς μάκρος, τεντώνω, ἐξαπλόνω· 2) μακρύνω τι ἀπό τινος, μακράν ποιῶ τι ἀπ' ἄλλου τινός· = ἀπομηκύνω.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ· καί ἀπομακτήρ, ος, ὁ· (ἀπομάττω) ὅποιος πλύνει, σφογγίζει, καθαρίζει τι (Σοφοκλ.)· ταυτόν καί, περικαθάρτης.

Ἀπομάκτρα, ἡ· ῥίγλα, ἐκεῖνο τό ξύλον, ἤ σανίδι, μέ τό ὁποῖον ἰσάζουσιν ἕνα μέτρον, ὅταν ἐγέμωσεν, ὡς τό σιτάρι εἰς τό βιδοῦρι. Ἡσύχ. Ζήτ. Ἀπομάσσω, 3)

Ἀπόμακτρον, τό· ταυτόν καί, ἀπόμαγμα.

Ἀπομαλακίζομαι, Μ. ισομαι. (Μαλακίζω) ἤ

Ἀπομαλθακίζομαι, ἤ, ἀπομαλθακόομαι· Παραιτῶ τι ἀπό ῥᾳθυμίαν, φέβος, μαλακίαν, καί ἀμέλειαν· εἶμαι ἀκηρός, ἀμελής ἐειλάς, πρός τι. »Ἀπομ. πρός ὁδόν, πρᾶξιν, φαίνομαι καί ἀποδεικνύομαι γυναικώδης εἰς πρᾶξιν τινά. Πλούταρ. Ταυτόν, ἀποδειλιάω.

Ἀπομανθάνω. Μ. μαθήσομαι· (μανθάνω) ξεμανθάνω, λησμονῶ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἔμαθα. Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀπομαντεύομαι, Μ. σομαι, Ἀποδ. μέσ. (μαντεύομαι). Λέγω, κηρύττω ὡς μάντις· προφητικῶς προλέγω τά μέλλοντα. 2) Εἰκάζω, συμπεραίνω τί ἐκ τινος. »Οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ· λέγει ὁ Γαλην. περί τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ἱπποκρ. Ὁ Πλάτ. Πολ. ε'. καί Ζ'. καί ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται καί αὐτός τήν λέξιν ἀντί τοῦ συμπεραίνω, καταλαμβάνω, μαντεύω τι ἀπό τινος.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ· (ἀπομάσσω) πλύσιμον, σφόγγισμα· 2) ἐκτύπωσις· μίμησις.

Ἀπομαραίνω, Μ. ανῶ. (μαραίνω) διόλου μαραίνω, καταξηραίνω, ἀφίνω ἐξηραῖ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, ῥᾴθυμα ξηραῖ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, ῥᾳθυμῶ. Παθητ. Μαραίνομαι, μαραγκιάζομαι, ξηραίνομαι, ἐλιγοστεύομαι, ἀδυνατίζομαι· ἀρχίνω νά ἐλιγοστεύω, ἀδυνατῶ κτ. Πλατ. Θεαίτ. Σ. 177. Heind. κυρίως ἐπί σβυομένου, καί ἐλαττωμένου πυρός, καί ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπί ἐλαττώσεως πόνου, δυνάμεων, ῥώμης, ὁράσεως »ἀπομαραίνεται ἡ τοῦ πόνου ἀκμή«, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΒ'. α'.

Ἀπομαρτυρέω, ῶ· (μαρτυρέω) δίδω μαρτυρίαν.

Ἀπομαρτύρομαι, Ἀποδ. Μέσ. (μαρτύρομαι) βεβαιόνω διά μαρτύρων. Πλάτ. Σοφ. ε'.

Ἀπομάσσω, Ἀττ. ἀπομάττω, Μ. ξω. (μάσσω) Ἀποπλύνω, ἀποσπογγίζω διά νά καθαρίσω, παστρεύτω· σφογγίζω τι ἀπό τινος· ἔτι δέ καί μεταφορ. »Καθαίρων τούς τελουμένους καί ἀπομάττων τῷ πηλῷ καί τοῖς πιτύροις.« (ὁ ταυτή ὁμως τῇ σημασίᾳ εἶναι πλέον ἐν χρήσει τό παθητ. ὡς παρά Δημοσθ. »Ἀποματτόμαι ἱδρῶτα, κονιορτόν, τούς ῥυπούς, σφογγίζω τόν ἱδρῶτα ἀπό τόν ἑαυτόν μου, τόν κονιορτόν, ἤ παστρεύω τήν λίγδαν ἀπό τάς χεῖράς μου μέ τήν ἀπομαγδαλιάν. Συντ. αἰτ. καί ἐστ. τοῦ πράγματος, μέ τό ὁποῖον σφογγίζει τις· ἀλλά καί γενικῆ, σφογγίζομαι εἴς τι, Ἀριστ. Ἱππ. 826. · τίθεται δέ καί ἁπλῶς, ἀπομάξασθαι, ἀντί σφογγίζομαι)· 2) ἐκτυπόω, σφραγίζω (βουλόνω), ἀπεικάζω, ἀπομιμοῦμαί τί, ὡς »Ἀπομάττω τύπον, σχῆμα.« — Μέσως. Λαμβάνω εἰς τόν ἑαυτόν μου τόν τύπον καί τήν μορφήν τινος· μιμοῦμαί τι· ἀλλήλοις καί παρ' ἀλλήλων, ὁ εἷς ἀπό τοῦ ἄλλου· ἐπισπῶ πρός ἑαυτόν μου τί, ὡς »ἀπομάττομαι αἰσχύνην«, φέρω, προξενῶ ἐντροπήν εἰς τόν ἑαυτόν μου. »Ἀπομάττονται παρ' ἀλλήλων, δέχονται ὁ εἷς ἀπό τόν ἄλλον. Ὅθεν, ἡ ἐμή φρήν ἀπομαξαμένη πολλάς ἀρετάς ἐπαίνησεν«, Ἀριστοφ. Δηλοῖ καί μιμοῦμαί τί ἀπαραλλάκτα, εἰκειοποιοῦμαι. »Τό Σωκρατικόν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσίν.« Διογέν. Λαέρτ. 3) Κόπτω μέ τήν ῥίγλαν (καθώς κόπτουν τό σιτάρι, ὅταν τό μετροῦσι μέ τό κοιλόν, καί γεμίσῃ ὑπέρ τό μέτρον). »Χοίνικα ἀπομεμαγμένην, κομμένην μέ τήν ῥίγλαν· καί ἐντεῦθεν, π'Ἀπομάκτραν, τό ξύλον, δι οὗ κόπτουσι τό σιτάρι ἐν τῷ μετρεῖν, ἡ Ῥίγλα. Ἐντεῦθεν καί ἡ παροιμία ἐπί ματαίων ἀγώνων παρά Θωρίτ. »Κενεάν ἀπομαξαι.« — Τό δέ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 819. »ἀχιλλείων (κριθῶν) ἀπομάττεσθαι«, ἑρμην. διά τοῦ, τρώγειν, ἐσθίειν.

Ἀπομαστιγόω, ῶ. (μαστιγόω). Δέρνω, ξυλίζω καταπολλά, Πρόδ.

Ἀποματαίζω, Μ. ίσω. (ματαίζω) Φέρομαι μωρῶς, ἐλαφρόγνωμα, ἀοχημόνως· 2) εὐφήμως λέγεται ἀντί, ἀποπίρδω, κλαίω, ἀφήνω πόρδον. Ἡρόδ. Β. 162. »Ὁ δ' Ἄμασις ἀπεματάιτε.« Ζήτ. Ματαίζω.

* Ἀποματαϊσμός, ὁ. Ζήτει, μάταιος.

Ἀπομάχομαι, Μ. μαχέσομαι καί, μαχοῦμαι (μάχομαι). Ἀπορρούω, ἐναντιόομαι, διαμαρτύρομαι, δέν ἀφίνω νά πλησιάσῃ· κυρ. ὅταν εἶναί τις κλεισμένος ἐν τῷ κάστρῳ· αἰτ Ἡρόδ. ζ'. 136. Wessel. συντάσ. δέ καί μέ τό πλεονασμ. μή καί ἀπαρεμφ. ὡς τό ἀποζιόω· 2) μετά ὀστικ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιόομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. β'. »Ἐπί τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ὡς ἄν κράτιστα ἀπομάχοιντο.«

Ἀπόμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ὁ μακράν τῆς μάχης ὤν, ὁποιος δέν εἶναι παρών εἰς τήν μάχην. 2) Ὁ διά γῆρας κτλ. ἀνεπιτήδειος, ἤ ἄχρηστος πλέον διά πόλεμον· ἄπειρος τῶν πολεμικῶν. Ξενοφ. Ἀνοβ. Γ'. δ'. »Οἱ ἀπόμαχοι, εἰ πληγωμένοι καί ἄῤῥωστοι εἰς τό στράτευμα. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Ε'. »Οἱ δέ ἐκ τραυμάτων ἀπόμαχοι γεγενημένοι«, invalides.

Ἀπομεθύσκομαι, ξεμεθῶ· ἀμφ. = ἀποπιπαλάω.

Ἀπομειλίσσομαι, καί, — τομαι. (μειλίσσομαι) Κάμνω τι πάλιν πρᾶον, καλόν, ἥμερόν. Διον. Ἁλικ.

† Ἀπομειουρίζω (μείουρος) »ἀπομειουρίσῃ τήν τελείωσιν τῆς πυραμίδος« (Νικομ. ἀρ. 2. Σ. 225.), ἀποκόψῃ, ἀποκολοβώσῃ.

* Ἀπομειόω, μαρύνω. Ἀλεξ. Τραλλ. 8. Σελ. 507.

Ἀπομείρομαι, ερούμαι (μείρομαι). Ἀπό τινος μοιράζω, διανέμω, Ἡσ. ἔργ. 678. 2) ὡς παθητ. διαιροῦμαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, Ἡσιόδ. Θεογον. 801. Ζήτ. Ἀπαμείρομαι.

Ἀπομείωσις, εως, ἡ· (μειόω) ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις ἀπό τινος, μίρωσις.

Ἀπομελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τι διόλου μέλαν, καθόλου μαυρίζω. Θεοφ. Ἱστ. Φ. 108.

Ἀπόμελι, ιτος, τό· (μέλι) νερόμελον, νερόν ἀπό μέλι, τό ὁποῖον γίνεται ὅταν πλύνωσι τάς κηρίθρας Διοσκ. Ε'. 17. »Τό ἀπό μέλιτος, ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων, ὕδατος, ἤ ἔξει σκευαζόμενον«. εἶδος ὑδρομέλιτος κατώτερον, εὐχερέστερον καλόν.

Ἀπομέμφομαι, Μ. ψομαι· (μέμφομαι) τινά. Λίαν ὑβρίζω, ἐλέγχω, (μαλόνω) ὀνειδίζω, κατηγορῶ τινα. (Πλούτ.) παραπονοῦμαι κατά τινος.

Ἀπομένω, Μ. ενῶ. Μένω ἀπό τινος· μένω ὀπίσω, μένω ὡς ἐπίλοιπον, καί ἀντί τοῦ, μένω σταθερός, ὑπομένω, προσκαρτερῶ· ἤ ἁπλῶς, μένω.

Ἀπομερίζω, Μ. ίσω· (μερίζω). Διαιρῶ ἀπό τινος, ξεχωρίζω· 2) δίδω μέρος ἀπό τινος εἴς τινα, διανέμω. Πλατ. Πολ. 12. ὅθεν

Ἀπομερισμός, οῦ, ὁ· διαίρεσις, μοίρασμα, χώρισμα· ταυτόν καί, ἀπονομή, καί, ἀπόδραγμα Γραμματ.

Ἀπομερμηρίζω, Μ. ίσω, καί ἴξω, (μερμηρίζω) = ἀποῤῥίζω. Ἀφ' οὗ ἔρχεται κατά μέρος

ὅλας τὰς φροντίδας, ἀποκοιμοῦμαι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 5. καὶ Δίων Κάσ. 55, 14. Εὐστάθ.

*Ἀπομετρέω (μετρέω). Γεμίζω ὅλον, ἀπογεμίζω.

Ἀπομετρέω, ῶ (μετρίω). Καταμετρῶ, μετρῶ τί ἢ διορίζω σωστά, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέτρον δίδω, λογαριάζω. Ξενοφ. Οἰκον. Γ', 10. καὶ Λουκ. Ἀνάβ. «Καὶ τοσούτους ἀπέστειλα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεθίμοις ἀπομετρῆται.» Καὶ παθητ. παρὰ Πολυβ. «Ἀπομετρεῖται περὶξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος.

Ἀπομέτρημα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπομετρῆται.

Ἀπομηκύνω, Μ. υνῶ (μηκύνω). Μακρύνω, κάμνω τι μακρύ· ἐκτείνω κατὰ μῆκος, τραβῶ εἰς μάκρος· καὶ μεταφ. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, ἀντὶ ὁμιλῶ διεξοδικῶς.

Ἀπομηνίω, Μ. ίσω (μηνίω)· τινί, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, ἀθυμοκόπως θυμόνομαι = μηνίω (ἡ ἀπὸ προθετ. κεῖται ἐντατικὴ ἀρχή), θυμόνομαι, ὀργίζομαι κατά τινος. Ἰλ. Β, 772. Η, 230. Ὀδυσ. Π, 378. μετὰ τοῦ «οὐ μαίεται χόλον.» 2) Παύω τοῦ ὀργίζεσθαι, ξεθυμόνομαι. Εὐστάθ. σελ. 1169. (Τὸ ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. μακρὸν ἠβρχῦ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. μακρόν.)

*Ἀπομηρύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (μηρύω). Τραβῶ ἐπάνω, εἰς τὸ ὕψος, ἐξέλκω διὰ τοῦ ἀγκίστρου, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 50.

Ἀπομίγνυμι, καὶ ἀπομιγνύω, Μ. μίξω (μιγνύω). Χωρίζω τὰ ἀναμεμιγμένα, ἢ ἀναμεταξύ, ἀμφίβολα ὅμως καὶ τὰ δύο.

Ἀπομιμέομαι, ήσομαι (μιμέομαι). Κάμνω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός· κάμνω τι ἀπαράλλακτον, μιμοῦμαι τὸ πρωτότυπον· λαμβάνω ὑπόδειγμα (Modello) ἀπό τινος. Κλήμ. Προτρ. «Οἱ ζωγράφοι πάντες τῆς Ἀφροδίτης εἰκόνας πρὸς τὸ κάλλος ἀπεμιμοῦντο Φρύνης.» Ἐν χρήσει καὶ παθητ. ὅθεν ἡ Μετ. ἀπομεμιμημένος, γενόμενος, ἢ ἐμφανεῖς κατὰ μίμησιν, ἀπαράλλακτα καθὼς ἄλλος. Ἀθην.

Ἀπομίμημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκτύπωμα (κόπια). Διόδ. Σικ.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ· τὸ σχηματίζειν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ἱππογρ. (ω — — υ).

Ἀπομεμνήσκομαι (Παθ., συνήθ. μὲ μέλλ. μέσον ἀπομνήσομαι, ὁ δὲ μέσ. ἀορ. μόνον παρὰ ποιητ., ἐκ τοῦ πρωτοτύπου μιμνήσκω). Ἐνθυμοῦμαι· τινί, ἔχω εἰς μνήμην πρός κανένα, τῷ ἐνθυμοῦμαί τι, ἐπὶ καλῷ (Ἰλ. Ω, 428.), ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἐκδικοῦμαι· ἐντελῶς δὲ συντάσ. ὁσ. καὶ γεν., π. χ. «Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν (Ἡσιοδ. Θεογ. 503.). Παράβ. ἀπομνημονεύω.

*Ἀπομειόω = μειόω, ἐλαττόνομαι, ὀλιγοστεύω, Ὀργ. λιθ. 16, 25.

Ἀπόμειξις, εως, ἡ· τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀπομίγνυμι, Ἀμφ.

Ἀπομετέω, ῶ· τὸ ἐπιτεταμ. μετέω. Κατὰ πολλὰ μισῶ, Θεμίστ. Ὁμιλ. ΙΔ'. σελ. 189. μισῶ παραπάνω, ἀφίνω, = μετέω.

Ἀπόμιστος, ὁ, ἡ (μιστός). Χωρὶς μιστόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δίδεται μιστός, ἢ τῷ πέρνεται τὸ συνηθισμένον. 2) ὁ μὴ ἱκανός, παύσας πλέον ἀπὸ ὑπουργίας τινος, emeritus. 3) Ὁ δουλεύων ἐπὶ μιστῷ. Πλουτ.

Ἀπομισθόω, ῶ (μισθόω). Δίδω τί, συμφωνῶ τὶ ἢ τινὰ μὲ μισθόν, ὡς, γῆν (Θουκυδ. ζ', 68.), γεωργίας (Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. β', 15.). — Ἀπομισθοῦμαι, λαμβάνω μὲ μισθόν (παχτώνω).

Ἀπομίσθωμα, τος, τό· τὸ συμφωνημένον μὲ μισθόν.

Ἀπομνάομαι, ῶμαι, Ἰων. Μ. ήσομαι, Γεν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν εὐεργεσίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοί ἔκαμέ τις· ἀποδεικνύομαι εὐχάριστος, ἢ ἐκδικητής· ταυτόν καὶ ἀπομιμνήσκομαι, καὶ ἀπομνημονεύω.

Ἀπομνημόνευμα, τος, τό. Διήγησις ἀξιομνημονεύτων λόγων, ἢ πράξεων· καὶ αὐταὶ αἱ ἀξιομνημόνευτοι ὁμιλίαι ἢ πράξεις. 2) Τὸ ἐνθυμήσεως ἄξιον, τὸ ὁποῖον ἀναπαλαίται εἰς τὴν μνήμην, ἢ ἀναπαλαῖ αὐτήν· καὶ 3) ὁ γνωστὸς τίτλος παρὰ Ξενοφ.

Ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ· ἐνθύμησις, διήγησις, ἐκ τοῦ

Ἀπομνημονεύω, Μ. σω (μνημονεύω). Λέγω, διηγοῦμαί τι ἀπὸ μνήμης, ἤτοι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμοῦμαι· διηγοῦμαι τὰ ἄξια μνήμης. 2) Ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τί, ὅπερ ἔλαβον ἀπό τινα καλόν, ἢ κακόν, τινί τι. Δημοσθ. «Ὅσοις πατρικὰς εὐεργεσίας ἀπεμνημονεύσατε.» 3) Κάμνω τί εἰς ἐνθύμησιν τινος. Ἡρόδ. Ε', 65. «Τοῦτό ὄνομα ἀπεμνημόνευσε τῷ παιδὶ θεῖναι, ἐβαλεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον διὰ ἐνθύμησιν. 4) Δημοσιώ, Γραμμ. Ἀποστ. «Ἀπομνημονεύεται, ἀντὶ τοῦ διὰ μνήμης ᾄδεται, λέγεται. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 2. «Ἔτι καὶ νῦν ἀπομνημονεύεται ὁ ποιητὴς ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους.»

Ἀπομνησικακέω, ῶ (μνησικακέω). Ἐνθυμοῦμαι τὴν κακίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοί ἔκαμέ τις. 2) ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ, Ἡρόδοτ. Γ, 49. Μετὰ δοτ. προσώπου.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομοῦμαι, καὶ ἀπομνύω (ἀνίοτε καὶ ἀπόμνυμαι, ἐκ τοῦ ὀμνύω). Κάμνω ὅρκον, ὀμνύω· ὅρκον, Ὀδ. Β, 377. Κ, 381. Ἡροδοτ. β', 179. ὅμως ἐξαιρετικῶς εἰς περίοδον ἀρνητικήν. 2) Βεβαιῶ μετ' ὅρκου, ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω τί, ἢ ὅτι δὲν ἔκαμε τί· ἀρνοῦμαι τί μετ' ὅρκου· συντάσ. αἰτιατ. Ὀδ. Β, 381. Ἡρωδ. Πατδ., Δημοσθ. ὅθεν «ἀνοὺς ἀπομόσαιμι ἀρνοῦμαι τί ὀμνύων εἰς τοὺς θεούς, Σοφ. Φιλ. 1289. Ἀριστοφ. Ἱππ. 426. καὶ Νεφ. Τίθεται καὶ ἀπομόνου μή, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 266. καὶ οὕτω συνήθως παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Συμπ. γ', 8. Schneid. 3) Ἀποβάλλω καὶ παραιτοῦτε ὀμνύω, ὡς «ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν» (Πλουτ. Κικ.).

*Ἀπομνύω = ἀπόμνυμι· ἐν χρήσει ποιητ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ὀδ.)

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ (μοῖρα) Μέρος, μέθεξις, μερίδιον ἀπό τινος (portion)· ἢ διαίρεσις, μοίρασμα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἐν ἐπιγραφαῖς κεῖται ἀντὶ τοῦ, δέκατον, δεκατιά ἀπό τινος, ὡς «Τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς ἀμπελίτιδος γῆς καὶ τῶν παραδείσων.»

Ἀπομοιράομαι. Λαμβάνω μέρος ἔκτινος, ἢ μοιράζω· ἀμφ. Ἰωσ. Ἀρχ. ιη', 8, 7.

Ἀπομοίριος, ὁ, ἡ. Ὁ ληφθεὶς ἀπό τινος ὅλου ὡς μερίδιον. Ἀνάλ. Β', 128.

Ἀπομοιόω, ῶ (μοιόω). Ἀφήνω, παραιτῶ μοναχόν, ἢ κάμνω νὰ ἤμαι μόνος· — τινά τινος, ἀποκλείω, ἀποχωρίζω τινὰ ἀπό τινος· δὲν ἀφήνω αὐτὸν νὰ λάβῃ, ἔχῃ μέρος. Θουκυδ.

Ἀπόμορμα, τος, τό· (ἀπομόργνυμι) Τὸ ἀποπλυμένον, ἀποσφογγισμένον. 2) Ἐκτύπωμα, ἐκμαγεῖον, (βούλλα) σφραγὶς· σχηματισμός, ζωγραφία κατὰ μίμησιν τινός.

Ἀπομόργνυμι, καὶ ἀπομοργνύω, Μ. όρξω (ὁμόργνυμι). Ἀποπλύνω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω, αἷμα, ἄκαρα, Ἰλ. Β, 269. «Ἀπεμόρξατο ἄκαρα,» ἐσφόγγισε τὰ ἄκαρα· καὶ Σ, 414. «Σπόγγῳ ἀπομόργνυ.» 2) σφογγίζων καθαρίζω, πατρώνω, ὡς πρότυπα, παρειάς, Ἰλ. Σ, 414, καὶ Ὀδυσ. Σ, 700. «Ἀπομόρξατε χροτὶ παρειάς.» ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἔτριψεν ἢ ἐσφόγγισε τὰ μάγουλα. Λέγεται καὶ ἁπλῶς ἀπομόρξασθαι, ἀντὶ σφογγίζομαι, σφογγίζω τὰ ἄκαρα, Ἀριστ. Ἀχ. 708. (ἐν γένει δέ, πρέπει νὰ μεταχειρίζῃ τις πάντοτε τὸ μέσον, ὅταν ἡ πρᾶξις γίνηται εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος.) 3) ἐκβάλλω, ἐκπίζω, 4) ἐκτυπόω, ἀπομιμοῦμαί τί, σχηματίζω κατὰ μίμησιν τινος = ἀπομάσσω, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὅθεν

Ἀπόμορξις, εως, ἡ· σφόγγισμα· ἀποβολὴ· ἐκτύπωσις.

Ἀπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) Ταυτόν τῷ, ξένος, Σοφοκλ.

Ἀπόμοσις, εως, ἡ· (ἀπόμνυμι) Τὸ ὀμνύειν, ἀρνεῖσθαι μετ' ὅρκου. Ζήτ. Ἀπόμνυμι.

Ἀπομοτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἡ ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ ὀμνύῃ, νὰ κάμνῃ ἀρνητικὸν ὅρκον.

Ἀπομοτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον.

Ἀπόμουσος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπομούσως, ἐπίρ. (μοῦσα) Ἀμαθής, ἀπαίδευτος, Εὐριπ. Μήδ. 1088. ταυτόν καὶ, ἄμουσος. Ὁ Αἰσχύλ. (ἐν Ἀγ. 810.) χρήται τούτῳ ἀντὶ τοῦ, ἀμαθής, ἢ, ἄσχημος, ἄνοστος. Ζήτ. Μοῦσα, καὶ, Μουσόω.

Ἀπομοχλεύω (μοχλεύω). Παρασύρω, κινῶ, ἢ σηκόνω τι μὲ τὸν μοχλόν, μὲ βίαν. Μαθημ. πολ. Σ. 79.

Ἀπομόω. Ζήτ. ἀπόμνυμι.

Ἀπόμυγμα, τος, τό· (ἀπομύττω) Μύξα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 624. ἀμφ.

Ἀπομυζάω, Μ. ήσω (μυζάω)· Ἐκβυζάνω, πιπιλίζω. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΒΒ'. Ἀπομύζησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομυζῶ.

Ἀπομύζουρις, ιδος, ἡ· (μύζουρις) ἡ αἰσχροποιὰ γυνή, ἡ τὴν οὐρὰν, εἴτ' οὖν τὸ πέος μυζῶσα, ὅ ἐστι βυζαίνουσα. Εὐστ.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Ἐμποδίζω, ἢ μεταπείθω τινὰ (μὲ πολλοὺς λόγους καὶ πολλάκις), ἤγουν καταπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τί, Ἰλ. Ι, 109 «Μάλα γάρτοι ἐγώγε πάλ' ἀπεμυθεόμην.» — Ἀντίκειται τῷ, παραμυθεῖσθαι. Ὁ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Στρατίου, ἀπομυθοῦμαι, ἀπολογοῦμαι.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ· (μυῖα) Ὁ διώκων τὰς μύιας· ἐπίθετ. τοῦ Διός. Παυσαν. Ε', 14. 2. καὶ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Ε', 17. καὶ ΙΑ', 8.

Ἀπομυκάομαι, ώμαι, Μ ήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. (μυκάομαι) Ἐκβάλλω φωνήν, ἢ φωνάζω ὡς τὸ βόδι, μουγκρίζω. Ἐπιγραμ.

Ἀπομυκτέον. Πρέπει νὰ ἐκβάλῃ τὴν μύξαν, Εὐριπ. Κυκλ. 557. Ζήτ. Ἀπομύττομαι.

Ἀπομυκτηρίζω, Μ ίσω· (μυκτηρίζω) Μὲ καταφρόνησιν, κυρ. στραβομουνιάζοντες ἀποβάλλω τί· περιπαίζω, περιγελῶ.

Ἀπομυκτίζω, Μ ίσω· καὶ, ἀπομυχθίζω (μυκτίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ, καταφρονῶ ἢ ἀποβάλλω εἰρωνικῶς. Λουκ. Ἔρωτ. Διαλογ. Β'. Ζήτ. Μυχθίζω.

Ἀπομυκτισμός, ὁ, ἡ· χλευασμός, περιγέλασμα καταφρονητικὸν μετ' ὄρεων. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀπομυλλαίνω (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιπαίζω μὲ στραβωμένα χείλη. Ἡτυχ. Ζήτ. μύλλω, μυλλαίνω, καὶ προμυλλαίνω.

Ἀπομυξία, ἡ (ἀπό, μύσσω). Ἡ ἐκ τῆς μύτης ἐξερχομένη ἀκαθαρσία, μύξα. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 432.

Ἀπομύσσω, καὶ, Ἀττ. μύττω, Μ. ύξω (μύσσω). Ἐκβάλλω τὴν μύξαν τινός· σφογγίζω, ὡς τὴν ῥῖνα. Ἐπιγρ. γ'. Μέσως, ἀπομύσσομαι, ἀπομυξίζομαι, σφογγίζω, ἐκβάλλω τὴν μύξαν μου. Ξενοφ. Συμπ. Α', 15. Παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 558. 2) μεταφ. κάμνω τινὰ γνωστικὸν, νουθετίζω, Πλουτ. πολιτ. α'. Σ. 343. Α καθὼς τὸ κορυζῶ· ἔτι δέ, νουθετίζω τινα πρὸς βλάβην του, καὶ ἐπομ. ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἀπομυχθίζω. Ζήτ. ἀπομυκτίζω.

Ἀπομύω, Μ. ὑτω (μύω). Κλείω, σφαλῶ, κυρ. τὰ ὄμματα, ἀποθνήτκω. (Τὸ Ὑψίλον εἶναι ἐν μέν ἐνεστ. θίχρονον, πλὴν ὡς ἐπιτοπολύ μακρόν· ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. πάντοτε βραχύ.)

Ἀπομφολύγωτος, ὁ, ἡ· (πομφολυγόω) μὴ κάμνων, ἔχων φυσήματα, φυσκαλίδας. Διοσκ. Ε', 116.

Ἀπομολύνω· ὁλοτελῶς μολύνω. Ἱπποκρ.

Ἀπομορόω, ῶ (μορόω). Κάμνω τινὰ διόλου μορόν.

*Ἀπόναιο, β'. ἐνικ. εὐκτ. ἀορ. β'. μετ. τοῦ ἀπονίνημι (Ἰλ.), καὶ, ἀπονάιατο, γ'. πληθ. ἀντὶ ἀπόναιντο, Ἴμν. Ὁμηρ. Δημ. 132.

Ἀπονάω, ταυτόν τῷ, ἀποικέω. Ζήτ. καὶ ἀπονέω.

Ἀπόνεμαι, Μ. ἠτόμαι, παθητ. τοῦ, ἀπόνημι, = ἀπονίνημι ἐκ τοῦ, ὀνέω, ταυτόν τῷ, ἀπολαμβάνω τινός. Ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, ὀνησιν ἔχω ἀπό τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 25. Λ, 763. Ὀδ. Γ, 293.

Ἀπονηρακόω, ῶ (νηρακόω). Ὅλως ἀκίνητος, ἄνευ αἰτήτεως, παχυμένος, ἔντρομος (ὑπὸ ψύχους, τρόμου), ἢ πάντη νωθρός, ἀμελὴς εἶμαι. Ἰδὲ νηρεύω.

Ἀπονηρκόω (νηρκόω). Ποιῶ τινὰ διόλου αἰμωδιατμένον, ἀναίτητον. Ἱπποκρ. ἔνθεν

Ἀπονάρκωσις· ἡ ὁλοτελὴς νάρκωτις, ἀναισθητία.

Ἀπονάω, ἄχρητ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀπένηστα (παρ' Ὁμήρῳ ἀπίνατσα), καὶ ὁ μέτος ἀόριττος ἀπενάστατο (ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἀπενάττατο) ἀπαντῶτιν ὡς ἐνεργητικοῖ χρόνοι τοῦ ἀποναίω. Σημαίνει δὲ, ὡς τὸ, ἀποικίζω, φέρω τινά, ἢ κάμνω νὰ μετοικήτῃ εἰς ἄλλο μέρος· καθόλου δὲ, στέλλω ἄλλοῦ που, τὸν κάμνω νὰ ὑπάγῃ· καὶ ἐπομ. τὸν κάμνω νὰ ἔλθῃ ἐπίτω, τὸν στέλλω ὀπίσω, Ἰλ. Π, 86. «... οἱ περικλλέα κούρην ἄψ ἀπονάττοτινιν ἠτοὶ ἀποττείλωτιν, ἀποδώσωτι. — Μέτως, = ἀποικέω, μετοικῶ εἰς ἄλλον τόπον, μέρος, Ἰλ. Β, 629. «Δουλίχιόνδε ἀπενάστατο.» Ὀδ. Ο, 254. Ὁ Ἀόρ. ἀπενάσθην.

Ἀπονεκρόω, Μ. ώτω (νεκρόω). Διόλου νεκρόω, ποιῶ νεκρὸν, φονεύω· λέγεται καὶ ἐπὶ ψύχους καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης αἰτίας, ἥτις ἀπονεκρόνει κανένα μέλος καὶ τὸ κάμνει ἀκίνητον. Διοδ. Σκ. — Παθ. ἐπὶ μελῶν, ἀπομαρκίνεσθαι, γίνεσθαι νεκρόν.

*Ἀπονέκρωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀπομάρανσις μέλους τινός.

Ἀπονεμετικός. Ζήτ. ἀπονεμητικός.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ ἀπονέμω διαμοίρασις (ἐνταῦθα τὸ νεμέω ἀντὶ τοῦ νέμω κεῖται), ἢ δόσις τοῦ ἀνήκοντος μέρους εἴς τινα.

Ἀπονεμητής, οῦ, ὁ· διαμοιραστής.

Ἀπονεμητικός, κή, κόν. Ὁ εἰς μοιρατίαν διωρισμένος, ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ διαμοιράζειν· ὅθεν Ἀπονεμητικὸν ἦθος, ὃ χαρακτὴρ δικαίου ἀνδρός, ὅστις δίδει εἰς τὸν καθ' ἕνα τὸ ἀνήκων αὐτῷ. Ἀντωνῖν. Α', 16. ὅπου, ἀπονεμητικός, κεῖται, ὡς τὸ, μενετικός, ἐκ τοῦ μένω, καὶ τὸ, ὑπομενετικός. Ἐπιρρ. Ἀπονεμητικῶς, Διογ. Λ.

Ἀπονέμω, Μ. μῶ, καὶ, νεμήτω (νέμω, ἀνάμ.). Διαμοιράζω· δίδω τινί, προστάττω ἢ διορίζω τινί τι ὡς μέρος, attribuer. π. χ. «Ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμειν (Ἡρωδιαν.). «Τιμὴν τιμὰς ἀπονέμειν (Λουκ. Καυκασ.).» «Ἔτι δὲ, ἀπονέμειν συγγνώμην, ο. ε. συγχωρῶ. (Ὁ προστακτ. ἀόρ. ἀπόνειμον, παρὰ Πινδ. Ἰ. β, 68, κεῖται κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ, ἀνάγνωθι). — Μέσως, ἀπονέμομαι, διαμοιράζομαι, διαιροῦμαι κτλ. καὶ, κάμνω νὰ βοσκήτῃ. Αἰτιακ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1278.

Ἀπονενοημένος. Μετοχ. Ζήτ. Ἀπονοέομαι· ὅθεν

Ἀπονενοημένως, Ἐπίρ. καθ' ἕνα παράφρονα καὶ ἀπειλπιτμένον τρόπον. Ξενοφ.

Ἀπονέομαι, Μ. νήσομαι, καὶ — νεύσομαι· (νέομαι) Ἀπελλαίττομαι, ὑποχωρῶ, φεύγω· κυρ. ἀναχωρῶ, ἢ ὑποτρίφω, πάλιν ἔρχομαι ὀπίσω, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις· μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρήστου· ἐν ἐνεστ. ἐσθ' ὅτε μὲ μέλλ. σημασίαν. (Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν πανταχοῦ μακράν, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξαν καὶ οἱ μετέπειτα ἀποποιηταί. Ἰδὲ Ἰλ. Γ, 313. Β, 113. Β, 228. Ε, 716. Μ, 73. Ξ, 45 + Ο, 295. Ὀδ. Ε, 27. Β, 193. Ι, 451.

Ἀπονευστεύω, Μ. εὑτω (νευστεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ ἐκ κάμνω φωλεάν, ξεκλωστῶ. Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστ. ς'. 4.

Ἀπόνευμα, τό· (ἀπονεύω) Ταυτόν τῷ, ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

*Ἀπονεύμαι, Δωρ. ἀντὶ ἀπονέομαι.

Ἀπονευρόω, ῶ, Μ. ώτω (νευρόω). Μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα· τὸ δὲ παρ' Ἡτυχ. ἀντὶ τοῦ, κόπτω τὰ νεῦρα· ἄμφ.

Ἀπονεύρωσις, εως, ἡ· τὸ τέλος τῶν μυῶν, ὅπου εἰς τοὺς σωδέτμους φυτικῶς μεταβάλλονται εἰς τένοντας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς τένοντας μεταβολή, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ συστατέν, ὃν τρόπον τὸ περιτόναιον εἶναι ἀπονεύρωσις τῶν πλαγίων μυῶν.

Ἀπονεύω, Μ. εὑτω (νεύω). Ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω διὰ νεύματος, ἢ διὰ τῆς εἰς τὰ ἄνω κινήτεως τῆς κεφαλῆς. Αἴτ. 2) Κλίνω πρός τι, π. χ. «πρὸς αἰθέρα.» Ἔχω κλίτιν, ῥέπειν, π. χ. πρὸς Γεωμετρίαν. Πλάτ.

*Ἀπονέω, Μ. νεύσομαι, καὶ, νευσοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ ἀπονήσομαι.

Ἀπονέω, Μ. νήτω (νέω), ταυτόν τῷ, ἀποσωρεύω· ξεφορτόνω, ἐλαφρύνω, Εὐριπ. Ἰων. 875. «Στέρνων ἀπονησαμένη, ῥᾴων ἔσομαι,» ἐὰν ξεφορτώσω τὰ βάρη ἀπὸ τὸ στῆθός μου κτλ. ἐκ μεταφορ. τοῦ φορτίου.

Ἀπόνημαι, Μ. νήτομαι. Ἰων. ταυτόν τῷ, ἀπόναμαι, ὅθεν «Ἀπονήμενος,» ἐν Ὀδυσ. Ω, 30. ὄνητιν ἔχων, ἢ ὄνησιν λαβών ἀπό τινος.

Ἀπονηρευσία, ἡ· (ἀπονηρεύομαι) Τὸ νὰ μὴ ἦναι τινὰς πονηρός, εἰλικρίνεια, ἀθωότης. 2) ταυτόν τῷ, εὐήθεια.

Ἀπόνηρος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πονηρός, ἄκακος.

Ἀπονηττεύω, Μ. εὑτω· καὶ, ἀπονηττίζομαι. Παύω τοῦ νὰ νηττεύω πλέον. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει «ἀπονηττίσασθαι, τὸ ἀπὸ νηττείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν,» ἀντὶ τοῦ προγεγραμμένου, ἢ κάλλιον ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. χαλῶ τὸ ἱππάριον.

Ἀπονητί, ἐπίρρ. (πονέω). Χωρὶς κόπου καὶ πόνου, εὐκόλως. Ἡρόδ.

*Ἀπόνητο, γ'. ἐνικ. ἀορ. β'. μετ. Ἰων. ἀντὶ, ἀπώνητο ἐκ τοῦ ἀπονίνημι, Ὁμ.

Ἀπόνητος, ον· (πονέω) Ἀδούλευτος, μὴ εἰργασμένος· μὴ δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ, δουλευθῇ. 2) χωρὶς δουλειάν· κόπου καὶ μόχθου, εὔκολος. Ἡρόδ. 3) χωρὶς κακοπάθειαν, ποινήν, Σοφ. Ἠλ. 1065. Ἐπιρρ. ὑπερθ. ἀπονητότατα, Ἡρόδ.

Ἀπονήχομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθ. Μέσ. (νήχομαι). Κολυμβῶν γλυτόνω, ἤτοι φεύγω διὰ τοῦ κολυμβήματος.

Ἀπονία, ἡ· (ἄπονος) Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀπόνου, ἔλλειψις κόπου καὶ ἐργασίας. 2) δυσαρέσκεια, ἀντιπάθεια εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ὀκνηρία. Ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. Β'. β'. 25. συνάπτει τοῦτο μὲ τὸ, βλακεία. 3) ἔλλειψις πόνου καὶ λύπης. Ἀριστ. Σ. 44.

Ἀπονίζω, Μ. ίσω, (νίζω). Ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, Ὀδ. Ψ, 75. Μέτ. Ἀπονίζομαι, νίπτομαι, πλύνομαι ἀπό τινος· συνών. αἴτ. ὡς Ἰλ. Π, 572. «Ἱδρῶ πολλὸν ἀπονίζοντο θαλίστῃ.» Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. Ταυτόν τῷ, ἀπονίπτω. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 435. Ὀδ. Ψ, 75. (Ὡς ἐπιτοπολὺ συνειθίζουσι οἱ Ταραντῖνοι νὰ προφέρωσι διὰ τοῦ ζω τὰ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ στω προφερόμενα ῥήματα, καὶ ἀναπαλιν, ὅθεν ἔλεγον σαλπίστω ἀντὶ σαλπίζω, καὶ φράστω ἀντὶ φράζω.)

Ἀπονικάω, ῶ (νικῶ). Διόλου ἢ ὁλοτελῶς νικῶ. Ἀριστοτ. 2) νικῶ, καταφέρω τινὰ διὰ παρακλήτεως, δυσωπῶ.

Ἀπόνιμμα, τό· (ἀπονίπτω) Ἀπόπλυμα· τὸ νερόν, δὲ οὗ ἔπλυνε τινὲς τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας, ἢ τὸ νερὸν σώμα, ἢ κακοπραγίαν καὶ μασμόν τινα. Ἀθήν. Δ'. σελ. 409. «Καλοῦσι δ' ἀπόνιπτρον τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ἰδίως δὲ καλεῖται παρ' Ἀθηναίοις ἀπόνιμμα, ἐπὶ τῶν εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς γινομένων, καὶ ἐπὶ τῶν τοὺς ἐναγεῖς καθαιρόντων.»

Ἀπονίνημι, Μ. ἀπονήτω (ὀνίνημι, ἀνώμ.). Διὰ τῆς τυχῆς χρήτεως χαλῶ τι, ἀποτρίβω. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν μέτον μέλλ. ἀπονήσομαι, καὶ ἀορ. β'. μετ. ἀπωνήμην, ητο, ητο (δίχ' αὔξητ. ἀπονήμην). β'. ἐνικ. εὐκτ. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονήμενος· καὶ ὀηλοῖ, ἀπολαύω, ἔχω ὄφελος ἀπό τινος· συνών. γεν. ἢ καὶ δίχα πτώσεως, ὡς, οὐδ' ἀπόνητο, ο. ε. δὲν ὠφελήθη ἀπ' αὐτό, δὲν εἶχε κέρδος τι· τῶν δ' ἀπόναιο (Ἰλ. Ω, 556) εἶσε νὰ ἔχῃς σὺ ὄφελος, εὐλογίαν ἀπ' αὐτό. Καθόλου, τὸ Μέτον εἶναι συχνότερον ἐν χρήτει παρὰ τὸ ἐνεργ. Ἰδὲ ἐνεστ. Μέσ. ἐν χρήτει ἐτύπος ἀπόναμαι, ἔχω ὄφελος, ἀπολαύω τινός, ἀπολαύειν τινός, χαίρομαί τι.

Ἀπόνιπτρον, τό. Ταυτόν τῷ, Ἀπόνιμμα, Ἀρ. Ἀχ. 616.

Ἀπονίπτω, Μ. ψω (νίπτω). Ξεπλύνω, ἤγουν πλύνοντας καθαρίζω, παστρεύω = ἀποπλύνω, Ὀδ. Τ, 317. Ω, 189. Μέτως, ἀποπλύνομαι, πλύνομαι, ἤτοι ἀπολούτως, ὡς Ἀριστ. Ὄρν. 1559, ἢ καὶ αἴτ., ὡς, ἀπονίπτεσθαι χρῶτα, χεῖρας, πόδας, ο. ε. πλύνω τὸ σῶμά μου, τὰ χέρια μου, τὰ ποδάρια μου, Ὀδ. Τ, 317. Χ, 478.

*Ἀπονίσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (νίσσομαι). Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Θεόγν.

Ἀπονιτρόω, ῶ. Μ. ώτω (νιτρόω). Τρίβω ἢ πλύνω τι μὲ νίτρον. Ἱπποκρ. Σ. 879.

Ἀπονοέομαι, οὔμαι, Μ. ήσομαι, (νοέω). Ἔξω φρενῶν γίνομαι, χάνω τὸν νοῦν μου, τὸ λογικά μου, γίνομαι τρελός. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ἑνός, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν λαμβάνει μηδεμίαν προτοχὴν καὶ εὐλάβειαν εἰς τὰ ἀνθρώπινα καθήκοντα, ἢ πρέποντα χρέη τῆς κοινωνίας, μήτε εἰς τὴν ἰδίαν του ζωήν· ἀπελπίζομαι, πράττω ὡς παράφρων, καθὼς πράττει καὶ ἕνας ἀπειλπιτμένος, ὅστις ἔχασε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ νομίζει τὸν ἑαυτόν του ἀδιόρθωτον· καὶ ἐντεῦθεν, μετοχ. ἀπονενοημένος, ὁ χαμένος, ὁ ἀπειλπιτμένος, ὅστις ἀπὸ ἀπελπισίαν γίνεται τολμηρὸς εἰς κάθε πρᾶξιν. «Ὅρα τὴν περιγραφὴν παρὰ Θεοφράστ. Χαρ. ς'. ὅθεν

Ἀπόνοια, οἵας, ἡ (νοῦς). Ἀπόθεσις τοῦ νοός, ἀνοησία, τρέλα, παραφροσύνη. 2) ἀπελπισία, ἢ ἐξ ἀπελπιτίας τολμηρὰ ἐπιχείρητις ἢ ὁμιλία. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. «Ἀπόνοια τημαίνει δύο, τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὴν θρασύτητα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἀποθέν εἶναι τὸν νοῦν· καὶ γὰρ θρασύτης ἔστιν ἡ ἄλογος τόλμα· ἢ ἀπὸ προθέσεως χωριτμὸν δηλοῖ, ἡ χωρίζουσα τοῦ δέοντος.» Ἰσῶδ. Πηλουτ. δ'. ἐπιτ. 347. «Ἡ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας καὶ τοῦ δέοντος ἐκπεστοῦτα, καὶ ἀπό, τουτέστι πόρρω τοῦ νοῦ γινομένη, δι' ὃ καὶ ἀπόνοια λέγεται.» Χρυσόστ. Ὁμιλ. 45 εἰς Ματθ. «Ἐξ ἀπονοίας ἥμαρτεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοθείαν.» ἀντὶ, ἐξ ὑπερηφανείας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μωρία. Ὁ αὐτὸς Ὁμιλ. η'. πρὸς Ῥωμ. «Ἡ γὰρ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας ἐκπίπτουσα, καὶ ἀπὸ τοῦ νοῦ γινομένη,

(δὲ ὁ καὶ ἀπόνοια λέγεται) καὶ μωρούς καὶ ἀλαζόνας ἐργάζεται.

Ἀπονομάζω, M. ἀσω. Κράζω τινὰ κατ' ὄνομα, ἢ ἐκ πράγματος εἶδός τι ὄνομα.

Ἀπονομή, ἡ. Ταυτὸν τῷ ἀπονείμητις, Ἁρποκρ.

Ἀπονομίζω, M. ἰσω (νομίζω). Ἐμποδίζω, κωλύω τι διὰ νόμου. Ἀλκ. Ἠ, Σ. 386.

Ἄπονος, ὁ, ἡ, (πόνος), (ἀπίῤῥ. ἀπόνως). Ὁποιος δὲν κοπιάζει, δὲν ἐργάζεται, δὲν δουλεύει, ἢ δὲν ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἐργάς, ἀμελής· 2) παθητ. Πᾶν ὅ, τι γίνεται χωρὶς κόπον καὶ πόνον, εὔκολον. 3) Ὁ χωρὶς θλῖψιν, πόνον καὶ λύπην, ὅποιος δὲν δοκιμάζει ἢ δὲν προξενεῖ πόνον (ὅπερ καὶ ἀντίκειται τῷ, πόνος, ἡ ἡδονή)· 4) ἐκτὸς νόσου καὶ πόνου ὤν· 5) καταπραϋντικὸς τῶν πόνων.

*Ἀπονοσέω· Ἀποβάλλω, ἢ τελειόνω τὴν ἀῤῥωστίαν, Ἱππ. Σ. 256.

Ἀπονοστέω, ῶ (νοστέω)· Ὑποστρέφω, γυρίζω πάλιν ὀπίσω, Ἰλ. Α, 60., ὅπτις προστίθησι καὶ τὸ ἀῤῥ. Θ, 499. Μ, 115. Π, 406.

Ἀπονόστησις, εως, ἡ· ὑποστροφή, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμός.

Ἀπονόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀπονόσφιν (νόσφι) ἐπίῤῥ. Ξεχωριστὰ, ξεχωρισμένα, μακρὰν ἀπό τινες, μόνοι. Παῤ Ὁμήρ. εὑρίσκεται διεσταμένως, ἀπὸ νόσφι, καὶ, νόσφιν ἀπό, Ἰλ. Β, 233. Ὀδ. Ε, 350. 2) ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό, χωριστὰ ἀπό, Ἰλ. Α, 541. Ὀδ. Ε, 113., ὡς ἐπιτοπολὺ προηγουμένης τῆς γενικῆς, πλὴν καὶ μεταξὺ τῆς γεν. Ὀδ. Μ, 33. Ο, 529. Κ, 528. Σ, 268.

Ἀπονοσφίζω, M. ἰσω· (νοσφίζω) Ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω· 2) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ὑστερῶ· τινά τινος, ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 158. Παρὰ Σοφ. ΟΤ. 480. ἀποφεύγω, αἰτιατ. πράγμ. – Παθητ. ὑστερούμαι, Ὁμ. ὕμ. εἰς Ἑρμ. 562. »Ἦν δ' ἀπονοσφισθῶτι θεῶν ἠδείαν ἐδωδήν«.

Ἀπονουθετέω, ῶ (νουθετέω). Συμβουλεύω τὰ ἐναντίον, συμβουλεύω τὰ μὴ κάμῃ τί (Πολύβ. ΙΕ'. 6.)· ἀποτρέπω διὰ νουθεσίας.

Ἀπονυκτερεύω, M. σω· (νυκτερεύω) Μένω, περιῶ τὴν νύκτα ἔξω, μακρὰν ἀπό τινος· ὅτι δὲ καὶ μετὰ Γενιτ. παρὰ Πλουτ. »Ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις«· Ἀντίθ. ἀφημερεύω.

Ἀπονύμφης, ἡ ἀπόνυμφος, ου, ὁ (νύμφη). Ὁ μὴ ὑποφέρων καθόλου (κατὰ τὸν Πολυδ. Γ'. 46.) τὸ γυναικεῖον γένος, ἢ ἀποστρεφόμενος τὴν γυναικείαν ὁμιλίαν.

Ἀπονυστάζω, M. ξω· Νυστάζω ἐν τῷ πράττειν τί, εἴτε γράφειν, ἀποκοπεύομαι· μεταφ. εἶμαι νυσταγμένος, ἀμελής, ἔχω κοιμισμένον πνεῦμα, πράττω τι ἀμελῶς.

Ἀπονυχίζω, M. ἰσω· Ἀττ. ιῶ (ὀνυχίζω). Κόπτω τοὺς ὄνυχας· 2) ξεσχίζω μὲ τὰ νύχια, Ἀριστοφ. 700. »Ἀπονυχιῶ σουν, θέλω σὲ ξεσχίσει μὲ τὰ νύχια· 3) ἀφαιρῶ, πέρνω ἀπό τινος τί μὲ τὰ νύχια· Ἀρ. Ἱππ. 706. ἀπονυχιῶ, ῶ τὰν, πρυτανεῖῳ σιτίαν· 4) δοκιμάζω ἐπάνω εἰς τὸ νύχι ἢ μὲ τὰ νύχια (ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν). Ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος (Θεοφρ. Χαρ. 26.), ἤτοι κομψευμένος μὲ ἀκρίβειαν (δι' ὄνυχος), δόκιμος.

Ἀπονύχισμα, τος, τό· τὸ ἀπόκομμα τῶν ὀνύχων, τὸ κομμένον καὶ ἀποῤῥιχμένον μέρος ἀπὸ τοὺς ὄνυχας· Πυθαγ. 2) τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ξέσχισμα.

Ἀπονυττίζω, M. ἰσω· (νυττίζω) Βάλλω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ μοῦ γυρίσῃ ταῖς πλάταις του· καὶ σὺν τῇ λέξει, φυγῇ, ὡς Εὐριπ. Βάκχ. 752. ἀπονυττίζειν φυγῇ· μάλιστα δὲ μέσως, γυρίζω ταῖς πλάταις, ἤτοι φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν, Εὐριπ. Ζήτ. Νωτίζω.

Ἀποξενίζω, M. ἰσω· ταυτὸν τῷ, Ἀποξενόω.

Ἀποξενιτεύω, M. σω, = ἀποξενόω· Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207, ὅπου ἀποξενιτευθείσι, ἀντὶ τοῦ, ἀποξενωμένοις κεῖται.

Ἀπόξενος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄξενος. Ἐχθρὸς φιλοξενίας, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 106. 2) μετὰ τοῦ γῆς = ἀπόῤῥημος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1204. »Γῆς ἀπόξενος«, γῆγυν ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ξενιτευμένος.

Ἀποξενόω, ῶ· (ξένος) Σίνομαι καὶ ἀλλάτριον ποιῶ, ἀποξενόνω· ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, Πλουτ. Φιλοπ. 13. »Ἐγενόμην δὲ, κάμνω τινὰ νὰ ἦναι ξένος, ἐχθρικῶς φρονῶν πρός τινα, ἀπαλλοτριῶ, τινά τινος· 2) Κηρύττω τί ὡς ἀλλότριον, ὡς μὴ ἀνῆκον τινί· ὡς »Ἔπος τι τινὸς ἀποξενοῦν«, (Ἀθήν.) ξένον ποιεῖν, ἀπορρίπτειν λέξιν τινὰ ἀπὸ τινα συγγραφέα, καὶ βεβαιόνειν, ὅτι ταύτην τὴν λέξιν δὲν τὴν μετεχειρίσθη αὐτὸς ὁ συγγραφεύς, ἢ δὲν εἶναι ἐδική του. – Μέσως, Ἀποξενόομαι, οὔμαι· ἀπομακρύνομαι, ὑπάγω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ζῶ εἰς ξένον τόπον· ὡς ἐπιτοπολὺ προστιθεμένης τῆς λέξεως, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς, ἢ καὶ ἁπλῶς, γῆς, π. χ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207. »Πατρῴας γῆς ἀποξενωμένους· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, λαμβάνω ξένα ἤθη, ἢ πολιτεύομαι ὡς ξένος· ὅθεν

Ἀποξένωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυνσις· ἀποδημία, διατριβὴ εἰς ξένον τόπον· Πλουτ. 2) τὸ λαμβάνειν ξένα ἤθη.

Ἀποξέω, M. σω· (ξέω) Σύρω τι ἀπό τινος· διὰ τοῦ ξύσματος καὶ τριψίματος ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· μὲ τὸ ξύτιμον κάμνω τι ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν, ἢ σουβλιρὸν· κόπτω, πελεκῶ τι· (Παῤ Ὁμ. καὶ αὐτὶ, ἀποκόπτειν, Ἰλ. Ε, 81. »Ἀπὸ δ' ἕξετ χεῖρα βυρείλινα«, αὐτὶ τοῦ, ῥῆξαι ἀπέκοψε.) Μεταφ. 2) ἀπεξεργάζομαι, τορνεύω, διόω εἴς τι καλλίτυπον ὕφος.

Ἀποξηραίνω, M. ανῶ· (ξηραίνω) Ὁλοτελῶς ξηραίνω, ἀφήνω τὰ ξηρανθῇ· κάμνω τι ξηρὸν· Θουκυδ. Μέσ. ἀποξηραίνομαι, διόλου ξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός· Διοσκ. Β, Ἰων. Μετ. πωρικ. ἀποξηρασμένος, Ἱπρτ. α', 186. ζ', 109.

Ἀπόξηρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ξηρός, καὶ ἀπόξυρος παῤ Ἱπποκρ. Παρὰ Λουκιαν. (Τόμ. Α', σελ. 138.) τὰ Ἀντίγραφα αὐτὶ ἀπόξυροι, ἀπότομοι ἔχουσιν, ὡς (ἐν Τόμ. Ζ'. σελ. 216.) τὸ »Λυσοῦς ἀπόξυρεον· ἐν δὲ Τόμ Δ'. σελ. 289. συγχέονται ἀλλήλοις τὰ ἀπόξυρος, καὶ ἀπόξηρος· καὶ ἐν Τόμ. Η'. σελ. 162. κεῖται ἐκ παραλλήλου, »Πέτραι ἀπόξυροι καὶ ὀξεῖαι παραπεφυκυῖαι τῷ κλύσματι· ἄρα, τὸ ἀπόξυρος δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς συνώνυμον τῷ, ἀπότομος· τὸ δὲ ἀπόξηρος, τῷ, ἀποξεστός· αὐτὶ δὲ τοῦ Ἀποξύς, ὡστινες ὑπέλαβον, εἶναι ἐναντίον τῇ ἀναλογίᾳ.

Ἀποξιφίζω, M. ἰσω· (ξιφίζω) Κόπτω τι μὲ τὸ ξίφος· καὶ αὐτὶ τοῦ, ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν· Εὐσταθ. Ζήτ. Ξιφίζω.

Ἀποξυλίζω, M. ἰσω· (ξυλίζομαι) Ἀφαιρῶ, κόπτω τὸ ξυλῶδες μέρος ἀπό τινος· γυμνόνω τί ἀπὸ τὰ ξύλον.

Ἀποξύνω, M. υνῶ· (ξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, σουβλιρὸν, λεπτόν· Ὀδ. Ζ, 269. »Ἀποξύνουσιν ἑρετμά«, καὶ Ι, 326. καὶ εἰς τὰ δύο ὅμως ταῦτα φαίνεται, ὅτι ἀνῆκει ἡ σημασία ἀποξύω, ἤτοι κάμνω τί λεῖον· 2) Κάμνω τι ξυόν, ξυλίζω, παρὰ τοῖς νεωτ. Ἀετ. λόγ. Β'. κ. 21. »Ὁ στόμαχος ἀπεξύνει τὸ γάλα« (παρὰ Λουκιαν. κἀποξύσας τὸν μοχλόν, ἐτφαλμ. αὐτὶ, ἀπεξύνας).

Ἀποξυράω, ῶ, Ἰων. ἀποξυρέω, M. ήσω (ξυράω) Ξυραφίζω, ξυρίζω, κουρεύω, ἐπὶ τριχῶν κεφαλῆς ἢ γενείου· μὲ ἁπλῆν αἰτ., τινὰ τὴν κεφαλήν, Ἡροδ. ε', 35. = ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος, ὁ, ἡ· (ξυρόν) ὁ σουβλιρὸς καὶ κοπτερὸς οἷὰν ξυράφι, ἢ ξεσμένος τοιουτοτρόπως· 2) ταυτὸν τῷ, ἀπότομος, ὄρθιος, προσάντης.

Ἀποξύρω (ξύρω). Ξυραφίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ γένειον. Μέτ. Ἀποξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι.

Ἀποξύς, εος, ὁ, ἡ· (ὀξύς) σουβλιρὸς, μυτηρός.

Ἀπόξυσμα, τος, τό· (ἀποξύω) τὸ ἀπό τινος διὰ τῆς ῥίνης ἢ τοῦ ξύστρου ξυσμένον τμῆμα, ξύσμα, καὶ τὰ ῥοκανίδια, τὰ ξύσματα, τὰ ὁποῖα ξύνονται διὰ τοῦ ξυροῦ, ῥοκανίου.

Ἀποξυστρόω, ῶ· (ξύστρα) Παστρεύω ἢ τρίβω μὲ τὸ ξύστρι· 2) στουμόνω, ἀμβλύνω· Πολλάκ. Ε', 33.

Ἀποξύω, M. ύσω· (ξύω) ταυτὸν τῷ, ἀποξέω· ἐν Ἰλ. 1, 446. »Γῆρας ἀποξύσα«, ἀμελῶν, ξύσας τὸ τρυχὸ ἀπὸ τοῦ δέρματος· καὶ ἀνωνύμως· ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὄρνεων λέγεται, »Γῆρας ἀποξύονται«, ὅταν ἀλλάζωσιν, ἤτοι ἐκβάλλωσι τὸ παλαιὸν δέρμα αὐτῶν. Καθόλου δὲ, Ξύνω τι ἀπό τινος, ἢ παστρεύω διὰ ξέσεως ῥύπον ἢ λέρας τινὰ ἀπό τινος· ἢ ἐν γένει, ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω τί· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Λύσιππος (παρὰ Πλινίῳ 34, 8.) ἀποξυόμενος, καλεῖται· Ζήτ. Ἀποστλεγγίζω.

Ἀποπάγω· Ζήτ. Ἀποπήγνυμι.

*Ἀποπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Μὲ διδασκαλίας πλανῶ τινά, ἀπομακρύνω, Ἰάμβλ.

Ἀποπαίζω, M. – ξομαι (παίζω). Παύω παίζων, ἢ χορατεύων· 2) Χορατεύω, ὁμιλῶ ἢ λέγω τί χορατεύων.

Ἀποπαλαιόω, ῶ· (παλαιόω) Κάμνω τι παλαιὸν, ἀφήνω τὰ γίνῃ παλαιὸν, ἄχρηστον· ἀθετῶ, καταλύω.

*Ἀποπάλλητις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ἀποπάλλω· (πάλλω) Ἀποτινάσσω, ἀποσφενδονίζω, ἀποῤῥίπτω· Παθητ. Πηδῶ ὀπίσω, ἀναπηδῶ· π. χ. »ἀποπάλλεται ἡ σφαῖρα, ὅταν

*Ἀποπαλμός, ὁ· Τὸ πήδημα εἰς τὰ ὀπίσω, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. Γ', 44.

*Ἀπόπαλσις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός.

Ἀποπαλτικός, κή, κόν· ὁ ἀναπηδῶν, ἀναπτικὸς· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποπαλτικῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ ἀποπαλτικὸν τρόπον.

*Ἀπόπαξ, Ἐπίῤῥ. = σύμπαν· ἀπόμιας· ἅμα.

Ἀποπάππος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πάππος τοῦ πάππου.

Ἀποπαππόω, ῶ· (πάππος) Μεταβάλλω εἰς πάππον, ἀνθηλῶ· ἰδὲ πάππος· Ν. 3. Θεόῤῥ. Φυτ. Ἱστ. Ζ', 11. λέξ. βοτ.

Ἀποπαπταίνω, Ἰων. M. Ἀποπαπτηνέω· (παπταίνω). Βλέπω, ἀντλῶ εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὀλόγυρα διὰ νὰ φύγω, Ἰλ Ξ, 101. Ἀποπαπτανέουσι.

Ἀποπάρθω, ταυτὸν καὶ, ἀποπέρθω· ἅμῳ.

Ἀποπαρθενεύω, M. σω· καὶ Ἀποπαρθενόω (παρθενεύω, παρθενόω). Χαλνῶ τὴν παρθενιανὸν τινός, ξεπαρθενεύω· Παθ. ἀποπαρθενεύομαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι παρθένος, ὑπανδρεύομαι· Ἱπποκρ.

Ἀπόπαστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ, ἄπαστος, νηστικός.

Ἀποπάσχω, M. ἀποπείσομαι, τὸ ἐναντίον τοῦ πάσχω (ἀνωμ.). Κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Στωϊκῶν, ἰδεάζομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι δὲν εἶναί τί, μ' ὅλον ὅτι ὑπάρχει· Ἀρίστων, εἰς Ἐπίκτ. Α'. 28, 3. »Πάθε, ἢ ἀποπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας· καὶ κατωτέρ. αὐτόθ. »Ἀποπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστίν, βάλλε εἰς νοῦν, φαντάσθητι, στοχάσου, ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, καὶ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων εἶναι, ἢ δὲν εἶναι ἄρτιος· Ζήτ. Πάσχω.

Ἀποπατέω, Μ. ήσω (πατέω) Παραμερῶ, παραπατῶ, κυρ. διὰ νὰ κάμω τὴν χρείαν μου· χέζω, καὶ μέσ. παρ' Ἀριστοφ. ταυτὸν τῷ, ἀφοδεύω. Μέ αἰτιατ. ἐξηγεῖται καὶ, ἐκκρίνω, ἐκβάλλω, ὡς παρὰ Γαλ. »εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα· Οὐδ. ἐπὶ ἑλμίνθων, ἐκβαίνω, π. χ. ἀπεπάτησαν ἅματῇ κόπρῳ, Ἱππον. 511.

Ἀποπάτημα, τος, τό· τὸ ἐκ τῆς κοιλίας κενούμενον, κόπρος, σκατόν· Εὔπολ. παρὰ Σουϊδ.

*Ἀποπατητέον, 3ετ. ἐπίρ. (ἀποπατέω). Πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις κατὰ μέρος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 326. μάλιστα διὰ νὰ κάμῃ τὴν χρείαν του.

Ἀπόπατος, ου, ὁ· ἡ, ἡ· Ἡ κόπρος, τὸ σκατόν. 2) Τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος, εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ χέζουσι, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 81. Ζήτ. καὶ ἄφοδος.

Ἀποπαυσις, εως, ἡ· (ἀποπαύω) Τὸ κρατεῖν ὀπίσω, ἐμποδίζειν· 2) κατάπαυσις, στάσις· τέλος· Σουϊδ.

Ἀποπαύστωρ, ορος· =ὁ ἀποπαύων, Ὀρφ.

Ἀποπαύω, Μ. σω· (παύω) Παύειν ποιῶ· 2) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω (Παρ' Ὁμήρ.) »τινά τινος«· Ἰλ. Φ, 340. Σ, 267. Τ, 119. Λ, 323. Ὀδ. Δ, 340. Μ, 126. Ξ, 114. ἀπαγορεύειν, μὴ συγχωρεῖν πλέον τί· ἔτι δὲ καὶ ἀπαρέμφ. Ἀποπαύω τινὰ ἀλητεύειν. »Ἀποπαύειν ἐρώτων« (Σοφ. Αἰ.) ὕστερῶ ἀπὸ τῶν ἐρώτων. Μέσως, Ἀποπαύομαι, τινός, κρατοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος, δὲν θέλω πλέον, παύω τοῦ νὰ πράττω τι, Ἰλ. Α, 422. »Πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν· καὶ Θ, 473. Ἐνίοτε τίθεται καὶ δίχα πτώσεως, Ἰλ. Φ, 372. »Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι· (ἐν ταύτῃ τῇ οὐδετ. σημασίᾳ ἁπαντᾷ ἅπαξ καὶ τὸ ἐνεργ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. Α, 340.) ὕστερῶτ. δὲ καὶ μετοχ. 3) Ἐξηγεῖται καὶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· Θεοκρ. Εἰδυλλ. Α'.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ· πεῖρα, δοκιμή (πρόβα)· ὄζει

Ἀποπειράζω, Μ. σω· (πειράζω) Δοκιμήν τινα ποιῶ διά τινος, δοκιμάζω τί· γεν. ἐρωτῶ.

Ἀποπειράω, ῶ· (πειράω) Ἀποκινδυνεύω περί τινος, δοκιμάζω τί μὲ κίνδυνον· Θουκ. ζ'. »Τὴν Ἀρχηδονίων ἀρχὴν καὶ αὐτῶν ἀποπειράσαντες« Ἀππ. πολιτ. Ε'. »Παρεκάλουν τὸν Ἀντωνῖνον αὐτὸς ἀποπειρᾶται τῶν τειχῶν. Μέσως, =ἀποπειράζω· Γεν. ἡ καὶ Δοτ. (Μέλλ. ἀσομαι). Τὸ ἐνεργ. ἁπαντᾷ σπανιώτατα.

Ἀποπέκω, Μ. ξω· (πέκω) Κουρεύω· (Ἡσύχ.) κυρ. τὰ ῥέμματα.

Ἀποπελεκάω, ῶ· (πελεκάω) Κόπτω τι μὲ τὸν πέλεκυν, πελεκῶ· (Ἀριστοφ.) ἡ ἰσάζω τί·

Ἀποπελιδνόω, ῶ· Ποιῶ τι ὁλοτελῶς πελιδνόν· ἀμφ. Ἱπποκρ. ἀντὶ τούτου, ἀποπελιόω (πέλιος) ἔχει, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ χρῶμα μέρους τινός, εἰς τὸ ὁποῖον διεχύθη αἷμα ὑποκάτω τοῦ δέρματος, καθὼς γίνεται εἰς τὰ τυπήματα· ἄρα, ποιῶ τι μολυβδόχρουν.

*Ἀποπεμπτικός, ή, όν ὑμνοι, περιέχοντες ἀποπομπήν, ἢ ἀνήκοντες εἰς αὐτήν, Μάνεθ.

Ἀπόπεμπτος, ὁ, ἡ· (ἀποπέμπομαι) Ἀποσταλθείς, ἀφεθείς, διωχθείς· Παρ' Ἡσυχ. ἀπόπεμπτοι λέγονται οἱ ἄξιοι ἀποπέμψεως, ἀπορρίψεως, ἀποβολῆς διὰ τὴν κακίαν των.

Ἀποπεμπτόω, ῶ· (πέμπτος) Δίδω, ἢ κάμνω τὸ πέμπτον μέρος· Γένεσ. 47.

Ἀποπέμπω, Μ. ψω (πέμπω)· Στέλλω, ἐξαποστέλλω ἁπλῶς, ἢ μὲ συνοδίαν καὶ παραγγελίαν τινά· 2) ἀφίνω νὰ ἀπέλθῃ, Ὅμ. καὶ 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω, ἀποβάλλω, ἐξορίζω· Ὀδ. Ψ, 23. αἰτ. ἐνίοτε δὲ καὶ γεν. Ὀδ. Β, 76. »Ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα· Παρ' Ἀριστ. ἀποπέμπειν τὰ ῥητὰ, ἀντὶ φανερόνω· 4) ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω πάλιν εἴτε πρέπει νὰ στείλω πάλιν, στέλλω ὀπίσω· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδ. Ρ, 76. (Ἰδὲ τῶν προτέρων σημασιῶν παραδείγματα ἐν Ἰλ. Φ, 452. Ὀδ. Ξ, 108. Τ, 133. Τ, 243. Ω, 312. Ρ, 76. Τ, 412. Ο, 83. Ψ, 29. Τ, 291, καὶ 316. Ξ, 334.) — Μέσ. Ἀποπέμπομαι, μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, ἀποβάλλω, στρέχνω, ἀπορρίπτω, ἀποδιώκω· Ξενοφ. 2) Μιτῶ, ἀποστρέφομαί τι, ὡς, ἐνυχον ὤφιν, Εὐριπ. 3) πάσχω νὰ διώξω τί ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου διά τινος ὑπουργίας, ἀποτρέπω, Εὐριπ. Ἑκάβ. ὡς τὸ, ἀποδιοπομπέομαι. 4) »Ἀποπέμπεσθαι γυναῖκα«, χωρίζειν· ὅτε δὲ ἡ γυνὴ χωρίζει τὸν ἄνδρα, ἀπολείπειν, λέγεται· Πλουτ.

Ἀποπεμψις, εως, ἡ· Ἀποστολή, στάλσιμον· ἄφεσις, διώξις, ἀποβολή.

Ἀποπενθέω, ῶ· (πενθέω) Λίαν θρηνῶ τί, κλαίω· 2) οὐδετ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πενθῶ, νὰ μαυροφορῶ.

Ἀποπεραίνω, Μ. ανῶ· (περαίνω) καὶ ἀποπερατόω, ώσω, καὶ ἀποπερατίζω, ίσω. Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἀποτελειόνω· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 1456. καὶ περαίνω.

Ἀποπεράω, Μ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο· Πλούτ. Πομπ. 62.

Ἀποπέρδω (συνηθ. ἀποπέρδομαι), Μ. ἀποπαρδῶ καὶ, ἀποπαρδήσομαι· Λέρ. 2. ἀπέπαρδον (πέρδω). Ὀλάνω, ῥίπτω πορδάς· Ἀρ. Ἱππ. 644. καὶ Πλουτ. Ὅμως Ἐπιγρ. ἀδ. 276. ἀννὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, μορφὴ ἀνδρὸς λήγει κατὰ τὰ ὀπίσω εἰς ἓν ἄλογον, ὡς παρ' Ὁρατ. **Mulier desinit in piscem.**

Ἀποπερισπάω, (περισπάω). Σύρω, τραβῶ τι ἀπό τινος πρὸς ἄλλο μέρος· διά τινος στρατηγήματος φέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τὸν τόπον του, κάμνω ν' ἀναχωρήσῃ· (Μέλλ. άτω, υ—).

Ἀποπερκόομαι, παθ. Σοφοκλ. »Βότρυς ἀποπεσκοῦται«, δίολον σκοτεινῶς χρωματίζεται· Ζήτ. ἐν τῷ, Περκόω.

Ἀποπεροτάω. Στρεβλόνω, δένω σφικτὰ διὰ περονῶν· Μαθημ. πολ. σελ. 66. »Ἐκ τῶν πλαγίων πρὸς τοὺς παραστάτας ἀποπεροτῶνται.

*Ἀποπέσησι, γ'. ἐνικ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἀποπίπτω, Ὀδ. Ω, 7. (=ωυ—υ).

*Ἀποπετάννυμι, Μ. πετάσω (πετάννυμι)· ἐξαπλόνω, Διογ. Λ. 6, 77.

*Ἀποπέτομαι, Μ. ἀποπτήσομαι (πέτομαι ἀνωμ.). Πετῶν φεύγω, ἀφίπταμαι καὶ μεταφ. οἴχομαι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν ἀορ. β'. τῆς μετοχῆς ἀποπτάμενος, ἀνη, νον· Ἰδὲ ἀφίπταμαι.

Ἀποπεφασμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἀποφαίνω. Φανερῶς, καθαρῶς, μὲ σαφεῖς λέξεις.

*Ἀποπήγνυμι, Μ. ήξω (πήγνυμι ἀνωμ.). Ἀφίνω νὰ παγώσῃ, συμπήγω, ὡς τὸ γάλα. Παθητ. Παγόνομαι· πήζομαι· γίνεται σκληρόν, ἢ στερεόν τι.

Ἀποπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, ἢ μακράν· Πλούτ. »Ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος«, πηδᾷ, καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἁμάξι· Μεταφ. 2) ἀποδιδράσκω, φεύγω, ἢ καὶ γίνομαι αἰφνιδίως ἄπιστος, ἀποστάτης, ἀποστρτῶ.

Ἀποπιέζω, Μ. σω· (πιέζω) Θλίβω, σφίγγω, στραγγίζω τι· πηρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, Περισφίγγω.

Ἀποπίεσμα, τος, τό· τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς θλίψεως ἐβγαίνει, οἷον τὸ στέμφυλον· ταυτὸν τῷ, Ἐκπίεσμα.

*Ἀποπιμπλάνω (πιμπλάνω). Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀποπίμπλημι, Ἀγαθ. ε', 21.

Ἀποπιμπλάω, καὶ Ἀττ. ἀποπίμπλημι, καὶ ποιητ. ἀποπιπλάω, ἀποπίπλημι· (πίμπλημι) Γεμίζω δίολου· 2) μεταφ. χορταίνω, ἢ καταπράϋνω, Πλουτ. »ἀποπιμπλᾷν θυμόν«, ἡσυχάζειν· Ἡροδ. Valck. Ἱππ. 1327. ἔτι δὲ, τινά, Ἡροδοτ. Πλατ. Κρατ. Σ. 413. Β. 3) ἐκπληρόνω, ὡς ἀποπλῆσαι τὸν χρησμόν, Ἡροδτ. 3) ἐπὶ μετρητῶν πραγμάτων, κάμνω σῶον τὸν ἀριθμόν, ἀποπληρόω.

Ἀποπρονόω, ῶ· (πρινεὸς) Ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, τὴν λαίρα τινός, καθαρίζω· 2) Καταλαιρώνω, ποιῶ τι διεῦρον ῥυπαρόν, μυρσαρεύω.

Ἀποπρίνω, Μ. ἀποπρίσομαι (πρίνω)· Ἀπό τινος, ἢ ὁλοτελῶς πρίνω· Ἡρόδ. 4, 70.

Ἀποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι, ἀόρ. ἔπεσον (πίπτω, ἀνώμ.). Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἢ ἔξω, Ἰλ. Ξ, 351. Ὀδ. Ξ, 129. 2) Σφάλλω, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, π. χ. τῆς ἐλπίδος· 3) Παραστρατῶ, ἀποκλίνω, χάνω τὸν δρόμον· (ἀποπέπτωτι, —υυ—υ, ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 7.)

Ἀποπιστεύω, Μ. σω· (πιστεύω) τινί. Πιστεύω παρά πολύ, ἢ διόλου θαρρῶ, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα, Πολύβ. Γ', 71.

Ἀποπλάζω, Μ. πλάγξω (πλάζω). Πλανῶ, παρεκτρέπω, ἀπάγω τινὰ τῆς ὁδοῦ· Γεν. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. »Λοιδῆς ἀποπλάζειν· Μέσ. Ἀποπλάζομαι, πλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, βγαίνομαι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν παθητ. ἀόρ. ἀπεπλάγχθην, μετοχ. ἀποπλαγχθείς, μετὰ τῶν λέξεων, πατρίδος, σάκεος καὶ τῶν τοιούτων (Ὀδ. Α, 75. Θ, 573. Ι, 259. Ἰλ. Χ, 291. Ν, 578. καὶ 592.) ὡς καὶ τὸ, »οἴττες ἀποπλαγχθείς«, τὸ πορρῶ πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου καὶ ἐκτιναχθῆναι· Ἀστυνεῖδ. εἶναι ἡ φράσις, »τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα«, ἀντὶ ῥιγμένη καὶ κατασυντριμμένη περικεφαλαία, Ἰλ. Ν, 578. (Μερικοὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀποπλάγχω, ἀχρήστου).

Ἀποπλαναάω, Μ. ήσω (πλαναάω)· ταυτὸν τῷ, ἀποπλάζω. Παρ' Ἰσοκρ. ἀμεταβ. μὴ — ἀποπλανῶ, ἀντὶ, ἐκβῶ ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου.

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ· πλάνη, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ· ἐνεργ. καὶ παθητ. 2) εἶδος ῥητορ. σχήματος, ὅπερ καὶ ἀποδίωξις.

*Ἀποπλανίας, ου, ὁ· Ὁ περιπατῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν ὡς πλανώμενος· φυγάς· Ἀναλ. β'. Σ. 158.

Ἀποπλάνιος, ία, ιον· ὁ πλανηθεὶς ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν· Ἀναλ. Β', 231.

Ἀπόπλανος, ὁ, ἡ· λίαν πλάνος· Ἡσύχ. Κρατιν.

*Ἀπόπλασις, εως, ἡ· διαμόρφωσις, μορφή, εἶδος, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. Γ', 108.

Ἀπόπλασμα, τος· τὸ πεπλασμένον ἐκ τινος ἄγαλμα.

Ἀποπλάσσω, Μ. σω (πλάττω). Πλάττω τί, πλάσματα, ἀγάλματα ποιῶ· καὶ μέσως, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν τινός· Ἰακ. Α. Π. σ. 499. Ἀναλ. Β', 28. »Ἀπὸ Μουσῶν σμῆνος ἀπεπλάσατον, ὅπου τινές, ἀπεβλίσατο, διορθοῦσι· ἤτοιον ἀπεπλάσατον, ἐπὶ λιθοξόων.

*Ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἀποπλάττων· ὁ πλάττων κατὰ μίμησιν ἄλλου, ἀπεικαστής· ἐπίγραμ. Μανεθ. 4, 343.

*Ἀποπλεῖσι, ποιητ. κἀτὶ ἀποπλέω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 418, 685. Ὀδ. Θ, 501. Π, 331.

Ἀποπλέω, Μ. εὐσομαι· Πλέω, ταξειδεύω, ἀναχωρῶ, ἢ ἐποστρέφω διὰ θαλάσσης, ἀναπλέω· Θουκυδ. Λέγεται κατεχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ταξειδίου διὰ ξηρᾶς· ὡς, Ἀριστ. »Ἀπέπλευς τῶν ἐπὶ τὸν νυμφίον« (οἱ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Ἀποπλεύω). Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται πάντοτε τὸ ποιητ. ἀποπλείω.

Ἀποπλήθω, Μ. ήσω, ταυτὸν τῷ, ἀποπίμπλημι.

Ἀποπληκτικός, κή, κόν· ἐκπλαγείς, ἐμβρόντητος· 2) παρ' Ἰατροῖς ὁ ἀνήκων, ἢ πεσών εἰς ἀποπληξίαν· Ἀριστοτ.

Ἀπόπληκτος, ὁ, ἡ (ἀποπλήσσομαι). Ὅς τις

ἐκτυπήσῃ ἀπὸ ἀποπληξίαν, Ἱππ. α', 167. 2) Ἀνόητος, παράφρων, ἀναίσθητος, ἐκστατικός, ὁ πληγεὶς ἀηδ. κατὰ τὴν γνώμην, ἢ ἀπὸ κεραυνοῦ· Ἡροδοτ. β', 173. 3) ἔκπληξις.

*Ἀποπληκτιάσης, ὁ, ἡ· ἀποπληκτικός· Γαλην. Γλωσσ.

Ἀποπλήκτως, ἐπίρρ. Μὲ ἀποπληξίαν, ἢ ἀνοήτως, ἐκστατικῶς.

Ἀποπληξία, ας, ἡ· πάθος, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν προαιρετικὴν κίνησιν, ὅ ἐστι καταστήνει αὐτό, ἢ κἀνένα μέλος ἀκίνητον· ἐπὶ δὲ νοός, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα.

*Ἀπόπληξις, εως, ἡ· = ἀποπληξία, Εὐτροπ. η', 20.

Ἀποπληρόω, ῶ· (πλήρης) ταυτὸν τῷ, ἀποπίμπλημι, καὶ ἀποπλήθω. Γεμίζω ἐντελῶς· 2) ἀναπληρῶ· 3) ἐκπληρῶ, π. χ. ἀποπλη ρῶσαι ἃ ὑπέσχετο (Ἡρωδ. β'.) Πλάτ. Πρωταγ. «Τοῦτό μοι ἀποπλήρωσον ἐν τῇ ψυχῇ· ὅδεν

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ· ἀπογέμισις· χόρτασις, κόρεσις, εὐχαρίστησις· ἢ ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις.

Ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ· ὅποιος γεμίζει, ἢ τελειώνει, ἐκτελεῖ ἔργον, τελειωτής· Πλάτ.

Ἀποπλήσσω, καὶ Ἀττ. ήττω, Μ. ξω· (πλήσσω) Κτυπῶ, ῥίπτω τινὰ κάτω, τὸν κάμνω ἀποπληκτικόν, ἐκστατικόν, ἐβαλλα ἀπὸ τὰς φρένας του, ἢ τὸν φέρω εἰς θαυμασμόν· κάμνω τινὰ παράλυτον σωματικῶς ἢ ψυχικῶς. — Παθητ. Γίνομαι παράλυτος, ἢ ἔκπληκτος· 2) Ἀποτρώω, τρώω εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ μέσως, ἀποτρώω ἀπὸ τὸν ἑμαυτόν μου. «Ἀποπλήττεται τὸν προσπίπτοντα ἀέρα», ὡδεῖ, κτυπᾷ, διώκει ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· οὕτως ἀιέγνωσαν τινὲς καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 440., ὅπου νῦν ἀποτμήξας, κεῖται.

Ἀποπλίσσομαι, καὶ Ἀττ. –ττομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (πλίσσω)· Ἐκπηδῶ, διαφεύγω, πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 218. Γρηγ. πελ. 348. Koen. Ζήτ. πλίσσω.

*Ἀπόπλοος, ὁ· συναιρ. ἀπόπλους (ἀποπλέω). Ἡ ἀναχώρησις διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πλοίου, Ἡρόδ. η', 79. 2) ἐπίθετ. = ἄπλοος· ἀνίκανος, μὴ ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν.

Ἀποπλουτέω, ῶ (πλουτέω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πλουτῶ· χάνω τὰ πλούτη, τὰ ἐξοδεύω. Ἐρηγ. Νικ.

Ἀπόπλυμα, τος, τό· Τὸ ἀκάθαρτον νερόν, ἐν ᾧ ἐπλύθη τι. «Τιτάνου ἀπόπλυμα», ἀσβεστόνερον. «Ληρίων ἀπόπλυμα», νερόμαλι, Διοδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Ἀποπλύνω, Μ. υνῶ· Πλύνω τὸ φόρεμα· ἐν γένει πλύνω, καὶ παρὰ νεωτέροις ξεπλύνω. Λουκιαν. Ὀδ. Ζ, 95.

Ἀποπλώω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλέω, Ἡρόδ. Ὀδ. Ξ, 339.

*Ἀποπνεέω, Ἰων. ἀντὶ, ἀποπνέω, Ὅμ.

*Ἀποπνευματίζω, Μ. ίσω (πνευματίζω)· Ἐκπνέω, ἐξαερώνομαι, ἐξατμίζω, ἐκδίδω ἀπ' ἑμαυτοῦ· 2) = ἀποπέρδω, κλάω, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 891.

Ἀπόπνευσις, εως, ἡ· (ἀποπνέω) ἡ ἀπό τινος πνοῆς, ἢ παῦσις τῆς πνοῆς, τοῦ ἀναπνεῖν· 2) ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις· ἔτι δὲ ἡ πορδή, ἐκ τοῦ

Ἀποπνέω, (καὶ ποιητ. ἀποπνείω) Μ. εὔσω· (πνέω) Πνέω, φυσῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκπνέω, ἐκφυσῶ, ἐβαλλα διὰ τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος, μυρίζω, αἴτ. Ἰλ. Ζ, 182. «Πυρὸς ἀποπνείουσα μένος αἰθομένοιο»· καὶ Ὀδ. Δ, 406. «Ὀδμὴν ἀποπνείουσαι», ὅηλ. ἐκπέμπουσιν, ἐκβάζουσι μυρωδίαν. Ἐν τῷ ποιῷ λόγῳ συντάσσεται γενικῇ, ὡς (παρὰ Λουκ.), ἀποπνεῶν μύρου, καὶ (Εὐσεβ.) ἀποπνεῖν εὐωδίας· ἐπὶ ὅτε δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως. Θεόφρ. δ'. «Πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν», ἤγουν, διὰ νὰ μὴ μυρίζωσι. 2) Ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω· ὅτε προστίθενται, ἢ μὴ, αἱ λέξεις, θυμὸν, ψυχὴν, κτ. «Ἀπόπνευσας ἡλικίαν», ἀπέθανες νέος Ἰλ. Δ, 524. «Θυμὸν ἀποπνείων» καὶ ἄνευ πτώσεως, Βατραχ. 99. 3) ἀποῤῥέω, κλάνω. 4) φυσῶ ἀπό ἑνὸς μέρους, ὡς, ἀπὸ θερμῶν χωρίων, Ἡροδ. β', 27. Παρ' Ὅμ. ᾳεὶ ἐν χρήσει τὸ ποιητ. ἀποπνείω, (οἱ πλείστοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ ἀποπνέω.)

Ἀποπνίγω, Μ. ξοῦμαι. Πνίγω εἰ ἀγχόνης, ἢ εἰ ὕδατος, ἢ διά τινος στενοχωρίας. Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 1. Ἡροδ. γ', 150. Βατρ. 2) μεταφ. βιάζω, στενοχωρῶ. κυρ. ἐπὶ στενοχωρουμένων δανειστῶν, ὡς ἄγχω.

Ἀποπνοή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀπόπνοια· ταυτὸν καὶ ἀπόπνευσις.

Ἀπόπνους, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων (Θεόφραστ.) = ἄπνους.

Ἀποποιέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ποιέω). Ἀπωθῶ, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀπομακρύνω. 2) Ἀπαρνοῦμαι, δὲν δέχομαί τι. Ἀριστοτ. 3) Ἀρνοῦμαι τινὶ φιλίαν, ὡς (παρὰ Πλουτ.), . . . ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον κτλ.

Ἀποποίησις, εως, ἡ· ἀποβολή, ἀπομάκρυνσις· τὸ ἀρνεῖσθαι, μὴ δέχεσθαί τι.

Ἀποπολεμέω. Πολεμῶ ἀπό τινος κάτω. «Ἀποπολεμεῖν τοῦ ὄνου», πολεμεῖν ἀπὸ τοῦ ὄνου. Πλάτ. Φαίδρ. 93.

*Ἀπόπολις, ι, Γ. ιδος καὶ, εως (πόλις). Μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, διωγμένος ἐκ τῆς πόλεως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1384. Παράβαλ. ἀπόπτολις.

Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον· ταυτὸν τῷ, ἀποτρόπαιος, καὶ ἀλεξίκακος· Ὁ ἀποδιώκων, προφυλακτικὸς ἐναντίον τινός, καὶ μάλιστα κακοῦ· παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἐπιστεύοντο κυρίως ἀποπομπαῖοι δαίμονες, οἱ προφυλάττοντες ἐναντίον τῶν λοιμῶν καὶ τοιούτων δημοσίων συμφορῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο'. ὁ εἰς θυσίαν καὶ ἐξιλασμὸν προσφερόμενος κριός. Λευιτ. κ. ξ'.

Ἀποπομπεύω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀποπέμπομαι, καὶ ἀποδιοπομπέομαι. Μὲ θυσίας, εὐχὰς ἀποτρέπω τί κακόν.

Ἀποπομπή, ῆς, ἡ· (ἀποπέμπω, ἀποπέμπομαι) Ἀπόπεμψις, δίωξις· 2) Ἄφεσις, παραίτησις, ὡς, τοῦ μετοῦ. 3) Ἀποβολή, ἀποδίωξις, καὶ κυρ. χωρισμὸς ἀπὸ μιᾶς γυναικός. 4) ἐξορία. 5) ἀπομακρυσμὸς τῶν κακῶν οἰωνῶν, τοῦ χρεους, τῆς κακοπραγίας, ὅ ἐστιν, ἐξιλασμός. Ἱστορ. «Ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι», φροντίζω καὶ ἀποβάλλω ἀπ' ἑμαυτοῦ τί διὰ θυτιῶν καὶ εὐχῶν. «Ἡμέρας ἀποπομπαὶ ἦσαν, καθ' ἃς ἡσύχιον, διωρισμέναι ἡμέραι, καθ' ἃς ἐθυσιάζετο εἰς τοὺς ὀνομαζομένους ἀποπομπαίους θεούς. «Ἀποπομπῆς δίκην», ὅταν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ κριτηρίου χωρίζῃ τὴν γυναῖκά του· καὶ «ἀπολήψεως δίκην», ὅταν ἡ γυναῖκα χωρίζῃ τὸν ἄνδρα.

Ἀποπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὡς, ἀποπόμπιμος ἡμέρα, ταυτὸν τῷ, ἀπορράς.

Ἀποπονέω, ῶ, Μ. ήτω· (πονέω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κοπιάζω, δουλεύω· 2) τελειώνω τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν μου, ὑπομένω ἕως τέλους τὰ κακά. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 245. «Τὰ πλείστα ἀποπεπόνηκα», ἐτελείωσα. «Ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐργοδιφοῦντες τὰ ὑποζύγια» (Θεοφύλ.), ἀφ' οὗ ὑπέφεραν τόσα καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰς δυστυχίας.

Ἀπόπονος, ὁ, ἡ· Ὅποιος παύει ἀπὸ τὸ νὰ ἐργάζηται (δουλεύῃ)· ὁ τελειώσας μίαν δουλειάν· ὁ κουραστμένος, ἀποκάμνων ἀπὸ τοὺς τόπους, Ξενοφ. Ἀπομνημ. Γ'. ε', 11. «Ἀπόπονοι γεγονότες.»

Ἀποποντόω (πόντος). Ῥίπτω, καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν. Σχ. Σοφ.

Ἀποπορεύω, πλεονασμ. μὲ μέτ. Μ. σομαι· (πορεύω) Ἀναχωρῶ, ὑπάγω, μεταβαίνω πρός τινα. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. 2) Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ὅθεν ἀποπορευτέον, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, ἀναχωρήσω.

*Ἀποπόρφυρος, ον = ἀπορφυροῦς, ἁλοπόρφυρος. Πλουτ. Ἀντ.

*Ἀποπραγματεύομαι. Τελειώνω τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις μου. Κοσμ. Ἰνδοπ. Σ. 139.

*Ἀποπράσσομαι, Μ. ξομαι, Μέσ. (πράσσω). Ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ δώσῃ τις τὸ χρεωστούμενον, π. χ. τὸν μισθόν. Θεμιστ. Ὁμιλ. κα', 260., ταυτὸν τῷ, ἀναπράσσω.

Ἀποπρεσβεία, ας, ἡ· Ἡ διὰ τοῦ πρέσβεως ἀγγελία, ἀναφορά, πρεσβεία. Πολυβ. ΚΔ', 10.

Ἀποπρεσβεύω, Μ. σω· (πρεσβεύω) Ἀπαγγέλλω τι εἰς ἐκείνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλην παρ' ἄλλου ὡς πρέσβυς· λέγω ὅσα εἶμαι προσταγμένος νὰ εἰπῶ. Πλάτ. Νομ. Β'. Πλουτ. Ἠθ. β, 180.

Ἀποπρίαμαι· (πρίαμαι, ἀνώμ.). Ἀχρηστεύομαι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἀπεπριάμην εἰς τὸ ῥῆμα ἀποὠνομαι· καὶ σημαίνει, ἀγοράζω ἀπό τινος. Ἀριστ. Βατρ. «Ἀποπρίου τὴν ληκυθον.»

Ἀπόπρισμα, τος, τό· Ἀποπριόνισμα, τὸ διὰ τοῦ πρίονος ἢ ῥινὸς κομμένον μικρὸν τμῆμα (πριονίδι). Ζήτ. καὶ ἀποῤῥίνημα· ἐκ τοῦ

Ἀποπρίω, Μ. ίσω· (πρίω) Πριονίζω, κόπτω τι μὲ τὸ πριόνι, ἢ μὲ τὸ ῥινί. Λουκιαν. Ἡροδ. Δ', 65., καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι βιαίως, ξεχιζῶ, ξεγλουδίζω.

Ἀποπρό· ἐπίῤῥ. (ἀπό, πρό). Ἀπὸ πολλὰ μακρυά, Γεν. Ἰλ. Π, 669. 2) ὡς πρόθ. μετὰ Γεν. Ἰλ. Η, 334. Παράβαλ. διαπρό. Ἐν τῇ συνθέσει ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει τὴν ἰδέαν τῆς ἀπό. (Εὕρηται καὶ παροξυτόνως ἀπόπρο) Ἰδὲ Εὐρ. Ὀρ. 1452. Schaef. καὶ Ἰλ. Κ, 209. Ὀδ. Ζ, 218. Η, 244. Ι, 188. Ρ, 408.

*Ἀποπροάγω, ἰδὲ προηγμένα.

Ἀποπροαιρέω, ῶ· (αἱρέω) Ἀφαιρῶ, πέρνω τι ἀπό τινος. Γεν. Ὀδυσ. Ρ, 457. «Σίτου ἀποπροαιρῶν δόμεναι», πέρνω ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ δώσω εἰς ἄλλον.

Ἀποπροβάω, ῆ-πρόβημι, ῆ-βαίνω, Μ. βήσομαι· Μακρὰν προβαίνω καὶ ὑπάγω. Εὐριπ. Ὀρ. 142. «Ἀποπρόβατ' ἐκεῖθ', ἀπὸ πρόμου κοίτας», ἤγουν, περιύθητε μακρὰν τῆς κοίτης διὰ χατήρι μου· ὅπου ἄλλοι διεστάμενοι, ἀπὸ προβάω, ἀναγινώσκουσι.

Ἀποπροβάλλω, Μ. βαλῶ (βάλλω)· Βάλλω, ῥίπτω τι ἔξω, ἢ μακρὰν ἀπό τινος. Ἀπολλ. γ'.

*Ἀποπροείκελε, ἴνα, ἀόρ. α'. τοῦ ἀποπροίημι, Ὀδ.

*Ἀποπροελών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ ἀποπροαιρέω, Ὀδ.

Ἀποπροηγμένα, ων, τά· ἀποτρόπαια, ὀυσαρεστα πράγματα τῆς ζωῆς· ὡς, νόσος, θάνατος, πτωχεία· κτλ. οὐ ἐναντίον τὸ, προηγμένα, παρὰ Στωϊκ.

Ἀπόπροθε, καὶ πρόφων. ἀπόπρεθεν, Ἐπίῤῥ. (ἀποπρό). Ἀπὸ μακράν, Ὅμ. καὶ πολλὰ μακράν, Ὀδ. Ι, 188. Παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ μετὰ γεν. 2) = ἀποπροθί.

Ἀποπροθέω, Μ. θεύσομαι, καὶ θευσοῦμαι (θέω). Τρέχω, φεύγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, μακρὰν ἀπό τινος. Ἀλκαῖ.

Ἀπόπροθι, ἐπίῤῥ. Μακρὰν, ἀπομακρυσμένα, Ὀδ. Ε, 80. Ἰλ. Κ, 410.

*Ἀποπροθορεῖν (ὀπριθ. ἀνώμ.) Ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ ἀποπροθρώσκω. Μακρὰν ἀπό τινος πηδῶ.

*Ἀποπροίεις, Μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποπροίημι, Ὀδ. Χ, 82.

*Ἀποπροίημι, Μ. προήσω (ἵημι). Ἀποπέμπω, στέλλω μακράν, Ὀδ. Ξ, 26.· καὶ 2) ῥίπτω, ἄλλον τι, π. χ. ἰόν, Ὀδ. Χ, 82. ὅτε

δὲ ἀχθω τὰ πέτη, Ὀδ. Χ, 327. (υ–υυ–υ ἐπικῶς, καὶ υυυ––υ Ἀττ.)

Ἀποπολείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω πολὺ κατόπιν, ὀπίσω· παρ' Ἀθην. σελ. 537.

Ἀποπροσοσφίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ίῶ· (νοσφίζω) Χωρίζω τι μακρὰν ἀπό τινος, ἀπομακρύνω. Γεν. ὡς, πἀποπροσοσφίσας μητρόκτ, Εὐριπ.

Ἀπόπροσθεν, Ἐπίρ. (πρόσθεν) ταυτὸν τῷ, ἀπόπροθε (Πλάτ. Ἐπινομ. Σ. 26΄.) Πολλὰ μακρὰν ἀπό τινος.

Ἀποπροσποιέομαι (προσποιέομαι). Δὲν θέλω νὰ σφετερισθῶ, οἰκειοποιηθῶ, Ἀθην.

Ἀποπροσωπίζομαι, Μ. ἴσομαι· Ἀποπλύνω, παστρεύω τὸ πρόσωπόν μου, τὰς ἀπατρίας αὐτοῦ· Πολυδ. Β', 48.

Ἀποπροτέμνω, Μ. μῶ· (τέμνω, ἀνώμ.) Κόπτω (ἀπό τινος ἓν κομμάτι), ἀποκόπτω. Γεν. Ὀδ. Θ, 475. »νώτου ἀποπροταμόμτν, ἀφ' οὗ ἔκοψεν ἓν κομμάτι ἀπὸ τὴν πλάτην.

Ἀποπροφεύγω· (φεύγω) Φεύγω πολλὰ μακράν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 10.

Ἀποπταίνω, Ἰων. μέλλ. ἀποπταύω, ἀντὶ ανῶ, ἐν Ἰλ. Ξ, 101. »Ἀλλὰ ἀποπαπταίουσιν, ἐρωήτουσι δὲ χάρμης.« Κατ' Εὐσταθ. γίνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ, ὄπτω, ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ, ἀποβλέφουσιν· ἢ ἀπὸ τοῦ, πτῶ, πταίνω (τὸ φοβοῦμαι), ἵνα δηλοῖ τὸ, πτήξουσι· ἢ ἀπὸ τοῦ, πέτω, πτῶ, πταίνω, τοῦτ' ἔστι, πετασθήσονται φεύγοντες· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, ἀπό, ἁπταίνω, κατὰ Μέλλοντα, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν, ἢ ἀλλαχόσε, ὅ ἐστι, φεύξουσι, φεύγοντες νὰ κυττάζωσιν ὀλόγυρα· ἄλλοι δὲ, ὅπερ καὶ μόνον ὀρθόν, ἀναγινώσκ. ἀποπαπταίουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀποδειλιάσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποπαπταίνω, στρέφω τὰ ὄμματα, μάλιστα θέλων νὰ φύγω. Ζήτ. παπταίνω.

Ἀποπτάμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀφίπταμαι, Ἰλ. Β, 71. »Ὤχετ' ἀποπτάμενος,« ταχέως ἀπῆλθεν, ἀπέταξε, καὶ ἀόρ. β'. ἀπεπτάμην, Ἰλ. Ν, 587.

Ἀποπτερνίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ίῶ· (πτερνίζω) Μὲ τὴν πτέρναν σπρώχνω, καταπατῶ, τζαλαπατῶ.

Ἀποπτερύσσομαι, Μ. ὑξομαι· (πτερύσσομαι) Σηκώνω τὰ πτερά διὰ νὰ πεταχθῶ· ἢ πετῶ, ἢ ἁπλώνω καὶ τεράττω τὰ πτερά.

Ἀπόπτης, ου, ὁ· ὅποιος κυττάζει ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω· ἐκ τοῦ, ἀπόψομαι.

*Ἀποπτήσσω, λέαν πτήσσω. Ὀππιαν· ὡς τὸ καθ. ἀποπτοέομαι.

Ἀπόπτισμα, τος, τό· (πτίσσω) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ κοπάνισμα, ἢ ζυλίσμα, ξεφλούδισμα, κτύπημα σίτου καὶ ἄλλων καρπῶν, Ἀριστοτ. Θαυμ. 123., ὅπου καλλίον, ἀπόπτισμα, ἀναγνωστέον.

Ἀποπτοέω, ῶ· (πτοέω) Τρομάζω, ἐκφοβίζω τινά, διώκω φοβίζων. Παθ. φοβοῦμαι καὶ φεύγω. Πολύβ. »Ἵππους τῶν ἀπεπτοημένων,« ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ φόβον ἔφυγον.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄπολις. Σοφ. ποιητ. 2 Πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Σ. Ο. Τ. ἐκ τοῦ πτόλις ποιητ.

Ἀπόπτομαι, Μ. όψομαι. Β ἐπω, κυττάζω ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω.

Ἀπόπτος, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνωθεν κάτω βλεπόμενος, ὁρατός. Ἀριστ. πολ. 219. 2) Ἀπὸ μακρὰν βλεπόμενος, ὁρατός· καὶ ἔπομ. μακρὰν ἀπὸ τῆς ὄψεως ὤν, μακρυνός, μακρὰν ἀπό. Γεν. Σοφ. ΟΤ. 762. Ἰλ. 14, 89. Αἴ. 15. Ἐξ ἀπόπτου, ἀπὸ μακρὰν· τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐγγύθεν, Σοφ. Φιλ. 467. Ἐν ἀπόπτῳ, ἐν μακρυῷ μέρει. Τὸ ἄποπτον, ἡ βίγλα, ἡ σκοπιά. 3) = ἄοπτος, ἤγουν ἀόρατος, μὴ βλεπόμενος, παρὰ τοῖς νεωτ. 4) Ἐνεργ. μὴ βλέπων, μακρὰν ἀπὸ τῆς ὄψεως, Σοφ. (ἐκ τοῦ ἀπόψομαι).

Ἀπόπτυγμα, τος, τό· (πτύσσω) (Ἐπιγραφ.) διπλωματιὰ τινος, κάτω ἀγουστα.

Ἀποπτύρω· φοβερίζων καὶ τρομάζων ἀποδιώκω τινά. 2) Οὐδετ. ἀναχωρῶ, φεύγω κρυφίως ἀπὸ φόβον (τὸ, πτύρω εἶναι ἄχρηστον).

*Ἀπόπτυσμα, τό· (ἀποπτύω) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πτύει τινὰς ἔξω, τὸ ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμός, οῦ, ὁ· Ἡ διὰ τοῦ πτύσματος δεικνυομένη ἀποστροφή, καταφρόνησις. Διον. Ἁλικ.

Ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ· Ὅποιος ἀποπτύει, καταφρονεῖ. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 11. »Χαλινῶν ἀποπτυστῆρα, ἵππος, ὅστις δὲν δέχεται τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα. Ποιητ.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ· ὁ φτυσμένος, καὶ καταχρ. ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως καὶ ἀποστροφῆς, βδελυκτός· ἐκ τοῦ

Ἀποπτύω, Μ. ύσω· (πτύω) Πτύω, φτύω, Ἰλ. Ψ, 781. Σπουδ. Παιδ. Α'. β'. 16. »Αἰσχρὸν Πέρσας τὸ ἀποπτύειν.« Καὶ κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ἰλ. Δ, 426. »Ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἀχνὸν,« ἐκβάλλει τῆς θαλάσσης ἀφρόν. Λογγ. 336. Schaef. 2) Πτύω ἀποστρεφόμενός τι· βδελύττομαι, μισῶ, καταφρονῶ· Ἡσ. Ἔργ. 724. Κυρ. εἶναι συχνὸς ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ α'. ἀόριστος ἀπέπτυσα. Εὐριπ. Ἱππολ. (Τὸ υ εἶναι ἐν μέτρῳ ἐνεστ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχύ.)

Ἀπόπτωμα, τος, τό· Ἀτυχὴς ἔκβασις τινὸς πράγματος, ὅταν δηλ. ἀλλέως ἐλπίζει τινὰς, καὶ ἀλλέως γίνεται, ἢ ἀτυχὲς συμβεβηκός· ἐκ τοῦ, ἀποπίπτω. Πολύβ. ΙΑ', 2.

Ἀπόπτωσις, εως, ἡ· τὸ αὐτὸ ἀποτυχία. 2) τὸ κατ' ὀλίγον πέσιμον, φθορὰ (τῶν κτιρίων).

Ἀποπυθαρίζω· Ζήτ. Πυθαρίζω. Τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. »ἀπεπυθάρισας,« ὁ Εὐσταθ. καὶ Σουίδ. καὶ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, Ἀπέπαρδον, ἑρμην. καὶ φαίνεται, ὅτι ἀνέγν. ἀπεπόρδισα, ἢ ἀπεπάρδισα· ὅθεν καὶ ἐσφαλμ. κρίνεται.

Ἀποπυητικός, κή, κόν· μεταβάλλων, ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Ἀποπυΐσκω· (πυέω) Φέρω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἀποπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· (πυνθάνομαι) ἀπό τινος· Ἐρωτῶ, ἐξετάζω δι' ἐρωτήσεων νὰ μάθω τι ἀπό τινος. Ἡρόδοτ. Γ', 154. Ἐπικτ.

Ἀποπυργίζω, Μ. ἴσω· Κάμνω τι ὡς πύργον· περιφράττω μὲ πύργους, ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω. »Λέγους ἀποπυργίζων,« φιλοξενοῦμαι, μεταχειρίζομαι ἢ ἔχω τοὺς λόγους ὡς ὀχυρωμένον πύργον.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ· ἡτοιμασμένος, ψημένος ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, Ἀθήν. Γ'. κυρ. εἶδος ἄρτου, Ἀθην. βιβ. ζ'. »Ἀποπυρίας ἄρτος.«

Ἀποπυρίζω, Μ. ἴσω· (πῦρ) Καθ' Ἡσύχ. ἀπὸ πυρὸς ἐσθίω, ταυτὸν τῷ, ἀπαιθράκιζω, ψήνω ἐπάνω εἰς κάρβουνα. Ζήτ. Ἀποτηγανίζω.

Ἀποπυρίς, ίδος, ἡ· μικρὸν ψάρι ἐφήμερον ἢ διὰ ψήσιμον = ἀνθρακίς. Ἀθήν. Η'. 2) = Ἀποπυρίας. Ἀθήν· καὶ Στραβ. Ὁμιλ. 95. »Ἀποπυρὶν ποιήσας,« περιχέας ἐν ἐλαίῳ, καθίσας πρίστηται, ὅπου τινὰ ἀντίγρ. αὐτοπυρὶν, ἔχουσι.

Ἀποπυρόω, ῶ, Μ. ώσω· (πυρόω) Κάμνω τι πυρώδες, καυστικόν, ἢ καταχαίω, ἀνάπτω τι.

Ἀποπυτίζω, Μ. ίσω (πυτίζω). Ἐκπτύω, ἢ πτύων ἐρεύγομαι, ἐκβάλλω μετὰ τοῦ γευθῆναι, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Δ'. 3. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 205. καὶ ἐπὶ τοῦ οἴνου αὐτοῦ »Ἀποπυτίζει καλῶς.«

Ἀπορραφανίδωσις, εως, ἡ· Ποινή, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν εἰς τοὺς μοιχούς, τοὺς ὁποίους ἐπὶ μοιχείᾳ ἔπιανον, βάλλοντες εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν βεπάνι. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 168. Ζήτ. ραφανιδοῦν.

Ἀπορά, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφορά, Ἡρόδτ.

Ἀποργής, ές, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπηνὴς ἢ ἀστοργὴς παρ' Ἱπποκρ. 2) = Ἀόργητος, ἀόργητος, πρᾶος.

Ἀποργίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ίῶ· (ὀργίζω) Θυμόνω, διεγείρω, κινῶ τινα εἰς θυμόν. Μέτωπ, ἢ οὐδετ. ὀργίζομαι, θυμόνω, μανίζω.

Ἀπορέγχω, Μ. γξω. (ῥέγχω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ροχαλίζω, ἐξυπνῶ.

Ἀπορέγω, Μ. ξω· (ὀρέγω) Ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός. 2) Ἀπομερίζω· δίδω πάσι μερίδιον τινί· Ἱπποκρ. καὶ Ἀρποκρ.

Ἀπορέπω, Μ. ψω· (ῥέπω) Κλίνω ἀπό τινος. 2) Τυγχάνω· »Καὶ τάχα κἂν ἀπέρεψεν τὰ βοΐδια,« Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 185. ἀντὶ τοῦ, φεύγειν. ἄμφ.

Ἀπόρευτος, ου, ὁ, ἡ· (πορεύομαι) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ τις, ἢ δὲν ἐπιπάτητε, δὲν ἐπάτησεν, ἤγουν, ἄβατος, ἀδιάβατος. Πλούταρχ

Ἀπορέω, Μ. ήσω (ἄπορος). Εἶμαι χωρὶς βοήθειαν ἢ μέσον, εἰς ἔνδειαν καὶ πενιχρίαν· πάσχω ἔλλειψιν κυρ. χρημάτων. Γεν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 2. »ἀπορῶ χρημάτων.« 2) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν ἐξεύρω τί νὰ πράξω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀδημονῶ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται ἐνότε μὲν 1) ἄνευ πτώσεως καὶ ἀπολύτως, π. χ. (Θουκ. β'.) »Ὁ δ' ἀπορῶν, μᾶλλον κατενόησεν... Ἰσοκρ. τραπεζ. »ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν.« 2) Δοτ. »ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης« (Πλουτ. ἐριστ. διηγ.), ὅ, ε. μὴ ἐξεύρων τί νὰ κάμῃ. 3) αἰτιατ. »Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν (Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. ζ'), τὴν ἐξαγωγήν (Ἡρόδτ. δ'.)« ὅ. ε. ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ τίς ἡ αἰτία· εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς ἐξαγωγῆς· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ πτώσει σημαίνει καὶ, ἀγνοῶ, δὲν ἐξεύρω. Λουκ. Ἅλ. »Τὰ πλεῖα δ' ἀπορούντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν.« 4) Ἀπαρεμφάτῳ, καὶ τότε σημαίνει ἐσὺ ὅτε, δὲν πιστεύω ὅτι ἠμπορῶ, ὡς Πλουτ. ἐν Θεμιστ. »Ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος.« ἐσὺ ὅτε δὲ σημαίνει, δὲν ἠμπορῶ. »Ἀπορῶ κρίναι μέγα πρᾶγμα.« — Τὸ μέσον, Ἀπορέομαι, εἶναι ἐπίσης ἐν χρήσει καθ' ὅλας τὰς σημασίας ὡς τὸ ἐνεργ., καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν τοῦ, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστεροῦμαι, π. χ. Ἀριστ. Οἰκον. »ἀπορούμενος ἀργυρίου.« Ἰδ. ἀπαθετ. δὲ μέσον δηλοῖ, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, ἀπορῶ. π. χ. οὐδὲν ἀπορεῖται τῶν δεομένων γίγνεσθαι, Ξεν. Ἀπομν. πολ. 13, 7. πρβ. Οἰκ. 8, 10. »Ἀπορεῖται, ἀπρεπῶς. ἀντὶ τοῦ, ἀπορόν ἐστιν, ἀγνοεῖται ἔτι. Ἀριστοτ., ὅθεν μετοχ. τὸ ἀπορούμενον, τὸ ἀμφίβολον, τὸ ἔτι ἀναπόδεικτον, τὸ περὶ οὗ εἶναι ἔτι ζήτημα, ἀμφισβητούμενον. Παράβ. ἀμηχανέω.

Ἀπορέω, Ἰων. ἀντὶ ἀφοράω.

Ἀπόρημα, τος, τό· ἀπορία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία. 2) Ἀτφισβήτημα, περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία, ἐξέτασις.

Ἀπορηματικός, κή, κόν. Ἄπορος, ἀμφίβολος, ἀνήκων, ἢ κλίνων εἰς ἀμφιβολίαν. — Ἀπορηματικῶς, Ἐπίρ. Κατ' ἀπορηματικὸν τρόπον, μὲ ἀπορίαν· »Ἀπορηματικῶν ἐπέρρημα.«

*Ἀπορησία = ἀπορία.

Ἀπορητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀπορῶν, ἀμφιβάλλων· οἱ ἀπορητικοὶ (σκεπτικοὶ) φιλόσοφοι.

Ἀπόρθητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπορθήτη, Εὐρ. (πορθέω). Ὁ μὴ πεπορθημένος, μὴ κατηφανισμένος, ἢ ἀπέρθητος, Ἰλ. Μ, 11.

Ἀπορθόω, ῶ, Μ. ώσω· (ὀρθόω) Πάλιν ὀρθόνω, ἱστάζω τι. διορθόνω, ἀποκαθιστῶ· κάμνω εὐτυχῆ.

Ἀπόρθωσις, εως, ἡ καὶ ἀπόρθωμα, τό· Ὄρθωμα, ἵστημα, διόρθωσις, ἀποκατάστασις.

Ἀπορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ Ἀπόρου· καὶ 1) ἔλλειψις πόρου, πτωχεία, ἔνδεια. Ξενοφ. Οἰκ. Γ', 8. »Εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας.« 2) ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης· 3) ἀδημονία, ἀμηχανία· 4) στενοχωρία· 5) δυσκολία· Πλατ. ζ'. περὶ νόμ. 6) κίνδυνος. Πλατ. ἐν ἐπιστ. 7) ἀδυναμία· Σχολ. Θουκ. Β'. Ξενοφ. Ἀπ· Α', γ'. Ἀντιφ. »Διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείνοντος.« διότι δὲν ἠξεύρουν τὸν φονέα, ἤτοι, ποῖος τὸν ἐφόνευσε. Ἀπορία Σκυθέων (Ἡροδ. δ', 83), τὸ ἀπρόβλεπτον τῶν Σκυθῶν, τὸ νὰ μὴ δύνωνται νὰ πλησιάσῃ τις εἰς αὐτούς. Καὶ πλῆθ. παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 1, 12· καὶ 26.

Ἀπορι-ράω, (ῥιπάω) (Στρᾰβ. Ζ'· σελ. 471.) Κόπτω μὲ τὸ ῥινί, ῥιπίζω.

*Ἀπορίπημα, τό. Τὸ πίπτον ἐν τῷ κόπτειν μὲ τὸ ῥινί, ῥίπισμα.

Ἀπορίπτω, ποιητ. ἀντὶ ἀπορρίπτω, Ἀνακρ. 39.

Ἀπορνεόω, ῶ· ἡ ἀπορνίθιον, ῶ· Μεταβάλλω τι εἰς ὄρνιν, πτηνόν (ἐκ τοῦ ὀρνιθόω). ὅθεν

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς ὄρνεον μεταβολή, μεταμόρφωσις. Ἀπολλοδ. 1, 7, 11.

Ἀπόρνυμι, ἐνεργ. Μ. ἀπόρτω (ὄρνυμι), ποιητ. ταυτὸν τῷ πεζῷ, ἀφορμάω, Ἡσίοδ. Ἐγὼ τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἀπό τινος τόπου, βάλλω τι εἰς κίνησιν, κατω, βιάζω τί που. Μέσ. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι ἀπό τόπου τινος, ὡς Ἰλ. Ε, 105. »ἀπορνύμενος Λυκίηθεν,« ἐκ Λυκίας κινούμενος.

Ἀποροποιητος, ὁ, ἡ· (πορποιέω) ἐπὶ σώματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πόρους, Σέξτ. Ἔμπ.

Ἄπορος, ὁ· (πόρος) Ἀπορώτερος, μὴ πορεύσιμος, ὁ μὴ ἔχων πόρον, διαβατόν, ἀδιάβατος, ἀπέρατος· ὡς, »ποταμός, ὁδός, ὄρος.« Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'· ἐ· ἐπὶ δὲ ἀπ' ἐναντίας πνεόντων ἀνέμων, ἐπὶ κλεισμένων στρατιωτικῶν σειρῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀδιάῤῥηκτος, μὴ δυνάμενος νὰ σπασθῇ, κτλ. 2) δυσπόριστος, δύσκολος νὰ προμηθευθῇ εὐρεθῇ, ἀκριβὸς, ἐναντίον τῷ, εὐπόριστος. Πλατ. Πολιτ. Β', σελ. 378. Α. Ἐντεῦθεν μετηνέχθη ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ μὴ εὔκολος, ὁ δύσκολος, ἐμπερίεργος, ἀδύνατος, ἐπὶ πράξεων καὶ ἐννοιῶν, ἢ ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ὅπου δὲν ἐξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἐξεύρει δρόμον ἢ μέσον τι διὰ νὰ βοηθηθῇ: Ἐπὶ συμβουλῆς, ἀνεπιφάσιστος, καὶ ἐπὶ ὑπαρχόντων ἀντὶ τοῦ, πτωχὸς, ἔνδεής, ὁ πάτχων ἔλλειψιν πόρου. »Ἄποροι ὑπάρξαντες,« ἤγουν, στενοχωρηθέντες διὰ ποινήτειαν ἢ πεζὴν ἀποξεργασίαν. »Ἄπορα πράγματα (Ἡροδ. η'), ἤτοι ἀπυνείλητα, ἄχρηστα. »Ἄπορος ζήτησις,« ἤτοι ἄλυτος. »Ἄπορος ἀσχολία,« ἡ μεγίστη ἐντροπή, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ ἐκπλύνῃ. »Ἄπορος δίκαιος, λιτοτάτη τροφή· Οὐδετ. »ἄπορον, ἡ, ἄπορα »ἀντὶ, ἀπορία. κυρ. ἐν συμβάσει· ἐπίῤῥ. ὡς, »Εἶναι ἐν ἀπόροις,« ἀντὶ, ἐν ἀπορίᾳ, Ξενοφ. Κυρεπ· Α'· ς', 3· ταυτόν τῷ· »Ἄπορον, δύσκολον εἶναι,« τὸ νὰ μὴν ἐξεύρῃ τινὰς νὰ βοηθηθῇ, ἢ τί νὰ πράξῃ, ὡς τὸ τῆς συνηθ· δὲν ἐξεύρει τί δρόμον νὰ πιάσῃ· ταυτόν τῷ, εἶναι ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ἀπόρως, Ἐπίῤῥ. Ἐμπεριδευμένως, ἢ μὲ ἀπορίαν, εὐτελῶς· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΕ'· »Ἀπόρως βιοτεύοντα.

Ἀποροῦω, Μ. οὔτω· (πορέω) Πηδῶν φεύγω, μὲ ὁρμὴν πηδῶ ἔξω, ὑπὸ τὸ ὄπισθεν εἰς φυγὴν τρέπομαι, ἐρμῶ· (αὕτη ἡ λέξις λέγεται εὐφημότερον ἀντὶ φεύγω) Ἰλ. Ε, 20, Μ, Φ, καὶ Λ, Ὀδ. Χ, 95.

Ἀποῤῥ – Οἱ Ἀττικοὶ διπλασιάζουσι τὸ ῥ ἐν ἄλλαις ταῖς μὲ τὴν ἀπὸ συνήθειαν λέξεσιν, ἐν ᾗ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐν χρήσει τὸ ἁπλοῦν ρ.

Ἀποῤῥαθυμέω (ῥαθυμέω). Ἀπὸ ὀλιγοῤῥογνωμίαν, ἢ δειλίαν, ἢ ἀδυναμίαν, ἢ ἀπελπισίαν παραιτῶ τί· ἐνίοτε ἀπολύτως, ὡς παρὰ Δημ., καὶ ἐνίοτε μετὰ Γενικῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ, ζ', 9. Πλατ. Πολ. Ε'·, ὡς τὸ ἀποδειλιάω.

Ἀποῤῥαίνω, Μ. νῶ· (ῥαίνω) Ῥαντίζω, χύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω, ὡς παρ' Ἡροδ. β', 93. ἐπὶ ἱχθύων, »ἀποῤῥαίνειν τοῦ θορούδ, ἢ ἁπλῶς, ἀποῤῥαίνειν. Ἀριστοτ. ς'· »Ἀποῤῥαίνουσι λευκὴν ὑγρότητα.«

Ἀποῤῥαίω (ῥαίω). Τσπερῶ, πέρνω, ἁρπάζω, τινά τινος, Ἡσιοδ. Θεογ. 393. καὶ δυτὶν αἰτ. προτάσεως καὶ πράγμ· ὡς, τινὰ ὕπνον (Ὀδ. Π, 428), πέρνειν τινὸς τὴν ζωήν· καὶ Ὀδ. Α, 404. »Ὅττις σ' ἐέκοντα βίῃφι κτήματ' ἀποῤῥαίσειε αὐτὶ, θέλει ὑστερήσει τὰ κτήματά σου καὶ μὴ θέλοντος μὲ βίαν, εἶδα ἡ μία αἰτ. ἐκλήπτικὰ ὡς συνεκδοχική. 2) Διαῤῥαίνω, ἀφανίζω.

Ἀποῤῥαντήριον, ου, τό· (ἀποῤῥαίνω) Τόπος, ἢ ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος διὰ ῥαντισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου βρίχνει, ἢ βρίσκεται τινας πρὸς καθαρισμὸν ἢ ἁγιασμόν· Εὐῤῥιπ. Ἰων. 435. 2) ῥαντιστήριον.

*Ἀποῤῥαντίζω. Ῥαντίζω ἑαυτὸν, Ἀλεξ. Τραλλ. Ι, Σ. 48.

Ἀποῤῥάξ, ᾶγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποῤῥωξ·

Ἀπόῤῥαξις, εως, ἡ· (ἀποῤῥήγνυμι) Τρόπος τοῦ νὰ παίζῃ τις τὴν σφαῖραν (τόπαν) κτυπῶν αὐτὴν κατὰ γῆς διὰ τῆς χειρὸς ὁσάκις ἀναπηδᾷ· Πολυδ. Γ', 105. καὶ Ἡσυχ.

Ἀποῤῥαπίζω, Μ. ἰτω· Ἀττ, ιῶ (ῥαπίζω). Ἀπωθῶ, σπάω τινὰ ῥαπίζων, διὰ τοῦ κτυπήματος· »Τῆς γλώττης ἄκρας ἀποῤῥαπιζούσης τὸ πνεῦμα« (Διονύσ·), ἤγουν, ἐν ᾧ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης διὰ τῆς παραχωδούς κινήσεως ἀποῤῥιπτεῖ τὴν ἀναπνοήν·

Ἀποῤῥάπτω, Μ. ψω. Ῥάπτω τί ἀπό τι, μπαλώνω, Ἡροδ. ὡς τὸ βελάκιτιον· μεταφ. ἐμῤῥάπτω. »Ἀποῤῥάπτειν τὸ στόμα,« Αἰσχ. περὶ Παραπρεσβ. Ζήν. ὀλόγλωσσος, καὶ, συῤῥάπτω.

Ἀποῤῥάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω· Μ. ξω· Ζήτ. ἀποῤῥήγνυμι· (τοῦτο δίδει μερικοὺς χρόνους τῷ, ἀποῤῥήσσω, καὶ ἀποῤῥήγνυμι, ὡς τὸ ἀπερρήγην, κ. τ. λ.)

Ἀποῤῥαψῳδέω, ῶ. (ῥαψῳδέω) Λέγω ἐκ στήθους μίαν ῥαψῳδίαν, καὶ παρὰ Ξενοφ. Πατέ. Γ', 2) ἀνοφελῶς πολλὰ ὁμιλῶ, καθὼς οἱ Ῥαψῳδοί.

*Ἀποῤῥέζω, [Μ. ῥέξω (ῥέζω, ἀνωμ·). Θυτικίζω ἀπό τινος, ὡς ἀποδίδω, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 566.

Ἀποῤῥέμβομαι, Ἀποδ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει. Περιπλανῶμαι, χάνομαι εἰς τὸν δρόμον μου, περιέρχομαι ὡς χαμένος. Ἀντων· Β'· ζ. (ἐκ τοῦ ῥέμβω).

Ἀποῤῥέω, Μ. ῥεύτομαι, εὐχρηττότερον δὲ ῥυήσομαι (ῥέω). Χύνομαι ἔξω ἀπό τινος, τρέχω, ὡς ῥαυτόν τε· καὶ μεταφορ. χαίνομαι τρέχων, ῥέων, καταπίπτω· ὡς Δημ. εἰς Τιμοκρ· »Ψῆφος δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων« Διοσκορ. β' 203. »Ψακὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥεῖν τῆς βοτάνης·« »Ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ ἡ μνήτις« (Σοφ. Αἰ. 525), οὐ τινος διαφεύγει ἡ μνήμη· καὶ ἐνεργ. παρ' Ἀλ. Ἀρχ. »Ἀποῤῥέουσα λοιμικὴν ἀπόῤῥοιαν.« (Ἄλλος τύπος τούτου ἐστὶ – ῥύω καὶ – ῥυέω.)

(Ἀποῤῥέω), ἄχρηστος ἐνεστ., Μ. ἀπερῶ, ἀόρ. παθ. ἀπερῥήην, Παρακ. ἀπείρρηκα. Ἀπαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω· ἀπειροῦμαι, παραιτῶ, ἀφήνω, ἀποῤῥίπτω· ἀπόκλημι ποιῶ· ὅθεν, »Ἀποῤῥηθῆναι, αὐτὶ τοῦ, ἀποκηρυχθῆναι, γίνεσθαι ἀπόκληρος, ἀποῤῥιφθῆναι, ἐγκαταλειφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὡς υἱός· Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. »Οὗτοι ἀπόῤῥητοι, ταυτόν τῷ, ἀποκήρυκες, καὶ ἀπόῤῥητος, ταυτόν τῷ, ἀποκήρυκτος· Παράβλ. ἀπερῶ.

Ἀπόῤῥημα, τος, τό· τὶ ἀπότομος σχισμένον, κομμένον, ἐκ τοῦ

Ἀποῤῥήγνυμι, καὶ, ἀποῤῥηγνύω, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι). Κόπτω τί, μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι ὁπλισμένος, ὡς ὁ ἵππος τὸν ὁπλισμόν, θαιρούς, Ἰλ. Ζ, 507. Ο, 264. Μ, 459. Π, 587. καὶ Ἡρόδοτ. 2) τσακίζω, ξεσχίζω, διακόπτω· καὶ μεταφ. »ἀποῤῥῆξαι πνεῦμα, βίον, ψυχὴν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντὶ, τελειόνειν τὴν ζωὴν μὲ ταχὺν ἢ βίαιον θάνατον, σκοτοῦμαι, Αἰσχ. Περσ. 513. Blomf. Εὐριπ. Ὀρ. 854. Τρο 750. Ἰμερ. Τ. 974. Αἰλ. π. ἱστ. ιγ', 2. Σουίδ. λ. κύνωψ· καὶ ἐπὶ αὐτοφόνου, Τίμων. Ἐπιγρ. 1. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀποσχίζω, ἀφορίζω· Γρηγ. Νύσ. – Ὀδ. καὶ ἐν τῷ παθητ. σκίζω, ὡς παρὰ Παυσαν. ἐν Ἀττ. »Ἀποῤῥήγαται δὲ ἀπ' αὐτῆς νησίδες.«

*Ἀποῤῥηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀπερῶ.

*Ἀπόῤῥηκτος, ον· ὁ· Ἀποκομμένος, λελυμένος ἀπό τινος.

Ἀπόῤῥημα, τος. τό· τὸ ἐμποδισμένον, ἀπηγορευμένον, ἢ ἀπαγόρευσις, ἐκ τοῦ ἀποῤῥέω.

Ἀπόῤῥηξις, ἡ· θραῦσις, τζάκισις, Ἀριστ. Σιλ. 11.

Ἀπόῤῥηξις, εως, ἡ· κώλυσις, ἐμπόδισις διὰ τοῦ νόμου, παραίτησις· ὡς, »Ἀπόῤῥηξις γάμου, ὅταν τινὰς παραιτῇ, ἀφήνῃ τὴν γυναῖκα. »Ἀπόῤῥηξις παιδός« = ἀποκήρυξις· 2) ἐπὶ δυνάμεων· ἀδυναμία, κούρασις, στέρησις, ἔλλειψις τῶν δυνάμεων.

Ἀποῤῥήσσω· Ἀττ. ἀποῤῥήττω· ἕτερος τσακιώτερ. τχηματισμὸς ἀντὶ ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀποῤῥήτος, ὁ, ἡ· (ἀποῤῥέω) καὶ ἐπῤῥ. ἀποῤῥήτως. Ἐμποδισμένος, ἀπηγορευμένος ἀπὸ τοὺς νόμους· Λυσίας. »Τὰ ἀποῤῥητα ἐν Ἀθήναις πραγματεῖαι, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγὴ ἦτον ἀπηγορευμένη. 2) Πῶν ὅ, τι δὲν τολμᾷ, ἢ δὲν ἐμπορεῖ τινάς, ἢ δὲν ἁρμόζει νὰ εἰπῇ, νὰ φανερώσῃ, μυστικόν· »Ἀποῤῥήτα ποιεῖσθαι,« ο. ε. λέγω τι ὡς μυστικὸν διὰ νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ, Ἡρόδοτ. Θ. 45. Ἀριστοφ. Ἱππ. 648. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'· ς', 43. ἢ φυλάττω μυστικὸν· Διον. Ἀλ. Α', 80. »Ἐν ἀποῤῥήτοις,« κρυφὰ, μυστικά· ὡς καὶ ἐν ἀποῤῥήτῳ, καὶ, »ἐξ ἀποῤῥήτων· Πολυβ. ΙΑ', 2. 6. Πλούταρχ. Δίων, 21. »Ἄῤῥητα καὶ ἀποῤῥητα λέγειν τινὶ, ἐπιπλήττω τινὰ ὡς εἰπόντα πράγματα ἀχρεῖα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐγὼ· ὅμως, »ῥητὰ καὶ ἀπόῤῥητα λέγειν,« τὰ νὰ λέγῃ τις ὅλα ὅ, τι φύσῃ, πράγματα ὅπου πρέπει νὰ λέγωνται καὶ νὰ μὴ λέγωνται· μάλιστα δὲ, εἴτε ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπᾷ τις ὡς μυστικὸν. »Ἐκ ἀποῤῥήτων ποιητάμενον λέγειν« ἤγουν λέγειν τινὶ μυστικὰ καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ φυλάξῃ αὐτὰ μυστικά, Ἡρόδοτ. 3', 45. Wessel. »Πλουσιώτερος ἑαυτοὺς ἀποῤῥήτων,« (Δημοσθ.) ἐπὶ ὕβρεων, ὅποταν τινὲς λέγουσι πρὸς ἀλλήλους, ὑβριζόμενοι, καὶ τὰ πλέον αἰτχρὰ καὶ ἀνάξια λόγου πράγματα, ἤγουν τὰ ἄπρεπα· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἰσοκράτ, »Νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀποῤῥήτων πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, τῶν αἰσχρῶν δηλ., τῶν ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγορευμένων. 3) Ταυτόν τῷ, ἀποκήρυκτος· Παραβλ. Ἄῤῥητος· Ἐπιῤῥ· Ἀποῤῥήτως, μυστικά· ἢ, οὕτως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ῥηθῇ.

Ἀποῤῥιγέω, ῶ· (ῥιγέω) Φοβοῦμαι, ἀπὸ φόβον δὲν κάμνω, ἢ δὲν πράττω τι· Παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. ἀπορρίγα, φοβοῦμαι δὲν κάμω τί· »Κἰς οἷον ἀπῤῥίγωσι νέεσθαι,« (Ὀδ. Β, 52.) φοβοῦνται, φρίττουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν οἶκον).

Ἀποῤῥιζόω, ῶ· (ῥιζόω) Τραβῶ, ἐκβάζω τὰς ῥίζας, ξερριζώνω, Ἀλκίφ. Γ', 63. 2) Ἐκφύω, κάμνω ῥίζας, Ἱπποκρ.

Ἀπορρίνάω, Μ. ήσω (ρινάω). Ῥινίζω, ἀφαιρῶ, κόπτω τι μὲ τὸ ῥινί.

Ἀπορρίνημα, τος, τό· τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἀποκομμένον, τὰ ῥινίδια, πριονίσματα· ὡς καὶ τό, Ἀπόπριστμα· Στράβ. ΙΔ΄.

Ἀπορριπίζω, Μ. ίσω· (ῥιπίζω) Μὲ τὸ ριπίδιον (ἀνεμιστῆρι) ἀερίζω, διώκω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἀπορρίπτέω, καὶ

Ἀπορρίπτω, Μ. ψω· (ῥίπτω) Ἀπορρίχνω, ῥίπτω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. τὴν χλαμύδα, καὶ ἁπλῶς ῥίπτω, ὡς ἀμφίβληστρον· καὶ μεταφορ· ἀποβάλλειν, π. χ. μῆνιν, μηνιθμόν (Ἰλ. Ι, 517. Π, 262 ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 408. Πινδ. Πύθ. 6, 37, Ὀλ. 9, 55). »πᾶσαν αἰδὼ τῶν ὀφθαλμῶν Χρυσοστ.· πωλῶ μὲ οὐθαμινὴν τιμήν. 2) Δὲν ἔχομαι τί, ἀποβάλλω. 3) καταφρονῶ, ἀποβάλλω »π. χ. λόγον τινά, ὅσον ὁ ἀπορρίμενος, ἀνθρωπος (γυνὴ) οὐτιδανός, ὡς καὶ »ἀπερρίμενα τῶν ἐδεσμάτων (Ἡρωδιαν.), φαγητὰ ποταπὰ καὶ ἀχαμνά. Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον δηλοῖ, ῥίπτω, λέγω λόγους ὑβριστικούς, παροξυντικούς ἢ αὐθάδεις· ὅθεν

*Ἀπόῤῥιπτος, ἄξιος ἀπορρίψεως, ὡς τροφή, καὶ

Ἀποῤῥίψιμος, ὁ, ἡ· ἄξιος νὰ ἀπορριφθῇ, ἄχρηστος, Ἀρτεμίδ. Ε΄. σελ. 268.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ· ῥίψιμον, ἀποβολή.

Ἀποῤῥοή, ῆς, ἡ· ἡ Ἀπόῤῥοια. Ἡ ἐκροή, τρέξιμον ἀπό τινος, ἡ ἔκτινος καὶ μακράν· καὶ μεταφ. ὑγρόντι, ἢ ἀτμός, προερχόμενος ἔκ τινος μέρους. »Ἀποῤῥοὴ οὐρανίων (Ὀρφ.) ἀντὶ ἀπορῥωξ· Ξενοφ. Ἑλ. Ε΄, β΄. Ὁ Δημόκριτος ὠνόμαζεν Ἀποῤῥοίας καὶ τὰ ἐκ τοῦ σώματος ἐκχυόμενα ὑγρά, λεπτότατα μέρη· ταυτὸν τῷ, Ἐκροαί.

Ἀποῤῥοιβδέω, Μ. ήσω (ῥοιβδέω). Ἀποπέμπω, ἐκβάλλω μὲ ἦχον καὶ κρότον φωνάς· ἀπὸ τῶν ὀρνέων, ὅταν ἐν ταυτῷ κτυπῶσι μὲ τὰ πτερά· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1021. »Οὐκ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς· 2) = Ἀποῤῥοφάω.

Ἀπόῤῥοος, καὶ συνιζ. Ἀπόῤῥους, ὁ, ἡ· ὅποιος ῥέει, προέρχεται, τρέχει ἔξω ἀπό τινος, Ἀθην.

Ἀποῤῥοφάω, ῶ· ἡ, ἀποῤῥοφέω, ῶ, Μ. ήσω (ῥοφάω). Ῥοφῶ ἀπό τινος, ῥοφῶν πίνω τί· γεύομαι· Ξενοφ. Παιδ. Α΄. γ΄. 10. »Τί οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου; 2) Καταπίνω· ῥουφῶ.

*Ἀποῤῥυέω· καὶ - ρύημι = ῥύω - ῥέω· ῥεύω.

*Ἀποῤῥυή, ἡ = ἀποῤῥοή.

Ἀπόῤῥυμα· εἶδος μέτρου παρ' Αἰγυπτίοις, ἔνδεκα ξέστας χωροῦν, Ἐπιφάν.

Ἀποῤῥύπτω, Μ. ψω· (ῥύπτω) Ἀποπλύνω, καθαρίζω τὸν ῥῦπον, Ὀρφ. Ἀργ. 1361.

Ἀπόῤῥυσις, εως, ἡ (ἀποῤῥύω), ταυτὸν καὶ ἀποῤῥοή· 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Β΄, 973. ξεκομμένον ῥεῦμα, ἢ μέρος ποταμοῦ τινος·

Ἀπόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ· = ἀπόῤῥοος. Ὅποιος ῥέει, τρέχει ἀπό τινος· Ἡσιόδ. Ε΄. 593. 2) ἔχων πεῦ νὰ κινῆται, ἢ χυθῇ. Ἱππουρ.· ἔτι δὲ ἁρμόδιον εἰς ἀπόχυτιν, κατωφερής· Ἀπόῤῥυτον σῶμα, τὸ ὁποῖον ξεπέφτει· Πλάτ. Τίμ. Ξενοφ. Ἱππ. Δ΄, 3. »Ἀπόῤῥυτα σταθμὰ σταῦλοι, οἵτινες ἔχουσι κατηγορικὸν ἔδαφος, διὰ νὰ τρέχωσι, νὰ στραγγίζωσιτὰ νερά, αἱ ἀκαθαρσίαι.

Ἀπόῤῥυψις, εως, ἡ· (ἀποῤῥύπτω) τὸ ἀπορρύπτειν, ἡ κάθαρσις· παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. μετὰ τοῦ, καθαρμός.

Ἀποῤῥύω, Μ. ύσω· ποιητ. ἀντὶ, ἀπορρέω.

Ἀποῤῥωγάς, δος, ἡ· κυρ. δηλ. τοῦ Ἀποῤῥωξ· »ἀποῤῥωγὰς πέτρας, Μακκαβ. Β΄· Ἰδὲ ἀποῤῥωξ.

Ἀποῤῥώννυμι, Μ. ἀποῤῥώσω (ῥώννυμι)· ἀδυνατίζω, νεκρόνω τί, τσακίζω· ὅθεν »ἀποῤῥώσασθαι ὁμίλουν, Ὀρφ. Ἀργ. 1318., ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, »Ἀποῤῥῶσασθαι, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὠθεῖν καὶ ἐμποδίζειν τὴν ἕνωσιν.

Ἀποῤῥωξ, ῶγος, ὁ, ἡ· (ἀποῤῥήγνυμι) Κρημνώδης, ἠνωμένος μὲ ἀποτόμους πέτρας, ἀπεσχισμένος ἀπ' ἀλλήλων καὶ μὲ χάσματα, ἀπότομος. Ὀδυσ. Ν, 98. »Αἱ καὶ ἀποῤῥῶγες, »αἱ διεῤῥωγυῖαι· καὶ Ἀποῤῥῶγες πέτραι, αἱ ἀλλήλων ἀπερρηγμέναι. Εὐστάθ. καὶ Πλούτ. »Τόπους ἀποῤῥῶγας», τοὺς κρημνώδεις, καὶ ἀποτόμους. 2) Μέρος ξεκομμένον ἀπό τινος· κομμάτι, ἐν τῷ ὁποίῳ διετηρήθη ἡ ψύσις τοῦ ὅλου, ἀπόῤῥοια· ὡς Ἰλ. Β, 755 καὶ Ὀδ. Κ, 514. »Στυγὸς ὕδατος ἀποῤῥῶξ, ἤτοι μανίκι τοῦ ποταμοῦ Στυγός. Ὀδ. Ι, 359 (ἐπὶ νοστιμωτάτου οἴνου) »ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥῶξαι, τρόπον τινα τὸ ἄπαξ· καὶ ἁπλῶς μέρος, μερίδιον, Νικανδ. Θηρ. Παρὰ τοῖς νεωτ. σπέρματινός, ὡς, ἀποῤῥῶξ Ἐῤῥινύων, ὁ, ἐ σπέρμα, παραφυὰς τῶν Ἐῤῥινύων, Ἀρ. Δυσ. 813 Valck. Ἀριστόβ. σ. 16. (Τὸ ἁπλοῦν, ἡ ῥώξ, δὲν σημαίνει ποτὲ χεῦμά τι καὶ ἀπόῤῥοιαν, ὡς τὸ σύνθετον ἀποῤῥῶξ πολλάκις, ὡς βλέπεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων).

Ἀπορύσσω, Αἰτ. ύττω, Μ. ξω. (ὀρύσσω) Σκάπτω, ξανοχώνω, ξεπαραχώνω, καὶ κατορύττω, κατασκάπτω.

Ἀπορφανίζω, Μ. ίσω. καὶ ἀπορφανόω (ὀρφανόω). Κάμνω τινὰ ὀρφανόν, Αἰσχ. Χοηφ. 246. καὶ μεταφ. ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἀλλήλων· Παῦλ. πρὸς Θεσσαλ. α΄. »Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ἡμῶν· ἀντὶ τοῦ, ὀρφανοὶ καταλειφθέντες, χωρισθέντες.

Ἀπόῤῥυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα). Ὁ μὴ ἔχων πορφύραν, ἢ πορφυροῦν ἱμάτιον, ἢ χρῶμα τοιοῦτον.

Ἀπορχέομαι, οῦμαι. Μὴ ἐξεύρων νὰ χορεύω, χαίνω ὅπερ ἠγάπησα καὶ ἐζήτησα, ὡς παρ' Ἡροδ. ς΄, 126. »Ἀπορχήσαο τὸν γάμον», χορεύων ἀνεπιτηδείως, ἔχασες τὴν ὑμφην», ξεχόρευσες.

Ἀπος, εος, τό· (Κύριπ. Φολ. 858.) ταυτὸν καὶ, κάματος, κούρασις, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Εὐστάθ. ὅπου ὁ Ἡσύχ. αἶπος, ἄλλοι δὲ κᾶπος, ἀνάγν.

Ἀποσαλεύω, Μ. σω. (σαλεύω) Στέκομαι εἰς τὴν θάλασσαν· λέγεται ἐπὶ νηῶν, αἵτινες ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, δηλ. εἰς τὸ πέλαγος ἁρπάζουσι Θουκυδ. »Ἡ ναῦς ἀποσαλεύειν· ἔτι δὲ καὶ μεταφ. διαυθεντεύομαι, προφυλάγομαι, κρατοῦμαι μακράν, ἀπομακρύνομαι, τινὸς ἢ ἀπό τινος, ὡς παρὰ Πλουτ. »Τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύειν», ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι· ὡς καὶ τὸ Μέσον, »Μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπό τινων· Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.

Ἀποσαρκόω, Μ. ώσω (σαρκόω)· Κάμνω νὰ αὐξήσῃ σάρκα. Ὅθεν παθ. παρ' Ἀριστοτ. »Ἀποσαρκοῦται σάρξ», αὐξάνει, ἀποκτᾷ σάρκα, σαρκόνεται.

Ἀποσάρωμα, τος, τό· (σαρόω) τὰ σκουπίδια, φουκαλίδια· Νικήτ. Χρον. Γ΄, 8.

Ἀποσάττω, Μ. ξω· (σάττω) Ξετσάλόνω· ξεφορτόνω. Γενεσ. ΚΔ΄, 42. οὗ ἐναντίον τό, Ἐπισάττω.

Ἀποσαφέω, ῶ· (σαφής) Κάμνω τι σαφές, φανερόν, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τι μὲ σαφήνειαν, δίδω νὰ καταλάβῃ, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πρωταγ. »Οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσειε.

Ἀποσβέννυμι, καὶ ἀποσβεννύω, Μ. ἀποσβέσω, καὶ ἀποσβήσομαι· Παραχ. ἀπέσβηκα· Ἀόρ. β΄. ἀπέσβην· Σβύνω τί, ἀφίνω νὰ σβεσθῇ· καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, χάνω, ὡς, γένος καθένα· μαι· ἢ ἐμποδίζω, κάμνω νὰ παύσῃ, ὡς ἄνεμον. Ὁ Παραχ. καὶ ὁ β΄ ἀόρ. ἐν χρήσει καὶ παθητικῶς, ὡς, ἀπέσβη τοῦτο τὸ δόγμα· ἀπέσβηκε τό τὰ ἱππικὰ μανθάνειν· ἀπέσβη τὸ γένος. – Οὐδετ. καὶ παθητ. Σβύνομαι· τελειώνω· παύω· ἀπόλλυμαι· ἀποθνήσκω· Τιμ. Σ. 40 Ruhnk. – Ἀπόσβεσις, τὸ οὐσιαστ.

Ἀπόσειστις, εως, ἡ· Ἀποτίναγμα, ἀπέκρουσις, σπρώξιμον ἐπὶ τὰ πρόσω· 2) Εἶδος ἀναισχύντου χοροῦ, ἐκ τῆς νικήσεως οὕτω κληθέν· Πολυδ. δ΄, 54.

Ἀποσείω (σείω). Ἀποτινάσσω, σείω, τινάζω τι ἀπό τινος· – Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ τινάζω, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, καὶ ἐλευθερόνω τὸν ἑαυτόν μου ἀπό τινος, αἴρω ἐκ μέσου, ὡς Ἡρωδιαν. »ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀποσείσασθαι», συντ. αἰτ. καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅταν ῥίπτῃ κάτω τὸν ἐπιβάτην· Ξενοφ. Παιδ. Ζ΄, 1. »ἵππος σφαδάζων, ἀποσείεται τὸν Κύρον».

Ἀποσεμνόω, ῶ· καὶ ἀποσεμνύνω (σεμνύνω)· Κάμνω τινὰ σεμνόν, σεβάσμιον, δίδω εἰς αὐτὸν ἀξιωματικὴν τιμήν· 2) ἐξαίρω, ὑψόνω τινὰ μὲ λόγους, ὑπερπαινῶ· 3) Δείχνω τί καυχώμενος διὰ νὰ μὲ τιμῶσιν, ἐπίδειξιν τινὸς ποιοῦμαι. Ναζ. – Μέσ. Ὑψόνομαι μὲ λόγους· ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι εἴς τι ἐπιδεικνύμενος, κάμνω ἐπίδειξιν· συντ. αἰτ. Ἀριστ. Βατρ. 703. ἰδὲ καὶ 834.

Ἀποσεύω· (σεύω) ταυτὸν τῷ, ἀποσείω. Μακράν διώκω· Παθητ. ἀναχωρῶ ἐγλίγωρα. βιάζομαι νὰ φύγω, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 390. »Ἀπέσσυτο δώματος», ἀντὶ ἀπεπέτο (Ἀορ. συγκοπ. μὲ παθητ. σημασ.). Ἐν τοῖς παρωχημ. χρόνοις γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ δύο σσ. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ο, 572. καὶ Ὀδ. Ι, 236, καὶ 396. »ὀδείσαντες ἀποσσύμενοι».

Ἀποσήθω (σήθω). Κοσκινίζω, καὶ, στραγγίζω. Ἀθήν. παρ' Ἱππουρ. »Ὕδωρ ἀποσήθειν», στραγγίζειν, σακελλίζειν.

Ἀποσηκάζω (σηκάζω)· Ἀποκλείω, κλείω ἔξω ἀπό τοῦ σηκοῦ· Νικήτ. Χρονικ. Η΄, 5.

Ἀποσηκόω, ῶ, Μ. ώσω. (σηκός) Κλείω τι εἰς στάυλον· φυλακόνω· Ἡσυχ.

Ἀποσημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω)· Δίδω σημεῖον· Πλατ. Εὐθυδ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ, κάμνω φανερόν, γνωστόν· κυρ. διὰ σημείων. 3) διὰ σημείων μεταπείθω τινά, συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τί. »Ἀποσημαίνω εἰς τινα, ἀντὶ, αἰνίττομαι εἰς τι, καὶ, »ἀποσημαίνω εἰς τινα», ἀντὶ, ὅταν σκώπτω καὶ κατηγορῶ τινά, ἔχω αὐτὸν εἰς τὸ μάτι· π. χ. Θουκ. γ΄. »Εἰς Νικίαν . . . ἀποσημαίνων ἐχθρὸς ὤν.» Ἰδὲ καὶ Πλουτ. ἐν Ἀφορ. – Μέσ. Ἀποσημαίνομαι, ἐπιβεβαιῶ διὰ σημείων, φέρω ἀπόδειξιν, Ἡροδ. Ε΄, 71. 2) Σημειόνω τινά, διὰ νὰ λάβῃ π. χ. τιμωρίαν τινά· Ξεν. »τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνοντων», διὰ νὰ φανερωθῶσι καὶ τιμωρηθῶσι. 3) βουλλόνω, ὡς ἐπιστολήν· καὶ τὰ χρήματα, δημεύω· Ξενοφ. Ἑλλ. β΄, 3, 25. Δ΄, 10. κυρ. συχνάκις ὑστερώτερον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν χρήσει.

Ἀποσήπω, Μ. ψω. (σήπω) Ἀφήνω τι νὰ σαπήσῃ· ὡς καὶ τό, Σήπω· Οὐδ. παραχ· ἀποσέσηπα, σήπομαι βιόλου· Ἀποσέσηπά τι, μοὶ ἐπάπτητί· Ξενοφ. Παθητικ. Ἀποσήπομαι, γίνομαι σάπιος, σαπίζω, ὁλοτελῶς σήπομαι, ἢ εἶναι τὸ σαπισμένον.

Ἀπόσηψις, εως, ἡ· διόλου σῆψις, σάπισμα, ἢ εἰς σάπισμα τροπή. Πλούταρ.

Ἀποσίγησις, εως, ἡ· (σιγάω) Τὸ ὁλοτελῶς σιωπᾶν, σιωπὴ παντελής. Ἱππουρ.

Ἀποσιμόω, ῶ. (σιμόω) Ποιῶ τινὰ σιμόν, καμπύλον. Εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ Λουκιαν. »Ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥίνα», ἡμεῖς ἔχομεν τὴν μύτην ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος πλακωτὴν καὶ ἀπὸ τὸ κάτω ἐκτεταμένην, ἤτοι εἴμεθα πλατυμύτιδες. 2) Ποιῶ τι κυρτόν, καμπύλον πρὸς τὰ ἄνω, ἐπικαμπὲς, ἤτοι

καμπουρωτόν. 3) Ἀποσιμόνω, προσσγγίζω, πλησιάζω. »Ἀποσιμοῦν τὴν στρατιὰν (Ξενοφ. Ἑλλ. ε', δ', 50.)« ἤτοι φέρω, ὁδηγῶ τὸ στράτευμα οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀλλὰ πλαγίως καὶ ἐν εἴδει λοξοειδοῦς γραμμῆς, ἤτοι διὰ ν' ἀποφύγω, ἢ διὰ νὰ πάρω τὸν ἐχθρὸν κατὰ πλευρὰν. »Ἀποσιμοῦν τὰς ναῦς (Θουκυδ. δ', 25)« κάμνω κύκλον, ἤτοι πάρνω παραμάζωμα μὲ τὸ κεφάλιον, διὰ νὰ ὁρμήσω μὲ τόσην περισσοτέραν δύναμιν ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. 4) μεταφ. ἐπαινῶ.

Ἀποσίμωσις, εως, ἡ. (Ἀππιαν. πολ. Δ'. 71.) Τὸ κυρτωμα, χαμήλωμα στρατεύματος, ἢ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου διὰ νὰ κτυπήσῃ πρὸς τὸ ἐχθρικὸν μὲ τὸ ἔμβολον.

*Ἀποσιόομαι, Ἰων. ἀντὶ, ἀφοσιόομαι, Ἡροδ.

Ἀποσιτέω, ῶ, Μ. ήτω. (σιτέω) Παύω ἀπὸ τὸ νὰ τρώγω, δὲν τρώγω πλέον, νηστεύω.

Ἀποσιτία, ας, ἡ· ἀηδία ἀπὸ φαγητά· ἀορεξία· ἀποχὴ ἀπὸ φαγητοῦ ἐν γένει, = ἀσιτία.

Ἀποσιτίζω, Μ. ίσω. ἐκ τοῦ Λουκιαν. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, ἐπισιτίζω.

Ἀποσιτικὸς, κὴ, κὸν· ὁ προξενῶν ἀηδίαν καὶ ἀνορεξίαν εἰς τὸ φαγεῖν. Ἵππον.

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος) = ἄσιτος· ὅποιος δὲν ἔφαγε, νηστικὸς· καὶ ὅποιος ἐγυμνατεύεται, ἀπέχεται ἀπὸ τοῦ φαγεῖν· ὁ ἀηδιάζων ἀπὸ σιτίων· 2) ὃς τις δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ φάγῃ.

Ἀποσιωπάω, ῶ. Μ. ήσω. (σιωπάω) Σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ πλέον, παύω τοῦ ὁμιλεῖν, ἢ κόπτω τὴν ὁμιλίαν μου· 2) ἐνεργ. Σιωπῶ τί, δὲν τὸ φανερώνω, λέγω ἔξω.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ· σιωπὴ παῦσις, ἢ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας. 2) Παρὰ τοῖς Ῥήτ. τρόπος ὁμιλίας, ὅταν λέξεις δὲν ἐκφράζεται μὲ ἔμφασιν ἢ ἀπὸ ἐντροπὴν, Οὐιρ. Ἑλλ. 3. 8. Αἰν. 1, 139.

*Ἀποσκάλλω (σκάλλω). Ἀποξέω.

Ἀποσκάπτω, Μ ψω. (σκάπτω) Σκάπτω, παραχώνω, κατασκάπτω· ἐχυρώνω, ἢ περικλείω τι διά τινος λάκκου (κόπτω χαντάκι ὁλόγυρα τινός). Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ', 4. καὶ, ξηρόνω, σκάπτων ἐκβάλλω.

Ἀποσκαρίζω, καὶ ἀπασκαρίζω, Μ. ίσω (σκαρίζω). Πάλλων, ἤτοι πηδῶν φεύγω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) πάλλων, ῥιπτόμενος τρέχω κάπου, σπαρταρόμενος, ἀποδυήσκω. Ἰσοκ. Δ, 21. καὶ Ἀλ. Β'. 325. »Ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀποσκαρίπτε.«

Ἀποσκεδάζω, καὶ, ἀποσκεδάω, καὶ, ἀποσκεδάννυμι, καὶ, ἀποσκεδάννυω. Μ. σκεδάσω (σκεδάννυμι). Σκορπίζω καὶ διώκω· ἢ σκορπίζω καὶ ἀρίνω, κάμνω νὰ ὑπάγωσι καθ' ἕλα τὰ μέρη, νὰ σκορπισθοῦν. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 300. »Ἄλλους μὲν ἀποσκέδασεν βασιλῆα«, ἤγουν τοὺς λοιποὺς ἠγεμόνας ἀρῆκε (φιλιώτατα ὁ Ἀχιλλεύς.) νὰ ὑπάγωσι καθεὶς εἰς τὸν τόπον των· καὶ μεταφ. ἀποβάλλω, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ καὶ φύγῃ· ἀποσοβῶ, διώκω, ὡς ὕπνον μερίμνας, νόσον κτλ — Παθητ. Διασκορπίζομαι φεύγω τρέχω κάπου, κατ' ὀλίγον γίνομαι ἄφαντος, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀποσκεπάζω, Μ. σω. (σκεπάζω) Τελειόνω τοῦ νὰ σκεπάζω· καὶ ξεσκεπάζω = ἀποκαλύπτω.

Ἀποσκεπαρνίζω. Κόπτω μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) Σχίζω τὴν κεφαλήν τινος, ἤτοι πληγόνω αὐτὴν.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οὗ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τι μὲ τὸ σκέπαρνον· 2) καὶ πληγὴ τῆς κεφαλῆς διὰ σχίσματος, ὅταν ἐνλ. τὰ τζακίσματα εἶναι μικρὰ καὶ πολλά.

Ἀποσκέπτομαι, Μ. φομαι. (σκέπτομαι) Ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τόπου θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω πρὸς τὰ κάτω, κυρ. ἀπὸ βίγλας, πύργου.

Ἀποσκέπω· ταυτὸν τῷ, ἀποσκεπάζω.

Ἀποσκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) Σηκόνω τὰ σκεύη, τὰ πράγματά μου ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τὰ φέρω εἰς ἄλλον· μαζόνω, φορτόνω, καὶ μετατοπίζω αὐτά· 2) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω τί. καταφρονῶ· ἢ, δὲν ἔχομαι. 3) Αἴρω ἐκ μέσου, ἀπομακρύνω τινὰ ἐχθρὸν μὲ τρόπον· π. χ. ψεύδη κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας« Συνέσ. 4) ξεφορτόνω, βάλλω κάτω φορτίον τί· καὶ μεταφ. »ἀποσκευάσαν τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ (Βασιλ. ὁμ. 10.).« — Μέσ. 1) σηκόνω τὰ σκεύη, ὡς »ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν«· 2) ἀναιρῶ τί, πληροφορῶ, ὡς παρὰ Ἑρηγ. »ἐπειδὴ ἀποσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον«, 3) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀφήνω, παραιτῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου σφάλμα, κακὴν ἕξιν, βάρος, ἢ φορτίον τι καὶ ἐλευθερόνομαι· φονεύω τινὰ καὶ γλυτόνω ἀπ' αὐτόν. Ἡρωδιαν. Δ', 13. »Ἀποσκευάζομαι τὴν ἀνήγησιν«, Ἡλιόδωρ. ὡς καὶ τό, »Ἀποσκ. τὸ κατηγὲς τοῦ βλέμματος«, καὶ τό, »Τοὺς ἐγκειμένους.« »Ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν«, Ἡρωδιαν. ἀποῤῥίπτειν τὴν λύπην. 4) = ἀποπατέω, χέζω, ἐνλ. βάλλω κάτω τὸ φορτίον τῆς κοιλίας· ἀπτώτως, ἢ εἰλοτ καὶ αἰτιατ. ὡς, »Ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα τὴν κοιλίαν«, ἀφοδεῦσαι, χέζειν· ὅθεν παρὰ Πολυδ. Ε', 4. »Τὸ ἀποσκευαζόμενον τοῦ ἀνθρώπου«, ἢ κόπρος, τὸ ἀποπάτημα. 5) Αἴρω ἐκ μέσου, ἤτοι φονεύω, ἁπλῶς, ἢ προδίδω τοὺς, φόνῳ, ὡς, »Ἀποσκευάσασθαι φόνῳ τὸν ἄνδρα«, αἴρειν ἐκ μέσου, σηκόνειν ἀπὸ τὸ μέσον, ἐξανατόνειν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τὸν ἔστειλε καὶ αὐτόν, ἢ τὸν ἐξεπροβόδεσεν, ὅ ἐστι, δι' ἄλλου τὸν ἐξανάτωσε. Ἡρωδιαν. καὶ Λουκιαν., ὅθεν

Ἀποσκευὴ, ῆς, ἡ. Ἀπόπεμψις· ἀπομάκρυνσις· ἀποφόρτισις, μετατόπισις· παραίτησις. 2) Τὰ χρειώδη εἰς οἶκον ἢ ὁδοιπορίαν σκεύη, ἢ πράγματα· ἢ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή· (καλαμπαλίκια. Les bagages, les meubles) Λουκιαν. 3) Ἡ ἀφόδευσις, ἢ κένωσις τῆς κοιλίας, τὸ σκατόν· καὶ 4) ὁ τόπος, εἰς ὃν χέζομεν, τὸ ἀναγκαῖον, ἢ χρεία, ἢ πορεῖαις. Στράβ. ΙΔ'. σελ. 956. ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. Ε'. 91.

Ἀπόσκημμα, τος, τό· ταυτὸν καὶ, Ἀπέρεισμα, στήριγμα. Αἰσχύλ. = ἀπόσκηψις, σημασ. β'. Ζήτ. ἀποσκήπτω.

Ἀποσκήμπτω, Μ. ψω. ταυτὸν τῷ, ἀποσκήπτω.

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ· (σκηνὴ) Ὁ μακρὰν ἄλλου τινὸς κατοικῶν· ὅποιος δὲν ἔχει συναναστροφὴν, ἢ δὲν ζῇ μαζὶ μὲ ἄλλον τινά. Ξενοφ. Παιδ. Η'. ζ', 14. Ἀντίκειται τῷ, σύσκηνος· ὅθεν

Ἀποσκηνόω, ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι, ἢ κατοικῶ μακρὰν ἀπό τινος, ἤγουν μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ εἶμαι ἢ κατοικῶ εἰς τὴν σκηνὴν (τένταν), εἰς τὸ στρατόπεδον, Γεν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ'. »Οὕτω μακρὰν ἀπεσκηνώκασι τὰ ὦτα τῶν Μουσῶν«, (Πλούταρχ.) τὰ ὦτά του ἦταν πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Μούσας, ἤτοι ἦταν πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τὰς μαθήτριας. 2) Σηκόνω τὰς σκηνάς, τὸ στρατόπεδον καὶ μισεύω, Γένεσ. ΙΓ'. ὡς καὶ τὸ, διασκηνόω.

Ἀποσκήπτω, Μ. ψω (σκήπτω). Ἐρείδω, ἐπικουμβίζω τί, ἢ βάλλω τι στερεῶς ἐπί τι· 2) ἐξαίρετως, κτυπῶ, ἢ ῥίπτω τι μετὰ δυνάμεως ἐπί τε· καὶ μεταφ. ἐπὶ παθῶν, ὡς, »Ἀποσκῆψαι τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς αἰτίους«, (Διον. Ἁλ. ζ'.) χύνειν τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν ἐπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. »Ἀλλ' εἰς ἕνα ἐπισκῆψατε, παρ' Αἰσχίνῃ· ἀφήκατε, χύσατε τὸν θυμόν σας εἰς ἕνα. 3) Οὐδετ. ἐκβαίνω μὲ ὁρμὴν, σπάζω, ὡς ἐπὶ κεραυνοῦ· 4) κατακτῶ, ἀποβαίνω. Ἡρόδ. »Ἀπέσκηψε τὸ ἐνύπιον εἰς χαλκόνα, τὸ ὄνειρον ἐξέβη (ἐβρέθην) εἰς κακόν· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ὑλῶν ἀπόβλητων, ἢ ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μίαν στάσιν μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλην καὶ ἐκεῖ ἐπιμένουσι· καὶ ἐντεῦθεν αἱ τοιαῦται αἰφνίδιοι μεταστάσεις τῶν ἀσθενῶν ὑλῶν, ἀποσκῆψεις καὶ ἀποσκήμματα, καλοῦνται, Γαλην. πρὸς Γλαῦκ. Β. »Ἀποσκήπτειν εἰς ὀλέθρους«, ἤτοι τείνειν.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀπόσκημμα, στήριγμα. 2) Μετάστασις ὑγροῦ τινος καὶ ὕλης ἀσθενείας εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

Ἀποσκιόζω, Μ. σω. (σκιάζω) Κάμνω ἴσκιον, ἰσκιόνω. »Σκιὰς ἀποσκιαζομένας« (Πλάτ. Πολ. Ζ'.), σκιαί, αἵτινες γίνονται ἀπὸ ἐν σῶμα. (Οὐδετ. προξενῶ γίνομαι αἴτιος σκιᾶς τινος, ἤτοι δίδω ἴσκιον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Διον. Κάσ.) 2) βάλλω τι εἰς τὸν ἴσκιον, ἐπισκιάζω· καὶ μεταφορ. σκοτίζω, κρύπτω. Λογγῖν. ιζ'. 10. ὅθεν

Ἀποσκίασμα, τος, τό· τὸ ἰσκιωμένον πρᾶγμα, ἢ προερχομένη σκιά· 2) τὸ εἶδος, ἢ προξενοῦν ἴσκιον.

Ἀποσκιασμὸς, οὗ, ὁ· σκέπασμα διὰ τῆς σκιᾶς, ἐπισκίασις, ἰσκιωμα. Ὁ Πλούτ. εἰς Περικλ. καλεῖ, »Γνωμόνων ἀποσκιασμούς«, τὴν καταμέτρησιν τῶν ὡρῶν διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ γνώμονος.

*Ἀποσκίδνα μαι, ποιητ. παθ. τοῦ ἀποσκεδάννυμι. Σκορπίζομαι, ἀναχωρῶ τῇδε κἀκεῖσε, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀποσκιόννυμι· ταυτὸν τῷ, Ἀποσκεδάζω.

*Ἀποσκιμπτομαι, παθητ. τοῦ ἀποσκίπτω = ἀποσκήπτω. Μπήγομαι διὰ νὰ στερεώ καὶ κρατῶ ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμαμαι, ὡς Ἰλ. Ζ, 172. »Δύο ἄγκυραι ἐκ νεὸς ἀποσκίμψαιμι, ο. ε. δύο ἄγκυραι νὰ στερεωθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κρεμάμεναι στερεῶς ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἀποσκιρρόω, ῶ, Μ. ώσω. (σκιῤῥόω, σκίρος, σκιῤῥος) Μεταβάλλω τι εἰς σκίῤῥον· διόλου σκληρύνω· ὅθεν

Ἀποσκίρρωμα, τος, τό· τὸ ὁλοτελῶς σκίῤῥωμα, σκλήρωμα, τὸ σκιῤῥωθὲν ἕλκος, πρίσμα.

Ἀποσκιρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (σκιρτάω) Πηδῶ πρὸς τὰ πρόσω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἀπό τινος· 2) ἀποστατῶ, λειποστατῶ.

Ἀπόσκλημι, καὶ ἀποσκλέω, Μ. ήσω. Ξηραίνω, στερεόνω, σκληρύνομαι· καὶ 2) γίνομαι ξηρὸς, λιγνὸς, στερεὸς, τήκομαι. Ζήτ. σκελέω, σκέλλω. Ἀντίπατρ. ἐν Ἐπιγράμ. »Ἀποσκλήσῃς, θέλεις ξεπαγιάσῃ, κοκκαλιάσῃ »Ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ (Ἀλκίφρ.).« Τούτου τοῦ ῥήματος εἰσὶ μόνοι οἱ χρῆσται ὁ Μέλλ. ἀποσκλήσομαι, ὁ ἀόρ. ἀπέσκλην, καὶ ὁ παρακ. ἀπέσκληκα, ὅθεν »ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι« (παρὰ Χρυσοστ.), ἢ σκληρυνθεῖσα.

Ἀπόσκληρος, ὁ, ἡ. Λίαν σκληρός· ὅθεν

Ἀποσκληρόω, καὶ, ἀποσκληρύνω. Διόλου σκληρύνω, κάμνω τι ὁλοτελῶς σκληρόν.

Ἀποσκολίπτω, Μ. ψω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Ἀποσκολίψας, ὁπὸ τοῦ, σκεδάσας, καὶ κρούσας· τὸ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἔχει, ἀποσκήψεις, ἀποσχάσεις, ἀντὶ, ἀποσκολίψεις· αὐτόθ. σκίμψαι, ἀντὶ, σκνίψαι, ἐξ Ἱππουρ. Ζήτ. ἐν τῷ, σκνίπτω.

Ἀποσκοτιφόω, ῶ. Σκοτίζω, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. »Ἀπεσκοτίωσε δὲ (ἡ σελήνη) γαίης τόσσον, ἐσκότισε· ἐκ τοῦ, σκότος, τὸ λυκαυγές. Ζήτ. Σκότος.

Ἀποσκολύπτω, Μ. ψω. (σκολύπτω) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐνδέρω, ξεφλουδίζω, γυμνόνω· 2) κολοβόνω· περιτέμνω· ὅθεν ὁ »ἀπεσκολυμμένος«, ὁ περιτετμημένος τὸ αἰδοῖον. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολύπτω.

Ἀποσκοπεύω, Μ. σω. (σκοπεύω) Ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου θεωρῶ, κυττάζω, παρατηρῶ τί. ἐπιβλέπω (αἰτ.)· ἢ πολλὰ μακρὰν, ὀξέως βλέπω. Λουκ. διαλ. θαλ. 6, 2. Hemsl. Ἀριστοκιν. Σ. 4.

Ἀποσκοπέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀποσκοπεύω. 2) ἀποβλέπω, λέγομεν ποιοῦμέν τινος, ἐπιμελοῦμαι,

κυνταίζω τί ὡς σκοπόν (μετὰ τῆς εἰς καὶ αἰτ.), avoir égard. Εὐριπ. Ἱκετ. 286.

*Ἀποσκοπιάζω = Ἀποσκοπέω. Κουιντ. Καλ. 6, 114.

Ἀποσκόπιος, ἰ, ή. Ὁ μακρὰν ὢν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἐναντίος τῷ σκοπῷ = ἀπόσκοπος, σημασ. β'. Ἀναλεκτ. Β. 66.

Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω) Ὁ ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ μακρὰν θεωρῶν, παρατηρῶν, κατασκοπῶν. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἀποσκόπιος, ὁπόταν ὑπερβαλὼν τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, μὴ ἄγων εἰς τὸν σκοπόν· ἐναντίος τῷ σκοπῷ.

Ἀποσκορακίζω, Μ. ίσω. (σκορακίζω) Εἰς κόρακας πέμπω, λέγω τινί τὸ, ἀπιθι εἰς κόρακας, ὀλλ. ὕπαγε (ἄφε, σύρε) εἰς τὸν διάβολον. 2) Μετὰ μίσους καὶ ὀργῆς ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, καταφρονῶ, καὶ ἀποδιώκω. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 38. ὡς ἀποσκορακίσας τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον· ὅθεν

Ἀποσκορακισμός, οὗ, ὁ· ἡ μετ' ὀργῆς ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποβολή, καταφρόνησις, τὸ ἀποσκορακίζειν τινά.

Ἀποσκορπίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων σκορπίζω = σκορπίζω.

*Ἀποσκοτέω = ἀποσκοτίζω, σημασ. β'. «Ἀποσκότησόν μου, μὴ μοὶ ἐμποδίζῃς τὸν ἥλιον, εἶπεν ὁ Διογένης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, Διογ. Λ. 6, 38.

Ἀποσκοτίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ττῶ (σκοτίζω). Σκεπάζω μὲ ἴσκιον, σκοτίζω. 2) ἀφαιρῶ τὸ σκότος, περνῶ τὸν ἴσκιον. Πλούταρχ. ἢ. Σ. 389.

Ἀποσκοτόω, ῶ, Μ. ώσω. = ἀποσκοτίζω· ὅθεν ἀποσκοτοῦσθαι, περιτειλίττομαι καὶ παραχύνομαι ἀπὸ σκότος. Πολυβ. α'. 2) Σκεπάζω ποιῶ τί· ἀποτρίβω τὴν βαφήν, ἢ τὸ χρῶμα ζωγραφίας τινός, καὶ προξενῶ εἰς αὐτὴν ἴσκιον, στολίζω τὴν εἰκόνα μὲ σκότος, nuancer.

Ἀποσκυβαλίζω, Μ. ίσω. (σκυβαλίζω) Κυρίως παρὰ Συνεσίῳ, «Τὰ περιττὰ ἀποσκυβαλίζειν, ἀπορρίπτειν τὰ περιττὰ σκύβαλα, ἄχυρα. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. Ε'. ἀποβάλλειν τὴν κόπρον, τὰ περιττώματα· μεταφορ. ἀπορρίπτειν, καταφρονεῖν τί ὡς ἄχρηστον καὶ περιττόν, μεταχειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, καὶ ἐντεῦθεν ἀποσκυβάλισις, ἡ καταφρόνησις, καταφρονητικὴ μεταχείρισις.

Ἀποσκυδμαίνω, Μ. ανῶ· (σκυδμαίνω) Λίαν θυμώνομαι, ὀργίζομαι, γίνομαι κακὸς, Ἰλ., Ω. 65. Συντ. ὀστ.

Ἀποσκύζω, Μ. σω. καὶ, εὔχρηστότ. ἀποσκύζομαι· (σκύζω) Προκοπ. Ἀνεκδ. 10. ταυτὸν τῷ, ἀποσκυδμαίνω.

Ἀποσκυθίζω, Μ. ίσω. (σκυθίζω) Ἐκβάλλω τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον. Ἀθήν. ΙΒ'. καὶ μεταφ. κόπτω, κουρεύω τὰ μαλλιὰ ἕως εἰς τὸ δέρμα κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον. Εὐριπ. Τρωάδ. 1025. Ζήτ. περισκυθίζω.

Ἀποσκυλάω, ῶ, Μ. ήσω· ἢ ἀποσκυλεύω· (σκυλεύω) Ἁρπάζω, κουρσεύω, γυμνόνω, ἀφαιρῶ, βιαίως περνῶ τί· μεταφ. παρὰ Νικάνδρ. Θηριακ. 620. ἀποσκύλαιο λαχαίνων, κόπτειν, ἀφαιρεῖν τὸν μαλλὸν, τὸ χνοῦδι· ἐκ τοῦ, σκύλον, σκύλλω, σκυλάω.

Ἀπόσκωμμα, τος, τό· (ἀποσκώπτω) Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀπομυκτήρισμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσκώπτω, Μ. ψω· (σκώπτω) Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ. Γεν. ἢ Αἰτ. καὶ εἰς τινα π. χ. Ἀποσκώπτειν εἴς τινα (Λουκ.), προφέρω σκώμματα κατά τινος.

Ἀποσμάω, ῶ. Μ. ήσω· (σμάω) Ἀποτρίχω, ἀποσπογγίζω, ἀποπλύνω, ἢ τρίβων ἀποκαθαίρω, παστρεύω. Λουκ. ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον καὶ Διοσκορ. Ε, 84.

Ἀπόσμηγμα, τος, τό· τὸ πλυρένον πρᾶγμα· ἢ τὸ ἀπόπλυμα, ταυτὸν τῷ, ἀπόπριστμα, κ.τ.τ.

Ἀποσμήχω, Μ. ξω. ταυτὸν τῷ, ἀποσμάω. Λουκ. ἐν Τιμ. «Ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων.»

Ἀποσμικρύνω, Μ. υνῶ· καὶ ἀποσμικρόω (σμικρός). Μικρύνω, μικρὸν ποιῶ. Λουκιαν.

Ἀπόσμιλευμα, τος, τό· τὰ πελεκούδια, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλουσιν εἰς τὸ διὰ τῆς σμίλης σκάλισμα πέτρας, ἢ ξύλου τινός, τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπέξυσμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσμιλεύω, Μ. εύσω. (σμιλεύω) Τῇ σμίλῃ ξέω, πελεκῶ, κόπτω· δουλεύω λεπτότατα τί μὲ τὴν σμίλην· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐξεργάζομαι καὶ καλλωπίζω τί ἀκριβῶς καὶ μὲ ἐπιμέλειαν, ἤτοι πολλὰ τεχνικῶς.

Ἀποσμύχω, Μ. ξω. (σμύχω) Ἐξολεθρεύω, καταναλίσκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διά τινος σὐχὶ σφοδροῦ, ἀλλὰ σιγαιοῦ καὶ μόνον καπνίζοντος πυρός, κρυφκαίων ἀμανίζω. Ἀλλ' ἐν τῇ ῥήτει τοῦ Λουκιαν. Γερφ. καὶ Πλούτ. «ὑποπρίουσι τοὺς ἐδέντας ἀποσμυγέντες» πρέπει νὰ λέγῃ ἢ, ἀποσμυγέντες (ἐκ τοῦ ἀπομύττω), ἀπατηδέντες, ἢ ἐπισμυγέντες (ἐκ τοῦ ἐπισμύσσει), περιγελασθέντες χλευασθέντες· 2) μεταφ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζω τί, ἀφήνω, κάμνω νὰ ψυχρῇ κατ' ὀλίγον διά βασάνου ἢ λύπης. Γαλλ. consumer. — Παθ. καταψυχρόμαι, κατατήκομαι κατ' ὀλίγον.

Ἀποσοβέω, ῶ· ήσω (σοβέω). Ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, σκιάζω, κάμνω τινὰ διὰ κραυγῆς ἢ τινος ἄλλου μέσου νὰ φοβηθῇ καὶ νὰ φύγῃ· καὶ μεταφ. ἀποσοβῶ τὸν γέλωτα· 2) Οὐδετ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω γοργά, μὲ βίαν, ἢ μὲ βάρος ἐπὶ τὰ πρόσω· Λουκιαν. «Ἀποσοβεῖν εἰς τὸ ἄστυ· καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1029. οὐκ ἀποσοβήσεις; βᾶ φύγε σὺ λίγγυρα; καὶ 1250. – Μέσ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ.

Ἀποσόβησις, εως, ἡ· Ἐκφόβησις, ἀποδίωξις διὰ κραυγῆς, ἢ τινος τοιούτου, σκιάξιμον.

Ἀποσοβητήριος, ὁ, ἡ· ἢ ἀποσοβητικός, ὁ. Ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀποσοβεῖν, ἀποδιωκτικός· Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Ἀποσοβητήρ, ῆρος· ἢ Ἀποσοβητής, οὗ, ὁ· ὅποιος αὐθαδῶς ἀπελαύνει, ἀποδιώκει· ἁμφ.

*Ἀποσόβητος, ον· Ἀποδιωγμένος, φευγάτος διὰ τὰς φωνὰς τινός, τρομασμένος.

Ἄποσος, ὁ, ἡ· (ποσὸν) ὁ μὴ ἔχων ποσόν, ὁ ποσότητι καὶ μέτρῳ μὴ ἐπιπίπτων, ἄμετρος· ὡς καὶ τὸ, ἄποιος, ὁ μὴ ἔχων ποιότητα.

Ἀποσοῦμαι, Λακωνικ. παθητ. ἐνεστ. ἀντὶ ἀποσόομαι ἢ ἀποσείομαι. Φεύγω τρίχων, ὅθεν αὖρ. β'. ἀπεσύην, ἢ ἀπεσσύην, ης, η· καὶ, Λακωνικ. ἀπεσούαν, ας, α· Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. 23. σημ. «Μύνδαρος ἀπεσούα, ἀντὶ, ἀπεσύθη, ταυτὸν τῷ, ἀπώλετο, ἀπέθανεν, ἐχάθη.

Ἀποσοφόω· (σοφόω) Κάμνω σοφὸν· καὶ παθ. γίνομαι σοφὸς· Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. ιή, 16. «Πῶς ποτ' ἀπεσοφώθης ἄφνω; ὦ πῶς ἔγινες τόσον ἔξαφνα σοφός; ἀμφ.

Ἀποσπάδιος, ὁ, ἡ· (ἀποσπάω) ἀποσπασμένος, χωρισμένος, ξεσχισμένος, ἐτσακισμένος· τὸ Ἀποσπάδιον, ἀντὶ τοῦ, Ἀπόσπασμα· Ἀναλεκτ. Β'. 217. «Λειμῶνος ἀποσπαδίην», Ὀρφ. Ἄρμ. ΙΙΙ'. 18., ὅπου πρότερον, ἀποσπαδίην, ἔκειτο.

Ἀποσπάδων, οντος, ὁ· καὶ, ἀποσπὰς, άδος, ὁ, ἡ· ἀπὸ σπάδων, (ὡς καὶ τό, λυκοσπὰς — άδες ἵπποι) μόνον παρὰ Σουϊδ.

Ἀπόσπαραγμα, τό· ταυτὸν καὶ, ἀπόσπασμα· Ἀναλεκτ. Β'. 43. Ἀποκομμένον τί.

Ἀποσπαράσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (σπαράττω)· Διόλου σπαράττω, κατασπαράττω· Εὐριπ. Βάκχ. 1116.

Ἀποσπαργανόω, ῶ· (σπαργανόω) Ξετυλίγω ἀπὸ τὰ σπάργανα, ξεσπαργανόω, εὐγάζω τὰ σπάργανα.

Ἀποσπαρδάζω, παρ' Ἱπποκρ. κατὰ τὸν Γαλην. ταυτὸν τῷ, Σπαίρω, καὶ, Σφύζω, ὅπου ἄλλοι, ἀποσπαράττουσι, ἀνέγν.

Ἀπόσπασις, εως, ἡ· κυρ. ὑπηλ. τοῦ ἀποσπάδιος· 2) ὡς οὐσιαστ. ἀποκομμένον κλωνάριον, κλῆμα, ἔλιξ. Λεων. Ταρ. 13.

Ἀπόσπασμα, τος, τό· κομμάτι ξεσχιτμένον, ἢ κομμένον ἀπό τινος (οἷον ῥούχου, παιδίου), τμῆμα.

Ἀποσπασμάτιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν ἀπόσπασμα· «Ἀποσπασμάτια, τὰ ἀπομειράρια, λείψανα.

Ἀπόσπασμός, ὁ· ξέσχισμα (Πλούταρχ.). 2) παρέκβασις· ἢ ξεχωρισμός, ἀπομάκρυσις ἀπό τινος, ἀναχώρησις· Στράβ. Η'. σελ. 532.

Ἀποσπάω, ῶ, Μ. άσω· (σπάω) Ξεσπῶ, βιαίως ξεχωρίζω (ἢ ξεκολλῶ, ξεσχίζω τι) ἀπό τινος, ἐκβάλλω τί μὲ βίαν, ἢ περνῶ καὶ σύρω μὲ βίαν μετ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω· Γεν. καὶ αἰτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπό· Πλουτ. Θεμ. «Τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι βαλάσσης» καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β'. — Μέσ. Ἀποσπάομαι, ἀποχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος· Γεν. 2) Ἀπὸ παρὰ πολὺν ζῆλον παραπέρνομαι, στέργω νὰ ἀπομακρυνθῶ· ἀντὶ δὲ τούτου οἱ νεώτεροι μεταχειρίζονται καὶ τὸ ἐνεργ. ἀποσπῶ· ὑπακουσμ. ἑαυτόν, μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπομακρύνεσθαι· Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε', 3. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξακολουθῶ προθύμως τι, ὑπάγω ἐμπρός· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἐν Λεξικ. καὶ, «ἀποσπασμένος ἐγηγείται διὰ τοῦ, εὐνουχισμένος· Πινδ. Πυθ. Θ', 59. «Πόλις ἀποσπασθεῖσα φύτλας» ἀπό τίνος γενεᾶς ἀπεσπάσθη, ἤτοι ἐγενήθη αὐτὴ παρθένος; ἐκ μεταφ. ἀπὸ τοῦ μεταφυτευομένου ἄλλου που βλαστοῦ.

Ἀποσπείρω, Μ. ερῶ· Σπείρω, σπέρνω διασκορπίζω· κυρ. σπείρω ἐντεῦθεν· τελειόω σπείρων.

Ἀποσπένδω, Μ. σπείσω· (σπένδω) Ἐχέω, χύνω τι, κυρ. προσφέρω εἰς θυσίαν οἶνον, ἢ ἄλλο ῥευστόν, τὸ ὁποῖον χύνω· Ὀδυσ. Ξ, 331. καὶ Γ, 340. «Ἀθήνη εὔχετ' ἀποσπένδουσα· «ὤμοσε δὲ ... ἀποσπένδουσα· Ἦρα ἐθυσίαζον καὶ ἔνεκα πίστεως καὶ ἐν τῷ ὀμνύειν· 2) οὐδ. τελειόνω μὲ τὴν σπονδήν, μὲ τὴν θυσίαν ταύτην, τελειόνω τὴν θυσίαν τῶν ἐντεύξεων· Λυτιφ.

Ἀποσπερμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ, Ἀποσπερματίζω· (σπέρμα) Χύνω τὸ σπέρμα ἐκ τοῦ σώματός μου, κάμνω ῥεῦσιν· ὅθεν τὸ οὐσ. ἀποσπερματισμός, ὁ.

Ἀποσπεύδω, Μ. σω· (σπεύδω) Κωλύω, ἐμποδίζω, συμβουλεύω μὲ ζῆλον νὰ μὴ κάμῃ τις τί· αἰτ. πράγμ. Ἡροδ. ζ', 10η. καὶ αἰτ. προσ. ἐμποδίζω, ἐκφοβίζω τινὰ, Ἡροδ. ζ', 17. Θουκ. ς', 26. «Τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον· 2) κατὰ τὸν ζῆλον ἐνδίδω· ἀφίνω μέν χρισαλογίαν νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ, Θουκ. ς', 29.

*Ἀποσπινθηρίζω, Μ. ίσω (σπινθηρίζω). Σπινθηροβολῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. α', 4.

Ἀποσπογγίζω, Μ. ίσω, = σπογγίζω· Ἀπεπλύνω, σφογγίζω τι μὲ τὸ σφογγάρι.

Ἀποσπόγγισμα, τος, τό· ἢ μὲ τὸ σφογγάρι σφογγισμένη λέρα, Ἱπποκρ.

*Ἀποσπογγισμός, οὗ, ὁ· τὸ πλύσιμον μὲ τὸ σφογγάρι.

Ἀποσποδέω, Μ. ήσω (σποδέω). Παστρεύω, σφογγίζω τὴν στάχνην· 2) ἀποκρούω, ἀποτρίβω, διὰ τριβῆς ἢ ἑνὸς κτύπου ἀπομακρύνω· καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν καθιδρυομένων καὶ μὴ ἐχόντων ἀνάπαυσιν διὰ τὴν σφοδρὰν κίνησιν, Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 8. «Ἀποσποδῶ τοὺς ὄνυχας, τρόπον τινὰ ἀποκρούω, χάνω τοὺς ὄνυχας, ξεποδαριάζομαι·

Ὁ Πούχ. ἔχει ἀποσποδεῖσθαι, ἀπερρῖφθαι, ἀπεδαπεῖν.

Ἀπόσπονδος, ὁ, ἡ· (σπονδὴ) ταυτὸν τῷ, ἀσπονδος. Ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν κάμνει τινὰς σπονδάς, συνδήκας. ἢ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν φιλιώνεται ποτὲ τινάς· ἀφιλίωτος ἐχθρός. Ἀντίκειται τῷ, ἔνσπονδος· 2) Μὴ ἐμπεριεχόμενος ἐν τῇ συμμαχίᾳ, συνθήκῃ.

Ἀπόσπορος, ον, ὁ, ἡ· (ἀποσπείρω) Γεν. Ὁ σπαρμένος, φυτευμένος, πηγαινημένος, καταγόμενος ἀπό τινος. 2) Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σπόρου, ἀποσπόρι.

Ἀποσπουδάζω, Μ. ἀτω· (σπουδάζω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζω μὲ ζῆλον, νὰ ἐπιμελῶμαι εἴς τι· γίνομαι ἀμελέστερος, ὀλιγοστεύω τὸν ζῆλόν μου, ἀμελῶ πως. Ἐνίοτε μετὰ Γεν. καὶ ὀηλοῖ, ἀμελῶ, καταφρονῶ τι, δὲν ἔχω πλέον ἐν τῇ συνειδήσει μου· ὡς παρὰ Πλουτ. »Ὅμως δὲ οὐδὲ ἀποσπουδάζε τῶν κοσμίων, ἤτοι δὲν ἀμελοῦσε· καὶ Φιλοστρ. Ἀπολλ. Α'. 2) ἐνεργ., ἐμποδίζω μὲ ζῆλον, ὡς τό, ἀποσπεύδω· Φιλόστρ. Ἀπολλ. Δ', 2. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Σοφιστ. Α'. εξ. 2.

Ἀποσσεύω, ποιητ. αἰτ., ἀποσεύω, Ἀναλεκτ. Γ'. 51. ὅθεν

Ἀποσσυτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀποσεύω) ὁ ἀπὸ φόβον ἐκφεύγειν, φυγών, ἀπομακρυνθείς, ἡ φεύγων, Ὁππιαν. Ἁλιευτ. Β', 560.

Ἀπόστᾱ, αἰτ, ἀποστῆθι, Παρακ. τοῦ ἀφίστημι.

Ἀπόσταγμα, τος, τὸ· (ἀποστάζω) ὁ σταλαγμός, ἡ σταλαγματιά· τὸ σταλάζον ὑγρόν.

Ἀποστᾰθέω, καὶ Ἀποστᾱθέω, Ἐπίρ. (ἀφίστημι)· στεκόμενος μακράν, ἀπομακράν, πόρρω, καὶ ἐκ διαστήματος, Ἰλ. Ο, 555. Ὀδ. Ζ, 143.

Ἀποστάζω, Μ. ξω (στάζω). Σταλάζω, ἐν εἴδει σταλαγματιᾶς πίπτω, Λουκ. »Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσόν.« Σεφ. Ἀντιγ. 659. »Μανίας ἀποστάζει μέλιτος· 2) ἐνεργ. αἰτ., χύνω σταλαγματηδόν· »εἰς τοὺς ἀφρὸς ῥανίδας ἀποστάζουσι (Φίλ.)« Παράβλ. Αἰσχ. Ἱκετ. 593.

Ἀποσταθμάω, ῶ, Μ. ήσω· (σταθμάω) Σταθμίζω, ζυγίζω, ζυγοστατῶ, δίδω εἰς τὸ ζύγι.

Ἀπόσταλαγμα, τος, τὸ· ταυτὸν τῷ, ἀπόσταγμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 484. ἐκ τοῦ

Ἀποσταλάζω, Μ. άσω (σταλάζω) καὶ, Ἀποσταλάω· ταυτὸν τῷ, ἀποστάζω· 2) μεταφ. ἀποβάλλω, Συνεσ. Σ. 55.

Ἀπόσταλσις, εως, ἡ· (ἀποστέλλω) τὸ ἀπό τινος στάλσιμον· Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστ. Ε'. 14. »Ἀπόσταλσις φωνῆς« ὅπου τὰ ἀντίγραφα ἑρμήτερον, ἀπόστασις φωνῆς, ἔχουσιν, ὅ ἐστι, μακροτόρσιμον τῆς φωνῆς.

Ἀπόσταξις, εως, ἡ· (ἀποστάζω) τὸ εἰς σταλαγματίας στάξιμον, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 8.

Ἀποστᾰσία, ας, ἡ· (ἀφίστημι) Ἀποχωρισμός, τὸ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἵστασθαι· ἀχρόνεια, ἀσυμφωνία· 2) Ἀπομάκρυνσις, ἐπανάστασις τῶν ὑπηκόων ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἢ ἀπὸ τὴν διοίκησιν, τὸ νὰ μὴ θέλωσι πλέον νὰ ὑποτάσσωνται, Πλούτ. Γάλβ. Ζήτ. Ἀποστατέω.

Ἀποστάσιον, ου, τό· παραίτησις, χωρισμὸς τῆς γυναικός, ὅταν χωρίσῃ αὐτὴν ὁ ἀνὴρ διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, »Ἀποστασίου βιβλίον«, ἢ διὰ τοῦ νόμου ἔγγραφος ἀπόφασις τοῦ χωρισμοῦ, τό, διαζύγιον· 2) »Ἀποστασίου δίκη« ἐγκλῆσις ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίου ἐνὸς ἀπελευθέρου, ὅστις ἐγκατέλιπε τὸν αὐθέντην του ἢ ἠμέλησε τὰ χρέη του πρὸς αὐτόν· ἢ ἐναντίου ἑνὸς πολίτου, ὅστις ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του ἐν καιρῷ κινδύνου, Ἀρπ. (Ἡ λέξις ἀποστάσιον, ἀντὶ διαζύγιον, δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δεκίμοις συγγραφεῦσι.)

Ἀπόστᾰσις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποστασία· Θουκυδ. Γ'. καὶ Πλουτ. 2) Ἀπόστημα, διάστημα τινὸς ἀπ' ἄλλου, οἷον τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 3) Τόπος, ἐν ᾧ κατατίθεται ἡ φυλάττεταί τι, κελλάρι, ὡς Ἡρακ. Ποντ. »ἐν τῇ ἀποστάσει καταλιπεῖν τὸν οἶνον.« Ἀπόστασις βίου (παρ' Εὐριπ. Ἱππ. 277.)«, παραίτησις τῆς ζωῆς, θάνατος· 4) καὶ παρ' ἰατροῖς, ἐμπύωσις, ὡς, πύου ἀπόστασις· ἢ μεταβασις ἀσθενείας εἰς ἄλλην, ἢ ἐκκένωσις, Ἀρετ., Ἱππ., Γαλην.

Ἀποστατέω, ῶ, Μ. ήσω. Μακρὰν ἀπό τινος ἵσταμαι, ἀπέχω· 2) ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης πρός τινα, ἄπιστος, λειποτακτῶ, Γεν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 314. Ξεν. Ε. Π. 4, 15, 24. καὶ ἐπὶ πράγματος, ἀφῶ, παραιτοῦμαι· »πάντες δίκαιοί εἰσι ἀποστατεῖν θεόν«, Σχολ. Ἰλ. Β, 114. ἐξ Αἰσχ. 3) Εἰμὶ ἀπών, δὲν εἶμαι παρών, λείπω· ὡς, Πλάτ. ἐν Κρατ. »Μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇν· καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 8, 15.

Ἀποστατήρ, ῆρος, Δωρ. καὶ, ἀποστάτης, ου, ὁ· (ἀπὸ, ἵστημι) Ὁποιος ἀποχωρεῖ, φεύγει, ἀπομακρύνεται ἀπό τινος, ὄηλ. ἀπὸ τοὺς νόμους, ἀπὸ τὴν διοίκησιν, ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν ψῆφον, κ. τ. τ. φυγάς, ἀποστάτης, λειποτάκτης. »Ἀποστατὴρ τοῦ βασιλέως«, ταυτὸν τῷ, ἀποστάτης· Πλούταρχ. »Ἀποστατῆρας εἶμεν«, αἰτ τοῦ, ἀφίστασθαι· Πλούτ. Λυκούργ. 2) καὶ ἐπίθ. ζυγίζει, ἱστάζει, σταθμῷ ἀποδίδει.

*Ἀποστάτης, ου, ὁ· = ἀποστατήρ. Ὄηλ. ἀποστάτις, ιδος, ἡ.

Ἀποστατικός, κή, κόν· Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπομάκρυνσιν, ἀποχώρησιν· καὶ ὁ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστασίαν, ἢ εἰς ἀποστάτην, ὡς »Θρᾷττες, σκῦλος ἀποστατικόν.« Πλούταρχ.

Ἀποστατικῶς, ἐπίρ. Πλούτ. »Ἀποστατικῶς ἔχειν«, κλίνειν εἰς ἀποστασίαν.

Ἀποσταυρόω, ῶ· (σταυρὸς) Κατασκευάζω χαρακώματα, ἐχυρόνω τόπον μὲ παλούκια, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 1. Θουκ. δ'. 2) σταυρόνω τινά.

Ἀποστεφῐδόω, ῶ. = σταφιδόω. Μεταβάλλω τί εἰς σταφίδαν, ἢ ξηραίνω τί ὡσὰν σταφίδα· ἐκ τοῦ, σταφίς. Θεόφραστ.

Ἀποστεχυόω. (στάχυς) οὐδετ. φύω, ἐκβάλλω στάχυα, (ξεστάχυόω) ὡς, »ὅταν ὁ σῖτος ἀποστάχυῶσι, Γεωπ. 3. 3, 13.

Ἀποστεγάζω, Μ. άσω. (στεγάζω) Ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶ τὴν σκεπαστήν τινος εἶδος. Στράβ. Η'. σελ. 522. 2) Σκεπάζω, φυλάττω τί διὰ τῆς σκεπαστῆς, ὡς καὶ τό, ἀποστέγω.

Ἀποστέγασμα, τος, τό· σκέπασμα εἰς προφύλαξιν, ἀπ' ἐπάνω τινὸς σκεπαστή. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Ε', 18.

Ἀποστεγνόω, ῶ. Λίαν στεγνόω, στυπόνω, κάμνω ἀδιαχώρητον τῷ ὕδατι. Ἱπποκρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 204. »Κεραμίσι μολυβδίναις ναῦν ἀποστεγνοῦσιν, σκεπάζειν (καπλατίζειν) τὸ πλοῖον μὲ πλάκας μολυβδίνους διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ. Ζήν. Κατασκευῶν.

Ἀποστέγω, Μ. ξω (στέγω). Σκεπάζω, καὶ διὰ τῆς σκεπαστῆς ἐμποδίζω ἔνδον, συγκίρνω, ἢ διατηρῶ τί· (ὡς καὶ τὸ Ἀποστεγάζω)· ἢ ἐμποδίζω, ἀπορῶ. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α'. »Ὁ φλοιὸς τῆς ἐλαίας ἀποστέγει καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν.« Πολύβ. ς'. 23. »Ἤγχοε, ἢ τὰς ἐλπιδας ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν· 2) ὑφαιρῶ, ἕλκω εἰς ἐμαυτόν. Πλατ. Νομ. 8. σ. 844. Β.

Ἀποστείβω· (στείβω) Παραμερῶ, φεύγω, ἀναχωρῶ.

*Ἀποστειχόω, ποιητ. αἰτ. ἀποστεύω.

Ἀποστείχω, Μ. ξω (στείχω). Φεύγω, ἀναχωρῶ· κυρ. ὑπάγω εἰκαδε, ἐπιστρέφω· κύρ. β'. ἀπέστιχον. Ὀδ. Λ, 132. »Οἴκαδ' ἀποστείχειμι, ο, ε, νοστῆσαι. Ἰλ. Α, 522. »τὴν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον«. »Σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε.« Παρὰ Θεοκρ. 27, 54. »μίτραν ἀπέστιχεν«, αἰτ ἀφεῖλε, ἔλυσε.

Ἀποστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Στέλλω, ὡς, χρήματα, στρατιάν· 2) στέλλω τινὰ ὡς ἀποστολμένον, μὲ παραγγελίαν, Θουκυδ. »Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας.« 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποπέμπω, Εὐρ. Φοιν. »Ἀποστέλλων χρυσόν« καὶ ἐπὶ πλοίου, ἀποφέρεσθαι ὑπ' ἀνέμων, ῥίπτεσθαί που ὑπ' αὐτῶν, Εὐριπ. Βακλ. 111. Τὰ παθητ. ἔχει τὰς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν παθητικῇ συνειδήσ. Μέσ. φεύγω, ἀναχωρῶ, Εὐρ. Ἱκέτ. 598. Γεν. τόπου.

Ἀποστενόω, ῶ. Μ. ώσω. Λίαν στενόω· ποιῶ τί στενότερον, Θεόκριτ. ΚΒ', 10. ὅθεν

Ἀποστενωτικός, κή, κόν· ὁποιος στενόνει τί, σμικρύνει, ἢ συνοφίζει, συνοπτικὸν αὐτὸ ποιεῖ, ἐπιτέμνει.

Ἀποστεπτικός, κή, κόν· (ἀποστέφω) Ἐξαιρετικὸς τοῦ στεφάνου· ὅθεν ἀποστεπτικὸν ἆσμα ἐλέγετο, διότι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾖδετο.

Ἀποστέργω, Μ. ξω. (στέργω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ πλέον, μισῶ, καταφρονῶ, ἀποστρέφομαι. Θεόκρ. Εἰδ. ΙΔ'. »Πόσσους ἀποστέργων, παραιτῶ τοὺς ἔρωτας, μισῶ αὐτούς· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 510. καὶ παρὰ Σουίδ. »Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέργων, τὸν βίον καταστρέφει.«

*Ἀποστερεόω = στερεόω. Ἀριστοτ. Θαυμασ. 91.

Ἀποστερέω, ῶ, Μ. ήσω. (στερέω). Ἁρπάζω· κυρ. κρατῶ ἀπό τινος τὸ δίκαιόν του, ἀρνοῦμαι αὐτό, δὲν τὸ ἐπιστρέφω τινί, δὲν δίδω τὸ χρεωστούμενον ἢ δανειστὸν ὀπίσω· ἐμπ. ἀπατῶ κατὰ ταῦτο· τινά τινος, ἢ, τινά τι· ὡς ἀφαιρέομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. 2. »Οὐδένα ἀγαθῶν ἀποστέρησεν· καὶ Ἀναβ. ς', 6. »Τοὺς Τραπεζουντίους ἀποστερήκαμεν τὴν πενταχιλιόταλον.« Ἀριστοτ. »Ἀποστέρησαι παραναπήγνυμι. Ἀπροσπάθεια, ἀποστέρημα, αἰτ λείπει μοι, δὲν ἔχω, ὑστερούμαι, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἰλ. 583. ποῦ σαγὲς μ' ἀποστέρησε, ἢ βεβαιότης μοὶ λείπει ἀκόμη. — Παθητ. ἀποστερέομαι, ὑστερούμαι, γυμνόνομαι, ἀπατῶμαι, Γεν. καὶ παρὰ Δημ. αἰτ. ὡς, δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Παρ' Ἱσοκρ. ὀηλοῖ καὶ, λείπειν τινί. Ἐν ἐπ. Ἰακωβ. κ. ε'. ἀποστερημένος μισθός, ο, ε, πραγματεία παυσάτω.

Ἀποστέρησις, εως, ἡ· ἡ ὁλοτελὴς στέρησις, ἁρπαγή, ἀπάτη. Ἱσοκρ. »Ἀποστέρησιν ποιήσασθαι« Θουκυδ. Ζ'. »Ἀποστέρησις τῆς ἀκοῆς,« ἤτοι ἀπορβολή, χάσιμον.

Ἀποστερητής, οῦ, ὁ· (καὶ ὄηλ. ἀποστερητίς, ίδος, ἡ) Ὁποιος ὑστερεῖ, ἁρπάζει τί ἀπό τινος, ἢ ἀπατᾷ τινα, κλέπτης, ἀπατεών. Πλάτ. Ἀριστοφ. Νεφ. 227. »γνώμην ἀποστερητίδα.«

Ἀποστερητικός, κή, κόν· ἁρπακτικός, ἀπατηλός· (Ἀριστοφ.) ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀπατᾶν.

Ἀποστερητρίς, ίδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ Ἀποστερητής, ὡς καὶ ἀποστερητίς.

Ἀποστερίζω, καὶ ἀποστερίσκω, ταυτὸν τῷ ἀποστερέω· 2) καθαρίζειν, κενεῖν τὴν κοιλίαν, Ἱπποκρ.

*Ἀποστέρομαι, ὡς ἀποστερέομαι, λείπειν, Ἱσοκρ. Παναθ. Bekker 243.

Ἀποστεφανόω, ῶ· Μ. ώσω· (στεφανόω) καὶ, ἀποστέφω, Μ. ψω. Ἀφαιρῶ, πέρνω τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνομαι, Λουκιαν. 8, Σ. 234. Μέσως, ἀποστεφανοῦμαι, ἐκβάλλω τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλήν μου, ξεστεφανόνομαι, ἢ παραιτῶ τὸν στέφανον, ὑστερῶμαι τοῦ στέμματος. — στεφάνωσις, ἡ· τὸ οὐσιαστ.

*Ἀποστέω, ταυτὸν τῷ, ἀφίστημι· Ἡροδ. α', 155. »Οὐδὲν δεινοῖτε ἔσονται μὴ ἀποστέωσιν ο, ε, μὴ ἀποστατήσωσι· ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀπο-

στατέω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ, κεκοπιακώς εἰμι, ο. ε., ἀπεστάτησαν αἱ δυνάμεί μου.

Ἀποστηθίζω, Μ. ίσω (στῆθος). Λέγω, ὁμιλῶ ἐκ στήθους, ἀπό στόματος (ὁηλ. χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), ἢ ὁμιλῶ ἐξ ἀπροόπτου, χωρὶς προμελέτημα, αὐτοσχεδιάστως καὶ οὐκ ἐπιτηδευτῶς, οὗ ἐναντίον, γράφειν ἐς κάλλος. Σουίδ. καὶ Εὐστάθ. 2) μελετῶτι καὶ τὸ μανθάνω ἀπ' ἔξω, ἤτοι τὸ φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου χωρὶς νὰ ἔχω χρείαν βιβλίου. Παράβλ. ἀποστοματίζω.

Ἀπόστημα, τό (ἀφίστημι) = ἀπόστασις. Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων ἀπεχόντων ἀλλήλοις διάστημα, Ἀριστοτ. Λέγεται καὶ ἐπί τόπου μακρυτέρου καὶ κρυφιωτέρου, ὡς, «νὲν ἀποστήματι τι κρύψας τοὺς στρατιώτας.» 2) παρ' Ἰατρ. λέγεται πρίσματι, εἰς τὸ ὁποῖον συνάγονται ἢ ἀποστραγγίζονται τὰ ὑγρά, καὶ κατ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς ἰχῶρα, καὶ εἰς σάπωνα, abscesus. ὅθεν

Ἀποστηματίας, ου, ὁ. Ὁ πάσχων, ἔχων ἀπόστημα, Ἀρετ. Α'.

*Ἀποστηματικός, ή, όν. Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀποστήματος. 2) διαιρετικός, ὡς ἀποστηματικὰ ῥήματα, παρὰ Γαζ. Δ'. — Ἐπιῤῥ. Ἀποστηματικῶς.

Ἀποστηματίον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀπόστημα, τὸ μικρὸν ἀπόστημα.

Ἀποστηματίτης, ου, ὁ, ἡ = ἀποστηματικός, ὅμοιος ἀποστήματι.

Ἀποστηματώδης, ους, ές, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν τοῦ ἀποστήματος, Ἱππ. Παῦλ. Αἰγιν.

Ἀποστήριγμα, τος, τό. Στήριγμα, = ἀπόσκηψις, καὶ ἀπόστημα. 2) Μετατόπισις ὕλης νόσου τινός.

Ἀποστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω, στερεόνω τί διὰ στηριγμάτων. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν, ὡς τὸ, ἀποσκήπτω (Ἱππ.), μετατοπίζω εἰς ἄλλα μέρος τοῦ σώματος.

Ἀποστήριξις, εως, ἡ. Τὸ στηρίζειν, ἢ διὰ στηριγμάτων βοηθεῖν. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν = ἀπόσκηψις, Ἱπποκρ.

*Ἀποστρίβης, άους, ὁ, ἡ (στίβος). Παράμερος, ὀλίγον τι μακρὰν ἀπὸ τοῦ δρόμου.

Ἀποστιλβόω, ῶ. Λίαν στιλβόω, ἀφίνω νὰ λάμπῃ, Ἀνάλεκ. Γ'. 166. «Τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσιν, διέχουσι τὸ ποτήριον. = στιλβόω.

Ἀποστίλβω, Μ. φω (στίλβω). Γαλίζω, λάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, Ὀδυσ. Γ, 408.» (Ἐστοὶ λίθοι) λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος» ο. ε. λάμποντες ὡς ἀπὸ λευκοῦ πάχους, χρώματος· καὶ αἰτ. ἐκπέμπω μὲ λάμψιν, ὡς «χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητα» (Ἀρρδ.) ὅθεν

Ἀπόστιλψις, εως, ἡ. Λάμψις, ἀντανάκλασις, Σχόλ. Ἀπολλ. 3, 1377.

Ἀποστίχω· ταυτὸν τῷ, ἀποστείχω, Ἰλ. Α, 522. «Νῦν αὖθις ἀπόστιχε,» ἀπαλλάσσου, ἀναχώρει, φύγε. «Τὴν μίτραν ἀπέστιχες,» Θεόκρ. κζ, 54. ἀπεμάκρυνες, ἔλυες. ἀμφ.

Ἀποστλεγγίζω, Μ. ίσω (στλεγγίζω). Ἀποτρίβω, ἀποξύω, ἢ ῥιγλίζω τι μὲ τὴν στλεγγίδα. Μέσως, Ἀποστλεγγίζομαι· τρίβω, ἢ σφογγίζω μὲ τὴν στλεγγίδα τὸν ἱδρῶτα, ἢ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τὸ σῶμά μου· ἢ τὸ χρῖσμα μετὰ τὸ λουτρὸν ἀποτρίβομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 580. «Μήθ' ἀπεστλεγγισμένοις,» ἤγουν, ἀπεξεσμένοις, καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείμματος, ἐκκεκαθαρμένοις, ματτομένοις, παρὰ Σχολ. καὶ Ἡσυχ. Οἰκονομ. ΙΑ', 18. ὅθεν

Ἀποστλέγγισμα, τος, τό· ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν στλεγγίδα· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός· ὁηλ. ἡ λέρα, ἥτις ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ σῶμα, ὅταν τριβηταί τις, ἢ ὁ ἱδρώς, ὅστις πίπτει, ὅταν σφογγίζεταί τις, ἢ τὸ ἐκπίπτον ἔλαιον ἀπὸ τοῦ χρίσματος (ἐσυνάζετο καὶ ἐπωλεῖτο ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῶν ῥευματισμῶν), Στράβ. Ε'. Ἀριστοτ. Θαυμ. Α'. 13. Ἀπολλ. Δ. 655.

*Ἀποστολεῖον, τό· ναὸς τῶν Ἀποστόλων, Ἐκκλησ.

Ἀποστολεύς, έως, ὁ (ἀποστέλλω). Ὅστις ἀποστέλλει. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτως ὁ παρὰ τῆς διοικήσεως διορισμένος νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἑτοιμασίας καὶ ἐξαποστολῆς τῶν στόλων.

Ἀποστολή, ῆς, ἡ (ἀποστέλλω). Στάλτιμον τινός· καὶ ἀναχώρησις· κυρ. ἀποπλεύσεις τῶν πλοίων ἐκ τοῦ λιμένος, ἢ τινὸς διὰ τοῦ πλοίου. 2) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα. Παῦλ. 3) Ἀποστολαί, ὄῤῥα διὰ σκλάστης στελλόμενα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεόφρ. (χαρακ. ἐ.) ὀνομάζει ἐπισταλματα, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Δ'. 6. ἐξ. Βορ.

Ἀποστολικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἀποστέλους, ἢ ἐλθὼν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστολήν, εἰς τὸν Ἀπόστολον.

Ἀποστολιμαῖος, αία, αῖον· ἀπεσταλμένος, ἢ δυνάμενος ν' ἀποσταλῇ, Ἀχιλλ. Τάτ. Α'. 81.

Ἀπόστολος, ὁ, ἡ. Εἰδικὸν εἶναι ἐπίθετον, καὶ ὁηλοῖ ἀπεσταλμένος, σταλείς. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ Ἀπόστολος, ὁ ἀεροδρόμος, ἀπεσταλμένος, Ἡροδτ. ἐν γένει, ταξειδιώτης, κυρ. κατὰ θάλατταν, ὡς (παρ' Ἡροδ. ε, 38.) πτηρὶ ἀπόστολος,» μισεύων ἐπὶ μεγάλου πλοίου. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ ναύαρχος, ὁ ἀρχηγὸς ναυτικῆς δυνάμεως, στόλαρχος. 4) ὁηλ. = στόλος, καὶ ἕτοιμος νὰ κινηθῇ κατάγῃν δύναμις, ἢ ἐξαποστολὴ στόλου, στρατεύματος, πολιτῶν εἰς ἀποικίαν. Τὸ ἀπόστολον, ὑπακ. πλοῖον, ὁηλοῖ πλοῖον φορτηγόν, Πλατ. Ruhnk. Τιμ. Σ. 43. 5) Παρὰ τοῖς νομοδιδασκάλοις, ἀπόστολοι λέγονται, ὅτ' ὢν ἡ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γίνεται μήνυσις πρὸς τὸν μέλλοντα κρῖναι τὴν ἐκκλητον. 6) Ἀπόστολοι, παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, εἴτινες ἐστάλησαν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. 7) Ἀπόστολος λέγεται καὶ τὸ περιέχον τὰς ἀποστολικὰς ἐπιστολὰς βιβλίον.

Ἀποστοματίζω, Μ. ίσω (στόμα)· = ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἤγουν λέγω τι ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω· καὶ ἁπλῶς, ὁλίγα τινὰ εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ, Λουκ. Εὐαγγ. ια'. 53. «Ἤρξαντο ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων,» τὸ ὁποῖον ὁ Βουλγαρίας ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, πυκνὼς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν· γίνεται γάρτοι ἀποστοματίζειν, ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἕνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων, Θεοφυλ. Βουλγ. εἰς Λουκ. κγ'. 71. «Δύναται δὲ τὸ ἀποστοματίζειν καὶ οὕτω νοηθῆναι, ἀντὶ τοῦ παιδεύειν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν· ὅταν γὰρ κρατηθῇ τις ἀφ' ὧν λέγει, ἀποστοματίζεσθαι δοκεῖ, τοῦτέστιν, ἀπὸ τοῦ στόματος ἔλκεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι. 2) ἀποκρίνομαι, Πλουτ. εἰς Θηπ. περὶ τῆς Σιβύλλης. «Ἀποστοματίσας πρὸς τὴν πόλιν ἀναφθεγξαμένην.» 3) λέγω εἰς ἕνα μαθητήν τί, ἕως οὗ τὸ μάθῃ ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω, καὶ οὕτως ἐδίδασκον οἱ Ἀθηναῖοι διδάσκαλοι, Πλατ. Τιμ. 43, 44. παρὰ Πλάτ. Εὐθυδ. 14. «Ὁπόταν ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότεροι ἐμάθησαν τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα,» ὅπου ὁ Πολυδ. Β'. 108. καὶ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐρωτᾶν, δι' ἐρωτημάτων ἐξετάζειν. «Ἀποστοματίζεσθαι τοὺς παῖδας, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα.» Πολυδ. «Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἅττα ἐκ στόματος.» Σουίδ. «Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀποστόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλοτι τῶν μαθημάτων λέγειν.» Φρύνιχ. (προπαρασκ. Σοφιστ. ἐν ἀντιγράφ.) Ἡ συνήθ. ἔχει τὸ, ἐκστοματίζω, ξεστοματίζω, ἀντὶ τοῦ, τολμῶ νὰ εἰπῶ, νὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἤτοι φανερόνω, λέγω τι μυστικὸν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰ μὴ τὸ, ἀποστόματος λέγειν.

Ἀποστομίζω (στόμα), = Ἀποστοματίζω. 2) κλείω τὸ στόμα, ἀποστομόω. 3) στομόνω = ἀποστομόω. Φιλόστρ. Εἰκον. Β'. 17. «Πέλεκυν ἀποστομισμένον,» πέλεκυς στομωμένος, μὴ κοπτερός.

Ἀποστομόω (στομόω). Ἀποφράττω, στουπόνω τὸ στόμα, ἢ λάκκον τινά, ἢ ἄλλο τι ἀνοικτὸν, ἀποστομόνω, οὗ ἐναντίον τὸ, ἀναστομόω, ἀνοίγω τὸ στόμα. 2) = ἀποστομίζω, ἐπὶ σιδήρου (οὗ ἐναντίον, στομόω) ἀμβλύνω, στομόνω, Διονύσ. Ἀλικ. «Τὰς ἀκμὰς ἀποστομοῦσι.» 3) κάμνω τρύπαν, ἀνοίγω, Διοσκ. καὶ Γαλ.

Ἀποστόμωσις, εως, ἡ. Κλείσιμον, στούπωμα τοῦ στόματος, ἢ ἄλλου τινὸς ἀνοικτοῦ. Ἀριστοτ. «πόρων ἀποστόμωσις,» οὗ ἐναντίον τὸ, ἀναστόμωσις. 2) Ἄνοιξις μιᾶς κλεισμένης ἢ μὴ φαινομένης στενῆς, Ἀριστοτ.

Ἀπόστοργος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄστοργος, Ἡσύχ. Πλουτ. 7, Σ. 914.

Ἀποστραγγαλίζω, Μ. ίσω, = στραγγαλίζω. Πιέζω τινὰ μὲ τὸ σχοινί, στραγγουλίζω, Στράβ. ΙΖ'. Διοδ. 14, 12.

Ἀποστρακίζω, Μ. ίσω (ὄστρακίζω). Ἐξορίζω, ἀποδιώκω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ. Ἡσύχ.

Ἀποστρακόω, ῶ, = ὀστρακόω. Μεταβάλλω τι εἰς ὄστρακον, ποιῶ τι σκληρὸν ὡς ὄστρακον, σκληρύνω.

Ἀποστρατείας δίκη. Κατηγορία ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες παρῃτήσαν τὴν στρατείαν, στρατιωτικὴν δουλείαν, ἢ ἀχρείως εἰς αὐτὴν ἐδούλευσαν, ὅ ἐστι, δὲν ἔκαμαν καλῶς τὸ χρέος των. (Καθὼς φαίνεται, ἡ ὀνομαστικὴ ἀποστρατεία δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι.)

Ἀποστρατεύω, σω· ἢ, συνηθέστ. ἀποστρατεύομαι (στρατεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ στρατεύω, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, παραιτοῦμαι, ἢ λαμβάνω παρά τινος τὴν ἄφεσιν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν δουλείαν, Ἀππιαν. Ε'. 26.

Ἀποστράτηγος, ου, ὁ (στρατηγός). Ὁ χρηματίσας ποτὲ στρατηγὸς καὶ ἔπειτα παρῃτήθη θεληματικῶς, ἢ μή. Δημοσθ.

Ἀποστρατοπεδεύω, Μ. σω (στρατοπεδεύω), καὶ ἀποστρατοπεδεύομαι, Γεν. Ἀναχωρῶ, μισεύω μὲ τὸ στράτευμά μου ἀπό τινος μέρους, στρατοπεδεύω μακρὰν ἀπό τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ς. α, 23.

Ἀποστρεβλόω (στρεβλόω). Παιδεύω, τυραννῶ τινὰ μὲ στρεβλώσεις. 2) ἐξαρθρόνω, στραγγουλίζω.

Ἀποστρέφω, Μ. ψω (στρέφω) ἐνεργ. Στρέφω, γυρίζω τινὰ ἢ τί εἰς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Χ, 197. «Τοττάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψατε» (Ἰων. ἀντὶ ἀπεστρέψατε) πρὸς πεδίον,» ἤτοι τὸν ἐγύρισαν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸν κάμπον· καὶ Ὀδ. Γ, 162. «Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαιν», ἤτοι γυρίσαντες τὰ καράβιά των ἀπὸ τοῦ δρόμου των κτλ. Ὀδ. Χ, 173. «Ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας,» ἤτοι ἐγύρισαν αὐτὰ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάτες διὰ νὰ τὰ δέσωσι. «Ἀποστρέψω πρόσωπον.» 2) ἀναποδογυρίζω τί. 3) κάμνω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, τρέπω εἰς φυγήν. 4) τινά τινος, κάμνω νὰ παραιτήσῃ τί· καὶ μεταφ. ἀποτρέπω τί, ἀποκρούω, ὡς Λουκ. «Ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλάκοτον τοῦ φαντάσματος.» — Οὐδετ. Γυρίζω· πέρνω ἄλλον δρόμον, Ὀδ. Λ, 597. Παθητ. μὲ μέσον μέλλοντα. Στρέφομαι πρός ἄλλο τι. 2) γυρίζω ἀπό τινος τὸ πρόσωπον ἢ τὰ ὄμματα, Ξεν. Παιδ. ε'. 3) Ἀποστρέφομαι, μισῶ, αἰτ. ὅθεν ἀπεστραμμένοι λόγοι, οἱ προξενοῦντες μῖσος, Ἡροδ. ζ', 160. 3) οὐδ. γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀποσκιρτῶ, παραιτῶ, π. χ. μίαν θρησκείαν.

*Ἀποστρέψασκε, Ἰων. παρακτ. ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ἀποστρέφω.

Ἀποστροφή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ στρέψῃ τινὰς τί εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποτροπή, ἀποδίωξις, π. χ. κακοῦ τινος. 3) τὸ νὰ στρέψῃ, νὰ γυρίσῃ τινὰς τὰ πρόσωπόν του εἰς τὰ ὀπίσω. 4) μέτοδος, ἀπελεία. 5) ἡ πρὸς τινα στροφή, ὅ ἐστι καταφυγή· ὡς, «ἀποστροφὴ βίου,» καταφυγή, σωτηρία τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Θ', 5. Κυρουπ. Ε'. β', 23. 6) γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ὑπογύρισμα, Ξενοφ. Ἱππ. 7) παρέκκλισις, παρασκάλισμα, παραστράτημα, τὸ νὰ ἐξέλθῃ τινὸς ἀπὸ τὸν δρόμον του καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς ἄλλο μέρος, ἡ πρὸς ἄλλο μέρος κλίτις καὶ διεύθυνσις. «Τοῦ δρόμου ἀποστροφὴ ἐπὶ τὰς δύσεις.» Πλούταρχ. Λουκ. 2) Σχῆμα ῥητορικόν, ὅπόταν ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τὰ πράγματα στρέψῃ τὸν λόγον πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλεῖ.

Ἀποστροφία, ας, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμων καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν.

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ· γυρισμένος εἰς τὰ ὀπίσω, οἷς, «ἡμμάτων ἀπόστροφος αὐγή.» Σοφ. Αἴ. καὶ ὅποιος γυρίζει ταῖς πλάταις του ἀπό τινα, ἤτοι φεύγει ἀπ' αὐτόν. 2) Ὅποιος ἀποστρέφεται, μισεῖ, καὶ ἀποφεύγει τι. 3) Παρὰ Γραμ. ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀπόστροφος, σημεῖον ἀποβολῆς φωνήεντος. 4) Μέρος παραβάσεως ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὅτε ὁ χορὸς ἐστρέφετο πρὸς τὸν δῆμον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑποκριτῶν.

Ἀποστρώνυμι, Μ. ώσω (στρώννυμι). Σηκόνω τὸ στρῶμα, ὅ ἐστι, σηκόνω τὰ φόρτωμα, τὴν σίλαν, ἢ τὸ σαμάρι, ξετελόνω, ξεφορτόνω.

Ἀποστυγέω, ῶ, καὶ ἀποστύζω, Μ. ἀποστύξω, Ἀόρ. α'. ἀπέστυξα, καὶ β'. ἀπέστυγον, Παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. ἀπεστύγηκα, Ἡροδ. β', 47 (Στυγέω). Λίαν μισῶ, ἀπεχθάνομαι. «Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν,» ἐκ ψυχῆς μισοῦντες, ἢ γὰρ ἀπὸ πρόθεσις τὸ ἐπιτεταμένον μίσος καὶ τὸ ἀπὸ καρδίας ἐμφαίνει, Θεοφύλ. Ἰδὲ καὶ Ἡροδ. καὶ Ἀπολλ. Ἀλιευτ. δ'. 370.

*Ἀποστύγησις, εως, ἡ· ἡ μίσησις, ἀποστροφή. Σχολ. Αἰσχ. Κοηφ. 76.

Ἀποστυπάζω, ἄσω (στυπάζω). Διώχνω, συνηγῶ μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὸν κόπανον, Ἀρχίλοχ. παρ' Ἐτυμολ.

Ἀποστυφελίζω, Μ. ίξω (στυφελίζω), τινά τινος. Μέ βίαν ὠθῶ, ἀποδιώκω, Ἰλ. Σ, 158. «Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν,» ἔνθα ὁ Σχολ. ἀπεκίνησαν, διέστειλαν, ἔρμην. καὶ Π, 703.

Ἀποστύφω, Μ. ψω (στύφω). Λίαν στυφίζω, κάμνω τι νὰ στυφίσῃ, ἢ νὰ στύψῃ· καὶ μᾶλλιστα ἐπὶ ἐνεργείας στυφνῶν πραγμάτων εἰς τὰ νεῦρα τῆς γλώσσης, Νίκανδ. Θηρ. 433. «Οὖρα ἀπέστυπται,» τὸ οὖρος ἐκρατήθη ὀπίσω, ἔστυφε καὶ δὲν τρέχει πλέον, διὰ τῆς στυπτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου. «Ἀποστύφων τῇ φωνῇ,» σκληρός, Ἡσύχ. «Ἀχερδοῖ, ἢ χεῖλεα καὶ δίψαι φάρυγγα ὀδίτῶν ἀποστύφουσα,» ἀχρὰς (ἀγουρζια), ἥτις στυφίζει τὰ χείλη καὶ προξενεῖ δίψαν, Ἀνάλεκτ. Α'. 491. Γρηγ. σ. 42. Schaef. (Τὸ υ μακρόν, ἐν Ἀλκ. Μεσσ. ἐπ. 18)

Ἀποσυκάζω, Μ. άσω (συκάζω). Κόπτω σῦκα, τρώγω. 2) ζουλίζων δοκιμάζω, ἐν ὠρίμασαν· καὶ ἐν γένει, δοκιμάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 259, ὅπου παίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ, συκοφαντέω.

Ἀποσυλάω, ῶ· ἡ ἀποτυλόω, Μ. ήσω. Διαρπάζω, γυμνόνω, ἐκδύω, ξενδύομαι, ἱμάτια, καὶ κυρ. τὴν πανοπλίαν, τίτιος, Πινδ. Πυθ. δ', 193., καὶ τινά τι.

Ἀποσυμβαίνει, ἀντὶ τοῦ, οὐ συμβαίνει, οὐ ἐνανθ. συμβαίνει, Σέξ. Ἐμπ.

Ἀποσυμβολάω, ῶ (συμβολή). Συναπαντῶ, τρέχω εἰς ὑπάντησίν τινος, Ἡσύχ. Ἀμφ.

Ἀποσυμβουλεύω, Μ. σω (συμβουλεύω). Μεταπείθω, ἀλλέως συμβουλεύω. Φαλάρ. Ἐπιστ.

Ἀποσυνάγω (συνάγω). Χεχωρίζω τινὰ ἀπό τινος, ἀπ' ἄλληλων χωρίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀποσυνάγωγος, ὁ καὶ ἡ (συναγωγή)· ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· ἀφωρισμένος, ἐξωκλησιαστικτισμένος. Ἰωάνν. Θ'. 22.

*Ἀποσύνακτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποσυνάγωγος. Κύριλλ.

Ἀποσυναργέω, Μ. ήτω = οὐ συνεργῶ· δὲν βοηθῶ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμποδίζω, Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποσύομαι. Ταχέως τρέχω, φεύγω ἀπό τινος, ἐκβαίνω, ἐκπηδῶ, Ἡσιόδ. Θεογ. Ζήτ. Σύω· καὶ, Ἀπόσυμαι.

Ἀποσυριγγόω, Μ. ώτω, = συριγγόω. Μεταβάλλω τί εἰς σύριγγα· παρ' Ἱππ. «Ἀποσυριγγ. τὴν χολὴν,» βάλλειν ἐχωριστὰ τὴν χολὴν εἰς σύριγγα τινά.

Ἀποσυρίζω, κ. ἀποσυρίσσω, Ἀττ. ἀποσυρίττω, Μ. ίξω (συρίττω). Σφυρίζω ἀπὸ ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω. 2) διώκω τινὰ μὲ τὰ σφυρίγματα, ἐκσυρίττω· ἡ ἁπλῶς, σφυρίζω, καθὼς κάμνει τις, ὅταν δὲν τῷ μέλῃ διά τὴν ὀργὴν ἄλλου, ὡς, Ἴλ. Ὀμ. Ἔρ. 280. Μάρ' ἀποσυρίζων, ἀντὶ μακρυά, μεγάλως συρίζων, διὰ τὰ παραστήσῃ ἐλαφρότητα καὶ εὐθυμίαν, ὅστις δὲν φροντίζει περί τινος. Μέσ. ἀντιχῶ ὑστέρημα, ἠχολογῶ, Λουκιαν. «Ἀπό τῶν κλάδων μέλη ἀποσυρίζεται,» ἠκούοντο πτηνῶν κελαδήματα μέσα ἀπό τούς κλάδους.

Ἀπόσυρμα, τος, τό. Τὸ ἀποσυρμένον, ξεφλουδισμένον, ἀπεξεσμένον, ἀποκομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι· καὶ μεταφ. ἐπὶ πληγῆς τινος, τῆς ὁποίας τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔχασε τὴν λεπίδας καὶ τὴν κορίαν τοῦ ἐμπύου, Διοσκ. Α'. 36.

Ἀποσύρω, Μ. ρῶ (σύρω). Τραβῶ τι νὰ τὸ ἐκβάλω, ἢ σύρω ὀπίσω, κάτω, ἢ ἐκβάλλω σύρων τοιουτοτρόπως, Διοσκ.

Ἀποσυσσιτέω, = οὐ συσσιτέω. Δὲν εἶμαι σύσσιτος, μένω μακρὰν ἀπὸ τὰς κοινὰς τραπέζας, Πλάτ. Νομ. ϛ'.

Ἀποσύστασις, εως, ἡ· παντελὴς φθορά, ἐξολόθρευσις, Βλήμ.

Ἀποσύω, ἄχρηστος τύπος, ἐξ οὗ παράγονται διάφοροι χρόνοι τοῦ ἀποσεύω.

Ἀπόσφαγμα, ατος, τό· = ὑπόσφαγμα, ἐκ τοῦ

Ἀποσφάζω, καὶ, ἀποσφάττω, Μ. ἄξω (σφάζω). Ὁλοτελῶς σφάζω, ἀνατόνω, φονεύω, Δημοσθ. Φιλ. γ'.

Ἀποσφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Ῥίπτω, κτυπῶ τι ἔνθεν κἀκεῖθεν, καθὼς μίαν σφαῖραν, ἢ τὴν σφαῖραν αὐτήν.

Ἀποσφαίρισις, εως, ἡ· τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμόν τινος, τῆς σφαίρας.

Ἀποσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Ποιῶ τι στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν. Παρ' Ἀθην. σελ. 42. «Ἀποσφαιρούντεσσι ἐσφαλμένος κεῖται, αὐτὶ τοῦ, ἀφαιρούντες, ἢ τί τῶν τοιούτων.

Ἀποσφακελίζω, Μ. ίσω (σφακελίζω). Διαφλογώνω τινός, ἢ ψύχους, ἢ σήψεως φθείρω, ἢ κάμνω τι νὰ πέσῃ, ἢ νὰ νεκρωθῇ. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. 2) ἀποκτῶ τὸν σφακελὸν ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους, ἢ μοῦ παγώνει κἀνένα μέλος, ξεπαγιάζω. «Ἵπποι μὲν ἐγκρυμῷ ἑστεῶτες, ἀποσφακελίζουσι,» Ἡροδ. Δ'. 28.

Ἀποσφακέλισις, εως, ἡ· ἡ, ἀποσφακελισμός, ὁ· ἡ ἐκ τοῦ ψύχους, ἢ ἐκ τῆς φλογώσεως προξενηθεῖσα σῆψις, ἢ νέκρωσις μέλους τινός, Ἱπποκρ.

Ἀποσφάλλω, Μ. βαλῶ, ἀόρ. α'. ἀπέσφηλα (σφάλλω). Ἀποπλανῶ, παρατρέπω τινὰ καὶ ἀπομακρύνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Ὀδυσ. Γ, 320. «Οὔτινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄλλαι,» ἀποσφαλῆναι ποιήσωσιν. 2) μεταφορ. (μετὰ γενικ.) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, γυρίζω τινὰ ἀπό τον σκοπόν του ἢ ἐλπίδα του διὰ πανουργίας καὶ ἀπάτης. «Ἀποσφάλλειν τινὰ πόνους (ὡς Ἴλ. Ε, 567), κάμνω νὰ χάσῃ τις τὸν σκοπὸν τοῦ ἀγῶνός του, νὰ κοπιάσῃ εἰς μάτην. — Παθ. Ἀποσφάλλομαι, ἀποπλανῶμαι, παρατρέπομαι, ξεγλυστρῶ· καὶ γεν. = ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθῶ τί, εἶμαι ἐλπίδης. «Ἀποσφάλλομαι φρενῶν» (Σόλων. λείψ.), χάνω τὰς φρένας.

Ἀποσφαλμέω, ῶ (σφαλμέω). Πίπτω κάτω, κρημνίζομαι. Ζήτ. σφαλμέω.

Ἀποσφάξ, άγος, ὁ, ἡ· ἀπόκρημνος· ταυτὸν τῷ, ἀπόρρωξ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 521. ἀντὶ τοῦ, διαπρὰξ. ἐκ τοῦ

Ἀποσφάττω, Μ. ἄξω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφάζω.

Ἀποσφενδονάω, ῶ· καὶ, ἀποσφενδονέω, Μ. ήσω (σφενδονάω). Σφενδονίζω, ῥίπτω πέτρας μὲ τὴν σφενδόνην, καὶ μεταφ. ῥίπτω μακράν, Διόδ. Σικ. ὅλον

Ἀποσφενδόνητος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἀποσφενδονισμένος, ῥιγμένος, ἀποδιωγμένος μὲ τὴν σφενδόνην· ὡσαύτως ἐκάλεσαν οὕτως οἱ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Μαιώτην οἰκήσαντες Ἑρετριεῖς, ἰδὲ Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. Ἑλλ. §. 11.

Ἀποσφενδονίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφενδονάω. Διόδ.

*Ἀποσφηκόω (σφηκόω). Ξεδένω, λύω. Νόνν. Διον. 21, 150.

Ἀποσφηνόω, ῶ (σφηνόω). Μπήγω καὶ πιάνω τι ὡς σφῆνα. 2) Κάμνω τί σφηνοειδές. «Τὰς χεῖρας ἀποσφηνωθείς δένδρῳ,» Κύστηθ. εἰς Διονύσ. Περιηγήτ. 769.) αἱ χεῖρές του ἐπῆχθησαν αὐτὰν ἡ σφῆνα ἀπό τὸ δένδρον, τὸ δένδρον ἔσφιξε τὰς χεῖρας του.

Ἀποσφίγγω, Μ. ίξω. Σφίγγω τι δυνατὰ (μὲ σχοινία, ἢ ἄλλο τι), διά τινος θλίψεως· σφίγγω, δένω, πιάνω τι σφιγκτὸν ἢ στενόν· ὅλον, ἀπεσφιγμένος, σφιγκτὰ δεμένος· λέγεται καὶ μεταφ. ἐπὶ ἐργοχείρων, καὶ τεχνικῶν ὀργάνων, ἀποφεύγω πᾶν περιττόν, δίδω εἰς αὐτὰ τὴν καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότητα. Παρ' Ἱπποκρ. «Φλέβας ἀποσφίγγειν· καὶ Ἡρωδιαν. «ἀποσφίγγειν τράχηλον,» ταυτὸν τῷ ἀπάγχειν, πνίγειν. «Δόγμα ἀποσφιγμένον,» ἤτοι σύντομος καὶ ἐνεργητικός.

Ἀπόσφιγξις, εως, ἡ· τὸ στερεὸν σφῖξιμον, θλίψιμον, δέσιμον, στένωσις κ. τ. τ.

Ἀποσφραγίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω, ἢ πατῶ τὴν βούλαν. 2) Ξεβουλόνω, ἀφαιρῶ, χαλῶ τὴν σφραγίδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀπεσφραγίσθαι, ἀποκεκλεῖσθαι, ὅ ἐστιν, ἀποκλείειν καὶ σφραγίζειν· ὅθεν τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 112. καὶ παρ' Ἀθην.—Ἰων. ἀποσφρηγίζω.

Ἀποσφράγισμα, ατος, τό· ἡ ἐσφραγισμένη σφραγὶς (βούλα) καὶ τὸ διὰ τῆς σφραγίδος σημεῖον, ἔκτυπον, καὶ ἡ βούλα τοῦ δακτυλιδίου, Ἀθήν. σελ. 585 καὶ Πλίν. Ἐπιστ. 10.

Ἀποσφραγιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποσφραγίζων, ὅποιος βουλόνει, καὶ ὁ ξεβουλόνων.

Ἀποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι (ὀσφραίνομαι), Ἀποθ. Μέσ. Μυρίζω ὡς τι, ἔχει τὴν μυρωδίαν τινός· ἐνεργ. μυρίζω τί, πλησιάζω τὴν μύτην διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ὀσμήν. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 338. «Γλήχωνι αὐτὸν ἀποσφραίνειν, μυρίζεται τὸν γλήχωνα εἰς δυναμωτικόν.

Ἀποσχάζω, Μ. άσω· ταυτὸν τῷ, σχίζω. Κτυπῶ, ἀνοίγω, σκάζω τὰς φλέβας· ταυτὸν τῷ, διακόπτω, καὶ διαλύω τὰς φλέβας, ὅ ἐστι, φλεβοτομέω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀποῤῥήσσω, διασχίζω· – σχάσις εως, ἡ· τὸ αὐτ.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ· = σχαλιδόω. Στήνω τοὺς βρόχους διὰ τῆς σχαλίδος, ὅ ἐστιν, ἁπλόνω εἰς τὰ ἀγκαλωτά, περιουσιοῦ ξύλα, ἐπὶ τούτου ἡ τοιμασμένα.

Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τό· Σπευσ. Κυν. Γ. 7. «Ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης διακόπτω, ξύλα φυ-

σιπώς διχαλωτά, ἐπιτήδεια διά νά στήνῃ τινάς βρόχους ἐπάνω εἰς αὐτά.

Ἀποσχάω, ῶ, Μ. άσω· ταυτόν τῷ, ἀποσχάζω.

Ἀποσχεδιάζω, Μ. άσω· (ταυτόν τῷ, Αὐτοσχεδιάζω) Ὁμιλῶ, λέγω ἢ κάμνω τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως· καί μεταφ. ἀπροστοχάστως, ἐπιπολαίως· ὅθεν παρ' Ἀριστοτ. Εὐσημ. Δ'. ά. καί Νικομ. Ε'. γ'. «Νόμος ἀποτεχνιασμένος, νόμος χωρίς προστοχασμόν καί σκέψιν· τούτῳ ἀντίκειται τό «Εὖ κείμενος»· οὕτω καί παρά Θεοφυλάκτ. Ἱστορ. Δ'. 13. «Ἀποσχεδιάζω ψῆφον.»

Ἀπόσχεσις, εως, ἡ· (ἀπέχομαι) ἐγκράτεια, ἀποχή ἀπό τινος, Πλούτ.

* Ἀποσχέσθαι, Ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ ἀπέχω, καί ἀποσχήσω Μέλ. τοῦ ἀπέχω, ἀποσχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. Ἐν., Ἰλ. Ζ, 96. Ὀδ. ί, 211. Τ, 572.

Ἀποσχέω· ταυτόν τῷ, ἀπέχω, Ἰλ. Ζ, 277.

* Ἀποσχηματίζω, Μ. ίσω· (σχηματίζω) Δίδω τινί σχῆμα, μορφήν.

Ἀποσχίδες, αἱ· παρ' Ἱπποκρ. 145. 6, 23, 30. αἱ ἀποφύσεις ἑνός ὀπισθοῦν σχισμένου, ἢ ἀποκομμένων κοκκάλου, ἢ κλάδοι, κλῶνες τῶν αἱματούχων ἀγγείων.

Ἀποσχίζω, Μ. ίσω· Σχίζω, σχίζων διαιρῶ, π. χ. πετραν, ξύλον, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀποκόπτω, Ὀδ. Δ, 507. καί μεταφ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «Ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισται με τοῦ λόγου, μέτειμι·» καί Ξενοφ. Παιδ. Δ'. ά. «Ἀπεσχισμένον τι, ἢ ὑπολειπόμενον τοῦ στρατεύματος·» ὅθεν

Ἀπόσχισις, εως, ἡ· ξέσχιστις, σχίσιμον, ἀπόκοψις, καί τό σχίσμα, ῥῆγμα.

Ἀπόσχισμα, τος, τό· τό κομμάτιον, σχισμένον κομμάτι ἀπό τινος, Μαρκ. Ἀντ. δ', 29.

Ἀποσχιστής, οῦ, ὁ· Ὅποιος σχίζει, ξεσχίζει, ξεχωρίζει μέρος ἀπό τινος. 2) μεταφ. ὁ ἀποστάτης ἀπό τῆς ἐκκλησίας. Ψωτ. 94.

Ἀποσχοινίζω, Μ. ίσω· (σχοινίζω) Ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω διά τινος ὀλόγυρα δεμένου σχοινίου. Ζήτ. περιχοινίζω· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, ἁπλῶς ξεχωρίζω, διαιρῶ.

Ἀποσχολάζω, Μ. άσω· (σχολάζω) Σχολάζω, ἀναπαύομαι ἀπό τινα ὑπηρεσίαν ἐν ἄλλῳ τινί. Ἀριστοτ. Πολ. 10. «Ἐν τούτοις ἀποσχολάζειν. 2) μετά δοτικ. Ἀφιερόνομαι ἐπί τι, ἢ καταγίνομαι εἴς τι· Αἰλιαν. καί Βασιλ. 3) Περνῶ τόν εὐκαιρον καιρόν μου παρά τινι· ὑπάγω πρός αὐτόν εἰς διδασκαλίαν· βίος Ὁμ. ε', 33. 4) Παύω ἀπό τοῦ νά ὑπάγω εἰς τό σχολεῖον, ἀποφεύγω αὐτό· ὅθεν

Ἀπόσχολος, ὁ, ἡ· (σχολή) Ὅποιος παύει ἀπό τοῦ νά ὑπάγῃ εἰς τό σχολεῖον, ἢ ἐκκλίνει, ἀποφεύγει αὐτό, ἢ αἴρεσις, Τίμ. Φιλιάτ.

* Ἀποσώζω, Μ. σω· (σώζω) Ἐλευθερόνω τινά, τόν φέρω πάλιν εἰς τόν τόπον του· φέρω πάλιν ὀπίσω ὑγιῆ, εὐτυχῶς, ἢ τόν κάμνω νά ἐπιστρέψῃ πάλιν ὑγιής, εὐτυχῶς· μετά τῆς εἰς· Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 18. «Ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τήν Ἑλλάδαν» ἢ καί μετά τῆς ἐπί· τά δέ παρά Πλάτ. «ἥπερ ἂν (ὁδόν) παρά πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένην», ἀντί του, ἀπεσώθη, ἀμφίβ. Μέσ. ἀποσώζομαι, κατευοδοῦμαι εἰς τινα τόπον, Ξεν. 2) γλυτόνω· καταφεύγω.

Ἀποσωρεύω, Μ. σω· (σωρεύω) Ξεσωρεύω· ξεφορτόνω, Λογγ. 37σ. Schoef.

Ἀποταγή, ῆς, ἡ· (ἀποτάσσω) παραίτησις, ἄρσις· ἄρνησις.

Ἀπόταγμα, τος, τό· Ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισις διά προσταγῆς. Ἰάμβλ. Πυθ. 138. La défence.

Ἀποτάδην, ἐπίρ. (ἀποτείνω)· ἐξαπλωμένως, ἐκτεταμένως· κατά τό μῆκος, ἐξάστρωτα. Μεταφ. διεξοδικῶς, ἐκτεταμένως.

Ἀποταχτίσται, ῶν, οἱ· (ἀποτάττομαι) ἐκεῖνοι, οἵτινες παραιτοῦν, ἀρνοῦνται, ἀφήνουν τι καί φεύγουσιν, Ἰουλιαν.

Ἀπόταχτος, καί ἀποτακτός (ἀποτάττω). Διωρισμένος, μετρημένος, καί βαλμένος εἰς ἕνα μέρος διά χρῆσιν τινά. 2) Ἐμποδισμένος διά προσταγῆς, ἀπηγορευμένος, μή συγχωρημένος, ὑστερημένος ἀπό τῆς κοινῆς χρήσεως, Ἡροδ. Β', 69. καί Κριτίας παρ' Ἀθην.

Ἀποταμεῖον· Βελλάριον, ἀποθήκη.

Ἀποταμιεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ταμιεύομαι). Κλείω τι εἰς ἕνα μέρος διά φύλαξιν. Τό ἐνεργητικόν ἀποταμιεύω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει. Ἀποταμιεύω, τό αὐτό.

Ἀποταμιευτής, ὁ· ὁ ἀποταμιεύων, κελλάρης.

Ἀποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, ἀποτέμνω. Ἀποκόπτω, κόπτω τί ἀπό τινος, ὡς τά λοιπά ἀπό ἵππου, τά ὠτία καί τάς ῥίνας μέ χαλκόν, τήν γλῶτταν ἀπό τοῦ λάρυγγος, τό σχοινίον μέ τήν σαίταν, τήν κεφαλήν τινος, κρέατα διά νά φάγω, Ὁμηρ. Ἰλ. Θ, 87. Γ, 292. Τ, 266. Π, 126. Ε, 292. Χ, 328. Ψ, 867. Χ, 347. Ὀδ. Χ, 475. Π, 102. Σ, 86. Μόνον ἐ ἐνεστ. καί Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀπόταξις, εως, ἡ· (ἀποτάττω) ταυτόν τῷ, ἀποταγή. Κυριλλ. 2) Χωρισμός τῶν μεριῶν, μονάδων κατά τήν πληρωμήν τῶν δοσιμάτων.

Ἀπότασις, εως, ἡ· Ἐξάπλωσις, τέντωσις· 2) ἀπόπειρις τοῦ λόγου πρός τινα, δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πρός τινα λαλεῖν, ἢ γράφειν, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Ε'. 14. τό ἑποίον ἐν ἄλλοις, ἀπόσταλσις, οὐκ ὀρθῶς εὑρίσκεται. 3) Ὁ σκοπός καί τό τέλος ἑνός συγγράμματος, ὑπόθεσις, Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. Ἐκ τοῦ, ἀποτείνω. Ζήτ. καί, ἀπόσταλσις.

Ἀποτάττω, καί Ἀττ. –άττω, Μ. ξω· (τάσσω) Βάλλω τι μακράν ἀπό τινος, ξεχωρίζω, ξεχωριστά βάλλω· 2) διορίζω, διατάττω, παραγγέλλω· διαμοιράζω, διατάττω εἰς ἑκατοντάδας ἢ φρουράς, πῶς νά σταθῇ καθεῖς. Πολύβ. «Τάς δέ λοιπάς σημαίας ὁ στρατηγός ἀποτάττειν. Μέσως, Ἀποτάσσομαι, μετά Δοτικ., ἀποχαιρετῶ τινά· στέλλω τινά ἀποχαιρετῶν, ὡς, ἀποτάττομαι τοῖς ἀδελφοῖς· καί μεταφ. χαίρειν λέγω τινί πράγματι, παραιτῶ, ἐγκαταλιμπάνω, ὡς «ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καί ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ. εἰς Νιοκαισαρ.)». Αὕτη ἡ σημασία δέν εὑρίσκεται παρά τοῖς παλαιοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι. 2) βάλλομαί που· διορίζομαι διατί, ἀφιερόνομαι, ὅθεν ἀποτεταγμένος οἶκος παρά Χρυσοστ.

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἄταυρος, ἀνόχευτος, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Η, 7.

Ἀποταυρόω, ῶ· (ταυρόω) Μεταβάλλω, ἢ ποιῶ τινά εἰς ταῦρον, ὅ ἐστιν, ἐξαγριόω. Μέσ. Ἀποταυρόομαι, οὖμαι· εἶμαι, ἢ γίνομαι ἄγριος ὡς ὁ ταῦρος· ἀγρίως βλέπω, Εὐριπ. Μήδ. 191. «Ἀποταυροῦται ὀμοσίνῳ· τοιοῦτον καί τό ἐν στίχ. 91. Ζήτ. ταυρόω.

Ἀπόταφος, ὁ, ἡ· = ἄταφος· ὁ ξεχωριστά τεθαμμένος. Ἡσύχ. ὡς τό, ἀπόμιτος, ἀντί, ἄμιτος.

Ἀποτάφρευσις, εως, ἡ· Περικύκλωσις, ὀχύρωσις τινός τόπου μέ τάφρον, χαντάκια καί παλούκια, ἐκ τοῦ

Ἀποταφρεύω, Μ. σω· (ταφρεύω) Περικλείω, ὀχυρόνω τι μέ τάφρον (χαντάκια) καί παλούκια, ὀχυρόνω, ὡς καί τό, ἀποτειχίζω, Ξενοφ.

* Ἀποτέθναθαν. συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀντί ἦσαν, ἔμειναν νεκροί, ἀπέθανον, Ὀδ. Μ, 393. «Βόες δ' ἀποτέθναθαν ἤδη.»

* Ἀποτεθνεώς, μετ. παρακ. Ἰων. τοῦ ἀποθνήσκω, Ἰλ.

Ἀποτείνω, Μ. ενῶ· (τείνω) Τραβῶ τι εἰς μάκρος, ἀργοπορῶ, ἀπομηκύνω· καί μετοχῇ, ἀντί διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ὡς, «μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτεινον», ἤγουν ἐξηκολούθουν τήν μάχην. Πλούταρχ. 2) τεντόνω, ὡς, «ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν» καί ἐπί τεχνικῶν, διαγράφω τί ὁριστικῶς, ὡς παρά Λουκιαν. «Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς», ἐπί τεχνικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων ἡ περιφέρεια εἶναι ἀκριβῶς καί ἀναλόγως καταμετρημένη. 3) οὐδέτ., ὑπακούομ. τοῦ ὁδόν, σημαίνει τό ἐν τάχει πορεύομαι, ὑπάγω. Μέσως, ἀποτείνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, ὡς, «ἀποτεταμένος τράχηλος» καί μεταφ. ἐπί πράγματος ὄντος ἐπί πολύ ἐν χρήσει, ὡς, «ποτος ἀποτεινόμενος» 2) μέ ὅλα τά δυνατά μου καί μέ ἔμφασιν κάμνω τί· κυρ. δέ πάσαις δυνάμεσι φιλονεικῶ ὑπέρ τινος (πράγματος), ὡί, ὑπέρ δόξης· καί πρός τινα, ἢ εἰς τινα· τόν ἐπιωρεύω μέ ἐπιπλήξεις καί ὕβρεις, ὡς, «ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν, πρός ἐκείνους πέραν τοῦ μέτρου.

Ἀποτειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· (τειχίζω) Διατειχῶν, ἢ πύργων, ἢ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρόνω τόπον τινά, καί κλείω τινά ἢ νά ἐμβῇ ἢ νά ἐκβῇ, ἢ ἐμποδίζω τί διά τείχους, ὡς, «ἀπετείχιζε τάς καταδρομάς τῶν Θρᾳκῶν (Πλουτ. Περ.). «Ἀποτειχίζειν τούς θεούς» (Ἀριστ. Ὄρν. 1563) ἀποχωρίζειν, ἐμποδίζειν τούς θεούς μέ τείχος. «Ἀποτειχίζειν τείχος», περικυκλόνω μέ τείχος. 2) Χαλῶ τά τείχη, ἢ τούς πύργους, κάμνω τό κάστρον ἀνοικτόν τόπον, Πολυαιν. Α'. γ'. 5., ὅστις ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται καί τό,

Ἀποτείχισις, εως, ἡ· ἡ διά τειχῶν ὀχύρωσις τόπου τινός· καί ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

Ἀποτείχισμα, τος, τό· ὁ διά τινος τείχους, ἢ πύργου, ἢ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρωθείς τόπος, ὀχύρωμα.

Ἀποτειχισμός, ὁ· = ἀποτείχισις.

Ἀποτεκμαίρομαι, Μ. ῶμαι· (τεκμαίρω) Πέρνω σημείωσιν ἢ τεκμήριον ἔκτινος, συμπεραίνω, Ἀπολλ. Δ', 1538.

Ἀποτεκνόω, ῶ, Μ. ώσω· (τεκνόω) Ἄτεκνον ποιῶ τινα, ὅ ἐστιν, ἁρπάζω τινός τά τέκνα.

Ἀποτέλειοι, οἱ· ἡ, οἱ ἀπό τέλους, οἱ ἐν τέλει· Οἱ μεγάλοι, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἐκλελεγμένοι διοικηταί πολιτείας τινός. Πολύβ.

Ἀποτελειόω, ῶ· τέλειον ποιῶ τι, ἀποτελειόνω = ἀποτελέω, παιητ.

* Ἀποτέλεσις, εως, ἡ (ἀποτελέω)· ἡ ἀποτελείωσις, Ἐπίκουρ. παρά Διογ. Λ. 10, 108.

Ἀποτέλεσμα, τος, τό· (ἀποτελέω) τό ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον, διεξηγημένον· ἡ ἀποτελείωσις, διεξήγησις, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, ἐνέργεια, ἐπακολούθησον, ἀπόβασις τέχνης, ἢ πράγματος τινός. Πλούτ. «Ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα, πρᾶον ἵππον παρασχεῖν.» 2) κυρ. ἀποτελέσματα, ἡ ἐπιῤῥοή τῶν ἀστέρων καί ἀστερισμῶν πρός τά ὑπό Σελήνην. Πλουτ. Ῥωμ. «Ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περί τόν Ῥωμύλον ποιησάμενος τόν συλλογισμόν». 3) Περί τῶν ἀποτελεσμίτων τοῦ ἑνός προσώπου τοῦ Χριστοῦ κτ. ζήτει τούς Θεολόγους.

Ἀποτελεσματικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεσμα, ἔκβασιν, ἐνέργειαν, ἢ ἔχων, προξενῶν τοιαυτην. 2) Ἀνήκων εἰς τό μαντεύεσθαι ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων. 3) «Ἀποτελεσματική» δηλ. ἐπιστήμη, ἢ περί τούς ὅρους καί τάς διοτημίας καταγινομένη, ἢ ἐπιστήμη, ἢ διδάσκουσα περί τῶν ἀποτελεσμάτων, ἤτοι γενέσεώς τε καί ἐνεργείας τῶν ἀστέρων, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Μ. – Ἐπιῤῥ. ἀποτελεσματικῶς.

* Ἀποτελεσμός, ὁ· Ἐνέργησις.

Ἀποτελεστικός, κή, κόν· ὁ ἐνεργῶν, ἢ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεστιν (ἐπί ἀστρολογίας), ἢ ἐν γένει ἐκτέλεστιν, κατόρθωσιν τι-

νὶς, Γεν. »Σκιᾶς ἀποτελεστικόν, ὁ προξενῶν, κάμνων σκιάν.

'Αποτελευτάω, ῶ, Μ ήτω (τελευτάω). Τελειόνω τί, φέρω τι εἰς τέλος. 2) Οὐδετ. τελειόνω, λήγω εἴς τι· ἀποθνήσκω.

'Αποτελεύτησις, εως, ἡ· τελείωσις, τέλος· καὶ θάνατος. Ἱππογρ.

'Αποτελέω, ῶ, Μ. ἐσω· (τελέω) 'Αποτελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἐκτελῶ· ἕτοιμον, τέλειον ποιῶ τι, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 2. »'Αποτέλεσε τὸ τεῖχος· καὶ κατασταίνω τινά, π. χ. »τὸ δὲ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ φήμης«. 2) Κάμνω, ἀποδίδω (τὸ κατὰ χρεὸς ὀφειλόμενον, ὅπερ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ κάμω), π. χ. τὰ δημόσια χρήματα, τὰ καθήκοντα ἢ τὰ μοι προσήκοντα, τὰς ἀπαρχὰς, τὰ χαριστήρια, καὶ τὰ τοιαῦτα. — Μέσως, ἐκτελοῦμαι, τελειοῦμαι, κατορθόνομαι, ὦδεν, ἀποτετελεσμένος ἀνήρ (Ξεν. ε', α'. 14.), τέλειος, σωστὸς, ἀκμάζων, ἢ ἐξαίρετος ἀνήρ.

'Αποτελματίζω, Μ. ἴσω· (τελματίζω) Καθαρίζω ἕνα τόπον ἀπὸ τὸ ἕλος (βάλτον), ἢ εἰς ἕλος ποιῶ τι, Ἱππογρ. ἀμφ.

'Αποτέμνω, Μ. εμῶ· (τέμνω) 'Αποκόπτω, ὁλοτελῶς κόπτω, χωρίζω· ἢ κόπτω μέρος ἐκτινος, (Ὅμ., ὅστις χρήτης καὶ τῷ μέτῳ, ἀντὶ κόπτω ἐμαυτῷ, δι' ἐμέ, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 347. »Ὧμ' ἀποταμνόμενον κρέαν«, ὠμὰ κόπτοντα.) »Πολλὴν λείαν ἐκ τῆς Λέσβου ἀποτεμόμενος ἤγαγεν«, Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτέμνεσθαι, παρ' Ὁμήρ. 'Αποτέμνειν τινάς, κόπτω ἀπό τινος, Ἡροδ. δ', 71. 2) Κόπτω τινὰ ἀπό τινος, ο. ε. τῷ κλείω τὸν δρόμον εἴς τι· καὶ μεταφ. πέρνω τί ἀπό τινος καὶ οἰκειοποιοῦμαι, τινά τι. 3) ἀφαιρῶ, π. χ. Τέμενος ἔστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί (Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ.) — Μέσως, 'Αποκόπτομαι. 2) Περικόπτω τὰ σύνορα, ζημιῶ μὲ χωρίμα. Γεν. ἡ αἰτ. ὡς Ἰσοκρ. 'Αρχιδ. »Τῆς χώρας ἀποτέμνονται«· »Χώραν ἀποταμόμενος τοταύτην«. 3) διαχωρίζω, ὡς ποταμός τις ἕνα τόπον. 4) ἀφαιρόνω. 5) ἐμποδίζω τινὶ τὴν διάβασιν, αἰτ. Ξεν. Ἑλλ. 2', Πολυβ. α'. — 'Αποτέμνομαί τι (Λουκ. ναυτ. 33), ο. ε. ἀποκόπτεταί μοι τί.

'Απότεξις, εως, ἡ· (ἀποτίκτω) ἡ γέννησις· Διοσκορ. Ε'. 153.

'Αποτερματίζω, Μ. ἴσω· (τερματίζω) Βάλλω ἢ ὁρίζω τέρματα, σύνορα, τελειόνω. 2) διὰ συνόρων ξεχωρίζω, χωρίζω. 'Αγαθήμερ. Β', 4. 3) ἀποαλείω, διώχνω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα. 4) ξεριζόνω, ἐξολοθρεύω· ὦδεν

'Αποτερματισμὸς, οῦ, ὁ. 'Ο διορισμὸς, ἢ θέσις τῶν συνόρων· τὸ τέλος πράγματος τινὸς, ὅπου κεῖνται τὰ σύνορα αὐτοῦ· καὶ περιγραφή.

'Αποτερμίζω, Μ. ἴσω· ταυτὸν τῷ, ἀποτερματίζω. ἀμφ.

'Απότευγμα, τος, τὸ· ἀποτυχία, δυστυχὴς ἔκβασις τινὸς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐπιχείρημα, μὴ λαβοῦν ἔκβασιν εὐτείαν, δυστυχές, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

'Αποτευκτικὸς, κὴ, κὸν· ὁ ἀποτυγχάνων, καὶ ὁ προξενῶν δυστυχῆ ἔκβασιν (Γαλην. δ'.) ὡς φάρμακος, ὡ ἐναντίον, ἐπιτευκτικόν.

'Απότευξις, εως, ἡ· ἀποτυχία, τὸ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ τις τί κατὰ τὴν ἔφεσίν του. 2) Ἡ μὴ εἰσακουσθεῖσα αἴτησις, ζήτησις, τὸ μὴ εἰσακούεσθαι.

'Αποτεφρόω, ῶ· (τεφρόω) Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν, στάκτην.

'Αποτηγανίζω, Μ. ἴσω· (τήγανον) Τηγανίζω, ψήνω τι εἰς τὸ τηγάνιον. 2) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἀντὶ τοῦ, »Ἀπὸ τηγάνου ἐσθίειν, τρώγω ἀπὸ τὸ τηγάνιον τηγανισμένα φαγητά· ὡς τό, ἀπειθρακίζω, Ἀθην. Σ. 229.

'Αποτήκω, Μ. ξω· (τήκω) 'Αναλύω· διαλύω, διὰ τῆς τήξεως ψθείρω· καθὼς π. χ. τὸ κηρὶ ὑπὸ τοῦ πυρός· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀσθενείας, ψθείρω κατ' ὀλίγον, μαραίνω τινά· ἔτι δὲ ἀντὶ, βαφῇ ἀφανίζειν τί, ἐξαλείφειν· καταξηραίνω· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 115. μετὰ τοῦ σημ. Παρὰ Πλάτ. Τίμ. ἐπὶ καταψθείροντος καὶ καταπρώγοντος νίτρου.

'Αποτηλε, ἡ, ἀποτηλόθι, καὶ, ἀποτηλοῦ, 'Ανάλεκτ. Β'. 33. 'Απολλ. 'Αργ. Δ'. 728. καὶ 1092. ἐπίρ. Μακρὰν ἀπό τινος, ἀπὸ μακρυὰ, πόῤῥω, πόῤῥωθεν (ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλόθι, καὶ, τηλοῦ), 'Οδ. Ι, 117.

'Απότηξις, εως, ἡ· ἀνάλυσις, διάλυσις· ἡ φθορὰ διὰ τῆς ἀναλύσεως, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυομένου ὑγροῦ ἀποστάλαξις· (ἐκ τοῦ ἀποτήκω)

'Αποτηρέω, ῶ· (τηρέω) Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (Διόδ. Σικ. ΙΔ', 21.) τὸν καιρὸν ἢ τὴν εὐκαιρίαν.

*'Αποτίβητος, αὐτὶ τοῦ, ἀπρόσβατος. Σοφ. Τραχ. 1029. Διορ. καὶ ποιητ.

'Αποτίθημι, Μ. θήσω· (τίθημι) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσως, ἀποτίθεμαι. Διόλου, ἢ μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου παραιτῶ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἀφήνω. Δημοσθ. »'Αποτίθεσθαι τὴν ὀργήν«. 'Ομ. Ἰλ. Ε, 492. 'Αποθέσθαι ἐνιπήν, ἀποβάλλειν τὰς ἀπειλὰς, ἤτοι μὴ φοβερίζειν. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 557. »Τὴν πολλὰν 'Αφροδίταν ἀποθέμενον πρέπει ν' ἀποβάλω, ἀποφύγω τὴν πολλὴν 'Αφροδίτην· 2) βάλλω κάτω τί, ὡς ἁπλᾶ, τὴν περικεφαλαίαν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὴν χλαῖναν ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν ὤμων, Ἰλ. Γ, 89. 'Οδ. Χ, 276 καὶ 500. Φ, 118. 3) κάμνω νὰ παύσῃ τί, ὡς, πόλεμον· 4) χάνω, ὡς παρὰ Ναζ. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι· 5) ἐκτίθημι, ὡς, τὰ βρέφη, 'Αριστ. πολ. ζ'. 6) ἀποταμεύω, βάλλω τι πρᾶγμα διὰ φύλαξιν εἰς τὸ ταμεῖον, εἰς ἀγγεῖον. Ξενοφ. Παιδ. ς'. 1. »Τὰ ἐπιτήδεια ἀποτίθεσθαι· καὶ μεταφ. φυλακόνω· 7) ἀπαλλάττομαι τοῦ κρησοῦ τῆς γαστρός, γεννῶ, ἀποβάλλω· Καλλ. 8) παθ. ἀναφέρομαι, π. χ. »ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν« (Πλουτ. Περικλ.).

'Αποτίκτω, Μ. ἕξω = τίκτω· Γεννῶ τί.

'Αποτίλλω, Μ. λῶ· (τίλλω) Μαδόνω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, ἢ τὰ πτερὰ ἀπό τινος· ἀποτετιλμένος σκάφιον, ὡς τό, ἀποκεκαρμένος σκάφιον, Ἀρ. Ὄρν. 806. Παράβαλ. ἀποκείρω· ὦδεν

'Απότιλμα, τος, τὸ· τὸ μαδυμένον, ὡς χρυσὸς, πτερὸν, κτ. Θεόκρ. ΙΕ', 19. »Γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν«.

'Αποτιμάω, ῶ. Μ. ήτω (τιμάω). Δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. Ὅμ. Ἴλιν. Β', 35. 'Ανάλεκτ. Β'. 31. 2) Εἰς τοὺς 'Αττικοὺς νόμους λέγεται, ἀποτιμῶν, βάλλω χωρίον τί ἐνέχυρον κατὰ τὴν ξετίμησιν· τὸ δὲ, ἀποτιμᾶσθαι, δηλοῖ, λαμβάνω τὸ χωρίον ὡς ἐνέχυρον· ὦδεν

'Αποτίμημα, τος, τὸ· τὸ ἐκτιμημένον (ξετιμημένον) πρᾶγμα, ἢ ἡ τιμὴ τινὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον περιοι, ἢ ὑδεὶς τις δὶ ἀσφάλειαν ὡς ἐνέχυρον. 'Αρποκρ. »Οἱ μισθοῦμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἐὰν δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα, οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί, τὸ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμᾶν· ἔνθα ἐπιφέρει, ὅτι, »εἰώθεσαν δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα δίδοῖεν οἱ προτήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὥσπερ ἐνέχυρόν τι, τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν, ἢ χωρίον· ὦδεν 2) ἡ συμφωνηθεῖσα τιμὴ, ἀντὶ προῖκα, ἢ δεδομένη τινὶ γυναικὶ διὰ νὰ τρέφηται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός.

'Αποτίμησις, εως, ἡ· ἡ ξετίμησις· καὶ τὸ βάλσιμον εἰς ὑποθήκην ἑνὸς ἐκτιμηθέντος ὑποστατικοῦ ἢ κτήματος, ἢ ἐνεχυρίασις. Ὅρα τὸ ἀνωτέρω.

'Αποτιμητὴς, ὁ· ὅποιος δίδει ἢ λαμβάνει ὡς ὑποθήκην τὸ ἐκτιμηθὲν ἐνέχυρον.

'Απότιμος, ὁ, ἡ = ἄτιμος, Ἡροδ. β', 167. Σοφοκλ. 2) = ἀποτετιμημένος· ὁμοίως ὡς ἐνέχυρον, ὑποθήκη· ὡς, »ἀπότιμα χρήματα.«

'Αποτίναγμα, τος, τὸ· τὸ τιναγμένον, ῥιγμένον ἀποτινος, ἀποκρουσμένον.

'Αποτιναάσσω, Μ. ξω. καὶ 'Αττ. ἀποτινάττω· Τινάζω, ἀπορρίπτω τινάζων.

'Αποτίνυμαι (τίνυμαι). Κάμνω νὰ μοὶ πληρώσῃ τις τὴν ζημίαν, ἐκδικῶ, Ἰλ. Π, 398. »Πολλῶν δ' ἀποτίνυτο ποινὴν ἐπὶ Πετρόκλου, ἅστις φοιεύων τοὺς Τρῶας, ἐξεδίκει πολλοὺς Ἕλληνας. — Αἰτ. καὶ γεν. σημαίνει, κάμνω νὰ μοὶ ἀντιπληρώσῃ τὶς ἕνεκα πράγματος τινός τὰ ἴσα, ὡς 'Οδ. Β, 75. »τῶν μ' ἀποτινύμενοι«, faire des représailles, ποιητ. ἀντὶ ἀποτίνω. (υυ–υ–, ἐπ. υυυ–, 'Αττ.)

*'Αποτινύω = ἀποτίνω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτινύω. (υυ–υ–, Ἐπ. υυυ–, 'Αττ.)

*'Αποτίνω, Μ. ἴσω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτινύω, ἀποτίνυμι (τίνω, ἀνωμ.) 'Αντιπληρόνω, ἀποδίδω, πληρόνω τί (κατὰ χρεὸς), τινί τι· π. χ. Τιμὴν δ' 'Αργείοις ἀποτινέμενοι ('Ιλ. Γ, 286.), ἤτοι πληρώσατε τὴν ζημίαν εἰς τοὺς 'Αργείους διὰ τὰ τόσα ἔξοδα. »Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον« ('Ιλ. Θ, 186.) ο. ε. τώρα πληρώσατε, ὦ σεῖς ἵπποι, τὴν ἣν ἔσχον διὰ σᾶς ἐπιμέλειαν, ἀπόδοτε τὰ τροφεῖα· καὶ τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τοὺς τέσσαρας ἵππους του· ἐπὶ δὲ τῶν υἱῶν πρὸς τοὺς πατέρας λέγεται· ῥήκτρ' ἀποτίνειν. »Νῦν δ' ἀρόα πάντ' ἀποτίσεις« ('Ιλ. Ξ, 211.)«, ο. ε. τώρα θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα διὰ μιᾶς· ἀποτίνειν σύν τινί, δηλοῖ, ἀντιπληρόνω μὲ τί, π. χ. σὺν σφῷσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τοκέεσσιν· καὶ, τινός, διὰ πρᾶγμά τί, 'Ιλ. Δ, 161. Σ, 93. Εὐεργεσίας ἀποτίνειν, ἀντιμείβω τὰς εὐεργεσίας. — Μέσως, αἰτ. Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω· βίας τινί ('Οδ. Γ, 216.), ἐκδικοῦμαι κατά τινος, ἀντιπληρόνω αὐτῷ τὰς δυναστείας· ὁμοίως, βίας τινος, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω τὰς δυναστείας τινος ('Οδ. Α, 118.). 'Αποτίνειν ποινὴν ('Οδ. Ψ, 312.), κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ ὡς ποινὴν διά τί. 'Αποτίνειν τινά, ἐκδικοῦμαι εἴς τινα ('Οδ. Ν, 386.)· καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν, παιδεύω τινά. (Ξενοφ. 'Αναβ. γ', 2, 6.) — Τὸ Ἰῶτα παρὰ τοῖς Ἐπ. πανταχοῦ μακρὸν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττ. βραχύ.

'Αποτίπλαστος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, ἀπροσπέλαστος. Ἡσύχ.

'Απότισις, εως, ἡ· ἀποπλήρωσις τοῦ χρέους. Μεταφορ. ποινὴ, παιδεία· ἀναπλήρωσις τῆς ζημίας, τοῦ χρέους.

'Απότιστος, ὁ, ἡ. 'Οστις δὲν ἐποτίσθη, ἢ δὲν ποτίζεται, Γρηγ. Ναζ.

'Απότετθος, ὁ, ἡ· (τίτθη) ὅποιος ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ βυζὶ, ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητρός, ἀπογαλακτισμένος. Φίλ.

'Αποτίω, ποιητ. αὐτὶ ἀποτίνω, μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον. (υυ––, ἐπ. υυυ–, 'Αττ.).

'Απότμημα, ατος, τὸ· τὸ ἀποκομμένον, τμῆμα, κομμάτι ἐκτινος, μερὶς.

'Αποτμήγω, Μ. ξω. (τμήγω) 'Αποτέμνω, ἀποκόπτω· (ποιητ. αὐτὶ τοῦ ἀποτέμνω) π. χ. λαιμὸν σιδήρῳ, χεῖρας ξίφει, τὴν κεφαλὴν· καὶ μεταφ. ἀποχωρίζω, κόπτω τὴν κοινωνίαν, ὡς,

ἀποτμήξας πόλιος (Ἰλ. Χ. 456.), λαοῦ (Κ. 364.). Κυρίως ἀποτμήγεσθαι λέγονται τὰ ἠνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, καταρρήγνυσθαι δὲ τὰ ἐπιτεθωρευμένα εἰς ὕψος.

Ἀπότμημα, ατος, τό· (ἀποτμέω, ἀντὶ, ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀπότμηγμα.

Ἀποτμηματίζειν. Κιτμήματα κόπτειν, κομματίζειν. Νεκήτ. Χρ. Ζ', 7.

Ἀπότμηξ, μήγος, ὁ, ἡ· ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀπότομος, ὡς, σκοπιά. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργ. γ'. ἐκ τοῦ, ἀποτμήγω.

Ἀπότμηξις, εως, ἡ· ἡ ἀποκοψις.

Ἀποτμήσσω· ταυτὸν μὲν τῷ, ἀποτμήγω, συνηθέστερον δέ.

*Ἀποτμητέον, ἐπιῤῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποτέμνω. Πρέπει νὰ ἀποκόψητις. Πλατ. Πολ. β'. σελ. 373. Δ.

Ἄποτμος, ὁ, ἡ· (πότμος καὶ α ἐπιτατ.) δύστοτμος, δυστυχὴς. Ἰλ. Ω, 388. Ὀδ. υ, 140. οὐ ἐναντίον, μάκαρ. Τπειρθ. ἀποτμότατος.

Ἀπότοκος, ὁ, ἡ· (ἀποτίκτω) ὁ γεννημένος ἀπό τινα. 2) οὐσιαστ. τὸ ἀπότοκον = ἀπογέννημα, Ἱπποκρ.

Ἀποτολμάω, ῶ, Μ. ήτω. (τολμάω) Ἐπιχειρῶ τολμηρὰν πρᾶξιν, ἀρχινῶ τολμηρῶς, τολμῶ τί.

Ἀπότολμος, ὁ, ἡ· ὁ τολμηρὰ ἐπιχειρῶν· ταυτὸν καὶ, ἄτολμος.

Ἀποτομάς, άδος, ἡ· (ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀποτετμημένη ξεκομμένη· «ἀποτομὰς πέτρας» ἰδιωτ. θηλ. τοῦ, ἀπότομος. Διόδ. Σικελ. 2) τὸ ἀκόντιον τοῦ πενταέθλου, κατὰ Πολυδ. Γ', 151. καὶ Σχόλ. Πινδάρ. Ἴσθμ. Α', 35.· ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους Κρητικούς, τὸ βραβεῖον τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἓν τμῆμα γῆς (ἴσα κομμάτι χωράφι).

Ἀποτομεύς, έως, ὁ. = ἀποτόμιον· ὁ ἀποκόπτων.

Ἀποτομή, ῆς, ἡ· ἀποχώρισμα, κόψιμον τινὸς ἀπό τινος· περιτομή. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. ά. «Ἀποτομὴ τῶν χειρῶν» 2) τὸ χώρισμα, κόψιμον τῶν ὁρόμων, σταυροδρόμι. «Ἀποτομὴ κέρατος,» ζήτ. Φιλαγγαρχία· 3) σημεῖον μουστικῶν.

Ἀποτομία, ας, ἡ· τὸ εἶναι ἀπότομον, καὶ μεταφ. ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ Ἀποτόμου· σκληρότης, ὑπερβολικὴ αὐστηρότης, ὀξύτης. Διόδ. Σικ. «Ἀποτομία τῶν νόμων.»

Ἀπότομος, ὁ, ἡ· (ἀποτέμνω) ἀποκομμένος, ξεκομμένος, ἢ ὑπερκάθετος, πολλὰ ἀνωφερὴς βράχος. Μεταφορικ. σκληρὸς, αὐστηρὸς, τραχὺς, ὀξύς· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενος, ἀπόλυτος· καὶ ἐπιῤῥ. ἀποτόμως, μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν. Πλουτ. παρὰ Δημοστ. «Ἀποτόμως, οὔτ' αἰσχρῶς οὔτε καλῶς,» ἀντὶ τοῦ, ἀπολύτως καὶ καθ' αὑτὸ ἀκριβῶς θεωρούμενον. «Ἀποτόμως ἐλέγχειν,» ο. ε. μετὰ παῤῥησίας (κοφτὰ) ἐπιπλήττω. Θεοφυλ.

Ἀποτοξεύω, Μ. σω. (τοξεύω) Ῥίπτω τὸ τόξον ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· κυρ. ῥίπτω τὴν σαίταν πρός τε· ἀπὸ μακρὰν σαιτεύω· 2) μὲ τὸ τόξον ἐμποδίζω, ἀποδιώκω· μεταφ. ματαιάζω πρός τι· διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω. «Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται,» ο. ε. ἐπιτηδείως καὶ εὐστόχως ἐδοκιμάσθη, τρόπον τινὰ μὲ τόξον ἐτυπήθη.

Ἀποτορνεύω, Μ. σω. (τορνεύω) Ὁλοτελῶς τορνεύω, ἐξεργάζομαι ἢ κάμνω τί στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον· καὶ μεταφ. δουλεύω τί ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι. 2) Κάμνω εἰς κύκλον, στρογγυλὸν, στρογγυλόνω τί· π. χ. μίαν νῆσον, arrondir.

Ἄποτος, ὁ, ἡ· (πίνω) ὁ ἐστερημένος ποτοῦ, ὅποιος δὲν ἔπιεν ἢ πίνει. Σοφοκ. Αἴ. 324. 2) ἄχρηστον εἰς ποτὸν, ὅποιον δὲν πίνεται, μὴ πότιμον.

Ἀποτρᾱγεῖν, Ἀόρ. Β'. ἀπαρ. ἐκ τοῦ, ἀποτρώγω· καταπρώγειν, ἀποτρώγειν, δαγκάνειν. Ἀθήν. σελ. 277.

Ἀποτράγημα, ατος, τό· λείψανον τραγήματος, τὸ ὁποῖον μένει ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἀπομεσαίριον, ἀποφάγιον· παρ' Ἀθην. πληθ. Ἀποτραγήματα, τὰ τῆς τραπέζης, τῶν τραγημάτων λείψανα.

Ἀποτραχηλίζω, Μ. ίσω· Πλήγω τινὰ μὲ τὸ σχοινίον, ἢ τζακίζω τὸν τράχηλον τινός, θανατώνω. Εὐνάπ.

Ἀποτραχύνομαι. Σκληρύνομαι, καὶ μεταφ. γίνομαι τραχὺς, αὐστηρὸς, ἢ ἀποδεικνύομαι τοιοῦτος· τὸ μέσον τοῦ

Ἀποτραχύνω. Κάμνω τί τραχὺ, σκληρόν· μεταφ. παροξύνω, παροργίζω· ἐκ τοῦ τραχύνω. Μέτ. δείχνομαι τραχὺς, πικρός. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 26.

*Ἀποτρέκω, ἀντὶ, ἀποτρέχω, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

Ἀποτρεπτικός, ἡ, κὸν· ὠφελητικὸς, ἐμποδιστικὸς· 2) μεταπειστικός.

Ἀπότρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπομαι) ἄξιος ἀποστροφῆς, καὶ μῖσους, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεταί τις καὶ βδελύττεται, ἀξιομίσητος. Θεμιστ. λογ. 13. Σ. 170.

Ἀποτρέπω, Μ. ψω. (τρέπω) Γυρίζω ἀλλέως, κάμνω νὰ στρέψῃ ὀπίσω, ὡς λαὸν (Ἰλ. Λ, 758.). «Λίθα δὲ πάντας ἀπέτρεπεν» (Ἰλ. Ο, 278.), ἐπὶ λέοντος φαύοντος· 2) τινά τινος, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του, μεταπείθω, τὸν κατασπείδω νὰ παύσῃ ἀπό τινος, π. χ. πολέμου, Ἰλ. Μ, 249. Τ, 256. καὶ 109. — Μέσως, ἀποτρέπομαι, τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος, πέρνω ἄλλον δρόμον, παλινδρομῶ. Ἰλ. Η, 200. «Ἀπετράπετ' ὄμβριμος Ἕκτωρ.» «Αὐτὸς δ' ἀπὸ νότῳ τραπέσθαι» (Ὀδ. Ε, 350. καὶ Κ, 253.)» γύρισε τὸ πρόσωπον σου ἀλλοῦ· καὶ Θουκυδ. ζ. «ξύμπαντες ἤδη ἀποτρεπόμενοι,» ὅ ἐστιν, ὀπίσω ἐπανερχόμενοι· ὁ Σχολ. καὶ Πλούτ. Φάβ. «Ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν,» θηλ. ἐγύρισε καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὴν Ἰταλίαν· μεταφ. 2) ἀπέχομαί τινος, παραιτοῦμαι, Γεν. 3) Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω ὑπὸ μῖσους, αἰτ. Πλούτ. Φάβ. «Ταύτην μὲν ἀπετράπετο τὴν δίαιταν· καὶ ἐντεῦθεν, ἀποστρέφομαι, στενοχωροῦμαι, ἀποφεύγω τί· παραβάλλεται μὲ τὸ ἀποστρέφω.

Ἀποτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος. Πολυδ. 6, 32.

Ἀποτρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ, δραμοῦμαι, Ἀόρ. β'. ἀπέδραμον (τρέχω, ἀνωμ.). Ἀναχωρῶ, τρέχω, φεύγω ἀπό τινος τόπου, ἢ γυρίζω ὀπίσω τρέχων. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. ς. μεταφ. κάμνω ἓν τμῆμα ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ τρεξίματος, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1003. «ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποδρέξειν,» σὺ δὲλεις κάμει μέρος ἐν τῷ τρέχειν. 2) Μεταφ. ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι· «ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐδὺς ἀπογίνεται,» Ἀλεξ. λείψ.

Ἀπότρεψις, εως, ἡ· (ἀποτρέπω) γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· κώλυσις, ἐμπόδισις· ἀποστροφὴ, μῖσος.

Ἀποτριάζω, Μ. άτιω. (καὶ, ἀποτριαδίζω, Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 179. ἀμφ.) καὶ, ἀποτριάπτω, Μ. ξω = τριάζω. Νικῶ, θραμβεύω.

Ἀποτριβή, ῆς, ἡ· τρίψιμον, πάστρευμα διὰ τοῦ τριψίματος. Δημοστ. «Ἀποτριβὴ τῶν σκευῶν· 2) ἡ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τινὸς τριβή, καλασμός· ἐκ τοῦ

Ἀποτρίβω, Μ. ψω. Τρίβω, πάστρευω τι διὰ τῆς τριψεως, π. χ. τὴν σκοριὰν ἀπὸ τοῦ σιδήρου· μετηνέχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποπλύνω· «ἀποτρίβειν ἵππον,» ο. ε. ξαστρίζω· 2) χαλῶ τί διὰ τῆς πυκνῆς χρήσεως, ὡς ἐν φορέματ· καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ὡς γῆρας, νεότητα. — Μέσως, Ἀποτρίβομαι, τρίβω, πάστρευω, ἀποπλύνω ἀκαθαρσίαν ἢ ῥυπαρίαν τινὰ ἀπὸ τὸν αὐτόν μου. καὶ μεταφ. «ἀποτρίβεσθαι διαβολὰς καθ' αὑτοῦ,» ἐγκλήματα.» 2) Ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ὡς ἱκεσίας, ἢ στέφανον ὑπὲρ τῆς τύχης. Δημοστ. «Τὴν ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα.» 3) Ταυτὸν τῷ, ἐφέπεσθαι, μαλακίζομαι. 4) Ἐμποδίζω καὶ φθείρω τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐναντίου, π. χ. «τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.»

Ἀπότριμμα, τος, τό· ὁ ῥύπος, ἢ λέρα καὶ ἀκαθαρσία, ἢ ἄλλο τί, ὅπερ διὰ τῆς τρίψεως ἀποῤῥίπτεται, Ἀθην. 295.

Ἀποτριτόω, ῶ. Ὀλιγοστεύω, κάμνω τι διὰ τῆς βράσεως νὰ μείνῃ τὸ τρίτον, Διοσκορ.

Ἀπότριχες, ων, οἱ, αἱ· πληθ. τοῦ, ἀπόθριξ. Καλλίμ.

*Ἀποτριχόω (τριχέω). Ἴστορῶ τῶν τριχῶν.

Ἀπότριψις, εως, ἡ· (ἀποτρίβω) ἡ ἐνεργεια τοῦ ἀποτρίβειν· καὶ τοῦ ἀποτρίβεσθαι, ἀντὶ, ἡ μαλακία.

*Ἀποτροπάδην, ἐπιῤῥ. (ἀποτροπή). Μὲ τρόπον ἀποτρεπτικὸν. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 612.

Ἀποτροπαῖος, ὁ, ἡ· (ἀποτροπὴ) ταυτὸν καὶ, ἀποπομπαῖος, καὶ, ἀλεξίκακος. Ὅποιος ἀποδιώκει, ἀπομακρύνει κακόν τι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὡς, ἱεροῦργίαι ἀποτρόπαιοι· καὶ ἕνεκεν τούτου ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ θεούς τινας, Ἀποτροπαίους. Παυσ. β'. 11, 2. καθόλου δὲ 2) ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος. Παθητ. τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεται τινάς, ἢ παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ, νὰ μὴ τὸν συναναστρέφεται, ἀξιομίσητος, ψυχτός. Πλάτ. «Ἀποτροπαῖοι μοι καὶ ἠν ἀκούσαι ταῦτα.» Ἡλιοδ. Β'. «Ἀποτρόπαιος ἢ ὕποπτος τοῖς ἐντυγχάνουσι.»

Ἀποτροπάω· ταυτὸν τῷ, ἀποτρέπω· καὶ μέσ. παρὰ Φωκυλίδ. 125. ἀποτροπάομαι· ποιητ.

Ἀποτροπή, ῆς, ἡ· ἐμποδιστις, ἀπομάκρυνσις· 2) γύρισμα τῆς γνώμης τινός, μεταπεισις. 3) Ἀποστροφὴ, μῖσος, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀποτρέπω.

*Ἀποτροπία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ἀποτροπή. Ἀπολλων. 4, 1504.

Ἀποτροπιάζω, Μ. σω. ἐνεργητ. (Ἀριστοφ. Ἐπιστ. Α'.) καὶ, ἀποτροπιάζομαι, μέσως, νεώτεροι τύποι ἀντὶ, ἀποτρέπω.

Ἀποτροπίασμα, τος, τό· Θυσία τις εἰς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ἐξίλασμα.

Ἀποτροπιασμός, οῦ, ὁ· ἀποτροπὴ κακοῦ τινος διά τινος ἐξιλασμάτος, θυσίας. Ἰώσηπ.

Ἀποτρόπιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀποτρόπαιος. Ὀρφ. Ἀργ. 479. Ὁ ἀποσυμβουλεύων, μεταπείθων τὴν γνώμην τινός.

Ἀπότροπος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπω) ἀποχωρισμένος, ξεχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος, ἐξωρισμένος. Ὀδ. Ξ, 372. «Λύτερ ἐγὼ παρ' ὕστατα ἀπότροπος,» ἤτοι μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. 2) Ὁ ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1313. «Τὸν ἀπότροπον Ἅιδαν» 3) ἐνεργ. ἀποσοβῶν τὰ κακὰ, ἀλεξίκακος, ὡς ἀποτρόπαιος. Πλάτ. Νομ. Θ'. «Ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο.» Παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 821. μετὰ Γενικ. καὶ ἡθικῶς, ἀπαίσιος, ὡς «ἀποτρόπου γνώμης.» 4) Ὅποιος τρέπεται, γυρίζει εἰς τὰ ὀπίσω, φεύγει, Ὀππ. Ἀλ. Δ', 254.

Ἀποτροφή, ῆς, ἡ· τροφὴ, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει τις ἐκ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διατροφή. Διονύσ. Ἀρχαιολ. Ζ'. 28. καὶ Λουκιαν. Ἑταιρ. διάλ. ς'. «Ἀποτροφὴ τοῦ βίου.»

Ἀπότροφος, ὁ, ἡ· Μακρὰν ἀπὸ τῶν γονέων ἀνατραφείς· ἐν γένει, χωριστὰ ἀνατρεμμένος· ἀπηλλοτριωμένος, ἀπομακρυσμένος. Πλουταρχ. «Τῆς μητρὸς ἀπότροφος,» ὅποιος ἀνατράφη μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του· καὶ μεταφ. Συνέσ. Ἐπ. 67. «Ἀπότροφος ἐκκλησίας,» μὴ ἀνατρεμμένος μὲ τὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἡροδότ. Β'. 64. καὶ Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστ. Δ'. 9. ἄνευ συγκειμένου, ἀντὶ τοῦ, ὁ κατ'

ἰδίαν καὶ μακρὰν τῶν γονέων του ἀναδρεμμένος· ὄθεν, ξένος, ὅστις δὲν ἀνατράφη μὲ ἡμᾶς, ἀγνώριστος εἰς ἡμᾶς· Πρβλ. σύντροφος.

Ἀποτροχός, οὐ, ὁ· ταυτόν τῷ, περίδρομος, περίοδος, Σχόλ. Εὐριπ. Μηδ. 46.

Ἀποτρυγάω, Μ. ήσω = τρυγάω. Τρυγῶ σταφυλὰς ἀπό τινος· ἐν γένει, κόπτω, συνάζω καρπούς, καρπολογῶ.

Ἀποτρύχω, Μ. ῦσω· καὶ ἀποτρυχόω, καὶ ἀποτρύω, Μ. ύσω· (τρύχω, τρύω) Ἀποτρίβω, φθείρω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, κουράζω, καταπονῶ· γῆν, καταπονεῖν τὴν γῆν διὰ τῆς καλλιεργείας, Σοφ. Ἀντιγ. 340. 2) ἀπό κόπου παραιτοῦ τί, αἰτ. π. χ. ἐλπίδα. Σοφοκλ. Τραχ. 124. »Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδας, οὐκ ἀποβάλλειν τὴν ἐλπίδα· Πλουτ. Καμ. »στέγαστι καὶ πολέμοις κάμνειν, ἀποτρύχειν ἑαυτούς, νὰ μὴν ἀποκάμωσι· Πλουτ. Γράγχ. »Πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοιούτων.

Ἀποτρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. β'. ἀπέτραγον (τρώγω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγω· 2) δαγκάνω μέρος ἀπό τινος, κόπτω δαγκάνων, ἤτοι μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ κατατρώγω· 2) ἀφαιρῶ, Μένανδρ.

Ἀπότρωκτος, ὁ, ἡ· δαγκασμένος, φαγωμένος ὁλίγον· καὶ μεταφ. συντετμημένος, ὡς λίξις τις.

Ἀποτρωπάω· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀποτρέπω· Ἰλ. Ψ, 119. »Ἡμεῖς πὲρ μὲν ἀποτρωπῶμεν ἐπίσω, κάμνομεν νὰ στραφῇ ὀπίσω· Ὀδ. Π, 405. »εἰδὲ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ αὐτίσιος οἱ ἀπὸ ἐμποδίσωσιν αὐτό ἀφ' ἡμῶν· Ἰλ. Σ, 585. . . . ἀποτρωπῶντο . . . δὲν ἤθελον νά . . ., Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Φ, 112.

Ἀποτυγχάνω, Μ. τεύξομαι· (τυγχάνω) ταυτόν τῷ, οὐκ ἐπιτυγχάνω τινός. Σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν ἀποκτῶ, δὲν ἀπολαμβάνω τί, χάνω, μετὰ Γεν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. »Τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσιν· ὁ αὐτ. Παιδ. Α'. ς'. »Ὧν εἶχον, ἀπέτυχον.» 2) Εἶμαι δυστυχής, δὲν ἔχω τύχην εἴς τι, Δεστ. καὶ οὐδ. δὲν ἀπολαμβάνω τὴν αἰτητόν μου. – Ἀποτυγχάνομαι, ὡς τὸ Ἐνεργητ. Μετοχ. Ἀποτετευγμένος (Διοσκ. Ε'.) τὸ δυστυχές τέλος ἔχον· καὶ, ἀποτετευγμένος, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβη κακῶς τὸ πρᾶγμα. Παρὰ δὲ Ἀντωνίν. Διθ'. »Ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμουν, ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνοντι τοῦ γάμου· Ζήτ. ἐπιτυγχάνω.

Ἀποτυχίζω, Μ. ίσω, = ἀποτυχίζω.

Ἀποτυλόω, ῶ, Μ. ώσω, = τυλόω· Σκληρύνω, κάμνω τι ὡς τύλον· 2) ἀφίνω νὰ γένῃ σῦλη, νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή· Πολυδ. Β'. 176. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν τὴν βάλανον τῇ χειρὶ, ἀποτυλοῦν, εἶπεν· ὁ Ἡσύχ. »Ἀποτυλῶσαι, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, κορδῶσαι, σηκῶσαι. Παῦσ. ἰατρεύσασθαι τὴν πληγήν.

Ἀποτυμπανίζω, Μ. ίσω· (τυμπανίζω) Δέρνω, ξυλίζω τινά μέχρι θανάτου, Πλούτ. »Ἀποτυμπανισθεὶς τὸ παιδίον· 2) κατατυπτρίβω· φονεύω, Ξιφιλίνου· Παῦλ. Ἀθην. Δ'. χρῆται τοῦτο ὁ Ποσειδώνιος ἀντὶ τοῦ, κεφαλὴν ἀποκόπτειν· Ζήτ. Τύμπανον.

Ἀποτυπόω, ῶ· (τυπόω) Κάμνω ἔκτυπα, πέρνω τὸν τύπον τινός, σχηματίζω. Μέσως, Ἀποτυπόομαι, ταυτὸν τῷ, ἀπομάσσομαι, ο. ε. σχηματίζω, μορφόνω τι ἀκριβῶς κατὰ μίμησιν ἄλλου· Πλάτ. Τίμ.

Ἀποτύπτω, Μ. ψω· (τύπτω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπῶ, Ἡρόδ. Β', 40. Παθητ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπῶμαι διὰ κόνδυλα, νὰ πειθῶ, Ἡρόδ.

Ἀποτύπωμα, τος, τό· τύπος, σχηματισμός γινόμενος κατὰ μίμησιν εἰκόνος ἢ ἄλλου· (κόπια) Πλάτ.

Ἀποτύπωσις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτυπόω· Λογγ. Π', 3.

Ἀποτυρόω (τυρόω). Κάμνω τι ὅλως τυρί, Ἑρωτικ.

Ἀποτυφλόω, ῶ· (τυφλόω) Τυφλόω διὰ λίου, τυφλὸν ποιῶ· μετηνέχθη δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, στουπόνω, ἐμφράσσω, ὡς, »Πόρους ἀποτυφλοῦν· καὶ, »ἀποτυφλωθεισῶν αἱμορροίδων» Παυλ. Αἰγιν. 113.

Ἀποτύφλωσις, εως, ἡ· Ἡ διὰ λίου τύφλωσις, παρὰ τοῖς Ἑβδομ. 2) ἔμφραξις, στούπωσις.

Ἀπότυχημα, τος, τό· ταυτὸν τῷ, ἀπότευγμα.

Ἀποτυχία, ας, ἡ· (ἀπεῖναι) τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, ἀπολαύσῃ τί τι, εἶον, ἐλπίδος· 2) στυχὴς ἔκβασις, ἀτυχία· καὶ ἡ ἀνάγκη, ἀρνητις, ὅταν ζητῆτι τί καὶ ὁ ἄλλος τῷ ἀρνεῖται φανερά.

Ἀποτυχίζω, Μ. ίσω = τυχίζω. Πελεκῶ διά ναΐπίσω τί, γυαλίζω· ἐξαιρέτως ἐπὶ πετρῶν λέγεται· ἐκ τοῦ, τύκος, τύχος· Ἡσύχ.

Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. Μὲ ἀποτυχίαν, ἐναντίον τῆς εὐχῆς· (Μετοχ. ἀόρ. Β'. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω).

*Ἀπούατος, ον· ἐσφ. ἀναγν. Ἰλ. Σ, 272. = κακὸς κατὰ τοὺς γραμματικούς.

Ἀπουλόω, ῶ (οὐλή, οὐλόω). Ἀφίνω νὰ σαρκώσῃ, κλείσῃ καὶ ἰατρευθῇ μία πληγή· καὶ παθ. ἰατρεύεσθαι, ἐπὶ πληγῆς· Διοσκ. ε', 84. »Ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη», ὁηλ. ἐνεργοῦσιν εἰς τὰς ἰατρευθείσας πληγὰς διὰ νὰ ἀποκτήσουν δέρμα· καὶ, »Ἀπουλούμενα ἕλκη», (Ἀλέξ. Ἀφροδ.) ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν δέρμα (τζίπαν).

Ἀπούλωσις, εως, ἡ· ἡ θεράπευσις· ἐπὶ πληγῶν, ὅταν ἀποκτήσουν δέρμα· Ἀφροδ. Προβλημ.

Ἀπουλωτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ὠφέλιμος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, προξενῇ δέρμα εἰς τὰς πληγάς· Διοσκ. α', 49.

*Ἀπουλωτιστός, ή, όν. Πληγὴ ἰατρευθεῖσα, ἥτις ἔπαυσεν οὐλήν, δέρμα.

Ἀπουραγέω, ῶ (οὐραγέω). Ὁδηγῶ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἑνὸς στρατεύματος, σχηματίζω τὴν ὀπισθοφυλακήν, τὴν οὐρὰν τοῦ στρατεύματος· 2) »Ἀπουραγεῖν τινὰ, σκαπάζειν ταῖς πλάταις τινάς· Πολύβ. Γ'. 47. καὶ ς'. 38.

Ἀπουρανόθεν, Ἐπίρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀπ' οὐρανόθεν (ὡς καὶ τό, Ἐξουρανόθεν, κ. τ. τ.), ὅ ἐστιν, ἀπ' οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀπούρας, παρ' Ὁμήρ. ἀντὶ, ἀπαυρήτας· ο. ε. ἀφαρπαζόμενος, ἢ, ἀφορίτας, ἀφελόμενος, κατὰ τοὺς Σχολ., τί τινος, ἢ, τί τινι, παρὰ Παδάρ. Πυθ. Δ, 265. »Τοὺς ἀπούρας ἀμετέρων τοκίων νέμειν. Ὁ παθητ. μετοχ. ἀόρ. α'. ἀπουράμενος, ἐν παθητ. σημασίᾳ, εὑρῆται παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 173. »Δειοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς», ὁμοῦ τὸ ἀπαρ. ἀποῦραι δὲν ἔχει κἀνεὶς συγγραφεύς. Ζήτει ἀπαυράω.

Ἀπουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσύχ. »Ἀπουργὸς γωνία· γωνία, εἰς τὴν ὁποίαν ῥίπτουσι τὰ σκουπίδια.

Ἀπουρέω, καὶ ἀπουρέομαι (οὐρέω). Κατουρῶ, ἢ χύνω μὲ τὸ οὖρόν μου· Ἀφροδ. ὄθεν ἀπούρησις, εως, ἡ· ἡ κατούρησις.

Ἀπουρίζω, Μ. ίσω· (οὖρος, αὐτὶ, ὅρος) »Ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούραιν, Ἰλ. Χ, 489. κατά τινας Ἰων. αὐτὶ ἀφορίζω, θέλουν σταυρώσουσι τὰ σύνορα τοῦ χωραφίου του, κατ' ἄλλους δὲ ἀπορήσουσι (ὅπερ ὀρθότερον) = ἀπαυρέω, αὐτὶ, θέλουσι τῷ πάρῃ τὰ χωράφιά του.

Ἄπουρος, ὁ, ἡ· ὁ μπαρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα ὤν, καὶ ἰδικὸς τῆς πατρίδος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. »Ἄπουρος πάτρας», μπαρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του (ἐκ τοῦ, ὅρος, Ἰων. οὖρος).

Ἀπουρόω, ῶ· (οὖρος) παρὰ Πολιβ. ις'. 15. ἑρμην. ὁ Σουΐδ. τό, »Ἀπουρώσαντες» διὰ τοῦ, μὲ ἐναντίον ἄνεμον πλέοντες (ἁρμενίζοντες)· δύνανται ὅμως νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ, ἐξ οὐρίας πλεῖν, πλέειν μὲ πρόμον ἄνεμον· καὶ διὰ τοῦ, ἐκλείπω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ἄνεμον, ὅ ἐστιν, ἀντὶ, πλέω πρύμα, πλέω ἐγκαρσίως, ἤτοι ὀρτζᾶ, ὀρτζίρω.

Ἄπους, ους, ὁ, ἡ· (ποῦς) ὁ μὴ ἔχων πόδας· 2) ὁ μὴ περιπατῶν μὲ τοὺς πόδας, ἢ κακῶς περιπατῶν. 3) Εἶδος χελιδόνος κοντοῦς, βραχεῖς πόδας ἐχούσης, ἥτις καὶ, Ὑψήλος λέγεται· hirundo apus, Λιν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ'. 30.

Ἀπουσία, ας, ἡ· (ἄπειμι) τὸ νὰ λείπῃ τις μακρὰν, νὰ μὴν εἶναι παρών, ἀποδημία· 2) ἔλλειψις, χαμὸς τὴν οὐσίας, τῶν ὑπαρχόντων· καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ λείπει ἀπό τινος, π. χ. ἐπὶ μετάλλων, ἢ ἔλλειψις τῆς οὐσίας αὐτῶν, ἣν πάσχουσιν ἐν τῷ ἀναλύεσθαι· ὀλιγόστευσις, ξεπεσμὸς τοῦ βάρους καὶ τῶν μορίων αὐτῶν, Διόδ. Σικ. 3) ἐπὶ κριτηρίου, ἐγκάλεσις ἐκ μέρους τῶν κριτολογούντων ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἀθῳοῦσι τοὺς ἀντιδίκους των ἐξ αἰτίας ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας. 4) Παρὰ Πλουτ. Ἴσις, ἀντὶ τοῦ, ἀποσπερματισμός· ὄθεν

Ἀπουσιάζω, Μ. άσω· Λείπω, δὲν εἶμαι παρών, ἀποδημῶ. 2) Χάνω μέρος τι τῆς περιουσίας μου· 3) = ἀποσπερματίζω, Ἀρτεμίδ. Α'. 81. »Ἀπουσιάζει εἰς δυγατέρα αὐτὶ τοῦ, ἀποσπερματίζει.

Ἀποφαγεῖν (φαγεῖν), ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀποέδω, κατατρώγω· Ἀριστοφ.

Ἀποφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) Ἐκβάλλω, παραστήνω, φέρω τί εἰς φῶς, φανερόνω· ξετσιπάζω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ φαίνεται· 2) ὡς τό, ἀποδείκνυμι, κάμνω τί ἕτοιμον καὶ δείχνω, ἢ δείχνω, παρίστημι τί ἕτοιμον, ὡς, »ἀποφαίνειν τὴν διαζήτησιν· Ξενοφ. Ἱππ. Γ', 5. »Τὸν ἵππον περίβλεπτον ἀποφαίνειν· ὁ αὐτ. Οἰκον. Ζ', 6. »Ἔργα παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδεῖξαι· καὶ αὐτόθ. Ζ', 13. »Ὅσα μοι ἐστὶν ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, ὅσα ἔχω, τὰ δείχνω καὶ τὰ προσφέρω εἰς τὸ κοινόν, ὅπου ἐπιφέρει τό· »Σύτε, ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκαν· 3) παραστήνω μὲ λόγους ἢ ἀποδείξεις, μετὰ μετοχ. Ἀπομ. Α'. ζ'. 4. »Τὸ ἰσχυρὸν μὴ ὄντα δοκεῖν ἀλυτιτελὲς ἀπέφαινεν· ὁ αὐτ. Οἰκον. Θ'. 17. »Τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μάλιστα προσήκουσαν ἀπέφαινεν, εἰς αὐτὸν τὸ περισσότερον ἀνήκει (τυχαίνει) ἡ φροντὶς αὐτή, καθὼς αὐτὸς παρίστητα. 4) Ἀποδεικνύω, πληροφορῶ, ὡς, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν· καὶ παρὰ Πολυβ. Α'. 13. »Ἀπέφηνε ἀποφεύγοντας· τὸ δὲ παρ' Ὁμήρ. Βατραχ. 143. »ὡς εἰπὼν ἀπέφηνεν», εἶναι κατὰ σπάνιον σημασίαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 422. καὶ 645. »Ἀγγελίην ἀπέφασθαι· 5) δείχνω τι, ἢ τινα, λέγω ὅτι αὐτὸς ἢ αὐτό . . . π. χ. Ἀριστ. Πλουτ. »Κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην ἀγαθὸν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ· Θουκ. Δ'. »Καθαιρέτην ἂν ἀνὴρ αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολιορκίου. 6) Καθιστῶ, ἀποτελῶ, ἢ μᾶλλον, ἀποτελεσμένον παρέχω, ὡς παρὰ Δουκ. πλουσίους ἐκπενήτων ἀποφαίνειν, κάμνω πτωχοὺς ἐν ᾧ ἦτον πλούσιοι· 7) ἀναφέρω, ὡς, ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ο. ε. ἀναφέρειν εἰς τὸν δήμον τὴν ὑπόθεσιν· – Παθ. φανερόνομαι, φαίνομαι, ἔρχομαι εἰς φῶς· ἀποδείχνομαι, πληροφοροῦμαι, ὅθεν τὰ ἀποπεφασμένα, τὰ ἀποδεδειγμένα· καὶ ἀποπεφασμένα χρήματα, ὅσα ἀπεδείχθη τις λαβών· 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἐξηγῶ, κηρύττω· ἔτι δὲ ἐκφράζω, παριστῶ γνώμην ἢ ἰδέαν (μετὰ τῆς λέξεως γνώμη, ἢ ἄνευ αὐτῆς)· π. χ. τὴν γνώμην ἀποφαινοῦμαι περὶ αὐτῶν· μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν ἴσατι (Ξεν. παιδ. ά. καὶ Ἰσοκρ. Παναθ.)· ἐν γένει δέ, ἐκφράζω, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, κρίνω καὶ παριστῶ, π. χ. εὐλόγιαν· ἐπὶ πάσης ἐκφράσεως, καὶ παραστήσεως ἐντερειῶν καταστάσεων, ἐπὶ πάσης κοινωνίας διὰ στόματος ἢ γράμματος, μάλιστα δὲ διὰ συγγραμ-

μάτων· »Λογισμὸν ἀποφαίνεσθαι« (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β'. 21.), δίδω λογαριασμόν· 3) Καθόλου, ἐπὶ πάσης παῤῥησιάσεως, φανερόνω τὸν ἑαυτόν μου, τό τί εἶμαι, δείχνω τὴν ἐπιτηδειότητά μου· Ξεν. Κυρουπ. Η'. η', 13. »Διὰ τὸ μὴ ἰέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν«.

Ἀποφαν|όω, ῶ· ταυτόν τῷ, φαίνω, φαίνω· Σοφοκλ.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ· (ἀποφαίνω) Ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις· 2) Παρ' Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίωμα· 3) Γνώμη, ἔκφρασις, κρίσις. Ζήτ. Ἀπόφασις.

Ἀποφαντικός, κή, κόν· ἐξηγητικός, ἀποδεικτικός, βεβαιωτικός, παραστατικός ἐν εἴδει ἀξιώματος. Λόγος ἀποφαντικός (Ἀριστοτ. ἑρμην.), ἤτοι τέλειος, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἀντίῤῥησιν, ἀλλ' ἤτοι ἀπόφασιν, ἢ κατάφασιν.

Ἀποφαντικῶς. Ἐπίῤ. μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον.

Ἀποφαντός, ὸ, ἡ· (ἀποφαίνομαι) ὁ ὡς ἀξίωμα τεθείς, ἀποδεδειγμένος, βεβαιωμένος, κηρυγμένος, Λαέρτ.

Ἀπόφασις, εως, ἡ· (ἀποφημι) τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι τὸ οὐχί, ἄρνησις, οὐ ἐναντ. τὸ, κατάφασις, Ἀριστοτ. 2) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνω, ἡ καταγραφὴ (ἀπογραφὴ) τῶν ὑπαρχόντων, τῆς περιουσίας, Inventarium. »Ἀπόφασις τῆς οὐσίας«, Δημοσθ. πρὸς Φαίνιπ. 3) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνομαι (συχνάκις μετὰ τοῦ, τῆς γνώμης) ἀντὶ τοῦ, ἀπόφανσις, ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως, ἡ κρίσις, δίκη, ψῆφος, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 4) Παρὰ Πολυβ. κεῖται συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀπόκρισις.

Ἀποφάσκω, = ἀπόφημι· Ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ μετ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· ποιητ.

Ἀποφατικός, κή, κόν· (ἀποφημι) ἀρνητικός, μὴ βεβαιωτικός.

Ἀποφατικῶς, ἐπίῤ. Ἀρνητικῶς, μὲ ἄρνησιν.

Ἀποφαυλίζω, Μ. ἴσω (φαυλίζω). Διὰ λόγων σμικρύνω τι (ἤτοι ποιῶ αὐτὸ κατώτερον καὶ ὀλίγης τιμῆς ἄξιον), ἀπορῥίπτω, καταφρονῶ (λέγω περί τινος, ὅτι εἶναι ἀχρεῖον καὶ δὲν ἀξίζει τίποτε).

Ἀποφέρβομαι (φέρβομαι), ταυτόν τῷ, ἀποτρέφω. Τρέφομαι ἔκτινος· μεταφ. ἀπελαύω, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· Εὐριπ. Μήδ. 826. »Ἱερᾶς χώρας ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν«, ο. ε. ἀπολαύοντες, καρπούμενοι.

Ἀποφέρω, Μ. ἀποίσομαι, Ἀόρ. Α'. ἀπήνεγκα (φέρω). Πέρνω τί καὶ φέρω μακρὰν, ἁρπάζω· καὶ μεταφ. τὸν ἄνδρωπον, ἐπὶ νόσου· Ἡρόδ. ς', 27. 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω· 3) μεταφέρω, μετακομίζω, μετατοπίζω, ὅ ἐστι, φέρω τι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, κουβαλῶ, Ξενοφ. Παιδ. β'. δ'. »Ἀστὸς τὸν λαγὼ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον . . . ἐχρῆτο«· 4) Προσφέρω, ἀποδίδω, πάλιν παραδίδω, ὁ αὐτ. Π. Α'. δ'. »Τὰ δῶρα τῷ Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖνα· 5) πληρόνω, δίδω (εἴτι ὑπεχρεώθην ἢ ἐπροστάχθην), ὡς, φόρον, δασμόν· 6) παράγω, ἐκδίδω· ἐνεμάζω ἡμοσίᾳ, κοινοποιῶ· καὶ ἀποφέρειν ναύτας (Δημ. Πολυαλ.)«. »Ἀποφέρω κατά τινος δίκην ἢ γραφήν, ἐγχειρίζω ἐνώπιον κριτηρίου κατηγορίαν, ἐγκλίσεις. »Ἀποφέρω λόγον, ἢ λόγους δίδω λογαριασμόν τινος πράγματος. — Οὐδὲν βλαπτάνω, φύω, γεννῶ. — Μέσως, ἀποφέρεσθαι, ἀπολαμβάνειν, δέχεσθαι, ἀποκτῶν, καρποῦσθαι ἀπό τινος, ὡς ἄλλον, δόξαν· Ξεν. Ἀγησ. ς'. 2. »Σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμοῦ μάχεσθαι«· — Παθητ. Ἀφαιροῦμαι, πέρνομαι ἐκ μέσου, σηκόνομαι· 2) ἀναχωρῶ· εἴχομαι, ἀποτήκω· ἐξατμίζομαι, ἐκδίδω ἀτμόν, ἀναδυμίασιν (Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ Μέλλ. ἀποίσω καὶ ὁ Ἰων. ἀόρ. ἀπένεικα).

Ἀποφεύγω, Μ. ξομαι (φεύγω). Ἀποφεύγω τι, αἰτ. π. χ. νόσον, θανάτου λυσίμου ἄταν· 2) εὐτυχῶς φεύγω ἀπό τινος, γλυτόνω· καὶ κυρ. ἐνώπιον κριτηρίου, ἀπολύομαι, κρίνομαι ἀθῶος, καὶ τότε ἤτοι τίθεται ἁπλῶς, ὑπακουομένης τῆς λέξεως δίκην, ἢ μετὰ τῶν αἰτιατικῶν, δίκην, γραφήν, αἰτίαν, κτ. τό ἐναντ. τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἀποφευκτικός, κή, κόν· ἔτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς φυγήν, εἰς ἀποφυγήν· Ξενοφ. Ἀπολ. Η'. »Ζητητέα τὰ ἀποφευκτικὰ καὶ τὰ εἰς ἀποφυγήν, ἀπόλυσιν ἐπιτήδεια, ἢ ἕτοιμα βοηθήματα, μέτα.

Ἀπόφευξις, εως, ἡ· Ἀποφυγή, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα. Ἀπόφευξις δίκης, ἀπόλυσις ἀπὸ κατηγορίας τινος ἐνώπιον κριτηρίου, καὶ ὅταν τις ἀποφύγῃ τὴν καταδίκην, Ἀριστ. Νεφ. 872. Σφ. 556.

Ἀποφηλακίζω, Μ. ἴσω· (φήλαξ) Κόπτω ἄφθαστα σῦκα, καὶ τρώγω· 2) καὶ αὐτὶ τοῦ, βιάζομαι, μεταφ. κατὰ Σουΐδαν.

Ἀπόφημι, Μ. ἠσω· (φημί) Λέγω τὸ ἐναντίον, τό οὐχί· ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω, ἀντιλέγω. 2) Λέγω φανερὰ, ῥητῶς, δηλοποιῶ, κηρύττω, ὡς ἀπολέγω, ἀποστηθίζω, ἀποστοματίζω Ἰλ. Η, 362. »Αὐτικρὺ δ' ἀπόφημι, λέγω ἐνώπιον πάντων φανερὰ καὶ ὡρισμένως· ὡσαύτως καὶ μέτως· π. χ. ἀγγελίην ἀπόφασθε (Ὁμ. Ἰλ. Ι, 422.), ο. ε. εἴπατε ἀποφασιστικῶς καὶ φανερὰ ταύτην τὴν εἴσησιν, ὅτι δηλ. οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς· οὕτω καὶ Ἰλιάδ. 646 - 651.

Ἀπόφημος, ὁ, ἡ· (φήμη) μὴ προμαντεύων καλὰ, μὴ ἔχων καλὸν οἰωνόν = δύσφημος· Αἰλ. ἱστορ. ζ. 6, 44.

*Ἀπέφησις, εως, ἡ· = ἀπόφανσις, ἀπόφασις· Πλουτ. Κριτ.

Ἀπόφ|αρμα, τος, τό· μέσον ἀποβλητικὸν τῶν ἐμβρύων, ἰδὲ ἀποφείρω· 2) ἔκτρωμα, ἀπόβγαλμα.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) Λέγω φανερὰ τὴν γνώμην μου, κηρύττω· ἰδίως δέ, λέγω ἓν ἀπόφθεγμα, Διογ. Λαέρτ.

Ἀπόφθεγκτος, ἡ ἀποφθεγκτήριος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἄῤῥηκτος· καὶ 2) παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 951. ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ὁμιλεῖ τινάς.

Ἀπόφθεγμα, τος, τό· ἡ ῥῆτις, λόγος τοῦ μαντείου· πᾶς εὐφυὴς καὶ ὀλιγοσύλλαβος λόγος, ἢ γνώμη σοφοῦ τινος ἀνδρὸς (καὶ τοιαῦτα τῶν Σπαρτιατῶν σώζονται πολλά).

Ἀποφθεγματικός, κή, κόν· ὅποιος συνήθως λέγει ἀποφθέγματα, πλούσιος εἰς τοιαῦτα· ὁ ὁμιλῶν ἐν ἀποφθέγμασιν, ἢ καλλωπισμένος μὲ ἀποφθέγματα· Πλούτ. Λυκούργ. 2) ἀνήκων εἰς ἀπόφθεγμα.

Ἀποφθείρω, Μ. ερῶ· (φθείρω) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω. 2) Ἀποβάλλω, ἀπορῥίπτω τὸ ἔμβρυον· Ἱπποκρ. καὶ παθ. ἀποφθείρομαι, Μ. ροῦμαι, μὲ μέσον μέλλ., φθείρομαι ἀφανίζομαι· ὑπάγω εἰς φθορὰν καὶ ἀφανισμόν, εἰς τὸ κακόν μου, εἰς τὰ λαίθεμα. Ἀριστοφ. »Οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; δὲν θὰ κρημνισθῇς ἀπ' ἐδῶ; δὲν θὰ πᾷς στὸν διάβολον; δὲν θὰ χαθῇς ἀπ' ἔμπροστέν μου; ὡς, ἔρρε εἰς κόρακας.

Ἀποφθίω, Ἰων. ἀντὶ ἀποφθίομαι, χάνομαι. Ὀδ. Ε, 11, 133. Η, 251. »Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἔντολοι ἑταῖροι, ο. ε. ἐνθα ὅλοι μὲν οἱ ἄλλοι καλοὶ σύντροφοι ἐχάθησαν· (γραπτέον καλλιον ἀπέφθισαν, ἀόρ. παθ. ἀντὶ ἀποφθίησαν).

Ἀποφθινύθω (φθινύθω) οὐδ. χάνομαι, ἀπόλλυμαι· Ἰλ. Ξ, 643. »Ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί· 2) ἐνεργ. θνητὸν, χάνειν τὴν ζωὴν, Ἰλ. Π, 540. Μόνον ποιητ. Παράβλ. ἀποφθίνω· (υ – υυ –).

Ἀποφθίνω, Μ. ἴσω καὶ ἀποφθίσω (φθίνω). Ἀφανίζω, χαλῶ, φθείρω· θανατόνω, φονεύω· 2) οὐδ. χανομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω. Τὸ παθητ. εἶναι εὐχρηστότερον, μάλιστα δὲ παρ' Ὁμ. πάντοτε, κυρ. δὲ ὁ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ἀπεφθίμην, μετοχ. ἀποφθίμενος, ἀποθανών· Ἰλ. Θ, 429. Γ, 322. Σ, 89. καὶ 499. Τ, 322 καὶ 337. Ὀδ. Κ, 51. Ο, 236 καὶ 358. Ω, 88. Ὁ Μέλλ. καὶ Ἀόρ. α' ἐνεργ. εἶναι πάντοτε ἐνεργητικοί· (ίσω, ἴσω, – –, Ἐπ. υ –, Ἀττ.· ὅμως ἐν τῷ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. τὸ Ἰώτα ἐστὶ πανταχοῦ βραχύ, πλὴν τοῦ εὐκτ. Ὀδ. Κ, 51. Λ, 330.)

Ἀποφθίω, ἐπ. ἐνεστ. = ἀποφθίνω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. (υ – υ –)

Ἀποφθορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφθείρω) ταυτόν τῷ, φθορά. Αἰσχύλ. Εὐμ. 182. ἰσοδυναμεῖ κυρ. τῷ, ἀπόφθαρμα, ἔκτρωμα.

Ἀποφθοτεμία, ἡ· (φιλοτιμία) ἔλλειψις φιλοτιμίας· Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ'.

Ἀποφιμόω (φιμόω). Διὰ τοῦ φιμοῦ ἐκφράττω τινὸς ζώου τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, ἢ νὰ μὴ τρώγῃ· ἐν γένει, ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω.

Ἀποφλαζω· (φλάζω, παφλάζω) ταυτόν τῷ, ῥογχάζω. Ἡσυχ. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι πρόκειται τὸ, ἀποφλαρίζασθαι, τοὺς μυκτῆρσιν εἰς τὰ ἔξω ἔχειν πρεπέσθαι.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ίσω· Δωρ. = φλαυρίζω ἢ ἀποφαυλίζω, ἀποσκυβαλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. νῶ· (φλεγμαίνω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνάπτω, νὰ καίω, δὲν καίω πλέον· 2) ξεπρίζομαι. Πλουτ 6, Σ. 45.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (φλέγμα) Ἐκβάλλω τὸ φλέγμα· καθαρίζω, πατρεύω ἀπὸ τὰ φλέγματα· Διοσκορ. ὄξυν

Ἀποφλεγματισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐκβαλμα τοῦ φλέγματος· ἡ κάθαρσις ἀπὸ τῶν φλεγμάτων. Διοσκ. Ε'.

Ἀποφλοιόω, ῶ· (φλοιός) Καθαρίζω, ἐκβάλλω τὴν φλοιδαν, ξεφλουδίζω· καὶ μεταφ. ἀποδύω, ὡς, ἔρμα. Ἀναλεκτ. Α', 233.

Ἀποφλύζω, Μ. ξω· (φλύζω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ χοχλάζω, ἀποβράζω, Ἀπολλ. Γ'. 588. »ὕδρια ἀποφλύσασιν, νὰ ξεβράσουσιν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἀποφλύειν, ἀπορεύγεσθαι. Ζήτ. Φλύζω.

Ἀποφοιβάζω, Μ. σω· (φοιβάζω) Καθαρίζω, ταυτόν τῷ, ἀποκαθαίρω· καὶ 2) ἀπομαντεύομαι, προφητεύω, φανερὰ· Διοδ. Σικ.

Ἀποφοιτάω, ῶ· Μ. ήσω (φοιτάω)· Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πηγαίνω, νὰ συχνάζω εἰς τινα· Γεν. ἢ παρά τινος· κυρ. ἐπὶ μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι μένουσιν ἔξω τοῦ σχολείου, ἢ μεταβαίνουσι πρὸς ἄλλους διδασκάλους. Πλατ. Γοργ. σελ. 489. Ε. Heind.· ὡς, ἀποφοιτάω παρά τινος, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἤμαι μαθητής τινος· καὶ, ἀποφοιτα τῶν ἐκκλησιῶν, ἤτοι δὲν ἐτύγχαζεν. 3) Ἀπολύτως, ἀποχωρίζομαι, ἀποθνήσκω. 4) Παραιτῶ τί· ὄξυν

Ἀποφοίτησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφοιτῶ· ἡ ἀναχώρησις, ὁ χωρισμός, θάνατος. Ἡσυχ.

Ἀπόφονος, ὁ, ἡ· (φονεύω) παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. »Ἀπόφονος γένεια· καὶ »Ἀπόφονον αἷμα, ἀντὶ τοῦ, ἄδικος καὶ ὄχι κατὰ νόμον ἢ φύσιν φόνος, αἷμα. Εὐριπ. Ὀλ. 189.

Ἀποφορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφέρω) ἀποκομιδή, μετακόμισις, τό φέρειν τι ἀπό ἕνα μέρος εἰς ἄλλο. Ἀριστοτ. 2) ἡ πληρωμὴ (ἀπόδοσις) ἑνὸς χρέους, καὶ αὐτὸ τὸ πληρονόμενον, ἢ διαμένον κατὰ χρέος, ὡς φόρος, δόσιμον, ἐνοίκιον· κυρ. τὰ χρήματα καὶ τὸ δόσιμον, ὅπερ ἐδίδον οἱ παρὰ ξένοις δουλεύοντες σκλάβοι ἐκ τοῦ εἰσοδήματός των καὶ μισθοῦ εἰς τὸν αὐθέντην των,

ἢ εἴτι ἑδίδουν ἄλλοι εἰς τὸν πυθέντην διὰ τὰ τοῖς δανείσταις τοὺς σκλάβους του· ἐντεῦθεν 3) κέρδος, ὄφελος, διάφορον. 4) εἴτι εὐγαίνει ἀπό τινος πράγματος, ἀτμός, καπνός, ὀσμή, καλή, ἢ κακή. 5) Παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἀποφ.) δηλοῖ καί, μισθὸς τοῦ στρατιώτου.

*Ἀποφορέω = ἀποφέρω· ὄθεν

Ἀποφόρησις, εως, ἡ (ἀποφορέω), ταυτὸν τῷ, ἀποφορά, σημ. α. παρὰ Σέξτ. μετὰ τοῦ, ἀτμώδης.

Ἀποφόρητος, ὁ, ἡ· ὁ μετακομιζόμενος, ὁ φερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἢ πέρνει, χουβαλεῖ τις μαζήτου. Παρ' Ἀθην. «Ἀποφόρητα,» ὧρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἑστιώμενοι (οἱ καλεσμένοι) ἔπερναν κατὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὰ σπίτια των.

Ἀπόφορος, ὁ, ἡ (φέρω)· ὅποιος δὲν ὑποφέρει, ἢ δὲν μετακομίζει τι. Φιλαρ. Ἐπιστ. 13η. 2) ἄκαρπος, ὡς «ἀπόφορα δένδρα,» τὰ μὴ φέροντα καρπόν, τὰ ἄκαρπα. Ἡσύχ. 3) ἀνυπόφερτος, ὡς μίασμα, ἄγος, Φιλαρ. ἐπ. 13η.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ἰσομαι (φορτίζω). Ξεφορτόνομαι, ἀπορρίπτω, βάλλω κάτω τὸ φορτίον, Διονύσ. Ἁλικ. καὶ μεταφ. ἀποτινάσσω τί, ὡς φορτίον, Συνέσ.

Ἀποφραγνυμι· καὶ, ἀποφραγνύω, Μ. ἀποφράξω (φράγνυμι). Κλείω μὲ φραγμόν, ἢ μὲ ἄλλο τι, στουπόνω, Θουκιδ. Ζ', 74· ὄθεν

Ἀπόφραξις, εως, ἡ· φραξιμον, σφάλισμα, στούπωμα, κλείσιμον.

Ἀποφράς, άδος, ἡ (φράζω)· «ἀποφρὰς ἡμέρα,» ἡ δυτυχὴς, δυστυχὴς, μιαρὰ, ἡ πρὸς πρᾶξιν τινὰ ἀνεπιτήδειος, ἢ ἀπηγορευμένη· δηλ. καθ' ἣν μηδὲν τῶν ἱερῶν, ὡς, οὔτε κριτήριον, οὔτε δὲ ἐκκλησία, ἐτελεῖτο· καὶ, «Ἀποφράδες πῦλαι,» διὰ τῶν ὁποίων ἔφερον ἐν Τάφῳ τοὺς καταδίκους καὶ κακοῦργους εἰς θάνατον· καὶ, «Ἀποφρὰς ἀνὴρ πος,» ὁ μιαρὸς, ἀνόσιος, μισητός. Καθόλου δὲ, ἡ κακοῦ αἴσιου, κακὰ προσημαίνουσα.

Ἀποφράτη, ἡ· ταυτὸν τῷ, Δούλη, Ἀθην., ὅπου ὁ Εὐστάθ. Ἀποφράτη ἀνέγνωσε.

Ἀποφράττω, καὶ Ἀττ. ἀττω, Μ. ξω· ἕτερος τύπος τοῦ, ἀποφραγνύω καὶ ἀποφράγνυμι.

Ἀποφρέω, ἡ, ἀποφρημι· ταυτὸν τῷ, ἐκφέρω. Ἡσύχ. (συγκ. ἐκ τοῦ ἀποφορέω).

Ἀπόφριχτος, ὁ, ἡ, παρ' Ἀρισταίῳ Γ'. 12. ἀμφ. ταυτὸν τῷ, ὁ φρίσσων, ἢ ὁ ὑπὸ φρίκης κυριευθείς.

Ἀποφροντίζω, Μ. σω (φροντίζω). Ἀποβάλλω τὴν φροντίδα, ἣν ἔχω περί τινος, δὲν φροντίζω. Νηκήτ. Χρον. ϛ'. 12. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀποφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Καταξηραίνω, στεγνόνω, ἢ, καλᾶ ψήνω· καὶ μεταφορ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. «Τῷ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.»

Ἀποφυάς, άδος, ἡ (ἀποφύω). Ταυτὸν ἀποφυσις, καὶ, παραφυὰς· τὸ κλωναράκι, ὁποὺ γεννᾶται πλησίον· πάρεργόν τι.

Ἀποφυγγάνω, ταυτὸν τῷ, ἀποφεύγω. Δημοσθ.

Ἀποφυγή, ῆς, ἡ (ἀποφεύγω). Ταυτὸν τῷ, ἀποφευξις, φυγή. 2) καταφυγή, πρόφασις.

Ἀποφύλιος, ὁ, ἡ (φυλον)· ὁ μὴ ἔχων φυλήν, ἢ ξένης φυλῆς ὤν, ἀλλόφυλος. Πολυδ. Γ'. 9.

Ἀποφυλλίζω, Μ. ἰσω (φύλλον). Ἀφαιρῶ, κόπτω, μαδῶ τὰ φύλλα τινός, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1147. καὶ Ἀχάρν. 157. 2) οὐδέτ. Ῥίπτω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, Θεόφρ. Ζ', 11. ὄθεν

Ἀποφύλλισις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις, μάδυσις, ἢ ἀποβολὴ τῶν φύλλων.

Ἀπόφυμι· ταυτὸν τῷ, ἀποφύομαι.

Ἀπόφυξις, εως, ἡ· = ἀποφευξις, Ἀριστοφ. Σφηκ. 556. 560. 643.

*Ἀποφύρω (φύρω). Τρίβω, κατατρίβω (εἶναι παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 287 πρὸ πολλοῦ γνωρισθεῖσα ὡς ἑσπαλ. ἁπάγ).

(Τομ. α'.)

Ἀποφυσάω, ῶ· Μ. ήσω (φυσάω). Φυσῶ τας ῥίπτω τί μακράν· καὶ μεταφ. ἀποφυσῶ τὴν ψυχήν, ὁ. ε. ἐκπνέω, ξεψυχῶ, Ἀριστ. Σφ.

Ἀποφύσησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφυσῶ· ἡ ἀπόπνευσις, ξεψύχισμα.

Ἀπέφυσις, εως, ἡ (ἀποφύω)· ἀποβλάστησις, προσθήκη τις κρεατώδης, αὐξάνουσα ἐπάνω εἴ τι μέλος, εἰς κόκκαλον, καθὼς π. χ. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων οἱ ῥόζοι. «Ἀποφύσεις ῥιζῶν,» τὰ βλαστάρια τὰ μικρὰ, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν εἰς τὰς ῥίζας τῶν δένδρων, τὰ κωλάρριζα. Βασίλ. 2) Ἡ ὀλιγόστευσις, ἢ ἰσχνότης τοῦ κορμοῦ μιᾶς στήλης.

Ἀποφυτεία, ας, ἡ. μεταφύτευσις, Ἀριστ. ἐκ τοῦ

Ἀποφυτεύω, Μ. σω (φυτεύω). Μεταφυτεύω, ἐκβάλλω δενδράκι, ἢ κλωναράκι τι ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, Θεόφραστ.

Ἀποφύω, Μ. ὑσω (φύω). Ἐκβάλλω, βλαστάνω παραφυάδας· Μέσως, Ἀποφύομαι, μέ ἀόρ. β'. καὶ παρακ. ἐνεργ., λαμβάνω τελείαν αὔξησιν· ἢ πλησίον βλαστάνω, γεννῶμαι ὡς τις ἀπόφυσις. 2) Εἶμαι, ἢ γίνομαι διαφορετικῆς φύσεως· ὄθεν, ἀποπέφυκα, ἐκ φύσεως μισῶ, πρόκειται. 3) Ἀποχωρίζομαι. παρ' Ἡσύχ. ἀποφύναι, διαστῆναι.

Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους = ἀνεμώλιος, μάταιος (παράγεται κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς σημασίας τοῦ φωλεοῦ, ἤτοι τοῦ, οὐτιδανοῦ, ματαίου, κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τῆς ἀπὸ καὶ ὄφελος, ἀνωφελής), παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. δηλοῖ, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος· καὶ ἐν γένει, ἀδόκιμος. «Ἀλιτρός γ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἀποφώλιος εἰδώς» (Ὀδ. Ε, 182) ὁ. ε. εἶναι ἀλιτήριος, οὔτε δὲ εἶναι ἀπαίδευτος, ἀντὶ φαίνεται, ὅτι ὑπῆγες εἰς τὸ σχολεῖον. Νόον ἀποφώλιος, ἄδειος τὸν νοῦν, Ὀδυσ. Χ, 214. Συνάπτεται καὶ μὲ τὸ φυγοπτέλεμος, ὁ. ε. δειλὸς, ἀνανδρος. Οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων (Ὀδ. Λ, 249), ἀντὶ οὐχὶ μάταιοι, θὺχὶ ἄτεκνοι. Ἀποφώλιον ἄσθμα Ἐχίδνης (Νικανδ. Ἀλεξ. 524), ἤτοι ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, χαλεπόν. Δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις ἀποφώλιος καὶ διὰ τοῦ, ἀπερίεργος καὶ μὴ ἄξιος λόγου, ἐκ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὠρέων, ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλονται.

Ἀποχάζω· εὐχρηστότερον ὅμως τό, ἀποχάζομαι· ταυτὸν τῷ, ἀποχωρέω· Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου (Ὀδ. Λ, 95), τραβήξου ἀπὸ τὸν βόθρον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀπαλάομαι.

Ἀποχαλασμός, ὁ· ὁ παντελὴς χαλασμός· ἡ χαύνωσις, ἢ λύσις τινός, ἐκ τοῦ

Ἀποχαλάω, ῶ· Μ. ά'σω (χαλάω). Διάλυσι χαλάω· 2) ξετεντώνω, ὀλίγον ἀπολύω, χαυνόνω, ἢ τὸ χαυνωμένον ἀφίνω. Ἀριστ. Νεφ.

Ἀποχαλινόω, ῶ (χαλινόω). Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν χαλινόν· Σενοφ. Ἱππ. Ι Α'. 7.

Ἀποχαλκεύω, Μ. σω (χαλκεύω). Κάμνω, κατασκευάζω τι ἀπὸ σίδηρον, ἢ χάλκωμα. Σενοφ. Κυνηγ. Ι. 3. «Κυνόδοντες ἀποκεχαλκευμένους,» ὅπου ὁ Πολυδ. Ε'. 4. ξυγκεχαλκευμένους, δίεγνω.

Ἀποχαλκίζω, Μ. ίσω (χαλκίζω). Ἁρπάζω, πείθω τινὰς τὸν χαλκόν, ἤγουν ὅλα του τὰ χρήματα. Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 417, ὁ Παλλαδᾶς παίζων τὴν λέξιν πρὸς τὴν φιλάργυρον πόλιν Χαλκίδα, ἐπὶ Δημοκίκου τινὸς ὑπάρχου, λέγει. «Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν,» κλέπτων τὴν ἐξεγύμνωσεν, ἐστέρησεν ὅλα τὰ ἄσπρα.

Ἀποχαραλάω, ῶ, Μ. ώσω (χαραλάω). Ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ χαρακώματα· ὄθεν «ποταμὸς ἀπεκεχαραλαωμένος,» (Πλούτ.) ἀ ωχυρωμένος μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως, ἡ· ὁ τύπος τοῦ ποδὸς, ὅτις γίνεται, ὅταν περιπατῇ τις εἰς τὸ χιόνι, ἢ ἐπάνω ἄλλου τινος, πατημασιά. 2) ἀποκοπή, ἀποκόψιμον, χάραξις· τύπος, σημεῖόν τι ἐπίτηδες διὰ ἐνθύμησιν.

Ἀποχαράττω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω (χαράττω). Σημαδεύω τι, ἐγκόπτω, ἐγχαράττω, κόπτων ἢ πατῶν ἢ ἄλλως πως, κάμνω εἴς τι σημεῖα· καὶ διὰ τοιούτων σημείων σημειῶ τί διὰ ἐνθύμησιν. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἰατρεύω πάθος τι διὰ τῆς ἐγχαράξεως, *scarifier*.

Ἀποχαρίζομαι, Μ. σομαι. Ἀττ. ιοῦμαι. Ἀποθ. Μέσ. (χαρίζομαι). Χαρίζω, δίδω εἰς τινα μέρος ἀπ' ὅ,τι ἔχω. Γενικ.

Ἀποχειμάζει, ἀπροσ. Ὁ χειμὼν (ἢ ἡ φορτοῦνα) παύει, ὀλιγοστεύει, Ἀριστοτέλ. Πρόβ. 26.

Ἀποχειρίζω. Ἀποκόπτω τὴν χεῖρα· ὄθεν «Ἀποχειριάζηται τὴν δεξιάν,» Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, ἀποκοπήναι.

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀποχειροβίωτος (ἀπὸ, χείρ, βίος). Ὅποιος ζῇ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του, ἤτοι ἀπὸ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του, καθὼς π. χ. οἱ τεχνῖται καὶ δουλευταί, Ἡρόδ. Γ', 42. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. 7, 37.

Ἀπόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ἀπὸ τὸ χέρι, δηλ., μὴ προετοιμασμένος, ἀνέτοιμος, Πολύβ. ΒΓ'. 14. 2) μὴ πρόχειρος.

Ἀποχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω). Ἀποψηφίζομαι, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω τι ἢ καθαιρῶ τινὰ διὰ τῆς ψήφου ὑψῶν τὰς χεῖρας. 2) ἀπολύω τινὰ διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου, Δημοσθ. ὄθεν

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ· καὶ, ἀποχειροτόνησις, εως, ἡ· ἀποδοκιμασία, ἀποβολὴ, ἀπόῤῥιψις τινὸς διὰ χειρῶν ὑψούσεως.

Ἀποχειρόω, ῶ (χειρόω), τινά τι. Ἁρπάζω, πέρνω τι ἀπὸ τὰς χεῖρας τινός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1013. Μέσ. Ἀποχειροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, στερεῦμαι. χάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχω εἰς χεῖράς μου. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

Ἀποχετεύω, Μ. σω (ὀχετεύω). Γυρίζω, στρέφω, φέρω ἕνα ποτάμι ἀπὸ τὸν δρόμον του εἰς ἄλλο μέρος διὰ τινος αὐλακος, ὀχετοῦ· καὶ μεταφ., ἀποστρέφω, ἀπείρχω, κωλύω.

Ἀποχέω, καὶ ἐπικ. ἀποχεύω, Μ. σω (χέω). Χύνω ἔξω (ἀπό τινος), καταχύνω, Εὐρ. Ἰων. 246. ὄθεν, «ἀποχεόμενον ὕδωρ.» δηλοῖ δὲ καὶ ἁπλῶς, χύνω, ὡς, καρπὸν ἀποχεῖν (Γαζ.). 2) ῥίπτω κατὰ γῆς, ὡς Ὀδ. Χ. 20, 85. «Ἀπὸ δ' εἴδατα χεῖσε ἔραζε,» ἤτοι ἔῤῥιψε τὰ φαγητὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης κατὰ γῆς.

Ἀποχή, ῆς, ἡ (ἀπέχω). Ἀπέστημα, διάστασις. 2) Γράμμα ἐξωφλητικὸν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ χρεώστης ἀπὸ τὸν δανειστήν, δηλωτικὸν, ὅτι ἐπληρώθη τὸ χρέος του, ἐξώφλησις (Quittung, Γερμ. quitanza, Ἰταλ.). Ἀνάλεκτ. Β'. 33η. 3) (ἐκ τοῦ, ἀπέχομαι) ἐγκράτεια κτλ. Ζήτ. τοῦτο.

Ἀποχηρόω, ῶ· = χηρόω. Ἁρπάζω τι ἀπό τινος· χῆρον ποιῶ τινά· ὄθεν τὸ τῆς συνηθ. οὐδέτ. ἀποχηρεύω, ἐπὶ γυναικός, ὅταν χάσῃ τὸν ἄνδρα της. Ζήτ. Χηρόω.

Ἀποχναύω (χναύω). Ἁρπάζω τί μὲ τοὺς ὀδόντας, δαγκάνω, βουκανίζω (ἐκ τοῦ κνάω, χνάω, χναίω), Εὐρ. Κύκλ. 356.

Ἀπόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή)· ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὰς χορδὰς, κακοφωνος, Ηλιόδ. Ἀλεξ. Σ. 403.

Ἀποχόω, ῶ, Μ. ώσω (χόω)· ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἀποχώννυμι. Ἀποκλείω, σφαλῶ τι δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (μολόνω) στερεόνω, Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 2. «Ἀποχῶσαι τὸν ποταμόν.»

Ἀποχραίνω (χραίνω). Κάπτω, χρωματίζω, ἀλείφω μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, ἢ δίδω ἰσχυρὰ, διαφόρους βαθμοὺς χρωμάτων εἰς τὸ χρωματισμένον, διὰ τῆς μίξεως ἄλλης τινὸς βαφῆς·

ἔνιφρ. ζωγραφ.—Παθ. βάπτομαι, χρωματίζομαι, ἔχω διάφορα χρώματα, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, Πλάτ. Πολ. Θ'. »Ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομένας,« τὰς γενομένας, ἤτοι χρωματισμένας διὰ τῆς ἀντιθέσεως καὶ παραστάσεως ἄλλων, παρ' Ἀριστοτ. »Ὁ καρπὸς ὑπὸ τῆς πέψεως ἀποχραίνεται,« μεταβάλλει (ἀλλάζει) τὸ χρῶμα, ἐπὶ Ζωγράφων. Ζήτ. Χραίνω, συμφθείρω, καὶ, ἀπόχρωσις.

Ἀποχράω, ῶ, καὶ Ἰων. ἀποχρέω (χράω). Ἀρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, Ἐπιχαρ. παρ' Ἀθην. Ζ'. 16. »Οἷς ἐγὼν ἀποχρέωμαι· ὁ δὲ Πλάτ. Γοργ. 131. ἀντὶ τούτου, ἱκανὸς γένωμαι, εἶπε. Κυρίως ἀπροσώπως (Ἡρόδ. 2. 196. καὶ 42), »Ἀποχρᾷ,« ἀπαρ. ἀποχρῆν, παρατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει, ἀόρ. ἀπέχρησε. Ἀρκεῖ, φθάνει, δοτ. προσ. Ἡρόδ. ζ', 27., ἀνθ' οὗ ὁ Ἡρόδ. χρῆται καὶ τῷ μέσῳ ἀποχρέεται· ὅμως α', 37, ἀποχρεομένων τούτοις τῶν Μυσῶν, ἑρμην., ἐπειδὴ οἱ Μῦσοι ἦσαν μὲ αὐτὰ εὐχαριστημένοι. Προσωπ. ἐν χρήσει καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Ἡροδτ. ε', 31. »Οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ . . . (Δημ. Μειδ.).« ο. ε. δὲν τοῦ ἦτον ἀρκετὸν τοῦτο, ἀλλὰ . . . Καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα (Δημ. Στεφ.), οὔτε ἦτον εὐχαριστημένοι εἰς αὐτά. Δεινοκ. »Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν,« ἀρκεῖ, φθάνει. Μέσως, Ἀποχράομαι, κακομεταχειρίζομαι, κάμνω κατάχρησιν, δοτ. 2) διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως φθείρω τί, χαλῶ. 3) σφοδρῶς μεταχειρίζομαι, Λουκ. Τυρ. 4) ἁπλῶς χρῶμαι, Πλούτ. Πομπ. 5) κατεξοδεύω, καταδαπανῶ. 6) φθείρω, ἀντὶ διαχρῶμαι, αἰτ. Ἀριστοφ. 7) εἶμαι εὐχαριστημένος, ὡς παρ' Ἡροδ. »οὐκ ἀπεχρᾶτο ἀρχεῖν Μήδων.« Ἡρόδτ. Α'. 37. »Ἀποχρᾶται τούτοις,« ἀρκεῖν ἠγεῖτο, εὐχαριστεῖτο, ἦτον εὐχαριστημένος μὲ αὐτά.

Ἀπόχρεμμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι τινὰς βήχων ἀποπτύει, ῥόχαλον, φλέγμα, ἔκπτυσμα, καὶ

Ἀποχρεμπτικός, ἡ, κόν· ὅποιος βήχων ἀποπτύει, ἢ συχνὰ πτύει ῥόχαλα. 2) Ὁ εἰς τοῦτο ὠφέλιμος, ὁ διευκολύνων τὰ φλέγματα, ἐκ τοῦ

Ἀποχρέμπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέσ. Βήχων ἀποπτύω τι· ἐκπτύω ῥόχαλα, ξεροχαλίζομαι (ἐκροχαλίζτμαι).

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ· ἀπόπτυσις, τὸ διὰ τοῦ βήχος πτύσιμον (Ἱπ.), ξεροχάλισμα.

Ἀποχρέομαι, Ἰων. ἀντὶ, ἀποχράομαι, Ἡροδ.

Ἀποχρέω, Ἰων. ταυτὸν τῷ, ἀποχράω.

Ἀπόχρη, Ἀπρόσ. Μελ. ήσει, Ἀόρ. ἀπέχρησε· ταυτὸν τῷ, ἀποχρᾷ, Ἰωνικ. Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶναι ἀρκετόν. Ξενοφ. Ἑπ. Α', 3. καὶ Δημοσθ. Ἴδε ἀποχρέω.

Ἀποχρήματος, ος, ὁ, ἡ (χρῆμα) = ἀχρήματος. 2) Ζημία ἀποχρήματος, ποινή, ἤτις δὲν εἶναι χρηματική, δὲν συνίσταται εἰς χρήματα, Αἰσχ. Χοηφ. 273.

Ἀπόχρησις, εως, ἡ (ἀποχράομαι). Κατάχρησις. 2) φθορά, καταδαπάνησις. 3) φόνος. 4) χρεία, ἀνάγκη, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Α'. 58.

Ἀποχρίω, Μ. σω (χρίω), Ἀποξύω, εὐγάζω τί ξύων ὥστε καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σώματος τινός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει (ἐκ τοῦ τύπου, ἀποχρίμπτω) ἀποχριμψάντα, ἀντὶ, ἀποχρισάντα.

Ἀποχρυσόω, ῶ (χρυσόω). Κάμνω τι χρυσοῦν (μαλλματόω, μαλλματοκαπνίζω), Ἡρόδ. Δ'. 26. ὅπου ταυτὸν, καταχρυσόω, κεῖται. 2) παρ' Ἀρτεμιδώρ. 1, 52 (ὡς καὶ τὸ, Ὀνειρ. Α', 52. ἀπαργυρόω), μεταβάλλω τι εἰς χρυσόν, ἢ εἰς χρήματα, πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω φλωρία.

Ἀποχρῶν, ἀποχρῶσα, ἀποχρῶν. Ἱκανός, ἀρκετός, Λουκ. (Μετοχ. τοῦ ἀποχρᾷ.)

Ἀποχρώντως, ἐπίρρ. τοῦ ἀποχράω, ἀπόχρη. Ἱκανῶς, ἀρκετά.

Ἀπόχρωσις, εως, ἡ (χρώννυμι)· ἡ ἀφαίρεσις τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος (ξεβάψιμον). 2) παρὰ Πλουτ. »φθοραὶ καὶ ἀποχρώσεις σκιᾶς,« ὁπόταν οἱ Ζωγράφοι ἁπλώνουν εἰς ἕνα χρῶμα βάλλουσιν ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο προξενεῖται ὁ ἴσκιος εἰς τὰς ζωγραφίας. Ζήτ. ἀποχραίνω.

Ἀποχυλίζω, Μ. ἴσω (χυλίζω). Μεταβάλλω τι διὰ τῆς θλίψεως διόλου εἰς χυλόν· ἐκβάλλω τὸν χυλόν. Διοσκ.

Ἀπόχυμα, τος, τό (ἀποχέω)· τὸ χυμένον ἔξω ἀπό τινος. Παρὰ Ηλιόδ. Καν. τὰ μὴ πλεγμένα, ἢ δεμένα μαλιά, ἀλλὰ τὰ ἁπλῶς ῥιγμένα, ἐξαπλωμένα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, τὰ λυτά.

Ἀποχυρόω, ῶ (ὀχυρόω). Ὀχυρόνω, στερεόζω, περιελαίω τι μὲ ὀχυρώματα.

Ἀπόχυσις, εως, ἡ (ἀποχέω). Ἔκχυσις, χύσιμον. 2) Ἡ βλάπτησις, αὔξησις τῶν γεννημάτων εἰς στάχυα, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 8, 10.

Ἀποχύω, Μ. ύσω· ταυτὸν τῷ, ἀποχέω· ἐπὶ δὲ γεννημάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλουσι στάχυα.

Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω, ἡ ἀποχωλόω, ῶ· Βάμνω τινὰ διόλου χωλόν· τὸ ἐπιτετ. χολέω.

*Ἀποχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνώμ.). Κλείω, φράττω τι ἐπιτηδείως χῶμα.

Ἀποχωρέω, ῶ, Μ. ήσω, ἡ καὶ, ήσομαι, Θουκυδ. γ', 13. Δημ. κ. Ἀριστογ. 78. (χωρέω). Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω, (μετὰ γεν. δόμων) Ἀρ. Ἀχ. 456. 2) ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. 3) ὑπάγω εἰς τὴν χρείαν, ἀποπατέω, ἀφοδεύω· ὅθεν

Ἀποχώρημα, τος, τό· τὸ ἀποχωρεῖν, ἢ ἐκβαίνουσα ἀπό τινος ὕλη, κόπρος· ὅθεν, ἀποχωρήματα, ἄλλως δὲ καὶ, ἀποχωρούντα, λέγεται, Ξενοφ. Ἀπομν. Α', Δ', 6.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ· τὸ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις· ἀποχωρισμός· τὸ ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειν. 2) = ἀπόπατος. Πλουτ. Λυκ. 20.

Ἀποχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπό τινος. 2) ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω, μακράν στέλλω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως, ἡ· ξεχώρισις· ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχωσις εως, ἡ (ἀποχώννυμι)· ὕψωσις χώματος, μῶλος, γέμωσις ποταμοῦ τινος διὰ χώματος διὰ νὰ μὴ χαλᾷ τὴν ὀχθην (ἀποχωσία). Πλούτ. Ἀετών.

Ἀποψαίστωρ, ὁ· ὁ ἀποσπογγίζων.

Ἀποψαλίζω, Μ. ίσω. = ψαλίζω. Ἀποκόπτω τι μὲ τὸ ψαλίδι. Διοσκ. α'. 131.

Ἀποψάλλω, Μ. ψαλῶ (ψάλλω)· κτρίχαζα, μαδῶ, ἐκτίλλω, ἐκβάζω τὰς τρίχας, Ἡσύχ. »βέλεσι (Λυκόφρ 407.), ἀποπεμπω, ῥίπτω τὰ βέλη· »πάγτων« ἀφίνω τὴν παγίδα νὰ πιάσῃ. Λυκ. 407.

Ἀπόψαλμα, τος, τό (παρὰ Πτολεμ. Ἁρμον. ἐξηγεῖ Πυρρήν.), κτό μέρος, καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἶσι δηλονότι δεδεμέναι, καὶ πιάνεται διὰ νὰ δώσῃ τόνον.

Ἀποψάω, Μ. ήσω (ψάω). Ἀποσπογγίζω, ἀποκαθαίρω, παστρεύω· καὶ ἀποσπῶ, Ξενοφ. Μέσως, σφογγίζομαί τι, οἷον τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον (πρωϊνὸν, κῶλον), ἢ ἱδρῶτα, δάκρυ· ὡς τόσον, καὶ ἀπολύτως, ἀποψήσασθαι, νὰ σφογγισθῶ. »Ἀποψᾶσθαι τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον,« παστρεύειν, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας, τὸν κῶλον· τοιοῦτον καὶ τὸ, ἀποψώμεθα, παρ' Ἀριστοφ.

Ἀποψεύδομαι, Μ. σομαι, Ἀποθετ. Μέσ. Λέγω ψεύδομαι, λέγω ψεύσματα, ἀπατῶ. Παθητ. ἀπατῶμαι κατά τι· μετὰ Γεν. τῆς ἐλπίδος, ὡς, παρὰ Πλουτ. Μάρκ. 20., ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω. »Οὐκ ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος,« δὲν ἐγελάσθη, ἐπέτυχε θηλ. ἐκεῖνο, ὅπερ εἰλπιζε.

Ἀπόψημα, τος, τό (ἀποψήχω)· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει, πίπτει, ὅταν πριονίζῃ ἢ ῥιζίζῃ τις τί, Διοσκ. 5, 85.

Ἀπόψημα, τος, τό· (ἀποψάω) τὸ ἀποπλυμένον, ἀποσφουγγισμένον, ἢ λέρα.

*Ἀπόψηξις, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ ἀποψήχω, Παῦλ. Αἰγιν. Σ. 147, 49.

Ἀπόψηστος, ὁ, ἡ (ἀποψάω)· ἀποσφογγισθείς, παστρευθείς· εἴτε συνεθίζει τις νὰ ἀποσφογγίζῃ. Τὸ ἀπόψηστον, οὐσιαστ. παρ' Ἡσυχ. τὸ ξύλον, ἤτοι τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου.

Ἀποψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, Μέσ. (ψηφίζομαι) Ἀπολύω τινὰ μὲ τὰς περισσοτέρας ψήφους· ἢ καὶ, δίδω μόνον μίαν ψῆφον διὰ ν' ἀπολυθῇ τις, Πλατ. ἀπολ. Σ. 39. 2) Διὰ πλειόνων ψήφων ἀποβάλλω, ἀκυρῶ· δίδω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τινός, ἐξωθέω, καθαιρῶ, καθὼς τὸ, ἀποχειροτονέω. Καθέλου, ψηφίζω, ἀποφασίζω ἄλλέως, ὡς παρὰ Δημ. Ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν· ὅθεν

Ἀποψήφισις, εως, ἡ· ἀπόλυσις. 2) ἀπόῤῥιψις, ἀποβολὴ διὰ πλειόνων ψήφων.

Ἀποψήχω, Μ. ξω· Ἀποψύω, ἀποτρίβω, ἐξαλείφω τι ξύων ἢ σφογγίζων. 2) κόπτω τὸ μετρούμενον σιτάρι μὲ τὴν ῥίγλαν.

Ἀποψιλόω, ῶ (ψιλόω)· Ὑστερῶ ξεγυμνόνω· κυρίως λέγεται ἐπὶ τριχῶν, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, μαδῶ, Ἀριστοτ. Θεσμοφ. 518. Ἀλκίφρ. Γ', 66. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ὑστερῶ, τινά τινος, Αἰτχύλ. Χοηφ. 691. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότ. Γ', 32. ὅθεν

Ἀποψίλωσις, εως, ἡ· ξεγύμνωσις· κυρίως ἀπὸ τῶν τριχῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 827.

Ἀποψις, εως, ἡ (ἀπόψομαι). Κυρίως τὸ νὰ θεωρῇ, νὰ κυττάζῃ τις ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· θεωρία, θῶρι. Πλούταρχ. »Καλὰς καὶ πολλὰς καὶ ἡδείας ἀπόψεις καὶ ἀποστροφὰς ἔχουσιν· καὶ ἐν Παραλ. Λουκιαν. »Περιελεύτονος ἀπόψεις« λέγει, τὰς ἀλλαχοῦ, »περιωπὰς,« τοὺς ὑψηλοὺς θηλ. τόπους, τοὺς ἔχοντας καλὴν θεωρίαν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς εἶσι καὶ οἰκοδομήματα· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Bellevûe, ἢ Belvedère, ἢ τὸ παρὰ Τούρκ. γειλὰς, καὶ σεριένι, καὶ γιαλί· ἐξαιρέτως δέ, ὅταν εἶναι εἰς τὰ παραθαλάσσια· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Στράβ. ΙΖ'. »Διαίτας ἔχουσι καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις,« Ἀμιαν. Μαρκ. ΒΒ', 16. 2) Θέα, ὄψις· τὸ ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον διευθύνει τις τὰ βλέμματα, Πλουτ. ὑγιειν. Παραγγέλ.

*Ἀπόψομαι, Μέλλ. τοῦ, ἀφοράω.

Ἀποψοφέω, ω· Μ. ήτω· (ψοφέω) Ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ποιῶ ψόφον, κτύπον, βρόντον. 2) Ἀποπέρδω, κλάνω, ῥίπτω πορδήν. Ἀθήν. Θ'. Ἀριστ. ἱστ. Ζ. 3', 48.· ὅθεν

Ἀποψόφησις, εως, ἡ· ὁ ἐκ σώματος τινὸς προερχόμενος ψόφος, ἦχος, βρόντος. 2) Κλάσιμον, πορδή.

Ἀπόψυγμα, τος, τό· (ἀποψύχω) ταυτὸν τῷ, ἀφόδευμα. Ἡσύχ.

Ἀπόψυξις, εως, ἡ· (ἀποψύχω) Δρόσιτις, ψύξις· σβύτιμον· ἐκκένωσις τῆς κοιλίας. Κύστ. ἐκ Παυσ.

Ἀποψύχω, Μ. ύξω (ψύχω, ἀνώμ.). Ἀποπνέω, παύω νὰ πνέω, λειποθυμῶ, Ὀδ. Ω, 348. 2) ἐκπνέω, οἷον, ψυχήν, βίον, ξεψυχῶ. ἀποθνήσκω· ἢ καὶ χωρὶς αἰτιατ. ὡς παρὰ Βίωνι, »λεπτὸν ἀποψύχουσα« (α', 9)· ὡς τὸ, ἀποπνέω. 3) δροσίζω τί, κρυόνω, ἤτοι στεγνόνω τί ἐκθέττων εἰς ζέφυρον, ὡς παρὰ Μελεάγρ. »Πνεῦμα τὸ λειψὸν ἔτι ἀποψύχει.« 4) Παρὰ τοῖς νεωτέροις θηλ. σεμνῶς τὸ, χέζω. — Μέσως, ἀποψύχομαι, ἔρχομαι πάλιν εἰς ἀναπνοήν, ἀναλαμβάνω· 5) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν ἀπό τινος δροσεροῦ αἴρος Ἰλ. Λ', 621. »Τοὶ δ' ἱδρῷ ἀποψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνείην παρὰ δῖν' ἄλσεα, πρὸς ἄνεμον ἐπιστρεφθέντες, τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο, καὶ τοιουτοτρόπως ἐ-

ἀροσίζοιτο, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. se rafraichir. »Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ« (Πλάτ. Φαίδρ.), ὁπόταν ὁ ἀήρ, ἢ τὸ ὕδωρ κρυώσῃ, ἀροσισθῇ, ψυχρανθῇ· 6) ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω, λειποθυμῶ, ὡς ἀποπνέω· ἀντίθ. ἀναψύχω, καὶ ἀναπνέω· »Ἀπεψυγμένος πρός τινα, ἀντὶ εἶμαι ψυχρός, ἀδιάφορος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Β'. 5. »Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλοντα, ψυχροί, ἀδιάφοροι διὰ τὰ μέλλοντα. Ἀρίσταιν. Ἐπίστ. Δ'. Α', 145. »Ἀποψυχόμενοι«, οἱ χεζόμενοι, ἔξω ἑαυτῶν γινόμενοι ἀπὸ φόβον ἢ ἀσθενείαν, ἄψυχοι. — Ἀποψύχει (ἄπρος.), ὁ ἀὴρ γίνεται ψυχρότερος, ἀροσίζεται, Πλάτ.

Ἀποψωλέω, ὦ· (ψωλός) Κάμνω τινὰ ψωλόν, δηλ. τραβῶ, ἢ ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς βαλάνου αὐτοῦ, γυμνόνω τὸν βαλανον (Ζήτ. ψωλός)· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. »Ἀπεψωλημένος«, ὁ ἀποστειλμένος, ἀποκεκαρμένος τὴν ψωλήν· ὁ γυμνὸν τὴν βάλανον τῆς ψωλῆς ἔχων, ἀκόλαστος, ἕτοιμος πρὸς συνουσίαν, Ἀριστ. Ἀχ. 161. 592. Θεσμ. 1188.

*Ἄππα, = ἀπφά, πάππα, ἄττα, Καλλ. Ἄρτ. 6.

Ἀππαπαῖ, Ἐπίῤῥ. συγκαταθετικόν· ἐκφώνησις ἐπαίνου, Ἀριστοφ., ὅπου ἄλλοι, Ἀτταταῖ, ἀναγινώσκ.

*Ἀππέμφει, σπανία ποιητ. συγκ. ἀντὶ ἀποπέμφει, Ὀδ. Ο, 83.

Ἀπραγέω, ὦ· (πράττω, πρᾶγος) Εἶμαι ἀργός, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε.

Ἀπραγία, ας, ἡ· Ἀπραξία, ἀργία, ἀμέλεια. Πολύβ.

Ἀπραγματεύτος, ὁ, ἡ· (πραγματεύομαι). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται τις, ἀποκτᾷ χωρὶς κόπον καὶ ἐπιμέλειαν, κούφως καὶ ἀμελῶς· ἀδιάγνωστον. »Ἀπραγμάτευτος γῆ«. (Γρηγορ.) ἡ ἀκυβέρνητος, ἐνῶ ἀληθ. δὲν μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐμπόριον, κ. τ. λ. »Ἀπραγμάτευτος πόλις«, πόλις, ἥτις δὲν δύναται νὰ κυριευθῇ, ἐναντίον τῆς ὁποίας εἶναι ἀνωφελὴς ὁ κόπος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς δουλεύων, ὁ μὴ κοπιάζων, ὁ ἀμελὴς καὶ κατὰ τὰς πράξεις καὶ κατὰ τὸν νοῦν, ἀργός.

Ἀπραγμοσύνη, νης, ἡ· ἡσυχία, σχολή, τὸ νὰ ἦναι χωρὶς δουλειάν, καὶ μάλιστα ἐλευθερία ἀπὸ πολιτικὰς φροντίδας καὶ ὑποθέσεις (διότι αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις λέγονται κυρίως πραγματα, καὶ ἡ περὶ τούτων φροντὶς λέγεται »τὰ πολιτικά«, ἢ τὰ τῆς πόλεως πράττειν). 2) ἐπὶ κακοῦ, Καταφρόνητις πόνου, ἀμέλεια, ἀργία, ἀκινησία, ἤτοι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιά', 16. 5) Κωμ., ὡς συμβολικὴ ὀνομασία τινὸς χόρτου, Ἀριστ. Νεφ. 1005.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. ἀπραγμόνως· (πράττω, πρᾶγμα) χωρὶς πράγματα, ἤτοι ὑποθέσεις· ἴδιος δέ, ὁ ἐνεργὸς ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἤτοι ἐχθρὸς αὐτῶν, ὅστις δὲν ἀνακατώνεται εἰς αὐτάς, δὲν εἶναι προεστὼς, ἢ διοικητὴς, ἤτι τῶν τοιούτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος, (ξενοιασμένος)· ὁ μὴ βεβαρυμένος ἀπὸ φροντίδας, ὁ μακρὰν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ὤν, ὁ ἐχθρὸς τούτων· καὶ ἐπειδὴ λέγεται »πράγματα παρέχειν τινὶ, βάλλω τινὰ εἰς ὑποθέσεις καὶ φροντίδας, προξενῶ εἰς αὐτὸν ἀνησυχίαν, (τὸν βάλλω εἰς μπελάδες) ἀνακατόνω καὶ ἐμπερδεύω αὐτὸν εἰς κριτολογήματα, κ. τ. τ. (Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 14. καὶ, Β'. β'. 8.), οὕτω λέγεται ἔτι 2) ἀπράγμων, καὶ ὁποιος δὲν θέλει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν κριτολογίαν, δὲν θέλει νὰ ἐμβῇ εἰς φιλονεικίας κ. τ. τ., ἀλλὰ μήτε θέλει νὰ ἐμπερδεύσῃ ἄλλον τινὰ εἰς τοιαῦτα ἀνακατώματα. »Τόποι ἀπράγμωνες, τόποι, ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι κριτολογίαι. Καθόλου δὲ, ἀποφεύγων τὰς φιλονεικίας, εἰρηνικός· ἔτι δὲ μὴ πραγματευόμενός τι σπουδαῖως, μὲ τὰ σωστά· ἐλαφρόγνωμος. 3) Παθητ. πᾶν ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, ἢ δύνανται τις νὰ ἀποκτήσῃ εὐκόλως, νὰ τὸ ἔχῃ εὐκόλως, χωρὶς θηλ. πολυκαιρινὴν μέριμναν καὶ μεγάλην φροντίδα, ἀζήτητον. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α', 33. »Ἡδεῖα καὶ ἀπράγμονα σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις.«

Ἀπραγόπολις, εως, ἡ· πόλις, μὴ ἔχουσα πράγματα, μερίμνας καὶ φροντίδας· αὐτὸς ἐκάλεσε ὁ Αὐγουστος ἐκείνην τὴν πόλιν, εἰς ἣν ἐρχόμενος, ἀναπαύετο ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, Sans-Souci.

Ἀπρακτέω, ὦ· Εἶμαι ἄπρακτος, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε, εἶμαι ἀργός· 2) δὲν ἀποκτῶ τὸ ζητούμενον· δὲν κατορθόνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀτυχῶ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς', 6. ἐκ τοῦ

Ἄπρακτος, ον, Ἰων. ἄπρηκτος (πράσσω)· ὁ μὴ κατορθούων καὶ διενεργῶν τί, ἐπομένως, ἄνευ ἐκβάσεως, μάταιος, ἀνωφελὴς, ὡς, πόλεμος, νεῖκος (Ἰλ. Β, 121. 376). — γῆ, ἤτοι χώρα, τόπος, ὅστις δὲν θέλει κέρδος. εἰσόδημα (Πλουτ.)· »ἄπρακτον ἀποδύσιν«, ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ κατορθώσω τί. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς μάτην ἀγωνιζόμενος, ἢ ἀγωνισθείς (Ἰλ. Ξ. 221). ἢ μὴ ἀγωνιζόμενος, ἀργός, ἀμελής. »Ἄπρακτοι ἡμέραιν, ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἐπιχειρεῖ τις τί, δὲν δουλεύει· 2) τὸ μὴ ἔχον ἐνέργειαν καὶ ἰσχύν· κατ' ἐπος, ὡς ἐπὶ πηγάνου λέγεται »τὰ ξηρὰ σαλάσιμα καθιστᾶναι ἄπρακτα«, Διοσκ. γ', 52. — παθητικῶς, τί, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ τί, ὡς ὁ δύναι ἄπρηκτοι, ἀθεράπευτοι πόνοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει μέσον θεραπείας· »ἄπρηκτος αἰτία«, ἀφευκτον κακόν (Ὀδ. Β, 7. Μ, 223). 3) τὸ μὴ δυνατὸν νὰ διενεργηθῇ, γένῃ, μηχανον· ἀτελείωτον, ἀτέλεστον. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. »Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γενήσεται, ἀνενέργητα, δὲν ἐμβωσι θηλ. εἰς πρᾶξιν. »Ἄπρακτον γίνεταί τιν, μένει τι ἀφρόντιστον, κεῖται χωρὶς νὰ βληθῇ εἰς πρᾶξιν· 3) ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος· παρὰ Σουϊδ. »Ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι« — Ἐπίῤῥ. Ἀπράκτως, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τις τί, ἀκατορθότως, εἰς μάτην.

Ἀπραξία, ας, ἡ· ἀντίκειται τῷ, πρᾶξις. Ἔλλειψις πράξεως, ἡσυχία, ἀργία ἀπὸ πράξεις, ὑποθέσεις καὶ φροντίδας. Ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀντὶ τοῦ, ἀνακωχή, κατάπαυσις, διάπαυσις, σχολή. Ἐπὶ δὲ κριτηρίων, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. les vacances. καὶ Λατιν. Feriae. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀμέλεια, ἀκινησία.

Ἀπρασία, ας, ἡ· (πράω, πιπράω) ἔλλειψις ἀγορᾶς, ἀπωλησία· τὸ νὰ μὴ δύναται τινὰς νὰ πωλήσῃ τι, Δημοσθ. (Τουρκ. Κιατλήκ.)

Ἄπρατος, ὁ, ἡ· (πιπράσκω) ὁποιος δὲν ἐπωλήθη ἀκόμη, ἀπώλητος. 2) Ὁποιος δὲν πωλεῖται, ἢ δὲν εἶναι διὰ πώλημα.

Ἀπράϋντος, ὁ, ἡ· (πραΰνω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, νὰ ἐξιλεώσῃ τις, σκληρός, ἐχθρὸς θανάσιμος. (ω – – υ)

Ἀπρέπεια, ας, ἡ· ἔλλειψις τοῦ πρέποντος, ἀσχημοσύνη, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Ἀπρεπής, ές, ὁ, ἡ· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος· πᾶν ὅ,τι δὲν πρέπει, δὲν ταιριάζει, εἶναι ἐναντίον τῆς ἠθικῆς, Θουκ. Β'. (ἐκ τοῦ, πρέπει).

*Ἀπροπία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, ἀπρέπεια.

Ἀπρεπῶς, ἐπίῤῥ. καὶ ποιητ. ἀπρεπέως· ἀνάρμοστα, ἄπρεπα, Τύρ. Ὁμ. Ἑρμ. 272.

Ἀπρηκτος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, ἄπρακτος.

Ἀπρήκτως, ἐπίῤῥ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀπράκτως, Ἰλ. Β.

*Ἀπρήϋντος, ον· Ἰων. ἀντὶ, ἀπράϋντος, Ὁμ. Ἀντιπ. Θεσ. Ἐπίγρ. 69.

Ἀπριάτην (ἀντὶ τοῦ πλέον ἀναλόγου ἀπριάθην) ἐπίῤῥ. Ἄνευ πράσεως καὶ ὠρῶν· ἄνευ τιμῆς, χωρὶς πληρωμὴν, χωρὶς ἀργύριον νὰ πάρῃ τις, ἢ χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ, προῖκα, ὡρεάν· (gratis, τζάμπα) Δ. Α, 99. Ὀδυσ. Ξ, 317. ὅπου δὲν εἶναι Αἰτιατ. τοῦ, ἀπρίατος, ὡς τινες ὑπέλαβον, ἀλλ' ἐπίῤῥημα, ὡς καὶ τὸ, »ἀπριάθην«. (Ἐν τῇ παρὰ Πλάτωνι εἰς Γοργ. 39. ῥήσει τοῦ Πινδάρ. ἀπριάτας, δύσκολον εἶναι νὰ καταλάβωμεν, ἂν ἡ ὀνομαστικὴ, ἢ ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἑπομένου »τὰς βοῦς« εἶναι· ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ αἰτιατικὴ, καὶ ἐκ τούτου ἄρα φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἀνέγνωσε παρ' Ὁμήρῳ, ἀπριάτην, καὶ, ἀπρίατον, ἐκ τοῦ, »ἀπρίατον«, ὁ μήπω πεπραμένος, μὴ πωληθέντος ἀκόμη.)

*Ἄπρίατος, ὁ, ἡ (πρίαμαι)· μὴ ἀγορασθείς· ἐπίκοινον, Τύρ. Ὁμ. Δημ. 132, ἔνθα ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθετον, καὶ οὕτως ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ ἐν Ἰλ. Α, 99 Ἰδὲ καὶ ἀνωτέρω.

Ἀπρίγδος, καὶ, ἄπριγκτος, Αἰσχύλ. Περσ. 1040. 1055. »Ἀπριγδα, μάλα γοεδνάν· ἐπὶ ἀταφους σημασίας κακοῦ τινος· πιθανῶς ὅμως, ὅτι εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἀπρίξ, ὅταν ἀποσπᾷ τις τὰ μαλλία του, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος εἰς σημεῖον τοῦ μεγίστου πόνου.

*Ἄπρικτοι, ἐπίῤῥ. = ἀπρίξ, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 423. Κατὰ Δαχμ., ἀπρικτόπληκτος, ἀδιακόπως κτυπούμενος.

Ἀπρίξ, ἐπίῤῥ. (ἐκ τοῦ, πρίω, πρίξ, μὲ τὸ συμπλεκτ. α, ὡς καὶ τὸ, γνύξ, ὀκλάξ, ὀδάξ.)· κυρ. μὲ σφιχτὰ ὀδόντια, ὡς ὀδάξ. ἔκομ. ἐν γένει, σφιχτὰ, στερεῶς κρατούμενος, ἀδιακόπως, ὅλας δυνάμεις· καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων, ἔχειν, ἔχεσθαι καὶ λαμβάνειν. »Ἀπρίξ ἔχεσθαί τινός«, νὰ κρατῇ τις σφιχτὰ τόσον, ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας του, Σοφοκλ. Αἰ. 310. Τιμ. σ. 47. Ruhnk.

Ἀπροαιρησία, ας, ἡ· (προαιρέομαι) ἀβελησία, ἀπροστοχασία, Ἱππ. ἐπ. Σ. 1283.

Ἀπροαίρετος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. ἀπροαιρέτως· (προαιρέομαι) χωρὶς προαίρεσιν καὶ θέλησιν, ἤγουν ὅποιος κάμνει τι χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ε', 8. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροστόχαστος, ὅποιος δὲν προστοχάζεται, δὲν σκέπτεται τὰ πράγματα, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροβούλευτος, ἀπροβούλητος ἢ ἀπρόβουλος (προβουλεύω· καὶ ἐπίῤῥ. ἀπροβουλεύτως· ταυτὸν τῷ, ἀπροαίρετος· οὐχὶ μὲ προηγούμενον σκοπόν, ἀπρομελέτητος· καὶ ἐκεῖνος, περὶ οὗ δὲν ἐπροστοχάσθη, δὲν ἐπροβουλεύθη τινάς. Διον. Ἁλ. »Νόμοι ἀπροβουλεύτοιν, οἵτινες ἐτέθησαν χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ συγκατάθεσιν τῶν πολιτῶν, ἤτοι χωρὶς προβούλευμα· οἱ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενοι. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προστοχαζόμενος, μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτα πράττων, Βίβ. Πίν. Η'.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ· ἀπροστοχασία, τὸ μὴ προστοχάζεσθαί τι, μὴ προβουλεύεσθαι. Πλάτ. Νομ. Θ'.

Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 616. Ἐπίῤῥ. Ἀπροβούλως, ἀπρομελετήτως.

Ἀπροδιηγήτως, ἐπίῤῥ. (προδιηγέομαι)· χωρὶς προγενομένην διήγησιν, ἢ σαφήνειαν, ἐξήγησιν.

Ἀπροδιορίστως, ἐπίῤῥ.· χωρὶς προδιορισμόν, ἀπροδιόριστα.

Ἀπρόελπτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροτέλπτος.

Ἀπροθέτως, ἐπίῤῥ. (προτίθημι)· χωρὶς πρόθεσιν, προστοχασμόν, ἀπροβουλεύτως, ἀπρομελετήτως, μὴ ἐπίτηδες.

Ἀπρόθυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροθύμως, ἐπίῤῥ. (πρόθυμος)· χωρὶς προθυμίαν, ὁ μὴ πρόθυμος, ἤτοι-

μος, ἡ μὴ ἔχων προθυμίαν, κλίσει εἴς τι ἢ πρός τινα, Ἡρόδ. ζ', 220. Πλούταρ.

Ἀπροθής, ές, ὁ, ἡ· (προϊδεῖν) ὅποιος δὲν προβλέπει. 2) παθ. ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος· ταυτόν τῷ, ἀπρόοπτος. Νικάνδρ. Θηρ.

Ἄπροικος, ὁ, ἡ· (προίξ) χωρὶς προῖκαν, μὴ ἔχων προῖκαν, μὴ προικισμένος. Ἀδὴν.

*Ἀπρόϊκτος, ὁ, ἡ· μὴ πληρούμενος· μὴ γινόμενος, Νονν.

Ἀπρόϊτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροΐτως· (πρόειμι) ὅποιος δὲν ἐκβαίνει ἔξω· μὴ κάμνων μεγάλας προόδους.

Ἀπροκαλύπτος, ὁ, ἡ· (προκαλύπτω) ἀσκέπαστος, ὅποιος δὲν ἔχει σκέπασμα, κάλυμμα (μπερδέν) ἐμπροσθέν του· 2) φανερός, ἀνυπόκριτος.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. Ἀσκέπαστα, φανερά, εἶχα προφάσεως. »Ἀπροκαλύπτως γράφειν τινίν, εἰλικρινῶς καὶ φανερὰ γράφειν πρός τινα.

Ἀπροκατασκεύαστος, ὁ, ἡ· μὴ προητοιμασμένος, μὴ κατεσκευασμένος προτήτερα. Διον. Ἁλ.

Ἀπροκοπία, ἡ· τὸ ἐναντίον τῆς προκοπῆς, ἀπροκοπιά· παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Σχολ. Λουκιαν. 7, Ξ. 79.

Ἀπρόκοπος, ὁ, ἡ· (προκόπτω) παρὰ Μανέθ. ὁ μηδεμίαν προκοπὴν, πρόοδον ἔχων. Παρὰ Πρόκλ. παράφρ. »Ἀπρόκοποι«, παθητ. ὁ προκοπὴν τινα ἢ βοήθειαν μὴ ἐπιδεχόμενος, ἀνηπρόκοπος.

Ἀπρόληπτος, ὁ, ἡ· (προλαμβάνω) μὴ προληφθείς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόλαβε τινάς. Ἱεροκλ. Πυθαγ. 39. »ὁ γὰρ τῆς εὐβουλίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρολήπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται«, πρὶν ἐπιχειρήσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς τὰς πράξεις, λογίζεται δηλ. πρὸ τοῦ ἔργου τί πρακτέον καὶ τί μή, ὅταν τὰ πράγματα εἶναι εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν κατάστασιν, ὅταν δὲν διαφθαρῶσιν, ἢ συγχισθῶσιν· 2) μὴ προληπτικός, χωρὶς πρόληψιν.

Ἀπρόλογος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόλογον, προοίμιον Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 126.

Ἀπρομηθεία, ἡ· (προμηθής) ἔλλειψις προμηθείας, προβλέψεως, ἀπρονοησία, ἀπροστοχασία, Πλάτ. Λάχ. Σ. 199.

*Ἀπρομήθητος, ὁ, ἡ· (προμηθέομαι) Ἀπροστόχαστος, ὅστις πρὶν τῆς πράξεως δὲν συλλογίζεται, ἀπρονόητος.

Ἀπρομύθητος, ὁ, ἡ· μὴ προειρημένος, περὶ οὗ δὲν εἶπε τίς προτήτερα, παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 369. ὅπου ὀρθότερον γράφ. ἀπρομήθητος, περὶ οὗ δὲν ἐφρόντισέ τις.

Ἀπρονοησία, ας, ἡ· ἀπροστοχασία.

*Ἀπρονοητέω, ἀπροστοχάστως πράττω, ἐκτοῦ Ἀπρονόητος, ὁ, ἡ· (προνοέω) καὶ, ἀπρονοήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ὅποιος δὲν ἐπρονόησε, δὲν προεστοχάσθη τί· ἢ μὴ προνοῶν, μὴ προβλέπων, μὴ φροντίζων προτήτερα περί τινος, ἀφρόντιστος, ἀπρόσεκτος. Ἐν. Λουκιαν. 2) παθ. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐφρόντισε ἢ δὲν φροντίζει τις, μὴ προνοηθείς, μὴ προστοχασθείς.

Ἀπρονόμευτος, ὁ, ἡ· (προνομεύω) χωρὶς προνομήν, ἤτοι ἀκούρσευτος, ὅποιος δὲν ἐπαθεν ἁρπαγὴν τῶν πραγμάτων του ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ἐχθρῶν.

Ἀπρόξενος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόξενον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 254.

Ἀπροοιμίαστος, ὁ, ἡ· (προοιμιάζομαι) χωρὶς προοίμιον, εἰσαγωγὴν, πρόλογον.

Ἀπρόοπτος, ὁ, ἡ· (προόψομαι) = ἀπροϊδής· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει, δὲν προστοχάζεταί τις, αἰφνιδίως ἐρχόμενος· ὡς, ἀπρόοπτον πῆμα (Αἰσχ. Προμ.).

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροσράτως, ἀπροστοχάστως, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως. Ἡρωδ. ς'.

Ἀπροόρατος, ὁ, ἡ· (προοράω) ταυτόν τῷ, ἀπρόοπτος. Ἐπιρρ. ἀπροοράτως.

Ἀπροπτωσία, ἡ· ὁ χαρακτὴρ, ἡ κατάστασις τοῦ Ἀπροπτώτου, Ἀντωνίν· ἐκ τοῦ,

Ἀπρόπτωτος, ὁ, ἡ· (προπίπτω) ὅποιος δὲν κλίνει ἐπ' εὐθείας πρός τι, ὅποιος δὲν ἐκλέγει ταχέως κάμμίαν γνώμην (Ζήτ. ἀρρεψία) Διογ. Λαέρτ. καὶ Πλούταρχ., ὅπου ἄλλοι, ἀπροσπτωσία, καὶ ἀπρόσπτωτος, ἀναγινώσκουσι.

*Ἀπρόῤῥητος, ον (πρόῤῥητος)· χωρὶς νὰ προλεχθῇ, Βεκκ. Πλατ. νομ. 12. Σ. 908.

Ἀπροσάντητος, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀπυκαπάντητος, ᾧ εὐκ ἔστι προταντῆν, ἀπρόσιτος, ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος. Παρὰ Πλουτ. »δόξα ἀπροσάντητος« χωρὶς νὰ τὴν ἀπαντήσῃ τίς, νὰ τὴν ἀναιρεσῃ.

Ἀπροσαύδητος, ὁ, ἡ· (προσαυδάω) ταυτόν τῷ, ἀπροστηγόρητος, ὃν δὲν ἠπασάτο τις.

Ἀπρόσβατος, ὁ, ἡ· (προσβαίνω) τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ τινὰς ἐμπροσθά, ἀπροσίγγιστος, δύσβατος (κακετοπιά).

Ἀπρόσβλητος, ὁ, ἡ· (προσβάλλω) ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, ἀπολέμητος, ἀνίκητος, ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, ἀπροσδέητος· (προσδέω) ὅποιος δὲν προσχρειάζεταί τι, δὲν ἔχει χρείαν καὶ τινος ἄλλου· αὐτάρκης· (μετὰ γενικῆς).

Ἀπροσδέκτος, ὁ, ἡ· (προσδέχομαι) ὅποιος δὲν φιλοφρονεῖ, δέχεταί τινα, ἔρημος, ἄξενος. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 808., ὅπου ἐσφαλμ. ἀπρόσδεικτος κεῖται. 2) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται ἢ δὲν ἐδέχθη τινάς, ἢ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ.

Ἀπροσδιόνυσος, ὁ, ἡ· (Διόνυσος) ἄπρεπος, ἀνάρμοστος· κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου· ἄλλως δὲ καὶ παροιμιακῶς »οὐδὲν πρὸς Διόνυσον« λέγεται, Κικέρ. Ἀττ. 16. 13.

Ἀπροσδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδιορίστως· χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως, Δημ. κ. Κόν. α'. (προσδοκάω)· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἀπαντύχαινέ τις, ἀνέλπιστος, ἔξαφνος. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ὁ'. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσμένει, δὲν ἐλπίζει τί, Θουκυδ. ε', 69. β', 93. ζ', 29.

Ἀπροσεγγιστος, ὁ, ἡ· (προσεγγίζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τις.

Ἀπρόσεκτος, ὁ, ἡ· (προσέχω) ὅποιος δὲν προσέχει, δὲν ἔχει, ἢ δὲν δίδει προσοχήν. Σχολ. Λυκόφρ. 314.

Ἀπροσέλευστος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία, ἡ· (προσέχω) ἔλλειψις προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀφροντισία. Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνέσ.

Ἀπροσηγόρητος, ὁ, ἡ· (προσηγορέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησεν ἢ δὲν ὡμίλησέ τις, ἀχαιρέτιστος, ἀνομίλητος.

Ἀπροσηγορία, ἡ· ἔλλειψις προσηγορίας, συναναστροφῆς, ἐπιστέψεως, χαιρετισμοῦ καὶ συνομιλίας. Ἀριστοτ. Ἠθ. Η', 6. »πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν« 2) ἔλλειψις συνομιλίας, τὸ μὴ λαλεῖν, σιωπή.

Ἀπροστήγορος, ὁ, ἡ· (προστήγορος) ἐπὶ μὲν πραγμάτων, ἀνέκφραστος· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, δύσκολος, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, νὰ χαιρετᾷ, νὰ συναναστρέφηται, ἢ παθ. ὅποιος δυσκόλως ὁμιλεῖται· σκληρός, ἄγριος, ἀπρόσιτος, ἀπάνθρωπος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1277.

Ἀπροστετέω (πρόστετος). Δὲν ὁμοφωνῶ· ὡς τὸ, ἐπέχω, Διογ. Λ. 9, 76.

Ἀπροσύμβλητος, ὁ, ἡ· (προσβάλλω) ὁ μὴ προσλαμβάνων τί. Ἐτυμολ. 2) παθ. μὴ προσλαμβανόμενος.

Ἀπρόσλεκτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροσλόγως, ἐπίρ. ὁ μὴ πρὸς λόγον, ὅποιος δὲν ἀνήκει, ἢ δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁμιλεῖ τις. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. Πολυβ. 5', 36. 6.

Ἀπρόσμαστος, ὁ, ἡ· (προσμάσσω) ἢ κάλλιον, ἀπροτίμαστος· ὁ ἀπροσδιότος, ἄψαυστος, ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· μέσον παρὰ Γραμματ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπροτίμαστος.

*Ἀπροσμάχητος, ὁ, ἡ· = ἀπρόσμαχος. Τιμ.

Ἀπρόσμαχος, ὁ, ἡ· (πρόσμαχος) ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος, Σοφοκλ. Πλούτ.

Ἀπροσμηχάνητος, ὁ, ἡ· (προσμηχανάομαι)· κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι, δὲν βοηθεῖ κανὲν μέσον, Σχόλ. Ἰλ. Π, 29. = ἀπροσμήχανος.

Ἀπροσμήχανος, ὁ, ἡ· = ἀπροσμηχάνητος. Ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου σήμερα ἐπιχείρησις, ἢ κἀνένα μέσον δὲν βοηθεῖ, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1053.

*Ἀπροσμίκτης, ες = ἀπρόσμικτος.

Ἀπρόσμικτος, ὁ, ἡ· (προσμίγνυμι) ταυτόν

Ἀπρόσοικτος, ὁ, ἡ· (προσοικτείρω) ταυτόν τῷ, ἀπρόσμαστος (Ἡσύχ.)· ἀνέγκλητος, ἄφαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσοικτος, ὁ, ἡ· (προσοικτέομαι) ταυτόν τῷ ἀπρόσιτος· ἄβατος, ἀνέφικτος.

Ἀπρόσιτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσίτως· (πρόσειμι) ἀπροσέγγιστος, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ, νὰ προσέλθῃ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ φθάσῃ τις, ἢ νὰ διοδεύσῃ, νὰ περάσῃ τις, ἀδιόδευτος, Παυσαν. Νεμ. Β', 63. 2) Ὁ μὴ πλησιάζων εἴς τινα· 3) μεταφ. ἀκατάληπτος.

Ἀπρόσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκέπτως· (προσκέπτομαι) ὅποιος δὲν σκεπτεταί τι, δὲν στοχάζεται προτήτερα, ἀστόχαστος, Ξενοφ. καὶ παθ. ἀπροστόχαστος, ἀνόητος, ἀπρονόητος.

Ἀπρόσκλητος, ὁ, ἡ· (προσκαλέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπροσκάλεσαν, δὲν ἐκάλεσαν· — δεῖπνον, ἐγκάλεσις, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἐπικύρωσιν δὲν προσκαλεῖται κλητὴρ, ἤτοι μάρτυς τίς.

Ἀπροσκλινής, ές, ἀπρόσκλιτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκλινῶς· (προσκλίνω) ὅποιος δὲν κλίνει ἢ δὲν ἔχει κλίσιν πρός τι· μὴ εὐαρεστούμενος. ἀμφ.

Ἀπρόσκοπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκόπως· (προσκόπτω) ὅποιος δὲν προσκόπτει (δὲν σκοταίει), δὲν προσκρούει τὸν ἑαυτόν του εἴς τι, ἀβλαβής, σῶος. Πράξ. Ἀποστ. ΚΔ'. 16. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσκόπτει εἰς ἄλλον τινά, ὅ ἐστι, δὲν βλάπτει, δὲν ἐγγίζει, πειράζει τινά. »Ἀπρόσκοποι συνείδησιν ἔχειν«, Πράξ. Ἀποστ. ταυτόν τῷ τοῦ Παύλ. πρὸς Κορ. ἁ, 3. »Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντα προσκοπήν« καὶ ἐν τῷ πρὸς Τιμόθ. ε', 14. »μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι καὶ πρὸς Κορ. ἱ', 32. »Ἀπρόσκοποι γίνεσθε, μηδεμίαν παρέχετε λαβὴν μηδενί. Χρυσόστ. »Μηδεμίαν μηδενὶ φόγου παρέχοντες ἀφορμήν.« Θεοφύλακτ. »Μηδεμία γενέσθω ἐξ ὑμῶν πρόφασις σκανδάλου«, Θεοδώρ. 3) Ὅποιος δὲν σκανδαλίζεται, δὲν διεγείρεται ἐπὶ τὸ χεῖρον.

*Ἀπρόσκοπος, ον (προσκέπτομαι) = ἀπρόσκεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροστόχαστος, ἀπρονόητος· 2) μὴ προβλέπων, μὴ προστοχαζόμενός τι, Αἰσχ. Εὐμ. 105.

*Ἀπροσκορής, ές (προσκορής)· μὴ κορεννύων, μὴ χορταίνων· μὴ προξενῶν ἀγανάκτησιν, σύγχυσιν, Κλημ. παιδ. β'. α'.

Ἀπρόσκρουστος, ὁ, ἡ· (προσκρούω) ὅποιος δὲν προσκρούεται, δὲν κολλᾷ, δὲν σμίγει τὸν ἑαυτόν του μέ ἄλλο τι, ὅταν πλησιάζῃ ἢ κτυπᾷ τίς αὐτό· ὅποιος δὲν προσκρούει εἰς τινα. Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ.

Ἀπρόσλημπτος, ὁ, ἡ· (προσλαμβάνω) ὁ μὴ προσλαμβάνων τί. Ἐτυμολ. 2) παθ. μὴ προσλαμβανόμενος.

Ἀπρόσλεκτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροσλόγως, ἐπίρ. ὁ μὴ πρὸς λόγον, ὅποιος δὲν ἀνήκει, ἢ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁμιλεῖ τις. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. Πολυβ. 5', 36. 6.

Ἀπρόσμαστος, ὁ, ἡ· (προσμάσσω) ἢ κάλλιον, ἀπροτίμαστος· ὁ ἀπροσδιότος, ἄψαυστος, ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· μέσον παρὰ Γραμματ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπροτίμαστος.

*Ἀπροσμάχητος, ὁ, ἡ· = ἀπρόσμαχος. Τιμ.

Ἀπρόσμαχος, ὁ, ἡ· (πρόσμαχος) ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος, Σοφοκλ. Πλούτ.

Ἀπροσμηχάνητος, ὁ, ἡ· (προσμηχανάομαι)· κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι, δὲν βοηθεῖ κανὲν μέσον, Σχόλ. Ἰλ. Π, 29. = ἀπροσμήχανος.

Ἀπροσμήχανος, ὁ, ἡ· = ἀπροσμηχάνητος. Ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου σήμερα ἐπιχείρησις, ἢ κἀνένα μέσον δὲν βοηθεῖ, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1053.

*Ἀπροσμίκτης, ες = ἀπρόσμικτος.

Ἀπρόσμικτος, ὁ, ἡ· (προσμίγνυμι) ταυτόν

τῷ, δυσπρόσμικτος· μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ θέλει τις νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, ἀπροσομίλητος.

'Απροσόδευτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπρόσοδος· (προσοδεύω) ἀδιόδευτος, χωρὶς εἴσοδον, τόπος δύσβατος, ὅπου τινὰς δὲν ἐμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά. Διόδ. Σικ. Φρυνιχ. Ρωμ.

'Απρόσοιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσοίπτως· (προσοίω, ὅ ἐστι, προσφέρω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ τις, ἀνυποφόρητος, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ τις εἰρηνικῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 89. »ἀπρόσοιστος στρατός.« 2) Ὁ μὴ εὐπρόσοιστος, Εὐριπ. Μηδ. 729. ταυτὸν τῷ, ἀπροσήγορος, δύσκολος, ὡς καὶ τό, δυσπρόσοιστος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1277. ὃς τις ἐν στίχ. 1270. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »προσφορὰ δ' οὐκ ἔστιν· ἄρα, ἐκ τοῦ, προσφέρομαι τινί, ὅ ἐστιν, ἔχω συναναστροφήν, ὁμιλῶ μετά τινος.

'Απροσόμιλος, ὁ, ἡ· (προσομιλέω) χωρὶς συναναστροφήν, ὅποιος δὲν συναναστρέφεται ἢ δὲν ἀγαπᾷ νὰ συναναστρέφηται, νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, δὲν ὁμιλεῖ μετά τινος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1250.

'Απρόσοπτος, καὶ, ἀπροσόρατος, ὁ, ἡ· (προσβλέπομαι, προσοράω) ἀκείνος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, ἢ οὐδὲ δύναται τινὰς νὰ ἰδῇ· ἄγριος, φοβερός, τρομερὸς κατὰ τὴν ὄψιν· πολλὰ μεγάλος.

'Απροστέρμιστος, ὁ, ἡ· (προσορμίζω) ὁ μὴ ἐπιτήδειος (μὴ σήγουρος) τόπος εἰς τὸ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον. Διόδ. Σικ. Σχολ. Σοφ. Φιλ. 216. μετὰ τοῦ, ἀλίμενος.

'Απροσπαθής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀπροσπαθῶς, ἐπίρ. (προσπάσχω)· χωρὶς προσπάθειαν, ὁ μὴ ἔχων πάθος ἢ κλίσιν πρός τι. Ἠλιήμ. Σ. 570.

'Απροσπέλαστος, ὁ, ἡ· (προσπελάζω) ταυτὸν τῷ, ἀπροσέγγιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἡ τολμᾷ τις νὰ πλησιάσῃ. Στραβ.

'Απρόσπλοκος, ὁ, ἡ· (προσπλέκω) ὁ μὴ πρός ἄλλο τι πλεκόμενος, ἀσυμβίβαστος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατ. 1379.

'Απροσπόριστος, ὁ, ἡ· (προσπορίζω) μὴ προσαποκτηθείς· ὅθεν ἀπροσπόριστα, ὅσα δὲν ἀποκτῶνται τῷ οἰκοδεσπότῃ καὶ πατρὶ φαμιλίας τινὸς διὰ τοῦ υἱοῦ, Παιδ.

'Απρόσπταιστος, ὁ, ἡ· (προσπταίω) πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν προσπταίει, δὲν προσκρούει τις· καὶ, ὁ μὴ προτερούων, σκεταιῶν, πταίων, σφάλλων, Ἱπποκρ. Ἐπ. 1283. = ἀπρόσκοπος.

'Απροσπτωσία, ἡ· (προσπίπτω) ἀσφάλεια ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρῶν. 2) μέθοδος ἀσφαλής, προσοχή, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποφεύγομεν, ὥστε νὰ μὴ συγκαταλεύσωμεν εἰς τι παρακαίριος, καὶ οὕτω προσκρούσωμεν ἢ σφάλωμεν, Διογ. Λ. Ζήτ. καὶ ἀπροπτωσία.

'Απρόσπτωτος, ὁ, ἡ· ὅποιος δὲν προσπταίει, προσκρούει· 2) ἀσφαλὴς ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρικάς. Παρὰ Μακκαβ. ἀναγέγραται »Συμμαχία ἀπρόσπτωτος« ἀνευ ἁρμοζούσης ἑρμην. Ζήτ. καὶ ἀπρόπτωτος.

'Απρόσρητος, ὁ, ἡ· (προσιρεῖν) ταυτὸν τῷ, ἀπροσηγόρητος, καί, ἀπροστήγορος. Πολυδ. »Ἀπρόσρητος ἡμέρα«, καθ' ἣν οὐ γίνεται ἀσπασμός, χαιρετισμός, ἢ ἐπίσκεψις τῶν μικροτέρων πρὸς τοὺς μεγαλειοτέρους (visite, Cour).

'Απροστάτευτον, τό· ὅθεν »Ἀποστρέφειν δίκην, (Πολυδ. Γ, 9.) ἡ γινομένη κατὰ τινος μετοίκου, ξένου, ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντος, ἐξ τις δὲν ἐλέγε πολίτην τινὰ ὡς προστάτην του (patron).

'Απροστάτευτος, ὁ, ἡ· (προστατεύω) ὅποιος δὲν ἔχει προστάτην, διαιτευτὴν (patron), Ἰώσηπ. Ἀρχ. 20. 2) Ὁ μὴ ἔχων προστάτην, ἡγεμόνα, Μαρκ. Ἀντ. 12, 14. Αἰλ. Ἰδιωτ. Ζ. 15, 5. 3) ἐνεργ. μὴ προστάτης ὢν τινός. (α)

*'Απροστάτητος, ον (προστατέω) = ἀπροστάτευτος.

'Απροστίμαστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπρόσμαστος, ἀπροτίμαστος.

'Απρόστομος, ὁ, ἡ· (πρόστομος) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὰ ἔμπροσθεν στόμα, ἤτοι ἀξύτητα, μὴ μυτερός, σουβληρός. Πολυδ. 2, 101.

*'Απρόσφιλος, ὁ, ἡ· (προσφιλὴς) ἀπροσήγορος, δύσκολος, μὴ ἀρεστός.

'Απρόσφορος, ὁ, ἡ· (προσφέρω) μὴ πρόσφορος, ἀνωφελὴς, ἀνάρμοστος, ἀσυντελὴς, ἀνεπιτήδειος· ἀκοινώνητος. Ζήτ. Πρόσφορος.

'Απρόσφυλος, ὁ, ἡ· (φῦλον) μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὸ γένος τινός, ἀλλόφυλος. Ἡλιόδ. Αἰθ. Δ'. σελ. 176.

'Απροσφώνητος, ὁ, ἡ· (προσφωνέω) πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, ἀπαράκλητος· ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησε, δὲν ὡμίλησέ τις. Σχόλ. Ἀπολ. Α', 645.

'Απρόσφωνος, ὁ, ἡ· (προσφωνέω) ἀνέγκλητος, ἀψηλάφητος, Γραμ. = ἀπρόσθικτος.

'Απροσωπόληπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσωπολήπτως· ὁ προσωπεῖον μὴ λαμβάνων· καὶ μεταφ. ὅποιος εἰς τὰς κρίσεις δὲν κυττάζει εἰς τὸ πρόσωπον (εἰς τὸ ὑποκείμενον) τινός, ἤτοι Τουρκικ. δὲν κάμνει χατῆρι. Πάτρ. Ἐπιστ. Α'. α'. 17. Σχ. Πινδ. Ὀλ. 3, 19.

'Απρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) καὶ ἐπίρ. ἀπροσώπως· χωρὶς πρόσωπον, ὄψιν ὡραίαν, ἢ χωρὶς προσωπίδα· 2) δυσειδὴς, κακοπρόσωπος, ἀσχήμος. Πλάτ. 3) παρὰ Γραμματ. »Ἀπρόσωπον ῥῆμα«, τὸ μὴ δεχόμενον προσωπικὴν ἀντωνυμίαν.

'Απροτίελπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπρόελπτος, ἀνέλπιστος. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. 422., ὅπου τὰ 'Αντίγραφα, »ἀπροτίοπτος, ἔχουσι, τὸν ὁποῖον δὲν προείδε τινάς· καὶ ἐν 'Αλιευτικ. »Ἀπροτίοπτον φάρμακον«, τὸ ἄδρατον, ἀφανὲς (προτί σημαίνει πρὸς καὶ πρό).

'Απροτίμαστος, ὁ, ἡ· (προτιμάσσω) Δωρ. ταυτὸν τῷ ἀχρ. ἀπρόσμαστος· (προσμάομαι) = ἀπρόσφαυστος (Ἰλ. Τ, 263.). Ἀνέγγιστος, ἀνύβριστος, ἄθικτος σωφροσύνης καὶ μίξεως τινός· ἐκ τοῦ, μάσσω καὶ ποτί, ἀντί, πρός. Ὁ Εὐφορίων εἶπε »Μοῦσαι ἐποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὁμήρου«, ἀντὶ τοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ τινὰς εἰς τὴν ποιητικὴν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἄμωμος, ἄμεμπτος.

'Απροτίοπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπρόοπτος, καὶ ἀπρόσοπτος. Ζήτ. Ἀπροτίελπτος.

'Απροφανής, ἐος, ὁ, ἡ· (προφαίνομαι) = ἀπρόφατος· ὅποιος δὲν φαίνεται προτήτερα, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει τίς, ἀπροόρατος, ἀνέλπιστος, Ὀρφ. Ἀργον. 710.

'Απροφάσιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροφασίστως (προφασίζομαι)· χωρὶς πρόφασιν, ὁ μὴ προφασιζόμενος, ὅποιος μὲ προφάσεις δὲν ἀποφεύγει ὑπηρεσίαν τινα, ἢ αἰτίαν, σφάλμα, ἔγκλημα· 2) ἕτοιμος, πρόθυμος (εἰς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός). Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. δ'. — 'Απροφάστατα, ὡς ἐπίρ. παρ' Εὐριπ.

'Απρόφατος, ὁ, ἡ· (καὶ ἀπροφάτως ἐπίρ.) (πρόφημι) παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ. 621. 663. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροφανὴς, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· μ' ὅλον τοῦτο ἐν τῷ, »Δῖναι Ἀχέροντος ἀπρόφατοιο« (Α'. 645.), κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροφώνητοι, φρικτοὶ, ἀπαραίτητοι, ἐκ τοῦ πρόφημι, ὅ ἐστιν, ἀνεκλάλητοι, ἀνέκφραστοι, ἀνεκδιήγητοι.

*'Απροφείδητος, ὁ, ἡ· μὴ φειδόμενος, Μανέθ., 5, 267.

'Απροφύλακτος, ὁ, ἡ· (καὶ 'επίρ. ἀπροφυλάκτως) (προφυλάσσομαι) χωρὶς προφύλαξιν, ὅποιος δὲν προφυλάττεται. 2) Ἀφύλακτος, ἀφρούρητος, ἀπαραφύλακτος.

'Απταισία, ἡ· (ἄπταιστος) τὸ μὴ προσκρούειν, σφάλλειν, πταίειν· 2) ἡ ἀπροσεξία, ἡ ἀκαταξία· καὶ μάλιστα, τὸ σφάλλειν πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πλατ. Νομ. β', 11. Σ. 669.

*'Απτέον δετ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἅπτω· πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ τινὸς μίαν ὑπόθεσιν, Γενικ. Πλάτ. Πολ. β'. Σ. 377. Α.

'Απταιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπταίστως, (πταίω)· ὅποιος δὲν προσκρούει, δὲν σκοντάφτει, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 6. »ἄπταιστος ἵππος« καὶ μεταφ. 2) ὁ μὴ ἁμαρτάνων, μὴ σφάλλων, ἢ μὴ ἀποτυγχάνων, εὐτυχής.

'Απτερέως, Ἐπίρ. ποιητ. ταυτὸν τῷ, ἀπτέρως, Παρμενίδ· λείψ. 17. Ζήτ. Ἄπτερος.

'Απτερος, ὁ ἡ. (πτερὸν) χωρὶς πτερὰ, ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας· »Ἄπτερα πωτήματα« (Αἰσχ. Εὐμ. 245), κίνημα εἰς τὸ πετᾶσθαι χωρὶς πτερά· 2) μὲ τὸ α ἐπιτατ., = ἰσόπτερος, ὁ ἐπτερωμένος, ἤγουν τόσον ἐλλίγωρος, ὡς πτερά, (ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἐπίρ. ἀπτέρως καὶ ποιητ. ἀπτερέως, ἀντὶ τοῦ ταχέως, Δυκόφρ. 627. καὶ 'Απολλ. Ἀργ. Δ', 1765. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἑρμην. ὁ Ἡρωδιανὸς τὸ παρ' Ἡσιόδ. ἀπτερέως διὰ τοῦ ἀπτέρως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως, ἐλαφρῶς, ἡδέως, προθύμως.) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. »ἄπτερος φάτις«, ἤγουν ὁ σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἰσόπτερος, κούφη. Ἐν Ὀδυσσ. Ρ, 57. »τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος«, ἀντὶ τοῦ παράμοιρος καὶ μὴ ἀποπτὰς, ὁ ταχέως εἰς τὴν ψυχὴν τινος εἰσοὺς καὶ ἐπιμένων· ἢ κατ' ἄλλους, ἀντὶ τοῦ, προσηνὴς, ταχέως προσέκατο τὸν λόγον, ὁ. ε. ἐσημείωσεν, ἐκατέλαβε τοὺς λόγους καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς· ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἡ ὁμιλία αὐτὴ ἔφθασεν εἰς αὐτὴν πολλὰ ἀρεστή· ἀλλ' ἴσως ἡ φράσις αὕτη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν τῆς συνηθείας, ἡ ὁμιλία τοῦ Τηλεμάχου δὲν ὑπῆγεν εἰς τὰ χαμένα, ἀλλ' εὐθὺς ἀφ' οὗ ἡ Πηνελόπη τὴν ἄκουσε, τὴν ἔβαλε καὶ εἰς πρᾶξιν, ἢ δὲν τῆς ἐξέφυγεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία.

'Απτέρυγος, ὁ, ἡ· (πτέρυξ) ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας. Ἀθην. Ζ'.

'Απτερύομαι· ταυτὸν τῷ, πέτομαι, ἢ πτερύσσομαι, πετῶ, Ἀράτ. Διοσ. 277 Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον, ἀπτερύσσομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· (τὸ α πρὸς εὐφωνίαν)

'Απτέρωτος, ὁ, ἡ· (πτερόω) ταυτὸν τῷ, ἀπτέρυγος.

'Απτήν, ῆνος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πτηνός· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τὸ μὴ ἔχον ἀκόμη πτερὰ, ἤτοι ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ ἀκόμη νὰ πετάξῃ, Ἰλ. Ι, 323. »ἀπτῆσι νεοσσοῖσιν«, τοῖς ἱπτασθαι μὴ δυναμένοις, μικροῖς. (Ἐκ τοῦ ἵπτημι, πρβ. β', ἵπτην καὶ α στερητ. ἀπτήν, ὡς ἐκ τοῦ ἵστημι, ἵστην, ἀστήν· καὶ καλῶς ἐκ τῆς Γεν. γίνεται ἄνομ. ἄστηνος, ὡσαύτως καὶ ἄπτηνος· Ἀνακλ. Α'· 166., πρ. 13. ἔνθα ὁ βρύγκιος κακῶς τὸ διώρθωσεν ἀπτῆσιν. Οὕτω γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἔχω μετὰ τοῦ α στερητ. ἀέχην, καὶ συναιρ· ἀχήν, ὁ. ε. πτωχός, μηδὲν ἔχων)

'Απτικός, κή, κον. Ἐπιτηδειος, ἢ κατασκευασμένος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ, νὰ πιάνῃ τι, πιαστικός, Ἀριστ. περὶ μορ. ζ. 2. ὅθεν »Ἀπτικὴ αἴσθησις«, ἡ αἴσθησις τῆς ἁφῆς.

'Απτιλος, ὁ ἡ· (πτίλον) ὁ μὴ ἔχων πτίλον, χωρὶς πτερά· ὅποιος δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη πτερὰ, ἄπτερος, ἀπτήν.

'Απτιστος, ὁ, ἡ· (πτίσσω) ἀκοπάνιστος, ἀξεφλούδητος, τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ κοπανίσματος δὲν ἐξέβαλον τὴν φλοῦδα (Γαλην.) ὡς, ὁ σῖτος.

'Απτοεπής, ἰος, ὁ, ἡ· (α στερ., πτοέω, ἔπος) ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, ἄφοβος εἰς τὸ λέγειν, παρρησιαστικός, ὁ ἐν τῷ λέγειν θρασύς, ἢ (κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ ἅπτομαι) ὁ καθ-

ἀπτόμενος ἐν ἔπεσιν ,, ὅποιος ἐγγίζει τινὰ μὲ τοὺς λόγους του, κακολόγος, Ἰλ. Θ', 209. ἢ καν' ἄλλους, ἀνόητος, μωρός.

Ἀπτόητος, καὶ ποιητ. ἀπτοίητος, ὁ, ἡ· (πτοέω) ὁ μὴ πτοούμενος, ἄφοβος, ἀτρόμακτος

Ἀπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ἀπόλεμος, ὁ πολέμου ἄπειρος, μὴ ἱκανὸς· Ἀπτόλεμος καὶ ἀνάλκις, Ἰλ. Β, 201. Ι, 35 καὶ 41.

Απτομαι, Μ. ἄφομαι, μέσον τοῦ ἅπτω (ἐπιτοπολὺ μετὰ γεν., σπανίως δὲ καὶ μόνον παρὰ Πινδ. μετὰ δοτ., καὶ μετὰ αἰτ. μόνον, ὅτε σημαίνει συνδέω, ἑνόω)· Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω τί· καὶ μεταφ. ἀρχίνω τί, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι. Ὁ Ὅμηρος συντάσσει μάλιστα μὲ τὰς λέξεις ἅψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν, γενείου. (Ἰλ. Α, 512. Ο, 76. Τ, 468. Χ, 377. Ω, 464. Ὀδ. Τ, 344. Χ, 339. Ζ, 169. κτλ.) Ἰλ. Η, 339. »Κύων ἅπτεται συὸς ἰσχίων ἠτοι τὸ σκυλίον πιάνει τὸ ἀγριογούρουνον κατὰ τὰ μηρία· Ἰλ. Β, 152. »Τὸν δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλαδε· ὁ ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐπαρακίνει νὰ πιάσωσι τὰ πλοῖα καὶ κατεβάσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν· κάπτομαι ἰχθύων, βρώμης ἠδὲ ποτῆτος κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ τρώγω· »ἅπτομαι γυναικείας, ἀντὶ τοῦ, συνευρίσκομαι· »ἅπτομαι πολέμοιο, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ τὸν πόλεμον· »ἅπτομαι ἔργου, μουσικῆς κ. τ. λ. Οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τοῦτο τὸ ῥῆμα εἰς ὅλα, ὅσα δύναται νὰ πιάσῃ τις ἢ νὰ μεταχειρίζηται, κυρ. ἔργων καὶ λόγων ἅψασθαι, ἀντὶ ἐπιχειρεῖν μίαν δουλείαν, ἀρχίζειν μίαν ὁμιλίαν, Πλατ. Φαιδ. Σ. 86. Heind. Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεταί τις ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· ἑπομ. καὶ καταπονεῖν, ἀδυατίζειν, ὡς »οἱ πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος« (Ξενοφ. Κυνηγ. Α'. ς'. 25). καὶ προσβάλλω, τὸν ἐχθρόν· ὁ φθόνος τὰ καλά· 2) φθάνω ἕως εἰς τι, μετὰ δοτ. παρὰ Πινδ. Πυθ. Γ, 44. Ἰ. δ', 40. 3) συνδέω, κρεμῶ τί θεῖον, αἰτ. Ὀδ. Λ, 278. »Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖου μελάθρουν ο. ε. ἐκδήσατα ὑψόθεν· 3) Παθητ. ἀνάπτομαι, πιάνω φωτίαν, Ὀδ. Ι, 379· ἔτι δὲ, πιάνω, δένω ἐμαυτὸν πρός τε, πιάνομαι ἀπό τινος· ὄζεν, κρεμάομαι, ἀναρτῶμαι, προσκολλῶμαι, γίνομαι ὀπαδὸς τινός· Ἰλ. Θ, 67. »Ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετον ο. ε. καὶ τῶν δύο τὰ τόξα ἐπετύχαινον καὶ ἐπρόσκολλῶντο, ἔμενον ἐμπηγμένα εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐχθρῶν· Πινδ. Π. γ', 53. »Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται« ο. ε. δὲν μεταχειρίζεται ψεύσματα. »Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλάων (Ὁλ. γ', 78), ἀντὶ φθάνει εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους, ἤτοι ἔφθασε μὲ τὴν ἀρετὴν εἰς τὸ ἄκρον. Στόλαισιν ἅπτοντ' Ἡρακλείαις (Ἰσθ. γ', 20,) παροιμ. ἔγιναν ὀνομαστοὶ ἕως εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἢ κατήντησαν εἰς ἔσχατον βαθμόν. »Ἅπτομαι ποσί (ἢ καὶ χωρὶς τοῦ ἔπεσι) τινόσε ὑβρίζω, ὑπερίζω, ἐπέχω τινά. Ἡρόδ. Ε'. 92, 3. Ζήτει ἅπτω.

Ἀπτός, τή, πτόν· ψηλαφητός, πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἐγγιχθῇ, πιασθῇ, ἢ νὰ ἀνάψῃ. πιασμένος, ἀναμένος· ὡς ἅπτος ἀπὸ τῆς φλογέως· Πλάτ. Τιμ.

*Ἅπτρα, ἡ (ἅπτω)· τὸ φτίλι τοῦ λύχνου.

Ἄπτυστος, ὁ, ἡ· (πτύω) ὅποιος δὲν πτύει· λέγεται ἐπὶ νόσων, ὅταν ὁ ἀσθενὴς δὲν πτύῃ. 2) παθητ. μὴ πτυσμένος, Ἱπποκρ

Ἅπτω, Μ. ψω. Συνδέω, θηλυκόω· προσκολλῶ, κολλῶ, πιάνω, δένω τί πρός τι, κομποδένω· αἰτ. καὶ δοτ. κτυπῶ τινὶ ἅπτων Αἰτ. χύλ. Χοηφ. 865., ἤτοι ἀρίνομαι εἰς πάλην μὲ κάνένα, ὅταν τὸ, ἁφή, ἐν τῇ γυμναστικῇ, Ζ. ἁφή· »Δειρὴν βρόχῳ ἄψω (Ἀντιπ. Θεσσ. Ἐπίγ. 84.), ο. ε. ἔβαλε θηλυὰν εἰς τὸν λαιμόν· οὕτω καὶ τὸ Μέσον, »ἅψεσθαι βρόχων,« πνιγῆναι διὰ σχοινίου, Λουκ. ὁ'. Σ. 187.– Παθ. εἰμαι στερρᾷ δεμένος· ἰδέ ἀνωτ.– Τὸ ἅπτω ἐν τῇ σημ. δένω εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Φ, 408. 2) πιάνω, ἀνῆ' οὗ εὐχρηστότ. τὸ Μέσον. 3) Ἀνάπτω (ἐφ' ὅτου τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἐγγίξεως τοῦ πυρός), μετὰ αἰτ. Ἡσῦχ. Γ'., 74. καὶ Ἀριστοφ. »Ἅπτε, παῖ, λύχνον· ἄναψε, παιδί, τὸ λυχνάρι· λέγεται ὅτι καὶ ἐπὶ μελιττικῶν, κολλητικῶν νόσων. Μέσως, πιάνω φωτίαν· καὶ, ἀνάπτω τὸ φῶς δι' ἐμαυτόν. Καλλιμ. Δηλ. 116. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἅπω, τὸ προσκολλῶ, ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. aptus, καὶ aptare).

Ἁπτώς, ὦτος, ὁ, ἡ· (πτόω, πτῶμι, ταυτόν τῷ, πίπτω) ὅποιος δὲν πίπτει, δὲν σφάλλει, δὲν κλονεῖται, ἢ δὲν ἀπατᾶται, Πινδ. Ὀλ. Θ, 135. Μαρκ. Αὐτ. ζ', 6. 2) χωρὶς πτῶσιν, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἄπτωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀπτώτως, ἐπίρ. (πίπτω). Ὁ μὴ πίπτων· 2) ὁ μὴ πταίων, σφάλλων· ἔτι δὲ, ἄμωμος, ἀμεμπτος, Λογγῖν. Α ς'. 6. 3) ἄνευ πτώσεως, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἀπτωχεύτως, ἐπίρ. χωρὶς πτωχείαν· ἀμφ.

Ἄπυγος, ὁ, ἡ· (πυγὴ) χωρὶς πυγήν, ἔχων λεπτὴν, λιγνὴν πυγὴν (κωλομέρια), Ἀναλ. 2 Σ. 110.

Ἀπύθμενος, καὶ ἀπυθμένιστος, ὁ, ἡ· (πυθμὴν) χωρὶς πυθμένα, ῥίζαν, κορμόν, πάτον. Ἀθην. Σ. 501. Ζήτ. Πυθμήν.

Ἄπυκνος, ὁ, ἡ· μὴ πυκνὸς, ἀραιός. Παρὰ τοῖς Μουσικοῖς καλοῦνται καὶ τόνοι τινὲς ἄπυκνοι· Ζήτ. Πυκνός.

Ἀπύλωτος, ὁ, ἡ· (πυλόω, πύλη) ἀθύρωτος, ὁ μὴ ἔχων πύλην, θύραν· ὅποιος δὲν εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μὲ θύραν Μεταφορ. ἀκράτητος, φλύαρος. »Ἀπύλωτον στόμαν (μετὰ τοῦ, ἀχάλινον παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 830.), τὸ ἀθύρωτον, τὸ ἀνεψιγμένον, (τὸ ξέφραγον) τὸ ἀκράτητον, τὸ πολλὰς φλυαρίας λαλοῦν.

Ἀπυνδάκωτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τὸ ἀπύθμενος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυνδαξ.

Ἄπυος, ὁ, ἡ· (πῦον) χωρὶς ἔμπυον, ὁ μὴ ἐμπυατμένος.

Ἄπυργας, ἡ, ἀπύργωτος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων πύργους, τείχη, μὴ ὠχυρωμένος μὲ τείχος (κάστρον), Ὀδυσ. Λ, 284.

Ἀπύρεκτος, ἡ ἀπύρετος, ὁ, ἡ (πυρέσσω) χωρὶς πυρετόν, ὁ μὴ θερματμένος· ὄζεν

Ἀπυρεξία, ἡ· ἔλλειψις πυρετοῦ, ἡμέρα ἢ ὥρα, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει θέρμην.

Ἀπύρετος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ ἀπύρεκτος· (χ)

Ἀπύρηνος, ὁ, ἡ· (πυρήν) ἐπὶ καρπῶν καὶ ὀπωρῶν, χωρὶς πυρῆνα (κουκούτζι), ἢ ἔχων μαλακὸν, ἁπαλὸν πυρῆνα, Ἀριστοφ.

Ἀπυρομήλη, ἡ· αὐτὶ, ἀπύρηνος μήλη, σιδηροῦν τι χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μὴ ἔχον κατὰ κορυφὴν πυρῆνα, ἤτοι σιδήριόν τι εἰς εἶδος κομβίου.

Ἄπυρος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀπύρως, ἐπίρ. (πῦρ)· χωρὶς πῦρ, φωτιὰν, θέρμην, ζέσταν· καὶ παρ' Ἱπποκρ. χωρὶς πυρετόν. Ἱπποκρ. 2) ὁ μὴ βρασμένος, ψημένος εἰς τὴν φωτιὰν, ὠμός, ὡς, ἄριστον, δεῖπνα, τροφή· μὴ λαγαρισμένος, ὡς, κάπυρος χρυσίον, τὸ ἐναντίον τοῦ, ἀπεφθος, Διοδ. Σικ. Ε', 5., ὅστις ἐν Γ'. 45. ἀντὶ τούτου »αὐτοφυὴς χρυσὸς« λέγει· (Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 885. κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, πολύπυρος). Ἄρα δηλοῖ 1) πᾶν εἶτι δὲν ὑπῆρξεν ἢ δὲν ἐβλάθη εἰς τὴν φωτιὰν, ἢ δὲν κατεκαύσθη μὲ φωτιὰν· ἑπομ. καὶ καινούριος, νέος. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τριπόδων καὶ λεβήτων, Ἰλ. Ι, 122, 264. Ψ, 267. »Τρίποδες, λέβης ἄπυροσα, ὁ μὴ τεθεὶς ἔτι εἰς τὸ πῦρ, ὅ ἐστι, νέος, ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐμπυροβάτης, ὁ μὴ βαλλόμενος ποτὲ εἰς τὴν φωτίαν, ἀλλὰ χρησιμεύων μόνον διὰ νὰ βάλλωσιν εἰς αὐτὸν οἶνον, ὕδωρ, κ. τ. τ. ἢ διὰ νὰ πλύνωσι μέσα τὰ ποτήρια. Ἱερὰ ἄπυρα, θυσίαι, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐμεταχειρίζοντο φωτίαν (Πινδ. Ὀλ. Ζ', 88.). Ἄπυροι ὠνομάζοντο καὶ αἱ Ἐρινύες, διότι δὲν ἐπροσφέροντο αὐταῖς ὁλοκαυτώματα· 2) μετὰ τοῦ ἐπίτατ. α, ὁμοίως τῷ πυρί, καθὼς τὸ πῦρ, π. χ. ἄρδις ἄπυρος (Αἰσχ. Προμηθ. 885.), ἢ καθὼς τὸ πῦρ καίουσα μύτη τοῦ βέλους· (ἐσφαλμένως παρεκινήθησαν τινὲς ἐκ ταύτης καὶ ἄλλων παρομοίων περισσέων νὰ ἑρμηνεύσωσι ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, πολλὰ πυρώδης)

Ἀπύρωτος, ὁ, ἡ· (πυρόω) μὴ πεπυρωμένος, μὴ ἡτοιμασμένος (δουλευμένος), ἢ ψημένος, μαγειρευμένος μὲ φωτιάν· καὶ ὁ μὴ βεβλαμμένος ἀπὸ τὴν φωτιάν. Ἀθην. Σ. 500. Ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 270. »φιάλη ἀπύρωτος« εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἄπυρος, νέα (ὡς καὶ τὸ ἐν στίχ. 267.).

Ἄπυστος, ὁ, ἡ· (πύθομαι, πυσθάνομαι) ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσε ἢ δὲν ἔμαθέ τις τι, τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσε τινὰς, δὲν ἔχει περὶ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἰδέαν, ἄγνωστος, μὴ γνωστός, Ὀδυσ. Α'. 242. 2) ἐνεργητ. ὅποιος δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθέ τι, Ὀδυσ Ε, 127. »Οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεύς, ὁ Ζεὺς δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ· καὶ μετὰ τῆς γεν. μύθων, Ὀδ. Δ, 675.

Ἀπύτης, Δωρ. ἀντὶ ἠπύτης. Ἰλ. Η, 384. – »μετεφώνεων ἠπύτα κήρυξ«, φωνητικὸς καὶ κραχτικὸς, μεγαλόφωνος, εὔφωνος· (– – –)

Ἀπύω, Δωρικ. καὶ Ἰων. ἠπύω (ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032.). Μεγαλοφώνως κράζω, ὁμιλῶ, λέγω, ἠχῶ. Παρ' Ἡσιόδῳ φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ Λακωνικὸν ἀπανῶ, καὶ, ἀπανεῖν, ὅ ἐστι, λαλεῖν. Παράγεται ἐκτοῦ ἀ ἐπιτατ. καὶ ἔπω· Παρ' Ἡροδότ. Β', 15. ἔκειτο ποτέ, ἀπύουσι, ὅπου νῦν ὀρθότερον, ἀπήσουσι, κεῖται. Τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, ὡς »φόρμιγξ ἠπύει«, καὶ ἐπὶ αὐλοῦ κάμνοντος σφοδρὸν κρότον, ὡς Ἰλ. Ξ, 399, καὶ ἐπὶ φωνῆς ἐν μάχῃ. »Ἀπύων ἐν αὐλοῖς«, (Ὁλ. ε', 45.) ἀντὶ ᾄδων. »Φοίβου ἀπύοντος, Πυθ. ε', 140. ο. ε. ἀνυμνεῖν.

Ἀπφά, ἡ, σπανιώτ. ἄπφα, ἡ· καὶ ὑποκ. ἀπφίδιον, ἀπφάριον καὶ ἀπφίον, τό· παρ' Ἀθην. ΙΓ'. λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ νυμφίδες, ἢ αἱ ἐρώμεναι ὠνόμαζον κολακευτικῶς (ὑποκοριστικῶς) καὶ χαϊδευτικὰ τοὺς νέους ἐραστάς των. Καθόλου δὲ θέλουσιν οἱ Γραμματικοί, ὅτι τὸ, ἀπφά, εἶναι χαϊδευτικὴ τις λέξις ἢ προσφώνησις, τὴν ὁποίαν ἐδίδον ἀμοιβαίως οἱ ἀδελφοί, καὶ αἱ ἀδελφαί, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀττικήν, ὡς καὶ τὸ, ἄττα, τέττα, παππα· καθὼς νῦν παρὰ τοῖς Βυζαντίοις τὸ, τζατζά, τζίτζης· κ. τ. τ. Ἰλ. Δ, 512. Πολυδ. καὶ Ἀθην.

Ἀπφάριον, ἰδὲ ἀπφά.

Ἀπφίδιον, ὑποκ. τοῦ ἀπφά. (– – υ)

Ἀπφίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀπφά.

Ἀπφύς, καὶ ἀπφῦς, γεν. ύος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ πατήρ. κυρ. φυσικὴ χαϊδευτικὴ φωνὴ τῶν παιδίων, ὅταν κράζωσι τὸν πατέρα των, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν παπᾶ, τατᾶ. Θεοκρ. ιε', 14. »Αἰσθάνεται τὸ βρέφος καὶ μὰ τὰν πόταν καλὸς ἀπφύς«. (– –)

Ἀπφώ, ἐκ τοῦ ἀπφός, Γεν. Δωρ. ἀντὶ ἀπφοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, πατρός, ἢ διπλασία χάρις· ἢ πνεύματος ἁγίου διπλὴ ἐνέργεια· ὁ δὲ Σουίδας διὰ τοῦ, ἀποκρύφου, ἢ ἀποκρυβέντος· ὁ δὲ Θεοδώρ. διὰ τοῦ, κρύφιος· ὁ δὲ Ἀθανάσ. διὰ τοῦ, ἄμφω, πνεῦμα διπλοῦν.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ· (πώγων) ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, γένειον, ἀγένειος.

Ἀπωδέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀπᾴδω.
Ἀποδός, ὁ, ἡ· (ὠδή) ὁ κακῶς ᾄδων, ψάλλων, κακόφωνος, ἢ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὴν ᾠδήν, ψαλμῳδίαν, ᾠδήν, κακόηχος.
Ἄπωθεν, ἐπίρ. = ἄποθεν. Ἀπὸ μακρὰν. (οὗτος ὁ τύπος εὑρίσκεται μὲν βεβαίως παρὰ τοῖς Δραματ. ποιηταῖς, παρὰ δὲ τοῖς λογογρ. πολλὰ ἀμφιβόλως. Φρυν. σ. 9. Αἰσχ. Κτησ. 100.)
Ἀπωθέω, ῶ· Μ. ἤτω (κυρίως ὅμως, ἀπώσω, ὦθεν ὁ Μ. καὶ ὠστο, καὶ – ωθητο, ωὐθέω). Σπρόχνω, ἀμπόχνω πρός τὰ ὀπίσω ἢ μακράν, βάλλω τινὰ εἰς φυγήν, ἀποδιώκω, κυνηγῶ, ἀποπέμπω, ἐκβάλλω· τινά τινος, καὶ ἕκτινος. Ὀδυσ. Ο. «– – οὐ σὲ ἀπώσω νηόθεν.» Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνέμου, ἀπομακρύνειν ἀπὸ τὸν ὁρθὸν δρόμου (Ὀδ. Θ, 81. «Ἰλ. Φ, 537.) ὅθεν καὶ οἱ τοιοῦτοι ἄνεμοι ὦσται καὶ ἐξῶσται λέγονται παρὰ ναύταις. Ἀπῶσεν ἐμίχλην (Ἰλ. Π, 649.), ἐκόπτισε. Δηλοῖ καὶ διώκειν ἐκ τῆς χώρας, ὡς παρ' Ἡροδ. Α', 173.· ὡς τόσον, οἱ νεώτ. Ἀττ. προτιμῶσι τὴν μέσην διάθεσιν. — Μέσως Ἀπωθέομαι, καὶ ἀπωθοῦμαι· μακρὰν σπρόχνω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· «τὴν ἐρᾶς ἀπώσασθαι,» Ὅμ. Ὀμ. Δημ. 176. καὶ μετὰ, ἀποστρέφομαι, κ. τ. τ. Ἰλ. Μ, 236 καὶ Θ', 533. (Ὁ αὸρ. ἀπωθησα εὑρηται μόνον παρὰ Λε. Διακ 9, 9.)
Ἀπωθητος, ὁ, ἡ· ἀποδιωγμένος, σπρωχμένος, ἀποβεβλημένος.
Ἀπωκισμένος, μετοχ. ἐκ τοῦ ἀποικίζομαι· μεμακρυσμένος. Ζητ. ἀποικίζω.
Ἀπώλεια, ἡ· (ἀπόλλυω) ἀποβολή, χάσιμον, φθορά, ἀφανισμός, δυστυχία.
Ἀπώλεστος, ὁ, ἡ· (πολεύω) ἀνήμερος, ἀχαλίνωτος, ἀδάμαστος· καὶ μὴ ἀνατραφείς.
Ἄπωμαστος, ον, (πωμάζω) καὶ
Ἄπωμος, ον (πῶμα) χωρὶς καπάκι, σκέπασμα.
Ἀπωμοσία, ἡ· ἡ ἀπώμοσις, εως, ἡ· (ἀπομνύω) ἡ δι' ὅρκου γενομένη ἄρνησις, ἐξωμοσία.
Ἀπωμοτικός, κὴ, κόν· ἀνήκων, ἐπιτηδειος ἢ κλίνων εἰς ἀπωμοσίαν, ἀρνούμενός τι μεθ' ὅρκου. Ἀπωμοτικῶς, ἐπίρ. μὲ ἀρνητικὸν δι' ὅρκου τρόπον.
Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ· (ἀπόμνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 388. καὶ 394. ὁποιος μεθ' ὅρκου ἀρνεῖται τι, καὶ Παθητ. ἀπώμοτον, τὸ· ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὤμοτα μὴ γενέσθαι, ἢ διὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμέ τις ὅρκον ὡς ἀδύνατον. Πλάτ. Νομ. Ζ'. «οὐκ οὐδὲν ἀπώμοτον,» διὰ τὸ ὁποῖον τινὰς δὲν δύναται ἀλλέως, ἀλλ' ἀφευκτος πρέπει νὰ κάμῃ ὅρκον καὶ νὰ δώσῃ ἐγγυητὴν, ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ἀπηγορευμένον, ψευκτὸν, ἑρμην. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρχιλόχ. λειῶ. 16. «χρημάτων ἄλφιτον οὐδὲν ἔστιν οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ ἄκυμαντόνω, ὅπου ἡ ἀπὸ ἔλλειψιν σημαίνει· καὶ Σοφ. Ἀντιγ. 388. 390. ῥητοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμοτον.
Ἀπών, όντος, μετοχ. τοῦ, ἄπειμι· ὁ μὴ ὢν παρὼν, ἀλλὰ μακρὰν ἀπό τινος.
Ἀπώρυξ, υγος, ὁ· (ἀπορύσσω) ἐσκαμμένον, ὑπόγειον αὔλακα, ὅπου περᾷ τὸ νερὸ καὶ ἔρχεται εἰς τὴν βρύσι, Τσακηγός· 2) Κλιματὶς, ἤτις καταβάλλεται ὑπὸ τὴν διὰ νὰ βλαστήσῃ νέον κλίμα, καταβολάδα. Ἔζεκ. 17. καὶ Γεωπονικ. Ε', 18. Παρόβλ. ἀπορρώξ.
Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἀποκτήσας ἔτι πωρὶ, ἐπάνω τοῦ ὁποίου δὲν ηὐξήθη ἀκόμη πῶρος (Callus). Διοσκορ. «Ἀπώρωτα ὀστέα.»
Ἀπωσιεύμενος, ὁ, ἡ· ὁποιος ὠθεῖ, σπρόχνει εἰς τὰ ὀπίσω τὰ κύματα. «Κώπη ἀποτικύματος.» Ἐπιγραμ. (ψ.)
Ἀπωσις, εως, ἡ· ἡ, ἀπωσμὸς, ὁ· (ἀπώθω, ἀποθέω) ὠθησις, σπρόξιμον, ὄθεξις εἰς τὰ ὀπίσω, ἀποδίωξις· ἐκδίωξις, ἔξωσις.
Ἀπωστικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος ἢ συνήθως ὠθῶν, σπρόχνων, διώκων εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ μακρὰν.
Ἀπωστός, ἡ, όν· ἀποδεδιωγμένος, ἀποβεβλημένος, σπρωχμένος Σοφοκλ. Αἴ. «Τέλος ἀπωστος γῆς ἀπορρίφθήσομαι.»
Ἀπώτερος, ρα, ρον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀπώτατος· μακρύτερος, μακρύτατος.
Ἀπωτέρω, μακρύτερα, καὶ ἀπωτάτω, Ἐπίῤῥ. πολλὰ μακράν.
Ἀποχραίνω, = ὠχραίνω, Κάμνω κίτρινον ἢ χλωμόν.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ρ.

Ἄρ, Ἐπκ. πρὸ συμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρα, Ὁμηρ.
Ἄρα, Ἐπκ. ῥά, μόρ. ἐγκλτ., πρὸ συμφ. ἄρ· Λοιπὸν, τὸ λοιπὸν. Εἰς ἄπειρα χωρία, ἐξαιρ. παρ' Ὁμ., φαίνεται ὅλως ἄλυσιν τινος σημασίας κείμενον, καὶ διὰ κυριολεξ τινος παρ' ἡμῖν ἀνεφράστου. Πολλάκις δὲ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον· π. χ. «ἀψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, καδ δ' ἄρα πήνην ἔθηκεν εὐπλείην,» Ὀδ. Γ, 466. Ἔστι δὲ, καὶ ἐξαιρ. τοῦ μέν καὶ δὲ προηγουμένου, ἐλαφρόν τι μεταβατικὸν μόριον, τὸ ὁποῖον γίνεται σταθερώτερον ἀναλόγως πρὸς τὰς προόδους τῆς διοθώσεως τῆς γλώσσης· ὥσπερ καὶ τὰ καταληπτῶς πως λαλεῖν ἀρχόμενα παιδία εἰώθασιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκμέρους λεξίδιά τινα π. χ. ναὶ, μὴ πως κ. τ. τ. Ἀλλ' ὅμως ὑπερβαίνει γενικῶς τὴν σημασίαν, τοῦ, φύσει, φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀκολούθως, ἐπομένως κ. τ. τ. ὅθεν καὶ πολλάκις ἔστι, εἴτε εἰσαγωγικὸν λόγου συμπεραινομένου καὶ διὰ τῶν προηγουμένων βεβαίως καὶ ἀκριβῶς σημαινομένου· ὡς ἐν Ἰλ. Β, 7 0. «Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦεν, σύμοι ἔννεπε, Μοῦσα . .» εἴτε ἀκριβέστερα ὁηλωτικὸν λόγου γενικῶς προσημαδέντος. = τοῦτ' ἔστι, δηλαδὴ, ὁηλονότι· ὡς Ἰλ. Δ, 397. «πάντας ἔπειν, ἵνα δ' οἷον ἴσι οἷόν δε νέεσθαι· Μαῖον ἄρα πρώτιστα, θεῶν τεράστατι πιθήτας.» καὶ Herm. ἐν Τμ. Ὁμ. Ἀρρδ. 51. Ὁ Ποιητὴς ἐπιφέρει αὐτὸ πολλάκις τῷ, οὔτε, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 566. Τῷ εἰ, ἐάν κ.τ.τ. ἐπιφερόμενον, ἐστὶν = ἴτως, τ-χόν, ὡς, εἰ μὴ ἄρα, Ἀείτως δέν, ἂν ὅμοι δέν. Λόγου ἀρκτικὸν οὐδέποτε γίνεται παρὰ Λογογρφ. τὸ ἄρα· (οὐ παροξυτονούμενον, ἀλλὰ προπερισπωμένον ἄρα), καὶ τότε πευστικὸν ἐμφαίνει λόγον, Herm. Vig. σλ. 823. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ δὲ χρῶνται τῷ ἄρα καὶ πευστικῶς, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, ἀντὶ τοῦ ἆρα, Herm. ἐν Ἀρτεμ. Νφ. 142. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄρα καὶ ἆρα, παρβλ. Schaef. mel. σλ. 89. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 200. C. Πρτγ. σλ. 319. A. Erf. ἐν Σφ. Ἀντ. 623. ἔκδ. min. Bremi καὶ Bornem ἐν Ξεν. Συμπ. 2, 13.
Ἆρα; Τὸ αὐτὸ μόριον ἄρα· κατ' ἐπεκτεταμένην σημασίαν ὅμως καὶ περισπώμενον τόνον· ἔστι δὲ πευστικὸν μόριον, ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν περιμενομένην ὁηλοῦν, = οὔτοι; μῶν; τὸ ἡμέτερον καὶ λοιπόν; κοτέ; καὶ ἔτζι; δέν εἶν' ἀλήθεια; δέν εἶναι ἔτζι; καὶ πῶς; καὶ τί; Ἐνίοτε ὅμως καὶ = οὐχί· μων μή; οὔκουν· τὸ ἡμτ. ὄχι, δέν· διότι κεῖται ἀντὶ τοῦ ἆρ' οὐ, ἐξαιρ. παρὰ Σφκ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Schaef. mel. σελ. 89. Τὰ πλεῖστα συντάσσεται τριχῶς. α') ἆρ' οὐ; Ἴτως δέν; μήπως δέν; συντάττ. ὁριστικῇ Ἐγκλ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Βρ. ἐν Θηρ. 2, 158. «Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;» Herm. Vig. σελ. 824. — β') ἆρα μή; Τέχα δέν; συντ. ὁρτ. ἐγκ. ἐπὶ ἀμφιβόλων, πολλάκις δὲ εἰρωνικῶν πεύσεων, ἀποφατικὴν εὐχομένων ἀπόκρισιν, ὥστε ἡ πεῦσις κυρίως ἐπιτείνεται διὰ τοῦ μὴ μόνου. Herm. ἐν Erf. Σφ. Ἀντ. 628. «Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυστήσιν πάρει;» Ὅπου δὲ κεῖται μετὰ ὑποταικτ. ἐγκλίσεως, τὸ ῥῆμα ἐξαρτᾶται οὐκ ἀπὸ τῆς πεύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, Heind ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ 64. C. «. . ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβών ὁ Σιμμίας. Ἆρα μὴ ἄλλοτι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλοτι ἢ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο ἔφην. — ἦ οὖν Ἆρ' οὖν; εἴτ' ἔστι κατ' ἀρχὰς ἐν πεύσει μόνον, ὅτε ἐν τῇ προτάσει ἔκειτο ἀρνητικόν τι· καὶ οἱ Ἀττ. ὅμως ἐχρῶντο αὐτῷ ὡς τὸ οὖκουν· ὅθεν δύναται ἐπιφέρεσθαι τὴν ἀπόκρισιν καταφατικῶς τε καὶ ἀποφατικῶς, Herm. Ant. a. a O. Heind ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ. 319 A. «Ἆρ', ἔφην ἐγώ, ἐπομαί σου τῷ λόγῳ; δοκεῖς μοι γὰρ λέγειν . . Αὐτό μέν οὖν τοῦτό ἐστιν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐπαγγέλλομαι.» καὶ Κρτλ. σλ. 338. B «Ἆρ' οὖν διϊστάμεθά τι ἀλλήλους, καὶ τὰ πράγματα διαφέρομεν ἢ ἔχει; πάνυγε.» καὶ 389. «ἆρ' οὖν πᾶς χαλκεὺς ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; . . . Ὁ τὴν τέχνην ἔχων.» — δ') ἆρά γε· ἀρκτικὸν πεύστεων, ὧν τὴν ἔννοιαν ὁ συνδυάμενος ἀναμφιβόλως βεβαίαν νομίζει, π. χ. ἐν Πλάτ. Πολτ. σλ. 328. A. «ἦ καὶ δύναιτ' ἄν, ἦδ' ὅς, πεῖραι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρά γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἔστε, ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; ἀφ' ἵππων ἦ δ' ἐγώ; καινόν γε τοῦτο· λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν . . ., ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος, καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι.» εὑρηται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ἀλλὰ καὶ διῃρημένως, ὡς τό, ἀρ' οἶσθά γε κ.τ.τ. παρβλ. Ἀνεκδ. Beck. σλ. 517. κτ. Hoogev. de part. σλ. 70 — 2) Ἐνίοτε δὲ ἡ σημασία τῆς πεύσεως μεταβαίνει εἰς τὴν τῆς βεβαιώσεως, τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ πεύσεως γίνεται βεβαιωτις (ὡς ἐν τῷ ἦ), π. χ. «οὐδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, γενήσεται Θήβαις τοῖς φιλοτίμοις δὲ σύ,» Εὐρπ. Φοιν. 575. Valck. Λογογραφικῶς τὸ ἄρα πεύσεων συνήθως γίνεται ἀρκτικὸν, ἀλλ' οἱ Ἀττ. ποιηταὶ (οἵτινες, κατὰ χρείαν τοῦ στίχου, καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε) παραβαίνουσι καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ταύτης τὸν κανόνα, π. χ. «Ἠσύτατ' ὦ ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας ἐμοῦ,» Ἀριστφ. Ἀχ. 238. «Εὐεργέτης ἄρ' ἐστὶ που ἐνταῦθα, ἢ Χάρης ὁ Φλυεύς;» Σφκ. 234. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 632. «ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ ἀλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυστήσιν πάρει;» καὶ «πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος;» Εὐρπ. Ὀρ. 190. καὶ 1527. «Ἐνδίκως ἦ Τυνδάρεως ἄρα παῖς διώλετο;» καὶ Herm. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. σλ. XVII, εἰς ἑπόμενοι καὶ οἱ Πεζογράφοι ὡσαύτως παρὰ κανόνα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε. (Κύλογω, νομίζω, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Κούμαν, τί ἐννοεῖ μὲ τὸν γενικὸν ὁριτμὸν, τὸν ὁποῖον ἑρμηνευτικῶς δίδει εἰς τὸ μόριον τοῦτο; λέγων «εἰς τοὺς ποιητὰς, οἵτινες τὸ συγκόπτουν εἰς Ἀρ' καὶ Ῥα, πολλάκις δὲν εὑρίσκεται τι διὰ ἐξήγησιν· εἶναι ὡς τὰ αἰώνια τὸ λοιπόν, ἐπειδή τις, κτ. τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν μικρῶν παιδίων.»)
Ἀρά, ἡ. Ἰων. ἀρή. Δέησις, ἱκεσία, παρακάλεσις, προσευχὴ, εὐχὴ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ο, 598. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 726. «Ἀρὰν ἐποιήσαντο οἱ παῖδα γενέσθαι.» — 2) συνήθως κατάρα, Ἰλ. Ρ, 538. «ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι,» σπανίως

εὐφημία, ἡ εὐτυχίας εὐχή· ὅθεν ἡ ἰδία κατά τινος εὐχομένη δυστυχία· ἡ ἐκ πληρωθεῖσα κατά τινος κατάρα· ὀηλονότι ψευδή, βλάβη, συμφορά κ. τ. τ., Heyne ἐν Ἰλ. Μ, 334. Ὀδ. Β, 59. Ἰλ. Π, 512. Παρὰ τοῖς Τρῳ. κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ Ἀρὰ διὰ προσωποποιήσεως ὡς μυθώδές τι Ὂν θεᾶς ἐκδικητικῆς καὶ ψεοροποιᾶς, τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ αἱ Εὐμενίδες ἰσχυούσης, Σφκλ. Ἠλ. 111. παρβλ. Blumner über das Schicksal bei den Trag. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγ. τῇ, Ἄρης ὥσπερ καὶ τῇ, ἀράομαι· (ὁ χρόνος τῶν συλλαβῶν ἐξαρτᾶται οὐκ ἀπὸ τῆς σημασίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῷ στίχῳ, καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕπκ. ἐν ἄρτει μὲν ἐστὶ μακρά, ἐν καλύπτει δὲ βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβή, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ βραχεῖα.)

*Ἀραβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Χωρὶς ῥάβδου.

*Ἀράβδωτος, ὁ, ἡ· = ἀῤῥάβδωτος.

Ἀραβέω, Μλ. ἤσω (ἄραβος). Ἠχῶ, βροντῶ, κάμνω ἦχον, κτύπον, κρότον, βρόντον. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ῥόπου, ἤτοι τοῦ βρόντου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ ἅρματα πολεμιστοῦ τινος, ὅταν πέφτῃ σκοτωμένος· τὸ πλεῖστον μόνον ἐν Ἰλ.

Ἀραβίζω, Μ. ἴσω. Τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ· ὁμιλῶ, ἢ πολιτεύομαι ὡς οἱ Ἄραβες, ἢ Ἀράπιδες.

*Ἀραβικός, ἡ, όν· καὶ

*Ἀράβιος, ίκ, ιον. Ἀραπίτης.

Ἀραβιστί, ἐπίῤῥ. Ἀραβικά, Ἀράπικα, εἰς Ἀραβικὴν γλῶτταν.

Ἄραβος, ὁ (ἀράττω). Κτύπος, ἦχος, κρότος, βρόντος, Ἰλ. Κ. 375. «Ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων», κτυποῦσαν τὰ ὀδόντια του εἰς τὸ στόμα ἀπὸ φόβον. — 2) κύρ. ὄνμ., Ἡσ. Λφ. 9. (ω υ υ)

Ἄραγδην, Ἐπίῤῥ. (ἀράττω). Μὲ κτύπον, ἦχον, βρόντον. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἄραγμα, ατος, τὸ (ἀράσσω). Κτύπημα μὲ ἦχον, κρότον, βρόντον· κρότος, βρόντος. Εὐριπ. Κύκλ. 203. «τυμπάνων ἄραγμα.»

Ἀραγμός, ὁ (ἀράσσω). Ἦχος, κτύπος, βρόντος δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων, ὅταν κτυποῦνται ἓν μὲ τ' ἄλλο, ὡς «Ἀραγμὸς πτερύων», ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνουν μὲ τὰ πλατάγια πολλὰ πουλιά, ὅταν πετοῦν, Σοφκ. Ἄραγμ. πετρῶν, ὁ κτύπος, ὅταν πολεμῶμεν μὲ πέτρες, Εὐρπ. Φοιν. 1143. ἀραγμ. στέρνων, ἦχος ἀπὸ τὸ κτύπημα εἰς τὸ στῆθος, διὰ λύπην, Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 1609. παράγμός δεσμώνων, ὁ βρόντος τῶν ἁλύσεων, παρ' Αἰσχυλ. Θῆβ. 251.

Ἀραδέω· ἰδὲ Ἄραδος.

Ἀραδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω), = ἀκατηλεύτος.

Ἄραδος, ὁ. Ἀνηντυχία, συμφορὰν ἀνακάτωμα εἰς τὸ στομάχι, γουργούρισμα εἰς τὰ ἔντερα: Καρδιοχτύπι, Ἱππ. (ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς πρωτότ. λέξ. τὸ ἄλλως ἀχρηστον ἀραδέω, κινέω, συγγεν. τῷ ἀραβέω.)

Ἀράζω, ἡ ἀῤῥάζω, καὶ ἀρκρίζω (ῥάζω). Γρυλλίζω, ἐπὶ σκύλων, Πολυδ. Ε, 88. καὶ Φίλ.

Ἀραιά, ἡ, ὑπακουομ. γαστήρ. Τὸ ὑπογάστριον. Ζήτ. Ἀραιός.

*Ἀραιάθρεα, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλιάδ.

*Ἀραιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, τὸ (θρίξ), Ἀρεμάλλης.

Ἀραιόπορος, ὁ, ἡ. Πᾶν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀραιοὺς πόρους.

Ἀραιός, αιά, όν. Παρὰ Σφκλ. καὶ δικαταλήκτως· Ἀττ. δασέως, ἀραιός. Ἀρύς, ἀδύνατος, λεπτός, τρυφερός· στενός, λιγνός, ἐπὶ τῶν λεπτῶν σκελῶν τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ, 411. «...ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί» ἐπὶ τῶν τρυφερῶν χειρῶν τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ε, 425. «... χεῖρα ἀραιήσω» ἐπὶ τῆς στενῆς γλώττης τῶν λύκων, Ἰλ. Π, 161. «λάφυρα γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν ὑδωρ» ἐπὶ στενῆς εἰς τινα λιμένα εἰσόδου, Ὀδυσ. Κ. 90. «...ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι» ἐπὶ εὐρυχώρων καὶ ἐπὶ εὐκόλως συντριβέντων πλοίων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 754. «...τετράδι...νῆας πήξασθαι ἀραιάς» ὅθεν ἐπὶ σωμάτων, Ἀδύνατον, ἀβέβαιον, μαλακόν, σαθρόν, πρωτοφυῶν, ψαθυρόν, ἁπαλόν, λεπτόν, χαλαρόν, σφογγυρωτόν, μὲ πολλὲς καὶ μεγάλες τρύπες, σχιτμάδες, μὲ διαστήματα ἀνάμεσα, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. «Ἀραιὸν πνεῦμα.» «Ἀραιὸς σφυγμός», ἀντὶ τοῦ, μὴ πυκνός, μὴ ταχύς· Νίκανδρος ἐν Θηρ. 240. «Φλύκταιναι ἀραιαί» καὶ 336. «Ἀρκὴ οὐρὴ» 557. «Ἐγκεφάλου μήνιγγας ἀραιάς» 575. «Δάφνης ἀραιοτέρης», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λεπτόφυλλος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 763. «Ἀρκεῖαι ἶνας.» Πολυδ. Δ', 73. «Αὐλὸς ἀραιός», ἤγουν, χαῦνος. Ι, 166. «Στέλεχος ἀραιός», ὁ λεπτός, ὅστις δὲν γεμίζει καλὰ τὴν τρύπαν, ἤτοι δὲν ἐμβαίνει σφιχτὰ εἰς τὴν τρύπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ'. 6. «Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι», αἱ μὴ πυκναί. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ'. 4. «Ἀὴρ μὲν παχυτέρα, νεφέλη δὲ ἀραιοτέρα», Διοτκ. Ε', 102. «Ὄξινον ἀραιόν», πανίσχυρον ἀρύ, μὴ κρουστόν. Ἐπὶ χρόνου, ἐκ διαλειμμάτων, κατὰ μακρὰς διακοπάς· τὸ κοιν. ἀραιὰ καὶ πυκνὰ, πότε καὶ πότε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ πολλῆς· ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρόν, μετὰ τόσα χρόνια. Ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀραιὰ (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γαστὴρ) τὸ ὑπογάστριον μετὰ τῶν ἐγκάτων, ἤτοι τὸ προκοίλιον μὲ τὰ ἔντερα. Τῷ Ἐπίῤῥ. ἀραιῶς χρῆται Δίων ὁ Χρυσ. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, σπανίως, ἐνίοτε.

Ἀραῖος, αία, αῖον, παρὰ δὲ Σφκλ. καὶ διγενῶς (ἀρά). Παρακαλεσμένος, ἐπικαλεσμένος, εὐχημένος· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρακαλεῖτε, ἐπικαλεῖται, εἰς τὸν ὁποῖον προσεύχεσαί τις. «Ζεὺς ἀραῖος,» = Ἱκέσιος, Σοφοκλ. Φιλ. 1182. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου εὔχεσαί τις κακόν, κατηραμένος, παρὰ τοῖς Τρῳ. — 2) ἐνεργ. ὅστις καταρᾶται, Εὐριπ. Ἱππόλ. 1425. καὶ σοὶς ἀραῖα γ' οὖσα τυγχάνω δάμοις» καὶ ἐν Μηδ. 608. Ἐπίῤῥ. ἀραίως. (υ υ υ)

Ἀραιόσαρκος, ὁ, ἡ, Ὅστις ἔχει ἀραιὰν καὶ σπογγοειδῆ σάρκα, τὸ κοινοτ. μπρούχαβα κρέατα. Ἱπποκρ.

Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ (στήμων) = Μανόστημος.

Ἀραιόστυλος, ὁ, ἡ (ἀραιὸς, στῦλος). Ὅστις ἔχει ἀραιοὺς, μὴ πυκνοὺς στύλους.

Ἀραιοτύγκριτος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, πυκνοτύγκριτος· λέγεται δ' σχηματισμὸς σώματος, τοῦ ὁποίου οἱ πόροι εἶναι πολλὰ ἀραιοὶ πρὸς διαπνοήν· ὅθεν εὐδιάπνευστος.

Ἀραιότης, ητος, ἡ (ἀραιὸς). Ἀρυσύνη, λεπτότης, ἀδυναμία, χαυνότης, στενοσύνη· ἀντίστ. τῷ, Πυκνότης.

Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει φύλλα ἀραιὰ, μὴ πυκνά.

Ἀραιόω, ῶ, Μ. ώτω (ἀραιὸς). Ἀρυόνω, κάμνω τίποτε ἀρύ, ἁπαλόν, στενόν, λεπτόν, χαῦνον, μανόν.

*Ἀραίρηκα, ἀραιρηκώς, ἀραιρηκέναι, ἀραίρητο, Ἰων. κατὰ ἀπλαστ. ἀντὶ ῥῆκα, ῥηκεώς, ῥηκέναι, ῥῆκτο· παρὰ τὸ αἱρέω, Ἡρέτ.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ (ἀραιόω). Ἀρυσμὸν, ἄδειος τόπος ἀνάμεσα, χαραγματιά, Λογγῖν. Γ', 12.

Ἀραίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γίνεταί τις ἢ τι ἀρύ, ἀδύνατος, λεπτός, χαῦνος ἢ μπρούχαυος, στενός· ἢ τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἀρύ, ἀδύνατον, λεπτόν, μπρούχαυον· ἀντίστ. τῷ, πύκνωσις.

Ἀραιωτικός, κή, κόν. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀρύ, ἀδύνατον, κτλ.

Ἄρακα, ἀντὶ, ἄρακον, Κλήμ. Στρωμ. Α'. 7.

Ἀρακίς, ίδος, ἡ. Αἰολικ. λέξ. = φιάλη. Ἀθήν. ΙΒ'. 14. 2) ἀρακίδες, δων, αἱ = ἄρακοι.

Ἄρακος, ὁ· παρὰ τοῖς μεταγν. ἄραχος· εἶδος ἀγρίου ὀπτρίου, βλαστάνον ὡς ζιζάνιον μεταξὺ τῆς φακῆς, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 8. Τινὲς δὲ θέλουσι, ὅτι εἶναι ὁ λάθυρος, λαθύρι, τὸ ὁποῖον φυτρόνει ἄσπαρτον, ἀγριολάθυρον.

*Ἀραξίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἀραξίχειρος, ὁ, ἡ (ἀράττω, χείρ). Χειροχτυπημένος, τὸν ὁποῖον χτυποῦν μὲ τὸ χέρι, ὡς τό, «Τύμπανα ἀραξίχειρα» Φιλ. Θεσπ. ἐπ. 6. τὰ ὁποῖα χτυποῦν μὲ τὰς χεῖρας, καὶ ὄχι μὲ τὸ ξύλον, καθὼς π. χ. τὸ ὀνόματι καὶ πράγματι Τουρκ. Τέφι, Νταιρές κ. τ. τ. Τοὺς τύπους, ἀραξόχειρ καὶ ἀραξόχειρος ἀποδοκιμάζει ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 770.

Ἀράομαι, Μ. ώμαι, (α) Ἰων. ήομαι, μέτ. ἀποβ. (ἀρά) τιν Ἰ. Παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, προσεύχομαι, ἐπὶ θεῶν, Ὅμ. «ἀπὸ δὲ μόνον κατάρα, «Ἐρινῦς ἀρήσεται», Ὀδυσ. Β, 135. 2) εὔχομαι νὰ γένῃ τίποτε, μετ' ἀπρμφ. Ὅμ. ἐπικαλοῦμενος ἢ προσευχόμενος ὑπόσχομαι, Ἰλ. Ψ, 144. Μετὰ τοῦ ὅως καὶ εὐκτικ. ῥήματος ἀρώμενος ἔως ἴκοιο», Ὀδυσ. Τ, 307. Ἰδὲ ὅμως Mehlhorn ἐν Ἀντιφ. 30, 13. σ. 121. κτ. — 3) καταρῶμαι, ἢ καταρρεῦμαι, Τρῳκ. — 4) ἐνεργ. ἀπρμφ. ἀρήμεναι, ἀντὶ ἀρᾶν, εὑρῆται μόνον Ὀδυσ. Χ, 322. ἐπαράσθαι, καταράσθαι, κατευχέσθαι· κατὰ Βτμν. Γραμμ. 2, σλ. 81. ἔστιν ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ ἀρχαιοτάτου ἀποθ. ἄρομαι. Ἡ δὲ παραγωγὴ τῆς μτχ. ἀρημένος, ἀμφίβλ. ἰδὲ αὐτήν. (Ἡ πρώτη συλλβ. παρ' Ὁμ. μὲν ἀεὶ μακρά, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βραχεῖα.)

Ἄραρα, Δωρκ. ἀντὶ ἄρηρα, Πορμ. β'. τοῦ ἄρω, ἀφ' οὗ ἄραρε, ἄρηρε, Στέκεται στερεά, ἀπεφασίσθηκε στερεά· τοὐναντίον ὁ ἀορ. β'. ἄραρε, ἤρμοσε, ἀεὶ μεταβτ. ἀντὶ ἡσυχάζω, καταπραΰνω τινα.

Ἀραρίζω, παρ' Ἀμμωνίῳ, ἐπὶ σκύλων, = ἀράζω.

Ἀραρίσκω, Ἐνστ. κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἄρω. Ἑνώνω, συνδέω, τυγχολλῶ, πυκνόω, συναρμόζω, προσαρμόζω τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· ἀπ' αὐτοῦ δὲ εὑρῆται παρ' Ὁμ. μόνον ὁ Ἰων. παρατατ. ἀράρισκε, Ὀδυσ. Ξ, 23.

*Ἄραρον, Ἰων. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἤραρον, ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἤγουν, συνάπτω, συναρμόζω, Ἰλ. ἡ δὲ μετχ. ἀραρών ἐν Ὀδυσ.

*Ἀραρών, ῶτος, ὁς. Παρκ. μετχ. τοῦ ἄρω. Ἐπίῤῥ. ἀραρότως, Αἰσχυλ. Πλάτ.

Ἀράσιμος, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Εὐκταῖος, ἀπευκταῖος, εὐχῆς, ἢ κατάρας ἄξιος. 2) ἐνεργ., ὅστις εὔχεται, ἢ καταρᾶται. (υ – υ υ Ἀττ.)

Ἀράσσω, Μ. ξω. Ἀττ. ἀράττω (ῥάττω). Ῥοῦμαι, χτυπῶ, ἀμπώχνω, πετάχνω ἢ ῥίχνω πέρα· συντρίβω, τζακίζω, κατατσακίζω, κατακομματιάζω, Ὅμ., ὅστις μέντοι μόνον συνθέτως χρῆται τῇ λέξει. Ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήτεως σωμάτων πρὸς ἄλληλα, μετὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἐξ αὐτῶν γινομένου κρότου, θορύβου, ἤχου, ῥόπου ἤτοι βρόντου· «ἀράσσω λύραν, κιθάραν», κτυπῶ, ἢ παίζω τὴν Λύρ. τὴν Κιθ.· ὅθεν καὶ «μέλος ἀράσσω», παίζοντας τὴν λύραν τραγῳδῶ ἐν ταυτῷ· «ἀράσ. θύρας, πύλας», κτυπῶ ἤτοι τσικαλίζω τὴν Θύρ., τὴν Πύλην ἢ τὸ συνῆθ. ἰταλ. πόρταν διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν· «λίθοις ἀράσσων», πετροβολᾶς, Δνσ. Ἀλκ. Ἀρχλγ. 1. 79. «ἀράσ. πρὸς τὸ ἔδαφος», ῥίχνω, κτυπῶ κάτω· «τὴν γῆν τίποτε· «ἀράσσειν ὀνείδεσι, κακοῖς», ὑβρίζω, φοβερίζω τινά, ἢ φωνάζω, λέγω ὕβρισμάτα, φοβερίσματα, ῥίχνωντας ἅμα καὶ τίποτε ὁλόγυρά μου, ἢ κατ' αὐτόν, Σφκλ. Αἰ. 724. Φιλ. 374. — Παθητ. χτυπούμενος ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τίποτε· ἢ συγκρουόμενος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε, κάμνω κρότον, βρόντον.

*Ἀρατήριον, τὸ. ἀντὶ ἀρητήριον.

Ἀρατικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ προσεύχηται, νὰ καταρᾶται· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς προσευχήν, ἢ κατάραν, Δγν. Ἀρτ. 7. 66. παρὰ τὸ

*Ἀρατός, ἡ, όν, Ἰων. ἀρητός (ἀράομαι). Παρακαλεσμένος, ἐξητημένος, ἐπικαλεσμένος. — 2) κατηραμένος· ἄθλιος· κακορίζικος, χωρὶς

ἰατρικόν· καθ' ἣν σημασίαν δηλοῦται φυσικώτερον ὁ ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολυθρήλητος ἀρητὲ γόος Ἰλιάδ. Ρ, 37. »χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, ἄρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πότνιε θῆκας«· ἐὰν μὴ ἀρρόδιζ ἑαυτὴν μᾶλλον ἢ τρυπὴ τοῦ ἀρητὸν εἰς ἄρρητον. — 3) προπαροξυντόνως· Ἄρατος, ὁ· κύρ. ὄνομ. ὡσαύτως καὶ Ἀρήτη, ἡ· Ὁμ. (—∪∪, Ἐπικ. ∪—∪, Ἀττ.)

Ἀραχίδνα, ὁ, ἡ· = ἄρακος. Ἀποσ. Lathyrus amphicarpus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. ά. καὶ ιά.

Ἀραχναῖος, ναία, ναῖον, καὶ Ἀράχνειος, εία, ειον· ἀραχνίτιος, παιγγίτιος, παιγγένιος· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι τῆς ἀράχνης, ἢ τοῦ παιγγ- ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. »Ἀράχνειος μίτος« καὶ »Ἀραχναῖα νήματα· παρὰ τὸ

Ἀράχνη, της, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινότ. δὲ παίγγας, καὶ ἀνφιστόκος. 2) τὸ ὕφασμα αὐτῆς ἀράχνια, αὐθαντοπάνια· παιγγοφωλές. — 3) εἴδος τι ἡμῖν ἀγνώστου θαλασσίου ἰχθύος.

*Ἀραχνείειος, εσσα, εν = ἀράχνειος.

Ἀράχνης, ου, ὁ· ἀρτιεκόν του, Ἀράχνη, Ἡσῦ. Κρ. 722. »Τῇ γάρ τοι νεὶ νήματ' ἀερτιπέτηεσ ἀράχνης.«

Ἀραχνία, ἡ· ἀράχνια, τὸ ὕφασμα τῆς Ἀράχνης· παιγγοφωλιά.

Ἀραχνικός, κή, κόν· = Ἀράχνειος.

Ἀράχνιον, τό· = ἀράχνια, καὶ εὐχρηστότερον, Ὀδυσ. Θ, 280. Π, 35. — 2) ὑποκορτ. τοῦ ἀράχνη· παιγγίτισσα, παιγγόπουλον· παρὰ τοῖς μετγγστ.

Ἀραχνιόομαι· παθητ. ἀράχνια ἄγω καὶ ἀραχνιάζω· εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀράχνες, ἢ ἀπὸ ἀραχνοειδῆ· παρ' Ἱππικ. »Ἀπλόϊομαι παντοῦ σὰν τῆς ἀράχνης τὰ παιγιά. »Ἠραχνίωκα τοῦ σπληνὸς φλεγμονῆς. Ἐμπλώνεται μὲ μακρὲς φλέβες ὡσὰν ἀράχνια ἁπλωμένα εἰς τὴν σπλῆνα.

Ἀραχνιώδης, εως, και, Ἀραχνοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀράχνη· ὅμοιος μὲ ἀραχνοπάνι· σὰν παίγγας, σὰν ἀράχνια, καὶ ἀγγοφωλιά. »Ἀραχνοειδὴς χιτὼν« ὅστις καὶ, Ἀμφιβληστροειδής, λέγεται· μέλος τι τῆς ἐσωτερικῆς κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ, μεμβράνα ἐκ λεπτοτάτων ἰνῶν συνυφαμένη. Πολυδ. Β'.

Ἀραχνός, οῦ, ὁ· = Ἀράχνης. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 900.

Ἀραχνοϋφής, ές, ὁ, ἡ· (ὑφαίνω) ὑπ' ἀράχνης ὑφασμένος. ἡ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, Φίλ. ἐπίγρ. »Ἀμπεχόνας ἀραχνοΰφεις.« (ῡ)

*Ἀραχνώδης, ὁ, ἡ = ἀραχνοειδής.

Ἄραχος· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἄρακος.

Ἄραψ, αβος, ὁ· = Ἀράπης.

Ἀράω· ἀντὶ τοῦ, ἀρόομαι· μένον ἐν Ὀδυσ. Χ, 322.

*Ἀράω· Μλ—ήτω· Βλάπτω, φθείρω, χαλῶ τίποτε· παρὰ τοῖς Ἑπικ. μόνον ἡ μτχ. ἀρημένος ἐν χρήσει· Ἰλ. Σ, 435. ». . γῆραι ἀρημένον· καταπονημένος, κατακυριευμένος, ταλαιπωρημένος, ταλαιπωρημένος, Ὀδυσ. Ζ. 2. Ι. 403. Σ. 54. Ψ. 283. » . . , καμάτῳ, ὕπνῳ ἀρημένος.«

Ἀρβηλες, ὁ· Κατὰ τοὺς ὑποδηματορράφους Νίκανδρ. Θηρ. 423.

Ἀρβύλη, ἡ, καὶ, Ἀρβυλίς, ίδος· ἡ· Ἀνάλεκτ. Δ'. 320. καὶ Θεόφρ. εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ Γεωργοί, οἱ Κυνηγοί, καὶ οἱ Ὁδοιπόροι, ἄλλως δὲ καὶ Πηλοπατίδες ἐλέγοντο, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον ὅλον τὸν πόδα μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1189. λέγεται τὸ ἐμπροσθεν τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ πατεῖ ὁ Διφρηλάτης (ἁμαξᾶς)· ἀμφβ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸν τύπον, Ἁρμύλη, ἡ· καὶ κατὰ τοῦτο ἁρμόζει ἡ παραγωγὴ »Παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσί· ὁ Σχολ. Θεοκρ. Ζ. 25. ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι ἐν Σοφοκλ. »χλαῖνα καβάρβυλος· καὶ, »Κατάρβυλος· ἡ ψαίνουσα μέχρι τῶν ὑποδημάτων· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ τὸ, Ἀραβύλας· ἀντὶ, Ἀρβύλας· εἶδος βαρβαρικοῦ ὑποδήματος.

Ἀρβυλόπτερος, ος, ὁν· (πτερόν) Ὅστις ἔχει πτερὰ εἰς τὰς ἀρβύλας· ἢ ἀντὶ ὑποδημάτων πτερά. Πτερόπους· οὕτως ἐλέγετο ὁ Περσεύς, Λουκόφρ. 839.

Ἀργαίνω· (ἀργὸς) Εἶμαι λευκός, ἄσπρος. Ὀππιαν Κυνηγ. Γ. 209. — 2. Ἐνεργ. λευκαίνω, ἀσπρίζω, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀργαλέος, έα, έον· Βαρύς, φορτικός, δύσκολος, ἐνοχλητικός, δυσχερής, χαλεπός, δεινός. Πῶν ὅ,τι προξενεῖ κόπον, βάρος, ἐνόχλησιν, λύπην, κόπον, κίνδυνον· παρ' Ὁμ. πολλάκις. Συντάττ. δοτ. τὰ πλείστα· ἔτι δὲ καὶ ἀπρμφ. »ἀργαλέον μοι πάσι, μάχεσθαι! σπανιώτερον δὲ, »ἀργαλέος Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι δύσκολα ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ νικήσῃ ὄνον. Ὀδυσ. Δ, 397. παραβλ. Ἰλιάδ. Α, 589. καὶ κατὰ Nitzsch. Ὀδυσ. Β, 244. Συνήθως ἐπὶ παντὸς ὀχληροῦ, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἢ μόλις δύναται νὰ ὑπαφερῃ τις· κατὰ τοῦ ὁποίου ἀνθίστανται ἢ αἰσθητὸς τοῦ πράττοντος ἢ τοῦ λαλοῦντος· σπανιώτερον τὸ ἁπλῶς δυσχερές, ἢ δύσκολον, τοῦ ὁποίου ἡ κατόρθωσις ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ δύναμιν ὁμοῦ μὲ εὐτυχίαν. Ἐπίρρ. ἀργαλέως (παρὰ τὸ ἄλγος· ἀντὶ ἀλγαλέος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἴδε Ἀττικά).

Ἀργᾶς, ὁ· ἐπίθ., ἀργᾶν, ᾶντος· τὸ Δωρικῶς συνηρ. τοῦ Ἀργάεις, Ἀργάεν, Ἀργᾶι, Ἀργᾶν. = Ἀργήεις. 2) ἀργας, ὁ = ἀργὴς Ἰων. Εἶδος ὄφεως παρὰ Δημοσθ. Ἱππουρ. ἐκ τοῦ ὁποίου τινὲς παράγουσι καὶ γράφουσι τὸ, Ἀργηφόντης· ὁ Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 4. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἀναισθητικὸν ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνους, ἀντὶ τοῦ, Μοχθηρός, Ἀηριώδης, τυραννικὸς τὸν τρόπον.

*Ἀργαθόης, ου, ὁ· Πατρωνμ. Υἱὸς τοῦ Ἀργέου. Ἰλιάδ. Π, 417.

Ἀργείης, άντι, Ἀργήεις, παρὰ Σουιδ. ἀμφ.

*Ἀργείλοφος, ὁ, ἡ· (ἀργὸς, λόφος) Μὲ ἄσπρους λόφους, ἢ χωματοβουνιὰ. Πινδ. Λῦρ. 214.

Ἀργεῖος, εία, εῖον· (Ἄργος) Ἀργεϊκός, Ἀργειότης· ὅστις εἶναι ἀπὸ Ἄργος. Ὁμ. Ἀργεῖοι παρ' Ὁμ. ὡς καὶ Ἀχαιοί, σύμπαντες οἱ Ἕλληνες.

Ἀργειφόντης, ἀντὶ, Ἀργειφοντιάς, ὁ φονεὺς τοῦ παντόπτου Ἄργου· ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ· τὸ ὁποῖον παράγτ. τινὲς οὐ παρὰ τό, Ἄργος ὁ πολυόμματος ποιμήν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀργὸς. Ὀμηοκτόνος· ἴδε Ἀργὸς. 2. καὶ οὕτως ἔστι τοῦ Ἀπόλλ. καὶ οὐ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπίθ. Ἐτυμολ. γέγ.

Ἀργέλλιον· Ζήτ. ἐν τῷ, Μαργέλλια.

Ἀργέλοφοι, ων, οι· οἱ πόδες τῆς μηλωτῆς· τὰ ποδάρια τοῦ γδαρμένου προβατίνου δέρματος· τῆς προβιᾶς· γενικῶς δὲ Ἀχρηστα, ἀνωφελῆ πράγματα. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 632. ὅπου Ἡσύχ. Ἀργίλοφοι, ἔχει.

Ἄργεμα, ατος, τὸ, ἡ, Ἄργεμον, τὸ· καὶ, Ἀργεμός, ὁ· βλάβη, πάθος συμβαῖνον περὶ τὴν ἰρίδα τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ κοινῶς Λεύκωμα, ἀσπράδι ἐκ τοῦ χρώματός του λεγόμενον.

Ἀργεννός, ἡ, νόν Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ ἀργός· ἄσπρος· παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει κυρίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν προβάτων· ἀλλὰ καὶ ἀργ. ὀδόντας, Ἰλιάδ. Γ. 141. ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀργεστὴρ, ῆρος, καὶ, Ἀργεστής· ὁ· λευκός, ἄσπρος.

Ἀργέστης, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ μετημβρινοῦ ἀνέμου Νότου, Ἰλιάδ. Δ, 306. Φ, 334. Παρ' Ἡσιόδ. δὲ, Θεογ. 379, 380., ὁ Ζέφυρος. Ὅθεν ἔχει ἰδιαίτερός τις ἄνεμος, ἀλλὰ ἰδιότης πλείστων, ἢ ὅλων τῶν ἀνέμων· ἴσως σφοδρός, δυνατός· ἴδε ἀργός· ἢ ὡς ὁ παρ' Horat. carm. 1, 7, 15. albus notus, ἐπειδὴ πυέων προξενεῖ λευκὰν ἀφρὸν τῶν ὑδάτων. — 2) Εἰς τὸν ὑπ' Ἀριστοτ. καὶ τῶν μεταγενεστ. ἐπεξεργασθέντα κατάλογον τῶν ἀνέμων, Ἀργέστης ἐλέγετο ὁ δυτικοβόρειος· ἐν Ἀθήναις σκίρων. Gonelli ἐν Wolfs Anal. 4. σλ. 474. 479.

Ἀργέτι, ὀημῷ, ὀστε. ἀργέτα ὀημόν, αἰτ. Ἰλ. Λ, 817. Φ, 127. ἀντὶ ἀργῆτι, ἀργῆτα· παρὰ τὸ ἀργῆς, λευκός· ἢ ὀνομ. ἀργέτις, ἡ = ἀργήεσσα· παρὰ Νον. κατὰ πρῶτον.

*Ἀργεύω = τῷ ἑπομ. πάσχ. ἀμφβ.

Ἀργέω, (ἀργὸς, ἄεργος) εἶμαι ἄργος, ἀμελής, δὲν ἐργάζομαι. Ἐπὶ ἀγρῶν· ἀέργητος, ἀδούλευτος· κατὰ καλὴν σημασ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἔχω σχολήν. — 2) μεταβτ. ἐργάζομαι, δουλεύω, κάμνω τίποτε ἀργά, μὲ ἀμέλειαν. Παθητ· εἶμαι ἀμελημένος, μὲ ἀμελοῦν· εἶμαι ἀνωφελής, δὲν χρησιμεύω εἰς τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ'. 3. »Οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πραττομένων· καὶ ἐν Ἱερ. Θ. ρ. »Οὐ δ' αὖτη ἀεὶ τὴν σκέψιν ἀργοίτου· μή τε αὕτη ἡ σκέψις δεῖ δέλει μείνῃ χωρὶς ὠφελεῖς· θέλει ἔχῃ καὶ αὐτὴ τὸ ὠφελές της.

Ἀργήεις, εσσα, εν· ἄσπρος, λαμπρός.

Ἀργής, ῆτος, ὁ, ἡ· ἄσπρος, λαμπρός, φωτεινός. Ὁμ. τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ κεραυνοῦ· καθ' Ἀριστοτλ. δὲ, ἐπὶ τῆς ταχείας καὶ σφοδρᾶς ἐντυπώσεως τοῦ κεραυνοῦ· ἀφ' οὗ οἱ ποιητ. ὡσαύτως τύποι τῆς ὀστε. καὶ τῆς αἰτιατ. ἀργέτι, ἀργέτα, Ἰλιάδ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λίπους, τοῦ πάχους ἢ τοῦ ἀγγείου παρβλ. καὶ ἀργινόεις.

Ἄργης· ου, ὁ· ὄνομ. ἑνὸς τῶν τριῶν Κυκλώπων· κατὰ Ἡσιόδ. Θεογ. 140.

Ἀργῆς, ὁ· εἶδος ὄφεως· Δωρκ. ἀργας· ἔτι δὲ καὶ εἰρωνικὸν ἐπίθ. τοῦ Δημοσθ. ἴδε ἀργᾶς.

Ἀργηστὴς· οῦ, ὁ = ἀργὴς. Αἰσχυλ. ἑπτ. ἐπὶ Θβ. 60.

Ἀργία, ἡ = ἀεργία· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἐργάζηται, νὰ μὴ δουλεύῃ τις, νὰ εἶναι ἄνεργος, ἀμελὴς· κατὰ καλὴν σημασ. δὲ· ἀνάπαυσις ἀπὸ κόπους, σχόλη. Ἑορτή.

Ἀργίας, ὁ· = λευκός· ἄσπρος. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 115. πιθανῶς ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀργᾶς. Βτμν. Γραμμτ. 1. σλ. 172.

Ἀργιβόειος, ὁ, ἡ· (βοῦς) Ὅστις ἔχει ἄσπρα βόδια· ἢ ἀγελάδες· Ἐπίθ. τῆς Εὐβοίας.

Ἀργικέραυνος, ὁ, ὁ· (κεραυνός) Ὅστις ἔχει ἄσπρους, λαμπροὺς κεραυνούς. Ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἰλιάδ.

*Ἀργικέρως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ἀσπρακέρατος· ὅστις ἔχει ἄσπρα κέρατα. Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 12. 36. Welcker. Syll. epigr. 205. 4.

Ἀργινόεις, εσσα, εν, καὶ Ἐπίθ. Ἀργινόεσσα· ἀργός, ἀμελής, ἄεργος, ἀκίνητος. Εὐριπ. Φιλοκτ. 1.

Ἀργίλλα, ἡ· κατὰ τὸν Εὔφορον παρὰ Στραβ. Ε'. σελ. 191. ἐκαλεῖτο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι ἡ κατωτέρω Ἰταλία ὑπόγειά τις.

Ἀργίλλος, ἡ, Ἄργιλλος, ἡ· ἡ λευκὴ γῆ, τὸ Ἀσπρόχωμα, δι' οὗ κατασκευάζουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα· ἀφ' οὗ

Ἀργιλλώδης, ἡ Ἀργιλλόδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀργίλλου· ὅμοιος τῇ ἀργίλλῳ· λευκόχοος.

*Ἀργίλοφος, ον· ἰδὲ ἀργίλοφοι

Ἀργιμήτας ταῦρος· ταυτὸν τῷ, Ταχυμήτης, ἡ, Λευκός· εἴρηται περὶ τοῦ ταύρου τοῦ διασωθέντος τὴν Εὐρώπην.

Ἀργινόεις, όεσσα, όεν· = Ἀργὸς. Ἰλ. Β. 647. καὶ, 656. ἄσπρος, λαμπρός· ἐπίθ. τῶν πέλεων Καφαύρου καὶ Λυκάστου, αἱ ὁποῖαι ἔκτιζον ἐπὶ βουνῶν ψιλῶν καὶ ἀργιλλωδῶν, ἐν

τῆς λευκότητος· ἡ λάμψις μακρόθεν ἐφαίνετο· ὡσαύτως καὶ ἀργὴς Βολωνός. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 670.

Ἀργιόδους, ὀδοντος· (ὀδούς) Ὅστις ἔχει ἀσπρα ὀδόντια, Ἀσπροδόντης· παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τῶν κάπρων καὶ τῶν σκύλων.

*Ἀργιπόδης, ου· ὁ = τῷ ἑπομ. ἐπίθ. τοῦ κριοῦ, κριαριοῦ· Φωλίας. Ἐπιγρ. 5. 8.

Ἀργίπους, οδος, ὁ, ἡ· ουν, τό· (ποῦς) Ὅστις ἔχει ταχὺς πόδας· τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίζωρα. Ὅμ. Ἐπίθ. τῶν σκυλων, Ἰλ. Ω. 211. τῶν Ἵππων· κατ' ἀνγν. ἐν Τμ. Ὁμ. Ἀφρδ. 212. τῶν κριῶν, Σφκλ. Αἰ. 236., ἰδὲ ἀργός· — 2) ὅστις ἔχει λευκοὺς πόδας· ἀσπροπόδαρος.

*Ἀργισσα, ἡ· Πόλις ἐν Θετταλία. Ἰλιάδ.

Ἄργμα, τος, τό· (ἄρχω) = Ἀπαρχμα, ἀπαρχαί· αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν ῥάχιν καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον, καὶ τὰ κομματάκια κρέατος, τὰ ὁποῖα ἔκοφταν ὀλίγον ἀπὸ κάθε μέλος τοῦ θυσιαζομένου ζώου καὶ τὰ ἐπροσφέρναν θυσίαν εἰς τοὺς θεούς, Ὀδσ. Ξ, 440. Doederl. lect. Hom. 2, σλ. 11.

Ἀργμένος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἠργμένος· ἀρχινισμένος ἐκ τοῦ, Ἄρχομαι. Ἡρόδοτ.

*Ἀργόθριξ, γενικ. –τριχος· ὁ, ἡ· (θρίξ) Ὅστις ἔχει ἄσπρες τρίχες· ἀσπρομάλλης. Ἀρχμ. Προβλ. 6, 33.

Ἀργολίζω· φέρομαι ὡς οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ἢ ὡς οἱ Ἀργεῖοι· φρονῶ παρόμοια μὲ αὐτούς, ἢ κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν παρὰ τὸ

*Ἀργολίς –ίδος, ἡ· ἐπαρχία τοῦ Ἄργους εἰς Πελοπόνησον· — 2) ὡς Ἐπίθ. ἡ· Ἀργολικός, ή, όν· «Οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν, οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. Αἰτιχ. Ἱκτ. 236. ἀφ' οὗ.

*Ἀργολιστὶ Ἐπίῤῥ. ἀργολικά.

Ἀργολογέω, Μλ. ήσω· (λόγος) Ὁμιλῶ ἀνωφελῆ καὶ μάταια λόγια· Φλυαρῶ. Βασίλ. ἀφ' οὗ

Ἀργολογία, ἡ· μάταια καὶ ἀνωφελῆ λόγια· Φλυαρία.

Ἀργομέτωποι λίθοι· οἱ ἐν τοῖς τοίχοις κείμενοι λίθοι, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον δὲν εἶναι πελεκημένον· Μαθημ. Παλ.

Ἀργοναύτης, ὁ· (ἀργώ, ναύτης) ὁ ναύτης, ὅστις ἔπλευσεν, ἐταξείδευσε μὲ τὸ καράβι ὀνομαζόμενον Ἀργώ.

Ἀργοναυτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀργοναύτην.

Ἀργοποιός, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει ἄλλους ἀργούς, ὀκνηρούς.

Ἄργος, εος, τό· Ὁμ. πλειόνων Ἕλλην. πόλεων· ὧν μία ἡ ἐν Πελοποννήσῳ γνωστή. Παρ' Ὁμ. ὀνομάζεται ὡσαύτως καὶ ἡ Ἀργολίς, ἤτοι ἡ ἐπαρχία τοῦ Ἄργους· μάλιστα δὲ καὶ πᾶσα ἡ Πελοπόννησος.

Ἄργος, ου, ὁ· ὁ πολυόμματος ποιμὴν καὶ φύλαξ τῆς Ἰοῦς Ἄργος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ φονευθείς· ἡ Ἱστορία παρ' Ἀπολλοδώρ· καὶ Εὐσταθ. σελ. 182. — 2) ὄνμ. σκύλου· παρὰ τὸ ἀργός, ὀγλίγωρος, Ὀδσ. Ρ, 292.

Ἀργός, γή, γόν· (συγγεν. τῷ ἄργυρος) Ἄσπρος, λαμπρός· Ἐπίθ. λευκοτάτης τινος χηνός, χήνας· ὡσαύτως καὶ λαμπρῶν καλὰ θρεμμένων θυμάτων, ἤτοι ζώων εἰς θυσίαν διωρισμένων, Ἰλ. Ψ, 30. τὰ πλείστα παρ' Ὁμ. πόδας ἀργοί ἐπθ. τῶν σκύλων. Ἰλ. Σ, 478. Ὀδυσ. Ο, 161. «. . . ἀργὴν χῆνα φέρουσα, «. . . κύνες ἀργοὶ πόδασιν. Ὀδσ. Β, 11. Σ, 62. Τ, 145. ὡσαύτως ἀργίποδες. Ἰλ. Ω, 211. καὶ ἀργοὶ ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, πόδας. Ἰλ. Α, 50. Σ, 293. Ὅτι δὲ εἰς πάντα τὰ χωρία ταῦτα τὸ ἀργὸς δὲν σημαίνει λευκόποδας, ἀλλὰ ταχύποδας κύνας· ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὅλου τοῦ γένους τῶν σκύλων, ἡ δὲ λευκότης ὡς ἀπὸ ταυτόματον συμβεβηκὸς, δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὅλον τὸ κυνικὸν γένος· οὐδεὶς ἀμφιβάλλει πλέον· μόνη ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐφαίνετο ἀμφισβητήσιμος. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι, τὸ ἀργὸς ἐστὶ ταυτὸν τῷ ἀεργὸς κατὰ συγκ. παρέσχε λεπτὰς ἀπορίας, καὶ οἱ ἀπόνως καὶ ἀκμητεὶ, ὅθεν ῥᾳδίως καὶ ταχέως τρέχοντες κύνες ἦταν καὶ ἔμειναν ἀναγκαίως ἐπιτηδευτοὶ ἐνταῦθα. Τὴν ἀληθῆ ἀπ' ἀλλήλων συνέχειαν τῶν σημασιῶν, λαμπρὸς καὶ ταχὺς φαίνεται ὅτι ἀπέδειξεν ὁ Nitzsch ἐν Ὀδσ. Β, 11, ἀπὸ τοῦ παρατηρήματος τοῦ Ἕρμαννος ὀρμώμενος, ὅτι πᾶσα ταχεῖα σωματός τινος κίνησις μαρμαρυγῆς ἢ αὐγασμοῦ τινος γενετικὴ γίνεται· τοιουτοτρόπως οὖν ἡ τῆς ταχύτητος ἔννοια μαρμαρυγήν τινα ἀπὸ τῶν κινουμένων σωμάτων τῷ ὄμματι προσβάλλουσα δύναται ἐκλαμβάνεσθαι ὡς ἐξωτερώτατα καὶ ἀρχαιοτέρα ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως, ἀφ' ἧς προέκυψεν ὕστερα ἡ γενικωτέρα παντὸς αὐγασμοῦ ὀνομαστική· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προκύπτει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν καὶ ἡ τοῦ αἰόλος, ὅπερ ἰδέ.

*Ἀργός, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (ἀργή, σπανίως) κατὰ συγκ. τοῦ ἄεργος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀργὸς, ἀκαμάτης ὀκνηρὸς· ὅστις δὲν ἐργάζεται, δὲν θουλεύει, εἴτε διότι δὲν ἔχει θουλειὰν· ἐνιοτ. μετὰ γενικ. κυρίως δὲ ὅστις δὲν θουλεύει τὰ χωράφια. Valck ἐν Ἡρδτ. 5, 6. ὅθεν ἐλέγοντο καὶ οἱ Λακεδαίμονες, ἀργοὶ· — 2) παθητ. ἀθούλευτος, ἐξαιρετ. ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, κ. τ. τ. ἐπὶ μετάλλων, καὶ ἐπὶ λίθων μὴ πελεκημένων· — 3) ἀκάματος, ἄκοπος, ἀγένωτος, ἐξαιρ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ γένουν πρέπει νὰ θουλευθοῦν· ἀσωστος· Valck. ἐν Φοίν. 773. — 4) χωρὶς κόπον, εὔκολος, ὀγλίγωρος· Ἐπῤῥ. ἀργῶς.

Ἀργοτροφέομαι. Ἀργὸς τρέφομαι· τρέφομαι ἢ ζῶ μὲ ὀκνηρίαν, ἤτοι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι.

Ἀργοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἀργὰ 2) Ὅστις τρώγει χωρὶς νὰ ἐργάζεται.

Ἀργυράγχη, ἡ· λέξις σκωπτικὴ τοῦ Δημάδους κατὰ τοῦ Δημοσθένους, σχηματισθεῖσα ὡς τό, Κυνάγχη· ὅταν ὡροδοκηθείς τις περὶ ἀμφισβητουμένου τινος πράγματος· τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν· ὅταν φάγῃ ἄσπρα διὰ καμμίαν κριτολογουμένην ἢ φιλονεικουμένην ὑπόθεσιν, δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλὰ προσποιεῖται ὅτι ἔχει λαιμόπονον· Gell. 11. 9.

*Ἀργύραιος, αία, αιον· ἀχρειος νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀργύρειος· ἀσημένιος.

Ἀργυραμοιβικός, ἡ, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀμείβειν χρήματα· τραπεζικός, τὸ τουρκβ. σαραφλίδικος· ἡ ἀργυραμοιβική· τὸ ἔργον τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, τουρκβ. σαραφλίκι· Ἐπῤῥ. ἀργυραμοιβικῶς· παρὰ τὸ

Ἀργυραμοιβός, ὁ· (ἀμείβω) ὅποιος ἀλλάζει ἀργύρια. Τραπεζίτης τὸ ἰταλ. βαγκιέρος· τὸ τουρκβ. σαράφης.

Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἀσπὶς) ὅστις ἔχει ἀργυρᾶν ἀσημένιαν ἀσπίδα.

Ἀργυρεῖον, τὸ· τόπος ὅθεν ἐκβάλλουσι τὸν ἄργυρον. Μεταλλεῖον ἀργύρου· τὸ τουρκβ. μαντέμ' ἀπὸ ἀσήμι· 2) ἐργαστήριον τοῦ χρυσικοῦ, τὸ τουρκβ. κοϊμτσίδικον.

Ἀργύρειος, ἡ Ἀργυρεῖος ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀργύρεος· ἀπὸ ἄργυρον κατεσκευασμένος, ἀσημένιος.

Ἀργύρεος ἢ ἀργυρίος, εα, εον καὶ συναλ. Ἀργυροῦς ᾶ οῦν· (ἄργυρος) ἀσημένιος, ἀπὸ ἀσήμι· ἀσημοκαμωμένος· ἀσημωμένος· μὲ ἀσήμι στολισμένος· ἄσπρος, λαμπρὸς σὰν ἀσήμι. Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ σκευῶν τῶν θεῶν, φιαλῶν, ποτηρίων καὶ τ. τ. τῶν πλουσίων ἀνθρώπων· — 3) ὁ ἀργυροῦς Οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, Νόμισμα, τὸ συνηθέστ. Ἰταλικ. μονέδα.

*Ἀργυρευτής, οῦ, ὁ· ὅστις σκάφτει εἰς τὸ ἀργυρομεταλλεῖον· παρὰ τὸ

Ἀργυρεύω, Μ. εύσω· σκάφτω καὶ εὑρίσκω ἢ ἀναλίσκω. Διόδ. Σικ. Ε'. 36. παρὰ Στράβ. Γ'. ἀργυρευόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσιν.

Ἀργυλάτης, ου, ὁ· ὅστις θουλεύει μὲ τὸ σφυρὶ τὸ ἀσήμι· χρυσοχόος, τουρκβ. κοϊμετσῆς.

Ἀργυρήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) κεκμωμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ σφυροκοπημένον ἀσήμι· ἐξ ἀργύρου διὰ τῆς σφυρηλασίας κατεσκευασμένος. Εὐριπ. Ἴων. 1181.

Ἀργυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Ἀργύριον. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1609. (– υ – υ. Meineke ἐν Μιθρ. σλ. 160.).

Ἀργυρίζω, Μλ. ἴσω· μεταβάλλω τι εἰς ἀσήμι, τοῦτ' ἔστι πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω ἄσπρα.

Ἀργυρίζομαι. Μέσ. κάμνω ἄσπρα· τοῦτ' ἔστι μαζώνω, συνάζω, κερδαίνω, ἀποκτῶ ἄσπρα· «Ἀργυρίζομαι τινά» ἁρπάζω, πέρνω ἄσπρα μὲ βίαν ἀπό τινα Δείναρχ.

Ἀργυρικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀσήμι εἰς ἄσπρα· ἀσημήντικος· ἀσπρέϊνος.

Ἀργυροθήκη, ἡ (θήκη) Κίστη, ἢ κιβώτιον τὸ τουρκβ. σεντούκι τὸ συνθ. Ἰταλ. κάσα εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττουσι ἀσήμι, ἢ ἄσπρα ἁρμάρι, τὸ τουρκβ. δουλάπι, ὅπου φυλάττουν ἀσημικά.

Ἀργυροκοπεῖον, τό· = ἀργυροκοπεῖον.

Ἀργυροκόπος, ὁ, ἡ· (κόπτω) = ἀργυροκόπος.

Ἀργύριον, τὸ (ἄργυρος) ἀσήμι· Νόμισμα ἐξαιρ. μικρὸν· μικρὴ μονέδα, λιανὰ ἄσπρα· ἐξ οὗ ἐξηγοῦσι τὸν ὑποκρστ. τύπον· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθμ. — 2) πληθυντ. = Ἀργυρεῖον, μεταλλεῖον ἀργύρου, Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε'. ε. 2.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ· ἀργυροῦν σκεῦος ἤτοι ἀγγεῖο ἀσημένιον· ἐξαιρ. ποτήρι Πίνδ. Ὀλ. Θ', 136. καὶ Ἀθήν. Bulmk ἐν τιμ. σλ. 48.

Ἀργυρισμός, οῦ, ὁ (ἀργυρίζω) τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀργύρια, ἤτοι νὰ ἀποκτᾷ, νὰ συνάζῃ ἄσπρα. Στράβ. Ζ'. καὶ Λιον. Ἀλ.

Ἀργυρίτης, ὁ, καὶ Θηλυκ. Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ «Ἀργυρίτις γῆ» τὸ Ἀσημόχωμα, «Ἀργυρίτης ἀγών» εἰς τὸν ὁποῖον ὅστις ἐνικοῦσεν ἐλαμβανε διὰ ἆθλον ἄσπρα παραβλ. στεφανίτης. Πληθυντ. Ἀργυρῖται, οἱ οἱ εὐποροῦντες ἀργυρίου· οἱ ἔχοντες πολὺν ἄργυρον. «Ἀργυρίτιδες φλέβες» αἱ ὑπὸ γῆν φλέβες τοῦ ἀργύρου. Ἀριστοτέλ.

Ἀργυρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ ἀργυροῦν τόξον ἔχων. Εὐστάθ.

*Ἀργυρογνωμονέω· τὸ τουρκβ. δοκιμάζω, ἀσήμι, ἢ ἄσπρα εἰς τὴν λυδίαν λίθον, τὸ τουρκβ. μεγὲκ· παρὰ τὸ.

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ· γνώμων)· ὅστις δοκιμάζει τὰ ἀσήμι μὲ τὴν Λυδίαν λίθον ἂν εἶναι καθαρόν, ἢ ζυγιάζει τὸ νόμισμα ἂν εἶναι σωστὸν κατὰ τὸ βάρος, κ. τ. τ.

Ἀργυροδίνης, ου, ὁ· (δίνη), Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ποταμῶν· ὅστις ἔχει ῥεύματα, νερὰ καθαρὰ καὶ λαμπρα. Ἰλ. Β. 753. «Πηγειὸς ἀργυροδίνης.» Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ἀργυροδίνης· ὁ, ἡ· (ι).

Ἀργυρόδουλος, ὁ· ὅστις εἶναι σκλάβος τοῦ ἀργυρίου ταῦτ' ἔστι φυλάργυρος. Ἡρώδ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Σπάδων.

Ἀργυροειδής, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις εἶναι σὰν ἀσήμι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου· ὅστις ἔχει πολὺ ἀσήμι.

Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ· (ἦλος). Ὅστις εἶναι καρφωμένος, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.

Ἀργυροθήκη, ἡ· Ἀργυροθήκη.

* Ἀργυρόδρονος, ὁ, ἡ (δρόνος)· ὅστις κάθηται, εἰς ἀσημένιον θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος, ὁ, ἡ· ὅστις νοθεύει τὸ ἀσήμι.
Ἀργυροκοπεῖον· τὸ ἐργαστήριον ἐν ᾧ κόπτουν τὰ νομίσματα· τὸ συνήθ. Ἰταλ. τσέκα, τουκβρβ. ταραπχανᾶς· κατὰ τὸ
Ἀργυροκοπέω, Μλ. -ήσω κόψω νομίσματα· εἶμαι ἀργυροκόπος.
* Ἀργυροκοπίζω· Μλ. -ίσω = τῷ προηγμ.
Ἀργυροκόπος, ου, ὁ· (κόπτω) ὅστις δουλεύει τὸ ἀσήμι, κόφτει νομίσματα.
* Ἀργυρόκυκλος, ὁ, ἡ· (κύκλος) ὅστις ἔχει ἀσημένια, ἢ εἶναι καμωμένος μὲ ἀσημένια στεφάνια.
Ἀργυρολογέω, Μλ. - γήσω (ἀργυρολόγος) συνάζω· ἅσπρα: ἀργλ. τινα· συνάζω ἅσπρα ῥίχνοντας δόσιμον· τὸ ἰταλ. κοντριμπουτσιόνη. Σνφ.
Ἀργυρολόγητος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι καμωμένος μὲ ἅσπρα συναγμένα ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἀπὸ τὸν λαόν. «Ἀργυρολόγητον Ἱερὸν ποιήσειν· Μακαβ. 14.
Ἀργυρολογία, ας, ἡ σύναξις ἀσπρων ἀπὸ τὸν λαόν· φορολογία· τὸ Ἰταλκ. κοντριμπουτσιόνη· Ξενοφ.
Ἀργυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει ἅσπρα ἀπὸ τὸν λαὸν ῥίχνοντας δοσίματα Θουκυδ.
Ἀργυρομιγής, ές, ἡ· (μίγνυμι) ἀνακατωμένος μὲ ἀσήμι.
Ἀργυροπάρτους ὅπλους. Πολυαιν. Δ', 16. 1. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀργυροπάστους, ὅ ἐστιν ὅπλα κομπλατισμένα μὲ ἀσήμι.
Ἀργυρόπεζα, ἡ (πέζα) ἀσημοπέδαρη δηλ. ἡ ὁποία ἔχει ἅσπρα εὔμορφα ποδάρια. Ἐπίθ. τῆς Θέτιδος. Ἰλ. Α. 538. «Ἀργυρόπεζα Θέτις»
Ἀργυρόπεζος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.
Ἀργυροποιός, ὁ (ποιέω) ὅστις δουλεύει τὸ ἀσήμι· χρυσοχόος· τουρκβ. κοϊμτσής.
Ἀργυρόπους, ὁος, ὁ, ἡ· -πουν, τὸ = Ἀργυρόπεζος.
Ἀργυροπράκτης, ου, ὁ· πράττομαι) ὅστις συνάζει δημόσια δοσίματα· τὰ τουρκβ. καψιμάλης.
Ἀργυροπρακτικός, κή, κόν· ὅστις κάνει εἰς τὸν ἀγυροπράκτην. «Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι. Κικέρ. τὴν τέχνην· δηλ. τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου, ὁ· τραπεζίτης, ὅποιος ἀλλάζει τὰ νομίσματα, σαράφης· τουρκβ.
Ἀργυροπωλίον, ῶ· ὁ πωλῶν ἀγύρια· παρὰ Πολυβ. Γ'. 13. ὅπου τὰ ἴδια ἐρμήνευε, Ἀργυρολογέω, κεῖται.
Ἀργυρόριζος, ὁ, ἡ· (ῥίζα) ὅστις ἔχει ἀσημένιες ῥίζες· ὁ Στησίχορος παρὰ Στράβωνι Γ', λέγει. «Ταρτησσοῦ πηγὰς ἀργυρορίζους· ἐπειδὴ ἔχει ἄμμον ἀνακατωμένον μὲ ἀσήμι.
Ἀργυρορρύτης, ου, ὁ· (ῥέω) τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν καταβάζουν ἀσήμι Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 386.
Ἄργυρος, ου ὁ· (συγγεν. τῷ ἀργός) ἀσήμι. Ὅμ. ἐστὶ πολλαχῶς χρῆται τῇ λέξει: 1) χυτὸς ἄργυρος ἀντὶ τοῦ ὑδράργυρος· — 2) νόμισμα ἀργυροῦν· τὸ ἰταλκ. μονέδα ἀσημένια· ἄσπρα: ἄργυρος κοῖλος ἀσημένια σαυΐη· ἢ ἀγγεῖα. «Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. Παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμαθῶν, οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον ὅτι δὲν ἠξεύρουν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόματον, ἐπειδὴ ὅμως ἔχουν ἅσπρα, τὰ μωρὰ καὶ ἀνόητα λόγια των πιάνουν τόπον· καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως λέγεται, τ' ἅσπρα του ὁμιλοῦν.
Ἀργυροστερής, ὁ, ἡ (στερέω) ὅστις στερεῖ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἅσπρατων, τοῦ τ' ἔστι τὰ πέρνει μὲ ἁπάτην. Αἰσχύλ. Χοηφ. 99.
* Ἀργυροτιμίας, ου, ὁ· ἐλέγετο ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὁ ἐν Ἀθήναις τεταγμένος εἰς τὸ νὰ συλλέγῃ τοὺς φόρους. Boeckh Staatshaush. 2. σλ. 12.
Ἀργυρότοιχος, ὁ, ἡ· μὲ ἀσημένιους ἢ ἀσημωμένους τοίχους Αἰσχύλ. Ἀγ. 1550.
Ἀργυρότοξος, ὁ, ἡ· (τόξον) μὲ ἀσημένιον δοξάρι. Ὅμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις καὶ ἁπλῶς Ἀργυρότοξος λέγεται Ἰλ. Α. 37.
Ἀργυροτράπεζα, ἡ· ἀσημένιον τραπέζι. 2) τραπέζι τῶν τραπεζιτῶν τὸ ἰταλ. βαγκιέρων, τουκρβ. σαράφιδων. ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον μετροῦν τὰ ἅσπρα. ἀμφ.
Ἀργυροφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα)· ἐπὶ ἵππων· μὲ ἀργυρᾶ φάλαρα τὸ τουρκβ. γκέμι.
Ἀργυροφανής, ές, ὁ, ἡ· ὁ φαινόμενος, ἤτοι ὁ λάμπων ὡς ἀσήμι· ἀμφ.
Ἀργυροφεγγής, ές, ὁ, ἡ· (φέγγος) ὅστις λάμπει ὡσὰν τὸ ἀσήμι. Αἰθολογ.
* Ἀργυρόφλεψ, ἐβος, ὁ, ἡ (φλέψ) ὅστις ἔχει φλέβας ἀσημένιας.
Ἀργυροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ὅστις φυλάττει τὰ ἀργύρια, τὰ ἅσπρα· (φχ)
Ἀργυροχάλκειος, ὁ, ἡ· (χαλκεύς) ὅστις ἔχει ἀσημένιον χαλκεῖον, ἢ χαλκάρι· τὸ τουρκβ. γκέμι.
Ἀργυροχέω, Μλ. -ήσω· χύνω, ἀναλύω ἀσήμι· παρὰ τὸ
Ἀργυροχόος, ὁ, ἡ· (χέω) ὅστις χύνει, ἀναλύει τὸ ἀσήμι, χρυσικός.
Ἀργυρόω, Μλ. -ώσω (ἄργυρος) ἀσημόνω τέποτε· Β) ἀνταμείβω τινα μὲ ἀσήμι, ἢ μὲ ἅσπρα.
Ἀργυρωδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) = Ἀργυροειδής· 2) ἀργιλ. τόπος· τόποι ὅστις εἶναι πλούσιοι ἀπὸ μεταλλεῖα ἀργύρου· Ξνφ. Πορ. δ. 3.
Ἀργύρωμα, τος, τό (ἀργυρόω). Ἀργυροῦν. ἀσημένιον ἀγγεῖον. Ἀθην. πληθυντ. Ἀργυρώματα, τά, ὡς καὶ, χρύσωμα, καὶ χρυσώματα· τὰ χρυσᾶ ἀγγεῖα, περιληπτικῶς, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὰ Ἀσημικά, τὰ Μαλαγματικά· (χ)
Ἀργυρώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ἀγορασμένος μὲ ἀργύρια· ἐξαιρέτως δὲ ὁ δοῦλος, σκλάβος.
* Ἀργυφέη· ἡ· ὄνομ. πόλεως ἀγνώστου· Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολ. 422.
Ἀργύφεος, έα, εον· ἄσπρος, λαμπρὸς σὰν ἀσήμι· Ἰλ. Ω. 621. καὶ ἐν Ὀδυσ. Η, 85. (παράγεται δὲ ἴσως οὐ παρὰ τό, ἄργυρος, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀργὸς ὁ λευκός)· (υ)
* Ἀργυφής, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἡσὶ. Θγν. 574. ἀμφ.
* Ἄργυφος· ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ὅμ. ἐπίθετον τῶν προβάτων.
Ἀργώ, οος, συνηρ. οῦς, ἡ· τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν· τὸ καράβι τοῦ Ἰάσωνος, ἐν ᾧ ἐπλευσαν ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸν μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπὶ τὴν Κολχίδα διὰ νὰ φέρῃ τὸ χρυσοῦν δέρας· ἢ Ἱστορ. παρ' Ἀπολλοδώρῳ· παρὰ τὸ ἀργὸς, ὁ ταχύς· κατὰ πρῶτον ῥ' Ὀδυσ. Μ, 69. 2) Καὶ Ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ οὕτω καλούμενος· ἐφ' οὗ
* Ἀργῷος, ῴα, ῷον· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ πλοῖον Ἀργώ.
Ἀρδα, -ης· ἡ (ἄρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, λέρα. Ἡσύχ. Γαλην. καὶ Ἕρμιππον. Γλωσσῶρ. «Τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόσχισον· ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. Σελ. 1761. 29. ἐν δὲ Ἰλ. Θ. Σελ. 707. 36. ἀντὶ τούτου, Ἀρδαλίαι, λέγει (-υ, ἰδὲ καὶ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 438.).
Ἀρδάλιον, τό καὶ ἀρδάνιον (ἄρδω) ὅπερ ἰδὲ Παρακατιών.
Ἀρδαλος, ὁ, ἡ (Ἄρδα). Ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος, λερωμένος.
Ἀρδαλόω, Μμ. -ώσω· ἀνακατόνω, βρωμίζω, ῥυπαίνω, λερόνω τέποτε Ἐπικρ. «Ἀρδαλόω εἰς ὁδοιπορίαν, ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω ἐπάνω εἰς πανίον ἰατρικὸν, καὶ τὸ κάμνω ὡς κατάπλασμα, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλκ.
Ἀρδάλιον, καὶ «Ἀρδάλιονα· ἀγγεῖον πηροῦ ἐν ᾧ ποτίζουσι τὰ ζῶα. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ, σελ. 107, 32. ἐξ Αἰλίου Διονυσ. «Ἀρδάλιον τὸ ἀπὸ τοῦ πυζμένος τοῦ κεραμίου ἕως τῆς γαστρός, ἐν ᾧ ἄρδουσι βρέμματα. Παυσανίας δέ φησιν, Ἀρδάνια κεράμων γαστραι, προετίθεντο τῶν θυρῶν. Ἔτι καὶ τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ, ἢ ἐξ οὗ εἰς τοὺς ἐνταφιασμοὺς ἐῤῥαντίζοντο, κ. τ. τ. Πολυδ. Η'. 66. ὅτε καὶ Ὄστρακον προσέτι ἐκαλεῖτο· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀρδάλεια, καὶ παρατηρεῖ ὅτι αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα, ἄλλοι μὲν Γοργύρας, ἄλλοι δὲ Κύμβαλα, ὠνόμαζον.
Ἀρδεία, ας, ἡ· (ἄρδω)· βρέξιμον, χύσιμον, ῥάντισμα, πότισμα.
* Ἄρδευσις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.
* Ἀρδευτής, οῦ, ὁ· ποτιστής· ὅστις ποτίζει ζῶα, τόπον καὶ τ. τ,
* Ἀρδευτός· ἡ· όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀρδεύω· ποτισμένον· Θγρ. πάρδευτα εὐ καρπεύματα.
Ἀρδεύω, Μ. σω· τῷ πρωτοτύπῳ Ἄρδω. Διόδ. Σικ. ποτίζω.
Ἀρδμή, ῆς, ὁ· = Ἀρδμός. Νίκανδρ. καὶ Λυκόφρ.
Ἀρδην, Ἑλλ. κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀέρδην (αἴρω) ὑψηλὰ ἄνω, πρὸς τὰ ἄνω. Σοφοκλ. Αἰ. 1206. «Πηδῶντες ἄρδην Ἕκτορος τάφου ὕπερ.» Μετεώρως, κούφως· ὁ Σχόλ. καὶ Εὐριπ. Ἀκτηστ. 611. «Νέκυν φέρουσιν ἄρδην· δηλ. φέρουσι τὸν νεκρὸν βαστάζοντές τον ὑψηλά. 2) Ἐκ παμελλίου, ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, κατὰ κράτος, δι' ὅλου. Εὐριπ. Φοιν. «Τίμ. ἄρδην ἀποκτείνειε;» καὶ Αἰσχύλ· κατὰ Κτησ. Ἄρδην τὴν πόλιν ἀνατρέπειν· «παρ' Ἡλιοδ. Β'.» Εἰς ἄρδην· «εἰς τὸ παντελές·» μὲ τελειότητα, καθόλου, μὲ τὴν ὁλότητα. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1589. «πάρδην αἵματι ῥαίνεται βωμὸς τοῦτ' ἔστιν ὅλος, δι' ὅλου ῥαντίζεται με' αἷμα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 274. «πόμνυμι πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.» Ξενοφ. «Ἀναβ. Ζ'. α' 12.» καὶ ἄρδην πάντες ἔζω ἦσαν πλὴν ὀλίγων. Σχεδὸν ὅλοι· καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 1031. «πάρδην βίᾳς δέμειν· μὲ τὴν ὁλότητα.
* Ἀρδησχος, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡσὶ. Θγν. 345.
Ἀρδιοθήρα, ἡ· (ἄρδις, θήρα) ὄργανόν τι χειρουργικόν· λαβίδα, τσιμπίδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἔσχιναν καὶ σύγωναν τὸ βέλος ἀπὸ τὴν πληγήν.
Ἄρδις, εος, ἡ, ἡ κορυφὴ, μύτη τοῦ βέλους. Ἡσὶ. Δ'. 31. α', 215. Αἰσχύλ. Πρμθ. 885.
Ἀρδμός, ὁ· (ἄρδω) Ἄρδευσις· πότισμα τῶν ζώων καὶ τ. τ. βρέξιμον, ποτισμα: τόπος ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα. Ἰλ. Σ, 421. Ὀδυσ. Ν, 247.
Ἀρδω. Μ. ἄρσω· ἄρ. ἦρτα· τινος· βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, ποτίζω. Ὅμηρ. Ὕμν. Η'. 3. «Ἵππους ἄρσασα Μέλητος» Meineke ἐν Εὐφορ. λῳ. 75. ἐξαιρ. βάνω τίποτε εἰς τὸ νερὸν καὶ τὸ κινῶ τόσο· ἐδῶ· ἐκεῖ. Ἐπὶ Ἵππων· διώχνω ἢ βάλλω ἄλογον εἰς τὸ νερὸν δηλ. εἰς ποτάμι καὶ τ. τ. διὰ νὰ πλυθοῦν. Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 170. Παῦτ. «Ἄρδομαι· ποτίζομαι. Ὅμηρ. Ὕμν. Ἀπολλ. 263. — 2) Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Τρέφω, ἀναψυχὴν προξενῶ, ὀρθίζω, αὐξάνω τίποτε δηλ. τὸ κάμνω νὰ γένῃ περισσότερον, μεγαλήτερον καὶ τ. τ. «. ὑγιείνια δ' εἰ τις ὅλβον ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι..» Πίνδ. Ὀλ. Ε'. 5ῆ. καὶ Εὐριπ. Ἰκ. 207. (συγγν. τῷ, ἕλδω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω).
* Ἀρέθουσα, ἡ. Ὄνομ. πλειόνων πηγῶν· ὧν ἀρχαιοτάτη ἡ ἐν Ἰθάκῃ. Ὀδυσ. Ν, 408. καὶ περιφημοτάτη ἡ ἐν Συρακούσαις, ἧς ἡ Νύμφη ἦν τῆς βουκολ. ποιητ. ἡ Μοῦσα.
Ἀρεϊά, Ἰων. καὶ ποιητ. Ἀρειή, ἡ· (ἀρά) ἀπ-

πειλή, φοβερισμός· κατάρα, βλασφήμημα, ἐνείδισμα, κακολόγημα. Ἰλ. Ρ. 431. (υ – –).

Ἀρειδύσανος, ὁ· (δύσανος) κατὰ λξ. κρασὸς ἢ φούντα τοῦ Ἄρεος· κομπαστική τις ἔκφρασις παρ' Αἰτχύλ. ἐπὶ ἀνδρείου καὶ δεξίου πολεμιστοῦ· ἀναλογοῦσα τῷ παρ' ἡμῖν· ψημένος ς τὸ μπαρούτι.

Ἀρεικός, κή, κόν. Ἄρειος· ἀμφ.

Ἀρειμανής, ές, ἡ· (μαίνομαι) ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν Ἄρη, λυσσασμένος, διὰ τὸν πόλεμον, πολεμικός, ἀνδρεῖος. Διογ. Δαέρτ. ς', 61. «Ἀρειμανὴς κριός»· ὁ πάντοτε παλαίων μὲ τοὺς ἄλλους κριούς.

*Ἀρειμάσιος, ὁ, ἡ = Ἀρειμανής· ἀφ' οὗ

Ἀρειμανότης, τητος, ἡ· οὐσιαστ. ἐκ τοῦ προηγ. τὸ νὰ εἶναι τις τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.

Ἄρειον, τό. Ζήτ. Ἀρείων.

Ἀρειοπαγίτης, ου· ὁ· ἐλέγετο ὁ κριτὴς εἰς τὸ Κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

*Ἀρειοπαγιτικός, ἡ, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς Ἀρειοπαγίτην, ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου.

Ἀρειόπαγος, ου, ὁ. = Ἄρειος πάγος.

Ἄρειος, ὁ, ἡ· παρ' Εὐρ. δί, καὶ ἡ Ἀρεία (Ἄρης) εἷς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· πολεμικός, ἀνδρεῖος· Παρ' Ὅμ. ὅτι ἀεὶ σχεδὸν χρῆται τὸν Ἰων. τύπον Ἀρήϊος, ἐπίθ. τῶν διφρειοτάτων· σπανίως δὲ, ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν. Τὸ συγκρ. Ἀρειότερος, ἔρα, ερον, παρὰ τοῖς μεταγεν. ἔστι δὲ ταυτόσημ. τῷ ἀρείων, ἀφ' οὗ καὶ παράγεται· ὡς κενότερος τύπος συγκρ. ὥσπερ τὸ χερειότερος παρὰ τὸ, χερείων. (υ – υ).

Ἄρειος πάγος· ὁ λόφος τοῦ Ἄρηος, ἤτοι τῆς Ἀκροπόλεως· καὶ αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, ἥτις κεῖται ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. Η'. 52. ἦτον ἦτον τὸ ὑπέρτατον δικαστήριον τῆς πόλεως δικάζον φονεῖς, καὶ κακούργους τὸ Ἰταλ. τριμπουνάλε κριμινάλε, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ Ἀνω Βουλή, ὠνομάσθη. Πλούταρχ. Σόλ. ὁ τύπος Ἀρειόπαγος, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀπαδᾶται.

Ἀρειότολμος, ὁ, ἡ· (τόλμη) τόλμην Ἄρεος ἔχων· τολμηρός, πολεμικός. Ἐπιγράμ.

Ἀρείφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ.

Ἀρείφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. Τ. 31. Ἀρήϊφατος. (ΦΕΝΩ, πέφαμαι) ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον ὑπὸ σιδήρου φονευθείς· 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρειος, ἀνδρεῖος, πολεμικός. «Ἀρείφατοι ἀγῶνες.» Αἰτχύλ. «Ἀρείφατοι φόνοι.» Εὐριπ. Ἰκετ. 603. ἡ δευτέρα παραγ. παρὰ τὸ ΦΑΩ, φαίνω, περιττὴ ἔοικεῖ.

Ἄρειος, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετ. Ἄρειον, τό· ἀξιώτερος, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, πολεμικώτερος, ἐπιτηδειότερος παρ' Ὅμ. ἐπὶ παντὸς προτερήματος τοῦ σώματος τῆς γενικώσεως καὶ τῆς τύχης· παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ἢ νοερῶν προτερημάτων· γενικῶς δὲ ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐξαίρετος, θαυμαστός, ὥστε δὲν εἶναι δεύτερος του, ἢ δὲν εἶναι ἄλλος τὸν αὐτόν. Ἔστι δὲ συγκρ. τοῦ ἀγαθός· ἄρειων, ἄριστος. Τινὲς μὲν παράγουσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ἄρι — ἢ αἴρω· τινὲς δὲ, παρὰ τὸ, ἀρέσκω, ἄρεσω, ἄρετος· τινὲς δ' αὖ παρὰ τὸ, ἄρω, ἄροω, καὶ ἄλλοι παρὰ τὸ Ἄρης. (υ – –)

*Ἄρειων, ονος· ὁ· ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀδράστου. Ἰλ. Ψ, 346.

Ἄρεκτος, ποιητ. = Ἄρρεκτος. Ἰλ. Τ. 150.

*Ἀρέομαι, Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ, ἀρέομαι. Ἡρόδ.

Ἀρεμβαστος, ὁ, ἡ· (ῥέμβω, ῥεμβάζω) ὁ μὴ ῥεμβόμενος· ἀμφ.

Ἀρεοπαγίτης, καὶ Ἀρεόπαγος. = Ἀρειοπαγίτης. ἡ Ἀρεοπαγῖτις· ιδος. Σχλ. Σφελ. Οἰδ. Κ. 943.

*Ἄρεσαι, ἀρέτασθαι· ἀπρμφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἀρέσκω. Ὅμ.

*Ἀρέσασθαι, ἀπρμφ. μετ. Ἀόρ. β'. τοῦ αἴρω. Ὅμ.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ· (ἀρεσκεύω) χαρίεις, διπλοπρεπὴς τρόπος, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψεκτικός· ἤτοι τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ ἢ μᾶλλον τίς τινα μὲ νόστιμον, πολιτικὸν τρόπον· εὐτράπελος, κολακευτικὸς τρόπος, ἢ φέρσιμον ψευδοπολιτικὸν· δουλικὴ ταπεινότης καὶ χαμέρπεια, ἀναίσχυντος ὑπόκρισις καὶ βεβιασμένη, αἰσχρὰ προθύμια εἰς τὸ νὰ φαίνηται τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θεόφρ. «Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἔστιν ἔντευξις· οὐκ ἐπὶ τὸ βελτίστῳ, ἡδονῆς παρασκευαστική.»

Ἀρέσκευμα, τος, τὸ· ἀδιάστροπος ψευτοπολιτικὴ κολακευτικὸς τρόπος καὶ αὐτάδικη ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον διὰ νὰ φαίνηται τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Πλουτ.

Ἀρεσκευτικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ φαίνηται τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀντωνῖν. Δ'. 16.

Ἀρεσκεύω. Μ. σω. (ἄρεστος) Ἀρέσω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. «Ἀρεσκεύομαι· πασχίζω, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους· φέρομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις μου μὲ ψευδοπολιτικὴν κολακείαν μὲ χαμέρπειαν, ὑποκρίσεως προθυμίαν εἰς τὴν θέλησιν ἄλλου· παίζω τὸν εἰλικρινῆ φίλον· ἀρεσκευόμαι τινα· καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ, Ἐξιλεόω, εἰρηνεύω, ἡμερόω τινά, κ.τ.τ. Ζήτ. Ἀρόω, καὶ Ἄρω.

Ἀρεσκόντως, Ἐπίρ. ἐνεργ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ, ἀρέσκω· μὲ ἀρετευτικά, ψευδοπολιτικὸν τρόπον μὲ Σενοφ. Οἰκον. ΙΔ. 19. «Ἀρεσκόντως ἡμεῖ ταῦτα ποιεῖμεν· διὰ νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατήρι.

Ἀρεσκος, ὁ, ἡ· ἔστις πασχίζει μὲ κολακευτικὸν, ταπεινὸν, χαμερπὲς φέρσιμον· ψευδοπολιτικός· νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. παρὰ τὸ

Ἀρέσκω. Μ. ἀσω. μέσ. ἀρέσομαι· ποιητ. ἀρέσσομαι· ἀόρ. α'. ἤρεσα μέσ. ἠρεσάμην· ποιητ. ἄρεσσα, ἀρεσσάμην· ἀόρ. παθ. ἠρέσθην· παρεμ. ἠρεσμαι· (τὸ πρωτότ. ἐστὶν ἄρω, ἄρσω.) κάμνω τί πάλιν καλόν, διορθόνω τὸ σφάλμα μου· «ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην . . σῷ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.» Ἰλδ. Ι. 120. «ὅτεῳ ἀρέσκω τινί· κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὸ φέρσιμόν μου. Ἀλλ' ἀρέσκω τινί τι, κάμνω τίποτε καλῶς ἀρέζει εἰς τινα, κατὰ τὴν θέλησίν του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μέσ. διαθ. μετὰ αἰτιατ. ἀρέσκομαί τινα τινὶ, ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἐξιλεώνω τινα, κερδαίνω τὴν εὐνοίαν του μέ τίποτε ἢ μὲ κάνενα τρόπον. Ὅμ. Θέογν. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· «ἀρέσκομαι σπουδῇς θεοῖς· «ταῦτα δ' ὀπίσσω ἀρεσόμεθα.» Ἰλδ. Δ, 362. «αὐτὰ θέλει τὰ διορθώσομεν, θὰ τὰ τεργιάσωμεν ὕστερα· «ἀρέσατο φρένας αἵματος.» Ἡσ. Ἀσπ. 255. τὸ ἡμίτερον κοινῶς· ἐχόρτασαν ἀπὸ αἷμα. Παθ. ἀρτ. τινί· μὲ εὐχαριστεῖ, μὲ ἐξιλεώνει, μοὶ κάμνει τὸ θέλημά μου τις· «ἐρίστω εὐχαριστηθῇ, μέτω εὐχαριστημένος μέ τίποτε. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσώπως· ἀρέσκει μοί τι· ἢ Ἀττ. ἀρέσκει μέ τι· μοὶ ἀρέζει τίποτε. Koen ἐν Γρηγ. Κορινθ. σλ. 66. Valck. ἐν Ἱππ. 106. 184. Heind. ἐν Πλάτ. Κρατλ. σλ. 391. C. Εὑρηται μέντοι παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὁσημ. συντασσόμ. π. χ. Σφ. Αἴ. . . «καὶ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς.» 1243. καὶ Αὐτ. 212. «σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέων· παρβλ. ἀνδάνω. Ἰταύτως καὶ, ἀρέσκεται, Ἡρόδ. 6, 128. 9, 79. — Μετχ. ἐ ἀρέσκων· ὅστις ἀρέζει, ἔχει τὴν ἀγάπην, τὴν εὐνοίαν τινός· τὰ ἀρέσκοντα, ἢ τὰ ἀρέσαντα· πᾶν ὅ,τι ἀρέζει εἴς τινα· ἔθιμ. τὰ θεωρήματα τῶν φιλοσόφων· ὡσαύτως καὶ τὰ ψηφίσματα, πολιτ. ἰδ. ἄρω.

Ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ (ἀρέστω) Πλεονοῦς τις ἀρεστὸς τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν ἱλασμοῦ, ἢ ἐξιλεώσεως προτεφερόμενος. Πολυβ.

Ἀρεστήριος, ὁ, ἡ· πρὸς ἐξιλασμὸν ἢ τοιοῦτον μασμένος· ὡς, «Τὸ, ἀρεστήριον Ἱερόν· θυσία ἱλαστήριος, εὐάρεστος, ὡς καὶ, «Ἀρεστήριοι θυσίαι.» Διον. Ἀρχαιολ. Α'. 67. ὅπου τὰ ἀντίγραφα, Ἐκπιστήριοι, ἔχουσι.

Ἀρεστός, ἡ, όν· ἐπίθ. ῥηματ. παρὰ τὸ ἀρέσκω· ὅστις ἀρέζει, προξενεῖ εὐχαρίστησιν· ποθητός, ἀγαπητός, δίκαιος, εὔλογος· ὅθεν· τὸ ἀρεστὸν· ῥῆσιμα· τὸ ἰταλκ. ὀρκεστόν· ὡς τὸ ἀρέσαν ἢ δόξαν. Ἐπίρ. ἀρεστῶς.

Ἀρέσχη, ἡ. Ζήτ. Ὀρέσχας.

Ἀρεταίνω, παρὰ τοῖς Γραμμτγ. ἀντὶ Ἀρετάω.

Ἀρεταλογία, ας, ἡ· τὸ ἰδίωμα τοῦ ἀρεταλόγου· βωμολοχία, φλυαρία.

Ἀρεταλόγος, ὁ, ἡ· (ἀρετή, λέγω) κυρίως ὅστις φλυαρεῖ περὶ ἀρετῆς· οὕτως ὠνομάζοντο πάντες, τῶν ὁποίων ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ἀντιφάσκει εἰς τοὺς λόγους των· οἵτινες ἦσαν βωμολόχοι τινες φιλόσοφοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐκ τοῦ κυνικοῦ ἢ στοϊκοῦ δόγματος. Κασιοδ. εἰς Σουέτ. aug. 74. Juven 10, 16. ἰδὲ ἠθολόγος· ἕνας Λεξικογρ. παρεξηγῶν τὴν λέξιν λέγει ποιητὰς ἐκ τοῦ προχείρου φιλοσόφους περὶ ἀρετῆς εἰς τὸ θέατρον (οὐχὶ ὅμως εἰς τὸ θέατρον ἀλλ' ἐπὶ τραπέζης τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὅμοιοι μὲ τοὺς παρ' Ἰταλ. μπουφόνους ἢ ταρτούφους)· παραβλέψας τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῆς· τὸ ὅτι, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των ἦν ἀντιφάσκων εἰς τοὺς λόγους των· ὁμοίως τῷ τῆς παρ' ἡμῖν κοινῆς παροιμίας· διδάσκαλε πολλὰ διδάσκεις καὶ τὸν νόμον δὲν ἐφυλάττεις· ἄλλως γάρ, διὰ τῆς τοιαύτης ἐξηγήσεως κινδυνῳ περιβάλλει, ἤτοι κομπροπέτρει ὡς κουφότερον εἶναι λεγόμενος, τοὺς σεβασμίους τῶν περὶ ἀρετῆς καὶ ἐκ τοῦ προχείρου πολλάκις λαλούντων, τοὺς οὕτως φιλοσόφους· διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς φιλόσοφος, οἶδε καλῶς, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Σωκράτης καὶ ἐκ τοῦ προχείρου περὶ ἀρετῆς διελέγετο.

Ἀρετάω. Μλ – ήτω· (ἀρετή.) εἶμαι χρήσιμος, ἱκανός, ὠφέλιμος· προκόπτω· εἶμαι εὐτυχὴς εὐδαίμων· ποῦκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα.» Ὀδυσ. Ο. 329. τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν, δὲν βλέπει κανεὶς προκοπὴν ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα· «ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.» Ὀδυσ. Τ, 114. ἤτοι εὐδαιμονοῦσι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρετή· πρὸς τὸ τέλος.

*Ἀρετάων, ανος, ὁ· κύρ. ὀνομ. τῶν εὐγενῶν Τρώων τινος. Ἰλδ. (υ – –)

Ἀρετή, ἡ. Ἐπιτηδειότης, δεξιότης, χρηστότης, χρησιμότης, δυνατὸν, ἀγαθοσύνη· τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν κατὰ περιληπτικὴν σημασίαν, καλωσύνη, παντὸς ὄντος κατὰ τὸ εἶδος ἢ γένος του· ὅθεν ἐπὶ θεῶν, ἀνθρώπων, κτηνῶν, θηρίων ὁμοίως χρήσιμος ἢ λέξις. Παρ' Ὅμ. σημαίνει ἐξαίρ. τὴν πολεμικὴν δεξιότητα ἱκανότητα, ἀνδρίαν, ἀνδρικὸν φρόνημα, ῥώμην τῶν Ἡρώων, τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα, τὴν εὐτολμίαν, τὴν ἐμπειρίαν των εἰς τοὺς ἀγῶνας· ὡσαύτως καὶ τὴν ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν, λαμπρότητα, εὐγένειαν, τὸ κάλλος, τὴν τιμὴν, τὸ ἀξίωμα, τὰ πλούτη, τὴν δόξαν, τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν ἐν γένει· κατὰ ταύτην τῶν ἐκτὸς σημασίαν τῆς λέξεως, καθ' ἣν χρῆται αὐτῇ μάλιστα, ἐπιφέρει αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς ἵππους, καὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν δρομέων καὶ τ. τ. Παρὰ τοῖς Μεταγν. δὲ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαιρέτων ἰδιοτήτων, δυνάμεων καὶ

ἐνεργειῶν τῶν ἀμύχων σωμάτων, πηγῶν ὀηκότι, λίθων, βοτανῶν, πολλάκις χρήσιμος ἡ λέξις. Ἡ χρῆσις δὲ αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἡπατῶν προτερημάτων ἀκαιρότατα κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦδα κατὰ σημασίαν προυποτιθεμένης ἀπειροκαλίας καὶ εἰλικρινοῦς γνώμης μετ' ἀγωνιώσης ἐξωτερικῆς δεξιότητος καὶ ἐκνάντητος τοῦ ἐνεργοῦς βίου· ἡ εἰκὼν αὐτῆς παρὰ Ξν. ἀπομν. 2, 1, 21. «.. καὶ φυτήναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προτείναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ τχῆμα σωφροσύνῃ, ἐνδῆσαι δὲ λευκῇ .« Ἀρετὴ περὶ τινα· ἡ ἀρὶς τῶν δηλωσείτα καλοκαγαθία, εὐγνωμοσύνη: Ὠφελίτως καὶ τὸ τιμῶν, καὶ ἐπαγγειλάμενον τὴν ἀρετήν, ἡ φήμη τοῦ ἐναρέτου, ἡ εὐκλεια ἡ δι' ἀρετῆς ἢ ἀνδρίας κτωμένη· π. . καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπουδαιοτέρα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυπηροτέρα, ἢ ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσατε δύναμιν ὑμῖν προγενέσθαι, αὕτη παρεστιν αὐτοπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης ἑκάστῳ ἑαυτὸν, καὶ προστάτι ψέρουσα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν, οἷς δὲ ἀπαμύνετο, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν .« Θεόδ. 1, 33. Ἀναγν. 12, 4. στλ. 58. Καθ' Ἱππ. = εὐδοξία· ὠφελίτως καὶ A. Boltit. 1, στλ. 443, 33. κατὰ τοῦτον τὸν Γρμμτ. ἐχρήσατο ὠφελιτως τῇ λέξει καὶ Ἀνδοκ. παρβλ. Εὐσέβειαν. — Περὶ τῆς παρὰ Πλάτ. χρήσ. τῆς λξ. ἰδὲ Grossmann spec. elex. Platonici. ἐν Altenb. τῷ 1828. (ἀν παραγ. παρὰ τὸ αἴρω ἢ παρὰ τὸ ἄρω, ἄρτω, ἢ παρὰ τὸ Ἄρης, οὐκ εὐδιακρίτων, ἅπαντα γὰρ αἱ λέξεις αὗται πρὸς ἓν ἀναφέρονται πρωτότυπον· τὴν ἀττείαν αἱ ἐτυμλγ. τῆς λξ. ἰδὲ Πλάτ. Κρτλ. στλ. 413. D.

Ἀρετόω, Μλ. – ώσω· παρὰ τοῖς Στωικοῖς· ποιῶ τινα ἐνάρετον. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. «Ἡ ψυχὴ τοὺς χείροσιν ὁρίζειν εἴδεσι κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετομένη».

*Ἄρευς, εος, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης· Ἀλκαῖος παρ' Εὐστθ. Ἰλ. Ε, 31. στλ. 518. Κ. Γρηγ. στλ. 194.

(Ἀρέω), ἀχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται ὁ Μλ. ἀρέσω, ἀρέσομαι· καὶ ὁ ἀόρ. ἤρεσα, ἠρεσάμην, τοῦ ἀρέσκω ῥμτ.

Ἀρή, ῆς, ἡ· Ἰων. καὶ Ὁμρκ. ἀντὶ ἀρᾶ, ὁ περ ἰδέ.

*Ἄρηαι· ὑποτκ. β' καὶ μστ, ἀορ. ἐνκ. β'. πρόστ. ἀντὶ τοῦ, ἄρῃ· παρὰ τὸ αἴρω· Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἀρηγοσύνη, ἡ βοήθεια· Ἐπιγραφ. Χανδλαρίου· Μέρ. Β. στλ. 12, παρὰ τα

Ἀρήγω, Μ. ξω· τινί· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, διαφυλάττω, Ὅμηρ., ὅστις μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ βοηθείας εἰς τὸν πόλεμον, πολλάκις καὶ διττῇ δοτκ. τοῦ μέτου δι' οὗ γίνεται ἡ βοήθεια· μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Α. 77. «— ἔπειτ καὶ χερσὶν ἀρήξειεν· λόγοις καὶ ἔργοις βοηθεῖν· ἔτι δὲ καὶ γίνομαι συνεργός τινος εἰς τίποτε, ὠφελῶ τινα· ὅθεν ἀρήγω τινί· ὠφελῶ, συνεισφέρω γίνομαι ὠφέλιμος «πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου, σεῖο ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θέτμοιός ἐμοις..« Αἰσχλ. Εὐμ. 571. Πανυφ. «Ἀρήγειν τοῖς φίλοις, τῇ χώρᾳ.« Ἀλλ' ἀρήγω τι, ἀπελαύνω, ἀτωθῶ, ἢ ἀμπώχω, χτυπῶ ἀπίτω τὴν ὁρμὴν, ἐμποδίζω· κἀλλ' ὦ Ζεῦ πατερ πανυτελες πάντος ἀρήξον ἀείκεα ἔλωτιν· Αἰσχ. ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 119. ἀρήγ. τινι τι· Εὐριπ. «Ἀρήγειν φόνον τέκνοιν· ὡς τό, ἀρκέω, τῷ ὁποίῳ συγγν. ἐστι· (υ – –)

*Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ· βοηθός, βοηθήτρια· Ἰλιάδ.

Ἀρηΐθοος, ὁ, ἡ· (θοός) ἀγλίγωρος ὡς ὁ Ἄρης· εὐάνητος εἰς τὸν.. πόλεμον, πολεμικός· Ἰλιάδ. 2) ὁ Ἀρηΐθοος, ὄνμ. κύρ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· Ἰλιάδ.

Ἀρηκτάμενος, η· ον· (κτείνω) ἐν Ἰλ. Χ. 72. Ἀρηΐματος (τὸ Α. μκρ.)

*Ἀρηΐλυκος, ὁ· κύρ. Ὄνμ. ἐν Ἰλιάδ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ συνήθες.

Ἀρήϊος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ δικαταλήκτως· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ὁμ. Ἀρείφατος· Ἰλ. Τ. 31. Ὀδ. Λ. 41. «– Φῶτας ἀρηΐφατους«.

*Ἀρηΐφοιτος, ὁ, ἡ· (φοιτάω) πολεμικῶς ἠχῶν· Κορητ. 21.

Ἀρηΐφορος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἐν πολέμῳ φέρειν, φονεύειν· «Πτώματα ἀρηΐφορα«.

Ἀρηΐφιλος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (φίλος) εὐνοούμενος, ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος· Ὅμ. Ἐπίθ. πάντων τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν· (ἡ ἐναργητ. σημ. Ἐναργ. φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός ἐστιν ἀναπόδεικτος).

Ἀρήμεναι, Ἄπκρφ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρᾶν· ἰδὲ ἀράομαι.

Ἀρημένος, ένη, ένον· τελλιμμένος, ταλαιπωρημένος, καταδυνατισμένος, καταποσταμένος· κατακμαρισμένος· Ἐπὶ γερόντων δέ, βεβλαμμένος· Ὅμ. τὸ πλείστον ἐν Ὀδ. Ἔτι δὲ καὶ, ὑπό τινι πηγὴ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένοι· Ὀδ. Λ, 135. Τὸ πρωτ. ἀπαφές· ἡ παραγωγ. παρὰ τὸ, ἀράω, ἀράομαι, πάνυ ἀμφβλ. ἐστὶ σύμπας συγγν. τῷ, ἀραιός· (– – υ)

(Ἀρήν, ἡ ἀρρήν) ὀνμστ. ἄχρηστος· ἀφ' ἧς αἱ κατὰ συγκρ. πλείους ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα· δυϊκ. ἄρνε, πλστ. ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι· Ἰων. ἄρνεσσι, ἄρνας· κυρίως κριός, ἢ κριάρι· Ὀδ. Δ. 85. «– ἄρνες κερκοίων ἐξαίρ. ἀρνέ· ἀρνειῶν ἢ θήλε. ἄνευ διαφορᾶς Ὅμ. ἀντὶ τοῦ, ἀρήν ὀνμστ. λαμβάνεται ἡ, ἀμνός· Ἰλ. Γ. 179. «Ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ, «Ἀτρέος χρυσόμαλλον Ἀρίονι· παρὰ Θεοφρ. δὲ Φυτ. Ἱστορ. Η'. Ἄρνες· λέγονται καὶ οἱ μικροὶ σταχυες τῶν σπαρτῶν, γεννημάτων· (παρὰ τὸ, ῥήν· συγγν. τῷ ἀνήρ, ἀφ' οὗ ἀρνειός, ἄρνιον)

*Ἀρόνη, ἡ· Πόλις τῆς Ἠλείας, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλιάδ. (Α. μκρ.)

*Ἀρηξις, εως, ἡ· (ἀρήγω) ἀρηγοτικῶν.

Ἀρηρα, Παρκμ. β'. τοῦ ἀρω· Ὑπερτντλ. ἀρήρειν.

*Ἀρηρομένος, η, ον· ὠργομένος· Ἰλιάδ. Σ, 548. Ἡρόδ. 4, 97. Ἰων. πλάστκ. μστχ. Παρκμ. Ἰων. ἐπλατισμῷ ἀντὶ ἠρωμένος παρὰ τὸ ἀρόω.

*Ἀρηρότως· Ἰων. Ἐπῤῥ. ἐνργτ. μστχ. Παρκμ. παρὰ τὸ ἀρω ἀντὶ ἀρηρότως· ἁρμοσμένως, τετραγματισμένως· ὅθεν στερεός.

Ἄρης, εος, ἀεὶ ἀπτωτκ. ἔτι δὲ καὶ Ἄρεως· ὑπὸρ καὶ παρ' Ἀττ. οὐχ ἧττον χρήσιμ. Elmsl. ἐν Σχολ. Οἰδ. Β, 947. Monk ἐν Εὐρπδ. Ἄλκ. 514. πολλάκις παρ' Ἡσιοδ. καὶ Δμτθ. ἐν καὶ τινες ἀμφιβάλλουσι τὴν Ἀττ. χρῆσιν· οἵου ὁ Schaef. ἐν Γρηγ. στλ. 607. καὶ Βτμν. Γρμμτ. στλ. 227. ἡ δοτκ. Ἄρει· Ἀττ. συνῤῥ. Ἄρει· ποιητ. Ἄρῃ· Matth. Ἄλκ. λῥ. 1, στλ. 10. ὡς ἐξ ἀναγν. ἐν Ἰλιάδ. Φ, 431. σπανιώτατον. Ἡ Αἰτιατ. Ἄρη· ἀλλὰ καὶ Ἄρην Ἀττκ. παρ' Ὅμ. ἐν μόνον Ἰλιάδ. Ε, 909. ὅπου ὅμως ὁ Dindorf Ἄρῃ ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Ἄρευς γράφει· ἡ αἰτ. Ἄρεα παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 190. ἡ Κλητ. Ἄρες, Ἰων. καὶ Ἐπκ. αἱ πλάγ. Ἄρηος–ηι–ηα· εἰσὶ Γραμμτ. σπανιότητος· ἡ γενκ. Ἄρηως καὶ Ἄρεω, ἐν Ἀρχλ. λῥ. 28. —Ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν μαχῶν· τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας υἱός· μέγας τὸ αἰώτημα, μεγαλοπρεπής, εὐπρεπής· πάντων τῶν ἀφόβων καὶ εὐτόλμων πολεμιστῶν φίλος· ἄσεν ἐν Ἰλιάδ. ποτὲ μὲν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν Τρώων ὧν. Παρὰ τοῖς Τραγ. ὁ Ἄρης ἐστὶ Θεὸς πανυστόλητος ἐλέθρου, πάσης ψθορᾶς καὶ βλάβης· τοῦ λοιμοῦ, τῆς ἀκαρπίας· Σοφκ. Οἰδ. Τ. 190. Εὕρηται δ' ἔτι καὶ προσηγορικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ, πόλεμος, μάχη, φθορά, φόνος· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, σίδηρος· Συγγν. τῷ, ἀνήρ· κατὰ Döderl. δὲ, βιβαιότερον τῷ, αἴρω, ἀνειρῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Κρτλ. στλ. 407. D. (τὸ Α, παρ' Ὅμ. βρχ. πολλάκις μὲν τσι καὶ μκρ. ἐν τῇ ἀρσει· π. χ. «Ἄρως βροτολοιγέ, μικιρόνα, τειχεσιπλῆτα..« Ἰλιάδ. Ε, 31. καὶ ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ εἰς τὰς συνθέτους τῆς λξ. Οἱ μεταγνστ. ὅπου. χρῶνται τῷ Α κατὰ τὴν χρείαν οὐδένα κανόνα φυλάττοντες· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, σπανιως μκρ. Meinelle quaest. Men. στλ. 38.)

*Ἀρήτειρα· ἡ· Θήλε. τοῦ ἀρητήρ· ἱέρεια, καλογρμά· (– –, – υ)

*Ἀρήτη, ἡ· Βασίλις τῶν Φαιάκων· ἤτοι βασιλεῖσσα ἀπὸ τοὺς Κορυφούς· Ὀδσ. (ᾱ)

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, ἡ· (ἀράομαι) ὅστις παρακαλεῖ, εὔχεται, προσεύχεται· ἀλλ' οἱ ἀρητῆρες, εὔχοντο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ· ὅθεν Ἱερεύς, παππᾶς, καλόγηρος· Ἰλ. Α. 11. καὶ 94. καὶ Ε. 78. (– – –) ἀφ' οὗ

Ἀρητήριον, τό· τόπος ἔνθα προσεύχονται, ἢ εὔχονται· Ὁ Πλούταρχ. Θησ. 34. ἐνομάζει καὶ τόπον τινὰ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρατήριον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτυμολ. ἐκ φιλοχώρου, Ἀρατήσιον καλεῖ· ὁ δὲ Ἡσυχ. Ἀρατήριον, (ᾰ)

*Ἀρητιάδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ Ἀρητος· Ὀδσ. (ἔνθα τό Α. βρχ. Ἀττ.) ὠτιώτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 57.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ· πολεμική· Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. ἀσυνήθης σχηματισμὸς παρὰ τὸ, Ἄρης· (ᾱ)

*Ἄρητος, ὁ· Ἀττ. Ἄρατος· κύρ. ὄνμ. Ὅμ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· κυρίως εὐκτός· (Ἔπκ. – – υ· Ἀττ. υ – υ)

*Ἀρητός, ή, όν· Ἰων. ἀντὶ ἀρατός· Ὅμ.

*Ἀρητύω = ἀρόω· αὐτκῶς· ποιητ. πάλλοτε δ' ὀξυτέρου τριβόλων ἀρητυμένουν Ἀλκ. παρ' Ἀθην. στλ. 38.

Ἀρθείς, έντος· Μετοχ. α'. Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω, Ἰλ. Ν. 63.

Ἄρθεν, γ'. πλθντ. προστ. παθτ. ἀορ. α'. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἤρθησαν, παρὰ τὸ αἴρω. Ἰλ. Π. 211.

Ἄρθης, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἤρθης· Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω.

Ἀρθμέω, Μλ. – μήσω· (ἄρθμος) ἑνόω, ἁρμόζω· συναρμόζω, συγκολλῶ· — 2) ἀμτβ. ἑνοῦμαι, συναρμόζομαι, εἶμαι ἡνωμένος, ἁρμοσμένος· Ἰλ. Β. 332. «Ἐν φιλότητι ἀρθμήσαντες· εἰς ἁρμονίαν φιλικὴν ὄντες, ἀντὶ Ἀρθμηθέντες.

*Ἄρθμια, ων, τά· (οὐχὶ δὲ ἀρθμία, ἡ) φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, εἰρηνικὴ κατάστασις· Ἡρόδ. 6, 82. κυρίως δὲ σύμπ. πλησ. οὐδετ. γέν. τοῦ Ἄρθμιος, ία, ιον· μὲ φιλίαν ἡνωμένος, συνδεμένος· τινί· Ὀδσ. Π, 427. παρὰ τὸ

Ἀρθμός, οῦ, ὁ· (ἄρω) δεσμός, ἕνωσις, ὁμόνοια, στενὴ φιλία· Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 521.

*Ἀρθραμβολέω· Μλ. – ήσω· (ἀρθράμβολος) βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του τὸ ἐξαλμένον, ξεκλειδωμένον, στραμπολιγμένον σῶματος μέλος· ἀφ' οὗ

*Ἀρθραμβολήτης, ους, ὁ· βάλτιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον του, μέλους τοῦ σώματος ἐξαλμένου, στραμπολιγμένου· ητὶς ἐν ἀρθραμβολεῖται ὁ ὁρμός.

Ἀρθράμβολος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον ἐμβάλλω) βαλμένος πάλιν εἰς τὸν ἁρμόν εἰς τὴν κλείδωσίν του· ὅστις βάλλεται πάλιν εἰς τὴν κλείδωσίν του. Τὰ ἀρθράμβολα· ὑπκ. ὄργανα· μηχανή, συνάμει τῆς ὁποίας ἐμβαίνουν πάλιν εἰς τὴν κλείδωσιν τῶν ἐξαλμένα, ξεκλειδωμέ-

ια, στραμπολεγμένα μέλη τοῦ σώματος· ἔτι δὲ καὶ Βασανιστήριον, ἢ ὄργανον στρεβλωτικόν, τὸ ἰταλκ. tortoûra· Ἰωσηπ. Μακκαβ. Β. καὶ Ις'.

Ἀρθρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, Ἄρθρον· κλειδωσίτζα.

Ἀρθρικός, κή, κόν· ἡ, Ἀρθριτικός· ἡ, όν· (ἄρθρον) εἰς τὰ ἄρθρα, εἰς τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος ἀνήκων, ἢ πάσχων εἰς αὐτά, ὡς, ποδαλγίς, κ. τ. λ.

Ἀρθρίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ· ἀνήκων εἰς τὰ ἄρθρα· ἢ νόσος συμβαίνουσα εἰς τὰ ἄρθρα, ἢ εἰς τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος· Ἀριταῖος· (τὸ οὐδέτ. πιθανῶς ἄνευ παραδείγματος.)

Ἀρθροκηδής, ες, ὁ, ἡ· τό, ως· (κῆδος) κατατρώγων τὰ ἄρθρα. Λουκιαν. Τραγ. 15. ἀμφίβ.

Ἄρθρον, τό· (ἄρω) Μέλος, κλειδωσις, σύνδεσμος, ἕνωσις τῶν κοκκάλων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ ἄρθρα πλθ. ἐξαιρ. Θηλύκωμα τῶν κοκάλων, γεννητικὸν μόριον· »τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα. Ἡρόδ. 3, 103. 2) Παρὰ Γραμμ. τό, Ἄρθρον: λόγου μέρος.

Ἀρθροπέδη, ἡ (πέδη). = Γυιοπέδη· Ἀνάλεκτ. Β. 53.

Ἀρθρόω, Μλ. ώσω (ἄρθρον). Συνδέω, συναρμόζω· ἑνόνω δύω ἢ περισσότερα πράγματα μὲ κλειδώσεις· σχηματίζω, κάμνω τι τελειότερον· ὀρθότερον: ἐξαιρ. ἐπὶ γλώσσης, διαλέγτου καὶ ἐπὶ λέξεων σαφῶς καὶ καθαρῶς ἐμιλῶ καὶ ἐκφράζομαι, ὥστε ἀκούονται ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί· ἀρθρῶ τὴν φωνήν. ἐκφράζομαι ἐναυδρον φωνὴν αὐτῆ. τῆς φωνῆς τῶν ἀλόγων ζώων ἥτις ἐστὶν ἄναρθρος, ὡ Ἀπόλλων ἀρθρῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον· νὰ δώσῃ δύναμιν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἀρθρώδης, ό, ή· ὅμοιος μὲ κλειδώσεις: ὅστις ἔχει πολλὰ ἄρθρα κλειδώσεις, ἢ κόμπους εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀρι— ἐπιτατικὸν καὶ ἀδιαίρετον μόριον, προστιθέμενον ταῖς λέξεσιν ὥσπερ καὶ τὸ ἔρι· δοκεῖ δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτοτ. παμάγεσθαι, παρ' ὃ καὶ τὸ, ἀρείων, ἄριστος· ὅθεν σημαί ει ἐπικρατεστάτην ἱκανότητα, ἐπιτηδειότητα, ἢ χρησιμότητα εἰς τι. Ἔτι δὲ καὶ ἀφθονίαν, πλησμονήν· τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἀρχαί. Ἐποπ. καὶ Λυρικ. ἐν χρήσει (νυν)

Ἀρία, ας, ἡ· εἶδος ὄρνιθος, (τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀριός, καὶ πλθ. Ἀριεῖ καὶ Ἀριάδες) παρὰ Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 6. ἔτι δὲ καὶ Φελλάνδρου.

*Ἀριάδνη, ἡ· κύρ. ὄνομ. ἡ Θυγάτηρ τοῦ Μίνω βασιλέως τῆς Κρήτης· Ὅμ.

Ἀριβάσσανος, ὁ, ἡ· κατὰ πολλὰ ψεύστερος

Ἀριγής, ό, ή (ῥιγέω). Ὅστις δὲν κρυόνει· δὲν αἰσθάνεται ῥῖγος εἰς τὸν παροξυσμόν· ἐνεργτ. δὲ ὅστις δὲν προξενεῖ ῥῖγος· Ἱπποκρ. σελ. 388. Ἐπῤῥ. ἀρίγεως.

Ἀρίγνωτος, ό, ή (γιγνώσκω). Εὐκολογνώριστος, κατὰ πολλὰ γνώριμος, περίγνωμοι, περιβόητος, γνωστὸς ἐ ὅλους, διάδηλος· Ὀδ. Δ. 207. ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημ. Ὀδ. Γ. 375.

Ἀριδάκρυος, ὁ, ἡ καὶ

*Ἀριδακρυ· ὁ, ἡ· — υ, τό· γενικ. — υος (δάκρυ). Ὅστις κλαίει πολύ, χύνει πολλὰ δάκρυα, εἶναι γεμάτος δάκρυα.

*Ἀριδάκρυτος, ό, ή (δακρύω). Τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν ἢ κλαίουν πολύ· ἀφ' τὸν ὁποῖον ἐχύθησαν, ἢ χύνονται πολλὰ δάκρυα. — 2) = Ἀριδάκρυ· ἀριδάκρυτος γόος· Αἰσχύλ. Πρτ. 244.

Ἀριδείκετος, ό, ή· (δείκνυμι). Ὅστις δείχνεται ἀπὸ πολλούς· τὸν ὁποῖον ὅλοι δείχνουν μὲ τὸν δάκτυλον· ὅθεν πολλὰ γνωστός, περίφημος, ἔξοχος, πάνυ ἔνδοξος· παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημ. ὑπερθ. μετὰ γενικ. »Πάντων ἀριδείκετος ἀνδρῶν».

Ἀρίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πολλὰ σαφὴς, εὐκολογνώριστος, πολλὰ φανερὸς· ὅθεν πολλὰ γνωστός, περιφημότατος· Ἐπῤῥ. ἀριδήλως· παρῤῥλ. τὸ ἐξῆς.

Ἀρίζηλος, ό, ή· καὶ Ἀριζήλη, ἡ· Ἰλιάδ. σαφέστατος, γνωστότατος, φανερώτατος, τὸ κοινότ. ψὼς φανερός· καθαρὰ, δυνατὰ, πολὺ ἀκουστός· ἐπὶ ἀστραπῶν, ἐπὶ φθόγγου σάλπιγγος, ἤτοι ἐπὶ ἤχου τρομπέτας Ἰταλκ. Ἰλιάδ. Ἐπὶ παραδόξων, θαυμαστῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα ὅλοι εἰ παρέντες βλέπουν· Ἰλιάδ. Β, 318. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· Ὀδσ. Μ, 453. ὡσαύτως καὶ Πινδ. Ὀλ. 2, 55. κατὰ Bneckh. — 2) = Ἀριζήλωτος, λίαν ζηλωτός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζηλεύσῃ τις, ἀξιοζήλευτος, πολὺ εὐτυχής· Ἡσιόδ. Ἔρ. 6. καὶ Καλλιμ. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· (παρὰ τὸ δῆλος τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ· ὅθεν ἀντὶ ἀριδήλος· ὅπερ εὕρηται παρὰ Σιμων. καὶ ἄλλοις· Βτμν. Λξ. 3, σλ. 254.)

Ἀριζήλωτος, ὁ, ἡ (ζηλόω) πολὺ ζηλευμένος, ἀξιοζήλευτος, εὐτυχέστατος. — 2) Πολλὰ ἐπιθυμητός, ἐξαίρετος· Ἀριστοφ. Ἵππ. 1329.

Ἀριήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Εὐκολοάκουστος, τὸν ἀκούει τις ἀπὸ ὅλους· πολλὰ περίφημος Καλλιμ. — 2) Ἐνεργ. ὅστις ἀκούει εὔκολα, ἢ πρόθυμα· εὐπειθής.

Ἀριήρης, ες, ὁ, ἡ· = Χαλεπός· Ἡσύχ. ἀμφίβ.

Ἀριθμέω, Μλ. -ήσω (ἀριθμός)· μετρῶ, δηλονότι ὅσα μετρεῦνται μὲ τὸ κομμάτι, ξεχωρίστα καθ' ἓν· καθὼς ἐγὼ δίχα παίτας εὐσυνήμιθας ἑταίρους ἠριθμεόμην· Ὀδσ. Κ, 204. τοὺς ἐμέτρησα εἰς δύω ἴτα μέρη, δηλ. μισοὺς καὶ μισοὺς: λογαριάζω· ἔτι δὲ καὶ πληρόνω. Ἀλλ' Ἰλιάδ. Β, 124. »..Ὅρκια πιστὰ τομόντες ἀριθμηθήμεναι ἀμφὼ· παῦτ. ἀόρ. α'. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἀριθμηθῆναι, νὰ ἐνωθοῦν μαζὺ των φιλικὰ, νὰ φιλιωθοῦν νὰ κάμουν μεταξύ των φιλίαν· ὡς τὸ ἀριθμηθῆναι. (Παρτκ. ἠρίθμεον· παρ' Ὅμ. ἀναγνωστέον ἀεὶ τρισυλλάβως·) ἀφ' οὗ

Ἀρίθμημα, τος, τό· ἀριθμημένον, μετρημένον· ἀριθμός· Αἰτχύλ. Εὐμ. 750.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀριθμῇ ἢ μετρᾷ τις τίποτε κομμάτι πρὸς κομμάτι.

Ἀριθμητικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀριθμῇ τις· ὅστις ἀγαπᾷ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀριθμῇ, ἢ λογαριάζῃ· Ἐπῤῥ. ἀριθμητικῆς.

Ἀριθμητική· ἡ· ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἀριθμῇ, λογαριάζῃ τις.

Ἀριθμητός, τή, τόν (ἀριθμέω)· Μετρημένος, λογαριασμένος· ὅστις ἐπιδέχεται ἀριθμητὴν, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μετρήσῃ, λογαριάσῃ: εὐκολομέτρητος, εὐκολελογαριαστος· ὅθεν ὀλίγος εἰς τὸν ἀριθμόν· ἀντιστ. τῷ, ἀναρίθμητος.

*Ἀρίθμιος, ία, ιον· = τῇ προηγμ. ποιητ.

Ἀριθμός, ὁ· (ἄρω, ἀρθμός)· Ποσότητα συνισταμένη ἀπὸ περισσότερα μέρη. Σωρός, πλῆθος· »..πάις δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, νήπιος, ὃς που νῦνγε μετ' ἀνδρῶν ἴζεν ἀριθμῷ ὄλβιος.» Ὀδσ. Κ. 448: Μέτρημα, ἢ μέτρον· ἀριθμὸς ὁδοῦ· Σῳφ. μέτρημα, λογαριασμὸς τῆς στράτας, καθ' ὅσον ἀριθμεῖται μὲ στάδια, ἢ στρέμματα, ἢ μίλια· ἢ μὲ σταθμούς, τὸ τουρκ. κονάκια, ἢ μὲ ὥρας. Εἰς διορισμὸν ποσότητος κεῖται ἡ λέξις ἀριθμὸς πολλάκις περιττή. »Πολλοὶ ἀριθμῷ· πολλοὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ἡρόδοτ. Γ' 6. »Ἓν κεραμίων ἀριθμῷ· μόνον ἓν καὶ μοναχὸν ἀγγεῖον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ς'. 12. Ὡσαύτως καὶ τὸ, ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀριθμόν· Schaef. ἐν Διονυσ. περὶ συνθ. σλ. 160. Ἔτι δὲ καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῶν ἀριθμητικῶν σημείων ἰδιαιτέρως καθ' ἓν· τὸ Ἰταλκ. συνηθέστ. σύμερον· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 157. D. — 2) ἀρίθμημα, λογάριασμα· ἐξαιρ. εἰς τὰς φράσεις ἀριθμὸν ποιῶ, ἐπιθεωρῶ, μετρῶ τὸ στράτευμα· τὸ Ἰταλ. κάμνω ῥεβίστα· ἐν ἀριθμῷ ἐστί· εἶναι μετρημένος, λογαριασμένος, ἐμετρήθηκα μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, βαλθηκεν εἰς τὸν λογαριασμόν· ἔτι δὲ καὶ, εἶναι ἄξιος προσοχῆς, τιμῆς καὶ τ. τ. ὡς τὸ κοινότ. ἡμῶν, αὐτὸς μετράει κάτι, ἠξίζει· πολλάκις μετὰ τοῦ ἐρωτικοῦ οὐ· ἡταῦτα οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργων· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 382. Αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον λόγια· — 3) τελειότης, ἕνωσις ὅλων ὅσα ἀνήκουν εἰς τίποτε· »πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος» σύμπαντα, ὅλα μαζὺ τὰ καθήκοντα· »πάντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν» καθ' ὅλους τοὺς τρόπους τελειωμένος, σωστός· — 4) ἀντιθέτως τῇ τιμῇ, τοῦ ἀξίσματος· λόγων ἀριθμός, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. πολλὰ λόγια καὶ κανένα ἔργον· ἢ λόγια ἀέρα, ἢ παχιὰ λόγια. Ἔτι δὲ ἀριθμός, ἀντὶ τοῦ ἄχρηστος, οὐτιδανός· ἄνθρωπος· ἄνθρωπος τοῦ καιτίποτε, ἢ καντιποτένιος· πεῦ ἡ, ὦ κακοδαίμονες, τί κάζησθ' ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμοί, πρίβατ', ἄλλως ἀμφερῆς ἐνενημένοι; »Ἀριστοφ. Νφ. 1204. καὶ Δημοσθ. »ἔστε δ' ὅτε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἐπὶ οὐδαμινότητος λαμβάνεται. ὡς ὅτε ὁ κωμικὸς λέγει, ὅτι εἰ Θεαταί, ἀριθμοὶ ἄλλως εἰσίν, ἤτοι πλῆθος μόνον· καὶ αὐτοὶ τοῦτο, ποσότης ἐπινοουμένη, οὐ μὴν οὐσίαι τινες ἀριθμούμεναι· Εὐστθ. Ἰλιάδ. Β, 202. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς· μετροῦν κεφάλια μόνοι.

Ἀρικύμων, ονος, ἡ· εὐκολαγκάστρωτη. Ἵππα.

*Ἄριμα, ων, τά, χώρα, ἢ τόπος εἰς τὴν Κιλικίαν περίφημος διὰ ὑπογείου πυρός· »ὅτε τ' ἀμφὶ τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσσῃ εἰν Ἄριμοις, ὅθεν φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Ἰλιάδ. Β. 783. καὶ ἡσιόδ. Θγν. 301.

Ἄριμνλον, τό· παρ' Ἀθην. ὅπου ἄλλοι, Λασίμνλον, ἀναγν. ἀμφ. σημασία.

Ἄρις, ἡ Ἄριος, Ιος, ὁ, ἡ. (ῥίν, ῥῖς). Χωρὶς μύτην ἢ ὅστις δὲν ἔχει καλὴν ὀσφρησιν. ἀντίθ. τῷ, Εὔρις.

*Ἄρσενος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἀρίπικρος, ὁ, ἡ· ὁλίαν πικρός. Ἡσύχ.

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ· μεγαλοπρέπεια, μεγάλη ἀξία, λαμπρότης. ἐκ τοῦ.

Ἀριπρεπής, ὁ ἡ. (πρέπω) πολλὰ μεγαλοπρεπὴς, κατὰ πολλὰ, ἢ ἐξαιρέτως λαμπρός. Θαυμάσιος, περιφανὴς, ἔνδοξος, ἐπίσημος, περίφημος. παρ' Ὅμ. ἐπ' ἀνθρώπων, κτηνῶν, θηρίων, καὶ ἄλλων πραγμάτων. ἀναφ. εἶδος, ἵππος, ἄστρα, ἄρος, αἰγίς, χηλός. ἐπῤῥ. ἀριπρεπέως.

Ἄρις, ινος. Ἰδὲ Ἄρι.

Ἄρις, δος, ἡ· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, εἶδος τρυπάνου, ἀρίδα, τριβέλι. Ἐπιγρ. »γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδαις».

Ἄρισαρον, ου, τό. ι. δὲ γράπτης. (υυ) = ἄρον. Διοσκ. Α'. 108. Arum arisarum, Linn.

*Ἀρίσβας, αντος, ὁ. ὄνομ. εὐγενοῦς τρωός. Ἰλιάδ.

*Ἄρίσβη, ἡ. πόλις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς τρωάδος. Ἰλιάδ. ἀφ' οὗ.

*Ἀρίσβηθεν· ἐπῤῥ. ἐξ Ἀρίσβης, ἀπὸ τὴν Ἄρίσβην. Ἰλιάδ.

Ἄρίστημος, ό, ή (στῆμα). Πολλὰ ἐπίσημος, περιφανὴς, περίφημος, ἔνδοξος. Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 12. »ἀρίστημα ἔργων.

Ἀρισθάρματος, ό, ή· (ἄριστος ἅρμα) ἐξαίρετος εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἅμαξι, νικητὴς εἰς τὸ τρέξι

μον μὲ ἀμαξιΠλιδ. Πύθ. Ε' 39. ηγέρας ἀριστάρματον· τὸ ἄλλο, ὅ ῶρον τῆς νίκης.

'Αριστευδής, ὁ, ἡ· (σκύζω) πόλυ θυμωμένος, θυμώδης· Καλλιμ. (λείψ. 108.

'Αριστάζω = ἀριστάω. προγεύομαι. Ἱπποκρ. Νόσ. Β', 15. (— — — —)

'Αρίστακλος, ὁ, ἡ, (ἄθλος) ἄριστος ἐν τοῖς ἄθλοις, ὁ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀνάλεκτ. Β. 98.

*'Αριστακῖος, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ἡσὸ. Θγν. 977. ἐξαιρέ· ἡμίθεότις τῶν ἀγρῶν ἀφθονίας παρεκτικός. Voss, Virg. Georg. 4, 315. Bröndstedt griech. Reisen, 1, σλ. 40.

'Αριστάρχειον, τό· ὁ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἤλιδι. Πλούτ. Ζ. σελ. 206.

'Αριστάρχεω, Μλ-χητω (ἄρχω) ἐξουσιάζω, διευθύ-υρίζω, ἄριστα, ἐξαιρετα, πολλὰ καλά. Ἀριστοτ. Πολ. Β'.

'Αριστάφυλος, ὁ, ἡ· (σταφυλὴ) πολυστάφυλος, πολλὰ σταφύλια ἔχων γεμάτος σταφύλια· (Σ)

'Αριστάω, Μ. ήσω· (ἄριστον) ὡς καὶ τὸ ἀκρατίζομαι, προγεύομαι, κάμω τὸ πρόγευμά μου, τὸ τουρκβ. καφαλτίζω· παρκ. ἀνώλ. κατὰ συγκ. ἀριστάναι καὶ πληθυντ. ἠρίσταμεν παρ' Ἀθην. σελ. 423. ἀντὶ τοῦ, Ἀριστῶν, καὶ Ἡριστῶμεν· ἀμφότερα τύποι τῆς ἐνεστωτικῆς κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Βτμν. Τρεμμτ. 2, σλ. 14. (ἄρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Jac. Ἀνεκδ. Παλτ. σλ. 722.)

'Αριστεία, ας, ἡ· (ἀριστεύω) ἀνδραγαθία, γενναία καὶ ἡρωϊκὴ πρᾶξις, μεγάλον καὶ ἀξιόλογον κατόρθωμα τοῦ πρώτου ἀγωνιστοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδετο τὸ ἀριστεῖον· γενικῶς ἀνδραγάθημα, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ· παλληκαριά· τὸ ἰταλκ. μπραβούρα· ἐν Ἰλιάδ. ἐπιγράφονται, ἀριστεία ἢ Διομήδους, ἢ Δ, Ἀγαμέμνονος, ἢ Ρ, Μενελάου ἀριστεία· πολλάκις δὲ καὶ κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. χρήσιμος ἡ λέξις· Σοφοκλ. Αἴ· 443. Ὀδυσ.

'Αριστεῖον, ου, τό· ἀντιμισθία, δῶρον, ἄθλον, διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν· δῶρον ἀνδρείας μεγάλου τινὸς κατορθώματος· Ξενοφ.

'Αριστερά, ᾶς, ἡ, ὑπακουσμ. Χείρ. τὸ ἀριστερὸν ἢ τὸ ζερβὸν χέρι. Ἡρόδοτ. ἐν ἀριστερᾷ, ἐξ ἀριστερᾶς, παρὰ τὴν ἀριστερᾶν. ζερβᾶ, πρὸς τὸ ζερβὸν ἢ ζερβὶ μέρος· ἀφ' οὗ.

'Αριστερεύω, Μ. σω. μεταχειρίζομαι τὸ ἀριστερὸν χέρι, εἶμαι ζερβός.

'Αριστερεών, ἡ· Ὀρῳ. Ἀρχ, 916. = Περιστερεών.

'Αριστερός, ρὰ, ρὸν· ζερβός· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὃς τὰ μεταχειρίζεται τὸ ζερβὸν χέρι, ὡς οἱ ἄλλοι τὸ δεξι-δὸν ὅστις πιάνει, κάμνει ὅλα ἀνεπιτήδευτα, ἀνάποδα: Μεταφ. ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας. Σφκλ. Αἴ. 183. ζερβοπάτητες, ζερβὰ περιπάτησες· τοὐτέστι παρεστράτησες ἀπὸ τὸ ὀρθόν. δὲν τὸ ἔκαμες ὡς πρέπει. — 2) ἐπὶ κακῶν οἰωνῶν ἤτοι κακῶν σημείων ἀπὸ τὸ πέτασμα τῶν πουλιῶν. ἐπειδὴ οἱ Οἰωνοσκόποι, ὁηλ. ἔβλεπον ἐπροφήτευον τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ πέτασμα τῶν πουλιῶν, ἐκεῖνα πρὸς τὸ βόρειον μέρος, καὶ ὅταν ἔβλεπαν νὰ πετοῦν τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ ζερβὸν μέρος, τὸ εἶχαν διὰ κακὸν σημεῖον. ... καὶτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, ἱκτῖνος ὠκυπέτης. Ὀδυσ. Υ, 302. — 3) ζερβὰ, πρὸς τὸ ζερβὶ μέρος. κὰτ' ἀριστερὰ χειρός. Ὀδυσ. Ε, 277. ἐτιθέ καὶ εἰς ἀριστερά. παράβλ. ἑπαρίστερος. ἡ Ἀριστερά, ὑπακ. χείρ. τὸ ζερβὸ χέρι.

'Αριστεροστάτης, ὁ· (ἵστημι) ὅστις στέκεται εἰς τὰ ἀριστερὰ, ζερβᾶ.

'Αριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ· (χείρ) εἷς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου ὅστις κάμνει μεγάλας, θαυμαστὰς ἀνδραγαθίας· παλληκαριές, τὸ ἰταλ. μπραβούρες· εἰς καιρὸν εἰρήνης δὲ, ὅστις κατορθόνει μεγάλα, ἀξιόλογα πράγματα μὲ φρόνιμον καὶ ἐνάρετον πολίτευμα. Παρ' Ὁμ. ἀριστῆες λέγονται ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πρῶτοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ μεγάλοι, οἱ περίβλεπτοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες. ζερβός, ζερβοχέρης.

'Αρίστευμα, τος, τό = Ἀριστεία· Εὐστάθ.

'Αριστεύς, έως, ὁ· (ἄριστος).

'Αριστευτικός, κὴ· κὸν· ὅστις ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἀριστεύειν· ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ μεγάλας ἀνδραγαθίας καὶ ἀξιόλογα κατορθώματα.

'Αριστεύω, Μ. σω· (ἄριστος) εἶμαι πρώτιστος, κάλλιστος ἢ ἀνδρειότατος· ὡς τοιοῦτος κάμνω μεγάλα κατορθώματα εἰς καιρὸν πολέμου ἢ καὶ εἰρήνης. Παρ' Ὁμ. ἐξαιρ· ἐπὶ ἀνδραγαθημάτων ἐν πολέμῳ· μετὰ γεν. «Τρώων ἀριστεύεσκεν Ἰλιάδ. Ζ. 410· παρβλ. Λ, 626, 745. Ἡρόδ. 7, 106. «τῷ μόνῳ Ξέρξῃ ὧδε πέμπεται, ὡς ἀριστεύοντι πάντων.» Πινδ. Νμ. 20. «κατέναυσέν τέ οἱ χαίτας, ἀριστεύσαντα εὐκάρπου χθονός.» νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ βατιλεύς· καὶ ὅστε τοῦ πράγματ.» οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων. «Ἰλιάδ. Λ. 626. παραβλ. Πινδ. Νμ. 10, 17. Θεοκρ. 12, 27. ἀλλὰ καὶ, ἔντινι, ἐν μάχῃ ἀριστ. Ἰλιάδ. Λ, 409. ἐν ἀέθλοις. Πινδ. Νμ. 11, 18, ὡσαύτως καὶ ἀπρμφ. ἐνίοτε· «ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.» Ἰλιάδ. Π, 292, 551. Ρ, 351. καὶ προτλήρει γενκ. «ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων.» Ἰλιάδ. Ζ, 460. Θεοκρ. 15, 98. Αἰτιατ. δὲ, σμεταβάτως, νικῶ, κερδαίνω τὸ ἄθλον. «τὰ δὲ ἆθλα μὲν ἀριστεύσαντι ἔδοσαν, ἵππους τε καὶ ἅρματα.» Ἡρόδ. 9, 33. ἀριστεύσας δὲ ἐν τῇ μάχῃ ἔλαβε τὸν ἀριστεῖον. «ἀριστεύσας δὲ ἐν τῇ μάχῃ ἔλαβε τὸν ἀριστεῖον.» Ἡρόδ. 9, 33. ἀριστεύσας δὲ ἐν τῇ μάχῃ ἔλαβε τὸν ἀριστεῖον.

'Αριστήτης, οῦ, ὁ· (ἀριστάω), ὅστις προγεύεται. Ἱπποκρ. (τὸ α μακρ. τὰ πλείστα.)

'Αριστίζω, Μ. ισω· φιλεύω μὲ πρόγευμα, προγεύω τινα· Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 659. Μέσως. Ἀριστίζομαι, προγεύομαι (τὸ α. μακρ. τὰ πλείστα.)

'Αριστίνδην, Ἐπίρ. (ἄριστος) κατὰ τὸ ἄριστον τῶν φρονημάτων, τοῦ πολιτεύματος. ἐξαιρ. τοῦ εἴδους, τὸ ἰταλ. τῆς φαμιλίας, ὡσαύτως καὶ τῆς εὐγενείας, καὶ τῆς περιουσίας ἢ τῶν ὑπαρχόντων. γενικῆς δὲ κατ' ἀξίαν. παραβλ. πλουτίνδην. Ἀριστοτ. Πολ. Β. «Ἀριστίνδην καὶ πουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας.»

'Αριστόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὅστις ζῇ ἐξαίρετα, ἔχει ὅλα τὰ καλὰ, δὲν τῷ λείπει τίποτε.

'Αριστόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὅστις δίδει καλίστην ὠφέλιμον καὶ ἐξαίρετον συμβουλήν· 2) Ἀριστόβουλος, ὁ. κύρ. ὄνμ — β') Ἀριστόβούλη. ἐπίστ. τῆς Ἀρτέμιδος. Πλουτ. Θεμ. 22.

'Αριστογένεθλος, ὁ, ἡ· (γενέθλη)· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, κάλλιστα τέκνα· γενικῶς εὐκαρπος. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν.

'Αριστογόνος, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ἐνεργ. ὅστις γεννᾷ ἐξαίρετα τέκνα. Ἀριστογονος ὁδ. προπαροξτ. παθτ. ἐξαίρετων γονέων γεννηθείς.

'Αριστόδειπνον, τὸ· μεγάλον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἐπέχει τόπον δείπνου, ἢ τὸ γεύμα ου ἅπαξ τῆς ἡμέρας καὶ ἀναπληροῦν τὸν τόπον γεύματος καὶ δείπνου· τὸ παρὰ Γάλλ. Déjeûné dinè. Ἀθήν. Σιλ. 47.

'Αριστοεπέω, Μλ. ήσω· ὁμιλῶ, ἄριτα ἐξαίρετα, παρὰ τὸ.

'Αριστοεπὴς, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ ἄριστα, τοῦ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶσιν ἐξαίρετοι, σοφαὶ, καὶ ὠφέλιμοι.

'Αριστοκρατεία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ὅταν ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὴν πολιτείαν οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρώτιστοι ἄνδρες.. — 2) Παρ' Ἀριστλ. καὶ Πολβ. εὐνόμου πολιτείας σύνταγμα, τὸ Ἰταλκ. κοστιτουτσιόνη, καθ' ὃ ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας πρέπει νὰ διαπιστεύεται μόνον εἰς ἄνδρας ἐναρέτους καὶ ἀξίους χωρὶς νὰ θεωρῆται εὐγένεια, πλούτη καὶ τ. τ. καὶ νὰ ἐπικρατῇ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον. παρὰ τὸ.

'Αριστοκρατέομαι, παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. (κρατέω) ἐπὶ πολιτειῶν, αἱ ὁποῖαι διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς, τοὐτέστιν ἀπὸ τοὺς πρωτίστους κατὰ τὴν εὐγένειαν, πλούτη καὶ τ. τ.

'Αριστοκρατία = Ἀριστοκράτεια.

'Αριστοκρατικός, κὴ, κὸν· ὅστις, ἢ ὅ, τι, ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατείαν. ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν σύνταγμα. Ἐπίρ. ἀριστοκρατικῶς.

'Αριστολοχία, ας, ἡ· βοτάνη ὠφέλιμος εἰς (λοχία) τὴν γέννησιν παιδίων· Διοσκ. Γ, 4. Λατιν. Aristolochia,

'Αριστόμαντις, εος, ὁ, ἡ· (μάντις) ἐπιτήδειος, ἐξαίρετος μάντις, διὰ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ. Σοφοκλ.

'Αριστόμαχος, ου, ὁ, ἡ· (μάχη) ὅστις μάχεται, ἢ πολεμεῖ ἐξαίρετα. ἐξαιρετος πολεμιστής.

'Αριστον, ου, τὸ. πρόγευμα καθ' Ὁμ. ἐγίνετο τὸ πρωὶ μὲ τὰς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου. μετὰ ταῦτα περὶ μεσημβρίαν τὸ ρωμαϊκὸν Prandium. παρ' Ὁμ. τὸ α, μκρ. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι, ἡ λέξις κυρίως ἐστὶ τὸ οὐδέτ. τοῦ ἄριστος. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ εἰς διαφοράν, μακρὸν ἔχου ἐξαιρετ. ὡσαύτως καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπ' αὐτοῦ παραγώγους λέξεις. Βρ. ἐν Ἀρστφ. Νφ. 416.

'Αριστόνικος, ὁ, ἡ· (νίκη) ὅστις ἐνίκησεν ἢ ἠξεύρει νὰ νικᾷ κατὰ ἄριστον λαμπρὸν, περιφημότατον τρόπον. — 2) ὅστις δίδει, προξενεῖ λαμπρὰν, περίφημον νίκην. Α'Ἀθην. σελ. 457. «ἀριστόνικον κράτος.»

'Αριστονομία, ας, ἡ· διοίκησις πολιτείας κατὰ ἄριστους νόμους. ἄλλως εὐνομία.

'Αριστόνοος, ὁ, ἡ· (νοῦς) ὅστις ἔχει κάλλιστον νοῦν, εὐγενέστατα φρονήματα.

'Αριστοποιέω, Μλ-ήσω. (ποιέω) ἑτοιμάζω τὸ πρόγευμα· Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. β'. 11. Μέσως. Ἀριστοποιοῦμαι, προγεύομαι, ὁ αὐτ. αὐτ. Δ' ἀ. 9.

'Αριστοπόνος, ὁ, ἡ· (πονέω) ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει κάλλιστα, ἀκμελέστατα. Πίνδ. Ὀλύμ. Ζ'. 91. «Ἀριστοπόνος χείρων. Φωκυλ. «Ἀριστοπόνοι μέλισσαι.

*'Αριστοπόσεια, ἡ· (πόσις) καλλίστη, ἀρίστη σύζυγος. Ὀππ.

*'Αριστοπραγέω (πρᾶγος) = ἀριστεύω.

'Αριστος, ίστη, ιστον ὑπερλτ. τοῦ, ἀγαθὸς καλλιστος, ἐξαίρετος, δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, εὐγενέστατος, ἱκανώτατος, ἐπιτηδειότατος, ὅστις κατὰ τὸ προτέρημάτου δὲν ἔχει τὸν δεύτερόν του· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἠθικῶν καὶ νοερῶν προτερημ. Οὐδέτ. τὰ ἄριστα = ἀριστεῖα. Σφκλ. Ἠλ. 1093. Ἀλλ' ἄριστα, ἐπρρ. ἐξαίρετα. κατὰ συναίρ. τοῦ ἄρδρ. ὥριστος. ἄριστος δὲ, Ἀττ. καὶ ὥριστος, Δωρκ. (συγγν. τῷ αἴρω, Ἄρης, ἄρω ἀνήρ, ἀρετή).

'Αριστοσαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ· (σαλπιγξ) ὅστις σαλπίζει, καλεῖ τὴν τρομπέταν ἐξαίρετα.

'Αριστοτέχνης, ου· ὁ· (τέχνη) ἄριστος, ἐξαίρετος τεχνίτης.

*'Αριστοτόκεια, ἡ· ποιητκ. μάλιστα. Ἑπτλκ τοῦ ἑπομένου.

'Αριστοτόκος, ὁ, ἡ· (τίκτω) = ἀριστογόνος· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, ἐξαίρετα τέκνα — 2) προπαροξτ. δὲ, ἀριστότοκος, ὁ, ἡ = ἀριστόγονος· γεννημένος ἀπὸ ἀρίστους, ἐξαιρέτους γονεῖς. παρὰ δὲ Εὐριπδ. Ρήσ. 907. «Ἀριστότοκος γένος. καλλιστον παιδίων.

Ἀριστοψυής, ές, ἡ· (φυή) καλλίστης, ἐξαιρέτου φύσεως· Στρβ. Ὁμιλ. 146. ἐκ φύσεως κάλλιστος, ἢ φυσικὰ καλώτατος, ἐξαίρετος.

Ἀριστόχειρ, ειρος· ὁ ἡ, (χείρ) ὅστις ἔχει δυνατὴν, ἀνδρείαν χεῖρα· ἀριστ. ἀγών· στίχημα, περὶ τοῦ, ποίος ἔχει δυνατώτερον χέρι εἰς τὸ πάλεσμα, δυνατώτερον γρέσον εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἤτοι εἰς τὸ χτύπημα μὲ τὸν γρόθον. Σοφοκλ. Αἴας 935.

Ἀριστώδινες, ινος, ὁ, ἡ· (ὠδὶς) ὅστις γεννᾷ ἀρίστους ἐξαιρέτους ἀνθρώπους, ἄνδρας. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 315. ✻Ἀριστωδίνας Ἀθήναιε.

Ἀρισφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) κατὰ πολλὰ ὀλισθηρός, γλιστερός, ἀπατηλός. Ὀδυσ. Γ, 196.

Ἀριφαντής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φέγγει, λάμπει κατὰ πολλά, λαμπρότατος, περίφημος. Ἀνάλ. Β'. 472.

Ἀριφραδής, ὁ, ἡ· (φράζομαι) γνωριμώτατος, φανερώτατος, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ, νὰ νοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. ὡς, τό, ἀρίγνωτος, ἀρίζηλος. Ὅμ. Ἰλ. Ψ. 326. Ὀδυσ. Ψ. 226. 2) λαμπρυμμένος. Θκρτ. 24, 89. — 3) ὅστις γνωρίζει εὐκόλα, νοεῖ, στοχάζεται βαθυά. ἔχει ὄρθν νοῦν. φρόνιμος, στοχαστικός. Σφκλ. Ἀντ. 347. τὰ χειρ. ἐκ τῶν τοῦ Εὐστθ. ἔχουσι περιφραδής. ἐπῤῥ. ἀριφραδέως· συναιρ. ἀριφραδῶς.

Ἀρίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) κατιαπολλὰ φρόνιμος, νοητικός.

Ἀριχάομαι, ὅλως σχιδὸν ἀχρήστων πρωτότ. τοῦ Ἀναχρίχομαι· ὅπου ἰδέ.

✻Ἀρκαδία, ἡ· ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἐν τοῖς Ὁμ. Ὕμν.

Ἀρκάλη, καὶ Ἀρκάνη, ἡ· τὰ μουστάρια τοῦ ἐργαλείου τῶν ὑφαντάδων.

✻Ἀρκάς, άδος· ὁ· ἀρκαδινός, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν· συνῳ. κατὰ πληθ. ἀρχαϊκ. Ἀρκάδες οἱ. Ἰλιάδ.

Ἀρκεῖος, α, ον· = ἀρκτεῖος· ἀρκουδίτικος, ἀρκουδέλιος· ἀπὸ ἄρκουδαν. — 2) τὸ ἄρκειον. εἶδος φυτοῦ· ἴσως τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀρκουδοβότανον.

✻Ἀρκεισιάδης, ου· ὁ· Πατρων. υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὀδύσ.

✻Ἀρκείσιος, ὁ, κυρ. ὄνμ. ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεως. Ὀδύσ.

Ἀρκεσίγυιος, ὁ, ἡ· (ἀρκέω, γυῖον) ὅστις δυναμόνει τὰ μέλη τοῦ σώματος. Εὐριπ. παρ' Ἀθην.

✻Ἀρκεσίλαος, ὁ, κύρ. ὄνμ. Θηβαίου τινος Ἰλιάδ.

Ἀρκέτιον, τό· προς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἐπιτήδειον· βοηθητικόν, διαφυλακτικόν μέσον.

Ἄρκεσις, εως, ἡ· (ἀρκέω) βοήθεια, διαυδέντευσις, ὠφέλεια· Σοφοκλ.

Ἄρκεσμα, τος, τό· = Ἄρκος· Ἡσύχ.

Ἀρκετός, τή, τὸν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις.

Ἀρκετῶς, Ἐπίρ. ἀρκετά.

Ἀρκευθίς, ίδος, ἡ· καρπὸς τῆς ἀρκεύθου. κεδρομπολα· παρὰ τό.

Ἄρκευθος, ου, ἡ εἶδος κέδρου· Att, Juniperus communis· Νίκανδρ. Θηρ. 584. κεδρου ἄρκευθοειν· ὅπου ἀναγνωστέον, Ἀρκευθίδι.

Ἀρκέω, κρατῶ ἐπίσω, ἐμποδίζω Μλ.—ἔσω. τινί τι, ἀποτινός τι· ἀρκεῖν τὸ μὴ οὐθανεῖν, ἐμποδίζω τὸν θάνατον τινος· δὸν ἀρίνω νὰ ἀποθανῃ τις'.. ✻οὔ τις ἔτ' ἐς οὖ, τὸν τοῦ μενίοντος... ἰὼς οὐκ ἀρκέτει τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.✻ Σφκλ. Αἴ. 725. Ἄνευ αἰτιατ. δὲ, βοηθῶ, διαφυλάττω. Ἰλιάδ. Φ. 131. Ὀδύσ. Π, 261· παρὰ Λεγορφ. δὲ, πολλάκις ἀπαντῶμενον· ἐκ τούτου προέκυψε· 2) ἡ σημασ. τοῦ, βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ, λυτιτελῶ, διαπράττω, τελειόνω τίποτε· ἐν ῥήσεσιν ὡς Ἰλιάδ. Ν, 371· ✻οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε✻.. Μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. Σφκλ. Δῆ. 439· μεταφορ. Θκδ. 2, 47. ✻Οὔτε γὰρ Ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ, ἀλλ' αὐτοὶ μάλιστα ἐνόσησαν. Σκῶμμα ἀρκεῖ· τὸ περιγέλασμα ἐπιτυχαίνει, πιαίνει τόπον, τερμάζει· ὅθεν· 3) εἶμαι δυνατός, ἀρκετός, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἠμπορῶ· μετὰ ἀπρμφ. Μεταφορ. ἀρκῶν, οὖσα, οὖν· ἀρκετός, ὅστις, ἢ ὅτι ἀρκεῖ, φθάνει· τὰ ἀρκοῦντα, τὸ ἀρκετόν, ὅσον χρειάζεται τις. ἀρκοῦντα ἔχω· ἔχω ὅσα μοὶ χρειάζονται· τὰ ἀναγκαῖα μὸν· ἀλλα, τῶν ἀρκούντων περιττὰ ἔχω· ἔχω μὲ τὸ παραπάν', περισσότερα ἀπ' ὅσα μοὶ χρειάζονται. — ἀρκεῖ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· φθάνει, εἶναι ἀρκετόν· ἀρκεῖ μοι· ἔχω ἀρκετόν, μοὶ φθάνει· Σπανίᾳ χρῆσις· ✻ἀρκέτω συνήκουσα✻. Σφκλ. Ἀντ. 547· δύλ' εἶναι ἀρκετὸν ὑ ἀποδοῦναι· ✻ἀρκέσω δ' ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν✻ θέλει χάρω ἀρκετόν, ἢ δύλ' εἶναι ἀρκετὸν ὅταν, ἢ ἂν πράξω ἐγὼ τίποτε δι' ὑσας. Παθτ. ἀρκοῦμαι τινι, εὐχαριστοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε. ✻Ἀρκοῦμαι τούτοις✻. Ἡρόδ. Θ. 32. καὶ μετὰ Μετοχ. ✻Ἀρκοῦντο σκροτφερόμενοι γάλακι. Διόδ, Σικ. Jac. Ἀνεκδ. Παλτ. σλ. 173· ✻ἀρκοῦ τῷ εἶναι.. ἐνχαριστήσου νὰ ἦσαι.. Σιφ. (συγγρ. τῷ, ἀλκέω καὶ ἀρήγω. Ατμν. Λξ. 1, σελ. 4.)

Ἀρκήλος, ου, ὁ. Αἰλιαν. Ζῴων. Ἰστ. Ζ'. 47. κατά τινας Ἀρκουδόπουλος· κατ' ἄλλους Παρδαλόπουλος· ἢ κουτάβι Παρδάλεως, καὶ κατ' ἄλλους Πάνθηρος νέον.

Ἄρκιος, ία, ιον· ἴσι δὲ καὶ ἀγενῶς (ἀρκέω). ✻Ὅστις βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, συμφέρει, Ἰλ. Β. 393. ✻. . . . Οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἔσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς, δὲν θέλει τῷ βοηθήσει τίποτε, δὲν θέλει ἠμπορέσει νὰ ἀποφύγῃ τὸ νὰ μὴ καταφάγουν τὰ σῶμά του οἱ σκύλοι καὶ τὰ ὄρνεα, ✻. . . τὸν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἢ σαωθῆναι✻. Ἰλιάδ. Ο, 502. ὡς τὸ ἡμέτερον· ἀπ' ἐδῶ κρέμεται τώρα ἢ νὰ γλυτώσωμεν ἢ νὰ χαθῶμεν. Ἐπ' ἀνθρώπων, ἕτοιμος εἰς βοήθειαν, ἑτοιμόδουλος, πρόθυμος· ὡς ἂν χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὑρῃς✻ Ἡσιόδ. Ἔρ. 340. ✻Τίνας χάριν ἄρκιος εἰμί✻ Ἀπολλ. Β', 779. Τὰ ἄρκια· βοηθητικὰ μέσα. — 2) ὅστις εἶναι ἀρκετός, φθάνει· ἄρκ. μετρόσ. Ὅμ. — 3) βέβαιος, σίγουρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ, ἡσύχως, νὰ ἀφικρωθῇ τις· κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 35. ἢ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. παταχοῦ ἁρμόττουσα καὶ χρησιμωτέρα σημασία τῆς λέξεως.

✻Ἄρκιος, ία, ιον = ἄρκτειος.

Ἀρκοπίθηκος, ὁ, Πίθηξ ὅμοιος ἄρκτῳ, ἀρκουδομαίμου.

Ἄρκος, ὁ, ἡ· = ἄρκτος, ἀρκοῦδα.

✻Ἄρκος, εος, τό (ἀρκέω) τινός· Ἰατρικόν.

Ἀρκούντως, ἐπίρ. μετοχ. ἐνστ. τοῦ ἀρκέω. Ἱκανῶς, ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάν'.

Ἀρκτεία, ἡ (ἀρκτεῖος). Θυσίασμα εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος. Ἰδὲ Ἄρκτος, 3.

Ἀρκτειος, εία, ειον (ἄρκτος). = Ἄρκτιος.

Ἀρκτέος, έα, έον. Ῥῆματ. ἐπίθ. τοῦ ἄρχομαι· τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀρχίσῃ τις· ἀρχὴν ἀρκτέα, Λουκ. συγγρ. Ἰστ. 6. πρέπει νὰ κάμῃ τις ἢ νὰ κάμωμεν ἀρχήν. — 2) ἄρκτεον, πρέπει νὰ ἀρίνηται τις νὰ τὸν προστάζουν, τοῦτ' ἔστι νὰ ὑπακούῃ· ✻. . . εἰ δὲ ἡνίης μηδὲ ἀρκτέον ἦ ὅμως,✻ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 631.

Ἀρκτεύω, Μ. σω. Διορίζω παρθένον εἰς τιμὴν τῆς Βαυρωνείας Ἀρτέμιδος, μέσ. ἀρκτεύομαι, εἶμαι ἀφιερωμένη εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Βαυρ. Ἀρτεμ. Ζήτ. Ἄρκτος, ἀριθμ. 3.

✻Ἀρκτῆ, ἡ· ὑπακ. θορά. Ἀρκουδοτόμαρον.

Ἀρκτικός, κή, κόν (ἄρκτος. 2). Ὅστις κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, Βόρρειος.

✻Ἀρκτικός, ή, όν (ἄρχομαι). Ὅστις ἀρχίζει, ἀνήκει εἰς ἀρχὴν ἢ ἀρχίσιμα.

Ἀρκτόμυς, υος, ὁ· ἀρκουδοποντικόν· εἶδός τι ποντικῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὰ βουνά.

Ἄρκτος, ὁ, ἡ· ἀρκοῦδα· Ὀδύσ. — 2) ἡ· ὁ Βόρρειος ἀστερισμός, ὅστις καὶ Ἅμαξα καλεῖται καὶ συνίσταται ἀπὸ ἑπτὰ ἄστρα· παρ' Ὅμ. κατ' ἄμφω τὰς ὀνομασ. χρησιμος, Ἰλ. Σ. 485., Ὀδυσ. Ε, 273. αἱ ἄρκτοι, μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ ἄρκτος. Cic. de nat. Deor. 2, 41· ὅθεν ὁ Βόρρειος πόλος, ἀπὸ τοὺς ναύτας, Ἄστρον τῆς Τραμουντάνας, καλούμενος· εἰς τὸν ὁποῖον ἵστατο ὁ ἀστερισμός, γενικῶς δὲ τὸ βόρειον μέρος τῆς οὐρανίου σφαίρας.. — 3) ἡ ἄρκτος. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτω· ἡ παρθένος τὴν ὁποίαν ἀφιέρωναν οἱ γονεῖς της, ἀπὸ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της νὰ ὑπηρετῇ εἰς τιμὴν τῆς Βαυρωνίας της καὶ Ἀρχηγέτιδος ἐπικαλουμένης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Βαυρωνίων· ἦτις ἐνδεδυμένη μὲ κροκωτὸν φόρεμα ἐπράττε τὴν θυσίαν ὁποῦ ἀρκτεύω, διορίζω τὴν ἄρκτον παρθένον. Μέσ. ἀρκτεύομαι· ὑπηρετῶ ἢ θυσιάζω ὡς ἄρκτος παρθένος. Ἀρκτεῖα, ἡ· δὲ, ἑλέγετο ἡ πρᾶξις αὐτή, ἡ τελετή.

Ἀρκτοῦρος, ουρου, ὁ· (οὖρος) ἡ οὐρὰ τῆς Ἄρκτου, ἤτοι τοῦ βορρείου ἀστερισμοῦ, Ἡσίοδ. Ἔρ. 568. 608.

✻Ἀρκτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει ἀρκούδας.

Ἀρκτοφύλαξ, κος, ὁ· = ἀρκτοῦρος· φύλαξ τῆς Ἄρκτου· ὁ καὶ Βοώτης λεγόμενος ἀστερισμός. Ἄρατ.

Ἀρκτόχειρ, ειρος, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Ε'. 49. εἶδος ζώου ἀδιορίστου.

✻Ἀρκτύλος, ὁ· ἀρκουδόπουλον· νέα ἀρκοῦδα.

Ἀρκτῷος, ῴα, ῷον· (ἄρκτος. 2) Πρὸς τὸ ἄρκτειον, πρὸς τὸ βόρειον μέρος εἰμένος· βόρειος.

Ἄρκυον, ου, τό· = ἄρκυς.

Ἀρκυοστησία, ας, ἡ· (ἵστημι) τὸ στήσιμον τῶν δικτύων· στημόνια δίκτυ· παρὰ τό

Ἄρκυς, υος, ἡ· Ἀττικ. Ἄρκυς· δίκτυον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ διὰ νὰ πιάνωσι ζῶα· ἔτι δὲ καὶ παγίδα, βρόχι, Ξενοφ. Κυνηγ. Κεφ. Β'. 5.

✻Ἄρυσμα, τος, τό· Παγίδα, βρόχι· ἔγραψεν ἐκ χειρογράφων ὁ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Εὐμν. 112. ἀντὶ τοῦ, ἀρυστάτων, ἀρυσμάτων.

✻Ἀρυσταασία, ἡ = ἀρυοστασία, Ξεν. Κυν. 6, 6.

Ἀρυστάσιον· τό (ἵστημι). Τόπος ἁρμόδιος διὰ στήσιμον τῶν ὠκτύων· ἔτι δὲ καὶ τὸ στήσιμον αὐτό.

Ἀρύστατος, ὁ, ὁ· μὲ ἐλάγυρα στημένα δίκτυα περιφραγμένος. Τὸ ἀρύστατον = ἀρυστάσιον· παγίδα, βρόχι. Αἰσχλ. — 2) ἐργ. ὅστις στήνει δίκτυα, περικυκλόνει, περιφράζει μὲ δίχτυ· Τὸ ὄρ. = ἄρυς.

Ἀρυωρέω, Μλ—ήτω· φυλάττω, προσέχω, παρατηρῶ τὸ στημένον δίχτυ· παραμονεύω τὸ κυνήγι ἢ τὸ ἀγρίμι· παρὰ τό

Ἀρυωρός, ου, ὁ· (οὖρος) Ὅστις φυλάγει παρατηρεῖ τὸ στημένον δίχτυ, παραμονεύει νὰ πιασθῇ εἰς αὐτὸ τὸ κυνήγι ἢ τὸ ἀγρίμι.

Ἅρμα, τος, τό· (ἄρω) Ἁμάξι· ἐξαιρ. πολεμικὸν μὲ δύο τροχούς, καὶ ἀπὸ ἄλογα συρόμενον· Ὅμ. πολλάκις κατὰ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. ἀριθμ. τῇ λέξει χρωμένων· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἰδὲ Voss Virg. Ecl. 3. 36. — 2) τὰ ἄλογα μαζὺ μὲ τὸ ἁμάξι· Ὅμ. ἔτι δὲ τὰ ἄλογα μόνον ἑξαιρ. Ἅρματα τρέφω, ὡς τό, ἁρματοτροφέω· κρατῶ ἁμάξι πολεμικὸν καὶ ἄλογα. Παρὰ Πλάτ. τὰ διὰ τοὺς ἀγῶνας τρεφόμενα ἄλογα· ὡσαύτως καὶ τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον εἰς τὸν ἀγῶνα· — 3) τὸ ἅρμα πόλις ἐν Βοιωτίᾳ

Ἰλιάδ. — 4) Ἐς βουνὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν οὕτω καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ μέρος, ὅταν ἠσυχάσῃ, τὸ εἶχεν εἰς καλὸν οἰωνόν, ἡ σημεῖον· ὅθεν ἡ παροιμία «Διὶ ἅρματος ἀστραπήν», καὶ «Διὶ ἅρματος καὶ σπανίως ἐστιάνῃ», Πλούταρχ. Προβ. συμπ. Ε'. 5. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν σπανίως, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κρεσπερίνῃ τις πολὺν καιρόν· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν κοινὴ· ζήτει μαῦρε μου νὰ φᾷς χλωρὸ τριφύλλι· καὶ ἡ· ἐ τὴν χάσιν καὶ ἐ τὴν τσίμσιν. (τοῦ ψαγγαριοῦ δηλ.)

Ἅρμα, τος, τὸ· (αἴρω) Πᾶν ὅ,τι αἴρει, συγκόμιστις· βάρος, φόρτος, φόρος· ἤτοι βαστιλικὸν δεσμὸν, κεφαλάτικον ἢ καὶ διὰ κτήματα, διὰ πραγματείας, κ. τ. τ. τὸ ἰταλκ. φάτσιο, τριμπούτον· τουρκβ. γιουρμούκι, χαράτσι· — 2) προσφορά· ἤτοι πᾶν ὅ,τι παίρει, μεταχειριζόμενός τις εἰς συντήρησιν τῆς φυσικῆς ὑπάρξεώς του· φαγητὰ, τροφή. Ἱππερ. — 3) ἡ ἅρμα = ἁρμὴ καὶ ἅρπις· 4) ἡ Ἅρμα, ἀος, παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἔρως, συγκοίμησις, Πλούταρ. Ἔρωτ. σλ. 60.

Ἁρμαλιά, ἡ· (ἁρμύζω) Διαμοιραζομένη τροφὴ, φαγητὸν, Ἡσύχ. Ἔρ. 524. «...τὴν μὲν δοῦναι βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη ἁρμαλιῆς...» καὶ 712. «...τῷ δ' ἁρμαλιὴν ἐατέσσαιμι, καὶ Θέρ. 16. 35.· «Ἁρμαλίαν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πιεῖσθαι. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τροφὴν, ὅσα λαμβάνουν μαζὶ των εἰς τὸ καράβι οἱ θαλασσοπόροι· τὸ Ἰταλκ. προβιζιόνι, τουρκβ. ζαχερές, Ἀπολλ. Ῥό. 1, 193.

Ἁρμαλόω, παῤ Ἡσυχ. = συλλαμβάνω.

Ἁρμάμαξα, ἡ· (ἅρμα, ἅμαξα) Ἁμάξι μεγάλον καὶ σκεπασμένον διὰ ὁρόμον, ἐξαιρ. διὰ γυναῖκας καὶ παιδιὰ, τὸ τουρκ. κουτσὶ, χρήσιμον παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς· τὸ Ἰταλ. βεττούρα, Ξενοφ. Παιδ. ς'. γ'. 30.

Ἁρμάτειος, εἶα, ειον· (ἅρμα) Ἀνήκων εἰς ἁμάξι· «Ἁρμάτιον μέλος»· παῤ Εὐριπ. Ὀρ. 1378. τραγῳδὸ ἀρνητικὸν, ἢ μοιρολόγημα· παρὰ δὲ Πλούταρχ. «Νόμον ἁρμάτιον», ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιαστικὸν εἰς τὸν πόλεμον.

Ἁρματεύω, Μ. σω· (ἅρμα) Διευκολῶ κυβερνῶ τὸ ζευγμένον πολεμάμαξον.

Ἁρματηγὲς, ὁ, ἡ· (ἄγω) Ὅστις κάμνει νὰ κινῆται τὸ πολεμάμαξον, τὸ ἁμάξι, Παρθεν. ς'. «Τροχῶν ἁρματηγῶν».

Ἁρματηλασία, ας· (ἐλαύνω) Διοίξιμον τῶν ζευγμένων ἀλόγων εἰς τὸ πολεμάμαξον, εἰς τὸ ἁμάξι· τὰ ἀπὸ τοῦ τουρκβ. κουτσίρισμα. Ξενοφ. Παιδ. ς'. α. 27., παρὰ τὸ

Ἁρματηλατέω, ῶ· διοίχνω τὰ ἄλογα καθήμενος εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἁμάξι, ἁμαξεύω.

Ἁρματηλάτης, ου· ὅστις διοίχνει τὰ ἄλογα πολεμαμαξίου, ἁμαξίου, ἁμαξᾶς· — 2) ὅστις καθέται μέσος ἢ μὲ ἄλλον εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἁμάξι· ὅστις πολεμεῖ ἀπὸ τὸ ἁμάξι. (λῃ)

*Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον σύρει, σβορνίζει ἁμάξ., ἢ τροχὸς· ὡς τὸν Ἰξίονα. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 1300. «...καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι». λεξικ. τὸς λύγγει τὴν λέξιν· ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος· ἀναφέρων τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν παῤ Εὐρπ. βέβαια κατὰ παραδρομὴν ἔκαμε ταύτης τῆς λέξεως τὴν ψευδῆ ἐξήγησιν· ἐπειδὴ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλεται, πρῶτον μὲν ἠξεύρει τὴν διαφορὰν τῆς σημασίας τῶν λέξεων ἁρματήλατος καὶ ἁρματηλάτης· καὶ δεύτερον δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ Ἰξίων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐρπ. δὲν ἐκάθητο ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, καθὼς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ, ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος, ἀλλὰ περιεστρέφετο ὑπὸ τοῦ τροχοῦ ὡς μυθολογεῖται.

Ἁρματηρός, ρά, ρόν = Ἁρμάτειος.

*Ἁρματινάς, ἡ, ὁν· καὶ ἁρμάτιος, ιον = ἁρμάτειος.

Ἁρμάτιον, ου, τὸ· ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα· Ἁμαξίκι.

Ἁρματίτης· ου, ὁ· θηλ. ἁρματῖτις, ίδος, ἡ· εἰς ἅμαξαν ἀνήκων ἀμφβ.

Ἁρματοδρομέω (δραμεῖν)· Τρέχων μὲ τὸ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ νικήσω, Ἀπολλόδωρ. Γ'. ε'. 5.· ἔνθα ἁρματοδρομεῖν ἐσθλουσίτιμος ἀναγινώσκεσθαι· ἰδὲ Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 617.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ· τρέξιμον μὲ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, Στράβ. Ε'.

Ἁρματοδρόμος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) Ὅστις τρέχει μὲ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀπολλ. Α'. 1333.

Ἁρματόεις, εσσα, όεν· = Ἁρμάτειος.

Ἁρματόκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) Ὅστις διτηχεῖ ἀπὸ τὸν κρότον ἁμαξῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 206.· «...ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον...», ὄχι δὲ, κτυπῶν ὡς ἅμαξα, ὡς ἄλλοι παρεξήγησαν καὶ τοῦτο, κατ' ἐνεργ. ἀντὶ παθητ. ἐννοίας.

Ἁρματομαχέω· Μλ—ήσω (μάχομαι)· ἐκ τῆς ἁμάξης μάχομαι, πολεμῶ.

Ἁρματοπηγέω· Μλ—ήσω· κατασκευάζω, ψκοδομῶ ἁμάξια· παρὰ τὸ

Ἁρματοπηγός, ὁ ἡ (πήγνυμι)· Ἁμαξᾶς, δηλ. ὅστις φκιάνει, κατασκευάζει ἁμάξια, Ἰλ. Δ. 485.

*Ἁρματοπῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Θεογνστ. A. Bekk. 3. σλ. 1340.

*Ἁρματοπονέω· = ἁρματοπηγέω· παρὰ τὸ

*Ἁρματοποιὸς, ὁ, ἡ = ἁρματοπηγός.

Ἁρματοτροφέω, Μλ—ήσω (τρέφω). Θρέφω, κρατῶ ἄλογα διωρισμένα διὰ τὸ ἁμάξι, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὸν ἁμαξηγάτην, ἢ ἀγῶνα μὲ ἁμάξι· ἀφ' οὗ

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ· τὸ νὰ θρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὸν ἀγῶνα μὲ ἁμάξι, Ξενοφ. Ἀγησ. Θ'. 6. καὶ Ἱέρ. ΙΑ'. 5.

Ἁρματοτροχία, ας, ἡ (τροχὸς)· Ἁμαξιλικά· τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ ὅταν τρέχῃ ἁμάξι, Αἰλιαν. Ζώων Ἴστ. Β. 36. καὶ

Ἁρματροχιὴ, ἡ· ποιητ. = Ἁρματοτροχιά, Ἰλ. Ψ. 505. «...οὐδέ τε πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λιπτῇ κονίῃ».

Ἁρματωλία, ἡ· = ἁρματηλασία κωμ· λέξις παῤ Ἀριστοφ. Εἰρ. 415.· «Ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρελελήθειν, καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίαις, κατὰ διττὴν συνάφειαν τοῦ, ἁμαρτωλῆ.

*Ἁρματῶος, ῶα, ῶον· = ἁρμάτειος.

*Ἁρμελάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω) Ἁμαξᾶς, ὅστις διοικεῖ τὸν δρόμον τῆς ἁμάξης, διοίχνει τὰ ζευγμένα ἄλογα, Welcker Syll. Ἐπιγρ. 212.

Ἁρμενίζω· (ἅρμενον) Ὡς καὶ παῤ ἡμῖν· κάμνω ἅρμενα, ἢ πανιά· ἔχω ἀνοιχτὰ τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Ἁρμένιον, ἡ, Ἁρμενικὸν, τὸ· εἶδος χρώματος, ἢ βαφῆς· Ζήτ. ἐ, τῷ, Σάνδῃ.

Ἅρμενον, τὸ· καραβοπάνι· «Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα», Θεογν. 22, 13. — 2) καθὲ ἐργαλεῖον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδετ. τοῦ

Ἅρμενος, ὁ, ἡ· ἴτι δὲ καὶ ὀξυτόνως, Ἡσύχ. Ἔρ. 731. ἁρμοσμένος, τεχνιασμένος· ὅστις ἁρμόζει, τεχνιάζει, στέκει, πιάνει καλὰ εἰς τίποτε· «Ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν», Ἰλ. Κ, 234. στερεωμένος· — 2) ἁρμόδιος, χρήσιμος, καλὸς, ἐπιτήδειος· ὅθεν ἄριστος, ἀγαπητὸς, τόσιμος, χαριτωμένος, Ἡσύχ. Ἔρ. 407. Ἀσπ. 116. Πιδ. Νμ 3, 100. Ὀλμ. 8, 96. — 3) τσιμπασμένος, τελειωμένος, ἁρματωμένος, Ὁμ. (ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἅρω.)

Ἁρμή, ῆς, ἡ· (ἅρω) = Ἁρμογή· ἕνωσις, σύνδεσμος, κ. τ. τ. Ἑρωτιαν. Γαλην. γλωσσάρ. Ἡσύχ.

Ἁρμηλατέω, = ἁρματηλατέω.

Ἁρμηλάτης, ου· ὁ· = Ἁρματηλάτης.

Ἁρμίως· Ἀττ. ἁρμίως. Ἐπῤῥ. = Ἁρμοῖ.

Ἁρμογή, ῆς, ἡ· (ἁρμόζω) Συναρμογή, τέρεισμα, κλείδωσις, τάξις, σειρά· ἔτι δὲ καὶ = ἁρμονία.

Ἁρμόδιος, ία, ιον (ἁρμόζω). Ὡς καὶ παῤ ἡμῖν· ὅστις ἁρμόζει, πρέπει, στέκει καλὰ, τεχνιάζει, εἶναι εἰς καλὴν τάξιν, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος, τὸ Ἰταλ. κόμμοδος· ὅθεν νόστιμος, ἀγαπητὸς, ἀρεστὸς, χαριτωμένος, «ἥδομαι ἁρμόδιον εἶπον κακόμηται», Πιδ. Νμ. 1, 31. ὡσαύτως καὶ ἁρμόζοντα ξείνια, παρὰ τῷ αὐτῷ. — 2) ὑπηρετικὸς ἢ ἑτοιμόδουλος, εὐποίητος, «ὄτρηκι ἁρμόδιαι», Θεόκρ. 414. ηγνωμαι, βουλόμενος ἁρμόδιος εἶναι», Παρθέν. 15'. Ἐπῤῥ. ἁρμοδίως.

Ἁρμοζόντως, ἐπῤῥ. ἐκ τῆς Μετοχ. Ἁρμόζων, ἁρμοδίως, προσηκόντως.

Ἁρμόζω, Μ. όσω (ἁρμὸς, ἅρω) τί τινι. Ταριάζω, συνδέω, συγκολλῶ, ἑνόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων τῶν τεκτονικῶν, οἰκοδομικῶν, καυπηγικῶν, ἁμαξουργικῶν ἔργων, Ὀδυσ. Ε. 247. «τέρμονες ἀλλήλοισιν. Μέσως, «ἁρμόζομαι», τεχνιάζω, ἑνόνω, κατασκευάζω, χτίζω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Ὀδυσ. Κ, 152. «ἁρμόζειο χαλκῷ», «ἑαυτὸν καὶ ἐπὶ ἱματίῳ, ὅπλοις καὶ τ. τ. ἑνόνω, ἁρματόνω, στολίζω τινα. Πίνδαρ. Νέμ. Η'. 10. «εἰ τε τραναῖς ἐν Ἀθάναισιν ἁρμοζοι στρατόν». — 2) συνδέω βιαίως, δεσμεύω, ἡ ἑνόνω μὲ βίαν, ἀλυσοδένω, «σφᾶς σιδηραῖς ἁρμοῖσι ἐν ἄρκυσσι», Εὐρπ. Βχ. 227. — 3) μτφρ. ἁρμόζω, συβάζομαι, ἐσμίγω, συμβάζω, ἰσάζω, ἁρμόζω τινὶ τὴν συγατέρα· «ἁρμόσας δὲ, καὶ τὰ νομιζόμενα ποιήσας ἀπήλαυνε ἐς Σοῦσα». Ἡρόδ. 9, 108. Μέτ. τινάτινος· ἁρμαρωνίζομαι, συβάζομαι, ἐσμίγω, π. . . . τοῦ Παυσανίης ὁ Κλεομβρότου Λακεδαιμόνιος . . , ὕστερον χρόνῳ τουτέων ἡρμόσατο θυγατέρα . . «Ἡρόδ. 5, 32, 47, 6, 65. Παθτ. ἁρμόζομαι γυναῖκα. ὑπανδρεύομαι, παίρνω γυναῖκα· π. . . κελεύων εἶναι παῖδα Δαρείῳ τόνδε, ὅτι ἁρμόσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα», Ἡρόδ. 3, 137. — 4) βάλλω εἰς καλὴν τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ· ἁρμόζω στρατόν· διοικῶ στράτευμα. Πιδ. ἁρμ. τὴν Ἑλλάδα, κυβερνῶ τὴν Ἑλλ. ὡς ἐπαρχίαν· ἰδὲ Ἁρμοστής. Ὡσαύτως καὶ ἁρμ. τὴν πόλιν, καὶ ἐν πόλει = ἁρμοστὴς εἰμί. Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, συμφωνῶ, τὸ Ἰταλκ. ἀκκορδίρω, τὸ τουρκβ. δουζενλίζω. — 5) ἁμτβ. τεχνιάζω εἰς τίποτε, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, διάλογος, συμφωνῶ, μέ τινα, τὸ κοιν. κρουσταὶ τὰ χνῶτα μου μὲ κείνα, τὸ ἰταλ. χαρμονίρω. — 6) ἄπροσ. ἁρμόζει, τεχνιάζει, στέκει καλὰ, πρέπει, κυρίως ἐπὶ φορεμάτων, ἢ ἁρμάτων, Ἰλ. Γ, 333. Ρ, 210. ωσαύτως καὶ μετοχ. «ὡραῖος περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων», «Ξυρ. Κυρ. π. 2, 1, 16. ἔτι καὶ τριπτ. ἁρμόζ. τινι, ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμτ. ἁρμόζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶναι πρέπον, «τιγὰρ ἂν ἁρμόζοι τόν πλείω λόγον». Σφκλ. Τρχ. 733. ἁρμ. πρός τι, καὶ κατά τι Ἀριστοφ. Ὀρν. 563 «ὡς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον». «Ἀπολλώνιος, ἁρμόζοντα ξείνια, Πιδ. Πθ. 4, 223. εὐάρεστα δῶρα, ὡς τὸ ἅρω, παράβλ. ἁρμόδιος. — 7) ἁρμόζων, μετὰ γεν. Πολβ. 1, 44.

Ἁρμοῖ, σπανιώτερον ἁρμαῖ, ἐπῤῥ. = ἄρτι, ἀρτίως, νεωστὶ, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα, παῤ ἐλπίδα, ταχέως, Αἰσχύλ. Προμ. «Ἁρμοῖ πάνυμαι τοὺς ἐμοὺς δρηστοὺς πόνους», (κατά τινας τῶν Γραμματ. τὸ ἁρμοῖ, ἢν ἐν χρήσει μόνον ἀντὶ τοῦ, ἡρμοσμένος, κατ' ἄλλους δὲ, χρησιμώτερος τύπος ἦν τὸ,

ἁρμοῖ. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 367. Bromf. ἐν Αἰσχλ. Πρμθ. 636. Kiessl. ἐν Δκρτ. 4, 51. παρὰ τὸ ἁρμολόγος.

Ἁρμολογέω, ῶ, συνάπτω, συνδέω, συγκολλῶ, σμίγω.

Ἁρμολόγησις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνδεσμος, ἅμφ.

Ἁρμολογία, ας, ἡ· = τῷ προηγμ. Βασίλ.

Ἁρμολόγος, ὁ, ἡ (ἁρμός, λέγω). Ὅστις ἑνώνει, συάπτει, συναρμόζει, συνδέει.

Ἁρμονία, ἡ (ἁρμοζω). Ἁρμογή ἢ ἅρμοσμα, συνάρμοσμα, ἐρμάλειον μέ τό ὁποῖον συναρμόζονται δύο ἢ περισσότερα πράγματα, ἠηλυκοτάρι, ὡς τό, ἁρμὸς· ἠγόμφωσιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίηπιν ἄρηρεν,« Ὀδυσ. Ε, 248. — 2) σύνδεσμος μεταξύ ἀνθρώπων, συνθήκη, συμφωνία, ἐπί τό πλεῖττον. — 3) διάταξις, διαταχή, διορισμός· ὄθεν, μοῖρα, εἱμαρμένη, ἢ τό γραφτόν, πλησιαστ. Ἰλ. Χ. 255. »· . . τοί γάρ ἄριστοι Μάρτυρες ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονίων, Αἰσχύλ. Προμ. 552. »ἁρμονία Διός«, παρὰ Μουσικοῖς· ἡ μαθηματικῶς καθαρὰ ἀναλογία τῶν τόνων πρὸς ἀλλήλους, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Μουσικὴ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἓν διαφόροις φωναῖς μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, ὡσαύτως ἐκαλοῦντο ἁρμονίαι συστήματά τινες τῆς μουσικῆς κλίμακος, καθ' ἃ ἐγίνετο τῶν τόνων ἡ σύνθεσις, ὡς τό ἰταλ. μπασο γενεράλε· ἔτι δὲ καὶ τά ἰδιαίτερα τόνων συστήματα· Νόμοι, τό ἰταλ. ἄριαι, τουρκβ. χαβάδες· ὡς ἁρμονία, Λυδία, Φρυγία κ. τ. τ. Πλάτ. Φοιλβ. 7. — 5) παρὰ ῥητ. ἡ τῶν περιόδων εὐρυθμία. — 6) ἡ Ἁρμονία, κυρ. Ὄνομ. τῆς γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Ἡσιόδ. Θεογ. 937. 975. ἐν Ὀμ. Ἔπ. Ἀπόλλ. 195. ὁμοῦ, θεὰ τις· ἡ προσωποποιημένη συμφωνία τῶν Χαρίτων, τῶν Ὡρῶν, τῆς Ἥβης καὶ τῆς Ἀφροδίτης, πρὸς ἀλλήλας· ἀφ' οὗ

Ἁρμονικός, κή, κόν. Ὅστις ἀνήκει εἰς ἁρμονίαν, εὐρυθμίαν, ἐπὶ λόγου· εἰς ὁμόνοιαν, ὁμογνωμοσύνην, ψυχολογικῶς, ὅστις εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἰς τήν ἁρμονίαν, συμφωνίαν, ἐπὶ μουσικῆς· ὄθεν ἁρμονική· ἡ, ὑπακ. τεχνη. Θεωρία, μελέτη τῶν καθαρῶν τόνων, τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς, ἐπιστημονική γνῶσις τῆς μουσικῆς.

Ἁρμόνιος, ὁ, ἡ. Τό νά ἠξεύρῃ, γνωρίζῃ τις μέ ἀκρίβειαν τήν μουσικήν τέχνην, ὅστις συμφωνεῖ, τερμίζει, ἁρμόζει εἰς τίποτε, ἐπῤῥ. ἁρμονίως, Ἰώσηπ.

Ἁρμονιώδης, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει διάθεσιν, κλίσιν εἰς τήν ἁρμονίαν, ὁμόνοιαν, ἀγαπᾷ καὶ ζῇ μέ ὁμόνοιαν, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 39. »ἁρμοδιωτάτου ἀνδρεμ.

Ἁρμοραχία, ἡ· καὶ ἁρμοράκιον, τό. Εἶδος ἀγρίας ῥαφανίδος, χράνος, ἡ χρένος.

Ἁρμός, οῦ, ὁ (ἁρμ). Ἕνωσις, ἁρμογή, συνάφεια· ἔχμα, τό τουρκοβ. ῥεζές, καρφί, Εὐριπ. »Ἁρμὸς πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείσα. Ηλειδωσις, ἔξαρ. τοῦ ὤμου, ὅπου συνδέεται μέ τήν ὠμοπλάτην· ἁρμὸς θύρας, Διον. Ἀρχλ. 5, 7. χαραγματεῖα, σχισμάδα εἰς τήν θύραν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινῶς διάκροσμος λεγόμενος, »Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόνους, Εὐρ. Μηδ. 1312.

Ἁρμοσία, ας, ἡ (ἁρμόζω). Διάταξις, εὐταξία, διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, συμφωνία μουσικοῦ ὀργάνου, τό τουρκβ. ὀυζέλι.

Ἅρμοσις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνθεσις, σύνδεσις, τέρματις.

Ἅρμοσμα, τος, τό. Ὅτι εἶναι ἁρμοσμένον, τεχνιτευμένον μαζύ μέ ἄλλο τίποτε, Εὐριπ. Ἑλ. 418.

Ἁρμόττω, καὶ Ἀττ. ἁρμάττω, Μ. ώξω· = ἁρμόζω.

Ἁρμοστήρ, ῆρος, καὶ ἁρμοστής, οῦ, καὶ ἁρμόστωρ, ορος, ποιητ. Ὅστις ἁρμόζει, διοικεῖ, κυβερνεῖ, βάνει εἰς τάξιν τά πράγματα. — 2) ἁρμοστὴς ὠνομάζετο ἐξαιρ. παρὰ Λακεδ. ὁ ἔπαρχος, εἰς τόν ὁποῖον διαπιστεύοντο τήν διοίκησιν καὶ κυβέρνησιν τῶν πόλεων, τάς ὁποίας ἐκυρίευον. Ξεν. Ἑλλ. 4, 10. ἰδὲ Morus ἐν Ἰσοκρ. Παιγγ. σλ. 33. d. Ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ ἔπαρχος τῶν πόλεων ἀποικίας, τόν ὁποῖον ἔπεμπεν ἡ μητρόπολις πόλις, ὅταν ἡ ἀποικία ἐξηρτᾶτο ἀπό αὐτῆς, Ξεν. Ἀ. Β. 5, 5, 19. ἐν γένει δέ, ἄρχων, διοικητής· τό ἰταλ. γοβερνατόρος.

Ἁρμοστικός, κή, κόν. Δικῆεων, ἐπιτήδειος, εἰς τό νά ἁρμόζῃ, ἑνόνῃ.

Ἁρμοστός, στή, στόν. Ἡνωμένος, τεριασμένος, συνδεμένος, ἁρβαβωνιασμένος, ὑπανδρευμένος, διατεταγμένος, διοικημένος, κυβερνημένος, εἰς αὐτεξίαν βαλμένος.

Ἁρμόστωρ, ορος, ὁ. = ἁρμοστήρ. ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 453. »Ἁρμόστωρ ναυτῶν.«

Ἁρμόσυνος. Ὅστις συναρμόζει, ἑνόνει, διατάττει, διοικεῖ· ὁ ἁρμόσυνος = ἁρμοστής, ἁρμοστεῖ ἐλέγοντο ἰδιαιτέρως οἱ ἐκ τῆς διοικητικῆς τῆς πόλεως διατεταγμένοι ἐπιστάται εἰς τά ἤθη τῶν γυναικῶν.

Ἁρμοττόντως, ἐπίῤῥ. μετοχ. τοῦ ἁρμόττω, = ἁρμοζόντως.

Ἅρμων, ονος, ὁ, κύρ. ὄνμ. ἀφ' οὗ τό πατρωνμ. Ἁρμονίδης, ου, ὁ Ἰλ. Ε, 60.

Ἄρνα, αἰτιατ. τοῦ ἀχρήττου ἀρήν· δυϊκ. ἄρνε, πλῆνθ. ἄρνες κτλ.

Ἄναξ. Ὄνομα ἐπαίτου, ζητούλα ἢ ζητιάνου, ἢ ζητλάρου, τινος ἐν Ἰθάκῃ. Ὀδ. Ξ, 5.

Ἀργικός, ἰδος, ἡ. Δέρμα προβάτου τό παρ' ἡμῖν ἀρνιακό.

Ἀρνέα, ἡ· = ἀρνακίς.

Ἀρνειος, εία, ειον (ἀρήν). Πρόβιος, ἀρνήσιος, προβατήσιος. Σοφοκλ.

Ἀρνειός, ά, κριάρι. ἐξαιρ. ἀρτεμικόν ἀρνί, τό κοινότ. ἰτάτζος, Ὅμ. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦν κυρίως ἐπίθ. δηλοῦται ἐκ τοῦ, ἀρνειὸς ὄις, Ὀδυσ. Κ. 572.

Ἀρνεοθοίνης, ὁ (θοίνη). Ἀριοφάγος, Ἀναλεκ. Β. 134.

Ἀρνέομαι, ἀποθ. μετά Μλ. μέσ. ἠσόμαι καὶ ἀορ. παθτ. ἀρνηθῆναι, ἀλλά καὶ κατά μέσ. ἀορ. ἀρνήσασθαι, συνθ. ποιητ. εὑρηται ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 1. καὶ Αἰσχυ. Κτσφ. 81. καὶ παρ' ἄλλοις, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀρνοῦμαι, Ὅμ. ἀρ. τι, μετά ἀπρμφ, Ἡρόδ. 2) ἀμετβ. ἀρνοῦμαι, παρκιοῦμαι, λέγω ὅτι δέν κάμνω τι, δέν δέχομαι, δέ θέλω, Ὅμ.

Ἀρνευτήρ, ῆρος, ὁ (ἀρεύω) = κυβιστήρ. Ὅστις πηδᾷ εἰς τόν ἀέρα, τοῦτ' ἔστι πηδῶντας στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τόν ἀέρα, καθώς οἱ ἰταλ. γροτέσκοι λεγόμενοι, χορεύται εἰς τά θέατρα, Ἰλ. Π, 742. »Ἀρνευτῆρι ἐοικώς· ἔτι δὲ βουτιστής, ὅστις πηδᾷ καταλέφαλα εἰς τό νερόν, Ὀδ. Λ, 4 3. (πιθανῶς παρὰ τό ἀρήν, ἐπειδή τοιαῦτα πηδήματα κάμνουν τά ἀρνάκια.) ἀφ' οὗ

Ἀρνευτηρία, ας, ἡ. Ἡ τέχνη νά βουτᾷς τις καταλέφαλα εἰς τό νερόν, ἢ τοῦ νά στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τόν ἀέρα πηδῶντας.

Ἀρνευτής, ὁ = ἀρνευτήρ.

Ἀρνεύω, Μ. τω. Στρέφομαι, ἀναποδογυρίζομαι εἰς τόν ἀέρα πηδῶντας 2) πηδῶ 'ς τό νερόν, καταλέφαλα βουτῶ, Λυκόφρ. 1103. ἰδὲ Ἀμευτήρ.

Ἄρνη, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ.

Ἀρνηΐς, ίδος, ἡ. Ἰδὲ Ἀρνίς.

Ἀρνησίθεος, ὁ, ἡ (ἀρνέομαι, θεός). Ὅστις ἀρνεῖται τόν Θεόν,

Ἀρνήσιμος, μη, μον. Τόν ὁποῖον ἠμποροῦν τις νά ἀρνηθῇ, Σοφοκλ. Φιλ. 74.

Ἄρνησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τό νά ἀρνῆται τις τίποτε.

Ἀρνητέον, ῥημτ. ἐπῤῥ. τοῦ ἀρνέομαι. Πρέπει νά ἀρνῆται, νά ἀρνηθῇ τις, καὶ τ. τ. Ἠλθ. 1, 26.

Ἀρνητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀρνῆται τίποτε.

Ἀρνίον, ου, τό, ὑποκ. τοῦ ἀρήν, ἀρνάκι.

Ἀρνίς, ίδος, ἡ. Ἑορτή τις καθ' ἣν ἐστόλωναν τά σκυλία. Κύων ιη.· ἑωρτάζετο δὲ εἰς τό Ἄργος εἰς τιμήν τοῦ Λίνου, τόν ὁποῖον κατεσπάραξαν τά σκυλία, ὡς μυθολογεῖται· ἐλέγετο δὲ ἡ αὐτή ἑορτή καὶ Ἀρνηΐς, ἴδος, ἡ. Λεξ. 3. σλ. 99. Ε. παρβλ. κυνοφόντις.

Ἀρνόγλωσσον, τό. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλώσσῃ ἀρνίου, Διοσκ. Β', 153. Plantago.

Ἀρνός, τοῦ γενκ. τοῦ ἀχρτ. ἀρήν. Εὑρηται ὅμως παρὰ Πολλ. 7, 184. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγγ. ἐν Αἰσπ. μυθ. δὲ καὶ κατ' ὄνμστ. ὁ ἀρνός. Gell. 4, 3.

Ἀρνοφάγος, ου, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γενκ. ὃ ὅστις τρώγει πρόβατα, προβατοφάγος.

Ἄρνυμαι, ἀποθ. ἑλλπ. κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιπαί χρν. λαμβάν. ἀπό τοῦ αἴρομαι Μλ. ἀροῦμαι (κατ' ἐπέκτ. τύπος τοῦ αἴρω, ὡς τό πτάρυμαι, ἀπό τοῦ πταίρω)· λαμβάνω, πέρνω διά τόν ἑαυτόν μου, δέχομαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, κατορθόνομαι νά ἀποκτήσω τίποτε, ἐξαιρ. λαμβάνω ὡς ἄθλα, βραβεῖον, μισθόν ἀνταμοιβήν διά τίποτε, περί τοῦ ὁποίου ἐκοπίασα· ψυχήν ἄρν., Ὀδυσ. Α, 5. ἐκέρδησε τήν ζωήν του ἐκ τῶν κινδύνων, ὅσους ὑπέφερεν, ὡς βραβεῖον. Ὠτάντως καὶ κλέος, τιμήν, Ἰλ. »Οὔ δὲ βοείην ἀρνύσθην«, Ἰλ. Χ, 160. οὔτε βοιδοτόμαρον (ὡς σμικρότατον βραβεῖον), δέν ἐπεμελήθησαν νά κερδήσουν ἀγωνιζόμενοι. Μισθὸν ἄρνυσθαι = μισθαρνέω, Πλάτ. Πολ. Ι, σλ. 346. C.· μᾶλλον ἄρνυμαι, προτιμῶ, καλήτερα θέλω, Πλάτ. Νμ. 16.

Ἀρωδός, ὁ (ᾠδή). Ὅστις τραγωδεῖ, ψάλλει ᾠδήν τινά, ἢ ῥαψῳδίαν διά νά πάρῃ διά μισθόν ἀρνί, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α, καὶ ὁ σχολ. Πινδ. Νέμ. Β', 1. παρβλ. τραγωδός.

Ἀρνών, ώνος, ὁ. Μάνδρα προβάτων, ἢ ἀρνίων.

Ἄρομα, τό (ἀρόω). Τόπος διά σπάρτισμον, χωρίφι ἄσπαρτον, ἔτι δὲ καὶ ἄρομα.

Ἀρόμην, Ἰων. μέσ. ἀορ. β', τοῦ αἴρω, Ὅμ.

Ἀρόμενος, ἀμφβ. ἀντγν. ἀντί ἀρωμένος.

Ἄρον, τό· εἶδος χόρτου· δρακοντιά, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Β', 20. Lin. Arum maculantum.

Ἄρος, εος, τό. Ὄφελος, κέρδος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 889. »Βρίτεος ἄρεως· σπάνιος λξ. ἴσως τῷ ἀρκέω, ἄρκος, συγγν. (ω ω)

Ἀρόσιμος, ὁ, ἡ (ἀράω). Τόπος καλός διά ὄργωμα, σπάρτισμον, καρπερός· ἀρόσ. γῆ, χωρᾶγε, Ἀρατ. πολλάκις μετῤῥ ἐπί τεκνοποιίας, ὡταύτου καὶ ἀρώσιμος.

Ἄροσις, εως, ἡ. Τόπος καρπερός, καλός διά ὄργωμα καὶ σπάρσιμον, Ὅμ. 2) ὄργωμα, σπάρσιμον, δούλευμα τῶν χωραφιῶν.

Ἀροτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις ὀργώνει, σπέρνει, δουλεύει χωράφια, ζευγίτης, Ἰλ. Σ, 542. βοῦς ἀροτήρ, βοῦδι καλόν διά ὄργωμα· ἢ τό ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς ὄργωμα, Ἡσιόδ. μεταφ. δὲ παρὰ Ποιητ. ἀντί τοῦ, γονεύς, πατήρ.

Ἀροτήριος, ὁ, ἡ· = ἀροτήσιος, Δυκόφρ. 150.

Ἀρότης, ὁ· = ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ὁ, ἡ· = ἀρόσιμος.

Ἀροτήσιος, ὁ, ἡ. Δικῆεων, ἐπιτήδειος εἰς ἀρότησιν, ὄργωσιν, Ἀρατ. »Ἀροτήσιος ὥρη· ὁ καιρός τοῦ ἀροτριᾶν, ὀργόνειν, σπείρειν.

Ἄροτος, ου, ὁ. Τό ἀροτριᾶν, ὀργώνειν, σπείρειν ὄργωμα, σπάρτισμον· ἐν γένει τό δούλευμα τῶν χωραφιῶν κλήθυντ., Ὀδυσ. Ι, 122. Μεταφ. τεκνοποιία· ἐπί παίδων γνησίων ἀρότῳ· ἤτον ἡ συνήθης ἔκφρασις τῶν γάμων συγγραφῶν, τῶν παρ' ἡμῖν προικοσυμφώνων, ἐν

Ἀθην. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτ. σελ. 406. Β. ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἄγομαι γαμετήν, Ἡσιόδ. πέρνω γυναῖκα διὰ νὰ τεκνοποιήσω. Ἰδὲ Ἀρόω, ἀρουρα. — β') τὰ σπαρτά, τὰ γενήματα. Σφκ. Oid. T, 270. Σχολ. καρπός. Ὁλοτρόπως καὶ ἀγρός, χωράφι. Αἰσχλ. Ἱκ. 629. 2) ὀξυτόνως, ἄροτός· ὁ καιρὸς τοῦ ἀροτριᾶν, ὀργόνειν, σπείρειν, καθ' ὃν σπείρονται τὰ γενήματα Ἡσιόδ. — γ') παρὰ Ποιητ. δέ, καὶ ὁ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος, ὁ χρόνος· ὁ Herm. ἄμως διετήρησε τὸν συνηθῆ τονισμὸν τῆς λεξ. ἐν Σφκ. Τρχ. 69.

*Ἄροτος, ἡ, ὁν. Ὠργωμένος, καλῶς διὰ ὀργωμα, διὰ σπάρσιμον.

Ἀροτραῖος, ὁ, ἡ. Χωραφίτικος, ἀπὸ τὸ χωράφι.

Ἀροτρεύς, έως, ὁ· Ἀροτρευτὴρ, ῆρος, ὁ· = Ἀροτὴρ. ὀργωτής.

Ἀροτρεύω. Ὀργόνω, κάμνω χωράφι.

Ἀροτρητής, οῦ, ὁ· = Ἀροτὴρ. 2) = Ἀροτρον τὸ ἀλέτρι, Ἀναλεκτ. Γ. 44.

Ἀροτριάζω, Μλ. ἀφ' οὗ = Ἀροτρόω. ἀφ' οὗ

Ἀροτρίᾱσις, εως, ἡ· καὶ, ἀροτριασμός, ὁ· ὀργωτις, σπάρσιμον, Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀρότριος, ὁ, ἡ. Βαλοὶ διὰ ὄργωμα, Ὀρφ.

Ἀροτρίωμα, τος, τό. Ὀργωμένον χωράφι, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158.

Ἀροτρίωσις, εως, ἡ· = ἀροτριασμός.

*Ἀροτροδίαυλος, ὁ· ὀργωτής. Ὅστις τελειόνωντας τὴν αὐλακιὰν, ἀρχίζει τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τελείωνει, γυρίζοντας τὸ ἀλετρόμαγον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὡς ἔκαμναν οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὸν δίαυλον· Ἡλιακ.

Ἀροτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ ἀλέτρι.

Ἄροτρον, τὸ (ἀρόω). Ἀλέτρι, Ἰλ. Κ, 353. ὡ Ἄροτρον πηκτόνω· πολλάκις δὲ κατὰ πλῆθ. ἀρῶμ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Μτχ.

Ἀροτροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις ὀργόνει, ὀργωτής, ζευγίτης.

Ἀροτροπους, οδος, ὁ (ποῦς) τὸ Ἴχνος.

Ἀροτροφορέω, Μλ. -ήτω (φορέω) τραβῶ, βαστάζω, σύρω τὸ ἀλέτρι.

Ἄρουρα, ἡ (ἀρόω) ὀργωμένον ἢ σπαρμένον χωράφι· χωραφότοπος· Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ = γῆ ἐν γένει· τόπος. χώρα· ὅθεν πατρὶς ἄρουρα, ἡ πατρίδα· ἐλη ἠγὴ Ὀδ. Ν, 332. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. μέτρον ὡρισμένον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Στρεμμα λεγόμενον. Τρπ. μητρικὸς κόλπος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1257. Αἰσχύλ. ἐπτ. ἐπὶ Θήβ. 755. -2) προσωποποίησις. ἡ μήτηρ τοῦ Ὠτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὀδσ. Λ, 300. ἀφ' οὗ

Ἀρουραῖος, αἷα, αῖον· ἀνήκων εἰς ἄρουραν, εἰς χωράφι· χωραφίσιος.

Ἀρούριον. ου, τό, ὑπε. τοῦ ἄρουρα· χωραφάκι. Ἐπιγρ.

Ἀρουροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ζευγίτης. Ἐπιγραμ.

Ἀρόω, ῶ, Μ. ὁσω. Ἀόρ. Ἤροτα, παθητ. Ἠρόθην παρκ. ἀρήροκα· παθτ. ἀρήρομαι· (ἴσως παρὰ τὸ, ἄρα) ὀργόνω, κάμνω χωράφι. Ὀδυσ. Ι. 108. ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, ἀρόωσι ἀντὶ ἀρῶσι· Ἰων. ἐνεστ. ἀπαρφ. ἀρώμεναι, ἀρόμεναι, ἡ ἀρώμενα. Ἡσιόδ. Ἔρ. 22. παρβλ. Βτμ. Γραμμτ. 1, σλ. 306. -2) σπέρνω· ὡσαύτως καὶ ἀμτβ. ἀρόω εἰς τὸ· Heind. ἐν Πλάτ. Φάρ. σλ. 276. Β. ὡς τὸ σπείρω. Ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐγγυητρόνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1497. πτὴν τακοῦσαν ἤροσεν· καὶ 1485. παθητ. Μετχ. παθτ. Παρμ. Ἰων. ἀρηρομένος, Ὁμ. καὶ Ἡρόθ.

Ἀρπάγδην. Ἐπίρ. (ἁρπάζω) ἁρπακτικά, ἁρπαχτά. -2) παθτ. ἁρπαγμένα.

Ἁρπαγεύς, έος, ὁ = Ἅρπαξ παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΚΑ'. σελ. 247.

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· -2) ἁγέπη, κλίσις εἰς τὸ νὰ ἁρπάζῃ τις. Συν. Κρπ. 5, 2, 17. Ξενοφ.

Ἁρπάγη, ης, ἡ· ἀγκρίφι, τὸ κοινῶς ἀγκρίφι, κλοῦτσος ἢ κλοῦτσα, τὸ τουρκιστ. τσεγγέλι· ἐξαιρ. τὸ κακάβι, τὸ τουρκιστ. κουβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ· -2) ἀγκιστρόνα· ἡ ξυγρόνα ἢ τὸ ζουγραφιστήρι τῶν κηπουρῶν. Εὐριπ. Κύκλ. 32.

Ἁρπαγιμαῖος, αἷα, αῖον· = τῷ ἑπομ. Ὀρφ. ἁρπαγμένος, κουρταυμένος· μὲ ἁρπαγὴν ἀποκτημένος. Ἐπῤῥ. ἁρπαγίμους.

*Ἁρπάγιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἁρπαγίμη (ἁρπαγὴ) μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον.

Ἁρπάγιον, ου, τό· ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν τρυπημένον εἰς τὸν πάτον, καθὼς ἡ Ἰλεψύδρα. Συμπλίκιος καὶ Φιλόπονος, παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Δ'. 6. Ἀλεξ. Ἀφρ. Α. προβλ. 95.

Ἁρπαγμα, τος, τό· ἁρπαγὴ, ἁρπαγμένον πρᾶγμα.

Ἁρπαγμός, ὁ = Ἁρπαγὴ· τὸ νὰ ἁρπάζῃ τις.

*Ἅρπαγος, ὁ = ἅρπαξ· παρὰ μτγνστ.

Ἁρπάζω, Μ. Ἀττ. σω· καὶ ἁρπάττομαι. Ἀρτιγ. Εἰρ. 1109. συνδ. δέ, ἁρπάζω· Ὁμ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς ἐνεργτ. τύποις· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καθ' ἑλας τὰς σημτ. παρ' Ὁμ. κυρίως ἀντὶ τοῦ ἡμετέρου ἁδράχνω, πιάνω τι ὁρμητικά, ὀγλίγωρα· Ἁρπ λάκαν, Ἰλ. Μ, 445. Ἐπὶ τῆς σφαίρας, τὸ τόπε· πιάνω, δέχομαι. Μετγ. καταλαμβάνω, νοῶ τι εὐκόλα· ἁρπ. πεῖραν Lob. ἐν Σφκ. Αἰ. 2. (πρωτ. τῆς λεξ. δοκεῖ τὸ, ἅρπω εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ ἅρπη ἐσώθη· συγγν. τῷ καρπάλιμος, μάρπτω) Πολυδ. Θ'. 105.

Ἁρπάκτειρα, ας, ἡ· Θηλκ. τοῦ ἑπομ. ἁρπάκτρια· Ἑκτγρ.

Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ Ἅρπαγος λῃστής, Ἰλ. Ω. 262. πἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοιεν· οἱ τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες.

*Ἁρπακτήριος, ὁ, ἡ· ἁρπαχτικός, ὅστις ἁγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνηθίζει νὰ ἁρπάζῃ, ἁρπάχτης.

*Ἁρπακτής, οῦ, ὁ = ἁρπακτήρ· -2) ἐπιθετ. = ἁρπακτήριος.

Ἁρπακτικός, κή, κόν· = ἁρπακτήριος· Ἐπῤῥ. ἁρπακτικῶς.

Ἁρπακτός, τή, τόν· ἁρπαγμένος. Ἡσίοδ. Ἔρ. 686.

Ἁρπακτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ἁρπαγή.

Ἁρπάλαγος, ὁ· ἐργαλεῖόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππικ. Κυνηγ. Α. 153.

Ἁρπαλέος, έα, έον, ἐνίοτε δὲ καὶ δικαταλήκτως· ἁρπακτικός, ὁ ἔχων κλίσιν, προδυμίαν εἰς τὸ ἁρπάζειν. Ὀγυσ. Ζ. 250. καὶ Ξ. 110. νηῆτιε καὶ πίνε ἁρπαλέως· ἁρπακτικά, λαχταριστικά, μὲ ἐπιθυμίαν· ὅστις σύρει, τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τινα. τὸν ξεγελᾷ, τὸν ἀπατεῖ· ἑλκυστικός· ἁρπαλέα κερδήμ. Ὀδυσ. Θ. 164. ἃ ἄντις ἁρπάσειε διὰ ἡδονήν· ὁ Σχολ. τὰ κολακευτικά, τὰ πρὸς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ὅθεν παρὰ Θγν. καὶ Πιθ. ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, προσφιλής, περιπόθητος· Boeckh. expl. Pind. Pyth. 8, 68. Ἐπῤῥ. ἁρπαλέως ἤσεω, Ὀδτ. 6, 250, ἔτρωγεν, ἁρπαχτικά, λαίμαργα. Ὁ τύπος ἁρπάλιμος· ἀχρστ. ἁρπαλὸς δὲ παρὰ ταῖς Γραμμτγ. μόνον.

Ἁρπαλίζω, Μλ. -ίτω· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 981. ἀσμένως ζητῶ, δέχομαι, πέρνω· Θήβ. 245. πκουκυτοῦσιν ἁρπαλίζομαιεν· μὲ ὄρηξους καὶ κλαυθμοὺς δέχομαι, λαμβάνω.

*Ἁρπάλιμος καὶ ἁρπαλὴς ἰδὲ Ἁρπαλέος.

*Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Παφλαγόνος τινος Ἰλ.

Ἅρπαξ, γος, ὁ, ἡ· ἁρπάγας· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. ἁρπαγᾶς· ἁρπάχτρια. Ἀλλὰ ἅρσεν. καὶ βέλος τι ἀγγυλωτόν. Ἀπτ. Ἱστρ. Ῥωμ. 5, 118. Ἀθ. 5, σλ. 208. D. τὸ ὑπρθ. ἁρπαγίστατος, παρ' Ἀριστφ. -ἡ ἅρπαξ· παρ' Ἡσιόδω. Ἔργ. 358. ἡ Ἅρπαξ κακὴ· ἀντὶ τοῦ Ἁρπαγή, οὐσιαστ.

Ἁρπαξίβιος, ὁ, ἡ· ὅστις ζῇ ἀπὸ ἁρπαγήν. Ἀθήν. Α'. σελ. 4.

*Ἁρπαξομίλης· ὁ τῆς ἀφροδίτης ὁμιλίας, ῥᾳδίως διακεκριμένος. Ἀνακρ. Βικ.

Ἅρπασμα, τος, τό· = Ἅρπαγμα. Πλάτ.

Ἁρπαστικός, κή, κόν· = Ἁρπακτικός.

*Ἁρπάστιον, τό· ὑπερστ. τοῦ Χρήστιον.

Ἅρπαστον, ου, τό· εἶδος σφαίρας Τύπε· τὸ παιγνίδι μὲ τὸ τόπι, τὸ ὁποῖον κτυπώμενον κάτω ἕκαστος τῶν παιζόντων, ἤθελε νὰ ἁρπάξῃ· ὡς παρ' ἡμῖν παίζεται τὸ, βάρα κάτω λεγόμενον παραπλήσιον παιγνίδιον· ἰδὲ ἐφετίδα, καὶ φαινίνδα. Homist. Ἐν Ἀρστφ. Πλτ. σλ. 282. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἁρπαστός, στή, στόν· ἁρπαγμένος· δι' ἅρπαγμα, ἢ πᾶν ὅ, τι ἠμπορεῖ νὰ ἁρπασθῇ, εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἁρπαγήν, λαηλάτισμα, κούρσεμα· τὸ ἁρπαστὸν = ἁρπαστος· 2. Οὐρανία πυξίς· ὁ μὲν ἀνακλάτας ἑαυτὸν ἀποῤῥίπτει τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἂν ἀλλωμένοις φιλοτιμία πρὸς εἰς γῆν αὐτὴν ἐμπεσεῖν ἁρπάσαιμ. Πολλ.

Ἁρπάω, = Ἁρπάζω.

Ἁρπεδής, ὁ, ἡ· (πέδον) ἴσιος, ὁμαλὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειάν του· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, ἁρπεδής,)

Ἁρπεδίζω Μλ. -ήτω· ὁμαλίζω, ἰσιάζω, κάμνω ὁμαλὴν, ἴσιαν τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. Ἡσύχ.

*Ἁρπεδόεις, εσσα, εν = ἁρπεδής.

Ἁρπεδονάπται, οἱ· παρὰ Ἡλιόδ. Στρατηγ. Α'. καὶ Εὐσέβ. οὕτως ὀνομάζει ὁ Δημόκριτος τοὺς Αἰγυπτίους Γεωμέτρας, (Ἁρπεδόνη, ἅπτω).

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ· σχοινίον, ἢ τριχιὰ διὰ δέσιμον παντοειδήποτε πράγματος, βρόχι εἰς τὸ ὁποῖον πιάνουσι ζαρκάδια καὶ τ. τ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. 28. Σπάστη ἤτοι σφαῖρα, ῥάμμα· τὸ σχοινάκι μὲ τὸ ὁποῖον 'κρεμοῦσαν τὸν θώρακα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔδεναν εἰς τὸ σῶμα. Ἡρδ. 3, 47. ἀφ' οὗ κόρδα τοῦ τόξου.

Ἁρπεδονίζω, Μ. ἴσω· κρεμῶ, δένω, κομποδένω, ποδοκλόνω, πιάνω τίποτε μὲ τὴν ἁρπεδόνην.

Ἁρπεδών, όνος, ἡ· = Ἁρπεδόνη. Ἀνθολογ. καὶ Ἰώσηπ.

Ἁρπέζα, ης, ἡ· καὶ ἅρπεζος, ὁ· φρέχτης, ἀπὸ ξύλα, σανίδια ἢ πέτρας· τὸ τουρκοβαρ. τσακίλι· Ναυδ. (γράφεται καὶ παράγεται διαφόρως· τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι σημαίνει Κυρίως ἀγκαθοφράχτην· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. βαθύτατ, ὅτι ὁ ἀγκαθῆρ. ἐλέγετο ἅρπεξ)· Νικανδρ. Θηρ. 593. ς'. 647. στίχ. 284.

Ἁρπη, ης, ἡ (ἁρπάζω)· δρεπάνι, κόσσα. Ἡσίοδ. Ἔρ. 571. ἡδαίτερῃ δ' ἔλαβεν ἅρπην· 2) ταχυπετές τι σαρκοφάγον πτηνὸν μὲ λιγυρὰν φωνήν· ἀετῶν τι εἶδος· Ἰλ. Τ. 350, ὑπὲρ ἅρπη ταυπτέρυγι. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Α'. 2. Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. Ἡ. 47. 3) κεντητήριον, κεντρὶ μὲ ἀγγυλωτὰς πλευρὰς μὲ τὸ ὁποῖον διακεντοῦσι τὸν Ἐλέφαντα. Αἰλιαν. Ζώων Ἰστ. ΑΓ'. 9. καὶ 22. τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. ὀνομάζει Δρέπανον. Ζώων Ἰστ. Θ'. 1. ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. Β'. 11. Καλλίοπα, καὶ ὁ Ἡσύχ. Ὀρπην. -4) Εἶδος Θαλασσ. Ἰχθύος· πιθανῶς διότι εἶναι ἁρπακτικὸν καὶ ὀγλίγωρον εἰς τὸ κελύμμημα· -5) δρεπάνι· Ἡσιόδ. Ἔρ. 571. -6) κάμπια, τὸ ἰταλ. ὀρπόνα. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ψαράδες εἰς τὸ πιάσιμον τῶν κήτων.

Ἁρπημι· Ζήτ. Ἁρπάζω.

Ἁρπὶς, ἡ ἁρπὶς – ίδος, ἡ = κρηπὶς, συγγν. τῷ ἁρβύλις. (– –, Βαλλ. λῳ. 60.)· κρηπὶς, ὑπόδημα.

Ἁρποκράτης, ὁ· ὁ θεὸς τῆς σιωπῆς, καὶ

ὁποίου τὸ ἄγαλμα πάντοτε εἶχε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, ὡς σύμβολον τῆς σιωπῆς.

Ἅρπυιαι, αἱ, (ἁρπάζω) αἱ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἐκ τοῦ ἰταλκ. στρίγλης λεγόμεναι· ἀδιόριστα μυθολογούμενα ὄντα, τερατόμορφα καὶ ἁρπακτικά· τὸ πρῶτον ἀναφερόμενα Ὁδσ. Α, 241. Τ, 77. ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὑποκειμένων ἀφανισθέντων ἀνεξιχνιάστως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, τοῦ τουρκβ. ἐκαπιώθηκαν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοιαύταις περιστάσεις λέγεται· τὸν πῆραν ἡ στρίγλης· ἀντὶ ἀφανίσθηκε, δὲν ἠξεύρη κανεὶς τί ἔγινε· νὰ τοῦ πάρουν ἡ στρίγλης! κατόρθ. ἀντὶ νὰ χαθῇ ἔξαφνα ἀπὸ τὸν κόσμον! Οἱ μεταγενέστεροι δὲ τὸν ἀφανισμὸν αὐτῶν ἀλληγοροῦσι διὰ τυφῶνος συμβάντα, τὰς δὲ ἁρπυίας προτυποποιοῦσιν εἰς αἴσχιστα καὶ βδελυκτὰ δαιμόνια. Ἀπολ. Ῥδ. 2, 188. Ἡ Ἅρπυια ἐνικῶς εὕρηται Ἰλιάδ. Π, 150. »τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.« ἔπου ἡ ἔννοια ἁρπακτικῆς ταχύτητος ὡσαύτως, εὐκατάληπτος γίνεται.

Ἁρπυιόγουνος, ὁ, ἡ· ὅστις κατάγεται ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. στριγλόπαιδον, στριγλόπαιδον.

Ἅρπυς, υος, ὁ· Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ Ἅρπυιαι, ἔνωσις, σύνδεσμος, Ἔρως· παραβλ. ἅρμα, ἡ Παιδέν. Ἐτυμολ. »Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπυς ἑλίσσετο.«

Ἁρρ — παρὰ τοῖς Ἀττ. διπλασιάζεται τὸ ρ, ὅταν τῷ τῶρ ἐρχομένῳ λέξει προστίθηται τὸ στερητικὸν α.

Ἀρράβαττω — ῥαβδίττω· προσλήψει τοῦ εὐφωνητικοῦ α, ὡς ἄραττω = ῥάττω.

Ἀράβδωτος, ὁ, ἡ (ῥαβδωτός)· ὅστις δὲν ἔχει γραμμὰς, ἁράδες. Ἀθήν.

Ἀρραβών, ῶνος, ὁ· τὸ κοινῶς συνηθέστ. παρ' ἡμῖν Ἰταλ. καπάρι, τουρκβ. πέι, διδόμενον ἀσφαλείας χάριν εἰς συμφωνηθείσας πωλήσεις ἢ ἀγοράσεις καὶ λτ. τ.

Ἀρραβωνίζω· ἀθῶ ἀρραβῶνα ἤτοι καπάρι ἢ πιὶ· γενικῶς ὑποχρεόνω τινὰ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, μέσ. ἀρραβωνίζομαι = μνηστεύομαι.

Ἀρραγαδώτος, ὁ, ἡ· Μαθημ. Παλ. σελ. 23. μὴ ῥαιζόμενος, σχιζόμενος

Ἄρρηκτος, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) ἄσχιστος, ἀῤῥάιστος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖται νὰ τὸν ἰσχίσῃ. »Ὄμμα ἀῤῥηγίες.« Σοφοκλ. τὸ ὁποῖον δὲν ἐκβάζει δάκρυα, δὲν κλαίει.

Ἀῤῥαδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω)· ὅστις δὲν κάμνει, δὲν ἔκαμε τίποτε μὲ ἀμέλειαν, μὲ ἐλαφρογνωμίαν, ἢ μὲ παιουργίαν καὶ πονηρίαν· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ῥαδιουργήσῃ· ἀπατήσῃ, γελάσῃ εὐκόλως· ἀντίστ. τῷ, ῥᾳδιούργητος.

Ἀῤῥάζω, Μλ. — ξω = Ἀράζω· ἐπὶ σκύλων.

Ἄῤῥαιστος, ό, ἡ· (ῥαίω) ἀῤῥαιστος. Σουίδ.

Ἀῤῥαντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω) ἀῤῥαντιστος, ἀπότιστος.

Ἄῤῥατος, ὁ, ἡ· εἴρηται μόνον παρὰ Πλάτ. Πολ. 7, σλ. 535. C. καὶ Ῥητ. σλ. 407. D. ὅπου ἑρμηνεύεται, σκληρόν, ἀμετάστροφον. Πιθανῶς παρὰ τὸ ῥαίω, ῥήγνυμι· Ruhnk εἰς Τιμ. σλ. 50. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ἄῤῥητος.

Ἀῤῥαφὴς, καὶ Ἀῤῥαφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω)· ὅστις, ἢ ὅ, τι στέκεται εἰς ἓν κομμάτι.

Ἀῤῥεκτος, ὁ, ἡ ποιητ. ἄῤῥητος (ῥέζω) ἀφκιαστος, ἀκάμωτος, ἀτελείωτος, Ἰλιάδ. Τ, 150.

Ἄῤῥεν, τὸ· Ζήτ. Ἄῤῥην.

Ἀῤῥενικὸν, οῦ, τὸ· Ζήτ. Ἀρτενικόν.

Ἀῤῥενικὸς, κὴ, κὸν (ἄῤῥην)· ἀρτενικὸς. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενικῶς.

Ἀῤῥενογενὴς, ὁ, ἡ (γένος) ἀρτενικοῦ γένους ὤν.

Ἀῤῥενογονία, ας, ἡ· ἡ γέννησις ἀρτενικῶν παιδίων· τὸ γεννᾶν ἀρτενικὰ παιδία· παρὰ τὸ

Ἀῤῥενογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ὅστις γεννᾷ ἀρτενικὰ παιδία.

Ἀῤῥενόθηλυς, ὁ, ἡ -λυ, τὸ· γενικ. εος (θῆλυς) ἀρτενοθήλυκος.

Ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ (κοίτης) ἀρτενοκοίτης. Κύκλωψ.

Ἀῤῥενοκοιτία, ἡ· ἀρτενοκοιτία.

Ἀῤῥενοκυέω (κυέω)· γεννῶ ἀρτενικὰ [παιδία· Στράβ.

Ἀῤῥενομανέω· ἔχω ἀῤῥενομανίαν.

Ἀῤῥενομανία, ἡ· ἐμμανὴς παιδεραστία.

Ἀῤῥενομιξία, ας, ἡ· = ἀρτενοκοιτία· Σέξτ.

Ἀῤῥενόμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ)· ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν μορφήν.

Ἀῤῥενόπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς) ὅστις ἔχει ἀρτενικὸν παιδίον. Ἀνθολ. »ἀῤῥενόπαις γόνος· ἀρτενικὰ παιδιά.

Ἀῤῥενοπληθὴς, ὁ, ἡ (πλῆθος) γεμάτος ἀπὸ ἄνδρας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 80.

Ἀῤῥενότης, τος, ἡ, ἀρτενικωσύνη· τὸ νὰ εἶναι τις ἀρτενικός· Ἱεροκλ.

Ἀῤῥενοτοκέω, ῶ· γεννῶ ἀρτενικὰ παιδία· ἐκ τοῦ

Ἀῤῥενοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω)· ὅστις γεννᾷ ἀρτενικὰ παιδία.

Ἀῤῥενοφθορέω· διαφθείρω τὰ ἀρτενικά· Καισ.

Ἀῤῥενοφθορία, ἡ (φθείρω)· ἡ τῶν ἀρτενικῶν διαφθορά.

Ἀῤῥενοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω) τὰ ἀρτενικὰ διαφθείρων.

Ἀῤῥενόω, Μ. ὦσω· κάμνω τινὰ ἀνδρικόν.

Ἀῤῥενόομαι, οὔμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος Παῦτ. ἐπληρώθ. τὰ ἀνδρικὰ ἢ ἀνδρῶν καθήκοντα. Λουκιαν. Ἐρωτ. καὶ Συνέσ. Ἐπιστ. 146.

Ἀῤῥενωδὴς, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος, ἐξαιρ. ὅστις φαίνεται ὡς ἄνδρας. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρείως, ἀνδρεωμένα.

Ἀῤῥενονυμέω, ῶ· ἔχω ἀῤῥενικὸν ὄνομα ἢ ὀνομάζω τινὰ ἤτι μὲ ἀῤῥ. ὄνομ. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενώνυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀρτενικὸν, ἢ ἀνδρικὸν ὄνομα· Εὐστάθ.

Ἀῤῥενωπία, ἡ· ὄψις, σχῆμα, θεωρία ἀνδρὸς· γενικ. ἀνδρειότης, ἀνδρία· Πλάτ. Συμπ. σλ. 192. A. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενωπὸς, ὁ, ἡ (ὤψ)· Ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν ὄψιν, πρόσωπον, θεωρίαν· ἄνδρας, ἀνδρεῖος· Ἀριστοτ. »Ἀῤῥενωπὸς γυνή. 2) Οὐσιαστ. τὸ Ἀῤῥενωπὸν· ἀνδρικὴ ὄψις, θεωρία· τὸ νὰ φαίνηταί τις ὡσὰν ἄνδρας· ἐπῤῥ. (ἀῤῥενωπῶς.

Ἀῤῥενώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀῤῥεπὴς, ὁ, ἡ (ῥέπω)· Ὅστις δὲν κλίνει εἰς κανὲν μέρος· κυρίως ἐπὶ ζυγαριᾶς, ὅταν δὲν κλίνῃ μήτε εἰς ἓν μήτε εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλ' ἵσταται ἴσια. Μεταφορ. Σταθερὸς, ἀκλινὴς, ἀμετάτρεπτος καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν· ἀμετάβλητος· ὅστις, δὲν ἔχει βάρος, τοῦτ' ἔστι τοῦ ἐπείου ἡ παρουσία, ἡ ἔλλειψις, ἡ ὁ λόγος δὲν ἀποτελεῖ πολύτιμαρος, ἀσήμαντος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥεπῶς· ἀφ' οὗ

Ἀῤῥεψία, ας, ἡ (ῥέπω)· Ἠσυχος, πάντοτε ἡ αὐτὴ μένουσα διάθεσις, ἡ κατάστασις· ἐξαιρ. τῆς ψυχῆς, Διογέν. Λαέρτ. 9, 74.

Ἀῤῥηγὴς, ὁ, ἡ· = ἄῤῥηκτος· Ἀριστοτ. ἐγκ. Ῥωμ. Τ, 1, σλ. 384.

Ἀῤῥηκτος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι)· Ἀδιάσχιστος, ἀχάλαστος, ἄθραυστος· πυκνότατος, στερεὸς, γερὸς· τεῖχος, δεσμὸς, Πάθος, νεφέλη· Ὀμ. Τρωικ. πᾶν ὅ,τι δὲν ῥαγίζεται, δὲν ἀφανίζεται, δὲν ἐκλείπει, π. χ. φωνὴ ἄῤῥηκτος· Ἰλιάδ. Β, 490. ἀκούραστος, ἀδιάκοπος· πεῖραρ πολέμοιο· Ἰλιάδ. Ν, 360. μάχη, πόλεμος, ὅστις δὲν παύει· δὲν ἔχει, δὲν πέρνει τέλος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήκτως· Ἀριστοφ. Λυσ. 182.

Ἀῤῥημοσύνη, ης, ἡ· τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ τις· σιωπὴ, παρὰ τὸ

Ἄῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα)· Ὅστις δὲν ὁμιλῇ· ὅστις σιωπᾷ, δὲν εὐγάζει λόγον ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἄῤῥην, ὁ, ἡ· — ῥρεν, τὸ· γενικ. ενος· παλαιὰ Ἀττ. ἄρσην. (ῥῆν)· Ἀρσενικὸς, ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος, δυνατὸς· ἀντίστ. τῷ, Θῆλυς· 2) Ἐπιθέτ. Ἄῤῥην, ὁ ἀνδρας, ἀρσενικὸς ἐπ' ἀνθρώπων· ἀρσενικὸς, ἐπὶ ζώων· εἰς διορισμὸν τοῦ γένους: τὸ ἄῤῥεν = παῖς ἄῤῥην· ἀρσενικὸν παιδί· Basil. ep. cr. σλ. 144: δυνατὸς, σφοδρὸς· ὡς »ἄῤῥην βοὴ.« Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 125. καὶ »ἄῤῥην κτύπος.« Σοφοκλ. Φιλοκτ.

Ἀῤῥηνὴς, ὁ, ἡ· ἄγριος, ἀγγανεμάρης, ἀγγανεμάρικος, ἐπὶ σκύλων — Θεόκριτ. ΚΒ'. 83. »ζάκοτον καὶ ἀῤῥηνέα.« ἔθεν »Ἀῤῥηνεῖν, ἐπὶ φιλονεικίας, ὁπόταν ἡ γυναῖκα διαφέρεται, μαλώνει μὲ τὸν ἄνδρα· (παράγ. ὡσαύτως παρὰ τὸ, ῥήν.)

Ἀῤῥησία, ας, ἡ· (ἄῤῥητος) = Ἀῤῥημοσύνη.

Ἀῤῥητολεπτόπνευστος, ὁ, ἡ· (ἄῤῥητος, λεπτὸς, πνέω)· Ὅστις κατ' ἄῤῥητον ἀνέκφραστον τρόπον πνέει, ψυχὴ ἢ ἀτμίζει λεπτά· Ἀνάλεκτ. Γ'. 100. Παῦλ. Σιλεντ. σλ. 180.

Ἀῤῥητοποιέω, ῶ· πράττω, κάμνω ἀνέκφραστα συγχαμερὰς πράξεις· Θεόφιλ. Ἀντιοχ. Γ'. 3. παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 82. ἐπὶ Ἀσελγῶν καὶ ἀφροδισιακῶν πράξεων. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥητοποιία, ας, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀφράστως αἰσχρὰς, καὶ ἀχρείας, πράξεις.

Ἀῤῥητοποιὸς, ὁ, ἡ (ποιέω)· Ὅστις κάμνει ἀνέκφραστα πράγματα δηλ. μεγάλα, ἀξιόλογα, ἢ καὶ αἴσχρά, συγχαμερὰ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφράσῃ.

Ἀῤῥητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀῤῥήτη, ἡ· Εὐρπ. (ῥηθῆναι, ῥητὸς) ὅστις ἐῤῥέθηκε, δὲν ἐπῴθηκεν, ἀποσιωπήθηκεν. Ὁδσ. Ξ, 466. ὅστις δὲν ἔγινε γνωστὸς, δὲν ἐξηγήθηκεν, ἀνέκφραστος, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀδιήγητος· Σῳφ. Κρ. π. 1, 6, 14. — 2) ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος· τὸν ὁποῖον ἐντρέπεται νὰ ἐκφωνήσῃ· νὰ εἰπῇ τις· αἴσχρὸς, συγχαμερὸς, ἀπρεπὴς. Ἀλλὰ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ κοινοποιήσῃ, νὰ κάμῃ γνωστὸν, νὰ περιγράψῃ μὲ λόγους, μυστικὸς, ἱερὸς, ἅγιος. Παρὰ τοῖς Μαθημτκ. ἀσυμμέτρητος, ἀλογάριαστος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ, νὰ λογαριάσῃ τις· ἀντίστ. τῷ, ῥητὸς· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήτως.

Ἀῤῥητουργία, ας, ἡ· = Ἀῤῥητοποιία.

Ἀῤῥητουργικὸς, κὴ, κὸν· = Ἀῤῥητοποιός· Σχόλ. Δυκόφ. 788.

Ἀῤῥηφορέω, Μλ. — ήτω· φορῶ τὸν πέπλον καὶ τὰ Ἱερὰ τῆς Παλλάδος ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν πομπὴν τῆς τελετῆς τὸ Ἰταλκ. προτσεσιόνη· παρὰ τὸ

Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ· ἡ πανηγυρικὴ πομπὴ τῆς τελετῆς μὲ τὰ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀῤῥηφόρος, ὁ· ἐλέγετο ἐν Ἀθήναις ἡ παρθένος εἰς τὴν ἀῤῥηφορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλέγοντο δύω ἐπιτηδειες παρθένοι, αἱ ὁποῖαι ἔφερον, ἡ ἐκβαλοῦσαν τὸν πέπλον ἤτοι τὴν σπεῖραν, τὸ ἰταλ. βέλλον, Γαλλ. βοάλ, καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς (ἀῤῥητα) εἰς κίστας κλεισμένα· ἐγίνετο δὲ ἡ πανήγυρις αὐτὴ κατὰ τὸν Σκιροφοριῶνα μῆνα (ὅστις ἀναλογεῖ μὲ μέρος τοῦ καθ' ἡμᾶς Μαρτίου καὶ τοῦ Ἀπριλίου) μεγαλοπρεπῶς· Ἀριστφ. Λυσ. 642. Τινὲς δὲ γράφουσιν Ἐῤῥηφόρος ἢ Ἐρσηφόρος.

Ἀῤῥήχος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἐῤῥηχος· Νικανδρ.

Ἀῤῥίγητος, ὁ, ἡ (ῥιγέω)· Ὅποιος δὲν ἀνα-

τριχιάζει, δὲν τρέμει, δὲν παγόνει οὔτε ἀπὸ τὸ κρύος, οὔτε ἀπὸ φόβον· ἄφοβος, ἄτρομος· Ἐπιγρ. (1)

Ἄῤῥιγος, ὁ, ἡ (ῥῖγος)· Χωρὶς ῥῖγος, χωρὶς κρύος, ψύχραν· καὶ μεταφ. ἄφοβος, ἄτρομος, μὴ δειλός· Ἐπῴδ. ἀῤῥίγωτος.

Ἄῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα)· Χωρὶς ῥίζαν.

Ἀῤῥίζωτος, ὁ, ἡ (ῥιζόω)· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔπιασε ῥίζας, δὲν εἶναι ῥιζωμένος· ἐπὶ ὀστράκου καὶ ἐπὶ Ὀστρακοδερμάτων· Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 15.

Ἄῤῥιν, ινος· καὶ Ἄῤῥις, -ινος, ὁ, ἡ (ῥίς)· Ὡς τὸ, ἄρινος· χωρὶς μύτην, τζουγγομύτης.

Ἀῤῥιχος, ου, ὁ· Ἀττ. καλάθι, κοφίνι· Ἀριστοφ. Ὄρνιθ.

Ἄῤῥοια, ας, ἡ (ῥοή)· Στέρημα, τὸ νὰ μὴ τρέχωσι τὰ ὑγρά· Ἱπποκρ.

Ἀῤῥυθμέω· Μλ. -ήτω (ἄῤῥυθμος)· Εἶμαι χωρὶς ῥυθμόν, ἢ σφάλλω εἰς τὸν ῥυθμόν· ὁπλ. εἰς τὴν εὐρυθμίαν, εὐφωνίαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν καδένταν· Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ· ἔλλειψις ῥυθμοῦ, εὐρυθμίας, εὐφωνίας· τὸ ἰταλ. disritmia.

Ἀῤῥυθμαπότης, ου· ὁ (πίνω) ὅστις πίνει ἄμετρα, παραπολύ· Ἀθην.

Ἄῤῥυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός)· Χωρὶς ῥυθμόν, μέτρον, τάξιν, κανόνα· ἄτακτος ἀνάρμοστος, ἀτέρμαστος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ί. 11. «ἄῤῥυθμος ὠράτης· Ἐπῴδ. ἄῤῥυθμος.

Ἀῤῥύπαντος, ὁ, ἡ (ῥύπαινω)· Ἀλέρωτος.

Ἀῤῥύπαρος καὶ ἀῤῥυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος)· Μὴ ῥυπαρός, χωρὶς ῥύπον ὢν, χωρὶς λέρα.

Ἄῤῥυπτος, ὁ, ἡ (ῥύπτω)· Ἄπλυτος· Νίκ. Ἀλεξ. 469.

Ἀῤῥύπωτος, ὁ, ἡ (ῥυπόω)· = Ἄῤῥυπος· Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρ. 613.

Ἀῤῥυπίαστος, ὁ, ἡ (ῥυσιάζω)· Τὸν ὁποῖον δὲν ἔπηρε τινὰς ὡς λάφυρον, ἢ ὡς ἐνέχυρον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 618. ὁ Διονύσ. Ἀλ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ πάπτω ἀντίου καὶ ἄλλου συμβολαίου.

Ἀῤῥυτίδωτος, ὁ, ἡ (ῥυτιδόω)· Ἀτσάῤῥωτος· ὅστις δὲν ἔχει σούρες, ζαρωματιές.

Ἀῤῥωδέω· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ὀῤῥωδέω.

*Ἀῤῥωδίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ὀῤῥωδία.

Ἀῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (ῥώξ)· Χωρὶς σχισματιάν, χαρματιάν· ἄσπαστος, ἄσχιστος, ἀῤῥάϊστος· Σοφοκλ. Αἴτιγ. 257. ητῆ χέρσος ἀῤῥώξω· μὴ σχισμένη διὰ τοῦ ἀρότρου.

Ἀῤῥωστέω, ῶ (ἀῤῥωστος)· Εἶμαι ἄῤῥωστος, ἀτσάνης, ἀδύνατος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ιά. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥώστημα, τος, τὸ· ἀῤῥωστιά, ἀτσάνεια, ἀδυναμία· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δέ, ἡ ἔμφυτος ἢ φυσικὴ φαυλότης τοῦ διὰ τῆς φιλοτοφίας μήπω φωτισθέντος ἀνθρώπου. Ταύτην τὴν οὐ παροπτέαν σημασίαν τῆς λέξεως παρέβλεψεν ἑνὸς Ἕλλην λεξικογράφου καίτοι γινώσκων καλῶς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία· Ξενοφ. Ἱππικ. Δ'. 2. Παρὰ Θουκυδ. δὲ ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν· ἀντὶ τοῦ, Ἀπροθυμία, ἔλλειψις κλίσεως, ἀθελησιά.

Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ (ῥώννυμι)· Ἀσθενὴς, ἀδύνατος· Ἐπῴδ. ἀῤῥώστως.

Ἄρς· ἄχρηστος ὄνομαστ. τῶν πλαγίων, Ἀρνὸς, Ἀρνί, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἄρνη.

Ἄρσας· ἄρσον, ἄρσαντες, Αἰολ. ἀόρ. α'. ἐπίρρ. καὶ ἀρσάμενος, μέσ. ἀόρ. α'. παρὰ τὸ ἄρω· Ὅμ.

Ἀρσενικόν, οῦ, τὸ· εἶδος ἡμιμεταλλου, τὸ κοιν. ποντικοφάρμακον.

Ἄρσην· -εν· Ἰωνικ. καὶ πάλαι Ἀττ. ἀντὶ τοῦ νεωτέρου ἄῤῥην· Ἀλλὰ καὶ Ὅμ. χρῆται τῷ πολ. τύπῳ· ἡ αὐτὴ ἐπιτή ἐκφώνησις τῆς λξ. εὑρηται καὶ ἐν πάσαις ταῖς παραγωγαῖς καὶ συνθέσεσι· ἀρσενικός· ἀρσενογενής· ἀρσενόθηλυς· ἀρσενοκοίτης· ἀρσενόμορφος· ἀρσενόπαις· ἀρσενοπληθής· καὶ λ. τ. τ.

*Ἄρσινοος· ὁ· κύρ. Ὄνομ. [εὐγενοῦς τινος Τρωός· Ἰλιάδ.

Ἀρσιος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Ἁρμόδιος, εὐκολικὸς, ὁμαλὸς, εὔκαιρος· παράλλ. τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ, ἀνάρσιος.

Ἀρσίπους, ὁ, ἡ· -πουν, τό· γενικ. -ποδος· κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀαρσίπους· Ἴαμ. Ὅμ. Ἀφρ. 212.

Ἄρσις, εως, ἡ (αἴρω)· Ὕψωσις, ὑψίλοσις· ἐπαίρησις, ὄγκωμα· ἢ φούσκωμα. Ἀριστοτ. «κυμάτων ἄρσεις. — 2) Πάρτιμον, ἐπίκωμα, ἀπὸ τὴν μέσην, ἢ παραμόρυσμα, ἁρπαγμα, καταλύσις, ἀνάῤῥωσις. 3) Σύναξις, ἢ σύναγμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλικ. ἐγκατάριτμα ἄσπρων, δοσιμάτων καὶ τ. τ. Ψαμλ. ΠΑ'. «ἀπέστησεν ἀπὸ Ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτῶν. — 4) Ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται Ἄρσις τὸ σήκωμα τοῦ τόνου εἰς τὴν ἀναγωγὴν, ἢ εἰς τὸ φάλτσιμον ἢ τραγούδημα· τοῦτ' ἔστιν εἰς μὲν τὴν Μετρικὴν τὴν δήλωσιν τῆς μακρᾶς συλλαβῆς μὲ δυνατωτέραν φωνὴν· π. χ. πηλε - ὸς δ' ἀνό - ροῦ σε, λε - πιὸν περι - κάλλεα - λέμενναι· εἰς πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται μετρουμένων τῶν ποδῶν ὁ στίχος. «Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην· ἐν τῇ Μουσικῇ δέ, μὲ τὸ Ἰταλιστὶ τέμπο, ἢ καδέντσα λεγόμενον· Herm, elem metr. σλ. 6. ἀντιδέτως τῷ, Θέσις· ὅθεν, ἄρσιν καὶ θέσιν ἀναπαίειν· τὸ νὰ φυλάττῃ τις τὸν χρόνον· ἤγουν τὸ συνήθως λεγόμενον, νὰ φάλλῃ ἢ νὰ παίζῃ μουσικὸν ὄργανον α τέμπο. — 5) Ῥήτορ. ἀρνησις· ἀντιθ. τῷ, θέσις· καθὼς καὶ ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς, Β'. 45. ἐπὶ τῶν ξυλοκοπούντων ἐργατῶν μὲ τὸν Πέλεκυν. «Ὑπό μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀναπαίοντες καὶ καταθέμενοι· ἐπὶ δὲ Ἀλωνιστῶν λέγεται ἀντὶ τοῦ Ἁρπάτησις τῶν κτυπημάτων, ὁπόταν ὅλοι οἱ ἐργάται διὰ μιᾶς σηκώνωσι τὰ ξύλα καὶ πάλιν τὰ καταβάζωσι.

Ἀρσιχος, Ζήτ. Ἄῤῥιχος· Διοδ. Κ. 31.

*Ἄρσω· Αἰολ. Μλ. τοῦ αἴρω, ἀντὶ τοῦ, ἀρῶ.

Ἀρτάβη, ης, ἡ· περσικὸν μέτρον, μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν μόδιον τῶν Ἀττικῶν κατὰ τρεῖς χοίνικας. Ἡρόδ. Α'. 192. κατὰ δὲ τὸν Πολλούκιον. Δ'. γ'. 32. ἡ Μηδικὴ Ἀρτάβη ἦτον ἴση Ἀττικῷ Μεδίμνῳ· ὅρα εἰς Διόδωρ. Σικ. Κ. 96.

*Ἀρταλία, ἡ· πηγὴ τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων· Ὁδύσ. Κ. 108.

Ἀρταμέω, Μλ. -ήσω· σφάζω, κατακόπτω, κατακομματιάζω· Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 815. παρὰ τὸ

Ἄρταμος, ὁ· ὁ κόπτων τὰ κρέατα εἰς μικρὰ κομμάτια· κρεουργός, μάγειρος, παρὰ τὸ, Εἰς ἄρτια τέμνειν· Εὐσταθ. 2) Φωτεὺς· Λυκόφρ.

*Ἀρταμουξία· ἡ· ἰδὲ Ἀρτομυξία.

Ἀρτάνη, νης, ἡ (ἀρτάω)· Κρεμαστάρι· σχοινὶ, σπάρτον καὶ τ. τ. μὲ τὸ ὁποῖον κρεμάται τι· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 107.

Ἀρτάω, Μλ. -ήσω· (ἄρω)· Κρεμῶ τινα ἢ τι· παθτ. κρεμῶμαι ἐξ, ἢ ἀπό τινος· ἤγουν ἐκ, ἢ ἀπὸ τούτου· ἀπ' αὐτὸ κρέμαται, ὅτ' αὐτὸ προέρχεται, ἢ ἀκολουθεῖ· Valck. ἐν Ἀρστβ. 68. ὡσαύτως καὶ Μέτ. Ἀρτάομαι· ἡρμένοι καλῶ ἀρτισάμενοι· ἐκρέμασε τὸ καλάϊ εἰς ἕνα σχοινί· Κόων 35. — β) Εὑρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν, εἰς ἀβεβαιότητα, δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἀποφασίσω· ἀφίνω τὸ πρᾶγμα κρεμασμένον· «Τοιούτων μέν τοι ἕνεκα ἀνάστημα ἐπ' αὐτέους στρατεύσασθαι. «Ἡρόδ. 7, 8, 3.

Ἀρτεμέω, ῶ· εἶμαι ὑγιής, ὑγιαίνω· Νονν. παρὰ τὸ

Ἀρτεμής, ὁ, ἡ (ἄρτιος)· Ὑγιὴς, ἀβλαβὴς, γερὸς καὶ καλά· Ὅμ. ἀφ' οὗ

*Ἀρτεμία, ας, ἡ· Σωστὴ ὑγεία· ἀνόρθωσις, ἢ ἀποκατάστασις πάλιν τελείας ὑγείας μετὰ κάμμιαν ἀῤῥωστίαν· Ἐπιγρ.

Ἀρτεμις, ιδος, ἡ· αἰτ. ιν· ἀλλὰ καὶ ιδα· Ἴαμ. Ὅμ. Ἀφρ. 16. ἡ Ἰταλ. Διάνα· Θεὰ τοῦ κυνηγεσίου ἢ κυνηγιοῦ· θυγάτηρ τοῦ Διός, καὶ Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπολλωνος· ἀειπάρθενος, νέα, ὡραία, εὐμεγέθης κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθνησκον ἔφηβοι, χωρὶς ἀῤῥωστιάν καὶ χωρὶς πόνους, ἔλεγετο ὅτι, τὰς ἐφόνευεν ἡ Ἄρτεμις μὲ τὰς ἐλαφρὰς σαίτες της· ἄρα αὐτὴ, τοῦ, δολιχὴ νόσος· πολυκαιρινὴ ἀῤῥωστιά· Ὁδύσ. Λ, 172. Ἐν Ἰλιάδ. ἡ Ἄρτεμις κρατεῖ μὲ τοὺς Τρωαδίτας. Οἱ μετάγειστ. ποιηταὶ συνέγραψαν τὸν μυθολογίαν της πολυτρόπως καὶ τὴν συνέπλεξαν ἐξαιρέτως μὲ τὴν, τῶν μυστηριώδων καὶ νυκτερίων Θεαινῶν Σελήνης, Ἑκάτης, Εἰλειθυίας, κλ. (συγγν. ἴσως τῷ ἀρτεμὴς· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Ἀρτλ. σλ. 406. Β.)

Ἀρτεμισία, ας, ἡ· εἶδος χόρτου ὁμοίου τῷ Ἀψινθίῳ, Πλίν. ΚΕ'. 7. Διοσκορ. Γ'. 127. — 2) Ἡ Ἄρτεμις, βασίλισσα τῆς Καρίας.

Ἀρτεμίσιον, τό· τόπος, ἢ ναὸς, ἢ πόλις, ἀφιερωμένα τῇ Ἀρτέμιδι.

*Ἀρτεμίσιος· ὁ· ὄνομ. Μακεδονικοῦ Μηνός.

*Ἀρτεμισίων, ονος· ὁ· = Ἀρτεμίσιος, κατ' ἄλλους δὲ ὀξυτόνως· Ἀρτεμισιών ὠνος.

Ἀρτέμων, ονος, ὁ (ἀρτάω). Μικρὸν πανὶ εἰς τὸ καράβι, τὸ παρ' Ἰταλ. Παρουέτο· ἢ τρίτη τρεχαλιὰ ἐν τῷ πολυσπάστῳ μηχανήματι· ἰδὲ πολύσπαστος.

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, ἡ· Τοῦτ' ἔστιν· ἄρτου ἐπιβουλεύων· ἁρπαξοφώμης ὄνομα κωμικ. ἐν τῇ Βατραχομ.

Ἀρτέω, ῶ· Ἰωνικ. = Ἀρτάω. — 2) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε· Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι· Ἡρόδ. 3. 120. 8, 97. «ἀρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς».

Ἄρτημα, τος· τὸ· (ἀρτάω). Πᾶν ὅ,τι, εἶναι κρεμασμένον πρὸς τὰ κάτω, ὡς, κλωσίδια, σκουλαρίκια, κ. τ. τ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν πληθυντ. μάλιστα· κρεμαστάρια. κρεμαντσούδια. Ἡρόδοτ. Β'. 69. ὡσαύτως καὶ βάρη κρεμασμένα εἰς τίποτε· π. χ. εἰς τὸ ἀγκιστρι διὰ νὰ βουτῷ, καὶ τ. τ. Πλουτάρχ. Κάτ. μικρ. 38.

Ἄρτηρ, ηρος, ὁ· Εἶδος ὑποδημάτων πιλίνων· ἤτοι κατασκευασμένα ἀπὸ πίλον, τὸ τουρκ. κιτσέκ, ἢ σιαγάκι· ἴσως παρόμοια μὲ τὰ ἐκτοῦ Ἰταλ. καλτσόνια ἢ καλτσούνια παρ' ἡμῖν συνήθη, τὰ ὁποῖα φοροῦν ὑποκάτω καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ὑποδήματα οἱ καβαλλάρηδες. Πολυδ. 1204. Κωμικ. λξ. — 2) Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ, ἢ καβαλῇ τις τίποτε κρεμασμένον ἀπὸ αὐτὸ· παρὰ τοὺς Ο'.

Ἀρτηρία, ας, ἡ· ὑπαρκ. ἀορτή· ὁ λάρυγγας, κοινῶς, γλιστρικιάς, ἢ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ· ἐν γένει φλὲψ μεγάλη. — 2) Ἀρτηρ. ἡ τραχεῖα· ὁ βρόγχος· ὁ λάρυγγας διὰ τοῦ ὁποίου ἀναπνέομεν· Πλουτ. Συμπ. 7, 1. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστ. 7. σλ. 51.

Ἀρτηριάζω· παρὰ Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγκτηριάζω· Ζήτ. Ἀγκτὴρ.

Ἀρτηριακός, κὴ, κόν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀρτηρίαν· ὅθεν «Ἀρτηριακὸν πάθος· πάθος τοῦ λαιμοῦ τοῦ λάρυγκος, βραχιάδα.

Ἀρτηριοτομέω· (τέμνω)· Σχίζω τὴν ἀρτηρίαν· ἢ τὴν φλέβαν τοῦ σφυγμοῦ, πέρνω αἷμα εἰς τὴν μεγάλην φλέβαν· ἀφ' οὗ

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ· Σχίσιμον τῆς ἀρτηρίας, ἢ τῆς φλέβας τοῦ σφυγμοῦ· πάρσιμον αἷμα ἐκ τὴν μεγάλην φλέβαν τῆς ἀρτηρίας.

Ἀρτηριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· Σὰν ἡ ἀρτηρία, ὅμοιος μὲ τὴν ἀρτηρίαν.

'Αρτι· (πιθαν. παρὰ τὸ ἄρω). Ἐπῤῥ. σημαίνον ἀκριβῆ ἀναλογίαν πρός ἄλλον χρόνον ἢ καιρὸν ἤδη, ὄχι ἀπὸ πολλῆς, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ὁπού . . ἢ ἀφ' οὗ . . Πολλάκις δηλοῖ ἐνεστῶτα χρόνον· ἢ τὸ παρόν· τώρα, ἴσια τώρα. Ξενοφ. Ἀπολ. 27. πάρτε διακρύσεις; τώρα κλαίετε; Τὰ πλεῖστα δὲ σημαίνει πρὸ ὀλίγου παραλαβόντα χρόνον· τώρα τώρα, αὐτὴν τὴν ὥραν, αὐτὴν τὴν στιγμήν· πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα· ἀντιθέτως τῷ, πάλαι· προτήτερα, ἀπὸ πολλῆς, ἀπὸ πολὺν καιρόν. Σπανιώτατα δέ, καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ· ἐπὶ μέλλοντος χρόνου· εὐθύς, παρευθύς, ἐ ὀλίγον. Graefe ἐν Μλγρ. 28, σλ. 71, Ἀρτι - ἀρτιπότε-ποτε μεταφορ - ἀλλ' φορά - Λουκ. (-υ)

Ἐν συνθέσει σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ πρὸ ὀλίγου συμβάν· σπανίως δὲ φέρει ἔννοιαν ἐντελοῦς, ἐξαιρέτου συμβάντος, ὡς τὸ ἀρτίως· Παρ' Ὅμ. δέ, τὸ ἀρτι ἀγνοοῦνται, κεῖται ἀεὶ κατὰ σημασίαν τοῦ ἐντελοῦς καὶ ἐξαιρέτου· ἀμφοτέρας τὰς σημασίας ταύτας ἔχει τὸ, ἀρτίκολλος καὶ ἀρτίπους.

'Αρτιάζω, Μ ἄσω (ἄρτιος)· παίζω τὸ παιγνίδι Μυνά ἢ ζυγά. Πυθ. Ἱππαρ. 5, 10. Ἀστιάζειν, ἐστί, τὸ ὀραξάμενον ἀστραγάλων, ἢ τινῶν ἄλλων, ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα, πότερον ἀρτίους, ἢ περιττοὺς κατέχει. Σχόλ. Πλάτ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 817. — 2) κάμνω, καταλήγω, μετρῶ τίποτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἐπιγρμ. 34.

'Αρτιάκις· Ἐπίρ. κατὰ ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι μὲ 2, δίδουσι πάλιν ἄρτιον πηλίκον. π. χ. 4 = 2 × 2. ἢ 8 = 2 × 4 ἀντιθ. τῷ, περισσάκις. Πλούτ.

'Αρτιασμός, ὁ (ἀρτιάζω.), τὸ νὰ παίζῃ τίς τό, ζυγὰ ἢ μονὰ παιγνίδι ἢ περιττά· (ζυγὰ ἢ μονά).

* 'Αρτιβαφής, ὁ ἡ (βάπτω), πρὸ ὀλίγου· βαμμένος.

'Αρτιβλαστής, ὁ, ἡ καὶ 'Αρτίβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω)· νεόβλαστος, νεοφυτρωμένος· Ἀθήν.

'Αρτιβρεφής ὁ, ἡ παρ' Αἰσχλ. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, 'Αρτιτρεφής.

'Αρτιβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω)· πρὸ ὀλίγου βρεγμένος.

'Αρτίγαμος, ὁ, ἡ (γάμος)· νεοπανδρευμένος.

'Αρτιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη)· τώρα πρὸ ὀλίγου γεννημένος, ἢ νεογεννημένος.

'Αρτιγένειος, ὁ, ἡ (γένειον)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχιτε νὰ εὐγάνῃ, νὰ ἀποχτᾷ γένειον. Λουκιαν. χνόος ἀρτιγένειος. Ἐπιγράμ.

'Αρτιγένης, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος· νεοκαμωμένος.

'Αρτιγένητος, ὁ, ἡ (γενάω) = τῷ προηγμ.

'Αρτιγλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω)· ὅστις ἐσκαλίσθη, πρὸ ὀλίγου νεοσκαλισμένος. Θεόκρ. Ἐπίγ. Δ'. 2.

'Αρτίγονος, ὁ, ἡ (γονή)· = 'Αρτιγένης.

* 'Αρτίγνωστος, ὁ, ἡ (γνωστός) πρὸ ὀλίγου γνωστός, γνωρισμένος· Ἀππ. Ἐμφυλ. 3, 12.

'Αρτιγραφής, ὁ, ἡ (γράφω)· πρὸ ὀλίγου γραφείς, νεογραμμένος· Λουκιαν. Λεξιφ.

'Αρτιδαής, ὁ, ἡ (δαῆναι)· νεομαθημένος, ὅττις πρὸ ὀλίγου ἔμαθε τίποτε.

'Αρτίδακρυς, υος, ὁ, ἡ, τὸ (δάκρυ) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔκλαυσε — 2) ὅστις ἔχει τὰ δάκρυα ἑτοιμα καὶ εὔθυς μέλλει νὰ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ· τὸ κοινότ. μὲ βουρκωμένα μάτια. Eimsl. ἐν Εὐρ. Μήδ. 873. εὐχερὴς εἰς δάκρυα, ἢ ὁ προφάτως δακρύων. Ἱππύχ. ἀμφ.

'Αρτιδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω)· νεοδίδακτος, νεοδιδαγμένος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθηκε τίποτε. (Ιε)

'Αρτίδιον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ, 'Αρτος, ψωμάκι.

'Αρτιδόμος, ὁ, ἡ (δέμω)· πρὸ ὀλίγου, ἢ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, νεόχτιστος.

'Αρτίδορος, ὁ, ἡ (δέρω)· νεογδαρμένος.

* 'Αρτίδρεπος, ὁ, ἡ (δρέπω) νεοκομμένος· ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν, ἀνθέων καὶ τ. τ.

'Αρτιεπεια, ας, ἡ· ἰδιαίτ. δηλ. τοῦ, ἀρτιεπής. Ἡσιόδ. Θεογ. 29 - 2) ὡς Ἐπίθ. ἐλευθέρα, ἀληθὴς ὁμιλία, τῆς ἀληθείας ἀγάπη· ὁ τρόπος τοῦ 'Αρτιεποῦς· παρὰ τό

'Αρτιεπής, ὁ, ἡ· (ἄρτιος, ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ, ὀρθά, καλά, καθαρά· δεινός, ἢ ἐπιστήθειος, ἄξιος εἰς τὴν ὁμιλίαν, εὐγλωττος Ἰλιάδ. Χ, 281 - 2) ὅστις ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, σωστὰ καὶ καλά, μὲ εἰλικρίνειαν, χωρὶς δόλον Πινδ. Ἴσθμ. Ε'. 58. Ἡσίοδ. Θεογ. 29.

'Αρτιζυγία, ας, ἡ (ζυγός)· ὑπανδρεία πρὸ ὀλίγου Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

'Αρτίζω, Μ. ἴσω (ἄρτιος)· τελειόνω, κατορθόνω, ἑτοιμάζω τίποτε σωστὸν καὶ ὡς πρέπει· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἑτοιμάζω ἐντελῶ - ἀποτελειόνω-βάλλω εἰς ἔργον-εἰς πρᾶξιν τι. Θεόκρ. 13, 43. ». . . χρὴν ἀρτίζοντα.

'Αρτίζωος, ὁ, ἡ (ζωή)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχιτε νὰ ζῇ. Ἱπποκρ.

'Αρτιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω)· νεοανθισμένος· νεοφυτρωμένος.

'Αρτιθηνής, ὁ, ἡ (θηλάω, θηλεῖν) πρὸ ὀλίγου πεθαμμένος. Εὐριπ. Ἄλκ. 599.

'Αρτίκαυτος, ὁ, ἡ (καίω)· νεοκαμμένος, πρὸ ὀλίγου καμμένος· Θεόφρ.

'Αρτίκολλος, ὁ, ἡ (κολλάω)· καλά, τέλεια κολλημένος, καμωμένος, μὲ ἀκρίβειαν, σωστὰ ἑνωμένος, τεχνασμένος. συναρμοστμένος Αἰσχλ. Θηβ. 578. — 2) νεοκολλημένος πρὸ ὀλίγου συναρμοστμένος, συνενωμένος: 'Αρτίκολλος λόγος· ἰσάκι εἰδήσεις· καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰτ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν· νεωστὶ, ὀλίγου κολλημένος, ἐκ τοῦ 'Αρτι, ἢ ἐκ τοῦ 'Αρτίως, ὁ Ἐντελῶς, ἀκριβῶς συναρμοσθείς, κολληθείς. Σοφοκλ. Τραχ. 375. Αἰσχύλ. Θηβ. 370.

'Αρτικόμης, ου, ὁ (κομέω) = ἀρτίκομος.

'Αρτικόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) νεοφερμένος, πρὸ ὀλίγου φερμένος ταυτόν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 26.

* 'Αρτίκομος, ὁ, ἡ (κόμη) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀποχτεσε μαλλιά· ἐπὶ φυτῶν, φύλλα.

'Αρτικροτῶ γάμον· τοῦτ' ἔστι, συναδροίζω, καλῶ φίλους εἰς τὸν γάμον. Μένανδρ. παρὰ Σουίδ. Μεταφ. ἀπὸ τῶν Ἐρετῶντων.

* 'Αρτίληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω) νεοπαρμένος, πρὸ ὀλίγου παρμένος

'Αρτιλογία, ας, ἡ· καθαρά, σαφὴς ὁμιλία. Πολυδ. παρὰ τό

'Αρτιλόγος, ὁ, ἡ (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ εὐκολα, καλά, καθαρά. Ἐπῤῥ. ἀρτιλόγως· Πολυδ.

'Αρτιλόχευτος, ὁ, ἡ (λοχεύω) πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, ἢ γεννήτας· Ἐπιγρ.

'Αρτιμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν)· = 'Αρτιδαής· Εὐριπ.

'Αρτιμελής, ὁ, ἡ (μέλος)· ὅστις ἔχει σῶα, σωστὰ, τὰ μέλη του, ἐντελῆ κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος. Πλούτ. Πολ. Ζ'.

'Αρτίνοος, ὁ, ἡ (νοῦς)· ὅστις ἔχει σῶον, ὑγιᾶ νοῦν

'Αρτιοπαγεῖς χορδαί (ἄρτιος, πήγνυμι)· ζυγὰ τεντωμέναι χορδαί, εἰς λύραν· Νικομ.

'Αρτιοπέρισσος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, περισσός) μονὸς γεννημένος ἀπὸ ζυγά· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι μὲ 2, δίδουσι περιττὸν πηλίκον· π χ. 6 = 2 × 3 ἢ 10 = 2 × 5.

'Αρτιος, ὁ, ἡ (ἄρω, ἀρτί)· τοπικὸς, τέλειος· τὸ ποιος ἑαυτόν, ἀνάλογος· ἄρτια βάζειν, τὸ νὰ ὁμιλῇς ὀρθά, πρέποντα, ἁρμόδια, συμφέροντα· Ὅμ. ἤτοι οἱ φρεσὶν ἄρτια μήδη. Ἰλιάδ. Ε, 326. ἐπειδὴ ἐφρονοῦσε τὰ ἴδια μὲ αὐτόν, ἦταν σύμφωνα τὰ φρονήματά των· κατ' ἄλλους δὲ, ἐστοχάζετο τὰ πράγματα καλά· παραβλ. Ἐτυμ. Ἀνεκδ. Πολτ. σλ. 203. — β') εὐαυξής, ἢ μὲ εὔμορφον ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ τουρκαβ. μὲ εὔμορφον μπόϊ, ὑγιὴς καὶ ἀκμαῖος κατὰ νοῦν καὶ σῶμα· ἀβλαβὴς, σωστὸς, εὐφυὴς, πρόθυμος, ἐπιτήδειος· μετ' ἀπρμφ. Ἡρόδ. σύμφωνος, ἀνάλογος, ἁρμόδιος, πρός τι· - 2) ἐπὶ ἀριθμῶν· ζυγὸς· ἀντιθ. τῷ περισσός· Ἐπῤῥ. ἀρτίως.

'Αρτιότης, τητος, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τις τέλειον, σωστὸν, ἀβλαβές, ἀπείραχτον, ἄγιχτον· Δγν. Ἀρτ.

'Αρτιπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) πρὸ ὀλίγου συναρμοστμένος, στερεωμένος, ἢ πρὸ ὀλίγου καμωμ. ψιαστμ. Ναῦς ἀρτιπαγ. νεοκαμωμένον, καπετσίριον ἀμφίβ. Ἀρτιπαγεῖς σταλίκες· Θεόκρ. νεοστημένα σταλίκια, τοῦτ' ἔστι δίκτυα, ἃ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· - 2) πρὸ ὀλίγου πηγμένος· ἁλίτυρος· τυρὶ νωπόν.

'Αρτίπαις, παιδος, ὁ (παῖς)· τέλειον, σωστὸν, καλὰ, εὐμορφα αὐξημένον παιδί.

'Αρτίπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ ἐκ νέου πλούτησε· ὡς τό, Νεόπλουτος· Εὐριπ.

* 'Αρτιπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὸν πόλεμον, ἔκαμε πόλ.

'Αρτίπους, ὁ, ἡ οὐν, τό· γεν - ποδὸς (ποῦς) ὅστις ἔχει ὡς πρέπει ἴσια, γερὰ, δυνατὰ ποδάρια· καὶ τὸ κοινότ. τόν ἀκούει τὸ ποδάρι· Ὅμ. χρῆται τῷ ἁπλῶς ποιητ. τύπῳ, ἀρτίπος - 2) ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν γρᾶσε· Σφκ. Τρχ. 58. »ἀρτίπους δρώσκει δόμους.

'Αρτις, ὁ· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὴν ἀρίδαν, π. χ. καθὼς ἔχουν οἱ χρυσοχοὶ· ἴδε ἀρυς, καὶ Τρύπανον.

'Αρτισις, εως, ἡ (ἀρτίζω)· ἑτοιμασία, ἐντέλεσις, στολισμὸς, καλλωπισμός· Ἡρόδοτ. Α'. 196.

'Αρτίσκαπτος, ὁ, ἡ (σκάπτω) νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου σκαμμένος. Ἀνάλεκτ. Β'. 261.

'Αρτίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ 'Αρτος, ψωμάκι.

'Αρτιστομέω, ῶ· ὁμιλῶ ἐλευθέρα, καθαρὰ τέλεια, σωστά· ὁ Στράβ. ἐν ΙΔ'. σελ. 938. ἀντιθ. τῷ Βαρβαροφωνέω· ἀφ' οὗ

'Αρτίστομος, ὁ, ἡ (στόμα)· ὅστις ὁμιλεῖ σωστά, σαφῆ, καθαρά, τέλεια. βέβαια, ἐλευθέρα. »Κάτοινος καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτιν· ὅποιος δὲν ἠμπορεῖ ἔτι νὰ ὁμιλήσῃ σωστά, ἀλλὰ τραυλίζει ὡς ὁ μεθυσμένος· Στράβ. Ε'. σελ. 374. - 2) μὲ καλὸν στόμιον ἢ τρύπαν, εἰτοῦν ἀκέλπος ἀγχιβαθὴς, καὶ ἀρτίστομος· καὶ ἐν ΙΖ'. σελ. 1140 »λιμὴν ἀρτίστομος.

'Αρτιστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχιτε νὰ δουλεύῃ εἰς τὸ στρατιωτικὸν, νέος στρατιώτης. Ἀππιαν. (ξ)

'Αρτισυζυγία, ας, ἡ· 'Αρτιζυγία.

'Αρτιτελής, ὁ, ἡ (τέλος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια. Πλάτ. Φέδρ. σλ. 253. Δ.

'Αρτίτοκος, ὁ, ἡ (τίκτω, τεκεῖν)· νεογέννητος, πρὸ ὀλίγου γεννημένος.

'Αρτιτόκος, ὁ, ἡ· ἐνεργ. ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐγέννησε.

'Αρτίτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) νεωστὶ κομμένος. σχισμένος· Ἀπολλ. Ῥόδ.

'Αρτιτόμος, ὁ, ἡ· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔκοψε, ἔσχισεν, ἐχώρισεν ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν κόπτει σχίζει, χωρίζει, κομματιάζει τίποτε.

'Αρτίτονος, ὁ, ἡ. Εὔτονος, καὶ Εὐάρμοστος· Ἡσύχ.

'Αρτιτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω)· ὅστις τώρα, κατὰ τὸ παρὸν θρέφεται, βυζαίνεται· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 352.

'Αρτίτροπος, ὁ, ἡ· Αἰσχλ. Θβ. 333. »κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ἀμοιβαῖς ἀνθρώπων νομίμων προπάροιθεν διαμείψαι σωμάτων στυγερὰν θέσιν· ἐρ-

μησάσεται, τοῖς ἤδη αὐξάνουσι, δηλ. νέοις· τινὲς δὲ θέλουσιν ὀρθότερον ἀναγιγώσκειν ἀρτιτρόφοις (τρέφω) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν· ὅμως ἀναλόγως τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λόγου ἐξηγεῖται ἡ λέξις γενναιοφρόνοις, εὐγνώμοσιν, ἐλευθέροις.

'Αρτίτροφος, ὁ, ἡ· ὅστις νεωστὶ ἐπαυσε τὸ ἀπὸ τοῦ κ. τρέφηται, ἐμεγάλωσε πλέον.

'Αρτίτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐτυπήθη, ἢ ἐτυπώθη, ἐσχηματίσθη· Νόν. «Ὁπωσὴ ἀρτίτυπος».

'Αρτιύπωχρος, ὁ, ἡ (ὑπώχρος)· κατὰ πολλὰ ὠχρός, κίτρινος.

'Αρτιφεὴς, ὁ, ἡ (φάος)· ὅστις τώρα πάλιν φέγγει, φωτίζει· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔλαβε τὸ φῶς, ὁ βλέπων πάλιν· Νόν.

'Αρτιφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐφανεύθη· νεοφανευμένος.

*'Αρτιφρονέω (ἀρτίφρων)· ἔχω σωστὰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ· Κύρλ.

'Αρτίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· ὅστις ἔχει σωστὰς τὰς φρένας του, πολλὰ φρόνιμος. Ὀδυσ. Ω. 260. μετὰ γενν. πίστιδ' ἀρτίφρων ἠγένετο μᾶλλον. ἀλλίων γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφόρων μαινομένῳ καρδίᾳ δίδυμα κἀκ' ἐτέλεσσεν· Αἰσχύλ. Θηβ. 778, εὐθὺς ὡς ἐκατάλαβεν, ἐγνώρισε καλὰ τοὺς γάμους του.

'Αρτιφυὴς, ὁ, ἡ (φύω)· νεογέννητος, νεοφυτρωμένος, νεοφυτευμένος, καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Νέος.

'Αρτίφυτος, ὁ, ἡ· = 'Αρτιφυής.

'Αρτιφωνία, ας, ἡ· = 'Αρτιλογία· Πολυδ.

'Αρτίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή)· = ἀρτιλόγος.

'Αρτιχανὴς, ὁς, ὁ, ἡ (χαίνω)· πρὸ ὀλίγου ἀνοιγμένος, ἢ ὅστις τώρα εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνοίγεται.

'Αρτιχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου, ἢ τώρα ἐχάραξαν, ἐσκάλισαν, νεοσκαλισμένος, νεοχαραγμένος· (χε)

*'Αρτιχείρ – χειρος, ὁ, ἡ (χείρ) ὅστις ἔχει τέλεια, ἀβλαβῆ, δυνατὰ, ἐπιτήδεια χέρια· ὡς τὸ, ἀρτίπους.

'Αρτίχνους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ, γενικ. ου (χνοῦς) = ἀρτιγένειος· ὁποιος πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ χνουδιάζῃ, νὰ εὐγάζῃ, νὰ ἀπνχτῇ γένειον· φιλόστρ. Εἰκόν. Γ, 6. «ἀρτίχνους ἰουλεύων· οὕτω καὶ, «Ἀρτίχνουν μῆλον»· Ἀνακ. Β'. 80.

'Αρτιχόρευτος, ὁ, ἡ (χορεύω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐωρτασαν μὲ χορούς· Νόν. «ἑορτὴ ἀρτιχόρευτος».

'Αρτίχριστος, ὁ, ἡ (χρίω)· νεωστὶ χρισμένος, μυρωμένος, ἀλειμμένος. Σοφοκλ. Τραχ. 687.

'Αρτίχυτος, ου, ὁ, ἡ (χέω)· νεοχυμένος.

'Αρτίως, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, ἄρτιος· τέλεια, σωστὰ, ὁλόκληρα· μὲ συνέχειαν, ἁρμόδια· – 2) αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐπάνω, ὀλίγου προτήτερα· ὡς τὸ, ἄρτι.

'Αρτίωσις, εως, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἄρτισις· Νικ. Χρον. Γ'. 2.

'Αρτόδειγμα, τος, τὸ· παρὰ Πολυδ. Θ'. 34. ἐσφαλμένη ἀνάγν.

'Αρτοδοτέω, ῶ, Μ. ήτω (ἄρτος, δίδωμι) δίδω, μοιράζω ἄρτους, ἢ ψωμί.

'Αρτοθήκη, ης, ἡ (θήκη)· τόπος ἔνθα βάλλουν τὸν ἄρτον, ψωμοθήκη.

'Αρτοκοπεῖον, ου, τὸ (ἀρτοκόπος)· τόπος, ἔνθα ζυμόνουν, κάμνουν τὸ ψωμί.

'Αρτοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἀρτοκόπος ψωμᾶς, κάμνω ψωμί.

'Αρτοκοπία· = 'Αρτοποιΐα.

'Αρτοκοπικὸς, κή, κὸν· πᾶς, ἡ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμᾶν.

'Αρτοκόπιον, ου, τὸ· = 'Αρτοκοπεῖον.

'Αρτοκόπος, ὁ, ἡ (ἄρτος, κόπτω) ὅστις ἑτοιμάζει, ζυμόνει, κάμνει ψωμί· ψωμᾶς, ψωμοῦ, ἡ· 'Ηρόδ. 1, 51. 9, 82. ὁ Φρύν. σλλ. 222. ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον, καὶ ἐπέλει γράφεσθαι ὀρθότερον ἀρτοποιός, ἀρτοποιέω καὶ τλ. παρὰ τὸ, πέπτω· ἢ ἀρτοποιὸς· τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βούτμαννος· Γραμμτ. 2, σλ. 211. Παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 7, 38. κεῖται ὅμως ἀρτοκόπος (ὅστις κόπτει τὸ ψωμὶ εἰς τὴν τράπεζαν) συντεταγμένον τῷ οἰνοχόος «ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους, καὶ ὀψοποιοὺς, καὶ οἰνοχόους, καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι . . «, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει μᾶλλον καὶ εἰς τὸ, παρ' Ἡρόδ. 1, 51. «καὶ δὴ καὶ γυναικεῖος εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσι εἶναι».

'Αρτόκρεα, ατος, τὸ (κρέας)· κρεατοψώμι· ὡς τὸ ἡμέτερον κρεατόπιτα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γερμ. pastette, pastitta. Πέρσιος Σατυρ. ς'. 510.

'Αρτολάγανον, τὸ εἶδος ἐξαιρέτου καὶ νοστιμωτάτου πλακοῦντος, ἢ ἄρτου κατεσκευασμένου ἀπὸ χαρτί, πεπέρι, γάλα καὶ ὀλίγον λάδι ἢ ἔλαιμμα· Ἀθήν. Γ'. 29.

'Αρτολάγυνος πήρα· σακκούλιον ἢ τουρκβ. τροβᾶς, ἔχον ψωμὶ καὶ λαγήνι διὰ νερόν· Ἐπιγρ.

*'Αρτομουξία, ἡ· κατὰ κωμ. μετάθεσιν ἀντὶ 'Αρτεμισία· 'Αρτεμ. Θεσμ. 1201. ἀλλὰ 1213, 1216. καὶ 'Αρταμουξία, ἴσως τὸ, ἄρτος καὶ μύξα συνεμφαίνων· ἡ ὁποία μυρίζουσα τὸ μυζόνει.

'Αρτοποιεῖον, τὸ· = 'Αρτοκοπεῖον.

'Αρτοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· = ἀρτοκοπέω· ἀφ' οὗ

'Αρτοποιητικὸς, κή, κὸν· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοποιὸν, ψωμᾶν· Σχόλ. Εὐριπ. Ἑκ. 358.

'Αρτοποιΐα, ας, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἄρτον· Ξενοφ.

'Αρτοποικὸς, κή, κὸν· = 'Αρτοποιητικὸς· Ἀθήν. παρὰ τὸ

'Αρτοποιὸς, ὁ (ποιέω)· = 'Αρτοκόπος· ὅστις κάμνει ψωμί· ὅστις, ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί· «ἀρτοποιὸς ζύμην». Ναζ. τὸ προζύμι· οὐσιαστ. ὁ ἀρτοποιός, ψωμᾶς.

'Αρτοπόπος, ὁ, ἡ (πέπτω)· Ψωμᾶς, ἀντὶ ἀρτοκόπος.

'Αρτοπτεῖον, τὸ (ὀπτάω)· Τόπος, ἢ ἀγγεῖον ὅπου κατασκευάζεται καὶ ψήνεται ὁ ἄρτος φοῦρνος, τὸ Βουλγαρ. μπόντσα, ἢ πόνιτζα· κ. τ. τ.

'Αρτόπτης, ὁ· ὅστις ψήνει ψωμί, ψωμᾶς. 2) = 'Αρτοπτεῖον· Πλίνιος· 18. 11.

'Αρτοπτικὸς, κή, κὸν· = 'Αρτοκοπικὸς.

'Αρτοπωλεῖον, (πωλέω)· Ψωμοπάζαρον· τὸ ἐργαστήριον τοῦ ψωμᾶ, ψωμάδικον· 'Αριστοφ.

'Αρτοπωλέω, Μλ. -ήσω· πωλῶ ψωμί.

'Αρτοπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ψωμί· 'Αριστοφ.

*'Αρτοπώλιον, τὸ· = 'Αρτοπωλεῖον, 'Αρστφ. Βτρ. 112.

*'Αρτοπῶλις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ἀρτοπώλης· ψωμοῦ· 'Αριστοφ.

'Αρτος, ὁ· ψωμί· κατὰ πρῶτον ἐν 'Οδυσ. Γ, 343. ἐξαιρ. κατασκευασμένον ἀπὸ σιτάρι· ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ Κριθάρι Μάζα, λέγεται· (ἴσως παρὰ τὸ αἴρω, περίω διὰ τὸν ἑαυτόν μου: κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ ἄρω, ἁλίβω, ζυμόω).

'Αρτοσιτέω, ῶ· (σῖτος) Τρώγω ψωμὶ ἀπὸ σιτάρι· Ξενοφ. Κυρουπ. ς', β', ἀφ' οὗ

*'Αρτοσιτία· ἡ· τὸ κατρώγειν σιταροψώμι.

'Αρτοτροφέω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Πολυδ. Ζ', 22. ὅπου ὡν ὀρθότερον 'Αρτοστροφέω κεῖται, ὁ ἐστὶ, Στρέφω, γυρίζω τὸν ἄρτον ἐν τῷ ζυμόνειν αὐτὸν, ζυμόνω, ἑτοιμάζω ἄρτον.

'Αρτότυρος καὶ ἀρτοτυρίτης (τυρός)· Ψωμὶ ζυμωμένον μὲ τυρί· τὸ κοινότ. τυρόπιτα· Paoli. ἐν Osann. auctar. σλ. 105.

'Αρτοφαγέω· τρώγω ἄρτον, Ἡρόδ. 2, 77. καὶ Ἱππ. παρὰ τὸ

'Αρτοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ψωμί· ψωμοφάγος· ἐν τῷ Βατρχμ. ὄνομα ποντικοῦ· (ᾰ)

*'Αρτοφόριον, τὸ· καὶ

*'Αρτοφορὶς, ίδος, ἡ· (φέρω) 'Αγγεῖον, ὅπου βάζομεν τὸ ψωμί· ψωμοκάκιστρον· Ζήν. Ἐμπ. Ἐπῄρτε. μαθητ. 1, 23ζ. Τὸ ἀρτοφόριον παρ' Ἑκκλ. πυξὶς ἐν ᾗ τίθεται ὁ ἅγιος ἄρτος.

'Αρτοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) "Οστις φέρει, κρατεῖ, κοβαλεῖ, βαστάζει ψωμί. Τὸ ἀρτοφόρον, ὑπακ. σκεῦος· ἀγγεῖόν εἰς τὸ ὁποῖον βάζομεν, κοβαλοῦμεν ψωμί· ψωμοκάλαθον, ψωμοκάκιστρον καὶ· τ. τ.

'Αρτοχάριτες· παρ' Ἡσυχ. ἐκ Λέξ. Χάριτες πλακουντῶν, ἢ λαλαγκιτῶν εἶδος.

'Αρτυλία, ἡ· = 'Αρτυρία.

'Αρτυμα, τὸ· (ἀρτύω) Κυρίως ἡ ἑτοιμασία φαγητοῦ τινος. Ἱππ. 41: Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νοστίμου φαγητοῦ· π. χ. πεπέρι, κανέλλα, κρομμύδι, αὐγὰ· λειμόνι καὶ· τ. τ. ὡς τὸ, ἄρωμα· ἀφ' οὗ

'Αρτυματικὸς, κή, κὸν· ὅστις, ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν.

'Αρτυματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀρτυμάτων.

'Αρτύνας, ὁ· (ἀρτύω) Παρὰ Θουκυδ. Ε'. 47. καὶ Πλουτάρχ. Προβλ. Ἑλλ. ἐλέγετο ὁ 'Αρχων ἢ Διοικητὴς εἰς τὸ 'Αργος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, 'Αρτανὸς, παραβάλ. 'Αρτυτὴρ, καὶ 'Αρμοστής.

'Αρτύνω, = 'Αρτύω· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 86. «πρὸς αὐτοὺς ἀρτύναντες». Ἰλ. Ν, 152. «. . πυρηθὸν πρὸς αὐτοὺς ἀρτύναντες· καὶ Ἰλ. Β, 53. «. . πνείην νηρτύνατο βουλήν· καὶ ἀλλαχοῦ.

'Αρτυρία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν, ἢ μαγειρική.

'Αρτὺς, ύος, ἡ· (ἄρω) Ἰων. ἀντὶ ἀρθμός.

'Αρτυσίλλος, ἡ — λεως, ὁ, ἡ· ὡς καὶ, 'Αρτυσίτραγος, ὁ, ἡ· ὄνομ. τῶν Δηλίων, οἵτινες συνεβοήθουν καὶ ὑπηρέτουν εἰς τὰς ἐκεῖ γενομένας θυσίας. Ἀθήν. σελ. 173.

'Αρτυσις, εως, ἡ (ἀρτύω). Τὸ νὰ ἑτοιμάζῃ, ἀρτύνῃ, μαγειρεύῃ, κοινόν ἢ κανείς τὰ φαγητά.

'Αρτυτὴρ, ῆρος, ὁ (ἀρτύω). Ὀνομασία ἀρχόντος διωρισμένου ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τινας τῶν Ἑλλήν. πόλεων· Ἐπιγραφ. Δωρικ. σελ. 14.

*'Αρτυτικὸς, ἡ, όν· = 'Αρτυματικός.

'Αρτυτὸς, τὴ, τὸν (ἀρτύω). Ἡτοιμασμένος, παρασκευασμένος μὲ ἀρτύματα· νοστιμομαγειρευμένος. «Ἄλες ἀρτυτοὶ· Διοσκ. «Ἄλες ἡυμῖται· κ. τ. τ.

'Αρτύω· Μλ. ύτω· καὶ ἀρτύνω (ἄρω). Ἑνώνω, συναπτω, συναρμόζω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ, ἐπιτροπεύω· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνηται καὶ προπαρασκευάζεται μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀγχίνοιαν· ἀρτύειν δόλον, ὄλεθρον, λόχον, θάνατον, ψεύδεα: Ἐν γένει δὲ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω· γάμον, ὑμέναιον: Ὅμ. «πρὸς αὐτοὺς ἀρτύναντες». Ἰλ. «νωθήτην μεταξύ των· Μέσ. συγκροτῶ, συντήνω, ἑτοιμάζω, κάμνω τι συμφώνως μὲ ἄλλους· «μνηστὴν πρτύνετο βουλήν». Ἰλ. Β, 55. ὡς καὶ ἐνεργητικῶς· «πρτύναντο δ' ἐρετμά. . « Ὀδυσ. Δ, 782. διορίζω νὰ ἑτοιμάσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου· «δεῖπνον ἐπρτύοντον». Τμ. Δμτ. 128. ἀμφιβλ. ἀνάγν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ, ἀρτύω ἐστὶ μαγειρικὴ λέξις· μαγειρεύω, ἑτοιμάζω φαγητὰ μὲ ἀρώματα· (τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἀρτύω βραχὺ κατ' ἔνστ. καὶ Μέλ. ἐν τῷ ἀρτύνω δὲ, μακρ. κατ' ἔνστ.)

Ἀρυβαλλίς, ίδος, ἡ· Ἀρύβαλος, ὁ· καὶ Ἀρύβαλλος, ὁ (ἀρύω). Κοτύλη, λαγηνος, τὸ κοινότ. κουτλί, λαγήνι· Ἀρστφ. — 2) Σακκούλα, σακκούλι μὲ σφίχτραν τῆς ὁποίας τὰς σειρίδας, τὸ τουρκβ. γαϊτάνια, τραβοῦντας συγχρόνως δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλείομεν καὶ ἀνοίγομεν αὐτό· (ϱ)· εἶδος κοτύλης ἢ φλάσκας.

*Ἄρύβας, αντος· ὁ· ὄνμ. κύρ. Σιδονίου τινος εὐγενοῦς· Ὀδσ.

Ἄρυθμος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄῤῥυθμος.

Ἀρύομαι· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω.

Ἀρυσάνη, ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ.

Ἀρυστήρ, ῆρος· ὁ· = Ἀρυτήρ· Ἡρδτ. Β', 168.

*Ἀρυστίς· -ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ.

Ἀρύστιχος, ὁ· Ὑποκρατ. τοῦ ἀρυτήρ· Ἀρστφ. Σφ. 887.

Ἄρυστις, ἡ· = Ἀρυστίς.

Ἀρυστρίς, ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀναλ. Β'. σελ. 258. καρυστρὶη ζωμοῦν. = Ζωμήρυστις· χουλιάρα.

*Ἀρύσω, ἡ ἀρύσσω· -οῦ ἡ ἀνάγν. ἐν χειρογρ. ἀμφίβολος· = Ἀρύω, ἀρύτω.

Ἀρύταινα, ης· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ. ἐξαιρ. μεγάλο χολιάρι, χολιάρα.

*Ἀρυταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀρύταιναν.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἀρύω). Παιδήποτε ἀγγεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν ἢτοι εὐγάζομεν ὑγρὰ ἀπὸ ἄλλο μεγαλήτερον ἀγγεῖον· π. χ. χολιάρι, κουτλί, κανάβι, κλ. τ. τ. — 2) Διοριζομένου τι μέτρου διὰ ὑγρά, ῥυντὰ πράγματα.

Ἀρυσήσιμος, ὁ, ἡ (ἀρύτω). Ὅστις, ἢ ὁ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀντληθῇ, νὰ ποθῇ ἢ πιεθῇ· Ἀνάλεκτ. Β'. 218, «γλυκὺ νάμα, ἀρυτήσιμον».

Ἀρύτω, Ἀττ. τύπος τοῦ ἀρύω, ὡς τὸ ἀνύω τοῦ ἀνύτω.

*Ἀρύω καὶ ἀρύτω· Μλ, ὑσω· ἀντλῶ, εὐγάζω ὑγρόντι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον μὲ ἄλλο ἐπὶ τούτου μικρότερον ἀγγεῖον· τραβῶ ἐπάνω, εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθσ. Ἡσ. Ἔρ. Ἀριστοφάνης Νεφ. 272. Πλάτ. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Α'. 32. Β'. 26. ὁ Ξενοφ. Κυρουπ. Α', γ', 9. «Ἀρύσαντος ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ». καὶ Α', β', 8. «φέρονται κώδωνες ὥστε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι». Μετῳρ. ἀρύομαι· μάσ. ἀντλῶ ἢ πέρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἀποκτῶ, λαμβάνω, κερδαίνω· πλοῦτον, μισθόν, χάριτας· «Ἄρυσαι πλοῦτον ὅσον ἂν δύνασαι πλεῖστον». Ἡλιόδ. Αἰθ. Β'. 23. Αὐτόθ. Βιβλ. Α'. 171 καὶ τά. «Ἀρύσῃ Μοιρίδων χάριτας». Ἀνθολογ. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 28. «Οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο». Ἄρχιτ. Διασημ. 14. «Οἳτ' Ὠκεανοῦ ἀρύονται· ἀνατέλλουσι, ὑψοῦνται, εὐγαίνουν ἐπάνω· (συγγν. τῷ αἴρω· μᾶλλον δὲ τῷ ῥέω, ἐρύω·) (τὸ υ, ἀεὶ μακρόν.)

*Ἀρχαγγελικός, ἡ, όν· εἰς τὸν Ἀρχάγγελον ἀνήκων· Ἐκκλ. παρὰ τό

*Ἀρχάγγελος· ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὁ Μιχαὴλ, καὶ ὁ Γαβριὴλ· Ἐκκλ.

*Ἀρχαγέτης, ου· ὁ· Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἀρχηγέτης· οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων· Πλτχ. Λυκ. 6.

Ἀρχαί, ῶν, αἱ· τὰ πρῶτον ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, π. χ. τὰ πρῶτα ποῶτα, αἱ ἀπαρχαί· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀρχή, (ὅταν ἀρχίζωμέ τι). Τὰ Στοιχεῖα καὶ Ἐμέλια, ἢ αἱ πηγαὶ καὶ αἰτίαι παντὸς πράγματος.

Ἀρχαΐζω· Μλ.-ίσω (ἀρχαῖος). Φέρομαι, πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ζῶ ἀλλοφορτινά, ἢ τὰν οἱ ἀλλοφορτινοί· μιμοῦμαι αὐτοὺς κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν διάλεκτον, κατὰ τὸ γράφειν· Βλήμμης δὲ ὁ Ἀλεξ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἀρχή, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐξ ἀρχῆς, ἢ ὁ πρῶτος.

Ἀρχαϊκός, κή, κόν· τὸ κοινότ. ἡμῶν ἀλλοφορτινός· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν· ὅθεν ἁπλοῦς κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀρχαϊκῶς.

Ἀρχαιογονία, ἡ· παλαιῶν γένος, παλαιὰ γενεσία· τὸ Ἰταλ. παλαιὰ φαμίλια· Βασίλ. παρὰ τό

Ἀρχαιόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ παλαιὰν γενεάν· Ἀριστοτ. «ἀρχαιόγονος αἰτίαν· ἡ πρωτίστη· ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἀρχεγόνος.

Ἀρχαιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἢ ἀντιγράφει παλαιὰ συγγράμματα, ἢ πράγματα· τὸ Ἰταλκ. ἀντικάριος.

Ἀρχαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἔχει παλαιὸν εἶδος ἢ τρόπον, φαίνεται ὡς παλαιός· Δημήτρ. Φαλ.

Ἀρχαιόθεν· Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ἢ ἐξ ἀρχῆς· ἀμφ.

Ἀρχαιολογέω, Μ. ήσω (ἀρχαιολόγος). Διηγοῦμαι, πραγματεύομαι ἢ γράφω τὴν ἀρχαιολογίαν, ἤτοι τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. — 2) Ὁμιλῶ, ἢ γράφω ἀλλοφορτινά, καθὼς οἱ παλαιοί.

Ἀρχαιολογία, ἡ· Ἐπιστημονικὴ διήγησις, ἤτοι ἡ πραγματεία τῆς παλαιᾶς ἱστορίας, τῆς ἀρχαιότητος, τῶν παλαιῶν πραγμάτων.

Ἀρχαιολογικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους· ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαιολόγων.

Ἀρχαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται νὰ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ἀλλοφορτινά· ἐξαιρ. νὰ διηγῆται, πραγματεύηται, ἐξηγῇ ἢ γράφει τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

*Ἀρχαιομελησιδωνορρυνιχήρατος· ὁ, ἡ· κωμ. λξ. παρ' Ἀριστφ. Σφηκ. 220. τοῦτ' ἔστι· μέλη ἀρχαῖα Σιδώνια τῷ Φρυνίχῳ ἁρίστοντα· κατὰ τὸν Voss.

Ἀρχαῖον, τὸ· κεφάλαιον, τὸ Ἰταλκ. καπιτάλι· τουρκβ. σερμαγιές· Ἰποκρ. «Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδοῦναι».

Ἀρχαιονόμος, ὁ, ἡ· (νόμος). Ὅστις, ἢ ὁ,τι εἶναι κατὰ τὰ ἀλλοφορτινὰ ἤθη, καθὼς συνήθιζαν οἱ παλαιοί· Σουίδ. ἐν Λξ. Αἱρεσις· «Θεοφιλῶς καὶ ἀρχαιονόμως ἠδῶντε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

Ἀρχαιοπινής, ὁ, ἡ· (πίνος). Ὅστις ἢ ὁ,τι φέρει ἢ ἔχει λάβραν ἀρχαιότητος, εἶναι κατακεχωρισμένος· φέρει σημεῖα ἀρχαιότητος· φαίνεται ἔτι εἶναι ἀλλοφορτινός.

Ἀρχαιόπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Ὅστις εἶναι παλαιόθεν, ἀπὸ πολλὰ χρόνια πλούσιος.

Ἀρχαιοπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω). Ὅστις, ἢ ὁ,τι ἀξίζει νὰ θεωρῆται, νὰ νομίζηται ὡς ἀλλοφορτινός· ὅστις εἶναι σεβάσμιος διὰ τὰ γηρατεῖα ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητα του. — 2) Ὅστις φαίνεται γέροντας· ὅστις, ἢ ὁ,τι ἀνήκει εἰς τὰ γηρατεῖα· Αἰσχύλ. Προμ. 408,

Ἀρχαῖος, αία, αῖον· (ἀρχή· κατὰ τὴν 1. σημ.). Πολλὰ παλαιός· παμπάλαιος, ἀλλοφορτινός· καὶ μετῳρ. εὐήθης, ἁπλοῦς, μωρός· Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 295. C. παραβλ. Κρόνος· τὸ ἀρχαῖον ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. ἀάνειον· κεφαλαίον, τὸ Ἰταλ. γκωστότ. καπιτάλι· κατὰ ἐπῤῥήματα. σημ. πρὸ χρόνων, τὰ παλαιὰ χρόνια, ἕνα καιρόν· Β. Γρηγ. σλ. 418. Συγγρ. ἀνωμλ. ἀρχαιότερος· Πινδ. Ὑπθτ. ἀρχαιότατος· Αἰσχύλ. λῳ. 137. Ἐπῤῥ. ἀρχαίως· ἀφ' οὗ

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ· ἡ ἀρχαιότητα, οἱ παλαιοὶ καιροί, τὰ παλαιὰ χρόνια· τὸ Ἰταλκ. ἀντικιτά.

*Ἀρχαιοτικός, ἡ· όν· = Ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτροπία, ἡ· παλαιὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, παλαιὰ συνήθεια· Πλούταρχ. παρὰ τό

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ· (τρόπος). Ὅστις εἶναι κατὰ τὰ παλαιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Δαμασκιν. παρὰ Φωτίῳ. «Ἀρχαιότροπος σοφία». Ἐπῤῥ. ἀρχαιοτρόπως.

Ἀρχαιότυπος, ὁ, ἡ· (τύπος). Ὁ κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον τυπωμένος, χαραγμένος· ἐπὶ νομισμάτων· Σουίδ. Ζήτ. Ἀρχέτυπος.

Ἀρχαιρεσία, ἡ· (αἵρεσις). Ἡ τῶν ἀρχόντων κατ' ἔτος νέα ἐκλογή· ὁ καιρός, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἐκλογὴ αὐτή· οἱ ἐκλελεγμένοι ἄρχοντες· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀῤῥμ. Ἡρόδοτ. ἀφ' οὗ

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. ώσω· κάμνω τὴν σύναξιν διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων· ἢ ὁποία ἐγίνετο συνήθως κάθε χρόνον· «ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ὀθωνέως». Πλούταρχ. 2) Προσπαθῶ νὰ καταπείσω τὸν λαὸν νὰ μὲ ἐκλέξουν ἄρχοντα· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γένω ἄρχοντας καὶ διὰ τοῦτο κολακεύω τὸν λαόν· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. «Τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν».

Ἀρχαιρεσιακός, κή, κόν· Εἷς τοὺς ἐκλελεγμένους ἄρχοντας, ἢ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἐνιαύσιον συνέλευσιν ἀνήκων.

Ἀρχαιρέσιον, τό· = Ἀρχαιρεσία· τὰ πλεῖστα κατὰ πλθ. ἀῤῥμ.

Ἀρχαϊσμός, ὁ· (ἀρχαΐζω). Ζωή, πολίτευμα, φερτίμια κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν· Παρὰ Γραμματ. ἀρχαϊσμοί· λέγονται αἱ παλαιαὶ φράσεις.

Ἀρχέγονος, ὁ, ἡ· (γονή). Ὁ πρῶτος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τὸ Ἰταλ. τῆς φαμιλίας. Προπάτωρ ἔτι δὲ καὶ ὁ Πρωτότοκος, ὁ πρωτογεννημένος· προπατορικός, ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τοῦ γένους· Τροπ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡ πρώτη πηγή, ἢ πρωτίστη ἀρχὴ ἢ ἀφορμὴ ἀπό τίποτε· Ἀνάλεκτ. Γ'. 100. «εἰκόνας ἀρχεγόνων ἐκτελέσας μερόπων». «Ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχιγόνεια». Ἀδήν. «Ἀρχέγονοι τῆς τῶν ζώων φύσεως μέρισμοι». Διοσ. Σικελ.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ· (δίκη). Κτήτωρ ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· Πινδ. Πυθ. Δ'. 196. ὅθεν ὁ πρῶτος, νόμιμος κτήτωρ πράγματός τινος.

Ἄρχειος, εία, εῖον (ἀρχή, κατὰ τὴν 2 σημ.) Εἷς τὴν ἐξουσίαν ἀνήκων· ὡς Ἐπίθ. σπανίως ἐν χρήσει· ὅθεν, τὸ ἄρχειον· οἰκοδομὴ ὡρισμένη διὰ τὰς ἐξουσίας ἢ διοικήσεως τῆς πολιτείας· π. χ. βουλεῖον, βουλή, βουλευτήριον· τὸ Ἰταλ. μαγιστράτον· δικαστήριον, ἢ κριτήριον· Ἀστυνόμιον· τὸ Ἰταλ. πολίτσια· κατοικία τοῦ πολιάρχου ἢ πολιτάρχου, τοῦ δημογέροντος καὶ τ. τ. αἱ οἰκοδομαί, ἔνθα φυλάττονται οἱ κώδικες καὶ λ. τῆς πολιτείας πράγματα· ὡσαύτως καὶ τὸ συνέδριον πάντων ὑπερτέρων ἀρχόντων· Ξίφ. Ηρ. π. 1, 2. Ἀλλά, τὰ ἀρχεῖα· τὰ ἰδιαίτερα συνέδρια τῶν κατωτέρων ἀρχόντων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἢ ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τὸ ἀρχεῖον· ἰδὲ Kluge ἐν Ἀριστλ. Πολ. Καρθ. σλ. 161. (ὁ τύπος ἀρχεῖος, ἀνήκει εἰς τὸ, ἀρχὴ κατὰ 1. σημ.)

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ· (κακός). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ πρωταίτιος κακοῦ τινος. Ἰλ. Ε, 63.

Ἀρχέλαος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀρχέλεως (λαός). Ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς ἢ πρῶτος τοῦ λαοῦ· Ἡρόδοτ. Ε', 68. Αἰσχύλ. Πέρσ. 295. ἔτι δὲ καὶ συγκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 164. (ὁ τύπος, ἀρχέλειος παρ' Αἰσχύλ. Πρσ. 295. ἔστι παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν.) — 2) Πολλάκις κύρ. ὄνομα.

*Ἀρχέλοχος, ὁ· ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Τρωός· Ἰλιάδ.

Ἀρχένεως, ὁ, ἡ· ων, τὸ· γεν. ω· (ναῦς). Καραβοκύρης, τὸ Ἰταλκ. καπετάνος· ὅστις ἐξουσιάζει καὶ προστάζει εἰς τὸ καράβι.

Ἀρχέπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Σοφοκλ.

Ἡλ. 72. ὅστις εἶναι ἀρχων καὶ κύριος ἀπὸ πλούτη, ἢ = ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ὁ, ἡ· ε, τό· γεν. εως (πόλις). πολίαρχος, ἡ πολιτάρχης· ἄρχων, ἐξουσιαστὴς πόλεως τινός· Πίνδαρ. Πύθ. Θ', 92.

*Ἀρχεπτέλεμος, ὁ· ὄνομ. κύρ. τοῦ ἁρματηλάτου τοῦ Ἕκτορος· Ἰλιάδ.

Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ἀρχίζει ᾠδήν, φάλσιμον, τραγῳδί. Στησίχορος παρ' Ἀθήν. σελ. 180.

Ἀρχέσπερος, ἐπιχλμ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀκρέσπερος.

Ἀρχέτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρχέτης· Ἄρχων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 753. Ἠλέκτρ. 1156.

Ἀρχέτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τυπώνεται κατὰ πρώτην φορὰν ὡς δεῖγμα, τὸ Ἰταλ. μόστρα· ὅθεν τὸ Ἀρχέτυπον, τό, τὸ πρωτότυπον, κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου τυποῦνται, χαράττονται, γράφονται, ζωγραφίζονται τὰ ἄλλα. Ὀνησίκριτος παρὰ Λαερτ. ς'. 81. Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Δείναρχ. καὶ Λουκιαν. ἰδὲ πρωτότυπος.

Ἀρχεύω, Μ. εὐτω (ἄρχω). Ἐξουσιάζω, εἶμαι ἀρχηγὸς· μετὰ Δωτικ. Ἰλ. Ε', 200. παρὰ τοῖς μεταγεν. μετὰ γεν.

Ἀρχέχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ ἀρχηγὸς, ὁ πρώτος διαπρακτικὸς χορου· Εὐριπ.

Ἀρχή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὁμ. ὅθεν ἐξ ἀρχῆς· ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχὴν, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· Ὁδυσ. ἀπὸ οὗ Ἡρόδ. ἀρχὴν καὶ, α, 104. ἀπ' ἀρχῆς γράφει· ὡσαύτως καὶ ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἀρχῆς, ἡ πρώτη αἰτία, ἡ πρώτη αἰφορμὴ πράγματός τινος· ἀρχὴ νεῖκεος, φόνου, Ὁμ. Πλάτ. Πολ. Β'. «Ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον». «Ἀρχὴν ποιήσασθαι, ἄρξασθαι, βαλέσθαι, τινός· ἔτι δὲ ἀρχὴ λέγεται καὶ τὸ τέλος πράγματός τινος, ὅταν ἀρχίζῃ τις νὰ μετρῇ ἢ λογαριάζῃ ἀπὸ τὸ τέλος, ἢ ἀνάποδα. — β') Πληθυντ. αἱ ἀρχαὶ φιλοσοφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντὶ τὰ στοιχεῖα ὡς πρωτίστη ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάντων τῶν πραγμάτων· — γ') Ἔτι δὲ καὶ = ἀπαρχή· συνῃθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. — 2) Τὸ νὰ κάμῃ τις ἀρχὴν, ἢ νὰ εἶναι πρῶτος εἴς τίποτε· ὅθεν αἱ πρῶται τιμαὶ καὶ ἀξίαι εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ ἄρχοντες, τὰ τέλη, ἤτοι ἐξουσιασταὶ, λειτουργοὶ, ὅσοι δουλεύουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἔχουσι πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐξαιρ. ὅσοι δουλεύουσι διὰ τιμὴν μόνον χωρὶς νὰ πέρνουν πληρωμήν· Ἀξία ἢ ἐπάγγελμα ἀρχηγοῦ τινος, π. χ. στρατηγία, ἡγεμονία, δεσποτεία, βασιλεία, κυβέρνησις, διοίκησις. — δ'.) Τὸ ἀντικείμενον τῆς βασιλείας, κυβερνήτεως διοικήτεως· τοῦτ' ἔστιν Ἐπικράτεια, βασίλειον. — 3) Ἐπρόμτ. ἀρχὴν, ἢ τὴν ἀρχὴ, ἕνα καιρὸν, κατὰ, ἀπὸ πρώτην ἀρχὴν, πρώτα καὶ πρώτα· μιὰ φορὰ· ὡσαύτως καὶ κατ' ἀρχάς. — ε'.) Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· Herm. εἰς Σοφ. Ἀντ. 92. «Ἀρχὴν δὲ δικῆς οὐ πρέπει τεμήχανα· σημαίνει μέγιστον ἀξίωμα· ὅθεν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ παντάπασι, παντελῶς, καθόλου· ἀδύνατα πράγματα δὲν πρέπει νὰ κυνηγᾷ τις καθόλου. Μὲ τὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ· ἀρχὴν οὐ· ὡς τὸ ἡμέτερον, οὔτε ἄρχειν, οὔτε ὑπάρξειν, οὔτε ἦταν ποτέ· ὅθεν, οὐδαμῶς, ἢ παντάπασι· μὲ τὴν ὁλότην καὶ τὸ χυδαϊκώτ. ἀπὸ τὸν πάτον· Wolf εἰς Λεπτ. σλ. 278. — ς'.) Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ, ἀπὸ πρώτην ἀρχὴν, πρῶτα καὶ πρῶτα· Wolf. Λεπτ σλ 347, ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· Bornem. εἰς Ξεφ. Συμπ. 1, 15. «...ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν ἐλθεῖν εἰ φρονοίη».

Ἀρχηγενής, ὁ, ἡ = Ἀρχήγονος· μεταγεν. ἔστιν εἶναι πρωταίτιος, πρώτη αἰφορμὴ ἢ αἰτία ὅτι ἔγινε τίποτε· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1089.

(Τομ. α'.)

Ἀρχηγετεύω, Μ. εὐτω· εἶμαι ἀρχηγὸς, πρώτιστος ἐξουσιαστὴς, μεταγεν. Ἡρόδ. Β, 123.

*Ἀρχηγετέω· ἀρχινῶ, κάμνω ἀρχὴν, ἀπό τινος· Σοφ. Ἠλ. 83.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ καὶ Θηλ. Ἀρχηγέτης, ιδος, ἡ· (ἡγέομαι). Πρῶτος, ὅστις κάμνει ἀρχὴν εἰς τίποτε· πρωταίτιος· ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, καὶ γενεῶν· πρῶτος θεμελιωτὴς, κτίστης, προπάτωρ· ἔτι δὲ καὶ ἀρχηγός· ἄλλως κτιστὴς, οἰκιστής· Boeckh explic. ἐν Πινδ. Πῦ. 5, 54. καὶ ἐν Ἐπιγρ. 1, σλ. 7. παραβλ. μεταρχηγέτης.

Ἀρχηγικὸς, κὴ, κὸν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἀρχηγὸν· παν ὅ,τι εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγὸς, ὁ, ἡ· (ἡγέομαι). = Ἀρχηγέτης· ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχὴν· Ὀδηγὸς, πρωτίτιος, ἀρχηγ. τοῦ γένους, προπάτωρ. — Πρῶτος, κορυφαῖος, κεφαλὴ, ἀρχιττράτηγος· Ἐπιγρ. παρὰ Θκδ. 1, 132. «Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὦλεσε Μήδων...»

Ἀρχῆθεν· Ἐπίῤῥ. (ἀρχή). Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιοὺς χρόνους· κατὰ πρώτην φορὰν· Ἡρόδοτ. καὶ Πλούταρχ.

*Ἀρχήϊον, τό· Ἰων. ἀντὶ ἀρχεῖον.

*Ἀρχήϊν· Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἀρχή, σημτ. 3.

*Ἀρχι-ἀδιαχώριστος, ἀριτκὴ συλλαβὴ τοῦ ἄρχω, ἀρχὸς· προτιθεμένη ἐν συνθέσει τῶν ἀξίας, ἐξουσίας, ἐπαγγέλματος καὶ τ. τ. σημαντικῶν λέξεων.

Ἀρχίατρος, ὁ (ἰατρός). Πρῶτος τῶν ἰατρῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Χειρούργος.

Ἀρχιβούκολος, ὁ, ἡ (βουκόλος). Πρῶτος βουϊβοστικὸς, γελαδάρης· ἀν γένει πρῶτος ποιμὴν, ἢ βοσκὸς, πιστικὸς· τὸ τουρκβ. τζομπάνος ἢ τζομπάνος· Σχολ. Ἰλ. Α', 39.

Ἀρχίβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Πρῶτος τῆς βουλῆς· παρὰ Σουίδ. = Βουληφόρος.

Ἀρχιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). = Ἀρχέγονος· Ὀρφ.

Ἀρχιγραμματεύς, έως (γραμματεύς). Πρωτογραμματικὸς, Πλούταρχ. εἰς Εὐμεν. 1. ὁ μέγας, ἤτοι ὁ γενικὸς, ὁ μόστιος ἢ τῆς πολιτείας γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· πρῶτος φυλακάτορας.

*Ἀρχιδιάκονος· ὁ· πρῶτος διάκονος· ἢ διάκος· κοινῶς Ἐκκλ.

*Ἀρχιδιδάσκαλος· ὁ· πρωτοδάσκαλος· τὸ Ἰταλ. πρυφέσορας.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ· πρῶτος δικαστὴς, κριτὴς· Διόδωρ. Σικ. καὶ Στράβ.

Ἀρχίδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ πρωτοκαθήμενος εἰς τὸ κριτήριον, τὸ Ἰταλ. πρεζιδέντης· Δημοστ.

Ἀρχίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ Ἀρχή, μικρὸν ἀξίωμα εἰς τὴν βουλευτὴν τῆς πολιτείας τὸ Ἰταλκ. συνηθέστ. μικρὸν ὀφίκιον· Ἀριστοφ. Ὄρν. 1107.

*Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ (ἐπίσκοπος). Μητροπολίτης· Ἐκκλ.

Ἀρχιεράομαι, ῶμαι, ἡ, Ἀρχιερατεύω, Μ. εὐτω· εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων· Ἰώσηπ. ΙΔ', 6.

Ἀρχιερατικὸς, κὴ, κὸν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως. = Ἀρχιρατεία.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Πρῶτος, ὁ ἀνώτερος τῶν ἱερέων· δεσπότης· Ἐκκλ.

Ἀρχιέρεως, ω, ὁ· = Ἀρχιερεύς· Ἡρόδοτ. Β', 37. καὶ Δίων. Καπ.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ· = Ἀρχιερεία.

Ἀρχιεταῖρος, ὁ· πρῶτος ἢ ὁ ἐξαίρετος ἑταῖρος, φίλος· τὸ Ἰταλ. καμεράτος.

Ἀρχιευνοῦχος, ὁ, ἡ· πρῶτος μεταξὺ τῶν εὐνούχων· τὸ τουρκοβ. Κιζλάραγας.

*Ἀρχιζάκορος, ὁ, ἡ· πρῶτος φύλακας τοῦ ναοῦ.

Ἀρχίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ, αἰτία καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλαστος, ὁ, ἡ (θάλαττα). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος τῆς θαλάττης. Ἀνάκρ. Β', 218. «Ἀρχιθάλαττα Ποσειδῶν».

*Ἀρχιθεωρέω· (ἀρχιθέωρος). Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας· περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· ἀφ' οὗ

Ἀρχιθεώρησις, –σεως, καὶ, Ἀρχιθεωρία, ἡ· τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πρεσβείας περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· παρὰ τὸ

Ἀρχιθέωρος, ὁ, ἡ· ἰδ. ἀρχηγὸς τῆς Θεωρίας, ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ κορυφαῖος, πρέσβυς περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. XC. Ζήτ. Θεωρία.

Ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ· ἀρχηγὸς θιάσου, ἤτοι τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου.

Ἀρχικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος τῶν κεραυνῶν· Ὀρφ.

*Ἀρχικλωψ, ωπος, ὁ· πρωτοκλέφτης· ἀρχηγὸς κλεπτῶν· ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς ἐξουσίαν, διοίκησιν.

Ἀρχικὸς, κὴ, κὸν· (ἀρχή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν ἐξουσίαν, διοίκησιν, εἰς ἀνωτέραν πολιτικὴν τιμὴν ἢ ἀξίωμα· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ· ἐξαιρ. ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ λειτουργίαν ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, νὰ ἐπιστατῇ εἰς πράγματα δημόσια ἤτοι τῆς πολιτείας· Ἐπῤῥ. ἀρχικῶς.

Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ· ὁ πρῶτος πηδαλιοῦχος τοῦ Ἰταλ. τιμονιέρης· Στράβ. ΙΕ'.

Ἀρχικυνηγὸς, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν κυνηγῶν· Ἰώσηπ. Ιε'. 10.

Ἀρχιλῃστὴς, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν λῃστῶν· Σχλ. Ἀρστφ. Νφ. 53.

*Ἀρχιλυχνηφορέω· Μλ. – ήτω· εἶμαι ὁ πρῶτος, κορυφαῖος λυχνηφόρος.

*Ἀρχιλυχνοφόρος, ὁ, ἡ· πρῶτος εἰς τοὺς λυχνηφόρους· ἤγουν, εἰς ἐκείνους ὁποὺ κρατοῦν λαμπάδας, καὶ προπορεύονται εἰς τὰς τελετὰς· ἢ φανάρι καὶ φέγγουν τινὰ ἀκολουθοῦντα.

Ἀρχιμάγειρος, ὁ, ἡ· πρωτομάγειρος.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ· Θηλ. ἀρχιμανδρίτις – ιδος, ἡ· πρῶτος, ἡ πρώτη εἰς τὰ μοναστήρι· Ἐκκλ.

Ἀρχίμιμος, ὁ, ἡ· πρῶτος τῶν ὑποκριτῶν θεάτρου, κωμῳδίαυων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμιλοῦν εἰς τὴν παράστασιν, ἀλλὰ μόνον μὲ χειρονομίας παραστέλλουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῳδίας· καὶ ὀνομάζονται γενικώτερον παντομίμοι.

Ἀρχιοινοχοεία, ἡ· τὸ ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιοινοχόου, πρώτου κεραστοῦ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀρχιοινοχόος· ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκεραστὴς· Πλούταρχ.

Ἀρχιπατριῶται, ων, οἱ· οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχηγοὶ πατριᾶς τινος· Πατριάρχαι· Παλ. Διατ.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ· πρῶτος τῶν πειρατῶν· τὸ Ἰταλ. κουρσάρων· Πλούταρχ.

Ἀρχιπέλαγος, τὸ· θάλαττα εὐρύχωρος, ἔχουσα πολλὰς καὶ πυκνὰς νήσους.

Ἀρχίπλανος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς Νομάδων· ἤγουν, ἐθνῶν, ἢ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν κατοικοῦν εἰς ἕνα τόπον, οὔτε εἰς σπίτια, ἀλλὰ περιφέρονται ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον καὶ κατοικοῦν εἰς καλύβας· Λουκιαν.

Ἀρχιποιμήν, ένος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιποσία, ἡ (ποσις). Ἡ πρωτεία εἰς συμπόσιον.

Ἀρχιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν πρεσβέων, ἀπεσταλμένων, τὸ ἰταλ. πρωτοζητὴς ἀμπασάδας, Στράβ. καὶ Διόδωρ.

Ἀρχιραβδοῦχος, ὁ· ὁ πρῶτος ῥαβδοῦχος· ἰδὲ Ῥαβδοῦχος.

*Ἀρχιρεύς, έ· Ἰων. ἀντὶ ἀρχιερεύς, Ἡρόδ.

*Ἀρχισατράπης· ου, ὁ· πρῶτος σατράπης, Περτκ. λξ.· ἰδὲ σατράπης.

Ἀρχισιτοποιός, ὁ· = ἀρχιμάγειρος, Φίλ.

Ἀρχιστράτηγος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν στρατηγῶν· τὸ ἰταλκ. μαρσιάλλος, Ἰώσηπ. ς'. ια'. 9.

*Ἀρχισύμβολον, τό· πρῶτον, κύριον σύμβολον, Διον. Ἁλικ. Ἀρπγ. ἰδὲ σύμβολον.

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος καὶ προστάτης τῆς συναγωγῆς.

Ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ πρῶτος καὶ κορυφαῖος τῶν σωματοφυλάκων, Ἰώσηπ. ΙΒ'. β'.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ· Μ. ἦσω (ἀρχιτέκτων). Εἶμαι ἀρχιτέκτων, Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κτίζω, ἐφευρίσκω, πλάττω πανουργίας, μηχανεύομαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 305.

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τό· οἰκοδομή, κτήμιον· ἐν γένει τροπ. Ἐφεύρεσις, πλάσμα τοῦ νοὸς, μηχανή, τέχνη, δόλος, πανουργία, ἀπάτη, Λουκιαν.

Ἀρχιτεκτονία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Ἀρχιτεκτονική, ἡ· ὑπακουομ. Τέχνη· = Ἀρχιτεκτονία· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Ἀρχιτεκτονικός, κή, κον· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἢ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ.· Παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ. λέγεται μονικῶς κάθε ἄνθρωπος, ὁστις ἠξεύρει τέχνην τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν κάμνει, δίδει σχέδιον τοῦ ἔργου ἢ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει νὰ κάμῃ, ἢ μόνος του ἢ ἄλλοι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπιστασίαν του· δίδει σχέδιον, Ἀριστοτ. Πολ. Γ'. ιά. »Ἱκτῖνος, ὅτε ᾠκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς, καὶ τρίτος ὁ πεπιεσθυμένος περὶ τὴν τέχνην· καὶ Πολ. Ζ'. 3. »Πράττειν λέγομεν, καὶ κυρίως τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων τοὺς ταῖς διανοίαις ἀρχιτεκτονικούς· ἡ ἀρχιτεκτονική, ὑπακ. τέχνη = ἀρχιτεκτονίᾳ, Πλάτ. καὶ ἐπὶ Κωμῳδοποιοῦ· Ποιητ. ΙΘ', 7. »Τοῦ τὴν τοιαύτην ἐχοντος ἀρχιτεκτονικήν· ἐπῤῥ. ἀρχιτεκτονικῶς.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ· πρωτομάστορας· μεταφ. πᾶς ὅστις παρακινεῖ τινα εἰς τίποτε, γίνεται αἴτιος πράγματός τινος, ὁδηγεῖ τινα νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως ὅστις μηχανᾶται δόλους καὶ πανουργίας, συῤῥάπτει ἐπιβουλὰς, Εὐρ. Κυκλ. 470. Δημοσθ. Διονυσοδ. σλ. 1286. 10. Ἀριστλ. Παλτ. 7. 3, 5. — 2) ἐν Ἀθήναις, θεατρώνης· ὅστις πέρει μὲ νοίκι, τὸ τουρκιβ. κυρὰν τὸ θέατρον.

Ἀρχιτελώνης, ὁ· ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τῶν τελωνείων, Ἰταλ. τῆς δογάνας· τουρκιβ. τοῦ κουμερλίου· πρῶτος δογανιέρος, πρῶτος κουμερκιάρης ἢ γιουμπρουκτσής.

Ἀρχιτρίκλινος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὴν πρώτην ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τινὸς ἀξιωματικοῦ. Ζήτ. Τρίκλινος.

Ἀρχιϋπασπιστής, οῦ, ὁ· πρῶτος ὑπασπιστής· τὸ Ἰταλ. ἀδζουτάντος.

Ἀρχίφυλοι, οἱ· (φυλοὶ) Πρωτομάστορες· οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν διαφόρων συστημάτων τῶν χειρωνάκτων, τουρκιβ. Ἐσναφιῶν· ὁ Κούμας, ἀεὶ καὶ περὶ πάντων φιλοτοφεῖν εἰωθώς, ἀνεκάλυψε, βαθείᾳ φιλοσοφικῇ μελέτῃ, ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ φυλὴ χειρωνάκτων πρέπει νὰ λέγηται συνόψεια, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουσι Ἐσνάφ, ὅθεν ἐβγῆκεν τὴν λέξιν ἀρχίφυλοι, λέγει· οἱ πρῶτοι τῶν συναφειῶν· τοιοῦτοι φιλοσοφικὴ παρατήρησις, καὶ τόσον μᾶλλον ἀξιέπαινος, ἐπειδὴ οὔτε τῶν πατέρων τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης ἡ ἀγχίνοια δὲν ἐδυνήθη νὰ βλέψῃ τόσον· κρίμα μόνον ὅτι ἡ σημασία τῆς λέξ. συνάφεια ἐπὶ ἀψύχων μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ τῇ σημασίᾳ τῆς τουρκ. λέξεως ἀναρμοστος· τὸ γὰρ ἐσνὰφ ἐστὶ πλησ. τοῦ Σήφ, εἶδος, τάγμα, σημαίνοντος

Ἀρχιφώρ, ῶρος, ὁ· = ἀρχίκλωψ, Διόδ. Σικ.

Ἀρχίφωτος, ὁ, ἡ· (φῶς) ἡ ἀρχὴ καὶ πηγὴ τοῦ φωτός.

Ἀρχοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) Κατὰ τόπον ἀρχῆς, ὀηλ. στοιχείου· στοιχειώδης, οὐσιώδης· »Ἀρχοειδὲς μόριον, Ἀριστοτ. στοιχειώδες μέλος, τῷ ὅτι ὑπάρχον.

Ἀρχοντιάω, Μλ– άσω· (Ἄρχων) Ἐπιθυμῶ· ἀγαπῶ νὰ γίνω ἄρχων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 341.

*Ἀρχοντίκιον, τό· ἐκκλησιαστικὴ ἀξία· »Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμία ἐστὶ διαφορὰ κληρικάτου καὶ ἀρχοντικίου, Βαλσμ. Κανὼν ζ'. τῆς ἐν Τρουλλῳ συνδ. καὶ λδ. τῆς ἐν Ῥᾳγ.

Ἀρχοντικός, κή, κόν· εἰς ἄρχοντα ἀνήκων.

Ἀρχός, ὁ· ἀρχηγὸς, ὁδηγὸς, ἡγεμὼν, Ὁμηρ. ὅστις καὶ τῷ, ἀνὴρ συντάττει αὐτό, ἀρχὸς ἀνήρ· — 2) ὁ πρωκτός.

Ἄρχω, Μ. ἄξω· εἶμαι ὁ πρῶτος· κάμω τίποτε ἐγὼ πρῶτος· ἀρχίζω, ἀρχιῶ· παρ' Ὅμ. ἐξαίρ. πηγαίνω ἐμπροστὰ ἐγὼ πρῶτος· μετὰ ἀπρμφ. σπανιώτ. μετὰ μετχ. ἦρχε κιὼν, Ἰλδ. Γ, 447. ὡσαύτως καὶ ὁδηγῶ, δείχνω τὸν δρόμον τὴν στράτευ εἰς τινα· »Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἧπερ οἱ ἄλλοι.. « Ὀδτ. Θ, 107. Γενικῶς δὲ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν· ἀπ' Ὅμ. ὅτε μὲν ἀπρμφ., ὅτε δὲ μτχ. πολλάκις δὲ καὶ γενικῇ· πολέμοιο, μάχης, ὁδοῖο, μύθων, φόβοιο, κ.τ.τ· »Ἀλλά σὺ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐίσης, ἀντὶ ἑτοίμασον, τοῦτ' ἔστι κάμε νὰ ἑτοιμάσουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου· Ἰλδ. Ο, 95. Ἁπαξ μετὰ Πινδ. καὶ αἰτιατικῇ μόνον τοῦ πρτμ. ἐνίοτε. Dissen ἐν Νμ. 3. init. σλ. 365. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ ἀρχίζω, ἔστι καὶ ἡ μέσ. διάδ. ἐν χρήσει μετ' ἀπαρμφ. τε καὶ μετὰ μτχ, Ἀλλὰ καὶ ἄρχομαί τινος· ἀρχίζω ἀπό τίποτε· »..σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, Ἰλδ. Ι, 97. ὡσαύτως καὶ ἐκ τινος, Ὀδτ. Ψ, 198. καὶ Ἡρόδ. 5, 49. »Ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξάμενοι, ἀντὶ τῷ, παύομαι· Μτχ. ἀρχόμενος· κατ' ἀρχὰς· τὸ ἡμέτ. κοινῶς, ἀρχίζοντας ἢ ἀρχικῶς. Κατὰ μέσ. ἀποδτ. διάδ. ἐπὶ θρησκευτ. πραγμάτων· ἀρχ. τινος· ἀρχίζω τὴν θυσίαν μὲ, ἢ ἀπὸ τίποτε· »Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν, Ὀδτ. Ξ, 428. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μόνου ἡ μέτ. διάδ. ἐστὶν ἐν χρήσει κατὰ σημτ. τοῦ, ἀρχίζω· πλὴν Σοφκλ. ἴσως, ἐν Ἠλ. 522. ἡ δ' ἐνεργτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὑρηται, πλὴν Ὅμ. καὶ Ἡσόδ., καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡρόδ. πολλάκις· (ὁ Rost διακρίνει ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων τὴν ἐνεργτ. τῆς μέσ. διάδ. καθ' ὅτι ἡ μὲν ἐνεργτ. σημαίνει πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τις κατὰ πρῶτον καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἄλλοι· ἡ δὲ μέση ὁλοῖ μεταβάτει ἁπλῶς εἰς νέαν κατάστασιν, χωρὶς νὰ μετέχωσιν αὐτῆς καὶ ἄλλοι.) — 2) προηγοῦμαι ἡγεμονεύω, ἐξουσιάζω, προστάζω· ἀπολύτ. »..νῆες βαὶν· ἦρχε δ' Ἀθήνη», Ὀδτ. Γ, 12. »Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἀπὸ μῆδεα εἰδώς, Ζ. 12. »Νῦν δ' ἀρχ' ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει· Ἰλδ. Ν. 784. Εἶμαι κορυφαῖος, ἡγεμών· διοικῶ, ἐξουσιάζω· Ὅμ. συντάσσει τὴν λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον γενικ. σπανίως ὁτε. ἀνδράσιν ἦρξε, Ὀδτ. Ξ, 230. παραβλ. Ἰλδ. Β, 805. ἢ καὶ τῷ Ἐν προθ. »Ἓν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθέυς, Ἰλδ. Ν, 690. »Ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, Ἰλδ. Π, 65. ἀσυνδ. »Σέο ἕξεται ὅ,τι κεν ἄρχῃσι· ἀπὸ »σέο θέλει κρέμεται ἡ νίκη, Ἰλδ. Ι, 102. ὡς τὸ κρατεῖν, νικᾶν. Παρὰ τοῖς Πεζγρ. ἀεὶ μετὰ γενικ. ὡσαύτως καὶ τροπικ. ἐξαίρ. ἐπὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα κρέμονται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μιᾶς γαστρός, ὀργῆς ἄρχ., κ.τ.τ. Παρ' Ἀθην. ἔχω πολιτικὴν ἀξίαν, ἐξαίρ. εἶμαι Ἀρχων. Παθτκ. μετὰ μέσ. Μλ. Ἡρόδ. 7, 159. ἐξουσιάζομαι, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινος· ὅθεν ὑπακούω, εἶμαι ὑπήκοος, τὸ ἰταλ. σούδιτος· Ξενοφ. ἄρα οἱ ἀρχόμενοι, οἱ ὑπήκοοι.

Ἄρχων, οντος, ὁ· (Μετοχ. τοῦ Ἄρχω) ἐν Ἀθήν. ὁ πρῶτος ἐξουσιαστὴς, διοικητὴς τῆς πολιτείας, μετὰ τὴν καθαίρ. τῆς βασιλικῆς διοικήσεως· ἐν γένει δὲ, προεστὼς, πρῶτος, κεφαλὴ λαοῦ τινος· ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς, τὸ ἰταλ. κομανδάντης· — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐγκρατὴς· μετὰ γενκ.

Ἀρχώνης, ὁ· (ὠνέομαι) ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς τῶν κειῶν δοσιμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώνουν οἱ ὑπήκοοι εἰς τὴν ἐξουσίαν· τὸ Γαλλ. fermier général des impôts, τὸ τουρκιβ. Ἰλτιζαμτσής· Ἀνδοκίδ. σελ. 65. »Ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς, ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους τοῦ τελωνίου.

Ἄρω, = λέξις πρωτότυπος· παραγωγῶν δαψιλεστάτη, ἀφ' ἧς πρῶτον παράγονται τὸ, ἀρέσκω, ἀρτάω, ἀρτύω, ἀρύω, αἴρω, ἁρμόζω, ἄρνυμαι· ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἐστι τὸ, Ἁρμόζω, τερπάζω, ἑνόω· μεταβατικῆς τε καὶ ἀμεταβάτου, Ἐυστ. ἄρω, εὐθαμοῦ εὑρηται· οἱ ἐν χρήσει χρόνοι διαιροῦνται κατὰ τὴν μεταβατ. ἢ ἀμεταβ. σημασίαν τῆς λξ. ὡς ἑξῆς.

I. Μεταβ ἐνργ. Μλ. ἀρῶ, Ἰων. ἀρσο. Ἀόρ. α'. ἦρα, Ἰων. ἄρσα. Ἀπρμφ. ἄρσαι, ἀόρ. β'. ἤραρον, Ἰων. ἄραρον (υυυ). Ἀπρμφ. ἀραρεῖν· Μτχ. ἀραρών. Ἀπὸ τοῦ β'. ἀόρ., παρ' Ὅμ. ἀλλ' καὶ ἀμεταβ. σημτ. κείμενον, σχηματίζεται ὁ μεταβατ. ἐυστ. ἀραρίσκω ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἄρω· (Τὸ γ'. προσ. ἄρηρεν, Ὀδτ. Ε, 248., κατὰ μὲν τὸν τύπον αὐτοῦ ἐστιν ἀμεταβ. Παρακμ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρὶς δὲ, μεταβατ. ἀόρ. Κατὰ τὸν Σχολ. ὅμως παρίζεται μετὰ πολλῆς πιθανότητος, ὅτι τὸ ἄρηρεν αὐτὸ ἐστὶ ψευδὲς ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἄρασσεν.) Παρκμ. παθτ. ἀρήρεμαι, οὗ ἔχεται κατὰ τὸν τύπον καὶ κατὰ τὴν σημσ. ὁ υἱὸς Ἐυστ. ἀρίστω, ὅπερ ἰδὲ. Ἀόρ. ά, ἤρθην, οὗ μόνον τῷ γ'. πλθ. προτ. ἄρθεν ἀντὶ ἤρθησαν, χρῆται Ὅμ. Ἰλδ. Π, 211. Ὁ δὲ Ἡσόδ. Ἀσπ. 320. χρῆται τῷ μετοχ. μέσ. ἀορ. ἀ. ἀρσάμενος. — Ἁρμόζω. συναρμόζω, δένω στερεὰ· συντέλλω ἢ συμμαζεύω στενὰ, σφιχτὰ· »Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἆραρον βόεσσιν, Ἰλδ. Μ, 105. ἀφ' οὗ συμμαζεύχθηκαν, συσφιχθῆκαν, συνενώθηκαν μὲ τὰς ἀσπίδας των· ὡσαύτως καὶ »μᾶλλον δὲ στίχες ἆρθεν, Ἰλδ. Π, 211. καὶ »Ἄγγετιν ἄρσον ἄπαντα, Ὀδτ. Β, 289. μάτε ὅλα εἰς ἀγγεῖα. Ἀλλὰ »πῶμαστιν ἄρσον ἄπαντα· στούπωσαι ὅλα καλά, Ὀδτ. Β, 353. παραβλ. ι, 2. Ὅθεν ἐξαίρ. ι) συναρμόζων, συνθέτων περισσότερα μέρη ἓν μὲ τὸ ἄλλο, κατορθώνω τι, συνθέτω, τελειόνω, φτιάνω, χτίζω· »Ὅτε τοῖχον ἀὴρ ἀράρῃ πυκίνοισι λίθοισιν, Ἰλδ. Π, 212. καθ' ἣν ἔννοιαν ἐλήφθη καὶ τὸ ἐν Ὀδτ. Ε, 248., ἐσφαλμένως κείμενον, ἄρηρεν· Ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάδ. »Ἁρμασιαὶ παλάμῃσιν συναρμόζαι, συνάπτων, κατατεινάζων μὲ τὰς χεῖρας, Ἡσόδ. Ἀσπ. 320. — β') Τρπκ. »μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ ἀραρόντεσσι ἑτοιμάζοντες· Ὀδτ. Π, 169. — 2) ἐν γένει· παρασκευάζω, προετοιμάζω καλὰ, ἁρματώνω, βάνω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν, προβλέπω μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, νῆα, ἑρέτας· μὲ τοὺς ἀναγκαίους κωπηλάτας, Ὀδτ. Α, 280. παρβλ. 289, 358. »Ἥρκρε θυμὸν ἐδωδῇ· ἐπρόβλεψε τὴν ὄρεξιν μὲ τὰ ἀναγκαῖα φαγητά· τοῦτ' ἔστιν ἐχόρτασε, Ὀδτ. Ε, 95. Ὡσαύτως καὶ »ἄλλ' ἐμὲ γ' ὁ στυγερὸς ἄρηρεν

φρένας· χορταίνει, ἀναπαύει τὴν καρδίαν μου, Σοφ. Ἠλ. 147. — 3) κάμνω, προξενῶ, δίδω εἴς τινα τίποτε ἁρμόδιον, ἀρπαστόν, ἀρεστὸν εἰς αὐτόν· ὡς τὸ συγγν. αὐτῷ ἀρέσκω, μόνον Ἰλ. Α, 136. «Γέρας ἄρσαντες κατὰ θυμόν· ἀφ' οὗ μοί κάμνητε ἑῶραν ἁρμόδιον εἰς τὴν θέλησίν μου, χαροποιὸν καθὼς μοὶ ἀρέσκει, καθὼς ἐπιθυμῶ. Ἡ ἀνάλογος ἀμεταβ. σημασ. ἀπαντᾷ πολὺ μᾶλλον· ἰδὲ Ἰλ. Β. — Τοῦ παθητ. Παρακμ. ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις ἐστὶν ὁ μετχ. ἀρηρεμένος, ἑνη, ἑνον· τινὶ· ἁρμοσμένος, συναρμοσμένος, καλὰ τεχνιτευμένος, σφιχτοδεμένος, συμπαγωμένος, τελειωμένος, ἑτοιμασμένος, προετοιμασμένος ἢ προβλημένος μέ τίποτε· Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 787. 3, 833. 4, 677. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται Ὅμ. τῷ ἀμετβ. μτχ. παρακμ. ἀρηρώς· (ὁ Brunk εἰσήγαγε παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. παναχοῦ τὸν ψευδῆ τύπον ἀρηράμενος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. ἀ. αὐτὸν θέλων.)

II. Ἀμεταβ. ἐνεργ. παρκ. ἄραρα, πανταχοῦ κατὰ σημασ. ἐνστ. (ω-ω) Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀρηρα· Μετχ. ἀραρώς, Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. ἀρηρώς, Ἡλκ. ἀραρυῖα, παρὰ τοῖς Ἐποπ. δὲ, ἀραρυῖα, βραχυ προπαραληκτοῦσα· Ὑπερτυντ. ἠρήρειν (ᾱ), Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. ἀρήρειν, καὶ ἠρήρεα. Ὁ παρκ. συνήθως κατὰ σημασ. ἐνστ. ἀ δὲ Ὑπρστ. κατὰ σημασ. παρατατ. Τῆς μέσ. διαθέσ. μόνον μετχ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ. ἁρμενος, μένη, μενον, ἔτι δὲ καὶ δικαταλήκτως ἐστὶν ἐν χρήσει, Ἡσόδ. Ἔρ. 784. Τέλος δὲ εὑρηται καὶ ὁ ἄλλως μεταβτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. εἰς παρ' Ὅμ. ἀμεταβάτως, Ἰλ. Π, 214. Ὀδυσ. Δ, 777. — εἰμαι συνειλημμένος, ἢ συναρμοσμένος, συμπαγωμένος, σφιχτὰ μὲ ἄλλους μαζὺ βαλμένος· ἐν γένει ἁρμοσμένος, τεχνιτευμένος, στενὰ ἢ σφιχτὰ ἡνωμένος. «Τρῶες ἀρηρότες», Ἰλ. Ν, 800. Ο, 618. «Ἄραρον κορυθάς τε καὶ ἀσπίδας· αἱ περικεφαλαῖαι καὶ αἱ ἀσπίδες ἐνόμοντων, ἢ σπρωχνονταν, ἔγγιζαν μία μὲ τὴν ἄλλην, Ἰλ. Π, 214. «Ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες πίθοι οἶνουν ἀκαυμβημένοι 'ς τὸν τοῖχον ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον σφιχταραβασμένοι, Ὀδυσ. Β, 342. «Ζωστὴρ ἀρηρώς· ἁρμόδιος, σφιχτὰ δεμένος, Ἰλ. Δ, 134. 213, Συνταξ. μετὰ δοτκ. συνήθ. δοῦρα, ἔγχος, παλάμῃφιν ἀρήρει· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ὡσαύτως καὶ, κόρυθες κροτάφοις· κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι· πολλάκις παρ' Ὅμ. «Κυνέη ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖα ἁρμόζουσα εἰς ἑκατὸν πολεμιστάς· τοῦτ' ἔστιν· ἀρκετὰ μεγάλη δι' αὐτούς, Ἰλ. Ε, 744. Σπανιώτερ· μετὰ τῆς Ἐν· «Ὄφρα κε δουρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ· καλὰ τεχνιτευμένα εἰς τοὺς ἁρμούς, Ὀδυσ. Ε, 361 — β') Μεταφρ. «Φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς· στερεὸς 'ς τὰς φρένας του, μὲ σωστὰς φρένας, Ὀδυσ. Π, 553. Παρὰ τοῖς Τρῳκ. κεῖται πολλάκις τὸ, ἄραρε ἢ ἄρηρε, ἀντὶ τοῦ στέκει στερεά, ἀποφασίσθηκε μετὰ σωστὰ καὶ δὲν γίνεται ἄλλως, Αἰτχλ. Πρμθ. 60. Εὐρπ. Μηδ. 1609. Ὀρστ. 1334. Valck ἐν Ἱππκ. 1090. Ἀνδρ. 264. Ἡρκλτ. 399. · ὅθεν, θυμὲς ἀρηρώς, στερεός, ἀταραχος, Θεογν. 23, 113. ἀραρότα δόγματα, στερεὰ, ἀμετάβλητα. Δίων Χρστ. — ἐξαιρέτως· .) εἶμαι καλὰ προετοιμασμένος ἢ προβλημένος, ἁρματωμένος· μετὰ δοτκ. «Ταῦρος σκολόπεσσιν ἀρήρειν, Ἰλ. Μ, 56. «Πόλις πύργοις ἀραρυῖα», Ο, 737. «Ζώνη θωρήκεσσ' ἀραρυῖα», Ξ, 181. ὡς τὸ, ἀρηρεμένη· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ ἀρηρώς ἐν γένει, προετοιμασμένος, προβλημένος μὲ τίποτε, ἔχων τίποτε· «Εἰς μὲν ἐών, πολλῶν δ' ὑπωπιάζων ἀρηρώς». Δίων. Περ. 28. — 3) εἶμαι ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἢ πρέπος, ἀγαπητός, ἀρεστός, ὡς τὸ αὐτῷ συγγν. ἁρέσκω· ὅθεν ἣν φρεσὶν ἦρεν ἡμῖν ἄρεζεν εἰς τὴν καρδίαν μας, ἦτον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, Ὀδυσ. Δ, 777. οὐδαμοῦ δ' ἄλλου παρ' Ὅμ. παραβλ. Ἡσόδ. Θγν. 608. Παρὰ τοῖς Τραγικ. ἄρμοσε ἢ ἄρμοσε, ἀρέσκει, εἶναι ἀγαπητόν. Ἰδὲ Η. ἐν τῇ γενικ. σημασ. ὡσαύτως τὸ, ἁρμόζω.

Πρὸς τούτοις δὲ ἰστέον ὅτι, ὁ ἐπιτατικῶς ἐν χρήσει μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ. ἁρμενος-ένη-ενον· ἁρμόδιος, πρέπων, παρ' Ὅμ. ὅλως ὡς ἡ μετοχ. ἀρηρὼς μετὰ δοτκ. ἐπίκριτον ἁρμενον αὐτῷ (τῷ ἱστῷ) «καλὰ ἁρμοσμένον, σφιχτὰ δεμένον 'ς τὸ κατάρτι, Ὀδυσ. Ε, 234. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐν, Ἰλ. Σ, 600. Ὀδυσ. Ε, 234. ὅθεν τρπκ. ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος, ἱκανὸς, εὔνους, Ἡσόδ. Ἄσπ. 114. Σπανίως μετὰ ἀπρμφ. «Ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἁρμενος αὐτυχίης, εὐνοϊκὴ, Ἡσόδ. Ἔρ. 784. ὅπου ἡ μετοχ. ὅλως ὡς δικαταλήκτον ἐπῃ. κεῖται· ἕτοιμος, ἁρμόδιος· «χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, Ἡσόδ. Ἔρ. 639. Ἐν γένει· ἀρεστὸς, ἀγαπητὸς, κατ' εὐχὴν· «Ἁρμενα πράξεις ἀνήρ», Πινδ. Ὀλ. 8, 96. «Ἐν ἁρμένοις θυμὸν αὔξων», Νεμ. 3, 80. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ, ὡς τὸ εὔκολος· πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος· «ξείνοις ἄρμενος, τοῖς φίλοις εὐάρεστος. ὑπηρετικός· λέγεται ὁ Πινδ. παρὰ Πλάτ. Ἐπιγρ. 28. — Οἱ μεταγνστ. χρῶνται τῷ οὐδετ. τὰ ἄρμενα ὡς οὐσιαστ. ὡς· τὰ ὅπλα, σκεύη, ἐργαλεῖα· «ἄρμενα τέχνης, Λυσ. ἐξαιρ. σκεύη πλοίου, παγίδα, σχοινία, Θεογν. 22, 13. τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως νομίζει Εὐστθ. ἐκ τῆς Ὀδυσ. Ε, 254. εἰλημμένην.

Ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐνεργ. παρκμ. ἀραρώς, Ἰων. ἀρηρώς, ἐσχηματισθη τὸ Ἐπῤῥ. ἀραρότως, Ἰων. ἀρηρότως· στερεὰ, ἁρμοσμένα, δυνατὰ, πυκνὰ, ἡνωμένα ἀμεταβλητα, Αἰτχ. Ἱκ. 942. Πλάτ. ἰδὲ Ruhnk Τιμ. σλ. 48. Καθ' Ἡσυχ. = ἁρμοδίως, ἀσφαλῶς.

Ἀρωγή, ἡ· (ἀρήγω) Βοήθεια, ὑποστήριξις· διαφυλάττουσις, σκέπη, Ἰλ. Δ, 408. «Θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγήν, Ἰλ Ψ, 574. τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Ζεὺς· ἐπ' ἀρωγῇ τινι· Εὔνοια, χάρις· τὸ Ἰταλικ. favore πρός τινα· «Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ· βρίνατε καὶ τοὺς δύο δικαίως, χωρὶς νὰ βοηθήσητε μήτε τὸν ἕνα μήτε τὸν ἄλλον· χωρὶς προτωπολημψίαν.

Ἀρωγοναύτης, ὁ, ἡ· (ναύτης) Ποιητὴς τῶν ναυτῶν. Ἀνθολογ. «Ἀρωγοναῦται δαίμονες»· οἱ θεοὶ οἵτινες βοηθοῦσι τοὺς ναύτας.

Ἀρωγὸς, ὁ, ἡ· μετὰ δοτκ. βοηθὸς, προστάτης, διαφυλαττευτὴς, ὑποστηριστὴς, εὐνοϊκὸς παρ' Ὅμ. ἀεὶ οὐσιαστ. ἐξαιρ. ἐν μάχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κριτηρίου, Ἰλ. Σ, 502, παραβλ. ἀρηγών. — 2) χρήσιμος, ὠφέλιμος· μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Αἴας 357. «Γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχναις· συνεργὸς, προβιβαστικὸς, συμπράκτωρ, ἢ βοηθητικὸς συμφέρων ἐναντίον εἴς τι· μετὰ γενικ. ὡς οὐσιαστ. προστάτης, διαφυλαττευτής.

Ἄρωμα, ατος, τό· (ἀρόω) Πᾶν μυρωδικὸν, π. χ. κίνναμον ἢ κιννάμωμον, τὸ ἰταλικ. κανέλλα, μασχοκάρυδον, πέπερι, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τεχνικὰ κατασκευασμένον τίποτε, μὲ καλὴν μυρωδιὰν· (ἀνήκει εἰς τὸ ἄρω, παρεπλησίως ὡς τὸ, ἄρτυμα.) ἢ καρπός.

*Ἄρωμα-ατος, τό (ἀρόω) = Ἄρομα, Ἀριστφ. Εἰρ. 1158.

Ἀρωματίζω, Μ. ἰσω· κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε μὲ μυρωδιὰ, τὸ τουρκικ μπαχαρικά. — 2) Οὐδετέρ. Μυρίζω ὡσὰν ἄρωμα, ἢ ἔχω τὴν μυρωδιὰν καὶ νοστιμάδα τῶν ἀρωμάτων· «Ἡ τῶν ὄρκων κύπρος ἀρωματίζειν, Ἀγαθ.

Ἀρωματικός, κὴ, κὸν· εὐωδιάζων, μυρίζων ὡσὰν τὰ ἀρώματα.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ· = τῷ προηγμ. «Ἀρωματίτης οἶνος, ποσίων· οἶνος, ποτὸν τὸ ὁποῖον εἶναι κατασκευασμένον μὲ ἀρώματα.

Ἀρωματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἀρώματα.

Ἀρωματοφορέω, ῶ· φέρω ἢ κοβαλῶ ἀρώματα· παρὰ τὸ

Ἀρωματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κοβαλεῖ, ἢ βαστάζει ἀρώματα.

*Ἀρωματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἢ μυρίζει ὡσὰν ἄρωμα.

*Ἀρώμεναι· Ἐπκ. Ἐνστ. ἀπρμφ. παρὰ τὸ, ἀρόω, ἀντὶ ἀροῦν, συναιρ. ἐκ τοῦ ἀροέμεναι, ἢ ἐπεκτ. ἀντὶ ἀρόμεναι, Ἡσόδ. Ἔρ. 22. Ἄλλοι ὅμως ἀναγινώσ. ἀρόμμεναι, ἢ, κρεῖττον ἀρόμεναι, ὡς ἐποίησε καὶ Spohn. Παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 227. καὶ Βτμ. Γραμμτ. σλ. 506.

Ἀρωνία, ἡ· εἶδος μεσπίλης, Διοσκορ. Α'. 171.

Ἄρωρα, καὶ, Ἀρωραῖος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρουρα.

Ἄρως, Δωρικ. ἀντὶ, Ἥρως.

Ἀρώσιμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀρόσιμος, Σοφ. Ἀντγ. 869. τὸ ὁποῖον εἰς ἓν τῶν ἀρίστων χειρογράφων, τρικαταλήκτως κεῖται.

*Ἄρωστος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄῤῥωστος.

Τὸ * Α. Μετὰ τοῦ Σ.

Ἄς, καὶ ἆς καὶ ᾶς, Αἰολ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἕως, ἐν ὅσῳ, μέχρις οὗ, Λυσ. 173. «Ἂς κιμοῦ ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένιμ», Πινδ. Ὀλ. 10, 61. Κ. Γρηγ. σλ. 188. Welcker ἐν Ἀλκμ. σλ. 45. Hiessl. ἐν Θηρτ. 14. 70. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

*Ἂς, Δωρικ. γενικὴ, ἀντὶ ἧς· ἀναφ. Ἀντνμ. ὅς, ἥ, ὅ.

Ἀσαγήνευτος, ὁ, ἡ (σαγηνεύω). Ὅστις δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην, εἰς τὸ δίκτυ.

Σαγήνη, ὁ, ἡ (σάγη, σάγμα). Ὅστις δὲ ἔχει σαμάρι, ἢ δὲν ἐσαμαρώθη. Ἐσαμάρωτος· ἀμφ. ἴσως ἐκ τοῦ, Ἄσακτος.

Ἀσάζω· ταυτὸν τῷ Ἀσαίνω· Ἡσύχ. ὡς τὸ, Ἀνία, Ἀνιάζω, Οὐδέτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀσαίνω, Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, Τβρίζω, λυπῶ· ἀμφότερα ἐκ τοῦ, Ἄτη, Ἀσάω. Παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. Α'. ἃ κεῖται ἐκ τούτου τοῦ, Περισσαίνειν, ἐπὶ τῆς ἐν γαστρὶ ἐχούσης γυναικός.

Ἄσαι, συναιρ. ἀορ. ἀ. ἀπρμφ. ἀντὶ ἀάσαι, παρὰ τὸ ἀάω, βλάπτω, Ἰλ.

*Ἄσαι, ᾱτας· ἀπρμφ. καὶ μετχ. ἀόρ. ἀ. παρὰ τὸ ἄω, ἀείδω· ψάλλω.

*Ἄσαι (ᾰ) ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω.

*Ἄσαιμι, εὐκτ. ἀόρ. ἀ. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω, Ἰλδ. (--ω)

Ἀσαίνω· = Ἀσάζω· Ζήτ. Ἀσάομαι.

*Ἀσαῖος, ὁ· ὄνμ. κυρ. Ἕλληνος πολεμιστοῦ τινος, Ἰλδ. (ω-ω)

Ἄσακτος, ὁ, ἡ (σάττω). Ὅστις δὲν ἐπατήθη καλὰ, στερεὰ· ὡς «Ἄσακτος γῆ». Ξενοφ. Οἰκον. 16'. 11. μὴ στερεὰ γῆ· μπούχαρη· — 2) ἀκατασπάτητος, ἀτσαλαπάτητος.

Ἀσαλαμίνιος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀριστοφ. ὅστις δὲν ἔχει ἐμπειρίαν θαλασσομαχίας· Ἐλήφθη ἡ λέξις ἀπὸ τῶν κατοίκων τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας Ἑλλήνων καὶ Περσῶν. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις δὲν ἔλαβε μέρος· δὲν εὑρέθη, δὲν ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμ. μάχην· κωμ. λξ. παρ' Ἀριστφ. Βπρ. 205. (μι)

Ἀσάλεια, ποιητ. ἀστεῖα, ἡ (ἀταλὴς), ἡσυχία, ἀφροντισία.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ (σαλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀσάλευτος, ἀτάραχτος, ἀκλόνιστος· ἀτάραχος, ἀρρόντιστος, χωρὶς φροντίσεις, ἥσυχος· ἐπῳδ. ἀσαλεύτως.

Ἀσαλής, ές, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμ. Αἰσχύλ. »Ἀσαλὴς μανίαις.

*Ἀσάλια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος, ὁ, ἡ (σαλπίζω). Χωρὶς σάλπισμα, ἦχον σάλπιγγος, Σοφοκλ. »Ἀσάλπιγκτος ὥραν· ἡ ἥσυχος ὥρα τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε δὲν ἠκούετο παλπιγγος ἦχος εἰς τὸ στρατόπεδον, δὲν συνήθιζον νὰ σαλπίζουν.

*Ἄσαμεν· ἀ. πλῆ. προσ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἄω. Κοιμώμαι, Ὀδσ. (–υυ) Ὀδσ. Δ, 228. (υυ–υ) Ἴσως παρὰ τὸ, ἄστις.

Ἀσάμινθος, ὁ. Σκάφη ἢ λεκάνη λουτροῦ.

Ἀσάνδαλος, ὁ, ἡ (σανδάλιον). Χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἄσαντος, ὁ, ἡ (σαίνω). Ὅστις δὲν κολακεύεται· ἀκολάκευτος, ἀδύνατον νὰ τὸν κολακεύσῃ τινές, σκληρὸς, ἀκαμπὴς, ἀπάνθρωπος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 420.

Ἄσαομαι· ἰδὲ Ἀσάω. (υυυ–)

Ἀσαπής, ὁ, ἡ (σήπομαι). Ἀσάπιστος· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, δὲν σαπίζει· δὲν ἀσάπισε.

Ἀσαρίτης οἶνος. Οἶνος περασμένος ἢ κατεσκευασμένος μὲ ἀλεῦρι ἀπὸ Ἄσαρον. Διοσκορ. Ε΄. 60.

Ἀσαρκέω, ὦ (ἄσαρκος). Εἶμαι λιγνὸς, ξηρὸς, Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἀσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις λιγνὸς, ξηρὸς, ἄπαχος.

Ἄσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις δὲν ἔχει σάρκας, κρέατα· λιγνὸς, ξηρός.

Ἀσαρκωδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φαίνεται λιγνὸς, ἄπαχος.

Ἄσαρον, τὸ. Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα διεγείρει ξεράτσι καὶ κίνησιν κοιλίας, Διοσκορ. Α΄, 9. Asarum Europaeum. Δινν.

Ἀσαρῶς, ὁ, ἡ (σαρόω). Ἀσάρωτος, ἀφουκάλητος, ἀπάστρευτος, ἀσκούπιστος· »Ἄσαρος οἶκος. Παρὰ Πλινίῳ Δῦ. 25. καλεῖται τὸ ἔδαφος δωματίου, τὸ ὁποῖον εἶναι τεχνικῶς κατεστρωμένον μὲ μικρὰς κυβικὰς πέτρας ἐκ διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὰς ὁποίας παριστήνονται τεχνικὰ ἀπεικονισμένα τὰ λείψανα, ἢ ἀπομεινάρια γεύματος, ὁποῖον τινὲς τῶν Ἑβραίων Μωσαϊκὸν, λέγουσι, ἢ δὲ συνήθ. σωμαϊκὸν, ὡσαύτως καὶ, τὰ ἄσαρωτα.

*Ἄσατο, γ΄. πλῆ. προσπ. μέσ. ἀορ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἄσατο, παρὰ τὸ, ἄαω, Ἰλ. (–υυ)

*Ἄσασθαι, ἀπαρμφ. μέσ. ἀορ. α΄. τοῦ ἄω, χορταίνω, Ἰλ. (– – –)

Ἀσάφεια, ἡ. Ἔλλειψις τοῦ σαφοῦς, ἀβεβαιότης, σκοτεινότης νοήματος ἢ παραστήσεως τινὸς· παρὰ τὸ

Ἀσαφὴς, ὁ, ἡ (σαφὴς) ἀβέβαιος σκοτεινός. Ὅστις δὲν εἶναι, φανερὸς, καθαρὸς, ὁρατός· νῦξ ἀσαφεστέρα ἐστὶν, τὴν νύχτα βλέπομεν ὀλιγώτερον, Ἐπίῤῥ. ἀσαφῶς.

Ἀσάω, Μλ. ἤσω (ἄση). Τρώγω τόσον πολὺ ὥστε μοὶ ἄρχεται ἀηδία, ἀναγουλιάζω· προξενῶ ἀηδίαν, Θγν. 593 (υω–). Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. ἀποθετ. διάθ. παραχορταίνω, αἰτιάνομαι ἀηδίαν διὰ τὰ φαγητὰ· ἐξαιρ. ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερχορτασμοῦ, δὲν ἔχω ὄρεξιν, αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, δυσκολίαν ἠνωμένην μὲ ἀηδίαν πρὸς φαγητὰ. Μεταφρ. ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τινὰ βλέποντάς τι ἢ ἀκούοντάς το, χορταίνω τίποτε, ὅηλ. ἀφ' οὗ τὸ ἤκουσα ἢ τὸ εἶδα πολλάκις· τὸ συνών. μποχτίζω ἀπό τίποτε· λυποῦμαι, ἀδημονῶ, μοὶ κακοφαίνεται, δυσαρεστοῦμαι διά τινος· »Μηδὲν ἄγαν χαλεπαίνειν ἀπὼ ῥέπα..» Θγν. 567. καὶ Ἡρόδ. 3, 41. »Ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη». (υυυ–) Ἔτι δὲ καὶ, ἀσσάομαι, Ἱππκρ.

Ἄσβεστος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ ἀσβέστη, Ἰλ. Π, 123 (σβέννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσβύσθησαν, ἢ δὲ σβύνεται, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφρ. κλέος, γέλως, μένος, βοή· ἐπὶ ποικμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν πάλουν, δὲν πέρνουν ἢ δὲν ἔχουν τέλος. 2) ἡ ἄσβεστος, ὑπαρ. τίτανος, ὁ ἀσβέστης, παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Sneind. ecl. phys. σελ. 89.

Ἀσβολαίνω, Μλ. ήσω. Μαυρίζω τίποτε μὲ ἀσβόλην ἢ καπνιάν, καίω τίποτε καὶ τὸ κάμω καπνιάν, τὸ κοινὸν, σκρουμπίζω, κάμνω σκοῦμπον.

*Ἀσβολάω, Μλ. ήσω, σπανιώτ. τύπος, ἀντὶ ἀσβολαίνω, παρὰ τὸ

Ἀσβόλη, ἡ. Καπνιά, ἥτις γίνεται εἰς τὰ καπνοδοχεῖα, πιθανῶς πικρὰ τὸ ψόλος.

Ἀσβολόεις, όεσσα, όν. Γεμάτος ἀπὸ καπνιὰν, ἢ μαῦρος ἀπὸ καπνιάν, ἢ σὰν καπνιά.

Ἄσβολος, ἡ· = ἀσβόλη.

Ἀσβολόω, = Ἀσβολαίνω.

Ἀσβολωδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος), = ἀσβολόεις.

Ἄσε, γ΄. πλῆ. προσπ. ἀορ. α΄. ἀντὶ ἄσασε, παρὰ τὸ ἀάω· βλάπτω, Ἰλ.

Ἀσέβεια, ἡ (ἀσεβής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις σέβας πρός τινα, ἐξαιρ. πρὸς τὸν Θεόν· ἀθεΐα, καταφρόνησις τοῦ Θεοῦ.

Ἀσεβέω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς, ἄθεος, ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἀσεβὴς· μετὰ τῆς, Εἰς, ἢ Περὶ τινα Bart. ep. cr. σελ. 10. 2) ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. κακῶς· λυπῶ, ἀδικῶ, βλάπτω, ζημιόνω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρπ. σπανιώτ. τοῦ πρηγμ. ἀσεβεῖν, ἀγγελίας, ἐπιταγὰς, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 941. Α. Παθητ. τὰ περίτινα ἠσεβημένα· τὸ ὅ,τι ἐκαμέτις πρός τινα ἀθεόφοβα, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν Θεόν, Αἰσχυ. Πλάτ. Νόμ. Θ. »Ὅταν οὖν τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἰκείων· ἀντὶ τοῦ, ὅταν τις οἶκος δυστυχὴς καὶ ἀσεβὴς τι πάθῃ. ἀφ' οὗ

Ἀσέβημα, ατος, τό. Ἀσεβὴς καὶ ἀθεόφοβος πρᾶξις, ἀθεόφοβον κίνημα.

Ἀσεβής, ές, ὁ, ἡ (σέβω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἄθεος, ἀθεόφοβος, κακότροπος, αὐθάδης, τολμηρὸς, ἀδιάντροπος, ἄδικος, ἐπίῤῥ. ἀσεβῶς· ἀφ' οὗ

Ἀσέβηστις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ζῇ, φέρνηται, πολιτεύεται τις ἀθεόφοβα.

*Ἄτειν, ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἄω, χορταίνω. Ἰλ. (– –).

Ἀτειρὲς, ὁ, ἡ (τειρά). Χωρὶς σχοινί, ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ σχοινί, ὅηλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν σείρῃ τις· ὅθεν ἀχαλίνωτος, ἐλεύθερος, Ἡσχ. Εὐριπ. Ἰων. 1150. »Ὄχημα ἀτείρωτον ζυγοῖς».

*Ἀτείρωτος, ὁ, ἡ (τειράω). Ἐπὶ ἵππων· ὅστις δὲν εἶναι ζευγμένος ἔμπρος, ἀλλὰ ὀπίσω εἰς τὸν ζυγὸν ἀμέσως· ὅθεν ἀτείρωτος ἢ ἀτείρωτοι ἵπποι λέγονται τὰ δύω ἐμπροσθινὰ ἄλογα (ὅταν εἶναι τέσσαρα ζευγμένα) τὰ ὁποῖα εἶναι ζευγμένα ἔμπρος ἀπὸ τὰ ἄλλα δύω, καὶ ἔχι ἀμέσως εἰς τὸν ζυγόν, Εὐριπ. Ἰων. 1150. »Ὄχημα ἀτείρωτον ζυγοῖς, ὅηλ. μὲ δύω ἄλογα μόνον. Τὰ δὲ δύω ἐμπροσθινὰ (ὅταν τὸ ὄχημα σείρεται ἀπὸ τέσσαρα) λέγονται σειραφόροι· τὸ Γερμ. Vorspann ἢ Vorspann· τὸ Γαλ. Relais.

Ἄτειστος, ὁ, ἡ (σείω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν σείεται, δὲν ταράζεται, ἀτάραχος, Ἐπίῤῥ ἀτείστως. Ἐπικρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 10, 87.

Ἀτελγαίνω, Μλ. ήσω. Ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς ἀτελὴς, ἄσωτος.

Ἀτέλγεια, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτελὴς, ἄσωτος.

Ἀτελγάω· = ἀτελγαίνω.

Ἀτελὴς, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ κοινότ. ξεδομένος, ξεγυμνάτμένος· ὅστις εἶναι ἄμετρος εἰς ὅλας τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας, αὐθάδης, ἀδιάντροπος καὶ εἰς τὸν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις ἢ κινήματά του· τρυφηλὸς μὲ ὑπερβολὴν, ἔκδοτος εἰς τὴν ἀσωτείαν καὶ ὅλους τοὺς τρόπους· ἔστι δὲ ἡ λέξις ταυτοσήμαντος τῇ, ἀκόλαστος καὶ ὑβριστικός, Ἐπίῤῥ. ἀσελγῶς, Ἀριστ. Πλτ. 560. (τὴν παραγ. τῆς λξ. ἐβέλουσιν ἀπὸ τῆς Πεισιδίας ἢ Πισιδίας πόλεως Σέλγη· ἡ ἐτυμολογία ὅμως παρὰ τὸ Θέλγω, ἔστιν ἁπλουστέρα καὶ φυσικωτέρα).

Ἀτελγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Μὲ πολὺ μεγάλα κέρατα, κερατιστὴς· ὅστις κερατίζει, χτυπᾷ τινα ἢ τι μὲ τὰ κέρατα, τὰ κοινότ. ἐμπρίζει ἢ μπουρίζει.

Ἀτελγομανέω, Μλ. ήσω (μαίνομαι). Εἶμαι ἄφρων ἀτελγὴς, μαίνομαι ἀπὸ ἀσέλγειαν. Δουκ.

Ἀσελήνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Χωρὶς σελήνην, σκοτεινός.

Ἄσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνὸς). Χωρὶς σεμνότητα, στερημένος σεμνότητος, τὸν ὁποῖον δὲν τιμᾷ, δὲν σέβεται κανείς, Ἐπίῤῥ. ἀσέμνως.

Ἀσεπτέω, = ἀσεβέω, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1350. παρὰ τὸ

Ἄσεπτος, ὁ, ἡ, = ἀσεβὴς. Σοφοκλ. παῦτ. = ἄσεμνος.

*Ἄσεστε, β΄. πλῆ. προπ. μέσ. Μλ. τοῦ ἄω, χορτάνω, Ἰλδ. (– –υ)

Ἀσεῦμαι, Δωρικ. Μέλ. Ἄδω, τὸ, ᾄλλω, ἀντὶ ᾄσομαι.

Ἄση, ἡ (ἄω, χορταίνω). Ὑπερχόρτασμα, τὸ νὰ φάγητις ὑπερ τὸ δέον· ἢ ἐκ τούτου προερχομένη ἀηδία, ἀναγούλιασμα· ἔτι δὲ καὶ σωματικὴ δυσκολία, στενοχωρία, ἀγωνία, ἀνησυχία, Ἱππκρ. (υ–)

Ἀσήκαστος, ὁ, ἡ (συκάζω). Χωρὶς μάνδρα, ἢ ἐκτὸς τῆς μάνδρας ὡς· Νικήτ. Χρ. Γ΄. 4.

Ἀσηκορία, ἡ· = ἀμητρία. ἀμφ. κατ' ἄλλους ἀση. ἀηδία ἀπὸ ὑπερχόρτασμα.

*Ἀσήκορος, ὁ, ἡ (ἄση, κόρος). Χορτασμένος, ὥστε τῷ ἔρχεται ἀηδία.

*Ἀσηκρήτης, ου, ὁ. Μυστικὸς γραμματεύς. »Τῶν βασιλικῶν ὑπογραφὰς ἐτύγχανεν ὢν· ἀσηκρήτας δὲ τούτους καλεῖ εἰωθὼς τῆς Λατινίδος γλώσσης ὀνομάσας, Νικηφ. πρακτ. τῆς ἐν Ἐφ. Συνδ. καὶ »Τῶν ἔξωθεν φερομένων ἀποκρίσεων μηνυτήρ, Ζωμτος, λξ. νεωτέρα, ἐκτοῦ Ρωμαϊκοῦ Secretarius μεταπλ.

Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ἀνοδήγητος, ἀφύλακτος· ὅστις δὲν ἔχει ὁδηγὸν, φύλακα. »Μῆλα ἀσήμαντα. 2) ἀσημείωτος, ὅστις δὲν ἔχει σημεῖον, δὲν τῷ ἔβαλαν σημεῖον, τὸ Ἰταλ. ἀμάρκιαττος, μετὰ γενν. Πλάτ. Φῖρ. σλ. 250. C. ἀβούλωτος. 3) ἐνεργ. ὅστις δὲν σημαίνει τίποτε, Δγν. Λρτ. 7, 57.

Ἀσημείωτος, ὁ, ἡ (σημειόω). Μὴ σημειωμένος, χωρὶς σημεῖον.

Ἀσημόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Μὴ σαφῶς γεγραμμένος· ἀσημογράφος, ὃς μὴ σαφῶς γράφων· ὅστις δὲν γράφει καθαρὰ, παρὰ τὸ

Ἄσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Χωρὶς σημεῖον, ὅστις δὲν ἔχει γνωριστικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ σημεῖα, π. χ. ἀσπίδα χωρὶς σύμβολον· χρυσὸς ἄσημ. ἀχάρακτος ἢ ἀτύπωτος ἄσημ, Ἡρόδ. Ἔτι δὲ καὶ χωρὶς μνημεῖον, ἤτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του. β΄) ὅστις δὲν θέλει ἢ δὲν ἔδωκε κανὲν σημεῖον· ὅθεν 2) ἀγνώριστος, ἄγνωστος, μὴ περίφημος· χωρὶς σημασίαν, ἀκατάληπτος, Ἐπίῤῥ. ἀσήμως, Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἀσημότης, ητος, ἡ. Ἀσημαντοσύνη, τὸ νὰ εἶναι τις ἤτι ἄγνωστος, ἀγνώριστος.

Ἄσήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἄσημος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1068.

Ἄσηπτος, ὁ, ἡ (σήπομαι) = ἀσαπής.

Ἄσηρός, ὁ, ἡ (ἄση). Ἀηδής, συχαμερός ἡ κοινότ. συχαμερές· ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγούλαν· Ἐπίρρ. ἀσηρῶς, Ἱππουρ.

Ἄσηστος, ὁ, ἡ (σήω). ἀκοπίαστος, Ἀεήν.

Ἀσθένεια, είας, ἡ (σθένος). Ἀδυναμία, ἀνικανότης, ἀρρωστία. ᾠ Ἀσθένεια βίουμι, Ἡρόδοτ. ἀντὶ τοῦ, εὐθενῶ, πτωχεύω.

*Ἀσθενεστέρως, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἀσθενῶς.

Ἀσθενέω, ῶ. Εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνίκανος, ἀνίσχυρος, ἀρρωστιάρης, Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. κ'. 17. Α', β', 25.

Ἀσθένημα, τος, τό. Τὸ εἶναι τῆς ἀσθενείας, = ἀσθένεια.

Ἀσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ἀνίκανος, ἀρρωστιάρης, κουρασμένος, ἀποτραβηγμένος, Ἐπίρρ. ἀσθενῶς, Δημοσθ. Κον. 10.

*Ἀσθενίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀσθένεια, Ἡρόδ. 8, 51.

Ἀσθενικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς ἀσθενῆ, Ἀριστοτ. ζῴων. Ἱστορ. Ε', 14. ἀρρωστιάρης. τὸ Ἰταλκ. indisposto, τουρκβρ. ζαίφης.

Ἀσθενοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις προξενεῖ ἀσθένειαν, ἀδυναμίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. Β', 205.

Ἀσθενόβριζος, ὁ, ἡ (βίζα). Ὅστις ἔχει ρίζας ἀδυνάτους, λεπτάς.

Ἀσθενόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὀλιγόψυχος, Ἰώσηπ. Μακ. 18'.

Ἀσθενόω, ῶ (σθένος). Ἀδυνατίζω, κάμνω τινὰ νὰ γίνῃ ἀδύνατον· ἀφ' οὗ

Ἀσθένωσις, ἡ. Ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἱπποκρ.

Ἄσθμα, τό (ἄω, πνέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοπή, στενοχωρημένη ἀναπνοή, κοντανάσταμα, στένος εἰς τὸ στῆθος, Ἰλιάδ. 2) παρὰ τοῖς μεταγν. ἐν γένει πνοή, ρύσημα π.χ. ἄσθ. πυρός, Jac. Ἀποστ. Παλατ. σελ. 507. ἄτμός, ᾠ Ὀπωρινοῦ κυνὸς ἀσθμαι, Ἐπιγρ. ἀφ' οὗ

Ἀσθμάζω, Μλ. άσω, καὶ

Ἀσθμαίνω, Μλ. ανῶ. Δυσκολαναπαίνω, κουτανατνίω, ἔχω κοντὴν, στενοχωρημένην ἀνάσαν, ἀγκομαχῶ. Ἰλ. Ε'. 580. ᾠ Ἀσθμαίνων ἔκπαγλα δίφρου· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πνεόντων, ψυχομαχῶ, χαροκοπιέμαι. Ἰλιάδ. Π, 496.

Ἀσθματικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς τὸ Ἄσθμα, πάσχων ἀπὸ Ἄσθμα, Διοσκορ. Δ', 247.

*Ἀσθματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = τῷ προηγμ. ἐπίρρ. ἀσθματωδῶς.

Ἄσία, ἡ. Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ κόσμου, ἡ ἀνατολή. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, θυγατὴρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσιόδ. Θεογ. 359. (υ--) ἀφ' οὗ εὐρηται ἐξαιρέτως αἱ ἑξῆς λέξεις.

Ἀσιαγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ἐξ Ἀσίας ἔχων τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν· ἀπὸ Ἀσιατικὸν γένος.

*Ἀσιάδης, ου, ὁ· Πατρων. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀσίου. Ἰλιάδ. (-υυ-)

Ἀσιανός, ὁ, ἡ. Ἐκ τῆς Ἀσίας· ἀσιατικός, ἀνατολίτης, ἡ ἀνατολίτικος.

*Ἀσιαρχέω. Εἶμαι Ἀσιάρχης, παρὰ τὸ

Ἀσιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστηθεὶς ἄρχοντας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀσίαν, Στρβ. 13. σλδ. 960. ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγίνετο ἀπαξίως ὑπὸ τῶν ἰδιαιτέρων πολιτειῶν διὰ ψήφων καὶ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τοῦ Προκονσόλου· ἔπρεπε δὲ νὰ διατάττῃ ἐξ ἰδίας δαπάνης δημοσίους ἀγῶνας, ὡς ἐν Ῥώμῃ τὰ Aedile λεγόμενα· ἀφ' οὗ

*Ἀσιαχία, ἡ. Ἡ ἀξία τοῦ Ἀσιάρχου.

Ἀσιάς, άδος, ἡ, ἐπὶ θηλ. Ἀσιανή, Ἀσιάτισσα, Ἀνατολήτισσα. 2) ἡ Ἀσιάς, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κιβάρα· ἡ ὑπὸ τοῦ Κηπίωνος τοῦ Δεσβίου ἐπιδιορθωθεῖσα κιθάρα, ὡς ὁ Πλουτοχ. ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς σημειοῖ.

Ἀσιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Ἀσιήτης· = Ἀσιανός (ατης).

*Ἀσιᾶτις, ιδος, ἡ, Ἰων. Ἀσιήτις = Ἀσιάς, 5.

*Ἀσιατικός, ἡ, όν· Ἀσιανός.

Ἀσιατιγενής, ὁ, ἡ· = Ἀσιαγένης, Αἰσχύλ. Περ. 12.

*Ἀσιατογενής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀσιγητία, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ μὴ σιγᾷ, σιωπᾷ τις· παρὰ τὸ

Ἄσιγητος, ὁ, ἡ (σιγάω). Ὅστις δὲν σιγᾷ, δὲν σιωπᾷ, φλύαρος. (υ--υ)

*Ἀσιγμοποιέω. Κάμνω ποίημα, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς στίχους δὲν εὑρίσκεται τὸ γράμμα Σίγμα. Τοιοῦτον ᾠδὴν ἐποίησε Πίνδ. Schaef. Δίων συνδ. σελ. 171. Ἀθ. 10, 16. 24. παρὰ τὸ

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Χωρὶς σίδηρον, χωρὶς σπαθί.

Ἄσιτος, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἀηδιάζει, δὲν τῷ ἔρχεται κόκλια ἀηδία εἰς τὰ φαγητά, ὅστις τρώγει ἀδιαφόρως κάθε φαγητόν, δὲν ἐξαλέγει· τὸ ἰταλικὸν δὲν εἶναι δελικάτος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φαγητῶν· ἐνγένει ὅστις τρώγει ὅ,τι φαγητὸν εὕρει, εὐχαριστεῖται 'ς τὴν τραπέζαν μὲ ὅ,τι τύχει. — 2) ὅστις, ἡ ὅ,τι δὲν προξενεῖ εὐκόλα χορτάσμον, ἀηδίαν, ἀναγούλιασμον.

Ἀσίλλα. Τὰ ψύλλου τὸ ὁποῖον παίρνουν εἰς τὸν ἀμον κρεμῶντες ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην του βάρη, καὶ κάθε λογῆς πράγματα καὶ τὰ κοβαλοῦν· τὸ παράτσι κοινότ· τὰ μπλὰ λεγόμενον. Σιμωνίδ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Α'. «Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὦμοισιν ἔχων τρηχεῖαν ἄσιλλαν ἰχθῦς ἔφερον», καὶ Ἀλκίφρ. Α', α'. «Τὰς σίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες». Ζήτ. Ἀναφορεύς.

*Ἀσινέοντες, Εὐστάθ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 44. ἀντὶ, Ἀσινεῖς ὄντας, ἂν ἡ βῆτις εἶναι ὀρθή.

Ἄσίννη· ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος. Ἰλιάδ. (υυ-) — 2) παρὰ Θεοφράστ. αἰτία Φυτ. Β'. 25. ἀσφαλμ. ἀντὶ, Ἰασίνη.

Ἀσινής, ὁ, ἡ· (σίνομαι) ἀβλαβὲς, μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαφτος. Ὀδυσ. Λ, 109. — 2) ἄβλαβος, ὅστις δὲν βλάπτει. Ξυρ. ὅστις φυλάττει ἀπὸ βλάβιμον. Αἰσχύλ. «ἀσινὴς σωτήρ.» Ἐπίρρ. ἀσινῶς. (υυ-)

Ἀσιόγεια, παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Φ. 321. = Αἰματιά· ἐκ τοῦ Ἄτις μέντοι παραγόμενον· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. Ἀσειόγεια, κεῖται.

Ἄσιος, ία, ιον· (ἄτις) Ἰλυώδης, γεμάτος ἀπὸ λούνη, λάσπην· (υυυ) κατὰ τοῦ μέτρου εἰσάγουσι τὸ ἐν Ἰλιάδ. Β, 461. Ἄσιῳ ἐν λειμῶνι· καὶ ὁποῖαι λέξεις ἐννοοῦνται συμφώνως ταῖς ἀρχ. Γραμματ., καὶ περὶ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 4, 45. ἀπαντωμένου Ἄσία . . ᾠφάμενοι ἐπὶ Ἄσιον, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω, κεκλῆῖθαι τὴν Ἀσίην.» (Ἀσίας, γεν. αω, καὶ εω, καὶ ω) εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀφιερωμένος ὁ λειμὼν ἐκεῖνος.

*Ἄσιος· ὁ· κύρ. ὄνμ. πλειόνων εὐγενῶν Τρώων, Ἰλιάδ. (-υυ)

Ἀσίραικος, ὁ· Ἴδε ὄνος σημ. 4. Διοσκορ. Β'. 57.

Ἀσις, εως, ἡ· Ἴλυς, λάσπη, λούνη, τὴν ὁποίαν φέρει πλημμυροτσμένος ποτσμός, καὶ ἀφίνει ὀπίσω ὅταν περάσῃ ἡ πλημμύρα, Ἰλιάδ. Φ, 321. (υυ)

Ἄσις, ἴδος, ἡ· ὑπαν. γῆ· ποιητ. ἀντὶ, Ἀσία, Ἐπιγράμ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΑ'. 62. (-υ)

Ἀσιτέω, ῶ· εἶμαι ἄσιτος, δὲν τρώγω· νηστεύω. ἀφ' οὗ

Ἀσιτία, ἡ· τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις, νηστεία — 2) ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις τὸ ψωμέτσον, νὰ μὴν ἔχῃ βιοπορισμόν, ἢ δουλεμὸν διὰ νὰ κερδαίνῃ τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδά του.

Ἄσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) Χωρὶς τροφὴν, φαγητόν· νηστικός, ὅστις δὲν ἔφαγε τίποτε, Ὀδυσ. Δ. 788. — 2) ὅστις δὲν τρώγει, ὅστις νηστεύει. Ἐπίρρ. ἀσίτως· δὲν τρώγει, ἀλλὰ νηστεύει.

Ἀσκαίρω, = Σκαίρω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

Ἀσκάλαβος, καὶ, Ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ· γουστερίτσα, ἡ γουστερίτσα· ἡ ὁποία ἀναβαίνει μὲ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὰ δένδρα καὶ εἰς τοίχους. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'.

Ἀσκάλαφος, ὁ· εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 17. ὁ παρ' ἡμῖν μπούφος· ἀπὸ τοῦ Λατιν. bubo· ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. Ε'. 539.

Ἀσκάλευτος, ὁ, ἡ (σκαλεύω) = Ἄσκαλτος· ὅστις δὲν ἐσκαλίσθη, δὲν ἐτσάφτη μὲ τὴν σκαλίδα, δὲν ἐπατρεύθη διὰ τῆς σκαλίδος ἀπὸ τὰ χόρτα, Ἀσκάλιστος. Θεόκρ. Γ. 14.

*Ἀσκαλεύτως, ὁ, ἡ = ἄσκαλτος. Θεοφρ. 10, 14.

*Ἄσκαλτος, ὁ, ἡ (σκάλλω) Ἀσκάλιστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσκάλισαν, δὲν ἔτσαφτον ὁλόγυρα μὲ τὸ σκαλιστήρι.

Ἀσκαλὴς, ὁ, ἡ. = Ἀτκελὴς· ἀμφ.

Ἀσκαλία, ἡ· ἡ κεφαλὴ τῆς Κιναίρας, Πλίν.

Ἀσκαλώπας, ου, ὁ. Ζήτ. Σκολόπαξ. Ἀριστοτ.

Ἀσκαμωνία, ἡ. Ζήτ. Σκαμωνία.

Ἀσκανδάλιστος, ὁ, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν σκανδαλίζεται· χωρὶς σκάνδαλον. Γραμματ.

*Ἀσκανία, ἡ. Πόλις καὶ Ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἰλιάδ.

*Ἀσκάνιος, ὁ· ὄνμ. Φρυγός τινος στρατηγοῦ. Ἰλιάδ.

Ἀσκάντης, ου, ὁ· ἄλλως, Κράβατος. Ἀγρεῖον κρεβάτι, ἡ κλινὴ, τὸ Ἰταλ. καναπές, τουρκβ. σοφᾶς (— 2) τὸ Νεκροκρέβατον. Ἀνθολογ.

Ἀσκαρδαμυκτεῖ, καὶ, Ἀσκαρδαμυκτί. Ἐπίρρ. παρὰ τὸ ἀσκαρδάμυκτος· τὸ νὰ κυτάζῃ τις ἀκατάπαυστα ἢν ἀντικείμενον μὲ ἀνοιχτὰ, τεντωμένα μματίτα χωρὶς νὰ καμμὴ ἢτοι νὰ ἀφίνῃ τὰ μματόφυλλα νὰ ἀνοιγοκλείουν, ὡς συνήθως κυτάζομεν· τὸ κοινότ. μὲ στυλωμένα, μὲ τέσσαρα μματίτα· ὥστε ὀρᾶν σαὶ ἐξέστασι, ἀσκαρδαμυκτεῖ.» Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 28.

*Ἀσκαρδαμυκτέω, (σκαρδαμύσσω) κυτάζω ἀκατάπαυστα τίποτε μὲ στυλωμένα ὀμμάτια χωρὶς νὰ τὰ κινῶ, ἢτοι νὰ τὰ ἀνοιγοσφαλλῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀσκαρδαμύττω μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

*Ἀσκαρδαμύκτης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ. (σκαρδαμύσσω). Ὅστις κυτάζει τίποτε ἀσκαρδαμυκτί· — 2) ἐπὶ χρόνου· ὅσος καιρὸς περνᾷ ὅταν ἀνοιγοκλείῃ τις τ' ὀμμάτι.

*Ἀσκαρδαμύττω = ἀσκαρδαμυκτέω.

Ἀσκαρής, ὁ, ἡ· καὶ, Ἄσκαρδμος, ὁ, ἡ· (σκαίρω) Ἀπήδητος· ὅστις δὲν ἐπήδησε, δὲν ἐπείρτησεν, ἢ δὲν σκιρτᾷ, δὲν πηδᾷ.

Ἀσκαριδώδης, ὁ, ἡ. (ἀσκαρὶς, εἶδος) Γεμάτος ἀπὸ ἀσκαρίδας, τὸ κοινότ. πηδουλιαστικὸν τοῦ τυριοῦ.

Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω· = σκαρίζω, μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α, σκιρτῶ, πηδῶ λαχταρίζω, ἢ κλωτσιοῦμαι π. χ. καθὼς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφάξουν.

Ἀσκαρὶς, ίδος, ἡ λεβίδα, καὶ κοινότ. γηλίστα, εἶδος σκωληκιοῦ εἰς τὰ ἔντερα τῶν ζώων. Γαλην. «Ἀσκαρίδες ἑλμινθες μακραὶ, ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γενόμεναι.» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Κ'. 19. πηδούλι, ἢ πάδουλι· τὸ σκωλήκι ὁποῦ γίνεται εἰς τὸ τυρί. — 2) Ἡ νύμφη ἢτοι τὸ κουκούλι τῆς νερόμυγας ἢ τοῦ κνάβουνου ἐκ τῆς ὁποίας αὐγαίνει ὁ ἐνάβασος πρῶτα ὡς σκωλήκι, καὶ ἔπειτα λαμβάνει τὴν καθ' αὐτὸ μορφήν του.

Ἀσκάριστος, ὁ, ἡ. = Ἀσκαρής.

Ἀσκαύλης, ὁ. (ἀσκὸς, αὐλέω) Ὅστις λαλεῖ, ἢ παίζει τὸν ἀσκαυλὸν· τὸ τουρκβ. γκάιτα. Δίων. Λόγ. 71. «αὐλεῖν ταῖς μιτχέλαις ἀσκὸν ὑποβύλλοντα.»

Ἄσκαφος, ὁ, ἡ. (σκάπτω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀσκαφτος.

Ἀσκεβής, ὁ, ἡ· ἐσφαλμένος τύπος τοῦ Ἀσεβής.

Ἀσκεία, ἡ. (ἀσκέω) = Ἄσκησις.

Ἀσκεῖον, τό· = ἀσκίον· ὑποκρ. τοῦ ἀσκός.

Ἀσκελές, τὸ ἐπόμ.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλος, μετὰ τοῦ στερητ. α) Χωρὶς σκέλη· ἀδύνατος εἰς τὰ σκέλη· μὲ ἄσχημα σκέλη· ἐν γένει, ἀδύνατος, μὲ ἀδύνατον κατακοπιασμένον κορμί· «ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.» Ὀδσ. Β, 463. ἀδύνατος, καὶ δειλός. — 2) (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α.) Μὲ ὅμοια σκέλη· ὡς τὸ Ἰσοσκελής. Ἐπὶ στάθμης ἢ ζυγαρίας. Ὅταν ἡ γλῶσσα ἢ τὸ γλωσσίδι στέκει εἰς τὴν μέση· εἶναι ἰσοσταθμία. Ἐπῤῥ. ἀσκελῶς.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σέλλω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. κατ' ἄλλους μετὰ τοῦ, ὅλως ἀνυπάρκτου ἐπιτατ. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν μετὰ τοῦ στερητ. α. ὅστις δὲν ξηραίνεται, εἶναι ἀνεξάντλητος, ἀκούραστος, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος, καὶ τ. τ.) Στεγνός, ξηρός, καταξηραμένος, λιγνός, σκληρόχαρδος, ἄσπλαγχνος, ἀπάνθρωπος· ὡς τὸ ἄτεγκτος, σκληρός. Ὅμ. συντάσ. τὴν λέξ. τῷ, ἄθυμος, ἀδύνατος, ἀποσταμένος καὶ δειλός, φοβιτσάρης· τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν προηγμ. λέξιν· πρὸς τούτῳ χρῆται καὶ τῷ οὐδετ. ἀσκελὲς ἐπῤῥηματικῶς, καὶ τῷ Ἐπῤῥτ. ἀσκελέως, Ἀττ. ἀσκελῶς· σκληρά, ἀδιάλειπτα, ἐπίμονα, ἀκατάπαυστα. Ὀδσ. Α, 68. Ἰλιάδ. Τ, 68. ὅπου τῷ ἀσκελὲς καὶ ἀσκελέως πρόσκειται τό, αἰεί.

Ἀσκεπάριος, ὁ, ἡ. (σκεπάριον) Ἀπελέκητος μὲ τὸ σκεπάρι. ἀσκεπάριστος. Σφκλ. Οἰδ. Κ, 101. μὴ κεκομμένος, μὴ πελεκημένος· «ἀσκέπαριον βάραθρον» κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἄγλυφον.

Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ. (σκεπάζω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς σκέπασμα.

Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ. (σκέπτομαι) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀπρόσεκτος. Πλάτ. ἀπεριέργαστος, τὸν ὁποῖον δὲν περιεργάζεται, δὲν παρατηρεῖ, δὲν περιεργάσθηκε δὲν παρατήρησέ τις. Ἐπῤῥ. ἀσκέπτως.

Ἀσκέρα, ἡ· παρ' Ἱπποῶσαι· εἶδος ὑποδημάτων τοῦ χειμῶνος κατασκευασμένων ἀπὸ μάλλον ἤτοι ἄργαστον δέρμα, ἐχόντων ἐνδοῦσαν τὴν τρίχα τοῦ δέρματος διὰ νὰ ζεσταίνωνται οἱ πόδες.

Ἀσκερίσκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἀσκέρα. Ἱππών. Σχόλ. Λυκόφ. 855.

Ἀσκευής, καὶ, Ἄσκευος, ου· ὁ, ἡ. (σκεῦος) χωρὶς σκεύη, ἔπιπλα, ἢ ἐργαλεῖα. Ἡρόδ. 3, 131. χωρὶς παρασκευήν, χωρὶς ὅπλα, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1029 χωρὶς στολὴν ἢ καλλωπισμόν· ἔθν. ἀπαρασκεύαστος ἢ ἀπροετοίμαστος· ὅστις δὲν ἔχει σκεύη ἢ ἔπιπλα τὸ Ἰταλ. μομπίλια, ἢ τὰ ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ σπιτιοῦ· δὲν ἔχει παρασκευὴν τὸ Ἰταλ. παγάζια ἢ τὸ τουρκβ. καμπαλίκια, ὁ μὴ ἀστόλιστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀσκευωρήτος, ὁ, ἡ. (σκευωρέω) ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος. Στράβ.

Ἀσκέω, Μλ.-ήτω. ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω ἢ δουλεύω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτηδειότητα πράγματα ἀνεξέργαστα, τοῦτ' ἔστι τὰ ὁποῖα εἶναι καθὼς τὰ ἔκαμεν ἡ φύσις, καθόλου ἀδούλευτα· εἴρια, κέρατα. Ἰλιάδ. ὅθεν ἐν χρήσει δουλεύω, κατασκευάζω τίποτε τεχνικὰ καὶ ἐπιμελῶς· «ἀργύρεαν, κρητῆρα, Ἑρμεῖα». Ὅμ. «ἡμὲν τὸν πτῆξα καὶ ἀσκήσατο χιτῶνα..» «ἐδίκλισε καὶ ἐκαθάριτεν ἢ ἐπάστρευσεν ἐπιμελῶς. Ὀδσ. Α, 439. «ἅρμα δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἠσκημένα καλὰ δουλεμένον μὲ μάλαμα καὶ ἀσήμι, ἢ μαλαματοτμήτον καὶ ἀσημωμένον. Ἰλιάδ. Κ, 438. «τὸν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις... Δαίδαλος ἠσκήσεν.. διέταξεν ἐπιτηδείως. Ἰλιάδ. Σ, 592. ὃν δὲν εἶναι ὀρθότερον τὸ νὰ ἐννοῆται καὶ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγλυπτόν τι, ἤτοι σκάλισμα, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον περίστασιν καὶ εἰς τὰ δύω μέρη χορὸν τάξιν χορευόντων τεχνικώτατα κατεσκευασμένον ἔχοντα. Ἰδὲ ἐξαιρ. Παυσαν. 9, 40, 2. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάττει περιφραστικῶς ὁ Ποιητὴς τὴν μετοχ. τοῦ ἀσκέω ἄλλῳ τινὶ ῥήματι. «Θρόνον τεύξει ἀσκήσας.» Ἰλιάδ. Ξ, 240. «χρυσὸν περιχεύων ἀσκήσαιμι καὶ λ. τ. τ. — β) στολίζω, καλλωπίζω. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Γραμ. Blomf. ἐν Αἰσχ. Πρ. 187. Κ. ἐν Ἰρηγ. σλ. 536. — γ') ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξει κατὰ σημσ. τοῦ θεραπεύω ἐπὶ θεοτήτων μεταφορικῶς· δαίμονα ἀσκεῖν, ἀντὶ τοῦ λατρεύειν, τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἐκ ταύτης τῆς παρ' Ὅμ. Ἡρόδ. καὶ Πνδ. χρήσεως τῆς λέξ. τῇ ὁποίᾳ ἡ τῶν μεταγενστ. γλῶσσα σπανιώτερον χρῆται, ἐσχημάτισθη — 2) ἡ Ἀττ. σημσ. γυμνάζω, παιδεύω ἀμεταβάτως τε καὶ μεταβατικῶς· ὡς ἐπιτηδειότης ἢ τέχνη· ἐξαιρ. σῶμα ἀσκεῖν πρὸς ἰσχύν, πρὸς πόνον καὶ τ. τ. καὶ ἔπειτα ἐξαιρ. ἐπὶ γυμνάσεως τῶν ἀθλητῶν. Μετῳρ. ἀρετὴν, τέχνην, λόγους, ψυχὴν ἀσκεῖν· ἀντὶ τοῦ μελετᾶν, ἐπιτηδεύειν, ἐπιπονεῖν, χρῆσθαι, μετέρχεσθαι· ὅθεν β) καὶ διδάσκειν, παιδεύειν· ἀσκεῖν περὶ τὰς τέχνας Πολῤ. ὡσαύτως καὶ ἀσκῶ ποιεῖν, γυμνάζομαι, καταγίνομαι, κοπιάζω νὰ κάμω τίποτε. Παράβλ. ἀσκητός.

Ἄσκη, ἡ. = Ἄσκησις. Πελυδ. Γ. 154.

Ἀσκηθής, ὁ, ἡ. (ἀσκέω) Κυρίως, περιποιημένος, φυλαγμένος, μὲ προσοχὴν μεταχειρισμένος· ὅθεν ἄβλαβης, ἄθραυστος, ἀχάλαστος, ἀζημίωτος, σῶος, σωστός, ὑγιής· παρ' Ὅμ. παλλάκας ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα. Ἐν Ὀδσ. Σ, 255. ἔκειτο, ἀσκαθέες καὶ ἄνουσοι, ὅπου ὁ Wolf ἔγραψεν ὀρθότερον ἀσκηθέες (τρισυλλάβως ἐκφωνουμένων) (κατὰ τοὺς Σχλ. Ἀμβρ. καὶ Εὐστθ. οὐ παρὰ τὸ ἀσκέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ σκέθω, ἀντὶ ἀσκεθής = ἄβλαβής· παραβλ. Ἰλιάδ. Π, 247. Ὀδσ. Ε, 26. κατὰ Döderl. Lat. Synon. 2. σλ. 93. καὶ lect. Hom. 2, σλ. 7, παρὰ τὸ σκάζω, μὴ σκάζων, ὅθεν ἄβλαβής, σῶος, ἐπιμελημένος).

Ἄσκημα, τος, τό. (ἀσκέω) Γύμνασμα, ὑπηρεσία, ἐργασία, ἔργον Ξενοφ. — 2) Στολισμός, καλλωπισμός, — 3) Ἐνδυμασία, ἐτοιμασία, ἁρματωσιά.

Ἄσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνή) Χωρὶς σκηνήν, καλύβαν· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες· ὅστις δὲν ἔχει ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ κεφάλι του. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. χωρὶς ὄλεθρον, ἀπατηλόν, ψευτικόν, ὑπόκρισιν, καθὼς παριστάνονται οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἤτοι εἰς τὸ θέατρον. Συνών. Ἐπῤῥ. ἀσκήνως.

Ἀσκησις, εως, ἡ. (ἀσκέω) Γύμνασις ἢ τῶν ἀθλητῶν καὶ ὅλος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. κδ'. 3. — 2) πᾶσα τέχνη, πᾶν ἐπάγγελμα, πᾶς βιοπορισμός. Λουκιαν. «Τίνα ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;» τί τέχνην ἠξεύρει;

Ἀσκητέος, έα, έον· ῥημτ. Ἐπῤ. παρὰ τὸ ἀσκέω· ὅστις ἢ εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γυμνάζηται, νὰ γυμνασθῇ τις.

Ἀσκητήριον, τό· τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γυμνάζονται, Γυμνάσιον.

Ἀσκητής, οῦ, ὁ· ὅστις γυμνάζεται, μετέρχεται τέχνην τινά, ἢ ἐργόχειρον· ἐξαιρετως ὅστις ἔχει τέχνην τὴν ἀθλητικήν· εἶναι ἀθλητής· τὸ τουρκβ. πεχλεβάνης.

Ἀσκητικός, ἡ, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἄσκησιν, ἢ εἰς τὸν ἀσκητήν ἐξαιρ. εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀθλητοῦ.

Ἀσκητός, τή, τόν· ὁ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἢ ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς ἐξεργασμένος, κατεσκευασμένος· «ἀσκητὸν νῆμα.» Λέχος. Ὀδσ. Ἑτοιμασμένος, ἐνδεδυμένος, στολισμένος, καλλωπισμένος· «ἀσκηταὶ κομαι· παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ιστ'. 10. Γυμνασμένος, ἁρματωμένος· — 2) ὅστις ἀποχτᾶται, ἢ τὸν ὁποῖον ἀποκτῶσι μὲ γύμνασιν. Συφ.

Ἀσκήτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἀσκητής, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καλογριά, ἡ ὁποία ζῇ εἰς ἀσκητήριον. Ἀσκητήρ. Οὕτω καὶ τό, Ἀσκητής, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ.

Ἄσκιαστος, ὁ, ἡ. (σκιάζω). Χωρὶς ἴσκιον· ἄϊσκιαστος· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος. Σχόλ. Σοφοκλ.

Ἀσκίδιον, τό, ὑπηρ. τοῦ ἀσκός· μικρὸν ἀσκί, δερματάκι, ἢ προβιτζα· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 307.

Ἀσκίον· τό· ὑποκρ. τοῦ ἀσκός = τῷ προηγμ.

Ἄσκιος, ία, ιον· (σκιά) χωρὶς σκιάν ἢ ἴσκιον· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος, ἢ ὅστις δὲν ἔχει ἴσκιον. — 2) (μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α) ἰσκιωμένος, μὲ ἴσκιον (τὸ ἐπιτατ. α. δὲ οὐ ἢ σημασ· σκιερός, μὲ πολὺν ἴσκιον, ἀναρμοστον ἐνταῦθα.)

Ἀσκίπωδος, οιος, ὁ, ἡ· (σκίπων) ὅστις δὲν μεταχειρίζεται, δὲν χρειάζεται ῥάβδον, ἢ βακτηρίαν· τὸ κοινότ. δευκαλιών. Ἀνθολογ.

Ἀσκίτης, ου, ὁ· πάσητ. «ἀσκίτης ὕδρωψ· ὑδρωπικὰς, ὁ ὁποῖος φουσκώνει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκόν.

*Ἀσκληπεῖον ἢ Ἀσκλήπειον, τό = Ἀσκληπιεῖον.

Ἀσκληπιάδης ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἰλιάδ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. Ἀσκληπιάδαι, οἱ· παρὰ τοῖς μεταγενστ. προσαγορεύονται οἱ Ἰατροί· καθόλου δὲ εἰληπται ἡ λέξις ὡς ἐπίθετον τῶν Ἰατρῶν.

*Ἀσκληπιόδης, ου· ου· σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ Ἀσκληπιάδης. Σφκλ. Φιλ. 1333.

Ἀσκληπιεῖον, ἢ Ἀσκληπίειον· τό· τὸ ἱερὸν, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

*Ἀσκληπίειος, εία, ειον· εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀνήκων· τὰ Ἀσκληπίεια ὑπαρχ. Ἱερά, ἢ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιός, οῦ, ὁ· ἐν Ἰλιάδ. μέγας, ἐπιστημονικώτατος, ἄριστος Ἰατρός· ἡγεμὼν τῆς Τρίκκης, ἤτοι τῶν Τρικκαίων, τῆς Ἰθώμης καὶ τῆς Οἰχαλίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰλιάδ. Β, 729, εἶτα, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορώνης, πατρὸς δὲ τῆς Ἰατρικῆς· Ὕμν. Ὁμ. 15. (Ἀσκληπιοῦ. Ἰλιάδ. Α. 273. ὁ Δμσθ. ἐπῄνεσε τὴν λέξ. προπαροξυτόνως Ἀσκλήπιος, παρὰ τὸ ἵημι, ἐτυμολογῶν αὐτήν. Πλούτ. παραβλ. Boeckh Πνδ. Πνδ. 3, 6.)

Ἀσμηδέτης, ου, ὁ· τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λαιμὸν τοῦ ἀσκοῦ, ἢ τῆς προβιᾶς, ὅταν τὴν γεμίζουν μέ τίποτε ὑγρόν.

Ἀσκοκήλης, ου, ὁ· σπασμένος, ἢ βλαμμένος τόσον, ὥστε τὸ σπασμα κρέμαται ἐμπρός.

Ἀσκοπήρα, ἡ· (πήρα) σακκούλι δερμάτινον, τὸ κοινότ. τραγατσίκα.

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ· (σκοπέω) ἀπρόβουλος, ἀσπροϊδητος, ὅστις δὲν σποβλέπει τὰ πράγματα, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος. Ἰλ. Ω. 157. — 2) Παθητ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 855. 1311. ἀνέλπιστος, ἀσπροσδόκητος, ἀσπρόφατος, ἀκατάλληπτος, ἀκατανόητος, ἀπαφης, σκοτεινός· «ἄσκοπον ἔπος. Αἰσχ. ὡς καὶ τὸ (σκοπὸς) χωρὶς σκοπόν, χωρὶς τέλος, ἄπειρος, ἀπέραντος. Σφκλ. ἄσκοπος χρόνος· μόταιος, ἀνωφελὴς· ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν σκοπόν. Λιον. Ἄλλ. ἡ Ἄσκοπον βέλος.» — β' ἀπείκαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, συμπεράνῃ τις. Ἐπῤῥ. ἀσκόπως.

Ἀσκοπυτίνη, ἡ· (πυτίνη) δερμάτινον ἢ μέ δέρμα περιτεταμένον ἀγγεῖον διὰ τὰ ὑγρά, εἰς ἀδοιπορίαν χρήσιμον, ὡς τὸ τουρκβ. Ματαρᾶς· Πολυδ. Γ. 78.

Ἀσκορδίνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἀν τῷ, Σκορδινάρομαι.

Ἀσκός, οῦ, ὁ ἀπτ. προβιά· τὸ τουρκβ· ταουλοῦμι· παρ' Ὁμ. γηροπροβιὰ διά νὰ γεμίζηται μέ κρασί. Ὁ τοῦ Αἰόλου δέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνέκλειστε τοὺς ἀνέμους ὁ Αἴολος καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα, βοϊδοτόμαρον. Ὀδ. Κ, 19. — 2) γενικῶς δέ, παντὸς ζώου ἠγδαρμένον δέρμα Ἡρόδοτ. ἐν Δ', 9. εἰς τὸ «Ἀσκούς καμηλωνᾶ· ἀντιτάσσει τὸ «Ζωὰς καμηλωνᾶ· ὡσαύτως καὶ τὸ δέρμα τοῦ Μαρτύου· Ἡρόδ. 7, 27. Παροιμ. ἀσκὸν δέρειν τινα, καὶ ἀσκὸς δέρεσθαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γδέρνω τινα, τοῦ εὐγάλω τὸ τομάρι, ἐπὶ τῶν δεινὰ πασχόντων, τυραννουμένων, καταπιεζομένων· Helnd. Ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 285. C. Δερμάτι ὡς σακκίον βεῖς τὸ κρατεῖν μέσα πράγματα. «Ἤθελε ἀσκὸς δεδάρθαι καὶ ἐπιτετρῖφθαι γένος». Σόλων· ἤθελε νὰ τὸν γδάρωσι ζωντανὸν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλον τὸ γένος.

Ἀσκοτεινός, ἡ, ἡ· ὁ μὴ σκοτεινός· νεωτ.· λξ. ἀνευ παραδείγμ.

Ἀσκοφορέω· Μλ. -ήσω· φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ ἀσκί· παρὰ τό.

Ἀσκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ἀσκοὺς γεμάτους μὲ τίποτε ὑγρόν· τὸ τουρκβ. τσακατής.

*Ἄσκρα, ἡ· κώμη ἢ χωριὸ εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ὅπου κατοικοῦσενὁ Ἡσίοδος· Ἡσ. Ἔρ. 642.

Ἀσκύλευτος, ὁ, ἡ (σκυλεύω). Ἀκουρσεύτος, ἀλεηλάτητος· Ἡλιόδωρ. Αἰθ. Α'. «τὰ λάφυρα ἀσκύλευτα». (ῡ)

Ἄσκυλτος, ὁ, ἡ (σκύλλω). Ἀβάσχιστος, ἀκατακομμάτιαστος, ἀλώβητος· μεταφρ. Ἀτρώτητος, ἀνεύχλητος, ἀστενοχώρητος, ἀβασάνιστος.

Ἄσκυρον, τό· εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Ἀνδρόσαιμον, λέγεται, καὶ Ὑπέρικον. Διοσκορ. Γ', 172.

Ἄσκυφος, ὁ, ἡ (σκύφος). Χωρὶς ποτήριον· Ἀθην.

Ἀσκωλία, ἰῶν, τὰ· (ἀσκός). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὅτε καὶ ἐχόρευον μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω εἰς φουσκωμένους ἀσκοὺς ἀλειμμένους ἔξωθεν μὲ λίπος· Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1130. ἀφ' οὗ

Ἀσκωλιάζω, ἄξω· χορεύω ἐπάνω εἰς ἀσκὸν μὲ τὸν ἕνα πόδα, καθὼς εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. 2) Καθόλου ἀντὶ τοῦ, Χορεύω, πηδῶ εἰς τὸ ἕνα ποδάρι, παραπλησίως μὲ τὸ παρ' ἡμῖν παίγνιον τῶν παίδων παίζω τὸ κουτσαντάκι· ἔτι δὲ καὶ στέκομαι εἰς τὸ ἕνα ποδάρι· Ἀριστοτελ. Ζ. κινήσ. Δ'. ἀρ. ἡ.

Ἀσκωλισμός, οῦ· τὸ νὰ χορεύῃ, πηδᾷ τις μὲ τὸ ἕνα ποδάρι, νὰ παίζῃ τὸ κουτσαντάκι.

Ἀσκωλίζω, = Ἀσκωλιάζω.

Ἄσκωμα, ατος, τό· (ἀσκός) πᾶν εἶδος δερματίνων ἢ λωρίνων. ἐξαιρ. εἰς τρόπον στρώματος ἢ ἀσκιοῦ καὶ τ. τ. κατασκευασμένου ἢ μὲ δέρμα περιτειλιγμένων πραγμάτων. Βτρχ. 364. φυσοῦσι, μουχάλι, Μαθημ. παλ. 20. «Καλλαμοι ἀσκώματιν ἐμφυσωμενοις. Ἀπολλόδωρ. Πολιορκ. 21. «Σῦριγξ ἀσκώματα ἔχουσα», τὰ δέρματα μὲ τὰ ὁποῖα τειλίγουν τὰ κοπτὰ εἰς τὸν σκελμόν, δηλ. ἐκεῖ ὅπου ἀκουμβοῦν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους ἢ τῆς βάρκας· Ἰταλ. Ἀρτῳφ.

Ἄσμα, ατος, τὸ· (ᾄδω) ψάλτιμον, τραγούδισμα, ὕμνος.

*Ἀσμάραγος, ὁ, ἡ· (σμαραγή) χωρὶς κρότον· ὅστις δὲν κάμνει ἢ δὲν ἔκαμε κρότον. Ὀππ.

*Ἄσμάτιον, τὸ· ὑποκρ. τοῦ ᾆσμα, τραγουδάκι. Ὀππ.

Ἀσματακάμπτης, ου, ὁ· (κάμπτω)· ὅστις κάμνει στακίσματα τῆς φωνῆς ὅταν τραγουδῇ ἢ ψάλλει· τὸ συνηθέστ. λεγόμενον τὴν φωνὴν· κωμικ. λξ. ἐπὶ τῶν τραγ. καὶ διθυράμ· ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν ἐκτροπάς, ἢ παραστράτιζαν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς Ποιητ. καὶ ἐξαιρ· ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἁπλῆν μουσικὴν καὶ τὴν ἐχαλνοῦσαν μὲ ἀηδεῖς τεχνικὰς παραφωνίας· Ἀριστοφ. Νεφ. 332.

*Ἀσματατοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις κάμνει, ἢ σύγκειται τραγούδια.

*Ἀσμεναίτατος καὶ ἀμενέστατος· η, ον· Ἀττ. ὑπερθ. τοῦ, ἄσμενος.

Ἀσμενέω, ῶ· (ἄσμενος) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γίνῃ· μόνον παρὰ Δεινάρχ. «ἠχθημένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένη μεταβολήν τινα τῶν κακῶν».

Ἀσμενίζω, Μ. ἴσω· μετὰ Δωτικ. καὶ Αἰτιατ. δέχομαί τι φιλικῶς, ἀγαπητῶς εὐχαρίστως· προθύμως· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως μετὰ τοῦ εἰ. Μέσ. ἀσμενίζομαι· συγκατανεύω εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησιν τινός καὶ τὴν δέχομαι· ἐπαινῶ ἐγκωμιάζω. Schneid. ἐν Αἰτ. μυθ. 4. ἀφ' οὗ.

Ἀσμενισμός, οῦ· φιλικὸς, εὐμενὴς ὑποδοχὴ ἀνθρώπων· καὶ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 174. καὶ 173.

Ἀσμενιστός, στή, στόν· τερπνὸς ἀγαπητός. Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Θεμίστ. Ὁμ. ις'.

Ἄσμενος, σμένη, σμενον· (ἥδομαι· μετχ. παρκμ. ἡσμένος) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· «Ἐμοὶ δέκεν ἄσμενος εἴην· ἤθελε μοὶ εἶναι πολλὰ ἀγαπητόν. Ἰλ. Ξ, 106· φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο ἤτον εὐχαριστημένος ὅτι ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὀδ. Ι, 63· ὡσάυτως καὶ λογογρ· «εἰη τοι βουλομένῳ ἑστία· τὸ ἡμέτ. ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς, ἂν σοὶ ἀρέσῃ· πολλάκις ἐπαντώμενον. Ἀττικ. ὑπερθετ· ἡσμεναίτατος· καὶ ἀσμενέστατος· ἐπῤῥ. ἀσμένως.

Ἄσμηκτος, ου, ὁ, ἡ· (σμήχω). Πολυδ. Β'. 34. ἄτριφτος, ἀσφούγγιστος, ἀπαστρευτος.

Ἄσμος, ου, ὁ· Ἄρμα.

Ἀσμωλή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀσμωλεών· ἴδε Ἀσμωλέων, καὶ Ἀσμωλή.

Ἀσολοικίστως. Ἐπῤῥ· = ἀσολοίκως· χωρὶς σολοικισμόν. Εὐστάθ.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι σολοικος. δὲν κάμνει σολοικισμούς, χωρὶς σολοικισμούς. Ἰδὲ σόλοικος.

Ἀσολίκως. Ἐπῤῥ. χωρὶς σολοικισμόν.

Ἀσοφία, ας, ἡ· εὖ κατ' ὀρθὸν λξ. Πολλ. 4, 18. Schaef. ἐν Πλουτ. 5, σλ. 89· ἔλλειψις σοφίας, νοὸς, καὶ φρονήσεως, μωρία, ἀνοησία, ἀστοχασία· παρὰ τό.

Ἄσοφος, ον, ὁ, ἡ· σοφὸς· μὴ σοφὸς, ἀμαθὴς, μωρός. Πίνδ. ἐπῤῥ. ἀσόφως.

Ἀσπάζομαι, Μ. ἀσμαι μέτ. ἀποθ. (σπάω) τινά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φιλικῶς χαιρετῶ, δέχομαι. Ὁμ. προσδιορίζει ἀκριβέστερον τὴν λέξιν προσλήψει τοῦ, δεξιᾷ, χερὶ, ἔπεσι μειλιχίοισι ἢ νεύσει· ἄλλως δὲν ἀναγκαλίζομαι ἢ ἀγκαλιάζω τινά· ἐξαιρ· ὅταν ἐπιστρέφῃ ἢ ἔρχεται ἀπὸ κάμμιαν ὁδοιπορίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκύλου ὅταν δέχεται μὲ χαρὰν τὸ αὐθέντηντου· Ξεν. Λέγεται. Σενοφ. Ἀπομν. Β'. 3. ᾳ. ὁμοίως καὶ ὅταν ἀπαιτοῦσι ἓν τὸ ἄλλο, τὸ ἰταλ. salutarsi τὰ χαιρέβια χτυπῶντας τὰ κωπία. Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών· «ἀσπάσασθαι ταῖς κώπαις. «ἀσπάσασθαί τινα βασιλέα· ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγειν. κηρύττειν, ὁμολογεῖν· ἐν γένει ἀγαπῶ τινα, ἔχω φιλίαν μὲ αὐτόν· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πολιτειῶν ὁλοκλήρων. Ξυφ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φιλῶ· «ἀσπάζομαι τὴν χεῖρα, τὴν κορυφήν».

Ἀσπάλιθος ὁ, ἡ· (σπαθάω) εἰς τὸ ὕφασμα ἀχτύπητος μὲ τὴν σπάθην· τὸ κοινότ. ξυλοχτενιοῦ, καὶ ἀργαλειοξύλου· ὄχι σφιχτὰ ὑφασμένος· ὅταν γενικῶς, μὴ πυκνός, σφιχτός, συμμαζωχτός· ἀστίβαχτος, ἀρύς· ἀσπαθ. φάλαγξ. Σφκλ., παρὰ Διον. ἐπιτ. 16, 7.

Ἀσπαίρω, Μ. ἀρῶ· = σπαίρω· μετὰ τοῦ ἐνφωνητ· α. λιχταρίζω, τρέμω, μοὶ ἔρχονται σπασμοὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καθὼς εἰς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφαξουν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ σχεδὸν ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων· μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 443. καρδίη ἀσπαίρουσα· τ' κοινότ. καρδιοχτύπι. — 2) ἀναπτεροῦμαι σφοδρά, ἀνταγωνίζομαι. Ἡρόδ. 8. 5· ὁ τύπ. ἀσπαίρω Ἀττικώτερος.

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ἡ· χαμόδενδρον ἀκανθηρόν· σπάλαθρον· τοῦ ὁποίου ἡ φλοὺδα καὶ ἡ ῥίζα δίδει ἐωσδιαστικὸν λαδί. Θεογν. Παρὰ δὲ Πλάτωνι· «ἐπ' ἀσπαλάθου καμπτοντες» μηχανὴ διά παιδείαν.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ ἄλλως σπάλιξ· τυφλοπόντικον, χαμόρυγκας.

*Ἀσπαλευτής· οῦ, ὁ = ἀσπαλιεύς· ἀφ' οὗ.

Ἀσπαλιεία, ας, ἡ· ψάρεμα, μὲ τὸ ἀγκίστρι· παρὰ τό.

Ἀσπαλιεύω, πιάνω ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. καὶ Ἀσπαλιεύομαι.

Ἀσπαλιεύς, έως, ὁ, ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἀγκίστρι.

*Ἀσπαλιευτικός, ή· όν· εἰς ἀσπαλιέα ἀνήκων.

Ἄσπαλος, ου, ὁ· ἰχθὺς, ψάρι. πρωτότ. τῶν προηγμ. λξ. μόνον παρ' Ἡσυχ. ὅστις παρέλαβε τὴν λξ. ἀπὸ τῆς Ὀξωμανικῆς διαλέκτου.

Ἀσπανιστεία, ας, ἡ· (σπάνις) ἀφθονία· ἀφθονία· τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ ἔχῃ τις παρακολὺ ἀπὸ τίποτε· τὸ τουρκβ. μπερεκέτι, ἢ μπολούκι. Ἱεραξ παρὰ Στοβ. Λόγ. ΜΒ'.

Ἀσπαραγία, ας· φυτὸν· ἡ σπαραγγιά. Θεόφρ. Φ. Γστ. ς· 3· παρὰ τό.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ· τὸ σπαράγγι. Κατ' ἐξοχὴν τῶν Γαλην· καλοῦνται ἀσπάραγοι καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν τὰ ὁποῖα ἔχουσι ὁμοίους μὲ τὸ σπαράγγ. βλαστούς· π. χ. ἀσπάραγος ἀγρία, «Ἀνάλεκτ. Β'. 203. παρ' Ἀττ. δὲ εὐχρηστότερον ὁ τύπος ἀσφάραγος.

Ἀσπαραγωνία, ας, ἡ· ἀσπαραγία, σπαραγγιά.

Ἀσπαρίζω, Μ. ἴσω· ἀντί. Σπαρίζω = Ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ, ἡ· (σπείρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἔσπειραν. Ὀδ. 2) ἄγριος, ὅστις αὐξάνει, καὶ φυτρώνει χωρὶς νὰ τὸν σπείρουν.

Ἀσπάρτως. Ἐπῤῥ. ἀσπαρτα, χωρὶς σπαρμόν.

Ἀσπάσιος, ία, ιον, καὶ δίγενος, ὁ, ἡ· Ὀδ. 23, 233 (ἀσπάζομαι)· ἀγαπητός, εὔκταιος, ἐπιθυμητός. Ὁμ. = 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· «γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαινε. Ὀδ. Ρ, 238· ἀσπάσιον τόνγε κακότητος ἔλυσαν» Ὀδ. Ε, 395, μεγάλην χαρὰν εἶχεν ὅτι τὸν ἀπέλυσαν· Ἐπῤῥ. ἀσπασίως· πρόθυμα, εὐχαριστημένα· χαρούμενα, μὲ χαρὰν. Ὁμ. μετὰ ῥήματος τινος. «ψημὶ μιν ἀσπασίως γόνυ κάμειν».. Ἰλ. Ν, 118, Λ, 327. Σ, 232. 270· παρέβλ. ἀσπαστός καὶ ἄσμενος.

Ἄσπασμα, ατος, τό· χαιρέτισμα, ὑποδοχή, φίλημα, ἀσπασμός, χαιρετισμός. Ἀνάλεκτ. Β'. 147. «ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλειτόνυ». 2) ἀγκάλισμα, χάϊδεμα· Εὐρῖπ. Ἐκ. 810. «ἐν εὐνῇ φίλτατα ἀσπάσματα».

Ἀσπασμός, οῦ, ὁ· χαιρετισμός, φίλημα, ἀγκάλισμα.

Ἀσπαστικός, ὁ, ἡ· εἰς ἀγκάλιασμα, ὑποδοχήν, χαιρετισμὸν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ὅστις ἐξέχεται μὲ χαράν, μὲ ἀγάπην· φιλικός· τὸ ἀσπαστικὸν ὑπαρ. οἴκημα· τὸ οἴκημα. Ἰταλ. κάμερα, τουρκβ. ὀντάς, εἰς τὸν ὁποῖον δέχεται τις τοὺς φίλους.

Ἄσπαστος, στή, στόν· Ἀσπάσιος. Ὅμ. ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ εὐδετέρῳ γένει ἐπιῤῥητ. Ἐπῤῥ. ἀσπαστῶς.

Ἀσπαστύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀσπασμός.

Ἀσπειστος, ου, ὁ, ἡ· (σπείσομαι) διὰ σπουδῆς· ἀδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἄκαμπτος, σκληρός.

Ἄσπερμος, ου, ὁ, ἡ· (σπέρμα) χωρὶς σπόρου, ἤτοι παιδιά· χωρὶς ἀπογόνους· Ἰλ. Τ. 304. κῆρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ἁλήται· καὶ Λατιν. Ἔρωτ. νῆνα μὴ τελέως ἄσπερμον ᾖ τὸ γένος.

Ἀσπερχές· (σπέρχω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α) βιαστικά, ὁρμητικά, πολλὰ ἐγλίγωρα, παράφορα. σφοδρά, ἐμπαθῶς, ἀδιάλειπτα ἀκατάπαυστα. Ὅμ. ὅστις τοῦτο τῷ οὐδετ. μόνῳ χρῆται ἐπιῤῥηματικῶς· ἐξαιρ ἀσπερχὲς μενεαίνειν, καὶ κεχολῶσθαι.

Ἄσπετος, ου, ὁ, ἡ (ἐσπεῖν, ἐσπεῖν, μετὰ τοῦ στερ. α). Ἀῤῥητος, ἀνέκφραστος· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει τὰ πλείστα ἐπὶ παντοσθήποτε ὑπερλόγου μεγάλου πράγματος· ὕλη, οὐδας, αἰθήρ, ῥόος Ὠκεανοῦ, ὄμβρος, κλέος, κυδοιμός, ἀλκή, κλαγγὴ συῶν· καὶ τ. τ. σπανίως ἀντὶ τοῦ, ἄφραστος πολύ· εὕρηται ὅμως καὶ, ἄσπετα πολλά, ὡσαύτως καὶ χρέα ἄσπετα· Ὀδ. Ι, 162. πρεῖτε ἄσπετον· τρῆμετε ὑπὲρ λέχον, παραπολύ· Ἰλ. Ψ, 332. Ἀλλ' ἐν Τμ Ἀφρδ. 238. ὠφωνὴ ἄσπετος ἥτις δὲν ἠχεῖ μεγάλως, ὁμιλία ἡ ὁποία δὲν ἀκούεται· ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ. καὶ κατὰ Hoeim. ὀρθότ. ἀναγιγώσκεσθαι τρεῖ ἄσπετον· Ἐπῤῥηματικῶς δὲ, ἄσπετον καὶ ἄσπετα.

Ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ (ἀσπὶς, ἀποβάλλω). Ὅστις ῥίπτει τὴν ἀσπίδα κάτω· φεύγει ἀπὸ τὸν πόλεμον· τὸ Ἰταλ. δεζερτόρες.

Ἀσπιδεύς, ὁ, ἡ· Ἰδὲ Σπιδεύς· Ἰλ. Α. 753. κἀσπιδέος πεδίοιο· τὸ περιφερὲς δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσης· ἡ σπιδιὲς, τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατύ· ὁ Εὐστάθ.

Ἀσπιδηστρόφος, ου, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις στρέφει, ταράζει, κουνεῖ τὴν ἀσπίδα κρατῶντας τὴν ἀπὸ τὸν στρόφον (τὸ λωρὶ ἀπὸ μέσα).

Ἀσπιδηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω)· ὁ φέρων, ἀσπίδα, ὁπλισμένος, ἐν γένει· πολεμιστής.

Ἀσπίδιον, Ἀσπιδισκάριον, τὸ, Ἀσπιδίσκη, ἡ Ἀσπιδίσκιον, τὸ· ὑποκρστ. τοῦ ἀσπὶς· ἀσπιδίσκα· μικρὰ ἀσπίς.

* Ἀσπιδίτης, ου· ὁ = ἀσπιδώτης (ιτης).

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, ἀνήρ. = Ἀσπιδηφόρος. Ὅμ.

Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ, ἡ (δάκνω)· δαγκαμένος ἀπὸ τὸ ῥίδι ἀσπίδα.

Ἀσπιδόδουπος, ου, ὁ, ἡ (δουπέω)· ὅστις αἴτηγεῖ ἀπὸ τὸν χτύπον τῶν ἀσπίδων· ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων γινόμενος κρότος. Πινδάρ. Ἴσθμ. Α. 30. κἀσπιδόδουπος δρόμος, τὸ τρέξιμον τὸ ὁποῖον ἔγινετο διὰ τῶν ἀσπίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας.

* Ἀσπιδοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) ὁμοιον μὲ ἀσπίδα· κατὰ τρόπον ἀσπίδος· ὡς ἀσπίδα.

Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ.

Ἀσπιδοφόρεμμων, ονος· ὁ ἡ· (τρέφω) = ἀσπιδοφέρμων· ὅστις τρέφεται ἔχει τὸ ψωμί του ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ τὸν πόλεμον· πολέμῳ τρέφομαι· ἀπὸ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου.

Ἀσπιδοπηγεῖον, καὶ, Ἀσπιδοπήγιον, τό· τόπος, ἢ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κάμνουν τὰς ἀσπίδας. Δημοσθ.

Ἀσπιδοπηγός, οῦ, ὁ (πήγνυμι)· ὅστις κάμνει· κατασκευάζει ἀσπίδας· ἀσπιδοκιάστης, ἢ ἀσπιδᾶς· καὶ

Ἀσπιδοποιεία, ας, ἡ· τὸ νὰ φκειάνῃ, κατασκευάζῃς ἀσπίδας· ἐκ τοῦ

Ἀσπιδοποιός, οῦ, ὁ (ποιέω)· = ἀσπιδοπηγός.

Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις τρέφεται ἀπὸ ἀσπίδας, ῥίδια.

Ἀσπιδοτρόφος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις τρέφει ἀσπίδας, ῥίδια.

Ἀσπιδοῦχος, ου, ὁ, (ἔχω)· ὅστις ἔχει, κρατεῖ ἀσπίδα· Σφκλ.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ ἡ· = Ἀσπιδοτρέμμων. Εὐρ. Φοίν. 807. κἀσπιδοφέρμονα Διάσος.α.

Ἀσπιδοφορέω, ῶ, Μ. ἤτω. φέρω, κρατῶ ἀσπίδα, εἶμαι πολεμιστὴς· παρὰ τὸ

Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ, = Ἀσπιδηφόρος.

Ἀσπίζω, Μ. ἴσω (ἀσπὶς)· προφυλάττω, διαφεντεύω, σκεπάζω τινα μὲ τὴν ἀσπίδα· εὐχρηστότερον ἐν συνθέτοις.

Ἄσπιλος, ου, ὁ, ἡ (σπῖλος), χωρὶ σπίλον, λέρωμα, καθαρὸς, παστρικός.

Ἀσπίλωτος, ου, ὁ, ἡ· τὸ-ον (σπιλόω)· = τῷ προηγμ.

* Ἀσπίνδιαν· τὸ· παρὰ τοῖς κωμικ. ἐνίοτε χρήσιμον ἀντὶ τοῦ, ἀφιλότιμον.

Ἀσπὶς, ίδος, ἡ· ἡ στογγυλὴ ἀσπὶς, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σκουτάρι τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὸν πόλεμον· παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἴσα μὲ τὸν πελεμιστὴν μεγάλη· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεσκευασμένη ἀπὸ βοϊδοτόμαρον, ἐφτὰ δίπλες χοντρὸν, μὲ πλάκαν ἀπὸ μέταλλον σκεπασμένη· τὸ τουρκβ. καπλατισμένη, μὲ ὀμφαλὸν εἰς τὴν μέσην καὶ ὁλόγυρα μὲ δυσάρεστους ἤτοι φοβεροὺς κρεμασμένους· — 2) στράτευμα ὁπλισμένων μὲ ἀσπίδας, Θεόκ. καὶ Ἡρόδ. πασπὶς ὁκταεικοσιχιλίη· δηλ. 80000, ἀσπιδηφόροι στρατιῶται· Ἡρόδ. 5, 30. μυρία ἀσπὶς Ξυφ. Ἀν, 1, 7, 10. ἐνθα τὸ αὐτὸ. πελτασταὶ, δείκνυσι ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὁπλιτῶν, τοῦτ' ἔστι βαρέως ἁρματωμένων στρατιωτῶν. — 3) πόλεμ. φράσεις· ἐξ ἀσπίδος, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ· ἐπ' ἀσπίδα, εἰς τὰ ἀριστερὰ· παῤ ἀσπίδα, πρὸς τὰ ἀρτ. ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν τὴν ἀσπ. μὲ τὸ ζερβὶ χέρι· παραβ. δόρυ — 4) ἡ μάχη, ὁ πόλεμος· Τραγ. - 5) ἡ ἀσπὶς τὸ φαρμακερὸν ῥίδι.

Ἀσπιστὴρ (ῆρος), Ἀσπιστὴς, οῦ, Ἀσπίστωρ -ορος, ὁ· ὅστις φέρει, βαστάζει, εἶναι ἁρματωμένος μὲ ἀσπίδα. Ἰλιάδ. ὅπου ἀεὶ κατὰ γενικ. πληθ. εὕρηται· ἀσπιστάων· καὶ ἀσπιστὴρ, καὶ ἀσπίστωρ· τὸ βεν. ὅμως, ἐπιθετικῶς· κλόνοι ἀσπίστορες· ὁρμαὶ τῶν ἀσπιδηφόρων· Αἰσχ. Ἀγμ. 410.

Ἀσπλαγχνία, ας, ἡ· ὡς, καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἄσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ (σπλάγχνα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. - 2) ὅστις δὲν ἔχει σπλάχνα, εὐστοχία· - 3) ἀνελέητος, ἄκαρδος Σοφοκ. Αἴας 472.

* Ἀσπληδών, όνος, ὁ· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλιάδ.

Ἄσπληνος, ὁ, ἡ (σπλήν) χωρὶς σπλῆνα, ὅστις δὲν ἔχει σπλῆνα· ὅστις ὀλιγοστεύει τὴν σπλ. Ἰατρεύει τὰ πάθος τῆς σπλ. Τὸ ἄσπληνον· σπληνοβόσκανον Ἰατρικὸν διὰ τὸ πάθος τῆς σπλ. Διοσκ. Δ'. 151.

Ἀσπονδεί, Ἐπῤῥ. (ἄσπονδος) χωρὶς σπουδήν, ἐξιλέωσιν, χωρὶς ὅρκους φιλίας, ἀφιλότιμα.

Ἀσπονδέω, ῶ, Μ. ἤσω· δὲν κάμνω δεσμὸν φιλίας, δὲν κρατῶ, παραβαίνω τὸν δεσμὸν τῆς φιλίας· παρὰ τὸ

Ἄσπονδος, ὁ ἡ τὸ-ον (σπένδομαι)· χωρὶς σπουδήν· χωρὶς συνθήκην, συμμαχίαν, ἀνακωχὴν πολέμου — ὅστις δὲν θέλει νὰ κάμῃ συμμαχίαν, ἢ δὲν κρατῇ τὴν συμμαχίαν· ἀφιλίωτος, ἀνάσιμος ἐχθρός· ἰδὲ σπονδή.

Ἄσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω), = ἄσπαρτος.

Ἀσπουδαστος, ου, ὁ, ἡ (σπουδάζω), χωρὶς φροντίδα, προσοχὴν κεκμωμένος, ἐνεργημένος, ἀμελημένος· ὄχι μὲ τὰ σωστὰ λεγμένος, ἡπιωμένος, — 2) ὅστις, δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἐπιμεληθοῦν τις· δὲν ὠφελεῖ καθόλου· φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν.

Ἀσπουδεί, καὶ Ἀσπουδῇ καὶ, Ἀσπουδί· Ἐπῤῥ. (σπουδὴ) χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν. Ἰλ. Ι. 512. χωρὶς διαφέντευσιν· Ἰλ. Χ. 304. (- - -)

Ἄσπρις, ἡ καὶ Ἄσπρος ἡ· εἶδος ὄρνιθος παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 10.

Ἄστα· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδετ. πλθ. τοῦ ὅστις· Ἰλ. Α. 554. ν. . φράζεαι, ἅστ' ἐπέλησθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀττικ. Ἄττα· τὰ ὁποῖα· Ὅμ.

* Ἄστα φιλοῦμ. Ἰων. ἀντὶ τινά· Ἀττ. ἄττα κάποια, μερικά· παῤ Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 218 ὁποῖ ἄστα· ἔτι δὲ καὶ πευστικῶς ἀντὶ τοῦ, τίνα; ἅπαξ ἐν τῷ ἀμφβ. στίχῳ Ἰλιάδ. Η. 409. κἀστὰ τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν.

Ἀστάομαι· ἰδὲ Ἀτάω.

* Ἀστάραχος, ὁ· ὄνομ. παλαιοῦ τινος βασιλέως τῆς Τρῳάδος· Ἰλιάδ.

Ἀστάριον, ου, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ As, ἅπερ σημαίνει μικρὸν As, μικρόν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον ἀξίζει σχεδὸν 2 σολδία Γαλλικ. Ὁ Πλούταρ. εἰς Ῥώμ. ἀριθμεῖ δεκαπέντε χιλιάδας Ἀστάρια, εἰς χιλίας πεντακοσίας δραχμάς· - εἶδος ἐπιστομίου· στομωτήρος μηχανικοῦ· assarium· Δικτ.

Ἄστιον· Δωρικ. ἀντὶ, ἄστυ.

Ἄστιον, Ἐπῤῥ. συγκρ. μετὰ Δωτ. τοῦ ἄγχι· κοντύτερα, συμπύτερα· Ὅμ. χρῆται αὐτῷ τὰ πλεῖστα ἐν τοῖς ῥήμασιν Ἰέναι, ἱκέσθαι, καὶ στῆναι· ἐπὶ φίλιωτε καὶ ἐχθρῶν. Ἐνίοτε μετὰ γενικ. ἄστιον ἀμείο· ἦλθ κοντά μου, τὸ κοινὸν ζύγωσά μοι· Ἰλιάδ. ἔβην ἄστιον· κοντύτερα εἰς τὸν ἑαυτόν του· Ὀδυσ. ὡσαύτως πρόσκειται κατὰ γενικ. τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσπ. ἐν σῇ ἄστιον ἰέναι, ἱκέσθαι καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ νεώτερ. συγκρ. ἀστέτερος καὶ ἀστύτερος· Ἐπῤῥμ. ἀστοτέρω, μετὰ, καὶ ἄνευ γενικ. Ὀδυσ. Τπερθ. ἀστύτατος· Αἰσχυλ. καὶ ἄστιστος, ὡς τὸ, ἄγχιστος· Ἐπῤῥ. ἀστοτάτω.

+ Ἀστότερος καὶ ἀστύτερος· ἰδὲ Ἄστιον.

Ἄστω· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ Ἄϊστω· ὑπερ ἰδέ.

Ἄστω, ἀντὶ τοῦ Ἀγνυμι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ὁμ. συνωνυμεῖ τῷ, Κατάστασις.

Ἀστωδής, ὁ, ἡ = Ἀσώδης.

Ἀστῳγής, ὁ, ἡ (στάζω). Ὅστις δὲν στάζει, δὲν σταλάζει· δὲν πέφτει μὲ σταλαγματιές· ἀλλὰ χύνεται σὰν ποτάμι· Vaclk Ἀνεδ. ὀξ. σλ. 228.

Ἀστῳδής, ὁ, ἡ (ἵσταμαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν εἶναι σταθερός· Ἀνάλ. Γ'. 93. »Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις«.

Ἀσταθμευτος, ου, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ, ἀνεστάθμευτος· ἀμφίβ. Πολύβ. ΙΕ'. 24.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ, ἡ (σταθμάομαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν μένει εἰς ἕνα τόπον στερεὸς πάντοτε ἀστάθμητοι· Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. 7. 5. μεταφορ. ἄνθρωπος· ἀνεπίμονος, ἀκατάστατος· Ἀρστφ. Ὄρν, 170. ἀῤῥάβιτος, ἀδιόρθωτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦτις νὰ τυγκρίνῃ, ἀντεξετάσῃ, διακρίνῃ· Heind ἐν Πλάτ. Λυτ. σλ. 214. C. ἀκατάπτατος ἀῤῥάβδος.

Ἀσταχύς, οῦ, ὁ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κόφουρας ἢ καραβίδα τῆς θαλάσσης.

Ἀστατεῖ, καὶ ἀστατοῦσι Ἐπῤῥ. ἔχει μὲ σταλτ-

ματείς· ὀχι σταλαχτά· ὅθεν ὑγιαιά 'σὰν ποταμί, 'σὰν αὐλάκι· Πλάτ. καὶ Σοφοκλ. »ἀστακτὶ δακρύων, ποταμηδὸν κλαίω· (ἀσταχτί, - ⏑ ⏑)

'Αστακτος, ὁ, ἡ (σταζω) καὶ

'Αστάλακτος (σταλάσσω) = ἀσταγής.

'Αστακλής, ὁ, ἡ (στέλλομαι). 'Ατοίμαστος, ἀτύλιστος, ἀνένδυτος· Καλλμ.

'Αστιλύζω, Μλ. ξω = σταλύζω, μετὰ τοῦ εὐφωντ. α. στενάζω, κλαίω· κλαίω μὲ λυγήγκα.

'Αστενάθης, ου, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς 'Αλέξ. Δέξις περσική σημαίνουσα, ταχυδρόμος· παρβλ. ἄγγαρος. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν ἀσφαλμένως, 'Ασγάθης.

'Αστασία, ας, ἡ· Οὐσιαστ. τοῦ ἄστατος· ἀκαταστασία· Διον. 'Αρεοπ.

'Αστατίαστος, ου, ὁ, ἡ (στασιάζω). "Οστις δὲν εἶναι ἐπαναστατικός, ἀνακατωσιάρης· δὲν ἀγαπᾷ ἀνακατώματα, ἐπαναστάσεις, ψατριασμούς· τὸ τουρκ. ταράφια· τὸ ἐκ τοῦ 'Ιταλ. δὲν εἶναι βεβολουττσιονάριος· Θουκυδ. Α'. 2. καὶ Λυσίας· 'Επῤῥ. ἀστατιάστως.

'Αστατέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἄστατος, ἀκατάστατος· σβέβαιος ἢ ἀσταθής· σαλεύω, κλονοῦμαι· παρὰ τὸ

'Αστατος, ου, ὁ, ἡ (ἵσταμαι). 'Ακατάστατος· - 2) ἀζύγιαστος. Παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 602.

'Αστάτως, 'Επῤῥ. ἀκατάστατα· 2) ἀζύγιαστα.

*'Αστραφιδίτης, ου· ὁ (ιτης) Σηλδ. ἀστραφιδίτις· - ιδος, ἡ· σταφιλίνος, μέ, ἡ ἀπὸ σταφίδας καμωμένος· παρὰ τὸ

'Αστραφίς, ίδος, ἡ = σταφίς, μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. σταφίδα.

'Αστραφύλινος, ου, ὁ = Σταφιλῖνος μετὰ τοῦ εὐφωντ. α

'Αστάφυλος, ου, ὁ, ἡ (σταφυλή· μετὰ τοῦ στερητ. α)· χωρὶς σταφύλια. (στρ)

'Αστραχυς, υος, ὁ· = στάχυς· μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. στάχυ· Ἰλδ. καὶ Γμ. Δμτ.

'Αστέγαστος, ου, ὁ, ἡ (στεγάζω). 'Ασκέπαστος, χωρὶς σκέπασμα, ἀποσκέπασμα· Θουκυδ.

'Αστεγής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

'Αστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Χωρὶς σκεπαστήν· ξεσκέπαστος· - 2) (στέγω). 'Ειργ. ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν χωρεῖ, ἐπὶ πίθων, βίκων, ἠγοπιθαρίων, βαυείων καὶ τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲν κρατοῦν τὸ εἰς αὐτὰ ὑγρόν, ἀλλὰ τρέχουν, ξεστρέχουν· μεταφρ. ἐπὶ φλυάρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κρατοῦν τὸ στοματιόν, Παροιμ. Γ. »ἀστέγοις χείλεσιν.

'Αστειεύομαι, μέσ. ἀποδ. σπανιωτ. τύπος τοῦ ἀστείζομαι.

*'Αστείζομαι, Μλ. ἴσομαι· μέσ. ἀπδτ. (ἀστεῖος). 'Ομιλῶ, πράττω, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἀστυνικός· ἢ πολίτης· τοῦτ' ἔστι ὡς νὰ ἤμουν γεννημένος καὶ ἀναθρεμμένος εἰς πόλιν· ὅθεν ὡς τις εἰς συναναστροφὴν μὲ κοσμιότητα, γλυκύτητα, χάριν, ἀστειτσμὸς ἀγχινοίας καὶ εὐμοιρίας στολισμένος· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. χωρατεύω, ἢ μετωρίζομαι.

*'Αστειολογία, ἡ· ὁμιλία κόσμιος, ἀγχίνους, μετωριστική· παρὰ τὸ

'Αστειολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). "Οστις ὁμιλεῖ ἀστείους καὶ χαρίεντας λόγους, μετωριστής· τὸ τουρκ. σιακατζής, ἢ χωρατατζής.

'Αστειορρημονέω, ῶ (ῥῆμα). Λέγω, ὁμιλῶ ἀστειότητας, μέτωρα.

Αστεῖος, ου, ὁ, ἡ ἐξαιρ. ἀστεία (ἄστυ). 'Αστυνικὸς ἢ πολίτης· ὅθεν, ἀγχίνους, ἐφευρετικός, πεπαιδευμένος, χαρίεις, κόσμιος ἢ γλυκὺς εἰς τὴν ὁμιλίαν, κομψός, χαριτωμένος· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 208. C. ἀντιδ. τῷ, ἀγροικος· 2) ἐπὶ πραγμάτων πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐξαίρετον· τὸ Ἰταλ. φίνε, ψιλόν· Στράβ. Θ'. »τὸν ἐλλίβορον τὸν ἀστεῖον, 'Επῤῥ. ἀστείως· ἀγ' οὗ

'Αστειοσύνη, ης, ἡ· καὶ, 'Αστειότης, ητος, ἡ· πολιτικὸς, κόσμιος τρόπος· γλυκύ, χαριτωμένον φέρσιμον.

'Αστειπτος, ου, ὁ, ἡ (στείβω). 'Απάτητος, ὅπου δὲν ἐπάτησε, δὲν ἤλθε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ, ἐλεύτις· ἄστειπ. βροτοῖς ὅπου δὲν ἐπάτησε ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ ἀνθρώπου ποδάρι· Σοφκλ. Φιλ. 2.

'Αστειτσμός, οῦ, ὁ (ἀστεΐζομαι). Λόγος· ὁμιλία μὲ ἀστειότητας· ἢ διαγωγὴ χαριτωμένη, νόστιμη, εὐγενική, πολιτική· νόστιμον χωράτσμα. μετώρισμα· Φιλόστρ.

'Αστεκτος, ου, ὁ, ἡ (στέγω). = 'Αστεγος· σημσ. 2. 'Επῤῥ. ἀπτέκτως.

'Αστελαχής, ὁ, ἡ· καὶ 'Αστέλεχος (στέλεχος). Χωρὶς στέλεχον, κορμόν, τὸ κοιν. χωρὶς κούτσουρον, ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χοντρὰ πρὸς τὴν ῥίζαν, εἰς τὸν πάτον.

'Αστεμβακτος, ου, ὁ, ἡ. (στεμβάζω). 'Ανύβριστος, ἔτι δὲ καὶ — ἀστεμφής· παρὰ Λυκίφρ. ἴδε καὶ τὸ ἀκόλουθον.

'Αστεμβής, ὁ, ἡ σπανιωτ. τύπος τοῦ, ἀστεμφής.

'Αστεμφής, ὁ, ἡ (στέμβω). 'Αμετακίνητος, ἀκλόνητος, στερεὸς ἀμετάβλητος· »ἀστεμφὴς βουλή· Ἰλ. Β 544. ἀστεμφέως ἔχειν, τὸ νὰ κρατῇς τίποτε στερεά, νὰ μὴ τὸ ἀφίνῃ· Ὀδσ. 4, 419. 459. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. σκληρός, ἀλύγιστος, ἀσπλάγχνος, σκληρόκαρδος· - 2) ἀστέβαστος ἢ ἀστείβαχτος, ἀπάτητος· ὅστις, ὅ, τι, δὲν εἶναι καλά, σφιχτὰ σταβαμμένος, πατημένος· Ὀρφ. Ἀργ. 662. »ἀστεμβακτος δρόμοις ἐπὶ σταφυλῶν· ἀνωφελὴς, ἄβατος, ἄγονος· ἀγωρίδα· Ἐπῤῥ. ἀστεμφῶς.

'Αστεναχτέω, ῶ, Μ. ήσω· δὲν ἀναστενάζω· ἀμφιβ. Ἐπιστ. Σωκρ. ΚΖ'. ἐκ τοῦ

'Αστέναχτος, ου, ὁ, ἡ (στενάζω). "Οστις δὲν ἀναστενάζει, δὲν ἀναστέναξε,

'Αστενάκτως, 'Αστεναχτεί, καὶ, 'Αστεναχτί, Ἐπῤῥ. χωρὶς ἀναστεναγμόν.

*'Αστέον· ῥημτ. Ἐπῤ. τοῦ ἔδω· πρέπει νὰ φάλλῃ ἢ νὰ ψάλῃ, νὰ τραγῳδῇ ἢ νὰ τραγῳδήσῃτις καὶ τλ. Πλάτ, Πολ. 3. σλ. 390. Ε. 'Αριστφ. Νφ. 1205.

'Αστεπτος, ου, ὁ, ἡ (στέφω) ἀστεφάνωτος. 'Επὶ βωμῶν δὲ, ἀτίμητος· τῶν ὁποίων δὲν ἐνδιμητέτις μὲ θυσίαν, ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ βωμός, ἢ τὸ θυσιαστήριον. Εὐρ. Ἡρακλ. 441. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

'Αστεργάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (στέργω, ἀνήρ). Χωρὶς ἀγάπην, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς· ἥτις δὲν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀποστρέφεται τὸν ἄνδρα της. 'Αλλὰ παρ' Αἰσχλ. Πρμ. 897. »ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶν· 'Ιοὺς μέγα δαπτομένου δυσπλάνοις "Ηρας ἀλατείας πόνοις· ὅστις δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὸν γάμον σιητῆς, δηλ. νὰ ὑπανδρευθῇ σιητὴν γυναῖκα· Döderl. ἐν Σχ. Old. R. 563. (τὸ α τῆς παραλ. μακρ.)

'Αστεργής, ὁ, ἡ (στέργω). Χωρὶς στοργήν, ἢ δριμὴν ἀγάπην, δυσμενής, ἀπροσήγορος, χαλεπός, δυσάρεστος, δυσμενής· Σοφοκλ. Αἰ. 787.

'Αστέρειος, ὁ (ἀστὴρ)· = ἀστερόεις.

*'Αστερία, ἡ· κύρ. ὄνμ. Τιτανίδος, θυγατρὸς τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης· ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς, σύζυγος τοῦ Πέρσου, μήτηρ τῆς Ἑκάτης· διωκουμένη ὑπὸ τοῦ Διὸς μετεμορφώθη εἰς ὀρτυγα καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλατταν μεταμορφοῦται εἰς νῆσον τὴν 'Αστερίαν Δῆλον ἐπικληθεῖσαν. Μυθολ. παρ' Ἀπολλ. Ἡσ. Θγν. 410. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπλδ.

'Αστεριαίος, αία, αιον· μεγάλος ὡς ἀστήρ. Κλαυδ. α'. 11. »ἀστεριαῖο, το μεγεθος· ἐν γενεᾷ· ὅμοιος μὲ ἄστρον, 'σὰν ἄστρον.

'Αστερίας, ου, ὁ· ἀστεριτμὸς ἐπιδ. ὅστις ἔχει παρδαλίσματα ὅμοια μὲ ἄστρα· — 2) εἶδος θηλαστῶν ἰχθύος ὅμοιον μὲ τὸ σκυλόψαρον, καὶ ἱέρακος εἴδους· ἀστερίας γαλεός· ἀστερίας ἱεραξ. 'Αριστλ. καὶ Αἰ.

'Αστερίζω, Μ. ἰσω. μεταβάλλω τι εἰς ἄστρον συνῆθ. καταστερίζω, καὶ ἀστερόω καὶ ἄστρόω. Πλουτάρχ.

*'Αστέριον, τὸ. Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλδ.

'Αστέριος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ ἐιγενῶς· περικυκλωμένος ἀπὸ ἄστρα, μεταξὺ εἰς τὰ ἄστρα εὑρισκόμενος· ὅμοιος μὲ ἄστρον.

*'Αστερίς· ίδος, ἡ· μικρὰ τις νῆσος μεταξὺ Ἰθάκης καὶ Σάμου. Ὀδσ.

'Αστερίτσεος, ου, ὁ· ὑπερ. τοῦ ἀστήρ. ἀστρέκι· ἐξαιρ. — 2) σημεῖον τὸ *, τῷ ὁποίῳ χρῶνται οἱ κριτικοὶ φιλολόγοι διὰ νὰ σημειώνουν εἰς τὰ βιβλία, ἐξαιρ. εἰς τὰ χειρόγραφα τὰ ὡραῖα τῶν χωρίων· μικρὸν ἄστρον. 3) Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικ. Χ'. ξύλον εἰς σταυροειδὲς, ἐφ' οὗ περιστρέφων τὸ τρύπανον, τὴν ἀρίδαν.

'Αστερισμός, οῦ, ὁ· λάμψις τῆς κεφαλῆς, παρὰ Διοδ. Σκελ. ΙΘ'. 34. πιθανῶς προερχομένη ἐκ τινος στολισμοῦ μὲ ἀστέρας ἐκ πολυτίμων λίθων κατεσκευασμένου, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες.

'Αστεροδίνητος, ου, ὁ, ἡ. (δινέω) "Οστις σύρεται, φέρεται, προξενήται, συμβαίνει διὰ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀστέρων· παρὰ Πρόκλ. 'Υπόλ. Β'. 442. »ἀστροδίνητον νῆμα· ἢ διὰ τῆς κυκλικῆς περιόδου τῶν ἀστέρων προξενηθεῖσα τύχη.

'Αστεροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) "Ομοιος μὲ ἀστρον, γεμάτος ἄστρα· Εὐρπ. 'Ανδρ. 1. »νῦκτα αἰθέρος ἀστεροειδέα· ἀντὶ τοῦ, γεμάτα ἀπὸ ἄστρα.

'Αστερόεις, όεσσα, όεν = 'Αστεροειδής, »ἀστερόεις οὐρανός, Ὁμ. γεμάτος ἄστρα· ἐνγένει στίλβων, λάμπων. Ἰλδ. Π, 134. Σ, 370.

'Αστερόμματος, ὁ, ἡ. (ὄμμα) 'Αστρομμάτης, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια λάμπουν 'σὰν ἄστρα· κυρίως δὲ μὲ ἄστρινα ὄμματα· Ἐπίθ. τῆς νυκτός. Ὀρφ.

*'Αστεροπαῖος, ὁ· κύρ. ὄνμ. τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λυκίων. Ἰλδ.

'Αστεροπή, ῆς, ἡ. Ποιητικ. ἀντὶ, ἀστραπή. Ἰλδ. ἀφ' οὗ

'Αστεροπητής, τοῦ, ὁ· ἀστραφτής· ὅστις κάμνει τὰς ἀστραπάς. Ἐπθ. τοῦ Διός. Ἰλδ.

*'Αστεροπουρος· ὁ· σπινθηροβολισμὸς ἀπὸ περισσότερα ἄστρα πυκνὰ εὑρισκόμενα. Ἰω. Γαζ.

'Αστεροσκόπος, ου, ὁ, ἡ. (σκοπέω) "Οστις παρατηρεῖ τὰ ἄστρα, τὴν θέσιν τὴν κίνησιν αὐτῶν καὶ τ. τ.

'Αστεροφεγγής, ὁ, ἡ. (φέγγος) "Οστις ἀστράπτει καὶ φέγγει ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἄστρων. Ὀρφ.

*'Αστεροφοιτος. (φοιτάω) "Οστις διάγει, περιφέρεται μεταξὺ εἰς ἄστρα.

'Αστερόω. = 'Αστερίζω.

'Αστερόομαι· ἵσταμαι ὡς ἀστήρ. 'Αρατ. 548. »ἀστερώωνται· στέκονται ὡς ἀστέρες.

*'Αστερωδής, ὁ, ἡ = ἀστεροειδής.

'Αστερωπός, οῦ, ὁ, ἡ. (ὠψ) "Οστις ἔχει βλέμμα ὡς ἄστρον, ἢ ἀστεροειδὲς ὀφθαλμούς· κατάστερος· ὅστις φαίνεται ὡς ἄστρον. Valck ἐν Εὐρπ. Φοιν. 131.

'Αστέφανος, ου, ὁ, ἡ. (στέφανος) καὶ 'Αστεφάνωτος. (στεφανόω) Ἰδ καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στέφανον. Δημοτ.

'Αστή, ῆς, ἡ· Σηλ. τοῦ ἀστός· πολίτισσα, δηλ. ἡ γεννημένη ἢ κατοικοῦσα εἰς πόλιν· πολίτισσα, ἢ ἐκ τῆς πολιτικῆς γυνῆ. 'Αστα ἐλέγοντο πάλαι αἱ 'Αθηναίων γυναῖκες, 'Αστηίαι δὲ αὐ· 'Αριστφ. Θεσμ. 341.

'Αστηλος, ου, ὁ, ἡ. (στήλη) Χωρὶς στήλην.

Κυρίως ἐπὶ τάφων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι βωλμένα μνημεῖα ἐπάνω.

Ἀστήν, ῆνος, καὶ Ἀστῆνος, ὁ, ἡ· ὡς τὸ ὀύστηνος, πτωχός, ἐνδεής, ταλαίπωρος, δυστυχής· σπανίως ἐν χρήσει (ἡ Ἐτυμολ. αὐτοῦ ἀβέβαιος· κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματ. παρὰ τὸ στῆναι, χωρὶς στερεὸν στάσιμον· ὁ δὲ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 466. ἐξέλαυε πρωτότ. αὐτοῦ τὸ, ἔω, ἔστω.)

Ἀστήρ, ὁ· γενικ. ἔρος. ὁστκ. πλτ. ἄστρασι. Ἰλιάδ. Χ, 28, 317. καὶ οὐκ ἀστράσι (περὶ τῆς τονώσεως τῆς δοτ. πλ. ἰδὲ Wolf. Anal. 2, σλ. 470.) Ἄστρον. Ὅμ. ἐν γένει, πυρωτειδὲς ἄθριον φαινόμενον, μετέωρον. Ἰλιάδ. Δ, 75. Schaef. Σχλ. Παρ. Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 1086. — 2) τρπκ. ὡς ἄστρον. Ἐπὶ διαπρεπόντων ἀνθρώπων, πραγμάτων, λαμπρῶν πράξεων· ἀστὴρ Μουσῶν, Ἀθήνης. Valck ἐν Ἱππκ. 1122. — 3) ὁ Θαλάσσιος ἀστήρ. ζῶον ἔνυδρον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων· (ἰδὲ μαλάκιον) κοινότερ. σταυρὸς λεγόμενος. — 4) Ὁ τῆς Θαλάσσης Νεωτέρους Σταυρὸς λέγεται· μαλακίων πτηνὸν μὲ κόκκινας πτέρυγας. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ, 2. — 5) Ἀστὴρ. παρεξυντ. ὁμ. κύρ. ἀνδρός καὶ Πολιτῶν τινος.

Ἀστήρικτος, ου, ὁ, ἡ. (στηρίζω) Ἀδιαμέλικτος, ἀστερέωτος.

Ἄστης, ου, ὁ. (ᾄδω) Ὁ ψάλτης. Ἀμφίβ.

Ἀστιβής, ὁ, ἡ. (στείβω) Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ἄβατος.

*Ἀστίβητος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἄστιβος, ὁ, ἡ = ἀστιβής.

Ἀστικός, κή, κόν. (ἄστυ) Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν. Ἀμφίβ.

Ἀστικός, κή, κόν. (ἄστυ) Πολίτης. τοῦτ' ἔστι· 1) ὅστις ἀνήκει εἰς πόλιν, εἶναι ἀπὸ πόλεως συνήθης εἰς ἄστους, τὸ ἰταλ. τεττατίνους ἢ μποργκέζους. Γερμ. μπύργκερ. τουρκβ. βαροσλίδες· ἀστικοὶ νόμοι, οἱ ἰδιαίτεροι περὶ τῶν ἀστῶν· ἀστικαὶ δίκαι, κριτολογίαι, τὸ ἰταλ. προτσέσσι μπεκῦ τῶν ἀστῶν· — 2) χαρίεις, πεπαιδευμένος, ἀγχίνους, κόσμιος, χρηστοήθης, πολιτικός· ὡς τὸ ἀστυκός. Ἐπῳδ. ἀστεικῶς.

Ἀστικτος, ου, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅστις δὲν εἶναι σημειωμένος μὲ στίγματα, τὸ κοινότ. πέγγες· μὲ πλουμπίσματα, παρδαλούζα ἢ παρδαλίσματα· μὴ ὢν σημειωμένος μὲ στίγματα· παρ' Ἡρῳδ. Ε, 6. — 2) χωρὶον πάστιτσον, χωρὶον ἢ ὑποστατικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐβάφη ἐνέχυρον· τὸ τουρκβ. δὲν ἀμανέτι ἀτάηκεν. Ἐπειδὴ ὅτα ἐνεχυράζοντο, ἐσημειόνοντο μὲ στύλας καὶ εἰς αὐτὰς ἐπιγραφάς.

Ἀστίοχος, ου, ἡ· ἀγγεῖον στρογγυλὸν μηχανικῶς κατεσκευασμένον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλον πίσσαν, δειάφι, καὶ στυππεῖον, στουπιά, καὶ τὸ ἐβύπτον εἰς τὰς πολιορκουμένας πόλεις διὰ νὰ τὰς καίουν.

*Ἀστίτης, ου, ὁ· παρὰ Στφ. Βυζ. ἀντὶ ἀστείος.

Ἀστλέγγιστος, ου, ὁ, ἡ. (στλεγγίζω) Ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, τὸ κοινότ. ξυστρί· ἐν γένει ἀκάθαρτος· ἄπλυτος, ἀξέπλυτος. Ἀνάλεκτ. Α', 224. πάστλέγγιστος ὅλη.»

*Ἀστλιγξ. = Ὄστλιγξ. Ἡσύχ.

Ἀστοιχείωτος, ου, ὁ, ἡ. (στοιχειόω) Χωρὶς στοιχεῖα, χωρὶς τὰς πρώτας ἀρχὰς· ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθής.

*Ἄστοιχος, ὁ, ἡ. (στοῖχος) Χωρὶς τάξιν, σειράν, ἢ ἀράδαν· χωρὶς διαίρεσιν· ἄβαλτος εἰς τὴν τάξιν· ἀράδιαστος.

Ἄστολος, ου, ὁ, ἡ, τό. (στέλλομαι) Ἀστάλτος· ὅστις δὲν ἐστάλθηκεν· ὅστις δὲν πηγαίνει· — 2) ἀτοίμαστος, ἀρμέτωτος, ἀνείδωτος.

Ἀστομάχητος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Μεταφορ. τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει τίς εἰς τὸ στομάχι, δὲν τὸν μιτεῖ, δὲν τὸν ἀποστρέφεται ὀηλ. Ἀλκίφρ. Β'. 2. πέμπε δὲ ἐμοὶ τὸν ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον.»

Ἄστομος, ου, ὁ, ἡ. (στόμα) Χωρὶς στόμα, χωρὶς ὁμιλίαν· βουβός Λουκ. μικρόστομος. Σνφ. Κ. π. — 2) ἀκήκοος, ἄνοπτος εἰς τὸ στόμα δηλ. εἰς τὴν γεῦσιν. Ἀθη. — 3) ἐπὶ ἵππων, τὸ παρ' ἡμῖν βαρυκέφαλος, ὅστις δὲν πείθεται εἰς τὸν χαλινόν Αἰσχύλ. πάστομος ἵππος, τραπκ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀπειθῶν ἀνθρώπων.

Ἀστόμωτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον. (στομόω) Ἀτρύχιστος, ἀκόνιστος, ἄβρυχος τὸ τουρκβ. ἀτσελίκωτος. ἐξαιρ. ἐπὶ σιδήρου.

*Ἀστοναχητος, ὁ, ἡ. (στοναχέω) = Τῷ ἑξῆς.

Ἄστονος, ου, ὁ, ἡ (στένω). Χωρὶς στεναγμόν, ἢ ἀναστέναγμα· χωρὶς παράπονον· ὅστις δὲν ἀναστενάζει, ἢ δὲν ἀναστέναξεν· ὅστις ἔχει μόνον ἀναστενάζει, ἀλλὰ καὶ παραπονεῖται ὀυνατά· παρβλ. ἀστεναγής. — 2) πότος ἄστονος. Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὸν στεναγμόν. Mehlhorn ἐν Ἀνκρ. 50, 6. σλ. 188. παραβλ. ἄχολος· σημ. 2.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις διὰ ξενείαν εἶναι φίλος πόλεώς τινος· τοῦτ' ἔστιν ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν εὗρε καλὴν ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν· — 2) τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἦσαν ἀστοί· ἢ εἰς τὸν ὁποῖον, ξένον ὄντα, ἐδόθη διὰ τιμὴν τὸ ἀστικὸν δικαίωμα, ὀηλ. νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς ἀστός.

Ἀστοργία, ας, ἡ· ἔλλειψις στοργῆς, ἀγάπης. Διον. Ἁλικ. παρὰ τὸ

Ἄστοργος, ου, ὁ, ἡ. (στέργω) Ὅστις δὲν ἔχει πρός τινα θερμὴν ἀγάπην, σκληρός, ἀσπλαγχνος. Ἐν Ἐπιγρ. πάστοργος θάνατος.»

*Ἀστορής, ὁ, ἡ. (στορέννυμι) Ἄστρωτος. Νον.

Ἀστός, οῦ, ὁ. (ἄστυ) Πολίτης εἰς πόλιν γεννημένος ἢ κατοικῶν· πολίτης, ὅστις ἔχει πολίτου δικαίωμα, τὸ Ἰτλ. τεττατίνος, Γερμ. μπύργκερ· σμπολίτης, παρ' Ὅμ. πολίτης, ὀηλ. πόλεως κάτοικος. Θηλ. ἀστή, ἡ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 558. ἀντιδ. τῷ, ξένος.

*Ἀστόχαστος, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Τὸν ὁποῖον δὲν βάλλει, δὲν βάλε σημάδι, δὲν ματιάζει, δὲν ἐμματιατίζει.

Ἀστοχέω, ῶ, Μ. ἤτω. (ἄστοχος) Τινος· δὲν ἐπιτυχαίνω τὸ σημάδι ἢ τὸ νησάκι· ἀποπλανῶμαι· ἐν γένει σφάλλω, πλανῶμαι· ἀφ' οὗ

Ἀστόχημα, ατος, τό· ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα.

Ἀστοχία, ας, ἡ· ἡ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ τίς τίποτε· τὸ νὰ σφάλῃ, παραβλέψῃ τι· ἐξαιρ. τὸ νὰ χάμῃ σφάλμα, νὰ μὴν ἐπιτυχαίνῃ εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, ἢ τῶν ζαριῶν. — 2) ἀπροσεξία, ἀστοχασία. Πολιβ. ἐκ τοῦ

Ἄστοχος, ου, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Ὅστις δὲν σημαδεύει καλά, σφάλλει, δὲν ἐπιτυχαίνει τὸ νησάκι, τὸ σημάδι, τὸν σκοπὸν μετὰ γεν. Πλάτ. Τιμ. σλ. 19. Ε. Τρπκ. ὅστις σφάλλει, πλανᾶται, παραβλέπει, βιάζεται, δὲν προσέχει, δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται· διάνοια οὐκ ἄστοχος· τοῦτ' ἔστιν εὔστοχος, διαπεραστικός. Ἐπῳδ. ἀστόχως.

Ἀστράβη, ης, ἡ. (ἀστραβής) Ξύλινος σέλλα, σάγμα, τὸ κοινότ. σαμάρι διὰ γόρτωμα· — 2) ἡμίονος ἢ μουλάρι μὲ καλὴν, εὐρύχωρον σέλλαν, εἰς καβαλλίκεμμα, μάλιστα διὰ πλουσίους.

Ἀστραβηλάτης, ου, ὁ. (ἐλαύνω) Μουλαρᾶς· ὅστις διώχνει τὰ μουλάρια.

Ἀστράβηλος, ου, ὁ. = Στράβηλος, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α.

Ἀστραβής, ές, ὁ, ἡ, = Ἀστραφής· ἀτάραχος, ἀκλόνιστος. Πλάτ. Ὅλ. 2. 146. Πλάτ. Τιμ. σλ. 78. ἀφ' οὗ

Ἀστραβίζω, Μ. ίσω· στερεόνω, ἰσιάζω, κάμνω τί ὁμαλὸν Αἰσχύλ. Ἱκ. 300. ἀστραβίζουσαι κάμηλοι· καβαλικεύουσαι τὰς καμήλους, ὡς μουλάρια· ἐν ταῖς χειρογρ. δὲ κεῖται· ἀστραβίζουσαι κάμηλοι· ἴσως κάμηλοι σελλωμέναι, ὡς ἡμίονοι καὶ ἀντὶ ἡμιόνων χρησιμεύουσαι. Ἰδὲ ἀστράβη.

Ἀστραβικόν, τό· εἶδος λακωνικοῦ τραγῳδίου.

Ἀστραγάλειος, ου, ὁ, ἡ. (ἀστράγαλος) κομωμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ ραχοκόκκαλον, ἢ ἀπὸ κόκκαλον ἀστραγάλου τὸ κοινότ. κότσι.

Ἀστραγάλη, ης, ἡ Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ίσω· παίζω τοὺς ἀστραγάλους, τὰ κότσια, τοὺς βατιλιάδες.

Ἀστραγαλῖνος, ου, ὁ· εἶδος πτηνοῦ εὐφώνου· τὸ κοινότ. γραμματίκι, καὶ γαρδελῖνος. καὶ ἀστραγαλῖνος καὶ παπαδίτσα· ἄλλως δὲ καὶ, Ποικίλις. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ', 21

Ἀστραγάλιον, ου, τό· καὶ, Ἀστραγαλίσκος· ὑποκορ. τοῦ ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλισμός, οῦ, ὁ· τὸ διὰ τῶν ἀστραγάλων παιγνίδι.

Ἀστραγαλιστικός, καὶ Ἀστραγαλικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ παιγνίδι μὲ ἀστραγάλους. Εὐστάθ.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ· ὀλκ. ἀστραγαλῖτις-ίδος, ἡ· ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλομαντεία, ας, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων μαντεία.

Ἀστραγαλομάντις, εως, ὁ, ἡ· ὅστις μαντεύει διὰ τοῦ ριψίματος τῶν ἀστραγάλων. Ἀρτεμιδ. Β'. 74.

Ἀστράγαλος, ου, ὁ· τὸ ῥαχοκόκκαλον· ἐξαιρέτως τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως εἰς τὴν κεφαλήν, ὁ τράχηλος, τὸ κοιν. σβέρκος, ζιγκίχι. Ἰλ. Ξ. 466. »Νείατον ἀστράγαλον· — 2) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδὸς εἰς τὴν πτέρναν· κότσι, Τουρκβ. ἐξαιρ. τῶν ὀπισθίων ποδῶν ζώων τινῶν, μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδία διάφορα παιγνίδια, ὑπὸ τὸ συνηθέστ. ὀνμ. βατιλιάδες, καὶ κότσια· Ὁ Θκρτ. 10, 36. »Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς, ἀμφὼ δὲ τρύχια.. « παραβάλλει ἀστραγάλοις τοὺς κομψοὺς κύρτικεῖς πόδας· ὑπενεῶν πόδας τετορνευμένους ὡς ἐξ ἐλέφαντος· τὸ τουρκβ. φιλδισίτσος· δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπονοῇ τὸ τερπνὸν καὶ ἐλαφρὸν πήδημα τῆς χορεύτρας· ὅθεν — 3) συνήθ. καταπλήξ. ἀρθμ. οἱ ἀστράγαλοι· οἱ κύβοι, τὰ κοινότ. ζάρια, τοὺς ὁποίους τὰ πρῶτον κατεσκεύαζον ἐκ τῶν ἀστραγάλων ζώων, εἶτα δὲ ἐξ ἄλλων ὑλῶν καὶ μάλιστα ἐκ λίθων· ἔτι δὲ, β') τὸ ἐξ αὐτῶν παιγνίδιον, ὡσαύτως πληθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἰλιάδ. Ψ, 88. — Εἶχον δὲ οἱ ἀστράγαλοι, τὰ ζάρια, τέσσαρας μόνον ἐπιπέδους πλευράς, αἱ ἄλλαι λοιπαὶ ἦσαν στρογγυλαί· αἱ 4. ἦταν ἐστιγμέναι οὕτω πως, ὥστε ἡ ἀπέναντι τῆς μιᾶς στιγμῆς ἐστιγμένης πλευρὰ ἦτον ἐστιγμένη ἓξ· ἡ ἀπέναντι τῆς τέσσαρσι ἐστιγμένης, ἦτον τρισὶ στιγμ. ἐστιγμένη· ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν 2 καὶ τῶν 5. στιγμῶν ἔλλειπε· οἱ οὕτως πάντοθεν ἐστιγμένοι ἀστράγαλοι ὠνομάζοντο κύβοι. Ἔβριπτον δὲ οἱ παίζοντες 4. ἀστραγάλους ἐκ τῆς παλάμης ἢ ἐκ πυξίδος τινος, πύργος ὀνομαζομένης, καὶ συνηριθμοῦν τὴν ποσότητα τῶν στιγμῶν ἐπὶ τὰς ἄνω πλευρὰς τῶν κύβων· τὸ εὐτυχέστερον ῥίψιμον, βόλος, ἦτον ὅταν αἱ ἄνω πλευραὶ τῶν ῥιφέντων κύβων δὲν ἦσαν ἀλλήλαις ὅμοιαι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν στιγμῶν· καὶ ὠνομάζετο Ἀφροδίτη, καὶ Μέδας καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ χειρότερος βόλος δὲ ἦν, ὅταν ὅλων τῶν κύβων αἱ ἄνω πλευραὶ ἔφερον τὸν αὐτὸν στιγμῶν ἀριθμόν, καὶ ὠνομάζετο κύων·

ὁ ὧν ποῦφα λεγόμενος· ἰδὲ Εὐστ. Ὀδ. Α, σλ. 1397. 54. 2 Ἕτερόν τι τούτου διαφορετικὸν παιγνίδιον δι' ἀστραγάλων ὠνομάζετο πεντελλίζειν· ἰδὲ πεντελλίζω. — 4) τιμωρητικὸν ὄργανον· ἰδὲ ἀστραγαλωτός. — 5) ἡ σπεῖρα ἢ δι' ἑλικοειδῶν γραμμῶν στολισμὸς τοῦ Ἰωνικοῦ ἐπιστυλίου. — 6) εἶδος ὀσπρίου φακῇ παραπλήσιον. 7) μέτρον τι παρ' ἰατροῖς. (πιθανῶς παρὰ τὸ στρέφω).

Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλωτός, τή, τόν· ἀπὸ ἀστραγάλους, κατὰ τρόπον ἀστραγάλου: ἡ ἀστραγαλωτὴ ὑπακ. μαστιξ. τιμωρητικὸν ὄργανον· μάστιξ· τὸ τουφαξ. καμπτὸν πλεγμένον μὲ ἀστραγάλους, Ἐπιγρ. καὶ Πλούταρχ.

*Ἄστραῖος, αἷα, αῖον (ἄστρον). Ἀστρωτός, μὲ ἄστρα. — 2) ὁ Ἀστραῖος· ἀνεμ. κύρ. ὁ σύζυγος τῆς Ἠοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 376, 378.

Ἀστραπαῖος, αἷα, αῖον (ἀστραπή). Ἀπὸ ἀστραπὴν· γράφ. ἀστραπῆς: ὅστις ἀστράπτει. Πλούτ. ἀστραπαῖα ὕδατα, καὶ, ἀστραπαῖος ἄνεμος, Ἀριστοτ. Μετ. Β'.

Ἀστραπαύς, έως, ὁ, Ἀστραπτής, ὅστις ἀστράπτει, ῥίχνει τὰς ἀστραπάς.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ· ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστοφ. Νεφ. «Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς», καὶ Μεταφορ. «ἁπλῶν ἀστραπή»· ἀντὶ ἡ λαμπρὰ τῶν ὅπλων.

*Ἀστραπηβολέω, (βάλλω). Ἀστράπτω, ῥίχνω ἀστραπάς. Εὐστ. ἐρτ.

Ἀστραπηφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω ἀστραπάς. Ἀριστοφ. Εἰρ. 723, παρά τα.

Ἀστραπηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις βαστάζει, φέρει, ἔχει ἀστραπάς, Εὐρ. «ἀστραπηφόρον πῦρ».

*Ἀστράπιος, ὁ, ἡ = ἀστραπαῖος. ποιητ.

Ἀστραποειδής, ὁ, ἡ, τὸ· εἰδ. (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν ἀστραπήν.

Ἀστραπόπληκτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ· χτυπημένος ἀπὸ ἀστραπήν. Σύνεκ. ἀμφίβ.

Ἀστραπτεύς, έως, ὁ, Ὀρφ. Ἀργ. 190. 5. ἐσφλμ. ἀντὶ καὶ ἀστραπεύς.

Ἀστραπτικός, κή, κόν· ὅστις ἀστράπτει, εὐγάνει ἀστραπάς.

Ἀστράπτω, Μ ἀφω (ἀστράπτω). Ἀστράφτω, ῥίχνω, εὐγάνω ἀστραπάς. — 2) Λάμπω ὡς ἀστραπή Ξενοφ. Κυν. «ἀστράπτουσιν τοῖς ἐμπείροις». Valck ἐν Φοιν. 113. — 3) μεταβατ. λάμπω, φέγγω· παρὰ τοῖς μεταγν. — 4) ἀστράπτομαι ὡς ἀποθετ. ἀντὶ ἀστράπτω, Ἀρτεμ.

Ἀστράρχη, ης, ἡ (ἡ ἄστρων ἄρχουσα) βασίλισσα τῶν ἄστρων, Ὀρφ.

Ἀστρατεία, ας, ἡ (στρατεύω) τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος τοῦ νὰ τὸν καλῶν στρατιώτην. — 2) λειποταξία τὸ ἰταλ. diserzione, Ἀριστοφ. «ἀστρατείας ὑπόδικος». Πλάτ. καὶ, τῆς «ἀστρατείας ἁλῶναι», Δημοσθ.

Ἀστράτευτος, ου, ον, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἐστράτευσε, δὲν δουλεύει στρατιώτης, εἶναι ἐλεύθερος τῆς στρατείας ἢ στρατεύσεως.

Ἀστρατηγησία, ας, ἡ· ἀνεπιτηδειότης· κακὸς τρόπος ἢ κακὸν φέρσιμον ἀρχιστρατήγου. Διον. Ἁλικ. παρά τὸ.

Ἀστρατήγητος, ου, ὁ, ἡ (στρατηγέω). Χωρὶς ἀρχιστράτηγον· κακῶς διοικούμενος ἢ διοικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου. — 2) ἀνεργ. κακῶς διοικῶν, ἢ διοικήσας, ἀνεπιτήδειος ἀρχιστράτηγος. — 3) Ὅστις δὲν ἔγινεν ἀρχιστράτηγος. Ἐπίρρ. ἀστρατηγήτως.

Ἀστρατηγητικός, κή, κόν. Κικέρ. Ἀττικ. Η'. 16. ἐσφλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀστρατήγητοι.

Ἀστραφής, εος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἄστραπτος, ον, ὁ, ἡ (στράφω). Ἀλύγιστος, ἀπειθής, ἀλύητος, σκληρός, ἀμεταβλητοι, ἀμετακίνητος, ἀνένδοτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λυγίσῃ, στρέψῃ, διοικήσῃ· ὡς τὸ ἄστροφος· — 2) ἀλύγιστος, ἐπὶ ξύλων. Δυκόφρ. 813. 6) ἀστρεπτος ᾄδειν· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιστρέφει, δὲν γυρίζει τις ὀπίσω· ποιητ. ἐπίρρ. ἀστρεπτεί.

*Ἄστρία, ἡ = ἄστρις.

*Ἀστρίζω. Μλ—ἰσω (ἄστρις) = ἀστραγαλίζω.

Ἀστρικός, κή, κόν· ἀπὸ ἀστρα· εἰς τὰ ἄστρα ἀνήκων.

Ἄστρις, ιος, ἡ· καὶ Ἀστριχος. Ἀστράγαλος. κατὰ τὸ μεγ. Ἐτυμολ. ὑπερ. τοῦ ἀστράγαλος, παραβλ. Σχολ. Πλάτ. σλ. 319. Bekk. ἀφ' οὗ ἀστρίζω = ἀστραγαλίζω. Ἀλεξ.

Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (Ἄστρον, βάλλω). Χτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ ἀπὸ τὸν Σείριον ἀστέρα· ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος ἀφ' οὗ. λιβάκωμα.

Ἀστροβλησία, ας, ἡ· ἡ ἀῤῥωστία, λιβάκωμα, τὴν ὁποίαν πάσχει ὁ ἀστροβλὴς ἢ ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος. Γεωπον. Ε'. 30. Ὅταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ὅτε γίνονται τὰ κυνικὰ καύματα, πολλοὶ ἀνθρωποι, διὰ τὴν μεγάλην ζέστην ἢ ἀῤῥωστοῦσι θανασίμως, ἢ καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὡς συμβαίνει εἰς ὁδοιποροῦντας, τὰ δένδρα μαραίνονται, ἢ ξηραίνονται.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι· παθτ. καὶ.

Ἀστροβολίζομαι. Μλ. ἰσομαι. παθτ. εἶμαι ἀῤῥωστος ἀπὸ ἀστροβλησίαν· εἶμαι λιβακωμένος, λιβακώνομαι.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀστροβλής.

Ἀστροβόλητος, ας, ἡ· καὶ Ἀστροβολισμός, = Ἀστροβλησία.

Ἀστροβολίων, Ἐπίζ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἐντρεχῶς. Ἠσύχ. δὲ, Ἀστρόβολον, τὸν ταχυλόγον· εἶδος τὸν συνεστραμμένον· καὶ, Ἀστροβολως, ἐντρεχῶς, καὶ, Ἀστροβάν, ταχὺν, συνεστραμμένον, ἐντρεχῆ, ἔχει. Ὅλαι αὗται αἱ ἑρμηνεῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν λέξιν Ἀστρόβολος, τοῦ α, ἐπιτατικοῦ ὄντος, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἐμεταχειρίσθη διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν ταχυλόγον, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ πολλὰ ὀγλήγορα, ὥστε δὲν ἀκούει τις ἄλλο παρὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου.

Ἀστρογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει μὲ τὰ ἄστρα, εἶναι κοντὰ στὰ ἄστρα. Αἰσχύλ. Προμ. 727.

*Ἀστρογνωσία· ἡ = ἀστρομαντεία. Κύρλ.

Ἀστροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ, περιᾷ τὴν ζωήν του ὑπὸ τοὺς ἀστέρας, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· εἰς τόπους χωρὶς σκεπαστήν. Ὀρφ.

Ἀστροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἄστρον: μὲ πολλὰ ἄστρα στολισμένος. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1067.

Ἀστροθεσία, ας, ἡ (ἀστρόθετος). Ἡ θέσις, ἡ στάσις, πολλῶν ἢ περισσοτέρων ἀστέρων ὁμοῦ.

Ἀστροέω, ῶ, Μ. ήτω· βάνω εἰς τάξιν τὰ ἄστρα, τοὺς δίδω ὀνομασίας καὶ τάξεις. Στράβ. Α'. 6· ἀφ' οὗ.

Ἀστροθέτημα, ατος, τὸ· κατά τινα τάξιν διορισμὸς καὶ ὀνομασία πολλῶν ἢ πλειόνων ἄστρων ὁμοῦ, τὸ Ἰταλ. costellazione.

Ἀστροθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅστις διορίζει εἰς τάξιν τινὰ πολλὰ ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν τοῖς δίδει ὀνομασίαν. Ὀρφ.

Ἀστρόθετος, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Εἰς διορισμένην τάξιν τινὰ πολλῶν ἢ πλειόνων ἄστρων ὁμοῦ, καὶ εἰς τὴν κατ' αὐτὴν ὀνομασίαν των ἀνήκων. Ἐπιγρ.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει, προσφέρει θυσίαν εἰς τὰ ἄστρα, καὶ τὰ λατρεύει· τιμᾷ ὡς Θεόν. Διογ. Λαέρ. ἐν Προοιμίῳ· 8. (ῦ).

Ἀστρολέσχέω, ῶ. Μ. ήτω· φλυαρῶ περὶ ἀστρονομίας· παρὰ τό.

Ἀστρολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὅστις φλυαρεῖ περὶ ἀστέρων καὶ ἀστρονομίας· καταφρονητ. λεξ. αὐτὶ τοῦ, ἀστρολόγος. Νικήτ. Χρον. Γ. 7. καὶ ς'. 2.

*Ἀστρόλαβον καὶ ἀστρολάβιον, τὸ· καὶ ἀστρόλαβος, ὁ· ἀστρονομικὸν ὄργανον καὶ ἐπίπεδος σφαῖρα, καὶ ἀνάλημμα καὶ γωνιῶν γνώμων, καλούμενον· δι' οὗ οἱ Μαθημ. μετροῦσι τὴν γωνίαν κατὰ μοίρας, λεπτὰ καὶ δεύτερα λεπτὰ· σύγκειται δὲ συνήθως ἐκ μεταλλίνου ὁριζοντίου κύκλου ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου ἐγγεχάραται ἡ τῶν μοιρῶν κλ. διαίρεσις· δι' ἰδιαιτέρας δὲ τινος παρασκευῆς μετρεῖται ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον πασησήποτε γωνίας ἡ κλίσις. Παρὰ τοῖς νεωτ. ἀστρονόμοις ἄχρηστον ἤδη· ἐν τῇ ἀφηρμοσμένῃ γεωμετρίᾳ μόνον τοῦ χρησιμώτατον.

Ἀστρολογέω, ῶ· εἶμαι ἀστρολόγος· παρατηρῶ, γνωρίζω τοὺς ἀστέρας, Διογ. Λαέρτ. ἀφ' οὗ.

Ἀστρολόγημα, ατος, τὸ· παρατήρημα ἀστρολογικόν, Σχόλ. Δυκόφρ. 363.

Ἀστρολογία, ας, ἡ· ἔρευνα, παρατήρησις καὶ γνῶσις τῶν ἀστέρων· τῆς θέσεως αὐτῶν κλπ.τ.

Ἀστρολογικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρολόγον.

Ἀστρολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρολογίαν. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς — Ἀστρονόμος· ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. 7. 4. καὶ Πλατ. περὶ Καθηκ. 1. 6. μόλις δὲ μετὰ μετὰ Χ. Χ. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων αἱ λέξεις.

Ἀστρομαντεία, είας, ἡ· διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία. Διοδ. Σικ. καὶ.

Ἀστρομαντική, κῆς, ἡ· ὑπακ. τέχνη = ἀστρομαντεία. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀστρόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων.

Ἄστρον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστέρ. ἀστροθέτημα. Ὁμ. ἐξαιρ. ὁ Σείριος ἀστήρ, Παρὰ Ποιηταῖς δὲ, καὶ ὁ Ἥλιος. τροπικ. παυσήποτε καθ' ἑαυτὸ ἄριστον καὶ ἐξαίρετον· ἰδὲ ἀστήρ. Παροιμ. τὸ νὰ ἀκολουθῇ, προσέχῃ τις εἰς τὰ περὶ ἄστρων, νὰ πράττῃ κατὰ τὰς ἀστρομαντικὰς παρατηρήσεις, τὸ Ἰταλ. oriental'arte: Ἀστραις ἐκμετρεῖσθαι τὴν ὁδόν· ἔτι δὲ καὶ ἀκυρότης αἰτιατ. ἐπὶ ὁδοιπόρων εἰς ἐρήμους, ἢ ξένους καὶ ἀγνώστους τόπους, οἱ ὁποῖοι παραπλησίως τοῖς πλέουσι τὴν θάλασσαν δὲν ἔχουν ἄλλον ὁδηγὸν παρὰ τὰ ἄστρα. Βν. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Ι. 795. Ἀστροις σημαίνεσθαι, ἢ, τἀκμαίρεσθαι. σημαίνει ἕνα μόνον ἀστέρα· ἄστρον δὲ, τὸν ἀστερισμόν, ἤτοι, πολλά, ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ καὶ πυκνὰ φαινόμενα. Οἱ Γραμματικοὶ θέλουσιν, ὅτι, Ἀστὴρ, καὶ Ἄστρον, διαφέρει, καὶ Ἀστὴρ μὲν Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Α'. 9. Θέων Ἀράτ. Φαιν. 11. Πυθεὶδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ.

Ἀστρονομέω, ῶ. Μ. ήτω (ἀστρονόμος). Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

*Ἀστρονόμημα, ατος, τὸ· παρατήρημα τῆς θέσεως, τάξεως κλ. τῶν ἀστέρων, Δγν. Λρτ. 1, 8.

Ἀστρονομία, ας, ἡ· ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις τῆς θέσεως, τάξεως, κινήσεως κλ. τῶν ἀστέρων.

Ἀστρονομικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρονόμον· παρὰ τό.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ (νέμω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐξετάζει, διορίζει, διαιρεῖ εἰς ἀστροθετήματα, καὶ κατ' αὐτὰ δίδει ὀνομασίας εἰς τὰ ἄστρα: ὁ Ἀστρονόμος, ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

Ἀστροπλήξ, γος, ὁ (πλήσσω). = Ἀστροβλής.

Ἀστροπολέω, ῶ (πολέω). Καταγίνομαι μὲ τὰ ἄστρα ἢ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἄστρων.

Ἀστροῦθιστος, ὁ, ἡ (στρωθίον, στρουθίζω) Ὅστις δὲν πλύνεται μὲ τὸ στρουθίον χόρτον· τὸ ὁποῖον ἦτον ὡς σαπωνάριον. Διοσκ. Β'. 84.

Ἀστροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Καὶ Ἀστροφανής (φαίνω). Ὅστις λάμπει ἀστράπτει ὡς οἱ ἀστέρες. Διοδ. Σικ. Α'. 11.

Ἀστροφάνᾰξ, ακος, ὁ, ἡ. Ὅστις διὰ τῆς ἀστρομαντείας ἀπατᾷ καὶ πλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Νικήτ. Χρον. Η'. 7.

Ἀστρόφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, ἔχει ἄστρα.

Ἀστρωφος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρέφω). Ἀστρεφτος, ἀγύριστος, δὲν στρέφεται, ἰδὲ Ἄστρεπτος. Αἰχύλ. Χοηφ. 96. καὶ Σοφ. Οἰδ. Κ. 490. 2) Χωρὶς στρεφογύρισμα. Πλάτ. Πολ. σελ. 282.

Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φόρεμα πλουμπισμένον μὲ ἄστρα (ι).

*Ἀστρόω = ἀστερόω, ἀστερίζω.

*Ἀστρώδης, ὁ, ἡ (Εἶδος). = Ἀστροειδής.

Ἀστρῶος, α, ον = ἀστρικός, ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄστρα· ὅστις φέρεται, κινεῖται πρὸς τὰ ἄστρα, ὑψώνεται, σηκώνεται παραψηλά, παστρῶος ἀέτωμα.

Ἀστρωπός, ὁ, ἡ = Ἀστεροπός, Εὐρ. Ἡρακ. 406

Ἀστρωσία, ίας, η. Τὸ νὰ εἶναι τις χωρὶς στρῶμα, καὶ σκέπασμα, ἔλλειψις στρωμάτων, Πλάτ.

Ἄστρωτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρώννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στρῶμα, χωρὶς νὰ εἶναι στρωμένον, ὡς. πάστρωτον πέδιλον. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. καὶ ἐπὶ Ζώων, χωρὶς σκέπασμα, ἀντὶ σαμαρίου ἢ σέλλας, τὸ τουρκιβ. ἀπάστωτος.

Ἄστυ, εος, τό· γεν. εως καὶ συνῤ. ους. ἔτι δὲ καὶ εως· τὸ εος ὅμως ἀττικώτερον· πόλις, τὸ τουρκιβ. βαρόσι. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορ. αἱ Ἀθῆναι· ὅθεν τὸ ἄστυ τῆς πόλεως ἡ Ἀκρόπολις, ἀντιθ. τῇ πόλει, περιεχομένῃ ὑπὸ τῶν τειχῶν· διὸ ὁμαλὰ τοῦ τῇ πόλει ἀνήκοντος Πειραιῶς λιμένος. Λυκοῦργ. 6, 3. Ἐπῤῥ. ἄστυδε, εἰς τὴν πόλιν. Ὅμ.

*Ἀστύαλος, ὁ· ὄνομ. εὐγενοῦς τινος Τρωός, Ἰλιάδ.

Ἀστυάναξ, ακτος ὁ· (ἄναξ). Ἐξουσιαστής, βασιλεὺς πόλεως. Αἰσχ. Ἱκ. 1031. — 2) κύρ. ὄνομ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. Ἰλιάδ. (⏑ ⏑ –) καὶ, ἀστυάναξ ὁμωνύμως, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν, παρὰ τὸ μὴ στύειν.

Ἀστυβοώτης, του, ὁ (βοάω). Κήρυξ, διαλαλητὴς τῆς πόλεως ὅστις διαλαλεῖ τίποτε, διατρέχων τὰς ἀγυιὰς τῆς πόλεως. Ἐπίθ. τοῦ κήρυκος, Ἰλ. Ω, 701.

Ἀστυγειτονέω, ῶ· εἶμαι ἀστυγείτων· κατοικῶ πλησίον εἰς τὴν πόλιν, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 301.

Ἀστυγειτονικός, κή, κόν· πρὸς ἀστυγείτονας προερχόμενος, ἢ ἐρχόμενος, εἰς αὐτὸν ἀνήκων. Πλουτάρχ. ς'. σελ. 325. πάστυγειτονικοὶ πόλεμοι· πόλεμοι μὲ τοὺς συνορεύοντας γείτονας· ὅπερ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Β'. πάστυγείτονες πόλεμοι, λέγει.

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει, εἶναι γείτονας εἰς πόλιν· ἐν γένει. γειτονιάς, συνορευτής. Ἡρόδ. 2, 10.

*Ἄστυδε, Ἐπῤῥ. εἰς τὴν πόλιν, πρὸς τὴν πόλιν. κινήσ. σημασ.

*Ἀστυδίκης· πρόεδρος εἰς τὸ βουλεῖον, τὸ ἰταλ. magistrato τῆς πόλεως, τὸ Γερμ. πύργερμαϊστερ. Λατ. Praetor urbanus.

Ἀστυδρομέω, ῶ. Μ. ήσω (δραμεῖν). Προσβάλλω τὴν πόλιν, τὸ ἰταλ. attaccare con stratteuma. ὁρμῶ νὰ κυριεύσω, τὸ ἰταλ. assaltare, πέρνω ἢ θέλω νὰ πάρω, κυριεύσω πόλιν μὲ ἔφοδον, ἢ ἀσάλτον, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 223.

Ἀστυκός, κή, κόν, ὡς, τό, ἀστικός, χρηματοπάθης, κομψός, χαριτωμένος καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἀπὸ πόλιν, ἢ ἀνήκει εἰς πόλιν (ἴσταται δὲ ἡ λξ. σπάνιος καὶ ἴσως μόνον κατὰ ψευδῆ γραφήν, ἀντὶ ἀστικός. Ἰδὲ Bremi Δυσ. περὶ δημ. ἀθην.

Ἀστυλίς, ίδος, ἡ· ἰδὲ, Στελίς.

Ἄστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Χωρὶς στύλον, χωρὶς ὑπακούμβισμα, Ἀνάλεκτ. Δ'. σελ. 237. πάστυλος οἶκος.

*Ἀστύλωτος, ὁ, ἡ = ἄστυλος (υ).

Ἀστύνικος, ου, ὁ, ἡ (νίκη) ἢ νικητικὴ πόλις Ἀθῆναι παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 913. πάστύνικος πόλις ὡς κυρίως ἡ πόλεις νικῶσα.

Ἀστυνομέω, ῶ· εἶμαι ἀστυνόμος. Δημοσθ.

Ἀστυνομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.

Ἀστυνομικός, κή, κόν· ὁ, ἡ, τὸ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἢ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἀστυνόμιον, ίου, τό· τόπος ἔνθα συναθροίζονται οἱ Ἀστυνόμοι, ἢ τὸ κριτήριον αὐτῶν· τὸ ἰταλ. πολίτσια, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.

Ἀστυνόμος, ου, ὁ (νέμω) ἀρχὴ ἢ ἐξουσία ἐν Ἀθήναις φροντίζουσα περὶ εὐταξίας τῶν ἡθῶν, περὶ εὐπρεπείας καὶ στολισμοῦ, περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως, περὶ ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τοῦ λοιποῦ κλ. τ. τ. ἦσαν δὲ δέκα οἱ Ἀστυνόμοι, ὧν πέντε ἐν τῇ πόλει καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Πειραιεῖ. Ἰδὲ ἀγορανόμος. Ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δουλείᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Aedilis, ἀστυνόμος. — 2) ὡς ἐπῳ. προστάτης, φύλαξ, κυβερνήτης πόλεως (περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ προπαροξυτόνου, ἀστύνομος, καὶ τοῦ παροξ. ἀστυνόμος, ἰδὲ Dissen ἐν Πινδ. Νεμ. 9, 31). «Θεοὶ ἀστυνόμοι, Αἰσχ. Ἀγαμ. 88. καὶ Πινδ. Νέμ. Θ. 73. πάγκλαιτ' ἀστύνομοι, ἀντὶ τοῦ κοιναί, εἰς ἕλεον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐνθυμήτηες. πανηγυριτμαί, ἑορταί. Αἰτιν. 365. «ὀργαὶ ἀστυνόμειαι, ἐπίνειαι τῆς πελιτικῆς τέχνης.

*Ἀστύνοος, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ἰλιάδ.

*Ἀστυόχεια, ἡ· κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Ἀστύοχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ, φυλάττει, διαφεντεύει τὴν πόλιν· ὡς ἐν Ἐπιγρ. πτείχος. μέριμναι.

Ἀστυπολέω, ῶ. Μ. ήσω (πωλέω). Κατοικῶ, διατρίβω εἰς πόλιν. Μάξιμ. Τύρ. Λογ. ΔΙΓ'. Θεόπομπος δὲ παρ' Ἀθην. σελ. 526. ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω μέσα εἰς πόλιν ἀφ' οὗ.

Ἀστυπολία, ας, ἡ· ἐν πόλει διατριβή· τὸ νὰ διατρίβῃ, κατοικῇ παρ' ἄλλοις, ἢ τρεχάτης ἀνωκάτω εἰς τὴν πόλιν. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. ΠΓ'.

*Ἀστύπυλος, ὁ· ὄνομ. κυρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Παιόνων. Ἰλιάδ.

Ἀστυρον, ου. τό. Ὑποκορ. τοῦ ἄστυ, μικρὰ πόλις.

Ἄστυτος, ου, ὁ, ἀνίκανος στύειν· ὅθεν ἀστυτίς, ίδος ἡ· ἡ θρίδαξ, τὸ κοιν. μαρούλι, ὡς εἰς τὸ στύειν ἐνεργοῦσα· οὕτως νομίζουσι αὐτὴν αἱ γυναῖκες, ὡς οἱ Πυθαγ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, εὐνοῦχον. Ἀθην. 2. σελ. 69. Ε. Εὐστάθ. Ἰλ. Χ, σελ. 1283, 28.

Ἀστυτις, ἡ. Ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἀστύτριψ, ιβος, ὁ, ἡ (τρίβω). Καὶ τὸ, εἰσότριψ, ὅστις διχερίβει καὶ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν πόλιν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 26.

Ἀστυφέλικτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ· ου (στυφελίζω). Ἀσείστος, ἀλλόνητος, ἀτάραχος, Ξενοφ. Λακ.

Ἀστύφελος, ου, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἰδίως θηλκ. ἀστυφέλη. Θύνις (στυφελός). Ὅστις δὲν εἶναι τραχύς, πετρώδης, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀσυγγενής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι συγγενής.

Ἀσυγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (συγγνώμων) Ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν εὐσπλαχνίζεται, σκληρός, ἀσπλαγχνος. Πλούταρχ.

Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ, ἡ, ἀνάξιος συγγνώμης, εὐσπλαγχνίας, καὶ συγχωρήσεως. Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 87. — ἀσυγχώρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυγχωρήτε τις, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε συγχώρησιν. Ἡσύχ. δὲ καὶ Σουίδ. Νεμέσ. Ἐμετ. σελ. 55. Ἐπῤῥ. ἀσυγγνώστως.

Ἀσύγγραφος, ου, ὁ, ἡ (συγγραφή)· χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν· μὲ νὰ δανειστῇ ἀσυγγράφως· νὰ δανειστῇ τις χρήματα χωρὶς ὁμολογίαν· Διόδ. Σικ.

Ἀσυγγύμναστος, ου, ὁ, ἡ, (συγγυμνάζω)· χωρὶς γύμνασιν, ἀγύμναστος· Λουκιαν.

Ἀσυγκαταθετέω, ῶ, Μ. ήσω (συγκατατίθημι)· δὲν συμφωνῶ, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀσυγκέραστος, ου, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συγκερνᾶται, δὲν ἀνακατώνεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἐσυγκεράσθηκε, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐσμίχθηκε μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ, ἡ (συγκλείω)· ὅστις δὲν κλείεται, δὲν κλειδώνεται, ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ, νὰ σφαλισθῇ εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὁμοῦ μὲ ἄλλα ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσυγκλωστός, ὁ, ἡ (συγκλώθω)· ὅστις δὲν κλώθεται, ὁμοῦ μὲ ἄλλο τίποτε· τρο κ. καθόλου ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, ἀτέριαστος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· Συνέσ. Ἐπιστ. 57. τὸν ὁποῖον, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν ἔνωσεν ἡ μοῖρα ἢ ἡ τύχη μὲ ἄλλον· Νικ. Ἀττ. 6. 1.

Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ, ἡ (συγκομίζω)· ἀσυμμάζωχτος, ἀσύνακτος· ἀθέριστος, ἀκεράλητος· Ξενοφ. Κυρ. Π. Λ'. 8, 10.

Ἀσύγκρατος, ὁ, ἡ· = Ἀσυγκέραστος.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ, ἡ (συγκρίνω)· ὅστις δὲν συγκρίνεται, δὲν παραβάλλεται, δὲν τριάζεται, δὲν ὁμοιάζεται, δὲν ἀπαραβλήθη, δὲν ἐτριάσθη, δὲν ὁμοιάσθη· ἀνόμοιος, ἀτέριαστος μὲ ἄλλον· — 2) ἀτιμάρμοττας, ἀδιεπίμικτος, ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Ἐπῤῥ. ἀσυγκρίτως, δὲν ὁμοιάζει μὲ ἄλλο, Πλούταρχ. ς'. σελ. 509.

Ἀσύγχυτος, ὁ, ἡ (συγχέω). Ἀσύμιχτος, ἀνακάτωτος μὲ ἄλλον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· ἀμεταλλάχτος· ὅστις δὲν ἀλλάχθηκε, δὲν μεταλλάχθηκε μὲ ἄλλον, θηλ. δὲν ἐμείχθηκε, δὲν ἐλαχθηκε καὶ τ. τ. ἀντὶ δὲ ἄλλου, ἢ εἰς τόπον ἄλλου. Ἀρρίαν. Ἐπ. Δ'. 11.

Ἀσυγχύτως, Ἐπιῤ. Ἀμεικτα, ἀνακάτωτα, καὶ ἀμεταλλάχτα.

Ἀσυγχώρητος, ου, ὁ, ἡ (συγχωρέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσυγχωρήθηκε, δὲν εἶναι συγχωρημένος, δὲν ἀξίζει συγχώρησιν, παράβλεψιν· Διόδ. Σικ. - 2) ἐνεργητ. ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν παραβλέπει, ἀνεξίκακτος, σκληρός, σκληρόκαρδος· Ἐπῤῥ. ἀσυγχωρήτως· σκληρῶς.

Ἀσύζευκτος, ου, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ἀζευγάρωτος, ἀνάωτος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος· Σουίδ.

Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν συκοφαντοῦν, δὲν διαβάλλουν, δὲν καταλαλοῦν, δὲν ἐσυκοφάντησαν, διέβαλαν, κατελάλησαν οἱ συκοφάνται τὸ τουρκιβ. μουσιφούζιδες· Ἐπῤῥ. ἀσυκοφαντήτως.

Ἀσύλαῖος, αία, αῖον (ἄσυλον). Ὅστις ἀνήκει εἰς ἄσυλον· ἰδὲ Ἄσυλον· Πλουτάρχ.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἐξουσιαστὴς, λειτουργὸς τῆς πολιτείας ἄθικτος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ πειράξῃ, βλάψῃ ἢ νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω του. Παρὰ Διον. Ἁλικ. Β'. 48. ἀσφαλερὰ ἀνάγκη· ἀντὶ ἀσύλου ἀρχῆς.

Ἄσυλαι, Ἐπιῤ. τοῦ ἄσυλος· ἄβλαβα, ἀνέγγιχτα, ἀπείραχτα· σύγουρα, χωρὶς κίνδυνον.

Ἀσύλητος, ου, ὁ, ἡ (συλάω). = Ἄσυλος· Κύρ. Ἐλ. 466. (υ)

Ἀσυλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ τολμᾷ τις νὰ ἐγγίξῃ, βλάψῃ, πειράξῃ τὸν ἄσυλον τόπον καὶ ἐκεῖνον ὅστις καταφεύγῃ εἰς αὐτόν· ἀσυλία, σιγουράδα ἀπὸ κάθε κατεχρηστι· - 2) Ἐνεργητ. ἡ σιγουράδα, ἀσφάλεια τοῦ εἰς ἄσυλον τόπον εὑρισκομένου. Αἰσλ. Ἱκ. 625.

Ἀσύλληπτος, ου, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅστις δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πιάνεται· - 2) ἀκατάληπτος, ἀκαταισήτος. — 2) ἐνεργητικ. Ὅστις δὲν πιάνει, δὲν συλλαμβάνει, ἢ τοι δὲν ἐγκατρώνεται· ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων· Διοσκορ. ἀφ' οὗ

Ἀσυλληψία, ας, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ ἀσύλληπτος· ἀκαταληψία· τὸ νὰμὴν ἐγγερτόνηται τις.

Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ, ἡ, (συλλογίζομαι). ὅστις δὲν ἐμβῆκε, δὲν ἐμβαίνει δὲν ἐβάλθηκε εἰς τὸν λογαριασμόν μαζὶ μὲ ἄλλους· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται λογαριασμόν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λογαριάσῃ τις· δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ τις· 2) ὅστις δὲν εὑρίσκεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ διὰ συλλογισμοῦ· εἶναι ἐναντίος τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· Πλούτ. πάσυλλόγιστα, καὶ ἄδηλα πράγματα ἢ συλλογισμοὶ καὶ λόγοι ἀσυλλόγιστοι, ψευδεῖς δηλ. συλλογισμοί, λόγοι χωρὶς συνέχειαν· 3) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λογαριάσῃ· Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 59.

Ἀσυλλογίστως, Ἐπίρ. Ἀκαταλήπτα, καὶ ἀλογάριστα, ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα

Ἄσυλον, ου, τὸ, (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἐξῆς.) τόπος ἱερὸς· καταφύγιον βέβαιον· τὸ τουρκ. βακούφι. τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα εἶναι ἱερά, δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίξῃ ἢ βλάψῃ κάνεις· εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφυγὴ τις καταπιεζόμενος εἶναι εἰς ἀσφάλειαν· Λέγεται ἔνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφύγῃ τινὰς μένει ἐλεύθερος, τόπος καταφυγῆς, καὶ ἐλευθερίας δηλ. καὶ

Ἄσυλος, ου, ὁ, ἡ (σύλη)· Χωρὶς ἁρπαγήν, λεηλατίαν, ἀκούρσευτος, ἀλεηλάτητος· τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν ἠμπορεῖ κάνεις νὰ ἁρπάξῃ, κουρσεύσῃ, βλάψῃ, πειράξῃ, χαλάσῃ· ὅστις εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἀσφαλής, σύγουρος, ἐκτὸς κινδύνου: πάσυλος γάμων ἦν· ἀνεπηρέαστος, ἀνενόχλητος διὰ τοὺς γάμους· Ἑλέν. 61.

Ἀσύλωτος, ου, ὁ, ἡ (συλόω), γυμνός· πάμπολυ ἀσύλωτον· Παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 213. πάμπολυ γυμνοί, ξεσκεπασμένοι· ἀμπβ ἀνάγν.

Ἀσύμβατος, ου, ὁ, ἡ, (συμβαίνω)· Ὅστις δὲν ἐνώνεται, δὲν σμίγει, δὲν τεριάζει, ἀσύμφωνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄλλους· Πολυβ. παντελῶς ἀσύμβατον· - 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἑνόνει, δὲν φέρει εἰς συμφωνίαν, εἰς συμβιβασμόν, εἰς τερηνεύειν· Ἐπίρ. ἀσυμβάτως.

Ἀσύμβλητος, ου, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῇ, νὰ τερασθῇ, νὰ συγκριθῇ μὲ ἄλλο τι· ἀνόμοιος· - 2) ἀσυμπέραστος, ἀπείραστος, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. Σοφοκλ. Τραχ. 694. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ς'. 60. Ἀσυμβολέω, ῶ, Μ. ήσω. τινός· εἶμαι ἀσύμβολος· δὲν συνεισφέρω εἰς τίποτε· Ἀχιλλ. Τάτ. Η'. πίνα μὴ ἀσυμβολήσῃ μυθολογίαις· Διὰ νὰ μὴ δώσω μέρος, ὅ, ἐστί, νὰ συνεισφέρω εἰς τὴν μυθολογίαν.

Ἀσύμβολος, ου, ὁ, ἡ (συμβολή)· χωρὶς συνεισφοράν, διὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν συνεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του· χωρὶς ἔρανον, τὸ τουρκ. βαρεγιέν· πάσπινον ἀσύμβολον, - β) χωρὶς συγκοινωνίαν, συναναστροφήν. Πλουτάρχ. πβίος ἀσύμβολος· - 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του, ἐξαιρέτως εἰς τι συμπόσιον, ἢ φιλέν. — γ') ὅστις δὲν φέρει δὲν προξενεῖ κάνεν ὄφελος εἰς τὸ ὅλον. Ἐπίρ. ἀσυμβόλως.

Ἀσυμβούλευτος, ου, ὁ. ἡ (συμβουλεύω)· καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυμβούλευσε, δὲν συμβουλεύει κάνεις. - 2) ἐνεργ. Ὅστις δὲν συμβουλεύεται, δὲν ζητεῖ συμβουλὴν ἀπὸ ἄλλον.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, Ἔλλειψις συμμετρίας· ἐκ τοῦ

Ἀσύμμετρος, ου, ὁ. ἡ (σύμμετρος), χωρὶς συμμετρίαν, ὁμοιότητα, ἀναλογίαν· ἀνώμαλος, ἄπρεπης, ἀνόμοιος, ἀτέρμαστος.

Ἀσυμμέτρως, Ἐπίρ. χωρὶς συμμετρίαν.

Ἀσυμμίκτης, ὁ, ἡ καὶ ἀσύμμικτος (συμμίγνυμι)· Ὅστις δὲν σμίγεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώνεται.

Ἀσυμμνημόνευτος, ου, ὁ, ἡ, (συμμνημονεύω)· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ μνημονικόν, εἰς τὸ ἐνθυμητικόν του εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα ἢ ἄλλο τίποτε. Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ ἄλλο τι καὶ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Διοσκορ. Προοίμ.

Ἀσυμπαγής, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι)· ὅστις δὲν συσμίγεται, δὲν συνενόνεται νὰ γένῃ ἕνα μὲ ἄλλο τίποτε· δὲν εἶναι πυκνός, στερεμός· Λουκιαν. Ἀποκηρυτ.

Ἀσυμπάθεια, είας, ἡ· Ἔλλειψις συμπαθείας, ἀπλαγχνία· (πβ) παρὰ τὸ

Ἀσυμπαθής, ὁ, ἡ (συμπαθής), Ὅστις δὲν ἔχει συμπάθειαν, δὲν συμπονεῖ, δὲν συλλυπεῖται τὸν ἄλλον, ἀπλαγχνος· Διόδ. Σικ.

Ἀσυμπαθῶς, Ἐπίρ. χωρὶς συμπάθειαν, σκληρά, ἀπλαγχνα.

Ἀσύμπλεκτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπλέκω)· ὅστις δὲν πλέκεται μὲ ἄλλο τι, δὲν συνδένεται, δὲν ἑνώνεται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπλεχθῇ μὲ ἄλλο τι.

Ἀσυμπλήρωτος, ου, ὁ, ἡ (συμπληρόω), ἀγέμιστος, ἀτελείωτος.

Ἀσύμπλοκος, ου. ὁ, ἡ, = Ἀσύμπλεκτος. Φιλ.

Ἀσύμπτωτος, ου. ὁ, ἡ (συμπίπτω), ὅστις δὲν συμπίπτει, δὲν συμβαίνει, δὲν συναπαντιέται εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ἱπποκρ.

Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπωρόω)· Ὅστις δὲν συγκολλᾶται διὰ πορώσεως, δὲν σκληρύνεται, τὸ κοινόν. δὲν ῥοζαβιάζει· Πακύλ. Αἰγιν.

Ἀσυμφανής, ὁ, ἡ, (συμφαίνομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ἀταφής, σκοτεινός· Ἐπίρ. ἀσυμφανῶς.

Ἀσύμφελος, ου, ὁ, ἡ· Παρὰ Πλουτάρχ. ἐσφαλμέν· ἀντὶ τοῦ, Ἀσύμφυλος.

Ἀσύμφορος, ου, ὁ, ἡ (σύμφορος), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συμφέρει, δὲν ὠφελεῖ· τὸ κοινόν. δὲν δίδει χέρι, Ἡσύχ. Ἔρ. 780. Ἐπίρ. ἀσυμφόρως.

Ἀσυμφυής, ὁ, ἡ (συμφύω), ὅστις δὲν αὐξήσει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, τεριάσῃ, συμφωνήσῃ μὲ ἄλλον.

Ἀσύμφυλος, ου, ὁ, ἡ (σύμφυλος), ὅστις δὲν εἶναι συγγενής, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ἀπὸ τὴν ἴδιαν φυλήν· εἶναι ἀλλογενής. ἀλλόφυλος ξένος: ἀνόμοιος, ἄνεσος, ἀτέρμαστος, ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος.

Ἀσύμφυρτος, ου, ὁ, ἡ (φύρω), Ἀνακάτωτος, μὴ ἀνακατωμένος· μὲ ἄλλον.

Ἀσύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, = Ἀσυμφυής. Ἱπποκρ.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ· Ἔλλειψις συμφωνίας τοῦ ἤχου εἰς τὴν Μουσικήν· κακοφωνία, παραφωνία: τροπὴ : ἀσυμφωνία· διχόνοια· παρὰ τὸ

Ἀσύμφωνος, ου, ὁ, ἡ (σύμφωνος), ἢ ὅστις δὲν συμφωνεῖ, δὲν κάμνει τὸν ἴδιον ἦχον ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κάμνων παραφωνίαν· δὲν εὐγάνει, δὲν δίδει ὁμοιον καθαρὸν ἦχον: πάσυμφωνον χορδὴν χρούων Δνσ. Ἀλκ. Ὅστις ὁμοιεῖ διαφόρους γλώσσας Πλάτ. Νομ. ς', ὅστις δὲν εἶναι σύμφωνος, εἰς τὴν γνώμην εἰς τὰ φρονήματα, μὲ ἄλλον.

Ἀσυμφώνως, Ἐπίρ. Ἀσύμφωνα, ἀτέρμαστα.

* Ἀσύμψηφος, ὁ, ἡ (σύμψηφος) = ἀσύμφωνος σημτ. 2. Schaef. ἐν Πλουτ. Δίων 30.

Ἀσυνάγωγος, ου, ὁ, ἡ (συνάγω), Ὅστις εἶναι ἔξω τὲς συναγωγῆς, ὅ ἐστι τῆς ἑνώσεως ἄλλων.

Ἀσύναιρετος, ου, ὁ, ἡ (συναιρέω). ὅστις δὲν πάσχει συναίρεσιν· Γραμματ.

Ἀσυνάκτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον· (συνάγω). Ὅστις δὲν ἑνώνεται, δὲν σμίγεται, δὲν συναρμόζεται, δὲν ἔχει συνέχειαν μὲ ἄλλον, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΜΔ'. πλόγοι ἀσύνακτοις· οὗ τὸ ἐναντίον, πλόγοι συνάγοντες».

* Ἀσυναλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος) = ἀσυμπαθής.

* Ἀσυνάλειπτος, ὁ, ἡ (συναλοιφή)· Ὅστις δὲν πάσχει συναλοιφήν, Γραμματ. Ἐπίρ. ἀσυναλείπτως· Εὐστάθ.

Ἀσυναλλάκτος, ου, ὁ, ἡ (συναλλάσσω), Ἀδιάλλακτος, καὶ Ἀκαταλλάκτος· ἀφιλίωτος.

Ἀσύναπτος, ου, ὁ, ἡ (συνάπτω)· Ὅστις δὲν συνάπτεται, δὲν συνδέεται, δὲν ἑνώνεται μὲ ἄλλον. Ἀριστοτέλ.

Ἀσύναρθρος, ου, ὁ, ἡ, Ὅστις δὲν συναρμόζεται μὲ κφνὲν ἄρθρον. Ἐτυμολ.

Ἀσυνάρθρως, Ἐπίρ. Χωρὶς σύνδεσιν ἄρθρων.

Ἀσυναρίθμητος, ου, ὁ, ἡ, Ὅστις δὲν συναριθμᾶται, δὲν μετρᾶται μὲ ἄλλους, Κυρίλ. Ἀλ.

Ἀσυναρμοστος, ου, ὁ, ἡ, (συναρμόζω) = τῷ ἑπομ. Πλουτάρχ.

Ἀσυνάρτητος, ου, ὁ, ἡ (συναρτάω). Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ, νὰ συναφθῇ, νὰ ἁρμοσθῇ· Διον. Ἀλικ. ἐν δὲ τῇ Μετρικῇ λέγονται, «στίχοι ἀσυνάρτητοι» οἵτοι εἰσὶ σύνδετοι ἐξ ἑτερογενῶν ῥυθμῶν. Herm. et moir. σλ.588. Ἐπίρ. ἀσυναρτήτως.

Ἀσύνδετος, ου, ἡ, ὅστις δὲν εἶναι συνδεδεμένος, συναρμοσμένος, ἑνωμένος· Ξυρ. Κυν. 5, 30 παρὰ Γραμματ. ἄνευ συνδέσμου. Ἐπίρ ἀσυνδέτως.

Ἀσύνδηλος, ου, ὁ, ἡ = ἄδηλος κατ' ἐπίτασιν· Πλούταρ. Λυκ. 27.

Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ, ἡ (συνδυάζω). Ὁποιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, νὰ γένῃ ζευγάρι, νὰ γένουν δύο ὅμοια μὲ ἄλλο τι· καὶ ἀσύζυκτος, ἀζευγάρωτος, ἀνένωτος· Ἐπίρ. ἀσυνδυάστως.

Ἀσυνείδητος, ου, ὁ, ἡ (συνείδον). Τινὸς· ὅστις δὲν ἠξεύρει, δὲν ἔχει εἴδησιν καθὼς ἄλλος διά τίποτε· ὅθεν ἀσυνείδ. τοῖς ἄλλοις, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ· Ἐπίρ. ἀσυνειδήτως· Πλούταρχ.

Ἀσυνείκαστος, ου, ὁ, ἡ (εἰκάζω). Ὅστις δὲν καταλαμβάνεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπερασθῇ, εἶναι σκοτεινός· Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 707.

* Ἀσύνεργος, ὁ, ἡ (σύνεργος). Ὅστις δὲν συνεργεῖ, δὲν χρησιμεύει, δὲν ὠφελεῖ, δὲν βοηθεῖ.

Ἀσυνεσία, ίας, ἡ (ἀσύνετος). Ἔλλειψις συνέσεως, ἀγνωσία, ἀστοχασία, μωρία· Θουκ. καὶ Ξεν.

Ἀσυνετέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀσύνετος). Εἶμαι ἀσύνετος, μωρός, ἀστόχαστος· μετὰ γεν.

Ἀσυνετοποιέω, ῶ. Ἀσύνετα ποιῶ, κάμνω τρέλλαις, πολιτεύομαι ὡς τρελός· Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1319.

Ἀσύνετος, ου, ὁ, ἡ Ἀττ. ἀξύνετος (συνετός). Χωρὶς γνῶσιν, μωρός, τρελός. ἀστόχαστος· Διοσκ. 2) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· Valck, ἐν Φοιν. 1510.

Ἀσυνέτως, Ἐπίρ. Τρελά, ἀστόχαστα, μωρά.

Ἀσυνηγόρητος, ου, ὁ, ἡ (συνηγορέω). Ἀδιαπλέντευτος.

Ἀσυνηθεια, είας, ἡ. Ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθισιά.

Ἀσυνήθης, εος, ὁ, ἡ (συνήθης). Ἀσυνήθιστος.

Ἀσυνηθῶς, Ἐπίρ. Χωρὶς συνήθειαν, ἀσυνήθιστα.

Ἀσυνθεσία, ίας, ἡ (σύνθετος). Παράβασις συνθήκης, συμφωνίας.

Ἀσυνθετέω, ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω, καταπατῶ τὰς συνθήκας, συμφωνίας· παρὰ τὸ

Ἀσύνθετος, ου, ὁ, ἡ (σύνθετος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι συνθεμένον μὲ ἄλλο τίποτε, εἶναι ἁπλοῦν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντεθῇ, ἑνωθῇ μὲ ἄλλο, Ἀριστ. Πολ. ἀνήκουστοι, ἄπιστοι, ἀκατάστατος, Δημοσθ. «Ἀσυνθετώτατος ὄχλος». — 2) (συντίθεμαι) ὅστις παραβαίνει, καταπατεῖ τὰς συνθήκας καὶ συμφωνίας, δὲν κρατεῖ τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσίν του, Ἀρποκρ. — 3) Παρὰ Γραμματ. χωρὶς σύνδεσιν, Ἐπίρ. ἀσυνθέτως.

Ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ· = ἀσυνείδητος ἀμφίβ.
Ἀσυνιστής, ές, ὁ. Ἡ «Ἄνομος ἀσυνιστῆσι, ἄνεμος μὴ φέρων σύνεφα»· ἀσυνέφαστος, Θφρστ.
Ἀσύννους, ὁ, ἡ· συνῃρτ. ους, ουν, τό (σύννους). Ἀπρόσεκτος καὶ ὅστις ἔχει τοὺς στοχασμούς του σκορπισμένους, Πλάτ. Σοφ.
Ἀσυνόδευτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν εἶναι συνοδευμένος.
Ἀσύνοπτος, ου, ὁ, ἡ (συνόφομαι). Τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ γνωρίσῃ διὰ μιᾶς, σκοτεινός, Δημοσθ.
Ἀσυνουσίαστος, ου, ὁ, ἡ (συνουσιάζω). Χωρὶς συναναστροφήν· ὅστις δὲν συναναστρέφεται μέ τινά.
Ἀσύνταχτος, ου, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἢ εἰς τὴν τάξιν ἄλλου· δὲν εἶναι ἁρματωμένος, προετοιμασμένος, εἶναι ἄτακτος· δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην, ἀτύμμετρος, Ξενοφ. Ἱππίδ. — 2) ἐλεύθερος ἀπὸ σημότια χρέη, Συντ. παρὰ Γραμματ. «ἀσύντακτος λόγος», ὁ μὴ ἔχων καλὴν σύνταξιν, Ἐπίρ. ἀσυντάκτως, ἀφ' οὗ
Ἀσυνταξία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις τάξεως, διορισμοῦ, καὶ προετοιμασίας· ἀταξία, σύγχυσις, ἀνακατώσις.
Ἀσυντέλεστος, ου, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν εἶναι τελειωμένος, ἀτελής, ἐλλειπής, Διόδ. Σικ.
Ἀσυντελέστως, Ἐπίρρ. ἐλλειπῶς, ἀτελῶς, ἀτελείωτα.
Ἀσυντελής, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν συμβουλεύει, δὲν συνεισφέρει εἰς τίποτε· ἀνωφελής, δὲν ἐνεργεῖ, δὲν κάμνει τίποτε διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἐξαιρ. ὡς τὸ ἀτελής· ὅστις δὲν συνεισφέρει εἰς τὰ κοινὰ δουλεύματα, εἶναι ἀσίδοτος. 2) = τῷ προηγμ. ἀσίδοτος, Ἀντωνίν. Γ, 8. «Βίος ἀσυντελὴς», Ἐπίρρ. ἀσυντελῶς.
Ἄσύντονος, ου, ὁ, ἡ (συντείνω). Ἀτάκτητος, ἀτέντωτος, χαῦνος· ὄζει — 2) τρπκ. ἀνεπιμελής· ὅστις δὲν βιάζει, δὲν στειοχωρεῖ τὸν ἑαυτόν του· ὀρτύς, ἀργοπορινός, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀκαμάτης, χαῦνος, Ξενοφ. Ἱππίδ. Δ', 2. 31. «Ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν», Ἐπίρρ. ἀσυντόνως.
Ἀσύντριπτος, ου, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅστις δὲν συντρίβεται, δὲν καταζαχίζεται, δὲν ἐσυντρίφθη, δὲν καταπακίσθηκε.
Ἀσυνύπαρκτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι μαζύ, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ εὑρίσκηται ὁμοῦ μὲ ἄλλον, Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀσυρής, ὁ, ἡ (σύρω). Ἀκαθάριστος, ἀπαστρος, βδελυρός, Πολυβ. παρ' Ἀθην. Ε', σλ. 221. ασφαλμ. «Ἀκύρωσιν ἀναγιώσκεται.
Ἄσύριστος, ου, ὁ, ἡ (συρίττω). Ὅστις δὲν ἐσυρίχθη, δὲν ἐπερισπαίχθη μὲ τὸ σύρισμα ἢ σούρισμα (υ).
Ἀσυσκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (συσκευάζω). Ὅστις δὲν ἐσυσάχθη, δὲν ἐμαζόχθη, τὸ ἰταλκ. δὲν ἐμπακαρίστηκεν, ἀπακάριστος, δὲν ἐβάλθη εἰς τὸν τόπον του, Ξενοφ Οἰκ. η', 13.
Ἀσυστασία, ίας, ἡ. Διαφωνία, ἀσυναρμοστία, σύγχυσις, ταραχή· καὶ
*Ἀσυστατέω, Μλ. ήσω. Δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν ἑαυτόν μου· παρὰ τὸ
Ἀσύστατος, ου, ὁ, ἡ (συνίστημαι). Ὅστις δὲν συνίσταται, δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ. — 2) ὅστις δὲν συνέχεται, δὲν ἔχει συνέχειαν, ἕνωσιν μὲ ἄλλον π. χ. «Ἀσύστατον ὕδωρ», Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ῥευστόν. — 3) μετῳρ. διάφωνος, ἀσύμφωνος, ἀσυνάρμοστος, εἰς τὸν ἑαυτόν του ἀντιμάχεται.
Ἀσύστολος, ου, ὁ, ἡ (συστολή). Ὅστις δὲν συστέλλεται, δὲν συμμαζώνεται, δὲν γίνεται κουτότερος. Ἐπίρρ. ἀσυστόλως.
Ἀσύστροφος, ου, ὁ, ἡ (συστροφή). Ὅστις δὲν συστρέφεται, δὲν στρημώνεται, δὲν συνωθίβεται, δὲν περιμαζώνεται, Ἱπποκρ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γραφίματος· ὡς τὰ ἀσυγκρότητος, δὲν εἶναι σφιχτά, στειά, στρεγγυλὰ γραμμένος.
Ἀσύφηλος, ου, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 643. «οὔ μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὥστέ τιν' ἄτιμητον μετανάστην.α μ' ἐκόμεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας κακόν, κατυφρονημένον, τὸ οὐδὲν· τοῦτ' ἔστι μὲ κατατσαπέωσε, καταφρόνησε, κατατίμασε, καὶ Ἰλιάδ. Ω, 767. «οὔπω σεῦ ἄκουσα κακόν, ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον.α ἀκόμι δὲν ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμασου κανένα ἀχρεῖον, κακὸν λόγον. Παρὰ Κ. Σμυρν. ἐξηγεῖται ἐνεργτ. ὑβρίζων, ἀτιμάζων. (ἡ Ἐτυμλ. ἀσαφὴς· ἴσως παρὰ τὸ αἴσυλος ἢ στυφελός.)
*Ἄσυχος, ἀσυχία. Δρκ. ἀντὶ ἥπυχος, ἡσυχία.
Ἀσφάδαστος, ου, ὁ, ἡ (σφαδάζω). Ὅστις δὲν σπαράττεται, δὲν τρέμει, δὲν χτυπιέται ὡς τὸ φάρι εἰς τὸν ἄμμον· δὲν χαροπούεται, δὲν ἀποθνήσκει δύστολα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1304. «Ἀσφάδαστος θάνατος», Αἱ. 848. «Ἀσφαδάστου πηδήματος», Ἐπίρρ. ἀσφαδάστως.
Ἀσφακέλιστος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν σφακελον, ἴδε Σφάκελος.
Ἄσφαστος, ου, ὁ, ἡ, τό = ον (σφάττω). Ἄσφαχτος, Εὐρπ.
Ἀσφάλεια, ειας, ἡ· Ἰων. ἀσφαλίη (ἀσφαλής). Στερεὰ στάσις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον στέκεται τόσον στερεά, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραπαλεύσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του, νὰ πέσῃ. Μετῳρ. βεβαιότης, συγουρὰδα, κατὰ πᾶσαν σημασίαν· ἐξαιρ. ἔλλειψις κινδύνου· τὸ ἰταλκ. συγουρτά· ἢ συγουράρισμα ἔγγραφον ἢ μὲ ἐνέχυρο τὸ τουρκβ. ἐμνιέτι, σύγουρη ὁδηγία· βεβαιότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ τις καθέλου χωρὶς κἀνέναν φόβον, χωρὶς ὑποψίαν· τίμιος χαρακτήρ· διαμονή, ἐπιμονή, σθῆλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλέως παρὰ ὡς ἀποδείχθη. Ξενῳ.
Ἀσφαλείος, εία, ον, = ἀσφάλιος, Ἀρστφ. Ἀχ. 682. ὅπου ἄλλοι προπαροξ. ἀσφάλειος γράφουσιν.
Ἀσφαλέως = ἀσφαλῶς, Ἐπίρρ. Σίγουρα, βέβαια, χωρὶς κίνδυνον, Ἰλ. Ρ.
Ἀσφαλής, ὁ, ἡ, (φάλλομαι). Ὅστις δὲν πέφτει, δὲν κλονίζεται· ὅστις στέκει στερεά, ἀκίνητα, ἀτράνταχτα, Ὀδσ. Ζ, 42. Μετῳρ. σίγουρος, βέβαιος, σταθερός, χωρὶς κίνδυνον, συγουρεμένος, βεβαιωμένος, πιστός, ἀναμφίβολος· προνοητικός, προβλεπτικός, προφυλακτικός, ἀσυγούρατος, Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 231. Α. ἐν ἀσφαλεῖ, εἰς σύγουρον, βέβαιον μέρος. Valck ἐν Ἱππκ. 785. Τῷ Ἐπίρρ. ἀσφαλέως, ὡς τῷ οἴδατ. ἀσφαλὲς χρῆσαι Ὅμ. ὡς τὸ ἔμπεδον μὲ τὸ ὁποῖον συντάσσει αὐτό, κατὰ σημασ. ἐπιμόνως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, Ἰλιάδ. Ν, 141. Ὀδσ. Ν, 86.
*Ἀσφαλία, ἡ· παρεγχωματισμένος τύπος τοῦ Ἀσφάλεια, Ἡρόδ. 4, 33.
Ἀσφαλίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κάμνω τι στερεόν, σίγουρον, χωρὶς φόβον καὶ κίνδυνον νὰ πέσῃ, στερεόνω, βεβαιόνω, συγουρεύω ἢ συγουράρω ἰταλκ. ἐγγράφω, ἢ μὲ ἐνέχυρον. Μέσ. ἀσφαλίζομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. συγουρεύομαι, προλαμβάνω τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον.
Ἀσφάλιος, ίου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τό, «Γαιηοχος», Ἡρόδ. 1, 179. 6, 119.
Ἀσφάλισις, εως, ἡ. Στερέωσις, βεβαίωσις, συγουράδα.
Ἀσφάλισμα, ατος, τό. Βεβαίωμα, συγούρευμα, ἐγγύησις, ἐνέχυρον. 2) τὸ συγουρεμένον βεβαιωμένον, ἐγγυημένον πρᾶγμα· ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.
*Ἀσφάλιος, ιος, κύρ. ὄνμ. Τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Μενελάου, Ὀδσ.
Ἀσφαλτίας, ίου, ὁ. «Ἀσφαλτίας σφόνδυλος» καλεῖται ἡ τελευταία κλείδωσις τοῦ ῥαχοκάλου κοντὰ εἰς τὰ νεφρά. οἱονεὶ ὑποστηρικτής, Πολυβ. Β', 107.
Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, καὶ ἀσφαλτῖτις, ίδος, ἡ. Ἀπὸ ἄσπρην πίσσαν, τὸ τουρκβ. σακίζι.
Ἄσφαλτος, ου, ἡ. Πίττα ἄσπρη ἢ κίτρινη, τὸ τουρκβ. σακίζ· πίττα μαύρη τὸ συνηθ. ἰταλ. κατράνη, καὶ εἶδος πετρελαίου κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 195. 6, 119.
Ἀσφαλτόω, ῶ. Μ. ώσω. Ἀλείφω τί μὲ τὴν κατράνην, ἢ πίσσαν· πισσόνω, κατραυόω, κατρανίζω, κατρανίζω.
Ἀσφαλτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ κατράνην, ἢ πίσσαν, ἢ γεμάτος ἀπὸ πίσσαν.
Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ. Κατρόωμα, πίσσωμα.
*Ἀσφαλῶς, Ἀττ. ἀντὶ ἀσφαλίως, παρὰ τὸ ἀσφαλής. Ὅπερ ἰδέ.
Ἀσφαραγέω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, «Σφαραγέω μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α· βροντῶ, κάμνω κρότον, καὶ ταραχήν, Θεόκρ. ΙΖ', 84, ἐνῷ ἄλλοι, «Ἀμφιγέρονται» ἀναγινώσκ.
Ἀσφάραγος, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ, σφάραγος, φάρυξ, καὶ, φάρυγξ. Ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ὁποῦ ἀναπνέομεν, καὶ ὁ λάρυγξ, ἢ ὁ στομάχος, διὰ τοῦ ὁποίου καταπίνομεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δὲν ἔκαμνον διαφορὰν αὐτῶν τῶν δύο, Ἰλ. Χ, 328. «Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια.» (σφᾶ)
*Ἀσφάραγος, ὁ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀσπάραγος, σπαράγγι.
Ἀσφαραγωνιά, ᾶς, ἡ = ἀσπαραγωνία, ἀσπαραγία, σπαραγγιά.
*Ἄσφι, ἄσφι. Αἰολ. ἀντὶ σφί, σφέ· Ἀλκ. λῴ. 80.
Ἄσφιγκτος, ου, ὁ, ἡ (σφίγγω). Ἄσφιχτος.
*Ἀσφοδελικός, ή, όν καὶ
Ἀσφοδέλινος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀσφόδελον, Λουκιαν. παρὰ τό
Ἀσφόδελος, ου, ὁ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον μὲ τὸ κρῖνον, τὸ τουρκβ. μανουσάκη, ἢ λιλέα μὲ πολλοὺς μικροὺς βολβοὺς εἰς τὴν ῥίζαν, τὸ ὁποῖον ἦτον τὸ ἐρθιώτατον φαγητὸν τῶν πτωχῶν, ὡς τὴν σήμερον τὰ γαιόμηλα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 41. καὶ Θεόφ. Φ. Ἱστ. Ζ', 12. ἀφ' οὗ
Ἀσφοδελός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁ τόπος ὅπου φυτρώνει ὁ ἀσφόδελος, ἀσφοδελότοπος, ἀσφοδηλατεῖπ· ἀσφοδελὸς λειμών· λειβάδι γεμάτον ἀπὸ ἀσφόδελον, ὅπου διατρίβουσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων εἰς τὸν ᾅδην, εἰς τὸ ἄλλον κόσμον, Ὀδσ. Α, 538. «. . ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα γηθοσύνην.
Ἀσφοδελώδης, εις, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀσφόδελον, κατ' εἶδος τοῦ ἀσφοδέλου.
Ἀσφραγίστος, ου, ὁ, ἡ (σφραγίζω). Ἀβούλωτος, ἀσημείωτος. (– – υ)
Ἀσφυκτέω, ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χτυπῇ ἡ ἀρτηριοχτυπὴ ὁ σφυγμός μου, εἶμαι χωρὶς σφυγμόν. Διοσκ. παρὰ τό
Ἄσφυκτος, ου, ὁ, ἡ (σφύζω). Χωρὶς σφυγμόν, Ἐνεργ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἐνεργεῖ διὰ νὰ κτυπᾷ ταχέως ὁ σφυγμός, δὲν ταχύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· δὲν προξενεῖ ἀναβρασμόν, Πλούτ. «Ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἥπιος καὶ ἄσφυκτος.
Ἀσφυξία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ παύῃ, νὰ ἀρτιοχτυπᾷ ὁ σφυγμός, Γαλ.
Ἀσχαλάω, ῶ, ἄνευ Μέλ. ποιητ. ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, θυμόνω, λυποῦμαι, συχίζομαι, χολοκάζω· τινὸς παρ' Ὅμ. παρὰ τοῖς μετα-

γενετ. δέ, καὶ τινι καὶ ἐπὶ τίνι (κατὰ Doederl. Graehof συγγ. τῷ ἄχος, ὡς τὸ ἴσχω τῷ, ἔχω).

*Ἀσχάλλω, Μλ. λῶ = τῷ προηγμ. Ὀδ. Β, 193. — 2) ἐργ. συλλυποῦμαι, οἰκτίζω, ἐλεεινολογῶ· μετ' αἰτιατ. Εὐρπ.

Ἀσχέδωρος, ον, ὁ. Ἀγριόχοιρος, ἀγριόγουρνον, κατρί ἄγριον, Λδ.

Ἄσχετος, ον, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ἀβάσταχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ βαστάξῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, ἐμποδίσῃ· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνταποκριθῇ, ἀντισταθῇ, Ὅμ. συντάσσει σύνδ. τὴν λξ. τῷ μένος, πένθος ἄσχετον. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπονοεῖται ἡ ψεκτικὴ σημασ. τοῦ ἀνυποφόρτου, τοῦ ἀκράτους, ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται καὶ ὁ ποιητ. τύπος ἀάσχετος. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ ἄλλο τίποτε, Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. «Εἶσχετος σώματος ψυχή· καὶ «Ἄσχετος ἔκστασις» παρὰ Διον. Ἁλικ.

Ἀσχέτως, Ἐπίρρ. ἀνυποφόρτα, ἀκράτητα, ἀβάστακτα.

Ἀσχημάτιστος, ον, ὁ, ἡ (σχηματίζω). Χωρὶς σχῆμα, ὅστις δὲν ἔχει σχῆμα· τὸ ἰταλκ. ψηγοῦραν. — 2) παρὰ ῥήτ. χωρὶς λόγου σχῆμα· ἰδὲ Σχῆμα. — 3) παρὰ Γραμματ. ὅστις ἢ ὅτι δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τύπους. — 4) βοτολογ. αὐτὸ τοῦ, ἀτώματος.

Ἀσχήματος, ου, ὁ, ἡ (σχῆμα)· = τῷ προηγ.

Ἀσχηματίστως, Ἐπίρρ. χωρὶς σχηματισμόν, χωρὶς σχῆμα.

Ἀσχημονέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀσχήμων). Εἶμαι ἄσχημος, ἀσχημοπρόσωπος, ἀσχημοκαμωμένος. — 2) πολιτεύομαι, φέρνομαι ἄσχημα, ἀπρεπῶς· κάμνω σχήματα, χειρονομίας ἄτοπα, ἀπρεπεῖς. — 2) δὲν ζῶ δὲν πολιτεύομαι καθὼς πρέπει εἰς τὸν χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐπάγγελμά μου· τὸ Ἰταλ. παίζω τὴν βόλλαν μου ἀχαμνά.

*Ἄσχημος, ὁ, ἡ. Ἀντὶ ἀσχήμων· ἤτον τοὐλάχιστον ὑπερθ. ἀσχημότατος ἐν χρήσει, Δημ. Λεπτ. 2, 88.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ. Ἀσχημιὰ τοῦ προσώπου, τοῦ σώματος· ἄσχημον φέρσιμον· ἐντροπή, Πλάτ. παρὰ τὸ

Ἄσχημων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Χωρὶς σχῆμα, ἄσχημος· κακοκαμωμένος, τρπ. κακοήθης, αἴσχρος, ἐποκείδιστος, σκαμερός, ἀπρεπής.

Ἀσχημόνως, Ἐπίρρ. ἄτιμα, ἀπρεπα, ἄσχημα.

Ἀσχιδής, ὁ, ἡ (σχίζω). Ἀσχιστος.

Ἄσχιον, ίου, τὸ· = ὦδιον· ἰδὲ Τοῦτο.

*Ἀσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω)· = ἀσχιδής, Ἀριστλ. Μετλλ. 4, 13· ἀδιαίρετος.

Ἀσχολέω, Μλ. ήσω (ἄσχολος). Δίδω δουλειάν, αἰτίαν καὶ τ. τ. εἰς τινα διὰ νὰ καταγίνηται, δουλεύῃ, γυμνάζηται: ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τὸ ἔργον του, τὸν χασομερίζω, Λουκιαν. Ζεὺξ. «Συνοῖς ὅτι πᾶσιν ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις, καινὴ οὖσα. Παθητικῶς, καταγίνομαι εἴς τίποτε, ἔχω δουλειάν· ὥσπερ καὶ τῷ ἐργ. χρῆται Ἀριστλ. Πολ. Ζ, 15. «Ἀσχολούντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσθαι ἀγαθούς.»

Ἀσχόλημα, ατος, τὸ. Ἔργον, δουλειά· τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεται τις: ἐμπόδισμα, χασομέρισμα.

Ἀσχολία, ίας, ἡ· δουλειά, γύμνασις, ἐργασία· Ξενοφ. Ἀναβ. Α', Ε', 10. «πολλαὶ ἀσχολίαι ἐγίνοντο» ἐμπόδισμα· «ἀσχολίαν τινὶ παρέχω τινί· ἐμποδίζω δηλ. γίνομαι ἐμπόδιον εἰς τινα νὰ κάμῃ τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν του· τὸν χασομερίζω· Ξεν.

Ἄσχολος, ου, ὁ, ἡ (σχολή). Εἷς τὸν Ἡρόδ. ὅστις δὲν σχολάζει, ἀλλὰ καταγίνεται, ἐργάζεται, δουλεύει, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε· Δημοσθ. Φιλ. Δ'. «Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων.» Ὑπρίδ. ἀσχόλως.

Ἀσῴδης, εος, ὁ, ἡ (ᾄδω). Παραχορτασμένος, ὑπερχορτασμένος, ἀηδιάζων ἢ ἀναγουλιάζων: Ἐυρητ. ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγουλιασμόν. — 2) (ἀοιδὴ) Βαλτωδὴς, γεμάτος λοιμὸν, ἀμμωδηρὸς· προξενῶν ἀηδίαν, ἢ ἀηδίᾳ. Λέγεται ἐπὶ φαγητῶν παρ' Ἱατροῖς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 32.

Ἀσωματία, ίας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν σῶμα· χωρὶς σῶμα· Γρηγόρ. Ναζ. ἔνθα καὶ τὸ «Ἀσαρκίαν ἀπαραλλήλου κεῖται.

*Ἀσωματοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις δὲν ἔχει εἶδος σώματος· Κύρλλ.

Ἀσώματος, ον, ὁ, ἡ, τὸ — ον (σῶμα). Ὁποιος δὲν ἔχει σῶμα, κορμί.

Ἀσωματότης, τητος, ἡ· = Ἀσωματία.

*Ἀσωματόω, Μλ. ωσω· κάμνω τίποτε ἀσώματον, νὰ μὴν ἔχῃ σῶμα, κορμί· ξενορμιάζω.

Ἀσωμάτως, Ἐπίρ. χωρὶς σῶμα· ἀφ' οὗ

Ἄσωμος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτώματος.

*Ἄσωπός, ὁ· ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ· Ὅμ (– – ∪)

Ἄσωστος, ον, ὁ, ἡ (σῴζω). = Ἄσωτος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ, νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ λυτρωθῇ· ἀλεύθερωτος.

Ἀσωτεία, ας, ἡ (ἀσωτεύομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ζωὴ μὲ ἡδονάς, μὲ πολυφαγίαν, πολυποσίαν, καὶ ἀπόλαυσιν τῶν σαρκικῶν παθῶν.

Ἀσωτεῖον, ου, τὸ· ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄσωτοι διατρίβουσιν, ἢ ἀπολαμβάνουσι τὰς ἡδονάς των· Ἀθήν. ἔτι δὲ καὶ ἀσωτεῖον.

Ἀσωτεύομαι· Μ. εύσομαι· μέσ. ἀπρτ. ζῶ ἄσωτα, ξεδομένα· Ἀθήν. Β', «ἀσωτευόμενος νεανίσκος.

Ἀσωτία, ίας, ἡ· = Ἀσωτεία· Πλατ. Πολιτ. 8. σλ. 560. Ε.

*Ἀσωτεῖον, τό· = Ἀσωτεῖον.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ου, ὁ, ἡ· τῆς ἀσωτείας διδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτείαν. Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ μία Κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιος· Ἀθήν.

Ἀσωτοποσία, ίας, ἡ (πόσις). Τὸ νὰ πίνῃ τις ὡς ἄσωτος· ἀμέτρ.

Ἄσωτος, ου, ὁ, ἡ (σῴζω). Ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ, νὰ λυτρωθῇ, νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ γλυτώσῃ ἀπό τίποτε· χαμένος χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας· δομένος καθόλου εἰς τὴν ἀσωτείαν· τοῦ ὁποίου τὰ ἤθη εἶναι καθόλου χαλασμένα, δὲν ἐπιδέχονται διόρθωσιν πλέον· Ἐξαιρ. ξεδομένος, ἀφιερωμένος ὅλως εἰς σαρκικὰς ἡδονάς· τὸ ταυριβ. ντερμπεντίρης, μπετάναχας· λιμπερτῖνος Ἰταλ. — 2) Ἐνεργ. ὅστ. τινι· πᾶν ὅ,τι δὲν φέρει εἰς προξενεῖ σωτηρίαν, Ἱατρεῖον· ἄσωστος, χαμένος· Ἀριστοτ. Προβλ. Δ'. καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ὁ δομένος ὅλος εἰς ὅλου εἰς τὰς ἀτίμους ἡδονὰς καὶ σαρκικὰς ὀρέξεις, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ ὅλη νὰ πίνῃ, καὶ νὰ ψθείρῃ τὴν ζωήν του καὶ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, ὁ ζῶν χαμερπῆ καὶ ἄτιμον ζωήν· Ἀριστοτ. 2) Ἐνεργητ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1610. Ἐπίρρ. ἀσώτως.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ, ἡ (σωφρονίζω). Ὅστις δὲν ἐγκρατεύεται, δὲν σωφρονίζεται, δὲν γίνεται φρόνιμος, δὲν ἐπαιδεύθη, δὲν ἔμαθε νὰ σώσῃ τὸν εἰς τὰς φρένας του· δὲν ἐδιορθώθη. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν κατασταίνει σώφρονα, δὲν τὸν διορθόνει νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρένας του· Γρηγόρ. Ναζ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Τ.

*Ἄτα, Δωρ. ἀντὶ, τοῦ, ἄτη.

Ἀτακτέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτακτος). Εἶμαι ἄτακτος, δὲν φυλάττω κάμμίαν τάξιν, παραβαίνω τὰ χρέη μου, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀτάκτως, ἐπὶ στρατιωτῶν δὲν μένω εἰς τὴν τάξιν μου· Δημοσθ. καὶ Πλουτ. ἀφ' οὗ

Ἀτάκτημα, ατος, τὸ· ἀταξία, ἄτακτος ζωή, ἀσώτευμα· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς.

Ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ (τάσσω). Ὅστις δὲν φυλάττει τάξιν, κανόνας, τὸ ἰταλ. ρίγουλαν εἰς τὴν ζωήν του· ἐξαιρ. εἶναι ἐκδομένος εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας· δὲν φυλάττει ἀλλὰ παραβαίνει τὴν πολιτικὴν εὐταξίαν. — 2) Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν, εἰς ἀρίδαν· ὅστις δὲν ἔχει στρατιωτικὴν τάξιν· εἶναι χωρὶς τακτικήν. — 3) Ὅστις δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην· ὅθεν γενν. ὅστις δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦτον εἰς πόλεμον, ἢ εἰς μάχην· Λεξιν. 11, 5. προξενεῖ σύγχυσιν, καὶ ταραχήν· «τάκτος ὄχλος», παρ' Ἰωσηπ.

Ἀτάκτως, Ἐπίρ. ἄτακτα, χωρὶς εὐταξίαν, καὶ κοσμιότητα. Θουκυδ. «πάντα τε καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες».

Ἀταλαίπωρος, ου. ὁ, ἡ (ταλαίπωρος). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν τραβᾷ ταλαιπωρίας, δὲν ἔχει λύπην, βάσανα· δὲν ζῇ κοπιαστικὴν ζωήν· ὅθεν ἀφρόντιστος· ἀμέριμνος· ἀλησμόνητος, χωρὶς ζάλην καὶ φροντίδα· τὸ διὰ τί εἶναι ἀφρόντιστος, ἀδιάφορος, δὲν ἐξετάζεται.

Ἀταλαιπώρως, Ἐπίρ. χωρὶς ταλαιπωρίαν, ἀκοπίαστα, καὶ ἀφρόντιστα· Ἀριστοτ. «οὕτως ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο».

Ἀταλαιπώρητος, ὁ, ἡ (ταλαιπωρέω). σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος· Ἐπίρ. ἀταλαιπωρήτως· Ἡσύχ.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον μετὰ του ἀθροιστ. α) τινι ἴσος εἰς τὸ ζύγι, εἰς τὸ βάρος ὅμοιος· Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων· ἀτάλαντος Ἄρηι, καὶ Δηΐ μήτιν ἀτάλαντος. — 2) Ὅστις χρέμεται, εὑρίσκεται εἰς ἰσοστάσιαν· Ἄρατ.

Ἀταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀταλὸς, φρονέω)· Ὅστις ἔχει παιδικὰ φρονήματα· «ἄδυνατον νοῦν· δὲν ὡρίμασεν ἀκόμι ὁ νοῦς του· «..παῖδ' ἐπὶ κόλπου ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον οὕτως.» Ἰλιάδ. Ζ, 400. ὁποὺ τινες ἀταλόφρων ἄνευ λόγου ἀναγινώσκεσθαι θέλουσι.

Ἀτάλλω, ἄνευ Μλ. ποιητ. (ἀταλὸς). Πηδῶ ἀπὸ χαρὰν «σὰν μικρὸν παιδί· Ἰλιάδ. Ν, 27. — 2) Ἐνεργ. ἀνατρέφω παιδί· θρέφω, περιποιοῦμαι ὡς τὸ ἀτιτάλλω· Ἐπιγρ. Ὅμ. ζ, 2. Σχολ. Αἰ. 559. καὶ Παθτ. Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 400. αὐξάνω, τρανεύω· ταύτην τὴν ἀμτβ. σημασ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 130. (τὸ ἀριστ. α, παρ' Ἡσιόδ. μικρ. ἐν ἄρσει.)

Ἀταλός, λή, λόν· (συγγν. τῷ ἁπαλός). Τρυφερός, ἁπαλός, παιδαριώδης, νέος· Ὅμ. «ἀταλὰ φρονέων· παιδικώτατα φρονήματα ἔχων, Ἰλ. Σ, 567. «Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες· καὶ Ὀδ. Δ, 39. «Παρθενικαὶ τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα, θυμὸν ἔχουσαι». Τμ. Δμτ. 24. (∪∪∪)

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀταλάφρων.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀπαλόκαρδος· ὀλιγόκαρδος, μικρόψυχος· Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀταμίευτος, ου· ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ἀνοικονόμητος· ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξοδεύεται χωρὶς οἰκονομίαν, δὲν ἀψυχάται· δὲν μοιράσῃ, ἢ δὲν μοιράζεται καλά· τὸ ἰταλ. ἀσπαράγυστος. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, εἶναι κακοξοδευτής.

Ἀταμιεύτως, Ἐπίρ. Πλατ. περὶ Νομ. «ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς χρώμενος» δὲν κρύπτει τὴν ὀργήν.

Ἀταξία, ας, ἡ (ἄτακτοι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἔλλειψις τάξεως, παράβασις τῶν ὅρων τῆς τάξεως· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν· σύγχυσις τῆς πολιτικῆς εὐταξίας, ἀνομία ἢ ἐξουσία χωρὶς νόμους· παράβασις τῶν νόμων, αὐθαδεία· Ξενοφ.

Ἀναβ. Γ', α', 38. καὶ Οἰκον. Η', 9; ἀντίθητι τῷ »Εὐταξίαν.

Ἀτάξιος, ίου, ὁ, ἡ (τάξις). Ἄτακτος, συγχυσμένος, χωρὶς τάξιν, ἀμφιβ.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (ταπεινόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πλούτ. εἰς Κορίολ.

Ἀτάρ, σύνδεσμ. ἔτι δὲ καὶ αὐτάρ· ὅμως, ἀλλά, ὡμή, λοιπόν, μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τούτοις, εἰς τὸ μεταξύ· ὡς τὸ ἐό· αἰεὶ μέν τοι λόγου ἀρκτικόν· τῷ μὲν ἐπιφερόμενον Ἰλιδ. Φ, 41. »Καὶ τότε μέν μιν . . . σταρ υἱός . . .« Ὀδσ. Γ, 398. Ὡς δηλωτικὸν τοῦ ἐλάσσονος λόγου, ὥσπερ τὸ ὀὲ μετὰ τὸ ἐπειδή· »αὐτὰρ ἐπειδὴ Τρῶας ἐνόησαν, αὐτὰρ ἐγένετο Ἰαχή« Ἰλιδ. Μ, 153. »Ἕκτορ, αὐτάρπου ἔφης« Χ, 331. Παρὰ τοῖς λογογρρ. τὸ ἀτάρ σπανίως, τὸ δὲ αὐτάρ οὐδέποτε ἐν χρήσει. Τίθεται δὲ τὸ ἀτάρ οὐδέποτε ἐν τῷ ἐλάττονι λόγῳ· ἀλλὰ κατ' ἀντιλογίαν ἢ διόρθωσιν τοῦ προῤῥηθέντος καὶ ἐξαιρ. πευστικῶς· π. χ. »..δοκοῦμεν ὅ' ἂν μοι, ταύτῃ προσποιούμενοι προσβαλεῖν . . . Ἀτάρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;« Σιφ. Ἀνβ. ζ, 6, 14. ἔστι δὲ ἡ λῆ. παρὰ Ποιηταῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. ἐν χρήσει.

Ἀταραχτέω, ῶ (ἀτάραχτος). Εἶμαι ἀτάραχος, ἥσυχος, ἡσυχάζω· Ἰώσηπ. ΙΚ', ί, 5.

Ἀταραχτοπεησία, ἡ· τὸ νὰ πράττῃ καὶ ἐνεργῇ τις μὲ στόχασιν, χωρὶς νὰ κυριεύηται ἀπὸ ψυχικὰ πάθη· Ἱππογρ.

Ἀτάραχτος, ου, ὁ, ἡ (ταράσσω). Ὅποιος δὲν ταράττεται, δὲν κλονεῖται, ἥσυχος, πρᾶος, ἄφοβος, ἀνενόχλητος ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη· Ἐπῤῥ. ἀταράκτως (ᾰ). ἀφ' οὗ

Ἀταραξία, ίας, ἡ· ἀνενοχλησία τῶν ψυχικῶν παθῶν· πρᾳότης, ἡσυχία τῆς ψυχῆς· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. καὶ Λουκιαν.

Ἀτάραχος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάραχτος· Ξενοφ. (τᾰ)

Ἀταρέχως, Ἐπιῤῥ. πρᾴως, ἡτύχως, χωρὶς ταραχὴν· ἀφ' οὗ

*Ἀταρεχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀταράχου τρόπου ἡ διαθέσεως· ἀφ' οὗ τὸ συγκρτ. παρ' Ἀριστοτ. περὶ Θ. Ὀν. 3.

*Ἀτάρβαχτος, ὁ, ἡ· = Τῷ ἑπομ. ἀμφιβλ. ἀνγν. παρὰ Πινδ. Πῦ. 4, 149. ὑπὸ Boeckh. explicat. σλ. 271.

Ἀταρβής, ὁ, ἡ (τάρβος). Ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει. Ἄφοβος, ἀτρόμαχτος· Ἰλιδ.

*Ἀτάρβητος, ὁ, ἡ (ταρβέω). Ὅστις δὲν ἐφοβήθηκε, δὲν ἐτρόμαξεν· Ἰλιδ.

Ἀταρβῶς, Ἀταρβήτως, καὶ Ἀταρβάχτως, Ἐπιῤῥ. ἀφόβως, ἀταράχως.

Ἀταριχεύτος, ου, ὁ, ἡ (ταριχεύω). Ὅποιος δὲν ἐταριχεύθη, δὲν ἀλατίσθη, δὲν ἐπαστώθη, δὲν ἔγινε παστρομᾶς τὸ τουρεβάρ. (ῐ)

Ἀτάρμυχτος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάρβητος· Εὐφορ. πάτορμυχτον τρέπον ὄμμαι, τὸ ἄφοβον δηλ. καὶ Νικάνδ. Ἀλεξ. πάταρμύχτῳ οἴστρῳ· ἰδὲ ταρμύσσομαι.

Ἀταρπιτός, οῦ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀτραπιτός, Ὅμ. καὶ

*Ἀτρπός, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀτραπός· μουσπάτι· Ὅμ.

Ἀταρτηρός, ρά, ρον· καὶ Ἀτάρτηρος, ὁ, ἡ· ποιητ. τύπ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ Ἀτηρός, σκληρός, κακός, βλαβερός, ἐπιζήμιος· Ὁδ. Β', 243. »Μέντορ ἀταρτηρέ« καὶ Ἰλ. Α', 333. πάταρτηροῖς ἐπέεσσιν· Ἐπῤῥ. ἀταρτηρῶς (κατὰ Doederlin. εἴτε μετὰ τοῦ, τάρτηρος παρὰ τὸ τείρω, εἴτε παρὰ τὸ ἄτη· καὶ τότε παραβλητ. τῷ ἀτάσθαλος.) (υ--υ)

Ἀτάρχευτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ, ἡ (ταρχεύω). Ἄταφος· ἀπαράχωτος· Φωκυλ. πάταρχύτοις κεκύεσσιν.

Ἀτασθαλία, ίας, ἡ (Ἀτάσθαλος). Ἀλογιστία, προπέτεια ἀγριότης, ὑπερηφία, κακία, αὐθάδεια· Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λῆ. ἀεὶ πληθυντ: ἐτικῶς δὲ παρὰ Σιμων. 53. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἀτάσθαλος ἐς τὸ Θεῖον· Ἀρρν.

Ἀτασθάλλω, Μ. λῶ· ὑψηλοφρονῶ, αὐθαδιάζω, ἀτακτῶ· εἶμαι ὑβριστής, κακότροπος, ἀκρατής, ἀχαλίνωτος, ἄγριος, ἀπερίσκεπτος μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεσττ. χρήσιμον· Ὀδσ. Σ, 57. Τ, 88. παρὰ τὸ

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ, ἡ (ἀτάω, ἀτάω). Ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἄτακτος, ὑψηλόφρων, ἀσεβής, ξεδομένος, ἄσωτος, ἀχαλίνωτος, ἄγριος· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πράξεων· Ὅμ. (τὸ ἄρκτ. α. βρχ.)

Ἀταυρος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀταύρωτος, ου, ὁ, ἡ (ταυρόω). Καὶ ἀταυρώθη· ἀνέγγιχτος, ἀπὸ ταῦρον δηλ. ἀβάτευτος· Μεταφορ. ἀνύπανδρος, παρθένος, Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 254.

Ἀταφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ταφῇ, ἐνταφιασθῇ παραχωρῆτις· Λουκιαν. ἐκ τοῦ,

Ἄταφος, ου, ὁ, ἡ (θάπτω). Ἄθαφτος, ἀπαράχωτος· Θουκυδ. Β'.

Ἀτάω, ῶ· Μ. ώσω (ἄτη). Βλάπτω, προξενῶ ζημίαν.

Ἀτάομαι, ῶμαι· βλάπτομαι· Σοφοκ. Αἴ. 269. πατάωμαθα νῦνα. (-υ-)

Ἀτε, (κυρίως αἰτιατ. πλῆ. οὐδετ. τοῦ ὅς τε· ὡς τὸ ἅπερ καὶ καθά) ὡς. καθ' ὅ, διότι, ἐπειδή· Ἰλιδ. Χ, 127. Ἡρόδ. 5, 85. Πινδ. ἐξαιρ. καθ' ἅτε: Παρὰ Λογογρ. ἐξαιρ. ἐν μετχ. ἀεὶ μετὰ αἰτιατ. (objectiv) παθόντας δὲ τοῦτο κτείνειν ἀλλήλους ἅτε πολεμίους· Ἡρόδ. τὸ Ὡς ἐξ ἐναντίας μετὰ ὀνομστ. (subjectiv) ἐπὶ τὸ πλεῖστον· συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· Ξνφ. ὅπου δηλοῦται αἰτίαν τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἄλλου τινος· Ἐκ δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἀπολτ. Matth. Γραμματ. Ἑλλ. σλ. 828. ὑποθετέον· ὡς ὑποθέσωμεν, ὡς εἰπῶμεν.

Ἀτεγκτος, ου, ὁ, ἡ (τέγγω). Ἄυγρος, ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος, ἀμαλάκευτος, μεταφρ. ἀνιλέωτος, ἀλύγιστος, ἀσυμπαθής, σκληρός ἄσπλαχνος, σκληρόκαρδος· ὡς τὸ ἀδάμαντος ἐξαλέας κλ. τ. Ἀριστφ. Θσμ. 1047. ἀτεγκτος παρηγορήμασιν· ἀπαρηγόρητος· Ἐπῤῥ. ἀτεγκτως.

Ἀτειρός, ὁ, ἡ (τείρω), Ἀπελεύθρευτος, ἀσύντριφτος, ἀπόρθητος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξολεθρεύσῃ, ἀφανίσῃ, χαλάσῃ, κατατσακίσῃ, ἐρημώσῃ, καταδαμάσῃ· στερεός, διαρκής· Ὅμ. χρῆται τῇ λῆ. κυρίως ἐπὶ χαλκοῦ ἢ τινὸς ἑτέρου τρόπου ἐπὶ ἀκαταπονήτων, ἢ ἀκουράστων πολεμιστῶν· Ἰλιδ. Ο, 697. ἀτειρὴς μένος Ὀδσ. Λ, 270. Ἐπὶ ἀκαμάτου φωνῆς· Ἰλιδ. Ν, 45. καὶ ἐπὶ σκληρᾶς, ἀπλάγχνου, ἀκαταδαμάστου καρδίας· Ἰλιδ. Γ, 60.

Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ (τειχίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς τείχη, περιτείχιστα ἀπροφύλακτος μὲ τείχη καὶ πολεμιστράς.

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ, ἡ (τεκμαίρομαι). Ἀσημείωτος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σημειωθῇ, χωρὶς σημεῖα, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραστήσῃ μὲ σημεῖα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ· ὅστις δὲν δίδει κἀνὲν σημεῖον, δὲν φανερώνεται μὲ κἀνὲν σημεῖον· εἶναι ἄδηλος ἀφανής· Πινδ. Ὀλ. 11, 13. Ἐπ' ἀνθρώπων· ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἀπερίσκεπτος, ἀπροβούλευτος, ἀσυλλόγιστος· Ἀριστφ. Ὄμ. 171. ἀκατάληπτος, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ σημεῖον, ἢ ἡ ἔννοια δὲν καταλαμβάνεται, δὲν νοιώθεται, Θουκυδ. Δ', καὶ Ἐνεργητ. ὅτειες δὲν δίδει κἀνένα σημεῖον διὰ νὰ τὸν καταλάβουν, ὁ μὴ προσέχων, ἀστόχαστος· Ἀριστοφ. Βάτρ.

Ἀτεκμάρτως, Ἐπῤῥ. ἀκαταλήπτως, καὶ ἀστυχάστως· Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀτεκμαρτεί.

Ἀτέκμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀτεκνος· Μανέθ. Δ, 584.

Ἀτεκνέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄτεκνος). Εἶμαι ἄτεκνος, δὲν ἔχω παιδία· ἀφ' οὗ

Ἀτεκνία, ίας, ἡ· τὸ ἵνα μὴν ἔχῃ τις τέκνα, παιδία· παρὰ τὸ· Ἀριστοτ. Πολ. Β'.

Ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει παιδία· Ἡσίοδ. Ἔρ. ξοθ. ἀφ' οὗ

Ἀτεκνόω, ῶ· Μ. ώσω· Κάμνω τινα ἄτεκνον νὰ μὴν ἔχῃ τέκνα, τὸν κάμνω δηλ. στεῖρον, ὥστε νὰ μὴ γεννᾷ, ἢ τοῦ ἁρπάζω ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχει.

Ἀτέλεια, είας, ἡ· Ἰων. ἀτελείη καὶ ἀτελιηῖ· (ἀτελής). Ἔλλειψις τέλους, τὸ νὰ μὴ τελειόνῃ μήν ἔχῃ τέλος, νὰ εἶναι τίποτε χωρὶς τέλος· τὸ νὰ μὴν εἶναι τέλειον· Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Δ', 14. πατέλεια τῶν σπερμάτων· ὅταν δηλ. τὰ σπέρματα δὲν ὡρίμασαν. 2) Ἐν Ἀθήναις, ἀσυδοσία, ἐλευθερία ἀπό κάποια ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ δημόσια κοινὰ ἔσοδήματα· Ἀτελ. τινός· Boeckh Staatshaush. 1. σλ. 73. Ξενοφ. Γ', 3. 18.

Ἀτελείωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τελειόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις εἶναι ἐλλιπής, δὲν ἐτελειώθη ἀκόμη.

Ἀτέλεστα, Ἐπῤῥ. (κυρίως οὐδετ. Πληθυντ.) χωρὶς τέλος, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ τινὰς νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀτελείωτα, μάταια· ἐκ τοῦ

Ἀτέλεστος, ου, ὁ, ἡ (τελέω). Ἀτελείωτος, Ὀδσ. Θ, 571. ἐλλιπής, ὅστις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ὅλος· χωρὶς τέλος, ἄπειρος· ἀτέλεστα· ἐπιῤῥμτ. ἀτελείωτα, μάταια, τὰ χαμένα, χωρὶς τέλος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος, χωρὶς κἀνὲν ἀποτέλεσμα· Ὅμ. ὅττις συντάσσει τὴν λῆ. μετὰ τοῦ μή, ψ. — 3) Ἀμήτης, ἀκατήχητος· ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια· βέβηλος, κοινός.

Ἀτελεσφόρητος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τελεσφορέω). Ἀνωρίματτος, ἄφταστος, ἄγωρος· ὅστις δὲν ὡρίμασεν, ἢ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, καὶ ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει κἀνένα καρπόν, κἀνὲν ὄφελος· Θεοφυλ. Ἐπιστ.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ, ἡ (τελευτάω). Ὅστις δὲν τελειόνει τὸ δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του· εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα· Ἰλιδ. — 2) Ἀπεριόριστος, ἄπειρος, χωρὶς τέλος καὶ ὅρια, ὁ αἰώνιος, παντοτεινός· Φίλ. — 3) Μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ νὰ τελειώσῃ τίποτε, νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του· ἀδιάτριπτος, ἀκατάπαυστος· Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 336.

Ἀτέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινός· Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1462.

Ἀτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Χωρὶς τέλος· ὅστις δὲν ἐτελειώθη ἀκόμη, εἶναι ἐλλειπής, ἀτελείωτος Ὀδσ. Ρ, 546. Ἀριστοτ. Πολ. πατελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖν· ὅττις δὲν φθάνει εἰς τέλος, δὲν πέρνει τέλος τὸ σκοπούμενον· εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής· Ξνφ. Ἐλλειπής· ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειωθῇ· ἄπειρος· Ἐνεργ. ὅττις δὲν τελειόνει δὲν κατορθόνει τίποτε· δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του. — 2) Ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια χρέη, Ἀτύδοτος. — 3) Ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει πολλὰ ἔξοδα, οἰκονομικός, ἢ οἰκονόμος. — 4) Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν ἔξοδα· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπομένει, περισσεύει, μένει κέρδος· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόρ. σύνηθ. Ἰταλ. νέτο ρικάρδο. μιὰ ἀτελής, μία μικὴ καθαρὸν κέρδος· Ξνφ. — 5) Ἀκατήχητος, ἀδίδακτος εἰς τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας· ἀτελὴς ἱερῶν· Ὅμ Ὕμ. Δμτ. 481. Ἐπῤῥ. ἀτελῶς.

Ἀτελιώνητος, ου, ὁ, ἡ (τελωνέω). Ἀντὶ τοῦ, ἀδεκάστευτος, παρὰ Γραμματικ.

Ἀτέμβω, μόνον κατ' ἐνστ. χρήσιμον· τινα βλάπτω, ζημιόω, χαλεπ· Ὀδ. Τ, 294. προξενῶ σύγχυσιν, ταραχήν, ἐνέχλησιν· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, γελῶ, περιπαίζω· Ὀδ. Β, 90. κλυμὸς ἀτέμβει, Παθητ. πτισεως ὑστερούμαι, ἀποστερουμαι· Ὁμ. ἀτέμβουσαι νεότητος, ἀπέρασαν τὴν νέαν ἡλικίαν, δὲν εἶναι πλέον νέαι· Ἰλ. Ψ, 445. Μέσ. τινι· μέμφομαι, ψέγω, κατηγορῶ· Ἀπολ. Ἀργ. Β', 56. μὴμοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν· καὶ, 1199. καὶ, Γ', 99. κατεμβαίμην αὐτῷ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ἀτη.) (υ – –)

Ἀτενής, ὁ, ἡ (τείνω, μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α) Τεντωμένος, κουρδισμένος, τετυμένος, στερεός, σκληρός· Πυκνός, στερβχτός· Wessel ἐν Ἡρόδ. 8, 80. Μτφρκ. εὐθὺς, ἤτοι ἴσιος, ἰσχιάδι· Ἴτια ἀτενέα ἀπ' ἠοῦς, ἀπ' οἴκων ἴσια πὸ τὴν ἀνατολὴν, ἀπὸ τὸ σπίτι· Πλουτ. Συμπ. πῆ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρά, δυσμετάβλητος. πολὺ προσκτικὸς, ἐπιμελὴς· Ἡσὶ. Θγν. 661. Πλάτ. Πολ. Η', πάπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς ἄνδρας· ἀμετακίνητος, ἀστρεπτος· ἀτενὲς ὁρᾶν, μὲ στερεὰ, προσηλωμένα ὄμματα· ἐπίμονος, σταθερός· ἀλύγιστος, ἀπαραίτητος, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων· σφοδρός, ὁρμητικὸς, ὁρμητήριος, αὐστηρός, σκληρός· Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 53. Ἐπῤῥ. ἀτενῶς· συνήθ. ἀτενὲς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀκίνητα, στερεά, σύντομα, κατ' εὐθείαν, ἴσια· μὲ προσηλωμένα, ἀτάλευτα ὄμματα κύτταγμα· ἀφ' οὗ

Ἀτενίζομαι· Μλ. – ἴσταμαι· μέσ. ἀποθ. βλέπω, κυττάζω τίποτε μὲ προσηλωμένα, ἀκίνητα καὶ προσεκτικὰ ὄμματα, μὲ μεγάλην προσοχὴν· Ἀθην. σελ. 591. τὸ ἐνεργ. ἀτενίζω, παρὰ Ποσειδ. ἐπ. 53. α'. ἀφ' οὗ

Ἀτενισμός, οὗ, ὁ· κύτταγμα, παρατήρημα πολλὰ προσεκτικόν.

*Ἄτερ, γος, ἡ· στεῖρα· καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐγέννησε, δὲν ἀπόχτησε παιδιὰ ἀκόμη· Ἐλλ.

Ἄτερ, Ἐπῤῥ. μετὰ γεν. εἶχως· ἔξω, ἐκτός· Ὁμ. — 2) Μακρυὰ, ξέχωρα, χωριστὰ, ἀχώριστα· Ἰλ. Α', 498 παρ' Ἡσὶ. Ἔρ. 80. μετὰ τοῦ νόσφιν· ἄφρι μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῶς ἀνθρώπων νόσφιν ἄτερθε κακῶν. ,α — 3) Μεταφρ. ἄτερ Ζηνός, χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Διός· Ἰλ. Ο', 292. — 4) Ἀπολύτ. Σχολ. Ἀντ. Δ. Παρὰ ποιητ. μόνον ταυτοσήμαντ. τῷ ἄνευ καὶ χωρίς. (υ υ)

Ἀτεραμνία, ἡ· = Ἀτεραμοσύνη.

Ἀτέραμνος, ον, ὁ, ἡ (τείρω, τέραμνος). Ἀμαλακώτος, ἀπάλυντος, ὁ μὴ τρυφερὸς, μὴ μαλακὸς, δύσκολος εἰς τὸ νὰ γίνῃ μαλακὸς, ἀπαλὸς μὲ βράσιμον, βράζωντας· δυσκολοχώνευτος, ἀχώνευτος καβδίλου· Θῶρτ. Μεταφορ. ὠμὸς, σκληρὸς, ἀσπλαγχνος, ἀλύγιστος· ἀτηρ· κῆρ· Ὀδσ. Ψ, 167. ὡς τό, σκληρός· ἀφ' οὗ

Ἀτεραμοσύνη, ὁ, ἡ· σκληρότης δυσκολία εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ· νὰ γίνῃ ἁπαλὸν τίποτε· σκληρότης καρδίας, γνώμης καὶ τ. τ. εὐρ. Αἰτ. Φυτ. Δ, ε'.

Ἀτεραμονώδης, ο, ἡ (εἶδος). Κατὰ τρόπον ἀτεράμου.

Ἀτεράμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ Ἀτέραμος, Πλάτ. Ν. κατεράμενα φύσει χρωμένων. (υ – –)

Ἀτέρεμνος, ὁ, ἡ, = Ἀτέραμος.

Ἀτερηδόνιστος, ἴστου, ὁ, ἡ (τερηδονίζομαι). Ἀσαρκοφάγωτος, ἀσκωληκοφάγωτος. Ὅστις δὲν κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ σαράκια, ξυλοσκώληκα· Διοσκορ. Α', 15.

*Ἀτερθεν· προγονικῶς ἄτερθεν· = ἄτερ· ποιητ. ὡς τὸ ἄνευ, ἄνευθε.

(Τόμ. α'.)

Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τερματίζω). Ὅστις δὲν ἔχει σύνορα, δὲν ἔχει τέλος, παντοτεινὸς, ἀκατάπαυστος· ὅσον — τρπ. ἀδιόριστος, ἀπροσδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος· Διοσκ. Ιθ', α'.

Ἀτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Χωρὶς σύνορα, χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινὸς· Ἀριστοφ. πατέρμων αἰὼν· ἀτὴρ· ἔνοπτρον, στρογγυλὸς καθρέπτης· Εὐριπ. Ἑκάβ. 916.

Ἄτερος· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἕτερος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄτερον Μαγνησικῶς· παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 813, 814. (υ υ υ). — 2) ἄτερος Ἀττ. συναιρ. τοῦ ὁ ἕτερος· γενν. ἑτέρου, ἑτ. ἑτέρῳ ἑτέρῃ καὶ τλ.. ὁρθότ. γραφ. ἑτέρου, ἑτέρῳ καὶ τλ, (– υ υ) οἱ δὲ τύποι ἑτέρους ἢ ἑτέρους, βαρβαρικοί.

Ἀτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὅστις δὲν προξενεῖ χαρὰν, εὐχαρίστησιν· λυπηρός· Ὁμ. λιμὸς ἀτερπής· Θουκυδ. πατερπὴς εἰς ἀκρασίαν. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔχει χαρὰν, εὐχαρίστησιν μὲ τι πρᾶγμα· Αἰσχλ. Ἱκτ. 888. ἀφ' οὗ

*Ἀτερπία, ἡ· = ἀτερψία· Δγ. Λτρ.

*Ἀτερπος, ὁ, ἡ· = ἀτερπής· Ἰλ. Ζ, 285.

Ἄτερπος, ὁ, ἡ. Παράτιτι τῶν Λυρικῶν ἀντὶ ἀτέρμονος, ἄγριπνος, κατὰ διάλεκτον τῶν Ῥηγινίων.

Ἀτερψία, ἰας, ἡ (ἀτερπὴς, τέρψις). Ἔλλειψις χαρᾶς, δυσαρέσκεια· τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις χαρὰν, εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· Λουκιαν.

Ἀτευκτέω, ὦ· Μ. ἤσω. Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, δὲν ἀπολαμβάνω τὸ ποθούμενον· Πλουτάρχ. παρὰ τὸ

Ἄτευκτος, ου, ὁ, ἡ (τυγχάνω). Ὅστις δὲν ἐπιτυχαίνει, δὲν κατορθόνει τὸν σκοπόν του, δὲν ἀπολαμβάνει τὸ ποθούμενον· δὲν ἐπέτυχε, δὲν κατώρθωσε τὸν σκοπὸν ἢ ἀπέλαυστε τὸ ποθ.

*Ἀτευξία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἐπιτυχαίνῃ, κατορθόνῃ, νὰ μὴν ἐπέτυχε, κατώρθωσε τις τὸν σκοπόν του.

Ἄτευχος, ὁ, ἡ (τεύχος). Χωρὶς ἅρματα, ἅρματώτος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 1116.

*Ἀτεύχητος, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Ἀτέχναστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀτεχνίτευτος· Θεμίστ.

*Ἀτεχνέω· Μλ. ήσω· δὲν ἔχω τέχνης ἰδέαν, δὲν εἶμαι τεχνίτης, τεχνικὸς, εἶμαι ἀνεπιτήδειος· Σχλστ. Ἀρστφ. Νφ. 206. παρὰ τὸ

Ἀτεχνής, ὁ, ἡ (τέχνη). = Ἄτεχνος.

Ἀτεχνία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις τέχνης· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις κάμμίαν τέχνην· Ἀριστοτέλ. Ῥθ. στ', 4.

Ἀτεχνίτευτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τεχνιτεύω). Ὅποιος δὲν εἶναι τετεχνευμένος, τεχνικὸς καὶ, ἐπιτήδευτα κεκαμωμένος· Διονύσ. Ἁλικ.

Ἄτεχνος, ου, ὁ, ἡ (τέχνη). Χωρὶς τέχνην, ὅστις δὲν εἶναι μὲ τέχνην κεκαμωμένος· ἁπλοῦς· ὅστις δὲν ἠξεύρει κάμμίαν τέχνην, ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος· ἀπαιδούργευτος, ὅποιος δὲν ἀπατᾷ, καὶ δὲν μεταχειρίζεται δολιότητας καὶ ψεύδη.

Ἀτέχνως, καὶ, Ἀτεχνῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ, ἄτεχνος, καὶ ἀτεχνὴς· ἄτεχνα, ἀνεπιτήδεια, ἁπλᾶ· ἄδολα, ἀληθινά, Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 52.) — 2) Φυσικὰ, χωρὶς πείραξιν, χωρὶς ἀντιῤῥήσιν· τὸ ἰταλ. χωρὶς τσιρεμόνιες· καβάλλου, χωρὶς ἐξαίρεσιν· κατ' εὐθείαν, ἴσια· κυρίως, καθ' αὐτό· παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότην· τελεία, καθ' ἣν σημασ. γραφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀτεχνῶς· Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 225. D. ἀτεχνῶς ξένος ἔχω εἶμαι καβάλλου ξένος, τὸ κοινὸν παντάξενος· ἀτεχνῶς ὕβρει τινὸς, μόνον, ἁπλῶς ἀπὸ ὕβριν, καταφρόνησιν· Πλάτ. Ἀριστοφ. Βάτ, πατεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται· καβάλλου.

Ἀτέω, (ἄτη). Μωρὰ, τρελλὰ, ἀστόχαστα πράττω εἰς τὸν ἀφρονισμόν μου· ἡ λέξ. εὑρῆται εἰς μόνον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. ἐκείστοτε δὲ μετοχικῶς (Ἄτων, ἡ Μετοχ. Ἀτέων) Ἰλ. Τ, 332. πλλιπὶα, τὶς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει. κ. τ. λ. καὶ Ἡρόδ. Ζ', 223. πᾶσαν εἶχον μέριστον εἰς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες. (υ υ –)

Ἀτη, ης, ἡ (ἀάω). Βλάβη, φθορὰ, ζημία, συμφορὰ, δυστυχία· Ἰλ. Β, 111. Θ, 237. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασίαν παραφροσύνης· πάτη φρένας εἶλεν· Ἰλ. Π, 805. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, φρένας· μωρία, παραφροσύνη, τρέλλα, ξεχασμάρα, ἀστοχασία, παραφορὰ· Ἰλ. Α, 412. Ι, 115: ἁπάτη, ἐξαπάτη· Β, 391. ὡς τιμωρία ἐκ μέρους τῶν θεῶν· Ὀδσ. Δ, 261. Ἰλ. Τ, 88. προσυπακουομένης καὶ τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προῤῥέει ἡ δυστυχία ἢ ἡ τιμωρία· Ἰλ. Ω, 480. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. — 2) Ἀτή, προσωποποιουμένη, μυθικῶς τις, Θεία συμφορῶν πρέσβειρα· αἰτίας ὅλων τῶν μωρῶν, ἀπροβουλευτιῶν, ἐμπαθῶν καὶ παραφόρων πράξεων, καὶ τῆς εἰς αὐτὰ προτρεχομένης δυστυχίας· ἰσχύουσα κατὰ Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου της πατρὸς Διός· ἐναντιοῦται δὲ ἀντιπράττουσαι αὐτῇ παρ' Ὁμ. αἱ Λιταί· Ἰλ. Ι, 500. Τ, 91. Ἡσὶ. Θγν. 230. Παρὰ τοῖς Τραγ. συγχέεται πολλάκις τῇ, Ἀρὰ καὶ Ἐριννύς· ἡ Ἀτη μέντοι σημαίνει ἐξαιρ. τὸ ἁμάρτημα καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντα ὄλεθρον· Herm. ἐν Σφκλ. Ἰλ. 111. Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ἄχρηστος. (– –)

Ἄτηκτος, ου, ὁ, ἡ (τήκω). Ἀδάλυτος, πᾶν ὅ,τι δὲν ἀναλύεται δὲν γίνεται ῥευστόν, δὲν ἀναλύσκεται· Ἀριστοτ. Μετ.

Ἀτημέλεια, είας, ἡ. ἀμέλεια, ἀφροντισία· ἐκ τοῦ

Ἀτημελέω, ῶ. Εἶμαι ἀμελὴς, δὲν φροντίζω, ἀμελῶ· παρὰ τὸ

Ἀτημελής, ὁ, ἡ (τημελής). Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· ὅστις δὲν φροντίζει, δὲν τῷ μέλει διά τίποτε· ὅστις ἀμελεῖται ἢ ἀμελήθη· Πλουτ. Ἀντ. 18. πολλὴ ἀτημελήσει.

Ἀτημέλητος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (ἀτημελέω). Ἀμελημένος, περὶ τοῦ ὁποίου φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια δὲν γίνεται· ματαιωμένος· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 901. πατημέλητος λαμπηνουχίας, Ἐπῤῥ. ἀτιμελήτως· ὅλως ἀτιμελήτως ἔχω, μὲ ἀμελοῦν, δὲν φροντίζει κἀνεὶς εἰ ἐμέ· ἀλλα, ἀτιμελήτως ἔχω τινος, ἀμελῶ τίποτα, δὲν φροντίζω περὶ αὐτοῦ.

Ἀτημελία, ίας, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, Ἐπῤῥ. ἀμελῶς, μὲ ἀμέλειαν.

Ἀτηρής, ὁ, ἡ. = Ἀτηρὸς μετὰ γενν. Ἱππων. (α)

*Ἀτήριος, ὁ, ἡ. = Ἀτηρὸς· Αἰσχλ. Εὐμ. 1005. πάνυ ἀμφιβ. καὶ παρὰ Σφκλ. Ἀντ. Δ. κατὰ παραδρομὴν μόνον τοῦ Brunck. (α)

*Ἀτηρός, ά, όν (ἀτη). Ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος· Θγν. καὶ Τρ. Ἐπῤῥ. ἀτήρως· (α)

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Ἀθηναία. — 2) Ὡς Οὐσιαστ. ἡ Ἀττικὴ, ὑποκ. γῆ, χώρα· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν· καὶ, ἡ Ἀτθὶς γλῶττα, ἡ ὁμιλουμένη, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὡμιλοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄτιέτος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 303. 803. 834. ἀτιμασμένος· Ἱκέτ. 853. ἀκόλαστος. (υ υ υ)

Ἀτίζω, Μ. ίσω (τίω). Περιφρονῶ, ἀτιμάζω, κρατῶ τι ὡς εὐτελὲς, δὲν τὸ σταυρῶ διὰ τίποτα· τὸ ἐνλ. δὲν τὸ στιμάρω, δὲν φροντίζω καβάλλου δι' αὐτό· Ἰλ. Τ, 166. καταφρονῶ, δὲν τιμῶ τι· Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1153. τινὰς Ἀπολλ. Ῥδ.

Ἀτιθάσευτος, καὶ ἀτιθάσευτις, ὁ, ἡ· (τιθασεύω) Ἀνημέρευτος· ὅστις δὲν ἡμερώνεται, δὲν ἡμερεύει νὰ τὸν ἡμερώσῃ τις· ἀνήμερος, ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος.

Ἀτίθασσος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀτίθαστος (τιθασσός). Ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος, ὁ ἄγριος, ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος, Ἡρωδιαν. Ε'.

*Ἀτιμαγελάω· Σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀτιμαγελέω.

Ἀτιμαγελάω, ῶ, Μ. ήσω· Παραιτῶ, ἀφίνω τὴν ἀγέλην, ξεκόβομαι ἀπὸ τὸ κοπάδι πλανῶμαι, Ἀριστοτέλ. Ζ Ἱστ. Θ'. 31. «Ἀπόλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ τῶν θηρίωνα, καὶ Θεόκρ. 25. 132.

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ (ἀτιμάω, ἀγέλη). Ὅστις ἀτιμάζει καὶ καταφρονεῖ τὴν ἀγέλην, τοῦτ' ἔστι τὴν παραιτεῖ, ἀποπλανᾶται ἢ γίνεται ἀπὸ αὐτήν· ἢ χωρίζεται ἀπ' αὐτὴν καὶ βόσκει μόνος, Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. ά. «Ἀτιμάζοιτας τὴν ἀγέλην ταύρους».

Ἀτιμάζω, Μ. άσω (τιμάω). Δὲν τιμῶ τινά, τὸν ἐλαγωρῶ, καταφρονῶ, τὸ ἰταλ. δὲν τὸν στιμάρω· τὸν μεταχειρίζομαι καταφρονητικά, Ὅμ. σχεδὸν μόνον ἐν τῇ Ὀδ. διττῇ αἰτιατ. τινά τι, Σφκλ. Ἀντ. 544. Οἰδ. Τ. 340. Ἀτιμάζω, πέρνω τινὸς τὴν τιμήν, τῷ κάμνω ἀτιμίαν, τὸν ὑβρίζω, παρβλ. ἄτιμος· σημ. 3. Θεωρῶ τινα ἀνάξιον διά τίποτε· τινά τινος, Σφκλ. Ἀντ. 22. ὡσαύτως· μή μ' ἀτιμάσῃς φράσαι· μή μὲ κρατῇς ἀνάξιον νὰ ὁμιλήσω· μή ἀτιμάσωμεν εἰπεῖν· ἂς μὴ στοχαζώμεθα ἔτι δὲν ἀξίζει νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ αὐτό. Ἔτι δὲ καὶ = ἀτιμάω· ἀφ' οὗ

Ἀτιμασμός, οῦ, ὁ· Ὕβρις, καταφρόνησις, ἀτιμία.

*Ἀτιμαστέος, ἑα, έον· ἐπιθ. ρημτ. τοῦ ἀτιμάζω· ἄξιος καταφρονήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 266.

*Ἀτιμαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀτιμαστέος, έου, ὁ. Ὅστις ἀτιμάζει, ἀφαιρεῖ τὴν τιμὴν τινός, ὑβριστής, Αἰσχύλ. Θήβ. 639.

Ἀτίμαστος, ου, ὁ, ἡ· Ἀτιμασμένος, καταφρονεμένος, Ἀνάλεκτ. Α'. 60. «Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν· (ι)

Ἀτιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμή). Ὡς τό, ἀτιμάζω, Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν Ἰλ. ἐξαιρ. Ἠσιοδ. τινα ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ κάμω τὴν παρακάλεστίν του, Ἰλ. Α, 11. Ἐπκ. ἀλλ' ὅμως καὶ παρὰ Πινδ καὶ Σφκλ. Ἰδὲ Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 1108.· ἀφ' οὗ

Ἀτίμητος, ου, ὁ, ἡ· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν τιμῶσι, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ. — ἀξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησαν, δὲν διώρισαν πόσα ἢ τί ἀξίζει· πολυτίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξετιμήσῃ κάνεις, Ἰλ. Ι, 644. πατίμητος φίλος», Πλουτάρχ.· δίκη ἀτίμητος· κρίσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διορισθῇ ἡ τιμωρία, ἐπειδὴ εἶναι πλέον διωρισμένη ἀπὸ τὸν νόμον, Δημοσθ. καὶ Αἰσχίν. (τι)

Ἀτιμία, ίας, ἡ (ἄτιμος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὀλιγωρία, ὕβρις, καταφρόνησις, Ὀδ. Ν, 142. «Ἀτιμίαν ἰαλλειν· ἐν Ἀθήναις, δημόσιον ἄτίμασμα, σημεῖωμα τῆς τιμῆς τινος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐσβοῦσαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ ἰταλ. infamia· ἰδὲ ἄτιμος.

Ἄτιμος, ίου, ὁ, ἡ. Χωρὶς κάμμιαν τιμήν, ὅστις δὲν ἀξίζει καντίποτε. (ι)

Ἀτιμοπενθής, ὁ, ἡ (πενθέω). Ὅστις λυπεῖται διὰ τὴν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ἔπαθε, Αἰσχύλ. Εὐμ. 790.

Ἀτιμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἀτιμάζει, καὶ ὑβρίζει τινα.

Ἄτιμος, ου, ὁ, ἡ (τιμή). Χωρὶς τιμήν, τὸν ὁποῖον δὲν τιμῶ, δὲν τὸν μετρεῖτις διά τίποτε, τὸν καταφρονεῖ, ὑβρίζει, Ἰλ. — 2) χωρὶς ἄξισμα, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε: ἀξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ξετίμησαν τί ἀξίζει, «Τοῦ τὸν οἶκον ἄτιμον ἔθεις» τρώγεις, ξοδεύεις τὴν περιουσίαν του χωρὶς νὰ πληρώνῃς τὸ ἀναλογοῦν δι' αὐτήν, Ὀδσ. Π, 431. ὄφειν ἀνικέκητος· ὡς τὸ ἀτιμώρητος, Valck ἐν Ἱππ. 1416. — 3) ἐν Ἀθήναις ἄτιμος ἐλέγετο ὁ πολίτης, ὅστις ἔχανε τὴν πολιτικὴν τιμήν καὶ τὰ πολιτικά του δίκαια, σβεσμένος, κατὰ νόμον καὶ ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ ὁποῖον ἦτον, πλὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐξορίας, ἡ μεγίστη τιμωρία, Ἀτιμία· ἀντιθ. τῷ ἐπίτιμος, ἐπιτιμία· ἐνίοτε δὲ ἡ ἀτιμία ἐγίνετο μόνον μὲ τὴν ἀφαίρεσιν ἰδιαιτέρων δικαιωμάτων, π. χ. ἄτιμος τοῦ συμβουλεύειν, ὅστις δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνέρχεται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἐθνικὸν συμβούλιον· ἐν γένει ἐπικήρυκτος, τὸ ἰταλ. proscritto, Γερμ. φόγγελ φραΐ, ὡς ἐχθρὲς τῆς πατρίδος κηρυγμένος, τὸν ὁποῖον ὅστις πιάσῃ ἠφειεύθη λαμβάνει ἀπὸ τὴν πολιτείαν ποσότητά τινα χρημάτων, τὴν ὁποίαν διορίζει καὶ κοινοποιεῖ ἡ πολιτεία παντοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, κ. τ. τ. — πολλάκις γενικῆ τοῦ πργμ. τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνάξιος· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Tragg Schaef. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 1214. mel. σλ. 133. Ἐπῤῥ. ἀτίμως· ἀφ' οὗ

Ἀτιμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινός τὴν τιμήν, τὸν κάμνω ἄτιμον· ἐξαιρ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον διὰ τῆς τιμωρίας, Ἀτιμία· Valck. Ἀνεκδ. διφ. σλ. 232. Ἐν γένει, καταφρονῶ, ὑβρίζω· ἐξαιρ. ἀποκλείω τινα ἀπὸ πολιτικὴν ἀξίαν ἢ λειτουργίαν, τὸν κακοφημίζω, Παθητ. κακοφημίζομαι, πέρνω κακὸν ὄνομα, χάνω τὴν ἐμπιστοσύνην, τὸ ἰταλ. τὸ κρέδιτο δισκρεδιτάρομαι, Δημοσθ.

Ἀτιμωρησία, ίας, ἡ (τιμωρέω). Τὸ νὰ μείνῃ τις ἀτιμώρητος, ἀμφίβ.

Ἀτιμωρητεί, καὶ Ἀτιμωρητί, ἐπῤῥ. τοῦ ἑπομ.

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ, ἡ (τιμωρέομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀπαίδευτος, ὁποιος δὲν ἐτιμωρήθη, δὲν ἐπαιδεύθη· ἀνεκδίκητος, ὅστις δὲν ἐπλήρωσε, δὲν ὑπέφερε τὴν ἐκδίκησιν· ἀτιμώρητον γίγνεσθαι τὸ νὰ φύγῃ γλυτώσῃ τις τὴν ἐκδίκησιν, τὴν τιμωρίαν· ὅστις δὲν ἔλαβεν ἐκδίκησιν, δὲν τὸν ἐβοήθησαν ἢ δὲν τὸν βοηθοῦν νὰ ἐκδικηθῇ· Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 54.

Ἀτίμωσις, εως, ἡ (ἀτιμόω). Ἀτίμασμα, ὕβρις, καταφρόνησις· τιμωρία μὲ τὴν Ἀτιμίαν· (τι)

Ἀτιμωτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνεθίζει, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀτιμάζῃ, καὶ καταφρονῇ, ὑβρίζει· ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ τὴν τιμωρίαν μὲ τὴν Ἀτιμίαν, Ἐπῤῥ. ἀτιμωτικῶς.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ, ἡ (τινάσσω). Ὁποιος δὲν τινάζεται, δὲν κλονεῖται, ἢ δὲν ἐτινάχθη, ἀτίναχτος, Νόνν. (ι)

Ἀτισία, ίας, ἡ (τίω). Ἀδυναμία τοῦ νὰ πληρώσῃ, τὸ νὰ μὴν ἐμπορῇ, μὴν εἶναι τις εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ.

Ἀτιτάλλω, Μλ. αλῶ· ἀόρ. ά. Ἰων. ἀτίτηλα (ἀταλός). Ὡς τὸ ἀτάλλω· ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, τρέφω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ παιδίων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππων, σκύλων καὶ χηνῶν· ἐν γένει, τρέφω, περιποιοῦμαι, Θεορτ. 17, 58· ἔτι δὲ καὶ προσλήφει δοτ. καλοῖς ἀτιτάλλειν, Θεορτ. 15, 111.·

Ἀτιτέω, ῶ, Μ. ήσω = Ἀτίω, Δωρ. παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 115. «Θεοῦ ἀτίτησαν ἑορτήν.»

Ἀτίτης, ου· ὁ· ἀτιμώρητος· Ὅστις δὲν ἔλαβε τιμωρίαν δὲν ἔκαμεν ἐκδίκησιν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 72. καὶ Εὐμ. 252. ὅστις δὲν τιμᾶται, στερεῖται τιμὴν τινά, τὸν καταφρονοῦν· ὅ,τι νομίζεται ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε· μετὰ γεν. Αἰσχλ. (υ ∪ –)

Ἄτιτος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Ἀτιμώρητος, Ἰλ. Ν, 414. Ξ, 484. (υ ∪ ∪)

Ἀτίω, Μ. ίσω (τίω). Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, δὲν ἐκδικοῦμαι, Θγν. (υ∪–)

Ἀτλαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Γεννημένος ἀπὸ τὸν Ἄτλαντα, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσιοδ. Ἔρ. 385. συνηθέστρ. Ἀτλαντογενής.

*Ἀτλάντειος, α, ον· Εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων.

*Ἀτλαντιάς, άδος, ἡ· Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ Ἀτλαντίς.

*Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσιόδ. Θγν. 935

*Ἀτλαντογενής, ὁ, ἡ (γένος) Συνηθέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἀτλαγενής.

Ἄτλας, αντος, ὁ· Θεός τις ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ μυθολογίᾳ, ὅστις κρατεῖ τὰς στύλας ἐπὶ τὰς ὁποίας στηρίζεται ὁ οὐρανός, καὶ χωρίζει πάσας τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Α, 52. Κατὰ τοὺς μεταγεν. εἶς ἐκ τῶν Τιτάνων· ἔτι δὲ τὸ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ ὄρος τὸ ὁποῖον βαστάζει τὸν οὐρανόν· ὅθεν πᾶς ὅστις βαστάζει τίποτε πολλὰ βαρὺ πρᾶγμα· ἐξαιρ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, δοκοί, τὸ χυδαϊκὸν γρεντιαί, αἱ ὁποῖαι βαστάζουν ἀνδριάντας ἢ ἀγάλματα· ἄλλως τελαμῶνες λεγόμενοι.

*Ἄτλας, αντος (τλήμι). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν τολμᾷ, δὲν εἶναι εὔτολμος τὸ ἰταλ. δὲν ἔχει κορᾶζιο νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε· δὲν εἶναι πρακτικός· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. Ἰντροπρεντέντης.

Ἀτλησία, ίας, ἡ (τλήμι). Ἔλλειψις ἢ στέρησις θάρρους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρῇ τις τίποτε, Ἡσύχ.

Ἀτλητέω, ῶ, Μ. ήσω· Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω, νὰ βαστάξω, εἶμαι δειλὸς καὶ χωρὶς τόλμην, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 515. παρὰ τό.

Ἀτλητος, ου, ὁ, ἡ (τλήμι). Ἀνυπόφερτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τις, Ὅμ. «Πλήνους ἄτλητου.»

Ἀτμενία, ίας, ἡ (ἀτμήν). Δουλεία, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σκλαβιά, Μαιθ. Ε', 659. καὶ Αἰθολ. Ἐπιγρ.

Ἀτμένιος, ὁ, ἡ· Κοπιαστικὸς· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ μεγάλον, πολὺν κόπον, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 178. καὶ, 426.

*Ἀτμενίς, ίδος, ἡ· Θλκ. τοῦ ἀτμήν. δούλη· τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβα.

*Ἄτμενος, ου, ὁ· = Ἀτμήν.

Ἀτμεύω, Μ. εύσω· κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ Ἀτμενεύω. Εἶμαι δοῦλος, σκλάβος, Νίκ.

Ἀτμή, ῆς, ἡ· = Ἀτμός, Ἡσύχ. Θγον. 862.

Ἀτμήν, ένος, ὁ· Δοῦλος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβος, Θηλκ. Ἀτμενὶς, ίδος, ἡ· δούλη, σκλάβα· (παρὰ τοῖς Γραμματ. εὑρηται Ἀδμενὶς, διὰ τὸν Ἐτυμλ. παρὰ τὸ δαμάω, δρέπτ. ἴσως.)

Ἄτμητος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ἄκοπτος, ἀχώριστος· ὅστις δὲν κόπτεται, δὲν ἐκόπη, δὲν ἐχωρίσθηκε· «Μόρη ἄτμητος», καὶ, «Ἄτμητος ἀμπελος», ἀντὶ τοῦ, ἀκλάδευτος· ἀρίθμητος ἢ ἀριθμήκτος, ἀκούρευτος, Πλουτάρχ. καὶ Θουκυδ. Α', 82. «Γῆ, χωρὶς ἄτμητα· ἀλλά, ἀργυρεῖα ἄτμητα, μεταλλεῖα, τὸ τουρκβ. μαντέμια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔσκαψαν ἀκόμι νὰ εὐγάλουν ἀσήμι, Σιφ. ἀλλ ἄκοπτος, ἀκαμμάτιαστος.

Ἀτμιάω, Μλ – άσω· Εὐγάνω, ἐκδίδω ἀτμούς, ἀναθυμιάσεις, ἀχνούς. καπνίζω, Ἱπποκρ.

Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει ἢ περιέχει, ἀτμόν, αὐχμόν ἢ ἀχνόν, Ἡσύχ.

Ἀτμιδόω, Μλ – ώσω (ἀτμίς). Μεταβάλλω εἰς ἀτμούς, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α'. 9.

Ἀτμιδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἢ γεμάτος ἀπὸ ἀτμόν, ἢ εὐγάνει ἀτμόν.

Ἀτμίζω, Μ. ίσω. = Ἀτμιάω, Ἀθήν. σελ. 269. Ξιφ. Ἀνβ. 4, 5, 15.

Ἀτμίς, ίδος, ἡ· = Ἀτμή, ἀτμός, Φυσ.

Ἀτμιστός, στή, στόν (ἀτμίζω). Ὅστις μεταβάλλεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ, ὅστις μεταβλήθηκεν εἰς ἀτμόν, ἀμπούρα, Ἀριστοτ.

Ἀτμοειδής, ές, ή· = ἀτμιδώδης· ὅστις ἀτμίζει, ἀχνίζει· Ἀτμοειδῶς, Ἐπίῤῥ.

Ἄτμός, οὔ, ὁ. Καπνός, ἀχνός, ἀναθυμίασις· τὸ κοινὸν ἄμπουρος, Διοσκ. καὶ Πλούτ. (ἐκ τοῦ, Ἄζω. Ἄω, Ἀάζω.)

Ἀτμώδης, ές, ή (εἶδος). = Ἀτμιδώδης.

Ἄτοιχος, ον, ὁ, ἡ (τοῖχος) Χωρὶς τοῖχον, Εὐριπ. Ἰων. »Ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων.

Ἄτοκεί, Ἐπίῤῥ. Παρὰ τὸ ἄτοκος· ἀγέννητα, χωρὶς νὰ γεννήσῃ· χωρὶς τόκον ἢ διάφορον.

Ἄτοκος, ον, ὁ, ἡ (ἄτοκος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, καὶ φέρει ἀπαρπίαν, καὶ στείρωσιν· Ἄτοκιον, ὑπεν. φάρμακον, παρὰ Διοσκορ. ἰατρικόν, ἔχον δύναμιν καὶ ἐνέργειαν νὰ προξενῇ στείρωσιν. »Δοκεῖ δ' ἄτοκιον.

Ἄτοκος, ον, ὁ, ἡ (τόκος). Γυναῖκα καὶ καθε θηλ. ζῴου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγέννησεν ἀκόμι, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δὲν γεννᾷ, εἶναι στεῖρον, Ἀθήν. Θ'. »Πρόβατον ἄτοκον. 2) Χωρὶς διάφορον, ὡς, »Χρήματα ἄτοκα· παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. καὶ Δημοσθ. Ἐπίῤῥ. ἀτόκως καὶ ἀτοκεί.

Ἀτολμάω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτολμος). Εἶμαι δειλός, ὀλιγόκαρδος, ἄτολμος, δὲν ἔχω τόλμην· δὲν τολμῶ, Θουκυδ. Α', 124. ἀμφιβλ. ἀναγν.

Ἀτόλμητος, ον, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔχει τόλμην· δὲν ἀτόλμησεν ἢ δὲν τολμᾷ νὰ εἰπῇ, νὰ κάμῃ, νὰ μεταχειρισθῇ τίποτε· μὲ τὸν ὁποῖον ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις ἢ δὲν εἶναι καλόν, φρόνιμον νὰ τολμήσῃ τίποτε, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 385. »Ἀτόλμητος Ἄρκευθος· παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. Η', 19. »Ἀτόλμητος μόχθος», ἀντὶ τοῦ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόφορτος, δεινός, κατὰ τὸν Σχολ.

Ἀτολμία, ίας, ἡ. δειλία, μικροψυχία· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τόλμην, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. παρὰ τὸ

Ἄτολμος, ον, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὁ χωρὶς τόλμην, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιχειρισθῇ τίποτε, δειλός, δειλόκαρδος, Θουκυδ. Β'.

Ἀτόλμως. Ἐπίῤῥ. χωρὶς τόλμην, μὲ δειλίαν.

Ἄτομος, ον, ὁ, ἡ (τομή). Ἄκοπος, ἄκοφτος, ἀχώριστος· »Ἄτομος λαιμοῦνα, ἀθέριστον, ἀκόσυστον λειβάδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κόψῃ, χωρίσῃ, λιανίσῃ, κομματιάσῃ· ὅθεν ἐπὶ πάντων ὅσα εἶναι πολλὰ μικρὰ ὥστε δὲν ἐπιδέχονται κόψιμον, χώρισμα, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὰ χωρίσῃ, διαιρέσῃ, κάμῃ τις μακρότερα τοῦ ὅ,τι εἶναι· παρὰ Σοφοκλ. Πλούταρχ. Φωκ. 3. »Μέχρι τῶν τελευταίων, καὶ ἀτόμων διαφορῶν. — 2) ἡ ἄτομος παρὰ Δημοκρ. τὸ σύνηθ. ἄτομον ἡ ἐσχάτη ἀδιαίρετος, ἀχώριστος, ἀμέριστος ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας ἠθέλησε νὰ εἶναι σύνθετον παντὸς σῶμα· »Ἄτομα καλοῦσι τὰ σμικρότατα ἐκεῖνα καὶ λεπτότατα σώματα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβάλλουσιν ὁ ἥλιος δεικνύουσιν ἐν ἑαυτῷ, ἄνω καὶ κάτω πλανώμενα, Θῶρτ. Θεραπ. λογ. δ'. καὶ Ἐπιστλ. ά. πρὸς Κορ. Παῦλ. δ', 52. »Ἄτομον, τὸ λεπτότατον σῶμα, τὸ ἐν τῷ ἡλίῳ φαινόμενον, ὃ τομὴν οὐ δέχεται διὰ τὴν ἄγαν σμικρότητα. Ντῳγρ. ἐν ἀτόμῳ, ἀντὶ ἐν ἀκαριαίῳ καὶ ἀμερεῖ χρόνῳ, Παῦλ. ἀ. Κορινθ. ιέ'. ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, Θελατ.

Ἀτονέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος, ἀδύνατος· ἐκλελυμένος, χαῦνος, κουρασμένος.

Ἀτονία, ίας, ἡ. Ἀδυναμία, κούρασμα, χαυνότης, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Ἄτονος, ον, ὁ, ἡ (τείνω). Ἀτέντωτος, ἀτάνυστος· ἀδύνατος, κουρασμένος, νωθρός. — 2) (τόνος κατὰ σημ. 3. β'.) χωρὶς τόνου σημείου δηλ. χωρὶς ὀξεῖαν, ἢ βαρεῖαν, ἢ περισπωμένην, Γραμματ. Ἐπίῤῥ. ἀτόνως.

Ἀτόξευτος, ον, ὁ, ἡ (τοξεύω). Ὅποιος δὲν τοξεύεται, ἢ δὲν ἐτοξεύθη, δὲν ἐκτυπήθη μὲ τόξον ἢ δοξάρι.

Ἄτοξος, ον, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις δὲν ἔχει δοξάρι· δὲν εἶναι ἁρματωμένος μὲ δοξάρι, Ἐπίῤῥ. ἀτόξως, χωρὶς τόξον, δοξάρι.

Ἀτόπαστος, ον, ὁ, ἡ (τοπάζω). Ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἢ δὲν ἀπεικάστε τις, Ἡσύχ.

Ἀτόπημα, ατος, τό· Ἄπρεπος, ἀνάρμοστον πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Ἀτοπηματοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, ὁμιλεῖ ἄτοπα πράγματα.

Ἀτοπία, ίας, ἡ· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ γίνεται, ἢ ὁμιλεῖται τίποτε ἄτοπα, ἀνάρμοστα, παράξενα, ἀπιθάνιστα, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ καὶ πρέποντος· παρὰ τὸ

Ἄτοπος, ον, ὁ, ἡ (τόπος). Χωρὶς τόπον, ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν εἶναι εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει νὰ εἶναι· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος, ἀτέρμαστος· παράξενος, ἄνοστος· ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· μωρὸς, ἀνόητος καμωμένος, ἢ λεγμένος· εὐτραπὴς πρόξενος· »Πράγματα ἄτοπα καὶ ἀνόητα», Ἰσοκρ. καὶ πάτοπος καὶ αἰσχρὰ νίκη», Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. Πλουτάρχ. »Ἄτοπος καὶ ἀλλόκοτος ὑπόθεσις». Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ τοῖς Τήνιοις τρ. »Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή· καὶ τὸ παρ' Ἰσοκρ. »Ἀτοπόν τις ἂν εἴη μοι φήσειε, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλογον ποιῶν· ἀνέλπιστος, ἀπροτόκτητος, θαυμαστός, ἀπάνιος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ, »οὐδέν γ' ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν», Ἐπίῤῥ. ἀτόπως. Εὔπολις Μεταρ. »Καὶ πολλ' ἀγαθ' ἐν τοῖσι κουρίοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν ἐσκῶν».

Ἀτόρευτος, ον, ὁ, ἡ, τό – ον ἀσκάλιστος· ὅστις δὲν εἶναι σκαλιστὸς ἢ σκαλισμένος, δὲν ἔχει σκαλίσματα, δὲν εἶναι καμωμένος μὲ σκαλίσματα σηκωτὰ ἢ βαθουλά.

*Ἀτόρητος, ὁ, ἡ (τορέω). Ἀτρύπητος· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τρυπήσῃ καυσὶς πέρα πέρα· ὅστις δὲν ἐτρυπήσηκεν: ἀπλήγωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πληγώσῃ τις, Νον. 14, 380.

Ἀτόρνευτος, ον, ὁ, ἡ, τό – ον (τορνεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστρογγύλευτος.

Ἄτος, ου, ὁ, ἡ· συνηρ. ἀντὶ ἄατος· μετὰ γεν. ἀκέρστος, ἀχέρταγος· πολέμοιο, μάχης, δόλων ἠδὲ πόνοιο, Ὅμ.

Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ, ἡ (τραγῳδέω). Ὅστις δὲν εἶναι τραγικὰ καμωμένος· εἶναι χωρὶς ὑπερβολήν, χωρὶς νὰ εὐχῇ ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον, Δουκιαν. εἰς Μέν. Ἰδὲ τραγῳδία.

Ἀτράγῳδος, ου, ὁ, ἡ Ὅστις δὲν εἶναι τραγικός, δὲν ἁρμόζει εἰς τραγῳδίαν, Ἀριστοτ. Ποιητ. Γ'.

Ἀτραγῴδως, Ἐπίῤῥ. παρ' Ἀντωνίῳ Α', 16. ἀντὶ τοῦ, χωρὶς μεγάλην ταραχήν, κρότον, βοήν, θόρυβον, λύπην.

Ἀτράκτιον, ίου, τό· Ὑποκορισ. τοῦ, Ἄτρακτος· ἀδράχτι.

Ἀτρακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀδράχτι· παρὰ τὸ

Ἄτρακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ. Τὸ ἀδράχτι, μὲ τὸ ὁποῖον γνέθουν, Πλούταρχ. Προβ. Ῥωμ. »Εἰσφέρει ἡλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον· τὴν ῥόκαν καὶ τὸ ἀδράχτι. 2) Τὸ βέλος, ἢ σαΐτα τοῦ δοξαρίου· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἡ ἡλακάτη, τὸ ἰταλ. ῥόκα· διότι καὶ τὰ δύω ἦταν καμωμένα ἀπὸ καλάμι καὶ ὅμοια σχεδὸν κατὰ τὸ σχῆμα, μὲ τὸ βέλος, Εὐριπ. Τῆτ. 312. »Ἀτράκτων τοξότης· ὁ Ἱερ. συντάσσει ἀμφοτ. τὰς λέξεις· »Τελευταῖον οἱ ἐξέπεμψε δῶρον ὁ Εὐέλθων ἄτρακτον χρύσεον καὶ ἡλακάτην, προσῆκε δὲ καὶ εἰρίνου, 4, 152. — 3) ἡ κορυφὴ τῆς ἱστοσπείρας τὸ ἰταλ. ἀντένας, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνομάζετο καὶ ἡλακάτη ὡσαύτως, Πολυδ. Α', 91.

Ἀτρακτυλίς, ίδος, ἡ· Καὶ ἀτρακτυλλίς· ἀκανθώδες τι φυτόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατετεκταίνοντο ἀδράχτια· Hieracl. ἐν Θῶρτ. 4, 52· ὅθεν — 2) καὶ τὸ ἴδιον ἀδράχτι, Θεόφρ. καὶ Θεόκριτ. Εἰδυλ. Δ'. »Ἀτρακτυλλίδειον.

Ἀτράνωτος, ον, ὁ, ἡ (τρανόω). Ὅστις δὲν εἶναι ταφηνισμένος, ἐξηγημένος, καθαρὰ παρασταμένος. (⏑ – – ⏑) Δνσ. Ἀρπ.

Ἀτράπελος, ου, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐτράπελος· ὅπερ ἰδὲ, Σοφοκ. Αἰ. 913.

Ἀτραπίζω, Μ. ἴσω (ἀτραπός). Ποιητ. ἀντὶ ὁδεύω.

Ἀτραπιτός, τοῦ, ἡ· = ἀτραπός, Ὀδσ. Ο, 195.

*Ἀτραπός (τρέπω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α). Στενὴ ὁδός, τὸ ἰταλ. στράτα· μονοπάτι: ὁδὸς ἢ τόπος ὅπου περιδιαβάζει ἢ περιπατεῖ τις ἀπάνω κάτω· τὸ ἰταλ. σολατσάρει, κάμνει σολάτσον· ὁ Ὅμηρ. τύπος, ἀταρπός.

Ἀτραυμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τραυματίζω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν ἐπληγώθηκε· δὲν πληγώνεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ ἀπὸ τίποτε, Λουκιαν.

Ἀτράφαξις, εως, ἡ· καὶ, »Ἀτράφαξυς, υος· »χρυσολάχανον, λουβούδια, Διοσκ. β', 145. ἴδε δὲ καὶ ἀτράφαξυς καὶ ἀνδράφαξις.

*Ἀτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Χωρὶς τράχηλον, χωρὶς λαιμόν. (ᾱ)

*Ἀτρείδης, ου, ὁ· πατρων. τοῦ, Ἀτρεύς· ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

*Ἀτρείων, ωνος, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἀτρείδης, Ἰλιάδ.

Ἀτρέκεια, είας, ἡ (ἀτρεκής). Σωστὴ ἀλήθεια· βεβαιοσύνη χωρὶς νὰ μένῃ καμμία ἀμφιβολία: ἀκρίβεια, τὸ ἰταλ. ἀκουρατέτσα: δικαιοσύνη, Πινδ. Ὀλμ. 11, 13. τὸ ἀληθινὸν τρέξιμον κανενὸς πράγματος ἢ καμμιᾶς ὑποθέσ. μὲ ὅλα τὰ περιστατικά· Ἡρόδ. 6, 1.

Ἀτρεκέω, ῶ· = Ἀκριβόω, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τοῦ, Ἀτρεκής.

Ἀτρεκής, ὁ, ἡ· Ἀληθής, ἀκριβής, ὀρθός, δίκαιος, Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ ἐπῤῥ. ἀτρεκέως ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀγορεύω καὶ μαντεύομαι· ἐν Ὀδσ. Π, 245. δὲ, χρῆται ἐπῤῥμτκ. τῷ οὐδετ. γένει· »Οὐτ' ἄρ' ἔειπε ἀτρεκέως· ὡς τὸ ἡμίτ. κοινόν. οὔτε ἴστιν ἔειπα, καὶ Θεογν. »Εἰδέναι ἀτρεκέως. Παρὰ δὲ τοῖς Λογογράφοις μόνος ὁ Ἡρόδοτος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει. (πιθαν. παρὰ τὸ τρέω, οὐχὶ δὲ τρέχω.)

Ἀτρεκέως, καί, Ἀτρεκῶς· Ἀληθῶς, βεβαίως, κατὰ ἀλήθειαν· σωστὰ· μὲ τὰ σωστά, Ἰλ. Ο. καὶ Ὀδ. Α. »Ἀτρεκέως ἀγορεύειν· καὶ παρ' Ἡροδότ. »Ἀτρεκέως ἐπίστασθαι.

Ἀτρεκία, ίας· ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀτρεκίη, ἀντὶ Ἀτρέκεια.

Ἀτρέμα, καί, πρὸ συμφώνου· Ἀτρέμας, Ἐπίῤῥ. (τρέμω). Χωρὶς τρόμον· ἀτρόμαχτα, ἀτάραχτα, ἀκίνητα, ἀσπάραχτα ἀπὸ τὸν τόπον, ἀσάλευτα· ἡσυχα, ἀγάλια, εἰρηνικά, σιγαλὰ· τόσον ἐπὶ σωματικῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ ψυχικῆς κινήσεως, Ἰλ. Β, 200. »Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε· σώπασε ἢ καθησύχασε· καὶ Ἰλ. Ο. »ἔχ' ἀτρέμας», ἀντὶ τοῦ, ἡσύχασε. (⏑ υ υ) ἀφ' οὗ

Ἀτρεμαῖος, αία, αῖον· ποιητ. ἀντὶ ἀτρεμής· ἀτάραχος, συγχαλός, ἥσυχος, Εὐριπ. Ὀρεστ. »Ἀτρέμαιαν βοάνα· καὶ Ἱππολ.

*Ἀτρέμας· Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἀτρέμα, Ὅμ.

*Ἀτρεμεῖ· Ἐπῤῥ. = ἀτρεμῖ· παρ' Ἀλεξ. Αἰτ. σλ. 383.

Ἀτρεμαότης, ητος, ἡ· = ἀτρεμία. Ἰων. Ἱππογρ.

Ἀτρεμέω, ῶ, Μ. ήσω. δὲν τρέμω, δὲν κουνοῦμαι, δὲν ταράζομαι· μένω, στέκω ἥσυχος, Ἡσιόδ. »Τρίχες ἀτρεμέουσιν· ἡσυχάζω, εἰρηνεύω, ἤτοι ἀπαρνοῦμαι ἡσυχα, εἰρηνικά, Πλούταρ. Ῥωμυλ. »Τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων», Παύσαν. δὲν ταράζομαι, δὲν συγχίζομαι, Θέογν. 47. »Ἔλπεο μὴ πόλιν ἀτρεμεύσειν· παρὰ τὸ

Ἄτρεμης, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει, δὲν κινεῖται, δὲν τρομάζει, δὲν ταράζεται· ἥσυχος, ἀτρόμαχτος, ἀτάραχος, ἀκίνητος, Σειρὰξ Σωμ. Η, 3. τὸ οὐδετ. ἀτρεμές, ἀντὶ οὐσιαστ. ἡσυχία, Ξιφ. Ἀγσ. 6, 7.

*Ἀτρεμί· ἐπῤῥ. τοῦ ἀτρεμής, Ἀρστφ. Νεφ. 262. κατὰ Bekker. (ι)

Ἀτρεμία, ίας, ἡ· Ἀκινησία. ἀταραξία, ἡσυχία· ἀτρομαξιά, ἀφοβία, Ξενοφ. Κ. Παιδ. ζ', 3. 13. «Ἀτρεμίαν ἔχω, ἄγω, ἀντὶ τοῦ, ἀτρεμέω, εἶμαι ἥσυχος.

Ἀτρεμίζω, Μ ίστω· Ἀττ. ιῶ· = Ἀτρεμέω, Ἡρόδοτ. «Ἀτρεμίζω τὴν ψυχήν· καὶ Θέογν. «Ἀτρεμίζειν ἀγαθὸν βίοτον.

Ἀτρεπτος, ου, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἀκίνητος, ἀτράνταχτος, ἀσάλευτος· ἀτάραχος, ἄφοβος, ἀδειλίαστος: ἀτρ. πρός τι· ὅστις δὲν ζαλίζεται, δὲν τῷ μέλει τίποτε, Ἐπῤῥ. ἀτρέπτως· στερεὰς, ἀμεταχίνητος, σταθερὸς, Πλούταρχ. Ἀλλιβ. ἀκίνητα, ἀσάλευτα, στερεὰ, ἀτρόμαχτα, ἄφοβα, Φιλ.

*Ἀτρεπτότης, τητος, ἡ· σταθερότης, Ἀθυσ.

Ἄτρεστος, ου, ὁ, ἡ (τρέω). Ὡς τὸ, Ἀτρεμὴς· ἀτάραχος, ἀτρόμαχτος, σταθερὸς. Σοφοκλ. Ἐκ τούτου παράγονται καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, Ἀτρεύς, καὶ, Ἀτραπίδας.

Ἀτρέστως, Ἐπῤῥ. ἀφόβως, ἀταράχως.

*Ἀτρεύς, έως, ὁ (τρέω)· ἐπῤῥ. = Ἄτρεστος· μόνον παρ' Εὐρ. λφ. 9ά. ἐνταῦθα σημαίνει ἴσως καὶ τό, ἀτρεῖς ἀνάγκαι Μοιρέων, οἱ ἀμετάθετοι, ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης· παρ' Ἡρώδῃ τῷ Ἀττικῷ, Ἀνάλεκτ. Β'. σλ. 300. Ἐπιγρ. Τρίσπ. 18. ὅπου μέν τοι ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀτρεῖες κεῖται. Κατ' ἄλλους δέ, ἀτρεύς, ὁ μὴ φοβερὸς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, νὰ τρέμῃ, νὰ τρομάζῃ τις.

*Ἀτρεύς, έως, ὁ· ὄνμ. κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου, Ὅμ.

Ἀτρήτος, ον, ὁ, ἡ (τρῶω). Ἀτρύπητος, χωρὶς τρύπαν. — 2) ἐνεργητ. ὅστις δὲν κάμνει τρύπας, δὲν σκάπτει ὑπὸ τὴν κευθμούς, φωλεούς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α'. ά. «Ἀτρητα ζῶα, ὅσα δὲν κάμνουν τρύπας εἰς τὴν γῆν· νὰ φωλιάζουν, νὰ κρύβωνται.

Ἀτρήτως, Ἐπῤῥ. χωρὶς τρύπαν, ἀτρύπητα.

Ἀτρήχυντος, ου, ὁ, ἡ (τηχύνω). Ὅστις δὲν εἶναι καμωμένος, τραχὺς, ἀόρμ, σκληρός, Ἰων. ἀντὶ ἀτράχυντος.

Ἀτριακτος, ου, ὁ, ἡ (τριάζω). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνίκητος, Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀτρίβαστος, ου, ὁ, ἡ (τριβάζω). = τῷ ἑξῆς.

Ἀτριβὴς, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἄτριφτος, ὅστις δὲν εἶναι τριμμένος, τοῦτ' ἔστι μεταχειρισμένος, τὸ τουρκβ. κολαντρισμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων ὅταν τὸ φόρεμα δὲν εἶναι πολλὲς φορὲς, ἢ πολὺν καιρὸν φορεμένον, χαλασμένον, σουρωμένον, παλαιωμένον, ἀτρβ. σύρε τὸ κοινόν, ἄφκιαστη, ἀπάτητη στράτα. — 2) ἀγύμναστος εἰς τίποτε· μετὰ γέν.

Ἀτριβὶ, Ἐπῤῥ. τοῦ ἀτριβὴς· ἄτριφτα, ἀχάλαστα, ἀπάλευτα. — 2) χωρὶς χαμὸν καιρὸν, χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἀτρίβων, ωνος, ὁ, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ ἀτριβὴς, Εὐρπ. — 2) (τρίβων). Χωρὶς τρίβωνα, τὸ Ἰταλ. mantellon, τὸ τουρκβ. γλαπουντζέν. (υ υ –) Λεκύμ. 3.

Ἄτριον, ίου, τό· Δωρικ. ἀντὶ, Ἄτριον.

Ἄτριπτος, ου, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἄτριφτος, ἀμεταχείριστος: χεῖρες ἄτρ. Ὀδσ. Φ, 151. αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τριμμέναι, σκληρωμέναι, δὲν ἀέρυναν, δὲν ἐταράχυνθησαν ἀπὸ δουλειάν· τρυφεραὶ, τὸ ἰταλ. delicate. Ὅθεν μεταφρ. ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος· ἀπάτητος, ὅπου δὲν ἐπάτησαν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις· τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ἀτριβῶ· ὡς παρὰ Θεόφρ. «Ἀτρίπτοισιν ἀκανθαίκων· 2) καὶ ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς δουλειάν, ἀσυνήθιστος, ὡς Ὀδ. Φ, 251. «Χεῖρες ἄτριπτοι· ἀζύμωτος· «Ἄτριπτοι ἄρτοι· παρ' Ἀριστοφ. ἁλώνιστος· τὰ δ' ἄλλα = ἀτριβὴς, ἀντιθ. τῷ, τετριμμένος.

*Ἀτριχες· πληθ. τοῦ, ἄθριξ.

*Ἀτριχος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄθριξ· χωρὶς τρίχες· χωρὶς μαλλιά.

Ἀτριχόστερνος, ου, ὁ, ἡ, τό (στέρν, τρίχες). Σῶμα χωρὶς τρίχες· Πρόκλ. παράφρασ. Πτολεμ. Σελ. 202.

Ἄτριψ, βος, ὁ· = Ἀτριβὴς σημασ. 2. ἀφ' οὗ

Ἀτριψία, ίας, ἡ· Ἀγυμνασία, ἀπειρία, ἀμάθεια, Κικέρ. Ἀττ. Π'. 16.

Ἀτρομέω, ῶ, Μ. ήτω (ἄτρομος). = Ἀτρεμέω· δὲν τρομάζω, δὲν ξεπιάζομαι, δὲν ἐντρέπομαι· Θέογν.

*Ἀτρόμητος, ὁ, ἡ (ἀτρομέω). = Ἄτρομος.

Ἄτρομος, ου, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει· ἄφοβος, ἀζήμιαστος, ἀδειλίαστος, ἀνένδροπος· ἀτρ. θυμὸς, μένος, Ἰλιάδ.

Ἀτροπία, ίας, ἡ· Ἀλυγισία, ἀμεταβλησία, ἀμεταστρεψία· ἀνεπιτηδειότης, ἀβοηθησία, τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃς πῶς νὰ βοηθήσῃ εἰς κάθε περίστασιν· δυστρακελία, τὸ τουρκβ. σαμουτλήκι· χωριατωσύνη· ἀνοησία, μωρία· σκληρότης, σκληροκαρδία, ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία· Θέογν. «Ἡρείσσων τοι σοφὴ γίγνεται ἀτροπίηφι, Ἀπολλων. Ἀργον. Δ. 1006. καὶ 1047. «Σχέτλιαι ἀτροπίης καὶ ἀνιλέος· καὶ, στίχ. 387. «σῇ πάσθον ἀτροπίῃφι· Αὐτοθ. καὶ Β', 246. ἀφ' οὗ

Ἄτροπος, ου, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἄτρεπτος, ἀμετάβλητος ἀπὸ τὴν γνώμην του· ἀλύγιστος, ἀκαταπρόκοπτος, ἀνεξέλαστος, ἀπλαγχνος, σκληρόκαρδος· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Θανάτου καὶ ἐπὶ τῆς Μοίρας. Ἐπιγρ. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 291. «Λήθη ἁλιτάνοντα καὶ ἄτροπον· — 2) ἀνεπιτήδειος, μωρὸς, δυστράκελος· τὸ κοιν. μούλης, τὸ τουρκβ. σαμούτας· — 3) ἡ Ἄτροπος· ἡ ὁποία δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην της, δὲν μεταβάλλει τὸν σκοπόν της· μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας· κατὰ πρῶτον παρὰ Ἡσ. Θγν. 218, 905. Ἀπ. Ῥόδ. 259. ἡ ὁποία, κατὰ τύπος μέν, εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της τὰ ἀπερατσμένα, κατ' ἄλλους δὲ τὰ μέλλοντα.

Ἀτροφέω, ῶ (ἄτροφος). Εἶμαι χωρὶς τροφὴν, πεινῶ. — 2) Εἶμαι φθιτικὸς, ὀχτηκασμένος.

Ἀτροφία, ίας, ἡ· Ἔλλειψις τροφῆς, πεῖνα. 2) Φθίτις, κτηκιὸ, ὀχτηκιὲς, Βλλτ. Γ', 22. ἐκ τοῦ

Ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἄθρεπτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔθρεψαν ἢ δὲν θρέφουν· χωρὶς τροφὴν· κακοθρεμμένος· ἄπαρκος, στεγνὸς, τὸ τουρκβ. ξαμπούνης· χτηκιασμένος, παρὰ Πλουτ. κη. 9. 2) Ἐνεργητικῶς· ὅστις δὲν θρέφει, δίδει τροφὴν, δὲν εἶναι θρεπτικός.

Ἀτρύγετος, ου, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ἄκαρπος, ξηρὸς· ὅστις δὲν δίδει κάνένα καρπόν· παρ' Ὅμ. Ἐπιθ. τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Αἰθέρος, Ἰλιάδ. Γ, 425. Τμ. Δμτρ. 67, 457. Ὁ Εὐρπ. δὲ, προσαγορεύει τὴν θάλασσαν ἀκάρπιστα πεδία, καὶ τραφερὴ· ἀντιθ. τῷ Ὁμρ. Ἰδὲ Ηεγne ἐν Ἰλιάδ. Α, 316. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἐν γένει ἔρημος· παρὰ Δαμαγήτῳ, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 4. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, θάνατος· – νὺξ ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένην. (υ υ υ υ)

Ἀτρυγὴς, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἐτρύγησαν, ἐτύλιξαν, ἔμασαν· Διτιχιλ. ἐν Ἐπιγρ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 177. . . . ἀπὸ δ' ἀτρυγὲς κεῖο μαλιᾶς.

*Ἄτρυγος, ὁ, ἡ (τρύξ). Χωρὶς τρύγα, τὸ κοντρυγιά, κατακάθισμα, πάτος, λούνη· στραγγισμένος, καθαρός.

Ἀτρύμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἄτρυτος· παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 887. «Ἀτρύμων κακῶν· ὅστις ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του μὲ γενναιότητα, δὲν χάνει τὸ θάρρος· ἀντιπαλεύει εἰς αὐτὴν τὸ κοινὸν, δὲν τὰ βάνει κάτω. (υ – –)

Ἀτρύπητος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτρητος. (ι)

Ἄτρυτος, ου, ὁ, ἡ (τρύω). Ἀσύντριφτος, ἀκατατζάκιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσι νὰ συντρίψῃ, κατατσακίσῃ, ἀφανίσῃ, νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· ἀνίκητος, ἀφάνιστος, ἀκούρσευτος, ἀδάμαστος, π. χ. ἄτρ. κακὰ, πόνοι, ἄλγεα· τὰ ὁποῖα δὲν παύουν ποτέ· ἄτρ. ὁδὸς· μακρινὴ πολύ, τὴν ὁποίαν μόλις ἠμποροῦσι νὰ κάμῃ· ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος· Θεόκρ. — 2) ἄγρυπνος, ἀκοίμητος· ὅστις δὲν θουλεύει, δὲν ἐργάζεται, δὲν καταγίνεται εἰς τι· ἀνιηρός.

Ἀτρυτώνη, ης, ἡ (τρύω). Ἀκαταδάμαστος, ἀνίκητος, πολεμική, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. Ἔστι δὲ Ἀτρυτώνη, ἐπεκτεταμένος τύπος τοῦ, ἀτρύτη, ὡς τὸ Δεύονευς τοῦ, Δεύς.)

Ἀτρύφερος, ου, ὁ, ἡ (τρυφερός). Ὅστις δὲν εἶναι θρυπτικὸς, γυναικώδης, ἀνανδρος· ἀσελγὴς, ἄτιμος· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς τρυφὰς, τὰς ἡδονάς· (ῠ) «ἀτρύφερος ἀνήρ· Εὐπολις παρὰ Συνδ. ἔχει δὲ μὴ τρυφερὸς (ἀρα σκληρὸς) καὶ ὄχι πολυέξοδος, ὡς Λεξικογράφος τις κακοεξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

Ἀτρύφητος, ου, ὁ, ἡ (τρυφάω) = τῷ προηγμ. ἀτρύφητος βίοτος, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἄτρυφος, ου, ὁ, ἡ = Ἄθρυπτος· παρ' Ἀθην. Σελ. 499. «Τυρὸς ἄτρυφος.

Ἄτρως, ωτος, ὁ, καὶ ἡ, = Ἄτρωτος.

Ἀτρωτία, ίας, ἡ· Ἀπληγωσία, τὸ νὰ μὴ πληγώνηταί τις· Ἀπολλ. παρὰ τῷ

Ἄτρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ.

Ἄττα, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ· ἄττα, ἀντὶ ἀττα· λέξ. ἀσσα, ἄσσα. Τὸ Ἄττα σπανίως κεῖται ἄνευ ἐπιθ. ἢ οὐδετερ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 149. C. «πάντα ἄττα ἐστιν· Φαίδρ. ἔστιν ἐν ἄλλοις τισὶν ἀττ' οὖν. «Ἐπτλ. ζ'. – Ξενοφ. Κ. Παιδ. Γ'. γ'. 8. «τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων, καὶ παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 27. «ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δὴ ποτοῦτο· τοῦ εἶπεν ἴσως κάτοτε εἰς τὸ αὐτί· καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὅτε, χρονικῶς· ὡς, ηκάπου' ἄττα πότ' ἄττα, ὁπηνικὰ ἄττα· ὡς Ἀριστοφ. Ὄρ. 1518. πηνίκ' ἄττα ἀπόλεσα. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νεφελ. «Ὅς τις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων.

Ἄττα, προσφώνημα, κατὰ κλητικὴν πτῶσιν, νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, ἢ πρὸς γονεῖς· ὡς παρ' ἡμῖν· πάτερ μ'· γέροντά μ'· ἀδελφέ· Ἰλ. Ι. 608. «φοβεῦμ' ἄττα γεραιέ· καὶ Ὀδ. Π. 31. «Ἔσσεται αὖτις ἄττα· παράβλ. ἄππα, ἄπφα καὶ πάππα (– υ).

Ἀττάγας, ᾶ, καὶ Ἀτταγᾶς, ᾶ, ὁ· πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ λειβάδια· ἴσως τὸ ὑπότυπον ἀρτυχιονάρι λεγόμενον· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ. 26.

*Ἀτταγὴν, ῆνος, ὁ· καὶ

*Ἀτταγῆς, έος, ὁ = ἀττάγας.

Ἀτταμὰς, ὁ· Κίδος ἰχθύος· σκλομός, Γλωσσάρ.

Ἀττάκης, ὁ· Εἶδος ἀκρίδος· Δευτ. ΙΑ'. ἴσως ἀπὸ τοῦ, «Ἀττέλαβος.

Ἀτταλαττατά· Χαροποιὰ ἐκφώνησις· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1198.

*Ἀτταλίτης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ τηγανίτης· παρὰ τὸ

Ἄτταλον, ου, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Τήγανον.

Ἀτταπαττατά· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1190 Ἐκφώνησις πόνου καὶ λύπης καθὼς καὶ τὴν σήμερον ψωλιάζουν τὰ παιδία ὅταν τὰ δέρνουν· ἀπαπαπαπά.

Ἀτταράγος, ου, καὶ, «Ἀτάραχος, «ὁ Ἡ ψύχα καὶ ἡ κόρα, κορὰ, κουρὰ τοῦ φωμιοῦ· Ματθ. τὸ μικρότατον, ὀλιγώτατον· ὡς συνήθως λέγομεν· λιγάκι, μιὰ ψύχα, ψύχα· κομματάκι.

Ἀτταταῖ, πόνου ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν

πό πό, πα πα πά· εὑρηται δὲ καὶ πενταπυλλάβως, καὶ πλειονοπυλλάβως γραφόμενον Dind. ἐν Ἀρστφ. Βίρ. 57. Σελ. Αἰσχλ. Πρμ. 136. Hirm. Σφλ. Φιλ. 733. Ἔτι δὲ καὶ χαρᾶς ἐκφωνητις. παρ' Ἀριστφ Ἀχ. 1198.

* Ἀτταταιάξ = ἀτταταῖ. Ἀριστφ.

Ἀττέλαβος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀττέλεβος. Εἶδος ἀκρίδος χωρὶς πτερύ. Ἡρόδ. παρὰ δὲ Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 210. καὶ Ἀττέστλαβος, εὑρίσκεται.

Ἀττελεβόφθαλμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ὄμματα ὡς ἀττέλαβος· τουτέστι πεπαχτὰ πρὸς ἔξω· ὡς ἡ ἀκρίδα· Ἀθήν. Σ. 450.

Ἀττηγός, ου, ὁ. Ὁ τράγος, Ἰωνικ. παρ' Εὐσταθ. Σ. 1625.

Ἄττης ὁ καὶ Ἄττις· ὑπηρέτης τῆς Φρυγ. Κυβέλλης. Παρὰ Δημοσθ. τὸ Ὑ ης Ἄττης σημαίνει μυστηριακήν τινα ἐπομοσίαν, ἢ ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν· Σ. 313.

Ἀττική, ης, ἡ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν ὡς, «Ἀττικὴ γῆ» Ὥρα τὸν Στράβ. Παυσαν. καὶ Μελέτ. τοὺς Γεωγράφους. «Ἀττικὴ γλῶσσα», ἡ διάλεκτος· καί, «Ἀττικὴ γυνὴ», λέγουσιν, Ἀθηναία δὲ οὔ.

Ἀττικηρός, ρά, ρόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον. Ἀθην. Δ. Σ. 137. Ἐπῤῥ. Ἀττικηρῶς.

Ἀττικίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ιῶ. Ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ, ἢ γράφω κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· κρατῶμέ τοὺς Ἀθηναίους, εἶμαι Ἀττικός, ἀφ' ὧν.

* Ἀττίκισις· εως, ἡ· τὸ νὰ πολιτεύηται, ὁμιλῇτις κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· Φίλστρ.

Ἀττικισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀττικὴ ἔκφρασις, τὸ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Καὶ κλίσις, «ἀγάπη πρὸς τὰ Ἀθήνας. Θουκυδ. Γ'. 64. καὶ Δ'. 133.

* Ἀττικιστής, οῦ, ὁ· ὅστις μιμεῖται τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν· ὅστις συνάζει λέξεις καὶ ἐκφράσεις Ἀττικάς.

Ἀττικιστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ἢ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Ἀθηναίων.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ· χλευαστικὸς, σκωπτικὸς ὑποκρστ. τύπος αὐτοῦ, Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Εἰρ. 214. ἐτυχηματισμένον παραπλησίως τῷ, μαλακίων.

Ἀττικοπρεπής, ους, ὁ, ἡ· πρέπουσα τῆς Ἀττικῆς. Ἀθήν. Γ. Σελ. 115.

Ἀττικός, κὴ, κόν, (ἀκτή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν. Οὐσιαστ. Ἀττικὴ· ὑπαρ. γῆ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀττικουργής, ὁ, ἡ, (ἔργον). Κατὰ τρόπον τῶν Ἀττικῶν θουλευμένος, φτιασμένος. Πολυδ. Α'. 149.

* Ἀττικωνικός, ἡ, όν· κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ, Ἀττικός, ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, Λακωνικός. Ἀριστφ. Εἰρ. 215.

Ἄττις, ὁ = Ἄττης· ὅπερ ἴδε.

Ἄττω, Ἀττ. ἀντὶ ἄσσω, ἄϊσσω· παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀττ. καὶ ἄττω· ἄνευ τοῦ ὑπογεγρ. Ἰων. Valck ἐν Φοιν. 1388. Πηδῶ, σκιρτῶ, κινοῦμαι, ἢ τρέχω μὲ ὁρμὴν, μὲ ταχύτητα καὶ θυμὸν κατάτινος. Δημοσθ. «ἄττων δεῦρο κάκεῖσε.»

Ἀτυζηλός, λὴ, λόν. Τρομακτικὸς, ἐκπληκτικὸς, φοβιστικός. Ἀπολλ. Pod. B. 1058. πάτυζηλῶ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαιι· ἐκ τοῦ

Ἀτύζω, Μ. ὑξω. Φοβίζω, σκιάζω, βάνω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον, θαυμασμόν, καὶ ἐκπληξιν. Θεόκρ. Εἰδ. Δ. 56. «Αἰπόλικον τὸ θάημα τέρας γέτυ θυμὸν ἀτύξαι.»

Ἀτύζομαι. Μ. ὑχημαι. Πιθτ. (ἀτάω). Ἔχω ταραγμένον τὸν νοῦν, εἶμαι ζαλισμένος· ἐπὶ πάσης ταραχῆς τοῦ νοὸς διὰ ψυχικῶν παθῶν· ἐξαιρ. διὰ φόβου, διὰ λύπης, ἢ ἀγανακτήσεως. Σφλ. Ἰλ. 146. Τρομάζω, σκιάζομαι, ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι, συγχύζομαι, λυποῦμαι. Ὅμ. χρῆται τῇ μετχ. μόνον· ἐκπλήκτης, τρομαγμένος, ταραγμένος. Ἰλιάδ. Ζ. 38. «Ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιο σκιαγμένοι ἔτρεχαν φεύγοντες· παραβλ. Ὀδύσ. Λ, 606. Ἀλλὰ τὸ, Ἰλ. Χ. 474. «ἀτυζομένην ἀπολέσθαι» παθτ. περὶ τῆς ὁποίας εἶναι φόβος ἔτι θέλει ἀποβῆναι, παραβλ. εὔχεσθαι παρὰ Σφλ. Οἰδ. Τ. 1512. Μετχ. ἀόρ. παθτ. «ἀτυχθεὶς ὄψιν. Ἰλιάδ. Ζ, 468. ἐξεπλάγη, ἐτρόμαξεν. Τὸ ἐνεργ. Ἀτύζω, Μλ. ὑξω. ἐκπλήττω, ἐξαιρ. τρομάζω, σκιάζω τινα· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόκρ. 1, 56. καὶ Ἀπολλ. Ῥ. 1, 465.

* Ἄτυκτος, ὁ, ἡ, (τεύχω). Ἀτελείωτος, ἀκαμωτος· «οὐδεὶς γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον ἄτυκτον εἶναι.» Φιλολ.

Ἀτύλωτος, ὁ, ἡ, (τυλόω). Ὅστις δὲν ἔχει τύλους, ὁ ἐστὶ πρίσματα ἀπὸ κτύπημα. Ἰδὲ Τύλος.

Ἀτύμβευτος, ου, ὁ, ἡ, (τυμβεύω). Ἀθαπτος, ἀπαράκλητος. Ὀππιαν.

Ἄτυμβος, ου, ὁ, ἡ, (τύμβος). Χωρὶς τάφον, μνημεῖον, τὸ κοινότ. μνημόριον. Ἀνθολογ. Ἐπιγρ.

* Ἀτυμνεάδης, ου· ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ ἑπομ. Ἰλιάδ.

* Ἄτυμνος· Β· ὄνομ. κύρ. πλειόνων Τρωικῶν. Ἰλιάδ.

Ἀτυπος, ου, ὁ, ἡ, (τύπτω). Ἀχτύπητος, ἀτύπωτος.

Ἀτύπητος, ου, ὁ, ἡ, ἀχτύπητος, ἄδαρτος.

Ἀτύπωτος, ου, ὁ· ἡ, (τυπόω). Ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον, σχῆμα, μορφήν. (ῠ)

Ἀτυραννευτος, ου, ὁ, ἡ, (τυραννεύω). Ὅστις δὲν ἐδουλώθη, δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τυράννους. Θουκυδ. Α'. Ἐπῤῥ. ἀτυραννεύτους.

Ἀτύρωτος, ου, ὁ, ἡ, (τυρόω). Ἀπηχτος, χωρὶς νὰ γείνῃ τυρί, «γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει.» Διοσκορ. Γ'. 41. (ῠ)

Ἀτυφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τύφον, ὑψηλοφροσύνην, φαντασίαν, νὰ μὴν εἶναι ἀλαζών, νὰ μὴν εἶναι φαντασμένος· φρονιμάδα, σωφροσύνη, ταπείνωσις· παρὰ τὸ

Ἄτυφος, ου, ὁ, ἡ, (τῦφος). Ὅστις δὲν εἶναι φουσκωμένος, ὑπερήφανος, φαντασμένος· σώφρων, ταπεινός. Πλάτ. Φαίδρ. «ἀτύφου μοίρας.»

Ἀτύφως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς τύφον, ὑπερηφάνειαν.

Ἀτυχέω, ῶ, Μ. ήσω, μετὰ γενικ. Εἶμαι ἀτυχής, δὲν ἔχω τύχην, δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου· «ἀτυχῶ παρά τινος· λαμβάνω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν ἀπὸ τινα· μοὶ λέγει τὸ, ὄχι· δὲν δέχεται, δὲν κάμνει τὴν παράκλησιν, τὸ ζήτημά μου· ἀφ' οὗ

Ἀτύχημα, ατος, τὸ· κακὸν περιστατικοῦ, δυστυχημένον συμβεβηκός, κακοτυχία, ἀτυχία· ἀνόσιον, κακὸν ἔργον, πονήρευμα, ἀσεβὴς πρᾶξις, βαρὺ σφάλμα. — 2) Τὸ νὰ μὴν ἀπολαύσῃ, ἐπιτυχῇ τοῦ σκοποῦ του τίς. Θουκυδ. (ῠ)

Ἀτυχής, ὁ, ἡ, (τυγχάνω). Ἴδε καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τύχην, δυστυχής. Δημοσθ. ὅστις δὲν ἔχει μέρος ἀπὸ τίποτε, δὲν μετέχει εἰς τίποτε, δὲν ἀπόκτησε, δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του, μετὰ γενικ. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 31. «ἀτυχὴς συνέσεως.»

Ἀτυχῶς, Ἐπίῤῥ. χωρὶς τύχην, δυστυχῶς.

Ἀτύχησις, εως, ἡ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, νὰ μὴν ἀπολαύσῃ τίς τίποτε· νὰ εἶναι ἀτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε. (ῠ)

Ἀτυχία, ίας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔτι δὲ καὶ = ἀτύχημα· ὡσαύτως καὶ παίσιμα, κακούργημα.

* Ἀτῶμαι. Ἴδε ἀτάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Υ.

Αὖ, (αὖις, αὖτις) κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην σημασ. αὐτοῦ, τοπικ. Ἐπῤῥ. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἢτις διατηρήθη, ἐξαιρ. παρ' Ὁμ., ἐν τῷ αὖερύω· Εἶτα τροπικ. ἐπὶ πάσης ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος· πάλιν, καὶ πάλιν, καὶ ἄλλην φορὰν, ἀκόμη μιὰν φορὰν, καὶ δεύτερην φοράν. Ἰλιάδ. Α, 140. Ἀπ' Ὁμήρου δὲ πολλαχοῦ ἐν χρήσει· ἔτι δὲ καὶ, δεύτερον αὖ, Ἰλιάδ. Ζ, 184. καὶ τρίτον αὖ, Ζ. 229. Δ. 417. Ε. 477. Ὀδύσ. Ρ, 326. αὐτὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας. Ὅσον πολλάκις μετὰ τοῦ δὲ, «δ' αὖ, ἢ τὸ αὖ λαμβάνει ὅλως τὴν σημασίαν τοῦ δὲ, ὥστε τίθεται καὶ μετὰ τὸ, μὲν. Ἰλιάδ. Α, 109. συμπεριέχεται δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ σημασία τοῦ, ὡσαύτως, παραπλησίως, ὁμοιοτρόπως, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· καὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας, τὸ ἐναντίον· ἄλλοθεν. Πρὸς τούτοις χρησιμεύει τὸ αὖ εἰς δήλωσιν τῆς προόδου τῶν περιστάσεων, τῆς μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς πράξεως εἰς ἄλλην, τῆς διαφορᾶς τοῦ προηγηθέντος. Ἔτι δὲ ἀναπληροῦται τὸ αὖ διὰ τοῦ, ἔτι δὲ, πρὸς τούτοις δὲ, εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. Καθ' ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ ἐντελῶς ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις αὐτοῦ τῇ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μόνον ἡ παρ' Ἀττ. κατὰ πλεοναστμὸν πάλιν αὖ, σπανιώτ. αὖ πάλιν, ἢ αὖθις αὖ, ἢ πάλιν αὖθις αὖ, σύνταξ. αὐτοῦ διαφόρου. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 481, Α. Ἰδὲ αὖθις, αὖτις, πάλιν.

Αὐάζω, παρὰ Θεοφράστ. = Αὐαίνω, ἀμφβ.

Αὐαίνω, Ἀττ. αὑαίνω. Μλ. αὐκνῶ (αὖος). Ξηραίνω, κάμνω τι ξηρόν. Ὀδύσ. Ι, 321. βίον αὐαίνω Σφλ. φαίρω τὴν ζωήν μου μὲ λύπην, μὲ βάσανα, μὲ στεναγμούς, μὲ πόθον, τὸ κοινότ. ἀραδύμημαι· Παθτ. καταπίκομαι, καταπνίγομαι, τὸ κοινότ ζῶ καὶ ζαίνω· (ἀντὶ ζέω) ξηραίνομαι. Σφλ. Φιλ. 664.

Αὐαλέος, ἐα, έον, (αὖος). Ξηρός, στερεός, κατασταλμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένος. Ἡσιόδ. «αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος·» καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Α, 1128. θέρμης αὐαλέοιτιο· καὶ Β'. 566. «αὐτμὴ αὐαλέη»· τραχὺς, σκληρός.

Αὔανσις, εως, ἡ. Ἀττ. αὔανσις, ξηρασία· ξήραμα, στέγνωμα. Ξήρανσις, ἐπὶ ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ξηραίνωνται ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου.

Αὐαντή, ῆς, ἡ, ὑπον. νότος. Ὀχτιάς, μαραμός. Παρὰ Ἱπποκρ. Σ. 484.

Αὐαντικός, κή, κόν. Ἀττ. Αὐαντικός· ὅστις ξηραίνει· κάμνει τίποτε ξηρόν, στερεόν.

Αὔασις, ἡ παρ' Ἡρόδ. ὄασις. Ἐκαλοῦντο παρ' Αἰγυπτίοις, τὰ κατοικημένα, καὶ εὐφορώτερα μέρη τῆς ἀμμώδους ἐρήμου τῆς Λιβύης, κατὰ τὸν Στράβ. ΙΖ'. Σ. 1140. Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 3, 26.

Αὐασμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. Αὐασμός. Ξηράτης, ξηρασία, ξήραμα, στέγνωμα, Ἱπποκρ.

Αὐάτα, ἡ. Αἰολ. αὐτὶ ἀτη· παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β. 52. καὶ Γ'. 42. (υυ—, Boeck. ἐν Πινδ. Πθ. 2, 14.)

Αὐγάζω, Μ. άσω, (αὐγή). Φωτίζω, λαμπρύνω, φέγγω· κατὰ πρῶτον παρ' Εὐρπ. Ἐκ. 637. Μέτ. βλέπω καθαρά, φῶς φανερὰ, γνωρίζω καλά· αὐτὶ τοῦ. Ἰλ. Ψ. 458. «Οἵος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἠδὲ καὶ ὑμεῖς.» Ἡσιόδ. Ἔρ. 448. Οἱ Τρῶες χρώνται καὶ τῷ ἐνεργ. τύπῳ, κατὰ σημασ. μέσ. διαφ. Βτμ. ἐν Σφλ. Φιλ. 217. Εὐρπ. Βακχ. 554. ἀφ' οὗ

Αὐγασμα, ατος, τὸ· καὶ Αὐγατμός, οῦ, ὁ. Λάμψις, φωτισμός, ἀστραπὴ, ἀκτινοβολισμα.

* Αὐγειαί, ῶν, αἱ. Πόλις τῶν Λοκρῶν. Ἰλιάδ.

* Αὐγείας, ου, ὁ· κυρ. Ὀνομ. ἀρχαίου τινος βασιλέως τῆς Ἤλιδος. Ἰλιάδ.

Αὐγέω, λάμπω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ.

Αὐγή, ῆς, ἡ. Λάμψις, φῶς, ἀχτίδα. Ὅμ. ὅστις συντάσσεται ἐξαιρ. αὐγὴ καὶ αὐγαὶ ἠελίοιο πολλάκις· ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο ὁμοίως καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. πρὸς ἢ ὑπ' αὐγὰς ἠω-

ρεῖν, ἰδεῖν καὶ τ. τ. Ἀντιθέτως τῷ διατρῖβῃ ἐν ἄδυ. Ὀδσ. Λ, 498, 619. εἰς τὸ φῶς ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐξετάζω, κυτάζω, παρατηρῶ. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 264. — 2) λαμπρὸν ἢ ἀνοιχτὸν χρῶμα ἔχω. ἐπὶ ἀέρος, καὶ ὕδατος — 3) παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὀφθαλμός· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. ἴσως. ἐν Πολ. 7, 17. σλδ. 540. Α. καὶ τοι τῆς ἀναγκ. ἐνταῦθα ἀμφιβ. οὔσης· (ἀῶ, ἀῶς, αὐῶς, αὔρα). ἀφ' οὗ

Αὐγήεις, ήεσσα, ήεν. Λαμπρός, [φωτεινός. Νίκανδρ. Θηριακ. — 2) ὅστις βλέπει καθαρά.

Αὐγητήρ, ῆρος· ὁ. Θλκ. αὐγήτειρα, ἡ· φωτίζων, λαμπρύνων, φέγγων.

*Αὐγοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις λάμπει σὰν ἀχτίδα, ὁμοιάζει μὲ ἀχτίδα.

*Αὐγωπός, ὁ, ἡ. (ὠψ) Τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἀχτινοβολοῦν.

Αὐδάζομαι. Μλ. ἀξομαι. μέσ. ἀποθ. (αὐδή) Ὁμιλῶ· παρ' Ἡροδοτ. Β'. 25. καὶ 57. καὶ Ε', 51. τῷ ἐνεργ.

Αὐδάω, ῶ, Μ-άξω· ὁμιλῶ, λαλῶ παρὰ Δυκ. 802. ἰδὲ τὸ ἑκῆς.

*Αὐδάω. Μλ-ήσω. Ἀττ. άσω. (±) Εὐρπ. Φοιν. 123. ὁμιλῶ. Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξ ἐναντίας παρ' Ὅμ. πολλάκις ἀντίον αὐδῶ τινα, ὁμιλῶ πρός τινα· ὡσαύτως καὶ, ἔπος τινὰ ἀντίον αὐδῶ. Ἰλιάδ. Ε, 170. Πινδ. δὲ χρῆται αὐδάομαι ὡς μέτ. ἀποθ. ὁμοίως καὶ Σφκλ. Φιλ. 852. ὡς τὸ ἐνεργ. Boeckh expl. Ol. 2, 98. ὡσαύτως καὶ ἐν Σφκλ. Φ.Λ. 150. Αἴ. 712.

Αὐδή, ῆς, ἡ· λαλιά, φωνή, οὐ μόνον αἱ λέξεις, ἀλλὰ καὶ τὸ λαλεῖν, ἡ ὁμιλία, ὁ ἦχος καὶ ἡ δύναμις τῆς φωνῆς, διάλεκτος. Ὅμ. Τρπκ. ὁτόνος τῆς τεττιγομένης κόρδας τοῦ δεξαριοῦ. Ὀδσ. Φ, 411. ἀφ' οὗ

Αὐδήεις, ήεσσα, ήεν· ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Ἴδιον παρ' Ὅμ. ἡ φυσικὴ ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτως, ἡ ὁποία διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζῶα. Ὀδσ. Ε, 334. Ζ, 125. παραβλ. Ἰλιάδ. Τ, 407. ἂν ὅμως ἡ Καλυψὼ Ὀδσ. Μ, 449, καὶ ἡ Κίρκη, Κ, 136. Λ, 8. Μ, 150. ὀνομάζονται ἐνταυτῷ Θεὲς καὶ αὐδήεσσα, τοῦτο δηλοῖ ὅτι εἶτε μὲν θεαὶ, μεταχειρίζονται ὅμως καὶ τὴν ἀνθρώπινον, γλῶσσαν, καθὼς καὶ παριστάνονται ὅτι δὲν ζῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γῆν μὲ τοὺς ἀνθρώπους· παραβλ. μέροψ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ὅστις ἔχει μελῳδικὴν φωνὴν, ἠξεύρει νὰ ψάλλῃ νὰ τραγῳδῇ.

Ἀυδρία, ίας, ἡ· = ἀνυδρία· παρὰ τὸ

Ἄυδρος, ὁ, ἡ, = ἄνυδρος. Ἡσίοδ.

Αὐδυναῖος, ου, ὁ. Ὁ Ἰανουάριος μὴν παρὰ Μακεδόσι, καὶ Γαζαίοις.

Αὔερύω. Μλ-ύσω (αὖ ἐρύω). Τραβῶ ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναλυγίζω τίποτε. Ἰλιάδ. Μ. 261. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν θυτιαζομένων ζώων στρέφω, γυρίζω, κλίνω τὸ κεφάλι τοῦ ζώου ὀπίσω πρὸς τὸν βάχιν διὰ νὰ τοῦ κόψω τὸν λαιμόν· ὅθεν θυσιάζω, σφάζω ἐν γένει. Ἰλιάδ. Α, 459. Β, 422. Τινὲς δὲ γράφουσι διῃρημένως αὖ ἐρύω — 2) δηλάζω, βυζαίνω. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 603. (-υυ-)

Αὐηλός, οῦ, ὁ, ἡ = Αὐλητής. Ἀνάλεκ. Α'. Σ. 481. παιδικὴν ἀνθερικαίαν· ἀμφιβ. τύπος.

Αὐήρ, ὁ. Αἰολικ. αὐτὶ, Ἀήρ.

Αὐθάδεια, είας, ἡ. ποιητ. αὐθεδία, ίας (αὐθάδης). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· ἡ φαντασία τοῦ νὰ πιστεύῃ τις, ὅτι ἠξεύρει ὅλα καλήτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει· ἀντιθ. τῇ αὐθαδείᾳ, κατ' Ἀριστ., εἶναι ἡ Ἀρέσκεια, τὸ νὰ ἐπιμελῆται τις νὰ φαίνηται καθ' ὅλα ἀρεστὸς εἰς ὅλους· ὁ μέσος ὅρος δὲ μεταξὺ αὐθαδείας καὶ Ἀρεσκείας εἶναι ἡ σεμνότης· ἡ ἀξία καὶ ἡ σταθερότης, ἥτις χαρακτηρίζει τὸν σώφρονα ἄνδρα.

Αὐθαδειάζω, = Αὐθαδίζομαι, παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. ἐσφαλμ. τύπος Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 66.

Αὐθάδης, ὁ, ἡ, ες, τὸ (αὐτὸς, ἥδομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀρέσκει εἰς τὸν ἑαυτόν του· ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἰσχυρογνώμων, φαντασμένος, ὅστις κάμνει καὶ λέγει ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει χωρὶς νὰ τῷ μέλῃ τίποτε διὰ τοὺς ἄλλους, ἀναίσχυντος, ἀδιάτροπος· σκληρός· οὕτως ὀνομάζεται ἡ μύτη τῆς σφίγγας, ἡ ὁποία διατρυπᾷ ἀσπλαγχνα τὸ στῆθος τοῦ Προμηθέως· σφηνὸς γνάθος αὐθάδης. Αἰσχυλ. Πρμ. 64. παραβλ. ἀναιδής. Ἐπῤῥ. αὐθαδῶς· κατ' ἄλλους δὲ αὐθάδως. Ἀρστφ. Βτ. 1020 (---)

*Αὐθαδία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ αὐθάδεια.

Αὐθαδιάζω. Μ. ἀσω. Κάμνω τινὰ αὐθάδη, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα.

Αὐθαδιάζομαι. Μέτ. Γίνομαι αὐθάδης, ἢ φέρομαι μὲ αὐθάδειαν. Πλάτ.

*Αὐθαδίζομαι. Μλ-ίσομαι. μέτ. ἀποθ. = αὐθαδιάζομαι.

Αὐθαδικός, κὴ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐθάδη, ἀλαζόνα, ὑπερήφανον, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ αὐθάδικον· ἰσχυρόγνωμον, καὶ ἀλαζονικὸν φέρσιμον, ἡ ὁμιλία. Αἰσχύλ. Προμ. (---υ)

Αὐθαδόστομος, ου, ὁ, ἡ, (στόμα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ὁμιλεῖ μὲ αὐθάδειαν, αὐθάδης. Ἀριστοφ.

Αὔθαιμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ

Αὐθαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αὐτὸς, αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος· ἀδελφὸς, ἀδελφὴ. Σοφοκλ.

Αὐθαίρετος, ὁ, ἡ, (αἱρέομαι). Ὅστις ἐκλέγει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του. Ἐκούσιος, θελληματικὸς. ἐλεύθερος, αὐθαίρετος εὐβουλία. Θκδ. α'. 2 ὅστις αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ μέσος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ, ἀσκιμάσῃ, ὑπεφέρῃ τίποτε· παυθαίρετος θάνατος· πῆμα, δουλεία, κίνδυνος.» Αὐθαιρέτως, Ἐπίρ. ἑκουσίως, θελληματικῶς.

Αὐθέκαστος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον, (αὐτὸς ἕκαστος) Καθ' ἕνας μόνος του, διὰ τὸν ἑαυτόν του. Δημοσθ. «ἐς ὅσον ἂν μὴ αὐτὸς ἕκαστος, οἵτινες ἱκανὸς εἶναι δράσαι τὶν· ὄθεν — 2) = ἁπλοῦς, ἁπλός, ἀτέχνευτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις, καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς ψευδιάσματα, ἴσιος, ἀνοιχτὸς, εἰλικρινὴς, ἀληθινός. Πλούταρχ. Ἄλκ. «ἁπλοῦς καὶ αὐθέκαστος» καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. «αὐθέκαστος» τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ μεγαλορρήμονος, καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 10. «αὐτὰ ἕκαστα πρελέγουσιν· ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα μαρτυροῦν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καθὼς εἶναι· καὶ Πλουτάρχ. Κάτ. «ὀρθίως καὶ αὐθέκαστος»· ἐπ' ἀνθρώπων· ἰδιότροπος, αὐστηρὸς, ἰσχυρογνώμων. Πλούτ. Π. Ἀγωγ. «πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον ὁμφακίας.»

Αὐθεντέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω. Α'. πρὸς Τιμόθ. Β'. 12. μετὰ γενικ.

Αὐθέντημα, ατος, τὸ· αὐτεξουσιότητα, ἀνεξαρτησία, τὸ ἰταλ. ὁτορικά.

Αὐθέντης, ου, ὁ, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, «Αὐτοέντης» (αὐτὸς, ἔντεα) ἀφέντης· ἀπεριόριστος ἐξουσιαστὴς· κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ὅστις ἔχει ἴδιαν του ἐξουσίαν καὶ τὴν δίδει καὶ εἰς ἄλλους· ὅστις δὲν προστάζεται ἀπὸ ἄλλον· ὅστις γίνεται πρωταίτιος εἰς τίποτε. — 2) αὐτεξούσιος, ὅστις μεταχειρίζεται βίαν· βάνει χέρι εἰς τίποτε· ἐξαιρέτως ὅστις μὲ τὸ ἴδιον χέρι του σκοτώνει, ἢ ἁρπάζει, ὅστις σκοτώνεται μόνος του. Τραγ. ἀφ' οὗ

Αὐθεντία, ίας, ἡ. Δύναμις, ἐξουσία, ἀξία, αὐτεξουσιότητα. Βασίλ.

Αὐθεντικός, κὴ, κόν· πᾶν ὅ,τι ἔχει βεβαίαν, ἀπειδειγμένην, ἐλλογον καὶ ὀρθὴν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του· κυρωμένος, βέβαιος, ὅστις ἔχει κῦρος καὶ βεβαιότητα, εἶναι σωστὸς, καὶ ἀληθινῶς καθὼς φαίνεται, ἢ καθὼς τὸν λέγουν, διηγοῦνται· ἀντιθέτ. τῷ «Ἀθέσποτος.» Καισ. Θ'. 14. Ἐπῤῥ. αὐθεντικῶς.

Αὐθερμήνευτος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐξηγούμενος, ἢ ὁ εὐκόλως ἑρμηνευόμενος, ἐξηγούμενος· ἀμφίβ.

Αὐθέτης, ου, ὁ, (ἕτης). Ἐργαλεῖόν τι διὰ μαγείρευμα, ἢ διὰ ψήσιμον· μηχανικὸν ὄργανον διὰ βράσιμον καθὼς ἐκεῖνο ὁποὺ μεταχειρίζονται οἱ ὁδοιποροῦντες νὰ βράζουν τὸν καφὲν χωρὶς φωτιά, ἀλλὰ μὲ φλόγαν ῥακῆς· ἰδὲ, Παιδέτης.

Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. (ἡμέρα). Εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπάγω, καὶ ἐπιστρέφω, ἢ κάμνω τελείωμα τίποτε. Πολυδ.

*Αὐθημερινός· ὁ, ἡ· = αὐθήμερος· παρὰ τοῖς Ο'.

Αὐθημερόν, Ἐπίρ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Αὐθήμερος, ου, ὁ, ἡ· παρ' Αἰσχ. καὶ Πίν. ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν· εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

Αὐθι, Ἐπίρ. κατὰ συγκ. αὐτοῦ, Αὐτόθι· ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν· ἐνταυτῷ· ἐδῶ, ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, εὐθύς, παρευθύς· παρ' Ὅμ. πολλάκις· ἰδὲ αὐτόθι. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. καὶ αἰτιατ. τοῦ, αὐθις. Jac. Ἀνακ. Παλατ. σλ. 537.

Αὐθιγενής, ὁ, ἡ. Ἰων. αὐτιγενής. (ΓΕΝΩ) εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος γεννημένος· ἐντόπιος, «ὕδωρ αὐθιγενὲς καὶ ἀκρατον» τὸ ὁποῖον δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀλλ' ἔχει τὴν πηγήν του εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου τρέχει. Ἡρόδ. 2, 149. ποταμὸς αὐθιγ. ὅστις ἔχει ἰδικὴν του πηγήν, δὲν συνάζεται ἀπὸ τὰ νερὰ βροχῆς. Πλούτ. καὶ Εὐρπ. Ἠλ. 805. «ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ» ἀντὶ τοῦ οἰκειακός.

Αὐθις, παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ αὖθι. Ἐπῤῥ. τύπος τοῦ αὖ κατ' ἐπέκτασιν, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ταὐτοσήμαντον. Ἔστι δὲ τὸ αὐθις Ἀττικὸν κυρίως. Ὅμηρ. δὲ χρῆται παραπλησίως τοῖς Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι τῷ αὐτις πανταχοῦ. Πάλιν, ἐκ δευτέρου, καὶ ἄλλην, καὶ δευτέραν φορὰν· πάλιν, ὀπίσω· ἀμοιβαίως· μετὰ ταῦτα, ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς. Οἱ Ἀττ. χρῶνται πολλάκις πλεοναστικῶς τῷ, αὐθις αὖ, αὐθις πάλιν, αὐθις αὖ πάλιν. Wolf. ἐν Ἀπτ. σλ. 235. Βτ. ἐν Ἀρστφ. Ὄρ. 1326. Βάτρ. 1077. Σφκλ. Φιλ. 652. Ἔτι δὲ χρῶνται τῷ αὐθις εἰς τὸν ἐλάχιστον λόγον αἴτι τοῦ δὲ, ἤτοι τοῦτο μὲν — τοῦτ' αὐθις.» Σφκλ. Ἀντ. 107. καὶ ἀμοιβαίως. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα παρ' Ἡσ. Θγν. 772. «εἴξελθεῖν οὐκ αὖτις ἐξ πάλιν.»

Αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ, τὸ ὁμαιμος κατ' ἐπέκτασιν· = αὔθαιμος. Λυκόφρ.

Αὐθομολογέομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ὁμολογέομαι). Αὐτοβελήτως, θελληματικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ μου ὁμολογῶ, φανερόνω τί· «πρᾶγμα αὐθομολογούμενον», τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένον, ἀποδειγμένον.

Αὐθύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω). Ὅστις ἔχει τὴν ὕπαρξιν, τὸ εἶναί του ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· αὐτεξούσιος· ἀνεξάρτητος.

*Αὐθυπόστατος, ὁ, ἡ, (ὑφίσταμαι) = τῷ προηγμ.

Αὐθυπόστατος, ου· ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ὁ ἀορ. β'. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἀορ. α'. τῆς ὑποστατ. ἐγκλσ. π. χ. ἴωμεν, ἄγωμεν, κράξωμεν κ. τ. τ. Ἐπῤῥ. αὐθυποστάτως.

Αὐθωρόε, ὁ, ἡ, (ὥρα). Ὅστις γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἐπῤῥ. αὐθωρόν «Αὐθωροὶ, Αὐθωρί.» Πλουτ. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν.

Αὐίαχος, ου, ὁ, ἡ. Ἰλ. Ν. 41. «ἔδησαντο αὐίαχοιν· ἔστις φωνάζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κοινῶς μὲ ἄλλους· ὡς καὶ τὸ ἄβρομος, ἐπὶ τῶν εἰς μάχην πορευομένων Τρώων. Κατ' ἄλλους, ὅστις δὲν φωνάζει, δὲν κάμει βόρυβον· τὸ πρῶτον μέντοι ὀρθότερον, ἐπειδὴ παρ' Ὅμ. οἱ μὲν Ἕλληνες σιγῶντες, οἱ δὲ βάρβαροι φωνάζοντες καὶ βορυβοῦντες ἐπορεύοντο εἰς μάχην· ἢ ὑποθ. ὅτι τὸ α ἔστιν ἐπιτατ. περιττὴ φαίνεται ἐνταῦθα. Παρὰ Κοιντ. Σμυρν. Β΄. 70. καὶ αὐτὸ τοῦ, ὁ σιωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, (ὁ σχηματισμ. τῆς λξ. ἐστὶν Αἰολ. ἀντὶ ἀνίαχος, παρὰ τὸ ἰαχὴ μετὰ τοῦ ἀδροιστ. α, καὶ παρενθέτου τοῦ δ(γαμματος).

Αὐλαία, ας, ἡ, (αὐλή). «Αὐλαία τάπης· ὕλη, παραπέτασμα, τὸ τουρκ. μπερδές· ἐξαιρ. ἐν Θεάτρῳ, τὸ ἰταλστ. κολτρίνα.

Αὐλάκα· ἡ. Ἰδε, Αὐλάκα.

Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, (αὐλαξ, ἐργάτης). Ὅστις κάμνει αὐλάκια, ἀνοίγει αὐλακιές. Ἀναλεκτ. Β΄. Σ. 236. «τὸ ἄροτρον αὐλακεργάτανν τὸ γῆ.» (γξ)

Αὐλακίζω, Μ. ἴτω. (αὐλαξ). κάμνω αὐλακιές.

Αὐλακίζομαι, Παθητ. Ἀροτριοῦμαι, ὀργόνομαι, ἀλετρίζομαι. Πρακτικὰς παρ' Ἀθην. Σ. 461. «γᾶ αὐλακισμένα· ἀφ' οὗ

Αὐλακισμός, οῦ, ὁ, αὐλάκισμα.

Αὐλακώδεις, εσσα, εν· αὐλακισμένος, μὲ αὐλακιές· «αὐλακόεσσα ἄρουρα», παρὰ Μαξίμῳ στίχ. 506. ὠργωμένον, χωράφι.

Αὐλακοτομέω, ῶ. Μ. ήσω. (τέμνω). Κάμνω, αὐλακιές. Σέξτ. Ἐμπ. «αὐλακοτομῶν γῆν»· ὀργώνω, κάμνω χωράφι.

Αὐλαξ, κος, ἡ, (ἵστως παρὰ τὸ ἕλκω) = ἄλοξ. Αὐλακι, αὐλακια. Ἡσὺχ. καὶ ὦλαξ. «ἀπ' οὗ Ὅμ. ὦλξ χρῆται. — 2) = ὄγμος· ἡ ἀράδα τὴν ὁποίαν σχηματίζουν οἱ θεριστάδες μὲ τὰς χειροβολές.

Αὐλεία, ἡ. Ἰδε, Αὔλειος.

Αὔλειον, τό· τὸ ἰταλ. βεστίμπουλο· τὸ μεταξὺ τῆς πύλης (πόρτας) καὶ τῆς αὐλῆς μέρος τῶν σπιτίων· ἔστι δὲ ἥλιξ. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Αὔλειος, α, ον. Ἐτι δὲ καὶ δισγενῶς, ὁ, ἡ, (αὐλή). Ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπρὸς μέρος σπιτιοῦ, τόπου ἀπὸ τὴν ἀγυιὰν (τουρκ. σοκάκι) ὅπου ἐμβαίνομεν εἰς τὸ σπίτι, ὅπου καὶ ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὰ δωμάτια (τουρκ. ὀντάδες) Ὀδ. Ξ. Ἔξαιρ. ἡ αὐλεία καὶ ἡ αὔλειος, ὑπαιθρ. Ἐμπρὸς διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνομεν εἰς τὸ αὔλειον ἀπὸ τὴν ἀγυιάν, ἢ ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐρχόμεθα εἰς τὸ αὔλειον. Ὅμ. χρῆται τῷ πλῆ. ἀρθμ. ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι, Ὀδ. οὐδ' οὗ ἐπ' αὐλείου· εἰς τὸ κατώφλιον τὸ κοινῶς κατὰ μεταθ. κατώφλιον τῆς πύλης ἢ θύρας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλήν. Ὀδ. Α, 104.

Αὐλείτης, ου, ὁ. = Αὐλήτης.

Αὐλέω, ῶ, Μ. ήσω. (αὐλὸς). Φυσῶ, λαλῶ, παίζω τοὺς αὐλοὺς· τὴν φλογέραν, τὸ ἰταλ. τὸ φλάουτον. Πλουτ. αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι. Προστάζω διὰ νὰ παίξουν, ἢ νὰ λαλήσουν τοὺς αὐλοὺς ἐμπροστὰ μου διὰ νὰ ἀκούω.

Αὐλή, ῆς, ἡ, (ἀω). Παρ' Ὁμήρῳ, τόπος ὕπαιθρος, ἐλεύθερος ἐμπρὸς εἰς τὴν κατοικίαν· μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλὴν περικλεισμένον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ οἴκου· ὅπου συνήρχοντο οἱ οἰκιακοὶ τὸ ἰταλ. ἡ φαμίλια, καὶ ἐχρησίμευον ἐν ταὐτῷ καὶ διὰ τὰ κτήνη ὅταν ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν βοσκὴν ἢ ἀπὸ τὴν δουλειάν των· καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν ἐν Ἑλλάδι. Παρομοίαν τόπον ἔχει καὶ ὁ Ἀχιλλ. περὶ τὴν σκηνήν του. Ἰλ. Ω, 412. Σπανιώτερ. ὁ πρόδομος, ἰταλ. βεστίμπουλο. Ἐνίοτε σημαίνει ὅλην τὴν κατοικίαν Θεοῦ τινος ἢ ἡγεμόνος. π. χ. Ζηνὸς αὐλή. Ὀδ. Δ, 74. Ἰδε Ἰλ. Ζ, 1. Αὐλὴ νεκύων· ὁ Ἅδης. Εὐρ. παρβλ. αἴθουσα καὶ πρόδομος — 2) παρὰ τοῖς μετγνστ. ὑποστατικόν. Δντ. Ἀλκ. 6, 50. — Λεξιεογράφοι τινὲς μετέγραψαν τὴν λέξιν αὐλή· ἐλεύθερος τόπος εἰς τὸν ἀέρα· ἐξήγησις ἁπλουστάτη· ὀνομάνοειτω· καὶ κατωτέρω· τόπος, ὅπου ἔστεκαν τὰ κτήνη· ὅθεν κατοικία τῶν βοσκῶν· συμπέρασμα λογικώτατον· τὰ κτήνη καὶ οἱ βοσκοί, εἶσι τὰ αὐτὰ ζῶα, παρὰ τῇ σοφολογιότητί του· ὄντως φιλοτόρου φιλοσόφημα καὶ τοῦτο.

Αὐλήεις, εσσα, ῆεν (αὐλίω). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων, αὐλῶν μέλος. Πνδ. Πῦ. 12, 52. συνῳ. ἐκ τοῦ Δωρ. αὐλάεν ἀντὶ αὐλῆεν· παιγμένος, λαληθεὶς μὲ τὸν αὐλόν.

Αὔλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι παίζεται, λαλεῖται μὲ τὸν αὐλόν, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Αὐλησις, εως, ἡ· Αὔλημα, φύσημα, παίξιμον εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοτ. Ῥητ. Ὅρα παρ' Εὐσταθ. τὰς προσηγορίας τῶν αὐλήσεων, Σ. 1236.

Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ (αὐλέω). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλόν.

Αὐλητής, οῦ, ὁ (αὐλή). Ὁ ἐπιστάτης τῆς αὐλῆς τῶν ζώων· ὁ ἐπιστατῶν καὶ φροντίζων διὰ τὴν αὐλὴν (μάνδραν) τῶν ζώων. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Δ΄, 1486. «Ἀνὴρ αὐλείτης»· ἐσφαλμ. ἀνγ. ἀντὶ αὐλητής.

Αὐλητικὴ, ῆς, ἡ, ὑπκ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν.

Αὐλητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλητήν, Ἀθην. Ἐπίῤῥ. αὐλητικῶς.

*Αὐλήτρια, ἡ = αὐλητρὶς, Δγν. Ἀρτ. 7,62.

Αὐλητρίδιον, ἰου, τό, ὑποκοριστικ. τοῦ αὐλητρὶς, Ἀθ. καὶ Δγν. Ἀρτ.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ. Ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν, Ἀθην. Ἀυλία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ αὔλιος· ἔλλειψις ὕλης, σώματος, Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. (υ – υ –)

Αὐλιάδες, Νύμφαι, αἱ. Νύμφαι αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι τὰς μάνδρας τῶν κτηνῶν, ἢ αἱ θεαὶ τῶν βοτκῶν. Ἀναλεκτ. Α΄, Σ. 197.

*Αὐλιαῖος, αία, αῖον. Εἰς αὐλὴν ἀνήκων, Αἴσπ.

Αὐλίδιον, ίου. τό. Ὑποκορ. τοῦ, αὐλή. Μία μικρὰ αὐλή, αὐλίτσα, τόπος ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε΄, 4.

Αὐλίζομαι, Μ. ίσομαι, μέσ. ἀπλ. μετὰ μέτ. Μλ. μέσ. ἀορ. παρὰ Ξενοφ. καὶ παθητ. ἀορ. παρὰ Θεόδ. Πλουτ. καὶ ἄλλοις (αὐλή)· ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων, εὑρίσκομαι μαζὶ μὲ ἄλλα εἰς τὰ μανδρί, ζῶ εἰς τὰς ἀγέλας ἔξω εἰς τοὺς κάμπους, βόσκω καὶ ξενυχτίζω ἐκεῖ. Ὀδ. — 2) γενικῶς κατοικῶ, πέρνω κατοικίαν, πηγαίνω εἰς τινα τόπον νὰ κατοικήσω, εὑρίσκομαι εἰς τὸ στρατόπεδον· διατρίβω ἢ ἀπεριῶ τὸν καιρὸν, ξενυχτίζω πουθενά, Ξενοφ. Παιδ. Δ΄, ς΄, 10. «τῇ ἑτέρᾳ δὲ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν». Αὐλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη, λέγεται ὅταν τὸ πρῶτον ὑπάγῃ ἡ νύμφη εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλὴ). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων· ὁ αὐλικὸς· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λάλημα τῆς φλογέρας.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλή). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. Ἄνθρωπος τῆς αὐλῆς, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλήν. Πλουτ. «Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες». Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ καταφρονήσεως· ὡς ὁ αὐτ. μουδὲ φοβηθήσεται τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι, καὶ θεραπευτικός.»

Αὔλιον, ίου, τό. Μανδρί, καλύβα, σπήλαιον, πασκηπότε χωριὰ κατοικία, Ὅμ. Ὕμ. Ἑρμ. Ἀπολ. Ἀργ. Β΄. 142. «Σταθμούς τε καὶ αὐλιαν. (οὐκ ἔστιν ἡ λξ. ὑποκορ.)

Αὔλιος, α, ον (αὐλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μάνδραν, ἢ εἰς σταῦλον· «Αὔλιος ἀστὴρ», παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄, 1630. Ὁ ἑσπερος τὸ ἄστρον τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐθὺς μετὰ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, καθ' ὃν καιρὸν ἐβγαίνουν τὰ κοπάδια καὶ τὰς ἀγέλας εἰς τὰ μανδρία.

Αὔλιος, ίου, ἡ. Τόπος διατριβῆς, σταῦλος, μανδρί, καλύβα, τέντα, ἐξαιρετως τόπος διὰ ξενύχτισμα, Ὁμήρ. Ἰλ. Ι. 232. «Αὔλιν θέσθαι»· νὰ κάμουν τὰς τέντας διὰ νὰ ξενυχτίσουν· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, Ὀδ. Χ, 470. «Αὔλιν εἰσιέμεναι»· ἐμβαίνουσι εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὰς φωλεάς των, παρβλ. Εἰσίημι.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ αὐλὸς. Καλαμάκι. 2) καὶ μικρὸς αὐλὸς, συρίττρα, συρίττρα, Ἡσύχ.

Αὐλισμός, οῦ, ὁ (αὐλὸς). Τὸ λάλημα, παίξιμον τῆς φλογέρας, ἀμφβ. — 2) (αὐλὴ) ξενύχτισμα, κατοίκημα εἰς τὸ μανδρί, εἰς τοὺς κάμπους.

Αὐλιστήριον, τό. Παρὰ Στοβ. ὁ τόπος ὅπου εἶναι μάνδρα, τόπος διὰ μάνδρας, σταῦλους, κτλ.

*Αὐλίστρια, ἡ = αὐλιστρὶς.

*Αὐλιστρὶς, ίδος, ἡ. Συγκατοικίστρα, γειτόνισσα, Θεορτ. 3, 146. κατὰ διόρθ. ἐν τοῖς χειρογρ. ὅπου αὐλίστρις ἔκειτο κατὰ Herm. (παρὰ τὸ, αὐλιον.)

Αὐλοδόκη, ης, ἡ (δέχομαι) = αὐλοθήκη, Ἀνέκδοτ. Α. Σ. 220. «Πύξινον αὐλοδόκην».

Αὐλοθετέω, ῶ, Μ. ήσω (τίθημι). Φτειάνω, κατασκευάζω, συνθέτω αὐλούς· ἐν δὲ Ἐπιγραμμ. Δεωνίδ. Ταραντ. διορίζει ἀγῶνα αὐλῶν.

Αὐλοθήκη, κης, ἡ. Θήκη, Ἐνκάρι, τὸ τουρκ. κιλίφι, κολούφι, κλούφι διὰ αὐλούς, φλογέρας, φλάουτα.

Αὐλοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω). Κόφτω, φτειάνω, κάμνω αὐλούς, Ἀρτεμίδ. Ε΄, Σ. 263.

Αὐλομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις τρελλαίνεται, ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν αὐλούς.

Αὐλοποιητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλοποιὸν, «Αὐλοποιητικὴ ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν αὐλούς.

Αὐλοποιητικῶς, Ἐπίῤῥ. κατὰ τρόπον αὐλοποιοῦ.

Αὐλοποιΐα, ίας, ἡ (αὐλοποιός). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, φτειάνῃ τις αὐλούς.

*Αὐλοποιΐκη = αὐλοποιητικὴ· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις αὐλούς.

Αὐλοποιός, οῦ, ὁ (αὐλὸς). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει αὐλούς.

Αὐλοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ. Εἰς βασιλικὴν αὐλὴν ἀνήκων, ἢ ἄξιος διὰ βασιλ. αὐλήν.

Αὐλὸς, οῦ, ὁ (ἄω, αὔω, πνέω). Πᾶν μουσικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ φύσημα· ἐξαιρ. φλογέρα· τῆς ὁποίας ὅμως ἦσαν διάφοροι εἴδη, καὶ ἡ ὁποία τόσον διὰ τὴν γλωττίδα, τοῦτ' ἔστι διὰ τὴν τρυπίτζαν ἢ σχιστράδα ἁπάνω εἰς τὴν κορυφήν, τὴν ὁποίαν βάλλουν εἰς τὸ στόμα καὶ φυσοῦν, ὅσον καὶ διὰ τὸν βαθύτερον, γεματώτερον, καὶ δυνατώτερον τόνον της, διέφερε κατὰ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὴν νῦν φλογέραν τῶν βοσκῶν καὶ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὸ ἰταλ. ὄνομ. φλάουτον ἢ φλαούταν κοινῶς γνωστήν· κατεσκευάζετο δὲ ἀπὸ καλάμι, ξύλον, κόκκαλον, μέταλλον ἐλεφαντόδοντα. Σχεδὸν ἑκάστη Ἑλλήνων φυλὴ εἶχε ἰδιαίτερον εἶδος αὐλοῦ. Κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται οἱ αὐλοὶ ἐν Ἰλ. Κ, 13. Σ, 495. χρησιμεύοντες εἰς πανηγυρικὰς ἑορτάς: Αὐλὸς Ἐνυαλίου· ἢ ἰταλ. γνωστὴ τρομπέτα, Ἀνθ. — 2) κάθε σίφων, τὸ κοινότ. σιφούνι, καλάμη: Δόναξ, ἢ καμάκι, ῥάβδι, ξυλάκι κτλ. τρυπημένον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, πέρα πέρα κουφιον· ἐλέγετο αὐλὸς, π. χ. τὰ δίοπτρα, τὸ ἰταλ. κανόκι ἀλτουρκβ. ντουλμπί, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι εἰς τὰς οὐρανίας σφαίρας των: Χαραγματιά, σωλήν, τὸ κοινότ. σωληνάρι. ὀχετός, τὸ τουρκβ. λαγούμι, διώρυξ, τὸ ἰταλ. καναλέ· κοίλωμα ἢ βαθούλωμα στενὸν καὶ μακρουλὸν· τρύπημα βαθούλου· τρύπα, π. χ. διὰ νὰ ἐμπήγουν εἰς αὐτὴν τίποτε· οὕτως ὀνομάζονται ἐν Ὀδ. Τ, 220. ἡ τρύπης εἰς τὴν πόρπην, τὸ κοινότ. θηλυκοτάρι, θηλύκι, αὐ-

λοί. — 3) ἡ φλέβες ἢ τὰ ἀγγεῖα τοῦ αἵματος· ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀναδραμε· τὰ μηλά του πετάχθηκαν μαζὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν τοῦ κρανίου, Ἰλιάδ. Ρ, 267. ὡσαύτως καὶ ὑδραγωγεῖα· τὸ ἰταλ. acquedotto, τουρκβ. γεφύρια: ἐν Ὀδσ. Χ, 18. »Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο· τὸ, αὐλὸς παχύς, σημαίνει κρουνηδόν· τοῦτ' ἔστι ἔτρεχε τὸ αἷμα ὡς ἀπὸ κρουνόν· τὸ κοινότ. σωληνάριζε, σιφωνάριζε, ῥόχαζε ἀπὸ σωληνάριον, σιφωνάριον. παραβ. σύριγξ. — 4) εἶδος ἰχθύος· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν ὀστρακόδερμ. σουλίνες καὶ σλίνες λεγόμενον.

*Αὔλος, ου, ὁ, ἡ (ὕλη) = ἄνυλος. Χωρὶς ὕλην, χωρὶς σῶμα, ἀσώματος, Θεολ. (ω-ω)

Αὐλοτρύπης, ὁ (τρυπάω). Ὅστις τρυπᾷ τοὺς αὐλούς, ἢ κάμνει τὰς τρύπας αὐτῶν, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ', 23. (χ) ἀφ' οὗ

Αὐλοτρυπητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τρύπημα τῶν αὐλῶν.

Αὐλοτρυπητικῶς, Ἐπίῤῥ. κατὰ τρόπον αὐλοτρυπητικόν.

Αὐλουρός, οῦ, ὁ (οὖρος). Ὅστις φυλάττει αὐλάς, Ἡσύχ.

Αὐλῳδία, ίας, ὁ (ᾠδή). Λάλημα ἢ τὸ νὰ λαλῇ, παίζῃ τις τὸν αὐλόν, Πλάτ. Νομ. Γ'.

Αὐλῳδικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλῳδίαν.

Αὐλῳδέω, οῦ, ὁ (αὐλός). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλόν, ὡς τὸ, κιθαρῳδός, Παυσαν. Γ, 7.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Παρὰ Ποιητ. καὶ ἡ αὐλών, Ἠλ. Κάθε βαθὺς τόπος, ἢ στενὸς καὶ μακρὺς μεταξὺ βουνῶν, ἢ ποταμοῦ ὀχθῶν, τὸ κοινότ. γαῦλα, μαγούλα, τὸ τουρκβ. μπογάζι: στενοῦρα, φάραγκας, λάκκωμα, λειβαδότοπος, Γμ. Ὁμ. Κρ. 95. Τάφρος, τὸ τουρκβ. χαντάκι, πόρος, Ξεφ. Ἀναβ. Β', γ, 10. Εὐριπ. Ῥῆσ. 112. Διοδώρ. Σικ. παρόμοιός, ἤτοι στενὸν μέρος θαλάσσης, τὸ ἰταλ. canale· πόντιος αὐλών, Σοφοκλ. ἀφ' οὗ

Αὐλωνιάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη, ἢ θεὰ τῶν κοιλάδων, Ὀῤφ.

Αὐλωνίσκος, ίσκου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ αὐλών.

Αὐλωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα αὐλῶνος, ὅμοιος μὲ αὐλῶνα Διοδ. Σικ.

*Αὐλωπίας, ου, ὁ· = αὐλωπός.

Αὐλῶπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Ἐν Ἰλιάδ. Ἐπίθ. περιεφαλαίας· τρυφάλεια· ἡ ὁποία ἔχει τὸ κοινῶς σύνηθ. Γαλλ. bizière· τοῦτ' ἔστι σκέπασμα τοῦ προσώπου μὲ μικρὰς τρύπας διὰ νὰ βλέπῃ ὅστις τὴν φορεῖ, καὶ νὰ ἔχῃ προφυλαγμένον τὸ πρόσωπον. Τινὲς δὲ θέλουσιν ὅτι τό, αὐλῶπις καὶ τὸ αὐλωψ σημαίνει καὶ, κοιλόφθαλμος, δηλ. ὅστις ἔχει 'μμάτια βαθουλά: Κατ' ἄλλους δὲ, αὐλῶπις, περικεφαλαία ἡ ἔχουσα εἰς τὴν κορυφὴν αὐλὸν τοῦτ' ἔστι ὀξὺ ἢ σουβλερόντι μέρος κούφιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν τὸν φαλόν, ἤτοι τὴν φοῦνταν ἀπὸ ἀλογότριχες ὡς σταλίδι τῆς περικεφαλαίας.

Αὐλωπός, οῦ, ὁ, ἡ (ὠψ). Εἶδος ὀφαρίου μὲ βαθουλὰ ἐμμάτια.

Αὐλωτοί, ῶν, ἡμιολ. παρ' Αἰσχύλ. Εἶδος χαλινοῦ, μὲ κωδωνάκια· τὰ ὁποῖα ἦσαν μακρουλά, ἁπλῶς στενὰ καὶ κάτω ψαρίζ ὡς ἡ σάλπιγξ ἤτοι τρομπέτα, καὶ ἀπὸ τὸ γύσημα τῶν ἵππων ἔβγαιναν βαρύτονα ἢ βαθὺν ἦχον. ἡμιολ. δὲ συρίζουσι βάρβαρον βρεμοῦ μυκτηροκόμπους πνεύμασιν πληρουμένοις, Αἰσχύλ. Θηβ.

Αὐξάνω, Μ. ήσω· ὁ κανονικός, Μλ. αὐξανῶ μόνον παρὰ τοῖς Ο', (αὐξῶ, αὔξω) μεταβτ. κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, νὰ τραφῇ, τὸ κάμω περισσότερον, μεγαλήτερον· θρέφω, ἀναθρέφω, δυναμόνω, κάμνω νὰ γενηθῇ, νὰ γένῃ τίποτε. Τρπκ. ὑφόνω, μεγαλύνω μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια, Πλάτ. — Ἀμτβ. καὶ Παθτ. αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· φθάνω εἰς ὑψηλὸν βαθμόν, ἀνδίζω· ἔτι δὲ καὶ μέγας αὐξάνεσθαι, Πλάτ. Ὁ μέσ. Μλ. ἔχει παθτ. σημασίαν. Οἱ ποιητ. χρῶνται πολλάκις τῷ ἐνεργ. τύπῳ κατ' ἀμεταβ. σημασ. Musgr. ἐν Σφοκλ. Old. T, 1085. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ Ν. Διαθ. Λουκᾶς, 1, 80.

Αὔξη, ης, ἡ (αὔξω)· = αὔξησις.

Αὔξημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμεγάλωσε, ηὔξησε, ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Αὔξησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλώνῃ, προκόπτῃ, ἢ προχωρῇ τίποτε: Παρὰ Γραμματ. ἡ τροπὴ τῶν βραχέων φωνηέντων τῶν τοιούτων εἰς μακρὰ ἐν τοῖς παρωχημ. χρόνοις.

Αὐξητικός, κή, κόν. Ὅστις ἐνεργεῖ τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλώνῃ τίποτε. Μέσ. δὲ καὶ παθτ. ὅστις αὐξάνει, μεγαλύνει, πληθύνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, Θεόφρ. »Κἂν μῆκος μόνον αὐξητικὰν Ἐπῤῥ. αὐξητικῶς.

*Αὐξίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ἐκτείνει, αὐξάνει τὴν ζωήν, Ι. Γαζ.

Αὐξιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅστις ἐνεργεῖ, προβιβάζει τὴν αὔξησιν, μεγαλώσιν, πληθυσιν τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν, πρασινάδας κτλ. Ὀῤφ.

Αὐξιμος, ιμου, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τί ποτε νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ· γίνεται περισσότερον, πληθύνῃ: θρέφει, προβιβάζει τὴν αὔξησιν. Ἱππ.

Αὔξις, εως, ἡ· = αὔξησις.

Αὐξιτρόφος, ου, ὁ, ἡ (τροφή). Ὅστις προβιβάζει τὴν αὔξησιν τῆς τροφῆς, κάμνει νὰ πληθύνουν τὰ γενήματα, οἱ καρποὶ κτλ. Ὀῤφ.

*Αὐξίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις αὐξάνει, δυναμόνει τὴν φωνήν.

*Αὐξίφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Ὅστις αὐξάνει, κάμνει περισσότερον, καθαρώτερον τὸ φῶς.

Αὐξομείωσις, εως, ἡ (μειόω). Ἡ αὔξησις, καὶ ὀλιγόστευσις τῆς θαλάττης, ἡ παλίῤῥοια, ἡ ῥοὴ καὶ ἐκροὴ τῆς θαλάττης. Χρηστομαθ. Στῤῥβ. Γ'.

Αὐξοσέληνος, ου, ὁ, ἡ (σελήνη). Ἡ αὔξησις τῆς σελήνης, ἡ νέα σελήνη· τὸ κοινότ. κατουρήσι φεγγάρι, Ἀναλεκτ. Γ', σελ. 112. π. . Τὸ ὁ αὐξοσέληνον ἐκεῖνο ἐξέλιπε, συνοδου μηκέτι γενομένης».

*Αὐξώ, οῦς, ἡ (αὐξάνω). Ἡ Θεὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν γεννημάτων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἀστοί, ἢ πολῖται ὅταν ἔβαναν τοὺς ὅρκους των, Λῦ.

Αὔξω, Μ. ήσω· σπανίως ἐν χρήσει· πρωτότ. λξ. τοῦ αὐξάνω· καὶ παρ' Ἡσιόδ. μόνον κατ' Κυπτ. καὶ παράτ. χρήσιμος· τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀναπληροῖ τὸ αὐξάνω.

Αὐονή, ῆς, ἡ, Ἀττ. δωτυπ. αὐονή· κατ' ἄλλους καὶ αὐοιη, αὐόνη· ξηρασία στέγνη.

Αὐονή, καὶ αὐόνη (αὔω, φωνάζω). Φωνή, βοή, κραυγή, Σημωνίδ. Λεῖψ. 1Χ', »Ἀπρηκτον αὐόνην ἔχειν.

Αὐος, καὶ ἀττικῶς, αὖος, ὁ, ἡ (ἕω, αὕω, ἄζω). Ξηρός, καταξηραμένος, στεγνός, στεγνωμένος, Ὁμ. αὖον αὐτεῖν· τὸ νὰ φωνάζῃ τις ὥστε ἡ φωνή του νὰ ἀντηχῇ καθὼς ὁ κρότος ξηρῶν ξύλων ὅταν τὰ σχίζουν. — 2) Διψασμένος, καταξηραμένος ἀπὸ δίψαν. — 3) τρπκ. ἔκθαμβος, ἀκίνητος ἀπὸ φόβον, παρὰ Ἡσιόδ. »Αὖος ἐγηγύειν. 4) πτωχός, ἐνδεὴς· ἰδὲ Ξηρός· ἀφ' οὗ

Αὐότης, Ἀττ. αὐοτης, τητος. Ξηρότης, ξηρασία, στέγνη = αὐόνη.

Ἀὐπνία, ίας, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔλλειψις ὕπνου, ἀγρυπνία, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶται τις. Πλάτ.

Ἄυπνος, ου, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς ὕπνον, ἔξυπνος, ὅστις δὲν κοιμᾶται, Ὁμ. ὕπνος ἄϋπνος, ὕπνος ὡς νὰ μὴν ἦτον ὕπνος, ὀηλ. ὅστις δὲν γίνεται μὲ ἡσυχίαν, δὲν ὠφελεῖ, δὲν δυναμόνει, Σφοκλ. Φιλ. 828.

Ἀὐπνοσύνη, ης, ἡ· = Ἀὐπνία. Πτκ. Κουρτ. Σμυρ. Β', 154.

Αὖρα, ας, ἡ· Ἰων. αὔρη (ἄω, αὕω, τὸ πνέω). Πνοή, ἡ φύσημα· πρόσπνευσις ἢ φύσημα ἀπό κάποιον μέρος εἰς τίποτε ἢ πουδενά· πνεύματος καταιγρά, τὸ κοινότ. τραβῆγμα τοῦ ἀέρος· πάσχ. ἐξαιρ. ἡσυχος, λεπτὴ κίνησις τοῦ ἀέρος· μάλιστα καταψυχὴ ὅστις ἔρχεται ἀπὸ ποταμόν, θάλασσαν κτλ. ἡ ὁρμὴ τῆς αὐγῆς, Ὀδ. Πρόδ. Β', 19. »Αὖρας ἀποπνεούσας μούνων πάντων ποταμῶν οὐ παρίσχεται.

Αὐράω· ἰδὲ Ἀπαυράω.

*Αὐριβάτης, ου, ὁ· καὶ Ἠσχ. παρ' Αἰσχύλ. ταχυβάδιζων, ὅστις κάμνει ὀγλίγωρα βήματα ἢ ὀρασκέλια· παρὰ τὸ αὔρι = ταχέως.

Αὐρίζω, Μ. ίσω (αὔριον). Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν διὰ τὴν αὔριον. 2) (αὖρα) ψυχραίνω, κρυόνω, ὁρσίζω τίποτε· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, αὐθρίζειν ἔχει.

Αὔριον, Ἐπίῤῥ. (ἄω, αὕω, αὖρα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὁμ. κυρίως οὐδ. τοῦ, αὔριος, ὁ, ἡ· αὐριανός· τὸ ὁποῖον ἐπιβ. πρὸ τῶν Ἀλεξιαδ. οὐχ εὑρηταίπου· ἐς αὔριόν, Ὁμ. διὰ τὴν αὔριον ἔτι δὲ καὶ, ἕως αὔριον. Ὀδσ. Δ, 351. ἡ αὔριον, ὑπὸ ἡμέραν, ὡσαύτως καὶ, τὸ αὔριον.

*Αὔριος, ώρα. Ἡ αὐγή, ἡ χαραγή, τὰ ξημερώματα.

Αὔρων, ου, τό. Χρυσός, μάλαμα, Δοσιθ. »Αὔρου πλίνθιον· ἀφ' οὗ τό, ξηταυρός, Δοσ. σπανιωτάτη λέξις.

Αὐρόσχη, ης, ἡ· καὶ, αὐροσχάς, άδος, ἡ ἀμπελόβεργα, ἢ κλιματαριὰ μὲ σταφύλια· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, ἀραχάδες, τὰ περυσινὰ κλήματα, καὶ »Ἀρίσχαια, κλήματα, βότρυς, ἔχει· ἰδὲ Ὀρεστχάς.

Αὐροφόρητος, ου, ὁ, ἡ (αὖρα, φορέω), ἀνεμοσυρμένος, τὸν ὁποῖον φέρει ἢ διώχνει ὁ ἄνεμος, ὁ ἀέρας· Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1485.

*Αὐρω· ἰδὲ ἀπαυρω.

*Αὐτ, αὐτό, τό· Λακων. κ. Ἰρηκτ. ἀντὶ τοῦ, οὗς· αὐτί.

Αὐτιος, ίου· Δωρκ. αὐτὶ Τηΰτιος.

Αὐσταλέος, έα, έον (αὖος, αὐαλέος)· ἠλιοκαμμένος· ζαρωμένος, σουρωμένος, κοκκαλιασμένος, ἀσχημισμένος, ὥστε δὲν γνωρίζεται πλέον: Ποιητ. αὐσταλέος· Ὀδσ. Τ. 327. »Εἶκεν αὐσταλέοισι· καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 831. »αὐσταλέαι παρηΐδας, καὶ, »αὐσταλέος χρώς« Β'. 200.

Αὐστήρ, ὁ, καὶ, Αὔστρα, αὐτὶ τοῦ, Ἄντλημα. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάνουν νερὸν ἀπὸ πηγάδι, καράβι, τουρκβ. χουβᾶς· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Αὔστρη μέτρου ὄνομα, καὶ, Λαύστραιον, φρέατος ἄρπαγμα ἢ λύκιον· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. καὶ καὶ Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Ἀλ. Διονυσ. »Αὐστήρι καὶ, Ἐξαυστήρ, αὐτὶ τοῦ, Ἄντλημα, ἡ, τὸ ξύλον, εἰς ὃ χρέμαται.

Αὐστηρία, ίας, ἡ = αὐστηρότης· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τό

Αὐστηρός, ρά, ρόν (αὔω, ἄζω). Κυρίως λέγεται, πᾶν ὅ,τι σφίγγει, σκληρύνει, καὶ ξηραίνει τὴν γλῶσσαν, ἤτοι τὴν κάμνει τραχεῖαν καὶ ὡς τὸ ξυνόν, καὶ στυφτήν, κ. τ. λ. Διοσκ. »αὐστηρὸς χυλός«, καὶ »αὐστηρὸς εἶδος«. 2) Μεταφορ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· σοβαρός, σκυθρωπός, σκληρός, τὸ κοινότ. ξυσμένος, ἄσπρισος. Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. εἰς Φωκ. τράπεζαν αὐστηρὰν καὶ λιτήν«, καὶ ἀλλαχοῦ, »ἀδρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, μὲ ποταπὰ φαγητά· Ἐπῤῥ. αὐστηρῶς· ἀφ' οὗ

Αὐστηρότης, ητος, ἡ· Στυφάδα, μεταφορ. σοβαρότητα, σκυθρωπάτηταν· καὶ τ. τ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, ἡ (αὐτὸς, ἀγγέλλω). Ὅστις μηνύει τίποτε μόνος του· φέρει εἴδησιν τινὰ μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματαικῶς, χωρὶς νὰ τὸν στείλῃ κανείς, ἢ νὰ στείλῃ αὐτὸς τίνα· Θουκιδ. Γ'. »αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἐδόκουν«.

Αὐτάγγελτος, ου, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις κηρύττει, φανερόνει αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του, μόνος

του· παραιτεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἰσοκρ. πρὸς Δημόνικ.

Αὐτάγητος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαμαι) = Αὐθάδης· ποιητ.

Αὐταγρεσία, ας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τίποτε μόνος του· νὰ διαλέγῃ τις μόνος του τὸν ἑαυτόν του· παρὰ Καλλιμ. Λείψ. 120. ‖ ἐξ αὐταγρησία ἢ κατὰ ἰδίαν του ἐκλογήν· παρὰ τὸ

Αὐτάγρετος, ου, ὁ, ἡ (ἀγρέω) ποιητ. ἀντὶ αὐθαίρετος· ἔστιε ἐκλέγει μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Ὀδσ. Π, 148. = 2) ἐγρ. ἔστις ἐξαλέγει, πέρνει μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του· αὐτοθέλητος, αὐτοπροαίρετος, ἐξ ἰδίας θελήσεως.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ, Ἀδελφὸς, ἀπό μίαν μητέρα, καὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα, ὡς καὶ τό, Αὐτοκασίγνητος· Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκ.

Αὐτανδρί, Ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ. 55. ‖ τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὐτανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ.) Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ. Ἰς'. ‖ συνέβη τὴν μὲν πλησίον (ναῦν) αὐτανδρον καταδῦναι.

Αὐτανεψιός, οῦ, ὁ, (ἀνεψιός). Γνήσιος ποιὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, γνήσιος ἀνεψιός· Πολιτ. Αἰσχ. καὶ Εὐρ.

Αὐτάρ· Σύνδ. = Ἀτάρ· ἔμως, ἀμή, ἀμ, εἰς τὸ μεταξύ· μ' ὅλον τοῦτο, ἀλλά· Ὅμ. τὸ λοιπόν ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς· τίθεται ὡς καὶ τὸ ἀτάρ μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου, ἢ κώλου· παρὰ Λυγκρ. δὲ ὅλως σχεδὸν ἄχρηστον· τὰ δ' ἄλλα, συντάσσεται ὡς περ τὸ ἀτάρ (ἡ Ἐτυμ. παρὰ τὸ αὖτε ἄρα, φαίνεται πάνυ ἀμφιβ. διὰ χωρίων, οἷον τὸ Ἰλιάδ. Β, 103. αὐτάρ Ζεὺς . . ὡστε ὀρθότ. τό, ὅτι γίνεται κατ' Αἰολ. ἐπέκτασιν τοῦ α).

Αὐταρέσκεια, εἰας, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις τὸν ἑαυτόν του· Βασίλ. παρὰ τὸ

Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, ἡ (ἀρέσκω). = αὐθάδης· ὅστις ἀρέσκει μόνος του εἰς τὸν ἑαυτόν του· εἶναι φαντασμένος, φαντάζεται, ὅτι τἄλλοι αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος· Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1118.

Αὐτάρκεια, εἰας, ἡ (αὐτάρκης). Τὸ νὰ εὐχαριστᾶται τις μὲ ὅ, τι ἔχει, καὶ νὰ μὴ ζητῇ περισσότερα, ἢ τίποτε ἄλλο· Πολύβ.

Αὐταρκέω, ῶ, Μ. ἤσω. Εὐχαριστοῦμαι μὲ ὅσα ἔχω· δὲν ζητῶ περισσότερα, μένω εὐχαριστημένος, ἀρκοῦμαι μὲ ὅ, τι ἔχω· παρ' Ἱππογρ. πρὸς Ἀρχίβ. 32. παρὰ τὸ

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὅστις εὐχαριστεῖται μὲ ὅ, τι ἔχει, μὲ τὴν κατάστασίν του· ‖ μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος, ὁ αὐτάρκης· Ξεν. Κ. πόλ. ἀρκετὰ δυνατὸς ἢ καλὸς· Ἡρόδ. Η'. ‖ αὐτάρκεις ἑτοιμάσουσιν ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν.

Αὐτάρκως, Ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· καὶ

Αὐταρκέστατα, παρ' Ἡρωδιαν. μὲ μεγάλην αὐτάρκειαν.

Αὐταρκία, ἰας, ἡ· ποιητ. = Αὐτάρκεια.

Αὐταρχέω, Μλ. – ήσω (αὐτάρχης). Ἐξουσιάζω μόνος μου· εἶμαι μοναρχὴς, αὐτοκράτωρ· Δίων. Κάσ.

Αὐταρχή, ῆς, ἡ (ἀρχή). Ἡ καθ' αὐτὸ ἀρχή· ἡ ἰδία πηγὴ τῆς ἀρχῆς.

* Αὐτάρχης καὶ αὐταρχος· ὅστις εἶναι μόνος του ἐξουσιαστής, ἐξουσιάζει αὐτὸς μόνος· ἀφ' οὗ

Αὐταρχία, ἰας, ἡ· τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μόνος του· Δίων. Κάσ.

*Αὐταρχος, ὁ = αὐτάρχης.

Αὐταῦταις, χερσίν· ἀντὶ αὐταῖς ταύταις χερσίν· Σωφρ. Ἀπολλ. Δύσκολ. καὶ δὲ μὴ ἐγὼν μάθοιτ' ἐγὼ ταῖς αὐταύταις χερσίν, ἰδὲ Κ. Ἰρηγ. σλ. 365.

Αὐτε, Ἐπίρ παρ' Ὅμ. καθ' ὅλας τὰς σημασ. τοῦ αὖ πλὴν τῆς τελικῆς· Ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ, αὖθι, πάλιν, ἀλλά, ὅμως, ἐξ ἐναντίας· ἢ ὡς μεταβατικὴ λξ. Ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῷ, μὲν ἀντὶ τοῦ συνήθους δέ, Ὀδσ. Χ, 5. Ὅμ. Τρ. Δημ. 137. καὶ κατὰ διάφ. ὑπὸ Brunk 123, πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 316. παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιότ. ἢ παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει παρβλ. Herm. Vig. σλ. 783. n. 237.

*Αὐτείδωλον, τό· τὸ οὕτως εἰδωλον· εἰδωλον μὲ τὰ σωστά.

* Αὐτέκμαγμα, τος, τό· (ἔκμαγμα). Ἀληθὴς εἰκόνα, ἤτις ὁμοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὸ πρωτότυπον· Ἀρστρ. Θρφ. 514.

Αὐτενέργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐνεργῶν, ἢ ἐνεργούμενος, καὶ κινούμενος διὰ ἰδίας του δυνάμεως· Δίων. Ἀρεοπ.

Αὐτεναυτός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐνιαυτός). ἐφετιὸς, ‘φετιὸς· καὐτεναυτὸς κόπροιν, Γεωπον.

Αὐτεξούσιος, ίου, ὁ, ἡ (ἐξουσία). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἔστις ἐξουσιάζεται μόνος του, καὶ δὲν ἔχει ἄλλον νὰ τὸν ἐξουσιάσῃ, εἶναι μόνος του κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ἐλεύθερος ἀνεξάρτητος· Ἰωσηπ. Ἀρχ. Δ'. 6. 11. Καὶ Οὐσιαστ. Αὐτεξούσιον, τό· Ἐλευθέρα δύναμις καὶ ἐξουσία. Ἐπίρ. αὐτεξουσίως· ἀφ' οὗ

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ· Ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος δύναμις, καὶ ἐξουσία, κυριότης, αὐθεντεία· Ἰωσηπ. Μακ. Γ'.

Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ ἡ (ἐπαγγέλλομαι). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του προσφέρει τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσῃ τις· ὑπόσχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἀναδέχεται, πέρνει τι ἐπάνω του νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ τὸν προστάξῃ, παρακινήσῃ καὶ τ. τ. ἄλλος· Ἰσοκρ. πρὸς Δημ. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖςδε βοηθῆσαι.

*Αὐτεπίβουλος, ὁ, ἡ (ἐπιβουλή). Ὅστις μόνος του ἐπιβουλεύει τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις μόνος του ἐπισκοπεῖ καὶ προστατεύει τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἔχει ἄλλον ἐπάνω του ἐπιστάτην· καὶ = αὐτόπτης· Κύρλ.

Αὐτεπίσπαστος, ου, ὁ, ἡ (ἐπισπάω). Ὅστις μόνος του προξενεῖ τίποτε εἰς τὸν ἑαυτόν του· μόνος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ ἢ νὰ πάτχῃ τίποτε.

Αὐτεπιστάκτης, ου, ὁ (ἐπιστάσσω). Ὅστις μόνος του, ἐξ ἰδίας του ἐνάμεως προστάζει· Πλάτ. Πολ.

Αὐτεπιστατική, κῆς, ἡ· ὑπουσουμ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐξουσιάζῃ, προστάζῃ τις μόνος.

Αὐτεπιστατικός, κή, κον. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτεπιστάτην. Πλάτ. Ἐπίρ. αὐτεπιστατικῶς.

Αὐτεπίταστος, ου, ὁ, ἡ (ἐπιτάσσω). Ὅστις μόνος του προστάζει, ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του. Πλάτ.

Αὐτεπώνυμος, ου, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον τινα, συνωνύματος· Εὐριπ. Φοίν.

Αὐτερέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὅστις εἶναι ἐναυτῷ καὶ κωπηλάτης καὶ στρατιώτης εἰς τὸ καράβι· Θυδ. 3, 18. 6, 91.

Αὐτέτης, ου, ὁ (ἔτος). = αὐτενιαυτός· Ἱππογρ. καυτέτης εἶπεκ. κρτ. φετιση.

Αὐτέω, ῶ, Μ. ήσω· = Αὔω χράζω, φωνάζω, βοῶ, ἠχῶ· μακρὸν, μέγα· ἐτι δὲ καὶ ἐργ. κράζω τινα· Ἰλιάδ. Λ, 258. Τ, 50. κατ' ἔκστ. καὶ παρετ. μόνον ἐν χρήσει. (ῡ)

Αὐτή, ῆς, ἡ. Φωνή, βοή, κραυγή, ἀλλαλαγμὸς μάλιστα εἰς καιρὸν μάχης, πολέμου, ὅπου καὶ ἡ ἰδία μάχη· Ὅμ. συνεκδ. πολλαὶς αὐτήτε πόλεμός τε. (ῡ)

Αὐτήκοος, ου, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὅστις μόνος του μὲ τὰ ἰδιά του αὐτιὰ ἤκουσε τίποτε· Θουκυδ. παυτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοιτο· ‖ 2) ὅστις εἰς τὸν ἑαυτόν του μόνον ὑποτάσσεται, καὶ ὄχι εἰς κανένα ἄλλον.

Αὐτήμαρ, Ἐπίρ. (ἦμαρ) = αὐτημερόν· τὴν ἰδίαν ἡμέραν· Ὅμ.

*Αὐτήμερον· Ἰων. αὐτήμερος· ἰδὲ αὐτήμερος.

*Αὐτί· Ἰων. ἀντὶ αὖτε· γράφουσί τινες τῶν πάλαι Γραμμτγ. ἐν Ὅμ. ἡ νεωτέρα Κριτικὴ ὅμως ἀποδοκιμάζει αὐτό.

*Αὐτιγενής, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ αὐτογενής.

Αὐτίκα, Ἐπίρ. Ὅμ. (Αὐτός). Παρευθὺς πάραυτα, ταύτην τὴν στιγμήν· εἰς δήλωσιν ἀμέσου παρουσίας· τὴν ὁποίαν σημασ. ποιεῖ ἐμφατικωτέραν ὁ Ὅμ. διὰ τοῦ αὐτίκα νῦν, καὶ, μάλ' αὐτίκα· ὡσαύτως καὶ οἱ Λυγκρ. διὰ τοῦ, αὐτίκα μάλα· ‖ Αὐτίκα καὶ μετέπειτα· τώρα εὐθὺς, καὶ εἰς τὸ μέλλον· Ὀδσ. Ξ, 403. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τίθησιν ὁ Θεόδ. τό, αὐτίκα παραλλήλως τῷ, τὸ μέλλον. Παρὰ Πλατ. δὲ κεῖται μετὰ Μελ. ἐκ παραλλήλου τοῦ, νῦν· εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον, ἀμέσως ὕστερα. Ἐν συντάξει, ὡς τό, ὁ αὐτίκα φόβος, αἱ αὐτίκα ἡδοναί, σημαίνει τοῦτο μὲν τὸ ἀμέσως παρόν, τοῦτο δὲ τό, παρευτίκα, παρεγχρῖμα, ἐν στιγμῇ παρερχόμενον, ἀϊτεδ. τῷ διαρκοῦντι· Αὐτίκατα καὶ, ὡς τό, ἄμματε καὶ, εὐθὺς ὡς· εὐθὺς ὅπου, εὐθὺς ἀφ' οὗ . . Ἡρόδ. -2) παραδείγματος χάριν, λόγου χάριν· ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἢ ἐν τῇ διηγήσει εἰσάγεται ἀμέσως παράδειγμά τι· πῶς περ τὸν Οἰδίποδα αὐτίκα φασὶν εὐξασθαι . . ἢ καθὼς, λόγου χάριν, λέγουν ὅτι νὰ παρεκάλεσεν ὁ Οἰδίπους· Πλατ. ἢ τοιαύτη δὲ χρῆσις τῆς λξ. ἔχει Ἀττικῷ μόνον. Ἰδὲ Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 56. Β. Ἰρηγ. σλ. 416. παραβλ. εὐθύς· -3) = αὐτίς· Ἄρατ. (ὁ Ετμ. Λξ. 2, σλ. 226. ἑτυμολ. τὴν λέξιν παρὰ τό, τὴν αὐτὴν ἴκα, ἀρχαίαν τινὰ λέξιν ΙΞ, ΓΙΞ, ὑπολαμβάνων, τῇ Λατν. vice ἀναλογεύουσαν). (-υυ)

Αὐτίς, Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Αὖθις· ὑπερ ἰδέ.

Αὐτίτης, ίτου, ὁ (αὐτός). Μόνος, αὐτὸς μόνος, μοναύτατος, ἤτοι μόνος του ξέχωρα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ζῶν· Ἀριστ. — 2) αὐτίτης, ὑπαν. οἶνος· ἀντὶ τοῦ, καθαρὸς, ἄδολος καθόλου· Ἀθην. Α'. Σ. 31.

Αὐτμή, ῆς, ἡ (ἄω, αὖω, τὸ φυσῶ). Ἀναπνοή, ἄνεμος, ἀήρ, φύσημα, ἐξάτμησις, καπνός, ἀχνός, παρ' Ὅμ. σημαίνει τὴν ἀναπνοὴν ὡς ζωῆς σημεῖον· Ἰλ. Ι. 608. νειόθ' αὐτμὴ ἐν στήθεσι μένῃ· ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω — Τὸ φύσημα τοῦ ψυσουνίου, τῆς φύσας τοῦ μουχλιοῦ· Ἰλ. Σ. 471. νεύπρηστον αὐτμήεν· ἢ – τὸ σφοδρὸν φύσημα ἀνέμων· ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων αὐτμήν. Ὀδ. Λ. 399. κνίσσαν, ἢ μυρωδιὰν ἀπὸ κρέας ψημένον εἰς τὰ κερβούνια, τὰ κοινότ. βόχαν· ἄτμον, ἀχνόν· κνίσσης ἠδὲ αὐτμῆς· Ὀδ. Μ, 369. Ἰλ. Ξ. 174. πυρὸς αὐτμὴν ἐξαιρ. ὁ ζωστὸς αἰθήρ, ἢ πῦρ ἢ ὁποία εὐγαίνει ἀπὸ φλόγαν· Ὀδ. Π. 290. τὸ καύσιμα, ἢ καῦμ. ἢ ζέστα, τὴν ὁποίαν ἐκδίδει καισμένον τι σῶμα, Ὀδ. Ι. 389. ὡς τό, πνοιή.

* Αὐτμήν, ένος, ὁ = αὐτμή· Ὅμ.

Αὐτοάγαθος, ου, ὁ, ἡ, καταπολλὰ ἀγαθὸς, ἢ ὅλως, καθ' αὐτὸ ἀγαθὸς· Γρηγόρ. Ναζ. Θεολ.

Αὐτοαγαθότης, τητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἀγαθότης.

Αὐτοαγιότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁγιότης.

* Αὐτοαδάμας, αντος, ὁ· ἄλλως, ἀδαμάντινος χρστμ.

Αὐτοαλήθεια, ης· ἡ ἰδία ἀλήθεια· Πλάτ.

Αὐτοαληθῶς, Ἐπίρ. Ἀληθέστατα.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν· Ἀριστοτ. ὁ ἄνθρωπος σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, ὡς εἶναι καὶ ἡ ἐξ ἡμῶν συνουσία.

Αὐτοαπλότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁπλότης. Σουϊδ.

* Αὐτοαρετή, ἡ· ἡ ἐντὸς ἢ σωστή, ἢ ἰδία ἀρετή· Ἀδυσ.

* Αὐτοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του βουτισμένος· Ι. Γαζ.

Αὐτοβοάω, Μλ. ήσω (βοάω, ἐπιμλ.). Φωνάζω

κατ' ἐμαυτὸν, μόνος μου· μεγαλοφώνως ἀφ' ἑαυτοῦ μου ὁμολογῶ, μαρτυρῶ.

Αὐτοβοεί, Ἐπίρ. (βοή). Εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην πολεμικὴν φωνήν, μὲ τὸ πρῶτον φώναγμα, χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ ἢ πρὸ τοῦ νὰ ἀρχήσῃ ἡ μαχη· ὅθεν παρευθὺς, τὴν ἰδίαν στιγμὴν· Συνεκδ.

Αὐτοβοηθός, οὔ, ὁ. Ἀντὶ τοῦ, Αὐτάρκης· Γραμματ.

Αὐτοβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Μόνος του ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κραγμένος, προσκαλεσμένος, χωρὶς νὰ τὸν κράξουν, καλέσουν· ἀπάλεστος· ὅστις ἦλθε κάμνει ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ του.

Αὐτοβορέας, ου, ὁ. Ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ ἴδιος βορέας· Λουκ.

*Αὐτοβούλησις, εως, ἡ (βούλησις). Ἡ θέλησις αὐτὴ, καθ' ἑαυτὴν· Ἀττικ. Τύπ. 6. 3.

*Αὐτοβούλητος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀπὸ ἰδίαν του θέλησιν· Ἐπίρ. αὐτοβουλήτως· Γραμμτ. ἰδὲ Schaef. εἰς Σφκλ. Ἀντ. 835.

Αὐτόβουλος, ου, ὁ, ἡ (βουλή). = Τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 1050.

Αὐτογένεθλος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογενὴς· Ἡσυχ. καὶ Εὐσεβ. Προπ. Θ', 10. καὶ Νόν.

*Αὐτογενὴς, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγενήθη εἰς τὸν ἴδιον τόπον· ὅστις ἔμεινε, ἐφύτρωσεν, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· ἐγχώριος, αὐτόχθων, ἐντόπιος.

*Αὐτογένητος, ὁ, ἡ. = Αὐτογενής.

*Αὐτογέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω). = Αὐτογενής· αὐτογέννητα κοιμήματα μητρός· ἡ συγκοίμησις τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ Οἰδίπ. τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐγέννησε· Σφκλ. Ἀντ. 864. — 2) Εἰς τὸν ἴδιον τόπον γεννημένος, αὐθημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁμοῦ μὲ τὴν μύτην, κορυφήν· Ἰλιοσ. Θ', 19. παύγλωχιν ὀϊστόν.

Αὐτογνωμονέω, ῶ. Πραγματεύομαι, κάμνω κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου· «αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα» τὸν ἐφόνευσαν θελήσαντες καὶ ἀποφασίσαντες μόνοι χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν κἀνένα· ἀφ' οὗ

Αὐτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις κάμνει, πράττει, ἢ ὁμιλεῖ, κρίνει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην καὶ θέλησιν· αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος· Ἀριστοτ. Πολ. Ἐπίρ. αὐτογνωμόνως· Πλούτ.

Αὐτάγνωτος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογνώμων, Σοφοκλ. Ἀντ. 876. καὶ τὸ αὐτόγνωτος ὀργή.

Αὐτόγονος, ου, ὁ, ἡ (γόνος). Ἀντὶ τοῦ, Αὐτογένεθλος· Νόν.

Αὐτογραμμή, ῆς, ἡ (γραμμή). Ἡ ἰδία, καθαρὰ γραμμή, ἡ γραμμὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν· Ἀριστοτ. Μεταφυσ. Ζ, ια'.

*Αὐτογραφέω· Γράφω ἰδιοχείρως, μὲ τὸ ἴδιόν μου χέρι· Ι. Λυδ. παρὰ τὸ

Αὐτόγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). Γραμμένος ἰδιοχείρως. Τὸ αὐτόγραφον· τὸ ἰδιοχείρως γράμμα, τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλ. originale· Πλάτ.

Αὐτόγυος, ου, ὁ, ἡ (γύης). «Αὐτόγυον ἄροτρον» παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 433. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 232. ἀλέτρι, τοῦ ὁποίου ὁ γύης· δηλ. τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσι τὸ ὑνί, τὸ ἄλυμα, ἢ τὸ ἀλετροξύλον καὶ ἐϊστοβεύς, ἢ τὸ τιμόνι, ἢ ῥοῦντα, δηλ. τὸ μακρὺ ξύλον ἀμπρὸς δὲν εἶναι ἄροτρον πηκτόν· δηλ. χωριστὰ κατέργα καμωμένον, ἀλλὰ συνίστανται εἰς ἕνα κομμάτι, ἀπὸ τὸ ἴδιον ξύλον κατασκευασμένα· Ἡσιόδ. Ἔρ. 431.

Αὐτοδᾴης, ὁ, ἡ (δαίνυμι). = Αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος, ου, ὁ, ἡ (δαΐζω). Αὐτόχειρ, αὐτοκτόνος, ὅστις ἐφονεύθη, ἐσκοτώθηκε μόνος του.

Αὐτόδαιτος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμαι). Ὅστις γευματίζει, δειπνεῖ, τρώγει μόνος του. — 2) = Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδάξ, Ἐπίρ. Τὸ ὀδὰξ κατ' ἐπίτασιν· σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια κρατῶντας· (ὀδάξ). μεταφορ. νὰ αὐτοδάξ τρόποσα, ὁ σκληρός. Ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος, ὅστις δὲν ἐνδίδει εὐκολα, ὅστις ἀγκώνεται, τοῦτ' ἔστι βλάπτεται, ζημιέσται μόνος του· Ἀρτεμ. Εἰρ. 605. γυναῖκες αὐτοδάξ ὀργισμέναι· ἀχρεῖαι, κακαί, ἀγκαθιάρικες· Ἀρτεμ. Ἀνσ. 687.

Αὐτόδειπνος, ου, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις τρώγει ἀπὸ τὸ ἐδικόν του φαγί· φέρει εἰς κανὲν συμπόσιον τὸ φαγί του μαζύ· παράβλ. Αὐτόσιτος.

Αὐτόδεκα, (δέκα). Ἴσια δέκα. Θουκυδ. Ε', 20.

Αὐτοδέσποτος, ου, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής· ὅστις μόνος του καὶ κατὰ τὴν θέλησίν του ἐξουσιάζει· Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ, καὶ Ἰώσηπ. Μακ. Β'.

Αὐτόδετος, ου, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις δένεται μόνος του· Ὀππιαν. Κυν. Β', 376.

Αὐτόδηλος, ηλου, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅστις εἶναι δῆλος, φανερὸς ἀφ' ἑαυτοῦ του, δὲν χρειάζεται ἐξήγησιν· Αἰσχύλ. Θῆβ. 850.

Αὐτοδημιούργητος, ου, ὁ, ἡ (δημιουργέω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐδημιουργήθη, ἔγινεν· Γραμματ.

Αὐτοδιακονία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ βουλεύῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του μόνος του· Χρύσιπ. παρ' Ἀθην. Α', παρὰ τὸ

Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ δουλεύων μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Στράβ. (ε)

Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς νὰ ἔχῃ διδάσκαλον· Ὀδσ. Χ, 347: τὸ αὐτοδίδακτον, φύσεως ἰσχύς, εὐφυΐα· τὸ ἰταλ. genio naturale· Πλάτ.

Αὐτοδιήγητος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅστις διηγεῖται αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὄχι ἄλλος δι' αὐτόν· ἀντιθ. τῷ διαλόγῳ· Διογ. Λαερτ. εἰς Τίμ. «Πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. — 2) Παθητ. πᾶν ὅ,τι εἶναι διηγημένον ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔκαμε, εἶπε, καὶ τ. τ. καὶ δὲν τὸ ἐδιηγήθη ἄλλος.

Αὐτοδιηγούμενος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). = Τῷ προηγμ. σημασ. 1. Διογ. Λαέρτ.

*Αὐτοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὁ ἐντὸς, μὲ τὰ σωστὰ δίκαια· (ι)

Αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὐτὸ δικαιοσύνη.

Αὐτοδικέω, ῶ. Εἶμαι αὐτόδικος.

Αὐτοδίκη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὐτὸ δίκη, τὸ δίκαιον τοῦ νὰ δικηγορῇ τις μὲ τοὺς ἰδίους του νόμους· Σουΐδ. ἀμφίβ.

Αὐτόδικος, ου, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνεται μόνος του καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους ἐδικούς του νόμους· ἔχει ἰδίαν ἐδικήν του δικαιοδοσίαν, κριτήριον· κυτάζει, ἐξακολουθεῖ μόνος του τὸ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα του, τὸ ἰταλ. protestato· τοὐτέστου τοῦτο: δὲν ἔχει χρεῖαν νὰ ζητήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὸ δίκαιόν του εἰς ἄλλους ἔξω τῆς χώρας ἢ τοῦ τόπου, ὅπου κατοικεῖ· καθὼς ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται αἱ ἀριστοκρατίαι ὅλων τῶν κατοίκων τῶν Ἀττικῶν νήσων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὄχι εἰς τὸν τόπον τοῦ καθ' ἑνὸς· Θουκυδ. Ε', καὶ τοὺς Δελφοὺς . . αὐτοδίκους εἶναι.

Αὐτόδιον, Ἐπίρ. τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν· στὴν μέσην τῆς στράτας, ἢ στὴν μέσ' ἀπὸ τὴν στράταν· καθὼς ἦταν καὶ στέκονταν· καθὼς εὑρέθησαν· παρ' αὐτὸ, τὴν ἰδίαν στιγμήν· Ὀδ. Θ, 449. (εἴτε παρὰ τὸ, αὐτὸς καὶ ὁδὸς, εἴτε ἀσυνθέτως, κατ' ἐπίτασιν τοῦ, αὐτός· ὡς τὸ, μαλάκιος παρὰ τὸ μάλ· μινυνθάδιος, παρὰ τὸ, μινυνθα, καὶ λ. τ. τ.)

Αὐτοδόξα, ης, ἡ. Δόξα ἢ ψῆφος, τιμὴ· γνώμη αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Σουΐδ. ἀμφίβ.

*Αὐτοδόξαστον, τὸ (δοξάζω). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δοξάζῃ, γρονῇ, στοχάζεται τις διατί πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό· Συνεκδ. ἀμφ.

Αὐτόδορος, ου, ὁ, ἡ (δορά). Μαζὺ μὲ τὸ δερμάτι, τουρκβ. μαζὺ μὲ τὸ τομάρι· Πλουτάρχ. Ἐρ. Συμπ. ξ', 8. παύτόδορον ὁλοκαυτώσινε.

Αὐτοδρομος, ου, ὁ, ἡ (δρομεύω). Ὅστις τρέχει, ἢ κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του· Ἱππκρ.

*Αὐτοδύναμις, εως, ἡ (δύναμις). Ἡ δύναμις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· Γρηγ. Ν. (υ)

Αὐτοδύναμος, ου, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός. (υ) Γρηγόρ. Ναζ.

Αὐτόδωρον, τὸ. Ἔσφαλμ. ἀνάγνωσ. καρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ Αὐτόδορος.

*Αὐτοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἰδιόντου εἶδος· ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι, τὸ (εἰμί). Διουύρ. Ἀρεσκ. ἐπὶ Θεοῦ. Τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχον ὑπέρτατον Ὄν.

Αὐτοέκαστος, ου, ὁ. = Αὐτέκαστος· καθ' ἕνας εἰς τὸν ἑαυτόν του· τὸ αὐτοέκαστον· Ἀριστ, Νικ. Α', 6. ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος· τὸ ἰταλ. l'entelia.

Αὐτοελίκτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον (ἑλίσσω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του περιτυλιγμένος, περιγυρισμένος, κλωσσηγυρισμένος, ἐν Ἐπιγράμμ. βοτρυχος αὐτοελίκτοιο· κόμη, ἢ μαλλιὰ ἀφ' ἑαυτοῦ των κατσαρωμένα.

Αὐτοενεργητικὸν, τὸ. Παρὰ Γραμματικοῖς, ῥῆμα, τὸ ὁποῖον ἔχει παθητικὴν φωνὴν, καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν, καθὼς, λ. χ. τὸ, Μάχομαι.

Αὐτοεντεί, Ἐπίρ. ἰδιοχείρως, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας· Δίων· πάναγκες εἰ προστύχαιμι αὐτοεντεὶ ἀπολέσθαι. παρὰ τὸ

Αὐτοέντης, ου, ὁ, = Αὐθέντης· αὐτόχειρ, ὁ αὐτοκτόνος, ὁ μόνος του τὸν ἑαυτόν του φονεύων· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. ητοὐτου θανόντος, ὧν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.

Αὐτοεξία, ἡ. Παρὰ Πολυβ. Δά', 11. ἔσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία, ας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐξουσία· τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐλευθέραν, ἀπεριόριστον ἐξουσίαν· Εὐστάθ. ἀφ' οὗ

*Αὐτοεξούσιος, = Αὐτεξούσιος.

*Αὐτοεστεί· Ἐπίρ. τοῦ αὐτοεστής.

*Αὐτοεστὴς, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις εἶναι, ἔγινε, γίνεται καὶ τ. τ. κἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον· Αὐτόεστες· Ἐπίρ. εἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου· Ὀδ. Γ', 322. «..ὅσσα τὰ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόεστες οἰχνεύουσιν.

Αὐτοζήμιος, ὁ, ἡ, τὸ (ζημία). Ὁ μόνος του βλάπτων τὸν ἑαυτόν του· Ἡσύχ.

Αὐτοζήτητος, ου, ὁ, ἡ (ζητέω). Ὅστις ἔρχεται, εὑρίσκεται μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του χωρὶς νὰ τὸν ζητήσῃ, γυρεύσῃ τις· Ἐτυμολ. Ἰδὲ αὐτεβόητος.

Αὐτοζωή, ῆς, ἡ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· ἡ ἰδία ζωή, ἐπὶ Θεοῦ· Διον. Ἀρεοπ.

Αὐτόζωος· Ὅστις ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ζωήν, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· ὑπάρχει, εἶναι καὶ ζῇ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτοθαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἰδία Θαΐς· ὁμοία, ἀπαράλλακτος ὡς νὰ ἦτον ἡ ἰδία Θαΐς· Λουκ· ἧτις ὑπῆρξεν ἐν Ἀθήναις περίφημος ἑταίρα· συνώδευε τὸν μέγαν Ἀλέξ. εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του· ἐπ' αἰτήσει αὐτῆς κατεκάησαν τὰ βασίλεια, ἡ παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας· Πλούτ. ἐν Ἀθη. σλ. 576.

Αὐτοθάνατος, ου, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀποθνήσκει θεληματικῶς. (ε) Πλούτ.

Αὐτοθελεί, Ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. θεληματικῶς,

μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν· Μελέαγρ. Ἐπιγ. 122. αὐθέλητον αὐτοθελεία.

Αὐτοθελής, ές, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις θέλει, λέγει, κάμνει καὶ τ. τ. τίποτε μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ, πείσῃ, βιάσῃ καὶ τ. τ. ἄλλος· Ἐπιγρ. ΝΑὐτοθελὴς ἡδίστοις ἀεὶ πάτοις.

Αὐτοθέμελος, ου, ὁ, ἡ (θεμέλιος). Ἀφ' ἑαυτοῦ του θεμελιωμένος· Νόν.

Αὐτόθεν, Ἐπίρ. (αὐτοῦ). Ἐπὶ τόπου· ἀπὸ αὐτό, ἀπ' αὐτοῦ· ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος· κίνησιν σημαίνον ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι, εὑρίσκεται τις ἢ τίποτε· ἀπὸ ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ· ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ὁ ἀκριβέστερος τόπου διορισμὸς σημαίνεται συνήθως προσλήψει τοῦ Προθέσεως· π. χ. αὐτόθεν ἐξ ὑπάρχων· τοῦτ' ἔστι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκάθηντο· αὐτόθεν ἐκ διφρου· ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ ἅμαξ· ἀμέσως· τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ κινηθῇ παραμπρός, χωρὶς νὰ σημωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του· Ὅμ. Schaef. εἰς Ὀκρ. 25. 170.—2) Ἐπὶ χρόνου· εὐθύς, παραυτίκα, τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον· ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν· ἀπὸ τοῦδε, ἀφ' οὗ· Ἀττ. ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διάφορον ἐκφ. σημαίνει· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκουσίως, θελήματι· ἀπροβουλεύτως, ἀπεριτεύκτως· ἀπροσδοκήτως, ἐλαφρύνουσι· ἑτοίμως, αὐτοσχεδιαστί· τὸ Ἰταλ. improvvisamente, ὅπως τοῦ ἤλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ, ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ προχείρου, πρόχειρα· ἀπὸ ἰδίαν του μέτα, ἀπὸ εὐχαριστησίν του, ὡς τὸ, οἰκοθεν.—Πρόσωμόνιον, πολλάκις καὶ αὐτόθεν· π. χ. παρὰ Θκδ. 1, 104. Πλάτ. Ἐρ. σλ. 132. Α. παρὰ ποιητ. μᾶλλιστα χρήσιμον.

Αὐτόθεος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἴδιος, ὁ καθ' αὐτό, τῷ ὄντι Θεός.

Αὐτόθηκτος, ου, ὁ, ἡ (θήγω), Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ἀκονημένος, φυσικὰ κοφτερός· ἀπὸ κρύον σίδηρον, ὀηλ. χωρὶς νὰ τὸ βάλουν εἰς τὴν φωτιάν, κατασκευασμένος· Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχ. Ἄ, Σ. 707. ΝαὐτοθήκτοιΝ ξίφεσιν.

Αὐτοθήριον, τό. Καθ' αὐτό, τρόπον θηρίου.

*Αὐτόθι· Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ· εἰς τὸν κόπον, ἐδῶ, ἐκεῖ· ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος· Ὅμ. νομίζεται δὲ Ἰων. καὶ ποιητ. ἡ λῆ. χρῶνται ἔμπροσθεν αὐτῆς καὶ οἱ Ἀττ. Λογογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· εὑρίσκεται δὲ πολλάκις μετ' ἀκριβεστέρων τόπου διορισμῶν.

Αὐτόθροος, ὁου, ὁ, ἡ (θρόος). Ἀφ' ἑαυτοῦ του γινόμενος, ἢ τὸν, αἰτίαν ὁμιλίας δίδων· ΝαὐτόθροοΝ μαρτυρίαν. Νόν. τὴν ὁποίαν μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του εἶπον.

*Αὐτόϊστον· τό. Τὸ ἴσον αὐτὸ καθ' ἑαυτό· ἡ ἰδία του, τί ἐστιν ἴσον· Πλάτ.

Αὐτοί τοίγε. Ἀντὶ σοῦ αὐτοί οὗτοι· Ὀδ. Σ, 277.

Αὐτοκάβδαλος, ὁ, ἡ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν τελειωμένος· αὐτοσχέδιαστα, πρόχειρα, ὡς ἔτυχεν, ὀλίγον μόνον, ἐλαφρὰ, ἀσὰν ἁπλᾶ κομμένα. Ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι καθόλου κακόν, ὃν χρειάζεται κόπον, εἶναι μαρτὸ, πιτσιπόν, σύνδακτον, ἀχαμνόν· Ἐπ' ἀνθρώπων· ἐλαφρόγνωμος, ψλύαρος, γελοῖος, καντιποτέτης, βωμολόχος, τὸ Ἰταλκ. mpuzzolo, τσιριβ, μασκαρᾶς· ὡς τὸ, Αὐτοκάβδαλοι, οἵτινες ἦταν ποτὲ ὑποκείμενα, οἱ ὁποῖοι ἐμλυμοῦσαν ὅ,τι τοῖς ἤρχετο εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ κάμουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελοῦν· παρβλ. αὐτοσχέδιος. Ἐπίρ. αὐτοκαβδάλως· ὑπερβολῶν αὐτοκαβδάλως λέγειν· Ἀριστλ. Ῥητ. γ', 3. τὸ νὰ ἐκφράζεται τις περὶ μεγάλων καὶ ἀξιολόγων πραγμάτων μὲ ἀπρεπεῖς καὶ αἰσχρὰς λέξεις· (πιθανὸς παρὰ τὸ, κάβος· ἀλεύρι πρόχειρα ζυμωμένον· τὸ παρ' ἡμῖν κερκούτι· γράφεται δὲ, καὶ αὐτοκαύδαλος, καὶ αὐτοκάνδαλος.

*Αὐτοκάνη· ἡ. Ἀγνωστον βουνόν· παρ' Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 35. πάνυ ἀμφβ. ἀναγν.

Αὐτοκαθαρσία, ας, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἡ κυρία πηγὴ τῆς καθάρσεως ἢ τοῦ ψυχικοῦ καθαρισμοῦ· Γρηγόρ. Ναζ. ὀνομάζει οὕτω τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

*Αὐτόκαλος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καλόν· Βασ.

Αὐτόκαρνος, ου, ὁ, ἡ. = Ἐπιζήμιος· Ἡσύχ.

Αὐτοκασιγνήτη, ης (κασιγνήτη). Γνησία, καθ' αὐτὸ ἀδελφή· Ὀδ.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ (κασίγνητος). Γνήσιος, καθ' αὐτὸ ἀδελφός· Ἰλ. Β, 705.

Αὐτοκατάκριτος, ὁ, ἡ (κατακρίνω). Ὅστις αὐτὸς μόνος του ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατακρίνει, καταδικάζει τὸν ἑαυτόν του· Παῦλ. πρὸς Τιμοθ.

Αὐτοκατασκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἐκ φύσεως κατεσκευασμένος, καμωμένος· Σχολ. Αἰσχύλ. Πρμ. 301.

Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ὁδοιπορεῖ, στρατεύει, περιπατεῖ, πηγαίνει, ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἐπιγράμ.

Αὐτοκέλευστος, ὁ, ἡ, τό (κελεύω). Ὅστις κάμνει, λέγει, μεταχειρίζεται τίποτε ἀπὸ ἰδίαν του παρακίνησιν, χωρὶς νὰ τὸν προστάξῃ ἄλλος· Ἀριαν. ἡκρότατε ἀθρόος· οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθην.

Αὐτοκελής, ὁ, ἡ (κέλλομαι). = Τῷ προηγμ. Ἡροδότ. Θ', 5.

Αὐτοκέρας, ατος, ὁ, ἡ, καὶ

*Αὐτοκέραστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ἀφ' ἑαυτοῦ του ἀνακατωμένος, μιγμένος· ἐκ φύσεως μέτριος καμωμένος· ἐξαίρ. ἐπὶ οἴνου· ΝαὐτοκέραστοΝ οἶνοΝ· κρασὶ δίχως νὰ τὸ σύνηθες ἀποκτοῦν τὰ ἀναγ, ἐπειδὴ τὸ, αὐτοκτονέω παρὰ κανόνα ἐσχηματίσται.

Αὐτόκτητος, ου, ὁ, ἡ (κτάομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον κτῆμα, τὸ ὁποῖον μόνος του ἀπέκτησε· ΝαὐτόκτητονΝ χωρίονΝ· Ἐπιγραφ.

Αὐτόκτιστος, ου, ὁ, ἡ. καὶ ΝαὐτόκτιτοςΝ, (κτίζω). Μόνος του, ἐκ φύσεως καμωμένος, κτισμένος, γενημένος καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους· Αἰσχύλ. Προμ. 301. καὶ Σοφοκλ.

Αὐτοκτονέω, Μλ.—τόνω· φονεύομαι, σκοτώνομαι μόνος μου, ἢ ἐν ᾧ μὲ φονεύει ἄλλος φονεύω καὶ ἐγὼ αὐτόν· Σοφοκ. Αἰτ. 55. (ὅπου πρότερον ἔκειτο αὐτοκτενοῦντα παρὰ κανόνα· παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 623.) παρὰ τὸ

Αὐτόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφονεύθη ἀφ' ἑαυτοῦ του, τοῦτ' ἔστιν ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος τοῦ φόνου του. Ἔτι δὲ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι του στενοί· Doederl. ἐν Σφκ. Οἰδ. Β, 986. τὸ δὲ παρεξήγησον.

Αὐτόκτονος, ου, ὁ, ἡ (κτείνω). Ἐιρητ. Ὅστις φονεύει αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι τὸν ἑαυτόν του· ἢ φονεύεται ἐν ᾧ θέλει νὰ φονεύσῃ ἄλλον· Ἐπίρ. αὐτοκτόνως· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1627.

Αὐτοκυβερνητεί, Ἐπίρ. (κυβερνάω). Τὸ νὰ κυβερνᾷ, κρατῇ τις τὸ πηδάλιον, ἢ τὸ Ἰταλ. timone μόνος του.

*Αὐτοκυβερνήτης, ου, ὁ (κυβερνάω). Ὅστις κυβερνᾷ, κρατεῖ τὸ πηδάλι, διευθύνει μόνος του.

*Αὐτοκυβερνητί· Ἐπίρ. = Αὐτοκυβερνητεί.

Αὐτόκυκλος, ου, ὁ (κύκλος). Ὁ κατ' ἰδίαν αὐτὸς καθ' ἑαυτόν μηχανηματικὸς κύκλος· Θεμίστ. Ὁμιλ. Π'.

Αὐτοκύλιστος, ου, ὁ, ἡ (κυλίω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐξ ἰδίας του δυνάμεως κυλίεται· Νόν. (υ)

Αὐτοκύριος, ου, ὁ, ἡ (κύριος). Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, εἶναι ἐλεύθερος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἄλλον, τὸ κοινότ. δὲν ἔχει ἀφέντην εἰς τὸ κεφάλι του. (υ)

Αὐτόκωλος, ου, ὁ, ἡ (κῶλον). Σημειδ. Ἀναλεκτ. Α', Σ. 127. ηγυνὴ ἄπυγος, αὐτόκωλος· ἐπὶ γυναικὸς τῆς ὁποίας ὁ σχηματισμὸς

θεοῦ σώματος ὁμοιάζει μὲ πεζήνιον σῶμα, ἐπειδὴ καὶ στιλπνὴ της εἶναι καθόλου ἀσπρια, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ, πατσί καὶ κόκκαλα μόνον, δὲν ἔχει καθόλου ὀπισθεν. ἔστι δὲ ἡ φράσις αὐτὴ παροιμιακή.

Αὐτόκωπος, ου, ὁ, ἡ (κώπη). Μαζὺ μὲ τὴν κώπην, τὸ κοινὸ χούφτα, ἰταλ. manico. — 2) Ὅστις ἔχει ἐκ φύσεως κώπην· περάδι, χερούλι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 16. «τεχέσι αὐτόκωπα βέλη». Καλεῖ σπαθία μαζὺ μὲ τὰ μανίκια των.

Αὐτολάλητος, ου, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· Τίμ. Διογ. Πύρρ. 69. (ᾱ)

Αὐτολεξεί. Ἐπίρ. (λέξις). Μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, μὲ τὰ ἴδια λόγια· λέξιν πρὸς λέξιν, κατὰ λέξιν.

Αὐτολετήρ, ῆρος, ὁ (ὄλλυμι). = Αὐτοκτόνος· αὐτάχειρ· Ὀρφ. Τιμ. ΔΖ, 14. ὅπου νῦν, μαύτ' ὁλετῆρεσιν, ἀναγινώσκ.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ (αὐτὸς, λήκυθος). Ὅστις διὰ πτωχείαν, ἢ διὰ φιλαργυρίαν βαστάζει μόνος του τὸ λαδικὸν εἰς τὴν παλαίστραν· Ἐνγένει, πτωχός, ἐνδεής, φιλάργυρος ἀνθρωπος· Δημοσθ. παρὰ Πολυδ. Γ, 16. — 2) Κόλακας, ξενέντραπος, παράσιτος· τὸ κοιν. γλειφοπινάκας· Πλουτάρχ.

Αὐτολίθινος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Δι' ὅλου ἀπὸ πέτραν καμωμένος· Χρυσόστ.

Αὐτόλιθος, ου, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Αὐτολόγος, ὁ. = Λόγος αὐτός· ὁ λόγος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.

Αὐτολόχευτος, ου, ὁ, ἡ (λοχεύω). Ὅστις ἐγεννήθη ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόλυκος, ου, ὁ (λύκος). Ὅλα καθ' αὐτό, τῷ ὄντι λύκος· λύκος σωστός. — 2) Κύρ. ὄνμ. ὁ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως· Ἡρόδ.

Αὐτολυρίζων, όνος· καθ' αὐτό, τωόντι ὄνος παίζων τὴν λύραν· παροιμιωδῶς Λουκιαν. εἰς Ἔρωτ.

*Αὐτόλυπος, ους, ἡ. Τὸ κοινὸ λυπάρι· ἤτοι τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὰ λαγωικὰ οἱ κυνηγοὶ ὅταν πηγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι.

Αὐτομάθεια, είας, ἡ. Τὸ νὰ μανθάνῃ τις τίποτε μόνος του, χωρὶς διδάσκαλον· (ᾰ) παρὰ τὸ

Αὐτομαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὅστις ἔμαθεν ἢ μανθάνει τίποτε μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς διδάσκαλον, χωρὶς νὰ τοῦ δείξῃ ἄλλος· Ἐπίρ. αὐτομαθῶς.

Αὐτομαρτυρέω, ῶ. Μαρτυρῶ ἀφ' ἑαυτοῦ μου· Λαέρτ. ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

Αὐτομάρτυς, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυς). Ὅστις εἶναι μόνος του ὁ ἴδιος μάρτυρας τοῦ ἑαυτοῦ του· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 998.

Αὐτομᾰτεί, καί, Αὐτομᾰτί, καί, Αὐτομάτην, Ἐπίρ. θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Αὐτοματία, ίας, ἡ. Ἡ Θεὰ τῆς τύχης, ἡ τύχη· Πλούτ. εἰς Τιμολ.

Αὐτοματίζω· Μ. ίστω· Ποιῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαί τι ἐξ ἰδίας μου ὁρμῆς καὶ θελήσεως, χωρὶς ὅλη. νὰ προσταχθῶ. 2) Ἔρχομαι μόνος μου, θεληματικῶς Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Αὐτοματισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεληματικὴ πρᾶξις, ἢ ἄνευ προσταγῆς γινομένη· Ἱπποκρ. — 2) Τὸ τυχηρὸν συμβεβηκός· πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ τύχην, χωρὶς ἐνέργειαν ἀνθρώπου.

*Αὐτοματοποιός· ὁ. Ὅστις κατασκευάζει αὐτόματα· ἤτοι αὐτοκίνητα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑαυτῶν των κινοῦνται· ἡ αὐτοματοποιητικὴ, ὑπακ. τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃς αὐτόματα· τὰ αὐτοματοποιητικὰ, βιβλίον διαλαμβάνον περὶ τῶν αὐτομάτων.

Αὐτόμᾰτος, ου, ὁ, ἡ. Δογογραφικῶς διατάλαντον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (μᾰκα)· ὅστις πράττει, ἐνεργεῖ, κάμνει τίποτε θεληματικῶς, ἐξ ἰδίας του ὁρμῆς, καὶ προαιρέσεως, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ, προστάξῃ, βιάσῃ κανείς. Ἰλ. Β', «αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθεν· μόνος του θεληματικῶς· ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, καθὼς οἱ θαυμαστοὶ τρίποδες τοῦ Ἡφαίστου, οἱ ὁποῖοι ἐκινοῦντο, ἔτρεχον μόνοι ἀφ' ἑαυτοῦ των ἐπάνω εἰς τροχοὺς ἢ κυλίνδρους· Ἰλ. Σ, 376. ὅθεν, τὰ αὐτόματα, μηχαναί, αἱ ὁποῖαι κινοῦνται ἀφ' ἑαυτοῦτων χωρὶς νὰ τὰς κινῇτις. Ἐπὶ φυτῶν δέ, ὅσα φυτρώνουν καὶ αὐξάνουν ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ τὰ φυτεύτουν, σπείρουν· Ἐπὶ συμβεβηκότων· ὅσα συμβαίνουν ἀφ' ἑαυτοῦτων χωρὶς νὰ προξενοῦνται ἀπὸ κἀνένα, ἢ ἀπὸ τίποτε· αὐτόματος θάνατος· ὁ φυσικὸς ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου· κατὰ τύχην, κατὰ περίστασιν, χωρὶς αἰτίαν καὶ ἀφορμήν· Ξεν. Ἀνβ. 6, 4, 18: τὸ αὐτόματον, ταὐτόματον κατὰ κρᾶσιν· περίστασις, συμβεβηκός, κατὰ τύχην· Ἐπίρ. αὐτομάτως, καὶ αὐτοματεί, καὶ αὐτοματί, καὶ αὐτομάτην. παρὰ τὸ

Αὐτοματουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει, ψευδάνει μηχανὰς αὐτομάτους.

Αὐτομαχέω, Μλ. -ήσω· (μάχομαι). Φιλονεικῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι μόνος μου, ἐξαιρ. ἐπὶ κριτολογιῶν, διαπληκτίζομαι μόνος μου τὴν κρίσιμον εἰς τὸ κριτήριον, χωρὶς νὰ ἔχω πρόδικον ἢ συνήγορον, τὸ ἰταλ. sonnegiare. ἀβροκίτον.

Αὐτομεγάνωρ, ορος· ἐσφαλμένη ἀνάγν. ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Πινδ. Ὀλ. Α', 4. ἀντὶ τοῦ, παύτες μεγάνωρα.

*Αὐτομέδων, οντος, ὁ· ὄνμ. κύρ. ὁ ἁρματηλάτης τοῦ Ἀχιλλέως· Ἰλιάδ.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ἀπὸ μίαν καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα. — 2) Ὡς οὐσιαστ. ἡ αὐτομήτωρ, ἡ ἰδία γνησία μήτηρ, ἡ καθ' αὐτό, ἡ ἀληθινὴ μητέρα· — ὁ δὲ τύπος αὐτομήτηρ, ερος· ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς γλώττης· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 659.

Αὐτόμοιρος, ου, ὁ, ἡ (Μοῖρα). Ὅστις ἔχει ξεχωριστὴν, Μοῖραν, τύχην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνος ἔχει καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Αὐτομολέω, Μλ. -ήσω. γίνομαι αὐτόμολος, ὁ ἔστι θεληματικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦμου, ὑπάγω πουθενὰ ἢ κινοῦμαι πρός τίποτε· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, φεύγω ἀπὸ τὸ στράτευμά μου καὶ πηγαίνω, ἀπαρνῶ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλ. ντιζερτέρω εἰς τὸν ἐχθρόν. Θουκυδ. Γ', «οὐδὲν μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν· ἐν χρόνῳ δέ, ἀναχωρῶ, φεύγω· Ἀριστοφ. Ἱπ. 21. ἀφ' οὗ

*Αὐτομόλησις, εως, ἡ· = τῷ ἑπμ.

Αὐτομολία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος· Θουκυδ. Ζ'. παρὰ τὸ

Αὐτόμολος, ου, ὁ, ἡ (μολεῖν). Ὅστις πηγαίνει που ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς, χωρὶς παρακίνησιν ἢ προσταγήν τινος· Ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, ὅστις λειποτακτεῖ, φεύγει ἀπὸ τὸ στράτευμα καὶ πηγαίνει ἀπερνᾷ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα· Ἐπίρ. αὐτομόλως Ξενοφ. Π, ς', Γάλ. — 2) Ὁ αὐτόμολος, ὡς οὐσιαστ. λέγονται αἱ παραφυάδες φυτῶν τινων, τὸ κοινὸν κωλοβίζι· αἱ ὁποῖαι βλαστάνουν, ἢ φυτρώνουν ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ φυτοῦ καὶ διὰ τοῦτο τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δὲν προκόπτει, ἐπειδὴ αἱ παραφυάδες ὀλιγοστεύουν τὴν αὐξητικήν του δύναμιν.

Αὐτόνεκρος, ου, ὁ, ἡ (νεκρός). Ὅστις εἶναι ἀληθινά, μὲ τὰ σωστὰ νεκρός· Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ', 7. «ὁ ἰατρὸς ἡμᾶς νῦν ἡμῶν τε μᾶλλον δὲ αὐτόνεκρον θεατάμενος».

*Αὐτονόη, ἡ· ὄνμ. κύριον· Ὅμ. καὶ Ἡσ. Θγν.

Αὐτονομέομαι, Μλ. - ήσομαι· εἶμαι αὐτόνομος. Διοικῶ, κυβερνῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ζῶ, καὶ πολιτεύομαι, κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους· Θουκυδ Α', καὶ Δημοσθ.

Αὐτονομία, ίας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐκλογὴ διοικήσεως κατὰ ἰδίους νόμους.

Αὐτόνομος, ου, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ζῶ ἀνεξάρτητος κατὰ ἰδίους μου νόμους· Σοφκλ. Ἀντ. 821. εἶμαι ἐλεύθερος, ἐξαιρέτως ἐπὶ Πολιτειῶν, ὅσαι εἶναι ἀνεξάρτητοι, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄλλην, διοικοῦνται κατὰ τοὺς ἰδίους των νόμους· Θουκυδ. Β', καὶ Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α, α', 4. «Τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα ὄντα». Ἐπὶ ἀλόγων ζώων· ὅσα βόσκουν ἐλεύθερα, ὅπου θέλουν, ὅηλ. εἶναι ἄγρια· Ἐπίρ. αὐτονόμως.

*Αὐτόνοος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Ἑλλήνων, τε καὶ Τρώων· Ἰλιάδ.

Αὐτονυκτί, Ἐπίρ. = Τῷ ἑξῆς· παρ' Ἰωσήπ. Ιζ'.

*Αὐτονυχί· Ἐπίρ. (νύξ). Εἰς τὴν ἰδίαν νύκτα· Ἰλιάδ. Θ, 197. (-υυ-) Παρὰ τοῖς μεταγν. δέ, καὶ αὐτονυχεί. — 2) (ὀνυξ) μὲ τὰς μύτες ἀπὸ τὰ νύχια· παράβλ. ἀκρονυχί.

*Αὐτονυχίς, καὶ αὐτονυχιδίς. = Τῷ προηγμ. σημ. 2. Ἀνεκδ. Bekk. 3, σλ. 1319.

Αὐτόξυλος, ου, ὁ, ἡ (ξύλον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ξύλον μόνον καμωμένον, κατασκευασμένον· ξυλένιος καθόλου· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 35. «αὐτόξυλον ἔκπωμα» καὶ «αὐτόξυλος Πάνα». Ἀνέκδοτ. Β', 134. καὶ Στράβ. ΙΑ', Σ. 761. 2) Ὁμοῦ, μαζὺ μὲ τὸ ξύλον.

Αὐτοουδέτερον, τὸ. Παρὰ Γραμματ. τὸ ἀπολύτως οὐδέτερον ῥῆμα· οἷα εἶτι τὸ ζῶ, ὑγιαίνω· καὶ τ. τ.

Αὐτοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦτου, φυτικὰ, συναρμοσμένον μὲ τὰ μέρη του, χτισμένον, στερεωμένον, πηγμένον· Ἀναδοτ. Β', Σ. 177. «ἁπλαστοι χειρῶν, αὐτοπαγεῖς θαλάμαι». Παρὰ δὲ Σουϊδ. «ὕδωρ αὐτοπαγές», τὸ αὐτομάτους πηγὰς ἔχον, ἐκ τοῦ, πηγή·

Αὐτοπάθεια, είας, ἡ. Ἰδιαιτέρα αἴσθησις, ἐμπειρία, πληροφορία, ἀλήθεια· τὸ νὰ αἰσθάνηται, πάσχῃ, γνωρίζῃ τις αὐτὸς μόνος τίποτε. Πολύβ. ΙΒ', 28. (ᾰ) παρὰ τὸ

Αὐτοπαθής, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὅστις μόνος του αἰσθάνεται, πάσχει, δοκιμάζει, ἠσθάνθη, ἔπαθεν, ἐδοκίμασε τίποτε· ὅστις μαρτυρεῖ, λέγει μετὰ πληροφορίας τὴν ἀλήθειαν τοῦτ' ἔστιν ἠξεύρει ἐκ πείρας, εἶναι βεβαιωμένος ὅτι ὅσα λέγει εἶναι ἀληθῆ καὶ βεβαιότατα· Πολύβ. Γ', 11. καὶ Η', 14. 2) Παρὰ Γραμματικ. τὰ Οὐδέτερα Ῥήματ. τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν· ἀντιδ. τῷ, ἀλλοπαθές· ὡσαύτως καὶ αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι· ταυτόν· κλ. παράβλ. ἀλλοπαθής.

Αὐτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Καθ' αὐτό, γνήσιον τέκνον, υἱός, θυγατέρα· Σοφοκλ. Τρχ. 936.

Αὐτοπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Ὁ μόνος κληρονόμος. (-υ--)

Αὐτοπαράκλητος, ήτου, ὁ (παρακαλέω). Ὅστις μόνος του ἐγκαρδιώνεται, παρηγορεῖται· = Αὐτόκλητος· Χρυσόστ. ἀμφίβ.

Αὐτοπάρακτος, ου, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅστις ἐφάνη, ἔγινεν, ἐτελέσθη ἀφ' ἑαυτοῦτου· Ἐπίρ. αὐτοπαράκτως.

Αὐτοπαραξία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ προηγμ. Ἰουστίν. Μάρτ. Σ. 185.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ, δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ πατέρα· Ὀρφ.

Αὐτόπειρος, ου, ὁ, ἡ (πεῖρα.) Ὅστις ἐφεύρε τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ ἰδίαν του πεῖραν· τὸ Αὐτόπειρον, πεῖρα, δοκιμή, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις μόνος του.

Αὐτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα)· ὅστις βλάπτει αὐτὸς ἑαυτόν, ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόπιστος, ὁ, ἡ (πιστὸς). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, δὲν ἔχει χρείαν ἐξωτερικῆς,

ἢ ἄλλων, βεβαιώτεως, μαρτυρίας· ||αὐτόπιστος πρᾶτασις, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε'. 53.

Αὐτόπλεκτος, ου, ὁ, ἡ (πλέκω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐκ φύσεως πλεγμένος· Ὀππιαν.

Αὐτοποδητί, καὶ Αὐτοποδί· Ἐπῤῥ. (πούς) μὲ τὰ ποδάρια, τὸ κοινὸ τῆς ποδαρξᾶς, πεζῇ· τὸ σύνθ. Λιστν. παρ' πέδες ἀποστολόρουμ· Δίων Κάσ. καὶ, Λουκιαν.

Αὐτοποδία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ περιπατῇ νὰ ταξιδεύῃ τις· μὲ τοὺς πόδας του, πεζός· Δίων Κάσ.

* Αὐτοποιητικός, ἡ, όν (ποιέω)· ἀντιθ. τῷ, εἰδωλοποιητικός· ὅστις δὲν κατασκευάζει, φτιάνει, ἢ παριστήνει τὴν εἰκόνα, τὸ εἰκόνισμα τινος· ἀλλὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα φυσικῶς.

Αὐτοποίητος, ου, ὁ, ἡ, τὸ· ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, φκιαγμένος· ἄτεχνα, κακότεχνα φκιαγμένος, κακοφκιαγμένος, ἀσχημοκαμωμένος· ἀχρεῖος.

Αὐτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς ποιῶν, καμνων τι - 2) παθητ. ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, γενημένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔφκιαναν, ἔχτιναν, ἔσπειρεν, ἐφύτευσαν καὶ τ. τ. χεῖρες ἀνθρώπου· π. χ. αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι ἐν Ἀθήναις· Σχολ. Οἰδ. Κ. 698.) - 3) ἰδίας ποιότητος· παρὰ τὸ ποιός· ἀμφβ.

Αὐτοπόκιστος, ὁ, ἡ (πεκίζω)· καὶ Αὐτόποκος, ὁ, ἡ (πόκος) μὲ φυτικὸν μαλλί· ἐκ φύσεως μαλλιαρός· ἀκούρευτος· π. χ. αὐτοπόκου ἡ αὐτοπόκιστον ἱμάτιον· φόρεμα μάλινον ψλοκωτόν· ἢ κοινότ. κάπα ψλοκάτα τῶν χωριατῶν, ἔξαιρ. τῶν ἀρβανητῶν λεγομένων, κατοίκων τῆς Ἠπείρου· Πολυδ.

Αὐτόπολις, εως, ἡ (πόλις)· αὐτόνομος, ἀνεξάρτητος πολιτεία ἢ πόλις· Θουκυδ. ἀφ' οὗ

* Αὐτοπολίτης, ου· ἀπόθ. πολίτης ἀνεξαρτήτου πολιτείας ἢ πόλεως· (ε)

Αὐτοπόνητος, ου, ὁ, ἡ (πονέω), ἀφ' ἑαυτοῦ του εἰργασμένος, δουλευμένος, γενημένος· φυσικὸς ὄχι διὰ χειρὸς ἀνθρώπων· ὡς αὐτοπόνητον ῥεῦμα μελίστων· Ἀναλεκτ. Β'. Σ. 177.

Αὐτόπονος, ου, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Νικανδρ. Θήρ.

* Αὐτοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα) ὅλος ἀπὸ πορφύραν· Φιλῆς.

Αὐτόπους, ὁ, ἡ· ποδ, τὸ· γεν. ποδος (πούς)· ὅστις περιπατεῖ μὲ τοὺς ἰδίους του πόδας, ταξιδεύει πεζός· Λουκιαν. Τιμ.

Αὐτοπραγέω, ῶ· Μ. ἡτω (πρᾶγος). Πράττω· ἐργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, φροντίζω, κατεργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· σχηματίζω, καταστήνω πολιτείαν ξεχωριστήν· Στράβ. Η'. Σ. 545.· ἀφ' οὗ

Αὐτοπραγία, ίας, ἡ. Θεληματική, ἐκούσιος πρᾶξις, ἐργασία, ἢ χωρὶς προσταγῆς γειομένη· Πλούταρχ. Ζ'. Σ. 365. ἐξουσία αὐτοπραγίας· ἢ ἠθικὴ ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν· τὸ νὰ ζῇ τις ὡς θέλει· Λαερτ. Ζ'. 121.

Αὐτοπραγμάτευτος, ὁ, ἡ = αὐτοπόνητος· αὐτοπραγματεύτως Ἐπῤῥ. = αὐτοποιήτως· Δνσ. Ἀλκ.

Αὐτόπρεμνος, ου, ὁ, ἡ (πρέμνον). Μαζὶ μὲ τὰς ῥίζας· Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Αὐτοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπει). Ὁ πρέπων ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ, διά, ἢ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Ἰδὲ αὐτοτρεπῶν.

Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ, ἡ (προαιρέω). Ἐλεύθερος ἐκλελεγμένος· τὸν ὁποῖον ἐκλεξεν ἐξέχωσέ τις ἐλεύθερα μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν. 2) Ἐνεργητ. παρὰ Φίλ. Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐργάζεται, κατὰ τὴν θέλησιν του· Ἐπῤῥ. αὐτοπροαίρετος.

Αὐτοπρόνοια, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἢ ἰδία πρόνοια· Νεμέσ. Σ. 350

Αὐτοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Μὲ τὸ ἴδιόν του πρόσωπον, χωρὶς προσωπίδα· τὸ Ἰταλ. λέρφαν αὐτοπρόσωπος δέομαι· Συνσ. μόνος μου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Αὐτοπρόσωπον ὁρᾶν τὸ κάλλος· Λουκν.: τὸ αὐτοπρόσωπον, ὑπακμν. σύγγραμμα· σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκει, ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς εἰς ἐπήκοον· ἀντιθ. τῷ, διαλογικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ διὰ μέσου ἄλλων προσώπων· Ἰδὲ αὐτοδιήγητος· Ἐπῤῥ. αὐτοπροσώπως· τὸ Ἰταλ. in persona. Παράβαλε Αὐτοδιήγητος.

Αὐτοπτέω, ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι αὐτόπτης, βλέπω τι μὲ τὰ ἰδιά μου ὀμμάτια· Συνέσ. Ἐνύπν.

Αὐτόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι)· ὅστις βλέπει τι μὲ τὰ ἰδιά του ὀμμάτια· Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Αὐτοπτικός, ἡ, όν· κατὰ τρόπον αὐτόπτου βέβαιος, καὶ ἀναμφίβολος· πᾶν, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτόπτην· Σκύμν. στιχ. 128.

Αὐτόπτος, ὁ, ἡ Ὅστις μόνος του εἶδε τι, μόνος του ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔπιασε τινα ἐπάνω εἰς τινα πρᾶξιν· ὡς τὸ, ὑπὸ αὐτόπτῳ, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ου, ὁ (πῦρ) = Ἀποπυρίας· Ἰδε ταῦτο.

Αὐτοπύριτης, ου, ὁ· καὶ Αὐτόπυρος, ὁ (πυρός) ἄρτος· κοινὸν ψωμὶ ἀπὸ χωρὶς σιτάρι σιτάριον ἀλεύρι, μαζὶ μὲ τὰ πίτουρα ζυμωμένον· Λουκιαν.

Αὐτοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ μόνος του τὸ κοινὸ ἀπὸ πρώτου χέρι τὰ γενήματα τῶν ἀγρῶν, κήπων του καὶ τ. τ., τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του· Ἰδέ, Μεταβολεύς· ἀφ' οὗ

Αὐτοπωλεκή, ἡ· ἐπιτήδευμα, ἔργον τοῦ αὐτοπώλου· ἀντιθ. τῇ, Τέχνη ὀνλ. ἐργόχειρον, ἢ πραγματεία, ἐπάγγελμα, ἐνὸς αὐτοπώλου· ἢς τὸ ἐναντίον Ἐμπορική, καὶ, Καπηλική Πλάτ.

Αὐτορέγμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥίζω)· ὅστις μόνος του ἐνεργεῖ, πράττει, 2) = Αὐτόχειρ· Ἡσύχ.

Αὐτόρεκτος, ου, ὁ, ἡ (ῥέζω)· ἀφ' ἑαυτοῦ καμωμένος, γενημένος· 2) ὅστις ἐφονεύθη μόνος μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φονευθείς.

Αὐτόροφος, ου, ὁ, ἡ (ὀροφή)· ὅστις φκιάνει μόνος του, ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦτου τὴν σκεπαστήν του· ἐκ φύσεως μὲ σκεπαστὴν καμωμένος, θολωμένος Διον. Ἁλικαρ.

Αὐτόῤῥιζος, ου, ὁ, ἡ (ῥίζα), ἑμοῦ μὲ τὰς ῥίζας του Διόδωρ. Σικελ. - 2) ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥιζωμένος, ἐκ φύσεως βεμελιωμένος Εὐριπ. Ῥῆσ. 287. πέτρα αὐτόῤῥιζος.

Αὐτορρίφής, ὁ, ἡ, (ῥίπτω)· ὅστις ῥίχνεται, πηδᾷ, πέφτει ἀφ' ἑαυτοῦ του· Εὐριπ. Φοίν. 643.

Αὐτόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, (ῥέω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥέων, τρέχων.

* Αὐτόῤῥυτος· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, αὐτόῤῥυτος Πινδ. Πῦθ. 12. 30.

Αὐτός, ἡ, Αὐτή, Αὐτό· Ἀντωνυμ. ἀναφορική· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν; ἐνάρθρως δὲ ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· ἴδιος· ἰδία, ἴδιον· αὐτὸς ὁ ἴδιος κλ.

I. Ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀμέσως, μοναχὸς του αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος· ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα διορίζονται ὑπὸ τοῦ ῥήματος. Πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἡ πρωτότυπος ἐγώ, σύ καὶ λ. τῆς, αὐτὸς κλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγουμένη· ἔξαιρ. παρ' Ὅμ. Ἂν δὲ ἡ αὐτὸς κλ. ἀναφέρηται εἰς ἄλλο τι ὄνομα, τότε εἶτε ἐπιφέρεται τῷ ὀνόματι, εἴτε τίθεται πρὸ τοῦ ἄρθρου· παρὰ τοῖς Ἑπτ. ὅμως πρατίθεται τοῦ ὀνόματος καὶ ἀνάρθρως· 1) ὁ ἴδιος κατ' ἀκριβῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὅστις δὲν εἶναι ὁ ἴδιος. Ἀπ' Ὁμήρου, παραβλλόμενος τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀναφορικοῦ λόγου, ὁμοῦ μὲ τὰ περὶ αὐτό, δεκνύεται κατὰ παντοίας ἰδιαιτέρας ἀναφοράς· οἷον. Αὐτός, λέγεται ἡ ψυχὴ ἀναφερ. πρὸς τὸ σῶμα· «αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς», Ὁδτ. Λ, 602. (παραβλ. Welcker ἐν Ἀρτεμ. Νεμ. 1277.) καὶ ἀνάπαλιν τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχήν· «.. αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν..» Ἰλ. Α. 4 - ὁ Ἡγεμών, δεσπότης, ἄρχων, στρατηγός, πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτόν· «.. ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων» Ἰλ. Λ, 220. - Οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν· «αὐτὰρ, ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτήν..» Ἰλ. Β, 317. «αὐτῶν, καὶ νεκύεσσι» Γ, 301. «ἄρχεμ' ἀείδειν αὐτὴν, ἠδὲ Σύγατρα τανύσφυρον..» Ὕμ. Δημ. 2. — ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα· «.., σώματα δ' ὧν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸ καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας..» Πλτ. Γοργ. σλ. 512. E. Heind. - οἱ πολεμοῦσαι πρὸς τοὺς ἵππους των· «σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων» Ἰλ. Β. 466. καὶ 762. — οἱ Κύκλωπες πρὸς τὰ πολυμήλια των· «νῆσα δ' ἐγὼ πολὺ ἔπραθον, ὤλισα δ' αὐτούς..» Ὁδτ. Ι, 40. — οἱ ἐπιβάται πρὸς τὰ πλοῖα· «.. εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» Ἰλ. Η. 338. «.. ὄφρα φέρωσι νῆάς τε καὶ αὐτούς..» Ὁδτ. Κ, 26. — τὰ πλοῖα πρὸς τὰ ἱστία· «.. αὐτὰς δ' ἐντυμένως προερύσσαμεν | ἠπειρόν δεν· Ὁδτ. Ι. 73. - ἐν γένει δέ, τὸ ὅλον πρός τι τῶν μερῶν αὐτοῦ· «.. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν..» Ἰλ. Η, 424. καὶ λ. τ. τ. Ἡ ἐξαίρετος μέλιττα δὲ ἐμφατικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμίας ἐν τοῖς τοιούτοις εὑρηται καὶ ἄνευ ἀντιθέσεως· ἐπειδὴ τὸ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸ σημαίνει τὸν κύριον, δεσπότην, οἰκοδεσπότην, διδάσκαλον, τὸν πρῶτον ἢ ἀνώτερον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. μάστορας· τό, αὐτή δέ, τὴν δέσποιναν· ὅθεν· αὐτὸς ἔφη· ὁ κύριος, ὁ αὐθέντης, ὁ μάστορας καὶ λ. τὸ εἶπε· — β') εὐθύ, κατ' εὐθείαν, ἀκριβῶς· εἰς ὅτι μάλιστα ἐμφασιν τοῦ ὑποκειμένου· αὐτό τὸ πτολίεθρον· Θκδ. Β, 3. παράβλ. Herm. Vig. σλ. 733. — 2) μάλιστα, ἔπειτα ἀμέσως ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, ἐκ τῆς ἀναμέσως ἢ ἀξίας ἣν λαμβάνει διὰ τῆς ἀντωνυμίας τὸ ὑποκείμενον· «οὐδοι μέλει ἄλγος, οὔτ' αὐτῆς Ἐναρίης·» Ἰλ. Ζ, 451. — 3) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἑκουσίως, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως· ὡς τό, αὐτόματος· ὁ χαρακτηρισμὸς ἢ κατὰ προσταγὴν πράττων, δὲν θεωρεῖται ὡς αὐτοπραγῶν· «ἀλλά τις αὐτὸς ἴσως ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ βίας ἢ προσταγῆς· ὡς τὸ ἡμέτ. κοινότ. ἀς πηγαίνωμεν ὅπου θέλει· Ἰλ. Ρ, 254. — 4) μοναχός, ὡς τό, μόνος· ἐπειδὴ ἢ σημασία τοῦ, αὐτός καὶ λ. ἀποκλείει πάντα δεύτερον ἢ τρίτον· «αὐτὸς περ ἐὼν» μ' ὅλον ὅτι ἦτον μοναχός· Ἰλ. Θ, 99. Valck ἐν Φοιν. 1235. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 303. ὁ Ποιητὴς προστίθησι καὶ τό, οἷος· «.. αὐτὸς κτήσατο οἷος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος» Ὁδτ. Ξ. 450. Οἱ δ' Ἀττ. τό, μόνος. Αὐτὲς μόνος Wolf Ἀπτ. σλ. 288. ἰδὲ παρακατιὼν IV, 3. Παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὁλομόναχος, ὡς πρὸς τὸν ἑαυτόν του· αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν· ἢ ὑγιεία κυρίως, ἢ ὑγιεία καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένη. Ἐνίοτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀντωνυμίας αὐτὸς κλ. ἢ παραστηματικῆς ἐξαιρ. τῆς πίστεως, τῆς ἐμπιστοσύνης· «τὸ μέντοι πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτὴν» Ὁδτ. Η, 237. «ὅσσοι αὐτοὶ ἐσμέν· ἡμεῖς εἴμεθα μόνοι, τοῦτ' ἔστι οἱ δῆμοι, ἀναμεταξύμας· μεταξὺ φίλων καὶ γνωρίμων· Heind. ἐν Πλατ. Παρμ. σλ. 137. Β. Ἀρτεμ. Ἀχ. 504. 507. Θεμ. 412. — 5) ἐπὶ τοπικοῦ διορισμοῦ, διακρίνει ἐντὸς μέρος πάντων τῶν ἄλλων· εὐθύ, κατ' εὐθείαν, ἴσια, εἰς· «κέρδιος φαίνεν ἠλάσαν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ἔπειτα ἐκάτω ἐ τὴν φοῦσαν τῆς περιεφαλαίας· Ἰλ. Ν, 614. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, αὐτοῦ· — 6) ὁμοῦ, μαζὺ ἐμφατικώτερον ποιοῦν παρεπόμενόν τι ἢ ἐλάττενον. ἄξιον πράγματος ἐνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι· πήδησε μαζὺ μὲ τὴν λύραν χωρὶς νὰ τὴν βάλῃ κάτω· Ἰλ.

I, 194. καὶ ἄνευ τῆς σῆς· ἐστι. μόνῃ· ». . αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσσῃ· Ἰλιάδ. Θ, 24. ναύτοισιν ὀχέσφιν . . « 290. ». Ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρε' ἀναιξας . . « Ὀδυσσ. Θ, 186. τὸ ὁποῖον παντοῦ ἁπλοῦν τοιαύτην τις σημαντικὴ συνέχεια· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις· αὐτοῖς συμμάχοις, αὐταῖς ῥίζαις· μαζὶ μὲ τοὺς ἰδίους συμμ. μὲ τὰς ἰδίας ῥίζας καὶ λ. τ. τ. – 7) Ἡ ἰδία συνέχεια δηλοῦται διὰ τοῦ, αὐτὸς κλ. καὶ ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμητ. ὀνομ. δεύτερος αὐτός, πέμπτος αὐτός· αὐτὸς μαζὶ μὲ ἄλλον ἕνα, μὲ ἄλλους τέσσαρας· Θεόδ. — 8) Πολλάκις τίθεται ἀντὶ τοῦ, οὗτος, ἢ ἐκεῖνος· ναυτὸς ἐπισῇ· Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα· Ἰλιάδ. Γ, 282. ἀλλ' αὐτὴ ἐπάμοτε καὶ ἐμῴκατο μᾶλ' ὀνειαρ.« Ὀδυσσ. Δ, 444. ναυτὴ δ' ἀντίον ἶζεν Ὀδυσσῆος θείοιο· 198. Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Α. Πολλάκις εὑρηται συντεταγμ. καὶ, αὐτὰ ταῦτα, αὐτὸ ἐκεῖνο· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἐσί αὐτό, ἴσια ἐκεῖνο· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 220. Α. — 9) πλεοναστικῶς δοκοῦν χρησιμεύει εἰς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ ὀνόματος, μὴ προσεκμένου εἰς τὸ κάλλος· νοῦ μὲν γάρτι νόσυγε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐπάλευω· Ὀδυσσ. Η, 73. ὡς καὶ ἀνάπαλιν τὸ ὄνομα προσλέγεται ἐξηγηματικῶς τῇ αὐτωνυμίᾳ· ». . ἀν' δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν· Ἰλιάδ. Α, 143. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναλαμβάνει, τὸν ὑποχρουσθέντα λόγον, ἐξηγηματικῶς ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ὑποκείμενον καὶ συνάπτει αὐτὸν πάλιν· Valck. ἐν Φοιν. 500. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 645. Heus. Cic. off. 1, 28, 4. – 10) Ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον· ». . αὐτὸς ἐγ κλιτίηφι γένωμαι λιλαίομαι ἀντὶ ἐγὼ αὐτός· Ἰλιάδ. Ν, 252. ναυτήμιν πόμπευεν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτον· ἀντὶ ἐγὼ αὐτή· Ὀδυσσ. Ν, 422. ναυτὸν ἐλίησεν . . « ἀντὶ ἐμὲ αὐτόν· Ἰλιάδ. Ω, 503. ὡσαύτως καὶ αὐτοί, ἀντὶ ἡμεῖς αὐτοί, καὶ ὑμεῖς αὐτοί· ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὑμεῖς οἱ ἴδιοι· Ἰλιάδ. Η, 331. Ρ, 332. Ὀδυσσ. Ν, 39. αὐτως καὶ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ὁ ἐγγύτερος ἢ ἀκριβέστερος διορισμὸς δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἐν τῷ ῥήματι. – 11) Ὅταν τὸ πρόσωπον τῆς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ῥήματος ἢ τὸ αὐτό, ἢ αὐτὸς καὶ λ. προστίθεται συνήθως τῇ προτοτύπῳ ἀντωνυμίᾳ, ἐξ οὗ προέλυφεν ἡ σύνθετος ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ· Ὁ Ποιητὴς ὅμως χρῆται ὁτὲ μὲν τῇ πρωτοτύπῳ, ὁτὲ δὲ τῇ αὐτὸς μόνῃ· ἐνίοτε δὲ ἀμφοτέραις, διερμηνέως μένοι· π. χ. ἐμέθεν αὐτῆς, σεο αὐτοῦ, ἑ αὐτόν· ἀντὶ ἐμαυτῆς, σεαυτοῦ, ἑαυτόν· σπανιώτερον δὲ ἐπιφέρει τὴν ἀναφορικὴν τὴν πρωτότυπον ἐγκλιτικῶς· αὐτόν μιν, αὐτός σε· Ὀδυσσ. Δ, 244 Π, 595. Μετὰ τῆς πρωτοτ. τοῦ γ'. προσώπου δὲ, κεῖται μὲν παρ' Ὁμ. συνήθως ἀντὶ τῆς συνδέτου, ἐνίοτε μέντοι καὶ ἐπιτατικῶς· π. χ. ». εἶξε δὲ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσαντι. . « Ὀδυσσ. Β, 33. — 12) Αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ, ὁ αὐτός· αὐτὸς ὁδίτης· μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἔποπ. καὶ τοῖς μεταγεγ. αὐτῶν· μοῦ κόσμῳ παρὰ νεῦρον ἐλευτόμεθα αὐτὰ κελευθα· Ἰλιάδ. Μ, 225. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἦπερ οἱ ἄλλοι . . « Ὀδυσσ. Θ, 106. πῶς ῥά μοι ὑψιφρον ἕλεσθον μῆχαρ εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἵκεσθ.. « Ὀδυσσ. Κ, 458. καὶ 263. ἀτὰρ ὃ κεῖθ' ἡνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι· ἰδὲ καὶ Schaef. mel. σλ. 63. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ξένη ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ταύτης· Wolf ἐν Ἀνεκδ. σλδ. 272. Pors. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 299. ἐξαιρετέα μέντοι τὰ χωρία ἐν οἷς ἡ αὐτὸς κλ. κεῖται ἀντὶ Κατηγορουμένου· π. χ. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι· καὶ τῶρ' ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἴδιος· Σοφ. Οἰδ. Τ, 557. ἄνηρ ὃδ' οὐκέτ' αὐτός· ὃν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος· Εὐρ. Φοιν. 927. ἡφανίσθαι παισὶ ἀδελφὸς καὶ πατέρα· ὁ ἴδιος καὶ ἀδελφὸς καὶ πατέρας· Σοφ. Οἰδ. Τ, 459. παραβλ. Φλατ. 139, 500. Herm. Σοφ. Ἀντ. 920. – ὅτως πλεοναστικῶς κεῖται ἡ γεν. πληθ. μετὰ τὴν ἀναφορικ. ἐν τῇ φράσει, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν· – Jac. Ἀνεκδ. Παλατ. σλ. 757. ποιητικῶς μέντοι μόνον, καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Τραγ. π. χ. Σοφ. Φιλ. 315. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀπὸ Βαλιν. — 14) Οἱ δὲ Ῥωμ. χρῶνται τῇ αὐτὸς, ὡς συγκρτ. αὐτότερος, καὶ ὑπερθ. αὐτότατος· Ἀρστφ. Πλουτ. 83 Bast. Schaef. ἐν Ἰρηγ. σλ. 306. 896.

II. Αὐτός, αὐτή, αὐτό· ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ πρωτοτ. γ' προσώπου. Ἀπ' Ὁμήρου ὅμως ἡ χρῆσις τῆς ἀνερ. αὐτὴ ἐστι μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, αἱ ἐποῖαι ὅμως τοιουτοτρόπως δενγίνονται λόγου, ἢ κάλου ἀρκτικαί· τούτου ἕνεκα ἡ αἰτιατ. αὐτὸν ἐξωτερικὸν ὑπὸ τινων τῶν πάλαι Κριτικῶν ἐγκλιτικὴ· τῆς ὁποίας τεκμήριον εὑρηται καὶ παρ' Ὁμ. Ἰλιάδ. Μ, 204. ». . κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ δειρὴν, ἰδνωθεὶς ὀπίσω· οἱ μεταγνστ. ὅμως ἀποδεκνύζουσιν εὐλόγως τὴν γραφὴν ταύτην· Πολλάκις δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῇ Αὐτωνυμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου· ». . αὐτῶ σκηπτόμενον κατέμεν ὅμον Ἄιδος εἴσω· Ἰλιάδ. Ξ, 457. Ὀδυσσ. Β, 396. ἐν γένει ὅμως σπανιώτερον ἢ οἱ μεταγνστ. Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ὁ Ὅμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν· Ηεμ. Δξ. 3. σλ. 140. Περὶ τῆς πολλάκις προκυπτούσης διαφορᾶς τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν ἀπὸ τῆς συνδ. αὐτοιμ. αὐτοῦ αὐτῷ, αὐτόν· ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἑαυτοῦ.

III. Ἐμφάσεως, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· καὶ Ἀττ. συναιρ. αὐτός, αὐτή, ταὐτό καὶ ταὐτόν, γεν. ταὐτοῦ καὶ τ. λ. Ἰων. ὠὐτός, τωὐτό· ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· τοῦ ὁποίου ἰδιαίτερα παραδείγματα παρ' Ὁμ. εἰσὶν ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 391. Ὀδυσσ. Η, 55. 326. Περὶ δὲ τοῦ ταὐτόν, ἰδὲ Βτμ. Γρμμτ. Ἑλλ. σ. σλ. 414. Οἱ Ἀττ. συντάσσουσιν αὐτῷ πολλάκις τὸ Ὅμ. κατὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τῆς ἑνότητος, ὁμοιότητος, συμφωνίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρόδ. λέγει· αὐτὸς εἰμὶ τῷ βουλεύματι· εἰμὶ καὶ ἐγὼ σύμφωνος, συνειδημένος· Valck. ἐν Φοιν. 927. Corte Sall. Cat. 29. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 516. Τὸ αὐτὸ πάσχω τι νὶ τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος πάσχει· ἐν ταὐτῷ εἰμί τινι· εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα· Σοφ. Ἀντ. 5. 1. 27. προσέμαλέ τινι ἐς ταὐτὸ ἑμαυτῷ· συνάρχομαι μέτια εἰς κοινὸν μέρος· Σοφ. Ἀντ. 3, 1, 30. Παραπλήσιον καὶ τὸ, ὁ αὐτός – τε – καὶ· Wolf Ἀπτ. σλ. 258. 370.

IV. Ἰδιαίτεραι φράσεις. 1) Τὸ αὐτὸς αὐτοῦ καὶ ἑξῆς τὸ ἡγούμενον, αὐτὸς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις χρησιμεύει εἰς ἐπίτασιν τοῦ αὐτός· Bast. ep. cr. σλ. 212. Ὡσαύτως καὶ τὸ, ἓν καὶ τὸ αὐτό· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ὁλόσιλα· – 2) αὐτὸ ἕκαστον, πᾶν ὅ, τι θεωρεῖται καθ' αὐτὸ ἀφηρημένως· – 3) αὐτὸ μόνον, ὡς τὸ, αὐτοχρῆμα, αὐτὸ μοναχὲ, οὐχὶ ἄλλο, ἴσια καὶ πέρα, ἴσια ἴσια· Valck. ἐν Καλλ. σλ. 28. = 4) κατ' αὐτό. Ἐπὶ κατὰ τύχην συναντήσεων, καὶ ἐπὶ διορισμοῦ ἀριθμῶν· τώρα τὰ τώρα· ἴσια τώρα· σχεδὸν, περίπου, ἅμως, ὁλόγυρα εἰς . . τὸ ἰταλ. Ἰούστο, στίρκα, ταὐτό· ἴσια κεῖ· μαζὶ, ἐνταῦθα· – 6) κατὰ ταὐτό, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν· ὑπὸ ταὐτὸ σχεδὸν εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

V. Ἐν συνθέσει· 1) ἐπὶ παντὸς ὁτιοῦν ὅ, τι ὑπάρχει, εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δὲν τὸ κατεσκεύασαν, ἔκαμαν ἀνθρώπων χέρια, ἀλλ' εὑρέθηκεν ἐκ φύσεως τέτοιον ὅ, τι λογῆς εἶναι· π. χ. αὐτόροφος, αὐτοπόνητος· – 2) πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ φυσικὴν, ἁπλῆν κατάστασιν· οἷον αὐτόκτιστος· – 3) πᾶν ὅ, τι εἶναι ἁπλοῦν, καθαρὸν, χωρὶς μὲ ἄλλο μαζὶ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε ἡνωμένον, συνισταμένον· π. χ. αὐτόξυλος, αὐτόλιθος· — 4) ἐπὶ προσώπου· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ ἀπὸ ἄλλον ἢ διὰ μέσου ἄλλου, μὲ τὴν θέλησιν, προαίρεσίν του, θεληματικῶς, αὐτεξούσια, ἄβιαστα· οἷον· αὐτόπειρος, αὐτοκράτωρ, αὐτομαθὴς· αὐτόματος, αὐτόνομος· — 5) ὁμοιότατος, καθ' ὅλα ὅμοιος, ἀπαράλλαχτος, τόσον ὅμοιος ὡς τὸ ἦτον ἐ ἴδιος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων· οἷον· Αὐτοζωΐς, ὡς νὰ τὸν ἡ ἰδία ζωΐς, Schaef mel. σλ. 28 – 6) Ἐπὶ ἰδεῶν, εἰς δήλωσιν τοῦ ἀμιγεστέρου, ἀκριβοῦς, καθαροῦ ἀπὸ παντὸς ἄλλου· π. χ. αὐτογραμμὴ, αὐτοανθρωπος παρὰ φιλοσόφοις, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ὀπαδ. τοῦ Πλάτωνος. — 7) σπανιώτατα μετὰ τῆς ἀντιστρόφου σημασ. τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀλλήλων· οἷον· αὐζώντης, αὐτοκτονέω· — 8) ὁμοῦ μὲ, μαζὶ μὲ, ἐνταυτῷ μὲ, ἐντὸς μὲ· π. χ. αὐτόπρεμνος, αὐτόῤῥιζος· παῤῥιζ. 1, 6. — 9) μόνος, μοναχὸς, ὁλομόναχος· οἷον αὐτόσκηνος· ἰδιαιτέρως, ἰδὲ, αὐτοῦ, αὐτως· (διεξοδικώτερον πραγματεύεται περὶ τούτου ὁ Fron. Hermann, Acta semin. phil. Lipz. 1, σλ. 42. fg. ἐν Vig. σλ. 733. fg. καὶ Opusc. 1, σλ. 308.)

Αὐτοσαγὲς πρᾶκη, ἡ. Καθ' ὅλου, σωστὴ Σαυδαρόκη· Ἀλκίφρ. Λείψ. Ε'.

Αὐτόσαρκες, ων· οἱ, αἱ (σάρξ). Ὅσοι ψροντίζουν μόνον διὰ τὸ σῶματον νὰ παχύνουν καὶ νὰ εἶναι εὔμορφοι· ἐὰν ἔχουν ἄλλην ψροντίδα παρὰ τὸ νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν κλ. καὶ νὰ στολίζωνται.

Αὐτόσε, Ἐπίῤῥ. (αὐτοῦ). Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐνεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, στάσ. ἢ ἐγρεμ. σημαντ.

Αὐτοσίδηρος, ὁ, ἡ, (σίδηρος). Ὅλος ἀπὸ σίδηρον· ἢ ὅλου καθὼς τὸ σίδηρον. Εὐρίπ. Ἑλ. 360.

Αὐτόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Βρόβυλ. παρ' Ἀθην. Β'. Σ. 47. καὶ Ἡσύχ. Ὅστις φέρει μαζή του τὰ φαγητάτου εἰς κάνεν συμπόσιον· τρώγει ἐκ τῶν ἰδίων του φαγητῶν, ἰδὲ αὐτόδειπνος.

Αὐτοσκαπανεύς, έως, ὁ, (σκαπανεύς). Ὁ καὶ αὐτὸς, τῷ ὄντι σκαπτής. Ἀλκίφρ. Γ', Ἐπιστ. 70.

Αὐτοσκεύαστος, ου, ὁ, ἡ, (σκευάζω) = τῷ ἑξῆς.

Αὐτόσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατασκευασμένος, φτιασμένος· ἕτοιμος, ἑτοιμά, ἑτοιμένες, εἰργασμένες. Ὁ Συντ. τὸ συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ, ηλιτός,« ἰδὲ αὐτοπολίτης.

Αὐτόσκηνος, ὁ, ἡ, (σκηνή). Παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Π. Β'. Ζ'. 44. ἐν τοῖς τοῦ Στοβ. Χειρογράφ. μοναχὸς τρώγων, γευματίζων, δειπνῶν καὶ τ. τ.

Αὐτόσκωμμα, τὸ· τὸ καθ' αὐτὸ σκῶμμα. τωὐτὶ, σωστὸν περιγέλασμα, μέτωρον.

Αὐτοσοφία, ἡ, (σοφία). Ἡ καθ' αὐτὸ, τῷ ὄντι, ἡ ἰδία σοφία.

*Αὐτόσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του σπαρμένος, ἐκ φύσεως φυτρωμένος.

Αὐτοσσυτος, ὁ, ἡ, τὸ, (σεύομαι). Ἀφ' ἑαυτοῦτου κινούμενος, τρεχούμενος, ἢ ἐρχόμενος· μόνος του σπεύδων ἢ πηγαίνων βιαστικὰ, ἐγλίγωρα. — 2) Ἐργτ. ὅστις μόνος του ὁ ἴδιος κινεῖ, παρακινεῖ, διοικεῖ τίποτε, τὸ βιάζει νὰ τρέχῃ περιπατῇ ἐγλίγωρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 165.

Αὐτοστασία, ας, ἡ, (ἵστημι). Μάχη, χειραψία, πόλεμος εἰς τὸν ὁποῖον πολεμεῖ ἕνας πρὸς ἕνα, σπαθὶ μὲ σπαθὶ, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ν. 325. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ἐπίῤῥ. κυρίως. ὑπακ. ἔχον τὸ, μάχη ἄλλως ἢ συστάδην μάχη.

Αὐτόστεγος, ου, ὁ, ἡ, (στέγη). Τὸ, Ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἐκ φύσεως ἔχων στέγην· ἢ σκεπ-

στὴν· παρὰ δὲ Ἀθην. Σ. 401. ὁμοῦ, μαζὶ μὲ τὴν στέγην.

Αὐτόστοιχος, ου, ὁ, ἡ, (στοῖχος). Παρὰ Σουίδ. αὐτόστοιχοι ἐθέλει εἶναι, μέτοι, ξεχωρισμένος, μορφωμένος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, τὸν ἑαυτόν του μόνος του συνιστῶν· χωρὶς νὰ εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ παντός.

Αὐτοστολος, ου, ὁ, ἡ, (στέλλομαι, στέλλω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦτου σταλμένος, μόνος του, διλημματικῶς πηγαίνων· ἀφ' ἑαυτοῦ του πλέων, ταξιδεύων, ἐμβαίνων εἰς καράβι διὰ νὰ πηγαίνῃ που. Σοφοκ. Φιλ. 493. καὶ Μουσαῖος· αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτέματος ταῦρος.

Αὐτοστομόω, ῶ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Τοκετ. Δ'. Ἀμφίβ. σημαν. καὶ ἀνάγνων.

Αὐτόστονος, ου, ὁ, ἡ, (στενάω). Καθ' ἑαυτόν, κρυφά, εἰς τὴν καρδίαν του, ἀναστενάζων. Αἰσχύλ. Ὀβρ. 917.

Αὐτοστρατήγος, ου, ὁ, ἡ, καθ' ἑαυτοῦ, ἀνεξάρτητος ἀρχιστράτηγος.

Αὐτοσχεδής, ὁ, ἡ (σχέδη). Ὅστις μεταχειρίζεται μὲ τὰ ἴδιά του χέρι, ἢ τὸν φονεύων εἰ ἐξ αἵματος, συμπεπλεγμένος συγγενεῖς του· ἀμφότ. αἱ σημασ. εἰς ἕνα στίχον· Σοφοκλ. Ἀντ. 841.

Αὐτοσχεδά· Ἑπίρ. = Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Π.

Αὐτοσχεδιάζω, Μλ. άσω (αὐτοσχέδιος). Ὁμιλῶ, πράττω, κάμνω τι χωρὶς προετοιμασίαν, χωρὶς νὰ τὸ μελετήσω, νὰ τὸ στοχασθῶ προτήτερα, ἕδιο ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς νὰ στοχασθῶ, ἀπροετίστως, χωρὶς ἐπιμέλειαν, κρίνω ἐπιπολαίως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα μὲ ἀκρίβειαν. Κατὰ καλὴν σημασ. κάμνω, ἢ μεταχειρίζομαι τίποτε εὐθὺς εὐθύς, χωρὶς νὰ στοχασθῶ πολύ· Πλάτ. οἶμαι μὴ καὶ ἡμεῖς περὶ τοῦ αὐτοσχεδιάζομεν· διὰ νὰ μὴ κρίνωμεν ἀδίκως περὶ σοῦ· καὶ Θκ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθέρᾳ δημιουργίας τῆς φύσεως· ἀφ' οὗ

Αὐτοσχέδιασμα, ατος, τὸ· ἔργον πρᾶξις, κάμωμα χωρὶς προετοιμασίαν, προμελέτην, καὶ προστοχασμόν· Πλάτ. Ἰσοκρ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. κἂν ὅτι γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. ἐκ τοῦ πρόχειρου, χωρὶς νὰ στοχάζεται τις προτήτερα πῶς νὰ τὸ κάμῃ, εἰπῇ καὶ τ. τ. Ποιητ. Δ'.

Αὐτοσχεδιασμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ, λέγῃ τις τίποτε χωρὶς προετοιμασίαν ἀλλ αὐθ-ὲ ὡς τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν· εἰς τὸ στόμα· τὸ Ἰταλ. estemporisimo.

Αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις πράττει, κάμνει τι ἐκ τοῦ πρόχειρου, χωρὶς προετοιμασίαν χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ· ἐλαφρόγνωμος, ἀρχάριος· ἀντιθέτως τῷ, τεχνίτης· Ξενοφ. Λακ. καὶ αὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτῶν.

Αὐτοσχεδιαστί· Ἑπίρ. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· ἀπροστοχάστως, ἀνετοιμάστως.

Αὐτοσχεδιαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι γίνεται, λέγεται καὶ τ. χωρὶς σκέψιν, προμελέτημα, ἀλλ' ὅπως τύχει· ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· Ἀλκιδάμ.

Αὐτοσχεδίην, Ἰων. Αἰτικ. Ἑπίρ. ἀντὶ τοῦ, Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Ρ.

Αὐτοσχέδιος, ία, ιον· καὶ. Αὐτοσχέδιος· ὁ, ἡ (σχέδη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κάμωμένον λεγμένον καὶ τ. τ. ὅπως τύχει, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προστοχασμόν, προγύμναστον, προετοιμασίαν, ἔτυχον, ποταπόν· Διονύσ. Ἁλικαρν. Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐστὶν αὐτοσχεδίη = αὐτοστασίη· χειροβία, μάχη ὁηλ. ἔνας πρὸς ἕνα, σπαθὶ μὲ σπαθί: πλησιάσειν, βάλλειν τινὰ αὐτοσχεδίην, ὅπερ. πλησιάζω· τὸ νὰ χτυπᾷ, πλησιάζῃ τις τινὰ εἰς τὴν χειροβίαν· Ὁμ. ἐξ αὐτοσχεδίου, ὅπως τύχει, ὅπως ἔτυχεν, ἐξ ἀπροόπτου· ὡσαύτως καὶ ἐξ αὐτοσχεδίης· Ὁμ. Ἴλ. Ἐρ. 55. Ἑπίρ. αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδόν· Ἑπίρ. σπανιώτερον αὐτοσχεδά· ἐγγύς, πλησίον, συμπλ, κοντά, ἀπὸ συμπαρ· Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ μάχης· μετὰ γεν. Ἀρατ. — 2) ἐπὶ χρόνου· παρευθύς, ταχέως, ὀγλίγωρα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Αὐτοτέλεια, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ αὐτοτελής· τὸ νὰ εἶναι τίποτε καθ' ἑαυτὸ τέλειον, σωστόν· Ἑρμογ.

Αὐτοτέλεστος, ου, ὁ, ἡ (τελέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του τελειωμένος· Jac. Ἀνεκδ. Παλατ. τ. 12.

Αὐτοτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅστις τελειόνει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του· ἢ τελειόνει εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· ὅλον καὶ πάντοτε πάλιν γιομένος· ἀκατάπαυστος καθόλου· ὅστις τελειοποιεῖ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του· εἶναι ἐντελὴς εἰς τὸν ἑαυτόν του: αὐτεξούσιος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον· πληρεξούσιος, ἔχων τὸ δεσπόζειν καὶ λύειν: ἱκανός, ἀρκετὸς διὰ τὸν ἑαυτόν του, καθ' ἑαυτόν· τὸν ἑαυτόν του διαπερῶν, τρέφων· αὐτοτελεῖς ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι εὐγάζουν τὸ φωμί των μόνοι των· Λουκ. αἰτία αὐτοτελής· ἡ ὁποία μόνη εἶναι ἀρκετή· δὲν ἔχει χρεία ἀπὸ συνκιτίαν· ὁηλ. καὶ ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν συνεργοῦσαν μαζὶ μὲ αὐτήν· Ἐπίρ. αὐτοτελῶς· Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 10. 85.

Αὐτοτεχνος, ου, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἐδιδάχθη μόνος του τέχνην ἢ ἐπιστήμην· καὶ τὸ αὐτότεχνος πρὸς ἰατρὸν· ὡς τό, αὐτοδίδακτος· Πλουτάρχ.

Αὐτότονος, ου, ὁ, ἡ (τόνος). Ὁμοῦ μὲ τὸ τόνον της ἢ τόνου του· Αἰσχύλ. Ἀγ. 140. — 2) αὐτοτόνως δὲ, ὁ, ἡ· παροξυτόνως (τίκτω). Ἑρμογ. αὐτὸς ἑαυτὸν γεννῶν.

Αὐτοτραγικός, κή, κόν. Καθ' ὅλου, τρωϊκὸς τραγικός· Δημοσθ.

Αὐτοτρίγωνον, τό. Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ τρίγωνον· Ἀρχιτλ. ἰδὲ Αὐτόκυκλος.

*Αὐτοτροπάω· Μλ. — ήσω· ἀμφιβ. ἀνηγν. ἐν Γλ. Ὁμ. Ἑρμ. 86. ἑδὸν αὐτοτροπήσας, ὅπερ ἐν ἄλλοις χειρογράφ. αὐτοπρεπὴς ὡς· καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν αὐλοτροπὴς ὡς ἀναγινώσκεται· ὁ Ἑρμαιος συμπεραίνει ὁδὸν ἀντιστρήσων· διὰ νὰ αἰσθῇ, κάμῃ στράταν, νὰ περάσῃ.

Αὐτότροφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Αὐτὸς ἑαυτὸν τρέφων· ἀποδεδοκιμασμένος ὑπὸ Φρυν. Ἐκλ. σλ. 201. καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοι ὑπαντώμενον.

Αὐτότυπος, ου, ὁ, ἡ (τύπτω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του κτυπημένος· μόνος τὸν ἑαυτόν του τυπόνων· Ὀππιαν. Ἁλιευ. Β', 358.

*Αὐτοϋπερούσιος. Τρώτιτ, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπερούσιος.

Αὐτοῦ, Ἑπίρ. κυρίως γενν. τοῦ, αὐτὸ· ἀνῤῥ· κατὰ τελείαν τοπικ. σημασ. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· αὐτοῦ, εἰς τοῦτο τόπον, ἐδῶ. Πολλάκις δὲ μὲ ἐπιρρέστερον τοῦ τόπου διερμην· αὐτοῦ ἐπὶ Τροίῃ· αὐτοῦ τῷδ' ἐπὶ χώρῳ· Ὁμ. αὐτοῦ 'ς τὴν Τροιάδα· ἐδῶ 'ς αὐτὸν τὸν τόπον· ὡσαύτως καὶ, αὐτοῦ ἔνθα Ἰλ. Θ, 207. κεῖθι αὐτοῦ· Ὁμ. Γλ. Ἀπολλ. 374. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, αὐτοῦ ἐς αὐτό· εἰς τὸν ἴδιον τόπον· παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα· Valck. ἐν Ἡρόδ. 4, 135.

Αὐτοῦ, Ἀττικ. Ἀντωνυμ. σύνθετος, ἑαυτοῦ, Ἑαυτοῦ· ἔπερ ἰδέ

Αὐτουργέω, ῶ· Μ. ήσω (αὐτουργός). Εἶμαι αὐτουργός· Κάμνω, ἐργάζομαί τι μόνος μου, δουλεύω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας· κάμνω, τελειόνω τὰ δουλειά μου μόνος μου· δουλεύομαι, ὑπηρετοῦμαι μόνος μου· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἡροδότου αἰῶνος καὶ ἐπὶ πτωχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὴν ἔχοντες δούλους πρέπει νὰ κάμουν μόνοι των τὰ ἔργα, τὰς δουλειάς των. ἀφ' οὗ

Αὐτούργημα, ατος, Πᾶν ὅ,τι δουλεύει τις μόνος του· μὲ τὰ ἴδιά του χέρια· Ἰουστῖν. Μάρτ.

Αὐτούργητος, ου, ὁ, ἡ, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦτου δουλευμένον, καμωμένον· ἀχρεῖα κατεσκευασμένον· κακοκαμωμένον, ὡς τό, αὐτεπόνητος.

Αὐτουργία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ἐργάζηται δουλεύῃ τις μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του· ἀντιθ. τῷ, νὰ τὸν δουλεύουν ἄλλοι: ὅσον ἰδία γύμνασις, καὶ ἡ ὡς αὐτῆς ἀποκτουμένη πεῖρα· Πολύβ. Θ', 14. ἐν δὲ Δ', 21, ἔτι δὲ καὶ κακοπάθεια, τελαιπωρία· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 532. αὐτουργία φόνου, αὐτὸ τοῦ, αὐτοχειρία, τὸ νὰ φονεύῃ τις τὸν ἑαυτόν του μόνος του.

Αὐτουργικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ δουλεύῃ μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του, Ἑπίρ. αὐτουργικῶς· Ἀντωνίν. Α', 5.

*Αὐτούργιον, τό. Παιδήποτε κτῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει αὐτόθημα· ὑποστατικὸν συνήθ. αὐτουργικὰ εἶσι τὰ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καὶ εἶον οἰκοῦν διδύντα τοὺς καρπούς· ὡς οἱ ἀλωκαί, οἱ ἐλαιῶνες, οἱ ἀμπελῶνες, οἱ λιβαδικοὶ τόποι, οἱ ὑδρόμυλοι, τὰ κεραμεῖα καὶ λ. τ. τ. Βαλσαμ. ἐν Κανν. ιβ', τῆς ἐν Νικαίᾳ β'. Συνδ.

Αὐτουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις μόνος του, ὁ ἴδιος ἐργάζεται, δουλεύει, κάμνει τίποτε, ἀσχολεῖται, κατηγάτισε μόνος του εἰς τίποτε· Σοφοκλ. Ἀντ. 82. Ἐξαιρ. ὅστις δουλεύει τοὺς ἀγροὺς, τὰ χωράφια του μόνος του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλων· ὅστις δουλεύει διὰ τὸν ἑαυτόν του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας διὰ νὰ εὐγάζῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· χειροτεχνίτης, τεχνίτης, δοῦλος τὸ Ἰταλ. schiavo: ἐν γένει ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ κάμνῃ ὅλα μόνος του, νὰ δουλεύῃ βαρειὲς, χοντρὲς δουλειές· Θκδ. ἕδιο καὶ ἐνδεής, πτωχός· Bornemi ἐν Σιφ. Συμπ. 1, 5. Bauhr ἐν Kreuz. melet. 3. σλ. 34. ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μόνος του ἰδιοχείρως. Ἡρόν. αὐτουργὸς τὴς φιλοσοφίας, ὅστις ἐμελέτησεν ἐμπρὸς μόνος του, χωρὶς διδάσκαλον, τὴν φιλοσοφίαν. Συν. — 2) Πλάτ. ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὅπως ἔτυχεν, ἄτεχνα, ἀχαμνὰ καμωμένος· παρβλ. αὐτοσκευος. Ἑπίρ. αὐτουργῶς.

Αὐτουργότευκτος, ου, ὁ, ἡ, (τεύχω) = τῷ πρτμ. — 2) ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπιπολαίως, ἄτεχνα, ἀχαμνὰ καμωμένος, ψελασμένος. Λυκόφρ. 746.

Αὐτόφαγος, ου, ὁ, ἡ, (φαγεῖν) ὅστις καταβρώγει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόφι, ἡ. Αὐτόφιν. Ἐπικ. γενν. καὶ ἐστ. ἐνικ. τε καὶ πληθυντικῶς παρὰ τὸ, αὐτός. Παρ' Ὁμ. δὲ καὶ κατ' ἐπῤῥήματα. σημασ. = αὐτοῦ· ἐδῶ, αὐτοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ τινος τῶν πρόθ. ἀπ' αὐτόφιν, ἐπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν.

Αὐτοφιλανθρωπία, ίας. Ἡ ἰδία ἢ καθ' αὐτὸ φιλανθρωπία· Στοβ.

Αὐτοφίλαυτος, παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ε'. σ'. 3. ἐπαμ. αὐτὸ τοῦ καθ' ἑαυτὸν φίλαυτος· τὸ σύνθ. Ἰταλ. egoista.

Αὐτόφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Ὁμοῦ, μαζὶ μὲ τὴν φλοιόδαν, ῥιζάτρου αὐτόφλοιον· Θεοκρίτ. Ικ'.

Αὐτοφόντης, ὁ. Ὅστις φονεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, τὸν ἑαυτόν του. Εὐριπ. καὶ, Ἐπιγρ.

Αὐτοφορβάς, ου, ὁ, ἡ, (φέρβω) = Αὐτοφάγος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Αὐτόφορτος, ου, ὁ, ἡ, (φόρτος). Ὁμοῦ μὲ τὸ φόρτωμα. Πλούταρχ. νηὸς ἀπολλὺς αὐτόφορτος· ἐπίτηγη, ἐβυθίσθη μαζὶ μὲ τὸ φόρτωμά της· φορτωμένος μὲ τὸ ἴδιον βάρος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 673. καθ' ὁμοίαν σκηνή.

*Αὐτοφρόνησις, εως, ἡ· ἡ ὄντως, τελεία φρόνησις· Ἡμέρ. Ἐκκλ.

Αὐτοφρούρητος, ου, ὁ, ἡ, (φρουρέω). Ὁ ἀφ'

ἑαυτοῦ του φυλαγμένος, ὁ μόνος του φυλαττόμενος.

Αὐτοφυής, ές, ή, (φύω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐξημένος, τρανεμένος· ἀφ' ἑαυτοῦτου αὐξάνων. Ἡσ. Θγν. 813. ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, εἶναι ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὄχι χειρῶν ἀνθρώπου· αὐτοφυὴς καρπός, Πλουτάρχ. Αὐτοφυὴς λιμήν, λουτρόν, Θουκυδ. λιμὴν φυσικός, καὶ ὄχι τεχνικός, καὶ λουτρὸν φυσικόν, καὶ ὄχι τεχνικόν. Ἀριστοφ. πόλις Βέκτρωπος αὐτοφυὴς Ἀττική. Ἡφαιστ. σελ. 42. καὶ Διοδ. Σικ. Γ. 45. αὐτοφυὴς χρυσὸς καθαρὸν μάλαμα, καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὴν γῆν. ὄθεν, φυσικός, ἀληθινός, ἀτέχνευτος. Ἐπῤῥ. αὐτοφυῶς· ὄθεν· οὐ μεμητὸν ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον. Πλατ. Γορ. 68.

Αὐτόψυχος, ου, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Πινδ.

Αὐτοφωνία, ίας, ἡ, καθ' αὐτό, ἀληθινή, ἰδία φωνή. Ἰουλιαν. Ζ. παρὰ τό

Αὐτόφωνος, ου, ὁ, ἡ, (φωνή). Ὅστις ὁμιλεῖ ἠχεῖ μόνος του, καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλου· αὐτόφωνοι ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόφωνοι χρησμοί. Λουκιαν.

Αὐτοφώρατος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του φανερός, καθαρός, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένος, ἢ ὁ φανερώνων τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Σέξτ. Ἐμπ.

Αὐτόφωρος, ου, ὁ, ἡ, (φώρ). Ὅποιος πιάνεται ἐπάνω εἰς τὸ κλέψιμον, ἐν ᾧ κλέπτει· ἐν ᾧ γένει πᾶς, τὸν ὁποῖον πιάνουν ἀμέσως ἐν ᾧ κάμνει κάμμίαν κακουργίαν. Θεόδ. αὐτόφωρα ἁμπλακήματα· κακουργίαι, παρανομίαι εἰς τὰς ὁποίας πιάνεται, προδίδεται τις μόνος του. Σφκλ. Ἀντ. 51. Παρὰ λογογρ. συνῆθ. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν· τὸ νὰ πιάσουν τινὰ ἀμέσως ἐν ᾧ κάμνει τίποτε κακόν, νὰ τὸν ἀποδείξουν μὲ τὸ ἴδιον κάμμά του κακοῦργον, τὸ Λατ. ipso facto ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι πλουσιώτατος ὤν· ἀπὸ εἴχθησαν ἐμπράκται, μὲ τὰ σωστά, ἔτι εἶμαι πλουσιώτατος. Σφ. τὸ Αὐτόφωρον, ἡ ἰδία κλεψιά, τὸ κλέψιμον. Ἐπῤῥ. αὐτοφύρως.

Αὐτόφως, ωτος, τὸ (φῶς). Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ φῶς.

*Αὐτοχάραχτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ του κεκομμένον ὡς αὐλάκι, αὐλακιά. Ι. Γοζ.

*Αὐτόχαρις, ιτος· ἡ (χάρις). Ἡ καθ' αὐτό, τωόντι, σωστὴ χάρις· αὐτοχάριτες Ἀττικαί· αἱ ἀληθιναὶ χάριτες τῆς Ἀττικῆς. Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 43. πΣκωμμάτων ἁλυκῶν, καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίως γέμενται· τόσον χαριτωμένα καὶ νόστιμα, καθὼς ἡ ἰδία χάρις.

Αὐτόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). Ὅστις ἐργάζεται δουλεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· διακωδωνεύεται, μόνος του, νιπτῆρ τὸν ἔγχρον του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ τὸν αἰχμαλωτίζει, τὸν πέρνει σκλάβον· ἀπὸ Δημοσθ. = αὐδέντης, ὁ ἄλλον τινὰ ἢ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του ἰδιοχείρως φονεύων· μετὰ γεν. αὐτόχειρ φόνου, ἀγαθῶν, ὅστις φονεύει τινά, καὶ ὅστις κάμνει μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι καλὸν ἢ κακὸν ἔργον. Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιππ. παύτοχείρας τῶν ἀγαθῶν· περὶ τῶν Θεῶν, οἵτινες εἴδοσι τὰ καλὰ ἰδιοχείρως· — 2) παθ. ὅστις ἔγινεν, εἶναι κεκομμένος ἀφ' ἑαυτοῦ του· παρβλ. Herm. εἰς Σφκλ. Ἀντ. 1180. Ἐπῤῥ. αὐτοχείρως, καὶ αὐτοχειρί. ἀφ' οὗ

Αὐτοχειρία, ίας, ἡ. Κυρίως, τὸ νὰ δουλεύῃ, ἐργάζεται, κάμνῃ τις τίποτε, κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας· ἐξαιρ. νὰ φονεύῃ τὸν ἑαυτόντου μόνος του, ἢ νὰ φονεύῃ ἰδιοχείρως ἄλλον. Ἐπῤῥ. αὐτοχερία· μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι. Ἡρόδ.

Αὐτοχειρίζω. Μ. ἐσω. Κάμνω τι μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας. Πολυδ.

*Αὐτοχείριος, ία, ιον. καὶ

*Αὐτόχειρος, ὁ, ἡ = αὐτόχειρ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Αὐτοχειροτόνητος, ου, ὁ, ἡ, (χειροτονέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του χειροτονημένος, ἐκλελεγμένος.

*Αὐτοχερί. Ἐπῤῥ. τοῦ αὐτοχειρ. ποιητ. ἀντὶ αὐτοχειρί.

Αὐτόχθονος, ου, ὁ, ἡ, (χθών). Μαζὺ μὲ τὴν πατρίδα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 547. πἀνωλέθρου αὐτόχθονος, πατρῷον ἔθρισεν δρόμον.ω

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών, αὐτός). Ἐντόπιος, ἐξ τὸν τόπου του γεννημένος· ὄθεν εἰ αὐτόχθονες· ὅσοι δὲν ἤλθαν εἰς τὴν χώραν ἀπὸ ξένον τόπον καὶ ἐκατοίκησαν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ κατάγονται ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἀπὸ ἐντοπίους γονεῖς, προπάτορας· — 2) παν ὅ,τι γίνεται φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν χωρὶς νὰ σπαρῇ, φυτευθῇ, εἶναι φυσικὸν προϊόν.

Αὐτοχόλωτος, ου, ὁ, ἡ, (χολόομαι). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἢ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ὀργίζεται, θυμώνεται, χολιάζει· ἢ ἐθύμωσεν ἐχολίασεν. Ἀνάλεκτ. Β. Σ. 421. Παλαιφ. πῶ γέως ἀνθρώπων, αὐτοχόλωτον.ω

Αὐτοχορήγητος, ου, ὁ, ἡ, (χορηγέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου προβλεμμένος, φροντισμένος, ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἐφοδιασμένος.

Αὐτοχόωνος, ου, ὁ, ἡ, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ αὐτόχωνος, συναιρ. ἐκ τοῦ αὐτοχόανος (χοάνη). Ἀτεχνα χυμένος, κατακεχυμένος, χυμένος ἁπλῶς, χωρὶς νὰ εἶναι ἀλλέως δουλεμένος, ῥινισμένος ὁλόλισμένος καὶ τ. τ. Ἐπίθ. θέλου τινες· ἤτοι στρογγύλου πράγματος ὡσὰν σφαῖρα, παρόμοιον μὲ τὰ βόλια τοῦ κανονιοῦ. Ἰλιάδ. Ψ, 826. Κατ' ἄλλους εἰ, ἐλόκληρος χυμένος, ἐχι μὲ τρύπαν, εἰς τὴν μέσην.

Αὐτόχρημα, Ἐπῤῥ. (χρῆμα) Ὄντως, τῷ ὄντι ἀκριβῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ἀπαρέλλακτα. Αἰλιαν. Π. Ἰζ. ποὶς αὐτόχρημα αἰμυλίαν, ἀπαρέλλαχτα καθὼς μυῖες, χωρὶς κάμμίαν διαφοράν· ὅτως, ὁλόλον καθὼς αἱ μυῖαι.

Αὐτόχρους, καὶ κατὰ Συγκοπὴν Αὐτόχρους· ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα). Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν του φυσικὴν βαφὴν καὶ ὄχι τεχνικήν· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον χρῶμα, ἢ εἶναι καὶ μόνον χρῶμα, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Αὐτόχυμος, ου, ὁ, ἡ, (χυμός). Ὅστις ἔχει τὸν ἰδιόν του, τὸν φυσικὸν χυμόν. Ἀριστοτ. Τόμ. Α'. Σ. 447.

Αὐτόχυτος, ου, ὁ, ἡ, (χέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἐκ φύσεως χυμένος· αὐξημένος, ἁπλωμένος· παύτόχυτον κεραμ.ω Φωκυλ. 119.

Αὐτοχώνευτος, καὶ, Αὐτόχωνος, ὁ, ἡ· = Αὐτοχώνευτος. Γραμ.

Αὐτοψεί· καὶ αὐτοψί. Ἐπῤῥ. τοῦ αὐτόπτου· τὸ νὰ βλέπῃ, ἰδῇ τις μὲ τὰ ἰδιά του· ὀμμάτια· παρὰ τὰ

Αὐτοψία, ίας, ἡ, (αὐτόπτης, ὄψις). Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι μὲ τὰ ἰδιά του· ὀμμάτια. Διοσκορ.

*Αὐτωνητής, οῦ, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει μόνος του.

Αὐτώρητος, ὁ, ἡ· ἀφ' ἑαυτοῦτου ποιῶν τι, ἢ ὁμιλῶν. παυτώρητος Τρίποδος, παρὰ Καλλιμ. ἀμφβ. κατὰ τὸ τὴν σημασ. καὶ τὴν Ἐτυμολ.

Αὐτως, καὶ αὐτως. Ἐπῤῥ. Κατὰ τοὺς πάλαι Γραμματικ. αὐτως δασυνόμ. ἐγράφετο ἐναντίθετο κατὰ τὴν συνηθ. σημασ. τοῦ οὕτω, ἔτσι· αὐτως φιλοῦμ. δέ, ὅταν ἐσήμαινε τό, εἰς μάτην· ματαια, στὰ χημένα· ὁ Damm καὶ Βυτν. Λεξ. 1, σλ. 37. γράφουσι παντοῦ οὕτως ὁμοίως, ὡς Ἑπτ. παρασχηματισμὸν τοῦ οὕτως· ὁ Wolf ἐξ ἐναντίας ἔγραφεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλιάδ. παυταχοῦ αὐτως φιλ. ἐν τῇ Ὀδυσ. ὅμως αὐτως ὀσν. παντοῦ ὅπου ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ὡσαύτως, ὁμοίως, ὡς καὶ ἄλλοτε. Ἡ λέξις φιλουμένη θεωρεῖται ὡς Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ αὐτὸς Αἰολ. παροξυτουμένη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως καὶ ὀρθότερον. Herm. ἐν Bech. Act. semin. phil. Lipz. 1, σλ. 73. ἰδὲ καὶ ἐν Vig. σλ. 736. 1) Κατ' ἀποδοτικήν, ἢ κατ' ἀντιθέσεως σημασ. οὕτω, τοιουτοτρόπως, τὸ κοινὸν ἔτσι· μόνον ὅταν ἔχῃ προσκείμενον τὸν καὶ σύνδεσμ. καὶ αὐτως· καὶ τοιουτοτρόπως, καὶ μὲ αὐτὸν ἢ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔτσι· καὶ χωρὶς αὐτὰς τὰς αἰτίας, ἢ περιστάσεις, καὶ χωρὶς τούτου. πἩ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ..ω Ἰλιάδ. Α, 520. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει τὴν πρωτίστην αἰτίαν ἢ ἀρχήν, τὸ ἀμετάβλητον, τὴν φυσικὴν κατάστασιν· αὐτως· ἔτσι, ὡς ἦταν καὶ ἄλλοτε, ὡς συνήθως εἶναι, ὡς συνηθίζεται, κτλ. τοῦ ἀσυνήθους, τοῦ νέου. πἘτι κεῖνος κεῖται αὐτωςω ὁ ἥκιστα κεῖται καθὼς ἦταν· τοῦτ' ἔστι δὲν ἐχάλασε, δὲν ἐσάπησεν. Ἰλιάδ. Ω, 414. πλευρὰν ἐτ' αὐτωςω· ἀκόμι ἔτσι ἄσπρον ὡς καὶ ἄλλοτε, ὡς καὶ πρωτύτερα. Ἰλιάδ. Ψ, 268. Ἀφ' οὗ προκύπτει ἡ σημασ. χωρὶς ἄλλο, χωρὶς ἀμφιβολίαν, βέβαια· πὲν τόσσων δ' αἶσχιστ' ἔος παῖς οἰχεται αὐτως νῆα ἐρυσσάμενος..ω Ὀδυσ. Δ, 665. Ἁπλῶς, ποὐτ' αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ· δὲν θέλει ὁμιλήσω ἁπλῶς, ὡς συνηθίζουν τὰ ὁμιλοῦν, ἀλλὰ βεβαιώνω τοὺς λόγους μου μὲ ὅρκον. Ὀδυσ. Μ, 151. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. συνάπτεται καὶ ἡ τοῦ, ἀμελημένα, ἀφρόντιστα. πΤόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίδες κεῖσεαι αὐτως.ω θέλει κεῖτεσαι ἔτσι· τοῦτ' ἔστι, χωρὶς νὰ φροντίζῃ κανεὶς διὰ σέναν. Ἰλιάδ. Σ, 338. Ἴσαυτως καὶ ἡ τοῦ ψόγου, τῆς μομφῆς, τῆς κατηγορίας, τῆς ἐπιπλήξεως ἐν γένει· πτὶ κήδεαι αὐτως; διὰ τί φροντίζεις, λυπεῖσαι ἔτσις τοῦτ' ἔστι τόσον ἄκαιρα, ἀνάρμοστα. Ἰλιάδ. Ζ, 55. Ὅθεν συντάσσεται πολλάκις μὲ τὰς λέξεις, ὅσοι ἔχουσι σημασίαν, τοῦ ματαίου, τοῦ ἀνωφελοῦς, τοῦ περιττοῦ· μάψ αὐτως, ἀνεμοώλιον αὐτως ἄχθος ἀρούρης, καὶ λ. τ. τ. ἀνωφέλευτα, ματαια, στὰ χαμένα, χωρὶς κανὲν ὄφελος καὶ χωρὶς κανένα σκοπόν. Ὁμ. Ἀλλὰ καὶ μόνος, χωρὶς τῶν τοιούτων λέξεων κεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν σημασ. πτὴ θέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως ἠϊσσει δυόμενον; Ἰλιάδ. Α, 133. καὶ Β, 342. παὐτως γὰρ ὅ ἐπίεστ' ἐριδαίομεν..ω καὶ Π, 117. πτὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον θόρυ..ω

2) Κατὰ σημασίαν τοῦ ὁμολογουμένου, τοῦ, κοινῶς συνήθους, τοῦ ὁμοίου· καθόλου ἔτσι· ἴσια ἔτσι· παρόμοια, ἀπαράλλακτα· καθὼς· σὰν — ω..τὰ εὑσσιν ἀκούσαι, αὐτως ὡς ἔτι γαῖα..ω Ἡσιόδ. Θγν. 702. καὶ Θέογν. 1249. κατὰ Βυτν. δὲ καὶ Ἰλιάδ. Δ, 17. τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσει αὐτως ἔγραφεν· ὥστε δὲν εὑρίσκεται σύλαμοῦ Ὁμηρικὸν περὶ αὐτοῦ παράδειγμα πλέον· κατὰ τοῦτο προτρέπει καὶ ὁ Βυτν. τὸ, αὐτως. Παραβλ. Mehlhorn ἐν Ἀνεκδ. 66, 22. σλ. 228. ὡς τό, ὁμοίως. Herm. ἐν Σφκ. Φιλ. 424. Ἀντ. 85, 715. Οἰδ. Τ, 931.

3) Ἢ φράσις, ὡς ὁ αὐτως παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσι συνήθης, ἔστι μόνον κατὰ διαίρεσιν τοῦ ὡσαὐτως.

*Αὐχμαλέος, α, ον (αὐχμή). Καυχησιάρης, ὑπερήφανος, παιδεμένος.

Αὐχενίας, ου, ὁ (αὐχήν). Ὁ ἔχων χειρότερον καὶ πεχὺν αὐχένα, τὸ κοινὸν ζιζίκι, πέρδικα. Ἀμφίβ.

Αὐχενίζω, Μ. ἐσω. Ἀττ. ίσω (αὐχήν). Ἀποκεφαλίζω, κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω. Σοφοκλ. Αἰ. 208. — 2) Παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ σφίγγω τὸν λαιμὸν μὲ τὸ σχοινί, πνίγω, κρεμῶ.

Αὐχένιος, α, ον, (αὐχήν). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐχένα, εἰς τὸν λαιμόν. Ὀδ. Γ. 450.

Αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ (αὐχενίζω). Λέγεται τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον κρεμνοῦσιν, ἢ πνίγουσί τινα. Λυσίφρ. 1100.

Αὐχέω, ῶ, Μ. ήσω. συνήθ. καυχάομαι. — Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω. Θουκυδ. «πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι.» τινί. Βτρχμ. 2) Γενικῶς ἀντὶ τοῦ, ὑπολαμβάνω, νομίζω, στοχάζομαι· ὡς τό, φημί. Τραγ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 832. «πόστον τὶν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν·» καί, 931. αὐτόθι· «οὐ γάρ ποτ' ἦχει χεῖρας ἰξεσθαι τέκνων.» παρά τό

Αὐχή, ῆς, ἡ. Καύχησις, ἀλαζονεία, κομπασμός. (συγγν. τὸ, καύχη, εὐχή καὶ αὐχήν· ἐπειδὴ οἱ καυχώμενοι δείχνουν τὴν ἀλαζονείαν των μὲ τὸ κράτημα τοῦ αὐχένος) ἀφ' οὗ

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν. Ὑπερήφανος, κομπαστικός, μὲ ἀλαζονείαν, παρὰ Νόν. Ὅστις περιπατεῖ καμαρωτά, ὑπερήφανα.

Αὔχημα, ατος, τό. Καύχησις, κομπασμός, ὑπερηφάνεια. Θουκυδ. τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ αἴτιον τῆς ὑπερηφανείας· ὀπισθόμβροτον αὔχημα. Πίνδ. Πύθ. Α. 179.

Αὐχήν, ένος, ὁ· ὁ τράχηλος, τὸ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ὀπίσθιον μέρος· τὸ παρ' ἡμῖν χυδ. σβέρκος, ζυγί· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων· παρ' Ὅμ. δὲ καὶ ὅλος ὁ λαιμός. Ἰλιάδ. Θ, 326. Λ, 40. Π, 657. — 2). Μεταφορ. ἰσθμός, πορθμός, φάραγγας, βαθὺ λάκκωμα, στενὸς λειβαδότοπος ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 72. «αὐχένα Βοσπόρου», καὶ, «αὐχένα Χερτονήσου.» 3) Κατὰ Πολυδ. Α'. 90. ἓν μέρος τοῦ τημωνίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἡ εἷς τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ ὁ κυβερνήτης, τὸ Ἰταλ. σύνηθ. τιμονιέρης. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡλιοδ. Ε'. «ὃ δὲ τὴν πρύμναν εἶχε καὶ τοὺς αὐχένας.» Ὅρα Εὐστάθ.

*Αὔχησις, εως· ἡ (αὐχέω). Καυχησιά. Θκδ. 6, 16.

Αὐχητικός, κή, κόν. = Αὐχήεις.

Αὐχμαλέος, α, ον, = αὐχμηρός.

Αὐχμάω, ῶ, ἰδὲ ἐν τῷ, αὐχμέω.

Αὐχμέω, Μλ-ήσω, (αὐχμή). Εἶμαι ξηρός, στεγνός, κορμιαχτισμένος, λερωμένος· φαίνομαι τοιοῦτος. Ὀδ. Ω. 249. καὶ Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ αὐχμάω εὕρηται μόνον ὁ μετοχ. Ἐνστ.

Αὐχμή, ῆς, ἡ, = Αὐχμός. ποιητ.

Αὐχμήεις, εσσα, εν· = αὐχμηρός. Ὅμ. Ὕμν. ΙΗ'. 6. ποιητ.

Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, (κόμη). Ὅστις ἔχει τὴν κόμην ἢ τὰ μαλλιὰ ῥυπαρά, ἀπαστρα, λερωμένα, ἀχτένιστα. Ἀθήν. Σ. 131. ἐκ τοῦ

Αὐχμηρός, ρά, ρόν. Στεγνός, ξηρός, διψασμένος· ἠλιοκαμμένος, σκληρός, τραχύς, ἀόρυτος· κορνιαχτισμένος, λερωμένος, ἄσχημος, ῥυπαρός, ἄπλυτος, καταβυζαγμένος, πτωχός, ἐνδεής, ἄβιος, κακορρόιζικος, ταλαίπωρος, «αὐχμηρὸς βίοτος, ζωὴ ποταπὴ, κακορρόιζικος, ἀθλία· «αὐχμηρὸς τὴν κόμην.» Μὲ μαλλιὰ ἀχτένιστα, ἀνακατωμένα, λερωμένα, λοξιασμένα.

Αὐχμός, οῦ, ὁ, (Ἄω, Ἄζω, Αὔω, Αὔος). Ξηρασία, στεγνή, ἀνομβρία. — 2) ἡ ὄψις ἢ τὸ πρόσωπον τῆς ἀπὸ ξηρασίαν καὶ ἀνομβρίαν κατακορμιαχτισμένης, καταξηραμένης καὶ κατασκασμένης γῆς· Ἐπ' ἀνθρωπίνων σωμάτων· ἀκαθαρσία, λέρα, ῥυπαρία, τὸ τουρκιβ. μουρταριά, ἀπαστριά, πτωχεία, ταλαιπωρία. Ἀριστοφ. Πλ. 83η. ἀφ' οὗ

Αὐχμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ φαίνεται κατεξηραμένον, στεγνωμένον, ῥυπαρόν, λερωμένον, ἄσχημον, εἰ ξηρασίαν ἐκτιμένον, «αὐχμώδης κόμη.» Εὐριπ. Ὀρ. 223. καὶ, Στράβ. ΙΖ. Σ 1185.

Αὔω· καὶ Ἄττ. Αὖω. ἀπαυνμ. Ξηραίνω, στεγνόνω τίποτε, ὅδεν καὶ καυαλίζω. Καίω, ἀνάπτω. Ὀδ. Ε, 490: «τίνα μήποθεν ἄλλοθεν αὔσαι ὕπακ. πῦρ. διὰ νὰ μὴν ἤθελαν ἔχῃ χρείαν νὰ πέρν' ἀπ' ἀλλοῦ πουθενά φωτιὰν διὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν ἰδικήν του· ὅπου Ἀττ. ἐναύοι ἔπρεπε νὰ γραφῇ. Ὅτι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. Παράβλ. ἀφαύω, ἐναύω· (συνέχεται τῷ εὔω, εὖω· ἅπτω· ἕφω· ἰαύω, ἰαίνω· αὖος, αὐχμός· αὐώς, ἠώς, ἕως, ἡ αὐγή).

*Αὔω· φωνάζω, κράζω δυνατά. Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. κράζω τινα μεγαλοφώνως νὰ ἔλθῃ. Ἰλιάδ. Λ, 461. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Αὔω. Μλ. αὔσω = αὐω· φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἠχῶ δυνατά· πολλάκις παρ' Ὅμ. συνταγμένον μετὰ τοῦ, μακρόν, μέγα, δεινόν. Ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων. Ἔτι δὲ καὶ μεταβατ. μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Ι, 65. ἀμὲν ὑστ. καὶ παρατατ. σχηματίζεται παρὰ τό, αὔω, ὁ' ἀόρτ. παρὰ τό, ἄΰω. (υ – –) (ἀφ' οὗ αὐτή, αὔτεο, αὐδή, ἄϊσος, αὐχέω· πρωτότυπον δὲ ἐστι τό, ἄω, φυσῶ).

(Αὔω) κοιμῶμαι, παρὰ τό ἄω, φυσῶ, πνέω· εὑρηται μόνον εἰς τὰ παράγωγα Ἰαύω, ἀωτέω, εὕδω.

(Αὔω) ὡς πρωτότ. τοῦ φαύω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμγρ.

Αὐώς, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀώς, ἠώς· ἡ χαραυγή, αὐγή, ταχυνή, τὰ ξημερώματα. Ὁ Σχολ. Πινδ. Πύθ. Β. 52. ὡς καὶ τό, Αὔηρ, ἀντὶ, Ἀήρ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Φ.

Ἀφάβρωμα, τος, τό· ἐσφλμ. ἀνάγν· παρὰ Πλτχ. Κ. Δρ. XVI. ἀντὶ Ἄβρωμα.

Ἀφαγιστεύω· Μ. εὔτω· = τῷ ἑπομ. ἀμφβ. μέντοι· τὸ γάρ, καθαγιστεύσας παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 247. ἀνήκει εἰς τό, ἐφαγιστεύω

Ἀφαγνεύω, Μ. εὔτω (ἁγνεύω). = Τῷ ἑπομ. Πλτχ.

Ἀφαγνίζω, Μ. ἴσω (ἁγνίζω). Καθαρίζω, ποιῶ τι ἁγνόν, καθαρόν, τό ἁγιάζω διὰ τῆς καθάρσεως· ἀφιερόω τίποτε· Εὐρπ. Ἄλκ. 144. ἀφ' οὗ

Ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ. Κάθαρτις, καθιέρωσις· ἁγιασμός, ἀφιέρωσις.

Ἀφάδιος, ον, καί

Ἄφαδος, ὁ, ἡ· καί, Ἄφηδος· ὁ (ἀφανίζω). Ὅστις δὲν ἀρέσκει, δὲν εὑρίσκει ἀρέσκειαν, δὲν εἶναι ἀρεστός· ἐχθρικός, μισητός· ὅθεν «ἀφαδία ναῦς.» ἀντὶ τοῦ ἐχθρά, ἐχθρική· Εὐπόλεις παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Συουίδ. Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. Ὀδ. Α'. Σ. 1417.

Ἀφάζω· ἡ ἀφάζω· ἰδὲ ἀφίστω.

Ἀφαίμαξις, εως, ἡ. Τό νὰ ματώνῃ τις, αὐγάνῃ, πέρνῃ αἷμα, φλεβοτομία· παράτ

Ἀφαιμάσσω, Ἀττ ἄττω. Μ. ἄξω (αἱμάττω). Εὐγάνω, πέρνω αἷμα, φλεβοτομῶ· «ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον·» Ἱπποιατρικ.

*Ἀφαιματόω, Μλ.-ώσω = τῷ προηγμ.

Ἀφαίρεμα, ατος, τό (ἀφαιρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον, ἁρπαγμένον· τό νὰ πάρῃ, ἁρπάξῃ τις τίποτε· πάρσιμον, ἅρπαγμα.

Ἀφαιρεματικός, κή, κόν· Ὅστις πέρει, στερεῖ· ἀφαιρεῖ συλλαβήν, πνεῦμα καὶ τ. τ. Γραμμ.

Ἀφαιρεματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ ἀφαιρετικὸν τρόπον.

*Ἀφαιρέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). στερημένος οἴκου· ὅστις στερήθηκεν, ἔχασε, δὲν ἔχει πλέον τὸν οἶκον, τὸ σπίτι του· Ἰωνικ.

Ἀφαίρετις, εως, ἡ· τό νὰ πάρῃ, ἁρπάξῃ τις τίποτε, αὐγάνῃ, κατεβάζῃ τι ἀπὸ τίποτε, καὶ οὕτω τό ὀλιγοστεύω.

*Ἀφαιρετέον· Δατν. Ἐπῤῥ. ἢ ἐνδ. ῥηματκ. παρὰ τό ἀφαιρέω· πρέπει νὰ πάρῃ, ἁρπάξῃ, καταβάζῃ τίς τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε διὰ νὰ τό ὀλιγοστεύσῃ, ἐλαττώνῃ· Πλάτ. Πολτ. σλ. 361. Α.

Ἀφαιρετικός, κή, κόν· Ἐπιτήδειος εἰς ἀφαίρεσιν.

Ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ· ἁρπάχτρα, κλέφτρα. Ὀρφεύς.

Ἀφαίρετος, ου, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἀφαιρέθη, ἁρπάχθη, ἐπάρθη· ἠμπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ, παρθῇ, ἁρπαχθῇ, εὐγαλθῇ, κατεβατθῇ ἀπό τίποτε· ἀπὸ τοῦ

Ἀφαιρέω, ῶ· Μ. ήσω· Ἀόρ. ἀφεῖλον· μέτ. ἀόρ. ἀφειλόμην· παράτοῖς μεταγν. ἀφειλάμην· παθτ. ἀόρ. ἀφῃρέθην· (ἀόρισ. ἀνωμλ.) τινί τι· καταβάζω τι ἀπὸ τίποτε καὶ τό ὀλιγοστεύω, παίρνω, ἁρπάζω· Ὀδσ. Ξ, 455. εὐγάνω, χωρίζω, ξεχωρίζω, ξεχωρῶ· τί ἀπό τίποτε· ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος· ἐξαλείφω, ἀφανίζω τι ἀπό τίποτε· ἐνγένει, εὐγάνω, παίρνω, τραβῶ ἔξω, ἁρπάζω τι μέσα ἀπό τίποτε· π. χ. τινά ἀπό τήν δουλείαν ἢ σκλαβιάν· ὅθεν, γλυτώνω, ἐλευθερόνω· ἀπαύτως καὶ κατά μέτ. διάθ. ἀφαιροῦμαι εἰς ἐλευθερίαν, ἀφίνω τινα ἐλεύθερον ἀπό τίποτε· Ἰσκ. ἀφαιρῶ τινί τι, τῷ συγχωρῶ τίποτε· Ἀπ' Ὅμ. τό μέτ. μᾶλλον εὐχρηστον ἢ τό ἐνργ. ἐξαιρ. κατά σημτ. τοῦ, παίρνω τίποτε ἀπότινα, τόν στερῶ ἀπό τίποτε, ἐπί τό πλεῖστον ὅμως, ὑπενοουμ. ὅτι θέλετό μεταχειρισθῶ εἰς ὄφελος, εἰς ἀπόλαυσίν μου. Ἀφαιροῦμαι τινί τι· καὶ τινά τι· Valck, εν Ἡρόδ. 8, 3.– τινά τι, ἐξαιρτ. παρ' Ἀριστοφ. ἐπί τό πλεῖστον· Elmsl. ἐν Ἀχ. 464. ἔτι δὲ καί, τινός τι (στερῶ, καὶ ἁρπάζω ὡσαύτως) Ὅμ. Παρά τοῖς Δογγρ. χρησιμωτέρα ἡ σύνταξις τινά τι καὶ τινός τι· Παθτ. ἀφαιροῦμαι στερούμαι κἀνέν πρᾶγμα, μοί τό παίρνουν, ἁρπάζουν· μετά αἰτιατ. τοῦ Πργμτ. ὡσαύτως ἀφαιροῦμαί τινα μή ποιεῖν τι· ἐμποδίζω τινα τοῦ νά κάμῃ τίποτε· Κ. Γρηγ. σλ. 84. Schaef ἐν Σφκλ. Φιλ. 1805. Heind. ἐν Πλάτ. Πρωτ. σλ. 260. Α. Πλούτρχ.

Ἀφαίρημα, τό. = Ἀφαίρεμα.

Ἀφαιρηματικός, ή, όν. = Ἀφαιρεματικός.

Ἀφαιρητικός, κή, κόν, = Ἀφαιρετικός.

Ἀφάκη, ης, ἡ (φακός). Ὅσπριόν τι ὅμοιον μὲ τὴν φακήν– 2) εἶδος ἀπὸ ἀγριολάχανον, φαγώσιμον, ἀκριβέστερα ἄγνωστον· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 8. καὶ Διοσκ. Β'. 178. καὶ Ἀθην. Σ. 406.

Ἀφάλλομαι. Μλ-λοῦμαι (ἅλλομαι· ἀνωμλ). Πηδῶ πέρα, ἀπάνω, κάτω, ὀπίσω, ἐμπρός Ἀριστοφ.

Ἄφαλος, ου, ὁ, ἡ (φάλος). Χωρίς τόν φάλον εἰς τήν περικεφαλαίαν, εἰς τόν ὁποῖον ἐμπήγουν τήν φοῦντα. Ἰλιάδ. Κ, 258. παράβλ. τετράφαλος. (υυυ)

Ἀφαλσις, εως, ἡ, (ἀφάλλομαι). Τό νά πηδᾷ τις ἐμπρός, ὀπίσω, ἀπάνω, κάτω, πέρα.

Ἄφαλτος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις πηδᾷ, ἅνω, κάτω, ἐμπρός, ὀπίσω, πέρα.

Ἀφαμαρτάνω, Μ.– μαρτήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνωμλ.). Σφάλλω, δέν ἐπιτυχαίνω, ἐξαιρ. τό σημάδι, βλέποντας τό σάρι ἢ κουτάρι. Ἰλιάδ. ἐνγένει· σφάλλω, πλανοῦμαι, δέν κατορθόνω τῶν σκοπῶν μου, χάνω τίποτε. Ἰλιάδ. Ζ, 411. δεί μετά γενικ.

Ἀφαμαρτοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). = Ἀμαρτοεπής· χάνω τόν σκοπόν τῆς ὁμιλίας μου ἐμβαίνωντας εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν. Ἰλιάδ. Τ, 218.

Ἀφαμιῶται, ῶν, οἱ· δοῦλοι, τό κοινόν σκλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν τά χωράφια τῶν Κρητικῶν, ὡς οἱ Εἵλωτες τά τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀθην. Σ. 263. καὶ Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1027.

Ἀφανδάνω, Μλ. ἀφαδήσω (ἀνδάνω, ἀνωμλ.). Δέν ἀρέσκω, προξενῶ δυσαρεσκειαν, Ὀδ. Π. 387. (τό ἀνδάνω, ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι δέν εἶναι σύνθετον μέ τήν ἀπό, ἀλλά μέ τό στερητ. α. τό δέ φ, ὅτι προέρχεται ἀπό τό Αἰολ. δίγαμμα).

Ἀφάνεια, είας, ἡ. τό νά μή φαίνηται τίποτε, σκοτάδι, σκότος, ἀβεβαιότης· — 2) ἀφανισμός, ἀφορά, ἐξάλειψις. Θκδ. (φκ) παρά τό

Ἀφανής, ὁ, ἡ, τό (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄφαντος, ὅστις δέν φαίνεται, δέν βλέ-

πεται, σκοτεινός, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Ἠθ. Β'. ηὐξῆ ὑπέρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι: πᾶν ὅ,τι δὲν φαίνεται, δὲν τὸ βλέπει τις πλέον· σκοτισμένον, κρυμμένον, ἀφανισμένον, ἐξελημμένον: ἀπαρατήρητος· οὐκ ὀφανὴς εἰμὶ παιῶν τι· κάμω τίποτε ὄχι ἀπαρατήρητος, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν, ἀλλὰ φανερά, ἐμπρὸς εἰς ὅλους: ἀγνώριμος, χωρὶς ψήμην, χωρὶς δόξαν. Ἐπῤῥ. ἀφανῶς.

Ἀφανίζω. Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ. Κάμω τι ἀφανές, νὰ μὴ φαίνηται πλέον, τὸ πέρνω, σηκώνω ἀπ' ἐμπρός· τὸ κρύβω, ἐξαλείφω, σκοτίνω, τὸ παραχώνω: κάμω τίποτε σκοτεινόν, νὰ μὴ φέγγῃ, λάμπῃ, τὸ ἀσχημίζω, τὸ λερώνω, Vulg. ἐν Φοιν. 373. τὸβίωσι κατὰ μέρος, τὸ παραιτῶ. Παθ. γίνομαι ἀφανὴς, ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ἀναλήφομαι, σκοτεινιάζομαι ἢ κυκλόνομαι ἀπὸ σκότος. — 2) ἀμτβ. ἀναλήφομαι, γίνομαι ἀφανὴς. Σκῳ. Ἀι. 3, 4, 8. πάνυ ἀμφ. (κατὰ τὴν διῤῥ. ὑπὸ Brodaeus, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Kruger ἡ λξ. κεῖται καὶ τὴν 3α κατὰ μεταβτ. σημσ.).

Ἀφάνισις, εως, ἡ· καὶ Ἀφανισμός, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλνᾷ, ἐξολοθρεύει. Πλτν.

Ἀφανιστικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἔθισμα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφανίζῃ, φθείρῃ, χαλνᾷ. Ἐπῤῥ. ἀφανιστικῶς.

Ἀφανιστός, στή, στόν· ἀφανισμένος, ἐξολοθρευμένος, χαλασμένος.

Ἀφαντασίαστος, ου, ὁ, ἡ (φαντασία). Ὅστις δὲν συγχύζεται, δὲν ταράττεται διὰ τινος φαντάσματος· ἀτάραχος ἀπὸ φαντασίας.

Ἀφαντασίωτος, ου, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις δὲν ἔχει φαντασίαν, τὴν φυσικὴν δύναμιν νὰ φαντάζεται τίποτε εἰς τὸν νοῦ του, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦτου κἀνὲν πρᾶγμα μὲ ζωηρότητα.

Ἀφάνταστος, ου, ὁ, ἡ· μὴ φανταζόμενος· ὅστις δὲν φαντάζεται. Πλούτ.

Ἀφαντος, ου, ὁ, ἡ, (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἔγινεν ἀφανὴς, ἀπεμακρύνθη, δὲν φαίνεται πλέον· ἐξαλείφθηκεν, ἀλησμονήθηκεν. Ἰλιάδ.

Ἀφαντόω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, Ἀφανίζω. Νικήτ. Χρον. πολλαχοῦ.

Ἀφανῶς, Ἐπίρ. (ἀφανής). Χωρὶς νὰ φαίνηται πλέον, χωρὶς νὰ φανῇ.

Ἀφάπτω. Μ. ἀψω· (ἅπτω). Δένω, κομποδένω τι μὲ ἄλλο τίποτε· ἀφ. ἀμμάτα, κάμνω κόμπους, κομποδέματα. Ἡρόδ. 4, 98. ἀντιδ. τῷ, λύω: κρεμνῶτι ἀπό τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ κρέμηται κάτω. Παθτ. κρεμομαι κάτω· — 2) ξεκομποδένω, ξεδένω τίποτε.

Ἄφαρ, Ἐπίρ. (κατά τινας παρὰ τὸ, ἅπτω, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἀρα). Σημαίνει παραδήποτε ἀμεσον σχέσιν ἢ συνέχειαν, καὶ τὸ νὰ εἶναι τίποτε πράγματα ἓν μὲ τ' ἄλλο δεμένα· 1) ἐπὶ πράξεως ἥτις συνέχεται ἀμέσως μὲ ἄλλην προηγηθεῖσαν, παρευθύς, πάραυτα, ἐνταυτῷ, εὐθὺς ὕστερα, μετ' ὀλίγον· πολλάκις ταὐτοσήμαντον μέτο, αὐτίκα ἢ εὐθύς. Ἰλιάδ. Τ, 407. Θέογν. 715. Πολλάκις ἐκλείπει ἡ σημασία τοῦ, ταχέως, τοῦ ἀκυρίου, καὶ μένει μόνη ἡ τῆς ἀκολουθείας, τοῦ, ὕστερον, μετέπειτα, ὡς τὸ εἶτα, ἔπειτα. Ὀδσ. Β, 95. 169. Ἰλιάδ. Δ, 418. Ρ, 417. ἄφαρ παραγγείλας ἤϊξε. Αἰτχ. Πρτ. 467. καὶ, ἄφαρ αὐτίκα ἐν τῷ ἰδίῳ κώλῳ. Ἰλιάδ. Ψ, 593. — 2) ἐπὶ ἀδιαλείπτου, ἀπαραπαύστου συνεχείας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ὥστε δὲν συνέπεται, συναίρεται, συναπτεται εἰς ἄλλην τινα, ἀλλ' εἶναι εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν της. Κατὰ συνέχειαν, ἀδιακόπα, ἀκατάπαυστα. Ἰλιάδ. Ψ, 375. τοῦτο μέντοι σπάνιον καὶ μόνον Ἑπτ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ὅλως ἄχρηστος ἡ λέξις. (υν)

*Ἀφαρεύς, έως. Ἑπτ. ῆος· ὁ, ἀνμ. κύρ. Ἕλληνός τινος πολεμιστοῦ. Ἰλιάδ. — 2) πτερύγιον, ἢ πτερούγα τῆς θύρας, ἤτοι τοῦ θηλυκοῦ φαρεοῦ, Ἰταλ. finestra. Τοιοῦτα, τὰ ὁποῖα ἔχει κοντὰ εἰς τὴν οὐρὰν Ἀριστ. Ζώ. Ἱστρ. Ε. 19.

*Ἀφαρέω· ξενδύνω, ξεγυμνώνω τινα, τὸν στερῶ, τοῦ ἁρπάζω τὸ φόρεμα. παρὰ τὸ

Ἀφαρής, ὁ, ἡ· (φάρος). Χωρὶς φορέματα, γυμνός. Εὐριπίδου παρὰ Πολυδεύκ. Δ'. 95. Ὄρχημανοὶ χορίτσαν ἀφαρεῖτα ὀρχιστικά.α

Ἀφάρκη, ης, ἡ· εἶδος δίνδρου ἀγριώπτου, ἀειβαλοῦς· (τὸ ὁποῖον μένει πάντοτε πράσινον). Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Ε. 15.

Ἀφαρμάκευτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμακεύω). Χωρὶς ἰατρικὸν, φαρμάκι, φαρμάκι, βαφήν· ὅστις δὲν πῆρε, δὲν πίρνει, δὲν μετεχειρίσθη, δὲν μεταχειρίζεται ταῦτα· ἀφαρμάκωτος, δὲν συνηθίζει νὰ βάλῃ φαρμάκι, Ἱπποκρ.

Ἀφάρμακος, ου, ὁ, ἡ (φάρμακον). = Τῷ προηγμ.

Ἀφαρμάκωτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμάσσω)· = ἀφαρμάκευτος.

Ἀφαρμόζω, Μ. όσω, καὶ Ἀφαρμόττω, (ἁρμόζω). Δὲν ἁρμόζω, δὲν τεριάζω, δὲν συμφωνῶ.

Ἄφαρος, ου, ὁ, ἡ (φάρος)· = ἀφαρής.

*Ἄφαρος, ὁ, ἡ· = ἀφάρωτος.

Ἀφαρπάζω, Μ. άξω· Ἀττ. άττω (ἁρπάζω, ἁρπλ.) παίρνω τίποτε βιαπτικά, σ' ὀλίγωρα· τραβῶ τὸν κυτήνορον τίποτε ἀπὸ πάνω πρὸς ἐμένα· τίτινος, Ἰλιάδ. Ν, 189. — 2) ἁρπάχνω, παίρνω σπανικῶς, τουρτώνω, κλέπτω, Ἀριστ. Πλ.

Ἀφάρτερος, α, ον· συγκρ. τοῦ ἄφαρ· ὀλιγωρότεροι, ταχύτεροι, ἀσκυτότεροι, ὑπνηκότεροι, Ἰλιάδ. Ψ, 311. σπάν. ποιητ. λξ.

*Ἀφάρωτος, ὁ, ἡ (φαρόω) Ἀέρωτος, ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος (ωυ—υ), Ἡρακλ. Ἀλληγ. σ. 190.

Ἀφασία, ίας, ἡ (ἄφατος). Βουβαμάρα, μουταμάρα· φόβος ἀπὸ τὸν ὁποῖον χάνει τις τὴν φωνήν, τὴν ὁμιλίαν του, παραβ. ἀφατία, Εὐριπ.

*Ἀφάστω, Μλ. ἀφάσω· ἀόρ. α'. ἤφασα (ἅπτω, ἀφή, ἀφάω). καὶ

Ἀφασσάω, Μλ. ήτω· Ψηλαφῶ, πιάνω, ἐγγίζω τι μὲ τὰ χέρια, πασπατεύω· πολλάκις κατὰ ὑπαλλ. σημασ. αὐθάδους, ἁπλοῦς ψηλαφήματος (ὀρθότερον τὸ ἀφασ. ἅπτυμ.). Ἰκμ.

Ἄφατος, ου, ὁ, ἡ (φατός, φημί). Πᾶν ὅ,τι δὲν ἐλέχθη, δὲν ὠνομάσθη, δὲν ἀναφέρθηκε· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται λόγος, ὁμιλία, Ἡσιόδ. Ἔρ. 3. — 2) τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, εἰπῇ, ἐκφράσῃ, παραμεγαλον, τερατῶδες· τὸ ὁποῖον δὲν θέλει, ἢ ἐντρέπεται τις νὰ εἰπῇ, ἐκφράσῃ, αἰσχρόν, ἀπρεπον· τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, μυστικόν — 3) ἐνεργ. βουβός, τὸ ἰταλ. μούτος, Ἐπῤῥ. ἀφάτως.

Ἀφαυαίνω, Μλ. παθτ. ἀφαυανθήσομαι· = ἀφαυῶ. Ξηραίνω, στεγνώνω, κάμνω τι νὰ στεγνώσῃ· ἰδὲ τὸ, Ἀφαύω, Θεόφρ.

Ἀφαυρός, ά, όν. Ἀσθενής· ἀδύνατος, χωρὶς δύναμιν, Ὅμ. ὅστις χρῆται ἀεὶ σχεδὸν τῷ συγκρτ. ἢ ὑπερθ. αὐτῆς κακῶς καὶ οἱ μεταγνστ. τὸ θετικὸν δὲ καὶ παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Κ, 1018. Ἐπῤῥ. ἀφαυρῶς (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, αὔω, ἀφαυῶ· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ, παῦρος, φαῦλος, φαῦρος)· ἀφ' οὗ

*Ἀφαυρότης, ητος, ἡ· ἀδυναμία.

Ἀφαυρόω, Μλ. ώτω (ἀφαυρός). Ἀδυνατίζω τίποτε, τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· παρὰ τοῖς μεταγνστ., Νικήτ. Χρον. ΙΖ', 4.

Ἀφαύω (αὔω, αὖω). Στεγνώνω, ξηραίνω τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ στεγνώσῃ, ξηρανθῇ, Ἀριστφ. Γηρ. 395. ἐνίοτε· ξηραίνω, καψαλίζω, μπουρτζίζω λίζω, σκρουμπίζω τίποτε: Παθητ. ξηραίνομαι, στεγνώνω, διψῶ διά τίποτε, τοῦτ' ἔστι τὸ ἐπιθυμῶ ἐκ ψυχῆς, κατακαίομαι ἢ καρδιάμου ἀπὸ πόθον, ἰδὲ καὶ ἀφύω.

Ἀφάω, καὶ ἀφάω. δασυμ. (ἅπτω, ἀφή). Ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐρευνῶ νὰ πληροφορηθῶ ἂν εἶναι καλόντε, Ἰλιάδ. Ζ', 344.

Ἀφαγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Χωρὶς φῶς, σκοτεινός, ἄφαντος: χωρὶς ψῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλός, Εὐριπ. Φοίν. Νυκτὸς τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, Αἰσχύλ. Πρ. 115.

Ἀφεδράζω, Μλ. άσω (ἑδράζω). Μετατοπίζω, μεταβάτω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἀφεδρεία, ἡ· = ἄφεδρος, παρὰ τὸ

Ἀφεδρεύω, Μ. εύσω (ἕδρα). Βάλλω τίποτε, ἢ καθίζω τινα πέρα, ἢ ξέχωρα.

*Ἀφεδριατεύω (ἑδριάω). Ἀφ' οὗ οἱ ἀφεδριατεύοντες, ἄρχοντες ἢ ἐξουσιασταί τινες ἐν Βοιωτίᾳ. Tittmann Griech. Staatsverf. σλ. 707. C. O. Müller Orchom. σλ. 471.

Ἄφεδρος, ου, ἡ. Κατὰ μὲν τὴν ἀναλογίαν σημαίνει τὸ, ἀφεδρών, ἀλλὰ κατὰ τὸν Διοσκορ. Β', 85. καὶ κατὰ τοὺς Ο', καλεῖται ἄφεδρος, ἡ, ἡ κάθαρσις τῶν γυναικῶν, τὰ κατάμηνια, καθώς καὶ, ἀφεδρεία, παρὰ τῷ Δημοσθ. ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἐξεχωρίζοντο, καὶ ἐκάθηντο μόναι, ὅθεν καὶ ἀποκαθήμεναι, προτοῦ καλοῦνται παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ (ἕδρα). Ἡ ἀφοδος, τὸ κοιτότρ. χρεία, ἀναγκαῖον, καὶ πόρφυρ, τὰ τουρκβ. χαλάς· ἀμάρα, ἤτοι τὸ ἰταλ. καναλέτο διὰ τοῦ ὁποίου ξεπρέχουν τὰ ἀναγκαῖα, μόναι παρὰ τοῖς Εὐγγ. Ματθ. 15, 17. καὶ Λουκᾶ 7, 19. Τὸ μέρος ὅπου ἐξέρχονται αἱ ἀκαθαρσίαι, ὡς, καναλέτο, νεροχύτης, χρεία, ἀφοδευτήριον, κοπρών κτλ. Ματθ. ΙΕ', 17.

Ἀφείς, Ἑπικ. ὑποτκ. ἀόρ. β'. γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀντὶ ἀφέντος, Ἰλ. Π. 590.

*Ἀφένη, Ἑπικ. ἀορ. α'. ἀντὶ ἀφῆκε, Ὅμ.

Ἀφειδάς, ντος, ὁ· κυρ. ὄνμ. Κύριος ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν ἀφυχῇ τίποτε· Ὀδσ. Ω, 305.

Ἀφειδέως, ποιητ. Ἐπίῤῥ. τοῦ ἀφειδής, ἀντὶ τοῦ, ἀφειδέως, Ἀπολλων. Ἀργ. Γ, 896.

Ἀφειδέω, ῶ, Μλ. ήτω (ἀφειδής). Δὲν φείδομαι, δὲν ἀφυχῶ τινος· ἐξαιρ. δὲν φοβοῦμαι τὴν δουλειάν, τὸν κόπον. Παρὰ Σφοκλ. Ἀντιγ. 414. ἀφειδεῖν πόνου· τὸ νὰ ἀφίνῃ τις κατὰ μέρος, νὰ μὴν κάμνῃ, τελειώνῃ κάμμιαν δουλειάν, τὴν ὁποίαν τῷ δίδουν· ὅθεν νὰ τὴν καταφρονῇ, ἀμελῇ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴν κάμῃ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 116.

Ἀφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὅστις δὲν ἀφυχᾷ, δὲν φείδεται, δὲν ἀκριβεύεται, δὲν λυπεῖται τὴν ζωήν του, τὰ πλούτη του, κτλ. ὅθεν καὶ παθητ. ἀφύχητος, ἀνοικονόμητος· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἀφυχᾷ, δὲν τὸ οἰκονομεῖ τις, ἀλλὰ τὸ μεταχειρίζεται μὲ ἀφθονίαν· ὡς τὸ, ἄφθονος· Ἐξαιρ. ἄστις δὲν φοβεῖται τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Δημοσθ. στεφ. 27, σλ. 256. 6. Ἀλλὰ καὶ ἄστις δὲν ἀφυχῇ καὶ ἄλλους· ὅθεν, αὐστηρός, σκληρός, ἀπλαχνος· ἀεὶ μετὰ γενκ. Ἐπῤῥ. ἀφειδῶς· ἀφ' οὗ

Ἀφειδία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ἐξοδεύῃ τις χωρὶς ἀφύχημα, περιττά, ὑπὲρ τὸ μέτρον. — 2) τὸ νὰ μὴν ἀφυχῇ κανεἰποτε, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀπλαχνία.

*Ἀφείη, γ'. ἐνκ. προσ. ἐργ. εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ ἀφίημι, Ἰλιάδ.

*Ἄφειλον, ἀφειλόμην, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ μέσ. τοῦ ἀφαιρέω.

*Ἀφεκάς· Ἐπίῤῥ. (ἑκάς). Πολλὰ μακρυά.(ωυ)

Ἀφεκτικός, ή, όν (ἀπέχομαι) ἐγκρατής.

Ἀφέλεια, ας, ἡ (ἀφελής) ὁμαλότης· τρόπος ἁπλότης, λιτότης· ἁπλότης ἠθῶν, τὸ ἰταλ.

ταίβιτα, σιμπλιτσιτά. ἁπλοῦς τρόπος τοῦ ζῆν, ψυτική ἀπλότης, καὶ ἀβιοτής, Πλούτ.

*Ἀφαλεῖν, ἀφελέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ μέτ. τοῦ ἀφαιρέω.

Ἄφαλής, ός, ή (φαλλός). Χωρὶς πέτρες, ὁμαλός, ἴσιος, ἁπλός· ἀφ. πεδία, ἐκτεταμένοι πεδιάδες, ἰσιάδια μεγάλα, τό ἰταλ. κάμπος, Ἀρστφ. Ἱππ. 527. — 2) ἁπλοῦς, ἄπαχος, χωρὶς ἐλάττωμα, τό σύνηθ. τουρκβ. χωρὶς κουσούρι· τῶν ἁπλοῦ δὲν εὑρίσκει τις αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσῃ· ὡς τό, ὁλόκληρος. — 3) χωρὶς ἐμπόδιον, χωρὶς προσπάθειαν, χωρὶς ὑπόκρισιν, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος: ὅλον ἐπὶ διαγωγῆς ἢ τρόπου τῆς ζωῆς· χωρὶς ὑπερηφάνειαν, κόσμιος, ἁπλοῦς, μέτριος, μετρίφρων, οἰκονομικός, εὔτακτος, ταπεινός, ἀνειοκάκαρδος· ἁπλὸς καὶ δίκαιος. Ἐπίρρ. ἀφελῶς.

Ἀφελκόω, Μ. ώσω (ἕλκος). Σκίζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ πάσχω ἀπουλωδίτης, τοκοιντ. λουζιασμένης πληγῆς, καὶ τὴν αἰσίγω πολύ.

Ἀφέλκυστις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σύρῃ τις, τραβῇ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τίποτε· παρὰ τὸ

Ἀφελκύω, Μ. ὑσω = ἀφέλκω· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχυλ. Εὐμ. 175.

Ἀφέλκω, Μλ. ξω (ἕλκω). σύρω, τραβῶ, ἐυγάζω τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τό ἀπομακρύνω, τό τραβῶ ὀπίσω· ἀποτεφρῶ, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου. Ξενοφ. ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα.

Ἀφέλκωσις, εως, ἡ (Οὐτιαστ. τοῦ ἀφελκόω). Σχίσιμο τῆς ἐπιδερμίδος ἀπουλωδίτης ἢ λουσμένης πληγῆς.

Ἀφελότης, ητος, ἡ = ἀφέλεια.

*Ἀφελπίζω, Μ. ίσω· = ἀπελπίζω. Θειρσιος (Thiersch) act. phil. Mon. 2, 3. σλ. 422.

Ἀφελώς, Ἐπίρρ. (ἀφελής). Ὁμαλῶς· ἁπλῶς, ταπεινῶς· ἀκαλλωπίστως.

Ἄφεμα, ατος, τό (ἀφίημι). Πᾶν ὅ,τι ἀφίνεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, κατέβασμα, ῥίψιμον.

Ἄφενος, τό (ἄφνος, ἀφνειός). Πλοῦτη, περιουσία, τό κοιντ. βιό, ὑπάρχοντα· ἀγαθοεία, ἀφιλεία, τό τουρκβ. μπερεκέτι· συνταγμένοι μέτ. πλοῦτος, σημαίνει πιρὰ τοῖς Παλαιοῖς ἀφθονίαν ἢ παροπλλά ποίμνια, κοπάδια καὶ ἀγροὺς, χωράφια· Ἰλ. Α, 171. Ἐπί κτημάτων τῶν θεῶν. Ἡσ. Θγ. 112. Ὁ ἄρτεν. τύπος ὁ ἄφενος, παρ' Ἡσ. Ἔρ. 24. καὶ παρ' ἑνίοις τῶν μεταγεν. Ποιητ. (οἱ Παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσι τὴν λξ. παρὰ τὴς ἀπό καὶ ἕνος, ἀντὶ ἄπενος, ἐτήσιον θησαύρισμα ἢ ταμίευμα, τό ἰταλικ. προβιζιόνη, διὰ ἕνα χρόνον· ὅ,τι προετοιμάζει, προβλέπει, βάσει τις κατὰ μέρος νὰ τῷ εἶναι ἑτοίμου διὰ ἕνα χρόνον· χρονιαῖον κιτόδυμα· ὡς ἐν Ὀδ. Ξ, 99. Ὁ δὲ Doederl. παρὰ τό, ἀφύω, ἀφύσσω· ἰδὲ Ἰλ. Α, 171.)

Ἀφεξις, εως, ἡ (ἀπέχομαι). Ἐγκράτεια.

*Ἀφέξω, ἀφέξομαι· ἐνεργ. καὶ μέτ. Μέλλων τοῦ ἀπέχω.

Ἀφεραπόνος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν ὑποφέρει τοὺς κόπους, τὴν δουλειάν· Σχολ. Ἀπολλων. Α', 269.

Ἄφερτος, ου, ὁ, ἡ (ἀπείρω). Αἰσχυλ. Χοηφ. 444. Ἄφερτος μοχθῶ, ξεχωρισμένος, ἀποδιωγμένος, ἐμποδισμένος, ἔξω σφαλισμένος.

Ἀφερμηνεύω, Μ. εύσω (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διηγοῦμαι, μεταγλωττίζω, κάμνω τὸν ἑρμηνέα, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. σύνηθ. τολμάτσιον· παραττήνω τίποτε τέλεια καὶ καθαρά, ξαναδιηγοῦμαι κατὰ πλάτος, διεξοδικά.

*Ἀφερπυλλόω. Κάμνω τίποτε ἕρπυλλον, τό μεταβάλλω εἰς ἕρπυλλον· εἶδος τι φυτῶν ἀγνωστον ἀκριβέστερον.

*Ἀφέρπω, Μλ. φω (ἕρπω). Φεύγω κωλοτυρτά καθὼς τὰ ἑρπετά, π. χ. τὰ ψάρια κ. τ. λ. ποιητ. καὶ Δωρ. ἀναχωρῶ, φεύγω.

Ἄφερτος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ἀνυπόφερτος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 141.

*Ἄφες, β', πρσπ. ἐνκ. ἀόρ. β', ἐνεργ. ἐγκλ. προστκτ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφέσεος, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, συγχωρεῖ, ἐλευθερώνει. Ἐπιθ. τοῦ Διός.

Ἄφεσις, εως, ἡ (ἀφίημι). Ἐλευθέρωσις, τό νὰ κάμνῃ, ἀφίνῃ τις τίποτε ἐλεύθερον π. χ. δοῦλον, ἢ σκλάβον, φυλακισμένον κτλ. Ἐξαιρ. ἄφεσις γυναικός, χωρισμός, ἢ παραίτησις, διαζύγιον· ἄφεσις πταίσματος, συγχώρησις, ἀπόλυμα, ἄφημα εἰς τὰ ἔξω, τό νὰ ἀφίνῃ τις κάνεν ζῶν νὰ τρέχῃ π. χ. ἵππον εἰς τὸν ἱππόδρομον ἀνοίγων τὴν βαλβίδα, τό ἰταλ. μπαριέρα· ὀνλ. τὴν θύραν ἢ γρεντζάν, ἢ ὁποία κλείει τὴν ὁρχὴν τοῦ σταδίου· ὅθεν αἱ βαλβῖδες λέγονται καὶ ἄφεσεις: Ἄνοιγμα τοῦ ὀχυρώματος καταράκτου τινός· ὀνλ. τῶν θυρομάτων ἢ σανιδίων, μὲ τὰ ὁποῖα κλείουν τὰ σύδορρόϊκα ἢ κανάλια, καὶ ὅταν εἶναι ἀναγκαῖον τὰ αἰσίγουν διὰ νὰ τρέχῃ τὸ νερόν· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἀβῆς.

Ἄφεσμός, ὁ (ἕπομ.). Σμῆνος μελισσῶν, κοπάδι ἀπὸ μέλισσες ὅταν αἰγαίνουν ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ πετοῦν ὅλαις μαζί. Ἀριστοτέλ. Ζῴων Ἱστ. Θ. 40.

*Ἀφεσταίη, γ'. ἐνκ. προτ. εὐκτ. ἐνεργ. παρακ. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἀφίστημι. Ὀδ. Ψ. 101.

Ἀφεστήκω, Μλ. ξω· Ἀφίσταμαι, ἀπό τοῦ παρακ. ἀφέστηκα, ἐσχηματισμ. Πλάτ. Πολ. 9. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 5.

Ἀφεστής, οῦ, ὁ. Ἐλέγετο ἐν Κνίδῳ, διορισμένος τις ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὰς ψηφοφορίας, τό ἰταλ. βοτάρισμα σύναζε τὰς ψήφους, τὰ βότα παρὰ Πλουτρχ. Προβλ. Ἑλλ. Ζ'. τινὲς δὲ θέλουσι γράφεσθαι ἐφεστής, ἀλλ' οἱ Δωρ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ἀφίσταθαι ἀντὶ τοῦ, ἐπιροτᾶν.

Ἀφέστιος, ίου, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας του εὑρισκόμενος, μακρὰν τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ξενιτευμένος, ξένος, ὄχι οἰκιακός.

Ἀφετέος, τέα, τέον· Ἐπ. ῥηματ. τοῦ, ἀφίημι "Οστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ, νὰ ἀφίνηται κτλ.

Ἀφετήρ, ῆρος, ὁ = Ἀφέτης.

Ἀφετήριαι, ίας, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἀφετήριος.

Ἀφετήριος, ία, ιον (ἀφίημι). Εἰς ἄφημα, ἀπόλυμα, σταλτιμον, ῥίψιμον ἀνήκων, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, χρήσιμος π. χ. ἀφετήρια ὄργανα, μηχαναὶ μὲ τὰς ὁποίας ῥίχνουν τίποτε ἐναντίον εἰς τίποτε διὰ νὰ τό χτυποῦν, χαλνοῦν, κρημνίζουν κτλ. — 2) ἡ ἀφετηρία· πᾶν μέρος τόπου, ἀπό τό ὁποῖον κινεῖται τις ἢ ἀφίνεται τίποτε εἰς τὰ ἔξω· λιμήν, ἔξοδος ἢ πύλη πόλεως, ἢ τό μέρος ὅθεν ἐξέρχεται τις ἀπὸ πόλιν, ἀπό τό περιτείχισμα πόλεως τό σύνηθ. Ἰταλ. λίνια ἢ μπαρίερα κτλ. Ἔτι δὲ καὶ τό ἀφετήριον, ἐξαιρέτως ἡ βαλβίς· τό μέρος ὅπου ἀνοίγεται ἡ κιγκλὶς τό κοιντ. κάγκελα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιφραγμένον τό στάδιον τῶν ἀγώνων καὶ ἀνοίγονται διὰ νὰ ἀρχίζουν, νὰ τρέχουν διὰ μιᾶς ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἁρμάται, ἵπποι, ἄμαξαι: Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀφετηρίαν π. χ. δεσκούρια, οἱ διάφοροι, οἵτινες εἶναι διορισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου, ἐκεῖ, ὅπου ἀφίνονται ἀπὸ τὴν βαλβίδα, καὶ ὑπλήγκα οἱ ἁρμάται εἰς τό νὰ τρέξουν· δεσκούρια ἀφετήριοι, Πασ. 3, 14. ὅθεν μεταφορ. ἀρχὴ δρόμου, ὁδοῦ, ἀφετηρίας, ἐν γένει πᾶσα ἀρχὴ εἰς κίνησιν ἀπὸ κάνένα τόπον.

Ἀφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, πέμπει, ἀπολύει, ἀποστέλλει, ῥίχνει τίποτε ἐναντίον τίνος· ἐξαιρέτως φενδοβολιστής. — 2) Πασητ. παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὁ ἀπελεύθερος· ὀνλ. ὁ δοῦλος, ἢ σκλάβος, τὸν ὁποῖον ἄφινε πλέον ἐλεύθερον ὁ αὐθέντης του, τῷ ἔδιδε τὴν ἐλευθερίαν, Δύν. Σολ. 271.

Ἀφετικός, ή, όν. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἄφεσιν· παρὰ τὸ

Ἄφετος, ου, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ἀφημένος, ἀπελευθερωμένος, ἀπολυμένος, συγχωρημένος, ἐλεύθερος: παρατημένος, ἀπαργιασμένος. (Ὑπερθ. ἔτι τούτου· ἀφετότατος, ώτη, τον, συνετός κτλ.)

Ἀφευκτος, ου, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐπίρρ. ἀφεύκτως.

Ἀφεύω, Μ. εύσω (εὖω). Ἄρστφ. Θεσμ. 216. 236. 580. Ἀνάπτω, καίω, καφαλίζω. Ἀφευσθείς τὸν πρωκτόν. Ἐπί ψαγητῶν, βρασμένος, ψημένος, μαγειρευμένος. Εἰρ. 1145.

*Ἀφέψημα, τος, τό (ἀφέψω). Παιδήποτε βρασμένον, ἀπέβρασμα, ζωμί, ἀπόζεμα, χύλισμα· τό συνηθ. παρ' ἰατρ. θειόκτον. — 2) τό πεπτόν, ἢ χωνεμένον.

Ἀφέψησις, εως, ἡ = ἄφεψις.

Ἀφέψω, Μλ. ήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω· κάμνω τίποτε νὰ γένῃ παλιὰ νέον ἀφ' οὗ τὸ βράσω· ὡς ἡ Μήδεια τὸν πατέρα της, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1321 καὶ 1326. Τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. — 2) χωνεύω.

Ἀφή, ῆς, ἡ (ἅπτω). Ἡμία τῶν πέντε αἰσθήσεων· ἡ ψηλάφησις, ἐγγίγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων διὰ τοῦ ὁποίου αἰσθανόμεθα τὴν τραχύτητα, ἀπαλότητα κτλ. ἐγγίζοντες κάνεν σῶμα· τό κοιντ. πατπάτσουμα: Πιάσιμον, ἄθραυμα, χτύπημα, πλήγωμα· ἀφὴν προσφέρω· ἐναντιοῦμαι μὲ τὸν λόγον, ἀντιλέγω, ἀπελέγχω ἢ ἀποδείχνω τό ἐναντίον, Πλτχ. — 2) ἐγγίγμα ἢ σύμωμα εἰς τίποτε, σύνδεμα, συνέχεια ὡς τό, συναφή: Ἀλλὰ ἀφὴν ἔχειν, τό νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἐλευστικόν· μὲ τό ὁποῖον ἕλκει, σύρει πρὸς τὸν ἑαυτόν του ἄλλον, τὸν κάμνει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ ἔχῃ κλίσιν πρὸς αὐτόν. Πλουτχ. 3) ὁ κίτρινος ψῆλος ἄμμος μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιρνον ἢ ἐπασπάλιζαν τὸ σῶμα των οἱ παλαισταὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀλείψαν μὲ λάδι, Ἐπιρ. — 4) ἄσημα, τό νὰ ἀνάψῃ τις τίποτε· λύχνων ἀφαί, ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας, μετὰ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, ὅταν ἀνάπτουν τὰ φῶτα· συνήθως περὶ λύχνων ἀφάς, Ἡρόδ. 7, 215.

Ἀφηβάω, ῶ, Μ. ήσω (ἥβη). Φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, πιάνω ἀπό τό νὰ εἶμαι παιδίον, καὶ = ἀπειρῶ τὴν ἀνδρικήν· ἡλκ., ἀρχίζω νὰ γηράζω· παρὰ τὸ

Ἄφηβος, ου, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἀπέρασε τὴν νεανικὴν ἢ καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἀρχίζει νὰ γίνεται γέρων.

Ἀφηγέομαι (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, γίνομαι ὁδηγός, πηγαίνω ὁ πρῶτος ἐμπρός. — 2) ὁδηγῶντας ἀναχωρῶ ἢ γυρίζω ὀπίσω ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἄλλους, Ξενοφ. Κύρ. Η', 1', 22. 3) Διηγοῦμαι, λέγω, ἱστορῶ, Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. ὁ Παρακμ. λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ κατὰ παθ. σημασ. ἀφήγηταί μοι τι, Ἡρόδ. 5, 62. 9, 26. ἀφ' οὗ

Ἀφήγημα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τό διηγημένον, τό διήγημα, ἢ διηγῆσις, Ἡρόδ. — 2) εἰσαγωγὴ εἰς κανὲν σύγγραμμα· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωσήφ. Μακαβ. Ιδ'. ἀφ' οὗ

Ἀφηγηματικός, ή, όν. Διηγηματικός· καὶ, Ἀφηγηματικῶς, Ἐπίρρ. Μὲ διηγηματικὸν τρόπον. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ. Ὁδηγός, καὶ ὁ ἀφηγούμενος, διηγούμενος.

Ἀφήγησις, εως, ἡ. Διήγησις. Ἡρόδ.

*Ἀφηγητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀφηγητής, οῦ. Διηγητής. 2) ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, τό ἡδύνω.

*Ἀφηδέω = ἀπηδέω, Ἀττ.

*Ἀφῆκα, ἐνργ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἀφίημι· ἄφητα, ἄφηκα.

*Ἀφήκω, Μλ. ξω (ῆκομαι). Ἔρχομαι ἀπό κάνέν, φθάνω εἰς κάνέν μέρος· τό ἑταλ. ἀριβάρω· εὑρηται μόνον παρά Πλατ. Πολτ. 7, 12, σελ. 530. Ε, ὅπου ὁ Ἐδπβ. ἀνήκειν ἔχει.

Ἀφήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλιξ). Ὅττις ἀπέρασε τῆς νεότητος τήν ἡλικίαν, δέν εἶναι πλέον νεανίας, πλλληκάρι· ἐπί τό πλεῖστον συγκρτ. καί ὑπρθ. ἀφηλικέστερος, -στατος, χρήτιμον. Εὑρηται μέντοι καί τό θετκ. Ὁμ. Ἴμ. Δμτ 141.

Ἀφηλιώτης, Ἀττ. ἀνάλογος, ἄχρηττος ὅμως σχεδόν τύπος τοῦ, Ἀπηλιώτης· ὅπερ ἰδέ

*Ἄφημαι (ἧμαι, ἀνμλ.) κάθημαι μακρυά ἤ ξέχωρα ἀπό ἄλλους· μόνον μετοχ. ἀφήμενος, Ἰλ. Ο, 108, ἀπαντώμενον.

Ἀφημερεύω, Μ. εὐσω (ἡμερεύω). Εἶμαι ἀπών, λείπω ἀπό κάνέν μέρος μίαν ἤ διά μίαν ἡμέραν· Δημοσθ.

Ἄφημος, ου, ὁ, ἡ· καί ἀφήμων, ονος (φήμη). Χωρίς φήμην, χωρίς ἔπαινον, ἀγνώριστος, μή περίφημος.

Ἀφήμως, Ἐπίρρ. Χωρίς φήμην, ὁ δέ Ἡτύχιος, καί ὁ Σχολ. Θουκυδ. Γ΄, 104. καί ἀντί τοῦ ἠτυχῆ, ἐξηγοῦσιν, ὡς καί τό, παρ' Ὁμ. Ἴμν. Α΄, 171. ὑΤποκρίνετδε ἀφήμως· ἔνθα ἄλλοι . . . σῶ' εὐφήμως, ἀναγινώστ.

Ἀφηνιάζω, Μ. άσω (ἡνία). Βγάλλω, ἀποτεινάζω ἀπό τόν ἑαυτόν μου τό χαλινάρι, καθώς π. χ. τό βαρυπέρφλον ἄλογον, δέν μέ κρατεῖ, δέν μ' ἐμποδίζει· Μετφ. δέν ὑπακούω, δέν ἀκολουθῶ, δέν ὑποτάττομαι, ἀποῤῥίπτω τόν ζυγόν, ἐλευθερόνομαι.

*Ἀφηνίασις, εως, ἡ. Τό νά ἀφηνιάζῃ τις. Θεμίστ.

Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀποτείναξις τοῦ χαλινοῦ, ἀνυποταξία, στπιατσμός, Πλούτ.

Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἀφηνιάζων, μή ὑποτασσόμενος, ἐπαναστάτης.

Ἀφηρωΐζω, συνῤῥ. Ἀφηρώζω, καί Δωρ. Ἀφηροΐζω, Μλ. σω (ἥρως). Καμνω τινα ἥρωα, Ἐπιγρ.

Ἀφησυχάζω. Μ. άσω (ἡσυχάζω). Γίνομαι ἡσυχος, ἡτυχάζω, Ἱπποκρ. Ἐπιστ.

*Ἀφήτω, Μλ. α΄. ἐνργ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ (ἀφίημι). Σφενδονιστής, τοξευτής, σαιτευτής. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλιάδ. Α, 404.

Ἄφθα, ἡ (ἅπτω). Ἐξάνθημα ἤ σπυρίκια, μάλιστα εἰς τό στομα· μάλιστα τῶν παιδίων· τό κοινότ. ἐχούμενα· ἐπί τό πλεῖστον πληθ. Ἄφθαι ἐν χρήσει, Γαλην. καί Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Ἀφθαρσία, ίας, ἡ (φθάρσις). Τό νά μή φθείρηται, ἀφανίζηται τις ἤ τίποτε· ἀθανασία· (ὁ τύπος ἄφθαρσις, ἀντιβαίνει εἰς τούς κανόνας τῆς γλώσσης.)

Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Καμνω τινα ἄφθαρτον, ἀθάνατον.

Ἄφθαρτος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δέν φθείρεται, δέν ἀφανίζεται, ἤ δέν ἐφθάρθηκε, δέν ἀφανίσθηκε· ὁ μή ἀπόνατος, καταταχύς· Ἐπίῤῥ. ἄφθαρτος.

*Ἄφθαστος, ὁ, ἡ (φθάνω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δέν ἐφθάσε, δέν ἠμπορεῖ νά φθάσῃ τις· Ἴμωσθ· Ἐπίῤῥ. ἀφθάστιος.

Ἀφάω Μλ-ήτω (ἄφθαι). Πάσχω, ἔχω τάς ἄφθας.

Ἀφεγγέω· Μ-ήτω (ἄφεγκτος). Δέν εὐγάλω φωνήν, ἤχον, δέν ὁμιλῶ· τό κοινότ. οὔτε τσιμίζω· Πολυδ. Ε΄, 146.

Ἀφεγκτί, Ἐπίῤῥ. Χωρίς ὁμιλίαν, χωρίς φωνήν· παρά τό

Ἄφεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅττις δέν ὁμιλεῖ, δέν ἠχεῖ, σιωπηλός, βουβός· ἀνέκφραστος.

Ἀφειτόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλή εἶναι ἄφθαρτος, ἄϊσος, δέν ξεχάνεται, δέν ἀλησμονεῖται ποτέ· παρά τό

Ἄφειτος, ὁ, ἡ (φθίω). Ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀβλαβής· ὅστις δέν ἐφθάρθηκε, δέν ἐχάλασε, δέν ἐβλάφθηκε· δέν εἶναι δυνατόν νά χαλασθῇ, φθαρθῇ, βλαφθῇ· αἰώνιος, Ὁμ. παρά τῷ ὁποίῳ κεῖται ἀεί κατά σημπ. τοῦ στερεοῦ, διαρκοῦς, ἀναλλοιώτου.

Ἄφθογγος, ου, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ἄφωνος, χωρίς φωνήν, ἤχον, ὁμιλίαν· Ὁμ. Ἴμ. Δμτ. 198. — 2) ἄφθογγα = ἄφωνα. ὑπκ. γράμματα, ὑηλ. τά σύμφωνα· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 203. Β.

Ἀφθόνητος, ου, ὁ, ἡ (φθονέω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· τόν ὁποῖον δέν ἐφθόνησε, ἤ δέν φθονεῖ τις. Ἔτι δέ καί = ἄφθονος· Πλτ. Ὀλ. ΙΑ, 7. καί Β΄. 35. Ἐπῤῥ. ἀφθονήτως.

Ἀφθονία, ίας, ἡ (ἄφθονος). Τό νά μή φθονῇ, μήν ἔχῃ τις φθόνον. — 2) ἁφιλία, τό νά ἔχῃ τις ἀπό ὅλα, νά εἶναι προβλεμμένος μέ ὅλα πλουσίως, τό τουρκβ. μπερεκέτι, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α΄, δ΄. 17.

*Ἀφθονοπάροχος, ὁ, ἡ (παρίχω). Ὅττις δίδει τίποτε πλουσιοπάροχα· τό κοινότ, μέ τό παρακάτω· τραβ. τσιουμπέρτης.

Ἄφθονος, ου, ὁ, ἡ (φθόνος). Χωρίς φθόνον· ἅστις δέν ἔχει φθόνον, δέν εἶναι φθονερός. — 2) = ἀφθονοπάροχος, πλουσιοπάροχος, Ὁμ. Ἴμ. 30, 16. Μετφρ. Ἐπί τῆς γῆς· εὔκαρπος, πολύκαρπος. — 3) συνῤῥ. πᾶν ὅ,τι δίδεται, ἐροδιάζεται πλουσιοπάροχα· Ἴμ. Ὁμ. καί Ἡσόδ. Ἔρ. 118. ἐν ἀφθόνοις, μέ ἀφθονίαν, μέ τό παρακάτω· τό τουρκβ. μπολικα. ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν· τό νά ζῇ τις πλούσια χωρίς νά τῷ λείπῃ τίποτε, ἤ νά ἔχῃ ὀλίγον ἀπό τίποτε, Ξενφ. Ἀνβ. 3, 2, 25· συγκρ. ἀφθονάστερος Ἡσόδ.

Ἀφθόνως, Ἐπίῤῥ. Χωρίς φθόνον. 2) Δαψιλῶς, πλουσίως, πλουσιοπαρόχως

Ἀφθορία, ίας, ἡ· Τό νά μήν εἶναι τις διεφθαρμένος, μέ χαλασμένα ἤθη· καθαριότης, ἁπλότης, ἀθωότης· παρά τό

Ἄφθορος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Ἀχάλαστος, καθαρός· ἐξαιρ. ἐπί νεανιῶν καί παρθένων, οἱ ὁποῖοι εἶτιν ἄπειροι ἔτι ἔρωτος· ἀδιάφθορος, ἀθῶος.

Ἀφθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅττις ἔχει ἄφθας, ἐχούμενα ἐς τό στόμα.

Ἀφία, ίας, ἡ· Εἶδος βρωσίμου, ἀγρίου, ἀκριβέστερα ἀγνώστου φυτοῦ· Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Ζ΄, 8.

*Ἀφίδιτος, ὁ, ἡ· ὑπκ. ἡμέρα· ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Σπαρτιάτης δέν ἦτον ὑπόχρεως νά παρευρεθῇ εἰς τήν κοινήν τράπεζαν, φειδίτιον, ἐπειδή ἐξουσίαζεν, ἤ ἦτον εἰς τό κυνήγιον· Ἡτχ. 1, σλ. 637. Παρέβλ. Πλούτ. Δυκ. 12 ἄλλοι δέ προτιμῶσι τό, ἀφειδίτιος, διά τόν συνήθη τύπον τοῦ, φειδίτιον.

Ἀφιδρόω, ῶ, Μ. ώσω· Κατεδρόνω· Ἱδρόω, ἱδρόνω καταπολλά, μέ ὑπερβολήν. — 2) ἱδρόνω διά σωματικῆς ἀσκήσεως, διά γυμνικῶν ἀγώνων· Ἀριστοτέλ. καί Διοσκορ.

Ἀφίδρυμα, ατος, τό (ἀφιδρύω). Εἰκών, εἰκόνισμα, ἐξαιρ. ἄγαλμα. τά ὁποῖα στήνονται, εἰς τιμήν ἐκείνου, μέ τόν ὁποῖον εἶναι ὅμοια καμωμένα· καί ναός κτιζόμενος εἰς τιμήν θεοῦ ἤ ἡμιθέου, ὅμοιος μέ ἄλλον τινα ἀλλοῦ κτισμένον εἰς τιμήν τοῦ ἰδίου· ὁ Στράβ. Η΄. σλ. 590. »Μάλιστα μέν τό βράτας τσῦ Ποσειδῶνος, εἰ δέ μή, τοῦ γε ἱεροῦ τήν ἀφίδρυσιν«, καί Διόδωρ. Σικελ. ΙΒ΄, 49. Στράβ. Βιβλ. Θ΄. σελ. 618. »Δῆλιον τό ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον«.

*Ἀφίδρυσις, εως, ἡ· Στήτιμον, ἀφιέρωτις ἀγάλματός τινος κατατετυπωμένου κατά μίμητιν ἄλλου· Πλούτ. παρά τό

Ἀφιδρύω, Μλ-ύτω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Στήνω ἀγάλματα, κτίζω ναούς κατατετυπωμένους κατά μίμητιν διωρισμένου τινός πρωτοτύπου· ὅθεν μιμοῦμαι, ζωγραφίζω ἤ σχηματίζω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τοιοῦτον. — 2) ξεστήνω, σηκόνω τό ἄγαλμα ἀπό τόν τόπον του, καί τό στήνω ἀλλοῦ (τό ὑ ἐν μέν τῷ ἐνστ. δίχρονον· ἐν τῷ μέλ., ἀορ. ά, καί Παρακ. πεπτ. δέ, μακρόν).

Ἀφίδρωσις, εως, ἡ (ἀφιδρόω) Ξεϊδρωμα. — 2) ἵδρωμα ἀπό ἀγῶνα, ἀπό κοπίασμα.

Ἀφιερίζω, Μ. ίσω· καί Ἡσύχ. ἀντί τοῦ, καθαρίζω· Ἴδε, Ἰερίζω.

Ἀφιερόω, ῶ, Μ. ώσω (ἱερόω). Καθαρίζω· ἀφιερόνω, ἁγιάζω· ἀφ' οὗ

Ἀφιέρωμα, ατος, τό· ὡς καί παρ' ἡμῖν· τό ἀφιερωμένον πρᾶγμα, τό εἰς τιμήν τοῦ Θεοῦ προσφερόμενον ἄδρον.

Ἀφιέρωσις, εως, ἡ· ὡς καί παρ' ἡμῖν· τό νά ἀφιερώνῃ τις τίποτε.

Ἀφιζάνω, Μ. ζήσω, καί Ἀφίζω· Μλ. ἀφιζήτω (ἵζω, ἀνμλ.). Σηκόνομαι ἀπό τόν τόπον εἰς ὅν κάθημαι.

Ἀφίημι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ἀφήνω, πέμπω, στέλλω, ἀπολύω, ἀποστέλλω· ῥίχνω τίποτε ἐναντίον τινος· τινά· Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπί ὅπλων, τά ὁποῖα ἀφίνονται ἀπό τό χέρι, τά ῥίχνουν ἐναντίον εἰς τόν ἐχθρόν· ἀκοντε, ἔγχος, κεραυνόν. Ἐν γένει, ῥίχνω τίποτε μακράν ἀπό τόν ἑαυτόν μου, δέν τό ἔχω πλέον, π. χ. ἀφ. δίψαν, σβῶ, πάνω τήν δίψαν μου, Ἰλ. Λ, 682. – ἄνθος, ῥίχνω κάτω, κρημνίζω τό ἄνθος τῶν σταφυλιῶν, Ὀδσ. Η, 126. – ἀφίημι τά πλοῖα εἰς – ἀφίνω τά καράβια νά τρέχουν διά νά φθάσουν εἰς κάνέν μέρος, Ἡρόδ. 5, 42. – ἀφ. μένος, συστέλλω, ἐμποδίζω τήν δύναμιν, Ἰλιάδ. Ν, 444. – ἀφ. θυμόν, ἀποῤῥίπτω τόν θυμόν, δέν ἀφίνομαι νά μέ κυριεύσῃ· Σφκλ. – β΄) ἀφίνω ἐλεύθερον τινά ἀπό τίποτε, Ἰλιάδ. Τ, 463 Ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἀττ. συνήθης ἔκφρασις ἐπί τῶν βουλευτικῶν ἤ δικαστικῶν συνεδριάσεων, ὅταν ἐτελείωναν· ἐπί τῶν Ἐκκλησιῶν δέ ἤ κοινῶν συνελεύσεων, ἐχρῶντο τῷ λύειν· Esmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 175. Ἐκκλ. 377. Ἱππ. 764. Σφῆκ. 595. – Ἔτι δέ καί, ἀφίνω ἐλεύθερον, θοῦλον, ἤ φυλακωμένον τινά· συγχωρῶ τό σφάλμα, τήν τιμωρίαν τινος· ἀφ. τῆς αἰτίας· ἀποβάλλω, παραιτοῦμαι τίποτε· ἔτι δέ καί ἐπί διαζυγίου· ἀφ. γυναῖκα, χωρίζομαι ἀπό τήν γυναῖκα μου· – παραβλέπω, ἐπιτρέπω, μετά ἀπρμφ. Jac. Ἀνθ. 3, 2. σλ. 146. – 2) ἀμεταβ. κινῶ, μετεύω, κάμνω παιγνίδι ὅπου ἀναπληροῦται ἑκάστοτε διά τοῦ, στατόν, ἤ ναῦν κ. τ. τ. – 3) μέτ. ἀφίνω τίποτε, τό ὁποῖον κρατῶ· »Δειρήν οὔπω ἀφίετο πήχεε· δέν τόν ἄφηνεν ἀπό τάς ἀγκάλας της. Ὀδσ. Ψ, 240. Οἱ Ἀττ. συντάσσουσιν αὐτό μόνον μετά τῆς γεν. ἄνευ προσλήψεως τῆς αἰτιατ. (τό Ἰώτα, ἐπί τό πλεῖστον βρχ. παρά τοῖς Ἐποπ. ὅταν δέν γίνεται μακρ. διά τῆς αὐξήσ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ, ἀεί μακρ. εὑρηται μέντοι καί παρ' Ὁμ. ἀφίετε, υ – υ, Ὀδσ. Χ, 251. παρβλ. Ν, 126. κατά χρείαν τοῦ στίχου.)

Ἀφικάνω (ἱκάνω). Ἄνευ μέλλ. φθάνω, ἔρχομαί που ἀπό κάνέν μέρος· ποιητ. ἀντί ἀφικνέομαι· Ὁμ. συντάσσει αὐτό αἰτιατικῇ, τά πλεῖστα ἄνευ προθέσεως, καί μόνον ἅπαξ μετά τῆς πρός· χρῆται δέ αὐτῷ κατά παρακμ. κατά σημπ. δέ συμβάσης ἀφίξεως, εὑρηται μόνον κατ' Ἐνστ. καί Παρατατ. (υ υ – –)

*Ἀφικνέομαι· Μλ. -ἵξομαι· μετ. ἀπσθ. ἔτι δέ καί ἀφίξω· ἀόρ. ἀφικόμην· (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Φθάνω, ἔρχομαι πρός τινα ἤ εἰς κάνέν μέρος· Παρ' Ὁμ. τά πλεῖστα μετά αἰτιατ. ἄνευ προθ. σπανίως μετά πρθ. εἴς τι, ἤ ἐπί τι· ὅπερ συνηθέστ. παρά Λογογρ. οἱτινες καί πρός τι πολλάκις χρῶνται· οἱ μεταγνστ. χρῶνται καί τῇ γεν. ἄνευ πρθ. Ἄλγος ἀφίκετό μιν, Ἰλ. Σ, 395. μ' ἤρεε, μ' ἀνιρίνεν λύπη. Ἐξαιρ. ἐπιστρέφω εἰς τόν οἶκον εἰς τήν πατρίδα μου. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 6. – Νίς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, ἔτι δέ καί, εἰς πᾶν κακόν,

καὶ κακοῦ ἀφ. ψᾶνα εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ ἀγορὰν· ἀγκλίχομαι καὶ κίνδυνον, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου, κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατά Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 118. ἀφ' οὗ

Ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, ἡ· = Ἱκέτης. 2) »Ζεὺς ἀφίκτωρ παρ' Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 1. καὶ 249. = Ἱκέσιος· ποιητ. μόνον.

Ἀφιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν, τὰ ἀγαθά· Ν. Δ.

Ἀφιλάλληλος, ου, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Πληθυντ. μᾶλιστα ἐν χρήσει· ὅταν δὲν ἀγαπῶνται μεταξύ των ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ (φιλανθρωπία). Τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φιλάνθρωπος, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἐκ τοῦ

Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλανθρώπως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλανθρωπίαν, χωρὶς ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλαργυρέω, ῶ (ἄργυρος). Δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄπορα, δὲν εἶμαι φιλάργυρος· παρὰ τὸ

Ἀφιλαργυρία, ἡ· Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις φιλάργυρος.

Ἀφιλάργυρος, ὁ, ἡ (φιλάργυρος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλάργυρος, δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἀργύρια· τὰ ἄπορα.

Ἀφιλαργύρως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλαργυρίαν.

Ἀφιλαρύνω· = ἱλαρύνω. Ἡδύνω τινὰ ἱλαρόν, χαρούμενον. Διογέν. Λαέρ. εἰς Ζήν. 86.

*Ἀφιλάτχομαι· Μλ. -λάτχομαι (ἱλάτχομαι, ἀμλ.). Ἱλεόνω, ἐξιλεόνω τινα. Πλάτ. (τὸ ε, δίχρονον.)

Ἀφιλαύτως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ, Ἄφιλαυτος. Χωρὶς φιλαυτίαν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀφιλεργέω, ῶ (φιλεργός). Δὲν ἀγαπῶ τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω· ἀφ' οὗ

Ἀφιλεργία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δουλειάν, νὰ μὴ θέλῃ νὰ δουλεύῃ.

Ἀφιλέταιρος, ου, ὁ, ἡ (φιλέταιρος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους· τὸ ἰταλ. τοὺς καμαράτους του.

Ἀφιλέχθρως, Ἐπίῤ. (φιλέχθρος). Χωρὶς νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἔχθραν· ὁηλ. νὰ ἀποφεύγῃ κάθε αἰτίαν τοῦ νὰ ἐχθρεύεται μέ τινα.

Ἀφιλήδονος, ου, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς· Ἀντωνίν. Ε', 5.

Ἄφιλητος, ου, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις δὲν ἀγαπᾶται, δὲν τὸν ἀγαποῦν. (ι) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1701.

Ἀφιλία, ας, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ τις φιλίαν μέ κανένα. Ἔλλειψις φιλίας, ἢ στέρησις φίλων, Ἀριστοτ. Ἠθ. Δ'. 9.

Ἀφιλίωτος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Ἀδιάλλακτος. Ἡσύχ.

Ἀφιλοδοξία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δόξαν· παρὰ τὸ

Ἀφιλόδοξος, ου, ὁ, ἡ (φιλόδοξος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Ἀφιλοδόξως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ Ἀμφιλεργέω. Κύρλ.

Ἀφιλοθεάμων, ὁ, ἡ (θέαμα). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ θεάματα, θέατρα.

*Ἀφιλοθεία, ἡ (φιλοθεία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸν Θεόν· ἀσέβεια. Κύρλ.

*Ἄφιλόθεος, ὁ, ἡ (φιλόθεος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ἀσεβής. Κύρλ.

*Ἀφιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ἀνελεήμων, ἀσπλαγχνος. Κύρλ.

Ἀφιλοκαλία, ας, ἡ (φιλοκαλία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸ καλόν· ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀφιλοκάλου, καὶ ἔλλειψις ἀγάπης τοῦ καλοῦ, τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὸ καλόν· Ἀθήν. Σ, 3.

Ἀφιλόκαλος, ου, ὁ, ἡ (φιλόκαλος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν.

*Ἀφιλοκομπέω, (ἀφιλόκομπος). Εἶμαι ἀφιλόκομπος, δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνεθίζω νὰ κομπάζω, καυχῶμαι· Κύρλ.

*Ἀφιλοκομπία, ἡ (κόμπος). Τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φιλόκομπος· Κύρλ.

*Ἀφιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν συνεθίζει νὰ καυχᾶται· Κύρλ.

*Ἀφιλόκοσμος· (κόσμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κόσμον· Ἐκκλ.

*Ἀφιλόλογος, ὁ, ἡ (φιλόλογος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Πλούτ.

Ἀφιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ (φιλονεικος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς φιλονεικίας, δὲν συνεθίζει νὰ φιλονεικῇ· Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ φιλονεικίας. Λουκιαν.

Ἀφιλονείκως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλονεικίαν, ἀφιλονείκητα.

Ἀφιλοξενέω, ῶ· Εἶμαι ἀφιλόξενος, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ξένους· τοὺς καλοδέχομαι· παρὰ τοῖς μεταγν. καὶ μόνον παρὰ Κύρλ.

Ἀφιλοπλουτία, ἡ· Κατκρόνησις τοῦ πλούτου, τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸ πλοῦτο. Πλούταρχ.

Ἀφιλοπόλεμος, ου, ὁ, ἡ (φιλοπόλεμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον.

Ἀφιλόπονος, ου, ὁ, ἡ (φιλόπονος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ θουλεύῃ, νὰ ἐργάζεται.

Ἄφιλος, ου, ὁ, ἡ· Χωρὶς φίλους, χωρὶς φιλίαν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶτις· ἀπροτήγορος, δυστύχητος, ἀγαπητήσιος εἰς φιλίαν· χωρὶς φίλους. Σοφοκλ. Ἐπῤ. ἄφιλος.

Ἀφιλοσόφητος, ου, ὁ, ἡ (φιλοσοφέω) Χωρὶς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας κατασκευασμένος, κακομοιρος. 2) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἔμαθε τὴν φιλοσοφίαν· γενικῶς θέ, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἑπομ.

Ἀφιλόσοφος, ου, ὁ, ἡ (φιλόσοφος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλόσοφος. Πλάτ. Τιμ. σλδ. 73. Α. Ἐπῤ. ἀφιλοσόφως.

Ἀφιλόστοργος, ου, ὁ, ἡ (φιλόστοργος). Χωρὶς φιλοστοργίαν, στοργὴν, καρδιακὴν ἀγάπην· Πλούταρχ.

Ἀφιλοτεκνία, ας, ἡ (φιλοτεκνία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του, ἢ τὰ παιδιὰ γενικῶς.

Ἀφιλοτιμία, ας, ἡ· Ἔλλειψις φιλοτιμίας· Ἀριστοτ. τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις φιλοτιμίαν, Ἠθ. Δ, 10.

Ἀφιλότιμος, ου, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλότιμος· δὲν ἔχει αἴσθησιν φιλοτιμίας· Λυσιν. 17, 2· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἀφιλοτίμως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία, ας, ἡ (φιλοχρήματος). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις, τὸ νὰ καταφρονῇ τὰ χρήματα, τὰ πλούτη.

Ἀφιλοχρήματος, ου, ὁ, ἡ· Ὅστις καταφρονεῖ τὰ πλούτη· Σουϊδ.

Ἀφιμάτόω, (ἱμάτιον). Γυμνόνω τινα, τοῦ πέρνω τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα· Σουϊδ.

Ἄφιξις, εως, ἡ (ἀφικνέομαι). Ἔρχομαι, φθάσιμον εἰς κάνὲν μέρος, εἰς κανένα τόπον· Πλάτ. Ἐπιστ. »Τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. — 2) ἀνεχώρησις, μετανομος· Δημοσθ. σλ. 1436. R. Hdn. 1, 7, 2. — 3) = ἔκστασις. Αἰσχλ. Ἰωνικῶς ἀπιξις, Ἡρόδ. 5, 49.

Ἀφιππάζομαι. Μ. ἀπτομαι (ἱππάζομαι). Φεύγω, ἀναχωρῶ ἔφιππος ἢ καβαλάρης. Στράβ. Ζ'.

Ἀφιππεία, ἡ (ἄφιππος)· Τὸ νὰ εἶναι τις ἀναχωρῇ, φεύγῃ, μετανῇ τις ἔφιππος, ἢ μὲ ἄλογον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλάρης· ἄμῤῥ.

Ἀφιππεύω· (ἱππεύω) Ὁδεύω, ἢ ἀναχωρῶ, φεύγω ἔφιππος, καβαλάρης· Ἡλιόδ.

*Ἀφιππία, ἡ· Ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ ἱππεύειν· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις νὰ κάθηται εἰς τὸ ἄλογον, νὰ καβαλλικεύῃ· παρὰ τὸ

Ἄφιππος, ου, ὁ, ἡ· Ἀνεπιτήδειος, μὴ ἀρμόδιος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ περνᾷ, στρατεύῃ τις καβαλλάρης· ἀφ. χώρα· Ξεν. — 2) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ καβαλικεύῃ, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Α'. 210.

Ἀφιππαταξότης, ου, ὁ· Ἰδὲ ἀμφιππαταξότης.

Ἀφίπταμαι, Μλ. ἀποπτήσομαι, (ἵπταμαι, ἀμλ.) = ἀποπέτομαι· πετῶ, φεύγω πετῶντας.

Ἀφίστημι· Μλ. ἀποστήσω· (ἵστημι). βάλλω τίποτε πέρα, κατὰ μέρος, τὸ ἀπομερεύω, τὸ παραμερίζω· χάνω νὰ ἀποστατήσω, μὲ πλάνην καὶ ἀπάτην παρακινῶ εἰς ἀποστασίαν· διώχνω μακρὰ, ὀπίσω· τινά τινος· — 2) ἀμτβ. κατὰ Πέρκε, Ὑπερτυντ. καὶ ἀόρ. β'. ἐνεργ. ὥσπερ καὶ παθ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀπέχω, στέκομαι μακρὰ· ἀγαρατεύομαι, παρατεύομαι· ἀπομακρύνομαι, ξεχωρίζομαι, ξεκόβομαι, φεύγω, μισεύω, ἀναχωρῶ· ἐπαναστατῶ, ἀποστατεύω, ἀποστατῶ· τινος· Ἀφίστανε φρενῶν, τὰ νὰ παραφρονήσῃ τις, νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, τὰ κεφάλ. ζουρλαθῆ, λουλαθῆ, τρελλαθῆ· Σχολ. Φιλ. 885· ὥστε καὶ, ἐξιστάναι φρενῶν· Τὸ δὲ, ἀποστῆναι ἢ ἀφίστασθαι κινδύνων, πόνων, κ. τ. τ. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, παραμερίζῃ τις κίνδυνον, κόπον· Ἀφίστανε πρός τινα, τὸ νὰ ἀποστατῇ τις, νὰ ἀπερνᾷ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· Ξεν. Α β. 3, 2, 5. Ὅμ. χρῆται τούτοις μόνοις τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημ. τοῦ, ἀπέχω, στέκομαι μακρυά. — 3) ζυγιάζω· Ξεν. Συμπ. 2, 20. Μετ. ζυγιάζω τίποτε, διὰ νὰ πληρώσω αὐτὸ κατὰ τὸ ζύγι, κατὰ τὸ βάρος του· »Μή χρεὸς ἀποστήτωσαν, Ἰλιάδ. Ν, 745· νὰ μὴ μᾶς πληρώσουν τὸ χρέος, ὁηλ. νὰ μὴ μᾶς ἀντικαταστήσουν τὸ κακὸν μὲ κακόν· διορίζω νὰ ζυγιάσουν τίποτε διὰ νὰ τὸ παρκλάβω κατὰ τὸ ζύγι· Δημοσθ.

Ἄφλαστον, ου, τό. Τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρύμνης τοῦ καραβίου, ὁμοῦ μὲ τὰ παράτημα καὶ τοὺς στολισμούς του, τοὺς ὁποίους συνήθιζαν νὰ κρεμοῦν εἰς τὰ καράβια. Ἰλιάδ. Ο, 717. Ἡρόδ. 6, 114. Ὀρφ. Ἐυτρέπ. Ἰλ. Ο. σελ. 1039. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1089. Β'. 601. καὶ Γ'. 543.

Ἄφλεβος, ου, ὁ, ἡ (φλέψ). Χωρὶς φλέβας.

Ἀφλέγματος, ου, ὁ, ἡ (φλεγμαίνω). Χωρὶς φλόγωσιν, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε, ἢ δὲν ἔπαθε φλόγωσιν, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἐναντίον εἰς τὴν φλόγωσιν, Θεόφραστ. »παντὸς τραύματος ἀφλέγματον· ὁηλ. φυλάττει κάθε πληγὴν ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ πάθῃ φλόγωσιν· ὁ δὲ Ἀθήν. Σ. 10 »ἀφλόγιστα τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς, ἀντὶ τοῦ ὑγιῆ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχήν. — 2) χωρὶς φλέγμα· ἐπὶ χυμῶν τοῦ σώματος, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι διεφθαρμένοι ἀπὸ γαστρίμαργον καὶ ἀσελγῆ ζωήν, ὅταν ὅστις δὲν ἔχει κακοχυμίας εἰς τὸ σῶμά του. Ἱπποκράτ.

Ἄφλεκτος, ου, ὁ, ἡ (φλέγω). Ἄκαυτος, ἀκαυτος, ἀμαγείρευτος, ἐν γένει πᾶν, ὅ τι δὲν κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, φκειάνεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς.

Ἀφλόγιστος, ου, ὁ, ἡ (φλογίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν καίεται, δὲν τὸ φτείρει ἡ φωτιά. Ἀριστλ. μετεωρ. 4, 13.

Ἄφλογος, ου, ὁ, ἡ (φλόξ). Χωρὶς φλόγα, χωρὶς φωτιάν. Λυκόφρ. 36.

Ἄφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Χωρὶς φλοῦδαν.

*Ἄφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Χωρὶς θόρυβον.

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἄφριτμα, ὁ ἀφρός, ὁ σίαλος, τὰ σάλια λυσσασμένου τινος. Ἰλ. Ο. 607. »ἀφλοισμὸς περὶ τὸ στόμα γίγνεται, κατ' ἄλλους τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντιῶν, ἐτυμολογούντων τὴν λξ. πιθανῶς παρὰ τὸ, φλοῖσβος.

Ἄφλυκτος, ὁ, ἡ. »Ὅστις δὲν φλυαρεῖ δὲ ἀγαπᾷ τὰς φλυαρίας· Ἀντωνίν. Κ. 5.

Ἀφλυκταίνωτος, ου, ὁ, ἡ (φλυκταίνομαι).

Ὅστις δὲν εἶχε τὰ ἐξαναγκαῖα ζῶα πρὸς καλλιέργειαν, τὰ κοιν. ἀπτράνων, ἀξεστράκτων, Διοσκ. Ἀφνειόομαι, ἀνεν Μλ. Γίνομαι πλούσιος, ἀποκτῶ πολλὰ πλούτη, παρά τό

Ἀφνειός, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀφνειή, παρ' Ἡσ. λω. 30 2 (ἄφενος) πλούσιος, εὐκατάστατος, τό κοιν. κυβερνημένος. Ὅμ. ἀφνειὸς βιότοιο Ἰλ. πλουσιος, μὲ πολὺ βιό· ἀφνειὸς μήλοισι, καὶ ἀφνειὸς φρένας· μὲ πολλὰ πρόβατα, μὲ πολὺν νοῦν. Ἡσ. Ἔρ. 116. 453. Τηρ. ἀφνειέστατος. Ἀντιμ. τὸ ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερλ. ἔχει Ὅμηρος.

*Ἄφνεός, ά, όν. Δυρκ. τύπος τοῦ, ἀφνειός, Πινδ. τὸ συγκρ. καὶ παρὰ Σφοκ. Ἰλ. 457. ἀφ' οὗ

Ἀφνέω, Μλ. ήτω. Εἶμαι πλούσιος, πλουτῶ, ὅθεν

Ἀφνήμων, ονος, ὁ, ἡ = Ἄφνειος.

Ἄφνος, τό, εος, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ Ἄφενος. Πίνδ.* ἀφ' οὗ.

Ἀφυύω, πλουτίζω τινα, τὸν κάμνω πλούσιον.

Ἄφνω, καὶ Ἄφνως. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 580, Ἐπιθ. (πιθανῶς κατὰ συγκ. τοῦ Ἀφανῶς). Ἀπρόβλεπτα, ἀπροπρόοπτα, ἀνέλπιστα, ἐξαφνα, ἀνυπάντεχα· παράβλ. αἴφνιος, αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης.

Ἀφόβητος, ου, ὁ, ἡ, (φοβέομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν ἐφοβήθη. ἄφοβος, χωρὶς φόβον· τινός. Στρλ. Οἰδ. Τ. 885.

Ἀφοβία, ίας, ἡ ἀφοβησιά, τὸ νὰ μὴ φοβῆται τις.

Ἄφοβος, ου, ὁ, ἡ (φοβος). Χωρὶς φόβον, ὅστις δὲν φοβεῖται. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ φόβον, δὲν φοβίζει. Ἀριστοτ. καὶ Πλούτ.

Ἀφόβως, Ἐπίρ. Χωρὶς φόβον, ἄφοβα.

Ἀφοβόσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει σπλάγχνα ἄφοβα, ἄφοβον καρδίαν. Ἀριστοφ.

Ἀφόδευμα, ατος, τό, Κύπρος. σκατόν, παρὰ τὸ ἀφοδεύω.

*Ἀφοδευτήριον, τό. = ἀφεδρών, τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία· ἡ πόρφη χυδαιώτερον.

Ἀφοδεύω. Μ. εὔστομ. πηγαίνω εἰς τὸ ἀναγκαῖον, πρὸς χρείας μου. Λουκιαν. παρὰ τό

Ἄφοδος, ου, ἡ (ἔδω). Πηγεμός, ἀναχώρησις· παραμέρισμα, πρὸς χρείαν· τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα· ἡ κύπρος, ἰδὲ ἀπόπατος Λουκ. καὶ Ἀθην. — 2) πηγαμός, ἔρχομος ὀπίσω, ἐπιστροφή Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἀφοίβαντος, ου, ὁ, ἡ (φοιβαίνω). Ἀκαθάρτος ἐπακτός. Αἰσχύλ. Εὐμ. 232.

*Ἀφοίνικτος, ὁ, ἡ (φοινίσσω) Ἀκοκκίνιστος.

Ἄφοινον, ου, τό. = Ἄποινον. Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Α. 13.

Ἀφοίτητος, ου, ὁ, ἡ (φοιτάω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ πατήσῃ τις, ἀπάτητος. — 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν συχνάζει που.

Ἄφολκος, ου, ὁ, ἡ (ὑλκή). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι καλὰ ζυγισμένον, δὲν ἔχει τὸ σωστὸν ζύγι, τὸ τουρτῆ. ἐβλικον, Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1068. ὑπάρχει ἀφαλοστρον εἶναι τὸ ὕδωρ· ἓν ὁράμι ἐλαφρύτερον εἰς τὸ ζύγι.

Ἀφομαρτέω (ὁμαρτέω). Ἀπομακρύνομαι· ἀμφβ. Ὀρφ. Κ'. 641. ητοῦ δ' ἀφομαρτήσαντος, ἐνν. ἐκ τῶν. »Ἀφαμαρτήσαντος ἀναγινώσκεται.

Ἀφόμοιος, ου, ὁ, ἡ (ὅμοιος). = Ἀνόμοιος. — 2) παρομοία καμωμένος. ἀφ' οὗ

Ἀφομοιόω, ῶ. Μ. ώσω. Παρομοιάζω, κάμνω τι ὅμοιον, μὲ ἄλλο τίποτε, ἀφομοιῶ ἐμαυτόν πρός τι· παίρνω τὸ σχῆμα, τὴν μορφή τινος, μεταμορφοῦμαι. — 2) συγκρίνω, παραβάλλω. Πλάτ. εἰς Κρατ. »ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦνε· καί, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος καὶ Πλουτ. Ἡρακλ. ἀφ' οὗ

Ἀφομοίωμα, ατος, τό, παρομοίασμα· καμωμένον παρόμοιον μὲ ἄλλο· εἰκόνισμα, εἰκών, ἄγαλμα, κ. τ. λ. Πλάτ.

Ἀφομοίωσις, εως, ἡ. Ὁμοίωσις, παρομοίωσις.

*Ἀφομοιωτικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀφομοίωμα· ἐπιτήδειος νὰ παρομοιάζῃ, παραβάλλῃ.

Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω) τινά τινος. Στρματόνω, πέρνω τὰ ἅρματα τινός. Λουκιαν. »ὧν ἀφώπλισε τοῦ τάξου καὶ τῶν βελῶν.

Ἀφοπλίζομαι. Μέτ. Ξαρματόνομαι· ἀφίνω τὰ ἅρματα. Ἰλ. Ψ. 26. »..εἰ δ' ἐντὶ ἀφωπλίζοντο ἕκαστος χάλκεα μαρμαίροντα».

Ἀφοράω, ῶ. Μ. ἀτόφομαι· ἀόρ. ἀπείδον. Πρκ. ἀφεώρακα (ὁράω· ἀνωμλ.). Βλέπω, κυτάζω μακρυά, ἢ ἀπὸ μακρυά. Ἡρόδ. Η'. 37. — 2) Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τίποτε, δὲν τὸ κυτάζω· δὲν θέλω νὰ τὸ κυτάξω, κυτάζω ἀλλοῦ, γυρίζω τὴν ράχιν τὲς πλάτες μου. Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 18. Λυκοῦργ. 6, 2, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ὅμως σπανιώτατον.

Ἀφόρδιον, ίου, τό· παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 695. = Ἀφόδευμα.

Ἀφόρητος, ου, ὁ, ἡ (φορέω). Ἀνυπόφορτος· παρὰ τοῖς μεταγνωστ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορῇ ἀκόμη, εἶναι ἀφόρετον.

Ἀφορήτως, Ἐπίρ. ἀνυπόφορτα· ἀφόρητα.

Ἀφορία, ίας, ἡ (ἄφορος). Ἀκαρπία. ἔλλειψις καρπῶν· μάλιστα τῶν γεννημάτων, ὅταν δὲν γίνωνται ἀρκετά, ἢ γίνονται πολλὰ ὀλίγα γεννήματα, Λυκοῦργ. 20, 2. Πλάτ.

Ἀφορίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρίζω). Βάνω σύνορα, διαιρῶ τι μὲ σύνορα, τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ ἄλλο βάλλωντας σημεῖα ἀνάμεσα· διορίζω τὸ τέλος τινος μὲ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκφέρεται καὶ κατὰ μόνην διάβ. — Μέσ. παίρνω, ἁρπάζω τίποτε ἀπὸ τὰ σύνορα, ἀπὸ τὴν χώραν, τὸ ἐξαγάζω ἔξω, τὸ διώχνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἐξορίζω, τινος. β) Περιγράφω, διορίζω μὲ ἀκρίβειαν τὴν σημασίαν λέξεως τινος· ἀφορίζομαί τι περί τινος. Πρόκλ. Πλάτ. Χρμ. σλ. 173, Κ. 2) ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐμποδίζω, δὲν τῷ συγχωρῶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἔχῃ συναναστροφὴν μὲ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, Ἐκκλ. ἀφ' οὗ

Ἀφόρισμα, ατος, τό. Τὸ διὰ τῶν συνόρων διαριτμένον, χωριτμένον μὲ σύνορα, τὸ σημειωμένον· διωρισμένον.

Ἀφορισμένως. Ἐπίρ. διωρισμένα, ξεχωρισμένα. Ἀριστοτ.

Ἀφορισμός, οῦ, ὁ, συνόρευμα, τὸ βάλτιμον τῶν συνόρων, διορισμός. — 2) γνώμη περιληπτική, ἢ θέμα σύντομον περιέχον ἐν συνόψει τὰ κυριώτερα τῆς ἐννοίας πράγματός τινος. Ἱππ. — 3) ἀπέκλεισις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν, χωρισμὸς ἀπὸ τῶν πιστῶν, ἢ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν ἀποδίωξις καὶ ἀποξένωσις. Ἐπιτίμιον. Χωρ. εἰς τὸν ιγ'. Καν. τῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁποστ. Συνδ. »Ἔστιν ἀφορισμὸς καὶ τὸ μόνης εἴργεσθαι τῆς μεταλήψεως τῶν θείων μυστηρίων». Ὅθεν τὸ τοῦ ἁγ. Βασιλ. καν. δ'. »Τοὺς τριγάμους ἐν τρισὶ καὶ τέτρασι παλλακὰς ἔστιν ἀφορίζουσι.« τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τῷ, ς', ι'. ια'. ιε' καὶ λ'. καν. τῶν Ἁποστλ.

Ἀφοριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι δύνηται, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ χωρίζῃ, νὰ βάνῃ ὅρους καὶ σύνορα, νὰ σημειόνῃ περιορίζῃ. — 2) τὸ λεγόμενον συναπτικῶς, περιληπτικῶς, μὲ ὀλίγας μὲν, τῆς κυριωτέρας ἐννοίας ὅμως ἀκριβῶς σημαντικὰς λέξεις. Ἐπίρ. ἀφοριστικῶς.

Ἀφορμάω, ῶ. Μ. ήτω. (ὁρμάω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι ὁρμητικά, τρέχω, πηγαίνω βιαστικὰ εἰς τὸ μέρος. ἀφορ. πρὸς αὐτὸν. Ἰλ. Κινῶ, ἀναχωρῶ, μιστεύω. Ὀδ. καὶ Ξενοφ. μὲ ὁρμήσας ἐκ τῆς Νεμέας».

Ἀφορμέω, ῶ. Μλ-ήτω (ὁρμέω). Ἐκπλέω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά. Πολύβ. Α'. »διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην».

Ἀφορμή, ῆς, ἡ· ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει κίνησις ἢ πρᾶξις τις· ἡ αἰτία ἢ τις προξενεῖ τὴν ἀρχὴν ταύτην· ἡ ὕλη, τὰ μέσα, αἱ εὐκαιρίαι διὰ τῶν ὁποίων μεταχειρίζεται, ἑτοιμάζει, ἁρματόνει, προβλέπει τις τίποτε, ἢ ἀποχτᾷ, κερδαίνει τίποτε· ἡ περιουσία, τὸ βιό, τὰ ὑπάρχοντα· ἀφορμὴν κτῶμαι, συνάζω βιό, πλοῦτη· Ἐμπορ. τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις πόλεμον· ἄσπρα ὅπλ. στρατιῶται, καβάλλαρια, ζωοτροφίαι, ἅρματα καὶ λ. τ. τ. Wolf ἐν Λπτ. σλ. 287. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ πρᾶξις, τὸ στρατηγούμενον, τὸ Γαλλ. ἡ ὑπεράσπισις· ἡ ἰδία εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομή, τὸ παλ. ἰλιβαζίδιον, ἀτάκο· καὶ τῷ πεζῷ ἅμα καὶ τῇ ἀφορμαῖς, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχιτάμενοι, ῥαδίως ἐλπίζομεν κατοπολεμήσειν.« Θυδ. 6, 90. εἰς ἔργων ἀφορμήν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τις καμμίαν πρᾶξιν. Ξεν. Ἀφορμὴν λαμβάνειν, καὶ διδόναι· τὸ νὰ λαμβάνῃ ἢ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ἀρχίσῃ τίποτε. Valck. ἐν Ἀριστβ. πλ. 65. — Ἀφορμαὶ βιωτικαί· τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἀρτμδ. ὀνειροκρ. 5, 85. 88. — τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλίζουσι τὰς εἰς τίποτε καὶ πέρνει τὸ χρεωκόπι διάφορον. Δμσθ. ὑπὲρ Φορμ. ἐνῶ λέγει ὁ Λιβάν· »ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς, ἐν ᾗ ἥκην· καὶ Ἁρποκρ.« ἀφορμὴ λέγεται, ὅταν τις ἀργύριον δῷ εἰς ἐνέχυρον· « καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 12, 4. ητοῖς παισὶν ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσιν. — 3) Παρὰ τοῖς Στωϊκ. ἀντιθ. τῷ, ὁρμὴ· ἀποστροφή, ἀντιπάθεια· ἀποστροφὴ τοῦ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ τις τίποτε· τοῦ νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν τινος, τὸν ὁποῖον ἔχει διὰ νὰ κάμῃ τίποτε.

Ἀφορμιάω. ῶ. Μλ-άσω· ῥῆμα ἅφατ. (ὁρμάω). Ἐπιθυμῶ, θέλω, ἀγαπῶ νὰ πηγαίνω. Ἀρχύτ. παρὰ Διογ. Γ'. 22.

Ἀφορμίγκτος, ου, ὁ, ἡ (φορμίζω). Χωρὶς νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν. Αἰσχύλ.

*Ἀφορμίζω, Μλ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τι, ἢ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα. Μέσ. ἐκπλέω, κάμνω ἅρματα, πανιά.

*Ἀφόρμικτος, ὁ, ἡ = ἀφόρμιγκτος.

Ἄφορμος, ου, ὁ, ἡ (ὅρμος). Χωρὶς λιμένα· ἀφορμοι ἐμᾶς χθονὸς χωρὶς τὴν προστασίαν, βοήθειαν τῆς χώρας, τῆς πατρίδος μου. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 230.

Ἀφορολόγητος, ου, ὁ, ἡ (φορολογέω). Ὅστις δὲν ἐφορολογήθη, δὲν ἐπλήρωσε φόρον, δασμόν· ἐλεύθερος ἀπὸ ἐνοίκια, ἢ βασιλικὰ δασίματα. Πλουτ. καὶ Πολυβ.

Ἄφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει εἰσόδημα, δὲν δίδει καρπόν, διάφορον· ἄκαρπος Ξενοφ. καὶ Ἱππιατρ.

Ἄφορτος, ου, ὁ, ἡ (φόρτος). Ἀφόρτωτος, χωρὶς φόρτωμα, βάρος. Ἐπίρ. ἄφορτως, ἀφόρτως χρῆσθαι. Μουσ. παρὰ Στοβ. Λ'. χωρὶς νὰ προξενήσουν φόρτωμα καὶ βάρος εἰς τὸν ἑαυτόν των.

Ἀφόρυντος, ου, ὁ, ἡ (φορύσσω). Ἀλέρωτος, ἀμόλυντος, ἄμωμος· ἀσπίλωτος· ἐπίρ.

Ἀφοσιόω, Μλ. ώσω (ὁσιόω). Ἁγιάζω, ἀφιερώνω· τινά τι. Μετ. καθαρίζομαι ἀπὸ καμμίαν ἁμαρτίαν μὲ μετάνοιαν, μὲ θυσίαν. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 60, Κ. 61. Β. — Ἀφοσιοῦσθαι θεῷ, τὸ νὰ προσφέρῃ τις θυσίαν εἰς τὸν θεὸν μὲ ἀφιέρωσιν τῶν ἀπαρχῶν. Ἡρόδ. — 2) προσφέρω θυσίαν μετανοίας καὶ καθάρτηρος· ἀφοσιοῦν τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώσῃ τις τὸν θεὸν διά τινα ἄλλον· ἀφοσιοῦσθαί τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώνῃς τινα, νὰ φιλιώνῃς μὲ αὐτὸν μὲ προσφορὰν θυσίας καθαρισμοῦ· ἀφοσιοῦσθαί τι· τὸ νὰ μεταιοῦῃ τις νὰ ξεπλύνῃ τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του μὲ θυσίαν καθαρισμοῦ· ὅταν ἀποφεύγω, ἀρνοῦμαι, ἀπαγορεύω, βδελύττομαι, μισῶ, ἀποστρέφομαι, παρατσοῦμαι, ἀπορρίπτω, φοβοῦμαι, ἐξαιρ. παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. περὶ τοῦ Μιθριδ. »Οὐ

γὲρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμενεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ ἱερὸν μεσητὸν, εἰς Σαμοθρᾴκην ἀπέπεμψεν. καὶ Νουμᾶ τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν. ἀφοσιοῦσθαι τὰ πρός τινα· τὸ νὰ κάμῃ τις τὰ νόμιμα εἰς ἀποδιώξιν τινὸς πρισμένου εἰς τὸν ὁποῖον ἔτυχεν ὅταν τὸν ἐντυχαίνῃ. — Ἀφοσιοῦσθαι τὸν ὅρκον, τὴν ἐξόρκωσιν, τὸ νὰ ἐρχίζεται τις μὲ καθωρὸν συνειδὸς κάμνων τὸν ἀπὸ τοὺς νόμους διωρισμένον ὅρκον. Ἡρόδ. 4, 154. — 4) Ἀφοσιοῦσθαί τι· τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φυλάξῃ, καὶ μὴ παρηβῇ τὴν ἐπικρατοῦσαν κοινὴν συνήθειαν· τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε διὰ τὸ φαινόμενον καὶ μόνον, ἐπιπολαίως, χωρὶς τὴν προκίρισίν του, χωρὶς νὰ δώσῃ προτοχὴν εἰς αὐτό. Πλατ. καὶ Πλουτ. Προλ. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἁπαξ ἀναστόκει μόνον, ὥπερ ἀφοσιούμενοι ἀφ' οὗ.

Ἀφοσίωμα, ατος, τὸ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦσθαι· κάθαρσις, ἀφιέρωμα, ἐξιλάστις.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ· = τῷ προηγ. — 2) Ἀφοσιώσεως ἕνεκα· κατὰ πρόσταγμα, διὰ τὸ φαινόμενον, κατὰ προσποίησιν· τὸ κοινὸν διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. τιμὴ ἀφοσίωσις· δεισιδαιμονία, τιμὴ κατὰ τὸν συνήθειαν, διὰ πολιτικὴν χωρὶς πᾶσαν ἀσωτερικόν. Πλούταρχος ἐν βίῳ Κίμωνος.

*Ἀφώνητα· ἐνεργ. ἐνστ. μετοχ. αἰτιατ. Ἐπικ. κατ' ἔκτασ. ἀντὶ ἀφωνητα παρὰ τὸ ἀφώνητος· Ἰλιάδ.

Ἀφραδέω, Μλ. -ήσω· πολιτεύομαι, φέρομαι ἄφρονα, ἀπερίσκεπτα, ἀνόητα· Ὁμ. παρὰ τὸ

Ἄφραδής, ἐος, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀσύνετος, αὐτόχαττος, ἀνόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀπολόγιστος· Ὀδυσ. Β, 282. Ἐπὶ νεκρῶν· Ὀδυσ. Ο. 475. νεκροὶ ἀφραδέσσιν, Χωρὶς φρένας. Ἐπῳδ. ἀφραδέως· ἀπολόγιστα, χωρὶς σκοπὸν, μωρὰ, ἀπερίσκεπτα, αὐτόχαττα· Ἰλιάδ. ἀφ' οὗ

Ἀφραδία, ίας, ἡ· ἀνοησία, αὐτοχαττία, ἀπεριτκεψία, μωρία· Ἰλιάδ. Π. 345 = ἀπειρία. ἀνηκεστοτόνη· Ἰλ. Β. 368. κακοφραδίη πολέμοιο· πολλὰκις πληθυντικῶς.

Ἀφράδμων. ονος, ὁ, ἡ. = Ἀφραδὴς μετὰ ἐπιτάσεως· ἀφρ. προχωρέναι· χωρὶς νοῦν νὰ προβλέπῃ, προνοῆ· Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 257. καὶ Ἀφράδμων, καὶ Ἐπῳδ. Ἀφραδμόνως· Αἰσχύλ. Πέρτ. 415. ἐστὶ δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον.

Ἀφραίνω· εἶμαι ἄφρων, μωρὸς· κάμνω τρέλλας· ζῶ, πολιτεύομαι ὡς τρελλὸς, μωρὸς, ἀνόητος· Ὁμ. ποιητ. ἁπλ. ἠλῆ.

*Ἄφρακτα, ων, τὰ· πλοῖα ἢ ἀκρόβια χωρὶς κατάστρωμα, τὸ ἑτλ. κυβέρναν· Κικ. Ἀττ. 5, 11. 13. 10. 11. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ

Ἄφρακτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (φράττω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄφρακτος, ἄφραγος, ἀπερικύλωτος, ἀφύλακτος, ἀδιαφέντευτος· ἄφρακτ. φίλων· Εὐριπ. Ἱππόλ. 661. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 910. ἀδιαβλήτους ἀπὸ φίλους, χωρὶς ὑποψίαν, περιτείχισμα· Θηβ. ἀπρόσεκτος, ἀπερικύκλωτος, ἀπροστοχάστος· Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 581.

Ἀφράσμων. ονος, ὁ, ἡ. = Ἀφράδμων· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 300. καὶ 1412.

Ἄφραστος, ου, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀπαρατήρητος, ἄβλεπτος· τὸν ὁποῖον δὲν παρετήρησε, δὲν εἶδε τις· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις, ἢ δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ, ὁποιος διὰ λόγου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ· 2) Καὶ αὐτὸ τοῦ μιστηρίου, βδελυρὸς, ἄσχημος, ὡς «ἄφραστος φάτις» Σοφοκλ. 3) Καὶ αὐτὸ τοῦ ἀπροσδόκητος, ἀπρόβλεπτος, ἀπρομήνυτος, ὡς, «ἄφραστος κακὸν» Εὐριπ. καὶ, «ἄφραστος ὄλεθρος» Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. Ὁμήρ. Ὕμν. Ἐρ. 353. «ἄφραστος γένετ' ὠκὺ βοῶν στίβος» ἢ, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ, νὰ ἰδῇ τις· — 2) ἀγνώριστος, ἀνέλπιστος· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, δὲν εἶπε, τὸν ὁποῖον οὔτε ἀξιόρητις, οὔτε ἄφραστος· τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν θέλει, ἐντρέπεται νὰ ἐκφράσῃ ἢ ὀνομάσῃ τις· ὑπερφόλογον, τὸν ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τις· — 3) ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἀλόγιστος· Νίκανδρ. Θηριακ. 776. κἄφραστος γελάσσαι· Ἐπῳδ. ἄφραστος· ἀφ' οὗ

Ἀφραστύς, ύος, ἡ· = Ἀφρασία· Ἰωνικῶς.

Ἀφρέω, ὦ Μ. ήσω (ἄφρος). Ἀφρίζω· Ἰλ. Α. 282. «Ἄφρεον δὲ στήθεσσι.

*Ἀφρηλόγος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀφρολόγος.

Ἀφρητής, οῦ, ὁ (ἄφρων). Ὅστις ἀφρίζει, ἢ προξενεῖ ἄφρον· Ἐπῳδ. τοῦ Δελφοῦ, Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 100. πούδε σύγ', ἄφρηστά, Νηρηΐδας ὡς πρὶν, ἄφρων Νώτοισιν.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων· ἀντὶ ἀφράτωρ. (Φράτηρ, φρατρα) ὅστις δὲν εἶναι μέλος φυλῆς τινος, τὸ τουρκιβ. Ἰτναφρούζ, ὅθεν ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, σχέσιν συνδιαστροφῆς μὲ τοὺς ἀνθρώπους· Ὁμ. Ἰλ. Ι. 63.

Ἀφρέω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ Ἀφρέω· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 771.

Ἀφρίζω, Μ. ίσω. = ἀφρέω.

Ἀφριατί, Ἐπίρ. (φρίττω). Χωρὶς φρίξιν, φόβον, τρομάρα, ἀνατριχίασμα. Καλλίμ. (ᴗ – –)

Ἀφριόεις, εσσα, εν· = Ἀφρώδης.

Ἄφριτμος, ου, ὁ (ἀφρίζω). Ἄφριτμα

Ἀφρῖτις, τιδος, ἡ· = Ἀφρὼ, Ὀππιαν. Αλ. Α'. 776. Δὴν· Ζ'. καὶ ἡ μὲν Ἀφρῖτις λεγομένη οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ ἀφροῦ ὅταν ὄμβρων γενομένων πολλῶν σύστασις γένηται, ἰδ. καὶ Ἀριστ. Β. 5. 2. Ἰς.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ (γάλα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γάλα μὲ ἀφρὸν· γάλα κοπανισμένον εἰς ἀφρόν· Γαλ.

Ἀφρογένεια, είας, ἡ. ἀφρογεννημένη, γεννημένη ἀπὸ ἀφρὸν, ἐπίθετ· τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάττης.

Ἀφρογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννημένος ἀπὸ τὸν ἀφρὸν· ἡ Ἀφρογενὴς· ἡ Ἀφροδίτη· Ἡσὸ. Ὀργ. 196.

Ἀφροδίσια, ίων, τὰ· ἰδὲ ἐν τῷ Ἀφροδίσιος.

Ἀφροδισιάζω, Μλ. -άσω· ἀγαπῶ, ἀπολαμβάνω τὰ τῆς ἀγάπης· ἐπὶ ἀνδρὸς μὲν ἐνεργ. ἐπὶ γυναικὸς δὲ παστ. Ξενοφ. Ἱερ. Γ'. 4. ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ γυνή.

Ἀφροδισιακός, κὴ, κὸν· Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἔρωτα εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης· ὅ, τι συνομόνει, προβιβάζει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ· τὰ ἀφροδισιακὰ, ὑπὸ πάσῃ· παρ' ἰατροῖς· λεξ. νεοτ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ· Ὄνομα βοτάνης διεγερτικῆς εἰς ἀφροδισιασμόν.

Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ. ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος, συνουσία· Ἀριστοτ.

Ἀφροδισιαστικός, κὴ, κὸν· = Ἀφροδισιακός· Ἀριστοτ.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον· καὶ Ἀφρόδιτος, ὁ, ἡ· = Ἀφροδισιακός· τὰ Ἀφροδίσια· ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος· Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης· μετρ. ἀτέλγεια, ἀτωσεία· Schneid., ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 4, (δτ)

Ἀφροδίτη, της, ἡ (ἀφρός). Ἡ Θεὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ τῶν γάμων, τῆς ἀπολύτους τοῦ ἔρωτος, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους· παρ' Ὁμ. ὅτι περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάττης γενέσεως αὐτῆς οὐδὲν ἀναφέρει, πλὴν τῶν ἐν τῷ 5. Ὕμν. συγκατηρεῖ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ ἡφαίστου, ἐρᾷ μία τοῦ Ἄρεως· ἐν Ἰλιάδ. βοηθὸς τῶν Τρωϊκῶν· ἀφράτου κάλλους καὶ πλήρης διλεγήτορος, ἀπόλεμος ὅμως καὶ ἀρπτικὴ· ὅδον 2) τρυφὴ ἔρως, ἀγάπη, ἀπόλαυσις τῆς ἐρωτικῆς ἡδονῆς· Ὀδυσ. Χ. 444. ἀντὶ τοῦ ὁποίου συνηθέστ. παρ' Ἕλλ. τὰ, ἔργα Ἀφροδίτης· κάλλος, χάρις, διλεγήτορες πᾶσα σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔρωτες· ὡς τὸ, ἔρως, Δίωνιαν. εἰς Σκύθ. «τοιούτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίας ἔχων.» — 3) ἔνομα τοῦ Β'. Πλανήτου· ὅστις καὶ Ἑσπερος, καὶ Ἑωσφόρος λέγεται· (ξ)

Ἀφρόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει μαλλιὰ ἀφρίζοντα· «ἀφρόκομοι ῥεθέμεγγες, Μοῦσ. στιλεγμένες ἀπὸ μαλλιὰ γεμάτα ἀφρόν.

Ἀφρόλιτρον, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Ἀφρόνιτρον.

Ἀφρολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συνάζει ἀφρόν· Ἀνακρεοντ. Β'. Σ. 2τῆ.

Ἀφρόνευστος, ε, ον. Τὸ μετέρχεσθαί τι χωρὶς φρόνησιν, καὶ γνῶσιν. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 100. ἄφρ.

Ἀφρονέω, Μλ. -ήσω (ἄφρων). Εἶμαι ἄφρων, ἢ ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἄφρων, μωρὲς παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετχ. Ἐνστ. χρησιμον· Ἰλιάδ. Ο. 104. ἀφ' οὗ

Ἀφροσύνη, ης, ἡ. Ἀνοησία, μωρία, τρέλλα.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ (νίτρον). Ἀττικ. Ἀφρόλιτρον· τὸ παρὰ Χμν. Κάλι λεγόμενον· εἶδος νίτρου γινομένου ἐπὶ τῶν πέτρας τοίχων· διαφέρει δὲ τοῦ, ἀνθος νίτρου, καθ' ὃ τοῦτο εἶναι λεπτότερον τοῦ ἀφρολίτρου, ἐν Λυδίᾳ νομιζομένου· Πλίνιος Δ'. Τμῆμ. 26. Ἀριστ. 3.

Ἀφροντίς, ίδος, ὁ, ἡ (φροντίς). Χωρὶς φροντίδα, ἀφροντίστως· Ἐπιγραμ. «ἄφροντις, ἄπαις βίοτον· καὶ Λουκιαν. «ἀφοχοῦσται ἀφροντίδως.

Ἀφροντισία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ μὴ φροντίζῃ τις διὰ τίποτε· Ξενοφ. ἐν Α. ἐλογία.

Ἀφροντιστέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀφρόντιστος). Εἶμαι ἀφρόντιστος, δὲν φροντίζω, ἢ ζῶ, καὶ πολιτεύομαι μὲ ἀφροντισίαν, καὶ ἀμέλειαν· μετὰ Γενικ. Πλάτ.

Ἀφροντιστί, Ἐπίρ. χωρὶς φροντίδας, ἀφροντιστα, ἀμελῶς· παρὰ τὸ, ἀφρόντιστος.

Ἀφρόντιστος, ου, ὁ, ἡ (φροντίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔστις δὲν φροντίζει, δὲν ἔχει φροντίδας, ἀμελὴς, – 2) χωρὶς φρένας, τρελλός· Σφελ. Αἰ. 353. Ἐπῳδ. ἀφροντίστως.

Ἄφρονος, Ἐπίρ. (ἄφρων). Ἀνοητα, ἀγνωστα, αὐτόχαττα· Ξενοφ. Π. Α'. 5.

Ἀφρός, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄφρισμα λυσσασμένου λεοντάριου· Ἰλιάδ. Τ, 167. καὶ Λουκιαν. «ἀφρὸν ὀφιομηλήμενος τὸ στόμα· παρ' Αἰσχύλ. σίαλος, ἢ σάλος· – 2) εἶδος ψαριοῦ, ἄλλως ἀφρὸς Ἰωνικ.

Ἀφροστέλεχνος, ου, ὁ. Ἀφρὸς σελήνης, εἶδος πέτρας· Ἰδὲ Σελενίτης.

*Ἀφροστίβομβαξ (ἄφρων, βίμβαξ). Πᾶς μωρὸς ὅστις φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του, ὅτι εἶναι κάτι τι· ἢ ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ αὐτόν.

Ἀφροστόροδον, τὸ· εἶδος σκόρδου· ἢ σκόροδον ἄσπρον κατὰ πολλά.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ (ἄφρων). Ἔλλειψις φρενῶν, μωρία, αὐτοχαττία, ἀνοησία, ἀγνωσία· παρ' Ὁμ. καὶ κατὰ πληθ. αὐθμ.

*Ἀφρουρέω, Μλ. -ήσω (ἄφρουρος). Εἶμαι χωρὶς φύλακα· δὲν μὲ φυλάττει κανεὶς· ἀφ' οὗ

Ἀφρούρητος, ον, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔχει φρουρὰν ἀπὸ στρατιώτας· τὸ Ἰταλ. γεφυρίζινον· Διοδ. Σικελ.

Ἄφρουρος, ου, ὁ, ἡ (φρουρὰ). Χωρὶς φρουρὰν, χωρὶς στρατιωτικὴν φύλαξιν· ἐλεύθερος ἀπὸ στρατιωτικὴν δούλωσιν. Ἀριστοτ. Πολ. Β'. 7. καὶ Αἰλιαν. ς'. 6.

Ἀφροφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει ἄφρον, ἀφρίζει.

Ἀφροχής, ὁ, ἡ (χυή). Πᾶν ὅ, τι εἶναι «σὰν ἄφρός, τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν· Ἀνακρεοντ. Β. Σ. 91. ἀφροχῆ πέταλα ῥοδέων· μαρουλόφυλλα τρυφερά.

*Ἀφρύη, ἡ = ἀφύη· ὅπερ ἰδέ.

Ἀφρώ, οῦς, ἡ· παρὰ Νικάνδρ. ἀντὶ, Ἀφροδίτη.

Ἀφρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ ἄφρον, εἶναι γεμάτον ἀφρόν, ἀφρίζει· Ἱπποκρ.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν). Χωρὶς φρένας, μω-

ρός, ἀνόητος, ἀστόχαστος, Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἀφρόνως.

Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω (ὑβρίζω). Εἴ τι· ὑβρίζω κατὰ πολλά, μὲ ὑπερβολήν· λέγω ὅ,τι φθάσω ὅ,τι μ' ἔλθῃ ἐ τὸ στόμα ὑβρίζωντάτινα· ὅθεν ξεθυμόνω, χύνω τὸ φαρμάκι· Πλούτ. εἰς Δημήτρ. 19. πάφυβρίζειν εἰς τρυφὰς καὶ πόνους ω· — 2) πραύνομαι, καταπραΰνομαι, δὲν εἶμαι πλέον θυμωμένος, συγχυσμένος, ταραγμένος· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Συνεσ. πέως ἀφυβρίστη τὸ πέλαγος.

Ἀφυγιάζω, Μ. άσω· = ὑγιάζω· ἰατρεύω τινά, τὸν κάμνω πάλιν ὑγιᾶ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. 25. §. 114. ἀφ' οὗ

Ἀφυγιασμός, οὗ, ὁ. Ἴασις, ἰατρεία· Ἰάμβλ. αὐτόθ. §. 64.

Ἀφυγραίνω = ὑγραίνω· νοτίζω, κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν· παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Γ. 16.

Ἀφύδιον, ου, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ Ἀφύη· Ἀθήν. (υ-υυ, Meinecke ἐν Μεθρ. σλ. 160.)

Ἀφυδραίνω (ὑδραίνω). Πλύνω, ξεπλύνω· Εὐριπ. Ἰων. 96.

Ἄφυδρος, ου, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Θαλάσσιός τις ἰχθύς· εἶδος μικρᾶς Ἀργύρας, σαρδέλλα συνήθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. εἶναι δὲ λεπτόν, ἄσπρον καὶ μὲ μεγάλα μμάτια θαλασσινόν ψάρι· (παρὰ τό, φύω) ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι γεννᾶται ὄχι ὡς τὰ λοιπὰ ψάρια ἀλλ' ἀπὸ τὴν λούνην τῆς θαλάσσης. Ἐγράφετο δὲ καὶ ἄφρυη παρὰ τὸ, ἀφρός, καὶ ἐνομίζετο ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ (υυ-). — Χωρὶς νερόν. Ἱπποκ. σελ. 289.

Ἀφυη, ης, ἡ· Ἀθήν. σελ. 586. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 22.

Ἀφυής, ὁ, ἡ (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀνεπιτήδειος, μωρός· τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν ἀφύσικος τὸ Ἰταλ. χωρὶς ταλέντον· Πλάτων. «Οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν. Κατὰ καλὴν ἔννοιαν, ἀπέριττος, ἁπλοῦς· Σχλ. Φιλ. 1014. Ἐπῤῥ. ἀφυῶς· ἀφ' οὗ

Ἀφυΐα, ίας, ἡ (φυή). Ἔλλειψις φυσικῆς ἐπιτηδειότητος, ἀνεπιτηδειότης· τὸ κοινότ. ἀφυσικιά, ἀφυσικιᾶ, τοῦ νοός· Στράβ. ΙΑ'. Σ. 977. καὶ Λουκιαν.

Ἄφυκος, ου, ὁ, ἡ (φῦκος). Χωρὶς ψυχασίδι· ἀφυκιασίδωτος· ὅθεν χωρὶς ψευτιάν.

Ἄφυκτος, ου, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γλυτώσῃ· ὅθεν Εὐριπ. Ἱππόλ. 1422. πάφυκτα τόξα, σαΐτες ἀλάνθαστες αἱ ὁποῖαι δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην, ς τὰ χαμένα, ἀλλὰ χτυποῦν βέβαια καὶ Λυκόφρ. 493. πλῆξας ἀφύκτωμεν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ξεμακρύνῃ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά του· τὸ κοινοτ. κολλητσίδα· ἀχλησός, ἀνυπόφορτος· — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φύγῃ· Ἐπῤῥ. ἀφύκτως.

Ἀφυλακτέω, Μλ. -ήσω· τινος. Εἶμαι ἀφύλακτος, ἀφρόντιστος, δὲν φροντίζω, δὲν φυλάττω τίποτε, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς αὐτό· Ξενοφ. Η. Παιδ. Α. ς'. 5. πάφυλακτοῦντας τούτων· παρὰ τὸ

Ἀφύλακτος, ου, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ἀφύλακτος, τὸν ὁποῖον δὲν φυλάγει, δὲν προσέχει τις· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν φυλάγῃ, προσοχή· — 2) Μέσ. ὅστις δὲν φυλάγεται, δὲν δίδει προσοχήν· ἀπρόσεκτος· Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. ποὺς πολεμίους ἀφυλάκτους λαμβάνειν· Ἐπῤῥ. ἀφυλάκτως. (υ) ἀφ' οὗ

Ἀφυλαξία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις, ἢ τίποτε φύλαξιν, νὰ μὴ τὸν φυλάγουν, προσέχουν· Ξενοφ. ἀφροντισία, ἀμέλεια τῶν φυλάκων· ἀπροσεξία, ἀπροβλεψία· Ἀππιαν.

Ἀφυλίζω, Μ ίσω· = ὑλίζω· καθαρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ κατακάθισμά του στραγγίζωντάς το· ἀφ' οὗ

Ἄφυλισμα, ατος, τό· ἀποστραγγίδι, κατακάθισμα, λούνη, πάτος· τίποτε ὑγρὸν θολωμένον· (υ)

Ἄφυλλος, ου, ὁ, ἡ (φύλλον). Χωρὶς φύλλα, πᾶν ὅ,τι ἔχασε τὰ φύλλα του· στεγνόν, ξηρόν. Ἰλ. Β'. 425.

Ἀφύλλωτος, ου, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. πάφύλλωτος πέτραι.

Ἀφύξιμος, ὁ, ἡ· Νικάνδρ. Θηρ. 603. κατά τινας παρὰ τό, φύξιμος = μόνιμος· ἤτοι διαρκὴς· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, ἀφύσσω, ἀφυλῆς.

Ἄφυξις, εως, ἡ (ἀφύσσω). Ἀντὶ τοῦ Ἀφυσμός· Ἡσύχ.

Ἀφυπνίζω, Μ. ίσω (ὑπνίζω). Ξυπνίζω, ξυπνῶ τινα· παρὰ τό

Ἄφυπνος, ου, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ἔξυπνος, ξυπνητός.

Ἀφυπνόω, Μ. ώσω, ξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον. — 2) ἀποκοιμοῦμαι, μὲ κυριεύει ὁ ὕπνος. Λουκᾶς Β. 23.

Ἄφυρητος, ου, ὁ, ἡ (φυράω). Ἀζύμωτος, ἀνακάτωτος (υ).

Ἄφυρτος, ὁ, ἡ, (φύρω) = τῷ προηγμ. ἀνακάτωτος μὲ ἄλλο τίποτε, καλός, καθὼς πρέπει.

Ἀφύρτως, Ἐπίῤ. ἀνακάτωτα, ἀζύμωτα· παρὰ Νικολ. Δαμασκ. Σελ. 423. πάφύρτως, καὶ ἐμμελῶς, ἀντὶ τοῦ τακτικῶς.

Ἀφυσγετός, ὁ (ἀφύσσω). Λάσπη, λούνη καὶ λοιπὰ ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας φέρει μάλιστα καταβασμένος ποταμός. Ὅμ. Ἰλ. Δ. 495, πεπλον δὲτ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλειν· καὶ Ὀππιαν. Ἀλ. 773. ηπάμφυρτος ἀφυσγετὸς θαλάσσης. ἐν γένει, ἀκαθαρσία, κακοχυμία. Νικάνδ. — 2) Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 584. ἀφυσγετὸν νέκταρ· = ἀφύξιμον.

Ἀφύσητος, ου, ὁ, ἡ (φυσάω). Ἀφούσκωτος (υ).

Ἀφυσιολόγητος, ου, ὁ, ἡ, (φυσιολογέω). Ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὴν Φυσιολογίαν, ὅστις δὲν συμφωνεῖ μὲ ὅσα λέγει ἡ φυσιολογία. Πλούταρχ.

Ἄφυσμός, οῦ, ὁ, (ἀφύω). Ἀντλημα· τὸ νὰ ἀντλῇτις· νὰ βγάλῃ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ λ. τ. τ. Σουϊδ.

Ἄφυσος, ου, ὁ, ἡ (φῦσα). Χωρὶς ἄνεμον, μὴ προξενῶν ἀνέμους καὶ φουσκώματα εἰς τὴν κοιλίαν· ὡς Γαλὴν πάφυσος εἶναι· ἀπὸ φούσκωμα μὴ προερχόμενος Πλούτ.

Ἀφύσσω, Μ. ύξω· ἀόρ. ἤφυσα. Ὀθων. Ι. 165. ποιητ. καὶ ἄφυσσα. μέσ. ἀόρ. ἠφυσάμην. Ἀντλῶ, ἐξαίρ. ἀπὸ μεγαλήτερον ἀγγεῖον ἢ τόπον, εἰς μικρότερον, ἀφ. οἶνον ἀπό, καὶ ἐκ κρητῆρος. Ὅμ. ἐν ἀμφιφορεῦσιν. Ὀδυσ. εἰς ἄγγεα. Ἡσιόδ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διαφ. πολλάκις· ἀντλῶ ἢ ἁρπάζω τίποτε ὑγρὸν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Παῦτ. πίθων ἠφύσσετο οἶνος. Ὀδυσ. Ψ, 305. Μτφρ. Πλούτων ἀφύσσω, μαζώνω, συνάζω, σωρεύω πολλὰ πλούτη· τινὶ διὰ κάποια ἄλλον. Ἰλιάδ. Λ, 171· ὡσαύτως καὶ κλέος ἀφύσσω· ἀποκτῶ πολλήν, μεγάλην δόξαν, φήμην. : φύλλα ἠφυσάμην, σώρευσα πολλὰ φύλλα. ἅμαξα σωρὸν ἀπὸ φύλλα. Ὀδυσ. Η, 286. τὸ δέ, διὰ ἕντερα χαλκὸς ἤφυσε, ἀντὶ τοῦ, διατρύπησε, διεπέρασε. Ἰλιάδ. Ν. 508· πιθανῶς ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος βυθίζεται εἰς τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ κάμνει νὰ χύνωνται ἔξω, ἰδὲ διαφύσσω· (κατά τινας παρὰ τό, ὕω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, ἅπτω, ἀφέω).

Ἀφυστερέω, Μλ. -ήσω, (ὑστερέω) τινος. Ἀργοπορῶ ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἀρχαιρεῖ που ἀργά, ὄχι εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· ὅθεν μένω ὀπίσω ἀπό τινα, εἶμαι κατώτερος ἀπὸ αὐτόν, σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω.

Ἀφυστερίζω, Μλ. ίσω = τῷ προηγμ.

Ἀφύτευτος, ου, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν, ὅ,τι δὲν ἐφυτεύθηκε, δὲν εἶναι φυτευμένον. Μὴ φυτευμένος μὲ δένδρα. Ξενοφ.

Ἀφύω, Μλ. ύσω = ἀφύσσω, οὐδαμοῦ εὑρηται.

*Ἀφύω· ἀσπρίζω, γίνομαι ἄσπρος. Παρ' Ἱπποκρατ. πτὸ πρόσωπον ἀφύει.

Ἀφυώδης, ὁ, ἡ (ἀφύω). Ἀσπρόδερμος, ἀσπρολίχρικος· — 2) ὁμοιος μὲ τὴν Ἀφύην· σὰν σαρδέλλα.

Ἀφυῶς, Ἐπίῤ. παρὰ τό, ἀφυής, (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀφύτικα, ἀφύσκα· πάφυῶς ἔχω ἀντὶ τοῦ, ἀφυὴς εἰμί· πάφυῶς διακείμενον. Πολύβ. εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἀπειρῶ, ἀφύτικα, ἀχαμνός, ἀχρεῖος.

Ἀφώνητος, ου, ὁ, ἡ, (φωνέω). Χωρὶς φωνήν, ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1283. 2) Ἀνέκφραστος, ἀνεξήγητος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ, περιγραφῇ τις μὲ λόγον. Πινδάρ. Πύθ. Δ. 422. Ἐπιγραμ. πάφώνητος ἀστεμφίη.

Ἀφωνία, ίας, ἡ, (ἄφωνος). Ἔλλειψις φωνῆς, ὁμιλίας· βουβαμάρα, μουταμάρα· σιωπή.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς ἀφωνίαν, τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ· Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ'. 16. παρὰ τὸ

Ἄφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Χωρὶς φωνήν, ὁμιλίαν, βουβός· πάτενος, ἄφωνος ἀποθάνῃ, Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 236. ἀντὶ τοῦ χωρὶς διαθήκην. — 2) Τὰ ἄφωνα ὑπονμ. γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Δγρ· Λρτ. 7, 57, ἀντιθ. τῷ, φωνήεντα. Ἐπῤῥ. ἀφώνως.

Ἀφώρατος, ου, ὁ, ἡ (φωράω). Μὴ φωραθείς, μὴ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιάσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνε τὸ κακούργημα.

Ἀφωρισμένος, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ Παθητ. Παρακειμ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀφορίζω· ξεχωρισμένα, ξεχωριστά, διωρισμένα. Ἀριστοτέλ.

Ἀφωτίστος, ου, ὁ, ἡ (φωτίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι φωτισμένον, δὲν φωτίζεται, ἢ δὲν ἐφωτίσθηκε, σκοτεινόν. Ἰωσηπ. Π. 11.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Χ.

Ἀχαΐα καὶ Ἀχαΐς· ἡ χώρα, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἀχαΐς· ἰδὲ Ἀχαιός.

*Ἀχαΐα, Ἰων. Ἀχαιίη. Ἐπθ. τῆς Δμτρ. πιθανῶς παρὰ τό, ἄχος, ἤτοι τὴν λύπην διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της, ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Voss ἐν Ὅμ. Ὕμ. Δμτρ· σλ. 21· παρέβλ. Ἡρῆτ. 5, 61. Κατ' ἄλλους δέ, ἐξυστόνως Ἀχαιά. Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 709. Creuzer mvl. 1, σλ. 26. τῷ, ἄριθος παραπλησίως ἐσχηματισμ. ὅθεν Ἐπιθ. τῆς Δμτρ. ἐν τῇ Ἀττικῇ. Bach ἐν Φιλτ. λφ. 37· ὁ δὲ Βεμ. Λξ. 2. σλ. 120. ἐξηγεῖ αὐτὸ κάπως διαφόρως.

*Ἀχαΐάς, ἀδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ Ἀχαιός· γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν.

Ἀχαϊκός, καὶ Ἀττ. Ἀχαικός, ἡ, όν· ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν. Ὅμ.

Ἀχαϊνη, ἀχαΐνη, ἀχαΐα, ἀχαΐα, ἡ· ἀχαΐνης, ου, ὁ· ἀχαΐνις, ου, ὁ· ἀχαινίς, ἡ. Λέγεται ἡ ἄλωπηξ εἰς κάποιαν ηλικίαν. Spiesser, πιθανῶς παρὰ τό, ἀκίς· ἄλλως δὲ καὶ Σπαδίνης καὶ Σπαδινίνης καλεῖται. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ. 175. καὶ Ὀππιαν. Κυν. Β. 436. Γενικῶς δὲ ἄλωπηξ, παρὰ Ποιηταῖς. Schneid ἐν Ἀριστ. ζῴ. Ἱστ. 9, 6, 3· (τὸ Ἰῶτα ἐν, ἰανῆ καὶ ἰνης ὀίχρ.)

*Ἀχαινίνη, ἡ· εἴδος τι μεγάλων ἄρτων, τὰ ὁποῖα ἡτοίμαζον αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος, τὰ θεσμοφόρια.

Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ. Ἀττ. Ἀχαΐς· πρατλήψει, καὶ ἄνευ τοῦ, γαῖα· ἡ Ἀχαΐα. Ὅμ. — 2) Ἡ Ἀχαιΐς, καὶ Ἀχαΐς, ὑπακ. γυνή· γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν. Ἰλιάδ.

Ἀχαιός, ά, όν· ἐξ Ἀχαΐας, ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν· ἀφ' οὗ οὐσιαστ· 1) οἱ Ἀχαιοί, αἱ Ἀχαιαί· παρ' Ὅμ. Ἕλληνες, Ἑλληνίδες, ἐξαίρ. Λακεδαιμόνιοι

Ἀργεῖοι. Παυτ. 7, 1. — 2) Ἡ Ἀχαΐα, ἡ χώρα ἢ ἐπαρχία Ἀχαΐα.

Ἀχάλινος, ον, ὁ, ἡ (χαλινός). Χωρὶς χαλινόν, ἀδέμαστος (ᾰ).

Ἀχαλίνωτος, ον, ὁ, ἡ (χαλινόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν εἶναι χαλινωμένος, δὲν ἔχει χαλινόν, ἀκατάσβαστος, ἀνίκητος. Μεταφορ. ἀχαλίνωτον στόμα, αὐτὸ τοῦ, ἀπύλωτον, φλύαρον, αὐθάδικον· ἀχαλίνωτος ἀνάγκη, ἀντὶ τοῦ ἀνίκητος, ἀκατάσβαστος. Ὀργ. (ῐ.)

* Ἀχάλκευτος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἔχει οὔτε χαλκοῦν· τὸ παρ' ἡμῖν, οὔτε λιτζόν· οὔτε καραντάνι Ἰταλ. οὔτε παρὰ τουρκ. ἰδὲ χαλκεύς.

Ἀχάλκευτος, ου, ὁ, ἡ· (χαλκεύω). Μὴ χαλκευμένος, μὴ δουλευμένος ἀπὸ χαλκέα· (χαλκεῦν) ἀχάλκευτος πέδαι. Πλούταρχ.

Ἀχαλκέω, ῶ· Εἶμαι χωρὶς χαλκοῦν, χωρὶς χρήματα, ἄσπρα, δὲν ἔχω οὔτε καραντάνι, οὔτε παρᾶ. Ἀναλεκτ. Β'. Σ. 327... Εἴτις ἀχαλκεῖ, μηκέτι πειράτω δεῖς τὸ χιτωνάριον.»

Ἀχαλκής, ές, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χαλκόν, χωρὶς ἄσπρα, πτωχός. Τρυφιόδ.

Ἄχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χάλκωμα, χωρὶς ἄρματα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 191· «ἄχαλκος ἀσπίδων». — 2) Χωρὶς χρήματα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα. Γρηγ.

Ἀχάλκωτος, ος, ὁ, ἡ (χαλκόω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐπιχαλκωμένον, τὸ τουρκ. καπλατισμένον, ἢ στολισμένον καὶ τ. τ. μὲ χάλκωμα. Ἀναλεκτ. Α'. Σ· 223· «ἀχάλκωτον κυνοῦχον».

Ἀχάνεια, είας, ἡ (ἀχανής). Μάκρος ὁπέραντον, ἀμέτρητον. Ἀντωνίν. Βιβ'. 7. καὶ Γενικῶς, τρύπα, λάκκος βαθύτατος (ᾰ).

Ἀχάνη, ης, ἡ· Περτικὸν καὶ βοιωτικὸν σιτάρίου μέτρον χωροῦν 45 Μεδίμνους. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 108, 109. «Ἀχάνας ὀδίγε χρυσίου λέγεις». — 2) Κίστη· τὸ συνηθ. Ἰταλ. κασπέττα, τουρκ. σεντούκι. Πλούτ. Ἀρατ. 6, ἥτις καὶ Κίστη ἐλέγετο, εἰς ἣν ἐπατίθεντο τοὺς ἐπιτιτυμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας στελλόμενοι. Σχολ. Ἀριστοφ. (υυ –, ἢτε υ – – ἀμφιβάλλεται).

Ἀχανής, ὁ, ἡ, τό – ές (χάινω). Ὅστις δὲν χάνει, δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα, δὲν ὁμιλεῖ, δὲν δαγμάζει τίποτε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. δὲν εἶναι χάχας, κατακυήφορος· ὅστε σιωπηλός, κλεισμένος· «ὅταν διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πίθου, ὁηλ. κλεισμένου. Θρρτ. — 2) Τὸ ἀντίπαλον· ὅστις χάσκει, ἀνοίγει τὸ στόμα του χάχας, χαχᾶς, κατακυήφορος· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄμετρα μακρύ, βαθύ, ὑψηλὸν καὶ τ. τ. Ἀχανὲς πέλαγος· Φίλ. ἔτι δὲ καὶ εἰς ἀχανὲς, εἰς τὸ μάκρος, κατὰ πολλὰ μακράν. Ἀριστοτ. καὶ Πλούταρχ. μετὰ τοῦ, Μέγα, ὡς, «ἀχανὲς, καὶ μέγα στράτευμα», ἀντὶ τοῦ πολυάριθμον, μακρὰν ἐξαπλωμένον· (τὸ α, ἐν τῇ 2. σημτ. ἔστιν εὐσυνοπτ. ἁπλῶς, παραβλ. τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ σημασ. συγγενὲς αὐτῷ, ἀχήν.)

Ἀχάραχτος, ου, ὁ, ἡ (χαράττω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι χαραγμένον μὲ χαράγματα, σκαλίσματα, ἀσκάλιστον, χωρὶς σκαλίσματα· ἢ δὲν εἶναι ἐντυπωμένον, ἢ ἐντυπωμένον· τοῦτ' ἔστι βαθουλὰ ἢ σημωτὰ τυπωμένον· χωρὶς τύπον, ἀτύπωτον (χᾰ).

Ἀχαράκωτος, ου, ὁ, ἡ (χαρακόω). Χωρὶς χαρακώματα πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι περιευκλωμένον μὲ παλούκια, τὸ ἰταλ. παλισάτα· μὲ τάφρον, τουρκ. χαντάκι· δὲν εἶναι ὠχυρωμένον, προφυλαγμένον. Πολύβ. Πλούτ. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. Κ'. 35. (ρᾰ).

Ἀχαριότης τητος, ἡ· μωρία, ἀνεπιτηδειότης, κατὰ συνέμπτωσιν τοῦ ὁνόμ. Χαριμίρτης. Πολυβ. Ηβ'. 38· παρὰ τὸ

Ἄχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, τὸ – ρι (χάρις). Ἀτερπής, δύσχερής, ὀδυνηρός. λυπηρός. Ὀδ. Τ, 392. ὅπου τὸ συγκρ. ἀχαριέστερον ὡσαύτως εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἡρόδ. — χωρὶς χάριν, χωρὶς θέλγητρον, χωρὶς ἀγάπην. Πλούτ. Ἐρωτ. ἀνεπιεικής, δύσκαρστος, ἀπειρόκαλος· Ἀρρίαν. «μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλῆος». ἀχάριστος, ἀνευγνώμων· χάρις ἄχαρις· εὐχαριστία χωρὶς νὰ εἶναι εὐχαριστία, τοῦτέστι ὡς νὰ μὴν ἦτον καθέλου. Τραγ. Ἰδὲ ἀχάριστος.

Ἀχαριστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀχάριστος· δὲν γνωρίζω τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν, τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον μοί κάμνεις τις. Ξενοφ. «ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους, ἀδικον ἐστιν». 2) Δὲν εἶμαι ὑπηρετικὸς ἑτοιμόρουλος· δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνηθίζω νὰ κάμνω εἰς κανένα χάριν. Χαιρογρ. Γνησοεικ. Λυδικ. «Ἀχαριστεῖν τετάκται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐπιδεῖν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων, χρῶνται τῷ, Ἀχαριστεῖν. Παθτ. ὅστις ἀντιμείβεται μὲ ἀχαριστείαν διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ κάμνει· «ἀχαριστουμένη ἀρετή». Πλτχ. εἰς Κάμ.

Ἀχαριστία, ιας, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνευγνωμοσύνη, τὸ νὰ μὴν εὐχαριστῇ τις ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε χάριτας, παρὰ τὸ

Ἀχάριστος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ ἀχάριτος (χαρίζομαι). Πᾶν ὅ,τι δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαρὰν, εὐχαρίστησιν. Ὀδ. Θ, 236· «οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις». — 2) Χωρὶς χάριν, θέλγητρον, νοστιμάδα· μὴ ἐπίχαρις, ὅστις δὲν ἔχει τρόπον, φέρσιμον φιλικὸν, ἐλκυστικὸν, δὲν κάμνει χάριν εἰς κανένα· Οὐκ ἀχάριστος· τὸ ἡμέτ. δὲν εἶναι ἄχαρος. τοῦτ' ἔστιν εὐμορφούτσικος, καλούτσικος, νοστιμος. — 3) Ὅστις λησμονεῖ τὰς εὐεργεσίας, δὲν εὐχαριστεῖ, δὲν ἀποδίδει χάριτας εἰς τὸν εὐεργέτην· «τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσιν». Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. β. έ. — 4) Παθητ. ὅστις δὲν ἀντιπληρώνεται, δὲν ἀνταμείβεται ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐεργέτησε. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 3'. 10. «οὐδεὶ πώποτε ἀχάριστον εἶασε τὴν προθυμίαν ὧστις κάμνει κάμμίαν δουλευτιν, ἢ χάριν μὲ δυσαρέσκειαν του, χωρὶς θέλητιν, βιασμένα, μὲ τὸ στανιό. Ξυφ. Ἐπῤῥ. ἀχάριστος· ὤσαν, ἀχαρίτως ἔχειν πρός τινος, τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις εὐχαριστίαν, ἀντιμοιβὴν διὰ τὸ καλόν ὁποῦ ἔκαμε. Ξυφ. Ἀναβ. 9. 3, 18· καὶ, ἀχαρίστως ἐπιτρέχει, τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις στανιό, χωρὶς νὰ θέλῃ. Ξυφ Κ Παιδ. Ζ'. Δ'. 14. (ᾰ)

* Ἀχάριτος, ὁ, ἡ· ποιητκ. αὐτὶ ἀχάριστος. Ἐπῤῥ. ἀχαρίτως.

Ἀχαριτώτος, ὁ, ἡ (χαριτόω). Ἀντὶ τοῦ, Ἄχαρις· ἀμφίβ.

Ἀχάρνη, ης, ἡ· καὶ Ἄχαρνος, ου, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου. Ἰδὲ Ἀκάρακξ.

Ἄχατης, ου, ὁ· Εἶδος πολυτίμου λίθου. (υ – –)

Ἄχειλος, ου, ὁ, ἡ (χεῖλος). Χωρὶς χείλη, χωρὶς ἄκρος. Ἰδὲ χείλος.

Ἀχείμαντος, ον, ὁ, ἡ, (χειμαίνω). Χωρὶς κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὸ ἰταλ. φορτοῦνα· ἥσυχος, ἀτάραχος, χωρὶς ἄνεμον, χωρὶς χειμῶνα, ἀχειμώνιαστος· χωρὶς κρύος.

* Ἀχείμαστος, ὁ, ἡ, (χειμάζω). = Ἀχείμαντος.

* Ἀχείμαστος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἀχείμερος, ου, ὁ, ἡ, (χεῖμα) = Τῷ προηγμ. Ἀρστ. Διοσημ. 389. Χωρὶς φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλην.

* Ἀχείμων, ονος, ὁ, ἡ (χειμών) = τῷ προηγμ.

Ἄχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). Χωρὶς χεῖρας, χέρια, τρπε. ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν χειραγωγεῖται· ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ ὅπου τὸν ὁδηγεῖ, στείρευτος· ἀνημέρευτος, ἄγριος.

* Ἀχειρής, ὁ, ἡ. = Ἄχειρ. Βατρχμ. 300.

Ἀχειρία, ας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χειρῶν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις χέρια, τὸ νὰ τὰ μεταχειρίζεται ἀνεπιτήδεια· ἀνεπιτηδειότης· Ἱπποκράτ. Σελ. 446.

Ἀχειρίδωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρίς). Χωρὶς χειρίδας· τὸ ἰταλ. χωρὶς μανίκια· Σέξτ.

Ἀχειρογεώργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν γεωργεῖται μὲ χέρας· ἀμφίβ.

Ἀχειρομάκτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐμιάνθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας· Ἰσίδωρ. Πηλουσ. Δ', Ἐπιστολ. 207.

Ἀχειρόπλαστος, ου, ὁ, ἡ (πλάττω). Ὅστις δὲν ἐσχηματίσθη, δὲν ἐπλάσθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν ἐφτιάσθη ἀπὸ χέρια· Ν. Διαθ. Ἐπῤῥ. ἀχειροποίητος.

* Ἀχειρόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ἁπλεκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπλεξαν χέρια ἀνθρώπου· Τμνδ.

Ἄχειρος, ου, ὁ, ἡ (χείρ). = Ἄχειρ· Ξενοφ.

Ἀχειρότευκτος, ου, ὁ, ἡ (τεύχω). = Ἀχειροποίητος.

* Ἀχειρότμητος, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον δὲν ἔκοψαν χέρια ἀνθρώπου· Τμνδ.

Ἀχειροτένητος, ον, ὁ, ἡ (χειροτονέω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη διὰ χειροτονίας, ὁηλ. μὲ τὸ σήκωμα τῆς χειρός· ἰδὲ χειροτονία. — 2) Ὅστις δὲν ἐχειροτονήθηκεν ἀπὸ ἀρχιερέα· δὲν τὸν ἔκαμαν ἀρχιερεὺς παππᾶν, ὀλάκον, ἀναγνώστην καὶ τ. τ. Ἐκκλ.

* Ἀχειρούργητος, ὁ, ἡ (χειρουργέω). Τὸν ὁποῖον δὲν ἐδούλευσαν, δὲν ἔκαμαν χέρια ἀνθρώπου· Πολδ.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις δὲν κυβᾶται, δὲν ἡμερώνεται, δὲν καταδαμάζεται· ἀνίκητος, ἀκαταδάμαστος· Διόδωρ. Σικελ. — 2) Ἀκαταμάχητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 698.

Ἀχελῶος, ὁ· ποιητ. Ἀχελώϊος· ὄνομα πλειόνων ποταμῶν, τῶν ὁποίων γνωστότερος ὁ διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας ῥέων· Ἡσιόδ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτως καὶ ἐν Φρυγίᾳ· Ἡσιόδ. καὶ ἄλλος ἐν Θετταλίᾳ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιηταῖς ἡ λξ. ἐλήφθη προσηγορικῶς σημαίνουσα πᾶσι τρεχάμενον νερόν, καὶ γενικῶς πᾶσι νερόν· ἰδὲ Voss. Virg. Georg. 1, 9. Lob. Aglaoph. 2, σλ. 883 καὶ Ruhnken σημείωτ. παρὰ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Πέρ. 850. Ἰδὲ Ἀναυρος.

Ἀχερδός, ου, ἡ. Σπανιώτερ ὁ. Ἄγριον καὶ ἀκαλλιέργητον δένδρον, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι ξινός, καὶ στυφός· καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κάμνουν γράχτες· πάσσαλοι τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. τσαπουρνιά· Ὀδ. Ξ, 10. — 2) Ἄγρ. ἀπιδιά, κοιντ. ἀγριογκορτζιά· ἀλλὰ βάτον, καὶ πικροτσουκνίδαν ἀχερδόν, ἀποστύφουσαν ὀδόντων χεῖλεα καὶ ὀφρῦς καρφαλέον φέρυσαν Ἀνλκτ. α'. σλ. 491. Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1596. συγγν. τῷ, ἀχρεάς.

Ἀχερόντιος, ου, ὁ, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀχέροντος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχέροντα.

* Ἀχερουσιάς, άδος· ἡ. Ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ ἑπομ.

* Ἀχερούσιος, ία, ιον. = Ἀχερόντιος.

Ἀχερωΐς, ίδος, ἡ. Τὸ δένδρον λεύκη, ἀσπρολεύκια, τουρκ. καβάκι· Ἰλιάδ. Ν, 389. Π, 482. Πιθανῶς παρὰ τὸ, Ἀχέρων, ἐπειδὴ διὰ τὰ χλωμὰ φύλλα της ἐνομίζετο ὅτι ἦτον δένδρον εἰς τὸν Ἅδην καὶ τὸ ἔφεραν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅθεν καὶ ἦτον ἱερὰ τῷ Ἡρακλεῖ· ἰδὲ καὶ Εὐστθ. σλ. 938.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ Ὀδ. Κ, 513. εἰσρέουσιν ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός· ἐτυμολ. παρὰ ἀ, ἄχεα ῥέων.

Ἀχέτας, ου, ὁ. Ποιητ. καὶ ἀχέτα, Δωρκ. ἀντὶ ἠχέτης, ἠχέτα· κυρίως ὁ τέττιξ· ὁ τζιτζίρας· Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε', 30. (–υ–, –υυ)

Ἀχεύω, Μ. εὔτω. Λυποῦμαι, ἀδημονῶ, ἀναστενάζω, χολοτεύω, θυμὸν ἀχεύων· λυπούμενος κατάκαρδα· Ὁμ. τινός ἕνεκα· ἀλλὰ καὶ γενκ. μόνη. ὑπὸ τῆς μὲν ἀχεύων· Ὀδ. Π, 139. ἀπολύτως ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδ. Β, 23. μόνον μετοχικ. ἐν χρήσει.

*Ἀχέω, (ἄχος). = τῷ προηγμ. μόνον μετοχικ. χρήσιμον καὶ πυθ. Παρ' Ὁμ. συνήθως ἀπολυτ. μετὰ γενκ. Ἰλ. Σ, 446. μετὰ τοῦ, ἕνεκα Ἰλ. Γ, 298. (υυ–, τὸ δὲ Δωρικ. ἀχέω, ἀντὶ ἠχίω, – υ –).

*Ἀχέω, (υυ–). Παλαιὸς ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἠχέω· κάμνω, εὐγένω, ἐκδίδω ἦχον· καὶ μεταβ. κάμνω ἄλλο τίποτε νὰ ἠχῇ, εὐγένῃ ἦχον· Ὁμ. Ἴμ. Δημ. 479. Πάν. 18. κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 117. ὅστις ἐθέλει γράφεσθαι καὶ ἐν Ἀφρ. 253. τὸν μάστ. Μέλ. ἀχήσομαι.

Ἀχήλωτος, ον, ὁ, ἡ (χηλόω). Χωρὶς χαραγματιὰν ἢ χωρὶς κόκαν, καθὼς π. χ. κάμνομεν ἐγκοπὴν, κόκαν, εἰς τὸ τουρκβ. συνηθ. φαμπόϊ λεγόμενον.

Ἀχήν, ένος, ὁ, ἡ. Πτωχὸς, ἐνδεὴς, στερημένος (παρὰ τὸ, χαίνω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α, κατὰ Σουΐδ. παράπτωμα μὴ ἔχειν. – –, Θκρτ. 16. 33. ἀμφβ. ἀγνοῦσι ἕως ἀπὸ τὴν γραπτέαν) ἀφ' οὗ

Ἀχηνία, ίας, ἡ. Πτωχεία, ἔνδεια, Γενικῶς δὲ, ἔλλειψις, στέρησις· ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 439. πόνων ἀχηνίαι· καὶ ἐν Χοηφ. 298. πρὸς ἀχηνίαν.

Ἀχηρής, ά, ή (ἀχέω). = Ἀχθηρής· ἀμφβ.

Ἀχθεινός, νή, νόν (ἄχθος). Ὀχληρὸς, ἐνοχλητικὸς, βαρετὸς· λυπηρὸς, δυσάρεστος. Ἐπῤῥ. ἀχθεινῶς· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', 8. «Εἶδεν οὐκ ἀχθεινῶς· ὄχι μὲ δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς, ἡσμένως.

*(Ἀχθέομαι). Ὅλως ἄχρηστος τύπος· ἀφ' οὗ παράγεται ὁ Μλ. τοῦ, ἀχθομαι.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ (ἄχθος). Βάρος, πόνος, λύπη· Θεόδ. ὡς τὸ, ἄλγος καὶ ἀλγηδών.

Ἀχθηρής, ὁ, ἡ. Ἐνοχλητικὸς, δλιβερὸς, λυπηρὸς· Ἐπῤῥ. Ἀχθηρῶς· Πολυδ. Γ', 99.

*Ἀχθήσομαι· Μλ. τοῦ ἀχθομαι. — 2) Παθτ. Μλ. τοῦ ἄγω.

*Ἀχθηφορέω. = Ἀχθοφορέω.

Ἄχθομαι. Παθτ. ἄνευ χρησίμου Ἐνεργ. συνηθ. μετὰ μετ. Μλ. ἀχθέτομαι· Ἀρστφ. Νφ. 865, 1432. Ὄρν. 84. σπανιώτ. ἀχθήσομαι· ἀλλὰ καὶ κατὰ παθτ. τύπον ἀχθεσθήσομαι· Π. Μρ. σλ. 21: ἀόρ. ἠχθέσθην (ἄχθος) εἶμαι γεμάτος φορτιὸ, φορτωμένος, ἀγωνιασμένος, νυκλωμένος· Ὀδ. Ο, 457: συνηθ. κατὰ μεταφ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων· εἶμαι βαρυκαρδιτμένος, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου θλιμμένον, στενοχωρημένον, λυπημένον, δυσαρεστημένον· εἶμαι ἀγανακτισμένος, κακισμένος, κακιωμένος, χολιασμένος· εὐρίσκω, θεωρῶ, νομίζω τι λυπηρὸν, ἐναντίον, δυσάρεστον· ὑποφέρω, ἢ κάμνω τίποτε στανικῶς, μὲ δυσαρέσκειάν μου· μετὰ βοτκ. ἀχθομένη δ' ὑπανιεῖ· καταφορτωμένη μὲ πόνους· Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἄχθομαι ἕλκος, μὲ ἐνοχλεῖ ἡ πληγὴ· Ἰλ. Ε, 361. καὶ, ἤχθετο δαμναμένους, ἐλυπεῖτο διότι ἐνικήθησαν· Ἰλ. Ν, 358. — Λογογρφ. ἀχθεσθεῖ τινος, τινί, ἐπί τινι, τι, περί τινος, ὑπέρ τινος· τὸ τελευτ. παρὰ Ξεν. Ἀπμν. Ι, 2, 47. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ μετοχ. καὶ τοῦ ὅτι· (τὴν σημασ. ὀχληρὸν ἢ μισητὸν εἶναι, οὐδέποτε ἔχει ἡ λέξις: εἰπήχθη δὲ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ἔχθομαι.)

Ἄχθος, εος, τὸ (συγγν. τῷ, ἄχος). Κυρίως τὸ βάρος, τὸ φορτίον, φόρτωμα· φορτίον καρπεροῦ· πεπόϊτιον ἄχθος ἀρούρης, παροιμ. ἐπὶ πάντῃ ἀχρείου καὶ οὐτιδανοῦ ἀνθρώπου· μάτιον βάρος τῆς γῆς· Ἰλ. Σ, 104. Ὀδ. Γ, 339. — 2) Μεταφορικ. ψυχικὸν βάρος, λύπη θηλ. ἀθυμία, ἀδημονία, πόνος, δυσαρέσκεια, κ. τ. λ. ἄχθος φέρειν· τὸ νὰ προξενῇ τις βάρος, ἐνοχλητικὸν· Ξεν.

Ἀχθοφορέω, ῶ (ἀχθοφόρος). Φέρω, βαστάζω βάρος, βαρὺ φορτίον· εἶμαι βαρὺ φορτωμένος· ἀφ' οὗ

Ἀχθοφορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κοβαλῇ, βαστάζῃ τις βάρη· τὸ φέρειν, καὶ βαστάζειν φορτία, καὶ μεταφορ. νὰ ὑπομένῃ θλίψιν, λύπην, πόνους, κ. τ. λ. ἀχληρὰ πράγματα.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κοβαλεῖ βάρη· τὸ ἰταλ. facchino, Γερμ. träger· τουρκβ. χαμάλης.

Ἀχίλλειος, καὶ, Ἀχιλληΐς–ίδος, ἡ. Ὑποκορισμ. Κριθή· Ἐξαίρετόν τε εἶδος κριθαρίου, ἄσπορον, καὶ μὲ ὀρθὸ στάχυα· Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ', 27. καὶ Εὐτ. σελ. 343. τὸ ἀχίλλειον, ἐπίθ. ὑπακ. ψωμί, κριθαροψωμί· Ἀριστοφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, ὁ· Ἐπκ. ῆος· ὁ Ἀχιλλεὺς· τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος υἱὸς· ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων· ὁ ἀνδρειότατος καὶ καλλιστος, εὐμορφότατος πάντων τῶν κατὰ τὴν Τροάδα ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων· ἥρως τῆς Ἰλιάδος· ἀφ' οὗ Ἐπίθ. Ἀχίλλειος καὶ Πατρνμ. Ἀχιλλείδης, ου, ὁ. — 2) Εἶδος σορίτματος, ψευδοὺς συλλογισμοῦ τοῦ Ἑλ. Ζήν. ἢ τοῦ Πυρρωνδ. Ἀριστοτ. Φυσ. ς', 9. Δγν. Λστ. 9, 23, 29. ἰδὲ Erach allgem. Encycl. T. I, σλ. 303.

*Ἀχιλληΐς, ίδος, ἡ. Ἰδὲ ἀχίλλειος.

Ἄχιλος, ίλου, ὁ, ἡ (χιλός). Χωρὶς χορτάρι, ἄχυρον, χωρὶς χλόην, χωρὶς βοτκήν. — 2) (Μετὰ τοῦ εὐφντ. α) μὲ πολλὰ χορτάρια, μὲ πολλὴν χλόην, πρατινάδαν, βοτκήν.

Ἀχίτων, ονος, ὁ. Χωρὶς χιτῶνα, χωρὶς ἁρπετὰ φορέματα, χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν ἐνδυμασίαν· Ἐπθ. τῶν Κυνικῶν. (υ υ –)

Ἀχλαινία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χλαίνης, ἀπανωφορίου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἀπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. καπότον, μαντέλλον· Εὐρ. Ἑλ. 1297. παρὰ τὸ

Ἀχλαινος, ου, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Χωρὶς χλαίναν, ἀπανωφόρεμα· Ἀθην.

Ἀχλόητος, ου, ὁ, ἡ (χλοάω). = Τῷ ἀπομέῳ· χωρὶς χλόην· Παθητ.

Ἄχλοος, συνκρ. ἄχλους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χλόη). Ἀπρατίνιστος, ὅστις δὲν πρατινίζει, μαραγκιασμένος. — 2) Χωρὶς πρασινάδες, λαχανικὰ, πράσινα σκαρτά.

Ἀχλύνω. = Ἀχλύω· Κουΐντ. Σμυρν. 549. ἀμφβ.

Ἀχλυόεις, εσσα, όεν (ἀχλύς). Σκοτεινιασμένος, ἀντρωμένος, ἀντριασμένος· κατεχνιασμένος· σκοτεινός· Ἡσίοδ.

*Ἀχλυόπεζα, ἡ, (πέζα) Νυχτοπόδαρη, τῆς ὁποίας τὰ ποδάρια εἶναι κυκλωμένα μὲ κατεχνιάν, μὲ σκοτάδι: ὁ τύπος ἀχλυόπεζος, ὁ, ἡ· ἀμφβ.

Ἀχλύς, ύος, ἡ. Κατεχνιά, σκοτάδι, νύχτα, συννεφιά: παρ' Ὁμ. πολλάκις τὸ σκότος τοῦ Θανάτου, τὸ ὁποῖον καταπατεῖ τὰ μάτια τοῦ ἀποθνήσκοντος, ἢ λειποθυμοῦντος: Μεταφρ. ἀθημονία, λύπη, καὶ ὡς τοιαύτη προσωποποιημένη παρ' Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 264. (τὸ υ τῆς ἐνκ. ὀνμτ. καὶ αἰτια. παρ' Ὁμ. μὲν καὶ Ἡσ. μακρ. παρὰ Πρκλ. δὲ Ἴμ. 1, 41. καὶ Ι. Γαζ. 2, 94, βχ.) ἀφ' οὗ

Ἀχλύω, Μ. ύσω (ἀχλύς). Σκοτεινιάζω, γίνομαι ἢ εἶμαι σκοτεινός, ἐπισκοτίζομαι ἢ σκεπάζομαι μὲ σκότος· Ὀδ. Μ. καὶ Ξ. ὠχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. — 2) Ἐνεργ. σκεπάζω τίποτε μὲ σκότος, σκοτίζω, τὸ κάμνω σκοτεινόν· παρὰ τοῖς μετγνττ. Κουΐντ. Σμυρ (ύσω, – –).

Ἀχλυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = Ἀχλυόεις. Ἱπποκράτ.

Ἀχνα, Ἰων. Ἄχνη, ἡ (χνόη, χνοάω, λάχνη). Πᾶν ὅ,τι ἀποβύεται, ἀποσφογγίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πάρῃ, σηκώσῃ, ξεχωρίσῃ, ἢ ξεχωρίζεται, πίπτει μόνον του ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καινούργιου σώματος· ἀπόξεσμα, ἀπότριμμα· ἡ φλοῦδες ἀπὸ τὰ σπυριὰ γεννημάτων αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ ἀλώνισμα εὐγαίνουν καὶ μένουν καθαρὰ τὰ σπυριά· Ἰλ. Ε, 499. – 2) Ἀφρὸς· παρ' Ὁμ. ὁ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, ἁλὸς ἄχνη. Παρὰ τοῖς Τργ. δὲ, καπνὸς· πυρὸς ἄχνη· Αἰσχλ. ἄχνη οὐρανία, ἡ λεπτοτάτη ὁρσις, ἡ ὁποία κολλᾷ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ φαίνεται τὸ πρωὶ μάλιστα πρὸ τοῦ νὰ ἁπλωθῇ ὁ ἥλιος: ἄχνη δακρύων· ὅταν τὰ μάτια τινὸς γεμίζουν δάκρυα καὶ πάτχῃ νὰ τὰ κατεπιῇ, νὰ τὰ κρατήσῃ ἀπίσω· Σφκλ. ἀφρὸς τοῦ οἴνου, ὅταν κιρνῶμεν τὸ κρασὶ καὶ ἀφρίζῃ ἐ τὸ ποτήρι· Εὐρ. Παρὰ Λγγρ. τὸ χνοῦδι κυδωνιῶν, Περτικῶν ἢ ῥοδακίνων καὶ λ. τ. τ. ὁ λεπτότατος χονιορτὸς, ὁ ὁποῖος πίπτει ἀπὸ μέταλλα ὅταν τὰ δουλεύουν· ξύσματα, ῥινίσματα ἢ ῥινίδια, καὶ τ. τ. καθὼς κορνιοκτὸς, ὁ ὁποῖος κάθεται ἢ κολλᾷ εἰς σώματα.

Ἄχνοος, συνκρ. ἄχνους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χνόη). Χωρὶς λεπτὸν, ψιλὸν, μαλλὶ, χωρὶς χνοῦδι, χωρὶς ἀφρὸν· πάχνους ὑπήνη· Ἐπιγρ.

Ἀχνυμαι, (ἄχος). Λυποῦμαι, βασανίζομαι, πικραίνομαι, σκάζουν τὰ χεῖλη, ἡ καρδιά μου· παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ, Θυμὸν, κῆρ, θυμοῦ ἐνὶ στήθεσσιν· τὰ ψυλλοκάρδιά μου: ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. ἄχνυμαι, ψᾶιμένου, ἀποιχομένου· διὰ τὸν ἀποθνήσκοντα, διὰ τὸν ἀναχωρήσαντα, μετεύσαντα, ἐλλείποντα, ὡσαύτως καὶ περίτινι· Ὁμ. Ἴμ. Δημ. 77. παρὰ τὸ

Ἄχνυς, υος, ὁ. = Ἄχος· Ἰων. Λύπη, πίκρα, φροντὶς, ἀγανάκτησις, ὀργὴ δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύϊ λείβεται αἰῶνι.

Ἀχολία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χολῆς, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις χολὴν εἰς τὰ σπλάχνα του, τροπ. δὲ, πραότης, ἡμερότης· παρὰ τὸ

Ἄχολος, ου, ὁ, ἡ (χολή). Χωρὶς χολὴν· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει χολή· Μεταφ. ἐπὶ χρηστοήθων· ὅστις δὲν εἶναι ὀξύθυμος, θυμώδης, ἀλλὰ, πραὺς, ἥμερος, γλυκύς. — 2) Ὀδ. Δ, 221. «Φάρμακον ἄχολον, Ἐνεργητ. τὸ καταπαῦον τὴν Χολὴν, ἢ τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν, Ἰατρικόν· παραβλ. ἄστομος· σημτ. 2. καὶ ἀβλαβὴς, 2. β'.

Ἀχομαι, μέσ. παρὰ τὸ, ἄχω. Λυποῦμαι, πικραίνομαι· Ὀδ. Σ, 255. καὶ, Τ, 129. πολλὰ δ' ἄχομαι.

Ἀχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Χωρὶς χορδὴν, κόρδαν· Ἀριστοφ. ψφορμὴ ἄχορδος.

Ἄχορευτος, ου, ὁ, ἡ (χορεύω). Εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν ἑορτὴ μὲ χορούς. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐχόρευτε. — 3) Τροπ., ὅστις δὲν εἶναι χαρούμενος, ἀλλὰ λυπημένος, περίλυπος· ἢ προξενεῖ λύπην.

*Ἀχορηγησία, ἡ (χορηγέω). Τὸ νὰ μὴ φέρωσιν εἰς κάμμίαν χώραν, πόλιν καὶ τ. τ. ζωοτροφίας.

Ἀχορήγητος, ου, ὁ, ἡ (χορηγέω). Ὅστις δὲν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας· εἶναι χωρὶς βοήθειαν, ἀπρόβλεπτος· Ἀριστοτ. ἀχορήγητος τῶν ἀναγκαίων.

Ἀχορηγία, ίας, ἡ. = Ἀχορηγητία.

Ἄχορος, ου, ὁ, ἡ (χορός). = Ἄχορευτος.

Ἄχος, εος, τὸ. Λύπη, πίκρα, θλῖψις, ταραχὴ, πόνος μεγάλος τῆς ψυχῆς· παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· παρὰ Πιθ. δὲ, καὶ ἐπὶ σωματικῶν πόνων· παρ' Ὁμ. τὸ ἄχος

ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν κυρίως· ἐν Ἰλ. Τ, 282. ὅμως ἔχυνται καὶ εἰς τὰ ὄμματα· καλεῖ ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν πολλάκις συντάσ. γενε. σημαίνον τὸ νὰ λυπῆται τις δι' ἄλλον τινά· ἔτι δὲ οὐ σπανίως καὶ Πλησυνε. Ἀργ. Β', 802. — κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι θυμόνδε· ὡς, καὶ Ὅμ. πάλλοτρίων ἀχέων, ἐν Ἰλ. Τ, 298. (οὐ παρὰ τὸ ἄκος, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἐκ καρδίας φθόγγον· ἀχ.)

*Ἀχράαντος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἀχράντος· ἰδὲ αὐτό. (⏑ – –⏑)

Ἀχρεής, ὁ, ἡ καὶ,

Ἄχρᾱντος, ου, ὁ, ἡ· (χράω, χραίνω). Ἀπείρακτος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον κανεὶς χέρι δὲν ἔγγιξε, καθαρός, ἀμόλυντος, ἀσπίλωτος· Νικάνδρ. Θηρ. 845. Ἀναλεκτ. Α', σελ. 199. Ἡσυχ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. πάχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης.

Ἀχρᾰ́ς, ἀδος, ἡ· ἀγριαπιδιά, ἀγριογκορτσιά· ὡσαύτως καὶ ἀγριόγκορτσον, ἀγριόπιδον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Β'. 6. καὶ Αἰλιαν. Γ. 39. συγγν. τῷ, ἄχερδος.

Ἄχρα δένδρον ξύλον, παρὰ Διοσκορ. ξύλον ἀπὸ ἀγριοκαπιδιάν.

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τὸ· ὅστις γελᾷ ἀκαίρως καὶ ὅταν δὲν πρέπῃ. Ἐπίθ. τῶν Ἀθηναίων, ἐν Κρατίν. ἰδὲ ἀχρεῖος.

Ἀχρεῖον, καὶ Ἄχρειον Ἀττικ. ὡς ἐπῤῥ. τοῦ, ἀχρείος, ὅπερ ἰδέ.

Ἀχρειοποιός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει ἀνωφελῆ, ἄχρεῖα, ἄχρηστα πράγματα. Γραμμ.

Ἀχρεῖος, ὁ, ἡ· σπανίως τριγενὴς. Ἰων. ἀχρήϊος (χρεία). Ἀνωφελής, ἄχρηστος, χωρὶς ὄφελος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄτοπον, ἀνάρμοστον, ἀπρεπον, μωρόν· ἀχρήϊος ἀνήρ, ὁ μωρός. Ἡσ. Ἔρ. 290. Παρ' Ὅμ. ἀχρεῖον ἰόωσι, καὶ ἀχρεῖον ἐγέλασσε. Ἰλ. Β. 269. Ὀδ. Σ, 163, ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ τεταραγμένου βλέμματος τοῦ ῥαβδισθέντος Θερτ. τὸ δεύτερον δὲ ἐπὶ τῆς Πηνελπ. ἥτις εἰς τὴν ἐστενοχωρημένην κατάστασιν τῆς ταλαιπωρίας της θέλει νὰ φανῇ εὔθυμος, φαιδρότητα τοῦ προσώπου προσποιουμένη, καὶ οὕτω ὑποκρίνεται τὴν φροντίδα καὶ λύπην της μὴ φαινόμενον μόνον μισεῖσμα· ὥστε κατ' ἀμφότερα ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ ἀνωφελοῦς, τοῦ προσποιητοῦ καὶ ἀναρμόστου εἰς τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τοῦ πρήγματος. Οὕτω καὶ τὸ ἐπίθ. ἀχρειόγελως λέγεται ἐπ' ἀνθρώπου, ὅστις γελᾷ ὅπου ἢ ὅταν δὲν εἶναι γελοῖοι τι ἄκαιρα, ἀπρεπῶς. Ἔτι δὲ καὶ, ἀχρεῖον κλάζειν ἐπὶ σκύλων, οἱ ὁποῖοι ὑλακτοῦσιν ἢ γαυγίζουν ὅταν δὲν πρέπῃ, δὲν εἶναι αἰτία, Θερτ. 25, 72 O' Doederl, lect. Hom 1. σλ. 4, ἀποδέχεται, πλὴν ταύτης, καὶ μᾶλλον αἰτιωτὴν ἢ σωματικωτέραν σημασίαν τὸ χωρὶς ὄφελος εἰς οὐδὲν χρησιμεῦον, διὰ τὸ νὰ ἐλλείπουν αἱ ἀναγκαῖαι δυνάμεις αἱ τὸ ὄφελος πρέπουσαι· ὅθεν ἀδύνατος, βλαβερός, ἀπόλεμος, καὶ ἐκτὸς τοῦ παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, θέλει ταυτοσήμαντον καὶ τὸ ..καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας κεῖται στεινωποῦ πλησίον ἐλαστρίδος.. Αἰσχ. Πρμθ. 363. καὶ ποῦτο τε δὴ τάξει, καὶ κατὰ ταῦτα παραπέπαται, ἐπήνυσε αὐτὸς σὺν τῷ ἀχρήϊῳ τοῦ στρατοῦ. Ἡρόδ. 1, 192· καὶ 2, 44· καὶ Πολβ. 3. 64. Ἀλλὰ καὶ Φιλῆς, παρὰ τῷ Σχλ. Ποιητ. φρυγανεύες, ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς λέγων. Ἐπῤῥ. ἀχρείως, ἀφ' οὗ

Ἀχρειόω, ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνωφελὲς, καὶ ἀχρηστον. Πολυβ.

*Ἄχρεος, ὁ, ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρήϊος, ὁ, ἡ· Ἰων. = ἀχρεῖος παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 290.

*Ἀχρηΐστος, ὁ, ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρημᾰτία, ἰας, ἡ (ἀχρήματος). Ἔλλειψις, στέρησις χρημάτων, ἔνδεια· πτωχία. Θεόδ. 1. 11, ὅπου ὁ Σχολ. ἀχρημασία ἔχει. ἰδὲ Pappo. T. 1. 1. σλ. 243.

Ἀχρηματίστος, ὁ, ἡ (χρηματίζω). Παρὰ Πλουτάρχῳ πάχρηματίστος ἡμέραν ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται κάμμια δημόσιος πρᾶξις· εἶναι τὰ κριτήρια κλεισμένα.

Ἄχρήματος, ου, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις δὲν ἔχει χρήματα, ἄσπρα, περιουσίαν, εἶναι πτωχός· Ἡρόδοτ.

Ἀχρημονέω, ῶ, Μ. ήσω, εἶμαι ἀχρήμων, ἀχρήματος, δὲν ἔχω ἄσπρα.

Ἀχρημοσύνη, ης, ἡ. = Ἀχρηματία· Ὀδ. Γ, 502. παρὰ τὸ

Ἄχρήμων, ονος, ὁ (χρήματα). = Ἀχρήματος.

Ἀχρησία, ίας, ἡ (χράομαι). Τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις χρῆσιν ἀπό τίποτε, νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεται.

Ἀχρήσιμος, ου, ὁ, ἡ (χρήσιμος). Ὅστις δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος· Γραμματ.

*Ἀχρηστεύω, καὶ

Ἀχρηστέω, ῶ (ἄχρηστος). Εἶμαι ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ἀμεταχείριστος. — 2) Δὲν εἶμαι εἰς συνήθειαν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· Γραμμ.

Ἀχρηστία, ίας. Ἀνωφέλεια, τὸ μὴ χρησιμεύειν τι εἰς τίποτε, νὰ εἶναι καθόλου ἀνωφελές· τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζηταί τις τίποτε, νὰ μὴ κάμνῃ χρῆσιν ἀπ' αὐτό· πάχρηστία τῶν ποδῶν· Ἀπίων. — 2) = Ἀχρησία· τὸ νὰ μὴν εἶναι τίποτε εἰς συνήθειαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν μόδαν· (παρὰ τὸ ἄχρηστος).

*Ἀχριστιανός, ὁ (χριστιανός). Ὅστις δὲν εἶναι χριστιανός· Ἐρηγέν.

Ἄχρηστος, ου, ὁ, ἡ (χράομαι, χρηστός). Ἀνωφελὴς, ἀδιάφορος· πᾶν ὅ,τι δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε· δὲν φέρει, δὲν δίδει κανὲν ὄφελος, κανένα διάφορον· ἀμεταχείριστος, τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίσθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς τίποτε· ἄχρ. εἰς τι· Λυκοῦργ. 13, 2. ἄχρηστον, ὡς ἐπῤῥ. εἰς μάτην, μάταια· Ἡπερχ. 70. — 2) Κυρ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τίποτε, δὲν κάμνει χρῆσιν ἀπ' αὐτό· τενι· Εὐρ. Τρῳ. 664. πάχρηστος συνάσειεν. — 3) Πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτον, δὲν εἶναι εἰς συνήθειαν, δὲν συνειθίζεται· Γραμμτ. Ἐπῤῥ. ἀχρήστως.

Ἄχρι, καὶ ἐπιρ. πρὸ φωνήεντ. ἄχρις· Πρόθ. συντάσ. μετὰ γεν. ἐπὶ χρόνου· ἕως, ἐν ὅσῳ· ὡς τό, μέχρι· πάχρι μάλα νηΐφασιν ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτός· ἀρχὴ τὴν νύκτα· Ὀδ. Σ, 370. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐπικωμ. μόνον μόνον· Schaef. ἐν Bast. app. ep. crit. σλ. 38. οἱ μεταγενστ. Λογογρ. προτιθέασιν αὐτοῦ τὴν γενικήν. — 2) Ὡς Ἐπῤῥ. = ἄκρος. α) ἐπιπολαίως, ξύφ', ἁπάν' ἁπάν· ψηφῶν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· Ἰλ. Ρ, 599. — β) παντελῶς, καθόλου, ἐσχάτως, ἐς τὴν ἄκρην· πάμφοτέρωθεν δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν· Ἰλ. Δ, 524. καὶ Π, 324. «..ἀκωκὴ ἐρύῳ ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄρᾶξαι. — 3) Ὡς σύνδεσμος· ἕως, ὥστε· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. ἐνίοτε μετὰ τῆς ὑποτ. ἐγκλ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 402. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ τὸ ἄχρις οὗ παρὰ τοῖς μετγενστ. Λογγρ. — Πλείονες τῶν Ἀττικιστῶν ἐθέλουσιν ὅτι τὸ, ἄχρις ὥσπερ καὶ τό, μέχρις δὲν εἶναι Ἀττ. ἀλλὰ μόνον τό, ἄχρι καὶ μέχρι. Τινὲς δὲ τῶν Γραμμτ. διειχωρίζουσιν, ὅτι τὸ, ἄχρι διαφέρει τοῦ, ἄχρις, λέγοντες, ὅτι ἐκεῖνο μὲν εἶναι Ἐπῤῥ. χρονικόν· τὸ δὲ, ἄχρις = ἀκριβὲς ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 4. ὁμω. ἀμφιβάλλει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διορισθῇ τοῦτο κανονικῶς· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι τό, ἄχρι παρὰ Λογογρ. κεῖται πολλάκις πρὸ φωνήεντος, καὶ μόνον οἱ ποιητ. γράφουσι παντοτε ἄχρις, φωνήεντος ἑπομένου· (παρὰ τὸ ἄκρος, ὡς τό, μέχρι παρὰ τό, μῆκος.)

Ἄχριστος, ίστου, ὁ, ἡ (χρίω). Ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ μυρωδικὰ· ἄλειπτος.

Ἀχροέω, ῶ, καὶ Ἀχροίω, (ἄχρους). Εἶμαι χωρὶς βαφήν, χωρὶς χρῶμα, εἶμαι γλωμός· Ἱπκρ. Σ, 767.

Ἀχροια, ἡ. Ἔλλειψις χρώματος, χλωμάτης· παρὰ τὸ

Ἄχροιος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἄχροος· Ἱπποκρ.

Ἄχρονος, ου, ὁ, ἡ (χρόνος). Χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος χρόνου, καιροῦ· αἰώνιος, παντοτεινός· Ἐπῤῥ. ἀχρόνως.

Ἀχρονοτριβής, ὁ, ἡ. (χρονοτριβέω). Ὅστις δὲν χάνει τὸν καιρόν, δὲν ἀργοπορεῖ· Ἡσύχ.

Ἄχροος, καὶ συναιρ. Ἄχρους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα). Χωρὶς χρῶμα, πάχροον σκότος. Ὠκελλ. Ξεχρωματισμένος, χλωμός.

Ἀχρυσόπεπλος, ου, ὁ, ἡ (πέπλος). Χωρὶς χρυσοῦν φόρεμα· Πλουτ. παρὰ τὸ

Ἄχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός). Χωρὶς μάλαμα, πτωχός, ἔνδεής· Πλάτ. Νομ. Γ'. — 2) Χωρὶς χρυσοῦν στολισμόν· χωρὶς μαλαματένιον στολίδι· Πλούτ.

Ἀχρωμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (χρωματίζω). Ἄβαφος· Πλούτ.

Ἀχρώματος, ου, ὁ ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφήν· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἄχρωμος, ου, ὁ, ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφήν· ὅστις δὲν χρωματίζεται, δὲν κοκκινίζει, ἀδιάντροπος· Ἀρτεμίδ. «Ἐργασία ἄχρωμος· «Πορνεία ἄχρωμος· Ἱπποκρ.

*Ἄχρως, ὁ, ἡ· ων, τὸ γενε. ω· Ἀττ. ἀντὶ ἄχροος Πλάτ. Χρμ. σλ. 166. D.

Ἄχρωστος, ου, ὁ, ἡ (χρώζω). = Ἀνέπαφος, ἀνέγγιχτος· ἄβαφος.

Ἄχυλος, ου, ὁ, ἡ (χυλός). Χωρὶς χυλόν, νοστιμάδα, ἄνοστος· Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ζ'.

Ἄχυμος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = τῷ προηγ. Χωρὶς χυμόν, νοστιμάδα, ἄνοστος.

Ἀχύμωτος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = Ἄχυμος. (2)

Ἀχύνετος, ου, ὁ, ἡ (χύνω). Πᾶν ὅ,τι χύνεται, ἁπλώνεται μακρυά· καθὼς τὸ ὕδωρ ἢ τὸ πῦρ· Νικάνδρ. Θηρ. (⏑ – ⏑⏑)

Ἀχύρινος, ίνη, ινον (ἄχυρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατωμένον ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος· Πλούτ. πάχυρίνη φλέξει.

Ἀχυρεύς, εῦ, ὁ. Αὐτὸ τοῦ, Ἀχυρώνης. Πλατ. Ἡρακλ. Σ. 230.

Ἀχυρῖτις, ιδος· ἡ· ἰδιαίτ. ὀνομ. τοῦ ἀχύρινος.

Ἀχυρμιά, ἡ. Σωρὸς ἀπὸ ἄχυρα· Ἰλ. Ε, 502. — 2) Ὁ τόπος, ὅπου βάλλουν τ' ἄχυρα, ἀχυρώνα.

Ἀχύρμιος, ία, ιον. = Ἀχύρινος· ἀπὸ ἄχυρον, ἀχυρένιος. πάχυρμιές ἀμητοῦ. Θέρισμα ἀπὸ ἄχυρα· Ἀρατ. Διοσημ.

Ἀχυροδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ ἀχυρώνα· Στεφ. Οἰκον. Ιϐ', 7.

*Ἀχυροδήκη, ἡ (τίθημι). = Τῷ προηγμ. Σχλτρ. Ἰ ὁ Ε', 502.

Ἄχυρον, ου, τό. Ὡ. καὶ παρ' ἡμῖν· Ξενοφ. Οἰκον. Ιϐ'. 7. πὲν τῷ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα; τὰ φλούδια καὶ τὰ πίτυρα ἀπὸ ἔσπρια, ἀλωνισμένα καὶ ἀλεσμένα. (⏑⏑⏑)

Ἀχυρός, ου, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀχυρμιά, ἀχυρών.

Ἀχυρότριψ, ῖβος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅστις τρίβει, ἀλωνίζει ἔσπρια.

Ἀχυροφαγέω. Τρώγω ἄχυρον.

Ἀχυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Στράνω, σκορπίζω, ἁπλώνω ἄχυρον.

Ἀχυρτίς, ίδος, ἡ. Ἀνάλεκτ. Β', Σ. 232. ημυρμηκας . . . κούφας ἀχυρτίδας ἀντιφέρουσεν. ἐτυμολ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀχυρίτιδας.

Ἄχυρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ ἄχυρα, ὅμοιος μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ.

Ἀχυρών, ῶνος, ὁ = Ἀχυρμιά· Ἀριστοφ.

Ἀχύρωσις, ώτεως, ἡ (ἀχυρόω). Ἀνακάτωμα μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ. (ῠ)

*Ἀχύτλωτος, ὁ, ἡ (χυτλόω). Ἄλουστος, ἀλούτρευτος· Νικ.

(Ἄχω). Ἀχρηττον θέμα· λυποῦμαι, πικραίνομαι· ἀφ' οὗ παράγονται τὰ ἑξῆς· ἄχομαι, Μέσ. ἄχεω, ἀχεύω, ἄχυμαι, ἠναχόμην, ἀκήχεμαι, ἀκάχημαι, πάντα σημλ. λυποῦμαι, εἶμαι λυπημένος· καὶ μεταβτ. λυπῶ, πικραίνω τινα, ἀκαχήτω, ἤναχον, ἀναχίζω· Οὐσιαστ. ἄχος· πρωτοτ. ἐστὶν ὁ φυσικὸς ἐγκάρδιος φθόγγος ἀχ! συγγν. τῶ, ἠχέω, ἦχος, ἠχώ.

*Ἀχώ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἠχώ.

Ἀχωνευτος, ου, ὁ, ἡ (χωνεύω). Ἀνάλυτος, ἄχυτος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλυθῇ, νὰ χυθῇ.

Ἀχώρ, ῶρος, ὁ, ἡ. Πετυρίδα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν βρεφῶν.

Ἀχώρητος, ὁ, ἡ (χωρέω). Ὅστις δὲν χωρεῖ εἰς τόπον, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ κάνενας τόπος.

Ἀχώριστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν χωρίζεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ· Γρηγορ. — 2) (χῶρος). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον, ἢ διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι διωρισμένος τόπος· Συν. Ἐπῤῥ. ἀχωρίστως.

Ἄχωρος, ου, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον διωρισμένον νὰ κατοικῇ, δὲν ἔχει πατρίδα· Ἡσυχ.

*Ἀχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ἀτώρευτος, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι σωρευμένον μὲ χῶμα.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ψ.

Ἄψ. Ἐπῤῥ. Ἐπὶ τόπου· ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, μακρυὰ ἀπό τι· πολλάκις παρ' Ὁμ. μάλιστα μετὰ ῥημάτων βαδίσεως σημαντικῶν· πηγαίνω ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐκ· σπανιώτερον μετὰ γενικῆς ἁπλῶς· Ἔτι δὲ καὶ πλεοναστικῶς· ἄψ αὖτις, ἄψ πάλιν. — 2) Ἐπὶ πράξεων· πάλιν, ἐκείνου· Ἰλιάδ. Ε, 500. σπάνιον· ἄψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν· Θεόκρ. 35, 65. (πιθανῶς παρὰ τὸν ἀπό).

Ἀψάλακτος, ου, ὁ, ἡ (ψαλάττω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, ἀπασπάτευτος, ἀκίνητος. — 2) Ἀμάδητος, ἀμάδιστος· Ἀριστοφ. Λυσ.

Ἄψαλτος, ου, ὁ, ἡ (ψάλλω). Ἐπὶ βελῶν· ἀῤῥίχτος. — Ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων μὲ κόρδες, ἀπαίχτος, ἀλάλητος. — 3) Ἐν γένει· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, λαληθῇ, ψαλθῇ, τραγουδηθῇ.

Ἀψάμαθος, ου, ὁ, ἡ (ψάμαθος) καὶ

Ἄψαμμος, ου, ὁ, ἡ (ψάμμος). Χωρὶς ἄμμον, μὴ ἀμμώδης, πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει ἄμμον, δὲν εἶναι ἀμμῶδες. (ᾰ)

Ἀψαυστέω, ῶ. Δὲν ψαύω, δὲν ψηλαφῶ, δὲν ἐγγίζω, δὲν πασπατεύω· Ἀππιαν. — 2) Ἀμετρ, εἶμαι ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· παρὰ τὸ

Ἄψαυστος, ου, ὁ, ἡ (ψαύω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ τις. — 2) Ὅστις δὲν ἐψηλάφησε, δὲν ψηλαφᾷ τινός· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 969. Ἐπῤῥ. ἀψαύστως.

Ἀψεγής, ὁ, ἡ (ψέγω). Ἀλοιδόρητος, ἀκατηγόρητος, ἀμέμπτος, ἀπροσπαθάρητος· ἀνεπίληπτος, ὅστις δὲν ἀξίζει, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ· Ἐπῤῥ. ἀψεγῶς· Ἐπικ. ἀψεγέος· Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 1023.

Ἄψεκτος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψεγής· Ἐπῤῥ. ἀψέκτως.

Ἀψευδεία, ἡ (ἀψευδής). Τὸ νὰ μὴ ψεύδηται, νὰ μὴ λέγῃ ψεύματα, νὰ μὴ ψευματᾷ τις· ἀλήθεια· Ἀριστοτ. ἡ τῶν ὡρῶν ἀψευδεία.

Ἀψευδέω, ῶ. Δὲν ψεύδομαι, δὲν ὁμιλῶ ψεύματα, ὁμιλῶ, λέγω τὴν ἀλήθειαν· Ξενοφ. Π. Α', παρὰ τὸ

Ἀψευδής, ὁ, ἡ (ψεύδομαι). Χωρὶς ψεῦδος, ἀπάτην, προσποίησιν· ἀληθής, βέβαιος· Ἡσιόδ. Θεογ. 233. Ἐπὶ πραγμ. γνήσιος, καθαρός, ἀνακάτωτος· Ἐπῤῥ. ἀψευδῶς. — 2) Ἡ Ἀψευδής· ὄνομ. Νηρηΐδος· Ἰλιάδ. Σ, 46.

Ἀψευστέω, ῶ. = Ἀψευδέω· Πολύβ. Γ'. παρὰ τὸ

Ἄψευστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψευδής.

Ἀψηκτος, ου, ὁ, ἡ (ψήχω). Ἀτριφτος, ἀτριφόγγιστος, ἄξυστος, ἀνάργαστος· Ἀριστοφ. Λυσ. 658. ἀξύστριστος, τὸ τουρκιβ. ἀτιμάρευτος· ἀχτένιστος· Ἀριστοφ. Βατρ.

Ἀφηλάφητος, ὁ, ἡ (ψηλαφάω). Ἀπατπάτευτος, ἀνέγγιχτος· τρπκ. ἄκομι ἀνεξέτακτος, ἀδοκίμαστος· Πολύβ. 8, 21, 5.

Ἀψήφιστος, ου, ὁ, ἡ (ψηφίζω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη μὲ ψήφους, τὸ ἰταλ. βότα. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔκλεξε, δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ψῆφον, τὸ βότον του· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 752.

Ἄψηφος, ου, ὁ, ἡ (ψῆφος). Χωρὶς ψῆφον, ὅστις δὲν ἔχει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ψῆφον εἰς ἐκλογήν. — 2) Χωρὶς λιθάρια, λιθαράκια, τὸ κοιν. στολνάρια· Ἀρτεμιδ.

Ἀψηφοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅστις ἀκόμη δὲν ἔδωκε τὴν ψῆφον, τὸ βοτόν του.

Ἀψιδοειδής, ὁ, ἡ (ἀψίς, εἶδος). Θολογυριστός, ἀοξαρωτός, καμαρωτὸς καθὼς ἡ ἀψίς· ἰδὲ ἀψὶς· σημασ. 2.

Ἀψιδόω· Θολογυρίζω τι, τὸ κάμω καμαρωτόν· τὸ συδένω· κομποδένω εἰς τίποτε ἄλλο· ἡθετοῦσι μόλυβδον ἠψιδωμένον, Ἰδὲ ἀψίς.

*Ἄψιθμος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀψικάρδεος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Πᾶν ὅ,τι ἅπτεται τῆς καρδίας, ὀλιγ. ἐγγίζει, πλήβει, τὴν καρδίαν· Ἀντωνίν. Θ', 3. Εὐριπ. Ἐκ. 243.

Ἀψικορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ χορτάσῃ τις ὀλίγωρα κάθε τί· νὰ μὴ τῷ ἀρέσῃ, νὰ μὴν εὑρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὸ πλέον· Πλούταρχ.

Ἀψίκορος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, κόρος). Κυρίως, ὅστις μόλις γευθῇ φαγητόντι καὶ χορταίνει ἀπὸ αὐτό, διὰ τὸ νοστιμεύεται πλέον· ὅθεν ὅστις ὀμαλέγει πότε ἓν πότε ἄλλο, ἀηδιάζει εὐκόλα καὶ ὀγλίγωρα κάθεται, τὸ βαρύνεται εὐθύς, δὲν εὑρίσκει πλέον εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὸ καὶ μεταχειρίζεται ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ὀγλίγωρα ἀηδιάζει· εὐμετάβλητος εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, κλίσεις του· φιλόκαινος, ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς νεωτερισμούς.

Ἀψιμαχέω, ῶ (ἀψίμαχος). Δίδω αἰτίαν εἰς τὸν ἐχθρόν, τὸν διεγείρω εἰς μάχην, τὸν παρακινῶ εἰς πόλεμον. τρπκ. πειράζω, δὲν δίδω ἡσυχίαν εἴς τινα, τὸν θυμόνω, τὸν κάμνω νὰ ἀρχίσῃ φιλονεικίαν μαζύ μου, νὰ μαλώσωμεν.

Ἀψιμαχία, ίας, ἡ. Ἡ πρώτη εἰς μάχην αἰτία, ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης· ἀκροβολισμός· τὸ ἰταλ. ἀτάκο. ἡ Ἀψιμαχία χειρῶνι· δαρμός, ὅταν δύο τινὲς μαλώνουν καὶ καταντοῦν νὰ πιαπθοῦν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, νὰ δαρθοῦν. ἐν γένει, φιλονεικία, μάλωμα· παρὰ τὸ

Ἄψιμαχος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, μάχη). Ὅστις διεγείρει, καὶ παρακινεῖ εἰς μάχην, πειράζει τὸν ἐχθρόν, ἀρχίζει τὴν μάχην.

Ἀψιμάχως, Ἐπῤῥ. μὲ ἀψιμαχίαν, Διον. Ἁλικ.

Ἀψιμιτία, ίας, ἡ (μίτος). Μίτος, τὸ ὁποῖον προξενεῖται εὐκόλα διὰ μικρολογήματα, καὶ πάλιν ἀπεραθῇ, ἐξαλείφεται εὐκόλα.

Ἀψίνθιον, ίου, τὸ. Ἀφσιθιά, ὁ πελίνος· ἀφ' οὗ

Ἀψινθίτης, ου, ὁ, ὑπακ. οἶνος· κρασὶ πελινάτον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γερμ. βερμέτι συνηθέστερ.

Ἄψινθος, ου, ἡ· = ἀψίνθιον.

Ἀψίς, ίδος, ἡ· Ἰων. ἀψὶς, ψιλούμ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. αὐτοῦτως ψιλ. (ἅπτω) Σύνθεμα, κομπόδεμα· ἀψὶς λίνου, οἱ κόμποι εἰς τὲς δηλὲς τοῦ ἱστοῦ, Ἰλιάδ. Ε, 387. — 2) ἡ συνένωσις, τὸ μέρος ὅπου συνενόνονται τὰ δύο ἄκρα τοῦ κυρτοῦ ἢ καμπύλου ξύλου τοῦ τροχοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπειτα τὸ σιδηρένιον στεφάνι τοῦ τροχοῦ· ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ καὶ ὁ ἴδιος τροχός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 426, καὶ Ἀνάλεκτ. Α', Σ. 416. ἡ Ἀψὶς κύκλος ἐλιττόμενος· ὅθεν κάθε κύρτωμα, γυριστόν, καμπυλωτὸν πρᾶγμα· τόξον ἢ δοξάρι, κύκλος, κύκλιστρος, θόλος, καμάρα, τὸ κυρτὸν φαινόμενον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, τόξον ἀριθμευτικόν· κύκλος ἀψίδος, ὁ τροχὸς τοῦ τσουκαλᾶ.

Ἀψις, εως, ἡ (ἅπτομαι). Πιάσιμον, ἐγγίσιμον· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. τρπκ. ἡ Ἀψις φρενῶσα· ἡ σύγχυσις, ἡ ταραχὴ τῶν φρενῶν, ἡ τρέλλα.

Ἀψίχολος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, χολή)· ὀξύθυμος. Ὅστις εὐκόλα χολιάζει, θυμώνει, καὶ εὐθὺς πάλιν ἀπερισκ ὁ θυμός του.

Ἄψογος, ου, ὁ, ἡ· = ἀψεγής, Ἐπῤῥ. ἀψόγως.

Ἀψόῤῥοια, ἡ. Τὸ νὰ τρέχῃ, χύνεται τίποτε ὀπίσω πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του· Διοδ. Σικ. Β', 29. παρὰ τὸ

Ἀψόῤῥοος, ὁ, ἡ. συναιρ. ἀψόῤῥους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (ἄψ, ῥέω). Πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται ὀπίσω εἰς τὸν ἑαυτόν του πάλιν. Ὅμ. Ἐπιθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἐνομίζετο τὸ πάλαι ὅτι περιῤῥέει ὅλην τὴν γῆινον σφαῖραν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐχύνετο πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἀψόῤῥους, ὁ, ἡ. Κυρίως κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀψόῤῥοος. Ὅμ. δὲ χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν γενικὴν σημασ. πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, ὀπίσω πορευόμενος ἀψόῤῥοι ἐκίομεν, ἀπενέοντο· Ἰλιάδ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ οὐδετ. Ἐπῤῥτκ. ἀψόῤῥον, ὀπίσω εἰς, πρὸς τὰ ὀπίσω· πάλιν, ἐκ νέου. (Οὐ παρὰ τὸ, ὄρω, ὄρνυμι, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ῥέω, Κατὰ Doederl. δὲ, παρὰ τὸ, ἔρχω.)

Ἄψος, εος, τὸ (ἅπτω). Συνένωμα, συνδέσιμον, ἐξαιρ. τῶν ἄρτρων, ἢ κλεισιόσεων· ἄψεα πάντα λύθεν· ὅλες αἱ κλωσίτσες του ἀνοίξαν, ξεκλειδώθηκαν, Ὅδσ.

Ἀψοφητί, Ἐπῤῥ. (ἀψόφητος). Χωρὶς κρότον, κτύπον.

Ἀψόφητος, ου, ὁ, ἡ (ψοφέω), καὶ

Ἄψοφος, ου, ὁ, ἡ (ψόφος). Χωρὶς κρότον, ταραχήν, θόρυβον, κτύπον· ἥσυχος, σιγαλός· μετὰ γενκ. Σοφοκλ. ἡ Ὀξέων κωκυμάτων ἄψοφητος· χωρὶς τὸν θόρυβον μεγαλοφώνων θρήνων, κλαυθμῶν.

Ἀψυθρακίωτος, ου, ὁ, ἡ (ψύθρακες). Ὅστις δὲν ἔχει εἰς τὸ πρόσωπον ψύθρακας, τὸ κοινόν. σπυρία τῆς νεότητος, Διοσκ. Β', 81.

Ἄψυκτος, ου, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἀκρύωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸν κρυώσῃ, νὰ τὸν κάμῃ κρύον· ὅθεν θερμός, ζεστός, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 106. Α.

Ἀψυχαγώγητος, ου, ὁ, ἡ (ψυχαγωγέω). Ὅστις δὲν προξενεῖ ψυχαγωγίαν· δὲν χαροποιεῖ, δὲν εὐφραίνει τὴν ψυχήν.

Ἀψυχέω, ῶ. Εἶμαι χωρὶς ζωήν, λειποθυμῶ.

Ἀψυχία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις ψυχῆς, ζωῆς, λειποθυμία· δειλία, ἀνανδρεία, Εὐριπ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἄψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Χωρὶς ψυχήν, ζωήν, δειλός, ἄκαρδος· ἐπὶ συγγραφέων· ἄψυχός τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα δὲν ἔχουν χάριν, νοστιμάδα, εἶναι ξηρά, χωρὶς ἀγχίνοιαν γραμμένα.

*Ἄψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ψυχρόν, κρύον.

Τὸ Α. Μετὰ τοῦ Ω.

*Ἄω. Πρωτότυπος λέξις τοῦ ἄημι, τὸ πνέω· ψυσῶ· τοῦ ὁποίου μόνον ὁ παρατατ. ἄον ἔστιν ἐν χρήτει, Ἀπολ. Ῥόδ. Ἰδὲ Ἄζω, αὔω.

*(Ἄω), πρωτ. λξ. τοῦ αὔω, ἰαύω, ἀωτέω, τὸ κοιμῶμαι· ἀόρ. ἄυσα· συνῳ. ἄσα, Ὅμ. συγγ. τῷ προηγμ.· ἰδὲ Ἄυτα.

*(Ἄω), βλάπτω. Πινδ. τὸ, ἀέω κατὰ συναιρ. ἄπερ ἰδέ.

*(Ἄω), χορταίνω, βόσκω· ἐντατ. ἐνεργ. ἀπρμφ. ἄμεναι κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἄέμεναι, Ὅμ. (-υ-) Μλ. ἄτω· ἀόρ. ἄτα· ἀπρμφ. ἆσαι, Παθτ. ἐνττ. ἄασθαι, Ἡσί. (υυ-) παντοῦ μετὰ γενικ. τοῦ πργμ. Ἐπιθ. ῥηματ. ἀτός (υ υι) καὶ μετὰ τοῦ στερτ. α, ἄατος (υυυ) συναίρ. ἄτος, Ὅμ. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 129.

Ἀᾠδής, ές, ὁ, ἡ (ὀζω). Ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν ἔχει μυρωδίαν· Πλούτ.

Ἀωϑεν, Ἐπίῤῥ. Δωρ. ἀντὶ ἠῶϑεν. Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἀπὸ τὴν αὐγήν.

*Ἀών, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ἠών, Μόσχ.

*Ἄων, ονος, ὁ. Βοιωτός, κάτοικος τῆς Βοιωτίας· ἀφ' οὗ Ἐπῶ. Ἀόνιος, ἡ, ιον. Βοιωτικός, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν· καὶ Ἀονίς, ἡ· ἡ Βοιωτία (τὸ α τῆς λῆγ. μακρόν.).

*Ἄωρ, ὁ, ἰδὲ ἐν τῷ, ἄορ, ὁ.

Ἀωρέω, Μλ. ἤτω (ἄωρος κατὰ τ. σημτ. ὥρα.). Εἶμαι ἄωρος, δὲν φροντίζω, δὲν προσέχω, δὲν φυλάττω, Ὀδ. Μ.

Ἀωρί, Ἐπίῤῥ. τοῦ ὤωρος· ἀκαίρως, παράκαιρα, πρωτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ἐξαιρ. πρὶν τὶ μετάνυχτα· ἔτι δὲ καί, νυκτὸς ἀωρί· ἀκαίρα τὴν νύχτα ϑηλ. πρὶν νυχτώσῃ καλά. (υι-)

Ἀωρία, ἴας, ἡ. Ἀκαιρία, ἀναρμοττος καιρός, ωϑέρους, χειμῶνος, ἀωρία, ᾗ τὸ ἡμετ. ὀγλίγωρον καλοκαίρι, ὀγλίγωρος χειμώνας· ἐξαιρ. τὰ μετάνυχτα. Hemst Thom M. σλ. 136. Ἐπιῤῥητικῶς. ἀωρίαν ἥκειν, τὸ νὰ ἔρχεταί τις παράκαιρα, ἀργά. Ἀριστφ. Ἀχ. 23. Πλουτ.

Ἀωριλούστης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις λούεται, πηγαίνει τὸ τὸν λουτρὸν εἰς ἀνάρμοστον, προτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν.

Ἄωριος, ία, ον· = Ἄωρος. ποιητ.

*Ἀωροϑάνατος, ὁ, ἡ (ϑάνατος). Ὅστις ἀπέϑανε παράκαιρα· νέος ἀκόμα. (ϑξ).

Ἀωρόλεθος, ου, ὁ, ἡ (λεῖος). Παράκαιρα ὁμαλός· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὅσοι ἐξαλείφουν τεχνικῶς τὰ γένεια, ἢ τὰς ὀπρες τρίχας διὰ νὰ φαίνωνται νέοι· Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ι΄. 27.

Ἀωρόνυκτος, ου, ὁ, ἡ (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἐ τὴν βαϑεῖαν νύχτα, τὰ μεσάνυχτα. ἠΑωρονύκτων ἀμβόαμα ἔλαχεν· Αἰσχύλ. Χοηφ. 32.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ (ὥρα) ἄκαιρος, προτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρόν, ἄψαυστος, ἄγωρος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔφϑασεν ἀκόμη εἰς τὸν καιρόν του, δὲν ἐτελειώϑη ἐντελῶς· ὅταν ἄτελης, κακότεχνος, πόδες ἄωροι, τὰ κακοτεχνημένα ποδάρια τῆς Σκύλλης. Ὀδ. Μ, 89. ἐν γένει ἄτελης, ἄχαρος, χωρὶς εὐμορφίαν νεότητος, χωρὶς ὡριότητα, χωρὶς χάριν, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 1, 14. ἀντιθ. τῷ, ὡραῖος. — 2) (ὥρα) χωρὶς φροντίδα, ἀφρόντιστος, ἀμελής.

Ἄωρος, ὁ· συναιρ. ὦρος· ὁ ὕπνος, Σπφ.

Ἀωρότοκος, ου, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις ἐγεννήϑη παράκαιρα, ϑηλ. πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Ἄωρτο, Ἰλιδ. Γ, 372. Τ, 253. Μάχαιρα παρὰ βίφος κουλεὸν ἄωρτο· κρέμονταν κοντὰ ἐ τὸ ϑηκάρι τοῦ σπαϑιοῦ· Ἐπκ. παϑτ. ὑπερσυντ. τοῦ αἴρω· συγγ. τῷ, αἰώρα, ἀορ. ἀορτή, ἀορτήρ.

Ἀώς, ἡ· Δωρ. αὐτὴ τοῦ, Ἠώς, καὶ, Ἕως. ἀφ' οὗ

Ἀωτῴρος, ου, ὁ· = Ἑωσφόρος, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Πινδ. Ἰσθμ. Δ΄, 39.

Ἀωτεύω, Μ. εὐτω· = Ἀωτέω.

Ἀωτέω, Μλ. ήτω (ἄω). Κοιμῶμαι· πάννυχον ὕπνον, γλυκὺν ὕπνον ἀωτεῖν, Ἰλ. Κ. 159. καὶ Ὀδ. Κ. 518. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, καὶ ἄνευ τοῦ, Ὕπνον, Σιμωνίδ. Ἀνάλεκτ. Α΄, σ. 121. Κατ' ἔτυμος μὲν παρὰ τὸ, ἄω, πνέω, ἀναπνέω, ἀναπαύω, φυσῶ, ῥέγχομαι, ἤτοι ῥοχέζω, ῥοχαλίζω, ἐπειδὴ ταῦτα συνέχονται σύμπαντα καὶ ἀμέτως μὲ τὸν ὕπνον, καὶ ἐξαιρ. τὸ, ῥέγχομαι· παράβλ. Βτμ Λξ. 2, σλ. 21. κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, ἄωτον· οἱονεὶ δρέπομαι τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ὄντως τεχνικώτατον!

Ἄωτον, ου, τὸ· καὶ ἄωτος, ὁ· συνήϑως τὸ ἄριστον, καλλιστον, ἐκλεκτότατον, μαλακώτατον, ἁπαλώτατον, ἁβρότατον, χαριέστατον, λαμπρότατον, μεγαλοπρεπέστατον αὐτὸ καϑ' ἑαυτὸ ϑεωρούμενον· ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. παρὰ Πινδ. κατὰ παντοίας ἀναφορὰς χρήτιμον. Ἀλλὰ καὶ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ κατὰ ταύτην τὴν συνήϑη σημτ. μόνον, ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου μαλλοῦ πρόβατων τὰ πλείστα. «Αὐτὴν δὲ ἑνιαύσιον ἐυστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ· Ἰλιδ. Ν, 594. καὶ 716. καὶ Ὀδ. Α, 443. καὶ ἄνευ τοῦ οἰὸς, «καὶτάρ χερσὶν ἄωτον ϑεσπεσίοιο μαλακοῖο στρεψάσ' ἐχόμην τετληότι ϑυμῷ, Ὀδ. Ι, 434. ὅπου μέντοι ἡ γενικὴ τοῦ πρωτικοῦ ὑπακτ. ᾗ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Ἄταρ δὲ καὶ ἐπὶ λεπτοτάτων λινῶν ὑφασμάτων, «. . . λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον», Ἰλιδ. Ι. 657. Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥόδ. καλεῖ τὸ χρυσοῦν ἢ χρυσόμαλλον δέρας, χρύσειον ἄωτον· ὁ Καλλιμ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ἄωτον καὶ ἐπὶ καϑαρωτάτου πηγαίου ὕδατος. — 2) στολισμός, καλλώπισμα, κάλλυντρον, «. . . ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον», Πινδ. Ὀλ. 3, 6 κατὰ Boeckh. expl. Pind. καὶ «Ὑψηλὰν ἀρετὰν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν», Ὀλ. 5, 2. καὶ «. . χειρῶν ἄωτον βλεψάσαις ἐπίνικον», Ὀλ. 8, 100. (Τὸ γένος τῆς λέξεως οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον ἐκ τῶν παρ' Ὁμ. ὁ Πινδ. ὅμως ἔχει παντοῦ, ὁ ἄωτος· Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥόδ. καὶ οἱ μεταγνωστ. Ἐποπ. τὸ ἄωτον, τοῦτο δὲ πιθανῶς διότι ἀποδέχονται τὴν λξ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ ἀρτ. γένος: Τὴν σημασίαν, ἄνθεμον, ἄνθος, ἡ λουλούδιον, ἡ ὁποία ἐνομίζετο ἐκ πολλοῦ ὡς κυρία, δὲν ἔχει ἡ λέξις οὐδέποτε· φαίνεται δὲ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινε κροκίδα, τὸ κοιν. φλόκον ἀπὸ μαλλί, ἄρα πιθανῶς παρὰ τὸ ἄημι, περίπταμαι, κινοῦμαι περιπνεόμενος· καϑὼς οἱ φλόκοι, αἱ μαλλότριχες ὅταν φυσᾷ ἀέρας δυνατὸς ἢ ἄνεμος· ὅταν λέγεται ἐπὶ λίνου τε καὶ ἐπὶ μαλλοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ λαμπρότης ἢ λευότης καὶ τὸ κάλλος τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, ῥούχων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λεπτότητος χροιδωτῆς, ἢ μαλλιαρῆς ἐπιφανείας των, ἐλήφϑη βέβαιον ἐκ τούτου καὶ ἡ τροπικ. σημασ. αὐτοῦ, τὸ ἄριστον, κάλλιστον, ἐκλεκτότατον κτλ. Ἰδὲ Βτμν. Λξ. 2, σλ. 15.)

*Ἄωτος, ὁ· = ἄωτον. Πινδ. Δωρικ. τύπος τῆς λξ. ὡς φαίνεται· ὅταν καὶ παρὰ Θκρ. 13, 27. ὡσαύτως ἄρτυς.

Ἄωτος, ου, ὁ (οὖς). Χωρὶς ὦτα, αὐτιά: ἐπὶ ἀγγείων, χωρὶς χερούλια, πιάσματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α.

Β.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Β ἡ β, Βῆτα, ἄκλιτον, τὸ δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὅθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει δύο, καὶ ὑπογραφόμενον οὕτω β ὀσχίλια ἤτοι δύο χιλιάδας, καὶ διςχιλιοστός. Σημαίνει δὲ καὶ γραφόμενον β' μετὰ ὀξείας, ἢ β ἄνευ ὀξείας 1) διπλοῦς παρ' Ὁλυμπιοδ. ἀπομ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σελ. 213, »Ἡ κάθαρσις τῆς β' ἀγνοίας.« 2) εἰς, π. χ. ἔξελε β' λ', γίνονται ξ'· ἔκβα β' λ', γίνονται ξ' (Χρον. Πασχ. σελ. 140, 13. καὶ 395, 18) Οὕτω δὲ τὸ β' γραφόμενον σημαίνει καὶ δεύτερος, ὅπερ συνεσταλμένως βος (δεύτερος) γράφεται. — Ἡ ἀρχαιοτάτη τούτου φορφορὰ ἀποδεικνύεται ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς λέξεσι, βομβέω, βομβαλέω κτλ. καὶ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Λατῖνοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο εἰς τὰς λέξεις vado, vadum, vita, vivo κτλ. διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὸ βάω, βάδω, βατὸς, βιωτὴ, βιόω, βιῶ κτλ., τὴν ὁποίαν προφορὰν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ νῦν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἑσπέριοι Ἕλληνες ἔγραφον β ἀντὶ ου ἢ τοῦ Λατινικοῦ v. π. χ. Βάῤῥων, Σαβῖνος, Βιῤῥών, ἀντὶ Varo, Severus, Verona, ὡς παρὰ Διοσ. Σικελ., Δίων, Ἀλιν καὶ Στράβων φαίνεται. Οἱ Αἰολεῖς ὅμως καὶ οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο τὸ β ὡς ἁπλῆν δασύτητα πρὸ φωττεντος ἢ ἀντὶ διγάμματος, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ρ οἱ Αἰολεῖς, π. χ. ῥάβος (ἀντὶ ῥάος), βαβέλιος (ἀντὶ ἄβλιος), βάδος (ἀντὶ ἔδος), βρᾶκος (ἀντὶ ῥᾶκος), βρυτὴρ (ἀντὶ ῥυτὴρ), βρόδον (ἀντὶ ῥόδον) κτλ — Τὸ β παρεντίθετο ἐν πολλαῖς λέξεσι (μαλακωτέρας προφορᾶς χάριν) μεταξὺ μλ καὶ μρ, π. χ. μεσημβρία (μεσημερία), γαμβρὸς (γαμερὸς) κτλ., ἢ καὶ εὐφωνίας χάριν, ὡς ὄμβροτος, ὄμβριμος. — Τὸ β ἐγράφετο καὶ ἀντὶ ἄλλων συμφώνων κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους· 1) παρὰ μὲν Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ γ, βέλας (γέλας)· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καὶ Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ δ, Βελφοὺς (ἀντὶ Δελφούς), βέλεαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν βλὴρ ἀντὶ δέλεαρ· παρὰ δὲ Δελφοῖς, Σικελιώταις καὶ Ταραντίνοις ἀντὶ τοῦ π. π. χ. βατὴν καὶ βικρὸν ἀντὶ πατεῖν καὶ πικρὸν, βυγὴ ἀντὶ, πυγὴ κτλ.· παρὰ δὲ Μακεδόσιν ἀντὶ τοῦ φ, π. χ. Βίλιππον, Βερενίκην καὶ βολακρὸν ἀντὶ Φίλιππον, Φερενίκην καὶ φαλακρὸν. »Οὐδέποτε, φησὶ (Ἡρακλείδης), κατ' ἀρχὰς λέξεων Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὀηλ. τῷ β, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος ὀηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι (ἰδὲ Εὐστ. Ὀδ. σελ. 1654, 19 καὶ 1618, 40). Παρὰ δὲ Ἀρκάδιος ἀντὶ τοῦ ξ, π. χ. ζέλλω ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον ἀντὶ βέρεθρον, βάραθρος, Porph. Εὐρ. Φοιν. 45, καὶ παρ' ἄλλοις ἀντὶ τοῦ κ, π. χ. τύβω (tabeo) ἀντὶ τήκω, ἢ ἀντὶ τοῦ μ. π. χ. βεμβρὰς ἀντὶ μεμβράς. — Ἐν τοῖς κώδηξι συνειθίζεται νὰ συγχέηται τὸ β καὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα, οἷον ὁ, ζ, κ, μ, ν, ρ καὶ μάλιστα μὲ τὸ υ· π. χ. βαμῤῥὶ μου, βαδὴν (ζαδὴν), Δυκὶη (Λιβύη), βυζιόντες (μυζῶντες), βασμὸς (ἀσμὸς), δευτέβω (δευτέρω), κελλύβρῳ (κελλύρῳ), λάβρες (λαῦρες), ἄβρα (αὔρα) κτλ.

Βᾶ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ βασιλεῦ, ὡς καὶ τὸ μᾶ ἀντὶ μᾶτερ καὶ δῶ ἀντὶ δῶμα, κτλ. ὡς παρ' Αἰσχ.: »Ὦ βᾶ γᾶς παῖ Ζεῦ·« ἰδὲ καὶ Valck. Ἡροδ. 4, 59. Ἀθων. σλ. 383. Ἡ ὀνομαστικὴ ἔχει βᾶς, ὡς καὶ τοῦ πᾶς (πατὴρ) ἡ κλητικὴ πᾶ. 2) ἐπίῤῥημα γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως, ταυτὸν σχεδὸν τῷ Γαλλικῷ bah.

*Βααν δέμιστον, τὸ τύλεως ἄλευρον.

*Βάαξ. Μαλακὸς (Σουΐδας), »ἀφ' οὗ ἰδὲ κατωτέρω βλάξ.«

*Βάβρας, ῥίζα τις, παρὰ Ἰωσήππῳ πολ. Ἰουδ. 7, 63, τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ὁμοιάζει τὴν φλόγα καὶ ἡ ὁποία τὴν νύκτα λάμπει, καθὼς λέγουσι.

Βαβάζω, Μ. άξω, κατ' ἀναδιπλ. ἀντὶ τοῦ βάζω. Ὁμιλῶ, λαλῶ, φλυαρῶ, βοῶ, φωνάζω, κυρίως τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, βαβαλίζω· ὅθεν, Βάβαξ, καὶ, Βαβάκτης, ὁ βαβαλίζων, φλύαρος, λάλος, Δυκόφρ. 472. καὶ ἐντεῦθεν, Βάβακοι, παρὰ τοῖς Ἠλείοις, οἱ τέττιγες, καὶ παρὰ τοῖς ἑκατοίκοις τοῦ Πόντου, οἱ βάτραχοι (καθ' Ἡσύχ.), τοὺς ὁποίους καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη οὕτω καλεῖ. Ἐντεῦθεν τὸ, ἐμβαβάζω, Ἱππώναξ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. »Ἀλλ' αὐτὰ ἀλληλοισιν ἐμβαβάξαντες,« ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐμβοήσαντες, ἑρμην. ὅπου ἐσφαλμ. ἐμβιβάξαντες κεῖται. 2) Ταυτὸν τῷ, βίβάζω, καὶ, βῆμι, πορεύομαι, ὑπάγω, χορεύω. Ἀμφότερα σπανιώτατα.

Βαβαί (συνιὸν. τῷ παπαί). Ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν καὶ ἐκπλήξεως, π. χ. »Βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων (Πλατ. πολ. 2. σελ. 361, D.).« »Βαβαί, οἷον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἰρηκας (Ἀλε. α, σιλ. 119, C.).« »Βαβαί, χορεῦσαι παρακελεῖ μ' ὁ Ὑάκινθος (Εὐρικ. Βυκλ. 156.). Ἐνίοτε μετὰ γενικῆς, ὡς, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ἐνίοτε ἐρίσκεται ἅπ. βαβαὶ βαβαί. Ἰδὲ καὶ βαβαιάξ. Ὑπῆρχε καὶ παροιμία βαβαὶ Μῦρες, ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων, ταυτὸν σχεδὸν καὶ κόριζα Ἰταλική. 2) ἐπίῤῥ. σχετλιαστικὸν, φεῦ! φεῦ! ὡς τὸ χνδ. μπά. »Βαβαί, ὦ Ἀλκιβιάδη« (Ὁλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σελ. 132.).

Βαβαιάξ, ποιητ. καὶ μόνον παρὰ Κωμ., ταυτὸν καὶ βαβαί. »Βαβαιάξ, χειμέρια τὰ πράγματα.« (Ἀριστ. Ἀχ. 64.) Τὸ βαβαὶ βαβαιάξ ἐστι, κατὰ τὸν Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 248. σχετλιαστικὸν, ἀλλὰ κάλλιον, κατὰ τὸ Μέγα Ἐτυμ., ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν. »Βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ ἐρημα τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐτέθηλεν τὰ ηλαύματα.«

*Βαβάκιος, χύτρας εἶδος, Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ.

*Βάβακος, βάβακοι, ἰδὲ βαβάζω.

*Βαβάκτης, ἰδὲ βάβαξ.

*Βαβάλεον καὶ βαβαλιστήρια, Κούρια, διὰ τὸ βαβάζειν ἐν αὐτοῖς, ὡς φαίνεται, τὰ νήπια.

Βάβαλον, αἰδοῖον Ἡσυχ. Ἀλλὰ παρὰ Λάκωσι σημαίνει κραύγασον, ταυτὸν καὶ βαβάκτην.

Βάβαξ, κος, καὶ βαβάκτης, ου, ὁ (βαβάζω). Πολύλογος, λάλος, φλύαρος (γαλλ. bavard), Ἡσύχ. Εὐστάθ. Ζωναρ. 2) Δαίμοσι κατεχόμενος, μαινόμενος, ἐμμανὴς, ἐνθουσιῶν. 3) Τμνφδός. 4) Ὀρχηστής.

*Βαβάλιος, Παμφυλιστὶ, ταυτὸν καὶ ἄβλιος, ἥλιος.

*Βάβιον, βαβία. Παιδίον, Φωτ. Κώδ. 242, σελ. 341. »Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμασκῷ, τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ. Οὕτω καὶ ἀγγλιστὶ babe καὶ baby καὶ ἰταλ. bambino καὶ bambolo.

*Βαβιβυρεῦ. Σταφυλῖνος, positinaca.

*Βαβραδών, όνος, ἡ, ὁ· τέττιξ, ποιητ. ἐκ τοῦ

Βαβρόζω, παρ' Αἰσχυλίῳ Ζ', σελ. 288. »Ὅταν ἠχῶσι βαβράζωσιν, ἐκφράζει τὴν φωνὴν, τὸ φυσώμενα καὶ τὸ τάραγμα τῶν τεττίγων, ἆρα ὡς τὸ χυδαϊκὸν, τζιντζιρίζω, ὁ' ὁ παρ' αὐτῷ καὶ οἱ τέττιγες, βοβραδόνες, λέγονται. (σελ. 287 καὶ 305.) Τούτῳ ταυτόσημα εἰσὶ τὸ, βερβρύζω, καὶ τὸ ἐκ τούτου, βερβραδών, ἔτι δὲ καὶ τὸ, βερβρὰς, βερβρὸς, βοβρᾶς, καὶ μερβράξ.

Βαβράζων, ὁ· Βεκρατῶς συντόνως, Ἡσυχ. Ζήτ. Βαβράζω.

*Βαβύαι, βαβύλας, βάβυς, παρ' Ἡσυχ. πηλὸς, βόρβορος.

Βαβύκα, ἡ βαβὺξ, υκος, ἡ· Λακων. ἡ γέφυρα, παρὰ Πλουτάρχ. Λυκ. 6. »Μεταξὺ βαβύκας τε καὶ κυκλίωσος. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἑρμηνεύων τοῦτο λέγει, τὸν μὲν Κυκλίωνα, ποταμὸν, τὴν δὲ Βαβύκαν, γέφυραν· ὡς καὶ ὁ Ἡσυχ. Βαβύκτα, γέφυρα· παραβαλ. μὲ τὸ εἰς Πελοπίδαν, 17.

*Βαβύρτας. Παρόμοιοι, ὀλίγου τι μωροί, Ἡσυχ.

*Βαγαρῶν οἱ Λάκωνες καλοῦσι τὸ χλιαρὸν, Ἡσυχ.

Βάγμα, τὸ (βάζω)· Φωνὴ, λαλιὰ, ὁμιλία, Αἰσχύλ. Πέρτ. 636. 2) ῥῆμα, Αἰσχ. 3) τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν.

Βαγώας, ὁ (λέξις Περσικὴ ἐκ τοῦ Βαγὼν Ἑλληνικῶς σχηματισθεῖσα). Ὁ εὐνοῦχος.

*Βαδάβ (Ἑβραϊκὴ λέξις βαδὰβ). Ἱερατικὴ βύσσινος στολή.

Βάδην, Ἐπίῤῥ. (βαίνω). Κατὰ πόδα, βῆμα, ἤτοι ἀργὰ ἀργὰ, πατημασιὰ εἰς πατημασιὰν, Ἰλ. Ν, 516. »Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, ἠρέμα ἀπερχομένου, ὁ Σχολ.· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται τῷ, ἠρέμῳ θέοντι ταχέως τρέχειν, τό, »Βάδην ταχὺ ἐφέπεσθαι, Ξενοφ. Ἀνοβ. Δ'. ζ'. 25., μὲ ὀλιγώρους πατημασιὰς, μὲ ταχέα βήματα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. μὲ ἐκπλωμένα σκέλη, ἢ μὲ ἀνοικτὰ ποδάρια, ἢ ὁρασκελισιάς. »Τὸ δὴ λεγόμενον θάττον ἢ βάδην λέγουσι συνήθως, τάχιον ἢ βραδέως, ὀλιγώρως ἢ ἀργὰ, Μέναδρος παρ' Ἐτυμολ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. εδ', 53. 2) πεζῇ, μὲ τὰ ποδάρια, ἀντίκειται τῷ ἐρχομένῳ ἐφ' ἵππου, ἁμάξης ἢ πλοίου. »Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην (Αἰσχ. Περσ. 6, 19.)« »Τὰ μὲν ἐπ' ἀπίνης φερόμενος, τὰ δὲ καὶ βάδην χειραγωγούμενος (Ἀππιαν. Γαλλ. 2, τόμ. δ'. σελ. 74).« Μεταφ. »χαμαὶ καὶ βάδην, ταπεινῶ καὶ πεζῷ λόγῳ (Λουκ. εἰκόν. 18.).

*Βάδης, καὶ βαδεὺς. Ὁ λητὴς, ὁ πειστήρ.

*Βαδιά, ἡ βαδία. Ἡ περεία, ὁδὸς. »Τὴν βαδίαν ποιεῖσθαι ἐπὶ Ἱερουσαλήμ.« (Πολυβ.)

Βαδίζω, Μ. *ίσω*, *άττ.* *ιοῦμαι*, παρά Λουκ. καὶ ἑσομαι, οὐ τοσοῦτον δὲ εὔχρηστον τὸ βαδιῶ (βιάζω, βάδος, vado). Ὑπάγω, περιπατῶ, Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 210. 320. κυρ. βῆμα πρὸς βῆμα, ὅ ἐστιν ἀργῶς περιπατῶ, ὅτε καὶ ἀντίκ. τῷ, τρέχω, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ', 10. καὶ 14. κεῖται. Καθόλου δὲ, ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὑπάγω· Συντάσσεται μὲ τὰς προθέσεις ἐπὶ, πρός, ἢ εἰς· π. χ. βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. Ἂν δ' ἐφ' ἃ ποιοῦσι καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω, Βαδιεῖσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Βαδίζει πρὸς ελαίαν, εἰς τὸ πολίτευμα (Πλουτ.). «Βαδίζειν πρὸς φῶς», περιπατεῖν, προηγουμένου φωτός. «Ὁδὸν βαδίζειν»· «Ὁδῷ βαδίζει· τῆς πράξεως ὁδῷ βαδιζούσης (προκόπτει· προκοπτούσης). Βάδιζε δεῦρο. Πόθεν βαδίζεις; Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζώων βαδίζειν (π. χ. ἐπὶ ἵππου, λεγωοῦ). Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ὧδῷ βαδίζει. «Τὸ πρᾶγμα ἤδη καὶ προῤῥωτέρω βαδίζειν· «Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἐλαττον ἐβάδιζον· καὶ παρ' Ἱππαρ. καὶ ἄλλοις, «Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζειν· ὑπὸ πνεύμα εἰς τὰ στέρνα βαδίζειν. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν πλεόντων διὰ θαλάττης. «Καὶ γὰρ δὴ ἀνεμνήσθην τὸ τῶν ἁλιέων, ὅτι θαλαττουργοῦντες, καὶ οὔτε καταστήσαντες ἐπὶ γέαν, οὐδ' ἠτυχῆ βαδίζοντες» κτ. (Ξενοφ. Οἰκον. 16, 7)· καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς, «πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσίς». — Βαδιστέον, ἂς ὑπάγωμεν, περιπατήσωμεν· πρέπει νὰ βαδίσωμεν, Ἀριστοφ. Βατραχ. 667. 673. — Μεταφορ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτίῳ 10, 36. «Βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκείνα», ἤτοι ἂς μεταβῶμεν καὶ εἰς τὴν πραγματείαν ἐκείνου.

*Βάδιος, ὁ· φοινικοῦς· σημαίνει ἵππον χρυσοῦν (badius).

Βάδισις, εως, ἡ. Τὸ βαδίζειν, περιπάτημα.

Βάδισμα, τό. Βῆμα (θρασκελισιά), περιπάτημα, βῆμα πρὸς βῆμα· καὶ τρόπος τοῦ βαδίζειν.

Βαδισματίας, ου, ὁ· Ὁ βαδίζειν ἀγαπῶν. Ταυτόν τῳ, βαδισματικός, Κρατίν. παρὰ Πολυδ. Γ', 32.

Βαδισμός, ὁ, = Βάδισις.

Βαδιστής, οῦ, ὁ. Δρομεύς, ὁ περιπατῶν πεζῇ· κυρίως ἐπὶ ἵππων, ταχυπόδων.

Βαδιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατητικός· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς περιπατῶν, καλὸς εἰς τὰ ποδάρια· γαλλιστὶ, grand chemineur.

Βαδιστός, ἡ, όν. Πατητός, ὅπου ἐμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ τινάς, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 359, 43. «Εἴπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ (τὰ) ταύτῃ», ἂν ἠμπόρει νὰ ἦναι δρόμος ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάττης, Σχολ. Πινδ. Π. 5, 121. «Πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν ἵππος τὴν ὁδὸν ἐποίησεν». (ἐκ τοῦ βαδίζω.)

*Βάδος, ἡ βάτος. Μέτρον 50 ξεστῶν, ἤγουν 48 λιτρῶν· Ἑβραϊκὴ λέξις, ἑρμηνευομένη ἐλαιοτριβεῖον.

*Βάδος, ὁ· = βάδισις, καὶ ὁδὸς (στράτα), Ἀριστοφ. Ὄρν. 42. «Διὰ ταῦτα τὸν δὲ τὸν βάδον βαδίζομεν».

*Βαδύς, παρ' Ἡλείοις, ἡδύς.

*Βάδω, άσω, vado. Ὑπάγω, ἐξ οὗ (παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. σελ. 637, 6) παράγεται βάδος καὶ βαδίζω.

Βάζω, Μ. ξω. Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἠχῶ, Ὁμ., ὅττις πολλάκις συντάσσει καὶ τὰς λέξεις, ἄρτια, πεπιυμένα, ἀνεμώλια, Ἰλ. Ξ, 92. Ι, 58. Δ, 355. κτ., καὶ πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. ἔχει καὶ τὸν παρακ., ὡς ἐν Ὀδυσ. Θ, 408. «πῶς βέβακτιν, πεφυλάρηται, ἔνθεν καὶ ὁ Παῖς, ὁ Κράχτης, Σχολ. στίχ. 44. Συντάσσεται δὲ ἁπλῶς, ἢ αἰτιατ. πρᾶγμ. ἢ αἰτ. προσ. καὶ πράγμ.· ἔσθ' ὅτε «βάζω τινά τι (Ἰλ. Π, 207)» «λέγω τε πρός τινα· καὶ Ἰλ. Ι, 313. «.. ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει», ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἄλλα ὁμιλεῖ. (ἰδὲ βαβάζω, βάξις, βάσκω· φράζω, φάσκω, φημί.)

Βάζω, ταυτόν τῳ, Βῆμι. Ζήτ. Βιβάζω.

*Βαθέη, Ἰων. θηλ. τοῦ βαθὺς ἀντὶ βαθεῖα, Ἰλ.

*Βαθεῖα, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ ὄνομα τόπου.

Βαθέως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ βαθύς· ὡς τό, βαρέως ἐκ τοῦ βαρύς. «Κοιμᾶσθαι βαθέως».

Βάθιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ, βαθύς· Βαθύτατος, Ἰλ. Θ, 14. Ἐπίῤῥ. βάθιστα, βαθύτατα, Ὀππιαν.

*Βάθμη, ταυτόν καὶ βαθμίς.

Βαθμηδόν, Ἐπίῤῥ. (βαθμός). Κατὰ βαθμόν (ἀπὸ σκαλὶ εἰς σκαλί).

*Βαθμίδες, πληθ. σημαίνει παρὰ τοῖς Ἰατροῖς αἱ κοιλότητες ἑνὸς ἄρθρου, εἰς ἃς εἰσέρχονται αἱ ἐξοχαὶ ἄλλου κοκκάλου ἐν τῷ ἐκτείνεσθαι καὶ κάμπτεσθαί τι μέλος, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν χεῖρα.

Βαθμίς, ίδος, καὶ ῖδος, ἡ· = βαθμός, ἢ κατ' ἄλλους, ὑποκορ. τοῦ Βαθμός.

Βαθμός, ὁ (βαίνω), = βάσις. Σκαλοπάτημα, σκαλοῦνι, σκαλὶ τῆς σκάλας. 2) βάσις, βηλός, καὶ βαλβὶς· ἐκ τοῦ βάω, ταυτόν τῳ, βαίνω. 3) μετηνέχθη δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, καὶ ἀξιωμάτων.

Βάθος, εος, τό (βαθύς). Ἐπὶ πραγμάτων, τῶν ὁποίων ὁ πάτος ἢ τὸ τέλος αὐτῶν εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν καὶ διαφορετικῶν καταστάσεων καὶ ὑποθέσεων, καὶ ἐπὶ πνεύματος, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ, Ὕψος, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ, Μέγεθος· καὶ ταῦτα πάντα καταχρηστικῶς, καθὼς γίνεται φθόλον ἐκ τοῦ, βαθύς· Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθός, Βυσσός, καὶ Βένθος. Παρὰ Στράβωνι οἱ ἐν τῷ βάθει, οἱ κατοικοῦντες πολλὰ βαθέως ἐν τῇ χώρᾳ· «ἐν βάθει πόσις (Θεόκρ. 14, 29)», μεταξὺ τοῦ συμποτίου. Ἰδοὺ καὶ ἄλλα παραδείγματα πρὸς περισσοτέραν κατάληψιν· «ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ» (Ἀπόστ. πρὸς Ῥωμαίους 11, 33)· ὁ αὐτὸς πρὸς Κορινθ. 2, 10. «Τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ (τὰ μυστήρια)». Βάθος νοημάτων, δογμάτων, ἤγουν βαθέα νοήματα, δόγματα. Βάθος διανοίας. Ἐκ βάθους καρδίας. «Πρὸς βάθος κατάγειν τὸν λόγον», ἤτοι εἰς πράγματα κεκρυμμένα, ἀκατάληπτα. Κατὰ βάθος ἢ βάθους, διόλου. (Συγγεν. τῷ βένθος, βυθός, βυσσός, πυθμήν.)

Βάθρα, ἡ· (βαίνω) = βαθμός. Κλίμαξ (σκάλα), σκαλοπάτημα, κάτημα· συνήθως ὅμως ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀποβάθρα, ἐπιβάθρα.

Βαθράδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βάθρον.

Βάθραξος, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, βάτραχος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Βαθρεῖα, ἡ, = βάθρον, παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 872.

*Βαθρικόν, τό· Μικρὰ σκάλα, ἐν ἐπιγρ. παρὰ Morgenstern ἐν Richters Wallfahrten im Morgenlande, p. 641.

*Βαθροειδής, ὁ, ἡ· Ὁ εἶδος βάθρου ἔχων, Ἡσυχ.

Βάθρον, τό· (βαίνω) = βάσις. Βαθμός, σκαλοπάτημα, κλίμαξ (σκάλα). «Ἑκατόμπεδον δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμαξι σχήματος (Ἡρωδιαν. 4, 2, 9). 2) Σκαμνίον, ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις. «Ὃν μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρατείνας τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις (Λουκ. βίῳ συγγρ. κ. 1)». Βάθρων ἀναστάτης. 3) Βάσις, θεμέλιον. «Εὐνομία, βάθρον πολίων» (Πινδ. Ὀλ. 13, 6). «Ἐν βάθροις εἶναι, στερεῶς ἱστασθαι (Εὐριπ. Τρωάδ. 47), ἐξ οὗ ἡ φράσις «ἐκ βάθρων» ἐκ θεμελίων, ῥιζόθεν. 4) Βάθρα παρ' Ἡσυχ. καὶ ἄλλοις εἴδη καὶ τὰ ἀγάλματα. 5) ἔδαφος, πέδον· «Ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον» (Σοφ. Αἴ. 860). 6) ὑποπόδιον, ἐφ' οὗ βάλλομεν τοὺς πόδας. 7) ὑπόθημα, ἐμβάς. Κινδύνου βάθρα, ἀντὶ ἡ ἐγγύτης τοῦ κινδύνου, Εὐριπ. Κυκλ. 352 (συνῳρ. ἐκ τοῦ βατήριον).

Βαθυαγκής, ους, ὁ, ἡ (ἄγκος). Ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας, Ἀνάλεκτ. Β'. 148. «Βαθυαγκέες Ἄλπεις».

Βαθυαιδοῖος, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων μεγάλα αἰδοῖα, ἐπίθετον Πριάπου.

Βαθύβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ βαθείαν βουλὴν, ἤτοι διαπεραστικὸν νοῦν ἔχων, ὁ βαθὺς εἰς τὰς συμβουλάς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 142.

Βαθύγειος, ὁ, ἡ· Ἰων. βαθύγεος. (Ἡρόδ. 4, 23) Ἀττ. βαθύγεως (γέα, γῆ). Πᾶν ὅ,τι ἔχει βαθεῖαν γῆν, πολὺ χῶμα εἰς βάθος, καὶ ἐπομένως 2) καρποφόρος· Ἀντίκειται τῷ, ξηρὰ καὶ πετρώδης γῆ, Ἡρόδοτ. Δ', 23.

Βαθυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πολλὰ μακρὰ, μεγάλα γένεια, ἤτοι φαρδιὰ καὶ πλατιά, Δυκόφρ. 63.

*Βαθύγεος, ον, Ἰων. ἀντὶ βαθύγειος, Ἡρ. 4, 23.

Βαθυγέρων, ὁ, ἡ· ταυτόν τῳ βαθυγήρως, Νικήτ. Χρον. Θ', 16.

*Βαθύγεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ βαθύγειος.

Βαθύγηρως, ων, γεν. ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅποιος ἔφθασεν εἰς μέγα καὶ μακρὸν γῆρας, ἐσχατόγηρος· δηλαδὴ ὑπερέβη τοὺς ὅρους τοῦ γήρατος, Ἀνθολογ.

*Βαθύγλυπτος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ βαθέως γλυπτός, Παῦλ. Sil. Amb. 156.

Βαθύγλωσσος, ὁ, ἡ· παρὰ Σουϊδ. ταυτόν τῳ, εὐγλωττος, ἐλλόγιμος.

*Βαθύγνοφος, ὁ, ἡ· Βυθισμένος εἰς βαθὺ σκότος, Γρηγ. Ναζ. τόμ. β'. σελ. 279. Bast.

Βαθυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· (γνώμη) = βαθύβουλος, Ἰωάνν. Ἀντιοχ. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 975. Ὁ ἔχων βαθεῖαν καὶ κεκρυμμένην γνώμην, σκοπὸν, ὑρόνημα, ὁ βαθὺν καὶ κρυφὸν νοῦν, στοχασμὸν, ἢ ἔννοιαν ἔχων· ὅθεν

Βαθυγνωμοσύνη, ἡ· Ἡ βαθεῖα φρόνησις, στοχασμὸς, ὁ βαθὺς καὶ σκεπτικὸς νοῦς.

Βαθύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Τόπος, ἢ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι φυτευμένα ἢ φυτρωμένα πολλὰ καὶ πυκνὰ δένδρα· ὁ πυκνὰ δενδρεχων τόπος.

*Βαθυδινήεις, εσσα, εν, ποιητ. = βαθυδίνης.

*Βαθυδίνης, έος, ὁ, ἡ· = βαθυδίνης, νεωτ. τύπος· ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ Πακτωλοῦ.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, ἡ· ἡ, βαθυδινής, έος, ὁ, ἡ, Δημοσθ. καὶ, βαθυδινείης, αυτος, ποιητ. (δίνη). Ὁ βαθείας τὰς δίνας ἔχων, ἤτοι ὁ ἐβάθυνε τὸ ῥεῦμα ἔχων, Ἰλ. Ψ, 15. καὶ 603. Ὀδ. Κ, 511. Ἡσιόδ. Ἐ. 169. (ι)

Βαθύδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ μεγάλως δοξασμένος, λίαν περίφημος, Πίνδαρ. Πύθ. 1, 127. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, βαθυκλεής.

Βαθυεργέω (ἔργον). Βαθυὰ ἐργάζεσθαι, κυρ. ἐργάνειν, Γεωπ. 2, 23. 14.

Βαθύζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ εἰς βάθος ζωννύμενος, ὅποιος εἶναι ἐζωσμένος πολλὰ ὑψηλὰ, ἀπὸ τοῦ στήθους κάτω ἕως εἰς τὰ μηρία, ὥστε νὰ ἔχωσι τὰ βυζία μόνον ἐπὶ γυναικείας στολῆς, καὶ ἰδίαιτ. τῆς Ἰωνίου, ἰδὲ Boeckh. ἐξηγ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 3, 35. καὶ ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως ἦσαν ἐζωσμέναι εἰς τὰς ἑορτὰς αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες καὶ παρθένοι, λέγεται γενικῶς αὐτὴ τοῦ, εὔστολος, λαμπρῶς ἐστολισμένος, Ἰλ. Ι, 593. «.. βαθύζωνούς τε γυναῖκας». Πινδ. Ἴσθμ. 5, 109. «βαθύζωνος κόρα». Ζήτ. Εὔζωνος, καὶ βαθύκολπος. Κατὰ τινας τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἶναι βαρβάρων γυναικῶν.

Βαθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, μεγάλα καὶ πυκνὰ μαλλιά. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν προβάτων, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 412. «Μῆλα βαθύτριχα».

*Βαθύινος· Ὑπόμελας, μαυρισός, Θεοκρ. β'. γ', 43.

Βαθυκαμπής, έος, ὁ, ἡ (καμπή). Ὁ πολλὰ καμπυλωτός, κυρτός, γυρτός.

Βαθυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαθεῖαν ἢ ὑψηλὴν καρδίαν ἔχων· ταυτὸν τῷ, ὑψηλόφρων, Πρόκλ. Σ. 223.

Βαθυκήτης, εος, ὁ, ἡ (κῆτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει βαθείας καὶ μεγάλας βαθυολότητας, κοιλότητας. Ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρὰ Θεόγν. 175, ὅπου ὑῶν, μεγακήτης, κεῖται, Λουκιαν. καὶ Πλούτ.

Βαθυκλειής, ὁ, ἡ· τό – ές (κλείς). Ταυτὸν τῷ, βαθύδοξος, Ἰλ. Π. 594. καὶ Ἀνάλεκτ. Β', 218.

Βαθυκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Βαθύπλουτος, μεγαλόπλουτος, ὁ ἔχων μεγάλην κληρονομίαν, πολλὴν περιουσίαν, καὶ μάλιστα ὁ κληρονομήσας ἀγροὺς, χωράφια μεγάλα, Πολυδ. ζ'. 190. καὶ ἐν βίῳ Ὁμήρου 35.

*Βαθυκνήμις, ὁ, ἡ· Μακρὰς περικνημίδας ἔχων.

*Βαθύκνημος, ὁ, ἡ· Κείμενος ἐν βαθέσι πεδίοις, Νόνν. Διον. 13, 70. «Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς.»

Βαθύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Κατὰ τὴν σημασίαν σχεδὸν εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ, βαθύζωνος, ὁ ἔχων κάτωθεν μεγάλον κόλπον, ἤγουν ὁ ὢν ὑψηλὸ σχεδὸν πλησίον τῆς μασχάλης ἐζωσμένος καὶ τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα κρέμανται πρὸς τὰ κάτω μακρὰ, ὥστε ὀπισθεν κατὰ γῆς σύρονται, Ὁμηρ. Τμν. Ἀρρ. 258. «Νύμφαι βαθύκολποι. Τοὺς ὅμως τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 339. «... βαθύκολποι Τρῶαι καὶ Δαρδανίδες», ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ ἔχων μεγάλους κόλπους (κορφους), ἤτοι μεγάλα βυζιά, ὥστε κρέμανται πρὸς τὰ κάτω, ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Ἑλληνίδων ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν Βαρβάρων. Ζήτ. Εὐζωιος. 2) ἐπὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν, ἀντὶ τοῦ, ὁ μεγάλους καὶ βαθὺν, μακρὸν κόλπον, μυχὸν ἔχων, Αἰτχύλ. Θῆβ. 86. «περάτων ἐκ βαθυκόλπων σταθέντα», καὶ «πηγὴ ἡ γῆ βαθύκολπος.» 3) Κοῖλος, βαθὺς, Νόνν. Διον. 12, 327. «Πετραίην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειμών. 4) παρ' Ἡσυχ. ἀρχαία, παλαιά.

*Βαθυκαμέω. Ἔχω κόμην βαθεῖαν.

Βαθυκόμης, ον, ὁ, ἡ (κόμη), ταυτὸν τῷ, βαθύθριξ.

*Βαθύκομος, ὁ, ἡ· Ταυτὸν τῷ βαθυκόμης, καὶ μεταφ. ἐπὶ ὀρέων, ὑλωδῆς.

Βαθύκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνὸς) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἢ κρημνώδες χεῖλο., αἰγιαλὸν, ὁ μεγάλου κρημνοὺς ἔχων, Πίνδ. Ν 9, 95. Ἰ. 3, 96.

Βαθυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὁ βαθεῖαν ἢ στερρὰν κρηπίδα, θεμέλιον ἔχων, ὁ στερρῶς θεμελιωμένος. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὴ ἡ γραφὴ βαθυκρηπὶς.)

*Βαθυκρύσταλλος, ὁ, ἡ· Σκεπασμένος μὲ βαθὺν πάγον.

Βαθυκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὁ πολλὰ κτήματα, ἐξοχ. ἀγέλας καὶ ποίμνια ἔχων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 93. ταυτὸν τῷ, πολυκτέανος, πλούσιος.

Βαθύκυμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ μεγάλως κυματῶν, ἢ ὁ μεγάλα κύματα ἔχων, κτυπῶν, ποιητ.

Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλ. Ι, 151. καὶ 293, καὶ, Βαθ.λείμων, ονος, ὁ, ἡ, Πίνδαρ. Πυθ 10, 23. καὶ Βαθυλειμής, ὁ, ἡ, Στράβ. Β'. Ὁ βαθεῖς, ἤτοι μεγάλους καὶ πυκνοὺς μὲ χόρτα λειμῶνας ἔχων, πολύχορτος. «Βαθύλειμος πέτρη», πέτρα μὲ μεγάλην καὶ τρυφερὰν πεδιάδα τριγύρω. Ζήτ. Δειμών.

Βαθυλήιος, ὁ, ἡ (λήϊον). Ὁ ἔχων ὑψηλὴν σπορὰν, πυκνὰ σπαρτὰ, γεννήματα, ὁ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς τοὺς στάχυας ἔχων, ἄρα, καρποφόρος, Ἰλ. Σ, 550. «... βαθυλήϊον τέμενος» Ἀπολλ. Ἀργ. Α', 830. καὶ Ἐπιγραμ. «Ἄρουρα, γαῖα βαθυλήϊος.»

Βαθύμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλὸς). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ μαλλία ἔχων, πολλὰ μαλλιαρὸς, πυκνόμαλλος, Πίνδαρ. Π. 4, 80.

Βαθυμήτης, ὁ· καὶ, βαθυμῆτα Ἰων., καὶ βαθύμητις, ὁ, ἡ· οὐδ. ι, (μῆτις), ταυτὸν τῷ, βαθύβουλος. Ὁ Πίνδαρ. Νεμ. 3, 92. ἔχει «βαθυμῆτα Χείρωνα», τὸν Αἰολικ. σχηματισμὸν, ὡς τὸ μητιέτα, ἀντὶ, μητιέτης.

*Βαθύνοος, συναιρ. βαθύνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Βαθὺς τὸν νοῦν, φρόνιμος, νουνεχής.

Βάθυνσις, εως, ἡ. Τὸ βαθύνειν, κοιλαίνειν, ἐκ τοῦ

Βαθύνω, Μ. μνῶ, Παρ. υγκα (βαθὺς). Ποιῶ τι βαθὺ, κοῖλον, βαθουλόνω, Ἰλ. Ψ, 421. «Βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα· τὸ δὲ «Βαθύνειν τὴν φάλαγγα», τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην οὕτως, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται πολλαὶ σειραὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, καὶ ἐπομ. τὸ μέτωπον νὰ ἦναι στενὸν, Ξεν. Κυρ. 8. 5. 15.» «Ἐξ ὅσων ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθύνω», Ξεν. Κυρουπ. 6, 8, 23. Ἴδε καὶ βαθύς.

Βαθύξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ ξύλα, δένδρα ἔχων, δενδρώδης, ὡς, δρυμὸς, Εὐριπ.

Βαθύπεδος, ὁ, ἡ· ἡ, βαθυπέδιος, ία, ιον. Ὁ μεταξὺ βουνῶν μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα τόσον εἰς πλάτος ὅσον καὶ εἰς μάκρος πεδία (κάμπους) ἔχων. Πινδάρ. Νέμ. 3, 27. Ὁ τύπος βαθυπέδιος εἶναι ἅμφ.

Βαθύπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα, πατοῦνα). Ζήτ. Εἰμαρίς.

*Βαθύπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ φορῶν πέπλον μακρὸ μέχρι τῶν σφυρῶν. Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων καὶ βαθυκόλπων· φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων ἅμα μὲν τὰ μεγίθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σημεῖον τῆς περιττελῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἐλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμηρ. σελ. 190.

Βαθύπικρος, ὁ, ἡ. Πολλὰ πικρὸς, Διοσκορ. Γ', 26. Καλεῖται καὶ τὸ ψίνθιον, βαθύπικρον, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πικρίαν του.

Βαθύπλεκής, ές, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ πυκνὰ πεπλεγμένος· παρ' Ὅπτ. Ἀλ. 4, 638. «Βαθυπλεκέσσι λίνοισιν», λέγεται ἐπὶ τοῦ δικτύου.

*Βαθύπλευρος, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων πλατείας πλευράς.

Βαθυπλήξ, ηγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ βαθέως κτυπῶν, πληγέων, Νικανδρ. παρ' Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 10, 49 «Σκορπίος βαθυπλῆξ.»

Βαθυπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ μακρὰς πλοκάμους, πλεξίδας (μαλλιά) ἔχων, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 742.

*Βαθύπλοκος, ὁ, ἡ· Περιπεπλεγμένος, εὐκάρ. «Καὶ ῥηθήσεταί γε ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθ.πλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν.»

*Βαθύπλοος, ὁ, ἡ· Βαθέως πλέων, ὡς, βαθύπλοοι νῆες.

Βαθυπλούσιος, ὁ, ἡ, Πολυδ. Γ'. 109. καὶ, βαθύπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Πολλὰ πλούσιος· ὡς καὶ τὸ, πλοῦτος βαθὺς, μεγάλα πλούτη.

Βαθυπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος), παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 2, 2. μετὰ τοῦ, Ἄρης. Ὁ πολλὰ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ἢ ὁ πολεμικὸς Ἄρης. 2) μεγαλοπόλεμος.

Βαθυπόντερος, ὁ, ἡ (ποντηρός). Ποντηρότατος, φαυλότατος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σελ. 223.

*Βαθύπορος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ἐν ᾧ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τυποῦνται βαθύτερον, Schaef. Πλουτ. Εὐμεν. 16.

*Βαθυπρήων, ὁ, ἡ· Ὑψηλὲς, π. χ. βαθυπρήων βέλος ἄκρης.

Βαθύπρωρος, ὁ, ἡ (πρῴρα). Ὁ μὲ βαθεῖαν, ἤτοι μεγαλοπρεπῆ πρῴραν πλέων, ἀρμενίζων, Διόδ. Σικ.

*Βαθυπύθμην, ενος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ἔχων βαθὺν πάτον, βαθὺς.

Βαθυπώγων, γεν. ωνος, ὁ, ἡ, = βαθυγένειος, Λουκ.

Βαθυρρείτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Βαθύρροος, ρους, ὁ, ἡ· καὶ, Βαθυρρείων, ειτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ βαθέως ῥέων, τρέχων μὲ πολλὰ κύματα, ἱερὰ, Ἀπολλ. Β'. καὶ Ἰλ. Φ, 195.

Βαθύρρηνος, ὁ, ἡ· (ῥὴν) ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 170. ἀρ. 6. «βαθύρρηνος τάπης», ὁ ἔχων μακροὺς, ἢ πυκνοὺς μαλλοὺς προβάτων τάπης, καθὼς π. χ. ἡ Γιάμπολη, ἥτις ἔχει μεγάλους φλόκους.

Βαθυρρίζεια, ἡ· Ἡ μακρὰ καὶ βαθεῖα ῥίζα, ἐκ τοῦ

Βαθύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ βαθείας ῥίζας ἔχων. Συγκρ. βαθυρρίζοτερος, καὶ ὑπερθ. βαθυρρίζοτατος. «Βαθυρρίζου πέτρας», τὰς ὑψηλὰς.

*Βαθύρροος, ὁ, ἡ· Σφοδρὸς, Ἱστορ. Μακεδ. Χρον. σελ. 18. «Τοῖς βαθυρρόοις ὄμβροις.»

*Βαθύρροος, ἡ βαθύρρους, ταυτὸν τῷ βαθυρρείτης. Λέγεται μεταφ. καὶ ἐπὶ χρόνου, Συνεσ. Τμν. σελ. 348. «Βαθύρροος ἀκαμαντοπέδας χρόνοις.»

*Βαθύρροχμος, ὁ, ἡ (ῥοχμὴ). Ἀπόκρημνος, π. χ. «χαράδρα βαθύρροχμος.»

Βαθύς, βαθεῖα (Ἰωνικῶς βαθέη), βαθὺ· ἀντίθετον μόνον ἅπαξ, βαθὺς ἀήρ, Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 383. τὸ συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθίων, Δωρ. βάσσων· ὑπερθ. βαθύτατος καὶ ποιητ. βάθιστος, Ἐπιῤῥ βαθέως. Σημαίνει ὡς κοινῶς βαθὺς, καὶ ἐκλαμβάνεται διαφόρως κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ συνάφειαν καὶ σύνταξιν, καὶ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ἐν ἀφθονίᾳ, πυκνότητι, πλουσιότητι, ἄκρῳ βαθμῷ ὄντων ἢ αὐξανόντων, ἐπὶ πάντων, ὅσα γίνονται λόγῳ καὶ βουλῇ· ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἡ σημασία βαθὺς ἐκτείνεται ποτὲ μὲν κυρίως, ποτὲ δὲ μεταφορικῶς, ποτὲ δὲ καταχρηστικῶς εἰς πολλά. Ὅθεν 1) βαθὺς, ὡς βαθὺς ποταμός. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤσθην (Συνεσ. σελ. 239), ἤγουν ἐκ βάθους καρδίας· καὶ μεταφορικῶς ἢ καταχρηστικῶς, βαθεῖα καὶ κυρίως πληγή· «Σκόπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων» (Λουκιαν. Νιγρ. 35. Τίμ. 40). «βαθεῖα τομὴ» παρ' Ἱπποκρ. «Βαθεῖα σιγή· Μέση βαθεῖα.» Εἰρήνη βαθεῖα, ἤγουν ἄκρα, δίχα σημείου τινὸς πολέμου. Τῦπος βαθὺς· ὡς βαθὺν ἐκοιμήθην (ὕπνος). Βαθεῖα ἦσθ' νυκτός· ὥρα βέρους βαθείας· ὄρθρου βαθέος (Λουκ. Ἐνύγ. 24). 2) Πυκνὸς, ἐκτεταμένος, προμήκης· π. χ. βαθὺς πώγων· βαθεῖα χαίτη, θρὶξ, κόμη· 3) Μακρὸς, πολυχρόνιος· π. χ. βαθὺ γῆρας· προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας· βαθύτατα γηρῶν ἢ γηράσκων. 4) Μέγας, εὐρὺς, πλατὺς, ἐκτεταμένος· π. χ. Βαθὺς τόπος· Βαθὺς κλύδων· Βλέπε βαθὺ· κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου (Ἀριστ. κοσμ.)· βαθὺ λήϊον (Ὀδ. β', 147. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἡσίοδ. Θεογ. 107), ἤτοι ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας. Σῖτος βαθὺς ἐν τῷ πεδίῳ. Βαθὴ ἐν᾽ ποίη. 5) Βαθὺς καὶ καρποφόρος, ἐπὶ τόπων καὶ γῆς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει. 6) Ὑψηλὸς, κατ' ἀντιστροφήν. «Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐρχόμενον» (Διον. Περιηγ. 909). 7) Παχὺς καὶ ἰσχυρὸς· π. χ. βαθὺς τὰς πλευράς· πλευρὰ βαθεῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀέρος νεφώδους καὶ σκοτεινοῦ, ἐπὶ σκιᾶς, ὁμίχλης καὶ σκότους· π. χ. Νεφελώδης ἦν ὁ ἀήρ, ἀχλυώδης, βαθὺς κτλ. «Ἀὴρ γὰρ παρὰ νήσοι βαθεῖ᾽ ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανοῦθ᾽ προὔφαινεν κτ. (Ὁμ. Ὀδ. ι', 144)· βαθείαν ποιούμενοι σκιὰν· ὁμίχλην βαθεῖαν καὶ σκότος βαθύ. 8) Βαθὺς ἐπὶ χρώματος μέλανος καὶ σκοτεινοτέρου, ὅθεν καὶ βαθύχροος. 9) Μετηνεγμένως λέγεται ἐπὶ γνώμης καὶ φρενῶν, ἐπὶ ἐννοιῶν καὶ λόγων, π. χ. βαθὺς τὴν γνώμην (Πολυδ. 4, 21). «Τὸν δ᾽ ἔχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν» (Ἰλ. Τ, 125). «Βαθεῖ᾽ σῇ φρενὶ βούλεται» (Θέογνις 1051)α. «Βαθεῖαι μέριμναι» (Πινδ. Ὀλ. 2, 60). «Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου» (Αἰσχυλ.). «Ἥξει

βαθύτερα ἢ κατὰ θρήϊκας (Ἡροδ. 4, 95), ἐπὶ φρονίμου καὶ πολλὰ σκεπτικοῦ ἀνδρός. Λογισμοῦ βαθέος (Ἀππιαν.)· βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστί (Διον. ῥητ. σελ. 465) καὶ σελ. 282, 11, μεγίστη καὶ βαθυτάτη μέθοδος· καὶ σελ. 352, ἡ τέχνη βαθυτέρα. Εὐκαπ. 478, μετὰ βαθείας σπουδῆς. Δουκ. ὀρχ. 81, τὴν παιδείαν βαθύν. Ποσειδίππος Ἀθηναίου 9, σελ. 377, ὁ βαθὺς τῇ φύσει· ὑπαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κακοῦ βαθὺς ἀντὶ τοῦ πονηρός. 10) Πλουσιώτατος, ἀφιλής, ἄπιστος, ἐπὶ πλούτου καὶ δυνάμεως, π. χ. βαθὺς κλήρος, ἤτοι μεγίστη κληρονομία. Βαθὺς ἀνήρ (ἤτοι πλουσιώτατος). Βαθὺς οἶκος, ἐξ οὗ καὶ «Μίδεω βάθιον πλουτεῖνα, ἤτοι πλουσιώτερον εἶναι παρὰ τὸν Μίδαν. Βαθὺς πλοῦτος, θησαυρός, οὐ ἐναντίον τὸ, χρέος βαθύ. Ἐσθλὸν βαθύ, σημαίνει καλῶς στερεωμένη εὐτυχία, ἤτοι μεγάλη τύχη. 11) ἐπὶ φωνῆς, χοντρή, ὅθεν βαθύφωνος. — «Βαθεῖα φάλαγξ», καὶ, «βάθος τῆς φάλαγγος», λέγεται, ὁπόταν ὀλ. ἐν τῇ πολεμικῇ παρατάξει 3-5 στρατιῶται ἵστανται ὁ εἷς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου κατὰ ταξιν, ὅτε λέγομεν, οἱ στρατιῶται ἵστανται 5 ἕως 5 σειρῶν τὸ βάθος. Ὅθεν ὁ στρατηγὸς βαθύνει τὴν φάλαγγα, ἤτοι κάμνει αὐτὴν τόσων καὶ τόσων σειρῶν τὸ βάθος, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοί, «βαθεῖαν ποιοῦνται τὴν φάλαγγα», ἤτοι βάλλουσιν ἑαυτοὺς ἐν καιρῷ μάχης ἐν τοιαύτῃ τάξει καὶ στάσει. Παρὰ Χρυσοστ. Ὁμιλ. 21. ἐν ταῖς πράξ. Ἀποστ. τ. 4. σελ. 731, 12. ἀναγινώσκομεν «οἱ βαθεῖς Ἑβραίων», ἤγουν οἱ ἀρχαῖοι, οὐχὶ οἱ πρωτόκλητοι. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τοῖς βιβλίοις συγχέονται πολλάκις τὸ βαθὺς καὶ βαρύς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς, καὶ βασύς.

*Βαθύσκαφμος, ὁ, ἡ (σκαίρω). Βαθέως πηδῶν, ἐπίθετον τοῦ πόδου, Νόνν. Διον. 10, 238.

Βαθυσκεφής, ές, ὁ, ἡ (σκέπτω). Ὁ βαθέως ἐσκεμμένος, Σοφοκλ. Ἰλ. 425.

Βαθύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Κατάσκιος, ὁ παχὺν ἴσκιον ἔχων ἢ κάμνων, ἐνεργητ. καὶ παθητικῶς, Τιμ. Ὀμ. Ἔρμ. 229.

Βαθυσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὁ ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους, ἢ βαθεῖς, ἀρτιμωδεῖς σκοπέλους ἔχων, Ὀρφ. Ἀργ. 462. 636.

*Βαθύσκοτος, ὁ, ἡ. Πολλὰ ζοφώδης, σκοτεινός, π. χ. θύελλαν βαθύσκοτον (Τζετζ. Ἱστορ. 10, 294).

Βάθυσμα, ατος, τό (βαθύνω). Κείλωμα, βαθύλωμα, τὸ βαθὺ μέρος τινός· «Βαθύσματα τῆς λίμνης» (Θεοφρ. ἱστ. Φ. 4, 12).

Βαθυσμήριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (σμήριγξ). Ἔχων μακρὰς, δυνατὰς τρίχας, Νόνν. Διον. 5. 54. «Βαθυσμήριγξ ὑπήνην», γένειον, σιαγὼν μὲ μακρὰς τρίχας.

*Βαθυσπήλυγξ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια. «Παρ' Ἡμωδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ» (Νόνν. Διον. 40, 260).

Βαθύσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω), Εὐριπ. Φοίν. 654. καὶ 678. Ὁ πολλὰ βαθέα ὠργωμένος καὶ σπαρμένος· καρποφόρος· ταυτὸν τῷ, βαθυλήϊος· καὶ, Βαθυσπόρους, βαθείαν σπείρων γῆν.

Βαθύστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ μέγα καὶ πλατὺ, δυνατὸν στέρνον (στῆθος) ἔχων, Πινδάρ. Ἴσθμ. 3, 19. «Βαθύστερνος λέοντος», ὁ μακρὰς καὶ δασείας τρίχας ἐπὶ τὸ στῆθος ἔχων· 2) ἐπὶ ἀλόγου καὶ γῆς, π. χ. πόντος βαθύστερνος, καὶ παρὰ Πινδ. Νέμ. 9, 57. «Βαθύστερνοι χθών», ἡ ἐκτεταμένη εἰς πλάτος καὶ εἰς μάκρος γῆ· ὡς καὶ τὸ, Βαθυπέδιος, Στασῖνος παρὰ τῷ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 5. «Βαθ. αἶαν», ἡ πλατεῖα ἐπιφάνεια τῆς γῆς, λείψ. Ὀμ. 23.

Βαθυστήριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στηρίζω). Ὁ βαθέως στηριγμένος, θεμελιωμένος, καὶ Ἐνεργ., ὁ βαθέως θεμελιώσων, Ἀνθολ. 9, 708.

Βαθυστολέω (στολή). Ἔχω, ἢ φορῶ μεγάλα (φαρδιὰ καὶ πλατιὰ) καὶ μακρυὰ ἐπανωφορέματα, Στράβ. ΙΑ'.

*Βαθύστολμος, ὁ, ἡ (στολμός). Μὲ μακρὺ ἐπανωφόρεμα.

Βαθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ βαθὺ στόμα, τρύπαν, κόψιν ἔχων, Στράβ. Ιϛ'. «Σπήλαια βαθύστομα».

Βαθύστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). «Βαθύστρωτος κοίτη», ἡ βαθέως, ἤτοι παχέως καὶ μαλακῶς, ἐστρωμένη κοίτη, ἢ πολλὰ στρώματα ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἔχουσα.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Ὁ ὑψηλὸς σχοίνους, σπάρτα ἔχων, Ἐπίθετον ποταμοῦ, Ἰλ. Δ, 383.

Βαθυτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Ὀπτιαν. Κυν. Β'. 87. «Βαθυτέρμων ταῦρος, καράβι μεγάλου, τὸ ὁποῖον ἐβάλνει πολλὰ βαθέα εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ αἰτίας τοῦ φορτίου.

Βαθύτης, ητος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βάθος (βαθὺς). Λουκιαν. Ἱαρομ. κεφ. 5. «Γεγείου βαθύτητι». Καὶ μεταφορ. Ἐπιφ. Παναρ. σελ 1031. «Ἀληθῆ μὲν ὄντα, ἐν βαθύτητι (μὲ ὑψηλοτέραν κατάληψιν) δὲ σκηνιζόμενα».

Βαθύτριχος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βαθύθριξ.

*Βαθύτροπος, ὁ, ἡ. Πανοῦργος, δόλερος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σελ. 108. «Τοιόνδε τι βαθύτροπον καὶ σκολιὸν τεχνᾶται».

Βαθύὑδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ ἔχων βαθὺ νερόν.

*Βαθύυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Βαθὺ ὕπνον κατακοιμισθείς, βαθέως κοιμώμενος, Νικανδ. Θ. 394 «Ψωλεύει βαθύυπνος».

*Βαθυφάραγξ, ὁ, ἡ. Ὁ βαθέας φάραγγας, κοιλάδας ἔχων, Κωνστ. Μαν. Χρον. σελ. 98. «Βαθ. φαράγγων λόφων».

*Βαθύφρων, ὁ, ἡ. Ὁ ὢν, εὑρισκόμενος εἰς βαθεῖς λογισμούς, ὁ συλλογιζόμενος βαθέα, ἐπομένως καὶ πολλὰ γνωστικός, Πινδ. Νεμ. 7, 1. «Μοιρᾶν βαθυφρόνων· καὶ Πλούτ. Σολ. κ. 14. «Οὐκ ἄφρων Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλῆς ἀνήρ.»

Βαθύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων (πλάτανος).

Βαθύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ βαθεῖαν, ἤτοι χοντρὴν φωνὴν ἔχων.

Βαθύχαιος, ὁ, ἡ (χάος). Πολλὰ εὐγενὴς, ἀπὸ μεγάλον γένος ὤν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 865. καὶ 872.

Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην ταὐτὸν καὶ

Βαθυχαίτης, ὁ, ἡ (χαίτη). Ὁ μεγάλην, μακρὰν κόμην, ἢ χαίτην ἔχων, Ἡσιόδ. Θ. 977. Φίλων Τόμ. β' σ. 479.

*Βαθύχαος, ὁ, ἡ. Βαθὺς, Κωνστ. Μανασ.

Βαθύχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὁ βαθέα, ἤτοι πρὸς τὰ κάτω κρεμασμένα χείλη, ἢ ἄκρα ἔχων.

Βαθυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ (χεύμα). Κυματώδης = βαθυκύμων, παρὰ Πρόκλ. Ἀναλ. Β'. 443. «Βαθυχεύμων λήϊθημα, ὁ βαθὺς ποταμὸς τῆς λήϊθης.

Βαθύχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Βαθὺς, καρποφόρος, ταυτὸν τῷ, Βαθύγειος, Αἰσχύλ. Θήβ. 288. «Τὰν βαθύχθον αἶαν».

Βαθυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Πάμπλουτος, ταυτὸν τῷ, βαθύπλουτος, Μανέθ. 4, 66, 504, 579.

Βαθύχροος, καὶ -ώχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ βαθὺ, σκοτεινὸν χρῶμα ἔχων.

*Βαΐ. Ψυχή, Ὥρ. Ἀπόλ. 1, 7. «Ἔστι γὰρ τὸ μὲν Βαΐ ψυχήν. Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἡ λέξις βαΐ σημαίνει εἶδος ἱέρακος, ὅπερ, ὁ δὲ ἱέραξ ὑπῆρχε σύμβολον ψυχῆς (καὶ ἀνέμου), ὅθεν οἱ ἱερεῖς ἐσήμαινον τὴν ψυχήν.

*Βαΐ ἀντὶ τοῦ βῆ, μίμησις προβάτων φωνῆς, Εὐστ. β'. σελ. 708, 13, καὶ Ἐτ. Μ. σ. 196, 7.

*Βαΐα, ἡ τροφὸς, Σουϊδ. ἐν Ἐτυμολογικῷ. «Ἡ δὲ βαΐα ἐτυμολογεῖτο ἀναβιβάζουσα, ἢ εἰς τὴν βάσιν ἡλικίας τὸ τρεφόμενον ἄγουσα».

*Βαΐβυξ, υκος, ὁ. Ὁ πελεκάν, Ἀναλ. σελ. 1352.

*Βαΐεν, γ'. πληθ. εὐκτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, ἀντὶ βαίησαν.

*Βαϊή, Ἑβραῖ. παρ' Αἰγυπτίοις, καὶ ψυχή.

*Βαίην, ης, η, εὐκτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βαϊθήλ. Οἶκος θεοῦ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μπέτ-ἒλ.

Βαϊνός, ὁ, ἡ καὶ, ή, όν (βαί.). Ὁποιος κατεσκευάσθη ἡ ἐπλέχθη ἀπὸ κλωνους βαΐων. Ζήτ. Θαλές.

*Βαίνω, Μ. βήσομαι, Δωρ. βασεῦμαι (καὶ ἐνεργ. βήσω, ἐν τε τῷ ἁπλῷ καὶ τοῖς συνθέτοις, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 22. «Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ βάσομεν ὄχλον· καὶ 8, 63. «Τίς τρόπος ἀνδρα προβάσειεν, καὶ Λουκ. νεκρ. διάλ. 6, 4. «Ὅσον κύτιλα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ»), Παρακ. βέβηκα. ἐξ οὗ οἱ κατὰ συγκ. τύποι βεβάασι, βεβᾶτι, βέβαα, ἀπαρ. βεβάμεν, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα, συναιρέσ. βεβώς, βεβῶσα, βεβῶς, τύποι σχεδὸν μόνον παρὰ ποιηταῖς εὐχρηστοι. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἐπ. τύπους βεβάασι, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα, ἀπαρ. βεβάμεν. Ἀλλὰ καὶ ἀντὶ βεβήκαμεν εὑρηται βέβαμεν κατὰ συγκ.). Ἀόρ. β'. ἔβην (κατὰ τὸ ἔστην) παρὰ τὸ βῆμι (Ἰων. βῆ ἀντὶ ἔβην, καὶ βὰν ἀντὶ ἔβαν, καὶ βᾶ, τὴν ἀντὶ ἔβητην)· Μέσ. ἀόρ. παρ' Ὅμ. ἐβήσετο, βήσετο, σπανιώτ. ἐβήσατο. Προστακτ. βῆθι, ἢ ἀντ' αὐτοῦ βᾶ, ἐξ οὗ καταβᾶ, ἀντὶ, καταβᾶθι· βᾶτε, ὑπάγετε· Ὑποτακτ. βῶ· Εὐκτ. βαίην· Ἀπαρ. βῆναι, (Δωρ. βήμεναι), βάναι καὶ βᾶν· Μετοχ. βάς, ἄσα, ἄν, ἐκ τοῦ ἀόρ. ἔβην. Παρὰ Θεοκρ. ἀναγ. καὶ βάμες ἀντὶ βῶμεν. Ἰδὲ καὶ τὰς γραμμ. Ὅλοι οἱ τύποι ηὐξημένοι ἐκ τοῦ ἀχρήστου θεματικοῦ βάω· κλίνεται δὲ ἡ λέξις, πλὴν τοῦ ἐνεστ., κατὰ τὸ ἵστημι· ὁ Ὅμ. μάλιστα ἔχει καὶ τοῦτο μετὰ τοῦ ἀναδιπλ. ἐν ταῖς μετοχαῖς βιβάς, βιβῶν. Ἰδὲ καὶ βέομαι, βείομαι, βείω.

1) Οὐδετ. Τράγω, βαδίζω, περιπατῶ, πατῶ (βαίνω), ἀναβαίνω· καὶ λέγεται ἐπὶ πάσης ἐμψύχου κινήσεως κατ' ἴσον ἐπίπεδον, πρός τὰ ἄνω, ἢ κάτω, ἢ καὶ ἐγχρώνως κατά τινος, τῶν ὁποίων ἡ ἔννοια προσδιορίζεται περιστατικώτερον ὡς ἐπιτοπολὺ διὰ προθέσεων, π. χ. «ἐπὶ χθονὶ βαίνει» (Ἰλ. Δ, 443.)· «ἐπὶ πύργων βαίνον» (Ι, 159), ἤτοι ἀνέβαινον· «ἐν στήθεσι βαίνων» (Ν, 618.), «ἀντὶ ἐμβαίνων· «ἐς ἅρμα ἔβαινεν» (Ε, 364, 837.), ἤτοι ἀνέβη· «ἀπὸ πύργου βαίνε χαμᾶζε» (Φ, 529.)· εἰκόν δε, «Ὄλυμπόνδε, πρὸς δῶμα» Ἀλεξάνδρου βεβήκει (Ζ, 495. 513. Α, 221.)· «ἐπὶ Πατρόκλῳ βεβήκει (Ρ, 706.), ἤτοι πρὸς αὐτὸν καὶ παρ' αὐτῷ· προτὶ (πρὸς) ἄστυ ἐβεβήκει (Χ, 21.)», καὶ οὕτω μετὰ διαφόρων ἄλλων προθέσεων, οὐ μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ Λογογράφοις, παρ' οἷς ἀπαντῶσι καὶ διάφοροι φράσεις, ὡς «μεγάλα βαίνειν» ἤτοι ὑπερηφάνως βαδίσματι. καὶ, «ἄβρα βαίνειν», ἤτοι μαλακῶς· ἐνταῦθα ἀντίκει καὶ ἡ παροιμία «ἴσα βαίνων Πυθοκλείδη ἐπὶ ὑπερηφάνου, καὶ «ἴσα βαίνειν» ἁπλῶς, ἀντὶ μὲ ἴσα, ὁμοια βήματα περιπατεῖν, ὁμοιάζειν κτλ. «Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, πρός ῥυθμόν, ἢ μετὰ ῥυθμοῦ, κινεῖσθαι εἰς μάχην κατὰ τὴν μουσικήν.· Πολλάκις ὁ τρόπος τῆς κινήσεως σημειοῦται ἀκριβέστερον διὰ μετοχῆς, ὡς, ἔβη φεύγων, ἔβη διώκων, ἢ καὶ περιφραστικῶς, ὡς, ἀριστεύσαντες ἔβησαν, ἀντὶ, ἠρίστευσαν· μετὰ δὲ τοῦ μετοχ. μέλλ. παρίσταται ὁ σκοπὸς, δι' ὃν ὑπάγει τις, ὡς ἔβη ἐξερεύξων (Ἰλ. Α, 101.), ὑπῆγε διὰ νὰ σκοτώσῃ. β) Συχνότατα συντάσσει ὁ Ὅμ. τὸν ἀόρ. μετὰ τοῦ ἶμεν καὶ ἴέναι, ἢ καὶ μετ' ἄλλων ἀπαρεμφ., καὶ δηλοῖ, ὑπῆγεν, ἄρχησε νὰ κάμῃ τι· π. χ. βῆ ῥ' ἶμεν εἰς Ἅλαμον (Ἰλ. Θ, 277.), καὶ, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα (287.), καὶ βὰν δ' ἴέναι, ἀντὶ ἐκινήθη νὰ ὑπάγῃ, ἐκινήθησαν νὰ ὑπάγωσι κτλ. Ὡσαύτως «βῆ δὲ θέειν» ἐκινήθη, ἄρχησε νὰ τρέχῃ· «Βῆ δ' ἐλάαν» (Ἰλ. Ν, 27.)». Τὸ δὲ παμφίτινι βῆναι δηλοῖ, κινοῦμαι εἰς ὑπερμαχίαν του, διακινδυνεύω αὐτόν,

Ἰλ. Ρ, 510. γ) τὸ βαίνειν ἐστὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις καὶ μετὰ τῆς προδιστ. μετά, καὶ δηλοῖ ὑπάγω πρός τινα φιλικώς, ἢ ἐχθρικῶς, ὡς «βῆ μετὰ Σάτυρον (Ἰλ. Ε, 152.)», ἐνταῦθα ἐστὶν ἐχθρικῶς, καὶ «βῆ δὲ μετ' αὐτούς (Κ, 149.)», ἤτοι φιλικῶς· ὡς καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ διστ. (Ἰλ. Δ, 460. Ρ, 574.). «Ἐν νηυσὶ βαίνειν παρ' Ὅμ. δηλοῖ ἐμβαρκαρίζεσθαι καὶ ὑπάγειν εἰς . . . τὴν ὁποίαν σημασίαν καὶ τὸ ῥῆμα μόνον αὐτὸ ἔχει· καὶ κυρίως μὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν ὁ ἀόρ., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὁ παρατ. δ) βαίνειν ἐπ' ἐλπίδος, δι' εὐόδωσης, διὰ πόδου κ. τ. τ., ἀντὶ εὐρίσκομαι, διατελῶ ἐν ἐλπίδι, πόνῳ, πόδῳ, ἢ ἐλπίζω, εὐδοκέομαι, ποδέω, Valck Φοιν. 1554. ε) Αὐτὴ δὲ ἡ ἔννοια τοῦ εὑρίσκεσθαι ἔν τινι τόπῳ, ἵζομαι, ἵσταμαι, θεμελιοῦσθαι, εἶναι μάλιστα ἰδιάζουσα τῷ παρακ. βέβηκα, καὶ συνεπτ. μετὰ τῆς ἐν προδ. καὶ διστ., ἢ διά, ἢ ἐπὶ καὶ γεν., ὡς «Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν θεμελίῳσι. Ἐν μάχῃ βεβώς. «Ἐν κακοῖς βεβηκέναι. Ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, ἤτοι ἐν τῷ κέντρῳ. «Βεβηκυῖα μάχη, διάνοια, ἤτοι στάσιμος, σταθερά· καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὖ, ἢ ἀσφαλῶς, ὡς «Τυρσηνίδα εὖ βεβηκυῖαν (Προσ. 7, 64.)». «Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες (Valck. Προδ. 9, 106. Σοφ. Ἀντ. 67.)», ἀντὶ οἱ ἐν δημοσίαις ὑπουργίαις εὑρισκόμενοι. Σημείωσαι δὲ, ὅτι παρ' Ὅμ. ὁ ὑπερσυντ. ἐβεβήκειν ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ ἀορ. ἔβην· ζ) Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ἑπομ. καὶ, ἀποθνήσκω, ἀπέρχομαι τοῦ βίου· η) προτέρχομαι, ἀφικνέομαι, Σοφ. Αἰ. 921. «Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοιμι. ϑ) μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, παρέρχομαι, περῶ, ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. Ἰλ. Β, 134. «Ἐνέα δὴ βεβάκατι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοίς, ἤτοι ἐπέρασαν· καὶ 339. «Ποῦ δή τοι βεβάασιν καὶ ἄρκια βήσεται ὑμῖν; ἤτοι θέλουσι καταντήσει; πρβ. Η, 229. ι) Παρὰ τοῖς μεταγ. πολλάκις ἐν χρήσει μετὰ τῆς αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεσθαι, ἐπισπᾶσθαι, ἀκολουθεῖν, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2, 173. «Λίνον ἔβα κόρος, ἤτοι ἐπὶ τὸν αἶνον ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος· καὶ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 30. «Χρέος ἔβα μεν, χρέη μ' ἐπλάκωτον· ὃν τρόπον καὶ ἤδη ὁ Ὅμ. συντάττει τὴν αἰτ. τοῦ τόπου ἄνευ τῆς εἰς, Ὀδ. Γ, 168. Λέγεται δὲ καὶ μετὰ αἰτ. οὐδετ. ἐν ταῖς φράσεσι «βαίνειν ὁδόν, ἤτοι πορεύεσθαι ὁδόν· εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 72. «Πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες».

2) Ἐνεργητ. α) Κάμνω νὰ ὑπάγῃ, βάλλω εἰς κίνησιν, ἄνω ἢ κατω, φέρω, ὠθίζω, σηκόνω, κουβαλῶ, καταβάζω, ἀναβάζω· αὐτὴ δὲ ἡ σημασία ἐν χρήσει μόνου παρ' Ἴωσι καὶ ποιηταῖς, ὡς καὶ παρ' αὐτοῖς μόνοις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστώς, ὁ ἐνεργ. μέλλ. βήσω, ὁ ἀόρ. α'. ἔβησα καὶ ὁ μέσ. ἐβησάμην, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 262. «Περικαλλὲς βησατο (ἤτοι ἀνέβη) δίφρον· καὶ «βῆσεν παρὰ τῷ αὐτῷ, ἀντὶ ἔκαμε νὰ ἀναβῇ· τὸ δὲ «Ἵππους βῆσεν ἀφ' ἁρμάτων (Ἰλ. Η, 810.) δηλοῖ, τοὺς ἔκαμε νὰ κατεβῶσιν· Ὅμως ἐν Ἰλ. Ε, 164. «Ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακὼς ἀέκοντας», δηλοῖ, τοὺς ἔκαμε, καὶ μὴ θέλοντας, νὰ κατεβῶσιν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον· β') κατὰ μέσην διάθεσιν «βήσεται δίφρου», δηλοῖ καταβαίνειν τὴν ἅμαξαν (Ἰλ. Γ, 262. Ὀδ. Δ, 781)· ὁμοίως καὶ «βαίνειν νέας (ναῦς)· γ') βαίνειν μέτρον, δηλοῖ, μετρῶ τὸ μέτρον τῶν στίχων, Ἡσύχ. «Βῆσαι, μέτρησον· δ') βαίνειν πόδα, ἀντὶ βάινω τὸ ποδάρι παρέκει, εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ὅμ. καὶ Ἡροδ. πρβ. Seidl. Εὐριπ. Ἰλ. 94. ε) βαίνειν καὶ βαίνεσθαι, ἐπὶ συνουσίας ζώων, σημαίνει κατβαλλικεύω, Ἀριστ. περὶ Ζ. ιβ', 5. «Ἡ μὲν ἔλαφος ἄρχεται βαίνεσθαι ἕξ ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πάντα ἐτῶν ἢ ἐξ ὧν, ἐξ οὗ, καὶ βαινόμεναι ἵπποι», ἤτοι αἱ φοράδαι, Ἡροδ. α', 197. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Πλατ. Φαιδρ. σελ. 250. Ε.

* Βάϊον, βαΐον, τό. Κλάδος φοινικος, ἢ ἐλαίας, ἢ δάφνης. 2) Σιτηρέσιον, μισθὸς ἐτήσιος· ὠῶρον, χάρισμα, Βαλσαμ. 3) Σκῆπτρον τῶν βασιλιττῶν, Κωδηνός, Ὀφρ. παλατ. ιε', 24. «Κατέχουσα τῇ χειρὶ βαΐον χρυσοῦν. 4) Τρόπαιον, σύμβολον νίκης, Ἰωάνν. Μόσχ., ὃς αντὶ τοῦ βάϊον, βάϊν λέγει· ἰδὲ καὶ βαΐς.

Βαιός, ά, όν (βαίνω). Μικρός. Βαιὸς ἰδεῖν· Βαιὸς πέτρος· Κατὰ βαιόν, ἤτοι κατὰ μικρόν· Συγκρ. βαιότερος καὶ ὑπερϑ. βαιότατος· 2) ὀλίγος, μέτριος· «Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;» ἤτοι τόσον ὀλίγον φροντίζεις; Καὶ ἐπὶ φωνῆς στιγανῆς, Φίλ. 846. «Βαιὰν μοι πέμπε λόγων φάμαν· καὶ ἐπὶ χρόνου. «Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν· καὶ ἐπιῤῥημ. «Βαιὸν ἀμμένουσαι. Βαιὸν ἀπωθεν. «Βαιὴς ἀπὸ (ἡλικίας)», ἤτοι παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦ. (ἐκ τούτου ἠβαιός)

* Βαϊουλος. Ὁ παιδαγωγός. Ἰδὲ Σχολ. Σοφ. Αἰ. στίχ. 551.

* Βαϊοφόρος, καὶ βαΐφορος, ὁ, ἡ (βαΐς, φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαΐα. «Βαϊοφόρος, ἡ Βαΐφορος ἁπλῶς, ἡ βαΐφορος ἑορτή, ἡ Κυριακὴ τῶν βαΐων.

Βαΐς, ἡ. Κλάδος ἢ φύλλον ἀπὸ φοίνικα (χουρμαδιάν), Αἰγυπτιστὶ βαΐ· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Βάϊον· Ζήτ. Θαλῆς, Ἀριθμ. 2. Ὡρικόλ. Α'. 3. καὶ 4.

Βαΐτα, βαΐτη, ἡ. Φόρεμα τῶν ποιμένων ἢ τῶν χωρικῶν ἀπὸ δέρματα (κουζιόκα, γοῦνα). Ἀττ. σίτυρα, διφθέρα, Ἡρόδ. 4, 64.

* Βαΐτυλος, ἐκλήθη ὁ λίθος, ὃν αὐτὶ Διὸς ὁ Κρόνος κατέπιεν· εἴρηται δὲ, ὅτι ἡ Ῥέα βαΐτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ ἔδωκε.

Βαΐτυξ, γος, ἡ. Βδέλλα, Ἡσυχ.

Βαϊφόρος· Ζήτ. Βαϊοφόρος.

Βαιὼν, όνος, ὁ. Εὐτελές τι καὶ καταφρονεμένον ὑφάρπιον, τὸ ὁποῖον ἄλλως Βλένος καλεῖται, Γλῆνος. (πιθ. ἐκ τοῦ βαιός).

Βάκανον, τό. Ὁ τῆς κράμβης ἢ τῆς ῥαφάνου σπόρος, Βατίλ. (λέξις νεωτερική). Ἀλ. Τραλλ. 8, Σ. 399.

* Βακάντης (Σουίδ.), ἢ ὀρθότερον, Βακάντιος. Σχολαστής, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ, Συνέσ. ἐπιστ. ξδ'.

* Βακάριον, τό· μέτρον τί.

Βάκελος, καὶ, βάκηλος, ἡ βακέλας, ου, ὁ. Ὁ ἀποτετμημένος τὰ αἰδοῖα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ εὐνουχιτμένος ὑπηρέτης καὶ Ἱερεὺς τῆς Κυβήλης, ὅστις καὶ ἄλλως Γάλλος ἐκαλεῖτο, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 399. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. Δ'. Ὁ Λουκιαν. Εὐνουχ. κεφ. 8. διακρίνει τὸ, Εὐνοῦχος, ὡς, παντελῶς ἀνεπιτήδειος, μὴ ἱκανὸς τοῦ σπείρειν καὶ γεννᾶν. 2) ἄσωτος, ἢ ἀνόητος, μωρὸς ἄνθρωπος, ὡς βλακεύς. «Οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι», Τίλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 39. παρὰ δὲ Σουίδ. καὶ Ἡτυχ. ὁ μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.

Βακίζω. Προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, ὁ χρηπμολόγος, Ἀριστ. Εἰρ. 1072. «Ἐξώλης ἀπώλοι», εἰμὴ παύσαιο βακίζων.

Βάκις, ιδος, ὁ. Παλαιὸς χρησμολόγος τις, Ἡροδ. κατ' ἄλλους δὲ περισσοὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Βάκκαρις, βάκχαρις, εως, καὶ ίδος, καὶ ιος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ παρὰ Λιν. gnaphalium sanguineum, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ῥίζαν κοκκίνην, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ ἐλαίου ἡτοίμαζον τὸ καλούμενον βακκάρινον μύρον.

* Βάκκαλον, τό (ἐκ τοῦ λατ. baculus). Ῥάβδος, ξύλον. Παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Σουίδᾳ βάκλα, τύμπανα.

* Βάκκος, ὁ. Γοῦνα. 2) τὸ ὑάκινθον.

* Βακταροκροῦστα, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ· 1616, λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ ἄνευ ἐννοίας.

Βακτηρεύω, = βακτρεύω. Στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπὶ βακτηρίας· καὶ Μέσως ἐν χρήσει ἐστὶ, ὡς καὶ βακτρεύομαι, Νικήτ. Χρ. Ε'. 2. «Σκίπωνι βακτηρευόμενος».

Βακτηρία, καὶ, βακτηρίς, ίδος, ἡ, = βάκτρον (βιβάζω, βακτήρ). Ῥάβδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀκουμβοῦμεν (μπαστούνι, δεκανίκι). «Βακτηρίαν ἐπανήρατο (ἤτοι ἐπανετείνατο) πλήξων» (Θουκ. 8, 84). «Βακτηρίᾳ παίειν ἢ πατάσσειν. Ὁμοίως, βακτηρία γεροντική, ἢ τῶν γερόντων ῥάβδος· ἐλέγετο δὲ καὶ «βακτηρία ὀρθή», «τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ πλούσιοι, καὶ «βακτηρία καμπύλη», ἢ τῶν χωριατῶν· ὠνομάζοντο δὲ «βακτηρία καὶ σύμβολον, τὰ σημεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις κριτῶν, ὅτε εἴρχοντο νὰ κρίνωσι.

Βακτηριάζω. Στηρίζω τῇ βακτηρίᾳ, καὶ μεταφ. παρὰ Χρυσοστ. λογ. 106. ἐπὶ Θεοῦ· «Πεπλανημένον ὡδήγησας, ἀπεκοῦστα ἐβακτηρίασας».

Βακτήριον, καὶ, βακτηρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ βακτηρία. Μικρὰ βακτηρία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448.

Βάκτρευμα, τό. Τὸ ἀκούμβισμα, αὐτὸ τὸ βακτηρία ὑπερείδεσθαι, καὶ ἡ βακτηρία αὐτὴ, τὸ ἔρεισμα αὐτό.

Βακτρεύω· Ἀκουμβῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἰς τὴν βακτηρίαν, περιπατῶ μὲ τὴν βακτηρίαν.

* Βακτριασμός. Εἶδος ἀσελγοῦς χοροῦ.

Βάκτρον, τό (βάω, βιβάζω). Ταυτὸν τῷ, βακτηρία.

Βακτροπηρίτης, ου, ὁ (πήρα), παρ' Ἱερωνύμ. εἰς Ματθ. ΙΑ'. 10. ἐπίθετον ἔχοντος ῥάβδον καὶ πήραν (ὁ ἔχων τροβᾶν καὶ δεκανίκι).

Βακτροπροσαίτης, ου, ὁ (προσαιτέω). Ὁποιος μὲ τὸ δεκανίκι του περιπατεῖ καὶ ζητιανεύει, διακονεύει· ἐπίθετον τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων, Ἀνθ. Παλ. 11, 410. Λουκ. ἐπ. 9.

* Βακτροφόρας, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων βάκτρον, ἐπίθετον τοῦ Κυνικοῦ Διογένους, Ἡρακλείδας παρὰ Διογ. Λ. 6, 76.

* Βακύλιον, τό· Κύμβαλον, εἶδος μουσικοῦ ἐργάνου, Ἡσυχ.

* Βάκυλος, baculus. Ῥόπαλον, βακτηρία, ῥάβδος.

Βαυχάζω, = βαυχάω.

Βαυχᾶς, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βαυχευτής, Σχολ. Σοφοκλ.

* Βαυχασμός, ὁ· ταὐτὸν καὶ βαυχεία, Φωτ. Μυριόβιβλ. σελ. 144, 16.

* Βαυχάω. Βαυχικῶς φέρομαι· ἐν γένει, μαίνομαι, κωμάω, Αἰσχ. Ἑπτ. 500.

* Βαυχέβαυχος, ὁ· Ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις· Βαυχέβαυχον (ἄτμα), ὁ ὕμνος, ὃν ἐψάλλον τῷ Διονύσῳ ἐν ταῖς θυσίαις, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ ἦτον, Βάκχε, Βάκχον, Ἀριστ. Ἱππ. 408.

Βαυχεία ἡ (βαυχεύω). Τὸ φέρτιμον καὶ πολίτευμα τῆς Βάκχης. 2) μεταφ· βαυχεία, μανία, ἀσωτία, μέθη, ἐρωτομανία. 3) ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου σπαν. πληθ. αἱ βαυχεῖαι, Εὐρ. Βατχ. 215.

Βαυχεῖον, τό. Τὸ ἱερὸν τοῦ Βάκχου· ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, μέθη, Εὐρ. Φοιν· 21. ὡσαύτ. καὶ πληθ. Βαυχεῖα, τὰ ὄργια, οἱ θιασοι, αἱ Βαυχικαὶ θυσίαι.

Βάκχειος, εία, ειον (Βάκχος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, ἢ εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου· 2) ὁμοιος μὲ τὸ πολίτευμα, μὲ τὴν μανίαν τῶν Βαυχευτῶν, ἐνθουσιαστικός, μανιώδης· «Βάκχειος Διόνυσος, ὕμ. Ὅμ. 18, 46. καὶ «ὁ βάκχειος δεσπότης», Ἀριστ. Θεσμ. 988. πρβ. Wesseling. Ἡροδ. 4, 79. καὶ, «θεὸς βάκχειος» παρὰ Σοφοκλ. Ο. Τ. 1106. καὶ Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ, Διόνυσος· ἰδίως δὲ παρ' Ἡροδότ. Δ'. 79. «Διονύσῳ Βακχείῳ τελεστὴν ἄγειν, περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι εἰς κάθε τρεῖς χρόνους ἑόρταζον, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδοτ. βακχεύειν ὀνομάζει· Εὐριπ. Φοιν. 21. «Κἰς βακχείων πεσούσα, ἡρπάχθη, ἐνεμείσθη ὑπὸ τῆς μανικῆς ἐκστάσεως τῶν βακχευτῶν, ἐβακ-

χεύθη· Ὡς οὐτ. βακχεῖος = Βάκχος, ὁ Διὸς αὐτός, Σοφ. Ἀντ. 154. Ἡρόδ. 4. 79. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ Βακχεῖος, ἡ Βακχειακὸς (ποὺς), ὁ συνιστάμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἢ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας, Herm. el. metr. σ. 291. 3) ἡ Βακχεία, ἰδὲ τοῦτο· 4) τὸ Βακχεῖον, ἰδὲ τοῦτο. Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1259, ὀνομάζεται ὁ Αἰσχύλος, «βακχεῖος ἄναξ, ἤτοι κορυφαῖος τῆς σκηνικῆς τέχνης, καθὸ ἀφιερωμένης τῷ Διονύσῳ.

Βακχειώδης, καὶ βακχιώδης, ὁ, ἡ. Βάκχῳ ἢ βακχείοις ὅμοιος. Βακχειωδέστατος, ὁ εἰς ἄκρον μεμητὴς τοῦ Βάκχου.

Βακχειώτης, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βακχευτής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 678. ὡς τὸ Εὐϊώτης.

Βάκχευμα, τό (βακχεύω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, ἡ πρᾶξις τῶν Βακχευτῶν, Λογγῖν. Πλησ. Βακχεύματα, αἱ πράξεις τῶν Βακχευτῶν, καί, τὰ Διονυσιακά.

Βακχεύς, έως, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Βάκχος, Σοφ. Ἀντιγ. 1122. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 858. ὡς καὶ Βακχεὺς Διόνυσος, Εὐριπ. Ζήτ. Βάκχος.

Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πρὸς Βάκχευσιν ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων, ἐνθουσ. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, μανιώδης, «Τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες», ἐξ Εὐριπ. Βάκχ. 298. παρὰ Καλλιστρ. Εἰκ. η'.

Βάκχευσις, εως, ἡ. Ἡ ἑορτή, τὸ τελεῖν τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, τὸ βακχεύειν, Εὐριπ. Βάκχ. 357.

Βακχευτής, οῦ, ὁ. Ὁ ἑορταστὴς τῶν βακχείων. 2) καθεὶς, ὅστις εὑρίσκεται εἰς θρησκευτικὸν ἢ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μανίαν· 3) μαθυστής.

Βακχευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ταυτὸν τῷ Βάκχειος, καὶ, Βακχικός.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βακχευτής.

Βακχεύω, βακχεύομαι (Βάκχος) καὶ, βακχέω. Ἑορτάζω, τελῶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μάλιστα τὰς μεγάλας τριετήρους, Ἡρόδοτ. Δ', 79. καὶ ἐντεῦθεν 2) εἶμαι κατεσχετος, κάτοχος (φυσικῶς), ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, καὶ πράττω τι τοιοῦτον, ἢ ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βακχευτῶν· ἀρα, κατεσχετισμὸς, ἐνθουσιαστικὸς καὶ μανιωδῶς ὁμιλῶ καὶ πράττω. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Λογγ. ΙΕ'. 6. Κἀλοτε ἐλαμβάνεται τὸ βακχεύω καὶ ἐνεργ. κιωῶ εἰς βακχικὴν μανίαν, ἐξ οὗ τὸ παθητ. βακχεύομαι, Κυρ. Ὀρ 441. «Αὐταί τε βακχεύουσι συγχυνεῖ πόθῳ». Τὸ δὲ βακχεύω συντάσσεται καὶ αὐτ' μετὰ τῆς περὶ καὶ σημ. οὐδετέρως, τρελλαίνομαι, μαίνομαι. Τι. Γραικ. κ. α'. «Τοῦ δήμου συνενθουσιῶντος οὐ ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος περιαυτόν».

Βακχέχορος, ὁ, ἡ (χορὸς), Ὀρφ. Τμν. 53, 3. καὶ 74, 2. «Βακχέχορος Διώνυσος», ὁ ἀγαπῶν, ὁδηγῶν τοὺς χορεύς τοῦ Βάκχου.

* Βακχέω, = βακχεύω.

Βάκχη, ἡ. Λέγεται ἡ γυνὴ, ἥτις τελεῖ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καθὼς καὶ ὁ ἀνὴρ, Βάκχος. «Βάκχη φόνου», Εὐριπ. Ἡρ. 1063., ἡ μανιώδης ὑπηρέτις τοῦ φόνου· Ζήτ. Βάκχος, Ἀριδ. 2. 2) γένος ἀτίου, Ἡσυχ.

Βακχία, ἡ· ταυτὸν τῷ, βακχεία, βάκχη· ὅθεν

Βακχιάζω, ταυτὸν τῷ, βακχεύω, Εὐριπ. Κύκλ. 204. Βάκχ. 931.

Βακχιακός, βακχικός, καὶ βάκχιος, α, ον. = βάκχειος. Ὁ βεβακχευμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μανιώδης, ἐνθουσιαστικὸς, κατεσχετος (φυσικῶς). Ὁ Εὐριπίδης Κύκλ. 9. Φοίν. 21. τάττει ἔτι τὸ, βάκχιος, ἀντὶ τοῦ, Βάκχος, ὡς εἴπομεν.

* Βακχιάομαι, = βακχεύω, Σοφ.

* Βακχιάς, άδος, ἡ, = Βάκχη, πολλάκις παρὰ Νόννῳ.

* Βακχικός, ἡ, όν, καὶ

* Βάκχιος, ὁ, ἡ, καὶ α, ον, = βακχικός.

* Βακχιόω, ῶ. Κιωῶ εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν.

* Βακχίς, ίδος, ἡ. Ταυτὸν τῷ Βάκχη, Σοφ. Ἀντιγ. 1129. «Νύμφαι Βακχίδες».

* Βακχιώτης, ὁ. Ταυτὸν τῷ βακχειώτης.

Βάκχος, ὁ, ἡ. Θεός τις τῶν Παλαιῶν, ὅστις καὶ Διόνυσος ὑπὸ λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἀμπέλου, καὶ κυρίως θεὸς τῆς ὁρματικῆς ποιήσεως, προστάτης τῶν θεάτρων καὶ τῶν σκηνικῶν παραστάσεων ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν σκοπὸν διωρίσθησαν καὶ αἱ τελεταὶ τῶν Βακχείων, αἵτινες ἑορτάζοντο, καθ' ἕκαστον τρίτον χρόνον μάλιστα, μὲ κατοχικὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν τρόπον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν πάντη ἐλευθέρως. Ἦτον εἰς τὸν Βάκχον σφιγμένος ὁ Φαλλὸς, ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἔλυοι οἱ πανηγυρισταὶ τῆς πομπῆς ταύτης, γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες, ἐφορεῖσαν πορευόμενοι τὴν ὁδὸν ἐστολισμένοι καὶ ἐστεφανωμένοι μετὰ κληματίδων, ἴων, καὶ κισσοῦ, καὶ ὑποκρινόμενοι τὸν ἐνθουσιασμένον καὶ μεθυσμένον, παρίστηνον διάφορα ἀναίσχυντα σχήματα, κραυγάζοντες τὸ «Εὐοῖ σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε· ἢ, Ἰὼ Βάκχει, ψάλλοντες καὶ τὰ Φαλλικὰ ᾄσματα, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 247. Βατρχ. 331. καὶ 310. Εὐριπ. Βάκχ. 77. 78. 240. Ἡ ἱστορία παρ' Ἰωάνν. Ποτταρίῳ, Ἀρχαιολ. Ἑλλην. Πρὶν Ἡροδ. δὲν σπαντῷ τὸ ὄνομα Βάκχος· μ' ὅλον τοῦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ εἶναι παμπάλαιος καὶ πολυειδής· ἡ λέξις ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴακχος, ἄρα ἐκ τοῦ ἰάχω, ἰά, ἰά. 2) Ὁποιος τελεῖ, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ἢ τὴν πομπὴν ταύτην ποιῶν ἀνὴρ, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ Βάκχη καλεῖται. Καθόλου δὲ, πᾶς τις ἐνθουσιασμὸς, κυριευμένος ἀπό τι ὁρμητικὸν σαρκικὸν πάθος, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 69. C. Παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ'. 9. «Βάκχοι ἔρωτος», ὑπηρέται ἢ ἐνθουσιασταὶ τοῦ ἔρωτος, εἴτινες ἄλλως, διαπῶνται, καλοῦνται. 3) Μετων. οἶνος, π. χ. βάκχου πλήρες (ποτήριον).

Βάκχων, ωνος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Βάκχος.

Βαλανάγρα, ἡ (ἄγρα). Ὀργανόν τι, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὴν βάλανον (ἢ δὲ αὐτὴ εἶδος κλειδίου). 2) παρὰ Πολυβίῳ ξ. 18, 5. λέγεται αὐτὴ ἡ κλειδαρά. Ἡ δὲ βάλανος ἦτον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν τμῆμα σιδήρου, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο πρὸ τοῦ μοχλοῦ διὰ τῆς Βαλανοδόκης καὶ ἐκλείετο ἡ θύρα· τὸ δὲ ἄλλο σιδήριον, τὸ πρὸς ἀνοιξιν τῆς θύρας, ἤτοι τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβάλσιμον τῆς βαλάνου χρησιμεῦον, Βαλανάγρα ἐκαλεῖτο. Ζήτ. Κλεῖς. Τὰ παλαιὰ κλειδία εἶχον μόνον μίαν γλῶσσαν, τὰ δὲ Λακωνικὰ τρεῖς, αἵτινες καὶ Βάλανοι καὶ Γόμφιοι ἐκαλοῦντο, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 430.

* Βαλανειόμφαλος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον φιαλῶν, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀμφαλῶν αὐτῶν μὲ τοὺς βόλους τῶν ἐν Ἀθήναις βαλανείων, Ἀθην. ΙΑ'. 363. Schweigh.

Βαλανεῖον, τό. Λουτρὸν, τόπος, ἐν ᾧ πλύνονται οἱ ἄνθρωποι· ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοῦτο συντεῖνον ὕδωρ.

* Βαλανείτης καὶ βαλανεώτης, σπανιώτεροι τύποι ἀντὶ, βαλανεύς.

Βαλανεύς, έως, ὁ· καὶ, Βαλανείτης, καὶ, Βαλανεώτης, παρὰ Σουϊδ. ὁ λουτράρχης, ὅστις ἐκτᾷτο ἐν ταύτῳ τὰς τρίχας καὶ τοὺς ὄνυχας. Σημαίνει καὶ πολυπράγμων, περίεργος, Dorv. Χαρίτ. σ. 529.

Βαλανευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λουτρὸν, ἢ εἰς τὸν λουτράρχην.

Βαλανεύτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, βαλανευτὴρ, βαλανεὺς, ἢ βαλανευτής. Λουτρήρισσα.

Βαλανεύω. Φροντίζω, ὑπηρετῶ εἰς τὸ λουτρὸν, τινί, ἐν γένει = διακονέω, ὑπηρετῶ, π. χ. «Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ μαυτῷ βαλανεύσω, ἤγουν διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. Δοτ.

Βαλανεώτης, ου, ὁ· = Βαλανεύς, σπανιώτερος τύπος.

Βαλανηρά, τά· πλ. τοῦ βαλανηρός. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος τῶν βαλανίων· ὡς τὸ, σιτηρά, σταχυηρά, καρυηρά, βοτρυηρά.

Βαλανηφαγέω. Τρώγω βαλάνους· ἐκ τοῦ

Βαλανηφαγία, ἡ. Ἡ βρῶσις, τὸ τρώγειν βαλάνους, Φίλων τόμ. β'. σελ. 409, 36.

Βαλανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει βαλάνους, Πολυδ. 1, 234. (ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων ἀγρίων).

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαλάνους· ὡς, Βαλανηφόροι φοίνικες, Ἡρόδ. 1, 193.

Βαλανίζω, ὁρῶ. Κυνῶ, ταράττω τὴν βαλανείαν διὰ νὰ πέσωσιν αἱ βάλανοι, τινάζω βαλάνια, Ἀνθολογ. Ἄλλην ὁρῶ βαλανίζε, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. 2) βαλανίζει τινά, βάλλει τὴν βάλανον εἰς τὸν πρωκτόν τινος ἀντὶ κλυστῆρος. Ζήτ. Βάλανος.

Βαλάνινος, η, ον. Ὁ ἐκ βαλάνου ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος, ὡς, βαλάνινον ἔλαιον. Παρ' Ἀθην. Α'. 62. εἶται, Βαλάνιον, τό· ποτὸν τι ἐκ βαλάνου, προφυλακτικὸν καὶ ἀποφρακτικὸν τῆς μέθης.

Βαλανίς, ίδος, ἡ· καὶ, βαλάνισσα, ἡ· θηλ. τοῦ βαλανεύς, ταυτὸν τῷ, βαλανεύτρια, ὡς τὸ βασιλὶς καὶ βασίλισσα, ἐκ τοῦ βασιλεύς.

* Βαλανιστής, ὁ συνάζων βαλάνους.

Βαλανίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. νῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου. 2) ὁ ἐκ βαλάνων κατεσκευασμένος, = βαλάνινος.

* Βαλανοβόρος. Ὁ τρώγων βαλάνους.

Βαλανοδόκη, ἡ (δέχομαι) Ἡ τρύπα τοῦ μοχλοῦ, ἐκεῖ, ὅπου κλείεται ἡ θύρα, ἢ ἄλλο τι θύρας τῆς Βαλάνου. Ζήτ. Βαλανάγρα, καὶ βάλανος.

* Βαλανοειδής, έως, ὁ, ἡ· Ὅμοιος μὲ βάλανον.

Βάλανος, ἡ· Κυρίως τὸ ἀειθαλὲς ἢ βαλανιδιὰ (ταύτης διάφορα εἴδη). 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ βαλάνιον. 3) Κάθε καρπὸς καὶ σῶμα ἔχοντα τὸ σχῆμα τοῦ βαλάνου, καὶ ἐντεῦθεν λέγονται καὶ τὰ κάστανα, καὶ τὰ φοινίκια, βάλανοι. «Δι' ὀβελὸν βάλε φαγέσιμον κάστανον· 4) Ἡ μυρεψικὴ βάλανος, ἤτοι ἡ Μυροβάλανος, glans myrepsica, Ἡροδ. 1. 193. 5) Πεσσὸς, (πασσοῦλι) τὸν ὁποῖον εἰς τινα συμβεβηκότα δυσκολιότητος ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον τινός (ὅρα τὴν περιγραφὴν τούτου ἐν οἰκείῳ τόπῳ), ὡς τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, τμῆμα σαπουνίου, τὸ ὁποῖον ξύοντες κάμνουσιν ὡς καρφίον καὶ τὸ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον· 6) Ὁ Μάνταλος ἢ Μάγγανος, ᾧ οὗ κλείουσι καὶ σφαλοῦσί τι, Σύρτης, καταῤῥάκτης, περόνη, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαλανάγρα. 7) Τὸ ἄκρον τοῦ καυλοῦ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου· 8) Τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῶν ἕρμων περὶ τὸν τράχηλον· ἤγουν, ἐν τοῖς στηλιδίοις τῶν γυναικῶν τὸ κοραλλιόν, ἢ τοιοῦτόν ἄλλο τι ἐκτὸς περὶ τὸν τράχηλον ὅρμου χρυσάμενον, βάλανος ὀνομάζεται. 9) εἶδος ὀστρέου.

* Βαλανοφαγέω. Τρέφομαι μὲ βάλανα, ἐξ οὗ βαλανοφάγος, ὁ μὲ τοιαῦτα τρεφόμενος.

Βαλανόω. Κάμνω τι ὡς βάλανον, ἤτοι δίδω τὴν μορφὴν τῆς βαλάνου εἴς τι. 2) Κλείω. κλειδόω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1155. καὶ Ἐκκλησ. 361. «Βεβαλάνωκε τὴν θύραν», ἐμαυταλώσε, ἔβαλε τὸν μάνταλον.

Βαλαντιδίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βαλάντιον. (ι)

Βαλαντιοτόμος, ὁ, ἡ, = βαλαντοτόμος, ποιητ.

* Βαλαντοκλέπτης, ου, ὁ· Ὁ κλέπτης τῶν πουγγίων, ἤτοι κλέπτης ἐπιτήδειος.

Βαλάντιον, καὶ βαλλάντιον, τό. Σκευίδιον, πουγγίον, σακκίδιον διὰ πόρπας. 2) ἀκόντιον, διο-

νυσ. Τινὲς γράφουσιν ὅλα τὰ παράγωγα διὰ δύο λ. πλὴν Ἀττικωτέρου δι' ἑνός, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ Ἀριστ. Βατραχ. 772., ἂν καὶ ὁ Σιμωνίδης (63, 3) γράφει διὰ δύο.

* Βαλαντροσκόπος, ὁ. Ὁ κατάσκοπος τῶν πουγγίων.

Βαλαντροτομέω. Κόπτω τινὶ τὸ πουγγίον, ἤτοι κλέπτω ἐπιτηδείως καὶ πανούργως τὰ ἀργύρια τινος ἐκ τοῦ κόλπου. Κατὰ διάλυσιν λέγεται, «βαλάντια ἀποτέμνει, διατέμνειν» ἐκ τοῦ

Βαλαντροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κόπτων τὰ βαλάντια, ἤτοι κλέπτων ἐπιτηδείως ἐκ τῆς τζέπης τὰ χρήματα· ἰδὲ καὶ βαλαντιοκλέπτης.

Βαλαντιουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἀλκίφρ. Α'. 2. ὅπου ἄλλοι, Βαλαυστιουργός, ἀνέγν. καὶ ἡρμήν. διὰ τοῦ, Ἐρυθροβάπτης, ἐκ τοῦ Βαλαύστιον, ἔργον· ἀλλ' αὗται καὶ αἱ δύο ἀναγνώσεις εἰσὶν ἡμαρτημέναι, ὅπου ἀναγνωστέον Βαλαντιουργός.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ (βάλανος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βαλάνου. 2) γεμάτος βαλανίων.

Βαλανωτός, ἡ, ὁν (βαλανόω). Ὁ σχηματισμένος ὡς ἂν βάλανος, Ἀθην. ΙΒ'. 14. «Βαλανωτὴ φιάλη».

Βαλαύστιον, τό. Τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς. 2) ὁ μὴ ὥριμος καρπὸς αὐτῆς.

Βαλαυστιουργός. Ζήτ. Βαλαντιουργός.

* Βαλβιδούχος, Ἡσυχ. Τερματοῦχος, ὁ κρατῶν τὸ τέρμα.

Βαλβιδώδης, ὁ, ἡ. Ὁ εἴδους κοιλώματος, ὑφώματα καὶ ἀπότομα δύο μέρη ἔχων, κοῖλος, Ἱπποκρ. σελ. 842. «Τὸ δὲ πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ (τοῦ βραχίονος) πλατὺ καὶ κονδυλώδες καὶ βαλβιδώδες καὶ στερεόν· ἐγκοίλου ὄπισθεν· ἐκ τοῦ

Βαλβίς, ἴδος, ἡ (βάλλω). Ὅρος, ἢ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατοῦντες, κάμνει τὸ πρῶτον βῆμα ἢ τὴν ἀρχὴν κινήσεως τινός· ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου· ἐλέγετο δὲ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον πλαγίως ξύλον, ἢ καὶ τὸ χαραγμένον κατὰ γῆς σημεῖον, ὅ καὶ ἀφετηρίαν, ὕσπληγγα, ἢ γραμμὴν ἔλεγον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἐπατοῦσαν μετὰ τὸ ἑτοιμασθῆναι οἱ δρομεῖς εἰς τὸ δρομεῖν τὸ στάδιον, καὶ εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐβίαζετο εἰς αὐτοὺς τὸ σημεῖον, ἀφίεσαν ἑαυτοὺς τρέχειν. 2) ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι, ἐρρίπτουν τοὺς δίκτυους, Φιλόστρ. Εἰκ. Α'. 24. καὶ ἐντεῦθεν ἴσως ὁ Ἡσύχ. ἑρμην· τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Βουνός, λόφος. 3) Καθόλου δὲ κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶναι ταυτὸν τῷ βαθμός, ἔρεισμα, ὃ ἐστι, βάσις, ἀκουμβιστήριον, σκαλοπάτημα, κατώφλιον. Ὁ δὲ Εὐσταθιος ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσ. ἐπιβεβαιοῖ, ὅτι καὶ τὰ σκαλοπατήματα, δι' ὧν καταβαίνει τις εἰς τὸ πηγάδι, Βαλβίδες ἐλέγοντο, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α. σελ. 1404, 55. «Βαλβίδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐν φρέατι καὶ ἄλλος τοιοῦτος ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά, εἰς βαλβίσιν ὁμοίων τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατήρ, ὃς τὴν ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος, ὅθεν καὶ παροιμία, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ὡς οἷον εἰπεῖν, τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιριώτερον· ἆρα ταυτὸν τῷ, Βηλάς, ἐκ τοῦ βάω, βηλάς, βηλὶς, βαλὶς· ὡς καὶ ὁ Φιλόστρ. Ἐπ. 13. τάττει πάπο τῆς τοῦ νεὼ βαλβίδος, ἀντὶ βηλοῦ, καὶ ἐν Σοφιστ. Β'. 3. λέγει «Βαλβῖδα τὴν τοῦ λόγου βαλλεσθαι», ἀντὶ του, κρηπῖδα· καὶ εἰς Ἀπολλ. Ε'. 5. «Βαλβὶς ἑστηκώς». Ζήτει Σχάζω, καὶ Ὑσπληξ. Ὅθεν ἡ λεξις βαλβὶς σημαίνει 1) τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου· 2) μεταφ. τὴν ἀρχὴν τινος πράγματος· π. χ. ἐκ βαλβίδων, ἀπὸ βαλβίδων, ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς. 3) τὸ τέλος· π. χ. βαλβὶς βίου. 4) βαθμός, ἔρεισμα. 5) ἔκκοπὴ τοῦ φρέατος· 6) παρ' Ἱπποκρ. κοιλότης παρεμπήκης· καὶ 7) ἐπίπεδον, ὁμαλόν τινός.

Βάλε, Ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε! εὐκτικῶς, Ἀκλεμὰν Ἀντ. Καρύστ. 27. καὶ Ἡσύχ. παρὰ δὲ τοῖς ὑστερ. τὸ, Ἄβαλε, Ἀνάλεκτ. Β'. 273. καὶ Γ'. 62. (κυρίως. Προστακτ. τοῦ βάλλω).

* Βάλερος, γένος ἰχθύος παρ' Ἀριστ. ἱστ. ζ. 6, 14.

Βαλήν, ῆνος, καὶ βαλλήν. Ὁ Βασιλεύς, ὅθεν, βαλληναῖος, ἡ βαληναῖος, ἡ βαλληναῖος, βασιλικός· λέξις Φρυγική, ἢ μᾶλλον Περσική, ἐπιχωριάσασα τοῖς Ἕλλησιν, Αἰσχυλ. Προμ. 656. καὶ Πλούταρχ. Οἱ Τοῦρκοι μεταχειρίζονται τὸ Βαλλὴς ἀντὶ τοῦ, Τοπάρχης, Ἐξουσιαστής· (συγγεν· τῷ Ἑβρ. Βὰλ, Βάλ, Βαὰλ, κύριος τοῦ κόσμου· οὐχὶ δὲ τόσον πιθανῶς ἐξ ἀρχαίου τινος βασιλῆν κατὰ συγκ., ὡς νομίζουσι τινές.)

* Βαλία (Ἡσυχ) Ὀφθαλμία, εἶδος ὀμμάτων. Οἱ Κρῆτες ὀνομάζουν βάλιον τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς Λιγυπτίου λέξεως βάλ.

Βαλιός, ἁ, ὀν· καὶ Βάλιος, ἁ, ον (βάλλω). Παρδαλός, στικτός, ποικίλος. «Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς», Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 222. 2) ταχύς, ἀγλίγωρος, Ἐπιγράμ. κεφ. 6, 326. «Βαλίαις ἐλάφοις» λέγεται δὲ ἐπὶ τοιούτων ζώων, καὶ ἐπὶ ἀνέμων· π. χ. βαλίοι (σφοδρῶς πνέοντες) ἄνεμοι· βαλίαι αὖραι, ἄελλαι· ἐξ οὗ βαλίος, ὁ· ὄνομα ἑνὸς ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ἕτερος ὠνομάζετο Ξάνθος. Ἰδὲ πῶλος, ὄθεν

Βαλλήναδε βλέπειν, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 234., σκωπτικὴ λέξις ἐπὶ τοῦ, βάλλειν καὶ Παλλήνη, ἤτοι δήμου τῆς Ἀττικῆς· ἤγουν, πρέπει καὶ νὰ λιθοβολῇ τις τοῦ ἐχθροῦ.

* Βαλληναῖος, α, ον (βαλλὴν) = βαληναῖος· ἰδὲ Βαλήν.

* Βαλλητύς, ὑος, ἡ (βάλλω). Ῥίψις, Ἰων. ὡς Ἀθην. 9. Διδύμη βαλλητύς. 2) ἑορτή τις Ἀθηναίων.

Βαλλίζω, Μ. ἴσω (βάλλω). Συχνάκις ῥίπτω, κουνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς πόδας ἢ τὰ σκέλη, κτυπῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κωμάζω καὶ χορεύω, σκιρτῶ παρὰ Σικελοῖς καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἀθην. Η'. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Σωφρὼν· παρὰ Δημητρ. Φαλ. 147. χρῆται τῷ βαλλίζοντι, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι.

* Βαλλιρός, γένος ἰχθύος, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. 8, 20.

* Βάλλις, εἶδος ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀνάγκην τὸν νεκρόν, οἱονεί βίαλλίς τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίου ἄλλου ποιεῖν.

Βαλλισμός, ὁ. Τὸ σκιρτᾶν, πηδᾶν, χορεύειν. (Πιθανῶς, ἐκ τούτου ἐσχημάτισαν οἱ Ἰταλοὶ τὸ, Ballare, οἱ Γάλλοι τὸ, Ballet, καὶ οἱ Γερμανοὶ τὸ, Ball.)

* Βαλλίστρα, ἡ· Μηχανὴ κατὰ τείχους, μηχάνημα πετροβόλον· καὶ βαλλιστροτόπιον, τόπος, ἐνδατίζεται αὐτὴ· καὶ βαλλιστροφόρος, ὁ φέρων τοιαύτην μηχανήν, Μαυρικ. Στρατ. 12, 21, σελ. 348. «Τοὺς βαλλιστροφόρους δρόμωνας».

Βαλλίων. Ζήτ. Ἰσοβαλλίων.

* Βάλλω, Μ. βαλῶ (παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ βαλλήτω καὶ ἀόρ. ἀ. ἐβάλλησα), Ἀόρ. β' ἔβαλον, μέσος ἐβαλόμην, Παρακ. βέβληκα καὶ παθητ. βέβλημαι, καὶ ποιητ. βεβόλημαι, Ἀόρ. α'. παθ. ἐβλήθην. (Τὸ παλαιὸν πρωτότυπον τούτου ἦτο τό, βάλω, βαλέω, βλέω, βλῶμι, ὅθεν βαλέειν ἀντὶ βαλεῖν Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς, βλήμενος ἀντὶ βιβλημένος, βλεὶς ἀντὶ βληθείς, βλῆναι ἀντὶ βληθῆναι, βλήσομαι ἀντὶ βληθήσομαι, βεβλήμεναι ἀντὶ βέβλημαι, Ἀόρ. παθ. ἔβλητο, ὑποτ. βλήεται, εὐκτ. βλείμην, βλεῖο κτ. παρ' Ὁμήρῳ.)

1) Ἐνεργ. Ῥίπτω, Ἰλ. Α, 245. «Ποτὲ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ἤτοι ἔρριψε τὸ σκῆπτρον εἰς τὴν γῆν. Ὀδ. Ξ, 429. «Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βαλεῖν· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ, «Ἐν κοπίσι βαλεῖν», ἤτοι βίψαι εἰς τὴν σκόνην, καὶ περιφραστικῶς φονεύσαι. 2) Ῥίπτω κατάτινος, ἀκοντίζω, πληγόνω, ἐξαιρ. μὲ παντὸς εἴδους ῥιπτόμενα ὅπλα εἰς τὸ κτυπῆσαι, οἷον πέτρας, βέλη, ἀκόντια, τινά τινι, Ὁμ. καὶ μάλιστα Ἰλ. Ο, 495. Φ, 21. 576. καὶ, τινά τί τινι, Ἰλ. Ε, 795. Λ, 583. πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐλλείπει ἡ ὁσ. κατὰ τὴν ὁπλὴν αἰτιατικὴν, ὡς ἐν γένει τὸ βάλλω ἐν χρήσει συχνάκις καὶ ἄνευ τοῦ βαλλομένου ὅπλου. Τὸ βάλλω ἐν χρήσει μὲν καὶ ἀντὶ τύπτω, κτυπῶ, κρούω, ὡς Ἰλ. Ε, 73, ὅμως σπανιώτερον. «Βάλλειν λίθοις», πετροβολεῖν· καὶ μεταφ. «βάλλειν λόγον, ἢ λόγοις. «Βάλλειν μαλθακὸν ὕπνον, τοῦ, ῥῆμα, Ἀριστ. Βατρ. 607. 3) Ῥίπτω κατά τῆς, ἐξαπλόνω τινά, Ἰλ. Δ, 473. Θ, 156. καὶ Ι, 541. π. . . χαμαὶ βάλε δίνδρα.» 4) συχνάκις σηλοῖ, ἐπιτυγχάνειν μόνον χωρὶς νὰ πληγώσῃ ἢ τσακίσῃ, ὡς Ἰλ. Φ, 591, καὶ Γ, 347, οὗ ἐναντ. τὸ ἁμαρτάνω, ἀφαρμτάνω, καὶ διὸ οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ λέγεται πολλάκις «εὔστοχα, ἢ εὐσκόπα βάλλειν, βάλλειν σκοπὸν, ἢ ἐπὶ σκοπὸν παρὰ Γρηγ. καὶ Σεν. Μεταφ. σηλοῖ προστρούω, ὡς Ἰλ. Κ, 553. «Κτύπος οὖατα βάλλει». καὶ Σοφ. Φιλ. 205. «Βάλλει μ' ἑτοίμα φθογγά.» «Ἄγχει, πέπθει βεβολημένος», κτυπημένος, πληγωμένος ἀπὸ λύπην καὶ πένθος, Ἰλ. Ι, 3. 9. Ὀδ. Κ, 247. Ruhnk. ep. crit. p. 212. Ὅθεν ἐν γένει καὶ ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ῥαντίζω, πασπαλίζω· ἐπὶ κόνιος, Ἰλ. Ψ, 502· ἐπὶ αἵματος, Ἰλ. Λ, 536. «Τόπον ἀντίτι βάλλει ἠέλιος», ἤτοι ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν τόπον, Ὀδ Ε, 479. «Θερμὸς κρουνὸς βάλλει μ' αἵματος» καὶ ἐπὶ νεροῦ λουτροῦ ἐν Ἐπιγ. Ἀδ. 198. ἔτι δὲ ἐπὶ φωτὸς, ἀνέμου, ἤχου, καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, προτβάλλοντος τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς μετ' ἤχου ἢ μή· 4) σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, χύνω, ὡς ἄκρυ, καὶ σπανιώτερον, «ἀποβάλλειν ὀδόντας», ἀντὶ χάνειν· 5) ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κινῶ, Ἰλ. Η, 306. Ψ, 697. «ὄμματα», Ὀδ. Α, 179. καὶ ἐπὶ νηῶν, σπρώχνω, ῥίπτω, ἀποπλανῶ (ὑπὸ ἀνέμου), ὡς, πρὸς πέτρας, Ὀδ. Μ, 71, καὶ, νῆας εἰς πόντον (Ὀδ. Δ, 359.)», κυλίω τὰς ναῦς εἰς τὴν θάλασσαν. 6) Βάλλω, βάνω, τίθημι, ἐπὶ διαφόρων ῥευστῶν καὶ ἄλλων, ὡς βάλλειν ὕδωρ εἰς ἄγγος, εἰς τὸν νιπτῆρα· μύρον ἐπὶ τοῦ σώματος· ἔλαιον ἐν σκεύεσι· φάρμακον εἰς οἶνον· «Κύκλα ἀμφὶ σχέσσι βάλλειν (Ἰλ. Ε, 722. 731.)», προτρμόζειν τροχοὺς εἰς τὰς ἀμάξας (καὶ Ἰλ. Δ, 16. «Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν», ἤτοι συνάψωμεν). «Βαλεῖν ἀγκίστρου, σαγήνην, δίκτυον. Σπέρμα κακὸν βαλεῖν τῇ πολιτείᾳ. — Ἐπίμετον καὶ ἄλλων περὶ τὸ σῶμα βαλλομένων πραγμάτων μετὰ τῆς ἀμφὶ καὶ δοτ. ἢ αἰτ., ὡς «βαλεῖν ἀμφὶ ὠμοις αἰγίδα, ἀμφὶ κόμαις κόσμον ἐλαίας, ἀμφὶ χρῶτα στολὴν, ἀμφὶ ποσσὶ πέδιλα. Ἀναγινώσκομεν καὶ, χεῖρας βάλλειν ἀμφὶ, περὶ πρόσ τινι, ἀντὶ πιάνειν, ἀγκαλιάζειν, ἁπτεσθαι· π. χ. Ὀδ. Φ, 433. «Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἐγχείῃ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλὰ τότε κυρίως ἂς θεωρῇ τις ὡς διῃρημένον τὸ σύνθετον ῥῆμα, π. χ. «ἐν πύλαις ἀκαὶς βάλλειν» ἀντὶ ἐμβάλλειν· «Ψέρε πρὸς οὓς βάλωμ», ἀντὶ προσβάλω. «Φάσγανον ἐπ' αὐχένος βαλεῖν», ἀντὶ ἐπιβαλεῖν αὐχένος φάσγανον, ἡ ὁποία σύνταξις καὶ ἀναστρέφεται, ὡς Εὐρ. Ὀρ. 303. «Λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλειν. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν βαλλόντων ἀστραγάλους, ἢ κύβους· ὡσαύτως δὲ καὶ βάλλειν κλῆρον ἢ κλήρους. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς, «βάλλειν τινὰ ἐν νηῒ, εἰς φυλακήν, τὸν βοῦν ὑπ' ἄροτρον». Τὸ βάλλω, ἀντὶ βάνω, τίθημι, ἐν χρήσει συχνότερον ἀλληγορικῶς· π. χ. «Βάλλειν ἐν θυμῷ, εἰς θυμὸν, ἐν νῷ, εἰς νοῦν, ἐν θυμῷ, ἐν φρεσὶν», ἤγουν διανοοῦμαι, στοχάζομαι, στρέφω ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν. π. χ. Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ (Θεόγν. στιχ. 1050.). «Τοὺς ἐμοὺς λόγους

θυμῷ βάλεα (Αἰσχ. Προμ. 705.) καί, «βάλλειν τινί τι ἐν θυμῷ ('Ομ. ἐν 'Οδ. Α, 201, ὅστις ἄλλως καί, τιθέναι ἐπὶ φρενί λέγει)», ἐνθυμίζω τινά, παραινῶ τινί τι· καί «Σίγα, μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεαι ('Απολλ. Ῥοδ. 2, 256.). Μεταχειρίζονται ὅμως τοῦτο τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παθητ· καὶ μέσως, εἴτε λογογράφοι καὶ οἱ ποιηταί· ἴδε παρακατιών. Παρεκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πάμπολλα παραδείγματα χρήσεως μεταφορικῆς, π. χ. εἰς ἔχθραν, εἰς φόβον, εἰς ὕπνον, εἰς ἔρωτα, εἰς κακόν, εἰς δεῖμα, μετ' ἐριδὸς καὶ νείκεα βαλλειν, «βήματα βάλλειν, κατὰ βήματα πορεύεσθαι. «Βάλλειν μετάνοιαν. 7) ἐγχειρίζω, παραδίδω, παρακατατίθημι. π. χ. βάλλω τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις. 8) καταβάλλειν, πληρώνειν, ὡς παρὰ Δίφαν. «Βαλλειν δύο ὀβολούς». 9) γυρίζω, στρέφω, π. χ. «Ταρβήτας δ' ἑτέρωσε βαλ' ὄμματα» ('Οδ. Π, 179.). «Πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσαι (Εὐρ. Ὀρ. 958.). «Κάτω βαλόντες τὰς κεφαλάς, ἐστίγησαν» (Μάξιμ.)

2) Οὐδετ. πίπτω, ῥίπτομαι, χύνομαι, εἰσβάλλω, οἶς, Ἰλ. Δ, 422. «Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλουσι· καὶ Ἰλ. Ψ, 482. «Ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι, οἱ τρίχοντες πρὸς τὸ τέρμα. «Βάλλ' εἰς κόρακας, εἰς μακαρίαν, εἰς ὀλβίαν», ἀντὶ ἐρημίου, πήγαινε στὸν διάβολον, στὸ καλόν, Ruhnk. Tim. σ. 59. ἔνθα ὁ μέσος ἢ ἡ ἀντίστροφος ἀντωνυμία ἤθελα δώσει τὴν ἐντελῆ σύνταξιν. Τὸ βάλλω ὡς οὐδ. εὑρηται καὶ μετ' ἀπαρεμφ. παρὰ τοῖς Ἑκαλ. «Ἀπὸ τῆς λύπης ἔβαλε πυρίσσειν, ἤρχητο, ἤτοι ἐκυριεύθη ὑπὸ πυρετοῦ, ὑπέπεσεν εἰς αὐτόν.

3) Μέσως. Βαλέσθαι τι ἐν φρενί, ἐν θυμῷ, ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. κατὰ διττὴν σημασίαν· ὡς ἐπιτοπολύ, βάλωμαι εἰς τὸ κεφάλι μου, ἐνθυμεῖσθαί τί, σπανιώτερον δὲ, τρέφω τι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἡ ἁπλῶς τὰ βάλλεσθαι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ διανοοῦμαι, ὡς 'Οδ. Α, 234. «Νῦν δ' ἕτερος ἐβάλοντο θεοίν, ἀντὶ ἄλλως διενοήθησαν, ἤτοι ἔδοξε τοῖς θεοῖς· τινὲς ὅμως ἀναγινώσκ. ἐνταῦθα ἐβάλοντο. «Τόξα ἡ ξίφος ἀμφ' ὤμοις βαλλέσθαι, ἀντὶ χρεμῶ εἰς τοὺς ὤμους μου κτ., Ἰλ. Κ, 333. Τ, 372. «Χρὼς βάλλεσθαι λουτροῖσι ῥαντίζειν τὸ δέρμα μὲ νερόν, ἤγουν λούεσθαι, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 50. κατὰ δὲ τὸν Voss, βουτῶ τὸ σῶμα εἰς τὸ νερόν· ὡς τόσον πρβ. λουτρὰ ἐπὶ χροὸς βαλεῖν παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 297. «Βάλλεσθαι ἄστυ», βάζω τὸ θεμέλιον τινὸς πόλεως, κτίζω αὐτὴν· παρὰ δὲ Ποιητ. «κρηπῖδα βάλλεσθαι» λέγεται, Valck. Ἀδ σελ. 250. «Βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ», ἤγουν, βύχομαι ἐπάνω μου, ἀφ' ἑαυτοῦ μου (ἀπὸ κεφαλιοῦ μου) καὶ μὲ κίνδυνόν μου πράττω τί, ὡς Ἡρόδ. 3, 155. «Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βελόμενος ἐπρηξα. – Ἐνγένει, ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ ἐνεργητικόν.

4) Παθητ. Ῥίπτομαι, κτυποῦμαι, σχεδὸν κατὰ τὰς περισσοτέρας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ· τοῦ παρακειμένου ὅμως ἀπαντῶσι καί τινες ἰδιαίτεραι φράσεις, ὡς παρὰ Νικ. Θηρ. 460. 'Αθην. 12. σ. 544. Ἀνθ. Π. 8, 155. Πινδ. Νεμ. 1, 8. 'Ο δὲ παρακ. ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. συνεζεύχθη νὰ λέγηται ἐπὶ τῶν ὑπὸ νόσου τινος κυριευομένων, Ματθ. 8, 6. «Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός». Αἰσωπ. μῦθ. 257. «Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων ἐβέβλητο». Παρ' 'Απολλων. 1, 262. «Μήτηρ βεβλημένη, ἤτοι δυσθυμοῦσα.

Βαλλωτή, ἡ. Τὸ μέλαν πράσιον, εἶδος φυτοῦ, Λατ. Marrubium nigrum.

Βαλσαμίνη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ

Βάλσαμον, τό. 'Η εὐώδης ῥητίνη τῆς βαλσαμίνης, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ. 6. 2) Καὶ ἡ βάλσαμος αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, ὡς παρὰ τῷ Παλλαδίῳ ἐν Λαυσαϊκοῖς· «ἥτις βάλσαμος δίκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχουσα πόνον. 'Ο αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Βαλσαμών, ὁ· τόπος, ἔνθα εἶναι φυτευμένον τὸ βάλσαμον· καὶ, βαλσαμουργός, ὁ· ὁ ἐπιμελούμενος καὶ φυτεύων τὸ βάλσαμον· καὶ βαλσαμουργῶ τὸ ῥῆμα.

* **Βάλσαμος**, ἡ. Τὸ δένδρον τοῦ βαλσάμου, ἰδὲ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ βάλσαμον.

* **Βάλτη**, ἡ. Βάλτος, Λέων ἐν Ταχτ. 11, 3.

* **Βαλτολιβάς**, παρὰ Σκυλίτζῃ σελ. 382. τόπος βαλτώδης.

* **Βαλῶ**, μέλλ. τοῦ βάλλω.

Βᾶμα, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βῆμα.

Βάμβα, τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βάμμα.

Βαμβαίνω. Βαμβαλίζω, τραυλίζω, τρέμω ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ψύχος (κρύος), τρέμω τῇ γλώσσῃ, τοῖς ποσίν, ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας, ἀσήμως καὶ καταφῶς φθέγγομαι, Ἰλ. Κ, 375. «Γλῶσσα βαμβαίνειν, Βίων 4, 9. καὶ μετηνεγμ. ἐπὶ τῆς βωβῆς διαλέκτου τῶν φυτῶν, Μοσχ. 3, 7. – Ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βαβάζω, βαμβάω, ὅθεν ἔτι, βαμβαλός, καὶ βαμβάλλω, βαμβαλίζω. Κυρίσκεται καὶ γεγραμμένον βαμβακύζω, καὶ, βαμβαλύζω. «Κάρτα γὰρ ῥηγῶ καὶ βαμβακύζωα, Ἱππώναξ παρὰ Πλουτάρχ. 'Ο Ἡσύχ. ἔχει, βαμβαλεῖν, βαμβαίνειν, καὶ σπανιώτ. βαμβακύζειν, βαμβαλύζειν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. (Συγγεν. τῷ βάζω, βαβάζω).

* **Βαμβακεία** = φαρμακεία, καὶ

* **Βαμβακεύτρια**, ἡ = φαρμακεύτρια, ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω, (βάμβα) = φαρμακεύω. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. βαμβακεύτριαι, ταυτὸν τῷ, μαγγανεύτριαι, φαρμακεύτριαι· παρ' ἄλλοις δὲ, λαλοῦσαι. Βαμβακεία, ταυτὸν τῷ, Φαρμακεία. Παρ' Ἀθην. Δ'. «Παρατίθεται αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ χρείᾳ καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων», ἐπὶ φαγητῶν. Ἐν Ἀνθολογ. εὑρίσκεται «Κοιτίδα βαμβακίδωσα, ὅπου τινὲς παμβακίδων ἀνέγνωσαν. Αὕτη ὅμως ἡ ῥῆτις εἶναι σκοτεινοτέρα παρὰ ἡ ἄλλη, ἐξ ἧς γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, βαμβακίζω, συνωνυμεῖ τῷ, φαρμακεύω, ἤτοι μὲ κάθε λογῆς φάρμακα, ἀρώματα, ὀρτύματα, ἢ μὲ βαφάς, βάπτω, χρωματίζω, ἑτοιμάζω τι. κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Δωρικ. Βάμβα, ἀντὶ, Βάμμα, καὶ Ἔμβαμμα· Αὕτη ἡ λέξις ἐστὶ σπανία, κυρ. Διωρικῆ.

* **Βαμβακηρός**, ά, όν. Βαμβακερός.

* **Βαμβάκινος**, ταυτὸν τῷ βαμβακηρός.

* **Βαμβακίς**, ίδος, ἡ, = βαμβακεύτρια.

Βαμβακοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος), = βομβυκοειδής· Ὁ Διοσκ. Γ. 18. λέγει περὶ τοῦ μαλλοῦ τοῦ φυτοῦ 'Ακανθίου· «Οὗ (χνοῦ) συλλεγομένου καὶ ὑφαινομένου, βαμβακοειδὴς γίνεται ἐσθής», ἄρα, ὅμοιος τῷ βάμβακι.

Βαμβακύζω, καὶ βαμβαλύζω, σπανιώτ· ἄλλοι τύποι τοῦ βαμβαίνω.

* **Βαμβάλλω**, = βαμβαίνω, Μοσχ. 3, 7. (ἄλλος σπάνιος τύπος αὐτοῦ.)

Βαμβακίς, ίδος, ἡ· Τὸ φυτόν, ἐξ οὗ γίνεται τὸ βαμβάκιον, Βαμβακιά.

* **Βᾶμες**, Δωρ. ἀντὶ βῶμεν, ά· πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Θεοκρ.

Βάμβαξ, ακος, ὁ Κυρίως ὁ μαλλὸς τοῦ 'Ακανθίου. 2) εἶδος φυτοῦ, τὸ βαμβάκιον. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ μαλλὸς αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐξεργάζονται τὰ ὑφάσματα, Λατ. Gossypium.

Βάμμα, τό (βάπτω). Ζωμός, ζωμὸν· βαφή· ἐν γένει, πᾶν ἡτοιμασμένον, εἰς τὸ ὁποῖον βουτᾶτις τι μέσα, ἄρα, βαφή, χρῶμα, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄξος (ξύδι), τὸ ὁποῖον ὁμεταχειρίζοντο διὰ ἔμβαμμα. Σόσι, Sauce. Νικάνδρ. Θηρ. 87. «Βαμμα Σαρδιανικόν», τὸ φοινικοῦν χρῶμα, καὶ παροιμ· ἐπὶ τῶν καλῶς διαρομένων· «Ἄγε δή σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τοῦτο, ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν», Ἀριστ. Ἀχ. 112.

* **Βᾶν**, ποιητ. ἀντὶ ἔβαν, ἔβησαν, γ'. πληθ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, 'Ομ. (ᾱ)

Βανά, ἡ. πλ. Βανῆκες, Βοιωτικ. ἡ γυνή. 'Ο Ἡσύχ· ἔχει, Βάννα, γυνή καὶ Βανῆκαι, γυναῖκες· καὶ, Βάττικες, γυναῖκες· καὶ, Βαλάρα, γυνή. Ἐκ τοῦ βάω, βαίνω, βάννω, βάννα· ἢ βάω, βάλω, βαλάω, βαλάρω, βαλάρα, ὁ ἐστιν, ἀχέω, βαττεύω· καὶ 'Απολλιν. περὶ 'Αντωνυμ. σελ. 65 «Μέμφομαι δὲ καὶ λιγυρὰν Μυρτιδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν», ὅπου, ἄλλοι βάννα, καὶ ἄλλοι βώα, ἀντὶ τοῦ, βήναι ἀναγινώσκειν παραπούσι, τροπῇ τοῦ γ εἰς β, καὶ τοῦ, υ, εἰς η.

* **Βαναυσέω**. Ἀσκῶ τὴν βαναυσικὴν τέχνην, ἤτοι ποταπὴν καὶ εὐτελῆ.

Βαναυσία, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ ζῆν καὶ ἡ τέχνη τῶν βαναύσων, καὶ ἐν γένει, τὸ μηχανικὸν, ἀλόγως γινόμενον. Παρ' Ἡροδότ. β'., 165. 177. τό, βαναυσία, χειρωναξία, καὶ τέχνη, εἶσι συνώνυμα· ὡς καὶ τὸ, χειροτέχναι, βάναυσοι, καὶ χειρώνακτες· Ὁ αὐτὸς παραιτηρεῖ ἔτι, ὅτι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἱ Κορίνθιοι ἦσαν ἀπιτηδειότεροι μεταξὺ τῶν τοιούτων τεχνιτῶν, διότι μόνοι οὗτοι εἶχον τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἐργαστήρια. 'Ο Ἡσυχ. ἔτι ἑρμην· τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἰδιωτία, καὶ ἀλογία, ὁ δὲ Δίων Χρυσόστ. λέγει. «Μετὰ βαναυσίας εὐχαίτεια ἀντὶ, μετὰ ἀλογίας, ἀμελῶς. Ζήτ. Βάναυσος.

Βαναυσικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν βαναυσίαν, ἢ τὸν βάναυσον, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς αὐτὸν, ἢ ὅμοιον· καὶ ἐπὶ φρονήματος, ποταπὸν, εὐτελὲς, ἐναντίον τῷ, γενναίου καὶ ἐλευθέρου. «Τέχνη βαναυσική», ἡ τέχνη τῶν βαναύσων, Ξενοφ. Οἰκον· Δ'. 2. «Βαναυσικὸν μέρος, «τὸ μέρος τῶν πολιτῶν, ὅτοι ἀσκοῦσι τὰς τέχνας ταύτας.

* **Βαναύσιος**, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βάναυσος, Θεοδ. Ἀκροπτ. 2, 184. «Τῇ βαναυσίῳ τέχνῃ.

* **Βαναυσίς**, ἡ. Ταυτὸν τῷ βαναυσικῇ, ῥυπαρὰ, καθεστηκυῖα τέχνη.

* **Βαναυσοποιία**, ἡ. Ἔργον χειροτεχνικόν.

Βάναυσος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, βαύαυσος (βαῦνος, κάμινος, καὶ αὔω). Κυρίως ὁ περὶ τὰς καμίνους ἐργαζόμενος τεχνίτης, ὅποιος κάθηται πλησίον εἰς τὸ καμίνιον καὶ δουλεύει, οἷον χαλκεύς, χρυσοχόος, κ. τ. τ., πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ὅθεν ἔπειτα, ὁ ἐργοχειρότεχνητ μεταχειρίζομενος, χειροτεχνίτης· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, πᾶς, ὅστις κάθηται, ἢ καθήμενος διάγει, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ὑγιὰ, καθεστηκυῖαν καὶ παρὰ τοῖς πολεμικοῖς ἢ νομαδικοῖς ἔθνεσι κατεφρονεμένην ἐργασίαν ἀσκῶν· ἐξαιρ. «Βάναυσος τέχνη, ἢ Ἔργον βάναυσον, καὶ, Βάναυσος βίος», μηχανική, καθεστηκυῖα, ἢ μὴ ἐλευθέρα καὶ ῥυπαρὰ τέχνη, ἢ ἔργον, τὸ ὁποῖον τινὰς καθήμενος ἐξεργάζεται· ζωὴ, τὴν ὁποίαν περνᾷ τινὰς καθήμενος, καθὼς εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. «Βαναυσότατα τέχναι, ἐν αἷς σώματα μάλιστα λωβῶνται, ὅπου ἐπιθέτως κεῖται, ἀντὶ τοῦ, βαναυσικὰς· καὶ Πολιτ. Η'. «Βάναυσον ἔργον εἶναι δεῖ τοῦτο νομίζειν, καὶ τέχνην ταύτην, καὶ μάθησιν, ὅταν πρὸς τὰς χρήσεις καὶ τὰς πράξεις τὰς τῆς ἀρετῆς ἄχρηστον ἀπεργάζονται τὸ σῶμα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τὴν ψυχήν, ἢ τὴν διάνοιαν, διὰ τούς τε ποιοῦντας τὰς τέχνας, ὅσαι τὸ σῶμα παρατεύχουσι χείρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας· ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι καὶ ταπεινὴν τὴν διάνοιαν». Μεταφ. (ὡς ἐν Ἡσκ. Δ'.) λέγεται τό, βάναυσος, καὶ, βαναυσία, ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ νοεῖν

καὶ συλλογίζεσθαι τῶν τοιούτων χαυνῶν καὶ ἀνελευθέρων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ματαίους καὶ πλέον τοῦ δέοντος στολισμούς, φορέματα καὶ δαπάνας ματαχειριζομένων, καὶ ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἀμελής· ἔτι δὲ λέγεται καθόλου βάναυσος, καὶ ἕνας κοινός, χαμερπής τὸ ὀρύνημα, μοχθηρός, ψθονερός ἄνθρωπος, Ἀνάλεκτ. Β'. 376. »Μισοπόνηρε πεπλασμένε, βάναυσε«. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 27. Στοβ. σελ. 415. (Schow). Βάναυσος φιλότης, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. σημαίνει κοινή, χυδαϊκὴ φιλία. »Οὐ γὰρ διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος, διὰ δὲ ἐλευθέρας παιδείας κοινωνίαν κτ.« »Τὸ βάναυσον πλῆθος« (παρ' Ἀριστ. Πολ. 4). »Γνώμη βάναυσος« (Ἰω. Χρυσόστ. τ. β', σελ. 187.). »Τὴν ἄλλην δόξαν ὀνομάσθη καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν« (Εὐνάπ. σελ. 100)· ἐξ οὗ τὸ ὑπερβ. βαναυσότατος.

Βαναυσοτεχνέω (τέχνη), ἡ, βαναυσουργέω (ἔργον). Διάγω, ζῶ καθεστηκότα τρόπον ζωῆς. 2) εἶμαι βαναυσουργός, Στράβ. Ις'.

Βαναυσοτέχνης, καὶ βαναυσουργός, ὁ, ἡ. Ὁ βάναυσον τέχνην, ἢ ἔργον μετερχόμενος, Πολυδ.

*Βαναυσότης, ητος, ἡ. Ἀλαζονεία.

*Βαναυσουργέω (ἔργον). Μετέρχομαι μηχανικὸν ἔργον, Πολυδ. 7, 6.

*Βαναυσουργία, ἡ. Ἔργον, δουλεία μηχανική.

*Βαναυσουργός (ἔργον). Ὁ ἀσκῶν μηχανικὴν τέχνην.

*Βαναυσώδης, ους, ὁ. Ἀνελεύθερος, Νικηφ. Γρηγ. »Οὐ δὲ γὰρ πολλῶν ἡμῖν ἐδίδησε λόγων πρὸς ἄνδρα βαναυσώδη καὶ ζάκοτον.«

Βαναύσως, Ἐπίρ. Μὲ βαναυσικόν, παχυμερῆ τρόπον.

Βαξις, εως, ἡ (βάζω). ταυτὸν τῷ, φάτις, φήμη. 2) λόγος, φωνή. 3) χρησμός. Σοφοκλ. Αἴας, »Μή μ' ἀξιώσῃς βαξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν.« Ἀπολλων. 1, 8. »Θεσπὶ κατὰ βάξιν. Ποιητ.

Βαπτηρία, ἡ. Παρὰ Θεμιστ. Δ'. σελ. 61. χρῶμα, βαφή, ὅπου ἐσφαλμ. βακτηρία κεῖται.

*Βαπτήριον, τό. Βαφή. Λυκόφρ. στιχ. 1138.

*Βάπτης, ου, ὁ. Βαφεύς. Βάπτει, ἄνδρες ἐκπλυνθέντες καὶ μαλακοί, ἢ οἱ βάπτοντες, ὡς αἱ γυναῖκες, τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην μὲ ψῦκος, ἤτοι ψιμύθι.

Βαπτίζω, Μ. ἰσω (βάπτω). Συχνὰ βουτῶ τι μέσα εἰς τι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βρέχω τι, πιτίζω, ἐπιχύνω, λούω. Ναζ. »Ἵνα μὴ κύτταρόν σου τὴν νῆ βαπτισθῶμεν.« Ἡλιοδ. 4, »Ἐπειδὴ μέσαι νύκτει ὑπῳ τὴν πόλιν ἐβάπτιζον.« Πλουτ. Ἠθ. σ. 9. »Ψυχὴ τοῖς ὑπερβολαῖοις πόνοις βαπτίζεται.« Ὅθεν μεταφορικῶς, »οἱ βεβαπτισμένοι«, Πλάτ. Συμποτ., ὅσοι ἔπιον πολὺν οἶνον, οἱ μεθυσμένοι· καὶ εἰς Εὐθύδ. Σ. 277. »Ἐγὼ γοῦν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον«, ἀφ' οὗ ἐγνώρισα, ὅτι τὸ παιδίον διὰ τῶν ἐρωτήσεων ἐβυθίσθη, ὅ ἐστιν, ἐσυγχίσθη, ἐμπερδεύθη καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βοηθηθῇ, νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν· διὸ καὶ ἐπακολουθεῖ τὸ »Οὐκ ἔστι μοι ἀπάδουσις.« »Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος«, βυθισμένος, χωμένος μέσα εἰς τὰ χρέη, Πλουτ. »Βεβαπτισμένος ταῖς εἰσφοραῖς«, Διόδ. Σικελ., καταφορτισμένος μὲ δεσίματα. Ἐντεῦθεν παρὰ Δημοσθ. »Συνδιαβαπτίζεσθαί τισιν«, ἀναγκατώνεσθαι μέ τινά, ἤτοι ἐμβαίνειν εἰς τινα ὑπόθεσιν τινὸς καὶ διαπλεκτεύειν τὸν ἑαυτόν του κατὰ τῆς κατηγορίας καὶ συκοφαντίας. 2) Ἀντλῶ, βουτῶ εἰς τὸ νερὸν ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἐκβάλω, ὡς καὶ τὸ, βάπτω, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 67. »Οἱ στρατιῶται βαπτίζοντες ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπιον.« 3) πλύνω τὰς χεῖρας, ἢ λούομαι, ἐν περιπτώσει καταλήξει, Μαρκ. 7, 4. »Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι.« Δουκᾶς 11, 38. »Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.« 4) βαπτίζω, παρὰ Χριστιανοῖς· π. χ. Βαπτίζεσθαι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ εἰς Χριστόν. »Βαπτίζεσθαι εἰς ἓν σῶμα«, ἐπὶ Χριστιανῶν, οἵ τινες ἐβαπτίζοντο διὰ νὰ ὦσιμέλη τῆς αὐτῆς ἑταιρίας. Τὸ Μέσον σημαίνει καὶ φροντίζω νὰ βαπτισθῶ τις. π. χ. Ἀνάστὰς βάπτισαι. Κορινθ. 1, 10, 2. »Πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο.«

*Βαπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ βάπτειν.

Βάπτισις, εως, ἡ· ἡ, βαπτισμός, ὁ. Τὸ βουτᾶν τι μέσα εἴς τι· λούσιμον· πλύσιμον· καθαρισμός· ἄντλησις.

Βάπτισμα, ατος, τό. Τὸ βουτημένον, βαπτισμένον. 2) βαπτισμὸς παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτισμός, ὁ· = βάπτισις.

Βαπτιστήρ, ῆρος, ὁ. Ἰδὲ βαπτιστήριον.

Βαπτιστήριον, τό. Τόπος, εἰς ὃν βαπτίζονται, πλύνονται, λουτρόν, Πλήθιος. Καὶ παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτιστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος βαπτίζει, βάπτει. 2) παρὰ τοῖς Ἑκλ. ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής.

*Βαπτιστικός, ἡ ὀν. Ὀνομασθεὶς ἐν τῷ βαπτίσματι, Γεωργ. Κεδρην. τ. ά. σελ. 455. »Τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ βαπτιστικόν μου«, ἤτοι τὸ ὄνομά μου.

Βαπτός, ή, όν. Βαπτισμένος, βουτημένος, βαμμένος. 2) ποικίλος, παράλλος. Ἀριστοφ. Πλούτ. 530. »Βαπτὰν νυμφικὰ ἱμάτια. Ἡγήσιππος παρ' Ἀθην. Ζ' τὰ ποικίλως χρωματισμένα. 3) ἀντλημένος, ἢ ὁ πρὸς ἄντλησιν, ἀντλούμενος, Εὐρ. Ἱππ. 123. »Βαπτὰν κάλπιδι παγάν.« 4) λίθος ἀσφαλτώδης.

Βάπτρια, ἡ Ἡ βάπτουσα, Εὐπολ. Πολυδ. Ζ'. 169.

*Βάπτρον, τό. Βαφή, βάμμα.

Βάπτω, Μ. ψω, παθ. παρατ. βέβαμμαι καὶ ἀόρ. β'. ἐβάφην. Ἐνεργ., βουτῶ, βάλλω τι μέσα (εἰς τὴν βαφὴν) εἴς τι, καὶ ἐντεῦθεν. 2) χρωματίζω, βάφω· καὶ βυθίζω, χώνω τι μέσα εἴς τι, καθὼς π. χ. ὑφασμά τι μέσα εἰς τὴν βαφὴν, εἰς ἄλλο ἀφύ διὰ ν' ἀναλύσῃ πως τὰ μόρια καὶ κάμῃ αὐτὸ ἐπιτήδειον εἰς χρῆσιν τινα, ὡς τὸ κρέας εἰς τὸ ξύδι, προστύφω. »Βάπτεσθαι ἁπλῶς σημαίνει βάπτω τὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς μου. »Βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικὸν« τὸν δαίρω ἕως νὰ ἐκβάλῃ αἷμα, Elmsl. Ἀριστ. Ἀχ. 112. ἰδὲ βάμμα· καὶ ἐντεῦθεν 3) σκληρύνω, ὀξύνω, ἰσχυρίζω, στερεόν καὶ κοπερὸν ποιῶ τι, βυθίζων αὐτὸ εἰς τὸ νερόν, καθὼς χαλκεὺς τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, ξίφος, κ. τ. τ. καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπαραλλάκτως μεταχειρίζομεθα τὴν λέξιν. Ὁδυσ. Ι. 392. »Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον εἰς ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων, τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν, ὅπου τό, φαρμάσσων, καὶ τό, σιδήρου κράτος, ἐπεξήγησις ἐστὶ τοῦ, βάπτει. Σοφοκλ. Αἴας. 95. »Ἔβαψας ἄγχος πρὸς Ἀργείων στρατῷ«, ἀντὶ, ἐν. 4) βρέχω, λούω, πλύνω. 5) ἀντλῶ, γεμίζω, ῥίπτων τὸ ἀγγεῖον μέσα εἰς ὑγρόν τι, Θεόκρ. 5, 137. »Βάπτεται ἡ ναῦς, πέρνει νερόν, βυθίζεται, βουλᾷ. 6) καὶ ἐπὶ βαφικῶν ματος, χρυσώματος, μαλαματοκαπίσματος, καὶ ἀλείμματος τῶν πηλίνων ἀγγείων, παρ' Ἀθην. »Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ εἶναι δεκατῆ ἀργυραῖα. – Οὐδετ. ῥόον βάπτειν, βουτῶ ὑποκάτω εἰς τὸν ποταμόν, Ἀρατ. 857.

Βάρ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, μικρόν, μικόντι, ὁ δὲ Σουϊδ. διὰ τοῦ υἱός, ἐκ τοῦ Χαλδ. Πὴρ καὶ Ἔβρ Βάρ.

Βαραγχιάω, ταυτὸν τῷ, βραγχιάω.

Βάραγγος, καὶ, βαράγγιον, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχος, καὶ βράγχιον, Ἱππων.

Βάραθρον, τό. Ἰων. βέρεθρον. Χάσματι φρεατώδες καὶ σκοτεινόν, τόπος, ἢ λάκκος βαθὺς μέσα εἰς τὴν γῆν, τρύπα, κρημνός· καὶ μάλιστα ἐλέγετο τόπος τοιοῦτος ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἔῤῥιπτον καὶ ἐνῆμιζον τοὺς κακούργους, τοὺς εἰς θάνατον ἀποφασισμένους, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν. 2) μεταφ. ἄλεθρος, ἀφανισμός, Ἀριστοφ. Πλούτ. 3) = βάραθρος.

*Βάραθρος, ου, ὁ. Ἄνθρωπος μιαρός, ἄξιος τοῦ βαράθρου· ἢ ἐδῶ ἰδίως οἱ βάραθρον, μὴ ἔχων βάθος, πάτον, ἤτοι πολλὰ ἄπατος· ἐπὶ πολυφάγου καὶ φιλαργύρου, Valck Ἀμμ. σ. 42.

Βαραθρόω, ῶ. Μ. ώσω, Τίπτω τινα εἰς τὸ βάραθρον. ἁμφ.

Βαραθρώδης, εος, ὁ, ἡ (βάραθρον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ βάραθρον. 2) Ἄξιος βαράθρου.

*Βαρακηνίς, ἡ. Ἀκανθα, Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ.

Βάραξ, ακος, ὁ. Βάρακες, ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἐπιλύκου παρ' Ἀθην. σελ. 140. »Ὁπόταν κοπίδ' εἴσωμαι ἐς Ἀμυκλαίου παραγγελῶ βάρακες πολλοί, κάρτοι, καὶ ζωμὸς μάλα ἡδύεσι, ὅπου τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, τελίπαι, ἄλλοι διὰ τοῦ, προφυρώματα μαζῶν, ὁ δὲ Ἀθην. διὰ τοῦ, μάζαι, ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, σῶλα τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τῆς τροφῆς ἐνισχόμενα. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε'. 77. σημειοῦσιν, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου, Βόρηξ, ἔλεγον. Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. »Βόρηκα«, ὅπου πρότερον, βόρακα, ἔκειτο.

*Βαρβάρα, ἐμπλαστρου εἶδος, Ἀλεξ. Τραλλ. 3, 8. Παυλ. Αἰγιν. 7.

*Βαρβαραρχία. Κυριαρχία, ἐπικράτεια τῶν βαρβάρων, Νικητ. Εὐγεν. 5, 330.

Βαρβαρία, ἡ. Κάθε τόπος ἔξω τῆς Ἑλλάδος. 2) περὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον χώρα.

Βαρβαρίζω, Μ ίσω, Ἀττ. ίττω. Πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς βάρβαρος, ὡς ξένος, μιμοῦμαι αὐτόν, κυρ. ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν, Ἡρόδοτ. Β'. 57. 2) ὁμιλῶ, γράφω τὴν γλῶσσάν μου ἐσφαλμένως ὡς ξένοι. 3) Κρατῶ τὸ μέσον (ἢ εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος) τῶν βαρβάρων, μάλιστα τὰ τῶν Περσῶν, τὰ τῶν βαρβάρων φρονῶ. 4) τραυλίζω ὡς ὁ βάρβαρος, προφέρω τι.

Βαρβαρικός, ἡ, όν. Βαρβαρικός, ξένος, ἀλλόγλωσσος· μὴ Ἑλληνικός, βαρβαρικόν τι ἔχων· ἀνήκων τοῖς βαρβάροις. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, τὴν περὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον γῆν, ὡς, πέπλος Βαρβαρικὸς παρὰ Πτολ. 4, 7. Βαρβαρικὰ ἔθνη, ἀπ' οὗ καὶ βάρβαρα. Τὸ Βαρβαρικόν (ἀπ' οὗ καὶ βάρβαροι) οἱ Βάρβαροι, καὶ, τὸ στράτευμα. 2) χώρα βαρβάρων, σύνορα. Βαρβαρικὴν παλλίδα, τὸ ἀμφίμαλλον. Λουκ. διάλ. 27, 3. »Εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἦχθει καὶ ἠγανάκτει«, ἤγουν κατὰ βαρβαρικὸν τρόπον.

*Βαρβαρικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸ Βαρβαρικὸν ἦθος, τρόπον. Συντριπτ. Βαρβαρικώτερον.

*Βαρβαρίς, ίδος, ἡ. Βάρβαρος γυνή. »Δμωαὶ βαρβαρίδες. Βαρβαρίδων βασίλεια.«

Βαρβαρισμός, ὁ. Τὸ ὁμιλεῖν ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἢ τὴν ἰδικήν του ὡς ξένος, ὅ ἐστιν ὁμιλεῖν ἢ γράφειν αὐτὴν μὲ σφάλματα καὶ ὄχι κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς, ἄρα ὁμιλία, ἢ διάλεξις ἐσφαλμένη, παράτονος, Ἀριστοτ. Ποιητ. 22. ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἁμάρτημα ἐστὶ προφορᾶς ἐν λέξει παρὰ τόνου, ἢ χρόνου, ἢ πνεύματος, ὃς καὶ σαρκασμὸς λέγεται κωμικώτερον. 2) τὸ εἶδος τοῦ ζῆν, ὅπερ ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀδὰμ διὰ δέκα γενεῶν ἄχρι τοῦ Νῶε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρχηγόν τινα ἢ μίαν συμφωνίαν.

Βαρβαριστί, Ἐπίῤῥ. Βαρβαρικά, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβαρικῶν, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν Μήδων καὶ Περσῶν.

Βαρβαρόγλωσσος, καὶ – – λωττος, ὁ, ἡ, (γλῶσσα) = βαρβαρόφωνος. Ὅποιος ὁμιλεῖ ξένην τινὰ διάλεκτον, γλῶσσαν. 2) Ὁ Στράβ. ΙΔ'. 977. ἑρμην. τοῦτο, ὡς τὸ, βαρβαρόφωνος, ξένος τις, ὅς τις ὁμιλεῖ καὶ προφέρει τὴν Ἑλληνικὴν

διάλεκτον τραχέως, ἀγρίως καὶ ἐσφαλμένως· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας, ὅπου καὶ ὁ Σχολ. φησί, »Βαρβαροφώνους, ἀγριοφώνους, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων, ὅτε τὰ μὲν ἀβρενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρρενικῶς· καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Η'. 155: ἀντιτάττει εἰς τὴν Καρικὴν καὶ Βαρβαρικὴν γλῶτταν τὴν Ἑλληνικήν· καθόλου δὲ οἱ Κᾶρες εἶναι γνωστοὶ ὡς δίγλωττοι, ὥστε ἡ τοῦ Στράβωνος ἑρμηνεία δὲν ἔχει τὸν τόπον της.

*Βαρβαρογνωμών, όνος, ὁ, ἡ. Ὀγνώμης βαρβαρικῆς ὤν· ταυτόσ. τῷ, βαρβαρόθυμος.

*Βαρβαροήθης, ους, ὁ, ἡ. Τὸ ἦθος βάρβαρος.

*Βαρβαροκτονία, ἡ. Ὁ Βαρβάρων κτόνος, σφαγή, Γρηγ. Κύπριος ἐν Boisson. Ἀνεκδ. τ. α'. σ. 283.

Βαρβαροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος ἐφονεύθη ἀπὸ ξένους, βαρβάρους, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς Πέρσας καὶ Μήδους. Βαρβαροκτόνος δέ, ὁ φονεύων τοὺς βαρβάρους.

*Βαρβαρολέτειρα, ἡ. Βαρβάρους ἀπολλύουσα, π. χ. βαρβαρολέτειραν κατ' ἐχθρῶν ἀπευθύνειν αἰχμήν (Εὐσταθ.).

Βάρβαρος, ὁ, ἡ. Ὅποιος δὲν εἶναι Ἕλλην, ἀλλὰ ξένος, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἄξίωμα, »Πᾶς μὴ Ἕλλην, βάρβαρος· καὶ ἐνταῦθα συχνάκις »Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, Ἕλληνες καὶ ξένοι, ἤτοι ἀλλογενεῖς, ἀλλοεθνεῖς· καὶ ἑπομένως 2) ὅστις δὲν ὁμιλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν, ἀλλ' ἄλλην τινὰ ξένην. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτος (Β'. 158.) περὶ τῶν Αἰγυπτίων λέγει »βαρβάρους πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφι ὁμογλώσσους«, ἀνήκει κυρίως εἰς τοὺς Ἕλληνας, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ Ὀβίδιος (Trist. V. el. 37.) ἐξωρισμένος ὢν εἰς τὸν Πόντον. »Barbarus hic ego sum, qui non intelligor ulli«, ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον βάρβαρος εἰμὶ ἐγώ, διότι δὲν μὲ καταλαμβάνει τινάς, ὅταν ὁμιλῶ. Παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 284. »Γλῶττα βάρβαρος«, καλεῖται ἡ διάλεκτος τοῦ Τεύκρου, ὅς τις ἐγεννήθη ἀπὸ Ἕλληνα διὰ μιᾶς σελίδας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν ἑαυτόν των ὡς τὸ μόνον πεπαιδευμένον καὶ πεπολιτισμένον γένος τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ὡνόμαζον ἔτι καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη, Βαρβάρους, ἀντὶ τοῦ, ἀπαιδεύτους, ἀπολιτεύτους, τυράννους, ὠμούς, (ὅλων ἀπελέκητον) ἀμαθεῖς. Ὅτι δὲ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀτριφῆ καὶ μὴ ἐναρμόνιον τὴν φωνὴν ἔχοντος, μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς δείκνυσι καὶ ταυτὴν ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 200., ὅπου οἱ Ὄρνιθες ἄλλους, βάρβαρους, καλοῦνται, οἵτινες Ἑλληνικὰ νὰ ὁμιλῶσιν ἔμαθον. »Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυνὼν πολὺν χρόνον· καὶ παῤ Ἡρόδ. 2, 57. βαρβαρίζειν καὶ ὁρισὸς τρόπον φθέγγεσθαι, εἶναι ταυτόσημα· καὶ, ἡχελιδόνος δίκην ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένην. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1050. Παρεβάλ. ἔτι καὶ ὁ τύπος κερβάνος. Τὸ οὐδέτερον βάρβαρον, ὠμόν, σφοδρὸν λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, Θεοφ. ἐπιστ. »Τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον.« Πλουτ. Ἠθ. παραγ. 342. »Μαικὴ καὶ βαρβαρα σολαστήρια θελήσαντες.« Λέγεται δὲ καὶ βάρβαρος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου βαρβαρικός, ὡς, βάρβαρος γλῶττα, φωνή, γῆ, τραῦς, πόλεμος, γυνή, ἐπιστολή· ἐνίοτε ἡ βάρβαρος, ὑπακούεται τῇ. Τὸ βάρβαρον, ἀντὶ οἱ βάρβαροι. Βάρβαρος εἶναί τινι, ἤτοι οὔτινος ἡ διάλεκτος ἀγνοεῖται. Βάρβαρος ἐμπλαστρος, οἱ δι' ἐμφιλτου γινόμενοι (Γαλην.). Γένους θηλυκοῦ βάρβαρα λέγει ὁ Τσέτζης ἱστορ. 11, στιχ. 993. »Δέδοικα μήπως βάρβαρος δοῦμε ἀλωτὴ καὶ γενὴτη βαρβάρα. — Ἡ λέξις βάρβαρος ἀντίκειται τῷ, Ἕλλην. — Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Πολιτ. Σ. 262.) ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἦτο διῃρημένον εἰς δύο ἄκρα μέρη, εἰς Βαρβάρους καὶ Ἕλληνας· καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Περσικῶν πολέμων ἔλαβεν ἡ λέξις καὶ σημασίαν καταφρονητικοῦ καὶ μετηνέχθη, ἤγουν τὴν σημασίαν του, ἀνελεύθερος, δουλικός, δειλός, μὴ γενναῖος, ὠμός· καὶ ἔκτοτε ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Πέρσαι βάρβαροι· παρατὸς δὲ τούτων κυρ. οἱ Αἰγύπτιοι (οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Ἡρόδ. β'. 158., ἐχρῶντο τῇ αὐτῇ λέξει ἐπὶ ὅλων τῶν μὴ λαλούντων Αἰγυπτιστί, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸ Γοὶμ αὐτῶν), οἱ Θρᾷκες, οἱ Μακεδόνες, οἱ Καρχηδόνιοι· καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι οἱ Βάρβαροι εἶναι φύσει ἐχθροὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οὗτοι ἦταν προωρισμένοι εἰς νίκην καὶ ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων, προέκυψεν ὁμοίως ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον ἑαυτοὺς βαρβάρους, ἕως οὗ εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἔγιναν κοινὴ ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος καὶ τὰ συγγράμματα. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ὠνομάζοντο βάρβαροι ὅλα τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλλειπεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ παιδεία καὶ μάθησις· ὅτε δὲ αὐτὴ μετεδόθη μακρύτερον, ἔμειναν αἱ Γερμανικαὶ φυλαὶ οἱ μόνοι σχεδὸν ἐπονομαζόμενοι βάρβαροι, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν πάλιν τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅτε ἐκυρίευσαν τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔγιναν οἱ σωτῆρες καὶ παλιγγενέται τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. — Ὁ Ἡρόδοτος μετακειρίζεται πρώτος πάντων τὴν λέξιν· ὅτι δὲ ἦτο γνωστὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, ἀποδεικνύει τοῦτο ἡ σύνθετος βαρβαρόφωνος. — Μετηνεγμένως ἦτον ἐν χρήσει αὐτὴ ἡ λέξις ἐπὶ πατῶν τῶν κακῶν καὶ μὴ σρατῶν, ὅπως οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν ὡς ἐναντίας τοὺς ἀγχωρίους ἤθεσί των, καὶ τὰς ὁποίας αὐτοὶ παρετήρησαν παρὰ τοῖς βαρβαρικοῖς λαοῖς· κυρίως ἦτον ἐν χρήσει ἐπὶ τυραννικῆς ἐξουσίας καὶ δουλικῆς ὑποταγῆς, ἐπὶ δειλίας, τρυφῆς, ὠμότητος, ἀνελευθερίστητος κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ σῶμα, κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλῶττα ὑπῆρχε τὸ καθ' αὐτὸ διάφραγμα μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, εἶχον ἡ λέξις καὶ πάντοτε ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς τὴν γλῶτταν, καὶ τέλος ἐτήμαινε κυρίως τὸ καθ' αὐτὸ ἐμπόδισμα κατὰ τὴν ἔκφρασιν, εἴτε τὴν διὰ στόματος, εἴτε τὴν ἐγγράφου. — (Κατὰ τινας ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη αἰμφιεσῶς ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἤχων τῶν ξένων γλωσσῶν, κατ' ἄλλους δὲ νομίζεται Συριακή. Πρβλ. I. Roth über Sinn und Gebrauch des Wortes Barbar. Nürnb. 1814. καὶ, Grotefend in Erich. u. Gruberé Encycl. T. 7. Σ. 346. Κατ' ἄλλους παράγεται παρὰ τὸ βίζω, παρενθέτει τοῦ ρ καὶ ἐπαναλήψει τῆς συλλαβῆς πρὸς ἔκφρασιν τῆς τραχύτητος τοῦ λόγου καὶ στόματος).

Βαρβαροστομία, ἡ. Προφορὰ, ἡ ὁμιλία κατὰ ξένον, ὅ ἐστι, βάρβαρον καὶ ἐσφαλμένον τρόπον, Στράβ. ΙΔ'. σελ. 662. ἐκ τοῦ

Βαρβαρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ὁμιλεῖ ξένην τινὰ γλῶτταν, ἢ ὁμιλῶν τὴν γλῶτταν του, ὡς ξένος, ἐσφαλμένως καὶ βαρβαρικῶς.

Βαρβαρότης, ητος, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον ἑνὸς βαρβάρου, καὶ ἐτυμώτερον ὠμότης, ἀγριότης, σκληρότης, ἀπαιδευσία, ἀπαιδευσίη, Σχόλ. Εὐριπ. Ἐκ. 1129.

*Βαρβαροτρόπος, ὁ. (τρόπος). Ὁ ἔχων βαρβαρικὰ ἤθη, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 82.

*Βαρβαροτρόφος, ὁ, ἡ. Ὑμέρων βαρβάρους, ὡς, Κρὴτη βαρβαροτρόφος.

*Βαρβαρόφρων, ων, ὁ, ἡ. Βάρβαρος τὸ φρόνημα, Σιβυλλ. 1, σελ. 181.

*Βαρβαρόφυλος, ὁ, ἡ. Ἐκ φυλῆς βαρβαρικῆς, βάρβαρος, Κων. Μαν. σελ. 117. »Καὶ πάντας περιέδραμε φυλῆς βαρβαροφύλους.« »Βαρβαρόφυλα καὶ αὐτόχθονα ἔθνη.«

Βαρβαροφωνέω, ῶ. ταυτόν τῷ, Βαρβαρίζω. Ὁμιλῶ ξένην τινὰ γλῶτταν, ἢ ὁμιλῶ τὴν Ἑλληνικὴν ὡς ξένος τις, ἄρα, ἐσφαλμένως ὁμιλῶ.

*Βαρβαροφωνία, ἡ. Βαρβαρικὴ διάλεκτος, ἐξ οὗ βαρβαρόφωνος, =βαρβαρόγλωσσος, Ἰλ. Β, 867. »Καρῶν βαρβαροφώνων.«

Βαρβαρόω, Μ. ῶτω. Ποιῶ τινα βάρβαρον, ὑποτάττω τινὰ ὑπὸ ξένην ἐξουσίαν, κάμνω τινὰ ξένον· μεταφ. ποιῶ τινα βάρβαρον, ὠμόν, σκληρόν, ἀπάνθρωπον, σφήνω τινὰ νὰ ἐξαγριωθῇ, νὰ χάσῃ τὰ ἤθη του. Παθ. βαρβαροῦμαι, ἀγριόνω αὐτὸς ἐμαυτόν, γίνομαι ξένος, βάρβαρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, δεῖ τὸ νὰ ζῶ μεταξὺ τῶν ξένων, βαρβάρων καὶ λαμβάνω τὰ ἄγρια ἤθη αὐτῶν (καθὼς τὸ ἔπαθον οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν βαρβάρων εὑρεθέντες). Εὐριπ. Ὀρέστ. 485. Παραβάλλ. μὲ τὸ, Ἐκβαρβαρίζω.

*Βαρβαρώδης, εος, ὁ, ἡ. Βαρβαρικὸς, Τζέτζ. ἱστ. 4, χ. 1061. »Βαρβαρωδέστεροι βαρβάρων.« »Βαρβαρώδης γῆ.«

*Βαρβαρωνυμία, ἡ. Βαρβαρώδης ὀνομασία, Ἐπιφ. κατὰ Αἱρ. Α'. σ. 78. ἐκδ. Πετάβ. »Τὸ τοῦ ὀνόματος βαρβαρωνυμίας.«

*Βαρβάρως, Ἐπιρρ. Βαρβαρικῶς, Στράβ. 10. σ. 471. Τζέτζ. ἱστ. 9. στιχ. 969.

Βάρβιλος, ἡ. Ἡ ἀγρία ῥοδακινιά, ὡς παρὰ Γεωπονικ. Ι'. 13. »Βάρβιλος δὲ κυρίως καλεῖται τὸ ἀπὸ ὀστέου Περτικοῦ γινόμενον δένδρον« (συγγεν. τῷ, βραβύλος). Κατ' Εὐστάθιον δὲ λέγεται οὕτως ὁ καρπὸς τῆς Ηρκυνείας.

Βαρβιτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ. Κρούω, παίζω τὴν βάρβιτον, ὅπερ

Βαρβιτιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν βάρβιτον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 519. κατὰ τὴν διορθ. τοῦ Meineke quaest. scen. 1. p. 11.

Βάρβιτον, τὸ· καὶ, βάρβιτος, ὁ, ἡ. Μουσικόν τι πολύχορδον ὄργανον, ὅμοιον τῇ κιθάρᾳ ἢ τῇ λύρᾳ. Πολλάκις συγχέεται καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν λύραν. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἑπτὰ χορδάς, Ἀνακρ. Ἀρτ. εἶναι σπανιώτ. ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτ. ποιηταῖς, Ἰλιακ. Ἀν. Π. σ. 221.

Βαρβιτῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅποιος ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ κατὰ τὸν ἦχον τῆς βαρβίτου, ᾗ μὲ τὴν βάρβιτον.

*Βαρδήν, τὸ βαΐζεται τὰς γυναῖκας, παρὰ τοῖς Ἀμπρακιώταις, ὅθεν Βαρδίσαγος, ὁ βιαζόμενος αὐτάς, Σουιδ. καὶ Ζων.

Βάρδιστος, η, ον· ποιητ. ἀντὶ, βράδιστος. Πολλὰ βραδὺς, ἀργοπορώτ., νωθρὸς, ἀμελὴς (ὑπερθ. τοῦ βραδὺς), Ἰλ. Ψ, 310. »...ἵπποι βάρδιστοι«, βραδύτατοι. Δωρ. Παρὰ δὲ Θεοκρ. 29, 30. εὑρηται καὶ τὸ συγκριτ. βαρδότεροι.

*Βαρέα, ἡ. Τὸ κτύπημα ἐπὶ καμπάνας ἢ τηµάντρου διὰ νὰ συναχθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. (Σάβ. Τυπικ.) 2) ἡ ἔγνυος. 3) Σφηνίτης, σκολοψ.

Βαρέω, ῶ, = Βαρύνω οὐδέτ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. μόνον ὁ παθητ. παρακ. βεβαρηώς (Ὀδ. Γ, 139. καὶ Τ, 122. ποίνῃ βεβαρηότες, βεβαρηότατα μεμυτμένος), ἀντ' οὗ ὑστερώτερον, καὶ τὸ παθητ. βεβαρημένος, βεβαρηώς ὑπνω, οἴνῳ, οἴστρῳ, ἢ μὲ τὴν ὑπὸ καὶ γεν. 2) ἐνεργ. =βαρύνω· ἐλίβω κάτω διὰ τὸ βέρος, Μυθ. Αἴσ. Τὸ παθ. βαρέομαι, ἀντὶ βαρύνομαι, εὑρίσκεται παρ' Ἡρωδ. 8, 8, ἀντὶ βαρέως φέρω, μετὰ αἰτ. »Ἐβαρεῦντό τε αὐτῶν τὴν εὐγένειαν.« Τὸ βαρέω ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ κρούω καὶ τυπτῶ.

Βαρέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, βαρύς. Βαρυῖ. 2) Ἀνιαρῶς, χαλεπῶς, μὲ ἀγανακτησίν. Βαρέως φέρω, ὑποφέρω τί, καὶ βαρέως ἔχω πρός τι, ἤτοι ἀγανακτῶ, βαρέως ὑποφέρω. Παρὰ Διοδ. σημαίνει τὸ βαρέως φέρειν, μὲ στενοχώριαν, ἐπιμόνως. 3) Μὲ βαρείαν ὀξείαν.

Βαρηκοέω, ἐσχηλ. ἀνάγν. ἐξ Ἱπποκρ. ἀντὶ, βαρυηκοέω. Βαρέως ἀκούω, βαρυακοΐζω.

Βάρημα, τος, τό (βαρέω). Ταυτόν τῷ, βάρος· φόρτωμα, Διον. Ἁλικ. 10, 16. ἔνθεν καὶ βάρησις.

*Βαρίβας, ὁ (βάρις, βαίνω). Ὁ πλέων ἐπὶ βαρίδος, πλοιαρίου, Σοφ.

*Βαρίνος, εἶδος ἰχθύος (Ἀριστ. ἱστ. ζ. 4, 14.), ὅπερ οὔτε γεννᾷ αὐγέν, οὔτε δὲ ἔχει σπέρμα γόνιμον.

Βάρις, καὶ βᾶρις, ιος, ἡ εως, ἡ ιδος, ἡ. Εἶδος πλοιαρίου (φελούκας) παρ' Αἰγυπτίοις, τεχνικὸν εἶδος πορθμικοῦ πλοιαρίου ἐκ ξύλων ἢ δερμάτων συνδεδεμένων, (σχεδία) καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν Σάλι λεγόμενον, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 41. 96. ὅθεν, Βαρίτης, καὶ Βαρίβας, ὁ ὁ ἐπάνω τοιούτου πλοίου πλέων, ἢ ἐπὶ τοῦ τοιούτου πλοίου ταξιδεύων, Σοφοκλ. ἐν γένει πλοιαρίων, καίκι· κυρ. παρὰ τοῖς Τραγ. 2) παρὰ νεωτ. μέγα παλάτιον, ἢ μεγάλη οἰκία περιμφοδος, ὅ ἐστιν, ἡ οὖσα μεμονωμένη ὡς νῆσος, Λατιν. Insula, Valck. Ἀμμ. σ. 44. Παρὰ τοῖς ὑστέροις λέγεται καὶ εἶδος πύργου. Ζήτ. Πυργόβαρις.

Βάρμον, τό. Ζήτ. Βάρωμον.

Βάρος, εος, τό· ταυτόν ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βάρος· φορτίον, θλῖψις, ὄγκος τις μέγας πρὸς τὰ κάτω βιάζων. 2) ὁ ἐν τῇ σταθμῇ μόλυβδος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τοῦ στατηρίου· καὶ ἐντεῦθεν 3) πᾶν ὅ,τι γίνεται βάρος εἴς τινα, ὅ ἐστι, καταπλακόει καὶ θλίβει τινά, θλῖψις, ἐνόχλησις, φροντίς. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων ὀηλοῖ μεταφ., ὡς καὶ τὸ βαρύς, δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἀξίωμα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διεγείρουσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἔχον τὴν τοιαύτην ἐμβρίθειαν, καὶ προξενοῦσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκούοντας, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Gravitas, Ξενοφ. 5) ἀφθονία, πλῆθος, ὑπερβολή.

Βαροῦλκον, τό (βάρος, ἕλκω). Παρὰ Πάπφ. Μαθημ. Η'. Πρόβλ. 10. εἶδος τροχαλίας, δι' ἧς εἵλκον τὰ βαρη· ἐφεύρεσις τοῦ Ἀρχιμήδους.

Βαρυαής, ὁ, ἡ (ἄημι). Ταυτόν τῷ, βαρύοσμος, Νικ. Θηρ. 43. 2) βαρέως, ἢ δυνατὰ πνέων, ἀναπνέων.

Βαρυαλγής, ές (ἄλγος). Ὀρφ. ἡ, βαρυαλγητος, ὁ, ἡ, Σοφοκλ. (ἀλγέω). Βαρέως ἀλγῶν, πάσχων. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν πόνον, πάθη προξενῶν, ὡς, βαρυαλγὴς νόσος. Καὶ βαρυάλγημα, τό· βαρὺς, μεγάλος πόνος.

*Βαρυαχής, ές, ὁ, ἡ (ἆχος, ἀχέω). Ὁ προξενῶν πολὺ πένθος, ἄχος, ἢ ὁ βαθέως ἀναστενάζων, Σοφ. Οἰδ. Ε. 1557. 1561. »Βαρυαχεῖ μέρᾳ.«

*Βαρυαχής, Δωρ. ἀντὶ βαρυηχής, Ἀριστοφ. Νεφ. 278.

*Βαρυαχθέω. Θλίβω, ἢ θλίβομαι, πιέζομαι μὲ βαρὺ φορτίον.

*Βαρυαχθής, ές, ὁ, ἡ. Βαρὺς, βαρυὰ φορτωμένος, Νονν. Διον. 40, 155. »Ζυγὰ δουλοσύνης βαρυαχθέος.«

*Βαρυβάμων, ὁ, ἡ. Κινούμενος μὲ βαρὺ βῆμα, Μανεθ. 4, 318. »Φλογὸς βαρυβάμονος ὀλκῷ.«

*Βαρυβαστάκτης, ὁ. Ταυτόν τῷ ναυτάριος, ναυτοφόρος, ἀχθοφόρος (χαμάλης).

Βαρυβόας, ὁ (βοή). Ὁ μεγάλην φωνὴν ἀφιέων, ὁ βαρέως (δυνατὰ) βοῶν, φωνάζων, Πίνδαρ.

Βαρυβρεμέτειρα, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ ἀκολούθου, Ὀρφ.

Βαρυβρεμετήρ, τῆρος, καὶ, Βαρυβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ βαρέως καὶ τρομακτικῶς βροντῶν, κροτῶν, Σοφοκλ. ταυτόν καὶ, βαρύβρομος (ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 233.) καὶ βαρυβρομήτης, Σοφ. Ἀντ. 1127. »Διὸς βαρυβρεμέτα.«

*Βαρυβρομήτης, ου, ὁ (βρομέω), = βαρυβρεμέτης.

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ = βαρυβρομήτης, λειψ. Ὁμ. 71. Ὁ βαρέως βρομῶν, ἠχῶν, κροτῶν, φοφῶν, βροντῶν, π. χ. ἡ βροντὴ, ἢ βαρέως ἠχοῦσα. »Πόντος βαρύβρομος. Βαρύβρομοι βρονταί. Βαρύβρομα τύμπανα.«

Βαρυβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Δυνατὰ τρώγων, δαγκάνων, καὶ μεταφ. καταβασανίζων, ἐνοχλῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 695. »Βαρυβρώς στόνος,« ὁ βαρὺς καὶ τὸν ἄνθρωπον κατατρώγων καὶ διαφθείρων στεναγμός, ἢ θλίβουσα βλάβη.

Βαρύγδουπος, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ γ μέτρου χάριν, ποιητ. ἀντὶ Βαρύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ βαρέως φοφῶν, ἠχῶν. Ἰδὲ βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος, Ἀττ. γλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι διὰ τὴν πολυλογίαν βαρεῖα, βαρετὴ, ὁ βαρεῖαν καὶ ὀχληρὰν γλῶσσαν ἔχων.

*Βαρυγλωχίν, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ βαρεῖαν γλωχῖνα ἔχων, φριχτὰ μυτερός.

Βαρυγούνατος, ἡ, βαρύγουνος, ὁ, ἡ. ποιητ. (γόνυ). Ὁ ἔχων βαρεῖα γόνατα, βραδὺς, ἀργὸς τοὺς πόδας, ἀποσταμένος, Θεόκρ. καὶ Καλλίμ.

Βαρύγυιος, ὁ, ἡ· ποιητ. (γυῖον). Ὁ βαρέα γυῖα ἔχων, παράλυτος τὰ μέλη, ἀργὸς. 2) Ἐνεργητ. ὁ κουράζων, παραλύων τὰ γυῖα, ὁ κόπτων τὰ ἧπατα, κουραστικὸς, Ἀνθολ. 6, 90. »Βαρύγυιος νοῦσος.«

Βαρυδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κακὸν δαίμονα, Ἀριστ. Ἱππ. 561. ἐν γένει, εἶμαι ἄτυχὴς, κακόμοιρος, δυστυχὴς. Βαρυδαιμονιάω παρ' Ἡλιοδ. 1, 24.

Βαρυδαιμονία, ἡ. Βαρεῖα τύχη, δυστυχία, κακομοιριὰ, Ἀντιφ. 104· »εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκων.«

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη, ἢ μοῖρα θλίβει αὐτὸν, ἢ εἶναι βαρεῖα καὶ ἀνυπόφερτος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, Ἀναλεκτ. Α. 135. »Ψυχὴν βαρυδαίμονα ἀποῤῥῆξαι, τὴν δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον ζωήν. Φίλ. τ. ά, σελ. 542, 25. »Οἱ πανάθλιοι καὶ βαρυδαίμονες.«

Βαρύδακρυς, υος, ἡ Γενικ. κατ' ὀνομαστ. Βαρυδάκρυος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὁ βαρέως καὶ πικρῶς κλαίων, ὁ πικρὰ δάκρυα χύνων, Ἀναλεκτ. Β'. 463. π. χ. νύμφη.

Βαρύδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ὁ βαρὺν δεσμὸν ἔχων, ὁ στερεὰ, σφιχτὰ δεδεμένος εἰς τὰ σίδηρα.

Βαρύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ βαρεῖαν ἐκδίκησιν λαμβάνων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 936. Βαρύδικος ποινά.

Βαρύδιον, τό. Μικρὸν βάρος.

Βαρύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος)· ταυτόν τῷ, βαρύγδουπος. »Βαρύδουπος ἠχώ (Νόν. Διον. 5, 387).« »Βαρύδουπα βοώντες. Βαρυγδούπου Διός. Βαρυγδούποιο θαλάσσης. Βαρυγδούποισιν ἀήταις.«

Βαρυεγκέφαλος, ὁ, ἡ (ἐγκέφαλος). Παρὰ Πλουτάρχ. Λέξις ὑβριστικὴ τοῦ Ἐπικούρου, ὡς συνηθ. βαρυκέφαλος, ὁ ἀνεπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, ὁ δυσκόλως μανθάνων τι, μωρός.

Βαρυεργέω, ταυτόν τῷ, βαθυεργέω· καὶ βαρυεργὴς, ὁ βαρέως ἢ συντόνως ἐργαζόμενος, ἐπιμελὴς, ἐκ τοῦ ἔργου.

Βαρύζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Λίαν ζηλότυπος, Δυκόφρ. 57, ἐπί τε πραγμάτων, οἷον λόγου, καὶ ἀνθρώπων.

Βαρυηκοέω (βαρυήκοος). Βαρέως, ἤτοι δυσκόλως ἀκούω, βαρυκωφῶ. Ἱπποκρ. σελ. 462, 44, 51. ἀναγινώσκεται καὶ βαρηκοέω.

Βαρυηκοΐα, ἡ. Ἡ δύσκολος ἀκοή, Ἱπποκρ.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ δυσκόλως ἀκούων, ὁ βαρυκωφίζων. Καὶ βαρυήκοοι νότοι, παρ' Ἱπποκρ., ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀμβλύνοντες τὴν ἀκοήν. Τὸ βαρυήκοος αἰτιᾶται τῷ, ἐξυήκοος, ὡς τὸ, δυσήκοος τῷ, εὐήκοος.

Βαρυηχέω, ῶ. Ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἠχῶν, Νικητ. Χρον. ς'. 7. »Τὰ κυμβαλα ἐβαρυήχειν.«

Βαρυηχής, ές, καὶ, βαρύηχος, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ βαρέως καὶ σφοδρῶς ἠχῶν, ὁ μεγάλον κτύπου προξενῶν, ἐκβοὰν. Παρὰ Διοδ. Ε'. 31· τὸ δὲ ἑτερον παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. Βαρύβρομος. Λέγεται καὶ βαρυήχητος.

Βαρύθροος, ὁ, ἡ. Ὁ προξενῶν, ἐγγίζων μέγαν ἦχον ἢ κρότον, ὡς, βαρύθροοι αὐλητῆρες. »Ἄνεμοι, κλύδωνες βαρύθροοι.« Γράφεται καὶ βαρύθρους.

Βαρυθυμέω, ῶ (βαρύθυμος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀθημονῶ, εἶμαι μελαγχολικὸς, λυπημένος, πικραμένος, ἢ θυμωμένος, ὠργισμένος, ὡς τὸ τῆς συνηθ. εἶμαι βαρυκαρδισμένος, κακοκαρδισμένος, κατηφὴς, παρὰ Πλουτάρχ. Θεσ. ὡσαύτ. καὶ μέσως. »Βαρυθυμέομαι ἐπί τινι.« ὅθεν

Βαρύθυμος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἐπίρ. βαρυθύμως (βαρὺς, θυμός). Ὁ βαρὺν θυμὸν ἔχων, μελαγχολικὸς, παρωργισμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαρυθυμέω. Πλούταρχ. »Βαρύθυμος γυνὴ, ὀργή.«

Βαρύθω, Μ. ὑσω. Πιέζομαι. 2) βεβαρυμένος καὶ τεθλιμμένος γίνομαι· εἶμαι βαρὺς καὶ ἀργός· καθόλου δὲ ταυτόν τῷ, βαρύνομαι, καὶ βρίθω, ὑπότιος, Ἰλ. Π, 519.

Βαρυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαρεῖαν, δύσκολον, ὀκνηρὰν, ἢ δειλὴν καρδίαν ἔχων· ἔτι δὲ, καὶ ὁ βαρὺν νοῦν ἔχων, ἀσύνετος, μωρὸς, Ψαλμ. 4, 3.

Βαρυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Βαρύκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Ὁ βαρὺν καὶ δυνατὸν κόμπον, ἦχον ἔχων· ὁ βαρέως ἠχῶν, αὐρλιάζων, Πινδ. Πύθ. 5, 56. »Βαρύκομποι λέοντες.«

Βαρύκοτος, ὁ, ἡ (κοτέω). Ὁ βαρέως κοτῶν, ἐγγίζων τινά· καὶ παθητ. ὁ βαρέως θυμούμενος, ὠργισμένος, ἢ μισημένος, ἐχθρευμένος, Αἰτσχύλ.

*Βαρύκρανος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαρὺ κεφάλι, Γρηγ. Ναζ. 2, σελ. 241.

*Βαρυκτημων, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.'

*Βαρυκτυπής, ὁ, ἡ· ταυτόσ. τῷ, βαρύκτυπος.

Βαρύκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ βαρέως καὶ τρομερῶς κτυπῶν, βροντῶν, ἠχῶν, Ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ὕμν. Ὁμ. Δημ. καὶ Ἡσ. Ε. 79. ἔτι δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν καὶ βαρυβρεμέτης καὶ βαρύβρομος καὶ σμερδαλέα ἡ μεγάλα κτυπέων λέγεται διὰ τὸν ψριατὸν κτύπον τῶν βροντῶν καὶ κυμάτων (λέγεται καὶ, βαρύκτυπα κύματα, καὶ, βαρύκτυπος πόντος. »Βροντῶν ὁ βαρύκτυπος ἦχος πρὸς αὐτὸν ἐβρόντησε«), Ὀλ. Α', 116. Νεμ. 4, 142. Ἐπειδὴ τὸ βαρὺ οὐ μόνον ἐπὶ ὄγκου (οὗ ἐναντ. κοῦφον), ἀλλὰ καὶ, ἐπὶ φωνῆς (οὗ ἐναντ. ὀξύ) λέγεται.

*Βαρυκωφέω. Εἶμαι κωφὸς, βαρὺς τὰ ὦτα.

Βαρυλαίλαψ, απος, ὁ, ἡ (λαίλαψ). Ὁ βαρεῖαν λαίλαπα προξενῶν, ὁ βαρέως ἠχῶν ὡς ἡ λαίλαψ, φορτοῦνα. Ἀνθ. Π. 9, 247. »Νώτου βαρυλαίλαπες αὔραιαι.«

Βαρύλλιον, τό· ὑποκ. τοῦ βάρος. Μικρὸν βάρος, σταθμίον, ζύγι. Παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ΙΕ'. εἶδος ὑδροσκοπίου, δι' οὗ ἐδοκίμαζον τὸ βάρος τοῦ νεροῦ, ὡς συνήθως ἑρμηνεύουσι· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ βαρύτερον καὶ πρὸς τὰ κάτω θλῖβον μέρος αὐτοῦ.

*Βαρυλογία, ἡ. Ὀνειδισμὸς, λοιδορία.

Βαρύλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶσι βαρεῖς καὶ ὀχληροὶ, λοίδορος, ὁ βαρεῖς λόγους ὁμιλῶν. Πινδαρ. Πύθ. 2, 100, »βαρύλογον ἔχθος,« μῖσος παριστανόμενον μὲ βαρεῖς, ἐνοχλητικοὺς καὶ φριχτοὺς λόγους, ὕβρεις.

Βαρύλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Ὁ βαρέως λυπῶν, πικραίνων. 2) παθητ. ὁ βαρέως λυπημένος, πικραμένος, Πλουτάρχ. Ἠθ. παρ. σελ. 114. »Ὡς

καὶ οἱ βαρυλυπότατοι καὶ πολυπειδέστατοι πρῶτοι πολλάκις γίνεται ὑπὸ τοῦ χρόνου.»

Βαρύμαστος, ὁ, ἡ(μαστός). Ὁ βαρεῖς, δυνατοὺς μαστοὺς (βυζιὰ) ἔχων, Στράβ.

*Βαρυμελής, ὁ, ἡ. Ὁ βαρέα μέλη ἔχων.

Βαρυμηνιάω. Βαρέως μηνιῶ, μνησικακῶ, Ἡλιόδ. 1, 10. ἐκ τοῦ

Βαρυμήνιος, ὁ, ἡ· ἡ, βαρύμηνις, ιος, ὁ, ἡ. Δωρ. βαρυμάνιος (μᾶνις). Ὁ βαρεῖαν, ἀκαταπράυντον μῆνιν, θυμόν, ὀργὴν ἔχων, μνησίκακος. Τὸ βαρύμηνι, τὸ μνησίκακον καὶ τὸ διαρκὲς πρὸς ὀργήν.

Βαρύμεσθος, ὁ, ἡ (μεσθός). Ὁ βαρὺν μεσθὸν λαμβάνων, ἀσχόμενος, Ἀνάλεκτ. Γ'. 161. 2) μεγάλης τιμῆς, ἀκριβός.

Βαρύμοχθος, ὁ, ἡ (μοχθέω). Ὁ πολλὰ κοπιάζων, ταλαίπωρος, δυστυχής· ὁ ὑπομένων, ἢ ἀπαιτῶν πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, κοπιαστικός, Ἐπιγρ.

Βαρύνω = βαρὺς εἰμι. Γίνομαι ὀχληρὸς, βαρετὸς, Θεογν. 2, 3, ἔνθα μέντοι ἄλλοι ἀντὶ βαρυνεῦντα διεστραμμένως βαρὺν αὐτὸν ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι.

*Βάρυνθεν, ἐπ. καὶ Αἰολ. γ'. πληθ. ἀόρ. α'. παθ. τοῦ βαρύνω ἀντὶ ἐβαρύνθησαν, ἠγανάκτησαν.

Βαρύνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Βαρέως ἄῤῥωστος. 2) ὁ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.

*Βαρύνουσος, ὁ, ἡ, = βαρύνοσος. Βαρέως ἄῤῥωστος, Νόνν. παράφρ. Ἰωαν. 6. «βαρύνουσον δέμας».

Βάρυνσις, ἡ. Ἀνία, λύπη, δυσκολία, ἐνόχλησις.

Βαρυντικός, ἡ, όν. Ὃν ὅ,τι προξενεῖ βάρος, ἢ ἐνόχλησιν, ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἕτοιμος. 2) παρὰ Γραμματ. = βαρυτονῶν, ὁ πάσσων τοὺς βαρεῖς τόνους ἐπὶ τῶν λέξεων, ὡς οἱ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ ὠνομάσθησαν.

Βαρύνω, Μ. ῡνῶ (βαρύς). Βαρύνω, κάμνω τι βαρὺ διὰ τὸ βάρος, Ὀδ. Ε, 321. 2) μεταφ. βαρύνω τὴν τιμὴν, ἐπιτιμῶ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, αὐξάνω τὴν τιμήν. Βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, προξενεῖν βάρος τῇ κεφαλῇ, καὶ παθητ. γίνεσθαί τι βαρύ, ἀποκάμνειν, νεκρώνεσθαι, γίνεσθαι παράλυτος, ὡς βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν, γόνυ βαρυνθὲν, «βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρα», ἀποκάμνω, γίνομαι παράλυτος κατὰ τὰ μέλη, τὴν χεῖρα· καὶ «βαρύνεται μοι τὸ σκέλος» παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 220. Βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα, λέγεται ὁποία εἶναι ἐγγαστρωμένη. «Βαρυνόεσσα» κεφάλαις. Τῇ βασιλείᾳ βαρυνθείς· 3) βαρύνω, ἐνοχλῶ, θλίβω, καὶ βαρύνομαι μέτον, αἰτιατικῇ, ἢ γενικῇ, ἢ δοτ., ἢ ἐπί τινι, ἢ διά τι. Βαρύνειν τὴν καρδίαν, ἤτοι σκληρύνειν. Βαρύνειν ῥήματα, λόγους, ἤτοι προφέρω σκληροὺς λόγους. 4) παρὰ Γραμμ. σημειῶ μὲ τόνον βαρύν, μὲ βαρεῖαν. Τὸ βαρύνομαι σημαίνει καὶ ἀδημονῶ, χαλεπῶς φέρω. Ἴδε παραδείγματα τῆς ἀ. σημασίας καὶ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 321. Ἰλ. Λ, 584. Τ, 165. Πινδ. Πυθ. ε, 162.

Βαρύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὁ βαρέα νῶτα ἔχων, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Βαρύνωτοι κύηκες».

Βαρύοδμος, ὁ, ἡ, (ὀδμή), καὶ Ἰων. βαρύοσμος ἢ βαρύοζος. Ὁ βαρεῖαν, ναρκωτικὴν, καὶ ἐνοχλητικὴν ὀσμὴν (μυρωδιὰν) ἔχων, ἢ ἀφήνων, καὶ βαρυοδμία, ἡ βαρεῖα ὀσμή.

*Βαρύολβος, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.

*Βαρυολκός, ὁ, ἡ. Βάρος ἀνατόρων ἢ σηκόνων, ἤτοι ἡ περίφημος μηχανὴ τοῦ Ἀρχιμήδους, ἐπιτηδεία εἰς τὸ σηκόνειν τὰ βάρη, Γράφεται καὶ βαρουλκός.

Βαρυόπης, ου, ὁ (ὄψ). Ὁ βαρεῖαν φωνὴν, ἢ δυνατὸν κρότον ἀφιέντων, Πινδ. Πυθ. 6, 24.

Βαρυόργητος, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὁ σφόδρα ὀργιζόμενος ταχέως τῷ βαρυμήνιος, Ἀνάλεκτ. Β'. 88.

Βαρύοσμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ βαρύοδμος.

Βαρυπαθέω, ῶ (παθεῖν). Βαρέως πάσχω, λίαν δυσαρεστοῦμαι ἐπί τινι, Πλουτάρχ. Ἠθ. π. 167. «Ἂν δὲ δυσφορῇ καὶ βαρυπαθῇ».

*Βαρυπαθής, ὁ, ἡ. Ὁ βαρέως λυπημένος, Ἐυστ. ἰς. ἐκκλ. 10, 4.

Βαρυπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὁ βαρεῖαν χειρὶ πράττων, παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 11. 37. «Βαρυπάλαμος χέλευε», ὁ βαρὺν θυμὸν γυμνάζομενος πρὸς ἐκδίκησιν.

Βαρυπειθής, έος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὁ βαρέως πειθόμενος, ἀκολουθῶν, ἢ δύσπιστος, ὅπως δύσκολα καταπείθεται, Παραφ. Ἰωαν. 3, σελ. 31. «Βαρυπειθέες εἰσὶν ἀκουαί».

Βαρυπένθεια, ἡ, = βαρυπενθία.

*Βαρυπενθέω. Βαρέως, σφόδρα πενθῶ, λυποῦμαι, μαυροφορῶ.

Βαρυπενθής, έος, ὁ, ἡ (πένθος). Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· ἐπὶ πράγματος, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου. 2) οὐδετ. ὁ βαρέως, ἤτοι ἐκ βάθους ψυχῆς πενθῶν, ὀρηνῶν, Ἀνάλεκτ. Α'. 33.

Βαρυπένθητος, ὁ ἡ = βαρυπενθής. Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· καὶ ἄξιος βαρέως πένθους, Ἐπιγράμ.

Βαρυπενθία, ποιητ. καὶ, Βαρυπένθεια, ἡ. Βαρὺ, βαθὺ, μέγα πένθος, λύπη, Πλουτάρχ. Ἠθ. σ. 118.

Βαρυπενθος, ὁ, ἡ· ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 229· ἀντὶ τοῦ, Βαρυπενθὴς· ἀμφ.

Βαρύπεπτος, ὁ, ἡ. Δυσκολοχώνευτος.

Βαρυπεσὴς, ὁ, ἡ (πεσεῖν). Ὁ βαρέως πίπτων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 34. «Ἀγκὰς βαρυπεσὲς καταφέρω ποδὸς ἀκμάν».

*Βαρυπήματος, ὁ, ἡ Ὁ ἔχων βαρέα κακά.

Βαρυπήμων, ιος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ μεγάλην βλάβην φέρων, ἢ κυριευμένος ὢν ὑπὸ τοιαύτης.

*Βαρύπλους, ὁ, ἡ. Δύσκολος εἰς τὰ ταξίδια, ὡς «πέλαγος βαρύπλουν».

*Βαρύπλουτος, ὁ, ἡ. Πλούσιος, εὐχρήματος.

*Βαρυπνείων, ουσα, ον (πνέω). Βαρέως φυσῶν, σφόδρα πνέων, ἐπικίνδυνος· ἐπὶ φορτούνας, Μουσ. στίχ. 206, 309.

Βαρύπνοος, ὁ, ἡ (πνοή), = βαρυαής. Ὁ βαρέως πνέων, ἀναπνέων· ἢ ταυτὸν τῷ, βαρύοδμος, Νίκανδρ.

Βαρύπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ βαρὺν πόνον προξενῶν, ἢ ὁ βαρέως πονῶν.

Βαρύποτμος, ὁ, ἡ (πότμος), = βαρυδαίμων. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εὗρε μεγάλη τις συμφορὰ, καὶ δυστυχία, δυστυχὴς, ἐξ οὗ τὸ συγκρ. βαρυποτμότερος καὶ τὸ ὑπερθ. βαρυποτμότατος. «Βαρύποτμα κακά· βαρύποτμος τύχη».

Βαρύπους, ὁ, ἡ· οὐδ. ουν, τό· γεν. ποδος (ποῦς). Ὁ βαρὺς κατὰ τοὺς πόδας, ἢ ὁ βαρεῖς πόδας ἔχων· ἐν γένει, ἀκίνητος, ἀργὸς, δύσκολος. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 226. καλεῖται «Βαρύπους ἄζαξ», τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ἐνεργ. ὁ τοὺς πόδας βαρύνων, παραλύων.

Βαρυπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ (πρέπω). Πολυτελὴς, ἁβρὸς, παρὰ Σουΐδ. «Βίωσις βαρυπρεπὴς, πολυείσοδος τράπεζα, ἤτοι εὐωχία· ἐπὶ δὲ ἀνδρός τινος, σημαίνει ἐξαίρετος, βαρὺς τὴν σεμνότητα.

Βαρύπυκνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυκνός.

*Βαρυῤῥήμων, ὁ, ἡ. Ὁ ὀχληρὰς ὁμιλίας, ὡς, βαρυῤῥήμονα ἔπη».

*Βαρύῤῥοος, ἀντὶ βαθύῤῥοος.

Βαρὺς, ρεῖα, ρὺ, γενικ. έος, είας. Ὁ βάρος ἔχων, ὁποίος εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸς, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἐπὶ ἀνδρώπου· καὶ, δυνατὸς, σωθρὸς, μέγας, ἐπὶ ἤχου, καὶ μάλιστα εἰς ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα ἐπακολουθοῦντα σύθετα. Ὅτε κεῖται ἐπὶ ἀνδρώπων σημαίνει ἀ.) Ἐπὶ καλοῦ, ἀνδρώπός τις, ὅστις ἵσταται σταθερῶς, καὶ τὸν ὁποῖον νὰ μετακινήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον, ὅ ἐστι, φυσικῶς μὲν ὁ δυνατὸς, ἰσχυρὸς, μέγας κατὰ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν καὶ τὰ πλούτη, ὡς παρὰ Πολυβ. «Βαρὺς καὶ φοβερὸς γείτων· καὶ, πόλις βαρυτάτη· χεὶρ, δύναμις, παρασκευὴ βαρεῖα» καὶ κατὰ ταύτην μόνον τὴν σημασίαν (σημ. φυσικῶς) ὑπάρχει ἐν χρήσει τὸ βαρὺς παρ' Ὁμ., ὡς Ὀδ. 1, 267, ἤγουν πολλὰ δυνάμενος, ὑπολητικὸς, δυνατός. ἠθικῶς δὲ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται νὰ παρασαλεύσῃ τινὰς ἀπὸ τὰς ἀρχάς του, ἢ ἀπὸ τὰ ἤθη του, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Vir gravis, καὶ gravitas, σταθερὸς, σεμνὸς, καὶ διὰ τοῦτο τίμιος καὶ ἀξιοσέβαστος· β'.) Ἐπὶ κινοῦ, ἐπὶ ἀνδρώπου, ἢ πράγματος, βαρετὸς, ὀχληρὸς, ὁ βάρος καὶ θλῖψιν προξενῶν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀνυποφόρτοι, σκληρὸς· δύσπεπτος· βλαβερὸς, ἐπιζήμιος· ἀηδής. Ἰλ. Α, 97. «. . . βαρείας χείρας», βλαβερὰς, κακοτεκνίας. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπί τινος τόπου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀὴρ προξενεῖ βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀρα, ὁ μὴ ὑγιεινὸς, ὁ νοσερὸς, ὁ ζάλην καὶ πόνον προξενῶν εἰς τὴν κεφαλήν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπολίτευτος, χοντρὸς, ἀσπλαγχνος, δύσκολος, ἀργὸς, ὀκνηρὸς, προπάτης, ὑπερήφανος κ. τ. τ. ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις φαίνεται. 3) Ἐπὶ τόνου, ἢ ἤχου, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἐμφατικὸς· καὶ (ὡς ἀντίθ. τοῦ ὀξύς), βαθὺς, ὅστις δὲν καταλαμβάνεται καλά· ὅθεν «βαρεῖαι, ἢ βαρεῖα προσῳδία». Ἐπίῤῥ. Βαρέως, δυσκόλως, βαρετῶς, μεγάλως, κ. τ. τ. «Βαρέα στενάχειν», μεγαλοφώνως καὶ μὲ πόνον ἀναστενάζειν. Βαρέως ἔχειν, ἢ, βαρέως φέρειν τι, πολλὰ βαρὺ ὑποφέρω τι, ἤτοι μοὶ εἶναι τι πολλὰ βαρετόν· δυσκόλως καὶ δυσαρέστως ὑπομένω τι. «Βαρέως ἀκούειν», ἀκούειν τι μὲ δυσαρέσκειαν, ὄχι μὲ χαράν· ὁηλ. «Βαρὺ τὸ σκαφίον», περιφημία ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων, Ἡσυχ. Συγκρ. βαρύτερος καὶ ὑπερθ. βαρύτατος, Πλατ. Κρ. τ. σελ. 41. «Ἀγγελίαν, ἣν ἐγὼ ἐν τοῖς βαρυτάτ' ἂν ἐνέγκαιμι». Τὸ βαρὺς συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς. (ἐν τῇ συνθέσει δηλαδὴ πάντοτε βαρετόν τι, βάρος, ἐπίτασιν καὶ ἔμφασιν, σπανίως δὲ δυσκολίαν, ὡς ἐν τῷ βαρυπειθὴς). Οἱ Ποιηταὶ ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τὸ, βριθὺς, ἐκ τοῦ, Βρίθω.

Βαρύσαρκος, ὁ, ἡ. Πολύσαρκος.

Βαρυσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ βαρὺς ἀπὸ σίδηρον, ὡς «Βαρυσίδηρος ῥομφαία», ἢ πελὺν καὶ βαρὺν σίδηρον ἔχουσα.

*Βαρυσκελής. Βαρὺς τὰ σκέλη, τὰ μηρία ὤν.

Βαρυσκίπων, ὁ, ἡ (σκίπων). Ὁ βαρὺ ῥόπαλον ἔχων· ἐπίθ. Ἡρακλέους Ἑλλην. Λεξ. 120.

Βαρυσμάραγος (σμαραγή). Βαρὺς τὸν ἦχον ταυτὸν τῷ, ἐριτμάραγος, βαρύκτυπος, Ἀνάλεκτ. Β. 443. «Βαρυσμάραγοι λαιμοὶ, χεῖρες».

*Βαρυσμός, ὁ, = βάρυσις.

Βαρυσπλαγχνος, ὁ, ἡ. Ἀκρατὴς θυμοῦ, ὀργῆς, Φίλων.

Βαρυσταθμέω, ῶ· ἡ, βαρυσταθμίζω. Βαρέως ζυγιάζω, εἶμαι βαρὺς τὸ ζύγιον. (τὸ, Βαρυσταθμίζω, ἐκ Διοσκορ. Α'. 25. ἁμφ.) 2) κάμνω βαρύτερον.

Βαρύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός). Ὁ βαρὺς εἰς τὸ ζύγιον, ἢ πολλὰ βαρύς. «Νόμισμα βαρύσταθμον». Τὸ βαρύσταθμον, ἀ μολυβδός.

*Βαρυστέναστος, ἰδὲ βαρύστονος.

Βαρυστεναχῶ. Μεγαλοστεναχῶ καὶ, βαρέως στενάζω. Ἰλ. Α. 364. Δ. 153. ἐν χρήσει δὲ μόνον ἐν τῇ μετοχ. βαρυστεναχῶν.

*Βαρύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Βαρὺς κατὰ τὸ στόμα, ἤτοι λόγων, ὁμιλίαν, Νόνν. Διον. 48, 420. «Ἀλλά με κερτομέουσα βαρύστομος ὧδε μύθῳ ἤκαχε Δηλαίτοιο πύθων. 2) βαρὺς τὴν αἰχμὴν, κόψιν, ἀκίδα, ἢ βαθέως κόπτων, ἢ κοπτερὸς, π. χ. «Β υπλῆξ βαρύστομος.» «Βαρύστομον ἵππευε» ἡ συνήθεια λέγει τὸν μὴ ὑπακούοντα εἰς τὸν χαλινόν.

*Βαρυστοναχέω, ταυτόν τῷ βαρυστενάχω, Κωνστ. Μαν. Χρ. σ. 107.

*Βαρυστονέω. Βαρέως ἐπιστένω, δεινοπαθῶ. Ἐπιφαν. Παναρ. σ. 812. «Βαρυστονήσαι, σύμβουλον λαμβάνει ἑαυτοῦ τὴν ἀνάγκην τῶν ὕβρεων».

Βαρύστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὁ βαρέως, ἤτοι βαθέως στενάζων, ὅποιος ἔχει αἰτίαν νὰ ἀναστενάζῃ βαρέως, δυστυχής, Σοφοκλ. «Βαρυστόνοις φρεσίν», Αἰσχύλ. Εὐμ. 794, μὲ στεναγμοὺς ὑπομένων. Λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, βαρὺν ἦχον κάμνων, οἷον, βαρύστοιος λίθος, βαρύστονοι βουπλῆγες. Ἐπιῤῥ. βαρυστόνως.

Βαρυσύμφορος, ὁ, ἡ (συμφορά). Τὸν ὁποῖον εὗρεν ἡ μεγαλυτάτη συμφορά, δυστυχία· ὁ βαρέως φέρων τὰς συμφορὰς, ὁ μεγάλως δυστυχής, Ἡρόδοτ. Α', 45. Ἐκ τούτου ἔχει ὁ Δίων Κάτ. 78. 41. καὶ ἐπίῤῥ. «Βαρυσυμφορώτατα», πρὸς μεγάλην δυστυχίαν, ἤ, κατὰ δυστυχίαν μεγάλην. Ὅθεν, «Βαρυσύμφορος ὑπόθεσις. Βαρυσυμφορώτατος πόλεμος».

Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ (σφάραγος). Ὁ μεγάλως, χοντρὰ βροντῶν, ἠχῶν· ἐπίθ. Διός. Ζήτ. Ἐριφάραγος, βαρυτμάραγος, Πινδ. Ἴσθ. 7, 23.

*Βαρύσφυρος, ὁ, ἡ. Βαρὺς τὸν σφυρὸν (ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ ἐλέφαντος).

Βαρύσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ βαρὺ καὶ δυνατὸν σῶμα ἔχων, Σχόλ. Πινδ Νέμ. 8, 41.

Βαρυτάλαντος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βαρύσταθμος, Νικήτ. Χρον. ΙΖ. 10.

Βαρυταρβής, ὁ, ἡ· τὸ -ές (τάρβος). Ὁ μεγάλως τρομάξας· ἡ μεγάλον φόβον ποιῶν, φρικτός, Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. Ι. σελ. 471. «Τυπάνου ἠχὼ βαρυταρβὴς».

*Βαρυτέρως, ἐπίῤῥ. Βαρύτερον, Μακκαβ. 3, 3, 1. «Τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ βαρυτέρως ἐναντιωθῆναι».

Βαρύτης, ητος, ἡ (βαρύς). Τὸ βάρος τινὸς πράγματος, οἷον, βαρύτης πλοίου. καὶ μεταφ. ἐνοχλησις, δυσκολία, σκληρότης, σκληρὸν φέρτιμον. Τῶν σκελῶν βαρύτης καὶ πλησμονὴ σώματος. Βαρύτης φωνῆς. Βαρύτης τοῦ ὕπνου. Βαρύτης ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι, δυσκολία. Βαρύτης τῶν ἀποκρίσεων. 2) Σχῆμα λόγου. 3) Ὁ βαρὺς τόνος.

Βαρυτιμέω. Αὐξάνω τὴν τιμὴν, πωλῶ μὲ περισσοτέραν τῆς συνήθους τιμήν· ἴδε καὶ τιμιουλκέω.

Βαρύτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ βαρεῖαν τιμὴν ἔχων, ἄξιος μεγάλης τιμῆς, πολλὰ ἀκριβὸς, πολύτιμος. «Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν», (Πλιόδωρ.) νὰ μὴ εἶναι τινὰς πολλὰ ἀκριβὸς εἰς τὴν πώλησιν. «Βαρύτιμοι χθόνιοι (θεοὶ)», οἱ σεβαστοί.

Βαρύτλητος, ὁ, ἡ (τλῆναι). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ὑποφέρει τινὰς, ἀνυπόφορτος. 2) ἐνεργ. ὁ βαρεῖα ὑποφέρων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 106. «Βαρυτλήτων ὀδυνάων».

Βαρυτονέω. Βάλλω τὸν βαρὺν τόνον· καὶ τὸ οὐσιαστ. Βαρυτόνησις, ἡ. Ζήτ. Βαρύτονος.

*Βαρυτονητέος, α, ον. Πρέπει νὰ σημειωθῇ μὲ βαρὺν τόνον, Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 864. «Βαρυτονητέαν δὲ τὸ ἀληθεύειν».

Βαρύτονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. βαρυτόνως (τείνω). Πολλὰ δυνατὰ τεντωμένος. 2) σαρκώδης, βαρὺς, κρεατώδης. 3) ἐκ τοῦ τόνου, (ὡς τὸ βαρύτοιος) δυνατὰ ἠχῶν. «Τἀκριτὴς βαρύτονος», Πολυδ. «Βαρύτονον στέρνον», Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 30. 4) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προφέρει καὶ ἐκφράζει τις μὲ βαρὺν τόνον, ὥστε ἐπὶ μὲν συλλαβῶν, ἀτονος, ἄνευ τόνου, ἐπὶ δὲ λέξεων, ἔχων τὸν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης· ὅθεν τὸ ῥῆμα Βαρυτονέω, τάσσω, βάλλω τὸν τόνον ἐπί τινος λέξεως· καὶ ἐνταῦθεν, Βαρυτόνησις, εως, ἡ· τὸ τάσσειν, βάλλειν τὸν τόνον ἐπὶ τῆς λέξεως. Οὕτω λέγει Διονύσ. Ἁλικ. Β'. 53. τὸ Λατινικὸν ὄνομα Numa πρέπει νὰ γράφηται καὶ νὰ προφέρηται Ἑλληνιστὶ, Νοῦμας, «τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας, βαρυτονοῦντα, ὅ ἐστι, τὴν δευτέραν συλλαβὴν ποιεῖν μακρὰν καὶ τονίζειν αὐτὴν, καθὼς τὸ Σύλλας, καὶ Ἀχιλλεύς, κ. τ. τ. 5) παρὰ τοῖς ῥήτορσι, δυνατὰ τονισμένος, μὲ ἔμφασιν. Ἐπιῤῥ. βαρυτόνως.

*Βαρύυπνος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν ὕπνον ἔχων, νυστάζων.

Βαρυφθέγκτης, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ, βαρύφθογγος. «Βαρυφθέγκτης λίμνα».

Βαρύφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ βαρέως, βαθέως καὶ μεγάλως, ἤτοι δυνατὰ ἠχῶν, βροῶν, ὁμιλῶν, βρυχῶν, Πινδάρ. Ἴσθμ. 5, 50. «Βαρύφθογγος νευρά». «Βαρυφθόγγοι λέοντες».

Βαρύφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Ὁ βαρὺν φλοῖσβον, κτύπον, συριγμὸν προξενῶν, Ἀνάλεκτ. Β', [441. «Βαρύφλοισβοι κῦμα».

Βαρύφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὁ βαρὺν φόρτον ἔχων, βαρυφορτωμένος, καὶ ἐπὶ ἐγκύου. «Γύναι βαρύφορτε».

Βαρυφρονέω (βαρύφρων). Βαρέως φρονῶ· δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι λυπημένος, μελαγχολικὸς, ὡς τὸ βαρυθυμέω.

Βαρυφροσύνη, ἡ. Δυσαρέσκεια, λύπη, πίκρα, μελαγχολία, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), = βαρύθυμος. Δυσαρεστος, λυπημένος, μελαγχολικὸς, ὀργισμένος, θυμωμένος, ἄγριος, Ἀπολλ. Δ', 731. καὶ Δυκόφρ. 404. «Ἡ βαρύφρων Νέμεσις. Ταῦρος βαρύφρων».

Βαρυφωνέω, ῶ (βαρύφωνος). Ἔχω, ἡ προφέρω βαρεῖαν, χοντρὴν ἢ δυνατὴν φωνὴν, ὁμιλίαν, προφορὰν, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΔ', 15.

Βαρυφωνία, ἡ. Ἡ βαρεῖα, βαθεῖα καὶ δυνατὴ, ἤτοι χοντρὴ φωνὴ, προφορὰ, Ἱπποκρ. καὶ Πολυδ. Β', 112. ἐκ τοῦ

Βαρύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅποιος ἔχει βαρεῖαν, βαθεῖαν, χοντρὴν καὶ δυνατὴν φωνὴν, ἢ προφορὰν, Ἱπποκρ. «Ζῶον βαρύφωνον».

Βαρύχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὁ βαρέα, ἤτοι μεγάλα καὶ χοντρὰ χείλη ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β'. 385.

*Βαρυχείμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν χειμῶνα, ἤτοι φορτοῦναν ἔχων.

*Βαρύχολος, ὁ, ἡ (χόλος). Ὀργίλος.

*Βαρύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Βαρὺς τὴν χορδὴν, βαθὺν ἠχὸν, Ἀνθολ. 12, 187. «Ἐκ νήτης μετέβης οὕτως ταχὺς εἰς βαρύχορδον ψόγγον».

*Βαρυχυμία, ἡ. Βαρὺς, κακὸς χυμός.

Βαρύψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι βαρεῖα, ὅ ἐστιν, ἀκινητὰ· ἡ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ, ἡ καρδία εἶναι κατατεθλιμμένη, καταπλακωμένη, κατατεπτωκυῖα, ἄρα βαρυκαρδισμένος, μελαγχολικὸς, λυπημένος, πικραμένος, μικρόψυχος, ὁ βάρος εἰς τὴν ψυχὴν ἔχων, Σοφοκλ. Αἰ. 320.

Βαρυώδης, εος, ὁ, ἡ (ὀζω), = βαρύοδμος, Νικάνδρ. Θηρ. 895.

Βαρυώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Ὁ βαρέως ὀδύνας, πόνους ὑπομένων. 2) ἐνεργ. ὁ βαρεῖαν ὀδύνην, πόνον προξενῶν.

Βαρυωπέω. Δυσκόλως βλέπω, διακρίνω· ταυτόν τῷ, Ἀμβλυωπέω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Βαρυωπὴς, ὁ. Μὲ ὅρασιν ἀδύνατον, ὡς «Βαρυωπεῖς ὀφθαλμοί».

Βάρωμον, τό· παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, Βάρμον. ΙΔ'. Μουσικόν τι ὄργανον, διαφορετικὸν τῆς βαρβίτου.

*Βᾶς, βᾶσα, βᾶν, μετοχ. ἀόρ. Β'. τοῦ βαίνω.

*Βᾶς, ᾶ, ὁ. Βασιλεὺς, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Βασά, παρ' Ἡσυχ. αἰσχύνη· Ἑβραϊστὶ Βουσάχ.

Βασανάστραγάλα, ἡ (βάσανος, ἀστράγαλος). Ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας (Λουκιαν. Τραγοποδ. 198), ἐπειδὴ βασανίζει τοὺς ἀστραγάλους.

Βασανεύω, = βασανίζω. Βασανεύεται παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ βασανίζεται, διελίγχεται, ἤτοι διακρίνεται. (Οὗτος ὁ τύπος εἶναι σπανιώτερος παρὰ τὸ, βασανίζω).

Βασανηδόν, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, βάσανος. Διὰ βασάνων, μὲ βάσανα, κολαστήρια, Μιχαὴδ. Δ'. 197.

Βασανίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κρατῶ, ἢ φέρω τι εἰς τὴν βάσανον λίθου καὶ τὸ περιτρίβω ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ζητῶ δι' ἐρεύνης καὶ δοκιμῆς τὸ ἀκριβὲς καὶ γνήσιον τινός· πληροφορῶ, Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 8. «Τὰ δ' ἄκαρπα βασανίζεσθαι, πληροφορεῖσθαι ἀπὸ τὰ ἄκαρπα τὰ ὁποῖα ἀποπλύνουσι τὰ ψιμύθια, ὅτι εἶχε ψευδὲς χρῶμα. 2) κυρ. στρεβλῶ, τιμωρῶ, παιδεύω διὰ βασανιστηρίων (σκεντρεύω), διὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἐνγένει, πειράζω, ἐγκαλῶ· καὶ πέρνω τινὰ εἰς ἐξέτασιν, ὡς ὁ κριτὴς, Ξεν. Ε. Π. ε'. 3. 16. Bornem. «Ὅθεν «βασανιστέον», πρέπει νὰ βασανίσῃ τις, παιδεύσῃ διὰ βασάνων καὶ βασανιστέος, ἐξεταστέος, Δημ. κατὰ Ἀφόβ. 36. Πλατ. Πολιτ. γ. σ. 539. 4) ἐπὶ ὕφους, ἐπιφορτίζω, ἤτοι ἐκλέγω τοιοῦτοι, ὥστε νὰ δυνατίζεις τὸ τὸ ἐξῆς ὅπως θέλει.

Βασανισμός, ὁ. Δοκιμὴ, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβὴς. 2) παιδεία, τιμωρία, ἢ διὰ βασάνων ὕλιψις.

Βασανιστήρ, ῆρος, ὁ, = βασανιστής. Ὅποιος βασανίζει.

Βασανιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου δοκιμάζουσιν, ἐξετάζουσι, τιμωροῦσι, παιδεύουσι. 2) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστικὸν ὄργανον. «Βασανιστήριον χρυσοῦ ἐστιν ὁ Λύδιος λίθος».

Βασανιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βάσανον, ἢ ἐξέτασιν, δοκιμήν.

Βασανιστής, οῦ, ὁ· καὶ Ἰηλ. βασανίστρια, ἡ. Ὁ δοκιμάζων, ἢ βασανίζων, παιδεύων, τιμωρῶν, ἢ ἐνοχλῶν.

*Βασανιστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ βάσανα. Ἐπιῤῥ. βασανιστικῶς.

Βασανίτης, ου, ὁ. Ταυτόν τῷ, βάσανος (μεχρίτ).

*Βάσανον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ βασανίζουσι, Θεοφάν. σ. 247.

Βάσανος, ἡ. Ἡ Λυδία λίθος (Μεχρίτ, lapis Lydius, coticula, la pierre de touche), ἐπάνω τῆς ὁποίας παρατρίβοντες τὸ χρυσίον, δοκιμάζουσιν αὐτὸ (Ζήτ. Παρατρίβω). καὶ μεταφ. ἐντεῦθεν ἡ δοκιμὴ, τὴν ὁποίαν κάμνω, ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι γνήσιον, ἀληθὲς, καθαρόν· ἄρα, ἐξέτασις, ἔρευνα, πεῖρα, δοκιμασία. «Δοῦναί τι βασάνῳ, καθυποβάλλω εἰς ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν· καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη δοκιμασία γίνεται διὰ τῆς ἐπὶ τῆς βασάνου παρατρίψεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ σημασία καὶ ἐπὶ τῶν τιμωρητικῶν καὶ παιδευτικῶν ὀργάνων, δι' ὧν παιδεύουσι καὶ θλίβουσι τοὺς κακούργους διὰ νὰ μαρτυρήσωσιν ἀληθῶς τὰς κακουργίας των. Ἄρα, Βάσανοι, πληθ. τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, καὶ αὐταὶ αἱ τιμωρίαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618. 2) Ἡ δοκιμασία, πληροφορία, ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν δίδει τινὰς εἴς τι, ὅτι εἶναι γνήσιον ἢ ἀληθές. «Δοῦναι βάσανον τινος, δίδω δοκιμήν τινος πράγματος, ἤτοι, διὰ νὰ μὲ καταλάβῃ τις ἂν εἶμαι ἄξιος κτ. ἑνὸς πράγματος, δίδω εἰς αὐτὸν μίαν δοκιμήν, ἐπίδειξιν. «Βάσανον δίδοναι τῆς πίστεως», ἤ, τοῦ πιστὸν εἶναι. Γαλλ. Preuve, καὶ Ἰταλ. Prova.

*Βασιλέα, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, βατίλεια, Πινδ. Νεμ. 1, 39, ἔνθα διωρθώθη ὑπὸ Boeckh ἀντὶ βατίλεια.

Βασίλεια, ἡ· Ἰηλ. τοῦ βασιλεύς. Ἡ βατίλισσα, Ὀδυσ. Δ, 697. καὶ Η, 241. Καὶ ἐπὶ θεᾶς, ὡς, βασίλεια θεά, Ἀριστοφ. Κίρ. 964. 2) πρηγκίπισσα.

Βασιλεία, ἡ (βασιλεύω). Ἡ ἐπαρχία, ἢ ἐπικράτεια βασιλείου τινός. 2) ἔτι δὲ βασιλεία τὸ

βατιλειον, καὶ 3) αὐτὸ τὸ στέμμα, διάδημα. ἢ τοι ἡ βατιλικὴ ἀξία, Διόδωρ. Σικ. Α', 47. (Ζήτ. καὶ Βατιλεὺς). Ἡ Βατιλεία μου, ἡ Βατιλεία σου, ἀντὶ ἡ Μεγαλειότης μου, ἡ Μεγαλειότης σου. Παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσιν, ἡ βατιλεία θεοῦ.

Βατιλεύω, ὦ. Ἐπιθυμῶ τὴν βατιλείαν, ἤτοι τὰ βατιλεύω, Ἰωάνν.

Βατιλείδιον, τό. ὑποκ. τοῦ βατιλεύς. Μικρὸς βατιλεύς, Θεόφραστ.

Βατίλειον, τό. Ἡ βατιλικὴ κατοικία, τὸ βατιλικὸν παλάτιον· πολλάκις πληθ. τὰ βατίλεια. 2) ἐπὶ στρατοπέδου, ἡ βατιλικὴ σκηνή, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἢ τοῦ ἀνωτάτου ἐξουσιαστοῦ. 3) Ἡ βατιλεία, ἡ ἐπιφάνεια ὑηλ. καὶ τὸ διάδημα. 4) Βατιλικὴ καθέδρα, π. χ. «Βυζάντιον, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βατίλειον». 5) Βατίλειον, (ἡ Ἰων. βατιλήιον) ὁ βατιλικὸς φίσκος. 6) Βατίλεια, γένος πύκνων. 7) εἶδος ἀλοιφῆς. (Πληθ. τὰ βατίλεια εἶναι εὐχρηστότερον ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βατίλειον, τὸ βατιλικὸν παλάτιον.) Κυρίως οὐδέτ. ἐστὶ τοῦ

Βατίλειος, ὁ, ἡ (καὶ βατιλεία θηλ. παρὰ Τραγ.). Βατιλικός, ἀνήκων εἰς τὸν βατιλέα. 2) ὁ ἐκ τούτου ὁρισμένος, παραγγελμένος, προσταγμένος, ἀπεσταλμένος, ὡς, βατίλειοι δικασταί. Ἰων. βατιλήιος, ία, ιον, Ὀδ. Π, 401.

Βατιλεύς, έως, ὁ. Ὁποιος βατιλεύει, ἐξουσιαστὴς βατιλείας τινός, ἄρχων, αὐθέντης ἑνός τόπου, Ἰλ. Β, 205. «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω· εἷς βατιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βατιλεύῃ, ὅπου ὁ Εὐστάθιος ὑηπ. «Τοῦτο δὲ τὸ γνωμάτευμα, οὐδὲ τὰς ἄλλας μὲν ἀρχὰς ἀποδοκιμάζει, ἐπαινεῖ δὲ μᾶλλον τὴν ἔννομον μοναρχίαν, ἥτις ἐστὶ βατιλεία. Ἴστέον γάρ, ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσιν· ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐξ ἑνός, καὶ ἡ τούτων μέση, ἢ ἐκ τινῶν. Τριῶν τοίνυν οὐσῶν, μία μέν ἐστιν, ἐν ᾗ ὁ ὄχλος δύναται, ἰσηγορίαν ἔχων καὶ ἰσοπολιτείαν ἔννομον, ὃ καλεῖται Δημοκρατία, ἣν ὁ Ποιητὴς ᾐνίξατο ἐν τῷ, «Οὐ μέν πως πάντες βατιλεύσομεν ἐνθάδε Ἀχαιοί». Δηλοῦται γὰρ ἐν τῷ, πάντες, ὁ ὄχλος, ἐν δὲ τῷ, βατιλεύσομεν, τὸ, κρατεῖν, ἐξ ὧν ἡ λέξις τῆς Δημοκρατίας συντίθεται. Καὶ αὕτη μὲν ἀρχὴ πολιτικὴ μία, ἡ Δημοκρατία· ἑτέρα δέ, ἡ Ἀριστοκρατία, ἐν ᾗ μόνοι ἐννόμως κρατοῦσιν οἱ ἄριστοι· ταύτην δὲ διὰ τῆς Πολυκοιρανίας ὑπεδήλωσε ὁ Ποιητής. Τρίτη δὲ ἡ Μοναρχία, ἐν ᾗ πάντων εἷς μόνος ἄρχει κατὰ νόμους καὶ αὐτός, ὁ δὴ Βατιλεὺς ἐστί. Τριῶν τούτων οὐσῶν μόνων Ἀρχῶν, μιᾶς τῆς Δημοκρατίας, ἥτις, ἐὰν μὴ κατὰ νόμους γένηται, εἰς Ὀχλοκρατίαν ἐκπίπτει· καὶ ἑτέρας τῆς Ἀριστοκρατίας, ἣν, οὐ κατὰ νόμους ἰθυνομένην, Ὀλιγαρχία μετακέχειται· καὶ τρίτης τῆς Βατιλείας, ἥτις, ἐκπεσοῦσα τοῦ νομίμου, εἰς Τυραννίδα καταλιστάνει, ὁ Ποιητὴς τὴν ἔννομον μοναρχίαν ἐπαινεῖ... εἷς κοίρανος, εἷς βατιλεύς, εἷς εἰπὼν ἐν παραλλήλου τὸ αὐτό, κ. τ. λ.ω Ἀλλ' αὐτὴ ἡ τημασία εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους καλόλου ἦτον αὐτὶ τοῦ, Ἀρχηγός, Ἡγεμών, Ὁδηγός, Κριτής, κ. τ. τ. λαοῦ τινος, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ καθεὶς ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένος ἀρχηγός. 2) πᾶς τις ἐπίσημος, πρίγγιψ, μετέχων τῆς διοικήσεως· 3) πύθεντης. 4) ἐν Ἀθήναις ὁ δεύτερος Ἄρχων, ὅστις εἶχε τὴν ἀνωτάτην φροντίδα καὶ τὴν ἐπιτασίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ὑποθέσεων, τῶν ἀνηκούντων εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν θρησκείαν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο, Βατιλεύς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρχων, ἤτοι ὁ Κριτής, Διδάκτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεφέροντο ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις καὶ δίκαι, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ αἱ καταδίκαι τῶν πολιτῶν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ κριτηρίου του, ὡς ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καδὴς ἢ Κατῆς· Ἡσίοδ. πανδαίων βατιλῆας ὁμοφάγους», δικαστὰς ὑηλ. 5) ἐκάλουν ἔτι, Βατιλεῖς, οἱ παράσιτοι, ἢ οἱ πολῖται τοὺς ἑαυτῶν αὐθέντας, ὑπερασπισταί. 6) Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων ὠνομάζετο ὁ βατιλεὺς τῶν Περσῶν κατ' ἐξοχήν· Βατιλεύς, ἢ ὁ μέγας Βατιλεύς· ὑστερώτερον καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, Schaef. mel. p. 4. 65. — 7) μεταφ. πᾶς, ὅστις ἔστιν ὁ πρώτιστος, ἐξέχει κατά τι, π. χ. βατιλεὺς τῶν λόγων. — Συχνάκις παρὰ Ποιηταῖς οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ βατιλεῖς καὶ βατίλειαι ὀνομάζονται, ὁ δὲ Ζεὺς ἐπωνομάσθη Ζεὺς θεῶν βατιλεύς, Ἡσ. Θεογ. 886. πρβ. Ἀναξ. 8) Βατιλεὺς ἐλέγετο καὶ ὅστις ἐνίκα εἰς τὸ παγχρύσιον τῆς σφαίρας. — Βατιλεὺς βατιλέως ὑπάρχει τίτλος τῶν Ἀσιανῶν βατιλέων. — Σημειωτέα ἡ ἔλλειψις αὐτῆ: Κῦρος ὁ (βατιλεὺς ὑηλ.) τῶν Περσῶν· Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων. — Βατιλέως ἐγκέφαλον ἔλεγον οἱ Πέρσαι πᾶν τὸ κάλλιστον καὶ νοστιμώτατον φαγητόν (Σουίδας). — «Βατιλέως ἐψαλμόν», ὁ μυστήριος τοῦ βατιλέως τῶν Περσῶν. — Ἡ γεν. βατιλέως ἔστι παρὰ μὲν Μελ. βατίλης καὶ βατίλειος, παρὰ δὲ Ἴωσι βατιλῆος καὶ βατιλῆος, καὶ παρὰ Βοιωτ. βατιλῆϊος· ἡ αἰτ. ἀνωμ. βατιλῆ, χρησμ. παρ' Ἡροδ. ζ', 220. — Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίθετον, ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἠΐνηρ βατιλεύς, ἀλλὰ καὶ τρανώτερον τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ συγκριτικὸν βασιλεύτερος, καὶ ὑπερθετικὸν βασιλεύτατος, ἀντὶ ἀξιώτερος, ἀξιώτατος τῆς βατιλείας, μεγαλειότερος, ἢ μεγίστος βατιλεύς. — Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ βάσις λεώ, ἤτοι λαοῦ, ἢ ἐκ τοῦ βᾶς, ἢ ἐκ τοῦ βάσις καὶ ἴλεως.

Βασιλευτός, ή, όν (βατιλεύω). Διοικούμενος, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ διοικῆται ὑπὸ βατιλέων, ὡς, «βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων».

*Βασιλεύτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταυτόσ. τῷ, βασιλεύς.

Βατιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω, εἶμαι βατιλεύς, ἄρχω· Συντ. δὲ ἡ ἁπλῶς, ἢ διά τῆς ἐν, ἢ κατά, «Αὐτηγόνου βασιλεύοντος. Βασιλεύω ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ ὄχλον. 2) προστάζω, ἐξουσιάζω λαόν, καὶ συντάσσεται δοτ., παρὰ δὲ λογογράφοις συχνότερον γενικ., ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. π. χ. ...ἵνα σφίσι βατιλεύῃ, Βασιλεύσαι τῆς Ῥώμης. Ὅπως βασιλεύσῃ ἐπὶ τοὺς δύο βατιλείας (Μακκαβ. Α', 1, 16. 3). Παρὰ δὲ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ σημαίνει, κάμνω βατιλέα, π. χ. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. 4) μεταφ. ἀπολαύω τινὸς πράγματος. 5) ἀπολύτως, ζῶ ὡς βατιλεύς, πολλὰ καλά. 6) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βατιλέως, φρονῶ τὰ τοῦ βατιλέως. Παῦητ. Βασιλεύομαι, διοικοῦμαι ὑπὸ βατιλέως, εἶμαι ὑπὸ βατιλέα, Πλουτ. Ἀλεξ. «Πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ». Ἡ βασιλεύουσα πόλις, ἢ ἁπλῶς, ἡ βασιλεύουσα, λέγεται ἐπὶ τῆς πρωτευούσης καὶ βατιλικῆς καθέδρας. Σημ. Ὁ ἀόριστος σημαίνει πολλάκις, ἔγινε βατιλεύς, ἢ βατίλειον. π. χ. «Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονία χώρα. «Μετὰ τὸ βασιλεῦσαι Βυζάντιονα, ἀφ' οὗ τὸ Βυζάντιον ἔγινε βατιλεύουσα, Ἡρόδ. β', 2.

Βασιλεωπάτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ αὐτοκράτορος (ἀξίωσις ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐλῇ).

Βατίλη, ἡ (σπάν. ποιητ. τύπος), = Βασίλεια. Βασίλισσα, δέσποινα, Σοφ. παρ' Ἡσυχ. 1. Σ. 700. Στ. Βυζ. Ἀγάμεια· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πινδ. Νέμ. 1, 39, ἀναγνωστέον, κατὰ W. Dind. ἀλλὰ θεῶν βατίλη.

*Βατιληγενέτειρα, ἡ. Ἡ γεννήσασα βασιλέα.

*Βασιληγενής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ βατιλικοῦ γένους ὤν.

Βασιληΐη, Ἰων. ἀντὶ βατιλεία.

Βασιλήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ βατίλειος, βασιλικός, Ὀδ. Π, 401.

Βασιληΐς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. ταυτὸν τῷ, βασιλικός, ὡς Ἰλ. Ζ, 193. Βατιληΐς ἀρχή, τιμή, ἀκοή. 2) βατίλισσα, Μαιθ. 1, 283.

Βασιλίζομαι. Ὑποκρίνομαι, φέρομαι βατιλικῶς, Ἀππιαν. Μιθρ. 109. Πολ. Γ. 18. Ἐξ ἐναντίας τὸ ἐνεργ. Βασιλίζω, παρὰ Πλουτάρχ. Φλαμ. 16., ὑηλοί, εἴμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὴν φατρίαν, ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως, τὰ τοῦ βατιλέως φρονῶ.

*Βασιλικά, τά. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ 60 βιβλία, περιέχοντα ὅλους τοὺς πολιτικοὺς νόμους, συνταγμένους εἰς ἐπιτομήν.

Βασιλική, ἡ· ὑπκκουομ. οἰκία. Ἡ τοῦ βασιλέως κατοικία, τὸ παλάτιον, καὶ ἐξαιρέτως, ὑπκκουομ. τοῦ, Στοά (Στράβ. Ε', σελ. 170.), λαμπρὸν καὶ πολύστυλον δημόσιον κτίριον, κατὰ σειρὰν ἔχον τοὺς στύλους, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου περιπάτουν, ἢ ἐδίκαζον, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατ. Basilica, καὶ Regia, ὅρα Sueton Aug. 31. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους δὲ αὐτὴ τῆς στοᾶς ἐμβαδὸν εἰς τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Παρὰ Ῥωμαίοις (κατὰ τὸν Vitruv. V. 1.) ἦτον ἡ Βατιλική, Basilica, δημόσιόν τι κτίριον ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸς χρῆσιν καὶ συναθροισιν τῶν πραγματευτῶν, ὅπου καὶ ἐσεμνοῦντο αἱ κρίσεις καὶ οἱ ὑπαδόται αὐτῶν (ὡς τὸ παρ' Ἰταλοῖς Borsa, καὶ Γάλλ. Bourse). Ἔχει ἐνδοθεν διπλῆν τὴν σειρὰν τῶν στύλων καὶ τὴν διαδρομήν. Κατὰ τοῦτο τὸ κτίριον τῆς Ῥώμης Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐκτίτατο τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι καὶ Βατιλικαὶ ὠνομάσθησαν.

*Βασιλικάν, τό. Βασιλικὴ οἰκία, παλάτιον. 2) βατιλικὴ ἐξουσία· 3) τὸ βατιλικὸν ταμεῖον, θησαυρός, Διόδ. 2, 40. «Τρέφεται ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος». 4) δόγμα, ψήφισμα βατιλέως. 5) ὄσιμον, φόρος, ὅστις πρέπει νὰ πληρώνηται τῷ βασιλεῖ, Μακκαβ. α', 10, 31. β', 4. 11, καὶ 15. 7. «Αἱ τῶν βατιλικῶν, ὧν ἐλάμβανεν ὁ βατιλεὺς παρ' αὐτῶν» κ. τ. λ. 6) «Βασιλικὸν καὶ εἶδος μύρου, ἐμπλάστρου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ τετραφάρμακος, Ἀλεξ. Τραλλ. α', 3, σ. 175. 7) Βασιλικόν, παρὰ νεωτέροις, ὁ βασιλικός, τὸ ὠκιμον. 8) «βασιλικὸν κύμινον», τὸ ὄμμερον.

*Βασιλικός, ή, όν (ὡς τὸ βατίλειος). Βασιλικός, αὐθεντικός, ἀνήκων βατιλεῖ· ἐν γένει, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡς, βατιλικὴ ἑστίη, βατιλικὸν συμπόσιον. «Βασιλικὸς λόγος» ἐναντιωθεὶς πρὸς τὸν βατιλέα ἢ ὑπὸ τοῦ βατιλέως. «Βασιλικὴ διαδρομὴ τὸ τρέξιμον, δρόμημα, τοῦ ὁποίου ἐπιστάτης ἦτον εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐννέα ἀρχόντων, βατιλεὺς ἐνομαζόμενος. «Βασιλικὴ ὁδὸς» ἦτοι στράτα δημόσιος, «Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα· καὶ ἀντὶ παροιμίας, Φιλ. τ. α', σ. 456, 44. «Ἄμεινον γὰρ ὁδῷ τῇ μέσῃ βαδίζειν, τῇ πρὸς ἀλήθειαν βασιλικῇ». Σελ. 271. 42. «Βασιλικῇ τῷ ὄντι χρώμενος ὁδῷ». 2) βατιλεὺς μερᾶς χώρας, Λουκ. Ὀρχ. κ. 64. «Τῶν ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικές τις ἀνδρωποσ». καὶ Εὐαγγ. Ἰωαν. 4, 46. «Ἦν τις βασιλικός». 3) μερόν τι πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ ἀκαλανθίς. 4) Βασιλικὴ (φλέψ) Συνέτ. πυρ. σελ. 278. «Ἐγχειροῦμεν τὴν φλεβοτομίαν ἀπὸ τὴν βασιλικήν».

Βασιλικῶς, Ἐπίρρ. Βασιλικῶς, κατὰ βατιλικὸν τρόπον.

Βασιλιναῦ, αὐτὶ βασίλινα, βατίλεια, λέγει ὁ Τριβαλλὸς παρ' Ἀριστ. Ὄρν. 1662.

Βασιλίνδα, ἡ· ὑπκκουομ. παιδικ. Παιγνίδιόν τι τῶν παίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικήσας καθίσταται βασιλεὺς αὐτῶν, Πολυδ. ε'. ὡς ἀριστίνδα κτ.

Βασίλιννα, ἡ. Ταυτόν τῷ, βατίλισσα. Βασιλὶς, βατίλισσα, βατίλιττα, Μένανδρ. Εὐστ. Ὀθ. Σ, 1425, 40.

*Βατίλλις, ἴδος, ἡ. Οὐσιαστ. ἡ βατίλισσα, Σοφ. Ἀντ. 941. λέγεται καὶ νύμφη βατιλὶς καὶ γυνὴ βατιλὶς. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος, ὀνομαζομένου Βασιλέως. 3) ἐπιθετικῶς, ἡ, βασιλὶς ἑστία, αὐτὴ· καὶ βατιλὶς αὐλὶς, ἡ βασιλικὴ πόλις· βασιλὶς Ῥώμη, Κωνσταντινούπολις, ἡ ἁπλῶς Βασιλὶς, ἡ Κωνσταντινούπολις. Παρὰ Διοδ. βασιλὶς σημαίνει ἡ βασιλικὴ ἐπικράτεια. 4) ἡ Κυρικὴ, Πλημ. Βασιλίδες, εἶδος ὑποδήματος τῶν Ἀθηναίων βασιλέων, Πολυδ. 7, 85. ἐπιθ. βασιλίδες ἰχθύδες, παρ' Εὐπολ. Ὀδ. 8. 1964, 8, αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων.

*Βασιλισκάριον, τό. Πτερὸν τῶν ἱεράκων, Ὀνομ. Ἱερακοτοφ. 1, 4. »Καὶ ἀνὰ τὰ βασιλισκάρια μακρέχειστα τῶν πρωτελλάτωρα. Ducang.

Βασιλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ βασιλεύς. Μικρὸς βασιλεύς. 2) πτηνόν τι μικρὸν οὕτω καλούμενον, Regulus. 3) ἀστὴρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος. 4) εἶδος σαύρας ἢ ὄφεως, ἀγνώστου εἰς τοὺς Νεωτέρους. Παρ' Ὡραπόλλωνι καλεῖται ἔτι μὲ τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα, Οὐραῖος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Zoega Numi Aegyptii, σελ. 400., προκύπτει ἐκ τοῦ Κοπτικοῦ Οὐρα, ὃ, σημαίνων τό, Βασιλικὸν, ὅ ἐστι, λαμπρὸς ὄφις. 5) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

Βασίλισσα, ἡ, = βασίλεια. Ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως, ἢ τοῦ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις (οὐδέποτε βατίλιττα). 2) ἡ Κυρικὴ.

Βάτιμος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ πρὸς διάβασιν ἢ ἀνάβασιν ἐπιτήδειος, πορεύσιμος. 2) ἐπὶ, ὁποῦ τινὲς δύνανται στερεῶς νὰ περάσῃ, περιπατήσῃ, ἢ νὰ σταθῇ στερεὸς, βέβαιος, ἀσφαλὴς (τίγουρος). 3) ἐπὶ εἶναι, τὸν ὁποῖον ἀνέβη τινὰς, ἐπιβάτης, ἢ ἐφίκτης. Ἴδού μερικὰ παραδείγματα τῆς α'. καὶ β'. σημασίας· Γαλην. »Καὶ τοῦτο ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. »Πάντα γὰρ τῇ συνέσει βάσιμα καὶ δυνατὰ γίνεται (Διοδ.). καὶ Φίλ. τ. α'. σ. 297, 13. »Βάσιμοι καὶ λιωφόροι ὁδοὶ πᾶσιν.

Βάσις, εως, ἡ (βαίνω). Βάδισις, πορεία, περιπάτημα, βῆμα, Ἡρωδ. 6, 5, 12. »Τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἐκπονῆ καὶ τὴν πορείαν ἀμαρῆ παρείχετο. Οὕτω καὶ, ποδῶν βάσιν ἢ σκελῶν βάσιν. 2) ποδὸς, ποῦς, πατοῦντα, Ἀπολλόδ. 1, 3, 5. »Ἡφαιστον πηρωθέντα τὰς βάσεις, Φιλ. Ἰουδ. τ. α'. σ. 29. 1. »Δίτται χεῖρες, δίτται βάσεις· σελ. 636, 3. »Χεῖρας καὶ βάσεις· Ἀπολλόδ. 3, 5, 3. »Σφίγξ εἶχε βάσιν . . . λέοντος. 3) κάθε βάσις, θεμέλιον, ἔδαφος, καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐν ῥυθμῷ ὄντων, σημαινόντων τὸν πόδα ἢ ῥυθμὸν αὐτὸν, καὶ μέρος ῥυθμοῦ (Τάκτος), καὶ ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων· π. χ. βάσις Ἰωνικὴ, ἰαμβικὴ, κτλ. 4) παρὰ Μαθηματικοῖς, βάσις κέντρου, τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου. 5) καρ' Ἀρχιτέκτοσιν, ἡ βάσις, τὸ στήριγμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ στηρίζεται στήλη τις, ἀνδριὰς, κτίριον· καὶ μεταφ. βάσεις βλεφάρων, ἐγκεφάλου, γραμματικῆς, λόγου κτ. — Πλημ. Βάσεις, αἱ βαλβίδες. 2) Βάσεις ἀγγείων, λέγονται, ὅσα εἶναι ἡτοιμασμένα διὰ τὴν σύστασιν αὐτῶν εἰς ἕν, ὡς εἶναι τὰ λεγόμενα χυδ. ταφιά· τοῦτο ἀντὶ. ἀντίβασις.

Βασκαίνω, Μ. χω, Ἀόρ. ἐβάσκηνα. Κατὰ τὴν παραγωγὴν φασκαίνειν ἐκ τοῦ, φάσκειν, σημαίνει ἡ λέξις, τό, διὰ τῶν ὀμμάτων φονεύω, τῷ βλέμματι φθείρω, φανερῶς ἐπιβάλλω τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλάπτω διὰ τοῦ τοιούτου βλέμματος, τὴν ὁποίαν σημασίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια, ὀμματάζω, καὶ, βασκαίνω, λέγοντα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας· καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν, fascinare, καὶ fascinus, λέγοντες, ὅ ἐστι, διὰ βλέμματος (ὀμματιᾶς), δι' ἐπαινῶν, διὰ λόγων φαρμακεύω, γοητεύω, μαγεύω ἄνθρωπόν τινα (ἢ ζῶον καὶ φυτὸν), ὥστε δὲν δύναται νὰ αὐξήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ, ἢ νὰ εἶναι εἰς καλὴν ὑγείαν, εὐτραφῆναι, καὶ εὐρωστίαν. καὶ μάλιστα ἐν παιδίοις, τῶν ὁποίων καθημερινὰς ἀποδείξεις ἔχομεν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »βάσκανος ὀφθαλμός, ἀντὶ τοῦ, φθοροποιός, ὁ ὁποῖος τοιουτοτρόπως βασκαίνει. 2) ἐντεῦθεν ἔπειτα ἡ σημασία ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, κακολογῶ, αἰτιῶμαι, μέμφομαι, καταλαλῶ, συκοφαντῶ, καὶ, βάσκανος, ὁ φθονερός. Ἐσυνείθιζον οἱ Παλαιοὶ, διὰ νὰ ἀποτρέψωσι τὴν βασκανίαν, νὰ πτύωσι τρὶς φορὰς εἰς τὸν κόρφον, ὡς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. ζ'. 59. »Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, ὅπου ὁ Σχολ. ἐπιφέρει καὶ ἐκ Καλλιμάχου μαρτυρίαν τινά . . τὸ, κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες, ἡ ὁποία συνήθεια ἐπικρατεῖ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, καὶ μάλιστα ἔτι ὁ βασκαίνων πτύει καὶ τὸν βασκαινόμενον, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν βασκανίαν· ὅθεν καὶ διὰ προφύλαξιν καὶ ἀποτροπὴν ταύτης ἐφέρομεν, καθὼς καὶ τὴν σήμερον ἔτι φέρουσι, τὰ βασκάνια, καὶ, Προβασκάνια. Ὅλην ταύτην τὴν δεισιδαιμονίαν περιγράφει ἀκριβῶς ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Κ', 34., τὴν ὁποίαν ἐγὼ οὐ λέγω δεισιδαιμονίαν, ἀλλὰ δύναμίν τινα φαρμακευτικὴν τῆς ὄρασεως, περὶ τῆς ὁποίας οὐδένα λόγον ἔχουσιν εἰπεῖν οἱ Φυσιολογοῦντες· διότι ἴδιον αὐτοφυὲς τοιαῦτα διάφορα παραδείγματα, καὶ μάλιστα τυχὸν ποτὲ ἐνί τῶν τοιούτων βατκάνων, ὅς τις διὰ τῆς ὁρισθείσης τοῦ πολλὰ παιδία ἔβλαψε, καὶ μάλιστα πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἤδη ἔβλαψε μίαν ἀμπελον, καὶ πολλὰ ἐξετάσας αὐτὸν, οὐδὲν ἄλλο μοὶ εἶπεν αἰσθάνεται ἐν τῷ βασκαίνειν, εἰμὴ ὁρμήν τινα καὶ κάῦσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μίαν ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, καὶ διὰ νὰ εἰδῇ τὴν πεῖραν, εἶπα μετ' ὀλίγον νὰ φέρωσιν ἐμπροσθέν μας ζῶόν τι εὐτραφὲς καὶ ὡραῖον, καὶ τὸ ἔφερον, κατὰ τύχην, καθ' ὃν καιρὸν εἰμεθα καθήμενοι ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔξω εἰς ἐξοχήν τινα. Τοῦτο ἦν ἐν Βουβαλιδίοις, εὐτραφέστατον καὶ ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ εἶδεν ὁ βάσκανος, εἶπε πρὸς ἐμέ· »Θέλεις νὰ τὸ βασκάνω; καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην τὸ, Ναί, θέλω· καὶ εὐθὺς αὐτὸς στυλώσας τὰ ὄμματα κατὰ τοῦ ζώου, μετὰ μίαν στιγμὴν ἔπεσε τὸ ζῶον κατὰ γῆς ὡς νεκρὸν, ἀφρίζον καὶ τρίζον τοὺς ὀδόντας· ὁ δὲ ὁρμῶν, καὶ πτύσας αὐτὸ τρὶς, μετ' ὀλίγον ἀνέστη πάλιν τὸ ζῶον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγέλην αὐτοῦ. — Τινὲς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, φθονερὸς, λαμβάνουσιν ἑτέραν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βάσκω, ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡτυχίῳ, βάσκειν, λέγειν, κακολογεῖν, ἐκ τοῦ, φάσκειν· ὅθεν καὶ τὸ φάσκε, καὶ βάσκανος, παρ' αὐτῷ ὁ συκοφάντης· καὶ, βάσκιλλος, ἡ, Κίστα, διότι βαστάζει. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, βασκαίνει, λυπεῖ, μέμφεται. Ἆρα τὸ, βάσκανος, σημαίνει ἄλφως, τὸ, φλύαρος, κακολόγος, κατήγορος, ὁ κακοὺς λόγους ὁμιλῶν κατόπιν τινὸς, φθονερὸς, καταλαλητὴς, ἢ διὰ τῶν ἀχρείων καὶ κακῶν λόγων τοῦ φθείρων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμήν τινός, ψεύστης, ψευδηγόρος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 571. »Οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καὶ περ σφόδρα βάσκανος οὗτος· καὶ Ἱππ. 103. (κατὰ δὲ τὸν Ἡτυχ. ὁ Σοφοκλ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀχάριστος.) »Ὁ δὲ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνειν, περικαλῶ, συκοφαντεῖ, κατηγορεῖ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ, βάσκανος, ἀντὶ τοῦ συκοφάντης. Ἀντὶ δὲ τοῦ, πειράω, πειράζω, βλάπτω, κεῖται ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Φερεκράτους. »Ὁ λαγὼς μὲ βασκαίνει καὶ λυπεῖ· παρὰ δὲ Φιλοστρατ. Ἀπολλ. ς', 12. »Σοὶ μὲν οὐδενὸς ἂν βασκαίναιμι, εἶναι ἀντὶ τοῦ, φθονήσαιμι. Συντάσσεται δὲ τὸ βασκαίνω, ἀντὶ τοῦ φθονῶ, δοτ. ἢ δοτ. καὶ αἰτ. πράγματος, ἢ γεν. μόνου πράγματος, ἢ δοτ. καὶ ἐπί. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ, βασκαίνειν τινὶ, ἀντὶ τοῦ, φθονεῖν, ἀπὸ τοῦ βασκαίνειν τινά, ἀντὶ τοῦ, συκοφαντεῖν, κακολογεῖν, ἅπαντα, Ἡρωδιαν. Pierson. σελ. 470. Πλούταρχ. Περικλ. 12. Ἆρα βασκαίνω δηλοῖ 1) κακολογῶ, κατηγορῶ· κυρ. συκοφαντῶ, καταλαλῶ, αἰτ. 2) μαγεύω καὶ κακοποιῶ, δι' ἐπαίνων, ἢ διὰ φόγων, ἢ διὰ βλεμμάτων μόνον. 3) φθονῶ, δοτ. Σημ. ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν πτώσεων δὲν φυλάττεται ἀκριβῶς. — Παθητ. βασκαίνομαι, Ἀόρ. ἀ. ἐβασκάνθην.

Βασκαντικός, ἡ, όν. Συκοφαντικὸς, φθονερὸς, Πλούταρχ. Συμπ. 5. Σ. 683.

Βασκανία, ἡ. Τὸ δι' ὀμμάτων βασκαίνειν. 2) Συκοφαντία, κακολογία, κατηγορία. 3) φθόνος.

Βασκανίζω, = βασκαίνω.

Βασκάνιον, τό. Ὑποιορ. τοῦ, βάσκανος. 2) ταυτόν τῷ παρ' ἀμαθέσι, Προβασκάνιον, μέτον κατὰ τὴς βασκανίας· Ζήτ. Βασκαίνω Στράβ. Ι', σελ. 778. »Περίεισιτος δὲ τοῖς τραχήλοις κοχγία ἀντὶ βασκανίων. Πολυδ. ἐν Ζ. 108. »Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖόν τινα κατάρτην ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ βασκάνιον. Γαλλ. amulet.

Βάσκανος, ὁ, ἡ· καὶ, βασκάνως, ἐπίρ. Φθονερὸς, συκοφαντικὸς. 2) ὡς οὐσ. = συκοφάντης. β) μάγος, γόης, βασκαντὴς. γ) ἀντὶ βασκάνιον, κάλυμμα προσώπου διὰ νὰ μὴ βασκανθεῖν. Παρὰ Πλουτ. Ἠθ. σελ. 489. »Ἀνθρωπος βασκανώτατος.»

*Βασκαντικός, ἡ, όν. ταυτόν τῷ βασκαντικὸς. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς μέμψιν, συκοφαντίαν, βάσκανσιν, φθόνον.

*Βάσκαντρον, τό δι' οὗ βασκαίνουσι τις.

*Βασκάνως, ἐπίρρ. Φθονερῶς.

Βασκάς, ἡ. Ζήτ. Φασκάς.

Βάσκε, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Β, 8. Θ, 399, Λ, 186. Ο, 158. Ω, 144, 336., καὶ ἔστι τύπος ῥήματος Ἰων., ἀντὶ βαίνω ἢ βήμι ἴθι, πορεύσῃ, καὶ πάντοτε ἐκ παραλλήλου »βάσκε ἴθι· μόνον δὲ παρ' Αἰσχ. Περσ. 653. 658. ἁπλῶς καὶ ἀντὶ ἐλθέ. Λέγεται καὶ παθητ. βάσκου, πορεύου.

*Βασκοσύνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ βασκανία. Βάσκανσις, γοήτευσις, Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. β'. σελ. 638. ς. 51.

Βάσκω, = βάζω. Φλυαρῶ, ὁμιλῶ μόνον παρὰ Γραμμ. διὰ νὰ παράξωσιν ἐκ τούτου τὸ βασκαίνω.

Βασμός, ὁ. Ἰων. = βαθμὸς, παρ' Ἀθην. σ. 199.

Βᾶσσα, ἡ βάσση, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, βῆττα, βήσση.

Βασσάρα, ἡ. Πανὺς Θρᾳκικὴ ἡ λέξις, σημαίνουσα Ἀλώπηξ. 2) κατὰ τὸν Ἡτύχ. ἐκαλοῦντο Βασσάραι αἱ χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι· πιθανῶς αὐτοὶ ἦσαν ἐκ δερμάτων ἀλωπεκείων· καὶ ἐντεῦθεν 3) καὶ αὐταὶ αἱ ἰδιαι Βάκχαι, πλὴν πολλ' ἀμφ. Ἠθ. σελ. 70. Galsf. 4) αὐλῳδὴ καὶ ἀδιάντροπος γυνή. Τοιοῦτοντι ἐστὶ καὶ τὸ, Βασσαρὶς, ἴδος, ἡ.

Βασσάρειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βασσάραν, ἀλωπέκειος· ἢ Βάκχειος.

Βασσαρεύς, Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ βασσάρα γ'. σημ.

Βασσαρέω, παρ' Ἀνακρ., Νέμ. 3. ταυτὸν τῷ, βακχεύω.

Βασσαρικός, ἡ, όν, ταυτόν τῷ, βασσάρειος.

Βασσάριον, τό· ὑποκ. τοῦ Βασσάρα, Ἡρόδ. Δ'. 192.

Βασσαρὶς, ἴδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βασσάρα.

*Βάσσαρος, ὁ. Ἀλώπηξ. 2) ἐπίθ. Διονύσου, ταὐτὸν τῷ βασσαρεύς.

Βάστω, ἀνώμ. Συγκριτ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ,

βαθύτερος, ὡς καὶ βαστων ἀπὸ τοῦ ταχύς, καὶ βράττων ἀπὸ τοῦ βραδύς καὶ βρηχύς.

Βαττα-γή, ῆς, ἡ· καὶ, βάσταγμα, τό (βαττάζω). Πᾶν ὅ,τι βαστάζει τινάς, ὡς π. χ. φορτίον, βάρος, βακτηρία, δακτύλιον, ἔνδυμα, κτλ. καὶ μεταφ. Ἰωσηπ. Ϛ', 19, 2. «Εἶναι βαρὺ βάσταγμα βατιλείαν». 2) ἐνεργ. ὑποστήριγμα, στήριγμα.

*Βαστα-γμός, ὁ. Ὁ βαττα-γμός.

Βαττάζω, ἐκ τοῦ βάω, βάτω, βατός. Μετωρίζω, ὑψόνω τι μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕψος καὶ τὸ φέρω μακρύτερον, ὡς λέγει, Ὀδ. Λ, 591. Φ, 405. καὶ μεταφ. ὑψόνω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Πινδ. Ὀλ. 12, 27. 8, 5. Ἰσθμ. 3, 14. 2) βαστῶ, κρατῶ, ἀνέχω, στηρίζω, φέρω τι ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἔνθεν, οἱ βαττάζοντες, οἱ ἀχθοφόροι. 3) πέρνω (λαμβάνω) τι εἰς τὰς χεῖρας καὶ διασείων αὐτὸ δοκιμάζω καὶ σταθμῶ (ζυγιάζω) τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῆς χειρός. «Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσαι αἰρήσομαι τριπονα», Εὔπολις παρὰ Σουΐδ. «Ἢν βαττάζουσι Συρακούσιοι μέτα δούρα», Θεόκριτ. 15'. 78. καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ζυγίζω μετὰ τοῦ, φρονῶ, καὶ χωρίς. «Πάντ' ἐβάστασας φρενὸς (Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 437.), ὕλα τὰ ἐζύγιασες μὲ τὸν νοῦν σου· καὶ Πολυβ. Ζ, 13. «Πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφιζε». Ὀλ. 12, 27. «Θεσπιὰ νυμφῶν λουτρὰ βαττάζειεν». 4) ἁρπάζω, κλέπτω· ἢ πέρνω, ἁφαιρῶ, πέρνω ἐκ μέσου· ἢ μεταχειρίζομαι, κουβαλῶ, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ φέρω ἄλλου, ὡς τὸ φέρω, ἀντὶ ἀποφέρω· «Ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βαττακτείη τῶν ἀποκειμένων», Διογέν. Λαέρτ. Δ, 59. οὕτω καὶ τὸ «Βαστάζεσθαι τράπεζαν» (ἴνα δ' οὗ εὐχρηστότερος, αἴρειν ἢ ἀφαιρεῖν τὴν τράπεζαν), σηκόνειν τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ φαγεῖν, παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 92. ἐν τῷ... «παρέθηκε τράπεζαν». Ἐκ ταύτης τῆς τετάρτης σημασίας προκύπτει τὸ Λατινικὸν vastare. Ἐνίοτε σημαίνει παρ' Ἀττ. βαττάζω τὸ ἁπλῶς ψηλαφῶ, Σοφ. Ο. R. 1101. καὶ Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 35. «Λέαν βαττάσαι χερί· καὶ Εὐριπ. Ἄλκ. 917. «Φιλίας κλόνου χέρα βαττάζουσι». — Παρὰ τοῖς νεωτέροις συγγραφεῦσι βαττάζειν καὶ φέρειν εἶναι καὶ ἐν τὸ αὐτό, Κυριλλ. Ἱερον. τελ. Βοῆ. «Ὄνομα βαττάκιον, καὶ Ἐλλημ. ὁμιλ. «Εἰκόνα Διὸς βαττάζειν· Παρ' Ἀριστοτ. ῥητορ. 3, 12. «Βαττάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ», ἤτοι δοκιμάζονται ὅσοι ἀναγινώσκοντες σύμφρασιν.

Βαττακτής, οῦ, ὁ. Ὁ βαττάζων, βαττάζος, ὅπιος βαττάζει, ἢ τηκόνει φορτία ἐπάνωτου, ὡς π. χ. στύλος, καμάλης, κ. τ. τ.

Βαττακτικός, ἡ, όν. Ὅπιος ἔχει διὰ νὰ βαττᾷ τι, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Ἐπίρ. βαττακτικῶς, μὲ τρόπον βαττάκτου.

Βαττακτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἐβάστασε τινάς, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ βαττάξῃ τινάς, Μελεάγρ. Ἐπιγρ. Σ'. 5. «Ἐμοὶς βαττακτὸς ἐν ὠμοισι».

Βάττακ, ὁ. Ταυτὸν τῷ, Βαττακτής, Θεόφιλ. Πρωτοτ. Δ. 1. «Εἶναι δὲ βάττακ τῆς καμάλης ὑπάρχει ἑ τραχήλου». Παρ' Ἡσυχίῳ δὲ καὶ Ἐτυμολ. Βάττακες, οἱ εὐγενεῖς, πλούσιοι.

*Βαττραχηλίζω. Ταυτὸν τῷ τραχηλίζω, λέξις Βοιωτική.

Βατάλη, ἡ· Ἑλλ. τοῦ βάτταλος. Ἀχρεία καὶ ἄσωτος γυνή, ἢ μαλακιζομένη τὸν πρωκτόν.

Βαττα-λίζομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ βάτταλος, ὅ ἐστι, μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγω. Θεανώ, Ἐπιστ. Δ', καὶ Ἐτυμολόγ. ὅθεν βαταλισμός, ὁ.

Βάτταλος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Κίναιδος, καὶ Κατάπυγων. Λέγεται νέος τις, ἢ ἀνήρ, ὅστις κυριεύεται ὑπὸ τῶν ἀχρείων ἡδονῶν, καὶ εἶναι διὰ πάντα παραδεδομένος εἰς τὴν αἰσχρουργίαν τῆς μετὰ ἀρρένων μίξεως (ἀρρενοκοίτης)· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀνεργῶν καὶ ὁ πάσχων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰμπνές. Πιθανῶς προῆλθεν ἐκ τοῦ, βάω, βατός, βατέω, βατεύω, βατάω, βαταλῶ, βάταλος. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημοστ. 4. Ζήτ. καὶ Βάτταλος.

Βατάνη, ἡ, = πατάνη, Σικελ. Πινάκ.

Βατάνιον, τό. Ἅποιορ. τοῦ, βατάνη. Μικρόν τι πινάκιον (πιάτο).

Βατεύω, Μ. εὔτω, καὶ Βατέω, ταυτὸν τῷ, βαίνω. 2) (παρὰ Θεοκρ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἀχεύω, ἐπὶ συνουσίας τῶν ζώων· «Βατεῦντα: μηκάδες». Παρ' Εὐριπ. Ἰκέτ. 1003. κεῖται, βατεύουτα, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, ματεύουσα. Ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Ἕλλην. Προβλήμ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις προῆλθεν ἐκ τῆς Δελφικ. διαλέκτ. βατεῖν, ἀντὶ τοῦ πατεῖν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ σαρκικοῦ συνουσιασμοῦ φυλάττει.

Βάτην, γ'. ὁρκ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω· ποιητ. ἀντὶ ἔβην, Ὅμ.

Βατήρ, ῆρος, ὁ (βαίνω). Ὅποιος περιπατεῖ ὑπερήφανα, ὁ ὑπερηφάνως περιπατῶν, βαδίζων, ἢ ὁ βαίνων, βαδιστικός. 2) Τὸ κατοφλιον τῆς θύρας, ἢ ὁ πρὸ τῆς αἰσθόου βαθμός, σκαλοπάτημα, ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀμειψίου παρὰ Πολυδ. Β. «Αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας». 3) Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον· ἄρα, ταυτὸν τῷ, βηλός, καὶ βηλίς. 4) ταυτὸν τῷ, χορδότονον, τό. Νικομάχ. Μουσικ. 5) ταυτὸν τῷ, βακτηρία, Νικάνδρ. Θ, 377. «Αὐτὸν κέρουκα τὸν βατῆρα τοῦ λόγου», ἤτοι τὸν πρῶτον καὶ ἐπιφανέστερον.

*Βατηρία. Ταὐτὸν τῷ, βακτηρία.

Βατήριος, ία, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν βατῆρα, ἢ εἰς τὸ βατεύειν, παρὰ Φωκυλίδ. 13, 175. «Βατήριον λέχος», ταυτὸν τῷ, ὀχεῖα, συνουσία, ἢ σαρκικὴ μίξις. Ἰδὲ Βάτης.

Βατηρίς, ίδος, ἡ (βατήρ). Κλίμαξ, σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνομεν ἐπί τι, Ἀνέλεκτ. Β', 81.

Βάτης, ὁ (βαίνω). Ὀχευτής, ἀναβάτης. (ζώων ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον πηδᾷ, ὀχεύει τὰ θηλυκά.)

Βατία, ἡ, = βάτος. Φυτόν τι ἀκανθώδες, βάτος, βατιλιά, Πινδάρ. Ὀλύμπ. 6, 90.

Βατιάκη, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, τὸ παρὰ Λατίν. Batiola, ὅπερ ἔτι καὶ, βατιάκιον, λέγεται.

Βατιάκιον, τό, = βατιάκη.

Βατιδοσκόπος, ὁ (βατίς, σκοπέω). Ὅποιος βλέπει πάντοτε πρὸς τὴν βατίδα (ἰχθύν), ἤτοι ὁ ἐπιθυμῶν μεγάλως αὐτήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 799. καὶ Σφ. 510.

Βάτινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ βάτον ὤν.

Βάτιον, τό, = Βατιάκη. 2) ὑποκ. τοῦ βάτος. 3) παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. 1012. ῥιτάριον καὶ βάτιον, ὑποκοριστικὴ λέξις· πάλλ' ἄμφ. Ζήτ. δὲ καὶ Φάττιον.

Βατίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἀκανθώδες ὡς ὁ βάτος, ἡ ῥίνα. 2) πτηνόν τι (πουλάκι), τὸ ὁποῖον διατρίβει πάντοτε εἰς τὰς βάτους, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η', 8., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Βάτις, Σάκος, καὶ Σάτις, ἔχουσι. 3) εἶδος φυτοῦ, (παρὰ Πλινίῳ batis) συγγ. τῷ, βάτος.

Βατοβρόπος, ὁ, ἡ (θρέπω). Ὅποιος θρέπεται, κόπτει καὶ συνάζει τοὺς καρποὺς τῶν βάτων (Ὁμηρ. Τερ. εἰς Ἑρμ. 190.), ὅποιος ζητεῖ καὶ ξορίζονει τὰς βάτους.

Βατώδης, εσσα, εν (βάτος). Ὁ ἐκ τῆς βάτου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν. «Πτορθοὶ βατώδεντα», Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 267. ἀντὶ, τὰ ἐκ βάτου.

Βάτον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς βάτου, Διοσ. Σικ. α', 34. «Τὰ δὲ βάτα καλούμενα συνάγεται» κτλ. Ὀνομάζεται καὶ βάτιον.

*Βατόρριζα, ης, ἡ. Τοῦ βάτου ἡ ῥίζα.

Βάτος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος, τὸ Batis, Raja batus, Ἀριστοτ. 2) Βάτος, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἔτι λέγεται κατὰ τόπους καὶ βατιλιά, βατλιά, καὶ βατζουκά, Rubus, Ὀθων. Π. 230. Ὅθεν βάτον, τό· ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ βατόμουρα. Ζήτ. Χαμαίβατος. «Βάτος Ἰδαία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης, ἔνθα μάλιστα αὐξάνει. 3) εἶδος μέτρου, παρ' Ἑβραίοις ἐν χρήσει, ὡς Λουκ. 16, 6. «Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου».

Βατός, ἡ, όν (βαίνω). Βάσιμος, πατητός, παράτιμος, διαπεράτιμος, τόπος, ὅπου δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ πατήσῃ, νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἀνέβῃ, ἢ ἐπάτησεν, ἀνέβη τις, ὡς ηγῆ, ὁδὸς βατή· «Βατὰ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσται». Ἔτι δὲ βατόν, ὁ ῥηχότοπος, καὶ βατά, τὰ ῥηχὰ (τὰ μὴ βάθος ἔχοντα) μέρη ποταμοῦ τινος, ἢ τόπου βουνώδους, ὅπου δύναται νὰ περάσῃ τινὰς μὲ τοὺς πόδας, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 6, 17. ὅθεν τὸ Λατινικ. Vadum. Σημειοῦται τὴν ἀκόλουθον ἔφρασιν κατ' ἐμέ· «Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλαττα πλωτὴ ἔσται».

Βατράχειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Βατράχους. Βατράχιον (μετὰ ἢ καὶ δίχα τῆς λέξεως χρῶμα), χρῶμα, ὅμοιον τῷ βατράχῳ, ἡγουν χλωρὸν, πράσινον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφοντο πρὶν κυριεύσωσι τὰ πρωτοπεῖα.

*Βατράχειος, ταυτὸν τῷ, βατράχειος. Νίκανδ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 370. «Βατραχεῖ κόμη τε κἀκόχροῳ».

Βατραχίδιον, τό. Ὁ μικρὸς βάτραχος.

Βατραχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κολυμβῶ, ἢ φέρομαι ὡς ὁ βάτραχος. Ἐν Ἱππιατρικοῖς λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅταν ἐξαρθρώσῃ, ἤτοι ἐκβάλῃ τὸ σκέλος καὶ ἐξαπλόνεται ὡς ὁ βάτραχος. «Ὅταν τροχὸν ὁλοτρόχῃ καὶ πετῶν διατυρῇ, καὶ ὁ λέγουσι βατραχίζειν».

Βατράχιον, τό. Μέρος τῆς χηλῆς τοῦ ἵππου, καὶ ἐπὶ ἄστρων ὁ πούς· 2) εἶδος φυτοῦ, Ranunculus. Ὀνομάζεται καὶ τέλινον ἄγριον, καὶ πολυάνθεμον.

*Βατραχιοῦν, τό. Ὄνομα κριτηρίου ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυτων. α', 24, 8, καθὼς συμπεραίνουσιν ἐκ τοῦ βατραχείου χρώματος τοῦ μοχλοῦ ἢ τῶν ἱματίων τῶν κριτῶν. Πρβλ. φοινικιοῦν.

Βατραχίς, ίδος, (καὶ παρ' Ἀριστ. Ἵππ. 1409, ίδος), ἡ. Εἶδος φορέματος, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου, ἤτοι πράσινον βαθύ. 2) ὑποκορ. τοῦ βάτραχος.

Βατραχίτης, ου, ὁ. Λίθος τις πράσινον χρώματος.

Βατραχομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη). Πόλεμος μεταξὺ τῶν βατράχων καὶ ποντικῶν, μυῶν καὶ βατράχων μάχη. Κεῖται οὗτος ἐν γνωστὸν παιγνιώδες ποίημα, εἰς Ὅμηρον ψευδῶς ἀποδιδόμενον.

Βάτραχος, ὁ. Ζωάριόν τι ἀμφίβιον, ἐν ταῖς λίμναις καὶ ποτιμοῖς διατρίβον, βαβρακός, καὶ βάρβακας, βάκπας καλούμενον· ἔστι δὲ φύσει λίθον, ὅθεν προῆλθε τὸ βαττολογεῖν, κατ' ἀποκοπήν. 2) εἶδος ἰχθύος, παρόμοιον τῷ βατράχῳ, Λούτσος, rana marina. 3) πάθος, ἤτοι πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώττης, τῶν παιδίων μάλιστα. 4) τὸ ὑποκάτω τῶν χηλῶν (ὀνύχων) τῶν ἵππων κοῖλον καὶ ἀπαλώτατον μέρος, τὸ ὁποῖον ὁ Ξενοφ. χελιδὼν ὀνομάζει. 5) πορνοβοτικός, Πλουτ. ἠθ. Σ. 18. Σημειοῦται καὶ τὰς παροιμίας «Βατράχου ἀπραγώτερος» ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιτηδείων εἰς πρᾶξιν τινά. «Βάτραχος Σαρίφοις» ἐπὶ τῶν βιαίων. «Καὶ λαγωὸς καὶ βατράχου δειλότεροι». — Ὁ βάτραχος ὠνομάζετο κατὰ τὰς διαλέκτους διαφόρως, ἤγουν, βάβραξ, βότραχος καὶ βρότραχος παρ' Ἴωσι, βόρταχος παρ' Αἰολ., βάβακος παρὰ τοῖς Ποντικοῖς, Βριαγχόνη παρὰ Φωκ., καὶ παρ' ἄλλοις βάρακος, βλακάνι, βλίκανος, βλίτταχος, κτλ.

*Βατραχώδης, ὁ, ἡ. Ὡς ὁ βάτραχος, ῥυπαρὸς καὶ ἀπαστρος· π. χ. βίος, ζωὴ· βατραχώδεις λογισμοί, φαντασίαι.

Βάτταλος, ὁ. Χλευαστικὸν (περιγελαστικὸν) ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὸν Δημοσθένη, (Πλούταρχ. εἰς Δημοστ. Στεφ. 288, 17.) αἰνιττόμενοι εἰς τὸ βατταρίζειν, ἐπειδὴ νέος ὤν, δὲν ἐδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ρ· ὁ δὲ Βάκχειος γράψει, κατὰ τὰ καλλιστα χειρόγραφα, βάταλος δι' ἑνὸς τ. Ζήτ. Βάταλος.

Βατταρίζω, Μ. ἰσω, Ἀττ. ιῶ. Ἐμπερδεύεται ἡ γλῶσσά μου καὶ προτρόπω ἐν τῷ ὁμιλεῖν, τραυλίζω, ὁμιλῶ τραυλὰ, μόλις λαλῶ. Ὁ Νικήτ. (Χρον. ΙΕ΄, ά. καὶ ΙΖ΄. ὁ.) μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, μουρμουρίζω ἀπὸ κρυφὸν θυμὸν κινούμενος. 2) μεταφ. φλυαρῶ (τζαμπουνῶ)

Βατταρισμός, ὁ· καὶ βαττάρισμα, τό. Τραυλισμός, τὸ τραυλὰ ὁμιλεῖν.

Βατταριστής, οῦ, ὁ. Τραυλιστής, ὁ τραυλὰ ὁμιλῶν.

Βαττολογέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἰσχνῶς καὶ τραυλῶς, ὡς ὁ Βάττος ἐκεῖνος, = βατταρίζω. 2) ὁμιλῶ πολλὰ καὶ ἀνωφελῆ, φλυαρῶ, Ματθ. ς΄., ὅπου ἐπιφέρει ὡς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως τὸ, πολυλογία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τό, βαττολογία, διὰ τοῦ, ἀργολογία καὶ ἀκαιρολογία, ὡς καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. «Περὶ τῶν καθηκόντων βαττολογῶν, ὅπου φανερὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀκαιρολογῶν.

Βαττολογία, ἡ· καὶ βαττολόγημα, τό· = βατταρισμός. Τραυλισμός. 2) πολυλογία, φλυαρία. Καὶ βαττολόγος, ὁ φλύαρος.

Βάττος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ τύραννος Λιβύης, ὅς τις, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον Δ΄. 155., τραυλὸς ἦν καὶ ἰσχνόφωνος· «Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐξεγένετο ὁ πάις ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἐτέθη Βάττος», ἀφ' οὗ τὸ, Βατταρίζειν, δοκεῖ λέγεσθαι. Οὗτος δὲ ὁ Βάττος ἦν ἐν μεγάλῃ τιμῇ, καὶ ἐπὶ τοῖς νομίσμασιν ἐχάραττον ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ σίλφιον (χόρτον πολύτιμον καὶ εὐῶδες), ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄμμωνος. Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία. «Βάττου σίλφιον» ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαβόντων, ὡς διεξοδικώτερον ἐκθέτουσιν ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους, ὁ Σουΐδας καὶ Ἔρασμος ἐν ταῖς παροιμίαις.

Βατύλη, ἡ. Μικρότις γυνὴ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος (νάνη, γκιουτζὶς) ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1012., ὅπου ἐσφαλμένως ἐγράφη ποτὲ, βαταλή.

Βατώδης, ὁ, ἡ (βάτος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος τῇ βάτῳ· γεμάτος ἀπὸ βάτους, Πελύβ.

Βαυβαλίζω = βαυβάω.

Βαυβάω, Μ. ξω. Νυστάζω, κλίνω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμοῦμαι. 2) ἐνεργητ. ἀποκοιμίζω τινά. Ζήτ. Βαυκαλάω. «Βαυβῶμεν εἰσελθόντες», Εὐριπ. Λεῖψ. ς΄., ἀφ' ἡσυχίας μας νὰ ὑπάγωμεν μέσα νὰ κοιμηθῶμεν· ὅθεν Συβαύβαλοι, συῶν αὐλιστήρια, Ἡσυχ. καὶ Φώτιος.

Βαύζω, Μ. ξω. Τλάκτω, φωνάζω ὡς ὁ σκύλος, βάου, βάου, γαυγίζω, φωνάζω τὸ, Βαύ, Βαύ, ἢ Γαύ, Γαύ, Θεόκριτ. ὀνοματοπ. λέξις. Λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν σκυλακείων, διότι ἐπὶ τῶν μεγάλων σκύλων λέγεται ὑλακτεῖν. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι βαΰσδειν. 2) μεταφ. κράζω, φωνάζω, κλαυθμυρίζω· ὁμιλῶ τι ἀσαφῶς, καὶ ἔπομ. ὑβρίζω. π. χ. «Κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσι ὃ ἂν μὴ γιγνώσκωσι, τὸ καθ' Ἡράκλειτον». «Παῦται βαΰζων (Ἀριστοφ. Θεσμ. 173)», καὶ (895). «Βαΰζε, τοὔμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγοις». 3) ἐνεργ. αἰτ. ξητῶ τι μεγαλοφώνως, παρ' Αἰσχύλ. Πρωτ. 13. «Νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.»

Βαυκαλάω, ῶ· καὶ, βαυκαλίζω. Τραγουδῶν ἀποκοιμίζω, κουνῶ τὸ παιδίον διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ. Συγγενὲς τῷ, βαυβάω. Λέγεται Ἑλληνικῶς καὶ ταχοιμίζειν ἢ μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, τιθηνεῖν. «Γρᾶυς ἐπὶ τῷ βαυκαλῆσαι παιδίον μῦθον ἐπάγουσα». (Πιθανῶς ἐκ τοῦ, ἄω, ἢ αἴω, ἢ λέξ. ὀνοματοπ.)

Βαυκάλημα, τό. Ἡ ᾠδή, τὸ τραγούδιον, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν αἱ τροφαὶ διὰ νὰ ἀποκοιμίζωσι τὰ παιδία, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 27. «Ἐτιθηνήθην γὰρ ἐκ νέου ἔτι παλαι, Σωκρατικοῖς, ὡς ἂν τις εἴποι, βαυκαλήμασιν.

Βαυκάλιον, τό· καὶ, καυκάλιον. Ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν (σουραὶ, μποκάλι), Ἀλέξ. Προβλ. Α΄, 94., τὸ ὁποῖον γεμιζόμενον μὲ νερὸν, γαλουγγουλίζει, ἤτοι προξενεῖ ἦχα γουργουλιτικὸν ἦχον. ὅπου αἱ ἐκδόσεις, καυκάλια, ἔχουσι, ἀλλὰ τὰ Αὐτόγραφα ὀρθότερον ἔχουσι, Βαυκάλια.

Βαύκαλις, εως, ἡ (τὸ ἐναντίον τοῦ, μιλλιάριον). Ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ κρυώνῃ τις νερὸν ἢ οἶνον, ἄλλως ψυκτὴρ, Ἀνάλεκτ. Β. 357. Συγγενὲς καὶ τῷ Καυκαλὶς. Ἰσοκ. Σ. 446., Κοραῆ ἔκδ.

*Βαυκανάω· βαυκανήσεται, ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, βοήσεται.

Βαυκίδες, αἱ. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων· καὶ Καυκίδες, Πολ. 7, 84.

Βαυκίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ, καὶ βαυκίζομαι· ταυτὸν τῷ, Ἐρύπτω, καὶ Ἐρύπτεσθαι. Καμαρόνω, καλλωπίζομαι, σεμύνομαι.

Βαύκισμα, ατος, τό· καὶ βαυκισμός, ὁ. Τὸ ποιεῖν, πράττειν τρυφερά, ἁβρά, δελικάτα, ὡραῖα, καμαρωτά, νάζια. 2) μαλακὸς, δελικάτος τις χορὸς παρ' Ἴωσι.

Βαυκοπανοῦργος, ὁ. Ὁ ἀχρεῖος, ὅς τις καὶ εἰς τὰ ἀχρεῖα, μικρὰ καὶ εἰς τὰς προφανεστάτας πράξεις του καμαρώνει καὶ ὑποκρίνεται τὸν τίμιον, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Δ΄, 7., ὅπου ὁ Εὐστράτ. (σελ. 58.) ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, σεμνοπανοῦργος, βαυκὸς, καὶ τρυφερὸς, ἐπιφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Ἀράρου, ὅπου, Βαυκὰ, μαλακὰ, τερπνὰ, τρυφερὰ, ἐκ παραλλήλου κεῖται.

Βαυκὸς, ἡ, ὸν, ταυτὸν τῷ, τρυφερὸς, ἡδὺς, χαρίεις (δελικάτος) ἄνθρωπός τις, ἢ, ὅς τις ὡραῖα καὶ τρυφερὰ ὑποκρίνεται, ὡς τρυφερός.

Βαύνη, ἡ, καὶ, βαῦνος ἢ βαυνός, ὁ. Καμίνος, χυνευτήριον· καθάλου δὲ, πρόχειρός τις καμίνος τῶν χαλκείων ἢ χρυσοχόων, ἤτις μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· καὶ ἡ ἑστία, παραστιὰ, ἡ προσγειος ἐσχάρα, ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γιομένη· κλίβανος, φοῦρνος. Τινὲς δὲ, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ., ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, λύτρα ποιοῦσι, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ καμίνιον τῶν Χρυσοχόων. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Αὔω, καὶ ἐκ τούτου τὸ βαυσυος.

*Βαῦσμός, ὁ. Ἐρευνή, κρότος, ταὐτὸν τῷ βαβισμός, Μαξιμ. Πετρ. συγγρ. τόμ. β΄. σ. 692. «Γινωσκέτω τὴν πέμπτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀναθεματίσασαν τοὺς τοῦ προειρημένου Θεοδώρητου βαβισμούς». Ὃν τρόπον καὶ βαβίζειν λέγεται αὐτὶ τοῦ βαΰζειν.

*Βάφα, ἡ. Παρὰ Λάκωσι ζωμός, Ἡσυχ.

Βαφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως, τόπος, ὅπου βάπτουσι, ἐκ τοῦ

Βαφεύς, έως, ὁ (βάπτω). Ὅποιος βάπτει (μποϊατζῆς, Τουρκ.). Ζήτ. Βάπτω, καὶ Βαφή. «Βαφεὺς χρυσοῦ», Πλούταρχ. Περικλ. 12. Μοῦρις. Δευτεροποιοί, Ἀττικῶς· βαφεῖς, κοινῶς.

Βαφή, ἡ (βάπτω). Τὸ βουτᾶν, ἢ τὸ βούτισμα τινὸς μέσα εἴς τι, ἐν τῇ βαφῇ· ὅρα τὸ βάπτειν, χρωματίζειν, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐβάλθη εἰς τὴν βαφὴν, ἐβάφη· 2) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ φύτει ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν βαφὴν, τὴν ὁποίαν μεταδίδει εἰς τὰ ἄλλα σώματα. 3) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον χρῶμα, ὡς παρὰ Λουκιαν. «Ἀνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν» (Μποϊά, Τουρκ.). 4) καὶ τὸ βάλλειν, ἤτοι βάπτειν τὸν ἀναμμένον σίδηρον εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ σκληρυνθῇ, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, σκληρότης, κοπὴ, ὀξύτης, βάφις, ὡς τὸ παρὰ Γαλλ. Trempe. Πλούταρχ «Βαφὴ σιδήρου· 5) χρῶτωμα, ἢ ἄλειμμα ἀγγείου τινός, κ. τ. τ. Ζήτ. Βάπτω. 6) μεταφ. α) κηλὶς· π. χ. «Βαφὴ τυραννίδος.» β) ὀξύτης, ἀκμὴ· π. χ. ἐπὶ οἴνου μὴ νεροῦ ἀνακατωμένου, ἀποβάλλει τὴν βαφὴν, λέγεται. «Βαφὴ ἀναπνοῆς (παρ' Ἀριστ. σελ. 134, 22.), ἡ διὰ τῆς ἀναπνοῆς μολυσμός.

Βαφικός, ἡ, όν· Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ βάπτειν καὶ εἰς τὴν βαφήν. «Ἡ βαφικὴ (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν.

*Βάφιον, παρὰ Ταραντίνοις, τὸ ὀξύβαφον.

Βάψιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πρὸς βάψιν ἐπιτήδειος, Ἱππβλ.

Βάψις, εως, ἡ. Τὸ βάπτειν, βουτᾶν, χρωματίζειν. «Βάψις χαλκοῦ, σιδήρου.»

Βάω, τὸ ἄχρηστον πρωτότυπον τοῦ, βῆμι, βαίνω, βάζω, βιβάζω, βάσιω, βάσω, βιβάσω, βατηρ, βατέω, βατεύω, βάτης, βίτος, πατέω. Κυρίως, κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω· ὡς καὶ τὸ, ἐπίβημι, τίθημι, βάλλω ἐπάνω· ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ οὐδέτερος, ἀντὶ τοῦ, περιέρομαι, ὑπάγω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι, πατῶ, κεῖμαι· ἰδίως εἰς τὸν παρακείμ. καὶ ἀόριστ· ὁ τύπος, βῆμι. Ζήτ. Βαίνω. Ἐκ τούτου προέκυψε τὸ Λατιν. Vado.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Δ.

Βδαλεύς, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀρμέγουσιν, ἡ πέλλη, τὸ ἀμολγεῖον.

Βδάλλω, Μ. ξλῶ. Ἀρμέγω, βυζῶ· ἐπὶ ζώων· παρὰ δὲ Γαλην. καὶ ἐπὶ γυναικός. Τὸ παθητ. ἐν χρήσει ὡς μέσον, παρὰ δὲ Ἀριστ. παθητικῶς, π. χ. «Βδέλες βδάλλονται γάλακ. Ὡσαύτως, «Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα» ἤτοι γεμίζει τὸν ἀμφορέα μὲ τὸ γάλα του. «Βδαλλόμενος μαζοί.» — Παρ' Ἡσυχ. ἔστι παράδειγμα μέσου ἀορίστου, ἐβδηλάμην.

Βδάλσις, εως, ἡ. Βύζαμα, θήλαγμα· ἄρμεγμα.

Βδέλλα, ἡ (βδάλλω). Εἶδος σκώληκος ἐν ὑλώδεσι τόποις γενούμενον, βυζαίνον τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια διὰ τῆς προθήκης τοῦ α, Ἀβδέλλα, λέγει, hirudo Λατ. 2) καὶ εἶδος ἀμφιβίου ἰχθύος, παρόμοιον τῷ Ἐγχελύῳ, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, τὸ παρὰ Λινναίῳ, Petromyzon, καὶ παρὰ Γαλλ. la lamproie, Στράβ. ΙΖ΄. σελ. 826. «Ἐν ποταμῷ δέ τινι γενέσθαι βδέλλας ἑπταπήχεις, κατατετρημμένα ἐχούσας τὰ βραγχία, δι' ὧν ἀναπνέουσιν. 3) ταυτὸν τῷ, Βδέλλιον.

Βδελλίζω. Βάλλω τὰς ἀβδέλλας ἐπί τι μέρος τοῦ σώματος διὰ νὰ βυζάξωσι τὸ αἷμα, Γαλην.

Βδέλλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· 2) καὶ τὸ ἐκ τούτου εὔοσμον κόμμι, εὔχρηστον ἐν τῇ ἰατρικῇ, καὶ εἰς ἄλοιφάς. Διοσκορ. Α΄. 18.

Βδελλολάρυγξ, γγος, ὁ, ἡ. Ρωμαϊκῶς λέγεται ὁ παράσιτος, τοῦ ὁποίου ὁ λάρυγξ εἶχε ὡσὰν βδέλλα, Κρατῖν· παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Ἀνεπάγγελτος.

Βδέλυγμα, ατος, τό· καὶ, Βδελυγμία, ἡ· (βδελύττω). Καθε συγχαμερὸν πρᾶγμα, Ξενοφ. Ἀπομν. Πολιτ. Γ. 70. Τὸ δὲ ἐπὶ τῷ κόρῃ δυσχεραίνειν βδελυγμίαν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ, ὁ δὲ Ἡσυχ. ναυτίαν· ταυτὸν ὅμως τῷ, Βδελυγμός, ὁ· ἀηδία, συγχυσις, ἀναγούλισμα· κυρίως ἐπὶ βρωμερῶν πραγμάτων, καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀχρείων πράξεων, ἔργων, καὶ ὁμιλιῶν, Πολυδ. 10, 76. «Μῶν, βδελυγμία σ' ἔχει; (ἡ βδελυγμία ὡς καὶ βδέλυγμα καὶ βδελυγμὸς σημαίνουσι καὶ δυσωδίαν). Βδέλυγμα παρ' Ἰουδαίοις πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἐκτύπωμα, Ματθ. κδ΄, 15. «Βδέλυγμα ἐρημώσεως. «Κρατήσας γὰρ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ Ἀδριανὸς, ἵστησε τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐπὶ

στήλης ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ ναοῦ», Ἱερών· εἰς Ματθ. καὶ Θεοφύλ.

Βδελυκτός, ή, όν, καὶ, βδελυκτέος, α, ον. Παν, ὅ,τι εἶναι ἄξιον βδελυγμοῦ.

Βδελυκτροπος, ὁ, ἡ, = βδελυκτός. Συγχωρεῖς, ἀτιμότατος, ὁ τοῖς τρόποις βλαυκτός, Αἰτιμόλ. Εὐμ 53. «Μέλλουσι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύτροποι (Εὐμενίδες).»

*Βδελυκτῶς, ἐπίρρ. Μιτιτῶς, Ζωταρ. σ. 831.

*Βδέλυξις, εως, ἡ· ὡς καὶ τὸ βδελυγμία. «Βδέλυξις ἁμαρτίας.»

*Βδελυρά, ἡ. Χαμελαία, Διοτε. Νοῦ. 4, 172.

Βδελυρεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βδίλυρός, καὶ, ἀχρεῖα, διεστρεμμένως, Δημοτδ. σελ. 214, 24.

Βδελυρία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, τὸ πολίτευμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ βδελυροῦ, τοῦ ἀδιαντρόπου, ἀτιμόμους καὶ ἄτιμου ἀνθρώπου, ἀχρειότης, ἀδιαντροπιά, Θεόφραστ. ΙΑ'. 2) ἀκάθαρτος διαγωγή. 3) ἀναγωλιά, ναυτίλ.

Βδελυρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. βδελυρῶς. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις (τὰ κτιμώματα), οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἤθη προξενοῦσιν ἀηδίαν καὶ συγχαιρότητα, τὸν ὁποῖον συγχύσεται τινὰς νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ, ἐν φυσικῇ καὶ συχνότ. ἠθικῇ σημασίᾳ, ἀδιαντροπος, ἀχρεῖος, συγχιμερίς, ἄτιμος, ῥεμπωμένος· 2) Βδελυρόν, τὸ θυτώδες. Καὶ ουσιαστικῶν, βδελυρότης, τος, ἡ.

Βδελύσσω, καὶ Ἀττ. λύττω, Μ. ξω (βδέω). Προξενῶ, ποιῶ ῥιγῶμαι τινά, καὶ ἑπομ. ἀηδίαν, συγχαιρότητα, ἀναγοῦλαν· καὶ ἐν ἠθικῇ σημασ., μένει παρὰ τοῖς Ἑκκλ. — Συχνότ. ὡς Ἀποδ. Μέσ. Βδελύσσομαι, καὶ βδελύττομαι, λαμβάνω, ἢ ἔχω, ἀποκτῶ ἀηδίαν, συγχαιρίαν, ἀναγοῦλαν ἀπό ῥιγῶμαν τινά, ἢ ἀπὸ ἀχρεῖα φαγητά· καὶ μεταφ. ἀπὸ βδελυρὰς πράξεις καὶ ὁμιλίας, ὅθεν ἀηδιάζω, σικχαίνομαι, ἀναγουλιάζω, μισῶ, ἀποστρέφομαι, καταρῶμαι, φοβοῦμαι, Ἀριστ. Ἀχ. 586. Τὸ μέσον βδελύττομαι εἶναι πλέον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ βδελύττω, καὶ συντάττεται κτλ., ἢ ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. Γρηγ. Ναζ. τ. ά. σελ. 2θδ, «Ψαλεῖν αὐτῶν βδελυσσόμεθα. Ὁ αὐτ. ἐβδελύχθην εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἀντὶ ἐβδελυξάμην, Ἀριστ. Σφ. 792. «Κἀτὰ βδελυχθείς ὑτρῴμενος ἐξέπτυσα. Τὸ βδελύττομαι καὶ ἐβδελύχθην ἐπωτητικῇ σημασίᾳ ἀναγινώσκεται παρὰ τοῖς Ο'. πολλαχοῦ, ὡς καὶ ὁ παρακ. ἐβδέλυγμαι μόνον ἐν Ἀποκαλ. Ἰωάννου.

Βδελυχρός, Δωρ. αὐτὸ, βδελυρός, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 7. σελ. 321. «Σκατοφάγοι σῦκαι βδελυχραί».

Βδέννυμαι, ταυτὸν τῷ, βδέω, πέρδω, ἐξ οὗ πιθανῶς τὸ παρὰ Γαλλοῖς bedaine.

Βδέσμα, ατος, τό. Πορδή κρυφία, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσωδία.

Βδέω, Μ. έσω. Ἀφήνω κρυφίαν πορδήν, ᾧ ἔστε κλάνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 151. «Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζιτε». Πλ. 693. «Ὑπὸ τοῦ δίους βδέουσα ὁριμύτερον γαλῆς». Αὐτόθι (703) μετὰ κίν. «Οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέων». 2) ἐν γένει, ῥιγῶμαι· καὶ ἐπὶ κορυζῶν δὲ καὶ ἄλλων ζώων. Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς. (βδένυμαι, βδελυρός, βδύλλω.)

Βδέλος, ὁ (βδέω). Ἡ ῥιγῶμα τῆς κρυφίας πορδῆς, π. χ. «Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται». 2) ἡ ῥιγῶμα τῆς ἐσβεσμένης λαμπάδος, ἡ λύχνου, ἢ γάτας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ φυτόν, Γαλεοβδόλον (Διοσκορ. Δ'. 95.), τὸ ὁποῖον ῥιγοῖ, ὡς ἡ πορδὴ τῆς γάτας.

Βδύλλω (βδέω). Ἐκδίδω, ἢ ἀφήνω κρυφίαν πορδήν, καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου· ἀηδιάζω· ὅθεν 2) ἐνεργητ. μισῶ, μετὰ κίν. «Τί βδύλλεῖ ἡμᾶς;» Ἀριστοφ. καὶ φοβεῖσθαι.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ε.

Βεβάασι, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βεβαία, ἡ. Πηγή τις ἐν Βοιωτίᾳ.

*Βεβαιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ στερεὸς τὴν γνώμην.

Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ. Ὁποιος εἶναι ἢ μένει βέβαιος εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὸν λόγον, ὃν ἔδωκε, Ἐλλην. Ἀλεξ. 54.

Βέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ α, ον (βάω, βαίνω). Στερεὸς, σταθερὸς, ἀσφαλὴς, ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἀτάλαντος (σίγουρος). 2) εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν, ἀξιόπιστος. 3) μόνιμος, διαρκὴς. 4) Πληροφορημένος· μετὰ ἀπαρεμφ. Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 3, 35. «Βέβαιος ἦν ἐν ἅπασι τῶν ἀντιπάλων προέχειν. «Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν.» «Βέβαιον, ὅτι ἐκεῖνον ἀποδείξουσι βατιλέα». 5) Τὸ βέβαιον, ἡ βεβαιότης, ἡ ἀσφάλεια, Ἐπὶ ὀηλικοῦλέγεται καλλίων βέβαιος ἡ βεβαία. Ἡ λέξις βέβαιος συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ, βέβαιος. Ἐπίρρ. βεβαίως, καὶ, βέβαιον.

*Βεβαιοσύνη, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βεβαιότης.

Βεβαιότης, ητος, ἡ. Κυρίως τε καὶ μεταφ., σταθερότης, ἀσφάλεια, στερεότης (σιγουρότης). Βεβαιότητα ποιοῦμαι, δίδω πίστιν, βεβαιόνω.

Βεβαιότροπος, ὁ, ἡ. Ὁ σταθερὸν χαρακτῆρα ἔχων, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1030.

Βεβαιόω, Βεβαιόνω, ἐπικυρόω· βέβαιον καὶ σταθερόν ποιῶ τι, στερεόνω· βεβαίας ὑποσχέσεις δίδω ἢ ὑπογράφω· ἀληθινὸν ποιῶ, πιστοποιῶ (σιγουράρω)· κρατῶ λόγον· λέγω περὶ τινος ὅτι ἔχει τὸ κῦρος, τὸν τόπον του, Δημοτδ. «Βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν, ἤγουν βάλλω τὸ πρᾶγμα εἰς πρᾶξιν, παρέχω τί ὅπερ ὑποστχέθην, Πολ. καὶ Μέτ. παρὰ Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. «Τὰ μὲν βεβαιούμενος τῶν νομίμων. Τὸ βεβαιοῦμαι, ὡς μέσον, σημαίνει 1) κάμνω ἐμαυτῷ βέβαιόν τί, Διον. Κατσ. σελ. 68, 68. «Τὴν παρὰ τῶν Ῥωμαίων εὔνοιαν βεβαιούμενος. 2) διτυχυρίζομαι, πλὴν σπανιώτερον. Βεβαιοῦται, ἔστι καὶ λέξις νομική, διὰ τῆς ὁποίας τὴν σημαίνει ἡ βεβαιώτ.ως δίκη· ὅθεν

*Βεβαίωμα, ατος, τό. Στήριγμα.

*Βεβαίως, ἐπίρρ. Βέβαια, σίγουρα· ἀσφαλῶς, στερεᾶ. (συγκρ. βεβαιοτέρως) π. χ. βεβαίως λαβεῖν, διτυχρίζεσθαι, «Πόλις δημοκρατουμένη βεβαίως». «Βεβαίως καὶ πεπεισμένως». «Βεβαίως καὶ παγίως. Εὑρίσκεται καὶ βέβαια ἀντὶ βεβαίως, Διοδ. καὶ, βέβαιον.

Βεβαίωσις, εως, ἡ. Τὸ ποιεῖν τι βέβαιον, θεμελίωσις, στερέωσις. 2) πίστωσις, ἀσφάλεια (σιγουρότης), βεβαία ὑπόσχεσις. «Βεβαιώσεως δίκη», λέγεται ἐπὶ τῶν ὠνηταμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητουμένου, ὁπόταν ὁηλ. ἐγὼ ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον τὸν πωλητήν, ὅτι αὐτὸς μοὶ ἐπώλησε ξένον πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο μοῦ πληρώνει τὴν ζημίαν (Ἠτυχ.)· ἢ ὁπόταν ὁ ἀγοραστὴς βιάζῃ τὸν πωλητὴν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, τὴν συνθήκην, τὸ κοντράκτον του, Πολυδ. «Ἡ βεβαιώτεως δίκη, ὁπόταν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πρατῆρα· τὸν δὲ προτήνας βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώτεως· εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συνεμπαντήσαντος ἐκομίζετο. — Βεβαιωτέον, πρέπει νὰ ἐπικυρώσῃ τις, βεβαιώσῃ.

*Βεβαιωτικῶς, Ἐπίρρ. Ἐξ. ιστ. Ἐκκλ. 5, 8. «Ἀποραινόμενοι βεβαιωτικῶς», ἤγουν βεβαιοῦντες στερεῶς.

Βεβάμεν, ἐκ τοῦ βεβάαμεν κατὰ συγκ. ἀντὶ, βεβήκαμεν· ἐξ ἐναντίας τὸ ἐν Ἰλ. Ρ, 339. «— ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν» ἀντὶ, βεβάναι, ἢ, βεβηκέναι, ἀντὶ τοῦ, περιβεβηκέναι καὶ ὑπερκαπίζειν. Ζητ. Ἀμφιβάλλω, Περιβάλλω.

*Βεβαρηώς, ποιητ.μετ. παρακ. τοῦ βαρέω, Ὀδ.

*Βέβασαν, ποιητ. συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ βαίνω, Ἰλ. Ρ, 285. (υυυ)

*Βεβασανισμένως. Μὲ αὐστηρὰν ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν, Ὀριγ.

*Βεβαώς, βεβαυῖα, ποιητ. συγκ. μετοχ. παρακ. τοῦ βαίνω, Ὁμ (υυ-)

*Βέβηκα, παρακ. ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

*Βεβήκει, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. Ἰων. ἀντὶ ἐβεβήκει, Ὁμ.

Βέβηλος, ὁ, ἡ (βαίνω, βηλός). Λέγεται τόπος τις, τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος εἶναι ἀνοικτὴ, ἐλευθέρα εἰς τὸν καθ' ἕνα. 2) ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι· ἄνιερος, ἀκάθαρτος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 10. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β', 208. Θεμιστ. Ἐπιστ. ΙΑ'. «Οὐδ' ἐν βεβήλῳ τῆς Ἑλλάδος οἰκητις, οὐδ' ἐν ἱερῷ ἰατεία καὶ κατάψυξις». Βεβηλα, λέγονται τὰ φαγητὰ, ἐξ ὧν οὐ συγχωρεῖται νὰ τρώγῃ τις· καὶ ἐντεῦθεν, βέβηλος, ἀντὶ τοῦ, ἱερὸς, ἅγιος τόπος, εἰς ὃν ἐκ τολμᾷ νὰ ἔμβῃ ἢ νὰ πατήσῃ τις. «Ἔστε δοῦλοι φεύξιμος βωμός, ἔστε καὶ λῃστῇς βέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν», (Πλούταρχ.) ἄσυλα ὀηλ. 3) ἐπὶ προσώπων δὲ λέγεται, ὁ μὴ μεμυημένος, μὴ ἡγιασμένος, ἀμύητος, μιαρὸς, Profanus, καὶ μεταφορικ. ὁ ἀκάθαρτος, Ἀνάλεκτ. Β'. 170. «Βέβηλος τελετῆς καὶ ἡλίου.»

*Βεβηλότης, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ βεβήλου.

*Βεβηλοτροπία. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος του βεβήλου.

Βεβηλόω, ῶ. Μιαίνω ἱερόντι, ποιῶ τι ἀνιερον, ἀκάθαρτον (μαγαρίζω).

*Βεβήλως, ἐπίρρ. Κατὰ τρόπον βέβηλον, Χρυσοστ. Φίλ.

Βεβήλωσις, εως, ἡ. Τὸ βεβηλοῦν, ἀκάθαρτου ποιεῖν.

Βεβιασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. Παρακ. ἐκ τοῦ, Βιάζομαι. Βιασμένα, βιαστικῶς, μὲ βίαν, ἀκουσίως.

*Βεβίηκε, γ'. ἑνικ. παρακ. ἐνεργ. τοῦ βιάω, Ἰλ.

*Βέβληαι, β'. ἑνικ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβλήαται, βεβλήατο, γ'. πληθ. παρακ. καὶ παθ. ὑπερσ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βεβλήκεις, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. ἐνεργ. τοῦ βάλλω, Ἰων. ἀντὶ ἐβεβλήκεις, Ὁμ.

*Βεβλημένος, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βέβληται, βέβλητο, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ πληθ. ὑπερσυντ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βεβολήατο, γ'. πληθ. ὑπερσ. παθ. τοῦ βολέω ἀντὶ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβολημένος, παθητ. παρακ. μετοχ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

Βεβουλευμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βουλεύω. Μὲ βουλὴν καὶ στοχασμόν, ἐπίτηδες.

Βεβραζω, καὶ, βεβράζω. Ζητ. Βαβράζω, καὶ, μεμβράζω.

*Βέβρικα, παρακ. τοῦ βρίθω, Ὁμ.

*Βέβρυχε, ἴδε βρύχω.

Βεβρώθω, Μ. ώσω· ποιητ. τύπος ἀντὶ βιβρώσκω, ἐκ τοῦ, βρόω, ὡς καὶ τό, κνάω, κνήθω· ἁπαντᾷ μόνον ἀπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ. 35. «Ὅμως βεβρώθοις Πρίαμον», ὡμὸν φάγοις.

*Βεβρωκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ βιβρώσκω, Ὁμ.

*Βεβρώσεται, γ'. ἑνικ. παθητ. μελλ. τοῦ βιβρώσκω, Ὀδ.

*Βεβυσμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βύζω, Ὀδ.

*Βεβώς, βεβῶτα, ἀντὶ βεβαώς, ἐκ τοῦ βαίνω.

Βέη. Ζητ. ἐν τῷ, Βείομαι· β'. ἑνικ. τοῦ βέομαι, Ἰλ.

Βέθρον, ταυτὸν τῷ, βέρεθρον, κατὰ συγκ., Εὔφορ.

Βεινέω, συνηθέστερον μέντοι τό, βινέω. Τὴν συνουσίαν ἀσκῶ, μετέρχομαι τὸ συνουσιάζεσθαι, κυρ. μὲ βίαν, Ἀριστ. Ὄρν. 553.· καὶ ἐπὶ ζώων·

αἰτ. ἀντίβ. τῷ, ὁπυίω. Κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἡτυχίου, ὁ Σόλων διέκρινε τὴν μετὰ βίας συνουσίαν (τὸ βίᾳ μίγνυσθαι) διὰ τοῦ βιεῖν, τὴν δὲ κατὰ νόμους διὰ τοῦ, ὀπυίειν. Ἐκ τοῦ μελ. βενήτω προελύπτει τὸ, βιαητιάω, ἢ βειαητιάω, ὀρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχω· ὁ δὲ Μένανδρ. ἀνομάζει τὰ Ὑποβεινηῶντα βρώματα, τὰ πρὸς συνουσίαν διεγείροντα, ἐρεθίζοντα, τὰ ὁποῖα Κλημ. ὁ Ἀλεξ. παστητιῶντα καλεῖ. (Ἐκ τοῦ, βέω, ταυτόν τῷ, βάω, ὅθεν τὸ, βένω, βείω, ταυτόν τῷ, βάνω, βαίνω, ὅ ἐστι, βατεύω, ἐπὶ σχέσεως καὶ συνουσίας τῶν ζώων.)

Βείομαι, ποιητ. ἀντὶ βίομαι· ἐκ τοῦ βέω, βείω, ταυτόν τῷ, βάω, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα· ὡς καὶ τὸ, βαίω, βαίνω, ἐκ τοῦ, βάω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ· καὶ βιόω, ζῶ, Ἰλ. Ζ, 114. »Οὔ μὲν ἐγώ βείω προτὶ Ἴλιονα, ἀντὶ τοῦ συνήθους, βῶ, Ἑποτακτ. ὅ ἐστι, πορευθῶ. Ἰλ. Π, 853. » – – αὐτὸς ὑπερβασίην βείομεν, βιώσιμον ζήτῃ, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Χ, 431. »Τίνυ βείομαι αἶσα παθοῦσα; εἰς τί ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι, ζήτουμαι; Ἆρα ἐλεηπτέον τὸ βείω, ἀντὶ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως τοῦ, βέω καὶ ὑπομ. βῶ, ὡς καὶ τὸ καταβείομεν, ἐν Ἰλ. Κ, 97. ἀντὶ, καταβῶμεν, καὶ ἐξῆς τὸ, βείομεν, τραπείομεν, ἀντὶ, βῶμεν, τραπῶμεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ, περιστείωσιν, ἀντὶ, περιστῶσιν. Ζήτ. βίοω, καὶ, βέομαι.

Βείω, ἀ. ἔνικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. ἀντὶ βῶ ἐκ τοῦ βαίνω, Ἰλ. Ζ, 113.

Βακχεπελήνιος, ὁ, ἡ· καὶ, βακχεπεληνικός, ὁ, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. ταυτόν τῷ, ἀργαῖος, παμπάλαιος, ἢ ὑπὸ γήρως παιδιακός. Καθόλου δὲ, ἁπλοῦς, βλάξ, μωρός, ὡς κρουσικός, κρόνιος, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Βακχεπελήνιος λῆρος· παρωνόμασται δὲ ἔκ τινος ἀθύρλου ἱστορίας, ἧτις ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 398. ἐκ τοῦ, Βέκ, ἢν καὶ ὁ Ἡρόδοτ. 2, 2. περὶ Ψαμμητίχου ἱστορεῖ. 2) κατ' ἄλλους, σεληνιακός. Ἰδὲ καὶ προσέληνος.

Βέκος, τό. Ἄρτος, Φρυγιστί, παρὰ Ἡροδοτ. Β', 2. ἢ Κυπριστί, Ἰσπιναὶ παρὰ Στράβ. Η'. Γαλην. Σχολ Ἀριστοφ. Νεφ. 397. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 262. τουναντίον δὲ ὁ Hoeck über Kreta, T. 1. p. 116. θέλει Φρύγιον τὴν λέξιν. Γράφεται καὶ βεκός, βεκίος καὶ βέκκος.

Βέλεκος, καὶ βελλεκυς. Εἶδος φυτοῦ, ταυτόν τῷ πελεκῖνος, Securidaca.

Βέλεμνον, τό· ποιητ. ταυτόν τῷ, βέλος, ἐν Ἰλ. Ο, 484. 489. Χ, 208. ἀεὶ ἐν τῷ πληθ.

Βελεμνίτης, ὁ. Εἶδος λίθου, ὅμοιον τῷ βέλει, σουβλήρὸν ὄηλ. Γράφεται καὶ βελενίτης.

*Βελεμνοτοξοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ βέλος καὶ τόξον βαστάζων, Μανασ. Χρον. 12.

Βελεσσιχερής, ἐος, ὁ, ἡ (χείρω). Ὅποιος χείρεται ἢ ἔζῃ με τὸ βέλος (ὡς, ἰοχέαιρα), ἀγαπᾷ τὸ κυνηγῖ, Ἀνάλεκτ. Β, 518. Ἐπιθ. Ἀπόλλωνος.

*Βελίαρ. Δράκων, Ἡτ. Φαίνεται τεθὲν ἀντὶ τοῦ Βελιάλ, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ Σατανᾶ. Ζων. »Τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ.«

*Βελικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς τὰ βέλη, Ἀθην. περὶ μηχαν. σ. 3. »Ἐν μὲν τοῖς βελικοῖς τοσοῦτον τοῖς πρότερον ὑπερηγαγε.«

Βελίτης, ου, ὁ (βέλος). »Βελίτης κάλαμος, κάλαμος, ἐπιτήδειος εἰς βέλος, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βέλη.

Βελοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ἢ θήκη (φαρέτρα), εἰς ἣν ἐβάλλον τὰ βέλη, Σχολ. Ὁμήρ.

Βελομαντεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν βελῶν μαντεία· ἐγίνετο δὲ αὕτη οὕτως· εἰς καθ' ἕνα βέλος ἰδεῖδον μίαν ὑπόθεσιν, ἔπειτα τὰ ἀνεκάτωναν καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα εἰς τὴν φαρέτραν· ἔπειτα δὲ ἐκβάλλοντες ἕνα ἕνα, ἐκ τούτου προσηγόρευον. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι, ἀφ' οὗ ἔστειρον καὶ ἐκούνουν αὐτά, τὸ ἔξω ἐκτεινάζόμενον ἀπέδιδε τὴν προφητείαν.

Βελόνη, ἡ (βέλος). Ἡ κορυφή, ἡ μύτη τοῦ βέλους. 2) ἡ βελόνη (τὸ βελόνιον), ἐξ ἧς ῥάπτομεν· καὶ ἡ τῆς ἐλάτης· καὶ ἡ μύτη τινός. 3) εἶδος ἰχθύος, ταυτόν τῷ, Ῥαμφιστής, καὶ, Ῥαφίς, πιθανῶς ἢ παρ' ἡμῖν Ζαργάνα. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Ε', 6. »Τῶν κλάδων βελόνια, τὰ φύλλα, τὰ ἄκρα τῶν κεράτων, ἐλατῶν, κ. τ. τ.

Βελονίς, ίδος, ἡ· καὶ βελόνιον, τό· ὑποκ. τοῦ βελόνη. Μικρὰ βελόνη, βελονάκι.

Βελονοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς βελόνης· συμβληρὸς ὡς ἡ βελόνη.

*Βελονοθήκη, ἡ. Ἡ θήκη, ἡ ἐμπεριέχουσα τὰ βελόνια.

Βελονοποιέω. Κάμνω βελόνια, ὅθεν

Βελονοποιία, ἡ. Ἡ τῶν βελονίων κατασκευή.

Βελονοποικιλέω, ῶ. Ποικίλλωτι μὲ τὴν βελόνην, κεντῶ.

Βελονοποικίλτης, ου, ὁ (ποικίλλω). Ὅποιος ποικίλλει τι μὲ τὴν βελόνην, κεντητής.

Βελονοποικίλτρια, ἡ. Κεντήστρια.

Βελονοπώλης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βελονοπῶλις, ἡ, βελονόπωλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὅποιος, καὶ ὅποια πωλεῖ βελόνια, Ἀριστοφ. Π. 175.

Βελοποιία, ἡ. Ἡ τῶν βελῶν κατασκευή.

Βελοποιικός, ἡ, όν. Ἡ βελοποιική, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ βέλη· ἔνθεν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς βίβλου τοῦ Ἥρωνος, Βελοποιικά, ἢ βελοποιητικά.

Βελοποιός, ὁ, ἡ. Ὅποιος κάμνει τὰ βέλη, Πολυδ. 7, 156.

Βέλος, εος, τό (βάλλω). Πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον ὅπλον, κάθε ἅρμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, ῥίπτεται μακρόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ξενοφ. »Καὶ τὰ βέλη ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, πλεῖστοι δὲ καὶ λίθοι· κυρίως δὲ τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον, Ὁμ ἡ σουβληρὰ καὶ βελονοειδὴς μύτη τοῦ κονταρίου, τῆς σαῖτας κ. τ. τ. καὶ αὐτὸ τὸ ὄφρυ, κοντάρι, ξίφος, καὶ ἓν κομμάτι, κούτζουρον βράχου, μία πέτρα, κ. τ. τ. Ὀδ. Ι, 495. Ἡροδοτ. Θ, 18. Ἀριστ. Ἀχ. 345. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. telum, ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλός, οὕτω καὶ τὸ βέλος, ἐκ τοῦ, βάλλω. 2) τὸ ῥίψημον, τὸ κτύπημα αὐτό, καὶ ἡ πληγωσις αὐτή, τὸ τραῦμα, Ἰλ. Θ, 513. Ὀδ. Τ, 305. καὶ Ἰλ. Ξ, 439. »Βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, ἔνθα τὸ βέλος σημαίνει καὶ τὴν βολὴν καὶ τὴν σύστασιν ὀδύνης, ὡς Εὐσταθ. ἑρμην. 3) Βέλη Δὸς παρὰ Πινδ. λέγονται αἱ ἀστραπαί. 4) ἐπὶ ξίφους μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ Ἀριστοφ. Ἀχ. 345. 5) παρ' Ὁμήρῳ, ὅταν ἀποδιήσῃ τις αἰφνίδιον θάνατον ἄνευ πόνου, λέγεται ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς ὅτι ἐκτυπήθη μὲ τὰ μαλακὰ (ἁγανὰ) βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ γυναικὸς μὲ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀδ. Γ, 280. »Ἀπόλλων οἷς ἁγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, καὶ Δ, 173. »Ἀρτεμις ἐποιχομένη· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (Ἰλ. Δ, 269.) λέγεται καθ' ὅμοιον βέλος ἡ τελευταία σφοδρὰ ὀδύνη, οἱ μεγάλοι καὶ ὀξεῖς πόνοι (ἡ σαίτιαις), ὠδῖνες, τὰ ὁποῖα (στέλλουσιν αἱ μογοστόκοι Εἰλείθυιαι καὶ) ὁσιμάζει ἡ γυνὴ εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας· καὶ ἐξῆς ἐν ταυτῷ πρέπει τις νὰ ἐννοῇ καὶ τὰ ὅπλα τῆς Ἀρτέμιδος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος βέλη (ἤτοι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου) διεγείρουσι τὴν λοιμικὴν καὶ πανώλη νόσον, Ἰλ. Α, 383. »Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, οἱ δὲ νυ λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι. 6) καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τῆς ἀστραπῆς, τοῦ πυρός, φωτός, τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων. 7) »Ἐντὸς βέλους ἢ βελῶν εἶναι, τὸ νὰ εἶναι τινὰς μέσα εἰς τὸν τόπον, ὁπού φθάνει τὸ ῥίψημον τοῦ βέλους· οὗ ἐναντίον τὸ, ἐκτὸς βελῶν ἢ βέλους.« 8) λέγεται καὶ ἐπὶ ἔρωτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 742. »Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος.« Ἡσιοδ. 8, σελ. 318. »Ὦ φιλτάτη, τὸ μὲν βέλος, τοὐμὸν ἐγνωκας.« Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ λόγων εὐστόχων, ὀρκτικῶς ἐνεργούντων, καὶ ἐπὶ πληγούντων, καὶ ἐπὶ παντὸς πόνου τῆς διαθέσεως, τρόμου, ἀδημονίας, Πινδ. Νεμ. 1, 48. ἐκδ. Diasen.

Βελοστασία, ἡ. Τόπος, ἔνθα στήνεται ἡ βελόστασις.

Βελόστασις, εως, ἡ (ἵστημι). Μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βελοστασία, Διοδ. Σικ. κεφ. πε'.

Βελοσφενδόνη, ἡ. Σφενδόνη διὰ βέλος, ὄφρυ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅπλον. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἓν ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἦτο περιτετυλιγμένον μὲ στυπίον καὶ μὲ πίσσαν ἀλειμμένον, καὶ τοιουτοτρόπως ἐβάλλετο εἰς τὴν μηχανὴν καὶ ἐρρίπτετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸ παρὰ Λατῖν. Phalarica, ἡ Φαλαρική, τὸ ὁποῖον περιγράφει Τίτος ὁ Λίβιος, 21, 8. Σιλ. Ι. 351. Πλούτ.

Βελουλκέω, ῶ (βελουλκός). Ἐκβάλλω, σύρω ἔξω βέλη, παρὰ χειρουργ. Αἰγιν. 6, 88· ὅθεν

Βελουλκία, ἡ. Τὸ ἐκβάλλειν, σύρειν ἔξω τὰ ἐμπηγμένα βέλη, τῆς ὁποίας ταύτης χειρουργικῆς ἐγχειρίσεως τρία εἴδη ἀναφέρει ἐξ Ὁμήρου ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Δ, σελ. 464, 41. 1) ἐκτομήν, ὅτε ἐνέβαλλετο τὸ τόξον, διασχιζομένης τῆς σαρκὸς πλατέως. 2) ὄωσμόν, ἐν ᾧ προωθεῖται καὶ ἐκσύρεται ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὡς παρὰ Διομήδ· καὶ 3) ἐξελκήν, ὅταν ἐκσύρεται κατ' εὐθείαν, ὡς παρὰ Μενελάῳ.

Βελουλκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βελουλκίαν. »Τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστίν.

Βελουλκός, ἡ, όν (ἕλκω). Ὁ ἔξω ἕλκων τὰ βέλη· καὶ, βελουλκόν, τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλονται τὰ τόξα ἐκ τῶν πληγῶν.

Βέλτερος, έρα, ερον, = βελτίων. Καλλίτερος, Ἰλ. Ξ, 81. Ἐστι δὲ τὸ ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ, ἀγαθός. Ὁ Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 1040. καὶ Εὐμεν. 468. ἔχει τὸ Ὑπερθετ. βέλτατος, βέβαια ῥιζικοῦ χάριν. Ποιητ. (πιθαν. συγγ. τῷ, βάλλω, βέλος).

*Βελτιόνως, ἐπιῤῥ. Καλλίων, Ἱπποκρ. σλ. 590. »Βελτιόνως ἔχειν.«

*Βελτιότης, ητος, ἡ. Ἰδὲ βελτίωσις.

Βελτιόω, ῶ (βελτίων). Καλλιτερεύω, ποιῶ τι καλλίτερον. Παθ. βελτιοῦμαι.

Βέλτιστα, Ἐπιῤῥ. ἐκ τοῦ οὐδετ. πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, κάλλιστα. Καλώτατα, πολλὰ καλὰ (ὅταν δὲν δέχηταί τις τί, ἢ ἀποβάλλῃ).

Βέλτιστος, ἡ, ον. Κάλλιστος (Ὑπερθετ. τοῦ, ἀγαθός), Ὁμ. Οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, ἤ, τὸ βέλτιστον, θηλ. οἱ προεστῶτες· τὸ ἐναντίον τοῦ, δῆμος. »Ὦ βέλτιστοι, συνήθης τρόπος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὅταν ἤθελον νὰ ὁμιλήσωσι τινά, καθὼς παρ' ἡμῖν, καλέ! ἄκουσαι! — Ἡ λέξις βέλτιστος ἐβάλλετο πολλάκις καὶ πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, π. χ. Ὁ βέλτιστος Δάφνις, ὁ βέλτιστος Γανυμήδης. »Ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου θηλοῖ μὲ ἔντιμον πρόφασιν, λόγον· εὐσχήμως.

Βελτίων, ονος, ὁ, ἡ· τό, βέλτιον· ταυτόσ τῷ, βέλτερος, Ὀδυσ. Ρ, 18. Βελτίω, καὶ βελτίους, κατὰ συστολήν, ἀντὶ βελτίονα καὶ βελτίονες, βελτίονας. Τὸ βέλτιον οὐ μόνον ὄνομα ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ἐπίῤῥημα, ὡς ὅτε λέγομεν, »βέλτιον ἐμπολῶν ἦγον καλλίτερον, ἀκριβότερον πωλῶ (πλείονος πιπράσκω). »Βελτίων εἶναι μετὰ μετοχῆς, θηλοῖ, κάλλιον εἶναι τινὶ νὰ ... π. χ. »Βελτίων εἰμὶ ποιῶν, ἀντὶ βέλτιόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, κάλλιόν μοι εἶναι νὰ κάμω. »Οὐ βέλτιον, δὲν συμφέρει. Εὕρηται καὶ συγκριτικόν, βελτιώτερος, καὶ βελτιώτερον, ὡς καὶ χειροτέρου καὶ μειζότερος καὶ καλλιώτερον, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 248.

Βελτίωσις, εως, ἡ (βελτιόω). Καλλιτέρευσις (ἀνεργ. καὶ παθητ.), ἐπιδιόρθωσις, ὡς, «βελτίωσις τῶν ἠθῶν.»

*Βελτιωτής, οῦ, ὁ. Ὁ καθιστῶν τὸν ἄλλον καλλίτερον, Ἐπιχ. τ. α'. «Αὐτὸς τοῦ νοῦ κοσμήτωρ, καὶ ὀρθωτής, καὶ βελτιωτὴς ἐγένετο.»

*Βελτιωτικός, ἡ, όν. Ὁμοίως ὡς τὸ ἀνωτέρω, Ηλιμ. Ἀλ. Στρ. 7, σ. 700. «Φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτικὴ·» καὶ σελ. 701. «Βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος διαφοράν.»

*Βελώνης, ου, ὁ. Ὁ βέλη οἰνούμενος, ἀγοράζων· ὡς καὶ οἱ τύποι τελώνης, σιτώνης, ὀπωρώνης.

*Βεμβέω. Περιστρέφω, φέρω τι εἰς γῦρον· ἔνθεν βεμβεύω, Ψυχ. Ἰδὲ καὶ βεμβηκίζω, βεμβικίζω.

Βεμβηκιάω, καὶ, βεμβικάω (βέμβιξ). Περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω ὡς βέμβηξ, φουρλίζω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1465.

Βεμβηκίζω, καὶ, Βεμβικίζω, Μ. ἴσως. Τομβῶ, ἢ κιῶ, περιστρέψω τι, βάλλω εἰς κίνησιν ὡς βέμβηκα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1517. ἐκ τοῦ,

Βέμβηξ, ηκος, καὶ, βέμβιξ, ικος, ὁ. Φούρλα, ξύλινος στρόμβος, ἢ ἐργαλεῖον, ἢ μηχανή τις τροχοειδὴς, ἣν μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, τὸ ὁποῖον παίγνιον τῶν παίδων ὀνομάζεται καὶ δῖνος, στρόβιλος, ῥόμβος, καὶ στρόμβος, τροχὸς, ὃς μάστιγι τυπτόμενος στρέφεται, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1517. καὶ Ὄρν. 1461 λέγει, «Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν αὐτὸν, ἡγοῦμαι, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ, ὡς ὁ στρόμβος. 2) τυφὼς, δῖνη, συστροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος, ἢ δῖνη ὕδατος. 3) εἶδος ἐντόμου. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βεμβέω, βεμβεύω, βέμβρῃξ, βεμβράω, βεμβρεύω, ἀντὶ βεμβικίζω, καὶ βέμβιξ. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 222. «Βέμβηκες, καὶ Βέμβικες εἶπε, ἀντὶ κύκλοι, κυκλικαὶ κινήσεις. Τὸ ὑποκορ. τοῦ βεμβὶξ ἔστι βεμβίδιον. (Τὸ ἴδιον ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

Βεμβικώδης, ὁ, ἡ· τὸ -ες (εἶδος). Δινοειδὴς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βέμβικος, κύκλου, ἢ δίνης. Ἀθήν.

*Βεμβράδιον, ὑποκοριστ. τοῦ βεμβράς.

*Βεμβράνη, ἀντὶ τοῦ, μεμβράνη, διφθέρα, Βαλταμ.

Βεμβράς, ταυτὸν τῷ, βερβράς, καὶ μερμβράς.

Βενδίδειον, τὸ. Ἱερὸν, ναὸς τῆς Βενδίδος· καὶ Βενδίδια, ἡ· ἑορτὴ ἐν αὐτῷ, ἥτις καὶ, Βενδίδεια, ἐλέγετο, καὶ ἑορτάζοντο τῇ 18', ἢ τῇ Κ'. τοῦ Θαργηλιῶνος ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Πειραιεῖ, μεταπεσοῦσα εἰς τὸν μετὰ τὸν Πλάτωνος, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τῷ Α'. τῶν Πολιτειῶν σελ. 354. ἔνθα ἰδὲ καὶ τοὺς Σχολ.

Βενδὶς, ίδος, αἰτ. Βενδῖν· καὶ, Βένδεια, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Θρᾳξὶν, ἐξ ὧν μετηνέχθη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, Στράβ. Γ'. καὶ Τιμ. σελ. 62. Ruhnk. Γράφ. καὶ Βένδις, ίδος.

Βένετον, εἶδος χρώματος ἀνθηροῦ, ὅπερ ἄλλοις καὶ Κελλάϊνον λέγεται.

Βενεφίκιον, κατὰ Δακίνους λέγεται πᾶν δῶρημα καὶ εὐεργέτημα, Βαλταμ. Κανὼν ιβ'. τῆς ἐν Νικαίᾳ α'. Συνόδου.

Βενθεσίκυμος (κῦμα, βένθος). Ὁ ἐν τῷ βάθει κυμάτων, καὶ ἐντεῦθεν 2) Βενθεσικύμων, ἡ. Ἐγκατηγορία Ἀμμιτρίτης, Ἀπολλόδ. Γ', ιε'. 4.

Βένθος, εος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ βάθος. Πάτος, κυρ. σκλότης, Ἰλ. Α, 358. ταυτὸν τῷ, βάθος, ὡς τὸ, πάτος, πάνθος. «Θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν (Ὀδ. Α, 53). «Κατὰ βένθος ἅλιον, ἢ ἀλὸς ἐν βένθεσσιν. «Πέσθαι σῆς κραδίης.» «Βένθεσφι παρ' Ὅμ. Ὀδ. Θ, 51 δηλοῖ, εἰς τὸ βάθος. «Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἄλδε βένθοσδε ἔρυσσαν.» «Βένθεα ὕλης» (Ὀδ. Ρ, 316), τὸ ἐνδότατον πυκνὸν μέρος τοῦ ὄρους.

*Βέντιστος, Δωριεῶς, παρὰ Θεοκρ. 5, 76, ἀντὶ βέλτιστος, κάλλιστος.

Βέομαι, καὶ βείομαι, μόνον Ὁμηρικῶς ἐνεστῶς μὲ τηματ. μέλλ., Ἰλ. Ο, 149. «— οὐτι Διὸς βέομαι φραδίνα, οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ· οὐ θέλω ζῆσαι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός· ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐγὼ δὲν θὰ περιπατῶ μὲ τὴν γνώμην του. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Π, 832. Χ, 431. Ω, 131.

Βέρβερι, τὸ (Ἰνδικὴ ἡ λέξις). Λέγεται τὸ ὄστρεον, ἐξ οὗ ὁ μαργαρίτης λίθος (Ἀθήν. Γ'. 3, σλ. 93.), τὸ ὀστρίδιον ὀηλ., εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται τὸ μαργαριτάρι.

*Βερβερίζω. Ἔτυμ. Μέγ. σλ. 191, 35. «Βατταρίζειν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν.»

*Βερβέριον. Ἄγνωστον εἶδος ἱματίου, πιθ. περιχρυσοῦ, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 12, σελ. 533. Πρβ. Ἀνακρ. 266. Mehlh.

Βέρεθρον, τὸ· ἐπ. καὶ Ἰωνικ., ταυτὸν τῷ βάραθρον, Ἰλ. Θ, 14. «Βάθιστον βέρεθρον.» Παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγεται κατὰ συγκοπ. βέθρον, τὸ. Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Μ, 94.

Βερέσχεθος, ὁ· ἐν τῷ πληθ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 640. Ἀπλούστατοι καὶ μωροὶ, ἀνόητοι ἄνθρωποι· λέξις πεπλατυσμένη.

*Βέστης, καὶ Βέστιον, Αττ. ἀντὶ τοῦ, στολὴ, ἐνδυμασία, ἱμάτιον· ὅθεν καὶ, Βεστιοπρήτωρ, ὁ ῥάπτων ἱμάτια καὶ πωλῶν αὐτά· καὶ, Βεστιοπρατήριον, ὁ τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἱμάτια, Δούκα Χρον. «Καὶ δεμήσας ἑκάστου ἐν τῇ πόλει, ὃ καὶ Βεστιοπρατήριον λέγεται, καὶ Περσιστὶ Πεζεστένιον ὀνομάζεται.» — καὶ, Βεστιάριον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὰ βασιλικὰ ἱμάτια φυλάττονται· καὶ, Βεστιάριος, ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τούτων. Κατὰ Ἡσυχ. καὶ Ἔτυμ. Μέγ. ὀνομάζεται καὶ ὑπὸ τῶν Λακώνων Βέστον, τὸ ἱμάτιον.

Βεῦδος, εος, τὸ. Εἶδος γυναικείου ἱματίου πολυτελές. Παρὰ Πολυδ. γράφεται βεῦθος, Σαπφ. Δεῖψ. 97. Παρθεν. 11.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Η.

Βῆ, ἡ βὴ, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, παρ' Εὐσταθ. σελ. 768. καὶ 1721. (ἔκδ. Ῥώμ.). «Ἱστέον δὲ, ὅτι μᾶλλον τὸ Βὴ φωνῆς προβάτων ἀντὶ σημαντικόν· καὶ φέρεται παρὰ τῷ Λίθλῳ Διονυσίῳ καὶ χρῆσις Κρατίνου τοιαύτη. «Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει· καὶ εἰκὸς καὶ τὴν βλιχὴν ἐκ τοῦ τοιούτου Βὴ παρῆχθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, ἵνα ἡ βλιχὴ ὁ τοῦ Βὴ ἦχος.» Ἀλλ' ἐνταῦθα ζητεῖται, διατί οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐσταθ. καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ δ' αὐτοὶ (οἱ παλαιοὶ) φασὶν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ τὸ βή, οὐ μὴν βαῖ, λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ πρόβατα βαῖ, βαῖ, ἀκροωνοῦσιν; Ἐγὼ εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι, ὅτι ὁ Κρατῖνος δὲν ἐνόησε ἐνταῦθα τὸ κοινῶς προβάτων λεγόμενον, ἀλλ' ἴσως τὸ χοιρίδιον (ὡς ἐκ τῆς ὑβριστικῆς λέξεως, ἠλίθιος, γίνεται δῆλον), ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ζώων· διότι οἱ Ἴωνες ἔλεγον πρόβατα καθόλου ὅλα τὰ μικρὰ τετράποδα ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ ἥμερα, καὶ οἰκιακὰ, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 133. «Τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων λέγω, τάσσων ἀπ' ἐναντίας τοὺς βοῦς, ἵππους, καμήλους, καὶ ὄνους. Ἐκ ταύτης λοιπὸν τῆς φωνῆς τοῦ, Βὴ, Βὴ, ἔλαβον αἰτίαν τινὲς τῶν ἀκρίτων Ἑλληνιστῶν, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τοῦ Βελγίου, οἵτινες οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν Ἑλληνικὴν προφορὰν, εἰς τὸ νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων τὴν Ἑλληνικὴν προφορὰν τοῦ Βῆτα στοιχείου, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἀλληλοδιαδόχως κατ' ἀθέλητον ἀπαραλλάκτως παραλάβομεν, προφέροντες αὐτὸ ἁπλῶς καὶ ἁπλῶς, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτοὶ δυστυχίζονται, καθὼς καὶ αὐτὰ πάλιν τὰ ἴδια πρόβατα τῆς Ἑλλάδος, «Βαῖ, Βαῖ, ἀκροωνται, καὶ οὐχὶ Μπέ, Μπέ (ὡς τὸ Λατιν. B) σκληρῶς ὡς τὰ τοῦ Βελγίου. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ Βοϊσσταλ, Ὁδοιπορία εἰς τὴν Ἑλλάδα, τόμ. Β'.

Βῆ, παρ' Ὁμήρ. ἀντὶ τοῦ ἔβη, ἐπορεύθη, καὶ ἀποκοπὴν, γ' ἐνικ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω.

Βῆγμα, τος, τὸ (βήσσω). Βῆχας, καὶ τὸ διὰ τοῦ βηχὸς ἐκπιπτόμενον πτύσμα, ῥόχαλον, φλέγμα, Ἱπποκρ.

*Βηλά, ῶν, τά. Ὁ Πανύασις τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει, Σχολ. Ἰλ. Α, 591.

Βῆλον, τό· παραπέτασμα, παραπάλυμμα (περδὲς), Αἰσχύλ.

*Βῆλος, ὁ (βάω). Τὸ κατώφλιον, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, ὁ βαθμὸς· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ὁ, ἡ, βέβηλος, τόπος, ὅπου καθεὶς ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ, ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι τόποι ὀνομάζονται ἄβατοι τροπικ. σημαίνει ὅλην τὴν θύραν, καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς Ἰλ. Α, 591. καὶ ἐντεῦθεν βηλὸς φυσικῶς ὁ ἀνωτάτω καὶ πάντα περιέχων ἀὴρ, ἡ ἄνω ἀτμόσφαιρα, Ἰλ. Ο, 23. Ψ, 202. Παρὰ τοῖς νεωτ., ὁ οὐρανός.

Βῆμα, ατος, τό (βαίνω). Πάτημα, πατηματιὰ, δραστηριότης, τὸ διάστημα μιᾶς δραστηριότητος, Ἔτ. Ὁμ. Ἑρμ. 222. «Κατὰ βῆμα, ἐν τῷ βαδίζειν. «Βήματα βάλλειν, ἤτοι κατὰ βῆμα πορεύεσθαι. «Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων περεύεται.» «Ὀπισθίοις ἐν βήμασιν κεῖται λέων.» «Παρ' ἓν μόνον βῆμα εὐδαίμων γέγονας.» Ἓν ἑνὶ βήματι, μὲ μίαν δραστηριότητα. 2) μέτρον τῶν ἐπιπέδων, τὸ ὁποῖον Ἱέρων ὁ Γεωμέτρης λέγει, ὅτι τὸ ἁπλοῦν βῆμα περιέχει δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἤτοι ὀκτὼ παλαιστὰς, τὸ δὲ διπλοῦν, πέντε πόδας, ἤτοι εἴκοσι παλαιστάς. 3) ἡ τοῦ ποδὸς βάσις, βαθμὸς, σκελοπάτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τινὰς πατεῖ καὶ ἵσταται ὑψηλότερα τῶν ἄλλων· καὶ ὑψηλότερος τόπος τις ἐκ πετρῶν, ἢ χώματος κατεσκευασμένος, κ. τ. τ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἀναβαίνει τινὰς, Ἡρωδιαν. Β'. 10. καὶ κυρ. ὁ ἄμβων τῶν Ῥητόρων, ὁ τόπος ὀηλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται οἱ Ῥήτορες καὶ δημηγοροῦσι· καὶ ὁ θρόνος τῶν Κριτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναβαίνουσι καὶ κρίνουσι. Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, ἤτοι οἱ δημηγόροι. «Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, ἤτοι ἐδημηγόρησα· «Εἰ βούλει, παρέχωρησε τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴποις.» — Βῆμα, παρὰ Χριστιανοῖς, ἱερὸν καὶ ἅγιον βῆμα, τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κεχωρισμένος, ἔνθα κεῖται ἡ Πρόθεσις καὶ τὸ Θυσιαστήριον, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα, Γερμαν. ἱστορ. Ἐκκλ. κτλ. «Βῆμα ἔστιν ὑπέραθρος τόπος καὶ ὕψους, ἐν ᾧ περ ὁ παρβατιλεὺς Χριστὸς προκάθηται μετὰ τῶν Ἀποστόλων.» — Τὸ δὲ βῆμα ὀηλοῖ καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, εἰς ὃ καὶ μόνοι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μετ' αὐτῶν εἰσίασιν· ὅθεν καὶ, Βημόθυρα, τὰ· αἱ θύραι τοῦ Βήματος.

Βηματεῖο, ῶ. Περιπατῶ, βαδίζω, πατῶ. ἀμφ.

Βηματίζω, Μ. ἴσως (βῆμα). Μετρῶτι μὲ τὰ βήματα, Πολύβ. 3, 39. 2) περιπατῶ βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ 3) βηματίζω, ἐμβαίνω εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, Κανὼν Ἀποδειπ. ιδ'. Ἐντεῦθεν βηματισμὸς, ὁ· ἡ διὰ ποδὸς μέτρησις.

Βηματιστὴς, οῦ, ὁ. Ὅποιος διὰ τῶν βημάτων μετρᾷ τι, Ἀθήν. Γ'.

*Βῆμεν, ποιητ. ἀντὶ εἶμεν, Ὀδ.

*Βήμεναι, ποιητ. ἀντὶ βῆναι, Ὅμ.

Βῆμι (βίβημι, μετοχ. βιβὰς· ἀπὸ τούτου τοῦ ἐνεστ. ἤγειρα τὸ ἔβην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἔστην) ἀχρηστοῦ ἐνεστῶτος, ἀντὶ δὲ τούτου βαίνω.

*Βῆν, ποιητ. ἀντὶ ἔβην, Ἰλ.

*Βῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω.

Βῆξ, ηκος, ἡ· καὶ Αττ. ὁ βήξ, πλὴν μόνου παρὰ Θουκ. β', 49. (βήσσω). Ὁ βήχας, πρβ. Ροππ. Θουκ. τόμ. α'. σελ. 102.

Βήρηξ, ὁ. Ζήτ. βάραξ.

Βηρύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βήρυλλος, ὁ· ἡ, ἡ. Λέγεται οὕτω λίθος τις εὐγενής, θαλασσοπράσινος τὸ χρῶμα, Γαλλ. Béril. Ὁ δὲ παρὰ Πλινίῳ, Βηρύλλος ἀεροειδής, ἔστιν ὁ Σπηφειρος.

*Βῆτα, ας, ε· ἀόρ. α. ἐνεργ. τοῦ βαίνω, ποιητ., Ὅμ.

*Βήσαλος, ἡ· ἠόπτη πλίνθος, Τζέτζ., ἡ νῦν Βίτσαλον, τό· λέγεται.

*Βησάμην, ἀορ. α΄. μέτ. τοῦ βαίνω, Ὅμ., ὅστις ἐν Ἰλ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ βήστο, ποιητ.

*Βήσομαι, μέλλ. τοῦ βαίνω, Ὅμ.

Βῆσσα, ἡ (βαίνω). Τόπος στενός, μακρὺς καὶ βαθὺς μεταξὺ δύο βουνῶν (le Défilé, Γαλλ. Μπογάζι, Τουρκ.), Ὁμηρ. εἰς Τμν. Ἀπόλλ. 284. »Βῆσσα κοίλη, τρηχεῖα· καὶ ὁ Πίνδαρ. Ἴσθμ. 3, 17. λέγει »Ἰτθμοῦ βάσσαις, ὅπου μετὰ ταῦτα »Βοίλαν ὑπάνα τάσσει· καθὼς καὶ ἐν Ὀλυμ. 3, 41. »Βάσσας κρονίου Πέλοπος«, λέγει τὸν φαλακρὸν δρυμόν, ἅπας, ἢ τὴν κοιλάδα τῆς Ὀλυμπίας. Παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Πυθ. 3, 7. 90. Παρ' Ὁμήρ. κεῖται »Οὔρεος ἐν βήσσῃσι, πάντοτε ἐπὶ δασέων καὶ πολυδένδρων, βασίμων καὶ γονιμωτάτων ἐν τοῖς βουνοῖς κοιλάδων, ἢ νάπεων· μόνον ἐν Ὀδυσ. Τ. 435. κεῖται ἁπλῶς τὸ »Βήσσαν«, καὶ, »ἐν καλῇ βήσσῃ«, ἐν Ἰλ. Σ, 588. Εὕρηται δὲ ἐν Ὀδ. Κ, 210 καὶ τὸ πληθ. αὐτὸ τοῦ ἑνικοῦ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, βῆμι, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, βαθύς. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, Βῆσσα, διὰ τοῦ, κοῖλος καὶ ὑδρηλὸς τόπος, μὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὸ παρ' Ἀθηναίου »Βῆσσα, ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν καὶ ἐπτερωμένον ἄνωθεν· τὸ δὲ παρὰ Σουΐδᾳ, Βήσιον, ταυτὸν τῷ, Ῥομβύλιος, εἶδος ποτηρίου, νεωτερικόν. (Βῆσσα κυρ. λέγεται, φάραγξ, στενὴ κοιλὰς μεταξὺ λόφων πολυδένδρων, κατὰ τὴν ὀτείαν σημασίαν μετεχειρίσθη σὺν τῷ Ὅμ. καὶ ὁ Πίνδαρος.)

Βησσήεις, εσσα, ῆεν. Δρυμώδης, πολυδένδρος.

Βήσσω, Ἀττ. Βήττω, Μ. ξω. Βήχω.

Βηταρμός, ὁ (βαίνω, ἁρμός). Χορὸς κατὰ τὸν ῥυθμὸν καὶ κατὰ τὴν ᾠδὴν (κατὰ τὸ τάκτο καὶ τὸ τραγούδι). ὄδεν

Βητάρμων, ονος, ὁ, ἡ. Χορευτὴς, χορεύτρια (ἀπὸ τοῦ βαίνω), Ὀδυσ. Θ. 250.

Βήτην, ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, γ΄. δυϊκ. ἀόρ. β΄. τοῦ βαίνω, Ὅμ.

Βηχία, ἡ, καὶ Βηχίας, ὁ· ὑπακουομ. φθόγγος (βῆξ). Βράγχιασμα ἐναντ. τῷ, κοκκυτμός. 2) ταυτὸν τῷ, βήχιον.

Βηχικός, ἡ, όν. Ὁ ἐνήκων εἰς βήχα, ἢ πᾶν τὸ προξενοῦν βήχας, ἢ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸν βήχα, ὡς, »Βηχικὸν φάρμακον«, Ἰατρικὸν, ὠφέλιμον εἰς τὸν βήχα. 2) ὁ πάσχων βῆχα, ὁ βηχῶν.

Βήχιον, τό. Φυτόν τι, ὠφέλιμον εἰς τὸν βήχα, Διοσκορ. Γ. 126, tussilago farfara Λιν. 2) παρ' Ἡσυχ. νόσος ἐν φάρυγγι.

Βηχώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ βήχιον. 2) παρ' Ἱπποκρ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ βήχα, ἢ ὅμοιος τῷ βήχι. »Βηχώδης νόσος.«

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ι.

Βία, ἡ (Ἰωνικῶς βίη). Σωματικὴ δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη, σθένος· κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνέμων, Ἰλ. Χ, 157. Λ, 669, Ὀδ. Ξ, 468. »Εἰβ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Ὁ Ὅμηρος συναπτει ἀλλαχοῦ βίην καὶ κάρτος. Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ (καὶ πικρὰ Τραγικοῖς) τίθεται, ὡς καὶ ἡ ἰς, ἡ λέξις βίη εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, σημαίνοντα περιφραστικῶς δυνατοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα αὐτὸν, π. χ. Πριάμοιο βίη καὶ Πατρόκλοιο βίη, ἢ καὶ σὺν ἐπιθέτοις, βίη Ἡρακληείη, Ἰφικληείη, Ἐτεοκληείη (καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 332. Ις βίης Ἡρακλείοιο), ἀντὶ ὁ δυνατὸς Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. ἢ ὁ Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. Σημειωτέον δέ, ὅτι παρ' Αἰσχ. Πρ. διὰ τοῦ, Κράτος καὶ Βίαν, ὀνομάζονται οἱ δορυφόροι τοῦ Διός. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὡς ἐναντίαν του, δόλος, μῆτις, ἀπο., ἀλλὰ καὶ ὡς ἰσχὺν τοῦ πνεύματος, Ἰλ. Γ, 45. 2) βία, δυναστεία, ἀδικία, ὅτε παρ' Ὅμ. ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ. μετὰ τοῦ ὕβρις, Ὀδ. Ο, 329. Ἡσιοδ. Ἔ. 272. »Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Ὀδ. Ο, 105. »Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.« καὶ 105. »Ἢ ἔπει ἠὲ βίᾳ, ἧγον ἢ πειθοῦντες, ἢ βιαζόμενοι· καὶ Δημ. »Ἐπὶ πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. »Βίᾳ τινός«, ἢ βίᾳ κατά τινος. Βίας δίκη καὶ βίας γραφή, λέγεται ἔγκλημα ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τῶν ἁρπαστέντων κόρην ἢ παῖδα ἐλευθέρου. — »Βίᾳ ἢ πρὸ βίαν,« δηλοῖ μὲ δύναμιν ὅπλων, ἢ δυναστείαν, στανικῶς· ἔτι δὲ λέγεται καὶ, »ἀπὸ βίας, ἐκ βίας«, π. χ. βίᾳ χειρός, ἀνάγκης· βίᾳ ἡμῶν (μὴ θελόντων ἡμῶν)· βίᾳ τῶν πολλῶν (ἐναντίον τῆς θελήσεως)· βίᾳ θεῶν (μὴ θελόντων). »Προς βίαν ἐπίομεν (ἤτοι μὲ βίαν)«. »Οἱ δ' ἐκ βίας ἄξουσιν (Σοφ. Φιλοκτ. 563)«. »Πρὸς βίαν μᾶλλον ἢ ἑκών (Πλατ. Φαίδρ. σ. 239.) « »Οὐ πρὸς βίαν . . . ἀλλ' ἐθελοντήν γνώμῃ (Φίλ. τ. β΄. σλ. 482, 33)«. — Πλήθυντ. »Βίαι«, ὕβρεις, ἀτιμίαι, ἀδικίαι· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων καὶ θαλάττης. Λιβαν. »Τὰ δὲ τούτων παρανομίας καὶ βίας ὑπομένοντες«. καὶ, »Πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάττης ἀφανισθῆναι. Φιλ. »Βίαις ἐναντίων πνευμάτων.« »Ἀμβάνειν τι βίᾳ πριαμένου« ἀντὶ, οἰκειοποιεῖσθαί τι μὲ βίαιον ἀγοράν, παρὰ Ξενοφ.

Βιάζω, Μ. άσω· ἐνεργ. ἐν Ὀδυσ. Μ, 297. ». . . ἦ μάλα δήμε βιάζετε μοῦνον ἐόντα· συνηθέστερον μέντοι τὸ μέσον Ἀποδ. βιάζομαι, τινά. Δυναστεύω, ἀναγκάζω, καταδυναστεύω, καταβλίβω, στενοχωρῶ, μὲ βίαν ὑποτάσσω τινά· καὶ ἀντεύδει παθητικ. »οἱ βεβιασμένοι«, οἱ ὑπό τινος τυράννου βιαίως ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας ὑποταχθέντες ἐλεύθεροι ἄνδρωποι. Τοιοῦτον εἶναι ἔτι καὶ τὸ μέσον, βιάσασθαι, μετὰ βίας, ταχύτητος, δυνάμεως ἢ δυναστείας ποιεῖν τι, μεταχειρίζεσθαι τὴν βίαν, δυναστείαν ἢ τὴν δύναμιν. »Βιάζομαι τὴν ἀπόβασιν, τὸν ἔκπλουν, μετὰ βίας ποιοῦμαι, ἐκβιάζω. »Σκῆπτρον ἔχω βιατάμενος«, ἔχω, ἢ ἀπέκτησα τὸ σκῆπτρον μὲ βίαν, ἤτοι ἀδίκως, παρανόμως, δυναστικῶς τὸ ὠφελιμοποιήσην (τὸ ἁρπαξα μὲ τὸ ζόρι). »Δίκην οὐ δίδωμι βιαζόμενος«, ἀποφεύγω, ἤτοι δὲν πληρόνω τὴν δίκην (παιδείαν, ζημίαν) μὲ βίαν, δυναστείαν. »Βιάζεσθαι παρθένον«, δυναστικῶς συνευρίσκεσθαι μετ' αὐτῆς, φθείρειν αὐτήν. »Νῶϊ βιήτατο μισθόν« (Ἰλ. Φ, 451), δυναστικῶς μᾶς ἀπεστέρησε τὸν μισθὸν, μετὰ βίας ἀφείλετο. »Βιάζομαι εἰς ἀρχήν«, Ξενοφ. Κυρουπ. Γ, γ΄, 69. ἐμβαίνω μὲ βίαν καὶ δυναστείαν εἰς τὴν βασιλείαν, ἤτοι κυριεύω αὐτὴν δυναστικῶς (χύνομαι μὲ τὸ ζόρι, μὲ τὸ στανιό εἰς . . .). Ἆρα τὸ βιάζομαι εἶναι εὐχρηστότερον παρὰ τοῖς λογογράφοις ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. καὶ συντάσσεται αἰτ. προσώπου ἢ πράγματος (ἢ καὶ ἀπαρεμφάτῳ καὶ τότε σημαίνει ἀγωνίζομαι νὰ . . .) καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, βιάζω, ἀναγκάζω, θλίβω. π. χ., πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι, βιάζομαί τε, ἤγουν σὲ βιάζω. »Βιαζόμενος ἢ κλέπτων ἐξηγεῖται, μὲ βίαν ἢ κρυφίως πράττω τί. »Θυμῷ δέπας βιαζόμενοι«, δηλοῖ, παλαίων κατὰ τῶν δεπάς. »Βιάζεσθαι ἑαυτόν« παρὰ Πλάτ. Φαιδ. Ὑ., δηλοῖ φονεύειν ἑαυτόν. Τὸ Βιάζεσθαι ἐκλαμβάνεται καὶ παθητικῶς, καὶ τότε συχνάκις ἐν χρήσει ἐν ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀεὶ δὲ ἐν τῷ παρακ. βεβίασμαι καὶ ἀορ. ἐβιάσθην, Θουκ. ε΄, 10. καὶ Τμ. Ὅμ. Δήμ. 68. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντ. 66. »Βιάζομαι τάδε«, πάσχω κατὰ ταῦτα βίαν· Βιάζομαι, ἀπολύτως, ἄνευ πτώσεως, δηλοῖ, μεταχειρίζομαι βίαν, φέρομαι δυναστικα. »Βιάζεσθαι εἶτω«, ἢ εἴ τις ἀντὶ μὲ βίαν εἰσχωρῶ, ὁρμῶ· καὶ κυρ. ὡς μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι. (Ἴδε παραδείγματα τῆς παθητ. σημασ. Ἰλ. Ο, 727. Π, 102. Λ, 576, καὶ 389.)

*Βιαιοβαγτεία, ἡ. Βίαιος θάνατος· ὅθεν

Βιαιοβαγτέω, ῶ (παρὰ Πλουτάρχ.). Ἀποθνήσκω βίαιον θάνατον· ἀμφ. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. ψυχικὸς ἄνθρωπος, βιοθανατούντων, ἀντὶ, βιαιοθανατούντων.

*Βιαιοθάνατος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποθνήσκων, ἢ ἀποθνήσκων βίαιον θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος, ὁ (κλέπτω). Ὅποιος κλέπτει, ἢ ἁρπάζει μὲ βίαν, Λυκόφρ. 547.

Βιαιομάχας, α, ὁ· ἡ βιαιομάχος, ου, ὁ (μάχη). Ὅποιοι μάχεται, πολεμεῖ μὲ δύναμιν καὶ ἀνδρίαν, ὄχι δὲ μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Ἀριστοκλεκτ. Λ. 226.

Βιαιομαχέω, ῶ. Μάχομαι μὲ δύναμιν τοῦ σώματός μου, καὶ ὄχι μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Πολύβ 5, 84.

Βίαιος, α, ον· ἢ καὶ κοινῶς, ὁ, ἡ (βία). Δυναστικός, ὁρμητικός, μὲ βίαν καὶ δυναστείαν, ἤτοι ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πραττων· ἀπαντᾷ ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδ. Β, 236. 2) ὁ προικισμένος μὲ μεγάλην δύναμιν. — Παθητικ. ὅποιος βιάζεται, μὲ βίαν καταβλίβεται καὶ τυραννεῖται, ταυτόν τῷ, βεβιασμένος· τὸ ἐναντ. τῷ, ἑκούσιος, Πλατ. πολιτ. Γ, 603. Ζήτ. Βιάζομαι. »Δίκη βιαίων«, κριτολογία ἐπὶ βίας, ἤτοι ἐπὶ τῶν μετὰ βίας πραχθέντων· διάφορος ἀπὸ τὸ, Δίκη αἰκίας (Πλατ. Νομ. Κ΄. 12), ἥτις σημαίνει τὴν πραχθεῖσαν κακομεταχείρισιν· οἱ δὲ Νεώτεροι ἔλεγον »Δίκη βίας«, ἐπὶ βιασθείσης παρθένου. — Ἐπίρρ. Βιαίως, μὲ βίαν, μὲ δυναστικὸν τρόπον (μὲ τὸ ζορι)· ἀπαντᾷ εἰς ἐν Ὀδ. Β, 237. Χ, 37. (ι)· ὅθεν

Βιαιότης, ητος, ἡ. Ἡ τῆς βίας δύναμις, δυναστικότης· ἡ βιαία πρᾶξις.

Βιαρχής, έος, ὁ, ἡ (βίος, ἀρχέω). Ἀρκῶν εἰς τὸ νὰ ζήσῃ τις, ἢ παρέχων ἱκανὴν διατροφὴν, Ἀνέκδοτ. Β΄, 93.

*Βίαρχος, ὁ (βίος, ἄρχω). Ὁ τῶν σιτίων ἄρχων, ὁ ἐπὶ τῶν ζωοτροφιῶν τοῦ στρατεύματος ἔφορος, Ἀδριαν.

Βιασμός, ὁ (βιάζω). Ἡ μετὰ δυναστείας γινομένη πρᾶξις, βίαιος μεταχείρισις, δυναστεία, ἀνάγκη. 2) ἡ μετὰ βίας συνουσία καὶ φθορὰ παρθένου τινος, Διονύσ. Ἁλ. 3) τετανισμός.

Βιαστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος θελήσει δύναμιν, ἰσχύν, βίαν, δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος (παρὰ Πινδάρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται τὸ, βιατάς). 2) ὅποιος βιάζει, ἤτοι μεταχειρίζεται δυναστείαν, ὁ μετὰ δυναστείας πράττων τί, τυραννος, ἅρπαξ, κλέπτης. 3) ὁ πᾶν ἐπιχειρων μὲ βίαν καὶ σφοδρότητα.

Βιαστικός, ἡ, όν. Ὅποιος ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βιάζειν, εἰς δυναστικὰς πράξεις, Πλάτ. »Βιαστικὸς νόμος«.

*Βιαστός, ἡ, όν. Βιασμένος.

Βιατήριος, ὁ, ἡ. Γοργίας Ἑλέν. ἐγκώμ. σ. 90 διεφθαρμ. ἀνάγν. ὡς, »περὶ βιατήριον βίᾳ ἁρπασθῆναι.

Βιατής, οῦ· καὶ βιατάς, ποιητ. = βιαστής.

Βιάω, ῶ, Π. βεβίηκα· ἡ βιάομαι, Μ. ήσομαι, ὁ παλαιὸς ἐπικὸς τύπος τοῦ βιάζω, βιάζομαι. Βιάζω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, Ἰλ. Β, 172. »Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς«. Ὀδ. Λ, 503. »Οἱ κεῖνον βιόωνται«. Ἰλ. Φ, 451. »Τότε νῦ βιήτατο (ἤτοι ὑστέρησε) μετὸν ἅπαντα«. Ἰλ. Ψ, 570. »Ψεύδεται βιησάμενος«, ἤτοι δόλῳ ἐξαπατήσας. Τὸ Βιάομαι εὑρη-

ται ἐν χρήσει καὶ μέτωπ., π. χ. ἐβιήσατο παρθένον, καὶ παθητ· π. χ. θανάτῳ βιηθείς, ἐνθεν «βεβιημένος ὕδωρ», νερόν, τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται μὲ βίαν, ὡς καὶ «βεβιημένον ἄτεμον». Παρ' Ὅμ. Ἰλ. Γ, 22. τὸ βιάω δηλοῖ, ἔλλομαι, πηδῶ. Ὁ παραχ. τοῦ βιάω ἐστι βεβίηκα, Ἰλ. Κ, 145. Π, 22. Τὸ Μέσον ἐστιν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ἐνεργητικόν.

Βιβάζω, Μ. άσω, καὶ βιβῶ, καὶ, βιβαίω· ταυτον τῷ, βάω, βάζω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, καὶ ἑπομένως, ταυτόν τῷ, βαίνω. Ἰδίως δὲ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, ἐχεύω, βατεύω, ἢ ἀφήνω τὰ ζῶα νὰ ἐχευδώσι, βατευδώσιν· ἔδεν, Βιβαστής, ὁ· τὸ ἀρσενικὸν ζώων, τὸ εἰς τὸ βατεύειν (πηδᾶν) τὰ θήλεα ἐπιτήδειον· καὶ, Βίβαστις, ἡ· 1) ταυτὸν τῷ, βάτις, ἡ ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ βατεύεσθαι καὶ συνουσιάζεσθαι τὰ ζῶα, ἤτοι ἡ εἰς ἐκεῖνα ἄφεσις τῶν ζώων. 2) εἶδος χορου, ὅπου ἐν τῷ χορεύειν ἠγείζον μὲ τοὺς πόδας τὰ κωλομέρια. Παρ' Ἀριστ. Διστημ. 34α. ἀνέγνωσαν τινες ἀντὶ, βιβιεύμεναι, βιαιόμεναι.

Βιβάσθω, βιβάσω, βιβάω, βίβημι, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς καὶ τὸ, βιβάζω, ἐκ τοῦ βάζω· σημαίνει δὲ τὰ αὐτὰ, ἅπερ καὶ τὸ, βάω, καὶ, βαίνω, ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. βιβάσθω, προκύπτει ἡ Μετ. βιβάσθων, ἐν Ἰλ. Ν, 809. Ο, 676. καὶ Π, 534, ὅστις καὶ μόνος εἶναι εὐχρηστος, ὡς καὶ αἱ μετοχ. βιβὰς (ἐκ τοῦ βίβημι) καὶ βιβῶν (ἐκ τοῦ βιβάω), μὲ τὰς λέξεις, μακρὰ, ἢ κοῦφα, σημαίνων, κάμνων μακρὰ βήματα, ἤτοι τὸ βιβάω καὶ βίβημι σημαίνουσι κυρίως κάμνω μεγάλα βήματα. Ὅταν «παίζωρα, μακρὰ, κούφα βιβῶ, κάμνει ὑπερβολικὰ, μακρὰ, ἐλαφρὰ βήματα. Ἴων. Ὁμ. Ἑρμ. 225. Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Λ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἐκ τοῦ βιβάω ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόριστος, ὁ Ἰων. παρατ. ἐβίβασκε, καὶ ἡ μετοχ. βιβῶν, ὥσπ. Ἐκ τοῦ πρώτου τύπου, βάζω, Μέλ. βάξω, προκύπτουσι τὸ, βακτὴρ, βάκτρον, καὶ βακτηρία.

Βίβαστις, ἡ, καὶ, βιβαστής, ὁ. Ζήτ. Βιβάζω.

*Βιβάω, ποιητ. = βάω, ἡ βῆμι, τοῦ ὁποίου ἡ μετοχὴ βιβάων, καὶ συγκ. βιβῶν ἐν χρήσει καὶ δηλοῖ τὸν κάμνοντα μεγάλας ὀρτικλίας, Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Λ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἰδὲ βιβάσθω.

Βιβλάριον, τό· (Πολυδ.) ἢ βιβλαρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος.

*Βιβλιαγράφος, ὁ, = βιβλιογράφος, Κωμ.

Βιβλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βιβλία. 2) ὁ εἰς βιβλία καταγινόμενος, ἤτοι ἀναγνούς καὶ σπουδάσας αὐτὰ, πεπαιδευμένος, πολυμαθής. ὁ Πλούταρχ. ἐν Ῥωμυλ. 11. καλεῖ τὸν Βάῤῥωνα, βιβλιακώτατον (literatissimum) καὶ πολυγραφικώτατον.

*Βιβλιάριον, καὶ, βιβλιαρίδιον, τό, = βιβλάριον. Μικρὸν βιβλίον. Διογ. Λ. 6, 3.

Βιβλιαφόρος, ταυτόν τῷ, βιβλιοφόρος, Πολύβ.

Βιβλιδάριον, καὶ βιβλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βιβλίς, Ἀριστοφ. Δημ.

Βίβλινος, η ον. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀπὸ βίβλον, χαρτί· εὐχρηστότερον μέντοι τὸ, Βύβλινος. 2) «Οἶνος βίβλινος», Ἀθήν. Α'. Ἡσ. Ἔ. 587. Θεόκ. 14, 15., Θρακικός τις οἶνος ἀπὸ τὰ ὄρη Βίβλινα τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων· γράφεται ἔτι καὶ, βίμβλινος. Ὁ Ἐτυμολογ. διακρίνει τὸ, βύβλινος οἶνος, ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Βύβλου, Ἀθήν. Α'. στελ. 29. σημ.

Βιβλιογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν βιβλία· ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ γράφων βιβλία.

*Βιβλιοδέτης, ὁ. Ὁ δένων, συρράπτων τὰ βιβλία.

Βιβλιοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται, φυλάττονται τὰ συναζόμενα βιβλία. «Βιβλιοθήκη ἔμψυχος» λέγεται ὁ Λογγῖνος παρ' Εὐσεβ. Σ. 7. – Ὁ Ἀριστοτέλης ἔσχε τὴν πρώτην βιβλιοθήκην.

Βιβλιοκάπηλος, ὁ, ἡ. Προπώλης, ὁ ἀγοράζων διὰ νὰ μεταπωλῇ τὰ βιβλία, Λουκιαν.

Βιβλιολάθας, ου, ὁ (λήθη). Ὁ λησμονήτης τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ γραφέντα βιβλία, Ἀθήν. 4, Σ. 139. Ἐπίθετον Διδύμου τοῦ Γραμματικοῦ.

Βιβλίον, καὶ βυβλίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος. Χαρτίον, ἐπιστολή.

*Βιβλιοπωλεῖον, τό. Τὸ βιβλιοπωλεῖον, τὸ μέρος, ἔνθα πωλοῦνται βιβλία, Ἀθην.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοταφος. Ὅποιος ἐνταφιάζει, παραχώνει, κρύπτει τὰ βιβλία, ἤτοι δὲν τὰ ἀφήνει νὰ ἐκβοσκῶσι εἰς φῶς.

*Βιβλιοφάριον, τό. Τὸ δοχεῖον βιβλίων ἢ ἐπιστολῶν.

*Βιβλιοφόρος, ἡ καὶ βιβλιαφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φέρων βιβλία, συγγράμματα, χαρτία, ἐπιστολάς, Σουϊδ.

Βιβλιοφυλάκιον, τό (φυλακή). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ βιβλία· ἔνδεν, βιβλιοφυλακέω καὶ βιβλιοφύλαξ.

Βιβλίς, ίδος, ἡ· καὶ μάλιστα πληθ. βιβλίδες, αἱ, = Βιβλίον. 2) σχοινίον, ἐκ βίβλου πεπλεγμένον, Ἐτυμ. Μ.

Βίβλος, ἡ. Κυρίως ὁ φλοιὸς τῆς βύβλου, ἢ ἄλλου δένδρου· κατὰ δὲ τὸν Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 9. λέγεται ὑν δέρμα, περιέχον μερικὰς φλοιώδεις φιλύρας, ἢ παπύρους, πρὸς γράψιμον ἐπιτηδείους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Καθέρτο λεγόμενον, ἐνα καθέρτο χαρτί· καὶ ἐντεῦθεν 2) τὸ χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφομεν. 3) τὸ γραμμένον βιβλίον. 4) ἐπιστολή. Ζήτ. Βύβλος.

Βιβλοφόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βιβλιοφόρος.

*Βιβλοφύλαξ, ὁ· ταυτὸν τῷ, βιβλιοφύλαξ, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σελ. 200, 1.

Βιβρώσκω, Μ. Βρώσομαι (μόνον παρὰ τοῖς νεωτ.), παρ' Ὅμ. παθητ. μέλλ. βιβρώσομαι (Ὀδ. Β, 203.), Παρακ. Βέβρωκα (Μετοχ. Βεβρωκὼς καὶ βεβρώς, Σοφ.), Ἀόρ. ἔβρων, ἐπικ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ Ἐνεστ. Παρατ. καὶ Παρακ. ἐν τῷ παθητ. ὅμως ὅλοι οἱ χρόνοι. Οἱ λοιποὶ ἄχρηστοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἑστίω. Σημαίνει τρώγω· κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. χρήματα, Ὀδ. 2, 203. Καὶ μετὰ Γεν. Ὀδ. 22, 403. Ζήτ. καὶ Βρώσιμα. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνοι ὁ παθ. Μέλ. καὶ ὁ μετοχ. Παρακ.

Βιβώσεις, αἱ· παρὰ Λακεδαιμον., ταυτόν τῷ, Νομοφύλακες παρ' Ἀθηναίοις, Πλουταν. Λακ. Γ. ΙΑ'.

*Βιγάκιον, τό· ἀντὶ τοῦ, ψηφίς. Διαμαράκιον, Μακάρ.

Βιδμαχος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βιαιομάχας, ποιητ

Βίδυφι. Δυνάμει, βίᾳ, μὲ βίαν, Ἰλ. Φ, 367.

*Βικάριος, ὁ. Παρὰ Ῥωμαίοις, ἀντὶ τυποτηρητής.

Βικίδιον, καὶ Βικίον, τό· Ὑποκορ. τοῦ, Βίκος· 2) = κύαμος, Vicin, εἶδος ὀσπρίου.

Βίκος, καὶ βῖκος, ὁ. Πηλινόν τι ἀγγεῖον διὰ οἶνον καὶ ἄλλα ὑγρὰ, στάμνος, ὅπερ ἔχω. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 2) εἶδος ὀσπρίου, κύαμος, ἄρακος· ἔνθεν, Κεραμίου βικῶδες.

Βιγέω, ῶ· καὶ, Βιννητίω. Ζήτ. Βεΐνω.

Βιοδότης, ου· βιοδώτωρ, ορος, ὁ (βίος, δίδαμι). Ὁ τὴν ζωὴν δίδων, ἢ προμηθεύων περὶ τῆς διατροφῆς, Πλάτ.

Βιόδωρος, ὁ, ἡ· καὶ βιοδῶρος (δῶρον). Ὁ χαρίζων ζωήν, διατροφήν, ὡς γῆ.

Βιοδώτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βιοδῶτις, ιδος, ἡ· καὶ βιοδώτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ποιητ. ταυτὸν τῷ, βιοδότης, Ὀρφ. 28, 3.

*Βιοζυγής, ες, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν βίον ἑνόων, ζευγνύων, Νόνν.

Βιοθάλμιος, ὁ, ἡ. Ὅποιος ζῇ πολύ, ἀκμάζει κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ζωῆς, μακρόβιος (ἐκ τοῦ, βίος καὶ θάλλω, ἢ θάλπω)· ὁ τρέφων καὶ διατηρῶν τὴν ζωὴν, ὡς τὸ, Ζωοθάλμιος, Ὅμηρ. Ὕμν. Ἀφρόδ. 190.

*Βιοθανασία. Βίαιος θάνατος, Πτολ. τετράβ. Σ. 85, 22.

*Βιοθανατέω, ἰδὲ βιαιοθανατέω.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, διατηρῶν τὴν ζωήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 570.

Βιοθρέπτειρα, ἡ (τρέφω). Ἡ τρέφουσα, διατηροῦσα τὴν ζωήν, Ὀρφ. 26, 13.

*Βιοκωλύτης, ὁ. Βιοκωλύται, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συστέλλοντες καὶ ἐμποδίζοντες τὴν βίαν καὶ προπέτειαν τῶν στρατιωτῶν, Ἰουστιν.

Βιολογέω, ῶ (βιολόγος)· ταυτόν ἐστι τῷ ἠθολογέω, ὅ ἐστι, περιγράφω καὶ παραστήνω τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν κατὰ τὴν ζωὴν, ἤτοι διαγωγὴν καὶ χαρακτῆρα. «Τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς βιολογούμενα οἰκίαν», Λογγῖν. Θ'. 15.

*Βιολογικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν βιολόγον, μιμητικός.

*Βιολόγος (λέγω), ὡς ἠθολόγος. Μῖμος, ὁ περιγράφων τὴν διαγωγὴν, τὸ ἦθος τινός, ὁ παριστῶν τὸν ἄνθρωπον οἷος ἐστί.

Βίομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Βιόω. Ταυτόν τῷ βαίομαι.

Βιομηχανία, ἡ. Ἡ φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια εἰς τὸ ἐφευρίσκειν μέτα, καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, industrie, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. 7, 189. ἐκ τοῦ

Βιομήχανος, ὁ, ἡ (βίος, μηχανή). Ἐπιμελὴς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν τρόπους πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τοῦ ἑαυτοῦτου, ἢ πρὸς τροφὴν, Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. 7, 9, 15.

*Βιόπλαγκτος, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ βιοπλανής, Νόν. Δ. 3, 356. «Εἰς σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης στροφάλιγγα κυλίσθων».

Βιοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὁ ἀκατάστατος ἐν τῷ ζῆν, ὅποιος διάγει (περνᾷ) τὴν ζωήν του, ἢ ζητεῖ τὰ πρὸς τροφήν του, περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπου· ζητούλας, διακοιτὴρης.

Βιοποιητικός, ἡ, όν, καὶ, βιοπόνος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅποιος συνεδίζει νὰ ἀποκτᾷ, νὰ κερδίζῃ τὴν ζωοτροφίαν του ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα μὲ δουλειάν, Στραβ. λογ. 101.

Βιοπορίστικός, ἡ, όν (πορίζω). Ὅποιος δύναται νὰ προβλέψῃ, νὰ φρονίσῃ τὸν πόρον τοῦ ζῆν, ἤτοι παρέχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἢ δι' ἄλλον τινα.

Βιόῤῥοον. Ζήτ. Εἴῤῥοος.

Βίος, ὁ. Ζωή, τόσον ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅσον καὶ φυτῶν· μάλιστα δὲ εὔκολος, εὐάρεστος. 2) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγή, πολίτευμα, ἔρσιμον. 3) τέχνη, ἡ ἐπιτήδευμα, διὰ τοῦ ὁποίου τρέφω τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἐντεῦθεν, αἱ πρὸς τὸ ζῆν συντείνουσαι τριφαί, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. 4) περιουσία, πλοῦτος, ὑπάρχοντα. 5) οἱ ζῶντες ἄνθρωποι, ὁ κόσμος. 6) βιογραφία. Ζήτ. καὶ βίοτος. Βίος καὶ ζωὴ διαφέρουσιν, ὡς καὶ τὸ βιοῦν καὶ ζῆν, καθότι τοῦτο μὲν λέγεται ἐν γένει περὶ τῆς διαρκείας καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ζώου, ἐν γένει ἑκάστου δὲ περὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς πράξεως τοῦ λογικοῦ ζώου, ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασσ. σελ. 1167, 8. «Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ξ', ἐξ ὧν τὸ ζήσας σημαίνει διατρίψας ἐν ἀγρῷ καὶ ἀργίᾳ. Ἰδοὺ δὲ φράσεις τινές. «Βιῶναι βίον καὶ ζῆν βίον», ἤγουν ζῶ. «Διατελεῖν τὸν βίον», ἤτοι περιῶ τὴν ζωήν. «Τὸν βίον διάρχεσθαι», οὐσαύτως περιῶ τὴν ζωήν, ζῶ. «Διατρίβειν τὸν βίον». «Διεξάγειν τὸν βίον ἢ τοὺς βίους». «Διὰ βίου», ἤτοι ἐπὶ ζωῆς. «Τελευτὸν τὸν βίον, ἢ μεταλλάττειν τὸν βίον, ἢ καταστρέφειν, καταλύειν, ἐκλείπειν, ἀποψύχειν, ἤτοι ἀποθνήσκειν. «Βίον ἐκπερᾶν ψάσω εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς. «Δυσμαὶ βίου», ἤτοι ζωή, κλίνουσα εἰς τὸ τέλος. «Ὁ καθ' ἡμέραν βίος», ἤτοι ἡ καθημερινὴ συνήθεια τῆς ζωῆς. «Βίος ἰδίως»

ἰδιωτικὴ ζωή. »Ὁ ἐνταῦθα βίος«, ἤτοι ἡ ἀνθρώπινος ζωή· λέγεται δὲ καὶ ὁ σεσῳσμένος ἢ ὁ νῦν βίος. »Βίος ζωῆς (παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σ. 982.)«, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. »Ἐν, ἢ παρὰ τῷ βίῳ«, ἤτοι ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. »Οἱ ἀπὸ τοῦ βίου«, ἤτοι οἱ κοινοὶ λαοί. – Ἰδοὺ παραδείγματά τινα καὶ φράσεις τῆς γ'. σημασίας, Ξεν. Ἑ. 7, 1, 2. »Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης«. »Βίον πορίζεσθαι, ἢ συλλέγεσθαι, ἢ κτᾶσθαι, ἢ ποιεῖσθαι μέντοι ζητῶ νὰ ἀποκτήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν, κερδαίνω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. »Βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔζην«. »Βίος θαλάττιος«. »Τὸν βίον ἔχειν ἀπό τινος«, ἤτοι ἔχω τὸν πόρον τῆς ζωῆς παρά τινος. Βίοι πληθ. ἐν χρήσει κυρίως, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ζωῆς πολλῶν ἀνθρώπων, περὶ διαφόρων τῶν πρὸς τὸ ζῆν τοῦ ἀνθρώπου. Τινὲς ἠθέλησαν τὴν παραγωγὴν τούτου, παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν, ἐκ τοῦ »βίος κέκληται δ' ὃς βίᾳ πορίζεται«, Γνωμικ. μονοστίχ., τὸ ὁποῖον ὁ Λουκίλιος παρὰ Οὐάρρωνι παραφράσας εἶπε, »Vis est vita, [vides, quae nos facere omnia cogit«, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ μόνον παίγνια τῆς φαντασίας καὶ τῶν λέξεων, διότι κυρίως παράγεται ἐκ τοῦ βιόω, Vivo, καὶ ἀνήκει εἰς τὸ, βάω. Ζητ. Βιόω.

Βιός, ὁ. Τὸ τόξον (δοξάρι), ἢ χορδή, ἢ κόρδα τοῦ τόξου, ἢ τοῦ τόξου κυρτά, Ἰλ. Α, 49 (ἴσως ἐν ἀρχῇ συνώνυμ. τῷ βίος, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄγρια καὶ ἀπαίδευτα ἔθνη, ἔζων ἀπὸ τὸ κυνήγι.)

Βιοστάσιος, ὁ, ἡ (βίος, σώζω), ποιητ. Ὁ σώζων (γλυτώνων) τὴν ζωήν, ἢ ὁ διατηρῶν αὐτήν, π. χ. Ἰησοῦς, ὥρα.

Βιοστερής, ές, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ ὑστερῶν, ἢ ὑστερούμενος τὴν ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

*Βιοσφαγῶς, Ἐπίρρ. Μὲ βίαιον φόνον, σφαγήν, σάπατον, Κυριλλ. Ἱεροσ. στελ. 124 καὶ 137.

Βιοτεία, ἡ (βιοτεύω). Τρόπος τοῦ ζῆν, καὶ 2) ὁ πόρος τοῦ ζῆν, τῆς διατροφῆς, Ξενοφ. Οἰκ. 6, 10. Ζητ. Βιοτεύω.

Βιοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· παρὰ Μανέθ. 4, 77. »Βιοτέρμων ὥρα«, ταυτὸν τῷ, ὡροσκόπος· ἐκ τοῦ, βίος, καὶ τέρμα.

Βιότευμα, ατος, τὸ. Ζωή, τρόπος τοῦ ζῆν. »Τὸ ἡδὺ βιότευμα«, Ἐπιστ. Σωκρατ. 29. ἐκ τοῦ

Βιοτεύω, Μ. σω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου, ἔχω τρόπον, ἐπιτήδευμα, ἢ πόρον τοῦ ζῆν, Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 6, 2. »Πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος«· καὶ Εὐριπ. Ἄλκ. 242. »Ἄβιωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσειν«. 2) ζῶ καὶ τρέφομαι, ἤγουν ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα (εὐγάλω τὰ καθημερινά μου ἔξοδα). »Βιοτεύειν ἀπό τινος«, ταυτόν ἐστι τῷ »βίον ἔχειν«, παρὰ Θουκιδ. Καθόλου δέ, τρέφομαι, ἤτοι, τρέφω ἐμαυτόν, διατηρῶ τὴν ζωήν μου, τὰ πρὸς τὸ ζῆν περίζομαι, τὰ ὁποῖα καὶ διαφέρει ἀπὸ τὸ, βιόω, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὀρθότερον ἐπεσκόπησεν. Οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸ »πόθεν ζῇς«, πόθεν ἔχεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα; Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ τάττει καὶ ὁ Ξενοφῶν τὸ, βιοτεία.

Βιοτή, ἡ· (ὅθεν τὸ Λατιν. Vita) καὶ, βιότης, ητος, ἡ (Τμν. Ὁμ. 7, 10.), = βίοτος. Διατροφὴ τῆς ζωῆς, πόρος, καὶ τρόπος τοῦ ζῆν· πολίτευμα, φέρτιμον, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Δ, 565. καὶ παρὰ Ξενοφ. »Βιοτὴ ἀσκητική, πολυπλανής«. 2) ἀντὶ τοῦ, βίος, ἔμεινε ποτὲ ἐσφαλμένως παρ' Ἀνδοκίδῃ, σελ. 115. Ὁ πρῶτος τύπος παρὰ Ξενοφ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ Θεοδωρήτῳ Ἑκλησ. Ἱστορ. Α'. 30. »Τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄθλιον«. κτλ.

Βιοτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βιοτικός, καὶ, βιοτεικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς τὴν ζωὴν· διατηρῶν αὐτήν. »Βιοτήσιος οἶνος«, Διονύσ. Περιηγ. 1106., ὁ εὐφραίνων, ἡδύνων. »Βιοτήσιον ὕδωρ, ἔργον, ὠνοῦμαι«. »Βιωτικαὶ φροντίδες«.

Βιότειον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίος. Παραμικρὸς καὶ εὐτελὴς πόρος τοῦ ζῆν, παραμικρὸν καὶ εὐτελὲς εἰσόδημα, μὲ τὸ ὁποῖον ζῇ τινὰς πολλὰ στενοχωρημένα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 1166. »Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότειον. Ἐμπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ οὐδέτ. τοῦ ἐπιθέτου βιότιος.

Βίοτος, ὁ (βιόω). Ἡ ζωή, καὶ κυρ. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἢ διατροφή, αἱ ζωοτροφίαι, καὶ ἡ περιουσία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 170. Ν, 563. Ὀδ. Γ, 301. Α, 287. καὶ Ποιητ. Ὀλ. 2, 112. 8, 115. Τοῦτο δέν ἔγινε, καθὼς τινὲς ἐνόμισαν, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ, βίος, μ' ὅλον ὅτι καθόλου εἶναι ταυτοσήμαντον, ἀλλ' ἐκ τοῦ, βιέω, ὡς καὶ τὸ κατὰ μίμησιν τούτου Λατινικ. victus, ἐκ τοῦ, vivo. Μυρία εἶσι τὰ τοιαῦτα τὰ εἰς οὐσιαστικὰ μεταπαιπτόμενα ῥηματικά, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν δέχονται τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, καθὼς καὶ τὰ ἑπτανησιακά, καὶ οὐδέτερα.

*Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ. Μανέθ. 4, 572. »Ὥρην ἡλίου βιοτοσκόπον αὐγάζοντος«, ἤτοι ὥραν, ἐξ ἧς κρίνεται περὶ τῶν γενεθλίων.

*Βιοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ τρέφων τὴν ζωήν.

Βιοφειδής, καὶ βιοτροφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὁ φειδόμενος τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ πλούτου, φειδωλός. »Βιοφειδὴς ὄλπη«, Ἀνάλεκτ. Β. 214. Φιλ. Θεσσ. ΙΑ', 5

*Βιοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Καταναλίσκων, τρώγων τὴν διατροφήν, ἢ τὴν περιουσίαν, τὰ χρήματα, Bast. epp. or. cr. p. 52. (α).

Βιοφθορία, ἡ. Τὸ φθείρειν τὴν ζωήν, Ὀρφ. ἐκ τοῦ

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τὴν ζωήν· ὡς, χρυσὸς· λύκος.

*Βιοφορέομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ βίας, λυπαῦμαι, Ἐπιφαν.

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὠφέλιμος πρὸς ζωήν, ὁ πρὸς τὸ ζῆν χρησιμεύων.

Βιόω, καὶ, βίωμι, Μ. βιώσομαι, καὶ παρὰ Διογ. Λ. καὶ, βιώσω, Παρακ. βεβίωκα, Ἀόρ. α'. ἐβίωσα, καὶ β'. ἐβίων, Ἀπαρ. βιῶναι, Μετ. βιούς, Ἀόρ. α'. μέσ. ἐβιωσάμην. Ζῶ (ἐπὶ τε ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν), κυρ. εὐτυχῶς, εὐαρέστως· καὶ διάγω τὸ ζῆν, περνῶ (ἐξάγω) τὴν ζωήν μου. 2) ἐνεργ. ζῆν ποιῶ τινα, ζωοποιῶ, δίδω ζωὴν εἴς τινα, ἐγκαρδιόνω, διατηρῶ ζωντανόν, πλὴν μόνον ἐνδορ. α' Μέσ., Ὀδ. Θ, 468. »Σύ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη, ἤτοι μ' ἐφύλαξας ζωντανόν, μ' ἔσωσας. Ἐν τῷ Παθ. »βιοῦται, ζῇ τις. »Βεβίωται ἐμοὶ«, ἔζησα. »Τὰ τούτῳ βεβιωμένα«, καὶ πράξεις καὶ ἡ ζωή, ἤτοι ἡ διαγωγὴ τοῦ (τὰ κατορθώματά του), Δημοσθ. Ἐκ τοῦ Μέσ. Βιώσομαι ἔχει ὁ Ἡρόδοτ. Β', 117. τὸ »Ὅσον βιοῦται, ἐκ τοῦ ὁποίου ζῇ, τρέφει τὸν ἑαυτόν του. Ἐκ τοῦ, βιόω, ἔγινε τὸ Λατιν. vivo, παρεμβάσει τοῦ δεγάμματος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, ἰδέω, τὸ video. Ἐντεῦθεν βείομαι »Τίνυ βείομαι«, ἐν Ἰλ. Ψ, 431., ἀντὶ τοῦ Μέλ. βιώσω. Ὁ δὲ ἠμαρτ. τύπος βιόμεσθα, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ βίομαι, ἐν Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 528, διωρθώθη παρ' Οὐλφίου βιάμεσθα. Ζήτ. βείομαι. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι προῆλθε καὶ τὸ, βέομαι, ἀντὶ, βίομαι, ἐν Ἰλ. Ο, 194. ὅθεν τὸ, βίη, ἐν Ἰλ. Λ, 832. καὶ, Ω, 131. Ἡ ὀρθότερον, τὸ, βίομαι, ἀνήκει μετὰ τοῦ βέομαι, ὑπὸ τὸ πρωτότυπον, βάω, ἐννοουμένου τοῦ, περιπατῶ, πολιτεύομαι, φέρομαι, διάγω, κ. τ. τ. Ζήτ. Βείομαι, καὶ Βέομαι.

*Βιόωνται, βιόωντο, ποιητ. γ'. πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. Μέτ. τοῦ βιόω, Ὀδ.

Βίρρος, ὁ. Ἀρτεμιδ. Β'. ταυτὸν τῷ, μανδύη. Ἐφεστρίς, χλαμύς.

*Βίσων, ωνος, ὁ. Ἄγριον Θρακικὸν βόδι, οὖρος, βούβαλος, βούναπος, ἀπὸ τῆς Βιστωνίας ἐπονομασθείς, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 159. (ι).

*Βιῶφατο, γ'. πληθ. εὐκτ. ἐνεστ. Μέσ. τοῦ βιάω, Ἰλ. Λ, 467.

*Βιῶναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β', καὶ βιῶτο, προστ. ἀόρ. β'. τοῦ βιόω, Ὁμ.

Βιώνης, ου, ὁ (βίος, ὠνέομαι). Ὁ τὰ δημόσια, ἤτοι τὰ παρὰ τῆς πολιτείας, ἢ τὰ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἢ ἄλλως δημοσία πωλούμενα ἀγοραζων, Sector.

Βιωπάνος, ταυτὸν τῷ, Βιοπανητικός.

Βιώσιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. βιωσίμως (βιόω). Ὅποιος ζῇ, ἔχει ζωήν. 2) ὅποιος ἐλπίζει νὰ ἐπιζήσῃ, δύναται νὰ ζήσῃ, ἢ νὰ διατηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ ζωήν. 3) ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ζωήν.

Βίωσις, εως, ἡ. Ἡ ζωή, ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ ζῆν· ταυτὸν τῷ, βίος, καὶ βιοτή.

*Βιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, καὶ ἐσσ' ὅτε ἐνεργ. βιώσω, Διογ. Λ. καὶ Ἐκφαντ. Στοβ. 1) ἐνεργ. Κάμνω νὰ ζωντανεύσῃ τις, δίδω ζωήν, ζωοποιῶ. 2) οὐδέτ. γίνομαι ζωντανός, ζωντανεύομαι.

*Βιωτέον 3ετ. ἐπίρρ. τοῦ βιόω. Πρέπει νὰ ζῇ τις, Πλατ. Γοργ. σελ. 500. D.

Βιωτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. βιωτικῶς· ταυτὸν τῷ, βιοτικός, καὶ, βιώσιμος· ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, εὔβιοτος, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Βιωτός, ἡ, όν (βιόω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἄξιον τῆς ζωῆς, εἰς ζωὴν ἢ πρὸς ζωήν, βιώσιμον· τὸ νὰ θεωρῇ τις ὡς ζωήν, π. χ. »Βίος βιωτός«, ζωὴ ἀξία τοῦ ζῆν, τὴν ὁποίαν πρέπει τινὰς νὰ ὀνομάζῃ ζωήν, οὐ ἐναντίον τὸ »Βίος ἀβίωτος«, ζωή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ, νὰ λογαριάζῃ τινὰς ζωήν. ἐνλ. κακορριζικη, ἀθυμηρά· πρβ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 599.

Βιωφελής, ές, ὁ, ἡ (βίος, ὠφελέω)· ταυτὸν τῷ, βιόχρηστος. Ὠφέλιμος, χρήσιμος διὰ τὴν ζωήν, Λουκιαν. Βιωφέλεια, ἡ βιωφελία τὸ οὐσιαστικόν· καὶ Βιωφελῶς, ἐπίρ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Λ.

Βλαβερός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. βλαβερῶς. Πᾶς ὅστις δύναται νὰ προξενήσῃ βλάβην, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, Τμ. Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Βλάβη, ἡ (βλάπτω). Λύμη, ζημία, φθορά, χαλασμός. »Ἡ πᾶσα βλάβη«, παρὰ Σουιδ. Φιλοκτ., ὁ Οὐστινές, ἡ πᾶσα ὅλως, ἀντὶ τοῦ, ὅλως κακία καὶ φθορά. Πρβ. βλάβις.

Βλαβόεις, εσσα, εν. ποιητ., = βλαβερός.

*Βλάβομαι = βλάπτομαι· ὡνὸν τὸ γ'. ἑνικ. βλάβεται εὐχρ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 82. 166.

*Βλαβοποιός, ά, όν. Κάμνων βλάβην.

Βλάβος (παρὰ ποιηταῖς μάλιστα ἐν χρήσει) εος, καὶ ους, τό· = βλάβη. Ζημία, συνήθ. μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ Ἰωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, π. χ. Πλατ. Νομ. 8. Σ. 843. 9. Σ. 879. Λυκουργ. 6, 5. Μάλιστα δὲ περισσεύει Ἀττικιστὰ προτιμῶσι τὴν λέξιν βλάβος, Piers. Μοιρ. Σ. 103. Φιλημ. Σ. 293. Osann.

Βλάβω (ὅθεν τὸ βλάβεται, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Τ, 82. ταυτὸν τῷ, βλάπτεται), ὄχρηστον, καὶ μόνον πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, βλάπτω, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὸ φυλάττει. Ἐκ τούτου εἶναι τὸ βλάβος, ἡ βλάβη, καθὼς καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα τοιαῦτα ἔχουσι διπλοῦν σχηματισμόν, ἐνλυκός· ἐνλ. καὶ οὐδέτερον, ἔτι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὡς, σκέπη, σκέπος, δίψα, δίψος, κ. τ. τ.

Βλαβερός, ά, όν· καὶ, βλαδής, καὶ, βλαδός, = πλαδαρός. Χαῦνος, ἐκλελυμένος· σπογγώδης· ὄχι στερεὰ δεμένος· μεταφ. μωρός, ψλάρος, ληρώδης. Συγγ. τῷ, βλακ. Ζήτει βλάζω.

Βλάζω, Μ. βλάσω, Παρ. βέβλαδα. Ἀρχαία, ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μωραίνω· ὁ δὲ Εὐστάθ. παράγει ἐκ τοῦ, βλάζω, τὴν λέξιν, βλαξ, ἕκαστον ὅμως ἐκ τοῦ, βλῶ, τὸ ὁποῖον ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, βάλλω. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπον τὸ, βάλω, βαλάω,

βαλέω, βλάω, βλῶ, βλῆμι· ἀλλ' ἐκ τούτων οὐκ ἔστι δύνατον νὰ ἑρμηνεύσῃ τινὰς ἀρμοδίως τὰς λοιπὰς παραγωγὰς, δι' ὃ καὶ λαμβάνω πρὸς βοήθειαν τὸν τύπον, βλάστω, βλάττω (ὡς τὸ πλάζω, πλάστω, πλάττω· ἢ Ἰωνικ. πλήττω, πλῆττω· ὅθεν τὸ, πλῆξ, πλῆγος, ἐν τοῖς συνήθεσι μόνον ἐν χρήσει). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, βλάσται = λέγει· καὶ, βλαττοῖ, ἐκ τοῦ, βλαττύω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, παιδαριεύεται· μετὰ τοῦ ὁποίου συμφωνεῖ καὶ ὁ Φέστος, λέγων. Blaterare est stulte et percupide loqui, quod a Graeco βλαξ originem ducit, sed et camelos, cum voces edunt, blaterare dicimus. Ἐκ τοῦ blatio, blatire, παρὰ Πλαυτίῳ, προκύπτει τὸ συνηθέστερον, blatero, blaterare, φλυαρεῖν, μπερλογεῖν. Ἐκ τοῦ τύπου, βλάζω, Παρακ. βέβλακα, γίνεται τὸ, βλακαρὸς, ὅ ἐστιν, ἐκλελυμένος, χαῦνος. 2) ἄωρος, ὠμός, μωρός. Τοῦτο οἱ Ἑρμηνευταὶ τοῦ Ἡσυχίου παρίβαλον μὲ τὸ, πλαδαρὸς, τὸ ὁποῖον διακρίνεται μόνον ἀπὸ τὴν ἀσυτέραν του προφοράν, ὡς καὶ τὸ βλέννα, ἐκ τοῦ, πλέννα· πλαδὸς δὲ (ἐκ τοῦ πλάζω, πέπλαδα) σημαίνει μίαν τινὰ περιττὴν ὑγρότητα ἐν τοῖς σώμασι· ὅθεν τὸ, πλαδάω, καὶ πλαδαρὸς, ἐκφράζον σῶμά τι, τὸ ὁποῖον διά τινος περιττῆς, ἤτοι ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑγρασίας, λίαν ἐμαλακύνθη, ἐξησθένησε, ἐχαυνώθη, ἐρρύγωσεν, ὡς σπέγγος ἐγένετο· καὶ ἐντεῦθεν ἐτέθη καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἀνυπνὸς, ἄεργος, χαῦνος, ὠμὸς, ῥᾳδύμος, χωρὶς δύναμιν, ἐνέργειαν, ἔμφασιν, νωθρὸς, καὶ κατὰ τὸν νοῦν, καὶ κατὰ τὰς πράξεις· δειλὸς, ἄκαρδος, ἁπλοῦς, ἀνόητος, μωρὸς, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, μαλακὸς, τρυφερὸς, ἐπὶ καλοῦ. Ἔτι, ἡ σημασία τοῦ, ὠμὸς, καὶ ἄωρος, κεῖται ἐν τῷ, πλαδαρὸς ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες ἔχουσι περιττὴν ὑγρασίαν, ὡς ἔτι μὴ ὡριμάσαντες. Τὸν τύπον βλαδὸς, καὶ βλαδῆς, ἐφύλαξεν ὁμοίως ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁπλῆς σημασίας. Μ' ὅλον τοῦτο ἔχει ἔτι τὸ Γαλην. Γλωσσ. Σ. 418. βλαδαροί, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ὑγροί, μυξώδεις, ὅπου, βλαβεροί, ἐσφαλμ. κεῖται. Ὁ Κοραὴς ἐν τῷ περὶ ἀέρων τοῦ Ἱπποκρ. 10. μετέβαλε τὴν ἀναγνωσιν ἡδροὶ καὶ βραδέως εἰς τὸ, βλαδεῖς. Ὁ Ξενοφ. (ἐν Ἱππ. Γ'. 12.) ἀντιτάσσει τὸ, βλακείᾳ, τῷ, ὑπέρθυμος, καὶ ἐν Λακεδαιμ. Πολιτ. Β'. 10. τὸ βλακεύειν τῷ, τάχος, καὶ ἐν Ἱππ. Θ'. 1. καὶ 12. τὸ βλᾷς, καὶ, βλακώδης, ἐπὶ ἵππων, τῷ, θυμοειδῆς. Ἐν τοῖς Ἀπομνημ. Γ'. ιγ'. 4. κεῖται ὁ τύπος, βλακός, ὅπου τὸ ὑπερθετικ. βλακώτατος, ἢ κατ' ἄλλους, βλακίστατος· καὶ ἐν Δ'. β'. 40. τὸ, βλακώτερος. Τὸ ἐκ τοῦ, βλᾷξ παραγόμενον βλακεύω, ἢ βλακεύεσθαι, κατὰ μέσην διάθεσιν, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει εἰς Ξενοφῶντος, σημαίνει τὸ, εἶμαι ἀμελὴς, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἄεργος, χαῦνος, χωρὶς δύναμιν, καρδίαν, ἔμφασιν, πρᾶξιν, κ. τ. τ. ἢ, πράττω, φέρομαι τοιουτοτρόπως. — Βλάκευμα, τὸ. τὸ τοιοῦτον πολίτευμα, ψήφισμα. — Βλακώδης, καὶ Βλακικὸς, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βλάκα, ἢ ὅμοιον αὐτῷ. — Καταβλακεύω, καὶ Καταβλακεύομαι, ἀπὸ ὀκνηρίαν καὶ ἀμέλειαν, ἤτοι νωθρότητα καὶ χαύνωσιν παραπτῶ, ῥᾳθύμω, ἢ ἀμελῶ τι. — Ὅτι ὅμως τὸ, βλᾷξ, ἤτοι ἐν χρήσει καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀλαζὼν, καὶ τρυφῶν, τὸ ἐπαρατήρησαν καὶ μερικοὶ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα μέχρι τοῦδε εὑρέθη. Θωμᾶς Μάγ. »Βλᾷξ καὶ ὁ τρυφῶν χαίρων«, ὅπου ὁ σημειωτὴς Στοβῆρ. καὶ ὁ Κοεν εἰς Γρηγόρ. περὶ Διαλέκτ. σελ. 263. ἀναφέρουσι δεύτερα τῶν νεωτέρων παραδείγματα. Ὁ Ὀλυμπιόδωρος (ἐν Ἀντιγράφοις) ἑρμηνεύων τὴν τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ῥῆσιν »Πάνυμε ἦτοι βλάκα εἶναι σημεῖοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως οὕτωσί. »Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαύνου τῇ προαιρέσει· τὸ δὲ βλᾷξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ· ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλᾷξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἔτραπη εἰς τὸ β καὶ γέγονε βλᾷξ «. Ἂν ὅμως παραβάλῃ τις ἀκόμη τὸ Λατινικ. Bacus, Bacidus, Baceo, Bacesco, τὰ ὁποῖα φανερῶς ἔγιναν ἐκ τοῦ, βλακὸς, βλακέω, τότε γίνεται ἐπάδηλος ἡ ἀρχαία τούτου σημασία, ἤτις εἶναι τὸ, μαλάσσω, μαλακός. Ἐκ τούτου φαίνεται ἔτι, ὅτι προκύπτουσι τὸ, βλαχρὸς, βληχρὸς, καὶ ἀβληχρὸς (αὐτὶ, βλαχερὸς, βλακρὸς, βλαχρὸς), τὰ ὁποῖα οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἀμβλὺς, ἀσθενὴς. Ὁ Γουνέτιος παράγει παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, ἄβλας, ἀσύντος, ἀγνώμων, τὸ ἄβλαξ, ἄβλας, ἀμβλας, ἀμβλὺς. Ἄρμγε, δὲν ἦτο κάλλιον νὰ παραχθῇ ἀπὸ τὸ, βλαπτω; Ἰδὲ καὶ Βουττμ. Λεξιλ. β'. σελ. 262.

Βλαισόπους, οδος, ὁ, ἡ· καὶ, βλαισοπάδης, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βλαισὸς. Παρὰ Σουϊδ. »Βλαισ. βάτραχοι«, ὁ πρὸς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους, γυρισμένους, στραβοὺς ἔχων τοὺς πόδας βάτραχος.

Βλαισὸς, ἡ, ὁν. Κυρτὸς, καμπυλογυρισμένος πρὸς τὰ ἔξω· καὶ μάλιστα στραβὸς κατὰ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὰ ἔξω, ὡς οἱ βάτραχοι· »καμπύλοι«, Βατραχομυομ. 298. (οὐ ἐναντίον τό, Ραιβὸς, ὁ πρὸς τὰ ἔνδον γυρισμένος, καμπύλος τὰ σκέλη). Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρτῶν, παραλυτικῶν ὑπ' ἀρθρίτιδος μελῶν, καὶ ἐπὶ τραυλιζούσης γλώσσης. Οἱ Λατῖνοι ὅμως μεταχειρίζονται ἐξαιρέτως τὴν λέξιν blaesus ἐπὶ τῆς χωλῆς καὶ τραυλῆς γλώττης. Ἐν Ἀνθολογ. λέγεται »Κισσὸς, ἡ, πλατάνιστος βλαισόφυλλος, ὁ ἐν ἑαυτῷ περιστρεφόμενος, ἤτοι ὁ φύσει στραβὸς κισσὸς, ἢ πλάτανος. Ὁ Ἀριστοτ. (Ζ. Ἱστορ. Θ'. 40.) καλεῖ ὠτὰ βλαισὰ τῶν ὀπισθίων (εἰς τὰς μελίττας) τοὺς εἰς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους ὀπισθίους πόδας, ἐν οἷς εἰσφέρουσι τὸ συναχθὲν ἐκ τῶν ἀνθέων κηρίον· ὅπου ἐσφαλμ. βλαίτια, ἀντὶ βλαισὰ, κεῖται.

Βλαισότης, ητος, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ποδῶν κυρτότης.

Βλαισόω, ῶ. Ποιῶ τι κυρτὸν, καμπύλον, στραβὸν πρὸς τὰ ἔξω, ὡς χεῖρας, πόδας, κ. τ. τ.

Βλαίσωσις, εως, ἡ. Ἡ κυρτότης τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω. 2) παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Β'. ιγ'. 15. κεῖται »Βλαίσωσις«, ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἐναντίον ἑκατέρου ἑκατέροις, ἤγουν, ὅταν κρατῇ τις καὶ μὲ τὰ δύο μέρη, καὶ ἐπομένως προδίδῃ κρυφίως τὸ ἓν ἢ καὶ τὰ δύο μέρη, ἀπροαλλάκτως ὡς καὶ ὁ Κικέρων εἶπε, Praevaricator significat cum, qui in contrariis causis quasi varie esse positus videatur.

Βλακεία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ βλακὸς, ὀκνηρία, ἀμέλεια, ἀπραξία, δειλία, χαυνότης, ἁπλότης, μωρία, κ. τ. τ. Ζήτ. Βλάζω.

Βλακεντήριον, τὸ. Παρὰ Σουϊδ. (ἐν Λ. βλάκα) ὠνομάστη φόρος τις (τέλος) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὸ ὁποῖον ἐπλήρουν οἱ ἀστρολόγοι, ὅτι ἐρχοντο πρὸς αὐτοὺς οἱ μωροὶ (οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο βλᾶκες) διὰ νὰ τοὺς ἐρωτῶσι.

Βλάκευμα, τὸ. Ἡ πρᾶξις τοῦ Βλακὸς. 2) ταυτὸν τῷ, βλακεία.

Βλακεύω, καὶ συχνότ. μέσως, βλακεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βλᾷξ, εἶμαι ἀμελὴς, ὀκνηρὸς, ἄεργος, ἀπρακτος, νωθρὸς, ἀρρόντιστος, ἀκαιρος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ῥᾳθυμος, μωρὸς, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ Βλάζω. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. = ῥιπτέομαι, σεμνύνομαι, καμαρώνω.

Βλακικὸς, ἡ, ὁν· (βλακικῶς, ἐπίρ. Ἀριστ. Ὄρν. 1312.) καὶ, βλακώδης, ὁ, ἡ (οὗ ἐπίρρ. βλακωδῶς). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς βλάκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτῷ· ἄρα ἐν γένει, ὀκνηρὸς, ἀρρόντιστος, ἁπλοῦς, μωρὸς. 2) τρυφερὸς, ῥηπτικὸς, καμαρωτός.

Βλακὸς, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλᾷξ, καὶ βλακώδης. Ὀκνηρὸς, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 20. καὶ Γ'. εγ'. 4., ὅπου ὁ Ἀθηναῖος σελ. 277. βλακέστατος, ἀνέγνωστ. 2) εἶδος ἰχθύος.

Βλάμμα, τὸ· (βλάπτω) = βλάβη, Κικέρ., ἐναντίον τῷ, ὠφέλημα.

Βλᾶξ, βλακὸς, ὁ, ἡ. Ὀκνηρὸς, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἄργος, (τεμπέλης) νωθρὸς, χαῦνος, ἀνίσχυρος, δειλὸς, ἁπλοῦς, μωρὸς, κ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Ξεν. Ruhnk. Τίμ. σ. 60. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Βλάζω· τὸ Συγκριτ. βλακώτερος· τὸ Ὑπερθετ. βλακώτατος, καὶ βλακέστατος. Ζήτ. ἐν τῷ, βλακὸς. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. ῥηπτικὸς, καμαρωτικὸς, μεγαλορρήμων, κομπαστὴς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν μεγάλον, τὸν ἐπίσημον. Σημ. τὸ ὑπερλ. βλακέστατος ἀπαντᾷ σπανιώτατα, τόσῳ δὲ συχνότερον τὸ βλακώτατος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βλάζω, ὅπερ ζήτει· κατ' ἄλλους δέ, ὡς Βουττμ. Λεξιλ. ἀ. σ. 211. β'. 262., παρὰ τὸ μαλακὸς, ὡς τὸ βλώτκω παρὰ τὸ μολεῖν).

Βλαπτήριος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλαπτικὸς, Ὀππιαν. Ἀλ. Β', 456.

Βλαπτικὸς, ἡ, ὁν· καὶ ἐπίρ. βλαπτικῶς (βλάπτω). Ὁ πρὸς βλάβην γεγενημένος, ὅποιος ἔχει διὰ νὰ βλάπτῃ· ὁ βλάβην προξενῶν, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος· ὅποιος δύναται νὰ βλάψῃ, βλαβερὸς.

Βλάπτω, Μ. ψω (βλάβω, ὅπερ τοῦτο μόνον εὐχρηστον ἐν τῷ γ'. ἑνικ. τοῦ παθητ. ἐνεστ. βλάβεται). Σημαίνει κυρίως παρ' Ὁμ. ἀναχαιτίζω, ἀδυνατίζω ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινῆται, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ σημαίνει τὸ, ἐμποδίζω, σφάλλω, συμποδίζω (ποδαλεόω) τὸν τρέχοντα, ὥστε ἀποσφάλλειν ποιῶ αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν πορείας, κωλύω τινα ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἢ πρισκόπτειν (σκοντάβειν) ποιῶ τὸν τρέχοντα, πορευόμενον, ἢ κωπηλατοῦντα, ὥστε ἢ πίπτει, ἢ ἐμποδίζεται, μένει ὀπίσω· ἐν Ἰλ. Ψ, 462. »Ἔβλαβεν (ἀντὶ, ἐβλάβησαν) ἐν πεδίῳ«. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 571. καὶ, 545. καὶ ἐν στίχ. 782. »Ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδαιν· καὶ Ὀδ. Ν, 22. καὶ 34. πόδας, γούνατα, ἤτοι ἐμπεδεύω, ὥστε πρέπει νὰ πέσῃ. καὶ Ἰλ. Χ, 371. »Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα«, ἤτοι συνεπόδισεν, ἔκαμε νὰ σφάλῃ, πέσῃ. »Φρένας ἔβλαψεν ἐσύγχισε τὰς φρένας, τὸν ἔκαμε μωρὸν, Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 158. καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν μετὰ μόνης τῆς αἰτ. προσ. αὐτὶ τοῦ ἀπατῶ, μωραίνω τινὰ, Ἰλ. Χ, 15. Ὀδ. Ψ, 14. Ἐπὶ τῆς Ἄτης, ἥτις παραφθείρει τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Ι, 507. Τ, 94. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Φ, 294. »Ὅτεν βλαφθείς, βλαμμένος τὸν νοῦν, Ἰλ., 512., ἀπ' οὗ ὁ Θεόγνις »νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ« λέγει. Ἰδὲ παρακάτω καὶ, βλαψίφρων καὶ φρενοβλαβής. Ὡς ἐπιτοπλείστων μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων διὰ νὰ σημάνῃ ἐμποδισμὸν, καὶ ἀπομένως βλάβην τινά. π. χ. »Βλάπτειν τινὰ κελεύουσι (Ὀδ. Α, 195.), τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ δρόμου. »Βλαφθεὶς κατὰ κλόνον« (Ἰλ. Β, 331.), ἐμπεδουκλωθεὶς καὶ πεσὼν ἐν τῷ ἁλλαγμῷ καὶ δορύβῳ· καὶ Ἰλ. Ζ, 39. »Βλαφθεὶς ἐν ὄχῳ, ἐν τῷ τρέχειν ἐκτύπησε εἴς τι δένδρον καὶ οὕτως ἐμποδίσθη. »Βλάβεν ἅρματα καὶ ἵππων, ἤτοι τὰ ἅμαξια καὶ οἱ ἵπποι ἐμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑπάγωσι μακρύτερον, Ἰλ. Ψ, 387. 461. 545. καὶ Ἰλ. Ο, 489. 484. »Βέλεμνα Διὸς

βλαφθέντων ἤτοι ἐμποδισθέντα. »Βεβλαμμένος ἦτορ (Ἰλ. Π, 660.), βλαμμένος τὴν καρδίαν, ἤτοι φρενοβλαβές. Παρ' Ὁμ. ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα τοῦ ἐμποδισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτου προκύπτει τις βλάβη εἰς τὸν ἐμποδιζόμενον. — Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ὑστερώτερον ἐχλαμβάνετο ἡ λέξις συχνότατα ἐπὶ θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζουσι τὴν τύχην ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι παραφέρουσιν αὐτοὺς εἰς ἀπάτην, μωρίαν, ἀτυχίαν. — 2) Οἱ Νεώτεροι μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, ψεύδομαι, βλάβην ἢ ζημίαν προτείνω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μετὰ δοτ. Ζήτ. Βλάβω. Πινδάρ. Πύθ. 9, 167. »Βλάπτων λόγον γέρειτον« ἤτοι μὴ τηρῶν, μὴ ἀκούων, παραβαίνων τὸν λόγον του, πράττων ἐναντίον τῆς ἐντολῆς του. — Παθ. βλάπτομαι, Μ. βλάφομαι (Θουκ. ε', 64.), Παραν. βεβλαμμαι, Ἀόρ. Α'. ἐβλάφθην (Θουκ. δ', 78.), εὐχρηστότερος μένει ὁ ἀόρ. β'. ἐβλαβην.

Βλάσμων, τό· ποιητικ. κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ, βάλσαμον, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 62.

Βλάσκω, ταυτόν τῷ, λέγω· μόνον παρ' Ἡσυχίῳ. Ἰδὲ βλάζω.

Βλαστάνω, καὶ, βλαστέω, Μ. ήτω, ἀόρ. β'. ἔβλαστον (βλάστη). 1) οὐδ. Ἐκβάλλω βλαστούς, φυτρόω· προκύπτω. 2) ἐνεργητ. γεννῶ, προξενῶ βλαστούς, γεννήματα· »Ἢν τῇ διαίτῃ βλαστηθῇ ἡ δύναμις.« Ζήτ. καὶ ἐκβλαστέω, καὶ βλώσκω. Σοφοκλ. Λεξίν. »Ὁπώρα βλαστουμένη καλῶς«, ἀντὶ τοῦ, βλαστάνουσα.

Βλαστεῖον, τό. Ταυτόν τῷ, βλάστη.

*Βλαστέω = βλαστάνω, γεννῶ, Αἰσχ. Χοηφ. 582. Ἀμφ.

Βλάστη, ἡ. Βλαστάρι, φύτρον, κλόνος, φύλλον. 2) αὔξησις, ἐπίδοσις, προκοπή, ὡς, βλάστη τέκνων. »Βλάστη ἀρρωστήματος«, »Βλάβων βλάστημα.«

Βλάστημα, τό. Βλαστάρι, τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλαστάνον ἐκβαίνει εἰς φῶς. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· ὡς, τέκνων βλάστημα. »Βλαστήματα γῆς«, οἱ Γίγαντες. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς βλαστήματα σημαίνει ἐξανθήματα.

*Βλάστημος, ὁ, = βλάστη. Λύξησις· καὶ γόνος, Αἰτχ. Θηβ. 12.

*Βλαστήμων, ονος, ὁ, ἡ, = βλαστικός.

Βλάστησις, εως, ἡ. Τὸ βλαστάνειν, φύειν, ἐκβάλλειν βλαστούς.

Βλαστητικός, ἡ, όν (βλαστέω, βλαστός). Ὁ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν, ἢ δύναμιν εἰς τὸ βλαστάνειν, ἢ εὔκολος, εὐλήθορος νὰ βλαστήσῃ.

Βλαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς βλαστόν, βλάστημα, κλίνων εἰς τοῦτο.

Βλαστοκοπέω, ῶ. (κόπτω). Κόπτω τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς φυτοῦ τινος.

Βλαστολογέω, βλαστολογῶ (λέγω). Κόπτω καὶ συνάζω τοὺς τρυφεροὺς βλαστούς, τὰ βλαστάρια· ὅθεν

Βλαστολογία, ἡ. Τὸ βλαστολογεῖν, ἡ πρᾶξις αὐτή· κυρ. ἐπὶ κλήματος.

Βλαστός, ὁ (βλάω, βλάζω). Τὸ τρυφερὸν φύτρον ἢ βλαστάρι τῶν φυτῶν. 2) τὸ φύλλον ἢ τὸ φύτρον, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ σπέρματα φυτοῦ τινος καὶ αὐξάνει, germen. 3) γόνος, τέκνον.

*Βλαστοφυεῖν. Γεννᾶν, παράγειν βλαστούς.

Βλασφημέω, ῶ. Παρ. ἐβλασφήμηκα, ἀλλὰ καὶ βεβλασφήμηκα, Δημ. (βλάσφημος). Ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε βλάπτω τινὸς τὴν φήμην καὶ τὸ καλὸν ὄνομα, καὶ ἐπομένως, ὁμιλῶ ἀχρεῖα, ἄτιμα, ἐγγιτικά, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τινος ἐπιβλαβῆ, κακότροπα, παράνομα καὶ ὑβριστικά. Συντάσσεται αἰτιατικῇ, ἢ μετὰ τῆς εἰς (τὶς τινα), ἢ περὶ ἢ ὑπὲρ (τινος). π. χ. βλασφημεῖν περὶ πατρός, κατὰ τῶν Χριστιανῶν. »Βλασφημεῖν βλασφημίαις. Ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων ὀηλοῖ, ὁμιλῶ ἀσεβῶς, ἀθέως, ὡς, βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. 2) προφέρω λόγους κακοῦ οἰωνοῦ καὶ μαντεύματος. Ἀντίκειται τῷ εὐφημέω. Παθητ. Βλασφημεῖσθαι. Βλασφημοῦμεθα, μᾶς βλασφημοῦσι. ὅθεν

*Βλασφήμημα, ὁ· ταυτόν τῷ, βλασφημία.

Βλασφημία, ἡ. Τὸ βλασφημεῖν, λοιδορία, ἄδεες ὁμιλία, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, βλασφημέω· καθόλου δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐφημία. »Βλασφημία παλαιόρομβδος« παρὰ Πλουτ. (Ἱππ.), ἡ λοιδορία, ἡ ὁποία πίπτει πάλιν εἰς τὸν λοιδορούντα. »Ὅπου φλασφημίαι εἰσὶν, ἐκεῖ μὴ πρόσιεναι« (ἐκ. Κανὼν τῆς Ἀφρικανῆς ἐκκλησίας), ἤτοι ὁ Ζωναρᾶς λέγει. »Βλασφημίας, τὰ ἀσέμνως λεγόμενα ἀνάλεκτα, ὡς φλασφημεῖσθαι ποιοῦντα τοὺς πιστοὺς παρὰ τῶν ἀπίστων, εἰς μὴ ἐν σωφροσύνῃ συζῶντας ἢ σεμνότητι.

*Βλασφημόγλωσσος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γλῶσσαν βλάσφημον.

Βλάσφημος, ὁ, ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ βλάξ καὶ φήμη, οὐχὶ δὲ, καθὼς τινες θέλουσιν, ἐκ τοῦ βλάπτω). Κακολόγος, συκοφάντης· ἢ κατὰ θεοῦ λαλῶν. 2) προφήτης κακῶν, τὸ ἐναντ. τῷ, εὔφημος. Ἐπιρρ. βλασφήμως. Ἰδὲ καὶ βλασφημέω.

Βλασφημοσύνη, ἡ· ταυτόν τῷ, βλασφημία, Συνεσ. Ἐπ. 57.

*Βλαττόω. Παιζαριεύομαι (μόνον παρ' Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται). Πρβ. βλάζω.

Βλαῦτα, ῶν, αἱ· καὶ σπαν. ἑνικ. βλαύτη, ἡ (παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. βάθρα, κεῖται, τοὺς βλαυτίους)· καὶ ὑποκορ. βλαυτίον, τό. Εἶδος ὑποδημάτων (παπουτζίων), τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον μόνον τὴν βάσιν (τὴν πατοῦναν) τοῦ ποδός, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνεῖθιζον μόνον νὰ φορῶσιν εἰς τοὺς οἴκους καὶ εἰς τὰ συμπόσια. Ἀρα, αἱ παρ' ἡμῖν χοντοῦραι, καὶ κατὰ τόπους, pantoufles· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑστιᾶσθαι τὸ, βλαυτόω, τὸ ὁποῖον οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, σκεπάζω τοὺς πόδας μου, ἤτοι ὑποδένω αὐτοὺς μὲ τὰς βλαύτας, ἀλλὰ καὶ τὸ, πλήσσω σανδαλίῳ ἢ ὑποδήματι, ὅ ἐστι, κτυπῶ μὲ τὴν κοντοῦραν (μὲ τὸ παπούτζι), ὡς τὸ παρὰ Τερεντίῳ Εὐνουχ. στίχ. 4. καὶ 8. Caput sandalio commitigare. Βλαυτοπώλης, ὁ πωλητὴς τοιούτων σανδαλίων.

Βλαφιγονία, ἡ (γόνος). Βλάβη, φθορὰ τοῦ γόνου· ἐπὶ μελιττῶν, μὴ γεννώντων δι' ἀσθένειαν, ἢ φυσικὴν ἀγονίαν καὶ ἀτοκίαν.

Βλάψις, εως, ἡ (βλάπτω). Βλάμμα.

*Βλαψίταφος, ὁ, ἡ (τάφος). Ὁ βλάπτων τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ταυτόν τῷ, φρενοβλαβής, βεβλαμμένος κατὰ τὰς φρένας, Αἰσχύλ. Θηβ. 726. 2) βλάπτων τὰς φρένας. π. χ. »Βλαψίφρονα φάρμακα·« »Βλαψίφρων ἄτη«.

(Βλάω. βλάζω), βέμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαντᾷ εἰς κανένα συγγραφέα, τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Γραμματικοὶ ὑπέθεσαν ὡς σημαῖνον ποιᾶν ἡ εἶναι μαλακὸν, ὑγρὸν, διὰ νὰ παράξωσι τὸ βλαστάνω, βλώσκω, βλάξ κτ. Πρβ. βλίω.

Βλέθω, ἐκ τοῦ, βλέω. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, θηλάζω.

Βλεῖο, Ἰλ. Ν, 288. ἀντὶ, βληθείης, ἐκ τοῦ βάλλω.

Βλεμεαίνω (πιθαν. ἐκ τοῦ βρ'μαι). Σπαργάω, τυργῶ, ἔχω ἀφθονίαν τινός, καὶ ἐπὶ τούτῳ ὑπερηφανεύομαι· σημαίνει δὲ κυρ. κυττάζω τριγύρω μὲ φοβεριστικὰ σχήματα καὶ φυσῶ διὰ τῆς μύτης διὰ νὰ φοβίσω ἄλλους. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον ἐν Ἰλ. τῇ β'. σημασ. καὶ πάντοτε μὲ τὴν λέξιν, »Σθένει βλεμαίνω, ἢ βλεμεαίνων (Ἰλ. Γ, 22. καὶ 135. Θ, 337.), αἰσθάνομαι, βλέπω εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύναμιν καὶ εἰς τοῦτο καυχῶμαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυριάω. Ἀλλ' ἐν Ἑπτραχομ. 266. »Ἐναίρειν βατράχους βλεμαίνοντα, ταυτόν ἐστι τῷ, μενεαίνων, ἀντὶ τοῦ, πασχίζων, ἐπιθυμῶν. Ὅθεν τὸ, ἀβλεμὴς, ἀδύνατος, ἀσθενής.

Βλέμμα, ατος, τό (βλέπω). Βλέμμα, ὄμματα, κύτταγμα. 2) τὸ δι' οὗ βλέπω, τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός αὐτός.

Βλέννα, καὶ, Βλένα, ἡ· καὶ βλένος, τό. Ταυτόν τῷ, μύξα, κέρυζα, φλέγμα. Γράφεται ἔτι καὶ πλέννα, πλέα, ἡ· κατ' ἄλλην τινὰ δασυτέραν προφοράν, καθὼς ὁ Γαλην. καὶ Ἡσύχ. σημειοῦσιν. Ὅθεν ἐπίθ. βλεννός, βλεώδης, βλεννώδης, ὁ, ἡ· καὶ βλεννερός, ἡ κατὰ Γαλην. πλεονερός, ταυτόν τῷ, μυξώδης, κορυζώδης, καὶ φλεγματίας, ἤτοι μυξιάρης, γεμάτος ἀπὸ φλέγματα καὶ μύξας· καὶ μεταφορ. 2) ὡς τὸ, κορυζῶν, ὁ ἁπλοῦς, μωρὸς, ὀκνηρὸς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η' 2. ἔστι τὸ, βλένος καὶ ταυτόν τῷ, Ἰλὺς (λαῦτη). ἐπειδὴ αὐτὸς λέγει. »Οἱ δὲ Κέφαλοι νέμονται τὴν ἰλὺν, διὸ καὶ βραχεῖς καὶ βλενώδεις εἰσί· διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ ἰλὺι διατρίβειν, ἐξαναχολυμβῶσι πολλάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλένος. Ἐντεῦθεν τὸ, blennus παρὰ Πλαυτίῳ, ἀντὶ τοῦ, μωρὸς, μωροκέφαλος. Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. καλεῖται 3) βλένος (ἢ καὶ βαιὸν) ὀφαρίσκιον, ὅμοιον τῷ Κωβιῷ, μυξώδες ὅμως, ὑπὸ τῶν πετρῶν διατρίβον, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, βλίνον, ὡς καὶ ὁ Σουΐδας ἔχει, καὶ γλίνον καλεῖ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 288. — Παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 14. καλοῦνται, Κορακῖνοι, καὶ, Βλέννοι, τὰ ἀχρεῖα ἰχθύδια.

Βλέννος, ὁ. Ὁ ἁπλοῦς καὶ μωρὸς (ἰχμάκης) ἄνθρωπος· κουτζουρον· κυρίως, ὑπὸ τῆς κορύζης μωραινόμενος· ἰδὲ κορυζάω· τὸ ἐναντίον τῷ, ἀπεμόσυνα. Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε'. 7. 2) εἶδος ποταποῦ ὀφαρίου, ὡς ἀνωτέρω σημασ. γ'. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρ. καὶ ἐν τῷ Βλῆνος.

Βλεννός, ἡ, όν· Οἰνηρὸς, ἀμελὴς. Ζήτ. καὶ Βλέννα. 2) = βλεννώδης.

Βλεννώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, βλέννα). Μυξώδης, Ἱπποκρ. ἀντὶ βλεννώδεσι. Ζήτ. καὶ Βλέννα.

Βλένος, εος, τό· = βλέννα.

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὁ βλέπων φάσματα, δεισιδαίμων, παρὰ Πολυδ Α'. 21· ὅπου καὶ βλεπεδαίμων, καὶ βλεπεδαίμονες κεῖται. Ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Παυσανίας παρ' Εὐσταθίῳ ἔρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, η' Ὁ διαστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς· ὁ δὲ Παυσανίας προστίθησι καὶ, ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς χλευαστικῶς οὕτως ἔλεγον, ἤτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκινήτου, παρεσυρμένου βλέμματός των, ἢ διότι εἶχον ὄψιν χλωμὴν, ὁμοίαν μὲ φάντασμα· καθὼς καὶ τὸν ἴδιον Σωκράτην, Παραβλώψ· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκὼς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων, ἄρα, ὁ χλωρὸς, ἤτοι χλωμὸς κατὰ τὸ πρόσωπον.

Βλέπησις, εως, ἡ. Βλέψις, θεωρία, τὸ βλέπειν, ἐκ τοῦ β'. μέλλ., ὡς ἐκ τοῦ τυχὼ τύγχησις.

Βλέπος, τό (βλέπω)· ταυτόν τῷ, βλέμμα, Ἀριστοφ. Ν. 1176.

Βλεπτικός, ἡ, όν· Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλέπειν, καλῶς βλέπων. »Βλεπτικὴ αἴσθησις«· Τπερβ. Βλεπτικώτατος.

*Βλεπτός, ἡ, όν. Ὁρατός, ἀξιόβλεπτος, ἐκ τοῦ

Βλέπω, Μ. ψω. Ὁρῶ, θεωρῶ, κυττάζω· ἁπλῶς, καὶ πολλάκις μετὰ ἐπιρρ. ὡς, ψηλορύφως, ἐγρὴς βλέπω πρός τινα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅταν τινὲς μᾶς ἀγαπῶ, αὐτὸς μὲ βλέπει μὲ καλὸν ὄμμα· καὶ ἐξ ἐναντίας μὲ κακὸν· καὶ μετ' αἰτιατ. »Ἄρην, φόβον βλέπειν, ἤτοι ἀγίνω ἐκ τῶν ὀμμάτων νὰ ἰδῶ τις, δεικνύω

πολεμικὴν ἀνδρίαν, φόβον. Ἀριστ. Ὄρν. 1169. καὶ κωμικῶς, «Κάρδαμα, ὄργανον, ᾧπου βλέπειν ἥκιστα ἔστιν, φαίνομαι ὥσπερ τὰ ἔμφυτον κάρδαμα κτλ., ἔχω βλέμμα βλοσυρὸν καὶ σκυθρωπόν. Τὸ δὲ ὥσπερ βλέπειν δηλοῖ, τυφλὸν εἶναι. 2) μεταφ. ἐννοῶ, καταλαμβάνω. 3) βλέπω, κυττάζω πρός τι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κλίνει, ἢ ἔχει τὴν θεωρίαν πρός τι, ὡς π. χ. «Οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνῃ. τὸ ὀπίσθιον κυττάζει, ἤτοι ἔχει τὸ πρόσωπον, τὴν θεωρίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας, ἤτοι πρὸς νότον. Τὸ δὲ «βλέπειν πρός τινα», ἢ εἰς τινα» δηλοῖ ἐλπίζω τι, προσδοκῶ τι παρά τινος. «Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες», ἤτοι οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀγοράν. «Βλέπω τοῦ ἰδίου ἕκαστ. 2, δηλοῖ, στρέφω τὰ ὄμματα διὰ κάθε. «Τὰ βλέποντα, τὰ φανερά, σαφῆ (Αἰσχ.). 4) φροντίζω περί τινος, λαμβάνω σκοπόν, στοχαστμόν· 5) προσέχω, λαμβάνω πρὸς ἐμαυτὸν προσοχήν, φυλαττομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κύτταξε καλά, ἤτοι, δὸς προσοχὴν εἰς τὸν ἑαυτόν σου, φυλάξου, στοχάσου. 6) βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἄρα, ζῶ, Εὐριπ. Ἐκάβ. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 962. «Ἴσως τοι, καὶ βλέποντα μὴ πάθοιμι, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν». 7) βλέπω πρός τι πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ ζητήσω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀριστ. Ἀχ. 376. καὶ αὐτ. Βεργλερ· καὶ διὰ νὰ φροντίσω, νὰ βοηθήσω, ὑπερασπίσω· ἢ, ὑπὸ φόβου διὰ νὰ φυλαχθῶ, νὰ προσέξω εἴς τι. —Ὁ τύπος, βλέπτω, κεῖται μόνον ἐν τῷ, ἀβλεπτέω, καὶ δυσβλεπτέω. Βλεπάζω, δέ, αὐτὸ τὸ βλέπω, καὶ Βλεπατύζω, αὐτὸ τοῦ σκαρδαμύττειν, κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ. —Ἡ λέξις βλέπω εἶναι ἄγνωστος τῇ Ὁμηρικῇ διαλέκτῳ.

Βλεφαρίζω, Μ. ἴσω· ταυτόν τῷ σκαρδαμύττω, «νυγμοὶ κλείουσι τὰ ὄμματα, ὅπερ δειλίας νομίζεται σημεῖον», Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 292. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Γ., ὅπου κατὰ γλῶσσαν κεῖται. ὅθεν, καταβλεφαρίζω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. κατειλωπτεῖν.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὀμματόκαλλον, ὀμματόφυρσον, αἱ ἐν τοῖς τῶν ὀφθαλμῶν βλεφάροις τρίχες, Ἐπιβλεφαρίδες· αἱ τρίχες τῶν ὀμματοφύλλων (ὀμματοτουφοι, ἢ χνοώδεστερον, ὀμματοτζούφοι). 2) τὸ βλέφαρον αὐτό. (τὸ Ἰων. παρὰ μὲν Ἀττικοῖς ἔστι βραχύ, παρὰ δὲ Ἴωσι καὶ συνήθως μακρόν, Δράκ. Σ. 45) ἐκ τοῦ

Βλέφαρον, τό (βλέπω). Τὸ ὀμματόφυλλον, ὃ καὶ κάλυμμα λέγεται. «Ὀφθαλμοὶ κατὰ φυσιν δύο· τούτων μέρη ἑκάτερον βλέφαρα, τὸ ἄνω καὶ κάτω· τούτων τρίχες ἔγκυτοι, Βλεφαρίδες, Ἀνωνύμ. Εἰσαγ. Ἀνατομίας, σελ. 116. Παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐν πληθυντικῷ, ἐπιτοπλεῖστον καὶ καθ' ὅλα τοῦ ὑπου. 2) ἀντὶ ὄμμα, παρ' ἄλλοις τε ποιηταῖς, καὶ μάλιστα παρὰ Τραγικ. π. χ. Ὀδ. Ψ, 33· «Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκεν». Ἡσ. Ἀσπ. 7. «Βλεφάρων ἀπὸ κυανέων», ἐνῶ συμπεραίνουσι τινές, ὅτι, βλεφαρη, ἐγράφη ποτέ, ἴδε Heins. σ. 113. Ἴδε καὶ Εὐρ. Φοιν. 546. Ἰκε. Ἀεσ. Π. 3, 2. σελ. 49. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντιγ. 104. «Χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον», λέγεται ὁ ἥλιος. Μεταφ. παρὰ Νικηφ. Γρηγ. ἱστ. Βυζ. σ. 200. «Δίκαιον ἡμῶν τὸ τοῦ νοῦ βλέφαρον». Δωρικῶς λέγεται γλέφαρον.

Βλεφαροξύστιον, τό· καὶ, βλεφαροξύστρα, καὶ, βλεφαροξυήλη, καὶ, βλεφαροτήρωτρον, τό. Ὄργανόν τι, δι' οὗ ξέουσι τὴν πιτυρίδα τῶν τραχέων βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγιν. 3. Σ. 73, 53.

* Βλέψις, εως, ἡ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ βλέπειν.

Βλέω, βλέῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, τὸ θηλάζω.

* Βλῆ. Μίμημα φωνῆς ἀλόγου.

Βλῆθεν, Ἐπίρ. (βάλλω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βάλλειν, μετὰ τοῦ βάλλειν, βίχτά.

Βλήεται, ἐπ· ὑποτ. παθ. ἀόρ. ἐν Ὀδυσ. Ρ, 472. ἀντὶ βλήηται, βλῆται, ἐκ τοῦ, βάλλω.

Βλήδα, παρ' Ἀθην. Γ. σελ. 114. καὶ Ἡσυχ. εἶδος πλακοῦντος, ἢ ὄρτου, ὅπερ ὁ Ἀθήν. βλῆμα καλεῖ.

Βλῆμα, τό (βάλλω). Τὸ ῥίψιμον. 2) τὸ ὁποῖον ῥίπτεται, εἶστός, βέλος. 3) ἡ ἐκ τοῦ βέλους πληγή, Ἡρόδοτ. Γ. 35 Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 28. «Βλῆμα κοίτας χαμαὶ ἐχέω» σημαίνει στρῶμα· 4) Ἄρτος ἐντεθρυμμένος καὶ θερμός.

Βλημάζω, ὀρθότερον ὅμως τό, βλιμάζω.

Βλημί, βλήμαι, τ' βλέμαι, ὅθεν τό, βλέω, ἐκ τοῦ, βαλέω κατὰ συγκοπ.· ἐντεῦθεν τὸ, βλῆτο, βλήμενος· ἔβλην, βλεῖς, ἀντὶ, ἐβλήθην, βληθείς· Εὐκτικ. βλείμην, βλεῖο, βεβλεῖο, ἀντὶ βληθείην, βληθείης κ. τ. λ., παρ' Ὁμήρῳ. (Τὸ βλῆμι ἔστι ῥῆμα γενόμενον κατὰ συγκοπ. ἀπὸ τοῦ βολέω· παθητ· βλῆμαι. Ἐκ τῆς ῥίζης ΒΑΛ προκύπτει κατὰ μετάθεσιν ὁ τύπος ΒΑΛ, ἐξ ἧς ἔχομεν τοῦ ῥήματος βάλλω οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι· παρακ. βέβληκα, παθητ. βέβλημαι, ὑπερτυντέλ. βεβλήκειν, καὶ ὁ παθητ. βεβλήμην, παθ. ἀορ. ἐβλήθην. Οἱ Ἑπτοποιοὶ ὅμως ἐσχημάτισαν κατὰ τὴν αὐτὴν μετάθεσιν καὶ κατὰ συγκοπ. ἀορίστους, ἐνεργ· καὶ παθητ. καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἀορ. ὑπάρχει τὸ γ'. ἑνικὸν βλήτην (ξυμβλήτην, Ὀδ. Φ, 13) καὶ ἀπαρ· βλήμεναι (ξυμβλήμεναι, Ἰλ. Φ, 578), τοῦ δὲ παθ. ἀορ· τὸ γ'. ἑνικ· ἔβλητο, ἢ βλῆτο, ὑποτ. γ'. ἑνικ. βλήεται, εὐκτ. β' ἑνικ· βλεῖο, ἀπαρ· βλεῖσθαι, μετοχ. βλήμενος. Τέλος δὲ, καὶ ὁ Μ. βλῆτομαι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσθη. Ὁ δὲ ἐνεστ. βλῆμι ἢ βλῆμαι ἐφευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ. (Ἴδε παραδείγματα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Μ, 305. Π, 733. Δ, 518. Λ, 6/5. Ρ, 598. Δ, 115, 211. Θ, 514. Λ, 191 καὶ 206. Ν, 288. Οδ. Χ, 18 καὶ 253.)

Βλῆνος, ὁ· ταυτόν τῷ, τύραννος, ἀντὶ τοῦ βαλήν, ῆνος, ὁ· Λέξις. Ἀνωνύμ. Ἀντίγραφον.

* Βλήσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ ῥιπτός, ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ. Καὶ, βλῆτις, ἡ· ῥίψις.

Βλητρίζω, Μ. ίσω (βλητός). Ἐξῶ κ' ἐκεῖ ῥίπτω. Βλητρίζομαι, Μέσ., ῥίπτομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, εἶμαι ἀνήτυχος, δὲν ἠτυχίζω ἐν τῷ κείτεσθαι, Ἱπποκρ. ὄθεν

Βλητρισμός, ὁ. Τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν (ἐξῶ κ' ἐκεῖ) ῥίπτειν, ἢ ῥίπτεσθαι, τὸ ἀνητύχως κεῖτεσθαι, ἀνητυχία, Ἱπποκρ.

Βλητέος, α, ον (βάλλω). Διὰ ῥίψιμον, ἄξιος νὰ βληθῇ, ῥιφθῇ.

Βλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ θηλ. βλήτειρα, ἡ. Ὁ ῥίπτων, ὁποιος ῥίπτει. «Βλήτειρα οἰστῶνος, ἡ ῥίπτουσα τὰ βέλη, Ἀλέξανδρ. Αἰτωλὸς παρὰ Μακροβ. Ε', 22.

Βλητί λίθῳ, Σχόλ. Βενετ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 254. (ἐκ τοῦ, βλῆμι), ταυτόν τῷ, βλητός.

Βλητίζω, Μ. ίσω, καὶ, βλητεύω. Τίπτω τινά κατὰ γῆς, καταβάλλω, Ἡσυχ.

* Βλητικός, ἡ, όν. Βλάπτων μὲ τὸ ῥίψιμον. Τὸ βλητικὸν = βλητοῦ, Θεοφρ. Ἰδὲ καὶ βλητός, σημ. γ'.

Βλητόν, τό· (ὑπακουομ. ζῶον), Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ'. 32. Ζώοντι, τὸ ὁποῖον πληγόνει μὲ τὸ βέλος ἢ κέντρον, ὡς, δάκετον, μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἰδὲ καὶ βλητος.

Βλητός, ἡ, όν (βάλλω). Βεβλημένος, ἐπιτυχημένος, κτυπημένος· καὶ ἐμβρύντητος (καθὼς ἀπὸ ἀστραπήν). 2) ἀποπληκτικός. Βλητοὶ παρ' Ἱππ., οἱ ὑπὸ περιπνευμονίας αἰφνιδίως πιεζόμενοι καὶ ἀποθνήσκοντες. 3) τὸ βλητόν, ὑπακ. ζῶον, τὸ ὁποῖον πληγόνει μὲ ὅπλον τι, ἴσως μὲ τὸ κέντρι, κατὰ τὸ, δακετόν, ἑρπετόν, βληχητά.

Βλῆτρον, τό· ἢ βλητρός, ὁ. Ἦλος, γόμφος σιδηροῦς, Ἰλ. Ο, 678 «Βλήτροισι κολλητοῖσι· κατά τινας μέν, τὰ ξύλινα καρφία, γόμφοι, ἔμβολα, ἢ σφῆνες· κατ' ἄλλους δέ, αἱ συμβολαὶ τῶν ἀξόνων, αἱ συγκολλήσεις καὶ συναρμογαὶ δύο τινῶν σωμάτων, ἤτοι τὸ μέρος, εἰς ὃ αὐτὰ συνάπτονται· κατὰ δὲ Εὐστάθ. κύκλος σιδηροῦς, δι' οὗ δύο ξύλα εἰς ἓν συμβάλλονται· Κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν ἑρμηνείαν ἔχει ὁ Νικήτ. Χρον. Γ'. 4. «Οἱ μὴ ἐξικνούμενοι τοῦ ὕφους ἴστοι βλῆτρα ἐδέχοντο· καὶ ις'. 4. «ὡς σφῆνας καὶ βλῆτρα». 2) παρὰ Νικάνδρ. καὶ εἶδος φυτοῦ, ἴριδος, πτερίς· ὅθεν

Βλητρόω, ῶ. Μ ώσω. Ἐμβάλλω, συγκολλῶ διὰ τοῦ βλήτρου.

Βληχάομαι, ῶμαι. Μ. ῆτομαι· καὶ βληχέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βληχή). Φωνάζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ προβάτων, βελάζω, ὡς καὶ ἐπὶ αἰγῶν, τὸ, μηκάομαι. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βρεφῶν, βαβισμός, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 570. «Τὰ παιδάρια βληχᾶται».

Βληχάς, άδος, ἡ. Τὸ βληχώμενον (βελάζον) πρόβατον, Ὀππιαν. Κυν. Α', 145.

Βληχή, ἡ· καὶ Βλήχημα, τό· καὶ Βληχηθμός, ὁ· ἐκ τοῦ βή καὶ ἠχος (Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 51.) Ἡ φωνή, τὸ βέλαγμα τῶν προβάτων, Ὀδ. Μ, 256. καὶ ἐν γένει φωναί, κυρ. τῶν βρεφῶν.

Βληχητά, τά (βληχάομαι). Τὰ βελάζοντα ζῶα, ἄρν, πρόβατα, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 54. ὡς τὸ, ἑρπετά, ἀκαετά, βληχά, κ. τ. τ. 2) τὰ κλαίοντα βρέφη.

Βληχνον, καὶ, βλάχνον, καὶ βλῆχρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πτέρις, ἴριδος. 2) Βλῆχρος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. εἶδος φυτοῦ, εἴτουν ἀγνώστου.

Βληχρός, ά, όν καὶ ποιητ. ἀβληχρός. Ἀδύνατος, πρᾶος, μαλακός, ἰσχνός. «Βληχροὶ ἄνεμοι», Ἀλκαῖος. «Βληχρὸν νύγμα μυός», Νικανδ., μικρόν, ἀδύνατον ἄγκαιμα ἢ πληγὴ τοῦ μυός. «Βληχροὶ πυρετοί», (Γαλην.) μικροί, ἀδύνατοι· τὸ ἐναντίον τῷ, ὀξεῖς πυρετοί. «Βληχροὶ σφυγμοί», ἤτοι ἀδύνατοι. «Βληχρὰ νόσος», ναυτία. Ἐπίῤῥ. βληχρῶς, μετρίως, οὐχὶ σφοδρῶς, Ἱπποκρ. «Πυρετὸν βληχρὸν». Τὸ δὲ «Βληχροὶ ποταμοί», Πινδαρ. Λεῖψ., οἱ Γραμματικοὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁρμητικοί, δυνατοί. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐκ ἀπαντᾷ ἡ λέξις. (Παράγ. παρὰ τὸ βάλλεσθαι τὸν χρόνον.)

Βληχωδής, ους, ὁ, ἡ (βληχή, εἶδος). Ὁποιος βληχᾶται, βελάζει· ἢ, ἁπλοῦς, μωρός, ὡς τὸ πρόβατον. Βαβῦρος παρὰ Σουΐδ. «Μωρὸς ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης». Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐσημείωσεν ὁ Ἡσυχ. καὶ τὸ, βλήχημα.

Βλήχων, ωνος, σπανιώτ· καὶ τοπικῶς ἐν Αἰτωλ. καὶ βληχώ, οῦς, ἡ, Ἰων. γληχων, γληχώ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ Φλισκοῦνι, mentha pulegium. 2) παρὰ Ῥωμαίοις = ἀφήβαιον, τὸ γυναικεῖον μόριον. Κοσμ. Γρηγ. σ. 40. Ἀριστοφ. (Λυσ. 89.) «Τὰν βληχὼ γε παρατετιλμένην». Ὄρκ τὸν Σχόλ. καὶ, κῆπος.

Βληχωνίας, ου, ὁ. Ὁ ἀπό, ἢ μὲ βλήχωνα κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος, ὡς κυκεών, Ἀριστοφ. Εἰρ. 711.

* Βληχώνιον, τό· Ὑποκορ. ταυτόν τῷ, βλήχωνι, Σχόλ. Θεοκρ. 5, 56.

Βλίζω. Ζήτ. βλίω.

Βλιμάζω, Μ. άσω (βλίω). Ἄλλοι δὲ γράφουσι βλημάζω. Ψηλαφῶ, πασπατεύω, μαλάζω, ὑποβλίβω, κυρ. τὰ ὀρνίθια (πλὴν ἐκλαμβάνεται καὶ ἐν ἀκολάστῳ καὶ ἀτελεῖ σημασίᾳ). «Τοῦτο ἐβλιμάσθη ἰσχυρῶς τῇ χειρὶ σὺν ἐλαίῳ, Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Ε', ὅπερ τινὲς διὰ τοῦ, ἐμαλάχθη, ἑρμην. θλίβω, τρίβω, σφίγγω, ἤτοι μαλάζω τι μὲ τὰς χεῖρας ὥστε μαλακυνθῇ. Λεξικὸν Ῥητορ. Ἀντίγραφον ἔχει «Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν, δοκιμάζειν καὶ ψηλαφᾶν», ἐπεὶ οἱ προτιθέμενοι ταῖς γυναιξὶ, βλιμάζουσι καὶ ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς καὶ τὰς πυγάς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ Ἡσυχ. Βλημάζειν, ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1164. «Βλιμάττομαι», ἢ, βλιμαχθήσομαι» Δωρικ. ἀντὶ, βλιμάζομαι, ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐχόμενα, ἐπιθυμούμενα. Τὸ δὲ ἐν Ὀρν. 530.

»οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες«, ἐπὶ ὀρίζων, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρχεις ὠνούμενοι. Βλιμάζω λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλιτος, ἰδὲ βλίττω.

Βλίμαγμα, ατος, τό. Τὸ βλιμάζειν, ἡ ψηλάφησις, θλῖψις, κ. τ. τ. (ι).

Βλίμη, Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, τὸ θηλάζω· καὶ ἐν τῷ, βλιχανώδης· ὅθεν τὸ, βλιμάζω.

Βλιμώδης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βλιχανώδης.

Βλίσσω, ἡ βλίττω. Ζήτει βλίω.

Βλεστηρίς, ίδος, ἡ (βλίττω). Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 81. »Βλεστηρὶς χεὶρ«, ἡ τρυγῶσα τὸ μέλι χείρ, ἢ ἡ ἀφαιροῦσα τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βλιτομάμας, καὶ βλιτομάμμας, ὁ, ἡ. Εὐήθης, μωρός, ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ, βλίτων, καὶ, βλιτάς. Ἀριστοφ. Νεφ. 907, τὸ γὰρ βλίτον, μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βλίτης, καὶ, βλίτων, εὐήθης· ὁ δὲ Σουίδ. ἑρμην. τὸ, βλιτίδας, δεῖ τοῦ, εὐτελεῖς γυναῖκας. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. οἱ αὐτοὶ καὶ Μαμμάκυθοι καὶ Συκομάμαι ἐκαλοῦντο, τοὺς ὁποίους ἡ συνήθεια μαμακωτοὺς καλεῖ.

Βλίτον, τό. Εἶδος λαχάνου ἀνόστου καὶ ποταπού, γνωστόν. atriplex, Λιν. Βουτυρ. Λιξικ. β', 26.

Βλίττω, καὶ Ἰων. βλίσσω, Μ. ξττω. Τρυγῶ, κόπτω, κουρεύω· ἐξαιρέτως δὲ τρυγῶ τὰ μέλισσια, ἢ θλίβω, ἀφαιρῶ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, Πλάτ. Ζητ. ἐν τῷ, θάω, τὸ θηλάζω, καὶ, Βλιμάζω. (Ἐκ τοῦ μέλι, ὡς βλὴξ ἐκ τοῦ μαλακός, Buttm. Lexil. 1. p. 136. 2. p. 258. κτλ.)

Βλίτυρι. Τόπος, ἢ φωνὴ ἄσημος, οὐδεμίαν σημασίαν, ἔννοιαν, ἢ ἰδέαν πράγματος ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ Σκινδαψός, Διογέν. Λαέρτ. εἰ. Ζήνωνα, 57.

*Βλιτώδης, ὁ, ἡ. Βλίτῳ ὅμοιος.

Βλιχανώδης, ἡ, βλιχώδης, ὁ, ἡ. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς κεφαλῆς. »Τὸ ἕλκος γλισχρώδες γίνεται· ἄλλοι, βλιχώδες, ἀναγιώσι., τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρωτιαν. Γλωσσ. διὰ τοῦ »λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου«, ἑρμην. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »βλιτχῶδε., βλιχώδες παρ' Ἱπποκράτει τὸ λελιπασμένον καὶ καθαρὸν«, ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι καὶ αἱ δύο γραφαί, βληχώδης, καὶ βλιχώδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τασσονται. Παρ' Ἀθην. ἐν Δ'. λέγει ὁ Ποιητὴς Δίφιλος περὶ τῶν Βυζαντίων, ὅτι αὐτοὶ ἔνεκεν τῶν πολλῶν ἰχθύων εἰσὶ »πάντες βλιχοῖδες καὶ μαστοὶ λάπηκα, ὅπου τὸ, βλιχανώδεις, κεῖται τυπωμένον ἐναντίον τῶν συλλαβικῶν μέτρων. Ὁ Ἀρχιγένης, ἐν τοῖς παλαιοῖς Χειρουργ. σελ. 117. Cocchii, λέγει, »Ἀτροφοῦντε τὸ ἕλκος, καὶ ἀνεκπύητον, καὶ βληχῶδες«. Ἄρα ὁ Ἀρχιγένης ἐξέλαβε τὴν λέξιν τοῦ Ἱπποκρ., μετὰ τοῦ Εὐφορίωνος παρὰ τῷ Ἐρωτιανῷ, ἀντὶ τοῦ, ἐντεθλιμμένον, ζουλισμένον, καὶ ξηραμμένον. Κατά τινα ἄλλην γλῶσσαν, ἐν ταύτῃ τῇ ῥήσει, γράφουσι τινὲς βλιμῶδες, τὸ ἄγριον καὶ ὑβριστικόν· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. Βλίμη, προπηλακισμός, ὕβρις.

Βλίω, ταυτὸν τῷ, βλίζω, καὶ, βλίττω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, βλάω, βλέω, καὶ, βλύω· ὡς τό, βλύζω, βλύσσω, ταυτὸν ἐστι τῷ, φλύζω, φλύσσω, οὕτω καὶ τό, βλία, βλίζω, βλίσσω, ταυτὸν ἐστι τῷ, φλίω, φλίβω, θλίβω, διαφέροι μόνον κατὰ τὴν προφορὰν καὶ τὴν διάλεκτον. Ἄρα, σημαίνει τό, πιέζω, θλίβω, θηλάζω, ἁρμέγω. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, τὸ θηλάζω, (Τὸ βλίω, ἢ βλίζω ὑποτίθεται παρὰ τῶν Γραμματικῶν ὡς κοινὴ πρωτότυπος λέξις τοῦ βλίσσω, βλίττω, βλιμάζω, βλύζω, βλύω, μὲ σημασίαν θλίβειν, ἐπιθέζειν, βυζᾶν, ἀμέλγειν· ὅμως δὲν τὸ μετεχειρίσθη κανεὶς συγγραφεύς, ὡς οὔτε τὸ βλάω).

*Βλοσυροβλέφαρος, ὁ, ἡ. Ὁ βλέπων φρικτά, π. χ. ὄμμα.

Βλοσυρονύχια. ἑσχολ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Τμν. ξδ', 9., ὅπου ἀναγνωστέον διεστραμμένως »Βλοσυραὶ νύχιαι«. Ἀμφ.

Βλοσυρός, ά, όν. Ὁ ἄγριος καὶ τρομερὸς κατὰ τὸ βλέμμα, ὁ φοβερὰν καὶ καταπληκτικὴν ὄψιν ἔχων, ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. Η, 212. Παρὰ Θεοφράστῳ τό, βλοσυρωτέρα, ὁ Πλίνιος μετέφρασε διὰ τοῦ, horridior, Αἰτ. Φυτ. ς'. 18. καὶ 21. »Τροφὴ βλοσυρωτέρα«, μεμιγμένη, ἀκάθαρτος τροφή, ἤτοι τραχεῖα, σκληρά, ἄνοστος, ἀνατριχιασμὸν προξενοῦσα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 743. »Βλοσυρὰ ἄκρη«, τρομακτική. Ἐπὶ καλοῦ παρὰ Πλάτων. εἰς Θεαίτ. 6., ὅπου τὸ Γλωσσ. σοβαρός, ἐχει. »Γενναίους καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ὁ αὐτ. Πολιτ. Ζ'., ἀνδρείους καὶ γενναίους (καρδιακλίδας). Παρὰ δὲ Δίωνι Κασσ. καὶ ἄλλοις τῶν τοιούτων χρόνων εἶναι ἐντὶ τοῦ, σεβάσμιος κατὰ τὴν θεωρίαν, σεμνός. Ἄρα τὸ βλοσυρὸς σημαίνει 1) σεβάσμιος, συντελὴν προξενῶν (ἐπὶ τῶν βλεμμάτων, προσώπων, ὀφρύων καὶ σχημάτων τῶν ἡρώων, παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ δὲ Πλάτωνι γενναῖος). 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, φρικτός, τρομερὸς τὴν ὄψιν, ἄγριος. Τὸ οὐσιαστικὸν, βλοσυρότης, ἡ· ὡς, »ὄψεως βλοσυρότης«. Ἐπίρρ. βλοσυρῶς.

Βλοσυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἡρωϊκός, πολεμικὸς τὸ φρόνημα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 846. »Βλοσυρόφρονα χλιδᾷ εὐσθενῆ καὶ κὴν γᾷ«.

*Βλοσυρόω. Κυττάζω τρομερᾷ. π. χ. »Δράκων ὀρμύτατα βλοσυρῶν.«

Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ καταπληκτικοὺς, τρομακτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Ἰλ. Δ, 36. »Βλοσυρῶπις Γοργώ«. — Τὸ ἀρσενικὸν εὕρηται βλοσυρώπης καὶ βλοσυρωπὸς παρὰ τοῖς νεωτ., ὡς »βλοσυρώπεα μόσχου«, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 144.

Βλοσυρωπός, ὁ, ἡ· νεωτ. τύπος τοῦ βλοσυρῶπις. Ὁ καταπληκτικὸν ὀφθαλμὸν ἔχων, ὅποιος ἔχει ἄγρια ὀμμάτια. »Βλοσυρωπὸς δράκων. Βλοσυρωπὲν βλέμμα«.

Βλύδιος, ία, ιον (βλύζω), ταυτὸν ἐστι τῷ, ὑγρός, ζέων, Ἡσύχ.

Βλύζω, βλύω, βλύσσω, βλύττω· ταυτὸν τῷ, φλύω, φλύζω, φλ.σσω, μετὰ τοῦ ἀσπίδος πνεύματος (ὅθεν τὸ Λατιν. fluo). Ἐκπηγάζω, ῥέω, τρέχω ἀπ' ἐπάνω, εἶμαι τόσον γεμάτος ὥστε περισσεύει καὶ χύνεται ἔξω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, ἐπὶ ποταμῶν, καὶ πηγῶν· καθόλου, γέμω, εἶναι παρὰ γεμάτον. 2) ἐνεργητ. προξενῶ πλημμύραν, χύνω. »Βλύζειν γάνος«, Νικάνδρ. Θηρ. 497. »Ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ (Νόνν.).« »Ῥεῖθρα γλυκατμοῦ γλώσσα βλύζει στομύλη (Γρηγ.)« Διαφέρει δὲ τὸ βλύειν καὶ βρύειν, ὁποὺ τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως. Ἐν τῷ Ἐτυμολ., ἐν Λέξ. βλιμάζειν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος τὸ σύνθετον, βλυστοιεῖσθαι. »Ἅμα βλυστοιεῖσθαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν«, ὅ ἐστι, πλημμυρῆσαι ἀπὸ οἶνον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβλυσταίνω. (Σημ. Τὸ υ ἐν μέν ἐνεστ. καὶ παράτ. εἶναι δίχρονον, κοινῶς μὲν βραχύ, πλὴν ὅτε εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ δύο μακρῶν, εἶναι καὶ αὐτὸ μακρόν, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους εἶναι πάντοτε μακρόν).

*Βλύσις, εως, ἡ. Ἐκπήγασις, πηγή. »Πνεύματος θείου βλύσει.« Ἡ βλύσις τῆς ζωῆς, ἤτοι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Βλυσμός, ὁ. Ἐκπήγασις, ἀνάβρυσις, πλημμυρισμός, ταυτὸν τῷ, βλύσις.

*Βλυστάνω. Πηγάζω, ἀναδίδω, ὡς, ὕδωρ, νάματα βλυστάνειν· καὶ μεταφ. »Σοφίαν βλυστάνειν«.

Βλυστήρ, ῆρος, ὁ· ὅθεν τά, βλυστηρίς, ἐσφαλμ. ἀνάγνωσις ἀντὶ, βλιστηρίς. Ἰδὲ τοῦτο.

Βλύττω, βλίττω, καὶ, βλύω, ταυτὸν τῷ, βλύζω. Πλάτ. Πολ. Η'. σ. 564, ὅπου ὁ Τουγκίλιος ὀρθότερον, βλίττω, ἐπιδιώρθωσε.

Βλωθρός, ά, όν. (ἐπίθετον μόνον τῶν ὑψηλῶν καὶ φυτῶν δένδρων ἢ φυτῶν· ἐκ τοῦ, βλώσκω, μόνον ποιητ.) Ὁ εἰς ὕψος ἐπαυξημένος, εὐαυξής, ματρός, ὑψηλός, ὁ μέχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκων, καθὼς π. χ. ἡ κυπάρισσος, ἡ πίτυς, κ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 389. Π, 483. »Βλωθρῇ ἐπὶ ποίμνῃ, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν εἶσιν εἰς τὴν βλάστησιν«, Ἀράτ. Διοσημ. 357. Ζήτ. Βλώσκω.

Βλωμιαῖος, α, ον, παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. »Βλωμιαῖος ἄρτος«, τετράγωνός τις ἄρτος (πλαστὸς ἢ καρβέλι τετράγωνον), quadratus panis, ὅπου νῦν, βλωμίλιος, κεῖται.

*Βλωμίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βλωμός.

Βλωμός, ὁ. Ταυτὸν τῷ, ψωμός, ἔνθεσις, (Bucca) βουκοτιά, μάλ. ἄρτου. 2) τμῆμα, μέρος τι ἐπάνω τοῦ ἄρτου, ἐπαινεῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος Γ'. σελ. 114. τό, »Ἄρτοι βλωμαῖοι (ὅπου νῦν, βλωμίλιοι, κεῖται) ἑρμην. διὰ τοῦ »οἱ ἔχοντες ἐντομάς, οὓς οἱ Ῥωμαῖοι Κοδράτους (quadrati panes) λέγουσι· καὶ ἐντεῦθεν τό, Ὀκτάβλωμος, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 440. Ὁ Εὐστάθ. παράγει τοῦτο ὀρθότερον ἐκ τοῦ, βάλλω, παρὲξ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 320. ἐκ τοῦ, βλώσκω. Ἐκ τοῦ, βλέω γίνεται τό, βλῆμα· ἐκ δὲ τοῦ, βλόω, τό, βλῶμα, καὶ τό, βλωμός.

Βλῶσις, εως, ἡ (βλώσκω). Ἡ παρουσία, ἤτοι ὁ ἔρχομός, Ἐτυμολ. »Δίφρου βλῶσις«, ἀντὶ τοῦ, ἕδρα.

Βλώσκω, Μ. Μολοῦμαι, Ἀόρ. Ἔμολον, Ἀπαρ. Μολεῖν καὶ Μετ. Μολών, Παρακ. Μέμβλωκα. Ὑπάγω, ἔρχομαι περίεργος ὤν· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, μάλιστα δὲ ἐπὶ χρόνου, Ἰλ. Ω, 781. Ὀδ. Π, 190. ὅτι δὲ ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Ο, 720. Παρ' Ἡσυχ. Βλώσκει· θηλοῖ ἔρπει, ἀνατέλλει, ἔτι δὲ βοᾷ, κραυγάζει. Τὸ Ἐτυμολ. ἐξηγεῖ καὶ διὰ τοῦ, παύεσθαι, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ μολέω τροπῇ καὶ συγκοπῇ, ἤγουν, μολῶ μολίσκω, βολίσκω, βλοίσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω βλώσκω. Σημειωτέον δέ, ὅτι τοῦ ἐνεστῶτος παραδείγματα παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχουσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις καταβλώσκω καὶ προβλώσκω, ὁ δὲ παρωχημένος μέμβλωκα παρ' Ὁμ. ἀνεγνωσμένως Ὀδ. Π, 190. »Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἡμαρ.« Παρ' Ἡσυχ. ἀναγνώσκομεν καὶ »βέβλωκεν ἡσεμεῖ, γύεται, φαίνεται· βεβλωκώς δὲ, ἐληλυθώς. Τοῦ Ἀορίστου α'. ἔβλωθα εὑρίσκονται δύο παραδείγματα παρὰ Λυκόφρ. 448. Ὁ δὲ β'. ἀόριστος ἔβλωνα εὑρίσκεται παρ' Ἡσυχ., ἔβλω, ἐφάνη, ᾠχετο. Τὰ δὲ ἄλλα, τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ ποιηταῖς τοῖς μὴ Ἀττικοῖς, διότι οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται μόνον τοὺς τύπους Ἔμολον καὶ Μολοῦμαι, τῶν ὁποίων πρὸς τὸν ἐνεστῶτα Βλώσκω ὑπάρχει ἡ ἰδία ἀναλογία, οἷα καὶ μεταξὺ τοῦ Θνήσκω καὶ Ἔθανον καὶ Θανοῦμαι.

*Βλώψ, ταυτὸν τῷ, στραβός, Ἡσυχ. 2) πεποιημένος ἦχος τῆς κλεψύδρας.

Τὸ Β μετὰ τοῦ Ο.

Βοάγριον, τό (βόαγρος). Ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα βοὸς ἀγρίου, Ἰλ. Μ, 22. Π, 296.

Βόαγρος, ὁ (βοῦς, ἄγριος). Ὁ ἄγριος βοῦς, ἄγριον βόδι, Φιλόστρατ. Β. Ἀπολ. ς'. 24, σ. 265.

*Βοάζω. Γαυγίζω ὄχι τόσον δυνατά.

*Βόαμα, τό (βοάω). Κραυγή, Αἰσχ. Ἀγ. 894. Ἰδὲ βόημα.

Βοάνθεμον, τό, = βούφθαλμον, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιέ. Σ. 683, καὶ Γαλην. Γλωσσάρ. Ἱπ. 448.

*Βοάνθρωπος, ὁ. Σύνθετος ἐκ βοὸς καὶ ἀνθρω-

που, Τζέτζ. Χιλ. 1, 489. »Μιώταυροι γεγόνηκε βοϋπρωτον ζηρίονι.«

Βόαξ, ακος, ὁ τὸ δέ καὶ, βώξ (βοάω). Ἰχθύς τις, ἐκ τῆς βοῆς οὕτω παρονομασθείς, ὑφιερωμένος τῷ Ἑρμῇ. (Τὸ α ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν εἶναι μακρόν.)

Βοάριος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὰ βόδια, ὡς, ἀγορὰ βοαρία.

Βοασμός, ὁ. Ἡ βοή, ὁ μηκασμὸς τῶν βοῶν.

Βοάτης, ου, ὁ· καὶ Ϛηλ. Βοᾶτις, ιδος, ἡ. (βοάω). Ὅποιος βοᾷ, παρ' Αἰτχύλ. Περσ. 575. »Λύδια, τὴ βοῶσα, φωναζουσα.

Βοαύλιον, τό (βοῦς, αὐλή). Ἡ αὐλὴ τῶν βοῶν, ὁ σταῦλος, κοβερός, Ὀρφ. Ἀργ. 436. Ταυτόν ἐστι τῷ, Βόαυλον, τό (Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1288). καὶ, Βόαυλος, ὁ· (παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ'. 108.) καὶ, Βούσταθμον, καὶ, Βούστασις (Ἱ. Πολυδ. 1, 249).

Βοάω, Μ. βοήσω, Ἀττ. βοήσομαι, καὶ παρ' Ἴωσι συναιρ. βώσω, βώσομαι, Ἀόρ. ἐβόησα, καὶ Ἴων. ἔβωσα (Ἰλ. Μ, 337). Παθητ. ἀόρ. ἐβοήθην, καὶ Ἴων. ἐβώθην (βοή). Σημαίνει οὐσιαστ. 1) κράζω, φωνάζω ἁπλῶς, ὑπὸ χαρᾶς ἢ λύπης, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 400. »Ὅσσην τε γεγωνὸς βοήσασκε, ἧγεν ἐφ' ὅσσον φωνήσειν ἐδύνατο καὶ ἀκουστῇ. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἀντὶ τοῦ ἠχεῖν, ὡς, ἐπὶ ἠϊόνων, κυμάτων, ἀνέμου, Ἰλ. Ξ, 394. Π, 265. παρὰ δὲ ἄλλοις συγγραφεῦσι καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. βοᾷ πόλις, χῶρος, κέλαδος. »Τὸ πρᾶγμα βοᾷ, ἤγουν εἶναι φανερόν. »Αὐτὸ γὰρ βοᾷ κτλ.« 2) λέγω μὲ φωνὴν μεγάλην νὰ γένῃ τί· π. χ. ἀποστέλνειν ἐρῶν. Παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν χρήσει καὶ ἀνεργ. καὶ συντάσσεται 1) αἰτ. προσώπου καὶ σημαίνει, κράζω τινὰ κατ' ὄνομα, ἢ κυρ. εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι, Πινδ. Π. 6, 36. Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 5. »Τίμα Βοᾶς σε »βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀναγκαῖ' δὲ δεξιᾶς πίστιν μεγίστην (Εὐρ. Μηδ. 21). Σημαίνει δὲ καὶ ἁπαιτῶ, πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ παθητικῶς. π. χ. » Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ, ἤγουν περίφημος. »Βεβόηται Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος.« »Ὑπ' ἀρετῆ βοώμενος.« »Ἐβοᾶτο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα.« 2) αἰτιατικῇ πράγματος, καὶ δηλοῖ, προστάζω τι ἢ ζητῶ τι μεγαλοφώνως. »Βοᾷν μέλος.« ἤτοι τραγουδῶ ἐγείρων τὴν φωνήν. »Βοᾷν τινί τιν, κράζοντας δίδω τινὶ νὰ καταλάβῃ, γνωρίσῃ, παρατηρήσῃ τί.

Βοηδόμελος, ὁ. Κατὰ τὴν τῶν Μυστῶν γλῶσσαν, ὁ τοῦ Διὸς τὸν ἔλεον ἐπιστρώμενος, Ἀρμενόπουλος.

Βοεία, ἡ· ὑπακουομ. δορά. Ζήτ. Βόειος· ὅθεν

Βοειακός, ἡ, όν· καὶ, βοεικός, ἡ, όν (βοῦς) = βόειος. Ἀπὸ βοδινὸν δέρμα κατεσκευασμένος, Θουκυδ. Δ'. 128. »Ζεύγη βοειακᾶ, ἁμάξια, βόας ἔχοντα ἐζευγμένους. (ὡς τό, Ὀρεικός. Ὁ πρῶτος τύπος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀσφαλ. ἀναγν.) »Βοεικὸν κράνος«, τὸ τοῦ βοὸς κράνος.

Βόειος, α, ον· καὶ, βόεος, α, ον (βοῦς). Ἀπὸ βοῦν, ἀπὸ βοδί, βοδίσιος, βοδινός· καὶ μάλιστα ἀπὸ δέρμα, πετζὶ βοδινόν, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀμφότεροι οἱ τύποι· Δέρμα βόειον, Βόεια κρέα. Βοὴ ἀγέλη· καὶ μεταφ. παρ' Ἀριστοφ· »βόεια ῥήματα«, ἀντὶ μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. Ὅθεν βοῖα, βοεία καὶ συγκοπ. βοῆ, ὑπακ. δορά, ἡ βύρσα, τὸ ἠθαρμένον δέρμα· ἔτι δὲ ἀσπὶς ἀπὸ βοδινὸν δέρμα, καὶ ἱμὰς, λωρίον, Ὁμηρ. Ἔμν. Ἀπολ. 487. ὅθεν τὸ Λατ. Boja.

Βόες, εἰ· τὸ πληθ. τοῦ βοῦς.

Βοεύς, έως, ὁ. Ἱμὰς, λωρίον ἀπὸ βοδινὸν δέρμα εἰς τὰ πανιά, Ὀδυσ. Β, 426.

Βοῆ, ἡ· συναιρ. ταυτόν τῷ, βοέα, ἰδὲ βόειος.

Βοή, ῆς, ἡ. Ἡ μεγάλη φωνή, τόσον ἐπὶ χαρᾶς, ὅσον καὶ ἐπὶ πόνου, μεγαλοφωνία, κραυγή, κράξιμον, φωνὴ διὰ βοήθειαν, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐπιτοπολὺ σημαίνει ἡ κατὰ τὴν μάχην φωνή, ὁ ἀλαλαγμός, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, ὅθεν πολλάκις ὡς ἐπίθετον τῶν ἡρώων τοῦ λέγεται, »Βοὴν ἀγαθὸς ὤ (Ἰλ. Β, 408), κατὰ τὴν μάχην ἄξιος, ἤγουν ἔμπειρος, ἐξαίρετος στρατηγός· (ἡ μὲν γὰρ δειλία, θραύουσα τὸ πνεῦμα, βραχύττην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν) ἢ ὁ καλὴν καὶ δυνατὴν, ἤτοι ἀνδρίαν, ἐνεργητικὴν φωνὴν ἔχων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἤχου, λύρας, ἢ αὐλοῦ, Ἰλ. Σ, 495, ἔνθα τὸ βοὴν ἔχειν εἶναι ἀντὶ βοᾶν· ἐπὶ κρότου, συριγμοῦ θαλάσσης, Ὀδ. Ω, 48. 2) ἱκετευτικὴ ἐπίκλησις, εὐχή, παράκλησις, Αἰσχ. Ἑπτὰ 254. Χοηφ. 497. Σοφ. Ἠλ. 630. Ο. Κ. 489. Εὐριπ. Φοιν. 1060. 3) παρ' Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 744. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνδρομή· ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 697 ἔχει, »βοὴν δήμων ἐξοπλίζων«, ὁπλίζων καὶ ἐξάγων εἰς πόλεμον. »Βοὰν αὐτεῖν«, βοήθειαν κράζειν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 1079. »Βοᾶς ὄνομα μηδ' ἔτι εἶναι, (Θουκρ. Ι ς'. 97) ἤτοι τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου (μάχη) νὰ μὴ ὑπάρῃ, ἤτοι νὰ μὴ ἀκουσθῇ πλέον. Παροιμ. »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔσκεσεν«, αὐτὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, ἤγουν χωρὶς μάχης, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰς πρώτας πολεμικὰς, φιλὰς φωνὰς, ἢ μὲ φόβον ἄλογον, Θουκυδ. ἡ, 93. Ξεν. Ἑλλ. β', 4, 31. Schaef. Γνωμ. Σ. 170. »Αὐτοβοεί«, μὲ τὴν ἰδίαν φωνὴν, μὲ πρώτην προσβολὴν, ὁρμὴν, Θουκ. »Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίπλουν.«

Βοηγενής, ές, ὁ, ἡ (γένω). Ὁ ἔχων τὴν γένησιν, τὸ γένος, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ βοῦν, Ἐπιγραμ. »Βοηγενέσσι μελίσσαις«. Ἰδὲ βούπαις, β' στμ.

*Βοηδόν, ἐπιρρ.· Ὡς τὸ βόδιον. »Βοηδὸν πίνειν«.

Βοηδρομέω, ῶ (βοηδρόμος). Τρέχων βοάω, τρέχω καὶ φωνάζω, φωνάζοντας ὁρμῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βοηθέω, τρέχω ἐπάνω εἰς τὴν φωνὴν, πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ θέλοντος πάσχοντος καὶ θεομένου ἐπικουρίας, καὶ ἐξῆς αὐτὶ τοῦ, βοηθῶ, μετὰ σπουδῆς πρὸς βοήθειαν τινὸς τρέχω, ὡς καὶ τὸ, βοηδέω. Ἐν χρήσει κυρίως παρὰ ποιηταῖς, Εὐρ. Ὀρ. 1350. ὅθεν

*Βοηδρομία, ἡ· καὶ, βοηδρομίη. Βοήθεια, Μαξιμ. 381.

Βοηδρόμια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν νίκην τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἑωρτάζετο τὸν μῆνα Βοηδρομιῶνα, ὅστις ἦτον ὁ τρίτος μὴν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου.

Βοηδρόμιος, ὁ, ἡ· καὶ βοηδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος). Βοηθὸς, ὅποιος τρέχει πρὸς βοήθειαν τινός, ἐπίθετον κυρίως τοῦ Ἀπόλλωνος.

*Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Τρίτος Ἀττικὸς μὴν, ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου· ἰδὲ καὶ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος, ὁ, ἡ. = βοηδρόμιος.

Βοήθαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βοηθητικοῦ στρατοῦ, τῆς βοηθείας, Πολύβ. Α'. 79. 2) ἐκ τοῦ Ἀππιαν. Α'. φαίνεται, ὅτι ἐν Καρχηδόνι ἦτον ὄνομα ἀρχοντίας τινός.

Βοήθεια, ἡ. Βοήθεια· λύτρωσις· ὑπεράσπισις. 2) στρατὸς τις, ὁ ὁποῖος στέλλεται πρὸς βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, Ἐπικουρικόν, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Βοηθέω, ῶ (ταυτόν τῷ, βοηδρομέω), ἐκ τοῦ, θέω ἐπὶ βοήν, ἤτοι ἀκούων φωνήν τινος τρέχω εἰς βοήθειαν, βοηδῶ, σώζω. Καὶ συντάσσεται ἢ μετὰ τῆς ἐπὶ, ἢ εἰς καὶ αἰτ., ἢ δοτικῇ μόνῃ, π. χ. »Βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, εἰς Ψυττάλειαν, τοῖς Ἀθηναίοις ω. Ἐπὶ ἡρεμίας συντάσσεται δοτικῇ· π. χ. βοηθεῖ τινι. »Βοηθῶσι τούτῳ, κατὰ τοῦτο. 2) τρέχων φωνάζω, Θουκ. 3) προστατεύω, π. χ. τῇ πόλει. Ἐπικουρεῖν καὶ βοηθεῖν διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν βοηθεῖν λέγεται ἐπὶ τῶν συμμάχων τῶν πολεμούντων, τὸ δὲ ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῶν πολεμουμένων, ὅτε ἔρχονται ἀπ' ἔξωθεν εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Παθητ. βοηθοῦμαι. Ἐνίοτε σημαίνει βλέπω ὑγιὲς ἀπὸ ἰατρικὸν τι. Τὸ βωθεῖν, καὶ Ἡσύχ., αὐτὶ βοηθεῖν, ἔστιν Ἰωνικόν. ὅθεν

Βοήθημα, τος, τό. Βοήθεια. 2) βοηθητικὸν μέτον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βοηθήσῃ· καὶ ἰατρικὸν, Ἱπποκρ. ὅθεν

Βοηθηματικός, ἡ, όν. Ἔχων δύναμιν τοῦ βοηθεῖν.

*Βοηθήσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

*Βοήθησις, ἡ. Ἡ βοήθεια, Ἱππιατρ. τ. ά. σλ. 64.

Βοηθητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος, ἐπιτήδειος εἰς βοήθειαν, ἢ μετὰ χαρᾶς, προθύμως βοηθῶν. »Βοηθητικὴ δύναμις«, ὁ πρὸς βοήθειαν στρατός.

Βοηθόος, ὁ, ἡ (βοή, θέω)· ταυτόν τῷ, βοηδρόμος. Ὁ τρέχων εἰς τὸν πόλεμον, ἀλαλαγμὸν διὰ νὰ βοηθήσῃ, πολεμικὸς, Ἰλ. Ν, 477. καὶ Ἰλ. Π, 481. »Βοηθόον ἅρμα ἁμάξιον, ὅπερ τρέχει εἰς τὴν μάχην. Τινὲς δὲ γράφουσι διῃρημένως, βοῇ θοόν. Ἰδὲ καὶ Πινδ. Νέμ. 7, 48, ἔνθα ἡ ἀνάγν. εἶναι εἰστέτι ἀβέβαιος. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει ὁ τύπος βοηδός. 2) Ὄνομα κυρίου.

Βοηθός, ὁ, ἡ (βοηθέω). Ὅποιος βοηθεῖ, τρέχει πρὸς βοήθειάν τινός. 2) πολλάκις ὡς οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, βοήθεια, ἐπικουρία. Ζήτ. Βοηδρομέω.

Βοηλασία, ἡ. Τὸ ἐλαύνειν, ἤτοι ἐχθρικῶς διώκειν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἁπάγειν, κλέπτειν τοὺς βόας. 2) καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦτο ἦτον ὁ καθ' αὑτὸ σκοπὸς τοῦ ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν (ὡς ἐν Ἰλ. Α, 154. φαίνεται, »Οὔ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασας, οὐδὲ μὲν ἵππους«), σημαίνει ἐπομένως καθόλου, ἁρπαγὴ, λεηλασία, (Ἰλ. Α, 672) καὶ κάθε ἄλλο ἅψυχον, Ἀναλεκτ. Γ. 235. 3) τὸ νέμειν, βόσκειν τοὺς βόας. 4) πάλαισμα μετὰ βοός. Ἡλιοδ. 10, 31. ἐκ τοῦ

Βοηλατέω, ῶ (βοῦς). Βόδια ἐλαύνω, διώκω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἁρπάζω, καὶ μεταφ. ἐνοχλῶ, κατατρύχω. 2) φυλάττω, βόσκω τὰ βόδια. ὅθεν

Βοηλάτης, ου, ὁ· καὶ Ϛηλυκ. βοηλάτις, ιδος, ἡ. Ὅποιος βόσκει, φυλάττει, ἢ ἁρπάζει, κλέπτει τὰ βόδια, ἅρπαξ, λαφυραγωγός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 320. »Βοηλάτης οἴστρου«, ταυτὸν τῷ, βουτύπος. Ησυχ. Ὀλ. 13, 26. »Βοηλάτης διθύραμβος«, ὁ λαμβάνων ὡς βραβεῖον ἕνα βοῦν, ἐπειδὴ τοιοῦτον βραβεῖον ἐλάμβανον ὅστις κάλλιστα τῶν ἄλλων ἐψαλλε διθυραμβικὸν, ἤτοι βακχικὸν ᾆσμα· ὡς καὶ τὸ, »βουφόνος διθύραμβος«. »Βοηλάτης ῥάβδος«, ταυτὸν τῷ, Βουπλήξ. Βοηλάτης λέγεται καὶ ὁ Ἑρμῆς, καὶ, Ταῦρος βοηλάτης, ὁ Ἡρακλῆς.

Βοηλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βοηλατεῖν. Πλάτ. Ὑπ. σ. 13. »Βοηλατικὴ (τέχνη)«.

Βοηλάτις. Ζήτ. Βοηλάτης.

Βόημα, ατος, τό· (βοάω) ταυτόν τῷ, βοή. Δωρ. βόαμα. »Βοήματα αὐλῶν καὶ σαλπίγγων«. »Τηλέπορον βόημα λύρας«.

Βοηνόμος, ὁ, ἡ· καὶ, βοήνομος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βουνόμος, καὶ, βούνομος, Θεοκρ. κ'.

Βόης, ου, ὁ (βοάω). Κρακτικὸς καὶ δορυβώδης, Γαλλ. criard. Λουκιαν. Λαπίθ. 12. »Βοὴν ἀτεχνῶς ὄντα.«

Βόησις, εως, ἡ· καὶ, Ἴων. βοητύς, ύος, ἡ (βοάω). Τὸ κράζειν, φωνάζειν· καλεῖν τινα· καὶ ταυτόν τῷ, βοή.

Βοήτης, ὁ· καὶ Ϛηλ. βοῆτις, ἡ, = βοάτης, Ἴων.

Βοητός, ἡ, όν (βοάω.) Κρακτὸς, μὲ μεγάλην φωνὴν κεκλημένος, ψαλμένος. π. χ. »Οἱ ἀρήιοισι βοητὸν ὑμήνασαν«, ἐπιγρ. παρὰ Letronne, Journ. des sav. 1828, Mart. σ. 184. Welhes syll. 50, 7.

Βοητύς, ύος, ἡ· Ἴων. αὐτὶ βόησις, Ὀδ Α, 360.

Βοθρεύω, καὶ, βοθρίζω, καὶ, βοθρόω (βό-

θρος). Βόθρον ποιῶ, σκάπτω λάκκον. 2) ῥίπτω τινά εἰς τὸν βόθρον, ἢ παραχώνω τινά. 3) ἐν Χειρουργ. Παλ. σελ. 113. βοθρόω, ἐπὶ πρίσματος, ὅπερ ὀλιβόμενον, ἀφήνει ἴχνος κοίλον.

Βοθρίζω, Μ. ἰσω· ταυτόν τῷ, βοθρεύω.

Βόθριον, τό· καὶ βοθρίσκος, ὁ. Μικρὸς λάκκος, γούρνα. 2) ἕλκος περὶ τὴν ἶριν τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοῖλον, καθαρόν, στενόν, κεντήμασι στρογγύλοις ὅμοιον (Ὑποκορ. τοῦ βόθρος).

Βοθροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βόθρου, κοῖλος, ὅμοιος βόθρῳ.

Βόθρος, Ἀττ. ἡ, βόθυνος, Ἑλλην. ὁ. Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα κατὰ βάθος μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ πέτραν. 2) πηγὴ ἐσταμμένη, ἤτοι φρέαρ, πηγάδι. 3) βάθος, βαθύλωμα, μέσα εἰς τοὺς ποταμούς, ἢ ἐν τῇ χιόνι, τὴν ὁποίαν ἀνέλυσε τὸ πῦρ, Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 6. Ἀμφότερα φαίνεται, ὅτι παρήχθησαν ἐκ τοῦ, βάθος, καὶ ὅτι, τοῖς Αἰολικοῖς βύθος, βυθός, βυτσός εἰσὶν ὅμοια· τῷ, βυθὸς εἶναι ἔτι καὶ τό, βύνη, συγγενές. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. βύσταλοι, βόθροι· καὶ, βένθος, ταυτόν τῷ, βάθος· ὡς καὶ τό, πίθος, πένθος. Ἐκ τοῦ, βόθος, βόθρος, βόθυνος, καὶ ἐκ τοῦ, βόθω, ἴσως τὸ Λατιν. fodio.

Βοθρόω, = βοθρεύω.

Βόθυνος, ὁ, = βόθρος. »Ἐς βόθυνον ἰέναι«, εἶδος παιγνιδίου Ταραντίνων.

Βοῖ, ἡ αἰβοῖ· ἐπιφών· ἀγανακτήσεως, δυσαρεστήσεως, ἔτι εἰρωνικοῦ γέλωτος, Ἀρ. Κίρ. 1036. »Αἰβοῖ βοῖ· τί γελᾷς;«.

Βοϊδάριον, τό, βοΐδιον, τό. Μικρὸς βοῦς, βοϊδάκι (Ἀττ. βοιδάριον, καὶ βοΐδιον), Ἀριστ. Ὄρν. 588, καὶ Ἀχ. 1036. Piers. Μοίρ. 276. Εὑρίσκεται καὶ βώδιον. (Ὑποκορ. τοῦ βοῦς).

Βοϊκλεύς, πος, ὁ (κλέπτω). Ὁποιος κλέπτει τὰ βόδια, Ἀθην. σελ. 409, ὁπου νῦν ὁρᾶτε ρ, βοσκλεύς, κλέπας.

Βοϊκός, ή, όν. Ἀπὸ βόας. »Βοϊκὸν ζεῦγος«, ζευγάρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι βοϊδάμαξον. Ταυτόν τῷ βοεικός.

Βοϊστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βοός, ὡσὰν τὰ βόδια. »Βοϊστὶ λαλεῖν«, ὁμιλεῖν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ βοός, Πορφύρ. Πυθαγ. 24.

Βοιωταρχέω. Εἶμαι ἄρχηγὸς ἢ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν, Θουκυδ. 4. 91. ἐκ τοῦ

Βοιωτάρχης, ου, καὶ, Βοιώταρχος, ὁ (ἄρχω.) Ὁ ἄρχηγός, ὁ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (Αἰσχίν. σ. 74, καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 4. 4), μία τῶν ἀνωτάτων ἀξιῶν παρὰ Θηβαίοις. Βοιωταρχία, ἡ ἀξία αὐτή.

Βοιωτιάζω, καὶ, βοιωτίζω. Ποιῶ, κάμνω, πράττω μωρῶς, ὡς οἱ Βοιωτοί. 2) κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν. 3) ὁμιλῶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 17. Ἑλλ. 5, 4, 34.

*Βοιωτικός, ή, όν, καὶ Βοιωτιος, ία, ιον. Ἀνήκων, ἢ φρονῶν τὰ τῶν Βοιωτῶν. Καὶ ἐπειδὴ χοντροὶ καὶ ἄνοστοι ἦσαν οἱ Βοιωτοί, ἐντεῦθεν »Βοιώτιον μέλος«, τὸ ἄνοστον καὶ χοντρόν, καὶ »Βοιωτία ὗς« παροιμ. ἐπὶ παχείας ἀμαθείας.

*Βοιωτιουργής, ό, ἡ (ἔργον). Κατεσκευασμένος ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ κατὰ τὸν Βοιωτικὸν τρόπον, ἢ ὑπὸ χειρὸς Βοιωτοῦ. — κρίνος, Ξεν. Ἴππ. 12, 3.

*Βολά, ἡ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ βουλή, Κοεν Γρηγ. Σ. 191.

Βολαῖος, α, ον (βολή). Ὁ ἀνήκων εἰς βολήν, ἢ ὁ ἐκτὸς βολῆς, ἀπὸ τὸ ῥίψιμον. 2) Βόλαιος δὲ, ῥιφθείς, πληγωθείς, βληθείς, ὡς »Ὑΰννος βόλαιος«, σκοτωμένος, σουβλισμένος θύννος, Πλούταρχ. Λούκουλ. 1. καὶ Ἰλ. Σ. 554.

Βολαυγέω (Μαιέβ. Δ'. 272.), ταυτόν τῷ, αὐγὰς βάλλω, λάμπω, ἀστράπτω.

Βόλβα, ή, ἐν Ἀλκλέκτ. Β'. 31· περικάλυμμα ὅμοιον τὸ Λατιν. Vulva, volva. Ζήτ. Βολβός.

Βολβάριον, καὶ, βέλβιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβός, κρομμυδάκι, κορκάρι (παρ' Ἐπικτήτῳ, Ζ'.). 2) = βολβίδιον.

Βολβίδιον, τό. Εἷς δύο ῥήσεις τοῦ Ἱπποκράτους συνεχέρεται τὸ, βολβίδια, μετὰ τοῦ, σηπίδια, καὶ, πολυπόδια, ὅπου ὁ Γαληνός, βολβίτια, ἔχει, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ κοινοῦ, βομβύλια, καλαμάρια. Εἶναι ὅμως τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτέλης (Ζ. Γστορ. Δ'. 1.) Βολίταιναν, καὶ, Ὄζολιν, ὁ δὲ Α'Ξήν. Βολβοτίνην, ἢ Βολβιτίτην, καὶ ὁ Ἐπίχαρμ. (παρ' Ἀθην. 7.) ὀνομάζει Βολβίτιν (διὰ τὴν ὀσμήν) ὠνόμασαν.

Βολβίνη, ἡ. Εἶδος λευκοῦ βολβοῦ, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ζ'. 13. Ἀξήν. Β'. (?)

*Βολβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός.

Βολβίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβός, Ἀνάλεκτ. Β 88.

Βολβιτίνη, ἡ καὶ
Βολβίτιον, τό. Ζήτ. βολβίδιον.

Βολβῖτις, ιδος, ἡ, = βολβίδιον.

Βόλβιτον, τό· καὶ, βολβιτος, ὁ. Ἀττικ. βόλιτον, καὶ, βόλιτος (βόλος) Σκουπίδιον· κόπρος, καὶ κυρίως, ἡ κόπρος τῶν βοῶν (βουσιά). Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ· κωμικῶς ὁ αὐτὶ βοός, ἐξ βοῦς. 2) κάθε κόπρος τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων. Βόλιτοι, εἰ πρὸς θυσίαν ταῦροι ὁμολογοῦνται παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 665.

Βολβοειδής, έος, ό, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ κρομμύου.

Βολβοκάστανον, τό. Καστανοκρόμμυδον, ἀγριοκάστανον, Τραλλιαν. Ἄλεξ. Ζ, 11.

Βολβός, ὁ. Φαγώσιμόν τι εἶδος κρομμυδίου, εἴτε ἀδιάριστον, ἢ φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρομμυδίων, τὸ ὁποῖον ἐφύτρωνεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἄγριον καὶ ἀνεπιμέλητον, μὴ κηπευτὸν δηλ., καὶ τὸ ὁποῖον ἔτρωγαν ἐξίσου πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὡς δυναμωτικὴν καὶ ἐρεθιστικὴν τροφήν, καὶ πρὸς συνουσίαν ἐπιτηδείαν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος σιεμάζεται τὴν σήμερον βορβός, καὶ τρώγεται ἐμπεποιημένον εἰς ὄξος. 2) ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 188. λέγει βολβοὺς τὰ λεγόμενα ὐδνα, ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες, εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι. 3) καὶ ἐντεῦθεν κάθε στρογγυλὸν κρομμύδιον, ἢ κρομμυοειδὴς ῥίζα, βολβός. ἐλέγετο· ὡς π. χ. Ὑακίνθου, κ. τ. τ. ὅθεν τὰ Λατιν. volvus, volva, vulva, convolvulus, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνουσι καὶ τὸ περικαλύπτον δέρμα τινός, καθὼς π. χ. καὶ ἡ ψλοῦδα, τὸ ἐξωφόλιον (ἢ τρύπα) τῶν κρομμυδίων, τῶν ῥιζῶν, κ. τ. τ. Ἀριθμοῦνται δὲ πολλὰ εἴδη βολβοῦ, ὡς βολβὸς ἀδώδιμος, ἐμετικός, αἱματικός. 4) λέγεται καὶ ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

*Βολβοτίνη, καὶ, βολβῖτις, ἡ· ἰδὲ βολβίδιον.

*Βολβοτίνη, = βολβιτίτην.

Βολβοφάκη, ἡ. Ἡ μὲ βολβοὺς μαγειρευμένη φακῆ, Ἀξήν. σελ. 584.

Βολβωδής, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βολβοειδής.

(Βολέω) ταυτόν τῷ, βάλλω· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. παρακ. τῆς Μετοχῆς βεβολημένος (καὶ γ'. πληθ. τοῦ Ὑπερσ. βεβολήατο, Ἰων. ἀντὶ βεβλήατο), καὶ σημ. πληγωμένος, κτυπημένος, Ἰλ. Ν, 212. Ι, 3· καὶ 9. Ὀδ. Κ, 247. Τὰ δὲ ἄλλα, τοῦ βολεῖν δηλοῖ κυρίως ἐρευνῶν τὸ βάθος τῆς θαλάττης. Ἐκ τοῦ βολέω γίνεται καὶ ὁ παθητ. παρακ. βεβόλημαι.

Βολεών, ῶνος, ὁ (βολή). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ῥίπτει τις τί, καὶ μάλιστα λάκκος, εἰς ὃν ῥίπτουσι τὴν κόπρον τῶν ζώων, κοπρῶν, κοπροβολεῖον· ἰδὲ καὶ σιτοβολεών.

Βολή, ἡ (βάλλω). Ῥίψιμον, ὡς, λίθων, κύβων, ὀστέων, ξύλων βολαί, Ὀδ. Ω, 161. Γ, 283. 2) πλήγωσις μὲ ῥιπτόμενα ὅπλα, βέλη· καὶ ἐνεργ. ἡ πλήγωσις· τὸ ἐπιτυγχάνειν, ῥίπτειν. 3) μεταφ., ὡς τὸ βέλος, ἀκτίς, ἀστραπή, π. χ. »βολαὶ ἡλίου, χρυσοῦν«. Ὀδ. Δ, 150. »Βολαὶ ὀφθαλμῶν, τὰ βλέμματα, ὀμματιαί. 4) ἀπορρολή, πέτιμον, ὡς, ἀνθῶν βολή. »Βολὴ κλύσματος«, ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ κλυστηρίου. Βολαὶ ἐλέγοντο τοπάλαι καὶ οἱ πόνοι ἐν τῇ γεννᾷ. — »Τρεῖς βολάς« ἀντὶ τοῦ, τρεῖς φοράς, Αἰτωπ., οὗ τὸ ἀρχαῖον, τρίς.

Βολίζη, ἡ· λέξις Βρητική. Αἰχμάλωτος, θούλη, σκλάβα, Ἀξήν ξ'.

Βολίζω (βολίς). Ῥίπτω (καθίημι) τὴν βολίδα, ἤτοι τὸ σκανδήλι, καὶ ἐξακριβῶ τὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Βόλινθος, ὁ· ταυτόν τῷ, βόνασος, Ἀριστοτ. Θαυμ. Α'.

Βολίς, ίδος, ἡ (βάλλω). Πᾶν τὸ ῥιφθὲν, οἷς, βέλος, ἀκόντιον, σαῖτα, κ. τ. τ. 2) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται ἐκεῖνο τὸ μολύβι, τὸ ὁποῖον ἐχοντές το σεμέντι εἰς μακρὰ σχοινίον, ῥίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετροῦσι δι' αὐτοῦ τὸ βάθος, τὸ σκανδήλι λεγόμενον, καὶ ἐντεῦθεν 3) βολίδες μολύβδιναι, ἢ συνήθεια παρομοιάσα, ὡσὰν μπαὶ καὶ τὰ ἐκ μολύβδου σφαιρίδια πρὸς χρῆσιν τῶν πυροβόλων ὀργάνων, Βολία (ἔχει τό, βολίζω, ἄρα, βολίς, τὸ βόλιον). »Ἀστραπῶν βολίδες«, οἱ κεραυνοί, ἢ σαῖτιαῖς, ἤτοι τὸ κτύπημα τῶν ἀστραπῶν, ἰῶς τό, βολή. Μεταφ. ἐπὶ γλώσσης, ἤτις μὲ τοὺς λόγους πληγώνει.

Βολιστικός, ή, όν. Ἀκουτιζόμενος παρὰ Πλουτάρχ. »Τὰ βολιστικὰ καλούμενα (ὑπάκουομ. γένη), τρίγλαι, χρυσοφρύς καὶ σκορπίοι, γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες«, ταυτόν τῷ »Χυτοὶ ἰχθύες καὶ τῷ, »Βόλος ἰχθύων«.

Βολίταινα, ἡ, = βολβίδιον.

Βολίτινος, η, ον. Ἀπὸ βουνιάν, κόπρον, μάλιστα βόειον, ἐκ τοῦ

Βόλιτον, τό· καὶ, βόλιτος, ὁ. Ἀττ. αὐτὶ βόλβιτον.

Βόλλα, Αἰολικ. αὐτὶ, βουλή· ἐκ τοῦ

Βόλλομαι, Αἰολ. αὐτὶ βούλομαι, Θεόκρ.

Βολοκτυπία, ἡ (βόλος, κτυπέω). Ὁ κτύπος, ἦχος τοῦ ῥιφίματος τῶν κύβων, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ῥίψιμον τῶν κύβων. 2) ἦχος, κτύπος ἐν γένει τῶν πιπτόντων ἢ ῥιπτομένων σωμάτων, Ἀνάλεκτ. Γ', 92.

Βόλομαι, = βούλομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Δ, 319. βόλεται, καὶ ἐν Ὀδυσ. λ, 234. »Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοί, ὅπου συνήθως, ἐβάλοντο, κεῖται· καὶ ἐν Ὀδυσ. Η, 387. »Βόλεσθε· καὶ παρὰ Θεοκρίτ. ΒΗ', 15. »Ἐβολλόμαν. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, βόλω, ὅπερ τὸ Λατιν. volo.

Βόλος, ὁ (βάλλω). Τὸ ῥίψιμον, καὶ μάλιστα μὲ κύβους, ἢ τῶν ζιατύων. 2) τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν τῶν πτηνῶν ἢ ἰχθύων δίκτυον, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ἄγρα, εἴτε πιάνει τις, Εὐριπ. Βάκχ. 846. 3) τὸ ῥίψιμον τῶν ὀδόντων, ὁπόταν δηλ. τὰ πωλάρια ἀλλάζουν τὰ ὀδόντια. Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια φυλάττει τὸ, βολή, ἢ· τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ῥίπτουσι τὰ δίκτυα. 4) Βόλος πέτριος, καὶ παιστικός, καὶ κυβευτικὸς λέγεται ἐπὶ τοῦ ῥιφίματος τῶν κύβων. 5) ἡ ὁρμὸς, ἔνθεν »βόλοι ὁρμοῦσιν«, αἱ σταλαγματιαί.

Βολωσία Ἄρτεμις, παρὰ Προκοπ. Γοτθ. Δ', 22. Οὕτω καλεῖται προσέτι καὶ ἡ Εἰλείθυια, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ἐκ τοῦ, βολαί, ὅ ἐστιν, ὠδῖνες, τὰς ὁποίας αὐτή, ὡς ἐπίστευον, ἐμετρίαζε.

Βομβάζω, Μ. άσω, = βομβέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ.

Βομβαίνω, ἡ, βομβέω, Μ. ήσω (βόμβος), λέξις ὀνοματοποιημένη. Βοΐζω, βορβυνίζω, ζουζουνίζω, ἠχῶ ὡς ἂν αἱ μέλισσαι, ἢ αἱ μυῖες. 2) καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, προξενῶ ἢ ἀφήνω βαρύν τινα κτύπον, ἦχον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καθὼς γίνεται εἰς τὸ πέσιμον σώματός τινος κατα

γῆς, οἷον λίθου, βροντῆς, ὡς τὸ δουπέω· καὶ ἐπὶ βαθέος βρασμοῦ, ῥόθου τῆς θαλάττης, Ὀδυσ. Θ, 100. Μ, 204. Σ, 397. Ἅρμ λέγεται ἐπὶ βροντῆς, εἴτουν, κώπης, καὶ ἐπὶ τῶν ὠτίων.

*Βομβαλοβομβάξ, Κωμ. ἐπιρρ. Ἀκουσματοῦ καὶ κρότου, βαβαί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 45. καὶ 48. ἐκ τοῦ

Βόμβαξ. Φωνὴ ἀκουσματοῦ, ἀγανακτήσεως, χλεύης. (Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ).

Βομβαύλιος, ὁ. Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ταυτὸν τῷ αὐλητής· ἀναφερόμενος παιεικῶς ἐπὶ τῷ, βομβύλιος. Ἀριστ. Ἀχ. 866. Σφ. 107. μόνον Κωμ. λέξις ἀντὶ, ἀσκαύλης. 2) (ἀγριοκουμβανος) εἶδος μελίσσης.

Βομβέω. Ζήτ. Βομβαίνω· ὅθεν

Βομβηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ μίμησιν, ἢ ἦλεκτρον βόμβου.

Βομβήεις, εσσα, εν· ταυτὸν τῷ, βομβητικός.

Βόμβησις, εως, ἡ Τὸ βομβεῖν, ὁ βόμβος, τὸ σημεῖον τῶν μελισσῶν, καὶ πᾶς ἦχος βαθὺς.

Βομβητής, οῦ, ὁ (βομβέω). Ὅποιος βομβεῖ, ἠχεῖ βαθέως, ἢ ζουζουνίζει, Ἀνάλεκτ. 2. 270. ὅθεν

Βομβητικός, ἡ, όν. Ὁ βομβῶν, ὁ βόμβον προξενῶν, καὶ ἐν γένει βαθὺν ἦχον εἴδων. «Ζωΰφιον βομβητικόν».

*Βομβικός, ἡ, όν. Κάμνων βόμβον. «Τὸ βομβικὸν τῶν ἐρίων».

*Βόμβο, τὸ, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176. ἀντὶ, βόμβος.

Βόμβος, ὁ. Ὁ ἦχος, βοητός, ζουζούνισμα τῶν μελισσῶν, τῶν βομβυλίων, ἀγριοκουμβάνων. 2) κάθε τοιοῦτος βομβώδης ἦχος, κτύπος, ῥόῳος, ἤτοι βαθὺς τις καὶ σεσιτιώδης τόνος, ἦχος, βομβούνισμα, Λατιν. bombus. «Βόμβος ἀνέμου» παρὰ δὲ ὑστέροις καὶ σημεῖον κρότου καὶ ἐπαίνων (Φιλοστρατ. εἰς βίον Ἀλεξάνδρ. Σελευκ.)· ὁ δὲ Θεμίστιος μετεχειρίσθη τὸ, ἐκβομβήσεις, Ζήτ. Βομβέω. (λέξις ὀνοματοπ.)

Βομβυκέστερον, μὲ βαθὺν ἦχον· ἀναγνωστ. βομβυκοειδέστερον, ἐκτοῦ, βομβυκοειδῆ, Νικομάχ.

*Βομβύκια, τὰ (βόμβυξ). Τὰ βομβοῦντα ζωΰφια. Ἰδὲ καὶ βόμβυξ.

Βομβυκοειδής, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βόμβυξ.

Βομβύλη, ἡ, = βόμβυλος.

Βομβυλιάζω (βομβύλιος). Ἰδὲ βορβορύζω.

*Βομβύλιος, ἡ βομβυλίς, ὁ καὶ ἡ. Ζωΰφιον βομβοῦν, οἷον μέλισσα, κοπρομέλισσα, κωνωπεῖον. 2) = βομβυλίς.

*Βομβυλίς, ίδος, ἡ, = πομφόλυξ. Ἡ σταλαγμιτιὰ τοῦ νεροῦ, ἢ ὁποία πίπτουσα, κάμνει κλοῦ, κλοῦ. Ζήτ. Βόμβυξ, βομβύω.

*Βόμβυλος, ὁ. Στενὸν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ ἐκχύνεσθαι τὸ νερὸν, κάμνει ἦχον κλοῦ, κλοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ βομβύλη. Ζήτ. Βόμβυξ, βομβύω.

Βόμβυξ, υκος, ὁ. Ὁ σωλὴξ τῆς μεταξῆς (μεταξοσκωλήκων), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταξίον, Ἀλεξίφρ. Α'. Ἐπιστ. 39. «Βόμβυξ ἢν τὸ χιτωνίσκον. 2) μέρος τοῦ αὐλοῦ, ἤτοι τῆς φλογέρας· καὶ, εἶδος αὐλοῦ (Πολυδεύκ. Δ' 80. καὶ 82), καὶ ἐντόνου (παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 32.) «Βομβυκίαις καλάμοις». 3) παρ' Ἀριστοτ. ὁ λάρυγξ, ἤτοι ἡ τραχεῖα ἀρτηρία τῶν πτηνῶν. Πλὴν, Βομβύκια, ζωΰφιά τινα, ἃ τινα καὶ Ἐγκέλυδα καλοῦνται. Παρὰ Νικομάχ. περὶ Μουσικ. σελ. 20. «Κατὰ τὸ βομβυκέστερον, κάλλιον ἀναγνωστέον «βομβυκοειδέστερον», κατὰ τὸν βαθύτερον, ἤτοι βαρύτερον, χοντρότερον ἦχον, ὅστις ἄλλως βόμβος λέγεται. (Σημ. τὸ υ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

(Βομβύω), = βομβέω. Ἐκ ταύτης τῆς ἀχρήστου, πρωτοτύπου λέξεως παράγονται πολλαὶ καὶ διάφοροι ἄλλαι, μ' ὅλον ὅτι μόνοι οἱ τύποι βομβάω, βομβάζω, βομβαίνω, καὶ βομβέω, ἐσημειώθησαν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικοὺς καὶ ὅλαι παρήχθησαν κατ' ὀνοματοποιΐαν. Ἡ κυρία σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἀποδεικνύει 1) βαρὺν, βαθὺν καὶ κοῦφιον ἦχον, κτύπον βρόντου, παρόμοιον μὲ ἐκεῖνον τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον κάμνουσιν, ἤτοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκβάλουσιν οἱ μέλιτται, οἱ κώνωπες, αἱ μυῖες καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ζωΰφιων. (ἐντεῦθεν ἔρχεται, βομβοῦσα, βομβήεσσα μέλισσα· καὶ παρ' Ἀριστοφάν· Π. 538. «βομβοῦσαι φύλλαιν.) 2) τὸν γοργουρητὸν τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων, καὶ τὸν γοργουρητὸν τῶν περιττερῶν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε· «βομβῆται, ὡς περιττερὰ φωνήεντα. 3) ἐπομένως ἐκφράζει καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς, τὸ βομβοῦνισμα, καὶ τὸν ἦχον βαρύφθογγου τινος ἢ σπηλαίου, ἀγγείου, κ. τ. τ. ἤτοι τὴν ἀντήχησιν τούτων· 4) ἔτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῶν ὠτίων, τὸ βάζειν, τὸ παρὰ Λατ. tinnire, καὶ Γερμ. sausen. «βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μου». Σαπφώ. καὶ 5) τέλος, τὸν τόνον, ἦχον, βοὴν, γοργουρητὸν, ὅστις προξενεῖται, ὁπόταν ὑγρά τινα ἐξέρχονται ἀπὸ στενὸν λαιμὸν ἀγγείου τινός· ὅθεν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, βοίζω, γοργορίζω, καὶ, γλουγουλίζω. Κατεῦθεν 1) βόμβυλος, παρὰ δὲ Σουΐδ. βομβύλον, σκεῦος στρογγυλοειδὲς, καὶ παρ' Ἡσυχ. βομβύλη, λήκυθος, καὶ εἶδος ποτηρίου (ἴσως δὲ μελίττης), ἐπὶ ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι βόμβον τινὰ, ἤτοι γλουγουλίζουσιν, ὁπόταν χύνεται ἐκ τούτων τὸ ὑγρόν. 2) Βομβυλὶς, ἡ, Βομβύλιος, ὁ· εἶδός τι μελισσῶν, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀγριοκουμβάνος λεγόμενος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἐντόμων πτερωτῶν· ἔτι δὲ εἶδος ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξερχόμενον τὸ ὑγρὸν ῥαγδὸν, γλουγουλίζει, ἤτοι βομβεῖ ἐν τῇ πόσει. 3) παρ' Ἡσυχ. Βομβυλὶς, ἡ πομφολυξ, ἡ ἦχον, ἤτοι γλουγουλισμὸν ἀποτελοῦσα ῥανίς. 4) Βόμβυξ (Λακωνικ. Βόμβυρ, καὶ ἐν τῇ συνηθ. Βόμβυρας καὶ Βομβοῦρας) ἀντὶ, Βόμβυς, τὸ ζωΰφιον, τὸ βόμβου ἀποτελοῦν, ὡς τὸ, Βομβύλιον· ἔτι δὲ καὶ εἶδος αὐλοῦ. — Οἱ Λατῖνοι ἔτι διὰ τοῦ, bombus ἐκφράζουσι καὶ τὸν διὰ τῶν πετάλων (ἐν εἴδει Ζουρνᾶ) ἦχον. — Ἡ λέξις βομβυλιάζω ἀναφέρεται παρ' Ἀριστοτέλει ἐπὶ τοῦ ἤχου, ἤτοι βορβορυγμοῦ, γουργουρίσματος τῆς κοιλίας, Προβλ. ΚΓ'. 11. «Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες»· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ῥῆσις φαίνεται πειρατῶς, ὅτι «βομβαλίζουσιν» ἔγραψε ποτέ. Ζήτ. καὶ Βόμβυξ. «Βομβυλίοις ἄνθρωποις», παροιμ. ἐπὶ ἀνωφελοῦς.

*Βομβώδης, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ βόμβον, ὡς, ἦχος, φωνὴ βομβώδης.«

Βομβών, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουβών.

Βόνασος, ὁ. Εἶδος ἀγρίου βοὸς, ἀγριόβουδον, bonasus, urus, Δίων. (κατὰ Γότθους, Θεσσ. Λ. Λ. ἡ μεταξὺ συλλαβὴ ἔστι μακρά.)

Βουβούλευσις, ἡ· καὶ βουβουλεύω. Ζήτ. Οὐβούλευσις, Οὐβουλεύω.

Βοοβοσκός, ὁ (βόσκω). Ὅποιος βόσκει τὰ βόδια.

Βοάγλωσσος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βόωφ. ἐκ τοῦ, γλῶσσα.

Βοοδμητήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, βοοδμητὴς, οῦ, ὁ (δαμάω). Ὅποιος δαμάζει, καταδαμάζει τοὺς βόας, Κόϊντ. Σμυρν.

Βοοζύγιον, τό (ζυγός). Ζευγάρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι τὰ ἑζευγμένα εἰς τὴν ἅμαξαν βόδια, ἅμαξα μὲ βόδια, βοϊδάμαξον. Γράφεται καὶ βουζύγιον.

Βοοδύτης, ὁ· ταυτὸν τῷ, βουδύτης. Ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει· ὁ θύων, σφάζων τοὺς βόας.

Βοόκλεψ, εος, ὁ (κλέπτω). Ταυτὸν τῷ, βοϊκλεψ· καὶ

Βοοκλόπος, ὁ· ταυτὸν τῷ, βοϊκλεψ, Ὀρφ. Ἀργ. 1055. «Βοοκλόπος... Τιτάν, Ἑρμείας.«

Βοόκραιρος, ὁ, ἡ (κραῖρα). Κέρατα βοὸς ἔχων.

Βοόκρανος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βούκρανος, Γαλην.

Βοοκτασία, ἡ (κτείνω). Τὸ κτεῖνειν, ἤτοι σφάζειν τοὺς βόας, Ἀπολλ. Δ', 1724.

Βοονόμος, ὁ, ἡ. Βοόστασις, ἡ. Βοοστασία, ἡ· καὶ, Βοοτρόφος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βουνόμος, Βούστασις, Βουστασία, καὶ, Βουτρόφος.

*Βοορράιστης, ὁ (ῥαίω). Φονεὺς βοῶν.

*Βοοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ κυττάζων νὰ εὕρῃ βοῦς.

*Βοοστόος, ὁ, ἡ (στείλω). Ὁ διώκων, ὠθῶν, σκιάζων τοὺς βόας, ὡς κέντρον κτλ.

*Βοόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Βασταχθεὶς, ἀχθεὶς ἀπὸ βοῦν, ταῦρον, π. χ. νύμφη.

*Βοότροχος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ἀπὸ ῥήμματα, βόδια διατρέχόμενος, Νόνν. Διον. δ'. 377.

*Βοόω, ἐπικ. αὐτὶ βοάω, Ὅμ.

Βοόω, Μ. ώτω. Κάμνω βόδι, μεταμορφόνω, μεταβάλλω εἰς βοῦν (βόδι), ὡς ἵππόω.

Βορά, ἡ. Τὸ φαγητὸν τῶν θηρίων, καὶ ἄλλων ζώων· βοσκὴ, τροφή· ἐκ τοῦ, βιβρώσκω (Λατιν. voro).

Βοράζω· ταυτὸν τῷ, τρέφω.

Βόραθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὸν βορᾶν, ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος, Ἱπποκρ. Διαιτ. Β'. 1. ἐκ τοῦ, βορᾶς, ἀντὶ, βορέας.

Βόρασσος. Ζήτ. Βούρασσος.

Βόρατον, τὸ. Κέδρου εἶδος, παρὰ Διοσκ. Β'. 47. ὅπου πρότερον, ἀγνώριστον, ἔκειτο· ταυτὸν τῷ, βράθυ.

Βορβορίζω, Μ. ίσω (βόρβορος). Εἶμαι, ἢ μυρίζω ὡς βορβορος, λάσπη, κόπρος, Διοσκ. Β'. 77. «Βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει».

Βορβορόδιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιθετικὴ ἢ τις κωμικὴ λέξις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734. διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν γυναῖκα Κλέωνα διὰ τὸν βρωμερὸν καὶ δυσῶδη θυμόν του.

Βορβοροκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ τοιος κοίτεται εἰς τὸν βόρβορον, Ὅμ. Βατρ. 223. (Κωμικὴ ὀνομασία ἑνὸς βατράχου.)

Βορβοροπή, ἡ (κατ' Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Δ. σελ. 862.) παρ' Ἱππώνακτι, πόρνη ἀκάθαρτος, τὴν ὁποίαν ἔχουσι βορβόρου πλήρη. Ἀλλ' ὁ Σουϊδ. φαίνεται, ὅτι αὐτὶ τούτου ἔχει, «Βορβόροπον κῆπον», ἐπὶ τοῦ γυναικείου μορίου.

Βόρβορος, ὁ. Ἀκαθαρσία, κόπρος, σκατὸν λούνη βρωμερὰ, καθὼς ἡ τῶν κοπρώνων. «Γς ἐν βορβόρῳ κυλιστείς.«

Βορβοροταράξις, ὁ (ταράττω, βόρβορος), Ἀριστοφ. Ἱππ. 309. Κωμικὴ ποιητικὴ λέξις εἰς ἐκφρασιν ταραχοποιοῦ. «Ὦ βορβοροταράξ καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀναστρεβλώσας, ὅ ἐστιν, ὡ ταραχωδέστατε, ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βόρβορον, ἐρεύβων πλημμύρας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου».

Βορβορόω, Μ. ώτω. Ἀλείφω μὲ βόρβορον, σκατόνω. 2) μεταβάλλω εἰς βορβορον, Ἀριστοτ. Μετεωρ. μολύνω.

Βορβορυγή, ἡ· ἡ, βορβορυγμὸς, ὁ. Τὸ γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ζήτ. Βορβορύζω.

Βορβορύζω, Μ. ύξω. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐκφράζει τὸν ῥόῳον, ἢ κρότον, ἦχον τῆς κοιλίας, ἤτοι τῶν ἐντέρων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. χρῆται καὶ τῷ, βομβυλιάζω· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Γουργουρίζω, ἢ Γοργορίζω, τρεπῷ τοῦ β εἰς γ Δωρικ. ὡς π. χ. ἐπὶ καμήλων τοῦτο συνήθες. «Σύνθημα δ' ἐστὶ ταῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος», Σουΐδας, ὅστις τὸ βορβορυγμὸς, διὰ τοῦ «ἦχος ἐκ τοῦ στόματος.« ἑρμην., ὅστις γίνεται ἐν τῷ στομάχῳ αὐτῶν. Τοῦτο καλεῖται ἔτι καὶ, βορβορυχή, ὁ προξενούμενος ἦχος ἐν τοῖς ἐντέροις, ἢ ἐν τῇ κοιλίᾳ· καὶ λέγεται ἔτι, κορκορυγέω, κορκορυγμὸς, ὁ· καὶ κορκορυγή, ἡ. Ζήτ. διαβορβορύζω, καὶ, διαβορβορύζω.

Βορβορώδης, ὁ, ἡ (βόρβορος, εἶδος). Ἀκαθαρσώδης, κοπρώδης, παρὰ Πλάτ. «Βορβορώδης πηλὸς», λάσπη βρωμερὰ, ἤτοι ἐκ διαφόρων ἀ-

καθαρσιῶν. Ὁ Φρίξιχος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ »Δυσὶν δὲ τὸ στόμα παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ, ὁδοὺς· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ λέγῃ, βορβορόδους, ἡ, βορβορόδων. Μεταφ. σκαμμερός, ὡς, »βορβορώδης βίος«.

Βορεάζω, Μ. άσω. Ἑκτελῶ, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις.

Βορέας, ου, ὁ. Ἰων. βορρέης καὶ συγκ. βορῆς, έω, Ὅμ., Ἀττ. βορρᾶς, ᾶ. Ὁ ἀρκτικὸς ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκ τῆς ἄρκτου, κατ. Γραῖκος ἢ Γραῖος· καὶ προσωπεποιημένος, ὁ ἐξουσιάζων τὸν βορέαν δαίμων, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 5. Ο, 26. Ψ, 195. 692. Ὀδ. Ε, 328. 331. 385. Ν, 110. Ξ, 253. 299. 475. 533 2) τὸ μέρος, ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, ἡ ἄρκτος. »Πρὸς βορέαν τινόεια, ἤτοι κατὰ τὸ βόρειον μέρος τινός. Παρὰ ποιηταῖς εὐχρηστότερον ἐν χρήσει βορέας δι' ἑνὸς ρ, παρὰ δὲ λογογράφοις ἀδιαφόρως βορέας καὶ βορρᾶς. Ἡ Γενικὴ εὑρίσκεται καὶ βορέου καὶ βορέω, καὶ παρ' Ἀριστονύμῳ, βορρᾶ. »Βορηηθεὶς ποιητ. = βορρᾶσει, καὶ βορᾶσεν, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορρᾶ. »Βορήτιδες πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ.

*Βορεάς, άδος, ἐπίθ. Ἠλ. = βορείη, Αἰσχ. Λοίβ. 181.

Βορεασμός, ὁ (βορεάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ πνεύσῃ ὁ Νότος, Ἡσύχ. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Ζ', 189. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. ΙΒ', 61.

*Βορέηθεν, ἐπιρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορᾶ· ὠσαύτ. καὶ βορρᾶθεν, καὶ βόρηθεν.

*Βορήνδε, ἐπιρρ. Πρὸς τὸν Βορρᾶν.

Βορῆτις, καὶ βορεῶτις, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Βόρειος, ὁ, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ βορέου. Ὁ τύπος Βερεώτις κεῖται παρὰ Διονυσίῳ τῷ Περιηγ. 565., εἶναι ὅμως ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, βορεῆτις. »Βορεήτιδες ἄκται.«

*Βορειάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Βορεάς· ἰδὲ ταῦτα.

*Βορεινός, ή, όν. Ἀρκτικός. Ταυτόν τῷ, βόρειος.

*Βορείοθεν, ποιητ. ἀντὶ βορέηθεν.

Βορεῖον, τό. Γαστὴρ ἐσκευασμένη πως, στόμαχος κατεσκευασμένος καθ' ἕνα ξεχωριστὸν τρόπον ὡς λουκάνικον.

*Βορειόνεος, α, ον, ποιητ. ταυτόν τῷ, βόρειος.

*Βόρειος, α, ον· ἡ καὶ κοινόν. Ἰων. βορήιος. Ἀρκτικός, βόρειος. »Τὰ βόρειαι (ὑπακ. μέρη). Παρὰ Πτολεμ. »βορειοτέρωσι, ἀντὶ βορειοτέρων.

*Βόρεος, α, ον, = βόρειος.

Βορεύς, ὁ· ταυτόν τῷ, βορέας, Ἀράτ. Διοστημ. Ε'. 351.

Βορεῶτις, ιδος, ἡ, = Βορεάς.

Βορήϊος, η, ον, Ἰωνικ. ταυτόν τῷ, βόρειος, Φοίνιξ παρ' Ἀθην. »Τρίμων οἷόν περ ἐν βορηίῳ νωδύσῳ, ὅπου πρότερον, Φορηΐῳ, ἐσφαλμ. ἐκειτο.

*Βορῆις, ίδος, ἡ, = Βορεάς, ποιητ.

*Βορῆς, έω, ὁ, Ἰων. κατὰ συγκ. ἀντὶ βορέας.

*Βοροποιές, ά, όν. Ὁ κάμνων νὰ φάγῃ, ὁ προξενῶν ὄρεξιν.

Βορός, ά, όν (βορά). Πολυφάγος, φαγᾶς, Λουκ. Τόμ. κ. 46. »Γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατον. Βορὸν ὕδωρ, τὸ διαιγεῖρον τὴν ὄρεξιν. Ἐπίρρ. βορῶς.

*Βορράθεν, καὶ, βόραθεν Ἀττ., ἐπίρρ. ἀντὶ βορέηθεν.

Βορράϊος, αία, αῖον· καὶ βορρεῖος, α, ον· ταυτόν τῷ, βόρειος, Ἀττ. »Βορράιον Σκυθίην«, Ἀνάλεκτ. Β', 230.

*Βορραπηλιώτης, ὁ. Ὁ βορέας· καὶ ἐπίθ. βορραπηλιωτικός, ή, όν. Ἰδὲ Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 2, 4. σελ. 94, 96 κτλ.

*Βορρᾶς, ᾶ, ὁ, Ἀττ. συγκ. ἀντὶ βορέας· πληθ. δὲ καὶ Βορρᾶδες, Γρηγορ. Ἰδὲ Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 2, 259.

*Βορρόλιψ, βος, καὶ βορρολιβικός, ὁ. Πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα κείμενος, Προκλ. Παράφρ. σελ. 88.

*Βόρυες, οἱ. Ἀγνωστον εἶδος ζώου ἐν Λιβύῃ, Ἡροδ. δ', 192.

Βόσις, εως, ἡ (βόσκω). Βοσκή, τροφή· βρῶσις, βορά, Ἰλ. Τ, 268. Κύϊντ. Σμυρν. 1, 327.

Βοσκάδιος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι βόσκεται, βοσκημένος, θρεμμένος, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 228. »Βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα.

Βοσκάς, άδος, ἡ (βόσκω). Ἡ βόσκουσα ἑαυτήν, ἡ βοσκομένη, τρεφομένη ἐν οἴκῳ, Νικ. Θηρ. 782. »Βοσκάδα ἠηδόνα· καὶ Ἀλεξ. 293. »Βοσκὰς ὀρταλίχη, ἤτοι νομὰς ὄρνις. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ οἰκιακὴ ὀρνιθα. 3) εἶδος ἰκέτης, ἤτοι πάπιας, Νικ. Ζήτ. Φασκάς. 4) εἶδος ἐξηραμένης πίσσης.

Βοσκέω. Ταυτόν τῷ, βόσκω.

Βοσκή, ἡ βόσκη, ἡ. Νομή, τροφὴ τῶν ζώων, φαγητόν, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. »Μήλων βοσκὰς κα. Ὁ αὐτ. ἐν Εὐμεν. 261. καὶ Ἑλέν. 1347. »Βοσκὰς ἐλίχνων.

Βόσκημα, τος, τό (βοσκέω). Τὸ ἡμερόζωον, τὸ ὁποῖον βόσκει χόρτον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν βοσκήν, ἤτοι εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ βόσκει, ὁπότε εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν τροφὴν διὰ νὰ παχύνῃ, ἢ τὸ ὁποῖον τρέφουσι διὰ νὰ παχύνῃ. 2) καθόλου δὲ θρέμματα παχυμένα, θρεμμένα, κοπάδι· ἔτι δὲ καὶ ἐν ζώοις, κτῆνος, Ξενοφ. »Εἰ ἀπὸ βοσκημάτων εἶσι δεῖ πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον. 3) βοσκή, τροφή; Τραγ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 620. καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 364. Παρὰ Θίωνι εἰς Στράτην 1123. εἰσὶ παρομοίως Βοσκήματα, ἀντὶ τοῦ, ἐγροί, λειβάδια (τζιαιρια), πρὸς βοσκὴν τῶν ζώων ἀφορισμένα.

Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ· τό, ώδες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοσκημάτων, ζωώδης, ὡς ἂν ζώων, Στράβ. Ε'.

Βόσκησις, εως, ἡ (βοσκέω). Τὸ βόσκειν, βοσκή, τροφή, νομή.

*Βοσκητέον, 3ετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ βοσκήσῃ, θρέψῃ τις, μετὰ αἰτ. Ἀριστ. Ὄρν. 1348.

Βοσκός, ὁ, ἡ· καὶ βοσκήτωρ, ορος, ὁ. Ὁποιος βόσκει τὰ ζῶα, ποιμήν, (τζιομπάνης, Τουρκ.) πιστικός, Ἀνάλεκτ. Β'. 107.

Βόσκω, Μ. βοσκήσω· (βῶ) καὶ κατὰ τὸν μέλλ. σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι. Λέγεται ἐπὶ ποιμένων, ὁδηγῶ, φέρω εἰς βοσκήν τὰ ζῶα. 2) τρέφω, φυλάττω τὰ ζῶα, Ὀδυσ. Ζ. (Μίσως καὶ παθ. βόσκομαι, τρέφω αὐτὸς ἑαυτόν, τρώγω χόρτα, εἶμαι εἰς βοσκήν, Ἰλ. Ο, 691. Τ, 223. »Βοσκομένων ὀρυίθων, ἵππων. Ὀδυσ. Μ, 355. »Βοσκήσουσ' ἕλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι, ἐβόσκοντο, ἔβοσκον ἑαυτάς.) Σήμ. Τὸ βόσκω ἐνεργ. λέγεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ξ, 325. Ἀριστοφ. Λυσ. 360. Λουκιαν. διάλ. ἑταιρ. Θουκ. 7, 48. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 1425. Εὐρ. Φοίν. 399. »Ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς φυγάδας«. Λέγεται δὲ μεταφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, περιέλπειν, περιποιεῖσθαι, π. χ. βόσκειν γαστέρα, βίον, νόσον. »Βόσκειν πράγματα, ὑποφέρειν ἀνωγκήτως καὶ δυσκολίας. »Βόσκεσθαι κατά τι (Ἰλ. Ε, 162), ἢ περίτι, ἢ τινί (Ἀνθ.)ω, τροπ ἐντρυφῶ. Βοσκέων, ὁ τροφεύς. (Ὁ Μέλλων καὶ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Βοσκέω, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη.)

Βόσμορος. Διεφθαρμένον ὄνομα ὀπώρας τινός, παρὰ Στράβ. 2) ὁ Βόσπορος.

Βόσπορος, ὁ. Ὄνομα τοῦ Θρᾳκικοῦ, καὶ Κιμμερίου, ἤτοι Σκυθικοῦ πορθμοῦ, ἐκ τοῦ, βοῦς, καὶ, πόρος (Ζήτ. παρὰ Γεωγράφοις), Αἰσχ. Προμ. 739. Ἀγγ. 1, 30.

Βόστρυξ, υχος, ὁ· ἡ, βόστρυχος, ου, ὁ (Τποκορ. Βοστρύχιον). Πλόκαμος, σειρά, τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, πλεξούδα. 2) τὰ στρεφογυριτμένα μαλλιὰ πρὸς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς. Ἀριστοφ. 3) αἱ ψαλίδες τῶν κλημματίδων καὶ καλοκυνθῶν, διὰ τῶν ὁποίων περιπλέκόμεναι εἴ τι, κρατοῦνται. 4) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε', 19. καλεῖται οὕτω καὶ ἔντομόν τι (ζωΰφιον) πτερωτόν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ Λαμπυρίς. 5) παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 7. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ· φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, βότρυξ, βόστρυς, ὄστρυξ, καὶ βότρυς, καθὼς, καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐστημείωσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βοστρύχια, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, στέμφυλα, καὶ βοστρυχοειδῆ, διὰ τοῦ, πολυκαμπῆ. 6) καθόλου δὲ, οἱ ποιηταὶ λέγουσιν οὕτως ὅλα τὰ στρεφογυριτμένα, καὶ ἑλικοειδῆ, ἤτοι τὰ συστροφὰς ἔχοντα, ὡς παρ' Αἰσχυλ. Προμ. »Στεροπῆς βόστρυχῳ, τὸ ὁποῖον ἐν στίχ. 1083. »Ἑλικτὸς, εἶπε· καὶ 1044. ἐπὶ πυρός, »Ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος«.

Βοστρυχηδόν, Ἐπίρ. Παρόμοια ὡς βόστρυχος, ἑλικηδόν, Λουκιαν.

Βοστρυχίζω, Μ. ίσω· ἡ, βοστρυχόω (βόστρυξ). Πλέκω εἰς βόστρυχον· στολίζω μὲ τὸ σίδηρον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μεταφ. στολίζω, καλλωπίζω, ὡς Διον. ὁ Ἁλικ. (περὶ συνθ. λογ. σελ. 406.) λέγει, »Τὸν Πλάτωνα κτενίζειν καὶ βοστρυχίζειν καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκειν τοὺς διαλόγους αὐτοῦ«.

Βοστρύχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.

*Βόστρυχος, ὁ· παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς καὶ πληθ. τὰ βόστρυχα, = βόστρυξ.

Βοστρυχόω. Ταυτόν τῷ, Βοστρυχίζω.

Βοστρυχώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βοστρύχου, ἑλικοειδής. Ἐπίρρ. Βοστρυχωδῶς. Βοστρύχωμα, τὸ πλεκτὸν εἰς βόστρυχον.

Βοτάμια, ων, τά (βόσκω). Παρὰ Θουκυδ. Ε', 53. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Λειβάδια, τόπος διὰ βοσκὴν τῶν ζώων, ἀλλ' ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμένη. Κατ' ἄλλους, ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν βοσκήν.

Βοτάνη, ἡ Χόρτον διὰ τροφὴν, καὶ ἐν γένει, πᾶσα χόρτος, φυτὸν καὶ ζιζάνιον· ἐκ τοῦ, βάω, βόσκω, (βοτός), βοτέω, τὸ ὁποῖον ὁ Νικάνδρ. (ἐν Θηριακ. 394). καὶ Νικαίνετος (παρ' Ἀθην.) ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, βόσκω, καὶ βοτάω, βοτανός, βοτάνη, Ἰακ. Ἀν. Π. 650.

*Βοτάνηθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς βοσκῆς, Ὀππιαν.

*Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τρώγων χορτάρια, Ὀππ. Ἁλ. 3, 424. »Βοτανηφάγοι ἰχθύες«.

*Βοτανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βοτάνας φέρων, φύων, ὡς πόροι βοτανηφόροι«.

Βοτανίζω. Βοτανολογῶ, ἢ ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ ἄχρηστα χόρτα.

Βοτανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτάνην, ὁ εἰδήμων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ φυτά· ὅθεν »Βοτανικὴ (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη τοῦ σπουδάζειν καὶ ἐξετάζειν τὰ φυτά, ἢ περὶ φυτῶν πραγματευομένη ἐπιστήμη. »Βοτανικὰ φάρμακα«.

Βοτάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βοτάνη. Μικρὰ βοτάνη. Ἡ δὲ συνήθεια φυτικώτερον ἐκ τοῦ διὰ χόρτων ἰατρεύειν, βοτάνιον λέγει καὶ τὸ ἰατρικὸν, ἤτοι τὸ πρὸς ἰατρείαν χρήσιμον χόρτον.

Βοτανισμός· τό· οὐσιαστ. τοῦ βοτανίζω. Τὸ βοτανίζειν, ἐκτὸς τὰ ζιζάνια.

Βοτανολογέω, ῶ (λέγω). Συνάζω χόρτα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βοτανίζω. 2) καταγίνομαι περὶ τὴν βοτανικήν.

Βοτανολόγος, ὁ. Ὁ συνάζων βοτάνας.

*Βότανον, τό. Χόρτον, Ἀλ. Τραλλ. α', σ. 16.

*Βοτανοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ καλλιεργῶν τὰς βοτάνας.

Βοτανώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοτανῶν, ὅμοιος τῇ βοτάνῃ. 2) ὁ πλούσιος ἀπὸ βοτάνας, χόρτα.

Βότειρα, ἡ, Ἠλ. τοῦ *βοτήρ*. Ἡ τὰ ζῶα βόσκουσα· ἐπίθ. Δήμητρος.

Βοτέω. Ἦτ. Βοτάνη, = *βόσκω*, Νίκ. ἰδὲ Ἰακ. Ἀνδ. Π. σ. 630.

Βοτήρ, ῆρος, καὶ, Βότης, ου, ὁ (*βόσκω*). Βοτεύς, νομεύς, ποιμήν, Ὀδ. Ο, 503. «Οἰοπόλων βοτῆρι, ὁ μάντις. «Κύων βοτῆρι, ποιμενικὸς κύων, Σοφ. καὶ βοτὴς ἔτι λέγεται.

Βοτηριακός, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοτῆρα, ποιμενικός, Ἀνθολογ. «Βοτηριακὴ ἑορτή».

Βοτόν, τό· πληθ. *βοτά*, = *βοσκήματα*. Τὰ βοσκόμενα ζῶα, *βρέμματα*, τόσον χερσαῖα καὶ πτηνά, ὅσον καὶ ἔνυδρα καὶ ἄγρια ζῶα, Αἰτιγ. καὶ Ἰλ. Σ, 521.

Βοτός, ἡ, όν (*βόσκω*). Βοσκημένος, σιτευτός, *βρεμμένος*. 2) πῶν ὅ,τι βόσκεται, τρέφεται, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς βοσκήν, τροφήν, νομήν. Παρὰ Σουΐδ. τὸ, *βοτός*, ἑρμην. διὰ τοῦ, *βοτκή*, καὶ τροφή. Γράφεται ἔτι καὶ Βότος, βαρυτόνως, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Βοτρύδιον, τό· ὑποκ. τοῦ *βότρυς*. Μικρὸς βότρυς, σταφυλάκιον. 2) μικρὸς ἐν εἴδει βοτρυδίου στολισμὸς τῶν ὠτίων, σκουλαρίκι, Ἀριστοφ. (υ–υυ, Meineke Μενανδρ. σ. 160.)

Βοτρυδών (βότρυς), Ἐπίρ. Ἡπάν τὰ σταφυλάκια, ὡς αἱ βᾶγες τῆς σταφυλῆς, ἡ μία ἐπάνω τῆς ἄλλης· καὶ (Ὁ. Β, 89.) σωρηδόν, ἐπὶ μελισσῶν πετομένων.

*Βοτρυειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ *βότρυι*, Ἐτυμ. «Βόστρυχος ὁ βοτρυειδὴς».

*Βοτρυηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν *βοτρύων*, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος αὐτῶν, ὡς βελανηρός, καρυηρός, κτλ. Καὶ τὰ *βοτρυηρά*, οἱ ἰδίως βότρυες, Θεοφρ. ἱστ. Φ. α, 11, 3.

Βοτρύινος, η, ον. Ἀπὸ σταφυλάκιος, ἀπὸ σταφύλια. «Βοτρύινον φυτόν», τὸ κλῆμα, Ἀνάλεκτ. Γ. 85. Ὁ Σουΐδ., ἐν Λ. *βότρυς*, ἔχει καὶ, βοτρύεον ὀπώρην, ἀντὶ τοῦ σταφυλή.

*Βοτρύϊος, ον, = *βοτρύινος*.

*Βοτρυΐτης, ου, ὁ (ῑ)· Ἠλ. *βοτρυῖτις*, ιδος, ἡ. Κατασκευασμένος ἐκ βοτρύων, σταφυλῶν.

Βοτρυμάς, ὁ· ταυτὸν τῷ, τρυγητός, Ἡσύχ.

Βοτρυοδώρος, ὁ, ἡ (*δῶρον*). Ὁ δίδων, χαρίζων τὰ σταφύλια, ἐπίθ. τῆς εἰρήνης· «Βοτρυόδωρος γῆ».

*Βοτρυοειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ *βότρυι*, Ἐπιρρ. *βοτρυοειδῶς*, Διοσκ. δ', 183. καὶ Σχ. Γρη. Ναζ.

Βοτρυόεις, εσσα, εν. Σταφυλώδης, καὶ πολυσταφύλος.

Βοτρυόκοσμος, ὁ, ἡ. (*κοσμέω*). Στολισμένος μὲ σταφύλια, Ὀρφ. Ὕμν. 51, 11. ἐπὶ Πιερίδος.

Βότρυον, τό· ταυτὸν τῷ, *βότρυς*, Λουκιαν. ἀμφίβ. Σαιφ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 3, 276.

*Βοτρυόομαι, παθ. (*βότρυς*). Φυτρώνειν σταφύλια.

Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. Ὅποιος γεννᾷ σταφύλια, ἢ ἐγεννήθη ἀπὸ σταφύλια, σταφυλοπαίδι, Ἀνθολ. «Ἄμπελος βοτρυόπαιδα».

Βοτρυοστάγής, ες, ὁ, ἡ (*στάζω*). Ὁ στάζων ἀπὸ σταφύλια, Ἀθήν. Α', ὡς, «Βοτρυοστάγῆ ἔρνη».

Βοτρυοστέφανος, ὁ, ἡ (*στέφανος*). Ὅποιος ἔχει στέφανον ἀπὸ σταφύλια, ἢ ὁ ἐστεφανωμένος μὲ τοιοῦτον στέφανον, Πλούταρχ. Ἠθ. Σ. 295.

*Βοτρυοφορέω. Φέρω, ἔχω *βότρυας*, σταφύλια, ὡς «Ἄμπελος βοτρυοφορουσα», Φίλ. Ἰουδ. Ἐντεῦθεν *βοτρυοφόρος*, ἰδὲ *βοτρυηφόρος*.

Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ (*χαίτη*). Ὅποιος ἔχει τὰ μαλλιὰ του κατζαρά, πλεγμένα ὡς ἀμπελόφυλλα ἢ σταφύλια. 2) σταφυλόμαλλος, ὁ περὶ τὴν κόμην σταφυλὰς ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β', 519. Βάκχου ἐπίθετον.

Βοτρύω. «Ἄμπελος *βοτρυοῦται*», τὰ ἀμπέλια ἐκβάλλει σταφύλια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α', 18, 4. Γρηγ. Ναζ. 8. «Ἐγὼ τὰ ὁ *βοτρύωνα*», ἤτοι ὁ τρυγητής.

Βότρυς, υος, ὁ. Σταφυλή, σταφύλιον, Ἰλ. Σ, 562. «. μέλανες δ' ἅμα *βότρυες* ἦσαν». 2) ἐπιφυλλίδες, (παρακούδονα). 3) = *βόττρυξ*, τῷ ὁποίῳ συγχέεται. ἐστὶ κατὰ τὴν παραγ., συνήθ. λέγεται *βότρυς χαίτης*, Oracle Mal. 105. 4) σημαίνει τὰς ψαλίδας, δι' ὧν περιπλέκεται καὶ πιάνεται ἡ κληματὶς ἐπὶ τι ἄλλο ξύλον· ἀλλ' ἔτι σημαίνει καὶ τὴν σταφυλήν, τὴν ἐπιφυλλίδα, καὶ τὸν μίτυλον, ἤτοι τὸ κοτζάνι τῆς σταφυλῆς.

*Βοτρυοφόρος, ὁ, ἡ (*φέρω*). Ὁ φέρων σταφύλια.

*Βότρυχος, ὁ. Ἡ ῥίζα, τὸ κοτζάνι τῶν βοτανῶν τοῦ σταφυλίου. Παρὰ Θεοφράστῳ λέγεται Βοτρυΐχιον.

Βοτρυώδης, εος, ὁ, ἡ (*εἶδος*). Ὅμοιος τῇ σταφυλῇ, ὡς, Ἄνθος, *καρπὸς βοτρυώδης*.

Βου – μέρος ἐπιτατικὸν, σύνθετον μὲ πολλὰ καὶ ῥηματικὰ ὀνόματα, καὶ τότε δὲν σημαίνει βοῦν, ἀλλ' ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει μᾶλλον τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἐκείνων, καὶ σημαίνει κατὰ πολλὰ, σφόδρα, π. χ. *βουβάρας*, ὡς τὸ βόδι μέγας καὶ ἀναίσθητος· *βούλιμος*, *βούπαις*, *βουκόρυζος*, *βούναρβος*, *βουφάγος*, *βούπαλις*, *βουκωνίης* κτ., τὰ ὁποῖα ἰδὲ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Παρόμοια σύνθετα γίνονται καὶ ἐκ τοῦ ἵππος.

*Βοῦα, ἡ, = *ἀγέλη παιδίων*, Δακ. ταυτὸν *βουδία*, *βουσία*. ὅσον

*Βουάγωρ καὶ *βοάγορ*, = ὁ τῆς *βοὰς* ἀρχηγός.

Βουβάλια, τά. Εἶδος στολισμοῦ περὶ τὰς χεῖρας, *βραχιόλια*, Δίφιλ. παρ' Ἐτυμολ. καὶ Διβάν. Δ', Σ. 835. Πολυδ.

*Βουβάλιον, τό. Τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός· καὶ εἶδος σίτου ἀγρίου.

Βούβαλις, ιος, ἡ· καὶ, βούβαλος, ὁ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγραφεῦσι λέγεται εἶδος ἐλάφου τῆς Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τὸ, Βούβαλος. 2) παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις, Βούβαλος καλεῖται τὸ Βουβάλιον. Μεταφ. μέγα καὶ πολύ.

*Βουβάρας, ὁ παρ' Ἡσυχ. μέγας καὶ ἀναίσθητος.

Βουβάσιον, τό (*βόσκω*). Λειβάδι (τζαίρι) διὰ νὰ *βόσκωσι* τὰ *βόδια*, Στράβ. 18'. 2) κτηνοτροφία, *ἀγελαιοτροφία*, ἢ *ἀνατροφὴ* καὶ περιποίησις τῶν βοδίων. 3) *ἀγέλη*, κοπάδι ἀπὸ βόδια.

Βούβαστις, ἡ (*βόσκω*) Παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, *βούβρωστις*, πολυφαγία.

Βουβάστης, ου, ὁ (*βόσκω*). Ὁ *βοσκὸς* καὶ τροφεὺς τῶν βοδίων, *ἀγελάρης*, Πινδαρ. Ἴσθμ. 5. 47. 2) ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν τῶν βοδίων, Πινδ. Νεμ. 4, 84.

Βούβοτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, *βούσομος*. (μόνον ἅπαξ εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. Ὀδυσ. Ν, 240.) Ὁ *βοσκημένος* ἀπὸ *βόδια*, ἢ ὅ ἔχων πολλὴν νομὴν, *βοσκὴν* διὰ *βόδια*, καὶ ἐπιτήδειος, ὡς ἡ Ἰθάκη.

Βούβρωστις, εως, ἡ (*βιβρώσκω*). Ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός, πεῖνα, τὸ νὰ τρώγῃ τινὰς πολὺ καὶ νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ, βουλιμία· λέγεται καὶ *βούβοτος* καὶ *βούβρωτος*. 2) πεῖνα, πτωχεία, ἔνδεια μεγάλη· καὶ 3) μεγάλη λύπη, πίκρα, ἥτις κατατρώγει τὴν καρδίαν, ἢ σύντονος ὀδύνη, ὡς ἀναλωτική, ἢ παντοτεινὴ ἀσθένεια καὶ πτωχεία, ἥτις ἰσχναίνει καὶ καταξηραίνει τὸν ἄνθρωπον, Ἰλ. Ω, 532. «Καὶ ἡ κακὴ *βούβρωστις* ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει». 4) παρ' Ἴωσιπ. ἡ *Βούβρωστις* ἦν δαίμων, παρ' ᾧ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις, καὶ ἧς ἱερὸν ἦν ἐν Σμύρνῃ.

Βουβών, ῶνος, ὁ. Τὸ πλησίον τῶν αἰδοίων μέρος, καὶ αἱ αὐτόθι ἀδένες, *γαργαλίδρα*, Ἰλ. Δ, 202. ἑταιρ. τὸ πρίαπος αὐτῶν καὶ πάσης ἄλλης ἀδένος. Ζητ. Φύγελλον. Ἡ πηγὴ τοῦ ὀνόματος κεῖται κεκρυμμένη ἐν τῷ ἑτέρῳ τύπῳ *βομβών*, βομβῶνος, ὡς φησιν Ἡρωδιαν. καὶ Μοῖρις. «Βουβὼν ἐστι τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον· ἐλέγετο δὲ ὁμωνύμως βουβὼν καὶ κατά τινας βομβὼν τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας αἴσθημα· καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἀναδήματα βουβῶνες ἐκλήθησαν ἐκ τῆς τῶν κωπηλατούντων φλυκταίνων μορφῆς· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὰ τοῦ Μαλέλα Χρονικ. Βομβωνάρια.

Βουβωνίαω, ῶ. Ἔχω πρισμένους βουβῶνας περὶ τὰ αἰδοῖα, φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας· ἐν γένει, ἔχω πρίτμα τί, Ἀριστοφ. Βατ. 1280. ὅθεν τὸ βομβωνιασμένος, ἐν τῇ τυνηθείᾳ, ὁ πριτμένον καὶ φουσκωμένον ἔχων τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα τὸ πρόσωπον.

Βουβώνιον, τό. Φυτόν τι, θεραπευτικὸν τῶν βουβώνων, ὅπερ ἄλλως, Ἀττικὸς Ἀστήρ, λέγεται, Διοσκ. δ', 120.

*Βουβωνίσκος, ὁ. Ἐπίθετμος, ἤτοι ὄθμα, μὲ τὸ ἀποῖον θένεται τὸ σπάσιμον τῶν βουβώνων· λέγεται καὶ βουβωνοφύλαξ, Ὀριβασ.

*Βουβωνοειδής, ὁ, ἡ (*εἶδος*). Ὅμοιος τῷ *βουβῶνι*, Πολυδ. δ', 198.

Βουβωνοκήλη, ἡ. Τὸ πρὸ τοὺς βουβῶνας γινόμενον σπάσμα· ὅθεν, βουβωνοκηλικός, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ πάθος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ τοιοῦτο σπάσμα, Πολλ. Ὀνομ. γ', 53. ε' 66. λδ', 48.

Βουβωνόω. Ὁ Ἱπποκρ. λέγει περὶ τῶν βουβώνων, τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα γαγγραίνων, «Βουβωνεύεται, φλεγμαίνουσι καὶ πρίσκονται εἰς βουβῶνα.

Βουγάϊος, ὁ, ἡ (*γαῖα*). Μεγάλαυχος, πολλὰ ὑπερήφανος, ἢ κομπάζων ἐπὶ τῇ μεγάλῃ δυνάμει του, ἢ κατ' ὑπερβολὴν *χαίρων*, προπέτης· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κλητικῆς καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις (ἐν δὲ ὀνομ. λέγεται παρ' Ὁμ. *κυδιάνειρα γαιοῦχε*.), Ἰλ. Ν, 824. καὶ Ὀδυσ. Σ, 79. «Βουγάϊον (ἐκ τοῦ, *βοῦς* καὶ *γαῖα*), ὅπου ἄλλοι Βουγήϊα, Βουκάϊα, καὶ Βουκαΐα, γράφουσιν, ὅτε καὶ διαφόρως ἑρμην. Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. Ἀντίγραφον. «Διὸς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς, ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσ. ἐπὶ τοῦ Ἴρου. Βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐρίμυηφρονα· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγάϊον, ὡς οὐ βουσὶν καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δὲ Ἴρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων· βέλτιον δὲ ἀποδίδοται, τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως χαυριῶντα· τό μὲν γὰρ βου κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βουπαίδος καὶ βουτύλου· ἢ, κατ' Ἡσύχ., ὁ μεγάλος καὶ ἀναίσθητος, ἢ ὁ ἄγροικος. Ὅρα καὶ Εὐστάθ. σελ. 962. καὶ, *βούκος*.

Βουγενής, ές, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βοηγενής.

*Βουγέρων, ὁ. Πολλὰ *γέρων*, ἐτυμηγόρος, ἀπὸ τῶν 65 χρόνων ἕως τοῦ ὅλου χρόνου τῆς ζωῆς, Ἀνεκδ. τ. Β'. σ. 454.

Βούγλωσσον, τό· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, *βούγλωττος*, ὁ. Γλῶττα τοῦ βοδίου· καλεῖται οὕτω χόρτον τι, Διοσκ. δ', 2) ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας· ἀμφότερα ἔχουσι τὴν ὁμοιότητα ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν, *solea* ἢ lingulaca, Λατ. Εὑρίσκεται καὶ Ἠλ. ἡ *βούγλωττος*.

Βούδορος, ὁ, ἡ (*δέρω*). Ὅποιος ἐκδέρει (γδέρνει), *βατανίζει*, ἀφανίζει τὰ *βόδια*, Ἡσιόδ. Ἔργ. 506. 2) Βούδορος, ὁ (*βαρύτονον*), ὁ ἀπὸ βόδια ἐγδαρμένος, ἐκβλημένος, *βοδινὸν δέρμα*. Ὅθεν *βούδορα ῥήματα*, ῥήματα, καθ' ἃς τὰ βόδια, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ζῶα ἐκδέρονται. «Βούδορα νόμιμα (παρὰ Σουΐδ. καὶ Διογενιαν. γ', 66.) ἐπὶ τῶν, ὅσοι δέρει νὰ ἐκδαρῶσι δίκην βοῶν.

Βουδρομέω, ῶ. Ταχέως τρέχω· καὶ, Βουδρομία, ἡ· τὸ ταχέως τρέχειν· ἀμφότερα ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Δημοσθ. Πιθανῶς

ὅμως, ὅτι προῆλθον κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ βοηδρομέω, καὶ βοηδρομία.

Βουζύτης, ὁ (βοῦς, ὑω). Μικρόν τι πτηνόν, παρ' Ὀππιαν. Ἰξ. 1', 2.

*Βουζύγης, ὁ (ζεύγνυμι). Ἐπίθ. Ἀττικοῦ ἥρωος, τοῦ Τριπτολέμου ἢ Ἐπιμενίδου, ὅστις πρῶτος ἔζευξε βοῦς ὑπ' ἄροτρον καὶ ἠργάσατο μέ αὐτά. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀγρῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλει τοὺς ἱεροὺς ἀρότους, καὶ ἔτρεχε τοὺς ἱεροὺς βόας ἀροτριῶντας. Ἐντεῦθεν «Βουζύγιος ἀρώμ. ἐκ τοῦ

Βουζύγιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει 1) εἰς τὸ ἁ ζεύγωσι τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγόν. 2) εἰς τὸν Βουζύγην, ἥρωα ἔντιμον ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ γενεὰ οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ὅστις πρῶτος ἔζευξε τὰ βόδια εἰς τὸ ἄροτρον.

*Βούζυγον, τό. Ζεῦγος βοῶν. Βούζυγος, ὁ· ὁ βουκόλος.

Βουθερής, ές, ὁ, ἡ (θέρω). Ὁ βόσκων τοὺς βόας εἰς τὸ θέρος, Σοφοκλ. Τραχ. 188. «Βουθερὴς λειμών». 2) πολυθερής.

Βουθοίνης, καὶ βουθοίνας, ου, ὁ (θοινάω). Ὁ τὸ συμπόσιον αὐτοῦ ἔχων πάντοτε μὲ βοδινον κρέας, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους.

Βουθόρος, ὁ, ἡ (θορεῖν). Ὁ βατεύων, ἀγελῶν τὰς βοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 301. ὡς, «Βουθόρος ταῦρος».

Βουθυσία, ἡ (θύω). Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν τοὺς βόας, καὶ ἡ διὰ βοῶν θυσία· ὅθεν καὶ «Βουθύτιον Ἑκάτειον ἀποινυμένοισι, ὑπακουμ. ἱερόν, ταυτὸν τῷ, βουθυσίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 516.

*Βουθύσιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σφαγὴν τῶν βοῶν, ὡς, νυξ.

Βουθυτέω, ὦ. Σφάζω. 2) θυσιάζω βόας, καὶ ἐν γένει, θυσιάζω, ἐκ τοῦ

Βουθύτης, ου, ὁ. Ὁποιος σφάζει, ἢ θυσιάζει βόας.

Βούθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὁ ἀνήκων εἰς Βουθυσίαν, ἢ ὁ μετὰ ταῦτης ἡνωμένος· ἔνθα θυσιάζονται βόες· διωρισμένος εἰς τοῦτο. π. χ. «Βούθυτον ἦμαρ», Αἰσχύλ. Χοηφ. 261. «Ἑστία βούθυτος», Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1495. «Ἡμέρα, ἡδονὴ βούθυτος», Εὐριπ. «Ἑσχάρα βούθυτος», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1232.

Βούκαινα, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βούκεντρον.

Βουκαῖος, ὁ (βοῦς). Ὁποιος γεωργεῖ τὴν γῆν μὲ τοὺς βόας. 2) ὁ ποιμένων αὐτούς, Ἀγελάρχης, Θεόκρ. Γ, 1, 57. Νικάνδρ. Θηρ. 5. Ζήτ. Βουγάϊος, καὶ Βούκος.

Βουκανάω, παρὰ Πολυβ. ς'. 35. ὅπου, βυκανάω, γραπτέον.

Βουκάπη, ἡ. Ἡ φάτνη (τὸ παχνί) τῶν βοῶν, Ἡσυχ.

Βουκάρδεος, ὁ, ἡ. Μέ καρδίαν βοῦν. «Βουκάρδιος λίθος», εἶδος λίθου, εὑρισκομένου ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν βοῶν.

Βουκέντης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βοηλάτης, Ἡσυχ.

Βούκεντρον, καὶ βουκέντριον, τό (κέντρον). Τὸ σουβλί, ὁπ οὗ κεντοῦσι τὰ ζῶα· βούκεντρα, ἀκέντρα.

*Βουκέρας, ὁ, ἡ, = βούκερως.

Βουκέρας, ου, ὁ· καὶ βούκερας, ατος, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ λοβοὶ εἶτε ὡσὰν κέρατα, ὅπερ καὶ Αἰγόκερας λέγεται, Faenumgraecum.

Βούκερως, ω, καὶ βουκέρας, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοδινα κέρατα. π. χ. «Βούκερων ἄγαλμα». «Βούκερως παρθένος». «Βουκέρασι Σατύροις». 2) καὶ τὸ ἀνωτέρω φυτόν.

Βουκεφάλιον, τό. Παρ' Ἀθην. ε', σελ. 210. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Βουκεφάλου, ἐκ τοῦ

Βουκέφαλος, ὁ. Ὁ κεφαλὴν βοὸς ἔχων. 2) Ὁ κεφαλὴν βοὸς, ἐγκεκαυμένην ὡς σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματός του ἔχων. Ζήτ. Κοππατίας. 3) ὄνομα ἵππου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ βουκεφάλας ὀνομαζομένου. 4) τέρας μὲ κεφαλὴν ταύρου, Γρηγ. Ναζ. τ. β'. Σ. 710.

Βουκινίζω, Μ. ἐσω. Φυσῶ τὴν σάλπιγγα, Σέξτ. ς'. 861.

*Βούκλεψ πας, ἡ, βουκλόπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ κλέπτων τὰ βόδια. Γράφ. καὶ βοῦκλεψ.

Βουκολέω (βουκόλος). Βόσκω, φυλάττω τὰ βόδια, Ὁμ. καὶ κατὰ ταυτολογίαν «βοῦς βουκολεῖν, ὡς οἶνον οἰνοχοεῖν, Ἰλ. Φ, 448. ἀκυρολόγως δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ἑρεμμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, «Ἵπποι ἐβουκολέοντοι», Ἰλ. Τ, 221. Valck. Φοιν. 28. πρβ. Ἱπποβουκόλος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρὰ Φιλοστρ. σλ. 304. «Ἐβουκολεῖτο μοι ἀγέλη φίλων. — Μέτως, βόσκω, περιπλανῶμαι εἰς τὸ λειβάδι καὶ βοσκω, Ἰλ. ὡς καὶ τὸ αἰπολέομαι, παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 191. Μεταφ. ἐπὶ ἀστέρων πλανωμένων, περισσευόντων ἀστέρων, Καλλιμ. Δηλ. 176 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) τροπικ. ὡς τὸ ποιμαίνω, τρέφω. θάλπω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, θέλγω, καταπραΰνω, ψυχαγωγῶ, π. χ. λυπην, ὡς τὸ παρὰ Λατ. cessatum ducere, Ὁρατ. καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 78. «Βουκολεῖσθαι πόνοις, ὑποφεύγω, ἢτοι ἀποφεύγω κρυφίως ἢ δολίως μίαν δουλειάν, ἵνα κοπιάσω. «Ἐλπίτι βουκολοῦμαι» (Valck. Ἱππ. 151), ἀφίνομαι νὰ τρέφωμαι, ἀπατῶμαι ἀπὸ ἐλπίδα. ὅθεν 3) ἀπατῶ τινα κατά τι, τὸ κρύπτω. — παθητ. τρέφομαι, βόσκομαι· καὶ ἀπατῶμαι «Οἵμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος», Ἀριστ. Ἐκκλ. 81.

Βουκόλημα, ατος, τό. Παρηγορία, ἀναψυχή, θέλγητρον. 2) ἢ μετὰ ἐλπίδων διατριβὴ τοῦ καιροῦ.

Βουκόλησις, εως, ἡ. Τὸ βόσκειν τοὺς βόας. 2) τὸ τρέφειν τινὰ πάντοτε μὲ ἐλπίδας ἀπάτης, παρηγορίας. Ζήτ. Βουκολέω. Ὀριγ. «Βουκολοῦσι τοὺς ἀνθρώπους καλήν γε βουκόλησιν.»

Βουκολία, ἡ. Κυρίως ταυτὸν τῷ, Βουκόλησις. 2) αὐτὸ τοῦ, βουκόλιον, ἀγέλη βοῶν, ὅμ. Ὁμ. Ἑρμ. 498. παρ' Ἀθην. ς', 235.

Βουκολιάζω, καὶ βωκολιάζω, βουκολιάσω Δωρ. Μ. ἀσω. καὶ Δωρικ. ἀξω. Ποιῶ, ἢ ψάλλω ᾠδὴν βουκολικήν· ὡς ἐπιτοπολύ μέτως, Θεοκρ. ὅθεν

Βουκολιασμός, καὶ βουκολισμός, ὁ. Ἡ τῶν βουκόλων ᾠδή, τὸ τραγῳδεῖν τῶν βοσκῶν. 2) τὸ ψάλλειν ᾠδήν τινα βουκολικήν.

Βουκολιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ψάλλει βουκολικὰς ᾠδάς, ἢ ποιητής. 2) = βουκόλος

Βουκολικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βουκόλον ἢ εἰς τὸν βουκολιασμόν· καὶ ἀγροϊκός, ὡς ἄσμα, μέλος, ποίημα

Βουκόλιον, τό. Ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδιον) τῶν βοῶν. 2) θέλκτρον, πρωτότυπον, ὡς Αὐδολ. Ξ, 150. «Πενίης ἄλετο βουκόλιον.α Τὰ βουκόλια, παρ' Ἡροδότ. καὶ Ἡλιοδ., ἐλέγετο ἐν τῇ κατωτέρᾳ Αἰγύπτῳ τόποι τις ἐλώδης, ὅστις ἔτι καὶ Ἑλεαρχία ἐκαλεῖτο, ὅπου ἐκατοικοῦσαν οἱ βουκόλοι, βοσκοί, οἱ τρέφοντες τὰς ἀγέλας αὐτῶν.

Βουκολίς, ίδος, ἡ. Βλ. ἐπιτηδεία πρὸς βοσκὴν τῶν βοῶν, ὡς «Βουκολὶς γῆ, πόα», παρὰ Διον. Ἄλκ.

Βουκόλος, ὁ· καὶ βωκόλος Δωρ. (βοῦς καὶ κόλον ο. ε. τροφή). Ὁποιος ἐπιμελεῖται, βόσκει, τρέφει, περιποιεῖται τοὺς βόας, τὰ βόδια, Ἰλ. Ν, 571. 2) καθόλου δὲ, νομεύς, βοσκός, ποιμήν, μᾶλλοντα μεγαλειοτέρων πως ἑρεμμάτων, Valck Καλλ. σλ. 75. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 566. «Βουκόλος πτερόεσσι, ταυτὸν τῷ, βουτύπος, ἡ, μύψ. Λέγεται καὶ ἐκ περισσοῦ, βουκόλος τῶν βοῶν. Παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται κατ' ἐξοχὴν Βουκόλος ὁ Θεόκριτος. 3) Κύριον ὄνομα.

Βουκόρυζα, ης, ἡ (κόρυζα). Μεγάλη, πολλὴ μύξα εἰς τὴν μύτην· μεγάλη συνάγχη· καὶ μεταφ. 2) μεγάλη μοῖρα, ἀναισθησία. Ζήτ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ν. σελ. 962, 46. ὅθεν

Βουκόρυζος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἔχει πολλὴν μύξαν εἰς τὴν μύτην, ἢ πολλὰ συναγχωμένος. 2) ὁ κατὰ πολλὰ ἀναίσθητος, μωρός, πρβλ. βλέννος.

Βοῦκος, καὶ Δωρικ. Βῶκος, ὁ. Ταυτὸν τῷ, Βουκαῖος· ἢ δὲ συνήθεια φυλάττει τοῦτο ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, βώκον, καὶ λῶκον, λέγουσα αὐτόν. Ἴσως ἐκ τούτου καὶ τὸ Ἰταλ. Allocco.

Βουκράνιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Βούκρανον, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ. 2) ὄργανον χειρουργικόν, Ὀριβ. σλ. 129.

Βούκρανον, τό (κρᾶνον). Τὸ κρανίον, κεφαλὴ τοῦ βοδίου. 2) ἡ κατεσκευασμένη ἀπὸ δέρμα βοὸς περικεφαλαία, ὅθεν

Βουκρανος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοὸς κεφαλήν, βουδοκέφαλος, Σοφοκλ. Τραχ. 11. 2) ταὐτὸν τῷ, ταῦρος.

Βουλαῖος, α, ον (βουλή). Ὁποιος ἀνήκει εἰς τὴν βουλήν, ἢ βουλευτήριον· ἢ ὁ δίδων βουλὰς, συμβουλὰς. «Ζεὺς, Θέμις βουλαίοισι, ἐπίθετον αὐτῶν, καθὸ πρωταιτίων καὶ προστατῶν τῆς Βουλῆς τοῦ δήμου καὶ τῆς νομικῆς τάξεως.

*Βουλαπτερούν, τό (βούλομαι, ἅπτω, ῥοῦς). Τὸ βουλόμενον ἅπτειν ῥοῦν, ἀπαιδεύτως ἐτυμολογία τοῦ, βλαψερόν, παρὰ Πλτ. Πρωτάλ. σ. 317. Β.

Βουλαρχέω, ὦ. Εἶμαι ἄρχων, πρῶτος τῆς Βουλῆς, ἐκ τοῦ

Βούλαρχος, ὁ (βουλή, ἄρχω). Ὁ προστάτης, ὁ πρῶτος τῆς Βουλῆς, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 12. καὶ 969. 2) ὁ πρωτεύων, τῆς Βουλῆς, ἤτοι ὁ συντάττας μίαν Βουλὴν πρῶτος.

Βουλεία, ἡ (βουλεύω). Ἡ τῆς βουλῆς ἀξία, τὸ ἀξίωμα ἑνὸς τῶν ἐκ τῆς Βουλῆς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 809.

Βουλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ οἶκος πόλεως τινός, ἐν ᾧ βουλεύονται.

Βούλευμα, τος, τό (βουλεύω). Συμβούλιον. 2) ἠψήφος, ἀπόφασις τῆς βουλῆς· ἐν γένει δὲ 3) σκοπός, στοχασμός, διανόημα. Διαφέρει δὲ βούλευμα καὶ βούλημα, καθότι βούλευμα, τὸ ἴδιον βούλημα, καὶ βούλημα, τοῦ δημοσίου ἢ γνώμη. Ὅθεν, Βουλευμάτιον, ὑποκορ. (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 100).

Βούλευσις, εως, ἡ. Τὸ βουλεύεσθαι, συμβουλεύεσθαι, βουλή· σκέψις. «Βουλεύτεως δίκη, ἢ γραφή», ἰδὲ Πολυδ. θ', 154, καὶ 8, 88.

*Βουλευτέον, ἐστ. ἐπίῤῥ. τοῦ βουλεύομαι. Πρέπει νὰ βουλευθῇ τις, Ξεν.

*Βουλευτήρ, ῆρος, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βουλευτής.

*Βουλευτήριος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βουλὴν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύεσθαι. Βουλευτήριον, οὐσιαστ., ταυτὸν τῷ, βουλεῖον. Βουλευτήριον σημαίνει καὶ τοὺς βουλευτὰς αὐτούς, ἢ καὶ ἕνα μόνον, π. χ. «Ἀκκαίου Ἀράττου τῶν δὲ βουλευτηρίων» (Λίσχ. Θηβ. 575.).

Βουλευτής, οῦ, καὶ βουλευτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος καθήται εἰς τὴν βουλὴν καὶ συμβουλεύει, ὁποιος βουλεύει, le Sénateur, le membre du Senat, du Conseil, le Conseiller, Ἰλ. Ζ, 114. 2) ὁ μελετῶν τι, Θηλ. Βουλευτὶς, ίδος, ἡ.

Βουλευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν βουλὴν, ἢ εἰς τὸν βουλευτήν. 2) πᾶν, ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπ' αὐτούς, π. χ. «Ὅρκος βουλευτικός», ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ βουλευτής. «Τὸ βουλευτικὸν» οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, ἡ Βουλή· καὶ, ἐν τῷ τῶν Ἀθηναίων θεάτρῳ, τὰ παρὰ τῇ Ὀρχήστρᾳ καθίσματα τῆς Βουλῆς τῶν 500.

Βουλευτὶς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ βουλευτής.

Βουλευτός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ βουλῆς, περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνῃ βουλὴ, ἢ ἔγινε βουλὴ καὶ σκέψις.

Βουλεύω, Μ. εὐσω. Οὐδ. Εἶμαι βουλευτής, μέλος τῆς βουλῆς, κάθημαι ἐν τῇ βουλῇ, ἔχω ἀξίαν βουλευτοῦ, Δυσ. 162 παρὰ Πλάτ. «Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα». 2) κρατῶ συμβούλιον, συμβουλεύομαι,

Ἰλ. Α, 351. »Τώγ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν ,« ἦγον, ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως ἐσυμβουλεύσησαν, διεχωρίσθησαν. Β, 379. »Εἰδέποτ' ἐς γε μίαν (βουλὴν) βουλεύσομεν ἠὲ ἐπίστως ὁμοφωνήσωμεν. — Ἐνεργητ. μετὰ αἰτ. μελετῶ, διανοοῦμαι τί· ἔτι δὲ ψηφίζω τί, ἀποφασίζω· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Ὅμ. συνέπηται συνήθως τὰς λέξεις βουλὰς, ἀπάτην, δόλαρον, πῆμα, φύξιν, κέρδεα. π. χ. Ἰλ. Η, 147. Ψ, 78. Β, 347. 114. Ξ, 464. Ὀδ. Ξ, 298. »Ψευδέα βουλεύσας.« Ψ, 217. »Κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν« Β, 300. »Λύτῳ πῆμα κακὸν βουλευσήμεν.« Σοφ. Αἰ. 1055. »Βουλεύσαι τοι φάος.« Παυσαν. β', 29, 7. »Βουλεύσαι Νεοπτολέμῳ τὸν φάονα, ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, βουλεύσαι τινὶ περὶ φάους. Ἡρόδ. ε' 124. καὶ η' 18. »Βουλεύειν ὀρησμόνιν. Ξεν. Κυρουπ. β', 4, 10. »Ἀλεηθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας.« καὶ η', 713. »Μήτε ἀτειβὲς μηδὲν μήτε ἀκόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε.« »Ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, ἤτοι ἔδωκα ταύτην τὴν συμβουλήν. »Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, ἤτοι σοὶ δίδω τὴν καλλίστην συμβουλήν. Συχνάκις συντάσσεται καὶ περί τινος ἢ ἐπίτινι (ἐπὶ πράγματος καὶ ἀνθρώπου), ὡς, »βουλεύειν περὶ τῆς χώρας, ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, περὶ Μιτυληναίων, ἐπ' Ἀχαιοῖς. — Ἡ ἐνεργητικὴ σημασία βουλεύει τινά, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 167, ἀντὶ συμβουλεύειν τινά, ἀποῤῥιπτέα ὡς μὴ Ἑλληνική. — Εὑρηται δὲ τὸ βουλεύω καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, ὡς Ὀδ. Ι, 299. »Βούλευτα οὐτάμεναι« καὶ μετὰ τοῦ ὅπως καὶ ὡσαύτ. ὡς, Ὀδ. Ι, 420. »Λύτάρ ἐγὼ βουλεύσω, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, ἢ (Α, 229), ὅπως ἐρύσσω ἑκάστην.«

Βουλεύομαι 1) Παθητ. συμβουλεύομαι, ὡς παρὰ Πλουτ. ἀποῤῥ. »Πεπράχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα.« Αἰσχ. Προμ. 998. »Ὧπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.« »Τὰ βεβουλευμένα, ἤτοι τὰ ψηφιστέντα, ψηφίσματα. — Ὁ παρακ. βεβούλευμαι ἐκλαμβάνεται καὶ ἐνεργητικῶς, Σοφ. Ἠλ. 385. »Ἡ ταῦτα δή με καὶ βεβουλευται ποιεῖν. 2) μέσως, βουλεύομαι, ἤγουν συμβουλεύομαι περί τινος πράγματος, κάμνω σχέδιον ἢ ἀπόφασιν, μελετῶ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι πολλὰ εὐχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τότε τίθεται ἤτοι ἁπλῶς, ἢ μετὰ τοῦ εἰ, ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ γενικῆς, ἢ μετὰ ἀπαρεμφάτου. π. χ. »Βουλεύου βραδέως (Ἰσοκρατ. εἰς Δημ. 4). »Βουλευόμενοι εἰ κατακαύσωσιν (Θουκ.). »Τοὺς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευομένους(Γρηγ.). Ἰλ. Β, 114. »Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατον. »Βουλεύομαι μετοικῆσαι.« »Βουλεύεσθαι πρός τινα«, ὁηλοῖ συμβουλεύομαι μετά τινος. Σημ. Ἐν τοῖς κοινῇ συγχέονται τὸ βουλεύω καὶ βουλεύω, ὡς καὶ τὸ βουλεύομαι καὶ βούλομαι.

Βουλή, ἡ. Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν δίδω εἴς τινα ἢ λαμβάνω ἀπό τινα, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, σκοπός, θέλημα, γνώμη, ἀπόφασις, παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐπὶ τῶν Θεῶν, Ἰλ. Α, 5. π. . . Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. 2) ἐπὶ προσώπων δέ, αὐτὸ τοῦ, ἡ συνέλευσις, σύναξις τῶν βουλευτῶν, Σύγκλητος, Συνέδριον, οἱ ἔντιμοι βουλευταί, ὡς π. χ. ἐν Ἰλ. Β, 53. »Βουλὴ — μεγαθύμων — γερόντων« καὶ 3) ἐν Ἀθήναις ἰδικῶτ. ἡ βουλὴ τῶν 500, καὶ τότε ἐν χρήσει πάντοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς »Ἡ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Βουλή, τὸ βουλευτήριον, senatus. 4) ὁ τόπος, ἔνθα συνάζονται καὶ συμβουλεύονται περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. Τρία δὲ σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτὰς, καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. Ἡ λέξις βουλὴ εὕρηται παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς μάλιστα ἐπὶ Θεῶν. Ἰδοὺ δὲ μερικαὶ φράσεις ταύτης τῆς λέξεως. »Διὸς βουλὴν περὶ τίνεσκεν, ἤτοι δίδου συμβουλήν. »Νυκτὶ βουλὴν διδούσιν, ἤγουν συμβουλευόμενος τὴν νύκτα περὶ τοῦ πράγματος. »Βουλὴν περί τινος προτιθέναι ἢ ἐμβάλλειν τινί, ἢ ἐς τινα.« »Ἐν βουλῇ ἔχειν τίνα, ἤτοι συμβουλεύεσθαι περί τινος. (Ὁ Δωρικὸς τύπος εἶναι βωλὰ, ὁ δὲ Αἰολ. βόλλα, καὶ παρὰ Θεοκρ. ιζ', 15 βουλὰ, ἀντὶ βουλή. Τὴν δὲ Δωρ. αἰτ. βουλᾶς, μὲ βραχεῖαν λήγουσαν, ἔχει ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. 534.)

*Βούλησαι, Ἐπικ. β'. ἐνικ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ βούλομαι, Ἡσιόδ.

Βουληγορέω (βουληγόρος). Ὁμιλῶ καὶ δίδω βουλήν. 2) ὁμιλῶ ἐνώπιον τῆς βουλῆς.

Βουληγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν ἢ δίδειν βουλὴν εἰς τοῦ

Βουληγόρος, ὁ, ἡ (βουλὴ, ἀγορεύω) Ὁποιος ὁμιλεῖ ἐν τῇ βουλῇ, ἢ δίδει βουλήν. (καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις ποιηταὶ καὶ παρὰ Πλουτ.)

Βουλήεις, εσσα, εν. Φρόνιμος· καλῶς συμβουλευθείς, παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. 14. »Οὐκ ἦμυ Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ, βουλευτὴς καὶ φρόνιμος ἀνδρωπος.

Βούλημα, ατος, τό (βούλομαι). Ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου βουλεύομαί τις ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, θέλημα, γνώμη· προσταγή, Διον. Ἁλικ. Ζήτ. καὶ Βούλευμα.

Βουλῆς, ῆτος, ὁ· αὐτὸ τοῦ, βουλευτὴς, ἐκ τοῦ, βουλῆες, κατὰ συναίρ., Θουκυδ. Γ', 70. (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Σουΐδ.) »Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὢν . . ἕως ἔτι βουλῆς ἐστίν. Τινὲς λαμβάνουσι τοῦτο συνεκδοχ. αὐτὶ νέκ τῆς βουλῆς« ἀμφίβ, μέντοι.

Βούλησις, εως, ἡ. Θέλησις, εὐχὴ, σκοπός. 2) ἀπόφασις, ψῆφος. »Βουλῆτις φόνοιο (Πολυδ. ς', 179.). »Διὰ τινα δαιμονίαν βουλήτιν (Λουκιαν.). »Ἀθηναῖς βουλήσειν (Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Ῥωμ. α', 53).

Βουλητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θέλειν. — »Τὸ Βουλητικόν«, ἡ θέλησις.

Βουλητός, ή, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει τινὰς, εὔχεται, ἢ, τὸ ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ θέλῃ τινάς. — »Τὸ βουλητὸν« ἡ θέλησις, προαίρεσις, Ἀριστοτέλ.

Βουληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ἢ δίδων συμβουλήν, βουλευτής. Ἐν Ἰλ. ὀνομάζονται παντοχοῦ οὕτως οἱ ἡγεμόνες καὶ πρῶτοι ἐν τῷ δήμῳ· ἰσαντίως καὶ μετὰ γεν. βουληφόρος Ἀχαιῶν, Κρητῶν, Τρωῶν, κτλ. ὡς τὸ βασιλεύς. Ἰλ. Β, 24. »Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα. Βουληφόροι ἄρα ποτὲ μὲν αἱ ἐκκλησίαι, ποτὲ δὲ οἱ βασιλεῖς καὶ πρῶτοι ἐν τῷ λαῷ, δηλ. πρὸς οὓς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται. 2) ὡς ἐπίθετον, ὡς Ὀδ. Ι, 112. καὶ Ησιόδ. Ὀλ. 1, 6. »Ἀγοραὶ βουληφόροι, ἤγουν βουλευτικαὶ, διὰ νὰ συμβουλεύωνται.

*Βουλίαιος, αία, ον, = βουλαῖος, Ἐπίγραφ.

Βουλιμία, ἡ. ἡ, βουλιμίασις, ἡ· ἡ, Βουλιμος, ὁ (λιμός). Ἀνυπόφορτος λιμός, μεγάλη πεῖνα· ταυτὸν τῷ, βουβρωστις. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται καὶ ἀσθένειά τις, ἥτις ἐπακολουθεῖ εἰς καιρὸν ὀδοιπορίας ἐν χειμῶνι, ὅτε τινὰς αἰφνιδίως πίπτει μετὰ λειποθυμίας, καὶ διὰ μιᾶς βούκας φωμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς, τὴν ὁποίαν καταπίνει ἀπάτχων, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς ἑαυτόν. Τοσοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ'. 4, 7. »Ἐπορεύοντο διὰ χιόνος καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβουλιμίασαν.

*Βουλιμίασις, εως, ἡ. Τὸ ἔχειν βουλιμίαν, ἡ κατάστασις τοῦ βιβλιμιῶντος, ἐκ τοῦ

Βουλιμιάω, Μ. ατω· ἡ, βουλιμιάττω (βουλιμία). Ἔχω ἢ πάσχω μεγάλην πεῖναν, ἢ κυριεύομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς βουλιμίας. Ὁρα Ξενοφ. Ἀναβάσ. Δ'. ε. 8. »Βουλιμιᾷ τὰ βαλάντια«, κατ' μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἐνδοτ βαλαντίων, Βεκκ. Ἀν. σ. 30, 10.

Βούλιμος, ὁ, = βουλιμία.

*Βουλιμώττω, νεώτ. τύπος αὐτὶ βουλιμιάω.

Βούλιος, ὁ, ἡ (βουλή). Ταυτὸν τῷ, βουλευτικὸς, βουλαῖος, φρόνιμος, Αἰσχυλ. Χοηφ. 670. »Βουλιώτερόν τι«, ἀντὶ, βουλευτικώτερον· καὶ Ἱκέτ. 599 »Βούλιος φέρει φρήν.

*Βούλλα, ἀντὶ τοῦ, σφραγὶς. Βουλλόω, ἀντὶ τοῦ σφραγίζω· καὶ, Βουλλωτὴς, ἀντὶ τοῦ, σφραγιστὴς, σημάντωρ. Ἐκ τοῦ Λατιν. bulla, καὶ, bullare, παρὰ Βυζαντινοῖς.

Βούλομαι, τὸ β'. πρόσωπον βούλει, Παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, Μ. μέσος, βουλήσομαι, Παρακ. βεβούλημαι (παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συνθέσει καὶ βέβουλα, προβέβουλα), Ἀόρ. ἐβουλήθην, Ἀττικῶς δὲ καὶ ἠβουλήθην (ἐκ τοῦ βουλέομαι. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, βάλω, βόλομαι, ὅθεν τὸ Λατιν volo. Ζήτει ἐν τῷ, βόλομαι). Σημαίνει, θέλω, εὐχομαι, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. Συντάσσεται 1) ἐνίοτε αἰτιατικῇ πράγματος. π. χ. »Βούλομαί σοι πάν ἀγαθόν.« Θουκυδ. ς, 80. »Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, ἤτοι φρονεῖν, ἀγαπᾶν. »Βουλόμενος ταῦτα«, ἤτοι οἱ ὄντες ἐκ ταύτης τῆς φατρίας. Ὁμ. Ἰλ. Η, 21. Π, 121. »Τρῶσστι σὺ βούλετο νίκην«, ἤτοι ἐψήφιστεν, ἀπεφάσιστε νὰ δώσῃ νίκην· καὶ δοτ. »βούλεσθαι καλῶς τινί· ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφάτου, Ἰλ. Α, 132. »Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἶκοι ἔχειν. 2) Ἀπαρεμφάτου, ὅπερ καὶ συνηθέστερον. π. χ. »Βούλομαι σίτου ἀπασθαι (Ξεν.), ἢ »βούλομαι πιεῖν, θηλῶσαι ὑμῶν· ἐσθίετε καὶ μέλλοντι ἀπαρεμφάτου. π. χ. »Βούλεται θηλάσειν, ἥξειν, ἀφανισθῆν· ἐνίοτε δὲ συντάσσ. μετὰ τῆς εἰς, ἐννοουμένης τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς Ἀριστ. Βατρ. 1278. »Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι«, ἤτοι ὁ Σχολιαστὴς προστίθησι τὸ, ἀπελθεῖν. 3) Ὑποτακτικῇ, ἐρωτηματικῶς ὡς ἐπιτοπολύ, ἢ καὶ μέλλοντι ὁριστικῆς ἐνίοτε· π. χ Ἀριστοφ. Ἱππ. 36. »Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω; ἤτοι, θέλεις νὰ εἴπω κτλ. Λιβαν. τ. δ'. σ. 600, 10. »Εἴπω τι βούλεσθε τῶν ἀπορρήτων;« »Κἄτε τι βούλει προτρῳῖς ἢ ἀφέλης« (Πλάτ.). »Εἰπέ μοι, βούλει, πάτερ, ἰατρὸν ἄξω τοι προτέρημιόν (Λιβαν. τ. δ'. σ. 660, 23.);« »Ἢ πρὸς τί βούλεσθε ἐκεῖνον ταῦτ' ἐξετάσωμεν; (Ἀριστ. τ. α'., σελ. 431, 3.) — Τὸ βούλομαι κατὰ περίφρασιν ἐκφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς καὶ αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. καὶ δηλοῖ, μελετῶ. π. χ. »Ἐμοὶ βουλομένῳ ἔστι τοῦτο ἢ ταῦτα«, θέλω. »Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ«, ἤτοι δὲν θέλω. »Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἔστιν,« αὐτὶ θέλετε ν' ἀκούητε. »Ποίει ὅ,τι ἂν ἡ βουλομένῳ τοι«, ἤτοι ὅ,τι θέλῃς. — »Ὁ βουλόμενοι, ἢ ὅς βούλει,« ὁηλοῖ, πᾶς ὁ τυχὼν, ὁ θέλων. Ξεν. Ἑρ. 2ηδ. Διον. συνθ. σλ. 438. π. χ. »Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.« Τὸ βουλόμενον, ὡς καὶ τὸ, βούλεσθαι, δηλοῖ καὶ θέλησις, ὡς, »τὸ βουλόμενον ἐκείνου«, ἤτοι ἡ θέλησις ἐκείνου — Παρὰ Πλατ. (πρβ. Buecklh. Simon. σ. ιδ'.) πολλαχοῦ »βούλεται εἶναι«, ὡς τὸ, μέλλει ἢ κινδυνεύει εἶναι.

2) Βούλομαι σημαίνει καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν θέλω μὲ τί, ἤτοι συνοδ. π. χ Λουκ. Προμ. 2. »Καὶ εἰγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετέξυται«, ἤγουν, ἂν μὲ τοῦτο θέλῃς, ἐννοεῖς τὸν Προμηθέα, κτλ. Δίων Κάσ. σελ. 618, 70. »Τί ποτ' οὖν αὐτῷ βούλεται τὰ τὰ ὅπλα πᾶσιν ἐπιφέρειν; ἤτοι τί θέλει μὲ τοῦτο, ὅτι κτλ. »Εἰ δὲ βούλεται, ἂν θέλῃς καὶ τοῦτο· καὶ μάλιστα, ἐπομένως, ἀναγκαῖ· τρόπ. μεταβατικὸς ἀπὸ μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην.

3) Τὸ βούλομαι, ὡς καὶ τὸ θέλω, ἐξηγεῖται ἐνίοτε διὰ τοῦ, δύναμαι, ἢ πρέπει νὰ . . . π. χ. Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Ῥωμ β', 12. »Τὸ συνέδριον Ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον γερουσίαν βούλεται (ἤτοι δύναται) ὀνομάζειν. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ε'.

»Βούλεται (ἤτοι πρέπει) δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἀδικοῦνται.«

4) Βούλομαι, ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, σπανιώτερον δὲ καὶ ἄνευ τούτου, σημαίνει προτιμῶ. π. χ. »Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι« (Ἰλ. Α, 117). »Ἐβούλετο ἂν τὴν φέρειν ἢ τριηρῆς συμμετέχειν Ἀριστοφάνους« (Πλουτ. Βίβ. σλ. 272). »Ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν (Ἀλέξ. παρὰ Γελλίῳ 20, 5)«. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ψ, 594. Ὀδ. Μ, 350. Λ, 488. Π, 106. Κ, 88.) Ἐντελέστερον ὑπάρχει τὸ, βούλομαι μᾶλλον... ἤ.

Κατά τινας (Βούττμανον) διαφέρει τὸ βούλομαι καὶ θέλω κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν θέλω προσημαίνει σκοπὸν ἐπίτηδες, τὸ δὲ βούλομαι ἁπλῶς θέλω ἄνευ σκοποῦ τινος· ὡς τέσσι, ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ βούλομαι ἀντὶ τοῦ ἐθέλω ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐθέλειν καὶ ἐντελεῖν, ἐν τῇ σημασίᾳ ἀποφασίζειν τί. Σημ. Τὸ βόλεσθαι, ἀντὶ τοῦ βούλεσθαι, ἁπαντᾷ τρὶς παρ' Ὁμήρῳ· ἰδὲ βόλομαι. Τὸ δὲ βάλλομαι εἶναι Αἰολικὸς τύπος καὶ ἁπαντᾷ παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἰδὲ βάλλομαι.

Βουλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ μάχεται, ἢ νὰ μαλώνῃ, φιλόνεικος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1262.

Βουλύσιος, ὁ, ἡ (βουλυτός). Ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅτε ξεζεύγεται ὁ βοῦς, Ἄρατ. 825.

Βούλυσις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βουλυτός· μόνον παρὰ Κικέρ. εἰς Ἀττ. 15, 27.

Βουλυτός, ὁ (βοῦς, λύω), ὑπακ. καιρός. Τὸ δειλινόν, ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρός, ὅτε οἱ βόες λύονται ἀπὸ τὸ ἄροτρον, Ἀπ. Ῥοδ. 3, 1342. ὅθεν καὶ τὸ »Βουλύσιος ὥρα«, παρ' Ἀράτ. Διοσημ. 387. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. 753. »Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκειν, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὰ ζευγάρια ἔρχεται ἀπὸ τὸ χωράφι, ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὸν ζυγόν. Ἆρα κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λύσις τῶν βοῶν. Παρ' Ὁμήρῳ ἁπαντᾷ μόνον ἐπιρρ. »βουλυτόνδε, περὶ τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν δειλινήν«, Ἰλ. Π, 779. Ὀδ. Ι, 58. Ἀριστ. Ὄρν. 1500.

Βούμασθος, ἡ, βούμαστος, ὁ, ἡ· ὑπακουομ. ὄμπελος. Μεγάλας σταφυλὰς ἔχουσα, ἢ σταφυλὴ μεγάλας ῥάγας ἔχουσα· κυρίως ὅμως ἡ μεγάλους μαστοὺς ἔχουσα.

Βουμελία, ἡ (μελία). Εἶδος μεγάλης μελίας, Bumelia, Θεόφ.

Βουμολγός, ὁ (ἀμέλγω). Ὅποιος ἀρμέγει τὰς ἀγελάδας. 2) οὐσιαστ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιστασίας ταύτης, Ἀδήν. Β'.

Βούμυκοι, οἱ, ἡ, Βούμυκαι (μυκάομαι). Φωναί, μυκηθροί, μουγγρίσματα βοῶν· καὶ εἶδος τοιούτων ὑπογείων χρότων, Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ'. 2. Σ. 937, 38.

Βουναία, ἡ. Ἐπίθ. Ἥρας, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἵστατο κατὰ τὸν εἰς Ἀκρόπολιν δρόμον ἐπὶ βουνοῦ (λόφου), ἄρα = Ἀκραία, Παυσ. 2, 4, 7.

Βούνεβρος, ὁ, ἡ (νεβρός). Μεγάλος νεβρός, ἐλαφόπουλον, Γαλλ. Faon. Αἰσώπ. Μῦθ. 39. »Βουνέβρῳ περιτυχόντες«.

*Βούνευρον, τό. Μάστιξ ἐκ νεύρων τοῦ βοὸς κατεσκευασμένη. Λέξις πολλὰ ἐν χρήσει, μάλιστα ἐν τῇ βιογραφίᾳ καὶ τοῖς μαρτυρίοις τῶν ἁγίων, καὶ παρὰ Μανασσῇ καὶ ἄλλοις.

Βουνιάς, ἡ. Εἶδος γογγύλης, μακρὰν τὴν ῥίζαν ἐχούσης, ἐν ᾧ ἡ κυρίως γογγύλη ἡ γογγυλὶς ἔχει τὴν ῥίζαν στρογγυλήν, παρὰ.

Βουνίζω, Μ. ἴσω (βουνός). Ἐπισωρεύω, ὡς βουνὸν ποιῶ· παρέχω ἐπιστεσωρευμένως καὶ ἀφιλῶς, π. χ. ὅτε δίδει τις πολλὴν ποσότητα φαγητῶν. Λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ο'. Ὄζειν τὰ βεβουνισμένα, τὰ δράγματα, ἀγκαλιαῖς.

Βούνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. Δ'. 124., τὸ ὁποῖον οὐχ ὑγιῶς μετέφρασεν ὁ Πλίνιος, napus, συγχύσας τοῦτο μὲ τὸ, βουνιάς, δηλ. τὸ Βούνιον φέρει τὸ ἄνθος στεφανοειδές. Ζήτ. ἐν τῷ, Ψευδοβούνιον.

Βουνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, βουνός. 2) ἀντὶ τοῦ, Βουνιάς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. καὶ 789. 3) ἐπίθετ. »Βουνὶς γῆ«, βουνώδης, λόφους ἔχουσα. Ζήτ. Βουνός.

Βουνίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ βουνοῦ, βουνήσιος, Ἀναλεκτ. Β'. 81. »Βουνίτης Πάνα. 2) ὡς οὐσ., ἐπὶ τῶν βουνῶν, ἢ ἐπὶ τῶν λόφων κατοικῶν. 3) βουκόλος, βοηλάτης. Θηλ. βουνῖτις, ίδος, ἡ.

Βουνοβατέω, ῶ (βατέω). Ἀναβαίνω, περιπατῶ ἐπὶ λόφων, βουνῶν, Ἀπολ. ξ, 218.

Βουνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βουνοῦ, λοφώδης, βουνώδης, π. χ. τόπος, Διόδ. ε. 40.

*Βουνόθρεπτος, ὁ, ἡ. Ἀναθρεμμένος εἰς τὰ βουνά, ὡς τὸ ἄγριον γένος τῶν αἰγῶν, Θεοδωρ. Ἀκροασ. ὁ, 13.

Βούνομαι, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ βοσκημένος ἀπὸ βόας, Σχολ. Ἀριστ. 1383. Βουνόμος δὲ ὁ θρεπτικὸς τῶν βοῶν, ἐπί τε βουκόλων καὶ τοῦ τόπου, ἐνθα τρέφονται οἱ βόες, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 180.

Βουνόμος, ὁ, ἡ. Ὁ νέμων, βόσκων τοὺς βόας, ἐπὶ βουκόλων, καὶ τοῦ τόπου τῆς βοσκῆς· ἰδὲ βούνομος.

Βουνοπατέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, βουνοβατέω.

Βουνός, οῦ, ὁ. Λόφος, βουνίον. 2) ἐπισώρευσις, σωρός. 3) ὑφωμά τι, σκηνή· καὶ αὐτὸ ἴσως Βυρηναϊκὴ λέξις τοῦ Αἰσχύλου, τὴν ὁποίαν ἐλαβεν ἐκ Σικελίας, Ἡροδ. Δ', 158. 199. Valck. 4) παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν· πρβ. μαστός. Περὶ τῆς παραγ. ἰδὲ Schweigh. Ἡροδ.

Βουνώδης, εος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουνοειδής, Πολύβ. β', 15, 8.

Βούπαις, αιδος, ὁ. Παῖς μέγας, οὔπω τέλειος ἀνήρ. 2) = βουγενής, βουποίητος, ἐπίθετον τῶν μελιττῶν, αἴτιον, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς σήψεως τῶν βοῶν, ὡς αἱ μέλισσαι ἐξ ἵππων, Voss. Virg. Georg. 4, 281.

*Βουπάλειος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Βουπάλου, ἤτοι μωρός.

Βουπάλις, εως, ὁ, ἡ (πάλη, βοῦς), = εὔπαλος, ἤγουν, ὁ παλαίων πολλὰ μεγάλας πάλας ὡς παλαιστής, Ἀνθολ. Παλατιν. ξς'. τ. β'. Σ. 644.

Βούπαλος, ὁ. Ὄνομα ἀρχιτέκτονος καὶ γλύπτου Χίου, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ Ἱππώναξ διὰ τὴν μωρίαν του μεγάλην ἔχθραν, ὡς γνωστὸν οὐ μόνον ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἰδίων αὐτοῦ.

Βουπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πάομαι). Ὅποιος ἔχει πολλοὺς βόας, ὁ πλούσιος εἰς βόδια, Ἀνάλεκτ. Α'. 238. Τὸ, Βουπάμμων, δὲν εἶναι ὀρθόν. (α)

Βούπεινα, ἡ (πεῖνα), = βουλιμία, Λυκόφρ. 581.

Βουπελάτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ βόας ἐλαύνων, ποιμαίνων, βουκόλος, Ἀπολλ. Ἀργον. Δ'. 1342. (α)

Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ (πλάνη, κτίζω). Λυκόφρ. 29. »Βουπλανόκτιστοι λόφοι«, οἱ κατὰ τὸν χρησμὸν μετὰ τὴν πλάνην τοῦ βοὸς ἀνεγερθέντες λόφοι, ἤγουν ἡ Τροία, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ἣ εἵπετο ὁ Ἴλος, βοῦν.

Βουπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅποιος πλάττει καὶ σχηματίζει βόας, Ἀνάλεκτ. Α'. 497. ἐπίθ. Μύρωνος.

Βούπλευρον, τό. Φυτόν τι, φέρον καρποὺς ὡς φοίνικας.

Βουπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Πλῆθος βοῶν, γεμάτος ἀπὸ βόας, »Βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείας«, Εὐφορίων παρ' Εὐστ. εἰς Διον. 558.

Βουπλήκτρος, ὁ, ἡ (πλῆκτρον). Ἐν Ἀναλέκτ. 5. 41. »Βουπλήκτρον ἄκανθαν· Ταυτὸν τῷ, βουπλήξ.

Βουπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ διὰ τοῦ πελέκεως πλήττων τοὺς βόας, ἢ σφάζων τὰ βόεια. 2) ὡς οὐσ. »ἡ Βουπλήξ«, αὐτὶ τοῦ, βούκεντρον, Ἰλ. Ζ, 135. Βουπλῆξ, ὁ πληγεὶς ὑπὸ τῶν βοῶν.

*Βουποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτὸν τῷ, βούπαις σημ. β'., Ἀπολλ. Π. 12, 249. »Βουποίητα μέλισσαι«.

Βουποίμην, ενος, ὁ (ποιμήν). Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Ἀνάλεκτ. Β'. 177.

Βουπόλος, ὁ (πολέω)· ταυτὸν τῷ, βουκόλος. Βοσκῶν, ἢ φυλάττων βόας· λέγεται καὶ βουπολέων, μετοχ. τοῦ βουπολέω, Δέων Τ. ἀμπ.

Βουπόρος, ὁ, ἡ (πείρω). Ὁ διαπερῶν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπερᾶν τοὺς βόας, Ἡροδ. β', 135. »Ὀβελὸς βουπόρου, σουβλὶ διὰ νὰ ψηθῇ ὁλόκληρος βοῦς. Ξεν. Ἀναβ. ζ', 8, 14. »Ἐπάτεξε βουπόρῳ ὀβελίτῃσι τὸν μηρόν«. Εὐρ. Ἀνδρ. 1135. »Βουπόροι σφαγεῖα«.

Βούπρηστις, εως, καὶ ιδος, ἡ (πρήθω). Ὄνομα φαρμακεροῦ καυθάρου, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκασμα πρήσκει τὸ δέρμα τῶν θρεμμάτων. 2) ὄνομα λαχάνου τινός, Bupreatis, Θεόφρ.

Βούπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα). Ναῦς, ἔχουσα τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἤτοι τὴν πρῶραν παρομοίαν μὲ βοὸς κεφαλήν, Σοφοκλ. Τραχ. 11., ὅπου ἄλλοι, βούκρανος, ἀναγνώσκει. 2) »Βούπρωρος ἐκπτόμβη (Πλούταρχ. Συμπ. Δ'. Σ. 668)«, θυσία ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἑνὸς βοὸς προηγουμένου αὐτῶν· τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Στράβ. Γ'. σελ. 703.

Βούρασσος, καλοβάτερον, βόρασσος, ὁ. Καρπὸς τοῦ φοινικος κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ σκέπασμα αὐτοῦ. Λέγεται καὶ, ἐλάτη.

Βούρβινον, τό. Εἶδος φυτοῦ.

Βοῦς, βοός, ὁ, ἡ. Τὸ βόδι, ἢ ἡ ἀγελάδα· ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὅτε δὲν διορίζεται τὸ γένος, ἐννοεῖται ἡ ἀγελάδα, ἡ θήλεια βοῦς, Schaef. Δογγ. σ. 389. ὁ Ὅμηρος ὅμως μεταχειρίζεται οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ. τὸ ἀρσενικόν· ὅτε δὲ θέλει νὰ σημάνῃ τὸν ταῦρον ῥητῶς, λέγει, βοῦς ἄρσην, καὶ, ταῦρος βοῦς, Ἰλ. Β, 389). Ἡ λέξις εἶναι ὀνοματοπεποιημένη. Ἐντεῦθεν λέγεται βοῦς καὶ ἡ γυνή, ὡς καὶ ταῦρος ὁ ἀνήρ (Πινδ. Πυθ. 4, 142. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1117.). — Ἡ βοῦς ἐκλαμβάνεται καὶ περιληπτικῶς (ὡς καὶ ἡ ἵππος), π. χ. τὴν βοῦν ἐληίσατο. — 2) συνεκδοχικῶς τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἐν τῷ θηλ. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, δέρμα βόειον (καθὼς καὶ ἐλέφας ἀντὶ τοῦ ἐλεφαντίνου ἐστοῦν)· ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρῳ τὰ θηλ. βοῦς τυκτὰς καὶ βοέας λέγονται αἱ ἀσπίδες ἐκ βοείας βύρσης, ἤτοι δέρματος τετεχνιτευμένας, ἰδὲ Ἰλ. Μ, 105 καὶ 137. 3) ταυτὸν τῷ, βούνευρον, μάστιξ. 4) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, σελαχώδους. 5) τοπικαὶ καὶ νόμισμα Ἀττικὸν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ βοός, τὸ Διόδραχμον, εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ Θησέως... — Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ ἀνδρώπου μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, ὁμοία τῇ Ρωμ. λέξει ἀμνοκός, ἔνθεν καὶ »Βοῦς ἐν αὐλείῳ καθῆσται παροιμ. ἐπὶ ἀχρηστίας. καὶ, »Βοῦς Κύπριος« ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου· εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν, οἱ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σπανιὰ ἠθέλουν. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ἐρρέθη καὶ τό, »Βοῦς ἑβδομος« ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἱ γὰρ πέντε ἐμφυχον μὴ ἔχοντες θύσαι, ἁπλατον ἐξ ἀλεύρου. »Ἑβδομος βοῦς« ὅμως εἶναι εἶδος πλακουντίου κερατοειδοῦς ὡς, ἡ μηνοειδὴς σελήνη. Ἡ παροιμία »Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε, ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει, καὶ, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν,

λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα εἶναι διὰ τὰ χρήματα δεμένη, οἱ ὁποῖοι ἐδωροδοκήθησαν διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσωσι τί, καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ τῶν δωροδοκηθέντων ῥητόρων, Θεόφρ. 773. Αἰσχ. Ἀγαμ. 35. »Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοὺς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν». Εὑρίσκονται δὲ καὶ ἄλλαι παροιμίαι, ἐξ ὧν καὶ αὐτὴ »βοῦς ἐν πόλει», ἐπὶ παραδόξων πραγμάτων. Ἰδὲ Βαστ. ἐπιστ. κριτ. σελ. 184. — »Βοῦς ἡγεμών, βοῦς ἥρωϊ», ὀνομάζεται ὁ παχύτατος καὶ ὡραιότατος, ὅστις ἐσφάζετο ἐν δημοσίαις θυσίαις.

Ἴδιόν περὶ τῆς κλίσεως τῆς λέξεως βοῦς. Ὀνομ. βοῦς (Δωρ. βῶς). Γεν. βοός (ποιητ. καὶ βοῦ). Δοτ. βοΐ, Αἰτ. βοῦν (παρὰ ποιητ. καὶ βόα καὶ Δωρ. βῶν). Κλητ. βοῦ. Πληθυντ. Ὀνομ. βόες (σπανίως βοῦς). Γεν. βοῶν. Δοτ. βουσί (ποιητ. βόεσσι, σπανιώτατα βοτί, καὶ Δωρ. βωσί). Αἰτ. βόας καὶ βοῦς. Κλ. ὦ βόες.

Βουστέλινον, τό. Εἶδος σελίνου.

Βουστροφέω, ὦ (βοῦς, στρέπτω). Παρὰ Λυκόφρ. Ἀλεξ. 434. κατεδαφίζω, ἀφανίζω σφοδρῶς, σκάπτω διὰ νὰ κρημνίσω τί.

Βουσσόος, ὁ, ἡ (ταυτὸν τῷ βουσσόος). Ὁποιος κυνηγεῖ, βάλλει τοὺς βόας εἰς κίνησιν, ἐπίθετ. τοῦ μύωπος. (Καλλίμ.)

Βουστάδιον, τό· ἡ, βουσταθμον, τό· ἡ βουστασία, ἡ· ἡ Βουστάσιον, τό· ἡ Βουστασις, ἡ. Τόπος, ἐν ᾧ ἵστανται οἱ βόες, νωθρός, ἀχώρι, σταῦλος τῶν βοῶν.

Βουστροφηδόν, ἐπίῤῥ. (στροφή). Ὁπόταν τις ὀργώνεται καθὼς τὰ βόδια ὅταν κάμνωσι τὸ χωράρι, ὅταν γυρίζωσι τὴν αὐλακιάν, δηλ. ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ· ἐν χρήσει δὲ μόνον ἐπὶ ἀρχαιοτάτου τρόπου τοῦ γράφειν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οἱ ὁποῖοι ἔγραφον τὸν πρῶτον στίχον ἀπὸ δεξιᾶς ἐπ' ἀριστερὰν, τὸν δὲ δεύτερον ἀπ' ἀριστερᾶς ἐπὶ δεξιὰν, ἡ τἀνάπαλιν, καὶ οὕτω καθεξῆς· οὕτως ἦταν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος, καὶ οὕτως εἶναι ἡ Σίγειος ἐπιγρ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων παρὰ Boeckh corp. inscr. 1. 3. 27. 43. Ὁρα Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικῆς Προλεγόμενα, σλ. 22.

Βούστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ γυρισμένος διὰ τοῦ ἀρότρου, ἤτοι ὠργωμένος ἀπὸ βόας, Λυκόφρ. 1438.

Βουστρόφος, ὁ. Ὁ στρέφων, διοικῶν τοὺς βόας. 2) βούκεντρον, Ἐπιγράμ. »Βουστρόφος ἀκροσίδηρος».

*Βούσυκον, τό. Εἶδος μεγάλου σύκου.

Βουσφαγέω, ὦ (σφάττω). Σφάζω βόας, Εὐριπ. Ἡλ. 627. ὀθεν

Βουσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν βόας.

*Βούταλις. Ζήτει Πιῦξ.

Βούτης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Εὐριπ. Ἐκ. 646. (Ἀβέβαιον ἂν παρὰ τὸ βοῦς, ἢ βόσκω ἀντὶ βοτῆς).

Βούτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ ἔχων τὴν τιμὴν ἑνὸς βοός, ὁποιος ἀξίζει ἕνα βόδι· ταυτὸν τῷ, Ἀλφεσίβοιος, καὶ, βοώνητος.

Βούτινον, τό· καὶ Βούτιον, τό· καὶ, Βοῦτις, ιδος, ἡ· ἐκ τοῦ, Βύτις. Εἶδος πίσσης ἢ λαγήνου. Ζήτ. Βύτις, πυτίνη.

Βούτομον, τό· καὶ, Βούτομος, ὁ (βοῦς, τέμνω). Εἶδος φυτοῦ, ἐν ἑλώδεσι τόποις φυόμενον, ὅπερ βόσκουσιν οἱ βόες, Galgant.

Βούτορος, ὁ, ἡ (τείρω). Ταυτὸν τῷ, βουπόρος. 2) ὁδός, ἄτραπός, Ἡσυχ.

Βουτράγος, ὁ (Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ς. 24. σ. 265). Ἐκ βοὸς καὶ τράγου, ζῶον μυθῶδες.

Βουτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἔχων βόας. 2) ταυτὸν τῷ, βοώνης.

Βούτυπος, καὶ ὀρθότερον βουτύπος, ὁ ἡ (βοῦς, τύπτω). Ὁποιος κτυπᾷ μὲ τὸν πέλεκυν κατὰ τοῦ αὐχένος τοὺς βόας καὶ τοὺς σφάζει, Ἀπολλ. Β'. 91. 2) ὡς οὐσ. ταυτὸν τῷ, οἰστρος.

Βουτύρινος, η, ον. Ἀπὸ βούτυρον κατεσκευασμένος, ὡς, μύρον.

Βούτυρον, τό (μὲ υ δίχρονον). Τὸ παχὺ μέρος τοῦ γάλακτος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) παρὰ Πλουτ. Ἠθ. 1109. εἶδος ἀλοιφῆς. Λέγεται καὶ ἀρτεμιτικῶς.

*Βούτυρος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, οὕτω καλούμενον παρ' Ἀθην. Θ'. σ. 395. »Ὄζει δὲ πᾶς ὁ τόπος τότε βουτύρου».

Βουφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει βόας. 2) ὁ τρώγων ὡς ὁ βοῦς, πολυφάγος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Βούφθαλμον, τό (βοὸς ὀφθαλμός). Εἶδος φυτοῦ.

Βουφονέω, ὦ (βουφόνος). Θύω, φονεύω, σφάζω βόδια, Ἰλ. Η, 466.

Βουφόνια, τά· ὑπακουομ. Ἱερά. Ἑορτὴ ἡ θυσία ἐν Ἀθήναις, ὅτε βόας ἔθυον. ἐκ τοῦ

Βουφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ θύων, σφάζων βόας, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 436. 2) τί, καθ' ὃ σφάζονται βόδια, ὡς, ἀσῖαι, Αἰσχ. Προμ. 531.

*Βουφορβέω (βουφορβός). Βόσκω, τρέφω βόας, Εὐρ. Ἄλκ. 8.

Βουφόρβια, τά. Ἀγέλη, κοπάδι ἀπὸ βόδια· καὶ ἡ βοσκή, νομὴ τῶν βοῶν, ἤτοι λειβάδια διὰ τοὺς βόας, Εὐριπ. Ἄλκ. 1034. Ἰφιγ. Τ. 301. ἐκ τοῦ

Βουφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω). Βόσκων, ἡ τρέφων βόας.

Βούφορτος, ὁ, ἡ, = πολύφορτος, Ἐπιγρ. 6. 222.

Βοῦφος, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὡς αὐτὸ τὸ βόδι, Ardea stellaris, Λιννᾶ. ὁ παρ' ἡμῖν, Μπούμος, καλούμενος. ἴδιον καὶ παροιμ. »Βοῦφος περιφοιτᾷ», ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων· ἐν Ἀντιγράφοις.

Βουχανδής, ές, ὁ, ἡ (χανδάνω). Ὁ βοῶν χωρῶν, τόσον μεγάλος, ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα βόδι· πολυχώρητος.

Βούχιλος, ὁ, ἡ (χιλός). Τρέφων τοὺς βόας, θρεπτικὸς αὐτῶν. 2) πλούσιος ἀπὸ βοσκήν, φαγητὸν τῶν βοῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 540, ὡς, λειμών. (Βόω, Μ. ὀσω καὶ ὠσω). Ἄχρηστον θέματικον, ἐξ οὗ μερικοὶ χρόνοι τοῦ βοάω σχηματίζονται.

Βοώδης, ὁ, ἡ. Βοὶ ὅμοιος, Ἀπολλών. Σοφ.

Βοών, ῶνος, ὁ (βοῦς). Ταυτὸν τῷ, Βουστάσιον, Πίν. Ἡρακλ. σ. 228. πρβ. ἀνδρών.

Βοώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁποιος ἀγοράζει βόδια. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω καὶ ἄρχοντις, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἀγορᾶς τῶν πρὸς θυσίαν ζώων.

Βοώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ὁποιος ἠγοράσθη διὰ ἕνα βόδι, ἐπὶ τιμῇ βοός, Παυσαν. Λακ. 12.

*Βοωνία, ἡ. Ἡ ἀγορὰ τῶν βοῶν. 2) Ἡ ἀξία τοῦ Βοώνου.

Βοώπης, ου, ὁ καὶ ἡ, βοῶπις, ιδος, ἡ. Ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμοὺς, ὀμμάτια ὡσὰν τὰ τοῦ βοδίου, ἤγουν μεγαλόφθαλμος, καὶ (ἐπειδὴ ἐπαινοῦντο τὰ μεγάλα ὀμμάτια) εὐόφθαλμος. Παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς Ἥρας, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ἐξαίρετον ὡραιότητα. πρβ. Voss. Virg. Georg. 3. 54. Τὸ ἀρχ. βοώπης ἐσχηματίσθη ὑπερωτέρον.

Βοωτέω, ὦ. Μ. ήτω. Ἀροτριῶ, ὀργάνω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 389. ἐκ τοῦ

Βοώτης, ου, ὁ, = βούτης. Ὁ τοὺς βοῦς ἐλαύνων, ἀροτριῶν, ὅποιος ὀργώνει μὲ τὰ βόδια, ζευγίτης, Δινόφρ. 268. 2) ἀστὴρ τις ἐν οὐρανῷ· ταυτὸν τῷ, Ἀρκτοφύλαξ καὶ Ἀρκτοῦρος, Ὀδυσ. Ε. 272.

Βοωτία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γεωργία, ἄρουρα, Σουΐδ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ρ.

Βραβεῖα, τά. Τὸ ἄθλημα τοῦ Βραβέως, καὶ ἐπομένως ἡ ταξις καὶ ἡ διανομὴ τῶν βραβείων ἐν τοῖς ἄθλοις. 2) καὶ ἐντεῦθεν (ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων) ἡ ἀξία τοῦ ἀριστου κριτοῦ, μετίτου, διαλλάκτου, καὶ ἐξουσιαστοῦ· ἡ διαιτησία, διάλυσις, καὶ διάταξις, προτίμησις, Εὐριπ. Φοίν. 453.

Βραβεῖον, τό. Τὸ νικητήριον ἄθλον, ἐπίκτητον, ἢ ἀμοιβή, ἀντιπληρωμή, ὁπόταν νικήσῃ τινὰς (τὸ παρὰ Τούρκ. τζελέγγι), λατ. praemium.

Βράβευμα, τος, τό· νεώτερος τύπος ἀντὶ βραβεῖον, Νικήτ. Χρον. ΚΑ', 3.

Βραβεύς, έως, ὁ· (Ἀττ. πληθ. βραβῆς), καὶ

Βραβευτής, οῦ, ὁ, Ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τοὺς πανηγυρικοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας ἐπιστατεῖ, διατάττει καὶ διαμοιράζει τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, ὅστις εἰς παροιμίας ὑποθέσεις διορίζεται ὡς αἱρετὸς κριτὴς, μεσίτης, διαλλάκτης, ἐξουσιαστὴς· ὡς, »Δίκης, φόνου, μέγιστον βραβεύειν». »Λόγου βραβεύς», ὁ ποιητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ λόγου. Εὐρ. Μηδ. 274. 3) καθ' Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄρχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 301. »Μυρίας ἵππου βραβεύς». (Εὑρίσκεται καὶ βράβης ἀντὶ βραβεύς)

Βραβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι βραβεύς, ἀνταμείβω, καὶ ἐπομένως, διατάττω τοὺς ἄθλους, τοὺς ἀγῶνας, καὶ διαμοιράζω τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, διατάττω, διορίζω, ἀποφαίνω κάθε ἄλλην παροιμίαν ὑπόθεσιν, δίδω ἀνταμοιβὰς, εἶμαι αἱρετοκριτὴς, κρίνω τί. Συντάσσεται αἰτιατ.· εὑρηται δὲ καὶ δοτ., ἢ τίθεται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ διοικῶ, διανέμω· π. χ. »Οἷς δὲ ὁ ἐφέστιος Ζεὺς βραβεύει (Συν.)». »Δικαίως βραβεύουσα (οὖσα βραβευτὴς) τῶν πραγμάτων». »Βραβεύειν τὴν δίκην», ἤτοι προεδρεύειν εἰς τὴν κρίσιν. »Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε (Πλουτ. Λυκ.)». »Βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγορᾷ» (Γρηγ. π. φιλοπτωχίας), ἤτοι ἀποκρίνων εἰς κάθε τὸ δικαιοῦντος.

Βράβης, ου, ὁ· ἀντὶ τοῦ βραβεύς· μόνον παρὰ Δημοσθ. Στεφ. σ. 322, 11, ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀρχαίῳ ἐπιγράμματι, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλλει ὁ Schaef. appar. crit. ad Demosth. 2 σελ. 36ᾳ.

Βράβυλον, τό· καὶ, βράβηλον (Θεόκρ. Ζ', 146.). Ἀγριόν τι κρεπὸν, ὡς τὰ ἀγριοδαμάσκηνα, ἀγριοκόρομλα· καὶ, Βράβυλος, ἡ· τὸ δένδρον τούτων, παρ' Ἀθην. Β'. Τινὲς δὲ γέλουσιν, ὅτι αὐτὰ εἶσι τὰ παρ' ἡμῖν ἀβράμηλα λεγόμενα, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα ὁ Ἀρεταῖος (Δ'. 2.) »Βράβυλα ἄγρια» ὀνομάζει. Πρβ. βάρβιλος.

Βραγχαλέος, α, ον. Βραγχιασμένος· ταυτὸν τῷ, βραγχώδης (ἐκ τοῦ βράγχος, ὁ), Ἱππ.

Βραγχάω· ταυτὸν τῷ, βραγχιάω.

Βράγχια, τά. Τὰ τῶν ὑδαρίων σπάραγγα, δι' ὧν ἀναπνέουσιν (ἐκ τοῦ, βράγχος, τό). Ὁ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 160. τὰς σαγήνας τῶν ἰχθύων, »Βράγχη στόματος πτύχεσι εἴπερ. Βράγχιον, ἴνια, σπανίως, τὸ πτερύγιον τῶν ἰχθύων, Αἰλ. Ζωϊ. 16. 12.

Βραγχιάω, ἡ, Βραγχάω, (βράγχος, ὁ). (Δίων Κάσ. ΞΓ'. 20.) Εἶμαι βραγχιασμένος, ἔχω βραγχιάδας. Φαίνεται, ὁ τε ἔχει πλησιεστάτην συγγένειαν μὲ τὸ, βράχω, βράζω, βράσσω, καὶ ῥέγχω, ῥέχω, ῥέγκω.

Βραγχιοειδής, ές, καὶ, βραγχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν σπαράγγων.

Βράγχιος, ὁ, ἡ (βράγχος, τό). Προμηθευόμενος μὲ σπάραγγα, ὡς κάτοικος βράγχιος, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 45., τὰ ἔχοντα βράγχια ζῶα, τὰ ὑδάρια. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

*Βραγχιώδης, ὁ, ἡ. Βράγχει ὅμοιος, Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. δ', β', 7.

*Βραγχνάς, ή, όν. Βραγχιασμένος. Ζήτ. Τπέβραγχος.

Βραγχος, εος, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχιον, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. Ζήτ. Βράγχια (Ἀριστοτέλ.) Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, βράττω, βράζω, ἀντὶ, ῥάσσω, ῥάζω· καὶ ἡ πρώτη τούτου σημασία ἐστι ταυτὸν τῷ, ῥωγμὴ, ῥαγὴ, ῥωγὴ, ἐγχαραμάδα. Ζήτ. ἐν τῷ, βράχω· παραβάλλεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ῥάκος, καὶ, ῥάγη. (Συγγ. τῷ, βράγχος, ὁ)

Βράγχος, ὁ. ἀρτ. Πάθος τι τῶν ἐν τῷ λαιμῷ, ἤτοι ἐν τῷ λαρυγγι γινομένων, τὸ ὁποῖον δὲν

ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ὁμιλήσῃ καθαρῶς, βραχνάδα. 2) = Βρόγχος (συγγ. τῷ, βρόγχος, βογχοι, καὶ τῷ οὐδετ. βράγχος), Ἰώνων. 33. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ, βράχω, βράζω, βράσσω· ὡς καὶ τῷ, ῥέχω, ῥέγχω, ῥέγκω, ὅθεν τὸ Λατιν. raucus, raucedo, ravus. Ὡς ἐκ τοῦ, βράχω, βρύχω (rugo, rugio), βρυχή, βρυχάω, γίνεται τὸ, βρυχανάω, βρυκανάω, βραυκανάω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, βράχω, βραύκω, βραυκός, Raucus, τὸ βρύκος, βράχος, βράγχος, κ. τ. τ.

*Βραγχός, ή, όν. Βραγχιασμένος, Ἀνθ.

Βραγχώδης, ες, ή (βράγχος, εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βραγχεῦ, ὥσαν, ἢ ὀλίγον τι βραγχιασμένος, ὡς, βραγχώδης φωνή. »Βραγχωδέστατα δὲ ὕδατα (Ἀριστ.) ὀνομάζονται τὰ προξενοῦντα μάλιστα βραγχίασιν ἱερά· καὶ »βραγχώδης κυναγχικοῖς«, ὁ πάσχων κυνάγχην μὲ βράγχους. 2) (τὸ βράγχος) κατὰ τὸ εἶδος βραγχίων, βραγχιωδικῆς.

*Βραδεινός, ά, όν. Αἰολ. ἀντὶ βραδινός, Σαπφ. λειψ. 32. 34.

Βραδεύς, έος, τό (βραδύς)· ταυτὸν τῷ, βραδυτής.

*Βραδυβάμων, γεν. ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὁ ἀργὰ βαδίζων. (υυ−−)

*Βραδυβουλία, ἡ. Ἡ βραδύτης τῆς συμβουλῆς, Φιλ.

*Βραδυγαμέω. Ἀργὰ ὑπανδρεύομαι.

Βραδύγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁποιος ἀργεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ, Πρόκλ. Παρ. 856.

*Βραδυγενής, ὁ, ἡ. Ἀργά, ἤτοι πολλῷ ὕστερον γεννηθείς.

Βραδύγλωσσος, καὶ Ἀττ. βραδύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁποιος ὁμιλεῖ ἀργά, δὲν τρέχει ἡ γλῶσσά του, Λουκιαν. Τὸ βραδύγλωσσον, ἡ ἀργάτης τῆς ὁμιλίας, γλώσσης ἀδυναμία.

*Βραδυγνώμων, ὁ, ἡ. Ὁ βραδὺς τὴν γνώμην.

Βραδυδινής, ές, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ, βραδυδίνης, ου, ὁ (δινέω). Ὁποιος ἀργὰ, βαρέως περιστρέφεται, ἢ κινεῖται, Ἡσιοδ. »Βραδυδινεῖ μύδρῳ, Παράφ. Ἰω. σ. 251, 8.

Βραδυήκοος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολα, ἢ ἀργὰ ἀκούων· ἀντίκειται τῷ, ὀξυήκοος (ἐκ τοῦ βραδὺς καὶ ἀκούω).

Βραδύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁποιος καίνει ἀργὰ τὸν καρπόν του, ἐπὶ δένδρων.

Βραδυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέομαι). Ὁποιος ἀργὰ κινεῖται. Οὐσ. βραδυκινησία.

Βραδυλογία, ἡ (λέγω). Τὸ ἀργὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, Πολυδ. καὶ ἐπίθ. βραδυλόγος.

*Βραδυμαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὁ ἀργὰ μανθάνων. Οὐσιαστ. βραδυμαθία.

Βραδύνοια, ἡ. Βραδὺς, βαρὺς νοῦς. Ἀντ. τῷ, ἀγχίνοια· ἐκ τοῦ

Βραδύνους, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ὑνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων βραδὺν, βαρὺν νοῦν, ὁποιος ἀργεῖ νὰ μάθῃ ἢ νὰ καταλάβῃ τι, ἀργὸς τὸ πνεῦμα.

Βραδύνω, Μ. υνῶ (βραδύς). Ἐνεργ., ἀργὸν ποιῶ τι, ἐμποδίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω. »Ἀπὸ σοῦ βραδύνεται«, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1628. »Ἡ ἀδὲς βραδύνεται«, Ἠλέκτ. 1501., ἀργοπορεῖται. 2) οὐδετ. Μένω που παρὰ πολύ, ἀργῶ, ἀργοπορῶ· ἐντεῦθεν μὲ μάκρος· συντάσσ. μετὰ τῆς ἐπὶ, ἐπὶ ἐμοῦ, καὶ πρὸς ἐπὶ ἀφύκτ. π. χ. »Ἐπὶ σοὶ βραδύνω, πρὲς τὸν ἄπιστον βραδύνω«. »Βραδύνειν περίτιν, οὗ τὸ ἐναντίον, σπεύδειν περίτι, Schaef. Γρηγ. σ. 425. Ἀππιαν. πολ. 2, 27. »Βραδύνει δ' ὁ πόλεμος οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντας ἡμᾶς«. Ὁ παρωχήμενος ἐβεβράδυκει. Τὸ Μέσ. σημαίνει κυρίως, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ.

Βραδυπειθής, ές, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὁποιος βραδέως, ἀργὰ πληροφορεῖται, καταπείθεται, δυσκόλως πιστεύει. »Βραδυπειθὴς φωνὴν, δι' ἧς τις δυσκόλως πείθεται καὶ πληροφορεῖται.

Βραδυπεπτέω, ῶ (πέπτω). Ἀργὰ βράζω, καὶ ἰδιαιτ. χωνεύω τὸ φαγητόν, Διοσκορ. ὄθεν

Βραδυπεψία, ἡ. Δύσκολος, ἀργοπορινὴ χώνευσις.

*Βραδύπιστος, ὁ, ἡ. Ἀργόπιστος.

Βραδυπλοέω, ῶ (πλέω). Ἀργὰ, μόλις πλέω, ταξειδεύω, ὡς, ὑπ' ἐναντίου ἀνέμου, Ἀρτεμιδ. δ', 30, σελ. 344. Οὐσ. βραδύπλοια.

Βραδύπνοος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ἀναπνέων. Κατὰ συναίρ. βραδύπνους.

Βραδυπορέω, ῶ. Ἀργὰ βαδίζω, περιπατῶ, ἐκτοῦ

Βραδύπορος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὁ ἀργὰ περιπατῶν, ἢ διαπερῶν δεικτέσιμος. »Βραδύπορα ἐδέσματα«, φαγητὰ, τὰ ὁποῖα χωνεύονται καὶ διαμοιρίζονται εἰς τὸ σῶμα ἀργὰ, οἷς ἀντίκεινται τὰ εὔπορα, συχνὴ ἐκφρασις παρ' Ἰατροῖς. »Βραδύπορον τὸ πέλαγος«.

Βραδύπους, ους, ὁ, ἡ· πους, τό· (ποῦς). Ὁ βραδὺς, ἀργὸς κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰ βήματα. Μεταφ. »Βραδύπους βουλή«. Παρ' Εὐριπ. »Βραδύπουν σπεῦσον«, ἤτοι θέλω ἐπιταχύνει τὸν ἀργὸν πόδα.

*Βραδυρευστέω. Ἀργὰ ἐκλύομαι, Ἰωαν. Μοναχ. μαρτυρ. σελ. 117.

Βραδύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος. Ἀργὸς, δυσκολοκίνητος, ἀργοπορινὸς, οὐ ἐναντ. ταχύς, ωκύς. 2) ἐπὶ χρόνου, μὴ ταχύς. 3) βαρὺς τὸν νοῦν, ὡς, »φύσει βραδὺς πρὸς τὰ πολιτικά«, ἤτοι δύσκολος εἰς τὸ ἐννοεῖν αὐτά. Τὸ βρακὺ οὐσ. ἡ νωθρεία, καὶ ἡ βραδυτής, ἀργοπορία. Βραδύ, ἐπιρρηματικῶς, π. χ. βραδὺ τῆς ἡλικίας, ὡς καὶ τὸ βραδέως, μετὰ γενικῆς. Συγκρ. βραδύτερος καὶ βράσσων· ὑπερθετ. βραδύτατος, καὶ βράδιστος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, βάρδιστος, Ἰλ. Ψ, 310. — Ἐπιρρ. Βραδέως, ἀργὰ· ἐπὶ καιροῦ ἢ μή· σημαίνει δὲ καὶ κατ' εὐκαιρίαν, Γαλλ. à loisir. π. χ. Θουκ. α', 78. »Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων«. Τὸ, βραδέως, συντάσσεται καὶ γενικῆ, π. χ. βραδέως τῆς ἡμέρας, ἤτοι ἀργὰ τῆς ἡμέρας. Τὸ συγκριτ. ἐπίρρ. ἔστι βραδύτερον, καὶ βραδυτέρως, καὶ βραδιότερον, καὶ βράδιον, καὶ βράσσον· καὶ ὑπερθ. βραδύτατα, Παράγεται ἐκ τοῦ βάρος, βαρὺς, βαρδύς, βραδύς.

*Βραδυσιτεῖν. Ἀργὰ τρώγω (ἐπὶ χρόνου). Οὐσ. βραδυσιτία.

Βραδυσκελής, έος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ βαρὺς κατὰ τὰ σκέλη· ταυτὸν τῷ, βραδύπους. Εὑρίσκεται καὶ βραδύσκελος.

*Βραδυσμός, ὁ. Ἀργοπορία, μέλλησις, Θεοδ. Πρόδ. Ροὺ. α'. 133, 1.

Βραδυστομέω, ῶ (στόμα). Εἶμαι βραδὺς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, δυσκόλως ὁμιλῶ.

Βραδυτής, ῆτος, ἡ (βραδύς). Ἀργοπορία. 2) ὀκνηρία, νωθρότης, Ἰλ. Τ, 411. 3) ἀργότης τοῦ νοὸς, ἀμβλύνοια. Ἐνίοτε εὑρίσκεται καὶ παροξυτόνως βραδύτης, ητος, ἡ. Ἰδὲ Βουττμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σ. 234.

*Βραδυτοκέω (τοκέω). Ἀργὰ, ἢ δυσκόλως γεννῶ, Ἰω. Χρυσ. ὁμ. 129.

Βραδυτόκος, ὁ, ὁ (τίκτω). Ὁ ἀργὰ ἢ δυσκόλως γεννῶν.

*Βραδυφαγέω (φαγεῖν). Ἀργὰ τρώγω.

*Βραδύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ἀργὴν φωνήν.

Βραδυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ἀργὸς, ἀργοπορινὸς κατὰ τὸν χρόνον, Σχολ. μικρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 325.

Βράζω, ἡ καὶ βράττω, Μ. άττω. Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βράζω, ἐπὶ ζεομένου ὕδατος, ἢ ἄλλου τινὸς χοχλάζοντος, ζέοντος καὶ ἀναβάλλοντος σώματος, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης, ἐπὶ πλοίων· καὶ ἐπὶ γέλωτος, »Βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος«, ἔνθεν, »βρασματώδης γέλως· ἐπὶ δὲ νοὸς, »Βράζων νόος«, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι ὅλως εἰς κίνησιν, οὐχ ἑστηκὼς ἅμα ἑνός. 2) οὐρλιάζω, ἐπὶ ἀρκούδων, Πολυδ. Ζήτ. ἐν τῷ, βράχω. Τὸ παρ' Ἡλιοδ. Ε'. Ζήτ. ἐν τῷ, βρυάζω. (Συγγεν. τῷ, ῥάζω, ἀράσσω, βράχω, ὀνοματοπ.).

Βράθυ, οι, τό· ἢ βράθυς. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Α', 104. Juniperus Sabina, Λιν.

Βράκαι, αἱ (Διόδ. Σικ. Ε'. 30). Τὰ βρακιὰ τῶν Γαλλῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Βράκες, ἀναξυρίδες· καὶ, Βαρακάκαι, ποιητ. 2) εὑρίσκεται παρὰ Θεοκρίτ. ΚΗ', 11. καὶ ὡς γυναικεῖον φόρεμα, π' Τὸάτινα βράκηι· καὶ Σαπφὼ παρ' Ἀθην. »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν«, ὡς τὸ τῆς συνηθ. δὲν ἐξεύρει νὰ δέσῃ τὰ βρακιά της.

Βράκκανα, τά. Ἄγρια λάχανα, Ἀθην. Ζ'. ὅθεν τὸ, δυσβράκκανος.

*Βρακίον, τό. Ταυτὸν τῷ, ἀναξυρίς, Σχ. Ἀριστ. Σφ. 1082.

Βρακέω, βράκημι· ταυτὸν τῷ, συνίημι, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. τὸ, βρακεῖν, καὶ βρακεῖς. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω.

Βράκος, τό, Αἰολ. ἀντὶ ῥάκος. Πολύτιμον γυναικεῖον φόρεμα, Σαπφ. λειψ. 20. Θεόκρ. κη', 11.

Βράπτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω καὶ βρύπτω.

Βράσμα, ατος, τό (βράζω). Τὸ βράζον εἰς τὰ ἔξω καὶ διὰ τοῦ βράσματος ἔξω ἐκχυνόμενον σῶμα. 2) ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ βράζειν, χοχλάζειν· καὶ μεταφ. ὁ κλονισμός. Λέγεται καὶ βράσις, καὶ βρασμός.

Βρασματίας, ου, ὁ (ὑπακουομ. ἄνεμος)· ταυτὸν τῷ, Βράστης· καὶ »βρασματίαι σεισμοί«.

Βρασματώδης, ους, ὁ, ἡ (βράσμα, εἶδος). Βιαίως κλονώδης, ὡσανεὶ βράζων, χοχλάζων. »Γέλως βρασματώδης«, ὁ ὀρμητικὸς καὶ ἄμετρος γέλως. Ζήτ. ἐν τῷ Βράζω.

Βρασμός, ὁ (βράσσω). Τὸ βράζειν, ἢ βράσις. 2) κλονισμός. »Βρασμὸς γαίης«, (Ὀρφ. Τμν. Μέ. 3.) ὁ κλόνος, ὁ σεισμὸς καὶ ταραγμὸς τῆς γῆς. »Χάσκουσι βρασμοῖς«, Ἰωσηπ. Πόλ. Ἰουδ. Α'. 12, 4. Ὁ τύπος βράσμα ἀντὶ βρασμὸς εἶναι σπανιώτερος.

Βράσσω, Ἀττ. βράττω, Μ. άσω, συνήθ. τύπος ἀντὶ βράζω. Οὐδετ. βράζω, ζέω, ἀφρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν βραζόντων, ἢ ἀναβραζόντων, ὡς ὁ οἶνος· μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἄλλων πραγμάτων ἐν μεγάλῃ κινήσει, ὡς καὶ τὸ βράζω. 2) ἐνεργ. κλονίζω, μὲ βίαν ῥίπτω ἔξω (ἐπὶ θαλάσσης). β') ἀνακινῶ, κοσκινίζω (σῖτον) διὰ νὰ καθαρίσω, Rubink. Τίμ. σ. 64. — Τὸ παθητικὸν λαμβάνει πάλιν τὴν σημασίαν τοῦ οὐδετέρου· π. χ. »Ἐνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βράσσεσθαι μεγάλοισι«. »Ὕδωρ βραστόμενον«. »Θάλασσα βρασσομένη«. »Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἦλθε τὴν γαστέρα«.

Βράσσων, ὁ, ἡ. Ἰλ. Β, 226. ἀντὶ τοῦ, βραχίων (ἢ καλλίων ἀντὶ, βραδίων), συγκριτ. τοῦ βραδύς, ἢ κατ' ἄλλους βραχύς, ὡς τὸ βάσσων ἐκ τοῦ ταχύς.

*Βραστήρ, ῆρος, ὁ (βράσσω), = λίκνον. Καλάθι, μὲ τὸ ὁποῖον λικμίζουν τὸ σιτάρι, Gloss. Casaub. ad Strab. T. 7. p. 377.

Βράστης, ου, ὁ (βράσσω). Κλόνος, ἢ σεισμός, κυρίως τῆς γῆς τοιοῦτος, ὥστε ἡ γῆ ταράττεται καὶ κινεῖται εἰς τὰ ἄνω κατ' ὀρθὴν γωνίαν, τοιουτοτρόπως, καθὼς τὸ κόσκινον, ὁπόταν κοσκινίζεται τὸ σιτάρι.

Βραστικός, ή, όν (βράζω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βρασμόν, εἰς κοσκίσματα, ἢ εἰς ζύμωσιν. »Δύναμις βραστικὴ«, Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. τ. α'. σελ. 742.

*Βραστός, ή, όν. Βρασμένος, ὡς, »βραστὸν κρέας, λαγωοῦ βραστός«, Ἱερακοσ. σ. 192. 226.

Βραττίμης, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρυτίμης.

Βραυκανάομαι, Ἀποθ. Μέτ., = βρυχανάομαι, καὶ, βρυχάομαι. Οὐρλιάζω, ὠνάζω, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 221., ὅπου τινὲς ἀντὶ, βρυ-

χανάται, βραυχανάται, ἀναγιν. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κλαιόντων παιδίων. ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτον τὸν σχηματισμόν, τὸν ὁποῖον καὶ μετεχειρίσθη ὁ Φιλοστόργιος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. ΙΑ'. 6., ὅπου ἐν ἀντίγραφον εἰς τὸ περιθώριον, κραυγάζομαι, ἔχει. Φαίνεται ἔτι, ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἡσυχ. »Βρηχανώμενοι, φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι.

Βράχεα, ἡ βραχία, τό. Ζήτ. Βράχος.

*Βρᾰχείς, εῖσα, ἐν. Μετοχ. παθ. ἀόρ. β'. τοῦ βρέχω.

*Βραχέ-ω, ἐπίῤῥ. τοῦ βραχύς.

Βρᾰχεϊνιστήρ, ῆρος, ὁ (βραχίων). Βραχιόλιον, Πλούταρχ. Τιμ. 16. »Ἐπεθυμήσασα τῶν χρυσῶν βραχιονιστήρων. ἐκ τοῦ

Βραχίων, ονος, ὁ. Τὸ ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τοῦ ἀγκώνος μέρος τῆς χειρός (τὸ Μπράτζο), Ἰλ. Μ, 389. 2) ἐπὶ τῶν ζώων καλεῖται ὁ ὦμος, ἡ ὠμοπλάτη. 3) μεταφ. ἡ δύναμις, ἰσχύς· ἡ δυνατὴ τῶν σημείων ἐνέργεια· παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Πρωτογέν. ἐπίσκοπ. Σαρδικηνῆς. — »Βραχίων ὑψηλός, ἡ ἄκρα δύναμις. »Πρυμνὸς βραχίων« (Ἰλ. Π, 323), ὁ ὦμος. Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ῥέκω, μέλ. ῥαιῶ, πρωτάττει αἰολικῶς τὸ β. (υ – –)

Βραχίων, ὁ, ἡ· γεν. ονος, καὶ, Βράχιστος, η, ον, συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, βραχύς· ἀλλως δέ, βραχύτερος, βραχύτατος. Ζήτ. βραχύς. (Ἴων. υυ –, Ἀττ. υ – –)

Βρᾰ́χος, τό. (καὶ κυρ. ἐν τῷ πληθ. βράχεα, καὶ, βράχη, τά. καὶ βραχέα, ὡς ἐκ τοῦ, βραχύς). Σχεδὸν εἶναι ταυτόσημον μὲ τό, τένναγος, καὶ, ῥάχος, σημαίνον, τὸ ῥηχὸν μέρος τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ νερὰ εἶναι ὀλίγα, δηλ. δὲν ἔχουσι βάθος. Τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται, Ξέρα, ὀνομάζουσιν, ἥτις συνίσταται ἀπὸ πέτρας ὑφάλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων σκάζουσι τὰ κύματα, καὶ ὅλον ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας, βράχος, τὸ ὁποῖον σημαίνει πέτραν ἀπότομον καὶ ἀντιφωνοῦσιν. Προκόπ. πόλ. Βανδάλ. Β'. 1. »Βράχης ποιοῦσαν οὐχ ἥττονα, ῥηχὰ νερὰ ἀηλ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Βράγος, ἕλος«. Ζήτ. ἐν τῷ, Βραχύς.

Βραχύβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἔχων ὀλίγην ζωήν, ἢ ὡ τινι ἐδόθη νὰ ζήτῃ ὀλίγον καιρόν. ὅθεν

Βραχυβιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὀλίγον, σύντομον τῆς ζωῆς. Ἐναντ. τῷ, μακροβιότης.

Βραχυβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὁ ὀλίγην καὶ μικρὰν βλάβην προξενῶν, Λουκιαν.

Βραχύβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος) Ὁ μικρὸν βῶλον, ἢ τόπον, ἔκτασιν ἔχων· ἐπίθετον μικροῦ χωραφίου, Ἀνθολ. Π. 6, 238. »Βραχύβωλος χίρτος«, ἓν μικρὸν κομμάτι χώρας.

Βραχυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ μικρᾶν, περιωρισμένην καὶ ὀλίγην γνῶσιν ἔχων, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 18.

*Βραχυγράφ-ω. Γράφω μὲ βραχεῖαν συλλαβήν, Τζέτζ. Χιλ. ἡ, 701.

*Βραχυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.

Βραχύδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ ὀλίγου δρόμου ὤν, ἢ ὀλίγον τρέξιμον ἔχων, Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 21. »Βραχυδρομώτατοι δὲ (εἰ λαγωοὶ) οἱ ἐκ τῶν δασέων.

Βραχυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὁποιος ὁμιλεῖ ὀλίγα· ἢ ὁ ἐξ ὀλίγων λόγων συνεστάμενος. Οὐσ. Βραχυέπεια, ἡ βραχυλογία.

Βραχυεπῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ὀλίγα λόγια, κοντοσυλλαβα.

Βραχυκαταλήκτ-έω, ῶ. Βραχέως τελειόνω, ὅ ἐστι, καταλήγω εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, ἔχω τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν. 2) ἔχω τὸν ἕνα πόδα βραχύτερον, Μετρ., ἐκ τοῦ

Βραχυκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ λήγων εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, ὁ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων. 2) μὲ ἕνα πόδα βραχύτερος. Οὐσ. Βραχυκαταληξία.

*Βραχύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων κοντὴν οὐράν.

*Βραχυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ κοντὸν κεφάλι· ὄνομα ὀψαρίου.

Βραχυκομάω, ῶ (κομάω). Ἔχω κοντὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Στραβ. ιά', σ. 520.

Βραχύκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μικρά, κοντὰ μέλη ἔχων, Στραβ. Γ. 2) ἐπὶ περιόδου, μικρὰ κῶλα ἔχων, Ῥητορ.

Βραχυλεκτος, ὁ, ἡ. Ὁ βραχὺς εἰς τὸ λέγειν· κυρίως, ὁ ἐν ὀλίγοις ῥηθείς· ἀμφ.

Βραχυλογέω, ῶ (βραχυλόγος). Ὁμιλῶ ὀλίγα, συντόμως λέγω.

Βραχυλογία, ἡ (καὶ βραχυλόγημα, τό). Ἡ σύντομος καὶ εἰς ὀλίγα λόγια πολλὰ περιέχουσα ὁμιλία, γραπτή, ἢ μή.

*Βραχυλογικῶς, ἐπίῤῥ. Συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ.

Βραχυλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ σύντομος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ὀλίγα ὁμιλῶν, σύντομος τὴν ὁμιλίαν, ἔκφρασιν.

Βραχυλός, ἡ, όν. Ὑποχοριστ. τοῦ βραχύς, ἀμφ., Ἡσύχ. Λίξις ἐφθαρμ. ἀντὶ βραχυτελής.

Βραχυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης τοῦ βραχυμερούς, ἐκ τοῦ

Βραχυμερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁποιος συνίσταται ἀπὸ μικρὰ μέρη, οὗτινος τὰ μέρη κοντά, μικρά.

*Βραχυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ ὀλίγα ἐν στενῇ φροντίδι, Χρυσ.

*Βραχύμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὁ βραχέος ὢν μέτρου.

*Βραχυμοιρής, έος, ὁ, ἡ (μόγος). Ὁ πάσχων ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ὁ βραχὺ μογῶν.

Βραχυμυθία, ἡ. Ταυτόν τῷ, βραχυλογία.

Βραχύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ταυτόν τῷ, βραχυλόγος.

Βραχυντικός, ἡ, όν (βραχύνω). Ὁ ἐπιτηδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ βραχύνειν. Οὐσ. βράχυνσις, ἡ.

Βραχύνω, Μ. υνῶ (βραχύς). Ποιῶ τι βραχύ, σμικρύνω, κοντεύω. 2) ἐπὶ συλλαβῶν, μεταχειρίζομαι μίαν συλλαβὴν βραχεῖαν, Μετρ. Τὸ βραχύνεσθαι καὶ ἐκτείνεσθαι ἀντίκεινται.

Βραχύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτον). Ὁ μικρὰ, κοντὰ νῶτα ἔχων· ταυτόν τῷ, ὑπόκυφος, Στραβ. ς'.

Βραχυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁποιος ἔχει μικρὰ, ὀλίγα ὄνειρα, Πλούταρχ. Ἠθ. »Βραχυόνειρος ὕπνος«, ὕπνος μὲ ὀλίγα ὄνειρα.

Βραχυπαραλήκτ-έω. Ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, ἐκ τοῦ

Βραχυπαράληκτος, ὁ, ἡ (παραλήγω). Ὁ ἔχων τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Ἐπίῤῥ. βραχυπαραλήκτως, ἤτοι μὲ βραχεῖαν παραλήγουσαν, Σαιφερ. Γρηγ. Κορ. Σ. 121., Μετρ.

*Βραχυπνό-έω. Κοντὰ ἀναπνέω.

Βραχύπνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναίρ. πνους (πνέω). Ὁ μικρὰν ἀναπνοὴν ἔχων, καὶ ὁ δυσκόλως ἀναπνέων· ταυτόν τῷ, βραδύπνους. Οὐσ. βραχύπνοια.

Βραχύπολις, εως, ἡ. Μικρὰ πόλις· καὶ ποιητ. βραχύπτολις, Δυκόφρ. 911.

*Βραχυπορέω. Κάμνω σύντομον, κοντὸν δρόμον, Εὐσταθ.

Βραχύπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ βραχέα, μικρὰ, ὀλίγα περάματα, πόρους, δρόμους ἔχων, ὡς »βραχύπορος εἰσπλους«, Πλούταρχ. Μάρ. 15., ὅπου ἄλλοι, βραδύπορος, ἀναγιν. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. Πολ. Β'. Συγκριτ. βραχυπορώτερος.

Βραχυπότης, ου, ὁ (πότης). Ὁ ὀλίγον καὶ κατ' ὀλίγον καὶ διὰ πολλοῦ πίνων.

Βραχυπότος, ὁ, ἡ (πίνω). Ταυτόν τῷ ἀνωτέρω.

*Βραχύπτολις, εως, ἡ, =βραχύπολις.

*Βραχυῤῥήμων, ὁ, ἡ (ῥῆμων). Ὁ ὀλιγόλογος, ἐν βραχυλογίᾳ λαλῶν, Θεμιστ.

Βραχυῤῥιζία, ἡ. Ἡ μικρότης τῶν ῥιζῶν, ἐκ τοῦ

Βραχυῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μικρὰς, κοντὰς ῥίζας ἔχων.

Βραχύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος (ἐπίῤῥ. Βραχέως). Μικρὸς, ὀλίγος, κοντὸς, ἐπὶ χρόνου καὶ διαστήματος καὶ ἀριθμοῦ· πολλὰ μικρὸς, πολλὰ ὀλίγος. »Βραχὺς χρόνος«, (Δημοσθ.) ὀλίγος καιρὸς· καὶ βραχὺ ἐπίῤῥ. »Βραχὺ φροντίζωσι, ὀλίγον φροντίζω, ὀλίγον μοὶ μέλει· »Βραχὺ παύεσθαι«, ὀλίγον (καιρὸν) ἀναπαύεσθαι. »Βραχὺ τοξεύειν«, κοντὰ, ἔχει μακρὰν, ὀλίγου διάστημα. »Ἐπὶ βραχύ«, ἐπαίνω εἰς ὀλίγον καιρὸν, εἰς ὀλίγην ὥραν, ὀλίγου τε· καὶ κατά τι μέρος, ἐξ ἑνὸς μέρους· π. χ. »Ὁ κάλαμος ἔχει μέν γλυκύτητα, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως« (Θεοφρ.) »Κατὰ βραχύ«, ἤτοι ἀπ' ὀλίγου· καὶ, συντόμως· ἔτι δὲ ὀλίγον τι. π. χ. »Ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν« (Πλατ. Τίμ.) ». »Πρὸς βραχύ«, ἤτοι εἰς ὀλίγον καιρόν. »Παρὰ βραχύ«, ταυτόν ἔστι τῷ, παρὰ μικρόν, σχεδόν, ὀλίγου ἔλλειψιν, Πολύβ. »Ἐν βραχεῖ« (χρόνῳ), ἤτοι ἐντὸς ὀλίγου. »Πρὸ βραχέος«, ἤτοι πρὸ ὀλίγου. Τὸ δέ, ἐν βραχεῖ, σημαίνει καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ πλησ. ἐν βραχέσι, ἐν βραχυτέροις, βραχυτάτοις, καὶ διὰ βραχέων, ἐκ βραχέων ῥημάτων. — Ἐκ βραχέος ἢ διὰ βραχέος, σημαίνει διαστήματος· π. χ. »Ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι«. Παραδείγματα τοῦ βραχὺς ἀντὶ μικρὸς, ἢ ὀλίγος, ἀπαντῶσι πάμπολλα. — Βραχεῖα συλλαβὴ ἀντίκειται τῇ μακρᾷ. — Τὸ συγκριτ. τοῦ βραχὺς εἶναι βραχύτερος, καὶ βραχίων, καὶ βράσσων, τό· δὲ ὑπερθ. βραχύτατος καὶ βράχιστος. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται τὸ, βράσσω, ἀντὶ, ῥάσσω, ταυτόν τῷ, ῥήσσω, ῥήγνυμι· καὶ πρώτη σημασία τούτου φαίνεται τὸ, σχίζω, ξεσχίζω, ἀποκόπτω, καὶ διὰ τοῦτο, σμικρύνω, κοντεύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βράχω.

Βραχυστέφηρος, ὁ, ἡ (στέφηρος). Ὁ ἔχων ὀλίγον, ἢ κοντὸν στέφηρον, Πινδάρ. Νεμ. 3, 79.

*Βραχύστιχος, ὁ, ἡ (στιχ). Μὲ κοντὸν, ὀλίγον ἴτεον.

Βραχυστελέχης, ου, ὁ· αὐδ. ες (στέλεχος). Ὁ μικρὸν στέλεχον, κορμὸν ἔχων.

Βραχυστομία, ἡ. Ἡ σμικρότης, ἢ ἡ στενότης τοῦ στόματος, ἢ τῆς τρύπας, Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Βραχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μικρὸν, ἢ στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Βραχυσυλλαβία, ἡ. Ἡ βραχύτης τῶν συλλαβῶν, ἢ τῶν λόγων, ἢ μονοσυλλαβία, Ἀνθλεκτ. Α'. 465.

Βραχυσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ἐπίθετον τῶν ποδῶν ἐν τῇ Μετρικῇ· ὁ ἔχων ἢ συνιστάμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβάς, Διον. Ἁλικ. 2) κοντοσύλλαβος, μονοσύλλαβος, ὀλιγοσύλλαβος.

Βραχυσύμβολος, ὁ, ἡ (σύμβολον). Ὁ ὀλίγον συνεισφέρων, ὁποιος δίδει μικρόν τι σύμβολον, ἔρανον (βαφενέν) εἰς τὸ συμπόσιον, ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐννοεῖ. »Μύστης βραχυσύμβολος«, ὁποιος εἰς μικρὸν συμπόσιον ὡς φίλος καλεσθεὶς τυγχάνει, τιμᾶται, Ἀνθ. Π. 9, 229.

Βραχυτελής, έος, ὁ, ἡ. Ὁποιος τελευτᾷ εἰς ὀλίγον καιρὸν, παρὰ τοὺς Ὁ'. ὡς, »Βραχυτελὴς βίοτος«.

Βραχυτης, ητος, ἡ (βραχύς). Τὸ ἄκρ. τοῦ βραχύς, ἡ σμικρότης, συντομότης, ὀλιγότης.

Βραχυτομέω, ῶ. Κοντὰ κόπτω, ὡς ἀμπελον, ἐκ τοῦ

Βραχυτόμος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κόπτων.

Βραχύτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κομμένος, κουρεμένος.

Βραχυτονέω. Ἔχω μικρὸν τόνον, ἐλαττοῦμαι· ἐπομ. μὴ μακρὰν ἐπιτυχαίνω, ἐκ τοῦ

Βραχύτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ μικρόν, ὀλίγον τόνον, ἐλαττικότητα ἔχων, παρὰ Πλουτάρ. Μάρκελ. 15. 2) ὁ ὀλίγον τεντωμένος. 3) ὁ μόνον πληγίων κτυπῶν, μὴ μακρὰν ἐπιτυχαίνων.

Βραχυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ κοντὸν λαιμὸν ἔχων.

Βραχύυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅποιος κοιμᾶται ὀλίγον, ἔχει ὀλίγον, κοντὸν ὕπνον, Ἀριστοτ. περὶ ὕπνου σελ. 454, 19.

*Βραχυφαγέω. Τρώγω ὀλίγον.

Βραχυφαγία, ἡ. Ὀλιγοφαγία, τὸ τρώγειν ὀλίγον.

Βραχυφεγγίτης, ὁ (φέγγος). Ὁ ὀλίγον, ἢ ἀχρεῖος, ἢ ὀλίγον καιρὸν φέγγει, Φίλ. Θεσσ. 11, 5.

Βραχύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων ὀλίγα, ἢ μικρὰ φύλλα, Ἀνάλεκτ. Γ', 221. »Δένδρον βραχύφυλλον«, Πλατ. Τιμ. Σ. 76'

*Βραχύχειρ, ὁ, ἡ. Μὲ κοντὰ χέρια· ἐναντ. τῷ, μακρόχειρ.

Βραχυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅποιος διαρκεῖ, βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν (Πλάτ. Τιμ. Σ. 75.), ὀλίγης διαρκείας ὤν.

Βραχύωτος, ὁ, ἡ (οὖς). Ὁ ἔχων μικρὰ αὐτία, ἢ πάσματα, χερούλια, ὡς, κώθων.

Βράχω, ὤθω τό, Ἔβραχε, ἢ βρύχω παρ' Ὁμήρ. καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ ἠχου μετάλλων καὶ ὅπλων βιπτομένων ἢ πρὸς ἄλληλα κτυπουμένων, ἀντὶ, ἠχεῖν, τρίζειν, κωδωνίζειν, ἦχον, βοὴν ἀποδίδειν, Ἰλ. Δ, 420. καὶ Μ, 398. καὶ ἀλλαχοῦ. »Βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ«, ἀντὶ τοῦ, ἔβραχε. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ, 9. κεῖται ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ποταμοῦ, ὁπότε πίπτει καὶ κτυπᾷ τι σῶμα ἐπ' αὐτῷ. »Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα«, ἀντηχήσαν, ἀντηχολογήσαν τὰ παραπόταμον, ἤτοι τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐκ τῶν πεσόντων ἀνθρώπων· καὶ ἐν Ἰλ. Π, 468. ἐπὶ πληγωμένου ἵππου »– – – ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀϊστωκῶν«, ὅπου παρομοίως ἐκφράζει, ξεφυχῶν ἐβαλλε τραχύτινα καὶ στεναγτικὸν ἦχον, βοήν, μουγγρισμόν. Ἐν Ὀδυσ. Φ, 49. ἐπὶ μουγγριζοντος ταύρου· »Ἠΰτε ταῦρος βοτκόμενος λειμῶνι, τάτ' ἔβραχεν. Ὁ Ἀπολλ. Δ', 642. ἐπὶ τῆς ἀντηχήσεως τοῦ ἀέρος »..δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ· ἀλλ' ἐν Β', 573. κεῖται τὸ ἔβραχε μόνον ἀντὶ τοῦ, μεγάλως ἐφώναξεν, ἐκραξεν· »ἔβραχε δ' αὐτόθεν«. Λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ κρότου ἑνὸς ἐδάφους, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ γίνεται μάχη, ἢ ἐπὶ κρότου ἁμάξης διὰ τὸ πολὺ βάρος, καὶ ἐπὶ στεναγμοῦ τῶν βαρέως πληγωμένων, Ἰδὲ Ὁμ. Ἰλ. Φ, 9. 387. Ε, 838. Δ, 468, καὶ Ε, 859. πλὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ γ'. προτύπου ἀορ. ἔβραχε ἢ βράχε, διότι τούτου τοῦ ῥήματος οὐχ εὑρηται τύπος ἄλλος. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐστὶν ἰδιοματοποιημένη. Παράγουσι τινὲς τό, ἔβραχε, ἐκ τοῦ, βρίχω, ἀπιθάνως, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, Ῥάσσω, Ῥήττω, ὅπερ καὶ πιθανώτερον (τὸ ὁρθότερον ἐκ τοῦ ῥάω), διὸ καὶ συγγενὲς τούτου· καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπον τὸ, βράσσω, ἢ βράζω, καὶ, ἔβραχε, ἀντὶ Παρακειμ. Βέβρυχε, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. Ἡ πρώτη σημασία τούτου ἄρα εἶναι τὸ, ἠχῶ, ψοφῶ, κρότου καὶ βοὴν ἀποδίδωμι, τρίζω, κωδωνίζω, ἐπὶ συγκρουομένων σιδηρῶν σωμάτων, καθὼς καὶ τὸ συγγενὲς τούτου τό, ἄραβος, ἀραβέω, παράγεται ἐκ τοῦ, ἀράσσω, ἀντὶ, ῥάσσω, καὶ τό, πάταγος, παταγέω, ἐκ τοῦ πατάσσω. Ἡ δὲ δευτέρα ἐστὶν ἡ τοῦ, ἀντηχέω, κροτῶ, ἐπιμαρτυρούσης τῆς συνηθείας, διότι αὐτὴ τὰς ἀντιφωνούσας καὶ ἀντιβοώσας, ἀποτόμους καὶ βαγίας πέτρας, βράχους ὀνομάζει (Ζήτ. Ῥάσσω, καὶ Ῥαχός). Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, βράζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βράζειν, τὸ ἡσυχῇ σύρεσθαι, βεβράξηται, συντόμως κεκραγότα. Ἐκ τοῦ, βράζω, Μέλ. βράζω, Παρακ. βέβρυχα, εἶναι τό, βραχμός· καὶ ἐκ τούτου τό, βραχμάζουσαι, χρεμετίζουσαι· καὶ ἑπομένως, βράχαλον, χρεμετισμόν, Ἡσύχ., ὅπου ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ, χρεμετιστικόν. Ἔτι δὲ, καὶ, βράθαγος, βράθαγος, εἶναι ἐκ τοῦ, βράζω, βέβρυχα, βέβραθα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, ἐβρατάγησεν, ἐψόφησεν. Ἴσως καὶ τό, βράσσω, εἶναι συγγενὲς τούτου, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὴν λήγουσαν.

*Βραχώδης, ὁ, ἡ. Τραχύς, βράχους περιέχων, πλήρης πετρῶν καὶ βράχων, Ἡσυχ.

*Βρεβίον, τό· ἐκ τοῦ Λατ. breve καὶ breviarium. Ἡ ἐπίτομος καὶ σύντομος γραφὴ· ἐπιτομή· καὶ ἡ ἀπογραφὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, ἣν καὶ Μάτριτα ἔλεγον, Κανόν. Συνόδ.

Βρέγμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ Ὁμηρικ. βρεχμός, καὶ βρύχμα· παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουίδᾳ ἔτι καὶ, βρεγμός. Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ τριχωτοῦ κρανίου, ἤτοι τὸ μετὰ τὸ μέτωπον, sinciput, τὸ ὁποῖον καὶ ἁπλῶν λέγεται. Ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει τοῦτο τὸ μέρος, βρέγμα, (Ζώων Ἱστορ. Δ'. 7.) λέγων »Τελευτῶσιν γὰρ τῶν ἐν τῷ σώματι πήγνυται ὀστοῦν, διότι πήγνυται ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ κόκκαλα. Ἐν τούτῳ εἶναι καὶ ἡ καλουμένη Φοντανέλλα τῶν ἀρτιγεννημένων παιδίων. Ἄρα, ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ, βρέχω, εἶναι ὀρθή. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 219. κεῖται βρεχμὸς, ἀντὶ τοῦ ὅλου τούτου τοῦ τριχωτοῦ μέρους. 2) ταυτὸν τῷ, ἀπόβρεγμα, ἄγχυμα, ἀπόζεμα, Διοσ. Σικ. Γ'. 32. »Ποτῷ δ' οἱ μὲν ἰδιῶται συγχρῶνται πυλιούρῳ βρέγματι.

*Βρεγμάς, ὁ, = βρέγμα.

*Βρεκεκεκέξ. Κωμικὴ μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 209. Αἰσ. μυθ. 307. καὶ Ἰωάν. Ἀλεξ. τονικ. παραγγ. σελ. 38, 7.

*Βρεκτός, ἡ, όν. Βρεγμένος, ἀπαλυνθεὶς ὑπὸ τοῦ νεροῦ. »Βρεκτὰν, ψωμίον παλαιόν, μυστικευμένον εἰς τὸ νερόν, φαγητὸν τῶν Ἀνυχωρητῶν.

Βρέμω, μέσ. βρέμομαι, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον (ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, βρεμαίνω). Βοῶ, ἠχῶ, βοίζω· βροντῶ· χοχλάζω· μουγγρίζω, σύρλιάζω· σίζω, μορμυρίζω· συρίζω· βομβίζω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κτύπον, κρότον, βοητὸν ποιῶ, καὶ λέγεται 1) ἐπὶ κυμάτων καὶ ζάλης θαλάσσης, ὁπότε σαλεύουσι τὰ κύματα εἰς τὴν ξηρὰν, Ἰλ. Β, 210. καὶ Ἰλ. Δ, 425. »Χέρσῳ βηγυμένου (κῦμα), μεγάλα βρέμειν. 2) ἐπὶ βροντῆς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, βροντή, καὶ, Τῆνβρεμέτης. 3) ἐπὶ σφοδροῦ ἀνέμου συρίζοντος, καθὼς π. χ. ὁπότε προσβάλλει εἰς τὰ σχοινία καὶ καρούλια τῶν καραβίων, καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, Ἰλ. Ξ, 399. »Αἰσμος μέγα βρέμεται«. 4) ἐπὶ ζέοντος, βράζοντος ὕδατος, »Βρομέοντά τε τὸν ζωμόν«, (Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. Γ'.) τὸ ὁποῖον ὁ Ἀθην. διὰ τοῦ, ἀναβρομέοντα, ἑρμην. 5) ἐπὶ συριζουσῶν, βομβουσῶν καὶ ζουζουνιζουσῶν μυιῶν, Ἰλ. Π, 462. »..ὡς ὅτε μυῖαι ... βρομέωσιν (ἡ πρώτη, τρίτη καὶ πέμπτη σημασία μόνον ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶ μεθομηρικαί). 6) ἐπὶ ἀντηχούντων παραλλαττίων, ἢ βράχων, Ἀπολλ. Β', 323. »Αἰθὴρ βρέμειεν. καὶ Β', 567. 7) ἐπὶ δυσπνοίας, ἤτοι ἀγκομαχήματος, ὁπότε ἀναπνέων τινας βοχαλίζει. Ὁ αὐτ. Β, 666. »Αὐτὴ βρέμειν, καθὼς π. χ. κάμνει ἡ γάτα. 8) ἐπὶ ἀντηχούντος καὶ ἀντιβοῶντος λειμῶνος, λειβαδίου. Ὁ αὐτ. Δ', 1302. »..ἀμφὶ δὲ λειμὼν βρέμεται«. 9) ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς λύρας, Πινδάρ. Νέμ. 11, 8 »Βρέμεται σφὶ λύρα καὶ δοιδά«, ὅστις καὶ ἐν 9, 19. »Βρομίαν φόρμιγγα«, λέγει. Μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ δυσαρεστήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας, ὀργῆς, ἢ ἐπιθυμίας μάχης, ἢ ὁπότε μουγγρίζῃ, ἢ τρίζῃ τοὺς ὀδόντας τινὰς, Πινδάρ. Ὀλύμπ. 6, 55. »Βρέμει ἀφειτονῶν. Ἐπὶ πεινασμένων λύκων, Ἀπολλ. Α'. 1247. »–στενάχων βρέμει ἀσπετον«. Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. ἔχει »Βρέμοντα κατὰ τῆς ἐκκλησίας«. καὶ, »παρὴν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς«. (Συγγεν. τῷ, βρόμος, βροντή.)

Βρένθιον, ἡ, βρένθειον, τό. Εἶδος εὐώδους μύρου, Ἀθην.

Βρένθις, ἡ· ταυτὸν τῷ, θρίδαξ, Ἀθην. Β'.

Βρένθος, ὁ. Ἓν, ἀδιόριστον εἴτέ τι εἶδος πτηνοῦ, διατρίβον πάντοτε εἰς τὰ νερὰ, τὸ ὁποῖον κάμνει ὑπερήφανα καὶ κομψὰ σχήματα, καθὼς ὁ μαχητὴς ἀλέκτωρ (πετεινός). 2) μεταφ. ἀλαζονεία, κομπασμὸς (κόρδωμα), τὰ ὑπερήφανα σχήματα τοῦ προσώπου· ταυτὸν τῷ, τύφος, παρ' Ἀθην., ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔχει, ὡς τὸ σκώπτω ἐκ τοῦ σκώψ. 3) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 11. Βρίθος, καὶ, κατὰ τὰ Ἀντίφ., Βρίνθος, ἐστὶ μελαμβλεπὲς πτηνόν.

Βρενθύομαι, ἢ ὕστερον, βρενθύομαι, Ἀποσ. Μέσ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει), τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὰ ὑπερήφανα καὶ ἀλαζονικὰ ἢ τετυμμένα σχήματα ἑνὸς ὑπερηφάνου· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι προπετῶς, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι (κορδώνω ὡς ὁ πετεινός). Παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Εὐγεν. 8. »Πότερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προὐπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεσθε«. Τιμ. Σ. 64. Ruhnk. (– – υ –, Ἀριστ. Κῆρ. 26. Νεφ. 361.) Παράγεται δὲ ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ, βύω (λυτσῶ, ἐξαγριαίνομαι) καὶ τῆς συλλαβῆς βρε (ἐκ τοῦ βρέμω).

Βρέξις, εως, ἡ (βρέχω). = βροχή. Βρέξιμον, τὸ βρέχειν τι, Ξενοφ.

Βρέτας, εος, τό. πληθ. Βρέτη. Λέγεται τὸ ξύλινον ἄγαλμα τῶν θεῶν, ξόανον, μάλιστα παρὰ Τραγικ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 167. 253. ἐντεῦθεν τὸ »Βρατέσσαι ἀλκᾷ«, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 898., ὅπου τὸν »Βρέτος ἄροις«, κεῖται. 2) μεταφ. ἀκαθέκτης.

Βρεφικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. βρεφικῶς (βρέφος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βρέφη, ἢ παιδιακός, Σοφοκλ. Ἰλ. 145. Εὐστάθ. »Βρεφόθεν« ἐκ παιδὸς ἡλικίας.

*Βρεφίον, τό. Τὸ βρέφος, Ν. Μαρτ. Χρ. σ. 37.

*Βρεφοκομέω. Περιποιοῦμαι τὰ βρέφη.

Βρεφοκτονία, ἡ. Ὁ τῶν βρεφῶν φόνος, ἐκ τοῦ

Βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος φονεύει τὰ βρέφη.

Βρέφος, εος, τό (ἀντὶ, τρέφος, ἢ φέρβος). Ἀπὸ Πινδ. καὶ ὕστερον σημαίνει τὸ νεογεννημένον παιδίον, ἄρσεν, ἢ θῆλυ, καὶ τὸ νεογεννημένον ζῶον, νήπιον. 2) ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 266. ταυτὸν τῷ, ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ ἔτι ὄν. Κατὰ πλεονασμὸν λέγεται νέον βρέφος, Εὐρ. Βακχ. 289. (Συγγεν. τοῦ τρέχω καὶ φέρβω, ἴσως δὲ καὶ τοῦ βρέχω. Πρβ. ἔρση).

Βρεφοτροφεῖον, τό (τροφή). Τόπος, εἰς ἓν ἀνατρέφονται τὰ βρέφη, τὰ ἐκτιθέντα, καὶ οἱ ὀρφανοί. Τὸ ῥῆμα, βρεφοτροφέω, κεῖται, τύπ.

*Βρεφόω. Σχηματίζω, κάμνω ἔμβρυον, ἐπὶ τοῦ σπέρματος.

Βρεχύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βρέφος. Βρεφάκι, Ἀριστοφ. Βατρ. 973. Λουκ. διαλ. Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 103.

*Βρεχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Παιδικός, ὅμοιος τῷ βρέφει. Ἐπίρρ. βρεχωδῶς, Πρωλ. Παράφ. Κλήμ.

Βρέχμα, τό· καὶ βρεχμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βρέγμα, Ἰλ. Ε, 586, Νικάνδρ. Θηρ. 219. Ἀλεξίφ. 3, 5.

Βρέχω, Μ. ξω. Χύνω νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐπί τι, ὑγραίνω, βαπτίζω, ὑγρὸν ποιῶ τι, μουσκεύω, καὶ βρέχω τι, ἐπὶ βροχῆς ἢ μή. 2) μετων. ἐπισωρεύω, πλημμυρίζειν καὶ κατασκεπάζειν τι, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 92. »Ἐγκέχρυπτο σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπείρῳ ἰὼν ξανθαῖσι καὶ πομφορφύρεις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα, ἤτοι ἐπισεσωρευμένος, ἐσφιγκτισμένος, σκεπασμένος, γεμάτος ἀπὸ ἀστράπτοντα ξανθὰ

καὶ κυανέᾳ ἰα· καὶ 7, 63. »Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μάγχε χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιον. 3) μεταφ. πίνω, Ἄθην. »Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. 4) ἀπροσ. βρέχει, ὡς τὸ ὕει. Παθητ. Βρέχομαι καθὼς παρ' ἡμῖν. »Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὁμφαλόν«, Ξενοφ. καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν πινόντων ἀλύοντι πλέον τοῦ δέοντος, »βεβρεγμένος, μέθῃ βρεχθείς«. Ὁ παθητ. ἀόριστος ἐβρέχθην εἶναι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν εὐχρηστότερος, παρὲξ ἐβράχην. Τὸ βρέχω διαφέρει τοῦ τέγγω, καθότι τοῦτο σημαίνει, ὅτε βρέχεται τὶς βαθέως, ὡς ὁ σπόγγος ἢ τὰ ἱμάτιον, ἐκεῖνο δὲ, ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν διαπερᾷ τὸ νερὸν, εἶον τὸ ξύλον, ὁ λίθος. (Παράγ. ἐκ τοῦ ῥέω, προτάξει Αἰολ. τοῦ β, βρέω, καὶ μετὰ παραγωγῆς)

*Βρήσσω, Ἰων. ἀντὶ βράσσω.

Βρι–, μόριον ἐπιτατικὸν, ἀχωρίστων καὶ προταττόμενον τῆς λέξεως ἐν τῇ συντάξει, ἐξ οὗ βριθὺς, βριαρὸς, καὶ ἔβριμος, ὡς Βριάρεως, Ὀβριάρεως. Ἐκ τούτου διαφορὸς καὶ αὐθύπαρκτος λέξις ἐστὶ τὸ κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ βριθὺ γενόμενον βρί, ὥπερ ὅμως, κατὰ Στραβ. ἡ', Σ. 560. Alim., ὁ Ἡσίοδ. ἐχρήσατο ἀντὶ βριαρὸν, ὡς βῆ ἐκ τοῦ βάθιον, κρί, ὗδ. κ. τ. λ.

Βριαχχος, ὁ, ἡ. Ἡ Βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰαχχάζουσα.

Βριαρὴς, ὁ, ἡ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 680., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα ὀρθότερον, Βριαρὴ, ἔχουσι.

Βριαρὸς, (καὶ Ἰων. βριερὸς) ά, όν (βρι–άω). Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ, 375. Σ, 611, πανταχοῦ ἐπίθετον τῆς περικεφαλαίας, κόρυθος, τρυφαλείας.

Βριαρόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ). Ὁ δυνατὸς τὴν χεῖρα, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ε.

Βριάω, ῶ (βρι–). Ἰσχυρὸν ποιῶ τινά· ἐνδυναμόνω, κάμνω δυνατὸν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 5. Θεογ. 447. 2) οὐδετ. εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατὸς, Ἡσ. Ἐ. 5. Ὀππιαν. Ἀλ. Κ, 90. Ζητ. Ὀμβριμος.

Βρίγκος, ὁ, Παρ' Ἀθην. ὁ ἰχθὺς, ἐτέρως ἄλλως ἀναβόρκας, βρίγχος, καὶ, οὐρανοσκόπος, καλεῖται.

Βριερὸς, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, βριαρὸς.

Βρίζα, ἡ, λίθος γεννήματος ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ, ἤτοι σπαρτοῦ, τὸ δεύτερον μετὰ τὸν σῖτον, Λατιν. Secale cereale Linn. (Ἡ λέξις, ὡς φαίνεται, εἶναι ὁ πρωτότ. Αἰολ. τύπος τοῦ ῥίζα, Basl Γρηγ. Σ. 576.)

Βρίζω, Μ. ἴξω (οὐδέποτε δὲ βρίσω). Νυστάζω, καθεύδω, ἀποκοιμῶμαι, Εὐριπ. Ῥῆσ. 823. »Ἔβριξαν«, ἀντὶ τοῦ ἐνύσταξα, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Δ, 223. Καθόλου δὲ σημαίνει, καθεύδω, κοιμοῦμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βριστάζει, ὑπνώσας, καὶ βρίζει, ἐστάθει, πίεζει, κύει. Δίων Χρυσ. Λόγ. 35. »Ἀπό ζώων τινῶν καὶ φυτῶν καρποὺς ξύλων βρίζοντες«, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, ξυλλογίζοντες, ἤτοι τῶν τοιούτων. 2) εἶμαι ἄρχὸς, ὀκνὸς, πράττω ὡς ἀποκοιμώμενος, Ἰλ. Δ, 243. (Παράγεται ἐκ τοῦ βρι καὶ ζῶ κάθημαι, οἱονεὶ βαρύζω, καὶ μεταφ. δηλοῖ τὴν παντελῆ ἀμέλειαν. Τὸ ἐναντίον εἶναι ἀβρίζω, οὐ καθεύδω, καὶ ἐνταῦθα ἐπιῤῥ. ἀβρίξ, ἀντὶ ἐγρηγόρως. Συγγεν. τῷ, βρίθω.)

Βριήπυος, ὁ, ἡ (ἀπύω). Ὁ σφοδρῶς καὶ μεγάλως φωνάζων, μεγαλόφωνος, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος, Ἰλ. Ν, 521, ἢ ἀλλαχοῦ χαλκεόφωνον λέγει.

Βρίθος, εος, τὸ· ἡ, βριθοσύνη, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βάρος, καὶ βαρύτης, Ἰλ. Ε, 839. καὶ μεταφ. ὡς, »τῶν . . . ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρίθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον«, Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. 1, 11. (Βρίθος, μόνον παρὰ Τίμωνι, sill. λείψ. 3. σ. 41. Πασλ.)

Βριθύκερως, ω, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ βαρὺ καὶ δυνατὰ κέρατα ἔχων, Ὀππ. Ἀλ. β', 290. »Βριθύκερως ἔλαφος.«

Βριθύνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. Βριθύνους, ου, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν, ἐμβριθῆ νοῦν ἔχων (ἀντίκειται τῷ, κουφόνους), ἄρα, στοχαστικὸς, σκεπτικὸς, φρόνιμος, Ἀνάλεκτ. Β. 518. »Βριθύνους βασιλεῦσι.«

Βριθύς, εῖα, ύ. Γενικ. έως, είας, έος (βρίθω). Ταυτὸν τῷ, βαρύς· παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπίθ. τοῦ ἄγχους, πρβ. βρι.

Βρίθω, Μ. βρίσω, Ἀόρ. ἔβρισα, Παρακ. βέβρικα. Οὐδετ. Ἔχω βάρος, εἶμαι βαρὺς, βεβαρυμένος, πεφορτισμένος, Ἰλ. Π, 384. »Ἴτις δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθονί«, Φίλ. βί. Μωσ. γ'. »Ἅπασι αὐτοὺς βλαστοὺς ἐξέψυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν«. 2) ὑπὸ τοῦ βάρους κλίνω εἰς τὰ κάτω ἢ εἰς ἓν μέρος, Ἀριστ. Προβλ. ιε'. »Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος«. Διον. Ἐπιτομ. ιζ', »Βρίθει ἡ κεφαλὴ εἰς γόνατα«, ὅτε πολλάκις προστίθεται καὶ τὸ κάτω. π. χ. »Οὐχὶ κάτω βρίσει βαρύς«. 3) ἐνίοτε ὁρμῶ. Πλουτ. Καίσ. κ. μρ'. »Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν«, Ἱππογρ. »Ἐπειδὰν . . . πολὺς αἵμ' ῥίσῃ, βρίσας δὲ μείῃ.« καὶ Ἰλ. Φ, 385. »Ἐν δ' ἄλλοισι ῥοιοῖσιν ἔρις πάσι βεβριθυῖαι (ἤτοι βαρεῖα). 4) γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, γεν. ή ὄστ. (ἡ καὶ αἰτ. παρὰ τοῖς νεωτέροις). Ἰλ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἑτέρῃσι σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν«. Ὀδ. Τ, 112. »Βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ«. Ἴσμ. εἰς Δήμ. 478. »Πᾶσα δὲ φυλλοτομὴ τε καὶ ἄνδεσιν εὐρεῖα χθὼν ἔβριεν«. Ὀδ. Ο, 334. »Τράπεζαι σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν«. Δούκα Ἱστορ. Βυζ. σελ. 172. »Φυτὰ παντοῖα βρίθοντα καρπούς« καὶ σελ. 195. »Βρίθοντας ἀντὶ καρπῶν νεκρὰ σώματα«. Ἐν χρήσει δὲ καὶ τὸ παθητ. κατὰ τὰς ἰδίας σημασίας καὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, Ἰλ. Θ, 307. »Καρπῷ βριθομένην«. Ἐπιγρ. »Νηδὺς βριθομένη δάμαλις«, ἤγουν ἔγκυος. Ἡσιόδ. Α. 290. »Πέτηλα βριθόμενα σταχύων«. Χρυσ. »Ἀμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην«. 5) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, π. χ. βρίζω χειρὶ, πλούτου βάθει, εὐδοξίᾳ, ὄλβῳ. — Ὀδ. Ζ, 159. »Ὅς κέ σ' ἐέλσῃσι βρίτας οἰκόνδ' ἀγάγηται«, ἤγουν νικήσας μὲ τὸ πλῆθος τῶν ὅρων τοὺς ἄλλους συμπατεντὰς, διὰ τὸ ὀκλαδὴ τῆς κόρης περιμένητον· καὶ ἔστι μεταφορὰ ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ εἶναι βαρυτέρα τῆς ἑτέρας. — Πινδ. Νεμ. 6, 70. »Μέγα βρίθειν. Λέγεται δὲ καὶ ἐν ἀγῶσι, μάχῃ βρίθειν, ἤτοι ὑπερισχύειν, Ἰλ. Μ, 346. 359. Ρ, 233. 512. Παραβλ. ἐπιβρίθω. — ἐνεργ. Βαρύνω, καταβλίβω, πληθύνω τί ἢ βαρύνω, κάμνω νὰ κλίνῃ εἰς ἓν μέρος, Αἰσχ. Περσ. 346. »Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ«. Πινδ. Νεμ. 8, 31. »Ὅσπερ (ὄλβος) καὶ Ηειόρᾳ ἔβριτε πλούτῳ«, ἤτοι ἠύξησε μὲ πλοῦτον, ἐπλούτισεν. Ὀρφ. Ἀργον. 258. »Εἰδ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωσι βρίσασ' ὁμορροθέοντες«. Τὸ δὲ παρ' Ἀλκιφ. η', 67. »Βριθῆναι τοῖς πόδεσιν, εἶναι φκιερὰ διαβηκρμένον, ἀντὶ τοῦ πεσθῆναι ἴσως, βαρυνθῆναι. — Συγγεν. τῷ, βάρος, βαρύνω, βαρύω. (ι)

Βριμάζω, Μ. άσω, καὶ βριμύω (ταῦτα μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.), καὶ βριμάομαι, βριμόομαι, Ἀποδ. Μέσ. Ὅλα ταῦτα προέρχονται ἐκ τοῦ, βρίμη, καὶ σημαίνουσι, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, φοβερίζω, μάλιστα δὲ ἐπὶ ζώων, μουγκρίζω, ὡς ἐν καιρῷ τῆς τυνουσίας. Ἴδε βρίμη.

Βρίμη, ἡ. Ὀργὴ, ἀγανάκτησις, παράστασις αὐτῆς μετὰ διαφόρων σημείων, φοβερισμοῦ κτλ. 2) ἰσχὺς, δύναμις, ὡς βρίσις, ὄμ. Ὀμ. 28, 10. ἰδιαιτ. ἀπειλὴ, ὕβρις. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὸ τοῦ Ἀπολλ. ἐν Δ'. 1677. »Μηδείης βρίμη πολυαρμάκου«, διὰ τοῦ, δύναμις, ἰσχύς· ἀλλ' ἤτο κάλλιον ἐνταῦθα νὰ ληφθῇ ἡ ἑρμην. τοῦ Ἡσυχ. »ἀπειλὴν«, ὃς τις προσθέτει ἔτι. »Καὶ ἡ γυναικεία ἀῤῥητοποιΐα — Ἑκάστη σημασία παράγεται ἐκ τοῦ, Βρίω, ὅθεν γίνεται τὸ, βριάω, καὶ, βρίθω. Αὕτη ὅμως ἡ σημασία εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὸ, βρόμος, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ, βρίμω, ὅνὸς διαφορετικοῦ σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ Βρέμω, Iremo, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σημασία ἑρμηνεύεται ἐν τῷ, βρέμω. Τοιοῦτον τι εἶναι καὶ τὸ, βριμῶ, τὸ τῆς Ἑκάτης ἡ Περσεφόνης ἐπίθετον, ἐκφράζον δαιμόνιόν τι φοβερὸν, ἤτοι καταπληκτικὴν, τρομακτικὴν, φόβου προξενοῦσαν· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ συνείθιζε νὰ φαίνηται πάντοτε μὲ κάποιον τρομακτικὸν κρότον καὶ μὲ φωνὰς καὶ οὐρλιάσματα τῶν συντροφευόντων αὐτὴν σκύλων. Αὐτὴ καλεῖται συχνάκις τοιουτοτρόπως ὑπὸ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυδίου. Ὅθεν τὸ ῥῆμα, Βριμάομαι, ἐργίζομαι, ἢ ἀπειλῶ, φοβερίζω μὲ ὀργὴν καὶ θυμὸν, (ὡς τὸ, βρίμειν) κατάτινος, ἤ, τινί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 855. »Εἰ σὺ βριμήσαιο, ἐὰν σὺ ὀργισθῇς, ἂν θυμώσῃς, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔχει τὸ τεμάχιον. »Τοῦ γὰρ ταῖς πολλαῖς μέλλοις βριμωμένοις ὁ τῆς μιᾶς ψῆφος ῥᾴδιος ἐλάνθανεν«, ὅ ἐστιν ἦχον ἀποτελούσας. Ἆρα, κατὰ ταύτην τὴν ἑρμην. ταυτόν ἐστι τῷ, βρεμάσαις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν σχηματισμὸν, Βριμάζει, Μ. άσω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, »τῇ τοῦ λέοντος χρώμαι ψωνῇ«, καὶ, βριμῶ, ἀπειλῶ, καὶ, βριμήσασα, θυμὸ, χαλεπή· οὕτω καὶ τὸ, βριμαίνομαι, καὶ, βριμοῦμαι (ἐκ τοῦ, βριμῶ), θυμόνομαι, ὀργίζομαι· καὶ, βρίμημα, διὰ τοῦ, ἐπίπληξις. Ὁ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ', Ε', 9, λέγει »Ἐβρίμησέ τῷ Κύρῳ ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς μύτης μετὰ δυσαρεστήσεως ψυσήματος, καὶ βογγύσματος, καθὼς π. χ. ὁπόταν τινὰς ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν ψυσᾷ ἀπὸ ταῖς μύταις ὡσὰν τὸ ἄλογον. Τὸ ἐπίῤῥημ. Βριμηδὸν μεταχειρίζεται ὁ Νόννος ἐν τῇ ῥήσει »Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἴκτον ἀνέλκων«, ἐπὶ βαθέων καὶ βαρέων στεναγμῶν μετὰ τοῦ ἐκ τῆς μύτης ψυσήματος συνοδευμένων, καθὼς καὶ ὁ Ἀπολλὼν. περὶ τοῦ πεινῶντος καὶ τροφὴν ζητοῦντος λύκου λέγει »Στενάχων βρέμεται. Οἱ Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Μάρκος μεταχειρίζονται τὴν λέξιν »Ἐμβριμᾶσθε τινίω, καθὼς καὶ ὁ Ξενοφ., ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐν Κεφ. ΙΑ', λέγει »Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, ἀντὶ τοῦ, ἐμούγγρισεν, ἐβόγγυσε, ἐπὶ τοῦ μετὰ δυσαρεστήσεως διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς μύτης ἤχου, ἤτοι βαῆς. Κατὰ τοῦτο παραβάλλεται καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ ῥιμάω, καὶ ῥιμάσσω, διαφέροντα μόνον κατὰ τὸν δασὺν ψθόγγον.

*Βριμηδὸν, Ἐπίῤῥ. Φυτιῶντας ὑπ' ὀργῆς.

*Βρίμημα, τό, = βρίμη (– – υ).

Βρίμης, ἡ (βρῖ, μῆνις). Ταυτὸν τῷ, βαρύμηνις, ὁ, ἡ, Σχόλ. Ἀπολλ. Β'. 860.

Βριμόθυμος, ὁ, ἡ (βρίμη). Πανσαν. παρὰ Ηλυμεντ. προτρεπτ. »Βριμοθύμος Ἄρηι«, ἀλλαν θυμώδης, ὀρμητικὸς, ἀντὶ ὁμβριμόθυμος.

Βριμόομαι, μοῦμαι. Ζητ. ἐν τῷ, βρίμη, βριμάζω.

Βριμώ, όας, οῦς, ἡ (βρίμη). Οὕτως ἐλέγετο ἡ Περσεφόνη, ἡ ἡ Ἑκάτη, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ ἐφαίνοντο μὲ τρομακτικὰ σημεῖα. Ζητ. ἐν τῷ, Βρίμη.

*Βριμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τρομακτικὸς, ἄγριος· ἀντίκειται τῷ, εὐαφὴς· ἀμφότερα ἐπὶ ψυχῆς, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 32, 41.

Βριτόμματος, ὁ, ἡ (βρίθω, ὄμμα). Ὁ βαρύωπα τὸ ὄμμα, τὸ ὀμμάτι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 441. Τμν. Ὀμ. 7, 1. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος.

Βριτάυχην, ένος, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ἔχων τὸν αὐχένα κεκλιμένον, ὁ τὸν αὐχένα βαρύν.

Βριτόμαχος, ὁ, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βαρυμαχος. Βαρὺς, ἐπικίνδυνος εἰς τὴν μάχην.

Βρίσσος, καὶ, βρύσσος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐχίνου.

Βρίσχος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Τριτικός, ἢ Τριβίστικος.

*Βριτόμαρτις, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Κρησί.

Βρόγχια, τά (βρόγχος). Τὸ τέλος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται εἰς τὸν πνεύμονα, οἱ χόνδροι τῆς τραχείας ἀρτηρίας. 2) τὰ σπογγοειδῆ ἐπάνωθεν τῆς μύτης ἐντὸς κάκκαλα.

Βρογχία, ἡ. Ἡ χονδρώδης ἀρτηρία. ἀμφ.

Βρογχιάζω, Μ. άσω, παρ. Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, βρογχίζω, καταπίνω, βρογχίζω, ἐξ οὗ τὸ σύνηθες καταβρογχίζω γνωστόν.

Βρογχοκήλη, ἡ (βρόγχος, κήλη). Ἀγκούρα (σήραγξ), εἶδος ὄγκου ἢ σπάσματος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἔνθεν ἡβρογχοκηλικὸς λέγεται ὁ πάσχων τοῦτο τὸ πάθος.

Βρογχοπαράταξις, ἡ (Κωμικ. λέξις). Παράταξις τοῦ λάρυγγος, λαρυγγοπόλεμος, Ἀθην. ζ, σ. 298. «Ὁ Κύκλωπος ἔφη, ἀποφέρεται ἐκ τῆς βρογχοπαρατάξεως ὁ λάρυξ».

Βρόγχος, ὁ. Ὁ καταπότης λάρυγξ, ὁ λαιμὸς καὶ ὁ φάρυγξ, Καταπίνω Ἀριστ. 2) ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, δι' ἧς ἀναπνέομεν. 3) ῥόγχημα (εἶδος ῥουφιξιᾶ), Ἐπίκτ. (Βρόγχος, ῥόγχος).

Βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ (βρόγχος). Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ. Ζ. 4. «Ἡ εἰς τὰ φορέματα τρύπα διὰ νὰ περᾷ τις τὸ κεφάλι ἕως εἰς τὸν λαιμόν, τραχηλιά».

Βρόκω· ὄζειν τὸ, καταβρόξειν, καὶ ἀναβρόξειν, περὶ οὗ ζήτ. τὸ συνηθέστερον, βρύκω.

Βρομέω, = βρέμω. Βομβίζω, ἐπὶ μυιῶν, σφηκῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν τοιούτων, Ἰλ. Π, 642. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ νεροῦ, ἢ ζωμοῦ βράζοντος, κοχλάζοντος. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρέμω.

*Βρομιάζομαι (βρόμιος)· ταυτὸν τῷ, βακχεύω. Φωνάζω ὡς οἱ βακχευταί, Ἀνθολ. Παλ. 9, 774, καὶ 775. «Βάκχη βρομιαζομένη».

*Βρομιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ βρόμιος. Βακχική. 2) εἶδος ποτηρίου.

Βρόμιος, α, ον (βρόμος). Κάμινος ἦχον, κρότον, ἠχητικός, Πινδ. Νεμ. 9, 18. «Βρομίαν φόρμιγγαν. 2) ὡς οὐσ., ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ προξενῶν κρότου, φωνὰς καὶ κραυγάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 991. «Ὦ Διόνυσε βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ· ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. 3) = βάκχειος, ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, οἷον κτ. «Βρομία χάρις» παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 311, ἀντὶ οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες. «Βρομίῳ», ἐπίθ. Ἀρτέμιδος. 4) βρόμιος λέγεται καὶ ὁ οἶνος, π. χ. «Βρομίου πῶμα». Σιμμίας (ἐπιγραμ.) ζ', 193. «Βρομίας οἰνάδος ἐν κατάλοιπα». Ἀνθολ. Πλανουδ. 309. Τόμ. β. σ. 720. «Ὄμμα δέ μευ βρομίῳ βεβαρημένον». Ὀρφ. Λιθ. 604. «Μετ' ἀκρήτου βρομίοιο». 5) κύριον ὄνομα.

*Βρομιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Βακχικός, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτὸν, εἰς τὸν οἶνον, ἢ ὅ,τι αὐτὸν. Μακεδ. ἐν Ἀνθολ. Παλ. 11, 27. «Βρομιώδεα πηλόνυ, ἤτοι καλὸν εἰς ἀμπέλους.

*Βρομιώτης, ὁ, καὶ Ἐπίθ. βρομιῶτις, ιδος, ἡ, = βρομιώδης, Διατῶτις, Βάκχη.

Βρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω). Κάθε δυνατός, ἀκουστὸς ἦχος, βρόντος, βοή· ὡς τοῦ πυρός, τοῦ κεραυνοῦ. Πινδάρ. Ὀλ. 32, 45. «Βρόμος πυρὸς αἰθομένοιο». Παρ' Ὁμ. ἁπαντᾷ μόνον ἅπαξ ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ξ. 396. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, τοῦ ὕδατος, ἅρμα, ταρχὴ, κτύπος, μορμορυγμός. 2) ὑστερώτ. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ ζητίων, ὡς ἔκφρασις καὶ παράστασις τῆς δυσαρεστήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας καὶ θυμοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς καὶ τὸ, βρέμω, καὶ τὰ ἐκ τοῦ, βρόμος, παραγόμενα, βρομέω καὶ βρομιάζω. 3) ὁ ἦχος ὀργάνων τινῶν, ὡς αὐλῶν, τυμπάνων, Ἀν. Π. σ. 174. 4) εἶδος βοτάνης, ὁμοίας σίτῳ, ἡ Βρόμη, avena, Θεόφρ. Γραῦς. καὶ βόρμος. 5) = βρῶμος. Ἀμφ.

Βρομώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντώδης, ἠχώδης. 2) = βρωμώδης, ὅμοιος βρωμῇ, Ἀμφ.

Βρονταῖος, αία, αῖον (βροντή). Ὁ ἀνήκων εἰς βροντὴν, ἢ ὁ ἀπὸ βροντῆς, ὡς, Ζεὺς, νεφέλαι, ἠχώ.

Βροντάω, Μ. ήσω, καὶ βροντάζω (βροντή). Βροντῶ (μπουμπουνίζω), Ὀδυσ. Ξ, 305. «Ζεὺς δ' ἅμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν». 2) τροπικ. ἐπὶ πάσης φωνῆς σφοδρᾶς, π. χ. τοῦ ῥήτορος. «Βροντᾷ τὰ διαστήματα». «Βροντᾷν ἐξ εὐγλωττίας». Τὸ παθητ. βροντᾶσθαι ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ μεταχειρίζεται ὁ Ἀριστοτ. σελ. 463, 13. «Οἴονται γὰρ κεραυνοῦσθαι καὶ βροντᾶσθαι, μικρῶν ὄντων ἐν τοῖς ὠσὶ γινομένων».

Βροντεῖον, τό. Μηχανή τις ἐν τῷ θεάτρῳ, βροντῆς ἀποτελεστική, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Πολυδ. Δ', 127. 130. «Τὸ δὲ Βροντεῖον ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὄπισθεν, ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι διωκόμενοι φέρονται κατὰ χαλκωμάτων».

Βροντή, ἡ (βροντάω). Ἡ βροντή, ἥτις γίνεται ὅταν βρέχῃ καὶ πίπτωσι κεραυνοὶ (Μπουμπουνητόν), Ὁμ., ὅστις προστίθησι, Διὸς καὶ Ζηνός, παράβλ. κεραυνός, (ἐκ τοῦ, βρέμω, βρόμος, ὡς τό, φέω, φόος, φοῦτις), Ἰλ. Ν, 796. ἐν γένει, καθεὶς δυνατὸς κρότος, φωνή. 2) ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ὁ πληγεὶς ὑπὸ βροντῆς, Ἡροδ. ζ, 10, 5. «Βροντῆς νόσῳ, παρὰ τῷ Εὐαγγ. Μάρκῳ, ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, διὰ τὴν ὑπερφυᾶ καὶ θείαν τῆς θεολογίας φωνήν.

*Βροντηδόν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει βροντῆς.

*Βρόντημα, τό. Τὸ βροντᾶν· ἡ βροντή, Αἰσχ.

Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ἀριστοφ. Νεφ. 266. «Βροντησικέραυνος νεφέλη», ἡ βροντὴν καὶ κεραυνὸν φέρουσα, ἡ ἐκτεινάζουσα νεφέλη.

Βροντογενής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, βροντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (βροντή, γένος, παῖς). Ὁ γεννημένος ἀπὸ βροντὴν, ἀ τῆς βροντῆς υἱός. Ἀμφ.

*Βροντοειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῇ βροντῇ, ὡς ἡ νεφέλη. Ἐπιῤῥ. βροντοειδῶς.

*Βροντοηχής, ὁ, ἡ. Ἠχώδης ὡς ἡ βροντή.

*Βροντολόγα, τά. Βίβλοι, ἐν αἷς πραγματεύονται περὶ τῆς βροντῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προμαιτευομένων.

Βροντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ βροντὴν ποιῶν, Λουκιαν.

*Βροντοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ περιγραφή, Ἰω. Λυδ. Ἰδὲ καὶ κεραυνοσκοπία.

Βροντόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων τὴν φωνὴν ὡς βροντὴν, μεγαλόφωνος, Γεω. Κεδρ. τ. α'. σ. 239.

*Βροντώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντοειδὴς, ἡ βροντῇ ὅμοιος, ὡς, ὑετός, λίθος.

*Βρόξαι, ἰδὲ ἀναβρόξειν καὶ καταβρόξειν.

Βρότειος, ὁ, ἡ· (Ἐπίθ. καὶ βροτεία) καὶ βρότεος, έα, εον· καὶ, βροτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βροτησία Ἐπίθ. (βροτός). Θνητός, ἀνθρώπινος, ἀνήκων εἰς βροτὸν, θνητόν, Ὀδ. Τ, 545. Ὑμν. Ὁμ. Ἀφρ. 47. Αἰσχ. Εὐμεν. 164. Ποιητικῶς μόνον.

*Βροτήσιος, ὁ, ἡ· Ἐπίθ. καὶ βροτησία, =βρότειος.

Βροτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὁποιος πατεῖ (βαίνει), διαβαίνει ἐπάνω εἰς ἀνθρώπους, Θεόκρ. Ἀμφ. Δωρ. κλητ. βροτοβᾶμον. (α)

Βροτογήρυς, υος, ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὁ ἔχων ἀνθρώπινον φωνὴν, λαλιὰν, Ἀνάλεκτ. Β'. 147. «Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς».

Βροτοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ἀνθρώπου, ἢ ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ὡς, ἄγαλμα, δείνηλον.

Βροτόεις, εσσα, εν (βρότος). Αἱματωμένος, μὲ ἀνθρώπινον αἷμα ῥαντισμένος, αἱματώδης (ἐπὶ ἀνθρωπίνου μόνον αἵματος τίθεται ὁ βρότος), Ἰλ. Θ, 534. Κ, 528. Ξ, 509. Ο, 347. Π, 13, 540. Χ, 245. Ζ, 480. ἐπιτροπολ. μετὰ τοῦ, ἔναρα.

Βροτοκτονέω, ῶ (κτείνω). Φονεύω ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 421. ἐν τοῦ

Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁποιος φονεύει, θανατόνει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς, σκορπίος, θηρίον.

Βροτολοιγός, ὁ, ἡ (λοιγός). Ταυτὸν τῷ, βροτολέτης καὶ βροτοκτόνος, Ὁ. Ε, 31. μάλιστα δὲ ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως ἐκ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ.

Βροτός, ὁ. Θνητός, ἄνθρωπος, ἐναντ. τῷ, ἀθάνατος ἢ θεός, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται αὐτῷ ἀεὶ ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Ε, 304. Μ, 383, 449. Ψ, 287 κτλ. Εὑρίσκει καὶ θηλ. «Βροτὸς αἰδήσεται ἄπαξ ἐν Ὀδ. Ε, 334. Ὡς ἐπίθετον, θνητός, ἐν οὐδετ. παρὰ Πινδ. Μέτεν εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς. (Παράγεται ἐκ τοῦ ῥέω, ῥοτός, καὶ Αἰολ. προτάσει τοῦ β, δηλ. ἄρα τὸν ῥοῆ ὑποκείμενον καὶ ἐν ῥοῇ ἀνθρώπων, τὸν ῥευστόν, ὁ. ε. φθαρτόν)

Βρότος, ὁ. Τὸ ἐκ πληγῆς ῥέον καὶ πεπηγμένον αἷμα, Λυκόφρ. 992. (ὄζειν τὸ, βροτόειν)· ὁ δὲ Σχολ. ἐν Ἰλ. Π, 425. τὸ μετὰ ἰδρῶτος καὶ κόπου μεγὰν αἷμα λέγει, ὅπερ καὶ λύθρον λέγεται, καὶ μόνον ἐπὶ αἵματος ἀνθρώπου. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. ἀεὶ μετὰ τοῦ αἱματόεις, ἐν δὲ Ὀδ. Ω, 189. «Μέλας βρότος». (Κατὰ Δάμμιον ἐκ τοῦ ῥέω, ῥότος, Αἰολ.).

Βροτοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ 499.

Βροτοσώος, ὁ, ἡ (σαόω, σώζω). Ὁ σώζων, λυτρόνων τοὺς ἀνθρώπους, ἢ σωτήριος, Ὀρφ. Λ. 750.

Βροτοστυγής, ὁ, ἡ (στυγέω). Ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους. 2) ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισημένος, Αἰσχυλ. Χοηφ. 51. Προμηθ. 799.

Βροτοφαγγής, ὁ, ἡ (φάγγος, βροτός). Ὁ φάγγων, καταυγάζων τοὺς ἀνθρώπους, Ἀνάλεκτ. Γ'. 278., ὡς, ὁ νοῦς.

Βροτοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρώπους, Αἰσχ. Εὐμεν. 787. Ἱκετ. 204. κτλ.

Βροτόω, ῶ (βρότος) Ταυτίζω, μολύνω μὲ αἷμα, αἱματόω τί· ὄζειν «Βεβροτωμένα τεύχεα» παρ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 41. 2) κάμνω θνητὸν τὸν ἄνθρωπον, ὄζειν Γρηγ. Ναζ. βροτωθῆναι καὶ βροτωσάμενος, ἔγινεν ἄνθρωπος. Θεοφ. Ὁμ. ζ, σ. 90. «Θεὸς ὑπάρχων καὶ βροτωθείς».

Βρούχος, καὶ, βρυῦχος, ὁ. Εἶδος ἀκρίδος χωρὶς πτερὰ, ἢ αἱ γίγαι ἀκρίδες, ὁπότε εἶσιν ἄνευ πτερῶν· ἐκ τοῦ, βρύκω, τὸ, τρώγω, ὄζειν παρ' Ἡσυχ. Βρόκοι, Ἀττέλεβοι, ἀκρίδες.

*Βρύχειος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν βρύχον, Ἐπιλυδ. Τὸ βρυχεῖον, ταυτὸν τῷ, βρύχος.

Βρυχετός, ὁ (βρύχω). Βρύξιμον, βροχή, Ἀνάλεκτ. Γ'. 185. «Βρυχετῶν ἀρωγός». 2) ὁ ἐναντίον τῆς βροχῆς ψαιόλης, μαντέλλος.

Βροχή, ἡ (βρέχω). Βρέξις, βρέξιμον, τὸ βρέχειν τι διὰ νὰ ὑγρανθῇ, νὰ μουσκέψῃ. 2) ὑετὸς, βροχή.

Βροχίζω, Μ. ίσω (βρόχος). Καταπίνω, χάφτω, καὶ ῥουφῶ «Γάγγρω τε λευκῷ πᾶσι τοῖς καλλωδέσι βρόχιζεα», Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'. μεταφ. καταναλίσκω. 2) βρέχω τὸν λάρυγγά μου, Ἀριστοτέλ. προβλ. ΚΖ'. 3. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Κλήμεντ. Ἀλεξ.

*Βροχισμός, ὁ. Καταπότις. «Ἐκ βροχισμῶν», μὲ μίαν καταπιάν.

Βρόχθος, ὁ. Λαιμός, λάρυγξ, γουργουλας, φάρυγξ. 2) καταπιά. 3) λάγηνος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βρύγχος, οὐχὶ ἐκ τοῦ βιβρώσκω)

Βροχθώδης, ες, ὁ, ἡ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 366. «Βροχθώδης λίμνη», ξηρά. Ἀμφ. (ὅπου

κάλλιον ἀναγνωστέον, βροχμοίδης, ὡς παρ' Ἡσυχ. ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή, ἐκ Δημοκρίτου (ἐκ τοῦ, βροχμός, ταυτὸν τῷ, βρέγμα, τὸ βρεμένον, μουσκευμένον, ὑγρόν· ἐκ τοῦ, βρέχω). Τὸ εἰρημένον βροχμὸς ἴσως παρὰ Δυκόφρ. 704. κεῖται ἀντὶ τοῦ, βροχός.

*Βροχίζω. Πάσσω μὲ θηλυάν, Ἰω. Κλιμακ. σ. 334, 7. ...»Ταῖς παγίσι βροχιτιδῶσιν.

*Βρόχιος μόρος, ἤτοι θάνατος διὰ τῆς θηλυᾶς, Νονν. Ἰωαν. σ. 103, 5.

Βροχίς, ίδος, ἡ (βρόχος). Μικρὰς βρόχος, θηλυά· ὁμοίως εἰς τὸ ὀνειρον, ἢ ἀράχνην, Ἡλιοδ. Ε'. 2) ἐκ τοῦ βρέχω, ἀγγείδιόν τι, διὰ νὰ βρέχῃ τις τί ἐν αὐτῷ· μελανοδοχεῖον (καλαμάρι), ἀνέκδοτα Β'. 52. »Τὴν εὐμέλανον βροχίδα».

Βροχμός, ὁ· τὸ βρέγμα.

Βροχμώδης, ὁ, ἡ. Νοτερὸς καὶ ἁπαλός· ἰδὲ βροχμοίδης.

Βρόχος, ὁ. Δεσμός, ἀγχόνη, θηλυά, συρτοθηλυά, Ὀθυσ. Χ, 472. Ὑστερωτ. ἰδιωτ. βρόχια διὰ τὴν πίσαν τῶν πτηνῶν. Πολυδ. Γ. »Ἔστι δὲ ὁ βρόχος τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς δικτύοις τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἡμάτων, ὃ, τεινομένης τῆς ἄρκυος, γίνεται ῥαβδοειδές, ὅτι οὐ τὴν κεφαλὴν διαφεῦ τὰ θηρία, ὡς διεκπεσούμενα, καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα ἁλίσκεται». Ἐν γένει, θηλυά, σχοινίον· συγγεν. τῷ, βρόγχος. (Παρὰ Θεόγν. 1057 ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ, ἰδὲ Σειφ. καὶ Ἕρμαν. Ἡλ. Σ. 60).

*Βροχύς, καὶ ἐπίρρ. βροχέως, Αἰολ. ἀντὶ βραχύς, βραχέως, Σαπφώ.

Βροχωτός, ὁ, ἡ. Πεπλεγμένος, ἐμπερδεμένος· πεπασμένος εἰς τὰ βρόχια, εἰς τὴν θηλυάν. »Βροχωτὸς ὀγχόνη.»

(Βρόω, βρῶμι) ἀχρ. ἔβρᾱ, ἀντὶ τούτων εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἶναι ἐν χρήσει τὸ βιβρώσκω· σχηματίζονται δὲ τινες χρόνοι ἐκ τούτων, ὡς, βρώσω, Μέλλ. καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς συνθέτοις.

*Βρῦ, ἰδὲ βρύλλω, βρῦν.

Βρυάζω, ἐκ τοῦ, βρύω (τύπτω, βρίθω, γέμω, καὶ ὑπερβολ.), τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἐπὶ πλήθους, εὐφορίας, φυσικῆς ὁρμῆς τῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν πρὸς γέννησιν, βλάστησιν, ἄνθησιν καὶ καρποφορίαν, ἔτι δὲ ἐπὶ προπετῶν ὁμιλιῶν. 2) ἐπὶ ἀνθρώπου σημαίνει τὴν μετὰ αἰσθαντικῆς δυνάμεως συνδεδεμένην ὑπερβολικὴν εὐφροσύνην, χαρὰν, ἀγαλλίασιν, ζωηρότητα, καὶ ἀλαζονίαν, ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐθυμῶ, εὐφραίνομαι, εὐφραίνομαι, τὸ ἀρεστόμοι ποιῶ, καὶ γαυριῶ· ἰδίως δὲ μεταχειρίζεται τοῦτο ὁ Ἐπίκουρος ἀντὶ τοῦ, ἡδομαι (ἤτοι διεγείρω ἐμαυτῷ τερπνὰ αἰσθήματα, μάλιστα διὰ μέσου φαγητοῦ, ποτοῦ ἢ ἄλλων ἀναπαύσεων), καθὼς καὶ τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον, βρυασμοί, ἡδοναί, τέρψεις, χαραί. Ἐπίσ. παρὰ Στοβ. »Βρυάζω, τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος», ἔχω καλὴν ἡμέραν, τρώγω ἢ πίνω καλά. — Παρ' Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 891.) κεῖται ἀντὶ τοῦ, ψλύζω, φλυαρέω. Ζήτ. ἔτι ἀναβρυάζω, καὶ φρυάσσω, φρυάττομαι. Παρ' Ἡλιοδ. Ε'., 16. κεῖται, ἡλεμπρίως ἤδη βράζοντος τοῦ πότου· ἀναγνωστέον, βρυάζοντος. ὅθεν

Βρυάκτης, ου, ὁ· ἐπονομάζεται ὁ Διὸς Πὰν (Ὀρφ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυσ.), ὁ χαίρων τὴν ζωήν του, ὁ εὐθυμος, ὁ χορευτὴς, ὀρχηστὴς, ὡς τις ἄλλως καὶ σκιρτητὴς καλεῖται. Ζήτ. ἐκ τοῦ, βρυάζω, καὶ, βρίαχος, ὅθεν τὸ, βρυαλίζω, (βρυαλὸς) ταυτὸν τῷ, φορέω, διαρρήσσω (Ἡσύχ.), καὶ ἐκ τούτου τὸ, βρυαλιγμὸς, ὁ· ταυτὸν τῷ, φόρος (Ἡσύχ.) καὶ βρυαλίκτης, ὁ χορευτὴς, ὀρχηστὴς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βρυαλίκται, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, πολεμικοί, ὀρχησταί, ἀκριβέρον τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰβύκου καὶ Στησιχόρου. Ἐντεῦθεν ἔτι ἀνήκει καὶ τὸ, βρυαλίχα, πρόσωπον γυναικεῖον, ἢ ἔτι καὶ τὴν ὀρχήστραν σημαῖον παρ' Ἡσυχ., ὁ ὁποῖος προσθέτει, ὅτι οἱ Λάκωνες ὠνόμαζον βρυαλίχας, γυναῖκάς τινας, αὐτὶ, μαχλάδας, ἀσώτους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Βρυλλοχιστὰ (ἐπὶ προσώπων), οἱ αἰτχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὑμνους ᾄδοντες». Ἐντεῦθεν ἀνήκουσιν ἔτι καὶ οἱ παρὰ Πολυδ. Δ'. 140. ὕμνοι τινὲς καὶ χοροὶ, ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὴν Ἄρτεμιν Βαρύλλιχα, κατὰ τὸν ἐφευρέτην αὐτῶν Βαρύλλιχον, ὅπου ἐν καλλίστου Ἀντίγραφοι, Βαρβύλλικα, Βαρβυλλίχους, ἐχουσι· καὶ τέλος, παραβάλλει τινὰς τὸ, Βυλλίχιοι, χοροὶ τινες ὀρχηστῶν παρὰ Λάκωσι· καὶ, Βυλλίχης, ὁ· ταυτὸν τῷ, χορευτὴς· καὶ, Βυλλιχίδες, ὀρχήστριαι, παρ' Ἡσυχ. οὕτω καὶ, Βρυάλλιχα, τὰ· ἀντὶ τοῦ, χοροί· καὶ, βρυαλλίχης, ου, ὁ, καὶ ---λιχίς, ίδος, ἡ· ἀντὶ, λακωνικὸς χορὸς καὶ χορευτής. Ἡ ἐληξὶς παραγωγὴ τούτου εἶναι ἐκ τοῦ βρυαλίζω.

Βρύας, ου, ὁ, = Βύας.

Βρύγδην (βρύκω), ἐπίρ. Τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἀγχόνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 175.

Βρύγμα, ατος, τὸ. Δῆγμα, ὄδαγμα, Νικάνδρ. Θηρ. 483.

Βρυγμός, ὁ. Ὀδόντων τριτμός. 2) βρύχημα, μουγγρίτμα. 3) ὄδαγμα, ἐκ τοῦ, βρύχω, ἢ βρύκω, Ἀνάλεκτ. Β. 275. Βρυγμηδὸν, τριτμῷ τῶν ὀδόντων.

Βρύζω, = βρυάζω, Ἀρχ. παρ' Ἀθην. Γ.

Βρυκετός, ὁ (βρύκω)· ταυτὸν τῷ, βρυχετός. Ζήτ. ἐκ τῷ, Βρυτική.

Βρύκω, Μ. ξω. Τρίζω τοὺς ὀδόντας. 2) δαγκάνω· κατατρώγω, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων· καὶ κατεπίνω, Ἐπ. Ὀμ. Ξ, 13. Τοῦ παθ. κορ. παράδειγμα ἔστιν ἐν Φιλ. Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 267. »Ὤλετο δ' ἰκτίστιος βρυχθεὶς ἀλίη. Παρὰ Νικάνδ. Ἀλεξ. 226. »Βρύκου στόμαν», ἀντὶ τοῦ, τὰ μεμυκότ, συνδεδεν καὶ συμπεχθὲν στόμα, ὡς σύλ. — Εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ βρυάσκω, βρυχθίζω, βιβρώσκω. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ, βορῶ, (ὅθεν τὸ Λατιν. Voro) τρώγω, ἐσθίω, κατατρώγω· ὅθεν τὸ, βορόω, βορόω, βορῶ, καὶ ἐκ τούτων τὸ, βορόσω, καὶ συγκοπ. βρώσκω, βορόκω, βρόκω, Μέλλ. βρόξω, ὅθεν τὸ, βρύχθης, καὶ ἐξῆς τὸ, βορύκω, καὶ συγκ. βρύκω. Ἰώνητ. Ἰστ. ὅθεν τὸ, βρύχω, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ ἀπὸ χ, σημαῖον μᾶλλον τὸ, τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ἐν τῷ τρώγειν φύσιν ἀποτελεῖν. Ζήτ. καὶ Βρύττω. Τὸ υ τοῦ β'. ἀορ. ἔβρυχα, εἶναι βραχύ, Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 418. Ἰδὲ καὶ Ὀμ. Ξ, 13. Φιλ. Θεσσ. 77. Παράβλ. Διοσ. Χαρδ. 16.

*Βρύλλον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, σπάρτῳ ὅμοιον, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, βούρλον.

Βρύλλω, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1126. »Λύτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν», ὅπου ὁ μὲν Σχολ. καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, Ἱππολύτου, ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, οἱ ὁποῖοι βρυν ἔλεγον, ὅτε ἐζήτουν νὰ πίωσι, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐξαπατῶμενος, ἑρμηνεύουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Βρύλλαι, αὐτὶ πιεῖν». Ὁ Σύμμαχος παράγει ταύτην τὴν σημασίαν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, ὁπότε νὰ πίωσι ζητοῦσι, καθὼς πάλιν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1382. λέγει. »Εἰ μέν γε βρῦν εἶπος, ἐγὼ γιοῦς ἂν πιεῖν ἐπῆγον, Μάμαν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἡδέως ἂν φέρων ἂν ἄρτον». Ἆρα, τὸ, βρύλλω, σημαίνει τὸ, φωνάζω ὡς ὀψασμένον παιδίον διὰ νὰ μοι δώσωσι νὰ πίω.

Βρῦν, ἐκφώνησις τοῦ δεψασμένου παιδός· ὅθεν »Βρῦν εἰπεῖν», ζητῶ νὰ πίω. Ἰδὲ βρύλλω. (Δὲν εἶναι γνωστὸν, ἂν καὶ αὐτὸ παρένθετις ἐστὶν, ἢ αἰτ. ἀρχαίου τινος βρῦ. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ γράψωσι καὶ βῦν ἐξ αἰτίας τοῦ Varro (Βάρρωνος) παρὰ Nonio ἐκ τοῦ bunis, καὶ Festus v. imbutum, ἰδὲ ὅμως Φρύνιχ. Ἀνεκδ. Βεκ. Σ. 31).

(Βρύξ), χός, αἰτ. βρύχα. Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. β, 588. Ζήτ. Βρύχιος.

Βρυόεις, όεσσα, όεν. Γενικ. όεντος, εέσσης. Ταυτὸν τῷ, Βρυώδης, ὁ ἔχων πολλὰ βρύα, ὡς ποταμὸς, ἢ ὁ μαλακὸς ὡς τὸ βρύον. 2) μεταφ. ὁ ἀνθῶν, ἀκμάζων, ὡς στάχυς, μάραθος, Νίκανδρ. Θηρ. 893. Ἀλεξιφ. 371. Οὗτω μεταχειρίζεται ὁ αὐτὸς συχνάκις καὶ τὸ, βρύον, ἀντὶ τοῦ, ἄνθος, ὡς ἐν Θηρ. 898. ἐκ τοῦ

Βρύον, τὸ (βρύω). Τὸ μούσκλιον καὶ ὁ φῦκος (φύκια), τὰ ὁποῖα γίνονται ἐπὶ τὰς πέτρας, ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα τὰ τῆς θαλάσσης. 2) τὸ ἀναφυλοειδὲς ἀρσενικὸν ἄνθος διαφόρων δένδρων, οἷον λεπτοκαρυᾶς, ὄρνος, φάγνης, καὶ τῶν τοιούτων. Παρὰ ποιηταῖς ἄνθος ἐν γένει. (υ.)

Βρυοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βρύα φέρων. »Βρυοφόρος φάγνη», ἡ ἀρσενικὴ φάγνη.

Βρυόω, ῶ. Περιβάλλω, ἢ στρώνω τι μὲ βρύα.

Βρύσις, εως, ἡ (βρύω). Ἀνάβρυσις· καὶ πηγὴ, Σουίδ. καὶ Τυπικ. τοῦ Σάβα.

*Βρύσσος, καὶ βρύττος, ὁ. Εἶδος θαλαττίου ἐχίνου, Ἡσυχ.

Βρύτεα, τὰ· καὶ βρύτια· ταυτὸν τῷ, στέμφυλα. Τὰ λείψανα ἢ ἐκπίσματα τῶν πατημένων σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν (τζίπουρα), Ἀθην. Β'. σ. 56. Σουίδ.

Βρυτική. Ὁ Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ ια'. Σ. 485. καλεῖ οὕτω ῥίζιόν τι, ἔχον δύναμιν κινητικὴν τῆς κοιλίας. »Τὴν γραῦν τὴν ἀπθιοῦσαν πάνυ παλαι, τὴν βρυτικήν», τὸ ὁποῖον ὁ Δαλεχάμπιος μετέφρασε διὰ τοῦ, rugosam et squallidam, τὴν ῥυτιδωμένην καὶ ῥυπαράν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρύτεα. Ὁ Καπουβῶνος ἀναγινώσκει Βρυτικὴν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρύω· ὁ δὲ Σβεγχαύσερος θέλει νὰ ἀναγινώσκηται Βρυττικὴν ἢ βρυττικὴν, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, febricitantem, πρεσσουσαν, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον ἐν Λ. βρυγμὸς καὶ βρύττουσας, οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο τὸ, βρύττειν, καὶ, βρυκτὸς, ἐπὶ τοῦ ῥίγους καὶ τοῦ κτυπήματος καὶ τριτμοῦ τῶν ὀδόντων εἰς καιρὸν πυρετοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦτο καὶ, βρύκειν, κτυπᾶν καὶ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ἔλεγον. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἡσύχ. βρυκτὸν, πυρετόν· ἕτεροι δὲ μετ' αὐτούς, βρυκετός, εἶπαν.

Βρύτον, τό· ἡ, βρῦτος, ὁ. Ποτόν τι πνευματῶδες ἢ οἰνῶδες, κυρίως ἐκ κριθῆς κατασκευασμένον (ὡς ἡ Πίβα ἢ Μπίρα), πλὴν καὶ ἐξ ἄλλων φυτῶν καὶ καρπῶν. Βρύτον παρ' Ἡσυχ. εἶναι καὶ ζωὸν ὅμοιον καντάρῳ, ἐξ οὗ κατασκευάζεται βρύδινον πήνισμα, τὸ ὁποῖον παρά τισιν ὀνομάζεται βομβύκινον. (–ῦ, Αἰτχ. λείψ. 107. Schütz)

Βρύττω, ταυτὸν τῷ, βρύκω. Ἐσθίω, τρώγω, δαγκάνω, μασσῶ μὲ κρότον τινὰ χειλέων καὶ ὀδόντων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολόγ. — Τὸ βρύκω, ἔχει ἔτι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, ὀρύττω, καὶ, πυρέττω, τὸ ὁποῖον καὶ παραβάλλεται μὲ τὸ, βρυχετός, αὐτὶ, πυρετός, καθὼς ἔχει ὁ Ἡσύχ. Ἡ σημασία τοῦ, θλίβω, πιέζω, θηλάζω, ἐκθλίβω, ζουλίζω, εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἐκ τούτου παραγομένοις, βρήττια, στέμφυλα, βρύτται, τὰ λείψανα, Ἡσυχ. Βρύτια, τὰ τῆς σταφυλῆς ἐκπίσματα, Ἀθην. καὶ Σουίδ. Βρυτεα, παρ' Εὐσταθ. Τοιοῦτοι τι καὶ τὸ τοῦ Γαληνοῦ. Εἶτα, ἄρα, Βρύται, Βρύτια, Βρύτεα, τὰ ἐκπίσματα, τὰ λείψανα (τζίπουρα) τῶν πεπατημένων σταφυλῶν καὶ τετραμμένων ἐλαιῶν. Τὴν σημασίαν τοῦ, πίνειν, ἐπιβεβαιοῖ τὸ ὑποκοριστικὸν βρύλλω (παρ' Ἀριστοφ.), καθὼς καὶ τὸ βύλλω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐκ τούτου παράγωγα. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐσημείωσεν ὁ Ἡσύχ. καὶ τὸ, βρίπτω, ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐσθίω, τῷ

στόματι ἕλκειν, ἐξαλαίφειν, ἢ στενάζειν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, βράξαι, συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπιεῖν· καὶ, βράξαι, συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι, κρύψαι, ἀπρεῦσαι· καὶ εἰῆς, Ἔβραπται, ἔκρυπται, ἔσψυξεν, καὶ, Ἔβραψεν, ἔκρυψεν, ἔπιεν, κατέφαγεν, ὅπου τινὲς μὲν σημασίαι ἴσως ἀνήκουσιν εἰς τὸ, βράκω, ταυτὸν τῷ βρύκω, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τὸ, βράττω, βραπτω, ταυτὸν τῷ βρύττω, θηλάζω, θλίβω, πίνω.

Βρυχάζω, ταυτὸν τῷ, Βρυχάομαι, Αἰτιώπ. Μῦθ. 246. ἐπὶ βατράχων, κτλ.

Βρυχαλέος, ἑα, έον (βρυχάομαι). Ὅποιος βρυχᾶται, οὐρλιάζει.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, Ἀποδ. Μέσ., σπανιωτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, βρυχάομαι.

Βρυχάομαι, Ἀποδ. μεταμέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. πλὴν ἐνίοις ἀπαντᾷ καὶ ὁμέσ. ἀόρ. Πλατ. Φαιδ. Σ. 117. (βρύκω). Οὐρλιάζω, κυρίως ἐπὶ λέοντος, Lob. Σοφ. Αἰ. 320. πλὴν καὶ ἐπὶ τινων ἄλλων ζώων, οἷον ταύρου, ἐλέφαντος· μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς σημεῖον πόνου καὶ θλίψεως, Σοφ. Τραχ. 805. «Βρυχώμενον σπαστοῖσιν.» Ἀπολλ. Ῥοδ. δ', 19. «Ἕωθεν βριχήσατ' ἀνήμ.» Λέγεται καὶ ἐπὶ σεισμοῦ μετὰ βοῆς, Δίων Κάσσ. σελ. 1139, 33. «Πρῶτον μὲν γὰρ μύκημα ἐξεπίνης μέγα ἐβρυχήσατο, ἔπειτα βρασμὸς . . . ἐπηγίνετο. 2) ἐν γένει, ἠχεῖν, ἠχολογεῖν βαθέως, κοίλως. (συγγ. τῷ, βρύκω). Ζήτ. καὶ Ὠρύομαι.

Βρυχετός, ὁ· ἢ καὶ, Βρυκετός, ὁ. Πυρετὸς ψυχρός· τὸ ῥῖγος τῆς θέρμης· κτύπημα τῶν ὀδόντων· ἐκ τοῦ βρύκω, κτυπῶ τὰ ὀδόντια ὑπὸ κρίους.

Βρυχή, ἡ· ἡ Βρυχηθμός, ὁ· καὶ Βρύχημα, τό. Τὸ κτυπᾶν ἢ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ῥίγους, τοῦ παροξυσμοῦ, Ἀπολλ. Β'. 83. 2) τὸ βρυχᾶσθαι, οὐρλιασμα, μούγγρισμα, μορμορισμα.

Βρυχηδόν, Ἐπίρ. Βρυχόμενος, οὐρλιάζων, μὲ οὐρλητόν, βοητόν, π. χ. ἐπὶ σκύλων, Ἀπολλ. Β. 1374. «Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδῄουν.» Ἀναλεκτ. Γ. 239. «Κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι μάρψει. 2) ταυτὸν τῷ, βρυγδήν, ἤγουν τρίζων τὰ ὀδόντια· ἰδὲ βρύχω, βρύκω.

Βρυχηθμός, ὁ· καὶ, Βρύχημα, τό, = Βρυχή.

Βρυχημα, τό, = βρυχή.

Βρυχητής, ὁ. Ὁ οὐρλιάζων, βρυχώμενος, = βρυχητίας.

Βρυχητίας, ου, ὁ (βρυχάομαι). Ὅποιος οὐρλιάζει, ὡς, ὁ λέων, Νικητ. Χρον. ΙΗ'. 4. ὡς τό, τολμητίας.

Βρυχητικός, ή, όν. Γεμάτος ἀπὸ βοήν, ὅποιος οὐρλιάζει. «Τὸ Βρυχητικόν, τὸ οὐρλιασμα, βρύχημα· καὶ τὸ ἑρμητικὸν τῶν ποταμῶν.

Βρύχιος, ὁ, ἡ· ἡ καὶ βρυχία θηλ. (συγγεν. τῷ βρύξαι βρύκω). Ὁ βυθισμένος, ὅποιος εἶναι μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ νερὸν· συνηθέστερον ὅμως εἶναι τὸ ὑποβρύχιος. 2) βαθύς, π. χ. πόντος, πυθμὴν πόντου. «Βρύχιαι δίναι ποταμοῦ.» Αἰσχ. Προμ. 1082. «Βρυχίᾳ δ' ἠχῷ παραμυκᾶται βροντήεσσα, ἤγουν ἡ ἠχὼ ἐκ τῆς θαλάσσης. «Βρύχιον ἀναστένειν. Τινὲς, καὶ μάλιστα ὁ Blomf. Αἰσχ. Περσ. 403, ἐξηγοῦσι τὸ βρύχιος καὶ ἀντὶ τοῦ, βρυχώμενος, οὐρλιάζων, ὅμως ὄχι βεβαίου παραδείγματος, ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ τὸ βρυχὺ τῆς πρώτης συλλαβῆς. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τούτου ζήτει βρύω· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ βρεχω, ὡς καὶ ἡ βρυχή. (2)

Βρυχμή, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρυχή, Κόιντ. Σμυρν. Δ'. 241. Ἀμφ.

Βρυχμός, ὁ. Δῆγμα, δάγκασμα (Νικανδρ.)· ταυτὸν τῷ, Βρυγμός, ἡ βρύγμα.

Βρύχω, Μ. ὑσω· (συγγεν. τῷ, βρύω, ο. ε. βαρὺν ἦχον ἐκεῖθεν· μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει ἐξαιρέτως τὸ) κτυπῶ, τρίζω τοὺς ὀδόντας κυρίως, ἢ ἐν γένει, ὠρύω, λυσσῶ, μαίνομαι, παρακινοῦμενος ἀπὸ μανίαν, πόνον, ἀνυπομονησίαν καὶ θυμόν· ὅθεν τὸ, βρύχομαι, ταυτὸν τῷ, βρυχάομαι. Παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 745. κεῖται αὐτὶ τούτου νῦν, βρύκομαι· πρβ. καὶ Τραχ. 904. 1072. Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν παρακ. βέβρυχε (αὐτὶ ἐνεστ.), βεβρυχώς, καὶ τὸν ὑπερσυντ. ἐβεβρύχει, αὐτὶ παρατ., καὶ μεταχειρίζεται εἰς ἐπὶ τρίσματος ὀδόντων πληγωμένου ἤρωος, καὶ τρὶς ἐπὶ βοῆς τῶν κυμάτων (Ἰλ. Γ. 204. Π. 486. Ὀδ. Μ. 242. Ε. 412. Ἰλ. Ν. 393.)· ἐν χρήσει δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ ἀνθρώπων· π. χ. «Ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίουσα (Σοφ. Τραχ. 1072.). Ἰδοὺ δέκα παραδείγματα τῆς καθ' αὐτὸ σημασίας. «Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόνυν (Πραξ. Ἀποστ. ζ. 54.). Νικηφ. ἱστ. Βυζ. σελ. 657. «Ὡς . . . δήρεις . . . ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας.» «Ἡ δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας βρύχειν (Ἱππ.), καθὼς συμβαίνει τῷ ἔχοντι πυρετόν· καὶ, οἱ ὀδόντες βρύχουσιν. Ζήτει καὶ Ὠρύομαι. Κατὰ Μοίριν τὸ βρύχω ἦν ὁ κοινὸς τύπος αὐτὶ τοῦ Ἀττ. βρύκω· τοιοῦτον δὲ ὄρα Σοφ. Φιλ. 735. ἔκδ. Herm (– –)

Βρυχώδης, ὁ, ἡ. Ὁ μανιῶν, οὐρλιάζων, Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 1310.

Βρύω, Μ. ὑσω. Βέβρυα μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, πλὴν ἰδὲ ἐξαναβρύω. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει κυρίως ἡ μεταφ. τὴν εὐφορίαν, τὸ περισσὸν, τὸ πλῆθος, τὸ ὑπερπλάζον, ὑπερπλεονάζον, καὶ τὸ γέμισμα, φούσκωμα, ξεχείλισμα· ἄρα, εἶναι γεμάτος, φουσκωμένος, πλημμυρεῖν, ξεχειλίζειν (ἐπὶ πηγῆς κτ.). βλαστάνειν, ἐκφύειν, θάλλειν καὶ ἀνθεῖν (ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς τῆς γῆς εἰς καιρὸν τῆς ἀνοίξεως εἰς τὸ φέρειν καὶ γεννᾶν τοὺς καρποὺς, κ. τ. τ.) καὶ συντάσσ. ἐστ., ὡς Ἰλ. Ρ, 56. «Ἔρυος ἄνθεϊ βρύειν· ὑστερωτ. δὲ καὶ γενικῇ, ὡς Σοφ. Ο. Κ. 16. καὶ, βρύω θαφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. Τράπεζαν ποικίλων παρεφίδων κόσμου βρύουσαν (Ἀθην.). Βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν (Βασιλ.) Βρύω μελίττειος, προβάτοις, μυρίαις πηγαῖς ἀκρίνων, παμμάχῳ δράσει κτλ. «Βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πλούτου).» Θεμίστ. Λόγ. κα'., πηγὴ τοῦ πλούτου θηλ. εἶναι ἡ ἀγορά. «Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν, Ἀλκίφρ. Γ. 31. Ἐνεργ. δηλοῖ, παράγειν, γεννᾶν ἐν ἀφθονίᾳ τί. Ἰων. Χρυσ. «Ὦ φωνῆς μύρια ἀγαθὰ βρυούσης.» Γρηγ. «Εἰ λέπρων ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν.» κτλ. Ἰακ. Ἐπ. 3, 11. «Πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ· ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω τοῦ Θεμιστίου. Ἀνακρ. 37, 2. «Χάριτες ῥόδα βρύουσιν (βρύω, βλύζω, φλύω. Σημ. τὸ ὑφλον ν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ἀεὶ μακρόν). Ἔστι δὲ φανερῶς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, βλύω, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρύχω. Ἐντεῦθεν τὸ, Βρύζω καὶ Βρυάζω, ταυτὸν τῷ Βλύζω. Ἐκ τοῦ Βρύζω φαίνεται, ὅτι προέρχεται τὸ, Βρυξ, χὸς, ἡ βρύσις, ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, ὅθεν τὸ Βρύχιος, γεμάτος νερὸν, Ὑποβρύχιος, ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης.

Βρυώδης, ὁ, ἡ (βρύον). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βρύων· γεμάτος ἀπὸ βρύα, μυσκλια.

Βρυωνία, ἡ, βρυωνιὰς, ἡ, βρυώνη, ἡ βρυωνίς, ίδος, ἡ. Φυτόντι, τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτὰ, βρουνιὰ, ἀβρουνιὰ, Βεργ. Bryonia, vitis alba.

Βρῶμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πᾶν ὅ, τι τρώγεται, φαγητόν. 2) τὸ κατ' ἀφαγωμόν. «Ἡρῶμα ὀδόντος», Διοσκορ. Α'. 142., τὸ κοῦφιον ὀδόντι.

Βρωμάομαι, ῶμαι, Ἀποδετ. Μέσ. = βρωμέω, ἀμφ. ἀνάγν. Φωνάζω ὡς ὁ ὄνος, γκαρίζω. Πιθανῶς ἐκ τοῦ βρέμω. Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ βρῶμα, καὶ λέγουσι, βρωμάω, καὶ βρωμάσθαι σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχειν πρὸς τὸ φαγεῖν, καὶ ἀπὸ πεῖναν γκαρίζειν, ἐπὶ ὄνων, ὅπερ ἄλλως, ὀγκαομαι, λέγεται. 2) (ἐκ τοῦ βρῶμος) ἐκδίδω κακὴν ὀσμήν, βρομῶ, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ς'. 29. «Βρωμᾶται ὥσπερ οἱ τράγοι», ἐπὶ τῆς ἀρσενικῆς ἐλάφου, ἥτις, ὅταν εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βατεύειν, βρωμᾷ, ὡς καὶ ὁ τράγος εἰς τοῦτον τὸν καιρόν. Τὰ Ἀντίγραφα ὅμως ἔχουσι βρωμᾷ καὶ, βρωμεῖ, τὸ ὁποῖον τοῦτο, τὸ δεύτερον, εἶναι καὶ ὀρθότερον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βρόμος, ὀσμή, καὶ, βρομέον, ὀζόμενον, καὶ παρ' Ἀθην. ὁ Σβειχαουσέρος ἔταξε παιταχοῦ ἐξ ἀντιγράφων, βρομώδης, καὶ ἄβρομος, διὰ τοῦ βραχέος α, πρὸς διαφορὰν τοῦ, βρῶμα, φαγητόν. Ἄρα, βρόμος, καὶ βρῖμα, κ. τ. τ. διὰ τοῦ ο μικροῦ γραπτέον. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ, βρόμος, ὁ· ὁ τόπος, εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσιν (Ἡσύχ.). Ἴσως ἐκ τοῦ, Ῥῶμα, ταυτὸν τῷ, ὄρμημα, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλάφου πρὸς συνουσίαν.

Βρωματίζω (βρῶμα). Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, σιτίζω, τρέφω, ταΐζω, Γρηγόρ. Ναζ. Ἐπιστολ. Καινστ. Μαν. Οὐσ. Βρωματισμός.

Βρωμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν βρῶμα.

Βρωματομιξαπάτη, ἡ. Ἀνάλεκτ. Γ'. 51. Βλάβερα τῶν αἰσθήτεων ἡδονὴ ἀπὸ ταχυτικῶς ἀναπατωμένα φαγητά (βρῶμα, μίγνυμι, ἀπάτη).

Βρωματώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρωμώδης, παρὰ Ξενοκρ. Κεφ. Κ'.

* Βρωμέεις, εσσα, εν· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ βρωμήεις, Meinecke quast. scen. p. 63.

Βρωμέω, ῶ (βρῶμος). Βρομῶ, κυρίως ἐπὶ αἰγῶν, καὶ ἄλλων ζώων ἐν καιρῷ ὀχείας. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωμάομαι.

Βρώμη, ἡ (βιβρώσκω), = βρῶμα. Τροφὴ, φαγητόν, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. Κ, 177. 460. Μ, 23. 302. 2) παράνευστ. (ἐκ τοῦ βρωμάομαι) τὸ γκάρισμα τοῦ ὄνου, Σουΐδ.

Βρωμήεις, εσσα, εν (βρωμάομαι). Γκαρίζων ὡς ὁ ὄνος, Νικάνδρ. Ἀλ. 409.

Βρώμησις, εως, ἡ. Τὸ τοῦ ὄνου γκάρισμα.

Βρωμητής, οῦ, ὁ· ἡ, βρωμήτωρ, ορος, ὁ. Γκαριστής, ἐπίθ. τοῦ ὄνου, Νικάνδρ. Θηρ. 356.

* (Βρῶμι) Ἄχρ. θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ ἀόρ. τοῦ βιβρώσκω, ἔβρων.

Βρωμίτης, ου, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωτίμης.

Βρωμολόχος, ὁ, ἡ (λέχω). Ὅποιος ὁμιλεῖ βρωμερὰ λόγια, ἤτοι ἀχρεῖα, Λουκιαν. Ψευδολ. κ. κδ'.

Βρῶμος, ὁ. Δυσωδία, βρῶμα, κυρ. αἰγῶν ἢ ἄλλων ἐν καιρῷ συνουσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, βρωμάομαι. Ὁ τύπος βρόμος ἔστι μὲν ἀμφίβ., ἐνδεχόμενος ὅμως ὡς Ἰωνικός. Ἰδὲ Σβειχ. Ἀλ. Τ. β'. Ξ. 94. 2) ἐκ τοῦ βιβρώσκω, = βρῶμη, τροφὴ, φαγητόν, Ἀράτ. Διοσημ. 289. «Ἐπειγόμενοι βρώμοισιν.

Βρωμώδης, ἐνίοτε καὶ βρομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅποιος ἔχει κακὴν ὀσμὴν, βρωμᾷ ὡς ὁ τράγος.

Βρωσείω, Ἐφετ. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, βρώσιμα ἐπιθυμῶ, πεινῶ· ἐκ τοῦ μέλλ. βρώσω.

Βρώσιμος, ὁ, ἡ (βρῶσις). Πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ φαγωθῇ, φαγώσιμον. «Τὰ βρώσιμα, ἤτοι τὰ ἐδέσματα, φαγητά.

Βρῶσις, εως, ἡ (βιβρώσκω). Τὸ φαγητὸν καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ τρώγειν, ἐναντ. τῷ, πῶσις, Ἰλ. Τ, 210. Ὀδ. Ζ, 209. 249. Α, 191. κτλ. 2) ἡ φάγωσις, διάβρωσις, καταφάγωσις, σῆψις, π. χ. ὀδόντων.

(Βρώσκω) ἄχρηστον θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ Μ. βρώσω, καὶ Δωρικ. βρώξω καὶ σπανίως βρῶξω, Ἰακ. Ἀν. Π. 451. (ὡς τὸ, διδάσκω, διδάξω), καὶ κατ' ἀναδίπλωσιν, βιβρώσκω (παραβάλ. μὲ τὸ βάω, βιβάσκω). Τρώγω, ἀποτρώγω, Ἰλ. Δ, 35. καὶ Χ, 94. «Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα.» Ἐκ τοῦ βορᾶ, βορέω, (βόρω Voro) βορόω, βρόσκω, βρώσκω, βρώδω, βεβρώδω· ὅθεν ἔτι τὸ βρώκω, καὶ βρόκω. Ὁ παρακ. βεβρωκὼς, καὶ βίβρωκα εἶναι πολλὰ ἐν χρήσει· εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ παθητ. βεβρωμένος, π. χ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1097. «Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

Καὶ ὁ παλητ. ἀόρ. ἐβρώθην καὶ βρωθεὶς ἐν χρήσει ὡσαύτως.

Βρωστήρ, ὁ· ἡ, βρωτήρ, ῆρος. Ὁ τρώγων, κατατρώγων, κατεσθίων, φαγᾶς· καὶ μεταφ. «Βρωτὴρ ὁδούων, Νίκανδρ.

Βρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ τρώγειν. «Βρωτικαὶ δυνάμεις», ἰατρικά, διεγείροντα τὴν ὄρεξιν. «Βρωτικὰ φάρμακα», τὰ καταπράγοντα. «Βρωτικώτερον τινὰ ποιεῖν», κάμνω τινὰ νὰ φάγῃ περισσότερον. Ἐπίρρ. βρωτικῶς, π. χ. «Βρωτικῶς ἔχω», ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω· ταυτὸν τῷ, Βρωτείως.

Βρωτίμης, ου, ὁ. Παρ' Ἀθην. Γ'. εἶδος ἄρτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ἐβάλλοντο καὶ τὰ πίτυρα, Πιτυρίτης, ὅπου ὁ Κατακουβῶνος, βρωμίτης, ἀναγινώσκει, ἐκ τοῦ, βρῶμος· τὰ Ἀντίγραφα ὅμως ὀρθῶς, βρωτίμης, ἔχουσιν, ὃ ἐστιν, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰ ἀποκοσκινίσματα.

Βρωτός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ βιβρώσκω. Φαγωμένος, καταφαγωμένος. 2) πᾶν ὅ,τι τρώγεται, βρώσιμος· τροφή, φαγητόν, Ξενοφ. Ἀπομ. β', 1, 1. «Ἀνεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ». «Τὰ βρωτὰ, τὰ ψαγέσιμα, ἐδώδιμα.

Βρωτύς, ύος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρῶμα, ἢ βρῶσις, Ἰωνικῶς, Ἰλ. Τ, 205. «Ἡμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνομεν».

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Γ.

Βύας, ου, ὁ· καὶ, βρύας, καὶ παρὰ ποιητ. βῦζα, Εἶδος ὄρνέου γυκτερινοῦ, Μπούφος, Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. Η'. 3., ὅπου τινὰ χειρόγραφα, βρύας, ἔχουσιν. Ὁ Νίκανδρος ὀνομάζει τοῦτο βῦζα, μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ Σουϊδ. βύας ἔχει· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ παρὰ Γάλλ. le grand Duc καλούμενον. Ζήτ. Βύζα.

Βυβλάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, βύβλος.

Βυβλινοπέδιλος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων πέδιλα ἀπὸ βύβλου φαινομένα, Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. Φ.) 1915, 44.

Βύβλινος, η, ον. Πανθ', τι ἔγινεν ἀπὸ βύβλον, καὶ ἐν γένει ἐκ φελύρας· καννάβινον, Ὀδ. Φ, 319. «Βύβλινον ὅπλον νεώς», τὸ πελαμάρι. Ζήτει Βίβλινος.

Βύβλιον, ἡ, Βυβλίον, τό. Ἡ φλοιὸς τῆς βίβλου ἔταν κατασκευασθῇ, ἰδιαιτ. διὰ σχοινία ἢ διὰ χαρτίον χρησίμη· ὅθεν καὶ 2) σύγγραμμα, βιβλίον, οἷς τὸ, βιβλίον.

Βύβλος, ἡ. Ὁ θάμνος, ἤτοι τὸ φυτὸν τοῦ παπύρου. 2) ἡ φλοιὰς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ γράφειν ἐπάνω αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ ὕφαιν. Τὸν καυλὸν, ἤτοι τὸν βλαστὸν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου καὶ τὰς βίζας ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐγκάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. η. Διοσκορ. Α'. 116 καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 774. ἡ παροιμ. «Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ σάχυνα», ὅπου ὁ ποιητὴς εἰς τὰς ῥίζας τῆς βύβλου ἀντιπάσσει τὸν Ἑλληνικὸν σῖτον. — Τοὺς τριγώνους καυλοὺς τούτου καλεῖ ὁ Θεόφρ. «Παπύρους τριγώνους», τὴν φλοιὰν αὐτοῦ ὅμως, βύβλον, καὶ βύβλον, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ χαρτί διὰ γράμματα (ὅρα τὴν κατασκευὴν τούτου ἐν τῷ ἡμετέρᾳ Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ, Τόμ. Α'. σελ. 28.), δι' ἁρμενα καὶ σχοινία εἰς τὰ πλοῖα, διὰ φιάδους, ἐνδύματα, στρώματα, κ. τ. τ. Τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. Cyperus papyrus. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θεόφραστος παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀγησ. 36. ἀναφέρει καὶ ἄλλο καλούμενον «Βίβλος στεφανωτρική», τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τοὺς στεφάνους, ὅπερ ἐγὼ ἐν ἄλλοις οὐχ εὗρον, εἰμὴ εἰς τὸ παρὰ Αἰλιανοῦ παρὰ Σουϊδ. τεμάχιον «Φάκελοι βίβλουσα. 3) σημαίνει καὶ βίβλος, ἰδιαιτ. ὅταν ἀγράφῃ τι ἐπ' αὐτῆς.

Βυβός, ἡ, όν. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σωφρονίου, βύβα, ἀντὶ τοῦ, μεστά, πλήρη, μεγάλα, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, βύζω. Παρ' Ἀθην. Δ'. ἔχουσι τὰ καλλίτερα Ἀντιγραφα «Βύβακας αὐτὰ (τὰ δαῖτα) γενέσθαι· καὶ «Βυβίκαλλα» ἀντὶ τοῦ τυπωμένου, φιλοκάλως, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγένετο ἐκ τοῦ, βυβὰ καὶ καλά.

Βυβοί. Οἱ μυσικοί, ἡ κροῦμάτι, Ἡτύχ., ὅπου πρέπει νὰ εἴπῃ, βίβῃ, εἶδος κρούσματος· ἢ ὅλλη τις διάφορος ἀνάγν. ὡς βῖβυν. Ὁ Ἡτύχ. ἐν Δ. βίβῃν, εἴδος κρούσματος, ἄλλοι δὲ βίζυν, ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλ. «Ὡς τ' ἐπιφλαῖν βίβῃν τε καὶ ξυναυλίαν».

Βυέω, ῶ = βύω, βύζω, ἀμφ. ἀνάγν. Φράττω, στουπόνω καλῶς, γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἕως εἰς τὰ χείλη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. «Ἐβύουν τὸ στόμα χρυσίῳ». Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. εὑρίσκεται βύω, βύεις. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, βυατὰ, βεβυσμένα, ἐκ τοῦ, Βυάω. — Ἐκ τοῦ, βύω, βύζω, προκύπτει τὸ, βύζην καὶ βυζόν. Παρ' Ἡσυχ. βύζοντες, πλήθοντες. Παρ' Ἀρεταίῳ Β'. 2. «ἡ πτύσις βύζεται, συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἐξερχομένου πτύσματος. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. ὁ Ἡτύχ. καὶ Σουϊδ. ἀλέγουσιν, ἐβύουν. Ἐκ τοῦ βύω, βύζω, εἶναι τὸ, βυλλάς, καλῶς στουπωμένος, γεμισμένος· ὅθεν τὸ βυλλάω, στουπόνω, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βουλλόνω, μπουλλόνω, καὶ μπούλλωμα, τὸ στούπωμα. Παρ' Ἡσυχ. ἐβύλλων, ἔβρυον, ἐπλήθυον, καὶ, βεβυλλῶσθαι, βεβύσθαι· ἔτι δὲ καὶ, βυτάδν, πλῆθος, παρ' αὐτῷ. Ἐκ τοῦ, βύλλω, παράγεται τὸ Λατιν. fulio, καὶ ἐξῆς, βύλλοι, οἱ χρυσοχόοι, καὶ ἐκ τούτου, βύλλαροι, οἱ χουδροκόθαροι, οἵτινες κυλίουσι τὰς κόπρους.

Βῦζα, ἡ, = βύας, ποιητ.

*Βυζάστρια, ἡ. Ἡ βυζάχτρα, Ἡρωδ. σ. 479. «Τίτθη λέγεται ἡ βυζάστρια». Λέξις νεωτερική, ὡς καὶ τὰ ῥήματα βυζάζειν καὶ βυζαίνειν.

Βύζην, καὶ, βυζόν, ἐπίρ. Πυκνῶς, ἀθρόως, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως, στριμωχτά, γεμάτα, Θουκυδ. Ζήτ. καὶ βύδην· ἐκ τοῦ

Βύζω, Μ. ύσω, ἡ, βύσσω, Μ. ξω, = βύω. Γεμίζω, στουπόνω, μπουλλόνω, κ. τ. τ. 2) φωνάζω Βού, Βού, ὡς ὁ Βύας (μπούφος), καὶ οὕτω κεῖται παρὰ Δίωνι Κατσ. «Βύας ἔβυζεν. Ζήτ. Βυάω. Καθόλου δὲ ἐκφράζει τὸ, βύζειν, τὸν τόνον, φόφον, τὸν ὁποῖον ἐκβάλουσι τὰ κούφια καὶ φουσκωμένα σώματα, ὅ ἐστι, τὸ, Βούμ, ἢ Μπούμ. Ἐκ τοῦ Μέλ. Βύβω, γίνεται τὸ, Βύκτης, ὁ φυτῶν, ηχητικὸς, σαλπιγκτὴς, καὶ ἐκ τούτου, βυκάνη, ἢ· ἡ σάλπιγξ, καὶ τὸ Λατινικ. buca, bucca, τὰ φουσκωμένα μάγουλα. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ τοῦ Ἡτυχ. Βοοβύζειν, σαλπίζειν· καὶ τὸ, βεβυκῶσθαι, πεπρῆσθαι, Θεσσαλοί.

Βυθέω (βυθός), ποιητ. Εἶμαι εἰς τὸ βάθος, ἢ ὑπάγω εἰς τὸ βάθος, βουλλῶ· ὅθεν, βυθίσσω, ἀντὶ, βυθῶτα, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ 506. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, βουτάω, βουτῶ.

Βυθίζω, Μ. ἰσω (βυθός). Ῥίπτω εἰς τὸ βάθος, βουτῶ ἢ βουλλῶ τι· ὅθεν τὸ, βουτίζω ἐν τῇ συνηθείᾳ· ταυτὸν τῷ, βαπτίζω.

Βύθιος, ία, ιον· καὶ, ος, η (βυθός, ἐπίρ.). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ βάθος. ἡ βουτισμένον, βουλλισμένον. 2) βαθύς. Παρὰ Πλουτ. καὶ ἐπὶ φωνῆς. «Πόλεμος βύθιος», ἡ ναυμαχία. «Βύθιος Κρονίδης», ὁ Ποσειδών. «Βύθιον οὐδ. ὡς ἐπίρρ. π. χ. «Βύθιον στενάξας, ἀναπλευσάμενος καὶ διακρύσας. «Βύθια, τά», ζῶα, τὰ ὁποῖα διατρίβουσιν εἰς τὸ βάθος τῶν ὑδάτων, τὰ ἔνυδρα.

Βυθίτης, ὁ· καὶ θηλ. βυθῖτις, ιδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βύθιος, Ἀνάλεκτ. Β'. 215. «Ῥόμβος βυθῖτις».

Βυθός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος, μάλιστα τῆς θαλάσσης, τοῦ νεροῦ (συγγ. τῷ, βάθος καὶ Αἰολικ. βυττός). Μεταφ. ὡς, βυθὸς ἀπωλείας, ἀθεότητος, κακῶν, λύπης, κτ. «Βυθοῖα, ἐπίρρ. εἰς τὸ βάθος, πάτου.

Βυθοτροφής, έος· καὶ, βυθότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τραφείς, ἀνατραφείς, ζῶν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς, κῆτος.

Βυθύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθάω.

Βυκανάω, ῶ· καὶ, βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, σαλπίζω, βουκανίζω.

Βυκάνη, ἡ. Σάλπιγξ. Ζήτ. Βύζω, βύω

Βυκάνημα, τος, τό (βυκανάω). Σάλπισμα, ἠχος τῆς σαλπιγγος, Ἀππιαν.

*Βυκανητής, οῦ, ὁ. Ἰδὲ Βυκαιστής.

Βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, Βυκανάω· ὅθεν

Βυκανισμός, ὁ, = βυκάνημα. Παρὰ Νικομάχῳ Μουσικ. ὁ ἠχος τῆς σάλπιγγος, τὸ σαλπίζειν.

Βυκανιστήριον, τό· ταυτὸν τῷ, βυκάνη.

Βυκανιστής, οῦ, ὁ. Σαλπιγκτής.

Βύκτης, ου, ὁ (βύζω, βύω). Ὁ φυτῶν, φουσκώνων· ηχητικὸς, φυσητής, ἐπίθετον τῶν ἀνέμων (Ζήτ. Βύζω), Ὀδυσ. Κ, 20. «Βυκτῶν ἀνέμων», ἀβρόως πνεόντων, εὐφυσητῶν, πληρούντων τὰ ἱστία. 2) ἄνεμος, λαίλαψ, φορτοῦδα, παρὰ Λυκόφρ. 738. 757.

Βυκχίς, ἡ. Αἰολικ. ἀντὶ, Βακχίς.

Βυλλάς, ή, όν (βύω, βύζω, βύσσω). Βεβυσμένος, στουπωμένος, γεμάτος· καὶ

Βυλλάω. Στουπόνω, μπουλλόνω, γεμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυάω, παρ' Ἡσυχ.

Βυλέω, Ἀττ. τύπος ἀντὶ βύω (Ζήτ. Βυίω), Ἀριστοφ. Εἰρ. 645.

Βύνη, ἡ. Τὸ ἠτοιμασμένον, βρεγμένον, ἐκ τούτου ὀλίγον τι φουσκωθὲν καὶ τέλος ξηθὲν κατόπιν διὰ τὸν ζύθον (πίθον, μπίραν). 2) ἡ ὅλλαστα. Ὁ Βύφορίων καλεῖ τὰ ἅλας «Πολύτροφα δάκρυα βύνης» παρ' Ἐτυμολογ. ἐν Δ. Λιβόδουμαι. Ἄλλως δὲ, ἑρμην. τοῦτο ἐ Ἡτύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. καὶ διὰ τοῦ, Θαλάμη, καὶ, πεύκη. 3) παρὰ Λυκόφρ. 107. ἡ θαλάσσιος θεὰ Ἰνώ, ἡ ἡ Ἀμυκοθέα, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, βάθος, βυθὸς, βυθόδυνη, ἡ κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ βουνός. (γ)

Βύριον, τό. Παρ' Ἡσυχ. οἴκημα, καὶ, Βυρεῖον, οἰκοδομ· ὅθεν βύβυριον, εὐρύκοιον, Ἐτυμολογ., ὅπου καὶ Βυρίον εἰς πρωτότυπον ἐλήφθη, καὶ ἐκ τούτου, βυρεῖδες, ἐκ τοῦ ποιητοῦ Βλίωνος ἀναφέρεται. Φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς τῷ, Βῶμος.

Βύρσα, ἡ. Τὸ ἠργαλαμένον δέρμα (προβεία, πετζί, κουρδοβάνι), ὅθεν τὸ Λατιν. bursa.

*Βυρσαίετος (αἰετός). Τσιμπαστός, κυμικὴ ἐπωνυμία τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 197.

Βυρσεύς, έως, ὁ. Ὅπλιος ἑτοιμάζει, ἐργάζει τὰ δέρματα· ταυτὸν τῷ, βυρσοδέψης (ταμπάκης, Τουρκ.).

Βυρσεύω. Ἑτοιμάζω, ἐργάζω τὰ δέρματα.

*Βυρσίνη, ἡ. Λωρὶ, βυτῖρ, ἱμὰς, Ἀριστ. Ἱππ. 49. 649, ὅπου πιθανῶς εἶπεν αἰσχυντόμενος κατμικῶς τὴν μυρτίνην ἢ μυρσίνην· κωμικῶς δηλ. τοῦ

Βυρσινος, η, ον. Ὁ κατεσκευασμένος (ἐκτυπωμένος) ἀπὸ δέρμα.

Βυρσίς, ίδος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ βύρτα.

Βυρσοδεψέω, ῶ. Ἐργάζω (ἐργάζομαι), ἁπαλύνω, μαλάσσω τὰ ὠμὰ δέρματα, τίμαι ταμπάκης, Ἀριστοφ. Πλ. 167. Πολυδ. 7, 81. Ἀρτεμιδ. α', 56, σ. 76. ἐκ τοῦ

Βυρσοδέψης, ου, ὁ (δέφω)· ταυτὸν τῷ, βυρσεύς καὶ βυρσοδέψης (παρὰ τὸ δερῆται, ὅ ἐστιν ἁπαλύνεται τὴν βύρσαν). Βυρσοδέψησις, ἡ ἐργασία τοῦ βυρσοδέψου· καὶ, «Βυρσοδέψιον», τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ.

Βυρσοδεψικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Βυρσοδέψην, Θεόφρ. «Βυρσοδεψικὴ κόπρος», ἡ πρὸς ἐργασίαν ἐπιτηδεία.

Βυρσοπαγής, ές, ὁ (πήγνυμι). Ὅποιος τυπτέται, κατασκευάζεται ἀπὸ δέρματα, ὡς, ναῦς, Πλούταρχ. Ἐράσ. 23. «Βυρσοπαγῆ ῥόπτρα», τύμπανα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα.

*Βυρσοπωλαγών, όνος, ὁ. Καταφρονητικὸν ὄνομα τοῦ βυρσοδέφου Κλέωνος, Ἀριστ. Ἱππ. 47.

Βυρσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτέν τῷ, βυρσεύς.

Βυρσοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅποιος πωλεῖ τὰ δέρματα, ὁ πραγματευτὴς τῶν Κυρβασιάνων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 136.

Βυρστοτενής, ές, ἡ, Βυρστότειος, ὁ, ἡ (τείνω, βύρσα). Ὁ κεκαλυμμένος (καπλατισμένος) μὲ δέρμα, ἢ ἔχων ἀπ' ἐπάνω τεντωμένον δέρμα, τομάρι. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 128. «Κύκλωμα βυρστοτενὲς», ταυτόν τῷ, τυμπανον καὶ παρὰ τῷ αὐτ. ἐν Ἑλέν. 1367. «Τύμπανα λάβετε βυρστοτενῆ».

*Βυρστομέω. Κόπτω δέρματα, ἐκ τοῦ

*Βυρστοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Δέρματα κόπτων, χαρίζων. Ὁ βυρστοτόμος, οὐσιαστ., ὁ κόπτων τὰ δέρματα, δερματᾶς, λωρᾶς. Ταυτόσ. τῷ, σκυτοτόμος, Μάνεθ. 4, 520.

Βυρσόω, ῶ. Καλύπτω, σκεπάζω τι (καπλατίζω) μὲ δέρμα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, ἡ (βύω, αὐχήν). Ὅποιος ἔχει λαιμὸν καὶ μεταξὺ τῶν ὤμων τὸν λαιμὸν μπηγμένον, Πολυδ. Β'. «Βυσαυχην δὲ ὁ συιέχων τὸν τράχηλον καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ποιῶν, καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμεῖ, καὶ Βασαύχενας τοὺς ὀσκαύζω. Παρ' Ἀθην. Β'. «Βυσαυχην βολβάζω».

Βύσμα, τὸ (βύω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στούπωσιν, ἄρα μπουλλωμα, τύλας, στούπωμα, Διογέν. Λαέρτ. Β, 116. «Στίλπωσις βύσματων», σοφίσματα, δι' ὧν ἐστούπωνε τὸ στόμα τοῦ ἀντιδίκου του.

Βύσσα, ἡ, = βυσσός, βυσσός, Ὀππιαν. Ἁλ. Δ'. 453. καὶ Ε'. 176. 2) παρ' Ἀντων. Λιβερ. εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ.

Βύσσινος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ βύσσον. Παρ' Ἡροδότ. «Βύσσινον ῥῆμα, εὐγενικός, μαλακὸς καὶ ἥμερος λόγος, θέλγων τὰ ὦτα τινός».

Βυσσοβαρής, ές, ὁ, ἡ (βαρέω). Πᾶν εἶτι καταφέρεται εἰς τὸ βάθος διὰ τὸ βάρος, Ἡσυχ.

Βυσσοδομεύω (βυσσός, δομέω). Κυρ. οἰκοδομῶ, κτίζω εἰς τὸ βάθος. 2) μεταφορ., κατὰ βάθους τῆς διανοίας μελετῶ, βουλεύομαι, ἐπαλογίζομαί τε καὶ ἀπερεύγομαι· ἐπὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ διαλογισμῶν. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ συνήθ. μετὰ τῶν λέξεων, κακὰ φρονεῖ, ἢ μύθους· παρὰ δὲ Ἡσιόδ. μετὰ τοῦ, δόλον, καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. μετὰ τοῦ, βουλήν, ἢ ἀρχήν, Ὀδ. Δ, 676. καὶ Θ, 273. καὶ Π, 66. «Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύοντα». «Βυσσοδομεύειν βουλήν, δόλον», κάμνειν κρυφὴν βουλὴν ἢ δόλον. «Βυσσοδομεύειν ὀργήν», τρέφειν κρύφιον μῖσος, ὀργήν. Ἡσιόδ. Ἀσπ. ζ, 11. «Οὐδὲ τῶν βυσσοδομευομένων ὑπὸ τῆς Κυβέλης ὑποστὰς».

Βυσσόθεν, Ἐπίρ. (βυσσός). Ἀπὸ τὸ βάθος (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 596.), ἐκ θεμελίων, ἕως εἰς τὰ θεμέλια, ἕως εἰς τὸ βάθος.

Βυσσομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ἀριστοτ. Β'. 202. Ὅποιος μετρᾷ τὸ βάθος· ἐπὶ ἁλιέως.

Βυσσός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος τῆς θαλάσσης· καὶ ἐν γένει, ταυτόν τῷ, βυθός καὶ, βάθος, καὶ βύσσα, Ἰλ. Ω, 80.

Βύσσος, ἡ. Εἶδος λεπτοῦ καὶ πολυτίμου ὑφάσματος ἐκ ξυλοῦ λίνου (λιναρίου), ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ φυομένου, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον πανίον, Παυσαν. Ε. 5. καὶ ξ. 26. Πλίνιος, ΙΘ'. 4. Πολυδ. Ζ'. «Τὰ βύσσινα καὶ ἡ βύσσος, εἶδος λίνου παρ' Ἰνδοῖς». 2) τὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Πίννην, ἤτοι τῆς Πίννης τὸ μαλλί. 3) τὸ βαμβάκιον. 4) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ χρῶμά τι (ἤτοι τὸ κόκκινον βάμμα) ἀντὶ τῆς Τσιγγης παραλαμβανόμενον, Ἡσυχ. πλὴν ἐσφαλμένως, διότι εἶναι εἶδος οὐχὶ χρώματος, ἀλλὰ λεπτοτάτου λίνου καὶ διαφορετικοῦ τῆς πορφύρας, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Λουκᾶ, ιϛ, 19. «Ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον.» Ἀποκάλ. ιή, 16.» Ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν, δηλ. ἔνδυμα.

Βυσσόφρων, ονος, ὁ, ἡ (βυσσός, φρήν). Ὅποιος στοχάζεται, μελετᾷ βαθυὰ· πανοῦργος· ταυτόν τῷ, βαθύφρων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 650.

*Βυσσόω = βύω, Γραμμ. ὄθεν

Βύσσωμα, τος, τὸ = βύσμα· ἐπὶ διετύων, ὡς Ἀνάλεκτ. Β. 237. «Θύλων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώματι ῥόμβον φράξαντες, τὰ γυναῖκες εἰς τὸ βάθος στηρίνα σύκτια διὰ τὰ φράξωσι τὸν ταχὺν δρόμον τῶν θύννων· ἐκ τοῦ, βυσσόω, ἢ βυσσάω, ὄθεν παρ' Ἡσυχ. Βυσσῶσι, φράττουσι.

Βύστραξ, ακος, ὁ, = μύστραξ. Μυστάκι, τὸ ἐπάνω χεῖλος, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρώνει τὸ μυστάκι, Ἀθήν. δ', Σ. 143.

Βύστρα, ἡ, = βύσμα, Ἡσύχ.

Βυτίνη, ἡ· ἢ Βυτις, ἡ βοῦτις. Εἶδος ἀσκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, λάγηνος, ἢ ἁμίς, ἤγουν σταμνίον· ταυτόν ὅμως τῷ τῆς συνηθείας, βουτί, ἢ βουτῷ, βαρέλι.

Βύω, Μ. ὑσω. Σκεπάζω, καλύπτω· ἔθεν καὶ, ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυμμένον ἔχων, Αἰλιαν. ια, 18. 2) φράττω, στουπόνω, μπουλλόνω· π. χ. «Τρῆμα λίνῳ βεβύσθαι (Διοσκ. ε', 40). 3) κατατρώγω, γεν. π. χ. «Καλάμης καὶ ψυτοῦ ἐνδοθεν βεβυσμένα ὀρῶντες» (Ζωζομ. ἱστ. ἐκκλ. β'. 5) «Βέβυστο δὲ πᾶτα χόλοισι (Κλημ. Στρωμ. α'. σ. 373)· καὶ ἀόρ. «Ἀγραδίῃ τε βέβυστον (Τρυφιοδ. 450). «Νήματος ἀσκητοῖο βαβυσμένον Ὀδ. Δ, 134)», ἤτοι γέμοντα (καλαθον τοιούτῳ νήματι) καὶ μετὰ ὠλισμοῦ τινος μυστόν. Ζήτ. Βύζω. Ἡρόδοτ. «Ἐβέβυστο τὸ στόμα», ἐστούπωσε τὸ στόμα του, ἐμούλωσε. — Τῆς ἰδίας σημασίας εἶναι καὶ οἱ τύποι βύζω, βυέω, βυσσόω· ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ πληροῦν, γεμίζειν, προέκυψεν ἡ ἰδέα τοῦ ἐξογκοῦσθαι, φουσκώνειν, ὡς ἐν τῷ, βύκτης, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἰδέα ἑνὸς τόνου, διενεργουμένου διὰ τῆς φυσκώσεως τῆς ἀμπυοῆς, ὡς ἐν τῷ, βυκάνη, βυκανάω κτλ. (Τὸ Ὕφιλον εἶναι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. δίχρονον, τότε δὲ μόνον μακρόν, ὅτα εἶναι μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις εἶναι πάντοτε μακρόν, Ἀριστ. Σφ. 128. Λουκιλλ. ἐπ. 114.)

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ω.

Βῶ, ὄθεν τὸ, βῶσαι, βᾶσθαι, βῶσθαι, βωσθῆναι, ἀντὶ, βοάω, βοῆσαι, βοῆσθαι, βοηθῆναι, Ἰωνικῶς.

Βᾶ, ὑποτ. ἀόρ. β', ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

Βῆδιον, τὸ· ἀντὶ, βοιδιον, Δωρ.

Βωβέω, Ἰωνικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοηθέω, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 19. «Ἀνδρομέοι, βωβεῖτε τὸν - - -».

Βωκολία, ἡ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Π'. 25. Πτηνόν τι τῆς Ἰνδίας, εἶδος ἀδιορίστου.

Βωκολίζω, καὶ Δωρ. βωκολιάσδω, Μ. ξω· ἀντὶ, βουκολίζω, Θεόκρ. Ε'.

Βωκολιαστής, οῦ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, Βουκολιαστής.

Βωκόλος, Βωκολικός, Δωρ. ἀντὶ, βουκόλος, βουκολικός.

Βῶκος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, βοῦκος, βουκαῖος, Θεόκρ. Γ. 38. ὄθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ παπαλαιωμένος βοῦς.

Βωλάκιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ βῶλαξ, ακος, ἡ· ὡς τὸ, βωλάριον, Ὑποκορ. τοῦ, βῶλος. Μικρὸς βῶλαξ, ἐν κομμάτι γῆς, καθὼς π. χ. ἐκεῖνος τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ ἐργάνειν. Ἀντωνῖν. Δ'. 15. «Βωλάκιον λιβανωτοῦ» σβῶλος, κομμάτι· ἄλλως δὲ καὶ, ὀρόμβος, καὶ, χόνδρος, λέγεται.

Βωλάκιος, α, ον. Ἐπὶ παχείας γῆς, εἰς βώλους τῆς διαιρημένος, γεμάτος ἀπὸ βώλους χώματος. Παρὰ Παυσαν. Βοιωτ. 4, 228. «Αὐὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε βοῶτον ἄρηα».

Βῶλαξ, ακος, ἡ. Πηλός, τὸ χῶμα (ἤτοι τὰ μεγάλα τμήματα τῆς γῆς), τὸ ὁποῖον τινάσσεται ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλακιὰν, ὅταν ὀργόνωσι τὸ χωράφιον. Ταυτόν τῷ, βῶλος. Ζήτ. καὶ Βωλάκιον. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ. 1734, 1750, Γ. 1334.

Βωληδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν βωλάκων.

Βώλινος, η, ον. Ὁ συνιστάμενος, κατεσκευασμένος ἀπὸ βώλους. «Βωλίνους καλιάζω», παρὰ Σοφοκλ., τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, πλινθίνας οἰκίας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κεραμίνας.

Βωλίον, τό· ὑποκ. τοῦ βῶλος· ταυτόν τῷ, βωλάριον, καὶ, βωλάκιον.

Βωλίτης, ου, ὁ. Εἶδος βρωσίμου ἀμανίτου, boletus.

Βωλοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βώλου, ὁ ὅμοιος τῇ βώλῳ, μάζη. Ἀντίκ. τῷ, μεμορμῆς. Θεόφ.

Βωλοκοπέω, ῶ. Κόπτω, συντρίβω τὰς βώλους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 565, 1148. Πολυδ. α', 226.

Βωλοκοπία, ἡ. Τὸ κόπτειν, συντρίβειν τὰς βώλους, ἐκ τοῦ

Βωλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅποιος κόπτει, συντρίβει τὰς βώλους.

Βωλοποιέω, ῶ. Βώλους ποιῶ. Παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀναγνωστέον, βωλεκοπέω.

Βῶλος, ἡ (παρὰ νεωτ. καὶ ὁ βῶλος· πιθανῶς ἐκ τοῦ βάλλω)· ταυτόν τῷ, βῶλαξ. Σβῶλος, ὄγκος, Ὀδ. Σ, 374. 2) καὶ ἐν κομμάτι γῆς, κτῆμα, χωράφι καθόλου, πᾶν συνηγμένον καὶ συσφαιρωμένον εἰς ὄγκον, ὡς κουβάρι· ἰδὲ Pierr Μοῖρ. σελ. 95. Θ. Μαγ. σ. 176. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 254. Ἐν Ἀναλέκ. Λ'. 240. «... ἔχω δ' ὑπὸ βώλοι πρέσβυν τῆνον». Ζήτ. καὶ Βωλάκιον. Ἐκ τοῦ οὐδ. τὸ βῶλος ἀπαντᾷ μόνον ἡ ἀόρ. βῶλαι, παρὰ Λεον. Ταρ. 77.

Βωλοστροφέω, ῶ. Στρέφω, γυρίζω τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργάνειν· ὀργάνω.

Βωλοστροφία, ἡ. Τὸ στρέφειν τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργάνειν, καὶ βωλοστρόφος (στρέφω), ὁ στρέφων αὐτάς· ὁ ὀργάνων.

Βωλοτομέω. Σχίζω τὰς βώλους, καὶ κατὰ μετωνυμίαν, «Τῆμος ὅτ' αἴζηοι Δημήτερα βωλοτομεῦσιν, ἐνθα τὸν πύρινον καρπὸν ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ, Βίος Ὁμ., καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ Ὁμηρ. ποιήσ., ὅπου ὅμως ὁ Πλούταρχ. (περὶ Ἴσιδος) κωλοτομεῦσιν ἔχει· ἐκ τοῦ

Βωλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων, συντρίβων τὰς βώλους, Ἀνάλεκτ. Β'. 232. «Βωλοτόμος μύρμηξ».

Βωλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = βωλοειδής.

Βωλώρυξ, υχος, ὁ, ἡ. Ὁ σκάπτων, ὀρύσσων τὴν γῆν καὶ ἐκβάλλων βώλους. Τὸν σὺν οὔτως οἱ Λάκωνες ἔλεγον, (Ἡσυχ.) διὰ τὸ σκάπτειν μὲ τὴν μίτυν τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν.

Βωμάκευμα, τος, τὸ. Τὸ πολίτευμα, ψήφισμα τοῦ Βώμακος, τὸ πανοῦργημα τοῦ βωμολόχου, Ἡσύχ.

Βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ. = βωμολόχος, Ἀγαθίας. 2) Βώμαξ, ἡ· ὑποκορ. τοῦ βωμός, Ἡσ. (Τὸ Ἄλφα τῶν τριτυλλαβῶν πτώσεων ἔστιν ἐν μὲν τῇ πρωτῃ σημασίᾳ μακρὸν, ὡς ὑποκορ. δὲ βραχύ, Δράκ. σελ. 18.)

Βώμευσις, εως, ἡ. Βωμοῦ ἵδρυμα, Ἡσύχ.

Βωμιαῖος, αία, αῖον, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, βώμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ον. Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. Τὸ βωμιαῖος ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον παρ' Εὐριπ. Φοιν. 281. Ἰφιγ. Α. 1593. Σοφ. Ἀντιγ. 1301.

*Βώμιος (βωμός). Ἰδὲ βωμιαῖος.

Βωμίς, ίδος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ βωμός. 2) παρ

Ἡροδότ. β', 125. ταυτὸν τῷ, βαθμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Βωμός.

Βωμίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τοῦ βωμός. 2) παρὰ Πολυδ. β', 93, ἡ βάσις τῶν μεγάλων ὀδόντων, ἤτοι τῶν μυλικῶν, τὰ γούλια, ἤτοι οἱ λόφοι τοῦ κράτος αὐτῶν.

Βωμίστρια, ἡ. Ἱέρεια τοῦ βωμοῦ, Νίκανδρ. 217.

Βωμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ βωμῷ.

Βωμολόχευμα, ατος, τό. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον, ἡ ἡ ὁμιλία τοῦ Βωμολόχου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748.

Βωμολοχεύομαι, Ἀποδ. Μίσ. (βωμολόχος), καὶ, βωμολοχέω. Εἶμαι βωμολόχος, ἡ γελωτοποιῶ, λέγω λόγους διὰ νὰ γελᾷ τις· καὶ κολακεύω· ἀντίθ. τῷ, σεμύνεσθαι. 2) ψωμοζητῶ. Τὸ ἐνεργ. βωμολοχεύω εἶναι ἄχρηστον, καὶ μόνον τὸ ἄλλο παρὰ Πλουτ. Ἠθ. Σ. 407. εὑρίσκεται. »Τὸ περὶ τὰ μητρῶα καὶ Σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος. Ζήτ. Βωμολόχος.

*Βωμολοχέω, = βωμολοχεύομαι, Πλουτ.

Βωμολοχία, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον τοῦ Βωμολόχου, μασκαραλίκι, κοινὸς χορταῖος, ῥυπαρὰ κολακεία· καὶ τὸ ζητουλεύειν.

Βωμολοχικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τοῦ τρόπου τῶν βωμολόχων. 2) ὁ βωμολοχίας ἐπιτηδευόμενος.

Βωμολόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ οὐτιδανοῦ πτωχοῦ, ὅστις καθήμενος παρὰ τοῖς βωμοῖς, ἐπετηδεύετο διάφορα γελοιώδη πράγματα, καὶ μὲ τὰς κολακείας ἐζήτει νὰ ἀπολαύσῃ μέρος ἀπὸ τὰ θυσιασθέντα, ἢ μὲ πανουργίας νὰ ἁρπάξῃ μέρος ἐξ αὐτῶν· συνηθέστ. δὲ τροπικ., ὁ παράσιτος, ἡ κόλαξ, ὅστις, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τραπέζης τινός, μεταχειρίζεται τὸ χαμερπὲς καὶ οὐτιδανὸν φέρσιμον μὲ τὰς κολακείας καὶ πανουργίας, ἐπιτηδευόμενος καὶ ὑπηφέρων παίγνια τινὰ (μασκαραλίκια, χορταΐδες, τρέλλας), καὶ τὴν εὐτελεστάτην μεταχείρισιν, διὰ νὰ κινήσῃ τοὺς ὁρῶντας ἢ ἀκούοντας αὐτὸν εἰς γέλωτα, ὡς ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Μασκαρᾶς, λεγόμενος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἱπποκράτ. ἐν Ἀρειοπ. τάσσει τὸ, Σεμύνεσθαι, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Βωμολοχεύεσθαι. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ, Ε' 119., ὀνομάζοντι »Βωμολόχους ἱερεῖα, ἐκείνους, οἵτινες διέτριβον ἐν τοῖς βωμοῖς καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτρέφοντο. Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ οἱ ἐν ταῖς θυσίαις παραλαμβανόμενοι αὐλῆται καὶ μάντεις. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, σκώπτης, ἀπατεών, πακτιωτὴς, κόλαξ, χαμερπὴς, ὅστις ὑποφέρει κάθε καταφρόνησιν ἐπὶ κέρδει διὰ τὸν παίζειν τε σκώπτειν. — Ὁ Ἀριστοφάν. Βατρ. 358. καλεῖ »Ἔπη βωμολόχα«, τὰ μαλακά, λυρικὰ ποιήματα, τὴν δὲ παρῳδοῦσαν τῆς παλαιᾶς, ἁπλῆ καὶ σεμνῆς μουσικῆς, ἐπὶ τοῦ καιροῦ του, τῆς μουσικῆς ἁρμονίας, τὴν διὰ τοῦ μαλακοῦ χρώματος, ἀποδεικνύει διὰ τοῦ, βωμολοχεύειν, ἐν Νεφ. 969. (Σουΐδ. ἐν Λ. χιάζειν), ἐπειδὴ μὲ διαφόρους κακοτεχνίας ἠγωνίζοντο ν' ἀποκτήσωσι τὸν ἔπαινον τοῦ ὄχλου. Ἐπίρρ. Βωμολόχως.

Βωμονείκης, ὁ (νίκη, βωμός). Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο νέος τις, ὅστις τρέχων ὀλόγυρα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἐμαστιγοῦτο (ἐδέρετο) ἀπὸ ἄλλον τινα κατόπιν αὐτοῦ τρέχοντα (Παυσαν. Λακ. Ιε'.) καὶ οὕτω διὰ τῆς ὑπομονῆς αὐτοῦ ἐλάμβανε τὴν νίκην. 2) τίτλος τιμῆς Λακωνικοῦ ἄρχοντος. (Ὀρθότερον γράφ. βωμονίκης.)

Βωμός, ὁ (βάω, βαίνω). Κάθε ὕψωμα, πρᾶγμά τι, διὰ νὰ ἵστηται τις ὑψηλότερον, ἢ νὰ τεθῇ, βαλθῇ ἐπάνω, ἄλλως δὲ, βάσις, βαθμός, καὶ μάλιστα διὰ χρῆσιν ἱερὰν, Ὅμ. »Ἅρματα ὀ' ἀμβωμοῖσι τίθειν, ἀντὶ, ἁμ, ἀνὰ βωμοῖσι, περὶ τοὺς βωμούς, Ἰλ. Θ, 441. καὶ Ὀδ. Η, 100. Καὶ ἐντεῦθεν Βωμίδες, αἱ· (παρ' Ἡροδότ. Β'. 125.) βαθμοί, σκαλοπατήματα, ἀναβάσεις, ἄλλως δὲ, κρόσσαι, λέγονται. »Ἐποιήσῃ δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς· ἀναβαθμῶν τρόπον. τὰς μετεξέτεροι Κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσιν. 2) συνήθως λέγεται τὸ βῆμα, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα (τὸ ἁλτάρι, l' autel), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον τὰς προτεφερομένας θυσίας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ ναός, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. 3) ὁ Σουΐδ. ἔχει ἔτι τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, στιβὰς, Λακωνικῶς. 4) ὑστερωτ. πολλάκις ἀντὶ τάφος, παρὰ τὸ πῶμα, οἷον πωμέστις ὠὴν, Ἰακ. Ἀνδ. Π. σ. 932. 5) τὸ πλῆθ. βωμοὶ ἐκλαμβάνεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βωμός, Διοδ. Σικ. ιά, 92. »Καὶ καθίστας ἐπὶ τῶν βωμῶν, ἱκέτης ἐγένετο τῆς πόλεως.« Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ἡ λέξις βωμοί, μετὰ τῆς λέξεως ἱεροὶ ἢ καὶ δίχ' αὐτῆς, διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἦσαν συχνάκις ἔξω τοῦ ναοῦ κτισμένοι.

Βῶν, Δωρικ. ἀντὶ, βοῦν αἰτ. τοῦ βοῦς, Ἰλ. Η, 238. καὶ, Μ, 105. »Βῶν ἀζαλέην«, ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ, »Βῶν Δωρικ. τὴν αἰτίαν, ὅτι ἐκ βοείων ἐστὶ θερμάτων. Ζήτ. Βοῦς.

Βωνίτης, ου, ὁ. = Βούτης, Καλλίμ. Ἀμφ. ἀνάγ.

Βῶξ, κός, ὁ· καὶ βώξ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοάξ. Εἰδοποιὸς, Ἀδήν. Ἰωσ. Φιλοπ. περὶ πλάστ. κόσμ. Σ. 188.

Βῶσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, βοῆσαι, ἐκ τοῦ, βοάω.

*Βώσας, συναίρ. Μετοχ. αὸρ. ά. ἐνεργ. ἀντὶ βοήσας ἐκ τοῦ βοάω, Ἰλ.

*Βῶσι, γ' πληθ. ὑποτ. αὸρ. β'. ἐνεργ. τοῦ βαίνω, Ὀδ.

*Βώσεσθαι, ἀντὶ βιώσεσθαι, Ἀπολλ. Α'. 685.

Βωστρέω, ὦ. Κράζω, ἐπικαλοῦμαι, μάλιστα εἰς βοήθειαν, Ὀδ. Μ, 124. Θεόκρ. ε', 64. Ἀριστ. Εἰρ. 1146. Παράγεται συνήθως ὡς Δωρικὸς τύπος παρὰ τὸ βοάω, ἐσχηματίσθη ὅμως (ὡς τὸ καλιστρέω ἀπὸ τὸ καλέω) ἀπὸ τὸ βωτῶ.

*Βωταλίς, ἡ. Ἡ νυκτερὶς, Ζωναρ. 414. καὶ Ἡρωδ. Ἐπιμερ. σ. 9.

*Βωτήρ, ῆρος, ὁ, = βώτης, Σοφ. Αἴ. 232.

Βώτης, ου, ὁ (βόω, βόσκω)· ταυτὸν τῷ, βουτης. Ποιμήν, βοτεύς.

Βωτιάνειρα, ἡ (βόσκω, ἀνήρ). Ἡ ἄνδρας, ἥρωας βόσκουσα, τρέφουσα, ἐπίθ. καρποφόρων τόπων, Ἰλ. Α, 155. »Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ καρπὸν ἐδηλήσαντο«. Τὸ ἐπίθ. βωτιάνειρος δὲν ἦτο ποτὲ ἐν χρήσει. (Ε)

Βῶτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ βώτης. Ἡ βοσκός· εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς καὶ τὸ βώτης, οἷον πεμβῶτις· συβώτης, οἰοβώτης, ἀγροβώτης.

Βώτωρ, ορος, ὁ, = βώτης, Ἰλ. Μ, 302. καὶ Ξ, 102.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β.

Γ.

(Επεξεργασθέν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν επαυξηθέν, καὶ διορθωθέν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Γ, τό γ, Γάμμα, καὶ Ἰωνικῶς Γέμμα, τὸ τρίτον, ἕκλιτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὃ καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ', σημαίνει τρία, τρίτος, καὶ ὑπογραφόμενον οὕτω, ͵γ τρεῖς χιλιάδας, 3000. Πρὸ τῶν διὰ τοῦ λάρυγγος προφερομένων στοιχείων γ, κ, χ, καὶ πρὸ τοῦ ξ προφέρεται τὸ γ ὡς ν, ὡς ἐν τοῖς, ἄγγος, ἄγκος, ἀγκὶ, ἄγξω. Ὁ τόνος, ὅταν σχηματίζεται διὰ τῆς ἐγγίσεως τοῦ μεσαίου μέρους τῆς γλώττης εἰς τὸν οὐρανίσκον, γεννᾷ τὸ Γ, ὃ ὁποῖος εἶναι γλυκύτερος καὶ μαλακώτερος, παρ' ἐκεῖνος, ὅταν σχηματίζεται μὲ τὸ ἀνακρούσημα τῆς γλώττης εἰς τὸν οὐρανίσκον, ἐν τῷ προφέρειν, ὅστις γεννᾷ τὸ, R. Τὸ παλαιὸν σχῆμα τοῦ Γ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς παλαιὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἐπίσης εἰς ἀλλοτινὰ λεξίκων ἀρχαιότητος, εἶναι μία ἴτια καὶ κατὰ κάθετον γραμμή, τὴν ὁποίαν κατ' ὀλίγον ἔφερον εἰς τὸ κυρτόν, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ Λατινικὸν C, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς τὸν τόπον τοῦ, G, ἵνα ὁ Σπούριος Καρβίλιος Ῥοῦγα, κατὰ τὸν Πλούταρχ. (Προβλήμ. Ῥωμαϊκ. 54.), ἐφεύρῃ τὸ G. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπειτα ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ Ὀρθογωνίου (Γ), καθὼς φαίνεται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ νομίσματα σημειωμένον, τὸ ὁποῖον εἰς ταῦτα ἦτον καὶ εὐκολώτερον, παρὰ τὸ κυρτὸν καὶ κυκλοειδὲς, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ γράφειν εὐκολώτερον. Εἰς τοὺς Αἰολεῖς, ἀλλὰ καὶ παράτειναν Ἰωσιν, ἦν ἐν χρήσει τὸ Γάμμα ὡς εἶδος δασέος πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη παρ' αὐτῶν δίγαμμα. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἦχθη διὰ Πελασγικῶν φυλῶν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ κατήντησεν ὡς σύμφωνον Vau, τὸ ὁποῖον διατηρᾶ ἐν πολλαῖς καὶ αὐτὸ Ἑλληνικαῖς λέξεσιν, ὡς Ῥοῖνος, Foïnos, ὄρις, vinum, vicus, ovis, πρβ. Βουττμ. Λεξίλ. 2. σ. 161. Τοῦτο δὲ τὸ πνεῦμα ᾤχετο ἐκ τῆς ὑστέρου τελειοποιηθείσης Ἑλληνικῆς γλώσσης τόσον πρώϊμα, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ἐν ταῖς Ὁμηρ. ῥαψῳδίαις ὡς ἰδιαίτερον σημεῖον, — Μεταχειρίζονται ἔτι τὸ Γ μερικαὶ Διάλεκτοι, εἰς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας λέξεις, ὡς σημεῖον τῆς δασείας προφορᾶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, ὀὖπος, γδοῦπος, αἰὰ, γαῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἔχει τὸ Αἰολικὸν Δίγαμμα τὸ ὄνομα, καθότι εἶναι διπλοῦν Γάμμα, οὕτωσὶ γραφόμενον Ϝ ἢ Ͻ. Τὸ πρῶτον σχῆμα ἦτον ἴδιον τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων, τὸ δὲ δεύτερον τῶν Πελασγῶν, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποικισθέντων, τῶν Ἐτρούσκων καὶ τῶν Καμπανῶν. Οἱ Λατῖνοι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸ τοιοῦτον σχῆμα ὡς ἴδιον τῶν στοιχείων, προφέροντες τοῦτο ὡς δασὺ σύμφωνον, σχεδὸν ὡς τὰ ἡμέτερον Ψ, Quintilian. XII. C. 10. Τὸ Δίγαμμα ἐπροφέρετο παρὰ τοῖς Λατίνοις ὡς τὸ Λατιν. V ἐν τῇ λέξει Vinum, καὶ, Vicus, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ϝοῖνος, Ϝοῖκος, οἶνος, οἶκος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Πολλῷ δὲ συχνότερον, ἐξαιρ. δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ, τὸ Γ, καὶ Χ, τίθενται πρὸ τῶν συμφώνων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τχηματίζονται διὰ τῆς ἐγγίσεως τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον, καθὼς, π. χ. πρὸ τοῦ, λ, ν, διὰ νὰ ἐκφράσωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ δασύτητα, ὡς, λᾶξ, γλᾶξ, λήμη, γλήμη, νόος, νοέω, νώσκω, γνώσκω, γινώσκω, γίνομαι, γίγνομαι, νέφος, γνόφος. Ζήτ. καὶ, Χ. Ἀντὶ τοῦ Γάμμα ἐβαλλον οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τόπε Δέλτα, ὡς, δῆ, γνόφος, Δωρ. δᾶ, δνόφος (γάμμα ἀντὶ βήτα, βλέφαρον, γλέφαρον). οἱ δὲ Ἀττικοὶ Βῆτα, ὡς, γλήχων, βλήχων· καὶ, Κάππα, ὡς, γνάπτω, κνάπτω· καὶ, Λάμβδα, ὡς, γήϊον, λήϊον, μόγις, μόλις. — Ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν λέξεων συνέχειαν αὐτὸ πολλάκις μὲ τὸ Ἰῶτα, Βουττμ. Λεξίλ. 1. σ. 180. Ὀρθ διεξοδικώτερον τὸν Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Μ. σελ. 1722. Ἐκδ. Ῥωμ.

Γᾶ, Δωρικ. ἀντὶ, γα, ἐγκλιτ. μόριον, ὡς καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐγωγε, τυγα· ὡσαύτως καὶ, Δωρ. κα.

Γᾶ, Δωρικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, Γῆ.

Γαβαθόν, τό. Τρυβλίον, γαβάθα, Ἡσύχ.

Γαγάτης, ὁ. Εἶδος καυστικοῦ καὶ μαύρου λίθου, πετσώδους, Gagates, Διοσκορ. Ε'. 146, ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ πόλεως τῆς Λυκίας Γάγα ἢ Γάγγαι περιονομασθείς. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 37. καλεῖ τοῦτον, Ἐγγαγγίδα πέτρην, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἴπῃ, Γαγγιτίδα. Ὁ Ὀρφ. Λίθ. 12. ὀνομάζει οὕτως εἶδος λιθώδους μαύρης ὀρυκτῆς πίσσης, ἡ δὲ Σπρέθ. 16. σελ. 1083. τὸν λίθον, Γαγγήτην λίθον καὶ γαγγῆτιν πέτραν. (υ – –)

Γαγγαλίζω, Ἀττ. γαργαλίζω, Lobeck Φρυν. σ. 97. Melhorn Ἀνακρ. 5, 7. (κατὰ τὰ Ἀνέκδ. Βεκκερ. σ. 87. ἀνάπαλιν). Κυρίως γαργαλίζω, γελῶν ποιῶ τινὰ διὰ τοῦ γαργαλίσματος. Καθόλου δὲ, ὡς καὶ τὸ Γαργαλίζω, ἐρεθίζω καὶ διὰ τοῦ ἐρεθίσματος εὐφραίνω τὸν νοῦν, ἢ τοὺς ἀγγαλλιάσεις προξενῶ εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν ψυχήν. Τὸ δὲ γαγγαλάω, ἢ γαγγαλιάω, μόνον παρὰ Γραμμ. οἶδεν ὁ Ἡσύχ. ἐκτὸς τούτου ἔχει, γαγγαλιάω, γαργαλίζομαι, ἡδομαι, καὶ ἀπομένως, γαγγαίνω, μετὰ γέλωτος προπαίζω· καὶ, γαγγαλίδες, γελασινοί· καὶ, γαγγίας, ἢ γαγγαλίας, γελασιός. Τὸ δὲ, Γάγγαλος, ὁ εὐμετάβατος, εὐμετάβολος, εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ, φαίνεται κατὰ τὴν σημασίαν, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, δυσγάργαλος, καὶ δυσγαργάλιστος. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, γελίζειν, γαργαρίζειν. Τὴν ῥίζαν καὶ πηγὴν ταύτης τῆς λέξεως πρέπει νὰ ζητήσῃ τινὰς παρομοίως ἐν τῷ, γάω, ἄδειν, γάζω, καίπερ ἀναδιπλασιασμὸν, γαγάζω, γαγγάζω, καγγάζω, καγχάζω. Ὁ Ὅμηρος ἔχει, καγχαλάω, ἐν Ἰλ. Γ, 43. Ἥπυον καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, ἐν χαλάσματι ποιῶ τὴν ψυχήν, ἀγαλλιῶμαι. Ἡ συνηθεστέρα λέξις εἶναι τὸ καγχάζω, ὅθεν τὸ Λατιν. cachinnor, cachinnus. Ὀλίγ. Ἡσύχ. ἔτι ἔχες, καγχαλίζομαι, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, ἱλαρύνω· καὶ καγχάται, ἀντὶ τοῦ, γελᾷ ἀτάκτως, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, καχαλίζομαι, καὶ, χαχαλίζομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Συγγενὲς τούτου εἶναι καὶ τὸ, κατακαλίζεται, γαγγαλίζεται. Τινὲς παράγουσι τὸ, καγχαλάω, ἐκ τοῦ χαλάω, οὐχ ὑγιῶς δέ, διότι εἶπα φανερῶς, γαγγάω, καγχάω, καγχάζω, γάγγαλος, καγχαλος, καγχαλάω. Τὸ, γαγγαλιάω εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον, ἀντὶ, γαγγαλάω, ταυτὸν τῷ, καγχαλάω. Τὸν σχηματισμὸν, καγχαίνω, ἐφύλαξε μόνος ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, γαγγαίνω. Ὁ σχηματισμὸς γάργαλος, γαργαλίζω, φαίνεται, ὅτι παρῆχθη διὰ τῆς προφορᾶς, ἡ τοῦ Ἀττικοῦ ἰδιωτισμοῦ, καθὼς εἶπα, ὡς καὶ, στόμαργος, ἀντὶ, στόμαλγος· καὶ, γλωσσαργος, κεφαλαργία, ἀντὶ, γλωσσαλγος, κεφαλαλγία· καὶ, ἀργαλέος, ἀντὶ, ἀλγαλέος. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Διογέν. κεῖται, ἐγαργαρίσθητε ὑφ' ἡδονῆς. Ἄλλοι παράγουσι τὸ, καγχάζω, ἐκ τοῦ, χάω, χαίνω, καταχάω, καταχάζω, καὶ συγκοπῇ, καγχάζω. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι θεμελιωδῶς ἓν καὶ τὸ αὐτό· ἐπειδὴ τὸ γα, κα, καὶ χα, πρέπει νὰ τάσσωνται ὡς συνώνυμα στοιχεῖα. (Ἡ πρωτότυπος ἔστι γάω, χάω, Homer. Θ. M. σ. 181.)

Γαγγαμαύς, ἑως, ὁ, ἡ. Ἁλιεύς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος καὶ σαγηνευτὴς τῶν ὀστρείων, Ἡσυχ.

Γαγγάμη, ἡ· καὶ, γάγγαμος, τό· καὶ, γαγγαμών, ὁ. Μικρόν, στρογγυλόν τι δίκτυον τῶν ἁλιέων, μάλιστα διὰ τὰ ὄστρεια, ἄλλως σαγήνη (Ὀππιαν. Ἁλ. Γ'. 81.). Παρὰ δὲ Πολυδ. Β'. 169. λέγεται καὶ μεταφορ. γάγγαμον ἢ γαγγαμών, τὸ ἐπίπλοον. „Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών· ἐπεὶ νεῦρόν ἐστι πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμών, ἢ, ὡς οἱ πολλοί, σαγήνη. — Εἴς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται καὶ νῦν Γαγγάμη, ξύλον τι μακρὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τέλος εἶναι κοπτερὸν σιδήριον, ἀφ' οὗ κρέμανται μικρὰ τακκουλοειδῆ δίκτυα, πρὸς ἁλίευσιν τῶν ὀστρέων χρησιμεύοντ τροπ. „Γάγγαμον ἄτηκε, παρ' Αἰσχ. (Ὁ τύπος γαγγαμὼν ἔστιν ἀμφ. Παράβλ. μάγγανον).

Γαγγαμουλκός, ὁ (ἕλκω)· ταυτὸν τῷ, Γαγγαμεύς. Ὁ σύρων, τραβῶν τὰ δίκτυα τῶν ὀστρείων.

* Γαγγήτης, ὁ· καὶ γαγγῆτις, ιδος, ἡ, πέτρα, ἰδὲ γαγάτης.

Γαγγίτης, ου, ὁ· καὶ, Γαγγίτις, ιδος, ἡ. Ὁ, ἡ ἐκ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ.

Γάγγλιον, τό. Πρίσμα τῶν τενόντων, ἀπόστημά τι ἄπονον ὑπὸ λευκὸν καὶ νευρώδες χιτῶνα· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρόν ἀεράδες, ἢ τριχία, ἢ ἀλμυδία· γίνεται δὲ περὶ τὰ ἄρθρα καὶ κεφαλήν, Πολυδ. Δ'. Ὁ δὲ γαληνὸς φησί. „Γάγγλιόν ἐστι νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοπεποιημένη. „Ἡ δὲ γνησία γραφὴ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι Γαγγάλιον· ὅθεν

Γαγγλιώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος, ἀνήκων γαγγλίῳ.

Γάγγραινα, ἡ (γράω, γραίνω, γαγγραίνω). Ἀπόστημά τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει ὅλα τὰ πλησίον αὐτοῦ μέρη, ἅτινα σήπονται καὶ πίπτουσιν· ἐν ὅτῳ ὀηλ. ἡ φλόγωσις τούτου τοῦ ῥοπτοῦ ἀποστήματος δὲν ἠμπορῇ νὰ διέλθῃ ἐπιπλοῶσι, μήτε εἰς ἔμπυον ἐκκαθίστησιν, καὶ μ' ἄλον τοῦτο τὰ νεκρούμενα μέρη ἔχουσι κάμι αἰσθησιν τινα, καλεῖται Γάγγραινα· μετὰ ταῦτα ὅμως, Σφάκελος, λέγεται. Κατὰ Γαληνὸν ὑπῆρχεν ἡ λέξις γάγγραινα ὁ καθ' αὐτὸ τεχνικὸς ὅρος, ἡ δὲ λέξις σφάκελος ἡ συνήθης ἔκφρασις· ὅτι

Γαγγραινικός, ή, όν. Πάν ὅ,τι πρόϐρχεται ἀπὸ τὴν γάγγραιναν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτήν.

Γαγραινόομαι, οῦμαι, παθ. Κυριεύομαι ἀπὸ τὴν γάγγραιναν.

*Γαγγράινωμα, τό. Πάθος γαγγραινικόν, ἢ γάγγραινα.

Γαγγράινωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἤναι τις κυριευμένος ὑπὸ τῆς γαγγραίνης.

Γάζα, ἡ. Λέξις Περσική, τὴν ὁποίαν ἔλαϐον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Πέρσας, προφέροντες αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν προφορὰν ἐπὶ διττῆς ἐννοίας, δηλαδὴ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν κεῖται ὁ θησαυρὸς ὁ βασιλικός, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θησαυροῦ τῶν χρημάτων καὶ τοῦ πλούτου, ἡ, καθ' Ἡσύχιον, οἱ ἐκ τῶν πόλεων φερόμενοι φόροι, ἢ τὰ τίμια. 2) παρὰ Πολυϐ. ΙΙΙ'. 26. λέγεται, ποσότης τις χρημάτων.

Γαζοφυλακέω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ, Διόδ. Σικ. ιζ', 74.

Γαζοφυλάκιον, τό. Θησαυροφυλάκιον, τόπος, ἔνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός, Aerarium.

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ θησαυροῦ, θησαυροφύλαξ. (ῠ)

*Γαζόω, Δωρ. ἀντὶ γηδόω, Παρθ. γάζᾱδα, Μετ. γεγάζωκα.

*Γαῖα, ἡ· καὶ, αἶα, ποιητ. ἀντὶ γῆ. Ἡ γῆ, καὶ κατὰ στενωτέραν ἔννοιαν, τὸ ἔδαφος, ἡ χώρα, ἡ περιοχὴ τινος πόλεως· ἔτι δὲ πατρίς, ὅτε παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει πατρὶς γαῖα. «Χυτὴ γαῖα, ἐπιστορευμένον χῶμα διὰ τάφον, Ἰλ. Ζ, 464. Ξ, 114. Παρ' Ὁμήρῳ οὗτος ὁ τύπος εἶναι ὁ συνηθέστατος, συχνάκις δὲ καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ. Ὁ δὲ τύπος γαῖη ἀπαντᾷ σπανίως καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις, Ὀρφ. Σ. 766. Herm. καὶ Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 134. «Γῆν πρὸ γαίης, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Γῆς μετὰ ἐπιῤῥημάτων, ἀντὶ ποῦ, ποῖ· Ἴωμεν γῆς, ἴωμεν ποῦ. 2) Γαῖα, καθὸ κύριον ὄνομα, καὶ καθὸ θεά, ἡ γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Τιτάνων, Κυκλώπων, κτλ., Ἡσ. (Δωρ. γᾶ καὶ δᾶ, δᾶν δάπεδον). Ἴδε κωμικ. παραγωγὴν παρὰ Πλατ. Κρατ. σ. 410. Β.

*Γαιάοχος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

Γαιηγενής, ὁ, ἡ, = γηγενής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 1186. Ἀμφ., ποιητ.

*Γαίηθεν, ἐπίῤῥ. (γαῖα). Ἐκ τοῦ μέρους τῆς γῆς, ἔνθεν.

Γαιήϊος, η, ον. Γήϊνος, ὡς ἀνήρ. 2) γεννημένος ἐκ γῆς – υἱός, ἐπίθ. τοῦ Τιτυοῦ, Ὀδ. Η, 324.

Γαιήοχος, ὁ, ἡ, γαιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω), ποιητ. ἀντὶ Γαιοῦχος, ἡ, Ἐνοσίχθων. Ἔχων καὶ περιλαμϐάνων τὴν γῆν· παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος· ἐπὶ δὲ ἄλλων θεῶν, ὑπερασπιστὴς χώρας, προστάτης, Σοφ. Ο. Τ. 160.

*Γαιηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει γῆν, χῶμα· πένης. ἄπορος, ὥστε δι' ἔλλειψιν τροφῆς τρώγει τὰς βοτάνας.

Γαιογράφος, ὁ, ἡ, = Γεωγράφος.

Γαιοδάτης, ἡ Γαιοδότης, ὁ (δαίω). Ὁποιος μοιράζει, μετρεῖ τὰ χωράφια, ἢ τοὺς τόπους, καὶ δίδει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Καλλίμ. 168.

*Γαιόομαι, παθ. Γίνομαι γῆ, νεωτ. λέξ.

*Γάϊος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ γήϊος. Ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκόμενος, Αἰσχ. Ἰκ. 806. 2) ὑπόγειος, Αἰσχ. Ἱκετ. 147.

*Γαιοτρεφής, ές (τρέφω). Θρεμμένος ὑπὸ τῆς γῆς.

Γαιοφάγος, ὁ, ἡ, = γαιηφάγος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 784. ἐσφαλμ. γιοφάγος κεῖται.

Γαιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι), = γεωφανής. Ὁποιος φαίνεται ὡς γῆ, ἢ χῶμα· ἢ ἔχει εἶδος, χρῶμα γῆς

Γαιόω. Κάμνω ὡς γῆν. Συνεπ. Ἐνύπν. «Πηχύνεται καὶ γεούται, γίνεται ὡς γῆ.

Γαισός, ὁ· καὶ, γαῖσον, τό. Εἶδος βέλους, ἢ κεντρίου.

Γαίω· ἀρχαῖον, μόνον σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ, γαυριάω· σημαίνομαι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι· ἐκ τοῦ γάω, γαίω, γαΐω· ὅθεν γαυρὸς, ἄγαυρος, γαυριάω, ὅθεν ἔτι καὶ τὸ, ἀγάω, ἄγαμαι, ἀγάομαι. Παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ διὰ τοῦ, χαίρειν. Ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Γαίεσκον, ἐχαιρον· ἀλλ' ἔτι καὶ, Γαιῆται, κερτομεῖ, καταμωκᾶται. Ἐκταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ οἱ σχηματισμοὶ, ἀγάζω, ἀγάζομαι. Ἐκ τοῦ, γάω, γαΐω, παράγεται ἔτι ὄχι μόνον τὸ, γαυρὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ, γάνω, γανόω, γάνυμι, καὶ τὸ Λατινικ. gaudeo· ὁμοίως ἐκ τοῦ γαΐω, καὶ ἑπομένως τὸ Ἰωνικὸν γήθω, γήθος, γηθέω· γηθέω, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἅδω, τὸ χορταίνω, καὶ Ἠδω. Ὅτι δὲ ἐντεῦθεν τὸ Γ τόπιν ἐπέχει βαθέως, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ, γαΐειν, χαρίτασθαι, γάθεται, ἥδεται, κ. τ. τ. παρ' Ἡσυχίῳ. Ζήτ. καὶ Γάνυμι. Σημ. Τὸ γαίω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει, καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἰλιάδι (λ, 405. Δ, 31.) μόνον καὶ πάντοτε οὕτω, ἀγάασθαι, ἤγουν χαίρων, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ ἰσχύι του (ἐπὶ τοῦ Διός, Ἄρεως καὶ Πριάμου).

Γαιώδης, ες, ὁ, ἡ, = Γεώδης.

Γαιωμορία, ἡ· γεωργική, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἀναλέκτ. Β'. 473. ὅπου νῦν ὀρθότερον πέπυσμαι γεωμορίαις κεῖται.

Γαιών, ῶνος, ὁ (γαῖα), Δωρ. Ἐν τῷ Ἡρακλεωτ. Πίνακι, καὶ ἐν μιᾷ Σικελικῇ Ἐπιγραφῇ σημαίνει τὸ, Κληρονομικὸς λόφος, ἢ εἰς ὃν εἶναι τὰ σύνορα. Ἰδὲ Boeh. εἰς Γρηγ. σ. 225.

Γαιωρύχης, ὁ, ἡ (ὀρύττω). Ὁποιος σκάπτει εἰς τὴν γῆν καὶ κάμνει λάκκους, ἢ τρύπας, Στράβ. Γ'. Σελ. 213. Ταυτὸν τῷ, γεωρύχος.

Γαιωτροφής, ὁ, ἡ. Συνών. Ὁ τρέφων τὴν γῆν, καὶ ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τὴν γῆν· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ γαιοτροφής.

Γάϊνος, ὁ· καὶ Γάϊνα, τά· καὶ, Γαϊνία, ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου, Ἐτυμολ. καὶ Εὐσταθίου, ἀντὶ τοῦ, σεισμὸς γῆς· καὶ χαλκίνας, ὁ· ὁ σείων τὴν γῆν· ἀπαντῶσι δὲ μόνον ἔτι παρὰ Γραμματ.

Γάλα, τό· (γενικὴ γάλακτος, ἀπὸ τοῦ γάλαξ, ἀρχαῖου). Ἐπὶ μὲν ζώων, τὸ ἐξερχόμενον ἐκτὸς μαστῶν γάλα πρὸς τροφὴν τῶν νεογεννημένων ζώων, Ἰλ. Δ, 434. » — — γάλα λευκὸν· ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν 2) ὁ χυλός, Ἀριστ. Πλουτ. Σ. 241. Hemst. Ζήτ. Γλάγος. Καὶ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ι. σελ. 1627. (Ἐκδ. Ῥώμ.) ἐλλείψει ποτὲ καὶ ἰστορικῶς ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν, οἷον, τὸ γάλα, τοῦ γάλα, κ. τ. λ. Ἠκρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 733. «Γάλα ὀρείων, παρομοιάζει ἐπὶ σπανίων καὶ νοστίμων ψαγητῶν, ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων πόρους κομίσεσθαι, ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρείων γάλα ποτὲ λαβεῖν, οἱ δὲ εὐδαιμονοῦντες καὶ τοῦτο, εἰ βουληθεῖεν, πορίσαιντο. Ὁ Σχολ. (ἐν Ὀρν. 733.) προστίθησι «Τοῦτο τῶν σπανίων· τὰ σπάνια οὐ φησὶ καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρίξωμεν, τὴν ὁποίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια «Γάλα πουλιοῦν καὶ ἔτι «Λαγῶ τυρὶν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγουσα. 3) εἶδος φυτοῦ, παρὰ Νικάνδρῳ καὶ Ἀθηναίῳ. 4) Ὁ γαλαξίας κύκλος, Ἀριστ. Μετεωρ. α', 8. 5) μεταφ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατράσι ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. 6) ἐνίοτε καὶ περὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς. «Ἐν γάλακτι εἶναι, ἢ παρὰ Πλάτ. νομ. Γ. σ. 887. καὶ, ἐν γάλαξιν (πληθ.), λέγεται ἐπὶ τῶν παιδίων (ου)

Γαλάδες, ν', γάλακες, αἱ· παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ. 4. εἶδος πλατέος κόγχου, ἐκ τοῦ γένους τῶν λειοστράκων.

Γαλαθηνός, ή, όν. Ὁποιος βυζάνει ἀκόμη γάλα, εἶναι εἰς τὸ βυζί· ἑπομ. νέος, τρυφερός, Ὀδ. Δ, 336. «Νεβρὸς γαλαθηνός». Λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων καὶ ἐπὶ βρεφῶν.

Γαλακτιάω, ῶ. Πολὺ γάλα ἔχω, εἶδος, ἡ, κατὰ Πολυδ., μαστὸν ἢ θηλὴν ἐπέχω, θηλάζω τινὰ ταύτην τῷ, γαλακτοῦχέω.

Γαλακτίζω, Μ. ἴσω. Εἶμαι γαλακτερὸς, ἢ ἄσπρος ὡς τὸ γάλα, ἐπὶ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν λευκότητα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτικός, ή, όν· καὶ, γαλάκτινος, η, ον. Ὁ ὢν ἀπὸ γάλα, ἐκ γάλακτος, ὡς γαλακτοῦχος.

Γαλάκτιον, τό., Ὑποκορ. τοῦ γάλα, Γαλακτάκι, Ἀλκίφρ. 10, Σ. 226. καὶ Ἀντωνῖν. Ε', 4.

Γαλακτὶς πέτρα, ἡ, = Γαλακτίτης λίθος, Ὀρφ. Λιθ. ια'.

Γαλακτίτης, ου, ὁ· λίθος, (Διοσκορ. Ε'. 130.) λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ βρεχόμενος καὶ τριβόμενος, ἐκβάλλει χυλὸν, παρόμοιον μὲ τὸ γάλα, Ὀρφ. Λιθ. 2. Πλίν. 37. 10. ὁ λίθος Μόρυχος· καλεῖται παρ' ἄλλοις καὶ Γαλαξίας, Πλίν. αὐτόθ. καὶ Διοσκορ. Ε'. 152. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ σημαίαν τῆς λέξεως παρομοίως φαίνεται παρὰ Διοσκορ. Ε'. 151. καὶ ὁ Μαλεττίτης λίθος, ὅτι εἶναι τρίτον εἶδος αὐτῶν.

Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ (γάλα, δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι δέχεται, ἐμπεριλαμϐάνει τὸ γάλα, ἢ τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια, οἷον ἀγγεῖον, Σχολ. Θεοκρ. α', 25. ε', 58.

Γαλακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος, Ἑλλην. Ἀλεξ. Σ. 127. Στοϐ. Ἐκλ. φυσ. τόμ. α', 2. σελ. 574.

Γαλακτοθρέμμων, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁποιος τρέφει, ἢ τρέφεται μὲ γάλα, Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. ί. σελ. 449.

Γαλακτοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Παρ' Ἡσυχ. ποιμήν.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, παθ. Γίνομαι, μεταϐάλλομαι εἰς γάλα, ἢ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι, γάλα). Ὁποιος ἔπηξεν ὥσὰν γάλα, ἢ ὁποῖος εἶναι, ἢ φαίνεται ὡσὰν πηγμένον γάλα, ἐν Ἀναλέκτ. Β', 391. «Γαλακτοπαγῆ χρώτα. «Ἄρνα γαλακτοπαγῆ, ἤτοι τρυφερὸν παιδί.

Γαλακτοποιητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι συντείνει εἰς τὸ νὰ γένῃ τὸ γάλα καλὸν, ἢ νὰ πληθυνθῇ, Γραμματ.

Γαλακτοποιία, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἢ πληθύνειν τὸ γάλα, Γραμμ. Φαϐωρ. ἀνάλεξ. ἀγαλακτος. Ἐπιθ. γαλακτοποιός.

Γαλακτοποσία, ἡ (γαλακτοπότης). Τὸ πίνειν γάλα, Ἱπποκρ. Σ. 540, 39.

Γαλακτοπότεω, ῶ. Πίνω γάλα, Ἱπποκρ. Σ. 479, 25. ἐκ τοῦ

Γαλακτοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁποιος πίνει γάλα.

*Γαλακτοπώλης, ὁ. Ὁ πωλῶν γάλα.

*Γαλακτορρύεω. Ἐξ οὗ ῥέχει γάλα, οἷς, ἤτοι γαλακτορρύουντες· καὶ ἐπιθ. γαλακτορρύης, ὁ, ἡ.

Γαλακτοτροφέω. Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ μὲ τὸ γάλα· καὶ καταχρ. ἐπὶ τῶν κατηχουμένων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς θρησκείας.

Γαλακτοτροφία, καὶ γαλακτοτρόφησις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τοῦ γάλακτος τρέφειν, Σχολ. Εὐρίπ. Ὀρ. 837. Ἰωσηπ. Μακ. Ι'. Σχ. Σοφ. Αἴαν. 506.

*Γαλακτοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ θηλάζων, ὡς γαλακτοτρόφα βρέφη.

Γαλακτουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω (γαλακτος) φαγητὰ, τυρὶ ἀπὸ γάλα· καμνω γάλα. ἐκ τοῦ

Γαλακτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁποιος φτιάνει γαλακτερὰ φαγητά.

Γαλακτουχέω, ῶ (γαλακτοῦχος). Γάλα ἔχω. 2) βυζάνω τινὰ, ἐκτρέφω· λέγεται ἔτι καὶ γαλουχέω. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. Συμ. Β', 6. κεῖται, ἀντὶ γαλακτουχούσαις, ἡμαρτημ. «Γαλακτου-

σαις γυναιξίν, ταῖς γαλακτεραῖς, ταῖς ἐχούσαις πολὺ γάλα, Βυζάστριαι.

Γαλακτουχέω, ἡ. Τὸ βυζάνειν, ἢ θήλασις· ταυτὸν τῷ, γαλουχία, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ', σ. 486. ἐκ τοῦ

Γαλακτοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων γάλα· καὶ, βυζάνων.

*Γαλακτοφαγέω. Τρώγω γάλα, Φιλοστρ. ἐκτοῦ

Γαλακτοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁποιος τρώγει γάλα, ὁποιος ζῇ καὶ τρέφεται μὲ τὸ γάλα, Ἰλ. Ν, 6. Πλησ. ἔδυσι τι.

Γαλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος φέρει, ἢ ἔχει γάλα, Ἰώσηπ. Γ. γ'. 4. π. χ. κοῦρη, τιθήνη.

Γαλακτόχροος, συναιρ. ὄχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁποιος ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ταυτὸν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθήν. Γ. σ. 110.

Γαλακτώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γαλακτοειδές. 2) ὑπόλευκος.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ (γαλακτόομαι). Ἡ σύστασις (τὸ γίνωμα) τοῦ γάλακτος· ἢ εἰς γάλα μεταβολή. 2) ἐπὶ σπέρματος καὶ φυτῶν, τὸ ὁποῖα ἐν τῷ χυλῷ, ἐν τῷ βλαστάνειν διαλύονται καὶ ψθείρονται, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 6. ὅθεν τὸ, ἐκγαλακτοῦσθαι, ἐκγαλάκτωσις.

Γαλάνα, ἀντὶ, γαλήνη, Δωρικ. Οὕτω καὶ ὅλα τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα, ὡς, γαλάνεια, ἀντὶ γαλήνεια.

Γαλαρία, γαλανός, Δωρικ. ἀντὶ, γαλήνια, γαληνός, κ. τ. λ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ Ὀμμάτια γαλανά. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλήνη.

*Γαλαξία, ἡ. Ἡ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐν ᾗ ἔψηνον πέλτον κρίθινον ἐν τῷ γάλακτι. 2) ὁ κρίθινος πέλτος αὐτὸς ἐκ γάλακτος. Ἀν. Βεκκ. 1. σελ. 229.

Γαλαξίας κύκλος, ἢ ἁπλῶς, γαλαξίας. Ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πολύαστρος λευκὸς κύκλος, ὅς τις καὶ Γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται. 2) = γαλακτίτης.

Γαλεάγρα, ἡ (ἄγρα). Παγίδα, μὲ τὴν ἐποίαν πιάνουν γαλέας, κουνάβια, κ. τ. τ. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε', 8. καὶ ἀντὶ τοῦ, καφάσι, κλουβίον, ζώων ὑποδοχή, Πλούταρχ.

Γαλέη, ἡς, καὶ συναιρ. γαλῆ, ῆς, ἡ. Ἡ Νυφίτζα, τὸ Κουνάβι, καὶ ἡ Γάτα. Ὅτι δὲ κυρίως γαλῆ λέγεται ἡ νυφίτζα, γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἐπιθέτων Ἄγνυς (ξανθός), παρ' Ὀβιδ. Μεταμορφ. Θ', 321. καὶ ἐκ τοῦ ἠχεῖν κροκωτόν, παρὰ Ζηνοβ. Παροιμ. Β', 93., τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλῆν. «Γαλῆ βδέουσα, λέγεται ἄλλο τοιοῦτον ζῶον, τὸ ὁποῖον μεγάλως βρωμᾷ, illis, Λιν. «Γαλῆ ἀγρία, ἡ Δυβικὴ, ἡ Ἰκτίς. 2) εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ἡ Γαλέρα, Ἐτυμολ. 3) γαλῆ, καὶ συνῃθ. γαλεός, εἶδος ἰχθύος.

Γαλεόβδολον, Ζήτ. Βδόλος.

Γαλεοειδής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, γαλεώδης (γαλῆ). Ὅμοιος μὲ τὴν γαλῆν, ἢ μὲ τὸ ὀψάριον γαλεὸς καλούμενον, μάλιστα δὲ μὲ τὴν νυμφίτζαν, κουνάβαν.

Γαλεομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη, γαλῆ). Πόλεμος τῶν γάτων καὶ τῶν ποντικῶν. (ἐπιγραφὴ ποιήματος Ὁμηρικοῦ.)

Γαλεός, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου παράλου, ὅμοιον τῇ γαλῇ, Galeus, mustellus, Ἀριστοτ. Γαλεοὶ παρ' Ἡσυχ. εἴτι γένος τι, καὶ μάντεις.

Γαλερός, ά, όν· καὶ, γαληρός, ά, όν. ταυτὸν τῷ, γαληνός. Ἱλαρός, χαρούμενος. «Ἰδωμεν γαλερῶς (Ἀνθολογ.) χαρούμενα ὄηλ.

Γαλερωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἔχων γαληνὸν, ἱλαρὸν, φαιδρὸν, χαρούμενον πρόσωπον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει γαληρός, ἀντὶ, γαλερός, καὶ ὁ Ἐτυμολ. γαλερωπός. Πιθανῶς, τὸ γαλερὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μὲ τὸ, γαλήνη. Ζήτ. ἐν τῷ, γάνυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, γεγαλήνμαι, γεγαλύνσμαι, διακέχυσμαι. Ἄρα φαίνεται, ὅτι πρωτότυπον τούτων εἶναι τὸ, γαλέω, ὅθεν, γαλερός, γαλενός, καὶ γαληρός, γαληνός· ὅθεν ἴσως κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων καὶ τὸ, γελάω, γελέω, ὅθεν, γεληνός, γεληνής, καὶ Δωρικ. γελανής, Ποιήσ. Ὀλ. 5, 5. Πύθ. 4, 322., ταυτὸν τῷ, γαληνός. Ζήτ. Γελανής, καὶ, Γελάω).

*Γαλεώδης, ἰδὲ γαλεοειδής.

Γαλεώτης, ου, ὁ. Εἶδος παράλιης γουστέρας, stellio, Σαμαμίδι, ἄλλως, Ἀσκαλαβώτης. 2) ὁ ξιφίας, Στραβ.

Γαλῆ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλέη.

Γαληναῖος, αία, αῖον, = γαληνός. Παρὰ Ποιητ. Γαληναίη, οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, γαλήνη, ὡς Σεληναίη, ἀντὶ, σελήνη, κ. τ. τ. Ἐπίρρ. Γαληναίως.

Γαλήνεια, ἡ· καὶ Δωρικ. γαλάνεια, ταυτὸν τῷ, γαλήνη, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 546. Ἑλέν. 1474. Ἡρακλ. Μαιν. 402.

Γαλήνη, ἡ. Ἠρεμία, ἡσυχία, ἀταραξία, παῦσις τοῦ ἀέρος, εὐδία, ὁπότε ὁ οὐρανὸς (ἡ ἀτμοσφαῖρα) εἶναι καθαρὸς· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ θαλάσσης, ὁπότε εἶναι ἥσυχος, χωρὶς ἄνεμον καὶ χωρὶς κύματα (μπουνάτζα), Ὀδυσ. Ε', 452. 392. «Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη». «Γαλήνην ἐλαύνειν, ἤτοι πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης, ὡς ἐν Ὀδυσ. Η, 319. «—οἱ δ' ἐλάουσι γαλήνην, ἔνθα ἡ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπιρ. ἐλάουσι γαληνῶς, ὡς καὶ ς. 297 ἀληθείην ἀντὶ ἀληθῶς. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἱλαρότης, φαιδρότης τοῦ προσώπου, καὶ ἡσυχία. 3) παρ' Ἡσυχ. τὸ ἐπιπελάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευόμενον, περὶ οὗ ὁ Πλίνιος 33. 6. φησί, «Cum vena plumbi, galenam vocant, quae juxta argenti venas plerumque reperitur, καὶ 34. 18. Est et molybdaena, quam alio loco galenam vocavimus, vena argenti plumbique communis». Εἶναι ἄρα, κατὰ τὸν Πλίνιον, Γαλήνη, ἡ μολύβδαινα, Λατ. blumbago. Γαλλ. La mine de plomb, en cubes, blombagine, galène. Γερμ. Bleyglätte. Κατὰ τοὺς Φυτιολόγους, εἶναι ἄρα, ὡς καὶ κατὰ τὸν Θεόφραστον καὶ Ἡσύχιον, ὁ μόλυβδος, ὅς τις ἐκβαίνει καὶ χωρίζεται εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ μεταλλικοῦ χώματος τοῦ ἀργύρου, ἤτοι ἀπὸ τὸ ἀσημόχωμα. Ἐκ τοῦ τοιούτου λοιπὸν τοῦ κυανοῦ χρώματος τῆς γαλήνης, εἴτε τῆς Ἀτμοσφαίρας, εἴτε τοῦ μετάλλου, προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γαλανὸν χρῶμα (Δωρικῶς, ἀντὶ, γαληνόν) καὶ τὸ, γαλάζιον. 4) Νύμφη τις, ἡσυχάζουσα τὴν θάλασσαν. 5) εἶδος ἀντιφαρμάκου.

Γαληνής, ὁ, ἡ, = γαληνός.

*Γαληνιάζω, σπανιώτερος τύπος, ταυτὸν τῷ γαληνιάω, Ἱπποκρ. Σ. 361, 35. καὶ Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. Σ. 75. «Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι τὴν φαντασίαν». Θεμ. λογ. α'. «Γαληνιάζειν ἀναγκάζει τὸν κλύδωνα τῆς ἡλικίας».

*Γαληνιαῖος, α, ον. Εὔδιος, ἱλαρός.

Γαληνιάω, καὶ, γαληνιόω ποιητ. Εἶμαι εὔδιος, ἥστερος, ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἀνέμων· καὶ μεταφ. εἶμαι φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, τὸν νοῦν κτ.

*Γαληνίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω γαληνὸν, εὔδιον, ἥσυχον· ἰδιαιτέρως ἐπὶ ἀνέμου καὶ κυμάτων. Μέσ. εἶμαι γαληνὸς, ἢ ἥσυχος, σιωπηλός.

Γαλήνιος, ὁ, ἡ, = γαληνός, Λουκιαν. Ἀλκυων. β'.

*Γαληνιόω, ποιητ. ἀντὶ γαληνιάω.

Γαληνισμός, ὁ. Τὸ γαλήνην, ἡσυχίαν ποιεῖν καὶ γαλήνη, ἡσυχία (τῆς ζωῆς)· φαιδρότης.

*Γαληνόμορφος. Ὁ γαλήνης μορφὴν ἔχων, γαληνὸς, ἱλαρὸς, Τριωδ.

Γαληνός, ὁ, ἡ (καὶ ἐπίρ. γαληνῶς). Ἥσυχος, εὔδιος, ἥστερος· ἥμερος· ἱλαρός· ἀτάραχος· ἐξαιρέτως ἐπὶ θαλάσσης, ὅταν εἶναι γαλήνη (μπουνάτζα καὶ ἥστεριά)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἥσυχος, ἱλαρός. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 345. «Γαληνὸς εἰς ξένους». Ἑκάβ. 1160. «Προσφθέγματα γαληνά». Πλουτ. Ἠθ. «Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μετελθόντα. Τὸ δὲ τοῦ Εὐριπ. Ὀρέστ. 279. «Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐδὴς αὖ γαλήν' ὁρῶ, ἦτον ὡς ἔμπαιγμα, διότι ὁ ὑποκριτὴς Ἡγήλοχος ἐπρόφερεν οὕτως ὡσανεὶ ἔλεγε, γαλῆν' ὁρῶ. Παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς μεταλλικῆς τέχνης, ἡ λέξις γαληνὸς καὶ γαληνότατος ὑπῆρχε τίτλος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. (γαληρός, γαλερός, γάνυμι, γελασῖνος, γελάω, ἀγάλλομαι.)

Γαληνότης, ἡ, = γαλήνη. 2) Τίτλος αὐτοκρατόρων.

Γαληνόω (γαληνός), = γαληνίζω. Κάμνω εὔδιον, ἥσυχον, γαλήνην ποιῶ, ἡσυχάζω, Πλουτ. Καίτ. κ. κβ'.

*Γαληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαληνὸς ὡς ἡ θάλασσα ἐν γαλήνῃ, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 139.

Γαληρωπός, = γαλερωπός.

Γαλιάγκων, ωνος, καὶ γαλιαγκών, ῶνος, ὁ, ἡ (ἀγκών). Ἀνθρωπός τις, ἔχων κοντοὺς τοὺς βραχίονας, ἤτοι ἐκ γενετῆς, ἢ διὰ πρότερον συμβὰν στραμπούλισμα· ὁ τὸν ἕνα βραχίονα ἐλάττονα ἔχων ὡς καὶ τὸ, Γουναγκών.

*Γαλιεύς, έως, ὁ. Τὸ βρίφος, ὁ σκύμνος τῆς γαλῆς. Λέγεται ὡς ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γάλιον, τό (γάλα). Εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ πυτύας εἰς τὸ νὰ πήζωσι τὸ γάλα, Διοσκορ. Δ', 96., ἔνθα καὶ γαλάτιον καὶ γαλλήριον καλεῖται.

Γαλεόψις, ἡ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον τῇ κνίδῃ, Διοσκορ. Δ. 95. Κατ' ἄλλους δὲ Γαλεόβδολον, ἐκ τῆς βρώμης τῶν φύλλων του, Πλίν. 27, 9. Lamium purpureum Λιν.

Γάλλος, ἡ, Γαλλὲς, ὁ. Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Γάλλου τῆς Φρυγίας παρωνομασθεὶς διὰ τὸ ἐνθουσιάζεσθαι. Οὗτοι οἱ ἱερεῖς ἐσυνείθιζον νὰ εὐνουχίζωνται, καὶ ἐντεῦθεν καθεὶς ἀπόκοπος, εὐνοῦχος, ἐκτομίας.

Γαλουργέω, καὶ, γαλουργός, = γαλακτουργέω, γαλακτοιργός.

Γαλουχέω, καὶ, γαλουχία, = γαλακτουχέω, γαλακτουχία.

Γάλοως, ἡ· γεν. Γάλοω. καὶ Ἀττ., γάλως, ἡ· τῆς Γάλω· ἔτι δὲ καὶ, Γάλωος, ὁ. ὀνομ. πληθ. γάλοῳ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἀνδράδελφη, ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ, 122. Χ, 473. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὸ κατὰ συγκοπ. τοῦτου Glos. Τὸ ἰσοδύναμον ἄρσεν. εἶναι ἑκυρός.

Γαλωμή, ἡ. Εἶδος φορέματος, παρὰ τοῖς Ο'.

Γαμβρεύω (γαμβρός). Γάμω συναπτω, κάμνω συμπέθερον, γαμβρόν. Παθ. εἶμαι συμπέθερος, Ἰδέσηπ. ἰδ'. «Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη καθ' ὁμολογίαν τῷ Τρώωυ γένει», ὅ ἐστι, κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γενόμενος, ἔγινε συγγενὴς διὰ γάμου.

Γάμβρειος, ία, ιον. Πάν. ὅ,τι ἀνήκει ἢ εἶδεται εἰς τὸν γαμβρόν, ὅθεν, γαμβρίαι, τὰ δῶρα.

Γαμβροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τὸν γαμβρόν, Ἀνώνυμ. 161.

Γαμβρός, ὁ (γαμέω). Ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός τινος· ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὕστερωτ. ἡ συνηθεστέρα σημασία, Ἰλ. Ε, 474. καὶ Ὀδυσ. Η, 313. «Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς κεκλέεσθαι. 2) κηδεστὴς, πενθερός. 3) ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς. 4) τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ παντὸς συγγενοῦς ἐξ ἐπιγαμίας, συμπέθερος. πρβ. νυός. Καλεῖται ἔτι οὕτως ὁ γήμας καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς γαμηθείσης, κυρίως καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 5) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολιεῦσι καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Νυμφίος, ὁ μέλλων γαμβρός, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Ἰδὲ παραδείγματα ἐπὶ μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς, Ἰλ.

Ε, 474. Ν, 464. κτ. ἐπὶ δὲ τοῦ πενθεροῦ, Φοιν. 431. Valck. Βr. Σοφ. Ο. Τ. 70. τῆς δὲ 4. σημασ. παρὰ Πινδ. Νεμ. 5, 17. Ὀλ. 7, 5. Πυθ. 9, 206. τῆς δὲ 5. σημ. παρὰ Θεοκρ. 15, 129. Valck.

Γαμέτη, ἡ· ἦ, γαμέτις, ιδος, ἡ. ἐπλ. τοῦ γαμέτης. Ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρός, ἡ σύζυγος, Πολ. Ξεν. Ἡσ. καὶ Ἐπιγρ.

Γαμέτης, ου, ὁ (γαμέω). Ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός, σύζυγος.

*Γαμέτις, ιδος, ἡ. Σύζυγος, γυνή.

Γαμέω, Μ. γαμέω (Ἰλ. Ι, 391) καὶ Ἀττ. γαμῶ (Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 12. 8, 4, 20), ὑστερ. γαμήσω, σπανιώτατα δὲ γαμέσω, Παθητ. Μ. γαμέσομαι, ὅθεν γαμέσσεται, Ἰλ. Θ, 394. Παρακ. γεγάμηκα. Ἀόρ. α΄. ἔγημα καὶ Μέσ. ἐγημάμην· ἔτι δὲ ἐγάμητα. Ἀόρ. α΄. παθ. ἐγαμήθην, παρὰ Θεοκρ. ἡ, 91, καὶ μετοχ. γαμεῖσα. Σημαίνει δὲ

1) Ὑπανδρεύω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα ἐπὶ ἀνδρός, ὅθεν γήμας, ὁ λαβὼν γυναῖκα, καὶ ἄγαμος, ὁ ἀνύπανδρος. Συντάσσεται αἰτιατικῇ, π. χ. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους (Θουκ. α, 126). σπανιώτατα δὲ μὲ δύο αἰτιατικάς. π. χ. »Γάμους τοὺς πρώτους ἐγάμεε Κύρου δύο θυγατέρας« (Ἡροδ. γ΄, 88, δ΄, 145), ἀντὶ, πρῶτον ἐγάμεε Κύρου θυγατέρας· τοσῷ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις, γάμον γαμεῖν, καὶ τότε τὸ ὄνομα τίθεται εἰς γενικήν· π. χ. Γήμας τὸν Ἑλένης γάμον Πάρις (Εὐρ. Ἰφιγ. Α. 467), παρ' ᾧ εὑρηται καὶ »Γῆμαι λέκτρα βασιλέωνε (Μηδ. 591), ἀντὶ τοῦ, λαμβάνειν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως. »Γάμῳ γαμεῖν« σημαίνει ὑπανδρεύομαι νομικῶς, οὐ παρανόμως. »Παρ' ἐλευθέρου γαμεῖν«, σημαίνει ὑπανδρεύομαι θυγατέρα ἐλευθέρων γονέων, Πλουτ. ὡσαύτ. »Ἐκ κακοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γῆμαι«, Θεόγν. 189. 190. »Ἐξ ἐμοῦ γῆμαι«, σημαίνει ἐκ τῆς οἰκίας μου· εὑρηται δὲ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ εἰς· π. χ. »Ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν« (Εὐριπ. Ἀνδρομ. 976)κ. »Γυναῖκα ἔγημε εἰς αὐτὰ ἐπιχωρίην« (Ἡροδ. δ΄, 78) »Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα«, ἤτοι ἦλθεν εἰς Μαραθῶνα διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ αὐτοῦ. Εὑρηται δὲ καὶ γενικῇ μόνῃ, Ὁμ. Ἰλ. Χ, 121. »Ἀδρήστου δ' ἔγημε θυγατρός«.

2) Γαμῶ, ἐπὶ συνουσίας παρανόμου· πλὴν αὕτη ἡ χρῆσις ἦτο σπανία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τόσῳ δὲ περισσότερον παρὰ τοῖς νεωτέροις. Οὐδ. Α, 36. καὶ κωμ. παρὰ νεωτ. καὶ Λουκ.

Παθητ. Γαμέομαι, ὡς μετον, σημαίνει 1) δίδω ἐμαυτὸν εἰς γάμον· καὶ πρώτων μὲν ἐπὶ γυναικός, ἥτις νομφεύεται, ὑπανδρεύεται τινά, καὶ συντάσσεται ἡ ἁπλῶς ἡ δοτ., π. χ. γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείᾳ (γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή)· δεύτερον δὲ ἐπὶ τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ὑπανδρεύουσι τὰ τέκνα των, καὶ ἤτοι δίδουσιν εἰς τοὺς ἰδίους των γυναῖκα (π. χ. »Πηλεὺς δὴ μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός«, (Ἰλ. Ι, 394, ἤτοι θέλει μοὶ δώσει γυναῖκα), ἢ δίδουσιν εἰς τὰς θυγατέρας των ἄνδρα, π. χ. »Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἢν τ' ἐγήματο (Eimal. Εὐριπ. Μηδ. 257. σελ. 353. ἔκδ. Λειψ.) — Γήμασθαι μετὰ τῆς εἰς προτέρους λέγεται ἐπὶ γυναικός, ὅτε ὑπανδρεύεται πηγαίνουσα εἰς τινα τόπον, ὡς καὶ, γῆμαι εἰς, ἐπὶ ἀνδρός, ἄγοντος τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν οἰκίαν του, Valck. Ἡροδ. 4, 78. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ τελευταίᾳ σημασίᾳ, δίδω εἰς γυναῖκα, μνηστεύω, εὑρηται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀπὸ τοῦ Μενάνδρου καὶ ὁ α΄. ἀόριστος ἐγάμησα. Ἰδὲ Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Ι, 394. Λοβεκ. Φρυν. σελ. 742. Meinecke Menand. Leip. 303. σελ. 274. Buttm. in Friedem. u. Seeb. misc. crit. 2, 4. p. 712. πρβ. δὲ καὶ Reisig de ἂν part. p. 127. 2) ἐλαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ὡς παθητικόν, γῆσται γυνή τινός, λαμβάνεται εἰς γυναῖκα, ὅθεν ἠγαμεῖσαι ἡ νυμφευμένη, Θεοκρ. 8, 91. ὕστερον δὲ ἀπαρχαΐζοντες ὡς τὸ μέσον, ὑπανδρεύομαι ἕνα ἄνδρα, Lobeck Φρυν. σ. 742. ἀλλ' ὁ Πολυδ. 3, 43. κατακρίνει ταύτην τὴν χρῆσιν. — Ὁ Μέλλων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γαμῶ καὶ γαμοῦμαι, Εὐρ. Ὀρ. 1656. Φοιν. 1667, γαμήσω δὲ παρὰ Λουκ. καὶ ἄλλοις νεωτέροις.

Γαμήλευμα, ατος, τό. ποιητ. = γάμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 624.

Γαμηλεύω. Ζήτ. Γαμητεύω.

Γαμήλιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γάμον, ὅπου, διαφορετικῶν ὄντων τῶν οὐσιαστικῶν, διάφορος ἐστὶ καὶ ἡ σημασία· π. χ. »Γαμήλιον ὦρον, λέκτρον, αὐλήμα, λέχος«, κ. τ. τ. καὶ ἁπλῶς πᾶν ὦρον ἐν γάμῳ διδόμενον. »Γαμηλίων (ὑπακουομ. δυσίων) εἰσφέρειν τοῖς φράτορσιν, (Δημοσθ. Εὐβουλ.) δίδειν χρήματα εἰς τοὺς πολίτας τῆς ἰδίας φατρίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ γάμου διὰ νὰ κάμωσιν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ξεχωριστὸν συμπόσιον· ἢ καθ' Ἡσύχ. Γαμηλία, φερνὴ εἰς γάμου παρασκευήν, καὶ δεῖπνον, ὃ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος Ἀττικὸς μήν, καθ' ὃν ἐγίνοντο οἱ πλείστοι γάμοι· ἦν δὲ οὗτος τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Φεβρουαρίου.

Γαμητεύω, Ἐφετ. τοῦ γαμέω. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ λάβω γυναῖκα ἢ ἄνδρα (ἐκ τοῦ γαμήσω· παραβάλ. μὲ τὸ βρωσείω), Ἀλκίφρ. 1, 13. »Γαμητεύω νῦν, καὶ ὁμόσαιμι ἐκφαντάζομαι«, Παρ' Ἀθην. ς΄. κεῖται γαμηλιάω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Γαμίζω, ἡ, γαμίσκω, Μ. ἴτω· Ὑπανδρεύω (ἐπὶ γονέων, οἵτινες ὑπανδρεύουσι τὴν θυγατέρα αὐτῶν). Μέσ. Γαμίζεσθαί τινι, ἀφιέναι, παραδίδειν ἑαυτὴν ὑπὸ ἄνδρα, ὑπανδρεύεσθαι (ἐπὶ θυγατρός).

Γαμικός, ἡ, όν· ταυτὸν τῷ, γαμήλιος. Νομφικός. »Γαμικῶς ἐστιᾶσθαι, φιλεύειν καθὼς εἰς γάμον, Ἀριστοτ. Νικομ. Δ΄. 2.

*Γάμιος, ὁ, ἡ· καὶ γαμία, = γαμήλιος.

Γαμίσκω, = γαμίζω.

*Γάμμα, τὸ στοιχεῖον γ. ὅθεν

*Γαμματίζω, ἔχω τὸ σχῆμα τοῦ γ.

*Γαμμάτιον, τό, ὑποκ. Μικρὸν γάμμα.

*Γαμματοειδῶς. Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γάμμα.

*Γαμμοειδής, ές (εἶδος). Ὁ μορφὴν, εἶδος ἔχων τοῦ γάμμα.

Γαμοδαίσια, τά (δαίς), ὑπακουομ. Ἱερά, Αἰλιαν Ζ. Ἱστορ. ΙΒ΄. 54, αἱ ἑορταὶ καὶ τὰ συμπόσιον τοῦ γάμου.

Γαμοκλοπέω, ῶ (γαμοκλόπος). Κλέπτω τὸν γάμον, ὅ ἐστι, κρυφίως συνευρίσκομαι μὲ ξένας γυναῖκας, μοιχεύω, Φωκυλ. χρυσ. ἔπ. 1.

Γαμοκλόπος, ὁ (κλέπτω)· ταυτὸν τῷ, μοιχός, Ἀνάλεκτ. Γ΄, 102. Γαμοκλοπία, ἡ μοιχεία.

Γαμοποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων, ἡ ἑτοιμασία διὰ τὰ συμπόσια τοῦ γάμου, τὰ ὄστιμον τῶν διὰ τὸ γυμπόσιον τοῦ γάμου ἀναγκαίων ἐξόδων, Ἀθήν. 5.

Γαμόρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, γημόρος.

Γάμος, ὁ. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ γάμου, ὑπανδρείας, καὶ ἡ περὶ τούτου ἑτοιμασία τῶν συμποσίων, ἐξ ὃ καὶ ἡ συνήθεια ἔτι Χαρὰ αὐτὸν καλεῖ, Ὁμ. »Γάμον ἐκτελεῖν, ἀρτύειν, ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὰ διὰ τὸν γάμον· ἰδιωτ. τὸ συμπόσιον κατὰ τὸν γάμον, Ἰλ. Σ, 491. Οὐδ. Α, 226. Δ, 415. »Γάμον δαινύναι (Οὐδ. Δ, 3.)«, ἀπ' οὗ παρὰ Λογογρ. »Γάμον ἑστιᾶν« δίδω τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου. »Γάμον ποιεῖσθαι«, κάμνειν γάμον. »Καλεῖν εἰς γάμους«, καλεῖν τοὺς φίλους εἰς τὸν γάμον. 2) ἡ νόμιμος ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ συζυγία, Ὁμ. 3) οἶκος, ὁ τόπος, εἰς ὃν οἱ γάμοι γίνονται, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, »Ὑπάγω, ἢ, Εἶμαι εἰς τὸν γάμον. 4) καὶ αὐτὴ ἡ Ὑπανδρεία, ἐν τῷ περιῳ λόγῳ πολλάκις. 5) ἡ νύμφη, ἡ ὑπὸ ἄνδρα ὑπάγουσα, ὡς π. χ. »Ὁποίος γάμος ἐμοὶ συναρμόζειν; τί λογίς ὑπανδρία, τί λογίς γυναῖκα μοὶ τεριάζει; Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 9. 6) ἡ τοῦ ἀνδρὸς παράνομος συνουσία μετὰ τῆς γυναικός (γάμημα, γαμίτι).

Γαμοστολέω, ῶ. Στολίζω, ἑτοιμάζω τὰ διὰ τὸν γάμον, Σχόλ. Πινδ. Νέμ. 3, 97. ἐκ τοῦ

Γαμοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ ἑτοιμάζων ἢ στολίζων τὰ διὰ τὸν γάμον.

Γαμοτελέω, ῶ. Ἐπιτελῶ (κάμνω) τὸν γάμον, Ἡσύχ.

Γαμψαί, ἡ, γαμηλαί, ῶν, αἱ (γαμφός, γναμπτός, κάμπτω). Αἱ σιαγόνες, τὰ σαγόνια, οἱ γνάθοι· τὸ πρῶτον παρὰ Δυκόφρ. 152., τὸ δὲ δεύτερον παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν, 200. καὶ Π, 489). ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ζώων· καὶ ἐπὶ πτηνῶν ἡ μύτη. Παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, γάμπτω, γναμπτω, κάμπτω· καὶ τῷ ὅτι εἶναι τὸ »Ἐναμπτῆσι γένυσσιν, ἐν Ἰλ. Λ, 416., ταυτὸν τῷ, γαμφηλαῖς. (Τὸ ἑνικ. εἶναι νεωτ. καὶ σπανιώτατον).

Γαμφός, ή, όν (γάμπτω, κάμπω, κάμπτω). Καμπύλος, κυρτός, ἀγκιστρωτός, ἐπιλαμπής, λογισμένος, στραβός, ὡς ἐπὶ τῶν ὀρνέων· ταυτὸν τῷ, γναμπτός, καμπὸς καὶ σκαμβός, Ἀριστοφ. Νεφ. 337. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γάγγος.

Γαμψότης, ητος, ἡ· ἦ, γαμψωλή, ῆς, ἡ. Λέγυσις, κυρτότης, καμπυλότης, Ἀριστοτ. Ἱστ. ζ. 2, 33.

*Γαμψόω. Καμπυλόω, κυρτόνω, Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζώ. δ΄, 32.

*Γαμψωλή, ἡ, = γαμψότης.

Γαμψώνυξ, καὶ γαμψώνυ, υχος, ὁ, ἡ· ἦ, γαμψώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, γαμψός). Ὁ ἔχων γαμψοὺς, καμπύλους, κυρτοὺς ὄνυχας· ἐπίσης τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων, Ἰλ. Χ, 302. ω.. Αἰγύπτιοι γαμψώνυχες. καὶ Οὐδ. Π, 217.

Γάμω, ὅθεν τὸ, γῆμαι, γήμασθαι, Ἀόρ. Α΄. ἐκ τοῦ, γαμέω.

Γανάω, (γανος). Λάμπω, ἀστράπτω, κυρ. παρέχω φαιδρὰν ὄψιν, καὶ ἐπομ. ἐν γένει, εὐφραίνω, τέρπω, ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω, Εὔστ. Οὐδ. Η, 128. Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται πάντοτε ἐν τῇ μετοχῇ. »Λαμπρὸν γανόωντες, γανόωσαι«, Ἰλ. Ν, 265, ἐπὶ ὅπλων, οἷον κορύθων καὶ θωρήκων· καὶ, »ἠπεγτανὸν γανόωσαι« (Οὐδ. Η, 128.) ἐπὶ πρασίων· καὶ ἅπλ. γανόωντα, ἐπὶ φυτοῦ, Τύμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 10. »Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στιλπνοί, γανόωντες (Ἀρετ.)«. »Γανόωντι προσώπῳ (Ὀρφ. Τιμ. νβ΄, 9)

Γάνεσον, τό. Πορνοστάσιον, τόπος (καπηλείων, ταβέρνα) δημόσιος, εἰς ὃν συναζόμενοι οἱ νέοι ἔπινον καὶ μετὰ πορνῶν συνευρίσκοντο, ὅθεν, Γαιῖται, παρ' Ἡσυχ., οἱ δάπανοι, ἄσωτοι, Γραμμ.

*Γάνη, ἡ· καὶ γανα, Δωρ. κυρ. Σικελ. ἀντὶ τοῦ, γυνή. (ω—)

Γαννύσκομαι· ταυτὸν τῷ, Γάνυμαι, Θεμίστ. ΚΑ΄.

*Γάνος, ὁ. Ἰδὲ γλάνος, ἡ ὕαινα παρ' Ἐφεσίοις.

Γάνος, εος, τό (γαίω, γανόω, γάνυμαι). Λάμψις, ὡριότης, λαμπηδών, λευκότης, φαιδρότης· ἐξαιρ. ἀναψυχή, ἡδονή, ψυχαγωγία, φροντισμός, τὸν ὁποῖον ὁ διψῶν αἰσθάνεται ἐν τῷ πίνειν ὕδωρ, οἶνον, γάλα. καὶ ἐντεῦθεν »Βάκχου, ἀμπέλου, βότρυος γάνεσι«, τὸ ἀναψυχὴν καὶ εὐφροσύνην προξενοῦν πιστὸν τοῦ Βάκχου, ἤτοι ὁ οἶνος, ἡ σταφυλή. »Κρηναίων γάνεσι (παρὰ Δυκοφρ. 247.), ἡ ἀναψυχὴν καὶ ἱλαρότητα προξενοῦσα βρύσις, ἤτοι τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 615. ὡς ἐπιτοπολὺ παρὰ Τραγ. (ω—)· ὅθεν

Γανόω, ῶ (γάνος), ἐνεργ. Λάμπειν, ἀστράπτειν ποιῶ, στιλπνόω· ἐπιχρίω, περιαλείφω· γυαλί-

ξω· ἐξαιρέτως δὲ, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ, γανόω τὰ χάλκινα ἀγγεῖα, κ. τ. τ. μὲ ἄλλοτε λαμπρὸν μεταλλον, π. χ. μὲ τὰ καλαί, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐστημείωσεν ἐν Ἰλ. Τ. »Γεγανῶσθαι τὰ χαλκώματα χυδαϊκῶς λέγονται, ἀντὶ τοῦ, κασσιτέρῳ χρώζεσθαι, εἴτουν ἀλείφεσθαι, ἃ καὶ γεγανωμένα λέγονται· καὶ ἐντεῦθεν 2) Ἱλαρόν, χαρούμενον, φαιδρὸν ποιῶ τινα, ἔθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. ζ, καὶ Ἀριστοτ. τέμ. ἁ. ἐγανώθην, ἀντὶ ἐχάρην, οὗ ἐναντίον ὠδυνήθην. Ἰδὲ καὶ Ἰακ. Ἀν. Π. σ. πδ'. 3) ὁ Πλούταρχ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ μαρμάρων καὶ ἀγαλμάτων, ἀντὶ ἐπιλειαίνω, στιλβόω. »Ὥσπερ οἱ λιθοξόοι τὰ πλυγέντα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλειαίνοντες καὶ γανοῦντες«, ἤτοι τὰ κάμνουν νὰ ὑαλίζωσι, τὰ σκιλβώνουσι, τὰ ἀλείφουσι. — Οὐδετ. = γανάω, λάμπειν, ἀστράπτειν, γυαλίζειν. — Παθητ. χαίρω· εὐφραίνομαι, ὡς ἀνωτέρω παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 7, 9.

Γάνυμι (ταυτὸν τῷ, γανύω, ἐκ τοῦ, γάϊος). Λευκόν, λαμπρόν ποιῶ, ὡς καὶ τό, γαϊόω· ἐξαιρέτως δὲ, ἱλαρόν, χαρούμενον ποιῶ, χαροποιῶ, εὐφραίνω, ἡδύνω. Μέσως Ἀποδ. Γάνυμαι, χαίρομαι, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι. Ὁ Ὅμηρ. τάσσει τὴν λέξιν μετὰ δοτικῆς, »Οὐδέ θέμις ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται« (Ἰλ. Ξ, 504). »Αὐτῷ οὔτε γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι γάνυνται (Ὀδυσ. Μ, 43.), ἐπὶ τῆς μετὰ χαρᾶς δεξιώσεως καὶ ὑποδοχῆς τῶν ὑποστρεφόντων· καὶ ὡς τὸ Λατιν. gannire, ἐπὶ τῶν ὑπὸ χαρᾶς κελαδούντων σκύλων τοὺς ἑαυτῶν δεσπότας. Καθόλου δὲ, χαίρομαι ἐπί τινι πράγματι »..γάνυται δὲ τοῖς Ἐνοσίχθονι (Ἰλ. Υ, 405), καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 698. Παρ' Ὁμ. λέγεται καὶ, ηγανύσατο φρένας (Ἰλ. Ν, 493), ἀντὶ χαίρει τὴν καρδίαν. Σπανίως συντάσσεται μετὰ γενικῆς ἀντὶ ἀπολαύειν, παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 959 καὶ Κύκλ. 501. καὶ Συνεσ. ἐν Δίων. σελ. 30.· συντάσσεται δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς τὸ χαίρω. π. χ. Ἐπὶ τέξιν εὐστοχίᾳ, ἐπὶ τοῖς ἀγλαίαις τοῦ λόγου γάνυται. Παρὰ Πλάτ. »Γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκοντα. Σημ. Παρεκτὰς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὑρηται μόνον παρὰ ποιητ. ὁ μέλ. γανύσσομαι καὶ παρ' Ἀναχρ. 8. ὁ παθητ. παρακ. γεγανυμένος. Οἱ τύποι γανύω καὶ γάνυμι εἰσὶν ἄχρηστοι, τὸ δὲ ἐνεργ. γάνυμι μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (υυ–). Τὸν σχηματισμὸν Γανάω, γανάζω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γανῦσαι, σμῆξαι, ἡδῦναι· καὶ ἑξῆς, Γανδῆν, ἢ Γαιῆν, λάμπειν, καὶ ἑπτεῦθεν »Γανόωντες«, Ἰλ. Ε, 2·5., λελαμπρυσμένοι, λάμποντες. Τὸν σχηματισμὸν, γανόω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γαιεῖν, λευκαίνειν, καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐν τῷ, Γεγανωμένος. Ἐκ τοῦ, γανόω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γαυρές, λευκός, ἡδύς, ἱλαρός· καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ, γανύρω, ἔχει, Γανύρματα, ἀρτύματα (μεζέδες). Τὸν σχηματισμὸν, γανύσσομαι, ἔχει ὁ Θεμίστιος, Λόγ. ΚΑ'. καὶ Ἐπιστολ. Συνεσ. Προτάτυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, Γάω, ἔδου τὸ, γαίω, γαίομαι, καὶ γαύω, γαύομαι, ἔθεν τὸ Λατιν. gaudeo, χαίρομαι· ἔθεν, γαυρός, τὸ εὐχρηστότατον· καὶ ἑξῆς, γάω, γαύω, γαίως, (καὶ γάμος), γανάω, γανόω, γανύω, ἐκ τοῦ γάω, ἀγάω, ἀγαλός, ἀγάλλω· καὶ τέλος ἔτι φαίνεται, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ γάω, τὸ γάλω, γαλίω, καὶ ἐκ τούτου τὸ γαλερός, γαληρός, γαλεγός, γαληνός· ἴσως ἔτι κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων προέρχονται καὶ τὰ, γελάω, γελανός, γαλανής, γελαρός. Τὴν λέξιν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Βίος Εὐστάθ. παράγει ἐκ τοῦ, γάϊος.

* Γανυμήδης, εως, ποιητ. ους, ὁ. Ὁ Γανυμήδης, υἱὸς τοῦ Τρωΐδος καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ γενόμενος οἰνοχόος τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν· ἁπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ.

* Γάνυσμα, τό (γάνυμαι). Ταυτὸν τῷ, γάνος.

* Γανωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Λαμπροειδής.

Γάνωμα, τό (γανόω)· ταυτὸν τῷ, γάνος. Λάμψις· καὶ 2) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰ γάνωματα τῶν χαλκωμάτων, ὡς καὶ τό, γάνωσις, ἡ· τὸ ἀλείφειν τὰ ἀγγεῖα διὰ τοῦ κασσιτέρου, κ. τ. τ. Ζήτ. Γανόω· Παρὰ Πλουτ. Ἠθ. Σ. 287. »Γάνωσις τοῦ ἀγάλματος«, ἡ ἀλειφις τοῦ ἀγάλματος μὲ κοκκίνην βαφήν, ὅς τις μετὰ ταῦτα τό, χρώζειν, μεταχειρίζεται. Μεταφ. ὁ καλλωπισμὸς ἑνὸς λόγου.

* Γάπεδον, τό· Δωρ. ἀντὶ γῆπεδον, Ροτ. Εὐρ. Ὀρ. 324. Ἀγροτικὴ οἰκία, Πινδ. Νεμ. 7, 83. (–υυ)

Γαπετής, καὶ γάποτος, Δωρ. ἀντὶ, γαπετής, καὶ γῆποτος· καὶ, γαπάνος, ἀντὶ γηπόνος.

Γάρ, Σύνδεσμος αἰτιολογικός, ἀπὸ Ὅμ. ὁ συνηθέστατος. Ἐπεισὶ, διότι. Τάσσεται πάντοτε ὑστεροτέρως καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου. π. χ. Λουκ. διαλ. Θεῶν 2, 1. »Ἀλλ' εἰ καὶ τε ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων.« Συχνάκις εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἐπεί, ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐντεύξεσι καὶ προσρήσεσι, καθ' ἣν εὐκαιρίαν τὸ αἴτιον προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου, καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ ἐπεί (ἐπειδή). Ἰλ. Β. 827–31. »Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοί· τῶν τε χρὴ πόλεμον μὲν ἀπ' ἰλύος παῦσαι Ἀχαιῶν, ἔνθα τὸ αἴτιον, »πολλοὶ γάρω, ἔπρεπε νὰ ταχθῇ μετὰ τό, »τῶν τε χρὴ« κτλ. Ἰδὲ καὶ Β, 803. Η, 73. Ν, 736. καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις συχνοτάτη ἐν Ὀδ. Τὸν ἴδιον τρόπον εἶναι ἐν χρήσει τὸ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ἀριστ. Ἀχ. 450. — Ἐκ τούτου ἐλλείπει ἡ ἀπόδοσις, ὅταν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ, καὶ τότε ἐκφράζονται μόνον τὰ αἴτια μιᾶς γνώμης ἢ ἰδέας, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ καὶ, διὰ, ἢ ἔχει δέ· π. χ. »Οἶδα γάρ, ἰξεύρω δέ, Ἰλ. Λ, 408. Υ, 321, μεθ' ὃ συνειδίζεται νὰ ἐπηγνεῖ δέ, ἢ ἀλλά· »Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὺς δ' ὑπερβαίνειν νόμους; — οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε«, Σοφ. Ἀντιγ. 446. ἤτοι, καὶ λοιπὸν ἐτόλμας νὰ παραβῇς τούτους τοὺς νόμους; — Ναί, βέβαια, διότι δὲν ἦταν ὁ Ζεὺς, ὁ παραγγείλας τοῦτο· εἰς δὲ δύο κῶλα καθεξῆς κεῖται ἐν Ἰλ. Χ, 50. ἔπειτα δὲ καὶ κατ' εἰρωνικὴν ἔννοιαν, καὶ βέβαια! scilicet, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 120. — Τὸ γὰρ τίθεται πολλάκις ἐν ἀποκρίσεσι, ἐξαρτωμένας ἀπὸ περιόδου προηγουμένης, ὥστε τότε τὸ γὰρ εὑρίσκεται γνωμένου οὐ μόνον μὲ ἀριστικὸν ῥῆμα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπαρέμφατον καὶ μὲ μετοχήν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς ἐπιτοπολὺ διὰ τοῦ, ὁηλαδή· π. χ. Λιδοκ. σ. 4, 2. »Ἐν ᾧ δυεῖν τοῖν μεγίστοιν κακοῖν οὐκ ἦν αὐτῷ ἁμαρτεῖν· ἢ γὰρ . . . ὑπ' ἐμοῦ θανεῖν, ἢ . . . ἐμὲ ἀποκτεῖναι«, ὁ. π., ὁηλ. ἤτοι νὰ φονευθῇ παρ' ἐμοῦ ἢ νὰ φονεύσῃ ἐμέ. Στράβ. Ε, σ. 406. »Διττὸς δὲ τούτου δύναται· ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων . . . ἢ δὲ ἀποστασιν.« Ἡροδ. α', 82. »Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθηντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶμεν«, ὁ. π. ὁηλ. ἐν ᾧ πρότερον δὲν ὑφίνον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ν' αὐξάνωσι κτλ. Φιλοστρ. σλ. 714. »Ὑμῶν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα· μὴ γὰρ ζώπυρον τὸν Παλαμήδειον· ὁηλ. νὰ μὴ ζώσῃ τὸν Παλαμήδη. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ῥήματος. Γαλην. »Καὶ τὸ μὲν λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως. — Μετὰ τῆς ἀπαρεμφάτου συντάσσεται συχνάκις ἐν περιόδῳ πλαγίᾳ, ὡς παρὰ Θουκυδ. ζ, 92. »Διετοῦντο τὰς προβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταῦτας λάθωσι θᾶσσ ἀναβάντες οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι.« Προκοπ. πολεμ. Γοτθ. δ', 14, σελ. 605. »Ἐπιστελλε δὲ ταῦτα ὑμῖν γενέσθαι τὸ ἕτερον λεγόμενος· ἢ γὰρ Ῥωμαίους . . . ἐνδώσειν.. ἢ τειχομαχοῦντας ἀποκρούσεσθαι βουλομένους Πέρσας.« Ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννοίᾳ καὶ μετὰ εὐκτικῆς ἐγκλίσεως, ὡς παρὰ Θουκ. β', 72. »Ἀπεκρίναντο αὐτῷ, ὅτι ἀδύνατα φαίνοιτ' εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶησαν.« — Τὸ γὰρ μετὰ τὰς φράσεις, τεκμηρίων δὲ, σημείων δὲ, καὶ τὰς παροιμίας εἶναι συχνότατον· π. χ. Ἀριστ. Ὄρν. 514. »Ὁ δὲ θειότατόν γ' ἐστὶ ἁπάντων· ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων ἄστρον ἔσχηκεν ἄστρων.« Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. σελ. 156. »Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ κακὰ παρέχοντες, οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν.« — Τὸ γὰρ ἀναφέρεται πολλάκις καὶ εἰς ἀπόφασιν τινα μὴ ἐκφραζομένην, ἀλλ' ὑπακουομένην, ἡ ὁποία χρῆσις μάλιστα ἀπαντᾷ ἐν ἀποκρίσεσι καταφατικαῖς τε καὶ ἀποφατικαῖς. π. χ. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 29. »Ἀνθρώπων δὲ εἰ καὶ δέξαιμι βούλεσθαι ἐξαπατῆσαι τινά, πολλὰς πλυγὰς εἶδα λαμβάνων (ἔγω ὁ Κῦρος)«, πρὸς ἃ ἡ ἀποκρισις γίνεται. »Οὐδὲ γὰρ τοξεύειν, οἶμαι, ἔφη, σοῦ ἀκούοντίζειν ἄνθρωπον ἐπιτρέπομεν ὑμῖν«, ὁπόταν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ τις εἰς τὸν νοῦν του τό, καὶ δικαίως· ἐπειδὴ μήτε κτλ. Ὁ αὐτὸς Ἀπομν. β', 6, 14. Ὁ Σωκράτης ἐρωτᾷ. »Σὺ δὲ ὠφέλου οἷόν τ' εἶναι πονηρὸν ὄντα χρηστοὺς φίλους κτήσασθαι; καὶ ὁ Ἱππίτβουλος ἀποκρίνεται. »Ἐώρων γάρ ῥήτορας κτλ.«, ὁ. π. ἐστοχαζόμην δυνατὸν, ἐπειδὴ ἔβλεπον κτλ. Εὐρ. Ὀρ. 752. »Κοὐκ ἐτόλμησεν (λέγει ὁ Πυλάδης) ποιναῖσι σοῖς ἀντιλάζυσθαι παρών;« (πρὸς ὃν ὁ Ὀρέστης ἀποκρίνεται.) »Οὐ γὰρ κίχημητὴς πέφυκεν«, ὁ. π. δὲν ἐτόλμησε καὶ, ἐπειδὴ κτλ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐξηγῆται τὸ γὰρ καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς· π. χ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 712. »Ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γὰρ νυν εἰς τόδ' εἶτας αὐχμῶ ἄναξ Ποσειδάν«, ὁ. π. Ὦ υἱὲ Κρόνου, σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι σὺ κτλ. Πινδ. Ὀλ. 4. ... ὑπέρτατε ... Ζεῦ· σοὶ γὰρ Ὧραι . . . μ' ἔπεμψαν«, ὁ. π. σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι αἱ Ὧραι κτλ. — Τὸ γὰρ ἐν χρήσει καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ τίς, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, λοιπὸν, ἄραγε· π. χ. Ὀδ. Ξ, 115. »Ὦ φίλε, τίς γάρ τε πρέπτο...;« Σοφ. Αἰ. 1126. »Δίκαια γὰρ τοῦδ' ἐντυχεῖν κτεάνατά με;« Ἰλ. Σ, 182. »Τίς γάρ τε ἦεν«, καὶ ποῖος λοιπὸν σὲ ἔστειλε; Ἰλ. Κ, 424. »Πῶς γὰρ νῦν εὔδουσι«, ὁ. π. πῶς λοιπὸν κοιμῶνται κατὰ τὸ παρόν; καὶ, Ὀδ. Ο, 509. »Πῆ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω;«, καὶ ποῦ λοιπὸν νὰ ὑπάγω; καὶ παρὰ τοῖς ἑπικ. ποιητ. ἑαυτούς, ἀεὶ δὲ ἐρωτηματικοῦ ἡγουμένου. Ἐν πεζῷ λόγῳ αὐτὴν χρῆσιν εἶναι σπανίαν· π. χ. »Τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ κτλ.«, ὁ. π. τίς ἄρα εἶναι μεγαλειότερος ὁ χρυσὸς, ἢ κτλ. — Σημ. Τὸ γὰρ εὑρίσκεται μετὰ πολλὰς λέξεις παρὰ Ἀριστ. Λυσ. 630. »Διὰ ταχυρίου πολεμοῦμεν γάρ.« Ἡ συνηθεστάτη δὲ τάξις τοῦ γὰρ εἶναι ἤτοι ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ, ἢ μετὰ τὸ ἄρθρον καὶ ὄνομα, ἢ μετὰ προθέσεις καὶ συνδέσμους ἐν τῷ τρίτῳ τόπῳ, π. χ. »Τὸ σὸν γὰρ ἄνδρα, ἀπὸ δεσποτῶν γάρ, »ἀπὸ στρατείας γάρ, »ἡνίκ' ἂν γάρ« κτλ. Οἱ ποιηταὶ ὅμως χάριν τοῦ μέτρου δὲν φυλάττουσι ταύτην τὴν τάξιν, ὥστε εὑρίσκεται τὸ γὰρ καὶ μετὰ πέντε λέξεις, ὡς Ἀντιφαν. παρὰ Πορφυρ. ἐγκρ. β', σελ. 219. »Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. Ἰδὲ καὶ Ἀθην. η', Σ. 339. καὶ παρ' Ἀθην. ιδ', σελ. 660. καὶ μετὰ ἓξ λέξεις. »Τοῦ δηριώδους καὶ παραπλοΐδου βίου ἡμᾶς γὰρ ἀπολύτρωσαι.« Ἀλλ' ἡ παράδοξος θέσις τοῦ γὰρ εἶναι ἡ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως νυνγαρί ἀντὶ νυνί γάρ. — Τὸ γὰρ τίθεται καὶ ἐπὶ εὐχῶν, μάλιστα μὲ ἄλλα εὐκτικά, οἷον, αἴ γάρ, εἰ γάρ, ἀντὶ εἴθε, ὡ ἄνισως ἤθελε . . Ἰλ. Δ, 189. Β, 536.

Ὀδ. Γ, 205) καί, αἰ γὰρ δή, Ἰλ. Δ, 189. Ὀδ. Τ, 169. 286. Φ, 200. 402.

Ἐνοῦται δ' γάρ καί μέ ἄλλα μόρια, προηγούμενα αὐτοῦ ἤ ἐπόμενα, καί 1) Ἀλλά γάρ, ἤ πρός περισσοτέραν ἔπίτασιν, ἀλλά γάρ δή, Ἰλ. Ο, 439. Ψ, 607. καί μέ παρεντιθεῖσαν ἄρνησιν, ἀλλ' οὐ γάρ, Ὀδ. Τ, 591. καί ἐν πεζῷ λόγῳ ὁμοίως· καί τότε τό γάρ περιέχει τό αἴτιον τοῦ ἀλλά, τό ὁποῖον ἀρχικῶς τήν ἀντίθεσιν, καί ἐξηγεῖται, ἀλλ' ἐπειδή· π. χ. ἀλλ' οὐ γάρ δύναμαι, ο. ε. ἀλλ' ἐπειδή δέν δύναμαι. 2) Καί γάρ δή, ἤ συχνότερον ἄνευ τοῦ καί, γάρ δή, καί ἐξηγεῖται ἐπειδή καί, βέβαια, Ἰλ. Β, 301. Ε, 38. ἐν δέ τῷ πεζῷ λόγῳ καί, γάρ δήπου, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 5, 25. »Ἄνευ γάρ δή τούτων οὐκ ἄν εἴη πρᾶξις«. Πλατ. Ἀπολ. 6. »Τίποτε οὖν ὁ Ζεύς λέγει, φάτνων ἐμέ σοφώτατον εἶναι; οὐ γάρ δήπου ψεύδεται.« 3) γάρ οὖν, ἀντί ὅμως, καί ὅμως, Ἰλ. Ο, 232. »Τόφρα γάρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος« καί ἀντί βέβαια, τοιοῦτον Porc. Εὐριπ. Μηδ. 585. 4) γάρ που (μεσεμ.), ἀντί ἐπειδή πως, διότι πως. π. χ. Οἶσθα γάρ που τῶν γειτόνων κυνῶν, ὅτι κτλ. 5) γάρ ἔα χρησιμεύει, ὡς τό μέν, εἰς ἀκριβεστέραν ἔνωσιν μετά τοῦ προηγουμένου, Ὀδ. Μ, 172. 6) γάρ τε, ἀντί ἐπειδή, Ἰλ. Α, 81. Ψ, 156. ἔτι δέ, τε γάρ, Ἰλ. Ψ, 277. Πινδ. Πυθ. 11, 45. συχνότερον ὅμως παρά τοῖς νεωτέροις, Διον. περί συντ. σελ. 410. 7) γάρ τοι, ἐπειδή τοιοῦτοι, πρός περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς αἰτίας, Ἰλ. Ο, 223. Ὀδ. Β, 276. Ζ, 29. Ρ, 572. Τ, 592. Περί δέ τοῦ μεσολ. καί γάρ, καί γάρ οὖν, καί γάρ τοι, ἰδέ καί τό δέ, γάρ τ' ἄν κεῖται ἀντί γάρ τοι ἄν, ὡς Ξεν. »Δεινόν γάρ τ' ἄν εἴη, ὦ Κῦρε«. 8) ἤ γάρ ἄν καί, γάρ κεν, ἀντί ἐπειδή ἀλλέως· καί, οὐ γάρ ἄν, ἀντί, ἐπειδή ἀλλέως ὄχι, ἤ ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ ἐπειδή. 9) παρά ποιηταῖς γάρτε, καί, γάρνυ, ἤ, γάρ ῥ' τοι, ἀντί γάρ δή, γάρτοι, ἤ γάρπου. 10) καί γάρ, ἀντί, ἐπειδή· πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου. Ξεν. Κυρουπ. ζ, 5, 25. »Καί μήν . . . οὐδέν ἄν εἴη θαυμαστόν· καί γάρ ἀκλειστοι αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλέως . . .« 11) οὐ γάρ; ἀντί, δέν εἶναι ἔτζι; ἐπί ἐρωτήσεως· μόνον παρά τοῖς Ἀττικ.· ὁμοίως δέ καί, ἤ γάρ; π. χ. Ξεν. Ἀπομ. Β', γ', 16. »Καί οὗτοι δ' εἰσίν ἔμποροι, ἤ γάρ;« ο. ε. δέν εἶναι ἔτζι; δέν εἶναι ἀληθινόν;

Ὁ γάρ παρά τοῖς νεωτάτοις συγγραφεῦσι συντείνει αὐτό τοῦτο εἰς παραπλήρωματικός, Ἀνεκδ. τ. δ'. »Ἔτης καί ὁ πολίτης γάρ, Ἄγγελος Κομνηνός τις· καί, »Ἔρας σημαίνει τήν τιμήν, ἐρῶ ἐπιθυμῶ γάρ.«

Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει ἐν τῇ ἄρσει ἐνίοτε ὁ γάρ μακρά συλλαβή, πλήν τότε, ὅτε ἐπιφέρεται αἱ ἀντ. ἤ ἄλλη τις λέξις μέ στοιχεῖον Αἰολικόν προφερόμενον, ἤ ὅτε ἐπιφέρονται δύο συλλαβαί βραχεῖαι. π. χ. Ἰλ. Β, 39. »Θήσειν γάρ ἐπ' ἠμέλλησε. Ρ, 403. »Πολλόν γάρ ἀπέσσυτο. Τ, 49. »Ἔτι γάρ ἔχον ἔλκεα«. Σπανιώτατα δέ ἔστι μακρόν ἐν ποδί δισυλλάβῳ πρό φωνήεντος, τοῦ ὁποίου εἴδους δύο παραδείγματα ἀπαντῶσιν ἐν Ὀδ. Λ, 580. »Δηιτά γάρ εἰλήλουθεν, καί, Τμν. εἰς Δημ. 57. »Φωνῆς γάρ ἤκουσ' . . .« (ἰδέ Spien. vers. her. p. 35.) Ἡ ἀρχαία τοῦ γάρ σημασία, δυνάμει καί τῆς παραγωγῆς του ἐκ τοῦ, ἄρα γε, ἀποδεικνύεται προσέτι ἐν τοῖς, γάρ οὖν, καί γάρ οὖν, τοιγαροῦν, »Σύ μέν γάρ οὖν τό πλῆθος μόνον εἶπας, σύ ἐξεύρεις λοιπόν, Ξενοφ. Κυροπαιδ. ζ', γ', 18., ἐνθα πρότερον, »Σύ μέν ἄρα«, ἔκειτο· ἔτι δέ καί καταφατικῶς, ἤτοι βεβαιωτικῶς. »Λέγω γάρ οὖν, Αὐτόθι. Α', ς'. 23, καί, βέβαια σᾶς λέγω. Οὕτως εἶναι ἐν χρήσει καί τό, γοῦν, ἀντί τοῦ γάρ.

Ἐν τοῖς κώδιξι συγχέεται πολλάκις τό γάρ μέ τό, δ' ἄρ, τ' ἄρ, γ' ἄν, γοῦν, γε, δέ, καί, μέν· ἔτι δέ συγχέεται μέ τήν λέξιν γράφεται, ἡ ἑποία σημαίνει ἐν τοῖς κώδιξι κατ' ἀποκοπήν μέ τά γράμματα γρ.

Γαργαίρω, Μ. ἀρῶ (γάργαρα). Βρύω, γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος τινός. »Ἀριστοτ ἀνδρῶν πᾶσα γαργαίρει πόλις«, Ηρακλ. παρά τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 3. οὕτω καί αὐτός ὁ Ἀριστοφ. καί ὁ Σώφρων αὐτόθ. Παρά τό, Γάργαρα, πλῆθος, μέγας ἀριθμός. »Ἔοσιν γάρ ἡμίν γάργαραι, Ἀριστομένης ὁ Ῥωμικός. καί, »χρημάτων τε γάργαραι· ὅθεν τό Ῥωμικόν »Ψαμμοκοσιογάργαραι, ἤτοι ἀρίστως πολλά καί ἀναρίθμητα, παρ' Ἀριστοφ. αὐτόθ. Τινές ἤθελον ἔτι ἐντεῦθεν νά ἑρμηνεύσωσι τό Ὁμηρικόν »Κάρκαιρε δέ γαῖα πεδήσσιη«, Ἰλ. Τ, 157. ἐπειδή τό γ καί κ συχνάκις συγχέονται ἀναμεταξύ των· ἀλλ' ὁ Ἡσύχιος ἐκτός τῆς Ὁμηρικῆς ῥήσεως ἔχει ἔτι, Καρκαίρει, τό ὁποῖον ἑρμην. διά τοῦ, ἐψόφη, καί, Ἐκάρκαιρον, ψόφον τινά ἀπετέλουν· καί ἔτι, Ἐκάρκαιρον, ἐπλήγησεν, ἀντί, Ἐγάργαιρε. Παρομοίως εἰσί, κάρκαρον, γεργύρα, γοργύρα, ἐν διαφόροις διαλέκτοις ταυτόσημα, ἀντί τοῦ, εἰρκτή, φυλακή, δεσμωτήριον ὑπόγειον. Ἀλλά τό Ὁμηρικόν, Καρκαίρω, τό ὁποῖον ἔτι καί διά τοῦ, τρέμω, ἑρμηνεύεται, φέρεται καί ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἀρχαίοις πρωτοτύποις. Οὕτω παράγει ὁ Santra Festi τό, febris querquera, ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κάρκαρος, ὅπου ἄλλα Ἀντίγραφα, κάρκηρα, καί, καρκαρα ἔχουσι Παρομοίως παράγει ὁ Βάῤῥων (De L. L. IV.) τάς νήσους Querquedulas ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέρκυρες, ἤ Γέργερα, ἑρμηνεύων ταύτας διά τοῦ Quasegipennes annates. Ὁ Soping παραβάλλει τό τοῦ Λουκιλίου, querquera febris, μέ τό τοῦ Ἡσυχ. Καρκαρίς . . δεινή. Σημαίνει λοιπόν τό, querquera febris, τό ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ· οὕτως εὑρίσκεται πάλιν καί ἡ σημασία τοῦ tremere ἐν τῷ, querquerus.

Γαργαλίζω, Ἀττ. ἀντί γαγγαλίζω. Γαργαλίζω τινά. 2) μεταφ. λέγεται καί ἐπί τοῦ γαργαλιστικοῦ τῆς ἡδονῆς, εὐφραίνω. Ζήτ. Γαγγαλίζω· ὅθεν

Γαργαλισμός, ὁ· ἡ, γαργάλισμα, τό· ἡ, γάργαλος, ὁ. Τό γαργαλίζειν, ἡ γαργαλίζουσα, κίνησις σώματος καί ἐρεθισμός εἰς γέλωτα, διά τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων ὑπό τῇ μασχάλῃ προξενούμενος. Ζήτ. Γαγγαλίζω.

Γάργαρα, ων, τά. Πλῆθος, μεγάλες, πολύς ἀριθμός, σωρός, πολλά· ὅθεν τό, Γαργαίρω, Ψαμμοκοσιογάργαρα· ἰδέ γαργαίρω, καί καρκαίρω. 2) Γάργαρον, ἀκρωτ. τῆς Ἴδης.

Γαργαρεών, ῶνος, ὁ. Ὁ γουργουλιός, ὁ λάρυγξ· κυρίως ὅμως ἡ σταφυλίς ἤ σταφυλή, ὁ σταφυλίτης μέσα εἰς τό στόμα (Ἱπποκρ.)· αἱ δ' ἄλλαι σημασίαι εἰσί νεώτεραι καί ἀμφ.

Γαργαρίζω, Μ. ἴσω, ὀνοματοπ. Γαργαρίζω, ἀνακεγχυλιάζω κρατῶν εἰς τό στόμα ὑγρόν τι, διά τοῦ κρουμένου πνεύματος ἔσωθεν ἠχόν τινα ἀποτελῶ ἐν τῷ γαργαρεῶνι.

Γαργαρισμός, ὁ. Τό νά γαργαρίζῃ τις, νά κάμνῃ γαργάραν.

Γαρίσκος, ὁ. Ἄγνωστον εἶδος ὀψαρίου· ὅθεν

Γάρον, τό· ἡ, Γάρος, ὁ. Ζωμός τις, ἤ ἔμβαμμα ἐκ μικρῶν ὀψαρίων καί ἄλατος κατασκευασμένος. Ἡ δέ συνήθεια γάρον καλεῖ τό ἐν τοῖς ταριχευτοῖς ὀψαρίοις ἁλμυρόν ὕδωρ πρός διατήρησιν αὐτῶν, ἔτι δέ καί τά τῶν ἰχθύων ἁλατισμένα ἐντόσια, τά ταριχευτά ἐντόσια τῶν σκόμβρων, Ἀθην. Γ', σελ. 121. »Καί ἄλλην Σκομβραρίαν, ἀπό τῶν ἁλισκομένων σκόμβρων, ἐξ ὧν τό ἄριστον κατασκευάζεται γάρον.«

Γαρύεμεν, καί γαρύειν, Δωρικ. ἀντί γηρύειν.

Γηρύω, Μ. ὑσω. Δωρ. ἀντί γηρύω. Φλυαρῶ, ὁμιλῶ, βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω, ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπί τῆς τῶν ὄνων φωνῆς, γαρύζειν.

Γαστεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ γαστρίμαργος, ὁποιος εἶναι δεσμεύς εἰς τάς ἡδονάς τοῦ Βάκχου ἤ τῆς κοιλίας, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Σ, σ. 1857, 39.

Γαστερόχειρ, ὁ, ἡ, = χειρογάστωρ, καί, γαστρόχειρ, Στραβ.

Γαστήρ, γεν. έρος, καί συγκ. γαστρός, ἡ· δοτ. πλ. γαστρασι, καί παρ' Ἰων. γαστέρσι· καί Ἴων. γαστρίδιον. Ἡ κοιλία καί τό ὑπογάστριον (Ὁμηρ. Ζ, 38)· καί κυρ. ὁ στόμαχος αὐτός, καί ἐπομ. 2) ἡ ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν, ὄρεξις· σχεδόν πάντοτε καταφρονητικῶς, συχνάκις ἐν Ὀδ. Η, 216. Ρ, 286. Σ, 53. 2. Ο, 344. Ρ, 473. Δ, 369. Ρ, 228. 589. Παρά δέ τοῖς μεταγενεστέροις, »Ἐγκρατής, ἤ, ἄρχων γαστρός«, μέτριος, κύριος τοῦ στομάχου, τῆς ὀρέξεως, ὁποίος δύναται νά ἐξουσιάζῃ τήν εἰς τό φαγεῖν ἐπιθυμίαν του. »Ἥττων γαστρός, ἤ, δοῦλος γαστρός, ἤ δουλεύων γαστρί«, ὁποίος κυριεύεται, νικᾶται ἀπό τόν στόμαχόν του, εἶναι σκλάβος τῆς κοιλίας. »Γαστέρες οἶοι« (Ἡσιόδ. Θεογον. 26), οἱ τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι, ὅσοι φροντίζουν μόνον διά τήν κοιλίαν των. »Χαρίσασθαι τῇ γαστρί, δουλεύειν διά τήν κοιλίαν, ὡς καί τό »Δουλεύειν γαστρί«. »Γαστρί δελεάζεσθαι«, διά τήν ἐπιθυμίαν τοῦ τρώγειν πιάνομαι εἰς τό δέλεαρ, ἀγκίστρι, Ἰαμ. Ἀιθ. 2, 2. σ. 416. ἐν δέ Ἰλ. Τ, 225. »Γαστέρι νέευν πειθήσιη«, μαυροφορῶ διά ἀποθανόντα τινά μέ τόν στόμαχον, ἤτοι ἀπεχόμενος ὑπό τροφῆς καί ποτοῦ. 3) ἡ μήτρα, ἡ κοιλία τῆς μητρός, Ἰλ. Ζ, 58. »Ἐν γαστρός« (Θεόγν.), ἀπό τήν μήτραν, καθ' ὃν καιρόν ἦτον ἀκόμη εἰς τήν μήτραν. »Ἐν γαστρί ἔχειν ἤ φέρειν«, ἔχειν ἐν τῇ κοιλίᾳ καρπόν. »Ἐν γαστρί λαβεῖν«, ἤτοι συλλαμβάνειν. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, χάω, ἀντί τοῦ, χάω, ταυτόν τῷ, χωρέω, καί συγγεν. τῷ χανδάνω. Ἄρα τό, γαστήρ, κυρίως εἶναι ταυτόν τῷ, χῶρος, τάπος, διάστημα, ἐν ᾧ ἐναποτίθεται καί χωρεῖται τι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Σ, 117. ». . γαστέρα σῖτου«, ἀντί τοῦ, φύσκα, φοῦσκα ἀπό κοιλίαν ζώου τινός ἐξειργασμένη, ὅθεν 4) παρασκευασμένον τί ἐκ κοιλίας ὡς λουκάνικον, Ἰλ. Σ, 44. Τ, 25. Ἀριστ. Νεφ. 408. »Ὀπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν.

Γάστρα, ἡ Ἰων. γάστρη, ἡ. Ἡ κοιλία, ἡ ὁ πάτος, ἤ τό χώρημα ἀγγείου τινος, Ὀδυσ. Θ, 437. »Γάστρη τρίποδος«. 2) τό ἔδαφος τῆς νεώς, ἡ κοιλία τοῦ πλοίου. 3) ἀγγεῖον κοιλιῶδες, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ· καί ἐντεῦθεν, Γαστρίδιον, τό, Ὑποκορ. Παρ' Αἰλίῳ Τακτ. ζ. καί, γαστρήιη, καί, γάστραια, ἀντί, γάστρα.

Γαστραφέτης, ου, ὁ (γάστρη, ἀγάτης). Μηχανή τις εἰς τό ῥίπτειν βέλη, τῆς ὁποίας εἶδος μετεμάζετο ἔτι Ὁπλιοβάτης, Βίτων Μαθημ. Πολ. Σελ. 111-113. ἐκαλεῖτο δέ οὕτως, ἐπειδή καί ἡ χορδή αὐτῆς διά τῆς μετά τῆς κοιλίας ἀλίφεως ἐτείνετο.

*Γαστρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γαστήρ, = γαστρίον.

Γαστρίδουλος, ὁ, ἡ ταυτόν τῷ, κοιλιόδουλος.

Γαστρίζω, Μ. ἴσω (γάστρις). Κοιλίαν ποιῶ, γεμίζω τήν κοιλίαν, καί ἐπομένως, πλουσίως, πολυδίδω φαγεῖν. 2) κτυπῶ εἰς τήν κοιλίαν, καί παθ. γαστρίζομαι, κτυποῦμαι εἰς τήν κοιλίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 273. »Τῷ' οἶον θηρίον γαστρίζομαι, ἤτοι εἰς (κατά) τήν γαστέρα τύπτομαι· (καί στίχ. 451. αὐτόθ. ἐνεργητ.) ἀλλ' ἐν Νεφέλ. 545. »Ἔπειτ' εἰς τήν γαστέρα« φησίν, ὥστε ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τό γαστρίζειν ἦτον παλαιστρικός τις ἀγών, τόν ὁποῖον ἄλλαχοῦ (Νεφ. 552.) κολαστῆν, λέγει, κα-

τὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Σχολιαστοῦ· ὡς καὶ, μεταφ. παρὰ Πλουτάρχ. »Εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐν Σοφῇ. 1529. »Στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστριστον σαυτόν, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, Ἀμφίβ. — Γαστρίσασθαι (Μέτ.) δηλοῖ γεμίζειν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ὁπότε τινὲς ἐστιμένται νὰ τρώγῃ· τὸ ὑπὲρ τὴν χρείαν τρίφεσθαι, τρώγειν καὶ πίνειν ἐν ἀφθονίᾳ.

*Γαστριμαργέω. Λαιμαργῶ, Χρυσοστ. Ταυτόν τῷ μέσῳ γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία, ἡ. Τὸ μετὰ ἐπιθυμίας μεγάλης καὶ ἀχορτασίας τρώγειν, πολυφαγία, Πλατ. Τιμ. Σ. 73. Κλημ. Ἀλεξ. παιδ. β'. α'. »Ἡ γαστριμαργία ἐστιν ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν· ὡς δὲ καὶ τοὔνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαστέρα· ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς. Ἡσιόδ. Θηλ. α'. ἐπιστ. 384. »Γαστριμαργίαν κέκληται ἡ περιττότης· γαστριμαργία δέ ἐστιν ἡ περὶ γαστέρα μανία, ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς· ἐκ τοῦ

Γαστρίμαργος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. γαστριμάργως (γαστήρ, μάργος). Ὁποιος τρώγει μὲ ἐπιθυμίαν καὶ ἀχορτασίαν μεγάλην, λαίμαργος, πολυφαγᾶς, κοιλιόδουλος· ὁ τῇ κοιλίᾳ μαινόμενος, ἄπληστος, Ἡσυχ.

Γαστρίον, τό· Ὑποκοριστ. τοῦ, γαστήρ, καὶ γάστρα, Ἀθην.

Γάστρις, ιος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἔχει μεγάλην κοιλίαν. »Πίθος γάστριος, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΔ'. 28. 2) πολυφαγᾶς, κοιλιόδουλος, λαίμαργος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 816. Ὀρν. 1604. gulosus. 3) ἐπὶ παιδὸς ἔχοντος σκώληκας εἰς τὴν κοιλίαν. Ὅθεν τὸ συγκρ. Γαστρίστερος, παρὰ τῷ Κωμικῷ Πλάτ., πολυφαγέστερος.

Γαστρισμός, ὁ (γαστρίζω). Τὸ γεμίζειν τὸν στόμαχον, τὴν κοιλίαν, πολυφαγία, Ἀθην. Γ. σελ. 100.

*Γαστροβαρής, ὁ, ἡ (βαρύς). Ὁ ἔχων βαρεῖαν, κοιλίαν, ο. ε. ἐγγαστρωμένος, Διοτκ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 5, 54.

Γαστροβόρος, ὁ, ἡ (βορά)· ταυτόν τῷ, Γαστρίμαργος, Πολυδ.

Γαστροδούλος, ὁ, ἡ. Δοῦλος τῆς κοιλίας, παρὰ Διοδ. Σικ., ὁπου, γαστρίδουλος, κεῖται.

Γαστροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γαστρός, κοιλιώδης, ὡς, μυκὸς κοιλότερα καὶ γαστροειδήκη, Πλουτ. Περικλ.

Γαστροκνημία, ἡ· καὶ γαστροκνήμιον, τό (κνήμη). Τὸ παχὺ καὶ σαρκώδες τῆς κνήμης (ἀντίκ.). »Ταύτης μὲν τὸ πρόσθιον, ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γαστροκνημίαν, Ἀριστοτέλ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Δ'. 5. Γαστροκνημὶς, ἡ· ὅλον τὸ μέρος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ γόνυ ἕως κάτω.

Γαστρολογία, ἡ. Λόγος, ἢ σύγγραμμα, ἢ ποίημα περὶ περιποιήσεως ἢ τροφῆς τῆς γαστρός, ἤτοι γαστριμαργίας, Ἀθήν. σελ. 3, 104. καὶ 7, 278. ἐν τοῦ

Γαστρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁποιος διδάσκει, πραγματεύεται περὶ περιποιήσεως τοῦ στομάχου, περὶ Γαστριμαργίας, οἷος ὁ Ἀρχέστρατος ἔγραψε.

Γαστρομαντεύομαι, Ἀποδ. μέτ. Ἐκ τῆς κοιλίας μαντεύω, Ἀλκίφρ. Β'. 4.

Γαστρονομία, ἡ (νόμος). Διαταγὴ καὶ κανόνες περὶ τροφῆς τοῦ στομάχου, τῆς κοιλίας.

Γαστροοίδης, ους, ὁ, ἡ (οἰδάω, γαστήρ). Ὁποιος ἔχει φουσκωμένην, πρησμένην τὴν κοιλίαν, ἢ τὸ ὑπογάστριον, Ἀθήν. σελ. 481. ὅπου ἀντὶ, γαστροοίδας, ἐσφαλμ. γαστροΐδας, κεῖται.

Γαστροπίων, ονος, ὁ, ἡ (πίων). (Δίων Κάτ. 65, 20.) Ὁποιος ἔχει πυκνὰς κοιλίαν, παχύκοιλος (-υ--).

Γαστρόπτης, ου, ὁ (ὀπτάω, γάστρα). Σκεῦός τι μαγειρικὸν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Γαστρορραφία, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάψιμον τῆς κοιλίας, ὁπόταν διά τινος πληγῆς ξεσχισθῇ, Παυλ. Αἰγιν. Γαλην.

Γαστρόρροια, ἡ. Κίνησις τῆς κοιλίας, διάῤῥοια, Ἱωαν. Λυδ. Βροντοσκοπ. Σ. 254. Σημ. περὶ τροφ. Σ. 62.

Γαστροφύλος, ὁ, ἡ. Φίλος τῆς γαστρὸς, φαγᾶς.

Γαστροφορέω (γαστήρ). Φέρω ἐν γαστρὶ, ἐν τῷ στομάχῳ, κοιλίᾳ, μήτρᾳ· κυρ. ἐπὶ ἐγκυήσεως, κυοφορῶ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λαγήνου, Ἀναλ. Β'. 228.

*Γαστρόφρων, ὁ, ἡ. Ἔκδοτος τῇ κοιλίᾳ, κοιλιόδουλος.

*Γαστροχάρυβδις, ιος, ὁ, ἡ. Φαγᾶς, ὅλα καταπίνων· ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων ὁ Κρατῖνος εἶπε κωμ.

Γαστρόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἢ μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν γεμίζοντες τὴν κοιλίαν, ἤτοι ζῶντες· κάλλιον ὅμως τό, Χειρογάστωρ. Παρὰ Στράβ. Β'. Γαστερόχειρ κεῖται.

Γαστρώδης, ους, ὁ, ἡ, = γαστροειδής.

Γάστρων, ονος, ὁ, ἡ, = γάστρις, Ἀριστοφ. Βατρ. 202.

Γατομέω, Δωρ. ἀντὶ, γητομέω. Γῆν τέμνω, ἀροτριῶ, Ἀπολλ. Β'. 1005.

Γαυλικός, καὶ γαυλιτικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων εἰς γαῦλον, Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', η'. »Χρήματα γαυλικὰ, ἢ, γαυλιτικὰ, φόρτωμα, πραγματεῖαι τοῦ γαύλου, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων ὠφελῆ.

*Γαυλίς, ίδος, ἡ, = γαυλός. Καλαδίσκος πρὸς τὸ φέρειν ὀπώρας, Ὀππιαν.

*Γαυλιτικός, = γαυλικός.

Γαῦλος, ὁ· καὶ, Γαυλός, ὁ. Τὸ πρῶτον σημαίνει Φοινικικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον μὲ στρογγυλὴν κοιλίαν (πραγματευτάδιον καράβι), Ἡροδ. γ', 136 κτ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 592. »Γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. Τὸ δὲ ἐξυτόνως δεύτερον σημαίνει ποητ. ποιμενικὸν σκεῦος, εἰς τὸ ἁρμέγειν χρήσιμον, Καρδάρι, Ὀδυσ. Ι, 223. καὶ ἐντεῦθεν 2) κάδος, μαστέλλος, κουβᾶς, ἀγγεῖόν τι πρὸς ἄντλησιν, Περσέν. Ἀλεξ. ΙΔ'. 3) καὶ τὸ Κριτὶ, κουβούλι τῶν μελισσῶν, ἢ κυψέλη, Ἀνάλεκτ. Β'. 177. Παράγεται ἐκ τοῦ, γάω, ταυτόν τῷ, χάω, ὅ ἐστι, χωρίω, ὡς γαστὴρ κτλ.

Γαύραξ, ακος, Ἰων. Γαύρηξ, ὁ (γαῦρος). Καυχησιάρης, ὁποιος κορδώνεται ὡς ὁ πετεινός, ὑπερήφανος.

Γαυρίαμα, ατος, τό· ταυτόν τῷ, Γαυριότης. Ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, προπέτεια, Πλούτ. εἰς Ἀντών. 2.

Γαυριάω, ῶ, Μ. α'σω. Καυχῶμαι, φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι. 2) χαίρω ὑπέρμετρα· καὶ εἶμαι θαῤῥαλέος, προπετὴς. 3) πηδῶ, ἐπὶ ζώων, Θεοκρίτ. ΙΕ'. 133. Μέτ. Γαυριᾶσθαι, ὁμοίως. Βατραχομ. 258. »Στὴ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενοι. Παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 10, 16. καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅς τις περιπατεῖ καμαρωτὰ καὶ χλεμετρῷ· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ καὶ αὐτὸ τοῦτο, συνουσιάζεσθαι ἐπιθυμῶ (καυλόνω, καὶ τουρκ. Ἀσιλζω.).

Γαυρεικός, ἡ, όν. Ταυτόν τῷ, γαῦρος. Ἀμφ.

Γαυριότης, ἡ γαυρότης, ητος, ἡ· ταυτόν τῷ, Γαυρίαμα. Πλουτ. Πελοπ. 22. ὁ ἀ. τύπ. πολλ' ἀμφ.

Γαῦρος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίκοινον (γαίω, ἀγαυός), ταυτόν τῷ, ἀγαυρός. Ὁποιος ἐπαίρεται, κορδώνει, κομπάζει, καυχᾶται ἀπὸ χαρὰν, ὑπερηφάνειαν, θάῤῥος καὶ γενναιότητα, ἤτοι ὑπερήφανος, κομπαστὴς· προπέτης, αὐθάδης, ἀχαλίνωτος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων. »Οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνήρ, Κύριπ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 284. τὸ ὁποῖον ὁ Δίων Δοξ. 52. διὰ τοῦ, φιλότιμον, ἑρμηνεύει. »Τὸ γαῦρον, ταυτὸν τῷ, γαυρότης. »Γαῦρος τὸ φρόνημα.

Γαυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Γαῦρον ποιῶ τινα. Παθ. Γαυροῦμαι, ὑπερηφάνως φέρομαι ἢ περιπατῶ, ὑπερηφανεύομαι· ταυτὸν τῷ, γαυριάω. Συντάσσ. δοτ. ὡς καὶ τὸ γαυριάω, Φακυλ. 13, 47. »Μὴ γαυροῦ σοφίᾳ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ καὶ μετὰ τῆς ἐπί, ὡς, ἐπὶ τούτοις ἐγαυροῦτο· καὶ ἐπὶ ἵππων, Δίων Κασσ. σελ. 143, 7. »Ἵππος ἐκείνου γαυρούμενος ἔφερεν. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶναι σπανία.

Γαύρωμα, τος, τό. Κεῖνο, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τινὰς γαυριᾷ, ὑπερηφανεύεται, Κύριπ. Τρωάδ. 1250. »Κεῖνόν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τόδε.«

Γαύσαπος, καὶ σπανιώτερον, γαυσάπης, ὁ. Μάλλινόν τι ὕφασμα μὲ φλόκους, Gausapa· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Σκουτίον, ἢ Κάππα, Στράβ. Ε'. 434.

*Γαῦσις, ἰδὶ ὑπέχυσις, Λιάρτ. α', γ', 20.

Γαυσός, ἡ, όν· ἡ καὶ Αἰολ. Γαῦσος, η, ον. Καμπύλος, κυρτὸς, στρεβλὸς· παραβλ. μὲ τὸ, γαμψός· ὅθεν, Γαυτάδας παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, ψευδὴς, ἀπατεών· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι Ἐγγαυστον, ἐνσκαμβον.

Γαυσόω, ῶ. Κάμπτω, στρεβλόνω (Ἡσύχ.). Ἐν τοῖς παλ. χειρουργ. σελ. 50. λέγει ὁ Σωρανός, »Εἰς τούτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαύστωται, εἶναι στραβωμένοι.

Γάω, ἄχρηστον θεματικὸν 1) = χανδάνω, χαω, ἀναφερόμενον παρὰ Γραμμ. ὡς πρωτότυπος λέξις τοῦ γαστήρ, γαυλὸς, γαυστὸς κτ. 2) ταυτόν τῷ, γίνομαι, λαμβάνω ἀρχήν, ὑπάρξιν, γεννῶμαι· καὶ, εἶμαι, ὑπάρχω, ζῶ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐκ τούτου παράγεται μόνον ὁ Παρακ. (γέγακα, γέγηκα, καὶ συγκ.) γέγα, ὅθεν γεγᾶσι (αὐτὶ, γεγάκασι), ὅ ἐστι, γεγόνηται, γεγενημένοι εἰσὶν, ὑπάρχουσιν· ὅθεν μετοχὴ, γεγαὼς· καὶ κατὰ συγκοπ., γεγὼς, γεγονὼς, ὑπάρχων, καὶ θηλυκ. γεγαυῖα, ἡ, γεγῶσα, ὡς τὸ, βίβηκα, βέβακα· ὅθεν βεβάκασι, βεβαώς, βεβὼς, βεβῶσα, καὶ, ἑστηκὼς, ἑστακὼς, ἑστὼς, ἑστῶσα. Ἐντεῦθεν τὸ Ἀπρ. γεγάμεν (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθέσεσιν, ἐν Ἰλ. Ε, 248.) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, γεγάνοι (γεγενῆσθαι), ὡς τό, τιθέμεν, ἀντὶ, τιθέναι, τὸ ὁποῖον προϋποτίθησι τὸν σχηματισμὸν γημι, γέγημι. Ὁ Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 83. ἔχει καὶ Γεγάκειν, ἀντὶ γεγηκέναι, ὅστις ἐν ἄλλῃ δευτέρᾳ ῥήσει (Ὀλύμπ. 9, 164.) ἔχει καὶ τὸ ἁπλοῦν, γεγάμεν. Ἐκ τῆς ἐνεργητ. σημασίας, γάω, γάνω, γαίνω, (τὸ, γενὸν) γίνεται τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἔγανε, αὐτὶ, ἐγένετο· καὶ ἑπομένως τὸ, Γάνα, Δωρικ. αὐτὶ, Γυνή· Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Βάνα, ἡ γυναῖκα· καὶ γέα, γῆ. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, Γέω, παράγονται τὰ, Γένω, Γείνω, Γίνω, Γίγνω, Γίγνω, Γίνομαι, Γίγνομαι, καὶ τὰ Λατιν. geno, gigno. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τῆς ὁριστ. μόνον τὸ πληθ. γ'. πρόσ. γεγάασι, Ὀδ., τὸ δυικ. γ'. ἐν συνθέσει, καὶ ἐκ τῆς μετοχ. γεγαὼς, τὴν ἄρσεν. ἑνικ. καὶ πληθ. αἰτιατ. γεγαῶτα, γεγαῶτας, θηλ. γεγαυῖα, ὕμν. Ὅμ. — Τὸ β'. πληθ. γεγάκτε (ω ω — υ) ἔχουσι ἀνωμάλως, Βατρ. 143. Παράβ. Ἐπ. Ὅμ. 16.

Γδοῦπος, γδουπέω, ποιητ. τύποι, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν συνθέτοις λέγεται, κατ' ἐπίτασιν διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ δοῦπος, δουπέω, ἐν τῷ, ἐρίγδουπος, καὶ ἐπιγδουπέω, διὰ νὰ γίνῃ μακρὰ ἡ προτέρα συλλαβὴ, πλὴν διῃρημένως διὰ τῆς τρήσεως, Ἰλ. Λ, 45.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ε.

Γε, μόριον ἐγκλιτικὸν, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία δύναμις εἶναι τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ ἐπιτείνῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς ἣν προστίθεται, καὶ τρόπον τινὰ, νὰ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος ἢ ἀναγινώσκοντος αὐτήν. Ἡμεῖς ἐφράζομεν μὲν κοινῶς τὴν δύναμιν τούτου τοῦ μορίου, προφέροντες τὴν λέξιν ἐκείνην μὲ χωρισμένον τινὰ τόνον· ὡς τόσον, ἐνίοτε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῶν λέξεων, τοὐλάχιστον, ὡς

τόσον, μάλιστα, μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως, βέβαια, ἁρπᾶξ, ἀλλά, κτλ. π. χ. νοῦ ὅλο γε (Πλ. Τ, 286.), οὕτε ἓν βέβαια· ἐξαιρ. δὲ πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ προτάσσεται ἐμφάσεως χάριν εἰς τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν, ἔγωγε, σύγε κτ. καὶ μετὰ τοῦ, ὅς, αὐτός, ἕτερος, καὶ μετὰ τὸ πρὶν ἀπαντᾷ δὲ καὶ δὶς ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, ὡς Ἰλ. Ε, 286. 287. Χ, 266. Ὁ Ὅμ. συντάσσει καὶ, γε μέν, ὡς Ἰλ. Β, 703. Ε, 516, ἀλλ' οὗ εἰ Τραγ. ἐνίοτε μέν γε τιθέασι. Herm. Vig. σελ. 827. — Εἰ — γε, ἀντὶ ἐὰν ἄλλως, Ἰλ. Α, 393. Ὀδ. Ι, 529. «Εἴ ποτε – γε, ἐπὶ εὐχῆς, π. χ. «Εἴ ποτ' ἐὴν γε (Ἰλ. Γ, 180)», ἐὰν μόνον ἦτον αὐτός· ἄμποτε μόνον νὰ ἦτον αὐτός. — Συχνότερα καὶ ποικιλώτερα ἔστιν ἡ χρῆσις τούτου τοῦ μορίου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, π. χ. Ὅτε γε (Πλάτ.). «Καὶ μετὰ ὅπλων γε δή», Θουκυδ. Δ'. 78, καὶ, ἀκόμη πρὸς τούτοις μὲ τὰ ὅπλα. «Τοιούτων γε τῶν ὅπλων ὄντων, τοὐλάχιστον μὲ τοιαῦτα ὅπλα. «Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν», τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ πλῆθος, Ξενοφ. Κυρούπ. Β', α. «Ἀλλ' ἄγε σὸς πατὴρ πέποιθε μὲν οὐδοτεοῦν οὕτω κακόν, φαίνεται γε μέντοι, μὴ πάντα πάγυ» (Αὐτόθ. Γ'. α. 22.), ὡς πρὸς τὸν πατέρα σου, ἤ, ὅσον ἀναμένει εἰς τὸν πατέρα σου, ἕως τώρα ἀκόμη δὲν τῷ συνέβη τίποτε, μ' ὅλον τοῦτο ὅμως αὐτὸς φαίνεται κ. τ. λ. «Νή Δία, ἔφησαν οἱ ἄλλοι πάντες, καὶ ἡμᾶς γε (αὐτόθι Δ. γ'. 21.), κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου. Οὕτω καὶ ἐπ' ἐρωτήσεως· ὁποτε τινὰς ἐρωτᾷ, π. χ. ἔπραξας τοῦτο; καὶ ὁ ἄλλος καταφάσκει «Ἔγωγε», ναί, μάλιστα ἐγώ. Τάσσεται δὲ καὶ μόνον πρὸς διάκρισιν τῶν προσώπων, ἤ, καλλίον εἰπεῖν, χρησιμεύει εἰς κατάφασιν, ἤτοι βεβαίωσιν, ὡς τὸ «Πάνυγε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε — καὶ ἀπό γε τῆς ἡμετέρας», Αὐτόθ. Ζ'. Α'. 6. «Ναί, μὰ Δία, καὶ πολλοί γε», Β'. α. 3. «Καὶ δικαίως γε», ο. ε. καὶ μάλιστα μὲ δίκαιον, πολλὰ καλά, Β'. β'. 2. Ε'. β'. 25. Μετὰ τοῦ ἡμῖν, ἐν ἀποδόσει ἀντὶ τοῦ, δέ, ὁ Αὐτ. Α'. β'. 2. Ε'. β'. 24. Ἐν Ἀποφ. Γ'. γ'. 7. καὶ ιά. 10. «Ἔσται μέν, ἀλλά μ' ὅλον τοῦτο. «Εἰδέ μή, ἀλλά οὖν γε πειράσομαι, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον πρέπει νὰ τὸ στοχασθῶ. — Παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι τὸ μόριον τοῦτο δὲν εἶναι ἐν χρήσει τόσον συχνή, ὅσον εἰς τοὺς παλαιοτέρους. Ἐκ τοῦ, γε, καὶ, τοῦ Δωριακοῦ, γᾶ, (ὡς ἐγώγα, ἀντὶ ἐγωγε) προέκυψε καὶ τὸ, Νε, Να, διὰ τῆς σκληρᾶς αὐτοῦ προφορᾶς, τὰ ὁποῖα καὶ μεταχειρίζονται εἰς διαφορετικήν τινα σημασίαν. — Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω σημειωτέα καὶ ταῦτα περὶ τοῦ μορίου γε. 1) πολλάκις περιττεύει, μάλιστα νοουμένου μὲ ἄλλας λέξεις, συχνότατα δὲ μὲ τὸ ἀόριστον ὄρθρου. π. χ. ὅς γε, ὅστις γε, ἥδε γε, ἀντὶ ὅς, ὅστις, ἥδε κτ. Οὕτω καὶ οὐδέ γε ἀντὶ οὐδέ, πάνυ γε ἀντὶ πάνυ, ἔγωγε ἀντὶ ἐγώ. 2) μετὰ τοῦ ἐγώ, ἐν μὲν ὀνομαστ. καὶ δοτ., συνάπτεται εἰς τὴν αὐτὴν προπαροξύτονον λέξιν, ὡς ἔγωγε, ἔμοιγε, ἡ γενικὴ δὲ καὶ αἰτ. φυλάττουσι τὸν ἴδιον αὐτῶν τόνον, π. χ. ἐμοῦ γε, ἐμέ γε. 3) ὅταν τὸ γε ἁπτηται εἰς τοὺς ἐγκλιτικοὺς τύπους μου μοι με, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι προηγούμενον μόριον, ὡς τὸ μή· π. χ. Ἀριστ. Ἱππ. 19. «Μή μοί γε μή μοι μὴ διαπτανθίσῃς». 4) εἰς ἀποκρίσεις προτάσεως τινὸς χρησιμεύει ἤτοι εἰς βεβαίωσιν, ἢ εἰς ἀκριβεστέρου ὁρισμόν, καὶ τότε συχνότατα μετὰ μετοχῶν, ὡς Σοφ. Οἰδ. Ε. 195. Οἱ. «Ἡ στῶ; Χο. Λεχρίς γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ἐλάσας». Ἀριστ. Ἀχ. 1209. «Ἐπεμψά τίς σοι νυμφίος ταυτί κρέα ἐκ τῶν γάμων. Δι. Καλῶς γε ποιῶν· ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἑπτρ.. Εἶτε, Καλῶς γε, Κομιδῇ γε, Ὀρθῶς γε, Παίω γε, Σφόδρα γε, κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρω βλέπεις παραδείγματα τινά. 5) ἀντὶ τοῦ μέν, ἑπομένου τοῦ δέ, Εὐρ. Μηδ. 1250. «Καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή». 5) ἐν ἐρωτηματικαῖς περιόδοις εἶναι μάλιστα τὸ γε ἐν χρήσει, ὅτε θέλει τις νὰ διακρίνῃ καὶ ἐξέλῃ τὶ διαφερόντως τῶν λοιπῶν. π. χ. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. 6. 14. «Ἵνα δὲ μὴ δυνάμενος ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλούς γε ὠνησείην; Σοφ. Ἠλ. 612. «Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τὴν δε φροντίδος»; 6) ἐν χρήσει μετὰ τῆς προστακτικῆς. π. χ. Σοφ. Φιλ. 1003. «Ξυλλάβετέ γ' αὐτόν». Ἱφ. Αὐλ. 817. «Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις»· ἔτι δὲ ἐν εὐχαριστίᾳ εὐχῆς. π. χ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 517. «Ὡς μήποτ' ὤφελόν γε μηδ' ἰδεῖν ὄναρ· ἔτι δὲ μετὰ μορίου ἀναβοήσεως καὶ σχετλιασμοῦ, ὡς καὶ μὲ τὸ ἰδού. π. χ. «Οἴμοι τάλας, οἴμοι γε». Οἴμοι παπαῖ γε. Ἰδού γε. Ἰδού γ' Ἰδού. 7) ἐν χρήσει μετὰ τὸ ὅρκου σημαινούσης λέξεως, εἶαι, μὰ Δία, νὴ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλωνα, οὐ μὰ Δία· πλὴν πρὸ τοῦ γε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη λέξις. π. χ. Ἀριστ. 134. «Καὶ νὴ Δί' εὔχονταί γε πλουτεῖν ἀντικρυς». 8) διὰ τὸ μέτρον τίθεται ἐνίοτε τὸ γε πρὸ τοῦ ι τῆς ἐνεκτικῆς αὐτωνυμίας, οἷον, αὐτηγί, τουτογί, τουτογί, ταυταγί, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰώτα.

Τὸ μόριον γε εὑρίσκεται καὶ μετ' ἄλλων μορίων ἡνωμένον. 1) μετὰ τὸ ἀλλαμήν, καὶ μήν, οὐ μήν, πλὴν οὕτως, ὥστε νὰ μεταλαβῇ ἄλλη λέξις, Πορσ. Φοίν. 1638. 2) γε δή, βέβαια, μάλιστα, τοὐλάχιστον. 3) δήγε, ο. ε. νῦν τοὐλάχιστον. 4) γέ τοι, κἂν ὅμως· ὡσ. καί, γέ τοι δή, γε μέντοι, καί, μέντοι γε, Herm. Vig. σ. 842. 5) γε μήν, καὶ, μήν γε, ὅμως βέβαια, ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, Πολιτ. Φοιν. 1616. 6) γε οὖν, ἀντὶ γοῦν, εἶναι σπάνιον, συχνότερον δέ, γ' ἂν οὖν, Διον. συνθ. Σ. 271. Schaef. 7) τε, πάτερ...γε, ἤ...γε, καὶ ...γε, ἀλλά..γε, εὑρίσκονται σχεδὸν πάντοτε διεζευγμένοι, μεσολαβούσης ἄλλης λέξεως. 8) τὸ μόριον γε τίθεται πολλάκις διπλοῦν, ἢ τριπλοῦν, ὅπου ἡ καταλληλότης ἀπαιτεῖ. π. χ. Ἀριστ. Σφ. 1507. «Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλὴν γε καρδίουκα. (Ἡ καὶ· αὐτὸ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μὲν καὶ γε ὑπάρχει, ὅτι τὸ μὲν ἀναφέρεται εἰς ὁλοκλήρους περιόδους, τὸ δὲ γε εἰς μέρη αὐτῶν, ὅτι τὸ μὲν ἐκκλίνει, τὰ δὲ γε μόνον διακρίνει, καὶ ἑπομένως οὐκ ἔχει μεθ' ἑαυτὸ δὲ ἡ ἄλλην ἀντίθεσιν. ἰδὲ ἐξαιρ. Ἑρμ. Vig. Σ. 824. κτ.)

Γέα, ἡ, σπανιωτ. κατὰ διάλ. τύπος ἀντὶ γῆ. Ἡ γῆ, τόπος, χώρα, πατρίς· παραβάλ. μὲ τὸ γαῖα.

*Γεάοχος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

Γέγγα, Ζήτ. ἐν τῷ, Γάω.

*Γεγάασται, γεγάασι, β'. καὶ γ'. πλ. τοῦ ἐρ. παραπ. γέγεα· ἰδὲ γάω. Μετοχ. γεγαώς, υῖα, ός. Ἀττ. γεγώς. Ἀπαρ. γεγάμεν, γεγάκειν, παιητ.

Γεγαθέω, Δωρ. ἀντὶ, γηθέω, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Δ'.

Γεγάκειν, Δωρ. παρὰ Πινδαρ. Ὀλ. 6, 83. ἀντὶ γεγακέναι = γεγονέναι (ω – –)· ἄλλως δέ, γεγάμεν, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ γέγαα. Ζήτ. γάω.

Γέγεος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ταυτόν τῷ, ἀρχαίος, Καλλίμ. Συγγενὴς τῷ, χαός, καὶ τῷ, γῆ, ἐν τῷ, σημασίᾳ αὐτόχθων.

*Γέγηθε, γεγήθει, γ'. ἐνικ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐκ τοῦ γηθέω, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 599, Ν, 494, Α, 683.

*Γεγηθήτης, ἡ. Χαρά.

*Γεγηθότως. ἐπίρρ. Μὲ χαράν, ἀσμένως, Φιλ.

Γέγοτα, Γεγόνει, παρακ. καὶ ὑπερτ. τοῦ γίγνομαι.

Γέγωνα, παρακ. (μὲ σημ. ἐνεστ., μετοχ. γεγωνώς, Ὁμ. ἐγεγώνει, ὑπερσυντ. μὲ σημασ. παρατ. ἄμτ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τινος γεγωνῶ ἢ γεγωνέω· ὅθεν ἀπαρ. γεγωνεῖν, Ἰλ., παρατ. ἐγεγώνευν ἢ γεγώνευν ἀντὶ ἐγεγώνεσκον, Ὀδ. καὶ ἐνικ. γ'. ἐγεγώνει. Ὅμ. ὡς τόσον καὶ γέγωνα, ὅστις τύπος ἑπομένως ἀπαντᾷ ὡς ἐνεστ. παρατ. καὶ ἀόρ., παρ' Εὐριπ. δὲ καὶ ὡς προστακτ.. Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 223, καὶ Λ, 6 εὑρηται ἡ ἀπαρ. γεγωνέμεν, ἀντὶ, γεγωνέναι). Φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἐξακουστόν, τόσον, ὥστε νὰ ἀκούῃ ὁ ἄλλος, ὅ ἐστι, σαφῶς, καθαρῶς, εὐλήπτως, ὡς Ὀδ. Ε, 400. «Ἀλλ' ὅτε τοσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ο. ε. ὅσον ἐδύνατο φωνάζων νὰ ἀκουσθῇ, ὅσον ἔβγαινε ἡ φωνή του. Ἰλ. Μ, 337. «Ἀλλ' οὕπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· ἐν γένει, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως. 2) φωνέρωσό τί, λέγω, π. χ. «γεγωνέ μοι (ἀντὶ εἰπέ μοι) πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τἄ σ' εἰ (Φιλ. σελ. 385)». κράζω πρός τινα, μετὰ δοτ. ὡς Ἰλ. Ξ, 469. «λίαζε δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πολυδάμαντι· παρὰ δὲ Ὅμ. Μ, 370 καὶ μετὰ τῆς μετά. π. χ. «Οἱ μὲν ἔξ ἀρετοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνει», Ἰων. ἀντὶ ἐγεγώνου ἢ ἐγεγώνεσον. Παρὰ Πινδ. αἰτ. προσώπου, ὑμνῶ τινα, ἐπαινῶ· καὶ αἰτ. πράγματος, λόγον γεγωνεῖν, Σοφ. Ἐπὶ δὲ ἀφύκτων, ἀντὶ, ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, (Μεθορ. καὶ μόνον ποιητ.) ὡς παρ' Εὐριπ., ὅστις τάσσει τοῦτο καὶ ἐπὶ κτύπου, κρότου, βοῆς, καὶ ἐπὶ τινος κτύπου διὰ τὸ σημεῖον γινομένου, ὡς ἐν Ὀρέστ. 1220, «Γέγωνέ τε ἐς δόμους, ἢ σανίδα παίσας, ἢ λόγους πέμψας ἔσω, ἤτοι κώμε σημεῖον καταληπτόν, ἤτοι κτυποῦσα τὴν πόρταν, ἢ κτ., εὐθεῖ προστακτικὴ ἐκ τοῦ, γεγώνω, ἐγένετο. (Παράγεται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ γιγνώσκω, ἔγνωκα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ γοάω).

*Γεγωνάω, = γέγωνα, Αἰσχ. πολλ' ἀμφίβ.

Γεγωνέω, ῶ. Κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως· καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 193, 782, καὶ Εὐρ. Ὀρ. 1220. διηγοῦμαι, λέγω. Ζήτ. Γέγωνα.

Γεγθήνησις, εως, ἡ. Τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, φωνάζειν.

*Γεγωνητέον, ἐπίρρ. Θετ. τοῦ γεγωνέω. Πρέπει νὰ ὑμνήσῃ, τραγουδήσῃ τις, ἢ ἀναγγείλῃ, εἰπεῖν., Πινδ. Ὀλ. 2, 9.

Γεγωνίσκω, ταυτόν τῷ, γεγωνέω (Θουκυδ. 7, 76. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 628). Λέγω, διηγοῦμαι.

Γεγωνοκώμη γυνή. Ἡ τὴν κώμην γοητεύουσα κραυγῶν· ὑπότιτιον δὲ ἑρμηνεύει πόρνη, περὶ ἧς καταβοᾷ ὅλη ἡ κώμη, Ἡσύχ. καὶ Εὐσταθ. Σ. 909, 7, 10.

Γεγωνός, ὁ, ἡ (Μελέαγρ. 123.), συνηθέστερον ὅμως, γεγωνώς, ὁ· γεγωνός, τό· μετοχικῶς ἐκ τοῦ, Γέγωνα. Ὁ μεγαλοφώνως καὶ ἐξακουστικωτέρων κράζων, ὁμιλῶν, ἢ τραγῳδῶν, καταληπτός, σαφής. π. χ. γεγωνὰ ἔπη. Μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνός. Τὸ γεγωνὸν τῆς προφορᾶς (Ἰωνμ. Ἀλ. Παιδαγ. 203). Γεγωνός τε ἀναβοήτης· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, γεγωνὸς ἀνήρ, ἤτοι ῥητορικός, πλούσιος κατὰ τοὺς λόγους, κατὰ τὸ ὕφος, Μελεαγρ. 123, 15. Λουκ. Γαλλ. 1. Ἀνθ. Παλ. ς, 92. ὡσαύτ. καὶ ἐκ τῆς μετοχ. γεγωνώς, Διογ. Λ. 4, 16. Ἡ χρῆσις τοῦ συγκριτικοῦ γεγωνέστερος εἶναι οὐχὶ σπανία, π. χ. γεγωνοτέρᾳ φωνῇ. Γεγωνοτέρῳ ῥητορήματι. Γεγωνότερον βοᾶν κτ. καὶ ὑπερθ. γεγωνοτάτην φωνήν. Κεῖται καὶ ἐπίρρ. γεγωνοτέρως. Γρηγ. σ. 492. Σαιφ.

Γεγώνω. Ζήτ. Γέγωνα.

Γεγῶς, ῶσα, ῶς, ποιητ. ἀντὶ, γεγαώς, γεγαυῖα, ἐκ τοῦ γάω, ταυτόν τῷ, γίνομαι (Ζήτ. γάω), Εὐριπ. Ἡρακλ. 987.

Γεηπονία, ἡ (ποιος), = γεωπονία. Καλλιέργεια τῆς γῆς· ὅθεν

Γεηπονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Γεηπονίαν, γεωργίαν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν, ἢ ὡς τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς, ἐκ τοῦ

Γεηπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅποιος γεωργεῖ, δουλεύει τὴν γῆν, ὁ γεωπόνος, καλούτ. ὁ γεωργός, ὁ χωριάτης.

Γεηρύς, ό, ἡ (γέρ). Ἀπὸ γῆν, γήϊνος, Ἀριστοτ. ὡς τὸ γεώδης.

Γέθεν, Αἰολ. ἀντὶ, ἔθεν.

Γειαρότης, ου, καὶ, γειαροτήρ, ος, ὁ, ποιητ. (ἀρόω). Ὅποιος ὀργώνει τὴν γῆν, γεωργός, Ἀνάλεκτ. Β. 99.

Ρείνεαι, ποιητ. β΄, ἐνικ. ὑποτ. ἀορ. α΄. Μετ. ἀντὶ γείνηαι ἐκ τοῦ γείνομαι, Ὀδυσ. Τ, 202. »—ἐπὴν δὴ γείνῃ μιν ἐοῦσ' ὑπὸ τοῦδε γενέσθαι.

Γείνατο, ποιητ. ἀντὶ, ἐγένετο.

Γείνομαι (παθητ. τοῦ ἀχρ. ἐνεργ. γείνω, ἀνὰ οὗ γεννάω ἐν χρήσει). Γενιῶμαι (καὶ γεινόμενος ὁ γεννηθείς), πολλάκις παρ' Ὁμ. Μόνον ἐν ἐνεστ. ἢ παρατ. καὶ μόνον παρὰ Ποιηταῖς εὔχρηστον. Τούναντίον 2) ἐν ἐνεργ. σημαστ. ὁ α΄. ἀόρ. ἐγείναμην, γείνασθαι ὀηλοῖ, γεννῶ, τίκτω, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ Λογογρ. ὅθεν »Οἱ γεινάμενοι, οἱ γονεῖς. (ὡς κοινὴν τῷ γίνομαι καὶ γίγνομαι βίζαν λαμβάνουσι τὸ ἄχρηστον θέμα γένω.)

Γεινομένω, ἐν Ὀδυσ. Δ, 208. ἀντὶ, Γενομένῳ, γεννημένῳ· ἐν ἄλλοις ὅμως ἀναγνώστ. ὀρθότερον, γεναμένῳ, τὸ ὁποῖον οἱ Σχολ. διὰ τοῦ, γενναίοντι, τεκνοποιοῦντι, ἑρμην. καθὼς καὶ οἱ γονεῖς, Γεινάμενοι, καλοῦνται.

Γείνω, ὅθεν, Γείνατο, Γεινάμενος. Ζήτ. Γένω.

Γειόθεν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, γαιήθεν, γῆθεν, Καλλίμ. Ἀπολλ. Ῥοδ. β΄, 375.

Γειοκόμας, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ ἑτοιμάζων τὸν ἀγρὸν εἰς τὸ σπείρειν, καὶ ὁ σπείρων.

Γειομόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, γεωμόρος, ἀποικος. Ὁ Ἀπολλὼν (Δ΄. 1453) καλεῖ »Γειομόρους μύρμηκας, τοὺς ἐν τῇ γῇ κατοικοῦντας. Ἐν Ἀνάλεκτ. Β΄. 133. »Βότρυος πολυγλεύκου γειομόρους, ὁ κτήτωρ (κύριος) μεγάλης ἀμπέλου· καὶ Διον. Π. 190. »Γειομόρου ἀρότροιο.

Γειοπόνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, γεηπόνος, Αἰσθλ.

Γειοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), = γεωτόμος. Ὁ τέμνων, σχίζων, γεωργῶν τὴν γῆν, ὡς, τὸ ἄροτρον, Ὀππιαν. Κυνηγ. α΄, 137.

*Γειοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων γῆν· ὡς, »γειοφόροι σκαφίδες«, Ἀνδ. Π. 6, 297.

Γείσιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Γείσον.

Γεισιποδίζω, Μ. ἴσως. Στηρίζω βέλλων τὸ γείσον· ὅθεν

Γεισιπόδισις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ γείσου θεμελίωσις· καὶ

Γεισιπόδισμα, τὸ διὰ γείσου στηριγμένον. Ζήτ. γείσον.

Γείσον, ἡ, Γείσου, τό. Ῥάφι, τὸ ἐξέχον μέρος τῆς σκεπαστῆς μιᾶς οἰκίας διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς σταλαγματιὰς ἀπὸ τοῦ τείχους, ἢ ἑνὸς πατώματος, ἢ πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἐν γένει, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων· καὶ ποιητ. ὅλον τὸ κτίριον. 2) μεταφ. καὶ πᾶν τὸ ἐξέχον, οἷον ὀφρύες, καὶ μάλιστα ἡ ποδιὰ φορέματος· καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις, τὰ ἐπίπεδα, ἀδύνατα κομμάτια τείχους. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματα. Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 1595. »Ἡ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνδράμω πέδου, ῥῆξας παλαιὰ γείσα, τεκτόνων πόνους. Ἐν Φοινίτ. 1191 ἐπί τινος ἀναβαίνοντος εἰς τὴν σκάλαν »Ὑπερβαίνων γείσα τειχέων«· καὶ Στίχ. 1165. »Λᾶαν ἁμαξοπλητὴ γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπου. Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον (ἐν Λ. Μεσογαῖσα, ἀντὶ, Γίστα) εἶναι Καρικὴ λέξις, σημαίνουσα, λίθον, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Στεφάνου ἀλλέως τὴν μετεχειρίζοντο, ὡς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ »Νῦν δὲ τοὺς πλακοῦδες καὶ μαλακοῦδες λίθους γίσσα λέγομεν. Ὁ Ξενοφ. Ἀπομνημ. Α΄. δ΄. 8. παραβάλλων τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀφρυδίων μὲ τὸ, γείσους, λέγει »Ἀπογειτῶται ὀφρύσι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων«. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτ. Ζώων Μορ. Β. 15. »αἱ ὀφρύες τῶν καταβεβηνότων ὑγρῶν ἀποστέγουσιν οἷον γείσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφρ. περὶ σημ. βροχ. »Ἡ νῆττα ἐὰν ὑπιοῦσα ὑπὸ τὰ γείσα ἀποπτερυγίζηται«, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄρατος, 971. »ἔρχόμεναι κατὰ γείσα, ἐκφράζει, ὅπου τὰ Σχολ. διὰ τοῦ, »τὰς τῶν οἰκημάτων ἐξοχάς, καὶ, σκέπας« ἑρμην. Λυκόφρ. 291. »Οὐ γείσσα χραισμήσουσιν οὐδ' ἐπάλξεις«. Ὁ Ἀριστοφάνης ὠνόμασε τὴν ὦλεν (οὖλεν), τραχηλιὰν τοῦ φορέματος, Γείσον, ὡς ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Ῥητορικ. Λεξικ. ἐτημείωσαν Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται ὄηλον, ὅτι τὸ, Γείσον, ταὐτὸν ἐστι τῷ, θριγκός, καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Ἐθρίγωσεν, διὰ τοῦ, Ἐπεγείσωσε, ἐπιφέρων, »Γείσιος (χρονικ. ὡς παρὸ τοῖς Ο΄.) δὲ ἐστὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφανίς· καὶ ὁ Ἰωσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. Η. γ΄. λέγει ψευδῶς, »Γείσον μὲν κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν, Θριγκὸν δὲ παρ' Ἕλλησι λεγόμενον. Ὅτι δὲ τὸ, Γείσον, κυρίως σημαίνει ὁμοῦ καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ θριγκοῦ ἐπαναπανόμενον οἰκοδόμημα, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Κύριπ. »Τεκτόνων πόνους· καὶ ἐν Ὀρέστ. 1646. »Κάτειδε γείσα τειχέων τάδε«. Τὴν τοῦ Ἡσυχίου ἑρμηνείαν περιγράφει ἐντελῶς τὸ Ῥητορ. Λεξικ. οὕτως· »Γείσα, καλεῖται, τὸ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς ναῶν ἢ τειχῶν ἐξεχον κυμάτιον. Οἱ δὲ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα. Ἑπομένως ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. Ἀποκρατ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τὸ, Γεισίποδες, διὰ τοῦ, »αἱ τῶν δοκῶν προταγεῖται προοχαί· καὶ ἐξῆς, »Γεισιποδίζειν, τὸ προβάλλειν τὰ γείσα ἐν τοῖς τοίχοις· καὶ τέλος, »Γείσωσις, τὸ τῆς στέγης ἐκθετον· ἢ, τῆς στέγης ἐξέχουσι. Λεξικ. Χειρογρ. ἔχει »Γείσα, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων, τὰ ὁποῖα ἡ συνήθεια ὀφρύδια καλεῖ. Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ἔτι »Γεισίποδες, αἱ ἐγκείμεναι δοκίδες, ἐφ' ὧν τὰ γείσα τίθενται. Ὁ Σουίδ. ἔχει, »Γείσιον, καὶ, Γεῖσος, τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, ἢ στεφάνωμα οἰκου. Αὐτὸς ἔχει ἔτι, ὡς καὶ ὁ Ἁρποκρατίων, »Γεισιπόδισμα, καὶ, Γεισίποδες, τὰ ἐξέχοντα τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γείσον ἐστίν. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. Ζ΄. 12. εἰσὶ »Γεισοποδίσματα, αἱ προβολαὶ τῶν ὑπερώων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προὔχουσαι«, αἱ ἐξοχαί, ὅπου ὀηλ. διαχωρίζονται τὰ πατώματα. Ὁ Πολύβιος παρ' Ἀθην. Ε΄. λέγει »Οἶκος Βακχικὸς, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γείσιον, ζωμάτιον ὀηλ. μὲ χρυσωμένον ῥάφι. Ἐν Ἀναλεκτ. Β΄. 514. »ἧς χελιδὼν κτίζει (κάμνει τὴν φωλεάν αὐτὴν) ὑπὸ γείσσαν. Ὁ Ἡσύχ. λέγει »Θριγκός, ἡ στεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἡ οἰκοδομή, ἐφ' ἧς καὶ ἡ στέγη κεῖται, καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινοπόδα τοῦ τοίχου τόπος«, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐτυμολόγ. ὀρθότερον ἔχει, »Θριγκός τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομήσεως, καὶ »ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος καὶ ἡ στεφάνη«. Λατ. Suggrunda. (Ἡ λεξὶς (παρὰ τοῖς Ο΄ καὶ ὁ γείσσος) ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξεν. καὶ Εὐρ. καὶ νομίζεται Καρική, Ruhnk. Tim. σελ. 65. Valck. Φοιν. 1165. Ἡ δὲ γρηφὴ γείσσον, γεισσῶ κτ. (δι' ἑνὸς σ) ἔστιν ἡ ὀρθοτέρα, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 640.)· ὅθεν

Γεισσόω, ἡ, γειττόω. Γεῖσαν ποιῶ, ἢ σκεπάζω μὲ γείσου, μὲ σκεπαστὴν διὰ τὴν βροχήν. Συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀπογεισσόω, καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐπιγειτόω.

Γείσωμα, ἡ γείσσωμα, ατος, τό· (Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β΄. 15.) ταὐτὸν τῷ, Γείσον· καὶ

Γείσωσις, ἡ γείσσωσις, εως, ἡ. Ἡ σκέπασις, φύλαξις μὲ γείσου.

Γειτάινα, ἡ· Θηλ. τοῦ γείτων. Γειτόνισσα (ὡς τό, τέκτων, τέκταινα), Χειροβοσκὸς παρ' Εὐστ. Σ. 1129, 20. 1599, 47.

Γειτνία, ἡ, = γειτονία. Ἡ γειτονιά. Ἐξ ἐναντίας, Γειτόνημα, τό· γειτονεύμα, ἡ γειτονικός τις τόπος, ἡ χώρα, ἡ κατοικία.

Γειτνιάζω, ἡ, γειτνίω, γειτονέω, γειτονεύω. Εἶμαι γείτων. 2) συνορεύω, μετὰ ὁσιακῆς.

Γειτνίασις, εως, ἡ, = γειτονία. Γειτονιά. 2) πάντες οἱ Γείτονες, Πλούταρχ. Ποριολ. 24.

*Γειτονεύω, καὶ γειτονέω, = γειτνιάζω.

*Γειτόνημα, τό. Ἰδὲ γειτνία.

Γειτόνησις, ἡ, = γειτονία, Λουκιαν.

*Γειτονία, ἡ. Γειτονιὰ· ἡ πλησιότης, ἐγγύτης.

*Γειτονιάω, = γειτνιάζω.

Γειτονόεις, εσσα, εν· καὶ, Γειτόσυνος, ὁ, ἡ. Γειτονικός.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ. Γείτονας, ὅποιος κατοικεῖ πλησίον ἄλλου, ἢ συνορεύει, συνορίτης, πλησιόχωρος, Πλάτ. Ἐπιστ. ς΄. »Οἰκεῖτε γείτονες ὑμῖν αὐτοῖς«. Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον τίθεται πολλάκις ἀντὶ ἐπιθέτου, γειτονικός, πλησίος, συνορίτης. »Ἐν γηπόνοις, ἐν τῇ γειτονίᾳ· »Εἰς γειτόνους, ἀντὶ εἰς τὴν γειτονίαν· »Ἐκ γειτόνων«, ἀπὸ τὴν γειτονίαν. Ἐν χρήσει συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Schaef. L. Bos. ell. p. 298. 342. »Ἐκ γειτόνων οἰκεῖν, ἀντὶ κατοικεῖν εἰς τὴν γειτονιάν. 2) μεταφ. ὁμοιος, συγγενής, σύμφωνος, γεν. ἡ δοτ. Θωμ. Μαγ. Σ. 184. Ἀκ. Πλάτ. Νομ. 4, 1. Λουκιαν. Ἰκαρομ. κ. ἡ. »Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα. (Ὡς ἐκ τοῦ, γέα, γίνεται γῆ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γῆ, γηίτης, γήτης, ὁ γεωργός, καὶ, γείτων, ὁπλησίον αὐτοῦ κατοικῶν.)

*Γειωπείνης, ὁ, = γεωπείνης.

Γειώρας, ὁ (Ἑβρ. λ.). Ὁ τὴν γῆν φυλάττων, ἢ ὁ ἐξ ἄλλου ἔθους προστολλώμενος ἢ προσερχόμενος, προσήλυτος, Κυρίλ. Λεξ. χειρογρ. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ τῇ γεωργίᾳ προστεθειμένος, Ἐξοδ. ΙΒ. 19.

Γελάζω, = γελάω, Γραμμ.

Γελανής, ὁ, ἡ (γελάω, γαληνός). Ὅποιος γελᾷ, ἱλαρός, χαρούμενος, Πινδ. Ὀλύμ. 5, 5. καὶ Πύθ. 4, 322., ὅπου ἑρμην· διὰ τοῦ, γαληνός, μετὰ τοῦ ὁποίου πιθανῶς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχει. Ζήτ. Γαληνός. Ὁ Ἡσύχ., ἐκτὸς τοῦ συνήθους σχηματισμοῦ γελάω, ἔχει ἔτι, Γελαῖν, λάμπειν, αὐθεῖ, καὶ Γελαρής, ἀντὶ, Γαληνός. Ἐκ δὲ τοῦ γελόω ἔγινε τὸ, γελοῖος.

Γελασείω, ἐφετικὸν ῥῆμα. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω (Πλάτ. Φαιδ. Σ. 64. καὶ Valck. Φοιν. 1214.) ἐκ τοῦ μέλ. γελάσω. Παραβάλ. μὲ τό, γαμησείω.

Γελάσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος γέλωτος, Λουκιαν. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἀντὶ τούτου, Γελοῖος, ἔλεγον, κατὰ τὸν Φρύνιχον. (υυυυ)

Γελαστῆνος, ὁ (γελάω). Ὁ γελαστής, ὁ ἀστεῖος πως τέχνην τινὰ τοῦ γελᾶν. Θηλ. γελαστίνη· ὅθεν Γελαστῖνοι, οἱ (ὑπάκουρ. ὀδόντες) καλοῦνται τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια, μὲ τὰ ὁποῖα γελᾷ τινάς, τὰ ὁποῖα ἄλλως τομεῖς λέγονται, Πολυδ. Β΄. 91. 2) αἱ γλυκεῖαι κοιλάτητες, ἤτοι αὐλακιαί, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὰ μάγουλα, ὅταν γελᾷ τινάς. 3) ὁ Ἀλκίφρ. 1, 39. καὶ Γουφ. ἐπιστ. β΄. μεταχειρίζονται ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν αὐλακῶν, αἵτινες γίνονται εἰς τοὺς μηροὺς (μηριά) καὶ μάλιστα τῶν παχέων σωμάτων, ὅταν τινὰς ἵστανται, τὰς ὁποίας ὁ Λουκιαν. »Τῶν τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων τύπων γέλωτα λέγει. 4) ἔτι δὲ καὶ ὁ Δημόκριτος ἐκάλεσε ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του Γελασῆνος, διότι ἐγέλα πάντοτε, Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Δ΄. 20.

Γέλασμα, ατος, τό. Τὸ γέλατμα, τὸ νὰ γελᾷ τινάς, τὰ γέλοια. 2) μεταφ. ὁ ἦχος, ὁ καχλασμὸς τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης ἐν γαλήνῃ, Αἰσχύλ. Προμ. 90. Παραβ. γέλως καὶ καχλάζω.

Γελαστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος γελᾷ. 2) ὁ περιγελαστής, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1436. Θηλ. καὶ γελάστρια.

Γελαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ. γελαστικῶς). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ γελᾶν, ὡς, ζῶον.

Γελαστός, ἡ, όν. Ἄξιος γέλωτος, ὅστις ἐγελάστη, ὡς, ἔργα, Od. Θ, 307. Συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Γελαστύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Γέλως, Καλλιμ. Δηλ. 324.

Γελάω, ῶ. (καὶ, Γελάζω, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δωρικ. μέλ. γελάξω), Μ. γελάσομαι, σπανιώτ. γελάσω, Monk. Εὐρ. Ἄλκ. 158. Poppo. Ξεν. Κ Π. 1, 4, 16. Bornem. Ξεν. Συμπ. 1, 15. Ἀόρ. ἐγέλασα, ποιητ. ἐγέλαστα. Σημαίνει ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας γελῶ, γελῶ ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαριστησίν μου, καὶ συντάτ. ὁσ. ἁπλῶς, ἢ ἐπί τινι, ὡς Ἀριστ. Ἱππ. 696, καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. «Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν» καὶ Λουκ. «Τὸ δεύτερον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.» «Τούτοισι γελῶ (Ἀριστ. Ν. 560.)», τέρπεται. «Ἀπολὼ ἡ ἡδὺ γελᾷνα, ὁ, ε, ἐκ καρδίας (Ἰλ. Β, 270), οὐ ἐναντίον, γελᾷν Σαρδάνιον· «Ἀχρεῖον γελᾶνα ἤτοι χωρὶς αἰτίας, ἀνάγκης. «Ἀλλαγρίοις γναθμοῖς γελᾶνα (Ὀδ. Τ, 347), παροιμ. ἐπὶ γέλωτος, οὐχὶ ἀληθινοῦ, ἀλλὰ πλαστοῦ καὶ τρόπον τινὰ βεβιασμένου. Μεταφ. Ἐγέλασσε φίλον κῆρ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων· «Ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν (Ἰλ. Τ, 362) «Ὀδμὴ πᾶς οὐρανός, γαῖά τε καὶ εἰόμα θαλάσσης ἐγέλασσεν (ὑμν. Ὁμ. Δημ. 14.), ἤτοι ἔχαιρεν, ἠστράπτεν· «Ὀπίσω, ἐπὶ τῇ ὄψει, Ἡσίοδ. Θεογ. 40. Ὅσον φαίνομαι, ἔχω ὄψιν εἰς γελῶν, φαιδρός· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι εὔμενης, προσγελῶ τινὶ ἔπαινον ἢ καταφρόνησιν. Συνήθως ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις γελᾶν ἐπί τινι, ἢ καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ, εἶμαι χαρέσκακος πρός τι· σπανιώτερον συντ. μετὰ Γεν. καὶ τῆς ἐπί, Ξεν. Συμπ. 2, 18· τὸ δέ, ἐπί τινα, παρὰ Ξεν. Συμπ. 3, 10., ἔστι πιθανῶς ἁμάρτημ. ἀνάγν. Τοὐναντίον δὲ οὐχὶ σπανίως ἐπιφέρεται εἰς τὸ γελᾶν τό, εἰ, ἢ καί, ὅτι, Σοφ. 2) ἐνεργ. γελᾶν τί, ἢ τινά, ἀντὶ περιγελῶ, καταγελῶ, Ξεν. Συμπ. 2, 19. καὶ Θεόκρ. 20, 1. καὶ Λουκ. «Γελῶ δὲ τοὺς πληγέντας ὑπ' ἐμοῦ». «Γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν», α (χτω, ξομαι) (Παραβόλ. μὲ τὸ, Γανόω. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελανής. Ἴσως ἔτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τὸ, Γλαύσσω, λάμπω, φωτίζω, ἐκ τοῦ, Λάω, Λάσω, Λαύσω, προτιθέσει τοῦ, γ, γλάω, καὶ παρενθέσει τοῦ α, ἢ ε, γλάω, γλάω. Ἡ περὶ τοῦ φωτὸς ἰδέα κεῖται ὡς βάσις ἔτι καὶ ἐν τῷ, φαιδρός.)

Γέλγη, τά, = ῥώπες. Σημαίνει κάθε λογῆς λιανικὴν πραγματείαν, καθὼς π. χ. ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πωλοῦσιν οἱ Μπακάλιδες, οἷον κτένες, ἄτρακτοι, βάμματα, κ. τ. τ. ἄρα σημαίνει καὶ βαφήν, βαπτικὰς ὕλας. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. σημαίνει φανερῶς τὰ γλυκίσματα, τὰ νόστιμα καὶ ὀρεκτικὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν. «Περὶ τὰ γέλγηα, Πολυδ. Θ', 47. 2) ὁ τόπος, ἔνθα αὐτὰ πωλοῦνται. (Ὁ τύπος, ἡ γέλγη, εἶναι πολλὰ ἄμφ.)

Γελγηθεύω. Ἀπατηλογῶ, φέρομαι μὲ ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς ὁ γελγοπώλης.

Γελγιδόομαι, οῦμαι. Λέγεται ἐπὶ σκιρίδου, ὁπόταν ἐκβάλλῃ ἢ ἀποκτᾷ ἐν τῇ βίᾳ σκελίδας· ἐκ τοῦ

Γέλγις, εως, ἡ, ιδος· ἡ, Γελγίς, ίδος, καὶ ῖδος, ἡ, = ἀγλίς. Αἱ σκελλίδες (σκλίδες), αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σκίρδου. «Ποτίμη γαληΐδεια, ἐν Ἀεσολογ., σημαίνει τό, γλυκεῖαι, ἐρεθίζουσαι εἰς τὸ πίνειν, Κριναγ. ὁ. Παραβ. Θεοκρ. 14, 17.

Γελγοπωλέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Ῥωποπολέω· ἐκ τοῦ

Γελγοπώλης, ου, ὁ (γέλγη, πωλέω)· καὶ Ληλ. Γελγοπῶλις, ιδος, ἡ. Ὁποιος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ μικρὰς, λιανικὰς διαφόρους πραγματείας καὶ ὕλας, π. χ. Μπακάλης, Ματεριαλιστής.

Γελλίζω, καὶ, γέλλω. Ζήτ. Ἐλλίζω.

Γελοιάζω, Μ. άσω (γελοῖος). Λέγω γελοιώδη πράγματα, χαριεντίζομαι· ὅθεν

Γελοιασμός, ὁ. Τὸ γελοιάζειν, χαριεντίζειν.

Γελοιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος πράττει γελοιώδη πράγματα διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα, χαριεντιστής, μασκαρᾶς. 2) περιγελαστής, Νικήτ. Χρον. Γ. 9. Θηλ. γελοιάστρια, ἡ.

Γελοτάω, ῶ, Μ. ήσω, ἐπικ. ἀντὶ, γελάω, Ὁμηρ. Ὀδ. Τ, 347. Τμν. εἰς Ἀφροδ. 49. π. . . ἠδὺ γελοιάσσαιμι. Ἴδε γελοίωντες.

Γελοῖος, ἐπ. ἀντὶ, γελοῖος, Ὅ. Β, 215.

Γελοιομελέω (μέλος). Χοροποιῶ καὶ εὐρρύθμοις μέλη ποιῶ, κάμνω τοιαῦτα τραγούδια, Ἀνάλεκτ. Α'. 240.

Γελοῖος, οία, οῖον (καὶ ἐπίῤῥ. γελοίος). Ἀττ. γέλοιος· καὶ κοινόν, ὁ, ἡ. Ἐνεργ. χαριεντιστής, γελωτοποιός. 2) παθητ. ἄξιος γέλωτος, ἀτοπος. Κατὰ τὸν Μοιρίδα καὶ Ἐτυμολ. οἱ Ἀττικοί, γέλοιος, προπαροξυτόνως ἔλεγον· οἱ δὲ μετὰ ταῦτα, γελοῖος, εἶπον. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 6., ὅπου, γέλοιον, κεῖται. «Γέλοιον μὲν Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή». Ἴδε καὶ Ruhnk. Τιμ. σ. 66. Koen. Γρηγ. σ. 23. 26. «Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὸ γέλοιον, ἢ κάλλιον γέλιον, ἐκ τοῦ γέλος, ἀντὶ τοῦ, γέλασμα, τὸ γελᾶν· τὸ δέ, γέλασμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη· καὶ τό, γελᾶν, ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν, διότι ὁ ἀπατῶν με, γελᾷ ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ μου. Παρὰ Πλάτ. Θεογ. «Γελοῖον, ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν», ἤγουν, καταγέλαστον, ἄξιον γέλωτος.

Γελοιότης, ητος, ἡ. Ἡ ἀξιογελαστότης, τὸ γελοῖον, Λεξήν. ιά, σ. 497.

Γελοιώδης, ό, ἡ (εἶδος, καὶ ἐπιῤῥ. γελοιωδῶς), = γελοῖος. Ὁ γέλωτα προξενῶν, εὐτράπελος, Ἡσυχ. 2) ἄξιος γέλωτος ἐν τῇ συνηθ.

Γελοίωντες, ἀντὶ, Γελόωντες, γελῶντες, ποιητ., Ὀδυσ. Τ, 390., ἔνθα ἴσως καὶ Ὀδ. Τ, 347 τὸ, γελοίων ἀντὶ ἐγέλων, ἀνήκει, ἂν καὶ τοῦτο σώζηται νὰ ᾖ ἐκ τοῦ, γελοιάω· ἄλλοι γράφ. γελώωντες, γελώων. Τοὐναντίον εὑρίσκεται Ὀδ. Σ, 111. γελώοντες.

Γέλος, ὁ. Αἰολ. ἀντὶ, γέλως, ὡς ἔρος, ἀντὶ ἔρως, Ὀδυσ. Τ, 346.

*Γελόω, γελόωντες, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ γελῶ, γελάω κτ., Ὀδ.

Γελοωμελίη, ἡ (ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 389). Συναναστροφὴ διὰ γέλια. Ἐναντ. τῷ κλαυσιμελίη. Κωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοκ. ἐπ. 25.

*Γελώοντες, ποιητ. ἀντὶ γελῶντες, Ὀδ Σ, 111.

Γέλως, γεν. γέλωτος, ἡ Ἀττ. γέλω, αἰτ. γέλωτα καὶ Ἀττ. γέλων, Pierre. Μοῖρ. σελ. 108. Ὁ δὲ Οὐόλφιος εἶχεν ἐν Ὀδ. Σ, 100. τὴν κατ' ἀποκοπ. δοτ. γέλω ἀντὶ γέλωτι, ὡς ἐν Σ, 213, ἔρω ἀντὶ ἔρωτι, καὶ Τ, 8. 346. τὴν κατ' ἀποκ. αἰτ. γέλω ἀντὶ γέλωτα. Σημαίνει δὲ τὸ γελᾶν, γέλιον, Ἰλ. Α. 599. «Ἐπὶ γέλωτα σημ. διὰ νὰ γελάσῃ τις, διὰ χαρὰν. Ἰλ. Τ, 346. «Ἄσβεστον γέλω ὦρτεν. Ὀδ. Σ, 99. «Γέλῳ ἐλάσσων», ἐπέπαινον ἀπὸ τὰ γέλια. «Ὦρτο γέλως, ἢ γέλως ἐγένετο. Γέλωτα παρέχειν τινί. Κατέχειν, ἀποστρέβεσθαι γέλωτα. Ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Βασ. περὶ Εὐχαριστ. «Γέλως ἐστὶν ὁ ἐκ τῶν παρεισῆκτων ψόφος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναβρασμῷ. 2) ἀντικείμενον γελωτοῦ. «Γέλωτα ποιεῖσθαί τι, τίθεσθαί τι», κάμνω τί ἀντικείμενον τοῦ χορτᾶ ἢ περιγελοίου. Ἐπὶ δὲ θελάσσης, ἀντὶ τοῦ, ἠλαρότης, γαλήνη. Ζήτ. Γελατίνος. (Ὁ Βούττμ. γράφει τὴν Ὁμηρ. δοτ. γέλῳ.)

Γελωτοποιέω, ῶ (γελωτοποιός). Ποιῶ, προξενῶ γέλωτα. Κάμνω χορταΐδες, Λουκιαν.

Γελωτοποιία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς γελοιώδη πράγματα, ὥστε νὰ διεγείρῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα· ἐκ τοῦ

Γελωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁποιος κάμνει γελοιώδη πράγματα, δι' ὧν διεγείρει τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα. 2) μασκαρᾶς.

Γελώωντες. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελοίωντες.

Γεμίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ (γέμω). Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γεμίζω. 2) φορτόνω, μετὰ γεν. ὁ δὲ Μελέαγρ. καὶ μετὰ αἰτιατ. οἷον «. . . πῦρ γεμισείᾳ». Παθητ. εἶμαι γεμάτος.

Γέμισμα, τος, τό· (Ἡσύχ.) ταυτὸν τῷ, γέμος, καὶ, γόμος. Παρ' Αἰσχύλ. (Ἀγαμ. 1282) Γέμος, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια, τὰ ὁποῖα γεμίζουσι τὸ σῶμα.

Γεμιστός, ή, όν (γεμίζω). Γεμισμένος· φορτωμένος· παρηγεμισμένος.

Γέμος, τό. Γέμισμα, ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου γεμίζεται ἢ φορτόνεται τί· ταυτὸν τῷ, γόμος καὶ γέμισμα. Ἴδε τοῦτο.

Γέμω. Εἶμαι γεμάτος, πλήρης, φορτωμένος. Γενικ. Παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΓ'. 3. «Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι», ταυτόν ἐστι τῷ μετὰ ταῦτα «Ἄγειν πλοῖον», φέρειν περισσότερον φόρτωμα. «Γέμουτι ἱστίῳ πλεῖν», ἤτοι μὲ ὁλοκληρα πανία. Ταυτόσημόν ἐστι τὸ στένω, ὅπερ τοῦτο σημαίνει καὶ στενάζω. Ζήτει στένω. (Ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ.)

Γένα, Ἰων. γένη, ἡ· ταυτὸν τῷ, γένια, γένες, Καλλιμ.

Γενάρχης, ου, ὁ (γένος, ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἄρχων, ἀρχηγὸς γενεᾶς τινος, φαμιλίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει ἕνα γένος, Δυκόφρ. 1307. καὶ Δίων Κάσ. Λέγεται καὶ, γενάρχης, ὁ· τὸ οὐσιαστ. γεναρχία, ἡ, Συγκ. χρον. σ. 4.

Γενεά, ᾶς, ἡ, Ἰων. γενεή (γένω). Γέννησις, Χρόνος τῆς γεννήσεως. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἐν Ἰλ. κυρίως καὶ συνήθ. οὕτως· ὁπλότερος γενεῇ (Β, 707.), νεώτατος γενεῇ (Η, 153) ἀντὶ νεώτερος, νεώτατος τὴν ἡλικίαν· καὶ «πρεσβύτατος γενεῇ (Ζ, 24.)», γεροντότατος τὴν ἡλικίαν· καὶ, γενεῇ πρότερος, προγενέστερος (Ο, 166. Ι, 161.)· καὶ, γενεῇ ὑπέρτερος (Α, 786), ἤτοι ἀνώτερος τὴν γέννησιν. «Ἀπὸ γενεᾶς, ἀπὸ τῆς γεννήσεως· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἡ παραγωγή, ἡ σύστασις, π. χ. φύλλων γενεή, Ὅ, Ζ, 146. 2) γένος, μᾶλ. εὐγενικόν (φαμιλία, σοΐ), ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη τινάς, ὡς π. χ. «Τίς ἐστι γενεάν»; ἀπὸ ποῖον γένος (σοΐ) εἶναι αὐτός; «Γενεήν» τὴν γενεάν, τὸ γένος, ὡς Αἰτωλὸς γενεήν, Ἰλ. Ψ, 471. «Γενεῇ ὑπέρτερος» (Ἰλ. Λ, 786.), ἀπὸ μεγαλήτερον, ἀπὸ καλλίτερον γένος. «Γενεὴν καὶ αἷματος» (Ἰλ. Ζ, 211). Παράβ. Τ, 105. Γ, 241. «Ἐκ γενεῆς», κατὰ τὴν γενεὰν καὶ τὸν βαθμόν (Ἰλ. Η, 63). «Γενεὴ τινος καὶ ἐκ τινος» (Ἰλ. Φ, 157. 187), ὁ. ε. τὸ κατάγεσθαι ἐκ τινος. «Γενεὴ ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ (Ἰλ. Υ, 390), ὁ. ε. τόπος τῆς γεννήσεως του. Λέγεται καὶ ἡ φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ, Ὀδ. Ο, 175. καὶ ἐπὶ ἵππων, τὸ σόϊ, Ἰλ. Ε, 265. 308. 3) τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς, ἀνδρῶν γενεή, Ἰλ. Ζ, 146. καὶ ἡ ἀνθρώπινος ἡλικία, ἤτοι ἀποδεικνύει ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζῶσιν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ καιροῦ μιᾶς γενεᾶς, δηλ. ἴσως εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα χρόνους, ὅ ἐστιν, ἡ περίοδος τριάκοντα ἐτῶν· ἡ καθ' Ἡρόδοτ. Β'. 142. «Γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεα ἔστιν, Ἰλ. Α, 250. «Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ'». «Ἐς δεκάτην γενεήν», Ὀδ. Ξ, 325. Τ, 294. «Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς», ὁ. ε. ἐπὶ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ὅσον ἐνθυμούμεθα. «Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος, καιρός. 4) καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας ἡ διάφορος ἡλικία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, π. χ. ἡ Χρυσῆ, Ἀργυρᾶ, κ. τ. τ. γενεά. 5) οἱ ἀπόγονοι, μεθεξ. 6) Γενεαὶ καὶ αἱ διαδοχαὶ βασιλέων χωρὶς νὰ σημειώνται τὰ ἔτη τῆς βασιλείας των. Παρ' Ὁμηρ. λέγεται ἀδιαφόρως, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν κ. τ. τ.

Γενεαλογέω, ῶ (γενεαλόγος). Λογαριάζω τὴν γενεάν, κάμνω κατάλογον τῆς γενεᾶς, λέγω ὅτι κατάγεσθαι. 2) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἢ διηγοῦμαι τὸ γένος ἢ τὴν καταγωγὴν τινός, ὡς π. χ. λέγομεν, ὁ τάδε ἐμίσησε τὸν τάδε, καὶ καθ' ἑξῆς. Πλούταρχ. «Γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον» ὅτι

μετοχ. γενεαλογούμενος, ἐκεῖθεν, περὶ οὗ γίνεται ἡ γενεαλογία· ὅθεν

Γενεαλόγημα, τό. Ὁ κατάλογος τῆς γενεαλογίας. ἡ παραγωγή, ἡ καταγωγὴ γένους τινός, Εὐστάθ.

Γενεαλογία, ἡ. Τὸ ποιεῖν κατάλογον τῆς γενεᾶς. Ἡ ἐξέτασις ἡ διήγησις περὶ τῆς καταγωγῆς, ἡ ἡ παραγωγὴ γένους τινός.

Γενεαλογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γενεαλογίαν· ἐκ τοῦ

Γενεαλόγος, ὁ (λέγω). Ὅποιος κάμνει κατάλογον γενεᾶς τινός, συγγραφεύς τινος γενεαλογίας.

*Γενεάρχης, ου, ὁ, γενεαρχία, γενεαρχικός. Ἰδὲ Γενάρχης κτ.

*Γενεή, ῆς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ γενεά.

Γενεῆθεν, Ἐπίρ. (γενεή). Ἀπὸ γεννήσεως, ἀπὸ τὸ γένος, ἀπ' ἀρχῆς, Ἀνάλεκτ. Β'. 5.

*Γενέθλειος, α, ον, Ἰων. γενεθλήϊος, = γενέθλιος.

Γενέθλη, ἡ. Ἀρχή, γέννησις, ὅ ἐστιν, ἐπὶ ἀνθρώπων, γένος, ἀρχὴ τῆς γενεᾶς· καὶ ἐπὶ ἵππων, φυλή, Ἰλ. Ε, 270. ἐπὶ δὲ πραγμάτων, οἷον μετάλλων, ἀντὶ τοῦ, ἀρχή, πηγή, ῥίζα, Ἰλ. Β, 857. *... ὅθεν ἄργυρου ἐστὶ γενέθλη, ὁ τόπος, ὅπου ὁ ἄργυρος γεννᾶται, ἀπὸ ἀργυρείου. 2) ἡλικία, χρόνος.

Γενεθλήϊος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ γενέθλειος, ταυτὸν τῷ, γενέθλιος, Πρόκλ. Ἀνάλεκ. Β. 443.

Γενέθλια, τά. Ζήτ. Γενέθλιος.

Γενεθλιάζω, Μ. σω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια, Ἄππιαν.

Γενεθλιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν, ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως, Ἰταλ. Natalizio. Ἀνθολογ. 6, 321. ρ. 353.

Γενεθλιαλογέω, ῶ (γενεθλιαλόγος). Ἀστρολογῶ καὶ προλέγω τὰς μελλούσας τύχας ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς γεννήσεώς του, Στράβ. Ιζ'. σελ. 1074. ἐν γένει, προλέγω ἐκ τῶν ἀστέρων τὴν γέννησιν τινός· ὅθεν

Γενεθλιαλογία, ἡ. Κυρίως τὸ λογαριάζειν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τινός, καὶ προλέγειν τοῦ γενηθησομένου τὴν τύχην, ὅ ἐστι τὴν δυστυχίαν, ἡ εὐτυχίαν, τὸ ὁποῖον παρατηρεῖ τινὰς δυνάμει τῆς στάσεως τῶν Πλανητῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, ὅπερ ἴδιον τῶν Ἀστρολόγων.

Γενεθλιαλόγος, ὁ, γενεθλιολόγος, ὁ' (λέγω). Ἀστρολόγος, ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος.

Γενεθλιάς, άδος, ἡ. Θηλ. κυρ. τοῦ γενέθλιος, καὶ, = Γενεθλιακή.

Γενεθλίδιος, ὁ, ἡ. = γενέθλιος, Ἀνθολ.

Γενεθλιολογία, = γενεθλιαλογία· ἐκ τοῦ

Γενεθλιολόγος, = γενεθλιαλόγος.

Γενέθλιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ἢ γένος. «Γενέθλιος ἡμέρα· ἡ καὶ ἁπλῶς, «Γενέθλιος», ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, καθ' ἣν δηλ. ἐγεννήθη τινάς· οὕτω καὶ οὐδέτ. πτῶ. Γενέθλιον. Πλησυντ. ὅμως τὰ Γενέθλια, ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων, ἡ δὲ ἐπέτειος ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή, καὶ τὰ ὦρα τῆς γεννήσεως. «Γενέθλια ἄγειν», ἑορτάζω τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. «Γενέθλιος δαίμων», ὁ φύλαξ καὶ προστάτης τῆς γεννήσεως τινός, ἤτοι ὁ ὁστὴρ τοῦ εἶναι καὶ τῆς σὺν τῇ γεννήσει εὐτυχίας ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς, ἡ φυτικὴ μοῖρα, καθὼς λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ἡ Μοῖρα, ἥτις μοιραίνει τὸ παιδίον, ὁπόταν γεννηθῇ· ὡς τὸ ἀντὶ Μοῖρα σὲ ἐμοίρανεν ὅταν ἐγεννήθης; «Γενέθλιον αἷμα», τὸ αἷμα τῆς γενεᾶς μου, ἤτοι τὸ ἐκ πατρὸς καὶ μητρός· ταυτὸν τῷ, μητρῷος (Αἰσχύλ. Χοηφ. 909. Εὐριπ. Ὀρέστ. 89.). «Γενέθλιοι θεοί», οἱ τοῦ γένους τινὸς θεοί, ἢ αἴτιοι ἀρχηγοί, ὑπερασπισταὶ καὶ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων τινὰς παράγει, κατάγει τὸ γένος αὐτοῦ. 2) ἐνεργ. ποιητ. ἀντὶ γεννῶν, παράγων, «Γενέθλιος ἀστέων πατήρ», ὁ ἥλιος, Πινδ. Ὀλ. 7, 129.

Γενεθλίωμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Σχόλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 459.

Γένεθλον, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Τραγ. 2) γέννημα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 758. 888. Χοηφ. 286.

Γενειάζω, Μ. άσω· ἢ γενειάσκω, ἢ γενειάω (γένειον). Ἀποκτῶ γένειον, ἡβάω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνήρ. 2) τὸ Γενειάζω σημ. σπανίως καὶ ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια, Θεόκρ. Πλατ. Συμπ. σ. 181 καὶ Ξεν. Κυροπ. 4, 6, 5.

Γενειάς, άδος, ἡ. Τὸ Κατωσάγονον. 2) τὸ γένειον, καὶ αἱ τρίχες τῶν γενείων, ἤτοι τὰ γένεια, Ὀδ. Π, 176. Ζήτ. Ἔπειρας.

Γενειάσχω, καί, Γενειάω· ταυτὸν τῷ, γενειάζω.

Γενειάτης, καὶ Ἰων. Γενειήτης, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γένεια· καὶ

Γενειατις, καὶ γενειῆτις, καὶ γενεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἔχουσα γένεια, Σοφρών. παρ' Ἀθην.

*Γενειάω, Μ. ήσω, = γενειάζω. Ἀποκτῶ γένειον, Ὀδ. Σ, 176. 269. Πλουτ. Σολ. 8.

*Γενειήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ γενειάτης.

Γένειον, τό. Τὸ πηγούνι, Ὅμ. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἡ σιαγών, τὸ κατωσάγουον μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ ἐντεῦθεν 2) αἱ ἐν τῷ πηγουνίῳ τρίχες, τὰ γένεια, Αἰσχύλ. «Γενείου ξυλλογὴ τριχώματος», ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν τοῦ γενείου (πιθαν. ἐκ τοῦ, γένος). Παροιμ. «Γένειον καὶ κέρατα, πεπτὶ καὶ κόκκαλα, ἐπὶ μεγίστης λεπτότητος, Ἀριστ. Ὄρν. 901.

Γενειοσυλλεκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω, γένειον). Ὅποιος συλλέγει, μαζώνει ἢ περιποιεῖται τὰ γένεια· ὅποιος θὰ τῆς χειρὸς του καθ' ὥραν περιποιῆται, τραβᾷ καὶ καλλωπίζει τὰ γένεια αὐτοῦ, Ἀθην. δ' σ. 157.

*Γένεο, ἐπ. ἀντὶ ἐγένου.

*Γενέσια, ων, τά. Ἰδὲ γενέσιος.

*Γενεσιαλόγος, ου, ὁ, = γενεθλιαλόγος.

Γενεσιάρχης, ου, ὁ, = γενάρχης.

Γενέσιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γενέθλιος. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως. Γενέσια δὲ πλὴθ. ἡ ἑορτή, ἡ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν γενεθλίων μνήμη τοῦ ἀποθανόντος, Ἡρόδ. δ', 26. Ἀμμ. σ. 34. Ὅθεν διαφορετικὴν τοῦ, γενέθλια, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ζώντων.

Γενεσιουργέω, ὁ (ἔργον, γένεσις). Ὁ πρόξενος, αἴτιος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τῆς γεννήσεως τινός. «Παθήματα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγά», Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 228. Παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. εἶναι «Δύναμις γενεσιουργός, ἡ γεννητική, ἡ τοῦ γεννᾷν δύναμις. Τὸ ῥῆμα γενεσιουργέω, καὶ οὐσ. γενεσιουργία.

*Γένεσις, εως, ἡ (γένω). Ἡ πρωτίστη ἀρχή, πηγή. 2) ἀρχή, κτίσις, πλάσις, παραγωγὴ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, Εὐσέβ. εἰς βίον Ἰωσιφ. «Ἡ κατὰ χρόνον ἀρχὴ γενέσεως καλεῖται», Δαμασκην. «Ἡ πρώτη πλάσις γένεσις καλεῖται καὶ οὐ γέννησις· γένεσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκ θεοῦ πρώτη πλάσις· γέννησις δὲ ἡ ἐκ καταβάσης τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς παραδόσεως ἐξ ἀλλήλων διαδοχή. 3) γέννησις, ὕπαρξις, γενετή. 4) εἱμαρμένη. Ἰδὲ τῆς α'. σημ. παραδείγματα παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 202. 246.

Γενέτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Γενετήρ.

Γενετή, ἡ. Πηγή, ἀρχή, γέννησις· ταυτὸν τῷ, γενεή. Ὁ Ὅμηρος ἔχει πάντοτε κὰτ γενετὴν», ἀπὸ γεννήσεως, Ἰλ. Ω, 535. Ὀδ. Σ, 6.

Γενετήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, γενέτωρ, ορος, ὁ· ἡ, Γενέτης, ου, ὁ. Γονεύς, πατήρ, καὶ προπάτωρ. καὶ τροπ. Α. Π. 48. 2) υἱός, Εὐριπ. Ἰων. 911, καὶ Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 472. Ὁ Πλάτων (Νομ. Δ'.) τάσσει τὸ Προπάτορας, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Γενήτας. 3) ὡς ἐπίθ. = γενέθλιος, ὡς «Γενέτορες θεοί», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 80. καὶ 221. Εὐριπ. Ἰων. 583. Παρ' Ἡρόδοτ. Η', 137. «Ἑβδόμος γενέτωρ», ἀντὶ τοῦ, ἕβδομος προπάτωρ, προπάππος· ἕβδομος τοῦ γένους. Παραβ. γεννητής.

Γενετήριος, ὁ, ἡ. Ὁ γεννῶν, Συνεσ. Ἐπιν. 2, 41. σ. 317.

Γενετήσιος, ὁ, ἡ· ως, ορμή, ἡ εἰς τὸ γεννᾷν, εἰς τὸ συνεῖναι γυναικί, Ἀνθολ. Παλ. 15, 12.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ βοηθοῦσα εἰς τὴν γέννησιν θεά, Παυσαν. Α', α', 4. Ἀριστοφ. Νεφ. 53.

*Γενέτωρ, ορος, ὁ. Ἰδὲ γενετήρ.

Γεννᾶς, γεν. ᾶδος, καὶ συγκ. γειτᾶδος, καὶ γένις, ιδος, ἡ. Τζαπίον, ἀξίνη, πέλεκυς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 249. «Γειτᾶδος πλῆγμα». Μεταχειρίζονται τοῦτο οἱ Τραγ. ὡς τὸ, γενυς· ἢ Αἰτωλ. γειτᾶδα, ποιητ.

Γεννῆται, καὶ γεννῆται, ῶν, οἱ. Οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς· κυρίως δὲ ἐν Ἀθήναις ὠνομάζοντο οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους πολῖται· 30 δὲ γένη ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν ἢ τριττύαν, καὶ τούτων τρεῖς μίαν φυλήν. Ἕκαστος πολίτης ἐγκατέτατε τὰ τέκνα του πρώτου μὲν εἰς τὸ τάγμα τῶν Γεννητῶν καὶ Φρατόρων, ὅτε ὁμόγλωσσοι ὠνομάζοντο, ἔπειτα δὲ κατετάττοντο εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Οἱ Γεννῆται εἶχον ἐν ἑαυτοῖς τὰς ἰδίας αὐτῶν θυσίας, καὶ ἔκλεγον τοὺς ἱερεῖς των ἐν ἑαυτοῖς, οἱ ὁποῖοι «Γεννῆται τῶν θεῶν» ἐλέγοντο. Ἄρα ἓν μέλος τοῦ γένους ὠνομάζετο Γεννήτης. (Οἱ νεώτ. γράφ. γεννῆται, ὅμως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι Γραμμ. γράφ. γεννῆται. Ἰδὲ καὶ Tayl. Δημ. εἰς Νεκρ. Σ. 1365, 9. Σχολ. Σ. 1023. καὶ Rubnk. Τιμ. Σ. 66.). Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει, «Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκείου γεννηταί», τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἔθυον. Ζήτ. Τριττύα. Ἐντεῦθεν «Γεννήτη, ἡ, Γεννήτη τῶν Θεῶν» (Αἰσχύλ. Διάλ. Γ. 20.), ἡ ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Γεννητός, ή, όν (γεννᾶσθαι). Γεγενημένος, ὅστις ἐγένετο ὑπό τινος· κτιστός· ὅμως γεννητός, ή, όν, τεχθείς, Σαιφ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Γ. 2, 4. καὶ Ἐπιμέν. «Ὡς γάρ τινες ἡμᾶς βούλονται σοφίζεσθαι καὶ λέγειν ἴσον τὸ γεννητὸν εἶναι τῷ γεννητῷ, οὐ παραδεκτέον δὲ ἐπὶ θεοῦ λέγειν, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὰ κτίσματα μόνον· ἕτερον γάρ ἐστι γεννητόν, καὶ ἕτερον γεννητόν.»

Γενικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. γενικῶς (γένος). Ἀνήκων εἰς τὸ Γένος, ἀποτελῶν γένος. Ἡ γενικὴ, ὑπακουομ. πτῶσις, παρὰ Γραμματ. 2) καθολικός, παρὰ τοῖς νεωτέροις· ἐναντίον τῷ, εἰδικός.

Γέννα, ἡ, = Γένος, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα, ποιητ. μάλιστα δὲ παρὰ Τραγικ.

Γενναδᾶς, ου, ὁ. Εὐγενής, ὁ ἀπὸ εὐγενικὸν γένος καταγόμενος, ἢ ὁ εὐγενὴ καὶ γενναῖα φρονῶν (παλλιάρι), Πλατ. καὶ Ἀριστοφ. (⏑ – ⏑). Τὸ πληθ. γενναδαι.

Γενναδότειρα, ἡ (γέννα, δοτήρ). Ἡ γεννήτρια, καὶ ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως ἢ τῆς διαδοχῆς τοῦ γένους. Ὀρφ.

Γενναιάζω. Εἶμαι, ἢ πολιτεύομαι ὡς γενναῖος, Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 206.

*Γενναιόθυμος, ὁ, ἡ. Ἔχων γενναίαν ψυχήν.

*Γενναιοκάρδιος, ὁ, ἡ. Μεγαλόκαρδος.

Γενναιοπρεπής, ὁ, ἡ· καὶ γενναιοπρεπῶς, ἐπίρ. (γενναῖος, πρέπω). Ἁρμόζων, πρέπων εἰς ἕνα γενναῖον καὶ εὐγενῆ ἄνθρωπον. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ἡ γενναιότης, Ἀριστοφ. Ἐφ. 978.

Γενναῖος, αία, αῖον, Ἀττ. δὲ καὶ, ὁ, ἡ (γέννα)· καὶ, γενναίως, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν γενεάν, δοσμένος ἀπὸ τὴν φύσιν εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως, ἔμφυτος, φυσικός· ἐν τῷ γένει καίμιος, ὁ ὁμοῦ μὲ τὸ γένος γεγενημένος, ἢ ἐκ γένους παρεπόμενος, Ἰλ. Ε, 253. «Οὔμοι γενναίων», σ. ε. οὐ προγενικῶν, οὐκ ἔμφυτον καὶ ἐμφυές, δὲν εἶναι μοι δοσμένον ἀπὸ γεννητείσμου τὰ ... Ἀλ-

λως οὐχ εὑρητει αὕτη ἡ λέξις παρ' Ὁμ. Ἐξαιρέτους δηλοῖ, ὁποιος εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἢ ἀρόνημα· ὡς π. χ. «Ζωὸν γενναῖα· κύων γενναίων· καὶ ἑπομένως ἀντίτου, εὐγενής, εὐγενικός, ἢ ἀπὸ εὐγενικὴν γενεάν, φαμιλίαν γεννημένος, ἀπὸ καλὸν σόϊ, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ἀριστ. Ζ. ἱστορ. π'. 1. 14. 2) γνήσιος, ἀληθινός τὸ εἶδος, ἐπὶ ἀνδρώπων καὶ πραγμάτων· καλός, ἄξιος κατὰ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, ἰδιαιτ. εὐγενῆ πράττων καὶ φρονῶν, μεγαλόφρων· καὶ ἐντεῦθεν, ἀνδρεῖος, δυνατός, ἰσχυρός, παρρήσιος, μεγαλόψυχος, μεγαλοκάρδιος, ἀγαπρδιακός, παλλικάρι, Rahnk Τιμ. σ. 67. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ Ἑλληνική, ὦ γεννάδε, εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει ἀντὶ, ὦ βέλτιστε, ὅταν προσφωνῆται τις τινά· πολλάκις δὲ καὶ εἰρωνικῶς, ὡς παρ' ἡμῖν, ὦ καλὲ ἐγά, ὅταν ἀπατᾶταί τις καὶ ἐτσαλμένως ὁρᾷζῃ. Ἡ φράσις, «Γενναῖός εἰμι, λέγεται πρός τινα, ὅταν μὲ πολιτικὸν καὶ εὐχαριστοῦντες ἀποβάλλομεν τί· κοινῶς λέγομεν, σὲ εὐχαριστῶ· ὅθεν

Γενναιότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, ἀρετή, εὐγενὴς γενναιότης, εὐγενικὸν φρόνημα καὶ πολίτευμα, ἀνδρία, θάρρος, δύναμις, μεγαλοψυχία, μεγαλοφυΐα. Ἐπὶ δὲ γῆς, φυσικὴ εὐκαρπία, καρποφορία, Ξενοφ. Κυροπ. Η'. 7, 38. «Ὕδη βέποτε (τὸ γήϊδιον) ὑπὸ γενναιότητος καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβεν».

Γεννάω, ῶ. Μ. ἤτοι (γέννα). Γεννῶ, παράγω ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. π. χ. «Ὁ γεννήσας πατήρ. Πόσεις τὰς γεννητὰς καὶ θρεφθείσας τοιούτους ἄνδρας. Βλάβην ἡδονῆ καὶ λύπην γεννᾷ· (σπανίως ἐπὶ φυσικῆς γεννήσεως τῶν γυναικῶν, π. χ. Λουκ. α', 13 «Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι»). Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποκτῶνται καὶ φύονται ἐκτὸς σώματος διὰ τῶν ἐμφύτων δυνάμεων τῆς φύσεως. π. χ. γεννᾷ τρίχας, ὀδόντας, μέγα σῶμα· ποιητ. ἀλλὰ καὶ τροπικ. «Νοῦν, φρένας γεννᾷν, ἤτοι λαμβάνειν, ἀποκτᾷν καλὸν νοῦν κτλ. Ἐξαιρέτως δὲ καὶ συνήθως λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶς τὸ, γεννῶ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς· ἐπὶ δὲ γυναικῶν τὸ, τίκτειν· ὅθεν

Γεννηδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, γενέτειρα· ἁμφ.

Γέννημα, ατος, τὸ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, ἢ παρήχθη· ἐβλαστήθη· καρπός, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν. «Γεννήματα», τὰ τέκνα. 2) ἐνεργ. τὸ γεννᾷν, παράγειν, Αἰσχ. Προμ. 852.

Γεννηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾷν, Ἰώαν. Πολ. Ἰουδ. Δ'. 8. Τομ. β'. σ. 294.

Γέννησις, εως, ἡ. Τὸ γεννᾷν, παράγειν, φύειν, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προάγεσθαι τὸ γεννώμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν, Δαμασκ.

Γεννήτειρα, ἡ· Ἑλλ. τοῦ, γεννητήρ. Ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ. Ζήτ. καὶ, Γιγῆται.

*Γεννητήρ, ῆρος, ὁ, = γεννητής.

*Γεννητής, οῦ, ὁ. = γενέτης, ἐπιτοπολὺ ποιητ., ἐκ τοῦ γεννάω. Ὁ γεννῶν, παράγων. Οὕτω γεννηταί, οἱ γονεῖς.

*Γεννήτης, ὁ· παροξυτόνως, ἰδὲ γεννῆται.

Γεννητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ γεννᾷν· ἐκ τοῦ γεννάω.

Γεννητός, ἡ, όν (γεννάω). Γεγεννημένος, ὁποιος ἐγεννήθη· καὶ ἐντεῦθεν ἀνητός. Λουκιαν. «Καὶ πῶς ἔμελλε γεννητὸς εἶναι, κ. τ. λ. Τὸ γεννητόν, ἡ γένεσις.

*Γεννήτρια, ἡ· Ἑλλ. τοῦ γεννητής, ταυτὸν τῷ, γεννήτειρα.

Γεννήτωρ, ορος· ταυτὸν τῷ, γενέτωρ, γενέτης, γεννητής. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 206. «Ζεὺς γεννήτωρ, ταυτὸν ἐστι τῷ, γεννητὴν ἅπαντος».

*Γεννητῶς, ἐπίρρ. Κατὰ τρόπον γεννητοῦ, Ναζ.

Γεννικός, ἡ, όν (καὶ Ἐπίρ. Γεννικῶς)· ταυτὸν τῷ, γενναῖος, καὶ, γενναῖος. «Γεννική, τὸ μέγεθος λαμπκτικὸν», Ἀθην. σελ. 483, κατὰ πολλὰ μεγάλη· κυρ. ἄξιος, ἐξαίρετος, ἀξιόλογος, ὡς πρέπον γενναίων». Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Λυσ. 1071.

Γεννοδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, δοτειρα γένους, ἐπίθετον Ἀφροδίτης, Ὀρφ.

*Γεννόθεος, ἡ. Γεννήτωρ τοῦ Διός, Ἀνων. Ὕμ. εἰς Θεοτ. 4.

*Γενοίατο, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ γένοιτο. Ὁμ.

Γένος, εος, τὸ (γένω). Γενεά, φυλή (σὺν Τουρν.), ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Καταγωγή, μάλιστα δὲ εὐγενική, παρ' Ὁμήρῳ· συχνάκις ἐν χρήσει ἡ αἰτ. γένος ἀντὶ γενεᾶν, κατὰ τὸ γένος· ἐτιδὲ γένος ἐκ τινος (Ἰλ. Π, 113.) καὶ, «Γένος βασιλήων εἶναι» (Ὀδ. Δ. 63.). «Γένος ἀθάνατον» (Ἡσιοδ. Θε. 151.). «Θεῶν γένος εἶναι», ἤτοι καταγεσθαι ἐκ θείου γένους (Ἰλ. Ζ, 180.). 2) ἡλικία, π. χ. «Γένει ὕστερος» (Ἰλ. Γ, 215.). 3) ἀνθρώπινον γένος, ἡλικία (Ὀδ. Γ, 245.), καὶ ἐπομ. συχνάκις φυλή, φαμιλία, πλῆθος πολλῶν ὁμοῦ εἰς ἓν γένος· οἷον, «Γένος ἀνδρῶν, βροτῶν γένος (Ἰλ. Μ, 23. Ὀδ. Γ, 312.)». Ἰδὲ καὶ γενεά. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. ἤρξατο νὰ λέγωται καὶ ἐπὶ φυλῶν λαοῦ καὶ ὁλοκλήρων λαῶν, ὡς καὶ ἐπὶ εὐγενῶν γενεῶν. Κυρίως λέγεται ἐκεῖνο τὸ πρῶτον καὶ καθολικὸν σύστημα ζώων ἢ πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς γενητότητος καὶ συγγενείας ἔχουσιν ἀλλήλους τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπειτα ἐξήρτηνται ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὑποδιαιροῦνται εἰς εἴδη. 4) τὸ γένος, καθὸ διαφορὰ τῆς φύσεως, ἀρτεμιῶν καὶ θηλυκῶν· ὡσαύτ. καὶ παρὰ Γραμματ. «Ἴσην, ἐν ταῖς διαιρέσεσιν, ἀντίκειται τῷ, εἴδει. 5) δὲ τέκνα σημαίνει. 6) ὁ Πλάτων ὀνομάζει Γένη καὶ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς πρώτας ἀρχὰς καὶ αἰτίας τινός, Rahnk. Τιμ. σ. 283. «Τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρός, ὕδατος, καὶ ἀέρος..... 7) ἑνωτὶς πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· ἰδὲ γενῆται. 8) ἐν τῇ λογικ. ἀθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διαιρουμένων εἰς μικρότερα ἀθροίσματα (εἴδη).

Γενούστης, ου, ὁ. Ὁ τοῦ γένους ἀρχηγέτης, ὁ προπάτωρ, γενάρχης, Πλάτ. Φιλήβ. 16. «Νοῦς ἐστι γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου· ταυτὸν ἐστι τῷ, γενητικός.

Γέντα, τὰ. Κρέατα· κυρίως δὲ τὰ ἔντερα, ἐκ τοῦ, ἔντος· ὅθενδε καὶ, γέντερ, Θρᾳκιστὶ, ἡ κοιλία· ὅθεν τὸ Λατιν. venter, Καλλίμ. καὶ Νίκανδρ.

Γεντιανή, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ', 3. Gentiana lutea, Lin.

Γέντο. Παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Θ, 43. Ν, 241. Σ, 476.) γ'. ἑνικ. πρόσ. ἐνὸς μὴ ἀπαντῶντος ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἀρχαίου ῥήματος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν, ἐνέλαβεν· κατά τινας δὲ Αἰολ. ἀντὶ ἔλατο, ἔλτο, ἔντο, καὶ προπάσῃσι τοῦ Αἰολικοῦ δασέος γ, γέντο, ὡς τὸ, κέλαστο, κέλτο, κέντο, παρ' Ἀλκμᾶνι, καὶ, ἤλυθον, ἐλθών, Δωρικ. ἠλθον, ἀνιών. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Γένυον, λαβέ. 2) κατὰ συναίρ· ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο, Θεόκριτ. καὶ Μόσχος. Ἐν τῇ συνδ. ἐπίγενται, ἤτοι ἐπεγένετο, εὑρηται ἤδη παρὰ Θεόγν. 640.

Γένυ, τό, = γένυς, Τραγ.

Γένυς, υος, ἡ (καὶ παρὰ Τραγ. γένυ). Αἰτ. πληθ. γένυας, συναίρ. γένυς. Σκιερῶν, τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ τοῦ πηγουνίου, Ὀδ. Λ, 320, καὶ Ἀριστοτέλ. Ζ' Ἱστορ. Α'. «Ἔτι σιαγόνες δύο, τούτων τὸ πρόσθιον, γένειον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γένυς». Παρὰ ποιηταῖς πληθυντ. Γένυες καλοῦνται καὶ ἀμφότερα, ἢ καὶ ὅλον τὸ στόμα μετὰ τῶν ὀδόντων, ἐπὶ ἀνδρώπων καὶ ζώων, Ἰλ. Ψ, 688. Λ, 416. ἐν γένυι, σιαγόσι· πηγοῦσι (ὁρα τὸν Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 286.). Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Εὐριπ. (Φοίν. 1390.) λέγει «Κάρποι δηλοῦντες ἀγρίαν γένυν», ἀντὶ τὸ γένειον, αἱ τρίχες τῶν γενείων. 2) τὸ κοπτερὸν μέρος, μάλιστα τοῦ πελέκεως, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πέλεκυς, ἢ ἄξινη, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1205. ἰδὲ Valck. διατρ. σ. 145. (γενὶς, γένειον, γνάθος, genae)

Γένω, ἡ γαίνω (ὅθεν τὸ συνηθέστερον, γενάω, γενῶ, τέτεω, φύω), οὐχρηστοῦ μόνου εἰς τὸν Ἐπερσυντ. γεγάμην, εἶχα γεγήτει, Ἰλ. Α, 280. «... θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ». Παθητικ. Γένομαι, ἢ Γείνομαι (ὅθεν παρακ. Γέγονα, καὶ μεσοχ. Γεγονώς, Ἀπαρεμφ. Γεγονέναι, Ὑπερσυντ. Ἐγεγόνειν), ἔχει μόνον παθητικὴν σημασίαν, εἶμαι γεννημένος, ἔγινα, ὑπάρχω, εἶμαι, παρ' Ὁμήρ. «Γεγωνὼς ἔτη εἴκοσιν, ἀφ' οὗ ἔγινεν 20 χρόνων κατὰ τὴν ἡλικίαν. «Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἡσιοδ.)», τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀπὸ πλέον εὐγενὲς γένος ἢ εὐγενῆ καταγωγήν, φαμιλίαν, παρὰ οἱ ἄλλοι. «Ἐγεγόνει τῇ Βουλῇ ὁ ὀργὴν Δημοσθ., ὠργίσθη, ἐξέμωσεν μὲ τὴν βουλήν· ὅθεν μεσοχ. ἡ Γειναμένη, ἡ μητρὶς, καὶ ἡ μήτηρ· καὶ, οἱ Γειναμένοι, οἱ γονεῖς, Ξενοφ. Ζήτ. Γίνομαι, μετὰ τοῦ ὁποίου συχνάκις συγχέεται· καὶ, Ἐγείνω. Τὸ παθ. γείνομαι, καὶ, γεινόμενος, ἐν χρήσει μένον παρὰ Ποιηταῖς.

Γεοειδής, ὁ, ἡ (γέα, εἶδος). Ὁ ἐκτοῦ εἴδους τῆς γῆς, ὅμοιος μὲ γῆν, Ἀριστοτ.

Γεόομαι, οῦμαι, παθητ. Γῆ γίνομαι, Διοδ.

Γεοῦχος, ὁ, = γηοῦχος,

*Γεραφόρας, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειτοφόρος.

Γεραιός, ά, όν. Ἰωνικ. Γηραιός (γῆρας). Ὁ γέρων, ἀνήρ, ὅστις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ ἀξίαν του εἶναι ἀξιοτίμητος, καὶ Γεραιά, ἡ γυνή, ἥτις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ κατάστασίν της εἶναι ἀξιοτίμητος· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ καὶ παντοχοῦ μόνου ἐπὶ ἀνθρώπων χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Ὅμηρος, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ γέρων ὑπῆρχε θεῖόν τι, Ἰλ. Α, 35. Λ, 632. 643. Ω, 162. Ὀδ. Γ, 373. Π, 131. Ἰλ. Ζ, 87. 270. 287. 296. Ω, 433. 618. Συγκρίτ. Γεραίτερος, (ὡς παλαίτερος) γεροντότερος (ἐνίοτε κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, Γεραιός), καὶ πληθυντ. γηραίτεροι, οἱ γεροντότεροι, οἱ γέροντες τῇ ἡλικίᾳ ἔθνους τινός, οἱ σύμβουλοι, οἱ διοικηταί, οἱ πρέσβεις, οἱ τινες ἄλλοι, πρεσβύτεροι, λέγονται· ὑπερθετ. γεραίτατος, παρ' Ὁμήρ. 2) γηραλέος. 3) παλαιός, ἀρχαῖος. (ου ∪ Seidl duchm. σ. 101.) ὅθεν

Γεραιόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὸς)· ταυτὸν τῷ, ῥυτιδόφλοιος. Ὁ ἔχων ῥυτιδωτὸν, παλαιὸν φλοιὸν, Ἀνάκρεοντ. Β'. 217. «Γεραιόφλοια σικύα, κ τὰ ἔχοντα ζερωματικὴν, σχισματικὴν εἰς τὴν φλοιὸν, καθὼς τοῦ γέροντος τὸ πρόσωπον.

Γεραραί, αἱ. Αἱ σεβασταί, ἱέρειαι τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθήναις, αἱ ὁποῖαι ὠμνυον εἰς τὰ Θεῖνια. Ζήτ. τὸν ὅρκον παρὰ Δημοσθένει.

Γεραίρω, Μ. χρῶ, Ἀόρ. ἐγέρηρα. Ἀπαρ. γεγάρει, Ἀόρ. β'. ἐγέρεον, παρὰ Ἡλιόδ. πολ. β', στιχ. 468. ἔτιδε καὶ γεραίρομαι (γέρας). Τιμῶ, ἀνταμείβω τινὰ μὲ τιμὴς δῶρα, καὶ ἐν συμποσίῳ τῶν ἀρχόντων, δίδω τὸ καλλίτερον καὶ μεγαλείτερον κομμάτι, τινὰ τινι, Ἰλ. Η, 321. Καθόλου δέ, τιμῶ· καὶ λέγεται μὲν ἰδιαιρόρως, π. χ. οἱ ὑπήκοοι γεραίρουσι τὸν ἄρχοντα καὶ λόγοις καὶ ἔργοις· καὶ ὁ Ἄρχων τοὺς πιστοὺς αὐτῷ γεραίρει ἕδραις, δώροις, τιμαῖς, (Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. 2, 13), πλὴν σπανιώτερον ἐπὶ ὑποδεεστέρους πρὸς ἀνωτέρους.

*Γεραίστιος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 565. ἐκ τοῦ Γεραιστός, ἡ· πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ὀδ.

Γεραίτερος, α, ον· καὶ γεραίτατος, η, ον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ γεραιός, Ἰλ. Ι, 60.

Γεράϊσε, ὅθεν παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 396. Γεραιόμενα, κατὰ τὸν Σχολ., ἀντὶ κατρυόμενα, ἐκ τοῦ γέρας· μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι ἄλλως ἀνεγινώσκουσι.

Γεράνδριον, καὶ, ὀρθότερον, Γεράνδρυον, τὸ (γεραιὸς, δρῦς). Παπαλλιῶν δένδρον, ἢ κορμός. 2) τροπ. ἐπὶ πολλὰ γεγηρακότων ἀνδρώπων, παλαιογήρους, Ἀριστοφ. Β', 142. καὶ 297. (υ – ∪ ∪ Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σ. 185).

Γερανίας, ου, ὁ (γέρανος). Ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν ὡς ὁ γερανός, μακρόλαιμος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λαιμὸς τοῦ γερανοῦ, Φρύνιχ.

Γεράνιον, τό. Ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, Ἡσύχ. παρ' ἡμῖν δὲ τὸ ἐν τοῖς φράσι πρὸς ἀντλησιν ἐπιτήδειον ὄργανον. Ζήτ. Γέρανος. 2) εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. Γ', 131. διαφέρει δύο εἴδη, καὶ τὸ μὲν ἔχει σκοροδοειδῆ καὶ φαγώσιμον τὴν ῥίζαν, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τοῦ Λιν. geranium tuberosum· τὸ δὲ δεύτερον ἔχει τὰ φύλλα ὡς τὰ τῆς μαλάχης, τὸ τοῦ Λιν. geranium rotundifolium. 3) = γέρανος, σημασ. β'.

Γερανίς, ίδος, ἡ. Ἐπίδεσμὶς (παρὰ Παύλ. Αἰγ. ς'), δέμα, φασκιά.

Γερανίτης, ου, ὁ, Λίθος, παρωνομασμένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν γερανῶν.

Γερανοβοτία, καὶ γερανοβωτία, καὶ γεραιοβοσία, ἡ (βόσκω). Ἡ πρὸς βοσκὴν στάσις, καὶ κοπάδι τῶν γερανῶν, Πλατ.

Γερανομαχία, ἡ. Ἡ τῶν γερανῶν μάχη, Στράβ. Β'.

Γέρανος, ἡ, Ἰλ. Β, 460. Γ, 3, καὶ ὑστερώτερον ἀρσ. ὁ, Αἰλ. Εἶδος πτηνοῦ, πολλὰ μακρὺν ἔχον τὸν λαιμόν, ὁ Γεραιός. 2) τὸ γεράνι, σημαντικὴ μηχανή τις ἐκ μετεώρου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν Ἀλφιτοποιῶν ξύλον. 3) εἶδος χοροῦ κατὰ μίμησιν τῆς τακτικῆς πτήσεως τῶν Γεράνων· ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς, τὸν ὁποῖον συνεθίζουσι καὶ οἱ σημερινοὶ Γραικοί, Συρτὸν αὐτὸν ὀνομάζοντες, ἔχων δηλ. ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὸ χέρι πιασμένον, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν σχήματι κύκλου χορεύουσι, Πλούταρχ. εἰς Θησ.

Γεραός, ἡ, ὁν· ταυτὸν τῷ, γεραιός, καὶ γηραιός, Σοφ. Old. Π. 238. μόνον ποιητ.

Γεραρός, ά, όν (γεραίρω). Ἀξιοτίμητος, τίμιος, ἔντιμος, Ἰλ. Γ, 170. 211. ὑστερωτ. ὁ γένει = γεραιὸς καὶ γηραιός· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀλέξ. 26. «Γεραρὸς τὸ εἶδος», ἀντὶ τοῦ, σεβάσμιος. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681. «οἱ Γεραροὶ», οἱ Ἱερεῖς, ὡς, «Αἱ Γεραραὶ» αἱ Ἱέρειαι. 2) ἀντὶ τοῦ, Γηραιοὶ, γέροντες, ἐν Ἀναλέκτ. 3, 24.

Γέρας, γεν. ους, καὶ ατος, τό. Ἀνταμοιβὴ τιμῆς ἢ ἀρετῆς· δῶρον, τὸ ἀξιόλογον, οἷον ἐλάμβανον μάλιστα οἱ ἡγεμόνες καὶ στρατηγοὶ ἐκ τῶν λαφύρων οἱ ἑαυτοὺς πρὶν αὐτὰ βληθῆναι εἰς κλῆρον καὶ μεριτθῶσιν· ἦσαν δὲ ὡς ἐπιτροπὴ πολύτιμα ὅπλα, ἢ ὡραῖαι σκλάβαι· τὸ ἐναντίον τοῦ, μοῖρα, Ὀδ. Λ, 534. ἐν γένει δὲ, τιμῆς ἀπόδειξις. «Γέρας ἀποδοῦναι», ἢ τελευταῖα πρὸς τοὺς θανόντας τιμή. 2) ἆθλημα, δύναμις, Ἰλ. Ψ, 182. Ὀδ. Δ, 150. Λ, 175. Παράβ. γῆρας. Ὁ Ὅμ. ἔχει παρεκτὸς τῆς ἀνομ. καὶ αἰτ. τὸ κατ' ἀποκοπ. πληθ. γέρα ἀντὶ γέρατα· τὸ δὲ, Γέρεα, τά, Ἰωνικῶς παρ' Ἡροδότ. Β', 168. καὶ γεν. γεράων, ὧν. Ὅμ. Δημ. 312. καὶ Ἡσ. (ἡ γεν. γέρατος εἶναι ἐσφαλμένη) Ὅθεν γῆρας, τό· τὸ γηρατεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ἄνθρωπον σεβάσμιον καθὼς πιστεύουσιν· ἔτι δὲ τὸ, γῆρας, Ἰωνικ. εἶναι ἀντὶ τοῦ γέρας, ὡς καὶ τὸ ἦθος καὶ ἦθος. Ἐντεῦθεν ἔτι τό, γηραιὸς, γηράω, κ. τ. λ. (Ἐπ. ω υ, Ἀττ. ω-, Porr. Εὐρ. Φοιν. 888).

Γεράσμιος, ὁ, ἡ (γέρας). Ἔντιμος, ἀξιοτίμητος· καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 95. Φοιν. 930. γεροντικός. 2) γέρας περιέχων, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 132.

Γερασφόρος, καὶ Γερατοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τιμῆς χάριν γέρας ἀποφερόμενος, ἢ ἀπολαμβάνων, Πινδάρ. Πύθ. 2, 78.

* Γεραφρονέω (γέρας, φρονέω). Ἀξίως φρονῶ, Αἰσχ. Ἱκ. 356. Ἀμφιβ.

Γεργέριμος, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. ἑνὸς εἴδους ἐλαιῶν, Ἀθήν. Ὁ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Ἐλάα ἔχει τό, γεργέριμος, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ρουπάτα, ἡ ἐν τῷ δένδρῳ παπαυδεῖτα (καὶ αὐτομάτως καταπεσοῦσα) ἐλαία, druppa.

Γέργηθες, οἱ. Εἰς τὴν Μίλητον ἐλέγοντο οἱ δημόται, ὅ ἐστιν ὅλαι. Παρ' Ἀθην. Γέργιθες κεῖται.

Γεργίθιος, ὁ. Κόλαξ, ἐκ τοῦ ὀνόματος παροιμιασθείς, Ἀθήν.

Γέργινος, ὁ. Παρὰ Κυπρίοις εἶδος βασιλικῶν κατασκόπων, καὶ, κελάκων, Ἀθήν. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Γεργῖνος, καὶ, Γεργέργινος, ὁ διάβολος.

Γέρδης, καὶ, Γέρδιος, ὁ. Ὁ Τφαντής· ὅθεν τὸ Λατιν. Gerdius. (Ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σχηματ. ἔρδω, ἀντὶ, ἔργω, προσθέσει τοῦ δασέως γ.)

* Γέρεα, Ἰων. πληθ. τοῦ γέρας, Ἡρόδ.

Γερήνιος, Ὁμ. ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, οὐχὶ καθὸ ἔντιμος καὶ γηραιὸς, ὡς τινες ἡρμήν., ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς Γερήνης ἢ Γερήνου ὤν, ἢ ἐν τῇ Γερήνῃ κώμῃ ἀνατραφείς, παρβ. Ἡσ. λεξ. φ2.

Γερηφορία, ἡ (γέρας, φέρω). Τὸ ἔχειν ἔντιμον ἀξίαν, τιμὴν, τόπον, Διον. Ἀρχ. Β', 10.

Γερηφόρος, ταυτὸν τῷ, Γεραφόρος. Ἀξιωματικός.

* Γερμανολέτης, ὁ (ὀλλυμι). Ὁ φονεὺς τῶν Γερμανῶν, χρησμ. Σιβυλλ. 14, 45.

Γέρον, τό. Γεραιὸν, παλαιὸν, Ὀδυσ. Χ, 184. «Σάκος, εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ», ἤγουν ἐπὶ παλαιᾷ ἀσπίδος λεγόμενον.

Γεροντᾱγωγέω, ὡ. Γέροντα ἄγω, ὁδηγῶ, καὶ διδάσκω, μανθάνω, Σοφοκλ. καὶ Ἀριστοφ.

Γεροντᾱγωγός, ὁ. Ὁ ἀγωγὸς, ὁδηγὸς, ἢ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου.

Γεροντεῖος, α, ον· ἡ, γεροντιαίος, ἡ, γεροντικὸς (γέρων). Ἀπὸ τοὺς γέροντας, ἢ ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀνηκων εἰς τὸ γῆρας, ἢ εἰς τοὺς γέροντας· ὡς, φρόνησις.

Γερουσία, ἡ. Τὸ γῆρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία. 2) ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων, ἡ Γερουσία τῆς Σπάρτης, Ξενοφ. Λακεδ. Γ. ά, η'Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῷ τέρματι τοῦ βίου (ὁ Λυκοῦργος) τὴν κρίσιν τῆς Γεροντίας προσεῖς, ἐποίησεν. Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκ. παρὰ Στοβ. ἔχει, «Κρίσις δὲ ταῖς Γεροντίαις ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προτίθεται τοῖς τε εὖ ἢ κακῶς ζῶσιν, ὅπου ἀναγνωστέον ἐκ Ξενοφ. «Τῆς γεροντίαις». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γερουσία, ἀντὶ, γεροντία, παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησί. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Γερώα, ἀντὶ, Γερουσία, ὁ δὲ Ἀριστοφ. (Λυσιστ. 980.) γερωχία, Δωριακῶς ἔχει.

Γεροντιαῖος, α, ον· ταυτὸν τῷ, γεροντεῖος, Πολυδ. Β', 13.

Γεροντίας, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, πατρὸς πάππος, Λακωνικ. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ, 118.

Γεροντιάω. Γηράζω, γίνομαι γέρων· μεταφ. γίνομαι παιδικὸς ἀπὸ τὸ γῆρας. π. χ. «Οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι», Διογ. Α γ', 18., ἤγουν οἱ λόγοι σου φέρουσιν ἴχνη ἀδυναμίας γεροντικῆς, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἄρχισες νὰ γίνησαι μωρὸς πάλιν ὡς παιδίον καὶ φλυαρεῖς ὅ, τι φρένης.

Γεροντίζω, Μ. ἴσως, = γεροντιάω· ὅθεν «Γεροντίζων οἶνος», παλαιὸς οἶνος, Ἀλέξανδρος Τραλλιαν. Θ'. Σ. 524.

Γεροντικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ. γεροντικῶς), = γερόντειος.

* Γερόντιε, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1212. ἀντὶ γερόντιον.

Γερόντιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, γέρων. Γεροντάκι. 2) παρὰ Πολυβ. ς'. 51. καλεῖται ἡ Βουλὴ, ἡ Γερουσία τῶν Καρχηδονίων, Γερόντιον, ὡς παρὰ Νικολ. Δαμασκ., ἀλλὰ μερικὰ Ἀντίγραφα ἀντὶ τούτου «Τὸ γεροντικὸν» ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, οἱ Γέροντες, ἢ Γερουσία, Λατ. Senatorem.

*Γεροντογράδιο, τό (γέρων, γραῦς). Γέρων ὡς μπαμπόγρια· κωμικὴ ἔκφρασις τοῦ Σκύθου παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1199. (Δ)

Γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. Ὁ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου, τῶν ὑψιμάχων, Πλάτων Εὐθυδ. Σ. 272.

Γεροντοκομεῖον, τό (κομέω). Τόπος, ἢ οἶκος, ἐν ᾧ τρέφονται καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ γέροντες, νοσοκομεῖον· ὅθεν

Γεροντοκομέω, ὡ. Ἐπιμελοῦμαι καὶ τρέφω τοὺς γέροντας.

Γερουσία, ἡ. Ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, Γαλλ. Sénat. 2) = Πρεσβεία· ὅθεν

Γερουσιάζω, Μ. ἀσω. Κάθημαι εἰς τὴν γερουσίαν, εἶμαι γερουσιαστής. Νικήτ. Χρον. ΙΕ', 8.

Γερουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος εἶναι μέλος τῆς βουλῆς, Sénateur, Πολύβ.

Γερούσιος, α, ον. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τοὺς γέροντας ἢ γερουσιαστάς, ὡς, «Γερούσιος ὅρκος» (Ἰλ. Χ, 119.), ὁ ὅρκος τῶν ἐγκρίτων καὶ πρεσβυτάτων, «Γερούσιος οἶκος», κρασὶν ἐξαίρετον, τὸ ὁποῖον πίνουσι οἱ ἔγκριτοι τοῦ λαοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἰλ. Δ, 259.

*Γερράδερμον, ἢ γερρόδερμον, τό· τὸ ἐκ γέρρων πέπασμα.

Γερράδια, τά. Σκεπάσματα, ἤτοι προφυλακαὶ ἀπὸ Γέρρων· ἐκ τοῦ

Γέρρον, τό (εἴρω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πλεγμένον ἀπὸ ῥάβδους, βέργας· συνήθως λέγεται ὅμως 1) μία τετράγωνος ἀσπὶς (μάλιστα Περσική), πεπλεγμένη μὲ ῥάβδους, καὶ περισκεπασμένη (καπλατισμένη) μὲ ὠμὰ βυρσῶν δέρμα, Ξενοφ. Κυρουπ. Α', β', 9. Ἡρόδ. 2) φραγμὸς τις τοιουτοτρόπως πεπλεγμένος, φράξις, προφύλαξις ἀπὸ ἐπιδρομῆς, τοῖχος μὲ ῥάβδους πεπλεγμένος (τζιατμᾶς). «Γέρροις ἀποσταυροῦνται», Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. εἰς Ἀνάχαρσ. ὅθεν, Γερροχελώνη, ἡ, ἤτις ἦτο σκέπασμα τῶν στρατιωτῶν ἐξ ἀσπίδων, εἰς καιρὸν πολιορκίας χρήσιμον, Μαθημ. Παλ. σελ. 96. Ζήτ. Κάνια. 3) σκήνωμα, καλύβη, ὑπὸ τῆς ὁποίας δύνανται τινὰς νὰ κατοικήσῃ, ἢ τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παραπετάσματα, Δημοσθ. 4) καλάμι, κοφίνι, γαλίκι διὰ φορτώματα τῶν ἐμπόρων, Στράβ. 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς καὶ τὸ κρύφιον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ αἰδοῖον, Σχολ. Λουκιαν. 6) βέργα, καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀκόντιον· ὅθεν

Γερροφόρος (φέρω). Ὁποιος φέρει γέρρον, τάγματα στρατιωτικὸν φέρον ἀσπίδας ἀπὸ γέρρα, Ξενοφ. Ἀναβ. Α', ή, 9.

Γερροχελώνη, ἡ. Ζήτ. Γέρρον.

Γέρσυμον, τό. Ζήτ. Κέρσιμος.

*Γέρυος, ὁ· ταυτὸν τῷ, γυρὸς, Νικ.

Γέρων, οντος, ὁ. Ὁ γεροντας, Ὅμ. Β, 789. Γ, 386. 458. κτ. καὶ πλεονασμ. «παλαιοὶ γέροντες», Ἀριστ. Ἀχ. 676. Πληθυντικ. οἱ Γέροντες, οἱ γεροντότεροι, οἱ πρῶτοι ἔθνους τινός, οἱ ἔντιμοι, οἱ προεστῶτες, καὶ ἐντεῦθεν ἡ Γερουσία, ἡ Σύγκλητος, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ. 2) τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθων, ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, Πολυδ. 7, 73. 3) ὡς ἐπίθ. παλαιὸς, ἁπαξ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Χ, 184., ἰδὲ γέρον), παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς συχνάκις μὲν καὶ παρ' αὐτοῖς ὡς ἐπίθ., ὅμως συνήθως ἐπ' ἀρτεμικοῦ, ὡ, γέρων ἐχθύς, πέπλος. Ζήτ. καὶ στύππη.

Γερωχία, ἡ, ἡ, γερωχία, Λακων. ἀντὶ γερουσία, Ἀριστοφ. Λυσ. 980.

Γευδμός, ὁ, = Γεῦσις, Νίκανδρ.

Γεῦμα, ατος, τό (γεύω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη τινὰς, τὸ φαγὶ, ἢ τὸ πιστὸν· καὶ τὸ διδόμενον ὡς δοκίμιον ἐκ ποτοῦ οἴνου, Ἀριστ. Ἀχ. 187. καὶ μεταφ. Ἀθ. ιε'. «Ἀκράτου μὲν ὄσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ.» 2) ἡ ἀπόλαυσις τροφῆς καὶ ποτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ γεῦμα, ἄριστον, τὸ ὁποῖον γίνεται πρὸς τὸ μεσημέριον. 3) γεῦσις, νοητιμάλα, πᾶν ὅτι ἔχει ἡ ἕδρα ἀρέσκειαν, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. gustus, Ἰταλ. gusto, Γαλ. goût. Πλατ. Ἱππαρχ. «Ἔπειτα παριόντες ἄνω

καὶ κάτω, καὶ ἀναγινώσκοντες, καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, φοιτῶντες ἐκ τῶν ἀγρῶν κτλ. Οὕτω καὶ Λουκιαν. εἰς Ἑρμότιμ. 60. καὶ Χρυσόστ. εἰς ε. ὁμιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. καὶ ὁμιλ. κγ'.

Γευματίζω. Τρώγω τὸ μεσημεριανὸν φαγητόν, τὸ γεῦμα.

Γεῦσις, εως, ἡ. Τὸ γεύεσθαι ἔκ τινος, καὶ τὸ ἀφήνειν ἢ δίδειν τινὶ νὰ γευθῇ. 2) ἡ τῆς γεύσεως αἴσθησις, ὁπόταν δηλ. τρώγῃ ἢ πίνῃ τινάς τι καὶ αἰσθάνεται διὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος.

*Γευστέον, ἐπιθ. ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ γεύω. Πρέπει νὰ δώσῃς τινὶ νὰ γευθῇ, Πλατ. Πολ. Ζ' Σ. 537. 2) ἐκ τοῦ γεύομαι, πρέπει νὰ γευθῇ τις.

Γευστήριον, τό. Ὀργανόν τι, δι' οὗ ἐγεύοντο ἔκ τινος, καὶ τὸ ποτήριον, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Γευστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς γεῦμα ἢ εἰς γεῦσιν. «Γευστικὴ δύναμις», ἡ δύναμις τῆς γεύσεως.

Γευστός, ἡ, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἢ δύναται νὰ γευθῇ τινάς, νὰ αἰσθανθῇ μὲ τὴν γεῦσιν.

Γεύω, Μ. γεύσω. Δίνω ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις, τινά τινος, Valck. Ἡρόδ. 7, 46, καί, τινά τι (Εὐριπ. Κυκλ. 149), καί, τινίτι, ὅθεν φιλεύω τινά, σιτίζω, γευματίζω. Συχνάκ. καὶ παρ' Ὁμ. μόνον (Ὀδ. Γ, 413) ὑπάρχει τὸ μέσον γεύομαι, δοκιμάζω τι γευόμενος. Ὅθεν μέσ. Γεύομαι, τρώγω, ἀπολαμβάνω τροφῆς καὶ ποτοῦ, γευματίζω. 2) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως· καὶ ἐντεῦθεν ἔννοια τῆς ὁμοιότητος, κυττάζω τι διὰ νὰ τὸ ἰδῶ τί λογῆς εἶναι, κάμνω ἐξ ἰδίας πείρας μικρὰν ἐξέτασιν ἢ δοκιμήν, δοκιμάζω, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. π. χ. «Ἀρχῆς, πένθους γεύεσθαι», δοκιμάζειν τὴν ἀρχήν, τὸ πένθος, ὅ ἐστι, δοκιμάζειν τὴν κατάστασιν αὐτῶν διὰ τῆς πείρας· σημαίνει δὲ καὶ λαμβάνω μέρος εἴτε τι, ἀπολαύω· πάντοτε μετὰ γεν. Παρ' Ὁμ. ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ἐχθρικῇ σημασίᾳ, ὡς καὶ τὸ ἀποπειράομαι, κάμνω δοκιμὴν μὲ τί διὰ σύγκρισιν, οἷς, «Ἀχαιῶν δουρὸς γεύσασθαι» (Ὀδ. Γ, 181), καί, «Γεύσασθαι ἀλλήλων» (Ἰλ. Γ, 258) ἐπὶ μαχητῶν, οἵτινες δοκιμάζουσιν ἕνας τὸν ἄλλον, ἀποπειρῶνται λαμβάνουσι τῆς ἀλλήλων δυνάμεως· καί, «Γεύεσθαι χειρῶν», δοκιμάζειν τοὺς γρίφους, διὰ νὰ ἰδῇ τινὰς πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ ἄλλος εἰς τὰς χεῖρας. «Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν» (Ὁμ. Ἰλ. Γ, 258), ἤτοι θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ τὰς λόγχας, νὰ μετρήσωμεν, νὰ μετρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας· τὸ δὲ «Γεύεσθαι τῆς θύρας», Ἀριστοφ Βάτρ. 462., ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς εἰκοιλίας, Αἰσχ. ἐν λειψ. 224 τοῦ Σατυρ. μύθου, Τοξοτίδων. «Νέας γυναικὸς οὐ μὴ λάβῃ φλέγων ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾗ γεγευμένη». Τὸ Λατιν. gusto ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἀῤῥήτου Ἑλλην. Γύω, Γύσω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Νεύω, Νύσω, τὸ nuto. (Πειράβ. πειρόομαι).

Γέφυρα, ἡ. Ἡ παλαιὰ τούτου σημασία παρ' Ὁμήρῳ εἶναι, ὕφωμα γῆς, χώματος, ἀπόχωσις, μόλος διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐκχείλισιν ποταμοῦ τινος μάλιστα, ἐπειδὴ αὐτὸς λέγει διὰ τὸν χειμάῤῥουν, «Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐρυκάνεσκον ἰσχανόωσιν, Ἰλ. Ε, 87· καὶ ἑπομένως «Γεφύρωσε κέλευθον» (Ο, 357), ἔστησε τὸν δρόμον διά τινος μόλου. Αὕτη ἡ σημασία κεῖται καὶ ἐν τῷ «Γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν», παρὰ Πολυβ. καὶ «Ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἕλβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα», ἐπὶ Ἡρακλέους παρὰ Λουκιαν. Δημώναξ. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Β', 99. «Τὸν «Μῆνα ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν — τὸν πρὸς μεσημβρίης ἄγκωνα προσχώσαντα, ἐξεχώρισε τὴν Μέμφιν ἐκ τοῦ ῥεύματος τοῦ Νείλου διά τινος μόλου· πρβλ. γεφυρόω, ἀπογεφυρόω. Οὕτω καλεῖ καὶ ὁ Πίνδαρ. (Νέμ. 6, 67.) τὸν Κορίνθιον Ἰσθμὸν «Πόντου γέφυραν» καί, «γέφυραν Ποντιάδων» (Ἰσθ. 4, 34). Ἀλλ' ἐκ τῆς ἑπομένης ῥήτεως γίνεται ἀκόμη φανερώτερον, ἢ «γεφυροῦν τοὺς ποταμοὺς νεκροῖς», μολύνειν τοὺς ποταμοὺς μὲ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ διαβαίνειν ἀπ' ἐπάνω αὐτῶν· οὕτω καί, «Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυραι», Ξενοφ. Ἀναβ. 2) παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τοπολύ ὁ ὄρμος, ἡ διέξοδος, τὸ μεταξὺ δύο γραμμῶν, ἤτοι τάξεων τῆς μάχης διάστημα, διὰ τοῦ ὁποίου μέλλουσι τὰ στρατεύματα ὡς διά τινος χώματος ἔως τῆς ἀρχῆς τῆς μάχης χωρισταὶ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἑπομ. ὁ τόπος τῆς μάχης, καὶ πάντοτε μόλος ἐν Ἰλ. (διότι ἐν Ὀδ. δὲν ἁπανταῖ τελείως ἡ λέξις) οὕτω πολέμοιο γέφυρα ἢ γέφυραι, π. χ. Ἰλ. Δ, 371. «— τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας»; τὸ ὁποῖον παραβάλλεται μὲ τὸ ἀνωτέρω ἐν στίχ. 366. «Ἕστασ', ἐνὶ ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν, καὶ μὲ τὸ ἐν Θ, 549. «— πτολέμοιο γεφύρῃ». 3) συνηθεστέρα δὲ, ἀλλὰ καὶ νεωτέρα, μάλιστα δὲ Ἀττ. ἐστὶν ἡ σημασία τούτου αὐτὶ τοῦ, Γεφύριον, τὸ εἴτε διὰ πετρῶν, εἴτε διὰ ξύλων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «γεφυροῦν», ἢ, γεφύρα ζευγνῦσι ποταμόν, ἢ «γέφυραν ζευγνύναι, κτίζειν, βάλλειν, ἢ κάμνειν γεφύριον ἐπάνω εἰς ἕνα ποταμόν. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν ἀνήκουσιν αἱ συνήθεις παραγωγαί, γέα καὶ γορέω, ἢ ἡ παίζουσα παραγωγὴ «Γῇ ἐφ' ὑγρῷ», ἤτοι ἐπὶ ὕδατος, ὡσανεὶ γέφυρά τις οὖσα, Ἡρωδ. Γραμμ. παρ Εὐστ. καὶ Ἐ. Μ. Παρὰ τοῖς ἐγκατοίκοις τῆς Ἀκαρνανίας λέγεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὸ, γέφυρα, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ Ὁμήρου, ὅ ἐστι, αὐτὶ τοῦ, Ἀπόχωσις, Μόλος. (ω — ω, καὶ μόνον πολλὰ μεταγενεστέρως καὶ ω ω ω, Ἐπιγρ. Ἀδέσπ. 632, 6· ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐξαμέτρῳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τέλει, τὰ ἥμισυ Λατινικῆς, καὶ τὸ ἥμισυ Ἑλληνικῆς, Orell. inscr. Lat. I. p. 347. ἀρ. 1949).

*Γεφυραργάτης, ὁ. Ὁ κτίζων τὴν γέφυραν, Τζέτζ. Χιλ. β', 82.

Γεφυρίζω, Μ. ἴσω. Ῥίπτω ἀπὸ τὸ γεφύριον κάτω σκώμματα πρός τινα, ἤτοι καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ γεφύριον, χλευάζω, σκώπτω, περιγελῶ τινά. Ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι γέφυρά τις ἦν μεταξὺ αὐτῆς καὶ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, τοὺς μυστηρίους ἀγομένους, καθεζόμενοί τινες ἔσκωπτον τοὺς παριόντας, ἤγουν εἶχον ὁ λαὸς τὴν ἄδειαν, κατὰ τὰς δημοσίους ἑορτάς, νὰ περιπαίζῃ καὶ περιγελᾷ τινά· καὶ ἐντεῦθεν 2) καθόλου, αὐτὶ περιπαίζω, περιγελῶ τινὰ ἀνεμποδίστως καὶ αὐθαδῶς, Πολύβ. παρὰ Σουϊδ. Πλούτ. Σύλλ. 6.

Γεφύριον, τό, Ὑποκορισ. Μικρὰ γέφυρα (καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια καθόλου αὐτὶ τοῦ, γέφυρα), Αἰλιαν. ἡ, 14. (ῠ)

Γεφυρισμός, ὁ (γεφυρίζω). Τὸ περιπαίζειν, περιγελᾶν, ὁ χλευασμός.

Γεφυριστής, οῦ, ὁ. Περιγελαστής, χλευαστής, σκώπτης, Πλούταρχ Σύλλ. κ. β'.

Γεφυροποιέω, ῶ. Γέφυραν ποιῶ· ἡ συνάπτω μὲ γέφυραν· καθόλου δὲ, ἀποχώνω, μολύνω, Πολυβ. γ', 64. 1. Εὐχρηστότερον μέντοι τὸ γεφυρόω. ἐκ τοῦ

Γεφυροποιός, ὁ (ποιέω). Ὅποιος κάμνει, κτίζει τὰ γεφύρια. 2) αὐτὶ τοῦ Λατινικοῦ Pontifex, ἱεράρχης, Πλουτ. Νουμ.

Γεφυρουργία, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν γεφυρῶν, Τζέτζ. Χιλ. α, 931. δ', 501.

Γεφυρόω, Μ. ώσω (γέφυρα). Ἀποχώνω, ἤτοι χύνων χῶμα εἰς τινα ποταμὸν κατ' ὀλίγον πολὺν, καμνω αὐτὸν ὡς γῆν καὶ διαβατόν· ἴδε παραδείγματα ταύτης τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γέφυρα· ἀπ. δὲ «διάβασιν, ἢ δύσπορα γεφυρῶν (Πολυβ. Λουκ.)», ἀφ' χωμάτων κάμνω τι διαβατόν. 2) ἐνόνω μὲ γέφυραν, στήνω γέφυραν ἐπάνω ποταμοῦ. «Γεφυροῦν τὸν ποταμόν», Ἡρόδ. 7, 24. Ἡρωδ. ξ', 1, 13. «Ἡ δὲ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 245 περίοδος, «Γεφύρωται δὲ μιν αὐτὸν (τὸν ποταμὸν)», ὁλοῖ δένδρον μέγα, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐκ τῆς βίας τῶν ἀνέμων καὶ ἔφθανεν ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην· καὶ μεταφορ. παρὰ λογογράφοις, Ποταμὸς νεκροῖς γεφυροῦνται, ἤτοι οὕτως, ὥστε διαβαίνειν ἐπάνω τῶν λειψάνων ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. Πινδ. Ἴσθμ. 8, 111. «Γεφύρωσέ τ' (Ἀχιλλεὺς) Ἀτρεΐδαισι νόστον», ἔκαμε δηλ. διὰ τῆς ἀνδρίας του ὥστε νὰ δυνηθῶσιν ἐπιστρέψωσι (πολλὰ μεταφ.).

Γεφύρωμα, ατος, τό. Τὸ γεφυρωμένον, γενόμενον διαβατὸν διά μέσου γεφύρας, ἢ μόλου, καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ γεφύρας.

Γεφύρωσις, εως, ἡ (γεφυρόω). Τὸ βάλλειν, κατασκευάζειν γέφυρας, ἢ μόλον, ἀπόχωσις, Στράβ. Α', σελ. 59. (ῠ)

Γεφυρωτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος βάλλει, κάμνει τὰ γεφύρια, pontonnier.

Γεωγραφέω, ῶ (γεωγράφος). Περιγράφω, ἢ σχεδιάζω ἐπὶ πίνακος τὴν γῆν. «Τὰ γεωγραφούμενα», ἤτοι τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τῆς γῆς συγγράμματα.

Γεωγραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τῆς γῆς. 2) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα γεωγραφική, Γεμίνου Στοιχ. Ἀστρον. 13. ὅθεν

Γεωγραφικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν Γεωγραφίαν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν. «Τὰ Γεωγραφικὰ», συγγράμματα, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ γεωγραφίας· ὅθεν

Γεωγραφικῶς, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν γεωγραφικὸν τρόπον.

Γεωγράφος, ὁ, ἡ (γῆ, γράφω). Ὅποιος περιγράφει τὴν γῆν, καταγίνεται εἰς τὴν Γεωγραφίαν. 2) κατ' ἐξοχήν, ὁ Στράβων. (ᾰ)

Γεωδαισία, ἡ (δαίω). Ἡ μοίρασις τῆς γῆς ἢ τῶν χωραφίων. 2) = γεωμετρία.

*Γεωδαιτέομαι. Διαιρῶ τὴν χώραν, ἤτοι διαιρέω, Εὐστ. σλ. 1619.

*Γεωδαίτης, ου, ὁ. Ὁ διαιρεμὸς τῆς χώρας, Ἀνακδ. τ. β'. σελ. 211.

Γεώδης, ές, ἡ (εἶδος). Τῇ ὁμοίας, γήϊνος, κατὰ τὸ εἶδος τῆς γῆς. «Γεώδη χωρία» ὀνομάζονται ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν χωραφίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι τελείως πέτρας ἀνακατωμένας μὲ χῶμα· καὶ μεταφ. πᾶσμα γεῶδες.

Γεωειδής, έος, ὁ, ἡ· αὐτὶ γεοειδὴς (γέα, εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γῆς, Πλουτάρχ. Ἠθ. στλ. 430.

Γεώλοφος, ἡ. Λόφος ἀπὸ γῆν, ἢ ἄμμον, Στραβ. ε'.

Γεώλοφος, ὁ, ἡ (γέα, γαῖα, λόφος). Ἐκ γῆς ἢ ἄμμου ὡς λόφος ὑψούμενος, ἢ ἐκ γῆς ἐσχηκώς. π. χ. «Χωρίον γεώλοφον», τόπος ἔχων λόφους. «Ψάμμοι γεώλοφοι», λόφοι ἀπὸ ἄμμον. «Ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα», Στράβ. 16, ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Γεωλόφια, ἔχουσι. 2) γεώλοφος, ὁ· ἡ, γεώλοφον, τό· ὡς οὐσιαστ. αὐτὶ γεωλοφία. 3) μεταφ. ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ ἀνθρώπου μεγαλοσωμάτου καὶ ἀνοήτου.

Γεωμετρέω, ῶ (μετρέω). Μετρῶ τὴν γῆν· μετέρχομαι τὴν Γεωμετρίαν. 2) διδάσκομαι τὴν γεωμετρίαν. π. χ. «Πρῶτο αὐτόν, εἰ γεγεωμέτρηκεν, ἢ μουσικῆς ἐπακήκοεν.

Γεωμέτρης, ου, ὁ. Ὅποιος καταμετρεῖ τὰ μέρη τῆς γῆς, μετέρχεται ἢ ἐξευρίσκει τὴν Γεωμετρίαν. Θηλ. γεωμέτρις.

Γεωμετρία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μετρᾷ τινὰς τὴν γῆν, ἤτοι τὰ μήκη, τὰ πλάτη αὐτῆς.

Γεωμετρικός, ή, όν. Ὅποιος εἶναι ἔμπειρος εἰς τὴν γεωμετρικὴν· ἢ Γεωμετρικὴ ὠνομ. τέχνη, ἐπιστήμη, Διογ. Λ. 3, 84.

*Γεωμετρικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ γεωμετρικὸν τρόπον, ἢ κατ' ἀναλογίαν, ὡς ἀριθμητικῶς, ἰσαρίθμως, μὲ ἴσον ἀριθμόν. π. χ. Πλουτ. Ἠθ.

σελ. 643. »Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ἐρίζω τὸ μέτριον καὶ δίκαιον«. Ὑπερβ. γεωμετρικώτατα, Πολυδ. δ, 160. Cic. ad Att. 12, 5.

Γεωμιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μὲ γῆν μεμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ χῶμα, Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 893. καὶ Στράβ. 12, σ. 571.

*Γεωμορέω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργικήν, Θεοδώρ. παρὰ Εὐσεβ. προπ. Εὐαγ. σελ. 427.

Γεωμορία, ἡ (μόρος). Μοίρασις, διαίρεσις τῶν γεωργίων, χωραφίων. 2) ἡ γεωργία τοῦ διανεμηθέντος χωραφίου, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 10.

Γεωμορικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γεωμορίαν ἢ εἰς τὸν γεωμόρον. »Γεωμορικὸς νόμος«, νόμος ἔνεκεν τῆς διαιρέσεως τῆς γῆς πρὸς γεωργίαν, ἢ εἰς ὑποστατικά, Διονύσ. Ἁλικ. Γ', Ἀ, 10, 39., ὅστις ἐστὶ ἀντὶ τούτου καὶ, Χωροιομικός, εἶπε.

Γεωμόριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γεωμορία. Τὸ τῆς γῆς μόριον, γεώργιον, Ἡσυχ.

Γεωμόρος, ἡ γημόρος, καὶ, γαμόρος, καὶ, γειομόρος, ὁ, ἡ (γῆ, μείρομαι). Ὁποιος εἰς τὴν μοῖραν χώρας τινός, ἤτοι τῶν χωραφίων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἓν μερίδιον γῆς, κληροῦχος, ἀπόικος ὁποιος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια. Ὁ Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 611) καλεῖ Γεωμόρους τοὺς πολίτας τοῦ Ἄργους· ὁ δὲ Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Γειομόρος, Γεωργός, ἔτι δὲ καὶ προεστήκοτα. »Ὁ ἐπὶ τῶν ἐγγείων τιμημάτων (κτημάτων) τὰ κοινὰ διέπων«, ὅ ἐστιν, ὁ κύριος τῶν χωραφίων, ὁ τις ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ ὠφελεῖ τὰ συνεισφέρη εἰς τὰ ἔξοδα διὰ τὰς δημοσίους ἀξίας, λειτουργίας λεγομένας· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦντο Γαμόροι, οἱ πλούσιοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ πρῶτοι πολεως, ἢ ἐπαρχίας τινός, Valck. Ἡρ. 5, 77. 6, 22. 7, 150. Ruhnk. Τιμ. σελ. 67. Διόδ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. Θησεῖ· Ζήτ. καὶ Γειομόρος. 2) ἐργαζόμενος, γεωργῶν τὴν γῆν, π. χ. βοῦς, ποιητ. 3) Γεωμόροι, οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ διδόντες πρὸς ἕκαστον (Σχολ. Θουκ. δ. 21), οἱ ὁποῖοι παρὰ Ῥωμαίοις εἶναι οἱ Decemviri agris dividundis, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Θ', 52. »Τοὺς γεωμόρους ἀποδεικνύουσι«.

Γεωνόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐν τοῖς ἀγραυλίοις διαιτώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Ἡσυχ. Δίων Κάσσ. σελ. 38, 5. 150, 28, 35. 501, 90. »Γεωνόμησεν δὲ παρὰ Φρυνίχ. (ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 32, 14), ὁ διανέμων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑκάστῳ τὸν κλῆρον.

*Γεωπέδιον, τό, ὑποκ. τοῦ γεώπεδον· ὑπὸ Σβεγγ. παρ' Ἡροδ. ζ', 28· διορθωτέον ἐκ χειρογρ. Ἰδὲ Σκιφ. Γρηγ. Σ. 518.

*Γεώπεδον, τό. Ἰων. ἀντὶ γήπεδον. Κομμάτι γῆς, κτῆμα, κυρ. ἐντὸς τῆς πόλεως, Ἡροδ. ζ', 28. »Αὐτῷ σε μοι σπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπέδων ἔστι βίκος. ἐπαλμ. ἀνάγν.

Γεωπείνης, ου, ὁ (γέα, πειῶν ἢ πείνης). Ὁποιος ἔχει μικρὸν καὶ ἀχρεῖον χωράφιον, ὀλίγην γῆν, πτωχὸς εἰς χωράφια οἱονεὶ πεινῶν ἢ πενόμενος γῆν, Ἡρόδοτ. Β', 5. Η', 111. Ruhnk. Τιμ. Σ. 6.

Γεωπονέω, ῶ. Δουλεύω, ἐργάζομαι, γεωργῶ τὴν γῆν.

Γεωπονία, ἡ. Γεωπονικὲς, καὶ, Γεωπόνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γεηπονία, Γεηπονικὸς, καὶ, Γεηπόνος.

*Γεωπορέω, ῶ. Γεωπόρος εἰμί· περιέρχομαι τὴν τινα.

*Γεωπορία, ἡ. Ἡ περιήγησις, voyage.

*Γεωπόρος, ὁ, ἡ. Ὁ περιερχόμενος τὴν τινα, ταξιδιώτης voyageur.

Γεωργέω, ῶ. Οὐδ. εἰμαι γεωργὸς, μετέρχομαι τὴν γεωργικὴν· π. χ. Πλουτ. Ἀλεξ. »Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους«. 2) ἐνεργ. γεωργῶ, καλλιεργῶ, π. χ. γεωργῶ τὰ κτήματα, χώραν· πολλοὺς ἔχω τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Οὕτω καὶ »γεωργεῖν γεωργίαν« καὶ μεταφ. γεωργεῖν τοὺς ἰχθύας, ἁλιεύειν, οἶνον· καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω, κάμνω καρποφόρον. π. χ. »Ὁ Νεῖλος... τῇ παρόδῳ γεωργεῖ τὰς ἀρούρας«. Ἰδὲ Ἰλιοσθ. β', 28. καὶ Φιλοστρ. Ἐπ. ξβ', σ. 944. 2) ἐντεῦθεν μεταφέρεται καὶ εἰς ἄλλα, καὶ σημαίνει φιλεπόνως ἀσκῶ, ἐπιτηδεύομαι, ἢ θερίζω, ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι, καὶ συντ. αἰτ. ἢ μετὰ τῆς ἐκ. π. χ Γεωργεῖν τέχνην. »Στάχυν γεωργεῖν«, ἤτοι θερίζω καὶ καρποῦμαι. »Γεωργεῖν ἐκ τινος«, ἤτοι ἐπιτηδεύομαί τι καὶ τρέφομαι ἀπ' αὐτοῦ· καὶ μεταφ. τὴν ἀσέβειαν, ὀργὴν γεωργεῖν. Ἡσυχίαν γεωργεῖν. »Γεωργεῖν τινά«, ἤτοι διδάσκειν τινὰ τὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. »Γεωργεῖν τὴν ἐκκλησίαν«, ἤτοι θεραπεύειν, τιμᾶν, περιποιεῖσθαι. »Γεωργεῖν τὰς συμφοράς«, ὁ. ε ἐκ τῶν δημοσίων συμφορῶν ὠφελοῦμαι. Λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, προξενεῖν, παρέχειν, π. χ. Γρηγ. εἰς Βασίλ. »Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄμουσον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ πονουμένοις«. Καὶ ἐπὶ μελισσῶν. »Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον«, ὁ. ε. φιλοπονεῖ, δίδει.

Γεώργημα, ατος, τό. Τὸ γεωργημένον καὶ ἐσπαρμένον χωράφιον. »Τὰ γεωργήματα τῶν ἀνθρώπων, ἤτοι τὰ φυτευόμενα ὑπ' αὐτῶν.

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ. Καλὸς, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν, Διόδ. Σικ. ὡς, τόπος, χωρίον.

Γεωργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν τὴν γῆν· ἡ τῆς γῆς ἐργασία· καὶ ἐν γένει, πᾶσα καλλιέργεια, γεωργικὴ οἰκονομία, κυρίως τε καὶ μή, π. χ. Πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι (Θουκ. Α', 11). Γρηγ. »Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ ἰοῦ γεωργίας ἐστίν. 2) γῆ, χωράφι, τὸ ὁποῖον γεωργεῖται ἢ ἐγεωργήθη. »Γεωργίας μὴ μεγάλας ἐργάζεσθαι«, Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱππογρ. 6, 37.

Γεωργικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν γεωργίαν, ἢ διαλαμβάνει περὶ αὐτῆς, ὡς, βίος, νόμος, σκεῦος, σύγγραμμα· καὶ, »Γεωργικὴ ὑπακτέχνη«. 2) ἐπιτήδειος, εἰδήμων τῆς γεωργίας, ἢ ἀγαπῶν νὰ καταγίνηται εἰς αὐτὴν. Γεωργικὰς, ἐπίθ. τοῦ Ἰανοῦ. Ἐπίρρ. Γεωργικῶς.

Γεώργιον, τό. Ἡ γεωργία. 2) τὸ χωράφιον. 3) ὁ ἐκ τῆς γεωργίας καρπὸς, ὡς τὸ Κυνήγιον, Κυνηγία.

Γεώργιος, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ γεωργὸς, ζευγίτης.

*Γεωργίτης, ὁ. Ταυτὸν τῷ, γεωργός.

Γεωργὸς, ὁ, ἡ. Ὁποιος γεωργεῖ, δουλεύει τὴν γῆν, καὶ οὐσιαστ. ὁ ζευγίτης, ὁ γεωργὸς, ὁ θεραπεύων τὴν γῆν. »Γεωργὸν βοΐδιον«, βοδίζευγιτικόν, Ἀριστ. Ἀχ. 1036. 2) ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν. 3) γεωργὸς παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ βιβλίοις ὁ θεὸς, καὶ γεωργοὶ, οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ. (ἐκ τοῦ ἔργω)

Γεωργωδής, ες, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ τὸν γεωργὸν ἢ μὲ τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γεωργοῦ. π. χ. »Κατὰ δὲ τὸ γεωργωδέστερον«.

Γεωρυχέω, ῶ. Σκάπτω, ὑποσκάπτω τὴν γῆν οὕτως, ὥστε νὰ ἐλθῃ ἔνω, ἀναποδογυρίζω σκάπτων. Ἡρόδοτ. Δ'. 20. Ἀδιαν. Ζ. Φ. 16, 15. Ἐλημ. Ἀλ. σελ. 242. »Τὸ χρυσίον καὶ τοὺς λίθους γεωρυχοῦσιν ἐκ τοῦ

*Γεωρυχία, ἡ. Σκάψιμον τῆς γῆς ἄνω καὶ κάτω, Αἰλιαν. Ζ. Φ. 6, 43. »Μυρμήκων γεωρυχία«.

Γεωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁποιος ὑποσκάπτει καὶ κάμνει λάκκους, τρύπας εἰς τὴν γῆν, Ἡσυχ. ὡς σκάλοψ, ζῶον.

*Γεωσπορέω, ῶ. Τὴν γῆν σπείρω, γεωργῶ, Ἰμπρ.

*Γεωτομία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου σχίσις τῆς γῆς, γεωργία, Μάξ. περὶ καταρχῶν 498. ἐκ τοῦ

Γεωτόμος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειτόμος (ἐκ τοῦ τέμνω τὴν).

Γεωτραγία, ἡ (τραγεῖν, τρώγω). Ἡ ἐκ τῶν τῆς γῆς καρπῶν τροφή, Ἱπποκρ. Σ. 513, 19.

Γεωφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁποιος φαίνεται ὁπόταν γῆ, χῶμα, Θεόφρ. περὶ Λίθ.

Γεωφάνιον, τό (γέα, φαίνω). Τόπος μεταλλοῦχος τῆς νήσου Σάμου, ὅπου ἰατρικὰ γῆς εἴδη εὑρίσκοντο.

Γεωφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Γῆς, χώρας ἐπιτηρητὴς, φύλαξ, Σουΐδ. ἐν Δ. Γεώργ. (χ)

Γεωχαρὴς, τό — ές (χαίρω). Ὁποιος χαίρεται τὴν γῆν, τὰ χωράφια, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ κατοικῇ εἰς τοὺς ἀγρούς. 2) χαμηλὸς, ὁ παίτοτε ἐπάνω τῆς γῆς κείμενος, ἕρπων, ὡς τὰ μικρὰ φυτὰ, χαμερπής. Ζήτ. Γογγύλη.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Η.

Γῆ, ῆς, ἡ· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, γαῖα, καὶ γέα· ἐκ τοῦ, γάω, γῶ, τὸ χωρῶ· ἢ τὰ πάντα χωροῦντα. Καθόλου λαμβανομένη εἶναι ὅλη ἡ σφαῖρα αὐτῆς, μερικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, τόπος, χώρα, πατρὶς, χωράφιον, ὑποστατικὸν, ἀγρός· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χῶμα. Καὶ ὁ Ὅμ. χρῆται ἐνίοτε τῷ Ἀττ. τύπῳ γῆ ἀντὶ γαῖα, »Γῆν πρὸ γῆιν«, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Αἰσχ. Προμ 685. Ἀρ. Ἀχ. 235. »Γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν καὶ δεδόσθαι, σύνηθες σύμβολον ὑποταγῆς, παρ' Ἡροδ. συχνάκις. »Κατὰ γῆν«, διὰ ξηρᾶς. »Κατὰ γῆς στέλλεσθαι«, διὰ ξηρᾶς ταξειδεύειν. »Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, ἢ θεραπεύειν«, ὁ. ε. καλλιεργεῖν. Ἡ πληθ. γαῖαι, γαῖαι καὶ συναίρ. γᾶν κτλ. εἶναι παρὰ ἀοίκοις συγγραφεῦσι πολλὰ σπανία, Valck. Ἡρόδ. 4, 198. πρβ. Schaef. mel. p. 15.

Γηγενέτης, ου, ὁ, = Γηγενής.

Γηγενὴς, ές, ὁ, ἡ (γένω). Ὁ ἀπὸ τῆς γῆς γεγονὼς, ὁποιος ἐγεννήθη, ἔλαβε τὴν ὕπαρξίν του ἀπὸ τῆν γῆν, ὁ ἐκ γῆς, συντραφείς, παραχθείς, τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι ἡ γῆ· ὡς, πῦρ γηγενές, γηγενὴς βολβὸς, μύκητες γηγενεῖς. 2) ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, ἁμαρτάνων. — Ὡς οὐσιαστ. α) υἱὸς τῆς Γῆς. κυρ. Τιτὰν, Γίγας, ὅθεν Γηγενεῖς, οἱ Γίγαντες, ὡς καὶ γηγενεῖς περιληπτικῶς οἱ ἄνθρωποι. β) ὁ ἐντόπιος, ὡς καὶ αὐτόχθων, Πλουτ. Ἀποφθ. σελ. 177. »Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς«.

Γήδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γῆ. Μικρὰ γῆ, κυρ. μικρὸν χωράφιον, χωραφάκιον.

Γῆθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς τὸ, οἰκόθεν.

Γηθέω, ῶ. Μ. ήσω, Παρακ. γέγηθα (γαίω, ᾄδομαι). Χαίρομαι (Ζήτ. Γήθω καὶ Γαίω), Ὀδυσσ. Ο, 165. Συντάσσ. δοτ. ἢ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς, »Ἠλούτῳ, ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασι γεγηθώς«· ἐνίοτε καὶ αἰτ. ὡς Ἰλ. Θ, 377, παραβ. Valck. Ἱππ. 1339. »Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;« (Ἰλ. Ι, 77). ἢ αἰτ. συνεκδ. ὡς, »γηθόμενος κῆρι«. Ἰωσὴφ Γενεσ. σελ. 20. »Ὁ δὲ γηθόμενος ποδὶ κατ' αὐχένα πατήσας αὐτόν«. Ἐκ τοῦ γηθὶω τὸ Δωρ. γεγαθέω. Ὁ Ὅμηρος δὲ μεταχειρίζεται ποτὲ τὸν ἐνεστῶτα γηθέω, ἀλλὰ τὸν παρακείμενον γέγηθα ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς λογιγράφοις ἐν χρήσει. Τὸ γεγαθεῖν ὡς τριόντι παρακ. ἀπαντᾷ παρὰ Νεμ.Πανδ. 3, 33. Dikaen.

Γήθος, εος, τό. (Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 29.) ἡ, Γηθοσύνη, ἡ (γηθέω). Χαρούμενη καρδιὰ, χαρὰ, Ἰλ. Ν, 29. Φ, 390. Τὸ πληθ. τοῦ γηθοσύνη εἶναι σπάνιον· π. χ. γηθοσύνῃσι παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. β', 878· δ', 620. Τμ. Ὁμ. Δημ. 437. Ζήτ. Γαίω. ἐκ τοῦ

Γηθόσυνος, η, ον· καὶ, ὁ, ἡ· καὶ, γηθαλέος, α, ον. Ἐπίρ. γηθοσύνως. Χαρούμενος, εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, γεμάτος χαρὰς εἴς τι, τινί, Ἰλ. Β. 122.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ γήθυον.

Γήθυον, τό. Ἀμπελόπρασον, πρασολίδα, gethyon.

Γηθῶ, ἀχρ. ἐνεστ., ταυτὸν τῷ παραγωγῷ γηθέω,

ὄδαν, γέγηθα, γεγηθώς, καὶ, γεγηθότως, Ἰλ. Θ, 555. Ὀδ. Ζ, 106. Ζήτ. Γαῖω. Πρῶτος ὁ Κόϊ. Σμυρ. ἔχει τὴν μετοχ. γηθόμενος. Ἰδὲ παραδείγματα τινὰ ἐν τῇ λέξει γηθέω.

Γήϊνος, ἡ, γήϊος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ γῆν, χωματένιος. 2) φθαρτός. Ἐπιῤῥ. γηΐνως.

Γηΐτης, καὶ συναιρ. γῆτης, ου, ὁ. Γεωργός, αὐτόχθων.

Γηλεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Στρωμένος, κειτόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, χαμαιεύνης, Καλλιμ.

Γήλοφος, ὁ, = Γεώλοφος, σημ. β'. Λόφος, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 58.

Γῆμαι, γήμας, γήμασθαι, γημάμενος, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀόρ. α. ἐνεργ. καὶ μέτ. τοῦ γαμέω.

Γημόρος, ὁ, = Γεωμόρος.

Γηυχέω, καὶ γηοχέω, ῶ. Ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. ἐκ τοῦ

Γηοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅποιος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια, ὑποστατικά· ταυτὸν τῷ, Γεοῦχος. Τοιοῦτον καὶ τό, Γηόχος, ἐκ τοῦ Ἰων. Γηοχέω, ἀντὶ γηουχέω, ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Ἡρόδοτ. Ζ', 190. 2) ἐπίθετον Διός, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει καὶ ὑπερασπίζεται μίαν χώραν· κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος. πρβλ. γαιήοχος.

Γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ γηουχέω, Ἡρόδ. 7, 190.

Γηπάτταλος, ὁ. Πάτταλος γῆς, Λουκ. Λεξ. κ. β'. «Σκάφοδάτε εὗρον . . καὶ γηπατ'τάλους τινὰς ἀνορύξαντα, ἔνθα ἐνοικεῖ, καθὼς φαίνεται, τοὺς ζαμένους διὰ τὸ ἔχειν βίλας ἐπιμηκεις.

Γήπεδον, τό, = γεώπεδον. Χωράφιον, καὶ μάλιστα τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον, κηπίον.

Γηπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅποιος πίπτει, ἢ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 672.

Γηπονέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, γεωπονῶ, Εὐριπ. Ἠλ. 75. ὄδαν

Γηπονία, Γηπονικός, Γηπονικῶς, καὶ, Γηπόνος, = Γεηπονία, κ. τ. λ. Κυρ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 350. Εὐστάθ.

*Γηπόνιον, τό· ταυτὸν τῷ, γεώργιον, Βασιλ. Σελευκ. σ. 11, 18.

*Γηπόνομος, τό. Ὄνομα φυτοῦ, Δημήτρ. Ἱεραποσσῶν. σ. 113.

*Γήποτος, ὁ, ἡ· Δωρ. γάποτος (πίνω). Ἐκ τῆς γῆς πιόμενος, ποτιστὸς, Αἰσχ. Περσ. 621. καὶ Χοηφ. 97, 164. «Γάποτοι τιμαί, χοαί, Γάποτος χύσις».

Γήρα, Ἴοντ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ, γήρᾳ, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γηραιός, ά, όν· ἡ, Γηραλέος, α, ον, ἡ, Γηράλιος (γῆρας). Παλαιὸς τῇ ἡλικίᾳ, γέροντας. Ἐκ τοῦ, Γήρας, ὡς τὸ Γεραιὸς, ἐκ τοῦ, Γέρας· ἡ λέξις γηραιὸς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. 376. «Γηραιὸς πούσι», Εὐριπ.

Γήραμα, τό, = Γήρειον, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀράτου Διοσημ. 921., ὅπου ἔτι καὶ, γήρασμος, κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Γηράμων.

Γηράναι (ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ γηράω, γηράσκω), καὶ, Γηράντεσσι, Γηρᾶς, ἰδὲ Γήρημι, καὶ γηράσκω.

*Γηρανσις, εως, καὶ, γήρασις, ἡ. Ἡ κλίσις, πόρωσις, βάδισις ἐπὶ τὸ γῆρας, Ἀριστ. καὶ Ἀμμών.

*Γηρασός, ὁ, ἡ, = γηρικός.

Γῆρας, τό, παρ' Ὁμ. Γεν. γήραος, ἡ γήρως Ἀττ. κατὰ συναίρ. (οὐδέποτε γήρατος), Δωτ. γήρᾱ, καὶ Ἀττ. κατὰ συναίρ. γήρᾱς, Σοφ. Αἴ. 597 καὶ, Ὀδυσ. Δ, 132. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὸ γηρατεῖον, τὰ γηράματα. Παρ' Ὁμ. πάντοτε μὲ τὰ ἐπίθετα, λυγρὸν, στυγερὸν, χαλεπὸν, «Ἐπὶ γήραος οὐδῷ, λυγρῷ ἐπὶ γήρως ὀδῷ», ἀντὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ γηρατείου. «Τὸ τῆς λήθης γῆρας», ἀντὶ τὸ εὐκόλως λησμονοῦν γήρας. Γήρᾳ ὡς ἐπίῤῥ. ἀργὰ (Σοφ. Ἀντιγ. 1353). Καὶ μεταφ. «Γῆρας (τὸ δέρμα) ὄφεις ἐκδύνουσιν». «Ἀποδύεται τὸ γῆρας τῆς ἁμαρτίας». «Γῆρας ἡμέρας», ἡ ἑσπέρα. «Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος» (Αἰσχύλ. ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 682.), τοῦτο τὸ σφάλμα δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ ποτέ. Ὁ σχηματισμὸς, Γῆρος, τό· Δωτικ. Γήρει, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. Ζήτ. καὶ, γέρας.

Γηράσκω, ἡ, Γηράω, Μ. ἀσω, Ἀττ. ἀσομαι. Παρ. γεγήρακα, Ἀορ. α'. ἐγήρασα· ὁ Ἀορ. β'. ἀπαρ. γηρᾶναι πλέον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττ., παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις γηρᾶσαι, Piers. Μοῖρ. σ. 115. Θωμ. Μ. σ. 192. Μετ. ἀόρ. γηράς, ποιητ. καὶ κοι. γηράσας.—Γηράω, κυριώτ. καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. Ἰλ. Π, 197. Η, 148. «Ἐνὶ Μεγάρεισιν ἐγήραα». Ὀδ. Ξ, 67. «Αὐτὸν ἐγήραα». Σοφ. Οἰδ. Κολ. 727. «Τὸ τῆς δὲ χειρὸς οὐ γεγήρακε σθένος». Ἀθην. 13, σ. 600. «Οὐποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ λανείται». 2) παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 907 εὑρίσκεται τὸ ἐγήρασαν ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ. «Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ», λέγουν, δὲν μὲ ἔθρεψαν ἕως εἰς τὰ γηρατεῖα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μ' ἐγήρασαν τὰ πάθη. — Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀορ. γηρᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ὡς καὶ διδράσκω, ἔδραν, δρᾶναι, δρᾶς, γίγνομαι γηρῶ, γήρημι, γηρᾶναι, γηρᾶς, γεν. γηράντος, οἷον, γηράντων ἀνδρῶν, καὶ ἡ δοτ. γηράντεσσι, ἡ αἰτ. γηράντας· (ἀσομαι, Ἀρ. Ἱππ. 1313.). Γηράσκομαι, ὡς μέσον, εὑρίσκεται μόνον παρ' Ἡσιόδ. (ἰδὲ Πλουτ. Ἠθ. σ. 415.) «Τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται». (Ὁ Ὁμ. ἔχει ἐκ μὲν τοῦ γηράω τὸν παρατατ., ἐκ δὲ τοῦ γηράσκω τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔτι δὲ τὸν μετοχ. ἀόρ. γηράς, Ἰλ. Β, 663. Π. 325. 197. Ὀδ. Δ, 210. Η, 120. καὶ Ἡσ. Ἔ. 186.)

Γήρειον, τό· ὡς, «Γήρειον Ἀκαλήνιον», τὸ λευκὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς χνοῦδι ἐπάνω εἰς τὸν στέφανον τινῶν φυτῶν, τὸ ὁποῖον, ὅταν φυσήσῃ τινάς, πίπτει· ἄλλως πάππος, Λατ. Pappus. Federkrone, Γερμ. Ζήτ. Πάππος.

Γήρημι, ἀχρ. ταυτὸν τῷ, γηράω, γηράσκω· ὅθεν τό, γήρανσις, καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 197. «Ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὑπαστὸς γηράσκει», ἀντὶ τοῦ, γηράσας. Ὅθεν «Γήραντος ἀνέρων. Γηράντεσσι τανεύσιν. Γηράντας τιμῶν, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ὅς τις ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν «Γηρεῖς· καὶ, Ἀνδρὸς γηράντος πολλὸν ἀφαυλότερος», ἢ ὡς Ἰωνικὸν, ἐκ τοῦ Ξενοφάνους ἀναφέρει.

Γηροβοσκέω, ῶ (γηροβοσκός). Τρέφω, θεραπεύω ἕνα γέροντα, ἢ εἰς τὰ γηράματα· ἐξαιρ. τοὺς γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς. Παθητ. λαμβάνω περιποίησιν, τρέφομαι εἰς τὰ γηράματα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 685.

Γηροβοσκία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν τοὺς γέροντας, ἢ εἰς τὸ γῆρας, Πλουτάρχ. Ἠθ. Σ. 111. ἐκ τοῦ

Γηροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅποιος τρέφει, ἐπιμελεῖται τοὺς γέροντας, ἢ ἐν τῷ γηρατείῳ, μάλιστα γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς.

Γηροκομεῖον, τό, = γηροτροφεῖον.

Γηροκομέω, ῶ. Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, τρέφω τοὺς γέροντας· ὡς καὶ τό, γηροβοσκέω.

Γηροκομία, ἡ, = γηροβοσκία, Ἰσοκρ. ἐ, 9, 4.

*Γηροκομικός, ἡ, όν. Εἰς γηροκομίαν ἀνήκων· μάλιστα δὲ «γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης», ἤτοι ἰατρικῆς, ὅπερ πραγματεύεται περὶ τοῦ πῶς δεῖ περιποιεῖσθαι τὰ τῆς ὑγείας τῶν γερόντων.

*Γηροκομίτης, ὁ. Ὁ διὰ τὸ γῆρας τρεφόμενος, ἐνδεὴς γέρων, Τζέτζ. Χιλ. 11, 27.

*Γηροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), = γηροβοσκός, Ἡσιοδ. Θεογ. 606. Εὕρηται καὶ γεροκόμος.

Γῆρος, τό, = γῆρας, παρὰ τοῖς Ο'.

Γηροτροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται οἱ γέροντες· ἐκ τοῦ

Γηροτροφέω, ῶ. Τρέφω τοὺς γέροντας, σιτίζω, ἢ περιποιοῦμαι αὐτούς, Ἰσοκρ.

Γηροτροφία, ἡ· ταυτὸν τῷ, γηροβοσκία.

Γηροτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων, περιποιούμενος, σιτίζων γέροντας, Εὐριπ.

Γηροφορέω, ῶ. Φέρω, βαστάζω τὸ γῆρας ἢ ἐν τῷ γηρατείῳ, Πλουτ. Ἠθ. σ. 983. ἐπὶ Ἀλκυόνος. «Ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενὴς ὁ ἄῤῥην γένηται συνέπεσθαι καὶ βαρὺς, ὑπολαβοῦσα γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ».

*Γηρυγόνος, ὁ, ἡ (γῆρυς, γένω). Φωνὴν, ἦχον προξενῶν, γενῶν. «Γηρυγόνῳ, Ἐπίθ. Ἠχοῦς, παρὰ Θεοκ. Συρ. 6. «Κούρας γηρυγόναιο».

Γήρυμα, ατος, τό (γηρύω). Ἦχος, φωνή. Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. σκάπτῃ....

Γῆρυς, υος, ἡ. Φωνὴ, μεγάλη καὶ καθαρὰ, ἦχος, ῥῆμα, Ἰλ. Δ, 437. «Οὐδ' ἰὰ γῆρυς», ο. ε. οὔτε μία φωνή. «Στονόεσσα, πολυχορδοτάτη, Ἑλληνική, φθέγματος συνήθης γῆρυς», Πλούτ. Σοφ. Εὐριπ. (ἐκ τοῦ κράω, κᾶρυς, κῆρυς, γῆρυς.)

Γηρύω, Μ. ὑσω. Ἐκδίδω φωνὴν, λέγω, ὁμιλῶ, φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ· ὡσαύτως καὶ μέσως, Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 426. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔστι συχνάκις ἐν αἰτιατ., Ἡσιοδ. Ἔ. 258. «Γηρύει' ἀνθρώπων ἀδίκους νόους». Πινδ. Ὀλ. 2, 158. «Κόρακες ὡς ἄκραντα γαρύετε». Πινδ. ζ, 166. «Γάρυον τοιαῦτα». Εὐρ, Ἱππ. 213. «Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσεται». Γαρύειν, Δωρ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 5. ἀντὶ γηρύειν, φάλλειν, οἷον, Νεμ. 3, 55. «Γλυκύ τι γαρύεσθαι». Ἰσθμ. 1, 48.—τινί ἢ πρός τινα, συνερίζομαι, ἀμιλλῶμαι κατὰ τὸ ψάλλειν. Ὁ Πινδ. χρῆται τῷ Δωρ. γαρύω, ἔνθεν τὸ Λατ. garrio. Εὑρίσκεται καὶ τὸ παθητ. σημαῖνον φθέγγεσθαι, λέγειν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀόριστος ἐγηρύθην, Εὐριπ. Ἱππ. 1074 καὶ Ἰκετ. 460. (Τὸ Τφιλον εἶναι ἐν μὲν ἀορ. καὶ μέλ. παντοῦ μακρόν, ἐν δὲ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν τοῖς δακτυλικοῖς στίχοις ὡς ἐπιτοπολὺ βραχὺ μὲν πρὸ βραχείας συλλαβῆς, μακρὸν δὲ πρὸ μακρᾶς, ὡς (βραχὺ) παρ' Ἡσ. «Γηρύει' ἀνθρώπων» καὶ (μακρὸν) παρ' Αἰσχ. Προμ. 78. «Ὁμοια μορφὴ γλώσσα σου γηρύεται».)

*Γηρωβοσκέω. Ταυτὸν τῷ, γηροβοσκέω.

*Γηρωκομέω· ταυτὸν τῷ γηροκομέω, πρβλ. Lobeck. Φρυν. σ. 692.

Γήρως, Γεν. κατὰ συν. ἀντὶ, γήραος, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γήτειον, καὶ, γήτιον, τό, Ἀττ. ταυτὸν τῷ, γήϊον.

Γήτης, ου, ὁ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ, γηΐτης, Γεωργός, χωρικός, ξυνήτης, Σοφοκλ. Τραχ 32.

Γητομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω, χωρίζω τὴν γῆν· καὶ καιροτομέω, Δωρ. γατομέω. ἐκ τοῦ

Γητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ χωρίζων, κόπτων, τὴν γῆν, ὡς, δίκελλα, βοῦς.

Γηφάγος, ὁ, ἡ. = Γαιηφάγος.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Ι.

Γι, ἰδὲ γε, σελ. 395. στῆλ. β', στιχ. 22.

Γιγαντάϊος, αία, άϊον, ἡ, Γιγάντειος, α, ον. Μέγας ὡς ὁ Γίγας, ἀπὸ γίγαντα, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν.

*Γιγαντία, ἡ. Πόλεμος Γιγάντων, Φιλόστρ. σ. 518.

*Γιγαντιαῖος, ταυτὸν τῷ, Γιγαντάϊος.

Γιγαντιάω, ῶ. Μ. ἀσω. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς γίγας, ἢ φρονῶ τὰ τῶν γιγάντων, Πισιδὴς παρὰ Σουϊδ. ὡς τό, γεροντιάω.

*Γιγαντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς γίγαντας.

*Γιγαντογενὴς, ὁ, ἡ. Γιγάντειος, ὡς, γενή.

*Γιγαντόκτιστος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ γιγάντων κτισθείς, ὡς, πύργος.

Γιγαντολέτειρα, ἡ, Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ ἐπὶ τοῦ

Γιγαντολετήρ, ῆρος· ἡ, Γιγαντολέτης, ου, ἡ Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ (ὀλλυμι). Ὁποῖος

φθείρει, φονεύει τοὺς Γίγαντας. Θηλ. Γιγαντολέτειρα καὶ Γιγαντολέτις. ἡ· ἰδὲ ἀνωτέρω.

Γιγαντομαχία, ἡ. Ἡ μετὰ τῶν Γιγάντων μάχη, πόλεμος τῶν Γιγάντων, Πλάτ.

*Γιγαντομίμητος, ὁ, ἡ. Ὁ μιμούμενος τοὺς Γίγαντας, Γε. Συγκλ. σ. 79.

*Γιγαντοπάλαμος, ὁ, ἡ. Ὁ γρόθους Γιγάντων ἔχων, ἀνδρεῖος, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 115, 127.

Γιγανταραίστης, ου· ἡ, γιγαντόραιστος, ὁ (ῥαίω). Ἐξολοθρευτὴς τῶν Γιγάντων, Λυκουρ. 63.

*Γιγαντόσωμος, ὁ, ἡ. Ὁ σῶμα Γιγάντειον ἔχων, Κ. Μαν. Χρον. σ. 127.

*Γιγαντοφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων τοὺς Γίγαντας.

*Γιγαντοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῶν Γιγάντων, ὡς, ὄρυ.

*Γιγαντοφόντης, ὁ· καὶ Ἐηλ. Γιγαντοφόντις, ιδος, ἡ, = Γιγαντοφόνος.

*Γιγαντόχειρ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων χεῖρας Γίγαντος.

Γιγαντώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος Γίγαντι, ὥστε γίγας, π. χ. σῶμα, ψυχή.

Γίγαρτον, τό. Ὁ σπόρος (τὸ κουκούτζι) τῆς σταφυλῆς, σταφυλοκούκουτζον. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ὅθεν

Γιγαρτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ γίγαρτα· ἡ, ὅμοιος μὲ γίγαρτα. «Τὸ γιγαρτῶδες ἐν τοῖς λιπώδεσι.

Γίγας, αντος, ὁ. Γίγαντας· συνήθ. πληθ. οἱ Γίγαντες· ἦσαν δὲ οὗτοι (ἐν Ὀδ. Η, 59. Θ, 120) γιγαντιαῖον, ἄγριον, τοῖς θεοῖς μιητὸν καὶ τέλος ὑπ' αὐτῶν ἐξολοθρευθὲν γένος. Ἡ ἱστορία αὐτῶν παρ' Ἀπολλοδ. Παρ' Ἡσίοδ. Θ. 185. υἱοὶ τῆς Γαίας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἰσοδύναμον τῷ γηγενής. Γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἰέναι, ὡς οἱ Ἐτυμολόγοι (Ἐτ. Μ. σ. 231, 20.) μυθολογοῦσι, συμφάντορος καὶ τοῦ Ὀρφέως αὐτοῦ ἐν Ἱερῷ λόγῳ βιβλ. ἡ. «Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακαρέσσιν, οὕνεκα γῆς ἐγείνοντο, καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Ἀπὸ Αἰσχ. καὶ ὕστερον λέγεται προσηγορικῶς καὶ πᾶς τις γίγας, ἤτοι ὡς οἱ Γίγαντες, ἐναντιούμενος τοῖς θεοῖς ἥρως, μάλιστα δὲ εἰ μεγάλοι τῷ σώματι καὶ ἀνδρεῖοι ἥρωες καὶ ἄλλοι, ὡς παρ' Αἰσχ. Θηβ. 426, ὁ ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος πολεμιστής, καὶ ἐν Ἀγαμ. 701. «Ζεφύρου γίγαντος αὐρᾳ, ἰσχυροῦ, δυνατοῦ σφοδροῦ· ἀρα, εὐσθενής, ἰσχυρὸς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἕξιν· ἄγαν εἰρωστος· θεσπισὴς καὶ ἀντίθεος· παμμεγέθης ἄνθρωπος· καθ' ὑπερβολὴν ἀτεβὴς καὶ ὑπερήφανος καὶ τῇ εἰκείᾳ ῥώμῃ τὸ πᾶν ἐπιτρέπων, Ἑκλησ.

Γιγγίδειον, τό. Εἶδος φυτοῦ, κιχώριον, gingidium, Διοσκορ. Β'. 167. Πλίν. 20. 5. Artedia squammata, κατὰ τὸν Ῥαυβόλφ. Ἕτεροι νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ὑπάρχει τὸ, Tordylium syriacum, ἢ Daucus gingidium, Δίων.

*Γιγγίς, ίδος, ἡ. Ἡ γογγύλη, γογγυλίς, Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 140. 9, σ. 343, 326.

Γιγγλισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, κιχλισμός, Ἡσύχ. γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως· καὶ ὁ Σουΐδας γράφει τὰ αὐτά.

Γιγγλυμοειδής, έος, οῦς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γιγγλυμοῦ.

Γίγγλυμος, ἐνίοτε καὶ γιγγλυμός, ὁ. Τρόπος τῆς κλειδώσεως τῶν κοχλίων, ἤτοι ἀντεμβολὴ ἐξοχῆς τινος πρὸς τὴν κοιλότητα, οἷα περὶ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα, ginglymus. 2) ἐπὶ τοῦ θώρακος, ἡ ἕνωσις καὶ κλείδωσις, ἤτοι ὁ ἁρμός, ὅπου κλειδόνεται, Ξενοφ. Ἱππ. 18'. 6. Ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τοῦ θώρακος ἁρμὸν. τοῦτο ἀντὶ τοῦ στροφεύς. 3) ἐπὶ θυρῶν, ὁ στρεφόμενος γόμφος, αἱ ῥιζέδες. Οὕτως ὀνομάζει καὶ Γαλην. (ἐν Γλωσσαρίῳ) Γεγγλυτμοὺς τὰς θύρας, ὅταν ἁρμὴν. τὸ, γιγγλυμόω· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Γεγγλύματα, τὸ ὁποῖον παραβάλλ. μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ. 4. καὶ Ἰωνήπ. Ἀρχ. Γ'. 5. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, εἶδος φιλήματος. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, Γλύφω, Γλυμές, Γεγγλυμός. Παρὰ τοῖς Μαθημ. Παλ. Σελ. 41. κεῖται, Γεγγλύμας, ἀλλ' ἐν Ἀντιγράφ. «τοὺς Γεγγλυσμούς, φέρεται.

Γεγγλυμοῦσθαι, παθ. Κλεισθῆναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ, Ἱπποκρ. ἄρθρ. Σ. 810.

Γιγγλυμώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γιγγλυμοειδής.

Γεγγλυμωτός, ὁ, ἡ. Κλεισθεὶς, βαλμένος εἰς τὴν κλείδωσιν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ· μεταφ. συνηρμοσμένος. Φιλ. Μαθημ. ἀρχ. Σ. 91. «Γιγγλυμωτὰς σανίδας συγκλειομένας καλωδίοις».

Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὴν Γίγγραν. ὅθεν

Γιγγραντός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη, ἐψάλθη εἰς τὴν Γίγγραν, ἢ ἄλλει παιχθεῖ, Ἀθήν. ὡς, «γιγγραντὰ μέλη».

Γίγγρας, ου, ὁ· καὶ, Γίγγρα, ἡ· καὶ, Γίγγρος, ὁ. Ἐλέγετο μικρός τις αὐλὸς τῶν Φοινίκων (συραύλι), λυπηρόν τινα ἦχον ἀποδίδων. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὴν σημασίαν τοῦ, gingrire, καὶ gingritus, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν· ἀλλ' ὁ Φέστιος παράγει ἐκ τούτου ἔτι καὶ τό, Gingrinas, genus quodam tibiarum exiguarum, καὶ ἔχει gingrinator, tibicen, γιγγριστής, αὐλητής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γιγγρίαι, αὐλοὶ μικροί, ἐν οἷς πρῶτοι μανθάνουσι· ὁ δὲ Ἀθην. Γιγγρίνοις αὐλοῖς. Εἶπαν ἔτι καὶ χηνίζειν, ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἤχου. Ζητ. Χηνίζω.

Γεγγρασμός, ὁ. Τὸ παίζειν εἰς τὴν Γίγγραν, καὶ ὁ ἦχος αὐτῆς.

Γίγνομαι, Ζήτ. Γίνομαι. (1)

Γιγνώσκω, Ζήτ. Γινώσκω.

Γίννος, ὁ (ὅθεν τὸ Λατ. hinnus). Τὸ μουλάριον (ἢ ἡμίονος), τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ εἶναι ἡ ὄνος, καὶ ὁ πατὴρ ἵππος· τὸ δὲ ἐναντίον, ἤγουν, ἐκ φοράδας καὶ ὄνου, λέγεται Ὄρευς, καὶ Λατιν. Mulus. Οὕτως ἠρμήνευσαν οἱ Λατῖνοι τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. 12', 24. καὶ Ζώων Γενέσ. Β', 8. (καὶ ἔκδ. Σνειδ. 6, 24, 1.), κατὰ τὸν ὁποῖον κυρίως εἶναι, γίνος, γίννος, γίνι, ἴννος, ἡ ἴννος, ἡ ὕννος ἐν μικρῷ καὶ σπανίῳ ἱππάριον ἢ καὶ τι τοιοῦτον ἡμιόνου γέννημα. (συγγ. τῷ, νάννος, mannus.)

Γίνομαι, καὶ κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τύπον, γίγνομαι, Ἀποσ. Μέσον (ἐκ τοῦ γένω, γέγνω, γίγνω, γίγνομαι), Μ. Γενήσομαι, Παρακ. Γεγένημαι· καὶ, Γέγονα (παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ Λυρικοῖς, γέγαα καὶ ἡμετοχ. γεγαώς, ἰδὲ γάω), Ἀόρ. β'. Ἐγενόμην. Οἱ παθητικοὶ χρόνοι ἐγενήθην καὶ γενηθήσομαι κυρίτκονται μόνον παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Τὸ Γίγνομαι ἢ γίνομαι σημαίνει.

Α'. Γεννῶμαι, φύομαι, ἔχω τὴν καταγωγήν. π. χ. «Οἶκον, ὃν πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί (Ἰλ. Ξ, 141). — Ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται (Θ, 553). — Ἀλλ' ἦ πρόσθε ἔμειναν, ἦ ἔπειτα γενέσθαι (Ἡσιόδ. Ἔργ. 173). — Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι καὶ παρὰ Λογογρ. ἐν χρήσει ὁ Παρκκ. καὶ ὁ μέσος ἀόρ. β'. μᾶλλον παρὰ τοὺς λοιποὺς χρόνους. π. χ. Ἡμέρᾳ... τῇ ἕκαστος ἐγένετο, Ἡροδ. α', 123, καὶ η', 22. «Ἀπ' ἡμέων γεγόνατεν. Ἱστορ. πρὸς Φιλ. σ. 109. «Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας· καὶ ὁ αὐτὸς σελ. 88. «Ἀπ' ἐκείνου γεγονότες». Παυσ. α', 7, 2. «Ἐγένοντο δὲ (ὁ ἀδελφὸς) ἐκ Φιλίππου τῇ Βερενίκῃ. Πολύβ. ε', 46, 6. «Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (ἤτοι τῶν ἀνθρώπων) τὰ συνέχοντα τεθεωρηκέναι». Πλατ. Ἐπ. δ'. «Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, ἤτοι οὐχὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας ἐγεννήθημεν. — Πολλάκις ἐν χρήσει καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χρόνων. π, χ. «Ἔτεα τρία καὶ δέκα κου μάλιστα γεγονώς» (Ἡροδ. Α'. 119). «Γεγονὼς ἔτη εἴκοσιν (Ξενοφ.), ἤτοι 20 χρόνων τὴν ἡλικίαν. — Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες (Αἰσχ. κατὰ Τιμαρχ. σ. 7, 30). — Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν (Ἱστορ.).—Καὶ μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἀριθμοῦ. π. χ. γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος (Νάξ.). «Τὴν ἱστορίαν δὲ, τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν» (Λουκ. Μακροβ. κ. κβ'.). Σημ. Ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ σημασίᾳ ἡ μετοχὴ γεγονὼς θηλολ, ὁ φθάσας, ὁ γεωμέτρης ἢ ὑπάρξας. Τὸ γίγνομαι ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τοῦ γενέσθαι τίθεται καὶ μετὰ ἐπιρρημάτων, π. χ. εὖ, καλῶς ἢ κακῶς γίγνεσθαι. «Γέγονας κακῶς, ἀγάριστος εἶ» (Ἀριστοφ. Ἱππ. 218). «Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων» (παρ' Ἱστορ.), ἀντὶ, γεγενῆσθαι ἐκ γονέων εὐγενεστέρων παρὰ τοὺς λοιποὺς· οὕτω καὶ παρὰ Δυσίᾳ σελ. 153, 15. «Κάκιον γεγονέναι. — Σημ. τῷ, γίγνεσθαι, ἀντίκειται τὸ, ἀπόλλυσθαι ἢ φθείρεσθαι, ὡς παρὰ Πλατ. Τιμ. «Γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον» καὶ Ἀριστ. Ἠθ. β'. «Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται».

Β'. καὶ χωριστέον. Γίνομαι ἢ εἶμαι (κατὰ τὴν ἔννοιαν)· ὅθεν καὶ «γέγονα, ἔγημα, ἡ ὑπῆρξα. π. χ. «Γέγονας δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος» (Ἀριστοφ. Πλ. 546). «Ὥστε δὴ ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῇ πόλει, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φαύλων αὖτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι (Δημ. σελ. 25)», καὶ σ. 17. «Ἵνα... φοβεροὶ φύλακες ...γένωνται. «Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται» (Θουκ.)· καὶ 5, 26. «Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν, ἀντὶ συμφέρειν. «Ἔνοσοκ ποθ' ἡμῖν ἐγενήθη (ἐγένετο)», παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ., περιφρ. ἀντὶ, ἐνενοσήσαμεν. Σημειωτέον ὅμως καὶ ἡ σύνταξις, ὡς Πλουτ. Ποπλ. «Ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ διακριθῆναι. — Τὸ γίγνεσθαι πολλάκις περιφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς, π. χ. «μὴ προδοὺς, κτείνας γένῃ, ἀντὶ μὴ προδώσῃς, μὴ κτείνῃς. Πλατ. Σοφιστ. σελ. 217. «Μὴ τοίνυν... ἀπαρνησὶς γένῃ. Νομ. β'. σ. 670. «Ὅσοι προσῆκεν... γεγόνασι δεινακατμένειν. Ξεν. Ἀπομ. δ', 3, 8. «Ὅταν (ὁ ἥλιος) αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται. Ἀριστ. τέμ. α'. σ. 31. «Ὡς περ τὰ πρῶτα ἔδωκας, οὕτω καὶ τὰ δεύτερα εἰτακούσας γενοῦ». Ὁμοίως τίθεται περιφραστικῶς καὶ μετὰ οὐσιαστικῶν τε καὶ ἐπιθέτων π. χ «φυγὰς, ἀνάρπαστον, κωλυτὴν, μηνυτὴν γίγνεσθαι, ἀντὶ φεύγειν, ἁρπάζεσθαι, κωλύειν, μηνύειν. «Πάντα, παντοδαπὸς, παντοῖον γίγνεσθαι», ἤτοι μεταβάλλεσθαι εἰς διαφόρους μορφὰς, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι ὑπὸ παθους τινὸς, καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου. «Τίς γένωμαι; Οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται (Προκ. Ἱστορ. σ. 285). «Οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν» (Αἰσχ. Προμ. 905)· καὶ μάλιστα εἰ οὐδετέρου γένους. Τί γένωμαι; τί ῥέξωμι; Σημειωτέα καὶ ταῦτα. «Γίγνεται μοι, ἀντὶ, ἐπιτυγχάνω, συμβαίνει μοι κατ' εὐχήν· καὶ, τὰ ἱερὰ γίγνεται, ἀντὶ, αἱ θυσίαι εὐδοκιμοῦσι, πρυμαντεύονται καλῶς. — Ἐπὶ χρόνου σημαινόντων λέγεται γίγνεσθαι, ἀντὶ προχωρεῖν ἢ παρέρχεσθαι. π. χ. Ἡροδτ. β', 2. «Ὡς γὰρ δεκτὸς χρόνος ἐγένετο ταῦτα τῷ παιδὶ πρηγτοντι, ἤτοι παρῆλθεν, ἐπῆρσεν· καὶ α', 113. «Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρα τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο». Λυσ. σ. 109, 9. «Πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι. Δίων Κάσ. 39, 65 «Οὐκ ἐξὸν ἐν τῶν νόμων, πρὶν πρώτην ὥραν γενέσθαι, ἐν τῷ δήμῳ τί χρηματισθῆναι. — Τὸ Γίγνεσθαι ἐπὶ

ἀριθμῶν σημαίνει καὶ συμποσοῦσθαι. π. χ. Ἀριστοφ. Σφ. 660. »Τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς διχίλια γίγνεται ἡμῖν· ἀπὸ τούτων οὖν καταβὰς μισθὸν τοῖσι δικασταῖς... ἓξ χιλιάσιν... γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν ὀβόλου καὶ πεντήκοντα τάλαντα«. Δημ. σ. 914, 14. »Τῶν μὲν γὰρ ἑκατὸν εἰσὶ στατήρων γίγνονται τριχίλιαι τριακόσιαι ἑξήκοντα (δραχμαί)... τὸ δὲ σύμπαν ἀργύριον γίγνεται τοῦτον καὶ τόσον«. — Παρὰ Διαλεκτικοῖς, τὸ γιγνόμενον ἰσοδυναμεῖ τῷ συναγόμενον, Ἐπίκτητ. — »Γίγνεσθαι τραγῳδοὺς« σημαίνει, παρίστασθαι τὰς τραγῳδίας ἐν ταῖς σκηναῖς, π. χ. Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ. σελ. 69, 23. »Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν, σελ. 75, 26. »Μᾶλλόν τῶν ὥσπερ νοσ τῶν τραγῳδῶν γίνεσθαι«. Αὐτόθ. σελ. 68, 32. »Τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων (γιγνομένων) καινῶν«.

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ γενικῆς προσώπου ἢ πράγματος ἔχει διαφόρους σημασίας. π. χ. Τῶν γεραιτέρων γίνονται (Ξενοφ. Κυρουπ. α', 2, 15), ἤτοι ἐγκαταττόμενοι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγκρίτων. — Τῆς βουλῆς γεγονώς (Δίων Κάσσ. 36, 11.), ἤγουν γενόμενος βουλευτής. — Τοῦ Πομπηίου γεγονότες (αὐτ. 42, 10), ἤτοι οἱ στρατεύσαντες ὑπὸ τὸν Πομπήιον. — Τῶν Συλλείων ἐγεγόνει (αὐτ. 41, 11), ἤτοι ἠκολούθησε τὰ τοῦ Σύλλα. — Τῆς ἐπιδημίας γίγνεσθαι (αὐτ. 61, 14), ἤτοι τῇ ἐπιδημίᾳ ἐπιδιδόναι. — Τοῦ πλείονος γίγνεσθαι, ἤτοι περισσοτέρων ἐπιδυμεῖν. π. χ. Εὐστραθ. εἰς Διογ. Περ. σ. 68, 23. »Σὺ δὲ που καὶ τόκων ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράψεις καὶ οὕτω γίνῃ τοῦ πλείονος«. — »Τῆς φυσικῆς θεωρίας γίγνεσθαι« (Διογ. Δ. α', 23), ἤτοι ἀφιεροῦσθαι εἰς τὰς φυσικὰς σπουδάς... »Τοῦ δὲ ἑκάστων γενόμενος« (Εὐσέβ. 8, 17). — Ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, αὐτί, εἶναι κύριος ἑαυτοῦ.

Γ. Συμβαίνειν. π. χ. Τί γέγονε; ἤτοι τί συνέβη; Ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συντάσσεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ, ὡς, »Γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, ἢ συχνάκις μὲ τό, ὥστε. π. χ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήματα ἐνεργεῖσθαι« (Ξενοφ. Κυρουπ. η', κε.). — Εἰ δὲ καὶ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀτδιεστέρων κρατηθῆναι... τί θαυμαστόν κτλ. (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σ. 124). Συχνότατα καὶ μὲ ἀόριστον. π. χ. »Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ... γένοιτο σωφρονεῖν« (Ἀριστοφ.). »Ἐμοὶ γένοιτο... ἐλεύθερον πιοῦσιν οἶνον ἀποπτύειν« (Ξενοφ. παρ' Ἀθην. Ι', σ. 440). Παρ' Ἀριστοτ. ὁμοῦ περὶ κόσμου. »Πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι«, ἤτοι, εὐδοκιμεῖ, ἐκβαίνειν πρὸς καλόν. — Ἐν τῇ σημασίᾳ συμβαίνειν, προκύπτειν, κ. τ. λ. τίθεται τὸ γιγνόμαι καὶ μὲ ἄλλας λέξεις. π. χ. »Ἐγένετο φόβος« (Ξενοφ. Κυρ. π. Β', 2, 32)«, ἐνθα οἱ καλλίτεροι κώδικες ἔχουσιν, ἐσαγέντο. »Ἐνομένης ψήφου«, προυφαίνης ψήφης. — Τὸ γιγνόμενον, ὅ. ε. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πρᾶγμα καθ' αὑτό, τὸ ἀληθινόν. π. χ. »Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖ, ὅτι...« (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 161). »Αὐτάπου σχεδὸν ψῆφ τὰ γιγνόμενα (Λουκ. Τιμ. κδ'.), καὶ Ἑρμοτιμ. γ'. »Αὐτὸ ἔφυτα τὰ γιγνόμενα«.

Δ'. Ἀπέρχομαι, φεύγω, ὑπάγω, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέτων ἐπί, ἐν, εἰς, πρός. π. χ. »Ἐγένετο εἰς Ἀχελεΐδρουν (Ἡροδ. δ', 38)«, ἢ καὶ μὲ μόνην αἰτ. ἄνευ προθέτου, ὡς Ὀδ. Δ, 634. — Ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γωλὴν ποταμῶ (Ἡροδ. α', 189), ἤτοι ἐφθασε. — Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ (ὁ αὐτός). — Ἐγένοντο πρὸς τῷ Ἴστρῳ (Θουκυδ.). — Γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ (Λουκιαν). — Ὁπότων εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κύτταν γένηται ἐλιττομένη περὶ καπνῷ (αὐτ.). — Πρὶς ἰατρὸν γίγνεσθαι (Ἀεσχιν. Θηρ. Π.). — Καὶ εὐθὺς τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον (Ἰων. ς', 21). — Ἐπὶ λευκώνας καὶ ἀλτη γίνεται (Λίτωπ. Μύθ. 380). — Ἐπὶ κυνήγους τίθεται τὸ γίγνομαι καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων κατ' ἄλλας φράσεις· π. χ. »Γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις« (Πλουτ. Περικλ. 5, καὶ ἀλλαχοῦ), ἤτοι καταπίπτουσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω καὶ παρὰ Χρυσοστ. »Ἀτείχιστος πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοὺς πολεμίους γένοιτο«. — Γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός τι (Πλουτ. Ῥωμ. Ζ'), ἤτοι ἐγκληθέντες. — Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, ἤτοι ἄρχομαι ἐλπίζειν. — Γίγνεται ὠφέλεια (Θουκυδ.), ἤτοι στέλλεται βοήθεια. — Πρὸς τούτοις ἑρμηνεύεται τὸ γίγνομαι μὲ λῆξιν κινήσεως καὶ κατὰ τὴν ἀπόλουθον φράσιν, »γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, ἢ ἑαυτοῦ, ἢ καθ' ἑαυτόν, ἢ πρὸς αὐτῷ, ἤτοι ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του καὶ ἐτυλλογίστη, π. χ. »Ταχὺ δ' ἐν αὐτῷ γενόμενος καὶ νοήσας« (Πολύβ. Α', 49, 8). »Ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται« (Οἰδ. Κολ. 651). »Ἐκπλήττονται καὶ οὐκέτ' αὐτῶν γίγνονται« (Πλάτ. Φαιδ. 250). »Ὁ δὲ Πομπήιος ἀκούσας καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον«. — »Γίγνεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, σημαίνει, εἶναι, μένειν μόνος. π. χ. »Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπράξαντες ἐγενόμεθα« (Αἰσχ. Παραπρ. σ. 33, 4), ἤτοι ἀφ' οὗ ἐμείναμεν μόνοι. — Σημ. καὶ ὁ Ὅμηρος ἔδωκεν εἰς τὸ γίγνεσθαι σημασίαν κινήσεως, Ἰλ. Δ. 382. »Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο«, ὅ. ε. προώδευσαν. καὶ Σ, 525. »Οἱ δὲ τάχα προγένοντο«.

Ε'. Καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, πρός, ἐπί. π. χ. Γίνομαι ἐν τούτῳ, πρὸς τούτῳ, ἐπὶ τοῦτο. Δημ. »Γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν«. Πλουτ. Ἀρταξ. »Σωφρόνη γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ, »Γενομένη περὶ τὴν παιδιάν«. Ἡροδ. 2, 83. »Γενόμενοι ἐν ποιήσει«, ἤτοι οἱ εἰδήμονες τῆς ποιητικῆς. Πλατ. περὶ νομ. ζ', σελ. 799. »Πρὸς τοῦτο δὴ νῦν γενόμενοι τῷ λόγῳ«. Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. σ. 450, 10. »Ἐπὶ μὲν γὰρ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θήραις γίνονται«. Μέμνων αὐτόθ. σελ. 228, 11. »Πρὸς τῷ τελευτᾷν γεγονώς«, ὅ. ε. ἐν ᾧ ἦτον ἐγγὺς θανάτου. Παρὰ Δημ. σελ. 21, 19. εὑρηται καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πρόθ. »Γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασιν καὶ παρὰ Δίωνι. Κασσίῳ (43, 48.) μετὰ γενικῆς, π. χ. »Ἐπὶ τῆς διοικήσεως ἐγένοντο«, ὅ. ε. ἐδιοίκησαν. — Τὴν ἐναντίαν ὅμως σημασίαν ἔχει μετὰ τῆς προθ. ἀπό· ὡς, »Γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων« (Πλουτ. Θεμιστ. ιδ'.), ὅ. ε. φ' οὗ ἔπαυτο νὰ ἐναπχολῆται ἐν ἐκείνοις τοῖς πράγμασιν. Ὁ αὐτὸς Ἠθ. σ. 40. »Ὅταν γενόμενος καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀρπαστίωσεως«. Ἡροδτ. β', 78. »Ἐπειδὴ ἀπὸ δείπνου γένωνται«. Ὅμοιως μετὰ γεν. πρωτόπου, »Ἀπό τινος γενόμενος«, σημαίνει, ἀπό τινος διῤῥηγμένος, χωριτμένος.

Ἐνίοτε τὸ γίγνεσθαι μὲ τινας ἐκ τῶν ἄνω προθέσεων ἢ μὲ ἄλλας ἔχει καὶ ἄλλας σημασίας. π. χ. Οἱ ἐν δυνάμει γενόμενοι, ἤτοι οἱ ἐξουσιάζοντες. — Ξενοφ. Ἀναβ. α', 9, 1. »Ὧς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι, ἤτοι ὅσοι συναναστράφησαν μὲ τὸν Κῦρον. — »Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης«, ἤτοι εἶμαι ἐν ταύτῃ τῇ γνώμῃ. — »Γίνομαί σοι δ' ἔχθρας, ἔριδος, διὰ λόγων, διὰ ὀργῆς, κτ.λ., ἀντὶ ἐχθραίνεσθαι, ἐρίζειν, λέγειν, ὀργίζεσθαι κτ. — »Γίγνεται πῦρ ἐπὶ πύρι, ἤτοι προστίθεται. — »Γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ«, ἤτοι συζευγνύεσθαι, συμφέρεσθαι. — »Γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις«, ἀντὶ ζηλοτυποῦμαι, ἔχω τὴν ἐλπίδα. — »Γίγνεσθαι περί τινων«, ἀντὶ φέρεσθαι, πολιτεύεσθαι πρός τινα. — »Γίνεσθαι ἐξ ἀνδρώπων«, ἀντὶ ἀποθνήσκειν. »Περὶ ἄλλων γενέσθαι«, ὑπερβαίνειν πάντας τοὺς ἄλλους. »Γίγνεσθαί τινι, ἢ, εἴς τινα, λέγεται πολλάκις ἐπὶ κληρονομίας ἢ τις πίπτει εἴς τινα νομικῶς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ σ. 84, 27. »Ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγένετο ἡ κληρονομία« καὶ σ. 41, 38. »Τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γιγομένης...«

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ ἐπιῤῥημάτων ἔχει πάλιν διαφόρους σημασίας κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα. π. χ. »Γίνεταί σοι καλῶς, ἀντὶ καλῶς ἔχει σοι. »Γίνεταί σοι κακῶς, ἀντὶ κακῶς ἔχει σοι. Σημείωσαι τὴν φράσιν, »Τί γέγονεν ὅτι... ἀντὶ τίς ἡ αἰτία, διὰ ἣν, ἢ διατί. π. χ. Ἰω. ιδ', 22. »Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ«.

»Τὰ γιγνόμενα«, ἀντὶ τὰ προερχόμενα εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. Πλουτ. Σολ. »Ἐγκώργιον ἐκεῖνος ἔστα τῶν γιγνομένων τελοῦντες«. Ἐνίοτε λέγεται μετὰ τῆς ἐκ, ὡς, τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου. Δημοστ. σ. 1046, 16. »Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς γιγνομένων«. — »Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, καὶ τὸ, γιγνόμενον τίμημα (παρὰ Δημοστ. σ. 726, 25), ὡσαύτως, οἱ γιγνόμενοι τόκοι«, ἀντὶ οἱ νομικοὶ (διὰ νόμου συγχωρηθέντες) καὶ πολιτικοὶ τόκοι, διάφορα. Θουκυδ. ε', 49. »Τὰ τε αὐτῶν μέρος ἀφιέναι τοῦ ἀργυρίου καὶ ὃ τῷ ἑῷ γίγνεται αὐτοῖ ὑπὲρ ἐκείνων ἐπίστευσε«. Πλουτ. ζ', 6, 6. »Τὸ μὲν τῷ ἑῷ τοῦ ἀργυρίου γιγνόμενον ἐξέτισεν«. — Τέλος, γιγνόμενον, ἀντὶ προσῆκον καὶ ἁρμόζον, ὅσον καὶ, ποῦ γιγνόμενοι ἐλπίδες (παρὰ Λουκ. Νιγρ. 201« ἀντὶ, ἀνάρμοστοι, ἄτοποι ἐλπίδες. »γιγνομένη τιμή« καὶ, »γιγνομένη χάρις« (παρὰ Δημοστ. σ. 992, 2). »Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι«.

Σημ. Ὁ τύπος γίνομαι εἶναι ἄγνωστος οὐ μόνον τῷ Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς Τραγικοῖς. Ὁ Ὅμηρος μετακειρίζεται τὸν παρακ. γέγονα, καὶ γέγαα, ἃ ὁποῖος τελευταῖος ἐν χρήτει παρ' αὐτῷ ἀντὶ ἐνεστ., ὑπάρχω, ζῶ, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν κατοικιῶντων (ὡς ἐν Μεγάροις γεγάασι, ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας κτλ. ὅμως, »νέοι γεγαῶτες, νεογέννητος, Ὀδ. Τ, 400), τὸν δὲ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ποτὲ μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πράξεων ἐν τῇ σημασίᾳ, γεννηθῆναι, ἢ συμβῆναι, π. χ. »Ἄχος γένετο αὐτῷ«. »Ἀγορή, ἰαχὴ γένετο αὐτοῦσιν, ἀντὶ ἐσχηματίσθη συνάθροισις αὐτῶν· προῆλθεν, ἤρξατο κραυγὴ αὐτῶν.

Γηρύω, τὸ, ἢ κατὰ τὸ ἀρχαῖον, γηρύσκω, Μ. γηρύομαι, Παρακ. ἐγήρυκα, Ἀόρ. β'. ἐγήρυν (σπανιώτατα ἀόρ. α'. ἐγήρυσα), Μεσοχ. γηρύς, Ἀπαρ. γηρύκαι, Προστακτ. γήρυθι, Κύκλ. γηρύτω, Ὑποτακτ. γηρῶ, Παθητ. παρακ. ἐγήρυσμαι, Ἀόρ. α'. ἐγηρύσθην. Τὸ μονοσύλλαβον γηρύω ἀντὶ, ἐγγυῶ, εὑρηται παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 551. — Σημαίνει δὲ

1) Γινώσκω, ἐξεύρω, ἢ καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω. π. χ. Αἰσχ. Προμ. 51. »Ἐγνωκα, τοῖς δὲ κούδὲν ἀντέπειν ἔχω«. Εὐρ. Μηδ. 935. »Καὶ τὰδ' ἐστὶ λῶστα, γεγνώσκω κακαλῶς«. Ἢ καθ' αὐτὸ σύνταξις τούτου τοῦ ῥήματος μετὰ πτώσεων εἶναι ἡ μετὰ αἰτιατικῆς. π. χ. »Ἐπεὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· ἃ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γνώστωσι«. Ξενοφ. Κυρουπ. η', 7, 3). »Οὔτε μὲ ἔγνωκεν. (Κικ. παρὰ Δημοκρίτῳ) »Γνῶθι σαυτόν«. Μετὰ γενικῆς εἰρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ ἐν δυσὶ μόνον μέρεσιν, ἤγουν. Ὀδ. Φ, 36. »Οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλοιιν, καὶ Ψ, 109. »Ἦ μάλα νῶϊ γνωτὼ μὲν ἀλλήλων καὶ λοίσθω, Ἀναγνωστέον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 357. »Ὡς γνῶ χωομένοιο, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ, χωομένοιο εἶναι γενικὴ ἀπόλυτος, ἡ ὁποία σύνταξις εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήτει. π. χ. »Ἐπεὶ μέν τοι ἐγὼ καὶ μάλα ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος« (Ξενοφ. Κυρουπ. ζ, 2, 8.).

»Ἆρα γινώσεται ὁ σοφὸς δή ἐμοῦ χαριεντιζομένου (Πλατ. Ἀπολ. σ. 27). — Ἐν ὁλοκλήροις περιόδοις συντάσσεται καὶ τῷ, ὅτι, ἢ μετοχῇ. π. χ. »Οὐ γινώσκεις, ὅτι εὐδαιμονεῖν. Γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. Γινώσκω ἥττων ὤν. — Λουκιαν. Θεῶν διαλ. κβ', 2. »Πατέρα δὲ γινώσκειν ἔχων Ἑρμῆν, ὃν τρόπον λέγεται καὶ ἴσθι ἔχων. Κυρίσκεται δὲ καὶ μὲ τό, ὡς (Ὀδ. Φ, 209), καὶ μὲ τὸ εἰ (Ἰλ. Φ, 266). Λέγεται δὲ καὶ μὲ τό, τίς. π. χ. »Οὐ γινώσκω σε τίς εἶ· ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλην παρὰ τὸ τίς λέξιν. π. χ. Ἰλ. Χ, 10. »Οὐδέ νύ πω με ἔγνως ὡς ἐγώ εἰμι· καὶ, Ε, 85. »Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροιτι μετείη«. Παρ' Ὁμήρῳ ἀναγινώσκομεν προστέτι ἐνίοτε »γινώσκειν ψρεσίν«. Ἐνίοτε τὸ γιγνώσκω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τῶν δύο, γινώσκω καὶ καταλαμβάνω, πλὴν ἄλλοτε μένον διὰ τοῦ, καταλαμβάνω. π. χ. »Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκων (Θουκ. α', 86).

2) Κρίνω, νομίζω, ἀποφαίζω, ψηφίζω. Αἰτ. καὶ ἀπαρ. π. χ. »Ἀλυάττεα ἔγνωσαν θοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγεϊ«. Ἡρόδ. α', 74, καὶ α', 78. »Οἱ Τελμησσέες τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμον εἶναι«. Ξενοφ. Ἀπομ. β', 6, 35. »Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὖ ποιοῦντα· ἀντὶ, κρίνεις, νομίζεις, ὅτι ἀρετὴ ἀνδρός εἶναι κτλ.. ἔνθα καθὼς βλέπεις, τὸ ἔγνωκας ἔστιν ἀντὶ, γινώσκεις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ μετοχὴ ἐγνωκὼς ἀντὶ, γινώσκων, κρίνων, νομίζων. Ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ ἐπιρρ., ὡς, κόρδως, κακῶς γινώσκειν· συχνάκις ὅμως, οὕτω γινώσκω, ἀντὶ, οὕτως ἔχω γνώμης, αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου. — Ἐνίοτε ἐκφράζεται διὰ τῆς περὶ μετὰ γενικῆς, ὡς, »οὕτω γινώσκω περὶ τούτου ἢ τούτων«, ο. ε. τοιαύτην γνώμην ἔχω, οὕτω φρονῶ· πλὴν λέγεται καὶ, »τοῦτο ἢ ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου«, κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν, ὡς Λουκ. ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. περὶ Θυσ. »Καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν«, ἀντὶ, εἴτε στοχάζονται, ἢ, ὁποῖα εἶναι ἡ γνώμη των περὶ αὐτῶν. Ὡς τόσον ἄλλοτε, ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει, ἐξηγεῖται τό, γιγνώσκω καὶ διὰ τοῦ, κρίνω, ψηφίζω, π. χ. »Λάθικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκεν, ο. ε. ἔκρινεν ἄδικα περὶ ἐμοῦ. »Οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες... ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις... περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν«... (Δημοσθ.)· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰτχ. (Ἱκετ. η'.) ἀντὶ τοῦ καταδικάζω. π. χ. »Οὕτιν' ἐφ' αἵματι δημηλατίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαν«. Σημειωτέον δὲ καὶ τό, »Αὐτὸς γνῶθι«, ἤτοι κύτταζε σύ, τοῦτο εἶναι ἐδική σου φροντίς.

3) Ἐνεργ. Γνωρίζω, γνωστὸν ποιῶ. Πινδ. Ὀλ. 13, 3. ... »γιγνώσκομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον«, ἀντὶ, εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον· καὶ αὐτ. 6. 150. »Ὄτρυνον ἑταίρους πρῶτον μὲν Ἥραν παρθενίαν κελαδῆσαι, γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος... εἰ φεύγοιμεν, ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. γνῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι.

4) »Γιγνώσκω γυναῖκα«, ἀντὶ συνουσιάζομαι σαρκικῶς. »Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν«. Ἰδὲ καὶ Πλούτ. Ἀλεξ. καὶ Εὐμ. καὶ ἐν Πομπηΐῳ. »Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπεν.« Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. σ. 683. »Μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ξὺν ἀπορρήτοις γνοὺς ἔρωτιν. Λέγεται δὲ ἀναπαλιν καὶ ἐπὶ γυναικός, γινώσκειν ἄνδρα. π. χ. »Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω«.

5) Ἀγαπῶ. »Οὐδέποτε ἔγνων ἡμᾶς (Θεοφύλ.)· οὕτω καὶ τό, »γινώσκω τὰ ἐμά«, ο. ε. οἰκειοῦμαι, προσδέχομαι, ἀγαπῶ.

Γιγνώσκω χάριν, σημαίνει, εὐχαριστῶ, ἔχω χάριν, εἴδα χάριν. Δίων Κάσσ. σελ. 75, 68, καὶ σ. 194, 60. »Ὁ Κικέρων χάριν τῆ τε βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ... ἔγνω«.

Τό, γνῶναι παρὰ τοῖς ῥήτορσι σημαίνει, ἐξευρίσκω ἐπιχειρήματα ἐπιτηδεια εἰς πειθώ. Φιλόστρ. βίῳ Σοφ. α', 15,. περὶ Ἀντιφῶντος. »Ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἔδοξεν εἰπεῖν τε καὶ γνῶναι«.

Παθητικ. Γινώσκομαι, γνωρίζομαι. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 3, ῃ. »Θετταλῶν γε ἱππεῖς γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιπόλιδι βουλομένοις«. Ὁ παθ. ἀόρ. καὶ ὁ παρακ. σημαίνουσι καὶ, κατεστάθη, ἐφηρίστη. »Τὴν οὖν παρανόμως γνωσθεῖσαν δίκην κυρίαν ἔγω εἶναι« (Δημ. στελ. 903, 11.). »Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις« (Λουκ.). — Ἐνίοτε δὲ καὶ σπανιώτατα εὑρηται αὐτὴ ἡ μετοχὴ καὶ ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ, ὡς παρὰ Δημοσθ. Σ. 303. »Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος ὑμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους (ἀντὶ, ὑπάρχειν ἐγνωκότας), ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου«.

Ῥίζα τοῦ γιγνώσκω, γινώσκω, κατὰ τὸν Ἐτυμ. σ. 42, 17, εἶναι τό, Νόω, (ὅθεν τὸ, νόος, νοῦς) νοέω, νοέσκω, νοίσκω, καὶ τροπῇ τὸ ο εἰς ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ, γνοέω, γνώσκω, καὶ διπλασιασμῷ, γιγνώσκω· ὡς τό, θόρω, θορέω, θορέσκω, θορίσκω, θρώσκω. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, γνῶμι, γίνεται τό, ἔγνων, γνῶμαι. Ἆρα, κυρίως ταυτὸν τῷ, νοέω, ἐν ᾧ ἔχω, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι περίτινος. Ἰδὲ καὶ γνόω.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Λ.

Γλαγάω (γλάγος). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ γάλα, χυλόν, Ἀνάλεκτ. Β', 579. »Σπέρματι γλαγόωντι«. Ζήτ. καὶ γαλακτιάω· καὶ, γλακάω.

Γλαγερός, ά, όν· ἡ, γλαγόεις (γλάγος). Γαλατερός, γαλάριος, πλήρης γάλακτος, Ἀνάλεκτ. Α'. 228. 2) γάλακτι ὅμοιος, Ὀππιαν. Ἁλ. γ', 376.

*Γλαγερόχροος, ἡ γλαγεόχροος, ἡ γλαγόχροος, ὁ, ἡ (χρόα) = γαλακτόχροος. Ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, Τζέτζ. 527.

Γλαγοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ἐκεῖνο, εἰ οὗ, ἢ ἐν ᾧ πήγνυται τὸ γάλα, Ἀνάλεκτ. Α'. 229. ἐκ τοῦ

Γλάγος, εος, τό. Γάλα, Ἰλ. Β, 471. ποιητ. ἐκ τοῦ πεζοῦ γάλαξ (γάλακος, γάλακτος, καὶ γάλαγος), καὶ κατὰ συγκ. γλάκος, γλάγος· ὅθεν τὸ Λατινικ. Lacte, lactis, καὶ συγκ. Lac, lactis, κυρίως ὅμως glac, glactis, καθὼς τό, γάλα, ἀντὶ, γάλαξ· ὡς τὸ ἄλειφα, ἀντὶ, ἄλειφαρ, ἡ ἄλειφας.

Γλαγοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁποιος τρέφεται μὲ γάλα, Λυκόφρ. 1259. 2) ἐνεργ. γλαγοτρόφος, ὁποιος τρέφει τινὰ μὲ γάλα.

*Γλαγοφόρος, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, γαλακτοφόρος.

Γλαγόφρων, παρ' Ὀρφ. λιθ. 304. ἡμαρτημένη ἀναγνωσις, ἀντὶ, ἀγανόφρονα.

*Γλαγόχροος, ὁ, ἡ, = γαλακτόχροος.

Γλάζω. Ἐκείδω φωνήν τινα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, φωνάζω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, κλάζω. »Γλάζειν μέλος«, Πίνδαρ. καὶ Σχολ. Θεοκρ. Α'. 2., ὅθεν, γλαγγάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Κυρίλ. Δεξ. ταυτὸν τῷ, κράζω, ἢ κλαγγάζω.

Γλακάω· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Γλακώντες, μεστοὶ γάλακτος· ὡς ἐκ τοῦ γλαγάω, γλαγόων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, γλακκός, ἀντὶ, γαλαθηνός. Ζήτ. Γαλακτουχίω.

*Γλακτοφάγος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφάγος, Ἰλ. Ν, 6. 2) ὄνομα Σκυθ. φυλῆς, Ἡσ. λεξ. 16.

*Γλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφόρος.

*Γλακτόχροος, καὶ κατὰ συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Λευκὸς ὡς τὸ γάλα.

Γλαμάω, Μ. ἀσω. Ἔχω ἀχρεῖα, τζιμπλιαστα ὀμμάτια, lippio. κυρίως, ὁπόταν τὰ ὀμμάτια ἐκβάλλωσιν εἰς τὰς γωνίας αὐτῶν (εἰς τοὺς καυθούς) βουτυρώδη τινὰ ὕλην, ἥτις λέγεται γλάμη. Παραβ. λημάω, λήμη.

Γλάμη, ης, ἡ, συνηθέστερον ὅμως ἄνευ διαστάσεως. Λήμη, (τζίμβλα), gramia, glama.

Γλαμυξιάω, ῶ, = γλαμάω, ἐκ τοῦ

Γλάμυξος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀχρεῖα ὀμμάτια ἔχων (ὅπως ἔχει τζίμβλας εἰς τὰ ὀμμάτια), gramiosus· ἐκ τοῦ, γλαμάω, γλαμύω, γλαμύζω.

Γλαμυρός, ά, όν, ἡ, γλαμώδης (εἶδος), ἡ, γλάμων, ονος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τό, γλάμυξος. Ζήτ. καὶ Λαμυρός.

Γλάνις, ος, ὁ. Εἶδος ῥόφαρίου, συγγενὲς τοῦ Σιλούρου.

Γλάνος, ὁ. Τὸ θηρίον Ταινία, Ἀριστοτέλ. Παρ' Ἡσυχ. γάνος γράφεται.

Γλάξ, τό· τὸ πρωτότυπον τοῦ Λατιν. Lac, ἄνευ τῆς ἑαυτότητος. Λάξ. Γάλα· ὅθεν Δωρικῶς, γλακκάω, ἀντὶ, γαλακτιάω. 2) Ὑηλ., εἶδος φυτοῦ μὲ γαλακτώδη χυλόν.

Γλαρίς, ίδος, ἡ. Ἐργαλεῖόν τι τῶν εἰκαδόμων καὶ λιθοξόων καὶ τῶν τοιούτων, δι' οὗ σκάπτουσι καὶ τορεύουσι πέτρας καὶ ξύλα. Λατ. coelium, scalprum.

Γλαυκηπέρος, ὁ, ἡ (γλαυκός, πορεύομαι). Ὁ κυμάτων γαλάζια κύματα. »Πλόου γλαυκηπόρου, Σφαῖρα Ἐμπεδ. 142. ἐν Φαβρικ. βιβλ. τ. α'. σ. 478.

Γλαυκιάω, ῶ (γλαυκός). Ἐξ οὗ ἐν χρήσει ἡ ἐπ. μετοχ. »Γλαυκιόωντι ἐν Ἰλ. Τ, 172. ἐπὶ λεόντων παλαιόντων, ἄνευ ἐπιθέτου, καὶ μετὰ ἐπιθέτου παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 430. »Γλαυκιόωντος ὄστεος ἐειδώς. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ ἑρμην. τὸ τοῦ Ὁμήρ. διὰ τοῦ, πυρρώδες, καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν βλέμμα, ἀφ' οὗ ἀγριοῦμενος. Ἆρα εἶναι ἀντὶ τοῦ, γλαύσσων, ἐκ τοῦ, λάω, γλάω, καθὼς ἔτι καὶ τό, γλαυκῶπις. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Διον. Περιηγ. 1121. »Γλαυκιόωντα λίθου τοπάζουσι. Παρὰ τοῖς ὑστέρου, ἐν γένει, σπιλοτηρεβολῶν, πυρώδης, φωτεινός. 2) ἔχω τὸ πάθος γλαύκωσμα.

Γλαυκίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ γλαῦκος. Μικρὸς γλαῦκος (ψάριον), Ἀθήν. ζ', Σ. 295. (– ∪ ∪)

Γλαυκίζω, Μ. ἴσω. Φαίνομαι ὡς γαλάζιος, Στράβ. Κ'. 2) ἀμβλυωπῶ ἕνεκα γλαυκώματός τινος, Ἡσύχ.

Γλαύκινος, η, ον. Γαλάζιος, γεράνιος. »Ἱμάτιον γλαύκινον«, Πλούτ.

Γλαύκιον, ἡ, Γλαυκίον, τό. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς γαλάζιον, Διοσκορ. Γ'. 100. Glaucea succo saluberi, Κολουμέλλας Γ. 103. 2) εἶδος πτηνοῦ μὲ γαλάζια ὀμμάτια, διατρίβον εἰς τὰ ὕδατα, Ἀθήν. Chelidonium glaucium, Linn.

Γλαυκίσκος, ὁ. Ἰχθὺς τις γαλάζιος τὸ χρῶμα, Ἀθην.

Γλαυκοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαλάζιος τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Π, 34.

Γλαυκόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ ἔχων γαλάζια ἢ γαλανὰ ὀμμάτια, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 253. ἐπὶ ἵππου.

Γλαῦκος, ὁ. Ἰχθὺς θαλάσσης γαλάζιος ἐδώδιμος, Ἀθην. ζ', σ. 295. 2) ὡς κύριον ὄνομα Γλαῦκος καὶ Γλαύκη. Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συχνάκις, ἐξαιρετ. ἐπὶ Νηρηίδων.

Γλαυκός, ή, όν (Αἰολ. γλαῦκος). Κυρίως, λαμπρός, ξάστερος, φωτεινός, στιλπνός, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς χρῶμα, ἐπίθ. τῆς Ἕω παρὰ Θεοκρ. 16, 5. Παραβ. Ἰακ. Ἀνθ. Παλατ. 2, 2. Σελ. 250.

ἐκ τοῦ γλαύω, γλαύστω, ὡς τὸ λευκὸς ἐκ τοῦ λεύω, λεύσσω· ἐξειρήτως ὅμως 2) γαλάζιος, γερήνιος, γαλαιός, οὐρανογάλαζος, κυανός· ἐπὶ χρώματος θαλάσσης, Ἰλ. Π, 34. «Γλαυκοὶ δράκοντες» παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 48, εἰσὶν οἱ φοβεροί. Παρεπτὸς τούτων οὐχ εὑρηται παρ' Ὅμ. ἡ ἁπλῆ λέξις γλαυκός. Πιθανῶς παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τούτου, ἐπειδὴ κάθε φῶς ἔρχεται ἀπὸ γαλάζιον καὶ καθαρὸν οὐρανόν· διότι τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ Λατιν. caesius. Τοιαῦτα ὀμμάτια ἔχει ὁ λέων, ἡ γάτα, καὶ ἡ γλαυξ (κουκουβάια), καὶ τοιαῦτα ὀμμάτια δίδουσιν οἱ Ποιηταὶ καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ὡς ἐπίθετον αὐτῶν τὸ γλαυκός. Ὁ Ἡσίοδος ὠνόμασεν ἔτι ἐν Θεογ. 440. Γλαυκὴν, καὶ τὴν θάλασσαν· οὕτω μεταχειρίζεται ὁ αὐτὸς καὶ τὸ, ἴδρις, καὶ γερέσιος, ἐπὶ τῶν μυρμήκων, καὶ κοχλίων. Παρ' Ἡσυχ. Γλαυκή, φοβερά, ἰσχυρά, λευκή.

Γλαυκότης, ητος, ἡ. Ἡ γαλαζίοις, ἤτοι ὑπόλευκος βαφή· καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις.

Γλαυκόφθαλμος, ὁ, ἡ, = γλαυκόμματος, Γλαυομματης, ἡ Γαλαζομμάτης.

Γλαυκοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη). Ὁ γλαυκὴν χαίτην ἔχων, μὲ γλαυκὰς τρίχας.

Γλαυκόχροος, καὶ συναιρ. γλαυκόχρους, εος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ γλαυκὸν χρῶμα ἔχων, οἷον ἡ ἐλαία καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. «Γλαυκόχροος ἐλαίαις, Πινδάρου Ὀλύμ. 3, 22. (ἡ ὀνομ. ἔχει καὶ γλαυκόχρως.)

Γλαυκόω, ῶ. Γλαυκὸν ποιῶ. 2) προξενῶ τὸ πάθος γλαύκωμα, π. χ. «Ἐγλαυκώθη ἡ ὄψις.

Γλαυκώδης, ους, ὁ, ἡ (γλαυξ, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ χρώματος τῆς γλαυκός, Ἀριστ.

Γλαύκωμα, τό (γλαυκόω). Πάθος καὶ σκότισις τῆς κόρης τοῦ ὀμματίου διὰ μιᾶς γαλαζίου ἐπιδερμίδος ἢ στίγματος (παυάδα). Οἱ νεώτεροι εἶπον οὕτω καὶ τὴν σκότισιν τῆς κρυσταλλίνου ψακῆς (τὸ ἀσπράδι)· ἀλλὰ τοῦτο λέγεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, Ὑποχυσις, Παῦλ. Αἰγ. Γ. 33.

Γλαυκωπιον, τό. ἐκαλεῖτο τὸ Ἄστυ, ἡ Ἀκρόπολις ἐν Ἀθήναις, ἡ καθέδρα τῆς Ἀθήνης γλαυκώπιδος, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 422.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ (γλαυκός, ὤψ). Ἡ ἔχουσα γλαυκὰ, γαλανὰ ὀμμάτια, ὡς ἡ γάτα καὶ κουκουβάια· συνήθως Ὁμηρ. ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Α, 206. «... γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἤτοι, γλαυκόφθαλμος (γαλανομμάτα ἢ γαλαζομμάτα), ἢ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὤπας (ὄμματα) ἔχουσα· μᾶλλον δὲ κατ' ἄλλους, λαμπρόφθαλμος, εὐόφθαλμος καὶ φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκυδερκής. «Γλαυκῶπις μήνιν, Εὐριπ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 1280. ταυτὸν τῷ, λαμπρά. Ὁ Ὅμ. χρῆται κοινῶς τῇ αἰτ. γλαυκώπιδα, ἀλλὰ καὶ γλαυκῶπιν, Ὀδ. Α', 156. 2) λαμπρὸς, φωτεινὸς, στίλβων τὴν ὄψιν. ἐπίθ. τῆς σελήνης παρ' Ἐμπεδ. Παράβ. γλαυκὸς· α'. σημ.

Γλαυκωπός, ὁ, ἡ. Γαλαομμάτης· ταυτὸν τῷ, γλαυκῶπις.

Γλαύκωσις, εως, ἡ (γλαυκόω). Ἡ σκότισις τοῦ ὀμματίου διὰ τοῦ γλαυκώματος.

Γλαυκωψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = γλαυκῶπις, ἐπίθ. δράκοντος, Πινδ. Πυθ. 4, 443. Ὀλ. 6, 76.

Γλαυξ, Ἀττ. γλαῦξ, κός, ἡ. Ἡ Βουκουβάια, ἡ Χουχουβάια (πτηνὸν νυκτερινὸν), κυρίως ὅμως τὸ εἶδος ἐκεῖνο, τὸ ἔχον γαλάζια ὀμμάτια· ἡ δὲ ἡ γλαυξ σύμβολον τῆς προστοχῆς, καὶ ἀφιερωμένη τῇ Ἀθηνᾷ, Lobeck Φρυν. σλ. 76. «Γλαῦκ' Ἀθήναζε», ἡ «Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας,» παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ἢ περιττόν τι πραττόντων, ὥσπερ εἴτις γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι· πληθύνουσι γὰρ ἐνταῦθα αἱ γλαῦκες, Ἀριστ. Ὄρν. 302.

Γλαύσσω (λάω, λαύω, λαύσσω, γλάω). Λάμπω, φέγγω, βλέπω ὀξέως = ἀθρέω· καὶ ἐντεῦθεν «Διαγλαύστουσιν ἀταρποί,» Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1281. Ὡς ἐκ τοῦ λάω, λεύω, λεύσσω, γίνεται λευκὸς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γλαύσσω, γίνεται τὸ, γλαυκὸς, ἀντὶ τοῦ, λαμπρός· ἔτι δὲ τὸ, γλῆνος, καὶ, γλήνη, λαμπρόν τι πρᾶγμα, τὸ, ὄμμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Γλαυσσὸς, λαμπρὸς· καὶ Γλαυρὸς, σεμνὸς· καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ἔρμην τὸ, γλαυκὸς, διὰ τοῦ, λαμπρὸς καὶ λευκός. Ζήτ. Γελάω.

Γλάφυρ, τό (γλάφω). Κοίλωμα, τρύπα, σπήλαιον, Ἡσιόδ. Ἔργ. 531. «... γλάφυ πετρήεντα, πετρώδες σπήλαιον.

Γλαφυρία, ἡ. Λειότης, ἰσιότης (καθὼς π. χ. γίνεται διὰ τοῦ ξυροῦ)· λεπτότης· παστριότης· ὡραιότης· χάρις, νοστιμάδα, γλυκύτης, κομψότης, elegantia, élégance, ἐκ τοῦ

Γλαφυρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. γλαφυρῶς (γλάφω). Ὁ τεχνικῶς κεκολωμένος, κοῖλος, βαθύλος ἐν γένει· κυρίως ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, οἷαν οἱ λιθοξόοι καὶ οἱ ξυλογλύφοι ἐκτυποῦσι· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ σπηλαίου, ἢ τοιούτων αὐτοφυῶς καὶ φύσει κοίλων· μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ νοημάτων, τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ αὐτὰ γλαφυρὰ, δηλ. τὰ ἔχοντα βαθύτι μετὰ χάριτος καὶ διαφανείας καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινά· οὕτω καὶ οἱ γεμάτοι ἀθύρματος λέγονται γλαφυροί. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνήθως τούτῳ ὡς ἐπιθ. σπηλαίου, καὶ πλοίου κτισμένου κοίλου, ἢ τῆς φόρμιγγος, ἔχουσης κοίλην κιμαρτήν· καὶ ἐπὶ λαμέως, μὲ ὑψηλοὺς βράχους περικυκλωμένου καὶ βαθέος, κοίλου· ἐνίοτε τὰ γλαφυρὰ, αἱ κοιλότητες, τὰ σπήλαια· παρὰ τὸ, γλάφω, τὸ κοιλαίνω. Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 516. «... γλαφυραὶ νῆες» καὶ Ὀδ. Χ, 340. «Γλαφυρὴ φόρμιγξ». Ὀδ. Μ, 305. «... ἐν λιμένι γλαφυρῷ.» «Γλαφυρώτερον ἐπὶ στήθεσιν.» «Γλαφυρὸς διὰ ξυλοχείων.» Γλαφυρὴς ἀπὸ γαστέρος. «Γλαφυρὴς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς σκορπίος.» Ὁ δὲ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. «Γλαφυρὰ καὶ κοίλαν ἐκ παραλλήλου εἶπεν. 2) λεῖος, τετορευμένος, ἰτιασμένος, ὑαλιστερὸς (καθὼς π. χ. μὲ τὸν ξυρὸν ἢ μὲ τὸ πάνιστρον), σκελεθρωμένος· καθαρὸς, παστριὸς· κομψός· παρὰ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 7. «Γλαφυρὰ χείρων ἐπιτηδεία,» ἢ λεπτὰ πράγματα ἐργαζομένη, χέρι, τὸ ὁποῖον κάμνει πολλὰ λεπτὴν (ψῖνα) δουλειὰ· καὶ ἐντεῦθεν 3) χαρίεις, ὡραῖος, ἰστιμος, ἡδὺς, γλυκὺς, τερπνὸς, ὡς τὸ Γαλλικὸν galant. «Δειπνάριον κλῆρόν καὶ γλαφυρόνυμ, Δίφιλος παρ' Ἀθην. δ'., σελ. 156. ἤτοι τερπνὸν, ἡδύ· λέγεται καὶ ἐπὶ ὑπερβολῆς τινος, καλλωπιστμένος, ἀστηρὸς· ὅλον

Γλαφυρότης, ητος, ἡ, = Γλαφυρία, Δημήτρ. Φαλ. 270. Λουκιαν. Δημοσθ.

Γλάφω, Μ. φω. Σκάπτω, κοιλαίνω, γεῦρναι ἤτοι κοίλωμα ποιῶ. Παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 431. ἐπὶ λέοντος, ὅστις ὑπὸ ὀργῆς σκάπτει εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας. «... ποσσὶ γλάφειαν. 2) σκάπτω μὲ τὴν γλυφίδα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἐργαλείου, πέτραν ἢ ξύλον, καὶ παραστήνω ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς γλύψεως σχῆμα ἢ εἰκόνα τινά (σκαλίζω ὡς οἱ ταλιαδοῦροι). (Γλύφω, γράφω.)

*Γλεῖνος, ὁ, = γλῖνος.

Γλευκαγωγός, ὁ, ἡ (γλεῦκος, ἀγω). Ὁ γλεῦκος ἄγων, φέρων.

Γλεύκινος, η, ον. Ἀπὸ γλεῦκος, μοῦστον.

Γλευκοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁποιος ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ γλεῦκος, Ἀναλεκτ. Β'. 134. Α'. 225. ἐκ τοῦ

Γλεῦκος, εος, τό. Ὁ Μοῦστος, ἢ ὁ ἐψημένος γλυκὺς οἶνος, ὁ ὁποῖος ἤτοι ἀφ' ἑαυτοῦ δὲν ἔβρασεν ἀκόμη, ἢ ἔβρασεν τεχνικῶς. (γλυκὺς, ἀγλευκὴς, δεῦκος.)

Γλεῦξις, εως, καὶ, Γλεῦξις, ἡ, = γλεῦκος. Οἶνος πολὺ ἔψημα ἔχων, μοῦστος βραστμένος καὶ γλυκὺς, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκ. Πετμέζι, καὶ Μουσελίζι. Ζήτ. Ὑποχυτος.

Γλίφαρον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, βλέφαρον.

Γλήμη, ἡ, = γλάμη· ἰδὲ Γλαμάω.

*Γλημίον, τό· ὑποκ. τοῦ γλήμη, Ἱππιατρ.

*Γλημώδης, ὁ, ἡ. Γλήμῃ ὅμοιος, γλαμυρός. Γαλην. γλωσσάρ.

*Γλήν, ἡ. Κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ γλήνη, Ἑρμησιαν. λεξ. 1. Βαχ., ἐξ Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. σκ. 16. Dind.

Γλήνη, ἡ (γλαύσσω, λάω). Ἔστι κυρίως ἡ κόρη ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ο. ε. τὸ ἄγαλμα, εἴδωλον, ἢ εἰκὼν ἐκείνη, ἥτις φαίνεται, ὅταν κυττάζῃ τις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἄλλου, οἱονεὶ καὶ ἐντεῦθεν ἡ κόρη, καὶ ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ὅλος ὁ ἔσω ὀφθαλμὸς, εἶτα δὲ 2) κοῦπλα, παίγνια τῶν παιδίων, κροτοπαίγνια, αἱ παρθενικαὶ γυναῖκες, Puppa, la poupée. Ἐν Ἰλ. Θ, 164. «Ἔρρε, κακὴ γλήνη,» ὑβριστικὴ λέξις, ἀντὶ σελὴ, φοβιτζιάρισσα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κρημνίστου ξύλου· ἢ κύλλιστε, κρημνίστου ποντάνα, μεταφορικ. καθὼς δηλ. ἡ κορη, ἀφ' οὗ χάσῃ τὴν παρθενίαν της, γίνεται αὐστηρὴ καὶ καταφρονεμένη, οὕτω καὶ ὁ Τυδείδης χάσας τὴν ἀνδρίαν του, κόρης ἀχρείας ἀντάξιος γέγονε. 3) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ξ, 493. Ὀδυσσ. Ι, 390. Εὐρ. Φοίν. 861. Αὐτὴ ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι προέκυψε ἐκ τοῦ, λάω, τὸ βλέπω, γλάω, γλαύσσω. Ζήτ. Γλαύσσω. 4) ἡ κοιλότης τῶν κοκκάλων, εἰς ἣν ἐμβαίνει ὁ ἁρμὸς καὶ γίνεται ἡ κλείδωσις· ἴσως ἐκ τοῦ γλάω, γλαύω, γλάφω. 5) τὸ κελλάριον, ἤτοι ἡ οἰκίσκος τῶν μελισσῶν, αἱ τρύπαι εἰς τὰς κηρίδας, τὸ σύμβλον.

*Γληνοειδής, καὶ γληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γλήνῃ ὅμοιος.

Γλῆνος, εος, τό (γλαύσσω)· ταυτὸν τῷ, Γλήνη, σημ. γ'. ο. π. κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Νεοτ. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ διακόσμησιν καὶ στολισμὸν. Ἄρα, κόσμιον, στολισμὸς, στολίδια, οἷον, ζώδια, ἀγαλματίδια, παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κόκκινα πλάσματα ἀξιοθέατα, δι' ὧν στολίζουσιν ἐν δωματίοις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πολεῖλμα, Κεντητόν, κεντημένη δουλειά, ἢ δουλευμένη διὰ τῆς γλυπτικῆς τέχνης, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν τύμπλεον, καὶ τέμπλον, λεγόμενον, Ἰλ. Ω, 192. «... εἰς θάλαμον καταβῆσετε, θ', γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, ἤτοι δέαι ἄξια καὶ ὡραιότατα. 3) παρ' Ἀράτῳ 318. Γλήνεα, ἀντὶ τοῦ, ἀστέρες. 4) παρὰ Νικάνδρ. (Θηρ. 228.) τὰ ὀμματια.

Γλήχων, ωνος, ἡ (ὑμ. Ὅμ. Δημ. 20), καὶ γληχωνόβοτος, ἡ· καὶ γληχώ, οῦς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ βλήχων, βληχὼ (ἰδὲ Γρηγ. Σ. 40. Roen). Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ'. 36. mentha pulegium, Λιν. (ὁ τύπος γληχὼ ἐχρημάτισε βέβαια ἐν χρήσει μόνος ὡς αἰτ. γληχὼ ἢ γλήχω, ἰδὲ Θευτιμ. Γραμμ. α'. σελ. 214. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ 874. Elmsl. ὅθεν

Γληχωνίτης, ου, ὁ. Οἶνος, κατεσκευασμένος μὲ γλήχωνα.

*Γληχωνοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γλήχωνι ὅμοιος, Ἡσυχ.

Γλία, ἡ· κατ' ἄλλους γλοιά. Κόλλα. Ζήτ. Γλοιά.

Γλῖνος, ἡ, γλεῖνος, ὁ. Εἶδος πτελέας, πλάτανος, Acer campestre, Θεοφρ. Γ'. 11.

Γλισχραίνω, Μ. ανῶ (γλίσχρος). Γλίσχρον, κολλητικὸν, ἰξώδη ποιῶ.

Γλισχραντιλογεξεπίπτοπτος, ὁ, ἡ· σύνθετος κωμικὴ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 997. ἐκ τοῦ, γλίσχρος, ἀντιλογία, καὶ, ἐξεπίπτοπτος. Ὁ βλάσφημος καὶ πειστματάρης, ὅς τις διὰ πράγματα οὐτιδανὰ φιλονεικεῖ, ἐναντιοῦται καὶ φωνάζει.

Γλίσχρασμα, τό (γλισχράζω). Κόλλημα, κόλλησις· ταυτὸν τῷ, Γλισχρότης.

Γλισχρεύομαι, Ἀποθ. μετ. Εἰμαι γλίσχρος, ἢ ψειδωλὸς, ἀκριβὸς, ἀκριβεύομαι, Μακρ. Ἀντ. ε'. 5.

Γλισχρία, ἡ. Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ζωή, ἀ-

τυχία, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. κυρίως ὅμως ταυτὸν τῷ, Γλισχρότης, σημ. β'.

Γλισχρολογέομαι, Ἀποθετ. Μετ. = λεπτολογέω, ἰδὲ γλίσχρος· ὅθεν

Γλισχρολογία, ἡ. Λεπτολογία, μικρολογία. Ζήτ. γλίσχρος.

Γλίσχρος, α, ον (καὶ ἐπίρρ. γλίσχρως). Κολλώδης· λέγεται ἐπὶ τε στερεῶν καὶ ὑγρῶν. πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠτὰ τὴν κόλλαν, τὸ ὁποῖον, ὁπόταν τὸ τραβᾷ τινάς, ἐκτείνεται καὶ δὲν κόπτεται εὐκόλως, καὶ ἐντεῦθεν μέρος μὲν, ἰξώδες, μέρος δέ, γλιστερόν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλιστερός, γλίστρα, ἐφ' οὗ πατῶν τινὰς γλιστρᾷ 2) μεταφ. φειδωλός, ψιχτός, ἀκριβὴς, πενιχρὸς, ἐπὶ ἀνθρώπων φιλαργύρων, καὶ ἐκείνων, ὅσοι ζητοῦσι τι ἐνοχλοῦσι τὸν ἄλλον ἀδιακόπως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὀλίγος, λιτὸς, εὐτελὴς. Ἀριστοτ. Πολ. Β. «Γλίσχρως ζῆν», φειδωλῶς. Λουκιαν. «Γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεὰς», ἀκριβότερος, φειδωλότερος. «Γλίσχρον δεῖπνον» (Πλούτ. Λυκοῦργ.), φειδωλὸν, λιτὸν, πτωχικὸν, καθὼς π. χ. τὸ τραπέζι ἑνὸς ἀκριβοῦ, φιλαργύρου. Παρὰ Λουκ. «Γλίσχραι τέχναι», αἱ φειδωλαῖς τρέφουσαι τὸν μετερχόμενον αὐτάς, αἱ ὀλίγον κέρδος δίδουσι, ὥστε ζῇ τινὰς μὲ φειδωλίαν, ἤτοι μεγάλην στενοχωρίαν ἀπὸ αὐτάς· καὶ τοιοῦτόν τι ὑπάρχει καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Η'. γ', 15. «Γλίσχρως ἐρωτᾷν», φειδωλῶς. «Γλίσχρα χωρίων», φειδωλὰ χωρία, τὰ μὴ δίδοντα σπόρ. καρπὸν πολύν. Λέγεται καὶ ἐπὶ καιροῦ, ὀλίγος, στενός. Ἐκ τοῦ, ἰξώδης, προυπτεῖ ἡ σημασία 3) προσκαρτερὴς, σταθερὸς, ἐπίμονος, ὡς καὶ τὸ, λιπαρὴς, ὅπερ ὅσπ. καλλ., ἐπιμένει εἰς ἓν ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. Καὶ ἐντεῦθεν «Θυμὲ, γενοῦ γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶντα», (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 452.) κρατήσου, κολλήσου εἰς τὸ νὰ παρακαλῇς καὶ νὰ ἐκτενεύῃς· ἐντεῦθεν ἔπειτα κατὰ μεμπτικὴν ἔννοιαν, ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ παρὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ πράγματα, λεπτολόγος, ἔστις μὲ παρὰ πολλὴν, περιττὴν ἐπιμέλειαν καὶ κόπον ἐξετάζει σχεδὸν καὶ τὰ μικρότατα, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. **Homo putidae diligentiae.** «Χρύσιππος γλίσχρος ἐστὶν εὑρεσιλογῶν ἀπιθάνως», Πλούταρχ. «Τὰ γλίσχρα καὶ διακονικὰ», ὁ αὐτός. Καὶ ἐντεῦθεν, γλισχρολογεῖσθαι, καὶ, γλισχρολογία· ταυτόν ἐστι τῷ, λεπτολογεῖν, καὶ, λεπτολογία, ὁπόταν τινὰς κοπιαστικῶς καταγίνεται εἰς μικρὰ πράγματα, εἰς σοφίσματα, εἰς φιλὰς καὶ αἰωφελεῖς ἐρωτήσεις, Φίλ. Δ'. καὶ Ε'. Ζήτ. καὶ Γλοιός· ὅθεν

Γλισχρότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ οὐσία τοῦ γλίσχρου, τῆς κόλλας, τοῦ ἰξοῦ, Ἀθήν. καὶ μεταφ. 2) φειδωλότης, συγχαμερὰ φιλαργυρία, ἀκριβεία· καὶ 3) ἡ παραμικρὰ ἐξέτασις, ἔρευνα εἰς τὰ παραμικρὰ ἔξοδα, παραμικρὰ πράγματα καὶ ἔρευνας.

Γλισχρόχολος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος μὲ γλίσχρον καὶ χολὴν, Ἱππ. ἐπιδ. Η, σ. 1131. «Ἡ γαστὴρ ἔσται πολλὰ γλισχρόχολα.»

Γλισχρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Παρόμοιος μὲ τὸν γλίσχρον, ὡσὰν γλίσχρος, κολλώδης.

Γλίσχρων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ζῇ πολλὰ λιτὴν, φροντιστικὴν καὶ ταλαίπωρον ζωὴν, ἀνυστυχὴς, ὁ ἔλλειψιν πάσχων τῶν ἀναγκαίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193.

Γλίχομαι, Ἀποθ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρήστων· συντάσ. τινός, καὶ, περί τινος, ἢ καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἐπιφερ. ὁριστ. μέλλ. ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ', 161. Ἐπιθυμῶ, ἀγωνίζομαι, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀπολαύσω τι, Ἡροδότ. Β', 102. «Γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης». 2) ἐπιμένω, προσκολλῶμαι εἴς τι μὲ νοῦν καὶ καρδίαν. Δύναται νὰ παραχθῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ, λίπτω, Αἰολικ. λίττω, λίσσομαι, λίττομαι, ὁ ε. ἐπιθυμῶ, ζητῶ, παρακαλῶ· μέλ. λίξομαι· ὅθεν λιχὴ, καὶ ἐντεῦθεν, λιχάζω, παρ' Ἡσυχ. ἐπιθυμέω, ἄρα, γλίχω, γλίχομαι. Ἐκ τοῦ, λίχω, παράγεται ἔτι καὶ τὸ λίχνος. Ἐκ τούτου εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γλίφω, γλεῖφω, ἀγλίφω, γλίφομαι, ταυτόν τῷ, λείχω, καὶ, ξηραγλίφομαι, ἀντὶ τοῦ, φαγεῖν ἐπιθυμῶ ἀπό τινος· καὶ τὸ, λιχνεύω. (συγγεν. τῷ, γλίσχρος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, λίχνος, λίττομαι· ιω—, πλὴν εὕρηται γλίχων, ——, παρὰ Σχολ. Ἡφ. Σ. 2. Γαιτφ., καὶ ἴσως οὕτω παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 193. γραπτέον ἀντὶ γλίσχρων.)

*Γλοία, ἡ γλοιά, ἡ, = γλία. Κόλλα.

Γλοιάζω. Βλέπω μὲ μισοσταλισμένα ὀμμάτια, καὶ εἴρων. βλέπω τινὰ πλαγίως, ὁ ἐστι, στραβεκυττάζω αὐτὸν περιγελαστικῶς, ὡς τάχα νυσταζων· ἢ, κατὰ τὸν Σουϊδ., ἐπιμύων τοῖς ὄμμασι μυκτηρίζω (γελοιρίζω τὰ ὀμμάτια), ταυτὸν τῷ Ἰλλείπτειν (πιθανῶς ἐκ τοῦ Γλοιάζω.)· ὅθεν

Γλοιάς, άδος, ἡ· (ὑπλ. τοῦ γλοίης) ἵππος, ἢ κακοήθης (ἢ κρυφοπάθος φυλάττουσα) ἵππος.

Γλοίης, ητος, ὁ. Κακοήθης, μοχθηρὸς τῷ ἤθει, πειρατὴρ, παιούργος· κυρ. ἐπὶ ἵππων.

Γλοιοπότης, ου, ὁ· καὶ ὑπλ. γλοιοπότις, ιδος, ἡ (γλοῖος, πίνω). Ὁ βορῶν, τραβῶν, βυζαίνων τὸ ῥύπαρόν, βρωμερὸν λάδι ἐκ τοῦ λουτροῦ. Θεοδ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 282. «Γλοιοπότις χλαμύδι, ἢ πίνουσα καὶ βυζαίνουσα τὸν γλοιόν, ἤτοι τὸν ῥύπον, χλαμύς.

Γλοῖος, ὁ. Τὸ ἰξῶδες, ῥυπαρὸν ἔλαιον [ἤτοι ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου (ὁ τζιρὰ)], καὶ ἤτοι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο ἐν τοῖς λουτροῖς, ἐν οἷς ἀλείφοντες οἱ λουόμενοι μὲ αὐτὸ τὸ σῶμα, ἔτριβον αὐτὸ ἔπειτα μὲ τὴν στλεγγίδα, ἢ τὸ ὁποῖον ἔσταζε μὲ τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ σώματος ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου ἐγίνετο ἡ παλαίστρα· καὶ ἐντεῦθεν 2) κάθε ἐλαιῶδες, ἰξώδες καὶ γλίσχρον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, Γλοῖνα, λέγει.

Γλοιός, ά, όν. Ἰξώδης, γλίσχρος, κολλώδης. 2) μεταφ. φειδωλὸς, ῥυπαρὸς, ἀκριβὸς, πολλὰ φιλάργυρος. 3) προσκαρτερὴς, ἐπίμονος· ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. 4) γλιττερός, ὀλισθηρός, ὅστις δὲν πιάνεται εὐκόλα· παιούργος, ἀπατεὼν κρυφίως τῷ τρόπῳ, δόλιος· κακοήθης, μοχθηρὸς τὸ ἦθος· φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ, γλία, ὅ ἐστι, κόλλα, καὶ, γλίον, τὸ, εὔτονον καὶ ἰσχυρόν, καὶ, γλίσχρος, ὅθεν προῆλθεν τὰ Λατινικὰ, glue, gluten, glutinum. (Παραβ. καὶ γλίσχρος)· ὅθεν

Γλοιόω, ώσω. Γλοιόν ποιῶ τι, ἤτοι κολλώδες, γλυττερόν.

Γλοιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς γλοιὸς, Διοσκ. 2, 202.

Γλοιωδῶς, ἐπίρρ. (γλοιάζω). Νυστακτικῶς.

Γλούτια, τὰ. Τὰ κοιλόμερα. 2) λέγονται οὕτω καὶ δύο ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Λατ. nates· κυρίως ὅμως εἶναι ὑπακοριστικὸν τοῦ

Γλουτός, ὁ. Τὰ κοιλόμερα, ἐπάνω τῶν ὁποίων καθίζομεν, nates, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, τὰ ὁποῖα μετέπειτα καὶ πυγαὶ ἐκλήθησαν, ὡς Ῥοῦφος ὁ Ἐφέσιος λέγει. «Πυγαὶ δὲ τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη καὶ ἐφέδρανα, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσιν». Ἰλ. Κ, 66. Ν, 651. Θ, 340. «Βεβλῆσθαι γλουτὸν κάτα δεξιόν· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ ὑποκάτω τῶν ἰσχίων (os ilium) κρεατώδες μέρος. 2) παρὰ Θεοφιλ. Πρωτοσπαθ. Α'. 23. ἡ πρότερα ἀπόψωσις εἰς τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροκοκαλοῦ.

Γλυκάζω, Μ. άσω. ἡ, γλυκαίνω, Μ. ανῶ (γλυκύς). Ποιῶ τι γλυκύ. 2) ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ οὐδετ. εἶμαι, ἢ γίνομαι γλυκὺς, ἢ αἰσθάνομαι, προξενῶ γλυκεῖαν τινα γεῦσιν, τρώγω τι γλυκὺ διὰ νὰ γλυκάνω τὴν γεῦσίν μου. Παῦλ. ἐνίοτε ὡς καὶ ἡ β'. σημασία τοῦ ἐναργητικοῦ. «Γλυκαζόμεθα», μᾶς αἰσθανόμεθα γλυκεῖαν τινα γεῦσιν, τρώγομεν τὸ γλυκὺ. Παρ' Ἀθην. Ε'. «Πρὸς τὴν τοῦ γλυκασμοῦ χρείαν», τὰ μεγάλα (ἀνακατώνει) μὲ γλυκὺν οἶνον· καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτῷ. «Πάντες κατμίως ἐγλυκάνθησαν», ἔπιον ἕλοι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πιοτὸν, τὸ ὁποῖον ἐμίχθη μὲ γλυκὺν οἶνον. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ γλυκαίνω σημαίνει κυρίως μόνον κάμνω γλυκύ τι, τὸ δὲ γλυκάζω μόνον αὐδετ. εἶμαι ὀλίγον τι γλυκὺς, ἢ διατίθημι τινὰ, προξενῶ αὐτῷ γλυκύτητα.

Γλύκανσις, εως, ἡ. Τὸ ποιεῖν, κάμνειν γλυκύ, γλυκάδα.

Γλυκαντικός, ἡ, όν (γλυκαίνω). Ὁ γλυκαίνων, ὁ γλυκὺ ποιῶν τι, Ὠιρελλ.

Γλύκασμα, ατος, τό. Ἡ γλυκύτης, καὶ τὸ γλυκανθέν. 2) γλύκισμα, τὸ γλυκόν.

Γλυκασμός, ὁ (γλυκάζω). Τὸ ποιεῖν γλυκύ, ἢ εἶσθαι γλυκὺς, ἢ γλυκύτης, γλύκανσις.

Γλυκερός, ά, όν, = γλυκύς. Ὁ γλυκεῖαν ποιότητα ἔχων, ἢ γλυκύτητα προξενῶν, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις, Ἰλ. Β, 4. Ω, 2. Ὀδ. Δ, 295. 88. Μ, 306 Ξ, 194.

*Γλυκεροστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὁ γλυκὰς σταφύλας φέρων, Ἡσυχ. Ὀππ. Κυνηγ. 1, 465.

Γλυκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ἔχων γλυκὺ καὶ χαριέστατον δέρμα, Μελέαγρ. Ἀνθ. Π, 7, 207. «Ἁ γλυκερόχρως Φαίδων».

*Γλυκίννας, ου, ὁ. Ὁ διὰ γλυκέος οἴνου (καθ' Ἡσύχ.), καὶ γλυκίνας, ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἁλίου πλακοῦς, Ἀθην. ιδ'. σλ. 645.

Γλύκιος, α, ον, = γλυκύς, καὶ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1461. «Γλύκιός τε ποτὸν, κ καὶ φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ γλυκὺ, τὸ ὁποῖον ὅμως δύναται ἐνταῦθα καὶ νὰ ἐξηγηθῇ ὡς συγκριτικὸν, ἐπειδὴ ἔπρεπεν εἰς τὸν Φιλοκτήτην νὰ φανῇ ἐν τῇ ἐρήμῳ νήσῳ τὸν τὸ ψυχρὸν ποτὸν τῆς πηγῆς γλυκύτερον παρὰ καὶ ὅλα τὰ προμηνημονευθέντα ἐν τοῖς στίχοις· ἐνδεχομένας δὲ προφυλακὰς ἀπορίας λύει ὁ ἀναπαστος. ὡς τόσον, ὁ Λουδ. Δινδόρφ. παρὰ Ξεν. Συμπ. καὶ Ἀγησ. Σ. ιβ'. ἀπέδειξεν ὡς πιθανὸν καὶ τὴν ὕπαρξιν ἑπτικοῦ γλύκιος.

Γλυκισμός, ὁ (γλυκίζω). Γλυκύτης, τὸ γλυκύ. Ζήτ. Γλυκαίνω.

Γλυκέεις, έεσσα, έεν. Γλυκὺς, ἢ γλυκαύτζικος.

*Γλύκος, τό, = γλεῦκος, ποιητ.

Γλυκόφωνος, ταυτὸν τῷ, λυκόφωνος. Τὸ γλυκοχάραγμα, Εὐστάθ.

Γλυκύδακρυς, οὐδ. υ, υος, ὁ, ἡ, τὸ (δάκρυ). Ὁ προξενῶν, ἢ ὁ χύνων γλυκὰ δάκρυα, ἤτοι δάκρυα χαρᾶς· ἐπίθ. ἔρωτος, Μελέαγρ.

Γλυκυδερκής, έος, ὁ, ἡ (δέρκω). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν ὅρασιν, θεωρίαν, βλέμμα ἡδὺ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, Ἡσύχ. Κλ. Ἀλ. 66.

Γλυκύδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁποιος δίδει γλυκὰ καὶ χαριέστατα δῶρα, Ὀππ. Ἀλ. 4, 105.

Γλυκυηχής, έος, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ γλυκὰ ἠχῶν, Ἀνάλεκτ. Β'. 114. «Μύρτις γλυκυαχέων».

Γλυκυθυμέω (γλυκύθυμος). Γλυκαίνω τὸν θυμὸν, ἤτοι τὴν καρδίαν, ἢ οὐδετέρ. εἶμαι εἰς καλὴν διάθεσιν, γλυκύκαρδος, ἔχω καλὸν κέφι, Ἱεροκλ. Πυθαγ. (Σελ. 216. Ἐκδ. Καινταβρ.) «Ῥήματα γλυκυθυμοῦντα», τὰ νόστιμα, τὰ εὐφραίνοντα τὴν ψυχὴν φαγητά.

Γλυκυθυμία, ἡ. Γλυκεῖα, ἱλαρὰ κατάστασις, ἤτοι διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἢ ἐπὶ τῷ ζῆν ἡδονή. «Γλυκυθυμία ἢ πρὸς τὰς ἡδονάς, ὁπόταν τινὰς ἔχει κλίσιν ἢ οἴδεται ὅλως εἰς τὰς ἡδονὰς, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἐξ αὐτῶν κακὰ, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἐξουρῇ τὰ ἐξ ἀμετρίας αὐτῶν ἀποτελέσματα, Πλάτ. Νομ. Α'. Σ. 635. «Ἀπὸ τῶν ἡμέρων ζώων ἐπικλῶσι γλυκυθυμίᾳ μετ' ὠργῆς καὶ πόθου συμπαραδείκτων. Πλούταρχ.

Θεμ. 10. γλυκεῖα καρδία, κλίσις, διάθεσις, ἀγάπη πρός τι. 2) γλυκύτης τῆς καρδίας, πραότης, ἡπιότης. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. ε', 64, κεῖται: ἡ Ἐγκράτεια τῆς γλυκυθυμίας, ἐγκράτεια, χαλιναγωγία τῶν ἐπιθυμιῶν πρὸς τὰς ἡδονάς, τὸ ἐναντ. τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς γλυκυθυμίας.

Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν, ἱλαρὰν, μαλακὴν, εὐοτικὴν, καὶ φιλικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ἱλαρός, εὔμενής, Ἰλ. Τ, 467. «Γλυκύθυμος ἀνὴρ καὶ ἀγαθόφρων». 2) ἐνεργ. ὁ προξενῶν, παρασκευάζων τοιαύτην διάθεσιν, ἱλαρύνων τὴν καρδίαν, θυμηδής. Ἀριστοφ. Δυσ. 551. «Γλυκύθυμος ὕπνος, ἔρως». καὶ Βίων.

*Γλυκυκαρπέω. Οἱ καρποί μου εἶναι γλυκεῖς, τρώγω γλυκεῖς καρπούς, Θεοφ. εἰς Φ. 2, 3, 7.

Γλυκύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ γλυκὺν καρπὸν ἔχων, ἡ γενῶν.

Γλυκύκρεως, ὁ, ἡ· γεν. ω (κρέας). Ὁ γλυκὺ κρέας ἔχων, Ἀθήν.

Γλυκυμαρίς, ἡ. Εἶδος ὀστρέων (καλόγωμαι). Ὁ Ξενοκράτ. παρ' Ἀθην. Η' διαιρίνει αὐτὰς ἀπὸ τὰς τραχείας, τὰς Πελωρίδας, ὁ δὲ Πλίνιος λέγει (32. 35.), ὅτι αὗται εἰσὶ μεγαλήτεραι ἀπὸ τὰς Πελωρίδας.

Γλυκυμείλιχος, ὁ, ἡ (μείλιχος). Γλυκὺς καὶ πρᾶος τὴν καρδίαν, ὁ γλυκὰ χαϊδεύων, Τ. Ὁμ. 5, 19.

Γλυκύμηλον, τό (μῆλον). Γλυκὸν μῆλον· ἰδίωτ. εἶδος μήλων, οὕτω καλούμενον. 2) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Θεοκρ. 11, 39. ὡς οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγουσι, γλυκύμου μῆλον.

*Γλυκύμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Γλυκὺ τὴν μορφήν, τὸ εἶδος, χαρίεις.

Γλυκυμυθέω. Γλυκὰ ὁμιλῶ, γλυκομιλῶ, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 122. ἐκ τοῦ

Γλυκύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁ γλυκὰ ὁμιλῶν, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 158. «Γλ. ἔποσα».

*Γλυκύνους, ὁ, ἡ· γεν. ου (νοῦς), = γλυκύθυμος.

*Γλυκύνω. Γλυκαίνω. Παῤ. γλυκύνομαι, Γλωσσ.

*Γλυκύξυλον, τό (ξύλον). Γλυκὸν ξύλον, Κ. Μαν. Χρον. σ. 104. Α.

Γλυκύπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων, ἢ γεννῶν γλυκὰ παιδία, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 52. «Ῥόδος γλυκύπαιδα».

Γλυκυπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Γλυκεῖα, χαρίεσσα παρθένος, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 16.

Γλυκυπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὁ γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐν ταυτῷ· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος.

Γλυκύῤῥιζα, ἡ· ἡ, Γλυκύῤῥιζον, τό. Γλυκεῖα ῥίζα, ἢ κοιν. Γλυκύῤῥιζα, glycyrrhiza. Λιν.

Γλυκύς, εῖα, ύ. Γλυκὺς, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν, — νέκταρ, Ἰλ. Α, 598. ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμ. χρῆται τούτῳ συχνότερον μεταφ. μετὰ τοῦ, ἵμερος καὶ ὕπνος, ἀντὶ τοῦ, νόστιμος· καὶ γλυκὺς αἰών, Οδ Ε, 152. πόλεμος, Ἰλ. Β, 452. πατρὶς καὶ τοκῆες, Οδ. Ι, 34. Ὕστερωτ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων μετηνέχθη αὐτὶ τοῦ, ἡμέρους, χαρίεις (ἐπὶ πολιτευμάτων), ἐπιθυμητὸς, ἐλκυστικὸς, ὁ γινώσκων νὰ ἀποστῇ τὴν οἰκειότητα καὶ εὔνοιαν τινός· καὶ ἐπὶ ἡδικῶν προτερημάτων, ἱλαρὸς, πρᾶος, ἥμερος, τρυφερὸς, γλυκύθυμος, καλόκαρδος, ἡτοι καλῆς καρδίας, ἀπόνηρος· ἢ καὶ ἐπὶ μεμφῆς αὐτὶ, ἁπλοῦς, ὡς καὶ τό, ἡδύς. Τὸ Συγκριτ. ἐστὶ γλυκίων (Ὅμ.) καὶ γλυκύτερος· ὑπερθ. γλύκιστος καὶ γλυκύτατος, Πινδ. Ὀλ. 1, 30. 175. Πινδάρ. Πύθ. 11, 88. Γλύσσων, καὶ οὐδ. γλύττον, ἔχει ὁ Ἐτυμολόγ. ἐξ Ἀριστοφ. «Σῦκα γλύσσονα, γλυκύτερα· καὶ Ἐπ. Ἀδ. 727. γλυκὺ ἔτερος, κατὰ Σοίφορον. Ἐπῤῥ. γλυκέως. Οἱ παλαιοὶ Λατῖνοι ἔχουσιν ἐκ τούτου τὸ, glucidatum ὡς εὐστ., γλυκὺς, ὑπακουομ. εἶνος, τὸ γλυκὺ βρασμένον κρασί. (ωυ)

Γλυκυσίδη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἡ Παιωνία, glycyside paeonia, Διοσκορ. Γ'. 157. Ἀθήν. Γ', (ωυ– –, Νικ. Θ. 940.)

Γλύκυσμα, ατος, τό. Ἡ ἐντάτης, τὸ εἶναι τοῦ γλυκοῦ, γλυκύτης· καὶ τὸ σακχαρικὸν, Διβάν. Δ'.

Γλυκύστρυφνος, ὁ, ἡ (στρυφνός). Ὁ γλυκεῖαν στρυφνότητα ἔχων, γλυκόστυφος.

Γλυκύτης, ητος, ἡ (γλυκύς). Ἡ γλυκάδα, καὶ μεταφ. ἡ ἐρασμιότης τοῦ ὕφους, τῶν ἔργων κτ.

Γλυκυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ γλυκὺν, ἥμερον, μαλακὸν λαιμὸν ἔχων. (ῡ)

*Γλυκυφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν γλυκὰ φαγητὰ, Ἀλ. Τραλλ. 1. σ. 71.

Γλυκύφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ γλυκὺν φθόγγον ἔχων, ἢ γλυκὰ ἠχῶν, ὁμιλῶν, Σχόλ. Πινδάρ. 6, 162.

*Γλυκυφωνέω. Γλυκὰ ἠχῶ, φωνῶ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. 15, 146, παρολκηθεῖσα ὑπὸ Γαισφ. καὶ Ριεσθλ. ἐν τῷ κειμένῳ· ἐκ τοῦ

*Γλυκυφωνία, ἡ. Γλυκεῖα φωνὴ, ἢ ὁμιλία, Διόδ. Σικ. 3, 68.

Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ γλυκεῖαν φωνὴν, ὁμιλίαν ἔχων, γλυκύφωνος, Θεόκρ.· καὶ ἐπὶ πτηνοῦ λέγεται ὡσαύτως.

Γλυκύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ γλυκὺν χυλὸν ἔχων, Ἱππιατρ.

*Γλυκύχυμος, ὁ, ἡ. Ἔχων γλυκὺν χυμὸν, γεῦσιν, Γαλην.

Γλύκων (γλυκύς). Κολακευτικὴ τις λέξις ἐν τῇ Κλητ., Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 983. «Ὦ γλύκωνι, ὦ γλυκύ μου φίλε, ὡς καὶ τὸ ἐν Σφῆξ. 1096. «Ὦ γλυκύτατέκα· μ' ὅλον τοῦτο συνυπακούεται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἡδύς. (υ –)

*Γλυκώνειος, α, ον. Εἶδος μέτρου καὶ στίχου, παρωνομασθὲν ἀπὸ τὸν ἐφευρέτην Γλύκωνα, Ἡφαιστ. 10. σ. 56. Γαισφ. καὶ Γραμμ.

Γλύμμα, τό (γλύφω). Τὸ γεγλυμμένον, ἡ σκαλισμένη εἰκὼν, gravure.

Γλύξις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, γλεῦξις, γλεῦκος, Ἡσύχ. καὶ Ἀθηναῖ. Ζήτ. Ὑπόχυτος.

Γλυπτήρ, ῆρος, καὶ, Γλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅποιος σκαλίζει τι ἐπάνω εἰς τὰ μέτωπα ἢ εἰς τὰς πέτρας, ἢ γλύφει ἐκ ξύλου· ἐν γένει, ἀγαλματοποιὸς, πλαστικὸς τεχνίτης.

Γλυπτός, ἡ, όν. Σκαλισμένος ἐπάνω εἰς μέτωπα, πέτρας, ἢ ξύλα.

Γλύτσων, ὁ, ἡ. Ζήτ. Γλυκύς. (ἀνώμ. συγκ.)

Γλυφανον, τό (Θεόφρ. Α'. 28.)· ἡ, Γλυφεῖον, τό· (γλύφω). Τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῷ γλύφειν τὸν χαλκὸν, τὰς πέτρας, καὶ ξύλα. Ἐν Τύπ. Ἑρμ. 41. εἶναι γλύφανον, αὐτὶ τοῦ τρυπανον, καθὼς ἀποδεικνύει αὐτόθι καὶ ἡ λέξις ἀναδιήσας. «Ἐνδ' ἀναδιήσας γλυφάνῳ πολυοίδι σιδήρου», ὅπου ἄλλοι, ἀνακηκόησας, καὶ, ἀναπλήσας, καὶ, ἀναπειρήνας, οὐχ ὑγιῶς ἔγραψαν. «Γλύφανον καλάμου (Ἀν. Π. 6, 63.)», τὸ κυνοδιομάχαιρον.

Γλύφανος, η, ον, = γλυπτός.

Γλυφεῖον, = γλύφανον.

Γλυφεύς, έως, ὁ, = γλυπτήρ.

Γλυφή, ἡ. Τὸ γλύφειν, τὸ δουλεύειν καὶ τελειόειν ἐν σκαλισμένῳ ἔργον. 2) = γλύμμα, τὸ δουλευθὲν οὕτω, ὅπερ

Γλυφίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκκοπὴ, ἐντομὴ, ἡ χαραγματιὰ εἰς τὸ ὄκριον τοῦ βέλους, ἢ χηλὴ, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρὰ (ἡ κόρδα) τοῦ τόξου, Ἰλ. Δ, 122. Οδ. Φ, 419. ὕστερωτ. δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον βέλος, Εὐρ. Ὀρ. 275. 2) = γλύφανον, ἔργαλεῖον τῶν γλυφέων· καὶ, κοπιδολομάχαιρον, Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Πωλ. Σιλ. 50, 6. ἔνθα συνῃδ. ἐνισσεῦσι τὴν χαραγματιὰν τοῦ γραφικοῦ καλάμου· καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐσχηματίσθη τὸ γλυφὶς ἀπαράλλακτα ἀπὸ τοῦ γλύφω, ὡς τὸ γραφὶς ἀπὸ τοῦ γράφω. 3) ἐν τῇ τεκτονικῇ, παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 218. εἶναι, ὁ ὄργανός τοῦ οἴκου, στερεωμένος ἐπὶ τῶν γλυφίδων, ἢ τρήλυφος, ὅπου ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως διὰ τοῦ, τορεύματα, καὶ κιονόκρανα, ἑρμῆν.

*Γλύφον, τό, = γλύφανον. Ἐργαλεῖον γλυπτικόν.

Γλύφω, Μ. φω. Κοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον (βαθούλωμα) κυρ. διὰ τοῦ γλυφάνου· σκάπτω, σκαλίζω, ὡς ὁ Ταλιαδῆρος, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ μέταλλα, εἰς τὰ ξύλα μὲ τὸ γλύφανον καὶ ἐμβάλλω εἰς τὰ φῶς, ἤτοι φαίνω σχῆμά τι, ἢ ἄγαλμα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, Ἀριστοφ. Νεφ. 879. ὅθεν τὸ Λατιν. sculpo, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγενοῦς τούτου γλάφω, τό, scalpo καὶ γράφω, scribo, κυρίως ὅμως, scrabo· καὶ ἐκ τοῦ, γλύπω, γλύμμα, τό gluma. (Τινὲς ἐξέλαβον ταύτην τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ γλάφω καὶ γλύφω, ὅτι τὸ μὲν γλάφω σημαίνει ἔριον ἢ δουλειὰν οὐχὶ τόσον τεχνικὴν, τὸ δὲ γλύφω τεχνικὴν, ἢ ὅτι τὸ μὲν γλάφω λέγεται ἐπὶ γλυμμένων σχημάτων ἐν πολυτίμοις λίθοις, τὸ δὲ γλύφω ἐν χρήσει ἐπὶ τεχνικῶς γλυμμένων ἐν ἐλεφαντίνοις ὀστέοις, ἢ χαλκῷ, μαρμάρῳ ἢ ξύλῳ· πλὴν μένει ἀβέβαιον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἔκαμνον τοιαύτην ἀκριβῆ διαφοράν, Salm. Justin 15, 4. Wolf. Suet. Galba 10. Heind. Hor. Sat. 2, 3, 22.)

Γλωξ, γλωχός, ἡ (γλωχὶν). Ὁ ἄκρος (τὸ γένειον) τοῦ στάχυος, ὡς ἐπιτοπολὺ πληθυντ. γλῶχες, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 398. Heins.

Γλῶσσα, ης, καὶ Αττικ. γλῶττα, ἡ. Ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· μέρος σπογγιοειδὲς, ἐρεθιζόμενον καὶ κινητὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ὄργανον τῆς γεύσεως εἰς ὅλα τὰ ζῶα, εἰς δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς, δι' οὗ ἀρθρώνεται καὶ σχηματίζεται ὁ λόγος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 332. 341. «Γλῶσσαι τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν», ἤτοι τὰς γλώσσας τῶν πρὸς θυσίαν ζώων, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐν τέλει τοῦ δείπνου εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν 2) αὐτὶ τοῦ διαλέκτου, ὡς οὖσα αὐτὴ ἡ δύναμις καὶ τὸ ὄργανον τῆς ὁμιλίας, ἤτοι διαφορετικῆς διαλέκτου διαφορετικῶν ἐθνῶν, Ἰλ. Β, 804. Οδ. Τ, 175. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς «Γλῶσσαν Δωρίδα ἰέναι», Θουκυδ. Γ', 112. «Πᾶσαν ἰεὶς γλῶσσαν», Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 506., ὁμιλῶν παντοχοῦ καὶ παντοτε. ἰδὲ Schaef. Dion. σσ3 89. Ἐν τῷ περὶ λόγου καὶ τὸ χάρισμα, ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν (ἐν τῇ αὐτῇ δὲ σημασίᾳ καὶ παρ' Ἀριστ. Πρ. 547.). 3) παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται Γλῶσσα, λέξις τις ἀποξενωμένη, ξενική, ἀσυνήθης καὶ παπαλαιωμένη, ἥτις χρειάζεται διά γνωστοῦ τινος, γλωσσήματος, ἐξήγησιν. «Ὅσα τοίνυν τῶν σημάτων ἐν μὲν τοῖς παλαιογράφοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα, γλῶσσας καλοῦσιν». Τοιουτοτρόπως σχεδὸν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ποιητικ. 21, 6. Ἔνεκεν τῆς ἐμοιότητος καλεῖται 4) γλῶσσα καὶ τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, καὶ 5) τὸ γλωσσοειδὲς λωρίον εἰς τὰ ὑποδήματα (παπούτσια). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 517. τὸ ἐν Ὀδυσ. Γ, 332. «τάμνετε γλῶσσαν», εἶναι αὐτὶ τοῦ, παύετε τοὺς λόγους, πλὴν ἀκατάλληλα, καὶ δηλοῖ ὡς ἀνωτέρω, ἐπειδὴ, ὡς εἶδος ἦν, τρεπόμενοι πρὸς τὸ καθεύδειν, τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀπέτεμνον καὶ ἔδιδον αὐτὰς τῷ Ἑρμεῖ, καθὸ ἐφέρετο τοῦ λήγειν· ἐπειδὴ ἐθυσίαζον τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων διὰ τὰ λέγωσι καλὴν ἐντροπὴν· ἢ δὲ Ἀπολλὼν· αὐτὶ τούτου λέγει. «Ἐπὶ γλώσσῃσι χέοιτο αἵματος», ὕπνου δὲ διὰ νύφας ἐμοίσιτον. Ἐν Ἰλ. Α', 249. «Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή», εἶναι ὡς

τὸ τῆς συνηθείας, μέλι τρέχει, σταζει ἀπὸ τὸ στόμα του. »Γλώσσης χάριν«, πρὸς χάριν τινός, ἢ τῆς γλώσσης. διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώσσης ὁρμήν, διὰ τὴν ἕξιν αὐτῆς, Ἡσιοδ. Ἔργ 707. »Ὅ,τι κεν ἕλθῃ ἐπὶ γλῶσσαν λέγειν« (Valck. Διατρ. Σ. 288), ἐμιλῶ ὅ,τι φθάνω. »Γλῶσσαν ἴσαι ἢ νομίζειν«, ὁμιλῶ γλῶσσαν τινά, τὴν ἔχω κοινὴν ἐν χρήσει. »Γλῶσσα ἐμέμικτο« (Ἰλ. Λ, 438), ὑπῆρχε διάφορος ἡ διάλεκτος. »Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν« (Πινδ. Ἰσθμ. 5, 105), ἤτοι ὁμιλεῖ ὅ,τι στοχάζεται καὶ αἰσθάνεται. »Φέρειν τινὶ γλῶσσαν«, ο. ε. ὁμιλῶ περί τινος. »Ἀπὸ γλώσσης«, διὰ στόματος· ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης· καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, Ἡροδ. ά, 123. Παρὰ Σουΐδ. »Γλῶσσα ταμείου«, ὁ ἀρτοκάτος τοῦ ψίστου· καὶ »τὴν γλῶσσαν τὴν βασιλικὴν πεπιστευμένος«, ὡς τινι ἐμπιστεύεται ἡ φρουρὶς τῶν μυστικῶν τοῦ βατιλείου καὶ τοῦ βατιλέως, ἴσως δὲ καὶ τοῦ ψίστου. Λέγεται, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, γλῶσσα μεγίστη, ἀντὶ ῥήτωρ, πολυφραδής· καὶ, κακὴ γλῶττα κτλ. — Ἡ γλῶσσα ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κλῶσσα, κλάω, καθὸ ὅλη εὔστροφος καὶ εὐλύγιστος. (γλάξ, γλωχίν).

Γλωσσαλγέω, ῶ. Ἀττ. γλωσσαργέω (γλώσσαλγος). Βυρίως, ἔχω ἄλγος, ἤτοι πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλγῶ τὴν γλῶσσαν· καὶ εἰτεῦθεν συνήθως ἀντὶτοῦ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ μὲ ὀχαλίνωτον γλῶσσαν ὅ,τι φθάνω, ἢ τόσον, ὥστε πονεῖ ἡ γλῶσσά μου καὶ δὲν ἐμπορῶ πλέον νὰ λαλήσω· ἐμιλῶ αὐθαδῶς.

Γλωσσαλγία, καὶ Ἀττ. γλωσσαργία, ἡ. Φλυαρία, ὀχαλινωσία τῆς γλώσσης, αὐθάδεια εἰς τὸ λέγειν, Εὐριπ. Μηδ. 528. »Στόμαργον γλωσσαλγίαν«, ἐκ παραλλήλου. ἐκ τοῦ

Γλώσσαλγος, ἡ γλῶσσαργος Ἀττ. ὁ, ἡ (ἄλγος). Φλύαρος, αὐθάδης εἰς τὸ λέγειν. »Ἀηδὼν γλωσσαργοτάτη«, Δίων Χρυσ. ΜΔ'. ἐκ ποιητοῦ τινος, ἄρα, ἡ ὡραία καὶ ἀκουράστως λαλοῦσα. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, γλώσσαλγος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ὡς καὶ ἐν τῷ, κεφαλαλγία, κεφαλαργία· καὶ κίσσηλις, ἀντὶ, κίσσηρις, παρὰ Λουκιαν.

*Γλωσσαργέω, = γλωσσαλγέω.

*Γλωσσαργία, = γλωσσαλγία.

*Γλώσσαργος, = γλώσσαλγος.

Γλωσσάριον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ, γλῶσσα. 2) καὶ βιβλίον οὕτω καλούμενον, καθὸ περιέχον τὰς ἀπεξεσμένας καὶ ἀσυνήθεις, ἢ τοπικὰς λέξεις.

Γλώσσαψις, ἰδος, ἡ. (ἀπτίς). Ὁ τῇ γλώσσῃ οἷον ἀσπίδι καὶ προβολῇ κεχρημένος, ὑπερασπιζόμενος τῇ εὐφραδίᾳ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολεμούντων, Ἐτυμολ. Μ.

Γλώσσημα, τό. 1) ἐνίοτε = γλῶσσα, ἤτοι ἀπεξεσμένη καὶ ἀσυνήθης λέξις ἢ ἔκφρασις· ἔστι δὲ καὶ ξενική, ἑκτικὸς ἄλλης διαλέκτου. 2) παρὰ τοῖς Κρητικοῖς, ἡ εἰς τὸ περιθώριον γραφομένη ἐξήγησις τοιαύτης λέξεως, ἤτοι γνωστὴ τις λέξις, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖ τις ἄλλην λέξιν οὐχὶ τόσον γνωστήν, παλαιὰν ἢ ξένην λέξιν, γλῶσσαν. 3) κυρίως ὅμως, ἀντὶ, γλῶσσα, οἷον τὸ, κάμακος, λόγχης, Αἰσχύλ. Σχόλ. Πινδαρ. Νέμ. 6. 85. Παραβάλλεται μὲ τὸ, Γλῶσσα, οἷον

Γλωσσηματικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς ἐξήγησιν ἀγνώστου, παλαιᾶς, ξένης λέξεως· καὶ γλωσσηματικῶς, ἐπίρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν πεπαλαιωμένων καὶ ἀσυνήθων ἐκφράσεων.

Γλωσσίς, ἰδος, ἡ. Ἡ γλῶσσα τοῦ αὐλοῦ, γλωσσίδιον.

Γλωσσογάστωρ (καὶ ἐγγλωττογάστωρ), ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁποιος γεμίζει τὴν κοιλίαν του, ἤτοι τρέφεται μὲ τὴν γλῶσσάν του, καθὼς π. χ. τινὲς ζῶσι μὲ τὴν ἐνήργειαν τῶν μύθων, κ. τ. τ. ὁποιος πωλεῖ λόγια, ὡς τὸ χειρογάστωρ, ἐπὶ ῥητόρων καὶ συνηγόρων, οἱ ὁποῖοι ἔζων ἐκ τῆς κινήσεως τῆς γλώσσης των καὶ ἐδωροδοκοῦντο, Νικήτ. Χρον. Θ'. 16. Πολυδ. 2, 108.

Γλωσσογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁποιος γράφει, σημειοῖ τὰς γλώσσας, ἤτοι τὰς ἀσυνήθεις, ἀρχαίας, ἢ τὰς ἀπὸ ξένης διαλέκτους, ξενικὰς λέξεις, καὶ ἑρμηνεύει αὐτάς. (ε)

Γλωσσοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ γλῶσσαν.

*Γλωσσοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ὁμοια μὲ γλῶσσαν, Ἰωαν. Φωκᾶς.

Γλωσσοκάτοχος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὁποιος κρατεῖ, βαστᾷ ὀπίσω, καταδαμάζει τὴν γλῶσσάν του. 2) »Τὸ γλωσσοκάτοχον«, ὄργανόν τι χρήσιμον εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὴν γλῶσσαν, Παυλ. Αἰγ. 6, 30.

Γλωσσοκηλοκόμπης, ου, ὁ (κηλέω, κόμπος). Ὁ γλώσσῃ καὶ κόμποις θηλῶν, παρ' Εὐσταθ. σ. 1689, 41. Κωμικὴ τις ἔκφρασις, ἐπὶ μεγαλαύχου (καυχησιάρη) τινός, ὅστις διὰ τῶν ἀπηχήσεών του εὐφραίνει καὶ κομπάζει.

Γλωσσοκομεῖον, ἡ, Γλωσσόκομον, τό (κομέω). Κιβώτιον, σεντουκάκι· σακκούλιον· κλίνη, ἢ κλούβι (futteral), ἐν ᾧ οἱ αὐλῆται ἀπετίθεσαν κατ' ἀρχὰς τὰς γλώσσας τῶν αὐλῶν, τὰ στόμα· ἐντεῦθεν ἐν γένει, κιβώτιον· μαρσύππιον· θήκη· καὶ ταριχήκη· ἔτι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· καὶ τὰ κιβώτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον τὰ χειρίλια, ἢ τὰ χρήματα. Ὁ τύπος γλωσσόκομον εὑρηται ἐν Ἐπ. Ἀδ. 488, 4, ἔνθα ὅμως ἡ σημαία οὐκ ἔστι πάντῃ σαφής, Παρβ. Lobeck Φρυν. Σ. 98.

*Γλωσσοκοπέω, = γλωσσοτομέω, Ζαχαρ. Παπ. Διαλ. 3, 32.

Γλωσσοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, χαλινόω τὴν γλῶσσάν μου· σιωπῶ.

Γλωσσομανία, ἡ. Μανία τῆς γλώσσης, τὸ ἀχαλίνωτον καὶ ἀκράτητον αὐτῆς, αὐθάδεια εἰς τὸ λέγειν, κακολογία, καταλαλιά, Τατιανός.

Γλωσσόπετρα, ἡ. Εἶδος πολυτίμου πέτρας, ὁμοίας τῇ ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ, Πλίν.

*Γλωσσοπύρσευτος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρώδους γλώσσης, ἢ εἰς εἶδος γλώσσης πυρτεύων, Τμν. Ἰω. Δαμ. τ. ά. σ. 680

*Γλωσσοπυρσεύω, ῶ (πυρσεύω). Ἔχω γλῶσσαν πυρσοειδῆ, Ἰωαν. Φωκᾶς.

*Γλωσσοπυρσόμορφος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρώδους γλώσσης εἶδος ἔχων, Τμνφδ. Ἰω. Δαμ. τ. ά'. 679.

Γλωσσοστροφέω, ω (στρέφω). Γυρίζω ταχέως τὴν γλῶσσαν, φλυαρῶ, (εἰμὶ σερέτης) ἀθυρογλωττέω.

Γλωσσοτάμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι κομμένη.

Γλωσσοτομέω, ῶ, Μ. ήτω (τέμνω, γλῶσσα). Κόπτω τὴν γλῶσσαν. Οὐσ. γλωσσοτομία.

Γλωσσοχαριτέω, ῶ· ἡ ἀνεπτραμμένως, χαριτογλωττέω, ῶ. Στέργω ἢ ὑπάρχομαι προθύμως μὲ τὴν γλῶσσαν· ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τινός, κάμνω τὴν θέλησιν τινὸς μόνον μὲ τὴν γλῶσσαν, κολακεύω.

Γλωσσωδής, ες, ὁ, ἡ (γλῶσσα, εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν γλῶσσαν. 2) ὁ ὢν μὲ πλατὺ λωρίον, γλῶσσα· σημ. έ. 3) φλύαρος.

Γλῶττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, γλῶσσα. ὄθεν

*Γλωττίζω, Μ. ἴσω. Φιλεῖν ἀλλήλους τῷ στόματι, ὡς ἐπὶ τῶν περιστερῶν, Ἀναλ. 2. 208. ἢ Ἀν. Β. 5, 129.

Γλωττικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν γλῶσσαν, ἢ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Γλωττίς, ἰδος, ἡ. Τὸ στόμα τοῦ λάρυγγος, τὸ ὁποῖον σκεπάζεται μὲ τὴν ἐπιγλωττίδα, ὅταν καταπίνωμεν, Γαλην. καὶ Ὀριβασ. Παρβ. I. J. Brandt de instrum. voc. Mammal. Berol. 1826. p. 10. κτ. 2) τὸ στόμα ἑνὸς ὀργάνου, εἰ οὗ φυσῶμεν, ἰδιαιτ. δὲ τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, Πολυδ. 2, 108. 4, 70. 3) τὸ λωρίον, μὲ τὸ ὁποῖον δένονται τὰ ὑποδήματα. 4) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Π. εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς γλώσσης τὴν ὀνομασίαν ἔχει.

Γλώττισμα, τό. Εἶδος φιλήματος διὰ τῆς γλώσσης, καθὼς τὸ τῶν περιστερῶν.

Γλωττισμός, ὁ (γλωττίζω). Τὸ ἀμοιβαῖως ἐγγίζειν τὰς γλώσσας καὶ φιλεῖσθαι, καθὼς π. χ. φιλοῦνται τὰ περιστέρια· ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος, Ἀν. Β. 132. Ζήτ. Καταγλωττίζω.

Γλωττοθερσέω, ῶ (θερσέω). Λατβιάζω, μετέρχομαι διὰ τῆς γλώττης τὰς ἀφροδισιακὰς πράξεις, αἰσχρουργῶ, fello.

*Γλωττοπέδη, ἡ. Ἡ δέσμευσις τῆς γλώσσης, Χρυσόστ. ὁμιλ. 2.

Γλωττοποιέω, ῶ. Σχηματίζω ξένας καὶ ἀσυνήθεις γλώσσας, ἤτοι λέξεις. 2) παρ' Ἀριστοφ. Σφὴξ. 1274. ταυτὸν τῷ, γλωττοθερσέω, καὶ, αἰσχρουργέω τῷ στόματι. Τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν πρᾶξιν περιγράφει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1282.

Γλωττοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας ποιῶν. 2) ὁ ῥήτωρ ποιός.

Γλωχίν, ἡ, κάλλιον, γλωχίς, ῖνος, ἡ. Πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα, μύτη, ἀκωκή, ἤτις λογίζεται εὐκόλως. 2) ἀγκωνή, καμπή, κύρτωμα (παρὰ τὸ κλάω)· ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ω, 274. »... ὑπὸ γλωχῖνα ξυγοδέσμου ἐγλαφυκα«, τὸ τέλος, ἡ ἄκρα τοῦ ἱμάντος, τὸ ὁποῖον περισσεύει καὶ κρέμαται κάτω μετὰ τὸν δεσμόν. Ὁ δὲ Εὐστάθ. σ. 1350, 22. φησί. »Γλωχῖνα δὲ κάμψαι, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιῶσαι αὐτό, ὡς ἀνεῖη εὔλυτον ὕστερον διὰ τῆς χυδαίτεῖ λεγομένης θηλείας (θηλυδὸς)«. »Γλωχὶν θαλάσσης«, γωνία, ἀκρωτήριον, παρ' Ἀγαθ. »Γλῶχες«, (ἐκ τοῦ γλαξ) αἱ κορυφαὶ εἰς τοὺς στάχυας, ἤτοι τὰ ἄγκαθα, τὰ ἀστάχυα τοῦ κεγχροῦ, αἱ γωνίαι τοῦ στάχυος, ο. ε. τὰ φύλλα τοῦ κεγχροῦ, ἐξ ὧν ἐξέρχονται ὁ στάχυς, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 398. ἀντὶ, γλωχῖνες. Γλάξ, γλῶχες καὶ γλωχὶν, εἰσὶ συγγενῆ μετὰ τοῦ, γλῶττα· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ γλωχὶν καὶ διὰ τοῦ, γλῶσσα, καὶ, ἄκρον.

*Γλωχινόω. Κάμνω μυτερόν, τουβλερόν· ὄθεν γλωχινωτός, ἔχων γλωχῖνα, ὀξύτητα, οἷς, βέλος.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ν.

Γναθμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, γνάθος, σιαγών, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 671. Π, 606. Υ, 617. Ὀδ. Σ, 29. »Ἀλλοτρίοις γναθμοῖσι γελᾶν« (Ὀδ. Ψ, 247.), ο. ε. χωρὶς καρδίαν, ὡς καὶ, »Ἐπαίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοισι, χωρὶς ὄρεξιν, πρὸς βίαν.

Γνάθος, ἡ, = γναθμός. Τὸ κατωσάγωνον, ἡ σιαγών· ὁηλ. ὅλον αὐτὸ τὸ κόκκαλον τῆς σιαγόνος μὲ τοὺς ὀδόντας· κατὰ πρῶτον παρ' Ἐπ. Ὅμ. 14, 13. ἐν πεζῷ ἐστιν ὁ συνήθης τύπος. 2) ὁ μυλόδους· καὶ 3) μαγουλον, παρ' Ἀριστοφ. »Φυσῶν τὰς γνάθους«, φουσκόνειν τὰ μάγουλα. 4) ὡς τὸ γένυς, ἄκρα, ὀξύτης, κόμη· κυρ. ἑνὸς ὅπλου φοινικοῦ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 325. »Γνάθος πυρόεις«, ἡ καταπελτικὴ δύναμις τοῦ πυρός· καὶ »Γνάθος σφηκώδης« (Προμηθ. 641. »Πόντου γνάθος τραχεῖαι« (Προμηθ. 726. ὅπου ἄλλοι »Στόμα πόντου« ἀναγινώσκουσι), καλεῖται ὁ Ἑλλήσποντος τῆς Προποντίδος. 5) ἐξέχων βρίχος, Αἰσχ. Προμ. 754. Εὐριπ. Κυκλ. 91. — Ἐκ τοῦ, γνάω, ἀντὶ, κνάω, ὡς τὸ, γνύθος, ἐκ τοῦ, γνύω, ἀντὶ, κνύω. Τὸ τελευταῖον ἔχει ἔτι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, ὄρυγμα, ἄντρον, βόθρος, σπήλαιον, θάλαμη· παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸ ἐν τῷ βαδίζειν προκόμμα. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, ὑπογύαιον, Ἐπίρ. τὸ καθήσθαι τὰς χεῖρας ἐχοντα ὑπὸ γνάθον, ὅταν καθήμενος τινὰς ἐχῃ τὰς χεῖρας του ὑπεκάτω τῆς σιαγόνος καὶ ἀκουμβᾷ ἐπάνω αὐτῶν. Σημ. τὸ γνάθος λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ μάλιστα, ἵππων. ὅθεν

Γναθάω, ῶ. Τύπτω κατὰ τὰς γνάθους, ἢ μαγουλᾶ, ῥαπίζω.

Γναθών, ωνος, ὁ (γνάθος). Μαγουλᾶς. 2) καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδ. ἀντὶ, παράσιτος, ὡς φουσκώνων τὰ μάγουλα ἐν τῷ τρώγειν, πολυφαγᾶς. (ᾱ)

Γναμπτός, ἡ, όν· καὶ, γναπτός. Καμπτοδῆναι δυνάμενος, καμπυλωμένος, κυρτός, λυγισμένος ὡς τὸ ἀγκιστρίον, ἐπικαμπής, Ἰλ. Λ, 416. «Γναμπτῆτι γόνατα κάμψαι. Συχνότατα παρ' Ὅμ. ἀντὶ εὐλύγιστος, ὡς «Γναμπτὰ μέλεα, τὰ τῶν ζωντανῶν, διὰ τὸ εὐκόλως λυγίζεσθαι, ἀντὶ τὰ τῶν νεκρῶν οὐ κάμπτονται· ἔνθεν τροπ. «Νόημα γναμπτόν (Ἰλ. Ω, 41), τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χωρέσῃ, ἀφοῦ εὐκόλως στροφᾶς καὶ ἐννοίας. Ζήτ. Γαμφηλή· ἐκ τοῦ

Γνάμπτω, Μ. ψω. Λυγίζω, καμπυλόνω. «Ἐν γόνυ γνάμψε (Ἰλ. Ψ, 731)», ἐλύγισε τὸ γόνυ· ἰδιαιτ. ὅταν λυγίζω εἰς κόμπον· ὡς, Ἰλ. Ω, 274. «——ὑπὸ γλωχῖνι ἔγναμψαν, ἔδησαν, καθῆψαν, ὅπου ἄλλοι, ἔκαμψαν, γράφουσιν, ἅπερ, ὡς φαίνεται, ἁπλούστ. καὶ τὸ μέτρον. (Γαμψός, γαμφηλαί, κάμπτω, καμπύλος).

*Γναπτός, ἡ, όν (γνάπτω). Ἀνάξεστος, πάλιν ξεσμένος· καὶ προκειμαπμένον τι ῥοῦχον, ἢ σχουρόπιον κτ. διὰ τῆς κυκλοειδοῦς κινήσεως. 2) = γναμπτός, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 29. 1030. πάλ' ἀμφίβ.

Γνάπτω, Μ. ψω. Τοῦτο εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, κνάπτω, διαφέρει μόνον κατὰ τὴν ἁπλουστέραν προφοράν, διότι οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ ἔλεγον, νάπτω, κναφεύς, κνάφος. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κνάω, κνάπτω, κνάπτω, ὅπερ ταυτόσημόν ἐστι τῷ, ξαίνω, καὶ ξάω, σημαίνον τὰ αὐτὰ, καὶ ἑπομένως τὸ, περιάγω καὶ περιελῶ μαλλινόν τι ὕφασμα ἐν τῷ ὕδατι, ὅπερ διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως συμπήγνυται (καθὼς π. χ. γίνεται εἰς τὰς Δρεπτέλλας, Δουλάπια, ὅπερ ἡ συνήθεια, ἐμβάζω, καὶ χυδαϊκῶς Μπάζω, λέγει· ὅπου ἐπὶ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πλύνονται καὶ τὰ ῥεμπωμένα ὑφάσματα). Μαρτυροῦσι τοῦτο αἱ ῥήσεις τοῦ Ἡσυχίου, ὅπου αὐτὸς ἔχει, κνάμπτει, καταξαίνει· ἔπειτα, κνάμπτομαι, καταξύομαι· τρίτον, κναμπτόμενος, ξαινόμενος· τεταρτον, γνάμψεν, ἔξεσεν, ἤμυξεν Παρομοίως καὶ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. 166. ἑρμην. τὸ, κνάφος, ὁ. «Ἔστι δὲ ἀκανθώδες φυτόν τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια οἱ Γναφεῖς. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἐπὶ καὶ ἡ ῥῆσις Διογ. τοῦ Λαερτ., ὅπου ὁ Ξενοκράτης πρὸς ἀνέτοιμόν τινα μαθητὴν, ἀποστέλλων αὐτὸν ὀπίσω, λέγει. «Παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, ἐδῶ δὲ ξαίνονται μαλλιά. Τὴν σημασίαν τοῦ, ξαίνειν, ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ κωμικοῦ Κρατίνου, παρὰ Πολυδ. Ζ. 37. «Τῇ μάστιγι κνάψειν εὖ μάλα ἢ συμπατῆσαι, ὅπου κυρίως τὸ, κνάψειν, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ξαίνειν· ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ, συμπατῆσαι, ἐλήφθη ἐπὶ τῶν Γναφέων, οἵτινες καταπατοῦσι μὲ τοὺς πόδας τὸ ὕφασμα. Ἔτι δὲ καὶ τὰ παλαιὰ καὶ ῥεμπωμένα ὑφάσματα, φορέματα φέρονται ὑπὸ τοῦ γναφέως εἰς τὸ γναφεῖον, παστρεύονται καὶ λαμπρύνονται διὰ λίτρου (νίτρου), κονίας, γῆς σμηκτρίδος, ἢ κιμωλίας. Μετεχειρίζοντο ἔτι οἱ γναφεῖς καὶ γῆν λευκὴν, καπνίζοντες αὐτὰ διὰ τοῦ θείου, καὶ τοιουτοτρόπως ἔδιδον εἰς αὐτὰ πάλιν τὸ πρῶτον χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν. Τοῦτο καλεῖται, διαγιάψαι, ὅ ἐστιν, ἐν παλαιᾷ φορέμα παστρεῦσαι, λαμπρῦναι, σιδηρῦναι καὶ κάμειν αὐτὸ διὰ τὸν ἀνωτέρω εἰρημένης πράξεως πάλιν ὡς νέον, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ φόρεμα ἐλέγετο ἐπίγνιφον, καὶ, ἀνατερογρές. 2) ἐντεῦθεν μεταφορικῶς παρὰ Πολυδ. Ζ. 41. «Ὁ δ' ἀναγνώφας καὶ διώκτας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας. (Ὁ Ἱπποκρ. Τροφ. ὑγιειν. Α'. 8. περιγράφει ἐντελέστατα τὴν ἐξεργασίαν τῶν Γναφέων, οὕτωσί. «Οἱ γναφεῖς λακτίζουσι, παίουσι, λυμαινόμενοι κόπτουσιν, ἕλκουσι, πλυνόμενα ἰσχυρότερα ποιέουσι, κείροντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παραπλέκοντες καλλίω ποιέουσιν. Ἡ λέξις, κνάπτω, φαίνεται τῷ ὄντι, ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς, κνάπτω, ἐκτὸς ὅτι τινὲς μετεχειρίσθησαν αὐτὴν καὶ ἀντὶ τοῦ, κάμπτω.)

Γναπτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. = γναφεύς, κναπτωρ, Μανέθ. Δ', 421.

Γναφάλιον, τό. Εἰδὸς καὶ μαλλώδες (μαλμιαρὸν) φυτὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγέμιζον τὰ προσκέφαλα, μαξιλάρια, Διοσκορ. Γ', 132. Πλίνιος, 27. 10. gnaphalium Λιν.

Γναφαλον, τό (γνάπτω). Μαλλί, κρεκίδες (φλόκοι), ἐρεττελόμαλλα τιλτά, μαλυστά, κ. τ. τ. δι' ὧν γεμίζουσι τὰ προσκέφαλα, καὶ στρώματα. 2) κυρίως ὅμως, ἐκεῖνα τὰ ἔρια καὶ μαλλία, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὅταν κόπτωνται καὶ ξέωνται ἀπὸ τοὺς Γναφεῖς ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ γναφεῖου τὰ ὑφάσματα, ἢ ἀπὸ τοὺς ὑφαίνοντας μάλλινα πανία.

Γναφεῖον, τό (γνάπτω). Ἐργαστήριον τῶν γναφέων, ἐρεττέλα, ἐερτριβεῖον, δουλάπι, Τουρκ.

Γναφεύς, έως, ὁ. Ὅποιος λευκαίνει καὶ παστρεύει τὰ μάλλινα ῥοῦχα, φορέματα, ὑφάσματα, κ. τ. τ. Ζήτ. Γνάπτω.

Γναφευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν γναφέα ἢ εἰς τὸ γνάπτειν· καὶ ἐντεῦθεν «Γναφευτικὴ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ Γναφέως.

Γναφεύω. Εἶμαι γναφεύς, ἐργάζομαι, μετέρχομαι τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γναφικός, ἡ, όν, = γναφευτικός. 2) ἐπιτήδειος καὶ γυμνασμένος εἰς τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γνάφος, ὁ (γνάπω, γνάπτω). Τὸ ξύστρον, ἢ τὸ λανάρι τῶν γναφέων· ἐργαλεῖόν τι συνιστάμενον ἀπὸ κέντρα ἤτοι σουβλία, καθὼς π. χ. τὸ λανάρι, δι' οὗ ξέουσι οἱ Γναφεῖς τὰ ὑφάσματα. 2) φυτόν τι οὕτω καλούμενον. Ζήτ. γνάπτω. 3) βυρσοδεψικόν τι ὄργανον, παρομοίως κατεσκευασμένον, Ἀττ. κνάφος, Ἡρόδοτ. Α', 92. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 246. (ᾰ)

Γνάφω, ἐπιρ. ἐως, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ γναφέως, τὸ ξαίνειν καὶ καθαρίζειν διὰ τῶν γναφικῶν μέσων.

*Γνησιάζω. Οἰκείως συναναστρέφομαι, Ἀθηνᾶς. τ. β'. σ. 175. Α. Καλλ.

*Γνησιεύω. Εἶμαι γνήσιος, νόμιμος, Θεοδ.

*Γνησιοδίδακτος, ὁ, ἡ. Γνησίως διδαγμένος, Ἰω. Χρυσ.

*Γνησιοπάτητος, ὁ, ἡ. Γνησίως, τρόπον τινὰ γνησίως, καὶ συγκρ. γνησιος. Κυρίως, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, καὶ ἐντεῦθεν, καθαρὸς καθὼς ἐγεννήθη, εὐπατρίδης, ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, μὴ νόθος, ὁ κατὰ νόμον· ὡς, γνησίαι γυναῖκες (οὐ ἐναντ. παλλακίδες)», ἀληθῶς, τῷ ὄντι κατὰ νόμον γυναῖκες. «Γνήσιος παῖς», παιδίον γεννημένον ἀπὸ νόμιμον γυναῖκα, σύζυγον καὶ ὄχι ἀπὸ ξένην (Ὅρα τὸν χαρίεντα Ἀριστοφάν· ἐν Ὀρν. 1650.) καὶ ἐντεῦθεν «Γνήσιος ἀετός», ὁ μὴ νέος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. «Γνήσιοι Γαλάται», οἱ κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ Γάλλοι. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ, υἱός, ἐναντίον τῷ, νόθος, Ἰλ. Δ, 102. Ὀδ. Ξ, 202. 203. ἐντεῦθεν μεταφ., ἀληθινός, κύριος, καθ' αὐτό, νόμιμος, φυσικός, ἔμφυτος, ὡς Πινδ. Ὀλ. 2, 21. «Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς», ο. ο. ἐμφύτοις, κληρονομικαῖς. Ἐπίρρ. γνησίως, ὄδεν

Γνησιότης, ητος, ἡ. Ἡ κυρία, καθ' αὐτὸ κατηγορία τοῦ γένους, ἢ τῆς γεννήσεως· τὸ εἶναι τοῦ γνησίου· ἡ ἀληθινότης, φυσικότης.

Γνίφων, ὁ (Νεκτ. Χρον. Β'. 8.). Εἷς ἄκρως φιλάργυρος, ἀκριβός. 2) Κύριον ὄνομα διὰ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ χαρακτῆρος ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ· πιθαν. ἐκ τοῦ κνιπός. (——?)

*Γνοέω, Αἰολ. ἀντὶ νοέω.

*Γνοίην, ης, η, Εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω.

Γνοφερός, ά, όν· ἡ, Γνοφώδης, εος, ὁ, ἡ (γνόφος). Σκοτεινός. 2) ἀνεμώδης, χειμωνώδης, Γεωπον. «Θέρος γνοφῶδες», θέρος μὲ φορτούνας καὶ κακοκαιρίας. (καὶ γνόφεος, ὡς ὀνόφεος, ζόφεος κτλ.)

Γνοφέω, ῶ. Μ. ήσω, = γνοφόω.

Γνόφος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὀνόφος, Koen. Γρηγ. Σ. 373. Büttm. Lexil. 2. p. 260., ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γ γίνεται εὐκόλως δ, ὡς ἐκ τοῦ ε συχνότατα ο. Σκότος, ζόφος, σκοτομηνία. 2) εἶδος ἀνεμοστροβίλου, Ἀριστοτ. Κόσμ. Β'. 10. «Γνόφων συμπληγάδες· καὶ Δίων Χρυσόστ. λέ. «Ὥσπερ εἰ τοῖς ἀπὸ τῶν γνόφων πνεύμασι πλέοντες». Οἱ Ο'. συνάπτουσι τοῦτο μὲ τὸ, Θύελλα. Ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 79. εἶπε σχεδὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας «Γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα», ἀντὶ τοῦ, γνόφου. Ἔχει μὲ τὸ, νέφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν· ὄδεν

Γνοφόω, ῶ. Σκοτίζω, σκότος διὰ τῆς ὁμίχλης προξενῶ.

Γνοφώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = γνοφερός.

Γνόω, Ἰων. γνώω, ἄχρηστον, (ἀντὶ δὲ τούτου ἐν χρήσει γιγνώσκω) ἐκ τούτου ὁ Μέλ. γνώσομαι (Νέω). Γινώσκω, ἐξεύρω. Παράγεται ἐκ τοῦ νόω, ἔνθεν νοίσκω, συνηρημ. νώσκω, ἄνευ ἰώτα ὑπογ., Αἰολ. γνώσκω, ὡς ἐκ τοῦ νοέω γίνεται γνοέω, ἔνθεν τὸ ἀγνοέω, καὶ κατ' ἀναβολ. γιγνώσκω, ἐπειδὴ τὸ γ πολλάκις προτίθεται, ὡς ἐν τῷ, γόνυπος αὐτὶ δοῦπος, καὶ ἐν γνοφος αὐτὶ νέφος, καὶ τοῦτο μάλιστα συνιδίζον εἰ Ἠπειρῶται. Οὕτως ἐκ τοῦ νόω γίνεται γνόω. Ὁ μέσος τούτου τύπος ἀπαντᾷ ἐν τῷ μέλλοντι. π. χ. «Γνώσετ' ἔπειτα, γνώσῃ (ἀντὶ γνώσεαι) ἔπειτα», Ἰλ. Θ, 17. Β, 365.

Γνύθος, τό (Λυκόφρ. 485). Κοίλωμα· σπήλαιον, ἄντρον· λάκκος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γνάθος, καὶ ἀρχ. γνῦθος, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Ζήτ. Γνάθος.

Γνύξ, Ἐπίῤῥ. τοῦ γόνυ. Γονατιστά, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἕρπειν, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 68. «Γνὺξ δ' ἕρπειν, ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. «Ἔστη γνὺξ ἐρικώνη (Ἰλ. Ε, 309. Θ, 329. Λ, 355.), ο. ε. ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα ὄρθιον.

Γνυπετός, ὁ, ἡ (γόνυ, πίπτω). Ὁ πίπτων εἰς τὰ γόνατα· τροπ. ἀσθενής, ἀδύνατος· λειποθυμισμένος· ἄῤῥωστος· ὅθεν Γνυπτέω, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ, καὶ κατὰ τινας, γνυπόω, γνυποῦσθαι· ὅθεν, γνυπῶν, κατηφής, ἀσθενής, ἀδύνατος· καὶ παρὰ Μενάνδρ. κατηγνυπωμένως, ταπεινῶς, ἀνάνδρως. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τὰ, γνυπόω καὶ γνυπτέω εἶτε ὡς τὰ, τυπόω καὶ τυπτέω· καὶ καθὼς ἐκ τοῦ κόρυς, κορύττω, κορύπτω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ γόνυ, γονύπτω, συγκ. γνύπτω, ὅθεν γνυπετός, ὡς τυπτετός, κοπετός.

*Γνῶ, γ'. ἐνικ. ὁριστ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰων. ἀντὶ ἔγνω, Ὅμ. καὶ α'. ἐνικ. ὑποτ. πλὴν τὸ γνῷ, ἔστι γ'. ἐνικ. ὑποτ. ἐνεργ. β', Ἰλ. τὸ δὲ γνῶῃ, προστακτ.

Γνώμα, ατος, τὸ (γνῶναι)· ταυτόν τῷ, γνώμων καὶ γνώρισμα. Ἀπόδειξις, σημεῖον (πρβλ. Σοφοκλ. Τραχ 593. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1263. Ἡρόδοτ. 7, 52. 2) = γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. 3) κανών· ὄργανόν τι γεωμετρικόν. Λατ. gnomia.

Γνωμάτευμα, ατος, τὸ. Ἀπόφασις, κρίσις, γνώμη, Εὐστάθ. καὶ Σχολιαστ. Σοφοκλ. Αὐτιγ. 180.

Γνωματεύω (γνῶμα). Κυρίως «Σκιὰς γνωματεύειν (Πλάτ. Πολιτ. Ζ'.), διακρίνειν, διαγινώσκειν τὸν ἴσκιον εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον διὰ τοῦ γνώμονος. καθόλου δὲ, διευθύνω, βάλλω,

εἰς τάξιν, διατάττω. »Τὸ πρακτέον τῷ δικαίῳ γνωματεύειν, διαιρίνειν, Κλήμ. Ἀλεξ. 2) ἀποφαντίζω, ἀποφαντιττικῶς λέγω, κρίνω ἐφ' ἑαυτῶν τὴν γνώμην μου, διακρίνω. 3) ὁμιλῶ μὲ γνωμικά, ἀποφθέγματα, = γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, ἐπ. ἀντὶ γνῶναι, ἐκ τοῦ γιγνώσκω, Ὅμ.

Γνώμη, ης, ἡ Δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ, γνόω, παραγωγῆς (Ζήτ. γινώσκω) εἶναι ἀντὶ τοῦ, γνῶσις, γνωριμία, κατάληψις, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 214. »Οὐ γνώμας ἴσχεις, ταυτὸν τῷ, οὐ γινώσκεις, δὲν ἐξεύρεις. Ὁπότε δὲ στοχασθῇ τινὰς ταύτην εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς μίαν τινὰ τῶν ὄντι δύναμιν, τότε εἶναι ἀντὶ τοῦ, ψυχή, καὶ ἑπομένως (καθὸ αὐτὴ ἔχει κατάληψιν, λαμβάνει διεύθυνσιν τινὰ καὶ ἀποφατιν, ὅ ἐστι, καταλαμβάνει, διευθύνεται καὶ ἀποφατίζει), ἀνθρωπίνη γνώμη, γνῶσις, νοῦς, λογισμός. »Τοῦτο ἀνθρώπου γνώμῃ ἀΐριτέσται, ὁ. ε. τοῦτο πρέπει τινὰς νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὴν ἀνθρώπινον κατάληψιν. Καὶ ἐντεῦθεν, συγκατάνευσις· νοῦς· σκοπός· στοχασμός· διάκρισις· κλίσις· θέλησις· καὶ τὰ κατὰ μέρος σημαῖα, σχήματα καὶ αἱ παραστάσεις τῆς νοητικῆς δυνάμεως, ὅθεν 1) προαίρεσις· ἀπόφασις, καὶ οἱ πρὸς ἄλλους βουλή. »Γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός, νὰ μὴ κρίνῃ, νὰ μὴ ἀποφατίσῃ, νὰ μὴ δίδῃ τινὰς γνώμην καθαρῶς καὶ ἀποφατιστικῶς ποτὲ διὰ κάτι πρᾶγμα. »Τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου; τί στοχάζεσαι διὰ τοῦτο; Οὕτως εἶναι καὶ τὸ »Γνῶμαι, οἱ καθ' αὐτό, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν στίχοις συνταγμένοι στοχασμοὶ καὶ τὰ βουλεύματα ἑνὸς γνωστικοῦ καὶ σοφοῦ, ἅττις διὰ τούτου δίδει καλὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστιν, ἀποφάσεις καθολικαὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον λόγῳ συντόμῳ, ὡς καὶ τὰ Ἀποφθέγματα. Κύριπ. Ἀντιόπ. 75. »Γνώμας γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦσι πόλεις, εὖ δ' οἶκος, εἰς δ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα. Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χάρας νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθίᾳ πλεῖστον κακόν. »Ἄνευ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ ἀπέναι, φεύγει, ἀναχωρεῖ χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιστράτηγου, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ ὁ ἀρχιστράτηγος. »Ἄνευ γνώμης τινός, ἤτοι χωρὶς τὴν εἴδησιν καὶ θέλησιν τινός, οὐ ἐναντίον, σὺν τῇ γνώμῃ τινός. »Γνώμῃ, ἡ, ὑπὸ γνώμην, ἐπίτηδες, ἐπὶ ταὐτοῦ. »Ἀπὸ γνώμης ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτοπροαιρέτως, κατὰ τὴν ἰδίαν πληροφορίαν, ἐπίτηδες· τὸ δὲ, »ἄπο γνώμης, σημαίνει ἐναντίον τῆς γνώμης. »Ἐκ μιᾶς γνώμης, ἀντὶ συμφώνως, ὁμοθυμαδόν, ὅπερ καὶ, ὁμοῦ γνώμῃ λέγεται. »Κατὰ γνώμην, κατ' αὐχήν. »Παρὰ γνώμην, ἐναντίον τῆς θελήσεως, βιαζμένα, καὶ ἀπροαιρέτως. »Γνώμῃ ἐμῇ, κατὰ τὴν γνώμην μου (Ἀριστ. Εἰρ. 232. Ἐκκλ. 389). »Ἀποτροπῇ γνώμῃ, (Παιδ. Πυθ. 8, 134) μωρῶς. »Οὐ γνώμᾳ δικλόαν ἕτο βουλήν (Νεμ 10, 67), ἀντὶ δὲν ἐδίστασε πολὺν καιρόν. »Γνώμᾳ πιθοῦ (Πυθ. 3, 51), ἀντὶ πεποιθὼς εἰς τὴν γνώμην του. 2) φιλοφρόνησις, εὐμένεια, καλὴ θέλησις πρός τινα, ὡς, »Ἐν γνώμῃ εἶναι, γενέσθαι, ἢ γεγονέναι τινί, ἀντὶ, εἶναι εἰς τὴν εὐνοιαν τινός· θηλοῖ δὲ καὶ γίνεσθαι γνωστόν τινι, ἔρχεσθαι εἰς γνῶσιν αὐτοῦ, Ἡροδ. 6, 37. »Ἦν δὲ Μιλτιάδης Κροίσῳ ἐν γνώμῃ γεγονώς, ὁ. ε. ἦτο γνωστὸς καὶ ἐτιμᾶτο. 3) κρίσις, γνώμη προσωπική τινος, καὶ καθὸ ταύτη, δύναται δηλοῦν καὶ, ἀπάτη, λάθος, λανθασμένη γνώμη, δόκησις, Σοφ. Αἴ. 51. Ἀντ. 389. 4) ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, Πρόβλημα πρὸς τὸ δῆμος· σχέδιον νόμου· ἀναφορὰ εἰς τὴν Βουλήν, γινομένη ὑπό τῶν βουλευτῶν, ὁπόταν κατὰ τὴν ψῆφον αὐτῶν δὲν ἐκτελεσθῇ τὸ ἀνῆκον καὶ πρέπον περί τινος, ἢ ἐβλήθησαν αἱ ψῆφοι ἐναντίαι τῆς δόξης αὐτῶν· καὶ ψῆφος τοῦ κριτοῦ. 5) ὡς καὶ τὸ γνώμων, τεκμήριον, χαρακτηριστικόν, διακριτικόν σημεῖον, κανών, στάθμη· ταυτὸν καὶ γνώρισμα. »Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν, Θέογνις. »Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τινὸς τὴν δε ἐᾶσαι δίκην, ὁ αὐτός, ὅπου ἄλλοι, γνώμονα, ἀναγινώσκ. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ἴδε Πλατ. Κρατ. Σ. 411.

Γνωμηδόν, ἐπίρρ. Γνώμην πρὸς γνώμην, ἤτοι ψῆφον πρὸς ψῆφον (γνώμη, ψῆφος κριτοῦ), Διον. Ἀρχ. Β', 43.

Γνῶμι, ἐκ τοῦ γνόω, ἄχρ., ἀνθ' οὗ, γιγνώσκω, ὅθεν τὸ, γνῶθι (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1165.), ἔγνων, γνῶναι ἢ γνωμέναι, γνοίην, γνούς. Ἰδὲ παραδ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 526. Π, 639. Ρ, 334. Α, 193. Ξ, 154. Ω, 688. Ε, 85. Τ, 84. Β, 349. Ὀδ. Ν, 192. Π, 438. Ν, 312. κτλ. Ποιδ. Πυθ. 4, 215. 467. 3, 55. 168. Ὀλ. 6, 151. Πολλάκις παραλείπεται ἡ αὔξησις τοῦ ἔγνω Ἰων., γνῶ (Ἰλ. Δ, 357. Λ, 434). Ἠρ' Ὅμ. τὸ γνῶ (ἔγνω) καὶ γνῶναι συντάσ. καὶ γεν. καὶ δηλοῦσιν, ἔχειν γνῶσιν καὶ εἴδησιν πράγματος τινός.

Γνωμίδιον, τό, Ὑποκορίστ. τοῦ γνώμη, Ἀριστοφ. Ν. 320.

Γνωμικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ὢν εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα (γνώμη)· ὅθεν γνωμ. ποίησις· καὶ, γν. ποιητής, ὡς ὁ Σόλων, Φωκυλίδης, Θεόγνις καὶ ἄλλοι. Ἐπίρρ. γνωμικῶς.

Γνωμοδοτέω, ῶ, παρὰ Σουίδ. Γνώμην δίδωμι.

*Γνωμοδότημα, τό. Ἡ δοθεῖσα γνώμη.

*Γνωμοδότης, ου, ὁ. Ὁ δίδων γνώμην, συμβουλὴν, κατηχεῖων.

Γνωμολογέω, ῶ (γνωμολόγος). Ὁμιλῶ, λέγω μὲ γνώμας, ἀποφθέγματα, ἢ συνάζω τοιαῦτα.

Γνωμολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν εἰς γνώμας καὶ ἀποφθέγματα, ἢ ἡ συναξις αὐτῶν· ὅθεν

Γνωμολογικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. . . . κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα.

Γνωμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ εἰς γνώμας λέγων, ἢ συνάζων αὐτάς.

*Γνωμονεύω (γνώμων), ἐσφαλμ. ἀντὶ γνωματεύω, Τιμ. Λεξ. Σ. 72.

Γνωμονικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. γνωμονικῶς. Ἀνήκων εἰς γνώμονα, ἤτοι ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφαίζειν, ἔμπειρος, εἰδήμων, γεν. »Γνωμονικὸς τῶν στρατειῶν, ἐπιτήδειος εἰ. τὸ νὰ διακρίνῃ τὰς στρατειάς (Πλάτ. Πολ. Ε') καθόλου δὲ, ὁ πλήρης γνώσεως, γεμάτος ἀπὸ γνῶσιν, διακριτικός, γνωστικὸς, στοχαστικός, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β'. 10. »Γνωμονικὸς ἀνήρ. 2) ἀνήκων εἰς τὸν γνώμονα, ἤτοι εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον. »Γνωμονικὴ (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμῃ τινὰς ὡρολόγια ἡλιακά, Vitruvius. Α', 3.

Γνωμοσύνη, ἡ (γνώμων). Γνῶσις, κατάληψις, διακριτικὴ δύναμις, σύνεσις, Σόλων.

Γνωμοτυπέω, ῶ. Μ. ἤτοι· ταυτὸν τῷ, γνωμολογέω. Κατασκευάζω, τεκταίνομαι γνώμας, ἀποφθέγματα, κωμ. ἔκφρασις παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. ἀντὶ γνωμολογέω.

Γνωμοτυπικός, ἡ, όν· ταυτὸν τῷ, γνωμολογικός, κωμική ἔκφρασις παρ' Ἀριστοφ.

Γνωμοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ταυτὸν τῷ, γνωμολόγος, κωμ. ἔκφρ. παρ' Ἀριστοφ.

Γνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνῶναι). Ὅποιος ἐξεύρει, ἔχει ἰδέας πραγμάτων, ἰδικός· καὶ συνετός· ἐξεταστής, διερευνητής, διακριτικός· ὁ κρίνων καὶ ἀποφαίζων, κριτής, καὶ αἱρετοκριτής. Θουκυδ. Α', 138. »Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς . . . τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. Α'. δ', 5. »Εἰ μὴ γλιάττα τούτων γνώμων ἐνεργάσηται· ἰδιωτ. ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν ἐν Ἀθήναις, Bremi Lys. purg. sacril. 25. 2) ὁ σημαντήρ, δείκτης τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων, ἤτοι τὸ κέντρον, τὸ ὁποῖον δείχνει τὰς ὥρας διὰ τοῦ ἡλίου· καὶ τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον αὐτό· καὶ ἡ κλεψύδρα, Ἀθήν. Β'. 3) κανών, στάθμη. 4) τὸ ὀδόντι, διὰ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τῶν ἵππων. 5) τὸ Ὀρθογώνιον, τὸ ὀργανον ἐκεῖνο, διὰ οὗ μετροῦσι τὰς γωνίας, Γωνιαμέτρον, Norma, Ἀριστοτέλ. Κατηγ. ΙΑ'. »Τὸ τετράγωνον, γνώμονος περιτεθέντος, ἠὐξηται μέν, ἀλλότριον δὲ οὐδὲν γεγένηται, ὅπου ἡ Λατινικὴ μετάφρασις, gnomone, ἐσφαλμένως ἔχει, ὀρθοτέρα ὅμως ἡ τοῦ Ἀργυροπούλου διὰ τοῦ norma. Εὐκλείδ. Β', 1. »Παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμων ἓν ὁποιονοῦν σὺν τοῖς δυσὶ παραπληρώμασι Γνώμων καλείσθω. Καὶ ἐντεῦθεν, Γνώμονες, παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς, οἱ ἀνόμοιοι, ἤτοι μὴ ἄρτιοι ἀριθμοί, οἷοι, ὁ, 3. 5. 7. 9., ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ εἰς ἓνα σχῆμα δύνανται νὰ τεθοῦσιν ὡς ἐποτκελὴς γνώμων. — »Γνώμων τρυπάνου, Μαθημ. παλ. σελ. 18. φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ τρυπάνου· οὕς καὶ Φίλ. περὶ τῶν Ζ'. Θεωρητ. σλ. 7. »Συνάγεται τὸ πᾶν ὄργον εἰς πυραμίδα καὶ γνώμονος σχῆμα. 6) παρὰ τοῖς τελώναις, ἡ ταρίφα τοῦ τί πρέπει νὰ πληρώνηται δι' ὅσα ἐμβαίνουν ἢ ἐκφέρονται εἰς ξένους τόπους εἴδη, Λεξ. Ῥητ. σ. 233, 28.

*Γνῶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐξ οὗ προκύπτουσιν αἱ πλείσται παραγωγαὶ τούτου τοῦ ῥήματος.

*Γνῶμεν, α' πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐπ. ἀντὶ γνῶμεν, Ὀδ. Π, 304.

Γνωρίζω, Μ. Ιτω. Ἀττ. ιῶ. Γνωστόν, φανερόν ποιῶ, δείχνω, κάμνω τι νὰ τὸ γνωρίσῃ, καταλάβῃ τινάς, Αἰσχύλ. Προμ. 487. 2) κάμνω τι γνωστὸν εἰς τὸν ἐμαυτόν μου, ὅ ἐστιν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, καὶ ἐντεῦθεν, μανθάνω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 99 n'O ἐγγορικὸς, ἀντὶ, ἐγνωκὼς, ἀμφίβ. 3) ὑποχρεοῦτινα ἐμαυτὸν διὰ φιλίας, Πλάτ. Δαχ. 181. Πολιτ. 3. Σ. 402. 4) γνωρίζω τινά, π. χ. ὡς βασιλέα, ὡς αὐτοκράτορα.

Γνώριμος, ὁ, ἡ (καὶ σπανιώτ. γνωρίμη Ξηλ. Λουκ. ἐνυπν. 9), καὶ ἐπίρρ. γνωρίμως. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξεύρει, γνωρίζει τινάς· περὶ τοῦ ἑπομένου ἔχει ἰδέαν, εἴδησιν τινάς· καὶ ὡς οὐσιαστ. οἰκεῖος, πιστός, φίλος, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 1. »Ἑαυτῷ δὲ γνώριμος, φίλος δηλ. Ἡ λέξις γνώριμος ἔστι λέξις γενική, ἡ δὲ, ἑταῖρος, εἰδική, Ὀδ. Π, 9. »Ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑτάρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ὅπερ συμπεραίνει ἐκ τούτου, ὅτι οἱ σκύλοι δὲν τὸν γαυγίζουσι. 2) μαθητής, Πλούταρχ. Καθόλου δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γνώριμος, γνωστός. 3) γνωρισμένος, εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, αἰσθητός, φανερός, σαφής, ἔνδεν καὶ περίφημος. »Γνώριμοι, εἰσὶν ἔτι (παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. β'. 6.) οἱ ἐπίσημοι, τὰ πρῶτα γένη τῶν πλουσίων, αἱ πλούσιαι φαμιλίαι, οἱ ἄρχοντες τόπου τινός, οἱ ἄριστοι, optimates, Εὐριπ. Ἠλ. 945. Ἐπίρρ. »Γνωρίμως αἰνίξομαι, φανερὰ, καταληπτῶς, Δημ. κατὰ Νικοστρ. 4. (γνῶσις, γνωτός)· ὅθεν

Γνωριμότης, ητος, ἡ. Γνωριμία, Στοβ.

*Γνώρισις, εως, ἡ. Ἡ Γνώρισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθιστᾶντινα γνώριμον ἄλλῳ τινί, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἱππ. »Πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως.«

Γνώρισμα, ατος, τό (γνωρίζω). Ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου μανθάνει καὶ γνωρίζει, ἢ ἔμαθεν, ἐγνώρισε τινάς τι, χαρακτηριστικόν, γνωριστικὸν σημεῖον, Ξενοφ. Κυρουπ. Β', α'. 13.

Γνωρισμός, ὁ. Γνώρισις, τὸ γνωρίζειν, ἢ φανερόν, γνωστόν τι ποιεῖν, Σχόλ. Ἀνε. 494.

*Γνωριστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἔχων γνώριστν, ἰδέαν, γνῶσιν τινός.

Γνωριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ γνωριστόν, σημεῖον, γνώρισμα, ἢ χρησιμεῦον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύῃ ὡς γνώρισμα, σημεῖον χαρακτηριστικόν, Πλούτ.

*Γνῶ, β'. ἐνεκ. πρόστ. τοῦ ὑποτ. β'. ἀορ. τοῦ γιγνώσκω, Ὀδ.

*Γνῶσι, πληθ. γ'. πρ. τοῦ ὑποτ. β'. ἀορ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰλ.

Γνωσιμαχέω, ῶ (μάχομαι, γνῶσις). Νικῶ, βλέπω σφαλερὸν τὴν προτέραν γνώμην μου καὶ τὴν παραιτοῦμαι· (ἰδιωτ. πιοῦμαι ἀπὸ τοῦ νικῶ νὰ μάχωμαι) ὕστερ. μετανοῶ, μεταβάλλω (ἀλλάζω) τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου, Ἡρόδοτ. 3, 25. 7, 150. 8, 29. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 558. Εὐρ. Ἱκέτ. 706· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνω τὴν πλάνην, τὸ σφάλμα μου καὶ ὁμολογῶ αὐτό. «Γνωσιμαχεῖν πρέπτυναι, διάφορον γνώμην ἔχειν καὶ φιλοτεχνεῖν μετάτασις, Διονύσ. Ἀρχ. Θ', 1. καὶ Ἡρόδοτ. Η', 29. «Γνωσιμαχήσετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν, σεῖς τώρα καταλαμβάνετε, γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἴσθε ὁμοῖοι μὲ ἡμᾶς. «Γνωσιμαχήσαντες καὶ τ' ἄλλα καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον», ὁ αὐτ. Ζ', 130, ὅπου κεῖται εἰς βάσιν ἡ αὐτὴ σημασία, προσαποδεικνύουσα καὶ τὴν τῶν Θεσσαλῶν μεταβολὴν τῆς γνώμης, ἐπειδὴ αὐτοὶ μόνοι προσεκολλήθησαν τῷ Ξέρξῃ, ἀποχωρισθέντες ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 706. Παρὰ δὲ Φίλ. εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ἰσχυρογνωμῶ καὶ δισχυρίζομαι, καθὸ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης ὤν.

*Γνωσιμαχία, ἡ. Φιλοτεχνία, δισχυρισμός, Φίλων.

*Γνωσιμάχος, ὁ. Παρὰ Δαμασκηνῷ ὀνομάζονται αἱρετικοί τινες, μὴ κρίνοντες ἄξιον τοῦ κόπου νὰ μάθωσι τὰ ἐν τοῖς θείοις βιβλίοις τῶν Χριστιανῶν γραφόμενα, οὐ ἕνεκα τὸ γνωστικοί.

Γνῶσις, εως, ἡ (γιγνώσκω). Κατάληψις, γνώρισις τῶν πραγμάτων, στοχασμός, σύνεσις· καὶ ἐξαιρετως εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, ὑψηλοτέρη κατάληψις, σύνεσις, σοφία, τὸ γνωρίζειν καὶ ἐξεύρειν καλῶς τὰ πράγματα. 2) ἐξέτασις, ἔρευνα, δοκιμὴ τοῦ κριτοῦ διὰ νὰ λάβῃ καλὴν ἰδέαν καὶ πληροφορίαν περί τινος, καὶ οὕτω νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφανίσῃ, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. «Ἐδῶ χρειάζεται γνῶσιν, ἤτοι σκέψιν ὀρθὴ, προσοχὴ καὶ κρίσις περίτιτος. 2) γνωριμία. 3) ὅρασις, φήμη, Διον. Ἁλικ. 4) εἴδησις. 5) αἴσθησις. 6) ὁ τῆς παιδοποιΐας καιρός, συνουσία, Βλημ.

Γνώσκω. Ζήτ. Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος, καί, Γνώστης, ου, ὁ, Ὁποιος ἐξεύρει καὶ γνωρίζει τι καλῶς, εἰδήμων τοῦ πράγματος. 2) ἐγγυητής, μάρτυς τῆς ἀληθείας ἢ ὀρθότητος ἑνὸς γνωστοῦ αὐτῷ, ὁμολογουμένου πράγματος, cogitor, notor, Ξενοφ. Κυρουπ. ς. β, 39. «Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς». Παρὰ Πλουτ. Φλαμ. 4. κεῖται τό, Γνώστης· ἰδὲ καὶ Μοιρ. Σ. 116. Piers. 3) ὁ μάντις, ὁ οἰόμενος εἰδέναι τὰ μέλλοντα, Θεοφρ. καὶ σπατοσκόπος, Βαλσαμ.

Γνωστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. γνωστικῶς (γνῶσις). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς γνῶσιν καὶ κατάληψιν, ὁ ἔχων γνῶσιν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταληπτός, ἁλληπτός, τῶν ὁποίων δύναται νὰ καταλάβῃ τινές. Ὠκειλλ. «Γνωστικὰ αἱρετικοί τινες, πολλὰ φαντάζόμενοι ἑαυτοὺς ὡς τοὺς πλέον προκομμένους. «Γνωστικὰ ῥήματα», ὅσα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ γνώστου. «Τὸ γνωστικόν», ἡ δύναμις τοῦ γνωρίζειν τι. «Γνωστικὸν νοοῦμεν, ᾧ μηδὲν λείπει τῆς ἐπιστημονικῆς εἰδήσεως», Βλημ. Στρωμ. ή. καὶ ἐν α'. «Ὁ δὲ τῆς παιδαπάτης σοφίας ἔμπειρος, οὗτος κυρίως ἂν εἴη γνωστικός.»

Γνωστός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. γνωστῶς· ταυτόν τῷ, γνωτός. Γνώριμος, γνωτός· φίλος περιβλεπτος. «Τὸ γνωστὸν τοῦ θεοῦ, ὅπερ δυνατόν ἐστι γνωσθῆναι, ὅτι ποιητής, ὅτι δημιουργός, ἡ δύναμις, ἡ ἀγαθότης κτλ. ἄγνωστον δέ, ἡ οὐσία αὐτοῦ. Θεοφιλ. 2) εὔκολος νὰ γνωρισθῇ.

Γνωτός, ή, όν· καὶ, ὁ, ἡ (γνῶναι). Γνωρισμένος, γνωστός. 2) παρὰ Ποιηταῖς σημαίνει κατ' ἐξοχήν, ἀδελφός, Ἰλ. Ν. 697. «Γνωτὸν μητρυιῇ» καὶ ἀδελφή, Ἰλ. Ο, 350. καὶ ἐν γένει, συγγενής· συχνότατα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ.

*Γνωτοκτόνος, ὁ, ἡ. Ἀδελφοκτόνος.

*Γνωτοφόνος, ὁ, ἡ, = γνωτοκτόνος. ὕστερ.

Γνωτοφόντις, ιδος, ἡ (φονεύω). Ἡ ἀδελφοκτόνος, Δυκόφ. 1318.

Γνώω, γνωστι, ἐπ. ἀντὶ γνῶ, γνῶσι, ὑποτ. ἐκ τοῦ, Γνώτω, Ὀδυσ. Σ, 118. «... εἰσε πολὺ γνώω τοῦτον ἑόντα», ἀνίστως τυχὸν τὸν γνωρίσω τοιοῦτον.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ο.

*Γο, σημεῖον οὐγγίας (παρὰ Γαλην.), ὅπερ γράφεται γ̊ ή γ, ή γ̊ ή γγ.

Γοάω, ῶ, ἐπκ. ἀπαρ. γοήμεναι, ἀντὶ γοᾶν (Ἰλ. Ξ, 502), Παρατ. ἤγοον (Ἰλ. Ζ, 500), Μελ. γοήσω καὶ γοήσομαι. Κλαίω, θρηνῶ μὲ φωνὴν δλιθεράν, πικρῶς, οἰκτρῶς (λέξις ὁνοματοπεποιημένη)· ἰδὲ παραδ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 413. Ζ, 373. Π, 857. Σ, 315. 355. Φ, 124. Ὀδ. Θ, 92. Α, 467. Δ, 195. Τ, 119. 210 κ.τ.λ. 2) ἐνεργ. θρηνῶ, ἀκριβῶ τινά, κλαίω τινά, αἰτ. λέγεται καὶ μέσ., γοάομαι, Ἰλ. Ψ, 124.

Γόγγη, ἡ. Ζήτ. Γόμη.

Γογγροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ Γόγγρῳ.

Γογγροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς γόγγρους, Πλούτ.

Γόγγρος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐγχελίου, Γαγγρί, Ὀγγρί. 2) ἢ ἐν τοῖς ἀδένσι, καὶ ἐξαιρ. ἐλαίας ἔκφυσις, ῥόζος, Θεοφραστ. Α', 13.

*Γογγρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = γογγροειδής, Ἡσυχ. Ἀριστ. ἱ. ζῴ. 2, 14.

*Γόγγρων, ωνος, ὁ· καὶ

Γογγρώνη, ἡ. Ἔκφυσις, ῥόζος εἰς τὸν λαιμόν, βρογχοκήλη, Ἀγκοῦσα. 2) ὡς τὸ γόγγρος εἰς τὰ δένδρα.

Γογγύζω, Μ. ύσω. Γογγύζω, μουρμουρίζω· δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ. 2) ἐπὶ τριγόνος, τσιρτσιρίζει, Βλημ. Ἀλεξ. Σ. 600.

Γογγύλευμα, τό. Στρογγυλευμένον τι σῶμα, στρογγύλωμα, ἐκ τοῦ

Γογγυλεύω, καὶ, γογγυλάω, ῶ, γογγυλίζω (γογγύλος). Στρογγυλεύω τι, καμνω στρογγύλον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 61. κατωτέρω δὲ ἐν στίχ. 67. παίζει τὴν λέξιν ὡς καὶ τό, ξυγγογγυλίσκις. (τὸ γογγυλάω ἔστιν ἀμφ.)

Γογγύλη, ἡ, γογγυλίς, ίδος, ἡ· καὶ ὑποκορ. γογγυλίδιον, ἡ, γογγύλιον, τό. Εἶδος λαχάνου, κρομμυοειδῆ τὴν ῥίζαν ἔχον, γογγύλι, Διοσκορ. Β', 134. Θεόφρ. Ζ'. 4. Ἀριστ. Θεσμ. 1185. Brassica rapa. Δινν. «Γογγυλίδος τὰ γεωχαρῆ, καὶ τὰ ἀναδιδόμενα ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενα», (παρ' Ἰουλιαν. Ε. σ. 175.) σημαίνει τὸ Ῥαφανολάχανα καὶ Καυλοράπανα. 2) παρὰ Γαλην. καὶ Εὐρωπαίοις. Γλωσ. εἶδοι, γογγυλίδια, ἢ κατ' ἄλλα ἀντίγρ., γογγύλια, μικρά τινα στρογγύλα σώματα, καθὼς τὰ χάπια.

*Γογγυλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γογγύλη.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = γογγυλεύω.

Γογγύλιον, τό· ταυτόν τῷ, γογγυλίδιον. 2) πληθ. χάπια, ἰατρ.

Γογγύλιος, ία, ον· ταυτόν τῷ, Γογγύλος.

Γογγυλίς, ίδος, ἡ· ταυτόν τῷ, γογγύλη.

*Γογγύλλω, = γογγυλεύω· βελτίων ἀναγν. ἀντὶ γγογγυλέω, Ἀριστ. Θεσμ. 56.

Γογγύλος, η, ον· ὁ, γογγύλιος, α, ον· ταυτόν τῷ, στρογγύλος. Στρογγύλος, ἐλαστρόγγυλος. «Γογγύλας μάζας δὲ ὅλης ἡμέρας τετριμένας καὶ μεμαγμένας», (Ἀθήν. καὶ Ἀριστοφ. Κίρ. 28.) σφιχτὰ ζυμωμένους κρίθινους ψωμὶ ὁλοστρόγγυλον, ὅπου ὁρᾶ τὸν Σχολιαστήν. Ἐκ τούτου τινὲς παράγουσι τὸ στρογγύλος, ἀλλ' αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔχει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, στρέφω. (συγγενὲς μὲ τὸ, κόγχος, κογχύλος, κογχύλη.) (Ξ).

Γογγυλοσκηνος, ὁ, ἡ (σκῆνος). Ὁ στρογγύλον ἔχων τὸ σῶμα (σκῆνος), ἢ τὴν σκηνὴν (τένταν), κατοικίαν, ἐπὶ κογχυλίων κυρ.

*Γογγυλώδης, ες (εἶδος). Στρογγυλοειδής, Σχολ. Ἀριστοφ. Κίρ. 789.

Γογγυλωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ στρογγύλον τὸ πρόσωπον ἔχων.

Γογγυσις, εως, ἡ· καὶ, γογγυσμός, ὁ (γογγύζω). Μουρμούρισμα· δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος γογγύζει, ἀγανακτεῖ.

Γογγυστικός, ή, όν. Ὁποιος ἀσμένως ἢ συχνὰ γογγύζει, παριστάνει τὴν ἀγανακτησίν του.

Γοεδνός, ή, όν, ταυτόν τῷ, γοερός, Αἰσχύλ. Πέρτ. 1041. καὶ Ἱκέτ. (ὡς τό, μακεδανος, μακεδνός.).

Γοερός, ά, όν· καὶ ἐπίρρ. γοερῶς (γοάω). Ὁ κλαίων, κλαυθμυρίζων, θρηνῶν μετὰ ἀναστεναγμῶν, θρηνώδης, ὡς π. χ. «Γοερὸν μέλος». 2) ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός.

Γοέω, ῶ, Ἰων. καὶ, γόημι· (ὕστερ, γοερός, καὶ γοήμεναι, παρ' Ὁμηρ.) ταυτόν τῷ, γοάω. Ζήτ. Γόω.

Γόη, = γόης. Θρῆνος παραπονεταῖς. Ἡ λέξις γόη εὑρηται μόνον παρ' Ἡροδ. 7, 19. «Καταείδοντες γόητι τῷ ἀνέμῳ, μὲ γοερὰ ᾄσματα ἐξορκίζοντες τὸν ἄνεμον· ἐνῶ ὅμως ὁ Σαίφερος καὶ Ζεφυγχαυστέρος προτιμῶσι τὴν ἀναγκαιοτέραν γόητι, ἐκ τοῦ γόης· ἐπειδὴ ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τό, γόης, καὶ γοητεία, ἐκ τοῦ, γοᾶς, καὶ ὁ Ἡσύχ. οὕτως ἔχει, Γοητιῶδες, ὠδὸς, ἀπατεών. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Γοβδὲν, ἀντὶ τοῦ, κλαίειν, παρὰ Κυπρίοις, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει καὶ τό, γοδὸς, γοὴς, παρ' αὐτῷ.

Γόημα, ταυτόν τῷ, γοάω, ὕστερ, γοήμεναι, ἐν Ἰλ. Ξ, 502. (Τὸ γοήμεναι ἔστι κυρ. ἀπαρ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ γοάω, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γοάεμεναι, ὡς πεινήμεναι ἐκ τοῦ πεινάω κτλ.)

Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, = γοερός, ποιητ. Ὁ κλαίων, θρηνῶν, κλαυθμηρός, Ἀνάλεκτ. Γ'. 211.

Γοπλανής, ές, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀπατεών (σαρλατάνος), ἀμφ.

*Γοπρός, ά, όν· ποιητ. ἀντὶ γοερός, Λυκ.

*Γόης, ητος, ὁ (γοάω). Κλαψιάς, Ἀριστ. Χοηφ. 809.

Γόης, ητος, ὁ, = Μάγος, θρηνώδης ἐποιδός, ὁ μετὰ γόου ἐπῳδῶν (Χοχλαμπαζῆς, Σαρλατάνος), Ἀττικώτερον μέντοι τοῦ μάγος. 2) κάθε ἀπατεών, ἀγύρτης· κυρ. ὅπως μὲ μαγικὰς φωνὰς καὶ ᾄσματα ἀπατᾷ καὶ σαγηνεύει τὸν κοινὸν λαόν, συχνάκις παρὰ Πλάτ. Τιμ. Σ. 73. Ἐμπεδ. Σ. 35 Sturz (ἐκ τοῦ γοάω, ἐπειδὴ αἱ μαγεῖαι αὗται ἐγίνοντο μὲ θρηνητικὰς καὶ ὀλολυστικὰς φωνὰς· ὅθεν «Ἀνωλόλυξε καὶ κατῆδε βάρβαρα μέλη», Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1337.). Παρὰ Παύλῳ (εἰς Τιμοθ. β'. κεφ. γ', 13· καὶ πρὸς Ῥωμ. ιϛ', 18), καὶ παρ' Ἰωσηπ. Ἀρχ. ια'. 10 γόητες, οἱ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας τὰς ψυχὰς ἀπατῶντες. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 818. «Βρεκτὸς γοήτων νόμος», ἀμφ. σημασ. Παρὰ Δίωνι Κασ. ἀντὶ τοῦ, χρησμολόγος, προφήτης, καὶ παρ' Ἡσυχ. γόης, κόλαξ, περίεργος· καὶ σοφιστής. πρβλ. γόη.

Γοητεία, ἡ (γοητεύω). Μαγεία, τὸ δι' ἐπῳδῶν καὶ ἐπεκλήσεως δαιμονίων ποιεῖσθαι πρᾶξίν τινα εἰς βλάβην ἑτέρων. 2) ἀπάτη (χοχλαμπαζῆλικ, σαρλατανία), ἀγυρτεία. 3) καὶ ἐπὶ καλοῦ, μάγευσις, κήλησις, θέλξις, κολάκευσις. Πλουτ.

»Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κηλητὶς ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων γοητεία».

*Γοήτευμα, τό. Ἔργον γόητος, ἀγύρτου, ἀπάτη· καὶ = γοητεία.

Γοητευτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. . . . κῶς· ταυτόν τῷ, γοητικός, Πολυδ. Δ', 51.

Γοητεύω (γόης). Γοητεύω, μαγεύω, ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους διά τινων μαγείων. 2) σύρω τινα πρός ἐμαυτόν, ἐξαπατῶ, πλανῶ, θελγάζω, καταθέλγω, κυρ. καί μεταφ.

*Γοήτης, ου, ὁ· Ἐπλ. γοῆτις. Γοητευτικός, πλανητικός, ἀπατηλός.

*Γοητίας, ό, = γόης, Ἡροδ. ἐπιμερ. Σ. 183.

Γοητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. – – κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς γοητείαν.

Γοῆτις, ιδος, ἡ. Ἐπλν. τοῦ, Γόης. Ἡ μαγεύουσα, ἀπατῶσα· λέγεται καὶ γοητεύτρια, Ἀνθ. Π. 12, 192.

*Γοῖ, γοῖ, ἐπίρρ. Ἄπαγε, ἄπαγε· μίμησις τῆς γρυλλιττικῆς φωνῆς τοῦ χοίρου, Jac. del. ἐπιγρ. 6, 47, 2.

Γόμη, ἡ. Φυτόν τι, ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, Βηρωτός Συγγέλ. Χρον. σελ. 28., ὅπου γόγγη κεῖται.

Γόμος, ὁ (γέμω). Ὁ φόρτος, τό φόρτωμα τοῦ πλοίου (γομάρι), πραγματεῖαι· ὅθεν

Γομοφόρος, ό, ή (φέρω). Ὁ φέρων βάρη, φορτώματα.

Γομόω, ῶ (γόμος). Φορτόνω τί· καταφορτίζω.

Γομφάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. Αἰτιάνομαι κνησμόν καὶ πόνον ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς ὀδόντας, καὶ μάλιστα τοὺς λεγομένους γομφίους, ἐπὶ παιδίων. Ἔζεκ. Π'. 9. »Οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν». ὅθεν

Γομφίασις, εως, ἡ· καὶ γομφιασμός, ὁ. Ὁ πόνος τῶν ὀδοντίων γομφίων, ὅταν ἀρχινῶσι νὰ ἐκβαίνωσι, Διοσκορ. Β'. 63. καὶ παρὰ τοῖς Ο'.

Γομφιόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος, γόμφιος). Ὁ κτυπῶν, ἠχῶν περὶ τὰ σαγήνια, ἤτοι ὀδόντια. »Γομφιόδουπος χαλινός», Ἀισ. Π. 6, 233.

Γομφίος, ὁ· ὑπακουσμ. ὀδούς. Μυλικός, τραπεζίτης, καὶ τό μεγάλον ἐπισιτιον ὀδόντι, molaris. 2) ἡ γλῶσσα. τό γλωσσίδι, τό ὀδόντι τοῦ κλειδίου. »Τὰ λακωνικὰ (κλειδία) τρεῖς ἔχοντα γομφίους», Ἀριστοφ. Θεσμ. 423. Οὐ γραπτέον γόμφι ς. (ἐκ τοῦ γόμφος, διά τὴν ἄνω στρογγυλότητα.) (L)

Γομφόδετος, δε ή (δέω)· ταυτόν τῷ, γομφωτός. Στερεῶς καρφωμένος. »Γομφόδετον δόρυ», Αἰτυλ. Ἱκετ. 859.

Γομφοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ διά καρφίων συνδεδεμένος, στερεά, σφιχτά καμωμένος. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 824. »Γομφοπαγῆ ῥήματα», τά στερεῶς δεμένα καὶ οἷον κεκαρφωμένα. Σαυμάσιος, πολυσύνθετα ἐπίθετα τοῦ Αἰσχύλου.

Γόμφος, ὁ. Καρφίον, σιδηροῦν, ἢ ξύλινον, ὁλίγου τι χοντρόν, κυρ. εἰς ἕνωσιν καὶ σύνδεσμον τῶν οἰκιῶν καὶ πλοίων· καὶ τό καρφίον εἰς τό ἄλετρι, Ἡτ. Ἔργ. 429. ἐν γένει, στρογγύλος σύνδεσμος, μέσον, δι' οὗ συνδέονται δύο τινά σφιχτά. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ, ἧλος, τηλὸν (καρφίον, σφῆνα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔτι καὶ διά τοῦ, ἄρθρον, δεσμός, σύνδεσμος, ἁρμογή τῶν ξύλων, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γόμφος, ὁ ὑποκάτω τοῦ λαγόνος σύνδεσμος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὁ τοῦ μηροῦ ὀπλ. μετά τοῦ ἰσχίου ὀστοῦ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ε, 248. στερεοῦνται καὶ συναρμόττονται ἀλλήλοις τά τρυπημένα σανίδια, τά πρός εἰσφορμὴν τοῦ πλοίου. »Τίτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι· γομφωτὸς δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν». Φαίνεται, ὅρα, ὅτι εἶναι ἧλοι (καρφία) καὶ μᾶλιστα ἀπό ξύλιν. Παρά Νόνν. Διον. ζῶ. σελ. 104. »Φρίξαντα λιπαλέοισι σεσηρότα δούρατα γόμφοις, πυκνά περιτρῴσαντες ὁμοζυγέων ἐπὶ τοίχων, ῥίπεσιν οἰσυίνοις, μὴ φῶριον οἶδμα χυθὶν ἐνδόμυχον», φαίνεται τό, Γόμφοι, περισσότερον, ὅτι εἶναι ἀντί τοῦ, σφῆνας. Τήν ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος εἰς Τίμαιον σελ. 43. κτ. περί τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, »Εἷς τ' αὐτόν τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις, οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ σμικρότητα ἀοράτοις, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον», ὁ Κικερων μετέφρασεν οὕτως· **Eaque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus, quae cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis unum efficiebant ex omnibus corpus**· ὥστε ἐνταῦθα πάντως τό, γόμφος, δέν σημαίνει τό, ἧλος, ἐπειδή προηγεῖται τό, ξυνεκόλλων, ἤτοι ὁ διά τῆς κόλλας σύνδεσμος. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφ. Γ, ά. τάττει τρία εἴδη, δι' ὧν συνδέονται τὰ σώματα πρός ἄλληλα, οἷον »κόλλῃ, γόμφῳ, συνδέσμῳ». 2) Ὁ αὐτός ἐν τῷ περί Ζώων Μορ. Β'. 9. περιγράφει τόν σύνδεσμον καὶ τήν διάρθρωσιν δύο κοίλων κοχλίων διά τοῦ μεταξύ αὐτῶν κειμένου ἀστραγάλου καλουμένου κοχλίου, τόν ὁποῖον »οἷον γόμφον» καλεῖ· ὅτινα ὁ μέν Θεόδωρος Γαζῆς διά τοῦ clavum μετέφρασεν, οἱ δέ παλαιότεροι Λατῖνοι διά τοῦ **globum**· ὁ τοιοῦτος ἄρα εἶναι ἐν εἴδος στροφωματικοῦ συνδέσμου. 2) Ὁ Γαληνός καλεῖ τήν σύτριψιν καὶ στερέωσιν τῶν ὀδόντων ἐν τῷ αὐτῶν οἰκίσκῳ, Ἐγγόμφωσις, καὶ Γομφωσις. — Παρ' Ἡροδότῳ Β', 96., ὅπου περιγράφεται ἡ τῶν Αἰγυπτιακῶν πλοίων κατασκευή, συντίθενται πρῶτον »ξύλα διπήχεα πλινθηδὸν συντιθέντα», ἔπειτα ἀκολουθεῖ »περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακρούς περιείρουσι τά διπήχεα ξύλα». Ἂν ἐνταῦθα ἐννοήσωμεν τό, Γόμφος, αὐτί τοῦ, Ἧλος, ὁ Ἡρόδοτος βίβλια ὁμιλεῖ πάντῃ ἀλλοῖα καὶ ἔξω τῆς φύσεως, ὁ ἐστιν, οὕτοι συνάπτουσι καὶ συγκολλῶσι τά διπήχεα ξύλα ὅπως πλίνθων κατά μάκρος καὶ καρφώνουσιν αὐτά πυκνά μέ τά καρφία ὁλόγυρα· ἢ πρέπει νά ἐκλάβωμεν, ὅτι τά καρφία ἦσαν πολλά μακρά καὶ ἐν ταυτῷ συνειρόμενα καὶ συνιδέοντα πολλά ξύλα, καθώς γίνεται εἰς τά λεγόμενα Σάλια, δι' ὧν πλέουσι τούς ποταμούς, καθώς καὶ ἡ ὑπό τοῦ Ἡροδότου περιγραφομένη Βᾶρις οὐδέν ἄλλο ἦτον, εἰμή σχεδία, σάλιον, ὅ ἐστι, ξύλα χοντρά καὶ μεγάλα, κατά πλῆτος ἀλλήλοις συνδεδεμένα ὥσαν φάσκη καλαμωτή. Ἄρα, φαίνεται καὶ ἐνταῦθα οὐδέν ἄλλο σημαίνουσα ἡ λέξις, εἰμή μόνον πασσάλους, σφῆνας, ξύλινα καρφία. Καθόλου δέ, εἶναι ἐν χρήσει τό, Γομφόω, καὶ γόμφος, ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἐπί τῆς Ναυπηγίας. Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 156. καλεῖται πλοῖον, τό ὁποῖον εἶναι τελειωμένον μέχρι τῶν καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν, ὅ ἐστιν, ἕως εἰς τήν Κουβέρταν. »Πᾶσα (ἡ ναῦ.) ἐπί ζυγά γομφωθήσεται». καὶ Λυκόφρ. 747. »Βᾶρις αὐτουργόεντος εἰς μέσην τρόπιν εἰκαία γόμφοις προστεταργασμένη· καὶ, »Νῆες γομφωτῆρες», ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 40. Πλούταρχ. »Ὥσπερ γάρ ὁλκάς ἡ τριήρης ναυπηγεῖται – – σφύραις καὶ ἥλοις ἀραττομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι, γενομένην δέ σπεῦσαι δεῖ καὶ παγῆναι σύμπασαν χρόνον, ἕως οἵτε δεσμοὶ κάτοχοι γίνωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν· ὅπου Γόμφοι, καὶ Ἧλοι διαφέρουσι, διότι οἱ Ἧλοι εἶναι μόνον ἀπό μέταλλον. Μέ ταύτην τήν ῥῆσιν συμφωνεῖ καὶ ἐκείνη ἡ τοῦ Ἀπολλων. Β', 614. περί τῆς Ἀργοῦς. »Εἰ τε μιν Ἄργες γόμφοισι συνάραττεν. Παροιμίως μεταχειρίζεται ἔτι ὁ αὐτός καὶ τό, συναράττω, ἐν Γ', 1318. Ὁ Στραβ. ἐν Ις'. σελ. 1076. καλεῖ, »Πλοῖα διαλυτά τε καὶ γομφωτά, τά συνδυάζοντα διά τῶν ξυλίνων καρφίων πλοῖα, τά ὁποῖα δύνανται νά διαλυθῶσι πάλιν. Ἡ παρ' Ἀθηναίῳ Ε'. ἐξ ἐπιγράμματος τινος ἔκφρασις διορίζει ἔτι καλῶς τό, γόμφος, αὐτί τοῦ, ξύλινον καρφίον. »Τίνι γόμφῳ τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμεν τὸ κύτος»; μ' ἔλαν ὅτι ἐν Ἀναλέκτ. Β. 176. φαίνεται, ὅτι σημαίνει καὶ τά ἐκ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου. »Γόμφος δ' οὐκ ἔστι χαλκός, οὐδέ σίδηρος». Καὶ ἐπειδή οἱ Γόμφοι εἶσι στρογγυλοί, διά τοῦτο καὶ οἱ μυλικοί ὀδόντες, ἤτοι οἱ τραπεζῖται, ἔλαβον ἐκ τούτων τό ὄνομα καὶ καλοῦνται Γόμφιοι. Ζήτ. καὶ χαλκόγομφος, καὶ, τορεύς.

Γομφότομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατρυπημένος μέ ξύλινα καρφία, Νόννος.

Γομφόω, Μ. ώτω (γόμφος). Συνδέω καὶ στερεόνω, ἤτοι καρφόνω μέ ξύλινα καρφία ἢ πασσάλους· κυρίως ἐπί πλοίων. »Γομφόω ναῦν», συνδέω, πηγνύω, κάμνω πλοιάριον, σχεδίαν διά συνδέσεως σανίδων καὶ ξύλων. »Ναῦς γομφωθεῖσαν, ἐν τελειωμένον πλοῖον, τοῦ ὁποίου τό σκελετόν ὅλον ἵσταται· μεταφορ. (Ἐμπεδοκλ. παρά Πλουτάρχ.) »Γαῖα γομφοῦται, ὡς τό πηγνύναι, ἤτοι πήγνυσι τό γάλα διά τῆς πυτίας· ὅθεν

*Γομφώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Γόμφου εἶδος ἔχων.

Γόμφωμα, τό. Τό διά ξυλίνων καρφίων ἢ πασσάλων συνδεδεμένον καὶ συνδεμένον, οἷον, ναῦς, κ. τ. τ. 2) καὶ αὐτή ἡ σύνδεσις καὶ ἁρμογή, ὁ σύνδεσμος, Λογγῖν. Β'. »Νεὼς γομφώματα». Παρά Πλουτάρχ. Μάρκ. 15. »τοῦ ζεύγματος γόμφωμα», ἡ γέφυρα. Ζήτ. καὶ Γόμφος.

Γόμφωσις, εως, ἡ. Ἡ στερέωσις καὶ σύνδεσις, ἡ καρφωσις διά ξυλίνων καρφίων. 3) παρ' Ἰατροῖς εἶδος συναρθρώσεως, ὡς, ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων ἐν τῇ σιαγόνι, Γαλην. ὁ', 11.

Γομφωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος διά ξυλίνων καρφίων συνδέει καὶ συνάπτει τι, καρφόνει· ἐπιρρ. τως δέ, ὁ ναυπηγός. Ζήτ. καὶ γόμφος· ὅθεν

Γομφωτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό συνδέειν διά ξυλίνων καρφίων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Γόμφιος, διά τοῦ, ξύλα εἰς γόμφους, καί, Γομφωτήρια, διά τοῦ, ἧλοι. Ἥρων Αὐτομ. σ. 271. »Ἐκκοπάς στενάς ὡσεί γομφωτηρίων».

Γομφωτικός, ή, όν· ταυτόν τῷ, γομφωτήριος.

Γομφωτός, ή, όν (γομφόω). Συνδεδεμένος, καρφωμένος μέ ξύλινα καρφία. »Πλοῖα γομφωτά», ἤτοι μόνον μέ πασσάλους, ὥστε ἐδύνοντο καὶ νά διαλύωνται πάλιν, Στράβ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γόμφος.

Γονάς, άδος, ἡ. Ἡ μήτηρ, Ἡσύχ, ὅστις ἔτι καὶ τό Δακωνικόν γοναρ, ἡ ἔχει.

Γονατίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ξῶ (γόνυ). Βάλλω τινά νά γονατίσῃ. 2) ὑβρ. κλίνω τό γόνυ, γονατίζω ἐγώ, πίπτω, ἢ ἵσταμαι ἐπάνω εἰς τό γόνατον, Κρατίν. 3) παρά Πολυδ. κτυπῶ μέ τό γόνατον.

Γονάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γόνυ, Λουκιαν.

Γονατόδεσμος, ὁ (δεσμός). Ὁ δεσμός τοῦ γόνατος.

Γονατόομαι, οῦμαι, παθ. Γόνατα ἀποκτῶ, ὅ ἐστι, κόμπους, καθώς αἱ καλαμίαι τῶν σπαρτῶν, ἐπί σταχύων καὶ καλάμων, Θεόφρ.

Γονατώδης, ες, ὁ, ἡ (γόνυ, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει γόνατα, ὅ ἐστι, κόμπους, καθώς τά καλάμια, κ. τ. τ., Θεόφρ.

Γονεία, ἡ. (γονεύω). Ἡ γέννησις, Σουίδ.

Γονεύς, έως, ὁ (γονέω). Ὁποιος γεννᾷ, ὁ πατήρ, γεννήτωρ. πληθ. οἱ γονεῖς, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 240. Ἡσιοδ. καὶ συχνάκις παρ' Ἡροδ.

Γονεύω, καί, γονέω (γονή). Βάλλω σποράν (γονήν) διά νά γεννηθῇ τι, κλωσσῶ· γέννητην ποιῶ, γεννῶ, Πλουτ. ἐν τοῦ

Γονή, ἡ. Τό γεννῶν, τό σπέρμα τοῦ ἀνδρός (καὶ γυναικός), ὃ λαμβάνεται ἡ γονή καὶ θηλάσασα ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς, μετά ταῦτα τίκτει, Ἡροδ. 3,

101. 109, ἐτελεῦ πλησ. τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός· ἢ μήτρα· 2) ἡ γέννησις. 3) τὸ γιγνόμενον, οἱ ἀπόγονοι, τέκνα, Ὅμ. καὶ ἐπὶ ζώων ὁμοίως, τὸ μεταξὺ αὐτῶν· καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς, τῶν δένδρων. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀρχή, πηγή· ἐπὶ ποταμοῦ, Δ.ιοδ. Σικ. ε, 25.

Γονεύς, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ταὐτόν τοῦ γόνιμος. Γεν. πράγματος, Ἀριστ. προβλ. δ', 27. «Γονικὴ ἐκκρισις», ἔκχυσις τῆς σπορᾶς, τοῦ σπέρματος. 2) ἀνήκων εἰς τοὺς γονεῖς, ἢ μέλλει αὐτοῖς.

Γόνιμος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον. Καρποφόρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν, εὔκαρπος. 2) παρ' ἰατροῖς εἴτε ἔχει πλήρη ἰσχὺν ζωῆς, ἔλαβε τὴν τελείαν αὔξησίν του. 3) μεταφ. ἐπὶ δυνάμεων πνεύματος, ἀριστουργικός, ἐπινοητικός, εὐφυής· ὡς, Ἀριστ. Βατρ. 96. «Ποιητὴς γόνιμος», ἅτις προφέρει, εὑρίσκει νέας λέξεις, νέας καὶ ἀνηκούστους ἰδέας. 4) μετὰ τῶν λέξεων ἡμέρα, μήν, ἔτος, περιττή, μὴ ἄρτιος, μοιρ ἡμέρα, μὴ ας, χρόνος· καὶ ἐπειδὴ εἰς περιττὰς ἡμέρας συναίρεται ἡ ἀσθένεια νὰ κάμνῃ τὴν κρίσιν της, κρίτιμος, κριτική, ἐπὶ ἀσθενειῶν. Παρὰ Παυσαν. Θ', 29. «Ὅσοι γεγόνασιν ἐν Ἀθήναις γόνιμοι», ἀντὶ τοῦ, ὠφέλιμοι. Παρὰ Πλουτ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἔθους

Γονιμάτης, ητος, ἡ. Καρποφορία, δύναμις τοῦ γεννᾶν.

Γονιμώδης, -ώδους (εἶδος). Καρποφόρος, γεννητικός.

Γόνιος, α, ον· ταυτόν τῷ, γόνιμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1064. «Πνεούτης γονίας, χειμὼν ἐτελέσθην», ὑπακούεται τό, αὖρας, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς τό, γονίας ἄνεμος, Ἑρμην. διὰ τοῦ γ πρέπει ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γονίας, εὐχαρὴς. Ἄμφ.

Γονοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (γονή, εἶδος). Ὅμοιος τῇ σπορᾷ.

Γονόεις, εττα, εν (γόνος). Εὔκαρπος, γεννητικός, Νίκανδρ.

Γονοκτονέω, ῶ (γόνος, κτείνω). Φονεύω τὸ τέκνον μου, Πλούτ.

Γονοποιέω, ῶ (γόνος, ποιέω). Γόνον ποιῶ, γεννῶ· εὔκαρπον ποιῶ, Λυκόφρ. 897· ὅθεν

Γονοποιία, ἡ. Τὸ γόνον ποιεῖν, παιδοποιία, γέννησις.

Γονόῤῥοια, ἡ (ῥέω). Ἡ ῥεῦσις τῆς σπορᾶς. 2) παρὰ τοῖς ἰατρ. πάθος ἀφροδισιακόν τι.

Γονόῤῥοιος, ἡ. Γονόῤῥους, ὁ, ἡ· ἡ γονόῤῥοια. ἡ, ὁν. Ὅποιος πάσχει γονόῤῥοιαν· ταυτόν ἐστι καὶ τό, γονορρόης, Ἱερώνυμ.

Γονορῥυέω, ῶ. Ἔχω, ἢ πάσχω γονόῤῥοιαν.

Γόνος, ὁ· ὡς γονή (γένω). Τὸ γεννημένον, τέκνον, ἀπόγονος, ἔγγονος, συχνάκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 635. Ν, 449. Ω, 59. κτ. ὑστερώτεροι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων, μικρῶν τῶν ζώων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὅτα παράγουσι τὰ φυτά, π. χ. γόνος ἀμπέλου, Ἀνακρ.· ἢ γόνος, παρ' Εὐριπ. 2) ὡς τό, γένος, κατηγορ. γενεᾶ, Ὀδ. Α, 216. Δ, 231. Τ, 166. Ἡροδ. ς', 135. 3) ἡ γέννησις.

Γονός, ὁ· εὐχρηστότερον τό, Γουνός. Γόνιμος, καρποφόρος, ἐπὶ γῆς.

Γονόω (γόνος). Γεννῶ, Συνέτ. Σ. 317.

Γόνυ, καὶ ποιητ. γοῦνος, τό· γεν. γόνυος, καὶ γόνατος, Ἰων. γούνατος. ἐσπ. πληθ. γόνατι, Ἰων. γούνατι, σπανίως γουνάτοις, Ἰλ. παρὰ ποιητ. καὶ γοῦνος, γουνί· ὁμοπλ. γούνατα καὶ γοῦνα, Αἰολ. γόνα, γεν. γονάτων, γουνάτων, γούνων καὶ γόνων, Νέας Σαπφ. λείψ. 25. ὅμως τὸ γοῦν ἐστιν ἄχρηστον (παρὰ τὸ ἄγω, ἄγνυμι, κλάω, λυγίζω). Τὸ γόνατον τοῦ ποδαρίου. Παραδείγματα καὶ φράσεις ἁπαντῶσι πολλὰ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, καὶ μάλιστα παρ' Ὅμ. ἰδοὺ δὲ μερικά. «Λάπτειν γούνων», ἢ λαβεῖν γούνων καὶ γόνατα, ἐγγίζω τινὸς τὰ γόνατα ἱκετεύων. «Προπίπτειν πρός τὰ γόνατά τινος», ἤτοι πίπτειν παρακλῶν. «Λίστρι λαβεῖν γόνατα καὶ κύτει χεῖρας». «Ἐπὶ γούνατι τινέσθαι», ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τινος κλίνεσθαι· τὸ δὲ, κεπὶ γοῦνα (αἰτ.) ἑζόμενος ὑηλοῖ, συμπίπτειν εἰς τὰ γόνατα, ἐπὶ τῶν ἀρρένων καὶ πληγουομένων. Οὕτω «Λύειν γόνατά τινος» σημαίνει τοὐναντίον κάμνω τινὰ μὴ τρόμον, ἢ κόπον, ἢ χαρὰν, ἢ ἄλλως πως νὰ πέσῃ· καὶ ἀπομένως, καὶ θανατόω (Ἰλ. Ε, 176. Λ, 579. Ν, 360, 412. κτ.)· ὁμοίως δὲ καὶ, «Βλάπτε δὲ οἱ φίλα γόνατα (Ἰλ. Η, 271), ἀντὶ ἄλυσε τὰ γόνατα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο τὸ γόνυ, ὡς ἡ καθ' αὐτὸ βάσις ἰσχυρᾶς ἰσχύος τοῦ σώματος, μάλιστα δὲ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ· ἑπομένως γόνατα ἀντὶ ὅλου τοῦ σώματος (Ἰλ. Γ, 569. Ν, 711. Τ, 354. Ψ, 114. κτ.). «Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν», ἤτοι κάμνω κοντὰ βήματα. «Ἐν δὲ γόνυ γαμφὼ ἀντὶ ἐναγκαμφὲς», ἐπερδούλωσε. «Γούνατά τινος ἐείσω ἢ ἰκάνομαι», αἰτοῦμαι, παρακαλῶ. «Ἐν γούνασι νέας πιτνόντας», ἤτοι μαδίζοντα νεκρόρειτα βήματα. «Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» (Ἰλ. Π, 514. Τ, 435. Ὀδ. Α, 267. 400. Π, 129), ἤτοι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Μεταφορ. «Εἰς γόνυ βάλλειν, κλίνειν, ῥίπτειν, πίπτειν, παρ' Ἡροδοτ. 6, 27. καὶ Ἀππιαν., λέγεται ἐπὶ πολεων, ἐθνῶν, καὶ βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα εἶτιν ὑποκείμενα εἰς πτῶσιν, ἤτοι δύνανται νὰ ξεπέσωσι, νὰ χαλάσωσι. Οὕτως ἔστι καὶ τὸ ἡδὺς γόνυ πεσεῖν, ἡ μεταφορὰ ἐλήφθη ἐκ τῶν ἀθλητῶν. Παρ' Ὁμήρ. «Γοῦν κάμπτειν», ἀντὶ τοῦ, καθεζῆσαι· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύειν καὶ γονυπετεῖν. «Γόνυ κλίνειν», γονατίζειν. «Γόνυ κνήμης ἔγγιον», παρὰ Θεοκρίτ. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀγαπώντων. Ζήτ. Πρόχυν, καὶ, Γονυπετὰς, καὶ Ἀγκών. 2) ἔσκεν τῆς ὁμοιότητος, καὶ ἀντὶ τοῦ τύλωμα, ῥόζος, κόμπος εἰς τὰ καλάμια καὶ στάχυα, geniculum, Ἡρόδ. 3, 98. «Βύλαμοι κρίνουσι γόνατα οὐκ ἔχοντες». Πρβλ. γιόνος.

Γονυαγκών, ῶνος, ὁ (ἄγκων). Ὁ ἀγκὼν τοῦ γόνατος, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι, τὸ καμπύλον τοῦ γόνατος, ὡς τὸ Γαλιστιγκών.

Γονυαλγής, ὁ, ἡ. Ὁ ἀλγῶν τὰ γόνατα, Ἱππ. Σ. 1180.

Γονυκαμψεπίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ, Γονυκαμψαγκύλη, ἡ. (Λουκιαν. Τραγοπ.) Κωμ. ἐπίθετον τῆς Ποδάγρας, ἐκ τοῦ, γόνυ, κάμπτω, ἐπίκυρτος, καὶ κάμπτω, καὶ ἀγκύλος, ἤτοι τὸ γόνυ κάμπουσα πάντῃ κυρτὸν, ἢ ἀνευθέτως διὰ τῆς κάμψεως ἀποδιώκουσα τὸν ὑπνον.

Γονυκλινέω, ῶ (κλίνω). Κλίνω τὸ γόνυ, γονατίζω· ἐκ τοῦ

Γονυκλινής, ἐος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁ κλίνων τὰ γόνατα, γονατιστὸς, Σουίδ. ὅθεν

Γονυκλιτία, ἡ. Ἡ τῶν γονάτων κλίσις, τὸ γονάτισμα, τὸ νὰ παρακαλῇ τινὰς γονατισμένος.

Γονυκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁ ἔχων τὰ γόνατα κεκλιμένα εἰς τὰ ἔσω πρὸς ἀλλήλα καὶ συγκρουόμενα ἐν τῷ περιπατεῖν, ὁποῖα τὰ τῶν γυναικῶν. Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 4, 11. Φυσιογ. 6. «Τὰ θήλεια τῶν ἀρρένων γονυκροτώτερα». 2) μεταφ. ὁ ἔχων κροτοῦμενα, τρέμοντα γόνατα· σημεῖον τοῦ γήρατος, φόβου καὶ κινδύνου. 3) ὁ ἔχων στραβὰ γόνατα, = βλαισός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γονυγρα (ἀντὶ, Γουκροτα) πεδία, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρά.

Γονυπετέω, ῶ. Συμπίπτω (ἐξ αἰτίας τινος, π. χ. ὑπὸ πείνης, καὶ μὴ θέλων) ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Μετὰ δὲ αἰτιατ. ἡ αἰτιατικὴ, ἀντὶ τοῦ, γονατίζω ἐμπροσθέν τινος καὶ παρακαλῶ αὐτόν· ἐκ τοῦ

Γονυπετής, ές, ὁ, ἡ. Ὅποιος γονατίζει καὶ παρακαλεῖ τινα, γονατιστός.

Γονώδης, ὁ, ἡ, = γονοειδὴς, Ἱππ. Σ. 190.

Γόον, ἐπικ. γ. πληθ. ἀορ. β. τοῦ γοάω, ἀντὶ ἔγοον, Ἰλ. Ζ, 500.

Γόος, ὁ (γοάω). Κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς, ὁ μετὰ δακρύων θρῆνος, μοιρολόγι, θλῖψις, περίπονον, φροντὶς, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 17. Σ, 51 κτλ. καὶ Εὐριπ. Ὀρ. 1119. «Γόους ἠτιμασμένα ἃ πάσχομεν», ἀντὶ θέλομεν παραπονεθῆ δι' ἃ πατχομεν. Ἰδὲ καὶ γέη.

Γοάω, ἐπικ. ἀντὶ γοάω, Ὅμ.

Γόργειος, Ἀττ. Γοργέιος, α, ον, ταυτόν τῷ, Γοργόνειος (Γοργώ). Ἐκ τῆς Γοργοῦς, ἀνήκων εἰς τὴν Γοργώ. «Γοργείη κεφαλὴ», ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634. Τὸ Γόργειον, ὑπακ. πρόσωπον, τὸ προσωπεῖον τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, Cic. ad Att. 4, 16.

Γοργάω, Μ. εὐσω (γοργὸς). Καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ταχύνω, σπεύδω, Σύμμαχ. Ἑλλ. Ἱστορ. Γ. 10.

Γοργιάζω, Μ. άσω. Πράττω, ὁμιλῶ ὡς ὁ σοφιστὴς Γοργίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωκράτους, ὃς τις διδάσκων τὴν Ῥητορικὴν, μετεχειρίζετο πολλὰ ποιητικὰ σχήματα, καὶ μάλιστα ἀντιθέσεις· καὶ μεταφορ. ἐν γένει (Φιλόστρατ. Σελ. 493· καὶ 501), τὴν Ῥητορικὴν γυμνάζεσθαι ἢ μετέρχεσθαι. Εὐτυθὲν καὶ τὸ, Γόργειον χῆμα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδου.

Γοργίειος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν Γοργίαν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

Γοργολόφα, ἡ (λόφος). Ἐπίθετον Ἀθηνᾶς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 1185, παρὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ κώνῳ τῆς περικεφαλαίας τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος.

Γοργολόφας, ου, ὁ (λόφος). Ὁ Γοργὼ ἔχων ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστ. Ἀχ. 567. ἐπίθ. Λαμάχου.

Γοργόνειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ τὴν Γοργόνα, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὴν· ταυτόν τῷ, Γόργειος. Παρὰ Πλουτάρχ. Θεμιστ. καὶ Σουίδ. Γοργόνειον, ἡ γόργειον, τὸ προσωπεῖον, τὸ τῆς Γοργοῦς πρόσωπον, ἢ Αἰγὶς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾗ ἡ τῆς Μεδούσης, Γοργοῦς κεφαλὴ, ὅθεν καὶ «Γοργείη κεφαλὴ», Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634.

Γοργόνη, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ Γοργώ, Εὐρ. Ἀλκ. 1123. Herm.

Γοργονώδης, ὁ, ἡ (Γοργών, εἶδος). Ὅμοιος τῇ Γοργῷ.

Γοργόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτον). Ὁ ἔχων τὴν Γοργὼ ἐπὶ τὰ νῶτα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1124.

Γοργέομαι, οῦμαι. Μ. ώτομαι, παθ. Εἶμαι ὀξὺς, εὐτολμος ἢ ἄγριος, φέρομαι ἀνδρείως καὶ ὁρμητικῶς, Ξενοφ. ἐπὶ τοῦ ἀτδισμένου καὶ ἐπὶ τοὺς ὀπισθίους πόδας ἱσταμένου ἵππου.

*Γοργόπλους, ὁ, ἡ. Ὀλίγωρα πλέων, ταχύπλους, Ζωναρ.

*Γοργόπους, οδος, ὁ, ἡ, = ταχύπους, Μαν. Φιλης 6, 1 σ. 236.

Γοργός, ἡ, όν (Γοργὼ). Φρικτὸς, φοβερὸς, φρικτὰ κυττάζων πρόσωπον, ἢ φρικτὸς τὴν ὄψιν· ἄγριος, πρόθυμος, θερμὸς, ζωηρὸς, σκρόλεος, εὔτολμος, ἔξυπνος· ἑπομ., κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 569., καὶ ταχὺς, ὀξὺς, ὀλιγίωρος· ἐξαίρετως ἐπὶ βλέμματος, ὄψεως. π. χ. «Γοργὸς ἰδεῖν», Ξενοφ. Κυρωπ. Δ', δ'. 1, ὁ ἔχων ζωηρὸν καὶ ὀξὺ βλέμμα, ὀμματίαν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπειτα ἁπλῶς, τὸν ὁποίου τὸ βλέμμα, ἢ ὄψις προξενεῖ εἰς ἡμᾶς ἀνατριχιασμὸν καὶ τρόμον, φόβητρον. «Γοργὸς ὁρᾶν, ἢ ὁρᾶσθαι, ὁ τρομερὸς καὶ ὅταν βλέπῃ, καὶ ὅταν τὸν βλέπωσιν· ὅμοιος καὶ, «Γοργὸν ὁρᾶν», (οὐχὶ, ὁρᾶσθαι) ὁ φοβερὰ καὶ τρομερὰ βλέπων, ῥίπτων ἐπὶ τινα τρομερὰ βλέμματα. ὅθεν

Γοργῶπις, ιτος, ἡ. Ζωηρότης τῆς ὄψεως, τῶν βλεμμάτων, ἐν τῷ πολέμῳ, ἐν τῷ ὁμιλεῖν· τὸ ζωηρὸν, ἔξυπνον. 2) τὸ σοβαρὸν, ἄγριον καὶ τρομερὸν βλέμμα. Ἀρκ. ἀνδρία, θάρσος, ὁρμὴ, θερμότης τοῦ σώματος· ταχύτης, εὐκινησία.

*Γοργοτομία, ἡ (τέμνω). Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Γοργώνης, Στρ.

Γοργώπαλμος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, γοργωπὸς, Σουίδ.

Γοργοφόνος, ὁ, ἡ, καὶ 3ηλ. γοργοφόνη, (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῆς Γοργοῦς.

Γοργύρη, ἡ, Ἡρόδοτ. Γ', 145. ὑπόγειόν τις φυλακή. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται, Γίργυρα, αὐλή, σκεπαστήριον· καί, Γοργύρα, ὑπόνομος, ὅτι οἱ τὰ βορβορώδη ὕδατα ὑπεξάγει· οἱ δὲ Λακεδαίμονες, Γοργύρα, ἔλεγον. Ζήτ. Ἀδάπιον. Παραβάλ. καὶ συγγενὲς τῷ, κάρκαρον (τὸ υ πιθανῶς μακρόν).

Γοργώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ. Ἐκαλεῖτο οὕτως ἑξαιρέτως ἡ μία ἐκ τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ὠνομάζοντο Εὐρυάλη, Σθεινὼ καὶ Μέδουσα, καὶ ἐν γένει Γοργόνες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία ὠνομάζετο καὶ Γοργὼ κατ' ἐξοχήν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ, ἀντὶ τριχῶν, ἦτο περικεκαλυμμένη μὲ ὄφεις, καὶ ἡ ὁποία ἀπελίθου τοὺς ὁρῶντας καὶ ἐβάλλετο, ὡς ναντικὸν σημεῖον ἢ ἐκπληκτικὸν καὶ τρομακτικὸν σύμβολον, ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν ἢ εἰς τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς· ἔτι δὲ καὶ ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας ἐσχηματίζετο (ἐκ τοῦ, γοργὸς, ἄγριος, καταπληκτικὸς, φοβερός). Ἰλ. Θ, 349, καὶ Δ, 36. Αὐτὴ ἐκατοίκει κατὰ τὸν Ὅμ. Ὀδ. Λ, 634 ἐν Ἅιδῃ, Ὑρβ. Ἡσ. Ἀσπ. 224. Heinr. Θεογ. 276. Ἀσπ. 230. Ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Γοργών, όνος, ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν ἄλλον, τὸν Ὁμηρικὸν τύπον, καὶ μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐστι συχνότερον Γοργόνες, Valck. Φοιν. 458. 2) πολλάκις, ἐπιθετικὸν κύριον ὀνόμ. (γοργὸς, ὀργή.)

Γοργωδὴς, ὦδες, = γοργειώδης. Ὅμοιος μὲ τὴν Γοργώ.

Γοργών, όνος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γοργώ.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ (ἐπίθ. τοῦ γοργώπης, = γοργωπὸς) (Γοργὼ, ὤψ). Ἡ εὐτολμον, φοβερὰν, ἀγρίαν καὶ καταπληκτικὴν τὴν ὄψιν, τὸ βλέμμα ἔχουσα.

Γοργωπὸς, ὁ, ἡ· ἡ, Γοργώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἀγρίαν καὶ τρομακτικὴν ὄψιν ἔχων, Εὐριπ. Ἡλ. 1257.

*Γοργώπτεσθαι, Ἀόρ. γοργώφατο, ἀντὶ γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔρῳ, Ἡσυχ.

Γορπιαῖος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴν Σεπτέμβριος, παρὰ Μακεδόσι.

Γοῦν, (γε οὖν), σύνδεσμ. Τοίνυν, ἄρα, λοιπὸν, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον, ἁπ' καὶ ἀντὶ τοῦ μεταβατικοῦ δέ. Συχνάκις δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γάρ, ὡς ἐν Ὁμήρ. Α'. ξ', 2. Γ, κ', 10. Δ'. γ, 10. καὶ ἀλλαχοῦ. «Οὗτοι γοῦν εἰσὶν, εἶφη, οἱ ἕνεκα ἐπαίνου κωδωνίσαι ἐθέλοντες. Παρ' Ὅμ. ἁπαιτῇ δὶς ἐν Ἰλ., ἐν δὲ Ὀδ. μηδαμοῦ, τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Διεστραμμένως καὶ διεζευγμένως ἐγράφετο σπανίως γε οὖν, τοὐλάχιστον παρεντίθετο ἄλλη λέξις, Schaef. Διον. συντ. σελ. 271. κτ.

Γοῦνα, γούνων (οὐχὶ γουνῶν), Ὅμ., πληθ. τοῦ γόνυ· ἐσπάνια καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀποσ. Μέσ. (γόνυ). Γονατίζω, πίπτων εἰς τὰ γόνατα ἐμπροσθέν τινος καὶ παίων αὐτοῦ τὰ γόνατα, ἢ μακρόθεν μὲ ἁπλωμένας χεῖρας πρός αὐτὸν, παρακαλῶ αὐτὸν θερμῶς περί τινος, διὰ τῆς ψαύσεως τῶν γονάτων ἱκετεύω, αἰτ προσ. παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Α, 427. Λ, 130)· καὶ παρὰ ταῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως. «Γουνάζεμαι ὑπέρ τινος, ἢ, τινὸς, «ικετεύω δι' ἄλλον τινά, ἢ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τινός» (Ἰλ. Ο, 665)· ἔτι δὲ καὶ, τινὸς ἢ πρός τινος, χάριν τινὸς ἀντικειμένου, τὰ ὁποῖα καλῶ ὡς μάρτυρα, οἷ. Ὀδ. Λ, 66, 67. Ἡ δὲ φράσις, «Γούνων γουνάζεσθαι» (Ἰλ. Χ, 345), ἔστιν Ἀττική, ὡς καὶ πόλεμον πολεμίζειν.

Γουναλγὴς, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁ πριξεῶν, ἢ ὁ πάσχων πόνους εἰς τὰ γόνατα.

Γούνασι, πληθ. δοτικ. ἐκ τοῦ, γοῦνυ, γόνυ· κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, Γόνας, Ὀθνσ. Π, 443. κεῖται δὲ γούνασσι ἐν Ἰλ. Ι, 488. Ρ, 451. καὶ 589. ὅπου ὅλλ' ἀντίγραφα, γούνεσσι, ἔχουσι. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἑνικ. μόνον ἡ γεν. γούνατος, Ἰλ. Φ, 591· καὶ τὸ κοινὸν γόνυ.

Γούνασμα, τὸ (γουνάζομαι). Τὸ γονατισμένως, ἢ διὰ τῆς ἁφῆς τῶν γονάτων παρακαλεῖν, Λυκόφρ. 1243.

Γουνάσσαιο, ἀντὶ, γουνάσαο. Προστακτ. Ἀόρ. ἀ. ἐκ τοῦ, Γουνάζομαι, Ἀπολλ. Δ', 747.

Γουνεύς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα, Ἰλ.

Γουνόομαι, συναιρ. γουνοῦμαι, Ἀποσ. Μέσ., = γουνάζομαι.

Γουνοπαχής, έος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὁ παχέα, χοντρὰ, ἢ πρισμένα γόνατα ἔχων, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 266.

Γουνός, ὁ (γόνυς, γενικ). Γόνιμος καὶ κάρπιμος τόπος, ἀγρός, Ὅμ., ὅστις ἐπιτρεπεῖ συναπτεῖ γουνὸν ἀλωῆς καὶ γουνὸς Ἀλησιάων (Ἰλ. Ι, 534. Σ, 567, 438. Ὀδ. Λ, 193. Δ, 193, καὶ 323.), ὡς παρ' Ἡσιόδ. γουνοῖ Ἐλευθρεύς, Νεμείης, καὶ γουνὸς Σουνιακὸς, Ἡροδ. δ', 99., ἔνθα ὁ Οὐλλικὸν ἀναγιγώσκει γῶνος. Παρβ. εὐθαρ. (Γουνὸς ἔστιν Ἴων, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ γονεὸς, ὅπερ ὅμως, ὡς φαίνεται, οὐδὲν ἐγχρηματίσει οὐ χρήσει)

Γοῦτος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, γόνος. Σπέρμα, γονὴ, Ἀρετ. Δ', 5. «Γοῦτος ἀφθονίης» καὶ εὐκαρπία, καρποφορία τοῦ χωραφίου. 2) ἐπιθετ. ταυτὸν τῷ, γονικὸς, εὐκάρπος, καρποφόρος, γεννητικός. 3) ταυτὸν τῷ, γῶνος. γωνία, Ἡρόδοτ. Δ', 99. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 679.

Γούνων, γενικ. Ἰωνικὴ ἀντὶ, γονάτων, ἐκ τοῦ γόνυ, γοῦνυ.

Γοῦρος, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, Σολων. παρ' Ἀθην. Σ. 645.

Γόω, ἄχρηστον, ἔθεν ἐν Ἰλ. Ζ, 500. ὁ ἀόρ. β'. γόον, ἀντὶ, ἐγόησα, ἐκ τοῦ, γοάω.

Γοώδης, εος, ὁ, ἡ (γόος, εἶδος). Γοερὸς, κλαυθμηρὸς, λιπηρός.

Τὸ, Γ. μετὰ τοῦ, Ρ.

Γραβδὴν, ἐπίρ. (γράφω). Κατὰ τὸν γραφικὸν τρόπον· ζωγραφικὰ, ἐυστικῶς· ἐλαφρὰ, ἐλίγον πληγώμενος, ἢ πληγωτικῶς.

Γράβιον, τό. Φάκλα ἀπὸ πίσσαν, ἢ Πυρεῖον, Εὐσταθ.

*Γρᾶδιο, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1104, ἀντὶ γράδιον.

*Γρᾴδιον, συναιρ. ἀντὶ γραΐδιον.

Γραῖα, ἡ (γραῖος). Γερόντισσα γυναῖκα, Τριά, ἀντὶ γεραιά, Ὀδ. Λ, 438. 2) Γραῖαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, καλλιπάρειοι μὲν, ὅμως μὲ πολιὰς τρίχας ἐκ γενετῆς, Ἡσ. Θεογ. 270. «Γραιὴ σταφυλὴ, σταφὺς· οὕτω καὶ «Γεραὸς βότρυς», Φαείας ἐν Ἐπιγράμ. Ε'. 3) κατὰ Ῥοῦφον Σ. 31. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡμιψαλοῦ ῥυτιδωμένον δέρμα. Ζήτ. Γραῦς.

Γραΐδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γραῖς, γραῦς, Ἀρ. Πλουτ. 674.

*Γραικίζω, Μ. ίσω (γραικὸς). Φέρομαι, ὁμιλῶ γραικιστί.

*Γραικίτης, ου, ὁ, = Γραικὸς. Ὁ Γραικὸς, Ἕλλην, Δυκοφρ. 605.

Γραικὸς, ἡ, όν (γραῖς). Ὅμοιος μὲ γραῖαν, ἢ πράπων, αἰνίκων, εἰς αὐτὴν, γραικικὸς, ἢ γρῦτικος, Ἐλλημ. Ἀλεξ. Σ. 270.

Γραΐνω, = γράω. Γερανίζω, ἔνθεν γάγγραινα.

*Γραῖξ, κὸς, ὁ, ἡ, = Γραικός.

Γραιόομαι, οῦμαι. Γίνομαι γραῖα, γηράζω, Ἀνάλεκτ. Β'. 306.

Γραῖος, Γραῖα, γραῖον (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γεραιός). Γέρων, παλαιὸς· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 305. Valck. Φοιν. 103. 1688. Ἀδων. Σ. 316. 6. Πρβ. γραῖα, γέρων.

Γρᾷς, ἴδος, ἡ, = γραῖα, καὶ γραῦς.

Γράμμα, τος, τό (γράφω). Τὸ γεγραμμένον (γραμμένον)· τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου, οἷον τὸ, Α, τὸ, Γ,· κἄθε σημεῖον γραπτὸν· καὶ εἰκών, ζωγράφημα. (Valck. Θεοκρ. 15, 81. Ἰακ. Ἀνθ. 6. Σ. 186. καὶ Φιλοστρ. εἰκ. Σ. 580.) 2) τὸ ἐκ γραμμάτων συνισταμένον, εἶον ἐπιγραφὴ, βιβλίον, ἐπιστολὴ, καὶ μάλιστα πληθυντ. στοιχεῖα, ἐπιγραφαὶ, σημειώματα, στήμεια, γράμματα, σχήματα, βιβλία, καταστίχα, γεγραμμένα ἐπιστολαὶ, π. χ. «Φέρειν γράμματα, ἐπιστολὰς, βιβλία, παρὰ Πλάτ. καὶ αὐτὸ τοῦ, νόμος. «Διὰ γραμμάτων λέγειν τι» ἀντὶ, ἔχειν ἐπιγραφήν τινα. 3) ἡ ἐν τοῖς βιβλίοις περιεχομένη πολυμάθεια, ἐπιστήμη, μάλιστα δὲ ἐσχάτων ἢ λέξις ἡ τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα οἱ νέοι διδάσκονται καὶ μανθάνουσιν εἰς τὰ σχολεῖα, π. χ. «Οἱ παρ' ἡμῖν παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶσι τὰ γράμματα μαθησόμενοι. Ἦσαν λοιπὸν ταῦτα, τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ ἡ Ἱστορία, τὰ ὁποῖα ἐσπευδαζον οἱ παῖδες εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα μετὰ τινος ἑρμηνείας τῶν λέξεων καὶ ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων, Κυρ. Λεγ. Α'. 42. Τὰς δὲ ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας ἐδιδάσκοντο οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν νέοι εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν φιλοσόφων, τοὺς ὁποίους Μαθήματα ἐκάλουν· ὅθεν «Γράμματα διδάσκειν, ἤτοι διδάσκω ἀναγιγώσκειν καὶ ἐννοεῖν τοὺς ποιητὰς καὶ τὴν Ἱστορίαν αὐτὴν, καὶ τὰ λοιπὰ κοινὰ (διότι αἱ ὑψηλότεραι ἐπιστήμαι ἐκαλοῦντο μαθήματα)· ὅσοι δὲ κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἐλέγοντο «Γραμματικοὶ», καὶ οἱ διδάσκοντες τοὺς παῖδας «Γραμματισταὶ», Κυρ. Γ', 33. Ὁ Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. ἐσημειώσατο ἔτι «γράμματον», ἀντὶ, κοινὸν συμπόσιον. «Γράμμα Δελφικὸν», τὸ ἐπὶ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἱεροῦ γεγραμμένον, γνῶθι σαυτόν. 4) πληθ. πᾶν εἶδος ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα, φιλολογία, Literatura. 5) παρ' ἰατρ. βάρος δύο ὀβολῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐζυγίαζον τὰ ἰατρικὰ, Παυλ. Αἰγ. Σ. 305. Γράμματος καὶ βιβλίου διαφορὰ ζήτ. ἐν Σφραγὶς.

Γραμματοδιδασκαλίδης, ου, ὁ, = γραμματοδιδάσκαλος, Τίμων παρ' Ἀθην. καὶ Διογ. Λαέρτ. Γ. 3, ἔνθα ὁ Λοβέκ., Φρυν. Σ. 669, γραμματοδιδασκαλίδης διορθοῖ.

Γραμμάριον, τό. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος μιᾶς οὐγγίας, Scrupulus.

Γραμματεία, ἡ. Τὸ γράφειν, τὸ καταγίνεσθαι εἰς τὸ γράφειν· ἡ ἕξις τοῦ γραμματέως. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα, τοὺς λόγους σπουδὴ· ἡ γνῶσις τῶν συγγραμμάτων, τῆς ὕλης αὐτῶν, τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς κτλ.· ἐν γένει, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὰ γράμματα· καὶ ἡ περὶ ταῦτα καταγινομένη ἐπιστήμη, φιλολογία, Literatura, Πλουτ.

Γραμματειδίον, τό, = γραμματίδιον.

Γραμματεῖον, τό. Ὁ τόπος, ὅπου μανθάνουσι τὰ γράμματα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὸ σχολεῖον. 2) τὸ πρᾶγμα ἐκεῖο, ἐπὶ τὸ ὁποῖον γράφουσι, πιττακίδιον, σανίδα, κ. τ. τ. ἐντευξεν, γραφὴ, ἐπιστολὴ, ἀντίγραφον, χειρόγραφον, διαθήκη, ὁμολογία, συμφωνητικὸν, καταστίχον, διφθέρα, πελιτικὸν ἢ οἰκονομικὸν, ἢ ἀριθμητικὸν, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰσοδήματα καὶ ἔξοδα τῆς οἰκίας, ἤτοι ὁ λογαριασμὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, κ. τ. τ., Ἀριστοφ. Νεφ. 19. 3) «Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν», ὁ καταλογος, ἐν ᾧ ἐγγράφοντο ὅλοι οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι, εἰς ἡλικίαν τότε μόνον ἐδύναντο νὰ λάβωσιν εἰς ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν κληρονομίαν των (ληξεως ἄρχειν), ἰδὲ Schömann de comit. Ath. p. 379. Ἐν τῇ Συρίᾳ ὠνομάζετο οὕτω καὶ ἐν καταλύμα, ἤτοι παντοχεῖον, auberge, Ἀθην. Ε'.

Γραμματεύς, έως, ὁ. Ὅποιος γράφει, γραμ-

ματικὸς ἁπλῶς, ἢ δημόσιος, κοινὸς γραμματικός· οὗτοι δὲ ἦσαν διάφοροι τὸ ἀξίωμα, κατὰ διαφόρους τόπους. 2) παρ' Αἰσχύλ. Πλουτάρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 8. καὶ ὁποιος ἀναγινώσκει, Ἀναγνώστης, Σκρεταρίος, Νοτάριος, Καγγελλάριος. Ἐν Ἀθήναις τρεῖς ἦσαν οἱ Γραμματεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ πρυτανείαν κληρούμενος ἐπὶ τῷ τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα, ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους φυλάττειν ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονούμενος· τρίτος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου αἱρούμενος, ἵνα ἀναγινώσκῃ τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ. Πολυδ. 3) νομοδιδάσκαλος, ὁ ἐπὶ τῇ νομικῇ γνώσει μεγαλαυχούμενος· ὁ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιστάμενος ὁ νομικός· ὁ τὰ τοῦ νόμου ζητήματα λύων τοῖς βουλομένοις. Ν. Δ. Παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 439. λέγεται καμ. ἡ γραμματεύς. 4) γραμματεὺς ἐλέγετο παρὰ τοῖς πραγματευταῖς καὶ ὁ κρατῶν τὰς τιμὰς τῶν πραγματειῶν, καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, ὅστις ἐδείκνυε πῶς νὰ κόπτωνται ὅσα ἔμελλον νὰ βαλαμωθῶσι.

Γραμματεύω, Μ. εὐτω. Εἶμαι γραμματεύς, γραμματικός· ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ Γραμματέως.

Γραμματηφόρος, ὁ (φέρω). Γραμματοκομιστής.

Γραμματίδιον, ὑποκ. τοῦ γράμματιον, τό. Μικρὸν γράμμα, ἐπιστολή, σύγγραμμα· μικρὰ ἐρώτησις, ἐπιστολή· πινακίδιον· ἄλλα τοῦ κριτηρίου τὰ γράμματα, μαρτυρικά, ἀποδεικτικὰ κτλ. ἐκαλοῦντο γραμματίδια ἢ γραμματεῖδια, Ἀρπ. λεξ. ἀργυροκόπαι καὶ Θεοφ. Χαρακτ. ιγ', 3.

Γραμματίζω, Μ. ίσω. Τὰ γράμματα διδάσκω, ὅ ἐστι, τὸ ἀναγινώσκειν, γράφειν καὶ ἀριθμεῖν.

Γραμματικεύομαι, Ἀποσ. Μέσ. Εἶμαι γραμματικός, ἑρμηνεύω τοὺς ποιητάς, γυμνάζω εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, διδάσκω καὶ τὴν ἱστορίαν, διδάσκω τὰ γράμματα, Ἀναλεκτ. Β', 416.

Γραμματική, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ Γραμματικοῦ, ἤτις καταγίνεται περὶ τὰ Γράμματα, καὶ ἡ διαλαμβάνουσα περὶ αὐτῆς βίβλος· καὶ τὸ Ἀλφάβητον, Wolf. prol. ξδ'.

Γραμματικομάστιξ, γος, ἡ. Ἡ μάστιξ τῶν γραμματικῶν, ἤτοι ὁ καταδιώκτης αὐτῶν· οὕτως ἐπιγράφεται Αὐτων. Ἰδ. 12.

Γραμματικός, ἡ, όν· καὶ ---κῶς, ἐπίρ. Ὁποιος ὀρθῶς ἀναγινώσκει καὶ γράφει τὰ γράμματα, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ τὰς προϋπαρχούσας γνώσεις τῶν γραμμάτων, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β', 30. Αἰσχίν. Διάλ. Β', 18. καὶ 20. 2) ὁποιος καταγίνεται εἰς τὴν ποιητικήν, ῥητορικὴν καὶ ἱστορίαν. Ἰδιωτ. ὁποιος ἐξηγεῖ καὶ ἑρμηνεύει τοὺς παλαιοὺς Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς, καὶ ὀρθῶς κρίνει καὶ ἐπιδιορθόνει τὰς αὐτῶν διεφθαρμένας ῥήσεις, ἢ ἀρχαιότητας, καθὼς ὁ Κριτικὸς, καὶ ἑπομένως διδάσκει, καὶ γυμνάζει εἰς αὐτὰς τοὺς νέους. Ζήτ. Γράμματα. 3) πεπαιδευμένος, ὁ πολλὰ γράμματα εἰδώς. 4) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, ἢ τῆς γλώσσης. 5) οἷς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ γραμματικός, ὁ γραφικός. Ἐπίρ. Γραμματικῶς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Γραμματικῶν. «Γραμματικὸν ἄπτωμα, Ζήτ. Σωτήρ.

Γραμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ γράμμα, = γραμματίδιον.

Γραμματιστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος διδάσκει τὰ παιδία τὰ γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος· ὅμως παρ' Ἡροδ. γ', 123, 128. ζ', 100 καὶ ἀλλαχοῦ = γραμματεύς, πρβ. Πολυδ. δ', 19. ὅθεν

Γραμματιστική, ἡ. Ἡ τοιαύτη τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ, ἤτοι ἡ τοῦ διδάσκειν τὰ γράμματα.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, = γραμματεῖον. Τόπος, εἰς ὃν μανθάνουσι τὰ γράμματα, σχολεῖον.

*Γραμματοδιδασκαλίδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ, ποιητ.

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, = γραμματιστής. Διδάσκαλος.

*Γραμματοειδής, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. — ῶς. Ὁ γράμματος εἶδος ἔχων.

Γραμματοεισαγωγεύς, έως, ὁ. Ὁποιος μὲ εἰσάγει εἰς τὰ γράμματα, ἤτοι μὲ κάμνει νὰ προκοπήσω εἰς αὐτά. Γραμματοεισαγωγή, τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

*Γραμματοκομιστής, ὁ. Ὁποιος φέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολάς. 2) ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων, ὡς ὁ Παλαμήδης.

Γραμματόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁποιος γεννᾷ, ἤτοι φύσει γράμματα, ἐπίθ. τῆς Μελάνης, Ἀνθ. Π. 6, 63. Ὁ Λεβήσιος ὅμως θέλει νὰ ἀναγνωσθῇ γραμμοτόκος, γραμμὰς σχηματίζων, Φρυν. Σ. 669.

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ. Ἐβραϊστικὴ τις ἐπωνυμία ἀντὶ τοῦ, γραμματεύς, ἐκ τοῦ, κύπτειν ὅλως εἰς τὰ γράμματα, κάτω, Δημ. (-υυ--)

Γραμματολικριφίς, ίδος, ὁ. Ζήτ. Λικριφίς. Ἀνάπαιστος γραμματικός, ἤτοι ἄλλως πρακτῶν παρὰ τοῖς γνωστικοῖς (Λουκιλλ. 28), ὁ διαφθορεὺς τῶν γραμμάτων, Ἀνθ. Π. 11, 140.

*Γραμματομίναξ, ὁ, = πινακογράφος, Σχολ. Διον. Περ.

Γραμματοφορέω, ῶ. Φέρω γράμματα, ἐπιστολὰς ὅπου πρέπει, Στράβ. 5, σ. 251. ἐκ τοῦ

Γραμματοφόρος, ὁ, (φέρω). Ὁποιος ἀποδίδει, ἀποφέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολάς, ἤτοι δίδει ἐκεῖ, ἔνθα πρέπει, Πλουτ.

Γραμματοφυλάκιον, τό (φυλακή). Τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται τὰ γράμματα, τὰ γεγραμμένα χαρτία, ἀρχεῖον, Ἰώσηπ. (λεξ) ἐκ τοῦ

*Γραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ φύλαξ γραμμάτων, συγγραμμάτων, ἀρχείων, Archivarius, Ἐπιγρ.

Γραμμή, ἡ (γράφω). Λέγεται τρόβιγμα τοῦ κονδύλου μὲ μελάνην κατὰ μῆκος. π. χ. παρὰ Πλάτ. «Οἱ Γραμματισταὶ ὑπογράφουσι γραμμὰς τῇ γραφίδι· καλὸς τὸ χαράκιον, διὰ νὰ ἡμπορῶσι τοιουτοτρόπως τὰ παιδία νὰ μανθάνωσι νὰ γράφωσι, λίνια, Lineæ· καὶ ἐντεῦθεν ἰχνογραφία, σκιαγραφία, διαγραφή. «Τὴν εἰκόνα ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχειν (Λουκ.), ἀντὶ τοῦ, πῶς εἶναι ζωγραφισμένη. 2) ταυτὸν τῷ, βαλβίς, σημεῖον ὁηλ. ἢ σχοινίον τοιοῦτον, ἐπὶ γῆς χαραγμένον, ἢ τεντωμένον, ἀφ' ἧς ἤρχετο ὁ ὁρόμος τῶν δρομέων, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 440. 3) πληθυντ. αἱ Γραμμαί, ἐλέγετο μία σειρὰ, σημειωμένη οὕτω μὲ γραμμὰς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον οἱ γέροντες μὲ λιθαράκια τινα, καθὼς παρ' ἡμῖν π. χ. ἡ Δάμα, τὸ Τριῶδιον, κ. τ. τ. ἰδὲ πεσσόν. Παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. «Διὰ γραμμῆς παίζειν, ὁηλοῦ καὶ ἄλλο τοιοῦτον παιγνίδι, καὶ αὐτὸ ἐπὶ σανίδος, τὸ ὁποῖον ἄλλως, διαλευστίνδα, ὀνομάζεται. ὅθεν

Γραμμίζω, Μ. ίσω. Παίζω ἐπάνω εἰς τὸ σανίδι μὲ τὰς γραμμάς. Ζήτ. Γραμμή.

Γραμμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμμάς, πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον μὲ γραμμάς, ἢ ἀπὸ γραμμάς. Ἰδιωτ. γεωμετρικός. π. χ. «γραμμ. ἀποδείξις, ἔφοδος, γεωμετρικὴ ἀπόδειξις, μέθοδος, Κυντιλ. Α'. Γ, 38. ϛ, 10, 7. «Γραμμικῶς ἀποδεικνύειν, ἤτοι διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. 3, 92. «Γραμμικῶς τέμνειν τὸ πέλαγος, ἐπὶ νηός.

Γραμμισμός, ὁ (γραμμίζω). = γραμμή σημ. 3. Παιγνίδιόν τι διὰ τῶν λιθαρίων (πετριδίων), τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπάνω εἰς γραμμάς· οὕτως ἐγράφετο παρὰ Πολυδ. 89, ἤδη δὲ διορθώθη ἐκ κωδίκων, διαγραμμισμός)

*Γραμμιστής, οῦ, ὁ. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ἐν τῇ βαλβίδι, παρὰ Θεοφαν.

Γραμμοδιδασκαλίδης, εος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, «Γραμματοδιδασκαλίδης», Τίμων Φλίας.

*Γραμμοειδής, έως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γραμμῆς. Ἐπίρρ. γραμμοειδῶς.

Γραμμοποίκιλος, ου, ὁ, ἡ (γραμμή, ποικίλος). Ὁ πανοικίλμενος, στολισμένος, παρδαλὸς μὲ γραμμάς, ὁ ἔχων ποικίλας γραμμάς, Ἀθήν. σ. 319.

Γραμμώδης, εως, ὁ (εἶδος), = γραμμοειδής. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραμμῆς, Θεοφ. Ἱστ. Φ. 4, 12.

Γραολογία, ίας, ἡ (γραῦς, λέγω). Ὁμιλία, λόγος τῶν γραῶν, λόγια, μῦθοι, φλυαρίαι τῶν γραῶν, Τατιαν. 144. καὶ Σέξτ. Α'. 141.

Γραοπρεπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ τό, ές (πρέπω). Τερπασμένος διὰ γραίας, ἢ πρέπων εἰς γραίας, Κυρ. Ἀλ. διαλ. 9.

Γραοσόβης, ου, ὁ (γραῦς, σοβέω). Ὁ διώκων τὰς γραίας· κατ' ἄλλους δέ, ὁποιος κινηγεῖ τὰς γραίας, ἤγουν κοιμᾶται μὲ αὐτάς, Ἀριστ. Εἰρ. 800. Γραοσόβαι, οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραίδας ὡς μὴ ἀγοράζειν, ἢ γραῖαι συγκοιμώμεναι, γραῶν ὀχευταί, ἐκ τῆς σημασίας τοῦ σοβεῖν, ἐξ ἧς καὶ σοβάδες λέγονται αἱ πόρναι.

Γραοσυλλέκτρια, ἡ (συλλέγω). Κατὰ τὸν Σουΐδαν καλεῖται ὁ ἱστορικὸς Τιμαῖος, ἡ Γραῖα, ὁ γραολογίας συλλέξας, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Γραόφιλος, ου, ὁ, ἡ. Φίλος τῶν γραιῶν, Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 812.

Γράπις, ιδος, ἡ. Τὸ ξεσπατμένον, ξεκολλημένον, ἤτοι γδαρμένον, παλαιὸν δέρμα τῶν ὄφεων (τὸ ψιθυπαλμένον) καὶ τῶν ἄλλων ἑρπετῶν, ὡς τῶν τεττίγων, κ. τ. λ. 2) εἶδος ὀρνέου. Ζήτ. Θρανὶς. Παρ' Ἡσύχ. εἰρυτένους δέ, Γραπίς, ὁ ἐρρυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι, Ἐτυμολ. Μ.

*Γραπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ γράφω, Ξενοφ. Ἱππ. β', 1.

Γραπτήρ ῆρος, ὁ, = Γραφεύς. Ὁ γράφων. «Μέλιβοι γραπτῆρα», Ἀνθ. Ηελ. 6, 66. καὶ

Γράπτης, του, ὁ (γράφω), = Γραπτήρ. 2) πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζονται διὰ νὰ γράφωσιν, ἢ νὰ σκαλίζωσι γράμματα. 3) παρ' Εὐσταθ. καὶ ὁ ῥυτός, ἔχων πρόσωπον γεμάτον ῥυτίδων.

Γραπτός, ή, όν. Γεγραμμένος· σημειωμένος, ἢ σκαλισμένος μὲ γράμματα, ἢ μὲ ζύσματα, ζωγραφιστός· ὡς, «γραπτὸς λόγος, γραπτὸς νόμος», Ναζιαγ. ἔνθεν «γραπτὰ», ταυτὸν γράμματα, τὰ γεγραμμένα, οἱ νόμοι. 2) ὑφασμένος νὰ γραφῇ. 3) ζωγραφημένος, ὡς εἰκὼν, πίναξ· καὶ «γραπτὰ, ἀγάλματα θεῶν.

Γραπτύς, ύος, ἡ (παρὰ τὸ γράφω, τὸ, ξέω). Ξέσμός, ζύσμα, ζωγράφισμα, τὸ πλήγωμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἀμυχή (καὶ πληθ. γραπτύες, καὶ συναιρ. γραπτῦς), Ὀδ. Ω, 228. «Γραπτῦς ἀλεείνων», ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὰς ἐξ ἀκανθῶν, ἢ ὀκανθωδῶν γραφὰς (ἤτοι ζωγραφίσματα), ὅ καὶ ἀμύττειν λέγεται, ὅθεν ἀμυχή. 2) παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργ. Δ', 279. «Γράπτυς πατέρων», ἀντὶ τοῦ γεγραμμένου· τὸ αὐτὸ καὶ γράμμα.

Γράσος (κατ' ἄλλους καὶ γρᾶσος), ου, ὁ. Ἡ βρῶμα, ἡ δυσωδία τῶν τροχῶν. 2) ἡ δυσωδία τοῦ ἱδρῶτος ὑποκάτω τῆς μασχάλης. 3) ἡ λέρα, καὶ ἡ βρῶμα, ἤτις γίνεται εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ἡ σαρά, Ἀριστοτέλ. Προβλ. 4, 24. «Τὸν καλουμένου γράσου ὄζουσιν». Εὐρίσκεται δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ διὰ δύο σσ, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Ἀποφθ. «Αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομένουσιν· ὅθεν «γράσσων ἄνθρωπος», ὁ δύστροπος, ὁποιος ἔχει εἰς τὰς μασχάλας του κακὴν δυσωδίαν, βρῶμαν· καὶ ἐν γένει, ὁ μιαρὸς καὶ ἀηδέστατος, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Γράσσος, ου. Ἡ κραυγή, αἱ φωναὶ τῶν στρα-

τιωτῶν εἰς τὴν πρώτην προσβολήν, ὁ ἀλαλαγμός, Πλουτ. Ἀπ. 8, 180.

*Γραστίζω. Τράφω, βόσκω μὲ γρᾶστιν, χορτάρι, ἐπὶ πώλου, Γεωπ. 16, 1, 11.

Γράστις, εως, ἡ (γράω). Τὸ τρυφερὸν, χλωρὸν χόρτον, ἢ χλόη· ὅθεν, «Γραστίζειν τοὺς ἵππους», τρέφειν ἁπλ. τοὺς ἵππους μὲ τρυφερὸν χόρτον· λέγεται καὶ, κράστις. Ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἡμέτερος χόρτος, ἑρμην.

Γράσων, ωνος, ὁ, ἡ, ἰδὲ Γράσος. (ᾰ)

Γραυΐς, ΐδος, ἡ, (παρὰ Καλλιμάχ) Δωρ. ἀντὶ τοῦ, γρηῢς, γραῦς.

Γραῦς, αός, ἡ, Ἰων. γρηῦς, γρηός· κλητ. γρηῦ, ποιητ. καὶ γρηῢς, κλητ. γρηῦ. Τὴν Κλητ. γρῆ λέγει ὁ Σώζης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1222. (παρὰ τὸ γράω, ο. σ. ξέειν καὶ γράφειν, διὰ τὰς ῥυτίδας). Γραῖα, γραΐ, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυναῖκα, Ὁμ. καὶ κυρ. ἐν Ὀδ. κατ' ἐπίτασιν, «Γραῦς κελαινή,» Ὀδ. Τ, 346. καὶ Δημοσθ. «Γραῦν γυναῖκα». 2) τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις (τζουκάλια), ὁ ἀφρὸς· καὶ, ἡ τζίπα, ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ γάλακτος, ἢ ἄλλων ὑγρῶν, ὅταν βράζωσι καὶ κρυόνωσιν, ὡς Ἀριστοτ. περὶ Ζώων Γεν. Β'. «Καθάπερ ἐν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς». καὶ Ἀριστοφ. Πλουτ. 1207. «Ἄλλως γὰρ χύτρας ἢ γραῦς ἔπαι' ἀνιστάτω». 3) χαρακτὴρ τις θαλάττιος, Schneid. Ὀππ. Ἁλ. 1, 285. 4) κωμικὸς ὁ γραῦς, γέρων τις, μεταμορφωμένος ὡς γραῖα, Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ παρὰ Σουΐδ. «Γραῦς, ὡς τις ἵππος τὸν χαράδραιον ταφὸν ἔξεις.»

Γραφειάδιον, καὶ, γραφίδιον, υπαρ. τοῦ γραφείου.

*Γραφεῖον, τό (γράφω). Πᾶν ὅ,τι, μὲ τὸ ὁποῖον γράφει, χαράττει, ἢ ζωγραφίζει, ἢ σχεδιάζει τινάς, κοι. κονδύλιον, Πλουτ. Γραφεῖα καὶ τὰ ὑγιόγραμμα. Ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς παπύροις, τόπος, ἔνθα οἱ γραφεῖς ἐνέγραπτον (ἀπερουτάν) εἰς τὰ κατάστιχα τὰ ψηφίσματα, δι' ἃ καὶ ὁ ἔχων τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐλέγετο καὶ πρὸς τῷ γραφείῳ.»

Γραφεύς, έως, ὁ, Γραμματικὸς· μυστικῶς γραμματικός. 2) ζωγράφος. Οἱ γραφεῖς ἐτιμῶντο μεγάλως παρ' Ἕλλησι, καὶ σημαίνει ὅπερ τὸ Ἰταλ. Secretarios, ὡς Κορνήλ. Νεπ. εἰς Εὐμεν. Α'.

Γραφή, ῆς, ἡ. Γράψιμον, τὸ γράφειν, εἶδος γραφίματος, καὶ ἔκθ. ἐπιστολή, Θουκυδ. Α, 129. «Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου». 2) ἰχνογραφία, ζωγραφία, εἰκών, Valck. Φοιν. 131. «Κατὰ γραφήν», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον προφίλ, ὅ καὶ καταγραφὴ λέγεται ἐπὶ τῆς τοιαύτης ζωγραφίας, Πλατ. Συμπ. Σ. 193. Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ παράλλ δουλειὰ τῶν ὑφαντῶν, Bast. spec. Ἀριστων. Σ. 39. 3) ἐν τοῖς Ἀττ. κριτηρίοις κατηγορία, ἐγκάλεσις εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλεστικὸν γράμμα ἐνωτίον τινός, δι' οὗ τὸν ἐγκαλοῦσιν ὡς προδότην τῆς πατρίδος, ἢ ὡς πταίστην κατὰ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς Διοικήσεως (ἐπειδὴ διὰ τὰ κατὰ μέρος καὶ ξεχωριστὰ πταίσματα, ἐλέγετο Δίκη), καὶ ἡ μὲν Γραφὴ ἐπαραδίδετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Θεσμοθετῶν, ἡ δὲ Εἰσαγγελία, εἰς τὴν Βουλήν, καὶ ἡ Προβολή, εἰς τὸν Δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης. «Γραφὰς μὲν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, εἰσαγγελίας δὲ εἰς τὴν βουλήν, προβολὰς δὲ ἐν τῷ δήμῳ». 4) ἐν γένει, κατηγορία, ἐγκάλεσις, ψόγος, ἔλεγχος, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς, «Οὐκ ἂν φιλαυτία διαφύγοι γραφήν,» ἤτοι δὲν δύναται νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς φίλαυτος. 5) = γραφεῖον, ἢ γραφὶς, κονδύλιον, Ἀριστ. Σφ. 848. «Φέρε ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.» 6) ἡ Γραφὴ καὶ, αἱ Γραφαὶ λέγονται παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἡ ἁγία Γραφὴ, ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς καὶ μέρος τι, παράγραφός τις τῆς ἁγίας Γραφῆς. 7) ἔξωρ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματ. κατὰ κριτικὴν ἔννοιαν, ἡ γεγραμμένη λέξις, π. χ. «Ἔσχον δὲ περὶ τὴν γραφὴν ἁμάρτημα (Εὐρ. Φοιν. 682. Ματθ.)» καὶ Σχολ. Ἀπ. Τ. 1, 1165. «Βέλτιον δὲ ἡ προτέρα γραφή».

*Γράφημα, τό. Τὸ γράφιμον, Σχ. Διον.

*Γραφίδιον, ὑποκ. τοῦ γραφείου.

Γραφικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος διὰ γράψιμον· ἔγγραφος· διωρισμένος διὰ γράψιμον· ὡς, γραφικὴ μέλαν, γραφικὸς κάλαμος. «Γραφικὴ λέξις,» ἔγγραφος ἔκφρασις, οὗ ἐναντίον «Ἀγωνιστική,» ἤτοι ἡ μὴ τόσον ἐκλεκτὴ διὰ στόματος ἔκφρασις ἀγωνιζομένων συνηγόρων. «Δύναμις γραφική,» ἡ δύναμις τοῦ παριστῶντος ἐγγράφως, τὸ ὕφος, stylus. 2) ἐπιτήδειος εἰς ἰχνογραφίαν, ἢ ζωγραφίαν· καὶ μεταφ. ὡραῖος, ὡσὰν νὰ εἶναι ζωγραφισμένος. «Γραφικὸς,» εἰδήμων τῆς ζωγραφικῆς, καὶ, «Γραφικὴ (ὑπακ. τέχνη), ἡ ἰχνογραφική, ζωγραφικὴ τέχνη. Ἐπιρρ. γραφικῶς.

Γραφίον, ου, τό, = γραφεῖον, ἰδιαιτ. κονδύλιον διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ κηροταινίων. 2) ζωγραφία.

Γράφω, Μ. φω. Πρκ. γέγραφα, ἢ παρὰ τοῖς μεταγεν. γεγράφηκα (ἐκ τοῦ γράω· ο. τ. ἐσσίω, καὶ ψαίρω, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ βάω). Ἡ κυρία καὶ πρώτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἔστι, ξύω, ξέω, χαράσσω, ἐγχαράττω (διότι κατ' ἀρχὰς ἔξυον, ἢ ἐτσάλιζον τὰ γράμματα ἐπάνω λίθων) καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἅπαξ παρ' Ὁμ. π. χ. Ἰλ. Ζ, 169. «Πόρεν δ' ἐγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα,» ο. σ. θοὺς αὐτῷ ἐπιστολὰς, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο νὰ θανατωθῇ. Πρβλ. πτυκτὸς καὶ πίναξ. Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἔθος ἦν νὰ ἐγχαράσσωνται οἱ χαρακτῆρες τῶν στοιχείων ἐν ξυλίνῳ πίνακι, ἐφ' οὗ ἐβάλλετο ἔτερος καὶ οὗτοι συνδεδεμένοι σφικτὰ, ἐσφραγίζοντο, καὶ ἐδίδοντο τῷ γραμματοκομιστῇ· ἴσως οἱ ἀρχαιότεροι εἶχον ἀντὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἄλλα τινὰ σημεῖα (σήματα), γνωστὰ μόνον παρά τισι, τὰ ὁποῖα ἐχάραττον ἐν τῷ ξύλῳ, Ἰλ. Ρ, 599. «Γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις ἐς μυελὸν Πουλυδάμαντος,» ἀντὶ τοῦ ἐπέξεσε (τὸν ὦμον) ἕως εἰς τὸ κόκκαλον. Ἀλλέως ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει τοῦτο τὸ ῥῆμα. Πρβλ. γραπτὸς, ἐπιγράφω. 2) παρὰ τοῖς μετ' Ὁμηρον, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ, γράφω, μὲ γραφικὸν κάλαμον, γράμματα, λέξεις, ἢ μὲ γραφίδας γραμμὰς ἢ σχήματα, ἐπομένως ἰχνογραφῶ, ζωγραφίζω, ὅθεν ξυῶ γράφειν = ζωγραφεῖν. 3) ἐγγράφω, καταγράφω, σημειῶ εἴς τι, π. χ. τινὰ εἰς τὸν κατάλογον, ἤγουν συναριθμῶ, ὡς Ξενοφ. Π. Δ. «Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππέων ἐπιθυμούντων,» ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ καβαλικεύσωσι. – «Γράφειν νόμους», ἐπὶ νομοθέτου, γράφω νόμους διὰ ἕνα λαόν, διὰ μίαν πολιτείαν. – Γράφειν γνώμην, ο. σ. καταγράφειν μίαν γνώμην διὰ νὰ τὴν δοκιμάσωσι καὶ ἐγκρίνωσι. 4) γεμίζω γράφοντας· περιγράφω· ἐπιγράφω, προμηθεύω μὲ ἐπιγραφήν, ἰδιαιτ. «Σκῦλα γράφειν», spolia incribere. συνήθ. «Γράφειν εἴς τινα — Παθητ. παρὰ Δημ. «Γράφεσθαι ἐπιστολή. Μέσως δὲ ἀντὶ τοῦ, γράφω ἐμαυτῷ τι, σημειῶ, ὅθεν γέγραμμαι ἀντὶ τοῦ, γέγραφα, παρὰ Δημοσθ. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Φιλοκτ. 1323. «Ἔμφρασί, φρενῶν ἔτω γράπτεσθαι ἐντυπόω ἐν τῇ καρδίᾳ μου, εἰς ἐνθύμησίν μου· καὶ «Γράπτεσθαί τι,» κάμνω νὰ μοὶ ὑπαγορεύσῃ τις ἢ γράψῃ, π. χ. νόμους, ἐπὶ λαοῦ, ὅστις ἐκλέγει ἑαυτῷ νομοθέτην, ὡς, «Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντον», ἤτοι ἐδωρίσαντο νομοθέτας. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δικαστηρίοις, «Γράφεσθαί τινά τινος,» ἐγκαλῶ τινα ἐπὶ κριτηρίου διὰ ἔγκλημα πολιτικὸν, ἐνῷ γραφὴ, ἡ διδομένη κατά τινος εἰς τὸ κριτήριον τοιαύτη ἔγκλησις. «Γράφεσθαί τι», π. χ. ψήφισμα, δωρεὰν, ἐγκαλῶ ψήφισμά τι τοῦ δήμου, ἢ δωρεάν τινα, ὡς παράνομον, ἐν ταῖς ὁποίαις ὅμως φράσεσι συνεζεύχθουσι νὰ ἀναπληρώσι «παρανόμων». π. χ. «Ἐγράφατο τὴν Χαβρίου δωρεάν» (Δημ. Λεπτ. Σ. 501, 28.). σπανιώτερον αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς Ἀριστ. Εἰρ. 107. 108. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. τύπῳ, Ἀριστ. Ὀρν. 1053. «Τὸ γεγραμμένον ἢ ἀμφιτβητουμένη ποσότης χρημάτων, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγκαλεῖταί τις. (συγγ. τῷ, χράω, χραύω, χραίω, χρίω, χρίμπτω, χαράσσω, καὶ τῷ, γλάφω, γλύφω, ὡς καὶ παρὰ Λατ. scalpo καὶ sculpo συγγεν. τῷ, scribo) ᾰ.

Γραφεῖον, ῥῆμ. ἐφετ. (γράφω, Μ. γράφω). Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ γράφω.

Γράω, γρῶ, Μ. άσω, = γραίνω. Τρώγω· κρασπεδίζω, Καλλιμ. λειψ. 200. συγγεν. τοῦ, γρώνος, ἔτως δὲ καὶ τοῦ, γράφω. (ᾰ) Ἰων. γρώω.

Γραώδης, εες, ὁ, ἡ (εἶδος), = γραϊκὸς, Στράβ. 1, σ. 16.

Γρηγορέω, ῶ, = ἐγρηγορέω, ἐγείρω, ἐκ τοῦ παρακ. ἐγρήγορα, Ν. Δ. ἔθην

Γρηγόρησις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος, ἀντὶ ἐγρηγόρησις. Τὸ νὰ εἶναι τις ἄϋπνος.

Γρηγορικός, ἡ, όν· νεώτ. τύπος, ἀντὶ ἐγρηγορικός. Ἄϋπνος, πτερυπτός.

*Γρηγόριον, τό. Τὸ κάμπιον τῶν ἀνθρώπων νὰ μὴ νυστάζῃ, Εὐστάθ.

*Γρήγορσις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος ἀντὶ ἐγρήγορσις.

Γρηΐος, ὁ, ἡ. Παλαιὸς, γέρων, ἐκ τοῦ

Γρηῢς, γρηός, γρηΐ. Ἰωνικ. καὶ διαιρέσει γρηῢς, γρηΰος, ἡ ποιητ. καὶ γρηῢς, ἀντὶ γραῦς. Γραΐ, γερόντισσα· παρ' Ὁμήρῳ εὑρηνται καὶ οἱ δύο τύποι γρηῢς, καὶ γρηῢς· εὑρηται δὲ καὶ ὁ τρίτος γρῆς, ἔστιν ὅμως ἀπαλειφθείς.

Γρίνος, ὁ καὶ ἡ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ῥινός. Δέρμα, παρ' Εὐσταθίῳ εἰς Ὀδ. καὶ Ἐτ. Μ.

Γρίντης, ου, ὁ· καὶ γρίντις, ἀντὶ τοῦ γρυπὸς, Εὐστάθ. Ὀδ. σ. 1926.

Γριπάω, παρ' Ἱπποκράτει Προρρ. β'. σελ. 76. «Τὰ χρόνια ἀλγήματα πρὸς ὑποχονδρίων γριφόμενα, ὁ Γλήνης ἑρμην. ἐπαειλούμενα· ὁ Ἡσύχ. γριπώμενα, συνελκόμενα, καὶ σπασμωδῶς συμπαθούντα· οἱ δὲ, ἐγγίζοντα· καὶ γριφόμενα, ἐπανειλούμενα ἢ γραφόμενα. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ, γριπώμενα, καὶ γριφόμενα ἐκ τοῦ γρῖφος, γρῖπος, παράγεται· καὶ γριπτόμενα, ἢ χριμπτόμενα τινές, ὁ αὐτὸς, ἐγγίζοντα, παρὰ τῷ Ἱπποκρ. ἀνέγνωσαν· τὸ δὲ γριφᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ γράφειν Λακωνικ. παρ' Εὐστάθ.

Γριπεύς, έως, ὁ· καὶ εἰς τοῦτο ὡς ἐπὶ, γρηπηΐς, ΐδος, ἡ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς· ἐν Ἐπιγρ. καὶ ὁ ῥάπτων, πλέκων τοὺς γρίπους, Εὐστάθ.

Γριπεύω, Μ. εύσω· καὶ γριπίζω, Μ. ίσω. Ψαρεύω μὲ τὸν γρῖπον.

Γριπηΐς (τέχνη). Ἡ τέχνη τοῦ γριπέως, τοῦ ψαρᾶ, ἡ ψαρική, Ἀναλ. Β'. Σελ. 9. (Ἀνθ. Παλ. 6, 223.).

*Γριπίζω, ὡς τὸ γριπεύω, ὅθεν

Γρίπισμα, τος, τό. Τὸ πιασμένον μὲ τὸν γρῖπον, τὸ κυνήγι, τὸ ὀψάρευμα· καὶ ἀντὶ κέρδος. 2) γρῖπος.

Γρῖπος, ου, ὁ. Ὁ γρῖπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, συρτικὸν, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 80. 2) ὀψάρευμα, ὅ,τι πιάνεται ἢ ἐπίσχη· ἄθεια τοῦ ψαρεύειν, Διογ. Λ. κ', 52.

Γρίπων, ωνος, ὁ, = γριπεύς. Ἁλιεύς, ψαρᾶς, Ἀνάλεκτ. Α'. Σελ. 245. (– –).

Γρίσσων, Ζήτ. Γρύσσων.

Γριφάω, Ζήτ. Γριπάω.

Γριφεύω, Μ. εύσω (γρῖφος). Ὁμιλῶ μὲ αἰνίγματα, ὁμιλῶ μὲ γρίφους, Ἀθην. «Γριφεύω παρά ποτοῦσι, κάμνω αἰσχιστμούς, χορατάδες μὲ αἰνίγματα εἰς τὰ συμπόσια.

Γριφολογέω, ῶ, = γριφεύω. Ὁμιλῶ μὲ γρίφους, μὲ αἰνίγματα, Νικήτ. Χρον. Γ'. 3.

Γρίφος, καὶ γρίφος, ου, ὁ. ὡς καὶ γρῖπος. Ὁ γρῖπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, τὸ Συρτικόν· πᾶν τὸ τεχνικῶς πλεκτὸν καὶ συνηρμοσμένον· κυρ.

μία σκοτεινὴ ὁμιλία, αἴνιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου πάσχει τινὰς νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἄλλον, ζήτημα δυσνόητον, σκοτεινόν, λόγος ἀτάκτως, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν· τὰ τοιαῦτα ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ συμπόσια. Ζήτ. παρ' Εὐσταθίῳ παραδείγματά τινα Σελ. 1634. καὶ πρβ. K. O. Müllers Dorier, 2, p. 392. ὅθεν

Γρῑφώδης, εος, ὁ, ἡ· τό -δες (εἶδος). Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, Δουκικ. Τραγ.

Γρόμφος, ου, ὁ· καὶ γρομφάς, άδος, ἡ· καὶ γρομφίς, ίδος, ἡ· καὶ, γρομφαῖνα, ἡ. Σκεύη, ἡ ἔχουσα ὀηλ. γουρουνάκια θηλυκά, παλαιὰ γουρούνα, Ἱππώναξ παρ' Εὐστ.

Γρόνθος, ου, ὁ, = κόνδυλος. Ὁ γρόθος, τὸ ἔξω τῆς συγκεκλεισμένης παλάμης, Δουκικ. Ἰδὲ Εὐστ. σελ. 1321. 2) παρὰ Μαθηματ. παλ. Σ. 46. ἐξέχοντα μέρη τινὸς διὰ νὰ πατῇ τινάς. 3) = χελώνιον, Σ. 54, ἔνθα καὶ γρονθήριον ἀναγινώσκ. ὅθεν τὸ Λατιν. Grunda. 4) ἡ θολωτὴ περόνη ἐν ταῖς μηχαναῖς. 5) παρὰ Ἥρωνι «παλαιστήν», εἶδος μέτρου.

Γρόνθων, ὁ. Ἡ ἀρχή, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, ἀ' κάμνει τινάς, ὅταν μανθάνῃ νὰ παίζῃ τὸν αὐλόν, φλοίσβαν, ὀηλ. τὸ τύριτμα τῶν χειλέων, καὶ τὸ κίνημα τῶν δακτύλων· ἡ ἀναρύσησις, ἤγουν πῶς νὰ βάλῃ τὸ στόμα διὰ νὰ φυσᾷ, ἢ τὰ δάκτυλα εἰς τὰς τρύπας· καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτή.

Γροσφομάχος, ου, ὁ (μάχομαι) καὶ «Γροσφοφόρος» παρὰ Πολυβ. Στρατιώτης πολεμῶν μὲ τὸν Γρόσφον, ὁ ἐλαφροαρματωμένος στρατιώτης, Δατ. Velet. (2) Οὗτοι ὠνομάζοντο καὶ Τριάριοι, καὶ ἦταν παρὰ Ῥωμαίοις ἐλαφροὶ στρατιῶται, ἱστάμενοι ὄπισθεν τῶν hastatorum καὶ principum, γυμνάζοντες, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν, καὶ ἀνιστάμενοι ἐμάχοντο, ὅτε ἐκεῖνοι ἐκινδύνευον.

Γρόσφος, ου, ὁ. Εἶδος μακροῦ δόρατος, ἢ λόγχης, Πλούτ. καὶ Πολύβ. Λατ. pilum.

*Γροσφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τὸν γρόσφον. 2) = γροσφομάχος.

*Γρουνός, ὁ· ἰδὲ γρυνός.

*Γροφεύς, γροφεύω, γρόφω, Δωρ. ἀντὶ γραφεύς (ζωγράφος), γραφεύω (εἶμαι γραμματεύς), καὶ γράφω, γλύφω.

Γρῦ, ἡ Γρύ. Τόνος ἤχος φωνῆς τῶν χοίρων (ὅθεν τὸ γρύζω). Γενικῶς δὲ λέγεται κάθε ἦχος φωνῆς, καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μουκὴ μουξ. «Οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο, Ἀριστοφ., ἀντὶ οὐδ' ἔγρυξε, οὐδὲν ἀπεκρίθη, μήτε φωνὴν ἔβαλε· ὅθεν 2) τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα, σχεδὸν ἀεὶ ἄρνητ., Ἀριστοφ. Πλουτ. 17. «Ἐμοὶ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς», ο. ε. δὲν μοὶ ἔδωκε οὔτε μίαν φλιχαν. 3) ἡ ὑποκάτω τοῦ ὄνυχος τοῦ δακτύλου λέρα, ῥύπος. ὅθεν

Γρύζω, Μ. ὑῶ. Γρουνίζω, κυρ. ἐπὶ χοίρων ὅταν μουγγρίζωσι, καὶ γενικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν ἐκφωνῶσι κρύπιαν ἄτημον φωνήν, μουρμουρίζω, καὶ μάλ. ἐπὶ τῶν ἀνάρθρων φωνῶν μικρῶν παιδίων, ἢ δυσαρέστων, κάμω μουξ, Ἀριστοφ. Πλ. 454. «Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματα;» καὶ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. 9. «Γρύζομαι πλέον τι γαλαθηνοῦ μυός.» Ἰδὲ γρῦ.

*Γρυκτός, ή, όν (γρύζω). Περὶ τοῦ ὁποίου κάμέ τις μουξ, ἢ δύναται νὰ κάμῃ τις μουξ, Ἀριστ. Λυσ. 653. «Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; ο. ε. καὶ τολμᾶτε καὶ νὰ γρύζητε; νὰ κάμητε μουξ; νὰ εἰπῆτε γρῦ;

Γρύλλη, ης, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ γρυλλισμός.

*Γρύλλησις, εως, ἡ, = γρυλλισμός.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω (γρύλλος). Φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος· ὅθεν

Γρυλλισμός, οῦ, ὁ. Ἡ φωνὴ τῶν χοίρων, τὸ μουγγρισμα τῶν χοίρων, γρούνισμα.

Γρυλλίων, ονος, ὁ· ὑποκορεστ. τοῦ γρύλλος, ὡς γρύσσων.

Γρύλλος, ου, ὁ. Χοῖρος, γουρουνάκι. Κατ' Ὧρυν. AB. p. 33. πρέπει νὰ γραφῇ γρῦλος, γρυλίζω κτλ. 2) Αἰγύπτιος χορός, Ἀνεκδ. Βεκκερ. α', 33.

Γρυμαία, ας, ἡ. Σκεύλα, τροβάς, καὶ τζέπη. Ζήτ. κρύπτω. 2) = γρυτη. Σωτάδης παρ' Ἀθηναίῳ Ζ'. ὀνομάζει τὰ ἐπίλοιπα μικρὰ ὀφάρια, «Τὴν δὲ λοιπὴν γρυμαίαν ἔψων, ὁ δὲ Θεμίστ. Λόγ. κά. σ. 257. «Καταλιπεῖν μὲν τὰ λαιστήια καὶ τὰς ἰκτιδέας, καὶ τὴν γρυμαίαν», λέγει τὰ ἐπίλοιπα παραμικρὰ σκεύη τοῦ ὀπηνίου· καὶ ἐν Λόγ. ΒΓ. «Συρφετὸς καὶ γρυμαία, ο πλῆθος ποταπῶν ἀνθρώπων· ὅθεν σημαίνει τὸ παραμικρόν, οὐτιδανόν καὶ εὐτελές.

Γρυμαιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), = γρυτοπώλης, Δουκικ. Ἀλεξιφ.

Γρυμαίω, Ζήτ. κρύπτω.

Γρυμέα, ἡ, = γρυμαία.

Γρυνός, καὶ γρουνός, ὁ. Δαλός, ἕνα κομμάτι ξηρόν, ἢ ἀκαμμένον ξύλον, κυρ. αἱ τῶν ξύλων ξηραὶ καὶ παχεῖαι ῥίζαι, Δυσεφρ. Γζέτζ. Ἡρ. π. μον. λ. σ' 33, 15.

Γρυπαίετος, ου, ὁ (γρύψ). Ἀετὸς καμπουρωτὸς (ἀνάγεται εἰς τὴν μυθολογίαν), Ἀριστοφ. Βατραχ. 930.

Γρυπαίνω (γρυπός). Κάμνω τι κυρτόν, καμπυλόνω· καὶ οὐδετ. γρυποῦμαι, παρ' Ἀρποκρατ. ἐξ Ἀντιφ.

Γρυπαλώπηξ, εκος, ἡ· ἐπωνυμία τινὸς ἀρρώστου (πάσχοντος, ὡς φαίνεται, κύρτωμα κατὰ τὸν ῥάχιν) παρ' Ἱππ. σ. 1201, Ε. «Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνύμιον ἐκαλεῖτο γρυπαλώπηξ· περὶ ἔτεα ἐών πέντε καὶ εἴκοσιν, ἐξωπίσθοτονος πολλάκις· γενόμενος δὲ περὶ ἔτεα τριάκοντα, φθινοώδης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν.»

Γρυπάνιος, ὁ, ἡ (γρυπαίνω). Καμπούρης ὑπὸ ηλικίας· ὅθεν, γέρων.

Γρυπός, ή, όν. Κυρτωμένος, καμπύλος, καμπουριασμένος· καὶ κυρ. Γρυπός, ὁ ἔχων στρεβήν, κυρτήν, καμπουρωτὴν μύτην, γερακομύτης. 2) τροπ. ὑπὸ φροντίδος καταπλακωμένος, περίλυπος. 3) = γρύψ, Ἡλιοδ. Γ.

Γρυπότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, κυρίως ἡ τῆς μύτης, Ξενοφ. Κ. Π. 8, 4, 21. καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. Α, 4.

Γρυπόω, ῶ (γρυπός), = γρυπαίνω· ὁ δὲ Ἡσυχ. καὶ αὐτὸ τοῦ γρυπτω οὐδετέρως ἔχει, καμπουριάζω τὸν ἑμαυτόν μου. 2) = γονυπετῶ.

Γρυσμός, οῦ, ὁ (γρύζω). Τὸ γρούνισμα τῶν χοίρων, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. Θ'. Σ. 376. Α.

Γρύστων, καὶ γρίστων, ωνος, ὁ, αὐτὸ τοῦ, γρύλλος. Γουρούνι, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Σ, 784.

Γρυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ γρύτη.

Γρυτώη, ης, ἡ. Παλαιόν, οὐτιδανόν καὶ ἄχρηστόν τι· κυρ. πρᾶγμα παλαιόν, καὶ ἐφθαρμένον, ὡς φόρεμα, ἢ ἀγγεῖα, σκεύη τοῦ ὀπιτίου, τὰ ὁποῖα δίδονται νὰ πωληθῶσι· λέγεται καὶ γρυμέα (χορδᾶς, Τουρν.)· ὅθεν, ἐκγρυτεύειν, συνάζειν, ἢ ἐξερευνᾶν, διαλέγειν τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοδόκος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ τὴν γρύτην δεχόμενος, πιάνων, ἢ φέρων, ἢ συνάζων, Ἀνακάλ. Β'. 107. 2. καὶ γρυτοδόκη, ἡ· τὸ δοχεῖον τῶν παλαιῶν καὶ ἀχρήστων πραγμάτων, Ἀνθ. Π. 6, 234.

Γρυτοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν παλαιά, οὐτιδανὰ καὶ μεταχειρισμένα πράγματα.

Γρύψ, υπός, ὁ. Ἓν μυθώδες ζῶον, ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου πρῶτον ὀνομασθέν, τὸ ὁποῖον φυλάττει τὰς τρύπας, ὅπου ἐκβαίνει ὁ χρυσός, ὅμοιον καὶ τοῦτο τῶν χρυσοφυλάκων μυρμήκων, Ἡρόδ. Γ', 102. Τετρατελὴς οἱωνὸς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰσχ. Προμ. 385., ἂν τρώντι ἐνόησε γρύπα, διότι ῥητοὶς δὲν ὀνομάζει αὐτόν, ἱππλαστρύων δὲ ὑπὸ Ἀριστ. Βατρ. Οἱ Γρύπες ἐνομίζοντο ὡς φύλακες τῶν μεταλλείων χρυσοῦ ἐν τῇ ἄνω Ἀσίᾳ καὶ ἐν παντοτεινῷ ἀγῶνι μετὰ τῶν μονοφθάλμων Ἀριμασπῶν· καὶ πρώτος ἐμνημόνευσεν αὐτῶν ὁ Ἀριστέας πρὸ 560 ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, Ἡρόδ. γ', 166. (ὅτι τὸ Ὑψιλον ἔστι μακρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, δείκνυσι ὁ Βιργιλ. Ἐκλ. 8, 27· καὶ προσεπιβεβαιοῖ ἡ ἀναπαίρρητος συγγένεια μετὰ τοῦ γρυπός. Ἐν περιόδοις, οἷαι παρ' Ἡροδ. δ', 13. 27., ἔπρεπεν ἄρα νὰ γραφῇ γρῦπας, ἀντὶ γρύπας.)

Γρώνος, ή, ον (γράω). Καταγαγωμένος, κατατρυπημένος, κουφίος· κοῖλος, βαθυλός, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 77. καὶ Λυκοφ. 631. καὶ 1280. ὅθεν ἡ Γρώνη (πέτρα), τρύπα βράχου, σπήλαιον, Νικάνδρ. Θηρ. 794. «Γρώνη μυοδόκοιο, φωλεά, τρύπα, ὅπου κατοικοῦν οἱ ποντικοί.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Υ.

Γύα, ἡ Γυία, ποιητ. καὶ Ἰων. γυίη. Γεωργημένη γῆ, δουλευμένον χωράφιον, λτῖον, Εὐριπ. «Πυρροφόροι τε γύαι», ἐξαιρ. μέτρον χωραφίων, ἢ γῆς, πλέθρον, ὀργυιά. τροπ. ἐπὶ μητρὸς, Σοφ. Ἀντιγ. 569. 2) ἀντὶ γῆ. — Συγγεν. τῷ, γύης, γυίον, γύαλον. (γύα υ—, Ἰακ. Ἀν. Π. 517.)

Γύαια, τά, = πρυμνήτια. Σχοινία, δι' ὧν δένουσι τὴν πρύμναν τοῦ καϊκίου, ὅταν τὸ τραβῶσιν εἰς τὴν γῆν, Δουκ. Τακρ. 57.

Γυάλαι, ων, οἱ. Ποτήρια, λέξις Μεγαρική.

Γυαλοβώρᾱξ, ακος, ὁ. ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Γύαλον, ου, τό (παρὰ τὸ ἄγω, γύων, κύτος). Πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης, στρογγυλότης. Παρ' Ὁμήρῳ ἁπαντᾷ αὕτη ἡ λέξις μόνον ἐν Ἰλ. καὶ τίθεται ἀεὶ ἐπὶ θώρακος οὕτω, «θώρηκος γύαλον», καὶ ἔστιν ἡ πολλὴ καὶ πλατεῖα κοιλότης αὐτοῦ περὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη· διότι ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴδει συνίστατο εἰς δύο κομμάτια καὶ μίρη (γύαλα), ἡμιθωράκια, ὀνομαζόμενα, τὸ μὲν διὰ νὰ σκεπάζῃ τὸ στῆθος, τὸ δὲ, τὴν ῥάχιν, τὰ ὁποῖα ἐδένοντο διὰ πορπῶν, ἤτοι λωρίων κτ. ὑποκάτω τῶν ἀμασχαλῶν· τοῦτο τὸ εἶδος θώρακος, ὅστις ὅλος ὠνομάζετο «στάδιος θώραξ», διότι τιθέμενος κατὰ γῆς, ἵστατο ὀρθιος, ὠνομάσθη ὑστερώτερον γυαλοθώρᾱξ, ὡς παρὰ Πλουτ. Φωκ. 10, 26, 2. Παραδείγματα παρ' Ὁμ. εἴτ. Ἰλ. Ε, 99. 189. Ν, 507. 587. Ο, 530. Γ, 314. «Τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον». «Βάλε γαστέρα μέσσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον». «Κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον». «Θώρηξ, τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοιτιν ἀρηρότα», ο. ε. τὸν ὁποῖον ἐφόρει προτετορμοσμένος εἰς τὰς κοιλότητας. Πρβ. κρατεραυχένιος. — Μεθ' Ὅμηρον ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τοπλὸ ἐπὶ κοιλάδων, φαράγγων, καὶ ἐν γένει ἐπὶ βαθύτερον κειμένων μερῶν· ὅθεν «Κρατήρων γυάλοισι», (Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1052.) αἱ κοιλίαι τῶν κρατήρων, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μεγαρεῦσι, γύαλις, ποτήριον· καὶ παρὰ Σοφοκ. «Πέτρας γύαλα», ἤτοι αἱ κοιλότητες τῶν βράχων, τὰ σπήλαια· καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 439. «Γύαλα Παρνησσοῖο, αἱ κοιλάδες τοῦ Παρνασσοῦ· καὶ παρ' Ὀρφ. «αἰθέρος γύαλα», ἡ καμάρα, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἀντὶ τοῦ, περίβολος, ὅ ἐστι τοῖχος, περίφραγμα, ὡς «χώρας γύαλα», παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 110. καὶ, «Λύδια γύαλα, αἱ κοιλάδες, πεδιάδες Λυδίας (παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 566). Καὶ ἀντὶ τοῦ γύα, χωράφια, κάμποι ἐσπαρμένοι, λιβάδια, ἀς, «Γύαλοις καρποφόροις», Εὐριπ. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, τὸ κοίλον τῆς χειρὸς, ἡ παλάμη, ἡ χούφτα. Κατὰ τὸν Ἀθην. ΙΑ'. ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσι Γυάλαι, ἐκ τοῦ, Γυάλης, τὰ ποτήρια. Ἡ λέξις χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς. (υ υυ)

*Γυαλόε, ή, όν. Όποιος δύναται νὰ πιασθῇ μὲ τὴν φούχταν, ὡς παρ' Εὐσταθ. (Ἰλ. σ. 526, 42. καὶ Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 99.) ἀναφέρεται ἀδεσπότως, »Γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι, ἀντὶ χερμάδιον, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ χουφτωθῇ. Γύαλος δὲ (προπαροξυτόνως) παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. σ. 243, 12. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, κύβος, λίθος τετράγωνος· καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας παράγουσι τὸ ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, δίδω εἰς χεῖρας.

*Γυγάδας, ὁ. Ὁ θησαυρός, ἢ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Γύγου, Ἡρόδ. 1, 24.

*Γύγης, ου, ὁ. Εἶδος ἐνύδρου πτηνοῦ.

Γύη, ου, ὁ. Λέγεται παρ' Ἡσ. Ἐ. 425. μέρος τοῦ ἀρότρου, τοῦ ἀλετριοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ κυρτὸν κάτωθεν μέρος αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται τὸ ὑνί. 2) = γύα, χωράφιον, κάμπος, τόπος γεωργήσιμος. Θεωρεῖται ὡς Ἀττικωτέρα ἡ λέξις, Elmsl. Σοφ. Ο. Κ. 58. Εὐριπ. Βακχ. 13. καὶ Ἡρακλ. 819. (υ—).

Γυήτης, ου, ὁ. Χωλός, κουτσός, Ἡσυχ. παρὰ τὸ Γυιός.

Γυιαλγής, ὁ, ἡ (γυῖον, ἄλγος). Ὁ δυσαμόριον, ἢ ἰατρεύων τὰ μέλη, Νικ. Θηρ. 529.

*Γυιαλκής, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Δυνατὸς τὰ μέλη, ὡς ἰσχυρός, πρβ. παλαισμοσύνη.

*Γυιαρκής, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Δυνατὸς τὰ μέλη· δυναμόνων τὰ μέλη, μὴ δυνατὰ μέλη, Πινδ. Πυθ. 3, 6, ἔνθα ἐπὶ ἐντελοῦς ὑγείας.

*Γυΐη, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ γύα, ὅθεν

*Γυιητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατέμνων, κόπτων τὸ λῆτον, τὸ χωράφι, Ἰακ. Ἀνθ. Π. 517.

Γυιοβαρής, ὁ, ἡ, τὸ—ές (βαρέω). Ὁ καταβαρύνων τὰ μέλη, ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 61, ὡς πάλαισμα, κάματος.

Γυιοβόρος, ου, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ κατατρώγων, φθείρων τὰ μέλη, ὡς πῦρ καί, μελεδῶνες, ἤτοι φροντίδες, Ἡσ. Ἐ. 66., ἔνθα ἄλλοι γυιοκόρους ἀναγινώσκουσι, Ruhnk. ep. cr. p. 80.

Γυιοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων, ἤτοι σχηματίζων καὶ γυμνάζων καλῶς τὰ μέλη, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 75. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ διδάσκαλος τῆς παλαιστικῆς, ἀθλητικῆς.

Γυιοδόνητος, ὁ, ἡ (γυῖον, δονέω), ἢ, γυιοδόνιστος. Τρέμων καθ' ὅλα τὰ μέλη, Φρύνιχ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει Ἀδαμβές.

Γυιοκόλλος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅποιος κολλᾷ, συνδέει, στερεοῖ τὰ μέλη, Λυκόφ. 1202.

Γυιοκόρος, ὁ, ἡ (κορέω). Παστρεύων τὰ μέλη. ἁμφ. γραφή, ἀντὶ γυιοβόρος, ὡς παρ' Ἡσυχ. Ἔργ. 66. »Μελεδῶνες γυιοκόροι, ἔνθα γυιοβόροι ἀναγνωστέον, ἤτοι τὰ μέλη ἐσθίουσαι φροντίδες.

Γυῖον, τὸ. Κάθε μέλος τοῦ σώματος· κυρίως δὲ ὅλον τὸ ποδάρι· εἶτα δὲ καὶ τὸ ποδάρι καὶ χέρι μετὰ τῶν μερῶν αὐτῶν, ὁ βραχίων, τὸ γόνυ· καὶ ταῦτα τὰ μέλη ὠνομάσθησαν οὕτω διὰ τὰς συχνὰς κοιλότητας, ἃς κάμνουσιν ἐν τῷ λυγίζεσθαι (παρὰ τὸ ἄγνυμι, λυγίζω). Παρ' Ὁμ. συχνάκις, ὅστις ὅμως χρῆται πανταχοῦ τῷ πληθυντικῷ (Ἰλ. Ε. 122. Ν, 61. 512. Γ, 31. Ψ, 772. κτλ.). Τὸ ἀνώτερον ἔχει πρῶτος ὁ Πίνδαρος, παρ' ᾧ ὅλοι καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ὅλον τὸ ὑποκείμενον· ἐντελοῦς γυῖα ποδῶν, Ἰλ. Ν, 512. Συνήθεις Ὁμηρ. φράσεις εἰσί, »γυῖα λέλυντο· τρόμος, κάματος λάβε γυῖα· τρέμει δ' ὑπὸ γυῖα· πέδησε γυῖα (αὐτὶ ἐφύλευσε)· βαρύνεται ἡ κάμπτει γυῖα, κ.τ.τ. 2) πλ. τὰ γεννητικὰ μέλη. 3) τὸ βρέφος.

Γυιοπαγής, ὁ, ἡ, τὸ—ές (πήγνυμι). Ὁ συσφίγγων, πιέζων τὰ μέλη καὶ κάμνων αὐτὰ νὰ στέκωνται κορώμενα, ἄκαμπτα, Ἀνάλεκτ. Β'. 13.

Γυιοπέδη, ης, ἡ (πέδη). Ἄλυσις, δεσμὸς τῶν ποδῶν, ἢ ἄλλο τι δεσμεῦον τοὺς πόδας· καὶ ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Γυιός, ή, όν. Χωλός, πιασμένος τὰ μέλη, παράλυτος, Δυσόφρ. 144. »Γυιαὶ μοῖραι.

Γυιοτρεκής, ές, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὁ καταπήκων, καὶ ἱππ. καταπρώκων, καταναλίσκων, κατ' ὀλίγον φθείρων τὰ μέλη, καὶ προξενῶν ἀτροφίαν· ἐπίθετον πενίας, Ἀνθ. Π. 6, 30. »Γυιοτρεκὴς πενίη· καὶ παθητικῶς, ὁ ἔχων μαρασμένα, ἀναλελυμένα, ἀδύνατα τὰ μέλη, αὐτόθ. Σελ. 71. »Γυιοτρεκὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμης, τετηκώς.

Γυιοτόρος, ου, ὁ, ἡ (τορέω). Ὁ διατρυπῶν τὰ μέλη, Ἀνάλ. Β'. σελ. 464, ὡς, μύρμηκες.

*Γυιοτρεμέω. Τρέμω κατὰ τὰ μέλη, Τζέτζ. Ὁμ. 312.

*Γυιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων, συσφίγγων, δεσμεύων τὰ μέλη, ὡς, πέδαι, Λυκ. 1076.

Γυιοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ καταβιβρώσκων τὰ μέλη, = γυιοβόρος. (α)

Γυιόχαλκος, ου, ὁ, ἡ (χαλκός). Ὁ ἔχων χάλκινον μέλος, σῶμα, Ἀνθ. Π. 15, 26. »Τὸν γυιόχαλκον οὐρονὰ ἐπὶ ἀστραγάλου.

Γυιόω, ῶ (γυιός). Τὰ στέλνη βλάπτω, χωλόω, πηρόω, παραλύω τὰ μέλη, εἰς πόδας, χεῖρας· ἐν γένει, ἐκνευρῶ, καταλύω τὴν δύναμιν, ἀδυνατίζω, κουράζω, βλάπτω· καὶ εὐχομαι γυιοῦσθαι. Ἰλ. Θ, 402. 416. »Γυιώτω μὲν σφωιν ὑφ' ἅρμασι ὠκέας ἵππους, ἀντὶ τοῦ, χωλώσω· καὶ παρ' Ἡσιόδ. »Ἥρπε γυιωθείς· παρὰ δὲ Ἱπποκράτ. πολλαχοῦ, καθὼς καὶ τὸ, κατακυιόω, ἀντὶ τοῦ ἀδυνατίζω, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὰς δυνάμεις του· καὶ παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 731. ἀντὶ τοῦ, πληγόω. Σημαίνει δὲ ἀγνοεῖσθαι, παρὰ Γαλην. περὶ ἄρθρ. σελ. 819. καὶ 820., γίνεσθαι ἐλάττονα, κοντύτερον, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος.

Γυλεαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρὸν καὶ λεπτὸν λαιμόν, Ἀριστ. Εἰρ. 785. ἐκ τοῦ

Γυλιός, οῦ, καὶ γύλιος, ου. Τραγαντζίκα, τρουβᾶς τῶν στρατιωτῶν, εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόρδα καὶ κρόμμυα, Ἀριστ. Εἰρ. 531. ἤτον δὲ πλεγμένη στενὴ καὶ μακρά. Φιλήμ. παρ' Ἀθην. »Γυλίαν τιν' ἀργυρώματαν, ἔνθα ὁ Κασαυβῶνος »Γυλλιόν τινα ἀνέγν. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1096. »Παῖ, παῖ, φέρ' ἔνδο τὸν γύλιον ἐμοί. Ζήτ. καὶ Χειρογρύλλιος. (συγγεν. τῷ, γαῦλος.)

Γυμνάζω, Μ. ἀττ. (γυμνός). Γυμνάζω, ἀσκῶ, διδάσκω τινὰ γυμνὸν εἰς τὴν παλαίστραν· καὶ τροπ. γυμνάζω τινά, τὸν κάμνω νὰ μάθῃ, νὰ ἀσκηθῇ, νὰ γίνῃ ἐπιτήδειος εἰς κάθε κόπον, ἔργον καὶ γύμνασμα, τόσον ἐπὶ γυμνάσεως σωματικῆς, ὅσον καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ συχνότερον ἐπὶ ἀνθρώπων, παρὶξ πραγμάτων. Ξενοφ. Ε. Π. 6, 32. »Γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖνα. 2) κινῶ, παρακινῶ. Παθητ. ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι διὰ νὰ γίνω ἐπιτήδειος εἴς τε· κυρίως εἰς τὴν Γυμναστικήν. »Γυμνάζομαι πρός τι, καὶ ἐπί τινι καὶ κινῶ, παρακινῶ ἐμαυτόν. τροπ. ἀμφιβάλλω· δὲν ἀποφασίζω, Ἠλιοδ.

Γυμνάς, άδος, ὁ, ἡ, = γυμνός. Γυμνός, Seidl. Εὐρ. Τρωάδ. 464. 2) γυμναζόμενος, ἀγωνιζόμενος, ἀμφίτι, Εὐρ. 3) ὡς οὐσιαστ., = γυμνασις, γυμνάσιον, Ἰακ. Ἀνθ. Π. 3, 2. σ. 309. »Εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδεσι.

Γυμνασία, ας, ἡ. Ἄσκησις, γύμνασις· σπουδή. »Ἡ γυμνασία μᾶλλον ἢ ἀργία προηγείσθω, Γαλην. πρὸς Γλαυ. Βιβλ. Α'.

Γυμνασιαρχέω, ῶ. Εἶμαι γυμνασίαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, ἄρχων τῶν γυμνασίων. Τοῦτο ἦτον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Δημοκρατίας ἀξίωμα τῶν πλουσίων, τὸ ὁποῖον ἐκλέγετο ἀπὸ κάθε φυλὴν διὰ διορισμένον καιρόν, καὶ ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς καιρὸν τῶν ἑορτῶν ἐδίδασκε δι' ἐξόδων του τοὺς νέους παῖδας εἰς τὰ ἀναγκαῖα γυμνάσματα, καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, Wolf Λεπτ. Σ. ιβ'. Boekh. Ath. Staatshaush. 1, σ. 494.

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ· καὶ, Γυμνασίαρχος, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχων τοῦ γυμνασίου, ὑπὸ τῆς πόλεως ταύτην πεπιστευμένος, ὁ ἐκλελεγμένος ὑπὸ τῆς φυλῆς ἐπιστάτης εἰς τὸ νὰ διδάσκωνται δι' ἐξόδων του οἱ νέοι τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ ἀναγκαῖα γυμνάσματα.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἔργον τοῦ Γυμνασιάρχου.

*Γυμνασιαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν γυμνασιάρχην, ὡς, ῥάβδος, Πλουτ. Ἀντων.

*Γυμνασίαρχος, = γυμνασιάρχης.

Γυμνάσιον, ου, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον γυμνοί κάμνει τινὰς ἀσκήσεις καὶ τὰ ἀγωνίσματα τοῦ σώματος, ὅστις ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱερὸς καὶ ὑπὸ θείαν φυλαξὶν· ἐν γένει, κάθε τόπος, ἐν ᾧ γίνεται πᾶσα γύμνασις, μάθησις. Παραβ. παλαίστρα. 2) ἡ γύμνασις αὐτὴ τοῦ σώματος. 3) λουτρόν.

Γύμνασις, εως, ἡ. Ἄσκησις, τὸ ἐξασκεῖν τὸ σῶμα γυμνὸν πρὸς μάθησιν τῶν ἀγώνων· καὶ ἁπλῶς εἰς κάθε γύμνασις, ἄσκησις· συνωνυμία.

Γυμνασιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὁμοιάζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς γυμνάσιον, Ηικ. Ἀττ. Α'. 6.

Γύμνασμα, τος, τό. Τὸ πρᾶγμα τῆς γυμνάσεως, τὸ ἐκ τῆς γυμνάσεως γινόμενον, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ γύμνασιν, καὶ ἡ γύμνασις αὐτή.

*Γυμναστέον, 3στ. ἐπίρρ. τοῦ γυμνάζω. Πρέπει νὰ γυμνάζῃ τις, νὰ γυμνασθῇ, Ξεν. Ἀπ. 2, 1. 28.

Γυμναστήριον, τό· τὸ αὐτὸ καὶ γυμνάσιον, Ἀριστοτ. Ἐπιστ. 2, 3.

Γυμναστής, οῦ, ὁ (γυμνάζω). Ὅποιος διδάσκει τὴν γυμναστικὴν τέχνην, ὁ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες ἤθελον ἐκ τῆς ἐπιτηδειότητές των καὶ ἀνδρείας νὰ ζῶσι καὶ ἐγύμναζον τοὺς παῖδας ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐν ᾧ ὁ παιδοτρίβης ἐδίδασκεν ὅλους τοὺς ἐλευθέρους παῖδας, καὶ ἦσαν τὴν γυμναστικὴν μόνον ὡς μέσον καλῆς ἀνατροφῆς· γενικῶς, ὁ γυμνάζων τινὰ εἰς ὁποιανδήποτε τέχνην, Ξενοφ.

Γυμναστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰς γυμνάσεις ἢ εἰς τοὺς γυμναστάς· ἔχων κλίσιν εἰς τὸ γυμνάζεσθαι· γυμνασμένος· ἀγαπῶν τὰ γυμνάζηται. »Ἡ Γυμναστική» (τέχνη ὑπλ.), ἡ τέχνη τοῦ Γυμναστοῦ, δι' ἧς γυμνάζεται, »Τέχνη ποιητικὴ σωματικῆς εὐεξίας· ἔστι δὲ παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ, Μουσική», Πλατ. 2. Πολιτ.

Γυμναστικῶς, Ἐπίρ. Μὲ γύμνασιν, μὲ γυμναστικὸν τρόπον, Ἀριστ. Ζῷ. 1212.

Γυμνηλός, ὁ, ἡ (γυμνός). Ἀντὶ τοῦ, ἐνδυτής. Ἡσύχ. Ἐτ. Μ.

Γυμνής, ῆτος, ὁ, = γυμνός, ἰδιαιτ. ἕνας ἐλαφροπαρματωμένος πεζὸς στρατιώτης. Διόδ. Σικελ. Γ. 8. »Γυμνῆτα βίον ἐχούσης. Ζήτ. Γυμνῆτης.

Γυμνησίαι, καὶ Γυμνητίδες νῆσοι, λέγονται αἱ Βαλεαρίδες νῆσοι, τῶν ὁποίων οἱ ἐγκάτοικοι, ἦτοι ἦσαν τὸ θέρος γυμνοί, ἢ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ τοξεύειν, Λίβιος ἐν Ἐπιτομ. 60. Quas Graeci Gymnesias appellant, quia aestatem nudi exigant.

Γυμνητεία, καὶ ποιητ. γυμνητία, ἡ (γυμνός). Οἱ πεζοὶ ἐλαφρὰ ἁρματωμένοι στρατιῶται, (Ζήτ. τὸ ἑπόμενον), Θουκυδ. Ζ'. 32. Τ. α', 1. Σ. 243. Poppo. 2) γυμνότης.

Γυμνητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι γυμνός, ἢ ἀχρεῖα φορέματος· καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν, μὲ ἐλαφροπαρματωμένοι. Παρὰ δὲ Νικητ. Χρον. 10. 3. »Γυμνητεύω παντὸς ὁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ γυμνός εἰμι ὅπλων· ὁ αὐτὸς δὲ καὶ γυμνητεία, ἀντὶ τοῦ, Γυμνότης ἔχει ἐν 10. 9. καὶ Χρυσ. »Οὐ γὰρ ἁπλῶς δεῖ τὰς τοιαύτας δεξιώσεις ποιεῖν, ἀλλὰ τοῖς πεινῶσιν, ἀλλὰ τοῖς διψῶσιν, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσιν.

Γυμνήτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Γυμνῆτις, ιδος, ἡ· ἀντὶ τοῦ, γυμνής. Ὁ ἐλαφροπαρματωμένος στρα-

τικότης, Λατιν. levis armatura. Πολλάκις δὲ συγχέεται μὲ τὸ, γυμνής, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. α', 6. «Τοὺς γυμνήτας» καὶ κατωτέρω, «Οὐδένα γυμνῆτα» καὶ ἐν Ἐπιγράμ. (Ἀνθ. Π. 7, 65.) «Γυμνήτην βίον», ἀντὶ τοῦ «γυμνῆτα βίον». Καὶ αὐτὸ τοῦ, Γυμναστικός.

*Γυμνητία, ἡ, = γυμνητεία, ποιητ.

Γυμνητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν γυμνῆτα· καὶ οὐδετ. τὸ Γυμνητικόν, ἀντὶ τοῦ, γυμνητεία, τὸ ψιλὸν πεζικόν.

Γυμνικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὰς γυμνάσεις τοῦ σώματος· ἰδιαιτ. «Γυμνικὸς ἀγὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται τις γυμνός, ἢ παλαίει γυμνός, ὁ γυμνὸν τὸ σῶμα ἐξασκῶν, οὐ τὸ ἑαυτοῦ, Μουσικὸς ἀγών, ὁ τὸ πνεῦμα ἐξασκῶν. «Γυμνικὰ ὅπλα», ψιλά, ἐλαφρὰ ἄρματα· καὶ, «Γυμνικοὶ, οἱ ἀθληταί.

Γυμνίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. γυμνῖτις, ιδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ γυμνής, καὶ γυμνήτης, Δυκόφρ. 887. ποιητ.

Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι. Ἀφήνομαι νὰ μὲ ἰδοῦν γυμνόν, φαίνομαι γυμνός· βέλτιον γυμνοδέρκομαι. ἐκ τοῦ

Γυμνοδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὁ φαινόμενος γυμνός, Λουκ. Κυν. Α'., ἔνθ' ἄλλοι ἀναγιν. γυμνοδερμής, μὲ γυμνὸν δέρμα.

Γυμνόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ ἔχων γυμνὸν, ἤτοι χωρὶς φλοιὸν (τζάφλιαν) καρπόν.

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ· καὶ, Γυμνοπαιδίη (καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτ. ἐν χρήσει.). Ἑλέγετο μία χρονικὴ ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ ἐνθύμησιν τῶν παρὰ Θυρέᾳ πεπτόντων, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ παιδία ἐχόρευον γυμνὰ καὶ ἔκαμναν καὶ ἄλλας γυμνάσεις, Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. β', 61. Ἑλλην. ς'. δ', 16. Πλάτ. Νομ. Α'. Rulnk. Τίμ. σ. 73. Συμπεραίνεται ἐκ τοῦ ΙΔ'. τοῦ Ἀθηναίου, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐπαναγγυρίζετο ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

*Γυμνοπαιδική, ἡ. Ἡ ὀρχησις, ἥτις ὠνομάζετο καὶ ἀναπάλη, Ἀθην. ιδ'. σ. 630. D.

Γυμνοποδία, ἡ, = γυμνοποδία.

Γυμνοποδέω, ῶ, Μ. ἦσιο. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ ποδάρια, Γρηγ. Ναζ. καὶ Σωκρ. Ἐπιστ. Π'., ἐκ τοῦ

Γυμνοπόδης, = γυμνόπους, Σουϊδ.

Γυμνοποδία, ἰας, ἡ. Τὸ περιπατεῖν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπολυσιά. ἐκ τοῦ

Γυμνόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ περιπατῶν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπόλυτος.

Γυμνορρύπερος, ὁ, ἡ (γυμνὸς καὶ ρυπαρός). Ὁ γυμνὸς καὶ ἔχων ξεσχισμένα καὶ ρυπαρὰ φορέματα, γυμνὸς καὶ μουρδάρης, Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. Ζ, 16.

Γυμνός, ἡ, όν. Γυμνὸς, χωρὶς φορέματα, ἰδιαιτ. ἄνευ ὅπλων, ἄοπλος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 185. Ρ, 122. 693 κτ. ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «Γυμνὸν τεῖχος, γυμνὸς εἱστήκει, ἤτοι τεῖχος, τὸ ὁποῖον ἐξαλλάττει ἐκ τοῦ γωρυτοῦ, ἢ βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας, Ὀδ. Λ, 607. Φ, 417. Ἀπὸ δὲ Πινδ., μετὰ γεν., ὅμοιος, ὑστερημένος τινός· καὶ ἐν πεζῷ συχνάκις. Ἐν τῷ κοινῷ βίῳ γυμνὸς ὠνομάζετο ὁ ὢν μὲ μόνον τὸ ὑποφόρεμα, ὁ φορῶν χιτῶνα μόνον χωρὶς ἐπανωφόρεμα· καὶ ἐπὶ πολέμου, ἄοπλος· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ δικυδεντιακῶν μέσων, τειχῶν, μὴ ὠχυρωμένη, ἀνεκτὴ· ἐπὶ πραγμάτων, ἀσκέπαστον, ἀνοικτὸν, φανερὸν, πίπτουσὺς εἰς τὴν ὅρασιν, ὁρατόν. «Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν», ἤτοι φανερὰν, δίχα σοφισμάτων. «Τὰ γυμνὰ, ἢ γύμνωσις, αἰσχύνη, ἤτοι τὰ αἰδοῖα, κρύφια μέλη. Μεταφ. πτωχὸς, ἔνδεής, ὡς παρ' Ἀδην. Σ. 611, «Γυμνὸς τὸν βίον», ἤτοι στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ἐπὶ ὕφους, ἀκαλλώπιστον, ἀκόσμητον, ἀτόρνευτον· σημαίνει δὲ καὶ, ψιλὸς, μόνος. Ἐπίρρ. γυμνῶς.

Γυμνοσοφισταί, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ Φιλόσοφοι τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες γυμνοὶ διέτριβον ἔξω εἰς τὰ δάση, καθὼς οἱ ἡμέτεροι ἀσκηταί.

*Γυμνοσκελέω. Εἶμαι γυμνὸς τὰ σκέλη, τοὺς πόδας.

Γυμνόσπερμος, καὶ Γυμνοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ ἔχων γυμνὸν, ἄνευ λεπύρου, καλύμματος σπόρον, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ', 3.

Γυμνότης, ητος, ἡ. Γυμνότης· καὶ πτωχεία, ἔνδεια.

*Γυμνοφανής, ές, ὁ, ἡ. Φαινόμενος γυμνὸς, ὡς, καρδία.

*Γυμνόχρους, οος, ὁ, ἡ. Γυμνώνω τὸ δέρμα, δείχω γυμνὸν τὸ σῶμα, Νονν. Διον. 16, 12.

Γυμνάω, ῶ (γυμνός). Ξεγυμνόνω τινά, τὸν κάμνω γυμνόν· ἐπὶ πραγμάτων, ξεσκεπάζω, κάμνω φανερόν τι· καὶ αὐτὸ τοῦ, ἁρπάζω, ὑστερῶ, ἢ πτωχύνω τινά· καὶ αὐτὸ τοῦ, ξαρματόνω. αἰτ. προτ. καὶ γεν. πράγμ. Ἡρωδ. 4, 61. «Γυμνῶ σε τῶν ὅπλων· καὶ ἀντὶ τοῦ ξανακαρόνω, ὡς, «γυμνώσας τὸ ξιφίδιον», ἀφ' οὗ τὸ ἔκβαλε ἀπὸ τὸ φηκάρι. Γυμνόομαι, οῦμαι, μέσως, ἀντὶ τοῦ ξεγυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου· καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνόω, παρὰ Θουκυδ. Παθ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμαι. «Γυμνωτὸς δὴ πάντων», ἀποστερημένος, Πλατ. Πολ. Β'. Σ. 361. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον τὸ παθητ. ἐπιστολὴ ἐπὶ ἀοπλίας ἢ ἐξαρματώτητος τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Μ, 428. Ὀδ. Κ, 341. καὶ, «Τεῖχος ἐγυμνώθη» (Ἰλ. Μ, 309), ἔμεινε γυμνὸν ὑπερμαχων· καὶ μετὰ γεν. «Ἐγυμνώθη βακέων» (Ὀδ. Χ, 1), ἐξεκόπη, ἀπέρριφεν ἀπ' ἐπάνω θέν του τὰ βάκη.

Γύμνωσις, εως, ἡ. Γύμνωσις, γυμνότης· ὑστέρησις.

*Γυναικαδέλφη, ἡ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς γυναικός, Φρυν. Σ. 304. Lobeck.

Γυναικάδελφος, ου, ὁ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικός τινος, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 70. Lobeck. Φρυν. σελ. 304.

Γυναικάνηρ, ἀνδρός, ὁ (ἀνήρ). Γυναικώδης ἀνήρ. (ἐν μὲν ὀνομ. ἐνικ. ἀχρ., ἡ δὲ πληθ. δοτ. γυναικάνδρεσσι παρ' Ἐπίχαρμ. Παραβ. Heyne Ἰλ. Θ, 527. καὶ Lobeck Φρυν. Σ. 687.)

Γυναικάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Γυνή. Μικρὴ γυναῖκα. Λέγεται καὶ καταφρονητικῶς αὐτὴ τοῦ, ποταπή, Μ. Ἀντων. Ε', 11.

Γυναικεῖον, ου, τό. Θυδὰς τῶν γυναικῶν, γυναικωνίτης· ὑπονοεῖται τὸ, οἴκημα· ταυτόν καὶ, γυναικών, καὶ ἡ γυναικηΐη παρ' Ἡρωδ. ε', 20.

Γυναικεῖος, εία, εῖον· ἡ, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρημ. γυναικείως (γυνή). Ἀνήκων εἰς τὰς γυναῖκας, ἴδιος τῶν γυναικῶν, γυναικήσιος, ὡς «γυναικεῖος κόσμος, γυναικεῖα ἱμάτια, γυναικεῖον φρόνημα». «Γυναικεῖαι βουλαὶ» (Ὀδ. Μ, 437), διανοήματα γυναικήσια. «Γυναικεῖος στρατὸς», αἱ Ἀμαζόνες. «Τὰ γυναικεῖα», αἱ κατὰ μῆνα συμβαίνουσαι τῶν γυναικῶν καθάρσεις, τὰ καταμήνια, καὶ ἡ κάθαρσις τῶν λοχώνων. «Γυναικεία θεὰ», ἡ bona dea τῶν Ῥωμαίων, Πλουτ. «Γυναικεία φύσις», τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.

Γυναικεραστέω, ῶ. Εἶμαι ἐραστὴς τῶν γυναικῶν, ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας. ἐκ τοῦ

Γυναικεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὁ ἐραστὴς τῶν γυναικῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Πολυδ. 3, 68. 70.

*Γυναικήϊος, ᾱ, ον, Ἰων. ἀντὶ γυναικείος, Ἡροδ. 1, 91. 4, 114. «Ἡ γυναικηΐη» = τὸ γυναικεῖον, ἴδε ἀνωτέρω. Τινὲς γράφουσι καὶ γυναικῆος.

Γυναικηρός, ά, όν, = γυναικεῖος, παρὰ Φρυνίχ. Βεκκ. Ἀν. σ. 31, 14. ὡς, τρόπος.

Γυναικίας, ου, ὁ, = γύννις. Γυναικώδης, θηλυπρεπής, ἄτολμος, Λουκιαν. 2) Θηλυμανής.

Γυναικίζω, Μ. Ἰσω. Ἀττ. ίῶ. Κάμνω γυναικήσιον, γυναικώδη, δρύπτω. «Γυναικίζειν τὸν τραχήλονα, κλίνειν, ἢ στρέφειν τὸν λαιμὸν ὡς αἱ γυναῖκες. 2) οὐδετέρως δὲ (ἔτι δὲ καὶ παθ. γυναικίζομαι), εἶμαι γυναικώδης, ξῶ, φέρομαι, κάμνω ὡς αἱ γυναῖκες, ὁμιλῶ, ἢ στολίζομαι, κ. τ. λ. Ἀριστ. Θεσμ. 218. Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 109. 3) παρὰ Λουκιανῷ 6. Σ. 318. ἀντὶ τοῦ, ἀφήνομαι νὰ μὲ ματαχειρισθῶσιν ὡς γυναῖκα, (λαμβάνεται ἐπὶ τῆς αἰτιχρᾶς σημασ. κιναίδου) ἀφροδισιάζομαι. 3) καλλιζόμαι μὲ τὰ καταμήνια, ἔχω αὐτά.

*Γυναικικός, ἡ, όν. Γυναικίσιος· μαλακὸς ὡς γυνὴ, γυναικώδης.

*Γυναίκιον, τό· ὑποκ. τοῦ γυνή, Δογγ. 3, 6. καὶ 15.

Γυναίκισις, εως, ἡ (γυναικίζω). Γυναικεῖον φέρσιμον ἢ φορεσιά. 2) ἔργον, μίμησις τῶν γυναικῶν τὸ γίνεσθαι γυναῖκα, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 863.

Γυναικισμός, οῦ, ὁ. Τὸ γυναικώδες φέρσιμον, ἢ γυναικήσια συνήθεια, ἢ κλίσις κατὰ τὰ πάθη, ὁπλ. φόβου, ἔρωτα, κολακείαν, κ. τ. λ., εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες, Πλουτ. Κωίτ. 63. Πολυβ. Διοδ.

Γυναικιστί, ἐπίρ. (γυναικίζω). Κατὰ τὸν τρόπον, φέρσιμον, ἢ συνήθειαν τῶν γυναικῶν, Ἀθην. ΙΒ'.

*Γυναικίτης, ου, ὁ. Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ τόπος, ἔνθα στέκονται αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

*Γυναικομανέρεμανία, ἡ. Ἡ μανιώδης ἐπιθυμία τῶν ἀρτενικῶν πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἰωαν. νηστ. ἑξαημ. σ. 93.

Γυναικόβουλος, ου, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ συμβουλεύων ὡς γυναῖκα. 2) παθητικῶς, ὑπὸ γυναικὸς συμβουλευθείς, ἢ ἐπινοηθείς, ἀντὶ ἀνδρόβουλος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 621.

*Γυναικογήρυτος, ο, = γυναικοκήρυκτος.

*Γυναικοδίδακτος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ γυναικῶν διδαγμένος, Ὀλυμπ. ἐν Πλατ. Ἀλκιβ. σ. 136.

*Γυναικοδούλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὑπὸ μεγάλου ἔρωτος δοῦλος τῶν γυναικῶν, Χρυσοστ. Ὅμ. ξβ'.

Γυναικοειδής, ές, ὁ, ἡ· τό -ές (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος, μορφὴν, ἀνατροφὴν γυναικός.

Γυναικόθυμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. γυναικοθύμως (θυμός). Ὁ ἔχων γυναικίσιον καρδίαν, φρόνημα, ὁ μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχήν.

Γυναικοΐέραξ, ακος, ὁ. Ὁ χασκων εἰς τὰς γυναῖκας, ὁ παθὼς τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ἱέραξ τῶν ὀρνίθων, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. λ. Λογγῖνος καὶ γυναικοϊέρακες.

*Γυναικοκάρδιος, ὁ, ἡ. Ἔχων γυναικὸς καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. 35-417.

Γυναικοκήρυκτος, ου, ὁ, ἡ· τό -ον (κηρύσσω). Ὁ κηρυγμένος, γνωρισμένος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 487. «Γυναικοκήρυκτον κλέος».

Γυναικόκλαφ, ωπος, ὁ (κλώπτω). Ὁ κλέπτων τὰς γυναῖκας, ὁ μοιχος, Λυκόφρ. 769. Παραβ. γαμοκλόπος.

Γυναικόκοσμοι, οἱ (κοσμέω), (ἐν Ἀθήναις) = Γυναικονόμοι, Πολυδ. Η', 112.

Γυναικοκρατία, ἡ, Ἀττικ., = γυναικοκρατία, Πλούτ. Κλεομ. 33, 6. καὶ Στοβ. Γ'.

Γυναικοκρατεία, ἡ, = γυναικοκρατία· ἐκ τοῦ,

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι (κρατέω). Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, διοικοῦμαι ἀπ' αὐτάς, ὡς οἱ Σαρμάται, Πλούτ. Ἔνθεν «Γυναικοκρατούμενοι», οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γυναικῶν τῶν ἀνδρες.

Γυναικοκρατία, ἰας, ἡ. Ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος (βασιλεία) τῶν γυναικῶν, Πλούτ. Κάτ.

*Γυναικοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεύς τῶν γυναικῶν, Φίλ.

*Γυναικολύπως. Βαρέως καὶ χαλεπῶς κατὰ τὸ ἦθος τῶν γυναικῶν.

Γυναικομανέω, ῶ. Τρελαίνομαι διὰ γυναῖ-

κας, τὰς ἀγαπῶ πάρα πολύ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 576. καὶ συγκοπ. «Γυναιμανέω, Κύπτ. Σμυρν. ἐκ τοῦ

Γυναικομᾰνής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅποιος τρελαίνεται κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, Λουκιαν. Ψευδ. Κατὰ τῶν ἐρμην. Ὁμήρ., ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος. Ὑπερδ. γυναικομανέστατος.

Γυναικομᾰνία, ἴας, ἡ. Τρέλα, παραφροσύνη, λυσσασμένος ἔρως ἢ πάθος πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἀθήν. ΙΑ'. καὶ κατὰ συγκοπ. «Γυναιμανία.

Γυναικόμαστος, ου, ὁ. Ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ βυζιὰ φουσκωμένα ὡς γυναῖκα, Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 46.

Γυναικόμιμος, ου, ὁ (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰς γυναῖκας, Εὐριπ. Βάκχ. 980. παρὰ τοῖς Τραγ.—Ἐπίρρ. γυναικομίμως.

Γυναικόμορφος, ου, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων γυναικείαν μορφήν, ἦθος, σχῆμα, φορεσίαν, φέρσιμον, κ. τ. λ., Εὐριπ. Βάκχ. 855.

*Γυναικονομέω. Εἶμαι γυναικονόμος, Ἀρτεμίδ. 2, 30.

Γυναικονομία, ἡ. Ἡ ἐπιστασία καὶ φροντὶς διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχον οἱ Γυναικονόμοι, Ἀριστοτ. Πολ. 6.

Γυναικονόμοι, ων, οἱ (νέμω). Ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσιν εἶχον τὴν φροντίδα τῆς Γυναικονομίας, ἤτοι διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, ὡς, «Παιδονόμοι, οἱ φροντίζοντες διὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, καί, παιδονομία, ἡ περὶ τοὺς παῖδας φροντίς, καὶ ἐπιμέλεια, Ἀθήν. ιβ'. σ. 245. καὶ ς'. σ. 521.

Γυναικοπαθέω, ῶ (πάθος). Ἔχω πάθη, κλίσεις, ἤθη γυναικῶν, πάσχω τὰ τῶν γυναικῶν, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς αἱ γυναῖκες· καὶ ἐπὶ καιδῶν. Ἀθήν. ΙΒ'. σ. 523.

*Γυναικοπάτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τῆς γυναικός, πενθερός.

*Γυναικοπαιδα, τά. Γυναῖκες καὶ παιδία, Θεοφάν. σελ. 345, Δ.

*Γυναικοπειθής, ους, ὁ, ἡ. Ὁ πειθόμενος εἰς τὰς γυναῖκας, Χρυσοστ.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ (ἐπιπτεύω). Ὅποιος χάσκει, κυττάζει καὶ παρατηρεῖ πάντοτε τὰς γυναῖκας, ὁ κυνηγῶν τὰς γυναῖκας, Εὐστάθ. (ι)

Γυναικοπληθής, ους, ὁ, ἡ. Πλήρης γυναικῶν, γεμάτος ἀπὸ γυναῖκας. «Γυναικοπληθὴς σύλλογος, ὁμιλοῦν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 122. καὶ Εὐριπ. Ἄλκ. 955, ὡς ἀνδροπληθής.

Γυναικόποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅποιος ἐκδικεῖται διὰ γυναῖκας, ὅποιος ἐπάγει, φέρει παιδείαν διὰ γυναῖκα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 225. «Γυναικόποινος πόλεμος», ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἔγινε διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Γυναικοπρεπής, ους, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. γυναικοπρεπῶς (πρέπω). Πρέπων, ἢ ἁρμόζων εἰς γυναῖκα, ἢ γυναῖκας, Πλουτ. Ἠθ. Προκλ.

Γυναικοπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον γυναικός, Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 131. καὶ γυναικοπροσωπίας, παρὰ Κ. Μαν. Χρ. 13.

*Γυναικοτρεφής, ους, ὁ, ἡ. Τρεφόμενος ἀπὸ γυναῖκας, Χρυσ.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ἢ τὰ τῶν γυναικῶν, Θεόκρ. Η', 60. (ε)

*Γυναικοφρενόληπτος, ὁ, ἡ. Οὗτινος ἡ καρδία εἶναι κυριευμένη ἀπὸ τὸν πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτα.

Γυναικόφρων, ονος, ὁ (φρήν). Ὁ ἔχων γυναικεῖον φρόνημα, ἢ στοχασμούς, Εὐριπ. Ἑρεχθ. 34.

*Γυναικοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ γυναικὸς φύσεως ὤν, ὡς ἀνδρόφυνης, Ἐμπεδ. παρ' Ἀίλ. Ζ. φύσ. 16, 29.

Γυναικόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 192.

Γυναικόψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ ἔχων ψυχὴν καὶ καρδίαν γυναικός, Προκλ. Παράφρ. εἰς Πτολεμ. Σελ. 228.

Γυναικόω, ῶ. Κάμνω γυναῖκα ἢ γυναικήσιον, γυναικώδη, ὡς γυναῖκα, Ἱπποκρ. Σελ. 759. Μάλιστα πολλάκις παθητ. γίνομαι γυνή, ἢ γυναικώδης.

Γυναικώδης, ες, ὁ, ἡ, = γυναικοειδής.

Γυναικών, ῶνος· καὶ Γυναικωνίτης, ου, ὁ (ὑπονοουμ. τοῦ, οἶκος) ἢ, Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ. Τόπος, κατοικία, οἴκημα, ἐπιταντοῦ διορισμένος διὰ τὰς γυναῖκας, ταυρκ. χαρέμι, Ξενοφ. Παιδ. Ε'. Πλούτ. καὶ Λουκιαν. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πρόδ. «Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν», ἀντὶ τοῦ, μὲ τὰς γυναῖκας, μὲ τὰς σκηνάς, τὰς διορισμένας διὰ κατοικίαν τῶν γυναικῶν. Ἀντίθ. ἀνδρών.

Γυναιμανέω, ἀντὶ τοῦ, γυναικομανέω, Νόνν.

Γυναιμανής, ές, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, γυναικομανής, Κύπτ. Σμυρν. Α'. 726, καὶ Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Γ', 39. «Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές». Οἱ νεώτεροι λέγουσι καὶ, γυναιμανέων, ὡς ἐκ τοῦ γυναιμανέω.

Γύναιον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ, γυνή. Μικρὰ γυναῖκα, γυναικίτσα, Δημοσθ. περὶ Παραπ. 2) καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, γυναῖκα, σύζυγος, Πλουτ. Ἠθ. σ. 175. Λιβάν. καὶ καταφρονητικῶς, ποταπή, ἄχρεία γυναῖκα.

Γύναιος, α, ον, = γυναικεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 671. «Γύναια ὥρα» (Ὀδ. Λ, 521. Ο, 247), ὥρα πρὸς τὴν γυναῖκα.

Γύνανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅποιος εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα ἐν ταὐτῷ, Ἑρμαφρόδιτος, Φίλ. Ζήτ. Ἀνδρόγυνος.

Γυνή, Δωρ. γυνά, Γενικ. γυναικός (ἐκ τοῦ παλαιοῦ γύναιξ), Αἰτ. γυναῖκα (σπαν. γυνήν), Ἰλιητ. γύναι, Πληθ. γυναῖκες, γυναικῶν κτλ. Ἡ γυναῖκα, ὡς ἐναντ. τοῦ ἀνήρ (Ἰλ. Ο, 683), χωρὶς διαφορὰς βαθμοῦ, ἡλικίας, ἢ ἂν εἶναι ὑπανδρος ἢ ἀνύπανδρος. Ἐν Ὀδ. συχνάκις σημαίνει, τὰ κοράσια, αἱ δοῦλαι, αἱ γυναῖκες μιᾶς οἰκίας (Γ, 6, 161. Π. 304. 316. κτλ.). Ἐν τῇ κλητ. ὦ γύναι, τίτλος εὐγενικός, ὡς παρὰ Γάλλοις madame! Ἐν γένει, ἡ οἰκοδέσποινα. Συχνότατα δὲ, μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ, εἰσοῦται καὶ δευτέρου οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον οὕτως ἀποκτᾷ σημασίαν ἐπιθετικήν. π. χ. γυνὴ ταμίη (οἰκονόμισσα), γυνὴ δέσποινα, χρῆσις, ἀλετρὶς, ὁμωαὶ γυναῖκες κτλ. καὶ γυνὴ Περσὶς, ἤτοι, Περσικὴ κτλ. ἐν δὲ τῷ ἑνικ. περιληπτικῶς ἀντὶ, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Προσ. ζ', 39. 2) ἡ ὑπανδρος γυνή, σύζυγος, Ἰλ. Ζ, 160. Θ', 57. Ὀδ. Θ, 523. Μ, 42. ἀλλὰ καὶ παλλακὶς, Ἰλ. Ω, 497. 3) ἡ θηλυκὴ γυνή, ὡς ἀντίθ. τοῦ, θεά, Ἰλ. Ξ, 315. Π, 176. Ὀδ. Κ, 228. 4) τὸ θηλυκὸν τῶν ζώων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοτ. 5) ἐν Ἰλ. Ω, 58. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ γυναικείας. «Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικά τε θνητὸν μαζὸν ἔθηκε, θηλεῖ, ἐβύζαξε γυναῖκα ὅσον κατὰ τὸ βυζί, θηλ. ἀνθρώπινον βυζί, ὥστε ἡ λέξις γυνὴ ἐστιν ἀντὶ, ἡ ἄνθρωπος ἀντίθ. τῷ, θεά, ὡς καὶ τὸ ἀνὴρ συχνάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπος, ἀντίθ. τῷ, θεός.— Παρ' Ἡσιόδ. γαμετὴ γυνὴ, ἀντὶ ἁπλῶς, γυνή.—Ἡ αἰτ. γυνὴν ὑπῆρχε Σικελική, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς ἦν, ὡς καὶ ἡ πληθ. ὀνομ. γυναῖ, ἐσθότε ἐν χρήσει. (Ἐκ τοῦ γονή, παρὰ τὸ γείνω, γάω.)

Γύννις, ιδος, ὁ. Θηλυδρίας· μὴ εὐδιακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια· καὶ ἄτολμος, φοβητσιάρης ὡς γυναῖκα, γυναικώδης, μαλακός. «Γύννιδος τοξότου», Πλούταρχ. εἰς Ἀποφθεγ. ἐξαίρ. δέ, ὁ μὴ ἱκανὸς δι' ἀτονίαν συνεῖναι γυναικί, ο. ε. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν, Ἀριστ. Θεσμ. 136. (Ἡ γραφὴ γύννις ἢ γῦνις θεμελιοῦται εἰς τὴν ἐστραλμένην παραγωγὴν ἐκ τοῦ γυνή, ἢ δὲ ὀρθὴ παραγωγὴ ἐστι παρὰ τὸ γίνος, ὕννις.)

Γύπαι, αἱ. Σπήλαια ὑπόγεια, φωλεαί, στενὰ σπήλαια, αἱ ὑπόξηροι πέτραι,

Γυπάϊετος, ὁ (γύψ, ἀετός). Εἶδος ἀετοῦ, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ. 32.

*Γυπαιεύς, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπέλλωνος, Κώων, διηγ. 35.

Γυπάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ γύπη.

Γυπή, καὶ γύπη, ἡ (γύψ). Ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν. 2) ἐν γένει, τρύπα· καλύβη· σπήλαιον· φωλεά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 750. Πραξιθ. κύπη. 2) = γύψ, Ὀππ. (υ)

Γυπιάς, άδος, παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 809. «Γυπιὰς πέτραι, πέτρα, βράχος, εἰς τὸν ὁποῖον κάθηνται ἐπάνω οἱ Γύπες.

Γύπινος, η, ον. Ἀπὸ Γύπας, Λουκιαν. (υ)

*Γυποειδής, ές, ὁ, ἡ, = Γυπώδης.

*Γυπώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γυπός, ὡς ὁ γύψ, Ἀριστοτ.

Γύπωνες, οἱ. Πηδηταί, περὶ ὧν ὁ Πολυδ. Βιβλ. Δ'.

Γυραί, αἱ καὶ, γυραὶ πέτρη, ἡ, Ὀδ. Δ, 500., πέτραι ἐξέχουσαι εἰς τὸν Αἰγαῖον κόλπον.

Γυραλέος, α, ον, = γυρός. Κυρτός, στρόγγυλος, τορευτὸς, Ὀππιαν.

Γύργαθος, ου, ὁ. Πανέρι, καλάθι, κοφίνι πλεγμένον ἀπὸ βέργαις ἰτέας, Λουκιαν. καὶ Ἀθήν. Ε'. καὶ δίκτυον πλεγμένον ἀπὸ τὰς αὐτὰς βέργας διὰ φέρεσμα, ψαροκόφινον. Ζήτ. Δημόν. 2) κλίνη, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παραλυτικοὶ καὶ φρενόληπτοι, καὶ οἱ καλούμενοι Δαιμονισμένοι, δεδεμένοι ὄντες, σπαράττουσιν ἑαυτούς. Ἐκ τούτου ἡ Παροιμία «γύργαθον φυσᾷς», ἐπὶ φρενολήπτου καὶ μωροῦ, εἰς μάτην φωνάζοντος, ἐπὶ τῶν μάτην ποιούντων, Ἐράσ. Χιλ.

*Γυργαθώδης, ες, ὁ, ἡ. Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γυργάθου, Ἡσυχ.

Γυρεία, ας, ἡ. Τὸ σκάπτειν τριγύρω, τὸ σκάμμα ἑνὸς γύρου ὀλόγυρα.

*Γυρευτής, οῦ, ὁ. Ὁ περιπλανώμενος, πλάνος.

Γυρεύω (γῦρος). Φέρω τι εἰς γύρον· φυτεύω τι εἰς στρογγύλον λάκκον· περιτσαπτῶ, γράφω, σκαλίζω γύρους, κύκλους ὀλόγυρα εἰς ἕνα δένδρον, φυτόν· καὶ ἀντὶ τοῦ γυρόω, περικυκλῶ. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. περιέρχομαι κύκλω ζητῶν, Κοραὴς Πλουτ. Φαβ. Σ. 474. καὶ περιπλανῶμαι.

Γυρητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων κύκλον, γύρον, Φίλ. Θ. 59. (παράτεσι μὴ εἰκότως ὡς ἀμφ. νομισθεῖσα γραφή.)

*Γυρίζω. Ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας ἐνεργ. καὶ οὐδετ. γυρίζω τι, στρέφω, ἢ στρέφομαι, Ἑτ. Μ

Γυρῖνος, ἢ γύρινος, ἡ καὶ, γέρυνος, ου, ὁ. Λέγεται ὁ βάτραχος, ὅταν γεννᾶται, ὁ ὁποῖος εἶναι στρογγυλὸς, ἔχων κεφαλὴν καὶ οὐρὰν μόνον. «Γυρῖνοι, βάτραχοι, γυροὶ τὸ σχῆμα, μήπω πόδας ἔχοντες», ἤτοι ἀτελεῖς, παρ' Εὐσταθ. Σ. 1864.

*Γυρινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τοῦ γυρίνου, Ἀριστοτ.

Γύριος, ία, ιον (γυρός). Περιφερὴς, στρογγυλὸς, σχῆμα γύρου φέρων· ἢ περιτρέχων εἰς κύκλον. (υ)

Γῦρις, εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον, ἢ ἔσχατον, ἢ παπαλῆ τοῦ ἀλεύρου, Ἀθήν. Γ'. σ. 99ον

*Γυριστός, ἡ, όν. Γυρισμένος, καμπυλωτός, ὡς, ῥίν, Σχολ. Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 579.

Γυρίτης ἄρτος. Ὁ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου ἄρτος.

Γυροδρόμος, ου, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων κυκλικῶς, ἢ ὁ ἔχων γύρον, ὁ κάμνων γύρον ὀλόγυρα, καθὼς ἡ μυλόπετρα, Ἀνακ. Β'. 98.

Γυρόθεν, καὶ γυροειδῶς, ἐπίρρ. (γῦρος). Κατὰ

κύκλον. Γυρωθεν δὲ (ῠ) γενικ. ὁλόγυρα, τριγύρω, Λιβάν. Β'. σελ. 111. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 43. »Τοῦ σταυρώματος γύρωθεν, ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ σταύρωμα.

Γυρόμαντις, εως, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Β', 34. (ἴσως κάλλιον γυρίμαντις, ἐκ τοῦ γύρις), = ἀλευρόμαντις. Ὁ μαντευόμενος ἐξ ἀλεύρου.

Γυρός, ά, όν. Στρογγυλός, καμπύλος εἰς τὰ ἔξω, κυρτός, Ὀδ. Τ, 246. »Γυρὸς ἐν ὠμοισιν, καμπούρης.

Γῦρος, ου, ὁ. Γῦρος, κύκλος. 2) λάκκος, χανταίνει ὁλόγυρα εἰς τὸ φυτεύειν δένδρ. 3) εἶδος πλακοῦντος μαστοειδοῦς, ᾧ ἐχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις.

*Γυρόσε, ἐπίρρ. ὡς τὸ κυκλόσε. Κατὰ κύκλον, Σχ. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 58.

Γυρόω, ῶ (γυρός). Στρογγυλεύω, κάμνω κἀ γίνω στρογγυλόν ὡς δακτυλίδι· γυρίζω· κυρτόω, καμπυλόω, Ὀππιαν. Κυν. 3, 122. »Λύγινα γυρώσασα. 2) στρέφω τί εἰς κύκλον· κατὰ κύκλον περιτρέπτω, ὡς δένδρα, ὡς, »γυρῶται τὰ φυτά, παρ' Ἀράτ. ἀντὶ τοῦ σκάπτω ἕνα χανταίνει, λάκκον ὁλόγυρα εἰς τὰ φυτὰ διὰ τὴν βροχήν, ἢ διὰ νὰ ἐκριζωθῶσι τὰ ζιζάνια. 3) = περικυκλόνω. περιτειχίζω, Ὀππ. Ἀλ. 4. 159.

Γύρωθεν, ἐπίρ. Ζήτ. Γυρόθεν.

Γύρωμα, τό (γυρόω), = γύρωσις, καὶ τὸ εἰς γῦρον ἀποτελεσθέν, καμωμένον, καμωμένον, ἢ κεκυρτωμένον, στριμμένον. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. ἡ Γυρώματα, φαίνεται, ὅτι σημαίνει ξύλα καμωμένα μὲ τὸν τόρνον, ἤτοι ξύλα τορευμένα (ῠ)

Γύψ, υπός, ὁ. Γύψ, Αἰγυπιός, τὸ ὄρνεον, Λατ. Vultur. Ἰλ. Χ, 42. Σ, 271. Α, 162. Παρὰ τὸ κύπτω. (Τὸ Γύπιλον ἐν ταῖς διπυλλάβοις πλαγίαις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

*Γυψεμπλάστης, ὁ. [Ὁ ἀλείφων, καπλατίζων μὲ γύψον, Χιον. σ. 1651.

*Γυψεμπλαστικός, ή, όν. Τὸ ἐπίθ. τοῦ ἀνωτέρω, Θ. Μ. σ. 588.

Γύψος, ἡ. Γύψος (ῦψος ἀποβολ. τοῦ γ κοινῶς). Ἡ πρώτη σημασία παρ' Ἡροδότ. Ζ', 69. σημαίνει τὴν κιμωλίαν [γῆν (κρέδα). 2) ἀπὸ δὲ Θεοφράστου καὶ ὑστερώτερον, ἡ Γύψος, εἶδος ἀσβεστώδους γῆς μετὰ ὀξέος χαλκάνθου μεμιγμένης. »Οἶνος τὴν γύψον ἔχων, Διοσκορ. Ε'. 9. »Πρὸς γύψου πότιν καὶ φαλαγγίων δήγματα πίνεται, ὁ αὐτός. Λ'. 187. ὅθεν

Γυψόω, ῶ. Ἀλείφω τί ἀπ' ἔξω, καπλατίζω μὲ τὸν ὕφον (κιμωλίαν γῆν), ἡ γύψον, Ἡροδότ. Γ', 24. »Μυστίδι γύψῳ, Νονν. Διονυσ., ἐπεὶ εἰς τὰ ὄργια ἀλείφει οἱ Βάκχαι τὸ πρόσωπον μὲ γύψον.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ, Ω.

Γῶ. Παθ' Ἡσυχ. ἑρμην. ἐαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ.

Γῶ, παρὰ Γραμμ. Χωρῶ, καμβάνω, δέχομαι· γενικὴ, φωνῶ, Ἔτυμ.

Γωγώνη. Φάρυγξ. λάρυγκας, Βερῦνος.

Γωλεός, οῦ, ὁ. πληθ. οἱ Γωλεοί, οἱ, καὶ ἑτεροκλ. Γωλειά, τά. Σπήλαια, τρύπαις, εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχονται τὰ θηρία, Νικάνδρ. Θηρ. 125. (συγγεν. τῷ, γαῦλος, φωλεός).

Γῶν, Ἰων. ἀντὶ γοῦν, ὡς ὠνἀντὶ οὖν, παρ' Ἡροδότῳ.

Γωνία, ίας, ἡ (παρὰ τὸ γόνυ ἐκτάτ. τοῦ ω)· καὶ γωνίδιον, ὑποκορίτ. τοῦ Γωνία. Ἀγκωνή. 2) γωνιώδης στύλος, παρὰ Διοδ. Σικ. Β'. 8. 3) παρὰ Πλάτωνι. Φιλ. 31. καὶ τὸ μέτρον τῶν γωνιῶν. 4) τροπ. ἀχρεῖος, ἢ σκοτεινὸς τόπος κατοικίας, δεπτριβῆς· κρυπτός, μὴ φαινόμενος· μακρυὸς. Ζήτ. Γώνες.

*Γωνιάζω. Κάμνω τι ὡς γωνίαν, Ἡρωδ. Ἐπιμ. 17.

Γωνιαῖος, α, ον. Μὲ γωνίας, ἀγκώνας. »Γωνιαία στυλίς, Διονύσ. Ἁλιε.

*Γωνίαμα, ος, τό. Αἱ τρύπαι, τὰ κελλεῖα τῶν κηρίων, Εὐστάθ.

Γωνιασμός, ὁ. Τὸ μετρῶν, διευθύνειν τί, ἢ προπαρασκευάζειν ἀκριβῶς κατὰ τὸν κανόνα, γνώμονα. »Γωνιασμὸς ἐπῶν (Ἀριστοφ. Βάτρ. 956.), τὸ διευθύνειν τὰ ἔπη κατὰ τὰς γωνίας, τεχνικὸν ἴσιασμα, τέρασμα, μέτρημα τῶν ἐκφράσεων. Ζήτ. Γωνία.

*Γωνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, γωνία· καὶ μεταφ. μικρούτζικος τόπος, ὡς, »Μικρὸν τὸ τῆς γῆς γωνίδιον ὅπου ζῶμεν, Μαρκ. Ἀντ. 3, 10.

Γωνιοβόμβυξ, υκος, ὁ (βόμβυξ). Παρ' Ἀθην. σελ. 222. καλοῦνται οὕτως οἱ Γραμματικοὶ »Γωνιοβόμβυκες, οἱ ἐν ταῖς γωνίαις βομβοῦντες.

Γωνιοειδής, ές, καὶ γωνιοίδης, ὁ, ἡ· καὶ γωνιωδῶς ἐπίρ. (εἶδος). Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα μιᾶς γωνίας.

*Γωνιόποδες, οδος, ὁ, ἡ. Πολλὰ κυρτὸς τοὺς πόδας, Διογ. Λ. 9, 116.

Γωνιόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων φύλλα μὲ γωνίας, Θεοφ. ἱστ. φ. 1, 10, 5.

Γωνιόω, ῶ. Κάμνω γωνιώδες. Παθ. γωνιόομαι, οῦμαι. Ὅθεν γεγωνιωμένος, παρὰ Διοσκορ. Γ', 9., γίνομαι ὅλως ἀγκωνώδης, ἀποκτῶ, ἢ ἔχω γωνίας.

Γωνισμός, οῦ, ὁ· ἀντὶ τοῦ, Γωνιασμός. Ἀμφίβ.

Γωνιώδης, ὁ, ἡ, = γωνιοειδής.

*Γωνίωμα, τος, τό. Κύρτωμα, καμπή· ἀγκωνή, Εὐστάθ.

*Γωνίωσις, εως, ἡ. Παρ' Ἀρχιγ. [εἰς Γαλην. τ. ἡ'. σελ. 275. ὁ σφιγμὸς τῆς ἀρτηρίας· οὐσιαστ. τοῦ γωνιόω,

Γῶνος, ου, ὁ, ὡς τὸ συνώνυμον Γωνία. Κυρτότης, καμπυλότης· ἀγκωνή, γωνία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Λάκωνικ. σχηματισμ. Γῶνορ. Ἴσως δὲ ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει ἦν τοῖς Συβαρίταις, ὡς τρίγωνος, κ. τ. λ. (Κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν συνωνυμεῖ τῷ, γόνυ, ἀντὶ τοῦ γόνος, ὅ ἐστιν ἡ καμπυλότης τοῦ γόνατος εἰς τὰ ὀπίσθια ποδάρια τῶν ζώων.)

Γωριάω, Λάκων. ἀντὶ τοῦ χλευάζω, περιπαίζω, κατὰ δὲ Ἡσύχ. σαρκῶ, ἢ σαρκάζω, κάμνω τι σαρκώδες.

Γωρυτός, οῦ, ὁ. Φαρέτρα, φηκάρι διὰ σαΐτας (κουμπούρι Τουρκ.), τοξοθήκη (Ὀδ. Φ, 54. Λυκ. 458.)· παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτά, ὅ ἐστιν, ἐλκυστὰ τόξα, ἐκ τοῦ χωρέω (χάω, χέω, χόω, χώω), χωρυτός· ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ καὶ κώρυκος. Ὁ δὲ Γιανὶς ἐν Ἀοῦ. Παλ. 6, 34. καὶ Σηλυκ. ἡ γωρυτὸς, ἔχει. Ἡ θήκη αὐτὴ ἐλέγετο καὶ ἕλυτρον τόξου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ.

Δ.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Δ, ἡ ὁ, Δέλτα, τὸ τέταρτον, ἄκλιτον στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ἀριθμητικῶς δ' γραφόμενον, σημαίνει τέσσαρα καὶ τέταρτος· μετὰ ὑπογεγραμμένης δὲ οὕτω ͅ, τέσσαρες χιλιάδας, 4000. Καλεῖται δὲ Δέλτα διὰ τὸ τρίγωνον σχῆμά του, ἐπειδὴ ἡ Δέλτος ἔστι πίναξ ἐν εἴδει τριγώνου· παρὰ τὸ δέλω, δῆλον δελτωτός, ή, όν, τὸ ἐν τοιούτῳ σχήματι πεποιημένον· καὶ ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις γραμματίνοις ἐδιπλόουτο κατὰ ταῦτο τὸ σχῆμα, ἐντεῦθεν ὠνομάζοντο μετάπειτα Δέλτοι εἶλα τὰ συγγράμματα, ἢ βιβλία ἐποιουδήποτε σχήματος. Ὅτι δὲ τὸ Δέλτα ἐνομάζεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὅρα παρ' Ἀριστ. Λυσ. 151. — Ἐναλλάσσεται δὲ τὸ δ κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους 1) μὲ τὸ β, σάνδαλον, σάμβαλον, ὀβελός, ὀδελός, Αἰολ. 2) μὲ τὸ γ, ἀμέρδω, ἀμέργω, δᾶ, γᾶ, γῆ, ὀνόφος, γνόφος, Δωρ. 3) μὲ τὸ ζ, Δεύς, Ζεύς, δορξ, ζόρξ, δα-, ζα-, Ἰων., ἐν ᾧ Δωρ. τὸ ζ μετέβαινεν εἰς σδ, μελίζω, μελίσδω, φράζομαι, φράσδομαι. 4) μὲ τὸ θ, ἀνδηρον, ἄνθηρον, ἡδέω, γηθέω, ψεῦδος, ψύθος, θεά, Dea. 5) μὲ τὸ κ, δάω, καίω, ὀνόφος, κνέφος. 6) μὲ τὸ λ, δάκρυμα, lacryma, Αἰολ. δασύς, λάτιος. 7) μὲ τὸ σ, ὀδμή, ὀσμή, καὶ μὲ προτιθὲν συμφωνον, βάδος, βασμός, ἕδω, ἐσθίω. 8) μὲ τὸ τ, γόδυπος, κτύπος, δεῖμος, timor, δαίδες, taedae. 9) ἐνίοτε παρεισέρεται τὸ δ εὐφωνίας χάριν εἰς τὰς συγκοπ. πρὸ τοῦ ρ, ἀνήρ, ἄνερος, ἀνόρος, κατὰ Βούττμ. Λεξιλ. α'. Σ. 125· καὶ ἐντιτι συνδέσεσιν ὡς παρὰ Λατ. ἐν τῷ prodesse, prodire. 10) καὶ ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἐγίνετο, καθὼς φαίνεται, προπαραλήψεσις τοῦ δ, π. χ. δείλη καὶ εἰλη, δή καὶ ἤ, διώκω καὶ ἰώκω, δαίω καὶ αὔω, Βουττμ. Lexil. 2. p. 191.

Δα-. Μόριον ἐπιτατικὸν ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, ἀχώριστον, ὡς καὶ τὸ συχνότερον, μόνον τῇ διαλέκτῳ διαφορετικὸν ζα —, ζάσιος, ζαφοινός, πολύσιος, πολλὰ ἐρυθρός. Κατά τινας παράγεται ἐκ τοῦ «θείω, πάντη, ὅλως, πέρα καὶ πέραν.

Δᾶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ γᾶ, γῆ, ἐπιτοπολυῶς κλητ. Ἀλλ' ὁ Θεόκρ. Ζ', 39. ἔχει καὶ τὴν αἰτ. δᾶν.

Δαβελός, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ δαλός.

Δαγκάνω, = δάκνω, μόνον παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ τοῖς Γραμματ., οἵτινες παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ δάκνω ὡς τύπον κατὰ συγκοπήν.

*Δᾶγμα, τό, Δωρ. ἀντὶ δήγμα.

Δαγύς, ύδος, ἡ. Μία κοῦπλα (νύμφη, πλαγγών) ἀπὸ κηρὶ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ μάγοι, Θεόκρ. Εἰδύλ. Β', 110. «Ἀλλ' ἐπάγην δαγύδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.» ἄλλοι δὲ δατύς, ἀναγν. πιθανῶς Θετταλιστί, Πρβ. Voss. Virg. Ecl. 8, 73 (--).

Δαδαίνειν. Ἀντέχειν, ἀνατείζειν, μερμηνᾶν, φροντίζειν, Ἡσύχ.

Δάδιξ, ικος, ἡ. Μέτρον τι κυβιεῖον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, περιεκτικὸν ἐξ χοινίκων, Πολυδ. Δ'. 168. συγγεν. τῷ, ἄδδιξ. (--?).

*Δᾴδινος, η, ον. Ἀπὸ δᾳδὶ κατασκευασμένος, Ἀλεξ. Τραλλ. 3. Σ. 213.

Δᾴδιον, ου, τὸ· Ὑποκορ. τοῦ δαὶς, δᾳδ. Μία μικρὰ φάκλα, ξύλου ῥητινώδες ἀναμμένου, δαδὶ, Διοσκ. 2) πεσσὸς, ἤτοι στρογγυλόντι καὶ μακρὸ, ἐκ λινοῦ, ἢ ἄλλου παρομοίου κατασκευασμένον, τὸ ὁποῖον ἔβρεχαν μὲ ἰατρικὸν καὶ ἔβαζαν εἰς τὴν μήτραν εἰς συμπτώματα τινά, Ἱπποκρ.

Δαδιώδης, ἀντὶ τοῦ δαδώδης, Θεόφρ. ἱστ. Φ. 9, 7.

Δαδοκοπέω, Μ. ήτω (κόπτω). Κόπτω δαδία διὰ φανούς. Πρβ. δαδουργέω.

Δαδόομαι, οῦμαι, παθ. τοῦ δαδόω. Γίνομαι δαδίον, ὅ ἐστι ῥητίνην ἀποκτῶ, ἢ μεταβάλλομαι εἰς ῥητίνην.

Δαδουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω, ἀργάζομαι τὰς πεύκας διὰ δαδία· καὶ παθ. δαδουργοῦμαι, οῦμαι· ὡς, «Πεύκη δαδουργουμένη», πευκὴ, κομμένη διὰ νὰ τρέξῃ ἡ ῥητίνη· ἐκ τοῦ

*Δαδουργός, ὁ, ἡ (δᾳὶς, ΕΡΓΩ). Ἑτοιμάζων πεύκην ἢ δαδίον εἰς φανους.

Δαδουχέω, ῶ (δαδοῦχος). Κρατῶ φάκλας, λαμπάδας, δαδία ἀναμμένα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ προπορευόμενος φέγγω, κυρ. ἐν πομπαῖς καὶ ἑορταῖς· φωτίζω. «Λαμπάσι δαδουχοῦσι», Ἀθήν. Δ'., ἀντὶ τοῦ φέγγουσι· καὶ Μελέαγρ. Ἐπιγ. 125. «Πεύκας φέγγος ἐδαδούχουνο· ὅθεν

Δαδουχία, ίας, ἡ. Τὸ φέγγειν προπορευόμενος μὲ τὰς λαμπάδας, φάκλας, τὸ φέρειν εἰς χεῖρας ἀναμμένας λαμπάδας· ἢ φωτιστικὴ.

Δαδοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων φάκλας, λαμπάδας, φῶτα εἰς τὰς χεῖρας καὶ προπορευόμενος, μέλ. ἐν ἑορταῖς καὶ πομπαῖς. «Δαδοῦχοι», οἱ κρατοῦντες ἀναμμένους φανοὺς κατὰ τὰ Μυστήρια. 2) λύχνος. 3) μεταφ. φωστὴρ.

Δαδοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων καὶ κρατῶν δαδία, φάκλας.

*Δαδόω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 5. «Ὅταν δαδιοῦσθαι αἱ ῥίζαι, δηλ. μεταβληθῶσι εἰς δαδίον διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ῥητίνης· λέγεται ἐπὶ τῶν πευκῶν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἐνεργητικῶς τε καὶ οὐδετέρως.

Δαδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δαδί.

Δάδωσις, εως, ἡ (δαδόομαι). Τὸ γίνεσθαι, μεταβάλλεσθαι εἰς δαδίον, δάδωμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5, 11, 3.

Δᾷρα, ἡ· συναίρ. δαῖρα (δαΐνας). Ἡ εἰδήμων· οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Λεσβίοις ἡ Περσεφόνη, Ἐτυμολ. μέγ. καὶ Λυκόφρ. 710. ὅθεν

Δᾳείρινες, ου, ὁ. Ὁ ἱερεὺς τῆς Περσεφόνης, Πολυδ. Α. 35. Δι' ὃ Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλών. Γ', 845. δαῖρα εἶπον, ἐκ τοῦ δαείω, ἀντὶ δαέω, δαῶ (ὡς καὶ τὸ δαμεῖω, δμῶ), ἐκ τοῦ δάω, δαέω, δάημι, μανθάνω, ἐξεύρω, ἐπίστασαι.

*Δᾳείω, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ θέματος δάω, ἀντὶ δαῶ, Ὅμ.

*Δαερός, καὶ δαηρός, ταυτόν καὶ, λαμπρὸς, καθαρὸς, ξηρὸς, Ἐτ. Μ. Πρβ. θαλερός.

(Δάζομαι) ἀχρ. θέμα, ἐξ οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, δαίω, Μ. ἀσωμ.· Ἐνεργητ. μοιράζω, μερίζω, διανέμω, διαιρῶ τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Ξενοφ. Παιδ. Δ. «Κἂν τε μεῖον ἡμῖν δάτωνται, κέρδος ἡγήσασθαι.» Μέσως δὲ, ἀναμεταξύμας, ἀναμεσόνμας μοιράζομαι, Ὁδ. Γ, 316. «Κτήματα δασάμενοι.» 2) καταμερίζω, κατακομματιάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 21. «Κύνες δάσονται». Ἴδε καὶ ἄλλα παραδείγματα ἐν Ἰλ. Α, 125. 368. Ο, 189. Σ, 511. Χ, 120. καὶ Ὁδ. Β, 335. 368. Ο, 13. Π, 385. Ο, 412. Ζ, 87 κ.τ.λ.

*Δάη, ἡ (δάω)· ταυτ. δαΐς. Μάχη μεγάλη, αὐτηρά, Ἡσυχ. Ζήτ. δαΐς καὶ δάος.

*Δαήμεναι, ἐπικ. ἀντὶ δαῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. ἐκ τοῦ δάω, δαίω· ἴδε Δάημι.

Δάημι, ἀντὶ τοῦ δάω, δαίω, ὅθεν δαεὶς, δαήμεναι ἀντὶ δαῆναι, δαώμεν, ἐξεύρειν, ἐπίστασθαι, Ἰλ. Φ, 487. «Πολέμοιο δαήμεναι», ἀντὶ τοῦ μαθεῖν, γνῶναι· καὶ «Δαήσονται», ἀντὶ τοῦ ἐξετάζουσι, παρ' Ἀπολλων. Δ, 234. Ζήτ. τὸ Δάω, Δαίω, καὶ Διδάσκω.

Δαημοσύνη, ης, ἡ. Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ἐμπειρία, Ἀπολλών. Λατ. peritia, scientia· ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαῆναι), μετὰ γεν. Μαθημένος, διδαγμένος, ἔμπειρος, ἐπιστήμων, Ὁδ. Θ, 159. «Δαήμονι ἄλλωνι», καὶ Θ, 263. «Δαήμονες ὀρχηθμοῖο· ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 411. καὶ Ψ, 671. λέγεται καὶ, «ἐν παλάμῃσι, ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμων». Ὑπερθ. δαημονέστατος.

Δαῆναι, ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. β'. παθ. ἔδάην, ἴδε Δάω.

Δαήρ, έρος, ὁ· καὶ κλητ. δᾶερ. Ἀνδράδελφος, Ἰλ. Γ, 180. παρὰ τὸ δαίω, ἢ δαέω· τὸ ἀνάλογον ϑηλ. γάλως (--, ἡ πληθ. Γεν. δαέρων ἐν τῷ Ἐξαμ. διτύλλαβος, Ἰλ. Ω, 769.).

*Δάηται, γ. ἑνικ. ὑποτ. ἀορ. μεσ. τοῦ δαίω, Ἰλ.

Δαητός, οῦ, ὁ, ἡ (δαῆναι). Εἰδήμων, ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 974. ἀντὶ τοῦ δαικτός, ἐνῶ ἄλλοι «Φατειάς» ἀναγινώσκουσι.

Δαί, Σύνδεσμ. ἐν χρήσει μετ' ἐρωτηματικὰ μόνον, ἀντὶ τοῦ λοιπόν· καὶ ἐπὶ συμπερασμοῦ, καὶ περιεργείας, μάλιστα δὲ, «Πῶς δαί; καὶ πῶς; «Τί δαί; τί λοιπόν; τί λοιπὸν ἄλλο; πῶς οὕτως; (ἕτζι) διατί λοιπόν; Ἀριστ. Βάτρ. 566. 2) ὅταν ἀποβάλλῃ τις τί μὲ καταφρόνησιν· καὶ τί παρέκει, μακρύτερα; Herm. Vig. Σ. 848. Stallb. Πλατ. Εὐθυφρ. σ. 4. Α. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δή, Ὁδ. Α, 225. «Τίς δαί; τίς δαί ὁμίλου»; καὶ ἐν Ἰλ. Κ, 408. «Πῶς δαί τῶν ἄλλων»;α

*Δαΐ, ἐπ. Δωτ. τοῦ δαΐς ἀντὶ δαΐδι, Ἰλ. Ν, 589. (υυ)

Δαιδαλεόδμος, ἡ δαιδαλίστμος, ον, ὁ, ἡ (ὀδμή). Ὁ τεχνικῶς, ἢ ὡραίως μυρίζων, «Δαιδαλαιόσμοις μύροισι», Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἀθην. 12. σλ. 510. καὶ Πορφύρ. Β'. 21., μυρεντεχνικῶς καὶ ποικίλως κατεσκευασμένον, ἢ ἁπλῶς πολλὰ νόστιμα μυρίζον.

Δαιδάλεος, έα, εον (καὶ δαιδάλειος), ἡ καὶ κοινὸν, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Τεχνικὸς, ὡραῖος, ποικίλως στολισμένος, ἢ κατεσκευασμένος. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ καλῆς ἐργασίας καὶ κατασκευῆς ἐν μετάλλῳ ἢ ξύλῳ ἐπὶ ὅπλων, ἀσπίδων, σκαμνίων (Ἰλ. Δ, 135. Θ', 195. Γ, 18. Γ, 448. Σ, 379. 390. κτλ.), οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τεχνικῆς ἐργασίας ὑφαντῶν· περὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαιρέτως ἐν Ὁδ. Α, 131. ἰδ.

Wolfs Anal. 4. p. 505. Ὀρθότερον γράφεται δαιδάλεος ἢ δαιδάλεος, καὶ Ἴων. Δαιδάλειος· κατὰ συγκ. δᾶ, δαίδαλος, η, ον.

Δαιδαλευτήρ, ῆρος, ὁ, = δαιδαλευτής, ὁ. Ὁ τεχνίτης, ὁ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύων· καὶ θηλ.

Δαιδαλεύτρια, ίας, ἡ. Τεχνίτρια, κατασκευάστρια, ἡ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύουσα, Λυκόφ. 578.

Δαιδαλεύω, = δαιδάλλω, μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς παρὰ Φίλωνι. Ε'.

Δαιδάλλω, Μ. αλῶ· καὶ δαιδαλόω. Δουλεύω, κάμνω τι ὡραῖον, τεχνικὸν, ποικίλον (ἐκ τοῦ, δάω, δαίω, δάλλω, δαιδάλλω)· ἐν γένει, διακρίνω, ξεχωρίζω τι, ὅ ἐστι κάμνω τι διαφορετικόν, σταλίζω, ποικίλλω τι, ὥστε νὰ διακρίνηται τῶν ἄλλων, τεχνεύω, καλλωπίζω· βάψω παρδαλᾶ, κτλ. ἄλλως δέ, κάμνω τι καλόν, τεχνεύω διὰ σπίδιξιν, διὰ μάστραν, Πινδ. Ὀλ. 5, 48. 2, 97. 1, 46. Νε. 11, 23. Παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Σ, 479, καὶ Ὀδ. Ψ, 200) ἐπὶ σάκους, καὶ λέχους, στολίζω αὐτὰ μὲ χρυσὸν, ἄργυρον καὶ ἐλεφάντινον ὀστοῦν. (Πρβ. αἴολος, ποικίλος)· ὅθεν

Δαίδαλμα, τος, τό. Τὸ ὡραῖος, τεχνικῶς καὶ ποικίλως δουλευμένον, ψκιασμένον (τεραρέϊκ Τουρκ.)· τὸ ἐπιτήδειον, καὶ ποικίλον, καὶ ἄριστον τεχνούργημα, Πινδ. Πύθ. 5, 48. Δουκιαν. Ἐρωτ. le Chef-d'oeuvre, Γαλλ., Meisterstuck, Kunstwerk, Γερμαν.

*Δαιδαλόγλωσσος, ὁ, ἡ. Ὁ μεταχειριζόμενος γλῶσσαν, ἤτοι ὁμιλίαν τεχνικὴν, Συνέσ. ὕμν. 3, 256. σλ. 324. Α.

*Δαιδαλόεις, εντος, ὁ, ἡ. Κατεσκευασμένος τεχνικᾶ· ποικίλος, παρδαλωτὸς, Κύριστος, 1, 141. «Τεύχεα δαιδαλόεντα.

*Δαιδαλοεργός, ή, όν. Τεχνικὸς· καὶ ὁ τεχνικὰ δουλεύων, Παυλ. Σιλεντ. Amb. 96.

Δαίδαλον, ου, τό. Τὸ αὐτὸ καὶ, ἄγαλμα, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Τ, 227.

Δαίδαλος, ου, ὁ. Περίφημος λιθοξόος εἰς τὴν Κρήτην, ὅστις ἤκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μίνωος, 1240 ἔτη πρὸ Χρ. Ὥρα Διόδωρ. Σικελ. Βιβλ. Δ'. Κεφ. 76. Ἔσταξε ὁ πρῶτος, ὅς τις διαχώρισε τοὺς πόδας τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔδωκε σχῆμα τοῦ περιπατεῖν. Ὁ Ὅμ. (Ἰλ. Σ, 592) ἀναφέρει αὐτὸν ὡς κοσμήτορα ἑνὸς τόπου, χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκαλλώπισε διὰ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἐζωγράφισε τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὡς τόσον, οἱ μεταγενέστεροι Κρῆτες ἐννοοῦν ὑπὸ τὴν λέξιν Δαίδαλος πλαστικὴν ἐργασίαν ἐν μαρμάρῳ, Παυσ. Γ, 40. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου τεχνίτου πᾶν τὸ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον. 2) ὡς ἐπίθετ. δαίδαλος, η, ον, = Δαιδάλεος. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ἰλ. μόνον τὸ πλῆθ. οὐδέτ. ἐπὶ δουλειᾶς εἰς μέταλλον καὶ ὑφάσματος (ἐν δὲ Ὀδ. ἁπανταχοῦ καὶ τὸ ἑνικόν), ὡς Ἰλ. Ξ, 179. «Τίθει δ' ἐνὶ (τῷ πέπλῳ) δαίδαλα πολλά», ἀντὶ τοῦ ποικίλα, τεχνικὰ, ἄριστα τεχνουργήματα· καὶ Ἰλ. Ε, 60. Σ, 400. 482. Τ, 13. 19.

*Δαιδαλουργία, ἡ. Τεχνικὴ κατασκευὴ, Ἑρμῆς Ποιμαν. σ. 18.

Δαιδαλόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνὴ). Ὁ ἔχων τεχνικὴν, ἐπιτηδευμένην, ποικίλην φωνήν.

Δαιδαλόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ). Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιμελὴς κατὰ τὰς χεῖρας, Ἀλ. Παλ. 6, 204.

Δαιδαλόω, ῶ, = δαιδάλλω, Πινδάρ. Ὀλ. 1, 169. «Δαιδαλόω ὕμνων πτυχαῖς», στολίζω μὲ τεχνικὰ μέλη, ὕμνους.

Δαίζω, Μ. ίξω· καὶ δαΐζομαι, ποιητικ. μετ. Παρακ. δεδαϊγμένος, καὶ, δεδαϊσμένος, Μετ. ἀόρ. α'. παθ. δαϊχθείς, καὶ δαϊσθείς (δαΐω). Διακόπτω, διαμερίζω, μερίζω, διαιρῶ. «Ἔσταχυ πάντα διεμοιράτο δαίζων», Ὀδ. Ξ, 434. καὶ μεταφ. Ἰλ. Ι, 8. «Ὡς ἐδάϊζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν», ἦσαν διηρημένοι κατὰ τὴν καρδίαν, ἀσύμφωνοι, ἀμφίβολοι· ἐμερίζετο ἡ καρδία των ἂν ἔπρεπε νὰ φύγωσιν ἢ μείνωσι· καὶ Ἰλ. Ξ, 20. «Ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν ὀιχνάδεσσι», ἀντὶ τοῦ διχῇ μεριζόμενος τῷ σκέμματι τὸν λογισμὸν, τουτέστι, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων καὶ διασπώμενος. 2) καταξεσχίζω, καταλιανίζω, κατακομματιάζω, διακόπτω, καταπαράττω, καταντυτρίβω, κάμνω τι κομμάτια· ἔτι δὲ φονεύω, δυσιάζω, καταπφάττω. Ὁ Ὅμ. ἐν τῷ παθ. συνεθίζει νὰ συντάσσῃ καὶ τὴν λέξιν χαλκῷ, ἥτις πολλάκις καὶ ὑπακούεται παρ' αὐτῷ. «Ἐξ διὰ πτύχας δαΐζων χαλκῷ», Ἰλ. Η, 247. καὶ ἐν Ἰλ. Π, 841. καὶ Β, 416. καὶ Σ, 27. «Χειρὶ κόμην δαΐζουσα· ἔδεν τό «Χαλκῷ δαΐζειν», διατρυπᾶν, διαπερᾶν, δυνατώνειν μὲ τὸ τόξον, μὲ τὸ βέλος· ὡς καὶ ἐν τῷ, «Δαιχθεὶς ἐκ βελέων», ἀντὶ τοῦ, διατρυπηθεὶς, πληγωθεὶς, δυνατωθεὶς, Πινδ. Πύθ. 6, 35. καὶ Ἰλ. Φ, 147. «Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζεν, ἀντὶ τοῦ, διέφθειρεν, ἐφόνευεν. «Φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ», Ὀδ. Ν, 320., ἀντὶ τοῦ, στενοχωρημένον ὑπὸ λύπης, καὶ καταλυπημένον· τοιοῦτον καὶ τὸ «Συμφορᾷ δεδαϊγμένοι», Πινδ. Πύθ. 9, 125. καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Α, 48. «Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐεται ἦτορ». Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 535. «Ἄρηϊον δὲ κατ' αὐδὴ λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ», κείμενον, σημαίνει κυρίως πάντῃ διαπερασμένον τὴν καρδίαν, νεκρὸν, ἔνθα ἐλλείπει ἡ λέξις χαλκῷ, ἡ ὁποία συχνάκις παραλείπεται, ὡς καὶ Ἰλ. Τ, 319. 203. 211. 283. 292 (υ--). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Δάπτω.

*Δαιτημός, ὁ, = δαιτμός, Ἡσυχ.

Δαίτμός, οῦ, ὁ· καὶ δαιτμός. Διαίρεσις, μερισμὸς, Ἡσύχ. σπανίως.

Δεδαϊκτα'μενος, Ἰλ. Φ, 146. 301. ἀντὶ τοῦ «δαϊζόμενος», ἐν πολέμῳ πεσών, ἀναιρεθεὶς (ἐκ τοῦ δαΐς, καὶ κτείνω), ὡς καὶ τὸ, ἀρηϊκτάμενος, (Ἰλ. Χ, 72.) ἀρηίφατος, κτλ.

Δαϊκτήρ, ῆρος, καὶ

Δαικτής, οῦ, ὁ (δαΐζω). Ὁ φονεύων, πληγόνων, διακόπτων εἰς τὸν πόλεμον· ἐν γένει, ὁ ἀφανίζων, διαφθείρων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 811. «Δαΐκτωρ γάμου». καὶ Θῆβ. 919. «Γόοις, ὁ διαφθείρων τὴν καρδίαν γόος, ἤτοι σπαράττων· ὡσαύτως φθόνος, Ἀνακρ. 42, 10.

*Δαϊκτός, ή, όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δαΐζω. Διηρημένος, σπαραγμένος, διαπερασμένος, τρυπημένος· φονευμένος. 2) βασανισμένος· ἀμφιβάλλων.

Δαίκτωρ, ορος, ὁ, = δαϊκτήρ.

Δαίλμα, ατος, τό. Ζήτ. Δίασμα.

Δαιμονάω, ῶ, Μ. ήσω. καὶ νεώτερ. τύποι δαιμονιάω, καὶ δαιμονιάζω (δαίμων). Εἶμαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ δαίμονος, θεοῦ τινος, δαιμονίζομαι, κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος, ὑπὸ δαίμονος κατέχομαι· δαιμόνιον ἔχω· μανίᾳ ποινηρᾷ κατέχομαι, Χρυσόστ. ἐπὶ πάσης καταστάσεως τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσωσιν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔπεμπε ἐντόμιζον θεῖαι ἐπιρροὴ καὶ ἐνέργειαι. «Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς», ὁ οἶκος εἶναι κατὰ θέλησιν δαίμονος, θεοῦ, εἰς συμφορὰν καὶ δυστυχίαν, Αἰσχ. Χοηφ. 562. 2) ἰδιάτ. εἶμαι ἔνθους, ἐνθουσιῶν, μανικὸς, παράφρων.

*Δαιμονιάζω, νεώτ. τύπος ἀντὶ δαιμονάω.

Δαιμονιακός, ή, όν, = δαιμονικός. Ὁ κυριευμένος ἀπό τινα δαίμονα, δαιμονισμένος. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, Πλούτ. Περικλ.

Δαιμονιάω, ῶ, = δαιμονάω, νεώτ. τύπος.

Δαιμονίζομαι, = δαιμονιάω. Κυριεύομαι ἀπὸ δαίμονας· ὅθεν ἡ μετοχ. «Δαιμονιζόμενοι», ἀντὶ τοῦ «Δαιμονιῶντες», Φιλημ. Στοβ. Ῥωσ. σελ. 196. «Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην», ἀντὶ τοῦ «Δαίμονα τύχης λέλογχεν», καθεὶς κρέμαται κατὰ τὸ εἶδός του, ἢ λαμβάνει τύχην κατὰ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν. «Δεδαιμονισμένοι», ἀντὶ τοῦ τεθωμένοι, Σοφ. Δανάῃ.

Δαιμονικός, ή, όν. Ἐπὶ ἀνθρώπων, κυριευμένος ἀπὸ δαίμονα, μανικὸς, παράφρων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ὑπὸ δαίμονος ἢ θεοῦ τινος προερχόμενος, ἐμπνευσμένος, σταλείς· ὡς, πεῖσμα, ψεῦδος δαιμονικὸν, Χρυσόστ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 996. «Τὸ ἐν γάμῳ λέγειν καὶ πράττειν καὶ βίωσιν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δαιμονικὸν» (ἐν ταῖς παλαιαῖς Ἐκδόσ. «δαιμονιακὸν» ἀναγινώσκ.), ο. ε. προέρχεται, προξενεῖται ἀπὸ κακὸν δαίμονα.

*Δαιμονιόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάν). Ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος· δαιμονισμένος, καὶ ἐνθουσιῶν, ἐκβακχεύων, Ἰουστιν. Ἀπολ. Σ. 28.

Δαιμόνιον, τό. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Ῥητ. Β'. 23. θεός, ἢ θεοῦ ἔργον, καὶ μάλιστα 1) ἡ θεότης, ἡ οὐσία καὶ ἐπιρροὴ τῶν θεῶν, numen, ὡς, «Οὐχ ὑπερῥῶ τὸ δαιμόνιον», δὲν καταφρονῶ τὴν θεότητα ἢ θείαν πρόνοιαν. «Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν» (Πλατ.), ἀντὶ, νέας θεότητας, νέους θεοὺς εἰσάγω. 2) ἰδιαιτ. ὁ προστάτης, φύλαξ, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνιαῖον εἰς ὑπεράστιόν του πνεῦμα, ὡς τὸ «Σωκράτους δαιμόνιον» (τύχῃ ὑποκ. τοῦ, δαίμων, ἀλλ' οὐδέτερον τοῦ δαιμόνιος). Ἡ συνήθεια ἐφαρμόζει τοῦτο διὰ τοῦ ὁδηγοῦ, ἢ ἄγγελος, νοῦς, ἢ καὶ διάβολος· π. χ. ὅταν λέγωμεν, ἔτζι μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ὁδηγός μου, ὁ νοῦς μου, ὁ ἄγγελός μου· ἔτζι τὸν ἐφώτισεν ὁ διάβολός του. 3) ἐν Εὐαγγελίῳ, ἀντὶ τοῦ, κακὸν πνεῦμα, ὁ διάβολος.

Δαιμονιόπληκτος, ου, ὁ, ἡ (πλήττω). Προκλ. παράφρ. εἰς Πτολεμ. σελ. 237, 12. ἀντὶ τοῦ δαιμονιακός· καὶ

Δαιμονιοπληξία, ίας, ἡ. Ἡ κατάστασις ἑνὸς Δαιμονιοπλήκτου, ὁ αὐτ. σελ. 238, 19.

Δαιμόνιος, α, ον, παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ ὁ, ἡ (δαίμων). Θεῖος· δαιμονικός· ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς τύχης κυρίως εἰς τὸ καλὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δυστυχίαν· ὑπάρχει ἄρα λέξις ἐπιτοπολύτιμος, συχνάκις ὅμως μεμιγμένη μὲ θαυμασμόν τινα τύχης ἢ πνεύματος χωριστοῦ, ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν μόνον ἐν Κλητικῇ ὡς προσφώνησιν, ἤγουν ὅταν ὁμιλῇ τις κάποιον, ὡς, «Ὦ δαιμόνιε, καλέ, ἢ δυστυχισμένε (Ἰλ. Α, 561. Δ, 31. Ζ, 326. 407. 486. 521. Ν, 448. 810), πολλάκις μὲν ὡς ἔκφρασιν αὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ, συχνότερον δὲ ὡς παράστασιν ἀκαταινότου, θαυμασίου, καταπληκτικοῦ κατὰ τὸ φέρσιμον ἑνὸς ἀνθρώπου, ὥστε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς λέξις ἐπιπλήξεως καὶ μομφῆς, ἀντὶ σχετλιε· παντοχοῦ ὅμως ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, τὰ ὁποῖα κεῖνται ἔξω τῆς σφαίρας τῆς συνήθους ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἐπομνομίζονται ὡς ἐμπνεύσεις τῶν θεῶν, εἴτε ἐπὶ καλοῦ, εἴτε ἐπὶ κακοῦ. Ἐν Ἰλ. Α, 561. Γ, 399. λέγει καὶ ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν, καὶ ἡ Ἑλένη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, δαιμονίη, καὶ Ὀδ. Ξ, 443. «Δαιμόνιε ξεῖνε», ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ, 48. «Δαιμόνιε ἀνδρῶν», ἡ ὁποία τελευταία προσφώνησις ἐστι συχνὴ παρὰ Πλάτωνι. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐπιτοπολὺ εἰρωνικῶς· παράξενε! τρελεύτηκε! ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐξαίρετε! θαυμάσιε! γενναῖε! 2) ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερα ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς, εἴτε προέρχεται, ἐμπνέεται, στέλλεται ἐκ θεοῦ, ἄρα εὐτυχὴς ἢ ἀτυχὴς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀγαπώμενος ἢ μισούμενος. 3) θεῖος, θεϊκὸς, θείας φύσεως, θεμελιωμένος εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τοὺς νόμους τῆς θεότητος, ἢ προνοίας, καὶ τῆς φύσεως, ἄρα θεϊκῶς μέγας, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, κάλλιστος, ὑπερφυσικὸς, ὑπεράνθρωπος. 4) ἐπὶ παντὸς προερχομένου ἀπὸ

καλὸν ἢ κακὸν δαιμόνιον, εὐτυχὴς ἢ ἀτυχής. Ἐπίρρ. δαιμονίως, ἰδὲ κατωτέρω.

*Δαιμονίς, ίδος, ἡ, = ἡ δαίμων, Προκ. εἰς Τίμ. σ. 15.

*Δαιμονισμός, ὁ. Ἡ κυρίευσις ὑπὸ δαίμονος, Ὠργ.

Δαιμονιώδης, εσ, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τῇ θειότητι, ἤτοι τῷ δαίμονι ὅμοιος, ὅθεν θεῖος, μακάριος, μάγιστος, ἔκτακτος, ὑπεράνθρωπος. 2) πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸν δαίμονα, ἢ ἀπὸ τὸν προστάτην, φύλακα τοῦ ἀνθρώπου, καλὸν, ἢ κακόν.

Δαιμονίως, Ἐπίρ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ θείαν πρόνοιαν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, δαιμασίως, κατὰ δαίμονα καὶ συντυχίαν ἀγαθὴν, ὑπὲρ ἀνθρωπον, ἐξαιρέτως. 2) πολλάκις δὲ δηλοῖ μόνον ἔπίτασιν, κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ἄκρον, καθ' ἣν ἔννοιαν εὕρηται καὶ δαιμονίως, ὡς τὸ κοινῷ, ἐπίρρ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 118. Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Πλουτ. 675. Νεφ. 76. Κίρ. 540. καὶ Ἀδήν.

Δαιμονοβλάβεια, ἡ (βλάπτω). Θεϊκὴ παιδεία, βλάβη, ζημία ἐκ θεοῦ προερχομένη· ἰδιαιτ. ἀφροσύνη, ἄνοια, δι' ἧς παιδεύει τινὰ ὁ Θεὸς, Πολύβ. ΧΙΙ'. 19· ἐκ τοῦ

*Δαιμονοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βεβλαμμένος ὑπὸ θεότητος, ἰδιαιτ. τὰς φρένας, ἄνοητος, μωρὸς, ὡς δαιμοβλαβής.

*Δαιμονοειδής, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Διαβολικὸς, δαιμονιακὸς, Πλατ. Φαίδ.

*Δαιμονολάτρης, ου, ὁ. Ὁ λάτρις τῶν δαιμόνων.

*Δαιμονομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη μανία, ἔρως πρὸς τοὺς δαίμονας.

*Δαιμονομαχέω. Μάχομαι, ἐναντιόνομαι εἰς τὸ θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 6.

*Δαιμονοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον δαίμονος, Γερμ. Κωνσταντινουπολ.

*Δαιμονοφιλής, οῦς, ὁ, ἡ. Προσφιλὴς, ἀγαπητὸς εἰς τὸ Θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 22.

Δαιμονοφόρητος, ὁ, ἡ, (φορέω). Ὁ στενοχωρούμενος, βιαζόμενος, φερόμενος ὑπό τινος κακοῦ, ἢ κακοῦ πνεύματος, δαιμονικοῦ.

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δάω). Κυρίως δηλοῖ εἰδήμονα πάντων, ὁ πάντα γινώσκων καὶ δυνάμενος διδάσκειν πάντα, πολλὰ εἰδήμων, παρὰ τὸ δαήμων. Ἔπειτα δὲ ἐν γένει 1) θεὸς, θεὰ, ἐπὶ διωρισμένων καὶ ὀνομαζομένων θεοτήτων, Ἰλ. Α, 222. Γ, 420. 2) θεότης, θεῖον ὄν, ἐνθα δὲν ἐμπορεῖ μέν τις νὰ εἴπῃ διωρισμένως ποίος θεὸς ἢ ποία θεὰ, πλὴν ἐκ συμβεβηκότων ἢ φαινομένων συμπεραίνει, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πρωταίτιός τις ὑπεράνθρωπος· καὶ ἐντεῦθεν ἰδιαιτ. ἡ τύχη, εἴτε ἀγαθὴ, εἴτε φαύλη· καὶ αὕτη ἡ σημασία ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ ἡ συνήθης. «Δαίμονα δώσουσι (Ἰλ. Θ, 166.), ἀντὶ, κακὸν δαίμονα, κακὴν εἱμαρμένην· ὁριστικώτερον ὅμως, ὁ κακὸς δαίμων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, «Στυγερὸς δαίμων» (Ὀδ. Ε, 396.), καὶ, «Κακὸς δαίμων» (Ὀδ. Κ, 64.), καὶ, περίφρ. «Δαίμονος αἶσα κακὴ» (Ὀδ. Λ, 61.), παρὰ δὲ Πινδ «Δαίμων ἕτερος.» «Πρὸς δαίμονα» (Ἰλ. Ρ, 98.), ἀντὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Διὸς, ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης· τοὐναντίον «Σὺν δαίμονι» (Ἰλ. Δ, 702.), ἀντὶ τῇ ἀγαθῇ τύχῃ, θεοῦ θέλοντος. Τοιουτοτρόπως μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Τραγικοὶ τὴν λέξιν δαίμων ποτὲ μὲν ἐπὶ θεοτήτων τύχης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τύχης τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, ποτὲ δὲ ἐπὶ μερικῶν τυχῶν, οἷον τύχης, ἀτυχίας, θανάτου, μοίρας, Valck. Ἱππ. 809. 3) πλῆθ. ἀνθρώπινοι ψυχαὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται ἐν τῷ ἀέρι, προτέχουσαι εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπερασπίζουσαι αὐτούς, ὡς 30.000 τὸν ἀριθμὸν, καθ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 121. ὅθεν καὶ μερικοὶ τῶν φιλοσόφων τὴν λέξιν δαίμων ἀντὶ πνεῦμα, ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐξέλαβον. 4) τὸ δαιμόνιον (genius), ἡ γενέθλιος τύχη, ὁ φύλαξ τοῦ ἀνθρώπου, οἷον ἔσχε καθεῖς ἐκ γενετῆς, καλὸς, ἢ κακὸς, Πλατ. Φαιδ. Σ. 107. Παρὰ νεωτέροις Φιλοσόφοις ἦσαν «Δαίμονες» ἐν γένει αἱ ψυχαὶ, σκιαὶ τῶν τεθνηκότων. 5) = δαήμων, εἰδήμων, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐστημειώθη, καὶ τότε συντ. Γεν. ώς, «Δαίμονες μάχης», Ἀρχιλ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 5. Πρβλ. αἵμων. Τινὲς παράγουσι τὸ δαίμων, ὅπερ καὶ φαίνεται φυσικώτερον, παρὰ τὸ δαίω, τὸ διανέμω, καθότι ἐν τῇ λέξει δαίμων ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα οὐχὶ τοῦ εἰδέναι, ἀλλὰ τῆς διανομῆς τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρώπου. «Θεοὶ καὶ δαίμονες» ὁμοῦ, ἤτοι δηλοῖ, καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις δαίμονες τοὺς θεοὺς δευτέρας τάξεως. 6) Ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἀντὶ κακὸς δαίμων, διάβολος.

Δαίνυ. Ἰλ. Ω, 63, ἀντὶ τοῦ ἐδαίνυτο, ἐδαίνυο, ἐκ τοῦ

Δαίνυμι καὶ δαινύω, Μ. δαίτω (δαίω). Κυρίως σημαίνει διαμερίζω, διανέμω, μοιράζω, δίδω καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιόν του (portion) διὰ νὰ φάγωσι, τινί τι, ἢ 2) δίδω τράπεζαν, κάμνω τραπέζι, φιλεύω, Ἰλ. Ψ, 29. «Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τέρσον δαῖνυ,» ἀντὶ ἐδαίνυ, ἔδιδε λαμπρὸν συμπόσιον, εὐωχίαν διὰ τοὺς ἀπεστραμένους, ἔκαμνε μίαν λαμπρὰν μακαριάν (ἐπειδὴ τάφος καὶ τὸ πρόσθεπτον, τὸ ἐπὶ τετελευτηκόσι παρατεναζόμενον, σημαίνει). καὶ, «Δαῖνυ δαῖτα γέρουσιν» Ἰλ. Ι, 70. (προττακτ. κατ' ἀποσπ. ἀντὶ δαίνυθι) ἄντι τοῦ, ἐπὶ ἑστίασιν καλέσων τοὺς ἐντίμους, ἢ φίλευε τοὺς ἐντίμους· καὶ, δαῖνυ τάφον Ἀργείοισιν, Ὀδ. Γ, 309. «Δαίτευν γάμους ἀντὶ, θέλω νὰ δώσω, ἢ ἑτοιμάζω τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου, Ἰλ. Τ, 299. «Δαίνυμι τινά,» φιλεύω τινὰ, δίδω αὐτῷ νὰ φάγῃ, Ἡροδ. Α', 105. — Μέσ. Δαίνυμαι, Μ'. δαίσομαι, εὐπορέω, συμποσιάζω, συνεστιῶμαι, τρώγω ἐν συμποσίῳ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους, ἐπὶ ξένων (μουσειρίδων Τουρν.). Παρ' Ὁμ. συχνότερον παρὰ τὸ ἐνεργ., ὅστις χρήται καὶ μετὰ τῶν Αἰτ. «Δαῖτα, ἑκατόμβας, κρέα δαίυσθαι,» καταναλίσκω, κατεσθίω, τρώγω ὅλον, (ὡσαύτως καὶ Ἡροδοτ. γ', 18. δαιτὸς, 2. ἔνια. ὑποτ. ἐνεστ.) Ὀδ. Θ, 243· καὶ Κ, 184. «Ἦμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.» ἐν χρήτει δὲ καὶ καταχρηστικῶς.

* Δαινύω, = δαίνυμι, Καλλιμ. (–υ–)

Δαίνω. Ζήτ. Δάνος.

Δάιος, ία, ἴον, παρὰ Τραγ. καὶ, ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ὁμ. δήϊος, η, ον (δαίω, δαΐς). Ἐχθρικὸς· ἐξολοθρευτικὸς, συχνάκις ἐν Ἰλ. ἰδιαιτ. «Δήϊον πῦρ,» τὸ καῖον, καταναλίσκον πῦρ. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχουσι καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ τὸν Ἰων. τύπον. «Δάϊαι μάχαι,» ἐχθρικαὶ μάχαι. 2) φρικτός. 3) δύστηνος, δυστυχὴς, Τραγ. ἰδὲ Ἑρμ. Σοφ. Αἰ. 771 «Ὦ δάϊα Τέκμισσα» ἀεὶ κατὰ Δωρ. τύπον. 4) παρὰ τὸ δαΐνημι, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἄμμ. μέντοι (δάϊος, — υυ. Ἂν καὶ παρ' Ὁμ. καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τοῦ δάϊος μακρὰ, συμφύρεται ὅμως ἡ δευτέρα βραχεῖα μετὰ τῆς μακρᾶς πρώτης εἰς μίαν.)

Δαΐρα, ἡ, Ζήτ. Δάϊρος.

Δαίρω, ἀόρ. ἄπαρ. δῆραι, = δέρω. Ἐκδέρρω, δέρνω. 2) τύπτω, κρούω, Ἀριστοφ. Νεφ. 442. καὶ Ὄρν. 365. (καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἔπικτ., ἄθεν τὸ δείρας, Δ'. Α'. 119., παρ' αὐτῷ· ἄλλως δὲ σπάνιον.

Δαΐς, ίδος, ἡ (δαίω). Λαμπὰς, φλόγα, πυρκαϊά, ἀναμμένη φάκελα. Παρ' Ὁμ πάντοτε ἐν τῷ πληθ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. κατὰ συνκίρ. ὀβ, Ἀττ. Ὀδ. Η, 101. «. . ἀϊθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.» Ζήτ. Δέε. 2) μάχη, πόλεμος σφοδρὸς, Ὁμ. μόνον ἐπ' ἀποκ. ἐν ὀστ. ἐν χρήσει, ἐν δαΐ (υι) λυγρῇ, καὶ, λευγαλέῃ, Ἰλ. Ν, 286. «Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μεγῆναι ἐν δαΐ λυγρῇ.» Παρ' μεταγ. καὶ αἴτ. ἑνικ. δαΐδα καὶ δαΐν, Ἰακ. Ἀν. Π. σελ. 867.

Δαίς, τός, ἡ (δαίω). Συμπόσιον, εὐωχία, τραπέζι. Παρ' Ὁμήρ. συχνάκις, παρ' ᾧ λέγεται ἕνα συνεστιαμένον καθημερινὸν τραπέζι, φαγητὸν, «Δαὶς ἔστη,» ἤτοι ἑτοιμοπαρασκευασμένον συμπόσιον, ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ τρώγοντες λαμβάνουσιν ἕνα μερίδιον· ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 180. «Δαιτὶ πιείρῃ,» ἀντὶ τοῦ, πλουτιοπαρόχῳ τραπέζῃ, εὐωχίᾳ, συμποσίῳ· καὶ Ἰλ. Ω, 69. «Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,» ἀντὶ τοῦ Θυσία, συμπόσιον εἰς θυσίαν ἀφωσιωμένον. Καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν θηρίων λέγεται, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 43. «. . εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν (λέοντα) ἵνα δαῖτα λάβῃσιν.» «Δαῖτες,» τὰ φαγητὰ, Ὀδ. Τ, 220. Νῖτ.

Δαίσιμος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμι). Ἐπιτήδειος διὰ φαγητὸν, διὰ νὰ φαγωθῇ, φαγώσιμος.

Δαίσιος, ὁ. Μὴν τῶν Σικυωνίων, Μακεδόνων καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς μεριᾶς Ἀσίας, συμφωνῶν μὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα τῶν Ἀθηναίων, Πλούταρχ. Ζήτ. Ἀνθεστηριών.

Δαίτφαλτος, ου, ὁ, ἡ (σφάλλω, δαΐς). Ὁ ἐν μάχῃ βίπτων κάτω, ὁ θανατώνων δηλ. καὶ φονεύων εἰς τὸν πόλεμον, Λυκόφρ. 170. «Δαίσφαλτος πάλη.»

Δαιταλεύομαι. Μαγειρεύομαι, Νικήτ. Χρον. Γ'. ά. «Δαιταλευθεὶς εἰς δεῖπνον Ἀνδρονίκου.»

Δαιταλεύς, έως, ὁ (δαίνυμι). Συμποσιαστὴς, ὁ φιλεύων καὶ ὁ φιλευόμενος, ὅποιος δίδει τὸ τραπέζι, ὁ ξενοδόχος, ἢ ὁ μάγειρος, καὶ ὅποιος τρώγει, φιλεύεται, Λεξ· ς'. καὶ ΙΔ'.

Δαιταλευτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος τρώγει, φιλεύεται· καὶ ὁ μάγειρος, Νικήτ. Χρ. αὐτόθ. 10. Γεωργ. Παχ. Μιχ. Παλαιολ. 2, 31.

*Δαιταλεύτρια, ἡ. Ἡ ξενοδόχος, ἡ μαγείρισσα.

*Δαιταλουργέω. Ἑτοιμάζω τὸν δεῖπνον, μαγειρεύω, Εὐστάθ.

Δαιταλουργία, ίας, ἡ (ἔργον). Ἡ μαγειρικὴ, ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, τὸ μαγειρεύειν, Λυκόφρ. 190.

Δαιτάλοω, ῶ. Τρώγω, συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, Λυκόφρ. 654.

Δαίτη, ης, ἡ· ποιητ. ἀντὶ δαὶς. Εὐωχία, φαγητὸν, τραπέζι, συμπόσιον, Ἰλ. Κ, 217. «Αἰεί ὁ' ἐν δαίτῃσι.»

Δαίτηθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὡς τὸ οἴκοθεν, Ὀδ. Κ, 216

Δαίτις, ίδος, ἡ (δαίω). Μεγάλη καὶ ἀναμμένη λαμπὰς, φάκελα. 2) καταχρηστικῶς, τὸ κεφάλι τοῦ σκόρδου, Ἑρμοτιαν. Παρβ. Δίτη.

Δαιτρεία, ἡ. Τύπος, ἔνθα ἀνατέμνεται τὸ κρέας ἐκ τοῦ

Δαιτρευτής, εως, ἡ. Μαγείρευτις, Νικήτ. Χρον. Ε'. 6. «Δαιτρευτὶς κρεῶν περίεργος.»

*Δαιτρευτῶς, ἐπίρρ. Μεριστῶς, Ζωναρ. σ. 474.

Δαιτρεύω, Μ. εύσω (δαιτρός). Διαμερίζω, διαμοιράζω, διαχωρίζω τι διὰ νὰ μοιρασθῇ, Ἰλ. Λ, 687. «. . ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευον.» κυρίως ἀνατέμνω, κόπτω, λιανίζω κρέας θυμάτων καὶ τὸ μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, Ὀδ. Ξ, 433. Κ, 323. Παρὰ μεταγ. καὶ ἐπὶ θηρίων, ξεσχίζω καὶ τρώγω· καὶ μεταφ. κάμνω κοινωνόν, μεταδίδω, προξενῶ, αἴτ. ὡς, εὐφροσύνην.

Δαιτροπόνος, ου, ὁ, ἡ. Σιτοπόνος, σιτοποιὸς, Ἡτύχ.

Δαιτρόν, τό (δαίω). Μεμερισμένον, μοιρασμένον, τὸ μερίδι (portion) κατὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Δ, 262. «Δαιτρὸν πίνωσιν,» ἀντὶ τοῦ πίνειν τὸ διορισμένον αὐτοῖς μερίδιον, μέτρον· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 262.

Δαιτρός, οῦ, ὁ (δαίω). Ὅποιος μερίζει, διαχωρίζει, μάλιστα τὰ κρέατα εἰς κομμάτια, μερίδια, καὶ τὰ μοιράζει· μάγειρος, ὅστις μοιράζει τὸ ταΐνι (tranchoir. Γαλλ.). Ὀδ. Ρ, 331. καὶ Πλούταρ. Συμπ. σ. 644. Δ.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ μερίζειν καὶ

διαχωρίζειν ἰσομερῶς κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, ἡ τέχνη τοῦ τραυσέρου, τοῦ δαιτροῦ, Οδ. Π, 253.

Δαιτυμονεύς, τό αὐτό. Νόνν. Ἰω. κ. 4, 46. «Σὸν υἱεῖ δαιτυμονῆι.»

Δαιτυμών, όνος, ὁ, ἡ (δαίς). Ὁ φιλευόμενος, ὁ προσκεκλημένος εἰς τράπεζαν (μουσαφίρης τουρκ.), Οδ. ἐν γάνει δέ, ὁ τρώγων, ὁ συνεστιούμενος, Εὐρ. Κυκλ. 605. ὑστερώτ. καὶ δαιτυμονεύς. 2) ὁ προσκαλῶν, ὁ φιλεύων. 3) ὁ ἑτοιμάζων, παρασκευάζων τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, ὁ μάγειρος, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον ἐν Οδ. Δ, 621, ἔνθα οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντας ἐννοεῖται· ἰδὲ καὶ Wolf. proleg. p. CXXXI, Spohn de extr. Od. parte p. 9.

Δαιτύς, ύος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ δαίς. Γεῦμα, συμπόσιον, ἐλαφία, Ἰλ. Χ, 496.

Δαίφρων, ονος, ὁ, ἡ (δαίς, φρήν). Πολεμιωτὴς φρονῶν, φιλόμαχος, ἀνδρεῖος· πολλάκις ὁμοῦ μετὰ τοῦ, ἱππιόδαμος, Ἰλ. 2) (δαῆναι) γνωστικός, συνετός, φρόνιμος· συχνάκις μετὰ τοῦ, ποικιλομήτης, Τινὰς Οἱ μεθ' Ὅμ. ποιηταὶ ἀκολουθοῦσι κατ' ἀρέσκειαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην σημασίαν, αἱ ὁποῖαι παρ' Ὅμ. διακρίνονται κατ' ἀκρίβειαν κατὰ τὴν Ἰλ. καὶ Οδ., καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 325, ἔχει τὴν λέξιν κατὰ τὴν β' σημασίαν· ὡς τοῦτον, ταύτην τὴν ραψῳδίαν ἐθαύμασον ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ὡς νεωτέραν παρὰ τὴν λοιπὴν Ἰλιάδα, καὶ Τμ. Ὅμ. Δημ. μιμεῖται τὴν Ὀδύσσειαν.— Ὁ Νίτζιος (Nizsch). Οδ. Α, 48, ἐλαμβάνει ὡς κοινὴν ῥίζαν καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας τὸ δαῆναι, γνωρίσαι, δοκιμασίαν, πεῖραν λαβεῖν τινος, ἐπομ. ἐπὶ μὲν πολεμιστοῦ, ὅστις ἐν τῷ πολέμῳ ἐδείχθη ἔμπειρος, δόκιμος, ἀνδρεῖος· ἐπὶ δὲ ἄλλων ἀνθρώπων ἐν γένει, ὅστις συνεπολέμησεν, ὅστις ἔχει συνεσιν καὶ πεῖραν.

Δαίω, Μ. αἴτω. Διακρίνεται εἰς δύο καθολικὰς σημασίας, αἱ ὁποῖαι ἦτον, ὡς ἐφαίνετο, κατ' ἀρχὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐξολεθρεύειν, ἀφανίζειν, φθείρειν. 1) = καίω μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρήστου, καίω, ἀνάπτω, φλογίζω. «Πῦρ, φλόγα,» Ὅμ. Πραξβ. Doederl. Lectt Hom. 2, p. 11. Οὐδέποτε ἀμεταβάτως, ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. Ε, 4. 7. ἔστι τό, Ἀθήνη, ὑποκείμενον, ο. ε., αὐτὴ ἀνάπτε φλόγα ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ Διομήδους. Ὅμως παθητ. δαίομαι, καίομαι, εἶμαι εἰς φλόγας, Ὅμ., ὅστις ἔχει, παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., καὶ ἐν Ἰλ. ἐκ τοῦ ἀόρ. ἐδαόμην τὴν ὑποτ. δάηται (∪ – –). «Δαίεται ἔστεω, σπιλοῦται τὰ ὄμματα, Οδ. Ζ, 132. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ ὁ παρκ. καὶ ὁ ὑπερτ. δεδάη, ἐδεδάηειν, ποιητ. δεδήειν, καὶ κατὰ τροπ. σημασίαν, διεκέκαυτο, ἐξηγήγερτο, ἔπρηστεν, ὡς, «Πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπὴ δέδηεν, ὁ πόλεμος, ἡ μάχη ἄναφε, Ἰλ. «Οἵμωγὴ δέδηεν, ο. ε. ἄναφεν ὁ ὀλοφυρμός, θρῆνος, Οδ. Τ, 355, «Ὅσσα δεδήειμεν, ο. ε. ἡ φήμη ἄναφεν, ἐξεπλώθη ὀγλίγωρα ὡς φλόγα, Ἰλ. Β, 93. τὸ Αατ. flagrat bellum, rumor. Ὕστερον παθητ. παρακ. δέδημαι, ἐκ τοῦ δαίω, δαίτομαι (καθὼς ἐκ τοῦ καίω, καίτω) μετεχειρίσθη ὁ Καλλίμ. (ἐκ ταύτου δαΐς, δαλός, δάος).

2) Μερίζω, μερίζω· διαμερίζω· καὶ κατακομματίζω, ξυστίζω· κυρ. «Δαίειν μοίρας, μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, καί, «Ἐτμήματαν, Ὅμ. ἰδιωτ. δίδω καθενὶ ἐν τῷ συμποσίῳ κομμάτια κρέατος κατὰ μερίδια. Ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ ἀπαντᾷ μόνον ἐ Μ. δάσομαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐδασάμην· καὶ ἐν τῷ παιδὶ λόγῳ. Ὁ ἐνεστ. δαίω ἔστιν ἄχρηστος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει τό, δαίζω ἢ δατέομαι. Ἐκ τοῦ παθητ., εἶναι διηρημένον, ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν ἐνεστ. δαίομαι (καὶ μεταφ. «Δαίεται ἦτορ, Οδ. Α, 48., ο. ε. κατακαίεται, φλογίζεται ἡ καρδία ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ λύπην· πρβλ. δαΐζω)· ἔντεῦθεν παρκ. δέδαται, γ'. πληθ. δεδαίαται, Οδ. Α, 23. Ἀλλ' ὁ ἐνεστ. «δαίομαι χρέων (Οδ. Ο, 140. Ρ, 332.) ἔχει καὶ ἐνεργ. σημασίαν, διανέμω, μεριζω κρέατα. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὕστερον εὑρηται καὶ «Δαίειν τινά τινι, ἀντὶ, φιλεύω τινὰ μέ τί· καὶ «Δαίειν γάμον, τάφους, εἴδωλα συμπόσιον γάμου, ἢ νεκροῦ περίδειπνον, ὡς τὸ παρ' Ὅμ. δαίνυμι (ἐκ τούτου δαΐζω, δαΐς, δαίνυμι, δατέομαι).

3) διδάσκω, καὶ διδάσκομαι, μανθάνω, μαθητεύω· ἐκ τοῦ δάω, δάσκω, ὅθεν τὸ «Δέδαεν, δέδαα, ἀντὶ δέδηκα, δεδάασι, δεδαώς, δεδάηκα, ἀντὶ τοῦ, δέδαεκα,» καὶ, «δαήμεναι, παρ' Ὁμήρ. καὶ τὸ «δεδαημένος ἵππων,» παρ' Ἀπολλων. καὶ «παλαιστοσύνῃ δεδαημένος,» ἐν Ἐπιγράμ. Ἰδὲ καὶ Δάω·

*Δαΐως, Ἐπιῤῥ. Δρακοντηρίως, ἐπιμελῶς, Πλουτ. Ἠθ. σ. 1097. «Τπὲρ αὐτοῦ ταυτὶ τοῖς φίλοις γράφοντος δαΐως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς,» ἐπὶ Ἐπικούρου.

Δάκαρ, αρος, τό· καὶ δάκρα. Εἶδος φλούδας τῆς Κασσίας (ἡ λέξις Ἀραβική), Διοσκ. Α', 13.

Δακέθυμος, ου, ὁ, ἡ (δακεῖν, θυμός). Ὁ καταδάκνων, κατατρώγων, πικραίνων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Σοφοκλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ Θυμοδακής, καὶ Δηξίθυμος, Ὅμ.

*Δεκεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ δάκνω.

Δάκετον, τό (δακεῖν), = δάκος. Θηρίον δαγκαστικόν, φαρμακερόν, καθώς, ὀφίδι, κουστέρα, καὶ τ. λ. ποιητικῶς δὲ κάθε ἄγριον, καὶ ἐπιβλαβές, ἢ φαρμακερὸν θηρίον, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 21. (βέβαια ὀρθότερον δακετὸν, Ἰακ. Α. Π. σ. 451.)

*Δακνάζω, = δάκνω, ποιητ. Ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ Μέτ. δακνάζομαι καὶ ἐν τῇ τροπικῇ σημασίᾳ τοῦ, λυποῦμαι, θλίβομαι, Αἰσχ. Περτ. 570.

*Δακνᾶς, ᾶ, ὁ. Ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ δαγκάνῃ, ἢ εὐκόλα δαγκάνει, ὡς, ἵππος, ὄνος, Φρύνιχ.

*Δακνηρός, ά, όν, = Δαγκαστικός, Φιλημ.

*Δακνοκάρδιος, ά, ή (καρδία). Δαγκάνων τὴν καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. καὶ Νικητ. Εὐγ.

*Δακνότης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ δαγκάνειν, Ἰω. Δαμασκην.

Δάκνω, Μ. δήξομαι, Παρακ. δέδηχα, Ἀόρ. ἔδακον, Ἀπαρεμφ. δακεῖν. (Ὁ Ὁμηρ. ἐχρημάτισε τοῦ ἀόρ. ἐν δὲ Ὀδυσ. δὲν ἔχει τελείως ὅλην τὴν λέξιν) Δαγκάνω, δαιδώ· κεντῶ, ἐν Ἰλ. ἐπὶ κυνῶν καὶ κωνώπων· μεταφ. κατατρώγω· βλάπτω· θυμόνω, παροργίζω τινά· πικραίζω τινὰ μὲ σκληροὺς λόγους, Ἰλ. Ε, 493. «Μῦδος δάκε φρένας, ὁ λόγος ἔβλαψεν. ἐπείραξε τὴν καρδίαν του· ὅθεν ἐν γένει, ἐρεθίζω, πικραίνω τινά, λυπῶ, Valck. Φοιν. 386. καὶ τζουζοῦ, π. χ. ἐπί κάποιου τὰ ὄμματα· καὶ «ῥίζα ὀρμεῖα δάκουσα τὸν φάρυγγα, Διοσκ. ἰδιωτ. ἐπὶ ἔρωτος, πληγώνειν τὴν καρδίαν, Valck. Ἱππ. 1303. Παθ. ἐπὶ καταστάσεως ἐρεθισμένης, εἶμαι παροργισμένος, πικραμένος· ἐρωτευμένος· ἰδιωτ. ἐπὶ πάντος κατ' ὀλίγον κατατήκοντος πόθου διαθέτως, ἀδημονίας, λύπης, φροντίδος, θλίψεως κτλ· ἐπιστοπλὸ ἐν τῷ παθ. παρακ. ἀλλὰ καὶ μετὰ κίτ., δέδηγμαι καρδίαν. Bergler Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1. συχνάκις παρ' Εὐριπ.

Δακνώδης, τος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅποιος δαγκάνει, ἐρεθίζει, πικραίνει· αἰσθητικός, αἰτιακός, ἐρεθιστικός, ὡς τὸ δάκνω. Γαλην. «Δακνώδης καὶ ὀριμύσι, καὶ «δακνώδης πυρετός.»

Δάκος, εος, τό (δακεῖν). Τὸ αὐτὸ καὶ δάκετον, κυριολεκτεῖται ἐπὶ φαρμακερῶν θηρίων, ἐπιθετικῶς, Νίκανδ. προτηγορικῶς δὲ καὶ κάθε βλαβεροῦ, ἰοβόλου, ἀγρίου ζώου, ἢ θηρίου, Εὐριπ. Valck. Ἱππ. 641. 2) τὸ δάγκαμα, κέντημα τῶν τοιούτων θηρίων.

Δάκρυ, υος, τό· ποιητ. αὐτὶ δάκρυον, Οδ. Δ, 114. «Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χάμαδις βάλεν.

Δακρύγελως, ωτος, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ κλαυσίγελως. Τὸ κλαίειν καὶ γελᾶν ἐν ταὐτῷ, γέλοιον μὲ κλαυσίμοι.

Δακρύδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ δάκρυ. Μικρὸν δάκρυον.

*Δακρυηρός, ά, όν. Γεμάτος δακρύων λυπηρός, Γερμαν.

Δάκρυμα, ατος, τό (δακρύω). Τὸ δεδακρυμένον, τὸ δάκρυον, Εὐριπ. 2) τὸ δακρυόμενον, ἀντικείμενον δακρύων, δυστύχημα, συμφορά, Ἡρόδ. ζ', 169. Ἰδὲ καὶ Κορὴ Σημ. εἰς τοὺς Στραβ. Σ. 103.

Δακρυντός, ή, όν (δακρύω). Ἄξιος διὰ νὰ κλαυσθῇ, νὰ δακρυσθῇ, ἀξιοδάκρυτος· ἢ ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ δάκρυα, ὁ δακρυσμένος.

Δακρυογόνος, ου, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννῶν δάκρυα, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 681. «Ἄρης δακρυογόνος.»

Δακρυόεις, εσσα, εν. Ὁ δακρύζων, ὁ προξενῶν δάκρυα, κλαυθμούθης, ἀξιοδάκρυτος, πολύδακρις. Ἰλ. Θ, 388. «Πόλεμοι δακρυόεντες. Οὐδέτερος δὲ, δακρύων, καὶ ἀντὶ Ἐπιῤῥ. λαμβάνεται, μετὰ δακρύων, παρ' Ἀπολλων. Τ. δ' 1291. ἀμφίβ. μέτοχ.

Δάκρυον, τό· ποιητ. λέγεται δὲ καὶ δάκρυ, δάκρυμα. Τὸ δάκρυον, Ὅμ., ὅστις συντάσσει ἐπιτοπολὺ τῷ, χέειν, λείβειν, εἴβειν, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν· καὶ Θευκυδ. «Δάκρυσι πλησσόμενοι. Ἐπ. Γεν. δακρύεις, Ἰλ. Ρ, 696. Οδ. Ε, 152. 2) ὑστερώτερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ πάντος ἐκβαίνοντος εἰς σταλαγματιὰς ὑγροῦ, οἷον, κόμμι, ῥητίνη, πίσσα, τὰ δάκρυα τοῦ κλήματος· χυλὸς ἐν γένει.

Δακρυπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω), ἐνεργ. Πᾶς ὅ,τι προξενεῖ νὰ πέσουν, χυθοῦσι δάκρυα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 119.

Δακρυοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων, προξενῶν καὶ χυσιν δάκρυα.

Δάκρυος, αὐτὶ τοῦ δακρυόεις, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. δακρυώτατον ἔχει· ἔστι δὲ ἐν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα, ὡς ἀριδάκρυος, πολυδάκρυος, κ. τ. λ.

Δακρυόσταικτος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ δάκρυα σταλάζων, δακρυοστάκτος, ποιητ.

Δακρυότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ τιμῶν τι, ἑορτάζων μὲ δάκρυα, ἢ ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα, Ὀρφ. 55. ὁ, ἐπὶ Ἀδώνιδος.

Δακρυόφι. Παραγωγὴ ποιητική, ἀντὶ τοῦ, δακρύων, Ἰλ. Ρ, 696, Ψ, 397. Οδ. Ν, 349 κτ.

Δακρυπλώω (πλέω). Πλέω ἢ πληρόω εἰς δάκρυα, πληθύω τὰ δάκρυα, Οδ. Τ, 122. «Φὴ δὲ δακρυπλώειν, βεβρηχότα μοι φρένας οἶκον. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ὀμματίων, τὰ ὁποῖα γεμίζουν δάκρυα, ὅταν πίῃ τινὰς πολὺ κρασὶ καθὼς καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις λέγει, ἔπιε τόσον πολύ, ὥστε ἐβρέχε καὶ ἀπὸ τὰ ὀμματιά του. Ὁ Εὐστάθ. παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΚΘ'. 1. ἐπιχειρεῖ τοῦτον τὸν στίχον οὕτω. «Καὶ μ' ἔῃ δάκρυ πλύνειν βεβαρημένον εἶδος· καὶ οὕτως ἀναγινωσκόμενος, συνώνυμεῖ τῷ, ἐπαναπλύνω.»

Δακρυρροέω, ῶ. Χύνω δάκρυα, σφόδρα δακρύω, κλαίω, Εὐριπ. Ἰων. «Ὄμμα τὸν δακρυῤῥοεῖα. 2) ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα στάζουσι χυμόν, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 3, 13, 2. 3) αἰτιατ. δακρύω τινά.

*Δακρυῤῥόη, ἡ. Χύσιμον δακρύων, Ἐπιφάν. τ. β'. σ. 197, Α.

Δακρυῤῥοος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ δάκρυα σταλάζων, ῥέων, χύνων, κλαίων, Εὐριπ. Ἱκέτ. 772.

*Δάκρυσις, εως, ἡ. Τὸ δακρύειν.

Δακρυστάσταικτος, ὁ, ἡ, = δακρυόσταικτος, Αἰσχύλ. Προμ. 399. «Γέος δακρυστάσταικτον,» ἀντὶ τοῦ, ῥεῦμα δακρύων σταζόντων.

*Δακρυστυγής, ές, ὁ, ἡ (στάζω). Στάζων δάκρυα, ὡς, πόνος δακρυστυγής, Μαξίδ.

*Δακρυτέος, ἐπιθ. ἐπιῤῥ. Ἀξιοδάκρυτος, Πριστικιαν.

Δακρυτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ δακρύω. Κλαυστός, κλαυμένος, ἀξιοδάκρυτος, ἀξιοδάκρυτος.

*Δακρυχερής, ές, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ χεῖρον, εὐφραινόμενος εἰς τὰ δάκρυα, ὡς, Πλούτων.

*Δακρυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ. Δάκρυα χύνων, ὡς, πέτρα δακρυχεύμων, Θεοδ. Πρόδρ.

Δακρυχέω. Χύνω δάκρυα, δακρύω, μεγάλως δ. θύρομαι, κλαίω, συχνάκις παρ' Ὅμ., πλὴν ὡς μετοχὴ μόνον ἐν χρήσει, Ἰλ. Ω, 714. καὶ 786. »Ἕκτορα δακρυχέοντες ὠδύροντο κτ.λ.· τὸ δὲ Ἰλ. Η, 426. »Δάκρυα θερμὰ χέοιτε«, κατὰ διάλυσιν ἀναγινωσκομένου, πλῆθος δακρύων σημαίνει, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (αὐτὴ ἡ λέξις, ὡς καὶ τὸ δακρυπλώω, δὲν πρέπει νὰ γραφῇ ὡς δύο λέξεις.)

Δακρύω, Μ. ὑσω. οὐδετ. Δακρύζω, χύνω δάκρυα, Σεπτ. Ἑλλ. Γ. »Πιεῖν τε αερούσας, καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας«, καὶ Ὅμ. καὶ ἐπὶ φυτῶν ὡσαυτως. Παραλ. παθ. δεδάκρυμαι, εἶμαι σκεπασμένος μὲ δάκρυα, Ἰλ., ἢ καὶ εἶμαι δακρύων ὑπόπλεως, ἀτενὶς ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔχω ἐμαυτῷ ἰχνη χυθέντων δακρύων, Πλουτ. Παῦλ. Αἰμ. 10. Παυσαν. α', 21, 5· καὶ ἐντεῦθεν ἡ μετοχὴ δεδακρυμένος παρ' Αἰσχίνῃ. 2) ἐνεργ. (μεθ' Ὅμ.), αἰτ. κλαίω, θρηνῶ, Δημοσθ. »Δακρύω τὴν τύχην«. »Δακρύω τὸν ἀποθανόντα· καὶ »Δακρύω ἐπὶ ἰκρῷ«, Λουκιαν. Παθητ. χύνεσθαι δάκρυα διά τι ἀντικείμενον, ὡς, »Δακρύεται συμφορὰ τιμωρὴ καὶ ὡς οὐδέτ. »Τίπτε δεδάκρυται, Πατρόκλεις, ἠύτε κούρη; Ὁλ. Π, 7. καὶ, »Δεδάκρυται. παροιμ. (Τὸ Ὑψιλον ἔστιν ἐν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπιτοπολύ, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν ἀεὶ μικρόν. Ὁ Μέλλ. εὑρηται παρὰ Τρυφιοδ. 594 καὶ δακρύτομαι).

Δακρυώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὁμοιάζων τὰ δάκρυα, ὁ ἔχων εἶδος τῶν δακρύων, πολύδακρυς, γεμάτος δάκρυα, Ἱπποκρ. καὶ Λουκιαν.

*Δακρυωτατον. Ἀξιωτατον δακρύων καὶ λαυδμοῦ, ἀτυχέστατον, Ἡσυχ.

*Δάκτης, ου, ὁ. Ὁποιος δαγκάνει, Γλωσσ.

*Δακτεικῶς, ἐπίρρ. Δαγκαστικά, μὲ τὰ ὀδόντια δαγκάνοντας, Σχολ. Νικ. Θηρ. 131. «Ὀδάξ, ἤγουν δακτεικῶς«.

*Δακτυλεύς, έως, ὁ. Εἶδος κεστρέως, θαλασσίου ἰχθύος, ὃ καὶ Μύξος καλεῖται, οὕτως ὀνομαζόμενος, κατὰ τὸν Ἀθην. 7, σ. 307, διότι ἔχει πλάτος μέλις δύο δακτύλων.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ (δάκτυλος). Ἡ δακτυλήθρα, τὴν ὁποίαν βάνουσιν εἰς τὸ δάκτυλον, ἐκ μετάλλου τινὸς κατεσκευασμένην, ὅταν ῥάπτωσι, Σεπτ. Παιδ. Β'. 8, 17. 2) παρὰ Συνεσίῳ Ἐπιστολ. ΝΗ', βασανιστικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἐτυράννουν τοὺς ἀνθρώπους. 3) ἡ βαθυλωτὴ θήκη τοῦ μετάλλου τοῦ δακτυλιδίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι στερεωμένη ἡ πέτρα αὐτοῦ, ἡ ὁποία θήκη αὐτὴ ἄλλως καὶ, σφενδόνη, καὶ πύελος, καὶ πυελὶς ὀνομάζεται.

Δακτύληθρον, τό. Παρὰ Θεμιστίῳ Λόγ. ΙΑ'. σελ. 253. αὐτὶ τοῦ »δακτύλιος«, δακτυλίδι.

Δακτυλιαῖος, α, ον. Χοντρός, ἢ πλατύς, ἢ μακρὺς ὅσον τὸ δάκτυλον. 2) ἀνήκων εἰς τὸ δακτυλίδιον.

Δακτυλίδιον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, δακτύλιον. Δακτυλίδι. (–υ–ιω, Ἀρ. Λυσ. 417.) 2) δακτυλαῖκι, π. χ. τοῦ ποδός.

*Δακτυλίζω, Μ. ἰσω, = δακτυλοδεικτέω. 2) κάμνω δάκτυλον, μετρ. Παλ. δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ σκιμαλίζεσθαι, δείχνω πρός τινα τὸν γρόθον μου, καταφρονώντας καὶ ὑβρίζοντας· δηλοῖ δὲ καὶ εἶδος αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας, ἰδὶ καταδακτυλίζω.

Δακτυλικός, ἡ, όν· καὶ »δακτυλικῶς«, ἐπίρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ δάκτυλα, ὡς »δακτυλικὸς αὐλὸς«, καὶ »δακτυλικὸν ὄργανον«, παρ' Ἀθην. αὐλός, ἢ ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζουσι μὲ τὰ δάκτυλα· καὶ ψῆφος δακτυλική, μία πέτρα διὰ τὸν δάκτυλον, ἤτοι διὰ δακτυλίδι. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ συγκείμενος ἐκ δακτύλων στίχος. 3) δακτυλικὴ ἔμπλαστρος, χρησίμη διὰ τὸν πρωκτόν, Ἀέτ. 14, 2.

*Δακτυλικῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ τὸν δακτυλικὸν ἀριθμόν, ῥυθμόν, Εὐσταθ. Ἰλ. σ. 11, 25.

Δακτυλιογλυφία, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου, Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι. σ. 128.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, ἡ (γλύφω, δακτύλιον). Ὁποιος κόπτει ἢ σκαλίζει ταῖς πέτραις εἰς τὰ δακτυλίδια, ἢ σκαλίζει ἐπάνω εἰς τὰ δακτυλίδια βούλας, κ. τ. λ. Διογέν. Λαέρ. εἰς Σόλ.

Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Συλλογὴ ἀπὸ δακτυλίδια σκαλισμένα μὲ βούλας, ἢ ἀπὸ κομμένας ἐπὶ τούτῳ πέτρας. 2) ἡ θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὰ δακτυλίδια, Πλίνιος, Γ'. 1.

*Δακτύλιον, τό. Ἡ Σκαμμωνία, εἶδος φυτοῦ, σφοδρὰν κάθαρσιν κιθοῦ, Διοσκ. Ναθ. 474.

*Δακτυλιοποιός, ὁ. Ὁποιος κάμνει δακτυλίδια.

Δακτύλιος, ου, ὁ. Δακτυλίδι· κυρίως δὲ τὸ ἔχον βούλαν (Πλάτ. Πολ. Β'.)· ὅθεν ἐν γένει, κάθε τι στρογγυλὸν ὡς τὸ δακτυλίδι, οἷον χαλκᾶς, στεφάνι, κ. τ. λ. »Τρηχοὶ δακτύλιοι«, στρογγυλὰ τρυπημένοι λίθοι εἰς τὸν λιμένα διὰ νὰ διαπερῶσι τὰ ἀπόγεια σχοινία καὶ οὕτω δένωσι τὰ πλοῖα. 2) ἡ τρύπα τοῦ πρωκτοῦ· ὅθεν, πρόπτωσις δακτυλίου, ὅταν κυλαίνῃ ὁ πάτος· ὅθεν καὶ παρὰ Λουκ. Δημων. 17. »Ἄπιθι, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε· τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολωλέκασι«.

Δακτυλιουργός, οῦ, ὁ (ἔργω). Ὁποιος κατασκευάζει τὰ δακτυλίδια μὲ βούλλαις.

Δακτυλίς, ίδος, ἡ· κυρ. ὀηλ. τοῦ δακτυλιαῖος. »Δακτυλὶς σταφυλὴν, σταφὺς χοντρὸν, ἢ μακρύ, ὅσον ὁ δάκτυλος, Πλίνιος, 14, 3, 4.

Δακτυλίτις, ιδος, ἡ· (θηλ. τοῦ »δακτυλίνης«, ὁ,= δακτυλοειδὴς, ὁμοιος μὲ τὸ δάκτυλον) λέγεται φυτόν τι, dactylitis. Ὁ Διοσκορ. Γ', τὴν μακρὰν Ἀριστολοχίαν λέγει.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ. Λέγεται τὸ δάκτυλον, εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν τὸ δακτυλίδι, τὸ σιμωτὸν τοῦ μεροῦ.

*Δακτυλιωτός, ἡ, όν. Προμηθευμένος μὲ δακτυλίδι.

*Δακτυλοδεικτεί, ἐπίρρ. Δειγμένως μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ ὥστε νὰ δεικνύηται μὲ τὸν δάκτυλον.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ σημαδεύω, Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ (δείκνυμι). Ὁποιος δείχνει τι ἢ σημειοῖ μὲ τὸν δάκτυλον, Πολυδ.

Δακτυλόδεικτος, ου, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δείχνουσι, σημειώνουσι μὲ τὸ δάκτυλον, ἐπομ. περίφημος, θαυμαστός, ἐπίσημος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1343. Ὁ δὲ Στράβων Γ'. σελ. 720. ἀνέγνωσε τοῦτο κατὰ τὴν τοῦ Ἰακώβου Ἀνάγνωσ. »δακτυλόδικτον μέλος«, ὅ ἐστι κρότος, ἦχος, βοή, ἢ διεγειρομένη διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων εἰς τοὺς βόμβυκας (εἶδος αὐλοῦ)· ἔκτοῦ

Δακτυλοδειξία, ίας, ἡ. Τὸ δεῖξιμον μὲ τὸ δάκτυλον, Κύριλλ.

Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ (δοχμή). Τὸ πλάτος τεσσάρων δακτύλων, ἄλλως παλαιστὴ, καὶ φῶρον, Πολυδ. Β', 157.

Δακτυλοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ δάκτυλον, ἔχων εἶδος δακτύλου.

Δακτυλόθεικτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Δακτυλόδεκτος.

Δακτυλοκαμψόδυνος, ου, ὁ, ἡ (κάμπτω, ὀδύνη). Ὁ κάμπτων τὰ δάκτυλα ἀπὸ τοὺς πόνους, Ἐπιγρ. Ἀδ. 437. »Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς κάλλιπε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον«, ἤτοι »ἄμες εἰς τοὺς δανειστάς τοὺς γινομένους μὲ τὸ λίγισμα τῶν δακτύλων φροντιστικούς, ὑπερακριβεῖς λογαριασμούς.

*Δάκτυλον, τό, = δάκτυλος, Νόννος.

Δάκτυλος, ου, ὁ. Τὸ δάκτυλον, δάχτυλον, Πλούταρχ. »Ἐπὶ κνάπτει δακτύλῳ τὴν κεφαλήν«. (Ἀπὸ Θεοκρ. εὑρίσκεται καὶ ποιητ. πληθ. τὰ δάκτυλα, τοῦ ὁποίου ὁ Νόννος ἔκαμε καὶ ἑνικόν, τὸ δάκτυλον)· σπανίως δηλοῖ ὁ δάκτυλος τοῦ ποδός, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 255. Ἀριστ. Ἱππ. 881. ἔτι δὲ καὶ = πόντος. 2) ὁ χουρμᾶς, φοινικοβάλανος, Διοσκορ. 3) εἶδος μέτρου εἰς τὴν Μετρικὴν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν συλλαβῶν. 4) ὄνομα φυτοῦ, ὃ καὶ, κορωνόπους λέγεται, Πλίν. 24. 19. 5) ὄνομα ὀστρακοδέρματος, Pholas, Δίων. 6) τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον μήκους, κονδύλος· καὶ μεταφ. ἐπὶ βραχυτάτου χρόνου, ὡς, δάκτυλος ἡμέρα, ἀώς. Οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβήλης, »Δάκτυλοι Ἰδαῖοι ἐλέγοντο, διὰ τὸ ἰσάριθμοι γεγονέναι τοῖς τῆς χειρὸς δακτύλοις· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων πραγμάτων· »Αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους«, Ἀριστοτ. καὶ Δίων Χρυσόστ. ΙΑ'. σελ. 22. Παράγ. ἐκ τοῦ δείκνυμι, δείκτυλος, δι' οὗτων γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. (Ἡ λέξις ἔστι Μεσομηρική.)

*Δακτυλοτευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Καμωμένος μὲ τὰ δάκτυλα, ὡς, μέλος, Αἰσχ.

Δακτυλότριπτος, ου, ὁ, ἡ (τρίβω). Τριμμένος μὲ τὰ δάκτυλα, π. χ. κύκνος, Ἀνθ. Παλ. 6, 247.

Δακτυλωτός, ἡ, όν (δακτυλόω). Σχηματισμένος οὐσὰν δάκτυλος, Ἀθήν. ΙΑ'. ὅθεν »Δακτυλωτὸν ποτήριον«, τὸ κοιλότητας οἷον δακτύλων ἔχον ἐνδόθεν, ἢ χερούλια δύο διὰ νὰ χωροῦσι τὰ δάκτυλα.

Δαλέομαι, Διορικ. αὐτὶ τοῦ δηλέομαι.

Δαλερός, ά, όν (δαλός). Καυστηρός, ζεστός, θερμός, Πλουτάρχ. Ἠθικ. ἀμφίβολον μέντοι. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑγερός, καὶ ὑγρός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχει.

Δαλίον, ίου, τό. Ὑποκορ. τοῦ δαλός, Ἀριστοφάν. Ἐρ. 959. ἔνθα ἄλλοι δηλίον ἀναγινώσκουσι.

*Δαλιόχος, ὁ, = μοιχός — λιοχεῖν, ταυτ. παιδὶ συνεῖναι, ἢ μοιχεύειν, Ἡσυχ.

Δαλίς, ίδος, ἡ, = ταλις, μεμηχανευμένη, Ἡσύχ. Ζήτ. Τάλις.

Δαλίφρων, Δωρικ. Ζήτ. Δηλίφρων.

*Δάλλω, ἐκ τοῦ δάω, πλήσω, κτυπῶ, ἢ καίω, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. κακουργέω· ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἀορ. ά. ἔδηλα παραγόμ. δηλέω καὶ Δωρ. δαλέω, ὁμοι· ὅθεν, δαλής, κακοῦργος· ἀδαλὴς, ὑγιὴς· εὐσθένης, ἢ δυσθενὴς, κακοῦργος· δαλὰ, φρενοβλαβὴς· ἀδάλα, λύμη κτ.

*Δαλματική. Ἱερατικὴ στολὴ τῶν ἱερέων, Ἐκκλ. Συγγρ.

Δαλός, οῦ, ὁ (δαίω, οἷονεὶ δαιελός), καὶ δαυλὸς Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, Ἀττικῶς δὲ καὶ δαλὸς, καὶ Λακωνικῶς δαβλὸς ἐλέγετο. Δαυλὸς, δαυλὶ, ξύλον καιόμενον, ἢ ἡμίκαυστον, Ὅμ. Ὀδ. Ε, 488. »Ὡς δ' ὅτε δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ· ὑστερώτ. καὶ λαμπὰς, φανὸς, σημαῖνον ἔξω πυρὸς σημεῖον, Jac. Ἐπ. Ἀδ. 372. 2) κατάξηρος γέρων, ὡς ὁ δαυλὸς, Jac. Mel. 49. Ἰδὲ καὶ Δαλοί. 3) καὶ οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ διαθέοντες ἀστέρες δαλοὶ λέγονται, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 4.

Δαλὼ, καὶ, Δαλλὼ, ἡ. Ὑπερῆλιξ, πρεσβυτέρα, ἔξωρος παρθένος, ἢ γυνὴ, παρ' Ἡσυχίῳ. Φαίνεται, ὅτι εἶναι μεταφορικὴ ἔκφρασις ἐκ τοῦ δαλός, δαυλὶ, τῆς ὁποίας εὑρίσκονται ἴχνη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῶν Ἐπιγραμ. ὡς παρὰ Μελεάγρ. 49. »Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ πυραυγὴς πρίν ποτε, νῦν δ' ἠὼ δαλός, Ἀπολλόδοτος.«

Δαμάζω, Μ. ἄσω· τὸ αὐτὸ καὶ δαμάω, καὶ δάμνημι, Ἀπολλών Β'. 786. Ζήτ. ταὐτα. (μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Μεσομ. τύποι.) Παθ. Δαμάζομαι, καταδαμάζομαι, καταπαυνόομαι, ὑποτάσσομαι· ὅθεν »καταδαμασμένος ἵππος, πῶλος«, ὁ ὑποχείριος, οὐ τὸ ἐναντίον, »ἀδάμαστος.

*Δαμαῖος, ὁ, πατὴρ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 96. Πιθανῶς ἐκ τοῦ δαμάω, ὁ δαμάζων.

*Δαμαλείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δαμάλη, δάμαλις.

Δαμάλη, ης, ἡ, = δάμαλις, παρὰ Θεοκρίτ.

Εἰθλ. ΚΖ', 7. καὶ Ἀθην. Γ'. σελ. 413. Ἡ δάμαλις, νέα ἀγελάδα, μοσχάρι, δαμαλίδα· καὶ τὸ μοσχαράκι, δαμάλι, νέον βοιδάκι. Lat. Juvenca. 2) νέα κοπὰς, γυνή, ποιητ.

Δαμαλήβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Βοσκημένος ἀπὸ τὰς δαμάλας, ἀπὸ τὰ νέα βόδια, Ἀνάλεκτ. Α'. 230. «.. δαμαλήβοτον ἄκρον».

Δαμάλης, ου, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων, νεῶν, ὑπερισχύων, Ἀνακρ. Παρὰ Δίων. Χρυσ. τ. ά. σ. 94. «Δαμάλης Ἔρως», ἀντὶ τοῦ δαμασίβροτος. Ζήτ. τοῦτο. 2) νέος ταῦρος, Ἄμμων. Σ. 39. Θωμ. Μ. σελ. 193. ἐκ τούτου τὸ θηλ. δαμαλὶς.

Δαμαλησφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ἐπίθ. Ἡρακλέους, ὃς καὶ ταυροφάγος λέγεται, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Δαμαλίζω, Μ. ἴσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δαμάζω, δαμάω, Πινδ. Πυθ. 5, 163. καὶ 1138. «Ἡ ἑτέρα λέχει δαμαλιζομένων ἔννυχοι παρεῖναι κοῖται· καὶ Κύριπ. Ἱππόλ. 331. ὅθεν «δαμαλίζειν χρόνον», χάνειν τὸν καιρόν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ δαμάλλω ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ βαρδύπτω, ἐκ τοῦ δαμάω, δαμαλὸς, δαμάλη, δάμαλις, δαμάλλω, δαμαλίζω. Ἐκ δὲ τοῦ σχηματ. δαμαλάω παράγονται δαμάλης καὶ δάμων. (ἡ ἀμέσως ἐκ τοῦ δάμαλις παραγομένη, κατά τινας, σημασία, εἶμαι εὔθυμος, ἄστοχος, μοσχηδὸν νεανεύομαι, ἔστι δίχα παραδείγματος.)

Δάμαλις, εως, ἡ (δαμάω). Δαμάλη, νέα ἀγελάδα, δαμαλίδα. Πρβλ. δαμάλης. 2) ὡς μόσχος καὶ πῶλος, κατὰ παντὸς νέου, κοράσιον, νέα γυνή, ποιητ. ἰδὲ Ὁρατ. ἔπη 2, 5. λέγεται καὶ, δαμάλη, ἡ.

Δαμαλίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ὠνομάσθη νῦν ἡ ἐκ τῆς ἀγελάδος ὕλη, ἡ πρὸς φυλλίασιν τῆς εὐλογιᾶς ἐπιτηδεία, Vaccina.

Δαμαλοπόδια, τά (ποὺς, δάμαλις). Παῤ Ἀλεξάνδρ. Τραλλ. Ζ'. σελ. 362. τὰ ποδάρια τοῦ δαμαλίου.

Δάμαλος, ου, ὁ. Τὸ μουσκάρι, δαμάλι, τὸ νέον ἀρτεσικὸν βόδι, Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Α'. 25. ὡς καὶ πῶλος, ἡ· ἡ νέα κόρη (κορίτσι).

Δάμαρ, αρτος, ἡ (δαμάω). Ἡ σύζυγος, Ὁμ. κυρίως, ἡ ὑπανδρευμένη καὶ δεδαμασμένη γυναῖκα, ἡ ὑποκάτω τοῦ ἀνδρὸς, καθὼς τὸ βόδι εἰς τὸν ζυγὸν, Ἰλ. Γ, 228. οὐ τὸ ἐναντίον, παῖδμής, ἡ ἀνύμφευτος, ἡ ἀνύπανδρος, παρθένος, ἡ μὴ γνωρίσασα ἄνδρα.

*Δαμαρτίς, ίδος, ἡ, = δάμαρ. Σύζυγος.

*Δαμάσδω, Δωρ. ἀντὶ δαμάζω.

Δαμασίβροτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δαμασίμβροτος, ποιητικ. (βροτός). Ὁ καταδαμάζων καὶ ταπεινώνων τοὺς ἀνθρώπους· φονεὺς, νικητής. «Δαμασίμβροτος αἰχμὰ», Πινδ. Ὀλ. 9, 85. καὶ «Δαμασίμβροτος Σπάρτα» (Σιμωνίδ.), ἡ διδάσκουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ ὑπακούωσι, νὰ πείθωνται, ὡς ἄλλοι ἑρμηνεύουσι.

*Δαμασίμβροτος, ὁ, ἡ, = δαμασίβροτος.

*Δαμάσιππος, ὁ, ἡ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, ὡς, Παλλὰς, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 964.

Δάμασις, εως, ἡ. Ἡ καταδάμασις, ταπείνωσις, νίκη, βία εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ τινάς· γύμνασις, μάθησις, καθὼς θηλ. μανθάνουν τὰ ἄλογα, τὰ βόδια, τὰ σκυλιὰ, κ. τ. λ. εἰς τὸ νὰ καβαλεύωνται, νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν ζυγόν.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν). Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 75. ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ καταδαμάζων, κυριεύων, καταβάλλων τὴν καρδίαν, ἢ τὸ φρόνημα, θέλγων τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. (ιυι–)

Δαμασίφωνος, ιτος, ὁ, ἡ (φωὴ). Σιμωνίδ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ὁμήρου, Ἰλ. Ω, 5. ἀντὶ τοῦ, δαμασίβροτος, ποιητ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὃν ὁ Ὅμ. παιδαματωρ καλεῖ.

*Δαμασμὸς, ὁ. Ὁ καταδαμασμὸς, ὡς, δαμασμὸς τοῦ ἱστίου.

*Δαμαστὴρ, ῆρος, ὁ. Ὁ νικητὴς νεῶν, καταδαμαστὴς.

Δαμαστήριος, ίου, ὁ, ἡ (δαμαστὴρ). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, ταπεινώνειν, βιάζειν εἰς ὑπακοήν, ἢ νικᾶν. Οὐδέτ. τὸ δαμαστήριον, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δαμάζουσι· καὶ ὄργανον, ἢ μέσον, δι' οὗ δαμάζουσι διά νὰ ὁμολογήσῃ τις τί.

*Δαμαστὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις καταδαμάζει.

*Δαμαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 244.

*Δαμαστὸς, ἡ, όν. Δαμασμένος, Γλωσσ.

*Δαμάστρια, ἡ· θηλ. τοῦ δαμαστής.

Δαμασώνιον, τό. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλισμα καλεῖται, Ἡσυχ. Πρβλ. Plin. h. n. 25, 10.

Δαμάτειρα, ἡ. Ἐκ τοῦ δαματὴρ ὄρθεν, ἀντὶ τοῦ δμήτειρα, καὶ δμητὴρ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 313. «Πλούτου δαμάτειρα», Ἐπίγραμ. Λουκιαν. εἰς Ποδάγρ.

*Δάματερ, ὦ Δάματερ· Δωρ. Ὠκητ. τοῦ Δημήτηρ· ἔστι δὲ παρ' Ἀττικ. ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. (– – υ)

*Δαματὴρ, ῆρος, ὁ, = δαμαστὴρ. (υυ–)

Δαμάτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, δαματὴρ, δαμαστής.

Δαμάω, Μ. δαμάσω (υυ–), ποιητ. δαμάσσω, Ἀόρ. α. ἐδάμασα, ασσα, Ἀόρ. β'. ἔδαμον, Παρακ. δέδμηκα, καὶ παθητ. δέδμημαι, παθητ. Ἀόρ. ά. ἐδμήθην, β'. ἐδάμην, καὶ Μετοχ. δμηθείς καὶ δαμείς.

1) Καταδαμάζω. Ὡς πρώτην καὶ πρωτότυπον σημασίαν ἐκλαμβάνουσι, δαμάζω, ἡμερίνω, μανθάνω, μανθάνω ἄγριον ζῶόν τι νὰ ὑπακούῃ εἰς ἐργασίαν τινά· καὶ κυρ. ἐπὶ βοδίων, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν, ζεύγω, διὰ νὰ ὀργώσωσιν ἢ νὰ σύρωσιν ἅμαξαν· αὕτη ὅμως ἡ σημασία εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. μόνον εἰς, Ὀδ. Δ, 637. ἐπὶ ἀγρίων ἵππων, καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 655. ἐπὶ ἡμιόνων· ἔνθεν 2) καθυποβάλλω κοράσιον εἰς ἄνδρα, τὸ κάμνω νὰ κρέμεται ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, οἱονεὶ καθυποβάλλω εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου, ἄρα ὑπανδρεύω μίαν κόρην, κάμνω αὐτὴν γυναῖκα, καὶ ἐκ τούτου ἡ δάμαρ, ἡ ἀντίθ. ἀδάμαστος, ἀδμὴν, ἡ παρθένος· παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Σ, 432. «Ἀνδρὶ μ' ἐδάμασσεν, καὶ ἴσως Ὀδ. Γ, 289. Παρὰ τοῖς Μετάγν. πολλὰ μὲν συχνάκις οὕτω, συχνάκις δὲ καὶ ἁπλῶς, κοιμῶμαι μετ' αὐτῆς, συνουσιάζομαι φυσικῶς, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς γάμον, τὸν ὁποῖον καὶ δὲν ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις· ἴδε βιάζω μίαν κόρην, τὴν ὑποτάσσω εἰς τὸ θέλημά μου. Παθητ. εἶμαι ὑπανδρος, ἀπὶ γυναικός. 3) καταδαμάζω, νικῶ. κυρ. ἐν πολέμῳ συχνότατα παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀντὶ τοῦ, φονεύω· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δικαιοσύνης σχέσεως μεταξὺ δεσποτῶν καὶ ὑπηκόων, καθότι τοῦτο κατὰ τοὺς ἡμετέρους αἰῶνα συνέβαινε νὰ συμβαίνῃ διὰ βίας πολέμου, ἀντὶ τοῦ, δυσπόω, ἐξουσιάζω, καὶ παθητ. ὑπόκειμαι, ἐξουσιάζομαι, ὑπακούειν, Ἰλ. Γ, 183. Ὀδ. Γ, 304. ὑστερώτερον ἦν ὃν χρῆται συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποτάσσω, ὑποχειρίον ποιῶ, ἐξ οὗ ὅμως κτλ. — Παθητ. ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑποταγμένος. Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων φυσικῶν δυνάμεων, ἢ ἐπὶ καταστάσεων, νικρουσῶν τὰς δυνάμεις, π. χ. ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, ἐπὶ ψύχους, ὕπνου, κάματου, Ὀδ. Ε, 464. Θ, 231. Ξ, 318. Ἰλ. Η, 2. ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Ι, 454. 516. ἔνθα ὁ Μέντ. «δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ», καὶ, «ἐπεὶ μ' ἐδάμασσε οἴνῳ», ἤγουν χρήτης· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δαρμῶν, Ὀδ. Σ, 54. καὶ ἐπὶ καταστάσεων διαθέσεως, ἐπὶ ἔρωτος, θελήσεως, Ἰλ. Ζ, 74. Ξ, 316. 353. Ἐν τῷ παθητ. συντάσσει ὁ Ὅμ. ὁτὲ μὲν «δαμῆναί τινι», ὁτὲ δέ, ὑπό τινι. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ δημιουργῶ, κτίζω. Ἴδου δὲ τινα παραδείγματα τῆς μεταφορικῆς σημασίας καταδαμάζω, καὶ ὑποτάσσω. «Δεδαμασμένος συμφοραῖς» (Ἰσοκρ. παρ' Ἀρχ.). «Τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται.» «Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον» (Ὀδ. Ξ, 318)· καὶ Ο, 6. «Δεδμημένος ὕπνῳ» καὶ ἀλλαχοῦ, «Δεδμημένος γήρᾳ». «Χθὼν μὲν δὴ καὶ πάντες ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου δέδμηται» (Ἀισ. Παλ. 9, 518.). «Ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδου δαμάσσω» (Ἰλ. Π, 438). «Μὴ πόλις δαμασθῇ, ἢ, Εἴτε πόλις δαμασθῇ» (Αἰσχ. Ἑπτ. 338. 765). «Δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων» (Εὐριπ. Φοιν. 566). Ἡ ῥέα νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Ἰλ. Γ, 183)· «ἤτοι ὑποτεταγμένοι εἰσί. (Ἰσοδύναμοι εἰσὶν οἱ τύποι δαμάω, δάμνημι, δαμόω, δαμάζω, ὅθεν τὰ Λατ. domare, dampare, damnum.) Ὁ σχηματισμὸς δμάω εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ ἐν ταῖς δμῶς, δμῶες, δμωὴ, δμωὶς, αἵτινες σημαίνουσι τὸν ὑποτεταγμένον, ὑποδουλωμένον, δοῦλον, ἢ σκλάβον. Τὰς τοιαύτας σημασίας καὶ τοὺς σχηματισμοὺς εὑρήσεις πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ.)

*Δαμείω, ῃς, ῃ, ἐπ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ δαμῶ, Ὁμ.

*Δάμεν, ἐπ. γ'. πληθ. ἐνεστ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ ἐδάμησαν, Ὁμ.

*Δαμήμεναι, ἐπ. ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ δαμῆναι, Ἰλ.

*Δαμνῶ, β'. ἑνικ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ δάμνημι, ἀντὶ δάμνασαι, Ἰλ. Ξ, 199.

*Δάμνάω, = δαμάω, Ὁμ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Ὀδ. Α, 221. Ἰλ. Ε, 391.

*Δάμνημι, = δαμάω, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 893 κτ., παρ' ᾧ (Ὀδ. Ξ, 488.) ἐν χρήσει καὶ τὸ παθητ. δάμναμαι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ· παθητικῶς δὲ ἔχει ἀεὶ ἐν Ἰλιάδι, ὡς Α, 309 κτλ.

Δαμνήτης, ου, ὁ· = δαμαστὴρ, ποιητ. καὶ θηλ. δαμνῆτις, ίδος, Ν. παρ' Ἡσυχ. ἡ δαμάζουσα, ἡ τιμωρός.

Δάμνιον, τό. Οὕτως ἀνέγνωσαν μερικοὶ ἐν Ὀδ. Γ, 444. ἀντὶ, πὰρ ἁμνίοιν καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, δῦμα, σφάγιον.

Δάμνιππος, ὁ, ἡ (ἵππος), ποιητ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, Ὀρφ. Ἀργ. 738. ἀμφίβ.

Δαμόομαι, ἀντὶ δημόομαι.

*Δαμόσιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ δημόσιος, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 5, 8.

*Δαμόω, ἐπ. ἀντὶ δαμάω, Ἰλ. Ζ, 368.

Δαμοῦχος, ὁ, ἡ, = δημοῦχος, Δωρ.

*Δαμοφανὴς, ὁ, ἡ. Ζητεῖ, περουνητρίς. Τὸ ἱμάτιον, ο. ε. οὐ χωρὶς οὐκ ἔξεις, φαίνεται τῷ δήμῳ. Λάκωνες, Ἡσυχ.

*Δαμώματα, τά, = τὰ δημοτίᾳ δόξαμενα, Ἀριστ. Κίρ. 708. ἐν Συνηγ. λεξ. 39. Kleine.

*Δᾶν, Δωρ. ἀντὶ δὴν, γῆν. «Οὐ δᾶνα, ὅρισμός, ὄχι μὰ τὴν γῆν, Θεοκρ. ε', 17.

Δαναΐδαι, ῶν, οἱ. Κυρίως ἐλέγοντο οἱ υἱοὶ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ, ὅστις, σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ 1500. ἔτη, μὲ Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος· ἐντεῦθεν καὶ οἱ Ἀργεῖοι λέγονται, οἱ ἐγκάτοικοι καὶ ὑπήκοοι τοῦ Ἄργους, καὶ οἱ Ἕλληνες. Ζήτ. παρ' Εὐστ. τὴν ἱστορίαν.

Δαναΐδες, αἱ· αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, γνωσταὶ διὰ τὴν ἐν ᾅδου τιμωρίαν των.

Δανάκη, ης, ἡ. Περσικὸν μικρὸν νόμισμα, ὀλίγον τι περισσότερον τοῦ ἑβόλου. 2) τὸ διδόμενον νόμισμα εἰς τοὺς νεκροὺς πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάροντος, Πολυδ. Θ'. 32.

Δαναοί, οἱ. Ζήτ. Ἀχαιοί.

Δανδαίνω, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ἀντὶ τοῦ ἀτενίζω, φροντίζω, μεριμνῶ, ἀντέχω, ὅ ἐστι, μὲ ἀκίνητον καὶ σῦν βλέμμα ἢ προσοχὴν, στοχάζομαι, κ. τ. λ. ὅθεν ἐνδανδαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἐνατενίζειν, καταπλήττειν, ὅ ἐστιν, ἀμετακινήτως, σταθερῶς ὁρμᾶν, ἢ θωρεῖν κατά τινος.

Δανδαλὶς, ίδος, ἡ. Παρὰ Πολυδ. ς'. 76. καὶ 77. εἶδος πλακοῦντος (πήτας) ἀπὸ καβουρδισ-

μένον (καφαλισμένον) κριθαρίτικον ἀλεῦρι. Ὁ Ἡσύχ. δανδαλίς, καὶ δενδαλίς, ἔχει, καὶ διαφόρως τοῦτο ἑρμηνεύει· ὁ δὲ Νικόχαρις παρ' Ἀθην. σελ. 645. καὶ Ἐρατοσθ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 972. »Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑφηλοῦ πυλεῶνος δανδαλίδας τεύχουσα καλὰς ἤειδεν Ἰουλοῦς.« καὶ ὁ Ἐτυμολ., ἐν Ἴουλος, δανδαίτης, ἐκ τοῦ Δανδαλίδαι, ἔχει

Δανδάνω. Ζήτ. Δῆνος.

Δανειακός, ή, όν (δάνειον). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος διὰ δάνειτμα. δάνειον. ἀμφ.

Δανειακῶς, ἐπίρ. Μὲ δανεικὸν τρόπον, Συντίμ. μῦθ. 36.

Δανείζω, Μ. είσω (δάνος). Δίδω χρήματα (ἄσπρα) δανεικά, μὲ τὸ διάφορον, καὶ γενικῶς, δίδω ἐμπροτζὰ τί τινι διὰ νὰ μοὶ τὸ ἐπιστρέψῃ πάλιν, Πλούτ. »Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσιν. Μέτως, δανείζομαι, λαμβάνω, πέρνω ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον, πέρνω δανεικά, Ξενοφ. »Δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ· καὶ μεταφορικ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. Ἂρ οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. Ἐκλαμβάνεται, δὲ τὸ δανείζομαι καὶ ἀντὶ τοῦ δανείζω. (Οἱ Μίλλ. δανειῶ καὶ δανειοῦμαι εἰσὶ βαρβαρισμοί, Σουϊδ. λέξ. δεηθῶ, Basil. Γρηγ. Σ 174).

Δάνειον, τό. Ὑπακουμ. ἀργύριον, ἐκ τοῦ »Δάνειος« ἐπιθ. (δάνος). Τὸ μὲ διάφορον λημβάνω ἢ δοσμένον ἀργύριον, τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν εἰς τὸ διάφορον, ἤτοι δανεικά, Πλατ. (ε)

Δάνεισμα, ατος, τὸ (δανείζω). Τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν δανεικά, ἤτοι μὲ τὸ διάφορον. 2) τὸ δανείζεσθαι, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α'. »Δάνεισμα ποιήσασθαι«.

Δανεισμός, οῦ, ὁ (δανείζω). Τὸ νὰ δανείζῃ, νὰ δίδῃ τις ἄσπρα μὲ τόκον, ἤτοι διάφορον, Πλάτ. »Δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα«.

Δανειστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος δανείζει, δίδει ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον, καὶ ἁπλῶς ὁ δανείζων τι.

Δανειστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς δάνεισμα, εἰς τὸ δανείζειν, Λουκιαν.

Δανείστρια, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ δανειστής.

Δανίζω, Μ. ίσω, τύποις χείρων ἢ δανείζω, Λεξιθολ.

Δάνος, εος, τό. Δῶρον, χάρισμα, δόσιμον, πᾶν ὅ,τι δίδεται. Εὐφορίων, »- - - τὸ ῥὰ οἱ ἄνιες ὦπασεν Ἔκτορι«. Κυρίως λέγεται τὸ δάνειον, τὰ ἄσπρα, ὅσα δίδονται μὲ τὸ διάφορον. Παρὰ δὲ Μακεδόσι, κατὰ τὸν Πλούταρχ. Νομ., ποιητ. ἔλεγε καὶ ὁ Σκιάτος· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. δαίνω, ἀντὶ τοῦ, κτείνω. (ω)

Δᾳνός, ή, όν (δαίω). Ξηρὸς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ εἰς καύσιμον χρήσιμος, Ὁδ. Ο, 322. »Ξύλα δανὰ κεάσσαιμι, σχίσαι ὀηλ. τὰ εἰς τὸ δαίεσθαι ἐπιτήδεια, τουτέστι ξηρὰ ξύλα.

Δάξ, ἐπίρ. (δάκνω, ὀδάξ). Δαγκάζων μὲ τὰ ὀδόντια, ὡς γνὺξ, πὺξ, λάξ, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 60. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α, Σελ. 249. Πρβ. Ἰλι. Ἀλ. Β. Σ. 235. ὅθεν

*Δαξασμός, ὁ, = ὀδαγμός, ὀδαξησμός. Κυνηγ. φαγοῦρα, Τιμ. Λοκρ. σ. 103.

Δάομαι Καισαρ. Ζήτ. Δάω.

Δάος, εος, τό· καὶ δαός, ὁ (δαίω), = δαῖς, δαλός. Δᾶς, λαμπάς, φῶς, φάκλα, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 697. καὶ μάλιστα Ὁδ. Δ, 300. »Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.« (ω) 2) κύριον ὄνομα ἑνὸς σελήνου (—, Ηαν. π. p. 236).

Δαπανάω, ῶ. Μ ήτω. Ἐξοδεύω τι εἴς τι, ἢ, ἀμφί τι, καὶ, τινὶ· ὁμοίως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν δαπανᾶσθαι, Πλάτ. Νομ. 8, 3. Σ. 548. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Η'. »Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστίν· καὶ Δημοσθ. »Δαπανᾶν τὴν οὐσίαν.« ὅθεν καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνεται, ὅ ἐστι λαμπρῶς ζῆν καὶ ἁπλήστως καὶ πολλὰ κατεξοδεύειν, ἢ φθείρειν, ἀφανίζειν, κ. τ. λ. ὡς Θουκυδ. »Δαπανᾶν τὴν πόλιν« ἢ φθείρειν τὴν πόλιν διὰ τῶν μεγάλων ἐξόδων. Σπανιώτατα ἐν τῷ μέσῳ, ὡς παρὰ Δημ. Ὀλυνθ. α'. σελ. 17. »Ὅσα δαδαπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον.« καὶ Ἀνδοκ. σελ. 33, το. »Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι πολλῶν δεόμενοι.« Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, ἐξαναλίσκω. Παθητ. δαπανῶμαι, ῶμαι, τὸ αὐτὸ, καταναλίσκομαι· ἐξοδεύομαι, φθείρομαι, ὡς παρὰ Λυσίᾳ, »Τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος.« ὅθεν ὁ Ἀττικὸς Παρακείμ. Δεδαπάνημαι, Μέσ. παρ' Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Δαπάνη, ης, ἡ (δάπτω). Τὸ ἔξοδον, ἐξόδευμα, Ἡσιόδ. Ἔ. 721. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἄνευ ἀνάγκης καὶ ἀνωφελοῦς ἐξόδευσις τινὸς πράγματος, καταναλωτικ., διασπάθησις, ἔξοδον μεγάλον. καὶ παρ' Αἰσχίν. »Ἡ ἐν τῇ φύσει δαπάνη, ἡ φυσικὴ κλίσις εἰς ἀσωτίαν, εἰς τὸ ἐξοδιάζειν. »Δαπάνη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου«, Θουκυδ. α', 12η. καὶ »Ἡμέρος δαπάνη«, τα καθημερινὰ ἔξοδα, Πλευτραρχ. Περικλ. 2) μέσα, ἐξ ὧν ἀναπτώσεται τὰ ἔξοδα. (ου-)

*Δαπάνημα, ατος, τό· τὸ αὐτὸ καὶ δαπάνη, Ξενοφ. Κ. Π. 8, 1, 3. »Δαπανημάτων ἀστῆρεια.«

Δαπανηρός, ά, όν· καὶ »δαπανηρῶς«, ἐπίρ. Ἐξοδευτικός, ἐνεργητ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵ τινες ἤτοι ἀγαπῶσι νὰ ἐξοδεύωσιν, ἢ κατὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξοδεύουσιν, Ἀποφθ. Ἀριστοτ. Ηθ. καὶ Ξενοφ. 2) παθητικ. ἐπὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου γίνονται πολλὰ ἔξοδα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ, χρειάζεται πολλὰ ἔξοδα, πολυέξοδον, πολυδάπανον, πολύτιμον, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Δαπανηρὸς πόλεμος, πολυέξοδος.

*Δαπάνησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξόδευσις· καὶ τὸ φθείρειν, ἀφανίζειν· καὶ τὰ ἔξοδα.

*Δαπανητής, οῦ, ὁ. Ἐξοδευτής, Ἐτ. Μ.

Δαπανητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἁρμοδίων δαπάνην καὶ ἔξοδα· καὶ ὁ ἐξοδεύων πολλὰ, κακοξοδευτής, ἄσωτος, Σχόλ. Λυκόφρ. 214. 2) ἔχων δύναμιν τοῦ καταναλίσκειν, φθείρειν, ἀφανίζειν· ἄφωρων, ὑστερῶν, ὡς, τὸ πῦρ ἀπ. τοῦ Ὕδατος. Ἐπίρρ. δαπανητικῶς.

Δάπανος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δαπανητικός. Παρὰ Θουκ. ε'. 10. »Ἐλπὶς δάπανος, ἀντὶ τοῦ δαπανητική, ἐξοδευτική, προξενοῦσα ἔξοδα, καὶ »θάλπανος ὑγρὰν« (Ἀθήν.) ἀντὶ, ἡ ἐξοδεύουσα, ξηραντική, ἀφαιροῦσα τὰ ὑγρὰ δύναμις τῆς πεπεττούσης.

Δάπεδον, ου, τό (παρὰ τὸ γηπεδον, Δωρ. καὶ κατὰ τὸν Doederl. ἐκ τοῦ διάπεδον, Πρβ. ἐφαπεδές, ἐπίπεδον). Τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τὸ ἐπίπεδον, ἡ γῆ, τόπος, Ὁδ. Λ, 577. συνών. τὸ ἔδαφος τοῦ οὐδὲ, ὅπερ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἡρωϊκῷ αἰῶνι εὑρίσκεται πολλάκις τεχνικῶς πεποικιλμένον, μάλιστα δὲ καὶ χρυσωμένον, Ὁμ. κυρ. δὲ ἐν Ὁδ. ἄλλως ἔδαφος, Πρβ. ταπεινός. Ἐν Ἰλ. Δ, 2. »Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ, ἐν τῷ χρυσῷ ἐδάφει τῶν θεῶν, σημαίνει τὸ ἀνέφελον τῆς ἄνω χώρας. (ουυεδα. καὶ ου, Ἀττ. τὸ τελευταῖον ἀμφ. Porson. Εὐριπ. Ὀρ. 324. καὶ Boeckh. v. l. Πινδ. Νεμ. 7, 83, οἵτινες παιταχοῦ δάπεδον γράφουσι, ἐὰν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ἦναι μακρά) Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ λέξις δάπεδον ἔχει δύο καθ' αὐτὸ σημασίας καὶ δηλοῖ α'. ἕνα τόπον πλησίον οἰκημάτων ἀσκεπῆ καὶ ἐλεύθερον, ἁμαλὸν εἰς διατριβὴν (ὑπαίθριον), καὶ β'. τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδὸν (ὑποφαῖον καὶ ὑπόστεγον), ἤγουν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐδὲ, μιᾶς οἰκίας.

Δαπίδιον, τό, Ὑποκορίστικ. τοῦ ἑπομένου.

Δάπις, ιδος, ἡ, = τάπης. Τὸ σκέπασμα, στρῶσιμον τοῦ ἐδάφους, ὁ τάπης, τὸ κυλίμι, πεύκι, παρὰ τὸ δαπέδῳ στρώννυσθαι. Λέξις Ἀσιανή. Γαλ. tappeto. Συγγεν. τῷ δαπέδου. (ε)

Δάπτης, ου, ὁ (δάπτω). Φαγᾶς, ὁ τρώγων, κατατρώγων, ῥοκανίζων, καταξεσχίζων. Παρὰ Λυκόφρ. 1403. »Δάπται«, αἱ μυῖαι, αἱ δαγκάνουσαι, βυζάνουσι τὸ αἷμα.

Δάπτρια, ἡ. Θηλ. τοῦ δάπτης.

Δάπτριος, ίου, ό, ή (ἀντὶ δαπτήριος). Ὁ τρώγων, κατατρώγων, Ἐπιγραμμ. δαγκάνων, τρώγων, ὅθεν ἡδάπτρια νοῦσος«, (Γρηγ. Ναζ.) ἡ κατατρώγουσα.

Δάπτω, Μ. ψω (καὶ κατὰ διπλ. δαρδάπτω). Καταπαράττω, ξεσχίζω, τρώγω. Ἰδικῶτ. ἐπὶ θηρίων, Ἰλ. Α, 481· τροπ. ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ψ, 183. καὶ ἐπὶ θέρους, ξεσχίζοντος τὰ σῶμα, Ἰλ. Ν, 831· ἐπὶ τῶν σχιζόντων τὰς παρειὰς διὰ λύπην, ὡς τὰ δρύπτω· ἐν γένει, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω· φονεύω· καὶ ἐπὶ κινημάτων διαθέσεως, ἐνοχλῶ, βασανίζειν, κατατήκειν, Πινδ. Νεμ. 8, 40. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, δάω, δάίω, ὁ, ε. μερίζω, μοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα, ὅθεν δάπω, καὶ δάπτω, τὸ κατακομματιάζω, καταξεσχίζω, καταχρεατόνω, κατατρώγω, ἀφανίζω. Καὶ τὸ δαπάνη, ἐκ τοῦ δάπω, δαπάω, δαπανὸς, δαπανή, ἐξ ὧν τὸ δαπανάω, καὶ ἐκ τοῦ δάπτω, Μ. δάψω, τὸ δαψιλής. Ἐκ τοῦ δάω, καὶ δαίω, παράγονται ἔτι, δαῖς, καὶ, δαιτὸς, ἡ· τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον μοιρίζεται τοῦ καθ' ἕνος τὸ μερίδιον (portion, διοιδάρι), καὶ ἡ ἐκ τῶν φαγητῶν σημασία, τρέφω, φιλεύω, καὶ τρώγω, τὸ δαίνω, ὀηλ. δαινύω, δαίνυμι, καὶ δαίνυμαι, καὶ ἐκ τοῦ δαίτη, ἡ· δαιτέω, δαιτάω (ὅθεν τὸ δαιτηλός, καὶ δαιταλόω, παρὰ Λυκόφρ.), δαιτύω, (ὅθεν δαιτύς, ἡ· καὶ, δαιτυμών) εὔχρηστα. Ἐκ τοῦ δάπω, δάπτω, ὁ παθητ. παρακείμ. δέδαμμαι, δέδασαι, δέδαται, γίνεται τὸ δατός, δατέω, δατέομαι, (μερίζω), καὶ δαιτητής, ὁ μεριστής, μοιραστής. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 121. »Ταὶ δὲ χθὲς ποτὶ δατεῦντον, ἐπὶ τῶν ἡμίσεων (μουλαρίων), τὰ ὁποῖα συντεταμένως ὠδεύον, ἰδὲ δατέομαι. Τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρῳ Ἀλεξιφ. 345. »Ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται« ἀντὶ τοῦ, τὸν τῶν θηρῶν τόπον τὸ ὄρος μερίζουσι, ἄλλοι δὲ, ὀρθότερον, διὰ τοῦ, τὸν θῆρα κατατρώγουσι, ἑρμηνεύουσι. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδότῳ Β', 87. καὶ 66. »Δατέονται (τρώγουσι), καὶ πατέονται« ἐν χειρογράφοις εὑρίσκεται. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει τὸν σχηματισμὸν δατύσσεται, ἀντὶ τοῦ Λαμβάνεται, ἐσθίεται. Ἐκ τοῦ δάω γίνεται ἔτι καὶ τὸ δάζω, καὶ δάσσω, μερίζω, ὡς καὶ τὸ δαΐζω, τὸ ὁποῖον παρὰ Ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει (ὡς τὸ δάω, δάπτω) ἀντὶ τοῦ ἀρπάζω, πέρνω βιαίως ἕνα κομμάτι, καταξεσχίζω, κατακόπτω, χτυπῶ, ὀηλ. κόμνω, μὲ χαλκόν, καὶ ἄλλα κοπτικὰ ἐργαλεῖα· ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἀντὶ τοῦ κατακόπτω, σχίζω, καταξεσχίζω, κατατουβλίζω, πληγώνω, φονεύω, θανατόνω.

Δάρατος, ου, ὁ. Ἐλέγετο τὸ ψωμὶ τῆς Θεσσαλίας, ἄρτος Θεσσαλικὸς, ὁ ἄζυμος ἄρτος, Ἀθήν. Γ', σελ. 114. καὶ 110.

Δαρδάπτω, τὸ αὐτὸ καὶ δάπτω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, Ἰλ. Α, 479 καὶ τροπ. χρήματα, κτήματα δαρδάπτουσιν, Ὁδ. Β, 325. Ξ, 92.

Δαρεικός, ὁ. Ἐλέγετο Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα μὲ εἰκόνα τοξότου (φλουρί), τὸ ὁποῖον ἄξιζεν εἴκοσι δραχμὰς ἀργυρᾶς τῆς Ἀττικῆς (ὀλίγον τι ὑπὲρ τὰ 4 τάλιρα Σαξονίας), ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ πέντε ἑκατοντάδες μίαν Μνᾶν, καὶ οἱ τριακόσιοι ἓν τάλαντον· ὠνομάσθη δὲ οὕτω κατὰ τὸν Δαρεῖον παλαιότερον τοῦ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός.

Δαρεικογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἀπὸ τὸν Δαρεῖον γεννημένος, καταγόμενος, Αἰσχύλ. Περσ. 6, 146.

*Δαρθάνομαι, παθητ. β'. Μέλλ. τοῦ δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι, Παρακ. δεδάρθηκα, Ἀόρ. β'. ἔδαρθον, ποιητ. ἔδραθον. Ἀποκοιμοῦμαι, κοιμοῦμαι, Ὁδ. Τ, 143. »Εἶρος δὲ προβάλλει.« Ὅθεν τὸ σύνθετον καταδαρθάνειν, Πλατ. Συμπ. 34, Ἐκ τοῦ ἀχρ. δαρθῶ, δάρθω, ὅθεν τὸ

δρήθω, καὶ δρήθω, ἀντὶ τοῦ δέρω, ὡς τὸ πέρθω, ὤπαρθον, πράθω, δέρκω, ἔδρακον, δράκω, πέρθω, ἔπαρδον, πράθω. Πρωτότυπον λοιπὸν εἶναι τὸ δέρδω, Παρακείμ. δέδαρδα, δέδορμαι. (Ἀναμφιβόλως ἡ ἐτυμολογία ἔγινε κατ' ὁμοίωσιν τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον συναίζουσι νὰ κάμνωσιν οἱ ῥοχαλίζοντες. Τὰ δὲ ἄλλα, εὐχρηστότερον τὰ σύνθετον καταδαρδάνω.)

Δαρβιος, ὁ, ἡ, Δωρ., = δηρίβιος. Ὁ μακρόβιος, ὅποιοι ζῇ πολὺν καιρόν, Αἰτχύλ. Θῆβ. 524.

Δαρός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ ὑγρός· καὶ παρ' Ἀττικ.

Δάρτις, εως, ἡ (δέρω). Τὸ γδάρτιμον, τὸ ἐκβλέμμα τοῦ πετζιοῦ, δέρματος, Γαλ. τ. ἀ. σ. 149 = 2, 340.

Δαρτός, ή, όν (δέρω). Γδαρμένος, ἐκβαλμένος τοῦ δέρματος, ἀφῃρημένος τῆς δορᾶς· δυνατός, ἄξιος νὰ γδαρῇ. 2) δαρτά, τὰ· λέγονται ἐκεῖνα τὰ εἴδη φαρίων, τὰ ὁποῖα, ὅταν μαγειρεύωσι, γδύνουσι, καθὼς τὰς ῥίνας, καὶ τ. λ. Ἀθήν. ή.

Δάς, δός, ἡ, κατ' Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ τοῦ δαΐς (δαΐω). Κυρίως λέγεται ἡ πίτυς, ἡ κουκουναριά, τὸ τζάμι, τὸ ὁποῖον ἔχει ῥητινώδες καὶ καυστικὸν ξύλον, διὰ τοῦ ὁποίου καίμουσι φάκλας, ὅθεν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ξύλου φάκλα, λαμπάδα, τὸ ἀναδί, Ξενοφ. Παιδ. Ζ', 2) μία στάσιμος τῶν δένδρων, εἴδος ἐρυθρᾶς ῥητίνης, ἄπερ ἐξ αἰτίας ταύτης ξηραίνονται. Ζήτ. Εὐδόξου. Πυρὰ δὲ Δυκίων. εἰς Περιήγ. «Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ περιεβάυτοντο τῶν φρυγάνων ὡς ἀναφλείη τάχιστα, ἀντὶ τοῦ, τὰ περισσότερα ξύλα τοῦ σωροῦ ἦσαν ἀπὸ δαΐδι, καὶ παραγεμισμένοι, ἤτοι στουπωμένοι μεταξύ μὲ φρύγανα. 3) τροπ. «ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ κορωνίδα τοῦ βίου», αὐτί, ἕως οὗ ἀναφθῇ ἡ λαμπὰς τοῦ κηροῦ, ἤγουν ἕως θανάτου, Πλούτ. ῳ, Σ. 152. Ἐκ τοῦ δαΐδα ἔστι τὸ Λατ. taeda.

*Δάσασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ δαίω μετ' ἐνεργ. σημασίας, μερίζω, διανέμω, Ὅμ., ὅστις ἐξ αὐτοῦ ἔχει τὸ γ'. παρατ. ἐδάσσατο, Ἰλ. Ι, 333. καὶ τὸ ἀ. πληθ. αὐκτ. δασάμεθα, Ὀδ. Τὸ δασεῖται ἔστι Δωρ. Μέλλ. ἀντὶ δάσεται.

Δασίως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δασύς. Ἴδε τοῦτο.

Δασκιλλος. Εἶδος ὀψαρίου, Ἀριστοτ. Βιβλ. 8, 2. περὶ Ζώων. ιστ. ἡ σελ. 591, 14 ἔκδ. Βεκκέρου.

Δάσκιος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. Μεγάλως σκιάζων, πολύσκιος, συκιόσκιος, ὡς ὕλη, Ἰλ. Ο, 273, καὶ Ὀδ. Ε, 470. (ἐκ τοῦ δὲ καὶ σκιά, οὐχὶ δὲ ἀντὶ δασύσκιος, ἰδὲ δα-)

Δάσμα, ατος, τό (δάσασθαι, δαίω). Μερίδιον, μερτικόν.

Δάσμευσις, εως, ἡ. Μοιρασμός, μερισμός, διανομή, διαίρεσις, Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. 1, 37.

*Δασμηφορέω, = δασμοφορέω, Βεκκ. Ἀνάλ. σ. 1282.

Δασμογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ὁ γράφων τὰ δοσίματα, Ἐρηγ.

Δασμολογέω, ῶ (δασμολόγος). Συνάζω τὸ δάσιμον, φόρον· καὶ μετὰ αἰτιατ. ὑποχρεόνω τινὰ νὰ πληρώσῃ δάσιμον, ζητῶ ἐξ αὐτοῦ δάσιμον, κάμνω ὑποταλῆ, περνῶ ἀπό τινα ἢ συνάζω παρά τινι φόρον, δάσιμον, Ἰσοκρ. «Τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν». Παῤ. δασμολογοῦμαι, πληρόνω φόρον, ὡς καὶ τὸ, δασμοφορέω.

Δασμολογία, ίας, ἡ. Ἡ συναξις τῶν δοσιμάτων, ἡ φορολογία, Πλουτ. Ἀστων. κεφ. 23. ἐκ τοῦ

Δασμολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁποιος συνάζει δοσίματα, τοὺς φόρους, ὁ φορολόγος. «Δασμολόγος ναῦς», τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐστέλλετο διὰ νὰ συνάξῃ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν συμμάχων μὲ τὰς Ἀθήνας νήσους.

Δασμός, οῦ, ὁ (δαίω, δάσασθαι). Μοιρασμοί, διαμοιρασμὸς τῶν λαφύρων, Ἰλ. Α, 166. «Ἢ ποτε δασμὸς ἐκατηβολ καὶ διανομή, διαμέρισις, Τμ. Ὅμ. Δημ. 86. 2) παρ' Ἀττικ. δόσιμον, φόρος, τασσόμενος κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας ἑκάστου. Λέγεται καὶ καταχρηστικῶς, Φωκυλ. 210. «Γαστρὸς δασμός».

Δασμοφορέω, ῶ. Πληρόνω δόσιμον, φόρον, Αἰσχύλ. Περσ. 585· καὶ Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Δασμοφόρος, ου, ὁ, ἡ. (φέρω). Ὁποιος πληρόνει, δίδει δόσιμον, χρεός, ὑποτελής, συχνὰκις παρ' Ἡροδότ. καὶ Ξενοφ.

Δάσομαι, Μελ. μετ' ἐνεργ. σημασ. ἐκ τοῦ δαίω, διανέμω, μερίζω, Ὅμ.

Δάσος, εως, τό (δασύς). Δάσος, λόγγος, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, Συνεκδ. Ἐπιστ. 51. «Λύτουφις δάσκιον, ὁρμᾶνι, ῥομάγγι Τουρκ. 2) τραχύτης, ἀδρότης τριχῶν. (ᾱ)

*Δάσοφρυς, υ, γεν. υος (ὀφρύς). Ἔχων δασεῖα, πυκνὰ ὀφρύδια. Ζήτ. Χλαῖνα.

Δασπλής, ῆτος, ὁ, ἡ· καὶ τὸ θηλ. καὶ δασπλῆτις, ἡ. Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον πλησιάζει τινὰς δυτικόλως, ἡ μὲ φόβον καὶ τρόμον, δυσπροσπέλαστος, ὄχι φοβερός, σκληρός, ὁ φόβον καὶ τρόμον προξενῶν, ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων, Ὀδ. Ο, 534. Ruhnk ep. cr. Σ. 155., τῆς Χαρύβδεως, Σιμ., τῆς Ἑκάτης, Θεοκρ. ὑστερωτ. δὲ καὶ τῶν ὀρεσκώων καὶ ἄλλων τεράτων· ἐν ἐπιγρ. «δασπλῆτα διάστασιν», τὸν θάνατον. (Κατά τινας, ἐκ τοῦ δα- καὶ πλήττω, πολλὰ τρομάζων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δυς, καὶ πελάζω, = δυσπέλαστος).

*Δάσσασθαι, ποιητ. ἀντὶ δάσασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. α'. μέσ. τοῦ δάζομαι, δαίω, Ὅμ.

Δασυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασυὰ γένεια, Σχόλ. Δυκόφρ. 307.

*Δασυγραφέω. Γράφω μὲ δασεῖαν, Ἡρόδ. Ἐπίμ.

Δασύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων πυκνά, σκληρά, τραχέα, καὶ δασυὰ μαλλιά, τρίχας, Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 13.

Δασύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων δασυὰν ἢ πυκνὴν ἀπὸ τρίχας οὐρᾶν, Θεόφρ. 5, 4α.

Δασύκνημος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, δασυκνήμων, ονος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ ἔχων μαλλιαρὰς καὶ τριχώδεις ἀντζας, μηρία, ὡς ὁ Πάν, Ἀντίλεκτ. Β'. σελ. 515. «Πὰν ὁ δασυκνήμων». Λέγεται καὶ δασυκνήμης, ους, ὁ, Νόνν. Διον.

Δασύλλιος, ὁ, ἡ (δασύς), ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὁ προξενῶν εἰς τὰ ἀμπέλους τὸ βλαστάνειν, τὸ νὰ ἐκβάλλουν φύλλα· καὶ δασυλλὶς, ἡ ἐπὶ τῶν ὀμφάκων, ἢ ἵτι μὴ ὥριμος βότρυς τῆς σταφυλῆς, Ἐτυμολ. Μ. ἄλλοι δὲ, δασυλίδες, αἱ δασεῖαι, καὶ πυκναί. (εἶδος ὑποκοριστικοῦ ὡς τὸ μικύλλος ὑποκ. τοῦ μικρός.)

Δασύμαλλος, ου, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασυὰ μαλλιά, Ὀδ. Ι, 425.

Δασύνω, Μ. χρ. Κάμνω τι τραχύ, σκληρόν, τραχύνω, σκληρύνω· ἢ κάμνω τι νὰ γίνῃ μαλλιαρόν, τριχωτόν. 2) πυκνόνω τί, κάμνω πυκνόν, παχύ· μεταφ., παρὰ Θεοφράστῳ, «Ἄνεμος δασύνει τὸν οὐρανόν, ὑποσυρμ. ἤτοι νέφεσιν, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄνεμος συναθροίζει τὸν οὐρανόν. 3) γράφω ἢ προφέρω κάτινα φωνὴν μετὴν δασεῖαν, Γραμματικ. Παῤ. δασύνομαι, ἀποκτῶ τρίχας, γίνομαι ἢ εἶμαι πυκνός, τραχὺς, μαλλιαρός, τὸ αὐτὸ καὶ τριχοῦμαι. Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. γ'. «Δασύνονται δὲ τισι καὶ αἱ ὄρρυες οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. 2) καὶ ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὅταν προφέρωνται, ἢ γράφωνται μὲ τὴν δασεῖαν. «Δασυντέον πρέπει νὰ δασύνῃς.

Δασυπόδειος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ λαγών, ὡς, γαλᾶ. Ἐκ τοῦ

Δασύπους, οδος, ὁ (δασύς, πούς) Ὁ λαγωὸς, λαγός, διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τριχωτὰ ποδάρια, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. Μερικοὶ θέλουσι, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καλεῖ οὕτω τοὺς ἄσπρους λαγούς, τὰ Κουνέλια, τὰ ὁποῖα ὅμως εἰς αὐτὸν ἦταν εἴτετι ἄγνωστα.

*Δασύπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Μαλλιαρός τὸν κῶλον, Πλατ. παρ' Ἀθην. 10. σ. 456.

Δασύπυγος (πυγή), = δασύπρωκτος, ἡ τὸ αὐτὸ καὶ δασύτριγλος. Ὁ ἔχων μαλλιαρὰ κωλιά, κῶλον, Σχόλ. Θεοκ. 5, 112. γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, κίναιδος.

Δασυπυκνόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐπιτετ. δασύθριξ Ὁ ἔχων πολλὰ δασεῖαι, καὶ πυκνὰς τρίχας, Ἀριστοφ Ὄρν. 389.

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων). Ὁ ἔχων πολλὰ μαλλιαρὰ, τριχωτὰ, πυκνὰ, δασυὰ γένεια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

Δασύς, εῖα, σύ. καὶ γεν. έος, είας. (Θηλ. Ἰων. δασέη, Πρόσ.) Πυκνός, δασύς, πυκνὰ φυτευμένος, φυτρωμένος· ἰδίως δὲ ὁ ἔχων πυκνὰ τρίχας, μαλλιά, μαλλιαρός, Ὀδ. Ξ, 51. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἐν χρήσει. «Ἔρρα βοῶν δασέων ὠμοβόεια», Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ', 22., ὅπερ ἐν τῷ Ε'. δ', 12 συντομώτερον ἐκφράζει. «γέρρα βοῶν δασέα», ἀσπίδες (καλαΐνια) ἀπὸ μαλλιαρὸν βοιδίου δέρμα (πετζί), ἤτοι ἀργαστον, τραχύ. «Δασέα ὄρνια, Ξεν. Παιδ. Β'., βουνὰ κατάφυτα ἀπὸ πυκνότατα δένδρα, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἑξῆς· ἐν χρήσει προσθήκη τοῦ, δένδρεις ἢ δένδρων· συγγεν. τῷ, λάσιος. 2) μεταφ. πυκνός, ἐπίπλοους, καὶ σωρευτός, σωρευμένος, Ὀδ. Ξ, 429. 3) ὁ ἔχων δασεῖαν, τὸ δασὺ πνεῦμα, ὅθεν, «Δασεῖα προσῳδία, ἡ δασὺ πνεῦμα», παρὰ Γραμματικ., ἡ δασεῖα, οὕτω γραφομένη (῾), ἡς τὸ ἀντίθετον, ψιλόν, ἡ ψιλὴ (᾽)· καὶ δασὺ σύμφωνον, ὡς τὸ Χ, τὸ ὁποῖον προφέρεται διὰ τοῦ λαρυγγος, ἐναντ. τοῦ, ψιλόν, ὡς τὸ κ. Δασέως δὲ ἐπίρρ. σημαίνει τὸ νὰ προφέρεται ἢ νὰ γράφεται κανένα φωνῆεν μὲ τὴν δασεῖαν, Διονυσ. Ἁλικ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ταυτόσημος μὲ τὴν λάσιος, τροπῇ τοῦ λ εἰς δ ἀπίθος· τὸ δὲ δασὺς εὐχρηστότερον. Ζήτ. καὶ χλαῖνα.

Δασύστειρος, ὁ, ἡ (στειρά). Ὁποιος κάμνει πυκνὸν, δασὺν, χοντρὸν ἴτιλον· (ἐν χρήσει μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Ὅμ. καὶ παρὰ Γραμματ. ὡς ἐξήγησις τοῦ δάστειρος)

Δασυσμός, οῦ, ὁ (δασύνω). Τὸ νὰ κάμῃ τινὰς τι δασύ, τραχύ, μαλλιαρόν. «Δασυσμὸς φωνῆεν», παρὰ Διονυσιοτρ. 1, 77., τὸ τραχύ, καὶ σκληρὸν τῆς φωνῆς, ὅταν χοντραίνῃ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου. 2) τὸ νὰ προφέρῃ τινὰς ἢ γράφῃ τὰ φωνήεντα μὲ δασὺ πνεῦμα.

Δασύστερνος, ου, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ἔχων δασὺ, μαλλιαρὸν στῆθος, Ἡσιόδ. Ἔ. 512.

*Δασύστηθος, ὁ, ἡ (στῆθος), = δασύστερνος, Πρόκλ. Παράφ. Πτολ. 3, 16. σ. 202.

Δασύτης, ητος, ἡ (δασύς). Ἡ πυκνότης, καὶ ἡ μαλλιαρότης, Ἀριστοτ. 2) τὸ δασὺ, τραχὺ τῆς προφορᾶς μιᾶς λέξεως, ἢ συλλαβῆς, ὡς δασυσμός, σημασ. β'., Διον. Ἁλικ.

*Δασύτονος (τόνος). Σημειωμένος μὲ τὸ δασὺ πνεῦμα, μὲ τὴν δασεῖαν, Εὐστ. Ὀδ. β, Σ. 135, 10.

Δασύτριχος, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δασύθριξ.

Δασύτριγλος, ὁ, ἡ (τρυγλη), = δασύπρωκτος, ὡς, «Στέργω Ἡλιν ἔρωτα, δασυτρύγλων δὲ πίεσμα λασταύρων μελέτω πυριάτιν ἀγροβόταιων. Ἀλ. Π. 12, 41.

Δασύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ἔχων τραχεῖαν καὶ μαλλιαρὰν φλοῦδαν, ἢ ἐξώφλοιον (τζοφλιόν), Νικάνδρ. Ἀλεξ. 269. ἐπίθ. καστάνου.

*Δασύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεοδωρ. Προσῳδ.

*Δασύψωφος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ βραχυσμένην φωνήν, Χρυσοστ. ἐν Ψ. 41.

Δασυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ δασεῖαν χαίτην, ἤτοι τρίχας, Ἀνάλ. Γ'. σελ. 44. «Δασυχαίταν τράγοντα.

*Δασώδης, ους, ὁ, ἡ. Γεμάτος ἀπὸ δάση,

δένδρα, ἢ ὅμοιος μὲ δάτος, Εὐκτικνίου Μεταφρ. Ναικνδρ. Θηρ. ς. 145. σ. 324.

Δατέομαι, οὔμαι, Ἀποθετ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ δαίω, Μ. δάσομαι, Ἀόρ. ἐδασάμην. Μερίζω, μοιράζω, διανέμω, διαμοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα καὶ δίδω τοῦ καθ' ἕνος τὸ μερίδιον, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 138. 280. καὶ ξεσχίζω, κατακόπτω, κατατρίβω, Ἰλ. Τ, 304. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Σ, 264. «Ἄρην, μένος Ἄρεος δατέονται, μοιράζουτε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἄρεος, ἤτοι ἀντιμάχεται μαινόμενοι, κρίνουσι τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν πόλεμον· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 121. «Ἡμίονοι χθόνα ποσὶ δατεῦντον, ἔσχιζον, ἔκοπτον τὴν γῆν τοῖς ποσὶν, ἤτοι σὺν ὁρμῇ, συντόνως ἐβάδιζον, ἐπορεύοντο, συντεταμένως ἐβάδιζον, ἐπερπάτουν· οὕτω καὶ Πινδ. Ὀλ. 7, 54. 2) τρώγω τὸ μερτικόν μου (τὸ δικονόμι μου). Ζήτ. καὶ δάπτω.

*Δατήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ διαιρέτης, καὶ διανεμητής, μοιραστής, ὁ δεῖ.

Δατήριος, ία, ιον. Ὁ μερίζων, μοιράζων, ἐκ τοῦ δατέω, Αἰσχ. Θῆβ. 711.

Δάτησις, εως, ἡ. Μερισμός, μοίρασις, καὶ διαίρεσις, Ἁρποκρατ. καὶ Πολυδ. 8, 136.

Δατητής, ὁ, = δατήρ. Μεριστής, μοιραστής, διανεμητής. Ἁρποκρ. καὶ Πολυδ.

Δατισμός, ὁ. Λέγεται ἡ ἐσφαλμένη προφορὰ τοῦ Δάτιδος, σατράπου τῆς Περσίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλων νὰ ὁμιλήσῃ Ἑλληνικὰ, ὡμίλει πάντοτε ἐσφαλμένως, σολοίκως καὶ μὲ ταυτολογίαν, λέγων, ἤδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι (ἀντὶ χαίρω). Ὁ τοιοῦτος βαρβαρισμὸς ὀνομάζεται παρ' Ἀριστ. Ῥήτ. 289. «Δάτιδος μέλος».

Δαυκεῖον, τό, = δαῦκος, Νικάνδ. Θηρ. 858.

Δαυκίτης, ἡ, Δαύκειος εἶνος. Βράσι φασμένον μὲ τὴν ῥίζαν τοῦ δαύκου, καθὼς ὁ πελίνος, Διοσκ. 5, 70.

Δαῦκος, ου, ὁ. Ὁ δαῦκος, βοτάνη τις, τῆς ὁποίας ἡ ῥίζα καὶ ὁ σπόρος ἦταν εἰς χρῆσιν εἰς τὴν Ἰατρικήν. Ὁ Διοσκ. Γ. 18. ἀναφέρει τοῦτον τρία εἴδη, ἐξ ὧν ὁ Βρητικὸς ἤτοι ὁ καλλιστος. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Athamanta Cretensis ὀνομάζει· ὁ δὲ Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 15. καὶ 22. ὀνομάζει ἐξ ἐναντίας δαῦκον, τὸν παρὰ Διοσκορίδου Γ', ἤγουν ὀνομαζόμενον Σταφυλῖνον. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Pastinaca ὀνόμασεν. (Ἴσως συγγεν. τῷ, δένδρος, γλυκύς).

Δαυλιάς, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Δαυλίδος τῆς Φωκίδος, ἢ βασίλισσα Δαυλίδος. «Δαυλιὰς ὄρνις (ἢ καὶ Δαυλία κορώνη)», ἐπίθετ. τῆς ἀηδόνος, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλη, ἡ γυνὴ τοῦ Τηρέου, βασιλέως τῆς Δαυλίδος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, Θουκυδ. 2, 29.

Δαῦλος, καὶ δαυλός, ὁ, ἡ. Μάλλιαρος, τριχωτός, τραχύς, δασύς, σύνδενδρος, Παυσανίας Γ, 4. καὶ μεταφ. «Δαυλοὶ πρακτέων δασκιοί τε πόροι», ἤγουν κρυφίων καὶ μυστικῶν διαλογισμῶν καὶ σκοπῶν, ὡς πυκναὶ φρένες, Αἰσχ. Ἱκετ. 97. Συγγ. τῷ δασύς. 2) = δαυλός, μισοκαυμένον ξύλον, δαυλί.

Δαυλός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ δαλός. Τὸ δαυλί. Ζήτ. δαλός, καὶ δάω, δαίω.

Δαύω, = ἰαύω. Κοιμῶμαι, Σαπφὼ 71 παρ' Ἐτυμολ. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει. 2) = δαίω, ἀνάπτω, καίω, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 205. Παθητ. Δαύομαι, καίομαι, ὤδην, ὁδυρόμενος, καμένος, ἀναγινώσκ. ἐν τοῖς τοῦ Καλλιμ. Ἐπιγράμ.

Δαφναῖος, αία, αῖον, = δαφνινός. Ἐκ δάφνης, ἀνήκων εἰς αὐτὴν, Νόνν. Διον. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9, 477.

Δαφνέλαιον, ου, τὸ (ἔλαιον)· ἡ δάφνινον ἔλαιον. Λάδι ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς δάφνης.

Δάφνη, ης, ἡ. Ἡ δάφνη, (Ὀδ. Ι, 183. Ἡσιόδ. Θεογ. 30.) τὸ δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀπόλλωνος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὅθεν καὶ ἦτον τὸ δένδρον τοῦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐπομ. ἐπὶ ποιητικῆς καὶ προφητικῶς ἐνθουσιαζούσης δυνάμεως. 2) στέφανος ἐκ δάφνης. 3) νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Τενέδου. 4) νύμφη ὀνομα. Ὁ Διοσκορ. Α'. 106. ἀναφέρει δύο εἴδη δάφνης, πλατύφυλλον δηλ. καὶ στενόφυλλον· ἡ πρώτη καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου, laurus nobilis, ἡ δὲ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Α'. 15. δάφνη ἀγρία, tinus· ἡ δὲ τοῦ Πλινίου 15. 30. viburnum tinus· ἡ δὲ τοῦ Διοσκ. Δ'. 147. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Ἰδαία, καὶ Ὑπόγλωττος, εἶναι ἡ τοῦ Λινναίου, Ruscus. Ἔτι δὲ τὸ Δαφνοειδές, Χαμαιδάφνη, καὶ Πέπλιον τοῦ Διοσκ. εἶναι εἴδη, τὰ ὁποῖα ὁ Λινναῖος Daphne καλεῖ.

Δαφνήεις, εσσα, εν, = δαφνινός. Ἀπὸ δάφνην, ἢ ὅμοιος μὲ δάφνην.

*Δαφνηρεφής, ές, ὁ, ἡ. Ἔχων σκέπην δάφνης, Εὐσεβ. Προπαρ. 6, 3.

*Δαφνῆς, ντος, = δαφνήεις, Ἀν. Βεκκερ. σ. 1188.

*Δαφνηφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν δάφνην, Τζέτζ. Προλεγ. Ησ. Ἑ. σ. 14.

Δαφνηφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει τὴν δάφνην, καθὼς ἔκαμνεν ἡ Πυθία, καὶ οἱ ἄλλοι χρησμολόγοι, ἐπομ. ἐνθουσιαστικὸς, ἐπειδὴ ἀπέκτουν εἰς τὴν δάφνην ἐνθουσιαστικὴν δύναμιν, ἐπίθ. τῶν μάντεων, Δυκόφρ. (2)

Δαφνηφορέω, ῶ (δαφνηφόρος). Φέρω, βαστάζω δάφνας, μάλιστα κλῶνους ἢ στεφάνους δάφνης.

*Δαφνηφορία. Τὸ φέρειν, βαστάζειν δάφνας, ἑορτὴ εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος· ὁρα Φωτ. κώδ. 259.

*Δαφνηφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς δαφνηφόρον· ἰδιαιτ. «Τὰ δαφνηφορικὰ (ὑπακ. μέλη)», εἶδος χοροῦ, καθ' ὃν οἱ χορεύοντες ἔψαλλον βαστάζοντες κλῶνους δάφνης, Πολυδ. δ', 53.

Δαφνηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων δάφνας· φυτευμένος μὲ αὐτὰς· ἐπιτήδειος εἰς φύτευσιν αὐτῶν. 2) ὁ βαστάζων κλῶνους ἢ στεφάνους δάφνης, ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Λατ. lauriger, laureatus.

Δαφνικός, καὶ δαφνιακός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς δάφνην, ἀπὸ δάφνην, κατὰ τὸ εἶδος τῆς δάφνης.

Δάφνινος, η, ον. Ἀπὸ δένδρον δάφνης, π. χ. ὄρπηξ, Καλλιμ. Διοσπορ. ὡς «Δάφνινον ἔλαιον φύλλον, οἷος». 2) ἐκ ξύλου δάφνης.

*Δάφνιος, α, ον, = δάφνινος· καὶ ὑηλ. ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.

Δαφνίς, ίδος, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης. 2) στέφανος ἐκ δάφνης.

Δαφνίτης, ου, ὁ. Ὁποιος εἶναι στεφανωμένος μὲ δάφνην· ἰδιαιτ. ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἄλλως δὲ καὶ δαφναῖος λέγεται. 2) ὁμοιός πως μὲ δάφνην. Τὸ ὑηλ. Δαφνῖτις, ίδος, ἡ· ἐπιγρ.

Δαφνογηθής, ές, ὁ, ἡ (γηθέω). Ὁποιος χαίρει, ἀγαπᾷ τὴν δάφνην, ὁποιος χαίρεται νὰ στεφανώνεται μὲ τὴν δάφνην, Ἀνθ. Π. 518. «Ἀπόλλων δαφνογηθής».

Δαφνοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος δάφνης, ὁμοιος αὐτῇ. 2) γεμάτος δαφνῶν.

*Δαφνόκοκκον, τό· καὶ δαφνόκοκκος, ὁ. Ὁ κόκκος, τὸ σπυρὶ, ἢ ῥόγα τῆς Δάφνης.

*Δαφνοκόμης, ου, ὁ, = Δαφνόκομος.

Δαφνοκόμος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁποιος ἔχει στεφανωμένα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του μὲ δάφνην (Ἀνθ. Π. 520.), ὁ μετὰ δάφνης ἐστεφανωμένος, ὁ Ἀπόλλων, Ὀππιαν. Κυνηγ. α, 365.

Δαφνοπώλης, ου, ὁ. Καλεῖται οὕτω κωμικῶς ὁ Ἀπόλλων, ὁ πωλῶν ὑηλ. τὴν δάφνην, Ἡσύχ.

*Δάφνος, ὁ, = δάφνη, Διοσκ. Νοθ. 1, 106. 2) ποταμὸς Δωρίδος. 3) ὄνομα ἰατροῦ Ἐφεσίου.

Δαφνόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁποιος ἔχει ἴσκιον δάφνης, κατάσκιος, σκιασμένος ἀπὸ δάφνας, ἢ στεφάνους δάφνης· ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Αἰσχ. 14, σ. 636.

*Δαφνόστοφος, ὁ, ἡ. Σοφὸς ἐστεφανωμένος, ἀποδεδειγμένος, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 51, 11.

*Δαφνοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ τρώγων δάφνην, ἐπίθ. Ἡσιόδου, Ἀνεκδ. Ἑλλ. τόμ. 3. σ. 385.

Δαφνοφορέω, ῶ. Μ. ήσω, = δαφνηφορέω, ἐκ τοῦ.

Δαφνοφόρος, ου, ὁ, ἡ, = δαφνηφόρος.

*Δαφνόω. Στεφανόω μὲ δάφνην, Μαλαλ. σ. 307, 13.

Δαφνωδής, ές, ὁ, ἡ = δαφνοειδής. Φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ δάφνας, Εὐριπ. Ἰων. 76. 2) ὅμοιος μὲ τὴν δάφνην.

Δαφνών, ῶνος, ὁ. Τόπος φυτευμένος μὲ δάφνας.

Δαφνωτός, ἡ, όν. Δαφνωμένος· ἔχων τὴν γεῦσιν, ἢ τὸ εἶδος δάφνης, ὡς παρὰ Γεωπ. 12. 39. 6. «Κινάρα δαφνωτοῖα».

Δαφοινεός, καὶ δαφοινός, ὁ, ἡ. Ὁ λίαν φοίνιος, ὁ κατὰ πολλὰ αἱματώδης, πολλὰ φιλαίματος, σταζων αἷμα, ἐκ τοῦ, ἐκ ἐπιτατ. καὶ τοῦ φοινὸς, φόνος, ὁ ἐηλοῖ τὸ αἷμα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 250. καὶ Ἰλ. Σ, 538. «Εἷμα δαφοινεὸν αἵματι», αἱματοειδές· καὶ ἐπὶ τοῦ αἵτοῦ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Πρ. 1050. 2) πολλὰ κόκκινος, ὑπέρυθρος, πυρρόεις, μελανὸς τὸ χρῶμα· ἐν δὲ Ἰλ. (Β, 308, Κ, 23, Λ, 474) ἐπὶ δρακόντων, λεόντων, θηρίων (τζακάλων), ἐρυθρὸς, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ, πυρρός. Μεταγενέστερον ἔχουσι καὶ τὸ ἰδιαίτ. ὑηλυκ. δαφοινή. (κατὰ Βουττμ. ἀντὶ διάφοινος) Ζήτ. καὶ Φοινικιὰς.

Δαφυλλεία, ἡ (δαφυλλὴς). Πλουτιοπαροχία, ἀφθονία, πληθὺς (μπολιοῦ Τουρκ.), ὡς «Πάντα τὰ τοιαῦτα δαφυλλείαν εἰληφεν», (Ἀθην. ς.) ἀντὶ, ὑπερπερίσσευσαν, ἐπεστωρεύθησαν. 2) ἄφθονος, περιττὴ δαπάνη.

Δαφυλεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. Μέσ. Δίδω, ἐξευδέω, ἢ χαρίζω πλουσιοπαρέχως (μπόλιας)· εἶμαι ἐλευθέριος, μεγαλοδωρικὸς· ἔχω πλουσιοπαροχα, πλουτῶ, περιτσεύω, Δοτιαν. Φίλ. Βυζ. περὶ Πυραμ. σελ. 10. «Ἡ Διβύη ἀγέλαις ἐλεφάντων δαφιλεύεται· καὶ οὐ μόνον οὐδετ. ἀλλὰ καὶ παθητ. ὡς, «Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαφίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων», ἀντὶ τοῦ, ὅτι ὑπερίσσευσε πολὺς καιρὸς εἰς τὸ νὰ τελειώσουν (αἱ πυραμίδες δηλ.), Ὑπόμνημ. εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτ. Ἠθικ. 6, καὶ Λουκιαν. Β'. σελ. 549. ἐκ τοῦ

Δαψιλής, ές, ὁ, ἡ (δάπτω). Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅπαιος οἶδε, χαρίζει, ἢ ἐξοδεύει πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐλευθέριος, ἄφθονος. (δαφιλὴς, μετεχειρίσθη ὁ Ἐμπεδοκλῆς). 2) ἄφθονος, περισσὸς, συχνὸς, πολυτελὴς· κυρίως ἐπὶ συμποσίων· ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἑτέρων, ὡς «Δαψιλὴς χώρα, ὅ ἐστι καρποφόρος· καὶ, «Δαψιλὴς φλόξ», παρὰ Πλουτ., ἀντὶ τοῦ, μεγάλη φλόγα. ὁρα ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, πολλὰ ἐξοδεύων, ἐλευθέριος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἄφθονος, περισσός.

Δαψιλὸς, ὁ. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. 2, 13. «Δαψιλὸς αἰθὴρ, ἀντὶ τοῦ, δαψιλὴς, ἀπέραντος, εὐρύχωρος.

Δαψιλῶς, καὶ ποιητ. Δαψιλέως, ἐπίρ. Πλουσίως, πλουσιοπαρόχως, πολυτελῶς, ἀφθόνως, Ξενοφ. «Ζῆν δαψιλῶς».

(ΔΑΩ), ἄχρηστον μὲν θέμα, ὅμως ῥίζα πολλῶν λέξεων καὶ χρόνων, σημαίνον διδάσκω, καὶ μανθάνω (δαίω, δαῆναι). Παρὰ Ποιητ. καὶ ἰδιαιτ. παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται οἱ ἀκόλουθοι τύποι.

1) Διδάσκω· μόνον ἐν χρήσει ἐν ἀορ. β'. ἐνεργ. (δάδαον), ὅθεν «Δέδαεν, ἐδίδαξε, Ὀδ., μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τινά τι, Ὀδ. Β', 235. Θ, 488. πλὴν καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐργάζεσθαι, Ὀδ. Τ, 72. Τὸν τακτικὸν ἀόρ. ἔδαον ἔχει κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀπ. Ῥόδ.

2) Μαθάνω, παρακ. (δέδηα), ὅθεν ὁ μετοχ. δεδαώς, διδαγμένος, μαθημένος, Ὀδ. Γ, 519. »Θεῶν ἐξ δεδαώμεν, ἐκ θεῶν διδαχθείς, θεομαθής· ἀόρ. παθητ. ἐδάην, Ὑποτ. δαῶ, ποιητ. δαείω, Ἀπαρ. δαῆναι, ποιητ. δαημεναι, εἶναι μαθημένον, διδαγμένον περί τινος, σ. κ. γνωρίζειν, ἐξεύρειν, κτλ. Ὅμ., παρ᾽ ᾧ εὑρηνται ὅλοι οἱ ἀνωτέρω τύποι, ὡς, »Ἔργα δ᾽ Ἀθηναίη δέδαε (διδάξε) κλυτὰ ἐργάζεσθαι (Ὀδ. Τ, 72)ω. »Εἰδ᾽ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι Ἄτη, ἀντὶ δαῆναι, Ἰλ. Ζ, 150. »Ὄφρα δαείων (Ἰλ. Κ, 425) κ. τ. λ. εὑρηται δὲ ἅπαξ καὶ γεν. »Παλλάδος δαήμονα, γνῶναι περὶ τοῦ πολέμου, Ἰλ. Φ, 487. Ἡ Μετοχὴ δῦσις εὑρηται πρῶτον Τμ. Ὁμ. 19, 5. Ἐκ τούτου τοῦ ἀορίστου, τὸν ὁποῖον ἐνίοτε παράγουσιν ἐξ ἀχρήστου θέματος δάημι, προέκυψαν αὖθις δύο παρακ., δεδάηκα, μετοχ. δεδαηκώς, Ὀδ. καὶ, (δεδάημαι) μετοχ. δεδαημένος, Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 483. Ἐκ τοῦ ἀορ. προκύπτει καὶ ὁ Μ. δαήσομαι, δαήσεαι, θέλεις μάθῃ, ἀκούσῃ, Ὀδ. Γ, 187. »Ἐμοῦ δαήσεαι, θέλεις ἀκούσει περὶ ἐμοῦ, Ὀδ. Τ, 325. Τέλος, ἐκ τοῦ παρακ. δέδια προκύπτει ὁ Ἀπαρ. ἐνεστ. δεδιάσθαι, μανθάνω νὰ γνωρίζω, διαγεύω, μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Π, 316. »Ἀλλ᾽ ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδιάσθαι ἄνωγα, βέβαια σὲ προστάζω νὰ μάθῃς νὰ γνωρίζῃς τὰς γυναῖκας. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀντὶ ἐνεστῶτος ἐστιν ἐν χρήσει τὸ διδάσκω. Συγγενές ἐστι τῷ, δήω. (Τὴν ἰδίαν ῥίζαν ΔΑΩ ἐξέλαβον καὶ ὡς ῥίζαν τοῦ δαίω, καίω, καὶ δάομαι, καίομαι, Ἰλ. Τ, 316.)

* Δαῶμεν, ὑποτ. παδ. ἀόρ. ἐδάην τοῦ ΔΑΩ, Ἰλ. Β, 299.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ε.

Δέ, σύνδεσμος, μόριον, τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου καὶ ἰδέας, καὶ παριστᾷ αὐτὰ ὡς πρὸς ἄλλα ὡς ἀτομικὰ καὶ ἰδιότροπα, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἑφεξῆς ἐν τῶν μᾶλλον ἐν χρήσει συμπλεκτικῶν μορίων· σημαίνει δὲ 1) καὶ κυρίως, ὅμως, ἐξ ἐναντίας, τοὐναντίον· ἄρα ἔστιν ἐναντιωματικός, καὶ συχνάκις ἐπιφέρεται, προηγουμένου τοῦ μέν, ὡς, »Σὺ μὲν μαθέσεις, ἐγὼ δὲ διδάξω. »Ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτουὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι (Λουκ. Τιμ. κ. 36)ω, ἔνθα, καθὼς βλέπεις, ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ δέ· πολλάκις ὅμως τίθεται ὁ δὲ χωρὶς νὰ προηγῆται ὁ μέν, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν ὁ λαλῶν δὲν στοχάζεται εἰς κάμμίαν ἀπόδοσιν, ἀλλ᾽ ἡ τοιαύτη σχηματίζεται μόνον μετέπειτα ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, ὅπερ καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἤδη πολλάκις ἐν χρήσει, καὶ κατωτέρω εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα· καὶ τότε λέγεται μεταβατικὸς καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς τότον, πρόῤῥω, τὰ δ᾽ ἄλλα· π. χ. »Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ τὸν τῷ στρατεύματι (Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 1). 2) ἐνίοτε ἔστι μεριστικός, ὅταν δηλ. θέλῃ νὰ διαιρῇ τις τὰ μέρη ἑνὸς ἀθροίσματος, τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται ἤτοι ὁριστικῶς, ἢ ἀορίστως διὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου, π. χ. »Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι (Ξεν. Κ. Π. 1, 6.). »Ἀλλ᾽ ἐγὼ μέν, Ἑρμῆς αἰμί· οὗτος δέ, ὁ Πλοῦτος (Λουκ. Τιμ. κ. 34). »Τῶν δὲ ἁπάντων, εἰ μὲν ἀπέχνησεν παιδεύσει, αἱ δ᾽ ἔφευγον πάλιν αὖτις, αἱ δ᾽ ἐβόων (Ξενοφ. Κ Π. 5, 26). 3) ὁ δέ, προηγουμένης ἀρνήσεως, ἐλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἀλλά. »Τοῖς προστάταις αὐτοῖς, ὅτου μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέα (Πλατ. πολιτ. σ. 607. Δ.). »Οὐ κατ᾽ ἰσχύν, δόλῳ δέ . . . κρατεῖν« (Αἰσχ. Προμ. 213). »Κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέα (Παυσαν. 7, 7, 5). 4) ἐλαμβάνεται ὡς ἁπλοῦς συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ, καί, καὶ ἐν χρήσει, ὅταν συνάπτωνται περίοδοί ἢ μέρη αὐτῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος. »Μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε, πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν κτ.λ. Καὶ ἐντεῦθεν ἀνήκει ἡ πολλάκις ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς μάλιστα, χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ λεγομένῃ προτάσει, ὅταν δηλ. ἀκολουθῶσι δύο οὐσιαστικὰ ἄνευ συνεσέσμου, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἔχῃ διάφορον σχέσιν πρὸς διάφορα πράγματα. π. χ. »Ἀλλ᾽ ἦδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φῶς ὁρᾶται, μήτηρ βατιλέως, βατιλεία δ᾽ ἐμήν (Αἰσχ. Περτ. 152.). »Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητὴς« καὶ »Πολύστρατον Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου (Ἀθην. ιγ΄. τό΄.). 5) ἐπειδὴ ἡ μετάβασις ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑποθετιν χρήματι πολλάκις ἀπό αἰτίαν τινα, δύναται ἐνίοτε νὰ ἐξηγηθῇ ὡς αἰτιολογικός, διὰ τοῦ ἐπειδή, γάρ, ὡς Ἰλ. Ζ, 160. »Τῷ δὲ γυνὴ Προίτοιο, ἀντὶ ἐπειδὴ κτ. Ἰλ. Ξ, 14. »Χαλκὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς, ἐπειδὴ ὁ κεραυνὸς κτ. οὗτω καὶ Ἰλ. Ζ, 303. Π, 121. Ὀδ. Α, 433. Δ, 601. Ἰδὲ καὶ Ἑρμ. Viger. σ 845. 6) ὁ δὲ ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἐν ἀλλεπαλλήλοις ἐρωτήσεσι, ὡς παρὰ Δημ. σ. 330, 25. »Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιος εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ᾽ ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ᾽ ἀδελφός ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί· ἀλλὰ καὶ δὶς ἐρωτήσεως ἐν χρήσει, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 19. »Διαλεξώμενος αὐτῶν ὅτην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅτους δὲ παράπονται, ὅτι δὲ κτήνη, χρυσὸν δή, ἐτάζῃ δέω. 7) ὁ δὲ ἐν χρήσει, καὶ ὅτε ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνεται, π. χ. Αἰσχ. Ἱκετ. 375. »Σύτοι πόλει, σὺ δὲ τῷ δήμιονι. Σοφ. Φιλ. 633. »Ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνα πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά. Οἰδ. Κ. 1076. »Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ᾽ εὐροῦσαν πάθη· καὶ μετὰ παρένθετιν τίθεται ὡσαύτως. Σοφ. Ἠλ. 786. »Νῦν δ᾽, ἡμέρα γὰρ τῇδ᾽ ἀπηλλάγην φόβου . . . νῦν δ᾽ ἐπηλπίσαμεν . . . ἡμερούμεθα. 8) ἐν ἀποδίδεται μετὰ τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ὅς, ὅστις, ὅσος, ὁποῖος, καὶ μετὰ τὰ ἐπιῤῥήματα, οὕτω, ὡς, ὥσπερ, ὥσαυτως, ἔνθα ὁ δὲ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ καί, ἢ εἶναι ἀντὶ τοῦ ὁή, ἢ πλεονάζει· καὶ μετὰ διάφορα μόρια χρόνου (ὅτε παρ᾽ ἡμῖν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς τότον, τότε) οἷον, εἰ (Ἰλ. Α, 137. Ε, 261. Ι, 301. Ρ, 155), ἕως (Ἰλ. Α, 193. Ὀδ. Δ, 120), ἐπεί (Ἰλ. Α, 57. Η, 149. Ὀδ. Δ, 212), καί, τόῤῥα δέ (Ἰλ. Κ, 507. Χ, 424. Herm. Τμν. Ὁμ. Ἀῤῥδ. 226.), καὶ μετὰ τό, κῦτε (Ἰλ. Μ, 373. Ὀδ. Τ, 56. 75. Herm. Τμν. Δημ. 409. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 522.) καὶ Ὀδ. Ι, 311. 344, ἔνθα ἀτυπήτως ἀπαιτεῖ ἀλλεπαλλήλως· καὶ αὐτὴ ἡ χρῆτις ἔστι παρὰ ποιηταῖς συνήθης, σπανιωτέρα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· Ἰδοὺ δὲ παραδείγματα τινά. Αἰσχ. Ἀγ. 1060. »Εἰδ᾽ ἐξονήμω. οὐσταμὴ δέχει λόγον, σὺ δ᾽ αὖτ᾽ ψυχῆς φράζω καρδίαν χερί. Εὐμ. 887. »Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστί σοι πεδοῦς σέβας . . . σὺ δ᾽ οὖν μένοις ἄν.« Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 21. »Ἀλλ᾽ εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε. Οἰδ. Τ. 1267. Ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ᾽ ἦν τανδένδ᾽ ὀργάνα. Περτ. 414. »Ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἠθροίστ᾽, ἀρωγὴ δ᾽ οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. Ἰλ. Η, 489. »Οὐ τῶν Τυδείδης ἄορι πλήξειε . . . , τὸν δ᾽ Ὀδυσσεύς . . . ἐξερύσσασκε. Θουκυδ. 2, 46. »Ἀβλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετὴς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσιν. Σοφ. Τραχιν. 116. »Ὥστ᾽ ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις . . . , οὕτω δὲ . . . τρέφειν. Ἰλ. 27. »Ὥσπερ γὰρ ἵππος . . . ὡσαύτως δὲ σύν. 9) Μετὰ τὰς προτωπικὰς ἀντωνυμίας, προηγουμένης Κλητικῆς. »Αἶτχ. Προμ. 3. »Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μάλιστ᾽ ἐπιστολὰς«. Σοφ. Ἀντιγ. 1087. »Ὦ παῖ, σὺ δ᾽ ἡμᾶς ἅπαγε πρὸς δόμους«. Ἀξιοχ. σ. 360. »Ἀξίοχε, σὺ δὲ σύμμαχόν μοι μαρτυρεῖσα. 10) ἔτι δὲ ἐν χρήσει ἐν ἐρωτήσει, καὶ μάλιστα ἀγανακτοῦντός τινος. Αἶτχ. Προμ. 67. »Αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπὲρ τρέσω πόνων. . . . Σὺ δ᾽ ὦ κατοικεῖς, τῶν Διὸς δ᾽ ἐχθρῶν ὑπὲρ στρέσεις; 598. »Κλύεις φθέγμα τᾶς βαυκόρω παρθένου; . . . Πῶς δ᾽ οὐ κλύω τᾶς οἰστροδινήτου κόρης . . .; 11) ἐν ἀποκρίσει. Σοφ. Οἰδ. Τ. 318. »Πρέσβεις ἦ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; . . . Κρέων δὲ σοὶ πῆμ᾽ οὐδέν, ἀλλ᾽ αὐτὸς σὺ σοι«. Ξεν. Κυρ. 4, 5, 11. »Καί πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Ὅτῃ δὲ Κῦρος, ἔφη, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐφ᾽ οὓς ἐπορεύοντο. 12) ἐν ἐναντιώσει καὶ τοῖς παρεπληγίοις. Δημ. 308, 10. »Εἶτα τηνάλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀποδοῦναι δὲ καὶ Κερσοβλέπτῃ Φίλιππον τοὺς ὅρους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπαινοῦσθαι δὲ τὴν εἰρήνην«. 13) παρὰ τοῖς νεωτάτοις προστίθεται τοῖς μετὰ τοῦ ἀν ἀναφορικοῖς· ὡς παρὰ Μαλαλ. σ. 274, 14. »Ἅπαντα ποιῆσαι ὡς δ᾽ ἂν βούλησθαι. 422, 16. »Ὥστε τιμορήσῃσι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὁποίου δ᾽ ἂν ὑπάρχωσι μέρους«. 14) μετὰ ἐρώτησιν, ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἄρνησιν, τίθεται ὁ δέ, Ἰλ. Σ, 188. 15) ὁ δὲ ἔστι πολλάκις ἐγκλιτικὸς ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ταῖς ἀρχαίαις ἐκδόσεσιν, ὡς Τζέτζ. ἔτυμ. 5, 308. »Οὐ συναφῆς λοιπὸν δὲ τῇ Ἑλένῃ, »Τυνὲς λωτὸν λέγουσι. κτλ. 16) ὁ δὲ παρενέρασται, ὡς καὶ ὁ γάρ, γε καὶ μέν, εἰς τὰς εἰς δεικτικὸν λῆγούσας λέξεις, ὡς τηνδεδί, ταυτηνδί, τουτοδί κτ. (Ἀριστ. Ὄρν. 18, 1364. Πλουτ. 227.)

Ὁ δὲ ἁπανταχοῦ καὶ μὲ διαφόρους ἄλλας λέξεις ἡνωμένος. 1) καὶ δέ, ἀντὶ ἀλλὰ καὶ, ὅμως καὶ· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἑκατ. οὕτω, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς παρεντίθεται μία ἢ καὶ δύο λέξεις. π. χ. Ἰλ. Ι, 684. »Καί σ᾽ ἐν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι. Σοφ. Φιλ. 1362. »Καί σοῦ δ᾽ ἔγωγε δυσμάτας ἔχω τάδε«. Ἰδὲ Herm. Vig. p. 487. 2) δὲ δή, ὅμως, μ᾽ ὅλον τοῦτο, τοὐναντίον δὲ νῦν, τώρα ὅμως, Ὅμ. 3) δέ τε, καὶ προστάτ, καὶ τότε, καὶ βέβαια· συχνότατα παρ᾽ Ὅμ. καὶ τοῖς Ἑπικ. ὡς καὶ τὸ μέν τε — δέ τε —, Ἰλ. Ε, 139. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ἐστιν ἀλλοιρία αὐτὴ ἡ σύνταξις, Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 667. Μετὰ δὲ λέξεως ἐν τῷ μεταξὺ ὑπάρχει ἐν Ἰλ. Ι, 519. »Νῦν δ᾽ ἄμε τ᾽ αὐτάκαν. 4) κατὰ τὸ αὖ προηγεῖται συνήθως ὁ δέ. 5) ὁ δ᾽ ἀλλά, ἔνθα τὸ ἄλλα ὁλοῖ, βέβαια, τοὐλάχιστον. Σοφ. Ἠλ. 337. »Τοιαῦτα δ᾽ ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν«. Ἀριστ. Λυσ. 904. »Σὺ δ᾽ ἀλλὰ κατακλῖσον μετ᾽ ἐμοῦ διὰ χρόνου. Ἰδὲ πολλὰ παραδείγματα παῤ Ἑλμτλ. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 565. 6) δὲ . . . γάρ. Ἡροδ. 4, 140. »Ὁ δὲ παῖς οὐ γὰρ ἦφι εἰ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρῶν ἦρη αὐτὸν καταλείψειν.« Ἰδὲ καὶ Σοφ. Αἰ. 678. Θουκ. 1, 172. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 14. 7) δέγε, σημαίνον ἐπίτασιν. »Σοφ. Αἰ. 1150.« . . . Ἐγὼ δέ γ᾽ ἄνδρα ἅπαπα μυρίας πλέωνα· καὶ δέ . . . γε, ὡς, Οἰδ. Τ. 372. »Σὺ δ᾽ ἆλιός γε ταῦτ᾽ ἐνεδίζουν. 8) δέ που, ὡς παρὰ Αἶτχ. Προμ. 823. Περτ. 724. 740. Ἀγαμ. 182. Σοφ. Ο. Τ. 769. Ἀντιγ. 213. καὶ δέ γέ που, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδων. σ. 65. »Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα, ὅταν . . . . 9) δέ τοι, ὡς παῤ Αἶτχ. Ἀγ. 1659. Ἑπτ. 180. Σοφ. Αἰ. 1157. Ἀντιγ. 317. — Εὑρίσκεται καὶ δὲ δή· δὲ μήν· δ᾽ οὖν· δέ τοίνυν· καὶ οἱ μήν δέ. — Ὁ δὲ ἐν ἀρχῇ κώλου τινος δὲν τίθεται ποτέ, τοὐναντίον δὲ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἡ τρίτη ἢ ἡ τετάρτη λέξις, ὃ τρόπον δύναται καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ κῶλον, Ἰακ. Ἀν. Π

σ. 127. 154. 243. Erf. obs. in Ath. p. 225. καὶ εἰς Σοφ. Αἰ 169. Poppo obs. Thuc. p. 30. Περὶ δὲ τῆς θέσεως μετὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην λέξιν παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἰδὲ Herm. Ὀρφ. 820. (Κατ' ἀρχὰς τὸ δὲ ἦν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ δή, ὡς τὸ μὲν μὲ τὸ μήν, Schaef. Γρηγ. σ. 78. Herm. Vig. σ. 847.)

Δε, ἀχώριστον ἐγκλιτικὸν μόριον, προσαρτώμενον ἐν τέλει μάλιστα ὀνομάτων καὶ σημαῖνον κίνησιν εἰς τόπον, «Οὐλυμπόνδε, εἰκὸν δε, ἄλαδε», ἤγουν πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὅμ. εἰς δὲ τὰς λέξεις Ἀθήνηδε, Σύρακόσδε, γράφεται καὶ Ἀθήναζε, Σύρακοζε, ὡς καὶ Θήβαζε. Σπανίως προσαρτᾶται εἰς τὴν ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τὸ οἴκοι ἐν ταὐτῷ. π. χ. «ὧν δε δόμον δαι», εἰς τὸ ὀσπίτιόν του, Ὅμ. Ὀδ. Α, 89. ἐνίοτε δὲ ἐπεται καὶ εἰς, ὡς Ὀδ. Β, 351. Οἱ Ἀττικοὶ προσαρτῶσι τοῦτο τὸ μόριον ἐξαιρέτως εἰς τὸ τέλος κυρίων ὀνομάτων πόλεων, ἄλλων δὲ ὀνομάτων ὀλίγων, οἷον «Οἰκαδε» εἰς τὸ ὀσπίτιον· ἁπλῶς δὲ προσαρτᾶται καὶ εἰς προσηγορικὰ πολλάκις, καὶ οἱ τοιοῦτοι τύποι ἐξηγοῦνται διὰ τῆς εἰς πρὸ. καὶ αἰτ. π. χ. οἴκονδε = εἰς οἶκον. 2) τοῦτο τὸ μόριον ἐν τῷ τέλει τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, ὧδε, ὅδε, ἥδε, τόδε, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, ἐπιτείνει καὶ αὔξει τὴν δεικτικὴν ἰσχὺν των, αὐτὶ οὗτος ὧδε, αὐτὴ ὧδε, κτλ. Ἀττ. — 3).

*Δεά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεά, τὸ Λατ. Dea.

*Δέαρ, ατος, τὸ· σπάνιος τύπος ἀντὶ, θέος, Σοφ. Codal.

*Δέατο, Τὸ μόνον λεῖμμα ἑνὸς ἀρχαίου «Δέαμαι φαίνομαι· εὑρηται δε μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 242. «Ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, ἀφαλέστερος, ὅτι ἦτον ἀχρεῖος καὶ οὐτιδανός, ἀντὶ ἐδόκει. Πρὸ Οὐλτζίου ἀνεγινώσκετο συνήθως, δοκεῖ εἶναι· ἴδε δοκίζομαι. Ὁ Βούττμ. Lexil. 2. p. 104 παράγει τοῦτον τὸν τύπον ἀπὸ τοῦ δάω, δέδαα, Ἰωνικῇ τροπῇ τοῦ α εἰς ε καὶ κατ' ἀναδιπλ. δεάσατο, ἃ πάντα παραβλητέα.

*Δέγμενος, κατὰ συγκ. ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ὅμ.

*Δεδάασθαι, ἐνεστ. παθ. ἀπαρέμφ. τοῦ δάω, Ὀδ. Π, 316.

*Δέδαε, γ'. ἑνικ. ὑπερ. β'. ἐνεργ. τοῦ ΔΑΩ, Ὀδ. Θ, 448.

*Δεδάηκα, αι, ε, παρακ. τοῦ ΔΑΩ, Ὅμ. καὶ, δεδαηκώς, μετοχ. Ὀδ.

*Δεδαημένος, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ δάω, ὕμν. Ὅμ.

*Δεδαίαται, γ'. πληθ. παθ. παρακ. Ἰων. ἀντὶ δέδασται, ἐκ τοῦ δαίω, Ὀδ. Α, 23.

*Δεδαιγμένος, μετ. παθ. παρακ. τοῦ δαίζω, Ὅμ.

*Δέδαστα, ξγ'. ἑνικ. παθητ. παρακ. τοῦ δαίω, Ὅμ.

*Δεδαώς, μετοχ. παρακ. τοῦ δάω, Ὀδ. ὕμ. Ὅμ.

*Δεδεγμένος, μετοχ. παρακ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. ἐξ οὗ ὁ παρακ. δέδεξο, Ἰλ. Ε, 228. καὶ ὁ μέλλ. δεδέξομαι, Ἰλ. Ε, 238. πάντα κατ' ἐνεργ. σημασίαν.

*Δέδηε, δεδήει, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ Ὑπερσ. τοῦ δαίω.

*Δέδια, ποιητ. δείδια (ἴδε τοῦτο) παρακ. τῆς ἀρχαίας ῥίζης δίω, δείω, ἀντὶ τῆς νεωτέρας δείδω, φοβοῦμαι, οὗ τὸ πληθ. ἄνευ φων. δεδίμεν, καὶ τὸ γ'. πληθ. πρὸσ. δεδίασι, Ἰλ. Ω, 663. Προστακτ. δέδισθι.

*Δεδιότως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. δεδιώς. Δειλῶς, φοβητζιάρικα.

*Δεδίσκομαι, = δειδίσκομαι, Ὀδ. Ο, 150, ποιητ.

*Δεδίσσομαι, = δειδίσσομαι, ποιητ. εὕρηται δὲ ὁ μέσ. ἀόρ. δεδιξάμενος καὶ παρὰ Δημ. περὶ Παραπρ. 291.

*Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ ἐδεδμητο, γ'. πληθ. προσ. τοῦ παθητ. Ὑπερσ. τοῦ δαμάω.

*Δεδμημένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ δαμάω καὶ δέμω, τὸ δὲ δεδμήμην, ητο, ηατο, ὑπερσυντ. τοῦ δαμάω, Ὅμ.

Δέδοικα, μετ. δεδοικώς, παρακ. τοῦ δείδω μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. Φοβοῦμαι, ἐνθεν

*Δεδοίκω, Δωρ. ἐνεστ. = δείδω, δέδια, Θεοκρ. 15, 57.

*Δεδοκημένος, Ἐνεδρεύων, παραμονεύων, ἀνώμ. μετοχ. Παρακ. τοῦ δέχομαι ἢ δοκεύω, Ἰλ. Ο, 730. Ἡσ. Ἀπ. 214.

*Δέδορκα, μετ. δεδορκώς, παρακ. τοῦ δέρκω, Ὅμ.

*Δεδουπώς, ἐπ. ἐνεργ. μετοχ. παρακ. τοῦ δουπέω, Ἰλ.

*Δεδραγμένος, παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ δράσσω, Ἰλ.

Δέελος, η, ον, κατὰ διάλυσιν ἀντὶ τοῦ, Δῆλος, Ἰλ. Κ, 466. «Δέελον δ' ἐπὶ σημά τ' ἔθηκε», δῆλον δηλ., εὐγνωστον, εὐδηλον. (διαλύσει τοῦ η εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη δύο ει)

Δέημα, ατος, τό (δέομαι). Χρεία, ἀνάγκη· δέησις, ζήτημα. «Δέημα δείσθαι», κάμνω μίαν παρακάλεσιν· καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059. «Δέημα Νίμητος.»

*Δεησίδεον, τό. Μικρὰ παράκλησις, εὐχή.

Δέησις, εως, ἡ (δέομαι). Παράκλησις, παράκλημα, ζήτημα, εὐχή, ἱκετία, ὡς «Δέομαι δέησιν», Δημοστ. Θεωρ. καὶ Θεοδώρ. ἀ. πρὸς Τιμόθ. κεφ. β'. «Δέησίς ἐστιν ἱκετηρία προτεφερομένη ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τινῶν λυπηρῶν. Χρυσόστ. «Δέησις λέγεται, ὅταν τις αἰτεῖ τὸν θεὸν εἰς πρᾶγμα, ἡ αἴτησις, περὶ ὧν βούλεται ὁ προσευχόμενος αὐτῷ δεόμενος παρασχεθῆναι.», «Δεήσεις», αἱ προσευχαὶ· παρακλήματα. «Κατὰ δέησιν», μὲ παράκλησιν, Ὀδυσ. «Ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων», ἀξιωτὴς, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις, le maître des requêtes. 2) χρεία, ἀνάγκη, ὡς «δικὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως· ἐν τοιαύτῃ λύπῃ καὶ δεήσει», Ἀριστ. Ῥητορ. 2, 7.

*Δεητέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ παρακαλῇ τις, Ἀριστ.

*Δεητήριον, τό. Ἀναφορὰ παρακλαστικὴ, Ζωναρ. εἰς Ἀλέξιον σ. 241.

Δεητικός, ἡ, όν. Δεόμενος· παρακαλῶν· ἐπιτήδειος, ἀνήκων εἰς δέησιν, ὡς, «Δεητικὸς λόγος», Πλούτ. Κορίολ. 2) ὅστις παρακαλεῖται.

*Δεῖ, ὑποτ. δέῃ (συναιρ. δῇ, παραληφθὲν ὑπὸ Δινδορφ. Ἀριστ. Βατρ. 264. ἀλλ' ὅμως, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, σπανιώτατον). Ἐκτ. δέοι. Ἀπαρ. δεῖν, Μετοχ. δέων, Ἀττ. δεῖν. Παρατ. ἔδει. Μέλλ. δεήσει. Ἀόρ. α'. ἐδέησε (ἀπρόσωπ. ῥῆμα ἐκ τοῦ δέω). Πρέπει, ἀνάγκη, ἡ πρέπον εἶναι· ἁρμόζει, χρειάζεται. Τοῦτο τὸ ῥῆμα εὑρηται μὲν παρὰ Ὁμήρῳ (ὅστις αὐτὶ τούτου τοῦ, χρὴ χρῆται) μόνον ἅπαξ, ἐν Ἰλ. Ι, 337. «Τί δεῖ πολεμίζειν»; τί πρέπει νὰ πολεμῶμεν; τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. «Δεῖ τινος», εἶναι χρεία τινὸς πράγματος, κρίμαται ἀπ' αὐτοῦ, ἐλλείπει τι, ὡς, «πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς» (Πλάτ. Πολ. 2). «Πολλῶν σοι δεήσεων· καὶ μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων, οἷον, «Πολλοῦ δεῖν, ἐλλείπει κατὰ τοῦτο πολύ, εἶναι μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ· μηδαμῶς, τελείως· καὶ, «Ὀλίγου, ἢ, μικροῦ δεῖ, «ὀλίγου λείπει, σχεδόν, Οὐόλφ. Λεπτ. Σ. 238. 334. ὡς καὶ τὸ «Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι» (Πλάτ. Ἀπολογ.). «Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. «Πολλοῦ δεῖ ταῦτα με ποιεῖν.» «Ὀλίγου δέω δακρύσαι.» εὑρηται δὲ παρ' Ἱστορ. καὶ, «Παρὰ μικρὸν ἐδέησε ἀποθανεῖν ἀκριτος,» αὐτὶ μικροῦ ἐδέησε· καὶ ἀπολύτ. πολλοῦ, ὀλίγου δεῖν, εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγου λείπει. Προτάσσει τοῦ προτύπου, «Δεῖ μέ τινος», χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν τινός, ὡς, «Οὐ πολλοῦ πόνου μοι δεῖ.» συχνότερον δὲ «Δεῖ μοί τινος, ἢ δεῖμέ τιν, Valck. Ἱππ. 23. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 659. (τὸν αἰτ. μετεχειρίσθη πρῶτος τῶν πεζογράφων ὁ Ἀριστοτέλης)· καὶ, «Τοῦτο δεῖ ἀνδρός», τὸ πρᾶγμα χρειάζεται ἄνδρα. Κυρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχνάκις ἀπαντᾷ ἡ σύνταξις μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ. «Δεῖ με ποιῆσαι,» ἀντὶ οὗ ὁ Ξενοφ. καὶ Πλούτ. γράφουσιν ἐνίοτε καὶ, «Δεῖ μοι ποιῆσαι·» σπανιώτερον δέ, δεῖ σε ὅπως —, Βρ. Σοφ. Φιλ. 55. Herm. Σοφ. Αἰ. 553. Πρβλ. δέω καὶ χρή.

Δεία, ας, ἡ. Ἀπορία, ἔνδεια, χρεία, Ἡσύχ.

Δεῖγμα, ατος, τὸ (δείκνυμι). Σημεῖον, δοκίμιον, ἀπόδειξις, μόστρα, τὴν ὁποίαν δείκνυω, ὡς π. χ. μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ πούλημα, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. σελ. 331. «Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἕξεστι καθ' ἕκαστον δείγμα πειράσασθαι· ὡς καὶ ἔνα πρᾶγμα τῆς ἐπιτηδειότητός μου, τὸ ὁποῖον κάμνω διὰ ἀπόδειξιν, δείκνυμι, παράδειγμα, σημεῖον, Λουκιαν. Σκύθ. «Τοῦτο δείγμα τῆς Ἀττικῆς Φιλοσοφίας.» 2) τόπος εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ῥόδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβγαιναν οἱ πραγματευταὶ τὰς μόστρας τῶν πραγματειῶν των, διὰ νὰ γνωσθοῦν (παλαιὸν Πολυβ. Ε', 88. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, τὸ σημαῖνον ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Λατ. Specimen.

Δειγματίζω, Μ. ἰσω, = παραδειγματίζω. Φέρω εἰς παράδειγμα, διατρίζω. (Ν. Διαθ.)

*Δειγματίον, υπερ. τοῦ δείγμα, Γλωσσ.

Δειγματισμός, οῦ, ὁ. Ἐλέγετο μία Ἑορτή, ἡ τζιριμόνια εἰς τὴν Αἴγυπτον. «Καὶ τῶν συντελεσμένων τὰ πρὸς τὸν Δειγματισμὸν διάφορα ἀφῆκεν», Ἐπιγραφὴ τῆς Rosette στιχ. 30.

Δείδεκτο, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ δείκνυμι, ἐν τῇ σημασίᾳ δέχεσθαι, Ἰλ. καὶ δεδίεκται, γ'. πρόσωπ. πληθ. παρακ., Ὀδ καὶ δεδέκατο, γ'. πληθ. ὑπερσ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, προπίνειν καὶ δέχεσθαι, Ἰλ. Ἐκ τοῦ δείκνυμι, ἢ κατ' ἄλλους, ἅπερ ὅμως ἐσφαλμ., ἐκ τοῦ δέχομαι. Ἴδε παρακ. ἐν Ἰλ. Ι, 224, 671. Δ, 4. καὶ Ὀδ. Η, 72.

Δειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω). Φοβητζιάρης, δειλὸς, εὐλαβὴς τὸ ἦθος, αἰσχυντηρός, Ἰλ. Γ, 56. «Τρῶας δειδήμονας».

Δειδία, ας, ἡ. Νὺξ σκοτεινὴ, ἀσέληνος· νύκτα, ἧτις διὰ τὸ πολὺ σκότος προξενεῖ φόβον, Σουϊδ. Εὐστάθ.

*Δείδια, ας, ε, ἀντὶ δέδια, παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ δείδω, πληθ. δείδιμεν, δείδατε, Προστ. δείδιθι (—υι, μόνον Νικ. Ἀλ. 443. — — υ), Ἀπαρ. δειδίμεν, Ὅμ. Μετοχ. δειδώς, ἐξ οὗ δειδίστες, Ἡσυχ. καὶ δείδισαν, γ'. πληθ. πρόσ. ὑπερσ. Ἰλ. Ο, 652.

*Δειδιάω, = δείδω, ἰων. ἐπ. τύπος.

*Δειδίσκομαι, ἀποδ. Μέσ. (δείκνυμι). Ἁπλόνοντας τὴν δεξιὰν ἀσπάζομαι, δέχομαι δεξιούμενος· ἐν γένει, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι. «Δεξιτερῇ χειρὶ», Ὀδ. Τ, 107. «Δέπαϊ», μὲ τὸ ποτήρι δεξιοῦμαι, προπίνω, Ὀδ. Σ, 121. γρ. καὶ δειδίσκομαι, μόνον ἐν ἐνεστῶτι καὶ παρατ. ἐν χρήσει. Πρβλ. δεικνάομαι. 2) = δείκνυμι, δείκνω, Ἀπ. Ῥ 1, 558.

Δειδίσσομαι, Δειδίττομαι, Μ. ξομαι, Ἀποδ. Μέσ. (δείδω). Ἐκφοβίζω, τρομάζω τινὰ, κάμνω νὰ φοβηθῇ, Αἰτ. προσ., π. χ. τινὰ ἀπὸ νεκροῦ (Ἰλ. Σ, 164), φοβίζω ὥστε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν νεκρόν· καὶ Ἰλ. Ν, 810. «Τίνι δειδίσσεαι οὕτως Ἀργείους»; ο. ε. τί τρομάζεις τόσον τοὺς Ἀργείους; 2) ἀμεταβ. φοβοῦμαι, τρομάζω, Ἰλ. Β, 190. «Οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι.» λέγεται καὶ δεδίσσομαι.

*Δείδοικα, ἐπικ. ἀντὶ δέδοικα, Ὅμ.

Δειδυῖα, ἡ, ἀντὶ τοῦ δειδυία· ὑποτρέμουσα, Ἀπολλών. Γ. 753. καὶ ἡ νὺξ κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

*Δείδω (μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσ. εὐχρήστου

φοβοῦμαι, Ὅμ.), Μ. δείτομαι, Ἰλ. (ὁ ἐνεργ. τύπος δείτω μόνον παρ' Ἀριστοτ. π. τ. 168.). Ἀόρ. ε'. ἔδειτα (παρὰ δὲ Ὁμ. αἱ ἐπ. ἔδειτα, αι, ε, καὶ ἐν συνδ. ὑποδείτας), Πυρρ. μετὰ τμηστ. ἐνεστ. δέδοικα, καὶ δέδια, Ἰλ., καὶ μετὰ τῶν κατὰ συγκ. τύπων δέδιμεν, δέδιτε. Προστακτ. δέδιθι. Μετοχ. δεδιώς. ὅθεν ἐπιρρ. δεδιότως. Ὑπερφ. ἐδεδίειν, ἀνδ' ὧν παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἀπὸ Ὁμήρου πολλάκις ἐν χρήσει δείδοικα, δείδια, κτ. Συγγενὲς ἐστι καὶ τὸ δίω. (ὁ παρὰ Βεκκέρῳ εἰτηγμένος ἐν Πλατ. Φαίδρ. σ. 251. Α. εὐκτικὸς τύπος δεδιείη ἔστιν ἐπηλλαγμένος· ἡ διόρθωσις παρὰ Βουττμάνου δεδοίη ἔστι μὲν ὀρθοτέρα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀμφίβολος. Σημαίνει δὲ

1) ἀμεταβ. φοβοῦμαι, εἶμαι εἰς φόβον, ὑποφίαν. Ὁ Ὅμ. συντάσσει αὐτὸ ἐπιτοπλείστων μετὰ τοῦ μή (Ἰλ. Α, 470. Ν, 745. κτλ.), σπανίως δὲ μετὰ τοῦ μήπως. Πολλάκις τίθεται ἀπολύτως· σπανίως δὲ συντάσσεται ἀπαρεμφ. π. χ. «Δείσαν δ' ὑποδέχεσθαι» (Ἰλ. Η, 93.), ο. ε. ἐφοβοῦντο ν' ἀναδέχωσι (τὴν μονομαχίαν). Πρβ. καὶ Ο, 299. «Ὅτε δὲ ἐπιφέρεται νηὶ θοῇ πῦρ, τότε τὸ οὐ ἀναφέρεται πάντοτε εἴς τινα, τὴν προσοχὴ λέξιν τοῦ κώλου, π. χ. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 7. «Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω σοφίαν», ἔνθα ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔχω. «Δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτεν» ἀπαντᾷ δὲ καὶ «Δέδοικα ὡς οὐκ, ἀντὶ μὴ οὐκ. — Δεδοικὼς περί τινος, ο. ε. εἶμαι εἰς φόβον διὰ κάνένα, Γμν. Ὁμ. Δημ. 246. 2) ἐνεργ. φοβίζω τινὰ ἢ τί, παρ' Ὁμ. συχνάκις ἐν χρήσει (Ἰλ. Η, 196. Ι, 230. Ε, 790. κτλ.). καὶ κατ' ἔννοιαν ἐν ταὐτῷ εὐλαβεῖας, ὡς, Ζεύς, Ὀδ. Ξ, 389. Χ. 39. «Σιγῇ δειδίσσε σημάντορας», Ἰλ. Δ, 431. ρβ. καὶ Ω, 116.

*Δειελέη, ἡ. Τὸ δειλινόν, ἡ πρὸς δειλὴν τροφή. Καλλιμ. λεξ. Πρβ. Buttm. Lexil. 2. σ. 195

Δειελιάω, Μ. ήσω (δειλός). Εἶμαι δειλινός, ἤγουν δείλης διατρίβω, προτιμῶ τὸ δειλινόν, ὡς Ὀδ. Ρ, 599. «Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας», ἔνθα καὶ Ὅμ. μόνον ὁ ἀόρ. ἐν χρήσει. Κατ' ἄλλους ἐξηγητὰς, δειλινίζω, τρώγω τὸ δειλινόν, τὴν ὁποίαν σημασίαν προτιμᾷ καὶ ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 194. κτ.

Δειελινός, ἡ, όν, ἀντὶ τοῦ δείλειος, καὶ δειελινὸν ἀντὶ, δειλινόν· ἐκ τοῦ

Δείελος, καὶ δίελος, ὁ, ἡ, Ἀνήκων εἰς δείλην, ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ δείλιος (ἀπὸ τοῦ θηλ. δείλη, ὡς καὶ ὕπαρος ἀπὸ τοῦ, ἔπαρ) καὶ δηλοῖ κυρίως τὸν κατὰ δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐν Ὀδυσ. Ρ, 606. «Δείελον ἦμαρ, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, δείλη, ἔπαρ, τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας, ἢ μετὰ τὸ μεσημέρι ἡμέρα, τὸ δειλινὸν περιφραστικῶς· ἐν δὲ Ἰλ. Φ, 232. «Δείελος ἀφὶ δύνων, διὰ τοῦ ἕσπερος, ἤγουν ἡ βαθεῖα ἑσπέρα, ὅταν ἡλ. τὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ ἡλίου δύσῃ. Διὸ καὶ εὐρήσεις καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς «Δείελος ὥρης, καὶ, «Ὑπὸ δίελουν (πρὸς τὸ ἑσπέριον) παῖ Ἀπόλλων· ὅθεν, τὸ δείελον (ψαλτίζουσιν, παρὰ Καλλιμάχ.) ἀντὶ, τὸ δειλινόν φαγητόν. Ἐκ τοῦ δείλη, ὑποσυνθ. ὥρα, γίνεται συνήθως τὸ δείλη, καὶ δειλὴ, ὅπερ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ ἀνδεὶς ἔλη, καταπραΰνειν τὴν θέρμην σημαίνει· καὶ ὡς ἐκ τοῦ δείλη γίνεται τὸ δειλινός, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ δείλος, τὸ δειλινός. ὡς, «Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο», τὸ σκότος τῆς ἑσπέρας· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ρ, 599. δειελινήσας.

Δειεκανάομαι (δείεκνυμι), = δειδίσσομαι, Δεξιοῦμαι, ἀπαιτῶ, ὑποδέχομαι τινὰ ἐξαπλώνοντας τὴν δεξιὰν χεῖρα, «Ἕπεσθαι», Ὀδ. Σ, 111, καὶ Ἰλ. Ο, 86. «. . . καὶ δειεκανόωντο δέκεσθαι. Τὸ ἐνεργ. δειεκανάουσι, ἀντὶ τοῦ δειεκνῦσι, δείχνουσι, εὑρηται μόνον παρ' Ἀρατ. 208.

*Δείεκανον, τό. Τράπεμα ποικιλόχρωμον. 2) προσωπεῖον. Ἐτ. σλ. 260. 47.

Δειεκελίζω, ἡ δειελίζω, Μ. ίσω (ὅθεν δειεκελίστης, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δειεκλειστής, οῦ, ὁ, ἐκ τοῦ δείελος, τό· καὶ, δείελος, ὁ, ἡ.)· καὶ, δειεκλίζω, ἡ δειελίζω (ὅθεν δειεκλίστης, Δωρ. ἀντὶ δειεκλειστής, ἐκ τοῦ, δείελος, τό· καὶ δείεκλος, ὁ, ἡ· καὶ, δίεκλος, τὸ, καὶ Διεκλίστης, καὶ διεκλειστής), ἐκ τοῦ δείκω, δεικέω, δείκνυμι. Παραστήνω τι διὰ μιμήσεως, ἢ ζωγραφίας, ἀπεικάζω, ἐξομοιῶ, μιμοῦμαι, ὅθεν δείεκλος, ἡ δείεκλος, ὁ παραστήνων, ὁ ποιῶν τι κατὰ μίμησιν· καὶ δείελον, δείεκλον, καὶ δίεκλον, τό· ἡ παράστασις, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα· ζωγραφία· ἄγαλμα, παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ, 1671. Δυκόφρ. 1179. καὶ Ἡρόδ. Β', 171· ὅθεν δειεκελίστης, δειεκλίστης, Δωρ. καὶ δειεκλειστής, δειεκλιστής, ὁ παριστῶν, μιμητής, καὶ παρὰ Δικαιδ. ὁ ὑποκριτὴς τῶν θεάτρων, ὁ παραστήνων τί κατὰ μίμησιν, καὶ μάλιστα γελοιοῦδες, εἰς τὸ θέατρον, ὁ μιμητής. Πλούταρχος δὲ εἰς Ἀγησ. 21. ὀνομάζει δεικηλίστην (ἐν ἄλλ. Δεικηλ.) τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν τοῦ θεάτρου Καλλιππίδην· ὁ δὲ Εὐστάθ., Ἐτυμολ καὶ Ἡσύχ. τὸν τύπον δεικηλίσται ἔχουσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 621.

Δειεκελίκτης καὶ δειεκλίκτης, Δωρ. ἀντὶ

Δειεκλειστής, καὶ δειεκλιστής, οῦ, ὁ, Ἴδε δειεκελίζω.

Δείεκλος, καὶ δείεκλης, ὁ, ἡ· ἴδε δειεκελίζω.

Δείεκτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀριδείεκτος.

Δείενυμι, καὶ δειενύω, Μ. δείξω, Ἀ. β. ἔδειξα, Παρακ. δέδειχα, πλήρ. δέδειγμαι (ἀπ' ὧν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. παρὰ τοῖς Ἴωσι, δέξω, ἔδεξα, δέδεγμαι). Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ εὑρηται (ὡς ἀπὸ παρακ. δείδεγμαι) πληθ. γ'. πρόσ. δειδέχαται, Ὀδ. ὡς ἐνεστ. καὶ γ'. ἐνικ. ὑπερτυντελ. δείδεκτο, Ἰλ. Ι, 224. ὡς παρακ. πληθ. δειδέχατο, Ἰλ. (δείκω). Δείχνω, δείκνω τί μέ τὸν δάκτυλον, Ὀδ. Μ, 25. «Αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδόν, ἠδὲ δείξει τὴν στράτον. Καὶ μετὰ μετοχ. ὡς, «Ἔδειξεν ὄντας», ἀντὶ ἔδειξεν ὅτι κοτὲ εἶναι. Τοῦτο τὸ δείκω εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ δέκω, καὶ εἶναι Ἰωνικὸν, καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπέδεξε, κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ ἀπέδειξε· ὅθεν δείκω, δείνυω, δεικνύω, καθὼς δέκω, δέκνυω, δέκνυμι, τὰ ὁποῖα καὶ δέχνυμι λέγουσιν, ὅθεν τὸ κοινὸν δείχνω. Σημαίνει λοιπὸν ἐνεργητ. κυρ. βάλω εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν δεξιὰν διὰ νὰ λάβῃ ἢ ψηλαφήσῃ· καὶ μεταφ. 1) δείχνω, πληροφορῶ τὸ ἀκούοντα εἰς φῶς, φέρωτι εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, κάμνω νὰ φανῇ, ὡς, «Θεὸς ἡμῖν δείξε τέρατα» (Ὀδ. Γ, 174), ο. ε. μᾶς ἔδειξε σημεῖον. Πρβ. Ἰλ. Ν, 244. 2) τροπ. φανερόνω τί (διὰ λόγων), μηνύω· καὶ διδάσκω, ὡς, ἀναμείνω, Ὀδ. Κ, 305. Ἰλ. Τ, 332. Ἡσιόδ. Ἔρ. 500. Valck. Φοιν. 532. 3) ἀποδεικνύω· ὅθεν, δέδειγται (Πλατ. Φαίδων. Σ. 66. Η. Π.) εἶναι δῆλον, ἀποδεδειγμένον. 4) ἐπὶ κατηγόρων ἐνώπιον κριτηρίου, προδίδω τινά, εἰτ. αγγέλλω, κατηγορῶ τινος, Ἀριστ. Ἱππ. 278. 5) ἐπὶ τεχνιτῶν, ἀγαλματοποιῶν ἢ ζωγράφων, παριστάνω, ἐπιδείκνυμι τέχνης ἔργον τι, Hemst. Λουκ. α'. Σ. 184. — Μέσ. δείκνυμαι, δέχομαί τι δεξιᾶν μοι· ἐνομ. δίχομαι τινά φιλοξένως, ἁπλόνω τὴν δεξιάν ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονεῦμαι, αἰτιακ. προτ., Ὀδ. Δ. 59. Ἰλ. Ι, 196. «Τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατο», ο. ε. ἠσπάζοντο αὐτοὺς μὲ τὰ ποτήρια, προσπίνων αὐτοῖς, Ἰλ. Ι, 671. Πρβ. Δ, 4. «Δειδέχατο μύθοισιν (Ὀδ. Η, 72). Κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημασίαν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ αὐτὸ δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τὸ δειδίσσομαι, δειεκανάομαι, καὶ τὸ ἐν τῷ παχῷ λόγῳ ἀσπάζομαι ἐν χρήσει δεξιόομαι. (ὡς κοινὸν πρωτότυπον τῶν συγγεν. ῥημάτων δείενυμι καὶ δέχομαι δωρητέον τὸ δέκω, ὅθεν δεξιός, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτότυπος σημασία ἔστιν, ἁπλόνω καὶ λαμβάνω).

*Δειενύω, = δείενυμι. Ἡτ. Ἐ. 449. 550. (-υ-)

*Δεικτέον, σστ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ δείξῃ τις, ἢ ἀποδείξῃ, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 538· καὶ παρὰ Μαθηματικοῖς.

*Δεικτήρ, ῆρος, ὁ, = δείκτης, ὅθεν

Δεικτηριάς, άδος, ἡ. Παρ' Ἀθην. σελ. 576. μίμα, κωμῳδία, ἐκείνη, ἡ ὁποία μιμεῖται, παριστήνει εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἡ παίζουσα καινένα μουσικὸν ὄργανον, καὶ τρέχει ἀπὸ σπήτι εἰς σπήτι παίζουσα καὶ τραγῳδοῦσα, ἢ παρὰ τοῖς Ἰταλοὺς, cantatrice, καθὼς καὶ δεικελιστὴς, καὶ προδίκτης, ὁ κωμῳδεύων. Ζήτ. ἐν τῷ δεικελίζω. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, πορισεῖον ἐκ τοῦ

Δεικτήριος, ου, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὁ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δείχνῃ. Καὶ, Δεικτήριον, τό· ἀνάβαθρον, βῆμα, τόπος ὑψηλός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δείχνεται τι, ἄμβων, ἀκροατήριον, Βασ. Σελευκ. καὶ Κ. Μ.

Δείκτης, ου, ὁ. Ὁποιος δείχνει κάτι τι.

Δεικτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δείχνῃ· ὡς, «Δεικτικὸς δάκτυλος», τὸ δάκτυλον, μὲ τὸ ὁποῖον δείχνομεν, ὁ λιχανός. Λατιν. Index. Ἐπιῤῥ. δεικτικῶς, δείχνοντας εἰς τι μὲ τὸν δάκτυλον, ἢ προφερόμενος κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀντωνυμιῶν.

Δείκω. Ἡ πρωτότυπος λέξις χρόνων τινῶν τοῦ δείκνυμι, καὶ δεικνύω, ἄχρηστος μέντοι. ἐξ οὗ τὸ Δακτιν. dico.

Δείλαιος, α, ον. Δειλός, φοβιτζιάρης, κακόλεκτ. Β'. σ. 135. 2) ταλαίπωρος, δυστυχής· κυρ. παρὰ Τραγ., συλλέποτε δὲ παρ' Ἕπτ. (-ῠ-), ὅθεν

Δειλαιότης, ητος, ἡ. Δειλία, φόβος. 2) δυστυχία, ταλαιπωρία, Σχόλ. Ἀριστ., Ἱππ. 1143.

Δειλακρίων, ωνος, ὁ, ἐκ τοῦ δείλακρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. εἰς Πλούτ. 974. καὶ Ὀρν. 143. (ἄκρος, καὶ δειλός). Ὁ εἰς ἄκρον, ὁ κατὰ πολλὰ φοβιτζιάρης, καὶ ἀντὶ τοῦ δειλός· ἐν ἐντεύξεσι καὶ προσφωνήσεσιν. Ἡ πρώτη λέξις δειλακρίων, σημαίνουσα τό, συκοφάντης, χαζιάρης, ἐπιτοπλείστον ἐν χρήσει ἐν προσφωνήσεσιν, ἢ καὶ μὲ ἔκφρασιν ὑποκριτικὴν ἢ συμπαθητικήν. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ δειλακρίνας εὑρίσκεται· καὶ παρ' Ἀθήν. σ. 297. δειλάκρα, ἡ ἄκρως δειλία.

Δείλακρος, ὁ, ἡ· καὶ, α, ον (δειλός, ἄκρος). Πολλὰ δειλός, φοβιτζιάρης, πολλὰ δυστυχής· ταυτόν τῷ, δειλακρίων.

Δειλανδρέω, ῶ (ἀνήρ, δειλός). Εἶμαι δειλός, φοβιτζιάρης, φοβοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Δειλανδρία, ἡ. Δειλία, Σουϊδ.

*Δειλάνδρος, ὁ, ἡ. Φοβητζιάρης, Ἀρκαδ. σ. 74, 24. Θεοδ. Προδρ. εἰς Ῥοδ. 1. σ. 42. «Τῆς φυγῆς τῆς δειλάνδρους», Ἰω. Κλιμ. σλ. 172, 7.

*Δείλαντις, εως, ἡ. Φόβος, τρόμος, Νικητ. Ἰτ. Ἀγγ. 1, 9. σ. 248. «Ἡ πολλὴ τότε ἦν αὐτοῖς ἡ δείλαντις».

Δείλαρ, ατος, τό, = δέλεαρ. Δόλωμα, Ηαλλ. λεξ. 453. ὅθεν παρ' Ἐτυμολ. «Ἐν δ' εἴησι παγίδεσιν ὀλίγιστα δείλατα δοιάζειν· ἐκ τοῦ δέλω, ὡς τὸ εἶδαρ, ἐκ τοῦ ἔδω.

Δείλετό τ' ἠέλιος, ἀπέγνωσται Ἀριστοφ. ἐν Ὀδ. Η, 288. ἀντὶ δύσετο (ἐκ τοῦ δείλη), ὁ ἥλιος ἔκλινεν εἰς τὸ δειλινόν· πρὸς δείλην ἦν,

ἥγουν εἰς δύσιν ἀπέκλινεν, ὁ Εὐστάθ. (Κατὰ Δάμμιον, καὶ Βουττμαννον, Lexil. 2. σλ. 193 κτ., ἡ ἀναγν. δείλετο ἔστιν ὀρθοτέρα ἡ, δύστο) ἐκ τοῦ δείλομαι.

Δείλη, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δειείλη, ὑπακ. ὥρα (συγγεν. τῷ εἰλη). Τὸ δειλινόν, καὶ κυρίως μέν, ὁ καιρός, καθ' ὃν ἐξαπλοῦται ἡ θέρμη, ὁ κ. αἱ πρῶται ὧραι, ὁ καιρὸς μετὰ τὸ μεσημέρι· ἔπειτα δὲ ἐν γένει, ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἕως ἀρχομένης τῆς ἑσπέρας. »Ἔσται ἡ ἠώς, ἡ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ, Ἰλ. Φ, 111, ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡμέρας, τὰ ἀποῖα ἀποτελοῦσι τελείαν ἡμέραν πλὴν τῆς νυκτός· οὗτος ὁ καιρὸς διαιρεῖτο πάλιν εἰς, δείλη πρωΐα καὶ, δείλη ὀψία, ἤγουν τὸ πρότερον ἢ ὀψιαίτερον ἀπόγευμα, ἢ ἡ εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημέρι ὥρα, καὶ, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου ὥρα, ὁ καιρός, ὅταν βασιλεύῃ ὁ ἥλιος, Ἡρόδ. 7, 167. 8, 6. Κατὰ τὸν Τίμαιον, ὁ καιρὸς πρὸ τοῦ ἀρίστου καὶ ὁ πρὸ τοῦ δείπνου. Παρὰ τοῖς νεωτ. ὅμως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐσήμαινε τὸ ἀπόγευμα ἀρχὰ ἕως » ἀρχίτη ἡ νυξ, Ruhnk. Τίμ. σλ. 75. Piers. Μοιρ. Σ. 135. ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός. Τὸ, δείλης, ὡς ἐπίρρ. σήμαινε περὶ τὸ δειλινόν, τὴν ἑσπέραν. »Δείλης ἕως ἤλυθεν, Γεωπον. ἀντὶ τοῦ, αὐθὶς μετὰ τὸ μεσημέρι ἕως τὸ βράδυ. Παρὰ τοῖς νεωτ. Ῥήτ. ἐσήμαινε ἡ λέξις δείλη πάντα καιρὸν τῆς ἡμέρας, καὶ διὰ τοῦτο εὑρηται παρ' αὐτοῖς καὶ, δείλη ἑώα, τὸ πρωΐ. — Πρβ. Buttm. Lexil. 2. p. 183. κτλ. Ζήτ. καὶ δείλος.

Δειλήμων, ονος, ὁ. Δειλός, φοβιτζιάρης, παρ' Ἡσυχ. ἀμφίβ. μέντοι. Ὁ αὐτὸς καὶ δειλημί, ἀντὶ τοῦ φοβέομαι, ἐκ τοῦ δειλάω, ἔχει.

Δειλία, ἴας, ἡ (δειλός). Φόβος, τὸ νὰ φοβῆται τινάς, ἀνανδρία, Ἡρόδ. Ζ'. 8. Θουκ. 1, 122.

Δειλιάζω, Μ. άσω. ἀμφίβ., καὶ κάλλιον δειλιάω. Εἶμαι δειλός, φοβιτζιάρης, τρέμει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι· εὐχρηστότερον ἐμοῦ τό, ἀποδειλιάω.

Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Καμωτινὰ νὰ φοβῆται, τὸν κάμνω φοβιτζιάρην, Δευτερονόμ. 20, 8.

Δειλίασις, εως, ἡ. Φόβος, δειλία, στενοχωρία, ἀνανδρία, ὄκνος, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Δειλιάω, ῶ. Ζήτ. Δειλιάζω. (Μ. ασω).

*Δειλιναῖος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ δειλινόν, ὡς, καιρός, Θεοφ. Σιμ. Ἱστορ. 8, 8. σ. 207.

Δειλινός, ή, όν (δείλη), κατὰ συναίρ. ἀντὶ δειλινέος· καὶ, δειλινόν, τὸ· οὐσιαστικ., τὰ δειλινόν, τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον τρώγει τινὰς μεταξὺ τοῦ μεσημερίου, καὶ τῆς ἑσπέρας. Καὶ ἐπιρρημ. (κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κατ' ἦμαρ) δειλινόν, ἑσπέρας, βράδυ, Ἐξοδ. 29.

*Δειλοκάρδιος, ὁ, ἡ. Δειλὸς τὴν καρδίαν, Κ. Μαν. Χρον. σ. 41, 133, 133.

*Δειλοκαρδίως, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Δουκ. Ἱστ. Βυζ. σ. 6. »Δειλοκαρδίως κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντεῖχον».

Δειλοκαταφρόνητοι, οἱ. Παρὰ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σελ. 95. εἰ καταφρονηταὶ τῶν κινδύνων.

*Δειλοκοπήσας, παρ' Ἡσυχ. ἐξαπατήσας, ἐκφοβήσας, ἀνθ' οὗ ὁ Βαρῖνος ἔχει, ὀρθότερον, φειλοκομπίσας, ἀ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλάνας, ἢ προξενῶν φόβον μὲ τὸν κομπασμόν του.

*Δείλομαι (δείλη). Κλίνειν πρὸς τὴν δείλην, δύσιν τοῦ ἡλίου, παρ' Ὅμ. Ἰδὼ ἀνωτέρω δείλετο.

*Δειλόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Δειλὸς τὸν νοῦν, τὸ φρόνημα, Κ. Μαν. Χρον. σλ. 101.

Δειλόομαι, οῦμαι, Μ. ώσομαι, παθητ. Γίνομαι δειλός, φοβίζομαι, φοβοῦμαι, τρομάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Δειλοποιέω. Τρομάζω τινα, φοβίζω, ἐκ τοῦ

*Δειλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Κόμπων δειλόν, Σχ. Σοφ. Τραχ. 1028.

Δειλός, ή, όν (δείδω). Φοβιτζιάρης, δειλός, ἀντίθ. τοῦ, ἄλκιμος, Ἰλ. Ν, 278. ὅθεν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἐν γένει, ποταπός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός, Ἰλ. Α, 293. ἰδίως δὲ καὶ κακός, μηδενὸς ἄξιος, ὡς, »Δειλαὶ δειλῶν ἐγγύαιαι, αἱ ἐγγυήσεις τῶν οὐτιδανῶν δὲν ἀξίζουν τίποτε, Ὀδ. Θ, 351. ἑπομ. ἀντίθ. τῷ ἐσθλός, Ἡτ. λείψ. ἐνίοτε μετὰ ἀπαραρεμφ. Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 180. Πολλῷ δὲ συχνότερον ἐν χρήσει 2) ἀντὶ τοῦ, δυστυχής, πτωχός, κακορροίζικος, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, ἄξιος λύπης, ὡς, »Δειλοὶ βροτοὶ, οἱ κακόμοιροι ἄνθρωποι, παρ' Ὅμ. ἐξίσου συχνάκις, ὡς καὶ ἡ κλητική, ὦ δειλέ, ὦ δειλοί. »Ἀ δειλὲ ξείνων (Ὀδ. Ξ, 361). »Ἀ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; (Ὀδ. Τ, 351), ἔνθα σημειωτέον, ὅτι σημαίνει ἐνίοτε οἶκτον καὶ συμπάθειαν, ἄλλοτε δὲ ὀργὴν καὶ ἐπίπληξιν, ὡς Ὀδ. Σ, 389. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ἀντὶ τούτου κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν τῇ λέξει δείλαιος. Ἐπίρρ. δειλῶς. Πρβ. δεινός. Ἐκ τοῦ δέος, δέω, δείσω, δείδω, διαφορετικὸν ὅμως τοῦ δεινός. Ὅθεν

Δειλότης, ητος, ἡ, = δειλία. φόβος.

Δειλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἄκαρδος, φοβιτζιάρης κατὰ τὴν ψυχήν, ἀνανδρος, Ἰωάνν. Μαλ. Β'. 16.

Δείμα, ατος, τό (δείδω). Φόβος, τρόμος, τὸ νὰ φοβῆται τινάς, Ἰλ. Ε, 682. 2) ἐνεργ. τέρας, φάσμα, τὸ προξενοῦν φόβον, φέρτρον, ὡς ζωγραφία, ἄγαλμα, Ruhnk. ep. cr. p. 261. ὅθεν

Δειμαίνω, Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι, εἶμαι εἰς φόβον καὶ δειλίαν, ὅμ. Ὅμ. Ἀπ. 404. τί, ἀπό τί, Αἰσχ. Περσ. 849. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ. 2) ἐνεργ. φοβίζω, τρομάζω. Αὐτὴ ἡ σημασία ὑπάρχει παρὰ μὲν Αἰσχ. Εὐμ. 515. πολλὰ ἀμφίβολος, τοὐναντίον δὲ παρὰ Πλάτ. Νομ. 3'. Σ. 865. ἀνεπίρρητος. Ἐκ τοῦ Δειμάω. ὅθεν

Δειμαλέος, α, ον. Φοβιτζιάρης, ὁποιος φοβεῖται. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν φόβον, καμνων δειλόν, φοβερός, τρομερός.

*Δειμαλέως, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Ἐπ. Σιβυλλ. 1, σ. 176. » Ἤρυτο δειμαλέως.

*Δειματηρός, ά, όν (δεῖμα). Φοβερός, Ἀπολλ. Σύντ. Σ. 181.

*Δειμάτιος, ὁ. Τρομερός, φοβερός, Διον. Ἀντ. Γ. 6, 90.

*Δείματο, γ'. ἐνισ. ἀορ. α'. μέσ. τοῦ δέμω, Ὀδ. Ξ, 8.

Δειματόεις, εσσα, εν. Ὁπτιος φοβεῖται, τρέμει, φοβιτζιάρης, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 135. »Δειματόεις ἔλατος κεραὸς λόχευα.

*Δειματοποιός, ὁ, ἡ. Προξενῶν δεῖμα, φόβον, φοβερός, Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 69.

Δειματοστᾰγής, ές, ὁ, ἡ (στάζω, δεῖμα). Ὁ στάζων, κάμνων, προξενῶν, ἐμπνέων φόβον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 539. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀγαμ. 187.

Δειματόω, ῶ, Μ. ώσω (δεῖμα). Φοβίζω, τρομάζω, προξενῶ φόβον, Ἡρόδ. 6, 3. Μέσως, δειματοομαι, φοβοῦμαι, τρέμω. »Περιτρέπεις σεαυτὸν δειματούμενοις, Πλάτ. εἰς Ἀξιόχ. σ. 370. ὅθεν »δειματουμένη, παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 42.

Δειματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Φοβερός, τρομερός.

*Δειμάτωσις, εως, ἡ. Καταφόβισις, Σχολ. Ρωσ. Παρ. Δυκόφρ. 6, 1182.

*Δειμάω, ῶ· καὶ, δειμάομαι. Φοβοῦμαι. Βίος τοῦ ἁγ. Λυβυρίου. » ... Δειμῶ τοῦτο πρᾶξαι διὰ τὸ ἀνάξιον, εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τοῦ λόγου· καὶ Ἡτυχ.

*Δείμομεν, ἐπ. ὑποτακτ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. ἀντὶ δείσωμεν, ἐκ τοῦ δέμω, Ἰλ. Η, 337.

Δεισός, οῦ, ὁ (δίος). Φόβος, τρόμος. Παρ' Ὅμ. προσωποποιεῖται πάντοτε ὡς μυθώδες, τρομερὸν ὄν, δαιμόνιόν τι, καὶ ἑπομ. παρεξυστόνως δεῖμος ἐν συνοδίᾳ τῶν, Φόβος καὶ Γοργώ, Ἰλ. Λ, 37. ἢ, Φόβος καὶ Ἔρις, Δ, 440. ἢ μετὰ τοῦ, Φόβου, τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δύο ζευγουσι τοὺς ἵππους, Ἰλ. Ο, 119. κατὰ δὲ Ἡσιόδ. Θεογ. 934. υἱοὶ τοῦ Ἄρεος, ἰδὲ Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 195. Σ. 157.

Δειμώδης, ες, ὁ, ἀντὶ τοῦ δειματώδης, παρ' Ἑρωτιαν. σ. 130. ἀμφίβ. μέντοι.

Δείν, ἀπαρ. τοῦ δέω, Τμ. Ὅμ. καὶ οὕτω καθεξῆς. 2) Ἀττ. ἀντὶ δέον, μετοχ. τοῦ δεῖ.

Δεῖν, Ἀττ. ἀντὶ δέον, ὡς πλεῖν ἀντὶ πλέον.

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τό. Γεν. Δεῖνος. Δοτ. Δεῖνι. Αἰτ. Δεῖνα, καὶ πληθ. Δεῖνες. κτ. (ἡ δοτ. ἄχρηστος), Ἀριστοφ. Α'. σελ. 312. Μεταχειρίζονται ταύτην τὴν λέξιν, ὁπόταν δὲν θέλουν νὰ εἰποῦν τὸ ὄνομα τινός, ὡς παρ. χάριν ἀντὶ νὰ εἰπῶ, ὁ Δημήτριος εἶπε κατ' ἐμοῦ, καὶ θέλω νὰ ὑποκρύψω τὸ ὄνομα, λέγω, ὁ δεῖνα εἶπε κατ' ἐμοῦ, ὅπερ κοινότερον ὁ δεῖνας λέγομεν, ἢ ὁ τάδε, ἢ κάποιός τις, Δημοσθ. »Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἐναίσιον εἶναι φάσκοντα. Οἱ Συρακούσιοι δέ, ἀντὶ νὰ εἰποῦν ὁ δεῖνα, ἔδιν ἔλεγον, ὅπερ Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος (Ἐκδ. Ῥαϊτκ. σελ. 423.) παράγει ἐκ τοῦ ὁδί. 2) παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 921. Ὄρν. 648. Εἰρ. 268. »Τὸ δεῖνα, εἶναι μία ἐκφώνησις ἑνὸς ἀνδρώπου, ὅστις στέκεται καὶ συλλογίζεται νὰ ἐνθυμηθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε, καθὼς ἡμεῖς, ὅταν λησμονῶμέν τι, ἐν ὅτῳ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶμεν, λέγομεν, ἐκεῖνο τὸ τέτοιον, τὸ πρᾶγμα, ὡς οἱ Ἰταλοὶ τὸ cosa, οἱ Γάλλοι τὸ chose καὶ οἱ Γερμανοὶ Dings. Πρβ. οὐδείς. Ἐσὺ ὅτε δὲ καὶ ἄλλοτ. ἐστι, Ἀριστ. Θεσμ. 622. 3) τὸ δεῖνα, εὐφημισμοῦ χάριν, ἀντὶ τοῦ, πέος, Ἀριστ. Εἰρ. 867. Ἀχ. 1149.

Δεινάζω, Μ. άσω, ἀντὶ τοῦ δεινοπαθέω, ἢ δεννάζω, ἐκ τοῦ δεινός. Ἀγανακτῶ, Μακκαβ. Β'. 14, 35.

Δεῖναχρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Εἰς ἄκρον δεινός.

Δεινεύω, καὶ δεινέω, = δινέω, ἀμφ. Ζήτ. τοῦτο. 2) ὁ Ἡτυχ. ἔχει »δεινεύσειεν βουλεύσοιεν κακά, καὶ πιθανῶς ἀντὶ τοῦ δηλεύσειν κεῖται, ὅθεν »δηνεύματαν, παρὰ Ξενοφ., τὰ κρύφια κακά. Ζήτ. ἐν τῷ δήνος. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἡτιόδ. Γαλην. καὶ Πλάτ. »Ἐξαπατῶν μήτιν καὶ περ πολὺ δεινεύουσαν, εὑρίσκεται, πιθανῶς ὅμως, δηνεύουσαν, πρέπει νὰ λέγηται.

Δείνησις, εως, ἡ. Συμπτωφή.

*Δεινιάς, ή. Εἶδος ὑποδημάτων ἀνδρῶν, Ἡσυχ. Πολυδ.

Δεινοβίης, ου, ὁ (δεινός, βία). Πολλὰ δυνατός, ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 64.

*Δεινοεπής, ές, ἡ. Ὁ φρατὰ, πολλὰ κακὰ λαλῶν, ὁμιλῶν, Σχολ. Ἐπιστ. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 209.

Δεινοθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὁποιος πράττει τρομακτικὰ πράγματα, κακότροπος, κακοῦργος· ἐπιβλαβής, Μόσχ. Ζ, 7. »Ὧρος δεινοθέτεια.

*Δεινόθυμος, ὁ, ἡ. Ὁ γνώμης ὢν φριτὴς, ἀπανθρώπου, διεστραμμένης, Ἡσυχ.

Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὁ κρατῶν, κατέχων μὲ βίαν, καὶ ἐξουσίαν, Ὀρφ. 9, 6. ἐπίθ. φύσεως.

*Δεινόκοιτος, καὶ δεινόλεκτρος, ὁ, = δεινολεχής, Σχολ. Δυκοφρ. 1354.

Δεινολεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, γάμον, Ὀρφ. Ἀργον. 904. ἄλλως δὲ καὶ αἰολεχής, ἀντὶ τοῦ αἰόγαμος. Ζήτ. ταῦτα.

Δεινόλινος, ὁ, ἡ (λίνον). Ὁ ἔχων δυστυχὲς νῆμα, κλωστήν· τὸ σχοινί, (ἡ κλωστὴ) τῆς ζωῆς ἐλλ., τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἔκλωσαν αἱ

μοῖραι, δυστυχίες, (ἐσφλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ αἰνόλυκες), Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 45.

Δεινολογέω, ῶ, ἐνεργ. σπάνιον, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ Ἀποθ. Μέσ. δεινολογέομαι, οὖμαι (δεινά, λέγω). Μεγαλύνω τι μὲ τοὺς λόγους, περιστῶ μὲ ὑπερβολὴν πολλὰ φρικτόν. 2) παραπονοῦμαι σφοδρά, λέγω ἐνοχλητικούς, κλαυθμηρούς λόγους εἰς τὸν ἑαυτόν μου, μοιρολογῶ, προσκλαίομαι μὲ πικρούς καὶ δεινοὺς λόγους, Ἡρόδ. εἰς Μελπ. 4, 68. ὅθεν

Δεινολογία, ἰας, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐν ὑπερβολῇ παράστατις, ἡ ὁμιλία περί τινος ὡς φρικτοτέρου, ἢ περιστοτέρας συμπαθείας ἀξίου. 2) σφοδρὸς παράπονον, μοιρολογία.

Δεινοπάθεια, είας, ἡ (δεινοπαθής). Μεγάλα πάθη, σκληρὰ τύχη, καὶ κλαυθμοὶ διὰ μεγάλα καὶ δεινὰ πάθη, ἢ περὶ τῆς κακῆς τύχης, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 432. (2)

Δεινοπαθέω, ῶ (δεινά, πάσχω). Πάσχω, ὑπομένω, ὑποφέρω κακὰ· προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι πικρῶς, μέμφομαι τὴν τύχην μου, Πολυβ. ἐν τοῦ

Δεινοπαθής, ές, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὁ πάσχων πολλὰ κακά, ἢ καὶ προσκλαίμενος εἰς τὴν τύχην του.

*Δεινοπάθησις, εως, ἡ. Παράπονον διὰ τὴν τύχην του, Σχολ. Λουκιαν. Μακροβ. κεφ. 23.

*Δεινοπενθής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ σφόδρα πενθῶν, Σχολ. Βατ. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 721. «Δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι».

Δεινοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι μεγάλον καὶ τρομακτικόν, μεγαλύνω τι, αὐξάνω μὲ ὑπερβολήν, ἐπιτραχύνω, Διονύσ. Ἁλικ. «Δεινοποιεῖν τὰ πράγματα», καὶ Μέσ. δεινοποιέομαι, συνώνυμον τῷ, δεινολογέομαι.

Δεινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρομακτικὸν ποδάρι. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 418. «Δεινόπους ἀρά», ἡ καταδιώκουσα, τρομακτικὴ ἐκδίκησις, διὰ τῆς ἐκδικήσεως.

Δεινοπροσωπέω, ῶ. Ἔχω ἢ κάμνω τρομερὸν πρόσωπον, Ὑπόδ. Φων. Εὐριπ.

Δεινός, ἡ, όν· καὶ δεινὸς ἐπίρρ. (ὁπωσοῦν δεινός, παρὰ τὸ δέος). Λέξις γενικὴ, καὶ σημαίνει, ὅ,τι δύναται νὰ ἐμποιήσῃ φόβον, καὶ ἤτοι πλήρες εὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ, ἢ ἀπεχθὲς καὶ μισητὸν καὶ φοβερόν· ἄρα 1) πᾶν εἶτι ὑπερβαίνει τὸ σύνηθες μέτρον, φρικτός, τρομερός, ἐκπληκτικός· παρ' Ὁμ. μία τῶν καθολικῶν σημασιῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἀναφέρονται εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον. «Δεινὸν αὐτεῖν, βροτῶν» (Ἰλ. Π, 566 κτ.), φρικτὰ φωνάζειν, βροτῶν. «Δεινὸν δέρκεσθαι, παπταίνειν (Ἰλ. Γ, 342 κτ.)», ο. ε. κυττάζειν φοβερά, ἐπομ. ἀσυνήθης, ὑπερφυσικός, ἔξοχος, παράξενος. Κατὰ δὲ πρωτέραν ἔννοιαν, πᾶν εἶτι προξενεῖ φόβον καὶ εὐλάβειαν, σεμνοπρεπής, σεβάσμιος. «Δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός», Ἰλ. Σ, 394. πβλ. Γ, 172. — Ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον, «Τὸ δεινὸν» δηλοῖ κίνδυνος. «Δεινὸν γίγνεται, μὴ πίσῃ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς (Ἡρόδ. ζ', 157)», ἀντὶ κίνδυνος εἶναι μήπως ...«Οὐδὲν δεινὸν, μὴ...» (Πλατ.), ο. ε. δὲν εἶναι κίνδυνος, φόβος νὰ ... Τί δεινόν; καὶ τί κίνδυνος, φόβος εἶναι; «Δεινὸν ἡγήσασθαι», νομίζω κακὸν, ἀτιμίαν. «Δεινὸν ποιήσασθαι, ἐλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, κάμνω τί ὑπόθεσιν. «Δεινὰ παθεῖν (καὶ σπανιώτ. ἁπλ. δεινὸν παθεῖν)», πάσχω, λαμβάνω μεταχείρισιν ἀνοσίαν, παράνομον, ἄδικον, βαρεῖαν, (πολλὰ συχνὰς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ., Elmsl. Ἀριστ. Ἀχ. 323.). Ἐπίρρ. «Δεινῶς ἔχειν, κυρίως καὶ κατά τι κακῶς, Ξενοφ. Ὡσαύτως, «Τὰ δεινὰ, κίνδυνοι, ἐπικίνδυνα πράγματα, ἀτιμίαι, συμφοραί, θλίψεις, δυστυχίαι, βλάβαι. 2) δυνατός, ἰσχυρὸς, μέγας, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὃν ὁ καὶ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει πολλάκις ὁ Ὅμ. ἐπὶ θεῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοῇ τὸν φρικτόν. «Δεινὸν σάκος» (Ἰλ. Η, 245), ἡ δυνατὴ, στερρὰ καὶ μεγάλη ἀσπὶς· καὶ τοιουτρόπως ἡ μεταξὺ τῶν δύο σημασιῶν συχνὴ παρ' Ἀττ. φράσις «Δεινὸν ἂν εἴην, τοῦτο ἤδελεν εἶναι παρὰ πολύ, παράδοξον, ὄχι καλόν· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἠθικῶν αἰτίων, ὡς, «Τὸ συγγενὲς τοι δεινόν, ἦ' ὁμιλίαν, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφὴ ἔχουσι μεγάλην ῥοπὴν, Ἰσχὺν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 89. καὶ Valck. Εὐριπ. Φοίν. 358. καὶ Br. Σοφ. Ἰλ. 770. Καθ' αὑτὸ δὲ ἤρχητο, καθὼς φαίνεται, νὰ λαμβάνῃ ἡ λέξις σημασίαν ἐπὶ καλοῦ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, Πρωταγ. σλ. 341. Β. 3) ἐπιδέξιος, ἄξιος, ἐξαίρετος, ἐπιτήδειος, Δημ. Φιλ. α'. «Ἂν τε δεινοὶ λαχιστὶν, ἂν τε ἰδιῶται, οἱ μὲν δεινοὶ ἐνταῦθα οἱ ἔμπειροι τῆς διαθέσεως τῶν ἑορτῶν, οἱ δὲ ἰδιῶται, οἱ ἄπειροι τῶν τοιούτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρ. «Τῷ τε πολιτευομένῳ καὶ τῷ πεπαιδευμένῳ καὶ τῷ τεχνίτῃ ἢ δεινῷ καὶ ἐμπείρως ἔχοντι, ἢ εὐμοιρίαν φύσεως ἠτυχηκότι. — Ἰδίως ἐπὶ ῥητόρων, εὐγλωττος, ἐμφαντικὸς, ἐτχύων πρὸς τοὺς ἀκροατάς του, πολλάκις μετ' ἄπαρ. «Δεινὸς λέγειν (εἰπεῖν, σπανίως ἐν χρήσει, Wolf Λεπτ. Σ, 370.). «Δεινὸς λαλεῖν, διδάσκειν, φαγεῖν», ἤγουν ὑγιὴς εἰς τὸ λαγεῖν, λαλεῖν κτ., ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει, διδάσκει, τρώγει κατὰ πολλά. Συντάσσεται καὶ αἰτιατ. «Δεινὸς (κατὰ) τὴν τέχνην», μεγάλος, ἐπιτηδειότατος εἰς τὴν τέχνην. «Δεινὸς οἰκονόμος, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, καλὸς οἰκονόμος. «Δεινὸς περὶ σοφίαν», Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΒ'. 4. ἀντὶ τοῦ, μέγας φιλόσοφος. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι, ῥήτωρ, στρατηγὸς, χρηματιστὴς, δεινὸς λέγεται, αὐλητὴς δὲ, καὶ Ὑποκριτὴς, οὐχί, καὶ τίθεται ὡς αἰτίαν, ὅτι ἡ δεινότης μάλιστα ἐν τῷ πλεονεκτεῖν ἐστίν. Εἰς τὸ ἠθικὸν λέγεται ἐπὶ καλοῦ δεινός, καθὼς καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται πανοῦργος, Ἀριστοτ. Εὐδημ. Ε'. 12. Ἡ μετάβασις τῆς πρώτης σημασίας ἐπὶ τὴν δευτέραν γίνεται διὰ τοῦ, ἐχωρισμένου, ἐξόχου, παράξενου, ὡς π. χ. ἐνωτέρω. «Δεινὸν ἂν εἴην, ἤθελον εἶναι παράξενον, ἐξαίρετον· ἢ δὲν ἤθελον εἶναι καλόν, ἢ κακόν, κατὰ τὴν ἔννοιαν, καθ' ἣν ἤθελε τὸ ἐλλάβῃ τινὰς εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τὸ ἄκρον τοῦ καλοῦ, ἢ τοῦ κακοῦ, ὡς π. χ. «Δεινὸς πόθου», ὁρμητική, μεγάλη ἐπιθυμία, ἔνθα μιγνύεται ἡ δυσαρέσκεια τῆς ἐνεστώσης ἐλλείψεως μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, ἤτοι μὲ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνεις, ἐὰν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὑποκείμενον. 4) δεινὸς, φοβερὸς, Ἰλ. Η, 345. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Κύστα ίου, ἤτις ὅμως ἐστὶ δυσπαράδεκτος, ἐπειδὴ ἀντίκεινται ὅλη ἡ λοιπὴ χρῆσις τῆς λέξεως, καὶ ἐκεῖ δύναται τὸ, «Δεινὴ ἀγορὰν νὰ σημαίνῃ καὶ, πολλὰ δυνατὴ ἐκκλησία, μεγάλη συνάθροισις δήμου. (Ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς παράγεται καὶ τὸ, δειλὸς, ἀλλ' ἔχει πάντῃ παθητικὴν σημασίαν, φόβου, τρόμου, καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ᾧ τὸ δεινὸς ἔχει ἐνεργητικήν.)

Δεῖνος, ὁ, = δεῖνα, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ δεῖνα. Ζήτ. τοῦτο.

*Δεινοσμός, ὁ. Ἡ μεγάλη κόνυζα, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. Νόθ. 3, 136.

*Δεινοτέρως, ἐπίρρ. Φρικτότερον, Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 97. Schaef.

Δεινότης, ητος, ἡ (δεινός). Τὸ φοβητικὸν, τρομακτικὸν, ἀνηθές, ὑπερβάλλον, ἀποτρεπτικὸν ἑνὸς πράγματος. Ἐπὶ καλοῦ δὲ 2) ἡ δύναμις, ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ καθ' αὐτὸ φύσις, ποιότης ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλ. ἐπὶ ῥητόρων, ἢ ἰσχὺς τῆς εὐγλωττίας, οἷα ἡ τοῦ Δημοσθένους· ὅτι δὲ 3) σφοδρότης, δυναστικότης, ὡς καὶ τὸ δεινὸς, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ζ'. «Ἔστι δή τις δύναμις, ἣν δεινότητα καλοῦσιν».

*Δεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Δεινὰ, φρικτὰ φέρων, Ἰω. Γαζαῖ. 4, 14. «Δεινοφόρους τύχας».

*Δεινόφρων. Φρικτὰ φρονῶν, διανοούμενος, Θεοδ. Ἀκροατ. 2, 83. «Γέρων ..., ὁ Ἠτὺχ. «Δυσκάφρων, δεινόφρων, ὑψίφρονα.

*Δεινωπίη, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ βλέπειν. Οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Κοραῆς παρ' Ἱππ. Ἀφορ. 21. σ. 7, 36.

Δεινόω, νῶ, Μ. ώσω (δεινός). Μεγαλύνω, κάμνω τι φοβερόν, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι μεγαλήτερον, Θουκυδ. Η'. «Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινοῦσιν τὰ ἐκ τῶν Αἰτωλῶν». 2) = δεινῶ, ἀμφ.

Δεινωπός, οῦ, ὁ, ἡ, = δεινωπός, Ἡσ. Ἀσπ. 250.

*Δεινῶς, ἐπίρρ. Ἰδὲ Δεινός. Δεινῶς ἔχω, ἀντὶ δεινοπαθῶ. αὐτοῦ. καὶ, «δεινῶς φέρω».

Δείνωσις, εως, ἡ (δεινῶ). Τὸ νὰ κάμνῃ τις, ἢ νὰ παρατηρῇ τί μεγαλήτερον, τρομερὸν, ἢ μεγαλητέρευσις διὰ τῶν λόγων, ὑπερβολή, ὑπερβασις τοῦ μέτρου. Πλατ. φαίδρ. Σ. 272. Ἰταλ. esagerazione. ὅθεν

Δεινωτικός, ἡ, όν (καὶ δεινωτικῶς, ἐπίρρ.). Ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ, νὰ κάμνῃ φοβερὰ τὰ πράγματα.

Δεινωτός, ἡ, όν, = δεινωτός.

Δεινωπός, ὤπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Τρομερός τὴν ὄψιν, θεωρίαν, ποιος βλέπει τρομακτικά, Σοφοκλ. Οἰδ. Πολ. 84.

Δείξις, εως, ἡ (δείκνυμι). Ἡ δεῖξις, τὸ δεῖξαι μεν. 2) φανέρωσις, εὕρησις, κοινοποίησις τῶν φρονημάτων, ἀπόφασις γνώμης· κρίσις, ψῆφος· παράστασις μιᾶς ὑποθέσεως, ἐξήγησις. 3) παράδοσις ἢ ἑρμηνεία ἑνὸς μαθήματος, ἢ ἄλλου τινὸς· δημοσία ἀπαγγελία, ἀνάγνωσις, ὡς, ἐπίδειξις, Ἀθην. ξ'. σελ. 270. 3) σημεῖον, ἀπόδειξις· παράδειγμα.

*Δείξω, Μέλλ. τοῦ δείκνυμι, ἀόρ. α'. ἔδειξα.

Δεῖος, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Δέος. Φόβος, Ἰλ. Κ, 378. «Χλωρὸς ὑπαὶ δείοιο», κίτρινος ἀπὸ φόβον, ὡς κλαῖος ἀντὶ κλέος.

*Δειπναγωγός, ὁ, ἡ. Ὁ ἀγωγὸς τοῦ δείπνου, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σ. 39.

Δειπνάριον, ου, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρότατον δεῖπνον.

*Δειπναρχέω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ δείπνου, προεδρεύω εἰς αὐτό, Θεοδ. Προδρ. εἰς Λεζαρ. 2. Συμμ. 586.

Δειπνέω, ῶ· καὶ δείπνημι, Μ. ήσω· καὶ, δειπνήσομαι, Διοδ. 11, 9. | Πλουτ. Ἠθ. σ. 225. Γαλην. (δεῖπνον). Προγενόμαι, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, πρὶν ἐξέλθωσιν εἰς μάχην, πρέπει νὰ δυναμώσωσι τὸ σῶμάτων τὸ πρῶι, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 155 - 172. καὶ 303. Παρὰ τοῖς Ἀττ. (ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπ. 497, ἀνθ' οὗ δὲ δόρπον ἀναγνώσεσθαι), πάντοτε ἀμεταβ. δειπνίζω, δειπνάω, τρώγω τὸ βραδύ, Ξενοφ. Ἱππικ. Δ'. «Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καταυδήσω. καὶ, «Δειπνεῖν ἀλλότριαν. Ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἁπλῶς, τρώγω εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν, Ζήτ. δεῖπνον. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ δειπνῶ, γίνεται δεύτερος Ἀττικὸς παρατίθημι, δεδείπνηκα, καὶ ἀπαρέμφ. δεδειπνάναι, ὡς ἠρίστηκα, ἠρίστηκέναι, Αἰ. 10, σ. 422.

*Δειπνητέον, Κρητ. τοῦ δειπνέω. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ δειπνήσω, φάγω.

Δείπνητος, ὁ· καὶ, δειπνητός· καὶ δειπνητύς, ἡ· καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. δειπνιστός, καὶ, δειπνητας. Λέγεται ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, Ὀδ. Ρ, 170. «Ἀλλ' ὅτε δὴ δεῖπνιστός ἐγὼν καὶ Νικάνωρ. Θηρ. μ' ἔλθοι ὅτε ὁ Εὐστάθ. σημειοῖ, ὀξυτόνως μὲν (δείπνητος) τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ (δειπνητός) ὁ τοῦ δείπνου καιρός, ὡς τὸ ἀμητὸς καὶ ἄμητος, σημαίνει ὅμως τὸν καιρόν, καθ' ὃν θερίζομεν.

*Δειπνητής, ὁ· ἰδὲ δείπνητος.

*Δειπνηστύς, ύος, ἡ. Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, Ἡσ.

Δειπνητήριον, τό. Ὁ ὡρισμένος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δειπνοῦμεν, Ἰώσηπ. καὶ Πλούτ. εἰς Λύκυλ. 41., ἐνδαδειπνωτήριον ἐσφαλμ. ἀναγινώσκ.

Δειπνήτης, ου, ὁ. Ὁποιος δειπνᾷ, εἷς τῶν δειπνούντων, ὁ φίλος, ὁ προσκαλεσμένος εἰς τὸ δεῖπνον, Πολύβ. 3, 57, 7.

Δειπνητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ δεῖπνον (Ἀθήν. Θ'.), τόσον ἐπὶ ἐπιτηδείου μαγείρου, ὅσον καὶ ἐπὶ προσκαλεσμένου καὶ ἔχοντος ὄρεξιν φίλου. Ἐπίρρ. δειπνητικῶς, Ἀρ. Ἀχ. 1016.

*Δειπνητόριον, = δειπνητήριον.

*Δειπνητός, ό, = δεῖπνον. Δείπνητος δέ, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, ὡς ἀμητός καὶ ἄμητος· ταυτόν τῷ, δειπνηστός.

*Δείπνητος, ό, ἰδὲ δείπνηστος.

Δειπνίδιον, τό, Ὑποκορισ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀθήν. καὶ Ἐπιγρ.

Δειπνίζω, Μ. ἴσω (δεῖπνον). Ἐνεργ. δειπνίζω, φιλεύω τινα μὲ τὸ δεῖπνον· γενικῶς, δίδω, προσκαλῶ νὰ φάγωσιν, Ὀδ. Δ, 535. »Καὶ κατέπεφνε δεῖπνίσσασα.

*Δειπνίον, τό. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. Δ. οὐ γὰρ ἀκαίρως. »Τοῦτῳ τῷ δειπνίῳ.

*Δειπνιστήριον, τό, = δειπνητήριον.

*Δειπνιστός, ό· ἰδὲ δείπνηστος.

Δειπνίτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. δειπνῖτις, ιδος, ἡ, = δεικηλικός. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς δεῖπνον, ἢ εἰς συμπόσιον. »Στελῶ τῇ δειπνίτιδι ὥσπερ εἶχεν εἰσήλθεν, Δίων. 69, 28.

*Δειπναγάμιον, τό. Δεῖπνος νυμφικός, γενόμενος εἰς τὸν γάμον, Κ. Μαν. 5, 42.

Δειπνοβήρας, ου, ὁ (θηράω, δεῖπνον), = δειπνολόγος. Ὁποιος τρέχει καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ δεῖπνον διὰ νὰ φάγῃ, ὁ κυνηγῶν τὰ ξένα τραπέζια, Φίλ. Ἰουδ. τ. α'. σ. 665, 46.

Δειπνοκλητόριον, τό. Πρόσκλησις εἰς τὸν δεῖπνον, ἢ τράπεζα, δεῖπνον, συμπόσιον, τὸ ἔχον φίλους καλεσμένους, Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 766, 58. Κατ' ἄλλους, ἑστιατόριον, δειπνητήριον.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). Ὁποιος προσκαλεῖ φίλους εἰς τὸ δεῖπνον, ἑστιάτωρ, Ἀθήν. δ', σελ. 171.

Δειπνολογία, ίας, ἡ. Λόγος, ὁμιλία περὶ δείπνων, ποίημά τι, Ἀθήν. ς'. 1, σ. 4.

Δειπνολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὁποιος ὁμιλεῖ, πραγματεύεται περὶ δείπνων, Ἀθήν. Α'. 1, σ. 29. οὕτως ἐπονομάζεται ὁ Ἀρχέστρατος.

Δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ (λοχάω). Ὁποιος φυλάγει, παραμονεύει, ὡς παράσιτος, τὰ δείπνα, τὰ τραπέζια, καὶ ὑπάγει ἀπροσκάλεστος νὰ φάγῃ, ἢ νὰ ἁρπάξῃ τι. πρβλ. βωμολόχος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 702. »Δειπνολόχης γυναικός», Ἰωνικ. ἀντὶ δειπνολόχου.

Δειπνομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ἔχων μανίαν διὰ δεῖπνον, ἢ ὁ μὲ μανίαν ἐπιθυμῶν τὰ τραπέζια, τὰ συμπόσια.

Δεῖπνον, ου, τό. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ δεῖπνος, τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας, τὸ ὁποῖον ἦτο παρὰ τοῖς Παλαιοῖς τὸ καθ' αὐτὸ φαγητόν, ὅτε τῶν πόνων διαπαύει, ὡς λέγει ὁ Πλούτ. Ἠθ. σ. 726. καὶ γενικῶς, τὸ τρώγειν, τὸ φαγητόν, ἡ τροφὴ κάθε καιροῦ. Παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Β, 383. λέγεται καὶ ἡ τροφὴ τῶν ἵππων (ἀλόγων), ὡς »Ἐὺ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω·» ἰδιαιτ. δὲ δεῖπνον ἐ Ὅμηρος καλεῖ τὸ πρόγευμα (καφαλτί Τουρκ.), ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς Ἰλ. Θ, 53. Η, 578. Ὀδ. Ι, 311. Ἰλ. Β, 381. καὶ 399. »Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο — Ἀχαιοί, ἔρρα μὲν ἠὼς ἦεν, τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλα δύο μέρη, ἄριστον λέγει, καὶ ἀντιτάττει τὸ δόρπος. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἐν Θεοκρ. Εἰδυλ. ΚΔ, 135. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται σημαίνουσα ἡ λέξις αὕτη συμπόσιον, φαγί, γεῦμα ἐν γένει, καὶ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Ρ, 176. ὑμν. Δημ. 128. Οἱ Παλαιοὶ ἔτρωγον δὶς τῆς ἡμέρας, πρῶτον μὲν τὸ πρωΐ, πρὶν ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας, καὶ ἐλέγετο ἐωθινὸν ἄριστον, πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ἔτι δὲ καὶ, ἄριστον, καὶ δεῖπνος (παρὰ τὸ δεῖ πονεῖν), καὶ δεύτερον τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐλέγετο δόρπος. »Εὖ γένοιτο τὸ δεῖπνον», σοὶ εὔχομαι καλὴν ὄρεξιν. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ δαίω, δάπω, δάπτω, δόρπος, ὅθεν δέπω, ἐξ οὗ δεῖπνον.)

Δειπνοποιέω, ῶ (δειπνοποιός). Ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον ἐν γένει, ἢ τὸ ἑσπερινὸν φαγί, Ἀλκίφρ. Μέσ. κάμνω νὰ μοὶ ἑτοιμάσωσι δεῖπνον, τρώγω τὸ δεῖπνον, δειπνίζω, δειπνῶ κοινῶς, ἀπολαμβάνω τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. ε. 15.

Δειπνοποιΐα, ίας, ἡ. Ἑτοιμασία, ἢ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου, ἢ τοῦ συμποσίου, ἢ ὁποία γίνεται τὸ ἑσπέρας· τὸ δεῖπνον, τὸ δεῖπνισμα, καὶ ὁ δεῖπνος αὐτός, τὸ φαγί. Διόδ. Σικελ.

Δειπνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁποιος κάμνει, ἑτοιμάζει τὸ δεῖπνον, τὸ φαγί.

*Δεῖπνος, ὁ. Ὁ ὁμοτράπεζος, ἔστις τρώγει τὸ φαγί. 2) = δεῖπνον, παρὰ τοῖς ὕστερον, Byz. Ep. cr. app p. 22.61 Γρηγ. σ. 22. 772.

Δειπνοσοφιστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος φέρει, κάμνει φιλοσοφικὰς ὁμιλίας εἰς τὸ συμπόσιον. »Δειπνοσοφισταὶ», ἐπιγραφὴ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἀθηναίου, τὸ ὁποῖον ἐν εἴδει παιδιᾶς μεμιγμένων διαλέξεων πραγματεύεται περὶ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου, τῆς τραπέζης καὶ τοῦ συμποσίου παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ δεῖπνον, Μάτρων παρ' Ἀθήν. Δ'.

Δειπνοφορία, ίας, ἡ. Τὸ φέρσιμον, ἢ παράθεσις τοῦ δείπνου, ἢ τῶν φαγητῶν εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος φέρει τὸ δεῖπνον, ὁ φέρων, παρατιθεὶς τὰ ψαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. Πλουτ. Θεμιστ. 23.

Δειραγχής, ό, ἡ. Ζήτ. δειραγχής.

*Δειράδιον, ὑποκ. τοῦ δειρά.

*Δειράϊος, α, ον. Βουνώδης, ὀρεινός. 2) Ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ

*Δειρά, άδος, ἡ. Ῥάχις, ἄλυσις, σειρὰ βουνῶν, ὡς αὐχήν, Ὅμ. Ἀπ. 281. Πινδ. Ὀλ. 8, 68. Ἰσθμ. 1, 11. »Κορίνθου, Ἰσθμοῦ δειράδων. 2) = δειρή, ὁ τράχηλος, λαιμός.

*Δείρας, μετοχ. ἀόρ. α'. τοῦ δέρω, Ὀδ.

Δειραχθής, έος, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὁ βαρυνόμενος, θλιβόμενος τὸν λαιμόν, Ἀνθ. Ζήτ. δειραγχής.

Δειρή, ἡ· ἀντὶ τοῦ δέρη, καὶ δειρός. Ὁ λαιμός, ὁ σβέρκος, τράχηλος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε, καὶ μάλιστα ζώων, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 371. 3ρθ. Ν, 202. Σ, 477. Ὀδ. Ψ, 208. 240. κτλ. 2) = δειρά, πᾶσα ἐξοχὴ βουνοῦ, λήγουσα εἰς στενὸν, ῥάχις, βουνοῦ ἄλυσις, (κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ.) ποιητ. Ἰδὲ καὶ δέρη. (Ἴσως παρὰ τὸ δέρω, τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐνδέρετο τὸ πρὸς θυσίαν ζῷον).

Δειροκύπελλον, ου, τὸ (κύπελλον). Ποτήρι, ἔχον μακρὺν λαιμόν, Λουκ. εἰς Λεξ. Ζήτ. Κύπελλον.

Δειρόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Γενὼν ἢ γενημένος διὰ τοῦ λαιμοῦ, Λυκόφρ. 843.

Δειροπέδη, ης, ἡ (πεδή). Ἁλυσίδα, δέμα, θηλυκὸ, τὴν ὁποίαν φέρει τινὰς εἰς τὸν λαιμόν καὶ κάθε πρᾶγμα, ὅπερ δένεται εἰς τὸν λαιμόν, ἢ διὰ παιδείαν, ἢ διὰ στολισμόν, Γρηγόρ.

Δειροτομέω, Μ. ήσω (τέμνω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω, τινά, Ἰλ. Ψ, 174. Φ, 89. 555. Ὀδ. Χ, 349.

*Δείρω, κατ' ἐπέκτ. τύπος ἀντὶ δέρω· πιθανῶς σχηματισθεὶς μετάπειτα, κατὰ τὸν α'. ἀόρ. ἔδειρα, ἐνεστ.ώς.

*Δείς, δεῖ, Ἰδὲ οὐδείς.

Δεῖσα, ἡ. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑγρασία, καὶ, βόρβορος, ὅθεν δεισαλέος, βορβορώδης· ὁ δὲ Ἡσύχιος, δισαλία, ἀντὶ τοῦ ἀκαθαρσία, καὶ δισαλέος, ὁ ῥυπαρός, ἔχει. Ὁ δὲ Θεοδωρίτων εἰς Ἡσαΐαν, Κεφ. ΡΙΓ', 23. ἔχει, »Δεισαλία εἰς δυσαλίαν», ὅπερ παρὰ τοῖς Ο'. »Ὀλίψεις», ἀναγινώσκ. ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. καὶ διὰ τοῦ, ἡ Τρωϊκὴ καὶ βοτανώδης τόπος, ἔνθα ἔστι, καὶ, δυσωδίαν, καὶ πράγει τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ., ἐκ τοῦ δεύω, ἢ δίω, δεσίνω. Ἠλιμῆς δὲ ὁ Ἀλεξ. »Εἴδυλα δεισαλέων· καὶ, πτερυγαὶ δυσαλαίαις, ἀντὶ τοῦ, ῥυπαραί, λασιωμέναι, ἀπαστροι, ἀχρεῖαι, κ. τ. λ. (ἐκ τοῦ δεύω, κατάτινας· ἀπαντᾷ δὲ μόνον παρὰ Γραμμ.)

Δειστήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (δείδω, ἀνήρ). Ὁ φοβούμενος, ἢ φοβίζων καὶ τρομάζων τοὺς ἄνδρας ἢ ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 158. 2) ἐν Ἰλ. Ρ, 217. ὄνομα κύριον ἑνὸς Τρωός.

Δεισιδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι δεισιδαίμων, ἔχω δεισιδαίμονα καὶ ἄλογον φόβον ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ εἰς δαίμονας, ἢ εἰς τὰ παρὰ θεῶν, δαιμόνων νομιζόμενα πράγματα, σημεῖα, φαινόμενα, φοβούμενος μήπως πάθω ἐξ αὐτῶν κἀμμίαν παίδευσιν, καθὼς καὶ ἐπ' ἐκείνων, ὅσοι εἶναι ἀμύητοι εἰς τὰ θεῖα πράγματα, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν. Συντάσ. Αἰτιατ. ὡς »Δεισιδαιμονῶ τὴν ὑποφήτιν», Ἀθήν. σελ. 590. Διόδωρ. δὲ ὁ Σικελ. συντάσ. τὴν Μετοχ. »Δεισιδαιμονήσαντες» καὶ μὲ ἄλλα ῥήματα, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν δεισιδαιμονίαν ὡς αἴτιον, ἐλατήριον τῆς πράξεως. ὅθεν

Δεισιδαιμονία, ίας, ἡ. Ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς φόβος, κυρ. ὁ μεγάλος, ἀδικαιολογήτος καὶ στενοχωρημένος, ἢ ὑπερβολικὸς φόβος τινὸς πρὸς τὰ θεῖα, μήπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τινὰ παίδευσιν· ἔτι δὲ ὁ διὰ τὰ κακὸν συνειδὸς φόβος, ἀδημονία, Πλουτ. Ἀρατ. 58. Θεόφρ. Λατ. superstitio.

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω, δαίμων). Φοβούμενος τοὺς θεοὺς ἢ δαίμονας. Παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Γ'. γ'. 58. λέγεται ἐπὶ κακοῦ, ἀνεῖδος, ὅτι τις ἀλόγως φοβεῖται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐλευσομένων πραγμάτων, στοχαζόμενος ὅτι παιτυχοῦ βλέπει ἴχνη τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν, bigot, Θεοφρ. Χαρ. 25. (16), καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ συνηθεστέρα χρῆσις τῆς λέξεως· ἐλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ, θεοφοβούμενος, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν καὶ ἀποφεύγων αὐτὴν, ὅθεν ἰδιαιτ. μὴ ἐπαιρόμενος ποτὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του, ταπεινός, εὐλαβής, ὅσιος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. »Δεισιδαίμων ἀρχὴ πάσαν ἀβελτηρίαν», ἀρχὴ θεοφοβουμένη, χωρὶς ὅμως μωρίαν καὶ ἀνοησίαν, καὶ παρὰ Ξεν. εἰς Ἀγησιλ. ΙΑ', 8. Τὸν πρῶτον, εἰς ἀνωτέρω ἐρμηνεύεται, χαρακτηρίζει καὶ ὁ Θεόφραστος Χαρακτ. Ιϛ., ὅς τις θηλ. φοβεῖται πάντοτε τοὺς θεούς, καὶ πιστεύει, ὅτι παιτυχοῦ βλέπει ἴχνη τῆς ὀργῆς των. Κατὰ Σουΐδ. ἑρμηνεύεται δυσσεβής, ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. »Ἰστέον, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησι ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται· ἡ δεισιδαιμονία», Ἠλημ. Στρωμ. ζ'. »Δεισιδαίμων, ὁ δεδιὼς τὰ δαιμόνια, ὁ πάντα θειάζων, καὶ ξύλον, καὶ λίθον, καὶ πετεῖνα, ἀνθρωπόν τε λογικὸν βιοῦντα κατὰ δουλωμένον». Ὁ Χρυσόστομος ἑρμην. τὸ τοῦ Παύλ. πράξεις ιζ', 22. »Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ἡμᾶς θεωρῶν, διὰ τοῦ, εὐλαβεστέρους.

Δεισιδαιμόνως ἔχω, παρὰ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, δεισιδαίμων εἰμί, φοβοῦμαι τὸν Θεόν.

Δεισίθεος, ό, ἡ (θεός), = δεισιδαίμων, Πολυδ.

Δείω, ἀχρ. θεματ. τοῦ δίω καὶ δέω, φοβοῦμαι, ἐκ τοῦ δέος, ὅθεν τὸ δέδοικα, ἀντὶ δεδεικα, ὡς τὸ πέποιθα, οἶδα. Ἐκ τοῦ δέδοικα, γίνεται τὸ Δωρικ. δεδοίκω, ὡς τὸ πέφυκα, πεφύκω. Λέγεται ἔτι καὶ δίω, ὅθεν καὶ πάρα. δάδια, ἐξ οὗ δίσσω, δίττω, δ.σκω, δίζω, καὶ

κατὰ ἀναδιπλασιασμόν δεδίσσω, δεδίττω, δεδίσκω, δεδίζω, δειδιστόμαι, δειδίττομαι, δειδίζομαι. Καὶ, ἐκ τοῦ δείδω ἔτι, τὸ συνήθως δέδοικα, καὶ τό, δειδήμων, καὶ τὸ, δέδιμι, δειδιμι, ὅθεν τὸ δείδιθι.

Δέκᾰ, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ὅμ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. »Οἱ δέκα (ἔτη) ἀφ' ἧβης γεγονότες«, οἵτινες ὅηλ. δέκα χρόνους ἐβουλεύσαντο εἰς τὸν πόλεμον, ὑπὲρ τὸν κατὰ νόμους διορισμένον εἰκοστὸν χρόνον. Ὠργ. καὶ Ῥώμ. Ἀλεξ. β', εἰς Ἰω. κεφ. β'. »Ἔξω τῆ θείᾳ Γραφῆ τὸν ἀριθμὸν τὸν δέκα τέλειον ἀεὶ προσδιχεσθαι, καὶ εἰδέναι πληρέστατον· ἐπείπερ ἡ τῶν ἑφεξῆς ἀριθμῶν πάροδός τε καὶ θέσις, ἀνακύκλησίν τινα καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ ἀρχομένη κτ. (Συγγεν. τῷ, δέχομαι.)

*Δεκᾰβᾰθμος, ὁ, ἡ (βαθμός). Μὲ δέκα βαθμίδας, ἢ βήματα, Φιλ. περὶ τῶν 7 διακ. κεφ. ε'.

Δεκᾰβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἄξιος δέκα βοῶν, ὁποιος ἀξίζει δεκα βόδια, Πλουτ. εἰς Θησ.

Δεκαγονία, ἰας, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, διάδοσις, ἐπαύξησις ἕως εἰς τὸ δέκατον μέλος, ἕως εἰς δέκα βαθμούς, ἕως δεκάτης γενεᾶς, Λουκ.

Δεκαγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὁποιος ἔχει, ἢ συνίσταται ἀπὸ δέκα γραμμάς, ἢ γράμματα, Ἀθην. Γ.

Δεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δέκα δάκτυλα. 2) πλατὺς δέκα δακτύλων.

Δεκαδάρχης, ου, ὁ· καὶ δεκάδαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁποιος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέκα ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ εἰς πόλεμον. 2) ὡς ἄξίωμα πολιτικὸν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα τῆς Δεκαδαρχίας, Ἡρωδ. decemvir, ὅθεν

Δεκαδαρχία, ἰας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἑνὸς δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν δέκα δικαστῶν, ἀρχόντων τῆς πόλεως, Πλούταρχ. decemviratus.

Δεκαδαρχικός, ἡ, όν. Λήψεων εἰς τὴν δεκαδαρχίαν, ἢ εἰς τὸν δεκαδάρχην.

Δεκαδάρχος, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος, ου, ὁ, ἡ (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δέκα δέλτους, ἤτοι πίνακας· — νόμος, ὁ, ε. νόμος τῶν δέκα δέλτων, ἤτοι πινάκων, πλακῶν, Διονύσ. Ἁλικ.

Δεκαδεύς, έως, ὁ. Ὁποιος ἀνήκει εἰς μίαν δεκαρχίαν, Ξενοφ. Κυρ. Β'. 2, 30.

Δεκαδικός, ἡ, όν, (δεκάς). Δέκα περιέχων... ἀριθμός, ὁ ἀριθμὸς δέκα, ὁ δέκατος ἀριθμός, Λατ. denarius.

Δεκαδοῦχος, ὁ. Ὁ δέκα ἔχων, ὁ δεκαδάρχης. εἷς ἐκ τῶν δέκα ἀρχόντων, Δυτικ.

Δεκαδύω (εὐχρηστότ. ὅμως τὸ δυώδεκα). Δώδεκα, δέκα καὶ δύω, Πλουτ. Ναπ. νεωτ. 44.

Δεκάδωρος, ου, ὁ, ἡ (δέκα, δῶρον, 2. σημ. ὁ ἐστὶ παλαιστικ). Μακρὺς ἢ πλατὺς ἀπὸ δέκα πελάμεις, Ἡσιόδ. Ἔργ. 424. »Δεκαδώρῳ ἀμάξῃ«.

Δεκαεννέα. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἐννέα.

Δεκαέξ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἕξ.

Δεκαεπτά, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἑπτά.

Δεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος). Χρονικὸν διάστημα δέκα ἐτῶν, τὸ ἔχον δέκα χρόνους· καὶ ἐπιθ. ὅηλ. τοῦ δεκαέτηρος, ὡς, »ἡ πανήγυρις ἡ δεκαετηρίς«, πανήγυρις, ἥτις γίνεται κάθε δέκα χρόνους.

Δεκαέτηρος, καὶ δεκαετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ ἔχων δέκα χρόνους, ἢ ὁ δέκα χρόνων, ὡς »δεκαετὴς πόλεμος«· λέγεται δὲ καὶ δεκαέτης. 2) ὁ κάθε δέκα χρόνους ἐπανερχόμενος, τιμβαίνων. ὅθεν

Δεκαετία, ίας, ἡ. Καιρὸς, ἢ ἡλικία δέκα χρόνων, Διονύσ. Ἁλικαρν.

Δεκάζω, Μ. ἀττ. Ἀγοράζω μὲ ἄσπρα, διαφεύγω μὲ δῶρα (μὲ χουσγκέτ Τουρκ.), φέρω εἰς τὰ θελήματά μου, δίδωντας δῶρα, ἄσπρα· κυρίως λέγεται ἐπὶ Κριτῶν, Ἰσοκρ. »Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἣν τις ἀλῶ δεκάζων«. Τίμιος δὲ ἐν Λεξικ. Πλάτ. λέγει, »Δεκάζει ὁ κρίτης ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ. Δεκάζομαι, παθητ., ὠροδοκοῦμαι, ἀγοράζομαι μὲ ἄσπρα· ὅθεν παρὰ Λουκιαν. »Δεδεκασμένος μάρτυρεσι. ἔνθεν ἀδέκαστος, ὁ μὴ πιπράσκων κρίσιν, μὴ ὠροδοκούμενος κκλείται. Ἀθην. δ'. σ. 163. »Οὐ καθάπερ ὑμῶν ἕνιοι δεκαζόμενος ζῶν, οὐ πιπράσκω τὰς κρίσεις, δὲν ζῶ μὲ ὠροληψίας, ἰδὲ καὶ Χειρογρ. Λεξ. Ῥητ. (Ἐτυμολογεῖται οὐχὶ παρὰ τὸ δέχομαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ δέκα, ὡς τὸ decuriare, ἐπὶ διαιρέσεως τῶν Ῥωμαϊκῶν φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς, ἔπειτα κατὰ δέκα συναριθμουμένους, ἐλάμβανον τὰ δῶρα, Ern. clav. Cic v.)

Δεκάκις, ἐπίρ. δέκα φοραῖς, Ἰλ. Ι, 379. »Δεκάκις τε καὶ εἰκοστάκις τόσα«. 2) δεκαπλασίως, δέκα φοραῖς τόσα.

Δεκακισχίλιοι. Δέκα φοραῖς χίλιοι.

Δεκάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ ἀπὸ, ἢ ἀνὰ δέκα κλίνας, ἢ τραπέζας διατεταγμένος, ἐμπεριέχων αὐτάς.

Δεκακοτύλης, ὁ, ἡ. Ἔχων, ἢ χωρῶν δέκα κοτύλας.

Δεκακυμία, ίας, ἡ (κῦμα). Δεκαπλοῦν κῦμα, φορτοῦνα μεγάλη μὲ δέκα κύματα μεγάλα ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, Λουκιαν. Ἔρμ. Ἰδὲ τρικυμία.

Δεκάκωλος, ου, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων δέκα μέλη, ἢ σειρὰς, γραμμὰς, μέρη, κῶλα, διαιρέσεις.

Δεκάλιτρος, ου, ὁ, ἡ (λίτρα). Ἀπὸ δέκα λίτρας, Ἀριστοτ. καὶ, δεκάλιτρον, οὐσιαστ.

Δεκάλογος, ὁ (λόγος). Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Δεκάμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ δέκα μέτρα, ἢ δέκα πόδας στίχου, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 456.

Δεκαμηνιαῖος, α, ον· καὶ δεκάμηνος, ου, ὁ ἡ (μήν). Δέκα μηνῶν τὴν ἡλικίαν· ἐκ δέκα μηνῶν· ἀπὸ 10 εἰς 10 μῆνας· τὸν δέκατον μῆνα· ὡς, γυνὴ κύει δεκάμηνος, Μάνεθ. παρὰ Γελλίῳ. Θεόκρ. Εἰδ. ΚΕ'.

Δεκαμναῖος, α, ον· καὶ δεκάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Ὁ ἔχων βάρος δέκα μνῶν, ἢ ὁ ἀξίζων δέκα μνᾶς, Εὐστάθ. Ἀριστ. Εἰρ. 1224. Πολυβ. ιγ', 2.

Δεκάμφορος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ χωρητὴς, περιεκτικὸς δέκα ἀμφορέων, Εὐριπ. Κυκ. 387.

Δεκαναῦς, ίας, ἡ· καὶ δεκανέα (ναῦς, δέκα). Στόλος (φλοτα, ἁρμάδα) ἀπὸ δέκα καράβια, Πολύβ. ΙΑ', 7. καὶ ΙΒ', 7. Στρ. Ζ'. σελ. 458.

Δεκανάομαι, ώμαι. Ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, Ἡσύχ. παρὰ τοῦ Δωρικ. δέκομαι, ἀντὶ δέχομαι, ὅθεν δεκανιάτδαι.

Δεκανία, ἡ, = δεκάς, Γραμμ.

*Δεκανικόν, τὸ. Ἐκκλησιαστικὸν σεσημωτήριον, Βασιλ. Διάκον.

*Δεκανός, ὁ· παρ' Ἰαμβλιχ. περὶ Μυστ. ἀντὶ τοῦ, δέκαρχος, δεκάδαρχος. 2) βαβδοῦχος.

Δεκαοκτώ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ ὀκτώ.

Δεκάπαλαι, ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ πάνυ, ἀπὸ πολὺν καιρόν. κωμ. ἐπέκτασις τῆς σημασίας τοῦ πάλαι, ὡς δωδεκάπαλαι, Ἀριστ. Ἱππ. 1159.

Δεκαπέντε, ὁ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ πέντε.

Δεκαπηχυαῖος, α, ον· καὶ δεκάπηχος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πηχῶν, Λουκιαν. Τίμ.

Δεκαπλασιάζω, Μ. ἀττ. Πάμπλ., ἢ πληθύνω τι δέκα φοραῖς περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἐκ τοῦ

Δεκαπλάσιος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, δεκαπλοῦς. Δέκα φοραῖς περισσότερος (μυυυυ)

Δεκάπλεθρος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ δέκα πλέθρα, ἢ περιεκτικὸς 10 πλέθρων.

*Δεκάπληγος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πληγὰς ἔχων, ἢ ποιῶν, ὡς παρὰ Χρυσοστ. »Δεκάπληγος μάστιξ«.

Δεκαπλόος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. δεκαπλοῦς, = δεκαπλάσιος.

Δεκάπολις, εως, ἡ. Ἀπὸ, ἢ μὲ δέκα πόλεις, ἢ ἕνωσις δέκα πόλεων εἰς μίαν.

Δεκάπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀπὸ δέκα πόδας. 2) ὁ δέκα πόδας μάκρος ἢ πλατὺς ἔχων.

Δεκαπρωτεία, είας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τῶν Δεκαπρώτων.

Δεκάπρωτοι, οἱ. Οἱ δέκα πρῶτοι βουλευταὶ ἢ ἄρχοντες μιᾶς Διοικήτεως, κυρ. παρὰ ταῖς Ῥωμ. δημογεροντείαις, Κικερ.

*Δεκάπυρσος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πυρτοὺς ἔχων.

Δεκάρχης, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκαρχία, τὸ αὐτὸ καὶ δεκαδαρχία· καὶ δεκαρχικός, = δεκαδαρχικός.

Δεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα μονάδων, δεκάδα. 2) ἕνας ἀριθμὸς δέκα πραγμάτων, ἢ προσώπων, μονάδων, Ὅμ.

*Δεκάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Συνιστάμενος ἐκ δέκα σημείων.

Δεκάσκαλμος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δέκα σκαλμοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους βάνουν τὰ κωπία, ὡς, »Δεκάσκαλμος ναῦς«, καὶκι δέκα κουπιῶν (τζιφτιῶν Τουρκ.).

Δεκασμός, οῦ, ὁ (δεκάζω). Δεκατιά. 2) ὠροδοκία, τὸ νὰ φθείρῃ τις τινὰ κριτὴν μὲ δῶρα, Πλουτ.

Δεκάσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Παρ' Εὐριπ. »Δεκάσπορος χρόνος«, καιρὸς ἀπὸ δέκα χρόνους, σπόρους, ἤτοι, καθ' ὃν ἔσπειραν ἢ σπείρουσι δεκάκις.

Δεκαστάτηρος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἀξίζει δέκα στατῆρας, ἢ ὁ λαμβάνων δέκα στατήρων πληρωμὴν, Ἀρριαν.

Δεκάστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ἔχων δέκα στέγας, πατώματα.

Δεκάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων δέκα στύλους.

Δεκάσχοινος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα σχοίνων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος.

Δεκαταῖος, α, ον. Δέκα ἡμερῶν, ἢ συμβαίνων τὴν δεκάτην ἢ μετὰ δέκα ἡμέρας, Λουκ. »Βρέφη δεκαταῖα«.

Δεκαταλαντία, ίας, ἡ. Ἡ σύναψις, ἢ ποσότης δέκα ταλάντων, Πολυδ.

Δεκατάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὁ ζυγιάζων, ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, Ἀριστοφ.

Δεκατεία, είας, ἡ, = δεκάτευσις. ἡ νὰ λαμβάνῃ τινὰς τὸ δέκατον ἑνὸς πράγματος, καὶ ἡ δεκατιά, τὸ δέκατον.

Δεκατέσσαρες, οἱ, αἱ. Δέκα καὶ τέσσαρες.

Δεκατεύτις, εως, ἡ, = δεκατεία.

*Δεκατευτήρ, ῆρος, ὁ, = δεκατευτής, ὅθεν

Δεκατευτήριον, ίου, τό, = δεκατηλόγιον, Ξενοφ.

Δεκατευτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος συνάζει, μετρᾷ, ἢ πέρνει τὸ δέκατον, δεκατιττής. ἐκ τοῦ

Δεκατεύω, Μ. εὐτ (δεκάτη). Λαμβάνω, πέρνω τὸ δέκατον μέρος ἑνὸς πράγματος, ὡς φόρον, ἢ τελώνιον, δεκατίζω, καθὼς ὅηλ. οἱ ἐξουσιασταὶ λαμβάνουν τὸ δέκατον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῶν ὑπηκόων, Valck. Ἡρόδ. ζ', 132. καὶ Πλούτ. »Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν«. 2) ξεχωρίζω τὸ δέκατον μέρος ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ τὸ ἀνιερώνω εἰς τοὺς Θεούς, ὁ αὐτ. εἰς Καμ. »Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν. Ὑπαύτως βάλλω κατὰ μέρος διὰ θυσίαν τὸ δέκατον ἐκ τῶν θηριδέτων γενημάτων, Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 3, 9. 3) ξεχωρίζω, πέρνω ἕνα ἀπὸ δέκα στρατιώτας, ἢ κακούργους διὰ τῶν κλήρων (λαχνῶν), διὰ νὰ τὸν θανατώσω.

Δεκάτη, ης, ἡ. ὑποσυμ. μερὶς, ὅηλ. τοῦ, δέκατος. Τὸ δέκατον μέρος, τὸ δεκάτισμα, Ξε-

νομ. Ἑλ. Γ. »Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη. 2) ἡ ἑορτή, ἥτις ἐγίνετο ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδετο αὐτῷ τὸ ὄνομα, Δημοσθ. »Τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν, τοῦνομα τοῦτο ἔθετον· καὶ, »Τὴν δεκάτην ἑστιᾶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, παινηγυρίσαι, ἑορτάσαι ὀηλ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν υἱόν. Ζήτ. Ἐνδεκατεύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 494. καὶ 922.

*Δεκατηλογέω, = δεκατεύω, ὅθεν

Δεκατηλογία, ἰας, ἡ, = δεκάτευσις. Ἡ συναξις τῆς δεκατιᾶς, τὸ συνάζειν τὸ δέκατον, Πολυδ. ὅθεν καὶ

Δεκατηλόγιον, τό. Τέπος, ἡ οἶκος, ὅπου συνάζουν τὸ δέκατον τῶν κατὰ θάλασσαν τελωνίων, ἢ τὸ δέκατον ἄλλων· τὸ αὐτὸ καὶ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ (λέγω), = δεκατευτής. Ὁποιος συνάζει τὸ δέκατον, δεκατιστής, Πολυδ. Δημ. Ἀριστοκρ. Σ. 679, 29.

Δεκατημόριον, τό. Τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νομ. Δ'.

*Δεκατηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων τὸ δέκατον.

Δεκατισμός, οῦ, ὁ, = δεκασμός. Δωροδοκία, τὸ ψηφίζειν διὰ δώρων, Θεμιστ. Ὁμιλ. Κ'. ἀμφιβ.

Δέκατος, ὁ· δεκάτη, ἡ· δέκατον, τό (δέκα), ἐπίθ. Ὁ δέκατος κτ., Ὅμ, ὅπτις χρῆται τούτῃ διὰ νὰ σημάνῃ καὶ στρογγύλον ἀριθμόν, ὡς ω(παῖδα) ἑλὼν' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Ὀδ. Π, 18. ἰδὲ καὶ Ἰλ. Β. 329. Θ, 404. Ι, 474. Μ, 15. Ω, 612. Περὶ τοῦ θηλ. δεκάτη ἰδὲ ἀνωτέρω.

Δεκατόσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὁ ἀπὸ τὴν δεκάτην σπορὰν, γενεὰν, ἢ ὁ κατὰ τὴν δεκάτην γενεὰν, Στράβ. Γ. σελ. 712.

Δεκατόω, ῶ, Μ. ῶσω (δέκατος). Ἐνεργ. δεκατίζω, συνάζω, πέρνω, ἐπιτάττω, βάλλω νὰ πληρώσῃ τὸ δέκατον, Νέα Διαθήκη.

*Δεκατρεῖς, οἱ, αἱ· δεκατρία, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶτρεῖς, δέκα καὶ τρία.

Δεκατώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι, δεκάτη). Ὁποιος μισθώνει, ἀγοράζει τὴν δεκατιάν, τὸ δέκατον, ὅ ἐστιν ὅποιος πέρνει ταύτην τὴν φορτίδα ἐπάνω του, καταβάλλωντας διορισμένην ποσότητα, δεκατιστής, Πολυδ. ζ'. ὅθεν

Δεκατώνειον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον συνάζονται οἱ δεκατῶναι, ἢ τὸ μαγαζί, ἢ ἀποθήκη αὐτῶν, ὡς τὸ δημοτιώνιον, Πολυδ. Θ'. 29.

Δεκάφυιος, ὁ, ἡ (φυή). Δεκαπλάσιος (δέκα φοραῖς περισσότερος), Καλλιμ. λείψ. ποιητ.

Δεκάφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὁ εἰς δέκα φυλὰς διηρημένος, ἢ ὁ ἐκ δέκα φυλῶν συνιστάμενος, Ἡρόδοτ. καὶ Πλούτ. εἰς Κάμ.

Δεκάχαλκον, τό. Τὸ συνιστάμενον ἀπὸ δέκα χαλκοῦς νόμισμα, Πλούτ. νόμισμα Ῥωμαϊκὸν, denarius.

Δεκάχιλος, αι, α (χιλοί, ἀντὶ χίλιοι), ποιητικ. = δεκακισχίλιοι. Δέκα χιλιάδες, Ἰλ. Ε, 860. Ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, ὅσσον τ' ἐνακάχιλοι ἐπίαχον (συνεπίζουσι νὰ φωνάζωσι στεντορείως), ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, (ἀρχαῖος, ἄλλως δὲ μόνον καὶ ἐν τῷ, ἐννακάχιλοι καὶ μόνον παρ' Ὁμήρῳ ἁπαντῶν κατὰ συγκ. τύπος).

Δεκάχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ ἔχων δέκα χορδὰς, κέρδας, μὲ δέκα νόρδας, Ψαλμ. ΡΗ'.

Δεκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολον, ἢ ἔμβολος). Πλοῖον ἔχον δέκα μύταις, »Δεκέμβολος ναῦς, Αἰσχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν.

Δεκατηρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. τύπος τοῦ δεκέτηρος. ἐν Ἐπιγράμ. ἀντὶ τοῦ, δεκαετηρίς.

*Δεκέτηρος, ὁ, ἡ· καὶ

*Δεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Δεκάχρονος.

Δεκέτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ δεκέτης. Ἡ ἔχουσα δέκα χρόνους. Πλάτ.

Δεκήρης, ους, ὁ, ἡ (ἐράσσω, ἢ ἄρω). Ἔχων δέκα κωπία, ἢ δέκα τάξεις ἀνδρῶν, οἵτινες τραβοῦσι κωπία, ἐξαιρ. ναῦς, ἰδὲ τριήρης.

*Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ δέχομαι, Ἡροδ.

Δεκόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δέκα ὀργυιὰς, Ξενοφ.

*Δεκρέτον, τό· ἐκ τοῦ Λατ. decretum, ψήφισμα, ἀπόφασις βασιλική, διάταγμα, δόγμα· ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Φερμάνι βασιλικόν.

Δεκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δέκτης, ου, ὁ (δέχομαι). Ὁποιος λαμβάνει, πέρνει, δέχεται· ὁ ζητιάνος ὀηλ., Ὀδ. Δ, 248. 2) ὀναδεχόμενος, πέριων τινὸς τὴν φροντίδα ἐπάνω του.

Δεκτικός, ἡ, όν (δέχομαι). Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, κλίνων εἰς τὸ νὰ δέχηται τι.

*Δέκτο, ἐπ. κατὰ συγκ. γ. ἐνικ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Β, 420.

Δεκτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δέχομαι. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν, ἢ μετὰ χαρᾶς δέχονται, ἄξιος ἀποδοχῆς· εὐάρεστος.

Δέκτρια, ίας, ἡ. θηλ. τοῦ δεκτήρ, δέκτης, ποιητ., Ἀρχιλ. Ζήτ. ταῦτα.

Δέκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ δέκτης, δεκτήρ, 2) »δέκτωρ νέου αἵματος (Αἰσχ. Εὐμεν. 105), ὑπερασπιστὴς, ὑπέρμαχος ἰσχύτου αἵματος. 3) ὁποιος πέρνει τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω του.

Δελαστρεύς, έως, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, δελεαστρεύς, Νικάνδρ. Θηρ. 793.

Δελεάζω, Μ. άσω (δέλεαρ). Πλανῶ, ἀπατῶ, σύρω ὀηλ. τὰ ζῶα εἰς ἕνα μέρος, ἢ μὲ τὴν φωνὴν, ἢ μὲ τὸ φαγί, καὶ τὰ πιάνω· καὶ τὸ, δολόνω, ὡς, »Δελεάσας τὸ ἀγχιστρον ἰσχάδιω, Λουκιαν. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξαπατῶ τινά, παγιδεύω, πιάνω μὲ δόλον καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ θέλημά μου. ἀσυνήθ. »Νῶτον ὗός περὶ ἀγκιστρον δελεάζεται (Ἡροδ. 2, 70), μπήγω τὴν πλάτην ἑνὸς χοίρου ὡς δέλεαρ εἰς τὸ ἀγκίστρι. — Μεσ. σύρω, ἐλκύω πρὸς ἐμαυτόν μὲ δόλον, Αἰσ. μῦθ. 195. Ερπ. καὶ παθητ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι εἰς τὸ δόλωμα, Ξενοφ. »Γαστρὶ δελεάζομαι. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέλω· ὅθεν δελόω, δελεάω, δελεάζω, καὶ δέλεαρ, καὶ ἐκ τοῦ δέλολα, τό, δέλος.

Δελέαμα, τὸ, ἀντὶ τοῦ δελέασμα, δέλεαρ, παρὰ Σουϊδ.

Δέλεαρ, ατος, τό. Δόλωμα, φαγητὸν, μὲ τὸ ὁποῖον πλανῶσι τὰ ζῶα καὶ τὰ πιάνουσιν, Ἀριστοτ. »Τοῖς γὰρ θελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. ὅθεν μεταφορ. δέλος, ἀπάτη, ἀποπλάνησις, Εὐριπ. »Τοῖον δ' ἔχω σου δέλεαρ, ποιητ. δὲ καὶ δεῖλαρ, καὶ ἐν τῇ δοτ. ἐσδότε κατὰ συγκ. δήλητι. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεματικοῦ δέλω, οὗ δελεάζω ἐν χρήσει, καὶ ἐξ οὗ δόλος, σωγγεν. τῷ, κηλέω.)

Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ (ἁρπάζω). Ὁποιος ἁρπάζει τὸ δόλωμα χαϑέν καὶ προσθύμως καὶ τὸ καταπίνει, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 245. »Καὶ λάβρου πέρνης δελεάρπαγος.

Δελέασμα, ατος, τό, = δέλεαρ, Πλούταρχ. ὅθεν

Δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δελεασμα. Μικρὸν δόλωμα, παρ' Ἀθηναίῳ.

Δελεασμός, οῦ, ὁ (δελεάζω). Τὸ δελεάζειν, πλάνη, ἀπάτη διὰ τοῦ δολώματος· καὶ μεταφ. πλάνη, ἀπάτη, γέλασμα.

Δελεάστρα, ας, ἡ. Θηλυκὸ, ἢ παγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ δολώματος πιάνουσι τὰ ζῶα· καὶ

Δελεαστρεύς, έως, ὁ. Ὁποιος πιάνει τὰ ζῶα μὲ τὸ δόλωμα, ἐπίθ. τῶν ψαράδων.

Δελεάστρον, τό, = δελεάστρα, Πολυδ. Γ. 156.

Δέλετρον, τό, = δέλεαρ. 2) φανάρι, λαμπάς, ἢ φάκλα, Ἀθήν. παρὰ δὲ Εὐσταθ. »Δέλετρον, φασὶ, ὃν οἱ νυκτηρευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι, πιθανῶς, ἐπειδὴ μὲ τοῦτο ἐθήμωναν τὰ ὄψαρια καὶ τὰ ἐπίανον.

Δέλευρον, τό. Παρ' Ἀθηναίῳ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, δέλετρον, δόλωμα.

Δελητήριον, καὶ δελήτιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ δέλεαρ. Ζήτ. καὶ δείλαρ.

Δελλίδιον, τό. Ἡ φωλιὰ τοῦ εἴδους τῆς σφήκας δέλλις, σφηκοφωλιά, Ἡσύχ. (λι)

Δέλλις, ιδος, ἡ. Εἶδος σφηκός, Ἡσυχ.

Δέλος, το, = δέλεαρ, Γεωπον. Κ'.

Δέλτα, τό, ἄκλ. Καλεῖται τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἰδὲ ἄνω Δ. 2) »Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, καλεῖται τὸ καρποφόρον μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, ὅπου ὁ ποταμὸς αὐτὸς χωριζόμενος εἰς δύο στόματα, ἀποτελεῖ νῆσον ὡσὰν Δ. 3) παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις, τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, Κύστ2. Ἀρ. Δυσ. 151.

Δελτάριον, καὶ δελτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, δέλτος.

Δελτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁποιος γράφει τι εἰς τὴν δέλτον. — χρὴ, μνήμων, μιμνησκὰς, Αἰσχ. Εὐμεν. 275. (α)

*Δελτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων σχῆμα τοῦ Δέλτα, τριγωνος. Ἐπίρρ. δελτοειδῶς.

Δέλτος, ἡ. Τετράτι, βιβλιάριον διὰ γράψιμον, ἢ διὰ σημείωσιν, πίναξ, εἰς τὸν ὁποῖον σημειώνουσιν, ἢ γράφουσί τι, Βατραχομ. καὶ Αἰσχύλ. ὅθεν »δεκαδέλτος νόμος, νόμος εἰς δέκα πλάκας γραμμένος. Λέγεται καὶ κάθε τι γραμμένον, ὡς βιβλίον, καὶ ἰδίως, ἡ Διαθήκη, ἐκ τοῦ δέλτα, διὰ τὴν ἀρχαιότατα τρόπ τὸ σχῆμα τοῦ Δ στοιχείου ὁμοιότητα αὐτοῦ. Μεταφ. »Δέλτος φρενῶν, τὸ ἐνθυμητικὸν, μνημονικὸν, Αἰσχ. ὅθεν

Δελτόω, Μ. ῶσω. Κάμνω τί τριγωνοειδὲς ὡς Δ, δίδω εἰς τι τοῦτο τὸ σχῆμα. Μέσως, λαμβάνω τὸ σχῆμα τοῦ Δ, Ἀριστοτ. Ἴνητ. Γ. 2) παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 104. »δελτοῦσθαι, μετὰ Αἰτ., ἀντὶ τοῦ, γράφω, σημειώνω ἐμαυτῷ τί εἰς τὸ σημειωτόριν.

Δελτωτός, ἡ, όν. Σχηματισμένος ὡς τὸ Δ. 2) τὸ δελτωτὸν, τὸ τρίγωνον, παρὰ Μαθηματικοῖς.

Δελφάκειος, καὶ, δελφάκινος, ὁ, ἡ (δέλφαξ). Χοίρινος, ἀπὸ γουρούνι, ἢ γουρουνάκι, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό.

Δελφάκιον, τό, ὑποκ. τοῦ δέλφαξ. Γουρουνάκι, Ἀριστ. Θεσμ. 237. 2) = γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δελφακόομαι, κατὰ συναίρ. δελφακοῦμαι. Ἀπὸ χοιριδίου (γουρουνάκιον) αὐξάνομαι καὶ γίνομαι πρόφαξ, Ἀριστ. Ἀχ. 786.

Δέλφαξ, ακος, ὁ, ἡ. Χοῖρος, γουρούνι· ἀπὸ δὲ Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τοῖς Νεωτέροις, τὸ χοιρίδιον, γουρουνάκι. Παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ δελφύς.

*Δέλφειος, α, ον, καὶ δελφικός, ἡ, όν (Δελφοί). Ἀνήκων εἰς Δελφούς. 2) »Δελφικὴν, ἡ· τράπεζα μὲ τρεῖς πόδας· διὰ τοῦτο ἐν Κωνσταντινουπόλει Δελφικὰ ἐκαλεῖτο ὁ τόπος, ἔνθα ἔτρωγεν, Προκόπ. Πολεμ. Βανδ. 1, 21.

Δελφίν, ἡ ἐρώτερον, Δελφίς, ῖνος, ὁ. Τὸ δελφίνι, εἶδος κήτους, ἔχον σχῆμα χοίρου, τὸ ὁποῖον, πρὶν ἢ συμβῇ φορτούνα, συνειθίζει νὰ φαίνηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τρόπον τινὰ παραινῶν τοὺς πλέοντας νὰ προφυλάττωνται, διὸ καὶ πολλὰ καλὰ ἐθεωροῦντο περὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ἡροδ. 1, 24. Ὁππ. Ἀλ. 1, 648. 5, 416. 448. Καὶ παρ' Ὁμ. ἀναφέρεται μέν, ὅμως ἔχει τινὸς ἄλλης ἰδιαιτέρας σημειώσεως. 2) εἰς τὸν Νεῖλον εὑρίσκεται καὶ ἄλλο εἶδος, τὸ ὁποῖον οἱ Φυσικοϊστορικοὶ Silorus Schilan ὀνομάζουσι, καὶ ἐδόξαζον, ὅτι ὁρμᾷ κατὰ τοῦ κροκοδείλου. 3) μία πολεμικὴ μηχανὴ, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος, διὰ τῆς ὁποίας ἐβύθιζον τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· ἦτο δὲ ἀπὸ μόλυβδον, ἢ καὶ ἀπὸ σίδηρον, τὴν ὁποίαν ὑψώνοντες εἰς τὴν ἀντένναν τοῦ καραβίου, τὴν ἄφηναν καὶ ἔπιπτε μὲ βίαν ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὁπομίσως, παρ' ὄργανον ἐκ μολύβδου διὰ νὰ καταβαρύνωσί τι,

Vitruv. 10. 13. Not. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. »Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν κρεμάμενοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν, οἱ ἐμπίπτοντες αὐταῖς, διέκοπτον τοὐδαφος αὐτῶν καὶ κατέδυσαν. Σχολ. Θουκυδ. ζ', 41. Παρὰ τοῖς ἁλιεῦσι καὶ τὸ μολίβδινον βάρος, ὃ προτιολλῶσι κατὰ τὸ τέλος τῆς ὁρμιᾶς πλησίον τοῦ ἀγκίστρου, σχῆμα δελφῖνος ἔχοντος, τό παρὰ Βυζαντιοῖς Ζόκα καλούμενον. Ὀππιαν. Ἁλ. ε', 71. γ', 29. »Τάχα εἴ τις ὑπὸ στόμα ἵηκε μόλιβδον, δελφὶν' ἐν καλέουσιν· ἰδὲ καὶ κατωτέρω. 4) ἕνα προγνωστικὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔβαινον ἐμπροσθεν τῶν πλοίων. 5) παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. καὶ ἕνα μολυβδίνιον βάρος, εἰς νὰ κατασβέσῃ ἕνα σῶμα ὥστε νὰ μὴ σαλεύῃ πλέον. Ἡλιόδ. ἐν Χειρογρ. περὶ Καταρτισμῶν. »Δελφῖνες ἀκίνητα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα. Ζήτ. ἐν τῷ Κερκέτης. 6) ἀντὶ δελφινή, δελφινὶς, δέλφιξ, μετωνυμ. (– –)

Δελφινίζω, M. ἰσω. Κάμνω σχήματα ὡς τὸ δελφῖνι, κυρ. βουτῶ κατὰ κεφαλῆς, καταβυθίζομαι. Λουκ. εἰς Λεξιφ. »Δελφινίζειν τὸ κάρα», βουτᾷν τὴν κεφαλήν.

Δελφίνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 493. Ruhnk. ep. cr. p. 26. ὅθεν Δελφίνιον ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο καὶ κριτήριον, τὸ ὁποῖον καὶ »ἐπὶ Δελφινίῳ» ἐλέγετο. 2) φυτόν τι παρὰ Διοσκ. Γ'. 84. καὶ 85., ὅπερ ὁ Λινναῖος delfinium consolida, καὶ Ajacis, λέγει.

Δελφινίσκος, ὁ. ὑπακ. τοῦ δελφίν. Μικρὸν δελφῖνι.

Δελφινοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος.

Δελφινόσημος, ου, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ἔχων τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος, Δυκόφρ. 657.

Δελφινοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος φέρει, βαστάζει δελφῖνα, ὡς, »Δελφινοφόρος κεραία», ἡ ἀντέννα, εἰς τὴν ὁποίαν κρέμαται ὁ δελφίν, τὸ πολεμικὸν ὄργανον. Ζήτ. Δελφίν, σηματ. γ'. Ἐξ ἐναντίας δὲ, »ναῦς δελφινοφόρος» (Θουκυδ. Ζ'.), καράβι, ἔχον ἐμπροσθεν ζωγραφισμένον τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος.

Δελφίς, ῖνος, ὁ, = δελφίν. Ζήτ. τοῦτο.

*Δελφίς, ίδος, ἡ (Δελφοί). Δελφικὴ, ἐκ Δελφῶν, π. χ. γυνή, Σοφ. (– υ)

Δελφύς, ύος, καὶ, δελφύα, ἡ. Ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, ὅθεν ἀδελφὸς, ἀντὶ τοῦ, ὁμόδελφος. Παρὰ τὸ δέλω, κλέπτω, σκεπάζω, καὶ γύω, γυιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἡ δέλφαξ, ἡ σκρόφα· καὶ ὁ γυναικεῖος κόλεος, Λατιν. vulva, Γαλλ. vagin.

(Δέλω). Κλέπτω, κρύπτω, πράττω κρυφίως, ὑποκρίνομαι· ἡ πρωτότυπ. λέξις τοῦ δόλος, ἐκ τοῦ δέδολα, ὅθεν τὸ δελεάζω. Ἐκ ταύτου φαίνεται παραγόμενον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, »δειλανδείκω, κλαυσῶ, ἀπατήσω».

Δέμα, ατος, τό (δέω). Δεσμὸς, δέσιμον· δέμα, δεμάτι.

Δέμας, τό (ὕλατον). Τὸ σῶμα, τὸ κορμὶ, παρ' Ὁμήρ., ὅστις ὁ ἴδιος ἑρμηνεύει αὐτὸ εἰς Ὀδ. Θ, 19. εἰδεώτερον· κυρίως ὅμως τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἡ εὐσταθεία, τὸ ἐν συμμετρίᾳ θεωρούμενον κάλλος τῶν ὅλων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ κυρ. τοῦ ζώντος, ἐπειδὴ ἐπὶ νεκρῶν, εἶδεται σῶμα· ὁ Σοφοκλῆς δὲ (Ἀντιγ. 205.) χρῆται τῷ, δέμας καὶ ἐπὶ νεκρῶν, καὶ ὁ Εὐριπ. μάλιστα παλαιόν. Σχολ. Βατκ. Ἰλ. Α, 115. Ὁ Ὅμηρος παραβάλλων τάττει καὶ τὰς λέξεις, κεῖδος καὶ φυὴν, σχηματισμὸς, εἶδος, εὔμορφον σχῆμα, ἰδὲ Ἰλ. Α, 115. Ω, 376. χρῆται δὲ αὐτῷ μόνον ἐν τῇ ἑνικ. αἰτ. καὶ μάλιστα συνεκδοχικῶς, οἷον, μικρὸς δέμας, ο. ε. μικρὸς τὸ ἀνάστημα. »Ἄριστος δέμας, δέμας ἀνδρῶσιν ἑκάτερ», δέμας ἀθανάτοισιν ἔοικε, κτ.»

(ἰδὲ Ἰλ. Ε, 801. Φ, 285. Ὀδ. Θ, 116. Γ, 468. κτλ.)· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος καὶ σώματος τῶν χοίρων (Ὀδ. Κ, 240), καὶ κυνῶν (Ὀδ. Ρ, 307). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., συντείνει ὡς περιφραφὴ, σημαίνον πρόσωπον, π. χ. »Σὸν δέμας», σύ. »Δέμας Ἀγαμέμνονος», ὁ Ἀγαμέμνων, Valck. Φοιν. 415. Παρὰ Κωμικοῖς = ποσὸν, αἰδοῖον, Valck. Ἀδ σ. 222. A. 2) ὡς ἐπίῤῥ. μετὰ Γεν. ὁλοῖ, ὡς, ὡσαὶ, π. χ. »Μαίνεσθε δέμας πυρὸς αἰθομένοιο», ἐμάχοντο ὡς πῦρ αἰθόμενον, καίον, Ἰλ. Α, 596. Ν, 673. Ρ, 366. Σ, 1. (παρὰ τὸ δέμω, πρβ. δομή.)

Δεμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Δέμα (ἀλλὰ καὶ τοῦ δέμας). Δεματάκιον, παρ' Ἱπποκράτει.

Δέμνιον, ἰου, τό (δέμω). Κοίτη, στρῶμα, κλίνη, κρεβάτιον, καὶ ἐν μὲν Ἰλ. μόνον Ω, 644. »Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμενοι», ἀντὶ τοῦ, στρώματα· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. συχνάκις· καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, φωλεὰ τῶν πτηνῶν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὰ δέμας, καὶ διὰ τοῦ, στρῶμα, ἑρμην. ὅθεν ἀντὶ τοῦ στρωματόδεσμος, ἐκ μέρους ὅλη ἡ στρωμνή. (ἐν χρήσει δὲ τόσον ἐπὶ ὅλου τοῦ κρεβατίου μετὰ τῶν ἀνηκόντων, ὅσον καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ξύλου.)

Δεμνιοτήρης, ου, ὁ (τηρέω). Ὅποιος φυλάττει τὸ στρῶμα, ἡ τὴν φωλιὰν, κλινήρης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 53.

Δέμω, καὶ μέσ. δέμεμαι· ἄθεν ὁ ἀόρ. ἔδειμα, καὶ μέσ. ἐδειμάμην, παρακ. δέδμηκα, καὶ ὁ μέσ. παρακ. δέδομα, καὶ παθ. παρακ. δέδμημαι· ὅθεν δομὴ, δόμος, καὶ ἐκ τούτων τὸ δομέω, δεδόμηκα, καὶ συγκοπ. δέδμηκα, καὶ δεδομημένος, δεδμημένος, καὶ δομητός, δμητός. Σημαίνει δὲ, κτίζω. π. χ. πόλιν, πύργους, τείχος, οἶκους. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ παρατ. καὶ ἐνεργ. ἀορ., τῷ μέσῳ ἀορ. ὡς καὶ τῷ ἐνεργ., τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. παθητ., τῷ δὲ ἐνεργ. ἐνεστ. μόνον ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 188. ἔρκος ἄλωῆς· ἐν γένει, κατασκαίνω, συσταλῶ, ἐγείρω, κατασκευάζω, π. χ. γεφύρας, ὁδοὺς, κήπους, Wess. Ἡροδ. 7, 200. Ruhnk. ep. cr. p. 31. ἰδιωτ. δὲ, εἴτε γίνεται, τεκτονικῶς συναρμοττομένου τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου. (συγγ. τῷ, ἄω, δαμάω, πρωτότυπον τοῦ δέμος, δομὴ, δομέω, domus.)

Δενδαλίς, ίδος, ἡ, = δανδαλίς·

Δενδίλλω, παρὰ τὸ διαδάκνουσι τοὺς ἵλλους, ὅ ἐστι στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ ἐκεῖ, Ἰωνικ. (ἄλλως δὲ ἐκ τοῦ δόκος, δένδω, δένδιλος)· σημαίνει ὅμως τό, θεωρῶ, περιβλέπω, κυττάζω ὁλογυρὰ μὲ ὀξὺ βλέμμα, ὅ ἐστι περιστρέφω ὀξέως τὸ βλέμμα μου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κυττάζω τὸν μὲν τοῦτον, τὸν δ' ἐκεῖνον. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰρωνικὸν, καταφρονητικὸν, περιπαικτικὸν κύτταγμα, βλέμμα. »Δενδίλλειν εἰς τινα», ὡς ὁ Ἰλ. Ι, 180 »Δενδίλλων εἰς ἕκαστον», καὶ παρ' Ἀπολλων. Γ, 281. »Ὀξέα δενδίλλων», σημαίνει τὸ ἐκ πλαγίου θεωρῶν, ῥίπτειν ματιάς, καὶ νεύειν τι, ἢ προτρέπειν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ »ἐνδενδίλλειν» διὰ τοῦ ἐμβλέπειν ἑρμηνεύει. (συγγεν. τῷ, Ἰλλαίνω, ἴσως δὲ καὶ τῷ, δινέω.)

*Δενδράς, άδος, ἡ (δένδρον). Πολύδενδρος, πολύφυλλος, δασύς. »Δενδρὰς χαίτη», ἡ κόμη, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Νόν. 3, 98.

*Δενδρεόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Θρεμμένος ἀπὸ δένδρα. 2) παρ' Ἐμπεδ. ἐνεργ. τρέφων δένδρα.

Δένδρεον, τό. Ἰων. ἀντὶ δένδρον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, Ὅμ. (Ἰλ. Γ, 152. Ι, 531. Δ, 88. Ὀδ. Τ, 112. 520. κτλ.), ὅστις οὐκ ἔχει ἔτι τὸν κοινὸν τύπον δένδρον. Παρ' Ἡροδ. εὑρίσκεται μὲν καὶ οἱ δύο τύποι, πλὴν ὁ τύπος δένδρεον πολλῷ συχνότερον. Λέγεται ποιητ. καὶ, δενδρειον, τό, Νικ.

Δενδρήεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ δένδρα, δενδρώδης, ἢ φυτευμένος μὲ δένδρα, Ὀδυσ. Ι, 200. »Ἐν ἅλσει δενδρήεντι». 2) = δενδρικὸς, δενδρικῶν εἰς δένδρον, Ὀππιαν.

Δενδριακός, ή, όν, = δενδρικός, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80.

Δενδρίζω, M. ἰσω. Γίνομαι δένδρον, ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδος τοῦ δένδρου, εἶμαι ὡς δένδρον.

Δενδρικός, ή, όν (δένδρον). Λινήκων εἰς δένδρον, ἢ ἐκ δένδρου πραιρχόμενος, Θεοφρ.

Δένδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δένδρον. Δενδράκιον.

Δενδρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. δενδρῖτις, ιδος, ἡ. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειότης διὰ δένδρα, ὡς, »Ἡ δενδρῖτις», (Διονύσ. Ἁλιε. Α'. 37.) ἡ ἐπιτηδειότης, ἢ ὠφέλιμος διὰ δένδρα. »Δενδρῖτις ἀμπελος», κλῆμα ὡς εἶδος δένδρου, ἢ αὐξάνον, περιειλιγμένον εἰς δένδρα, Στράβ. Ε'. σελ. 354. Ἐν Ἀνθολογ.. ἄλλως ἀνασενδράς. »Δενδρῖτις νύμφη», ἡ θεὰ τῶν δένδρων.

Δενδροβατέω, ῶ (βατέω). Ἀναβαίνομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 331.

Δενδροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ τὸ δένδρον, ἔχων εἶδος δένδρου.

Δενδροκολάπτης, ου, ὁ (κολάπτω), = δρυοκολάπτης.

Δενδρόκομος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δενδροκόμης, ὁ (κόμη, δένδρου). Στολισμένος μὲ δένδρα, ἢ μὲ ἴτεινον χυνδρον ἐξ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. »Ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκομούσας».

*Δενδροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), ἐνεργ. Περιποιούμενος τὰ δένδρα, ἐπιμελητὴς αὐτῶν.

Δενδροκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὰ δένδρα, Ξενοφ. »Τὸν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες», Δημοσθ. περὶ Στεφ. »Τὴν χώραν δενδροκοπέοντες», κόπτοντες ὁλ. τὰ δένδρα ἐκεῖ τόπου. Ζήτ. Δενδροτομέω.

Δενδρολάχανα, τά. Λάχανα, ἐπιτηδεια εἰς φαγητὸν, τὰ ὁποῖα γίνονται μεγάλα ὡς δένδρα, Θεοφρ.

Δενδρολίβανος, ἡ. Λέγεται τὸ δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει τὸ θυμίαμα. 2) τὸ δενδρολίβανον, rosmarinus officinalis, Λιν.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ. Δενδρομολόχα, ἡ ὡς δένδρον αὐξάνουσα μολόχα.

Δένδρον, ου, τό. Δένδρον, γενικῶς κάθε δένδρον, Ξενοφ. Ἑλλ. 5. »Ἐκπίπρων τὰς οἰκίας καὶ ἐκκόπτων τὰ δένδρα». Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸν κορμὸν τῶν δένδρων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. »Δένδρον ἐλαίας». Ἡ λέξις δένδρον εὑρίσκεται κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 8, 69. παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ δένδρεον· καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷς ἔπονται ἐπειτα καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ, δένδρος, εος, τό· ἔστι δὲ τοῦτο ἐν χρήσει ἐν μὲν ὁμοιοσπανιωτατα, τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν τῇ ἑνικ. ἀοτ. δένδρει, ὁμοιοπτ. καὶ αἰτ. πληθ. δένδρεα, γεν. δενδρέων, ἀοτ. δένδρεσι, ὅτις πρὸς τῇ κοινῇ ἀοτ. δένδρεσι ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ παιζ. λέγῳ. Schaef. Γρηγ. Σ. 61. 62. 265.

Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Βλαβερὸς, ψοφοποιὸς εἰς τὰ δένδρα, Αἰσχύλ. Εὐμενίδ.

Δένδρος, εος, τό, Ἰων. ἀντὶ δένδρον, Θουκυδ. »Τοῖς δένδρεσι, ἃ ἔκειτο» καὶ ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Ἡροδ. 6, 79. καὶ 2, 138.

Δενδρότης, ητος, ἡ. Ζητ. δένδρωσις.

Δενδροτομέω, ῶ. Κόπτω τὰ δένδρα· τὸ αὐτὸ καὶ δενδροκοπέω, Διόδωρ. Σικελ. 2) κλαδεύω τὰ δένδρα. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι τὸ δενδροκοπέω, παρὰ τοῖς ἀρίστοις Συγγραφεῦσιν, ἐπὶ βλάβης μόνον ἐν χρήσει, ὅταν ὁλ. οἱ ἐχθροὶ ἐμβαίνωσιν εἰς μίαν χώραν καὶ κόπτωσι τὰ κάρπιμα δένδρα της· ἐκ τοῦ

Δενδροτόμος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁποιος κόπτει, ἢ κλαδεύει τὰ δένδρα, Σχολ. Σοφοκλ.

Δενδροτυπεῖς πῶλοι, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 229. Ἀριζ. 62. ἐσφαλμ. ἀντὶ, κεντροτυπεῖς.

*Δενδροφορέω (δενδροφόρος). Φέρω, γεννῶ, φύω δένδρα. 2) = δυρσοφορέω, ὅθεν

Δενδροφορία, ας, ἡ. Τὸ νὰ ἐκφέρῃ δένδρα· ἐκφορία, πλουσιότης εἰς δένδρα. 2) παρὰ δὲ Στράβ. 1. σελ. 71. = Θυρτοφορία, Σκλαβηνία· ὡς τὸ, δενδροφόρος ἄρισμ. 2).

Δενδροφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων βαθυτάτας δένδρα, ἢ βλαστάνων, ἢ πλούσιος ἀπὸ δένδρα, πολύδενδρος, Ἀθην. ΙΔ'. 2) = Θυρτοφόρος· ἐλέγοντο δὲ οὕτως ἱερεῖς τινες τῶν Παλαιῶν, Ἰσαὰκ. Δυδ. περὶ Μηνῶν, σελ. 85.

Δενδρόφυτος, ου, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ φυτευμένος μὲ δένδρα, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πολλὰ δένδρα, Πλούτ. Παρὰ δὲ Ὀρφ. Λίθ. Δ. 1. «Δενδρόφυτος πέτρα, λίθος τις, ὃς τις καὶ δενδρακάτης λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι διατυπώματα καὶ σχήματα δένδρων καὶ φυτῶν.

Δενδρόω (δένδρον). Κάμνω, αὐξάνω τι εἰς δένδρον. Πλουτ. Δενδροῦται, αὐξάνει εἰς δένδρον, ἢ γίνεται δένδρον.

Δενδρυάζω, Μ. ἀτω. Κρύπτομαι (θηρεύω), παραμονεύω ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὸ σκότος, εἰς τοὺς λόχους, εἰς τὰς ὕλας· σπανίως λέγεις· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. τό, καθ' ὕδατος εἶναι, κρύπτεσθαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμάτας, θὰ τοῦ, κολυμβήτας, ἑρμην. ὁ δὲ Σουΐδ. καὶ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Γ. σελ. 396. ἀντὶ τοῦ σκεπεστῆς, σκεπάζεσθαι, κρύπτεσθαι εἰς τὰ δένδρα. Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει ἔτι, ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσ., ὅτι, παρὰ τοῖς Φωκατκοῖς, καὶ φωνή τις συμφωνοῦσα, ἐλέγετο· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. σελ. 1726. ὁ αὐτὸς λέγει. «Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος, καὶ βαλανηφαγοῦντας.

Δενδρύδιον, καὶ Δενδρύριον, Ὑποκορ. τοῦ δένδρον. Μικρὸν δενδρύδιον, Διοτιμ. τὸ πρῶτον ἀμπέλ.

Δενδρώδης, ὁ, ἡ, = δενδροειδής. Παρὰ Μιλλέρ. Ἐπιγρ. 111. «Δενδρώδεις νύμφαιαι, αἱ νύμφαι τῶν δένδρων.

Δενδρώεις, εσσα, εν, = δενδρήεις, Νόν.

Δενδρών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἐν κήπῳ κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, θάμος, κῆπος δένδρων.

Δένδρωσις, εως, ἡ (δενδρόομαι). Ἡ αὔξησις, τὸ γίνεσθαι δένδρον, Θεόφρ. ὁ δὲ Σουΐδ. ἔχει δενδρότης, ἢ· τῶν δένδρων αὔξησις· ἐν δὲ τῇ τοῦ Κυπαρίσσου ἱστορίᾳ δενδρότης, ἀναγνωστ. ἑσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, δένδρωσις.

Δενδρώτης, ου, ὁ· καὶ Ἐπιλ. δενδρῖτης, ἰδος, ἡ, = δενδρίτης. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 790. «Δενδρώτης πέτρα, δενδροφόρος, πλουσία ἀπὸ δένδρα, ἀπὸ λόγγους.

Δεννάζω, Μ. ἄτω (δέννος). Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, περιγελῶ, κακῶς λέγω, τινά, Σοφοκλ. εἰς Ἀντιγ. 709. «Ἐκεῖ φεύγουσι δεννάτης ἐμέν. «Κακὰ ῥήματα δεννάζειν, προφέρω ὕβρεις, λέξεις ὑβριστικὰς, Σοφ. Αἰ. 243. ὅθεν

Δεννατήρ, ῆρος, ὁ, = Ὑβριστικὸς, καὶ λοιδορίας ἄξιος καὶ, ὑβρισμένος, ἀτιμασθείς, ἐντροπιασμένος.

Δέννος, ου, ὁ, Ὕβρις, λοιδορία, χλευασμός· ἀτιμία, ἐντροπή, Ἡροδ. 9, 107. «Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γνωμικὸς κεῖται ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστιν. Πιθανῶς ἐκ τοῦ δεννίς, δέννος Ἰωνικ. καὶ ποιητ. κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Σοφοκλ. Αἰ. 243.

Δεξαμενή, ῆς, ἡ (κυρ. Ἐπιλ. τοῦ δεξάμενος, μετοχ. τοῦ δέχομαι καὶ καθὸ οὐσιαστ. ὁμοτονούμενον). Δοχεῖον ἐν γίνει, καὶ ἰδιαίτ. νάρου, ἀπὸ σκάφη, κολυμβήθρα, λεκάνη, στέρνα, (χαβούζι Τουρκ.) ἢ ἄλλο τι ἀνάλογον νερού, Ἡροδ. 3, 9. 6, 119. καὶ ἰχθυοτροφεῖον· καὶ Στράβ. περὶ Ρώμ. «Ἔστι παρ' αὐτὴν οἰκία σχεδὸν ὅλη δεξαμενὴς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους. 2) φιλοτεχνικῶς δὲ λέγεται ἡ ὕλη, ἥτις λαμβάνει, δέχεται σχῆμα, μορφὴν, εἶδος, Πλατ. Τιμ. Σ. 53. Α.

Δεξαμένη, ἐνομ. Νηρηΐδος, Ἰλ. Σ. 44.

Δεξιά, ᾶς, ἡ (οὐσιαστ. ἐκ τοῦ δεξιός). Ὑποσυνόμ. χεὶρ (κυρ. ἐπιλ. τοῦ δεξιός). Τὸ δεξιόν, τὸ δεξὶ χέρι, ὡ Ξενοφ. Κ. Π. Δ. «Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων καὶ τὴν δεξιὰν προτείνων», Δημοσθ. καὶ Ἰλ. Β, 542. ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ περιττολογίαν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Καὶ ἐπειδὴ συνήθεια ἦτον παλαιὰ τοῖς Παλαιοῖς, καθὼς καὶ τώρα συμβαίνει, νὰ δίδωσι, νὰ πιάνωσι τὸ δεξιὸν χέρι εἰς ὅλας τὰς ὑποσχέσεις, καὶ βεβαιότητας, εἶναι ὡς σημεῖον ὑποσχέσεως, βεβαιότητος, συνθήκης, φιλίας, πίστεως. «Δεξιὰν διδόναι καὶ λαμβάνειν, κάμνειν ἀμοιβαίως ὑποσχέσεις, ἢ συνθήκας, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. «Καὶ δεξιαὶ ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ὅθεν «δεξιαὶ, αἱ συνθῆκαι αὗται, αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦνται δίδομένης καὶ λαμβανομένης τῆς δεξιᾶς (αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἁπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἐστῶσι τὰ συντιθέμενα.), Ἰλ. Β, 341. Στονδαὶ τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν, αἱ δὲ ἄκρατοι οἶνου γενόμεναι θυσίαι, καὶ αἱ συνθῆκαι. αἷς ἐνεπιστεύκειμεν, τὸ παρὰ τοῖς Εὐριπιδαίοις Pacta conventa. Παρὰ δὲ τοῖς Πολεμικοῖς ἔστι σύμβολον ἀνδρίας, γενναιότητος, βοηθείας. 2) «δεξιὰ Κυρίου», ἡ ἀνωθεν ῥοπὴ, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνεργεια παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ (Δαμασκ. καὶ Θεοδωρ.), δόξα τοῦ Θεοῦ, Ἀθανάσ. «Δεξιὰν δὲ Θεοῦ, ὅταν ἀκούσῃς, τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Θεοῦ εἶναι νόησι. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ά. 3. «Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς· τὸ ὁμότιμον αὐτοῦ δηλοῖ τὸ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἴσον σχέσιν· ὅ ἐστι, τὸ τῆς ἀξίας ὁμότιμον, Βατλ. ὁ Μέγ. περὶ τοῦ ἁγ. πνεύμ. κεφ. ς'. καὶ Θεοφύλακτ. 3) «Δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρόκα, ὁ Υἱός, Κύρ. Ἀλεξ. Ἐπὶ δὲ ἐν ἴτω τῷ, δύναμις, βραχίων, καὶ χεὶρ. (Γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄμνω, ὄσκω, ὄμοσμαι, ἀλλ' αὐτῆς γὰρ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνομεν καὶ ὀμνύομεν.)

Δεξιάδης, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξιοῦ, πατρωνυμικὸν, Ἰλ. Π, 19. «—βάλε δουρὶ — Δεξιάδην — ὤμοιιν. (ἐτυμολογοῦσι ἡδέλητάν τινες ἑρμηνεῦσαι νὰ ἑρμηνεύσωσιν αὐτὸ ἐπιῤῥηματικῶς ἐκ δεξιῶν, ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος, κτ.

Δεξιάζω, παρ' Αἰτχύλ. ἀντὶ τοῦ δεξιοῦμαι· ἀμφίβολον μέντοι.

Δεξιάομαι, ποιητ. ἀντὶ δεξιόομαι, οὖμαι, Ἀποδ. μέτ. Πιέσω τινὰ ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι, δίδω τινὶ τὴν δεξιὰν καὶ τὸν χειρετῶ· «χειρτία, Γνω. Ὁμ. 5, 16. Μετ' αἰτιατ. «δέξιοῦσθαί τινα», ἀσπάζομαι τινὰ, δέχομαι φιλικῶς τινὰ, ὑφίσταμαι. Παρὰ δὲ Εὐρ. Ῥησ. 716. «Δεξιοῦσθαι πυκνὴν ἄμυστιν, εἰς ὑγείαν τινὸς πίνω ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μετὰ δὲ Δοτ. «δεξιοῦσθαι θεοῖς, ὑφίσταμαι τὴν δεξιὰν ἱκετῶν πρὸς τοὺς θεούς, Αἰτχ. πρβλ. δείκνυμι ἐν τῷ τέλει. Τὸ δεξιοῦμαι ἔστι μὲν ἐμπαιρότως παρ' Ἴωσιν εὐχρηστον, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. καὶ ἄλλοις Ἀττ. ὁ συνήθης τύπος.

Δεξίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, δῶρον), = δωροδόκος.

Δεξίμηλος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, μῆλον). Ὁποιος ἀναδέχεται, λαμβάνει πρόβατα, κυρ. εἰς Θυσίαν, ὡς παρ' Εὐριπ. «Δεξίμηλος δόμος, ἐστίχρων.

Δεξιοβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω, δεξιά). Ὁποιος ῥίχνει μὲ τὸ δεξιὸν χέρι, ἢ ὁ δεξιὸς βάλλω, ὁ ἐπιτήδειος, καλὸς κτυπῶν.

*Δεξιογυΐα, ἡ. Ἡ εὐκινησία τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ

Δεξιόγυιος, ὁ, ἡ (δεξιὸς, γυῖον). Ὁποιος ἔχει ἐπιτήδεια καὶ εὔτροφα μέλη τοῦ σώματος· ὁ εὐκίνητος καὶ ἀγλίγωρος κατὰ τὸ σῶμα, Πινδ. Ὀλύμ. 9, 165.

*Δεξιοκάθεδρος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν δεξιᾷ καθήμενος, Τζετζ.

Δεξιολάβος, ὁ. Δορυφόρος σωματοφύλαξ, τοξότης, Ν. Δ. Πρόσ. ια', 33.

Δεξιόομαι, οὖμαι, Ἀποδ. Μέτ, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ δεξιάομαι.

Δεξιός, ά, όν. Δεξιός, κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος, ὡς, «Δεξιὸς ὀφθαλμός», τὸ δεξὶ ὄμμα. ἡ δεξιὰ χεὶρ· καὶ τόπος ἔντιμος, ὡς ποῦ τὸν δεξιὸν καθίζειν τόπον», ἀντίθ. τῷ ἀριστερός, Ὁμ. «Ἐπὶ δεξιὰ, καὶ, ἐπὶ δεξιόφιν, πρὸς, εἰς, κατὰ τὰ δεξιὰ, ὡς Ἰλ. Β, 258. «Οἱ δ' ἐπὶ δεξιὰ, οἱ δ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆται βῶν ἀγελάων· καὶ Ν, 308. «Ἐπὶ δεξιόφιν (ἀντὶ δεξιᾶ, μετὰ παραγωγῆς) πᾶσιν στρατοῦ». Παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ, «ἀπὸ δεξιὰ χειρόκα (μ' ὅλον ὅτι «ἀπ' ἀριστερὰ χειρόκα ἔστι καὶ Ὁμηρικὸν), καὶ, «ἐξ δεξιᾶς». Τὸ δὲ «τὸν δεξιᾷ, καὶ, ἐνδεξίαν δηλοῖ κατὰ δεξιάν, ἀνθ' οὗ ὁ Πινδ. μετεχειρίζετο καὶ, «ἐπὶ δεξιάν. 2) προμαντεύων, προτημαίνων εὐτυχίαν, εὐτυχὴς, καλὸς, αἴτιος· ἰδιαίτ. ἐπὶ πετάγματος τῶν πτηνῶν καὶ τῶν τοιούτων σημείων· ἄρα, «Δεξιὸς ὄρνις», = αἴτιος, συχνὰς παρ' Ὁμήρ. ὡς, «Αἰετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγείτων, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζαν διὰ καλὸν σημεῖον, καθὼς τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἡμῖν συζῶντας καὶ Ὀ. Μ, 239. «Εἴτ' ἐπὶ δεξὶ ἦστε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα», ἔνθα, καθὼς βλέπεις, προστίθεται καὶ κατὰ τοὺς δύο στίχους τίνα ἐστὶ δεξιὰ, δηλ. τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ τίνα τὰ ἀριστερὰ, δηλ. τὰ πρὸς δύσιν· καὶ ἐκ τούτων τῶν στίχων γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ αἰολοτάκποι, ἤγουν οἱ παρατηρηταὶ τῶν ὀρνίθων, παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ἔβλεπον πάντοτε πρὸς βορρᾶν καὶ ἐπαρατηροῦσαν, καὶ ἐκεῖνα μὲν τὰ πτηνὰ, ὅσα πετοῦσαν πρὸς τὸ δεξιόν, ὅ ἐστιν ἀνατολικὸν μέρος, ἐνόμιζον πάντοτε ὡς καλὸν, εὐτυχὲς σημεῖον, ὅσα δὲ πετοῦσαν πρὸς τὸ ἀριστερὸν, ὅ ἐστι πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, ἐθεώρουν ὡς κακόν· ὅθεν ἐξέλαβον γενικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ δεξιοῦ πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, καὶ αἰτίου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας βλέποντες πρὸς τὸ μεσημβρινὸν καὶ ὡτεινὸν μέρος, τὸ ἀνατολικὸν εἶχον ἀριστερὸν, ὅθεν καὶ τὸ ἀριστερὸν πάντοτε εἶχον διὰ καλὸν, καὶ αἴτιον, ὅπερ ἦτον τὸ αὐτό, τῆς λέξεως μόνης παραλλαττομένης κατὰ τὴν στάσιν τοῦ παρατηρητοῦ καὶ ὀρνιθοσκόπου, καὶ τὰ omina laeva, ἤ, sinistra ἦσαν παρ' αὐτοῖς τὰ αἰτιώτατα. Ἴδε Βάρρωνα, Varro Festus sinistras avis. Κικέρωνα, de divinatione, 2. 39. Πλούταρχ. εἰς Νουμᾶν, καὶ εἰς Ἐρωτ. Ἑλλην. Διὰ ταύτην τὴν παρ' ἀνθρώποις φυτικὴν προτίμησιν τοῦ δεξιοῦ μέρους, εὐωρεῖτο ἡ κίνησις ἀπ' ἀριστερᾶς εἰς δεξιὰν ὡς καλὸς οἰωνὸς, μάλιστα τὸ ὡς ἱερόν τι· διὰ τοῦτο εἰς τὰ δεξιὰ ἀγχίστροφος ὁ Ἀχαιττὸς τὰ ποτήρια (Ἰλ. Α, 597)· ἀπὸ τὰ δεξιὰ, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἄφιρε τοὺς κλήρους ὁ Κήρυξ, Ἰλ. Η, 184. ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ζητήσῃ (διακονεύσῃ) πρὸς τοὺς μνηστῆρας, Ὀδ. Ρ, 366. καθὼς καὶ οἱ μνηστῆρες (Ὀδ. Φ, 141.) ἐπαιχάσθησαν νὰ κάμουν τὴν δοκιμὴν μὲ τὰ τόξον, κτ. διὸ καὶ εἰς τὴν προτεινυχίς των καὶ οἱ Παλαιοὶ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ὅ ἐστι πρὸς ἀνατολὰς βλέποντες, ἐπροσηύχοντο, ὡς παρὰ Θεόγν. 922. «Δεξιὸς αἰθυκτὴς Ζεὺ τοι ἐπευχόμενος». πρβλ. εὐδέξιος, ἐπιδέξιος. 31 τροπικ. ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ὀγλίγωρος, εὔτροφος· χαρίεις, ἄριστος, εὑρετικὸς τῶν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φερτίματος, ὅταν καὶ ἐπὶ τῆς εὐκινησίας καὶ ἐπιτηδειότητος τοῦ πνεύματος, γνωστικὸς, ἀγχίνους, φρόνιμος, ἐπιδέξιος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν τῇ τυγχ. καὶ ὑπερθ. — Ἐπιρρ. δεξιῶς, καὶ ὑπερθ. δεξιώτατα, Ἀριστ. Νεφ. 148. (Τὸ δεξιὸς ἔστι διὰ τοῦ θεματικοῦ ΔΕΚΙ συγγεν. τοῦ, δέχομαι καὶ δείκνυμι, ἐπειδὴ διὰ τὴν δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνομεν καὶ δείκνυμεν.)

Δεξιά τετρο-, ά (δεξιός, τειρά), ἵππος, τὸ ἄλλον ἐν τῇ τετρωρίᾳ (ὁμοῦ μὲ 4 ἵππους), τὸ ὁποῖον ἔτρεχε τοποθετημένον δεξιά, καὶ ἐσωρ., οὐχὶ μὲ τὰ δύο μεσαῖα εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον ἐκφέρον· ἔπρεπε δὲ νὰ ἦναι τὸ δυνατώτατον, διότι, κατὰ τοὺς ἱπποδρόμους, καθ' ὅλα ἔστριζον τὰ ἀμάξια κατ' ἀριστεράν, ἔπρεπε νὰ κάμνῃ τὸ μεγαλύτερον τόξον καὶ γῦρον, ὅσον, ἦ Ἵππος δεξιόστειρος, «ἤτοι πρόχειρος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Σοφ. Ἀντ. 140. καλεῖται ὁ Ἄρης δεξιόστειρος, ἐπειδὴ ἔφερεν, ὡς ὁ εὐγενικώτατος ἵππος, τοὺς Θηβαίους εἰς νίκην· ἄλλοι εἰς ἐύχειρας ἀνάγουσιν. Πρβ. σειραφόρες.

Δεξιοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁποιος στέκεται δεξιά, Πελοπ. (β)

Δεξιοτρεπέω, ὦ. Στρέφω, ἢ ῥίπτω τι δεξιᾶς καὶ ἐπιτηδείως, Νικητ. Χρον. Α, 9· καὶ ΙΑ', 12.

Δεξιότης, ητος, ἡ (δεξιός). Ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης τοῦ σώματος, ἢ τοῦ νοός, Θουκυδ. Ζήτ. Δεξιος. 2), = δεξίωσις, ὡς παρὰ Παυσαν. Χ, 7. «Πλοῖον ἐπὶ δεξιότητι καὶ ψιλίᾳ κύλικας.»

Δεξιόστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὁποιος κωπηλατεῖ (τραβᾷ τὸ κωπί) εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον, μέρος τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, ές, ἡ (φαίνομαι). Δεξιά, ἢ κατὰ δεξιὰν φαινόμενος.

* Δεξιόφιν, ἐπὶ δεξιόφιν. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος· ἴδε δεξιός.

Δεξιόχειρος. Ζήτ. δεξιόστειρος.

Δεξιόω, ῶ· τὸ αὐτὸ καὶ Δεξιόομαι.

Δεξίπυρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, πῦρ). Πιάνων, ἢ δεχόμενος πῦρ (φωτιάν), ὡς, «Δεξίπυρος θυμέλη,» Εὐρ.

Δέξις, εως, ἡ (δέχομαι). Δοχή, ὑποδοχή, δεξίωσις, ἑ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον δέχεταί τις τινα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1182. Πρβ. δοχή.

Δεξιτερός, ά, όν (δεξιός), ποιητ. κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ δεξιός. Ἀπὸ ἢ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὤν, Ὅμ. (εἰς τὸν β' στιχον. «Δεξιτερά,» ὡς καὶ, δεξιὰ (χείρ), τὸ δεξὶ (χέρι).

Δεξίωμα, τος, τό (δεξιόομαι). Λέγεται πᾶν ὅ, τι μετὰ χαρᾶς δέχεται τις, ἢ ἀσπάζεται, εὐπροσδέκτως, ὡς παρ Εὐριπ. «Ὦ χρυσᾶ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.» 2) ἡ φιλικὴ δεξίωσις, ὑποδοχή, φιλοφροσύνη, φιλικὴ μεταχείρισις.

Δεξιώνυμος, ου, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ἔχων ὄνομα μὲ εὐτυχῆ πρόγνωσιν, ὁ ἔχων εὐτυχοῦς καὶ καλοῦ σημείου ὄνομ. 2), = δεξιός. «Δεξιούνυμος χεῖρα, τὸ δεξὶ χέρι (ἀντιθ. «Εὐώνυμος» τὸ ἀριστερόν). Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 622.

Δεξιῶς, Ἐπίρ. Ἐπιτήδεια, ἐπιδέξια, εὐτυχῶς, αἰσίως, κ. τ. λ. Ζήτ. Δεξιός.

Δεξίωσις, εως, ἡ (δεξιόομαι). Τὸ ἁπλώνειν, ἢ ἅπτεσθαι, τὸ ἁπλώνειν τις τὸ δεξὶ χέρι τοῦ φίλου του φιλικῶς ἐρχόμενος αὐτόν, λέγωντό, καλῶς ἤρίατε· ὑποδοχή, φιλικὸς τρόπος μεταχειρίσεως, τὸ δέχεσθαι, χειρισμός, κ. τ. λ., Πλούταρχ.

* Δέξο, προστακτ. ἐνοῦ κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Τ, 10.

Δέομαι, δέῃ, δέεται, καὶ δεῖται, Μ. ἐπήσομαι, ἀπαθ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέω, δεῖω δεσομαι). Χρῄζω, ἔχω ἀνάγκην, χρείαν τινὸς πράγματος, χρειάζομαί τι, γεν. Ξενοφ. Κ. Π. Σ. «Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι·» καὶ Ἀριστοφ. «Πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σοῦ.» 2) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, καταγίομαι νὰ ἀποκτήσω ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἔχω χρείαν, ἐξ οὗ (ἐπὶ προσώπου) καὶ παρακαλῶ· παρ' Ὁμήρ. δεῖσθαι (κατά) τί, τινός, ἔχειν χρείαν καὶ ἀνάγκην διὰ τὸ πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο παρακαλεῖν. Τοιοῦτον καὶ τὸ «Δέομαι τινός, καὶ παρά τινος.» «Διέμενεν δέ, εἰ παρακαλοῦντες, ζητοῦντες βυήσεων. Ἰδὲ δέω.

Δέομαι. Δεσμεύομαι, δένομαι. Ζήτ. Δέω.

* Δέομαι. Φοβοῦμαι, μετὰ τοῦ ὑπερ. παρ' Αἰσχ. Προμ. 699, παρὰ τὸ δέος· μέλλ. εὑρηταί που ἐλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶναι βέβαιος ἐπανορθ. ἀναγν. ἀντὶ δέομαι, ἴδε δέω.

Δέον, οντος, τό, μετοχ. οὐδέτ. ἐκ τοῦ δεῖ. Ζήτ. τοῦτο. Σημαίνει δὲ γενικῶς, ἢ μή, πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ εἶναι, τὸ πρέπον, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ καθῆκον, τὸ μέτριον, τὸ συμφέρον, τὸ χρειαζόμενον, ἀπαιτούμενον, ἢ καθῆκον, ἀνάγκη, χρεία, χρέος, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Τὸ δέον ποιεῖν.» «Τοῦ δέοντος μᾶλλον.» «Εἰς δέον, ἐὰν δέοιτι (καιροῦ), εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν. «Ἥκιστά δέομαι ἄλλης, εἰς ἀναγκαῖα πράγματα, εἰς ὄφλος, εἰς καλὸν ἔργον, οὐ ἔνατ. «Παρὰ τὸ δέον.» ὡς παρὰ Πλουτ. Ἀποφ. «Οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῇ,» δὲν μεταχειρίζεται τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, ὁηλ. ἀκαίρως. 2) ἐπιτήδειον, πᾶν ὅ, τι τυχαίνει, ἁρμόζει, ὅσον τὸ ἐλλεῖπον, πᾶν ὅ, τι λείπει, ἔκαμνε χρεία, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Δέοντος ἐνὸς τριακοστῷ ἔτει,» ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἑνὸς χρόνου νὰ γίνουν τριάντα. 3) ἐνίοτε δὲ τίθεται, ὡς καὶ τὸ, ἐξόν, ἐνόν, παρὸν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἀπόλυτ. ὁμοιρ. συχνάκις ἀντὶ γεν. ἀπολ., καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσιν, κατὰ σημασ. ἐνεστ., παραλ· καὶ παρακ. καὶ δηλοῖ, ἐπειδὴ εἶναι ἢ ἦτον ἀναγκαῖον, ἐπειδὴ πρέπει, ἢ ἔπρεπε. «Οὐδὲν δέον,» εἶτε δὲν ἔπρεπε νὰ γένῃ.

Δέᾳ, Ἰων. ἀντὶ ἑδέᾳν, παρατ. τοῦ δέω (δέομαι), Ὀδ.

Δεόντων, γ'. πληθ. προστ. τοῦ δέω, δέομαι, Ὀδ.

Δεόντως, ἐπίρ. τοῦ δέον. Καθὼς εἶναι ἀνάγκη, πρέπει· κατὰ τὸν προσήκοντα, ἁρμόζοντα, χρεωστούμενον, ἐπιτήδειον, ἀναγκαῖον, ἢ πρέποντα τρόπον, Ἀριστοτ. Ῥητ.

Δεόνυσος, ὁ. Ζήτ. Διόνυσος.

Δέος, γεν. δέους, τό (δείδω), = δεῖμα. Φόβος, αἰδώς, Θουκυδ. Δ'. «Οἱ Ἀθηναῖοι εἰς μέγα δέος κατέστησαν· καὶ παρ' Ὅμ., ὅστις συχνάκις συνάπτει καὶ, «χλωρὸν δέος,» ὡς, Ἰλ. Ρ, 67, Θ, 77, ἔνθα σημαίνει, ὠχροποιόν, ὁηλ. φόβος, ὅστις κάμνει τινὰ νὰ κιτρινίζῃ. «Δέος τινόεν, φόβος ἀπό τι, Ἀριστ. Ἀχ. 581. σπαν. μετὰ αἰτ. ὡς «Δέος τοὺς τοιούτους ἀποστάλους» (Δημ. Φιλ. 1, 45.), φόβος ἀπὸ τοιούτους ἀποσταλμένους στόλους, ὡς καὶ τό, φόβος. Ἐν τῷ πληθ. ἔχει ὁ Αἰλιανός. 2) ἐνεργ. τὸ προξενοῦν φόβον, φόβητρον, ὡς Ἰλ. Α, 515. «Ἐπεὶ οὔτι ἔπι (ἔπεστι) δέος,» ο. ε. δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τι. «Ἀδεὲς δέος δεδίασι,» παροιμία ἐπὶ ματαίου, ψεύτικου φόβου, ὅταν φοβεῖται τις ἄνευ, ὅπου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, Πλατ.

Δάπαξ, ακος, τό· πληθ. ὀνομ. δέπα, Ὀδ. ποιητ. ἀντ. ἐπάσσατο, καὶ δέπασσε, Ἰλ. Ο, 86. Ποτήριον, σκεῦος, φιαλὴ θυσίας, Ὅμ., παρ' ᾧ ἀεί, ὅτε ἀναφέρεται ἡ ὕλη, ὑπάρχουσιν αὐτὰ χρυσᾶ, εἴτε δὲ πολλὰ τεχνικῶς κατεσκευασμένα, περικαλλῆ, Ἰλ. Β, 632· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀναφέρονται καὶ πέλικες, Ἀντιφιλ. ἐπ. 14. — Περὶ τοῦ, «Δέπας ἀμφικύπελλον,» ζήτει τὸ ἐπίθετον. — Παρ' Ὅμ. πίνεται ἐκ τοῦ δέπαος συνήθως οἶνος, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Η, 316. ἐγχειρίζει ἡ Κίρκη ἐν αὐτῷ τὸ μαγικὸν ποτόν· τὴν. 2) τὸ χρυσοῦν σκάφος, καίκιον, ἐν ᾧ ὁ Ἥλιος ἔπλεε πάσαν νύκτα ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολήν. Sturz. Φερενύδ. σ. 103. Στηπτιχ. λεξ. 311. Bach Μυθογρ. λεξ. 9. σ. 40. ὅθεν

Δεπαστραῖος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ ποτήριον, ἢ εἰς τὸ πίνειν, Λυκόφρ. 489.

Δέπαστρον, ου, τό, = δέπας, παρ' Ἀθην. Βιβλ. Θ'. καὶ ΙΑ'. ἐξ Ἀντιμάχου.

* Δεπορτατεύω, ἐκ τοῦ Λατ. deportare. Ἐξορίζω, ἐν διηνεκεῖ ἐξορίᾳ πέμπω, Βατίλικ. ὅθεν καὶ Δεπορτατίων (deportatio), ἐξορία, Φωτ. εἰς Νομικόν.

Δεπουτάριος, ὁ· καθαιρέτης, Βατίλικ.

Δεπόσιτον (depositum). Παρακαταθήκη, μετοχύμα, Ἐκλογ.

Δεπουτάτος (deputatus). Λειτουργός, διωρισμένος εἴς τιν' ὑπουργίαν, Βατίλικ. 2) ἔτοι παρακολουθοῦντες ἐν τῇ μάχῃ, ἀναλαμβάνουσι καὶ περιποιοῦνται τοὺς τραυματίας, Λέων τακτ. 8) ὁπλοποιοί, Ἰουστιν. Νοβελ. 65. 4) Ὀφφίκιον, δικαιοσύνη ἐκλεγομένων. «Οἱ δεπουτάτοι μεταδιδοῦσι μέρος λαμπάδων προπορευόμενοι τοῦ Εὐαγγελίου, ὅποτε ἀναγίνεται εἰς τὸν ἄμβωνα πρὸς ἀνάγνωσιν, καὶ τῶν ἁγίων δίσκων ἐν τῇ εἰσόδῳ.

* Δεράγγη, ἡ (δέρη, ἄγχω). Θηλυκὸ, ἄγχων τοῦ λαιμοῦ, Ἀναλ. 2. Σ. 10.

Δεραγγή, ῆς, ἡ (δέρη, ἄγχω), = δειραγχία. Ὁ πνιγμὸς, δέσιμον, σφίγγων τὸν λαιμὸν, Ἀνάλεκτ. Β'. 260. «Δειραγχεῖς βρόχους·» καὶ σελ. 261. «Δειραγχὲς ἄρμα.»

Δέραιον, τό (δέρη). Δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμοδέτης· καὶ πᾶν ὅ, τι φορεῖται εἰς τὸν λαιμὸν διὰ στολισμόν· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερ. τοῦ δέραιος, ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν· ἔδυν

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, = δειροπέδη. Θηλυκὸ τοῦ λαιμοῦ, σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λαιμὸν διὰ παιδείαν· ἄλλως δὲ καὶ λαιμοπέδη καλεῖται, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 23.

* Δεραιοῦχος, ὁ, ἡ (ἴχω). Κρατῶν, ἢ συσφίγγων, ἢ στενόνων τὸν λαιμόν.

Δέρας, ατος, τό, ὡς δέρος ποιητ. ἀντὶ δέρμα. Δερμάτι, πρόβιόν· πετζί.

* Δεράς, άδος, ἡ, = δειρὰς, δέλει ὁ Ἑρμόλαος νὰ γραφῇ παρὰ Σοφ. Φιλ. 491. καὶ Κύρ. Ἰφ. Τ. 1240. βέβαιον οὔτε ὁ τύπος δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα ἀρχαῖον συγγραφέα.

Δέργμα, ατος, τό (δέρκομαι). Βλέμμα, βλέφαρον, κύτταγμα, ὁρμαθιά, Ὀρφ. λίθ. Γ'. 13., ἔνθα τινὲς δεῖμα ἀναγινώσκουσι· δέλουσι. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑκάβ. 1251. «Ὦνον ἔμουσα πυρὸς ἁρμάτων,» ἔστι δὲ καὶ τὸ βλεπόμενον, π. χ. «Ἱππείοισιν ἅρμασι δέργμασιν ἐφίστασαι. Εὐρ. Ἱππ. 1217. (κατὰ τὸν χρείττονα λόγον). ἤτοι ἐφίστασο πάντοτε αὐθαιρέτως.

Δέργμός, οῦ, ὁ (δέρκω). Τὸ κυττάζειν, τὸ βλέπειν· τὸ βλέμμα.

Δέρδω. Ζήτ. Δερδέω.

Δέρη, ης, ἡ (δέρω), = δειρὴ, λαιμός. Λαιμός, τραχηλος· κυρίως ὅμως τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶπαι γομάτ καὶ φαλακτὸν, Εὐριπ. Φοιν. «Περὶ δ' ὠλένας δέρη φιλτάτῳ βάλλουσι·» καὶ φρυγῇ, τὸ ἔσωθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἐξ οὗ κατασπίνομεν, Εὐριπ. Ὀρέστ. 41. «Σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,» εἰς τὸν Πίνακα τοῦ Τυρβέτ Βαθρίου, σελ. 15. εὑρίσκεται τὸ δέρος, ἀντὶ τοῦ δορά, δέραι. 2) μεταφορικ., = δειρὰς, τὸ ὑψηλὸν μέρος ἑνὸς βουνοῦ, λόφος, ῥάχις.

* (Δέρκω) ἀχρ. ἐκμαιτικὸν, ἐξ οὗ γίνονται χρόνοι τινὲς τοῦ δαρθάνω.

* Δέρις, ιος, ἡ, = δέρμα. 2), = δέρρις.

Δερκευνής, ές, ὁ ἡ (δέρκω, εὐνή). Ὁποιος κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ὁμμάτια, καθὼς ὁ λαγώς, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 67.

Δερκιάομαι, ποιητ. ἀντὶ δέρκομαι, καὶ σπανίως ἐνεργ. δέρκω, Μ. δέρξω, καὶ β'. δρακὼν, Παρακ. κατὰ σημασ. ἐνεστ. ὕδερκα, Ἀορ. ὕδρακον καὶ κατὰ πολλοὺς τύπους ἐνρίσκεται καὶ ἐδέρχθην, ὅλα κατὰ σημ. ἐνεργ., Ἀποδ. Μέσ. Βλέπω, κυττάζω. «Ὅμ. καὶ ἑκάμ., ἐπειδὴ χωρὶς νὰ ζῇ τις, μόνον εἶναι νὰ βλέπῃ, σημαίνει καὶ, βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ο. ε. ζῶ., Ἰλ. Α. 88. Ὀδ. Π, 439. «Ἠέρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς» (Ὀδ. Τ. 240), σαυθηροβλέπων ἀπὸ τὰ μάτια. Σημαίνει δὲ καὶ ἀποβλέπω πρός τι εἰς τινα, προσβλέπω, κυττάζω, πίν., μάλιστα ὅταν ἐνεστ. καὶ ἀορ., Ὅμ. χάριτι δὲ μόνου τοῦ ρα-

τοχ. ἐνεστ. δερκόμενος ματὰ τοῦ παρατ. δερκέτκετο, Ὀδ. καὶ τῷ παρακ. δέδορκα καὶ ἀορ. ἔδρακον, Ὀδ. Τ, 446, Α, 88. Ε, 84, 158. Κ, 197 κτ. Σημαίνει δὲ καὶ ἀμεταβ. λάμπω, ἀστράπτω, φαίνομαι, ὡς, «Ἠλέκτωρ φάγγος, φάος δέδορκεν (παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 152. Νε. 3, 148. 9, 98.). Μεταφ. «Κτύπον δέδορκα,» κατὰ τὴν γενικὴν σημασ., παρατηρῶ, ἀκούω, Αἰσχ. «Δεδορκὼς βλέπειν, κυνηγέτης ἀξέως, μέγιστον βλέμμα. — Καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις καθ' ὅλους τοὺς τύπους της ἢν ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς. Ἐκ τοῦ δέρκω εἶναι καὶ τὸ, ἐρέκω, δράκω, δρακέω, δράκημι, ὅθεν ἔδρακον, δρακεῖς, δράκων, ὁ· καὶ δράκος, τό, εὔχρηστα.

Δέρμα, ατος, τὸ (δέρω). Δερμάτι, γδαρμένον πετζὶ ζώων, προβιά, γοῦνα, Ὀδ. Ξ, 24. «Τάμνων δέρμα βόειον.» «Δέρμα λέοντος (Ἰλ. Β, 23)», δέρμα ἀπὸ λεοντάρι ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ἐπαινωφόρημα ἐναντίον τοῦ ὑετοῦ καὶ κρύους. 2) κατεσκευασμένον εἰς ἀσκόν, Ὀδ. Β, 291. Εὑρηται δὲ ἁπαξ (Ἰλ. Π, 341, «Ἔσχεθε δ' οἷον δέρμα») ἐπὶ ἐγδαρμένου δέρματος τοῦ ἀνθρώπου· τὰ δὲ ἄλλα, δέρμα σημ. ἁπλῶς τὸ ἐκδερόμενον δέρμα, τὸ δὲ κοῖλον ἔστι δέρμα, ἐν ᾧ κεῖται τις καὶ κοιμᾶται. Πρβ. δορά, δέρας, δέρρις. Ὅθεν.

Δερματικόν, τό, ὑπακ. ἀργύριον, ἐν Ἀθήναις τὰ χρήματα, ὅσα ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα, φασκίας κτλ. Boeckh. Staatsh. 2. σ. 249.

Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα, ἀπὸ πετζί, πετζίνιος, Στραβ. Ὀδ. Δ, 782. Θ, 53.

Δερμάτιον, τό· καὶ δερματίς, ίδος, ἡ, Ὑποκοριτικ. τοῦ δέρμα. Δερματάκιον, Αἰσχ. Σωφρ.

Δερματουργία, ίας, ἡ (δερματουργός). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν, στοιμάζειν τὰ δέρματα, τὰ πετζιά.

Δερματουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν δερματουργόν, ἢ εἰς τὴν δερματουργίαν, Λυκ.

Δερματουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁποιος ἐργάζει, ἢ δουλεύει τὰ δέρματα, βυρσεύς, βυρσοδέψης.

Δερματοφαγέω (φαγεῖν). Τρώγω δέρματα, Στρέβ. 16. σελ. 1121.

Δερματοφορέω, ῶ (φέρω). Φορῶ, ἢ ἐνδύομαι δέρματα, γούνας.

Δερματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δέρμα, πετζί.

Δερμηστής, οῦ, ὁ (δέρμα, ἐστεῖν). Τὸ σκωληκῆ, τὸ ὁποῖον τρώγει καὶ χαλνᾷ τὰ δέρματα, τὰς γούνας, ὅθεν Σακοδερμηστής, καὶ Σακοδερμιστής, παρὰ Σοφοκλ. Τρωϊλ., ὅπερ τοῦτο τινὲς μὲν, εἶδος ὄφεως χαλκοχρώου (ἐκ τοῦ σάκη), ἄλλοι δὲ εἶδος σκώληκος ἐρμηνεύουσι.

Δερμόπτερος, ου, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων δερματίνια, δερματώδη πτερά, καθὼς ἡ νυκτερίδα, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α'. 5.

Δερμύλλω. Γυμνόνω τὴν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἀπὸ τὴν πόσθης, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 731. «Δερμύλλοντα ἑαυτόν.» Παρ' Ἡσυχ. Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ, αἱμοποτεῖν, καὶ ἐκδέρειν, ἔνθα ἄλλοι δερυλλοῦν, ἀναγινώσκ.

Δέρξις, εως, ἡ (δέρκομαι). Τὸ βλέπειν, κυττάζειν· κύτταγμα, Πλούταρχ.

* Δέρον, παρατ. ἀντὶ ἔδερον ἐκ τοῦ δέρω, Ὁμ.

Δέρος, εος, τό, ὡς δέρας ποιητ. ἀντὶ δέρμα, Ἀπολλών. Β. «Ἄρκτου δέρος.»

Δέρρις, καὶ δέρις, εως, ἡ (ὅθεν ὑποκ. δερρίον, καὶ δερρίδιον, τό, ἐκ τοῦ δέρας, δέρμα). Κυρίως λέγεται δερματένιον σκέπασμα, ἢ ἐπανωφόρι· ἰδίως δὲ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, καλεῖς τὰς πολιορκίας λέγεται ἐκεῖνα τὰ δερματένια, ἢ τρίχινα, ἢ παντίτικα σκεπάσματα διὰ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ὀργάνων τῶν ἐχθρῶν, Θουκυδ. Β'. καὶ Μαθηματ. Παλ. σελ. 16. «Δέρρεις λιναῖ καὶ τρίχιναι.» Ὁ δὲ Μελέαγρος ἐν Ἐπιγρ. ΡΒ'. καὶ ἐπὶ μπλιαροῦ κώλου τοῦτο εἶπαν, ὡς, «— — νῦν δὲ παρ' ἦβην κηρύσσει πόλεμον δέρρις ὀπιστοβάτας.»

Δέρτρον, ου, τὸ (δέρω). Τὸ περιτόναιον, ὁ ἐπίπλους ὑμήν, ἢ μεμβράνη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα τῆς μακρᾶς κοιλίας· καὶ ἀντὶ τοῦ, δαρτὸν παρ' Ἀθην. Τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Λ, 579. «Ὑπὲρ δὲ μιν ἑκάτερθε παρημαίνω ἦπαρ ἐκεῖρον, δέρτρον ἔτω δύοντες,» ἄλλοι μὲν τὸν τοῖς ἐγκάτοις ἐπίπλουν, ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ δορὰν σάρκα, τὴν περικαλύπτουσαν τὴν κοιλίαν, καὶ ἄλλοι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν, ἢ τὸν ὑποκείμενον ὑμένα τῷ ἥπατι, ἢ τὴν δορὰν, ἢ τὸ ἧτρον, ἢ τὸ ἐφήβαιον, καὶ ἄλλοι τὸ βάμμα τῶν Γυπιῶν ἐνήντων, ἀλλὰ τό, «δέρτρον ἔτω,» ἴστανται ἀντὶ τοῦ, εἰς δέρτρον, ὃν τρόπον καὶ ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ σημαίνει, οἱ γῦπες κατέτρωγον τὸ ἧπαρ (σικάτι) ἀνακατόνοντες καὶ ἀνασκάπτοντες ἕως εἰς τὸ ἐπίπλαον, καὶ φυλακτέον ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δέρτρον ὀνομάζεται ἡ μήτη τῶν ὀρνέων.

Δέρω, Ἰωνικ. Δείρω, Μ. δερῶ, ἀορ. ἔδειρα, β. παθ. μέλ. δαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδάρην, παρακ. δέδαρκα καὶ δέδορα, π.π. ἀορ. ἐδάρην, ἐξ ὧν ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ π.π. καὶ ἀορ. ἐνεργ. Γλέρω, ἐβαλλω τὸ π τζί, αἰτ., Ὅμ. «Ἀσκὸν δέρειν τινά,» γδέρω ζωντανόν. 2) παρὰ νεωτ. ξυλίζω, δέρω, ραβδίζω, μαστιγόνω, τσιμπάζω τὸν γιακᾶ, νος· καὶ τροπ. ὑβρίζω, μαλόνω τινὰ σκληρ. «Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται,» κλπ. (νεώτεροι τύποι εἰσίδαιρω, καὶ δείρω· συγγενὲς φαίνεται τὸ τείρω, tero).

Δεσαύχην, ὁ, ἡ Ζήτ. μεσαύχην.

Δεσέρτωρ, desertor, λειποτάκτης, Ἰγνατ. ἐπιστ.

Δέσιος, ου, ὁ. Ὁ Ἰούνιος μὴν παρὰ τοῖς Μακεδόσιν, ὡς τινες θέλουσιν. «Ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων.» Ἐν πίτλῳ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου.

Δέσις, εως, ἡ (δέω). Δέσιμον, τὸ συνδέειν, ἰός, «Δέσεις τῶν νεύρων.» 2) σύνδεσμος, κόμπος, ἁρμονία, συμπλοκή· καὶ ἡ περιπλοκὴ ὑποθέσεως, ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καθὼς καὶ, πλοκή, ὡς, «Δέσις τῆς Τραγῳδίας,» Ἀριστοτέλους Ποιητ. ΙΗ'.

Δέσμα, ατος, τὸ (δέω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, δεσμός. Σίδηρα, δεσμά, Ὀδ. Α, 204. Θ, 278. 2) κεφαλόδεσμα, στολισμὸς κεφαλῆς ἀρχοντισσῶν, ἐν τῷ πλησ. Ἰλ. Χ, 468. «Δέσματα κρυτόζω, τὸ δέσιμον, ὁ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀνδρομάχης.

Δεσμευτικός, ή, όν. Εὔχρηστος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δένειν, Πλάτ. ἐν τοῦ

Δεσμεύω, Μ. εύσω (δεσμός). Δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, σίδηρα, Γρ. Ὁμ. 6, 17. 2) δένω τι στερεόνω μὲ ἄλλο, συνδένω, ἑνόνω, συνάπτω, Ἡσ. Ε. 479. καὶ βάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Δεσμέω, Μ. ήσω (δεσμός). =δεσμεύω, Λουκᾶς Η'.

Δέσμη, ης, ἡ· καὶ δεσμίς, ίδος, ἡ (δέω). Δέμα, δεμάτι, δεματάκι, Ἀθήναιος.

Δέσμιος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ θηλ. καὶ δεσμία (δεσμός). Δεμένος, σιδηροδέσμιος· καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, εἰς τὰ δεσμά. 2) ἐνεργ. δεσμεύων, δένων, Αἰσχ. Εὐμ. 298. 319. 328.

Δεσμός, οῦ, ὁ (δέω). Βίαιον δέσιμον, φυλακή, παιδεία, δι' ἧς ἐπαίδευον τοὺς κακούργους, τοὺς ὁποίους μὲ σχοινιὰ καὶ μὲ ἁλύσους δεμένους ἔρριπτον εἰς τὴν φυλακὴν, Πλούτ. «Ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ ἐνγένες, πᾶν σχοινίον ἢ τοιοῦτόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τί στερεῶς ἢ στερεύνεται, π. χ. ὁ ἵππος ἐν τῇ φάτνῃ μὲ τὸ καπίστρι (Ἰλ. Ζ, 507.), τὰ καραβια εἰς τὸν αἰγιαλὸν μὲ τὸ χοντρὸν σχοινίον (Ὀδ. Ν, 100.), τὸ λωρὶ τῆς πόρτας (πρὶν εὑρεθῶσι τὰ κλειδία), μὲ τὸ ὁποῖον κατεσφάλιζον τὴν θύραν σύροντες αὐτὸ εἰς παλοῦκι (Ὀδ. Φ, 241.). 2) ὁ κόμπος, τὸ δέσιμον, συμπλοκή, σύνδεσις, ἕνωσις, Δημοσθ. 3) τὸ δεμάτι, ὡς, «Δεσμὸς φρυγάνων.» — Ἐν τῷ πλησ. εὑρηται καὶ ὁ οὐδέτ. τύπος τὰ δεσμά, πρώτον μὲν ἐν Ὅμ., εἶτα δὲ ἰδιωτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.

Δεσμότης, ενεργ. Ὁποιος δένει, δεσμεύει, παιδεύει.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁποιος φυλάττει τοὺς δεμένους, φυλακωμένους, ἢ ὁ φύλαξ τῆς φυλακῆς, Λουκιαν. εἰς Πελεγ. ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ τὸν αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τῶν δεσμώτων, καλεῖ.

Δεσμόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων τὰ χέρια δεμένα, μὲ δεμένα χέρια, Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 7.

Δεσμόω, ῶ, Μ. ώσω (δεσμός), = δεσμεύω. Συμπλέκω, ἑνόνω, σμίγω· ἢ βάνω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὴν φυλακὴν, ἔ ἐστι, τὸν ῥίπτω δεμένον εἰς φυλακὴν, παιδεύω τινὰ διὰ τῶν δεσμῶν. Παθητ. δεσμοῦμαι τὸ αὐτὸ, Ἀφροδιτ Προβλ. «Ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη·» καὶ, «Κύμες μόνοι δεσμοῦνται· ὅθεν

Δέσμωμα, ατος, τὸ. Τὸ δεδεμένον, δεμένον· καὶ ἀντὶ τοῦ, Δεσμά, παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 742.

Δεσμωτήρ, ῆρος, καὶ δεσμώτης, ου, ὁ (δεσμόω). Ὁ φυλακωμένος, δεμένος καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, Σοφοκλ. καὶ, Δεσμώτις, ίδος, ἡ, τὸ θηλυκ. ὁ αὐτός Τό, δεσμώτης ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίθετον, δεμένος, φυλακωμένος.

Δεσμωτήριον, τό. Ἡ φυλακὴ, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάνουσι τοὺς δεμένους, κυρ. δημόσιος φυλακὴ, Δημοσθ.

Δεσπόζω, Μ. όσω (δεσπότης). Ἐξουσιάζω, αὐθεντεύω ἀπολύτως, ἀπεριορίστως (χωρὶς νὰ ὑπόκειμαι μήτε εἰς νόμους, μήτε εἰς ἄλλον τινα), Γεν. ὑπ. Ὁμ. Δημ. 366, Πλάτ. Νομ. Ε'. ὑστερωτ. δὲ καὶ αἰτιατ. 2) κάμνω ἑμαυτὸν δεσπότην, γίνομαι δεσπότης· ἐξουσιάζω, κυριεύω τί, γίνομαι κύριος τινὸς πράγματος, μετὰ γεν. πράγματος. Παθ. δεσπόζομαι, κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπ' ἄλλου τινός, ὑπακούω ὡς σκλάβος, ἢ ὑπήκοος.

Δέσποινα, ης, ἡ Ἡ κυρία (κυρά) τοῦ ὁσπιτίου, Ὀδ., ἔνθα συνάπτεται καὶ, «Ἄλοχος δέσποινα,» καὶ, «Γυνὴ δέσποινα,» Ὀδ. Γ, 403, Η, 347., ἰδιωτ. ἡ ὁποία ἔχει ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὰς σκλάβας της. Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐσήμαινε καὶ ἡ βασίλισσα, ἡ ἔχουσα ἐξουσίαν, καὶ μεταχειριζομένη, προστάζουσα τοὺς ὑπηκόους της ὡς σκλάβους. Περὶ Θεοκρ. Ϛδ', ἐν Ἀθήναις μάλιστα ἡ Περσεφόνη. (Παράγουσι τοῦτο τινὲς ἐκ τοῦ, δέος ποιοῦσα, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δεσπόζω)

Δεσποσιοναύτης, ὁ. Κατὰ τὸν Ἀθήν. σελ. 271. ἐλέγοντο Δεσποσιοναῦται παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ὅσοι τῶν ἀπελευθερωμένων Εἱλώτων εἰς τοὺς στόλους κατετάσσοντο ὡς ναῦται.

Δεσπόσιος, ὁ, ἡ = δεσποσύνος. Ἀνήκων εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ ὁσπητίου, Αἰσχυλ Ἰκετ. 858. ἀμφίβ. μέντοι. Ὁ δὲ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Λ. σελ. 846. λέγει, ὅτι δεσπότιοι, καὶ δεσποτικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι.

*Δεσποστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ δεσπόζω. Ἱκανὸς νὰ δεσπόζῃ ἀπολύτως, Ἀριστ. πολ. 7, 2, 9.

Δεσποσύνη, ης, ἡ. Ἀπεριόριστος ἐξουσία, δύναμις, καὶ ἡ προσταγὴ ἑνὸς δεσπότου.

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ, η, ον· τὸ αὐτὸ καὶ δεσπόσιος. Ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην, παρ' Εὐριπ. «Ἄλοχος δεσπ.» τὸ αὐθεντ. κρεββάτι, Γρ. Ὁμ. Δημ. 144. ὅθεν, ὁ Δεσποσύνεως, ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου τοῦ ὁσπιτίου, ὁ τζελεπῆς, κοκώνος (Ἀθήν. Δ'.) καὶ, ἡ Δεσποσύνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ κοκώνα (Πλούτ.

εἰς Δυκ.) καί, »Τὰ δεσπότευμα (παρὰ Ξενοφ. Οἰκ. ΙΔ'. 2.), τὰ πράγματα, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ ὑσπητίου, εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, τὸ κτῆμά του.

Δεσποτεία, είας, ἡ (δεσποτεύω). Ἀπεριόριστος ἐξουσία· καὶ ὁ τόπος, ἡ ἐπαρχία, τὴν ὁποίαν ἐξουσιάζει ὁ δεσπότης, Ἱστορ. καὶ Λουκ.

Δεσποτεῖος, α, ον, = δεσπότειος. Ἀνήκων εἰς αὐθέντην, δεσπότην, Λυκόφρ. 1183.

Δεσπότειρα, ἡ, Ἐπιγλυκ. τοῦ Δεσπότης. Γυνὴ δεσπόζουσα, ἐξουσιάζουσα, Σοφοκλ.

Δεσποτεύω, Μ. εὔσω, καὶ δεσποτέω, Μ. ήσω, = δεσπόζω, Πλάτ. εἰς Τίμαιον· μετὰ Γενικῆς.

Δεσπότης, ου, ὁ, κλητ. δέσποτα. Κύριος, αὐθέντης, ἐξουσιαστής, ἰδιαίτ. ὁποιος ἔχει ὑπηκόους καὶ μάλιστα σκλάβους εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τοὺς προστάζει μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, χωρὶς νὰ ὑποτάσσηται εἰς νόμους· καὶ οἱ σκλάβοι, ὅταν ὁμιλοῦν τοὺς δεσπότας των, ἔλεγον, »Δέσποτ' ἄναξ, καὶ, ὦ ναὶ δέσποτα, Ἀριστ. Εἰρ. 90, 392. ἄρα δεσπότης, ἀπόλυτος αὐθέντης, ἐξουσιαστής. Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει οὕτω καὶ τὴν ἐν Σπάρτῃ ἀριστοκρατικὴν γερουσίαν. Ποιητ. λέγεται καὶ ἐπὶ Θεῶν, καὶ μάλιστα, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος. Συνήθως ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην ὀνομάζει μόνον τοὺς Θεοὺς δεσπότας, Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 8. Εὐρίπ. Ἱππ. 88. 2) κτήτωρ, κύριος, οἷον ἵππων, παίδων, νηῶν, Ποιητ. Πινδ. 4, 94, 369. Ὀλ. 1, 34. 3) παρὰ τοῖς Κελτοῖς, ὁ θεὸς, καθὸ κύριος τῶν ἁπάντων, ὅτι δεσπόζει ἐν τῇ δυνατείᾳ αὐτοῦ ἀπ' αἰῶνος, καὶ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων μόνος ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ὡς δεσπότης ἀΐδιος, καὶ πάντες τὸν δοῦλοι αὐχενατοῦτῳ ὑποκλίνομεν 4) παρὰ Βυζαντινοῖς, ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. 5) πρίγγιψ, ἀξίωμα, δεδομένον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ἀνδραγαθίαν τινὰ μεγάλην ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ βασιλείου ποιήσαντας. Ἡ συνήθεια δίδει τὸν τίτλον τοῦτον καὶ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς. (Μαθημ. λαξις, ἴτως συγγ. τῷ, δεσμός, δεσμώτης).

Δεσποτίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ δεσπότης, Ἀριστοφ. Α'. Ἐπιστολ. 23.

Δεσποτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ δεσποτείαν· ἐπιτήδειος, ἄξιος ἵνα δεσπόζῃ. »Δεσποτικαὶ συμφορκίαι, δυστυχίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι τοῦ δεσπότου, Ξενοφ. 2) κλίνων, ἐπιρρ. εἰς δεσποτείαν, προστακτικός, κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς δεσπότου, Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. »Ἀφαιρεῖται τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος.

Δεσποτικῶς, Ἐπίρ. τοῦ δεσποτικός.

Δεσπότις, ιδος, ἡ, = δεσπότειρα, καὶ δέσποινα, Εὐρίπ. Σοφ.

Δεσποτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ δεσπότης. Δεσποτάκης, μικρὸς δεσπότης (λέγεται ἐπὶ καταγελωμένου, καὶ ἀστειστικοῦ), Εὐρίπ. Κύκλ. 267.

Δεσποτός, ή, όν, = δεσποστός, ἀμφ. Ἐξουσιασμένος, ἢ ἄξιος νὰ δεσπόζηται, ἐξουσιάζεται, ἢ εὐκόλως ἐξουσιαζόμενος, Ἀριστοτ. Πολιτ., ἔνθα ἄλλοι δεσποστόν ἀναγινώσκουσι.

Δετή, ῆς, ἡ (ὑποκορ. τοῦ, »λαμπάς«, κυρ. ἑνικ. τοῦ, δετός). Συνδεδεμένος φρυγανίδες, ἕνα δεμάτι ἀβδίων δεμένων, φάκελα, συνεστραμένη ἀπὸ δύο χόρτα ξηρὰ ξύλα, ὁμοῦ εἰς ἓν δεμένα· ὅθεν τὸ παρὰ Πολυβ. Γ'. 93. »Λαμπάδας δεσμεύειν, Ἐν Ἰλ. Α, 554. καὶ Ρ, 663. »Καιόμεναι δετίαι, ἀναμμένοι λαμπάδες ἐκ ξύλων, τὰς ὁποίας ὕστερον ἄλειφαν καὶ μὲ πίττα», 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ στεροῦ, συγκειμένη ἐκ πολλῶν ἁγλίθων, γελγίδων (σελίδων).

Δέτις, ιδος, ἡ. Μικρὰ λαμπάς, φάκελα, Γαλην. Ἑλλωσ. Ἱππικρ.

Δετός, ή, όν (δέω). Δεμένος, συνδεδεμένος· καὶ ὁ διὰ δέτιμον.

Δεύομαι, καὶ δευίω (Ζήτ. Δεύω), ὅθεν ποιητ. ἀπαρ. μέσ. μέλλ. δευήσεσθαι, Ὅμ.

Δεῦκος, τό, = γλεῦκος, Σχολ. Ἀπολλων. Α'. 1037. καὶ Β'. 267, καὶ 390.

Δεῦμα, ατος, τό (δεύω). Μούσκευμα, βρέξιμον, ἢ τὸ βρεγμένον καὶ μουσκεμένον. 2) εἶδος τεχνικῶς μαγειρευμένου φαγητοῦ ἐκ κρέατος, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 1, 50., ἔνθα ἄλλοτε δεύτατα ἀνεγινώσκετο.

Δεύνυσος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Διόνυσος, ὅ ἐστι, Διόνυσος, ὡς Θεύκριτος ἀντὶ Θεόκριτος, Κλεύδικος ἀντὶ Κλεόδικος. Κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. σ. 259, 28 ἀντὶ δεύνυς Νύσης, τὸ δεῦνος ἐστι δῆθεν Ἰνδιστὶ ἀντὶ βασιλεύς.

*Δευοίατα, ποιητ. ἀντὶ δεύοιντο, ἐκ τοῦ δεύω, ἐλλείπω, Ἰλ.

*Δεύομαι, ποιητ. ἀντὶ δέομαι, Ὅμ. ἴδε δεύω.

Δευρί, Ἐπίρ. Ἀττικῶς, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ, δεῦρο, Ἀριστοφ. Νεφ. »Βλέπε νῦν δευρί, βλέπε τώρα ἐδῶ.

Δεῦρο, Ἐπίρ. Ἐδῶ, ἐνθάδε, ἔλα· ἐπὶ τόπου, μὲ ἄλλα κινήτως ῥήματα, »Ἔρχου δεῦρο,« ἔλα ἐδῶ. παρ' Ὅμ. δὲ πολλάκις καὶ ὡς παρακελευστικὸν καὶ κλητικόν, ὀγλίγωρα ἐδῶ. »Ἄγε δεῦρο, Ἰλ. Ρ, 685. »Δεῦρ' ἄγε, Ὀδ. Θ, 145. »Δεῦρ' ἴθι, Ἰλ. Γ, 130. καὶ, »Δεῦρ' ἴτω« Ἰλ. Η, 75. Σημ. τὸ ῥῆμα ἔστι πάντοτε ἐν τῷ ἐνικῷ, μετὰ δὲ τοῦ πληθυντ· τίθεται τό, δεῦτε. Τίθεται δὲ τὸ δεῦρο καὶ ἄνευ προστακτικῆς, ὡς Ὀδ. Θ, 292. »Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν. Κατὰ διάλλαγ. ἔστιν ἡ ἔκφρασις ἐν τῷ, δεῦρο τότε, Ὀδ. Ρ, 444. Ἰλ. Ξ, 309, ἔνθα τὸ τόδε καὶ δεῦρο ταυτόσημα. 2) ἔδω, ἐπὶ ῥημάτων εἰς μερικὰ ῥήματα, π.χ. παρατηρῆσαι, παρεῖναι, ἔνοις, προηγηθείσης κινήτεως, κεῖται ἡ σημασία τῆς παρουσίας, εἰς τρόπον ὥστε μένει καὶ ἐνταῦθα ἡ καθ' αὐτὸ ἰδέα τοῦ ἐνθάδε, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Γ, 405. »Τοὔνεκα δή νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης« ἐκ συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ῥήτ. Πλατ. Φαιδ. σ. 57. Α. 3) ἕως ἐδῶ, ἕως τώρα, ἐπὶ χρόνου, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ., καὶ μάλιστα Τραγ. Λέγεται δὲ καὶ, »Δεῦρ' ἀεί, ἕως εἰς τὴν ὥραν, ἕως τοῦ νῦν, Valck. Phoin. 1215 Pors. Ὀρεστ. 1674. συχνάκις δὲ μετὰ τοῦ, μέχρι, ὡς, »Οὓς ἐξ ἑῴων μέχρι δεῦρο ἀεὶ διελυλέγμενοι (Πλατ. Νομ. Ζ'.)· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρτου, ὡς Εὐρ. Φοιν. 273. »Κἀκεῖτε καὶ τὸ δεῦρον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καὶ Θουκ. »Μέχρι τοῦ δεῦρον, ἕως τώρα· καὶ Ἀριστ. Θεσμ. 666. »Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντα ἀνακεκόφαμεν. Ὁ Ἀριστοφ. ἔχει ἀντὶ δεῦρο καὶ τὸ ἐπίταγμα. Ἀττ. δευρί. – Ἆρα, τὸ, δεῦρο σημαίνει ἐνθάδε, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἕως ἐδῶ, καὶ ἀπολύτως μέν, αὐτὸ τοῦ, ἴτε, ἔλθε, ἔλα, προστακτικοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. »Δεῦρο σύ· καὶ παρὰ Μουσαίῳ, »Δεῦρο μοι εἰς φιλότητα,« ἐτοδυναμεῖ δὲ ἐνίοτε μὲ τὸ φέρε, ἄγε, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. »Καί μοι δεῦρο εἰπέ«, ἔλα νὰ μοῦ εἰπῇς τώρα. Κυρίως δὲ καὶ ἀναφορικῶς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Β'. 874. »Δεῦρο δακήμενος ἔστιν«, ἀντὶ τοῦ οἱ τινες, οἱ ὁποῖοι· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι, Λόγ. 41. σελ. 183. »Δεῦρο οἰκήτορες«. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, δεῦρω εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., εἰς οὓς ὅμως ὁ Διονδ. διώρθωτεν ἐν Ἰλ. Γ, 240, πρβ. Ἡρωδ. ἐν Διονδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 26, 31. καὶ Schaef. Appar. Demosth. 1. σ. 866.

*Δεύς, Αἰολ. ἀντὶ Ζεύς, Koen. Γρηγ. σ. 599.

Δευτοποιέω (δευτοποιός). Βάπτω εὔμορφα, γνητίως, καλῶς· ἐν γένει, βάπτω, βάφω, Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. ια'. »Φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευτοποιοῦσι τὰς παρειάς«. ὅθεν

Δευτοποιΐα, ἡ. Ἡ καλὴ, μὲ λαμπρὰ χρώματα βαφῆ· καὶ ἐν γένει, ἡ βαφή.

Δευτοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, τό (δεύω). Ὁ μὲ εὔμορφα, λαμπρὰ χρώματα, ἢ γνητία βάφων, ἐπί τε ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, ὅθεν, »Χρῶμα, βαφῆν, τὸ ὁποῖον βάπτει, ἢ χρωματίζει καλῶς, διαρκῆς, γνητία, καὶ ἀνεξάλειπτος βαφή· χρωμάτισμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποπλύνεται, δὲν ἐξαλείφεται ποτέ, Πλάτ. Πολ. Δ'. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς Βασίλειος ἐν Χειρογρ. περιγράφει ταύτην τὴν βαφὴν οὕτω. »Δευτοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ στύψεως γιγομένης, καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος«. 2) μεταφορικῶς, ἀνεξάλειπτος, διαρκὴς, ἀνεξίτηλος, ἀφθαρτος, ἀληθινότατος, Πλατ. ἐν Ruhnk. Τιμ. σ. 73. Ast. Πλατ. Πολ. 4, 7.

*Δευτάτιος, α, ον, ποιητ. τύπος ἀντὶ, δεύτατος, Ἰακ. Ἀνεκδ. Π. σ. 74.

Δεύτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ δεύτερος, ὡς τὸ ὕστατος. Τελευταῖος, πάντων ὕστερος, ὁ πλέον ὑστερινός, Ὀδ. Α, 288. »Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν· καὶ Ἰλ. Τ, 51.

Δεῦτε, Ἐπίρ. Κατὰ μὲν πληθυντ. τοῦ δεῦρο, ἔλθετε, ἔλατε ἐδῶ, ὡς τὸ δεῦρο, ἀεὶ δὲ μετὰ πληθ. ῥήματος, καὶ κατὰ μόριον προκλήτεως, ἐξαιρ. »Δεῦτε φίλοι« (Ἰλ. Ν, 481.), καὶ (Ἰλ. Χ, 450.) »Δεῦτε θεοὶ πάντες ἅπαντες«. Ἐνίοτε δὲ τάσσεται καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ἄγετε, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 350. »Δεῦτ' ἄγετε· παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐν Ὀδ. Η, 11. καὶ μετὰ ἑνικοῦ »Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες, εὐρηται· ἔστι δὲ καὶ φιλόν μόριον προτροπῆς καὶ παρακελεύτεως, ὡς ἀνωτέρω, ἐλάτε, (ἄντε Τουρκ.). (Κατὰ μὲν Βούττμ. κατὰ συναίρ. τοῦ δεῦρ' ἴτε, κατὰ δὲ Δόμμιον, παρὰ τὸ δέω, δεύτε, δεῦτε, δεῦτε, τρόπον τινὰ ἀράμετε).

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δευτεραγωνιστής, ἔχω τὰ δευτερεῖα ἐν ἀγῶνι, τουτέστιν, ἐνάντιον μὲν κριτηρίου ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ἀθλοθέτου, ἐν δὲ τῷ θεάτρου ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ὑποκριτοῦ, εἶμαι δηλ. δεύτερος κάθε ἀγῶνος.

Δευτεραγωνιστής, οῦ, ὁ (δεύτερος, ἀγωνίζομαι). Εἶμαι ὁ δεύτερος ἀθλοθέτης εἰς τὸ κριτήριον, ἢ ὁ δεύτερος ὑποκριτὴς εἰς τὸ θέατρον, καὶ γενικῶς κάθε δεύτερος ἑνὸς ἀγῶνος, ἢ μιᾶς ὑποθέτεως, τὸ δεύτερον ἐνεργοῦν πρόσωπον. πρβ. πρωταγωνιστής, ὑπερταγωνιστής. (Ὁ τρόπος τελείωσης κυρ. ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ μετενεχθὲν εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ συνηγόρου δευτέρου, ὅστις παραστέλνει τὸ δεύτερον πρόσωπον, σχῆμα, ῥόλλαν).

Δευτεραῖος, α, ον. Τὴν δευτέραν ἡμέραν, εἰς δύο ἡμέρας συμβαίνων, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Ε'. »Δευτεραῖοι ἦλθομεν«, εἰς δύο ἡμέρας, μετὰ δύο ἡμέρας. 2) δεύτερος τὴν τάξιν.

Δευτεράριος. Ὁ τὰ δευτερεῖα τινὸς ἔχων· τοποτηρητὴς· δευτερεύων, Συνοδικ.

Δευτερεῖα, τὰ. Ἡ δευτέρα τάξις, ὁ δεύτερος τόπος, βαθμὸς κατὰ τὴν τάξιν, ὅτε ἐν χρήσει καὶ ἑνικῶς, Διογ. Λ. 3, 133. 2) ἰδίως δὲ καὶ μόνον πληθυντ., ὑποσυνόμ. ἄθλα, τὰ δεύτερον ἄθλον, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἢ δευτέρα ἀντιμοιβή, Πλούτ. εἰς Ἀρταξ. »Σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγελίων δευτερεῖα«.

Δευτερέσχατος, ὁ, ἡ. Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἔσχατον, μετὰ τὸν ὀλοστάτιον, ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Χειρουργ. Πακ. 94.

Δευτερεύω, Μ. εύσω (δεύτερος). Εἶμαι δεύτερος κατὰ τὸν βαθμὸν, τόπον, κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὴν τιμὴν, ἢ κατὰ τὴν ποιότητα. »Δευτερεύειν τινος, (Διοτκρ. Β'. 47.) ἀπολείπεσθαι τινός τι, ἤτοι, χείρω εἶναι τινός τι, εἴς τι, ἥττον εἶμαι χειρότερος, κατώτερος ἀπό ἄλλον τινά· καὶ ἐπὶ μοχθηρίας, ἀντὶ τοῦ δὲν εὐδοκιμῶ τόσον, νικῶμαι τρόπον τινα, μένω κατώτερος τοῦ ἄλλου· ἐν γένει, εἶμαι ἄνιστος, ἀνόμοιος τινι, δὲν εἶμαι ὅμοιός του. Μετὰ δὲ δοτ., τινί, ὡς, »Δευτερεύειν τινὶ«, Πλούτ. εἰς Κάμ., ἔχω τὴν δευτέραν τάξιν, τὸν δεύτερον τόπον (ῥόλλαν) εἰς ἕνα ἀγῶνα, ἢ εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, εἶμαι ὁ δεύτερος, ὁ δευτερεύ-

ων. «Δευτερεύειν αὐτῷ ἐπαξιοῦντες» ἐπίσης εἰ χρήται καὶ τό, «Δεύτερα λέγειν τινί», ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. 76. «Ῥωμαίῳ ἀνδρὶ τὰ δεύτερα λέγοντα (δίκαιόν ἐστι τοῦ δευτεραγωνιστοῦντα) πρῶτον εἶναι τῶν ἄλλων».

Δευτερεύω, Μ. εύσω. Ἔχω τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον βαθμόν, εἶμαι ὁ δεύτερος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ῥόλλαν. Ἀριστοφ.

Δευτερίας, ὁ (ὑποκορισμ., εἶνος). Τὸ δεύτερον κρασί, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀφ' οὗ τραβῶσι τὸ πρῶτον, βάλοντες νερὸν ἔπειτα εἰς τὰ τζίπουρα, τὸ λάγγιρον.

Δευτέριος, τό· ἡ, τὰ δευτέρια, ἡ, τὰ δεύτερα. Τὸ ὕστερον τῆς γέννας, τὸ ἀκόλουθον, ἡ μεμβράνη κτ., μὲ τὴν ὁποίαν κρύπτεται τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καὶ γίνεται ἐκβάλλεται μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ (κοινῶς), secundinae, Δοσιν. καὶ Παῦλος Αἰγ. ς'. 75. Α. 87. οὐδέτ. τοῦ

Δευτέριος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν δεύτερον τόπον, ἢ τάξιν, ἢ ἐκ τῆς δευτέρας ποιότητος.

Δευτεροβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅπλισις ἀλλάζει τὴν δευτέραν φοράν, δύο φοραῖς τὰ ἐδέντια, Πολυδ.

Δευτερογαμέω, ῶ (δευτερογάμος). Ὑπανδρεύομαι τὴν δευτέραν φοράν, δευτερονυμφεύομαι, Παυσάνι. ὅθεν

Δευτερογαμία, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος.

Δευτερογάμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ δευτερονυμφευμένος. (ᾱ)

Δευτεροδεκάτη, ης, ἡ. Ἡ δευτέρα δεκάτη, ὃ ἐστι τὸ δεύτερον δεκατισμα, δεκατιά, Ἱερῶν εἰς Ἔξεκ.

Δευτερόζυγος, ὁ, ἡ. Ὁ κλινόμενος εἰς τὴν δευτέραν συζυγίαν, Γραμμ.

Δευτεροκοιτέω, ῶ (κοίτη). Κοιμῶμαι ἀνὰ δύο, μὲ ἄλλον δεύτερον ὁμοῦ, ἢ κοιμοῦμαι τὴν δευτέραν φοράν, Ἀθήν. σελ. 584.

Δευτερόκλιτον, ὄνομα τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

Δευτερόλαος. Ὑπερογενημένος.

Δευτερολογέω, ῶ. Εἶμαι δευτερολόγος, ὁ δεύτερος εἰς τὴν ὁμιλίαν, δεύτερος ῥήτωρ, ἢ ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον, τὸν δεύτεραν ῥόλλαν, ὡς καὶ τὸ «δευτεραγωνιστέω», Μανναβ.

Δευτερολογία, ἡ. Ἡ ὁμιλία τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος· ἢ παράστασις (ῥόλλα) τοῦ δευτέρου ὑποκριτοῦ τῶν θεάτρων, ἢ τῆς δευτέρας πληγῆς. 2) ἡ ἐπαναληψις ἐν τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ· ἐκ τοῦ

Δευτερολόγος, ου, ὁ (λέγω), = δευτεραγωνιστής. Ὁ δεύτερος εἰς τὸ λέγειν, εἴτε ῥήτωρ, εἴτε κωμικός, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἢ ὑποκρίνεται μετὰ τὸν πρῶτον. Ὁ μὲν πρῶτος λέγεται πρωτολόγος, καὶ ὁ τελευταῖος, ὑστερολόγος, ἢ καὶ ἄλλως, πρωταγωνιστής, καὶ ὑστεραγωνιστής, Στοβ. Ὁμιλ. 37. Ζήτ. Δευτερεύω.

Δευτερονόμιον, τό (νόμος). Ὁ δεύτερος νόμος. Οὕτω λέγεται τὸ πέμπτον Βιβλίον τοῦ Μωυσέως, καθὸ περιέχει τοὺς δευτέρους νόμους.

Δευτεροπότμος, ὁ, ἡ (δεύτερος, πότμος), = ὑστεροπότμιος. Λέγεται εἷας, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον διὰ ἀπεθαμένον, καὶ πάλιν ἔρχεται, ἢ ὁ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἐχθροῦ, Ἡτύχ.

Δευτεροπροσωπεῖν, ἔχειν σημασίαν δευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα. Ῥῆμα τοῦ δευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτεροπρώτων Σάββατον, Λευτ. ς'. Σάββατον δεύτερον ἐκ τῶν πρώτων ἑπτὰ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅ ἐστι τὸ δεύτερον μετὰ τὸ Πάσχα.

Δεύτερος, α, ον. Ὁ δεύτερος κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ βαθμόν, παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἰλ. (Ψ, 365. 498. κτ.) καὶ πλῆθος ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἐστὶ κατόπτερος ἄλλου κατὰ τὴν μάχην. «Σεῖ δεύτερόν ἐστιν, σεῖ περοβλέπεται, σοὶ συγχώρεται, Ἡσ. Ε'. ῥῆ. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστ. συχνότερον οὕτω, Θουκυδ. ς'. «Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην». «Δεύτερον πρωτεῖον, ἔχει τὸν πρῶτον τόπον μεταξὺ ἀνδρώνων ἢ ἕδρας τῆς δευτέρας τάξεως. «Οὐδεὶς δεύτερος», μὴ κατώτερος αὐτὸ ἄλλο τινα, Ἡροδ. Α', 23. «Δεύτερόν τινος τινὰ ὄντα, γηθεῖσθαι, παιεῖν, τιθέναι, βάναι, κ. τ. λ. ἴσαν κατόπιν τοῦ πρώτου, ἤτοι κατώτερον τοῦ ἄλλου. «Δεύτερός τινος γίγνεσθαι, εἶμαι κατώτερος ἑτέρου, ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ, succumber. «Μετ' ἐμὲ ὑστερεῖ», ὁ πλησιέστατος μετ' ἐμέ, ὁ εὐθὺς μετ' ἐμέ. «Τὰ δεύτερα, = δευτερεῖα καὶ δευτέρια, ὁ δεύτερος βαθμός, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἢ δευτέρα ἀνταμοιβή, Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. καὶ ὁ αὐτός, «Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν, διότι τοῦ τὰ δευτερεῖα τίχτει εἰς τὴν τιμήν. «Πάντα δεύτερα γαστρὸς ποιεῖται», αἰτί, πρατιμᾶσι ἀπὸ ὅλα τὴν γαστέρα. Τίθεται καὶ αὐτὸ ἕτερος, Θουκυδ. 3, 40. κεῖται –, δεύτερος –, αὐτὶ ὁ ἕνας – ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο, Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 174. Ὑπερθ. δεύτατος, ἐλλιπέστατος· ἐπιτηδειότατος ἐπὶ χρόνου, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 51. Ἐπίῤῥ. δευτέρως, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 965. Ε. 2) σημαίνει ὕστερος, δεύτερος κατὰ τὸν χρόνον, καιρόν, ὡς «Δεύτερος ἦλθε, ἢ ἦλθεν ὕστερος ἐκ τῶν δύο, ρ. ε. ἦλθεν ὑστερώτερον, Ὁμ. Ἰλ. Χ, 207. «Δευτέρῳ χρόνῳ (Ἡσιόδ. Ὀλ. 1, 60.) αὐτὶ ὑστέρῳ, μετέπειτα, ἄλλοι καιροῦ. «Ἔμπα δεύτερος (Ἰλ. Ψ, 248. ἢ ρ. ε. οἱ ὕστεροι ἐμοῦ, οἱ μελλοντες μετ' ἐμέ, μετὰ τὸν ἀπερίσκεπτόν μου. «Οὔμ' ἀτε δεύτερος ἄλλα ἕπετ' ἄχος τραέσκων (Ἰλ. Ψ, 91.), δὲν θέλει μοὶ ἔλθη καὶ δευτέραν φορὰν κάτοικος εἰς ἐμὲ λύπη εἰς τὴν καρδίαν. «Δεύτεραι φρονίδες σοφώτεραι» (ἐπὶ δὲ φυτῶν, τὰ μετὰ τὴν τεμὴν ἀναβλαστήματα). Ἰδίως δὲ ἐν χρήσει κατὰ σημασίαν χρόνου συχνάκις ὡς ἐπίῤῥ. «Δεύτερον, ἢ χρόνου δεύτερον αὖ, ἤ, δεύτερον αὖτις, αὐτὶ δεύτερις, τὴν δευτέραν φορὰν, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αἰτιᾶ· τῷ, πρῶτον, Ὁμ. Ἰλ. Α, 513. Γ, 332. Ε, 855. Η, 248. Δ, 19. κτ. Ἐν τῷ περὶ λέγω συνήθως τό, δεύτερα (αὐτὶ δεύτερον), ὅπερ ὁ Ὁμ. ἔχει μόνον ἅπαξ, ἐν Ἰλ. Ψ, 538. «Ἀλλ' ἄγε δή σὺ δῦσαι ἄεθλον, ὡς ἐπιτοιμεν δεύτερα,» Ἀττ. αὐτὶ δεύτερον. «Δεύτερος ἦεν,» αὐτὶ ἦλθεν ὡς ὁ δεύτερος, ἦγουν μὲ ἄλλον ἕνα, καὶ οἱ δύο ἦλθον, Ἐρμ. Vig. σ. 721. «Τὸ δεύτερον, ἤ, ἐκ δευτέρου,» αὐτὶ καὶ δεύτεραν φοράν. (Τὸ δεύτερος ἔχει σχεδὸν καθ' ὅλα τὴν σημασίαν τοῦ ὕστερος, ὥστε ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δεύω, δέω, ἐλλείπειν, εἶμαι κατώτερος, ἔστιν ἀναμφιβόλως ἡ ἀληθεστέρα).

Δευτεροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, ἢ μετὰ τὸν πρῶτον ἱστάμενος, Θεμιστ. σελ. 375. Ὑπρ. πρωτοστάτης.

Δευτεροσχετος, ὁ, ἡ (ἔχω), = Δευτερεύχης, Λυκόφ. 204.

Δευτεροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), ἐνεργ. Ὁποιος ἐγέννησεν, ἢ γεννᾷ δύο φοραῖς, καὶ δευτέραν φοράν, Ἀριστοτ.

Δευτερότοκος, παθητ. Ὁ τὴν δευτέραν φορὰν γεννημένος, ὁ μετὰ τὸν πρῶτον γεννημένος.

* Δευτερουργέω (δευτερουργός). Παιδεύω λέω μὲ τὴν μηχανὴν καὶ ξαπαστρεύω, ἐπὶ ἱματίων, Ersner.

* Δευτερουργής, ἐος, ὁ, ἡ (ἔργω). Ἐκ τέου πεστρεμμένος, διὰ τῆς τριβῆς καθαριζόμενος ἐπιμάτιον, ἄλλως «Ἐπίγραφεν. Ἴδε καὶ δευτερουργός.

Δευτερουργός, ὁ, ἡ. Ἐνεργῶν ὡς δεύτερος εἰς μίαν πρᾶξιν, ἢ ἐνεργεῖ, ἢ ὁ τὸν δεύτερον τόπον ἔχων αὐτῆς τῆς πρᾶξεως, ὡς «Αἱ τῶν σώματος κινήσεις δευτερουργοί,» Πλάτ. Νομ. 1. καὶ ἑπόμ. (ὡς «δευτερουργὸς τέχνη», Πολυδ.) ἄγκειος, πετεινός, κατώτερος. 2) ὁ πτερυγίων, καθαιρέων τὰ λερωμένα φορίματα, ὅθεν καὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦμενον φόρημα. «Δευτερουργὸν καλεῖται, ἄλλως δὲ καὶ ὑπόγαιον». (Πολυδ. Ζ, 77.), αἱ δὲ τοιαῦται ἐπιχειρήσεις, δευτερουργεῖν καὶ δευτερουργία, λέγεται, ὁ αὐτός.

Δευτερουχος, ου, ὁ (ἔχω). Ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον τόπον, ἢ βαθμόν, Δυκ.

* Δευτεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἀντηχῶν, ἐπαναλαμβάνων, λέγων τὰ αὐτά, ἠχώ, Νόνν. Διον. 2, 130.

Δευτερόω, ῶ, Μ. ώσω. Δευτερώω, κάμνω τι καὶ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, ὡς «Δευτεροῦν τὴν ἀρχὴν», ἀρχίζω καὶ δευτέραν φορὰν τὸ χωρᾶς· πρβ. τριτόω· ὅθεν

Δευτέρωμα, ατος, τό. Ἡ ἐπανάληψις, καὶ τὰ ἐπαναλαμβανόμενα, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. τελ. 20. καὶ 600.

Δευτέρωσις, εως, ἡ. Τὸ αὐτὸ ὁηλ. τὸ τὰ δευτερεύειν τινός. 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις, Βασιλ. Δ', 23., δευτερώσεις, αἱ παραδόσεις, αἱ παρεμπίπτουσαι καὶ μὴ γεγραμμέναι ἱστορίαι καὶ ὕμνοι τῶν Ἰουδαίων, Ἐκκλ. Συγγρ. ἔνθεν

Δευτερωτής, οῦ, ὁ. Ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐξηγητὴς τῶν τοιούτων παραδόσεων, καὶ τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων, Ἱερών.

Δευτήρ, ῆρος, ὁ (Ρευθ.). Ὄργανόν τι, ἐργαλεῖόν τι τῶν ψυκτῶν, καὶ τῶν μαγείρων, ἐξ οὗ ἀνακτᾶται νῦν, Πολυδ. Γ, 103.

Δεύω, Μ. δεύσω, Αἰολ. καὶ ἐπ. τύπος αὐτοῦ εἶναι, Ἐλλείπω, λείπω, χρειάζομαι. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀόριστος, Ὀδ. Ι, 483. 540. «Τοιῶν ἑταίρων οἶνον ἀμύμονα ἀνέσσαιο, ἐλλείψει ὀλίγου νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τιμῶν, ὅσον τὸ ἐπέτυχε, ἢ ὀλίγου ἀόμη ἔλειπε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Συχνότερον ὅμως κατὰ μέσην ἐνάθετον, δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Ἀποδ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ συντόν. ἐπιτοπολὺ γεν. πράγμ., κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἔχω χρείαν, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστερούμαι. Ὁμ. «Θυμοῦ δευόμενοι» (Ἰλ. Γ, 204). αἰτί, ὑστερημένοι τῆς ζωῆς· Ἐξ καὶ Ἰλ. Λ, 478. Θυσ. Β, 481. 709. κ. τ. λ. Ἔκορ. στομίου καὶ, εἶμαι ἐλλιπής, κατώτερος τινός, ὡς «Μάχης ἐδίευε πολλόν (Ἰλ. Γ, 192)», κατὰ τὴν μάχην σὺ εἶσυ πολλὰ κατώτερος. «Ἀλλὰ τὰ πρῶτα δεύεαι Ἀργείων (Ἰλ. Ψ, 282), κατὰ εἷς· ἄλλα ἄλλα εἶσυ κατώτερος τῶν Ἀργείων. (παρὰ τὰ δέω, ἐπεκτάσει τοῦ υ)

Δεύω, Μ. εύτω. Βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν, Ὁμ., ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθητ. «Πίνακα πτερὰ δεύετε δάκρυσι (Ὀδ. Ε, 55). «Δάκρυσι δεύεσκον εἵματα (Ὀδ. Η. 260.)· ὑγιοῖς δὲ καὶ ὡς τό, βαίνω, ἐπὶ ξηρῶν, στεγνῶν πραγμάτων, Ἐπ. Ἀδ. 482, 4. Οἱ νεώτεροι ἐχρῶντο αὐτὶ τῆς γεν. καὶ τῇ δοτ., ὡς ὁ Ὁμ. ἐν τῷ κατὰ ὠκ. Ἡρωδ. «Δάκρυσι πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένοις». 2) πληρόω, γεμίζω, ὡς Ἰλ. Β, 471. «Γλάγος (τὸ γάλα) ἄγγεα δεύειν. 3) ἀναπαύω μὲ ὕγρανσι, προσμηγίω, ὡς ξυμάρι· καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀλείφω, ῥάπτω, ὅθεν τὰ, δευτοπιεῖς. 4) χύνω τί, κάμνω τὰ χυθῇ, π. χ. αἷμα, Σοφ. Αἰ. 376. Παρὰ δὲ Κοΐντ. Σμυρν. 4, 411. αὐρηται ἔκτινες ῥήματος δεύσω ἐ ἀέρ. «δεύσειν ἀγρῶν». (Συγγ. τῷ, δέφω καὶ διαίνω).

Δεφεδευσις, ὑπεράσπισις, καὶ δεφεδεύω, ὑπερασπίζομαι, καὶ δεφέστωρ, ὑπερασπιστής, ἐκ τοῦ Λατ. defensio, defendo, defensor. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ἐκ τοῦ, ἐνδίκως.

Δέφω, Μ. φω, καὶ Αἰολ. καὶ Δωρ. ενῶ· τὸ αὐτὸ καὶ δεύω, δεφίω, ἐκ τοῦ δέω, δεύω, σημαίνει τό, διαίνω. Κυρίως, ὑγραίνω καὶ μαλακύνω, βρίσκοντάς τι τὸ μαλακύνω, ἢ ζυμόνω

τι μέ τας χείρας καὶ τὸ μαλακώνω, κατεργάζομαι, μαλάττω, καθὼς κάμνομεν τὸ κηρί, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν δερμάτων, τομαρίων, βυρσοδεψῶ, κατεργάω. Ὅθεν τὸ Μέτ. δέρτθαι, παρ' Ἀριστοφ. Βίρ. 290. καὶ παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 80. ἐπὶ (ἀνανεμοῦ) μαλακίας, μαλακίζομαι, ἀποσπερματίζομαι.

Δεχάμματος, ὁ, ἡ (δέκα, ἄμμα). Ὁ ἔχων δέκα κύμπους, κομπιά, ἡ θηλυάς, Σενοφ. Κυν.

*Δέχαται, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ δέχομαι, χωρὶς ἀναδιπλασιασμοῦ, ποιητ. Ἰλ. Μ, 147.

Δεχήμερος, ου, ὁ, ἡ (δέκα, ἡμέρα). Ὁ ἔχων, ἢ διαρκῶν δέκα ἡμέρας. «Τὸ δεχημερον, τὸ ἐπὶ ἡμέρας δεκαπενθημα, Πλάτ. καὶ Θουκυδ.

Δέχθαι, ἀπ. ἀπαρ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Α, 23. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. c.

Δεχμένος, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ δεχόμενος, καὶ δεγμένος τὸ αὐτό.

Δέχυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δέχομαι, ἐν Ἐπιγρ. «Δέχυτο μαρτυρίην», Ὀρφ. Ἀργ. 566.

Δέχομαι (Ἰων. δέκομαι, ᾧ παρ' ὅμως ὁ Ὅμ. εὐχρήστως), Μ. δέξομαι, καὶ δεδέξομαι, Ἰλ. Παρακ. δέδεγμαι, Ὑπερσ. ἐδεδέγμην, Παθ. ἀόρ. ἐδέχθην. — Ὡς ἐπιρρ. κατὰ συγκ. ἀορίστου τύπους σημειωτέον μάλιστα, δέκτο, γ'. ἑνικ., Ἰλ. δέξο, β'. ἑνικ. προστ., Ἰλ. δέχθαι, ἀπαρ. Ἰλ. δέγμενος, μετοχ. Ὅμ. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. c. — Ἀποβ. Μέτ. — Τινὲς θεωροῦσιν ὡς ἰδιωτ. τύπους τὸ, «Δεδεκημένος, ἀντὶ ἐνου, Ἰλ. (ἐξ οὗ δοκεῖν) καὶ τὸ, «Δεδέγμαται χειρῖτῶ, ἀπαίζομαι, ὑποδέχομαι, Ὅμ. ἐ δείνυμι. Παράγεται ἐκ τοῦ δεξιός, καὶ τ λλ συγγεν. τ, δείκνυμι. Σημείωσαι τὰ

1) ὡς τὸ κοινῶς δέχομαι, πίνω εἴτε δίδεταί μοι ἢ ἐγχειρίζεται, Ὅμ. μὲ μερικοὺς ἰδιαιτέρους προσδιορισμούς. α') «ποδέχομαι, δέχομαί τι εὐκαίρως, ὡς, μῦθον (Ὀδ. Τ, 271), ἤγουν δὲν πέρνω ἐπὶ κακοῦ ἕνα λόγον. β') δέχομαι ἀγογγύστως τί, ὡς, «Κῆρας, τὰς ἅπαντον, ὑπομένω σταθερῶς, στέργω, Ἰλ. Σ, 155. γ') δέχομαι εὐμενῶς, ὡς, Ἰρὰ (ἐπὶ θεῶν, Ἰλ. Θ, 420) καὶ μετὰ τοῦ, πρόχρων, Ἰλ. Ψ, 647. πρβ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 187. δ') δέχομαι φιλοξένως, ὑποδέχομαι, φιλικῶς δεξιοῦμαι, ὡς Ἰλ. Σ, 331. «Ἐκεῖ οὐδέ μι νοστήτητα δέξεται ἐν Μεγάροισι γέρων Πηλεύς· καὶ Ὀδ. Τ, 316. καὶ παρὰ Ξενοφ. «Δέχεσθαι ξένους· ἢ καὶ πληρέστερον, «Στέγῃ, πυρὶ δέχεσθαι ξένους», Valck. Ἱππ. 82. ε') ἐπὶ πολεμίων καὶ ἀντιπάλων σημαίνει τό, ὑπαντῶ, ἀντιτάσσομαι, ἀντιπολεμῶ, δέχομαι ἐχθρικῶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 238. «Τὸν δ' ἄγον ἀπτῶτα δεξέσθαι ἐξέτ' ἔουρι· πρβ. Δ, 107. Μ, 147. Ο, 745. λέγεται δὲ καὶ, «Δέχεσθαι εἰς χεῖρας», Ξεν. Ἀνάβ. 4, 3, 31. Περὶ δὲ τοῖς Ἀττ. τυχόντα, «Δέχεσθαι τοὺς πολεμίους, ἀναπηδῶ πρός τινα, ἀντέχω τοῖ, πτάνομαι μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἀλλάσσομαι εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. — Ὄχι τόσον δὲ σύνηθες καὶ, καθὼς φαίνεται, κατὰ πολ. σημ. ἐστὶ τό, «Δέχεται τινὸν ἐς κακοῦν, ἵνα κακὸν ἕκαστος ἐς τὸν ἄλλον, ἀκολουθεῖ κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Τ, 290. — Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὸ δέχομαι μέ, «παρά τινος, πάρω, ἀγοράζω ἀπό τινος, Ἰλ. Ω, 429. ὁμοίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀνευτίς παρά, «Δέχεσθαί τινος» Ἰλ. Δ, 121. Ο, 203. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ταῦτα ἐστὶ· ἔτι δὲ καὶ αἰτ. καὶ ἀόρ., πάρνω τι ἀπό τινος, ὡς Ἰλ. Β, 186. «Δέξατο δ' σκῆπτρον καὶ Ο, 84. Γ, 203. Ὀδ. Ο, 282. Pors. Ἐκ. 553 Buecklı. v. lect. Ποδ. Πρδ. 4, 21. Dissen Πιδ. Ἰσθμ. 5. ἐν ἀρχῇ. Boeckh. Inscr. Graec. t. p. 7 Τί ἐ, «ζωστὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο» (Ὀδ. Λ, 327), ἀντὶ, ἔλαβε χρυσὸν διὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν ἐπώλητε μὲ χρυσόν.

2) Προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, ὅπερ σημαίνει σχεδὸν ὡς ἀνωτ. σημασ. ε'. καὶ συντάσσ. αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ὀδ. Ι, 513. Μ. 230. «Δέγμενος, ὁπότε ἀγορηθείεν (Ἰλ. Β, 794), παραμονεύων ποτὲ νὰ κυνηγήσῃ, μισοῦσαι, καὶ Ἰλ. Ι, 191. «Δέγμενος Λιχιάδην, ὁπόστε λήξειεν. (Ἐν τῇ σημασ. τοῦ ἀνεπτῶτος, δεχόμενος, εὑρηται ἡ μετοχὴ δέγμενος μόνον ἐν Ἴων. Ὅμ. Δημ. 39. Ἑρμ. 474).

3) Μεταφ. ἐπὶ νοὸς, μεθοδ. σημαίνει α) ἀκούω, μανθάνω, γνωρίζω, Valck. Φοιν. 462. β) δέχομαι γνώμην τινά, συγκατανεύω, συμφρονῶ, ἐπιφωνῶ. γ) συγχωρῶ τι, ἀρνοῦμαι νὰ περνῶ ἔτζι, γνωρίζω, ἀθῶνω, ὁμολογῶ, Wyttenb. ep. cr. σ. 155. δ) προτιμῶ, ἐκλέγω, ὡς τό, αἱρεῖσθαι, δεῖ μετ' ἀπαρ., Schaef. Διον. περὶ συνθ. σχημ. 355. κάλλιον δέχομαι, Wolf Πλατ. Συμπ. 27, 7. ε) συγχωρῶ τί, ἐπιτρέπω, Πλατ. Πολ. Γ'. «Πολλὰ δὲ ποιήτας, ἃ οὐκ ἂν δέξαι τὸ τινα ἰδεῖν δρώντα· καὶ Ἰσοκρ. «Οὔτε ταῦτα τοῦτο δημηγορῆται, ἀξιῶμεν ἂν ζῆν· καὶ ἀποφ. «Μᾶλλον δέχεσθαι, ἢ —, ὄλιγα κάλλιον, παρά... «Δέχεσθαί τι ἀντί τινος, προτιμῶ τι περισσότερον παρὰ ἄλλο τι.

Δέψα, ης, ἡ. Δέρμα, πετζί, Σουΐδ. παρὰ τοῦ δέφω.

Δεψέω, Μ. ήσω, = δέφω. Μαλάττω, μαλακώνω, ἀπαλύνω· γνάπτω, (ἀργάζω)· ζυμώνω τι μὲ τα χέρια ἢ μὲ τὰ ποδάρια διὰ νὰ μαλακύνῃ, Ὀδ. Μ, 48. «Κηρὸν δεψήσας· καὶ Ἡρόδ. Δ, 64. «Δέψῃ τῆτι χερσίν· καὶ ἀργύζω, ἐπὶ δερμάτων. Ἴδε δέφω.

*Δεψοποιός, ὁ, ἡ, = δερματοποιός.

*Δέψω = δέφω, Ἡρόδ. 4, 64.

Δέω, Μ. ήσω, ἀόρ. ἔδησα, Παρακ. δέδεκα, καὶ ὁ παθ. δέδεμαι, Ἀόρ. ἐδέθην, Μέλλ. Ἀττ. συνηθ. δεθήσομαι, καὶ μὴ Ἀττ. δεθήσομαι· πλὴν καὶ οὗτος ἐνίοτε εὑρηται, π. χ. Δημ. κ. Τιμοκρ. 126. 131. 190. Δίνων, συνδέω, Ἰλ. Φ, 30. «Δῆτε δ' ὀπίτω χεῖρας ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσιν· καὶ «Θουκυδ. Γ'. «Λύσει δ' ὅτας πρὸς τὴν Δῆλον.« Τὸ δεύτερον πρόσωπ. ποιητ. «Δέεις», καὶ τὸ τρίτον δέει, ἡ κλίσις, δείς, καὶ δεῖ· καὶ τὸ Ἀπαρεμφ. δεῖν, ὅπου τὸ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἡρακλ. «Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν τ' αὐτὸν ἐντία. Συντ. δὲ μετὰ διαφ. πρόθεσ., ἔστινες (Ἀριστ. Ἀχ. 1137. 1138), καὶ ἔντινι, ἐπί τινος, ἐπί τι, παρά τινι, παρά τι, αὐτά, καὶ τινί ὄῆτας, ο. ε. δέω εἴς τι σφυτά, Ὅμ. Ἰλ. Χ, 398. Ω, 190. 273. Β, 430 κτ. 2) δετμεύω, βάλω τινὰ εἰς δετμά, τὸν ρίπτω εἰς τὴν φυλακήν. Παρ' Ὅμ. «Ἐν δετμῷ, ἢ δετμῷ ὄῆτας (Ὀδ. Μ. 161. 196)· καὶ παρ' Ἡροδ. «Δήσαντες εἰς πέδας». Παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ Δέομαι, δετμεύομαι, φυλακίνομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Μάτως δέ, σημαίνει δέω τέθμαυτῶ, ἢ καὶ ἁπλῶς, δένω, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 553. «Δρέγματα δέοντου· καὶ, «Βόηστε καλὰ πέδιλα», Ἰλ. Κ, 22. 152. 3) μετὰ εἰ Γενικ. σημαίνει τό, κωλύω, ἐμποδίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 380, 469. «Εἴδησε με κελεύουσα, καὶ Ὀδ. Π, 61. πρβ. ἐκτρίβω, κωλύω, παύω. 4) Ἰωνικ. μὲ μαγικὰς δυνάμεις δένω, μαγεύω, ἐπάδω, κατακρατῶ, Jac. Lucil. ep. 44, 2. καὶ τροπ. ἐν Ὀδυσ. Θ, 352 «Πῶς ἂν ἐγὼ τε δέσαιμι πῶς τάχα ἡμιτρόπουτα, ἢ ἡβόλα ἡμιτρόπου νὰ σὲ δέσω, καὶ τε κακήτω, ἢ πῶς νὰ ἠβόλα τὰ πάτω ἀπὸ τὰ λόγια του; τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ, εὑρίσκομαι, καταλαμβάνομαι, ποῦ ἐγὼ ἠβέλα τὸ εἴρω; ὁ δὲ Ἀριστοφ. «Πῶς ἂν σ' εὐδόσιμον, ἀνέγνωστο. Ἴδε καὶ δίδημι.

Δέω, Μ. δήσω, ἀόρ. ἐδέησα (ἀνὸ οὗ εὑρηται παρὰ Ὅμ. καὶ ἁπαξ δῆσαι, ἀντὶ ἐδέησαι, Ἰλ. Σ, 103), Ἀποβ. παθ. μετὰ μετ. μέλλ., δέομαι, μέλλ. δεήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδεήθην. — Ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, ἀπορῶ, ὑστερούμαι, λείπει τινί, μετὰ δοτ. προτ. καὶ γεν. τοῦ οὗτινος ἔχει τὴν χρείαν, καὶ ἀπροσωπ., ὡς, Ἰλ. Σ, 100. «Ἐμεῖο (ἐμοῦ) δὲ σῆτει κ'ολὺς ἑλκτῆρα γενέσθαι, ἀντὶ, ἐσένα μοῦ λείπει ἕνας ἀλκτὴρ γενέσθαι, ἢ, μοῦ χρειάζεται ὁ Πάτρ. διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὸ κακόν. Τὰ δ' ἄλλα ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. πάντοτε ὁ ποιητ. τύπος δεούμαι. Εἰς τοὺς ἀριθμούς, ὡς, «Ἔτη δυοῖν δεόντα εἴκοσι, ἢ καὶ, δυοῖν δεόντων εἴκοσιν ἐτῶν, ἔλειπαν, ἦτον ὀλιγώτερον δύο χρόνοι ἀπὸ τοὺς εἴκοσι, παρὰ δύο εἴκοσι· συνήθως ἔστιν ἐν τῇ ἐνεργ. ἀπροσώπως, ἴδε δεῖ. Λίτ. δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, «Ὀλίγου, πολλοῦ δεῖν, ἢ καί, «Ὀλίγου, πολλοῦ δεῖν, ἀντί, ὀλίγου ἢ πολὺ λείπω ἀπὸ τοῦ νά... ἐπιρρ. ἀποτελεσμ. π. χ. «Ὀλίγου δεῖν ἐκρύτηκα, ὀλίγου ἔλειπε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκρύτω, ἄλλως, «Ὀλίγου δεῖν ἐξέκρυτηκα· καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἀπολ. «Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, πολλὰ μακρὰν εἶμαι, πολὺ μοῦ λείπει ἀκόμη τοῦ νὰ ἀπολογηθῶ· παρὰ δὲ Ἰσοκρ. «Περὶ μικρὸν ἐδεήθην ἀποθανεῖν ἐκείνου, ἀντὶ τοῦ, «Μικροῦ ἐδεήθην· ἐνίοτε δὲ ὑποτοπεῖται τὸ δίκα, ὡς, «Ὀλίγου ἐξέκρυτηκα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ, «Ὀλίγου δεῖκα, ὀλίγου ἔλειπεν, ἢ σχεδόν. Ἀπροσώπως δὲ δεῖ, ἀντὶ τοῦ, χρειάζεται, κάμνει χρεία, πρέπει, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 337. «Τί δεῖ πολεμιζέμεναι; τίς ἡ χρεία, τί χρειάζεται· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χρή. Συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς, σπανίως ὅμως καὶ μετὰ δοτικῆς αὐτόστεκτοι, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1170. «Κἀτὶ δεῖ ἡ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ συμμάχουσ, ἢ σὰς κάμνῃ χρεία, κ. τ. λ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Φοιν. 935. καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 85. καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. «Καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδόκεκα· καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 630. τὸ δὲ «Ὀλίγου, ἢ μικροῦ ἐδέησεν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὀλίγου ἔλειψεν· παρὰ δὲ Ξενοφ. μετὰ Δοτ. ὡς ἐν Παιδ. Α'. «Πολλῶν σοι δεήσεται, πολλὰ δὲ σοι χρειασθοῦν· καὶ, «Ἐν δεῖ μόνου μοι, ἕνα μόνον μοι χρησίμου». 2) δέομαι (πάντοτε προσωπικῶς), ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, Γεν., τινός, καὶ ἀπολ. ἐπιθυμῶ τινος, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω τί, αἰτοῦμαί τι, καὶ παρακαλῶ περί τινος, δεῖσθαί τέτινος, καὶ, δεῖσθαί τινος παρά τινος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀπαρ., Πλατ. Θεαιτ. σ. 143. Α. Ἀριστ. Ἀχ. 632. Μετοχ. «Οἱ δεόμενοι, οἱ ἐκτενοῦντες, ἱκέται· ἴδε καὶ δέομαι, καὶ δεῖ.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Η.

Δή, Σύνδ. Λοιπόν, καί, πάντως, τῷ ὄντι, βέβαια, καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ σημαίν· ὅμως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Δημοσθ. Ὀλ. Α'. «Δεῖ δὴ χρημάτων», ἀντὶ τοῦ πάντως, βέβαια· τοιοῦτον καὶ τὸ ἤπου, καὶ ἠπούτι. 2) μετριάζοντος, ὡς, «Ἤδη δή, ἤς δή, ἐλαλοιπόν. «Νῦν δή, δεύτερα δή. 3) ἀντὶ τοῦ, τοίνυν, τοιγαροῦν, λοιπόν· ὡς Ἰσοκρ. Πανηγ. «Ἐκ δὴ τούτου χαίρειν κατασκεύ. 4) ἀντὶ τοῦ δηλαδή· ὡς Πλατ. Ἀπολ. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὐ γὰρ τοῦτο ἐγένετο, ἐμοὶ παύεσθαι δή. 5) παρεγγραπτ., ἀντὶ τοῦ τελευταῖον, μετὰ ταῦτα, μόνον ἐπὶ τελειωμένης τινὸς ἐμένες, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Ἐντολὰς δὴν. 6) ἐρωτηματικῶς, ὡς Πλάτων. Πολ. «Ποῖαν δὴν; καὶ Δημοσθ. «Ποῖον δὴ τοῦτο; τί τέλος ποιοῦμεν; τί τὸ τελευταῖον; 7) εἶναι δὲ καὶ παρεμβηματικὸς, τοῦ ἀναφορικοῦ, καὶ ἀορισταντικοῦ μορίου, καὶ ἐπιρρήματα συμφυρόμενος, ὡς, ὅδε δή, ἅδη, οἷος δή, οἷον δή, ὅστε δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νῦν δή. Ὅτε δὲ συντάσσεται τοῖς ἐρωτηματικοῖς, σημαίνει τὸ ἀδύνατον αὐτῶν

ὡς παρὰ Λουκιαν. »Ἑπτά, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δήω, ἀντὶ ἢ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν. Παρὰ δὲ Ὁμήρ. προτάσσεται τῶν Ἐπιῤῥημ. ὡς ἐν Ἰλ. Α, 476. »Δὴ τότε«, ἀντὶ, τότε δή· καὶ Ἰλ. Τ, 342. »Δὴ πάμπαν· καὶ Ὀδ. Α, 194. »Δὴ γάρ«. Πολλάκις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ »οὖν« ἐκλαμβάνεται, ὡς παρὰ Πλάτ. »Ὅπως δή«, ἀντὶ τοῦ, καθώς. καὶ ἀντὶ τοῦ μάλιστα, ὡς Ξενοφ. Παιδ. Α'. »Καὶ δή, καὶ ἐν τοῖς κάμνουσιν«. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω σημειωτέα καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ δῆθεν εἰς τὸ κωλον ἔννοιαν βεβαίου καὶ πραγματωδους τινός, οὐχὶ δὲ φλήνς εἰκασίας, ἢ γνώμης, καὶ ἐστι τὸ ἐπιτεταμένον σέ, (κατὰ δὲ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 192. ἐξ ἀρχῆς καὶ κυρίως τὸ αὐτὸ καὶ ἦ) καὶ δηλοῖ νῦν, ἔτι δὲ, ὅμως, λοιπόν, ναί, βέβαια, δά, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου πολλάκις ἐν χρήσει· καὶ κατ' ἐπίτασιν δή τοι, π. χ. »Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς« (Ἰλ. Κ, 316), ἀντὶ, ὅστις πάντως, βέβαια κατὰ τὸ εἶδος, κτ. »Σὸν δή τοι κλέος ἔσται (Ἰλ. Η, 458)· καὶ Ἰλ. Χ, 12. Καὶ ὁ Ὅμηρος αὐτὸς συντάσσει αὐτὸ πολυειδῶς, ὡς 1) εἰς ἐπίτασιν παρακελεύτεως, ἀναβοήσεως τινός, ἢ ὅρκου, π. χ. »ἦ δή, ἦ μάλα δή, ναὶ δή, ἀλλ ἄγε δή, αἰ γάρ ὄφελον, μὴ δήν· ὡσαύτως καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, »Πῆ δήν; ποῦ δά; Ἰλ. Β, 339· καὶ μετὰ προστακτικά, ὡς »μὴ ράζεσθον δήν«, στοχασθῆτε δά· »ἄξον δήν, τζάκισον δά«, Ἰλ. Ζ, 306. Τ, 115. Valck. Καλλ. σ. 279. Hemst. Λουκ. 1. σ. 19. Boeckh. Πλατ. Μεν. σ. 58. 141. κυρ. μετὰ τὰ προστακτικά, ἄγε, ἴθι, φέρε, Lennep. Φαλαρ. σ. 246. Spohn. Lectt. Theocr. 15. 29. 2) εἰς προσδιορισμούς καιροῦ, »δὴ νῦν«, τώρα δά. »Ἐξ οὗ δή«, ἐξ οὗ καιροῦ βέβαια. »Ὅτε δή«, ὅτε λοιπόν (Ἰλ. Γ, 15. 209. 212. 216). ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ κώλου. »Δὴ τότε«, τότε λοιπόν (Ἰλ. Δ, 476. Ε, 136. 454 κτ.), τὸ ὁποῖον ὅμως εὑρηται μόνον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Λυρικοῖς· ὡσαύτως καὶ, δὴ γάρ, ἐπειδὴ βέβαια (Ἰλ. Δ, 314, Ν, 122. Ὀδ. Α, 194 κτ.), καὶ, δὴ πάμπαν, Ἰλ. Τ. 342. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπιφέρεται ἀεὶ μιᾷ, ἢ τισι λέξεσι· καὶ, οὕνεκα, ἢ τοὔνεκα δὴ νῦν, καὶ, δή τοι. 3) ὅτε ἀρχαῖοι τις πάλιν μίαν διακοπεῖσαν περίοδον, ὡς τὸ, λοιπόν, Ἰλ. Η, 155. Schaef. Διον. περὶ συνδ. σ. 314. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰρωνικῶς, ἀντὶ βέβαια, δῆθεν, δηλαδή, ἐξ ὁ λεγόμενος, Valck. Ἱππ. 548. καὶ Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. 14. »Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς ὤν, (ἀντὶ ὁ σοφὸς δηλ., ὁ λεγόμενος σοφός), ἐμοῦ χαριεντιζομένου. Πολλὰ συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἤδη, Herm. Vig. p. 829. Ὡσαύτως, »καὶ δή, ἦ, νῦν δή«, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, Heind. Πλατ. Πρατ. σ. 416. Α. καὶ μετὰ μέλλ., τότε αὖθις, Ξεν. Συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ, ποτέ, ἐν ἀρχῇ ἀνηγήσεως, π. χ. »Ἦκε δή ποτε«, τότε ἦλθε μίαν φοράν, Πλουτ.

Δηάλωτος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ δηϊάλωτος, Αἰσχύλ. Θηβ. 72.

Δῆγμα, ατος, τό (δάκω). Δάγκαμα, πληγή, Πλούτ. εἰς Ἀνν. — ἔρωτος, Valck. Φοιν. 386. 1303. καὶ

Δηγμός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτό. Λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια, τὸ νὰ δαγκάσῃ τινάς, καὶ ἡ πληγή, ἡ φαγοῦρα, Πλούτ. εἰς Περικλ.

Δηϊό, ἦ, δηΐδακις, καὶ, δηΐδακι, ἐπιῤῥ. = δήν. Πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ. 2) συχνά, ἀεί, πάντοτε, Ὁμ. Ὀδ. Η, 152. καὶ Θ, 211. »Ἐπειδὴ δηΐδ' ἀπὸ φίλων ἄπο...« παρὰ δὲ Ἀπολλων. Β'. »Οὐ μετὰ δηΐδα«, ὄχι πολὺ μετὰ ταῦτα, οὐ πολλῷ ὕστερον. Κυρίως εἶναι πληθ. οὐδέτ. ἑνὸς ἀρχαίου δηΐδες, = δηρός. ὅθεν

Δηϊαγόρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω), παρ' Ἡσυχ. Ὁ πολύλογος, φλύαρος εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Καὶ »Δηΐδαιον, ουος« ὁ, ἡ (αἰών), πολυετής, μακρόβιος.

Δηΐδακι, καὶ, δηΐδακις, Ἐπιῤῥ. ἀντὶ τοῦ δηΐδ, καὶ δήν. Ζήτ. ταῦτα.

Δῆθεν, καὶ ἄνευ (δή), Ἐπιῤῥ. ἐπιταγμοῦ. Δηλαδή, τρόπον τινα, ἴσως, τάχα. Κυρίως ὅμως εἰρωνικῶς τάσσεται, βέβαια, δά· ἐπίσης εἰς παραβολὰς καὶ συγκρίσεις. »Ὡς δῆθεν, ἢ δῆθεν ὡς«, καὶ προσποίησιν μὲν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους, Εὐριπ. Ὀρ. 1320. »Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα ταξειργασμένων, ἐπροσποιεῖτο, ἐκαμύνετο τάχα ὡσὰν νὰ μὴ τὰ ἤξευρε· ὡς ἐπιτοπλείστον δὲ ἐκφράζει τὴν ἐπίπληξιν σφαλερᾶς ἰδέας ἢ γνώμης. 2) καὶ = ἐντεῦθεν, Ἡσυχ. πρβ. Mehlhorn Ἀνακρ. 1, 16. σελ. 39.

Δηΐνω, Μ. υνῶ (δηϊδ). Μένω πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ, διατρίβω, ἀκνῶ, ἀμελῶ, βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονίζω, Ἰλ. Α, 27. »Ἢ νὺν δηΐνουτ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα«. Ζήτ. ἐν τῷ Δήν.

Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ (δήϊος, ἁλίσκομαι). Ἁπό τοὺς ἐχθροὺς πιασμένος, αἰχμάλωτος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 105.

Δηϊάνειρα, ἡ. Ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ τὸ δήϊος, καὶ ἀνήρ, διὰ τὸ καυστηρὰν γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Εὐσταθ.

Δήϊος, η, ον, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, δάϊος. Ἐχθρικός, ἐχθρός, πολέμιος, Ἰλ. Δ, 281. »Δήϊον ἐς πόλεμον· καὶ πληθ. δήϊοι, ἀντὶ τοῦ, δάϊοι, ἐχθροί. (Τῷόντι ἐχρήσατο τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὡς βραχείᾳ ἡ Ἀνύτη ἐπ. ἀ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 152). ὅθεν

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ. Μάχη ζωηρά, καυστηρὸς καὶ πυρόεις πόλεμος, εἰς ὃν γίνονται πολλοὶ φόνοι· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. ὡς. Ἰλ. Ε, 348. »Εἶκε, Διὸς δύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος«, ὑποχώρει δηλ. τῆς μάχης· παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ πολλοὺς ὀχοῦσθαι, ὅ ἐστι κόπτεσθαι, ὁ Σχολ. ἐν γένει, κίνδυνος θανάτου, ἀγὼν μέχρι θανάτου, Ὀδ. Μ, 257. Καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ δαΐς, ἰδος, ἡ. Ζήτ. τοῦτο.

Δηϊόω, ῶ, καὶ συναιρ. δηόω, Μ. δηιώσω, καὶ δηώσω (δήϊος). Ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαι τινά. Παρ' Ὁμ. (καὶ ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδι) συγκόπτω, σφάζω, φονεύω, καὶ τότε προστίθησι πολλάκις καὶ τὰς λέξεις, ἔγχει, χαλκῷ, Ἰλ. Δ, 416. Ε, 452. Λ, 71. Μ, 227. Χ, 218, κτ. »Περίτινεσθ', μάχομαι περίτινες, Ἰλ. Σ, 195. Ἐν δὲ Ε, 452. ...»Δήουν ἀλλήλων ... ἀσπίδας«, ἀντὶ ἔσφαττον καὶ ἐτζάκιζον ἀναμεταξύ των τὰς ἀσπίδας. Ἐν δὲ Δ, 158, τὸ, δηιώωντες, ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὸ, πόδες ἵπποι, ἀλλ' εἰς τὸ, ἱππεῖς ἱππῆας. Ἐν Ἰλ. Π, 158, λέγεται καὶ ἐπὶ λύκων ξεσχιζόντων. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ τότε, ὅτε ἡ τρίτη συλλαβὴ ἔστι μακρά, ὡς δηώσειν, ὄφρον, δηωθέντων κτ. 2) ἀμεταβ. φέρομαι ἐχθρικῶς.

Δηίς, ίδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ δηϊοτής, καὶ δαΐς, καὶ μόνον παρ' Εὐσταθίῳ.

*Δηΐω, = δηϊόω, Ἀπ. Ῥ. 3, 1394. ἐδήϊον.

*Δηκτήρ, ῆρος, ὁ (δάκω), = δήκτης. ὅθεν

Δηκτήριος, ὁ, ἡ. Ὅποιος δαγκάνει μὲ τὰ ὀδόντια, δαγκανιάρικος, καὶ μεταφ. βλαπτικός, ὁρμητικός, παραντικὸς, ὡς, καρδίας.

Δήκτης, ου, ὁ (δάκω). Δαγκαστής, Πλούτ. ὅθεν

Δηκτικός, ή, όν. Ὅποιος δαγκάνει, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ δαγκάνειν, Ἀθήν. Γ'. μεταφ. κατατρώγων· κατακινζων, προξενῶν φαγοῦραν· ὁρμῶν κατά τινος· ἐριστικός· πικρικτικός. ὅθεν

Δηκτικῶς, Ἐπιῤῥ. Δαγκαστικά, κτ.

Δήκω, Ἰωνικ. ἄχρ. ἀντὶ, δάκω, ὅθεν δάκω, Μ. δήξω, Ἀόρ. ἐδηξα. Ζήτ. Δάκω.

Δηλαδή, Ἐπιῤῥ. (δῆλος, δή) βεβαιωτικόν. Ἀληθινά, τῷ ὄντι, ἐννοεῖται, βέβαια, Ἀριστοφ. Σφῆκ. »Οὐ πολλ' ἔνεστι τῷ γήρᾳ κακὰ δηλαδή« καὶ Ἐξηγηματικόν, ἀντὶ τοῦ, ἤγουν, λόγου χάριν, Βουττμ. Πλατ. Κρίτων σ. 38. Β.

Δηλαίνω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ δηλέομαι.

Δηλάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, συκοφάντης, διάβολος, Κεδρην· ὅθεν καὶ τὸ, δηλατορεύω, δηλατορία, ἐκ τοῦ Λατ. delator κτ. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δηλόω.

Δηλέομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (δαίω, ἐξαλείφω). Ἀφανίζω, ᾠθίρω· φονεύω, »Ἀχαιούς«, Ἰλ. Δ, 66. βλάπτω· πληγόνω, »χαλκῷ«, Ὀδ. Χ, 278. Ἀλλὰ καὶ δίχα πτωτικοῦ, βλάπτω, προξενῶ βλάβην, Ἰλ. Ξ, 102. Ὀδ. Κ, 459. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς, »Καρπὸν δηλήσασθαι«, καταρημόνω, ἀφανίζω, καταναίω τὰ γεννήματα, ἢ ἁρπάζω ἀπὸ τὰ χωράφια, π. χ. Ἰλ. Α, 156. »Καρπὸν ἐδηλήσαντο«, τὸν κατερήμαξαν, καὶ τὸν κατηφάνισαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 228. καὶ 368. »Ῥινὸν δηλήσατο χαλκός«· τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Κ, 549. καὶ τὸ ἐν Ω, 111. »Ὅσ' ἀνέρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο«, ἀντὶ τοῦ βλάβην ἐπροξένησαν εἰ ἁρπαγῆς. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ παραβάσεως, καταποτήσεως τῶν νόμων, τοῦ δικαίου, τῶν ὅρκων, καὶ τῆς συμφωνίας, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 107. »Ὅρκια δηλήσασθε, ἢ ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 236. »Ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο«, καὶ τὸ ἑνὸς στίχ. 67. καὶ 72. καὶ Β, 340. »Ὡς κε Τρῶες Ἀχαιοὺς ἄρκιοι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι. Καὶ ἄνευ πτώσεως, Ἰλ. Ξ, 102. »Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται· καὶ ἐν Ψ, 428. »Ἀμφοτέρους δηλήσεται· ἔνθα τὸ μὲν α'. δηλοῖ τὴν ἐκ τῆς συμβουλῆς βλάβην, τὸ δὲ τὴν ἁπλῶς βλάβην. Καὶ ἐπὶ μικρᾶς ζημίας καὶ βλάβης διὰ τοῦ κλεψίματος, εὐφήμως δηλ. ἐπὶ κλοπῆς, ὡς ἐν Ὀδ. Θ, 444. »Μήτις τοι κοῦ' ὁδὸν δηλήσεται«. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ν, 124. καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. ΙΕ'. 28. »Οὐδεὶς κακοεργὸς δηλεῖται τὸν ἰόντα«. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Σ, 84. »Βροτῶν δηλήμονα πάντων«, τὸν καταπραιτοῦντα καὶ σφάττοντα τοὺς ἀνθρώπους· καὶ, »Δαλήμονα νηῶν«, τὸν βλάπτοντα καὶ ἀφανίζοντα τὰ καΐκια. Παρὰ δ' Ἡροδότ. δ, 198. ἡ, 100. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 175. »Δαθηλήσασθαι, ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας, καὶ παθητικῶς εὑρίσκεται. Παρὰ τοῖς νεωτ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μαγικοῦ πιστοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας του, καὶ ἐπὶ μέθης, ὡς παρὰ Θεοκρ. Θ, 36. »Τὼς δ' οὕτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκαι· καὶ παρὰ Παρθενίῳ εἰς Τίμαιον, 29. »Οὕτω πολλῷ δηληθεμένη αὐτόνυ, τὸν ἐμώρανεν, ἐτρέλανε διὰ τοῦ εἴνου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτ. Φ. Ἱστορ. ς'. 12. δήλησις· τὸ δὲ παρ' Ἀπολλων. Δ, 1088. »μήτ' ἄσχετα παῖδα πατὴρ δηλήσαιτο«, ἀντὶ τοῦ, μήσαιτο. Ἐνεργητικῶς δὲ μόνον παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Η, 3. »δηλοίην σεω«, εὑρίσκετο, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς ὑποβελιμαῖον καὶ ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀπέβαλον. Δωρικῶς σχηματίζεται Δαλέομαι. Ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔχει, δηλαιομένη, ἀντὶ, βλαπτομένη, καὶ, δάλαν, λύμην· δαλῆ, κακοῦργον· καὶ, δολῶ, μιαρός· καὶ, φρενοδαλὶς, ἀντὶ φρενοβλαβία· παρ' Αἰσχύλ. καὶ, δάλλει, κακουργεῖ· καὶ ἀδαλὲς, ὑγιές, ἄβλαβον· καὶ, δυσδήλιδας, κακοῦντας.

Δηλήεις, εσσα, εν, = δηλήμων. Βλαπτικός, ἐπιζήμιος, Ὀρφ. Ἀργ. 921.

Δήλημα, ατος, τό. Βλάβη, φθορά, ὄλεθρος, Ὀδ. Μ, 286. »Ἀλεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν γίνονται· ὡσαύτως καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1495. ἐνεργ. δηλήματα εἶναι τὰ προξενοῦντα, ὁ πρήξεων ὄλεθρον, φθοράν, βλάβην.

Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Βλαπτικός, φθοροποιός, ἐξολοθρευτής, Ἰλ. Ω, 33. »... Θεοὶ, δηλήμονες· καὶ ἐν Ὀδ. Ε, 118. ἔνθα καὶ ζηλήμονες ἀναγινώσκ. ἀντὶ τοῦ ζηλότυποι. Ὡς αὐσιαστ. »βροτῶν δηλήμονα, φθορεύς, λυμαντής, φονεύς

τῶν ἀνθρώπων, Ὀδ. Σ, 84. καὶ 115. καὶ Ψ, 308. Ζήτ. καὶ δηλέομαι.

Δηλησις, εως, ἡ. Βλάψις, ζημία, ὄλεθρος, φθορά. Ζήτ. δηλέομαι.

Δηλητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ βλάπτων, ὁ προξενῶν κακόν, ζημίαν, φθοράν, ὄλεθρον, Ἐπ. καὶ Ὀμ. Ο, 8. ὅθεν

Δηλητήριον, τό, παρ' Ἰατροῖς, ὑποκορισμ. φάρμακον. Τὸ φαρμάκι, φαρμακερὸν βότανον.

Δηλητήριος, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ καὶ δηλήμων.

Δηλητηριώδης, ὁ, ἡ· καὶ, δηλητηριοειδὴς (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ δηλητήριον, φαρμακερός, φθοροποιοῦ εἴδους, βλαβερός.

Δήλια, τά (ἱερά), δηλ. αἱ ἑορταί, αἱ ὁποῖαι ἐπανηγυρίζοντο εἰς τὴν Δῆλον νῆσον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κάθε τέσσαρας χρόνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. Β'. 2. Ζήτ. τὴν περιγραφὴν ταύτης τῆς ἑορτῆς παρ' Ἰωάννῃ τῷ Πατερίῳ Ἀρχαιολ. Ἑλλην. Βιβλ. Β'. Κεφ. Θ'. Ἴδε καὶ δηλιάς, σημ. β'.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δήλου, Τμ. Ὀμ. Ἀπ. 157. 2) τὸ Δηλιακὸν πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπλευσαν ὁ Θησεὺς εἰς Κρήτην, καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἠλευθέρωσε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου. Ὅθεν εἰς ἀνάμνησιν ἀπεστέλλετο τοῦτο τὸ πλοῖον κάθε 4 χρόνους εἰς Δῆλον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα μὲ δημόσιον πρεσβείαν, καὶ οἱ μὲν πρέσβεις ὠνομάζοντο Δηλιασταί, τὸ δὲ πλοῖον καὶ Θεωρίς.

*Δηλιαστής, οῦ, ὁ. Ἀθηναῖος ἀπεσταλμένος εἰς Δῆλον, ἴδε Δηλιάς.

Δηλίφρων, ονος, ὁ, ἡ (δηλέω, φρήν). Ὁ βεβλαμμένας τὰς φρένας ἔχων, ὁ μωρός, ποιητ.

Δήλομαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ βούλομαι, καὶ θελέομαι, ἤτομαι, Valck. Ad. p. 258. C. (συγγεν. τῷ, θέλος καὶ θέλω.)

Δηλονότε, Ἐπίρ. (δῆλον, ὅτι), = δηλαδή. Βέβαια, ἀναμφιβόλως, φανερᾷ, ἐννοεῖται, Buttm. Πλατ. Κριτ. σ. 53. Α. 2) παρὰ Γραμ., ἤγουν, ὁ ἐστι, Bast. Γρηγ. σ. 804. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. καὶ δηλοονοτί, τὸ αὐτό.

Δηλοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι φανερόν, φανερόω, Σχόλ. Εὐρ. Ἱκ. 379.

Δῆλος, η, ον, καὶ κατὰ διάλυσιν δῆλος (παρ' Ὁμ. ἁπλοῦν μόνον ἐν Ἰλ. Κ, 466. καὶ Ὀδ. Γ, 333.). Ὁρατός, ὀφθαλμοφανής· ἐπομ. φανερός, σαφής, γνωστός. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσ. μετοχῇ, «Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν», ἢ, «ποιήσας», ἢ, «Δῆλός ἐστι ποιῶν», ἀντὶ τοῦ, δῆλόν ἐστιν, ὅτι ποιεῖ, ἐποίησε, ποιήσει. Καὶ Ξενοφ. «Δῆλός ἐστιν εὐεργετῶν», ἀντὶ τοῦ, ὅτι εὐεργετήσει· παρὰ δὲ Πλάτ. καὶ διὰ τοῦ ὅτι, ὡς, «Δῆλος εἶ, ὅτι φήτειρα», πρβ. φανερός, δίκαιος καὶ ἄλλα· εὑρηται δὲ καὶ δῆλόν ἐστιν, ὅτι —, Ξεν. Ἀναβ. Ι, 3, 9· καὶ, δῆλον ὅτι, ἀντὶ δηλονότι. πρβ. «Δῆλον γίγνεταί τι», δείκνυται, ἀποδείκνυταί τι. «Δῆλον ποιεῖν», = δηλοῦν, φανερόω, κηρύττω, λέγω τέ, διορίζω, σαφηνίζω. Παρ' Εὐριπ. εὑρηται καὶ δῆλος, ὁ, ἡ. (Κατὰ Βούττμ. συγγ. τῷ, ἰδεῖν, ἰδηλος, ἀρίδηλος, ἀρίζηλος· κατὰ δ' ἄλλους τῷ, δαίω, καίω· πιθανώτερον ὅμως παρὰ τὸ δάω, δαῆναι.)

Δηλοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι, δῆλος). Δῆλος, φανερός, ὁρατῶς φαινόμενος, παρὰ Στοβ. Ὁμ. 51.

Δηλόω, ῶ, Μ. ώσω (δῆλος). Δηλοποιῶ, κάμνω τι φανερόν, ὁρατόν, φανερόω, δείχνω, ἀποδείχνω· κηρύττω· ἑρμηνεύω· παραινῶ, Σοφοκλ. Φιλοκ. «Τὸν ἄνδρα Ἀχαιοῖς δηλώσειν ἀγῶνα», τὸν φέρω νὰ τὸν παραστήσω, νὰ τὸν φανερώσω, νὰ τὸν δείξω εἰς τοὺς Ἀχαιούς· καὶ Ἰσοκρ. «Τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διανοιαν· συντάσσ. καὶ μετὰ μετοχ. ὀνομαστ. π. χ. «Δηλώσω πατρί, μὴ ἀσπλαγχνος γεγώς» (Σοφ. Αἰ. 472.), θέλω δείξω εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἐγεννήθην δειλός· καὶ, «Δηλοῖς ὡς σημανῶν τι νέον» (Σοφοκ. Ἀντιγ. 242.), ἀντὶ τοῦ, δῆλος εἶ σημανῶν· καὶ στίχ. 471. «Δηλοῖ τὸ γένυημα ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρός», ἀντὶ τοῦ, δῆλον ὅτι ἔστιν ὡς καὶ τὸ ἐν Αἴαντι Μαστ. 878. «Ὡνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φωτός.» Ὁ πλησιέστερος μέλλων εἶναι μέν τινῶς δηλώσομαι, εὑρηται δὲ καὶ, δηλωθήσομαι, Θουκ. 1, 144. 2) ἀμετβ. γίνομαι φανερός, ὁρατός, φαίνομαι, πίπτω ὑπ' ὄψιν, εἰς τὰ μάτια, Σοφ. Αἰ. 878. Erf. Σοφ. Ἀντιγ. 467. Heind. Πλατ. Κρατ. σ. 434. C. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀπροσώπως, ὡς παρὰ Ξεν. «Αὐτίκα ἐδήλωσεν, ἀντὶ παρευθὺς ἐφάνη, ἀπεδείχθη. (οὐκ ὀρθῶς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς οὐδετ. σημ. τούτου τοῦ ῥήματος ὁ Wunderl. obss. cr. p. 100. καὶ Herm. Vig. p. 771. — ὅθεν

Δήλωμα, ατος, τό. Τὸ ἐξηγηθέν, σημανθέν· καὶ φανέρωμα, κήρυξις, ἀπόδειξις· γνώρισμα, σημεῖον χαρακτηριστικόν τινος, Πλούτ. «Μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν».

Δήλως, Ἐπίρ. Φανερά, μὲ φανερὸν, σαφῆ τρόπον.

Δήλωσις, εως, ἡ. Τὸ φανερόνειν, μηνύειν, κηρύττειν, ἐξηγεῖν. 2) φανέρωσις, ἀπόδειξις, ἐξήγησις, γνωστοποίησις, προκήρυξις, Ἡροδ. Γαλλ. declaration, Manifestum.

Δηλωτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φανερόνῃ, νὰ δείχνῃ, εἰς ἐξήγησιν, κήρυξιν, ἐξηγητικός, ἑρμηνευτικός.

Δῆμα, τὸ (δέω), = δέμα, δεσμός, Σχόλ. Ἀπολλων. Β. 538.

Δημαγωγέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημαγωγός, ὁδηγῶ καὶ κυβερνῶ τὸν δῆμον (τὸ πλῆθος, τὸν λαὸν) διὰ τῆς συμβουλῆς μου καὶ τῶν λόγων μου εἰς τὰς συναθροίσεις. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ἐπειδὴ εἰς τὰς Δημοκρατίας τὸ πλῆθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσεν ἐκείνου, ὅστις διὰ τῶν λόγων του καὶ κολακειῶν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς καταπείσῃ, καὶ νὰ τοὺς ἔχῃ εἰς τὸ παράφετου. Γενικῶς, κάθε ἕνας, ὁστις διὰ τῶν κολακευτικῶν του, ἢ ἐλκυστικῶν του λόγων φέρει εἰς τὰ θελήματά του τὸν λαόν, καὶ τὸν ὁδηγεῖ κἀποῦ θέλει. Κάμνω παράφ' ἐπὶ κακοῦ, ἢ εἶμαι ἀρχηγός, πρῶτος ἑνὸς δήμου (λαοῦ) ἐπὶ καλοῦ, ὡς παρ' Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. «Καλῶς δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς.»

Δημαγωγία, ας, ἡ. Ὁ τρόπος ἑνὸς δημαγωγοῦ, ἢ διὰ τῶν λόγων του τέχνη, πλάνη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ κερδήσῃ τὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ μέρος του. 2) ἡ ὁδηγία, κυβέρνησις τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ δημαγωγοῦ, Πλουτ.

Δημαγωγικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημαγωγίαν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν δημαγωγῶν.

Δημαγωγικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς δημαγωγοῦ.

Δημαγωγός, οῦ, ὁ (δῆμος, ἄγω). Ὅποιος ὁδηγεῖ, σύρει, φέρει τὸ πλῆθος, τὸν λαὸν εἰς τὰ θελήματά του διὰ τῆς συμβουλῆς του, καὶ τῶν λόγων του, ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἡ λέξις ἐπὶ καλοῦ, ἀλλ' ἀφότου ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, οἱ οὐδαμινώτατοι πολῖται μεταχειρίζον πειθώ, κολακείαν, ῥητορικὴν καὶ ἄλλας πανουργίας διὰ νὰ ἑλκύωσι τὸν λαὸν εἰς ἑαυτοὺς καὶ αὐτὸν νὰ τὸν διοικοῦσι κατὰ τοὺς ἰδιωφελεῖς σκοπούς των, ἐκλαμβάνετο αὐτὴ ἡ λέξις, μάλιστα ἐπὶ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐξ αἰτίας τοῦ Κλέωνος, Ὑπερβόλου καὶ ἄλλων, ἐπὶ κακοῦ· ἦταν δὲ οἱ τοιοῦτοι πάντοτε ῥήτορες, οὐχὶ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Κατὰ τὸν Ἀριστ. Πολιτ. δ', 4, 4. ὑπῆρχον ἐκεῖ μόνον Δημαγωγοί, ἔνθα οἱ νόμοι ἦσαν ἄκυροι καὶ ἀνίσχυροι, πρβ. 5, 4.

Δημαίτητος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ζητημένος ἀπὸ τὸν δῆμον, ἀπὸ τὸ πλῆθος, Συνέσ. σ. 174.

Δημαίθεον, ου, τό, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ δήμος· τὸ αὐτὸ καὶ δημίδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 823. Λατ. populus. (– ⏑ ⏑ –)

Δημάρατος, καὶ δημάρητος, ου, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Παρακαλούμενος, ἐξαιτούμενος ἀπὸ τὸν δῆμον· καὶ ὄνομ. κύρ., Ἡροδ. (– ⏑ – ⏑, ἴδε ἀρατός).

Δημαρχέω, ῶ. Εἶμαι δήμαρχος.

Δημαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου, ὅπερ καὶ «ναυαρχία», τοπάλαι ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ κάθε δῆμος ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ δύο ἱππεῖς καὶ ἕνα καράβι εἰς δούλευσιν τῆς Δημοκρατίας, Πλούτ.

Δημαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν δήμαρχον, ἢ εἰς τὴν δημαρχίαν.

Δήμαρχος, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τοῦ δήμου. 2) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλέγετο ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς δήμου, κοινότητος, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις, διῃρημέναις πολιτικῶς κατὰ δήμους, ἐκλέγετο ἕνας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν φροντίδα τῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου, καὶ ἐπλήρωνεν ἐξ αὐτῶν τὰ κοινὰ ἔξοδα, καὶ, ὅταν ἦτον χρεία τις τῆς δημοκρατίας, ἐσύναζε τὸν δῆμον του εἰς τὸ διωρισμένον χριτήριόν του καὶ ὡμίλουσε περὶ ταύτης. Οὗτος ἐφρόντιζε καὶ κατ' ἔτος νὰ κάμνῃ τὴν καταγραφὴν τοῦ δήμου, ἔχοντας ἔτι καὶ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, καὶ τὸν κλῆρον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διοικητῶν τῆς Δημοκρατίας. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο ὁ αὐτὸς καὶ Ναύκραρος. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, tribunus plebis. ὡς π. χ. τὴν σήμερον ὁ πρῶτος ἑνὸς σωματείου, ὁ πρωτομαίστωρ (πρωτομαστῶρας). 2) ὁ συνάζων τὰ τέλη, φόρους καὶ τὰς παρακαταθήκας ἐν Ἀθήναις, Ἀριστ. Νεφ. 37.

Δημεῖον, τό. Ὁ τόπος τῆς καταδίκης, Πλάτ. Πολ. Δ'. «Νεκροὺς παρὰ τῷ δημείῳ κειμένους». (ἐκ τοῦ δήμιος.)

Δημεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Φίλος τοῦ δήμου, ὁποιος ἀγαπᾷ τὸν δῆμον, ὁ τὸ πλῆθος ἀγαπῶν, Πλούτ. εἰς Ἀλκιβ. ὅθεν

Δημεραστία, ας, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ πλῆθος, πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη, Πολυδ.

Δήμευσις, εως, ἡ· καὶ δημευσία, ας. Λέγεται ἡ ποινὴ ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὑπάρχοντα τοῦ καταδικασθέντος ἐθέωνται εἰς τὸν δημόσιον θησαυρόν, ἤτοι γίνονται αὐθεντικά, confiscation, Γαλλ. ἐκ τοῦ

Δημεύω, Μ. εύσω (δῆμος). Κυρίως λέγεται, κηρύττω τὰ ὑπάρχοντα ἑνὸς πολίτου ὡς κτῆμα τῆς πολιτείας, κάμνω κτῆμα τοῦ δήμου, διανέμω, δίδω εἰς τὸν δῆμον. «Δεδήμευται κράτος» (Εὐρ. Κυκλ. 119). ἡ ἐξουσία ἐδόθη εἰς τὸν δῆμον, ο. ε. εἶναι δημοκρατία· ἐπομ. ἰδιωτ. δημεύω, παίρνω πόρων τὴν περιουσίαν τινὸς καὶ κηρύττω τὸν ἴδιον εἰς ἀνάθεμα, ὡς, «Δημεύειν χρήματα, οὐσίαν τινός», δίδω εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν κοινότητα, Θουκυδ. Ε'. «Τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ· καὶ Διον. Ἁλ. 5'. «Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγροὺς· παθ., δημευθεὶς τὴν οὐσίαν.

Δημεχθής, ὁ, ἡ (ἔχθος). Ἀπὸ τὸ πλῆθος μισημένος, μισητὸς τῷ δήμῳ, Φρύνιχ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. δημεχθὴς ἔχει.

Δημηγορέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημηγόρος, ὁμιλῶ πρὸς τὸν λαὸν εἰς τὰς συναθροίσεις του, Δημοσθ. «Δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ». 2) ὁμιλῶ ἐξεζητημένως, κατὰ πλάτος, Stallb. Πλατ. Πρωταγ. σ. 482. C. 3) ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα, ἄτι φάσω, λήρῳ, Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 482. C. ὀρθότερον οἱ 4) μεταχειρίζομαι φύλλα καὶ ἀπατηλὰς ὁμιλίας, καθὼς ἐκεῖναι, μὲ τὰς ὁποίας ἐμάγευον τὸν δῆμον· ἴδε δημόσιος, ῥητορεύω.

Δημηγορία, ίας, ἡ. Ὁμιλία πρὸς τὸν λαὸν συνηθροισμένον, ἢ πρὸς τὴν πολιτείαν· ἀντιδ. τῷ, ἰδιωτική. 2) ἐξεζητημένη ὁμιλία, ἔκθεσις πλατεῖα· καὶ ὁμιλία κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀποβλέπουσα εἰς ἐξαπάτην καὶ μάγευσιν τοῦ λαοῦ, Heind. Πλατ. Θεαιτ. σ. 162. D. 3) οἱ παρ'

ἱστοριογράφῳ ἢ ἐποποιῷ παρεμβεβλημένοι καὶ ἐνδιεσπαρμένοι λόγοι καὶ ὁμιλίαι, αἳ ἄλλως καὶ, ῥητορεῖαι, λέγονται.

Δημηγορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τον δημηγόρον ἢ εἰς τὴν δημηγορίαν, ἑτοιμηδείως, ἄξιος ὡς δημηγόρος, ἢ εἰς δημηγορίαν, Πλάτ. Πολ. Β'. »Σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες« καὶ Ξεν. Συμπ. 4, 6.

Δημηγόρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω, δῆμος). Ὁποιος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαόν, ὅταν εἶναι συνηθροισμένος, διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς κοινότητος, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Ῥήτορες παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ὄθεν, οὐσιαστ. ὁ δημηγόρος, ὁ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας. παρὰ δὲ Εὐριπίδ. »Δημηγόρους τιμάω«, ἐπιθετ. ἀντὶ τοῦ δημηγορικάς· ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 638 »Στροφαὶ δημηγόρων«, ἡ ῥητορικὴ ἐπιτηδειότης, οἱ καταπειστικαὶ εὐστροφίαι τοῦ δημηγόρου· καὶ »Δημηγόρου ἔθους«, ἐν Ἐπιγρ. Ἀκτ. Concionator.

*Δημηλασία, ἡ. Ἔξοδος, Αἰσχ. Ἱκετ. 6.

Δημηλάσιος, α, ον (ἐλαύνω). Ὁ ἀποβάλλων, ἀποδιώκων τινὰ ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7. »Ψήφῳ δημηλατήσιμ.

Δημήλατος, ου, ὁ, ἡ (δῆμος, ἐλαύνω). Ὁ διωγμένος ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 619.

Δημήτηρ, ερος, καὶ τρος, ἡ· καὶ δήμητρα, ας, μάλ. ἐν αἰτ. (Πλατ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 131.) Ὀνομάζεται οὕτως ἡ θεὰ τῶν καρπῶν, ἐπομ. τῆς γεωργίας καὶ ἀγροικίας, μήτηρ τῆς Περσεφόνης, μὲ καλούς, ξανθοὺς βοστρύχους, Ἰλ. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις, καὶ ἐν Ἰλ. αὐτῇ σπανίως. Τὸ καθολικὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ μύθου αὐτῆς ἔστιν, ὁ Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμητρα. 2) μετωνυμικῶς δὲ, καὶ ὁ καρπός, τὰ γεννήματα, εἶδος σίτος, κριθή, κ. τ. λ. καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ἄρτος, ὡς παρ' Ὀππιαν. »Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον«, ὅ ἐστιν, ἄρτῳ. Λατ. Ceres (πιθανῶς = γῆ μήτηρ, κατ' ἄλλους δὲ, δήμου μήτηρ, Basl. Γρηγ. σ. 712.)

Δημητρεῖα, ων, τὰ (ἱερὰ), ἡ ἑορτὴ τῆς Δήμητρος, καὶ μάλιστα ἡ ἐν Ἐλευσῖνι.

Δημητριακός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν Δήμητρα, ἢ προερχόμενος ἀπ' αὐτῆς, ὡς, »Δημητριακοὶ καρποί«, οἱ καρποί, τὰ γεννήματα τῆς γῆς, Ἀλέξ. Ἀγρ.

Δημήτριος, ίου, ὁ, ἡ, = δημητριακός, ὡς, »Δημήτριος καρπός«, καὶ, »Δημήτριος ἄρτος«.

Δημητρίουλος, ἡ, Δημήτρουλος, ου, ὁ. Ὕμνος εἰς τὴν Δήμητρα. Παρὰ τοῦ Δημήτηρ καὶ Ἴουλος, οὖλος, ὄμμος.

Δημίδιον, τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ δήμος, ὡς καὶ τὸ δημακίδιον, καλλευτικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 726. 1109. (L)

Δημίζω, Μ. ἰσω. Κρατῶ μὲ τὸν λαόν· ἰδιωτ. γελῶ, ἀπατῶ τὸ πλῆθος, φαινόμενος, ὅτι κρατῶ μὲ αὐτό, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 699.

Δημιουργός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δημιουργός, Ὀδ. »Δημιουργὸς ὄρθροιο«, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐργασίαν ὄρθρος, ὑμν. Ὀμ. Ἑρμ. 98.

Δημιοπλήθης, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι ἔχει ὁ δῆμος εἰς μεγάλον ἀριθμόν, ἐν ἀφθονίᾳ, ὡς »Δημοπληθῆ κτήνη« (παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 132.), κτήματα δημόσια.

Δημιοπρασία, ίας, ἡ (πιπράσκω). Δημοσία πρᾶσις, πώλησις τῶν δημευθέντων πραγμάτων (τὸ πωλεῖν τι εἰς τὸ τελάλι, Τουρκ.).

Δημιόπρατα, τά (πιπράσκω). Ὅτα πωλοῦνται δημοσίᾳ, καὶ μάλ. τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπῆραν αὐθεντικὰ (ὅτα ἐδημεύθησαν) καὶ πωλοῦνται, Ἀριστοφ. Ἱππ. 103. καὶ Σφῆκ. 659. Παρὰ δὲ Φίλ. καὶ, »δημόπρατα«, εὑρίσκεται. Ἐσήμαινε δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ δημόπρατα, μάλιστα πράγματα τοῦ σπιτιοῦ, σκεύη, ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα κατεγράφοντο ἐπὶ λιθίνοις πίναξι καὶ οὕτως ἐδύναντο καθεὶς νὰ ἀγοράσῃ, Ἀριστ. Ἱππ. 203. καὶ Σφ. 659. πρβλ. Hemst. Πολυδ. 9, 10. Boekh Ath. Staatsh. 1. p. 212. 2. p. 250., ὅστις ἐν τῷ περὶ ἐπιγραφῶν πίνακίτου ἀναφέρει ἀπόσπασμα τοιούτου καταλόγου δημοπρατῶν.

Δημιοπράτης, ου, ὁ. Ὁ τὰ δημευμένα πωλῶν, Θεμ. σ. 86.

Δήμιος, ὁ, ἡ (καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε δηλ. δημία, ἐκ τοῦ δῆμος). Ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν κοινότητα, πολιτείαν, δημόσιος, ἢ ὁ δημοσίων τε πράττων. Ὀδ. Γ, 82. »Πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἠὲ ἀγορεύτων· καὶ ἐν Τ, 254. »Δήμιος οἶκος«, »Λίτομαι ἤτε δημίων (Ὀδ. Θ, 25.), οἱ δημόσιοι αἰρετοκριταί, οἱ παρὰ τοῦ δήμου ἐκλελεγμένοι. »Δήμια πίνειν« (Ἰλ. Ρ, 250.), πίνω μὲ δημόσια ἔξοδα, ἤτοι ἐτσίπω, ἐπὶ μεγάλων, ζωντων ἀπὸ τὸ κοινόν. Ἴδε καὶ Ὀδ. Β, 32. καὶ Δ, 314, ἔνθα δήμιον σημαίνει τὸ, δημόσιον, ἀντιδ. τῷ, ἴδιον. Παρὰ δὲ Νικανδ. Ἀλεξ. 160. »Δήμια λαβρίζειν« ἀντὶ τοῦ, φλυαρεῖν. 2) αὐστηριτικῶς δὲ, ὁ δήμιος, ἡ, ὁ δημόσιος (δοῦλος), δημόσιος κολαστής, ὁ ὑπὸ τῆς κοινότητος διορισμένος εἰς τὸ φονεύειν τοὺς κακούργους (ὁ τζελάτης Τουρκ.), οἱονεὶ »Ζήμιος«, παρὰ τὸ, ζῆν μειοῦν, ὅστις καὶ Ἀνάγχυρος ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ, ἄγχειν, ὁ ἐστι, πνίγειν τοὺς ἀνθρ., Αἰσχίν. »Παρέστασ δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε. Ἰταλ. carnelice. 3) τὸ δήμιον, ἀντὶ ὁ δῆμος, ἡ τὸ κοινόν, respublica, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 707. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἔστι μᾶλλον ἐν χρήσει ἡ λέξις, δημόσιος.

Δημιουργεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς τεχνίτου, ἐν ᾧ δουλεύει, ἐκ τοῦ

Δημιουργέω, ῶ, Μ. ἤτω. Εἶμαι δημιουργός, δουλεύω ἐργοχειρον, ἢ τέχνην· καὶ γενικῶς, δουλεύω, ἐκτελῶ, κατασκευάζω, κάμνω (φκειάνω), κτίζω. Πλούτ. »Τὰς φωνὰς αἱ γραμμαὶ δημιουργοῦσιν, σημειοῦσιν, ἐκφράζουσιν, ἀποτελοῦσι δηλ. Παρὰ δὲ Πλατ. »Κόσμος δεδημιουργεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἔγινεν, ἐκτίσθη, κατεσκευάσθη. 2) τὰ μὴ ὄντα ἢ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ποιῶ, ὄθεν καὶ δημιουργός, ὁ θεός· ἰδὲ τοῦτο. 3) κυττάζω ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· ὄθεν

Δημιούργημα, ατος, τό. Τὸ ἐκτετελεσμένον ἔργον ἑνὸς δημιουργοῦ, ἢ τεχνίτου· καὶ γενικῶς, κάθε κατασκευή, ἔργον, δουλειά, τεχνημα, ἀποτέλεσμα (καὶ τὸ παρὰ Τούρκ. τζιράκι), Λουκιαν. Ἐρωτ. καὶ Διον. Ἁλικ.

Δημιουργία, ίας, ἡ. Τὸ δουλεύειν, κατασκευάζειν, ἐκτελεῖν, κατασκευή. 2) ἡ δημόσιος ἐνέργεια, ἐκτέλεσις, δούλευσις, ἐξυπηρέτησις, ὁ ἐστι διοίκησις καὶ κυβέρνησις τῶν ὑποθέσεων μιᾶς πολιτείας, ἢ Κοινότητος (δήμου), Πλάτ. Ἀ-ολ. καὶ Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. καὶ γενικῶς, τὸ προξενεῖν, ἀποτελεῖν, καὶ τὸ διοικεῖν· καὶ δημόσιος ἀξία πολιτείας ἢ τιμῆς, ἴδε δημιουργός.

Δημιουργικός, ή, όν. Ἴδιος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν τεχνίτην, ἢ τέχνημα, ἢ ἐπιτηδειος εἰς δημιουργίαν, ὡς »Δημιουργικὰ τεχνήματα«, Πλάτ. παρὰ δὲ Ἀριστ. Πολιτ. Δ', 4. ὁποιος ἐξυπηρετεῖ τὰς δημοσίους ὑποθέσεις. Ἐ ίρρ. δημιουργικῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 429. »Λέγε δημιουργικῶς«, εἰπέ, ὁμίλει ὡσὰν ἕνας καλὸς τεχνίτης, τεχνικῶς, ἀριστουργικῶς.

Δημιουργός, οῦ, ὁ, ἡ (δῆμος, ἔργω), καὶ δημιοεργός, ποιητ. Ὁ μαστερχόμενος δημοσίους, ὠφελίμους εἰς τὸν λαὸν ὑπουργίας, ἐπιτηδεύματα, ἢ δουλειάς, ἐργατίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ρ, 383. καὶ Τ, 135. καλοῦνται Δημιοεργοί, ὅσοι καταγίνονται, ἐργάζονται, κάμνουσι τὰς δημοσίους, κοινωφελεῖς ὑποθέσεις, καὶ ἐργόχειρα, οἷοι οἱ ἰατροί, μάντεις, τέκτονες καὶ μουσικοί, καὶ οἱ κήρυκες, οἱ δημοσίᾳ δηλ. ἐργαζόμενοι ἐπὶ μισθῷ· ὑστερώτερον δὲ ὠνομάζοντο δημιουργοὶ ἐν γένει, τεχνῖται δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι, ἦγουν ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουσι, κάμνουσιν ἕνα ἔργον χρήσιμον, ἢ ἀναγκαῖον διὰ τὴν κοινότητα, τεχνῖται λοιπὸν, δουλευταί, χειροτέχναι· ἴδε δέ, αἱ ἑταῖραι· ἰδίως δὲ, οἱ πλακουντοποιοί, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ Δ'. σελ. 172. 2) παρὰ Δωριεῦσι, πολιτικῶς ἐλέγοντο οἱ τοῦ δήμου προεστῶτες, ἄρχοντες, ὡς ὁ Λίβιος μαρτυρεῖ, Βιβ. ΛΒ'. 22. καὶ ΛΗ'. 30. αὐτ' οὗ παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἐν γένει ἐκλαμβάνοντο, ὡς παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολ. 26. »Στρατηγῶν καὶ δημιουργῶν, καὶ ἄλλων ἀρχόντων· καὶ Ἀριστοτέλ. Πολ. Β', »Οἱ τῶν νόμων δημιουργοί«, καὶ Ἀρτεμιδ. Β. 22. »Στρατηγεῖν καὶ δημιουργεῖν ἐπιχειροῦσιν. Παρ' Ἀθηναίοις, Δημιουργοί, τίνες ἐλέγοντο, δὲν εἶναι μὲν τόσον σαφές, ἀλλὰ βέβαια ὄχι, καθὼς ὁ Ἡσύχιος λέγει, τὸ αὐτὸ καὶ, ἀρχοντες. Ἴδε Const. Ilgen de tribub. Att. p. 69. Ζήτ. ἐν τῷ Τριττύς. Παρ' Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 93. μεταφ. »Ὄρθρος δημιοεργός«, ἐπιθετ. αὐγή, ἥτις ἐξυπνᾷ (σηκώνει) ὅλους εἰς τὰ ἐργόχειρα· καὶ, »Δημιουργὸς κακῶν«, πρωταίτιος κακῶν. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔτι δημιουργοὺς καὶ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμνον διάφορα ζυμαρικά, οἷον πλακοῦντας, πέμματα μπουρεκια, καὶ ἄλλα ποικίλα ἐδέσματα, καὶ τὰ ἐπωλοῦσαν· ὁμοίως καὶ δημιουργόν, ἐνικ. τὴν συμφαγωγόν, ἥτις ἄλλως καὶ, ὑπόνυμφις. Παρὰ τοῖς Θεολόγοις λέγεται πολλάκις κατ' ἐξοχὴν »Δημιουργός, ἡ δημιουργὸς τοῦ κόσμου (Ξεν. Ἀπομ. 1, 4, 7. 9). ὁ Θεός, καθὸ κτίστης, ποιητὴς, καὶ τεχνίτης τοῦ παντός, ὁ τὴν αὐτὴν ἐκ μηδαμοῦ μηδαμῶς ὄντος παραγωγὴν καὶ τῷ εἶδει τὴν ἁρμόττουσαν ὕλην συναπογεννήσας, Ποιητής, Ἐκκλησ.

Δημιωστί, ἐπίρ. Δημοσίως, ὡς, ἱερωστί, μεγαλωστί.

Δημοβορέω, ῶ. Καταπατῶ τὸν λαόν, ὅ ἐστι τὰ ὑπάρχοντά του.

Δημοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁποιος καταπατᾷ τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ὅ ἐστι, ὁ καταπατῶν τὰ ὑπάρχοντα τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας, ὁ τὰ κοινὰ βασιλεύων. Ἰλ. Α. 231, »Δημοβόρος βασιλεύων.

Δημογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Ὁ γέρων, ὁ προεστὼς τοῦ λαοῦ καὶ σύμβουλος (συνάτωρ), ὁ ὁποῖος ἐπιστατεῖ εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, ὁ παρὰ τῷ δήμῳ αὐτοῦ γεραρός, πρίγιψ τοῦ λαοῦ του· ἔστι δὲ λέξις σεμνὴ καὶ βασιλική, Ἰλ. Λ, 372. καὶ »δημογέροντες« (Ἰλ. Γ, 144), εἰ ἔγειρίτοι ἐν τῇ πολιτείᾳ μετὰ τὸν τύραννον. Μετὰ τοῦ, θεός, θηλοῦ θεός μικρότερος, Ἀνθολ.

Δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ. Διδάσκαλος τοῦ δήμου, τῆς κοινότητος, Συνεσ.

Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ ἀπὸ τὰ περίχωρα μιᾶς πόλεως. 2) ἐκ μέρους τοῦ δήμου, μὲ ἔξοδα τῆς πολιτείας, Ὀδ. Τ, 197. »Δημόθεν ἄλφιτα δώκαν, ἀντιδ. τῷ, οἰκόθεν. 3) καταγόμενος ἐκ τοῦ δήμου, κατὰ τὸν δῆμον, ο. ε. φυλὴ, ἤτοι κοινότητα.

Δημοθοινία, ίας, ἡ (θοινέω). Συμπόσιον τοῦ δήμου, τὸ κοινὸν καὶ δημόσιον συμπόσιον, τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτσιμάζετο ὅλος ὁ λαός, φέροντες ὁ καθ' εἷς τὸ φαγητὸν του, ἢ μὲ βοσκεύειν, καὶ ἄτρωγαν, Ἀριστοτ.

Δημόθρους, ὁ, ἡ (θροῦς). Ὁ διὰ τῆς βοῆς (ἢ μεταξὺ) τοῦ πλήθους γνωρισμένος, περὶ οὗ λόγος, ἢ φήμη παρὰ τῷ δήμῳ· δημόσιος, φανερός, πατζόηλος, γνωστός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892. 2) »Δημόθρους ἀναρχία«, κατάστασις ἄνευ αὐθέντου, ὅτα ὅλος ὁ λαὸς φωνάζει ἀτάκτως καὶ ἀνακατωμένα, Αἰσχ.

Δημοκατάρατος, ου, ὁ, ἡ (καταράομαι).

Ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ δημοσίᾳ κτηθείς, κτηθείς. Βασίλ.

Δημοκηδής, ές, ὁ, ἡ (κήδομαι). Φίλος τοῦ λαοῦ, ὁ φιλῶν καὶ ἀγαπῶν τὸν λαόν, κηδεμὼν τοῦ λαοῦ, Διον. Ἁλ. Ε'. 19. καὶ Στράβ. ΙΔ. σελ. 965. Λατ. Populicola.

Δημοκήρυξ, υκος, ὁ. Κήρυξ τοῦ δήμου, τοῦ πλήθους, τῆς πολιτείας, Αἰσχίν. Λατ. fetialis.

Δημόκοινος, οἶνου, ὁ (ὑπον. δοῦλος), = δήμιος· ἴδιος δὲ, δήμιος, ῥαβδοῦχος, βατανιστής (ὅπιος τιμωρεῖ, βατανίζει, παιδεύει, καὶ βιάζει τοὺς σκλάβους διὰ τῶν βατάνων, παιδευτηρίων, νὰ ὁμολογήσουν τὰς κακουργίας των). καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ἀντὶ τοῦ κοινὸς δήμιος, καὶ πᾶς πονηρὸς (Λυκοῦρ. καὶ Αἰσχίνης). 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ἀνήκων κοινῶς τῷ δήμῳ.

Δημοκλαῦξ, ακος, ὁ. Κλαὺξ τοῦ λαοῦ, δήμου.

Δημόκοπος, ου, ὁ. Ὅποιος κοπιάζει, κακοπαθεῖ εἰς τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ. Ἴσως ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ δημοκόπος, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

Δημοκοπέω, ῶ. Εἶμαι δημοκόπος, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ μὲ παντοδαπὰ, καὶ μάλιστα μὲ ἄδικα καὶ κακὰ μέσα, Πλούτ. ἔθαν

Δημοκοπία, ίας, ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ πολίτευμα, τὸ διὰ τεχνευμάτων καὶ κολακειῶν φέρειμον εἰδὸς δημοκόπου πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ δήμου, Πλούτ. ἔθαν

Δημοκοπικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν δημοκόπον, ἴδιος αὐτῷ, «Δημοκοπικὸς περὶ ἀνθρώπους», Πλάτ. Φαίδρ. καὶ Ἀντωνίν. Λ'. 16. παρὰ δὲ Ἀριστείδ. ἀντὶ τοῦ φιλόδημος.

Δημοκόπος, ου, ὁ, ἡ (κόπτω, ὡς δοξοκόπος). Ὅποιος κολακεύει τὸ πλῆθος, τὸν λαὸν, καὶ πάσχει μὲ κάθε τρόπον, καὶ μάλιστα μὲ ἄδικα καὶ χαμερπῆ μέσα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ καθ' Ἡσύχ., ὁ παιδεύργος τὸν δήμου ὑποποιούμενος, ὁ πάντα πράττων καὶ λέγων πρὸς χάριν αὐτῷ, Διον. Ἁλικ.

*Δημόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἐπιβεβαιωμένος, ἐπικυρωμένος.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, παθ. (κρατέω). Κυριεύομαι ἀπὸ τὸν λαὸν, ἢ ἔχω δημοκρατικὴν διοίκησιν. 2) μέσως δὲ, ἀφήνομαι νὰ ἐξουσιάζωμαι ἀπὸ τὸν δῆμον, δουλεύω τὸν δῆμον.

Δημοκρατία, ίας, ἡ· καὶ, δημοκράτεια, ἡ. Διοίκησις τοῦ λαοῦ, ἤγουν, ὅταν ὁ λαὸς ὅλος κρατῇ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πολιτεύματος, ἰσοτιμίαν ἔχων, καὶ διοικεῖται ἀπὸ καλοὺς νόμους. Περὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς λέξεως ἰδὲ Θουκ. 6, 89. 4, 41. Ἀριστ. Πολιτ. 4, 4. 12. 6, 2.

Δημοκρατίζω, Μ. ἰσω. Κρατῶ, φρονῶ τὸ δημοκρατικὸν μέρος· εἶμαι καλὸς δημοκράτης.

Δημοκρατικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἴδιος εἰς τὴν δημοκρατίαν. 2) ὅλως ἴδιος εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαὸν, ὁ κολακεύων τὸν λαὸν κ. τ. λ.

Δημοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοκρατικὸν τρόπον.

Δημόκρατος, ου, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ἀπὸ τὸν δῆμον μεμιγμένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 468. «Δημόκρατος ἀρὰ», ἡ κατάρα τοῦ πλήθους, ἀμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ δημόκραντος.

Δημολέλητος, ου, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὡμιλημένος ἢ καταπεπτισμένος ἀπὸ τὸν λαὸν, Ἡσύχ. καὶ Ἔτυμ.

Δημόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Λιθοβολημένος, πετροβολημένος, διὰ τῶν πετρῶν ξανατωμένος ἀπὸ τὸν λαὸν, ἢ δημοσίᾳ. — φόνος, ὁ διὰ λιθοβολίας φόνος, Σοφ. Ἀντιγ. 36.

Δημολογέω, ῶ. Μ. ήτω (δημολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ἐμπροστὰ εἰς τὸν λαὸν. 2) ἀντὶ τοῦ, δημόσομαι, παίζω, ἀστείζομαι, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 24. Λεωνίδ. Ταρκτ. Ἐπιγρ. Ἴδε Ἀριστοκράτης, καὶ μείζιχμ. δημολογεῖται, στρεβλὴν οὐκ ὀγρὸν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος».

Δημολογικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημολογίαν, ἢ δημολόγων, ἢ ἴδιος ἑνὸς δημολόγου, Πλάτ. Ἐπιρρ. δημολογικῶς.

Δημολογοκλέων, ὁ. Ὁ διὰ τοὺς λόγους του πρὸς τὸν δῆμον περίφημος δημαγωγὸς Κλέων, Ἀριστ. Σφ. 391. (Κλέων, κλέος.)

Δημολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαὸν, ἢ μὲ τὸν λαὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀριστοφάνης Σφῆκ. 391. συνετάξατο τὸ, Δημολογοκλέων.

Δημόομαι, οῦμαι (δῆμος). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω κατ' ἀρέσκειαν, τοῦ λαοῦ. 2) παίζω, χορατεύω, ἀστείζομαι, φλυαρῶ, εὐφραίνω (ἐγλεντίζω) τὸν λαὸν μὲ ἀστεϊσμούς, Ruhnk. Τιμ. σ. 78. ὡς τὸ, «δήμια λαβρύζειν», παρὰ Νικάνδρῳ.

Δημοπίδηκος, ὁ. Πίδηξ (μαιμοῦ) τοῦ λαοῦ, ὅπιος δηλ. κολακεύει καὶ ἀπατᾷ τὸν λαὸν ὁμοίως ὡς ὁ πίθηξ, Ἀριστοφ.

*Δημοπληθής, ές, ής, = δημοπληθής.

Δημοποίητος, ου, ὁ, ἡ (ποιέω). Καμωμένος ἢ καταταχθεὶς ὡς πολίτης, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δέχονται ὡς πολίτην· αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ ἐγίνετο, ὅταν ἓξ χιλιάδες πολῖται ἔδιδαν τὴν γνώμην των καὶ ἔλεγετο ἐπιψήφισις καὶ ἐπιλευκήρων, οἵτινες δὲν εἶχον ἐκ γενετῆς δίκαιο εἰς τὸ νὰ εἶναι πολῖται, κυρ. παρὰ ῥήτορι., Ruhnk. Τιμ. σ. 79.

Δημόπρακτος, ου, ὁ, ἡ (πράττω). Ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν καμωμένος, διαταχθείς, ἐκτελεσθείς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 955. «Δημόπρακτος ψῆφος», ἡ ἀπὸ τὸν λαὸν γενομένη, δεδομένη γνώμη.

Δημόπρατα, τά, = δημόπρατα.

Δημοπρέβλητος, ου, ὁ, ἡ (προβάλλω). Ὅποιος ἐπροβλήθη, ἐπροβλήθη ἡ ἐκλογὴ ἀπὸ τὸν λαὸν, ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐκλελεγμένος, προβεβλημένος, Νικήτ. Χρον. 18, 5.

Δημορρίφης, ές, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἀπερρίχμένος, ἢ 2) ἐξαπλωμένος, διεσπαρμένος· ἐκδεδομένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1627. «Δημορρίφεις ἀρά».

Δῆμος, ου, ὁ. Ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως, ἢ ἐπαρχίας, ἢ Κοινότης, παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκλαμβάνεται πανταχοῦ ἐπὶ λαοῦ, διοικουμένου ὑπὸ βατιλέως, ἢ πολλῶν ἀρχηγῶν (ἡγητόρες, μέδοντες). Ἔπομ. ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς λαὸς, Ὁμ., ὅστις πολλάκις συναπτει, οἱ δῆμός τε, πόλις τε», χώρα καὶ πόλις. «Δῆμον ἀνήρ», εἷς ἐκ τοῦ δήμου, ἀντίθ. τῷ, βατιλεύς, ἢ ἔξοχος ἀνήρ, Ἰλ. Β, 188. 198. Λ, 328. καὶ ὡς ἐπίθ. «δῆμος ἐών, κοινὸς ἀνὴρ ὤν», Ἰλ. Μ, 213. Καθὸ περιληπτ. συντάσσ. μὲ τὸ πληθ. τοῦ ῥήματος, ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 271. Ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει ἡ λέξις δῆμος τὴν εὐγενεστάτην σημασίαν, ἀντὶ τοῦ, πολιτεία, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις ὁ δῆμος εἶχε τὴν περισσοτέραν ἐξουσίαν, ἔπομ. καὶ ἀντὶ δημοκρατία. ὅθεν, «καταλύειν τὸν δῆμον», λύω, χρημίζω τὴν δημοκρατίαν διὰ νὰ εἰσάξω ἀριστοκρατίαν ἢ τυραννίαν, Wolf Λεπτ. 233. «Οἱ δῆμοι, αἱ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι, αὐτόθι· σημαίνει δὲ δῆμος, καὶ ὁ συνηθροισμένος εἰς δημοσίους σκέψεις λαός, συνάθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία, ὡς, «εἰς δῆμον παρίεναι· εἰς δῆμον εἰσιέναι». Μετκφ. ἐπὶ ζώων, ἀγέλη, κοπάδι, ὡς καὶ ἔθνος. 2) κατὰ φιλὴν γεωγραφικὴν ἔννοιαν, ἡ πολιτεία, ἐπικράτεια, περιοχὴ, περίχωρος γῆ, τὸ κατοικητήριον ἑνὸς λαοῦ, Ὁμ., ὅστις ἐπιτοπολὺ προτίθησι καὶ γενικήν, π. χ. «Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, δήμῳ ἔνι Τρώων, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, λαοὶ ἀνὰ δῆμον (ὁ λαὸς τῶν χωρίων)», Ἰλ. Β, 437, 514. Γ, 201. Ὀδ. Α, 237. Γ, 220, 100. 215. καὶ μετκφ. «Δῆμος ὀνείρων (Ὀδ. Ω, 12), ἡ βατιλεία, ἡ χώρα, ἔνθα κατοικοῦσι παρὰ τοῖς ὑποχθονίοις τὰ ὀνείρατα. 3) ἐν Ἀθήναις δῆμοι ὠνομάζοντο μέρη τοῦ λαοῦ ὅλου, διηρημένα εἰς διαφόρους τοπαρχίας καὶ μέρη, Κοινότητας, ὅθεν φυλή, καὶ τούτων ὅλων ὑπῆρχον, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Θησέως, αἱ Ἀθῆναι τὸ κέντρον, ἔνθα ἡ λέξις ἀπαίτησε κατ' ὀλίγον ἀττικισμὸν καὶ πολιτικὴν σημασίαν, ἰδὲ Valck. Ἡρόδοτ. 3, 55. Wolf Λεπτ. σ. 212. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων δήμων ἀναφέρεται παρὰ τῶν συγγραφέων διαφόρως, καὶ κατὰ τὸν Πολέμωνα παρὰ Στράβ. 9, σ. 396. C. ἦσαν αὐτῶν 174. Ἆρα κεφαλαιωδῶς, δῆμος σημαίνει ἀ. πλῆθος ἁπλῶς. β'. πολιτικὸν σύστημα, ἔνθεν τὸ δημοκρατεῖν, καὶ γ'. χώρα, περιοχὴ, ἐν ᾗ κατοικεῖται. Δωρ. δᾶμος. (Πιθανῶς παρὰ τὸ δέμω, ἀποικία, ἀλ ὁ καὶ παρ' Ὁμ. πολλάκις πίων δῆμος, ἐπειδὴ ἐκλέγοντο εἰς ἀποικίας καὶ κατοικίστες οἱ τόποι κατ' ἀναλογίαν τῆς εὐφορίας των).

Δημος, ου, ὁ (ἐξύτονον). Πάχος, λίπος (ἔβγει), ἐπὶ βοῶν καὶ προβάτων, Ἰλ. Θ, 240. «Βοὸς δημόω», καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Θ, 380. Κυρίως τὸ πάχος, ἡ νίστα, ἡ σκεπὴ, ἡ ὁποία σκεπάζει τὸ χοντρὸν ἔντερον, τὸ ἐπίπλοον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεριτύλιγαν τὰ κρέατα τῶν θυσιῶν καὶ τὰ ἔκαιον. (ἴσως παρὰ τὸ δαίω, καίω)

*Δημοστάτυροι, οἱ· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τοῦ Τιμοκλέους ἐν Ἀθήναις.

*Δημοστενίζω. Μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη, Πλουτ.

Δημοσία, Ἐπίρ. (κυρίως ὅμως εἶναι δοτικὴ τοῦ δημότιος). Ἐκ μέρους, ἢ ἐξ ὀνόματος, μὲ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας· κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δήμου, τῆς πολιτείας. «Δημοσίᾳ τελευτᾶν», ἀποθνήσκω διὰ τοῦ δήμου κατὰ τὴν ψῆφον τοῦ δήμου, Wolf Λεπτ. σ. 362. 2) ἐν γένει, παρρησίᾳ, φανερὰ, κοινῶς.

Δημοτικός, ἡ, όν· ἀντὶ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡρωδιαν. Β', 7. ἀμφ.

Δημοτίευσις, εως, ἡ. Κοινοποίησις, φανέρωσις εἰς ὅλους κοινῶς, τὸ γίνεσθαι γνωστὸν εἰς τὸν λαὸν. 2) = δήμευσις, πώλησις.

Δημοτιεύω, Μ. εὐτω. (Ἐνεργητ.) Κάμνω τι φανερὸν, ἢ κοινὸν, ἢ ἴδιον εἰς τὸν λαὸν, εἰς τὸ πλῆθος· ἐκδίδω, ἀφιερῶ, χαρίζω τι εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς τὸν λαὸν τῆς κοινότητος, Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνέσ. 2) = δημεύω, δημοσίᾳ πιπράσκω, πωλῶ. Οὐδέτ. προτηκόλιτος πολιτεύομαι, διευθύνομαι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ λαοῦ· διάγω ζωὴν δημότιον ἐν ὑπουργίᾳ τῆς πολιτείας, ἀντιθ. τῷ, ἰδιωτεύω, Πλατ. Γοργ. σ. 351. Ε. πρβ. Schneid. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 3. 3) ἀνήκω τῇ πολιτείᾳ, εἶμαι δημότιος ἢ κοινός· ἀναφέρεσθαι εἰς τὴν πολιτείαν. «Διδάσκαλοι δημοτιευόντες», διδάσκαλοι, οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα καὶ διδάσκουσι ὅλους κοινῶς, Πλατ. Ἀπ. σ. 32. Α. καὶ ἐπὶ ἰατροῦ, ἀσκῶ τὴν ἰατρικὴν διὰ κανένα, διὰ τὸ κοινὸν καλὸν, Ἀριστ. Ἀχ. 1030. 3) φαίνομαι δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ, ὡς, «νέᾳ στολῇ δημοτιεύεται» (Δίων. Κάτ. 59, 26). καὶ ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου· μεταφ. «Φροντίσι δημοτιεύειν» (Πλουτ.), μὲ τὰς φροντίδας μου ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἤγουν φροντίζω περὶ τοῦ καλοῦ τῆς πολιτείας.

Δημότιος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὴν κοινότητα, κοινὸς δηλ. διὰ ὅλον τὸν λαὸν, διὰ τὸν καθ' ἕνα, ἴδιος τοῦ λαοῦ, ὡς «Δημότιοι πλοῦτοι», παρὰ Θουκυδ. ὅθεν καὶ Δημότιοι, οἱ στρατιῶται δηλ., οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα, καὶ ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τῶν δημοτίων δούλων διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἐτοιμασίας καὶ εὐταξίας κατὰ τοὺς ὁρόμους. Boeckh. Athen. Staat-haush. 1. σ. 222. Ἰδιαιτ. «Ὁ Δημότιος» (δοῦλος δηλ.), ἀντὶ δήμιος, ἀλλὰ καὶ ἀντικατάδικος, ὅστις, ὡς ὁ ἀνα-

δεχόμενος ξένας ἁμαρτίας, διὰ ὅλην τὴν πολιτείαν ἀνατόνοται, Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 1144. πρβ. Φαρμακός, β' σημ. — Οὐδετ. «τὸ δημόσιον», ἡ πολιτεία. «Πρὸς τὸ δημόσιον προσιέναι», ἀναδέχομαι ὑποδίσεις τῆς πολιτείας· ἔτι δὲ, δικτυχῆ τῆς πολιτείας ἐκτελεσμένον ὑπούργημα, δημόσιος θυσία, δημόσιος τελετή· ἔτι δὲ, τὸ ταμεῖον, ἡ κάσσα τῆς πολιτείας, τὸ Δημόσιον, τὰ κοινὸν θησαυροφυλάκιον, Λατ. aerarium, fiscus, ὡς Δημοσθ. «Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς». καὶ ἡ κοινὴ φυλακή, ἡ φυλακὴ τῆς πολιτείας. «Τὰ δημόσια», αἱ δημόσιοι, αἱ τῆς πολιτείας ὑποθέσεις.

Δημοσιόω, ῶ, Μ. ώσω. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφιερόνω, χαρζω μέρος τι εἰς τὸ κοινὸν, εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὴν πολιτείαν, κάμνω κτῆμα τῆς πολιτείας. 2) = δημεύω, πέρνω δηλ. τὰ ὑπάρχοντα τινὸς καὶ τὰ κάμνω αὐθεντικὰ (ἰμιρί), ὡς τὸ παρὰ Θουκυδ. Β'. «Τὴν γῆν δημοσιώσαντες, ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη. 3) ἐπὶ λόγων, κάμνω τί γνωστὸν, κοινὸν εἰς ὅλους, κοινοποιῶ, διαφημίζω, Πλουτ. περὶ Ἀδολεσχ. «Τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον».

Δημοσιώνης, ου, ὁ (δημόσια, ὠνέομαι). Τελωνάρχης, ὁποιος ἀγοράζει (παχτόνει) τὰ δημόσια εἰσοδήματα, τὰ τελώνια τῆς κοινότητος, τῆς πολιτείας, καθὼς δηλ. κουμερκάρης, βόϊδας, δεκατιστής, κ. τ. λ. Ἰταλ. Appaltatore, Στράβ. Δ'. 314. ὅθεν

Δημοσιωνία, ίας, ἡ. Τὸ πάχτωμα, τὸ ἀγόραστμα τῶν κοινῶν εἰσοδημάτων, Μέμνων παρὰ Φωτίῳ.

Δημοσιώνιον, ίου, τό. Τὰ τελώνια, καὶ ἡ δουγάνα, κουμέρκι, ἔνδια πληρόνονται τὰ αὐθεντικὰ, τὰ κοινὰ ὀσφίσματα, καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦνται (παχτώνονται) τὰ κοινὰ, αὐθεντικὰ εἰσοδήματα (Ἰλτιζάμια Τουρκ.), Πλουτ. Πολιτ. παραγ.

Δημοσίως, Ἐπίῤῥ. Μὲ δημόσιον τρόπον.

Δημοσσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν δῆμον σώζων.

Δημόσσοος, ὁ, ἡ (σεύω). Δημοδίωκτος, διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν.

Δημοστροφέω, ῶ. Περιστρέφομαι μὲ τὸ πλῆθος, κυρίσκομαι μεταξὺ τοῦ πλήθους, Ἡσύχ.

Δημοτελέω, ῶ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Δημ. Mid. σ. 531, 24. ἀντὶ

Δημοτελής, ές, ὁ, ἡ· τὸ - ές. (τὰ τέλη), καὶ δημοτελῶς, ἐπίῤῥ. Πᾶν ὅ,τι τελεῖται, γίνεται μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας, ὡς «δημοτελὴ ἱερά», δημ. θυσία, Ἡρόδ. 6, 57. πρβ. δημοτικὸς.

Δημότερος, α, ον, ποιητ. ἐκ τοῦ δῆμος, ἀντὶ δημοτικός. Ἀνήκων εἰς τὸ πλῆθος, παρ' Ἀπολλωνίῳ Α'. 753. καὶ Ἀράτῳ. 2) κοινὸς διὰ καθένα, χαμερπὴς, ὡς, Κύπρις, vulgivaga.

Δημοτερπὴς, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Τέρπων, εὐφραίνων τὸν λαὸν, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον χαίρει ὁ λαὸς νὰ βλέπῃ, ἀγαπητὸς, Πλάτ.

Δημοτεύομαι, Μ. εύσομαι, ἀποδ. Μέσ. Κρατῶ, νομίζω, ἔχω τὸν ἑμαυτόν μου ὡς ἕνα δήμον, ἀνήκω εἰς ἕνα δῆμον, φυλήν, Δημοσθ. σελ. 1314. «Δημοτευόμενος μετ' ἐμοῦ».

Δημότης, ου, ὁ. καὶ θηλ. δημότις, ιδος, ἡ. Ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν λαόν (plebejus, unus de populo), κοινὸς, ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινοὺς, ἀπὸ τὸ πλῆθος, Ἡρόδ. καὶ παρὰ Θεογν. Κιδύλ. ΚΗ'. 22. 2) συμπολίτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς δήμους τῶν περιχώρων, ὡς Ξενοφ. «Οἱ πέντες, οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρονες». 3) γενικῶς κάθε πολίτης, ἰδιώτης, ἀντιθ. τῷ, ἡγεμών, Εὐριπ. Ἰων. 625. ὅθεν

Δημοτικός, ἡ, όν (καὶ δημοτικῶς ἐπίῤῥ.). Ὁποιος ἀνήκει εἰς τὸ πλῆθος, ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινὸς, ἰδιώτης ἄνθρωπος, Δημοσθ. «Καὶ τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων». 2) φίλος τοῦ πλήθους, ἀγαπῶν τὸν δῆμον, φιλοφρονητικός. «Οὐδὲν δημοτικὸν πράττειν», μὴ ποιεῖν τι πρὸς ἀρέσκειαν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, Ξενοφ. «Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος». 3) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑνὸς ὀνομαστοῦ δήμου, ὅ ἐστι τῶν τὰ περίχωρα οἰκούντων. «Δημοτικὰ ἱερὰ», ἤτοι θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν συνεισφέρουσιν ὅλοι οἱ δημόται, ὅλος οἱ πολῖται ἑνὸς δήμου. Οὐσιαστ. δὲ «Τὸ δημοτικόν».

Δημοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὡς οὐσ. κάτοικος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 438. «Τᾶς δὲ γᾶς δημοῦχοι· καὶ 1087. καὶ 1349. «Ὁ δαμοῦχος χθονός». 2) ὡς ἐπίθ. ἀποτικῶν, ὑπερασπίζων τὸν λαόν, κατοικῶν παρὰ τῷ λαῷ, ἢ ὡς μετ' αὐτοῦ. Παρὰ δὲ Θεσπιεῦσιν ἐλέγετο καὶ ἕνας τῶν συμβούλων, τῶν διοικητῶν τοῦ πλήθους, Διόδ. Σικ. Α', σελ. 274. 3) κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ.

Δημοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), = δημοβόρος, τύραννος, Θεογν. (α)

Δημόφαντος, ου, ὁ, ἡ (φαίνω). Ἀντὶ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡσυχ.

Δημοφθόρος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων τὸν λαόν, ἤτοι κατὰ τὰ ἤθη, ἢ μὲ δῶρα (ρουσφέτι), Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ'.

*Δημοχαρής, ὁ, ἡ. Ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Παῦλ. Ἀλεξ. 4.

Δημοχαριστής, οῦ, ὁ (χαρίζομαι). Χαριζόμενος τῷ δήμῳ, ὁποιος ζημόνον διὰ νὰ φαίνηται ἀρεστὸς εἰς τὸν λαὸν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 133. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δημεκόπης. Ζήτ. τοῦτο. ὅθεν

*Δημοχαριστικός, ἡ, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἐκείνων, οἵτινες χαρίζονται, κολακεύουσι τὸν λαόν. Ἐπίῤῥ. δημοχαριστικῶς.

Δημόω, Μ. ώσω. Διορίζω τι εἰς χρῆσιν τοῦ λαοῦ, τὸ κάμνω δημόσιον, ἴδιον τοῦ λαοῦ (ἰμιρί), δημεύω· καὶ δημόομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. «Καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν»; ἀντὶ τοῦ, παίζειν, χορατεύειν, σωπεύειν, ἀστείζεσθαι. Τίμαιος δὲ ἑρμηνεύει τοῦτο, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι. Ἴδε καὶ δημόομαι.

Δημῳδής, ες, ὁ, ἡ· τό-ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ δήμου, κοινὸς, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἕνας κοινὸς, ἰδιώτης ἄνθρωπος· καὶ ἠθικῶς ὁμοίως. «Τὸ δημῶδες πλῆθος», οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. «Δημῳδεῖς γυναῖκες», αἱ κοιναὶ, αἱ πόρναι· αὗται δὲ καὶ «Δημῖαι» ἐλέγοντο, καὶ «Δημιουργοὶ» καὶ πύλαι ἦσαν ἐν Ἀθήναις «Δημιάδες» καλούμεναι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς προεστάναι τὰς πόρνας. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κοινὸς, γνωστὸς εἰς ὅλους, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ', 45.

Δημῴδματα, τά (δημόομαι), καὶ Δωρικ. δαμῴδματα (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ.). Διατριβαὶ τοῦ λαοῦ, παιγνίδια, χορατάδες, ἀστεϊσματα· καὶ τὸ κοινὰ τραγούδια. (σπαν. ἐπικῶς ἐν χρήσει)

Δημωφελέω, ῶ. Εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, εἶμαι κοινωφελὴς, Ἡσύχ.

Δημωφελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ δημωφελῶς, ἐπίῤῥ. (ὠφελέω). Ὁποιος εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, κοινωφελὴς, Φίλ.

Δήν, ἐπίῤῥ. συγγεν. τῷ, δηθά, καὶ δηθάκις (ἀντίθ. τῷ, μίνυνθα). Πολὺν καιρὸν, μακρὸν χρόνον· ἐπὶ πολὺ διαρκῶν ἢ ζῶν, Ἰλ. Ζ, 131, 139. «Δυσέργος δήν ἦνα, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ ἔζησε (μετὰ ῥήματ. ὑπαρκτικ.)· καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου, Ὀδ. Σ. 313. καὶ Τ, 290. «Ὀδυσσῆος δήν εἰχομένοιιν. 2) συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς, Μεσομνήρ. Ἔστι δὲ ἡ πρωτότυπος λέξις τὸ, δάω, ἢ δέω, ὡς ἐκ τοῦ ἀδάω, ἢ ἀδέω, τὸ ἄδην, καὶ ἐκ τοῦ δάω, διερὸς Ἰωνικ. θηρὸς καὶ Δωρικ. ἅρος, καὶ δηνός· ὅθεν τὸ δήνειος, ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν. Ὁμοίως καὶ τὸ δηθός, ὅθεν τὸ δηθάκις, καὶ δηθάκις. Ἐκ τοῦ δηθὸς γίνεται ἔτι καὶ τὸ δηθύνω, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρόν· ἐκ τοῦ δηθὺς, Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ δαὸν ἀντὶ τοῦ, πολυχρόνιον, ἔχει. (συγγ. καὶ τῷ, δή, ἤδη)

Δήνειος, εία, ειον· καὶ δηναιὸς (δήν), ποιητικ. Χρόνιος, διαρκὴς, πολυχρόνιος· πολὺν καιρὸν ζῶν, Ἰλ. Ε, 407. «Ὅττι μάλ' οὐ δήναιος», ἀντὶ πολυχρόνιος, ὅπερ κατ' ἄλλους ἐξυτόνως δηναιὸς ἀναγινώσκ. 2) παλαιὸς, τὸ πρὸ πολλοῦ γεγενημένον· καὶ τὸ μετὰ πολὺν καιρὸν, ὡς, χρόνιος, ὡς παρ' Ἀπολλων. Γ'. 54. «Τίς δεῦρο χρειὼ κομίζει δηναίας;» ἀντὶ τοῦ, χρονίας, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν. Ζήτ. ἐν τῷ δήν. 3) ἀργοπορικὸς, ἀργὸς, οὗ τὸ ἐναντίον, θοὸς. ὅθεν, «Θάωσα καὶ δεινικήν, μεγάλη βία καὶ ἀμέλεια, ἀργοπορία, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. περὶ εὐθυμ. §. 15.

Δηνάριον, ου, τό. Εἶδος νομίσματος παρὰ Ῥωμαίοις, τὸ ὁποῖον ἤξιζε τρεῖς ὀβολοὺς καὶ ἥμισυ, σχεδὸν = δραχμή. «Καὶ τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον», Πλουτ.

*Δήνεα, τά. Βουλεύματα, ἀποφάσεις· τέχναι, πανουργίαι, ἐπὶ καλοῦ, ὡς, Ἰλ. Δ, 361. «Θυμὸς ... ἤπια δήνεα οἶδεν» καὶ Ὀδ. Ψ, 82. «Θεῶν δήνεα· ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἐπὶ τῶν πανουργιῶν καὶ δόλων τῆς Εἰρκης, Ὀδ. Β, 289. (μόνον ἐν τῷ πληθ. εὐχρηστον, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπέθετεν ὡς ἑνικ. τὸ, δῆνος, καὶ ὁ Σουιδ. τό, δήνεον, συγγ. τῷ, δήω).

*Δηνεύματα, ων, τά, ἵππου, αἱ κρυφαὶ κακίαι, πανουργίαι τοῦ ἀλόγου, Ξεν. Ἱππ. γ', 11. ἀμφ. ἀνάγν. Ἴδε καὶ δῆνος.

Δῆνος, εος, τό. Συμβουλὴ, βούλευμα, ἀπόφασις, πρόβλημα, ξεχωριστόν τι μέτον, ἀπάτη, ἰδὲ δηνεύματα, καὶ Δευσέω. Ὅθεν ἀδηνὴς παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀδηνέως, ἀδόλως, ἁπλῶς, χωρὶς βουλῆς, καὶ ἀδηνὴ, ἄκαιρον· καὶ ἀδανὲς, απροσόητον· οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. Ὁ δὲ Σουιδ. ἔχει, ἀδηνέως, ἁπλῶς, καὶ ἀτελαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνείων καὶ μεριμνῶν· ὅθεν δήνεα, καὶ ἀντὶ τοῦ, φροντίδες, μέριμναι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ ἀδηνείη, ἀπειρία, τοῦ δὲ Γαλην. Γλωσσ. Ἱπποκρ. τὸ ἀδηνέως, διὰ τοῦ, ἀφροντίστως, ἑρμην. Ἐν ταῖς τοῦ Σιμωνίδ. Ἐπιγρ. ΙΖ'. περὶ γυναικῶν, «Εὐνῆς ἀδηνὴς ἐστὶν ἀφροδίτη», ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, ἄπειρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, δαδαίνειν, ἀντέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν· καὶ δανδαίνειν, τὸ αὐτό· καὶ, ἐνδανδαίνει, ἀτενίζει, καταπολμᾶ.

Δῆξ, ηκός, ἡ (δάκνω). Τὸ σκωλῆκι, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰ ξύλα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ἡσιόδ. ἐν τῷ, Ἀσπιστοτάτη.

*Δηξασμός, = δαξασμός, ἀμφ.

Δηξίθυμος, ου, ὁ, ἡ (δάκνω, θυμός). Ὁ καταδάκνων, κατατρώγων, ἐγγίζων, βλίβων τὴν καρδίαν· ἄλλως δὲ καὶ δακέθυμος λέγεται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 752. «Δηξίθυμος ἔρωτος ἄνθος». Κωμικ. δὲ καὶ, «Δηξίθυμος ἅλμη», Σώπατρ. παρ' Ἀθην. σελ. 101.

Δῆξις, εως, ἡ (δάκνω). Τὸ δαγκάνειν, δάγκασις, δάγκαμα, καὶ μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Λυκ.

Δηξιχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ δάκνων, δαγκάνων τὴν χεῖρα (τὸ χέρι), Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 103· «Σκυτίνων ὀρθρων κνίσματα δηξιχερῆ», ἔνδια ἐσφαλμ. «Σκολιῶν δηξιχερῆα», ἀναγινώσκεται.

Δηόω, Μ. ώσω· συνήθ. κατὰ συναίρ. τύπος τοῦ δηϊόω. Κατερημάζω, ἀφανίζω ἐχθρικῶς ἕνα τόπον, καὶ Ὁμ. Ζήτ. δηϊόω.

Δήπη, = δήπου.

Δήποθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπό τινα τόπον, ἀπὸ κάνένα τόπον, μέρος. «Ὁπόθεν δήποθεν», ἀπὸ ὁποιον μέρος καὶ ἂν, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Ὁκόθεν δήποθεν

γνωρισμένοι τῷ δεσπότῃ, καὶ ἀπὸ ὅποθεν ἠμπόρεσαν αὐτοὶ καὶ γνωρισθοῦν μὲ αὐτόν.

Δήποκα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, δήποτε.

Δήποτε, Ἐπίρ. Ποτέ, κἠμμίαν φορὰν, μίαν φορὰν, κἀνένα καιρόν, Ξενοφ. Παιδ. Γ'. β'. 26. «Ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἐδάκρυσεν Ἐπ' ἐρωτήσεως, ἀντὶ δήποτε; καὶ τί λοιπὸν ἄλλο; διατί λοιπὸν τοῦτο; ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 2. «Ἢ τί δήποτε οὕτως ἐπῄνεσεν; τί λογὶς λοιπὸν αἰτία ἦτον ἀλλέως, ὥστε αὐτὸς ποτὲ τοιουτοτρόπως ἐπαίνεσεν; Ἔνιοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ, οὖν, οἷον, «δηποτοῦνω, τὰ αὐτὰ σημαίνον.

Δήπου, Ἐπίῤῥ. βεβαιωτ. ἐκ τοῦ δὴ καὶ ποῦ. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βέβαια, χωρὶς ἀμφιβολίαν εἰσανῶς, καθὼς στοχάζομαι, π. χ. «Χαιρεφῶντα γάρ ἴστε δήπουθεν (Πλατ. Ἀπ. Σωκρ.), βέβαια, καθὼς στοχάζομαι, γνωρίζετε τόν... παρ' Ὁμήρ. δὲ διαστακτικὸν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 736. «Ὦ τὶς δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτορι. Καὶ Τοπικὸν, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 161. «... βίοτον ἔδουσιν ἀνῆρες, οὗ δήπου λευκὰ ἀντία... κείμεν' ἐπ' ἠπείρῳ. 2) καὶ ἐρωτημ. ἀντὶ τοῦ, μήπως καὶ; ἄραγε; ὡς τὸ, «Οὐ δήπου διανοεῖσθε; ἄραγε ἐὰν στοχάζεσθε; τάχα δὲν ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου; ὅθεν

Δήπουθεν, Ἐπίῤῥ. τὸ αὐτὸ καὶ δήπου· καὶ τάσσεται μόνον ἢ διὰ ἐπομένου φωνήεντος, ἢ διὰ τὸ μέτρον, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς παρὰ Δημοσθ. «Οὔτε γὰρ μαγείρῳ μαχαίρας οὐδὲν ἔστ' ὄφελος δήπουθεν ἧττις μὴ τέμνειν, ὃν ὠφελεῖ βέβαια εἰς τὸν μάγειρον τὸ μαχαίρι, κ. τ. λ. (Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ἐπιῤῥήμ. γράφεται ἐν ταῖς ἀκριβεστέραις ἐκδόσεσι ἐπιτοπλεῖστον τὸ δή χωριστὸν ἀπὸ τῶν Ἐγκλιτικῶν.)

Δῆραι, Ζήτ. Δαίρω.

Δήρη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ὄῆρις, παρ' Ἡσυχίῳ.

Δηριάζω, Μ. άσω· καὶ δηριάομαι, Μ. άσομαι (δηρίζω, δηρίσσω, δηρίττω, δηρίζομαι, δηρίομαι, ὅθεν δηριωδῆναι) καὶ Δηρίομαι (ἐκ τοῦ δῆρις). Ἐρίζω, φιλονεικῶ (μελόνω, κάμνω καυγάν), καὶ μάχομαι, τόσον ἐν τῇ μάχῃ, ὅσον καὶ μὲ λόγους, περίττως, Ἰλ. Γ, 744. Θ, 78. Π, 96. καὶ Μ, 421.... «Δῦ' ἀνέρε δηριάασθον. Τὸ ἐνεργ. δηριάω, ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι, ἔχει μόνον ὁ Πίνδ. Νεμ. 11, 32. «Καλλίων ἀν δηριώτων ἐνόστησ' ἀντιπάλων» μετὰ δοτ. προσ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. α', 752. ὁ', 1729. ἴδε καὶ δηρίομαι. (ᾶσομαι)

*Δηρίομαι, Μ. ίσομαι, =δηριάομαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. ὁ μέσ. ἀόρ. δηρίσαντο, Ὀδ. Θ, 76. καὶ τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παθ. ἀορ. δηρισθήτην, ὡσεὶ ἐκ τοῦ δηρίομαι, Ἰλ. Π, 756. κατὰ τὴν αὐτὴν συναπτὴν τοῦ, μάχομαι· φιλονεικῶ, μαλόνω. Τὸν ἐνεστ. ἔχει ὁ Πίνδαρος, Ὀλ. 13, 63. «Δηρίομαι πολέσιν (ο. ε. πολλοῖς)». — Τὸ Ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχὺ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. μέσῳ μακρόν.

Δῆρις, εως, καὶ ιος, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία· μάχη, πόλεμος· ἄμιλλα, Ὁμ. μόνον ποιητ. (Ἴσως συγγ. τῷ, ἔαις, ἔαίω).

Δηρίῳετος, ου, ὁ, ἡ (φάω, ὄῆρις), = ἀρείφατος. Εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν πόλεμον φονευμένοι, Ἀναλεκτ. Β. σελ. 44. «Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένην».

Δηρίω, Μ. ίσω. Τὸ αὐτὸ καὶ δηρίζω. Ζήτ. Δηριάω.

*Δηρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πολὺν καιρὸν ζῶν, μακρόβιος, ἐκ τοῦ

Δηρός, ά, όν (δήν). Ὅποιος διαρκεῖ, βαστᾷ παρὰ πολὺν καιρόν, περισσότερον ἢ τις εὐχεται ἢ ἐλπίζει, ἀεὶ ὡς τὸ βραδὺς, ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. Β, 298. Μ, 302. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπιτοπολὺ τὸ οὐδ. δηρὸν ὡς ἐπίῤῥ., παρὰ πολὺ (Ἰλ. Β, 298), καὶ «ἐπὶ δηρόν», ἡ, «δηρὸν χρόνου, ἐπὶ πολὺ, ἢ παρὰ πολὺν χρόνον, Ἰλ. Ι, 415. Ξ, 206. Rohnk. Ὑμ. Ὁμ. Δημ. 282. Ὑμν. Ὁμ. 28. 14. Μετὰ δὲ ἀρνητικοῦ σημαίνει τὸν συντομώτατον καιρὸν, π. χ. «Οὐδέ σέ φημι δηρὸν ἀλύξειν, σχήσειν, καὶ τὰ παρόμ. Ὁμ. καὶ Σοφ. Αἰ. 414. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1305.

*Δησάσκετο, Ἐπ. γ', ενικ. ἀορ. α'. μέσ. ἀντὶ ἐδήσατο ἐκ τοῦ δέω, Ἰλ. Ω, 15.

*Δῆσε, ποιητ. ἀντὶ ἔδησε, ἐκ τοῦ δέω, δένω· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ, ἐδέησε, ἐκ τοῦ δέω, ἐλλείπω, χρειάζομαι, Ἰλ. Σ, 100.

Δῆτα, Ἐπίῤῥ. Ἅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνεται ἐμφατ. ἀντὶ τοῦ δή. λοιπὸν, δηλαδή, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, ἀληθῶς, βέβαια, τῷ ὄντι, ἐπιτοπολὺ εἴρων. Πλάτ. Συμπ. «Καθεύδεις; οὐ δῆτα ἔγωγε, ἀντὶ τοῦ, ὄχι βέβαια. «Τί δῆτ' ἐρᾷς; (Ἀριστοφ.) τί βλέπεις λοιπόν; «Καὶ δῆταν, ἀντὶ τοῦ, καὶ δή, ὅ ἐστιν, ἤδη, τώρα, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστολ. Β'. «Καὶ δῆτα λέγε πρός μεν, λέγε τώρα εἰς ἐμέ. «Τί δῆταν; πῶς ἔτζι; τί τέλος πάντων; σημαίνει δέ, καὶ τί δὰ εἰπῆτε ὕστερον; ἐπιφερομένου τοῦ ἐπειδάν, Ἀριστ. Εἰρ. 844 848. καὶ ὡς διάφ. ἀναγν. 905. Elmsl. Ἀρ. Ἀχ. 1024. «Τί δῆτ' ἂν εἰ —κ, Ἀριστ. Νεφ. 154. 769. Λυσ. 399. «Τί δῆτ' ὅταν —κ, Ἀριστ. Εἰρ 848. «Οὐ δῆταν, βέβαια ὄχι, οὐδέποτε. «Μὴ δῆταν, μὴ δά· καὶ, «Μὴ δῆτα τοῦτο», ὡς ἐπίτασις ἐπὶ ἀποφατικῶν ῥητέων.

Δηῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ δάω, δαίω, δάπτω, γιγνώσκω, εὑρίσκω, μανθάνω· κυρ. εὑρίσκω· μόνον ἐν ἐνεστῶτι καὶ ἐπὶ σημασίας μέλλ. ἓξ παρ' Ὁμ., ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 291. «Δήομεν ἀγλαὸν ἄλτοιν, εὑρήσομεν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ὁ Ἡτυχ. ἑρμηνεύει τὸ δήεις, διὰ τοῦ, εὑρήσεις, ὄφει, μαθήσῃ· ὁ δὲ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ δέω.

Δηώ, ους καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τοῦ Δήω τὸ εὑρήσω, παρ' Ἀριστοφ. «Δηοῦς καρπόν, τὸ γέννημα· καὶ παρὰ Σοφοκλ. «Δηοῦς ἐν κόλποισι, ἀντὶ τοῦ, ἐν πεδίοις· εὑρηται δὲ κατὰ πρώτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 47. 211. 492. ἐκλήθη δὲ Δηώ, ἐπειδὴ ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, καὶ ἐρωτῶσα τοὺς ἀπαντῶντας, ἤκουε παρὰ πάντων τό, δήεις, θέλεις τὴν εὑρῇ βέβαια, παρηγορούντων αὐτὴν πολιτικῶς.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ι.

Δί, ποιητ. δοτ. τοῦ Ζεύς, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Διΐ, Πινδ. Νεμ. 1, 111.

Διά, Πρόθ., συντασσομένη γεν. ἢ αἰτ. καὶ σημαίνουσα κυρίως τόπον· μεταφέρεται ὅμως καὶ εἰς τὸν χρόνον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ αἰτίας, μέσων, ὀργάνων κτλ.· δὲν πάσχει ποτὲ ἀναστροφὴν ἐξ αἰτίας τοῦ Δία, ἐν καὶ ὁ Ἑρμάννος ἐν τῇ Elmsl. Μηδ. 1143. ἀρνεῖται τὸ πρᾶγμα ὅλον ὡς οὐδενὸς ἀξίαν ἐφεύρεσιν τῶν Γραμματικῶν. Συντάσσεται λοιπὸν.

Α'. Μετὰ γενικῆς, καὶ ἐκλαμβάνεται 1) ἐπὶ τόπου, διαστήματος, σημαίνουσα κοινῶς, διὰ μέσου, δι' ὅλου, ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, ὡς «Διὰ ὄμου ἦλθεν ἔγχος» (Ἰλ. Δ, 481), «πέρασε διὰ μέσου τοῦ ὤμου ἡ λόγχη· ὡσαύτως «Διὰ κυανέης, δι' ἀσπίδος, διὰ στήθεσφιν, δι' αὐχένος κτ. (Ἰλ. Μ, 183. Γ, 357, 358. Ε, 57. Ρ, 49). «Διὰ Σκαιῶν (πυλῶν)», Ἰλ. Γ, 263. «Φεύγον... δι' Ἑλλάδος» (Ἰλ. Ι, 478), «ἤγουν διὰ τῆς καθ' αὐτὸ Ἑλλάδος· ὁμοίως, «Διὰ πεδίου, διὰ νεφέων, δι' ὄρεσφι, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν» κτλ. Λέγεται καὶ ἐπὶ σωρῶν ζώντων, ὡς «Διὰ δὲ Τρώων πίτνε' ἠΰ' ἐπικούρων (Ἰλ. Ν, 755)», ἀντὶ, πανταχοῦ ἐπεσοῦσε σχεδὸν διὰ μέσου αὐτῶν. «Δι' ὁμίλου», διὰ τῆς παρατάξεως. «Διὰ νηὸς ἰόντα, πηγαίνοντα διὰ τοῦ μήκους τοῦ πλοίου καὶ ἐν αὐτῷ. Τὸν ἴδιον τρόπον ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τὸ, «βαίνειν, ἔρχεσθαι, μολεῖν, πορεύεσθαι, χωρεῖν διά τινος», Valck. Φοιν. 482. 1554. Σπανιωτέρα ἔστιν ἡ σημασία, ἀντὶ τοῦ, μεταξύ, ἀναμέσον, ὡς, «Διὰ τῶν ὀπισθίων σκελέων (Ἡρόδ. 3, 103.)», ἀναμέσον, μεταξὺ καὶ τῶν δύο σκελῶν. — Ἔνιοτε παρὰ ποιηταῖς ἡ διά, τὸ μέσον σημαίνουσα, ἐλλείπει καὶ τίθεται μόνον ἡ γενική, ὡς «Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ (Ἰλ. Β. 16, ἀντὶ διὰ πεδίου. — Ἢ διὰ συναπτοτέρας ἑνώσεως καὶ ἄλλαις προθέσεσιν ἐν μιᾷ λέξει, π. χ. διέκ (ἀντὶ δι' ἐκ), καὶ σημαίνει διὰ μέσου τινος καὶ ἔξω, π. χ. «Διέκ Μεγάροιο, διέκ προθύροιο· καὶ «Διαπρὸ (ἀντὶ διὰ πρὸ), καὶ σημαίνει ὁδόν, πολλὰ βαθέως μέσα, περα καὶ πέρα, καὶ συντάσσ. Γεν. ἐπιτοπολὺ δὲ τίθεται ἀπολύτως καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μὲ τὰ ῥήματα ἦλυθε, εἵστατο, ἔλασσε κτλ. «Τάνυται δὲ τε πᾶτε (βοείη, τὸ δέρμα τοῦ βοός) διαπρὸ (Ἰλ. Ρ, 393), ἀντὶ, ταυτόσεται παντοῦ ἐξέτου. (Ὅλα τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, αἱ δὲ κατωτέρω συνταξεις μετὰ γεν. εἶναι μεταμοῦ). — 2) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα ὁμοίως ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς καὶ κοινῶς διά, ἐν διαστήματι, εἰς διάστημα, ἀπὸ τοῦ καιροῦ, μετὰ παρέλευσιν· εἰς τινα δὲ ὑπακούονται αἱ λέξεις, ὅλον, ὅλης, παντὸς, ἢ πάσης. π. χ. «Διὰ χρόνου» μετά τινα χρόνον, καιρὸν, μετὰ παρέλευσιν μερικοῦ καιροῦ, ὅπερ ὅμως σημαίνει καὶ, μετὰ πολὺν καιρὸν, ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. «Διὰ πολλοῦ ἢ μικροῦ χρόνου (ἢ καὶ ὀλίγα τοῦ χρόνου)», ἀπὸ πολὺν καιρόν. «Πράξεις διὰ χρόνου, ἤγουν, πράξεις, αἵτινες συμβαίνουσι πάλιν μετὰ πολὺν καιρὸν ὕστερον, ο. ε. σπάνιαι. «Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, τοῦ αἰῶνος, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τούτῳ, παντοτεινά. «Δι' ἔτους», ἕνα χρόνον ὁλόκληρον. «Διὰ πέντε ἐτῶν», κάθε πέντε χρόνους. «Διὰ τρίτου (ἔτους)», κάθε τρεῖς χρόνους. «Διὰ βίου, δι' ὅλου, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐν ὅσῳ ζῶ. «Διὰ νυκτὸς, δι' ὅλης τῆς νυκτός. «Διὰ τέλους, ἕως εἰς τὸ τέλος, παντοτεινά. 3) ἐπὶ ὕλης, ἐξ ἧς γίνεται ἢ συντίθεται καὶ κατασκευάζεται, ἔνθα ἄλλως ἐν χρήσει ἡ ἐκ, ὡς, «Δι' ἐλέφαντος, ἀντὶ ἐξ ἐλέφαντος, ἀπὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν (φιλδίσι). «Διὰ λίθων, ἀντὶ ἐκ λίθων, Schnef. Διον. περὶ συνθ. σ. 167. mel. σ. 147. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 194. «Ῥώμματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα, ἀντὶ ἐκ γάλακτος καὶ μέλιτος. Ἐν τούτῃ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ πρόθεσις παρὰ τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς, ὥστε καὶ θέλοντες νὰ ὀνομάσωσι μερικὰ σύνθετα ἰατρικὰ, συνεκόλλησαν αὐτὴν μὲ τὰ ὀνόματα, μεταβαλλομένης τῆς καταλήξεως αὐτῶν, καὶ λέγουσι, «Διαῤῥόδου κολλούριον, ἀντὶ ἐκ ῥόδων, ἐκ ῥόδων (τριανταφύλλων) συνθετὸ· οὕτω ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Μουσικοῖς, ἐν ταῖς διαστάσεσι τῶν ἁρμονιῶν, χρῶνται τινὲς τῇ διά, ἀντὶ τῆς ἐκ, ὡς, «Διὰ τεττάρων, διὰ πέντε· καὶ, «Διὰ πασῶν», ἀντὶ ἁρμονία ἐξ ὅλων. Οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ. «Διὰ ποταμῶν (ἀντὶ ἐκ ποταμῶν) ἀκαθαμίστους ἀποφέρονται. 4) ἐπὶ μέσου (διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τι), καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς, μέ, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν βοήθειαν, ἀντὶ τῆς ὀστακῆς, ὡς «Διὰ χειρῶν», μὲ τὰ χέρια, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χειρῶν, Σοφ. Ο. Κ. 470. «Δι' ὀφθαλμῶν», μὲ τὰ ὄμματα, μὲ τὸ μέσον τῶν ὀμμάτων. «Διὰ γραφῆς», μὲ τὸ μέσον τῆς γραφῆς, τοῦ γράμματος, ἐγγράφως, Valck. Ἀριστοβ. σ. 62. «Δι' ἑαυτοῦ», διὰ μέσου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. «Πράττειν τί διά τινος», κάμνω τί μὲ τὸ μέσον ἄλλου. «Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, αἱ ἡδοναὶ, ὅσας ἀπολαύομεν διὰ μέσου τοῦ σώματος, μὲ αὐτὸ, αἱ ἡδοναὶ τῶν αἰσθήσεων, αἱ σωματικαὶ, Ξεν. «Δι' διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι (Ξενοφ.)»,

αἱ συνεχεῖς ἐπιμέλειαι, δουλεῖαι, αἱ πίνομέναι μὲ καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν ἕως τέλους, αἱ μόναι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐνδεχόμεναι καὶ δύνανται, Ξεν. »Διὰ βασιλέων περιγενέσθαι«, εἶναι γενημέναι διὰ βασιλέων, ἀπὸ βασιλεῖς, Ξεν. — 5) ἡ διὰ μετὰ γεν. τίθεται πολλάκις καὶ ὅτε θέλει τις νὰ φανερώσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔστι τί ἢ γίνεται, καὶ τότε πολλάκις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐπιρρηματικῶς, ὡς, »Διὰ πολλοῦ, δὶ ὀλίγου (ὑπαρ. διαστήματος), εἰς πολύ, ἢ ὀλίγον διάστημα, μάκρος. »Διὰ μέσου«, εἰς τὸ μέσον, μεταξύ, ἀνάμεσα »Διὰ σταδίων δέκα«, ἀπὸ διάστημα δέκα σταδίων. »Διὰ ταχέων«, ἐγλήγορα, ταχέως. »Διὰ βραχέων«, μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως. »Δι' ἴσου«, ἐξίσου μακρὰν, εἰς ἴσον διάστημα ἀπ' ἀλλήλων. »Διὰ χαρίτων«, ἡδέως, »Διὰ πλείονος«, μὲ πολλὰ λόγια. »Δι' ὀλίγου«, ὡς καὶ τὸ διὰ βραχέων. »Δι' ἀφροσύνην« ἀνοήτως. »Δι' εὐπετείας«, εὐκόλως. »Διὰ σπουδῆς«, ἐπιμελῶς, μὲ ζῆλον, Εὐρ. Βακχ. 209. »Διὰ στόματος«, μὲ τὸ στόμα, ἐκ στόματος· ἐνίοτε ἐξηγεῖται ἁπλῶς διά τοῦ, ἐν, εἰς, π. χ. Ξεν. Παιδ. δ'. »Δεκὰ πέντοντες (ἀντὶ ἐν πέντε) τὸ γῆρας διάγουσι. »Δι' αἰῶνος«, ἀντὶ εἰς αἰῶνα. »Διὰ παντὸς«, ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ, πάντοτε· ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἀκολούθους καὶ ἄλλας φράσεις. »Δι' ἀθυμίας, ἀσφαλείας, ἀπειρίας, ἔριδος, ὀργῆς, χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι, ἀντὶ εὐρίσκομαι ἐν ἀθυμίᾳ, ἀσφαλείᾳ κτ. ἤγουν, εἶμαι ἄθυμος, ἀσφαλὴς κτ. Τοὐναντίον δὲ ἐναργὴς. »Ἄγειν, ἔχειν, τεθῆναι διὰ τιμῆς, γλώσσης, μέχθεων ἀντὶ, τιμῶ, ὁμιλῶ, βουλεύω. »Διὰ λόγων ἐλθεῖν«, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν. »Διὰ χειρῶν ἔχειν, μεταχειρίζομαι, βουλεύω τί, μετέρχομαι. »Διὰ στόματος ἔχειν«, ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα· τὸ δὲ, »διὰ στόματος εἶναι, εἶμαι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐπαινοῦμαι, δοξάζομαι.

Β'. Μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ τίθεται 1) ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ μετὰ γεν., σημαίνουσα διὰ μέσου, διὰ τοῦ μήκους, κίνησιν διὰ τόπου καὶ ἐκ τόπου, (παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐχὶ Ἀττ.) ἀντὶ τῆς κατὰ, ὡς Ὀδ. Η, 139. »Βῆ δι' ὤομαι. Διὰ κρατερὰς ὑσμίνας«, κατὰ μάχας, Ἰλ. Β, 40· καὶ Ὀδ. Β, 154. »Διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν«, ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς πόλεως. »Διὰ τάφρον ἐλαύνομεν« (Ἰλ. Μ, 62). 2) ἐπὶ χρόνου, καὶ μόνον ἐπὶ νυκτός· ὡς, »Διὰ νύκτα«, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· εἰς πολλὰς δὲ περιόδους ἐξηγεῖται διὰ τῆς κατὰ, ὡς, Ἰλ. Β, 57. »Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα«, ἀντὶ κατὰ νύκτα· ὡσαύτως καὶ, »Νύκτα δὲ ὀρφναίην, διὰ νύκτα μέλαιναν« (Ἰλ. Κ, 41. 83. 276. 394). 3) ἐπὶ μέσου, μὲ τὸ ὁποῖον γίνεταί τι, ὡς, »Νικῆται δὶ Ἀθήνην (Ὀδ. Θ, 520)«, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς. »Διὰ δμωὰς... εἶλον ἐπελθόντες (Ὀδ. Τ, 154)«, ἀντὶ διὰ μέσου, μὲ τὸ ὄργανον τῶν θεραπαινίδων μὲ ἐπίασαν. »Διὰ βουλὰς, διὰ μῆτιν, δὶ ἐμὴν ἰότητα«, κατὰ τὴν θέλησιν, μὲ τὴν θέλησιν, συμβουλήν μου. (Ὀδ. Θ, 82. Δ, 276. 437. Ἰλ. Ο, 41). 4) ἐπὶ σκοποῦ καὶ τέλους, ἤγουν αἰτίας, ὡς »Δι' ἀτασθαλίας ἐπαθον κακὸν« (Ὀδ. Ψ, 97), ο. τ. διὰ τὰς κακίας, ἀνεπιτηδειότητας τῶν· ὡσαύτως, »Δι' ἀφραδίαν«, Ὀδ. »Δι' Ὁμηρον« (Νεμ. 7, 31), διὰ τὸν Ὅμηρον. »Διὰ τὴν δύναμιν« (Πυθ. 2, 38), διὰ τὴν δύναμίν του. Καὶ ἐν τῷ παιχνιδίῳ λόγῳ πολλάκις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὡς, »Διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, δι' ὅ, ἢ διὸ, διατί, διὰ σέ, διὰ πολλὰ (αἰτία).« πολλάκις καὶ μετ' ἀπαρεμφ., ὡς, »Διὰ τὸ ἔρδειν τοῦ ἔργου, δι' ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον, πράγμα, ἐπειδὴ εἶχεν ἄφεσιν εἰς αὐτό »Διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ἐπειδὴ ἦτον ἀγχίνους. 5) ἐνίοτε δὲ καὶ ἔλως ἐν χρήσει ἀντὶ τῆς διὰ μετὰ γεν., ἐξαιρ. »Διὰ στόμα«, Αἰσχ. Ἑπτὰ 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.

Γ'. Ἄνευ πτώσεως, ὡς ἐπίρρ. διόλου, διὰ μέσου, δίς, δίχα, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ ἐπιτατικῷ διαπρό.

Δ'. Ἐν δὲ τῇ συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἢ ὀνομάτων δηλοῖ 1) ἐπὶ μέν τόπου, διὰ μέσου, πέραν, ὡς, διαβαίνω, διιππεύω, διέρχομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου, ἕως τέλους, συνέχειαν, οἷον, διαβιόω, διαμένω· ἐπὶ δὲ πράξεων, ἕως εἰς τὸ τέρμα ἢ πέρας, ὡς, διαπράττω· καὶ ἐκ τούτου προκύπτει πολλάκις ἡ φιλὴ ἔννοια ἐπιτάσεως, κατὰ πολλά, διόλου, πάντῃ, λίαν, ὡς, »Διαγυμνάτεω, διορῶ, διαστάδμομαι. 2) ἐπέμβασιν, διὰ μέσου ἄλλου τινος ἀναπαυομένου, ἐκ διαλειμμάτων, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, π. χ. διάλευκος, διάχρυσος, διάχλωρος«, ἤγουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄσπρος, χρυσωμένος, χλωρός. 3) ἐπὶ ἀμοιβαίας ἐνεργείας καὶ ἀμίλλης, ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ τότε συντάσσ. ἐπιτοπολὺ ἔστ. ἢ, πρός τινα, οἷον, »Διακωπεῖν, διδόναι, διαπίνω, διαριστεύομαι, διαφιλοτιμέομαι, Valck. Ἡρόδ. 6, 18. 6, 15. Locell. Ξεν. Ἐφ. σελ. 214. Kiessl. Θεόκρ. 5, 22. Φρύνιχ. A. Bekker. 4, 37. 4) διχασμὸν καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν, ὡς, »Διαφωνεῖν, διασκεδάζειν, διαλύειν, διαρρεῖν, διαχιγνώσκειν.« (ὡς, μόνον ἐν Ἰλιάδι ἔστι τὸ Ἰῶτα τετράκις ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου μακρόν, π. χ Γ, 357. Δ, 135. Τὸ δὲ Ἅλφα ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου πολλάκις μακρόν· μετὰ τὸν Ὅμ. ἐχρῶντο καὶ τῷ, διαί. Ἐπὶ ὅτε ἡν ἐν χρήσει τὸ διὰ καὶ μειοσυλλάβως, Ἑρμᾶν. στοιχ. μετρ. σ. 86. Dind. Ἀριστ. Ἱππ. 7., πλὴν βέβαια μόνον παρὰ Κωμικοῖς. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἡ διά, παρὰ ποιηταῖς, χωρίζεται καὶ διακόπτεται πολλάκις ἀπὸ τοῦ ῥήματος.)

Δία, Αἰτιατ. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἀρχαίου Δίς. Ἴδε Ζεύς (ους). 2) Ἐπηλ. ἡ, ἀρχαία ὀνομασία τῆς νήσου Νάξου, Ὀδ. Λ, 325. (⏑⏑)

* Δία, ἡ Θεὰ, Ἐπηλ. τοῦ Δίος, Ὅμ. (⏑⏑). 2) Συνώνυμος ὀνομασία τῆς Ἥβης· ἔτι δὲ ὄνομα γυναικός. (⏑⏑)

Δία, τά, (ἱερά), = Διάσια. (⏑⏑)

Διαβαδίζω, Μ. ίσω (βαδίζω). Διαβαίνω, περνῶ μεταξύ, ἢ διὰ μέσου τινος. Παρὰ δὲ Δημοσθ. καὶ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, περιδιαβάζω, (περιανίζω), περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διατρίβων τὸν καιρόν.

Διαβάθρα, ας, ἡ (βάθρα). Σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνω, ἢ δι' ἧς ἀναβιβάζω τι εἰς ἓν ὕψος, Στράβ. Καὶ ἡ σκάλα τοῦ καραβίου, γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἀναβαίνομεν εἰς τὸ καράβι, ἢ κάτω, Λουκιαν.

Διαβάθρον, ου, τό. Εἶδος ἐλαφροῦ παπουτζίου, καὶ κατὰ μὲν Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 46. τὰ ἐφοροῦσαι οἱ παράσιτοι, κατὰ δὲ Ἀθην. σελ. 568. αἱ γυναῖκες. Λατ. diabathra.

Διαβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀμλ.) ἐνεργ. Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω εἰς τινος, περνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, πηδῶ τί, ὡς ποταμούς (Ἡρόδ. 6), τάφρον (Ἰλ. Μ, 20), Θαλαττας, εἰς Ἴλιδα (Ὀδ. Δ, 635)· ἔτι δὲ, περνῶ ἔμπροσθεν τινός. 2) ἀμεταβ. διατείνω, διαπλόνω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, κάμνω ἕνα βῆμα (ἀρσεκλιτικά) διὰ νὰ σταθῶ καλὰ, στερεὰ, ὡς, ἐν Ἰλ. Μ, 458. . . »καὶ ἐρεισάμενος βαλε μέτωπον, εὖ διαβάς,« ὁ ἐ. διαστήσας τὰ σκέλη, τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν, καὶ λέγεται ἐπὶ ἑνὸς ἐν ἀγῶνι, ὅστις κάμνων μεγάλας ἀρσεκλισίας, ἔρχεται καὶ στέκεται πολὺ στερεῶς διὰ ν' ἀντισταθῇ τῶν ὁρμώντα, καὶ μᾶλλον ἐναντίον τῆς βολῆς τοῦ ἀκοντίου· ἔστι δὲ ἡ φρασις Ἀττικὴ· πρβλ. Τυρτ. 2, 21. Ἀπολλ. Ῥόδ. γ'. 1204.

* Διαβάλανος, τὸ διὰ βαλάνων συντεθειμένον.

Διαβάλλω, Μ. βαλῶ, Παθ. βέβλημαι (βάλλω), Ῥίπτω, φέρω διά τινος, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος, ὅθεν, ἀπεναντίον εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος, μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβέτω, Ἡρόδ. »Ὧδε διαβάλλει εἰς τὴν Νάξον« καὶ Θουκυδ. »Ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἠπειρον διαβαλόντων. Καὶ περιῶ, σύρω τε διά τινος, ὡς παρὰ Διοσκορ. »Ῥίζα λίνῳ διαβληθεῖσα«, νὰ περάσῃ τινὰς τὴν ῥίζαν μὲ ἕνα ῥάμμα. 2) ἀπατῶ, παραλογίζω τινά, ὡς τὸ »Διέβαλέ με ἡ γραῦς· καὶ παρ' Ἡροδότ. συχνάκις· ὅθεν διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ, ὡς, »Διαβάλλουσι ὡς φαρμακέα«, ἀντὶ τοῦ, φαρμακέα εἶναι· ὅθεν ἐγκαλῶ, κάμνω τινὰ μιντηόν. »Διαβάλλω τινὰ πρός τινα«, συκοφαντῶ τινὰ κοντὰ εἰς κείνα· — πρός τι, κάμνω νὰ λάβῃ μῖσος κατά τινος· λέγεται δὲ καὶ διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰς τοῦτο· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. — Παθητ. τινί, πληροῦμαι μὲ μῖσος ἢ ὑποψίαν κατά τινος, Poppo Θουκυδ. Τόμ. ά, ι. σ. 247. 5) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ τινὰ μὲ λόγους, καταπείθω, παραλογίζω, ὡς, ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡρόδ. 5, 50 Wessel καὶ, Heind. Πλατ. Φαίδρ σ. 255. Β. Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν εὐχρηστον ὡσαύτως, Ἀριστ. Ὄρν. 1635. »Διεβέβλητον«, ἀντὶ τεθρύλλητο, διεδόθη φήμη.

Διαβαπτίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βαπτίζω), πρός τινα, παρὰ Πολυαιν. Δ'. β'. 6. βυθίζομαι, βουτῶ εἰς τὸ νερόν, ἀμιλλώμενος μέ τινα, ἢ διὰ στίχημα.

Διαβασανίζω, Μ. ίσω. (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, δι' ὅλου, Πλάτ. Νομ. 12. σ. 957 Β. 961. Α.

Διαβατέω, = διαβητέω, Δίων Κάσ. Μ. 32.

Διαβατιλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἀντὶ τοῦ, Βατιλεύω, Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1425.

Διάβασις, εως, ἡ (διαβαίνω). Τὸ νὰ περνῇ τινὰς διὰ μέσου τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, πέρατις διὰ ποταμοῦ, ἢ διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. 2) μέσον εἰς τὸ διαβαίνειν, πέρασμα, γέφυρα, σανίδα, ἢ τοιοῦτόν τι, ὡς παρὰ Ζωσίμ. Δ'. »Τὰς τοῦ Ῥήνου διαβάσεις φυλάττουσι. Παρ' Ἱπποκράτ. Ἐπιστ. »Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν«, ἀντὶ τοῦ εὐκολοπάτητον καὶτε, τὸ ὁποῖον τρέχει, φεύγει πάρα πολὺ εἰς τὸ ταξίδευμα, πλεύσιμον· παρὰ δὲ Πλουτ. εἰς Κίμ. 12. ἐπὶ τῆς τριήρους. »Πλατυτέραν ἐποίησε καὶ διάβασιν ταῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν, ἀντὶ, τὴν ἔκαμε πλατυτέραν ἐπάνω, κατὰ τὴν διάμετρον, διὰ νὰ στέκωνται περισσότεροι στρατιῶται εἰς τὴν κουβέρταν. 3) τόπος, ἔνδεν διαβαίνει τις, πέρασμα, ῥιχέτοπος.

Διαβάσκω (βάσκω), = διαβαίνω. Περιπατῶ ἀρχὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κάμνω στὰς βήματα (ἀρσεκλιτικὰς) μεγάλα καὶ ὑπερήφανα, Ἀριστ. Ὄρν. 489.

Διαβαστάζω, Μ. άσω (βαστάζω ἀμλ.). Φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἐμπροσθεν, ἢ πέραν. 2) καθάπτομαι, ζυγιάζω τι μὲ τὸ χέρι, τὸ δοκιμάζω ὁηλ. μὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ἰδῶ σχεδὸν πόσον βάρος ἔχει, Λουκιαν.

Διαβατέος, ἑα, έον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ διαβαίνω, ἐθέν, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ περάσῃ τινάς.

Διαβατήριος, ὁ, ἡ· τὸ — ον. Ἐπιτήδειος εἰς εὐτυχὲς πέρασμα, συνεργὸς εἰς αὐτό, ὅστις περαιόνει τινά, τὸν φέρει πέραν αἴτιος, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅθεν »Διαβατήρια (ἱερὰ) θύεσθαι, καὶ« διαβατήριος θυσία, ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον προτήτερα ὅτου ἔμελλον νὰ ταξιδεύσουν, ἢ νὰ περάσουν ἕνα ποτάμου, ἢ ἀφ' οὗ πέρασαν, καὶ ἐταξίδευσαν, Ἡρόδ. Γ'. ῆ'. καὶ Ξενοφ. τὰ κοινῶς Κατευοδιάτικα· παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. ΙΔ'. 18 διαβατήρια καὶ συνεκδ.=διάβασις, πέρασμα διὰ τοῦ ποταμοῦ.

Διαβάτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Ὁποιος περνᾷ, περαστής, ὁ διαβαίνων. 2) = διαβήτης. (α)

Διαβατός, ή, όν. ρημ. ἐπίθ. τοῦ διαβαίνω. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ περάσῃ τινὰς διὰ μέσου, ἢ ἁπλῶς, περαστός, ὡς, ποταμός, Ἡρόδ. 4, 195.

Διαβεβαιόω, ῶ (βεβαιόω). Κάμνω τί καλῶς στερεόν, σίγουρον, βέβαιον· καὶ μέσος, διαβεβαιόομαι, οὖμαι, βεβαιόω, ὑπόσχομαι βεβαίως, Διον. Ἁλικ. ὅθεν

Διαβεβαίωσις, εως, ἡ. Σιγουρότης, βεβαίωσις μετὰ ὑποσχέσεως, ἐπικύρωσις, προσδιόρισις.

Διάβημα, ήματος, τό (διαβαίνω). Τὸ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, ἡ διά τινος πέρασμα, καὶ τὸ βηματίζειν, περιπάτημα, ὁρασίλημα, Γρηγ.

Διαβησέω (ὑφετ. τοῦ διαβαίνω ἐκ τοῦ διαβήσω μέλ.). Θέλω, ἀγαπῶ νὰ περάσω, διαβῶ.

Διαβήτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Τὸ γνωστὸν μαθηματικὸν ἐργαλεῖον· λέγεται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἐχτισμένα, καὶ ἀνοικτὰ ἔχειν τὰ σκέλη. 2) τὸ μολυβδένιον ζύγι τῶν τεκτόνων, ἡ στάθμη ἢ μολυβδαία, (περοζύγι τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. σταφύλην λέγει. Κατὰ τὸν Πλάτ. Φιλ. §. 34. ὁ διαβήτης συναριθμεῖται μὲ τὸ, κανών, καὶ στάθμη, τῶν τεκτονικῶν ἔργα εἶναι, ὅθεν σημαίνει τὸ Ὀρθογώνιον, τὴν γωνίαν, ἢ τὸ ῥάμμα ἐκεῖνο, τὸ ἔχον εἰς τὴν ἄκραν μολύβι, ἢ σίδηρον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κτίσται (τέκτονες), ὅταν δοκιμάζωσι τὸν τοῖχον ἂν εἶναι ἴσιος (ζύγι, ἡ γωνιά). Τὸ δὲ παρ Εὐριπ. Ἱππόλ. «Τεκτονικὸς διαβήτης», ὁ Σχόλ. Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β, 765. ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ σταφύλη, καὶ στάθμη. 3) ἀρθρωτία τις τῶν νεφρῶν, ὅτε διὰ τοῦ οὔρου ὅλη ἡ ὑγρασία τοῦ σώματος ἐξέρχεται, Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγ. ἔτι δὲ καὶ ἡ οὐρήθρα, εἴ τις ἐξέρχεται τὸ οὖρον. 4) παρὰ Μαθημ. Παλ. ὁ διπλοῦς μοχλός, ὁ Σίφων. Ἴδε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Ἥρωνι Πνευμ. σελ. 156. ἐν τῇ συλλογῇ τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν.

* Διαβιάζομαι, Μ. άσομαι, τὸ ἐπιτετ. βιάζομαι. Λίαν βιάζομαι.

Διαβιβάζω Μ. άσω (βιβάζω). Διαπερνῶ, περνῶ τί διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ πέρυσι μέρος, μεταφέρω, μετατοπίζω τι διὰ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. 2) ἐπὶ καιροῦ, διάγω, περνῶ, ὡς, νύκτα, νεότητα.

Διαβιβάσθω (βιβάσθων). = διαβαίνω, Ἱππόκρ., ἐπειδὴ ἡ ἀναγν. διαβιβάστω ἔστιν ἄνευ ἀναλογίας.

Διαβιβρώσκω, Μ. διαβρώσω (βιβρώσκω). Κατατρώγω, τρώγω δι' ὅλου, ἢ διὰ μέσου

Διαβιόω, ῶ. Μ. ιώσομαι. Ἀόρ. β'. διεβίων, ἀπαρ. διαβιῶναι (βιόω, ἀνμλ.). Διαζῶ, διανύω, περνῶ τι ἐπὶ ζωῆς μου, ὡς Ἱστορ. Κύαγ. «Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον.» 2) ἀμεταβ. περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν μέ τί, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐν μετοχῇ, ὡς, «Δοκῶ μελετῶν διαβεβιωκέναι», Ξενοφ. Ἀπ. δ', ή, 2. καὶ παρὰ Πλουτ. Πομπ. «Ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες», νὰ περάσουν ὅλην των τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐξορίαν.

Διαβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνμ.). Ἐκβάλλω βλαστούς, ξεφυτρώνω, ξεβλαστάνω, Θεόφρ. ὅθεν

Διαβλάστησις, εως, ἡ. Ξεφύτρωσις, ξεβλάστωσις.

Διαβλέπω, Μ. φω βλέπω). Βλέπω δι' ὅλου, ὁξέως κυττάζω τί· ἄνευ δὲ πτώσεως, ταυρηλὸν βλέπω, κυττάζω ἐμπρισθὰ μὲ ἀκίνητα ὀμμάτια, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδ. §. 37. «Διαβλεψάμενος οὖν καὶ μειδιάσας, ἔφη, «κυττάξης μὲ ὀξὺ καὶ στιβαρὸν βλέμμα, καὶ γελάσας εἶπε. 2) ἀνακυττάζω, σηκώνω, ἢ ἀνοίγω τὰ ὀμματα καὶ βλέπω, Πλούτ. «Πρὸς ἀλλήλους διαβλέποντες,» ἐκύτταζαν ἕνας τὸν ἄλλον.

* Διαβλητικός, ή, όν = διαβολικός.

Διαβοάω, ῶ. Μ. ήσω, Δωρ. άσω, Αἰτχ. Περτ. 644. Ἀττικῶς δέ, διαβοήσομαι (βοάω, ἀνμλ.). Ἠράζω διὰ μέσου, διὰ πολλῶν, φωνάζω χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνῃ τις· φωνάζω δι' ὅλου, ὅλως φωνάζω, ὡς Θουκυδ. «Μεταξὺ ἀναγιωώσκοντος, διεβόων», ἐν ᾧ αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ὅλοι ὅλον ἐφώναζον. ὅθεν 2) ἐνεργ. διαλαλῶ, κηρύττω, κάμω γνωστὸν εἰς ὅλους· κάμνω τινὰ περιβόητον, ἢ διαβόητον, διαῤῥυλλέω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν

Διαβόησις, εως, ἡ. Ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἀκατάπαυστος κραυγή, Πλουτ.

Διαβόητος, ου, ὁ, ἡ. Περιβόητος, περίφημος, ὃπ' ἀρετῆ ἐξακουστμένος, Λουκιαν. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ φωνασμένος, δυσφημισμένος· ἢ καὶ ἁπλῶς ἀκουσμένος, γνωστὸς εἰς ἀκατάπαυστον βοήν, ἢ ἀπὸ τὸ ἕνα στόμα εἰς τὸ ἄλλο. Πρβ. περιβόητος.

Διαβολή, ῆς, ἡ (διαβάλλω). Ἡ διὰ λόγων ἀπάτη, παρ' Ἡροδ. Πολ. «Διαβολὴ γάρ ἐστι ἐξιονότατον» 2) συκοφαντία, ψευδὴς καὶ ἐπιπλαστος κατηγορία (μπαφλίκι Τουρκ.), Ἱστορ. «Κύλαβοῦ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὡσεὶ», 3) κακὴ ὑπόληψις, οποία διεγείρεται καὶ προξενεῖται περίττως διὰ τὰς κακολογίας ἄλλων.

Διαβολία, ίας, ἡ. Συκοφαντία, κατηγορία, καὶ ἀπάτη, ὡς διαβολή. (Ὁ Πινδ. ἐν Πυθ. 2, 140. «Διαβολιῶν ὑποφάτιες», ἐχρήσατο ἅπαξ τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ). ὅθεν

Διαβολικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ διαβάλλειν, καὶ συκοφαντεῖν, κατήγορος, συκοφάντης (μπαφλίκης)· λέγεται καὶ, διαβλητικός.

Διαβόλιμον, τό, = διαβολία, παρὰ Θωμ. Μαγ. ἐκ τοῦ Θουκυδ. 8, 91. ἔνθα ὀρθῶς, «Διαβολὴ μονονοὺ ἀναγιωώσκεται.

Διάβολος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος κατηγορεῖ, συκοφαντεῖ, ὅστις σπείρει ζιζάνια, ἤτοι λόγους μεταξὺ τῶν φίλων καὶ διὰ τούτου ἔχθρας διεγείρει· ὁ διαβολὰς ποιῶν· ὁ διαβάλλων τὸν ἕτερον· ὡς οὐτίαπερ καταλαλητής, συκοφάντης, κατήγορος (μαντατοῦρης, δηλατὼρ, μανσφούκης, Τουρκ.), Ξεν. Ἀγησ. ια', 5. «Τοὺς γεμὴν διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίτει...» Ὁ Θεοφύλακτ. ἑρμην· διὰ τοῦ, ὁ πάντας κακολογῶν, ὁ γὰρ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδὼς ἀγαθὸν, πάντας διαβάλλει, ἑαυτῷ παραμυθίαν τινα περιποιούμενος. Ὁ δὲ Σουΐδας, διὰ τοῦ, ὡς δυνάμενος βάλλειν καὶ ἐχθρους ποιεῖν τοὺς φίλους. Παῦλ. πρὸς Τιμοθ. α, γ', 11. «Γυναῖκας σεμνὰς, μὴ διαβόλους· ἑρμην· ὁ Θεοφύλακτος, μὴ καταλάλους, ὥσπερ αἱ γραῖδες σιώπασι, τοὺς οἴκους περιερχόμενας καὶ ψιθυρίζουσι τὰ ταύτης πρὸς ἐκείνον. 2) Σατανᾶς, δαίμων πονηρός. Χρυσόστ. «Ἀπὸ τοῦ διαβάλλειν εἴρηται, διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς Θεόν, διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον».

Διαβόλως, Ἐπίῤῥ. Μὲ διαβολικὸν, συκοφαντικὸν τρόπον, μὲ διαβολὴν, Θουκυδ.

Διαβομβέω, ῶ (βομβέω). Δι' ὅλου, πάντοτε, διὰ μέσου τινὸς βομβίζω, καθὼς αἱ σφῆκες.

Διαβορβορίζω, καὶ διαβορβορύζω, = διακορκορυγέω, Ἱππόκρ.

Διαβόρειος, είου, ὁ, ἡ (βορέας). Ἐκτεινόμενος, βλέπων πάντοτε πρὸς τὸ βόρειον μέρος, πρὸς τὴν τραμουντάναν, Στράβ. Β'. τομ. δ'. Σ. 40, ἔνθα ἴδε τοῦ Βαρ. τὰς σημειώσεις.

Διάβορος, ου, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ καταφαγωμένος, κοίλιος, Σοφοκλ. Τραχ. 676.

* Διαβόρος, ὁ, ὁ (βιβρώσκω). Κατατρώγων, κατατρυπῶν, αἰτ. ὡς, «Νόσος διαβόρος πόδα», Σοφ. Φιλ. 7, Ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσι τὴν αἰτ. εἰς τὸ, κατατάζοντα, παραβάλλοντες τὸ τοῦ Σοφ. Αἰ. 10.

Διαβόσκω, παρ' Ἱππόκρ. περὶ τῶν ἀγελαίων, «Ῥυθὴν καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι», βόσκουσι ὁμῦ. εἰς τοὺς κατασκορπισμένα.

Διαβοστρυχόω (βοστρυχόω). Καταστρύφω τὰ μαλλὰ πλεκτάλης, τὰ κάμω ὁλοστρὰ, περιτριγυρισμένα. «Διαβεβοστρυχωμένοις», Ἀρχίλ. παρὰ Πολυδ. Β' 27.

Διαβουκολέω, ῶ (βουκολέω). Ἀποκοιμίζω τινὰ μὲ κολλακευτικὰ τραγούδια, καθὼς κάμνουν εἰς τὰ μικρὰ παιδία, κουνῶ τὸ βρέφος διὰ νὰ ἀποκοιμηθῇ· καὶ μεταφ. ἀπατῶ τινα μὲ νόστιμον τρόπον, Λουκιαν. «Διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἀπελπίζει.» Πλὰτ. «Διαβουκολεῖσθαι τινὶ, εὐφραίνομαι εἴς τι, ὡς παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΚΑ' σελ. 255. «Διαβουκολεῖται Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ», εὐφραίνεται, ἡδύνεται ἀναγινώσκων τὸν Ἀριστ. καὶ Θεόφρ.

Διαβουλεύομαι (βουλεύω). Στοχάζομαι, σκέπτομαι, παρὰ Πλάτ. Πολ. καὶ Θουκ. 2, 5. 7, 50. Παρὰ δὲ Λουκιαν ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ τι· ὅθεν

Διαβουλία, ίας, ἡ. Τὸ διαλογίζεσθαι, στοχάζεσθαι· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. ἀντὶ, σκέψις, στόχασις. καὶ

Διαβούλιον, τό. Συμβουλὴ· σκέψις· ψῆφος· τὸ συμβουλεύεσθαι, Πολύβ.

Διάβουλος, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δίβουλος, καὶ διπλοῦς.

Διαβρεχής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ δι' ὅλου βρεγμένος, καταβρεγμένος, Λουκιαν Τραγ. ἐκ τοῦ

Διαβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Καταβρέχω, δι' ὅλου βρέχω, καταύγραίνω, Γεωπ. «Σῖτος διαβραχείς.» ὁ δὲ Ἡλιόδ. Αἰθ. Ε'. 31. «Διαβεβαβρεγμένον», τὸν αὐτὸν καὶ ἐν Βιβλ. Α'. «Τοπαβρεγμένον,» λέγει, τὸν οὐ παντάπασι μεθύοντα, ἀλλὰ κεφι ἔχοντα, τουτέστι τὸν εἰς τὸ εὐθυμότερον ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ οἴνου.

Διαβριθής, ές, ὁ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, βριθὺς, ἰσχυρὸς, καὶ

Διαβρίθω, ἀντὶ τοῦ βρίθω, ἢ βαρύνω.

Διαβριμάομαι, ἀντὶ τοῦ, βριμάομαι, Θεμίστ. σελ. 261.

Διαβροχή, ῆς, ἡ. Βρέξιμον, τὸ δι' ὅλου βρέχειν, ὑγραίνειν, ἢ ἁπλῶς ποιεῖν. ὅθεν

Διάβροχοι, ου, ὁ, ἡ (διαβρέχω), = διαβρεχεῖς. Ὁ δι' ὅλου βεβρεγμένος, βρεμμένος· δι' ὅλου ὑγρός, ἢ μαλακὸς ἐπὶ δὲ πλοίων, ὡς παρὰ Θουκυδ. Ζ. 12. «Διάβροχοι νῆες», καράβια, τὰ ὁποῖα κάνουν νερὰ· τροπ. «Ἔρωτι, βρομίῳ, ὑπὸ ἔρωτος, οἴνου δίερος, ὑγρὸς, τρόπον τινὰ σαλεύων, καταβρεγμένος, κατεπισωρευμένος.

Διάβρωμα, ατος, τό (διαβιβρώσκω). Τὸ καταφαγωμένον· τρύπα, ἄνοιγμα, ἢ ἄλλο τι μέρος χαλασμένον, ἐλλιπὲς, τὸ μεταξὺ ἀράκωμα, κενὸν, φαγωμένον ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας, Στράβ. Π'. 905.

Διάβρωσις, εως, ἡ. Τὸ καταῤῥώγειν, ἀπαυφ., κυρ. καὶ μεταφ. Ἀέτ. ἐκ τοῦ

Διαβρώσκω, ἀντὶ τοῦ Διαβιβρώσκω, ὅθεν τὸ, διαβιβρώσθαι, καταῤῥώγεσθαι.

Διαβρωτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ καταῤῥώγῃ, ὡς «Διαβρωτικὰ φάρμακα», τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἔχοντα δύναμιν εἰς τὸ νὰ καταῤῥώγωσι, καταυλίσκωσι τὰς σάρκας.

Διαβύνω, καὶ διαβυνέω, παρ' Ἡροδ. 2, 29. καὶ 4, 71. ἀντὶ τοῦ διαβύσσω, παρὸ Ἡσυχ. καὶ διαβυω, παρ' Ἱππόκρ. σελ. 26. Στουπόνω ἢ σπρόχνω τί με βίαν νὰ ἐμβῇ μέσα διά τινος τρύπας· ἢ διὰ μέσου τῆς τρύπας περνῶ τί πέρα πέρα, κουντῶ, βιάζω ἕνα πρᾶγμα διὰ νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἕνα σῶμα εἰς τὸ πέρα μέρος. Τὸ μὲν διαβυνέω κατὰ μέτ. διάθ. μὲ σημασ.

ἐνεργ. παρ' Ἡροδ. 4. 71. τὸ δὲ διαβύω παθ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2, 96. (ῡ).

Διαγαληνίζω, Μ. ίσω (γαληνίζω), ἐνεργ. Ἡσυχάζω, κάμνω δι' ὅλου γαλήνην, μετὰ τὴν φουρτούναν ὀηλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 651. μεταφορ. κάμνω γαληνιαῖον, ἥσυχον, ἱλαρὸν, χαρούμενον μετὰ τὸν θυμόν, Ἀριστοφ. »Τῶν δ' εὐθέως πρόσωπα διεγαλήνισεν. Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως.

Διεγγαναχτέω, ῶ. (ἀγανακτέω). Μεγάλως, καταπολλὰ ἀγανακτῶ, Πλούτ. Τιμ. 15. Διεγγ. Λ. ὅθεν

Διεγγανάκτησις, εως, ἡ. Μεγάλη, σφοδρὰ ἀγανάκτησις, ὀργὴ, θυμὸς, Πλούτ. Μάρ.

Διαγανόω, ῶ. Ἱλαρύνω, χαροποιῶ, λαμπρύνω τι. ἀμφίβ.

Διαγγελία, ἡ. Εἴδησις, μήνυμα, διά τινος πρέσβεως γινόμενον, τὸ στέλλειν καὶ μηνύειν, Ἰωσήπ. Πολ. Ἰουδ. 3, 8, 5· ἐκ τοῦ

Διαγγέλλω, Μ. ελῶ (ἀγγέλλω). Δίδω εἴδησιν, μηνύω, κάμνω ἀναφορὰν διά μέσου τινος ἀγγέλου, πρέσβεως. 2) κηρύττω πανταχοῦ, κοινολογῶ, φανερόνω, Πλούτ. »Ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις.« Μέτ. μεταδίδειν ἐν ἀλλήλοις, ἀναμεταξύ των προσταγήν τινα, τὴν κάμνω νὰ περάσῃ ἀπό ἕνα εἰς ἄλλον, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 36. ὅθεν.

Διάγγελμα, ατος, τό. Εἴδησις, μήνυμα, τὸ ἀποίον ἔγινε διά μέσου τινος πρέσβεως, ἀγγέλου.

Διάγγελος, ου, ὁ, ἡ (διαγγέλλω). Μεσίτης, μεσάζων, ὁ φέρων μίαν εἴδησιν ἀπό ἕνα εἰς ἄλλον, internuntius. 2) παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς, ὁ γνωστοποιῶν, φανερῶν τὰς προσταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὑπασπιστὴς, adjutant, aide — de camp.

Διαγείρω, Μ. ερῶ. Λίαν ἀγείρω. (ἀγ.)

Διαγελάω, ῶ. Μ. άσω (γελάω). Περιγελῶ, περιπαίζω, Λουκιαν. 2) οὐδετ. κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, μειδιῶ· εἶμαι καλόκαρδος, ἔχω ἱλαρὸν, ἥσυχον, γαληνιαῖον, καὶ χαρούμενον πρόσωπον· καὶ μεταφ. γίνομαι ἔκστερος, ἡσυχάζει, γαληνιᾷ, διαθράζει, κεπάζει· ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, χρώματος θαλάσσης κτ. ὡς, »Διαγελῶν ὁ ἀήρ, διαγελάσασα ἡ ἄρα.« καὶ παρὰ Θεοφρ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. »Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα,« ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία, τὸ χαρίεν τοῦ ἀέρος, καιροῦ, καὶ τῆς θαλάσσης. (ασω)

Διαγεύομαι (γεύομαι). Ὅλως, ἴν κατέπιν τοῦ ἄλλου γεύομαι, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Διάγευσις, εως. Ἡ γεῦσις κατὰ σειράν, Γεωπονικ. Ζ. 7.

Διαγίγνομαι, καὶ νεωτ. Διαγίνομαι.

Διαγιγνώσκω, καὶ νεωτ. Διαγινώσκω.

Διαγίνομαι, Μ. γενήσομαι (γίγνομαι, ἀνμλ.), Εἶμαι καιρόν τινα, διά πάντα, εἰς ὅλον τὸν καιρόν, ταυτοτευῶ· ὅλην μου τὴν ζωὴν εἶμαι, ἢ διατρίβω, Ἀρ. Ὀρν. 45. μετὰ αἰτ. »Τὴν νύκτα διαγίγνεσθαι,« περιῶ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ παρὰ Πλουτ. »Ἀσφαλὴς διεγένετο.« Ἴδιος δὲ συγνάκις μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ διατελῶ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. 8, 4. »Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένησαι, ἢ θηασκεπῶν.« Τοιοῦτον καὶ τό, »Τοῦτο μελετῶν διαβεβίωκεν,« αὐτέξ. »Διαγίγνεσθαι ἄρχοντα,« ἐξουσιάζειν πάντοτε, ἕως τέλους. 2) εἶμαι μεταξύ, καὶ μάλ. ἐπὶ διαλειμμάτων, διαστημάτων, περιῶ ἐν τῷ μεταξύ, παρέρχεσθαι (ἐπὶ χρόνου), ὡς Πλάτ. Ἀπολ. »Τοσάδε ἔτη διαγεγένηται· καὶ »Ἔτη δυοκόσια διαγεγονότα.« καὶ, »Τετρακοσίων ἐτῶν διαγενομένων,« ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἐν τῷ μεταξύ, ἐτελείωσαν, διήρκεσαν, ἔγιναν 40 ἔτη, Διον. Ἁλικ. καὶ Πλούτ. »Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε,« πέρασαν περισσότερον ἀπό 1000 ετη, ἀφ' οὗ πιστεύεται αὐτὴ ἡ διήγησις. Παρὰ δὲ Συνεσ. »Εἰ καὶ διαγεγονέμεθα ἐκ κλύδωνος,« ἀντὶ τοῦ, διατρέξαντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς φορτούνας, ἐσώθημεν, ἢ εὐθιρώθημεν ὀηλ.

Διαγινώσκω, Μ. διαγνώσομαι (γινώσκω, ἀνμλ.). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς, παρ' Ἀριστοφ. »Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον·« καὶ »Διεγίνωσκεν αὐτούς,« (Λουκιαν.) ἀκριβῶς ἐξέταζεν. 2) διακρίνω, ἀκριβῶς γνωρίζω, μανθάνω τι, ἰδεύρω, Ἰλ. Ζ. 424. 3) ἀποφασίζω, εἶμαι ἀποφασισμένος, Ἡρόδ. 6, 138. καὶ Λουκιαν. »Εἰ κλαίειν διέγνωκας,« ἂν ἀποφάσισες νὰ κλαίῃς. 4) χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, διαχωρίζω, Ἰλ. Ψ, 240. διαγ. εἶκην, κρίνω, ἀποφασίζω, ξεδιαλέγω μίαν κρίσιν, φιλοτεχνίαν, δίδω τὴν ψῆφόν μου περὶ αὐτῆς, Αἰσχ. Εὐμ. 696. 5) παρὰ δὲ Πολυβ. εἰς, ἀντὶ τοῦ, διαγωνίσωμαι.

Διαγκοινίζομαι. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

* Διαγκυλέομαι, Μ. ήτομαι, καὶ

* Διαγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι. ἴδε διαγκυλόομαι.

Διαγκυλόομαι (ἀγκυλόω). Πιάνω τὸ βέλος εἰς τὸ λωρίον μὲ τὸ ἕνα χέρι (ἐπειδὴ μὲ τὸ ἄλλο κρατῶ τὴν σαΐταν, τὸ τόξον), καὶ τὸ κρατῶ ἕτοιμον διὰ νὰ τὸ ῥίψω· ἐν γένει εἶμαι ἕτοιμος νὰ ῥίψω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. γ, 21. »Διηγκυλωμένους τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας.« Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Βιβ. Ε'. β', 10. »Τοῖς πελτασταῖς παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι,« νὰ βαστοῦν ὀηλ. τὸ λωρὶ μὲ τὸ βέλος, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψωσι· ὅπερ ἐν Χειρογρ· »Διηγκυλωμένους,« καὶ, »Διηγκυλτμένους« ἀναγινώσκ. Παρὰ δὲ Ἡρωδιανῷ, »Ἀνδριάντα τόξου διηγκυλημένου,« καὶ Λουκιαν. »Κερκυόνι διηγκυλημένον.« Ἄρα εὑρηται καὶ διαγκυλόομαι, καὶ διαγκυλίζομαι. Ὁ δὲ Νικήτ. Χρον. ΙΖ'. 1. καὶ ΙΑ'. Γ. ἀντὶ τούτου, τό, »Διαγωνίζεσθαι,« καὶ, »διαγκοινητᾶσθαι τὸ ὄρυμ, ἔχει. Τὸ δὲ ἁπλοῦν »Ἀγκοινιστάμενος« εὑρίσκεται ἐν Α'. 10. Ἀγκοίνησις ἐν Δ'. 3. τὸ δὲ »Ἀγωνίζεσθαι,« ἐν ΙΒ'. 8. καὶ Ἀγκώνιστις ἐν ΚΑ'. 2. καὶ ἁπαξ ἐν ΙΘ'. 1. »Ἀγκυλιζόμενος τὸ ξίφος.«

Διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. μέσ. (ἀγκωνίζω). Ἀκουμπῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου, μὲ αὐτὸν σπρώχνω, Δαμάτριος παρὰ Σουϊδ. ὅθεν

Διαγκωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀκούμβισμα ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός. 2) τὸ σπρώξιμον, κούντισμα μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, Πλούτ.

Διαγλαύσω, καὶ διαγλαύσσω (γλαύσσω). Διαφαίνομαι, λάμπω καθαρὰ, Ἀπολλ. Τόδ. Ζήτ. Γλαύσσω.

Διαγλάφω, Μ. φω (γλάφω). Σκάπτω δι' ὅλου τριγύρω, κάμνω λάκκον, ἢ κοίλωμά τι, Ὁδ. Δ, 438. »Εὐνὰς δ' ἐν φαμάθοισι διαγλάψασα,« ἔσκαψεν, ἔκαμε τόπον, κοίλωμα, γούριαν εἰς τὸν ἄμμον διὰ νὰ κείτεται χαμηλότερον καὶ οὕτω νὰ μὴ τὸν βλέπωσι.

Διάγλυμμα, τό (διαγλύφω). Τὸ ἐκπίπτον ἐνῷ γλύφει τις, σκαλίζει.

Διάγλυπτος, καὶ διάγλυφος, ὁ, ἡ. Ὁ δι' ὅλου κομμένος, καλῶς πελεκημένος, ἐγγεγλυμμένος, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 141. »Κάλαμος διάγλυπτος,« κοντολὴ καλῶς κομμένον, ἐκ τοῦ

Διαγλύφω, Μ. ύψω (γλύφω). Κόπτω δι' ὅλου (κατὰ βάθος ὀηλ.), καλῶς πελεκῶ, γλύφω, ἐγχαράττω, σκαλίζω τι, μάλιστα εἰς ξύλον ἢ μετάλλου, Διόδωρ. Σικελ.. (οὗ τὸ ἐναντ. ἀναγλύφω, ὑψωμένα ἐπάνω τοῦ ξύλου ἢ μετάλλου γλύφω, σκαλίζω).

* Διαγνάπτω (γνάπτω). Ξεχόνω, ξεπαραχόνω, εὐγάζω τί ξύοντας, καὶ = γνάπτω, διαφ· ἀναγ. Ὁδ. Δ, 438. ἀντὶ, διαγλάφω, ἴδε Schol. Harlej.

Διάγνοια, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμη. Στόχασις, σκέψις, Ἰώσηπ. ἀμφίβ.

Διαγνώμη, ἡ (διαγιγνώσκω), = διάγνωσις. Στόχασις, σκέψις· ψῆφος, ἀπόφασις, Θουκυδ. 1, 87.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (διαγιγνώσκω). Ὁ διακρίνων, διαχωρίζων· ἐρευνῶν, ἐξετάζων· διορίζων καὶ ἀποφαίζων τι.

Διαγνωρίζω, Μ. ίσω (γνωρίζω), = διαγινώσκω. Ἀκριβῶς διακρίνω, μανθάνω νὰ γνωρίζω καὶ καταλαμβάνω, ἐξετάζω. Ἐν δὲ Εὐαγγ. Λουκ. Β'. ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῶ, ἢ διαφημίζω.

Διάγνωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, ἐξέτασις· σκέψις· διάκρισις· ψῆφος, ἀπόφασις· καὶ παρ' ἰατροῖς, ἡ γνῶσις τοῦ καθ' αὐτό εἴδους ἀσθενείας τινὸς ἢ ἀπαριθμήσεως τῶν συμπτωμάτων.

Διαγνώστης, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμων, Ἱσοχρ.

Διαγνωστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαγινώσκειν, διακρίνειν, καὶ ἐξετάζειν τι, Λουκιαν.

Διαγογγύζω· τὸ αὐτὸ καὶ γογγύζω, Λευκ. Εὐαγγ.

Διαγωνή, ῆς, ἡ, παρ' Ἀθην. Β'. 51. διεφθαρμ.

Διαγορεύω, Μ. εύσω (ἀγορεύω). Καθαρῶς, εὐκρινῶς, καὶ ῥητῶς λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, Ἡρόδ. 7, 38. 2) διατάζω, διαγγέλλω. 3) προσδιορίζω τὰ ῥητὰ ὡς· ἀπαγορεύω (ἐπὶ νόμου), προστάζω, ὡς παρὰ Πλούτ. εἰς Γράκ. »Τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τοῦτοις κατιέναι πάλιν.« 4) ὁμιλῶ κατὰ σειράν, μὲ τὴν ἀράδα (ὅταν εἶναι πολλοί), Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. ΙΑ', 19. »Ὡς δ' αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν,« ἀφ' οὗ αἱ περισσότεραι γνῶμαι κατὰ τάξιν καὶ ἀποφατιστικῶς ἐδόθησαν. 5) παρὰ Λουκιαν. »Κακῶς διαγορεύει Πλάτων,« ἀντὶ τοῦ, ἀγορεύει, ὁμιλεῖ, λέγει κακὰ διὰ τὸν Πλάτωνα. Ἐνίοτε τίθεται ὡς ἐναντίον τῶν, συναγορεύω, ὡς διαφέρομαι τῷ, συμφέρομαι, ὡς γράφει ὁ Πλούτ. ἐκ Σουΐδα, ὅστις προστίθησιν, ὅτι παρ' Ἰσαίῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ διαφορᾶ, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων·

Διάγραμμα, τος, τό (διαγράφω). Κάθε σχέδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ γραμμάς, μὲ σημεῖα, ἢ μὲ γράμματα, ὡς παράδειγμα διά γράψιμον (ἐπιτήδειγμα), σχέδιον, σχεδιαγραφία διά μίαν ζωγραφίαν· σχῆμα (φιγοῦρα)· διαίρεσις διά γραμμῶν· ἐγκαυστικὴ, σκιαγραφία, ἐπιπεδογραφία· πίναξ· ὅθεν προσταγή· δόγμα, διάταγμα· ἐξαιρέτως ὅμως καλοῦνται διαγράμματα τὰ μαθηματικὰ, ζωγραφικὰ, καὶ μουσικὰ σχήματα, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενα προβλήματα, ἢ διατάξεις. Ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν προβλημάτων παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. 2. 3. »Τῶν δυσχερεστέρων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν.« Καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Ζ'. ἐπὶ Μουσικῶν σημείων »Τὸ Δαιδάλου, ἢ ἄλλου τινὸς δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένος καὶ ἐκπεπονημένος διαγράμμασιν.« Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. »Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος φαίνεται τὸ κοῦ εἰωθὼς ὑποκρίνεσθαι,« κατὰ μιᾶς λογῆς μελῳδίαν. Κυρίως δέ, ἕνα χαρτί, ἔχον κατὰ τάξιν τὰ γράμματα, καὶ τὰς φωνὰς, καὶ τοὺς τόνους τῆς Μουσικῆς ἐπάνωθεν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Μουσικοί, ὅπερ ἐφεύρε πρῶτος ὁ Στρατόνικος, ὡς θέλουσι, κατὰ τὴν Φιλίαν παρ' Ἀθηναίῳ Η. σελ. 352. »Στρατόνικος πρῶτος διάγραμμα συνεστήσατο.«

* Διαγραμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε τὸ κατωτέρω.

Διαγραμμισμός, ὁ. Ἡ προσδιοριτις τῆς ἐκτάσεως τινός διά γραμμῶν· κυρ. εἶδος κυβείας, παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐπάνω εἰς σημειωμένας γραμμάς· τὸ δὲ ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα, εἶναι, »Διαγραμμίζω,« διαιρῶ, τραβῶ, σχεδιάζω, σημειόνω, γραμμὰς εἰς μικρὰ πεδία, ἢ ἐπίπεδα, ἢ ἐπάνω εἰς σανίδια, καθὼς εἶναι ἡ Δάμα, τὸ Σιάχ (σαντράτζ), τὸ Τριώδι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παιγνίδια, ὅθεν καὶ τό, παίζω εἰς αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Ἐγίνετο δὲ τοῦτο τὸ παιγνίδι μὲ ἑξήντα (ψήφους) πέτρας, ἄσπρας καὶ μαύρας. Ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ζ. σελ. 633. καὶ Πολυδ. Ζ. 206. καὶ Θ. 99. καὶ Ern. clav. Cic. v. scriptorum duodecim ludus.

Διαγράπτος, ου, ὁ, ἡ (διαγράφω). Σβυσμένος μὲ τὸ κοντύλι, μὲ τὸ μελάνι· λυωμένος, ξυσμένος, ἐξαλειμμένος, ὡς, «διάγραπτος δίκτυ», σβυσμένη, σημωμένη, ἄκυρος κρατολογία.

Διαγραφεύς, έως, ὁ. Ὁποιος κάμνει τὸ διάγραμμα, ἢ τὴν διαγραφήν, εἰς τὰς διαφορετικὰς σημασίας τούτων τῶν δύο λέξεων· ἐξαίρετως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁποιος ἔκαμνε τὸ σχέδιον (τὸν πλάνον) διὰ τὰ δοσίματα τοῦ πολέμου καὶ ἄλλα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ. Τὸ σημειόνειν, προσδιορίζειν διὰ γραμμῶν, καὶ σχημάτων· σχῆμα, σχέδιον, ψηγοῦρα, σχεδιαγραφία, ἐπιτηδειγμή· ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τῶν λογαριασμῶν, Κατάστιχον, καταγραφή· ὁμολογία (συμβόλαιον)· βιβλιοπτερίσκουτας τοὺς τίτ. ους· προστυγή, διάσπισμα, διάταγμα (decret), καὶ τὰ λοιπ., καθὼς καὶ τὸ «Διάγραμμα». 2) καὶ τὸ σβύσιμον γεγραμμένου τινός, ἢ ἀκύρωσις, ἐξάλειψις, καὶ μάλιστα μιᾶς κρίσεως, κ. τ. λ. ὅθε διαγράφω· καὶ ἡ διάκρισις. Δίφιλος παρ' Ἀθην. σελ. 202. 3) πλήρωμή, παρρησιαζομένη ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐγγραφος ἀπόδειξις διὰ νὰ πληρώσῃ τις, assignation.

Διαγράφω, Μ. ψω (γράφω). Σημειόνω, σχεδιάζω μὲ τραβηγμένας γραμμὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕνα σχέδιον, μίαν σχεδιαγραφίαν, ἓν σχῆμα (μαθηματικ. ζωγραφικ. ἢ μουσικόν)· ἐν γένει, σχεδιάζω τί, ὑποτυπόνω, κάμνω σχέδιον, πίνακα· μεταφ. σημειόνω τί μὲ λόγους, παριστῶ, περιγράφω. 2) διαιρῶ, διαμοιράζω εἰς τμήματα, εἰς σύνορα (ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ γραμμῶν). Μεταφ. διανέμω, χωρίζω, ἐπ' ἀκριβὲς προσδιορίζω καὶ διατάττω, ὡς Πλατ. Πολ. ς'. «Διαγράφειν τὴν πόλιν». 3) προστάζω, ἐκδίδω προστυγήν. 4) σημαδεύω, καταγράφω, ἐκλέγω, συνάζω στρατιώτας, Πολύβ. ς', 12. ὅθεν ὁ κατάλογος, ἡ καταγραφὴ τῶν στρατιωτῶν. 5) σβύνω, λυόνω, ἐξαλείφω τὸ γεγραμμένον· κάμνω τι ἄκυρον (ὅθεν διαγραφή, ὡς «Ἀναλώματα διαγράφειν», σημώνει τὰ δοσίματα, ὥστε νὰ μὴ πληρωθοῦν πλέον. «Διαγράφειν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ», σβύνει τὸ ὄνομα τινὸς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῆς βουλῆς, ἀποδιώχνει αὐτὸν ἀπὸ τὴν βουλήν, ἀδετεῖν, ἐκβάλλειν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐρπ. Ἠλέκτ. 1072. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Λυσιστρ. 676. «Ἢν δ' ἐς ἱππικὴν τραπῶσιν, διαγράψαι τοὺς ἱππέας,» ἤτοι τὸν Σχολ. κυρίως δέ. «Διαγράφειν δίκην,» κηρύττω μίαν κριτολογίαν ἄκυρον, τὴν σβύνω ἀπὸ τὰ ἄκτα, τὴν κάμνω νὰ μὴ ἐξακολουθηθῇ· σημαίνει δὲ καὶ ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι μίαν ἐγκλητιν (ἐπὶ προόδου τοῦ κριτηρίου)· ὅμως παθητ. «ἡ δίκη διαγράφεται», ἡ ἐγκλητις τινὸς ἀποβάλλεται· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἢ κατηγόρου, μάλ. «Διαγράψασθαι δίκην,» παραιτῶ κριτολογίαν τινά, δὲν ἐξακολουθῶ πλέον πρᾶγμα, Ruhnk. Τιμ. σ. 81. κτ. Hemst. Θωμ. Μαγ. σ. 211. Bremi Λυσ. περὶ ὑγ. ἀδικ. 5. 6) κάμνω νὰ πληρώσῃ τις δι' ὁμολογίας, ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀργύρια, ἤτοι δίδω τινὶ ἔγγραφον ἀποδεικτικὸν πρός τινα διὰ νὰ πληρωθῇ· ὅθεν διαγραφὴ (παρὰ Πολυβ. ΔΑ'. 13.), ἡ τοιαύτη πληρωμὴ παρὰ τοῖς τραπεζίταις (Σπράμιδες)· ἔτι δὲ 7) ἀποῤῥίπτω μίαν ὁμολογίαν (συμβόλαιον) ὡς νόθον, ψευδῆ καὶ μὴ γνησίαν, ὁ ἀνέκδ. Βασίλ. ὁ Σχολ. Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ.

Διαγρηγορέω, ῶ = διεγρηγορέω. Εἶμαι δ' ὅλου ἔξυπνος, φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, Ἡρωδιανός.

Διαγριαίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτετ. ἀγριαίνω. Καταπολλὰ ἀγριαίνω, παροργίζω, Πλούτ. καὶ παθητ. διαγριαίνομαι, καταπολλὰ ἀγριαίνομαι, παροργίζομαι.

Διαγρυπνέω, ῶ (ἀγρυπνέω), = διαγρηγορέω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, μένω ἀγρυπνος, δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 277. ὅθεν

Διαγρυπνητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος περιῤῥᾴ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, ἢ φυλάττων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 277.

Διαγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω δι' ὅλου τὴν κίνησιν τοῦ σώματος, κινῶ δι' ὅλου, βάλλω εἰς κίνησιν, ἀσκῶ τί. Διαγυμνάζομαι, κινῶ, γυμνάζω δι' ὅλου τὸ σῶμά μου, Γαλ.

Διάγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτετ. ἄγχω. Πνίγω, κρεμνῶ τινά.

Διάγω, Μ. ἄξω. Διακεμπίζω, περνῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ πέρας μέρος (καθὼς οἱ καλτσῖδες). Ὀδ. Ψ, 187. καὶ «διάγειν τὴν στρατιὰν» καὶ «διάγω σε πρὸς τοῦτονα, σὲ στέλλω εἰς τοῦτον· ὅθεν γεικῶς, φέρω, ὁδηγῶ, καὶ διοικῶ, κυβερνῶ ἀνθρώπους, καὶ πράγματα, Ἰσοκρ. 2) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἢ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τοῦ λόγου· «πόδας,» ὑπερτίθημι (τοὺς πόδας), ὑπάγω, πορεύομαι δηλ. 3) περνῶ, διατρίβω, ζῶ· μὲ διαφόρους προσδιορισμοὺς χρόνου, π. χ. «Διάγειν αἰῶνα» (Ὑμν. Ὁμ. 19, 7.) καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, «βίον διάγειν, ἢ διάγειν (ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ βίου)» «περνῶ τὴν ζωήν μου, ὡς διαβιόω, «Διάγειν τὸ γῆρας, τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα,» παρὰ Ξενοφ. «Διάγειν ἐν εἰρήνῃ,» ζῶ ἥσυχα· καὶ ὡς ἀσπασμός, «εὖ διάγειν», αὐτὶ, χαίρειν, Ἐπικουρ. Μετὰ μετοχῆς σημαίνει διαρκοῦσαν κατάστασιν τινά, π. χ. «Σκοπὸν διῆγεν,» συλλογίζετο ἀδιακόπως. 4) διατρίβω τὸν καιρὸν, ἐγλεντίζω, Hemst. Θωμ. Μ. σ. 213. 5) διατρέφω τινά, ὡς, λαχάνοις διῆγε τὸν στρατὸν, Φιλόστρ. σ. 771. 6) διατρίβω πόνον, κατοικῶ, ὡς, «Διάγειν ἐν προαστείῳ.» (2) Ὅθεν

Διαγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέρας μέρος πέρασμα, φόρτιμον, περαίωσις, μετακόμισις. 2) διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, ὡς, «Διαγωγὴ πραγμάτων». 3) «Διαγωγὴν ὑποτιθέμ. βίου, ἡ ζωή, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ μετὰ ἀνθρώπων συναναστροφή, φόρτιμον, πολίτευμα. 3) ἡ διατριβὴ τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, κατοικία, τόπος ὅπου περνοῦμεν τὸν καιρόν, καὶ παιδιὰ (ἐγλεντζέδες τουρκ.), ἡ διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ὅτε πρὸς ἀναπλήρωσιν τίθενται αἱ λέξεις, χρόνου, βίου. 4) αὐτὶ τοῦ ὁρμοῦ, ὅ ἐστι τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον στέκομαι, σταθμός, παρ' Ἡρωδιαν. Δ'. «Εἰς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖν».

Διαγώγιον, τό. Πληρωμή, τελώνιον διὰ τὸ πέρασμα (Πολύβ. Δ'. 52.), transito.

Διαγωγικὸν τέλος, φόρος, δασμός, δάσιμον, Στράβ. Δ'.

Διαγωνιάω, ῶ, Μ. άσω· τὸ ἐπιτ. ἀγωνιάω· Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν, ἢ φόβον· μετὰ δὲ αἰτιατ. φοβοῦμαι τί κατὰ πολλά, Πολύβ. Γ. 102. (2)

Διαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι (ἀγωνίζομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ, πολεμῶ. «Διαγωνίζομαι πρὸς τοὺς πολεμίους,» Ξενοφ. Παιδ. 1. «Διαγωνίζομαί σοι, καὶ πρὸς σέ.» 2) γυμνάζομαι εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος, εἰς ἅλας τὰς πολεμίστρας. 3) ἀγωνίζομαι κατὰ πολλά, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· 4) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγωνίζομαι.

Διαγώνιος, ε, ἡ (γωνία). Λέγεται μία εὐθεῖα γραμμή, ἥτις τραβᾶται ἀπὸ μίαν γωνίαν ἕως εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς, εἰς ἓν τετράπλευρον, ἢ παραλληλόγραμμον, Diagonal, Εὐκλείδ.

Διαγωνοθετέω, ῶ (ἀγωνοθετέω). Φέρω δύο μέρη (παρτίδας, τυράγια) εἰς μάχην, ἢ φιλονεικίαν, τὰ ἕνα ὀηλ. κατὰ τοῦ ἄλλου, αἰτ., Πολύβ. Ις'. 7. Ζήτ. καὶ ἀγωνοθετέω.

Διαδαίω, Μ. άσομαι· ἀπαρ. άῤῥ. διαδάσασθαι (δαίω, ἀνωμ.). Διαμερίζω, διαιρῶ, «Διὰ πῦρα δασάσεσθαι» (Ἰων. αὐτὶ διεδάσατο), Ἰλ. Ι, 333. καὶ ὡς μία λέξις, παρ' Ἡρόδ. 4, 145. «Διεδάσαντο ἐς φυλάς», καὶ 8, 121. 2) ἀφανίζω, Ἡρόδ. 7, 220.

Διαδάκνω, Μ. δήξομαι (δάκνω, ἀνωμ.). Καταδαγκάνω. Μέσ. τινί, δαγκάνομαι μέ τινα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Πλουτ. «Τῷ Μερβέρῳ διαδάκνεσθαι, δαγκάνεσθαι μὲ τὸν Μερβέρον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Διτωνίν. Ε', 33.

Διαδακρύω (δακρύω). Κλαίω τινὰ μεγάλως. 2) ἀμεταβ. ἐν τῷ μεταξὺ κλαίω, Διον. Ἁλικ. (τὸ ὕφιλον ἐπιτοπολὺ μακρόν).

Διαδάπτω Μ. ψω (δάπτω). Καταξεσχίζω, κατακόπτω, καταπληγόνω τὰς σάρκας, καταξουργανίζω, Ἰλ. Φ, 398. «Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν.

Διαδατέομαι, οῦμαι (δατέομαι), = διαπλέω, Ἡσίοδ. Θεογ. καὶ Ἰλ. Ε, 158. «Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆτιν δατέοντο,» ἤτοι, οἱ ἀπομείναντες ἔρημοι ἐμέρισαν τὴν περιουσίαν.

Διαδείκνυμι, Μ. εἴξω (δείκνυμι). Δείχνω διὰ μέσου, κάμνω νὰ διαφαίνηται, ὡς διαφαίνω· ἐπομ. ὡς τὸ δηλόω, κάμνω τί σαφές, φανερόν, παριστῶ, ἐξηγῶ· πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ὅστις κοινῶς συναπτει μὲ τὰ ἑπ. Παθ. φαίνομαι· ὅθεν «Διαδεικνύσθω ἐών πολέμιος,» ἂς κηρυχθῇ ὡς ἐχθρός, Ἡρόδ. γ', 72. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμεταβ., μάλιστα δὲ ἐν τῷ, διέδεξε, καὶ, ὡς διέδεξε, ἦτον σαφὲς, φανερόν· δῆλον, Ἡρόδ. β', 134· γ', 82. ε', 124. Schweigh. εἰς 2, 217.

Διαδέκτωρ, ορος, ὁ (διαδέχομαι). Ὁποιος λαμβάνει, πέρνει διὰ κληρονομίας, ἢ ὁποιος διαδέχεται κατὰ κληρονομίαν, ἐν γένει = διάδοχος. 2) παθητ. ἀποκτηθεὶς κατὰ κληρονομίαν, κληρονομηθείς, Εὐρ. Ἰων. 478.

Διαδεξιός, ου, ὁ, ἡ (δεξιός). Ἐπιδέξιος, κατὰ πολλὰ ἐπιτηδειος. 2) πολλὰ εὐτυχὴς, ἀγαθὸς, καλλίστου οἰωνοῦ, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 180. «Διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν κίνδυνον κτ.λ., αὐτὶ τοῦ, ποιούμενοι δεξιὸν ποιεύμενοι, πολλὰ καλὸν, εὐτυχῆ.

Διάδεξις, εως, ἡ (διαδέχομαι), = διαδοχή.

Διαδέρκομαι, ἀόρ. διέδρακον (δέρκομαι, ἀνωμ.). Βλέπω διὰ μέσου τινός, ἀντικρύ· βλέπω διάλου, Ὀδ. Ξ, 344, «Οὐδ' ἂν νῦν διαδράκοι ἠέλιος περῶν, οὔτε ὁ ἥλιος ἤθελε μᾶς εἶχε διὰ μέσου ταύτης τῆς νεφέλης.

Διάδεσμος, ου, ὁ (διαδέω). Δέτιμον, δεσμὸς διαβαίνων καὶ συνδέων τὸ ὅλον, Ἱπποκρ. «Διαδέσμους εἰς ἀλλήλους ἔχουσαι», δεσμοὺς, οἵτινες διαδέχονται ἕνας τὸν ἄλλον. ὅθεν

Διαδεσμόω, ῶ, Μ. ώσω. Διὰ μέσου, διόλου, πέρα καὶ πέρα, καλῶς καὶ στερεῶς δένω· ὡς διαδέω.

Διάδετος, ου, ὁ, ἡ (διαδέω). Ὁ εἷς ὅλου, διὰ μέσου καλῶς δεδεμένος, Αἰσχ. Θῆβ. 122. «Διάδετοι γενύων ἵππειον χαλινοί», οἱ διὰ τοῦ στόματος τῶν ἵππων περασμένοι καὶ χερσὶ δεμένοι χαλινοί.

Διαδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνωμ.). Ἀναδέχομαι, δέχομαι, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναλαμβάνω, περνῶ ἐπάνω μου. 2) δέχομαι, πέρνω ἕνα τι ἀφ' οὗ τὸ ἀφήσει, τὸ παραιτήσει ὁ ἄλλος· ἀκολουθῶ, γίνομαι διάδοχος τινός. «Τῷ ἡμερῳ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι», Ξενοφ. Παιδ. Β. ς'. 15. «Διαδέχεσθαι βασιλικὴν,» παραλαμβάνω διὰ μέσου ἄλλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, Ἡρόδ. — λόγου, ἀναδέχομαι τὸν λόγον ἄλλου τινός, ἀρχινῶ ἐκεῖ, ὅπου ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· ἐπομ. ὁμιλῶ κατόπιν ἄλλου (καὶ ἄνευ τοῦ, λόγου), Ἡρόδ. 8, 142. συντάσσ. καὶ μὲ τ. προτύπου, ὡς, «Διεδέξατο Σπεύσιππον. Ἀρχεσίλαον διαδεξάμενος» λέγεται καὶ πρᾶγμα τι διαδέχεται ἄλλο, ὡς, «Οὐχὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμενας» λέγεται καὶ ἐπὶ κληρονομίας, «Τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν διαδέχεσθαι· «Διαδέχεσθαί τινά τινι (Ξεν.)», αὐτὶ, ἔρχομαι καὶ ἀναλαμβάνω τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀναπληρῶ τὸν τόπον αὐτοῦ εἴς τι.

Διαδέω, Μ. δήσω (δέω, ἀνωμ.). Δένω ἑλτ-

γυρα, τριγύρω. »Διαδεδέσθαι μίτρᾳ τὴν κεφαλήν«, μίτραν ἔχων δεδεμένην περὶ τὴν κεφαλήν (ὅθεν διάδημα)· καὶ, »Δεδεσμένοι«, ὁ δεδεμένον ἔχων τὸ διάδημα περὶ τὴν κεφαλήν, ναητής. 2) δένω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη στερεῶς, ὡς »Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκεν, Ἡρόδ. Δ'. 154. 3) ἁπλῶς δένω, καὶ ξαναδένω, παρ' Ἀριστοτ. 4) συνδέω, δένω τι κατόπι τοῦ ἄλλου· καὶ δένω στερεῶς. 5) δένω τί μὲ κλωστὴν διὰ νὰ κοπῇ μὲ τὸν καιρὸν τὸ δεξὶν καὶ πέσῃ, χειρουργ.

Διαδηλέομαι (δηλέομαι). Παιναχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ βλάπτω, ἐσχίζω, κατατραττω, ὡς, ἐν Ὀδ. Ξ, 37. »Ὀλίγου σε κύνες ἐριδηλήσαντο, ὀλίγου ἔλειφεν ὥστε καὶ νὰ χυθοῦν οἱ σκύλοι ἐπάνω σου ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ σὲ ξεσχίσουν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. Κ Δ'. 33. — »Ἐπῶρσαν κυνόδακα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.

Διάδηλος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον (δῆλος). Διὰ μέσου φαινόμενος· φανερὸς δι' ὅλου καὶ καθαρῶς, εὐκρινής. ἀφομοιωμένη, φανερώτατος, Πλάτ. Πολ. Ε'.

Διαδηλόω, ῶ (δηλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου φανερόν, δηλοφανερόν, ἀποδεικνύω, σαφηνίζω, Ἰώσηπ. Διογ. Δ. 4, 46.

Διάδημα, ατος, τὸ (διαδέω). Δέσιμον, δεσμός, δέμα (παντλῆκα, κορδέλα), περιτειλιγμένον εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσὰν στεφάνι. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἡ κυανῆ (γαλάζια) καὶ λευκόστικτος ταινία (κορδέλα), τὴν ὁποίαν ἔφεραν οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν περὶ τὴν τιάραν, κίδαριν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Η. γ'. 13. »Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ· καὶ κατ' ἐκτασιν τῆς σημασίας, ὡς σημεῖον τῆς βασιλικῆς ἀξίας, ἀντὶ τοῦ, στεφάνι, κορώνα, βασιλικὸν σημεῖον. Ὅρα Πλούταρχ. εἰ. Λούκουλλον. ὅθεν

Διαδηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορῶ τινα, περιβάλλω τὸ διάδημα, δένω εἰς τινά τὸ διάδημα, μάλιστα τὸ βασιλικόν.

Διαδηματοφόρος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος φέρει, ἔχει, φορεῖ τὸ διάδημα, ἐστεφανωμένος, βασιλεύς.

Διαδιδάσκω, Μ. ἄξω (διδάσκω, ἀνωμ.). Δι' ὅλου, ἀκριβῶς, ἐκ συμελλόν διδάσκω.

Διαδιῤῥάσκω, Μ. διαῤῥᾶξομαι, Ἰων. — διῤῥήσω, — ῥήξομαι (διῤῥάσσω, ἀνωμ.). Φεύγω, ἀποφεύγω, γλυτώνω φεύγοντας· καὶ αὐτομολῶ, μεταβαίνω εἰς τοὺς ἐχθρούς, Ἡρόδ. 8, 80. καὶ ἀλλαχοῦ· συχνάκις ἐν τῷ μέλλ. καὶ τῷ μετοχ. ἀορ. διαῤῥάς. (περὶ τοῦ χρόνου ὅρα τὸ ἁπλοῦν).

Διαδίδωμι, Μ. δώσω (δίδωμι). Δίδω τι ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, δίδω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, Πλάτ. Πολ. Α'. »Λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις.« 2) διανέμω, διαμοιράζω. 3) μεταφ. ἐπὶ διηγήσεων, ψηφῶν, ἱστοριῶν παραδόσεων, ἐπὶ διδασκαλίας διὰ στόματος καὶ τῶν τοιούτων, μεταδίδω, κοινοποιῶ, διασπείρω, ἐξαπλόνω, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. ς'. σελ. 261. »Ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἔγιναν γνωστοί, ἠκούσθη τὸ ὄνομάτων διὰ τῆς παροιμίας, ἢ λέγεται παροιμία καὶ δι' αὐτούς· ἐπὶ δὲ συγγραμμάτων, ἐκδίδω. »Σπέρμα διαδίδειν σκορπίζω σπόρον. — Οὐδετ. διαμοιράζομαι, ἐξαπλόνομαι, ἐκχύνομαι, ὡς ποταμός· καὶ ἐκβάλλω, ἀφίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ὡς παρ' Ἱπποκρατ. Κοακ. ΙΖ'. »Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληράν«, ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλει, εὐγάνει ἔξω διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος σκληρὰν κόπρον.

Διαδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Ὡς κριτὴς εἰς μίαν κρίσιν κρίνω, ἀποφαίζω, διορίζω τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ δίκαιον, Πλάτ. Πολ. Γ'. Μέσ. διαδικάζομαι, φιλονεικῶ, ἀρχίζω, κάμνω, ἔχω κρίσιν, διαφοράν μὲ τινα διὰ ἕνα πρᾶγμα, »τινι«, ἢ, »πρός τινα«, Δημοσθ. καὶ Αἰσχρ.

Διαδικαιόω, ῶ, Μ. ώσω (δικαιόω). Δεφενδεύω ἕνα πρᾶγμα ὡς δίκαιον, καὶ φιλονεικῶ ὑπὲρ αὐτοῦ. »Διαδικαιοῦν τά τινος«, ἢ, »ὑπέρ τινος«, Θουκυδ. Δ'. καὶ Δίων Κάτ.

Διαδικασία, ίας, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία, κρισολογία ἐπὶ κριτηρίου μεταξὺ δύο φατριῶν, καὶ μάλιστα φιλονεικία περὶ πρωτείων καὶ προτιμήσεως κατὰ τὰς ἐσθητομένας ἀξίας ἢ τιμάς. 2) κρισολογία, τὴν ὁποίαν ἀρχίζουσιν ἐναντίον τῆς κάστας τῆς πολιτείας, ὅταν ἔχῃ δικαιωμά τι εἰς τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν ἄλλου, Bremi Δυσ. περὶ δημ. ἀθίκ. 1. καὶ ἐπὶ φιλονεικίας ἐν τῷ ψηφηφορεῖν, Δίων. Ἁλικ. ΙΔ'. 21. (ἐκ τοῦ μέσ. διαδικάζομαι)· 3) ἐκ τοῦ ἐνεργ. διαδικάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις τῆς κρίσεως, ψῆφος, ὡς »Ἀναβάλλεσθαι τὴν διαδικασίαν«. 4) καὶ ἔγκλημα.

Διαδίκασμα, ατος, τὸ (διαδικάζω). Κοινὸν τὸ πρᾶγμα (τὴ ἢ ὑπόθεσις), περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ φιλονεικία ἐπὶ κριτηρίου· καὶ ἡ ἐπὶ κριτηρίου φιλάνεικος, καὶ ἐριστικὴ κρισολογία, Δυσίας. 2) καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ. Ἡ κριτολογία (προτζίστο), ἡ ὁποία γίνεται ἐπάνω εἰς ἕνα φιλόνεικον πρᾶγμα, Γαλλ. Procès.

Διαδικέω, ῶ (δίκη). Φιλονεικῶ, κριτολογοῦμαι, ἔχω κρίτιν μὲ τινα. 2) παρὰ Δίωνι Κατ. Ν Η'. 16. ἀντὶ τοῦ, λίαν ἀδικέω.

Διάδικος, ου, ὁ. Ὅποιος ἔχει, κάμνει κριτολογίαν, προτζίστο, Πανδέκτ· καὶ οἱ Ἀττ. Ἥσυχ.

Διάδιπλος, ὁ, ἡ (διπλόος). Διπλῶς συγκολλημένος, συνηρμοσμένος, Διοσκορ. Γ'. 103. »Ἀσπίδιται διάδιπλαι, διπλᾶ καὶ συγκεκολλημένα μικρὰ καλλάνια.

Διαδιφρεύω, Μ. εύσω (διφρεύω). Ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι μέ τινα ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἁμάξιον, Εὐριπ. Ὀρέστ. 984. »Ὅτε πελαγεῖ διαδίφρευτα Μυρτίλου φόνου Πέλοψ,« ὁ Πέλοψ ἐγυμνεύθη μὲ τὴν ἅλωσιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μυρτίλου, ἐν ᾧ τὸν ἔῤῥιψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον εἰς τὴν θάλασσαν.

Διαδοιδύκλίζω (δοιδύξ). Μὲ τὸν κόπανον τοῦ γουδιοῦ στουμπίζωντας ἀνακατόνω. 2) κινῶ εἰς στάσιν, ἐπανίστημι τινά.

Διαδοκιμάζω, Μ. άσω (δοκιμάζω). Ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρευνῶ, ἀποφατίζω, καὶ ἀποφατίζω τι ἔπειτα ἀπὸ ἀκριβεῖς ἐρεύνας καὶ ἐξετάσεις, Ξενοφ. ὅθεν

Διαδοκιμαστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν, ἐρευνᾶν, ἢ ἀποφατίζειν δι' ἀκριβῶν ἐξετάσεων καὶ ἀποδείξεων.

Διαδοκίς, ίδος, ἡ (δόκος). Γρεντιά, πλαγία βαλμένη, ὥστε νὰ σταυρώνῃ μὲ τὰς ἄλλας, καὶ νὰ τὰς βαστᾷ, Ἡσύχιος.

Διαδονέω, ῶ (δονέω). Τραβῶ, τινάσσω τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο διὰ ν' ἀνακατωθοῦσιν ἢ χωρισθῶσι· τινάσσω, ῥίπτω, Βουδ. ἐξ Ἀρροπαγ.

Διαδοξάζω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ δοξάζω. Λίαν δοξάζω, Πλάτ. Φίληβ.

Διαδορατίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (δορατίζομαι), τινί, ἢ, πρός τινα. Ἀμιλλῶμαι, μάχομαι μέ τινα, ἢ κατά τινος μὲ τὸ κοντάρι, ὡς καὶ τὸ, διαξιφίζομαι, μὲ τὸ σπαθί, Πολύβ. Ε'. ὅθεν

* Διαδορατισμός, ὁ. Ἀγών, ἢ ἁμίλλα κατὰ τὸ δόρυ, κοντάρι, Μαρκ. Ἀντων. 7, 3.

Διαδότιμος, ου, ὁ, ἡ, τό. Πᾶν ὅ,τι δίδεται ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, ἢ ἐμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ πᾶν ὅ,τι διανέμεται ἐκ παραδόσεως, μεταδίδεται, ἐξαπλόνεται, διαμοιράζεται, καὶ ἐκ διαδοχῆς πολλαπλασιάζεται, ὡς, »Διαδότιμος μολυσμός, φήμη«, Συνέσ. ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως, ἡ (διαδίδωμι). Διανομὴ εἰς τὸν λαὸν δημόσιος. 2) ἀπὸ ἕνα χέρι εἰς ἄλλο δόσιμον, ἐγχείρισις, μετάδοσις, Δημοσθ. παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ Ἀρποκρατ. καὶ ἀντὶ τοῦ, παράδοσις, tradition.

Διαδοχή, ῆς, ἡ (διαδέχομαι). Ἀκολουθία ἑνὸς μετ' ἄλλον, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἐπὶ ἀρχῆς, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς ψρουρᾶς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν τοιούτων. »Ἐκ διαδοχῆς«, ποτὲ μὲν ὁ ἕνας, ποτὲ δὲ ὁ ἄλλος, ἀλλάζοντας, Schaef. mel. p. 17. 2) οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα, Ἀριστοτ.

Διάδοχος, ον, ὁ, ἡ (διαδέχομαι). Ὅποιος διαδέχεται, πιάνει, παίρνει τὸν τόπον ἄλλου (ἐπὶ ἀρχῆς, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς), τοποτηρητής· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἱστορικοῖς κυρ. οἱ διάδοχοι τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὡς ἐπίθ. »Διάδοχοι ἐφοίτων«, αὐτοὶ ἐπιχείρουν, ἄρχιζαν τὸ ἔργον ἀλλαζόμενοι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. »Ἔργα διάδοχα, τὰ γινόμενα ἀμοιβαίως, τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τάξιν. Συντάσσονται δὲ τόσον μετὰ γεν· ὡς, »Πνεῦμα φέρεις διάδοχον« (Σοφ. Φιλ. 867), ὅσον καὶ μετὰ δοτ. ῥημ. (Valck. Φοιν. 374. Schaef. mel. p. 83), ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸν τίτλον τῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν διαδέχεται τις, καὶ μετὰ δοτ. προσώπου, τὸν ὁποῖον διαδέχεται τις, Ξεν. Ἀνάβ. 7, 2, 5. — Παρὰ Θουκυδ. ἀ, 100, ὑπαδός, ἐπίκουρος.

Διαδράνω, (ὅθεν διαδρᾶναι) ἀντὶ τοῦ διαδιδράσκω.

Διαδραματίζω, Μ. ίσω (δραματίζω). Ἕως τέλους παραστήνω, παίζω ἕνα δρᾶμα, ἢ συγγράφων τελειόνω αὐτό, Ἀντωνῖν. Γ, 8.

* Διαδραμεῖν, ἀόρ. β'. ἀπαρ τοῦ διατρέχω.

* Διαδρᾶναι, Ἰων. διαδρῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολῖται, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1014. λέγονται οἱ πολῖται, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀποφεύγωσι τὰ βάρη, καθήκοντα καὶ χρέη τοῦ πολίτου, ἐκ τοῦ

Διάδρασις, εως, ἡ (διαδιδράσκω). Ἡ φυγή, τὸ ἐκκλίνειν καὶ ἀποφεύγειν· καὶ ἡ αὐτομολησις, Ἰώσηπ.

Διαδράσομαι, Ἰων. διαδρήσομαι, Μέλλ. τοῦ διαδιδράσκω. (ἀτομικ)

Διαδράστομαι, Μ. άξομαι (δράττω). Πίνω, καὶ πίνομαι δι' ὅλου. Παρὰ Πολυβ. Δ. 58. »Διαδράττεσθαι ἀλλήλοιν«, πίνειν ἕνας τὸν ἄλλον.

Διαδρήσομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, διαδράσομαι, Ἡρόδ. 8, 80.

Διαδρηστεύω, ἄλλος Ἰων. κατ' ἐπέκτ. τύπος τοῦ διαδιδράσκω, Ἡρόδ. 4, 79. »Διεδρήστευσε τῶν τις Βορυσθενειτέων (ἔνα συνήθ. διεπρήστευσεν ἄναγκ.), ἐδραπέτευσε, ἔφυγε, ἐκ τοῦ ὁρήστης, ὁ δραπέτης παρ' Ἡσυχίῳ.

Διαδρομεῶ, ῶ (δρομεύω), = διατρέχω, Λουκιαν.

Διαδρομή, ῆς, ἡ (διαδραμεῖν). Τὸ δι' ὅλου τρέχειν, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέξιμον. 2) ὁ τόπος, ἔνθα δύναται τις νὰ διέλθῃ, ἢ νὰ διεκπλεύσῃ, διάπλους, διελάσις, δίοδος, διέξοδος, πέραμα, Ξεν.

Διάδρομος, ου, ὁ. Οὐσ. δίοδος, δρόμος, πέρασμα μεταξύ τινος, Λουκιαν· καὶ ἐπίθ. ὁ, ἡ· ὁ τρέχων μεταξὺ τῶν ἄλλων, κατόπι τοῦ ἄλλου, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἀκατάστατος, ἀμετάβλητος· καὶ ἐπὶ μοιχείας, »Διάδρομον λέχος, Εὐριπ. Βάκχ. 581. καὶ Ἠλέκτ. 1156. καὶ Αἰσχ. Τραχ. 193.

Διαδρυφής, έος, ὁ, Νικάνδρ. Θηρ. 709. ἐσφαλμ. Ἀνάγν. ἀντὶ, διατρυφεῖ, διακλασθεῖ, ἐκ τοῦ διαῤῥήγνυμι, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 363.

Διαδύνω, ποιήτ. τύπος τοῦ διαδύω, Μ. ύσω, καὶ διαδύομαι, Μ. διαδύσομαι (δύω, ἀνωμ.). Κυρ. διέρχομαι, περνῶ, διαπερῶ· καὶ μεταφ. βογλιστρῶ ἀπὸ μέσα ἑνός τόπου, φεύγω σηλ. καὶ περνῶ ὑγιέμορφα εἰς τὸ πέραν, διαφεύγω, ἀποφεύγω, κρύπτομαι, παραμερῶ, γλυτόνω· ἔτι δέ, μεταχειρίζομαι προφάσεις διὰ ν' ἀποφύγω τί, κάμνω ψευτιάς, Ξενοφ. «Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη· καὶ Πλάτ. «Ἀπορῶ ὅπη ποτὲ διαδύσεται». Ἀριστοτ. καὶ Θεόφραστος. (περὶ τοῦ χρόνου τῆς συλλαβῆς ἴδε τὸ ἁπλοῦν)

Διάδυσις, εως, ἡ. Πέρασμα διὰ μέσου τινὸς εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) γλύτωσις, διαφυγὴ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, μετὰ γεν. 3) ἀποφυγὴ· καὶ ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος πρόφασις, προφασολογία, ψευτιά, Δημοσθ. σελ. 730. καὶ 744. «Διαδύσεις καὶ κακουργίαι». «Ἀδικημάτων Διαδύσεις». 2) πληθ., ὑπόγειοι ὁρμοὶ ἐν τοῖς μεταλλείοις, Διοδ. 5, 30. καὶ ὁρμος ἑνὸς ποταμοῦ ὑπόγειος, Στράβ.

Διαδυτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπερᾶν, διέρχεσθαι, εἰς τὸ νὰ ἀπερᾷ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, διαπεραστικός, Θεόφρ.

Διαδύω, Μ. ύσω, = διαδύνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάζω, Μ. άσω, καὶ ἄτομαι (ἴδω), τινί. Φιλονεικῶ μέ τινα ποιός νὰ ψάλῃ καλλιον. 2) ψάλλω μεταξύ, ἰδίως ἐν τῷ ἐρώματι μεταξὺ τοῦ ἀκολούθου, Ἀριστ. ποιητ. 10. 3) μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν, κακοφωνῶ, κάμνω κακοφωνίαν εἰς τὴν Μουσικήν, τὸ αὐτὸ καὶ ἀπάδω. Παρ' Ἀριστοτ. εὑρίσκεται ἔχον ἐναντίον τῷ, συνᾴδω, καθὼς καὶ τὸ, διαφερόμενον, τῷ, συμφερόμενον.»

Διαδωρέομαι, οῦμαι (δωρέομαι). Χαρίζω, κυρ. εἰς πολλούς, ὡς ὧδε διαμοιράζω, μοιράζω, Ἰωάνν.

Διαειδής, ές, ὁ, ἡ, = διαφανής, Ἡσυχ.

Διαείδομαι, Μ. εἴσομαι (ΕΙΔΩ). Κάμνω νὰ διαβλέπῃτις, φεικνύω σαφῶς. «Ἡν ἐρετὴν διαείσεται (Ἰλ. Θ, 535)», δῆλον ὅτι λέγει τὴν ἀνθρείαν του· καὶ παθητ. γίνομαι γνωστός, δείχνομαι, γνωρίζομαι, ὡς Ἰλ. Ν, 277. «Ἐνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν». Πρβλ. Διείδον.

Διαείδω, Μ. εἴσω καὶ, εἴσομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διείδω, ἰδιαίτ. ψάλλω, τραγουδῶ ἀρμοδίαις, ὡς παρὰ Θεοκρ. Ε', 22. «Τοὶ διαείσεσθαι, δῆλον νὰ ψαλουσικήσω μαζί σου εἰς τὸ ψάλσιμον, ἤτοι δῆλον νὰ ψάλωμεν (τραγουδήσωμεν) μαζὶ καὶ νὰ ἰδῶμεν ποῖος δὰ περάσῃ τὸν ἄλλον, ἀντ. προσώπου.

* Διαειμένος, παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ διείμι.

* Διάειμι (εἶμι), ἀντὶ, εἶμαι, Μετοχ. διαΐδν, ὡς πρωτότυπος τοῦ εἶμαι ον, Πλάτ. Κρατυλ. Σ. 412. Δ. 431. Β. Ε.

* Διαειπεῖν, ποιητ. διαειπέμεν, ἐπ. ἀντὶ διειπεῖν. Συνομιλεῖν, Ὀδ., ἴδε διείπον.

Διαέριος, ὁ, ἡ (ἀήρ). Ἀέριος, καὶ ὢν ἐν τῷ ἀέρι, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἀπολλώνι. Β'. «Διηέριαι πτέονται». «Μὴ θαυμάσῃς, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια ὧδε σοι λέγειν», Λουκιαν. Ἰκαρ.

Διαερόω, ῶ. Μ. ώσω (ἀερόω). Βάλλω τι, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ ἀεριστῇ, ἀερίζω, Πλούτ. Προβλ. Συμπ. ς', 7. ἔνθα ἐσφαλμ. ἀναγιν. «Διεωρωμένου πολλάκις ἐξαυδᾶ καὶ ἀποσείεται, ἀντὶ τοῦ διηερωμένου, ἐκ τοῦ διαερόομαι, ἐκθέτομαι, ἐκβάλλομαι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζομαι.

Διαζάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀπαρ. διαζῆν (ζάω). Περνῶ ὅλην μου τὴν ζωήν, ὡς καὶ τὸ, διαβιόω, Ἡροδ. 3, 25, ὅστις χρῆται τῷ Ἰωνικῷ τύπῳ διαζάω. Ξενοφ. «Τὸν λοιπὸν βίον διαζῶσιν· καὶ Ἀριστοφ. «Πῶς οὖν διᾴζῃς, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; καὶ παρὰ Πλάτ. «Νομῷ γὰρ διάζων τὸ πλεῖστον». «Διαζῆν ἀπό τινος», διατηρῶ τὴν ζωήν μου ἀπό τινος, Ἀριστ. Ὀρν. 1421. συνάπτεται δὲ τὸ διαζῆν καὶ μὲ τὴν λέξιν βίον, ἢ μή· τὸ δέ, ἐν ᾧ περᾷ τις τὴν ζωήν, τίθεται εἰς μετοχήν. 2) ζῶ μεταφ.

Διαζευγμός, οῦ, ὁ (ζεύγω). Τὸ διαζευγνύειν, χωρισμός, ξεχώρισις, Πολύβ. Ι. 7.

Διαζεύγνυμι, καὶ Διαζευγνύω, Μ. εὔξω (ζεύγνυμι, ἀνωμ.). Ξεχωρίζω ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, τίτινος· λέγεται καὶ ἐπὶ γάμου. Διαζεύγνυμαι, ξεχωρίζομαι. ὅθεν

Διαζευκτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαζευγνύῃ, ξεχωρίζῃ.

Διάζευξις, εως, ἡ, = διαζευγμός. Ξεχώρισις.

Διαζηλεύομαι, Ἀπιθ. Μέσ. (ζηλεύω). Φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι μέ τινα, ἢ μετ' ἀλλήλων, Ἱππογρ.

Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (ζηλοτυπέω) ῥοτ. προτ. Εἶμαι ζηλότυπος, ζηλιάρης, Αἰσήν. Π. σηλ. 588. 2) ἀνταγωνίζομαι, εἶμαι ἀντίζηλος, rivaliser.

Διάζησις, εως, ἡ (διαζάω). Τὸ νὰ περνᾷ τις τὴν ζωήν του, παρὰ Στοβ. ἐκλ. Ἠθ. σελ. 378.

Διαζητέω, Μ. ήσω (ζητέω). Διὰ ὅλου ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλάτ. Πολ. 2) ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 439.

Διάζομαι. Ἀραδιάζω, στήνω τὰ στημόνια εἰς τὸν ἐργαλειόν, ἀρχίζω τὸ ὑφάσμα μὲ τὰ στήμονα, σταυρώνοντας τὰς κλωστὰς (λέξις ὑφαντική), ὡς καὶ τὸ κοινῶς διάζομαι, (ὅθεν τὸ Διάσμα) τὸ αὐτὸ καὶ ἁπτῆσαι τὸν στήμονα, ἢ, προφορικῶτερα, παρὰ Σουΐδ. «Χαλκεία ἑορτή, ἐν ᾗ καὶ ἱέρεια μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζουσιν». Ζήτ. Δίασμα. (πιθανῶς ἐκ τοῦ δίς, πέρνω διπλᾶ)

Διαζυγία, ας, ἡ, = διαζευγμός, ἐπιγρ.

Διαζύγιον, τό. Ὁ χωρισμὸς τοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ, ὁ χωρισμὸς τοῦ γάμου· καὶ τὸ χωριστικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας δίδεται.

Διαζωγραφέω, ῶ, Μ. ήσω (ζωγραφέω). Τελειόνω τὴν ζωγραφίαν, ζωγραφίζω, Φίλ.

Διάζωμα, καὶ, διαζωστμα, τό (διαζώννυμι). Λέγεται τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γόφους (στανρί), εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινάς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. «Φρενῶν διάζωσμα», τὸ Διάφραγμα, τὸ ὁποῖον ξεχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἧπαρ (τὸ στιόπι) ἀπὸ τὰ λοιπὰ σπλάγχνα· καὶ αἱ δύο αὗται σημασίαι εἶναι τρόπον τινὰ συνώνυμοι, ἐπειδὴ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινάς, εἶναι στενώτερον καὶ περιμαζωμένον, καὶ ξεχωριστὸν τρόπον τινὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη· ὅθεν τὸ παρὰ Πλουτ. «Εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης», στενεύεται, σφίγγεται εἰς ἕνα στενὸν τμῆμα, κομμάτι τῆς γῆς· καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ παρομοίως δυναμένει τὰ γυῖα, διὰ τοῦτο ὁ Πλούτ. «Τὸ ἔρεισμα καὶ διάζωσμα (ἤτοι ὑποστήριγμα) τῆς τροφῆς», λέγει. 2) παρὰ Βιτρουβ. Ε'. 17. στενὸς ὑπερκρεμάμενον μέρος τοῦ θεάτρου· καὶ παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 205. καὶ μέρος τοῦ στύλου (κολώνας), τὸ ζωνάρι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. Παρὰ δὲ Θεοφράστ. περὶ λίθ. «Ὥσπερ διάζωσμα τιθέασιν αὐτὸν οἱ Αἰγύπτιοι», τὸ κάτω μέρος, ἔνθα πατεῖ ὁ στύλος, καὶ τὸ ἐπάνω αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κορώνα, corniche. 3) παρὰ Διοσκορ. Ε'. 144. μία παντλῆκα, ἢ κάθε δέμα στενόν, καὶ μεταφ. κομμάτι μακρὺ καὶ στενὸν γῆς. 4) παρὰ Θουκυδ. Δ'. τὸ στεφάνι τὰ κρυφὰ μέρια δέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκρυπτον οἱ ἀθληταὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὸ σπάσιμον. 5) τὰ στενὰ βραχία τῶν Ἀμαζόνων.

Διαζωμεύω (ζωμεύω). Βράζω, μαγειρεύω τι τόσον καλῶς, ὥστε ἀναλύεται εἰς ζωμί, Ἱπποκράτ. ἔνθα ἐν Χειρογρ. ἐκδιαζωμεύω, καὶ ἐκζωμεύω ἀναγ.

Διαζώννυμι, Μ. ώσω καὶ διαζωννύω (ζώννυμι, ἀνωμ.). Περιζώνω, τριγύρω ζώνω· καὶ μέσ. διαζώννυμαι, ζώνομαι μέ τί, Λουκιαν. «Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Διεζώσμεθα τὸν ἀπιναύκην· αἰτ. πράγμ. καὶ τροπ. ἑτοιμάζομαι, καθοπλίζομαι. 2) κάπτω τί διὰ ζώνης, μὲ τεῖχος ὁλ., ἀποχωρίζω. Πλούτ. εἰς Περικλ. 19. «Τὸν αὐχένα διαζώσας ἑρύμασι καὶ προβλήμασιν ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν», ἔκοψε τὸν λαιμὸν, τὴν γλῶσσαν τῆς γῆς (τὸν ἰσθμὸν) καὶ ἐστερέωσε, τὸν ἔζωσε μὲ τεῖχος ὁλ. καὶ ὀχυρώματα. 3) μπαλόνω, διορθόνω, μερεμετίζω, ὡς «Διαζώννυσθαι σκάφην». Ζήτ. Ἀποζώννυμι.

* Διαζωννύω, νεώτ. τύπος ἀντὶ διαζώννυμι.

* Διάζωσμα, τό, = διάζωμα.

Διαζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ δωδέκατος σφόνδυλος τῆς κεφαλοθωρακικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Πολυδ. Β', 179. καὶ

Διαζώστης, ου, ὁ· καὶ διαζώστρα, ἡ, = διάζωμα, Αἰσήν. 13. σελ. 607. 199.

* Διαζώω, Ἰων. ἀντὶ, διαζάω, Ἡροδ.

Διάημι, Μ. ήσω (ἄημι, ἀνωμ.). Διαφυσῶ, ἢ διὰ ὅλου, πάντοτε πνέω, φυσῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. μετὰ γενικῆς.

Διαθαλασσεύω, Μ. εύσω (θαλασσεύω). Ἀποχωρίζω τι διὰ τῆς θαλάσσης. Παθητ. διαθαλασσεύομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι διὰ τῆς θαλάσσης, Ἀλκίφρ. 2. Ἐπ. 3. «Τοσοῦτον διατεθαλαττευμένην».

Διαθάλπω, Μ. ῥω (θάλπω). Διὰ ὅλου θερμαίνω, ζεσταίνω, θάλπω, Βασίλ.

Διαθάπτω. Διὰ ὅλου θάπτω, Λιβάν. Α'. σελ. 125.

* Διαθαρρέω, τὸ ἐπιτετ. θαρρέω, Αἰλ. ἰδιοτ. Ζ. 4, 14.

Διαθαύμαστος, ἐπῳ. ἀνάγν. «Μὰ διαθαύμαστον», παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμ., ἀντὶ τοῦ, «Μὰ Δία, θαυμαστόν».

Διαθεάομαι, ῶμαι, Μ. ἀσομαι, Ἰων. ήσομαι (θεάομαι). Βλέπω διὰ μέσου, ἢ ἀκριβῶς, διὰ ὅλου θεωρῶ, παρατηρῶ, Ξενοφ. Ἀναβ.

Διαθεάω, ῶ, Μ. ώσω (θεάω). Θεατρόνω διὰ ὅλου, ἀλείφω, ἢ καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι, Ὀδ. Χ, 494. «Εὖ διαθείωσον μέγαρον καὶ δῶμα· λέγεται καὶ διαθειόω.

Διάθεμα, τό. Τὸ ἀνάθεμα τῶν ἀστερισμῶν εἰς ἓν διωρισμένον σημεῖον, Λέξις Ἀστρολογική, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.

* Διαθερίζω (θερίζω). Διὰ ὅλου θερίζω.

Διαθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω, ζεσταίνω διὰ ὅλου, περνῶ καὶ πέρα, Δημοσθ.

Διαθερμασία, ας, ἡ. Τὸ θερμαίνειν διὰ ὅλου, τὸ ζέσταμα.

Διάθερμος, ου, ὁ, ἡ. Πολλὰ ζεστός, πέρα καὶ πέρα, διὰ ὅλου ζεσταμένος, Ἀριστοτ.

Διαθερμόω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, διαθερμαίνω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 65. ἀμφίβ.

Διάθεσις, εως, ἡ (διατίθημι). Τὸ διατιθέναι, βάλλειν εἰς τάξιν· διάταξις, διαταγή, διακόσμησις (π. χ. «Διάθεσις νόμων»)· ἡ διάταξις διὰ τῆς διαθήκης· ὁ διαμερισμὸς τῶν σχημάτων ἐν μιᾷ εἰκόνι, ἔπομ. τὰ περιστώμενα ἀντικείμενα αὐτά· καὶ ἡ ζωντανὴ παράστασις τόσον δι' ἰχνογραφίας καὶ χρώματος, ὅσον καὶ διὰ λόγων, ἄρα ἰχνογραφία, ζωγραφία, σχεδίον, σκιαγραφία (ὡς παρ' Ἀθην. ια', 6. διαθέσεις μυθικαί)· καὶ ἡ ἔκθεσις, ὁμιλία ἑνὸς ῥήτορος· ὅθεν, διαθέσεις, αἱ ὑποθέσεις, τὸ ὑποκείμενον ἑνὸς ποιήματος, ἐξαιρέτως δὲ μιᾶς ζωγραφίας, ὡς καὶ ἡ ζωγραφία αὐτή· ἔτι δὲ αὔξησις διὰ λεπτομερῶν παραστάτεως τινός, Πολυβ. β', 61. καὶ ε'. 7. καὶ λδ', 4. 2) ἡ κώλυσις, ἡ ἕκθετις τῶν πραγ-

ματείων διά πώλησιν, Gron. Ἀρποκρατ. Θωμ. Μ. σ. 211. 3) ἐκ δὲ τοῦ παθητικοῦ, κατάστασις, θέσις, ποιότης· ἐπὶ σώματος, κατάστασις ὑγείας, ἀσθένεια· ἐπὶ δὲ ψυχῆς, κατάστασις τοῦ νοός, καὶ φρόνημα, χαρακτήρ· ἔτι δὲ κλίσις, ἀγάπη, ῥοπή, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρός τινα περισσότερον ἢ πρὸς ἄλλον, prédilection· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἡ ἰδιότης, κατάστασις, περίστασις· καὶ ἐπὶ ἀρχῆς, ἡ ἀρχὴ καὶ σύστασις αὐτῆς· ἔτι δὲ σπάνιον συμβεβηκός.

Διαθεσμοθετέω, ῶ (θεσμοθετέω). Διορίζω καὶ διατάττω διά νόμων, Πλάτ. εἰς Τίμ. σ. 328. »Πάντα διαθεσμοθετεῖνει.

Διαθετήρ, ῆρος, ὁ· καὶ διαθέτης, ου, ὁ (διατίθημι). Ὁποιος βάλλει τι εἰς καλὴν τάξιν, κυρ. καὶ μεταφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, διοικητής, Πλάτ. »Διαθετης χρημάτων«, ἀντὶ διατειμητής, Ἡρόδ. 7, 6. ὄθεν

Διαθετικός, ἡ, όν, Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βάλλῃ εἰς καλὴν τάξιν, καὶ μεταφ. βάλλων εἰς θέσιν τινα, κατάστασιν, καὶ διάθεσιν, ἡ φρόνημα.

Διαθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Διατρέχω, διέρχομαι, περνῶ διά μέσου τινος· καὶ μεταφ. ξαναθεωρῶ, ξαναπερνῶ ἓν ἀντικείμενον ἔγγραφον ἢ τὸ διὰ λόγου. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιτρέχω, περιφέρομαι, Ἡρωδ. 2, 4. »Διαθέοντος λόγουν (Ξεν. Οἰκον), ἐπὶ φήμης περιφερομένης. 3) τρέχω ὁμοῦ μέτινα διά ἁμίλλαν, στίχημα, ποῖος τὰ πρότῃ τὸν ἄλλον, »Πρός τινα«, ὡς παρὰ Πλουτ. »Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρονα.

Διαθήκη, ης, ἡ (διατίθημι). Τάξις, ὁρδινία, ἑτοιμασία· καὶ συμφωνία, συμβιβασμός, συνθήκη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 439. »Ἢν μὴ διάθωνται γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί, ἐὰν αὐτοί δὲν κάμουν μὲ ἐμὲ παρόμοιον συμβιβασμόν. 2) ἡ κοινῶς διαθήκη (διάτα), Δημοσθ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Διαθήκην συνωμοσίαν.

Διαθηλύνω, Μ. υνῶ (θηλύνω). Κάμνω εἰ ὅλου γυναικώδη.

Διαθηράω, ῶ, καὶ διαθηρεύω (θηράω, θηρεύω). Ἀνιχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ τὰ ἴχνη τῶν ζώων διὰ κυνηγί· καὶ κυνηγῶ· ὄθεν »Οἱ διαθηρῶντες«, οἱ κυνηγοί.

Διαθηριάω, ῶ, Μ. άσω, τὸ ἐπιτετ. θηριάω. Λίαν θηριώδη, κάμνω τινὰ ὡς θηρίον· μεταφ. θυμόνω, ἀγριόνω κατὰ πολλά, ὡς καὶ τό, διαγριαίνω, Πλούταρχος.

Διαθλάω, ῶ, Μ. άσω (θλάω). Δι' ὅλου θλάω, κατατυντρίβω, δι' ὅλου τζακίζω, ζουλίζω· καὶ παθ. διαθλάομαι, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, Γαλ.

Διαθλέω, ῶ (ἆθλέω). Δι' ὅλου ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἢ φέρω εἰς τέλος τὸν ἀγῶνα. 2) διαθλέω πρός τινα, ἢ τινί, ἀντὶ τοῦ, ἐναντίον τινὸς ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι μέ τινα, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ε'. 6.

Διαθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Δι' ὅλου θλίβω, ζουλίζω, Σουίδ. ἐν λέξει βλιμάζω. (υ – –)

Διαθολόω, ῶ, Μ. ώσω (θολόω). Δι' ὅλου, ἐξ ὁλοκλήρου θολόνω, Πλούτ.

Διαθορυβέω, ῶ (θορυβέω). Κάμνω θορυβώδη, ἀνήσυχον καὶ ταραχώδη (Θουκυδ. Ε'. 29.). Θορυβῶ, συγχίζω· ἐνεργ. τὸ ἐπιτατ. θορυβέω.

Διάθραυστος, ου, ὁ, ἡ. Κατατζακισμένος, συντριμμένος· εὐκολοτζάκιστος, Θεόφραστ. Δίδ. ἐκ τοῦ

Διαθραύω, Μ. αύσω (θραύω). Κατασυντρίβω, κατατζακίζω, Πλάτ. εἰς Τίμ. σ. 859. καὶ διασπῶ.

Διαθρέω, ῶ (ἀθρέω). Κυττάζω ὁλόγυρα, παντοῦ· ἀκριβῶς γνωρίζω, παρατηρῶ· διασκοπῶ, παραμονεύω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 643. Θεσμ. 657.

*Διαθρίζω, κατὰ συγκ. ἀντὶ, διαθερίζω, ποιητ.

Διαθροέω, ῶ (θροέω). Διαλαλῶ, διασπείρω, κάμνω τι γνωστὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων (λέγεται μάλιστα, ὅταν κηρύττω ἕνα ψεῦμα), Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. 4. Θουκυδ. ς'. 40. καὶ Η'. 91. Παρὰ δὲ Νικήτᾳ ἐν τοῖς Χρον. ἀντὶ τοῦ διασοβέω.

Διαθρυλλέω, = ἡ διαθρυλέω, Μ. ήσω, (θρυλλέω). Ἐξηπλόω διά τῆς ψήμης, γεμίζω τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων, ἔχω τι παντοτε εἰς τὸ στόμα, ὁμιλῶ συχνὰ καὶ πολλὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Παθητ. γενικῶς ὁμιλεῖται, εἶμαι ξεκουφαμένος, συνήθ. μετὰ τῆς μετοχ. ἀκούων, ὡς παρὰ Πλατ. Λυσ. σ. 205. Β. καὶ ὁ αὐτὸς Πολιτ. β'. σ. 358. C. »Ἀπορῶ μέντοι· διαπεθρυλημένος τὰ ὦτα ἀκούων Θρασυμάχου, ξεκουφωμένος, ἔχοντας ὅλη γεμάτα τὰ αὐτία μου. Ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τό, διατεθρυλημένος, διά τοῦ, κατηχολασχημένος.

Διαθρύπτω, Μ. ψω, παθητ. ἀόρ. διετρύφην (θρύπτω, ἀνμλ.). Κάμνω τζάκισμάτε εἰς ἕν ὅλον, ὥστε νὰ γένῃ τρύπα, π. χ. εἰς ἕνα τοῖχον, διορύττω, διαρρήγνυμι, διαπτῶ, ἢ κατατζακίζω, τζακίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἑπομ. συντρίβω, κατακοπανίζω, κατατρίβω, »Τὸ κρανίον διαθρύπτειν«, Λουκ. Παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον ἅπαξ καὶ ἐν τῷ παθητ. ἀορ. τῆς μετοχῆς, π. χ. »Τρηχὰ τε καὶ τετρυχὰ διατρυφὲν (τὸ ξίφος) ἔκπεσε χειρόςν (Ἰλ. Γ'. 363.)· κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 14. »Ἀσπίδες διατεθρυμμέναι«. 2) μεταφ. νεκρόνω, ἀδυνατίζω, καὶ μάλιστα διά τῆς ἀσωτίας καὶ τρυφῆς, ἑπομ. κάμνω τινὰ μαλακόν, γυναικώδη, τρυφηλόν (ἐκθηλύνω), ἢ, ἄσωτον, ἀσελγῆ, τρυφερόν, ἀβροδίαιτον, Ξενοφ. πολ. Λακεδ. β'. 1. Αἰλ. ποικ. ἱστ. δ'. 3. ἔτι δὲ διά κολακείας κάμνω ὑπερηφάνον. — Παθητ. ὡς ἐπὶ τῆς ἀ. σημ. τοῦ ἐνεργ. συντρίβομαι, κατακοπανίζομαι, κατατζακίζομαι, τροπ. ἀτονίζομαι, ἀδυνατίζομαι· κυρ. ὑπὸ τρυφηλότητος καὶ ἀπαλότητος γίνομαι γυναικώδης, ἐκθηλύνομαι· ἐν γίνει, ἀτονίζομαι κατὰ τὰς δυνάμεις τοῦ νοός, ὅθεν ὁ τοιοῦτος »Διατεθρυμμένος« λέγεται. »Διατεθρύφθαι τὸν βίον (Αἰλ. π. ἱστ. ιγ'. 8.)«, εἶναι θηλυδρίας, γυναικώδης, ζῶ ἄσωτως καὶ ἀβροδιαίτως. »Πλούτῳ διαθρύπτεσθαι«, ξεφαντόνω, ζῶ ἐν τῷ πλούτῳ ἀσώτως, Αἰσχ. Προμ. 891. πρβ. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2, 35. ὅθεν, διά τῆς ἡδυπαθείας, κολακείας ἢ ἄμετρου ἐπαίνου γίνομαι πεφυσιωμένος, ἀκατάσχετος, ὑπερήφανος, εἰρηματίας, ματαιόφρων, κορδόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι, κομπάζω, ὡς, παρὰ Πλουτ. εἰς Δίον. 8. »Διατεθρυμμένος τὰ ὦτα κολακείαις« καὶ Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 24. 25. Ρωμ. ζ'. 2, 23. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν, ζητουσῶν νὰ ἀρέσωσι, κάμνω νάζια, καμαρόνω, ἢ περιπαίζω τινὰ διὰ μέσου ἐπιτηδείων μαθημάτων, πανουργιῶν, τινί, Θεοκρ. 6, 15. πρβ. 3, 36. Παρὰ δὲ τῷ αὐτῷ (Θεοκρίτῳ) 15, 90. »Ἤδη διαθρύπτεται«, λέγεται ἐπὶ τραγῳδοῦντος, ἢ ὁποία τότε θέλουσα ν' ἀρχίσῃ νὰ τραγῳδήσῃ, βάλλεται εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν καὶ τάξιν διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀρχίσῃ· ἄρα ἐν γένει, ἑτοιμάζομαι ν' ἀρχίσω τί, πρβ. Spohn lectt. Theocr. 3. p. 11. Διατεθρυμμένως, Ἐπίρ. ἐκτενευρισμένως, ἀδυνάτως, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Σ. 922. Β. »Αἰσθητως γὰρ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἡδονὴ μέλλειν ἡμῖν τελευτᾶν. (Τὸ Ὕψιλον ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἔστι μακρόν) ὄθεν

Διάθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Σύντριψις, κατατζάκισις. 2) τὸ ἐκτενευρύν, ἐκθήλυνσιν· καὶ ἀδυναμία, γυναικοτύνη, τρυφερότης, μαλακότης, ἔτι δὲ καμάρωσις, καὶ ξεφάντωσις, τρυφή, ἡδυπάθεια.

*Διαθρώσκω (θρώσκω, ἀνμ.). Διαπηδῶ, πηδῶ διά τρύπας τινός.

Διάθυρα, τά (θύρα). Τὰ παρὰ Ῥωμ. πρόθυρα, ξύλα πλάγια, κάγκελα ἐμπροσθεν εἰς τὰς θύρας, Βιτρούβ. ς'. 10.

*Διαΐ, ποιητ. ἀντὶ διά, μᾶλ. παρὰ τοῖς Τραγ. Seidl. doctrin. p. 94.

Διαϊγδήν, Ἐπίρ. (διαΐστω). Ὁρμητικῶς διά μέσου (ὡσὰν φουρτοῦνα) διαπερῶντας, τοξοντικῶς, Θεόκρ. Γ'.

Διαϊθρίζω, Μ. άσω, (αἰθρίζω). Γίνομαι ὅλως καθαρός, ξάστερος, γαληνιῶ δίλου. 2) ἀρχιῶ νὰ φέγγῃ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. δ', 11. »Ἐδόκει διαιθρίζειν«. Τοιοῦτον καὶ τὸ, ἀπαιθρίζω.

Διαίθρας, ου, ὁ, ἡ (αἴθρα). Ξάστερος δι' ὅλου, καθαρός, γαληνιαῖος· διαφανής, Πλούτ. Ζήτ. εἰθύρας. ὄθεν

Διαιθρόω. Δι' ὅλου ξαστερόνω, καθαρίζω, γαληνίζω. Ζήτ. ἐπιχλώω.

Διαιθύσσω (αἰθύσσω), ταυτὸν τῷ, αἰθύσσω, προσθέτει τῆς διά. Ὀγλίγωρα διαβαίνω, κινοῦμαι, διαπερῶ, διαῤῥιπίζω, ἐπὶ ἀέρος, Ἡσιόδ. Ὀλ. 7, 175.

Δίαιμος, ου, ὁ, ἡ (αἷμα). Αἱματώδης, Εὐρπ. Ἑκ. 653. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, ἀνακατωμένος μὲ αἷμα, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πελιβ. »Δίαιμον πτύσμα«.

Διαίνω, Μ. ἀνῶ, Ἀόρ. ἐδίηνα. Ὑγραίνω, βρέχω, κυρ. ἐπὶ βροχῶν, καὶ ἐπὶ νερῶν, ὡς, Ἰλ. Ν, 30. ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 495. »Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε, ὑπερφίαλον δ' οὐκ ἐδίηνεν«, παροιμ. ἐπὶ τῶν ψευδωλῶς χαριζόντων, ἢ ἐπὶ τῶν λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων, σύμῃ καὶ τῇ ἐνδον ἀγαθῇ διαθέσει. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγ., βρέχω μετὰ δακρύων, θρηνῶ τί, ὡς, ἁμαρτίαν, πῆμα, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 102. »Δίηνε πῆμα, ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυα, ἔκλαιε. — Μέτ. κλαίω, Blomf. Αἰτχ. Περσ. 263. καὶ στίχ. 104. »Διαίνομαι γοεδόκῳ, ἀντὶ τοῦ κλαίω. — Ἐκ τοῦ δίω, ὄθεν διερός, καὶ δύω, ὄθεν δύνω. Τινὲς τῶν παλαιῶν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ αἴνω. Ὁ δὲ Ἡσύχ. »Αἶνων, πτίσσων«, ἔχει. Ἄλλος δὲ Γραμματικὸς παρὰ τῷ Ἐτυμ. λέγει, »Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀλληλεσμένον σῖτον, ὅ ἐστιν ἀναζεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα. Ὁ Ἡσύχ. πάλιν, »Αἰνεῖν, ἀναπαίρειν, ἀναπαύειν, οἱ δὲ ἀναπλεῖν κριθὰς βεβρεγμένας«. Καὶ πάλιν, »Ἀναντα, τὰ μὴ βεβρεγμένα Σοφοκλῆς, ντὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν, ἔνθα τινές, ἀντὶ »Κεκολλημένα, κεκομμένα«, ἐπιδιορθοῦσι, ἀναφέροντες τὴν σημασίαν ἐκ τῶν, »Ἤνας, κόψας«, καὶ »Ἄφνα, ἔκοψα· Ἀφῆναι, τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς ταῖς χορτὶ τρίψαι«. Τοῦ δὲ Γαλην. τὸ Γλωσ. ἔχει, »Ἤναι, κόψαι, καὶ Ἤνίων, τῶν κεκομμένων«. Τινὲς δὲ ἐσφαλμένως καὶ τὸ πτισάνη, ἐκ τοῦ, πτίσσω, ἄνω, παράγουσιν. Ἐκ τούτοις ὅλοις φαίνεται, ὅτι δὲν σημαίνει τὸ πτίσσειν, ἀλλὰ τὸ ὑγραίνειν καὶ ζυμόνειν, ὡς ἐν τῷ διαίνω, καὶ δύνω. Ἐκ τοῦ αἴνω παράγεται ὄχι μόνον τὸ διαίνω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰαίνω, ὡς τὸ αὔω, ἰαύω, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἰάομαι, ἐκ τοῦ ἰάω ἐγένετο. (ἄρα συγγεν. τῷ, ἰαίνω, δεύω, διερός).

Διαιολάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ποικίλλω, καὶ ἐξαπατάω.

Διαίρεσις, εως, ἡ (διαιρέω). Μοίρασις, κόψιμον εἰς τμήματα· διαμοίρασις· διορισμός· διάκρισις, καὶ διαφορά· διανομή· χωρισμός· τομή· ἀφανισμός· παρὰ Τήτορ. ἐπὶ συλλογισμῶν, ὅτε ἕναστον κῶλον κλείεται μὲ χωριστὸν ῥῆμα, »Ἐκ διαιρέσεως (Ἀριστοτ.), διακεκριμένως, κατὰ διαχώρισιν, καὶ μερισμόν. Παρὰ Γραμμ. ἀντίθ. τῷ, συναίρεσις.

Διαιρέτης, ου, ὁ. Ὁ διαχωρίζων τι εἰς τμήματα, κομμάτια, μοιρασίας, διανέμων, διορίζων, καὶ διαιρῶν· καὶ λέξ. ἀριθμ.

Διαιρετικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς διαίρεσιν, ο. ε. χωρισμόν, διανομήν, διαφοράν, διάκρισιν κτ.

Διαιρετικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διαίρεσιν, μὲ τρόπον διαιρέσιμος ἁρμόδιον, ἢ κατὰ μέρη, ὄχι ἐκ μιᾶς, Πλούτ.

Διαιρετός, ή, όν. Διηρημένος, διαμοιρασμένος· διακεκριμένος· καὶ δυνατὸς νὰ διαιρεθῇ, διακριθῇ, μοιρασθῇ. Παρὰ Ξεν. παιδ. δ'. ἀντίκειται τῷ, σύνθετος. »Διαιρετὸς ὑποκένταυρος«, ξεχωρισμένος, ὅς τις ἐμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ. Ἀριστοτ. »Συνεχὴς καὶ διαιρετὸν ἀντικεῖνται· καὶ Θουκυδ. Α'. »Διαιρετὸς λόγος«.

Διαιρετῶς, Ἐπίρ. Μὲ διαίρεσιν, διηρημένως. ἐκ τοῦ

Διαιρέω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. β'. διεῖλον (καὶ δίχ' αὐξήσ. ἐδίαλον), καὶ παθ. διηρέθην (αἱρέω, ἀνμλ.). Λαμβάνω, πέρνω τὸ ἓν ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἤτοι διαιρῶ, μοιράζω, σχίζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω, ἀποχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Γ, 280. »Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλος ἀσπίδος,« ἤτοι ἔκοψε. »Διαιρεῖν τρία μέρη« (Πλατ. Φαίδρ. σ. 253. C.), ἀντὶ εἰς τρία μέρη· καὶ καταλάπτω, ξεσχίζω· χρημνίζω τί, καταβάλλω· Μέσ. διαμοιράζειν ἀναμεταξύ των, Ἡσ. Θεογ. 1 (2. 2.) βάλλω χωρὶς, διαιρῶ, διακρίνω, προσδιορίζω· καὶ ἀποφασίζω, κρίνω περίτινος. »Διαιρεῖν διαφοράν«, συμβιβάζειν τὰς διαφοράς, Ἡροδ. δ', 23. »—ψήφῳ περί τινος (Αἰσχ.)«, ἤτοι ἀποφασίζειν μὲ ψῆφον. 3) μεταφ. προσδιορίζω τι ῥητῶς, λέγω, διηγοῦμαι, καὶ (μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω, ὡς, »Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διηρημένος,« ἤτοι προσδιορισμένος. »Οἱ τὰ δίκαια διαιροῦντες« (Διον. Ἁλικ. ί, 1.), ἀντὶ, οἱ ἐξηγοῦντες καὶ ὁμιλοῦντες τὸ δίκαιον. »Σημεῖον, τέρας διαιρεῖσθαι« (Διον. Ἀρχ. Ϛ', καὶ δ', 6.), προτυμαίνει, ἐξηγεῖ. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. β', 21. »Τοὺς σταυροὺς διαιρεῖν«, ἀντὶ τοῦ ἀνασκάπτω, ξεσπίνω, ἐκβάλλειν ἔξω βιαίως. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. »Τὸν ὄρυγα διαιρῶν· καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Β'. »Ἃ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγὰ εἶναι οἷα λέγομεν καὶ μήν, ὅταν διορίζω, διακρίνω ἀγωγά· καὶ παθητ. παρὰ Πλατ. ὡς, »Διαιρεῖσθαι εἰς μέρη«. — Διηρημένως, Ἐπίρ. μὲ διαίρεσιν, ξεχωριστά.

Διαίρω, Μ. ἀρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Τψόνω, σηκώνω εἰς τὸ ὕψος, ὡς, »Διῆρε τὸ βόπαλον,« παρὰ Λουκ. Ἐτὰ ὅτε λέγεται καὶ, »Διαίρειν ἄνωθεν (ὡς παρὰ Ξεν. Ἱππ.)· καὶ παρὰ Γρηγ. Θεοφρ. »Διαίρειν ὕψος.« »Διάρας τὸ στόμα, τὰ χείλη, ἀνείγειν τὸ στόμα καὶ ὑψόνειν τὴν φωνήν. — λόγον, ἀντὶ, ὑψόνω τὸ ὕψος, λέγω μὲ ὕψος ὑψηλόν, Schaef. mel. p. 10. Μέσ. διαίρομαι, σηκόνω εἰς ἐμέ, εἰς τὸν ἑαυτόν μου μέλος τί τοῦ σώματος, ἢ ἄλλο τι, π. χ. »Βακτηρίαν διαρασθαι«, σηκόνω τὸ ὁπλοκέντι. 2) διαίρειν, ἀμεταβ., κινοῦμαι πρὸς, ἀναχωρῶ, μετοίκω π. χ. εἰς Συρίαν, ὡς καὶ τὸ, ἄρωτες εἰς Συρίαν· ὅθεν καὶ, »Διαράμενοι ἀπαλλάττεσθαι«, ἀναχωρῶ βιαίως· καὶ παρὰ Πολυβ. »Διαίρειν τὴν θάλατταν, τὸν πόρον«, ἀντὶ, μὲ ἀνοιχτὰ πανία διαβαίνω τὴν θάλασσαν, τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, πρβ. Αἴρω.

Διαιτάνομαι, Μ. σθήτομαι (αἰτιάνομαι, ἀνμλ.). Καθαρῶς καὶ καλῶς αἰτιάνομαι· καὶ, διὰ τῆς αἰσθήσεως διακρίνω, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων. Ε'. 1. »Τὰς διαφορὰς διαισθάνεσθαι«.

Διαίσσω, Μ. ἴξω, ποιητ. ἀντὶ διΐσσω (Ἐπ. υ – – –, Τραγ. ἐπιτοπολὺ υ υ – –)

Διαιτάω, ῶ, Μ. ώσω (αἰτάω). Δι' ἄλου, τελείως ψάχνω, ἀφανίζω· φωτεύω, Σοφοκλ. Τραχ. 881.

Διαισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι· τὸ ἐπιτετ. αἰσχύνομαι. Κατὰ πολλὰ αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Λουκιαν.

Διαίτα, της, ἡ. Ζωή, διαγωγή, τρόπος τοῦ ζῆν, διαφόρως ἐκλαμβανόμενος. 1) τρόπος τοῦ ζῆν πολιτικὸς, παρ' Ἡροδ. 1, 157. »Δίαιτα τῆς ζωῆς«, ὡς vita rustica. 2) ὁ ἠθικὸς τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διαγωγή. 3) οἰκιακῶς, ὡς »Δίαιτα μητρία, αὐτάνης, ἡ, ἡ δίαιτα ἐστὶ μοιῶ ζῶ, διατρίβω. 4) φυσικῶς, ἡ ἰατρικῶς, ἐν ᾧ ἐνοεῖται καὶ ἡ πρὸς τὴν τροφὴν τάξις, ἡ δίαιτα, ἰατρικὴ παραγγελία πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, Ἡροδ. 1, 35. αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Ξενοφ. καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν διατρίβει τινάς, ἡ κατοικία, οἴκος, οἰκίας, ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Θουκυδ. »Ἔχειν δίαιταν«. 5) γνώμη, αἵρεσις, τελείωσις μιᾶς ὑποθέσεως, περὶ ἃς γίνεται φιλονεικία, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Δίαιταν ἐπιτρέψαι«, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ ἀθία τοῦ διαιτητοῦ. »Ἐμμένειν τῇ διαίτῃ« (Ἀριστ. Σφ. 522.), στέργω εἴτε ἀποφασίσει ὁ αἱρετοκριτής. Ὁ Πίνδαρος ἔχει τοὐτὴν τὴν λέξιν (Ὀλύμ. 2, 116. καὶ Πύθ. 1, 142.) ἀντὶ τοῦ μόχρους τῆς ζωῆς, μακροβιότης· τὸ δὲ ῥῆμα διαιτάω, Ὀλύμ. 9, 10. »Πόλιν λαῶν τε, ἀντὶ τοῦ οἰκίσω· καὶ Πύθ. 9, 121. »Κεῖσε καὶ ἦμαρ διαίτασεν«, ἀντὶ τοῦ ἐτελείωσεν, ἀπέφηνεν εὐτυχῆ ἡ ἡμέρα· ὅθεν

Διαιτάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. ἐδιαίτησα καὶ διήτησα, ἢ καὶ, ἐδιήτησα. Δίδω νὰ ζῇ τις, διατρέφω, φυλάττω τινὰ εἰς τὴν ζωήν τρέφων, τρέφω. Καὶ ἐπὶ ἰατρῶν, ἀντὶ τοῦ, διορίζω τινὶ ἀρρώστῳ τί νὰ τρώγῃ καὶ πίνῃ, παραγγέλλω μίαν δίαιταν, διορίζω τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἑνὸς ἀρρώστου, Πλούτ. »Διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἷσιν. 2) κρίνω, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς διαιτητής, ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, εἶμαι αἱρετοκριτής, συμβιβάζω τὰς διαφοράς· ὅθεν ἐν γένει παρὰ Ποιητ., διοικῶ, κυβερνῶ, ὡς ἰατρὸς τρόπον τινὰ, πόλιν, λαόν, Πινδ. Ὀλ. 9, 109. Πυθ. 9, 121. — Παθητ. μετὰ μέσου μέλλοντος, διάγω εἰδός τι ζωῆς, τρώγω, πίνω, φορῶ· κατοικῶ· πολιτεύομαι, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου, Ξενοφ. »Μιτρίως, ἐν πόλει διαιτώμενοι· καὶ Θουκυδ. Β'. »Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι· καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, »Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα, τὰ ἔνυδρα.

Διαιτέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ »διαιτάομαι«, Λουκιαν. »Δίαιταν ἐδιαιτέοντο«.

Διαίτημα, ατος, τὸ (διαιτάω). Τρόπος ζωῆς, ἐξειρέτως ὡς πρὸς φαγητὸν καὶ ποτόν, Ἱπποκρ. καὶ Θουκυδ. Α'. 6. καὶ Ξενοφ. 2) = ἐνδιαίτημα, καταχρ. Ἡλιοδ. Αἰθ. β', 26, Κορ.

Διαιτητήσιμος, ου, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἐμπροσθεν τοῦ διαιτητοῦ, πρέπων νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ ἀπὸ αὐτὸν, ἢ παρ' αὐτοῦ ἀποφασισθέν τι.

Διαιτητήριος, ὁ, ἡ, = διαιτητικός. 2) τὸ διαιτητήριον, = δίαιτα σημ. δ', τόπος, οἰκία, κατοικία, εἰς τὴν ὁποίαν διάγει τινάς, Ξενοφ. Οἰκ. Θ', 4.

Διαιτητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος κρίνει, ἀποφασίζει καὶ τελειόνει μίαν διαφοράν, φιλονεικίαν μεταξὺ δύο μερῶν, αἱρετοκριτής, Δημοσθ. Ἐν Ἀθήναις ἀπέστελλον αὐτοὶ εἴδος ἐνωμοτῶν κριτῶν (Jury) χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς κανὲν τῶν μεγάλων κριτηρίων, διωρισμένοι παρὰ τῆς πολιτείας καὶ πληρονομεῖοι ἀπὸ τὰ ἀντεδιαφερόμενα μέρη.

Διαιτητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Διαιτητοῦ, ἢ εἰς τὴν ἀπέφασιν καὶ κρίσιν αὐτοῦ, ἢ 2) εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἢ δίαιταν τοῦ Ἰατροῦ, ὅθεν ἡ Διαιτητικὴ (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διορίζει καὶ ὑπαγορεύει, πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὡς πρὸς τὰ φαγητὰ, τὰ ποτὰ, τὰ φορέματα, καὶ τὰ οἰκήματα, Ἱπποκρ.

Διαιωνίζω, Μ. ίσω. Δημωτικῶς διαρκῶ, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα μένω, διαμένω, Χρυσοστ.

Διαιώνιος, ίου, ὁ, ἡ καὶ ία, ον, τὸ ἐπιτεταμ. αἰώνιος. Διὰ παντὸς αἰῶνος διαρκὴς, πάντοτεινός, Πλάτ. Τιμ. σ. 78. Ε.

*Διαιωρέω, Μ. ήσω (αἰωρέω. Διὰ μέσου τινὸς φέρω μετάρσιον, ἤτοι εἰς κίνητιν ἐν ἀέρι ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐλαφρὰν, ἢ κρατῶ μετάρσιον, εἰς τὸν ἀέρα, κρεμάμενον· ἐν τῷ παθητ. παρὰ Πλάτ. Τιμ. σ. 78. Ε.

Διακαής, ές, ὁ, ἡ, τό· ές (διακαίω). Καίων δι' ὅλου πάντοτε, δι' ὅλου, πολλὰ φλογερὸς, ἐνθερμος, πέρα καὶ πέρα ζεστὸς, Λουκιαν.

Διακαθαίρω, Μ. ἀρῶ, (καθαίρω ἀνμλ.) ἢ διακαθαρίζω. Καλῶς καὶ δι' ὅλου καθαρίζω, καὶ' ὅλα τὰ σημαινόμενα τοῦ καθαρίζω.

Διακάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ τελεία, παντελὴς, δι' ὅλου κάθαρσις, πάστρευσις, Πλάτ. Νομ. Ε'.

Διακαθέζομαι, Μ. β'. διακαθεδοῦμαι (ἕζομαι ἀνμλ.). Κάθομαι χωρισμένος, χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ μόνος εἰς τὸν τόπον μου.

*Διακαίθημαι, οῦς, ἀπὸ τῆς θυρίδος διεκαθήμετον, Πλουτ. Κικ. §. 47., ἀντὶ, ἄλλος ἀλλοῦ τῆς θυρίδος ἐκάθητο, Κορ.

Διακαθίζω, Μ. – ιζήσω καὶ ιῶ (καθίζω, ἀνμλ.). Βάλλω, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ καθίσῃ ξεχωριστὰ, ἢ βάλλω πολλοὺς νὰ καθίσωσι καθεὶς κατὰ τάξιν εἰς τὸν τόπον των, Ξενοφ. Οἰκ. ς'. 6. »Διακαθίσας τοὺς γεωργούς«.

Διακαίω, Μ. αὐτω (καίω, ἀνμλ.). Διὰ μέσου, δι' ὅλου καίω, Ἀρ. Ὀρν. 453. 2) κάμνω ἀνάψῃ, ἀνάπτω· ζεσταίνω· μεταφορικ. ὀξ, ἐρεθίζω, ἀνάπτω, διεγείρω τινὰ εἰς ὁρμητικὰ πάθη, Πλούτ. »Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Βράσσον«.

*Διακαλλύνω (καλλύω). Διὰ ὅλου καλλύνω, εὐμορφόνω, Θεοδωρ. Θηραπ. 2. σ. 32, 14. σ. 34, 28.

Διακαλλωπίζω, Μ. ίσω. Καταπολλὰ ἢ δι' ὅλου στολίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 179.

Διακαλοκαγαθίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. μέσ. Φιλοσοφῶ, ἐμιλλώμαι, συναρίζομαι μὲ τινα διὰ τὰ πρὸς τὸ χρηστὰ ἦθη πρωτεῖα, διὰ τὴν καλοκἀγαθίαν, δοτ. προσ., Στοβ. Ὁμ. 32.

Διακαλύπτω, Μ. ψω, = ἀνακαλύπτω. Διὰ ὅλου ξεσκεπάζω, Διον. Ἁλικ. Ε. 54. ἀμφίβ. καὶ παρὰ Πλουτ. Ἀλέξ. 17.

Διακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τὰ ἔνδον, κυρτόνω, καμπουριάζω, λιγύζω.

Διάκαμψις, εως, ἡ. Κύρτωσις εἰς τὰ ἔσω, καμπύλωσις, Γρηγ. Νυσ.

Διακαναύζω, Μ. ξω (καναύζω). Κάμνω κρότον ἠχηρὸν διὰ μέσου τινος· ἐπὶ ἀφιλοῦς ποτοῦ, τὸ ὁποῖον περνᾷ μὲ κρότον (γλούκ) διὰ τοῦ λάρυγγος, ὡς »Διεκάναξε τὸν λάρυγγα (Εὐρ. Κυκλ. 157.)«, ἤτοι κατέβη μὲ κρότον κάτω τοῦ λάρυγγος. Ζήτ. Καναύζω.

Διακαρδοκέω (καρδοκέω). Ἕως τέλους, δι' ὅλου προσμένω, Πλούτ. Ἀντων. 56.

Διακάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διαπεριῶν τὴν καρδίαν. »Διακάρδιος ὀδύνη, Ἰώσηπ.

Διακαρπόω, ῶ (καρπός). Λέγεται ἐπὶ φυτῶν καὶ δενδρων, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ νὰ ἀνθίσουν τὴν ἀκόλουθον ἄνοιξιν, ἀνθοῦσι καὶ καρποφοροῦσιν ἤδη τὸ Φθινόπωρον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 15.

Διακαρπόομαι, οῦμαι. Συνάζω, μαζόνω τοὺς καρποὺς· ἀμφ.

Διακαρτερέω, ῶ (καρτερέω). Ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ ἕως τέλους, »Εἰς τὸ ἔσχατον«, Ἡροδ. 7, 107. »Εἰς τὴν πατρίδα, Δυκοῦργ. 20, 3. καὶ Λουκιαν. »Διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρίσιμον· καὶ συνήθ. μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ καρτερῶ, ἐπιμένω, Σεπτ. Ἑλλ. Ζ. δ', 8. »Ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες· ἢ μετὰ ἐπιθέτου.

Διακαταβάλλω = διαβάλλω, Διον. Ἁλικ. Α'. στλ. 372. Ἐκδ. Hude.

Διακαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω, = καταδαρθάνω. Δι' ὅλου ἀποκοιμῶμαι, Πλούτ.

Διακατάσχεσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ, διακατοχή, Ἰουστίν. Μάρτ. Δατ. conservatio.

Διακαταχράομαι, τὸ ἐπιτετ. καταχράομαι. Διαπερῶ πέρα καὶ πέρα, κατατρυπῶ καὶ φονεύω, Δίων Κάσ. ΞΑ'. 14. ὅπερ ἐν Χειρογράφ. διαχρέομαι, τὸ εὐχρηστότερον, ἀναγινώσκ.

Διακατελέγχω. Πάντοτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον περισσότερον, μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληροφορῶ, καὶ ἀποδείκνυω, Ν. Διαθ.

Διακατέχω, Μ. διακαθέξω (κατέχω, ἀμλ.). Κρατῶ κελά, βαστῶ· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐπέχω, σταματῶ τι· κρατῶ τί· ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, κατέχω, ἐξουσιάζω, ἔχω, κέκτημαι, ὡς, κτήματα, Παιδίκτ.

Διακάτιοι, καὶ ιαι, α, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, διακόσιοι κτ., Πίν. Ἡρακλ.

Διακατοχή, ῆς, ἡ (διακατέχω). Κράτησις· βάσταξις· ἐμπόδισις· καὶ κυρίευσις, κτῆσις, τὸ ἔχειν τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, Παιδ.

Διακάτοχος, ὁ, ἡ. Ὁποιος χρατεῖ τι στερεῶς, ἢ σταματᾷ, ἢ ἐμποδίζει τι· καὶ ὁποιος κυριεύει, ἔχει (κτήματα) ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, κτήτωρ, Νομ.

Διακαυλίζω, Μ. ίσω (καυλίζω). Βλαστάνω ὡς καυλός. Λέγεται ἐπὶ λαχάνων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν στύλον, εἰς τὸν καυλὸν ἐκβάλλουσι τὸν καρπόν, ἤτοι αὐξάνουσι, χοιτράνουσι, καθὼς π. χ. ἡ κράμβη (τὸ καρποφόρον), Θεόφρ.

Διάκαυμα, ατος, τὸ (διακαίω). Ὑπερβολικὸς καύσων, καῦμα παντοτεινόν, Ἐπιγρ.

*Διακαυνιάζω (καυνιάζω). Φιλονεικῶ κατὰ τὸ ῥίπτειν, βάλλειν κλῆρον, ἀφίνω νὰ καταπατήσῃ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸν κλῆρον, εἰς τὸν λαχνόν.

Διάκαυσις, εως, ἡ (διακαίω). Τὸ διακαίειν, παντοτεινή, ὀπυκνὴς καῦσις· ἡ διαπεραστικὴ ζέστα, καῦσις, Ἑρμη.

*Διακεάζω, Μ. άσω (κεάζω). Διασχίζω, σχίζω, κόπτω εἰς δύο, ἢ περισσὰ μέρη, Ὑδ. Ο, 322. »Διά τε ξύλα ὄφρα κεάσσαιμι, ὅ. ε. ξύλα ξηρὰ σχίσαι· καὶ Ἀπολλ. δ', 892.

Διάκειμαι, Ἀπαρ. διακεῖσθαι, Μ. διακείσομαι (κεῖμαι, ἀμλ.). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς μίαν διάθεσιν, κατάστασιν, θέσιν, ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχήν, ἢ κατὰ τὴν τύχην καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ· ἢ, καθὼς καὶ τὸ διατίθεμαι, εἶμαι διατεθειμένος, φρονῶ, κλίνω, ἔχω διάθεσιν, τινί, πρός τινα, καί, παρά τινι, Schneid. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 27. πολλάκις μετὰ ἐπιῤῥήμ. π. χ. »Φιλικῶς διάκειμαι τινίν, ἔχω φιλικὴν σχέσιν· καὶ παρὰ Πλουτ. »Διέκειτο μοχθηρῶς«, εὑρίσκετο, ἦτον εἰς κακὴν κατάστασιν· καὶ παρὰ Θουκυδ. παθητ. »Ἐπιθέλως διακεῖσθαι«, ἀντὶ τοῦ φθονεῖσθαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, εἶναι συμφωνημένον, διωρισμένον, ἀποφασισμένον, ὡς, »Διάκειται«, εἶναι διωρισμένον, συμφωνημένον, διατεταγμένον· καὶ παρ' Ἡροδ. Θ, 26. Ἐπὶ διακειμένοισιν, ἐπάνω εἰς κάποιας συμφωνίας καὶ συμβιβασμοὺς ὡρισμένους· καί, »Ὡς γὰρ εἰ διέκειτο (Ἡσιοδ. Ἀσπ. 20.), οὕτως ἀπεφασίσθη παρ' αὐτῷ· καί, »Νόμῳ ὡς διάκειται (Ψευδοπυθ.), καθὼς εἶναι ὡρισμένον διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, »τὰ διακείμενα, αἱ συνθῆκαι, συμφωνίαι, συμβιβασμοί, ἀποφάσεις, Ἡροδ.

Διακείρω, Μ. κρῶ, καί, κέρτω, Παρακ. κέκαρκα (κείρω). Κυρίως, κατακόπτω, χωρίζω· μεταφ. ἐξουδενῶ, κατυλύω, ματαιόω, ἀκυρόω, ὡς Ἰλ. Θ, 8. »Μήτε τις ἀρὴν πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος«, διακόψαι, ἀνατρέψαι (ὁ Σχ.), νὰ μὴ ἀκυρώσῃ τὴν προστηγήν μου· τοιοῦτον καὶ τὸ »Μάχης μήδεα ἐπικείρειν«, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »ἐπικόπτειν« ἑρμην., ὅ ἐστι, ματαίων κάμνειν, πρβ. ἐπικείρω, ἐπικόπτω. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφ. 1313. »Τὰ σκευάρια διακεκαρμένος«, ὅποιος ἔχασεν, ἢ ἐπώλησε τὰ ῥοῦχα του, τὰ μικρὰ πράγματά του, ὁ κουρευδὴς, ἐστερημένος αὐτῶν.

Διακεκριμένως, Ἐπίῤῥ. (διακρίνω). Ξεχωρισμένως· διαφορετικῶς· διωρισμένως, φανερῶς. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ, συγκεχυμένως.

*Διακέλευμα, τό, = διακέλευσμα. Προσταγή, συμβουλή· ἐκ τοῦ

Διακελεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. μέσ. (κελεύω), μετὰ Δοτικ. Προστάζω, ἐξαιρ. καταπείθω, συστήνω, συμβουλεύω, παρακινῶ, παροτρύνω εἰς τι, κάμνω προβλήματα, Ἡρόδ. Θ', 5. »Διακελευσαμένη δὲ γυνὴ γυναικί«, ἐγκαρδιόνοητο ἀναμεταξύ των, ἀμοιβαίως αἱ γυναῖκες, ἐγκαρδίωνεν ἡ μία τὴν ἄλλην· ὅθεν

Διακέλευσμα, καὶ, διακέλευμα, τος, τό. Συμβουλή, προστασγή, παρακίνησις, ἐγκαρδίωμα, Πλάτ. Νομ. γ. σ. 805. C.

Διακελευσμός, οῦ, ὁ. Κατάπεισις, ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις, Θουκυδ. Ζ'. »Πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.«

Διακενῆς, Ἐπίῤῥ. αὐτὶ διὰ κενῆς πράξεως. Ματαίως, ἀκατορθώτως, ἀνωφελῶς, ἀπράκτως, Ἀριστοτ.

Διάκενος, ου, ὁ, ἡ (κενός). Τελείως κενός, ἄδειος, κούφιος, ἰσχνός, λεπτός, ὡς, σφυγμός (ἀδύνατος), Ἀριστοτ. μεταφ. ματαίος, ἀνωφελής, περιττός· καὶ παρὰ Δουκ. ἐπίῤῥ. »Διάκενον βλέπειν,« ἀντὶ τοῦ ματαίως, εἰς τὰ χαμένα, ὁλοτελῶς. Διακένως, ἐπίῤῥ. ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἰώαννη.

Διακενόω, ῶ, Μ. ώσω (κενόω). Ἀδειάζω τι τελείως, δι' ὅλου κενόνω, Ἱπποκρ.

Διακεντέω, ῶ. (κεντέω). Κεντῶ, τρυπῶ τι πέρα, δι' ὅλου τρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω· 2) μπήγω τί στερεῶς, προσάπτω, καρφόνω, ὅθεν

Διακέντησις, εως, ἡ. Διατρύπησις· φόνευσις διὰ τρυπήματος, σουβλίσματος· καὶ τὸ διακέντρωμα διὰ τοῦ κρέατος τῶν ἐδωδίμων, τὸ φύτρωμα τῶν ὀδοντίων, Ἱπποκρ.

Διακένωσις, εως, ἡ (διακενόω). Ἡ παντελὴς κένωσις, ἀδειασις· διαρπαγή.

*Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ διάκειμαι.

*Διακέσομαι, Μ. έσομαι (ἀκέσομαι). Διόλου θεραπεύω, ἰατρεύω, Θερμ. λογ. ια'. Ἴδε ἀκέσομαι.

Διακεράννυμι, καὶ διακερανόω, Μ. κεράσω (κεράννυμι, ἀμλ.). Ἀνακατόνω, σμίγω (μιγνύω) τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.

Διακερματίζω (κερματίζω). Χαλιῶ, ἀλλάζω μίαν μονέδαν εἰς μικρήν, ἀλλάζω, π. χ. ἕνα γρόσι μὲ φιλούς παράδες, Ἀριστοφ. Σφ. 821. Ζήτ. Κίρμα.

*Διακέρσαι, ἐκ τοῦ διακείρω.

Διακερτομέω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. τοῦ κερτομέω. Κατὰ πολλὰ περιπαίζω, περιγελῶ, Δίων Κάσ. ΜΓ', 20.

Διακέρω, ὄχρ. ἀντὶ τοῦ διακείρω.

Διακεχυμένως, Ἐπίῤῥ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ διαχέω. Χυμένως· καὶ μεταφ. καθ' ὑπερβολήν, σφοδρά, ἀφθόνως »Διακεχυμένως γελᾶν«, νὰ ξεκαρδίζεται τινὰς ἀπὸ τὰ γέλοια.

Διακεχωρισμένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διαχωρίζω. Κατ' ἰδίαν, χωριστά.

Διακηπεύω. Ξαναφυτεύω, πολλαπλατιάζω διὰ τῆς φυτείας τὰ φυτά, Νικήτ. Χρον. Δ, 3.

Διακηρυκεύομαι, Ἀποθ. μέσ. (κηρυκεύω). Πραγματεύομαι διὰ μέσου κήρυκος μετὰ τοῦ ἐχθροῦ περὶ ἀνακωχῆς ὅπλων, ἢ εἰρήνης, τινί, καί, πρός τινα κτ., Θουκυδ. δ', 38.

Διακηρύσσω, Μ. ξω (κηρύσσω). Διὰ κήρυκος φανερόνω τί· ὅθεν »Ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις εὐτάρακτος« (Πλούτ. εἰς Ἀρατ. 10), εἰς ἀνοικτόν, κηρυγμένον πόλεμον. Παρ' Διοδ. Σικελ. ΙΙΙ'. 17. »Διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἡττημένους, ὡς τοὺς ἐμήνυσε διὰ τοῦ κήρυκος, ὡς καὶ τὸ διακηρυκεύομαι.

Διακιγκλίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. κιγκλίζω. Σείω, κινῶ, κλονίζω, κουνίζω, Ἱπποκρ. Ζήτ. κιγκλίζω. 2) χωρίζω, φράζω, σφαλῶ τι διὰ κιγκλίδος, φραγμοῦ.

*Διακινδυνευτέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ διακινδυνεύω. Πρέπει νὰ κινήσῃ τις πάντα λίθον, νὰ ἀγωνισθῇ παντὶ τρόπῳ, Πλάτ. Τίμ. σ. 72. Δ.

Διακινδυνεύω (κινδυνεύω). Ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον· ἰδίως δέ, κινδυνεύω εἰς τὴν μάχην, ὡς Θουκυδ. Α'. »Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας καὶ διακινδυνεύσειν« παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. Α. Η. ς'. »Ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν«, ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι, πολεμεῖν. »Πρὸ τοῦ βασιλέως διακινδυνεύειν, κινδυνεύω τὴν ζωήν μου ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, Ξενοφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου μὲ ἄλλον, πιάνομαι μὲ αὐτόν, τινί, ἢ, πρός τινα. 2) δοκιμάζω, ὑποφέρω ἕνα κίνδυνον, ὅστις ἐπέρασεν ἤδη· τελῶ τί μὲ κινδύνου μου. Παθητ. εἶμαι εἰς κίνδυνον· εἶναι ἠμαμένον μὲ κίνδυνον. Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, »Διακινδυνεύεσθαι«, τὰ ὁποῖα ἐμποροῦν νὰ φέρουν κίνδυνον, ὡς παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. εἰς Βούσ. »Διακινδυνευόμενα φάρμακα«.

Διακινέω, ῶ (κινέω). Σφοδρῶς καὶ ἐρμητικῶς κινῶ, σείω, κουνῶ, κουντῶ, σπρόχνω, κλονίζω· βιάζω· ταράττω, συγχίζω, ἀνακατόνω, φέρω, βάλλω εἰς ἀταξίαν διὰ τῆς κινήσεως, Θουκυδ. »Διεκίνουν τὰ πεπραγμένα«, ἐτάραττον, ἐσύγχιζον· καὶ Ξενοφ. Κυν. Δ. 3. »Τὰ ὄμματα πυκνὰ διακινοῦντων«, παίζοντας τὰ ὀμμάτια. Παρ' Ἀθην. στλ. 378. »Μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος«, αὐτὶ τοῦ γυμνάζειν, σιδάσκειν. 2) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ, Ἀριστ. Νεφ. 476. 3) ἀμεταβ. κινοῦμαι, Ἀρ.

Διακίνησις, ίας, ἡ. Ἡ παντοτεινὴ κίνησις, παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. Θ'., ἔνθα ἐν Χειρογρ. ἀκινησία ἀναγινώσκ.

Διακιρνάω, ῶ, καὶ διακίρνημι, ποιητ., = διακεράννυμι. Μιγνύω, ἀνακατόνω τί μὲ ἄλλο, Ἱπποκρ.

Διάκλασις, εως, ἡ (διακλάω). Δι' ὅλου τζάκισις, καὶ αὐτὶ τοῦ, διαφάνεια, Ἡλιοδ. Ὀπτ.

Διακλαυστικός, ἡ, όν (διακλαίω). Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ κλαίῃ πάντα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1061. ἀμφ.

Διακλάω, ῶ Μ. άσω (κλάω ἀμ.). Τζακίζω τι λυγώνταςτο, ἢ μὲ τὰ ὀδόντια· συντρίβω, κάμνω τι εἰς μικρὰ τμήματα, κομμάτια, Ἰλ. Ε, 216. »Χερσὶ διακλάσας (τόξα)« καὶ τροπ. κάμνω γυναικώδη, ἐκθηλύνω, ἀδυνατίζω, ὡς τό, διαῤῥήγνυμι· ὅθεν παθ. διακλάομαι, κατατζακίζομαι, συντρίβομαι, παρὰ Λουκιαν. καὶ Δημ. »Θηλυδρίαν καὶ διακεκλασμένον«, γυναικώδη καὶ κατατζακισμένον. »Διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς«, γίνομαι ἕκστος εἰς τοὺς τρυφεροὺς, μαλακοὺς Ἰονίους χορούς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163. (ᾶσω).

Διάκλεισις, ἡ. Τὸ κόπτειν, ἐμποδίζειν καὶ διαχωρίζειν ἀπὸ εἰσόδου τινος διὰ τοῦ σφαλίσματος τῆς θύρας, ἢ τοῦ δρόμου, καὶ αὐτὶ τοῦ ἐξαίρεσις, ἀποξήρανσις, Ἰώαννη. ἐκ τοῦ

Διακλείω, Μ. είσω (κλείω). Χωρίζω, ἀποχωρίζω τινὰ διὰ τοῦ σφαλίσματος, κλείω ἔξω, ἀποκόπτω, διείργω, τινὰ τινος· καὶ τροπ. ἐξαιρῶ τινα, δὲν τὸν ἐμπεριλαμβάνω εἰς τι, Πολυβ. Ε'. »Διακλείειν τῆς ἐπανόδου τινά,« ἐμποδίζειν, σφαλνᾶν, κλείειν, φράττειν τὴν ἐπιστροφὴν τινός, κλείειν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς του, τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Διακλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Διὰ μέσου ἢ κρυφίως κλέπτω, περνῶ τι ἢ τὸ φέρω ἄλλου

που κρυφίως, ὑπεξάγω· — τινά, κλέπτω τινὰ κρυφίως, ο. ε. τὸν ἐλευθερόω κρυφίως ἀπὸ κίνδυνου, Ἡρόδ. 1, 38.

Διακληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Πάντοτε κληδονίζομαι, μαντεύομαι. ἀμφ.

Διακληρονομέομαι, οῦμαι. Κατὰ διαδοχήν κληρονομοῦμαι, ἀπὸ τὸν ἕνα μὲ διαδέχεται, μὲ τίρνει ὁ ἄλλος, Διον. Δογ. 12. »Καὶ διακληρονομεόμενον ἄλλοτ' ἄλλεῖος ἐν αὐτῷ,« ἕνθα ἄλλοι, διακληρούμενοι, ἀναγινώσκουσι.

Διακληρόω, ῶ (κληρόω). Μοιράζω διὰ κλήρου (λαχνοῦ), κάμνω τινὰ κτήτορα τινὸς πράγματος διὰ κλήρου· κάμνω τινὰ ῥίπτωντας λαχνὸν ν' ἀποκτήσῃ τί. Μέσως, διακληρόομαι, βίχνω, βάνω λαχνὸν, ἀποκτῶ, λαμβάνω, πέρνω τι διὰ τοῦ λαχνοῦ, ὅ,τι ποτὲ εἰς τὸν λαχνόν. Παρὰ Πλάτ. Νομ. ς'.1»Τούτους δὲ διακληρωθῆτω τὰ μόρια τῆς γῆς,« ἀς μοιρασθῶτε διὰ τοῦ λαχνοῦ· καὶ παρὰ Παρθεν. »Διακλήρου τὰς παρθένους.« ὅθεν

Διακλήρωσις, εως, ἡ. Μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ· ἐκλογὴ διὰ κλήρου, λαχνοῦ.

Διακλιμακίζω, το ἐπιτσ. κλιμακίζω, ἀντὶ τοῦ διαπαλαίω (παρ' Ἡσυχ.), καὶ ἐκ τούτου τὸ ἑξῆς τῶ κωμικῶ Πλάτ. »Διακλιμακίζεσθαι, ὁνειδιστικῶς καὶ περιγελαστικῶς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Διακλίνω (κλίνω). Ὑποχωρῶ, ἀποφεύγω τί, ἐκκλίνω. Πλουτ. εἰς Ἀλεξ. 54. 2) παρεκβαίνω π. χ. τοῦ δρόμου, τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ προκειμένου, ὅθεν

Διάκλισις, εως, ἡ. Ἀποφυγή, ὑποχώρησις. Πλουτ. Πομπ. 21.

Διακλονέω, ῶ (κλονέω). Σφοδρῶς κλονῶ, σείω, κλονίζω, ταράττω, ἢ συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν. Ἐκβρύον.

Διακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Πλύνω, εἶον ἀγγεῖα, ῥοῦχα, κ. τ. λ. καὶ ξεπλύνω. Διακλύζομαι, πλύνω τὸ στόμα μου, ἢ τὸν λάρυγγόμου, ἢ τὸ κορμί μου, Ἀριστοτ. Προβ. κς', 3. ὅθεν

*Διάκλυσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ ξεπλύσιμον μέρος, ἀπόπλυμα τῶν τζυκναικῶν. ὡς καὶ

Διάκλυσμα, τος, τὸ. Τὸ ὑγρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλύναμεν τί, ἀπόπλυμα, ἢ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνομέν τι, Διοσκορ. Α'. 53. »Διάκλυσμα ὀδονταλγίαις,« ἰατρικόν, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνονται τὰ ὀδόντια, ὅταν πονῶσι.

Διακλυσμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλύσιμον, ξεπλύσιμον.

Διακλωπάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ διακλέπτω, Ἀναλεκτ. Τομ. Β'. σελ. 47. ἀμφίβ. μέντοι.

Διακναίω, Μ. αίσω (κναίω). Κατατρίβω· καταξέω· κατακόπτω· καταλιανίζω· καταβράω· μάλιστα δὲ ἐπὶ τυροῦ καὶ ἄλλων ἁπαλῶν πραγμάτων· καὶ μεταφορ. σμικρύνω· κουρίζω· ἀχαμνίζω, ἀδυνατίζω· καταβασανίζω· ἐξασθενῶ· φέρω εἰς στενοχωρίαν, φθείρω καὶ ἀφανίζω. Παθητ. διακναίομαι, κόπτομαι· τρίβομαι· χωρίζομαι· καὶ μεταφορ. σμικρύνομαι, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, ἀχαμνίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, στενοχωροῦμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι· ὅθεν τὸ παρὰ Δίωνι Κασ. ΜΖ'. 4. »Διακναίεσθαι τῇ ψυχῇ πρὸ τοῦ σώματος,« φθείρεσθαι προτήτερα κατὰ τὴν ψυχὴν· καὶ τοιουτοτρόπως συνωνυμεῖ τὸ διεκναισθῆναι μὲ τὸ ἀπολλύσθαι. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 120. »Τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, μὲ διεφθαρμένον χρῶμα, ὅ ἐστι παρὰ φύσιν χλωμός· ἐν δὲ Βατραχ. 1228. ὁ αὐτ. »Πόδος μ' ἔχει διακναίσας,« ἀντὶ τοῦ, ὁ πόδος μὲ κατατρώγει, μὲ κατατήκει, μὲ φθείρει· καὶ ἐν Εἰρ. 251. ὁ αὐτὸς παίζων τὴν λέξιν, ἀναβιβάζει αὐτὴν καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ κυρίαν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ κόπτω, τρίβω τὸ τυρί. Ἴδε καὶ Ἐπικλ. 952.

Διακνίζω, Μ. ίσω (κνίζω). Ξουγρατίζω, κατατζιμπίζω, χαλνῶ, ξετχίζω τι μὲ τὰ ὀνύχια· καταξύω, κατασμιλεύω, κατατίλλω· κατακόπτω, καὶ κατεξεσχίζω. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ζ'. 16. μετὰ τοῦ διαιρέω. (παρὰ δὲ Διον. Ἁλ. μετὰ τοῦ συκοφαντέω), τροπ. κακολογῶ, περιπαίζω, καταπτόμαι, κατακρίνω, μέμφομαι τὰ φέρτιμον τινὸς εἰρωνικῶς ἀνάφερον τὰ σφάλματά του ἐν πρὸς ἕν.

*Διακοιλαίνω (κοιλαίνω). Δι' ὅλου κοιλαίνω.

Διάκοιλος, ου, ὁ, ἡ (κοῖλος). Δι' ὅλου κοῖλος, βαθουλὸς, Διοσ. Σικ. ΙΖ'. 115. Παρὰ δὲ Προδ. ς'. 103. »Τὴς διακοίλης καλουμένης ὁδοῦς,« ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης.

Διακοιλόω, ῶ (κοιλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου κοῖλον, βαθουλὸν, Σχολ. Ὀδ. Δ, 438.

Διακοινοποιέω, ῶ (κοινοποιέω). Κάμνω τι κοινὸν εἰς ὅλους, κοινολογῶ, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4, 25.

Διακοιρανέω (κοιρανέω). Δι' ὅλου, ἀπολύτως ἐξουσιάζω, προστάζων ἐπιτάσσω, ἐξέτασιν ποιῶ (ἐπὶ στρατεύματος), καὶ δίδω ὁρμὴν καὶ προστηγὰς ὡς ἐξουσιαστὴς· ἐν γένει, προστάζω, ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ, Ἰλ. Δ, 230. »Πολέας (σήλ. πολλοὺς) διακοιρανέοντας,« ἔνθα ὅμως ὁ Οὐάλψιος σίττεμένως γράφει, Ζήτ. Κοιρανέω.

Διακολαχεύω, Μ. εύσω (κολαχεύω). Δι' ὅλου κολαχεύω, συνερίζομαι κατὰ τὴν κολαχείαν, πρὸς τινα· ὡπαύτως καὶ μέσως, διακολαχεύομαι, Ἱστορ. Πανσ. 65. »Αἱ μεγάττται τῶν πόλεων οὐκ εἰτχύνονται διακολαχευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον,« δὲν ἐντρέπονται νὰ κολαχεύωσι, συνεριζόμενοι διὰ τὸν πλοῦτόν του.

Διακολλάω, Μ. ήσω (κολλάω). Κολλῶ τι δι' ὅλου, ἢ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· μεταφ. προτεκμαίρω, συνδένω (καπλατίζω Τουρκ.). Παθ. διακολλῶμαι, καλλιῶμαι, προταρμοζομαι, συνδένομαι μέ ἄλλο τι, Λουκιαν. »Διάθρομος λίθοι νομάδι διακεκολλημένοι,« ἀντὶ τοῦ ψηφιστμένος, μὲ ψηφίδας, συγκεκολλημένας πέτρας πεποικιλμένος, στολισμένος, ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐκφράζει, π. χ. »λίθοι διακεκολλημένοι,« καπλατισμένοι μὲ συγκεκολλημένας πέτρας. ὅθεν

Διακολλητικός, ἡ, ὁν. Καλὸς, ἐπιτήδειος, ἀνήκων εἰς κόλλημα, συναρμογήν, συνάφειαν, Πολυδ.

Διακολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Περνῶ κολυμβῶντας εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς θαλάττης, ἢ διὰ μέσου κολυμβῶ· βουτῶ κάτω, ἢ πάλιν ἐπάνω, ἀναδύομαι.

Διακομιδή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέσου, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος φέρτιμον, κουβάλισμα, μεταφορὰ, διαπεραίωσις, μεταβίβασις, ἐκ τοῦ

Διακομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Φέρω τι εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ διὰ μέσου τινὸς, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, Θουκυδ. »Διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τοῦ Ἡραίου νήσου·« καὶ Ἡρόδ. »Τὰ γράμματα δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην καὶ πᾶσην, διάφοτιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α', 89. »Εἰς τὴν ἤπειρον λαβόντες διακομίσασθαι·« καὶ ὁ αὐτὸς Δ'. »Τοὺς νεκροὺς διακομίζουσιν.

Διακομιστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος φέρει τι ἐπὶ καροῦ, ἢ διὰ ῥηχῆς, μὲ τὸ ἀμάξι, ἢ ἄλλως πως εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἢ διὰ μέσου τινὸς μέρους, Συνεσ. Ἐπιστ 141.

Διακομπέω, ῶ. Κατὰ πολλὰ κομπέω, ὑπερηφανεύομαι, Ἀθην. σελ. 212.

Διακονάω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτεταμ. τοῦ ἀκονάω. Πολλὰ κοπτερὰ ἀκονῶ, ἢ κάμνω τι πολλὰ στομωμένα.

Διακονεῖον, ἡ διακονικόν, τὸ. Τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἔνθα ἵστανται οἱ Διάκονοι.

Διακονέω, Μ. ήσω, ἀόρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως, ἐδιακόνησα καὶ διεκόνησα, καὶ ἐπὶ παρακ. καὶ δεδιακόνηκα· καὶ Διακονοῦμαι, Ἀποδ. Μέτ. (διάκονος). Κυρίως λέγεται ἐπὶ δούλων, οἵτινες τρέχουσιν ὀγλήγορα μέσα εἰς τὸν κονιορτὸν διὰ νὰ τελειώσουν τὴν ὑπουργίαν των, τρέχω διὰ τινὸς χάριν, τὸν δουλεύω· καὶ γενικῶς, μετὰ δοτ. ὡς παρ' Ἀθην. Γ. »Δεσπότῃ διακονοῦνοῦντες,« ἢ καὶ μετὰ αἰτιατ. ὑπηρετῶ, κάμνω τινὶ δούλευσιν· ἢ ἐκτελῶ ὑπουργίαν τινὰ, ἢ παραγγελίαν, ἢ διοικῶ, διατάττω τί, ἢ ἐπιτατῶ εἰς ὑπουργίαν τινά, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Β. »Διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν. Ἰδίως, ὡς τὸ Λατ. ministrare, ἐπὶ παντὸς, εἴτε ἀνήκει εἰς ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς προμήθευσιν τῶν ζωοτροφιῶν, ὡς κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα. »Αὐτῷ διακονεῖσθαι, ὑπηρετοῦμαι ὁ ἴδιος, Σοφ. Φιλ. 287. Ἀριστ. Αἰτχ. 1017. καὶ παρὰ τῷ Εὐαγ. »Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι·« παρὰ δὲ Λουκιαν. Ἐνυπν. »Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις,« ὅσοι ὑπηρετοῦσιν, εἶναι δοτμένοι δηλαδή. Ἡ κυρία σημασία φαίνεται παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1323. »Ὡς βλακικῶς διακονεῖς, οὐ δάττον ἐγκονήσεις.«

Διακόνημα, ατος, τὸ (διακονέω). Ὑπηρέτημα, δούλευμα, ἢ ὑπηρεσία, ἤτις γίνεται διὰ τοῦ ὑπηρέτου, διακόνου. 2) κινητὸν ἐργαλεῖον τι, καὶ χρειαζόμενον ἄγγειον διὰ ὑπηρεσίαν, Ἀθην. 6 σελ. 274. »Διακονήματα κεραμέα καὶ χαλκᾶ.«

Διακονητής, οῦ, ὁ, = διάκονος. ἀμφίβ.

Διακονία, ίας, ἡ. Τὸ ἔργον διακόνου, ἢ ὑπηρεσία, Ἀριστ. 2) ἐργαλεῖον εἰς διακονίαν, χρειαζόμενον ἄγγειον, οἰκιακὸν σκεῦος, καθὼς καὶ Διακόνημα, σημ. β'., Ἀθην.

Διακονίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, καὶ διακονίζομαι, = διακονέω, Λουκιαν. καὶ Πολυδ. Ἀμφίβ.

Διακονικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων εἰς διάκονον, ἢ διακονίαν, ὑπουργίαν, καὶ ἐν γένει, ἐπιτήδειος εἴς τι, κόμμοδος, πρόσφορος, Ἀριστοφ. »Διακονικαὶ πρᾶξεις. Διακονικῶς, ἐπίρ. ταχέως κατὰ τὸ ὑπηρετεῖν, προθύμως, Ἀθήναιος.

Διακόνιον, τό. Εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. ΙΔ'. σ. 644 καὶ Σουίδ.

Διακονίς, ίδος, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. μία ἔκφρασις, ἥτις λέγεται ἐπὶ βούτυρου (φορεμάτου), ἢ ὑφασμάτων ἁρπίων, μὴ πυκνῶν καὶ ὁμοίων μεταφορ. διὰ καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός, ὡς καὶ τὸ »πεπάθημα φρενῶν,« ἀντὶ πυκνότης φρενῶν, φρόνησις. Ὁ αὐτὸς λέγει καὶ τὸ οὕτως ὑφαίνειν »Κονίζειν. ὅθεν τὸ, ἀδιακόνιστος, παρ' αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀνάϊσθητος, ἄτρωτος. Ἂν ὅμως παραβάλωμεν τὸ τοῦ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 15. »Δέρμα ἀδιακόνιστον,« φαίνεται, ὅτι σημαίνει κυρίως πυκνὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον πιθανώτερον ἔπρεπε νὰ εἶναι διακονιστός· τὸ ὀρθότερον ὅμως εἶναι ἀδιακόνιστος.

Διακόνισσα, ἡ. Ἡ διάκονος.

Διακονίω (κονίω). Κονιορτίζω (κορνιαχτίζω), ἢ πασπαλίζω τι μὲ τὸν κονιορτὸν, ἢ ἁλείφω τι μὲ τὴν κονίαν (πίσσαν) Μέσ., πασπαλίζομαι μὲ τὸν κονιορτὸν, καθὼς ἔκαμναν οἱ Ἀθληταὶ, ὅταν ἡτοιμάζοντο εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐπομ. ἑτοιμάζομαι εἰς ἀγῶνα· καὶ ἐπὶ ταύρων, ὅταν διὰ τῶν ποδῶν των ῥίπτωσι καὶ διατορπίζωσι τὸν κονιορτὸν, Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1291. (=κονιῶ).

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ (ᾰ–ου). Ὑπηρέτης, δοῦλος· πρέσβυς, πεζοδρόμος, ἐπιτετάκτης καὶ ἐκτελεστὴς μιᾶς ὑπηρεσίας, Ἀριστοτ. Λαμβάνεται καὶ ἐπίθετ. ὅποιος ὑπηρετεῖ, ὑπηρετικὸς, καὶ συγκρ. διακονέστερος, Ἐπίχαρμ. παρὰ Σουίδ. »Φρὴν ἀνὴρ πληγεὶς, ἁμείνων καὶ διακονεστέρων, ὅταν δαρῇ, γίνεται καλλίτερος καὶ προθυμότερος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν. Καὶ ἐπικ. Ἰωνικ. Διήκονος, ἐν Ἐπιγρ. (Κοινῶς παράγουσιν ἐκ τοῦ διὰ καὶ κόνις, καὶ ὁηλοῖ ἤτοι τρέχοντις τόσον, ὥστε κονιορτίζε-

ται (πρβ. ἐγκονέω), ἡ, ὅστις κοιμᾶται ἐν τῇ στάκτῃ τῆς καμίνου, καθὼς ἔκαμνον οἱ ὑπηρέται τοῦ ἐν κονιορτῷ καὶ ἀκαθαρσίᾳ. Ὁ δὲ λεξιλόγος τοῦ Βουττμάνου (ι. σ. 219) ἀποδεικνύει πιθανῶς, ἀναφέρων προσωδιακὰς μαρτυρίας, ὅτι ῥίζα τούτου ὑπάρχει ἀρχαίον τι ἀκάω, εἶπω (ἐξ οὗ καὶ τὸ θοάω), τὸ ὁποῖον ἐτυμολ., τρέχω, σπεύδω, βιάζομαι, καὶ ὅτι ἡ λέξις διάκτορος ἔχει τὴν ἰδίαν πηγήν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ξενηρῆται ὡς σύνθετος. Ἰδε Mehlhorn Ἀνακρ. 14, 14.)

Διᾰκοντίζω, Μ. ἴσω (ἀκοντίζω). Διατρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι, ἡ καταπυρπολῶ (ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει). Μέσ. τὸ αὐτό, καὶ μετὰ δοτ. «Διακοντίζονται τινί, ἤ, πρός τινα», πολεμῶ, ἀγωνίζομαι μετά τινος ἢ κατά τινος μὲ τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος ἀμιλλῶμαι, παρὰ Ξενοφ. Παιδ. καὶ Συνεστίῳ.

Διακόντισις, εως, ἡ (κάλλιον διακόντησις). Σπρώξιμον μὲ τὸ κοντάρι, Νικήτ. Χρον. Γ, 10.

Διακόντωσις, ἡ, = κόντωσις, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ', 43.

Διακοπή, ῆς, ἡ (διακόπτω). Τὸ νὰ κόπτῃ τις τί εἰς μικρὰ κομμάτια, κατάκοψις· καὶ διαίρεσις, διαχωρισμός. 2) διακοπή, παῦσις τινὸς πράγματος προσωρινή. 3) κόψιμον, πληγή, Ἱππ. καὶ Γαλην. Σ'. σ. 258. 4) κατεάψιστις, καταβολή.

*Διάκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Κατὰ πολλὰ κοπρισμένος.

Διακόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Κόπτω δι' ὅλου, κατασυντρίβω, κατακόπτω καὶ διαιρῶ, ἢ κόπτω τι εἰς τὸ μέσον, ἢ χωρίζω. 2) καταβάλλω, κρημνίζω, χαλῶ, π. χ. γεφύρια, τείχη, τοίχους. 3) διακόπτω τί, ἐμποδίζω, παύω τι προσωρινῶς. 4) ἐπὶ χρημάτων, παρακόπτω, κόπτω κίβδηλα, ψεύτικα νομίσματα. 5) προξενῶ διάῤῥοιαν, κένωσιν. Ἀμεταβ. μαχόμενος περᾶ διὰ μέσου, διασπῶ, διελαύνω, βιάζεσθαι εἴς τι, κάμνω ὁρμὴν ὁρμῶν. Παθητ. καὶ κόπτομαι, καταξετίζομαι, κτ. Ξενοφ. Κ. Π. Γ. γ'. 66. ὅθεν μετοχ. «διακεκομμένον», καὶ παρ' Ἀριστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πληγόομαι.

Διακόρευσις, καὶ διακόρητις, εως, ἡ. Ξεπαρθένευσις, φθορὰ τῆς παρθενίας μιᾶς κόρης.

Διακορευτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ξεπαρθενεύει τὰ κορίτσια, ὁ φθείρων τὰς παρθένους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 69. ἐκ τοῦ

Διακορεύω, Μ. εύσω, καὶ διακορίω (κόρη). Ξεπαρθενεύω, φθείρω τὰς παρθένους, πέρνω τὴν παρθενίαν, Ἀριστ. Θεσμ. 480.

Διακορής, ές, ὁ, ἡ (κορέννυμι). Καταχορτασμένος, δι' ὅλου χορτάτος, ἢ γεμάτος (Ἀριστίδ.), καὶ μεταφ. βεβαρυμένος, μεμυστιμένος (μπουχτισμένος Τουρκ.), Πλάτ.

Διακόρησις, εως, ἡ (διακορέω), = διακόρευσις.

Διακορίζω, Μ. ἴσω, = διακορέω καὶ διακορεύω, ὡς καὶ τὸ διαπαρθενεύω. 2) ὀξέως ἢ ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ (ἐκ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης).

Διακορορυγέω, ῶ. Περιῶ διά μέσου τινός μὲ κρότον, βορβορυγμόν, ἢ προξενῶ τοιοῦτον κρότον (ἐπὶ φυσημάτων τῆς κοιλίας, φλάτων), Ἀριστοφ. Νεφ. 386.

Διάκορος, ου, ὁ, ἡ, = διακορής, Ξενοφ.

Διακόρως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ κόρον, χορτάτα, δι' ὅλου. «Διακόρως ἔπινεν οἶνον», Δίων Κάσ.

Διακοσιάκις, Ἐπίῤῥ. Διακόσιαις φοραῖς.

Διᾰκόσιοι, καὶ Ἰων. καὶ Ὁμ. δηκόσιοι, αι, α οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δύο ἑκατόν, περιέχων εἴκοσι δεκάδας. ΗΗ. Σ'. 200. Παρὰ Θουκυδ. 1, 62. κυρίσκεται, «Ἵππος διακοσίων, ἐνν. ἀντί, 200 ἱππεῖς. Καθὼς λοιπὸν ἐκ τοῦ, τριήκοντα, γίνεται τριακόσιοι, οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ Δυήκοντα, 20, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἴκοσι, ὅπερ Δωρ. εἴκατι, λέγουσι. Τὸ δὲ ηκοντα, ὅπερ μετὰ τὸν 40. ἀριθμ. «ηκοντα», λέγουσι, σημαίνει τὸ δεκάκις (δέκα φοραῖς), οἷον εἰς τὸ τριάκοντα, ὁ ἀριθμὸς δέκα περιέχεται τρεῖς φοραῖς· καὶ εἰς τὸν 40. τέσσαρες, κ. τ. λ. τὸ δὲ ακοσιοι (διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ.) σημαίνει τὴν ἑκατοντάδα· οἷον εἰς τὰ 200, ὁ ἀριθμὸς 100 περιέχεται δύο φοραῖς, κ. τ. λ. Λοιπόν, δὶς ἀκόσιοι, τρὶς ἀκόσιοι, κ. τ. λ. δύο, τρεῖς φοραῖς ἑκατόν. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἔπαιξε τὴν λέξιν καὶ ὁ Κωμικός, τὸ «Ψαμμακόσιοι. Ἡ δὲ συλλαβὴ τα σημαίνει τὸ τοσάκις (τόσαις φοραῖς), ὡς φαίνεται ἐν Λέξ. «Ἑκατοντακεφάλαιαι· τὸ δὲ ακον, ἢ ακος, τὰ δέκα· ὡς «τριάκοντα», τρεῖς φοραῖς ἀπὸ δέκα, ὡς καὶ τὸ «τριακοντόεις· ληγούσης δὲ τῆς λέξεως οὕτωσί, «πακοσιοιοι» σημαίνει τὸ δεκάκις δέκα, ἤτοι ἑκατόν, ὥστε «διακόσιοι, τριακόσιοι, καί, διακοσιοστός, τριακοσιοστόεις», δὲν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ δὶς ἢ τρὶς ἑκατόν. Τὸ δέ, εἴκοσι, καὶ Δωρ. εἴκατι, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ δυήκοντα χρόμενα, φαίνεται, ὅτι τάσσεται ἀντὶ τοῦ, εἰκόσιοι, ἐξ οὗ τὸ εἰκοστός, ἀντὶ εἰκοσιοστός, ὡς καὶ τὸ, τριακοστός, ἐκ τοῦ, τριάκοντα, ἦτοι πάντῃ ἀνωμάλως. Τὸ δέ, εἰκάς, ἐγένετο ὡς καὶ τὸ, τριακάς. Ζήτει καὶ κότος.

Διακοσιοντάχους, ἡ ὀρθότερον, διακοσιάχους, ὁ, ἡ (χόος, χέω). Διακόσιαις φοραῖς περισσότερος, διακοσιοπλάσιος· ὡς καὶ τό, ἑκατοντάχους (Στράβ. ΙΕ'. σελ. 1063), ἀντὶ ἑκατονταπλάσιος.

Διακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν 200.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, ὡς, καρπὸς (Στράβ. ΙΖ. σελ. 1187), καρπὸς διακόσιαις σαράντα φοραῖς περισσότερος.

Διακοσμέω, Μ. ήσω (κοσμέω). Εὐκόσμως τάττω, διατάττω, στολίζω, ὁρθοτατίζω, διορίζω, βάλλω εἰς καλὴν τάξιν (Valck diatr. p. 40)· διαιρῶ, π. χ. ἐς δεκάδας (Ἰλ. Β, 126.), εἰς τὴν πρέπουσαν στρατιωτικὴν σειρὰν καὶ τάξιν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 476. «Ὡς τοὺς ἡγεμόνας διακόσμει ἔνθα καὶ ἔνθα· καὶ αὐτὸ τοῦ διοικῶ, κυβερνῶ· ὅθεν τὸ Παθητ. παρὰ Πλάτ. Νομ. «Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων». Περὶ δὲ τοῦ, «Διὰ τρίχα κοσμηθέντες (Ἰλ. Β, 655)», ἐπὶ στρατεύματος διηρημένου εἰς τρία σώματα, ἴδε τρίχα, πρβ. διάτριχα. — Μέσ. φέρω ὅλως εἰς εὐταξίαν, καθαρίζω δι' ὅλου καὶ στολίζω, Ὀδ. Χ, 457. «Πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντον», τὸ ἔκαμαν δι' ὅλου κόσμιον· καὶ Αἰσχίν. Σωκρατ. Γ', 15. «Ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη· ὅθεν

*Διακοσμηθεῖμεν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 126. καὶ Ἀττ. εὐκτ. ἀόρ. α. παθ. ἀντὶ, διακοσμηθείημεν, ἐκ τοῦ διακοσμέω.

Διακόσμησις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς καλὴν τάξιν, ἡ διάταξις, ὁρθοτατία, ἡ κατὰ τάξιν διαίρεσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, καλὴ διοίκησις, κυβέρνησις, παρὰ Πλάτ. Νόμ.

Διάκοσμος, ου, ὁ, = διακόσμησις, ποιητ., Ἀριστοτ. ὅθεν «Δώριος διάκοσμος», ταυτοσ. ἁρμονία· καὶ, σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου. 2) ὁ κατάλογος τῶν πλοίων ἐν τῇ Β' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Στράβ.

Διακουράζομαι, Μ. άσομαι. Ζήτ. Διακορίζω.

*Διακουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ (κουφίζω). Ἐλαφρόνω. 2) ὑμεταβ., γίνομαι ἐλαφρότερος ἢ μαλακώτερος, ὀλιγοστεύω, παραμαζώνω (ἐπὶ ἀσθενειῶν), Ἱπποκρ.

Διακούω, Μ. ούσομαι (ἀκούω, ἀκμλ.), τινά, καὶ, τινός. Διὰ μέσου ἀκούω, ἢ ἀκροάζομαι μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, Ξενοφ. «Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελείως διακούσας καὶ κατανοήσῃνα. 2) ἀκούω τι παρά τινος, τί τινος· ἰδιωτ. ὁ μαθητὴς παρὰ διδασκάλου, εἶμαι ἀκροατής τινος κατά τι, διδάσκομαι, ἀκούω μαθήματα, Πλούτ. Κικ. «Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος». Καὶ Μέσ. ὡς «ἠκούσασθαι», σπάνιον.

Διάκοψις, εως, ἡ, = διακοπή.

Διακραδαίνω, Μ. ανῶ, (κραδαίνω). Σκορπίζω βίχνωται, ἢ διὰ κοσκινίσματος, ἢ κοσκινίσματος ῥίπτω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, διασείω.

Διακράζω (κράζω, ἀκμλ.). Κράζω ἀτάκτως, χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνωσι, Ἀριστ. Ὄρν. 309. 2) τινί, φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα φωνάζοντας, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1403.

Διακρατέω, Μ. ήσω (κρατέω). Κρατῶ, βαστῶ, φυλάττω τι καλῶς, στερεῶς, ἐγρηγορ. Νεξ. «Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα». Καὶ αὐτὸ τοῦ, ἐμποδίζω· ἐξουσιάζω.

Διακράτησις, εως, ἡ. Τὸ καλῶς κρατεῖν καὶ φυλάττειν, Σουίδ. ἐκ Λ. «ἀόριστος γῆν». ἀμφ.

Διακρατητικός, ἡ, όν. Ὁποιος κρατεῖ καὶ φυλάττει καλῶς, Σέξ. Ἐμπ.

Διακραυγή, ῆς, ἡ. Μεγάλη καὶ παντοτεινὴ κραυγή, βοή· ἢ ἡ εἰς τὸ φωνάζειν ἀμιλλα, συνέριτις, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 229.

Διακρέκω, Μ. ξω (κρέκω). Δι' ὅλου κτυπῶ, καὶ κτυπῶντας παίω, παίζω τὴν κιθάραν μὲ ἔμφασιν, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 230. «Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων». Ζήτ. Κρέκω.

Διακρημνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτατ. κρημνίζω. Κρημνίζω τινὰ ἀπὸ ἕνα βράχον, Ἰώσηπ.

Διακρηνόω, καὶ Δωρ. διακρανόω (κρήνη). Ἀφήνω, κάμνω νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνῃ νερόν, ἢ ιερὸν ἐκ πηγῆς, Θεοτρ. Ζ, 154. «Πῶμα διεκρηνώσατεν, ἔνθα ἄλλος μὲν διὰ τοῦ ἀνοίξατε, ἐκ τοῦ κέρα, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κεράσατε (ἐκ τοῦ κεραννύω, ἀντὶ κερανῶ) ἑρμηνεύουσι

Διακριβολογέομαι, οὔμαι (ἀκριβολογέομαι). Λογαριάζω τί παρὰ ἀκριβῶς, λαμβάνω τι ὑπεράκριβῶς εἰς πρυσοχήν· παρὰ ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς ἐξετάζω, Δίων Κάσ. ΜΔ'. 32.

Διακριβόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀκριβόω) καὶ, διακριβόομαι, οὔμαι. Μὲ ἀκρίβειαν κάμνω τι, ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ, γνωρίζω τι, Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. Καὶ παρ' Ἰσοκρ. Παγγ. Γ'. «Διακριβοῦσθαι περὶ τούτων, ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ μανθάνειν περὶ τούτων· ὅθεν παρὰ Πλουτ. «Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας». Τοιοῦτον καὶ τό, ἐπακριβόω. Διηκριβωμένως, Ἐπίῤῥ. μὲ ἀκριβῆ ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν, Ἀριστοτ.

*Διακριδά, ἐπίῤῥ., = διακριδόν, Ὀππ.

Διακριδόν, Ἐπίῤῥ. (διακρίνω). Κατ' ἐξοχήν, ἔξοχα, ἐξαιρέτως, Ἰλ. Μ, 103. «Οἱ γὰρ οἱ εἰσιντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοι», ἔνθα ὁ Εὐσταθ. διὰ τοῦ, ἐκκρίτως, ἢ κατ' ἐπίκρισιν, ἑρμην., ὁ δὲ Σχολ. ὥστε διακρίνεσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν, (ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἔργων δηλ.) ἐξαιρέτως, περισσότερον. Τοιοῦτον καὶ τὸ Ἰλ. Ο, 108. καὶ παρ' Ἡροδ. Δ', 53. 2) διηρημένως, διαφορετικῶς· μὲ διαφοράν, ἐξαίρετον. 3) κατ' ἀκρίβειαν, διωρισμένως, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Διακρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Διαιρῶ, διαχωρίζω, διαλύω, ξεχωρίζω, χωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ὁμ. διακρίνω, ἀκριβῶς παρατηρῶ καὶ γνωρίζω, Ἰλ. Β, 475. «Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρινόωσιν· καὶ Ὀδ. Θ, 195. ἰδιωτ. ξεχωρίζω μαχομένους ἢ πολεμοῦντας, Ἰλ. Η, 792. παρὰ δὲ νεωτ. καὶ ἀποφατίζω τί διὰ ψήφου δικανικῆς· ἐξετάζω, Δημ. «Τὰ δίκαια διακρίνειν. 3) λύω, διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθεται· καὶ ἀντὶ τοῦ, διασκεδάζω, διασκορπίζω, Πλούτ. εἰς Καίτ. «Τῆς διακρινούσης αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ἀλέας ἐφέρεσθαι». Παθητ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· διαφέρομαι πρός τινα, καταντῶ εἰς διχόνοιαν, φιλονεικίαν, τὰ χαλῶ μὲ κάνένα. Ἐπ. ἀόρ. α. παθητ. διακρινθῆναι, καταπαύομαι μέ τινα εἰς ἀγῶνα, ξεδια-

λέγω μίαν ὑπόθεσιν μὲ ἄλλον μόνος, τὰ τελειόνω μὲ αὐτὸν μόνος, Ἰλ. Γ, 98. »Διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας«, λυθῆναι καὶ χωρισθῆναι τοῦ πολέμου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Α'. »Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων« ἐπὶ τῆς τῶν κριτῶν ἐξετάσεως, καὶ ἀποφάσεως, παρὰ Πολυβ. ΙΒ', 25. καὶ ΙΒ', 27. Παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει περὶ Γεν. Δ'. καὶ αὐτὸ τοῦ τελειοποιοῦμαι, ὡς, »Ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ ἄηλυ τοῦ ἄρρενος« καὶ γενικῶς, αὐτὸ τοῦ, μάχομαι, συνερίζομαι, φιλονεικῶ, διὰ τὸ φανὸ καλλίτερος τοῦ ἄλλου, Ξένοφ. συμπ. Δ', 20. »Περὶ κάλλους διακρίνεσθαι« ὅσοι διακεκριμένως. Ζήτει τοῦτο. ὅθεν

Διάκρεσις, εως, ἡ. Ξεχώρισις, ἀποχώρισις, διαχώρισις, διάλυσις, Ἀριστοτ. Μετ. Α »Ἡ γὰρ ἅμιξις ὕδατος διάκρισίς ἐστιν« καὶ αὐτὸ τοῦ τελειοποίησις, ὁ αὐτ. Γεν. Δ'. παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ', α'. »Τὰς διακρίσεις βαθείαις, τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου σχίσμα καὶ κοίλωμα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται εἰς τοὺς σκύλους, καὶ μάλιστα εἰς τὰ λεγόμενα Λαγωϊκά, ἢ Λακωνικά. 2) φιλονεικία, ἔρις, μάχη, ἀγών, Ἀράτ. Φαιν. 109. »Διάκρισις περιμερφής«. 3) διαφορά, κρίσις δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, καὶ ἀπόφασις, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Πλάτ. Νομ. ζ'. καὶ παρ' Ἀπολλ. Δ'. 1169. »Ἡ τελείστο διάκρισις Ἀλκινόοιο«.

Διακριτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διάκρισιν, ξεχωρισμόν, διάλυσιν, ἀπόφασιν· ἀντίθ. συγκριτικός.

*Διάκριτος, ὁ, ἡ. Διακεκριμένος· ἐξαίρετος, διαπρεπής, Ὀππιαν. Ἀλ. γ', 441.

Διακροβολίζομαι, Μ. ἰσομαι (ἀκροβολίζομαι), μετὰ φυτικ. Ἀκροβολίζομαι μέ τινα, ἀμιλλῶμαι μὲ αὐτὸν κατὰ τὸν ἀκροβολισμόν, Ἰώσηπ. Ζήτ. Ἀκροβολίζομαι· ὅθεν

Διακροβολισμός, ὁ. Ἡ φιλονεικία, ἔρις, μικρὰ μάχη μεταξύ τινων, Στράβ. Γ. στλ. 414. Ἰταλ. Scaramuccia. Ζήτ. Ἀκροβολισμός.

Διάκροκος, τό. Πασπαλισμένον, ἀλειμμένον, βαμμένον μὲ κρόκον, συντεθειμένον μὲ κρόκον, ὡς »Διάκροκον κολλύριον«.

Διακροτέω, Μ. ήσω (κροτέω). Διατρυπῶ, διακτζακίζω, κάμνω τρύπας· συντρίβω. Παρὰ Πλουτ. »Διακροτεῖν τῶν ποδῶν τοὺς κρίκους«, κατακόπτειν, τζακίζειν, ξεχωρίζειν τοὺς χαλκάδες (κρίκους) τῶν πλίνων. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς καὶ ἀδιαντρόπου ἐννοίας, = διασπορέω, Εὐριπ. Κύκλ. 180. 3) τὸ ἀκουστὸν τοῦ συγκροτεῖν, διαλύω, ἀναλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκεῖται τι, π. χ. μίαν λέξιν, ἥτις εἶναι συγκεκροτημένη ἐκ πολλῶν συλλαβῶν, ἢ λέξεων, ἢ εἶναι κατὰ συγκοπὴν, εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἤγουν εἰς τὰς συλλαβὰς καὶ γράμματά της, Πλατ. Κρατ. στλ. 421. C.

Διάκρουσις, εως, ἡ. Διατρύπησις, ξεχώρισις, διάλυσις· ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπὴ· ξαναγύρισμα τῆς γνώμης, ἀποπλάνησις. 2) διατριβή, ἀργοπορία, χρονοτριβή, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, Δημοσθ. Ζήτ. διακρούω.

Διακρουστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διάκρουσιν, ἢ εἰς τὸ διακρούειν, καθ' ὅλας τὰς σημασίας.

Διακρουστικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διακρουστικὸν τρόπον.

Διακρούω, Μ. σω (κρούω). Κτυπῶ τι διὰ νὰ διαπεράσῃ, ἢ κτυπῶντας τι, τὸ κάμνω νὰ διαπεράσῃ, ὡς »Διακρουσθέντος σφῆνος« ἐξαιρ. ἐξετάζω, κτυπῶντας πήλινον ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἴδω ἂν εἶναι γερόν· ὅθεν τροπ. δοκιμάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλατ. Θεαιτ. 2) ὡς διακόπτω, ἤτοι ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν φορὰν του, κτινά τινος, καί, κτινὰ ἐν πράγματι, Πλουτ. »Καυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς πράγμασι. 3) μέσ. διακρούομαι, κτυπῶντας διαπερῶ· ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· φεύγω, γλυτώνω, σώζομαι· ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω· μεταβάλλω σκοπόν, ἐγκλίνω, ἀποφεύγω, ὡς, »Διακρουόμενοι τὸν παρόντα«, ἢ »τὸν ἐμπροσθεν χρόνον«, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, διὰ τῆς ἀναβολῆς, ἀργοπορίας κιττάζω νὰ ἀποφύγω τι, ὡς ὁ αὐτ. »Ὡς δ' ἠπόρουν αὐτὸν διακρουόμενον μου, ἀλλ' ἀφοῦ ἐκαταλαβα, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς ἀργοπορίας καὶ ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγῃ, καὶ Wessel. Ἡρόδ. 7, 168. πλὴν συχνότερον παρὰ Δημ. »Πρόφασιν διακρούσασθαι«, αὐτὸ τοῦ ἀναπρούσασθαι, γυρίζω τὸ καράβι· τὸ δὲ »Διακρουσασθαί τινα«, ὀκνῶ, ἀπατῶ τινα μὲ προφάσεις. Καὶ μετὰ γενικῆς παρὰ Δημοσθ. αὐτὸ τοῦ ἐμποδίζομαι, ὡς, »Διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας« καὶ γενικῶς παρ' αὐτῷ τὸ »Διακρούεσθαι«, αὐτὸ τοῦ διαλύεσθαι, ἐκλαμβάνεται. Ζήτ. Διαλύω.

Διακρύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. κρύπτω. Καταπολλὰ, δι' ὅλου κρύπτω, Πολυδ.

Διακτενίζω, Μ. ίσω (κτενίζω). Δι' ὅλου, ἐπιμελῶς κτενίζω, Πολυδ.

Διακτενισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κτένισμα καὶ καλλώπισμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Κλήμ. Παιδ. Γ', 3.

Διακτορία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διάκτορος, πρασβεία, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ. 12. ἐν γένει, ὑπουργία, Μουσ. 6. Ἰουλ. Αἰγ. 11. ἐκ τοῦ

Διάκτορος, ὁ. Πρέσβυς, μηνυτὴς, ἢ ὁ φέρων τὰς ἀγγελίας, κλήσεις, καὶ προστάγας, Ἰλ. Β, 103. »Ζεὺς ὧδε διάκτορον Ἀργειφόντην«. Αὐτὴ ἡ λέξις ἔστι παρ' Ὁμήρ. ἐν χρήσει πολλάκις ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ὑπουργοῦ καὶ πρέσβεως, ἤτοι ἀγγέλου τῶν θεῶν, ὡς ἀνωτέρω ὁρίζεται καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ. Φ, 497. Ω, 339. καὶ Ὀδ. Α, 84. Ε, 43. Θ, 335. 388. Μ, 390. Ο, 319. Ω, 99. Ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἀ. σ. 218. Τούτου ἕνεκα συνοδεύεται παρὰ Καλλιμ. καὶ ἡ ηλαυξ (κουκουβάγια), καθὸ ἄγγελος τῆς Ἀθηνᾶς, διάκτορος. Ἴσως τρώτερον ἐσήμαινε ταυτὸν καὶ ψυχοπομπός, ἤγουν ὁ τὰς ψυχὰς διάγων, καταφέρων εἰς τὸν Ἅδην, ἤτις ὅμως σημασία δὲν δύναται ἔτι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, Spohn de extr. Od. parte, p. 44. κτ. — Συνήθως μὲν συνάπτει ὁ Ὅμ. καὶ τὰς δύο λέξεις »διάκτορος Ἀργειφόντης«, ὅμως ὁ Meinecke (comment. misc. p. 65.) ἀπατᾶται, ὅταν διατηρίζηται, ὅτι ἑκάτερος μεταχειρίζεται τοῦτο παντοχοῦ, καὶ ὅταν μετὰ τοῦ Hölliger (Varengem 1, 2. p. 113.) θεμελιοῖ τὴν ἐλπίδαν του, ὅτι τὸ ἐπίθετον διάκτορος σημαίνει μόνον καὶ καθ' αὑτὸ τὸν ἐκτελεστὴν τῆς προσταγῆς τῶν θεῶν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ἄργον, τὸν πελυόφθαλμον ἐκεῖνον, διότι ἄνευ τοῦ, Ἀργειφόντης, ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ὀδ. Μ, 390. Ο, 318. καὶ πολλάκις ἐν τοῖς Ὕμνοις. Διὰ τοῦτο, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ἐπρόβαλεν ὁ Ἐρρίκος, ὅπερ ἐνέκρινε καὶ ὁ Σαίφερος ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 58., ὁ δὲ Οὐόλφιος ἐν Ἀναλ. γ'. σ. 158. ἐνέκρινε προσπαραλαβὼν ἐν τῷ κειμένῳ, νὰ διακριθῇ ἡ λέξις διάκτορος ἀπὸ τῆς, Ἀργειφόντης, δι' ὑποδιαστολῆς· ἴδε ἐξαιρ. Ὅμ. Ὁμ. Ἀφρ. 148. (Συνήθως μὲν παράγουσι παρὰ τὸ διέγω, κατὰ δὲ Βουττμανιον παρὰ τὸ ἀρχαῖον διάκω, διέκω, ἐξ ὧν καὶ τὸ διώκω καὶ, διάκτορος.)

Διακτυπέω, ῶ. Κάμνω δι' ὅλου κρότον, βοήν, ἢ διέρχομαι μὲ κρότου, κτύπου καὶ βοήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1007. Ἀμφ.

*Διάκτωρ, ορος, ὁ, = τῷ, διάκτορος, Εὐάνωρ Ἀν. Π. 10. 101. ἄλλως δὲ μόνον παρὰ Γραμματ. ἐν χρήσει.

Διακυβερνάω, Μ. ήσω (κυβερνάω). Κυβερνῶν τὸ πλοῖον, ἢ ἡνιοχῶν, διευθύνω που· ἐν γένει, δι' ὅλου διοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, Πλάτ.

Διακυβεύω, Μ. σω (κυβεύω). Παίζω τοὺς κύβους μέ τινα, ἢ κατά τινος, Πλουτ. 2) μεταφορ. = διακινδυνεύω, ἤτοι βάλλω τι, τολμῶ τι (ριστιάρω), ὡς εἰς τὸ παιγνίδι.

Διακυκάω, ῶ, Μ. ήσω (κυκάω). Μιγνύω, ἀνακατόνω ἕνα μὲ ἄλλο, συγχύω, φέρω εἰς ἀταξίαν, κυρίως τε καὶ μεταφ., Δημοσθ. »Λόγους διακυκᾶν«.

Διακυκλόω, ῶ, Μ. ώσω. Δι' ὅλου κυκλόω, ἀμφ.

Διακυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Κυλίω τι διὰ πάντα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ ἀνακατωμένα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Διακυμαίνω, Μ. ανῶ (κυμαίνω). Διεγείρω, κινῶ εἰς κύματα, κυματίζω, βάλλω τι εἰς κυματώδη κίνησιν, κάμνω ἀνήσυχον, ταράσσω, προξενῶ ψυρτοῦναν. Δοκ. »Διακυμαίνει τὸν Ἀερίαν«.

*Διακυνέω, Μ. νσω (κυνέω, ἀμλ.). Φιλεῦμαι ἀμοιβαίως μέ τινα, ἀντιφιλοῦμαι.

Διακυνοφθαλμίζεσθαι, τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους, τὸ βλέπεσθαι μὲ σκύλινα ὄμματα, ὅ ἐστιν ἀπιστοῦν ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡσύχ. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ τὸ, κυνοφθαλμίζεσθαι, ἔστι ταυτοσήμαντον.

Διακύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ βλέπω ἔξω διά τινος τρύπας, θύρας, ἢ παραθυρίου, ἐμβάλλω τὸ κεφάλι μου καὶ κυττάζω, Ξενοφ. »Διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους«, καὶ Ἡρόδ. 3, 145. Ἀριστοφ. Εἰρ. 78. Παρὰ δὲ Φίλ. »Παρελθεῖν καὶ διακύπτειν ἐπὶ τὰ κοινά«, αὐτὸ τοῦ μετὰ προσοχῆς κυττάζειν ἢ περιεργάζεσθαι.

Διακυρίττομαι (κυρίττομαι). Μπαρίζομαι, κτυποῦμαι, σπρόχνομαι (μπρίζομαι) μὲ τὸ κεφάλι μὲ ἄλλον τινά, καθὼς κάμνουν τὰ ζῶα διαμεταξύ των μὲ τὰ κέρατα, οἷον τὰ κριάρια, οἱ τράγοι, ταῦροι, κ. τ. λ., ἢ συνερίζομαι κατὰ τὸ σπρόχνιμον μέ τινα, θετ., ὡς παρὰ Συνεσ. Φαλάκρ. 77. »Διακυρίττεται κριῶν, ἀντιμάχεται, ἀντιπαλαίει, συνερίζεται μὲ τὸ κριάρι εἰς τὸ σπρόχνειν (μπρίζειν). Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἐπιστολ. 57. (ἐκ τοῦ κέρας, κυρίττω.)

*Διακωδίον, τό. Τὸ διὰ κωδίων (ἤτοι ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν παπαρούνων) συντεθειμένον ἰατρικόν, Βορ. εἰς Πλουτ. Μέρ. Β'. σ. 374.

Διακωδωνίζω, τὸ ἐπιτατ. κωδωνίζω, Δημοσθ. »Ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμᾶς«. 2) κοινοποιῶ τι, διαφημίζω, Στράβ. Β'. στλ. 262.

Διακώλυμα, ατος, τό (διακωλύω). Ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον διὰ μεσολαβήσεως, προφυλάξεως τινός, φραγή, Πλάτ. Νομ. Ζ'.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ἐμποδίζει, ἐμποδιστὴς, Ἡρόδ. 6, 56.

Διακωλυτικός, ἡ, όν. Ὁ κωλύων καὶ ἐμποδίζων, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐμποδιστικός, Πλάτ.

Διακωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ κάμῃ τις τί, Πλάτ. (τὸ ὕψιλον παντοχοῦ μακρόν.)

Διακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Περιπαίζω, περιγελῶ τινα εἰς μίαν Κωμῳδίαν, Θέατρον καὶ γενικῶς, χλευάζω, περιγελῶ, περιπαίζω, διασύρω, Πλάτ.

Διακωπηλατέω, ῶ, = Διερέττω, Σουϊδ.

Διακωχή, ῆς, ἡ, = ἀνακωχή. Κατάπαυσις, παῦσις· ἰδίως δὲ ἡ πρὸς καιρὸν κατάπαυσις τῶν ὅπλων, armistice Γαλλ. 2) = διοχή, ἐκ τοῦ διέχω. Ζήτ. Κατακωχή.

*Διαλαβή, ἡ (διαλαμβάνω), = διάληψις.

Διαλαγχάνω, Μ. λήξομαι, Ἀόρ. β'. διέλαχον (λαγχάνω). Διαμερίζομαι, διακληρώνομαι, διαμοιράζω μὲ τὸν λαχόν, Ξενοφ. Παιδ. Ζ. »Διαλαχόντας τὰς ἁμάξας ἰέναι ὅποι ἂν αὐτοὶ πορεύωνται. »Διαλαχεῖν κλῆρῳ πρὸς τὸν ἀδελφόν«, Ἡρόδ. 4, 68. »Διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων«, Ruhnk. Τιμ. σ. 80. τροπ. θελληματικῶς, κατὰ τὴν θέλησίν μου, φαντασίαν μου, αὐτεξουσίως διαιρῶ εἰς κομμάτια· κατακομματιάζω, ξεσχίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1281. »Διέλαχον κύτος Ἀλκταίωνα«, τὸν ἐκατάξεσχισαν οἱ σκύλοι. 2)

ἀμεταβ. βάλλω χλῆρον περί τινος πράγματος, τί, Πλουτ. Ὦ9. 2. »Τὴν τάξιν διελάγχανε τὰ τάγματα.«

*Διαλαιμοτομέω (λαιμοτομέω). Κόπτω διὰ τοῦ λαιμοῦ, ἢ πίνω, Ἀθην. σ. 491. Schweigh.

Διαλαχέω, ῶ (λαχέω). Σκάζω, σπάνω μέ κρότον, Ἀριστοφ. Νεφ. 407.

Διαλαχίζω, τό ἐπιτατ. λαχίζω (ὡς στέμματον). Συντρίβω, κατατζακίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, Πλούτ. Προβ. Συμ. Γ'. 2., ἔνθα αἱ ἐκδόσεις διαλακτίζω ἔχουσι. Ζήτ. Λακίζω.

Διαλακτίζω, Μ. ίσω, τό ἐπιτατ. λακτίζω. Κλευτζῶ, κλουτζιάτας καταπατῶ τι, ἢ διώκω, Εἰδ. ΚΕ'. »Οὐλὰν δὲ ποσὶν διελακτίστε χλαϊνακις.

Διαλαλέω, ω (λαλέω), τινί, ἢ, πρός τινα. Φλυαρῶ μέ τινα, ὅλον ὁμιλῶ, ἢ συνομιλῶ, περνῶ τὸν καιρὸν συνομιλῶν· λέγεται καὶ ἐνεργ. »Διαλαλῶ τινί τι«, ἀντί, ξεφλυαρῶ τι, φλυαρῶν μετά τινος φανερόνω, Εὐριπ. Κυκλ. 176. 2) φέρω τινὰ ἢ τι εἰς λόγους, ὅ ἐστι, κάμνω νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ, βάλλω εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων· διαλαλῶ, φανερόνω τι κρυφόν, μυστικόν· ἢ διασπείρω, διαφημίζω· ὅθεν

Διαλάλησις, εως, ἡ. Ἡ μετάτινος ὁμιλία, συνομιλία· καὶ φλυαρία. 2) ἡ φανέρωσις τινὸς μυστικοῦ, ἢ φλυαρία ψευδοῦς φήμης, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1114.

Διαλαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ἀόρ. β'. διέλαβον, Παρακ. διείληφα, καὶ παθ. διείλημμαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Δέχομαι, πέρνω διαμερισδόν τι, ἢ τὸ μερίδιόν μου, ὅπερ μοι διωρίσθη, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. »Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διήλεφε τὰς δυνάμεις·« καὶ Δημοσθ. »Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους«, ἐμοίραζον μεταξύ των τοὺς ἄρτους, ἢ τοὺς διαμοιρασμένους κατ' ὀβολὸν ἐλάμβανον. 2) μεταξύ καὶ τῶν δύο χειρῶν πιάνω, κρατῶ, βαστῶ δυνατά· ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, ὡς, »Διαλαμβάνω τὸν ξυστόν, τὴν μάχαιραν, διὰ νὰ κουντίσω· καὶ παρὰ Πολυβ. »Ἐκ διαλήψεως χρήσασθαι τῇ μαχαίρᾳ·« ἐν δὲ τῇ παλαιστικῇ, πιάνω τινὰ ἐν τῷ παλαίειν ὁλόγυρα τοῦ σώματός του διὰ νὰ τὸν ῥίψω κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Πλουτ. Ἀνν. 34. »Διαλαμβάνων τοὺς ἀνεπίστους, ἐτραχήλιζεν (ἴδε τραχηλίζω)·« ἐν γένει, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω· περικυκλόνω, περιβάλλω, περιστοιχίζω· καὶ περιέχω, ὡς, »Διαλαμβάνει ἡ ἐπιστολὴ Ζ. Μὴ. Αἰσ. Συναγ. σ. 270. Ἐκδ. Κορ. ἐντεῦθεν μεταφ. 3) ἀντιλαμβάνω τί, ἐννοῶ τί· ἐντυπόνω τί, λαμβάνω ἐν νῷ· φαντάζομαι, ἰδέζομαι· πιστεύω, νομίζω· στοχάζομαι, κρίνω, σκέπτομαι περί τινος· βουλεύομαι, συμβουλεύομαι, συλλογίζομαι· προδιορίζω, διακρίνω τί, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς παρὰ Πλατ. (Νομ. ϛ'.) κεῖται ἐντελῶς »Διαλαμβεῖν τοῖς διανοήμασιν·« καὶ παρὰ Πολυβ. συχνάκις. 4) ξεχωρίζω, διαιρῶ ἀπ' ἀλλήλων, ὡς παρ' Ἀριστ. »Περὶ τὸν πορισμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν·« καὶ Πολυβ. »Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαίς·« καὶ ἐντεῦθεν, διαιρῶ, π. χ. μίαν περίοδον εἰς κῶλα, ἢ ἀποδείσεις ἐξαιρ. δὲ κατὰ παθητ. διαδοσις ἐπί χώρας τινος, διηρημένης καὶ διακεκομμένης ἀπὸ λόφους, βάτους, λάκκους, ποταμούς, ἢ ἐπὶ διακεκομμένης πεδιάδος· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οὕτως καλῶς διηρημένων, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀπ. γ', ι'. 13. »Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν·« ἤγουν, θώρακες, οἱ ὁποῖοι στέκονται καλὰ (πιάνουν καλὰ τὸ στῆθος) καὶ διαμοιρίζουν τὸ βάρος ἴσα εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ κεῖνται. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. γ'. καὶ 16, 5) μεταφ. πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἤτοι ἐκθέτω αὐτὴν ἐγγράφως ἢ ἐκ στόματος, σαφῶς παριστῶ, περιγράφω, διασαφῶ, διεξέρχομαι, ὡς παρ' Ἀριστ. »Δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστιν·« ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Schaef. Γρηγ. σ. 7. 864. 931. — Ἐπιῤῥ. μετοχ. παθ. παρακ. διειλημμένως, ἀντὶ χωριστά, κατ' ἰδίαν· καὶ προσδιωρισμένως, ὡς, »Διειλημμένως ἐκρίθην ὅτι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι«, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 24. ὡς καὶ τὸ »διειλημμένον κρίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἰδίως, ξεχωριστά· οἷον καὶ τὸ »Ἕκαστον δίχα κρίνεσθαι«, Ξενοφ. Ἑλλ. Α. ζ'. 37.

Διαλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Διά μέσου λάμπω, φωτίζω, διαφαίνομαι, διαλύδω λάμψιν· φέγγω, γίνομαι φωτεινός, λαμπρός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα·« ὅθεν τροπ. γίνομαι περίφημος, διαφημίζομαι. 2) διαπερνῶ μέ τὴν φωνήν, ὑπερβαίνω φωνάζοντας περισσότερον ἀπὸ ἄλλον, Ἀριστοτέλ. Προβλ. 19'. 40. ὅθεν

Διαλαμπής, ὁ, ἡ. Φωτεινός, λαμπρός, ἢ περίφημος.

Διάλαμψις, εως, ἡ. Τὸ διαλάμπειν, διαφαίνεσθαι· τὸ φέγγειν· τὸ λαμπρὸς καὶ φωτεινὸς γίνεσθαι· ἀστραπή, λάμψις, τὸ μετέωρον, Ἀριστ. Μετ. Β'. 2) = διέλαμψις, Ἰων. καὶ Αἰολ.

Διαλανθάνω, Μ. λήσω (λανθάνω, ἀνμλ.). Εἶμαι τινὶ πάντοτε, ἢ πάντῃ, ὅλως ἀποκεκρυμμένος, ἄγνωστος, ὡς παρὰ Θουκυδ. Γ'. »Διαλαθὼν εἰσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην«. 2) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποδιδράσκω, τινά, Ἱστορ. πρὸς Νικοκλ. »Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διελαθεν, ἤγουν δὲν μοῦ διέφυγε τὴν γνῶσιν.

Διάλαυρος, ου, ὁ, ἡ (λαῦρα). Ὁ κατοικῶν εἰς δρόμον, εἰς τὸ ἄγγειον, μέρος τῆς στράτας, Κωνστ. εἰς Ὀδ. Χ. σ. 777. Ιακωβ.

*Διαλαχαίνω. Ἐν τῷ διαπερῶν κάμνω αὐλάκια, διαυλακίζω, ὡς Ὀππ. Ἁλ. 5. 264. »Ἀλκείῃ βύσσον διὰ κῦμα λαχαίνων.

Διαλγέω, ῶ. τὸ ἐπιτατ. ἀλγέω. Κατὰ πολλὰ ἀλγῶ, Πλούτ.

Διαλγής, ές, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁποιος πάσχει σφοδρούς, μεγάλους πόνους καὶ λύπας, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 3) ἐνεργ. προξενῶν πόνους, ὀδύνηρος, ὡς, »Ἄτα διαλγὴς, Αἰσχ. Χοηφ. 66.

Διαλεγδόν, Ἐπίῤῥ. (διαλέγω). Ἐξαιρέτως, ἐκλελεγμένους λίαν, ἐκλεκτά, Ἡσύχιος.

Διαλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνμλ.). Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, Ἡροδ. 8, 113. 2) ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡροδ. 8, 107· καὶ χωρίζω τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἀχαρνότερον, διαλέγω, Ξενοφ. »Τὸ πῶον τοὺς ἄθερας διαλέγειν. 3) εὐχρηστότερόν ἐστι τὸ Ἀποθ. διαλέγομαι, μετά μέσ. ἀόρ. διελεξάμην καὶ παθ. ἀόρ. διελέχθην· σπανίως δὲ πρὸς τῷ, διαλέξομαι ἔστι καὶ Μέλλ. διαλεχθήσομαι, Δημ. περὶ Στεφ. 252. Ἀχιλ. Τατ. 6, 6. Διατροπῶ, ξεκαθαρίζω τί μὲ τὸν νοῦν μου, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σκέπτομαι, »Ἀλλὰ τίνι μοι ταῦτα φίλος (ὁ ἐμὸς) διελέξατο θυμῷ«, ο. ε. διελογίσατο, μοὶ τὸ εἶπεν ὁ νοῦς μου, Ἰλ. Λ, 407. Γ, 97. Φ, 562. Χ, 122, 385. (Οὗτος ὁ μέσος τύπος τοῦ ἀορίστου ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν ταυτῇ τῇ σημασίᾳ, ἂν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐν χρήσει ὅλως ὡς καὶ τὸ διαλεχθῆναι). Λογογραφικῶς δὲ, δηλοῖ εἰς ἐπιτοπολύ (τινί, καὶ, πρός τινα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, διαλέγομαι, ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, Πλάτ. Πολιτ. σ. 272. »Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις·« δηλοῖ δὲ καὶ, πραγματεύομαι, διαπράττω, τελειόνω μίαν ὑποθεσινκυρ. ἐπὶ κοινολογίας, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ νὰ ξεχωρίσωμεν βίβλια πραγματά τινα, νὰ τὰ ξεδιαλέξωμεν, καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ καθαρώτερον, νὰ τὰ ξεκαθαρίσωμεν, καὶ ἐκ τούτου ἡ κοινὴ συνήθεια, προτίσασα τὴν ΞΕ συλλαβήν, ἤτις εἶναι καρκινικὸς ἢ ἐξ πρόθεσις, ἔκαμε τὸ, ξεδιαλέγομαι, ὡς τὸ, ἔλα νὰ ξεδιαλέξωμεν τώρα· καὶ, ἔλα νὰ ξεδιαλέξωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἢ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἄρα γενικῶς σημαίνει ὁμιλῶ μετά τινος, καθὼς τὸ ἑρμηνεύει ὁ Σωκράτης παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. ε'. 12. »Τὸ διαλέγεσθαι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα·« ἐξαιρέτως δὲ ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διαλεκτικοῦ τρόπου τῶν Σωκρατικῶν, Heind, Πλατ. Φαίδ. σ. 75. C. ἑπομ. μετέρχομαι τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι κατὰ τὸ λέγειν ἐπιδέξιος, ἰδιαίτερα νὰ προφασίζωμαι, νὰ διαφεύγω, νὰ γλυστρῶ, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 119. »Ἐπισταμένοι διαλέγεσθαι, τουτέστι, τὴν διαλεκτικήν. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 720. »Διαλέγονται τὴν ἀπήνην«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσιν«, καὶ ἐκ Θουκυδ. παρὰ Σουίδ. »διαλέγουσι«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσι«, ζητεῖν δηλ. μίαν τρύπαν διὰ νὰ τρυπώσῃ καὶ νὰ ξεγλυστρίσῃ ἔξω· δηλοῖ δὲ καὶ, ἔχω διάλεκτον τινά, ὕφος, Ἡροδ. 1, 142. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐπὶ σκληκῆς μέσεως, ὡς τὸ συνουσιάζω. »Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ ὑπὸ μυρίων ἐτῶν«, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1082. Πλουτ. Σολ. 20. Βορ.

Διαλείβομαι, (λείβομαι). Ἀναλύομαι, ἀναλύω, τήκομαι.

Διάλειμμα, τό (διαλείπω). Τὸ μεταξὺ διάστημα, κενὸν χωρίον, τόπος ἄδειος μεταξὺ δύο καὶ ὁ μεταξὺ χρόνος, τό μεσολαβίζον τοῦ καιροῦ· ὅθεν τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. »Ἐκ διαλείμματος«, ἢ »ἐκ διαλειμμάτων«, οὐχὶ δηλ. κατὰ συνέχειαν, ὡς π. χ. ἐγὼ πρέπει νὰ γράφω ἓξ ὥρας, δὲν γράφω ὅμως εἰς ὅλας αὐτὰς κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ γράφω μόνον δύο, καὶ ἠσυχάζω· ἔπειτα πάλιν γράφω, καὶ πάλιν ἡσυχάζω, ἢ κάμνω ἄλλο τι. 2) διάλειμμα πυρετοῦ, = ἀπυρεξία, ἐκ τοῦ διαλείπω.

*Διαλειπτός, ὁ, ἡ (διαλείπω). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀλειφθῇ, ἐντριβῇ· ὅθεν, »Τὸ διαλειπτόνιν (ὑπακ. φάρμακον), Ἰατρικὸν δι' ἀλείμματος, Ἱππ. σ. 535.

Διαλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα τόπου, ἢ χρόνου, ὡς Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Α. »Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν·« καὶ Πλούτ. »Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, προσῆλθε κτλ.« καὶ παρὰ Γαλ. »Διαλείπων σφυγμὸς«, καὶ »Διαλείπουσα φωνή·« Ἀρα, α) ἵστημαι ἢ κεῖτομαι ἀπ' ἀλλήλων· μακράν, τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἶναί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Διαλείπειν τι ἀπό τινος·« καὶ παρ' Ἀρρίαν. »Διαλείπουσαι ὅτου ξυμμετρον εἰς τὸ ξυνορᾶν τὰ ἀλλήλους, καὶ ἀκούειν·« ὅθεν, τὸ Διαλεῖπον, ἀντὶ τοῦ διάλειμμα, διάστημα, ἀποχωρισμένον, ξεκριτὸν μέρος, Ξεν. β) παραιτοῦμαι, παύω ἐν τῷ μεταξὺ ἀπό τοῦ νὰ κάμω τί· μετά μετοχ., ὡς παρὰ Ξενοφ. »Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων· δὲν ἔπαυσα, δὲν ἄφησα ποτὲ νὰ περάσῃ καιρός. κτλ. ἐ δὲ καιρὸς αὐτὸς τίθεται ἐν αἰτ. ἢ γεν., ὡς, »Διαλείπειν ἡμέραν, ἢ μιᾶς ἡμέρας«. Παθητ. »Διελέλειπτον, ἔμεινε διάστημα, κενὸς τόπος, Ἡροδ. 8, 40. 41.

Διαλείφω, Μ. ψω, Ἀόρ. α'. διήλειψα (ἀλείφω). Τρίγυρον, ἢ ἐπάνω ἀλείφω, ἢ ἀναλείφω, ἐντρίβω, ἤγουν σβύνω καὶ ξύω τί, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 407. »Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκτυν«.

Διαλείχω, Μ. διλείξω (λείχω). Διόλου ἀγλύφω· γλύφω μὲ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστοφ. »Διαλείχειν τὰς χύτρας«, ἀγλύφειν τὰ πινάκια, ἢ σχῆσις.

Διάλειψις, εως, ἡ (διαλείπω). Διακοπή, παραίτησις, κ. τ. λ.

Διαλεκτικεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Εἶμαι διαλεκτικός, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικήν· κάμνω συλλογισμούς, σοφίζομαι, Γαλ. καὶ Μαρκ. Ἀντων. Η', 13. ἐκ τοῦ

Διαλεκτικός, ή, όν (καὶ ἐπίῤῥ. διαλεκτικῶς).

Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, ἰδιαιτ. εἰς τὸ φιλονεικεῖν περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, ἢ εἰς τὴν Δογικὴν ὅδεν, ἡ Διαλεκτική, ὑποιουομ. τέχνη, ἱκανὴ ἢ ἐπιστήμη ἡ ὁποία διὰ τῆς συνομιλίας ἐκλέγει καὶ ξεχωρίζει τὰ πράγματα, διακρίνει δὲ ὀρθῶν συλλογισμῶν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὰ ψεῦδος, ἡ Λογική, Πλάτ. Πολ. Ζ. ἐκ τοῦ

Διάλεκτος, ου, ἡ (διαλέγω). Ὁμιλία, συνομιλία, διάλεξις· διὰ στόματος πραγμάτευσις περίτινος ὑποδίτους, Πλατ. Συμπ. 203. Α. 2) ἔκφρασις, τρόπος τοῦ λέγειν, façon de parler· φράσις. 3) λόγος ὡς φωνὴ διαφόρου φωνῆ, προφορά, ἡ ἔκφρασις τῶν λέξεων, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ χαρακτὴρ, τῆς φωνῆς ἑνὸς ἔθνους, ἡ γλῶσσα, ἡ ἐγχώριος γλῶττα, ὡς ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν οἱ Ἕλληνες, ἐξαιρετ. ὅτ., τὰ ἰδιώματα διαφορετικῶν φυλῶν τῆς αὐτῆς γλώσσης, π. χ. παρ' Ἕλλησιν, αἱ τέσσαρες διάλεκτοι, Ἰάς, Ἀττὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς.

Διαλελυμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακειμ. τοῦ διαλύω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάλεξις, εως, ἡ. Ὁμιλία, συνομιλία μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, καὶ ἐρευνὰ ἢ ὁμιλίας πρὸς εὕρεσιν καὶ ξεκαθάρισιν τοῦ ἀληθοῦς. «Ἔστι δὲ ἡ Διάλεξις, λόγων ἐμπειρία, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν, ἢ ἑρμηνεύειν δύνασθαι, Πλάτ. Γοργ. 2) ἀντὶ τοῦ διάλεκτος, γλῶσσα, Δίων Κασ. Ξ'. 17. 3) ἐκλογή, καθάρισις, Στεφ. Βυζ.

Διαλεπτολογέομαι (λεπτολογέομαι). Τὸ αὐτὸ καὶ λεπτολογοῦμαι, ἤγουν ἐμιλῶ μετάτοιος, ἐξετάζοντας καὶ τὰ παραμικρότατα, μὲ σοφίσματα, τινί, Ἀριστοφ.

Διάλεπτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτ. λεπτός. Κατὰπολλὰ λεπτὸς, λεπτότατος, καὶ ἰσχνότατος· πολλὰ εὐτελὴς, πόταπος, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλευκαίνω, Μ. ἀνῶ (λευκαίνω). Ἀνακατόνω ἄσπρον τί ἐν τῷ μεταξὺ, κάμνω τι λευκὸν, ἄσπρον. 2) μεταφορ. κάμνω τι σαφὲς, εὔληπτον, διασαφῶ, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Ζήτ. Λευκός.

Διάλευκος, ου, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ μὲ λευκὸν (ἄσπρον) ἐν τῷ μεταξὺ μεμιγμένος, Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. (ἐνῶ ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐκφράζει).

Διαλιγαίομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Δηκάζω.

Διάληξις, εως, ἡ (διαλαγχάνω). Κλήρωσις, μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ, Λατιν. divisio per sortem.

Διαληπτικός, ἡ, ὁν (διαλαμβάνω). Ὅποιος διακρίνει καλῶς, ὁ βλέπων ἐπιμελῶς κάθε πρᾶγμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀκριβὴς, ἐπιμελὴς, Ἀντωνῖν. Γ'. 8.

Διάληψις, εως, ἡ (διαλαμβάνω). Τὸ χωρίζειν, καὶ διαιρεῖν· χώρισις, διαίρεσις, μοίρασις, ξεχώρισις· ὅθεν τὸ μεταξὺ διάστημα, τόπος. 2) τὸ ἀγκαλιάζειν, κρατεῖν καὶ πιάνειν μὲ τὰ δύο χέρια, τὸ κρατεῖν καλὰ, στερεῶς. 3) θεωρία, παρατήρησις, γνώμη, ὁδὸς, διήγησις (λόγισμα, ὅταν ὅηλ. στοχάζομαί τι καλῶς καὶ ἀποφασίζω), ψῆφος, ἀπόφασις, Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β. καὶ Πολύβ. Δ'.

Διάλιθος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σποράδην μὲ πολυτίμους λίθους (πέτρας) στολισμένος, καπλατισμένος, λόγου χάριν δακτυλίδι, τὸ ἔχον τιμίους λίθους ἐπάνω βαλμένους, (ἐνταῦθα ἡ διὰ ἐκφράζει τὸ μεταξὺ διάστημα, καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μιᾶς πέτρας ἀπὸ τὴς ἄλλης.)

Διαλιμπάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ διαλείπω, Γαλ.

Διαλιπαίνω, καὶ διαλιπέω (λιπαίνω). Διὰ τοῦ νήματος περῶ, γλυτόνω, ὅθεν, «Διαλινήσασθαι, λέγεται ὁ λαγὼς, ὅταν φεύγῃ ἀπὸ τὰ βρέχια, Εὐστάθ.

Διάλιτος Ἱερεύς, ἐλέγετο ὁ Ἱερεὺς τοῦ Διός. (υ–υυ?)

Διαλιχαίνω, τὸ ἐπιτ. λιπαίνω, Πλούτ. Ἠθικ.

Διαλιχμάζω, Μ. ἀτω· καὶ διαλιχμάομαι, = διαλείχω, Φωτ. Κώδ. 94.

Διαλλαγή, ῆς, ἡ (διαλλάσσω). Διαφορὰ, μεταβολὴ· ἀλλαγὴ ἑνὸς πράγματος ἢ ἄλλου, ἀλλαξιὰ. ἐξαιρ. ἄλλαγὴ, μεταβολὴ τοῦ φρονήματος· ὅθεν μετάβασις ἔχθρας εἰς φιλίαν, κατάπαυσις μιᾶς ἔριδος, φιλονεικίας, εἰρήνευσις, φιλίωσις δύο μαχομένων μερῶν, ἢ δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἦταν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, καὶ ἔχθραν, ἐπισφράγισις δηλ. εἰρήνης καὶ φιλίας, συμβιβασμός. Παρ' Ἱστορ. «Ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα· καὶ «Εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι. παρὰ δὲ Δίων. Ἄλλα. εἰς Ἱστορ. «Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκων, ἀντὶ τοῦ διαφοράν, μεταβολήν. Παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 989. ἔστι προτωποποιημένη.

Διάλλαγμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι συναλλάσσῃ· ἡ ἀλλαξιὰ, Εὐριπ. Ἑλ. 592. ἐν γένει = διαλλαγή, παρ' αὐτῷ.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅποιος εἰρηνοποιεῖ, φιλιώνει, ὁ θεμελιωτὴς τῆς εἰρήνης, φιλιωτὴς, εἰρηνοποιὸς, Αἰσχύλ. Θήβ.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φιλιώσῃ, συμβιβάζῃ.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, = διαλλακτήρ, Δημοσθέν.

Διαλλάσσω, Ἀττ. -- λάττω, Μ. ἄξω (ἀλλάζω). Ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η'. α'. «Τῇ μὲν γὰρ γίνονται -- τῇ δὲ διαλλάττονται· ὅθεν μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοιῶ· ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιὰ, τί, ἢ τί τινος, ἢ, ἀντί τινος, Πλάτ. Πολ. Β'. «Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν. «Διαλλάττειν τὴν χώραν, ἀλλάζω μίαν χώραν μὲ ἄλλην, ὑπάγω διὰ χώρας τινὸς ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἰς μίαν χώραν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. «Διαλλάττω ναυάρχους, διορίζω ἄλλους ναυάρχους, μεταβάλλω αὐτοὺς, ἀλλάζω· ἐξαιρ. δὲ «διαλλάττω τινά τινι· καὶ, τινὰ πρός τινα, μεταβάλλω τὸ φρόνημα τινός, κάμνω διαφορετικὴν τὴν τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου γνώμην, ὅθεν, φιλιώνω, εἰρηνεύω τινὰ μὲ τὸν ἐχθρόν του, ἀπὸ ἐχθρὸν τὸν κάμνω φίλον, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Διαλλάττω τινὰ πρός τινα· καὶ Ξενοφ. Ἑλ. Δ. γ'. «Διαλλάξας Μαιανδρίαν· καὶ, Ἱστορ. «Διαλλάξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. — Μέσως, διαλλάττομαι, ἀλλάζομαι ἀναμεταξύμας, ἢ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ἡρόδ. 9. 47. «Διαλλάττεσθαι τὰς τάξεις. — Παθητ. μετὰ μέσου Μέλλ. καὶ παθ. Ἀορ. πρός τινα, ὁηλοῦ φιλιόνομαι, γίνομαι φίλος μὲ τὸν ἐχθρόν μου, εἰρηνεύομεν μεταξύμας· καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 805. «Διαλλάχθητε τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους, τουτέστι, διαλλάχθητε ἐκ τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φιλίαν· καὶ Ἱστορ. «Διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστάσιν· καὶ διαλλάττομαι πρός τε περὶ τούτων. πλὴν καὶ ὁ παθητ. Μέλλων διαλλαγήτομαι ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ. Πολ. ε'. σ. 471. Α. 2) ἀμεταβ. διαλλάττειν τίτινος, ἢ καὶ, τί τινι, εἶμαι διαφορετικὸς ἄλλου κατά τι, διαφέρω, παραλλάζω, ὡς παρ' Ἡρόδ. Ζ', 70. «Διαλλάσσοντες εἴδος μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισιν, ἀντὶ, ἑτέρων, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ, ἀλλάζει, ἀντὶ τοῦ διαφέρει, ἐφύλαξε· π. χ. τοῦτο δὲν ἀλλάζει τίποτες ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντὶ δὲν διαφέρει· ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. διαλλαχθῆναι, ἀντὶ, εἶναι διαφορετικὸς, ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος. «Διαλλάττεται, τοῦτο εἶναι διαφορετικὴ περίστασις, τοῦτο δὲν εἶναι ἔτζι καθὼς τὸ ἄλλο, διαφέρει τοῦτο. ὅθεν ἡ Μετοχὴ διηλλαγμένος ἀντὶ τοῦ διάφορος, διαφορετικὸς, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Τοῖς εἴδεσι διηλλαγμέναι. Τοιοῦτο καὶ τὸ, «Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης, παρ' αὐτῷ, Γ'. καὶ τὸ παρὰ Δίον. Ἀλ. ς'. σελ. 941. «Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους, ἀντὶ, τῶν ἄλλων· καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. συχνάκις, ὅστις καὶ ἐν Βιβ. ΜΖ', 4. καὶ τὸ παθητικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐκλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ γίνομαι διαφορετικὸς.

Διάλληλος τρόπος. Ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ κυκλικὸς τρόπος ἐν τῷ συλλογισμῷ, Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτυπ. α', 15.

Διαλλοιόω, τὸ ἐπιτετ. ἀλλοιόω. Κατὰπολλὰ ἀλλοιόω, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Διάλλομαι, Μ. διαλοῦμαι (ἄλλομαι). Σκιρτῶ, πηδῶ διὰ μέσου τινός, ἢ ἐπέκεινα, καὶ γλυτόνω, φεύγω πηδῶντας, Ξενοφ. ὅθεν

Διάλμα, ατος, τὸ. Σκίρτημα, πήδημα διὰ μέσου τινὸς, ἢ πέραν ἐπάνω τινός.

*Διαλοάω, τὸ ἐπιτετ. ἀλοάω.

Διαλογή, ῆς, ἡ (διαλέγω). Ἐκλογή· ξεχώρισις, διαίρεσις· ἀρίθμησις, μετρημός, ὡς, «Διαλογὴ τῶν ψήφων, Ἀριστοτ. Πολ. Β. 8. 2. 2) παρ' Ἡροδ. καὶ Ὁμήρ. Βιοτ. 38. = διάλογος, ἡ διάλεξις.

Διαλογίζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἀποθ. Μέτ. (λογίζομαι), πρός τινα. Λογαριάζομαι μέ τινα, σφάλω, κόπτω, κυττάζω ἕνα λογαριασμόν μέ τινα, Δημοσθ. σελ. 962. ὅθεν 2) συλλογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐξετάζω στοχαζόμενος, σκέπτομαι, συμβουλεύομαι, λογαριάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ τὸν νοῦν μου. «Διαλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν, συλλογίζομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. 3) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικῶς ὁμιλῶ μετ' ἄλλου, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Βούλει οὖν, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατόν ἐστιν; ὅθεν

Διαλογικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, εἰς ὁμιλίαν, εἰς φιλοσοφικὸν διάλογον, ἢ συνδεμένος εἰς τρόπον, εἶδος διαλόγου, κατὰ διαλόγους.

Διαλόγισμα, τό, = διαλογισμός, Λεξίρ.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ (διαλογίζομαι). Λογαριασμός, θεώρησις τοῦ λογαριασμοῦ, Δημοσθ. σελ. 951. 2) συλλογισμός, στοχασμός, ἔννοια (τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια ἐφύλαξε). 3) συνομιλία, διάλεξις, Στράβ, Ε'. σελ. 165.

Διαλογιστής, οῦ, ὁ, ἡ. Ὅποιος λογαριάζει, ἢ συνομιλεῖ, καὶ διαλέγεται.

Διαλογιστικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογαριασμόν μετά τινος, ἢ σκέψιν, στοχασμόν.

Διάλογος, ου, ὁ (διαλέγομαι). Συνομιλία, ὁμιλία μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν, καὶ ὁμιλία, ὅταν ὁ ἕνας ἐρωτᾷ, καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, Πλάτων.

Διαλοιδορέω, ῶ (λοιδορέω). Φιλονεικῶ, μαλώνω (κάμνω καυγᾶς) μετά τινος. Μέσ. ἀναμεταξύμας φιλονεικοῦμεν καὶ ἐν ταύτῳ ὑβριζόμεθα, Ἀριστοφ. «Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. 2) τὸ ἐπιτ. λοιδορέω· ὡσαύτως καὶ μέσως. ὅθεν

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ. Φιλονεικία, μάλωμα, καυγᾶς μὲ ὕβρεις τοῦ ἑνὸς κατ' τοῦ ἄλλου, ἢ ἐναντίον ἄλλων.

*Διάλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὁ ἀπομείνας ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστείδ. Ἐγκ. Ρωμ. σ. 348. Cant.

Διαλοξεύω, ἀντὶ τοῦ λίαν λοξεύω, παρ' αὐτῷ, ἔνθα «Διαλελοξεύσασαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ «Διαλοξεύσασαι, ἀναγιγνώσκεται.

Διάλοξος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. λοξός, Διβάν. Δ'. ὅθεν

Διαλυγίζω, Μ. ἴσω (λυγίζω). Δὶ ὅλου, κατὰπολλὰ λυγίζω, λυγίζω εἰς τὰ ἔσω τὸ ἔξω. ὅθεν

Διαλύγισμα, ατος, τό. Τὸ κατὰπολλὰ, ἢ δὶ

ὅλου λύγισμα', καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ λυγισμένον δὲ ὅλου.

Διαλυμαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. λυμαίνομαι. Καταμεταχειρίζομαί τινα καθ' ὑπερβολήν· ὁ παθ. Παρακ. διακελεύσματι ἀπαντᾷ ἐν παθητ. σημασίᾳ παρ' Ἡροδ. 9, 112. 2) νοθεύω, κάμνω ψεύτικον μέτρον τι, ἢ ζύγι. (Τὸ υ ἔπειν ἀεὶ μακρόν, Ἀριστφ. Βατρ. 1062. Κύριτ. Ὀρ. 1529).

Διάλυσις, εως, ἡ (διαλύω). Ξεκόλλητις, ξεχώρισις, λύσις τῶν μερῶν ἀπ' ἀλλήλων· καταργησις, τελείωσις (ὡς παρὰ Πλάτ. «Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας»)· χαλασμός (ὡς γεφύρας, παρὰ Θουκ. Α'.)· ἄρσις, ἀπόλυσις· ὁ σκορπισμὸς μιᾶς συναθροίσεως. Παρὰ δὲ Αἰσχίν. 24. «Κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομίδα πυλίδα εἰσέλθοιεν, λέγεται ἡ μισοκλεισμένη πύλη (πόρτα) τῆς πόλεως. 2) μεταφορικ. ἐλευθέρωσις ἀπὸ δεσίματος τινός, πληρωμή, ἀποπλήρωσις ἑνὸς χρέους, τὸ σφάλισμα δηλ. τοῦ λογαριασμοῦ, liquidation, Γαλλ. 3) ἡ συμβίβασις μιᾶς ἔχθρας καὶ φιλονεικίας, καὶ ἡ μετὰ ταύτην φιλίωσις καὶ εἰρήνη, εἰρηνοποίησις.

Διαλυτίφιλος, ου, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ λύων καὶ ξεχωρίζων τοὺς φίλους, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 397. «Ἴξουτι ταχέως αἱ διαλυτίφιλοι.

Διαλυτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος διαλύει, ξεχωρίζει, καταπαυσοπρίζει· ἀφανιστής.

Διαλυτικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλύειν, χωρίζειν, ἀφανίζειν, καταστρέφειν.

Διάλυτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος, λυμένος, ἀφεσμένος, καὶ καταπαυσοπρισμένος, καὶ ἠφανισμένος.

Διαλυτός, ἡ, ὁν. Ἐμπορῶν, δυνατός, εὔκολος νὰ διαλυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ, νὰ καταστραφῇ, ἀφανιστός, Πλάτ.

Διαλύτρωσις, εως, ἡ (λυτρόω). Ἡ ἀμοιβαία διάλυσις, ἐλευθέρωσις, ἐξαγόρασις, ἐξαγόρασμα γινόμενον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Πολύβ.

Διαλύω, Μ. ὑσω (λύω, ἐνιαλ.). Λύω τὰ μέρη ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω· καταλύω, καταργῶ· χωρίζω· ὅθεν 1) συμβιβάζω, καταπαύω τὰς ἔριδας. «Ἔχθραν, πόλεμον διαλύειν», παραιτῶ μίαν ἔχθραν, τελειόνω, παύω ὅσα πολεμον· ἐπομένως, διαλλάττω, φιλιόνω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, «Διαλύειν τινὰ πρός τινα». Κατὰ δὲ μέσην διάθετιν, πράγματι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένος, ὑποχρεωμένος τις, λύω, σηκόνω, καθαιρῶ, δὲν ἀφίνω πλέον νὰ ὑπάρχῃ, βάζω τέλος εἰς αὐτό, αἰτ. πράγμ., ὅθεν «Διαλύσασθαι πόλεμον», παύειν ἀνομεταξύ των, ἀμοιβαῖος ἔνεκα πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ «Διαλύσασθαι τὰς διαβολάς» (παρ' Ἰσοκρ.)κ. «Διαλύσασθαι πρός τινα», φιλιόνομαι ὁ ἴδιος μὲ ἄλλον τινά. «Ἐν φίλοις διαλύσασθαι περί τινος», ἐννοοῦμαι μετά τινος φιλικῶ τῷ τρόπῳ, ἤγουν εἰρηνικῶς, καὶ συμβιβάζομαι, Ἰσοκρ. λέγεται δὲ καὶ, «Διαλύσασθαι ξενίαν», καταλύω, κάμνω νὰ παύσῃ φιλική τις σχέσις, ἕως τότε ὑπάρχουσα. 2) «Διαλύειν στρατόν», ἢ στράτευμα, ἀποπέμπω, βάζω ἄδειαν νὰ διαλυθῇ, σκορπισθῇ, ὑπάγῃ καθεὶς εἰς τὰ ἴδια· τὰ ἴδιοι σημαίνει καὶ «Διαλύειν ξύλλογον (Θουκ.), σκηνήν, συμπόσιον, πανήγυριν κτ.ὅ. «Διαλύειν τὸν λόγον (Ἰσοκρ.)», διακόπτειν. — Παθητ. ξεχωρίζομαι μόνος μου, ἤτοι σκορπίζομαι καὶ ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ μίαν συνάθροισιν. τὸ δὲ «Διαλυθῆναι τὰς σπονδὰς» παρὰ Θουκ. δηλοῖ, ἀθετηθῆναι, καταπατηθῆναι τὰς συνθήκας· παρὰ δὲ Ξενοφ. «Διαλυομένου ἀνθρώπου, ἀντὶ, τεθνηκότος. 3) σηκόνω, ο. ε. πληρόνω τὸ χρέος μου, ὡς, «Διαλύειν τὰ χρέα», ὅπερ παρὰ Δημ. «Διαλύειν τὰ χρήματα», λέγεται· καὶ ἐπὶ προτώπου (ὡς παρ' Ἰσαίῳ), «Διαλύειν τὸν ὀρφανόν», ἀντὶ, πληρόνειν· δηλοῖ δὲ καὶ, πληρόνω εἰς τινα ποσότητα τινά, «τινί τι», πρβ. τὸ Λατ. **diluere**, Cic. off. 1, 33. 4) ξετεντόνω τί, χαλῶ, ἐπιχαλῶ, ἀνίνω, Ἀριστ. Εἰρ. 86. (υ υ – –, ὁμως ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔστι πολλάκις τὸ υ βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθητ. ἀορ. σὐδέποτε μακρόν.)

Διαλῳτόω, Μ. ώσω (ἄλφιτον). Γεμίζω δί ὅλου μὲ τὸ ἄλφιτον, καθαρισμένον κριθάρι, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλωβάω, καὶ μέσ. διαλωβάομαι, τὰ ἐπιτετ. λωβάω, καὶ, λωβάομαι, Πλούτ. Ζήτ. ταῦτα.

Διαμαγεύω, Μ. εύσω (μαγεύω). Δί ὅλου μαγεύω, Λουκιαν. Ἔρωτ. «Διαμαγεύειν τὸ σῶμα», στολίζειν καὶ καλλωπίζειν τὸ σῶμα μὲ μαγικόν, καὶ ἀπατηλὸν στολισμόν, ὥστε βλέπωντάς το τινὰς νὰ μαγεύηται.

Διαμαθύνω, τὸ ἐπιτετ. ἀμαθύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 535. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμαλάσσω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. μαλάσσω. Δί ὅλου μαλακύνω, ἁπαλύνω.

Διαμαντεύομαι, Μ. εύσομαι, τὸ ἐπιτετ. μαντεύομαι, Πλατ. Νομ. Γ'. σελ. 145. καὶ Πλούτ. εἰς Κάμιλ. 32.

Διαμαρτάνω, Μ. ήτω, τὸ ἐπιτ. ἁμαρτάνω. Κατὰ πολλά, δί ὅλου σφάλλω, ἀπατῶμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθῶ τὸ ποθούμενον, ἀποτυγχάνω· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. «Διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ» καὶ Ἰσοκρ. «Οἱ δ' εὐχονται σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεδήμησας· καὶ, «Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος» (Πλούτ.), ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω· καὶ «Διαμαρτάνω τῆς ὁδῆς, ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, μὲ ἀπατᾷ ἡ γνώμη· ἢ καὶ ἁπλῶς, σφάλλω, πταίω, ὡς παρ' Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς γλώττης. Ζήτ. Ἁμαρτάνω.

Διαμάρτημα, ατος, τό, = ἁμάρτημα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 25.

Διαμαρτία, ίας, ἡ, = ἁμαρτία. 2) τὸ ἀποτυγχάνειν, τὸ μὴ ἀποκτᾶν τί, ἢ ἀποτυχία, τινός, ὡς, «Διαμαρτία τῶν ἱερείων», Λουκιαν.· καὶ αὐτὸ τοῦ, πταίσμα, πλάνη, ἀπάτη, Πλούτ. καὶ ἀποπλάνησις, ὡς, «Διαμαρτία τῆς ὁδοῦ», τὸ νὰ χάσῃ τινὰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, Πλάτ.

Διαμαρτυρέω (μαρτυρέω), καὶ κυρίως μέσως διαμαρτυρέομαι. Ἐπικαλοῦμαι Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, ἐξαιρ. διὰ μίαν ἀδικίαν συμβᾶσάν μοι, διαυδεντεύομαι κατά τινος ψευδοῦς κατηγορίας· βεβαιῶ διὰ μαρτύρων, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Διαμαρτύρομαι, καὶ βοῶ». ὅθεν αἱ Μετοχ. «Ὁ διαμεμαρτυρημένος νῦν, ὁ αὐτ. καὶ τὰ διαμαρτυρηθέντα» (Ἰσοκρ.), τὰ διὰ μαρτύρων ἀποδεδειγμένα. 2) ζητῶ τι παρά τινος ἐπίπονως, ἐνάρμως, τῷ λέγω ἢ παραγγέλλω ἐπίπονως, τὸν ἐξορκίζω νὰ κάμῃ ἢ ν' ἀφήσῃ τί. Ἐν τῷ ἐνεργ. δηλοῖ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς νόμους, μεταχειρίζομαι τὴν διαμαρτυρίαν (τῆς β'. σημασίας), παρρησιάζων ἐνώπιον κριτηρίου μάρτυρας διὰ νὰ κάμω ἀντιλογίαν καὶ ἐξαίρεσιν (παραγραφήν) ἐναντίον ἐγχειριτιδείστης κατηγορίας τινός· ὅθεν

Διαμαρτυρία, ίας, ἡ. Τὸ ἐπικαλεῖσθαι, προσκαλεῖν καὶ φωνάζειν μάρτυρας, ἐξαιρ. ἕνεκεν ἀδικίας, Δημοσθ. 2) εἶδος ἐξαιρέσεως παρὰ τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ κριτηρίοις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπάσχιζε τινάς, φέρων μάρτυρας, ν' ἀποφύγῃ τὴν κατηγορίαν, Ἁρποκρ.

Διαμαρτύρομαι, = διαμαρτυρέω, Ἀποδ. Μέτ. Κρήζω, φωνάζω τὸν Θεόν, ἢ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, διαφαντεύμενος διά μίαν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνουν μὲ μίαν ψευδῆ κρίσιν, Δημοσθ. Φιλ. Β'. «Προὐλέγομεν καὶ διεμαρτυρόμεθα». 2) ζητῶ θερμῶς τι ἀπό τινος, ἢ θερμὰ λέγω τι πρός τινα, ἢ παρακαλῶ θερμῶς. Ἴδε διαμαρτυρέω.

Διαμασάομαι, καὶ διαμασσάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (μασάομαι). Καταμασσῶ, συντρίβω τι μασσῶντας, μασῶ καλᾶ, παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. Α'. Προοίμ. «Ἐτώαζε τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασώμενος· ἀλλαχοῦ δὲ, τῷ ἁπλῷ μασώμενος, χρῆται· καὶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 6. «Τὰ ξύλα διαμασῶνται, τὰ ζῶα σηλ. τρώγουσι, μασσῶσι τὰ ξύλα. ὅθεν

Διαμάσημα, καὶ διαμάσσημα, τος, τό. Τὸ νὰ μασσᾷ τις καλᾶ, νὰ συντρίβῃ τι μασσῶντας· τὸ μασηθέν. 2) παρὰ Διοσκορ. Α'. 125. Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μασσῶντας, μεταχειρίζεται τινάς.

Διαμάσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μασσᾷ τινὰς δί ὅλου, καλᾶ.

Διαμασητός, καὶ διαμαστητός, ἡ, όν. Χρησιμεύων εἰς διαμάσημα, ἢ δί ὅλου, καλᾶ μασημένος, Ἱπποκρ.

Διαμάσσω, καὶ Ἀττ. – άττω, Μ. άξω (μάσσω). Δί ὅλου ζυμόνω, καταζυμόνω, Ἀριστ. Ὄρν. 466. Ζήτ. Μάσσω.

Διαμαστιγόω (μαστιγόω). Καταδέρνω, δέρνω καλᾶ, Πλάτ. ὅθεν

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ. Φραγγέλλωσις, δάρσιμον, Πλουτ. Ἀποφθ. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἀπὸ τοῦ μαστιγοῦν ἐν ταύτῃ ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίῳ τοὺς παῖδας. Ζήτει Ἰωαν. Πετέρ. Ἀρχαιολ. Ἑλλ.

Διαμαστροπεύω, Μ. εύσω. Μαστροπεύω, κάμνω μαστροπίαν (πεζευεγκλ. Τευρ.)· καὶ μεταφ. Πλούτ. Καίτ. 14. «Τὴν ἡγεμονίαν γάμοις διαμαστροπεύειν, διὰ τοῦ γάμου μαστροπεύειν (δ ἐστι προξενεῖν, προμηθεύειν, παραδίδειν, καθὼς ἡ μαστροπὸς) τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἕνα ἄλλον.

Διαμασχαλίζω, Μ. ίσω (μασχαλίζω). Φορτόνω ὑποκάτω τῆς μασχάλης, Λέσβ. Β'. σελ. 57. «Διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίτι καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανίσιν». «Διαμασχαλίζω ἐμαυτόν», φέρω τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου. Παθ. φορτόνομαι μέ τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου, τινί.

Διαμάχη, ης, ἡ. Ἀμοιβαία ἔρις, φιλονεικία, ἀγών, ἢ ἔρις μετά τινος, ἢ μεταξύ τινων, ἢ πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νομ. Ζ.

*Διαμαχίζομαι, Μ. ίσομαι, = διαμάχομαι.

Διαμάχομαι, Μ. έσομαι, καὶ – οῦμαι, ποιητ. δὲ καὶ μαχήσομαι (μάχομαι, ἀνμλ.). Μάχομαι, φιλονεικῶ, κάμνω καυγᾶ μέ τινα, ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, τινί ἢ πρός τινα (ὡς διαμάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ὑπὲρ γῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς, Πλατ.), ἢ καὶ μὲ ἐπιφερ. μή, ἤ, τῷ μὴ καὶ ἀπαρεμφ., ἑκάστοτε δὲ, ἐπιφερομένης ἀρνήσεως, ὡς Κύριπ. «Διαμάχομαι τῷ μὴ θανεῖν» καὶ Πλάτ. Πολ. Β'. ἴδε καὶ Βοὔττμ. εἰς Heind. Θεαιτ. σ. 537. 2) μάχομαι ἕως τέλους, κροτῶ κρίσιμον μάχην, μάχην διακριτικὴν τοῦ πράγματος, αἰτ., Ἀριστ. Ἱππ. 359.

Διαμάω, Μ. ησω (ἁμάω). Δί ὅλου θερίζω, διαθερίζω· διατέμνω, διακόπτω, σπαράσσω, ξεσχίζω, ἐκβάλλω, Ἰλιάδ. Γ', 359. «...διέμησε χιτῶνα ἔγχεϊ», διέτεμε τὸν θώρακα, κτ. καὶ Π, 253. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ θερίζοντος. 2) μέσως, ξεσκαλίζω, ἀνακατόνω καὶ σωρεύω, ὡς ἄμμον καὶ πέτρας, Θουκυδ. Δ', 26. «Διαμᾶσθαι τὸν χάλικα, ἀντὶ τοῦ σκαλεύειν, σκαλίζειν ταῖς πατρίτσαις εἰς τὰ παραθαλάσσια· ὡς καὶ παρ' Κύριπ. Βάκχ. 707. «Ἀκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα· καὶ παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ. 1. «Διαμησμένης τὴν ψάμμον» παρ' αὐτῷ ἐν Βιβ. Β'. 24. «Διαμᾶσθαι, ἀναγν. ἀντὶ τοῦ ἐξαντλεῖν, ἀντλεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδόσ. ὀρθότερον «Διαπεμωμένους», ἐκ τοῦ, ἀνιμάομαι, ἀναγιώτ. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. Γ', 55.

Διαμεθίημι (μεθίημι). Ἀφήνω, ἀπολύω τι, ὅπερ ἐκράτουν, π. χ. τὸ ἁμάξι νὰ τρέξῃ, Εὐριπ. (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Διαμείβω, Μ. ψω (ἀμείβω), ὡταύτως καὶ μέτ. διαμείβομαι. Ἀλλάζω, ἀνταλλάζω, καὶ μνω ἀλλαγήν, δίδω ἕνα τι καὶ πέρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι. «Πάντα διαμείβει πρὸς ἀργύριον ἡμῖν· καὶ, «Οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. «Διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς», δηλ. τὸν πλοῦτον μὲ τὴν ἀρετήν. Πωρ' Λίτχύλ. Θῆβ. 337. «Διαμείβειν ὀδόν», διανύειν, τρέχειν, περνῶν μίαν στράτα, ἀφήνειν αὐτὴν ὀπίσω. Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Προμηθ. 285. Μέσως δὲ, καὶ αὐτὶ τοῦ, ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι, ὡς παρὰ Διον. Ἁλ. Ζ. 20. «Τὰς ἀγορὰς διαμείβεσθαι», πραγματεύεσθαι μὲ γενήματα. 2) ἀνταμείβω, ἀντιπληρόνω, ἀνταποδίδω, Δίων Κάσ. Νδ', 6.

Διαμειδιάω, ῶ. Μ. ά'σω (μειδιάω). Χαμογελῶ εἰς τινα, εἰς τὸ πρόσωπον τινός, Δίων Κάσ. Νδ', 6.

Διάμειπτος, ου, ὁ, ἡ (διαμείβω). Ἀμοιβαῖος· ἀκατάστατος, ἀσύστατος. «Διάμειπτον νόημα, περὶ τῆς Σαπφοῦς, Ἀπολλ. Δύσκολ. σελ. 430.

Διαμειρακεύομαι, καὶ διαμειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποϊ. Μέτ. (μειρακιεύομαι). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πρὸς ἄλλους, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς τὰ μειράκια, ἤγουν παιδιακίσια, ἐλαφρύγνωμα, προπετῶς, ἢ φιλονεικῶ πρὸς ἀλλήλους ὡς τὰ μειράκια, ἢ διὰ παιδιακίστικα πράγματα, μετὰ δοτ. προσ., Πλούτ. εἰς Κικ. «Ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένῃ σοφισταῖς διαμειρακιευόμενοις.

Διάμειψις, εως, ἡ (διαμείβω). Ἀλλαξιά, ἀλλαγή· συναλλαγή, μεταλλαγή, τὸ δίδειν ἕν τι καὶ πέρνειν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι (τράμπα, δεῖς, Τουρκ.).

Διαμελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τί δι' ὅλου μελανόν, μαῦρον. 2) ἐμτερ., εἶμαι δι' ὅλου μελανός, μαῦρος, Πλούταρχος.

Διαμελεϊστί, ἐπίρ. (μελεϊστί). Κατὰ μέλος, ὅλη, ἀπὸ μέλος μέλος, κομμάτια κομμάτια, κατὰ μέρος, καθ' ἕκαστον, διηρημένως, Ὀδ. Ι, 291. καὶ Σ, 338. «Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμώνω, ἐκ τοῦ διαμελίζω, ἀντὶ διαμελίζων, ὅσοι τινὲς ἐπιδορδοῦντες, «Διὰ μελεϊστὶ ταμὼν κάμητιν, ἀντὶ «Διατεταμὼν μελεϊστί, ἀναγινώσκουσιν, ὡς τό ἐν Ἰλ. Ω, 409. «Μελεϊστὶ ταμόντα.

Διαμελετάω, Μ. ήσω (μελετάω), τὸ ἐπιτ. μελετάω. Δι' ὅλου, ἐπιμελῶς ἢ ἐκ θεμελίων ἀπὸ κάτω τὰ καὶ μετέρχομαι, καταγίνομαι ἐπίτι, Πλάτ. Νομ.

Διαμελίζω, Μ. ίσω (μελίζω). Κατακόπτω καὶ διαχωρίζω τὰ μέλη, κατακομματιάζω, Διόδ. Σικ. ὁμως 2) μέτως διαμελίζομαι, φιλονεικῶ, συνερίζομαι εἰς τὸ ψάλλειν, Πλούταρ. Σ'. στλ. 174. ὅθεν

Διαμελισμός, οῦ, ὁ. Ὁ χωρισμός, τὸ κόψιμον τῶν μελῶν εἰς κομμάτια, κατακομματιασμός, Πλούταρχ.

Διαμέλλησις, εως, ἡ (διαμέλλω). Ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ νὰ ἀφήνῃ τις νὰ περνᾷ ὁ καιρός, χασνερία, Θουκυδ. Ε'.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ἀργοπορεῖ, καὶ στέκεται τρόπον τινὰ ἀμερίμνως διὰ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὁποιος προσπαθεῖ νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ ἀργοπορῇ, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν καιρὸν, ὥστε νὰ γίνεται ἀργοπορία, καὶ ὁποιος ἀργοπορεῖς τὸ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν. ἐκ τοῦ

Διαμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, ἀμλ.). Κατὰ πολλὰ μέλλω, πάντοτε μόνον θέλω νὰ κάμω τι, ἤξερι ἕτοιμος νὰ τὸ κάμω· ὅθεν βραδύνω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, Γρηγ. Ναζ.

Διαμέμφομαι, τὸ ἐπιτ. μέμφομαι. Κατηγορῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ.

Διαμένω, Μ. ενῶ, Παρακ. μεμένηκα (μένω, ἀμλ.). Διὰ πάντα καὶ κατὰ συνέχειαν μένω, διαρκῶ, βαστῶ, εἶμαι παντοτεινὸς, ἐξακολουθῶ, ἐπιτρίβω, Ξενοφ. Παιδ. Η. «Τὸ μονοστιεῖν ὅτι διαμένειεν· καὶ Πλάτ. «Διέμενεν εἰς ἡμᾶς». «Διαμένω ἔν τινι, ἐπιμένω στερεὰ, ἢ πιστὰ εἰς τίποτε. 2) μένω πάντοτε, ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ, ἔχω διάρκειαν, εἶμαι στερεὸς, ἔχειν στερεότητα, στερέωσιν.

Διαμερίζω, Μ. ίσω (μερίζω). Κόπτω εἰς διάφορα κομμάτια, μερίδια καὶ διαμοιράζω, Εὐαγγ. Μάτθ. ὁμοίως, διαμερίζομαι, κόπτομαι εἰς διάφορα κομμάτια, διαμοιράζομαι. ὅθεν

Διαμερισμός, οῦ, ὁ. Ξεχωρισμὸς, τὸ εἰς κομμάτια καὶ μερίδια χώρισμα· διαμοιρασμός, Λουκ. 12.

Διάμεσος, ου, ὁ, ἡ (μέσος). Ὁποιος εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἄλλους, ὁ μεσαῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Διάμεστος, ου, ὁ, ἡ (μεστός). Κατὰ πολλά, δι' ὅλου, πάντα γεμάτος, Ἀθην. σ. 45.

Διαμεστόω, ῶ. Καταπολλὰ μεστόω, δι' ὅλου γεμίζω τι, Ἀριστ. Προβλ.

Διαμετρέω (μετρέω). Μετρῶ δι' ὅλου, μετρῶ ὅλη. ἀκριβῶς, Ἰλ. Γ, 315. «Νῶϊν μὲν πρῶτον διαμέτρησον· ὅθεν μετρῶ καὶ μοιράζω κατὰ τὸ μέτρον, πολλῷ μᾶλλον τὸ διορισμένον μέτρον, Δημοσθ. σελ. 918. «Διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καλλιστηνίας τιμὴν τὸν μέδιμνον· ὅθεν μάτως, διαμετροῦμαι, ἀγοράζω τι κατὰ τὸ μέτρον, μετρῶ τι διὰ νὰ τὸ ἀγοράσω· ἀρίσω, κάμνω νὰ μοὶ δώσωσι τὸ διορισμένον μέτρον, τὸ διορισθὲν μοὶ δίχνομαι, πέρνω, ὡς ὁ αὐτ. «Οἱ μὲν διεμετροῦντο τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠδείῳ, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει τό, διελάμβανον· ἔτι δέ, κατὰ τὸ μέτρον, ἀφ' οὗ μετρηθῇ τι ἀκριβῶς, μοιράζεσθαι ἀναμεταξύ των, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. δ'. 41. «Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι, νὰ μετρήσουν μόνον τὰς τροφὰς, καὶ νὰ τὰς πάρουν, ἤτοι νὰ τὰς διαμοιρασθῶσι μὲ τὸ μέτρον, ἐπειδὴ λέγει ἀνωτέρω, «Δῶσαι τὰ ἐπιτήδεια». Ζήτ. Διάμετρος. Ἀριθ. 2. 2) οὐδετ. μετὰ δοτικ. (ἐκ τοῦ διάμετρος) σημαίνει τὸ ἐξίσου ἀπέναντίας, πάντῃ ἐναντίον εἶναι, καθὼς καὶ τὸ «Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι», Σέξτ. Ἐμπ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, διαμετρεῖσθαι τὸν ἥλιον, παρὰ Ἑλλην. Α'. β. 5. ὅθεν

Διαμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τόπου τινὸς γεωμετρικῶς, μέτρησις τινὸς πράγματος μὲ τὸ μέτρον. 2) ἀντίθεσις, ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ.

Διαμετρητός, ή, όν. Μετρημένος μὲ τὸ μέτρον, Ἰλ. Γ, 344. «Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Διάμετρος, ου, ἡ (μέτρον, διά). Λέγεται μία εὐθεῖα (ἴτια) γραμμὴ, ἥτις τραβιγμένη διὰ τοῦ κέντρου, χωρίζει ἕνα κύκλον εἰς δύο ἴσα τμήματα, καθὼς ὁ Ἄξων χωρίζει μίαν σφαῖραν, Εὐκλείδ. ὅθεν «Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι», τὸ στέκεσθαι ἴτια ἴτια ἀντικρύ, τὸ ἀντικρὺ κατ' εὐθεῖαν κεῖσθαι· καὶ τὸ εἶναι ὅλως τὸ ἐναντίον, μεταφ. 2) τὸ διορισθὲν τινὶ νὰ δοθῇ, μισθὸς καὶ τροφὴ τοῦ στρατιώτου, dimensum, Πλουτ. εἰς Δημ. 40. «Διάμετρον ὀφείλειν τοῖς ἀποδημήσουσιν», σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκοις Τσίνι λεγόμενον, ἤτοι πληρωμὴ καὶ τὸ φαγητὸν τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο ὁ Ἀρποκρατ. «Διάμετρον, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος», ὁ δὲ Ἡσύχ. «Διάμετρον, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτεῶνας μικροὺς μετροῦσιν ἔμπν. 3) διάμετρος, καὶ διάμετρον, τό, ἡ προσθήκη, πᾶν ὅ,τι δίδεται παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτρον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Θεοφρ. Ἱστ. φ. 4) ὄργανον Γεωμετρικὸν, μὲ τὸ ὁποῖον τριβοῦσι μίαν διάμετρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801. 5) τὸ σταυρωμα, Εὐνάπ. «Ὡς κατὰ τινας διαμέτρους κεφαλὰς κεχωσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν κλείθρων», ἔνθα φαίνεται ἀριθμῶν, ὅτι σημαίνει τὸ σταύρωμα τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων ζώων ἐν τῷ περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ πορ. Ζ. Α', καὶ ΙΔ'., κινεῖσθαι κατὰ διάμετρον, ἐπειδὴ τὰ τετράποδα ζῶα, ὅταν περιπατοῦσι, πρῶτον κινοῦσι τὸ δεξιὸν ἐμπροσθινὸν ποδάρι, καὶ ἀφ' οὗ πατήσουν μὲ αὐτὸ, ἔπειτα κινοῦσι καὶ τὸ ὀπισθινὸν ἀριστερὸν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸν, καὶ ἔπειτα τὸ ὀπισθινὸν δεξιὸν, σχηματίζοντα ἐν Χ, καὶ τοῦτο μάλιστα θεωρεῖται εἰς τοὺς βόας, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο καὶ Ἑλλήσπους ἐπονομάζει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ζ, 506. καὶ ἡ τοιαύτη κίνησις λέγεται, «Κατὰ διάμετρον.» Κατὰ τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ τὸ τοῦ Πλάμ. Πολ. Θ. «Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μᾶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν; ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος, ἡ δυνάμει δίπους».

Διαμυστης, ου, ὁ. Ματαιρᾶς, ἀπατεών, ὁποιος κάμνει κάτι παιγνίδια καὶ φαίνονται ὡς μαγεῖα καὶ γοητεῖαι διὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι (Καραγκιόζ Τουρκ.), le joueur de gobelets, le bateleur, Γαλλ. Taschenspieler, Γερμ. ἐκ τοῦ

*Διαμυάω (ἀμυάω), ποιητ. ἀντὶ διαμείβω.

Διαμυθέομαι, = μυθέομαι, ἐπ., Ἡρόδ. καὶ Ὁμ. Βιατ. ᾱ, 12. Ἄρμ.

Διαμυκίζω, καὶ διαμυκίζομαι (μῦκος), οὐδετ. = διαμετρίω (στμ. β'.), Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. Τετράβ.

Διαμυρίζω, Μ. ίσω (μυρίς). Ἀνοίγω τοὺς μηροὺς, τὰ σκέλη, ξεχωρίζω τὸ ἓν μέλος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, ἢ διασταυρόνω αὐτὰ ἀναμεταξύ των, ὅθεν «Διαμ. γυναῖκα», συνουσιάζομαι· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων καὶ θηλέων ἔλεγον· μετὰ Αἰτικτ., παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 669. 1246. «Ἐγὼ διαμυρίζομ' αὐτὸν ἡδέως· ὅθεν

Διαμυρισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἄνοιξις, διασταύρωσις τῶν μηρῶν· καὶ ἡ συνουσία. Ζήτ. παρὰ Πλουτ. Προβ Συμπ. Γ, 6.

Διαμυρύω (μυρύω). Ξετσίλιτσο καὶ κουβκριάζω εἰς ἄλλο τι· ἐν τοῖς Παλαιοῖς Μαθημ. σ. 200. καὶ διαμυρίζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Γ. 245. καὶ Μ. Θ', 190. «Διαμυρύω χαλάσματα διαμυρυμένα, λυμένας καὶ ξεβιδωμένας ἄκρες ἀπὸ σχοινία, τὰς ὁποίας κάμνουσι κουβάρι, τὰς βάνω καὶ στουπόνω μερικὰς σχισμάδας, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Διαμυχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι, τὸ ἐπιτετ. μηχανάομαι, Ἀποϊ. μέτ. Δι' ὅλου, παντοτε, ἀκαταπαύστως μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐπιτηδεύω τί, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ.

Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, καὶ διαμίσγω (μίγνυμι, ἀμλ.) Σμίγω, ἀνακατόνω ἕνα τι μὲ ἄλλο ὅπως καὶ ἂν ἤτοι, Ἀθην. στλ. 441. καὶ

Διαμιγνύω, τὸ αὐτὸ, Πλουτ.

Διαμιλλοπολογέομαι, οῦμαι, Ἀποϊ. Μέτ. (μιλλοπολογέομαι). Προφυλάττω τοὺς λόγους μου, εἶμαι ἀκριβὴς ὅλη., ὅθεν τοὺς λόγω ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς κανένα, ἔχω τὰ λόγια μου ἀκριβά, ὁμιλῶ ἢ πολιτεύομαι μὲ ὀλίγα λόγια, Πλούτ. εἰς Σόλ. 30. καὶ ἔπειτ. εἶμαι πολλὰ φιλάργυρος, ψιλόχυρος, ἢ σμικροπρεπής.

Διαμιλλάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποϊ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ συνήθως παθητ. ἀορ. (ἐμιλλάσθαι). Φιλονεικῶ, ἢ συνερίζομαι μετά τινος μετὰ δοτικ. προτ. καὶ γεν. πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον συνερίζεταί τις, ὡς, «Λειτέρας ὄσσε (Πλουτ. Νομ. 8. στλ. 833. Β.)», καὶ Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκ. «Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ σοφίαν».

*Διαμιμνήσκω, Μ. διαμνήσω (μιμνήσκω, ἀμλ.), = τῷ ἐπιτετ. μιμνήσκω. Ποιητ. παρακ. διαμέμνημαι, ἔχω στερεᾷ εἰς ἐνθύμησιν, ἐνθυμοῦμαι βέβαια.

Διαμιμυρίζομαι, Μ. ίσομαι (μιμυρίζω). Ψάλ-

λω, ἢ τραγουδῶ μὲ κλαυθμηρὰ, παραπονετικὴν φωνήν.

*Διαμινυρόμαι, = διαμινυρίζομαι, Ἀριστ. Θεσμ. 100. (ῡ)

Διαμίσγω, ἄτερος σχηματισμ. τοῦ διαμίγνυμι. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμισέω (μισέω). Ἐκ βάθους, κατὰ πολλὰ μισῶ. Παθητ. διαμισέομαι, κατὰ πολλὰ μισοῦμαι, Πλούτ. εἰς Θεμιστοκ. »Νῆσον ὑπὸ τῶν οἰκητόρων διαμεμισημένην.«

Διαμιστύλλω, Μ. ῠλῶ (μιστύλλω). Κατακόπτω, καταμερίζω, κομματιάζω, Ἡρόδ. Α'. 132. »Διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἰρήϊον.« Ζήτ. Μιστύλλω.

Διάμιτρος, ὁ, ἡ. Περισσεμμένος, φορῶν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ περὶ τὸ σῶμα. »Διάμιτρος ἑταίρα«, Πολυδ.

Δίαμμος, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου ἄμμος, κατὰ πολλὰ ἀμμώδης, Στράβ. Α'. σελ. 91.

Διαμνάομαι, ῶμαι, ᾶσθαι παρακ. διαμέμνημαι. Ἔχω ἔτι ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐνθυμοῦμαι ἀπόμν. Ξενοφ. Ἀπομν.

Διαμνημονεύω, Μ. εὐσω (μνημονεύω), τί, τινά, ἢ περί τινος. Ἀναπαλαιῶ εἰς τὴν μνήμην μου τί, ξαναενθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω περί τινος, κάμνω ἀνάμνησιν, ὡς, Λουκ. »Λέγουσι εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν.« »Ἐπ' ὅσον ἔχω διαμνημονεύειν, ὅσον ἐμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον ἐνθυμοῦμαι, Ξενοφ. »Τούτων δὴ γράφω ὅσων περὶ ἐν διαμνημονεύω.« 2) ἐνθυμίζω τινά τι, τινί τι, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 976. C. »Διαμνημονεύομεν, ἀναφέρουσιν, ἐνθυμοῦνται περὶ ἐμοῦ καὶ μετάμετοχ. ἢ ἀπαρ. ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 2. »Φύσιν τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύσεται, φυλάττεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, εἶναι εἰς τὴν μνήμην, ὅτι εἶχε· καὶ ἀπροτιόπ. αὐτὶ τοῦ, ᾄδεται, λέγεται, ἢ διὰ μνήμης ἄγεται.

Διαμοιράομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μοιράω). Μοιράζωτι μὲ ἕναν· διανέμω, διαμοιράζω, διαιρῶ εἰς μερίδια, Ὀδ. Ξ, 434. »Ἔπτυχα πάντα διαμοιρᾶτο δαίζουσα, κόπτουσά τε ἄλλα εἰς ἑπτά, ἑκάστου ἴσα μερίδια (ὅτε τὰ μὲν ἓξ ἦταν διὰ τοὺς ἓξ φίλους, τὸ δὲ ἕβδομον ἦτον ἀφιερωμένον τοῖς θεοῖς). Παρὰ ταῖς ὕστεροι ἀπαντᾷ καὶ τὰ ἐνεργ. διαμοιράω, διαιρῶ, κατακόπτω, μὲ τὸ ξίφος, Εὐρ. Ἑκ. 1063. ᾶσθαι

*Διαμοιρηδά, Ἐπίρρ. (διαμοιράω). Μεριζμένως, κατὰ μοιρασμένον τρόπον, διηρημένως, κατὰ μέρος, ἀπὸ μέρος μέρος, κατὰ μέρη, Ἀπολ. Γ. 1029. »Τοτε μίσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας.«

Διαμοιρία, ἴας, ἡ. Διαμοίρασις, διανομή, μοιρασμός, Πολ.

*Διαμοιρίζω, Μ. ἴσω. Διαμοιράζω, ᾶσθαι

Διαμοιριστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος διαμοιράζει, Πολυδ.

Διαμολέω, εἶν (μολέω). Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1051.

Διαμολύνω, τὸ ἐπιτ. μολύνω. Κατὰ πολλὰ λερώνω, μαγαρίζω, μουρόχαρεύω, Πλούτ. Β'. σ. 9.

Διαμονή, ῆς, ἡ (διαμένω). Τὸ μένειν διὰ πάντα, διάρκεια, ἐπιμονή, καρτερία, εὐστάθεια, Διόδ. Σικελ.

Διαμονομαχέω. Μάχομαι, φιλονεικῶ μετά τινος εἰς τὴν μονομαχίαν, ντουέλλω, ἢ, »πρός τινα«, Πλούτ.

*Διάμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Σχηματισμένος, καμωμένος εἰς μορφήν τινα, Ἐμπεδ.

Διαμορφοσκοπέομαι. Φιλονεικῶ, ἐμβαίνω εἰς φιλονεικίαν μετά τινος περὶ ὡραιότητος, μορφῆς, ἢ περὶ κάλλους, τινί, (ὡς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. Δ'. 20. »Περὶ κάλλους διακρίνεσθαι«) Ἀθην. 5, σελ. 188.

Διαμορφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω, μορφόω, ἐντυπόω, δίδω ἐντελῆ μορφήν, ἢ σχῆμα εἴς τι, τελειοποιῶ, Πλούτ.

Διαμόρφωσις, εως, ἡ. Ὁ εἰς ἐντέλειαν σχηματισμός, ἡ μόρφωσις, ἐκτύπωσις τινὸς πράγματος, Δημήτρ. Φάλαρ. 199. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 71.

Διαμοτέω, ῶ, Μ. ώσω (μοτός). Γεμίζω μίαν πληγὴν μὲ τὸν μοτὸν (ξαντὸν), διὰ νὰ στέκεται ἀνοικτή, Παῦλ. Αἰγ. Ὀριβασ. cocchii σ. 89. 21. καὶ 90.

Διαμοχλίζω, Μ. ἴσω (μοχλός). Κινῶ τι, ἐκσπῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ· καὶ γενικῶς, σπάζω τι, τσακίζω, καθαιρῶ μὲ βίαν.

Διαμπάξ, Ἐπίρρ. Καθόλου, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, τελείως, ὁλοτελῶς, πέρα περοῦ, Λουκ. »Διελαύνεται διαμπάξ«. Λατ penitus.

Διαμπειρέω, καὶ διαμπείρω, ποιητ. ἀντὶ, διαναπείρω (πείρω). Σουβλίζω, κατατρυπῶτι δι' ὅλου, πέρα πέρα, Κειντ. Σμυρν. Α', 672.

Διαμπερές, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, πέρα καὶ πέρα· τίθεται δὲ κυρίως μὲν τοπικῶς, καὶ συντάσσεται καὶ γεν. (Ἰλ. Τ, 362), τροπικῶς δὲ καὶ χρονικῶς, αὐτὶ διὰ παντός, ἀδιακόπως, παντοτεινά· καὶ τούτων παραδείγματα ἁπαντῶσι πάμπολλα παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Ε, 284. 658. Η, 171. Κ, 89. 325. 351. Λ, 377. Μ, 398. 429. Ν, 547. Π, 640. Χ, 264. Ὀδυσ. Ε, 256. 480. Κ, 88. Λ, 558. Ψ, 47. κτλ. εὑρηται δὲ καὶ κατὰ πλεοναστμόν, ὡς, διαμπερὲς αἰεί, ἤματα πάντα διαμπερές, Ἰλ. Ο, 70. Π, 499. Λογογραφικῶς λέγεται καὶ διαμπερίως, τὸ δὲ ἐπίθ. διαμπερὴς παρ' Ἱππ. Τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀμπερὲς ἁπαντᾷ μόνον ἐν τῇ τμήσει, διὰ δ' ἀμπερές, Ἰλ. Α, 377. Γ, 309. Τὸ, διαμπερὲς τίθεται καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου τινὸς πράγματος, ὅταν δὲν λείπῃ μέρος τι, ἤγουν τί ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο, ὡς, Ἰλ. Ε, 42. »Βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμοιιν, ἤτοι τὸ ἐκβαλὲν ὁλόκληρον. (πιθανῶς παρὰ τὸ διαπερᾶν, παρεμβολῇ τοῦ μ, συγγεν. τῷ διαπρύσιος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, διαμπάξ.)

*Διαμπερής, ὁ, ἡ. ἴδε διαμπερές.

*Διαμυδάλεος, α, ον (μυδαλέος). Δι' ὅλου βρεχών, διαβρέχων, ὡς ἄκρα, Αἰσχ.

Διαμυδάω (μυδάω). Ἀπὸ ὑγρασίαν μαλακύνομαι, γίνομαι δι' ὅλου μαλακός, ἀναλύομαι, σαπίζω, σήπομαι, συμπίπτω, διαχέομαι.

Διαμυθέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Φιλονεικῶ μέ τινα, κάμνω καυγᾶν, τινί. 2) καταπείθω μὲ λόγους, καταπείθων πλανῶ, ᾶσθαι

Διαμύθησις, εως, ἡ. Ἡ κατάπεισις, πλάνη, διὰ λόγων ἀπάτη.

Διαμυθολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθολογέομαι). Φλυαρῶ, ἢ ὁμιλῶ μετά τινος πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, τί· Πλατ. »Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.« 2) ὁμιλῶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους περί μιᾶς ὑποθέσεως, τελειόνω δ' ὅλον τὴν ὁμιλίαν, ὡς, »Διαμυθολογῆσαι τὸν λόγον, τὰ ἄλλα«, Πλατ. Νομ. Α'. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 895. (Τὸ ἐνεργ. ἔστι σπάνιον.)

Διαμυθολογικός, ἡ, όν, καί, -κῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ μυθολογικὸν τρόπον, Ἀμφίβ.

*Διαμυκτηρίζω, Μ. ἴσω, = τῷ ἐπιτ. μυκτηρίζω, Διογ. Λ. 9, 113.

Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιγελῶ, περιπαίζω μὲ στραβὰ χείλη, ἢ στραβώνοντας τὸ στόμα, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1315.

Διαμυστίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ διαμιστύλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμφίδιος, ου, ὁ, ἡ. Χεχωρισμένος· διαφορετικός, ἀλλοιότικος, Αἰσχύλ. Προμ. 556., ἔνθα ἄλλοι διὰ τοῦ »Διττόνω« ἑρμηνεύουσι, καὶ ἄλλοι »Διαμφάδιον, ἀναγιωστέουσιν· ἐκ τοῦ

Διαμφίς, Ἐπίρρ. (διά, ἀμφί). Χεχωρισμένως, κατ' ἰδίαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Διον. Περιηγ.

Διαμφισβητέω (ἀμφισβητέω). Μαλώνω, φιλονεικῶ μετά τινος, ἢ ἀμοιβαίως ἀμφιβάλλω, Δημοσθ. »Πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.« ᾶσθαι

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ. Φιλονεικία μετά τινος, ἢ μεταξὺ πολλῶν· ἀβεβαιότης, ἀμοιβαία ἀμφιβολία, Πλούτ. Ἀρατ. 13.

Διαμφοδέω, ῶ. Εἰς τὸ σταυροδρόμι (ἀμφοδον) χωρίζομαι, ἢ πλανῶμαι, χάνομαι, Εὔστ. »Διαμφοδήται, τὸ ἀστοχῆται τῆς ἀμφόδου«, παραστρατίζω ὁηλ. Ἀντὶ τούτου παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Θ', 31. τὸ »Ἀμφιδοκεῖν«, ἐσφαλμ. κεῖται.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ· ᾶσθαι

Διαμώκησις, εως, ἡ. Περίπαιξις, περιγέλασις, Ἀθήναιος.

Διαναβάλλω, καὶ διαναβάλλομαι (ἀναβάλλω, ἀνμλ.). Πάντοτε πάλιν ἀναβάλλω· ἐνγένει, ἀναβάλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαναγιγνώσκω, Μ. διαναγνώσομαι (ἀναγιγνώσκω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ὅλον.

Διαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Δι' ὅλου ἀναγκάζω, βιάζω μὲ βίαν νὰ ἐμβῇ· μὲ βίαν βάλλω πάλιν τὰ κόκκαλα εἰς τὸν τόπον των, ξαναρθρόνω· καὶ παρ' Ἱππ. »Διαναγκάζω τοὺς πόρους«, ἀνοίγω τοὺς πόρους μὲ βίαν μεγάλην. Ζήτ. Καταναγκάζω.

Διαναγκασμός, οῦ, ὁ. Βία, τὸ βιάζειν τι νὰ ἐμβῇ, καὶ τὸ μὲ βίαν θέσιμον ἑνὸς στραμπουλισμένου μέλους τοῦ σώματος εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, ἔτι δὲ 2) τὸ πρὸς τοῦτο ὄργανον, Ἱπποκρ.

Διανακαθίζω, Μ. ίσω, = ἀνακαθίζω, ἀνμλ., Ἱπποκρ. Ζήτ. τοῦτο.

Διανακλάω, Μ. άσω (ἀνακλάω, ἀνμλ). Θραύω διά μέσου καὶ ὀπίσω λυγίζω. 2) διά μέσου ἄλλου σώματος ῥίπτω ὀπίσω, ἀνταυκλῶ διά μέσου, καθὼς τὸ φῶς, ὅταν πέσῃ εἰς ἕνα σῶμα ὑαλιστερόν, καὶ ἐπιστρέφει τὰς ἀκτῖνας του, refracter, Γαλλ. ᾶσθαι, ἡ διανάκλασις, refraction.

*Διανάπαυμα, τό. Ἡ μεταξὺ ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ξεκούρασμα.

Διανάπαυσις, εως, ἡ. Τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύεσθαι, Ἀριστοτ. Πνευμ. Β'.

Διαναπαύω, Μ. αύσω (ἀναπαύω). Ἀφήνω νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ τινὰς μεταξὺ τῶν κόπων· διανέπτω, Πλούτ. »Διαναπαῦσαι τὸν στρατόν«, καὶ Πλατ. Συμπ. σ. 191. C. παρὰ δὲ Διον. περὶ Συνθ. 12. »Διαναπαύειν τὴν ταὐτότητα«, διακόπτειν τὸ ἀναλλοίωτον τῆς ἁπλότητος, ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Διαπαύειν ἀναγιγνώσκεται, καθὼς καὶ παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ'. 15. — Μέσως, ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, Πλάτ. Νομ. α'. σ. 625. B.

*Διαναπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Συνεπιζομαι ποίος νὰ πρωτοκαβαλικεύσῃ, Σεν. Κ. Π. α', 4, 4. Poppo. πρβ. Wyttenb. ecl. hist. p. 378.

*Διαναρκάω, Μ. ήσω (ναρκάω). Ἀδιακόπως εἶμαι ναρκώδης, ἀκίνητος· κοιμῶμαι ὅλον τὸν χειμῶνα, ἐπὶ ζώων τινῶν.

Διανάσσω, Μ. ξω (νάσσω, ἀνμλ.). Στουπώνω, γεμίζω κάποιας κοιλότητας· ἐπὶ πλοίων, καλαφατίζω, Στράβ. Δ, σελ. 298. »Τὰ ἀραιώματα βρύοις διανάττουσιν.«

Διανάστασις, εως, ἡ (διαναστῆναι). Ὁ μισεμὸς ἑνὸς στρατεύματος, τὸ σήκωμα καὶ κίνημα ἐν ταὐτῷ. Λέγεται ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ ἑνός, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυν. Γ', 18. »Διαναστάσεις γίνονται αἱ αὐταὶ (ἐπὶ τῶν ἀγρίων χοίρων).

Διαναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω), μετὰ ὅσου. προσ.

Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος εἰς τὴν θάλατταν, Ἡρόδ. καὶ Θουκυδ.

Διανάω (νάω). Διαῤῥέω, ἢ συῤῥέω, τρέχω ἀνάμεσα τινός ἢ μαζί (ἐπὶ ὕδατος), Πλούτ. εἰς Αἰμίλ. 14.

Διανδίχα, Ἐπίῤῥ. (διά, ἀνά, δίχα), ὡς τὸ ἀνδιχα. Διττῶς, δύο λαγιῶν, Ἰλ. Α, 180. «Ἐν δὲ οἱ ἦτορ . . . διάνδιχα μερμήριξεν, στοχάζεσθαι τί δύο λογιῶν, ποῖον ἐκτὸς δύο νὰ ἀποφασίσῃ. δυάζειν τὴν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτω, διαβουλεύεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως, ἀμφιβάλλειν· ἐν δὲ Ἰλ. Ι, 37. «Σοὶ δὲ διάνδιχα θῦμὸς, σοὶ ἔδωκε τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο (ὅρα Εὐστάθ. σελ. 80.)· λέγεται καὶ, διὰ δ' ἄνδιχα, Ἡσιοδ. Ἔ. 13. Ἰακ. Ἀν. Π. σλ. 7. 1031.

*Διανεκής, ὁ, ἡ. Ἀττ. τύπος ἀντὶ τοῦ διηνεκής, Heind. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 301. 13.

Διανέμησις, εως, ἡ (διανέμω). Διαχωρίσεις, διαστάσεις, παρ' Ἀριστοτ. Καὶ διαμοίρασις, Ἀππιαν.

Διανεμητικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων εἰς διαμοίρασιν, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς ταύτην, Ἀριστ.

Διανεμόω, Μ. ώτω (ἀνεμόω). Ἀνεμίζω, ἀερίζω τί, ἀφήνω τί νὰ τὸ φυσήσῃ ὁ ἀέρας. Παλ. κρεμάμενον κινεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Λουκιαν. «Ἐπῆλθε συνεστάλθαι . . . ὑπεμειώθησαν, ἀνεμίζεσθαι, νὰ πετῇ εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς μία πανοπλία· καὶ Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 225. «Διηνεμωμένας ἐλπίδας.» Ζήτ. Ἀνεμόω.

Διανέμω, Μ. νεμῶ, Παρακ. νενεμηκα (νέμω, ἀνμλ.). Διαμοιράζω, μοιράζω τί εἰς ἄλλους, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. «Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων.» «Διανέμειν ἄπτυα, δικαστὰς, κυβερνῆς μίαν πολιτείαν, Πινδ. Πυθ. 4, 89. «Νεῶν διανέμων, Πυθ. 8, 89. μετὰ δοτικῆς αἰτ. παρὰ Πλατ. Νομ. 6. σ. 756. Β. «Διανέμω μοῖραις, κάμνω μέρη, μερίδια, Πλατ. Τιμ. σ. 35. C. Παθητ. διανέμομαι, μοιραζόμεθά τι ἀναμεταξύ μας, καὶ, διαιρεῖσθαι εἴς τι.

Διανέρομαι, ἑσταλμ. ἀντὶ, ἐπανέρομαι, Ἀντωνῖν. Γ', 4.

Διάνευμα, ατος, τό. Νεῦμα διὰ τοῦ ὄμματος, ἢ διὰ τῆς χειρὸς παρὰ δεξιοτέχνῃ. Θεσπ. 122. «Διανεύματα χαρίτων, βέλτιον ἀναγνωστέον «Διανεύματα χαρίτωνος, ὁ εἷς τρόπον δίνης γινόμενος χορὸς, ὁ κυκλικὸς χορὸς. ἐκ τοῦ διανεύω.

Διανευρόω, ῶ, τὸ αὐτὸ καὶ νευρόω. ἀμφίβ.

Διανεύω, Μ. εὔσω, καὶ διανεύομαι, τινί. Κάμνω νεῦμα, γνέφω, ἢ γνέφομαι ἀμοιβαίως μετά τινος, Ἀξήν. Β'. «Ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων· καὶ ἐν Ἐπιγρ. τὸ Μέσ. Ἐνεργητικ. δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ, διακλίνω, Πολύβ.

Διανέω, Μ. εὔσομαι (νέω, ἀνμλ.). Διακολυμβῶ, διαπλέω, διαπερῶ, ἢ κολυμβῶ διὰ μέσου τινὸς ὕδατος καὶ περιῶντας εἰς τὸ πέραν φεύγω καὶ γλυτόνω. μεταφορ. μετὰ κόπου ἐλευθερόνομαι, ἤτοι μετὰ κόπου τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Πολ. δ. «Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανεύσαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν. Τίμ. εἰς Δεῖσ. Πλατ. σ. 79. καὶ παρὰ Γούρτ. εἰς τὸν τοῦ Πλάτ. Φαίδρ. «Ἀνάπαλιν διανεῦν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Ὅρα τὰς σημειώσεις τοῦ Hemst. παρὰ Λουκιαν. Τόμ. Β'. σελ. 369. Ἐκδ. Ἀμστελοδ.

Διανήθω, Μ. ήσω (νήθω). Καταγνίζω, γνέθω δι' ὅλου.

Διανημα, ατος, τό. Τὸ γνεσμένον, τὸ νῆμα· ἢ κλωστή. Ζήτ. Προκλίδης.

Διάνηξις, εως, ἡ (διανήχομαι). Τὸ κολυμβᾶν, τὸ κολύμβημα· κυρίως ὅμως τὸ διὰ τοῦ κολυμβήματος πέρασμα, παρὰ Στοβ. Φυσ. 2. 944., ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ διάπηξις.

Διανηστεύω, Μ. εύσω (νηστεύω). Μένω νηστικός, νηστεύω, παρ' Ἱπποκράτ.

*Διανηστίζω, ίσω. Προγεύομαί τι διὰ τὴν νηστείαν.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ. Τὸ μένειν νηστικός· τὸ πρόγευμα (καφαλτί Τούρκ.), Ἀξήν. Α', 1.

Διανήχομαι, Μ. ξομαι (νήχομαι), = διανέω. Διαπερῶ κολυμβῶντας πέραν. Κλήμ. Στρωμ. Ε'. «Διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα.» 2) συῤῥίζομαι διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ κολύμβημα.

Διάνηψις, εως, ἡ (διανήφω). Τὸ γίνεσθαι νήφων, ἀποκραιπαλᾶ, ὁ μετὰ τὴν μέθην ὕπνος, καὶ τὸ μετὰ τοῦτον τὸν ὕπνον ξεμέθυσμα. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐξάτμισις, ἀποθυμίασις, ὡς παρ' Ἀριστοτ. 3. 2. «Διάνηψις χυμῶν.

Διανθίω. Ἀνθῶ δι' ὅλου πάντοτε, ἢ δύο φοραῖς. Ἀμφ.

Διανθής, ές, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὁποιος ἀνθεῖ δύο φοραῖς, καὶ ὁ ἔχων μόνον δύο ἄνθη, ὁ μὲ δύο ἄνθη, καὶ ὁ ἐκατοντάλλα, ἀμφίθαλλος ἀντὶ ἀνθῶν. «Ἄνθη διανθῆ, τέλεια ἑρμαφρόδιτα ἄνθη, ἀντὶ ἀνθη ἀτελῆ, τὰ ἄκαρπα, ἄῤῥενα, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ.

Διάνθησις, εως, ἡ (ἀνθητὸς). Τὸ ἀνοιγμα τῶν ἀνθῶν, τὸ ἀνθεῖν, Ἀξήν. σελ. 584.

Διανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Ζωγραφίζω μὲ ἄνθη, ἢ κεντῶ, ἢ καταπάστω μὲ ἄνθη (λουλούδια). γενικῶς, στολίζω τί, παραλίζω, ἢ συνάζω ἄνθη εἰς ἕνα δεματάκι, ὅθεν τὸ παθητ. παρ' Ἡρωδιαν. «Στέφανος . . λίθος πολυτελέστ διηνθισμένος, στολισμένος μὲ τὰς πέτρας, αἵτινες παρέστηνον ἄνθη ζωγραφισμένα, καὶ μεταφ. ἐπὶ ὕφους, ὡς παρὰ Φωτ. Κώδ. 161. «Ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου Ἱστορίας, ἐσυναχθη καὶ ἐστολίσθη μὲ τὰ συναχθέντα ἄνθη. Τὸ δὲ παρὰ Πλήν. Heind. Β, 8. «Διανθισμένους τοὺς χλόνους, ἀντὶ τοῦ, ἀποκεκρυμμένους, ἀμφίβ. μέντοι.

Διανιάω, τὸ ἐπιτατ. ἀνιάω. Βαστῶ πολλὰ φορτίζω, ἢ πικραίνω, λυπῶ τινά, προξενῶ τινὶ πόνον· ὡσαύτως καὶ μέσως, διαπίομαι, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι μεγάλως ἀπὸ λύπην, καὶ πίκραν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Α. 24.

Διανίζω, Μ. ίψω (νίζω, ἀνμλ.). Πλύνω δι' ὅλου, ξεπλύνω, ἀποπλύνω, Ἀξήν. Γ'. Ζήτ. καὶ διανίπτω.

Διανιμάομαι, = ἀνιμάω. Βγάζω ὑγρόν τι, ἐξαντλῶ.

Διανίπτω, Μ. ίψω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ διανίζω, Ἀξήν. Βιβ. ΙΑ'.

Διανίσσομαι (νίσσομαι). Διαβαίνω ἐμπροσθεν, ἢ διαπερῶ, διέρχομαι εἰς τὸ πέραν, τινός, Πινδ. Πυθ. 12, 43.

Διανίστημι, Μ. διαναστήσω (ἀνίστημι). Ἐγείρω, σηκώνω, στήνω τι ὀρθὸν ἐκ δευτέρου, ἀνορθώνω, ἀνεγείρω, τὸν κάμνω, ἢ κελεύω νὰ ἐγερθῇ, ὡς παρὰ Γρηγ. «Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον.» 2) διεγείρω, κινῶ εἰς ἀποστασίαν· παρακινῶ, προτρέπω, κεντῶ εἴς τι. — Ὁ παρακ. ὁ ἀόρ. β'. καὶ μέσ. διανίσταμαι, δηλοῦσι, σηκόνομαι ὀρθός, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου· κυρίως ὅμως, σηκόνομαι, διὰ νὰ περιπατήσω, ἢ νὰ ἀναχωρήσω, ἢ διὰ νὰ ὁρμήσω, πέσω κατεπάνω τινός, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Διάνιψις, εως, ἡ (διανίζω). Τὸ ξεπλύνειν, ἀποπλύνειν, Ἱπποκρ. σελ. 427. καὶ 47.

Διανοέομαι, Ἀορ. διενοήθην, Ἀποθετ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. (νοέω). Συλλογίζομαι, σκέπτομαι μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς. 2) κρίνω, γνωνώ, προαιρέομαι, καὶ διαιρίνω, ὡς παρὰ Πλουτ. Νομ. ἢ. σ. 835. C. «Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ Διὸς διανοεῖσθαι. 3) εἶμαι διατεθειμένος πρός τινα, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. ά. «Εὖ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἄρχομένους. 4) ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι· ἐπομ. καὶ ὡς τὸ μέλλω, μελετῶ τι, ἐπὶ πάσης μελλούσης πράξεως, μετὰ τῆς μετοχ., Schaef. Διον. συνδ. σ. 324. «Διανοοῦνται ὡς πετάμενοι, τοῦ φαίνεσθαι, νομίζουσιν ὡσὰν νὰ πετάξουν, Πλατ. ὅθεν

Διανόημα, ατος, τό. Στοχασμὸς, συλλόγισμα, ἔννοια, στοχασμὸς, ἰδέα, γνώμη, νόησις, τέλος, συλλογισμὸς, φαντασία· ἀπόφασις, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Διανόησις, εως, ἡ. Τὸ νοεῖν, συλλογίζεσθαι, καὶ στοχάζεσθαι, Πλούτ. «Τοῦτο γὰρ (τῶν ζώων) οὐδὲν ὅ,τι μὴ λογισμόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ διανοήσεις.

Διανοητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων ἕξιν εἰς τὸ διανοεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι, ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, σύνετος· πλούσιος κατὰ τὰ διανοήματα· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Α'. 1. «Διανοητικὴ μάθησις, ἢ ἐπιστήμη τοῦ διανοεῖσθαι· καὶ Ποιητ. ΚΕ'. 11. ὁ αὐτ. «Διανοητικὰ μέρη, ἀντὶ, τὰ ἀποφθεγματικὰ, τὰ πλούσια, πλήρη διανοημάτων μέρη δράματος τινός.

Διανοήτως, Ἐπίῤῥ. Ἐν στοχασμῷ, ἐν τῇ ἰδέᾳ, ἐν τῷ νῷ, Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 19. καὶ 37.

Διάνοια, ἡ. Τὸ μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς διανοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, συλλογίζεσθαι, Θουκυδ. «Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο». Τὸ δὲ «Διάνοιαν ἔχω, ἀντὶ τοῦ «Ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, ὅ ἐστι διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, παρὰ τῷ αὐτ. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται 2) ἡ διανοητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις, ἱκανότης τοῦ συλλογίζεσθαι, π. χ. Ξεν. «Δήσῃ καὶ ἐμμένει εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν· ἔσαν ἰδέα, γνῶσις, ἡ δύναμις τοῦ γνῶναι. 3) τὸ στόχασμα, διανόημα, ὁ στοχασμὸς, ἡ ἔννοια λέξεως, ἢ περιόδου, ἢ συγγράμματος, Heind. Πλατ. Λυσ. σ. 205. A, Φαίδρ. σ. 228. D. Ἰων., σ. 530. B. Ἡρτίας, σ. 113. A. 4) φρόνημα, θέλησις, σκοπὸς, πρόθεσις, ἀπόφασις· ἐν γένει, ἡ ψυχὴ, ἀντίθ. τῷ, σώματι. (Παρ' Αἰσχ. Εὐμεν. 1013 καὶ διανοίᾳ).

Διανοίγω, καὶ, διανοίγνυμι, Μ. ξω. (ἀνοίγω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω δι' ὅλου· κυρίως, ἀνοίγω μεταξὺ ἄλλου τινος, σνάμεσα· ἐν γένει, κηρύττω, φανερόνω, ὅθεν

Διάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ ἀνοίγειν διὰ μέσου, καὶ ἡ φανέρωσις, δήλωσις, κήρυξις.

Διανομεύς, έως, ὁ (διανέμω). Ὁποιος μοιράζει, διαμοιραστὴς, Πλούταρχος.

Διανομή, ῆς, ἡ. Μοιρασία, διαμοίρασις, Πλατ. Τιμ. σ. 73. καὶ μάλιστα, ὅ,τι χωρίζεται, δίδεται δημοσίᾳ εἰς τὸν λαὸν ἐν ἑορταῖς κτ., ἢ τῆς χώρας ἐπίδοσις.

Διανόμησις, Ἑτυμολ. ἀντὶ τοῦ διανέμησις. Σχολ. Σοφοκλ. Αἴας, στ. 669.

Διανομοθετέω (νομοθετέω), = νομοθετέω. Διατάττω, διορίζω διὰ νόμων. 2) κάμνω, κατορθόνω ἕνα πρᾶβλημα νόμου νὰ γένῃ νόμος, Πλατ. περὶ Νόμ. «Διανομοθετεῖν νόμους».

Διανοσφίζω, Μ. ίσω (νοσφίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπό τινος, Διον. Περ. Μέσ. ὑπεξαιρῶ, ὑπεκλέπτω, κρατῶ τί κρυφίως καὶ κακοτρόπως δι' ἐμὲ πράγματα διωρισμένα δι' ἄλλον, ὡς γράμματα, χρήματα, στελλόμενα εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Διανταῖος, αἶα, αῖον (ἀνταῖος). Ὁποιος κεῖται ἐκ διαμέτρου ἀπεναντίας, ὅποιος στέκεται ἴσια ἴσια ἀντίκρυ. 2) ὁ διαπερνῶν, διαχωρῶν καθ' εὐθεῖαν ἀντίκρυ, ὡς, «Ἡ διανταία ὑπερ. πληγή, ἴσα ἀνταῖος· ἐξαίρ. παρὰ Τραγ. καὶ, διανταία πληγή, ὡς, «Διὰ τῶν πλευρῶν διανταία πληγή», παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 819. «Διανταῖος βέλος· καὶ ἐν Χοηφ. 181. ἀντὶ τοῦ, «Διαμπερὲς· ἐν δὲ στίχ. 317. «Διανταίαν», ὑποσυμβ. «Πληγήν· καὶ ἐν Ἰων. 765. «Διανταῖος ἔτυψεν ὀδόντα με πνευμόνων τῶν δ' ἔσω, ὁ πόνος δηλ. διεπέρασε δι' ὅλου μέχρι τοῦ στήθους καὶ τῶν πνευμόνων· μεταφ. κατ' εὐθεῖαν, ἀδυσώπητος, ὡς, Αἰσχ. Εὐμεν. 320. «Διανταῖα μοῖραι, ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, «Ἡ διαμπὰς τι-

μηροιμίνης, ἔρμην· ἢ ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα. Παρὰ δὲ Ἱππονρ. «Τόνοι διάντειοι», ἀντὶ τοῦ καταπολλὰ μακρεὶς καὶ διπλαῖ χορδαί.

*Διαντικός, ή, όν (διαίνω). Ἐπιτήδειος νὰ βρέξῃ, ὑγρόν τί, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 9.

Διαντλέω, ῶ· καὶ διαντλέομαι, οὔμαι (ἀντλέω). Ἐξαντλέω, ἀντλῶν ἐξάγω τί ὑγρόν, ἀδειάζω· πολλάκις μεταφ. ὑποφέρω, ὑπομένω τί μόλις καὶ μετὰ κόπου, τρόπον τινὰ ἕως τῆς τελευταίας ῥανίδος καταπίνω, π. χ. πόλεμον, νόσον, πόνους, κτλ., ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. «Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις εἰκουρίας», ἀντὶ τοῦ, μετὰ κόπου ἐκπληρῶ, τελειώνω· καὶ παρὰ Πλάτ. «Διαντλεῖν πόλεμον»· καὶ Πινδάρ. Πύθ. 4, 511. «Διαντλεῖν πόνους»· καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. «Διαντλεῖν πένητας»· καὶ Πλούτ. εἰς Ἄρατ. 25.

Διαντλίζομαι, παρ' Ἱππονρ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. Ἴδε Ἐξαντλῶ.

Διανυκτερεύω, Μ. εύσω (νυκτερεύω). Ἀγρυπνῶ, νυκτερεύω, τ' περιῶ ὅλην τὴν νύκτα μέ τί, ἐοτ., Φιλαρ. Ἱστορ. «Διανυκτερεύει τῷ λωβήματι, μὲ κολόβωσιν· πρβ. διημερεύω. Οὐσιαστ. διανυκτέρευσις, εως, ἡ.

Διάνυσις, εως, ἡ. Ἐκπλήρωσις, τελείωσις, π. χ. δρόμου, ἢ ὑποθέσεως, Πτολεμ.

Διάνυσμα, ατος, τό. Τὸ ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον· κυρ. τὸ τελειωθὲν ταξείδιον· καὶ ἡ τελείωσις τινός, Πολύβ. Θ'. 15.

Διανύττω, τὸ ἐπιτ. νύττω. Καταπολλὰ νύττω, κεντῶ, Ἀριστοφ. σελ. 50. Νεφ. Χρον. Θ', 4.

Διανύω, Μ. ύσω, ὕστερον δὲ καὶ, διανύτω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, ἀποπληρῶ, τελειώνω, φέρω τι εἰς τέλος, Ὀδυσ. Ρ, 517. «Οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων», δὲν ἐτελείωσε διηγούμενος τὴν δυστυχίαν του. 2) φθάνω εἴς τι διαβὰς, τελειώσας, ἐξαιρ. ὁδόν, κέλευθον, ὕμν. Ὁμ. Δημ. 380. Ἀπ. 108. ἔτι δὲ (ὡς παρ' Ἡσ. Ἐ. 635) πέλαγος, πόντον, καὶ Ξεν. Ἀπομ. Β', ά, 7. «Ἀ πόδες διανύτουσιν· ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτιατ. «διανύει εἰς τόπον τινά», ἤγουν φθάνω, ὡς παρὰ Διόδ. Στε. «Διανύτας εἰς Βαβυλῶνα», ὑποκουμ. ὁδόν, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βαβυλῶνα. Πρβ. ἀνύω. (2)

Διαξαίνω, Μ. ανῶ (ξαίνω). Ξαίνω, λαναρίζω δί ὅλου, ὁλοτελῶς· ἴδε Ξαίνω, ὅθεν μετοχ. παθ. «Διαξανθὲν ἔριον», παρὰ Διοσκ. καὶ μεταφορ. καταμαθὼν· διασυρπίζω, Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. ἐν Ἀλῆται. «Ἐκτριβέντες ὑπὸ Ῥωμαίων διεξάνθησαν. 2) τραβῶ, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διακαιφεύω. «Διαξαίνειν θάλασσαν», ῥίπτω διὰ τῆς θαλάσσης πέραν, διαπερῶ. 3) ξύω, ύττω, τσιμπῶ, Αἰλ. Ἰδιοτ. ζ. 5, 54.

*Διαξέω, Μ. έσω (ξέω). Γυαλίζω, κάμνω λεῖον, γυαλιστερόν τι.

Διαξηραίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτ. ξηραίνω. Ξηραίνω δί ὅλου, ὁλοτελῶς, Διόδ. Σικ. Α'. 10.

Διάξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Δί ὅλου, τελείως, κατὰ πολλὰ ξηρός, Γεωπον. ζ. 2.

Διάξιμος, ὁ, ἡ. Μεταγμένος, μετακομισμένος, φερμένος ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, Βαλσαμ.

Διαξιφίζομαι, Ἀποδ. Μέσ. (ξίφος). Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος μὲ τὸ σπαθί, ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι. 2) ἀγωνίζομαι, μάχομαι κατά τινος νικηφόρως, ἐοτ. προσ., ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 788. «Μήδεισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας». Τοιοῦτο καὶ τὸ, διακοπρατίζομαι, ὅθεν

*Διαξιφισμός, οῦ, ὁ. Ὁ ἀμοιβαῖος ἀγὼν μετὰ ξίφων, Πλούτ.

Διάξυλον, τό (ξύλον). Πλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον σταυρόνει μὲ τὸ ἄλλο, Μαθημ. Παλ. σελ 33.

Διαξυράομαι (ξυράω). Ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Α'. β', 29.

Διάξυσμα, ατος, τό. Τὸ κοφωμένον, κεκομμένον μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κανάλι, ἐνὸς στύλου, Διόδ. Σικ. 2) ἀντὶ λατύπη· ξύσμα. Ἴδε Περίττωμα, ἐκ τοῦ

Διαξύω, Μ. ύσω (ξύω). Κάμνω διὰ σκαλίσματος, ἢ κοψίματος μίαν γραμμήν, ἢ βαθουλότητα κατὰ μῆκος ὡσὰν κανάλι, ἐγχαράττω, σκαλίζω καλὰ οἱ ταλιαδοῦροι. (τὸ ὕφιλεν ἔστι μακρὸν οὐ μόνον ἐν ἀορ. καὶ μέλλ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.).

Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Φιλονεικῶ, συναγωνίζομαι, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς τὸ Παγκράτιον μετά τινος, Πλούταρχ.

Διαπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Παιδαγωγῶ, ὁπλ. προσέχω, φέρω μαζί μου καὶ συντροφεύω τὰ παιδία ὅπου καὶ ἂν διατρίβωσι διὰ νὰ μὴ ἀτακτῶσι· καὶ μεταφ. εὐφραίνω, ἐγλεντίζω, χαρύνω, καὶ ἡδύνω, τινά τινι, ὅθεν. «Διαπαιδαγωγεῖν τὸν πότον ἐλπίσιν». Ἡδονῇ καὶ χάριτι τινὰ διαπαιδαγωγῶν». «Διαπ. τὸν καιρόν, περνῶ, διαπεράζω τὸν καιρόν, τινί, μὲ τίποτε· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Πελοπ. ἐξαπατῶ, ἤτοι ἐμποδίζω τινὰ περιπαίζων αὐτὸν διὰ μύθου λόγων, ἢ ὑποσχέσεων, ἢ ἡδονῶν, καταχρῶμαι τὴν εὐκολοπιστίαν του.

Διαπαιδεύω, Μ. εύσω (παιδεύω). Διδάσκω τινά τι πάντη, δί ὅλου, ἐντελῶς, ἢ ἐκ θεμελίου, ἐοτ. προσ. Παθητ. διαπαιδεύομαι, διδάσκομαι τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2, 15.

Διαπαίζω, Μ. αἴξομαι (παίζω, ἀγνλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ· καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. ζ'. «Παιδιὰ διαπεπαισμένη», ἀντὶ πεπαισμένη, παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη, ἐκ τοῦ, παίζειν παιδιάν.

Διαπαλαίω (παλαίω). Παλεύω μετά τινος, Διόδ. Σικ. συντ. τινί, καὶ, πρός τινα. 2) ἐντελῶ τί μαχόμενος ἕως τέλους, δὲν παύω ἕως οὗ τελειώσω τί, αἰτ. πράγμ., Ἀριστ. Ἱππ. 576.

Διαπάλη, ης, ἡ (πάλη). Ἡ ἀμοιβαία, ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πάλη, ἀγών, Πλούταρχ. «Ἐν διαπάλαις γενόμενοι».

Διαπάλλω (πάλλω). Κατασείω, κουνῶ, καταιολεύω. 2) μοιράζω, δίδω διὰ κλήρου, διὰ τοῦ λαχεῖου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 733. ἴδε πάλος. 3) πηδῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς, διαπάλλεται, Ὀππ. Ἀλ. 2, 620.

Διαπαλύνω (παλύνω). Καταπαλύνω, κατασυντρίβω, κατατζακίζω, ὡς παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1170. «Ῥάτα διεπάλυνεν, εἰς λεπτὰ διήκεε, συνέτριψε, κατεκομμάτιασεν. 2) ἐπιχύνω τί, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω.

Διαπανυχίζω, Μ. ίσω, = πανυχίζω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ, περνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος· τὸ αὐτὸ καὶ διανυκτερεύω, Πλούταρχ. ὅθεν

Διαπανυχισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀγρυπνεῖν δί ὅλης τῆς νυκτός· καὶ ἡ ἀγρυπνία, ἡ τῆς νυκτὸς ἑορτή, Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. σελ. 274.

Διαπαντός, Ἐπίρ. ἀντὶ διὰ παντός. Δί ὅλου, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρόν, Ξενοφ. καὶ πλεοναστ. διὰ παντὸς ἀεί, Ἀριστ.

Διαπαπταίνω (παπταίνω). Περφεβισμένα κυττάζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τριγύρω, Πλούτ. εἰς Φάβ. 11.

Διαπαρακύπτομαι Συρίδες, Βασιλ. Γ, 6. ἀντὶ τοῦ δικτυωταί· ἀμφίβ.

Διαπαρατηρέομαι, ἀντὶ τοῦ παρατηρέομαι. ἀμφ.

Διαπαρατριβή, ῆς, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, παραδιατριβή, ἐπ. Α'. πρὸς Τιμόθ. ς'. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 340. τὸ ὁποῖον ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ, ἐντελέχεια, ἑρμηνεύει.

Διαπαρθένευσις, εως, ἡ. Τὸ φθείρειν καὶ χαλᾶν τὰς παρθένους, ἐκ τοῦ

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω (παρθενεύω), τὸ αὐτὸ καὶ διακορεύω, καὶ ἀποπαρθενεύω. Φθείρω, χαλῶ τὰς παρθένους, Ἀθήν. Γ. «Ἐν ἑπτὰ μέντοιγε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας».

Διαπαρθένια, ων, τά (ἄθρα), Πολυδ. Γ. 36. Λέγονται ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὴν νύμφην μετὰ τὴν ἀποπαρθένευσίν της, τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ ὁπλ., ἀφ' οὗ τὴν πρώτην φορὰν κοιμηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της.

Διαπαροξύνω, τὸ ἐπιτ. παροξύνω. Καταπελλὰ παροξύνει, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι'. ζ', 5.

Διάπαρσις, εως, ἡ (διαπείρω). Διατρύπησις, σούβλισμα, τρύπημα δί ὅλου, ἢ πέρα πέρα διὰ κουταρίου, ἢ δί ἄλλου τινος.

Διάπασμα, ατος, τό (διαπάσσω). Λέγεται μία σειὼν (κόνις), τὴν ὁποίαν πασσίζουν (πασπαλίζουν) ἐπάνω, ἢ μεταξύ τινος, κυρίως διὰ νὰ δώσουν κάποιαν εὐωδίαν (pastilli), Μαρτιάλ. Ἐπιγρ. Α'. 88. καὶ Πλούταρχ. Συμπ. Προβ. Α'. 6., ὅστις τὰ τοιαῦτα ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας.

Διαπασσαλεύω, καὶ Ἀττ. διακαταλεύω (πασσαλεύω). Τεντώνω καὶ βάνω χαρφία εἰς ὅλα τὰ μέρη, χαρφώνω τι, καλῶς ὁπλ. καρφώνουν ὁλόγυρα ἐν ἐξαπλωμένου δέρμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 371. ἢ ἕνα ἐσταυρωμένον, Valck. Ἡροδ. 7, 33.

Διαπάσσω, καὶ Ἀττ. διακάττω, Μ. άσω (πάσσω). Πασσίζω, πασπαλίζω τι τῷδε κἀκείνῳ, ἐπάνω, ἢ μεταξύ, Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Διαπασῶν, ἡ. Κυρίως, «ἡ διὰ πασῶν χορδῶν ἢ δί ὅλων τῶν ὀκτὼ χορδῶν συμφωνία· λέγεται εἰς τὴν Μουσικὴν τὸ παρὰ τῆς Εὐρωπαίοις Octave. Οὕτω καὶ ἡ Ἡ διὰ τεσσάρων», ἡ τετάρτη· ἡ Ἡ διὰ πέντε», ἡ πέμπτη, ἤτις καὶ, διὰ ἑξεῖῶν ἐλέγετο.

Διαπατάω, τὸ ἐπιτ ἀπατάω. Καταπολλὰ ἀπατῶ, Πλάτ. Νόμ. Ε'.

Διαπατέω, ῶ (πατέω). Καταπατῶ, δί ὅλου πατῶ (τζαλαπατῶ), καὶ καταπατῶντάς τι, τὸ συντρίβω, Πολύβ. Γ'. 55.

Διάπαττομαι, καὶ –σσομαι. Πασσίζομαι, πασπαλίζομαι. ὅθεν «διαπεπασμένος μέλανι».

Διαπάττω, τὸ αὐτὸ καὶ διακάττω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάπαυμα, ατος, τό. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ ἡσυχία, Πλάτ. Νομ. Ζ'.

Διάπαυσις, εως, ἡ. Ἡσυχία, διακοπή, ὅταν παύῃ τινὰς ἐλίγον ἀπὸ τὸ ἔργον, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, γεν. ὡς «Διάπαυσις πόνων».

Διαπαύω, Μ. αύσω (παύω). Ἐν τῷ μεταξύ, ἢ ἀμοιβαίως τώρα μὲν τὸ ἕναν, τώρα δὲ τὸν ἄλλον ἀφίνω ν' ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Μέσ. ἐν τῷ μεταξὺ διαπαύομαι, Ζήτ. Διαναπαύω.

Διάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Λέγεται ἐπὶ γυναικείων λαμπρῶν ἱματίων, καὶ ἤτοι 1) ὡς παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 198. «διάπεζος χιτών», ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τοὺς πόδας, ἄλλως καὶ, χιτὼν ποδήρης. ἢ 2) φόρεμα μὲ κράσπεδον, παρυφὴν (πέζα, πεζὶς) προμηθευμένον. Παρ' Ἡσυχ. «Πέζα ἱματίου», ἢ ὥα (ἡ ἄκρα τοῦ ἱματίου), ἢ πρὸς τὰ πέδα, τὰ κατώτερα μέρη· καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν εἶναι τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδ. Δ. 46. «Ἄκρην πέζαν χιτῶνος», ἢ κατωτάτη ἄκρα τοῦ φορίματος, ἢ ὁ ποδόγυρος αὐτοῦ· τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλ. «Πεζοφόρα ζώματα», οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κατὰ πέζαν ἔχοντα», ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ποδόγυρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ποδήρη, ἅπερ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. Κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ. 62. καλεῖται πέζα ἐκεῖνο τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν γύρον ὡσὰν σειρίτι, ἢ κορδέλλα (τζίτι, μέριζα). «Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὥας παρυφαὶ καλοῦνται πέζαι, καὶ πεζίδες». Τοῦτο τὸ ὕφασμα, οἷον σειρίτι, γαϊτάνιον, ἢ Μέριζα, φαίνεται, ὅτι ἐβαναν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ γυναικείου φορίματος. Ἐκ δὲ τοῦ 23. Ἐπιγράμ. τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου φαίνεται, ὅτι «διάπεζος χιτὼν» ἐλέγετο τὸ φόρεμα, τὸ ἔχον κάτω εἰς τὸν γύρον κανένα τί ὕφασμα, οἷον σειρίτι, μέριζαν, ἢ ποδόγυρον.

Διαπειλέω, ῶ (ἀπειλέω). Φοβερίζω ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· ὑπλ. καὶ ἐν γένει ἀπολύτ., φοβερίζω, Ἡροδ. 7, 15. μετὰ τοῦ ὡς καὶ μέλλ., Ἡροδ. 2, 121, 3. Μέσ. δὲ τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπειλέω, κατὰ πολλὰ ἀπειλεῖν ἀλλήλους, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Πλούταρχ.

Διαπειναω. Συντρίζομαι μετά τινος ἢ ἀλλήλων εἰς τὴν πεῖναν (καθὼς καὶ τὸ διαψύω, εἰς τὸ ψῦχος), Ἀριστ. Ἀχ. 951. Τὸ ἀπαρ. διαπειναν.

Διάπειρα, ἡ (πεῖρα). Ἐξετασμένη καὶ ἀποδεδειγμένη ὁκιμή, πεῖρα. «Ἐπὶ διάπειραν, διὰ δοκιμήν, διὰ πρᾶβαν, Πλούτ. «Εἰς διάπειράν τινος ἀφικέσθαι, καταντῶ νὰ γνωρίζω τί, νὰ καταλαμβάνω τί. ὅθεν

Διαπειράομαι, ῶμαι· τὸ αὐτὸ καὶ διαπειράω, Θουκυδ. ζ'.

Διαπειράω, Μ. άσω, ἔτι δὲ καὶ μέσως διαπειράομαι, καὶ διαπειράζω. Δοκιμάζω, κάμνω δοκιμὴν μὲ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, γεν., ὅθεν «Διαπειρᾶν τινός, δοκιμάζω τινὰ ἂν εἶναι πιστός· ἔτι δὲ δοκιμάζω τινὰ διὰ νὰ τὸν πλανέσω, φθείρω μὲ τὰ ὦρα, ὡς «Διαπειρῶν ὡροφοκίαις.

Διαπείρω, Μ. ερῶ (πείρω). Κατατρυπῶ, τρυπῶ δι' ὅλου· καὶ εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἀναφέρουσι τὸ τῆς Ἰλ. Π, 405. Παθ. διαπείρομαι, κατατρυποῦμαι, κατασουβλίζομαι, διατρυποῦμαι· ὅθεν μετοχ. «Διαπεπαρμένος, παρ' Ἡλιοδ. Θ'.

* Διαπειραίνω, = διαπείρω, Τμν. Ἑρμ. 48.

Διαπελεκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ δι' ὅλου μὲ τὸν πέλεκυν (τσεκούρι), ἢ κατακόπτω.

Διαπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, στέλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ εἰς διάφορα μέρη, στέλλω χωριστά, τὸν ἕνα ἐδῶ, καὶ τὸν ἄλλον ἀλλοῦ, στέλλω εἰς τὸ ἐδῶ μέρος, φέρνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, Θουκυδ. Δ'. «Αὐτοῖς πενταισοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. 2) στέλλω διὰ μέσου, ἢ κέρνω, φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω· ἀφήνω νὰ ὑπάγῃ. Μέσως, διαπέμπομαι, διὰ μέσου τινὸς ἄλλου στέλλω τι ἄλλου, Θουκυδ. Γ'. «Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμποντο». 2) ἀμοιβαίως στέλλω, ἀντιπιστέλλω, ὡς Πλούτ. Συμ. 13. 3) ἀντὶ τοῦ μεταπέμπομαι, παραγγέλλω ἢ μηνύω τινὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ. 4) στέλλομαι, ὡς «Εἶτε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες ἐφιππηδρομοι διεπέμποντο», Ἡρωδ. η'.

Διαπενθέω (πενθέω). Πενθῶ, κλαίω, λυποῦμαι εἰς ἄκρον, τέλος τέλους τῆς ἀνομίας, λυπηροφορῶ διά τὸν θάνατον τινός, Πλούτ. εἰς Πουβλ. «Διαπένθησαν ἑνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρί».

Διαπέντε, ἡ· ο· ε· ἢ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διαπεπαρμένος, μετοχ. τοῦ διαπείρω.

Διαπεπονημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ διαπονέω. Κοπιαστικῶς, ἐπιπόνως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Ἱστορ. Ἐπ. 6.

Διαπέπτω, Μ. ψω, νεώτερος ἢ τὸ διαπέτομαι τύπος. Βράζω τί ἐν ὕσῳ νὰ λυώσῃ· χωνεύω. «Διαπέττειν», παρ' Ἀριστ. Γεν. Ζώων. Δ. α, Ζήτει Διαπέττω.

Διαπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω τί εἰς τέρμα, εἰς τέλος, ἀποπληρῶ, τελειόνω. 2) διηγοῦμαι ἐντελῶς, Wyll. ep. cr. p. 184. Μέσως, διαπεραίνομαι, τὸ αὐτό, παρ' Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. «Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον. Παθ. τελειόνομαι, φέρομαι εἰς τέλος, Πλατ. εἰς Γοργ. «Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον».

Διαπεραιόω, ῶ. Μ. ώτω (περαιόω), ἐνεργ. Περνῶ τι, κάμνω νὰ περάσῃ ἐπάνω τοῦ ποταμοῦ, ἢ λίμνης τινός, εἰς τὸ πέραν μέρος, μεταβιβάζω, Πλούτ. εἰς Σύλ. «Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν. Παθ. μέ σημασ. οὐδετ. διαπεραιόομαι, οῦμαι, περνῶ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, ὡς «Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμόν». Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Αἴαντ. 730. «Χεροὶν διαπεραιώθη ξίφη κολεώνων, ἐξεφηκαρώθησαν, ἐκβάλθησαν ἀπὸ τὸ θηκάρι, ἐξεγυμνώθησαν. ὅθεν

Διαπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ πέρνειν πέρασμα, τὸ διὰ ποταμοῦ τινος, ἢ λίμνης πέρασμα τινός, καὶ τὸ πέρασμα αὐτό, le passage, le trajet, Σχολ. Θουκυδ. Γ', 76.

Διαπέρασμα, ατος, τό (διαπεράω). Τὸ πέρασμα. 2) πορθμός, στενὸν τῆς θαλάσσης· τόπος ἐπιτήδειος εἰς πέρασμα, Στραβ. ζ'. σελ. 393. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δίαρμα, πέρασμα εἰς ἕνα στενὸν μέρος. le passage.

Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ (διαπεράω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τινὰς νὰ περάσῃ πέραν, ἢ νὰ διαπεράσῃ, Ἡσυχ.

Διαπεράω, ῶ, Μ. άσω (περάω, ἀνμλ.). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν εἰς τὸ πέραν μέρος, αἰτ., πόλιν, Ἀριστ. Ὀρν. 1255 καὶ Ἱστορ. «Τοσαῦτα πελάγη διαπεράσαι». 2) ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ διαπεραιόω, καὶ ἀντὶ τοῦ διατρυπῶ.

* Διαπερδικίζω, Μ. ίσω, ταυτὸν ἐκπερδικίζω καὶ διεκπερδικίζω.

Διαπέρθω, Μ. έρσω, Ἀόρ. β'. διέπραθον, μέσ. ἀόρ. διεπράθετο κατὰ παθητ. σημασίαν, Ὀδ. Ο, 384 (πέρθω, ἀνμλ.). Ἐκ θεμελίων χαλῶ, καταστρέφω, καταρχνίζω, κατερημόνω, λεηλατῶ, διαρπάζω, Ὁμ. καὶ πάντοτε ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Α, 367. «Τὴν δὲ πόλιν Ἠετίωνος διεπράθομεν· καὶ Ἰλ. Η. 32 «Διαπραθεῖν τόδε ἄστυ.» Καὶ Ἰλ. Ι, 46. Δ, 53. Ὀδ. Ι, 265· Ο, 384 κτ.

Διαπεριπατέω, ῶ (περιπατέω). Περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παντοῦ, Ἀθήν. σελ. 157. καὶ 539.

*) Διαπερισσεύω (περισσεύω). Δηγοῦμαι μὲ ὑπερβάλλουσαν πολυλογίαν, Ἡροδ. 4, 79. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ῥειτζίου.

Διαπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Τρυπῶ, σουβλίζω τί μὲ τὴν βελόνην (περόνη) καὶ οὕτω στερεόνω, καρφόνω, προσάπτω. Διαπερονάομαι, σουβλίζομαι μὲ τὴν περόνην, τρυποῦμαι μὲ τὸ πηρόνι.

* Διαπέρχομαι (ἀπέρχομαι, ἀνμλ.). Διὰ μέσου τινος ἀναχωρῶ· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅτου φεύγουσιν ἐκ τοῦ στρατεύματος κρυφίως, Δημ. κατὰ Τιμοθ. 14, 50.

* Διαπεσεῖν, ἀορ. ἀπαρ. καὶ διαπεπεῖσθαι ἀπαρ. μέλ. τοῦ διαπίπτω.

Διαπεσσεύω, ἴδε διαπετεύω.

Διαπέσσω, Ἀττ. διαπέττω, Μ. διαπέψω (πέσσω, ἀνμλ.) Δι' ὅλου βράζω· χωνεύω· φέρω εἰς τελείαν ὡρίμανσιν, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι ἐντελῶς. Ζήτ. καὶ Διαπίπτω.

Διαπετάζω, Μ. άσω, καὶ διαπετάννυμι, διαπετανύω, καὶ διαπετάω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ἀναπτύσσω, ἐξαπλόνω τι τετυλιγμένον, ξεδιπλόνω, ἀνοίγω.

Διαπέταμαι, διαπετάομαι, Μ. πτήσομαι, Ἀόρ. διεπτάμην, ποιητ. (πέταμαι, ἀνμλ.). Διαπετῶ, πετῶ διὰ μέσου, ἀπετῶ ἀπό τινος μέρους μακράν, φεύγω πετώντας, πετῶ, φεύγω χωριζόμενος ἀπ' ἄλλον τινά. Ὁμ. 2) πετώντας σκορπίζονται, πετῶντιν ἀπ' ἀλλήλων, Σοφ. Ο. Τ. Λογογραφικῶς ἀχρήστου. Πρβ. διαπέτομαι, διίπταμαι.

Διαπετάννυμι. Ζήτ. Διαπετάζω. ὅθεν

Διαπετάομαι, = διαπέταμαι, ποιητ.

Διαπέτεια, ἡ Ἀνοιξις, ἄνοιγμα, ὡς «Διαπέτεια πόρων», Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Διαπετής, ὁ, ἡ (διαπετάω). Ἐξαπλωμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτός, παρ' Ἱπποκρ. «Ὀστοῦν ἀρέχναι διαπετέες», καθὼς αἱ ἐξαπλωμέναι ἀράχναι.

Διαπέτομαι, Μ. πετήσομαι καὶ πτήσομαι, Ἀποδ. Μέτ. (πέτομαι, ἀνμλ.). = διαπέταμαι· συνήθ. λογογρ. τύπος. Διαπετῶ, πετῶ δι' ὅλου, διαπερνῶ πετώντας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1217. Πρβ. διίπταμαι.

Διαπεττεύω, Ἀττ. καὶ κοι. διαπεσσεύω, Μ. εύσω (πεσσεύω). Παίζω μετά τινος ἢ ἐν ἀλλήλοις τοὺς πεσσούς, τὸ σανίδι, τὴν Δάμαν, ἢ διὰ πάντα, ἢ ὅλον τὸ παιγνίδι. Καὶ ἔτι σημαίνω μίαν πέτραν εἰς τὸ αὐτὸ παιγνίδι, καὶ ἀντὶ τούτου βάνω ἄλλην, Ἡσυχ. Παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. ις'. 2. «Διαπεττεύειν τὰ κοινά», ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν αὐτά, ὡς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· καὶ παρὰ Λουκιαν. Ἐρωτ. «Διαπεττεύειν τὴν ἐλπίδα πρός τινα», ἀποφασίζω τὴν τύχην μου μετά τινος, ἢ κατά τινος εἰς τοὺς κύβους, ἢ εἰς τοὺς Πεσσούς, ἐν γένει, διακινδυνεύω.

* Διαπεύθομαι, ποιητ. ἀντὶ διαπυνθάνομαι.

Διαπεφράδω. Καθαρῶς λέγω, σαφηνίζω, ἢ ἀποδεικνύω, Ἰλ. Σ, 9. καὶ Τ, 340. «Ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπεφράδεν».

Διάπεψις, εως, ἡ (διαπέσσω). Πέψις, χώνευσις, Ἱπποκρ. σελ. 344.

Διάπηγα, τά (πήγνυω). Μικροὶ στύλοι μεταξὺ τῶν μεγάλων, Γ. Βατιλ. 7.

Διάπηγμα, ατος, τό (διαπήγνυμι). Ξύλοντι, πλαγίως στερεωμένον, κείμενον, συγκρατοῦν τὰ ὄρθια, Μαθημ. Παλ. σελ. 74.

Διαπηγμάτιον, ὑποκορ. τοῦ ἀνωτέρω, Αὐτόθ. σελ. 64.

Διαπήγνυμι, Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Στερεόνω, ἢ δέντω, ἐμπήγω τί εἰς τὸ μεταξὺ διά νὰ στερεωθῇ τί· συνάπτω, συνηρμόζω. Ὁ Εὐνάπ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ στορίζαι, παρὰ δὲ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ συμπήγνυμι, ἑνόνω, συγκολλῶ.

Διαπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ διά μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινός εἰς τὸ πέραν, αἰτ., Ἀριστ. Ἀχαρ. 1178. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. «Τάφρους διαπηδᾶν· καὶ ἀντὶ τοῦ διαπερνῶ. «Ὁ ἵππος διαπηδᾷ, ἐξαφνίζεται, κάμνει ἐξαφνα πήδημα. Ζήτει διαπηδῶν. ὅθεν

Διαπήδησις, εως, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέραν πήδημα· παρὰ δὲ Ἱπποκράτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ διαπίδυσις. Ζήτ. Διαπιδύω.

Διαπηδύω, παρ' Ἡσυχ. ἐσφαλμ. ἀντὶ διαπιδύω.

Διαπηνίζω, τὸ ἐπιτ. πηνίζω. Κυρ. φορῶ ξένα μαλλιά, καὶ μεταφ. κάμνω τι τεχνικὸν καὶ νόστιμον διά νὰ θέλξω, ἀπατήσω καὶ ἐλκύσω τινά. «Τοσοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίσασας τὸν λόγον», Κρατὴτ. παρ' Ἐτυμολ. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ «ποικίλλεινα, ἑρμηνεύουσι.

Διάπηξ, ηγος, ὁ, ἡ, = διάπηγμα. Ξύλοντι, πλαγίως κείμενον καὶ συνδέον τὰ ἄλλα τα κατ' εὐθείαν, Μαθημ. Παλ. σελ. 32. καὶ παρὰ Φίλ. «Μοχλοὶ διαπηγεῖς.

Διάπηξις, εως, ἡ. Συναρμογή, ἕνωσις πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν κατὰ τάξιν, ὅθεν παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1094. «Σωματικὴ διάπηξις», τὸ ἀνάστημα, ἢ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἢ ἐκ πολλῶν εἰδῶν, οἷον κοιλίαν, νεύρων, μυῶν, κ. τ. λ. συγκρότησις καὶ εἰς ἓν πῆξις καὶ ἀποκατάστασις αὐτοῦ.

Διαπήρωμα, ατος, τό. Κολόβωσις τινὸς μέλους. ἁμφ.

Διαπιαίνω (πιαίνω). Δι' ὅλου κάμνω τι παχύ, παχύνω τι, Θεόκρ. ις'.

Διαπίδυσις, εως, ἡ. Διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω στράγγισις, ἀνάβρυσις, ῥεῦμα, καὶ τὰ λοιπά, ὡς κατωτέρω, Καίλιος Αὐρηλ (υυ--υ) ἐκ τοῦ

Διαπιδύω, Μ. ύσω (πιδύω). Στραγγίζω διά μέσου ἄλλου, κάμνω τί ὑγρὸν νὰ διαπεράσῃ, ἐξατμίζομαι, διηθῶ, διυλίζω. Παθητ. περνῶ ὑγρόν τι κατ' ὀλίγον καὶ σταλαγματηδόν· ἀνα-

βρύω, περιῶ διά μέσου καναλίων, αὐλακίων, καὶ ἐξορμῶ, καθὼς τὸ νερόν, ὅταν διά μέσου τῶν πόρων τῆς γῆς ἀναβρύῃ, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α. 13. »Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ· ὡς ἐν δὲ περὶ Ζ. Γεν. 2. »Διὰ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὑγροῖς τὸ ὕδωρ, ἀναγωγιστέον »Διαπηδοῦσαν, ἐκ τοῦ διαπήδησις. ᾧ σημαίνει τὸ διαπέρασις, ἤγουν τὰ συμβαίνον εἰς τὰ μὴ καλῶς ψημένα πήλινα ἀγγεῖα, ὅταν ἐνβάλωσι τὸ νερόν ἔξω. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Γαλην. »Ὁ χιτὼν ὀλάτης τῶν ψλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα, ὅπερ ἀκολουθεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἱδρόνουν αἷμα, τὸ διαπέρασμα τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἔξω. Δατ. Sudatio. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Τγρ. 41. »Τέρητον νέον διαπηδῶν, ἀντὶ διαπιδύει. Ζήτ. Πιεύω. (ωυ——)

Διαπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Συνθλίβω, ζουλίζω, Λουκιαν. Λεξιφ.

Διαπιθηκίζω, Μ. ίσω, = πιθηκίζω. Συμπαίζω ὡς οἱ πίθηκες (μαιμοῦδες). Παθ. διαπιθηκίζομαι, παίζω μόνος μου ὡσὰν ἡ μαιμοῦ.

Διαπικραίνω, ἐπιτ. πικραίνω. Κατὰ πολλὰ πικραίνω, παροξύνω, Πλούταρχ.

Διάπικρος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ πικρός, Διόδ Σικ.

Διαπίμπλημι, Μ. διαπλήσω (πίμπλημι). Δι' ὅλου γεμίζω, ἕως εἰς τὸ χεῖλος γεμίζω, γεμίζω τι ἐν ὅσῳ νὰ χύνεται.

Διαπίμπρημι, Μ. διαπρήσω (πίμπρημι, ἀνμ.). Δι' ὅλου καίω, ἢ καθόλου θερμαίνω, ζεσταίνω, Διοσκορ.

Διαπίνω, Μ. διαπίομαι (πίνω, ἀνμλ.), τινί, ἢ πρός τινα. Ἀμίλλωμαι μετά τινος εἰς τὸ πίνειν, πίνω καὶ ἐγὼ ὅσον πίνει καὶ ὁ ἄλλος, πίνω μετά τινος ἔξω, Valck. Ἡροδ. ὁ, 18. 9., 16. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐν τῷ μεταξὺ πίνω, ὅ ἐστι μὲ διακοπήν, Ἀριστοτ. Προβλ. Γ. 12. (ινω, ιομαι)

Διαπιπράσκω, καὶ Ἰων. — πίσκω, Μ. άσω (πιπράσκω, ἀνμλ.). Πωλῶ εἰς διαφόρους, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Σύλλ. »Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης.

Διαπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου πίπτω, παραπίπτω, πέφτω κάτω, ἢ εἰς τὸ μέσον· ὄχι ἐπὶ λόγου ἀντὶ ἐξέρχομαι, διαδίδομαι, διασπείρομαι, π. χ. εἰς τὸ πλῆθος (μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων)· καὶ »Λόγος διέπεσεν εἰς τὸ στράτευμα, Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. 2) διασπῶ, κτυπῶ καὶ διαπερῶ, διαπερῶ μὲ βίαν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ὁ. π... ἐν τῇ μαχῃ διαπεσόντες. 3) γλυτώνω, σώζομαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφεύγω, ὡς »Διαπέπτωκέ σοι λόγος, ἐξῆγεν ἀπὸ τὸ στόμα σου ἕνας λόγος. 4) χάνω, ζημιῶ τι, δὲν ἐπιτυχαίνω τί, ὡς τὸν σκοπόν μου, παρασφάλλω, τινος, Wyll. ep. ι. p. 219. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ, μὴ ἐκβαίνειν κατ' εὐχήν, ἀποτυγχάνειν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Γ. 28. »Διέπεσεν αὐτῶν τὸ βούλευμα. 5) διαφθείρεσθαι, διαχωρίζεσθαι, διαλύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων, ἐπὶ σαθρῶν, παπρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν πολυειρίαν ξεπίπτουσιν, οἰχονται, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδων. »Τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προτήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ.

Διαπιστεύω, Μ εύσω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πιστεύω. Κατὰ πολλὰ πιστεύω, ἐμπιστεύομαι. Αἰσχιν. Παθητ, αἰτιατ. πράγματος, μοὶ ἐμπιστεύονται τι. »Διαπιστεύομαι τοῦτον, ἀντὶ, »Διαπιστεύεταί μοι τοῦτο, Δημοσθ.

Διαπιστέω, ῶ. τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπιστέω. Κατὰ πολλὰ ἀπιστῶ, δυσπιστῶ, δὲν ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην. »Διαπιστεῖν ἀλλήλοισιν, (Ξενοφ.) ἀμοιβαίως ἀπιστεῖν, μὴ ἐμπιστεύεσθαι ἀναμεταξύ, Ἀριστ. Πολ. 5, 11,

Διαπλαγάω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλαγίω. Παντοχοῦ περιπλανῶμαι, Ἀρβίαν. Ἐπίκτ. Α'. κ'. 10.

Διάπλασις, εως, ἡ· καὶ διαπλασμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλάττειν καὶ σχηματίζειν, φέρειν ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφήν· σχηματισμός, μόρφωσις, εἰδοποίησις. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἡ ἀναγέννησις τοῦ κοπέντος, ἢ τσακισθέντος μέλους, Γαλην. ιβ', 135. Ε.

Διάπλασμα, ατος, τό. Τὸ πεπλασμένον καὶ ὑπό σχήματι φερμένον σῶμα, τὸ ἐκμορφωθέν, (Διοσκορ. Α. 132), ὡς πήλινόν τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 614.

Διαπλασμός, οῦ, ὁ, = Διάπλασις, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαπλάσσω, καὶ Ἀττ. διαπλάττω, Μ. άσω (πλάττω). Σχηματίζω, μορφόνω, φέρω τι ὑπό σχῆμα, μορφήν, τελειοποιῶ. Θέσις Μέσ. παρὰ Φίλ. »Τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι· καὶ παθητ. παρὰ Θεοφ. »Διαπλαττομένη γῆ, ἀντὶ τοῦ ἐπιχρισμένη, ἀλειμμένη, καθὼς ὁλ. ἀλείφουν μὲ χῶμα (λάσπην) ἕνα ἀμπάρι (ἀποθήκην). 2) παρ' Ἰατροῖς, βάλλω μέλος τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, κατορτίζω, ἀρθρεμβολῶ, ὡς παρὰ Γαλ. »Ὅπως ἂν φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις, ὅπερ σημαίνει ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἐσυντρίζθησαν, ἢ ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν τόπον των καὶ πάλιν ἐπατρεύθησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸν τόπον των.

Διαπλαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν, καὶ σχηματίζειν, μορφόνειν, ἢ εἰς τὸ πλάττεσθαι.

Διαπλατύνω, Μ. υνῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλατύνω. Κατὰ πολλὰ πλατύνω, κάμνω τι πλατύ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2.

*Διάπλεγμα, ατος, τό. Τὸ διαπεπλεγμένον. ἐκ τοῦ

Διαπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω διά μέσου, μεταξύ, ἢ τὸ ἕνα μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο, συμπλέκω, Ὅμ. Ἴλ. εἰς Ἑρμ. 80. »Ἄγραοτ' ἀνόητα διάπλεκα θαύματα ἔργα· καὶ παρὰ Πλουτ. μέσ. »Σκηναῖς ἐκ κλιμάτων καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις. »Ἀγκὶ διαπλέκειν (Ποδ. Πυθ. 2, 151), »μεταχειρίζομαι πανουργίας. »Θρῆνον διαπλέκειν (Πυθ. 12, 14), »μεταχειρίζομαι τεχνικῶς θρῆνον, ἐπιτηδείως ἀρχίω τὰ θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι. 2) ξεπλέκω, ὅ ἐστι διαλύω, διασπῶ, ξεχωρίζω τὰ πλεγμένα ἢ ἡνωμένα, ὡς παρ' Ἡροδότ. Δ'. 67. »Διαπλέκειν καὶ διαλύειν φιλύρην, ἵνα τὸ »διαλύειν, ἐκ παραλλήλου κεῖται· ὡς καὶ παρὰ Πλουτ. εἰς Ἀντών. »Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατόν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, ἵνα καὶ τὸ »διασπάσαι, ἐκ παραλλήλου. Μεταφορικ. δέ, »Βίον διαπλέκειν, παρὰ Πλάτ. καὶ Ἡροδότ. ἀντὶ τοῦ, λύειν τὸ ὕφασμα τῆς ζωῆς, ὅ ἐστι, τελειόνειν τὴν ζωήν, ἀποθνήσκειν· σημαίνει δὲ καὶ, καταπλέκω τὴν ζωὴν μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, ὅθεν ἐγένει, περνῶ τὴν ζωήν, ζῶ, ὡς παρὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 753. »Βούλεται διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόνι, ἀντὶ νὰ βίον· ἴδε καὶ τοὺς σχολ. αὐτοῦ.

Διάπλεος, ου, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττικ. διάπλεως (πλέος). Δι' ὅλου, καταπολλὰ γεμάτος.

Διαπλέω, Μ. εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Πλέω διά μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος, μὲ τὸ καΐκι, κ. περνῶ πέραν, Λουκιαν. »Τὸ Αἰγαῖον διαπλεῦσαι θέλουσιν, καὶ μεταφορ. »Διαπλεῖν τὸν βίον, (Ἡρόδοτ.) ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, περνᾶν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. 2) περιπλέω, πλέω τῇ δε κἀκείσε.

Διαπλήθω, Μ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου, καταπολλὰ γεμίζω. »Ἀντηγα πεντήκοντα διαπλήσας ἀνιαυτῶν κτλ. Νέν. Παθ. διαπλήθομαι, γεμίζομαι δι' ὅλου, κατὰ πολλά, εἶναι δι' ὅλου γεμάτος, τινός, Θουκυδ. 7, 35. »Καὶ διεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν, κ' ἔτσι »Κατεπλήσθη, » ἀναγινώσκεται.

Διαπλημτίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (πλημτίζομαι), τινί καὶ πρός τινα. Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος ἔως καὶ εἰς ταῖς ξυλιαῖς· ἐπομ. ἀγωνίζομαι μέ τινα κατά τὴν μάχην, μὲ τοὺς γρόθους, παίζω ταῖς γροθιαῖς, ξυνεστ· περὶ βασιλ. καὶ γεν. φιλονεικῶ, ἀκροβολίζομαι μέ τινα, πολεμῶ τὸν λεγόμενον μικρὸν πόλεμον (guerilla), καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. »Διαπλημτίζομαι τοῖς σκώμμασιν. 2) κυττάζω μίαν γυναῖκα μὲ ἀσελγῆ ὄμματα, τῇ κάμνω νεῦμα, χορατεύω μὲ αὐτήν, λέγεται ἐπὶ ἀσώτων καὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ τὰ ἀσελγῆ αὐτῶν βλέμματα βλέποντες τὰς γυναῖκας, τὰς κάμνουν νεύματα, »γυναικί, ἢ πρός γυναῖκαν, ὡς παρὰ Πλουτ. Τιμολ. 14. »Διαπλημτιζόμενον τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ ἐκφράζει, »Διαπλημτιζόμενοι ἀπὸ νευμάτων πρός τὸ γύναιον. Ζήτ. Πλημτίζομαι· ἔδε.

Διαπλημτισμός, ὁ Μάχη, ἔρις· ἐριθεσμός, φιλονεικία μὲ ὕβρεις, καὶ παλαισμα μετά τινος, ἢ ἀναμεταξύ τινων, ὅταν ἔρχωνται εἰς τὰ χέρια καὶ κτυπῶνται, Πλουτ.

Διαπληρόω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πληρόω. Δι' ὅλου, κατὰ πολλὰ γεμίζω κτ., Διόδ. Σικ.

Διαπλήσσω, Μ. ξω, Ἀττ. ττω (πλήσσω, ἀνμλ.). Κτυπῶντας τσακίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, ἢ σχίζω εἰς τοιαῦτα, εἰς μικρὰ τέμνω, κατακομμίζω, Ἰλ. Ψ, 120. ἐπὶ τῶν κρημνισμένων καὶ κατὰ γῆς ἐρριμένων δένδρων. »Τὰς μὲν (δρῦς) ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνοιν, οὕτως ἀνέγνωσ. Ἀρίσταρχος, ὅς τις ἑρμηνεύει τοῦτο διά τοῦ, σχίζοντες, καὶ διακόπτοντες, τὰς δένδρας εἰς τὴν ῥάχιν τῶν μουλαρίων· ἄλλοι δὲ ἀναγιν. »διαπρήσοντες, καὶ διαρρήσοντες», καὶ τέλος, ἄλλοι »διοπλίσσοντες», ὅπερ τινὲς καὶ διά του, »διαβαίνοντες», ἑρμήνευσαν, ὅ ἐστι διασκελεύοντες (ἐφαπλίζοντες) μὲ τοὺς πόδας τὰ ἐρρίμενα κατὰ γῆς δένδρα, ἐπικουμβούντων τῶν μηρῶν αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον, διέβαινον, ἢ ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ζ, 318. »Εὖ δὲ πλύσοντο πόδεσσιν, μὲ βαρὺ ἢ στερεὰ βήματα, πατήματα διέβαινον· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα, ὅπερ νοεῖν ὑποβάλλει που καὶ ὁ κολοσυρτόεις (Ζήτ. Πλίσσω). Παθητ »διαπλήττεσθαι πρός τι, εἶμαι ἐκπλαμβος εἴς τι, κυττάζω τι μὲ ἔκπληξιν καὶ θάμβος, Ἐπίκτ. 33, 13.

Διαπλίσσω, Μ. ίξω (πλίσσω), παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ἕλκω, διαπλέκω· καὶ ἀντὶ τοῦ διαπλήσσω. Ξετεντόνω, ξεπλέκω, ἢ τζαλίζωντάς τι διαλύω. 2) μὲ ἀνοικτὰ σκέλη ἵσταμαι, ἢ περιπατῶ, δρασκελῶ, καὶ μάλιστα κατὰ ταύτην τὴν στάσιν πολλάκις κατὰ μέσην διάθεσιν· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Διαπέπλιχε, διαβέβηκε· πλίγματα γὰρ τὰ βήματα· παροιμίως καὶ τὸ »Διαπεπλιχώς, διαστὰς, κεχηνώς· καὶ »Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Ζήτ. Πλίσσω.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ (διαπλέκω). Τὸ δι' ὅλου πλέκειν, περιπλέκειν, πλοκή, περιπλοκή, περιπλέγμον, ἐμπερόνμα. 2) συγχυσις, ἐμπερόσμός, ἀνακάτωσις· κρυφὴ ἔχθρα, μηχανικία, τὸ χρυσίως πλέκειν δόλους, Πλούτ. εἰς Περικλ. 11. »Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκὴ τις ὑποῦσα, »ὥσπερ ἐν σιδήρῳ· βέλτιον μέντοι, διπλέη, ἀναγνωστέον.

Διαπλόκινος, ὁ, ἡ, = διάπλοκος. Πεπλεγμένος δι' ὅλου, πλεγμένος, Στρβ. ΙΖ. σ. 1173.

Διάπλοκος, ου, ὁ, ἡ (διαπλέκω). Περιπεπλεγμένος, ἐμπερόνμενος, πλεγμένος δι' ὅλου, μετὰ δυσκολίας.

Διάπλοος, συναιρ. διάπλους, ὁ (διαπλέω).

Τὸ διαπερᾶν διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω θεν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) ἐπιθετ. (παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 380.), ὁ τῇ δὲ κἀκείσε πλέων, κωπηλατίζων, ἢ διὰ τοῦ κατείου πλέων, ἁρμενίζων.

*Διαπλόω, Μ. ώσω (ἁπλόω). Ξεδιπλόνω, ἐξαπλόνω, ἔχει ὁ Ἀθήν. 11. σ. 504. D. ὡς ἑτρωλ. ἀνάγν. εἰς τοῦ Ξενοφ. Συμπ. 2, 2

Διαπλύνω (πλύνω). Καταπολλὰ πλύνω, Πολυδ.

*Διαπλωίζω, Μ. ίσω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ διαπλέω· ὅθεν

*Διαπλώισις, εως, ἡ, = διάπλους, διάπλους. Ἢ εἰς τὸ πέραν διάβασις, Νικ. Χρον. Γ. 6.

Διαπλώω, ῶ, Μ. ώτω, Ἰων. ἀντὶ διαπλέω. Περιῶ μὲ πλοῖον. Κατ' Ἀπολλ. Β', 629. παρὰ Νικήτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τούτου τὸ διαπλωΐζω εὑρίσκεται.

*Διαπνείω, ποιητ. ἀντὶ διαπνέω.

Διάπνευμα, ατος, τό (διαπνέω). Τὸ φυσᾷ πρός τινα τὴν ἀναπνοήν, διάπνευμα, ἐκπνοή· ἀτμός· διαπερῶν ἢ διαπεραστικὸς ἄνεμος ἢ ἀτμός, Ἱπποκρ. σελ. 291.

Διάπνευσις, εως, ἡ, = Διαπνοή, Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀλεξάνδρειαν.

Διαπνευστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιταχύνων, προξενῶν τὴν ἀναπνοήν, ἐκπνοήν, ἐξάτμισιν, ἢ ὁ εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Διαπνέω, Μ. εύσω· καὶ ποιητ. διαπνείω (πνέω, ἀνμλ.). Φυσῶ τι (ἐπὶ ἀνέμου), φυσῶ κατὰ συνέχειαν καὶ οὕτω διαπερῶ πρᾶγμά τι, ἢ κάμνω νὰ σκορπισθῇ τῇδε κἀκεῖσε, ἢ νὰ χαθῇ διόλου, ὡς «Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. 2) φυσῶ ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῷ μεταξύ, πέρνω τὸν ἀναπαυόμενος, ὡς τὸ ἀναπνέω· ἀναλαμβάνω ἀπό τινος, ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι μεταξὺ τῶν κόπων, γεν. ὡς «Διαπνεῦσα τοῦ δρόμου· τὸ δέ, «Διαπνεῖται ὁ οἶνος τὰ ἄνθη, ἀντὶ τοῦ ξεμυρίζει, χάνει τὴν μυρωδίαν του. 2) = ἀποφωσφορίζω, πάρδαπτος, κλάνω, Σουΐδ. – Μέσως, χάνω τὴν μυρωδίαν, τὸν ἀτμόν, ἀντὶ τοῦ ἐξατμίζεσθαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ φυτῶν, ὡς Ξενοφ. Συμπ. 6, 25. «Οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι». Καὶ παθητ. φυσώμενον διαπορίζεσθαι.

Διαπνοή, καὶ διάπνοια, ἡ, Πολυδ. καὶ Γεωπ. Τὸ κατὰ συνέχειαν φυσᾶν. 2) ἐκπνοή· ἐξάτμισις· ὅθεν παρ' Ἰατροῖς, ἡ Ἀθηλος διαπνοή, ἡ ἀκατάπαυστος (μὴ φανερὰ ὁμως) ἐξάτμισις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. Α'. «Ὥσπερ δὲ ἐν ὥρᾳκαι ἀναπνοή, τοῦτο ἐν ἑτῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν».

Διανόησις, παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. ζ'. 7. «Πυρὸν διανόησις», ἑτσαλμ. μέντοι, ἐν ἄλλοις δὲ, ὀρθότερον, «Διανάπνησις», ἀναγινώσκεται.

Διαποδίζω, Μ. ίσω (ποδίζω), τὸ αὐτὸ καὶ διαποδίζω. Ἀκριβῶς ἐρευνῶ καὶ ἐξετάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, «Ἀναποδίζειν τὸν γραμματέα», βάνω τὸν γραμματέα νὰ ξαναδιαβάσῃ πάλιν τὸ διαβασμένον, διὰ νὰ τὸ ἀκούσω ἀκριβῶς, κάλλιον, Πολυδ. Β. 196. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδῶ· ὅθεν

Διαποδισμός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ, εἶδος τοιούτου χορεύματος, ἢ πηδήματος.

Διαποιέω (ποιέω). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, τελείωνω, κατορθῶ, Διονύσ. Ἁλικ. Β'. σελ. 638.

Διαποικίλλω (ποικίλλω). Κάμνω τι ὅλου, ἢ παντοῦ, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατὰ διαστήματα ποικίλον, παρδαλόν· στελλίζω· καλλωπίζω· κεντῶ, Ἱστορ. εἰς Εὐκτήριον. Παθ. διαποικίλλομαι, γίνομαι ποικίλος, παρδαλίζομαι.

Διαποίκιλος, ου, ὁ, ἡ (ποικίλος). Δι' ὅλου, τελείως, ἢ μεταξὺ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρόμοιος, ποικίλος, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

*Διαποιμαίνω βίον, Μαιάδ. 4, 419. διοικῶ, κυβερνῶ.

*Διαποιπνύω (ποιπνύω). Καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἴς τι, ἐκτελῶ μὲ ἐπιμέλειαν, ὡς, «Ὀργιᾶ Δήμητρος,» τὴν ἱερὰν ὑπουργίαν παρὰ τῇ Δήμητρι, Hermesian. 19. (χ).

Διαπολεμέω, Μ. ήσω (πολεμέω). Ἐξακολουθῶ καὶ τελειόνω τὸν πόλεμον, καὶ πολεμῶ τινα, Θουκυδ. ζ'. «Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι». «Διαπολεμεῖν πόλεμον» καὶ «Διαπολεμεῖσθαι πόλεμον», ἀντὶ τοῦ ἐκπληροῦν, τελειόνειν τὸν πόλεμον, Θουκυδ. Ζ'. καὶ Πλούτ. εἰς Φαβ. 25. Παθητ. φέρεσθαι εἰς τέλος. ἐπὶ πολέμου· ὁ δὲ μέτος μέλλ. διαπολεμήσομαι κατὰ παθ. σημασ. ἀπαντᾷ παρὰ Θουκυδ. ζ, 14. 25. 2) περνῶ καιρόν τινα κάμνων πόλεμον, Πλουτ. Φάβ. 19, 25. 3) ἔχω μετά τινος παντοτεινὰ πόλεμον, τινί. 4) ἀναγκάζω τινά, πολεμῶντας πάντοτε, νὰ μοί ὑποχωρήσῃ τί, Ξενοφ. ὅθεν

Διαπολέμησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου, καὶ ἡ τούτου τελείωσις.

Διαπολιορκέω (πολιορκέω). Ἐξακολουθῶ συνεχῶς τὴν πολιορκίαν, κατὰ συνέχειαν πολιορκῶ, Θουκυδ. Γ'. 17.

Διαπολιτεία, ἡ. Φιλονεικία ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας περὶ πραγμάτων ἀνηκόντων αὐτῇ, καὶ μάλιστα περὶ ἀξίας τινος, περὶ προτιμήσεως, ὅθεν φατριαστικὸν πνεῦμα (ταραχή), Πλουταρχ. ἐκ τοῦ

Διαπολιτεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πολιτεύομαι). Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος διὰ τὴν προτίμησιν, κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, πρετεντέρων αὐτήν, εἶμαι διὰ τοῦτο πολιτικὸς ἀντίζηλος, ἢ ἀντιπαλός τινος· τὸ αὐτὸ καὶ «Ἀντιπολιτεύομαι,» Αἰσχίν. «Οἱ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι· ἐκ τοῦ

Διαπολιτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πολιτικὸς ἐναντίος, Ἀππιαν.

Διαπόλλυμι, Μ. διαπολέσω, Παρ. διαπολώλεκα (ἀπόλλυμι, ἀνμλ.), τὸ ἐπιτετ. τοῦ ἀπόλλυμι. Καταφθείρω, καταφθείρομαι.

Διαπομπεύω (πομπεύω). Φέρω εἰς τέλος τὴν πομπήν, τὴν παράταξιν (τὸ Ἀλαϊ Τουρκ.), ἢ ὑπάγω ἐν παρατάξει μέχρι τέλους, Λουκιαν.

Διαπομπή, ῆς, ἡ (διαπέμπω). Τὸ στέλλειν, ἀφίνειν νὰ περάσῃ διά μέσου, ἢ φέρειν ἐπάνω τινός. 2) τὸ στάλτιμον εἰς τὸ ἐδῶ μέρος· ἡ ἐξαποστολὴ ἄλλου που· ἢ ἄφεσις, ἀπόλυσις τινὸς νὰ ὑπάγῃ, ἀναχωρήσῃ.

Διαπόμπησις, εως, ἡ, = διαπομπή.

Διαπόμπιμος, ου, ὁ, ἡ (διαπέμπω). Σταλμένος, ἢ φερμένος ἐπάνω θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ· διακομιστέος, ἐξαποστελείς. 2) εἰς τὸ διαπέμπεσθαι, στέλλεσθαι, ἢ ἀπολύεσθαι ἐπιτήδειος, Διοδ. Σικελ.

Διαπονέω, ῶ. Μ. ήσω (πονέω). Μετὰ κόπου, ἢ ἀγῶνος ἀποτελῶ, κάμνω μίαν ὑπουργίαν· τελειόνω, ἐπιμελῶς δουλεύω, ἐξεργάζομαί τι, κατορθόνω, φιλοπονῶ, ὡς, «Τῇ λέξει δεῖ διαπονεῖν ὡς τοῖς ἀργοῖς μέρεσιν», Ἀριστοτ. Ποιητ. 25. 1. καὶ Πολύβ. Δ. 43. «Διαπονεῖν τὴν χώραν, ἢ τὴν γῆν,» ἀντὶ τοῦ δουλεύειν, ἐργάζεσθαι, καλλιεργεῖν· καὶ «Διαπονεῖν τὴν τροφήν, μετὰ κόπου ἀποκτᾶν, εὐγένειαν τὸ φωμί. 2) γυμνάζω, ἐξασκῶ, παιδεύω, σκληρύνω τι διὰ δουλείας καὶ σκληρῶν πόνων, Πλούτ. εἰς Δυκ. «Τὰ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν· καὶ «Διαπονῶ πᾶν ἰσόρροπον ποιεῖν», Ξεν. Συμπ. 2, 17. «Διαπονεῖν τὴν φωνήν, διὰ γυμνάσεως παιδεύειν τὴν φωνήν», ἤτοι ἀσκεῖν. — Μέσως, γυμνάζω ἐμαυτόν ἢ τὸ σῶμά μου καὶ σκληρύνω, γεν. ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι, σπουδάζω, μανθάνω, Πλούτ. εἰς Περικ. «Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἐν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησίν. β) ἀγωνίζομαι, πασχίζομαι ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀποκτήσω τι, Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 33. ἢ μετὰ κόπου, ἐπιμελῶς πράττω τι, ἐαυτές. Οἰκ. ζ', 32. καὶ εἰς Ἀγησ. ιε', 7. γ) περιποιοῦμαί τι, ἀποκτῶ, εἰδικοποιοῦμαί τι δι' ἐπιμελείας καὶ ἀγῶνος, ὡς, τέχνας, Πλάτ. καὶ οὐδετ. ἀντὶ τοῦ πονῶ, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. Παθητικ. δὲ «Οἱ διαπονούμενοι», οἱ κοπιῶντες καὶ ἐργαζόμενοι, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. καὶ οἱ χαλεπῶς καὶ βιαίως ὑποφέροντες τινὰ κόπον. «Διαπονηδείς (πρᾶξ. Ἀποστ. κεφ. 16.)», ἀντὶ βαρέως, χαλεπῶς φέρων, βαρυθείς.

Διαπόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐξεργασμένον πρᾶγμα, Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) καλλιέργεια, γύμνασις, Κριτίας σελ. 52. καὶ 59. «Τεκτόνων διαπόνημα», ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλειά.

Διαπονηρεύομαι, τὸ ἐπιτετ. τοῦ πονηρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πάντοτε ἢ δι' ὅλου μὲ πονηρίαν καὶ ἀχρειότητα, αὐτιδανῶς καὶ ἀχρείως, μὲ μακριολικίες, πονηριάς, Διονύσ. Ἁλικ. «Πρὸς τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται». 2) συνεξίζομαι μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀχρειότητα, ποίος νὰ διαβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν πονηρίαν, «πρός τινα».

Διαπόνησις, εως, ἡ. Κόπος, ἢ μετ' ἐπιμελείας γύμνασις· τὸ δι' ὅλου καὶ καλῶς δουλεύειν τι καὶ ἐργάζεσθαι.

Διάπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ἐπὶ μὲν πραγμάτων, κοπιαστικόν, ἐπίπονον, γεμάτον ἀπὸ δουλειάν. 2) ἐπὶ δὲ προσώπων, διὰ κόπου, καὶ δουλειὰς γυμνασμένος, σκληραγωγημένος, ὁ ἔχων τὸ κορμὶ συνακωμένον, γερὸν καὶ δυνατὸν διὰ μέσου κόπων, Πλούτ. εἰς Μάρ. «Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα». β) ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τὴν δουλειὰν κουρασμένος. γ) ὁ κατὰ πολλὰ κοπιαστικός, ἐμελόπονος, φιλόπονος, ἕως τέλους ὑπομένων, Πολυδ. Ε', 41. «Κύνες διάπονοι».

Διαπόντιος, ου, ὁ, ἡ (πόντος). Ὁ διὰ θαλάσσης πλέων, ἀπὸ πέραν ἢ ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος, ὡς Θουκυδ. Α'. «Διαπόντιος πόλεμος», ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης πρὸς τὸ ἀντικρυ μέρος. 2) ἐπάνω τῆς θαλάσσης πέραν, ὡς, «Διαπόντιος πέτασμα», (Πλούτ. Ἐρωτ.) πετᾷ ἐπάνω τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ πέραν.

Διαπόνως, Ἐπίρ. Μὲ κόπον καὶ γύμνασιν, Πλούτ. εἰς Φάβ. «Βραδέως καὶ διαπόνως δέχεσθαι τὰς μαθήσεις», ἀντὶ τοῦ, μὲ συνεχῆ καὶ μεγάλον κόπον καὶ γύμνασιν, κοπιαστικά.

Διαπορεία, ἡ (διαπορεύω). Ἡ διάβασις, ὁδὸς· τόπος, μέρος, ἢ δρόμος, ἔνθεν δύνανται τις νὰ περάσῃ· μεταφ. μετολάβησις, μεσίτευσις· σημασία, ἐξήγησις, ἔκθεσις, Πλατ. Κρατ. σ. 106. Α. Ἐπινομ. σ. 982. D. 984. Ε.

Διαπέρευμα, τό. Διαπέρασμα, ἄμφ.

Διαπόρευσις, εως, ἡ. Τὸ διαπορεύεσθαι, περιῆγις, ταξειδεύειν, ὁδοιπορεῖν διὰ μέσου τινός· ἐκ τοῦ

Διαπορεύω, Μ εύσω, (πορεύω). Ἀφήνω, κάμνω νὰ διαβῇ διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, φέρω, ὁδηγῶ, περνῶ τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινός εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. Παθητ. (μετὰ μέσου μέλλ., καὶ παθ. ἀορ. διεπορεύθην), διέρχομαι, περνῶ, ταξειδεύω, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου τινός τόπου, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6. καὶ Ἀριστ. Οἰκ. Β'. 38. «Ὁποτε διαπορεύοιτο τὸ στρατόπεδον» καὶ Πλάτ. Νομ. «Διαπορεύομαι τὰς ὁδούς», μεταφορ. = ἐξηγέομαι, ἡγοῦν ἐνθέττω τί, ἐξηγῶ.

Διαπορέω (ἀπορέω). Κατὰ πολλὰ ἀπορῶ, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν, ἢ ἀμφιβολίαν, ἀμηχανίαν, Πλούτ. Ζήτ. Ἀπορέω· (ἡ δὲ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει) Μέσ. διαποροῦμαι, τὸ αὐτὸ ὅθεν «Διηπορημένην, ἢ εἰς ἀπορίαν οὖσαν καὶ «Ἐξαίφνης ἀσύγητα καὶ διηπορήθην, ὅ ἐστιν ἠλθεν εἰς ἀπορίαν· ὁ αὐτ. Ζήτ. Ἀπορίαμαι

Διαπόρημα, ατος, τό. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, ἀνάγκη, Ἱπποκρ. σελ. 391. καὶ
Διαπόρησις, εως, ἡ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, Πολύβ.
Διαπορητικός, ή, όν. Ὁποιος εἶναι συνήθως εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, καὶ ἀμηχανίαν. Ἐπιρρ. διαπορητικῶς.
Διαπορέομαι, οῦμαι. Ἀφανίζομαι, λεηλατοῦμαι, κατακουρτεύομαι, Σοφοκλ. Αἴας.
Διαπορεύω, = διαπέρᾳω, Ἰλ. Β, 691.
Διαπορθμευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διαπέρασιν.
Διαπορθμευτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαπορθμευτικὸν τρόπον. ἐκ τοῦ
Διαπορθμεύω, Μ. εύσω (πορθμεύω). Μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος· φέρω πρεσβείαν, παραγγελίαν τινά, Ἡροδ. 5', 4. καὶ Πλάτ. Συμ. «Διαπορθμεύειν θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων. Οὐδετ. περιῶ ἀντίκρυ διὰ τοῦ ὕδατος, Ἰάμβλ. Πυθ. Τμ. 18'. Μεταφορικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἑρμηνεύω, ἤτοι ἐξηγοῦμαι, μεταφράζω ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, Διον. Ἁλικ.
*Διαπορία, ἡ, ὡς διαπόρησις. Ἀμφιβολία, Διογ. Λ. 10, 27. 119.
*Διαπορπακίζω, ἴδε πορπακίζω.
Διαπορρίπτέω, ῶ (ἀπορρίπτω), ὑποσουμ. ἑαυτόν. Καταπορπίζω τὸν ἑαυτόν μου ἐν σπουδῇ, Πολυδ. Ε'. 67.
Διαπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ἀνακατωμένος μὲ πορφύραν, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ βαμμένος μὲ πορφύραν, παράλλος, καθὼς καὶ τὸ διάλευκος.
Διαποστέλλω, Μ. ελῶ (ἀποστέλλω). Ἐξαποστέλλω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη, ἢ διὰ μέσου τινός, ἢ τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἀλλοῦ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀμοιβαίως, ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον στέλλειντι, Πολύβ. ἔδον
Διαποστολή, ῆς, ἡ. Τὸ εἰς διάφορα μέρη στέλλειντι, στάλσιμον, Διον. Ἁλικ. Ζ', 12. καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀποστολή, Πολύβ.
Διαποφεύγω, τὸ ἑπιτ. ἀποφεύγω. Φεύγω διὰ μέσου τινός διὰ νὰ γλυτώσω, Συνεσ.
Διαπραγματεύομαι, Ἀποφ. Μέσ. (πραγματεύομαι). Ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶτι ἀκριβῶς, ἐπισκοπῶ, διεξέρχομαι, πέρνω τι καὶ ξαναθεωρῶ, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 77. D. «Διαπραγματεύομαι τὸν λόγον, τὴν αἰτίαν.» 2) κατηγόρημαι περί τι, ἐπιχειρῶ, Διον. Ἁλικ.
*Διαπρᾱδέειν, ἐπ. ἀπαρ. τοῦ διεπράθον, ἀορ. Β'. τοῦ διαπέρθω, Ἰλ.
Διάπραξις, εως, ἡ (διαπράττω). Ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἀπόκτησις, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Πλάτ. Συμ.
Διάπρασις, εως, ἡ (διαπιπράσκω). Ἡ τελεία πώλησις, Πλούτ. εἰς Σύλ. 33.
Διαπράσσω, καὶ Ἀττ. διαπράττω, Ἰων. διαπρήσσω, Μ. ἄξω (πράσσω). Ἀποτελῶ, τελειόνω, φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, ὡς, Ἰλ. Ι, 326. «Ἤματα διπρηκτον πολεμίζειν», ἤτοι ἐτελείονα ὁλοκλήρους ἡμέρας μαχόμενος· καὶ ἄνευ μετοχ. «Κέλευσον διαπρήσσειν», (Ὀδ. Β, 213. 429) ἀντὶ διανύειν, κάμνω ὅλον τὸν δρόμον· ἀπαντᾷ δὲ ἐν Ἰλ. Β, 785· καὶ Γ, 4. καὶ δίχα τῆς λέξεως κέλευθον, ὑποσουμένης δέ, ὡς «Διέπρησσον πεδίοιο», ἤγουν διήνυον τὸν δρόμον τοῦ κάμπου· ἀπαντᾷ δὲ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν ἀμεταβ., ὡς Ὀδ. Ξ, 197. «Καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα», ἀλλὰ τὸ κήδεα ἀναφέρεται ἐν ταὐτῷ εἰς τὸ διαπρήξαιμι, καὶ δηλοῖ, δὲν ἤθελα τελειώσω οὔτε εἰς ἕνα χρόνον τὰ παθήματά μου, διηγούμενος αὐτά. 2) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, διενεργῶ, κατορθόνω, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκομεν· τί τοι, διενεργῶ, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι διὰ ἄλλου τινά, γίνομαι αἴτιος νὰ ἀπολαύσῃ τις τί, ὡς Πλούτ. εἰς Θεμιστ. «Ἐδοξέ τι χρήσιμον διαπεπραχθαι τῇ πόλει», ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἀνδοκ. κατὰ Ἀλκιβ. σ. 150. Βεκκ. Παρὰ δὲ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. «Οὐ γὰρ πᾶσαι, οὔτε ὅμοιαι, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἑκάστη νοσοῦσα, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ «θεραπεύειν, ἑρμηνεύουσι, βέλτιον ὅμως ἀνάγνωστέον, «Πᾶσαι, οὔτε ὅμοια, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται», ἀντὶ τοῦ ἀπεργάζονται, προξενοῦσι δηλ. μίαν ἄλλην ἐνέργειαν, ἢ ἀποτέλεσμα. 3) μεταφ. τελειόνω τινά, παντρεύω, ὕτοι φονεύω, ἀφανίζω, Αἰσχ. Περσ. 258. 515. Blomf. Περσ. 255 — Μέσως, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, κερδαίνω, ὡς «φιλίαν πρός τινα· ἐντεῦθεν ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω τι, διαπραγματεύομαι περὶ αὐτοῦ, «τί πρός τινα περὶ τινος», ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. δ'. 7. «Τὰ αὐτὰ διεπράττετο περὶ τοῦ στρατεύματος πρὸς Ἀρίστιππον», ἐζήτει πραγματευόμενος νὰ ἀποκτήσῃ διὰ τὸ στράτευμα· καὶ αὐτόθ. Ζ. δ', 12. «Πρὸς τὸν Σεύθην περὶ ὁμήρων καὶ σπονδῶν διεπράττοντο», ἐπραγματεύοντο μὲ τὸν Σεύθην κτ. συντάσσ. δὲ καὶ ἀπαρεμφ. ἢ μετὰ τοῦ ὅπως, ἵνα, ὥστε, Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 479. Α. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Γ. ε', 5. «Ἃ διεπράττοντο, ὅτε ἐσπένδοντο, μὴ κρύπτειν, ὅτα αὐτοὶ ἐπραγματεύοντο, ἔταν ὠφελιόνοντο, ἐσυμφωνιοῦσαν θηλ. νὰ μὴ λεηλατήσουν, κουρσεύσουν, χαλάσουν· καὶ ἀπολύτ. «ἀπολαμβάνω τὸν σκοπόν μου, κατορθόνω αὐτόν, «παρά τινι, ὡς Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς', 2. 2) ἀντὶ τοῦ ἐνεργῶ, βάλλωτι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον, Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ς', 2. «Ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, δυνατὸς ἐστι αὐτὸς τυγχάνειν ὅτου ἐπιθυμῆσαι. 3) ἐνεργάζομαι, φονεύω, σφάζω· ὅθεν παθητικ. παρὰ Πλουτ. «Ἱερεῖον διαπεπραγμένον», ἀντὶ τοῦ ἐσφαγμένον, καὶ μεταφ. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. «διαπεπραγμέναι», ἀντὶ τοῦ ἀπολωλάμεν, ἐχάθημεν· τὸ δὲ παρὰ Πλουτ. εἰς Καίτ. «διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος», ἀντὶ τοῦ, ἤθελεν εἶναι ἤδη τελειωμένος, ἐκτετελεσμένος.
* Διαπραΰνω (πραΰνω). Καταπραΰνω, Φιλόστρ. (υυ – – –).
Διαπρέπεια, είας, ἡ. Ἐξαιρετότης, ἔξοχον, μεγαλοπρέπεια· ἐκ τοῦ
Διαπρεπής, ές, ό, ἡ. Ὅλου εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἔκδηλος. ἔξοχος, ἐξαίρετος, κατ' ἐξοχὴν ὡραῖος, ἔνδοξος, λαμπρός, περίφημος, Θουκυδ. Β'. καὶ Εὐριπ. Οὐδετ. δὲ οὐσιαστ. τὸ «διαπρεπὲς», ἀντὶ ἡ διαπρέπεια, ἡ τὸ διαπρέπειν, Θουκυδ. ς'. «Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας», ἀντὶ τοῦ, «ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ».
Διαπρέπω (πρέπω). Φαίνεσθε πλέον ἢ τὰ λοιπά, διαφαίνειν, λάμπειν, ἀστράπτειν, εἶναι ὁρατός, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 351. 2) μεταφ. κατὰ πολλὰ πρέπω, ἔχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω τινὰ κατά τι, τινός τινι, ὡς Εὐριπ. Ἄλκ. «Πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ», ἀντὶ τοῦ ὑπερτερεῖς, ὑπερέχεις, τοὺς περιέχ ὅλους κατὰ τὴν ἀψυχίαν· καὶ Πλούτ. «Κόρητις κάλλει διαπρέπουσαι», ἀντὶ τοῦ ὡραιοτάτη, κατ' ἐξοχὴν ὡραία· (οὐδέποτε μεταβατ. Heind. Πλατ. Γοργ. 485. Ε. ἔδον «Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδη τινὶ διαπρέπειν μορφώματι», ὁ μὲν Ἡσύχ. διὰ τοῦ «κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγων καὶ «διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς, ἔρμην· ὅθεν τό, «διέπρεψε τῇ ἀρχῇ», ὁ δὲ Σουίδ. διὰ τοῦ «διαφαίνομαι, διαφέρομαι, ἄλλοι δὲ «διαπρέπει τόδε ἀπὶ τοῖς δικ, ἀντὶ «διὰ πάντων τούτων πρέπει», ὅ ἐστι, παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα, ἀποκρύπτει αὐτὰ καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι.)
Διαπρεπῶς, Ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, ὅλου μὲ διαπρέπειαν, ἐξαιρέτως, περιφήμως κτ.
Διαπρεσβεία, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρεσβεία, Πολύβ. Ε'. ἐκ τοῦ
Διαπρεσβεύω, Μ. εύσω, καὶ μέσ. διαπρεσβεύομαι (πρεσβεύομαι). Ἐξαποστέλλω ἀμοιβαίως, ἢ εἰς διάφορα μέρη πρέσβεις, Ἀριστείδ. «Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεούς ἡ πόλις».
Διαπρήθω, Μ. ήσω (πρήθω), = διαπίμπρημι. Καίω δι' ὅλου, κατακαίω, τελειόνω καίοντας· παρὰ δὲ Διοσκορίδ. ς'. «διαπεπρῆσθαι», ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καίεσθαι, φλεγμαίνειν.
Διαπρήσσω, καὶ Μέσ. διαπρήσσομαι, Ἰωνικῶς παρ' Ὁμ., Ἱπποκρ. καὶ Ἡροδότ. ἀντὶ τοῦ διαπράσσω. Ζήτ. τοῦτο.
Διαπρηστεύω, ἀμφίβ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδότ. Δ', 79. «Τῶν τις Βορυσθενειτέων διαπρήστευσεν», ἔνθα οἱ μὲν πλείστοι ἀναγινώσκουσι διεδρήστευσε, ὁ δὲ Valck. διέπεσε, ὁ δὲ Reitz διεπερίσσευσε, καὶ ὁ Riemer διεδρήσκευσε, βέλτιον δὲ, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ὡς ἔχει χειρογράφόν τι, διεπίστευσε.
Διάπριστος, ὁ, ἡ. Βορμίνος μὲ τὸ πρίονι, ὡς ξύρ, ἰδιαιτ. δικλίς, Πολυδ. Γ. 24. ἐκ τοῦ
Διαπρίω, Μ. ίσω (πρίω). Κόπτω μὲ τὸ πρίονι, καταπριονίζω. «Διαπρίειν τοὺς ὀδόντας», τρίζω τὰ ὀδόντια, Λουκ. διαβ. 24. — Μέσως, διαπρίομαι, χωρίζομαι, κόπτομαι μὲ τὸ πρίονι, Συνεσ. Ἐπιστ. 104. «Ὡς καταγὼς εἴη, καὶ διαπριστεῖη τὸ σκέλος». 2) τρίζω μὲ τὰ ὀδόντια, καὶ μεταφορικ. καταπολλὰ δυμόνω, καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου δυμοῦ τρίζω τοὺς ὀδόντας, ἔμπαρ παρὰ τοῖς νεωτ. ἑκλ. συγγραφ. Πράξ. Ἀποστ. Ζ'. 54. Gatak. adv. misc. posth. σ. 914. ὅθεν
Διαπριωτός, ή, όν, = διάπριστος. Χωρισμένος μὲ τὸ πρίονι, Ἱπποκρ. σελ. 912.
Διαπρό, Ἐπίρ. (διά, πρό). Δι' ὅλου, τελείως, παντελῶς, πέρα πέρα, Ἰλ. Θ, 342. «Διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. ἴδε διά. (Ὁ Οὐάλλ. γράφει αὐτὸ ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλιάδος, ὡς καὶ διέκ, ὡς μίαν λέξιν, ἐν ᾧ πρότερον ἦν διὰ πρό.)
Διάπροθι, Ἐπίρ. = διαπρό, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 3.
Διαπροστατεύω, Μ. εύσω, τὸ ἑπιτατ. προστατεύω, μετὰ αἰτιατ., Πολύβ. Δ', 13.
*Διαπρύσιον, ἐπίρρ. Πολλὰ μακρὰν διεχωρητικῶς, ὥστε νὰ ᾄκηῃ πολλὰ μακρὰν καὶ τριγύρω, ὡς Ἰλ. Θ, 227. «Ὦτειν δὲ διαπρύσιον», ἐφώναξε τόσον δυνατά, ὥστε διεπέρασεν ἡ φωνή του πολλὰ μακράν· ἄλλως δὲ λέγεται καὶ, μακρὸν ἦσε. ὡσαύτ. «Διαπρύσιον κιθαρίζουσα», Ὁμ. Ὁμ. Ἀφρ. 80. ὡσαύτ. καὶ Λ, 275, 586. Μ, 439. Ν, 149. Β, 247. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 748. «. . . πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς», δηλοῖ λόφος τις ἐκτεινόμενος πολλὰ μακρὰν διὰ τοῦ κάμπου, ἀπὸ τὸ ἕν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.
Διαπρύσιος, ὁ, ἡ, καὶ διαπρύσιος, ία, ιον. Ἐκ μακρὸν διαπεράτιμος καὶ διήκων, διαπερατικὸς πέρα καὶ πέρα, ἢ πολλὰ μακρὰν διαπρών, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Γ, 748. «πρών-- ὑλήεις διαπρύσιον πεδίοιο τετυχηκώς» (ἐκ τῆς διά, καὶ περάω), ἕνας λόφος, καταπυκνωμένος ἀπὸ δένδρα, ὁ ὁποῖος ἐξαπλόνεται κατὰ μῆκος εἰς ὅλον τὸν κάμπον, ἤ, κατὰ τὸν Σχολ., «ὅπερ ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένος διήκων· ἢ κατ' Εὐστάθ. «δι' ὅλου καὶ οἷον διαπέρασιον», καὶ ἀπότινος πέρατος εἶς τι ἕτερον πέρας· τὸ εἰς μακρὸν δεῖκον καὶ διαπέρασιμον. Μεταφ. μακρὰ περιβόητος, περίφημος· κατὰ πρῶτον ἐν ὑμν. Ὁμ. Ἀφρ. 19. Ἑρμ. 336. καὶ παρὰ Ποιητ. παρὰ δὲ τῷ αὐτῷ Νεμ. 4, 83. «Ἀπείρου διαπρυσίου», ἀντὶ, ἣ ὅλης τῆς Ἠπείρου· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἤχου καὶ φωνῆς, πολλὰ μακρὰν ἐκτεινόμενος, ἀκουόμενος, ὡς «Διαπρύσιον κελάδημα», Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 148, ὁ διαπεραστικὸς ἦχος τῆς σαλπιγγος, τρομπέτας.

ὅθεν »Διαπρύτιος κήρυκες« (παρὰ Γρηγορ.), οἱ μεγαλόφωνοι, βροντοφωνες. (πιθανῶς παρὰ τὸ πέρω, ἐτάθη Αἰολ. περύω, μ. ὑσω, καὶ ἐπεκτ. περύσσω καὶ συγκ. πρύσσω· συγγ. τῷ διαμπερές).

Διαπρυσίως, καὶ διαπρύσιον, Ἐπίρ. Μὲ διαπραστικὴν καὶ βροντώδη φωνήν, μεγαλοφώνως, σαφῶς, καταληπτῶς. Ἴδε Διαπρύσιον.

Διαπταίω, Μ. αἴσω, τὸ ἐπιτεκτ. πταίω. Κατὰ πολλὰ πταίω, σκοντάπτω, προτρέπω· καὶ σκοντάπτω μὲ τὴν γλῶσσαν, τραυλίζω, λαλέω, σφάλλω, Λουκιαν. Εὐπρ. »Ταῦτα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσαν, ὡμίλουσε τραυλίζουσα, σφάλλουσα κατὰ τὴν γλῶσσαν.

Διαπτεριστής, οῦ, ὁ, τὸ αὐτὸ καὶ πτεριστής, Ἐλλην. Ἄλεξ.

Διαπτερόω, ῶ, Μ. ώσω (πτερόω). Πτερόνω, προμηθεύω μὲ πτέρυγας. 2) ἐξαπλόνω, ἀνοίγω τὰς πτέρυγάς μου. 3) καθαρίζω, παστρεύω τι ἢ γαργαλίζω μὲ τὸ πτερόν, Ἱππ. 393.

Διαπτερύσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πτερύσσομαι). Πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Πλούταρχ.

Διαπτέρωσις, εως, ἡ (διαπτερόω). Ἡ ἐμοείασις μὲ πτέρυγας. 2) τὸ ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα τῶν πτερύγων (πτερῶν). 3) τὸ παστρεύμα, καθάρισμα, ἢ γαργαλισμα διὰ τοῦ πτεροῦ.

Διάπτημι (ἱσταμαι). Πετῶ διὰ μέσου τινός· ὅθεν »Διαπτάντος τὸν ἀέρα« (Σοφ. Σολ. Ε'. 11), ὅπερ ἐν Χειρογρ. »διϊπτάντος« ἀναγινώσκεται.

Διαπτίσσω, Μ. ἴσω, = πτίσσω. Κοπανίζω τι διὰ νὰ ξεφλουδισθῇ, κοπανίζω, συντρίβω, ἀλέθω, Θεόφ. Φυτ. Ἱστ. Θ'. 17. Ἀμφ.

Διαπτοέω, Μ. ήσω, καὶ ποιητ. διαπτοείω (πτοείω). Φοβίζω, φέρω τινὰ ἢ τινὰς εἰς φόβον, ὥστε κάμνω νὰ φύγῃ, φύγωσι, Ὀδ. Σ, 340. »Ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, καὶ Ἀπολλ. Γ', 1245. »Καὶ τοὺς μὲν διεπτοίησε φιβεσθαι· ἐνταῦθα, φοβίζω τινά, καταπλήττω, θορυβῶ· ὅθεν παθ. φοβοῦμαι, τρομάζω, Πλάτ. Πολ. Α'. »Δείσαντες διεπτοημένοι, ὅθεν

Διαπτόησις, καὶ ποιητ. διαπτοίησις, εως, ἡ. Δίωξις, φυγὴ διὰ φόβου καὶ τρόμου γινομένη, καταπλῆξις. 2) μετὰ γεν. ἀφορὰ ὁρμή, ἐπιθυμία πρός τι, ὡς παρὰ Πλάτωνι Νομ. ς'. »Ἀφροδίτων διαπτόησιν, ἢ πρὸς τὰ ἀφροδίσια (πρὸς συνουσίαν γυναικός) ὁρμητικὴ κλίσις.

Διαπτυΐω (πτύον). Λιχνίζω, καθαρίζω εἰς τὸ ἅλωνι τὰ γενήματα μὲ τὸ λιχνιστῆρι. ἀμφ.

Διάπτυξις, εως, ἡ. Ξετύλιξις, ξεδίπλωσις· ἀνάλυσις, διάλυσις· καὶ φανέρωσις, ἐξήγησις. ἐκ τοῦ

Διαπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Ξετυλίγω, ξεδιπλόνω· ἀνοίγω, ἐξαπλόνω· διαλύω, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων, Α'. 15. »Διαπτύσσουσι τὰς πλευράνας, εἶναι ὡς τὸ »διαπετάσῃ, ὅπερ κεῖται ἐν Ζώοις Ἱστορ. Β'. 9. τὸ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ σφαλῇ τὰς πτέρυγας. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ, Εὐριπ. Ἱππόλυτ. »Τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον πολλοὺς λόγους, εἴτις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τ' ὄφελος. 2) καταξεσχίτω, διπλόνω, περιπλέκω.

Διάπτυστος, ὁ, ἡ (διαπτύω). Καταφτυσμένος· μεταφ. ἀξιόπτυστος, καταφρονεμένος, συγχαμένος, ἄξιος ἀποστροφῆς, μίσους.

Διαπτυχή, ῆς, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ πτυχή, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 727. Ζήτει τοῦτο.

Διαπτύω, Μ. ύσω (πτύω). Πτύω, ῥίπτω φτύσμα ἢ σάλιον ἐπάνω εἴς τι, σαλίζω, Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 5. »Διαπτύειν τὸν χαλινόν· ὅθεν μεταφορ., καταγρώνω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, αἰτ. ἡ γεν. Δημοσθ. »Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους«. (Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. μακρόν, ἐν δὲ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχύ.)

Διάπτωμα, ατος, τό (διαπίπτω). Πέσιμον· πταῖσμα, σφάλμα, λάθος, πλάνη, παράσκλημα, Στράβ. Β'. σελ. 169. ὅθεν καὶ

Διάπτωσις, εως, ἡ. Τὸ πίπτειν, πέσιμον· καὶ τὸ σφάλλειν, πταίειν, λανθάνειν· ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, ἢ τῆς συμβουλῆς· καὶ ἀφανισμός, ἀτυχία, συμφορά.

Διαπυέω, ῶ (πύον). Ἐμπυάζω, ἐκβάλλω ἢ χύνω ἔμπυον, Ἱπποκρ. σελ. 1252. ὅθεν

Διαπύημα, ατος, τό. Ἡ διέχυσις τοῦ ἐμπύου, τὸ διαχυνόμενον ἔμπυον, Ἱπποκρ. σελ. 39. καὶ

Διαπύησις, εως, ἡ. Τὸ ἐμπυάζειν, τὸ διαχύσιμον, ἢ ἐκβλήματα τοῦ ἐμπύου, Ἱπποκρ. σελ. 100.

Διαπυητικός, ἡ, όν. Πάν ὅ,τι προξενεῖ καὶ διεγείρει, ἐπιταχύνει τὸ ἔμπυον, ὡς, »διαπυητικὸν φάρμακον«, Ἱπποκρ.

Διαπύθω, Μ. ύσω (πύθω). Κατασήπομαι.

Διαπυΐσκω. Διεγείρω, προξενῶ ἔμπυον, κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ, Ἱπποκρ. σελ. 272.

Διαπυκτεύω, Μ. εύσω (πυκτεύω), μετὰ δοτικ. ἢ, πρός τινα. Παλαίω μὲ τοὺς γρόθους, κρίνω τι μὲ αὐτούς· καὶ μεταφ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι μετά τινος, Λουκιαν. Εὐπρ.

Διαπύλιος, ίου, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅποιος φέρεται διὰ τῆς πύλης, διὰ τῆς πόρτας· καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β'. »Διαπύλιον« (ὑπονοουμένου τέλος), ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τὸ ὁδόσημον, ἢ πληρωμὴ, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωναν εἰς τὴν πύρταν τοῦ κάστρου, ὅταν ἔβαναν ἢ ἔμβαζάν τι.

Διαπυρσεύομαι, Μ. διαπεύσομαι, Παρακ. διαπέπυσμαι, Ἀόρ. διεπυσόμην, Ἀποθ. μέσ. ἰπυρσεύομαι, ἀιμλ.) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν μεγάλην· ἰδικῶτ. ἐρωτῶ ἀλλήλους, ἐξετάζειν, συνομιλῶ μετά τινος ἐρωτῶν καὶ ἐρωτώμενος, Πλάτ. Νομ.

Διάπυος, ὁ, ἡ (πῦον). Διαδίδων ἔμπυον, ἐμπυασμένος, φουσκωμένος ἀπὸ ἔμπυον. Ἱπποκρ.

Διαπυρίζω, Μ. ίσω (διάπυρος). Δι' ὅλου θερμαίνω, ζεστάνω, κάμνω ἕως νὰ κοκκινίσῃ, καίω, φλογίζω, ἀνάπτω, καὶ μεταφορ. διεγείρω, παροτρύνω τινά, ἐγκαρδιόνω. Παθητ. διαπυρίζομαι, ἀνάπτομαι, φλογίζομαι, καὶ μεταφορικ. παροξύνομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω ἀπὸ τὸν θυμόν.

Διάπυρος, ου, ὁ, ἡ (πῦρ). Πυρακτωμένος, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν φωτιάν, ὁ δι' ὅλου φωτιά, κοκκινισμένος, καθὼς τὸ σίδηρον, ὅταν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ καμίνι, ἢ τὸ ἀναμμένον κάρβουνον. Ἀριστοτ. ὅθεν ἐν γένει, πολλὰ ζεστός, θερμός, καὶ μεταφ. πυρώδης, φοβερός, ὀξύθυμος, ἔκδοτος εἴς τι, ὁρμητικός, ἐπὶ πράξεων καὶ ἄλλων, ὡς »Διάπυρος ἐχθρός, διάπυρον ἔργον· καὶ, »Διάπυρος πρὸς ὀργήν«, ἀράθυμος, εὐκίνητος εἰς θυμόν, καὶ οὐσιαστ. τὸ »Διάπυρον«, ἀντὶ ἢ θερμότης, ὁρμητικότης, Διον. Λογγ.

Διαπυρόω, ῶ. Κατακαίω, καταφλογίζω, ἀνάπτω· ὅθεν μέσ. παρ' Εὐριπίδ. Κύκλ. 690. »Τροίαν διαπυρωσάμην· καὶ παρ' Ἰωσήπ. Μακκαβ. »Διαπυρούσθαι δίψῃ«, κατακαίεσθαι ἀπὸ τὴν δίψαν.

Διαπυρσαίνω, καὶ διαπυρσεύω (πυρσεύω). Δίδω τὸ σύνθημα, σημείον εἰς τόπου μὲ πυρσόν, φάκλαν ἀναμμένην. 2) φέγγω μὲ τὴν φακλαν· λαμπρύνω, φωτίζω, Πλούτ. εἰ Δημ. »Τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν τὰς πράξεις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους«. (Τὸ διαπυρσαίνω ἅπαντᾷ παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολλ. Β', 22.)

Διαπύρως, Ἐπίρ. Μὲ θερμότητα καὶ ζέστην μεγάλην.

Διάπυστος, ου, ὁ, ἡ (διαπυνθάνομαι). Διαφημισμένος, διὰ φήμης γνωστός, ἐξακουσμένος, περίφημος, παντοῦ γνωστός, ὡς, »Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διάπυστου γενομένης«, Σωραν. ἐν βίῳ Ἱππόκρ. καὶ Ἡρωδιαν. Β'. 12.

Διαπυτίζω (πυτίζω). Χύνω τι κατ' ὀλίγον πέρα ῥαντίζοντας· πτύω τι πέραν, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 294. »Διαπυτιοῦσι οἶνοι τοιοῦτον χαμαί«, ἀντὶ τοῦ, πτύουσι, ῥαντίζουσι. 2) κυρίως νὰ πίνωμεν ὅλοι, ὡς παρὰ Ἐλλην. Παιδ. Β'. 2. »Ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἀλλήλους τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι«, ἔνθα φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, πίνειν, ῥουφᾷν οἱ ὅλοι, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ καθόλου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, »Αὐτὸς στραγγίζει τὸ ποτῆρι«.

Διαπύω (πύω). Κάμνω τι, ἀφίνω νὰ καταντήσῃ εἰς ἔμπυον.

Διαπωλέω (πωλέω). Πωλῶ δι' ὅλου, πωλῶ.

Διαραίνω, ποιητ. ἀντὶ διαῤῥαίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω, ὑγραίνω, βρέχω· μεταφ. φοβίζω, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ μακράν. Παθ. διαῤῥαίνομαι, ῥέω, τρέχω σποράδην, ὡς παρὰ Σοφοκ. Τραχ. 14. »Διεῤῥαίνοντο κρουνοί, ἔῤῥεον, ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ κάτω οἱ ποταμοί.

*Διαραίρηται, Ἰων. ἀντὶ διαῤῥήται, γ'. ἐνικ. παθ. παρακ. τοῦ διαιρέω.

Διαρράσσω, Ἀττ. διαράττω, Μ. ξω (ἀράσσω). Διατρυπῶ, τζακίζω, χαλῶ, διακόπτω, σπάζω δι' ὅλου, κτυπῶντας, ἢ τζακίζοντας ἀνοίγω τρύπαν, τὸ αὐτὸ καὶ »Διαῤῥήγνυμι«, παρ' Ἡσιοδ. »Διὰ δὲ σάκος μέγα ἄραξαν«, κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ »διήραξαν«.

Διάργεμος, ὁ, ἡ (ἄργεμος). Ὅποιος ἔχει παράλλαξις, ὅς τις εἶναι ὅλ. μέρος ἄσπρος, καὶ μέρος ἄλλης τινος βαφῆς, ὁ λευκὸς στίγματα, κηλίδας ἔχων, Βάῤῥιος παρὰ Σουίδ.

Διάρδω, Μ. ἄρσω, τὸ αὐτὸ καὶ ἄρδω, ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει. Κατὰ πολλὰ βρέχω, ὑγραίνω, καὶ ποτίζω.

Διαρέμβομαι κατὰ τὸ τέμενος, πλανῶμαι, περιφέρομαι ὁλάγυρα εἰς τὸ τέμενος, Σουίδ. ἐν Λ. Τεμβώσης.

Διαρετίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἀρετή). Ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι μετά τινος κατὰ τὴν ἀρετήν, Συνέσιος.

Διαρρέω, Ἄθεν διείρηκα παρὰ Δημοσθ. Ζήτ. Διείρηκα· ἔθεν διαρρήδην, ζήτ. Διαρρήδην.

Διαρθρόω, ῶ, Μ. ώσω (ἄρθρον). Ἀνατέμνω, διαχωρίζω μέλος πρὸς μέλος τὰ ἄρθρα (τοὺς κλεῖδώσεις) ἑνός σώματος, ξεχωρίζω τοὺς κλεῖδώσεις· μεταφ. εὐκριτῶς καὶ σαφῶς ἐξετάζω καὶ ἐξηγῶ, λέγω τι σαφῶς καὶ ὡρισμένως, Πλατ. »Διαρθροῦντες φράζειν· καὶ ἐπὶ προφορᾶς (ὡς παρὰ Δημ. καὶ Πλουτ.), χωρίζω, διακρίνω σαφῶς συλλαβὴν πρὸς συλλαβήν, ἀντίθ. τῷ συγχύνω. »Διηρθρώσατο φωνήν«, »ἐπρόφερε καθαρά· ὅ, τι ἔλεγε, Πλατ. Πρωταγ. σ. 322. Α. 2) συνδέω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἄρθρων, συνδένω, συνάπτω, ἐφαρμόζω, ἑνόνω τὸ ἓν ἄρθρον μὲ τὸ ἄλλο· καὶ παρ' Ἰατρ. σχηματίζω τι ἐντελῶς εἰς ἄρθρα, μέλη, δίδω μορφὴν καὶ σχῆμα μὲ ὦν, καθὼς ὁ μῦθος τῆς ἀρετοῦ (ἀρετούσας), ἥτις γλύφουσα τὰ νεογνά της, τοῖς ἐδίδε μορφήν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. »Ἡ ἀρκτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαῤῥοῇ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει.« ὅθεν

Διάρθρωσις, εως, ἡ. Ἡ σύνδεσις, συναφεια, ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων. 2) ἡ ἀνατομία, χώρισις τῶν ἄρθρων, μελῶν· καὶ μεταφ· ἡ εὐκινησία τῶν ἄρθρων ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὅ ἐστι, τὸ σαφῶς, καὶ καθαρῶς ὁμιλεῖν καὶ ἐκφράζεσθαι, Πλούτ.

Διαρθρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς διάρθρωσιν.

Διαριθμέω, ῶ. Μ. ήσω, ἢ καὶ διαριθμέομαι, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδρ. σ. 273. Ε. (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω ξεχωριστὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ἓν πρὸς ἕν· καὶ μεταφ. διακρίνω· ἐξετάζω· κρίνω, κάμνω κρίσιν περί τινος, Πλάτ. εἰς Γοργ. 56. »Οὐδὲν διαριθμηταμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία«, ἐκείνη, ἥτις δὲν διέκρινε, δὲν ἐξεχώριτε, δὲν ἐρεύνησε, δὲν ἐξέτασεν ἀκριβῶς. Ὁ Ἡτύχ. δὲ ἑρμην. τὸ, »Διαριθμουμένην,« διὰ

τοῦ »Διαλογιζομένην.« Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Φαίδρ. 30. ὅθεν

Διαρίθμησις, εως, ἡ. Τὸ ἀκριβῶς, καὶ ξεχωριστά, ἓν πρὸς ἓν μετρεῖν, καὶ λογαριάζειν, ἡ ἀνακεφαλαίωτις τοῦ ἀριθμήματος, Πλούτ.

* Διάριον, τό· εἶδος νομίσματος παρὰ Βυζαντινοῖς· καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, ἀργύριον, χρῆμα.

* Διαρίπτω, Μ. ψω, = διαῤῥίπτω, Ἀριστ. Θεσμ. 665.

Διαριστάομαι (ἀριστάω). Συνερίζομαι μετά τινος κατὰ τὸ ἄριστον, πρόγευμα, δοτ. ὅθεν παρ' Ἀθην. Γ. 2. »Τίτορμος διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν,« ὁ Τίτορμος ἔβαλε μετ' αὐτοῦ στίχημα, ποῖος νὰ φάγῃ ἕνα βόδι εἰς ἕνα πρόγευμα.

Διαριστεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἀριστεύω). Ἀγωνίζομαι, μαλόνω, φιλονεικῶ μετά τινος ποίος ἀπὸ τοὺς δύο νὰ εἶναι ὁ ἀριστεύων, ὁ καλλίτερος, διὰ τὰ πρωτεῖα, ἢ ποῖος νὰ πρωτολάβῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον, δοτ. προσ., ἢ πρός τινα, Δεγγ. 13. »Πρὸς Ὅμηρον διηριστεύετο.«

Διάρκεια, ίας, ἡ (διαρκής). Ἡ ἱκανότης, τὸ ἀρκετόν. 2) διαμονή, τὸ διηνεκές, παντοτεινὸν διάστημα τοῦ χρόνου, τὸ νὰ βαστᾷ, νὰ κρατῇ πολὺν καιρόν, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 12.

Διαρκέω, ῶ, Μ. ἑσω (ἀρκέω). Δι' ὅλου εἶμαι ἀρκετός, ἱκανός, ψάνει, Πινδ. Νεμ. 7, 71. »Τρία ἔπεα διαρκέσειεν, θέλουσιν εἶναι τρία λόγια ἀρκετά, ἤτοι ὀλίγα· καὶ μεταφ. εἶμαι μεγάλος· δυνατός· ἱκανός, ἀρκετός· πολύς· ἱκανός τινὸς πράγματος, ἄξιος μισῆς δουλειᾶς, ἐπιτήδειος εἴς τι, δυνατὸς νὰ ὑποφέρωτε, ἀνέχω, π. χ. ἕνα πόνον· ἐν γένει, ἔχω τὴν ἀναγκαίαν ἐπιτηδειότητα ἢ δύναμιν πρός τι, ἢ εἶμαι ἰσοδύναμος ἐχθρῷ τινι, ἔμπορῶ νὰ τὸν ἀντιπαλαίσω. Συντάσσ. μετὰ τῶν προθέσ. πρός, ὡς, »Διαρκεῖν πρὸς τὸ δίφρον,« καὶ ἐν, ὡς, »Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις,« Λουκιαν. καὶ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ. ὡς, »Διαρκῶ λύπῃ,« Φαλ. 2) διαμένω, ἔχω ἀρκετὴν ζωτικὴν δύναμιν, ἔμπορῶ νὰ βαστάξω, νὰ κρατήσω πολὺν καιρόν. »Ἀπόστιοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέραι) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί.« Καὶ αὐτὶ τοῦ ἔχω ἱκανὴν διατροφήν, ἀρκετὰ διὰ νὰ ζήσω, παρὰ Δίωνι Κασσ. ΔΗ'. 19. ἐνεργητικῶς δὲ, δίδω τὰ ἀρκετὰ, Αἰτιγέν. »Ὅσοις ἐγὼ μεθίμοις ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην. Σημαίνει δὲ καὶ πράττω κατὰ τὰ καθήκοντά μου πρός τινας, π. χ. πρὸς τοὺς φίλους μου, δίδω αὐτοῖς ἀρκετὰ, ἢ βοηθῶ ἀραστικῶς, μετὰ δοτικ., ὡς, »Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσιν,« Πλούτ. ὅθεν

Διαρκής, ές, ὁ, ἡ. Ἱκανός, ἀρκετός, ἐμπορῶν νὰ ἐπιδαψιλεύῃ συνεχῶς τὰ ἀναγκαῖον, ὡς παρὰ Θεοφραστ. Αἰτ. Φυτ. Β'. »Διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις·« καὶ »Ἐπιτήδεια διαρκῆ,« (παρὰ Πλουτ.) ἀρκετὰ ὁηλ. 2) ὅποιος βαστᾷ, κρατεῖ πολὺν καιρόν, ὡς »Διαρκεῖς ὑετοί,« παρὰ Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. 3) δυνατός, ἐπίμονος, ὡς Γαλην. »Διαρκὲς σῶμα·« καὶ συνεχής, παντοτεινός, ὡς, »Διαρκὴς ὠφέλεια,« »Διαρκὴς πρόσοδος.«

Διαρκῶς, Ἐπίῤῥ. Ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἀρκετά· καὶ αὐτὶ τοῦ ἐπιμόνως, καὶ καρτερῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Ῥᾷστα ζῆν, καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέσταται,« κ. τ. λ. καθ' ὅλας τὰς σημασίας ὡς ἀνωτέρω.

Διαρμα, ατος, τό (διαίρω). Τὸ διαπέρασμα, τὸ εἰς τὸ πέραν μέρος πέρασμα, Πολύβ. Ι. 8. »Δίαρμα πελάγεως,« τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδευμα. 2) παρὰ Στρέβ. Δ'. ἑ, 2. ὁ τόπος διὰ τὸ πέρασμα, περαντζάδα, »Τέτταρα δὲ ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου.« 3) ὕψωμα, π. χ. ἑνὸς ὄρους, ὅθεν παρὰ Λογγ. ΙΒ'. »Δίαρμα λόγου,« ἀντὶ ὕψος λόγου, Λατ. Sublimitas.

Διάρμενος, ου, ὁ, ἡ (δίς, ἄρμενον). Μὲ δύο ἄρμενα, Συνεκ. Ἐπιστ. Δ'. »Διάρμενος ἐλκάω,« καὶ μὲ δύο πανιά, ὡς »Τριάρμενος,« μὲ τρία.

Διαρμόζω, καὶ διαρμόττω, Μ. ὅσω (ἁρμόζω). Διαμερίζω, ξεχωρίζω, ἀποσύρω, ἀποπῶ, Εὐριπ. Ὀρέστ. »Ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀποπροδεσποίνας.« 2) κολλῶ, τρυπίζω, ἐναρμόζω, προσαρμόζω τι μεταξύ τινος ἄλλου, παρὰ Πλουτάρχ. Μέσ. »Διαρμόζεται τὸν βίον,« αὐτὶ τοῦ, ἀκριβέστερον ἁρμόζεται.

Διαῤῥόγχαι. Ζήτ. Διαῤῥωγή.

Διαρπαγή, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου ξέσχισις· ἁρπαγή, κουρτεμα, λεηλάτημα, λῃστεία, κλοπή, κλέψιμον, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Διαρπάζω, Ἀττ. Μ. άσω, καὶ ὑστερωτ. . . άξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 355. διασπῶ, τραβῶ τι μὲ βίαν καὶ τὸ ξεσχίζω, ἢ ξεχωρίζω, Πλατ. Πολ. Α'. »Διαρπασθέντος.« 2) ἁρπάζω δι' ὅλου· κουρσεύω, λεηλατῶ, κλέπτω, Ξενοφ. »Διαρπάζειν πόλιν.«

Διαῤῥαγή, ῆς, ἡ (διαῤῥήγνυμι). Σχίσιμον δι' ὅλου, σχίσιμον δι' ὅλου, ἢ εἰς δύο, σχίσμα, σχισμάδα διὰ μέσου τινός, τρύπημα, τὸ εἰς δύο κόψιμον.

* Διαῤῥαγῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β'. τοῦ διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥαίνω. Ζήτ. Διαραίνω.

Διαῤῥαίω, Ἀττ. αὐτὶ διαραίω (ῥαίω). Ἐκ θεμελίων, διόλου, κατὰ πολλὰ φυσίζω, ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, Ὁμ. ὠδυσ. δὲ καὶ κατὰ μεσην διάθεσιν ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, Ἰλ. Ω, 355. »Τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι οἴομαι,« ὁηλ. αὐτόν· καὶ Ἰλ. Ι, 78. »Νῦξ διαῤῥαίσει στρατόν.« Ἴδε καὶ Β, 473. Ὀδ. Μ, 290. κτ.

Διάῤῥαμμα, ατος, τό (διαῤῥάπτω). Τὸ δι' ὅλου, πέρα πέρα, ἢ κολλητὸ εἶστι, ἢ εἰς τὸ μεταξὺ ἢ κατὰ διαστήματα ῥαμμένον, ἢ τὸ διὰ μιᾶς τρύπας περασμένον, καθὼς τὸ ῥαμμα εἰς τὴν βελόνην, Πλούταρχ. 7. σελ. 185. Ζήτ. καὶ Διαῤῥάπτω.

Διαῤῥαντίζω, Μ. ίσω (ῥαντίζω). Δι' ὅλου ῥαντίζω, τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥάνω.

Διαῤῥαπίζω, τὸ ἐπιτεθ. ῥαπίζω.

Διαῤῥάπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁηλ., ἢ κολλητὰ εἴς τι, Χειρουργ. Παλ. καὶ Πλούτ. εἰς Κάτ. 70. καὶ 10. σελ. 70. ἔνθα καὶ »Διάῤῥαμμα, τὸν, τὸ ῥαμμένον δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐν τῷ μεταξύ.«

* Διαῤῥαφή, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα ῥαφή.

Διαῤῥέπω, Μ. ψω (ῥέπω). Τέπω, κλίνω, (βαίζω) ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ, καθὼς ἡ ζυγαριά.

Διαῤῥέω, Μ. εὔσομαι (ῥέω). Ἐπὶ ὑγρῶν, τρέχω, ῥέω διὰ μέσου τινός, διαχύνομαι, ποτίζω, βρέχω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὡς, »Ποταμὸς κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέουσα·« ὅθεν παρὰ Λουκιαν. »Μιαρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑποσάθρον ἐστὶ, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ,« ἀντὶ τοῦ, τὸ καὶει διὰ τῶν χαραπμάδων κάμνει νερά. 2) ὑπεκφεύγω, γλυτόνω κρυφίως, γενικ. πράγμ. 3) διαλύομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, Σοφοκλ. »Ἡ χάρις διαῤῥεῖ, παρέρχεται, χάνεται ὁηλ. Τοιοῦτο καὶ τὸ, »Διεῤῥύηκως ὑπὸ μαλακίας·« καὶ τὸ »Διαῤῥέειν τὸ σῶμα ἱδρῶτος, ἢ ἡδονῶν, ἢ νόσου,« αὐτὶ τοῦ τήκεσθαι, διαλύεσθαι, χαλιοῦσθαι. Τὸ δὲ, »Διαῤῥέειν τῷ βίῳ,« αὐτὶ τοῦ, διάγειν τρυφηλὴν καὶ ἀσωτον ζωήν, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Σ'. 24.

Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) καὶ διαῤῥηγνύω, καὶ διαῤῥήσσω. Κατασυντρίβω, δι' ὅλου ξεκόπτω, σχίζω εἰς δύο, διασπῶ, ῥαγίζω, κατατζακίζω, Θεόγν. »Διαῤῥήξασα χαλινόν·« καὶ Ἰλ. Μ, 308. »Διάτε ῥήξασαι ἐπάλξεις·« καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Ῥαψῳδίᾳ ἁπανταχοῦ συχνότατα τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῶν συνθέτων του. — Παθητ. διαῤῥήγνυμαι, Μ. -ῥήγνυμαι, Λόρ. Β'. διεῤῥάγην, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, ῥαγίζομαι, σχίζομαι δι' ὅλου, σκάζω, ἐξαιρ. ὑπὸ θυμοῦ, ἢ φθόνου, Λουκιαν. »Ἐς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων·« καὶ, »Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φθόνων,« διὰ νὰ σκάσωσιν ἀπὸ τὸν φθόνον. Ὁ παρακείμ. διέῤῥωγα, εἶμαι καταξεσχισμένος, ὅθεν »Διεῤῥωγότα ἱμάτια,« καὶ »Διεῤῥωγότα χείλη,« καταξεσχισμένα, σκασμένα.

Διαῤῥήδην, Ἐπίῤῥ. (διαῤῥηδῆν, διαῤῥηδῆναι). Ῥητῶς, σαφῶς, καθαρά, φανερά, μὲ διορισμένα λόγια, Τύμν. Ὁμ. Ἑρμ. 313. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Δημ. κ. Κόν. 32. καὶ Πλάτ. παρὰ δὲ Λουκιαν. εἰς Τραγ. καὶ αὐτὶ τοῦ μεγαλοφώνως, βροντοφώνως, πασιθήλως, διὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι ὁηλ.

Διαῤῥῆξις, εως, ἡ, = διαῤῥαγή. Ἡ δι' ὅλου σύντριψις, κατατζακισις, σκάσιμον, ξέσχισμα, Ἰώσηπ.

* Διαῤῥῆσις, εως, ἡ (διαῤῥεῖν, διαῤῥηδῆναι). Ὁ ῥητὸς προσδιορισμός, Πλατ.

Διαῤῥήσσω, Μ. ξω. Ζήτ. Διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥῆσσω, ατος, τό (διαῤῥήγνυμι). Τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥίψιμον, τάραγμα, ἢ κίνημα, ἀκατάστατον πήδημα, Ξενοφ. Κυν. Δ'.

* Διαῤῥίνεω, Μ. ήσω (ῥινέω). Δι' ὅλου ῥινίζω, κόπτω μὲ τὸ ῥινίον εἰς δύο, Ἀριστοτ. παρὰ Σχολ. Ἀριστφ. Ἱππ. 1147. ὅθεν

* Διαῤῥινητής, οῦ, ὁ. Ὁ διαιρῶν διὰ τῆς ῥινός.

* Διαῤῥίνητος, ὁ, ἡ. Διῃρημένος μὲ τὸ ῥινί, (ρι)

Διαῤῥιπίζω, Μ. ίσω (ῥιπίζω). Δι' ὅλου ῥιπίζω, ἀνεμίζω, ἢ διρίζω μὲ τὸ ῥιπίδιον, ἀνεμιστήριον. Ζήτ. ἐν Διανυγίζω. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ διαχέω, διαπερπίζω, ἐπὶ ἀνέμου, καὶ μεταφ., ὅθεν τὸ παρ' Ἡσιοδ. Θ'. 15. »Μαρμαρυγὴ τις διεῤῥιπίζετο.«

Διαῤῥιπτέω, = διαῤῥίπτω, καὶ μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει.

Διαῤῥίπτω, Μ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω διὰ μέσου τινός, ὡς Ὀδ. Τ, 575. »Διαῤῥίπτασκεν ὀιστόν,« ἔῤῥιψεν, ἐτόξευσε διὰ τῶν τρυπῶν ἐκείνων· ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 93. Σχολ. Β, 1. 2) ῥίπτω μεταξύ ἄλλων· ῥίπτω ἀμοιβαίως. 3) ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 665. »Διαῤῥίπτειν τὸ ὄμμα,« γυρίζειν, ῥίπτειν τὰ ὀμμάτια εἰς ὅλα τὰ μέρη· ἔτι δὲ κτυπῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, π. χ. τὴ οὐρᾶ, Ξενοφ. 4) διασκορπίζω. 5) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω. ὅθεν

Διάῤῥιψις, εως, ἡ. Τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥίψιμον, ἢ τὸ ἀμοιβαῖον· καὶ ἡ διασκόρπισις, Ξενοφ.

Διαῤῥοά, ἡ. Ζήτ. Διαῤῥοή.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ, ἡ (ῥόδον). Μὲ τριακόσια φύλλα ἀνακατωμένος, κατεσκευασμένος· ὅθεν »Διάῤῥοδον (ὑποσοσμ. κολούριον, ἢ κολλύριον), παρ' Ἱατροῖς, εἴδός τι κολουρίου ἐκ ῥόδων συνθεμένον, ἢ, οὗ τὸ πλεῖστον τῆς οὐσίας συνίσταται ἐκ ῥόδων. Μ' ὅλον τοῦτο οὔτος ὁ σχηματισμὸς δὲν εἶναι οὔτε τόσον ἐν χρήσει, οὔτε δὶ ἀρθός. Τὸ συνηθέστερον εἶναι, κολούριον τὸ διὰ ῥόδων, κ. τ. λ.

Διαῤῥοή, ῆς, ἡ (διαῤῥέω). Τὸ διατρέξιμον τῶν ὑγρῶν, τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέξιμον, καὶ τόπος, ὅπου τί διαχύνεται, ὁρόμος, σωλήν, κανάλι, διὰ τοῦ ὁποίου τριχεῖται, ὡς παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 567. »Τοῦ πνεύματος διαῤῥοάς, τεμεῖν,« ὅ ἐστι τοὺς σωλῆνας τοῦ ἀέρος, τὸν λάρυγγα· ὅθεν παρὰ Δίωνι. Κασσ. ΛΘ', 41. »Ἡ ἄνω καὶ κάτω τοῦ Ὠκεανοῦ διαῤῥοή, ἡ παλίῤῥοια, le flux et le reflux, Γαλλ.

Διαῤῥοιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Διατρέχω μὲ ῥοῦ-

βον καὶ ἁρμήν, ἐπὶ ὑγρῶν. 2) διατορῶ, προξενῶ τι τινί, ὡς παρ' Αἰτχύλ. Θῆβ. 194. »Διαῤῥαῖειν κάκιγκ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρότου, μετὰ θορύβου ἐμποιεῖν, προξενεῖν δεινά.

Διάῤῥοια, ας, ἡ (διαῤῥέω), = διαῤῥοή. Τὸ διὰ μέσου τρῆμα τῶν ὑγρῶν· ἔξαιρ. παρ' Ἱπποκρ., »Διάῤῥοια (ἁπλῶς ἡ μετὰ τῆς λέξεως, τῆς γαστρός)«, ἡ ἀκατάπαυστος κίνησις τῆς κοιλίας, εἰς καὶ κοινῶς διάῤῥοια.

Διαῤῥοιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Διαπερῶ, διέρχομαι μὲ κρότον, ἦχον συριστικόν, εἶον κάμνουσι τὰ ἐπίτηδεια πράγματα. 2) ἐνεργ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 568. »Στέρνων διεῤῥοίζησεν ἰὸν«, ταχέως διεπέρασε τὸ κοντάρι μετὰ κτυπου (κρότου) εἰς τὸ στῆθος· πλὴν δύναται νὰ γραφῇ καὶ ἰός, καὶ τότε ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀμεταβατος σημασία· πρβ. διαῤῥοδέω.

Διαῤῥοίζομαι, Μ. ίσομαι (διάῤῥοια). Πάσχω διάῤῥοιαν, κίνησιν τῆς κοιλίας, Ἀλεξ. Ἀφροδ.

*Διαῤῥόνης, ου, ὁ (διαῤῥέω). Τὸ διαῤῥέειν, τρέχειν διὰ μέσου τινός, διατρέξιμος, διάῤῥευσις.

*Διαῤῥυήκης, εσσα, εν, καὶ συναίρ. διαῤῥυής, ῆς, ῆν, Δωρ. διαῤῥυδάν. Διαχυόμενος, Αἰτχ. Χοηφ. 65. ἐκ τοῦ

Διαῤῥῦναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ διαῤῥήσω, Μ. διαῤῥυήσομαι, Παρακ. διεῤῥύηκα, Μετοχ. ἀόρ. β'. διαῤῥυείς, ὡς »Διαῤῥυῆναι ὑπὸ μαλακίας« καὶ, »Τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου διεῤῥυηκὸς« (Δίων Κάσσ. Ος'. 7.), τὸ ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας τριβὲν, διεφθαρμένον· καὶ παρὰ Λουκιαν. Γύμν. »Διαῤῥυεῖς τῶν χειρῶν«, ἀντὶ τοῦ ξεγλύστρισεν, ἔφυγεν, ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια του· ὁ δὲ Βουδαῖος, καὶ »Διαῤῥυῆτημαι«, ἐκ τοῦ Ἀρέθα ἀναγέρει, ἀντὶ τοῦ διαῤῥέω.

Διαῤῥύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτατ. ῥύπτω, ἔνθα ἡ διὰ κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Ἀποσμύχω, ἀποκαθαίρω, Γαλην.

Διάῤῥυσις, εως, ἡ (διαῤῥέω), = διάῤῥους. Τὸ διὰ μέσου τινὸς τρῆμον, ἡ ὀρόμος, καναλι, σωλὴν, δι' οὗ τρέχει τι ὑγρόν.

*Διαῤῥυτικός, ἡ, όν. Κινῶν διαῤῥοιαν, Γαλην. τέμ. β'. σ. 18. 13. 3. ἐντέλ. τῷ, ἐμπλαστικός.

Διαῤῥυτος, ὁ, ἡ (διαῤῥύω). Ἐκεῖνο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου περνοῦσιν, ἢ τρέχουσι πολλὰ νερὰ, ὁ καταβρεγμένος, ποτιζόμενος, ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ νερὰ, Στράβ. Ε'. σελ. 327.

*Διαῤῥύω (ῥύομαι, ἐρύω). Σύρω διὰ μέσου τινὸς, περνῶ τι, δηλ. τραβῶντας, Ἡρόδ. Ἴδε καὶ διπρύω.

Διαῤῥωγή, ῆς, ἡ (ῥωγή). Σχίσμα, σχισμάδα, χαράδρα, καὶ διάστημα, ὡς ὁ Ἱπποκρ. περὶ Ἀρθ. »Ἐπιδεσμοι διαῤῥωγάων«, καλεῖ τὰ μεταξὺ διαστήματα, τὰ ὁποῖα ἀφήνονται, ὅταν οἱ χειροῦργοι δένουσιν ἐν μέλος μὲ ταῖς φασκιαῖς. Ὁ Πτύχιος ἑρμην. ταῦτα διὰ τοῦ »Διαστάσεις«, καὶ ἀντὶ »Διαῤῥωγὰς, διαρωχμίαις«, ἔχει, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ διαρωχμάς· ἄλλοι δὲ, »Διαρώγχεια ἀναγινώσκουσι, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἐρωτιαν. ἐν Λ. »Διαρροχάς ἔχει, ἑρμηνεύων τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος.

Διαῤῥωξ, ῶγος, ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι). Διεστιγμένος, σχισμένος, μισοτζακισμένος, καταρισμένος, καθὼς καὶ τὸ ἀπῤῥῶξ, Εὐρίπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 262. »Διαῤῥῶξ ἁμὸς κυμάτων σάλῳ«, τόπος σχισμένος ἔλος, ἀπὸ βράχους ξεκομμένος, εἰς τὸν ὁποῖον κτυποῦσι τὰ κύματα.

Διάρτεις, εως, ἡ (διαίρω). Σήκωσις, ὕψωσις· τὸ σηκόνειν, ὑψόνειν, Δουιγ. 8.

*Διαρτάζω, Μ. άσω, = διαρταμέω, Αἰσχ. λείῳ. 332.

Διαρταμέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἀρταμέω. Καταξεσχίζω, ξεκρεατόνω, διαμοιράζω, κόπτω τὰ κρέατα εἰς μικρὰ κομμάτια, Αἰσχύλ. Προμ. 1031.

Διαρτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀρτάω)· τὸ αὐτὸ καὶ διαίρω. Ξεχωρίζω, χωρίζω, διακόπτω διαστήματι τινί. 2) ἀντὶ τοῦ ἀρτάω, κρεμῶ, Πλούτ. 3) μεταφορ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι, ἢ καταντῶ εἰς ὑποψίαν, ἀπορίαν, μεγάλην ἀδημονίαν, ἢ προσδοκίαν διά τινα πρᾶγμα, ἢ βάλλω τινὰ εἰς ὑποψίαν, ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, φέβον. Ὁ δὲ Σουϊδ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶμαι, ἐκ τοῦ Μενάνδρου, ἀναφέρει. ὅθεν

*Διάρτησις, εως, ἡ. Χωρισμός, διαίρεσις· ἀσυνδεσία, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 8, 429.

Διαρτία, ας, ἡ. Ἡ πρέπουσα σύστασις, μόρφωσις, Νικ. Χρ. Δ'. β. καὶ ΙΑ'. 3. »Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυΐαν· νεωτ. λεξις, ἐκ τοῦ

Διαρτίζω, Μ. ίσω (ἀρτίζω). Κάμνω τι, κατασκευάζω, σχηματίζω καλῶς, ἑτοιμάζω, ἀποταλῶ καθὼς πρέπει, μορφόνω, Ζήτ. Ἀρτίζω.

Διαρυθμίζω, Μ. ίσω (ῥυθμίζω). Σχηματίζω, δίδω εἶδος τὸ πρέπον σχῆμα καὶ μορφήν. 2) συγκολλῶ, ταριάζω, συναρμόζω τι.

Διαρύω, τὸ ἐπιτατ. ἀρύω, ἀρύω, παρ' Ἡσυχίῳ.

Διαρύω, = διαῤῥύω. Περνῶ τι τραβῶν, σύρνω τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινός, Ἡρόδ. »Διαρύσαι τὰς νῆας τὸν ἰσθμόν«, μετακομίζειν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ.

Διαρχία, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον τῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἐδιοικοῦσαν ἕως τέλους.

Δίαρχοι, οἱ. Παρ' Ἡσυχίῳ, οἱ δύο ἄρχοντες, κυρίως οἱ δύο Ἑλλανοδίκαι.

Διάρχω (ἄρχω). Εἶμαι ἄρχων καὶ διοικητὴς ἕως τέλους, Λυσ. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δίωνι Κασ.

Διασαίνω, τὸ ἐπιτατ. σαίνω. Δι' ὅλου σείω, κουνῶ, ταράττω, Ξενοφ. Κυν. Δ', 5. »Ταῖς οὐραῖς διασαίνουσιν, κουνοῦσι ταῖς οὐραῖς.

Διασαίρω, τὸ ἐπιτ. σαίρω, ὅθεν ὁ παθ. παρακ. »Διαστετηρῶσθαι (παρὰ Πλουτάρχ. Μάρ. 12.). Μισογελῶ, χαμογελῶ, γελῶ σαρκαστικῶς, ὁ ἐστί, προσποιητικῶς, εἰρωνικῶς.

Διασαλακωνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτ. σαλακωνίζω. Παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1208. »Τρυφερόν τι διασαλακωνίσουσι«, περιπάτησαι ὀλίγον δελικάτα, παῖξε δηλ. ὀλίγον τὸν καλόν σου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ »Σαυλοπρωκτίζουσι« ἐκφράζει, ἔνθα ἄλλοι, διαλυκαίνουσι, καὶ, διαλακωνίσουσιν ἀναγινώσκ. Ζήτ. Σαλακωνίζω, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. φησὶν, »ἀβρύνεσθαι, διαβρύφεσθαι· ἄλλοι δὲ, »τὰ ἥδιστον τὸν πρωκτόν, ἢ ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνητον· ἄλλοι δὲ τό, »σαλακωνίσαι, φασὶ, τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι.«

Διασαλεύω (σαλεύω). Δι' ὅλου σαλεύω τί, κινῶ, κουνῶ, ταράττω, κλονίζω· καὶ μεταφ. ἀνακατόνω, φέρω ὅλως εἰς κίνησιν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν, συγχίζω, ἀναποδογυρίζω, φέρω ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, καταφανίζω. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματά τινα τούτων, Λουκιαν. »Διασαλεύειν τὰ χείλη«, κινεῖν πάντοτε τὰ χείλη, ὅ ἐστιν ὁμιλεῖν. »Διασαλεύειν τὴν πόλιν« (ὁ αὐτὸς εἰς Ψευδομ.), φέρειν εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταραχὴν τὴν πόλιν. »Διασαλεύειν τὸ στράτευμα«, συγχίζω, ἐμπερδεύω, ῥίπτω καὶ φέρω εἰς ἀταξίαν, χαλῶ καὶ ἀφανίζω τὸ στράτευμα. Τοιοῦτο καὶ τὸ, »Πάντα ταῦτα διεσαλευσεν ἡ πεῖρα« (Διονύσ. Ἁλικ. Γ'.), ἤτοι, ἡ ὁκιμὴ τὰ ἀπῤῥῖψεν, ἐχάλασεν, ἐρημώσε· καὶ τό, »Διασαλεύουσι τὰς ἀρμονίας«, κάμνουσι μίαν ἄνισον καὶ ἐμπερδευμένην συναφειαν τοῦ λόγου, ὁ Αὐτ. Ε'. καὶ »Τῶν φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπτώσεις αἱ διασαλεύουσαι τοὺς ἤχους, αἱ διακόπτουσαι, αἱ ἀνίσους ποιοῦσι τοὺς ἤχους, ὁ αὐτ. αὐτόθι.

Διασαλπίζω, Μ. ίσω (σαλπίζω). Φωνάζω μὲ τὴν σάλπιγγα, κηρύττω, διαλαλῶ μεγάλως, κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους.

Διασαρδωνίζω, Μ. ίσω. Ζήτ. Σαρδωνίζω.

Διασάττω (σάττω). Κατὰ πολλὰ σάττω, ὅ ἐστι στευπόνω δυνατὰ ἕως ἐπάνω, στυνόνω, μέ τι ποτε, Γεωπον. ΙΘ'.

Διασαυλόομαι, οῦμαι, Ἀριστοφ. Ζήτ. ἐν τῷ Σαυλόων.

Διασαφέω (σαφής), καὶ, διασαφηνίζω (σαφηνίζω). Κάμνω τι σαφές, φανερόν, εὔληπτον, ἢ ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, Θεόφρ. Παρὰ δὲ Ἱππ. Ἐπιστ. καὶ διασαφηνόω, εὑρίσκεται· ὁμοίβ. ὅθεν

Διασάφησις, εως, ἡ. Σαφὴς παράστασις, καθαρὰ καὶ εὔληπτος ἐξήγησις, φανέρωσις, ἐξακρίβωσις, Γραμματ.

Διασαφητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διασάφησιν, ἐξήγησιν, ἢ ὅστις κάμνει τι σαφές, εὔληπτον, ὅθεν παρὰ Γραμματ. »Διασαφητικὸς σύνδεσμος.«

Διασαφητικῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ διασάφησιν, ἐξήγησιν.

Διασεισμός, οῦ, ὁ (διασείω). Δι' ὅλου σείσιμον, τίναξις, σάλευσις, κλόνος, ταραχμός· καὶ τὸ φοβίζειν, τρομάζειν, ἐπαπειλεῖν τινά. 2) μεταφ. ἀδεια, γδάρσιμον· ἐπὶ Ἀρχόντων, καὶ Δικαστῶν, ὅταν αὐτοὶ καταχρῶνται τὴν δύναμίν των, ἁρπάζοντων καὶ τὴν μεταχειρίζονται εἰς φοβερισμούς, δωροδοκίας, ἁρπαγὰς, καὶ δουλότητας, ζητοῦντες εἴτε δὲν εἶναι ὑπόχρεοι εἰ ἄνθρωποι νὰ δώσωσιν, ἢ διὰ τούτων δηλ. πρὸς τὸν λαὸν ἐνόχλησις, θλῖψις, στενοχωρία, καὶ συρανία, concussion, Γαλλ. ζορπαλία, Τουρκ.

Διασεισμός, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου σαλευμένος, ταραγμένος, σεισμένος, κλονισμένος· διὰ τοῦ κλονισμοῦ ἀνακατωμένος. Παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. »Διάσεισμος ἀστράγαλος«, λέγεται ἕνας ἀστράγαλος, τὸν ὁποῖον προτήτερα τὸν ῥίπτει τινὰς εἰς τὸ ποτῆρι (ψιμὸν) καὶ τὸν κουνεῖ, τὸν ταράττει, καὶ ἔπειτα τὸν ῥίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐκ τοῦ

Διασείω, Μ. σω (σείω). Δι' ὅλου σείω, ταράζω, σαλεύω, τινάζω, διὰ ν' ἀνακατωθῇ, ἢ δι' ἄλλον σκοπόν, ὡς, »Ἵππος πυκνὰ διασείων« (Πολυδ.), ἵππος ταράζων, τινάζων συχνὰ τὸν λαιμόν του. 2) φοβίζω, τρομάζω, ἐπαπειλῶ τινά· ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ δικαστῶν, ὅταν αὐτοὶ κακομεταχειρίζωνται τὴν δύναμίν των, ἐνοχλῶσι, στενοχωρῶσι, καὶ θλίβωσι τὸν λαὸν μὲ φοβερισμούς, ἢ ἄλλα βίαια μέσα διὰ νὰ λάβωσι δῶρα Ζήτ. Διασεισμός, Ἀνασείω, καὶ Ἐπανασείω. Μεταφορικ. δὲ ὡς παρὰ Λουκιαν. »Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσιν, ἤτοι κλονίζων τὴν σταθερότητά σου μὲ τὰς ἐλπίδας.

*Διασεύω (σεύω, ἀμλ.). Βιάζω, ἢ ῥίπτω, σπρόχνω τι μὲ ὀγλιγωρέα διὰ μέσου τινός. Παθητ. περνῶ, τρέχω διὰ μέσου τινὸς ὀγλιγωρέα, διαπηδῶ· ὅθεν παρ' Ὅμ. τὸ ἐνεστ. γ'. πρόσ. τοῦ παθητ. ἀορ. κατὰ συγκ. διέσσυτο, ἐκινεῖτο, ἔτρεχεν ὀγλιγωρα διὰ μέσου, μετὰ τῆς αἰτ. λαόν, ο. ε. στρατόν, ὡς Ἰλ. Β, 450. »Διέσσυτο λαόν«, διέτρεχε τὸ στράτευμα· διὰ νὰ τὸ ἐγκαρδιώσῃ· καὶ Ἰλ. Ε, 661. »Αἰχμὴ δὲ διέσσυτο«, διεπέρασε· συγνότερον δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, στέρνοιο (Ο, 542), ταφροιο (Η, 194). καὶ μετὰ τῆς εἰς, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 37.

Διασηκόω, (σηκόω). Κοντεύω, κάμνω τι νὰ περῇ διὰ τοῦ κοσκίνου, ὡς ἄμμον, Διοσκορ. Ε'. 26.

Διασηκόω, ῶ, Μ. ώσω (σηκόω). Ζωγίζω, διορίζω τὸ ζύγι ἑνὸς πράγματος ἀκριβῶς, Σουϊδ.

Διασημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω). Κάμνω τί φανερὸν διὰ σημείων, δίδω διὰ σημῶν τεκμηρίων τινὶ νὰ γνωρίσῃ, λέγω σαφῶς, ὅτι αὐτὸς εἶναι, περιγράφω τί· σημαδεύω διὰ ἄλλους, κάμνω νὰ διακρίνηται, Ξενοφ. »Πάντες οὖν μοι τούτους διεσήμηνον· καὶ παρὰ Πλουτ. »Τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας φελλούς. 2) δίδω, κάμνω σημεῖον μὲ τὸ χέρι, ὡς παρὰ Πλουτ. »Διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας«, ἀντὶ τοῦ ἐκαμ-

νε σημάδι μὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ἡσυχάσουν. Μέσ., σημαδεύω, εἶδω σημεῖον διὰ τὸν ἑαυτόν μου· διακρίνω τι ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων, φανερόω. 2) εὐδετέρως, σπάζειν καὶ δείκνυσθαι πρᾶγμά τι κρυμμένον εὐγαίνειν εἰς τὸ φανερόν, γίνεσθαι ἐρατόν, ὡς παρ' Ἱππ. Ἀφορ. ΜΑ'. 6. »Ὁκόσοιτε διαπυόν τι ἐόν ἐν τῷ σώματι μὴ διαπεμπύσει.. διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου αὐτὸ ἀποσημαίνειν.

Διάσημος, ου, ὁ, ἡ (σῆμα). Σημειωμένος, σημαδευμένος, διὰ λαμπρῶν κατορθωμάτων, ἢ γένους κτ. ἐξέχων τῶν ἄλλων, λαμπρός δηλ., περίφημος, Φίλ. 2) σαφῶς σημειωμένος, εὐγνώριστος, εὔληπτος, ἀκουστός, »Διάστημα ῥοπῆς«, Σορ. Φιλ. 209.

Διασήπω, Μ. ψω (σήπω). Κάμνω τι νὰ σαπῇ δι' ὅλου, τὸ χέρι εἰς παντελῆ σῆψιν (σάπισμα)· ὅθεν παρὰ Λουκ. »Διασαπείς«, ὁ δι' ὅλου καταπαπήσας, καὶ, διαστηπέναι, καταπαπῆσαι.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Μειλιχίου (ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς ἀσης), Θουκυδ. Α'. (-υ υ υ Ἀριστοφ. Νεφ. 407. σχολ. 861.).

Διασιγάομαι, ῶμαι, = σιγάομαι, Σιωπῶ δι' ὅλου, ἀποσιωπῶ, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 130. ἔνθα ἄλλοι, »Διασωπάσομαι« Διορ. ἀντὶ τοῦ διασιωπήσομαι, ἀναγνώστου.

Διασίζω, τό ἐπιτετ. σίζω. Ἐκσυρίζω· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ, 13. »Διασίζειν ταῖν χερσίν«, μὲ χειροκτυπήματα ἀτιμάζω καὶ τρόπον τινὰ ἐκδιώκω.

Διασιλλαίνω, καὶ διασιλλάω (σιλλαίνω). Περιπαίζω, περιγελῶ, χλευάζω, Λουκ. εἰς Λεξίφ. καὶ Ἀλκίφρ. Γ. 62. »Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες«.

Διασιμόω (σιμόω). Στραβόω τινὶ τὴν μύτην εἰς σημεῖον χλευῆς, περιγελῶ, μυκτηρίζω, Ὀρ.

Διασιτία, ίας, ἡ (σῖτος). Ἡ δημοσία τροφή, τὸ δημόσιον φαγητόν, Ἱππ. ἐπιστ. ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀσιτία.

Διασιωπάω, ῶ, Μ. ήσω (σιωπάω). Σιωπῶ διὰ παντα, ἢ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπακολουθῶ καὶ πάλιν τὴν σιωπήν, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ς'. 4· καὶ Δ. β'. 10. 2) ἐνεργ. ἀποσιωπῶ, Εὐριπ. Ἰων. 1566. καὶ Ἑλέν. 1567., ἀντὶ τοῦ διασιγάομαι. Ζήτ. τοῦτο.

Διασκαίρω (σκαίρω). Διακολυμβῶ, διαπηδῶ, διαστρῶ, τριγάζομαι διά μέσου τινός, καθὼς κάμνουν τὰ ψάρια ὅταν περιπατῶσι, τρέχωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀπολλ. Α'. 574. »Τηρᾶ κέλευθα διασκαίροντες ἔποντα«.

Διασκαλεύω, Μ. εύσω· καὶ διασκαλεύω, καὶ διασκάλλω (σκάλλω). Σκαλίζω, σκάπτω, κόπτω τὴν γῆν μὲ τὴν σκαλίδα· ὁ Β'. καὶ Γ'. τύποι παρὰ Πλουτ., ὁ δὲ Α'. ἀμφίβ.

Διασκανδικίζω (σκάνδιξ). Κυρίως κάμνω εἰς χαιρέφυλλον, ἢ τρώγω αὐτό· καὶ κατὰ Κωμικὴν μεταφορὰν λέξις πεποιημένη παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 19. εἰδάσκω, διηγοῦμαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἥτις Σκάνδικος ἐκαλεῖτο, ἐπώλει τὸ χαιρέφυλλον καὶ ἄλλα τοιαῦτα λαχανικά· »Μὴ διασκανδικίσῃς«, ἀντὶ τοῦ, »Μὴ διευριπιδίσῃς«, ὅ ἐστι, μὴ ὁμιλήσῃς κατὰ τὴν τοῦ Εὐριπίδου γλῶσσαν· ὁ δὲ Σχολ. ἀντὶ τοῦ, ἀποδειλιάσῃς καὶ μετεμελήσῃς δηλ. Παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ Β', σελ. 56. ἡ λέξις κυριολεκτεῖται, τρώγω τὸ χαιρέφυλλον.

Διασκάπτω (σκάπτω). Δι' ὅλου σκάπτω, σκάπτων ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἀνοίγω, Διόδ. Σικ.

Διασκαριφάω, συνήθως ὡς Ἀποθετ. Μέσ. διασκαριφάομαι (σκαριφάομαι). Σκαλίζω, σκαλίζων ῥίπτω ὧδε κάτω, κυρίως ἐπὶ ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι σκάπτουν καὶ σκαλίζουν τὴν γῆν· ὅθεν μεταφ. ἐκλύειν, διασκορπίζειν, ἀφανίζειν, ἀνατρέπειν, ὡς Κορ. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 140, 10. »Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας«. Ζήτ. Σκαριφάω.

Διασκεδάω, ῶ (σκέδ, σκεδός). Χέζω τί· ὅθεν ἡ μετοχ. »διασκεδασμένη« (παρὰ Ἠλιόδ. Αἰθιοπ. σ. 391.), ἡ Ἐπικουρείως φιλοσοφοῦσα ἢ ἡδονὴ ἢ χεσμένη, ἢ λερωμένη· καὶ ἀσχημες. Χλευαστικὸν ὄνομα αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ ἀναστορμένη (κωμῳδία) καὶ ἄλλα.

Διασκεδάζω, καὶ διασκεδάννυμι, Μ. άσω, καὶ μέλλ. Ἀττ. διασκεδῶ (σκεδάννυμι, ἀνωμ.). Διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διασπῶ καὶ ξεχωρίζω, ἢ συντρίβω καὶ σκορπίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Ε', 369. »Τὸ μὲν (ξύλα καρφαλέα) ἄρτε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη (ἄνεμος)«, καὶ Η, 275. »Τὴν (νῆα) μὲν ἔπειτα θέλλα διεσκέδασεν, ὅ, ε ἐκάσσε, ἐσπάσιτεν, ἐσύντριψε. »Διασκεδάται ἀγλαίης τι (ὡς Ὀδ. Γ, 244)«, κάμνω τινὰ ν' ἀφήσῃ, τῷ διώχνω τὴν ὑπερηφάνειαν. »Διασκεδάσαι τὸν στρατόν«, διαλύω τὸ στράτευμα. Παθητ. διασκεδασθῆναι, διασκορπίζεσθαι, λύεσθαι ὡς χοιροστάς· λύεσθαι καὶ φθείρεσθαι. 2) ῥίπτων ἀφανίζω, καταστρίβω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1049. καὶ 3) μεταφ. ἀντὶ τοῦ διασπείρω, διαφημίζω, ἐξαπλόω, καὶ κοινοποιῶ λόγον, φήμην, Ἡρωδιαν. Ε'. καὶ Ζ'.

Διασκεδασμός, οῦ, ὁ. Διασκόρπισις, καὶ διαφήμισις.

*Διασκεδαστικός, ή, όν. Σκορπιστικός, ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, Διοσκορ. 380. Β.

Διασκελίζω (σκέλος). Ἀνοίγω τὰ σκέλη· καὶ, διαστασιάζομαι, ἀνοίγω τὰ σκέλη μου, χαυδόνω· ὅθεν, »διεσκελισμένον καθῆσθαι« (παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. κεκληΐζει.), τὸ κάθεσθαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, ὅ ἐστι χαυδωτά.

Διασκεπάζω, Μ. άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι, καὶ σκεπάζων, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. »Διασκεπάζειν αὐγήν«, Διόδ. Σικελ.

Διασκεπτικός, ή, όν. Ὅποιος σκέπτεται, στοχάζεται, Πολυδ. ὅθεν

Διασκέπτομαι, Μ. φομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σκέπτομαι). Θεωρῶ διὰ τοῦ νοός, ἐξετάζω ἀκριβῶς, παρατηρῶ, στοχάζομαι, καλῶς συλλογίζομαί τι, Λουκιαν. 2) κυττάζω τριγύρω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, περιβλέπω, Ξενοφ.

Διασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, διατάττω, διευθετῶ, βάνω τι εἰς καλὴν τάξιν. 2) καλλωπίζω, στολίζω, εἰδύω ἐντελῶς, Λουκιαν. »Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη, βασιλικῶς διεσκεύακτεν, τὸν ἐστόλιτε δηλαδή. 2) διατάττω κριτικῶς σύγγραμμά τι, μάλιστα ἱστορικόν, ἐπιδιορθῶ, παρὰ Διοδ. Σικ.· καὶ ἐν γένει, ἐπεξεργάζομαι, δουλεύων ἀγωνίζομαι νὰ κάμω τι τέλειον, ξανακάμνω τι ἀλλέως, ἐπιδίδω καὶ διορθόνω. Μέσ., ἑτοιμάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, καθοπλίζομαι, ἐνδύομαι ἐντελῶς, Συνίσ. »Ὡς εἰς μαχὴν διεσκευάζοντο· ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πελ. »Διεσκευασμένοι ἀνδρεῖοι, στολισμένοι, ἐσκευασμένοι, εὐτάκτως συντεταγμένοι. Καὶ μεταφ. παρὰ Δημοσθ. πρὸς Ἀφοβον. »Διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τὴν μὲν οἰκίαν Ἀφόβῳ, κ. τ. λ.« ἀντὶ καταδαπανήσας. »Διεσκευασμένη ἐπιστολή« (παρὰ Πολυβ.), τεχνευμένη, δολίως, ἀπατηλῶς καὶ πανούργως γεγραμμένη. »Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς ἀκροατάς« (Σεν.), ἑτοιμάζομαι μὲ πανουργίας πρὸς αὐτούς· ὅθεν

*Διασκεύασις, εως, ἡ, = διασκευή.

Διασκευαστής, οῦ, ὁ (διασκευάζω). Ὅποιος κριτικῶς μεταβάλλει ἢ ἐπιδιορθώνει ἐν τύγγραμμα, μάλιστα ἑτεκόν, ὅ ἐστιν ἐκ δευτέρου τὸ κάμνει ἀλλέως ὀρθότερον καὶ καλλίτερον. Ζήτ. Βαλκεν. Προοίμ. εἰς Ἱππόλυτ. XVIII. Diatr. p. 89. καὶ Βολφ. Προλεγόμ. εἰς Ὅμηρ. Σελίδ. CLI.

Διασκευή, ῆς, ἡ, τὸ αὐτὸ καὶ σκευή. Ἑτοιμασία, εὐταξία, καλλωπισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰδύειν, στολίζειν, καὶ ἡ φορεσιά, ὁ στολισμός. 2) ἐπιδιόρθωσις, ἐκ δευτέρου ἐπιδιόρθωσις, εὐταξία καὶ καλλωπισμός ἑνὸς βιβλίου, ἐπεξεργασία· καὶ ἡ τούτου ἐπιδιορθωμένη ἔκδοσις, ἴδε Κατουβιῶνον παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 712. Δίων δὲ ὁ Χρυσόστ. σελ. 609. συντάττει, »ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ διασκευαῖς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι λέγεται καὶ σχῆμα λόγου, τὸ λεπτολογοῦντες τὸν τρόπον· καὶ ἡ κατὰ λεπτὸν ἀφήγησις, Ἑρμογ. καὶ Ἑρμογ.

Διασκευωρέω, ῶ, τὸ ἐπιτ. σκευωρέω, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. Ζήτ. τοῦτο. ἔθεν, »Διασκευωρεῖσθαι τὴν πόλιν«, ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, φυλάττειν, καὶ καλῶς διοικεῖν, Πλατ. Πολιτ. 7.

Διάσκεψις, εως, ἡ (διασκέπτομαι). Ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, ἀκριβὴς σκέψις καὶ στοχασμός, κρίσις, Λουκιαν.

Διασκεύω, ῶ. Δι' ὅλου καλλωπίζω, στολίζω. Ζήτ. Ἀσκέω. Παθ. καλλωπίζομαι, στολίζομαι, ὡς παρ' Ἀθην. »Διηκτημένοι τὰς χόμας χρυσῷ κόσμῳ· καὶ παρὰ Λουκιαν.

Διασκηνάω, καὶ διασκηνέω (σκηνάω). Βάλλω στρατιώτας χωριστά, τοὺς κάμνω νὰ κοιμῶσιν εἰς διάφορα καταλύματα, διῃρημένοι εἰς μέρη καὶ σωμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 8. 14. 2) ἀμεταβ., κατοικῶ χωριστά, μακράν πως ἀπ' ἀλλήλων· διαλύομαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅταν μοιράζωνται εἰς τὰ κονάκια (σκηνάς), ἢ εἰς τὰ πλησίον χωρία καὶ κάστρα διὰ νὰ ἡσυχάσωσι πρὸς καιρόν, Ξενοφ. Ἀναβ. 10, 5, 29. cantonner, Γαλλ. 2) περιέρχομαι εἰς τὴν σκηνὴν καὶ συνομιλῶ, ὡς ἐν Παιδοπαιδ. ὁ αὐτός. Γ. α', 38. »Διασκηνοῦντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον· καὶ Ἕλλην. Δ. Η'. 18. »Ἐτύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν«.

Διασκηνίπτω, καὶ διασκινίπτω. Ζήτ. Σκηνίπτω.

*Διασκηνόω, Μ. ώσω (σκηνόω). Στήνω κατὰ διάστασιν τινά, σποράδην σκηνάς, καλύβας καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. 14. »Προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι, ἐπρόσταξε νὰ γένωσι τὰ καπηλεῖα ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τοῦ κάστρου, μὲ κάποιαν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. 2) ἀμεταβ., κάθημαι, ἤτοι κονεύω, ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅταν κονεύωσι διῃρημένοι εἰς μικρὰ σωμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 10. β) ἀναχωρῶ ἐκ τῆς σκηνῆς (τοῦτο καὶ, διαλύειν σκηνήν, λέγεται παρὰ Ξενοφ.).

Διασκηρίπτω. Μ. ίψω (σκηρίπτω). Μὲ στηρίγματα κρατῶ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, στερεόνω, στυλόνω, συνεπινοούμενου καὶ τοῦ μεταξὺ διαστήματος τῶν στύλων· ἐνεργεῖ, στηρίζω τί.

Διασκιάζω, παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ ἀποκρύπτω.

Διασκίδνημι (σκίδνημι), ποιητ. ἀντὶ διασκεδάννυμι, Ἰλ. Ε, 526. καὶ, διασκίδναμαι, παρὰ Λουκιαν. Ζήτ. Διασκεδάζω.

Διασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω (σκιρτάω). Σκιρτῶ, πηδῶ ἐλόγυρα, ἢ διὰ μέσου, ἢ κατὰ διάφορα μέρη.

Διασκοπέω (σκοπέω), = διασκέπτομαι, σημ. α'. Πλάτ.

Διασκοπιάομαι, ῶμαι (σκοπιάζω). Βλέπω ἀπὸ ἓν ὕψος ὅλα τὰ πέριξ, παρατηρῶ, καθὼς οἱ κατάσκοποι, κατασκοπεύω παρατηρῶν τριγύρω, ἢ καταλαμβάνω, εὑρίσκω τί κατασκοπεύων, Ἰλ. Γ, 252. καὶ Ἰλ. Κ, 388. »Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα«

Διασκορπίζω, Μ. ίσω (σκορπίζω). Λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ὅταν εἶναι συνηγμένα εἰς ἓν καὶ τὰ σκορπίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. ὅθεν

Διασκορπισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σκορπισμός.

Διασκώπτω, Μ. ώψω (σκώπτω). Χορατεύω μετά τινος, ὁμιλῶ καὶ κάμνω χορατάδες, ἀμοιβαίως χλευάζω, περιπαίζω· ὅθεν τὸ παθητ. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Η'. δ', 23. «Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, ἐχορατεύοντο, μὲ χοραταὶ ἀμιλοῦντο, ἢ ἐπράττοντο.

Δίασμα, τό (διάζομαι). Ἡ πρώτη ἀρχὴ ἑνὸς ὑράσματος, εὐθὺς ἀφ' οὗ σταυρωθῶσιν αἱ κλωστὲς, τὸ καὶ κοινῶς «διάσμαι λεγόμενον· ὁ δὲ Ἡσύχιος καὶ διάσμα τοῦτο καλεῖ.

Διασμάω, Μ. ήτω, Ἰων. διασμέω (σμάω, ἀμλ.). Σφογγίζω ἀπό μίτα, καὶ ἐπομ. α) καθαρίζω, παστρεύω, ξεπλύνω, Ἡρόδ. Β', 37. «Διασμάσντες ποτήριον. β) ἐξαλείφω, σβύω, σβύνω τι κάμνω νὰ μὴ γωρίζηται.

Διασμενίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἀσμενίζω, Συνέσιος.

Διασμήχω, Μ. ξω (σμήχω). Τρίβων παστρεύω, τροχγίζω· τὸ αὐτὸ καὶ «διασμάω», Ἀριστοφ.

Διασμιλεύω (σμιλεύω). Κόπτω, ἢ καθαρίζω τι μὲ τὴν σμίλην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου ἀποξέω, γυαλίζω, στιλπνόω, ὡς βίβλους, ὅθεν καὶ «Διεσμιλευμένοι φροντίδες» (παρ' Ἀθην. Δ'.), αἱ ἐπιμελῶς γενόμεναι.

Διασμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Καταπαπίζω, ξηραίνω τι διὰ τοῦ καπνοῦ.

Διασοβέω, ῶ (σοβέω). Δι' ὅλου τινάζω, ταράττω, θορυβέω· καταπτοπίζω· καταπτηγνῶ, διώκω. 2) σειάζων κάμνω τὸ σημειῶτην ἢ φύγωσι· διεγείρω· βάλλω εἰς κίνησιν, ὡς παρ' Ἀλκιφ. Τεμαχ. ε'. «Μία νῦν ἔστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, ὁ ἐστι διεγείρουσα τὴν περιέργειαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Μετ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως κυνηγοῦμαι, Πλούταρχ. Η'. συλ. 904. καὶ ἐν συλ. 116. Τόμ. ς'. «Διασοβεῖται καὶ ἐπαίρεται τοῖς ἐπαίνοις», ἀντὶ τοῦ ἐπαίρομαι, ἐξυπνῶ, ἀνίσταμαι.

Διασοφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. Μέτ. (σοφίζομαι). Πράττω ἢ ὁμιλῶ πάντῃ μὲ σοφιστικὸν, ἤτοι πονηρὸν καὶ δόλιον τρόπον διὰ νὰ πιάσω τινά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1696. «Διασοφίζηται λόγων».

Διασπαθάω, ῶ. Μ. ήσω (σπαθάω)· τὸ αὐτὸ καὶ καταπαθάω. Ἐλαφρύγωμα καὶ ἀνωφελῶς ἐξοδεύω τι, καὶ μάλιστα ἀπὸ ὀλίγα εἰς ὀλίγα, εἰς μικρὰς ποσότητας κατεξοδεύω, καταδαπανῶ, Πλούτ. «Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν». Ζήτ. Σπαθάω.

Διασπαραχτός, ἡ, όν. Κατεξεχυσμένος, κατεσπαραγμένος τὰ κρέατα, Εὐριπ. Βάκχ. «Σῶμα διασπαραχτόν». ἐκ τοῦ

Διασπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω (σπαράσσω). Κατεξεχύζω τὰ κρέατα, ξεσχίζω, παρ' Ἀθην. ΙΔ'.

Διασπάτιμος, ὁ, ἡ. Ἀπ' ἀλλήλων συγμένος, χωρισμένος, ἀπεσπασμένος· ἢ εὐκολογώριστον, ἤτοι ἐμπορεῖ νὰ διασπασθῇ, νὰ ἀποχωρισθῇ, ἀποσπᾶ, νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἡνωμένον, ἐκ τοῦ

Διάσπασις, εως, ἡ· καὶ διασπασμός, Ὁ ἀπ' ἀλλήλων μετὰ βίας χωρισμός, ξεκόλλησις, ξεσχισμός, καὶ ἀφανισμός, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ.

Διάσπασμα, ατος, τό (διασπάω). Πᾶν ὅ,τι διεσπάσθη, ἐξεχωρίσθη, ξεκόπη ἀπὸ τὸ ἄλλο. 2) = διασπασμός, χωρισμός, κενὸν διάστημα. 3) στρατήγημα, μέσον, δι' οὗ γίνεται ἀπόσπασις, ἐμπόδιον, ἀντιπερισπασμὸς (diversion), Πλούτ. εἰς Λυκοῦργ.

*Διασπασμός, οῦ, ὁ, = διάσπασις, ἐκ τοῦ

Διασπάω, ῶ. Μ. άσω (σπάω). Τραβῶντας ξεχωρίζω μὲ βίαν ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ξενοφ. Παιδ. Β. «Ἦν τις αὐτὰ (τὰ θηρία) διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· καὶ αὐτόθ. ε. «Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπᾶσαι ἀπ' ἀλλήλων. 2) καταξεχίζω, χαλῶ, χωρίζω τι εἰς τμήματα, κατασυντρίβω, ἀφανίζω, καὶ ἐξολοθρεύω. Μεταφορ. δὲ, καταλύω, ἀκυρόω, ἀναιρῶ, ἀθετῶ, ὡς «Νόμους διασπάω, χαλῶν, σηκόειν, ἀκύρους ποιεῖν, λύειν, Ξενοφ. Παιδ. Η'. καὶ ἐπὶ ὡρῶν στρατιωτικῶν, κατασυρπίζω, ὡς παρὰ Ξεν. «Διασπᾶν τὴν φάλαγγα», λύω αὐτὴν εἰς μικρὰ σωμάτια, μέρη, διαιρῶ· τὸ δὲ «Διασπᾶν τὸν χάρακα, τὰ ὀχυρώματα, δηλοῖ, ἐξαίρω ἔξω τῶν ὀχυρωμάτων, χαρακωμάτων. — Παθητ. ξεσχίζομαι, χωρίζομαι μὲ βίαν εἰς διάφορα τμήματα, διασπαράττομαι, ὡς Ἰσοκρ. περὶ Ὀρφ. «Διασπασθεὶς τὸν βίον ἀνελύτησεν». ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐνεργ., ὡς παρὰ Λουκ. «Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο». 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, κεῖνται διεσπαρμένοι τριγύρω ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἢ καταλύμασι, σκηναῖς, Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 9· καὶ 3) μεταφ. εἶμαι περιπεπλεγμένος, ἐνασχολημένος ἀπὸ ὑποθέσεις, ὡς παρὰ Λουκιαν. «Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρετίας διασπώμενος».

Διασπείρω, Μ. ερῶ (σπείρω). Κυρίως χύνω τὸν σπόρον, ὅταν τὸν σπέργῃ τινὰς διὰ νὰ φυτρώσῃ. γενικῶς δὲ, διασκορπίζω, διαπείρω, διαλύω, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ σπείρω, ὡς Ξενοφ. «Τὸν λόγον, τὴν φήμην». Παθητ. διασπείρομαι, τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Διεσπαρμένοι ἐληλάκουσι· καὶ παρὰ Πλουτ. «Κατηγορίαι ἐμοῦ διεσπείροντο».

Διασπευάω, Μ. εύτω (σπεύδω). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω τινά, παρὰ Πολυβ. 2) ἐπιμελῶς πράττω, ἐπιτηδεύω τι, καταγίνομαι ἐπί τι πρόθυμος. Μέσ. σπουδάζομαι μετ' ἄλλου τινὸς, ἢ ἐν ἀλλήλοις· ἀλλὰ καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. εὐθέτως ἐν χρήσει ὡς ἐνεργ.

Διασπλεκάω, τὸ ἐπιτετ σπλεκόω, Ἀριστοφ. μετὰ αἰτιατ. τὸ αὐτὸ καὶ διαμηρίζειν, ἐπὶ γυναικείς συνουσίας.

Διασποδέω (σποδέω). Συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι μετὰ γυναικός, αἰν. Ἀριστ.

Διασπορά, ᾶς, ἡ (διασπείρω). Διασκόρπισις, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκόρπισμα, σπάρτισμον, διάδοσις, Πλούτ. ἔθνη

Διασπορεύς, έως, ὁ. Ὁποιος διασπείρει, διασκορπίζει, ἢ διαφημίζει τι.

Διασπουδάζω, Μ. άσω, τὸ ἐπιτ. σπουδάζω. Κατὰ πολλὰ σπουδάζω, Δημοσθ. καὶ Δίωνυσ. Ἁλικ. κυρ. δὲ, ὡς παρὰ Δίωνι Κασσίῳ, ἐνεργητ. καὶ μέσ., φιλοτεινῶ μετά τινος διὰ νὰ ἀποκτήσω ἕνα ὠφέλιμον, μεταχειριζόμενος διὰ τοῦτο κάθε μέσον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς περιόδου.

*Διασσάω, Ἀττ διαττάω. Κοσκινίζω τί, Γαλην.

*Διάσσω, ἴδε διάττω.

Διαστηθέν, Ἐπίρ. (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι (στέναι) μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μεταξὺ δυοτίων νὰ εἶναι κἄποιον ἀραιὸν, ἢ διωρισμένον διάστημα, μέτρος, κατὰ διάστημά τι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπομεμακρυσμένως, ἀπὸ μακράν. 2) ἀντικρὺ ἀλλήλων, μετὰ ὀστ., Ἀπολλ. Ῥοδ. 4. 942.

Διαστάζω, Μ. ξω (στάζω). Στάζω διὰ μέσου, ἢ κατὰ κόμπους, σταλαγματιάς· χύνομαι διὰ μέσου καὶ ἔξω· ἐξαίρ. μετων. ἐπὶ ἀγγείων, ἐχόντων τρυπάν τινα, ὡς, «Διαστάζει ἡ χύτρα». Γεωπ. ζ', 8. 2) ἐνεργ. ἀφήνω, κάμνω νὰ διασταλάζῃ, τρέχῃ εἰς σταλαγματιάς.

Διαστασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω). Φέρω, προξενῶ μεταξὺ ἀλλήλων, ἢ κατ' ἀλλήλων ἀποστασίαν, ἐπανάστασιν, Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. «Διεστασίαζον αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους». 2) οὐδετερ. δὲ, «διαστασιάζειν τινὶ, ζῆν μετά τινος ἐν ἀχνοείᾳ καὶ ἀσυμφώνως, Δίων Κάσ. ΝΔ', 17.

Διάστασις, εως, ἡ (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι ἀπ' ἀλλήλων, μακρὰν ἀνατὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. 2) διαχώρισις, διαίρεσις εἰς δύο μέρη, Πλούτ. 3) ἀπόστημα, ἀπομάκρυνσις, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὡς Ἀριστοτ. Μετεωρ. «Διαστάσεις γῆς», σχιτμάδες τῆς γῆς· καὶ Ἡσ. Ε'. «Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας», ἡ ἀπόστασις, τὸ μεταξὺ διάστημα δηλ. Καὶ μεταφ. ἀπομάκρυνσις τῆς γνώμης, ὅ ἐστιν ἀσυμφωνία, διχόνοια, ἔχθρα, «πρός τινα», ὡς Θουκυδ. ε'. 18. 3) ὁ δὲ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ', 6. καὶ ἐπὶ φυτῶν χρῆται τῇ λέξει, ἀντὶ τοῦ ξηφύλισμα, μπαστάρδευμα, ἐκεῖνα τὰ φυτὰ δηλ., τὰ ὁποῖα ἐβλάστησαν τοῦ γένους αὐτῶν, ἤτοι μετέβαλον τὴν πρότερον φύσιν των, Λυκαρίωνος, Γερμ. dégénération, Γαλλ. 4) ἡ ἔκτασις ἑνὸς σώματος κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος, παρά [Φυτικ. dimension Γαλλ.

Διαστατέω, ῶ (διαστατός). Ἵσταμαι μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, εἶμαι ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος, ἢ ἀσύμφωνος.

Διαστατικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ διαστάσεις, χωρισμόν, ἢ ἀσυμφωνίαν, ἢ καὶ νὰ διακρίνῃ τί, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Διαστατικὸς λόγος· καὶ· «Τὸ πῦρ διαστατικόν ἐστιν, ἔχει δύναμιν δηλ. εἰς τὸ τὰ ἀναλύῃ, καὶ νὰ ξεχωρίζῃ ἐκ τοῦ

Διαστατός, ἡ, όν· καὶ, διάστατος, ὁ, ἡ (διαστῆναι). Στεκόμενος μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, κεχωρισμένος, ἢ ἀσύμφωνος, ἐν διχονοίᾳ. 2) κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος. Ἰκρ' Ἀρποκρ. Μένανδρ. «Πόλις διαστατὴ», ἀντὶ τοῦ, διαπερασομένη.

Διασταυρόω, ῶ. Μ. άσω (σταυρόω). Καταχαρακόνω, ἀσφαλίζω τι μὲ τεῖχος, ἢ μὲ σταυροὺς (παλισάδια), ἢ μὲ ὑφάσματα χώματος, κάμνω τάμπιας, Θουκυδ. ζ'. 97. καὶ Δίωνι Κάσ. ΜΑ'. 50. Πρβ. διαταφρεύω.

*Διαστείβω (στείβω). Διαβαίνω, περιπατῶ, βαδίζω διά τινος, ἢ ἐν τινι, ὡς παρὰ Πινδ. λαίφ. 242. 4. «Ναὶ θοᾷ».

Διαστείχω (στείχω). Διαπερῶ, διέρχομαι, ἢ ἀναχωρῶ, Εὐριπ. Ἀνδρ. «Διαστείχων πέλινα καὶ κυρίτσομαι, ζῶ ἔντινι, ἤτοι κέκτημαι, ὡς παρὰ Ποιητ. Ἰσμ. 3, 27. «Πλούτου διεστειχώνα, ἐκτώνετο, εἶχον πλοῦτον.

Διαστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Ἀπ' ἀλλήλων σύρω, τραβῶ, ξεχωρίζω, διαχωρίζω, διαιρῶ, ἀπομακρύνω· ἀνοίγω. 2) μεταφ. διακρίνω, καθαρῶς διορίζω· διατάττω, διωρισμένως καὶ σαφῶς λέγω, παραγγέλλω προστακτικῶς, προαγορεύω στέλλων ἐδῶ κ' ἐκεῖ κήρυκας. — Μέσ. κρίνω καὶ ἀποφαίζω, Πλάτ. Πολ. Ζ. ὡς καὶ τὸ διωρίσεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἀνωτέρω, εὐχρηστότερον μέντοι τὸ Μέσον. Παρὰ δὲ Πολυβ. Ιβ'. 31. «Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος, ἀντὶ τοῦ «στασιάσαντος», ἐναντίαν γνώμην ἔχοντος· εἶναι ὅμως ἀναμφιβόλως ἐσφαλμένη ἡ ἀνάγνωσις. Ζήτ. καὶ Διαστολή.

Διάστενος, ου, ὁ. Κατὰ πολλὰ στενός.

Διάστερος, ου, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Διαστερισμένος, ἐστρωμένος δι' ὅλου μὲ ἀστέρας. Παρὰ Λουκιαν. »Διάστερος λίθοις Ἰνδικαῖς,« στολισμένος, ἢ ἔχων ἐπάνω πέτρας πολυτίμους ὥστε νὰ εἶναι μὲ ἄστρα, καθὼς καὶ τὸ διάλιθος. Ζήτ. τοῦτο.

Διάστημα, ατος, τό (διαστῆναι). Λέγεται ἡ ἀπομάκρυνσις, τὸ μῆκος ἀπὸ ἕνα διωρισμένον μέρος ἕως εἰς ἕνα ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τὸ ὁμμάτιμου ἕως εἰς τὸ βιβλίον· καὶ ὁ τόπος αὐτὸς εἰς τὸ ἀναμεταξὺ λέγεται Διάστημα· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διάστασις, παρὰ Πλάτ. 2) μέτρον, ὡς παρ' Ἀντωνίν. Β', 24. »Διάστημα ἀκριβὲς αἰῶνος.« ὅθεν

Διαστηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω διακοπάς, διαστάσεις, ἢ ἀφήνω μεταξύ τινος τόπον ἄδειον, ἀφήνω διάστημα· ὅθεν διακόπτω, καὶ ἀμελῶ πρὸς καιρόν.

Διαστηματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς διαστήματα, καὶ διαστάσεις· καὶ ὁ ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, ἀποκοπὰς, ἢ διαστάσεις. Τοῦτο ἀντίκειται τὸ, συνεχής, ὡς »Διαστηματικὴ φωνὴ,« ἐκείνη, ἥτις διακόπτεται.

Διαστηρίζω, Μ. ίξω, τὸ ἐπιτεν. στηρίζω, Ἱπποκρ.

Διαττί, Κπίρ. (Διὸς). Κατὰ τὴν διάλεκτον τοῦ Διός. Πρβ. Ἰφαττί.

Διαστίζω, Μ. ίξω (στίζω). Σημειόνω, σημαδεύω τι μὲ στιγμὰς, ὑποδιαστολὰς καὶ σημειώματα, διὰ νὰ διακρίνηται· κυρ. κάμνω κηλιδωτὸν, παράλευκον, ποικιλότητας, καὶ παρόμοια διὰ στιγμὰς, παρ' Ἀριστοτ. ἀμφότερα.

*Διαστικός, ή, όν (διάζομαι). Τραντικὸς, ὅθεν, ἡ διαστικὴ (ὑπον. τέχνη), ἡ ὑφαντική, Θεοδ. Γραμμ. 53, ἔνθα ὅμως ἀναγκης θέλει ὁ Göttling νὰ κάμῃ μεταβολὴν καὶ διόρθωσιν.

Διαστίλβω (στίλβω). Ἀπτράπτω, λάμπω διὰ μέσου, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Διάστιξις, εως, ἡ (διαστίζω). Ἡ διὰ τῶν στιγμῶν στίξις, σημείωσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, διαστολή.

Διαστοιβάζω, Μ. άσω (στοιβάζω). Στοιβάζω μεταξύ, στουπόνω τί μὲ βίαν ἐν τῷ μεταξύ, τίτινος, Ἡρόδτ.

Διαστοιχίζομαι, Μ. ίσομαι (στοιχίζω). Χωρίζω καὶ κάμνω μίαν τάξιν, ἀρίθμον, διατάζω, χωρίζω καὶ μοιράζω, διαμοιράζω, βάλλω εἰς σειράν, κατὰ τάξιν, κατὰ διωρισμένην τινὰ τάξιν διανέμω, Αἰσχύλ. Προμ. 230. παρὰ δὲ τοῖς Πλ. Μαθηματ. σελ. 110 »Εἶτα διαστοιχιζέσθωσαν, ἀντὶ τοῦ, ἂς βάνεται εἰς τάξιν κατὰ βαθμούς.

Διαστολεύς, έως, ὁ (διαστέλλω). Λέγεται χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι σφαλισμένα τινὰ μέρη, κυρ· εἰς τὰ συριγγώδη εἰδήματα (φίστουλας), τὸ ὁποῖον καὶ δίοπτρα, καὶ διαστομωτρὶς, καὶ διαστόλιον, καὶ ἑρροδιαστολεὺς λέγεται. Τούτου τὴν περιγραφὴν εὑρήσεις παρὰ Παυλ. τῷ Αἰγινήτῃ, ς'. 77.

Διαστολή, ῆς, ἡ (διαστέλλω). Διάκρισις, διάλυσις, διαίρεσις, ἐχώρισε τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου· διαφορὰ, ἀντίθεσις· ὅθεν (παρὰ Πολυβ.) ἡ ἀκριβὴς ἔκθεσις, καὶ ἡ σαφὴς, καὶ καθαρὰ, ἀκριβὴς, εὐκρινὴς διήγησις, τὸ νὰ μὴ ἐμποδεύεται θηλ. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὡς, »Πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν.« 2) κυρ. τὸ σύρσιμον καὶ τραβᾶν τί ἀπ' ἄλλου τινὸς κατὰ συνέχειαν, ὅ ἐστι τέντωσις, ἔκτασις, ἐξάπλωσις· ᾧ ἐναντίον ἡ Συστολή. Ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῆς καρδίας, Διαστολή, καὶ Συστολή, τὸ ἐξάπλωμα, καὶ μάζωμα ταύτης, διὰ τῆς ὁποίας αὐτῆς ἐνεργείας αἰσθανόμεθα τὸν κτύπον τοῦ σφυγμοῦ. ὅθεν παρὰ Γραμμ. διαστολὴ, ἡ μακρὰ ἐκφρασις μιᾶς φύσει βραχείας συλλαβῆς, καὶ Συστολὴ, ἡ βραχεῖα ἐκφρασις μιᾶς φύσει μακρᾶς συλλαβῆς. Παρὰ δὲ Μουσικοῖς, ἡ παῦσις, pause.

Διαστόλιον, τό, = Διαστολεύς.

Διαστομαλίζομαι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, »Διοδαρτῶ,« κακῶς εἰπεῖν, ἐκ τοῦ στόμα, στομαλὸς· πιθανὸν ὅμως μετὰ Δωτικ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαστομώλλομαι τινί, προφασίζομαι ἀποδίδων τὸ σφάλμα εἰς ἄλλον.

*Διαστόμια, τά, χαλινῶν. Τὸ διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἁλόγου διαπερατμένον μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὡς τό, ὑποστόμια· ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχ. Ἐπτ. 191, ἔνθα ἄλλοι »Διὰ στόμα,« γράφουσι.

Διαστομόω, ῶ. Μ. ώτω (στομόω). Ἀνοίγω ἕνα κλεισμένον μέρος, διατρυπῶ, κάμνω τρύπαν, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 3). ὅθεν

Διαστόμωσις, εως, ἡ. Τὸ ἄνοιγμα, ἡ τρύπα ἑνὸς κλεισμένου μέρους, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Διαστομωτρὶς, ίδος, ἡ (ὑπον. μήλη). Ἐργαλεῖον χειρουργικόν, διὰ οὗ ἐξετάζουσι τὰς πληγὰς, καὶ ἀνοίγουσι τὰς τρύπας αὐτῶν. Ζήτ. καὶ Διαστολεύς. Specillum, Λατ.

Διαστοχάζομαι, Μ. άσομαι (στοχάζομαι). Διὰ ὅλου καὶ καλῶς στοχάζομαι.

Διαστράπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. ἀστράπτω. Διὰ ὅλου ἀστράπτω.

Διαστρατεύομαι, Ἀποφ. Μέσ. (στρατεύομαι). Δουλεύω τὸν διωρισμένον καιρὸν τῆς στρατείας μου, τελειόνω τὸν διωρισμένον αὐτὸς καιρὸν καὶ παύω. ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασσ. Ἐκτορ. νή, 18. »Διαστρατευσάμενος,« ἀπόμαχος.

Διαστρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγέω). Ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἀρχιστράτηγος, νὰ ἄγω, διοικῶ τὸν στρατὸν, νὰ εἶμαι στρατηγός. Καὶ Ῥωμαϊκῶς, μέσω, ἐξακολουθῶ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, Praetor. 2) παύω τοῦ στρατηγεῖν, τοῦ εἶναι praetor. τελειόνω τὸν διωρισμένον καιρὸν τούτου τοῦ ἀξιώματος, ὡς παρὰ Δίωνι Κασσ. ΝΔ'. 33. Ἡ πρώτη σημασία εὑρίσκεται παρὰ Πολυβ. 3) ἐναργῆτ. »Διαστρατηγεῖν τὸν πόλεμον,« ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀρχιστράτηγος ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον. 4) ἐκτελῶ, κατορθῶ τι διὰ στρατηγημάτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Φωκ. Β'. 5. καὶ ἀντὶ τοῦ, παραστρατηγεῖν, παρ' αὐτῷ εἰς Μαρ. 29.

Διαστρεβλόω, ῶ, τὸ ἐπιτεν. στρεβλόω, Λίτχ.

Διάστρεμμα, ατος, τό (διαστρέφω). Λέγεται τὸ στραμβουλισμένον, στραβωμένον μέλος, ἢ καὶ ἄλλο τι μέρος· καὶ ἡ στρεμπούλιτις, στράβωσις, Ἱπποκρ. σελ. 94.

Διαστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στραβόνω στρεμπουλίζω, κλωθογυρίζω, καὶ ἀναποδογυρίζω· μεταφορ. δέ, ἀποκαταστήνω ἀχρεῖον, κάμνω νὰ χειροτερεύσῃ, ἢ τὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· φθείρω, ἀμορφον ἢ δύσμορφον ποιῶ, φέρω εἰς ἀταξίαν. »Διαστρέφων τ' ἀληθὲς,« ἀντὶ καταμολύνω μὲ τὸ ψεῦδος, Δημ. Στεφ. – Πλάτ. στρεβόνομαι, στρεμπουλίζομαι, Ἀριστ. Ἱππ. 170. Ὀρν. 178. καὶ κλωθογυρίζομαι, ἀναποδογυρίζομαι, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. »Διαστρέφεται γὰρ τὰ μάλιστα (τὰ ξύλα) « ἀντὶ τοῦ κλωθογυρίζονται, στρεμπουλίζονται· παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λέγεται, ὡς, »Εὐδαιμονήτω γ' εἰ διαστραφήτομαι,« ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ »Στρεβλωθήτομαι τοὺς ὀφθαλμούς« ἑρμην. Τὸ δὲ »Διαστραμμένος τοὺς πόδας,« θηλοῦ οὐχὶ μὲ στραβὰ ποδάρια, ἀλλὰ μὲ περιπεπλεγμένα, βλεμένα τὸ ἕν ἐπὶ τὸ ἄλλο ποδάρια, Παυσαν. 5, 18, 1. Πρβ. Lessings Schr. μέρ. γ', σ. 84. 94. κτ. ἐκδ. τοῦ 1825. Πολύβιος δὲ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵ τινες ἔρχονται εἰς ἀταξίαν, καὶ ὅταν μάλιστα ξετοπίζονται, ἐκβαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν (λίνιαν), καὶ χαλνᾶ ἡ γραμμή των. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χειροτερεύω· ὅθεν, διεστραμμένος, κακοήθης.

Διαστροβέω (στροβέω). Γυρίζω ὁλόγυρα, κάμνοντας γύρους ὡς μία σίνη, ἢ φοῦρλα, ἢ τοῦ βιαίως γυρίζω, ἢ τρέχω κυκλικῶς, Πλούτ. »Θῦνος βολαῖος πέλαγος διαστροβεῖ,« ἐπὶ ἰχθύων, οἵ τινες βιαίως καὶ ταχέως διαπλέουσι. 2) ἐκφοβίζω, ἢ τοῦ σκορπίζω, ξεσκορπίζω, ὡς παρὰ Λυκόφρ. Ἐπιστ. Γ. 9. »Λαγωὸν ἐν τινι δάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης.« Ζήτ. καὶ Στροβέω.

Διαστροφή, ῆς, ἡ (διαστρέφω). Στράβωσις· στραμπούλισις· ἀναποδογύρισις· κολόβωσις· παραμόρφωσις, Θεόφρ. »Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀπρακτότατα.« καὶ, »Διαστροφὴ ὀφθαλμῶν« ἀληθωρία. 2) μεταφορ. χειροτέρευσις, διαφθορὰ, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς Δημοστθ. »Διαστροφὴ τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον.« Παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ ἀντὶ τοῦ ξετοπίστις, χαλασμὸς τῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διαστρεμμα. ὅθεν

Διάστροφος, ου, ὁ, ἡ. Διαστραμμένος· στραβωμένος· στραμπουλισμένος· ἀναποδογυρισμένος· παράμορφος· κολοβωμένος· χαλασμένος κατὰ τὴν τάξιν του, ὡς παρὰ Στράβ. »Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς,« ὁ ἀληθωρος· καὶ Λουκιαν. »Διάστροφος τὸ σῶμα.« καὶ ἐπὶ νοὸς, πνεύματος, διεστραμμένος, θορυβημένος, παράπλητος, παράφρων, ὡς »Διάστροφος φρένας,« ἀντὶ τοῦ κοινῶς, διεστραμμένας, Valcn. diatr. p. 74.

Διαστρώννυμι, καὶ διστρωννύω, Μ. στρώσω (στρώννυμι, ἀνωμ.). Στρώνω δι' ὅλου, βάλω ἐν στρῶμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καὶ τὰ προσκέφαλα, ἑτοιμάζω τὴν κλίνην, τὸ στρῶμα, καὶ ἁπλῶς στρώνω ἐπὶ τὸ ἔδαφος, Ἀθην. Δ'. σελ. 147. »Δώδεκα τρίκλινα διεστρώννυτο· καὶ Δουκιαν. »Διεστρώννυτο τὴν ἐκκλησίαν,« ἔστρωνεν ὅλον τὸν τόπον (τὸ ἔδαφος δηλ.), εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ συνάθροισις.

Διαστυγνάζω τὸ πρόσωπον, Εὐνάπ. εἰς Χρύσιν. Κάμνω τὸ πρόσωπόν μου σκυθρωπὸν, τὸ ἀποκαταστήνω κακῶς γίνεται, ὅταν τρώγω τι ξυνὸν καὶ ζαρώνει.

Διαστύλιον, τό. Ἡ μεταξὺ σειρὰ στύλων, Μαθηματ. Παλ. σελ. 109. ἐκ τοῦ

Διάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων στύλους κατὰ διαστάσεις· (τὸ μεταξὺ τῶν στύλων κενὸν διάστημα, Διάστυλον, λέγεται) κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν στύλων στερεωμένος, ὡς, »Οἶκος διάστυλος,« Βιτρούβ. Β'. 2. ὅθεν

Διαστυλόω, Μ. ώσω. Στυλόνω τι μὲ στύλους κατὰ διαστήματα, ὄχι τόσον πυκνοὺς, Πολύβ.

Διασυγχέω, τὸ ἐπιτ. συγχέω, Πλούτ. Ζήτ. τοῦτο.

Διασυνίστημι (συνίστημι). Ἐκθέτω σαφῶς καὶ εὐκρινῶς, Διογ. Λ. 3, 79. Μάρκ. Ἀντωνίν. 3, 2.

Διασύρομαι, καὶ διατύρομαι. Ταχέως καὶ ὁρμητικῶς διαπερῶ, διέρχομαι· ὅθεν »Διέστυτο λαὸν Ἀχαιὸν,« Ἰλ. Β, 450. ἀντὶ, »Διέστυτο.« Ζήτ. Διατύω.

Διασυρισμός, οῦ, ὁ. Τὸ σύρισμα, σούρισμα διὰ τοῦ στόματος πρός τινα διὰ καταφρόνησιν, Διοσ. Στα. ἐκ τοῦ

Διασυρίζω, Μ. ίξω, (συρίζω). Συρίζω, σουρίζω διὰ τοῦ στόματος περιπαίζοντας τινὰ, καταφρονῶν ἐπισυρίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς σουρίζω ἀμοιβαίως, ἢ ἀνακατώμενα· ἢ συρίζω ἱπτάμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ πτηνῶν.

Διατυρμός, καὶ, διάσυρτις, ἡ (διασύρω). Τὸ νὰ σύρῃ, νὰ τραβᾷ τινάς τί μὲ βίαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἢτι ἀπὸ ἄλλο τι· καὶ στράβωσις· ὅθεν ὁ συρμὸς, τὸ τράβηγμα τινὸς διὰ μέσου τινὸς τρύπας· καὶ μεταφορ. περίπαιγμα, περιγέλοιον, εἰρωνικὴ μέμψις, κατηγορία, ὕβρις, καὶ καταφρόνησις, Ἰώσηπ.

Διάσυρσις, εως, ἡ, = διατυρμὸς, Κλημ. παιδ. ά, 9. »Διάσυρτις ἐστὶ ψόγος διαστρτικός.«

Διασυρτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων

εἰς τὸ νὰ διασύρῃ, διατραβᾷ, καὶ περιπαίζῃ, ὑβρίζῃ, κατηγορῇ, περιπαίζων, περιπαικτικός.

Διασυρτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διασυρμόν (καὶ κατὰ τὰ δύο σημαινόμενα). ἐκ τοῦ

Διασύρω, Παρακ. διασεσύρηκα (σύρω), παρ' Ἀθην. 5· σελ. 247. Σύρνω, ἕλκω, τραβῶ τι διὰ μέσου ἄλλου, ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βίαν, στραβόνω· καὶ συντρίβω, ἀφανίζω· ἐρημόω· ξεσχίζω· κόπτω τί, Ἱππιατρ. 2) μεταφορικ. περιπαίζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, κατηγορῶ, κατασύρω τινά, Δημοσθ. περὶ Στεφ. η'Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον.α 'Ενίοτε δὲ τό, διασύρειν καὶ συκοφαντεῖν, συνωνύμως τάσσεται. (Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ παρακ. βραχύ).

Διασύστασις, καὶ διασυστατικός, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τὰ ἁπλᾶ, Σύστασις, καὶ Συστατικός.

Διασφαγή, ῆς ἡ· καὶ διάσφαγμα, τος, τό. Μία τρύπα βιαίως ἀνοιγμένη, σχισμάδα, Σχολ. Ἀπολλ. Δ'. 324. Ζήτ. Διασφάξ· ἐκ τοῦ

Διασφάζω, καὶ Ἀττ. διασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Κατακόπτω· διαχωρίζω· σχίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, σφάζω καθὼς πρέπει.

Διασφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παίζω τὴν σφαῖραν μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἀμοιβαίως, Εὐριπ. Βάκχ. 1125. 2) διατορπίζω, ῥίπτω ἀπ' ἀλλήλων· ξεσχίζω.

Διασφακτήρ, ῆρος, ὁ (διασφάζω), τὸ αὐτὸ καὶ σφαγεύς. Ὁ χωρίζων, διακόπτων· καὶ σφάζων, Ἀναλεκτ. Β. σελ. 29. »Διασφακτῆρι σιδήρῳ, Σιατὴρ Τουρκιστί.

Διασφαλίζω, καὶ διασφαλίζομαι, Μέσ. τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀσφαλίζω, Πολύβ. Ε'. 2) στερεόνω τί μεταξὺ ἄλλου, ὡς παρὰ Φίλ. περὶ τῶν γ. Θεαμ. »Τοῦτον ἔσωσεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ τετραπέδοις διηφαλίσατο λίθοις, πλαγίως, κατὰ πλάτος, ἢ μεταξύ.

Διασφάλλω, τὸ ἐπιτ. σφάλλω. Κατὰ πολλὰ Σφάλλω, Λουκιαν.

Διασφάξ, άγος, ἡ (διασφάττω), ὑπακουομ. »πέτρα· Λέγεται ἰδιωτ. μία πέτρα, σχισμένη εἰς δύο μετὰ μεγάλης βίας, σχίσμα, ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον ἔσπασεν, ἢ ἔσκασε μὲ βίαν μεγάλην, σχισμάδα μιᾶς μεγάλης πέτρας· καὶ βραχωδίες στενόν, καθὼς ἐκεῖνο τῶν Τεμπῶν, ἀπ' οὗ ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός, Ἡρόδ. Θάλ. »Ποταμός, διὰ διασφάγος ἀγόμενος, ἔνθα ὁ μὲν Ἡσύχ. »Διασφάγες, αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν, ὁ δὲ Σουίδ. »Διασφάξ, διατομὴ ὄρους, ἔχουσι. Γενικῶς δὲ λέγεται κάθε βίαιον σχίσμα, ἄνοιγμάδα, στενάδα, τρύπα εἴτε χώματος, εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε ῥούχου (μύτης). Ἡ λέξις ἦτο καθ' αὐτὸ ἐπίθετον, καὶ ἁπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 158. 3, 117. 7, 199. πρβ. Schaef. Γρηγ. σ. 538. 2) κατὰ τοὺς Ῥωμαίους = γυναικεῖον αἰδοῖον, Valck. Σχολ. Φοιν. 18. Rubnk. Τιμ. σ. 83. καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. Α'. 774. καὶ Πλουτ.

*Διασφάττω, Ἀττ. ἀντὶ διασφάζω.

Διασφενδονάω, ῶ (σφενδονάω)· καὶ, διασφενδονίζω, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μάρκελ. 15. Σφενδονίζω, ῥίπτω μὲ τὴν σφενδόνην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, τινάζω τι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας, καὶ τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡνωμένον· διατορπίζω· ξεσχίζω τι εἰς δύο κομμάτια, ἐκ μεταφορᾶς τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. καὶ Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. 43. »Διεσφενδόνησεν αὐτὸν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος», καὶ τ. λ. Παθητ. σκάζω καὶ πετῶ τριγύρω εἰς κομμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 3. 2) διώκω τινὰ μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζω.

*Διασφενδονίζω, ⊃ διασφενδονάω.

Διασφετερίζομαι, Μ. ίσομαι, τὸ ἐπιτετ. σφετερίζομαι, Φίλ.

Διασφηνόω, ῶ, Μ. ώσω (σφηνόω). Δίδω εἰς τι τὸ σχῆμα τῆς σφήνας, κάμνω τι ὡσὰν σφῆνα, »διεσφηνωμένος,« Ἀριστοφ. Σφ. 1067. 2) συνάπτω, συνδένω, συσφίγγω, δένω καὶ στερεόνω τι καλῶς, σμίγω, ἑνόνω διὰ δεσίματος· στερεόνω.

Διασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Σχίζω, διαχωρίζω τι μὲ τὴν σφῆναν· διαιρῶ, κομματιάζω, σχίζω, ξεχωρίζω τι μὲ βίαν.

Διασφίγγω, Μ. ίγξω. Σφίγγω, δένω καλῶς, σφιχτά· ὅθεν

Διάσφιγξις, εως, ἡ. Τὸ σφιχτὸν δέσιμον.

Διάσφυξις, εως, ἡ (σφύζω). Παρ' Ἱπποκρ. »Διάσφυξις φλεβῶνος, ὁ κτύπος τῶν ἀρτηριῶν, ὁ σφυγμός, ἢ κάλλιον, ἡ διὰ τοῦ σφυγμοῦ ἐξέτασις.

Διασχάω, τὸ αὐτὸ καὶ σχάζω· ὀμφίβ.

Διασχέω, ῶ. Ζήτ. Διέχω.

Διασχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω, δίδω ὅλως τὸ πρέπον σχῆμα καὶ μορφήν, Πλούταρχος, καὶ Πλατ. Τιμ. σ. 50. Β. ὅθεν

*Διασχηματισις, εως, ἡ. Ἡ παντελὴς καὶ πρέπουσα σχημάτισις, μορφωσις τινος.

Διασχιδής, ές, ὁ, ἡ. Σχιστὸς εἰς δύο, ξεχωρισμένος, κατακομμένος, Ἀθην. ἐκ τοῦ

Διασχίζω, Μ. ίσω (σχίζω). Κόπτω, ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 316. Ὀδ. Ι, 71. ἔτι δὲ σχίζω εἰς πολλὰ μέρη, κατακόπτω, καταχωρίζω· καὶ παθ. διασχίζομαι, σχίζομαι εἰς δύο, κόπτομαι, σχίζομαι, Θεόφρ. Η. »Κάλαμος διασχισθείς· ὅθεν

Διασχίς, ίδος, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διάσχισμα. Ξενοφ. μέρος.

Διάσχισις, εως, ἡ (σχίζω). Σχίσις, ξεχώρισις, καὶ χωρισμός, σχίσις, Θεμίστ. Α'.

Διάσχισμα, ατος, τό. Τὸ κεκομμένον, ἢ σχισμένον διόλου μέρος, κομμάτι (τμῆμα). 2) παρὰ δὲ Μουσα. τὸ ἥμισυ τῆς Διέσσως. Ζήτ. Δίεσις.

Διασχολέω, τὸ ἐπιτ. ἀσχολέω, ὅθεν παρ' Ἡροδ. βιβλ. Ζ'. παθητ. »Διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων διάγνωσιν, ἐν ᾧ ἐκαταγίνετο.

Διασώζω, Μ. σώσω (σώζω ἀμλ.). Κυρίως σημ. γλυτόνω, ἐλευθερόνω διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ, τῆς ἀρρωστίας, κ. τ. τ. ἢ φέρω, περνῶ τι διὰ μέσου κινδύνων εὐτυχῶς, φυλάττω, διατηρῶ, σώζω, Ἰσοκρ. »Τὸ σῶμα διασῶσαι· παρὰ δὲ Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζομαι, ὡς »Διασώζειν τὴν παροιμίαν. Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. κρατῶ τι, φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Ξεν. Παιδ. 4. »Πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τό, λαβόντα διασώσασθαι. β) διατηρῶ τὸ ἐδικόν μου. »Διασώζεσθαι τὰ σώματα», σώζειν, γλυτώνειν τὴν ζωήν. 2) διασώζω εἴς τινα τόπον, φερω τινα ὑγιῶς, εὐτυχῶς ἐκεῖ. – Παθητ. σώζομαι, ἐλευθερόνομαι, διατηροῦμαι, ὡς παρὰ Δημ. »Ἡ ἐλευθερία διασώζεται. Μετὰ τῆς εἰς, ἢ πρὸς καὶ αἰτ. τόπου, φθάνω ὑγιῶς, κατευοδοῦμαι, ἢ καταφεύγω, γλυτόνω ἐκεῖ· σημαίνει δὲ καὶ γλυτόνω διά τινος ἐχθροῦ ἢ πράγματος· καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν, ὡς, »Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ.

*Διασωπάομαι, Μ. άσομαι (σωπάω), = διασωπάω, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 13, 87.

Διασωστής, οῦ, ὁ (διασώζω). Ὁ σωτὴρ, ὁ διασώζων, ὅποιος γλυτόνει τινὰ ἀβλαβῶς ἐκ μέσου τῶν κινδύνων, καὶ τὸν φέρει εἰς ἀσφάλειαν, εἴς τινα τόπον, μετὰ τῆς πρὸς, ἢ εἰς.

Διασωστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασώζειν, συντηρεῖν, συντηρητικός, ὡς παρὰ Πολυδ.

Διασωφρονίζομαι, παρὰ Συνεσ. ἀντὶ τοῦ ἀμιλλῶμαι, συντρίζομαι μετά τινος διὰ τὴν σωφροσύνην.

*Διασώχω (σώχω). Κατατρίβω, τρίβω, Νίκ.

Διατᾰγεύω, Μ. εύσω (ταγεύω). Ὁδηγῶ, διατάττω, ὁρθοποδίζω, Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 33. »Τὴν ἐλαφρὰ διαταγεύσαιμι, ὅπερ ἐν τισι Χειρογράφ. ἴσως ὀρθότερ. »Διατάξαιμι, ἀναγινώσκ. Ζήτ. Ταγεύω.

Διατᾰγή, ῆς, ἡ (διατάσσω), = διάταξις.

Διάταγμα, ατος, τό. Ἡ γενομένη διαταγή, ὁρθοποδία, τάξις, ὁρισμός, προσταγή· καὶ ψήφισμα, δόγμα, διάταξις, Δατ. ἀκριτον, Ἰουλ. ἐπιστ. πρὸς Βοστρηνούς.

Διατάκτης, ου, ὁ, καὶ διατάκτωρ, ορος, ὁ. Ὁποιος κάμνει διαταγάς, προστάζει, ἢ ὁρθοποδίζει, βάνει εἰς τάξιν, σύταξίαν, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Α', 16.

Διατακτικός, ἡ, όν. Οὕτως ἐπιθωρώσατο ὁ Φαβρὶς τὸ παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Α'. 45. »Διατατικός«, ἔνθα »Διατατικώτερον«, ἀναγινώσκετο, ὅπερ σημαίνει τὴν μᾶλλον ἔκτασιν τῆς σημασίας, καθὼς καὶ ὁ Schweigh. τὸ παρὰ Πολυβ. Τόμ. Ε', σελ. 83. Ὀρθότερα μέν τοι ἡ ἀνάγνωσις, παρὲξ ἡ διόρθωσις.

Διαταλαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Καταβλίβομαι διὰ πάντα ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, ἢ ἐν ταλαιπωρικῇ ἐργασίᾳ ὑποφέρω.

*Διαταλαντόω (ταλαντόω). Κουνῶ, σείω, πάλλω, τινάσσω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Διατᾰμιεύω, Μ. εύσω (ταμιεύω). Διοικῶ, κυβερνῶ, φυλάττω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, Πλάτ. Νομ. Ζ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ, διαμοιράζω αὐτά.

Διατᾰμνω, Μ. ἀμῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, διατέμνω, παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡροδ. 2, 139.

Διάταξις, εως, ἡ (διατάσσω). Θέτις εἰς τάξιν, εὐταξίαν, καὶ μᾶλιστα τὸ τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς ἀνηκούσας τάξεις, ἢ παράταξις, καὶ αὐτὴ ἡ διαταχθεῖσα σειρὰ τῶν στρατιωτῶν, ἢ τάξις διὰ μάχην. 2) προσταγή, ὁρδινία. 3) ἡ διοίκησις, Γρηγ. Παρὰ τοῖς Βασιλεῦσι τῆς Κωνσταντινουπ. ἐλέγοντο Διατάξεις, θεσπίσματα, καὶ πραγματικά, τὰ παρὰ Γάλλ. les édits, λεγόμενα.

Διαταράσσω, καὶ Ἀττ. διατράττω, Μ. άξω (ταράσσω). Κατὰ πολλὰ ταράττω, ἀνακατόνω, συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν, θορυβῶν, ἢ ἀδημονίαν, ἀμηχανίαν, ὥστε νὰ μὴ ἐξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, θορυβῶ τινα, Πλουτ. Παθητ. διατράττομαι, καταπολλὰ ταράττομαι, κυρ. καὶ τροπικ., Λουκιαν. ὅθεν

*Διαταραχή, ῆς, ἡ. Θόρυβος, σύγχυσις, ἀνακάτωσις, Πλουτ.

Διάτασις, εως, ἡ (διατείνω). Ἔκτασις, ἐξάπλωσις, τέντωσις, κορόισμα· μεταφ. ἡ μὲ βίαν χρῆσις, σφοδρότης, ὁρμὴ κατὰ τόπον, τὴν φωνήν, ἔκφρασιν, τὰ πάθη, τὰς πράξεις, κ. τ. λ. Παρ' Ἀριστοτ. Πολ. Ζ. »Διάτασις τῶν παίδων», λέγεται, ὅταν χοντρύνῃ ἡ φωνὴ αὐτῶν, καὶ ἀρχίζουν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ὁρμὴν τῶν σαρκικῶν παθῶν.

Διατάσσω, καὶ Ἀττ. διατάττω, Μ. άξω (τάσσω). Διατάζω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν, Ἡσιοδ. »Εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς». 2) προστάζω, ὁρθοποδίζω, συχνὰς μετὰ ἀπαρ., Ξενοφ. Ἑλλ. »Διέταξεν Ἱππέας ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν· καὶ διατάττω, διορίζω, ἐκδίδω νόμον, Ἡσιοδ. Ἔργ. 274. Θεογον. 74. 3) ἰδιωτ. βάλλω τι εἰς τάξιν, εἰς τὸν τόπον του· διορίζω τίνα τόπον νὰ λάβῃ τις, βάλλω εἰς παράταξιν μάχης, Ξενοφ. Οἰκον. γ', 3. καὶ 5', 1. Ἡροδ. 6, 112. 117. ἢ διαμοιράζω εἰς καθένα τὸ ἐδικόν του. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιόω, παραγγέλλω, ὁρμηνεύω, ὁρδινιάζω τινὰ τί πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ, κ. τ. τ. Μέσως, διατάττομαι περί τινος, κάμνω διαθήκην· καὶ δι' αὐτῆς διορίζω τι καὶ παραγγέλλω, Πλούταρχ. ὡς καὶ τὸ διατίθεσθαι. – Παθητ. (ὅθεν ὁ ἀπαρεμφ. παρακ. διατετάχθαι), βάλλομαι εἰς τάξιν, εἶμαι παρατεταγ-

μένος εἰς μάχην. Ἡροδ. ζ', 124. 178. 8, 34. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. καὶ βάλλομαι, διορίζομαι νὰ στέκωμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων. β) ἔχω παραγγελίαν, εἶμαι παραγγελμένος νὰ . ., Ἡροδ. 1, 110. «Διατέταγμαι ἐμοῦσαν».

Διατᾰτικός, ή, όν (διατείνω). Ἐκτεταμένος, τεντωμένος· μεταφ. ἐμφαντικός, ἐνεργητικός, δραστικός, ἔκφραστικός, ἀνήκων σὲ λ. καὶ ἐπιτήδειος εἰς ἔκτασιν τῆς σημασίας, ἡ πρὸς βελτίστην καταλήψιν τῶν λεγομένων, Σουίδ. ἐκ Πολυβ. Ζήτ. Διατακτικός.

Διαταφρεύω, Μ. σω (ταφρεύω). Διὰ τάφρου, λάκκου, συστάδεντος ἀνάμεσα, χωρίζω, ἢ φυλάττω, ὑπερασπίζω.

Διατᾰχέων, καὶ διατάχους, ἀντὶ διὰ ταχέων, διὰ τάχους, ἐπίρρ. καὶ περιγραφικῶς ἀντὶ ταχέως. Ἐν τάχει, μὲ ὀγλιγωράδα, παρευθύς, ὀγλιγωρα, εἰς ὀλίγον καιρόν, εἰς ὀλίγην ὥραν. Ἰδε καὶ Διά.

Διατέγγω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. τέγγω. Κατὰ πολλὰ τέγγω, ὑγραίνω, βρέχω, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 403.

Διᾰτετρυμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τῆς Μετοχ. Παρακ. τοῦ διατρύπτω. Συντριμμένως, κοπανισμένως· μεταφ. ὀλιγοπρεπῶς, ἡδονικῶς, γυναικωδῶς.

Διατείνω, Μ. τενῶ, Παρακ. τέτᾰκα, καὶ ὀπαθ. τέταμαι (τείνω, ἀνώμ.) Κρατῶντας καὶ τραβῶντάς τι, τὸ κάμω νὰ ἐκταθῇ, νὰ ἐξαπλωθῇ, νὰ τανίσῃ· ἐξαπλόνω, τανῶ τὸ ἓν ἀπὸ τὰ ἄλλα· κορδίζω, ἁπλόνω, καὶ τεντόνω τι ἐπάνω, ἢ κατὰ μῆκος· καὶ παραβιάζω, στενοχωρῶ (ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει), Ξενοφ. Παιδ. Α'. «Ἐπὶ τὰ λεχάνια διατείνει τὰς χεῖρας», ἀντὶ τοῦ ἁπλώνειν, ὅπερ ὁ Ὅμ. «Ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλεται», εἴρηκε. β) κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδετ. «Διατείνων μέχρι τινος, ἢ εἰς, ἢ πρός τι» (ὕφος τῆς λέξεως ὁδοῦ), ἀντὶ, ὑπάγω, φθάνω, ὡς παρὰ Διοδ. Σικ. «Τὰς ἐμπορίας διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ». 2) κρεταβάτωμαι, ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως εἰς, π. χ. «Διέτεινα μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία» καὶ τροπ. ἀναφέρεται εἴς τι, αἰνήκειν, μέλειν. π. χ. «Διατείνει ἐπὶ πολύ», καὶ, διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, Ἀριστ. Ἠθ. δ', 1. καὶ Γ., ὡς τὸ παρὰ Δατ. pertinere. - Παθητικῶς δὲ, ἐξαπλόνομαι, τεντόνομαι, κ. τ. λ. παρ' Αἰσχ. – Μέσως δὲ διατείνομαι, ἀντὶ τοῦ σπεύδω, σπουδὴν ποιοῦμαι, ἐνεργῶ, καταγίνομαι, ἐπιχειρίζομαι τί μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πασχίζω νὰ ἐκτελέσω τι μὲ πολλὴν ζέσιν καὶ προθυμίαν, μετ' ἀπαρ., ἢ πρός, ὡς Ἀριστ. Ἠθ. η. «Διατεινάμενοι τὰ κάλλιστα πράττειν· καὶ Ξεν. Ἀπομ. Γ. ζ', 9. «Μὴ οὖν ἀποῤῥᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν· καὶ παρὰ Πλουτ. «Ἠγαπᾶτο δὲ καὶ διετείνετο πρὸς αὐτούς». 2) ἐνεργ. ὡς τὸ διατείνω, ἁπλόνω καὶ τεντόνω τι, κρατῶ τι μὲ τὰ χέρια ἔμπροσθέν μου καὶ ματιάζω διὰ νὰ πράξω μέ αὐτὸ τί κατά τινος, ὡς παρ' Ἡροδ. Θ'. 18. «Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήοντες» καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α'. δ', 22. «Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἐτίτησκον», οἱ μὲν ἐνόρθισαν τὰ τόξα, οἱ δὲ ἐκρατοῦσαν ἕτοιμα καὶ μὲ τὰ δύο χέρια τὰ βέλη διὰ νὰ τὰ ῥίψουν· ὅθεν, «Διατεινάμενον στῆναι, ἵσταται ἕτοιμος νὰ ῥίψῃ· καὶ, «Διατεινάμενος, εὐστόχως βάλλει». 3) ἐν δὲ τῇ μετοχῇ διατεινάμενος μετ' ἄλλου ῥήματος, σημαίνει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις πράττειν τί, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β', 22. «Διατεινάμενος φεύγειν· καὶ, «Διατεινάμενοι φθίσειν (Κυρουπαιδ. Δ', γ', 16.), ἀντὶ τοῦ, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅσον τάχος. 4) μὲ ζῆλον, ἐπιμόνως διεσχυρίζομαι, ἢ βεβαιώτι, ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. «Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἰποιμι· καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. «Διετεινάμην οὕτω σφόδρα». Διατεταμένως, Ἐπίρ. μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καὶ προθυμίαν, Ἀριστοτ. καὶ Ξενοφ. «Διατεταμένως περὶ ταῦτα ἐνεργεῖν».

Διατειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Χωρίζω, ἢ ἀσφαλίζω, στιγυράρω, στιγυράρω τι μὲ τεῖχος, κάμνω περίφραγμα μὲ τεῖχος, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ς'. 43. 2) ἀποτειχίζω, κλείω τι ἢ περιφράττω μὲ τεῖχος.

Διατείχισμα, ατος, τό (διατειχίζω). Τεῖχος, ἢ κτίριον, τὸ ὁποῖον χωρίζει δύο τόπους, τὸ ἐν μέσῳ τεῖχος, διάφραγμα, Πλουτ. εἰς Ἡράδετ.

Διατεκμαίρομαι, Ἀορ. Α'. διετεκμηράμην (τεκμαίρω). Σημαδεύω, διὰ σημείων φανερώνω, διορίζω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 400. «Θεοὶ πάντα βίῳ ἔμπεδα διετεκμήραντο· καὶ Διονύσ. Περιηγ. 1172. Ζήτ. Τεκμαίρομαι.

*Διατελευτάω, Μ. ήσω (τελευτάω). Ἐκτελῶ, τελειόνω δὲ ὅλου, παντελῶς, Ἰλ. Τ, 90. «Θεός διά πάντα τελευτᾷ», ἐνῶ βλέπεις τὴν τιμήτιν.

Διατελέω, ῶ, Μ. έσω (τελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν, ἀποτελειόνω τι, Ἰσοκρ. «τὸν βίον διατελεῖν», ἀντὶ τοῦ διάγειν· καὶ Ξενοφ. «Διατετελεκώς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔθνη», ἐγέμισε τοὺς δέκα χρόνους. «Διατελεῖν χρόνον», διατρίβειν, περιῆν τὸν καιρόν. ὅμως, «διατελεῖν πρός ἢ εἴς τι», ὑπον. τοῦ, ὁδόν, δηλοῖ, φθάνειν, καταντᾶν, ἔρχεσθαι, πρβ. ἀνύω, διανύω. 2) μετοχῇ δὲ ἐπιφερ. συνταττόμενον οὐδετ., σημαίνει τὴν διάρκειαν μιᾶς πράξεως, ἢ καταστάσεως, καὶ τὴν προτεταρτερίκν, ἤτοι τὴν μετὰ σταθερότητος καὶ σπουδὴν ταύτης συνέχειαν, ἢ ἐξακολούθησιν, καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ εἰ ἐπιῤῥήματος, οἷον παντοτεινά, διὰ παντὸς, συνηθως, ἀδιαλείπτως κτ., ὡς, «Διατελῶ φεύγων», φεύγω δηλ. πάντοτε, ὅλαις δυνάμεσι· καὶ, «Διετέλει χρώμενος τῇ Κορύνῃ, ἐματαχειρίζετο διὰ πάντα, συνήθως τὴν Κορύνην, Κἰοντε δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Α. ς'. 2. «Διατελεῖ ἀχίτων, ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἐν ὁδῷ, διάγει, εὑρίσκεται διὰ πάντα κτ., Schaef. Δημ. περὶ συνθ. σ. 200. ὅθεν

Διατελής, ές, ὁ, ἡ, τὸ – ές. Ὅποιος διαρκεῖ, εἶναι διὰ πάντα, διαρκής, παντοτεινός. «Διατελὲς ὕδωρ», τὸ παντοτεινὰ ῥέον, τρέχον, τὰ ὕδωρ τῆς πηγῆς, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. ά.

Διατελῶς, καὶ διατελέως Ἰωνικ. καὶ διατέλους περιφραστικῶς, Ἐπίρ. Παντοτεινᾶ, διὰ πάντα, Ἱπποκρ. σελ. 210.

Διατέμνω, Μ. τεμῶ (τέμνω, ἀνωμλ.). Κόπτω, μερίζω, χωρίζω εἰς δύο, διαιρῶ, Εὐριπ. Ἑκάβ. καὶ Ἰλ. Ρ, 522. 618. καὶ κατακόπτω.

Διατενής, ές, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐκτεινόμενος, ἀναφερόμενος εἴς τι, καὶ ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, χρησιμεύων, «πρός τι», Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. «Διατενὴς πρὸς τελείωσιν».

Διατερπαίνω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ τερπαίνω.

Διατεσσάριον, ἢ διὰ τεσσάρων, ἡ, ὑπακ. χορδῶν συμφωνία, ἴδε διαπασῶν.

Διατετᾰμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τῆς παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διατέμνω. Μεθ' ὅσης πλείστης προσοχῆς, ἀγῶνος, ὅλαις δυνάμεσι.

Διατετραίνω, Μ. ανῶ (τετραίνω). Διατρυπῶ, δι' ὅλου τρυπῶ, Ἡροδ. 2, 11. 3, 12. καὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 18. ἴδε Διατιτράω.

Διατήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀναλύω δι' ὅλου, λύω (λυόνω) διὰ τῆς ἀναλύσεως, Ἀριστοφ. «Ἠνηρὸν διατήξαι».

Διατηρέω, ῶ, Μ. ήσω (τηρέω). Διατώζω, φρουρῶ, λυτρόνω, κρατῶ εἰς ζωὴν καὶ ὑγείαν, φυλάττω διὰ παντα, Εὐριπ. παρὰ Πλουτ. «Διατετήρηκε τὴν ἡγεμονίαν». 2) παρατηρῶ, προσέχω ἐπίτ., ἢ προσεκτικῶς παρατηρῶ, καὶ φυλάττω, Δημοσθ. «Διατηρῆσαι μή τι πάθωσιν». 3) φυλάττω τι ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύι καὶ εἰς τὸ κῦρός του, Αἰσχ. «Διατηρεῖν τοὺς νόμους» ὅθεν

Διατήρησις, εως, ἡ. Ἡ φύλαξις, ἢ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις, καὶ ἡ διὰ παντὸς φύλαξις, βάστᾰξις, καὶ τήρησις τινός εἰς ἰσχὺν καὶ κῦρος.

Διατηρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς διατήρησιν, Ἀντωνῖν. Α'. 16.

Διατίθημι, Μ. τήσω (τίθημι). Ξεχωρίζω καὶ βάνω χωριστὰ τί ἀπ' ἄλλο τι, βάλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅθεν καταστρωμῶ, στώνω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν, ὀρθονίζω, ἑτοιμάζω· διορίζω· διατάσσω, διοικῶ καὶ οἰκονομῶ τι. Θουκυδ. ζ'. «Κράτιστα διαθέντα τοῦ πολέμου· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 30. «Διατιθέναι τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν πανήγυριν», καὶ εἰς Ἀγησ. ΙΑ'. 6. «Τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς δὲ πολλὰ καλῶς διατιθέναι, τὰ ἐναμαν, τὰ ἔθετον· ἄλλως δέ. «Εὖ, ἢ κακῶς τινα διατιθέναι, καλῶς, ἢ κακῶς μεταχειρίζεσθαι, κατασκευάζειν, ἢ ἑτοιμάζειν· ἐξαιρ. βάλλω τινὰ εἰς καλὴν κατάστασιν, καλομεταχειρίζομαι, καλῶ, π. χ. μὲ ἁρμούς, κτλ. 2) γενικῶς δὲ, «Διατιθέναι τινὰ οὕτως», ἀντὶ τοῦ, βάνειν, φέρειν, ἀποκαθιστᾶν, κάμνειν, ἢ μεταβάλλειν, μετοφέρειν τινὰ εἰς τοιαύτην φυσικὴν ἢ ἠθικὴν κατάστασιν, ὅθεν, διάθεσις, διὰ μεταχειρίσεως, διὰ λόγων, ὁμιλίας, ἢ πράξεων, κάμνειν τινὰ νὰ συλλάβῃ τοιαῦτα φρονήματα, νὰ φρονῇ οὕτως ἢ οὕτως, Οὐάλερ. Ἀκπτ. σ. 240. καὶ παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. — Μέσως, «διατίθεμαί τινα», σημαίνει τὸ, κάμνω ὅ,τι θέλω μὲ ἕνα πρᾶγμα ὡς ἰδικόν μου, μεταχειρίζομαί τι ὅπως θέλω, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ ἐλευθέραν. «Διατίθεμαι τὴν θυγατέρα» (Ξενοφ. Κ. Π. ε', 2, 7), κάμνω μὲ αὐτὴν, προστάζω νὰ γίνῃ μὲ αὐτὴν ὅπως θέλω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, . . . «τὴν σχολήν», μεταχειρίζομαι τὸν εὐκαίρον καιρόν μου ὅπως θέλω, κατ' ἀρέσκειάν μου· παντοχοῦ μετὰ αἰτιατ. Schaef. mel. p. 24. 87. ὅθεν ἰδιατ. «διαδίαζω τὸ ἐδικόν μου, καὶ ἐπὶ πραγματειῶν, πωλῶ, βάλλω ἔξω εἰς κοινὴν θέαν ἢ διὰ πώλημα, ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 1. «Διατίθεμαι τὸ φορτίον», ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλω ἔξω τὸ φορτίον (τὸ πρᾶγμα) διὰ νὰ πωληθῇ, τὸ δείχνω διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἀγοραστὴς (ὁ μουστερής), ὅθεν τὸ, πωλῶ. 2) διατάττω, διορίζω τὰ πράγματά μου, κάμνω διαθήκην· ὅθεν καὶ ἡ λέξις Διαθήκη, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 34. «Βίτι σοι ἀνοικονόμητον, διατίθου ταχύ», ἂν σὺ ἔχῃς νὰ βαλῃς ἀκόμη τι εἰς τάξιν, φρόντισαν διὰ τοῦτο, καὶ κάμε τὴν διαθήκην σου. 3) διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν· συμβιβάζω τε· καταπραΰνω, ἀναπαύω, ἠτυχάζω τινά, π. χ. τοὺς ὀνειδιστάς μου· ὡς παρὰ Βασιλ. ἐν ἀσκητ. ὁμ. γ'. Ἀπόφ. περὶ πολιτ. πολ. β'. καὶ παρὰ Ξενοφ. τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. Β ς'. 23. «Τὴν ἔριν ἀλύπως καὶ συμφερόντως διατίθεσθαι, ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, κατευπλύειν, παραιτεῖν τὴν ἔριν, φιλιόνειν. Παρὰ δὲ Πολυβ. «Λόγους διατίθεσθαι, καὶ ἐνίοτε ἄνευ τοῦ, λόγους, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, ἐκδίττειν, παρίστάνειν τί, καὶ ἐναργῶς δηγεῖσθαι· ἐν γένει, ἐπὶ πάσης διὰ στόματος γινομένης ὁμιλίας καὶ παραστάσεως ἐκ μέρους τοῦ ῥήτορος, ὑποκριτοῦ ἢ ψάλτου, Schaef. mel. σ. 29. Heind. Πλατ. Λυσ. σελ. 162. τὸ δὲ «Ὀργὴν διατίθεσθαι εἰς τινά», ἀντὶ τοῦ ξεθυμαίνειν, ἐχέειν, χύνειν τὸν θυμόν του. «Διατίθεσθαι τὰς οὐσίας εἰς εὐωχίαν», ἀντὶ τοῦ ἐξοδεύειν, κακομεταχειρίζεσθαι. 4) συστάνω, π. χ. νόμους. 5) συμφωνῶ μέ τινα διά τί, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 442. «Διατίθεσθαί τινι διαθήκην», ἀντὶ τοῦ συμ-

ψιλῶ, κάμνω μέ τινα συνθήκην. Παθητ. δέ αὐτό φωνήν, σημαίνει τά αὐτά ἅπερ καί τό Διατίθημι, σημασ. 2. μετ' ἐπιρρήμ. ποιότητος, ὡς παρά Λουκιαν. εἰς Νιγρ. »Πῶς γάρ οἴει τήν ψυχήν διατεθεῖσθαί μοι; ἢ πῶς ἀποκατεστάθη; εἰς ποίαν διάθεσιν καί κατάστασιν ἦλθεν ἡ ψυχή μου; καί, »Διατίθεσθαι πρός τινα, μετ' ἐπιρρ. ὡσαύτως ποιότητος, οἷον δεινῶς, δυσκόλως κτ., ἀντί διάκεισμαι, ἔχω, εὑρίσκομαι διακείμενος, φρονῶ πρός τινα οὕτως ἢ οὕτως, ὡς παρά Πλατ. Θεαιτ. σ. 151. C.

Διατιλάω, ῶ, Μ. ήσω, = τιλάω. Πάσχω ἀπό διάρροιαν, ἔχω κίνησιν τῆς κοιλίας (τζιγλίζομαι), καταχέω, Ἱπποκρ.

Διατίλλω (τίλλω). Καταμαδίζω, ἐκμαδῶ· ὄδην.

Διάτιλμα, ατος, τό. Μάδισμα· τό μαδισμένον, ἡ κρόκις· κάθε σωρός μικρῶν λεπτῶν μαδισμένων πραγμάτων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 84. »Διάτιλμα φύλλων», τό μάδημα τῶν φύλλων.

Διατιμάω, ῶ, Μ. ήσω, το ἐπιτετ. τοῦ τιμάω. Ξετιμῶ· ὄδην, διατετιμημένον πρᾶγμα, Παυσ. Διατιμᾶσθαι, τό αὐτό καί τιμᾶσθαι, παρά Διοδ. Σικ. παρά δέ Σουϊδ. ἀντί τοῦ, δοκιμάζω, ὅστις καί τό »Διατιμητικός» διά τοῦ »Δοκιμαστικός» ἑρμην. ὄδην.

Διατίμητις, εως, ἡ, = τίμησις. Ξετίμησις, ἡ διορισμένη τιμή (λέγεται ἐπί διαφόρων πραγμάτων), Ἀθην. σελ. 274.

Διατιμητής, οῦ, ὁ. Τιμητής, ὅποιος ξετιμᾷ, διορίζει τήν καθ' αὐτό τιμήν ἑνός πράγματος, Ἰουστιν.

Διατιμητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό νά ξετιμᾷ. Ζήτ. καί Διατιμᾶσθαι.

Διατινάσσω, Μ. ξω (τινάσσω). Τινάζω, σείω, κυνῶ· ταράζω τι ἐδῶ καί ἐκεῖ διά νά ξεχωρισθῇ ἀπό τό ἄλλο, τινάσσωντας κάμνω τι ἀριστερόν, Εὐριπ. Βάκχ. 378. καί 596. καί ἐν Ἰφιγ. Ταυρ. 281. ἀντί τοῦ ἁπλῶς τινάζω, »Πάρα τε δεπάεσσιν ἄνω κάτωσε παρά δέ Στοβ. 65. Ἱεροκλ. »Διατινάζειν τά στρώματα, κάμνειν, ἑτοιμάζειν τό στρῶμα, τινάζειν αὐτό διά νά γίνῃ μαλλακόν, φρυτιωμένον. 2) τινάζωντας διαλύω, χαλῶ, κατασυντρίβω, οἷς Ὀδ. Ε, 363. »Ἐτίνα δέ μοι σχεδίην διά κῦμα τινάξῃ», πρβλ. καί 368.

Διατινταλέος, α, ον, = τιτάλεος. Διάβροχος, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 347. »Ἢ μέ κεφαλῇ διατιτιαλέῳ σπόδιον ταχέως· βέλτιον μέντοι ἀναγνωστ. »κεφαλῇ τιτιαλέῳ διατρόπιτον».

Διατιτραίνω, διατιτράω, καί διατίτρημι (τιτράω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω δι' ὅλου, πάρα πάρα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ Α'. id. Ὁ τύπος, διατιτραίνω, ἀπαντᾷ ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἔμως μᾶλλον ἐν χρήσει τό, διατιτραίνω.

Διατιτρώσκω (τιτρώσκω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ, διαπληγόνω, σκοτόνω τινά διά τοῦ σουβλίστρατος τοῦ κοντραριου, Δίων Κάσ. ΞΙΓ'. 3.

Διατλῆναι (τλῆναι, ἀνωμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω· ἐν τῷ ἐνεστ. ἀχρ. ἴδε τό ἁπλοῦν.

Διατμάω (ἀτμός). Ἐξατμίζω, ἀχνίζω, ἀναλύω εἰς ἀτμίδας, Ἱπποκρ. σελ. 505.

Διατμήγω, Ἀόρ. α'. διέτμηξα, Ἀόρ. β'. διέτμαγον, παθητ. διατμάγην (τμήγω, ἀνωμ.), ἐπ. ἀντί διατέμνω. Διακόπτω, κόπτω εἰς δύο, σκορπίζω, διαχωρίζω, Ὅμ. »Νηχόμενος διέτμαγον ἱκτῖνα (Ὀδ. Ε, 270)», ἤγουν κολυμβῶν, πλέων διέσχιζον τήν εὐρύχορον θάλασσαν, τό πέλαγος. καί Ἰλ. Φ, 3. »Τοὺς μέν διέτμηξε, τούς δέ κατέκτανε δουρί· ὄδεν παρά Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Η. »Κάλαμός με διατμήσας διέτμαξεν. Παθητ. διατμήσομαι, διακόπτομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, Ὀδ. Ν, 439. »Τῶ γ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν, ἀντί διετμάγητον, ἐνθα τοπικῶς κεῖται, ἀντί τοῦ, διεχωρίσθησαν. Τοιοῦτον καί τό ἐν Ἰλ. Α, 531. »Διέτμαγεν· καί τό ἐν Ἀπολλ. Ἀργ. Λόρ. β'. »Διετμάγησαν· ἐν δέ Ἰλ. Π, 354., ὁηλαδή, ἐπί ἀρνίων, διεσκορπίσθησαν, καί ἐν Ἰλ. Η, 302. »Ἐν φιλότητι διέτμαγεν, ἀντί, φιλίως διεκόπησαν χωρισθέντες ἀπ' ἀλλήλων.

Διατμίζω, Μ. ίσω (ἀτμίζω). Ἀφήνω τι νά ἐξατμισθῇ, νά ἀναλυθῇ εἰς ἀτμίδας, καί καπνούς, Πλούταρχος.

Διατοιχέω (τοῖχος), = ἀνατοιχέω, Πολυδ.

Διάτοιχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπό τοίχου ἐπί τοῖχον ὁπῆκων, ὁ φθάνων ἀπό ἓν τοῖχος, ἢ ἓν μέρος εἰς ἄλλο.

Διατομή, ῆ, ἡ (διατέμνω). Κόμμα, πᾶν τό χωρίζον τι εἰς δύο ἴσα τμήματα· ξεχώρισις, σχισμάδα, ζουγραφιστμάτα διά χαράγματος, σχίσματα καί ἀπόρρησις, διαμέρισις, Αἰσχύλ. Θήβ. 936. ἐκ τοῦ

Διάτομος, ου, ὁ, ἡ. Εἰς δύο ἴσα τμήματα κομμένος, χωρισμένος· ὄδεν »Διάτομος σελήνη», ἡ δίχοτομος. 2) διέλου μεριστμένος, κομματιασμένος.

Διατονορύζω, τό ἐπιταχ. τοῦ ρύζω. Μουρμουρίζω, Δίων Κάσ. ΟΓ'. 8.

Διατόνια, τά (διατείνω). Καθ' Ἡσύχ. οἱ κρίκοι, κρικέλλες, χαλκάδες, Ἔφοδ. 35. »Τά διατόνια, καί τούς μοχλούς». Τινές δέ καί τό παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 205. »Διατόνιαν τεθοεικότα», ἐντεταμένα ἀνάγουσι.

Διατονος, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, κορδιστμένος, τανυστμένος, τεντωμένος, δι' ὅλου ἐκτεταμένος, Βιτρούβ. Β'. 8. καί τροπ. σύντονος, εἰς τό ὁποῖον χρεία μεγάλου ἀγῶνος, σφοδρός. 2) ἀγκαρτίως ἐκτεταμένος, φθάνων ἀπό ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο. 3) εἰς τήν παλαιά Μουσικήν ἐλέγετο εἴδος μελῳδίας »Γένος, ἡ, Μέλος Διάτονον, ἡ διατονικόν», (Γάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. ΙΕ'.) καθ' τό φυσικώτατον καί εὐκολώτατον ἦτεν τῆς ἁπλότητος τοῦ διαστήματος τῶν τόνων. Τοῦτο τό εἶδος τῆς Μελῳδίας σώζεται εἴτε παρά τοῖς Εὐρωπαίοις μέ ταύτην τήν διαφοράν, ὅτι παρά τοῖς Παλαιοῖς αὐτή ἡ Μελῳδία συνίστατο μόνον ἀπό ὀκτώ ὁλοκλήρους τόνους, ἐν ᾧ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπρόσθεταν ἀκόμη πέντε μικρούς τόνους. Μεταξύ τῶν ὀκτώ τόνων, οἱ τρεῖς, ἦταν σύμφωνοι, ἡ τετάρτη ὁηλ., πέμπτη, καί ὄγδοη, οἱ δέ τέσσαρες ἀσύμφωνοι, ἡ δευτέρα ὁηλ., τρίτη, πέμπτη, καί ἑβδόμη. Ἐν τῷ μεταξύ διαστήματι τῶν δύο ἑπταχόρδων ἐγνώριζον οἱ παλαιοί δεκατρεῖς διαφορετικούς τόνους, οἱ ὁποῖοι τοιουτοτρόπως ἐξεκολουθοῦσαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὥστε οἱ μέν δύο πρῶτοι ἀπετέλουν διάστημα ½ τόνου, οἱ δέ δύο πλησιέστεροι ½ τόνου, ὁ δέ πέμπτος, ἕνα ὁλόκληρον, ὁ δέ ἕκτος καί ἕβδομος ἀπό ½ τόνου καθεῖς, ὁ δέ ὄγδοος καί ἔνατος ½ τόνου, ὁ δέ δέκατος ἕνα ὁλόκληρον, καί οἱ δύο τελευταῖοι ἕκαστος ἀπό ½ τόνου (δίεσιν). Ἀπό ὅλους τούτους τούς τόνους, ὁ ἀ. γ. ε. ζ. ἢ. ια'. ἦταν εἰς τά τρία εἴδη τῆς Μελῳδίας κοινοί, ὁηλ. εἰς τό »Μέλος Διατονικόν, Ἁρμονικόν, καί Χρωματικόν. Ἐξ ἐναντίας τό δεύτερον εἶδος ἐμαγειρίζετο μόνον τούς τόνους, 2. 7. 12. καί τό τρίτον μόνον τόν 4. καί 9., τό δέ πρῶτον, ἤτοι τό Διάτονον, μόνον τούς 10. τόνους. Ὅτι τό Διατονικόν συνίστατο εἰς 8 τόνους, τό δέ Χρωματικόν εἰς 9, καί τό Ἁρμονικόν εἰς 10. Εἰς τοῦτο τό τελευταῖον ἐξακολουθοῦσε τρεῖς φοραῖς ἡ Εὐρυθμία, modulation, διά δύο ἑπομένων ½ τόνων, μετά ταῦτα δέ διά μιᾶς μεγάλης τρίτης, ἤτοι 2 τόνων. Τό Χρωματικόν μέλος ἀρχίζε παρομοίως τρεῖς φοραῖς μέ δύο ἀλληλοδιαδόχους ἡμιτόνους, καί μετά τοῦτο ἄρχετο μία μικρά τρίτη, ἤτοι 1½ τόνος. Τό Διατονικόν μέλος ἀνέβαινε καί τοῦτο παρομοίως τρεῖς φοραῖς κατά τάξιν δι' ἑνός ἡμιτόνου, καί μετά ταῦτα διά δύο, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐψύλαξαν μόνον τό Διατονικόν μέλος, μέ ταύτην μόνον τήν διαφοράν, ὅτι ἐπρόσθεταν ἀπό τό Χρωματικόν, τόν τέταρτον καί ἔνατον τόνον, παρεκτός καί τῶν δύο τοῖς παλαιοῖς εἴτ' ἦτε ἀγνώστων ἡμιτόνων, μεταξύ 7 καί 8 καί 10 καί 11. Ἰδέ καί Πλούταρχ. περί Μουσικῆς· καί πρβλ. ἐναρμονικός καί χρωματικός.

Διατοξεύσιμος, ὁ, ἡ. Δυνατός νά διαπερασθῇ μέ τό τόξον. »Διατοξεύσιμος χώρα», παρά Πλουτ. Λούκυλλ. 28. λέγεται τό διάστημα μεταξύ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θά ῥίψει τό τόξον, καί τοῦ ἐχθροῦ, ὁηλ. ὅσον νά φθάνῃ τό τόξον τόν ἐχθρόν, ὡς τό τῆς συνηθείας, μία τουφεκιά τόπος. Τοιοῦτον καί τό παρά Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. ἐκ τοῦ

Διατοξεύω, Μ. σω (τοξεύω). Τρυπῶ, φονεύω τινά μέ τό βέλος τῆς σαίτας, καί ἁπλῶς ἀντί τοῦ πολεμῶ βλητώνοντας τήν σαίταν ἀμοιβαίως, Ξενοφ. Τό δέ παρ' Ἡσιοδ. Ε'. »Διατοξεύω τινί λόγον ἐπιλευρονι, ἀντί τοῦ, φωνάζειν πρός τινά τι, διά νά τόν ἐγκαρδιώσω. 2) ὡς Ἀποδ. Μέσ., ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέτοικα εἰς τό τοξεύειν, ὅστ. προσ., ὡς παρά Δίων. Χρυσοστ. Δόξ. Γ'. »Διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ Ἀλέξανδρος», ἀντί τοῦ ἀμιλλᾶτο, συνερίζετο εἰς τό τοξεύειν.

*Διατορεύω (τορεύω), = διατορίω.

Διατορέω, ῶ, Ἀόρ. διέτορον (τορέω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ· διακεντῶ τι δι' ὅλου χράττω. Παρά Πλουτ. Γ'. σελ. 499. »Ἐν σησάμῳ διατορνεύειν», ἐσφαλμ. ἀντί »διατορεύειν», ὅ ἐστι γράφειν, ἐγχαράττειν· ὡς καί τό παρά τῷ Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 76. »τάς διατετορευμένας», ἀντί »διατετορευμένας».

Διατορία, ίας, ἡ. Ἡ διαπεραστική, παστρική, καθαρά φωνή, τό ταφές ταύτης, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Δ. 12. ἐκ τοῦ διατόρος.

Διατορνεύω. Δουλεύω, κάμνω τι μέ τόν τόρνον, Λιβάν. Δ'. σελ. 1071. Ζήτ. καί Διατορέω.

Διατόρος, ὁ, ἡ (διατορέω). Διαπερατικός, διατρυπῶν, Αἰσχ. Προμ. 76. »Διατόροις πέδαις», καί τροπ. ἐπί ἤχου, φωνῆς, διαπεραστικός. Αἰσχ. Εὐμ. 537. Τό δέ, διάτορος, ὁ, ἡ· ὁηλαδή διατρυπημένος, διαπερατμένος μέ τι, ὡς παρά Σοφ. ΟΤ. 1034.

Διατραγέω, ῶ, τό αὐτό καί Διατρώγω, Δίων Κάσ. ΟΒ'. 21.

*Διατραγῳδέω. Δίκην τραγῳδίας, ἤγουν μέ ὑπερβολήν καί ἐπίδειξιν ὁμιλίας διηγοῦμαί τι καί ἀπαγγέλλω, Δημ. Στεφ. σ. 232, 22. Osann Φιλήμ. Λεξ. σ. 261. πρβλ. τραγῳδέω.

Διάτρεμις, ὁ, ἡ (τρέμις), = λιτρόπυγος. Ὁ διερρωγώς τήν τράμιν, Ἡσύχ.

Διατρανόω, ῶ, Μ. ώσω (τρανόω). Διασαφηνίζω, κάμνω τι σαφές, φανερόν, ἢ ὁμιλῶ, λέγω τι σαφῶς, φανερά, καθαρά.

Διατραχηλίζω, Μ. ίσω (τραχηλίζω). Τίνω τι κατακέφαλα, κρημνίζω κάτω, ὡς τό ἐκτραχηλίζω, Πλουτ. σ. 955.

Διατρεπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τό νά διατρέπῃ, ἤτοι μεταπείθῃ, ἐντροπιάζῃ, ἀσημοῦῃ τινα κτ. ἐκ τοῦ

Διατρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνωμ.) Γυρίζω, στρέφω τι· διατρέφω, γυρίζωντας ἐκβάλλω τι ἀπό τήν ἁρμοδίαν μορφήν ἢ θέσιν του, ὡς ὕμν. Ὅμ. Ἑρμ. 1. »Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσι. Λέγεται δέ καί ἐπί προτύπων, μεταπείθω, κάμνω τινά νά ἀλλάξῃ, νά γυρίσῃ τήν γνώμην του, ἢ τήν ὄψιν του, ἢ τόν φέρω εἰς ἀπορίαν καί ἀμηχανίαν, τόν κάμνω νά παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του, καί νά ἐντραπῇ, Ἡρωδιαν. Α'. – Παθ. μετά μέσου μέλλ. καί ἀμφοτ. τῶν ἀορ. διετρόπην καί διετραπόμην, ἔρχομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου καί στοχάζομαί τι, πράττω κατά τό φέρτιμον ἄλλου· μεταβάλλω, γυρίζω τήν γνώμην μου, τόν σκοπόν μου, μεταπαιῶ· καταντῶ εἰς ἀμφιβολίαν καί ἀμηχανίαν, ἀορυβοῦμαι, καταπλήτ-

τομαι, Δημοσθ. »Μὴ πώποθ' ὑπεῖξε μηδὲ διετράπην, δὲν ἐμετανόησε, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του. 2) αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, καταντῶ νὰ ἐντραπῶ, Πλούτ. »Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι.«

Διατρέχω, Μ. δρέψω (τρέφω, ἀνμ.). Διά παιτὸς τρέφω, κρατῶ εἰς δρέψιμον, τροφήν, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, Συνέσ. »Ἀπὸ ἀρτοπαιΐας τὴν οἰκίαν διατρέφει.«

Διατρέχω, Μ. διαδρέζομαι, Παραχ. διαδεδράμηκα, Ἀόρ. β'. διέδρομον (τρέχω, ἀνμ.). Τρέχω, πλέω διά μέσου τινὸς ἐγλίγωρα, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 177. Ε, 100. »Ἰχθυόεντα κέλευθα, ὕδωρ.« »Διαδραμεῖν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Θουκυδ. γ'. καὶ πολλάκις τροπ. »Τὰ ἀδέα διαδραμεῖν,« αὐτὸ ἀπολαύεται κατὰ σειρὰν ὅλα τὰ νόστιμα, τὰ καλά, Ξεν. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὅμ. εἰς Ἴμι. Παν. »Διέδραμεν οὔρεα μακρά.« 3) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, φεύγω, καὶ γλυτώνω. 4) ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀμιλλῶμαι, συναρίζομαι εἰς τὸ τρέξιμον. 5) λέγεται καὶ ἐπὶ ἡμερῶν, ὡς παρ' Ἡρωδιαν. Β. »Μιᾶς ὑπου, καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης,« ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ πρώτη, καὶ δευτέρα ἡμέρα.

Διατρέω, ῶ, Μ. ἔσω (τρέω). Φεύγω ἀπὸ φόβον καὶ τρόμον, σκορπίζομαι, Ἰλ. Λ, 481, 486. »Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοσε, ἔφυγον καὶ διεσκορπίσθησαν· καὶ Πλουτ. Ζ'. σελ. 393. »Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν.«

Διατρήματα, τα. Παρὰ Προκοπ. Οἰκοδ. ς'. 1. λέγονται τὰ Αἰγυπτιακὰ καΐκια, ἢ βάρκες, δι' ὧν φέρουσι (κουβαλοῦσι) τὰ γεννήματα διὰ τῶν καναλίων.

Διάτρησις, εως, ἡ (διατιτράω). Ἡ τρύπησις, τὸ διαχωρεῖν· καὶ ἡ τρύπα, τὸ ἄνοιγμα, παρ' Ἱπποκρ. σελ. 412. παρὰ δὲ Εὐαπ. εἰς Μάξ. ἐπὶ διαβατικοῦ νοὸς εὑρίσκεται συντεταγμένον, »Διάτρησιν τῆς ψυχῆς καὶ ὀξυδερκίαν.«

Διάτρητος, ου, ὁ, ἡ (διατιτράω). Διατρυπημένος, κατατρυπημένος.

Διατριβή, ῆς, ἡ (διατρίβω). Κατάτριψις, σύντριψις, παράτριψις, τὸ τρίβειν τι δι' ὅλου, π. χ. μίαν ῥίζαν· μεταφ. ἡ ὄχλησις, ἐξόδευσις, τελείωσις ἑνὸς πράγματος διά τῆς χρήσεως, καὶ μάλιστα τοῦ καιροῦ· ὅθεν 1) χασνμερία, χρονοτριβή, ἀργοπορία, ἀναβολή, παράτασις τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἐλπίζεται τί γενέσθαι, χρόνος τοῦ καιροῦ, ὡς παρὰ Θουκυδ. »διατριβὴν χρόνου, καὶ, »διατριβὴν ποιεῖσθαι. Ἰσοκρ. καὶ »διατριβὴν ποιεῖν τινί· »διατριβῆς δεῖσθαι· καὶ διατριβὴν ἔχειν.« ὅθεν Διατριβή, ἡ ἐπιμονὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς ἕνα τόπον, ὅταν ὁηλ. κατοικῇ τις καιρόν τινα εἰς ἕνα τόπον. 2) τὸ συντομεύειν, σμικρύνειν τὸν καιρὸν διὰ συναναστροφῆς, καὶ ἡδονῶν, διάχυσις (Ἐγλεντζές, Τουρκ. amusement, Γαλλ. Zeitvertreib, Γερμ.), Πλούτ. εἰς Νουμ. 3) διατριβὴ λέγεται καὶ ὅταν καταγίνεταί τινας εἰς ἐν ἔργον μετὰ προτοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ὅθεν ζῆλος, σπουδή, μελέτη, ἀσάγνωσις, ἀσχολία περί τι. 4) διάλεξις, συναναστροφή, φιλοσοφική ὁμιλία, παράδοσις, διδασκαλία ἐνώπιον ἀκροατῶν· ἔτι δὲ ἐξέτασις, πραγματεία περί τινος· ὅθεν »διατριβαί,« αἱ τῶν φιλοσόφων συντυχίαι καὶ διαλέξεις, αἵτινες καὶ »διατριβαὶ παρὶ λόγους« παρὰ Πλουτ. Χαρμ. καὶ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. λέγονται. 5) ἐπάγγελμά τι, ἐπιτήδευμα, ἀργόχειρον, πόρος τοῦ ζῆν. 6) ἔρις, δικόνοια, εἰς παρὰ Διον. Ἁλικ. 10, 15. »Διατριβαὶ πολιτικαί.« 7) τόπος, ἐνῷ διατρίβει τις περί τι, ἔνθα διασκεδάζει τις τὸν καιρόν, ἢ ἔνθα συναγόμενοι οἱ ἄνθρωποι διατρίβουσι τὸν καιρόν, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Κίμ. »Ἡρῶτος (ὁ Κίμων) ταῖς λεγομέναις ἐλευθερίοις καὶ ηλαφυραῖς διατριβαῖς, αἳ μικρὸν ὕστερον ὑπερφυῶς ἠγαπήθησαν, ἐκαλλώπισε τὸ ἄστυ.«

Διατρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Κυρίως σημαίνει τὸ τρίβω μεταξύ, ἀνάμεσα τινος, ἢ ἐπί τι, Ἰλ. Λ, 847. συνήθ. μετὰ τῆς πρός καὶ αἰτ. πράγμ. ὡς Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς'. 17. »Διατρίβουσι πρὸς τὰ δένδρα· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ καταδρίβω, κάμνω τι εἰς τρίμματα τριβωτάς τον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἁπλῶς, τρίβω, ὡς παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. »Διέτριβε κέλευθα· ὅθεν ψεύδω, ἀφρονίζω, καταναλίσκω, Θεογν. 921. »Κάκιστα διατριβῆναι,« παρ' Ἡροδ. Ζ'. 120 Wessel., ἀντὶ ἀπολέσθαι, ἀποθανεῖν· μεταφορ. »Διατρίβω χρόνοι,« περιῶ τὸν καιρόν· ὡσαύτως καὶ »Βίον διατρίβειν,« περιῶ τὴν ζωήν, ποτὲ μὲν ἐπὶ καλῆς, ποτὲ δὲ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας· ἐν γένει, μεταχειρίζω τί, καταγίνομαι εἴς τι. Πολλάκις ἐλλείπει ἡ αἰτιατική, ὥστε τὸ διατρίβω δηλοῖ οὐδετ. ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, ἀμελῶ, ὡς Ἰλ. Τ, 150, ἔνθα ἐπὶ ἀργίας ἐλλειπτικῶς τίθεται, ὑπακ. χρόνον ἢ τὸ ἔργον· πολλάκις δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ προτίθεται καὶ νέα αἰτιατ. καὶ δηλοῖ ἀναβάλλω τι, ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τριβώντας το εἰς μάκρος, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 42. Ὀδ. Τ, 541, »Χόλον, γάμον« ἀπαντῶ δὲ καὶ διπλῆ αἰτιατ., ὡς Ὀδ. Β, 204. »Ὄφρα κεν ἦγε διατρίβῃσι Ἀχαιοὺς ἂν γάμοιο,« ἀναβάλλει καὶ ἐμποδίζει τοὺς Ἀχαιοὺς μέ, ἢ ὅσον κατὰ τὸν γάμον της· λέγεται δὲ καὶ μετοχ., ὡς Ὀδ. Β, 404. »Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, ἂς μὴ ἀργήσωμεν, ἀναβάλλωμεν πλέον τὸν μισεμόν μας· παρὰ δὲ Ἀπολλ. 2, 82. »Μὴ διατριβώμεθα πείρης,« λέγεται. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συντάσσεται πολλάκις μετοχῇ καὶ σημαίνει ἐξακολουθῶ νὰ κάμνω τι πάντοτε, διὰ παντὸς, ἀδιαλείπτως, συνήθως. π. χ. »Διατρίβω (ὑπακ. χρόνον) μελετῶν, ἤγουν καταγίνομαι πάντοτε γυμναζόμενος καὶ μελετῶν, ἤγουν, μελετῶ, γυμνάζομαι πάντοτε. »Μέλλων διατρίψαι δεῦρο (Πλάτ.)« πάντοτε ἀνέβαλλε ἕως τώρα· ἂν δὲ μετοχῆς, δηλοῖ, μένω καιρόν τινα εἴς τι πρᾶγμα, ἐνδιατρίβειν τινι, καὶ συντάσσεται, πρός τινι καὶ περί τι, σπανιώτ. δὲ πρός τι, Schaef. Ἰουλ. σελ. δ'. Διον. συνθ. σ. 143. ἔτι δέ, ἐπιμένω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, διαλέγει μετά τινος, Heind. Πλατ. Φαιδ. σ. 59. D. ἔτι δέ, καταγίνομαι εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι, »ἀμφί τι, περί τι, καὶ, ἔν τινι.« ἔτι δὲ, γυμνάζω τι ἐμαυτῷ, ἀσκῶ τι, »ἐπί τινι,« ὡς παρὰ Δημ. »Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβειν. Τὸ παθητ. σημαίνει μὲν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. χάνω τὸν καιρόν, ἀλλὰ καὶ παθητ. χάνομαι τὸν καιρόν, ἢ ἀφείρομαι πράγματι, (ου——, πλὴν τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ παθητ. ἀορ. ἔστι βραχύ.)

Διατρίζω. Κάμνω κτύπον, ἢ ἦχον, καθὼς ὅταν σπίζῃ τι, Ἀγαθ. Ἱστορ. »Τὰ ξύλα διατετριγέναι.«

Διάτριμμα, ατος, τό. ὡς »Διάτριμμα μηρῶν,« λέγεται μία πληγή, ἢ πόνεμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ μηρία (εἰς τοὺς κώλους), ἀπὸ τὸ περιπάτημα, ἢ ἀπὸ τὸ καβάλλεμα (ἱππασίαν), τὸ κοινῶς Σύγκαυμα, intertrigo.

Διατριπτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρίβειν, τρίβων. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 943. »Διατριπτικὸν μύρον« ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας.

Διάτριτος, ον, ὁ, ἡ, »πυρετός, παροξυσμός, ἀποσιτία«, παροξυσμός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας, ὁ διὰ τῆς τρίτης ἡμέρας· ὅθεν ὁ Γαλην. »Ἰατροὺς διατριταίους,« καλεῖ τοὺς Μεθοδικούς, οἵτινες δίδουσιν εἰς τοὺς ἀῤῥώστους πάντοτε εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγωσι.

Διάτριχα, Ἐπίῤῥ. = τρίχα. Τριπλασίως, τρεῖς φοραῖς περισσότερον, Ὅμ. Ἴμν. Δήμητρ. 86. »Διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη·« ὁ Οὐλφ. γράφει ἐν Ὅμ. παντιχοῦ διά τρίχα, καὶ μόνον ἐν τῷ ἀνωτέρω ὕμν. διάτριχα (ου ου).

Διατροπή, ῆς, ἡ (διατρέπω). Λέγεται ὁ γυρισμός τινος ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἀπὸ τὸν σκοπόν του, καὶ τὸ διὰ ταύτης ἐνεργηθὲν πρὸς τὴν προτέραν γνώμην μέτοχος, ἀποστροφή, μεταβολὴ γνώμης, σκοποῦ. 2) ἐκ τοῦ διατρέπομαι, μέσ. ῥήμ., σημαίνει, τὸ προξενεῖν θόρυβον, ξηπασμόν, τρομάραν, σύγχυσιν, ἀμηχανίαν, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ'. 53. Καὶ ἀντὶ τοῦ, οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ἢ κίνησις τῆς καρδίας εἰς χαράν, ἢ εἰς λύπην, ἢ εἰς ἐντροπήν, καταισχύνη, ὕβρις, Κυκέρ. Ἀττ. 9, 13.

Διάτροπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος διατρέπεται, μεταβάλλεται κατὰ τὴν γνώμην· παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 559. »Διάτροποι φύσεις ἀνθρώπων,« ἀντὶ τοῦ διαφορετικαί, διάφοροι, διαφόρων λογιῶν· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ πρώτου ἑρμηνεύουσι.

Διατροφή, ῆς, ἡ (διατρέφω). Τὸ δι' οὗ διατηρεῖται τὴν ζωήν του, τροφή, φαγητόν, Πλουτ. παρὰ δὲ Μενάνδρ. καὶ Διοδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐπιστασία, καὶ ἡ φροντὶς διά τὴν τροφήν, καὶ τόπος τροφῆς, οἴκημα.

Διατροχάζω, Μ. άσω (τροχάζω), τὸ αὐτὸ καὶ διατρέχω. Τρέχω, περιτρέχω, τρέχω τριγύρω, πηγαίνω ἐν ἀμίᾳ τριγύρω· καὶ ἐπὶ ἵππων, τρέχειν χωρὶς νὰ πηδᾷ, καὶ ὅταν τοιουτοτρόπως τρέχῃ ὁ ἵππος, ἢ ἄλλο τετράποδον, σηκίνει τὸ δεξιὸν ἐμπροσθινὸν καὶ ἀριστερὸν ὀπισθινὸν ποδάρι, ἢ τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸν καὶ δεξιὸν ὀπίσθιον ποδάρι ἐν ταὐτῷ, Ξεν. Ἱππ. ζ', 11, aller au trot, Γαλλιστί.

Διατρύγιος, ὁ, ἡ (τρύγη). Παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 342 »Ὄρχος διατρύγιος,« ἀμπέλι, τοῦ ὁποίου αἱ ἁράδες τῶν κλημάτων δὲν εἶναι τόσον πυκναί, ἀλλὰ τοιαῦται, ὥστε μεταξύ αὐτῶν νὰ εἶναι τόπος, ὅπου νὰ σπείρεται καί τι τῶν σπορίμων. Ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν, ὀρθότερον, ἀμπέλια, τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ ὡριμάζουσι κατὰ διαφόρους καιροὺς τοῦ χρόνου, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν τρυγῶνται οἱ πρῶτοι καρποί, ἄλλοι πάλιν αὐξοῦσιν, ἄλλοι δὲ ὡρχινοῦσι νὰ βλαστάνωσι, πρβ. Ὀδ. Η, 124. κτ. (ου υ υ υ)

Διατρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ διά μέσου, κάμνω τρύπαν, διόλου, πέρα τρυπῶ, ἢ μὲ τὸ ἀρίδι, ἢ μὲ τὸ βέλος, σουβλίζω, διαπερῶ· καὶ κάμνω τι κοίλον, βαθουλωτόν· ὅθεν

Διατρύπημα, ατος, τό. Τὸ τρυπημένον, ἡ τρύπα.

Διατρύπησις, εως, ἡ. Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν.

Διατρυπητός, ἡ, όν. Τρυπημένος· κοιλωμένος.

Διατρυφάω, ῶ. Κατὰ πολλὰ τρυφῶ, Δίων Κάσ. Δ'.

Διατρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. διέτρωγον (τρώγω, ἀνμ.). Μασσῶ καλά, διόλου· καὶ καταπατῶ, Ἱππών. παρ' Ἀθην. »Λαγὼς διατρώγει,« ἀντὶ τοῦ κατατρώγει, διόλου τρώγει· εὑρίσκεται δὲ καὶ διατραγὼν, καὶ διατραγόν.

Διαττάω, (διά, σάω, σήθω) Ἀττ. αὐτὸ διασσάω. Κοσκινίζω διόλου, Πλάτ. ὅθεν

Διάττησις, εως, ἡ, παρὰ Πλουτ. Προβλ. Συμπ. ς'. 7. τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, ἔνθα ἐσφλμ. »Διαιτήσεις,« καὶ »Διηθήσεις,« ἀναγινώσκεται.

Διαττος, ὁ. Τὸ κόσκινον, Ruhnk. Τιμ. σ. 80.

Διάττω, ἢ διάττω, Μ. διάξω, Ἀττ. αὐτὸ διάσσω, διαίτσω, οὐχὶ δὲ διαίττω (ἄττω). Τρέχω ὀγλίγωρα διά τινος, ἐκπηδῶ ὁρμητικῶς, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ταχέως, ὡς »Ἀστραπὴ διάττουσα,« ἀστραπή, τρέχουσα ἔνθα κἀκεῖσε ὁρμητικῶς εἰς τὸν ἀέρα· καὶ »Ἀστέρες διάττοντες,« ἀστέρες φαινόμενοι εἰς τὸν ἀέρα τρέχοντες. Καί, »Ἐξιόντι μοι διῆξε φωνὴ βοῶντος,« ἐνῷ ἔβαινα, μοί διεπέρασεν ἔξαφνα τὰ αὐτιά μου μία φωνή (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε ἀίσσω). Παθ. διάττομαι, τὸ αὐτό· ὅθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. »Τὸ γὰρ διαττόμε-

νων, καὶ τὸ ᾠδούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν, πᾶν ὅ,τι ἐκπηδᾷ, χοχλάζει.

Διατυπόω, ῶ, Μ. ώσω (τυπόω). Σχηματίζω, τυπόνω, δίδω εἴς τι τύπον, μορφήν, καὶ σχῆμα, χαρακτηρίζω· ἀντενέω, Λουκ. 2) ἔχω, ἢ φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ἰδεάζομαι, φαντάζομαι, μετά ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, λογισμῷ, Ἡρωδ. ὅθεν

Δ'ιατύπωσις, εως, ἡ. Σχημάτιτις, μόρφωσις, τύπωσις. 2) παράστατις, φαντασία, ἰδεατμός, Βασίλ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅρος.

Διατωθάζω, τὸ ἐπιτεταμ. τωθάζω. Κατὰ πολλὰ περιπαίζω, περιγελῶ, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. Δ'.

Διαυαίνω, τὸ ἐπιτετ. αὐαίνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαυγάζω, Μ. σω (αὐγάζω). Ἀστράπτω, φωτίζω διά μέσου, ῥίπτω διά μέσου φῶς, διαλάμπω. ἐξαιρ. δὲ διαυγάζει, ὑπακ. ἥλιος ἢ ἡμέρα, ξημερόνει, φέγγει, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ'. 104. «Ἅμα τῷ διαυγάζειν, αὐτὸς ὅταν ἐξημέρωσεν, ἔφεγγεν ἡ ἡμέρα, ἐρωτίζετο ὁ ὁρίζων· καὶ Φίλ. Μηθημ. «Κεκενωμένον, καὶ διαυγαζόμενον», ἀντὶ τοῦ, διαφανές, Λατ. perspicuus· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Ἐπιστ. «Ὅκως μὴ διαυγαζόμενα τῇσι πυοῦσι ἐκλείπῃ, ἕτερλμ. ἀντὶ τοῦ «διαριπιζόμενα».

Διαύγασμα, ατος, τό. Τὸ ξημέρωμα, τὸ πρῶτον φῶς δηλ. ὅταν ἀρχίζῃ νὰ ξημερόνῃ.

Διαυγασμός, οῦ, ὁ. Τὸ φῶς, τὸ προερχόμενον διά κανενός φωτεινοῦ σώματος, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, Πλούτ. «Τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους».

Διαυγάω, Μ. άτω· καὶ διαυγόω, = διαυγάζω, Πλούτ. εἰς Ἀρατ. 23. «Ἡμέρας διαυγούσης».

Διαύγεια, είας, ἡ· καὶ διαυγία. Τὸ διαλάμπειν, ἡ διά μέσου λάμψις, φωτισμός· ἢ καταφωτίζουσα λάμψις. 2) τρύπα, δι' ἧς τὸ φῶς εἰσέρχεται καὶ πίπτει.

Διαυγή, ῆς, ἡ. Τὸ βλέμμα, παρ' Ἀριστοτ. 1 Ἐπιστ. 4. ἀμφίβ. μάντοι.

Διαυγής, ές, ὁ, ἡ, τό = ές. Διαλάμπων, διαφέγγων λαμπρός, φωτεινός, διαφανής, Καλλ. ὅθεν

*Διαυγία, ἡ, = διαύγεια.

Διαύγιον, τὸ ὑποκ. τοῦ διαύγεια, σημ. β'., Ἡρ.

Διαυθαίρετος, ον, ὁ, ἡ (αἱρέομαι, διά, αὐτοῦ). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκλέγεται, Στοβ. ἐκλ. Ἠθ.

Διαυθεντέω (αὐθέντης). Ἐξουσιάζω μὲ βεβαιότητα, Σέξτ. Ἐμπ.

Διαυλακίζω, Μ. ίσω. Κάμνω, ἢ κόπτω αὐλάκια ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Διαύλειον, καὶ Διαύλιον, ου, τό (αὐλός). Τὸ μεταξὺ παίξιμον τοῦ αὐλοῦ· λέγεται, ὁπόταν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου ὅλοι σιωπῶτι, καὶ ὁ αὐλητὴς ἐνδοθεν παίζῃ τὸν αὐλόν (φλοέραν), Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 271.

Διαυλέω, ῶ. Ζήτ. Παραυλέω.

Διαυλίζω (Δίαυλος). Βαθύνω, μηκύνω, Σουίδ.

Διαυλίσκος, παρὰ Πολυβ. Γ'. 46. ἑτρλμ. ἀντὶ τοῦ «Δύο αὐλίσκους». Ζήτ. Δίοπτρα.

Διαυλοδρομέω, ῶ (διαυλοδρόμος). Τρέχω τὸν ἢ εἰς τὸν Δίαυλον.

Διαυλοδρόμης, ου, ὁ. Ὁποιος ἀμελλώμενος τρέχει εἰς τὸν Δίαυλον, Πινδ. Πυθ. 10, 14.

*Διαυλοδρομία, ἡ. Τὸ διπλοῦν τρέξιμον, ὁ τοῦ διαύλου δρόμος, ἢ ὁ δίαυλος.

*Διαυλοδρόμος, ὁ, ἡ (δίαυλος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων τὸ διπλοῦν τρέξιμον, τὸν δίαυλον, ἢ ὡς καὶ τό, διαυλοδρόμης.

Δίαυλος, ου, ὁ (αὐλός). Ἕνα στενὸν πέρασμα, καὶ πορθμός. Οὕτω καλεῖ ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 435. τὸν πορθμὸν (τὸ μπογάζι Τουρκ.) τῆς Σικελίας, «Στενὸν δίαυλον». 2) ἓν διπλοῦν στάδιον, τὸ ὁποῖον ὁ διαυλοδρόμης ἔπρεπε νὰ τρέξῃ ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τρέχων εἰς τὸ ἴδιον πρῶτον σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκινήθη. (Κατὰ τὸν Ἥρωνα, ὁ Δίαυλος, ὡς μέτρον, συνίστατο εἰς 12 πλέθρα, 2 στάδια, ἤτοι 120 ἁκαίνας)· παρὰ δὲ τοῖς νεωτ., ὡς παρὰ Διων. Κασσ., ὅλοι καὶ τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος εἰς τὸν Πυθικὸν Κίρκον, ἱππόδρομον. ὅθεν μεταφ. κάθε μακρὺς ἢ διπλοῦς δρόμος, ἐπάνοδος, περιφορὰ τῆδε κἀκεῖσε, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 29. «Κυμάτων δίαυλοι, τὰ ἔνθεν κἀκεῖσε κινούμενα, ἀμοιβαῖα κύματα.

Διαυλωνία, ίας, ἡ (αὐλών). Στενὸς τόπος, πέρασμα μεταξὺ βουνῶν, Εὐστάθ. ὅθεν

Διαυλωνίζω, Μ. ίσω. Περιῶ διὰ μέσου στενοῦ τόπου, ἐκ τοῦ

Διαυλωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ περιῇ τις μεταξὺ στενοῦ τόπου, Εὐστάθ.

Διαυχανίζομαι, Μ. ίσομαι (αὐχενίζω). Σηκόνω, ὑψόνω τὸν λαιμόν μου, τὸν αὐχένα μου πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω ποιὲ μὲ ὑπερηφάνειαν· λέγεται ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα ἵππων, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ.

Διαυχένιος, ου, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ διὰ τοῦ αὐχένος ὑπάγων, ὡς «Διαυχένιος μυελός», ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ αὐχένος κατερχόμενος μυελὸς εἰς ὅλην τὴν ῥαχίτιδα, Πλατ. Τιμ. σ. 73. Ε.

Διαυχέω, ῶ. τὰ αὐτὸ καὶ αὐχέω, Ηλιόδ. Στρ. 6. σελ. 767. ἀμφίβ.

Διαύω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. Μαιν. 1049. ἐσφαλμ. ἀνάγνωσις.

Διαφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ διατίω. Καταβιβρώσκειν, τρώγειν δι' ὅλου, τρώγων φθείρω ἢ τρυπῶ, Θεοφρ. Χαρ. 16, 2. «Καὶ ἐὰν μὲς ζύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ», καὶ ὅταν ὁ ποιτεκὸς τρυπήτῃ τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεύρι. παρὰ δὲ Δίωνι Καττ. 72, 21. καὶ ἀντὶ τοῦ, μαστίω.

Διαφάδην, Ἐπίῤῥ. τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥήδην. Τρανῶς, φανερά, παρὰ Πολυδ., ἔνθα καὶ διαμφάδην, καὶ διαφάνδην ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας εὑρίσκεται.

Διαφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω, ἀνμ.). Δείχνω διά μέσου, κάμνω νὰ φαίνηται, βλέπηται διὰ μέσου, κάμνω ὁρατόν, ξεσκεπάζω τί· καὶ αὐθετ. ἐν τῇ σηματίᾳ τοῦ παθητ., κυρ. καὶ μεταφ., φαίνομαι, γνωρίζομαι, γίνομαι ὁρατός, φανερός, Πανορ. Ἀπομν. Γ', Γ', 5. «Διαφαίνει (ὁ χαρακτὴρ) διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων.» αὐτοῦ καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. Παθητ. διαφαίνομαι, φαίνομαι διά μέσου τινος, διαλάμπω, διαστράπτω· φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, Ἰλ. Θ, 491. «Μοχλὸς διεφαίνετο δ' αἰνῶς», ἐν Ὀδ. Ι, 379, ἐπὶ μοχλοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω μέρος ἐπαίετο εἰς τὴν φωτίαν, καὶ βαθμαίσης τῆς φλογός, τὴν διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως μεταφ. δείχνομαι, διαπρέπω, γίνομαι διά τινος προτερήματος ἢ ἀπὸ σημείου τινὸς πρὸ πάντων τῶν ἄλλων γνώριμος. Τὸ Ἐνεργ. ἔστι Μεσομηρικόν.

Διαφάνεια, καὶ διαφανία, ἡ, = διάφατις. Ἡ καθαρότης ἑνὸς σώματος, καθὼς ἡ τοῦ ὑέλου, ὕδατος, κτλ. διὰ τῆς ὁποίας βλέπομεν τὰ ἀντικείμενα, Ἀριστοτ. pellucidítas, Λατ. ἐκτοῦ

Διαφανής, ές, ὁ, ἡ (διαφαίνω). Ὁποιος ἔχει τοιαύτην φύσιν ὥστε νὰ φαίνωνται διὰ μέσου τοῦ σώματός του τὰ ἀντικείμενα, ὡς π. χ. ὁ ὕελος, (τὸ γυαλί) εἶναι διαφανὴς, ἐπειδὴ καὶ βλέπομεν δι' αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ὕδωρ διαφανὲς, διότι βλέπομεν καὶ δι' αὐτοῦ, κτλ., Ἀριστοτ. trasparente, Ἰταλ. ἔτι δὲ διαπυρος, ἀμπυρος, καυστικός· μεταφ. σαφὴς, φανερός· περίφημος, Πλούτ. Τιμ.

Διαφανῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ διαφάνειαν, λαμπρότητα, διόλου λαμπρῶς, φανερῶς· καὶ ὑπερθ. Διαφανέστατα, Θουκυδ.

Διαφαρμακεύω, Μ. εύσω (φαρμακεύω). Καθαρίζω τι διὰ τῶν ἰατρικῶν, Πλούτ. Ἐν ταῖς Ἐκδόσ. τῇ Ἀλκίνῃ, καὶ τῇ τῆς Βασιλείας ἀναγινώσκεται τὸ ἁπλοῦν Φαρμακεύω.

Διάφασις, εως, ἡ (διαφαίνω). Τὸ διαφαίνεσθαι, τὸ διαφανὲς τοῦ σώματος, καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφάνεια. 2) τὸ διὰ διαφανοῦς σώματος πίπτον φῶς, καὶ εἴδωλον, ἀνάντ. τοῦ, ἔμφασις, διὰ τοῦ ὁποίου σημαίνεται ἡ ἀπόπεμψις, καὶ ἀνταν-άκλασις τοῦ φωτὸς μετὰ τοῦ εἰδώλου ἑνὸς σώματος· ὅθεν μεταφορικ. διάκρισις διὰ τοῦ νοός. «Ἐν τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἔστι τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας», Πλούτ. Τόμ. Ζ'. σελ. 642.

Διαφαυλίζω, τὸ ἐπιτ. φαυλίζω. Κατὰ πολλὰ φαυλίζω, Πλάτ. Νομ. Ζ'.

Διαφαύσκω, Μ. αύσω, καὶ Ἰων. διαφώσκω (φαύσκω). Διαλάμπω· γίνομαι καθαρὸς καὶ φωτεινός, φέγγειν, «Ἅμ' ἠμέρᾳ διαφωσκούσῃ», Ἡρωδ. 3, 86. 9, 45. πρβ. διαυγάζω.

Διαφεγγής, ὁ, ἡ· τὸ -ές (φέγγος). Ὁ διαλάμπων καὶ φέγγων, διαφανὴς, φωτεινός, καὶ λαμπρός, Λουκιαν. Ἐρωτ.

Διαφενάκισις, εως, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ φεναξισμός, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 699. ἀμφ.

Διαφερόντως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς Παθητ. Μετοχ. τοῦ Διαφέρω. Μὲ διαφορετικὸν τρόπον, κατὰ τρόπον ἄλλον, διάφορον παρᾷ, μετὰ δοτ. ἢ ἐπιφερομένου τοῦ ἢ, Πλάτ. 2) κατ' ἐξαίρετον, ξεχωριστὸν τρόπον, ἐξαιρέτως, ἐξόχως. «Διαφερόντως τῶν ἄλλων», πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, Δημ.

Διαφέρω, Μ. διοίσω, καὶ διοίσομαι, Ἀόρ. α'. διήνεγκα, Ἰων. διήνεικα, Ἀόρ. β'. διήνεγκον (φέρω, ἀνμ.). Ἐνεργ., φέρω διὰ μέσου τινος, φέρω (εἴς τι μέρος), φέρω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, διακομίζω, μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς παθητικόν, ὡς π. χ. παρ' Ἀριστοτ. «Ἠλεκτρον συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἀγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας» καὶ μεταφ. ὡς παρ' Ὅμ. Ὀδ. Τ, 335. τὸ διαφορέω, «Τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοι φορέουσιν, ἀντὶ τοῦ διακομίζουσι παντοχοῦ, καθὼς καὶ τὸ «Διαφέρειν ἀγγελίαν»· ἔτι μετακομίζω, φέρω πέραν, περνῶ τι, κουβαλῶ. «Διαφέρειν γλῶσσαν, κινῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ, Σοφ. Τρ. 323. 2) μετατοπίζω ὅπου δὲν ἀνήκει, διαπνῶ, ῥίπτω ἕνα ἀδὸ καὶ ἄλλο ἀλλοῦ, καθὼς κάμνουν τὰ ὀρνίθια, ὅταν σκαλίζωσιν· ὅθεν μεταφ. σκορπίζω, καταβεχίζω, διερπάζω, ὡς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 294. καὶ Valck. Ἡροδ. 7, 10, 8 «Διαφορέεσθαι ὑπὸ τῶν ὀρνίθων», ἀντὶ τοῦ καταβεχίζεσθαι, κατακομματιάζεσθαι, διαπράζεσθαι· καὶ παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 280. «Διαλυγὴς ἀπὴ διαφέρειν», ἀντὶ σπαράσσει, κατὰ τὸν Σχολ. ἐξ οὗ τὸ περιττὸν μεταφορικ., ἤτοι κάμνω τι νὰ ἀνασχολῆται εἰς πλέον ἢ ἓν πρᾶγμα, ὡς, «Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δείπνον μήτε πράγματι, μήτε φροντίσιν», Πλουτ. Πραγγ. «Διαφέρειν τὴν ψῆφον» λέγεται ἐπὶ πολλῶν, οἱ ὁποῖοι δίδουσι μὲν τὴν ψῆφόν των, ὅμως ὁ ἕνας ἀλλέως ἀπὸ τὸν ἄλλον, δίδειν διαφορετικὰς ψήφους, Ἡρωδ. 4, 138. Schaef. Κύρ. Ὀρ. 49. 1668. Μεταφ. διασπείρω, διαδίδω, ἐξαιρ. ἐπὶ ψημῶν. «Διαφέρειν τινὰ, ἐξακολουθῶ, διαδίδω τὴν δόξαν τινὸς καθ' ὅλα τὰ μέρη, Πινδ. Πυθ. 11, 91. «Διαφέρειν τινὰ λόγοισιν, εὐφραίνω τινὰ, διατείνω μὲ διηγήματα. 3) ἐπὶ καιροῦ, μακρύνω τι, τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω, π. χ. παρ' Ἡροδ. «Διαφέρειν τὸν πόλεμον, τὴν μάχην», ὡς καὶ τὸ διατρίβω· καὶ ἐπειδὴ τὸ φέρειν εἰς μάκρος τὸν πόλεμον, ἢ ἄλλο τι, μοὶ εἶναι βαρετὸν καὶ ὀχληρόν, προέρχεται ἡ σημασ. τοῦ ὑποφέρω, ὑπομένω, συχνάκις μετὰ τῶν ἐπίῤῥ. ῥᾴττα, ἢ χαλεπῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 5 «Διαφέρειν ῥᾴττα, καὶ χαλεπῶς». 4) φέρω τι ἕως τέλους· ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, κουβαλῶ αὐτὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἕως τῆς γεννήσεώς του, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 5. καὶ μεταφ. περνῶ, διάγω, τελειόνω, π. χ. «Διαφέρειν βίον, αἰῶνα», τελειόνω τὴν ζωήν μου, Ἡροδ. 3, 40. Συχνότατα δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ., εἰς τρόπον ὥστε

τὸ διαφέρειν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, βιοῦν, ἐπομ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Σοφ. Αἴ. 511. Ἰὼ Ἑρμᾶν. 3) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, π. χ. τινὰ ἀρετῇ· οὐδέποτε μετὰ γεν. πράγματος, Schaef. Γρηγ. σελ. 682. 6) »Ἑρένους διαφέρειν, ἐνέχυρα ἢ ὁμολογίας συνάζω πάλιν, πληρόνοντας ὀπίτω ἔτι ἔλαβεν ἐργύρια δὲ αὐτά, Λυκ. 8, 2. συνήθ. ὅμως λέγεται »Λύτας ἔχειν τινὰ ἐρένους· ἀντίκειται τῷ, »Κισφέρειν ἐρένους. 7) στοιχίζομαί τι συλλογιζόμενος.— Οὐδετέρως δὲ σημαίνει τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ διαφέρω, ἤτοι εἶμαι διάφορος, διαφορετικός, ἀνόμοιος· ὡς, »Ἀρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαῖοι; ἂν διαφέρουσι, κάμνουσι διαφορὰν ἢλ. εἰ γονεῖς ἢ ἀνατροφή; καὶ »Οὔτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν (Πλάτ.), δὲν διαφέρουσι ὅλη ἀπὸ τὰς γυναῖκας εἰς τίποτε. Ὡς ἐπιτροπολ. τίθεται ἀπροσώπως, »διαφέρει, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν, διαφέρει, εἶναι διαφορά, δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. »Πλεῖστον διαφέρειν, εἶναι μεγάλη διαφορὰ, πράγματι πολὺ ἐκ τούτου. »Οὐδὲν διαφέρειν, ἢ καὶ, »Οὐ διαφέρειν, δὲν διαφέρει, δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν τοῦτο, δὲν κρέμαται ἀπ' αὐτό, δὲν βλάπτει τίποτε· δοτικὴ δὲ προσ. συντασσόμενον, σημαίνει τὸ μέλει, συμφέρει, χρησιμεύει, ἢ τὸ Ἰταλ. Interessare, ὡς »Διαφέρει μοι, ἐμένα μὲ μέλει, »Ἐμοὶ εἰ μηδὲν διαφέρει τῆς πόλεως, ἐὰν δὲν μοὶ ἔμελε περὶ τῆς πόλεως, Ἀντιφ. »Οὐδὲν τῷ Θεῷ διαφέρειν, δὲν τῷ μέλει, δὲν φροντίζει περὶ τούτου ὁ Θεός, Πλούτ. εἰς Ἀγησ. καὶ Θουκυδ. Γ, 41. »Τί ἂν τι αὐτῷ διαφέρειν, αὐτὸς ἔχει πρὸς τούτους καὶ ἴδιον, ξεχωριστὸν ἐνδιαφέρον, Schaef. Διον. συνδ. σ. 295. »Τί δ' ὑμῖν διαφέρειν; τί σᾶς μέλει, τί σᾶς ὠφελεῖ. ἢ τί σᾶς ἐνδιαφέρει; καὶ »Τί σοι τοῦτο διαφέρειν; (Πλάτ.) τί τὸ ἐνδιαφέρει; τί σοὶ χρησιμεύει; τί διάφορον ἔχεις ἐκ τούτου; Συντάσσ. καὶ γεν. τοῦ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου μέλει τινί· π. χ. τῆς πόλεως, ἀντὶ περὶ τῆς πόλεως, ὡς ἀνωτέρω, ἢ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. π. χ. ἀποθανεῖν· καὶ »Οὐδὲν ἂν σοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι. Λέγεται δὲ, πλὴν οὐχὶ τόσον συνήθως, καὶ »Διαφέρειν τινός εἰς τι, (Ξεν. Ἑ. Ἑ. 1, 3, 1.) εἶτ' ἔσει διαφορετικὸς εἴς τι· καὶ »Τινὸς πρός τι καὶ τινι, ἀντὶ τοῦ εἶσθαι διαφορετικὸς ἀπὸ ἄλλον τινα εἴς τι, ὑπερβαίνειν τινὰ εἴς τι, ὡς παρ' Ἡσιοδ. »Τοσσοῦτον ἀνοΐᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων. Καὶ ἐὰν ὁ νοῦς τῆς ὑποθέσεως ἦναι ἐπὶ καλοῦ, σημαίνει τὸ »Διαφέρειν τινός τινι, ἢ μετὰ τῆς ἐν, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ ἄλλης τινός, ἢ κατ' ἔλλειψιν αὐτῶν τῶν Προθέτ., ὡς καὶ ἐπί τινι, τὸ προτιμᾶσθαι, ὑπερέχειν, προέχειν, ἐξέχειν, ὡς παρὰ Πλάτ. »Διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν· καὶ Ἡσιοδ. »Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ· ὅθεν εἶμαι ἐξαιρέτως καλὸς, ὠφέλιμος εἴς ἕνα πρᾶγμα, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ συμφέρω, λυτελῶ, ὡς παρὰ Δίωνι Κασ. ΜΔ, 24. »Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα· καὶ παρ' Ἡρωδιαν. Β'. »Τοῦ δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος.— Παθητ. ῥίπτομαι εἰς διάφορα μέρη, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) εἶμαι διαφορετικὸς κατά τι, κίτ. πράγμ. καὶ, ἡτινός τινι, ἢ ἐν τινι, ἢ, ἐπὶ τινι, σπανίως δὲ μετὰ τοῦ ἤ, διαφέρω ἀπό τινα κατά τι πρᾶγμα, εἶμαι διαφορετικὸς ἀπὸ ἄλλον κατά τι· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. »Διαφέρει τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μὴ, ἡ οὐσία τοῦ ἐραστοῦ εἶναι διαφορετικὴ παρὲξ ἡ οὐσία τοῦ μὴ ἐραστοῦ, Πλατ. Φαιδρ. σελ. 228. Δ. Νομικ. 1. σ. 635. Ε. καὶ Ξενοφ. Προσόδ. 4, 25. »Οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργύρια, ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἐμνημόνευον ὅτα αὐτά, δὲν εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα καθὼς αὐτὰ κτλ. 3) »Διαφέρεσθαί τινος, μετά τινος, ἢ, πρός τινα, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, μὴ ὁμόφωνος, διαφωνῶ ἀπὸ ἄλλον τινά, διὰ ἕνα πρᾶγμα, »τινί ἢ περί τινος· ὡς παρὰ Πλατ. Ἱππ. »Καὶ δὴ καὶ ὧν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα· καὶ Πολιτ. Α'. »Ἕστω· ἵνα μὴ σοὶ διαφερώμεθα· ἔτι δὲ, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔχω διαφοράν μὲ κάνένα, εἶμαι εἰς ἔριδα, φιλονεικίαν, ἔχω λογομαχίαν, φιλονεικίαν μὲ κάνένα. »Τινὶ ἢ πρός τινων, διὰ ἕνα πρᾶγμα, »περί τινος, ἢ, ἀμφί τινι· ὅθεν ἐνεργ. »Τὸ διαφέρον, ἡ διαφορὰ, τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ φιλονεικία. 4) ἐπὶ καλοῦ, εὖ ἔχω, διαπρέπω, ὑπερβαίνω τινά, δείκνυμαι καλλίτερος, ἐπιτηδειότερος παρ' αὐτὸς εἰς ἕνα πρᾶγμα, »τινί, ἐν τινι, ἢ ἐπί τινι, »ἢ ὁπωσοῦν κατάτι, »τίνι· ὅθεν 5) κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως ὠφελεῖν, χρησιμεύειν εἴς τι, »τινί, ὡς καὶ τὸ συμφέρειν· ὅθεν ἐνεργ. »τὸ διαφέρον, ὄφελος, συμφέρον, ἐντερέσσον, ἰσοδύναμον μὲ τὸ, »συμφέρον. 6) παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 600· καὶ 982. »Οὐ διαφέρομαι, δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ· καθὼς καὶ τὸ παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. Δ'. δ', 11. παρὰ δὲ Λίτων. συχνάκις τὸ »Διαφέρομαι πρός τι, ἀντὶ τοῦ, μὲ μέλει, ἐντερεσσάρομαι. (Ἡ λέξις ὅλη εἶναι Μεσαιωνική.)

Διαφεύγω, Μ. εὔθυμαι (φεύγω). Φεύγω διά μέσου τινός, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, γλυτώνω, λυτρώνομαι ἀπό ἕνα κίνδυνον κτλ. (Πλάτ. καὶ Θουκυδ.) μετά αἰτιατ. »Διαφεύγειν νόσον, γλυτώνω ἀπό μίαν ἀρρωστίαν. Ὅμως »Διαφεύγει με, ἐγὼ, τυγχάνω νά μὴ παρατηρήσω τί, λησμονῶ τι κατά συμβεβηκός καὶ χωρίς τὴν θέλησίν μου· ὅθεν

Διαφευκτικός, ἡ, όν. Εὔκολος εἰς τὸ νά ἀποφεύγῃ καὶ νά γλυτώνῃ ἀπό τοὺς κινδύνους, καὶ εἰς τὸ διεκπίπτειν, ἀποφευκτικός, Δουκ. Τίμ.

Διαφευξις, εως, ἡ. Τὸ φεύγειν ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, τὰ διαχωρίζεσθαι, σκορπίζεσθαι καὶ φεύγει ὁ ἕνας ἀπό τὸν ἄλλον διά νά γλυτώσουν ἡ φυγή, Θουκυδ. Γ'. 23. 2) ἀποφυγή, λύτρωσις ἐκ τοῦ κινδύνου κτλ., Διον. Κασ.

Διαφημίζω, Μ. ἴσω, ποιητ. ἴξω (φημίζω). Ἐξαπλόνω, διαδίδω τὴν φήμην, ἢ φανερόνω τι διά φήμης, κοινολογῶ, Διον. Ἁλικ. Ια'. 46. καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ὡσαύτως, Διον. Περιηγ. »Τοῖς . . . διαφημίζαντος.

Διαφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ διαφθείρων, ὅς τις διαφθείρει, χαλᾷ, Πολυδ., ἐκ τοῦ

Διαφθείρω, Μ. ερῶ, ἐπικ. καὶ, διαφθίρτω, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ν, 625 (φθείρω). Ἐνεργ. Κατὰ πολλὰ φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, χαλῶ· ἐξολεθρεύω, ἐξουδενῶ, Ἰλ. Ἐὸ γένει, μεταβάλλω, καὶ κυρ. χειροτερεύω τί, κατά τάς πλέον διαφορετικάς σημασίας, ὡς, βλάπτω, ζημιόνω· φονεύω, σκοτόνω (Ἡροδ.)· πλανῶ, ἀπατῶ· ἀφροδισιάζω· κοιλαίνω τι, ὡς νόμισμα ἢ γράμματα· προδίδω· μοιχεύω ἢ πορνεύω, ἐντροπιάζω μίαν κόρην. Ὁ τρόπος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως διορίζεται κατὰ τὸ νόημα τῆς περιόδου, καθὼς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. Δ', 51. 52, 53. »Ἤθελεν εἶναι εἰς φόβον διά τὸ παιδίον του μήπως ἤθελον τινές τὸ διαφθείρωσιν· ὁ δὲ Σωκράτης εἰρωνικῶς εἶπε τὸ »Ἀποκτείναι, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ἐνόησε διὰ τοῦ »Διαφθείρειν, τό εἰς ἔρωτας ἀπατῆσαι, ἢ ἐκτρέψαι αὐτό. Οὕτω λέγεται καὶ ἐπὶ Βριτῶν, καὶ ἄλλων, »Διαφθείρειν, δωροδοκῶ, τοὺς ἀπατῶ μὲ τὰ δῶρα, τοὺς κάμνω νά ἐκτραπῶσι τοῦ δικαίου· καὶ »Διαφθείρειν γυναῖκα, ἢ κόρην, πλανῶ, ἤτοι μοιχεύω, πορνεύω, πέρνω, καλῶ τῆς μὲν γυναικὸς τὴν τιμὴν τοῦ γάμου, τῆς δὲ κόρης τὴν παρθενίαν· ὅθεν τὸ ἐντελῶς ἀφανίζω, καὶ ἐπὶ μὲν ζώων τό, καταβοσκίζω, ὡς Ξενοφ. Κύρ. Α'. 4, 7. »Ἀρκοῦσι τε πολλοὺς ἤδη πλησιάσαντας διεφθείρακεν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τό, φονεύω, ὡς παρ' αὐτῷ Ἱερ. Γ', 8. »Πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τοὺς τυράννους διαφθαρέντας, φονευμένους δηλ. οὕτω δὲ καὶ τό, »διαφθείρειν ψυχήν, ἢ, γνώμην τινός, πλανῶ, ἀπὸ καλὴν ἀποκαταστάσιν κακήν καὶ ἀχρείαν. Τὸ δὲ »Διαφθείρει βίοιο, ἀντὶ τοῦ ἐξοδεύει κακῶς καὶ ἀσώτως τὰ ὑπάρχοντά του. Ἐν δὲ Εὐριπ. Μηδ. 1055. »Χεῖρα δ' οὐ διαφθείρω, δὲν ἀδυνατίζει ἡ χείρ μου διά τῆς συμπαθείας. 2) οὐδετ. »Διαφθείρειν τινός, γίνεσθαι κατά τι πρᾶγμα χειρότερος. »Διαφθείρει τοῦ χρώματος, τοῦ προσώπου, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, τὴν ὄψιν ὑπό φόβου, Πλατ. Φαίδ. σελ. 117. Β. — Παθητ. σημαίνει τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τὸ ἐνεργητικόν. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. »Διαφθείρεσθαι ὑμᾶτα, ἀντὶ ἀδυνατίζει, σκοτίζεσθαι. Παρ' Ἡροδ. 1, 38. »Τὴν ἀκοὴν διεφθαρμένος, ἀντὶ κωφός· ἁπλῶς δὲ, διεφθαρμένος (παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 10. σλ. 614. Β.), ἀντὶ, σαπημένος, σαπρός, κατατετηκώς. »Διεφθαρτον, ἔγουε κολοβὸς κατὰ τὰ μέλη, Ἡροδ. 1, 34. »Φρενῶν διαφθορήν, = φρενοβλάβειαν, Εὐριπ. Παροιτοῦ τοῦ συνήθους παθητ. μέλλ. διαφθαρήσομαι ἔχει ὁ Ἡροδ. (8, 108. 9, 42) καὶ τὸν μέσ. μέλλ. διαφθερέομαι, ἐν τῇ παθητ. σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀφανίζεσθαι, ἀπόλλυσθαι. Περὶ δὲ τοῦ νομιζομένου μέσου Ἀορ. β'. διεφθαρέατο (παρ' Ἡροδ. 8, 90), ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σελ. 240. Ὁ παρακ. »Διέφθορα· ἐνλοῖ. εἶμαι βλαμμένος κατὰ τὰς φρένας φρενοβλαβής, παραπαλαιτμένος, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 128. ἔτι δὲ, ἀπωλόμην, ὤλωλα, ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα· ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ χρῶνται τούτῳ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. διέφθειρα, Valck. Ἱππ. 1014.

*Διαφθενέω, τὸ ἐπιτετ. φθένω, Πλουτ.

Διαφθονέομαι (φθονέομαι). Ἀπὸ φθόνου κατατρῶ εἰς δυστυχίαν, δυστυχῶ διά τὸν πρὸς ἐμὲ φθόνον τῶν ἄλλων, Ἰσοκρ. παρὰ δὲ Χρυσ. μέσως μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ φθονῶ. Παρὰ δὲ Διον. Ἁλικ. Β'. 45. ἀναγνωστέα ἐσφάλμ. »Διεφθόνησαν, ἀντὶ, διαπεφωνήκασι.

Διαφθορά, ᾶς, ἡ (διαφθείρω). Χειροτέρευσις, χαλασμός, ἡ ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς τὸ κακὸν παρεκτροπή· πλάνη, ἀπάτη, Ξενοφ. »Διαφθορὰ νόσου. Καὶ »Διαφθορὰ κριτῶν, (παρ' Ἀριστ.) ἡ διά δώρων καταφρόνησις καὶ ψεφορά τοῦ δικαίου. ὠροδοκία· ἐπὶ δὲ στρατεύματος καὶ πόλεως, ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, παιτελὴς νέκη, χαλασμός, ὄλεθρος, Θουκ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, θάνατος, φόνος, ὄλεθρος· ἀντὶ δὲ παιδίων ἡ κοράσιον, πλάνη, ἐντροπιασμός, μίξις σαρκική. »Διαφθορὰ τῶν φρενῶν, φρενοβλάβεια, παραπαλισμὸς τοῦ νοός, ὅταν χάσῃ τις τὰς φρένας του.

Διαφθορεύς, έως, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις φθείρει, χαλᾷ, ἀφανίζει κατὰ κράτος, ἢ πλανᾷ τοὺς νέους, τάς κόρας, ἢ τοὺς κριτὰ μὲ δῶρα, Valck. Ἱππ. 682.

Διαφθορέω, = διαφθείρω, καὶ παθ. διαφθορέομαι, παρ' Ἡροδότ. »Διαφθορεόμενος ὑπὸ κυνῶν, ἀντὶ, διαφθορούμενος.

Διαφθόρημα, τό, παρὰ Σουϊδ. (ἐν Δ. Ἀρεταῖος) »Διαφθορήματα, ἀντὶ ἀφανίσματα, περιττώματα τῆς κοιλίας· ἐσφάλμ. ἴσως ἀντὶ »Διαφορήματα.

Διαφίημι, Μ. διαφήσω (ἀφίημι). Ἀφήνω τινὰ νά ὑπάγῃ διὰ μέσου, ἢ ἀφίνω, παραιτῶ διόλου, τελείως· ἀπολύω, δίδω ἄδειαν νά ἀπέλθῃ, Ξεν. Ἑλλ. Δ'. »Οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα. (Περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε ἀφίημι.)

Διαφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Φιλονεικῶ, ἐρίζομαι, μάχομαι, ἢ συνερίζομαι, ἀμιλλῶμαι μετά τινος, Πλούτ.

Διαφιλοτιμέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) »πρός τινα, ἢ τινί. Ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος, πάσχω νά τόν ὑπερβῶ καὶ ἐπομ. νά τιμήσω διά τοῦτο, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. 7, 2.

Διαφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Καίω διόλου, κατακαίω, Πλούτ.

Διάφλυξις, εως, ἡ. Ὑπέρβλυσις· καὶ »Διαφλυχθείσαν, διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα· καὶ, »Διαφλύουσαν, ὑγραίνουσα, ἐκ τοῦ διαφλύω, τὸ χύνω, ὑγραίνω, γαμίζω μὲ ὑγρασίαν, Γαληνοῦ Γλωσσ.

Διαφοβέω, ῶ. Κατὰ πολλὰ φοβέω, φοβίζω.

Διαφόβημα, ατος, τό. Μέγα φόβισμα, φόβος. ἀμφ.

Διαφοιβάζω, Μ. άσω, καὶ διαφοιβάω (φοιβάζω). Φέρω τινὰ εἰς σφοδρὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν, πάθος. Παλητ. διαφοιβάζομαι, μαίνομαι, τρελλαίνομαι, παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 332. »Λέγεις τὸν ἄνδρα διαπεφοιβᾶσθαι, παρὰ τὸν Φοίβον, ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανίᾳ τινὶ ὁμοιότητι πάσχουσι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνωσε »Διαπεφοιτᾶσθαι, ὅπερ εἶναι καὶ προτιμώτερον, διότι τὸ, φοιτᾶν, καὶ τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ μανίας, καὶ τρέλλας, ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ »Φοιβάζειν, καὶ τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα, ἐπὶ τοῦ τῶν χρημάτων ἐνθουσιασμοῦ.

Διαφοινίσσω, τὸ ἐπιτατ. φοινίσσω. Ζήτ. τοῦτο. Ἱππογρ.

Διαφοιτάω, ῶ· καὶ Ἰωνικ. Διαφοιτέω, Μ. ήσω (φοιτάω). Σκορπίζομαι, ξεχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἐξαπλόνομαι· περιέρχομαι, περιπλανῶμαι· στέλλεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασπείρεσθαι (λέγεται κυρ. ἐπὶ στρατεύματος, ὅταν τὰ σώματα αὐτοῦ διασκορπίζωνται, ξεχωρίζωνται δηλ. ἀπ' ἀναμεταξύ των, καὶ ἐξαπλόνωνται εἰς ἕνα κάμπον, ἢ περικυκλώνουν μίαν πόλιν (καὶ ἐντεῦθεν ἡ διὰ χωρισμὸν καὶ ἀπόστασιν σημασία, ἐκ τοῦ φοιτᾶν, τὸ ὁρμᾶν καὶ περιοδεύειν), μετὰ γενικ. παρ' Ἡροδότ. 1, 60. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ γεν., Ἀριστ. Ὄρν. 560., ἢ μετὰ τῆς κατά, ἢ εἰς καὶ αἰτ. »Κήρυκες διεφοίτων κατὰ τὴν Ἰταλίαν. »Λόγος διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. »Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα, Ἡρωδ. βιβλ. ζ. 2) παρὰ Ξενοφ. Κυν. Γ, 3. »Βκρεῖος διαφοιτῶσιν, ὁρμῶσι, τρέχουσι δηλ., λέξις κυνηγετική, λεγομένη ἐπὶ τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν (διὰ τὰ λαγωνικὰ) διὰ τὸ τρέξιμον αὐτῶν. 3) ἐνθουσιαστικῶς ὁρμῶ, διεγείρω τινὰ εἰς μανίαν καὶ τρέλλαν· καὶ, διαφοιτάομαι, τρελλαίνομαι, μαίνομαι. Ἴδε Διαφοιβάζομαι.

Διαφορά, ᾶς, ἡ. Τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀσυμφωνία· ἔρις, φιλονεικία, καὶ ἐν τῷ πληθυντ. παρ' Ἡροδ. κρίσις (δίκη), κριτολογία· ἀποστασία, ἐπανάστασις· ἔχθρα, διχόνοια, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α'. »Ἀλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἀρχὴν μᾶλλον τῆς διαφορᾶς.« 3) διάφορον, ὅ ἐστιν ὑπόθεσις φιλονεικίας (Κύριλλ. Τουρκ.), ζήτημα, περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν, ὡς ὅταν λέγωμεν, ἐγὼ ἔχω διαφορὰν μὲ τὸν δεῖνα. 4) κέρδος, ὄφελος, συμφέρον (ἐντεῦθεν), ἄσπρα, ἴδε διαφέρω. 5) ἐπὶ ἐννοίας ἕξεως, ἐξαιρετότης, πρωτίμησις, ἀξιολογότης, τὸ προέχειν, ἐξέχειν εἴς τι, Πλατ. Τιμ. σ. 23. Α.

Διαφορέω, ῶ. = διαφέρω. Φέρω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ἐξαπλόνω, διακομίζω, Ὀδ. Τ, 333. 2) φέρω τὸ ἕνα ἐνῶ καὶ τὸ ἄλλο ἄλλου· πέρνω καὶ φέρνω τι εἰς ἄλλο μέρος, ἀποκομίζω· διαιρίζω, Ἡροδ. 1, 88. 3) διαιρῶ, σκορπίζω· ξεσχίζω, κατακιράττω· διακτῶ, ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, Ἡροδ. 7, 10. Ἀριστοφ. Ἱππ. 204. Ὄρν. 338. 355. τροπικ. ἐπὶ πρισμάτων, καὶ τῶν τοιούτων, σκορπίζεσθαι, ξεκρίζεσθαι. 2) τούτῳ τῷ τύπῳ φαίνεται κυρίως ἀνήκουσα ἡ σημασία τοῦ, χωνεύω, ἤτοι μεταβιβάζω τὰ φαγητὰ διὰ τοῦ σώματος, καὶ ἡ τοῦ, ἐξαιμίζω, ἤτοι ἐκβάλλω αὐτὰ ἔξω διὰ τῆς κοιλίας, τοῦ ἰδρῶτος, ἢ διανοῆς κτ. ὡς παρ' Ἀλεξ. Ἀφρ. »Διαφορεῖ τὰ περιττώματα. 3) ἀμεταβ. ἔχω διττὴν, διῃρημένην γνώμην, ἔχω δύο γνώμας, εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπορίαν ἢ ἀμηχανίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, τί ν' ἀποφασίσω, ὡς παρὰ Πλ. Προβλ. Συμποσ. 1, 9. »Περίττωσις διαφορεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀμηχανίᾳ εἶναι περίττωσις, στενοχωρεῖσθαι· καὶ παρὰ τοῖς Ο'. »Διαφορεῖν τινάς, ἀντὶ τοῦ παίζω τινάς, ἔχω ὡς τρελούς.

Διαφόρημα, ατος, τό. Τὸ κατακερματισμένον, κατατεταρτισμένον, ῥιγμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) ὅ,τι ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐξατμίζεται, διαχώρημα, κόπρος· καὶ τὸ χωνευμένον· ὀδύνη παρὰ Σουϊδ. (ἐν Α. Ἀρεταίου) »Διαφορήματα, τὰ περιττώματα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος. 3) παρὰ τοῖς Ο', ἀντὶ τοῦ, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως, ἡ. Διαίρεσις, κατατεταρτισμός. 2) χώνευσις, καὶ ἡ ἐξατμισις ἢ διὰ τῆς ἀδήλου διακινοῦς, καὶ τοῦ ἱδρῶτος. 3) ἀνάλυσις, διάλυσις, σκόρπισις ἑνὸς πρίσματος· καὶ ἡ κάθαρσις, ἡ ἐκένωσις διὰ τῆς κοιλίας.

Διαφορητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διατεταρτίζειν, διαιρεῖν, διαλύειν, ἐκβάλλειν διὰ ἱδρῶτος, ἢ ἄλλης τινὸς ὁδοῦ, εἰς τὸ κινεῖν τὸν ἱδρῶτα, ἢ τὴν κάθαρσιν τῆς κοιλίας, παρ' Ἱπποκρ. »Διαφορητικὴ δύναμις· καὶ »Διαφορητικὰ φάρμακα.

*Διαφορία, = διαφορά.

Διαφορογεννής, έος, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἀπὸ διάφορα γένη, Νικήτ. Χρον. Θ'. 10.

Διάφορος, ου, ὁ, ἡ (διαφέρω). Διαφορετικός, ἔχων διαφορὰν καὶ ἀνομοιότητα, Πλατ. Πολ. Β'. »Οὐδὲν ἐν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῦν καὶ, »ὁδοῦ διαφόρου, Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. 2) ὅστις διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ προτερήματα, ἐξαίρετος, ἔξοχος, λαμπρός, Πλάτ. 3) διαφορετικὸς κατὰ τὴν γνώμην· καὶ ἀσύμφωνος, μαλωμένος· ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος, ἀντικείμενος, ἐναντίος, μετὰ δοτικ., ὡς καὶ τό, »Διαφέρεσθαι τινίσι, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. καὶ ς'. »Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοισιν· καὶ »Διάφορον πρᾶγμα, παρὰ Θουκυδ. 4) τὸ προσηνοῦν διαφορά, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σκοπῇ καὶ στοχάζηται τις· καὶ μάλιστα, ἐκεῖνο, ὅπερ φέρει διάφορον, κέρδος, ἢ ὄφελος. 5) τὸ διάφορον, οὐδέτ. οὐσιαστ., ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ὅλα τὰ τέσσαρα σημαινόμενα τῆς λέξεως διαφορά. ἴδε 1) διαφορά. 2) ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ διάφορον, κέρδος, ὄφελος, (interesse), χρήματα, ἔξοδα, ὁ τόκος, κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. »Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι· καὶ Διον. Ἁλικ. »Ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικράν, δηλ. πολλοῦ ἀναλώματος, ἢ πολλῶν χρημάτων. 3) ἔχθρα, μῖσος, ἀσυμφωνία, διαφωνία, φιλονεικία, ἐναντιότης· 4) ἡ πρὸς μάχην, καὶ φιλονεικίαν ὑπόθεσις, αἰτία· καὶ τὸ ὑποκείμενον, περὶ οὗ ἡ φιλονεικία καὶ ἡ μάχη γίνεται, ζήτημα, ἡ πρᾶγμα· ὅθεν

Διαφορότης, ητος, ἡ, ἀντὶ τοῦ Διαφορά. Διαφορετικότης, ἀνομοιότης, Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρις.

Διαφόρως, Ἐπίρ. Μὲ διαφορὰν, μὲ διαφορετικὸν τρόπον. 2) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν, κατὰ τρόπον, ὥστε ἐξέχει τις ἀπὸ τῶν ἄλλων· συνωνυμεῖ μὲ τὸ διαφερόντως.

Διάφραγμα, ατος, τό. Φράγμα, φράκτη περικλείουσα, ἢ διαχωρίζουσά τι, ὁ μεταξὺ τοῖχος, Θουκυδ. Α'. »Διπλῆν διαφράγματι καλύβην. 2) ὁ ὑμήν, ἢ ὁ μῦς, ὅς τις διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐντόσθια, παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει καὶ ὁ χόνδρος, ὅς τις διαχωρίζει τοὺς δύο σωλῆνας τῆς ῥινὸς (μύτης), διάφραγμα καλεῖται· ἐκ τοῦ

Διαφράγνυμι, Μ. φράξω (φράγνυμι). Διαχωρίζω, στερεώνω τι, φράζω διὰ τοίχους, ἢ φραγῆς ἕνα τι, τὸ φράζω εἰς τὸ μέσον, »Ἐκέλευε τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη τοῦ ὄρους διαφράττεσθαι τείχεσι,« Ἡρωδιαν. Β'. Καὶ φράζω τι ὁλόγυρα μὲ φράκτην, ἢ χαρακώνω τί· μεταφ. ἐμφράσσω, ἀποκλείω τι, στουπώνω.

Διαφραδέως, Ἐπίρ. Καθαρῶς, φανερῶς, Ἱππ.

Διαφραδής, έος, ὁ, ἡ (διαφράζω). Ῥητῶς ἐκφρασμένος, καθαρός, φανερός, εὐκολοκατάληπτος, Ἱππ.

* Διαφράζω (φράζω). Διέλου φράζω τί, διασαφῶ, ῥητῶς καὶ σαφῶς λέγω τί, διηγοῦμαι, φανερόνω, μηνύω, »τινί τι.« Ἰλ. Σ, 9. καὶ Ὀδ. Ζ, 47. Π, 590. Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν ἐπικ. Ἀόρ. διαπέφραδον, ὡς, Τ, 340. »Ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.« ἴδε καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. δ', 378.

Διαφράσσω, καὶ Ἀττ. διαφράττω, Μ. ξω, = διαφράγνυμι.

Διαφρέω, Μ. φρήσω, Ἀριστ. Ὄρν, 194. συνήθ. διαφρήσομαι. Ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἔμβῃ μέσα, περνῶ τι διὰ μέσου. (Ἡ καθ' αὐτὸ πρωτότυπος λέξις φρέω δὲν ἀπαντᾷ που ὡς ἁπλῆ, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συνθέσει διά τῶν προθέσεων διά, εἰς, ἐκ.)

Διαφρίσσω. Κατὰ πολλὰ φρίττω. Πολυβ.

Διαφροντίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φροντίζω). Στοχάζομαί τι καλῶς, ἢ διέλου, (παρ' Ἱπποκράτ. σελ. 280.) θεωρῶ, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. 2) ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τινος, ἢ φροντίζω περίττωσις. 3) ἐφευρίσκω τι, συλλογιζόμενος, ἐπινοῶ· καὶ κατασκευάζω, τελειόνω τί. Αἰλ. Π. Ἱστορ. Β'. 21. »Διαφροντίζειν τὸ δρᾶμα,« πλάττειν, ἐπινοεῖν, ἐψευρίσκειν διὰ τοῦ νοός.

Δίαφρος, ου, ὁ, ἡ (ἅρμα). Μὲ ἅρμα μεμυγμένος, Γαλην. Γλωσσ.

Διαφρουρέω, ῶ (φρουρέω). Μένω ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ διορία τῆς φρουρᾶς μου, τοῦ φυλάττειν καὶ ἵστασθαι ὡς φύλαξ· μεταφ. παρ' Αἰσχύλ. Ψυχαγ. »Διαπεφρούρηται βίος,« ἀντὶ τοῦ, ἡ φρουρὰ τῆς ζωῆς, ἡ ζωὴ δηλ. σχεδὸν ἐτελείωσεν· ἄλλοι δὲ »Διαπεφρούδηται ἀνέγνωσαν, ὅ ἐστι, φρυδὸς ἔστιν ὁ βίος, Ἡσύχ.

Διαφρυκτόω, ῶ· τὸ αὐτὸ καὶ διαφρίζομαι. Δίδω, κυρ. ἐν ταῖς εὐλογαῖς, τὴν ψῆφόν μου, ἐκ τοῦ »Φρυκτός,« συνυποννοουμένου »Κύαμος,« ἐπειδὴ ἐψηφηφόρουν μὲ καψαλισμένα (ψημένα) κουκία. Ἴδε φρυκτός.

Διαφυάς, άδος, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ Διαφυγή, Διοδ. Σικ.

Διαφυγγάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, Διαφεύγω.

Διαφυγή, ῆς, ἡ (διαφεύγω). Ἔκφυγή, πρόφασις· καὶ καταφύγιον.

Διαφυή, ῆς, ἡ (διαφύω). Πᾶν εἶτε εἶναι αὐξημένον μεταξύ ἄλλου, κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἐκφύσεως διαχωρίζει τὸ ἄλλο· ἐξαιρ. δὲ καλεῖται οὕτω τὸ γόνυ καὶ οἱ κόμποι, τοὺς ὁποίους ἔχει ὁ κορμὸς τοῦ καλάμου, καὶ ἄλλων τοιούτων φυτῶν, οἱ ὁποῖοι χωρίζουσι, καὶ ἐν ταὐτῷ συνδέουσι τὰ συνεχῆ μέρη ὅλου τοῦ βλαστήματος· λέγεται δὲ καὶ ἡ κλείδωσις (ξυμβολή) κατὰ τὸ σῶμα τῶν ζώων, Πλάτ. »Τὰ μὲν ὀστᾶ ἐστὶ στερεὰ καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων,« εἰσὶ δηλ. κεχωρισμένα ἓν τῷ μεταξὺ διὰ διαστημάτων, ἢ κομμάτων, συνέχονται δὲ μ' ὅλον τοῦτο διὰ συμβολῶν, ὅ ἐστι διὰ συνδετικῶν μελῶν. 2) κάθε ἕνωσις, ἁρμογὴ τῶν μελῶν. 3) μετοτοιχον. 4) μία σειρὰ πραγμάτων κειμένων, τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, π. χ. μία σειρὰ ἀπὸ ἄμμον, ἑτέρα ἀπὸ πέτρας κτλ. ἴδε καὶ μία φλέβα πέτρας τινος, μετάλλου, γῆς, ἡ ὁποία φυτικῶς διαπερᾷ μίαν ἄλλην ὕλην· καὶ μεταφ. γλῶσσα γῆς. 5) διάστημα, διάλειμμα, σχισμάδα, χαραμάδα, ζουγρανισμάδα, ἢ τοιοῦτό τι σημεῖον, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε. δ'. 29. »Κάρυα, οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν,« ἢ περὶ τὰ καρύδια ἐξοχή, κόχη, χαραμάδα, χώρισμα, ὁ τόπος, ὅπου χωρίζονται εἰς δύο, καὶ τὰ τοιαῦτα τὰ μεταξὺ ὡς κόχη αὐξανόμενα. Ὁ Πλούτ. (Κικ. Α'.) συντάττει τὸ »Διαφυὴν ἐρεβίνθου« μετὰ τοῦ, »Ῥινὸς διαστολήν,« incisura, Λατ.

* Διαφυλακτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ

διαφυλάττω. Πρέπων, ἄξιος νὰ διαφυλαχθῇ, διατηρηθῇ, Ξενοφ. Κ. Π. 5, 3, 43.

Διαφυλακτικός, ή, όν. Ὁ διὰ πάντα φυλάττων, κρατῶν, διατηρῶν, διατηρητικός, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαφυλάσσω, καὶ Ἀττ. διαφυλάττω, Μ. ξω (φυλάσσω). Σκεπάζω τι διὰ νὰ φυλαχθῇ, φυλάττω προσεκτικῶς, ἢ διὰ πάντα, ἢ εἰς ἀσφάλειαν, Ξενοφ. Παιδ. Ε'. «Διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν». 2) διατηρῶ· καὶ ἐλευθερόνω, γλυτόνω, λυτρόνω, σώζω, Ἡροδ. 2, 121, 1. 8, 107.

Διάφυμι, τὸ αὐτὸ καὶ διαφύομαι. Ξεχωρίζομαι, ἀναχωρῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Χρόνος διέφυ», Ἡροδ. 1, 61, παρῆλθεν, ἐπέρασε. Ζήτ. καὶ Διαφύω.

Διάφυξις, εως, ἡ, παρὰ Πλουτ. εἰς Γράχ. 5. ἀντὶ τοῦ, διάφυξις, καθὼς καὶ ἐν Χειρογρ. ἀναγιν.

Διαφυράω, ῶ, Μ. ήσω (φυράω). Κατὰ πολλὰ φυράω, ζυμόνω.

Διαφυσάω, ῶ, Μ. ήσω (φυσάω). Διέλου φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) διασκορπίζω τι, διώκω διὰ τοῦ φυσήματος· καὶ μετατοπίζω, ἢ κινῶ τι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φυσῶντάς το. 3) οὐσ. ἐξατμίζομαι· ὅθεν

Διαφύσησις, εως, ἡ. Τὸ συνεχὲς φύσημα, καὶ ἡ διὰ τοῦ φυσήματος κίνησις, ἢ διασκορπισις. 2) ἡ ἐξάτμισις, ἐναπνοή· ὅθεν παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. Π'. 4. «Περιττώσεις καὶ διαφυσήσεις», τὸ βεύβιμον, ἢ ἡ πορδή. (υυ—υ)

Διάφυσις, εως, ἡ (διαφύω). Ἡ βλάστησις, φύτρωσις τοῦ βλαστοῦ διὰ μέσου ἑνὸς φυτοῦ, τὸ φύτρον, Θεόφραστ. 2) = Διαφυή.

Διαφύσσω, Μ. ξω, Ἀόρ. Α', διήφυσσα, Ὀδ. (ἀφύσσω, ἀνμλ.) Ἐξαντλῶ, ἐκκενόω, ἀδειάζω ὑγρόν τι ἀπό ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὅλον, χωρὶς νὰ μείνῃ τι σχεδόν· ὅθεν ἐν Ἰλ. Ν, 507, 508. Ξ, 517. καὶ Υ, 314. 315. «Διὰ δ' ἔντερα χαλκὲς ἤφυσσα, εὐγαλέν ὅλα τὰ ἐντερά του· ἐν δὲ Ὀδ. Τ, 450. «Πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι λικριφὶς ἄξαις», ἀντὶ τοῦ διεξέσχισεν ὁ ἀγριόχοιρος, ἔνδα, καθὼς ὁ Εὐστάθ. λέγει, τὸ «διήφυσεν» ἐνταῦθα «βάθος δηλοῖ τῆς πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου, οἷον πολλῆς ἐκείθεν ὑγρᾶς σαρκὸς ἐξαντληθείσης». καὶ, Ὀδ. Π, 110. «Οἶνον διαφυστόμενοι», κρατῖ, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἀπό τό βουτζὶ εἰς τοὺς κρατῆρας καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰ ποτήρια· παρὰ δὲ Νικάνδρ. Θηρ. 682. «Διήφυσε ποσσὶ χίμετλαν», σχεδὸν τὸ αὐτὸ καθὼς καὶ ἐν Ἀλεξιφαρμ. 573. «Διεχεύατο θρόμβους», διέλυσεν, ἐδιαίρεσεν. πρβ. ἀφύσσω.

Διαφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεταφυτεύω, ξαναφυτεύω, Ἀθήν. σελ. 83. «Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι», Φιλοστρ. σ. 304.

Διαφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. διαφύομαι. Διαβλαστάνω, γεννῶμαι, βλαστάνω, φυτρόνω ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλων, ἢ εἰς τὰ πλάγια (λέγεται ἐπὶ φυτῶν), παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. ὅθεν ἡ Μετοχ. «Τὸ διαπεφυκός», τό μεταξὺ τῶν ἄλλων βλαστῆναν· ἐνγένει, εὑρίσκεσθαί τι, εἶναι μεταξὺ ἄλλου· καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ οὐδέτ. ἀόρ. διέφυν, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 61. «Χρόνος διέφυ», ἤτοι ἐπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ὁ Παρακ. διαπέφυκα, εἶμαι φυσικὰ διαφορετικός, ὡς παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β', 33. «Διαπέφυκεν ἀλλήλοιν, ὅστις ὅμως παρακ. δηλοῖ ἐτι καὶ, εἶναι στερεῶς συναυξημένον μέ τι, στερεᾷ προσκολλημένον εἴς τι, μετὰ γεν., ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Διον. 12., καὶ μεταφορ. παρὰ Δίωνι. Κατσ., μετὰ γενικῆς, εἶμαι εἰδήμων τινὸς πράγματος, οἰκειοποιήθην, ἐκατάλαβα καλῶς, ἔμαθον. (τὸ Ὕψιλον ἔστι μακρὸν, ἐκτὸς εἰμὴ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.)

Διαφωνέω, ῶ (φωνέω). Δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν φωνήν, ὁμιλίαν, καὶ τροπ. κατὰ τὸ φρόνημα, δὲν συμφωνῶ μέ τινα, ἄρα διαφωνῶ, ἀσυμφωνῶ, διαφέρω· ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, «Διαφωνεῖν ταῦτα ἀλλήλοισιν», Ἀριστοτ. Πολ. Ζ'. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παρεκκλίνω, εἶμαι διαφορετικός, ὅθεν ἀντὶ τοῦ διαφέρω· ἐξ οὗ τὸ «Διαφωνεῖται», ἐπὶ ἑνὸς πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ζητεῖται, γίνεται φιλονεικία, ἔρις. 2) παρὰ τοῖς Ὑστέρεις δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω, καὶ γίνομαι διὰ πάντα ἄφωνος, Ο'. Φίλ. καὶ Ἀναπαρχ. 3) ἐλλείπειν τί, ὡς, «Διαφωνεῖ τι τῶν χρημάτων» (Πολύβ.), λείπει ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ ἄσπρα, ὁ λογαριασμός δὲν συμφωνεῖ· καὶ «Οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς», δὲν τοὺς ἔλλειψε τίποτε.

Διαφώνησις, εως, ἡ. Κακοφωνία· ἀσυμφωνία τῆς φωνῆς, διαφορότης, παρατροπὴ τῆς φωνῆς, τοῦ τόνου, τῆς ὁμιλίας, τῆς γνώμης, κ. τ. λ. ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης, διαφορά, διαφωνία.

Διαφωνητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ φέρων, ἢ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀσυμφωνίαν, διαφοράν, παρατροπήν, κ. τ. λ.

Διαφωνία, ίας, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ «Διαφώνησις», ἧς τὸ ἐναντίον «Ὁμοφωνία», Πλάτ. Νομ. Γ. σ. 131.

Διάφωνος, ον, ὁ, ἡ (φωνή). Διάφορος κατὰ τὴν φωνήν, τὸν τόνον, τὸν ἦχον, τὴν γνώμην, κ. τ. λ., ἀσύμφωνος, ἀνόμοιος. Ἐπίρρ. διαφώνως.

Διαφώσκω (φώσκω), = Διαφαύσκω.

Διαφωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φωτίζω). Φωτίζω διόλου, λαμπρύνω, κάμνω τί φωτεινόν, Πλούτ. εἰς Κάτ. 20. «Βίᾳ διαφωτίσας τὸν τόπον», ἤτοι μὲ βίαν ἀποκτήσας φῶς, τόπον, εἴσοδον εἴς τι μέρος.

Διαχάζομαι, τὸ αὐτὸ καὶ διαχωρέω. Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, χωρίζομαι. Τὸ σπανιώτατον, καὶ αὐτὸ οὐδέτ. διαχάζω εὑρίσκεται βέβαιον μόνον παρὰ Ξενοφ. ἀναβ. 4, 8, 18. πρβ. Krüger. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Ζ. α'. 31. ἐν ταῖς σημειώσεσι.

Διαχαίνω (χαίνω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω κατὰ πολλὰ τὸ στόμα, ἢ τὰ χείλη, χάσκω· χασμουριοῦμαι, χασμῶμαι.

Διαχάλασμα, ατος, τό. Τὸ ξετέντωμα, καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα τρύπα, ἢ τὸ διάστημα, ὅταν ἀπολύεται, ἢ ἀφήνεται, ἢ χαυνόνεται, ξετεντόνεται τι· ἐκ τοῦ

Διαχαλάω, ῶ, Μ. άσω (χαλάω). Ἀπολύω, ἀφίνω τι νὰ διαστρεπσῇ· καὶ ἑπομ. ἀνοίγω· ξετεντόνω, διαλύω καὶ χαυνόνω, παρ' Ἀθην. Π'. Ἐπικράτ. «Τὰς ἁρμονίας τε διεχαλᾶ τοῦ σώματος». 2) βάλλω εἰς πραεῖαν κίνησιν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Ζ'. 11. «Διεχαλᾶτ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα», ἤθελε προξενήσῃ ἐν γλυκεῖ καὶ ἐλαφρὸν περιπάτημα, ἔνθα δηλοῖ τὸ μὲν «διατροχάζειν», τὸ τρέχειν εἰς τὰ τέσσαρα (ὡ ἵππος δηλ.), τὸ δὲ διαχαλᾶν, τὸ τρέχειν ἡσύχως καὶ μαλακῶς.

Διαχαράσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (χαράσσω). Κατακόπτω, διαχωρίζω, Διον. Ἁλικ. ς'. Ὁ Πλούτ. συντάτει τοῦτο μετὰ τοῦ «Μορφόω», καὶ σημαίνει τὸ διαμορφάζω, καὶ ἀποχωρίζω.

Διαχαρίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω τι μεταξὺ εἰς πολλούς, Διοδ. Σικ.

Διαχάσκω (χάσκω), = διαχαλάω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 10. καὶ Ἀριστ. Ἱππ. 536.

Διαχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς ἕνα μέρος, ξεχειμωνιάζω, Θεοκνδ. ε'.

Διαχειραγωγέω, ῶ (χειραγωγέω). Ὁδηγῶ, κρατῶ τινα ἐκ τῆς χειρός καὶ τὸν περιῶ εἰς τὸ πέραν μέρος.

Διαχειρία, ίας, ἡ. Μεταχείρισις, τὸ ἔχειν, ἢ κρατεῖν τι εἰς χεῖρας, ὃ ἐστι διοίκησις, κυβέρνησις, ἐξηγία, φροντίς, τὸ αὐτὸ καὶ διαχείρισις. Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θήβ. 701. ἀντὶ τοῦ διαμοίρασις, μερισμός. ἀμφ. ἀναγν.

Διαχειρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χειρίζω). Διὰ χειρὸς ἔχω, βάνω χέρι εἰς ἕνα πρᾶγμα, ἢ μεταχειρίζομαι, ἔχω διὰ χειρός, φροντίζω, διοικῶ, κυβερνῶ, Αἰσχίν. «Ὅσοι διαχειρίζουσίτε τῆς πόλεως· καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν διαχειρίζομαι, τὸ αὐτό· πλὴν σημαίνει ἔτι καὶ βάνω χέρι εἰς τινα, δηλ. φονεύω, σκοτόνω, θανατόνω τινά (διὰ τῆς χειρός ἢ διὰ τοῦ γρόθου), Διονυσ. Ἁλικ. Ζ.10. Πλουτ. εἰς Περικ. καὶ Ἡροδ. ὅθεν

Διαχείρισις, εως, ἡ· καὶ διαχειρισμός, οὗ, ὁ, = διαχειρία, διοίκησις κτ., Θουκ. βιβλ. γ'.

Διαχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω), καὶ διαχειροτονέομαι, Μέσ. Ψηφίζω, διακρίνω καὶ ἀποκαθίζω ἓν ζήτημα διὰ τῆς ψήφου μου ἢ διὰ τῶν πλειόνων ψήφων, καὶ μάλιστα, ὅταν μὲ ὑψωμένας χεῖρας ψηφίζεται, καθὼς π. χ. ὅταν προβάλω ἕνα ζήτημα, καὶ ὅλοι τό δηχθοῦν, καὶ διὰ σημείου καταφάσεως, συνιστοῦσι τό χέρι. Καὶ ἡ τοιαύτη διὰ τῶν χειρῶν ψῆφος, «Διαχειροτονέωσα λέγεται, καθὼς καὶ ἐκείνη ἡ διὰ τῶν ψήφων. «Διαψηφίζομαι», δίδω δηλ. τὴν γνώμην μου διὰ τῶν ψήφων, ἢ διὰ τῶν κυάμων, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. καὶ Δημοσθ. Εὐεργ. Ἴδε καὶ Ἀναιρέω. 2) παρὰ δὲ τοῖς Ὑστέροις, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς χειροτονῶ, ἐκλέγω διὰ τῶν περισσοτέρων ψήφων· ἐν γένει, ἐκλέγω, Δίων Κάσ. καὶ ἄλλοι.

Διαχειροτονία, ίας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν χειρῶν ψῆφος, ἀπόφασις ἑνὸς ζητήματος, ἢ ἡ ἐκλογὴ διὰ μέσου ψηφηφορίας, Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ.

Διαχειρόω, ῶ, Μ. ώσω (χειρόω). Πιάνω μὲ τὰς χεῖρας (βάνω εἰς τό χέρι), καταπλακώνω τινά, ἢ τὸν πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, παρὰ Στράβ. ξ'. σελ. 265., ἔνθα ἀντὶ «διεχειρώσαντου», ἐν Χειρογράφῳ τινί, ὀρθότερον «Διεχειρίσαντου» ἀναγινώσκεται.

Διαχέω, καὶ ἐπικ. παρ' Ὁμήρ. Διαχεύω, Μ. εύσω (χέω, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχύνω. Διέλου χύνω, χύνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη, ἢ ἀγγεῖα· διακόπτω, κόπτω εἰς μεγάλα κομμάτια, ἀνατέμνω. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει μόνον ὁ πληθ. ἀόρ. διέχευαν καὶ μόνον ἐπὶ βοὸς σφαγμένου καὶ δυμάτων, ἀντὶ τοῦ, καταμελίζω, κόπτω ἀδρομερῶς (ἐπειδὴ τὸ μυστύλλειν δηλοῖ κόπτω εἰς μικρότερα κομμάτια), ὡς Ἰλ. Η, 316. «Καὶ μιν (τοὺς βοῦς) διέχευαν ἅπαντα» (καὶ Ὀδ. Γ, 456. Τ, 421. Ξ, 427.), ἔνθα ἐξηγεῖται εἰς ἀδρὰ μέλη διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὕστερον οἱονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ· ἐν γένει, ἐκχύνω, καταχύνω, χύνω διόλου· καὶ ἐπὶ μὲν σκληρῶν καὶ στερρῶν σωμάτων, οἷον μετάλλων, ἀναλύω, κάμνω ῥευστόν τι. ὡς τό, χωνεύω (χωνεύω)· ἐπὶ δὲ ὑγρῶν, βράζω· ἐπὶ δὲ στερεῶς ἱσταμένων πραγμάτων, καταστρέφω, ἀφανίζω· κατασκορπίζω· ματαιόνω (ὡς, «Διαχέειν τὰ βεβουλευμένα»)· ἀνατρέπω, βάλλω ἄνω κάτω· συγχίζω, ἀνακατόνω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, Ἡροδ. 8, 57. ἐπὶ δὲ πρισμάτων, διαλύω, σκορπίζω· καὶ τροπικ. ἐπὶ διαθέσεως, διασκεδάζω, ἱλαρύνω, γαληνιῶ, κάμιω χαρούμενον, τέρπω· ἢ μαλακύνω, καταπραΰνω, ἐλαφρύνω· μετριάζω. Παθητ. ἀναλύεσθαι, χύνεσθαι ἀναλυόμενον, ὡς ἐπὶ χιόνος, καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 16. «Νεκρὸς τεταριχευμένος οὐδὲν διαχέεται· καὶ παρὰ Γρηγορ. «Οἱ πόροι διαχέονται», ἤτοι ἀνοίγονται· παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. συχνάκις διαχέεσθαι δηλοῖ ἐπὶ χαρᾶς, ἐπειδὴ τὸ αἷμα χύνεται μὲ περισσοτέραν ἀφθονίαν ἐκ τῆς καρδίας, ἀντὶ, χαίρομαι, τέρπομαι, ὡς τοῦ χαίροντος μὴ ἐχόντος ἑαυτὸν συνηγεῖν, ἀλλ' ἐκχέοντος εἰς πλατυσμόν· ὅθεν «Διαχεόμενος τρυφῇ» (Πλουτ. περὶ τοῦ ἀκούειν), ἀναλυόμενος εἰς ἡδονὴν καὶ τρυφήν.

*Διαχλαινόω, τό ἐπιτετ. χλαινόω. Ξενοφ., ξιστοπώλης. κυρ. καὶ μεταφ.

Διαχλευάζω, Μ. άσω. τό ἐπιτετ. χλευάζω. Καταπολλὰ χλευάζω, περιπαίζω.

Διαχλιδάω, ῶ. Μ. ήτω. Καταπολλὰ χλιδάω. Παρὰ δὲ Πλουτάρχῳ Ἀλκιβ. «Βαλίζει διαχλιδῶν, ἀντὶ τοῦ «διακεχυμένος τρυφῇ, ἢ διαῤῥέων ὑπὸ τρυφῆς», ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσύχιος, ὅττις καὶ τό, «διαχελιδόνωμαι διὰ τοῦ θρυπτέσθαι ἑρμην. ἐκ τοῦ διαχλίζω. Ζήτ. Χλίω.

Διάχλωρος, ου, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὁποιος ἔχει ἐν τῷ μεταξὺ πρασινοκίτρινας ἀράδας, ἢ ὁ τῷ μεταξὺ πρασινοκίτρινος, Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμ. σελ. 7.

Διαχόω, ῶ. Μ. ώσω, ἀρχαῖος κανονικὸς τύπος ἀντὶ, διαχώννυμι. Γεμίζω, ἀποπληρῶ, τελειόνω τὸν μόλον, ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 97. «Διαχοῦν χώμασι. 2) διαχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω, στερεόνω, ἢ στουπόνω τι διὰ χώματος, ὅ ἐστι μόλου, μὲ χῶμα ὑψωμένον ὡσὰν τεῖχος, Στρᾰβ. Η'. σελ. 356.

Διαχράομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (χρίομαι ἀποιμ.). Ἀδιακόπως ἢ συνήθως μεταχειρίζομαί τι· ἐν γένει, μεταχειρίζομαι πρᾶγμά τι, κάμνω χρῆτιν αὐτοῦ ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ὅτε συντάσσ. δοτ., οἷον, ἐπῄνει, ἔθετι, τρόπῳ ζωῆς, Ἡροδ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παθημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κυριευμένος τις, τὰ ὁποῖα τρόπον τινὰ μεταχειρίζεταί τις, ἀπολαύει, καὶ μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων ἀηδῶν καὶ μὴ τερπνῶν τῷ ἀνθρώπῳ, π. χ. «Διαχρ. τυμφορῇ μεγάλῃ», εἶμαι πάντοτε, ἢ ἐπὶ πολὺ κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην δυστυχίαν, ἢ, «Διαχρ. μόρῳ, ὀλέθρῳ», Ἡροδ. πάσχω κτ. καὶ παρ' Ἀῤῥ. «Τάπτι ὀλίγῳ διαχρῆται χαλεπῶς», μάλις ζῶ μεταχειριζόμενος ὀλίγον νερόν. β) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γένει, μεταχειρίζομαι, διά χειρὸς ἔχω, καταγίνομαι εἴς τι· ἔτι δὲ θεωρῶ, σκοπῶ, μετὰ δοτικ. 3) μεταχειρίζομαί τι ὅλον (σώνω), χαλνῶ, καταξοδεύω, καταναλίσκω, δαπανῶ· ἀφανίζω· καὶ φονεύω, θανατόνω, αἰτ. 3) δανείζομαι ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἢ ἀναμεταξὺ πολλῶν, αἰτ. καὶ παρὰ Δημ. σελ. 877. «Διακεχρημένον τάλαντον», δανεισμένον εἰς πολλοὺς χρεωφειλέτας.

*Διαχρέομαι, ἔτι σὲ, διαχρέωμαι, Ἰων. ἀντὶ, διαχράομαι.

Διάχρηστος, ὁ, ἡ, ἄρτος, παρ' Ἀθην. Γ'., ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Διαχρισμα, ατος, τό. Χρῖσμα, ἄλειμμα, ἔλαιον, ἀλοιφή, χρῶμα, πᾶν μέσον χρησιμεῦον διὰ νὰ ἀλείφῃ, νὰ χρίῃ τινάς· ἐκ τοῦ

Διαχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω μεταξύ, ἢ ἐπάνω, ἢ κατὰ σειράς, ἢ ἀπ' ἔξω, περιαλείφω, ἐπαλείφω, περιχρίω, ἐπιχρίω, Ἀριστοτ.

Διαχρόω, ῶ. Μ. ώσω (χρόω), = διαχρώννυμι.

Διάχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός), καθὼς καὶ «διαλεύκωσις. Χρυσωμένος, καπλατισμένος μὲ μάλαγμα, μαλαμοκαπνισμένος, ἀνακατωμένος, ἢ διυφασμένος, διακεντητὸς μὲ χρυσάφι, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 3.

Διαχρώννυμι, καὶ διαχρωννύω, Μ. χρώσω (χρώννυμι, ἀνωμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχρόω. Χρωματίζω, ζωγραφίζω ἐκ νέου, ἢ διορθόνω τὰ βεβλαμμένα μέρη μὲ νέα χρώματα· βάπτω τι, ἢ ἀλείφω, ἢ μουρδαρεύω.

Διάχυσις, εως, ἡ (διαχέω). Ἐχείλισμα, ἔκχυσις, πλημμύρα ὕδατος. 2) ἐξάπλωσις, διασκόρπισις, ἀραίωσις καὶ περίχυσις, ἀνάλυσις. Πλούτ. Μάρ. 37. «Διάχυσις λιμνώδησε», ἐξάπλωσις εἰς ἕνα βάλτον (μπάρα). 3) μεταφορ. ἱλαρότης, ψυχρότης τοῦ προσώπου, χαρά, ὡς τῆς ἡδονῆς ἀραιότης καὶ διαχεύσης τὸν ἡδόμενον· καὶ διασκέδασις, διατριβὴ τοῦ καιροῦ (ἐγλεντζές)· ὅθεν

Διαχυτικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ χαρὰν καὶ ἡδονήν, διασκέδασιν, ἢ 2) πλημμύραν, ἢ ἀνάλυσιν, διασκορπισμόν. 3) δαπανηρός, ἀφειδής, ἄσωτος εἰς τὰς δαπάνας.

Διαχύω, Μ. ύσω (χύω), ὡς τὸ διαχέω. Καταχύνω, χύνω τί· ἀναλύω· διασκορπίζω. 2) ἐξαπλόνω, διαδίδω, διασπείρω, διαφημίζω· ὅθεν 3) μεταφ. διασκεδάζω τινά, τὸν κάμνω νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν του εὐφροσύνως, διαθέτω τινὰ μὲ χαρὰν, ἡδύνω, χαρύνω, Πλούτ. «Ὁρῶ ὑμᾶς διακεχυμένους τοῖς προτώποις». Ζήτ. Διαχέω.

Διαχώννυμι, καὶ Ἀττικ. διαχωννύω, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμ.), ἕτερος νεώτερος σχημ. τοῦ Διαχόω, παρὰ Στρᾰβ. Θ. σελ. 605. Γεμίζω ἕνα τι διάστημα, ἢ ἕνα πορθμὸν μὲ χῶμα, μολόνω, κτλ. ἴδε διαχόω.

Διαχωρέω, ῶ (χωρέω). Σκορπίζομαι, ἀποχωρίζομαι, πηγαίνει ὁ ἕνας ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀλλοῦ, ἀναχωρῶ, Πλουτ. Συμπ. Προβλ. ε', 6. 2) διαπερῶ, ἐξέρχομαι διὰ μέσου, ὑπάγω διὰ μέσου τινός, καὶ ἐπομ. μεταφ. (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. η'. 20.) «Ἤκτο διαχωρεῖ τινι, τὸν κινᾷ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας, διαῤῥοιᾶν· ἐπὶ δὲ πραγμάτων (παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΒ'. 33.). «Ῥᾴον διαχωρεῖν τὰ πράγματα ὑπάγουν καλά, εὐδοκιμοῦν, προχωροῦν εὐκόλως, ἢ ἠσύχως, ἢ εὐτυχῶς· καὶ ἐπὶ νομισμάτων «διαχωρεῖν», ἢ μονέδα περνᾷ, τρέχει, Λουκ. ὅθεν

Διαχώρημα, ατος, τό. Τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος. 2) διάστημα μεταξύ, καὶ διαχώρισμα, χάσμα, ἄνοιγμα, σχίσμα, ὡς ἡγῆς διαχώρημα, Λουκιαν.

Διαχώρησις, εως, ἡ, = διαχώρημα, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

Διαχωρητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, κλίνων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρεῖν, εὐκόλως διαπραττικός, ἐξαιρ. ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα εὐκόλως χωνεύουσι καὶ ἐκβάλουσι διὰ τῆς κόπρου. 2) εὐκοίλιος, διευκολύνων τὴν διαχώρησιν.

Διαχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Χωρίζω εἰς δύο, ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· καὶ φέρω, ἢ δίττω, βάνω τι ξέχωρα. Παθ. διαχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· εἶμαι βαλμένος ξέχωρα, ξεχωριστά, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΔ'. 6. «Περὶ τὰ διαχωριζόμενα ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας».

Διαχώριος, ου, ὁ, ἡ. ἀντὶ τοῦ ἐπιχώριος, Ξενοφ. Ἐφεσ. Ε'. 3. ἀμφ.

Διαχώρισις, εως, ἡ· καὶ διαχωρισμός, ὁ (διαχωρίζω). Χωρισμός, ἀποχωρισμός, ξεχώρισις, καὶ ξεχωρισμός, ἐκβολή.

*Διαχώρισμα, τος, τό, = διαχώρημα, σημασ. β., Bast. Γρηγορ. σ. 543.

Διαχωριστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, ἀποχωρίζῃ, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ.

Διάχωρος, παρὰ Σουϊδ. τὸ διαχώρημα, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὁ μεταξὺ τόπος.

Διάχωσις, εως, ἡ (διαχώννυμι). Τὸ διαχώρισμα, ἡ φράξιμον, ἡ στερέωμα διά τινος χώματος, μόλου, γύρω ὑψώματος ἀπὸ χῶμα, Διόδ. Σικ. digue, môle. Γαλλ.

Διαψαλλω. Ζήτ. Ψαλλω.

Διαψαίρω (ψαίρω). Τρίβωντας φέρω τι διὰ μέσου ἄλλου· ὅθεν μεταφ. τραβῶ μίαν γραμμὴν διά τινος γεγραμμένου, σβύνω, ἐξαλείφω. 2) τρίβωντας ἢ σφογγίζωντας ἐγγίζω τι, καθαρίζω, ἢ ἀποπλύνω τι διὰ τοῦ τριψίματος, διόλου καθαρίζω, πιστρεύω. 3) σκαλίζω τι, ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, π. χ. «Λάχνην διαψαίρουσι πόδεσσι (Ὀππ. Ἁλ. Β'. 115.)», ξύουσι, σκαλίζουσιν, ἢ ἐρευνῶσι τὰς τρίχας (τῆς ἀλωπέκος) μὲ τὰ ποδάρια. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 127. 3) ἐπὶ ἀνέμου, διαπερᾷ τι ἢ κινεῖν ψυσῶντας, διαῤῥιπίζω, διανεμῶ, ὡς Ἀριστ. Ὄρν. 1701. «Αὔραι διαψαίρουσι τὸ ἰτιόνιον καὶ «Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦσαν.

Διαψαλάττω, τό ἐπιτετ. Ψαλάττω.

Διαψάλλω, Μ. αλῶ· τό ἐπιτετ. τοῦ ψάλλω. ὅθεν

Διάψαλμα, ατος, τό. Παρὰ τοῖς Ο'. τὸ Ἑβραϊκ. Σέλα, ὅ ἐστι «Μέλους ἐναλλαγήν», κατὰ τὸν Σουϊδ. ὁ δὲ Σύμμαχ. ἑρμην. τοῦτο, «Εἰς τὸν αἰῶνα». ὁ δὲ Θεοδοτ. «Εἰς τέλος», ὅπερ ἐστὶν, Τμνος διὰ πάντα, ἢ παντοτεινός. Ὅρα Θ. Ἱερώνυμ. ἐν Ἐπιτ. πρὸς Μάρκελ., τῆς ἠρχή, Quae acceperis.

Διαψαύω, τό ἐπιτετ. τοῦ ψαύω, Πλουτ. 10. σ. 449.

Διαψάω, ῶ. Μ. ήσω (ψάω, ἀνωμλ.). Διόλου ξύω, τρίβω, σκαλίζω, ἀναπαστόνω· τρίβωντας ἢ ξύωντας διαπερνῶ τι, ἀνοίγω, ξεχωρίζω, ὡς, «Διαψῆν τὴν ἁρμονίαν, Σουϊδ.

Διαψεγω, Μ. ξω, τό ἐπιτετ. τοῦ ψέγω. Καταπολλὰ ψέγω.

Διαψευδω (ψεύδω). Ἀπατῶ, γελῶ, πλανῶ. Παθ. διαψεύδομαι, γελῶμαι, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ὡς, «Διεψεύσθη τῆς ἐλπίδος» καὶ «Διεψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης», Ἰσοκρ. Μέτως, ψευματίζω, ἀπατῶ τινα μὲ ψεύσματα, διὰ πανουργιῶν πλανῶ. ὅθεν

Διαψευστός, ἡ, όν. Ἐπιτηδειος μὲ ψεύσματα, διεψευσμένος, ψευδὴς, ἐπίπλαστος. ὅθεν «Διαψευστῶς λέγειν τὰ ψεῦδος» (Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.), ἐπιτηδεῦ λέγειν τὸ ψεῦδος, τὸ ἐξεύρω ἐγὼ, ὅτι εἶναι ψεῦδος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ λέγω, ἐψευσμένως.

Διαψηλαφάω, ῶ. Μ. ήσω (ψηλαφάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω τι διὰ τοῦ ψηλαφήματος· καθάπτομαι, μεταχειρίζομαί τι.

Διαψηφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψηφίζω). Κάμνω, διορίζω νὰ δίδῃ καθεὶς κατὰ σειρὰν τὴν ψῆφόν του, συνάζω τὰς ψήφους. Μέτως, δίδω τὴν ψῆφον μου κατὰ τάξιν (εἰς τὴν ἀράδα), δίδω τὴν γνώμην μου, τὴν φωνὴν (il voto, Ἰταλ.) μὲ τὸ λιθάριον (ψῆφος), Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ', 14. καὶ 24. Τοιοῦτον καὶ τὸ «Διαφέρειν τὰς ψήφους», Ξενοφ. Συμπ. Ε. 8. αὐτὶ τοῦ, διαψηφίζεσθαι, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἁρποκρ. «Διαφρικτοῦνται. ὅθεν

Διαψήφισις, εως, ἡ. Τὸ δίδειν κατὰ σειρὰν τὴν γνώμην διὰ τῶν ψήφων, ἢ ἐξέτασις τῆς γνώμης τῶν πολιτῶν ἢ διὰ ψήφων γινομένη, Δημοσθ. 2) τὸ ν' ἀφίνῃ τις νὰ δοθοῦσι αἱ ψῆφοι κατὰ σειρὰν, ἢ σύναξις τῶν ψήφων, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956. Ε. 958. Α, ὡς καὶ παρὰ Δίωνι. Κασ.

Διαψηφισμός, οῦ, ὁ, = διαψήφισις, Ἀθήν. σελ. 218.

*Διαψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ διαψηφίζων· λογιστής, Βατίλ.

Διαψιθυρίζω, Μ. ίσω (ψιθυρίζω). Διαμέσου ψιθυρίζω, μουρμουρίζω (τζουτζουρίζω), ἢ κάμνω κρότον μικρὸν, ὡς τὸ τσάμπαρι εἰς τὸν ἀέρα· καὶ μάλιστα ὅταν ὁμιλῇ τις σιγὰ εἰς τὸ αὐτίον. 2) ψιθυρίζω ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ μεταξύ, Πολύβ. 15, 26.

Διαψυκτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος, ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, ἢ ξανεμίζῃ, ἢ νὰ δροσίζῃ, ἀεριστικὸς, δροσιστικὸς, Ἱπποκρ. σελ. 564. ἐκ τοῦ

Διαψύχω, Μ. ξω (ψύχω). Ἀερίζω, ξανεμίζω, κρυόνω τι, ψυχραίνω ἐκβάτων εἰς τὸν ἀέρα· ὅθεν 2) ξηραίνω τι διὰ τοῦ ἀέρος, παρὰ Θουκυδ. Ζ'. ὡς, «Τὰς ναῦς διαψῦξαι· ἄλλως δὲ καὶ «Ἀποξηρᾶναι» λέγεται, συνυποκειμένου καὶ, διάστημα καιροῦ. Μεταφ. ἀναψύχω, δροσίζω, ἀναπαύω.

Διάω, = διάνημι. Φυσῶ διὰ μέσου, φυσῶντας διαπερῶ καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ διαλύω τί, Ὁδ. Ε, 478. Τ, 440. (υυ-)

(Διάω), πιθανῶς ἡ πρωτότυπος λέξις τοῦ δίαιτα, ἐνδιάω, μετὰ τῆς σημασίας ζῶ, κατοικῶ.

Δίβημος, ὁ Διβήμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα βαίνω, δίς). Ὁ δύο πόδας ἔχων, δίπους.

Δίβαφος, ου, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ δύο φοραῖς βουτηθείς, ἢ βαμμένος, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ μαλλίνων, τὰ ὁποῖα βάπτονται δὶς μὲ πορφύραν, ἢ τὴν μὲν πρώτην φορὰν διὰ τοῦ κόκκου, τὴν δὲ δευτέραν διὰ τῆς πορφύρας· ὅθεν »ἡ Δίβαφος, ὑπονοοῦμαι, πέπλος« τὸ πορφυροῦν φόρεμα, Βικέρ. de Divin. 2. 16. 19. ὁ δὲ Πλίνιος ἐκφράζει οὕτω τὴν καλὴν καὶ πολύτιμον Πορφύραν. Αὕτη ἡ βαφὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ γνησιωτάτη καὶ πολυτιμωτάτη. πρβ. δευτερουργός.

Δίβολία, ίας, ἡ (βάλλω), = δίβολος χλαῖνα, Πλουτ. 2) = διβόλιον, Ἀρ. Πολυθ. 7, 157. Ἡρωδ. 2, 13.

Διβόλιον, τό. Εἶδος λέγχης μὲ δύο μήτρας, δίμιτον κοντάρι, ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ φαίνεται, Β'. ιγ'. 4. »Τὰς διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν«. Ἰκρὰ τοῖς Γερμανοῖς μνημονεύει αὐτῶν ὁ Πλούτ. εἰς Μάρ. 25. ἴσως αἱ frameae, Tacit Germ. 6.

Δίβολος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ δύο φοραῖς ἐρριγμένος. »Διβόλος χλαῖνα«, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν διπλόνουσι καὶ οὕτω δύο φοραῖς τειλίττουσι περὶ τὸ σῶμα, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζοντο κυρίως εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ στράτευμα, duplex paenula, ἴδε καὶ Ἄβολος. 2) δίμιτος, μὲ δύο ἀκωκάς, μύτας, ὡς ἐν Ἀνακ. Β'. ζ1. »Διβόλου περόνη«.

Δίβουλος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δύο βουλάς, γνώμας, ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην.

*Δίβραχυς, εια, υ (βραχύς). Συγκείμενος ἐκ δύο βραχέων συλλαβῶν.

Δίβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Δύο φοραῖς βρεγμένος, μουσκευμένος. »Διβρόχου ἐλαίου«, τὸ λάδι, τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζεται δὶς πατούμενον, ἐκπιεζόμενον, ἢ μουσκευόμενον καὶ πλυνόμενον, καὶ »Τριβρόχου«, τὸ τρὶς φοραῖς, Διοσκ. Α'. 65.

Διγαμέω, (δίγαμος). Λαμβάνω δευτέραν γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι καὶ δευτέραν φοράν. Ζήτ. Γαμέω. ὅθεν

Διγαμία, ίας, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος, ἢ δευτέρα ὑπανδρεία, ἢ ξαναυπανδρειά.

Δίγαμμα, τό (γάμμα). Τὸ διπλοῦν Γάμμα τῶν Αἰολέων. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐνεκεν τῆς μορφῆς του, ἐπειδὴ ἴσταντο καὶ τὰ δύο Γ Γ τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο τοιουτοτρόπως F, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν F, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ὑστέρους καιροὺς ἐδανείσθησαν οἱ Λατῖνοι ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, καὶ ὡς ψ ἐπρόφερον, ὡς π. χ. Φήμη, Δωρικ. Φάμα. οὕτω καὶ οἱ Λατῖνοι »Famam«. Κατὰ τὸν Σουετώνιον, Claud. 41. Quinctil. 1. 4. 8. καὶ 1. 7. 28., εἶναι Στοιχεῖον, ἢ σημεῖον φωνῆς, τὸ ὁποῖον ἐστήμαινε τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ τὸ Λατινικὸν »Vau« εἰς τὰς λέξεις »servus, cervus«, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς vulgus, διότι κατὰ τὴν τοῦ Ὁλανδίου Καίσαρος διαταγὴν ἐγράφετο serFos, cerVos. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς (Ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 20.) περιγράφων τὸ Δίγαμμα, λέγει, ὅτι οἱ παλαιότατοι τῶν Ἑλλήνων ἔθετον τὸ Δίγαμμα εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλων ἐκείνων τῶν λέξεων, αἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ φωνήεντος, ὡς π. χ. »Ϝελίαν, ἀντὶ Ἕλιε, »Ϝελένην, ἀντὶ Ἑλένη, »Ϝανάξ, ἀντὶ Ἄναξ, »Ϝοίκου« ἀντὶ Οἶκος, καὶ »Ϝανήρ, ἀντὶ Ἀνήρ. Μετὰ ταῦτα δὲ διαιρεθὲν οὕτω Γ Γ., ἐγένετο δύο σημεῖα τῆς προφορᾶς τοῦ Ψιλοῦ ἢ τοῦ Δασέος, τὰ ὁποῖα καὶ ἐτίθεντο εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος λέξεων, ὡς π. χ. »Ϝαγίαν, ἀντὶ Ἅγιος, καὶ »Ϝαυξιμίους, ἀντὶ Ἀυξιμος· καὶ τοῦ τοιούτου Διγάμματος σημεῖα εἰσὶν ἡ Δασεῖα ', καὶ ἡ Ψιλή, '. Φαίνεται ὅμως ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ Διονυσίου, ὅτι τὸ Δίγαμμα ὡμοίαζε μὲ τὸ Η, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Λατῖνοι εἰς τὴν τῶν δασέων προφορὰν ἐφύλαξαν, διότι λέγει, »ὥσπερ ἡμμα ἁπτοῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις«. Ὅρα περὶ τοῦ Γ καὶ Δοκάτου εἰς Τερέντ. καὶ Κουϊντιλ. Βιβλ. 1, Κεφ. 17. καὶ τὸ στοιχεῖον Γ.

*Δίγαμμον, τό, ὑπακούομ. στοιχεῖον, = δίγαμμα.

Δίγαμος, ου, ὁ, ἡ (γάμος). Ὅστις, ἢ ἥτις ὑπανδρεύθη δύο φοραῖς.

Διγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων τὸ γένειον σχισμένον εἰς δύο, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Γ. 11. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Μαθηγένειος.

Διγενής, έος, ὁ, ἡ, τό -ές (γένος). Ὁ ὢν ἀπὸ δύο γένη, ἤγουν γενεᾶς, ἢ ἀπὸ ἀνδρείου καὶ γυναικείου γένους, ἑρμαφρόδιτος (ἀρσενοθηλυκός), Σουϊδ. ἐν Λ. Ἄρρεν.

Δίγλυηνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ ἔχων διπλᾶς κόρας εἰς τὰ ὀμμάτια, Θεοκριτ. Ἐπίγ.

Δίγλυφος, ου, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ δύο φοραῖς γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἔχων διπλῆν ἐγκοπήν, χαραγήν. Ζήτ. Τρίγλυφος.

Διγλωσσος, καὶ Ἀττ. δίγλωττος, ου, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅποιος ἔχει, ἢ ὁμιλεῖ δύο γλώσσας, ἤτοι διαλέκτους, Θουκυδ. Β'. ὅθεν ὁ διγλωσσος, ἑρμηνευτὴς (ὀρχηστοδιδάσκαλος), Πλούτ. εἰς Θεμιστ. 6 2) τροπ. ὑποκριτής, ψεύστης, ἀπατεών, πανοῦργος, δόλιος· διχόθυμος, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν καὶ Διγλωττία.

Δίγνωμος, ου, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀναποφάστιστος, ἀμφίβολος.

Διγόνατος, ου, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὁ ἔχων δύο γόνατα, ἢ δύο κόμπους, ῥέζους, ἄρθρα.

Διγονία, ίας, ἡ. Δευτέρα γέννησις· διπλῆ γέννα, ἤτοι ἡ γέννησις διδύμων, καὶ οἱ δίδυμοι· ἐκ τοῦ

Δίγονος, ου, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ δύο φοραῖς γεννηθείς, ἢ ὁ δύο λογιῶν, ὁ διπλοῦς.

Διγόνος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δύο φοραῖς, ἢ δύο λογιῶν, ἢ δίδυμα γεννῶν.

Δίγυος, ἡ ποιητ. καὶ Δίγυιος, ὁ, ἡ (γύα). Ὁ ἀπὸ δύο γύας, χωράφια, ἀγρούς ὤν, ἢ μεγάλος ὅσον δύο γύαι, χωράφια, πλέθρα.

Δίδαγμα, ατος, τό (διδάσκω). Διδασκαλία, διδαχή, μάθημα· δεῖγμα, ἐπιτηδειγμή, τύπος, κανών, Ἀριστ. καὶ Ξενοφ. 2) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει τινά τὸ ὀρθόν, ἢ δίδει τινὶ διδασκαλίαν, ἐκδιδάσκει αὐτόν, ἢ σωφρονίζει, Εὐριπ.

Διδακτήριος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ Διδακτικός. »Τὸ Διδακτήριον« (παρ' Ἱπποκρ.), ἢ ἀπόδειξις.

Διδακτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, σωφρονίζειν, διδασκαλικός, Παῦλ. Ἀπόστ. »Ὁ τὰ θεῖα πεπαιδευμένος καὶ παραινεῖν δυνάμενος«.

Διδακτός, ή, όν, καὶ ὁ, ἡ. Μαθημένος, ἢ διδασκαλευμένος, δυνάμενος διδαχθῆναι, Εὐριπ. καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμπορῶ, ἢ ἔξεστί μοι νὰ διδαχθῶ, νὰ μάθω, Σοφ. »Μηδεὶς εἰσέτω με λέγειν, οἷς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν«. 2) διδαγμένος, πεπαιδευμένος, σοφός.

Διδακτῶς, Ἐπίρ. Μὲ διδασκαλίαν, μάθητιν.

Δίδακτρον, τό (διδάσκω). Ὁ μισθὸς, ἢ πληρωμὴ τοῦ διδασκάλου, διδασκάλιον (διδασκαλιάτικον), minerval, Λατ.

*Διδακτυλιαῖος, αία, αῖον. Δύο δακτύλων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος, ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος, ου, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δύο δακτύλους. 2) ὡς μέτρον, δύο δακτύλων πλατὺς ἢ μακρύς, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κλεομ. τὸ Διδακτυλικὸς μεταχειρίζεται, Θεόφραστ. Φ. Ἱστ. Θ'. 5.

Δίδαξις, εως, ἡ (διδάσκω). Τὸ διδάσκειν, ἢ διδαχὴ, διδασκαλία, παράδοσις, Εὐριπ. Ἐβαβ.

Διδασκαλεῖον, ου, τό (διδάσκαλος). Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ δίδαξις ἢ ἡ διδασκαλία, σχολεῖον, γυμνάσιον, Θουκυδ. »Διδασκαλεῖον παίδων« καὶ Ξενοφ. Παιδ. Γ. »Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα«.

Διδασκαλία, ίας, ἡ (διδάσκαλος). Μάθησις, νουθεσία, παράδοσις, ἐρμηνεία, ὁδηγία πρὸς μάθησιν, Ξενοφ. Παιδ. »Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία«. Οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, καὶ οὐχί, Δίδαξις, ἢ Διδαχή. Παρ' Ἀριστοτ. Ποιητ. 16'. 6. Τὸ σημαίνειν τι καὶ φανερόνειν διὰ λέξεων. 2) διδασκαλία λέγεται καὶ ἐκεῖνο τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἤτοι δίδεται ἐκ μέρους τοῦ Ποιητοῦ διὰ νὰ τὸ παραστήσωσι, νὰ τὸ παίξωσιν, ἢ παραστήνεται εἰς τὸ θέατρον ἐξαίρ. ὁλόκληρος ἢ τετραλογία, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαρρησιάζετο ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δραματικῷ ἀγῶνι, ἴδε διδάσκω, στ. κατ. β'. καὶ Ἀνάλεκτ. Α', σελ. 500. »Ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης, εἰπέ σοι Ἀντιγόνη, εἰπεῖν καὶ Ἠλέκτραν, οὐκ ἂν ἁμάρτοις« καὶ Πλούταρχ. εἰς Βίμ. 8. »Πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους καθιέντος«. 3) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐν τῷ Θεάτρῳ παράστασις ἑνὸς δράματος, ἢ ἡ γύμνασις εἰς αὐτό· ὅθεν 4) ἐκαλοῦντο ἔτι »Διδασκαλίαι«, ἢ »περὶ Διδασκαλιῶν γραφαὶ«, καταλόγοι τῶν ἐν Ἀθήναις παιχθέντων δραμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τοῦ ποίος ἦτον ὁ συγγραφεύς, πότε ἐπαίχθη καὶ ἂν εὐδοκίμησεν ἢ οὔ. (Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν θεωροῦνται οἱ τύποι δίδαξις ἢ διδαχὴ ὡς Ἀττικώτεροι.)

Διδασκαλικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ διδάσκειν γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἢ ὁ ὑπήκοος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ, Ξενοφ.

Διδασκαλικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διδασκαλίαν, ἢ μὲ διδασκαλικὸν τρόπον, Πολύβιος.

Διδασκάλιον, τό, = διδακτρον, παρὰ Πλουτάρχ. 2) = διδαγμα, ὅ,τι ἐδιδάχθητις, ἢ ἔμαθε, μάθημα· ἐπιστήμη, γνῶσις τινὸς πράγματος· καὶ εἶγμα, τεκμήριον. Wesse. Ἡρόδ. 5, 58.

Διδάσκαλος, ου, ὁ. Ὅς τις διδάσκει, παραδίδει, μανθάνει τινά τι· καὶ, ἡ διδάσκαλος, ἡ διδασκάλισσα, Ὅμ. Ὀμ. Ἔρμ. 556. ἐν γένει, ὁ κρατῶν σχολεῖον, ὁ διδάσκων τὰ γράμματα, καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, ἢ, κατ' Ἡσύχ., »Πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιὸν, καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευήν«. »Εἰς διδασκάλου (οἶκον)«, εἰς τὸ σπίτι τοῦ διδασκάλου, συνήθως μετὰ τοῦ, φοιτᾶν, ὑπάγω εἰς τὰ σχολεῖον, Schaef. Γρηγ. σ. 43. 2) »χορὸν διδάσκαλον«, ἢ καὶ ἁπλῶς, »διδάσκαλον«, ὠνομάζετο ὁ Διθυραμβικὸς ἢ Τραγικὸς ποιητὴς, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἔπρεπεν ὁ ἴδιος νὰ γυμνάζῃ τοὺς ὑποκριτὰς εἰς τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ παίξωσι δράματά του· ἐκεῖνος, ὅστις διδάσκει τὸν χορὸν, τὴν Δραματικὴν δηλ. καὶ ἐξαιρέτως ὁ αὐτὸς ἴδιος Ποιητὴς, ὅστις μαθητεύει τὸν ὑποκριτὴν τῶν Θεάτρων, καὶ πολλάκις συμπαίζει καὶ αὐτός. ὅθεν καὶ ἁπλῶς, διδάσκαλος, ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς, Ἀριστ. Ὀρν. 909. πρβ. χοροδιδάσκαλος καὶ, διδάσκω, σημ. β'.

Διδάσκω, Μ. διδάξω (ποιητ. καὶ διδασκήσω, Φόσσ Τμν. Ὀμ. Δημ. 143. Ἡσιοδ. Ἔ. 64. Πινδ. Πυθ. 4, 386), Παρακ. δεδίδαχα (ΔΑΩ). Διδάσκω, μαθητεύω τινά, τὸν μανθάνω, κίτ. »τίνα, Ἰλ. Ι, 442. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. »Ἄρτεμις ἔδιδαξε βάλλειν ἄγρια πάντα«, (Ἰλ. Ε, 51.) αὐτὴ ἐδίδαξε νὰ κυνηγῶσι τὰ ἀγρίμια. καὶ κίτ. προσ. »Θεοὶ σε διδάσκουσιν ὑψαγόρην ἔμεναι (Ὀδ. Α, 384), σὲ διδάσκουσι νὰ ὁμιλῇς ὑπερήφανα· συντάσ. δὲ καὶ αἰτιατ. προσώπου μόνη δίχ' ἀπαρεμφ., ὡς Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Θ, 488. ἀλλὰ καὶ ὑστὶν αἰτιατ., ἤτοι προσώπ. καὶ πράγμ., ὡς, »Ἵππουσύνας σε ἐδίδαξαν, σὲ ἐδίδαξαν τέχνας τῶν ἱππέων, Ἰλ. Ψ, 307. Ὀδ. Θ, 481). ἢ ντινά περίτινος., ὡς παρ' Ἀριστ. Νεφ. 382. Ἐν τῷ παθητ. »Διδασκόμενος πολέμοιο« (Ἰλ. Π, 811), μαθημένος, διδαγμένος εἰς τὴν πολεμικὴν, ἔμπειρος αὐτῆς, κατ' ἔλλειψιν τῆς περὶ. πρβ. ΔΑΠ· καὶ »Φάρμακα πρός τινος δεδι-

διάχθαιεν, νὰ ἐδιδάχθη, ἤτοι ἔμαθε ζνὰ γνωρίζῃ τὰ ἰατρικά, Ἰλ. Λ, 831. Ἐν τῷ ποζῷ λόγῳ ἐν γένει, δίδω διδασκαλίαν, ἢ μάθημα, ἢ τύπον καὶ ὑπογραμμόν, κανόνα· ἐκδέττω, παριστάνω, ἀναπτύσσω, δεικνύω, ἀποδεικνύω τι σαφῶς καὶ ἐντελῶς. — Μέσ. διδάσκομαί τινα, τὸν κάμνω, ἀφίνω νὰ διδαχθῇ, μάθῃ, τὸν στέλλω νὰ μάθῃ, ὡς «Τὸν υἱὸν διδάξασθαι (Ξεν. Ἀπομ. Δ. δ'. 5.), καθ' ἣν ἔννοιαν τάσσεται εἴωθε καὶ τὸ ἐνεργητ., ὡς παρ' Ἀριστ. Πλουτ. σ. 4. ἔκδ. Hemst. «Διδάσκομαι τινὰ ἵππαν, τὸν στέλλω εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ γένῃ ἄξιος καβαλλάρης, Valck. Ἀμμ. σελ. 70. Ruhnk. Τιμ. σ. 84. — Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, διδάσκω ἐμαυτὸν δι' ἑτέρου, ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῶ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, Ἀριστ. Νεφ. 127. «Διδάξομαι αὐτὸς βαλλίζειν εἰς τὸ φροντιστήριον· ἔτι δὲ, διδάσκω αὐτὸς ἐμαυτόν, ἐφευρίσκω διὰ τῆς ἐπιμελείας μου, ὡς Σοφ. Ἀντιγ. «Ἀρχὰς ἐδιδάξατο». — Παθητ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διδάσκομαι, μαθητεύομαι, μανθάνω τι ἀπό ἄλλον, Πινδ. Ὀλ. 8, 77. Herm. Ἀριστ. Νεφ. 783. 2) ἐξαιρ. «Διδάσκειν ᾠδήν, ἢ διδάσκειν δρᾶμα», ἢν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Διθυραμβοποιοῖς καὶ δραματοποιοῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπεν οἱ ἴδιοι νὰ διδάσκωσι καὶ γυμνάζωσι τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ θεάτρου εἰς τὰ δράματά των καὶ ἐπεστάτουν εἰς ὅλην τὴν παράστασιν αὐτῶν. représenter une comédie, Γαλλ. (Παράγεται ἐκ τοῦ Δάω, Δάσκω, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Θ. 488. «Οὐποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Εἰρήνη», ἀντὶ τοῦ, ἐδίδαξεν· ὅθεν καὶ Δάω, Δάημι, Ὀδυσ. Π. 316. «Γυναῖκας δεδαώτας», μαθήσεσθαι.)

Διδαχή, ῆς, ἡ. Διδασκαλία, μάθημα, παράδοσις, ἑρμηνεία, νουθεσία, Ἡρόδ. καὶ Ἀττικοί.

Διδάω, καὶ δίδημι, Μ. διδήτω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ δέω, ὡς καὶ τὸ βίβημι, ἐκ τοῦ βῆμι. Δεσμεύω, δένω· δίδη, γ'. ἐνικ. παρατ. ἀντὶ ἐδίδη, Ἰλ. Λ, 105. «Δίδη μόσχοισι λύγοισιν», ἀντὶ ἐδέσμει, ἔδενε. (υ–) ἐνίοτε δὲ καὶ παρ' Ἰωσι. καὶ Ἀττ. Schaef. Γρηγ. σ. 619.

Διδίσκομαι, καὶ Διδίσσομαι. Ζήτ. Δειδίσκομαι, καὶ Δειδίσσομαι.

*Διδοῖ, Ἰων. γ'. ἐνεστ. τοῦ δίδωμι ἀντὶ δίδωσι, Ὅμ.

*Διδοῦναι, Ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἐπικ. ἀντὶ διδόναι ἐκ τοῦ δίδωμι, εὑρηται μόνον Ἰλ. Ω, 425.

Διδράσκω. Φεύγω, ἤτοι διὰ τῆς φυγῆς ἀπομακρύνομαι ἀπό ἐν ἀντικειμένου. Ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, Μ. δρᾶσομαι, Παρακ. δέδρακα, Ἀόρ. β'. ἔδρᾱν, Ἀπαρ. δρᾶναι, Μετοχ. δρᾱς, Προστ. δρᾶθι, Ὑποτ. δρῶ, Εὐκτ. δραίην, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 99, 12, 2. συν τοῖς σχολ. σ. 320. Ἰων. διδρήσκω, Μ. δρήσομαι, ἔδρην κ. τ. λ. (Διαφέρει τοῦ κανονικοῦ δράω).

Διδραχμιαῖος, α, ον, = δίδραχμος. Ἀπό δύο δραχμάς, ἢ ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν, Πολυδ. 4, 165.

Δίδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Ἀπό δύο δραχμάς, ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν. «Δίδραχμοι ὁπλῖται» (Θουκυδ. Γ.), βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, οἵτινες ἐλάμβανον διὰ πληρωμὴν δύο δραχμάς. «Τὸ Δίδραχμον», νόμισμα, μονάδα, ἀξίουσα δύο δραχμάς.

Διδύμαιον, τό· παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ ἡδυόσμου, εὑρίσκεται ἐν Χειρογρ. Διδυμαίου· οὕτω καὶ παρὰ Γαλ. Γλωσ. Διδύμη· ὁ δὲ Ἡσύχ. Διδύμιον λέγει τὸ φυτόν, ὅπερ καὶ Ὄρχις καλεῖται.

Διδυμάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, τό (δίδυμος, ἀνήρ). Ἀποβλέπων, ἀνηκων εἰς δύο ἄνδρας, concernant, «Διδυμάνορα κακὰ» Αἰσχύλ. Ἱκ. 851. (υ υ – –)

Διδυματόκος, ου, ἡ, Δωρ. ἀντὶ διδυμοτόκος, διδυμητόκος. Διδύμους τίκτουσα, ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ δύο παῖδας ὁμοῦ.

*Διδυμάχροος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ διδυμόχροος.

Διδυμάων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, δίδυμος, Ἰλ. Π, 672. 682. Ε, 548. Ζ, 26. συνήθως ἐν τῷ ὀνικῷ ἢ πληθ. (υ υ – –).

Διδυμεύω, Μ. εὔτω. Ἔχω διδύμους, Ἀσμ. Ἀσμάτ. 4. παρὰ τοῖς Ο'.

Διδύμη, καὶ Διδύμιον. Ζήτ. Διδύμαιον.

*Διδυμητόκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ διδυμοτόκος.

*Δίδυμος, ποιητ. ἀντὶ δίδυμος, ὡς ἀπάλαμος καὶ ἀπάλαμνος, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 5, 37.

Διδυμογενής, ἐος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννητὸς ὡς δίδυμος, ἀπὸ δίδυμον γένναν, Εὐριπ. Ἑλ. 205.

Διδυμόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, διδυμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Διπλᾶ ἐζευγμένος, μὲ δύο ἄλογα, βοδια ζευγμένος· ὅθεν, ζευγαρωτός, διπλοῦς, ἀπὸ δύο δύο.

Διδυμόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ δύο λογιῶν φωνὰς ἔχων, ὁ διπλοῦς τόνους ἠχῶν, Νόν. «Διδυμόθροος ἠχώ».

Διδυμότυπος, ὁ, ἡ (τύπος). Διπλᾶ, ἢ διττῶς τυπῶν, ἠχῶν, Νονν. 20, 307.

Δίδυμος, η, ον, καὶ ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φορᾶς λαμβανόμενος, Ὀδ. Τ, 227. «Αὐλοῖσιν διδύμοισιν». 2) δίδυμοι λέγονται παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνάκις ἐκεῖνοι, οἵτινες γεννῶνται μίαν φορὰν καὶ οἱ δύο ἀπὸ μίαν γέναν (διπλάσιαι παιδιά), Ἰλ. Ψ, 641. καὶ Πινδ. Πυθ. 4, 371, ἔνθα τὸ θηλ. δίδυμαι (πέτραι) ἀπαντᾷ, ὡς καὶ Πυθ. 2, 17. 4, 139. «Δίδυμος κατίγνητος», ἀδελφός, Πινδ. Νεμ. 1, 56. Ἀντὶ δίδυμοι ἦν ἐν χρήσει καὶ, δίδυμα. 3) οἱ δίδυμοι λέγονται καὶ οἱ δύο ἐρχεις (ὀρχίδια) παρ' Ἰατροῖς. 4) λέγονται ἔτι παρ' Ἀστρονόμοις «Δίδυμοι», ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. (πιθανῶς ἐκ τοῦ δίς, ἢ δύο).

Διδυμότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ διπλοῦ, τοῦ διδύμου, διπλότης, ἡ διπλῆ φύσις, τό να λαμβάνῃ τις, ἢ κάμῃ τι διπλοῦν, Πλάτ. εἰς Φίληβ.

Διδυμοτοκέω, ῶ. Γεννῶ διδύμους, δίδυμα.

Διδυμοτοκία, ἡ. Ἡ γέννησις τῶν διδύμων. ἐκ τοῦ

Διδυμοτόκος, ου, ἡ (τίκτω)· τὸ αὐτὸ καὶ διδυματόκος· εὑρηται δὲ καὶ Διδυμητόκος.

Διδυμόχροος, καὶ συναιρ. διδυμόχρους, ου, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὢν, ἢ ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς, διπλοχρώματος.

*Διδυμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = διδυμόχροος.

Δίδωμι, Μ. δώσω, Παρακ. δέδωκα, Ἀόρ. α'. ἔδωκα, β'. ἔδων, Παθ. Παρακ. δέδομαι, Ἀόρ. Μέσ. ἐδόμην. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τὸ β'. καὶ γ'. ἐνικ. δίδοις, δίδοι, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ διδόω, Ἰλ. Ι, 164. 519. κτλ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ἰωνισμὸν τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἱππ., ἔνθα ἀντῆκει τὸ μόνον Ὁμηρικ. δίδοισθα, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ δίδοιμι, ἢ κατὰ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 524. δίδοῖσθα, Ἰλ. Τ, 270. Ὡσαύτως, ἀμηρικὸν μόνον ἔστιν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδωθι (Ὀδ. Γ, 380), ὁ Προστακτ. ἐνεστ. δίδωσι, (Ὀδ. Γ, 380), ὁ ἀπαρ. ἐνεστ. διδοῦναι (Ἰλ. Ω, 425), καὶ ὁ Μέλ. δώσεις, δώσομεν, (Ὀδ. Ν, 358. Ω, 314), Ἀόρ. β'. δόσον ἀντὶ ἔδων, Ὅμ. καὶ Ἰωνικῶς. Δωρικὸς ἔστιν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδει, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ δίδομι, Πινδ. Ὀλ. 1, 136. καὶ ὁ ἀπαρεμφ. ἐνεστῶς διδῶν, Θεόκρ. 29, 9. (do, dono, dedo, dido, dico, dedico)

Ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ σημασία τούτου τοῦ ῥήματος εἶναι ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, δίδω, χαρίζω, ὅταν δηλ. δίδῃ τις ἐλευθερίως καὶ ὄχι στανικῶς (ἐναντ. τῷ, ἀποδίδωμι, δίδω κατὰ χρέος). Συντάσσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγματος, καὶ αὕτη ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ὅμ. ἡ εὐχρηστοτάτη σύνταξις. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας προέκυψαν καὶ ἄλλαι δευτέραι, συνώνυμοι σημασίαι. α) Θέλω νὰ δώσω, ὁ. ε. ὑπέχομαι, Ἰλ. Ι, 519. Τιμ. Ὅμ. Δημ. 327. β) ἐπὶ θεῶν, παρέχειν, διορίζειν, ἐπικλώθειν, ὡς κῦδος, Ὅμ. καὶ συχνότερον ἐπὶ ἀνεπαρῶν μοιρῶν, συμβαίνοντων, ὡς πάλγεα, ἄτας, κήδεα, δαίμονα, Ἰλ. Α, 96. Η, 166. Τ, 270. Ὀδ. Η, 242. καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς πρὸς τοὺς θεούς, προσφέρω, ἀφιερῶ, καθοσιῶ, ἀνατίθημι, ὡς, ἱερὰ, ἑκατόμβας, Ὀδ. Α, 67. Ἰλ. Μ, 6. γ') μετὰ αἰτ. προσώπου προστιμαίνει, ἐγχειρίζω, παραδίδω, ἐγκαταλιμπάνω, δίδω εἰς βορὰν, ὡς «Ἀχαιοῖσί με δώσειν» (Ὀδ. Τ, 167.). «Ὀδυσῆϊ μιν ἔδωκεν» (Ἰλ. Ε, 397. Ὀδ. Ρ, 567.). «Ἕκτορα κυσὶν (Ἰλ. Ψ, 21.)». «Πυρί τινα» (Ὀδ. Ω, 65. Ἰλ. Ψ, 183.), παραδίδω εἰς τὴν φωτίαν, ἤτοι καίω. Ἐξαιρ. δὲ λέγεται ἐπὶ γονέων, οἱ ὁποῖοι δίδουσι τὴν θυγατέρα των εἰς ἕνα ἄνδρα ὡς γυναῖκα, ἤτοι τὴν ὑπανδρεύουσι· π. χ. «Θυγατέρα ἀνδρὶ» (Ἰλ. Ζ, 192. Τ, 291. Ὀδ. Δ, 7.)». καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, «Ἀνέρι μητέρα δώτω (Ὀδ. Β, 223), θέλω δώσει τὴν μητέρα εἰς ἄνδρα διὰ γυναῖκα. «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήνη (Ὀδ. Ο, 367. πρβ. Ρ, 442.), ἤτοι ὑπάνδρευσαν τὴν θυγατέρα εἰς τὴν Σάμην. Ὡς τοσοῦν, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλέον ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ἐκδίδωμι, Wessel. Ἡροδ. 5, 92. δ) παρα δὲ τοῖς Ἀττ. «Διδόναι τινά τινι», δηλοῖ, ἀπολύω τινα (παίστην) χάριν ἑνὸς ἄλλου. τῷ χαρίζω τὴν ζωὴν, ἐλεῶ αὐτὸν, Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 31. «Δίδωμι τινί τι», συγχωρῶ καὶ παραβλέπω τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν τινος, ἥτις ἔπρεπεν αὐτῷ διὰ τὴν πρός με ὕβριν, pardonner Γαλλ., Σχολ. Εὐριπ. Κυκλ. 296. Δημ. Στεφ. σ. 274, 1. «Εὖ, ἢ, καλῶς δίδόναι τινὶ», δίδειν τυχὴν, εὐτυχίαν, ἐπὶ θεῶν, παρὰ Τραγικ. καὶ Ξενοφ. «Κρεῖττον δίδόναι τινὶ» (Εὐριπ. Ἱκετ. 409), δίδειν τὰ πρωτεῖα, τὴν προτίμησιν εἰς τινα. ε) «Δίδωμι τινί τι εἰς τὴν ψυχήν», ἐμπίπτω εἰς τινα τί, φωτίζω τινὰ κατά τι. ς) «Δίδοναι ἑαυτόν τινι», παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδεμαι εἰς τινα· σημαίνει δὲ καὶ, εἶμαι προσκολλημένος, ἀφιερωμένος, ἑκάστος εἴς τι, εἶμαι κυριευμένος ἀπό τὴν κλίσιν εἴς τι, πρβ. στμ. 3. 2) μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. σημαίνει, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπιτρέπω νά... καὶ μάλιστα ἐν δεήσεσι καὶ προσευχαῖς, ὡς Ἰλ. Γ, 322. «Ζεῦ ἄνα δὸς τίσασθαι ὃς μ' πρότερος κακὰ ἔοργεν· καὶ αὐτ. «Δὸς ἀποφθίμενον ὕπνον ἰδέσθαι· καὶ Ξεν. Παιδ. Κ'. «Ὦ Ζεῦ δὸς μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας ἐκτῆσαι». Πλὴν ἐπίσης συχνάκις ἐπιφέρεται εἰς τὸ δίδωμι καὶ ἀπαρέμφατον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ῥῆμα τοῦ κώλου, ἀλλ' ἀμέσως κρέμαται ἀπ' ἄλλου τινος, π. χ. «Δώσω σοι Χαρίτων μίαν ὀπυίειν» (Ἰλ. Ξ, 268), θέλω σοὶ δώσω μίαν τῶν Χαρίτων νὰ νυμφευθῇς, ἔνθα καθὼς βλέπεις τὸ ἀπαρ. χρέμαται ὁπωσοῦν ἀπὸ τῆς αἰτ., καὶ τότε δύνανται νὰ τεθῇ καὶ τὸ παθητ. ἀπαρέμφ., τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται τότε εἰς τὴν πλησιεστάτην αἰτιατικήν, π. χ. «Δῶκε τεύχεα θεᾷ πεπτ φορῆναι» (Ἰλ. Η, 149.), ἔνθα ἐπίσης ὀρθῶς ἐδύνατο νὰ τεθῇ καὶ τὸ ἐνεργ. ἀπαρ. φέρειν, ἴδε Taylor ind. εἰς Λυσ. λέξ. ἀπαρεμφ. ζ) οὐδέτ. δηλοῖ, παραδίδομαι, παραδίδω ἐμαυτὸν, ἀφιεροῦμαι, προσηλοῦμαι, μετά θετ. πράγματος, καὶ ἐξαιρ. «Ἡδονῇ δοῦναι, ἀφίνομαι ὅλως νὰ μὲ κυριεύῃ ἡ ἡδονή, παραδίδομαι εἰς αὐτήν, ἔνθα ὑπακούεται ἡ λέξις ἑαυτὸν, καὶ αὕτη ἡ χρῆσις ἔστι μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Valck. Φοιν. 21. ἐπιτρ. σελ. 233. 4) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ παθητ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ε, 428. «Οὔ τοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα», εἰς ἐσὲ δὲν εἶναι δοτμέναι αἱ πολεμικαὶ πράξεις. πρβ. καὶ τὴν ἐνεργ. χρῆσιν ἀντὶ τούτου Ἰλ. Ν, 727. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ χρῆσις τοῦ παθητικοῦ ἔστι γενική.

Δίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δῶρον). Πλατὺς δύο δῶρα, ἤτοι παλαιστάς, σπιθαμὰς ὀκτὼ δακτύλων τὸ πλάτος, Πλίν.

*Δῖε, Κλητ. τοῦ δῖος, Ἐπικός, Ὅμ.

*Δίε, ποιητ. ἀντὶ ἔδιε, παρατ. τοῦ δίω, φοβοῦμαι, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 433. (ου)

Διεγγύα, ἡ (ἐγγύη), καὶ διεγγύησις. Ἐγγύησις.

Διεγγυάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐγγυάω). Εἶμαι, γίνομαι ἐγγυητὴς διά τινα· καὶ μάλιστα, λυτρόνω, ἀπολύω τινὰ δέσμων ἐγγύησιν, αἰτιατ. προτ., Λυσ. Παθητ. »Διεγγυᾶσθαί τινια, ἀπολύομαι, ἐφ' οὗ ἄλλος δώσῃ περὶ ἐμοῦ ἐγγύησιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. 3, 70. »Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις δεηγγυημένοιν, ἀπολυθέντες διὰ 800 τάλαντα κατ' ἐγγύησιν τῶν φίλων των· 2) τί τινος, δίδω ἢ βάλλω ὡς ἐνέχυρον τί δι' ἄλλο, π. χ. Ἰσοκρ. Διον. Ἀλικ. Ζ'. 112. »Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, δηλ. ἕνεκα χρημάτων. Μέτως, »διεγγυῶμαί τιν, γίνομαι ἐγγυητὴς μέ τί· ὑπόσχομαί τι κατὰ πολλά, ὡς παρ' Ἰσοκρ. »Ἐπτὰ ταλάντων διεγγυήσατον. β) δίδω ἐγγυητήν. ἄθεν

Διεγγύησις, εως, ἡ. Ἡ ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, Δημοσθ.

Διεγείρω, Μ. ερῶ. Κατὰ πολλὰ ἐγείρω, ἐρεθίζω, παρακινῶ· ἐξυπνίζω· exciter, Γαλλ. Παθητ. διεγείρομαι, παρακινοῦμαι, καὶ ἐξυπνῶ.

Διεγερσιμον, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ διεγερθῇ, eccitabile, Ἰταλ.

Διεγερσιμότης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ νὰ διεγείρῃ, Λατ. Excitabilitas, ἡ incitabilitas, excitation, Γαλλ., Erregung, Γερμ.

Διέγερσις, εως, ἡ. Παρακίνησις· ἐξύπνησις.

Διεγερτήριον, τό Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν τοῦ διεγείρειν, Λατ. incitamentum, Ἰταλ. stimolo.

Διεγερτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ, Ἀθήν. σελ. 64. καὶ 371. excitatif, Γαλλ.

Διεγρηγορέω, ῶ (ἐγρηγορέω). Ἀγρυπνῶ διόλου, διὰ παντα.

*Διεγρόμενος, η, ον, μετοχ. παθητ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ διεγείρω, πρβ. ἀγρόμενος.

*Διέδεξε, Ἰων. ἀόρ. α'. ἀντὶ διέδειξε ἐκ τοῦ διαδείκνυμι, Ἡροδτ.

*Διέδην, ἐπίρρ. (διΐημι). Παντοχοῦ, δι' ὅλου, καθόλου, ἐν πάσι, ἕως εἰς τὸ τέλος.

*Διέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ διατρέχω, Ὀδ.

Διεδρία, ίας, ἡ (διέδρος). Διχόνοια, ἀτυμφωνία, ἔχθρα, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ Θ. 2.

Διέδριον, καὶ διέδρον, τό (ἕδρα). Κάθισμα, ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμποροῦν νὰ καθίσουν μόνον δύο ἄνθρωποι· τὸ αὐτὸ καὶ Δίφρος, Ὁριβ. σελ. 337.

Διέδρος, ου, ὁ, ἡ (ἕδρα). Χωριστά, μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου καθήμενος, ἀκοινώνητος, ἔξωρ. διηρημένος, μαλωμένος· ἀσύμφωνος· ἐχθρικός· τὸ ἐνικ. σύνεδρος. 2) ὁ διέδρος, ὡς οὐσιαστ., = διέδρον, κάθισμα διὰ δύο· βάσις, ὑποστήριγμάτι διὰ νὰ βάλλωνται δύο πράγματα ἐπάνω.

*Διέεργον, ποιητ. παρατατ. τοῦ διέργω, διείργω, Ἰλ. Μ, 424.

Διεζευγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ διαζεύγνυμι. Χωριστέως, ξεχωριστά.

Διεζίζω. Καταπολλὰ ἐσθίω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 387. ἀμφ.

Διειδής, ές, ὁ, ἡ (διείδον). Καθαρός, λαμπρός, καὶ διαφανής, ἐκεῖνος ὁηλ., διὰ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἐμπορεῖ τινὰς νὰ ἴδῃ τὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος κείμενα, ὡς, »Τόωρ διηδέα, Θεόφραστ.

*Διειδον, ἀπαρ. διΐδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ διοράω (εἶδον). Βλέπω διά μέτου· γνωρίζω ἐπ' ἀκριβές, διακρίνω τι, δοκιμάζω τι μὲ πεῖραν. Παθητικ. »Διειδομένη πεδίοιον (Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 546), ὁραθεῖσα, φανεῖσα περῶσα διὰ τοῦ πεδίου, Ὅμως ὁ ποιητ. μέλλ., διεῖσομαι, θέλω παραστήσῃ, ἐκθέτῳ, περιγράψῃ, παρὰ Νικ. Θηρ. 837. »Οἵτιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι, ἄρκια νοῦσων, ἀναφέρεται ὁράτερον εἰς τὸ ῥῆμα δίειμι, διεξέρχομαι. Περὶ δὲ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως ἴδε διαείδομαι.

*Διεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι πάντῃ ὅμοιον, ἀπαράλλακτον· παραβάλλω κατ' ἀκρίβειαν. Παθητ. εἶμαι πάντῃ ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 19.

Διειλέω, ῶ (ειλέω, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διελίσσω. Ξετειλύγω, παρὰ Πλουτάρχ. »Διειλέειν βιβλίαν· ὄθεν

Διειλημμένως, Ἐπίρ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ διαλαμβάνω. Χωριστά, διηρημένως, κατ' ἰδίαν. 2) σαφῶς, ἀκριβῶς, ῥητῶς, Ξενοφ. Ζήτ. καὶ Διαλαμβάνω.

Διείλησις, εως, ἡ (διειλέω). Ἀνεμοστρόβιλος, λαίλαψ, ἄμφ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Νομ. Ε', σ. 747. Δ. ἴδε Ruhnk. Τίμ. σ. 97. »Διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις. ἐν ἄλλοις δὲ ἀναγινώσκ. »Δι' εἰλήσεις, ὅπερ ἐστί, διὰ τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας.

Διειλητικώς. Τοῦτο οἱ Ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο, Λεξ. Ῥητ. Χειρόγρ.

Διειλύω, καὶ, διειλύσσω, τὸ αὐτὸ καὶ διειλέω (εἰλύω). Τηλύγω, πλέκω διά μέτου. Καὶ τὸ ἐναντίον ξετηλύγω, ἀναλύω, ξεμπερδεύω. Παθητ. διεκφεύγω, φεύγω κρυφίως διά τινος (ξεγλυστρῶ), διαπλέκομαι, γεν., ὡς παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. 4, 35. »Διειλυσσεῖτα δόμοισιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα διεξελθοῦσα, ξεγλύστρισεν ἀπὸ τὸ σπῆτι, κρυφίως ἔφυγε.

Διείμι, Μ. διεῖσομαι (εἶμι). Διέρχομαι, διαπερνῶ, διαβαίνω, περνῶ μέτα ἀπὸ ἕνα τόπον διὰ νὰ ἐκβῶ ἔξω, Θουκυδ. Γ. »Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διήεσαν καὶ Ε'. »Μὴ ἐᾶν πολεμίους διέναιαι, καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 845. ἐτι διαβαίνω ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ μετώπου, ἐν γένει, ἀναχωρῶ, ἀπειμι. 2) ἐνεργ. μετὰ αἰτ., διαβαίνω διά τινος, διαπερῶ τι, καταλαμβάνειν, κυριεύειν. β) μεταφ. ἐπὶ ὁμιλ. ἢ συγγράμμ. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, περιγράφω, παριστῶ τι κατ' ἀκρίβειαν, ὡς, »Ὅπως ἠπιστῆσαι χρή, ἠδὴ τοι εἴειμι. Ζήτ. καὶ Διείδον.

Δίειμι, Μ. δι'σομαι (εἰμί). Εἶμαι διά παίτα, διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ἐμμένω, ἐπιμένω. Μετὰ μετοχ. πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, ὡς τὸ διαγίγνεσθαι καὶ διάγειν, διά τῶν λέξεων, παντοτινά, ἀδιαλείπτως, διὰ παντός. Ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 24. »Σκοπούμενος διέσηα, τὴν ὁποίαν ὁ Διονόρριος ἀποδοκιμάζει. Ἐν γένει, ἡ λέξις ἔστι σπανία.

Διείπον, Ἄπαρ. διειπεῖν, ποιητ. διειπεῖν (εἶπον, ἀνμ.). Ἐντελῶς καὶ ῥητῶς λέγω τί, διατυπῶ εἰς μάθησιν, διεξοδικῶς λέγω, διηγοῦμαι ἀκριβῶς τί, Ἰλ. Κ, 425. »Δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω. ἐν γένει, διορίζω, ῥητῶς ἢ σαφῶς φανερόνω τί, ἐξηγῶ, διακρίνω, Wolf Λατ. σ. 246. 2) συνομιλεῖν ἀναμεταξύ, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ὀδ. Δ, 215. »Διειπέμεν (ἀντὶ διειπεῖν ὁηλ. μύθους) ἀλλήλοισιν, νὰ συνομιλήσωμεν καὶ διαλεχθῶμεν ῥητῶς καὶ κατὰ πλάτος ἀναμεταξύ μας· καὶ παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 29. τμ. 21. Μέτ. συμφωνεῖν ἀναμεταξύ των, ὡς παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 27. Τμ. 124. »Καὶ διεπομένοιν, καὶ ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύ των. ἴδε διερῶ.

Διείργω, Μ. ξω. ἐπίκ καὶ διέργω (εἴργω). Ἐμποδίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, χωρίζω, ξεχωρίζω, Ἰλ. Μ, 424. »Τοὺς διέργον ἐπαλξιεων. 2) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τῆς πλησιάσεως εἰς τι ἢ ἐκτελέσεως πράγματος τινος· ὑστερώτερον δὲ ἐκτείνῃ ἡ σημασία καὶ, χωρίζω τί ἀπὸ τὸ ἄλλο, »τί τινος, καὶ, τί ἀπό τινος. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ὑπακουομ. ὅμως τοῦ, αὐτούς, κείμαι μεταξὺ καὶ οὕτω χωρίζω, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 2. Παθητ. ξεχωρίζομαι, Πλουτ. »Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος.

Διειρηκα, Παρακείμ. τοῦ διερῶ, διεπεῖν. Ὡμίλησα, εἶπα καθαρῶς, σαφῶς, διωρισμένως, διερρήδην εἶπον.

Διείρομαι, ποιητ. ἀντὶ, διέρομαι. Ἐξετάζω ἐρωτῶν, ἐρωτῶ διόλου, ἀκριβῶς, »τινά, καὶ, τινά τιν, Ὅμηρ., ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἐνεστῶτι, Ἰλ. Α, 550. Ο, 93. Ὀδ. Δ, 492. Λ, 464. Ω, 478.

Διειρύω, Ἰων. ἀντὶ διερύω (ἐρύω). Τραβῶ τι διά μέτου, καὶ τριγυρίζωτάς το, ἕλκω, σύρω διά τινος, ὡς, »Τὰς νέας τὸν ἰσθμόν» (Valck. Ἡρόδ. 7, 24), τὰ καράβια διὰ τοῦ ἰσθμοῦ· συντάσσ. δὲ καὶ, τί τινος, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 687. »Διειρύσσουσιν ἄροτρον, σύρουσι τὸ ἄροτρον, ὀργώσουσι. Πρβ. διϊτάμνω.

Διείρω, σπάνιος παρακ. διεῖρκα, Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 10. (εἴρω, ἀνμ.). Διατρυπῶ, διαπερῶ τι ἀπό μέτα ἄλλου τινος, Ξενοφ. Παιδ. Η', 3. 10. »Διειρόντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κυνδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὀρᾷ βασιλεύς. 2) ἀντὶ τοῦ εἴρω, ἁρμαθιάζω, συνδέω, συμπλέκω, συνάπτω, συναρμόζω· καὶ μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οὕτως ἠνωμένων, ὥστε καθεὶς περιέχει τὸ κεῖτιον, ὅτι ὁ κεῖται τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀκολουθεῖ εἰς αὐτό· ἐμπερ. παρὰ Διονύσ. Ἀλικ. »Λόγος διειρόμενος, μία σειρὰ λόγου συνεχὴς χωρὶς τμῆμα, διαφορὰν, καὶ κόμμα. Παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. Β'. 12. »Διείρων ἀπὸ τῆς προῤῥήτεως, ἀντὶ τοῦ κάμνων ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας ἀρχίζων λαλεῖν· οὕτω καὶ τὸ πήρειν λόγους, παρ' αὐτῷ· ἐν δὲ Βιβ. Δ. 28. »Δακτύλοι διείροντες, ἐντωμένοι, ἐξαπλωμένοι διὰ μέσου δακτύλοι ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὡς παρὰ Λουκ. »Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ ἵππου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους.

Διειρωνοξένος, ου, ὁ, ἡ (εἴρων, ξένος). Ὁ κατειρωνευόμενος τῶν ξένων, ἐκεῖνος, ὅστις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας, ἀπατᾷ τοὺς ξένους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 621. πρβ. κατειρωνεύομαι.

Διεισδύνω, καὶ διεισδύω, Μ. ύσω (εἰσδύνω, ἀνμ.). Εἰσχωρῶ εἰς τι, διαπερῶ, ἐμβαίνω μέσα διά τινος, ἢ μεταξὺ τινός, Ἀφροδ. »Διεισδύνειν τὴν γῆν, καὶ, διεισδύειν εἰς τοὺς πόρους.

*Διέκ, καὶ πρὸ φωνήεντος διέξ (διά, ἐκ). Διὰ μέτου καὶ ἔξω, πέρα καὶ πέρα, Ἰλ. Ἴδε διά.

Διεκβαίνω (ἐκβαίνω, ἀνμ.). Ἐκβαίνω ἔξω διὰ μέτου τινός, Στράβ. ΙΒ. σελ. 810.

Διεκβάλλω (ἐκβάλλω, ἀνμ.). Εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω διὰ μέτου τινός, ῥίπτω ἔξω· ἔτι δὲ περνῶ τι διὰ μέτου ἢ ἐπάνω τινός ἀντικρύ, περνῶ. 2) οὐδετ. διαβαίνω, διαπερνῶ, διέρχομαι, Πολύβ. ὄθεν

Διεκβολή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέτου ῥίπτειν, ἐκβάλλειν ἔξω, ἢ διαπέρτσις, τὸ διὰ μέτου τινός εἰς τὰ ἔξω ἐκβλημα, πέρκμα, καὶ αὐτὸ τὸ πέρκμα, ἢ διάβασις, παράκτσις, Πολύβ.

Διεκβόλιον, ου, τό. Βότανον, φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν νὰ ἐκβάλλῃ τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς γυναικός· τὸ αὐτὸ καὶ Ἐκβόλιον, Ἱπποκρ. σελ. 634.

*Διεκδίδωμι, = διαδίδωμι.

Διεκδικέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐκδικέω. Ὑπερασπίζομαι, δεφεντεύω, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω, Σχολ. Εὐριπ. Ἐκ. 1029. Ἡρακλ. 1078.

Διεκδρομή, ῆς, ἡ (διεκτρέχω, διεκδραμεῖν). Ἐξόρμησις, ἔφοδος· ἡ αἰφνίδιος σύστασις. ἐμφάνεια· καὶ κούρτεσμα, λεηλάτεσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται κατὰ τὸ ἔμβασμα τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων ἐν ἑνὸς μέρους, εἰς ἕνα τόπον, Πλούτ.

Διεκδύμι, διεκδύνω, διεκδύημι, καὶ διεκδύω (ἐκδύω, ἀνμ.). Ἐκβαίνω (ἐκγαίνω),

διὰ μέσου τινός· ἐκβαίνω μὲ ὁρμήν, σπάω, ψαίνομαι· ξαγλυστρῶ εἰς τὰ ἔξω καὶ φεύγω διά τινος, διαφεύγω, Ἱπποκρ. ὅζειν

Διέκδυσις, εως, ἡ. Ὀρμητικὴ πρὸς τὰ ἔξω κίνησις, ἐκβαλμα. 2) τόπος, ὅπου ἐμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τις· κρυφτρα, κρυφὸς τόπος, ἐξ οὗ εἰς καιρὸν ἀνάγκης ἐμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τινός· ἔξοδος· διοδος, πέραμα, Πλουτ.

Διεκθέω, Μ. θεύτομαι (ἐκθέω, ἀνμ.). Διεκτρέχω, ἐκβαίνω ἔξω τρέχων διὰ μέσου τινός, Ἀριστοτ. »Ἀχρι τῆς γῆς διεκθέουσι.

*Διεκθορέω (ἐκθορέω, ἀνμ.), = διεκθρώσκω.

Διεκθρώσκω (ἐκθρωσκω, ἀνμ.). Διὰ μέσου τινὸς πηδῶντας ἐκβαίνω ἔξω, Γεωπ. »Διεκθρώσκειν τοὺς σκότους«, Κλήμ. Ἀλ.

*Διεκλάμπω (ἐκλάμπω). Λάμπω ἔξω διὰ μέσου τινός, Ἡλιοδ. 2, 31.

Διεκλύω (ἐκλύω). Λύω, χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, Γαλην. Γλωσ. ἐν λέξ. ἀδέλγεται· ἢ ἀμοιβαίως ἀναλύω.

Διεκμυζάω (ἐκμυζάω). Βυζάνω πρὸς τὰ ἔξω, πιπιλίζω, Γεωπονικ. Ζ. 15.

Διεκπαίω (ἐκπαίω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπίπτω. Ὁρμῶ διὰ μέσου τινὸς μὲ βίαν, διασπῶ, ἐμβαίνω μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ στρατεύμα τοῦ ἐχθροῦ, κατατζακίζω καὶ φεύγω, Πλούτ. »Διεκπαίειν τοὺς πολεμίους· ἐπιτοπολὺ κατὰ μέσην διάθεσιν, ὡς παρὰ Διονυτ. Ἀλικ. ΙΑ. 37. »Διεκπαισάμενος τὰς πύλας«, συντρίψας, κατατζακίσας μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν· καὶ Ἰαμβλ. Πυθ. §. 149. »Διεξεκπαίσαντου.

Διεκπατέω, ῶ (πατος). Σουϊδ. ἐκ Δεκρτ. εἰς Ἐπιμενίδην, ἔνθα »ἐκπατέω ἀναγινώσκ. ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ὅρομον τῆς κοινωνίας.

Διεκπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω ὅλως διὰ μέσου, ἢ ἕως εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, τελειόνω τι, Στράβ. ΙΒ'. σελ. 809.

*Διεκπεραίω, τὸ ἐπιτετ. περαιόω.

Διεκπεράω, ῶ, Μ. ήσω, καὶ άσω (ἐκπεράω, ἀνμ.). Διέρχομαι, διαπερῶ· περνῶ εἰς τὸ πέραν, Πλατ. Τιμ. σ. 75. Α. 2) ἐμβαίνω μὲ βίαν διὰ μέσου· ἐν γένει, διαβαίνω ἐπάνω τινὸς καὶ πέραν, ἔξω, αἰτιατ. Ἡροδ. 3, 4. 4, 152. 5, 52. μεταβιβάζω ἐπέκεινα· διαβαίνω. »Διεκπερᾶν τὸν βίον«, περνῶ τὴν ζωήν. 2) διατρυπῶ, Ἀριστ. Πλουτ. »Πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.«

Διεκπερονίζω, Μ. ίσω, = ἐκπερονίζω. Γλυτόνω, φεύγω ὡς περδίκι.

Διεκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἐκπίπτω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπαίω. Πίπτω μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν μέσην· παρὰ δὲ Δίωνι Καπ. Ν. 34. καὶ ἀντὶ τοῦ, περνῶ ξεσπαθωμένος ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, καὶ γλυτόνω· γλυτόνω εὐτυχῶς, διεργόμενος μετὰ μάχης καὶ κτυπῶντας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Διεκπλέω, Μ. εὐσομαι (ἐκπλέω, ἀνμλ.). Ταξειδεύω, ἀρμενίζω, περνῶ μὲ τὸ καϊκι διὰ μέσου τινός· ἢ πλέω μίαν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, αἰτ. π. χ. τὸν Εὔριπον· καὶ Δούκιαν. »Τὸν Ἰόνιον διεκπλεῦσαι θέλουτα« μεταφορικ. δὲ παρ' Ἡροδ. καὶ »Διακπλεύσαντες τὸν βίον εὖ, ἀντὶ τοῦ, ἐπεράσαμεν τὴν ζωήν μας καλῶς· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ στρατηγήματος κατὰ θάλασσαν, ὅταν ταχύπλοα πλοῖα τινὰ αἰφνιδίως διέκοπτον ἐν τῇ μάχῃ τὴν γραμμὴν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, καὶ ἀφ' οὗ ἔβλαπτον αὐτά, ἐν ᾧ διέβαινον ἐγλίγωρα, ὅσον ἐδύνουτο, ὑπίστρεφον ἔπειτα εἰς τὰ ἐδικά των λοιπὰ πλοῖα, καὶ τοῦτο τὸ κίνημα, στρατήγημα, ὠνομάζετο διεκπλους, Σβεγγ. Ἡροδ. 6, 12. Θουκυδ. 1, 49. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 22.

Διέκπλοος, ὁ, συναιρ. διέκπλους. Τὸ πλεύσιμον διὰ μέσου τινός, τὸ διεκπλέειν, καὶ τὸ μέρος, ἔνθεν πλέει τις διὰ μέσου τινός, Ἡροδ. 7, 36. 2) τὸ διασπᾶν καὶ διακόπτειν τὰς γραμμὰς καὶ τάξεις τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, Θουκ. 1, 49. 2, 83. ἴδε τὸ ἀνωτέρω.

Διεκπλώω, ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ διεκπλέω.

Διεκπνέω, Μ. εὐσομαι (ἐκπνέω, ἀνμ.). Ἐκπνέω, πνέω, φυσῶ διὰ μέσου ἔξω, εὐγάλω τὴν πνοήν, τὸν ἀνασασμὸν, ἢ τί μαζὶ μὲ τὴν πνοήν ἢ ἐν εἴδει πνοῆς, ἀποφυσῶ. Ἀριστ. Κόσμ. »Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθείαν«. 2) ἀφίνω δι' ὅλου τὴν πνοήν, ξεψυχῶ. 3) ἐξατμίζω. ὅζειν

Διεκπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ συνεχὴς διὰ μέσου ἐκπνοή· ἀναπνοή· τὸ εἰς τὰ ἔξω φύσημα· ἡ ἐξάτμισις.

Διεκπορεύομαι, Μ. εὐσομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκπορεύομαι. Ἐκβαίνω, περνῶ πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Διον. Ἁλικ.

Διεκπροαλής, ὁ, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ. 73. ἀντὶ, Δι' ἐκ προαλής.

*Διεκπτύω, Μ. ύσω (ἐκπτύω). Πτύω (φτῶ) ἔξω ὀλόγυρα, Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 23. Ἰακ.

Διέκπτωσις, εως, ἡ (διεκπίπτω). Τὸ διεκπίπτειν, τὸ πέσιμον διὰ μέσου τινος εἰς τὰ ἔξω· ἡ ἔξοδος, ὁρμὴ εἰς τὰ ἔξω, τὸ αἰφνιδίως καὶ ὁρμητικῶς εἰς τὸν ἐχθρὸν πεσιμον, καὶ τὸ τοῦτου κατατζάκισμα, καὶ ἡ διὰ μέσου τούτου εὐτυχὴς φυγή· καταφύγιον, Γαλην. Γλαυκ.

Διεκρέω, Μ. ρεύσομαι (ἐκρέω, ἀνμ.). Τρέχω συνεχῶς ἢ διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω (ἐπὶ ὑγρῶν)· ὅζειν

Διέκροος, καὶ συναιρ. διέκρους, ὁ. Τὸ συνεχὲς πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινὸς ῥεῦσιμον, τρεξιμον, Ἡροδ. 7, 129.

Διέκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξάπλωσις, τέντωσις διὰ μέσου ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μέχρι τοῦ ἄλλου ἔξω, Κλήμ. Ἀλ.

Διεκτελής, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἀκριβὴς, ἐντελης.

Διεκτέλλω (τέλλω). Βλαστάνω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔξω· ἐκβαίνω, περνῶ διαμέσου τινός, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 683.

Διεκτέμνω, Μ. εμῶ, τὸ ἐπιτετ. ἐκτέμνω. Διόλου ἐκκόπτω, Ἰώσηπ.

Διεκτρέχω (ἐκτρέχω, ἀνμ.). Τρέχω διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω.

Διεκφαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκφαίνομαι. Διόλου εἰς τὰ ἔξω φαίνομαι, Εὐσταθ.

Διεκφανής, ὁ, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ διαφανὴς, ἢ ὁ δι' ὅλου πρὸς τοὺς ἔξω φαινόμενος.

Διεκφέρω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφέρω, ἀνμ. Φέρω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Ἀριστοτ. Α'.

Διεκφεύγω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφεύγω. Φεύγω διὰ μέσου τινός, Εὐσταθ.

Διεκχέω, τὸ ἐπιτετ. ἐκχέω, ἀνμ. Χύνω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός.

Διελαγσία, ίας, ἡ· καὶ Διέλασις, εως, ἡ (διελαύνω). Σπρώξιμον, κούντημα, κτύπημα, σουβλισμα, πέρασμα πέρα περοῦ, τὸ νὰ ἀναγκάζῃ τις τινὰ νὰ διαβῇ διὰ μέσου, ἢ τὸ ἀναγκάζειν ἀντικείμενόν τι νὰ διαβῇ διὰ μέσου, τὸ διεμβάλλειν, διακρούειν, ὡς π. χ. Πλουτ. »Διελάσια ἥλου«, τὸ τοῦ καρφίου πέρασμα. 2) τὸ νὰ κυνηγᾷ τις καθ' ὅλα τὰ μέρη μιᾶς περιοχῆς ἢ νὰ τρέχῃ διὰ μέσου τινός, ἢ νὰ διαβαίνῃ ἵππος, ὡς τὸ, διίππασία. 3) ἡ παράταξις τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καβαλαρίας, Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 3.

Διέλασις, εως, ἡ, = διελασία.

Διελαύνω, Μ. διελάσω, Ἀττ. διελῶ, Δόρ. Α'. διήλασα (ἐλαύνω, ἀνμ.). Κυνηγῶ διὰ μέσου, διήλασα τινὰ νὰ διαβῇ διὰ μέσου, ὡς, ἵππους ταῦρους, Ἰλ. Η, 564. 2) μεταφ. κτυπῶ τι διὰ νὰ διαπράξω· διατρυπῶ, σουβλίζω, διαπερῶ μὲ τί, ὡς, »ἔγχος λαπάρης« (Ἰλ. Π, 318), ἤτοι τὸ σπαθὶ διὰ τῶν λαγόνων, καὶ Ἰλ. Ν, 150. καὶ Λουκιαν. »Ὃν σὺ θοράτιφ διελάσας«

3) σύδετ. διαβαίνω ἔμπροσθεν, ἢ ἔπεχος, ἢ ταξειδεύω διὰ μέσου, ἢ περιέρχομαι· ἢ μαχόμενος κάμνω τόπον διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ καὶ περνῶ, φεύγω· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τότε ὑπακούεται, ἵππον, ὄχεν, ἢτι τῶν τοιούτων, Ξενοφ. Οἰκ. 4, 8. »Ὁπόταν μὲν τῆς χώρας διελαύνων αὐτός, ὅταν τόπον περιέρχεται, περιηγεῖται μόνος του (ἐπὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως)· παρὰ δὲ Εὐρίπ. Ἡρακλ. 788 »Ἡμέρα διήλασεν, ἀντὶ τοῦ, ἐξημέρωσεν, ἐφάνη ἡ ἡμέρα.

Διελέγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτετ. ἐλέγχω. Καταπολλά, ἢ διὰ πάντα ἐλέγχω, Λουκιαν.

*Διελθεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ διέρχομαι καὶ ἐπικ. διελθέμεν, Ὅμ.

Διελεννύω, τὸ ἐπιτετ. Ἐλεννύω, Ἱπποκρ. σελ. 391.

Διελίσσω, Ἀττ. –ττω, Μ. ξω (ἑλίσσω). Περιτειλίγω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ξεμπερδεύω, ξετυλίγω ἓν ἐνείλημα· ἢ βιβλίον, Πλούταρχ. 2) ἀντὶ τοῦ ἑλίττω, παρὰ Δίωνι. Καπ. 74, 5.

*Διελκόω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ ἑλκόω. Κάμνω ἕλκος γεμάτον ἀπὸ ἕλκη, πληγές.

Διελκυσμός, οῦ, ὁ (διελκύω). Τὸ διόλου, καὶ συνεχῶς σύρτισμον, τράβηγμα, καὶ τὸ ξεχωρίζειν τραβῶντας τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἢτι δὲ τὸ περνᾷν τι διὰ μέσου τραβῶντας, ἢ ἀπομακρύνειν τε τραβῶντας, ἢ τὸ ἁρπάζειν τί καὶ φεύγειν μετ' αὐτοῦ σύροντάς το, ἁναρπάζειν, ἁφαρπάζειν.

Διελκυστίνδα, ἐπίῤῥ., προστιθεμένου τοῦ, παίζειν, ἢ παιδιά. Εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδίων, καθ' ὃ τὸ ἓν μέρος ἀγωνίζεται νὰ σύρῃ τὸ ἄλλο ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον σύνορον· τοῦτο παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. σ. 181. Α. λέγεται καὶ, διὰ γραμμῆς παίζειν. »Ἡβὲ διελκυστίνδα παίζεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ταῖς παλαίστραις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθι· δύο δὲ μοῖραι παίδων εἰσὶν ἑλκουσαι τοὺς ἑτέρους οἱ ἕτεροι, ἕστ' ἂν καθ' ἕνα μεταστήσωνται παρ' αὐτοὺς οἱ κρατοῦντες«, Πολυδ. Βιβλ. Θ'. Κεφ 7. σελ. 1099. 112. Ἐκδ. Ἀμστελοδ. Ζήτ. Διαγραμμιτμός, καὶ Ἑλκυστίνδα.

Διελκύω (ἑλκύω), = διέλκω (υ–υ–).

Διέλκω καὶ διελκύω (ἕλκω). Σύρω, τραβῶ συνεχῶς, ἢ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ διὰ μέσου τινός, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθέν τί, Ἀριστοφ. »Διελκύειν διὰ ἑκατύλουν«, περνᾷν, σύρειν τε διὰ μέσου τοῦ δακτυλιδίου. 2) ἐπὶ καιροῦ, τραβῶ τε εἰς μάκρος, μακρύνω, ἀργοπορῶ· καὶ μεταφ. »Διέλκειν τὸν βίον« (ἢ καὶ ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, βίον), περνῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπον, χαλεπῶς, ἀσυήδως, σύρω τὴν ζωήν μου, Ἀριστ. Εἰρ. 1122. »Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων«, ἤτοι διάγων· ὡς τόσον πρβ. καὶ τοὺς σχολιαστάς, διότι ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ, πίνω, συμποσιάζω.

Διελλαμβάνω (ἐλλαμβάνω, ἀνμ.)· ἔθεν »λόγος πολλαῖς ὁδοῖς διειλημμένος«, περιτειλιγμένος, ἐμπερδευμένος, συγχεχυμένος. Λουκιαν.

Δίελλος, = δαίελλος, πλὴν ἄνευ βεβαίου παρεξηγήματος.

Δίεμαι. Σπάζομαι καὶ φεύγω, τρέχω σπουδαίως, Ἰλ. Ψ, 475. »Ἵπποι ἀορτίποδες πολέος πεδίοιο δίεντο· πρβ. καὶ Μ, 304. (ἔστι τὸ παθητ. ἐνός μὴ ἀπαντῶντος πλέον ἐνεργ. δίημι, κυνηγῶ, ἀπολύω ἐναντίον, ὡς τὰ σκυλιὰ, τὸ ὁποῖον διεσώθη ὡς ἐνεργ. ἐν τῇ λέξει ἐνδίημι· συγγεν. τῷ, δίω, καὶ, διώκω)

Διεμβάλλω (ἐμβάλλω, ἀνμ.). Διόλου βάνω μάτα, ἢ βάνω τι, ῥίπτω, ἐμπήγω μέσα διάτινοι, Ἀθην. σελ. 107.

Διεμμένω, Μ. μενῶ (ἐμμένω, ἀνμ.). Μένω διὰ πάντα εἴς τι.

Διεμπιμπλάω, καὶ Διεμπίμπλημι, καὶ Διεμπιπλάω, Μ. ήσω (ἐμπίμπλημι). Γεμίζω δι' ὅλου.

Διεμπίπτω, τὸ ἐπιτετ. ἐμπίπτω, Πολυβ. 38. 1.

Διεμπολάω, ῶ (ἐμπολάω). Πωλῶ, καὶ μάλιστα εἰς πολλούς, Εὐρ. Βάκχ. 504. 2) ἀγορά-

ζω, παζαρεύω τι καὶ ἀγοράζω· πραγματεύομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 973. Σοφ. Φιλ. 579.

Διεμφαίνω, Μ. ανῶ (ἐμφαίνω, ἀνμ.). Δείχνω τι διὰ μέσου τινός, ἢ τὸ κάμνω νὰ φανῇ, φανερόνω, ἀποδεικνύω, Λουκιαν. «Ὀφθαλμοὶ πολὺ γοργὸν καὶ ἔνδεον διεμφαίνοντες».

Διενεγκεῖν, διενέκω, Ἰων. διενείκαι, ἄχρ. 3ομτ. τοῦ διαφέρω, ὅθεν ἀόρ. διήνεγκα, Ἰων. διένεικα, παθ. παρακ. διενήνεγμαι, παθ. ἀόρ. διηνέχθην, Ἰων. διενείχθην.

Διενεργέω, ῶ, το ἐπιτατ. ἐνεργέω. Κατὰ πολλά, ἢ διόλου ἐνεργῶ, Στοβ. Ὁμ. Γ'.

Διενθυμέομαι, οῦμαι (ἐνθυμέομαι). Ἐπιμόνως στοχαζομαι, κρατῶ τὸν στοχασμόν μου ἐπάνω εἴς τι, συλλογίζομαι, τεκμαίρομαι, σκοπῶ, θεωρῶ τι, Κυριλ. κατὰ Ἰουλ.

Διενιαυτίζω, Μ. ίσω (ἐνιαυτίζω). Περνῶ (ζῶ ὁλ.) ἕνα χρόνον εἰς ἕνα τόπον, Ἡρόδ 4, 7.

Διενίστημαι, Μ. διενστήσομαι (ἐνίστημαι) τὸ αὐτὸ καὶ ἐνίστημαι. Ἐναντιόνομαι ἀναμεταξύ μας, ἀνθίστασθαι ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, Βασίλ.

Διεννοέομαι, τὸ αὐτὸ καὶ ἐννοοῦμαι, Ἡρόδοτ. Πολύμ. «Οὗτοι μὲν οὖν οὐ οὕτω διενοοῦντο ποιήσειν», οὕτως ἐστοχάζοντο νὰ κάμουν.

Δίενος, ου, ὁ, ἡ (δίς, ἐνος). Ὁ ὢν δύο χρόνων, διετής. «Δίενα σπέρματα», Θεόφρ.

Διενοχλέω, ῶ. μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτατ. ἐνοχλῶ· συχνάκις ἀντὶ ταύτου εὑρίσκεται τὸ διοχλέω, ἀλλ' ἐσφαλμ. Φιλ. Β'. σελ. 590.

*Δίεντα, γ'. πληθ. τοῦ δίεμαι, Ἰλ. (υ−−).

Διεντέρευμα, ατος, τό (ἔντερον). Διόρασις τῶν ἐντέρων, ἤτοι τῶν ἐντοσθίων, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 167. ἀντὶ τοῦ, ἀγχίνοια, ὀξύτης τοῦ νοός, ἢ ἡ διαπεραστικὴ καὶ ὀξεῖα ὅρασις.

*Διέξ, ἴδε διέκ.

Διεξάγω, Μ. άξω (ἐξάγω, ἀνμ.). Ἐκβάλλω ἔξω τί διὰ μέσου τινός, διαπερνῶ. 2) διατελῶ, διάγω, Συνέσ. «Διεξάγειν τὸν βίον». 3) διοικῶ, ὁδηγῶ. 4) φέρω εἰς τέλος, τελειόνω, π. χ. μίαν κρίσιν· ὡς, «Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν», Πολύβ. Β. 5. Παθητ. διεξάγομαι, μετάγομαι, μεταφέρομαι, ἔρχομαι εἰς τέλος, τελειόνω· διαλύομαι, καὶ, ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι, Πλούτ. «Εἱμαρμένη ἔστι νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γιγόμενα· ὅθεν

Διεξαγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ ἐκβάλλειν ἔξω τι διὰ μέσου τινός· διαγωγή, διαπέρασις τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς· διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία· καὶ ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἀποπεράτωσις, διάπραξις.

Διεξαιρέω, τὸ ἐπιτατ. ἐξαιρέω, ἀνμ. Ἀφαιρῶ, λαμβάνω, περνῶ τί ἔξω διὰ μέσου ἄλλου τινός, Δημήτρ. Φαλ. 299.

Διεξαίσσω, συναιρ. διεξάττω, Ἀττ. διεξάττω, Μ. άξω (ἐξαίσσω). Ὀγλίγωρα διαπερῶ καὶ φαίνομαι ἔξω, ἐκβαίνω διὰ μέσου τινὸς ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς κινοῦμαι διά τινος, ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, ἐνσκήπτω, ὡς παρ' Ἀριστ. Κόσμ. «Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται· καὶ Θεόκρ. 13, 23.

Διεξάνθημα, ατος, τό, = ἐξάνθημα, Ἀμφ.

Διεξατμίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτατ. ἐξατμίζω. Διόλου ἐξατμίζω, Ἱπποκρ. σελ. 506.

Διεξάττω, Μ. άξω, (ἐξάττω). Ἐκβαίνω διὰ μέσου τινὸς ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς κινοῦμαι διά τινος, Ἀριστοτ. Κόσμ. Ἴδε ἀνωτέρω διεξαίσσω.

Διέξειμι (ἔξειμι). Ἐκβαίνω ἔξω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι, διαπερνῶ, τὸ αὐτὸ καὶ δίειμι, καὶ διέρχομαι, μετὰ δοτ., Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 393. «Τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε· καὶ αἰτ. Παυσαν. «Τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σελήνιος ποταμὸς διέξεισιν». 2) ἀμεταβ. ἐξετάζω καὶ θεωρῶ τι ἐν λόγῳ ἢ ἐγγράφως, ἀναγινώσκων, ἢ διηγούμενος, ἢ καὶ συλλογιζόμενος τί θεωρῶ κατὰ σειρὰν καὶ τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· πραγματεύομαι, διηγοῦμαι τί διεξοδικῶς· παραπαίνω, ἀναγινώσκω τι ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐκθέττω· ἐξετάζω τί ἀκριβῶς· δοκιμάζω τί· κατορθόνω καὶ τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν. «Διέξειμι πρὸς ἐμαυτόν», στρέφω εἰς τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι εἰς τὸν ἐμαυτόν μου. πρβ. δίειμι καὶ διέρχομαι.

Διεξείργω, Μ. ξω (ἐξείργω). Μεταξύ τινος ἢ τινων, ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινος ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω· ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος, ὡς καὶ τὸ διείργω· ἐκκλείω, ἐξαιρῶ τινὰ ἀπό τινες, δὲν τὸν ἐμπεριλαμβάνω εἴς τι, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ μετέχῃ τινὸς πράγματος.

Διεξέλασις, εως, ἡ. Ἡ μετὰ ὁρμῆς διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὸ ἔξω κίνησις, ὁρμή· τὸ νὰ κάμῃ τις μὲ βίαν δρόμον, π. χ. διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ· ἡ φυγὴ διὰ μέσου αὐτοῦ, Πλούτ. Σύλ. 18. ἐκ τοῦ

Διεξελαύνω, Μ. άσω, Ἀττ. διεξελῶ (ἐξελαύνω, ἀνμ.). Διάζω τι ἀνὰ περάτη διά τινος· ὡς ἐπιτοπολὺ ἀμεταβ. διαβαίνω, περνῶ μέρος τι ἔποχος, ἔφιππος ἢ πεζός, ἢ καὶ μὲ στράτευμα ἀποικῶν αὐτὸ καὶ ὁδηγῶν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τότε πρὸς ἀναπλήρωσιν τίθεται, «ἵππον, ὄχον, στρατόνω. 2) διέρχομαι, περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ἕνα τόπον, αἰτιατ. π. χ. τὴν χώρην, τὰς πύλας, Ἡρόδ. 5, 29. 62. καί, «κατὰ τι», Ἡρόδ. 3, 86. καί, «παρά τι», Ἡρόδ. 7, 100.

Διεξελέγχω, τὸ ἐπιτατ. ἐξελέγχω. Ἐντελῶς, δι' ὅλου πληροφορῶ, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, ἀποδείχνω ψευδὲς τὸ πράβλημα τοῦ ἄλλου, Πλούτ.

Διεξέλευσις, εως, ἡ (διεξέρχομαι), = διέξοδος, Σχολ. Ἀπολ.

Διεξελίσσω, Ἀττ. −ττω, Μ. ξω (ἐξελίσσω). Ξετυλίγω· ξεμπερδεύω τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου, Ἡρόδ. 4, 67.

Διεξεργάζομαι (ἐξεργάζομαι). Πράττω, κάμνω, κατορθῶ τι, εἶμαι αἴτιος κακῶν, ὡς παρὰ Πλάτ. Νόμ. Ζ. σελ. 34. «Κακὰ διεξεργάζομαι», εἶμαι, ἢ γίνομαι αἴτιος κακῶν, καὶ δυστυχιῶν (ἐπὶ κριτῶν). 2) ἐξολοθρεύω, καταφαγίζω, Διον. Ἁλικ. Β'.

Διεξερέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἐρέομαι)· τὸ αὐτὸ καὶ διερωτάω. Ἐπ' ἀκριβὲς ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, «τινά τι», Ἰλ. Κ, 432. «Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα»; ὁμοίως τί μὲ ἐρωτᾶτε ὅλ' αὐτὰ κατάλεπτα;

Διεξερευνάω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ διεξερευνάομαι, ῶμαι (ἐξερευνάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ ἀκριβῶς περί τινος, καὶ ἐξιχνεύω, Πλάτ. Νομ. «Διεξερευνώμενος χώρανα· ὅθεν

Διεξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀκριβῶς ἐρευνᾷ, καὶ ἐξετάζει τὰ πάντα, ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος, ἐξιχνευτής.

Διεξερπύζω, Μ. ύσω· καὶ, διεξέρπω (ἐξέρπω). Ἕρπω, σύρομαι, σβορνίζομαι διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω, φεύγω, ὑπάγω κρυφίως, Ἀριστοφ.

Διεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἐξέρχομαι), = διέξειμι. Φθάνω εἴς τινα τόπον, μετὰ τῆς αἰτ. «ἄδδην», Πλατ. Νομικ. 7, σ. 822. Α. 2) διατρέχω, περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἢ μέρος, διαβαίνω, ταξειδεύω διά μέτου, Πλουτ. Λυκ. «Διεξέρχομαι χώρανα. Ἀριστ. Κόσμ. «Μέχρις ἂν δι' τοῦ παντὸς διεξέλθῃ». 2) κατὰ σειρὰν, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐξετάζω, ἀναγινώσκω, θεωρῶ, ἐντελῶς παραστήνω ἢ φέρω τι ὡς παράδειγμα, ἀπόδειξιν· καὶ καταχρ. «τὴν ὁδὸν», Πλάτ. Νομ. 9. σ. 856. Α. πράττω, διεργῶ, τελειόνω. 3) ἀμεταβ. περνῶν, τελειόνεσθαί τι, λαμβάνειν τέλος, Βουττμ. Δημ. Mid. ind. Bremi Δημ. Ὀλυνθ. 2, 5. Παρ' Ἰσοκρ. «Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ», καί, «Διεξελθεῖν λόγους» (παρὰ Πλάτ.), ἀντὶ ἀναγινώσκω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ.

Διεξετάζω, Μ. άσω, τὸ ἐπιτατ. ἐξετάζω. Ἀκριβῶς ἐξετάζω, δοκιμάζω.

Διεξηγέομαι, οῦμαι, τὸ ἐπιτατ. ἐξηγέομαι. Ἐντελῶς καὶ κατὰ πλάτος ἐκθέττω, διηγοῦμαι, ἀπαριθμῶ, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διεξίημι, τὸ ἐπιτατ. ἐξίημι. Ἀφίνω τινὰ ἐκβῇ, ἀφίνω διὰ μέσου τινός, ἀπολύω, διαπέμπω, ἐκπέμπω· καὶ εἰσπίπτω, εἰσβάλλω, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Καὶ εἰς θάλασσαν διεξιείς, ἐμβαίνει, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν.

Διεξικνέομαι, οῦμαι, τὸ ἐπιτατ. ἐξικνέομαι. Φθάνω δι' ὅλου ἐκεῖ.

Διεξιππάζομαι, καὶ διεξιππεύομαι (ἐξιππάζομαι). Διαβαίνω ἔφιππος διὰ μέσου τινός, Πολυαιν.

Διεξοδεύω (ἐξοδεύω). Ἐκβαίνω, ὑπάγω ἔξω διὰ μέσου, ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινός. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς, «Πιθανὸν διεξοδευόμενον», ἀντὶ τοῦ, πιθανὸν ἐκ περιστάσεως τινός, ἀκριβοῦς ἐπισκοπῆς καὶ, θεωρίας, κατὰ τὸν Κικέρ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ «Περιοδευόμενον».

Διεξοδικός, ἡ, όν. Ἐκεῖνο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐξέλθῃ τι· ὅθεν παρ' Ἀριστ. Ζ. Μορ. «Τὸ διεξοδικόν», ὑπακ. μέρος, τὰ μέρος τοῦ σώματος, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχονται καὶ ἐξέρχονται τὰ περιττώματα. 2) αἰτήκων καὶ ἐπιτήδειος εἰς διέξοδον, εἰς τὸ νὰ διέλθῃ, ἢ ἐξέλθῃ. 3) κυρ. πολλὰ πλατύς, μακρύς, ἐκτεταμένος, «Διεξοδικὸς λόγος» (Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν τῷ α', τοπ.), καὶ «Διεξοδικὴ ἱστορία» (Πλουτ. Φαβ.), ἡ λεπτομερὴς καὶ μὲ πολλοὺς λόγους ἱστοροῦσα τὰ πάντα, οὐ ἐναντίον τὸ, Σύντομος.

Διεξοδικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διεξοδικὸν τρόπον, Κλήμ. ἐκ τοῦ

Διέξοδος, ου, ἡ (ἔξοδος). Δρόμος, ἢ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ, ἢ ἔνθεν ἐκβαίνει τινὰς ἔξω, ἔξοδος, στράτα, πέρασμα, ἔξοδος, Θουκυδ. Γ'. «Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς τὴν ὕλην εἰσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν». Διέξοδος λόγου, ἢ ἐξακολούθησις, ἢ πρόοδος, ἢ συνέχεια, ἢ ἀκολουθία τοῦ λόγου, ἢ τῆς διηγήσεως, παρὰ Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) παρὰ Φιλοσόφοις, ἢ τελείωσις, ἐκτέλεσις ἑνὸς ἀντικειμένου διὰ συνεπείας μεταβολῶν· ἢ σειρὰ μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας πάσχει φυσικόν τι ἐν, Ἀριστοτ. «Φύσις, ἢ ἔχουσα διέξοδον· καὶ, «Τῆς οὐσίας διέξοδος. Τοιοῦτον, ὡς φαίνεται, εἶναι καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. Φυσ. Γ'. 4. «Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον». 3) πᾶσα ἐντελὴς ἢ διεξοδικὴ ἀνάπτυξις, ὁμιλία, διήγησις, ἢ πραγματεία τινὸς ὑποθέσεως, ὡς παρὰ Γαλην. «Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου». 4) πολεμικόν ἐπιχείρημά τι, ἐκστρατεία, Διον. Ἁλικ. ὅθεν καὶ «Τακτικαὶ διέξοδοι» (Πλατ. Νομ. 7. σ. 813. Ε.)α, στρατιωτικαὶ ἐξελίγμοι (evolutions), στρατηγήματα. Καὶ, «Διέξοδοι πολιτικαί», αἱ παρατάξεις τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἡ ἐξαρίθμησις, ὁ κατάλογος αὐτῶν· παρὰ δὲ τοῖς Σχολιασταῖς, «Κατὰ διέξοδον», ἀντὶ τοῦ διεξοδικῶς· τὸ δὲ «Διέξοδοι ὑδάτων», Ψαλμ., μεταφ. ἀντὶ τοῦ ὀχετοί, ὡς, «Διεξόδους ὑδάτων κατέβησαν οἱ ὀφθαλμοί», τουτέστι, χρουνηδὸν ἐρέοντο τὰ δάκρυα.

*Διεξοιδέω, Μ. ήσω (ἐξοιδέω). Πρίτσεσθαι, φουσκόνειν ὁλοτρόγυρα, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 13.

*Διεξομοιόω, τὸ ἐπιτατ. ἐξομοιόω, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5, 6. ἀμφ.

Διεξουρέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐξουρέω. Δι' ὅλου κατουρῶ τι, ἐκβάλλω κατουρῶν, Ἱπποκρ. σ. 539.

*Διεξυφαίνω (ἐξυφαίνω). Τελειόνω τι ὑφαίνοντας, ὑφαίνω τι μέχρι τέλους, Πλουτ. Ῥωμ. 2. Κορ.

Διεορτάζω, Μ. άσω (ἑορτάζω). Ἑορτάζω δι' ὅλου, μέχρι τέλους, Θουκυδ. Η'. 9.

Διεπέφραδε, Ἐπικ. ἀόρ. β'. τοῦ διαφράζω, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 9.

Διεπιφώσκω, τὸ ἐπιτετ. ἐπιφώσκω. Γίνομαι φωτεινός. Διονυσ. 9, 63. ὡς καὶ τὰ συνώνυμα τούτου Διαφαίσκω, καὶ Ἐπιφώσκω, Ν. Δ.

*Διέπρᾱθον, διεπρᾱθόμην, ἀόρ. β. ἐνεργ. καὶ μέτ. τοῦ διαπέρθω, Ὅμ. Ἰλ. Α. 367. Ὀδ. Θ, 514.

*Διέπτατο, γ'. ἐνικ. ἀόρ. β'. μέτ. τοῦ διαπέταμαι, Ὅμ.

Διέπω, Μ. ψω (ἔπω, ἀνώμ.). Φροντίζω μίαν ὑπόθεσιν, διενεργῶ, πράττω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γίνηταί τι, οἰκονομῶ, διοικῶ, Ὅμ. Ἰλ. Α, 166. Ὀδ. Μ, 16. «Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν» καὶ παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 103. «Διέπειν πολέμους» καὶ Ἀριστοτ. «Ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός». ὅθεν διατάττω, κρατῶ εἰς εὐταξίαν· ἐξουσιάζω, προστάζω, διοικῶ, π. χ. στρατόν, Ἰλ. Β, 207. ὅθεν δίεπος, ὁ· ὁ στρατὸν διέπων. Τὸ δὲ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ω, 247. «Σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας», ἐλάμβανε, συνέστελλεν, ἐτιμωρεῖτο τοὺς ἄνδρας μὲ τὴν ῥάβδον βατιλικῶς, τοὺς ἐβίαζε δηλ. χωρὶς νὰ πλήττῃ, ἀλλὰ μόνον φοβερίζων. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἡλεκτ. 140. «Ὅσους διέπομεν», ἀντὶ, διατονοῦμαι.

Διέρημα, ατος, τὸ (ἐκ τοῦ διεράω, χύνω, ἢ στραγγίζω τι διὰ μέσου τινός). Χωνίον, χουνί, Πλουτ. 10. σελ. 478.

Διεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπιτηδεύω, καλλιεργῶ, ὡς, γῆν. 2) ἐκπληρῶ, τελειώνω, φέρω τι εἰς τέλος. 3) διαφθείρω τι, χαλῶ, ὅθεν παθητ. παρ' Ἡροδότῳ. «Διήργαστο ἂν τὰ Περσέων πράγματα, ἤθελον χαλασθῇ, δὲν ἤθελον εἶναι πλέον ἐλπὶς περὶ αὐτῶν. 4) φονεύω, σκοτώνω, Πλούταρχ. περὶ τῆς Δουκρητ. «Ἑαυτὴν διεργασαμένη», ἐφόνευσε τὸν ἑαυτόν της.

*Διέργω, ἀρχαιότερος ἐπικ. τύπος τοῦ διείργω, Ἰλ.

Διερεΐζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. ἐρεΐζω. Διηνεκῶς ἢ κατὰπολλὰ ἐρεΐζω· ὅθεν

Διερέϊσμα, ατος, τὸ. Σφοδρὸς ἐρεϊσμός, Ἀππιαν.

Διερείδω, Μ. σω (ἐρείδω). Ὠθῶ, σπρέχνω, ἢ στηρίζω, στυλόνω τι, μεταξύ ἢ διά τινος, βάλλω ἕνα ἀκουμβιστῆρι διὰ νὰ στερεώσω. Μέσ. στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, στυλώνω π. χ. βαστηρίζ., Ἀριστ. Ἠθικ. 150. τὸ δὲ «Διερείδεσθαι περί τινων» δηλοῖ, ἀναπτύσσεσθαι, ἀντιμαχέσθαι ἀλλήλοις περὶ πράγματός τινος, φιλονεικεῖν, ὡς παρὰ Πολυβ. Ε'. 84. «Διερειδόμενοι περὶ τῆς χώρας», ἀλλήλοις μαχόμενοι, φιλονεικοῦντες, ἐρίζοντες περὶ τοῦ τόπου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. τόμ. Ζ'. σελ. 160. καὶ 347. Ζήτ. Ἐρείδω.

Διερέσσω, καὶ Διερέττω, Μ. έσω, Ἀόρ. διήρεσα, ποιητ. διήρετσα (ἐρέσσω). Διὰ μέσου, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κωπηλατῶ, τραβῶ τὰ κωπί, Ὀδ. Μ, 444. Ξ, 351. Ἐν γένει, κινῶ τι, σείω, κουνῶ μὲ δύναμιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πάλλω, τινάσσω, Εὐριπ. Τρωάδ. 1028. «Φλογέας δαλοὺς χέρας διερέσσουσαι», καθὼς δηλ. κουνοῦσι τὸ κωπὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ κωπηλατεῖν, οὕτω διέτειον (ἐκουνοῦσαι) καὶ τὰς εἰς χεῖρας τῶν φάκλας.

Διερευνάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Διέλου, ἢ ἀκριβῶς ἐρευνῶ ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, Ἀππιαν. Ε'. 2) ἀναμεταξύ, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζειν. Λέγεται καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδωνι σ. 78. Α. καὶ παρὰ Γρηγ. Ναζιανζ. «Τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται» ὅθεν

Διερευνητής, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ διερευνητὴς. Ἐξεταστής, ἐξιχνιαστής, κατάσκοπος, Ξενοφ.

Διερίζω, Μ. ίσω (ἐρίζω). Φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι μετά τινος, ἀναμεταξύ μας.

Διερμήνευσις, εως, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ ἑρμήνευσις. Ἐξήγησις, Πλάτ. Τίμ.

Διερμηνευτής, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ Ἑρμηνευτής. Ἐξηγητής· ὁ ἁγορανόμος· ἐκ τοῦ

Διερμηνεύω (ἑρμηνεύω). Ἐκφράζω τι, ἐξηγῶ, σημαίνω τι διὰ λόγων.

Διέρομαι (ἔρομαι, ἀνώμ.). Διέλου, ἐν πρὸς ἕν, ἀκριβῶς ἐρωτῶ, ἐξετάζω. Ζήτ. Ἔρομαι.

Διερός, ά, όν (διαίνω). Τρυφερός, βρεγμένος, ταξείδιος, νωπός, χλωρός, τρυφερός· χυλώδης, γεμάτος χυλοῦ, ζωμερός, ἐπὶ φυτῶν· μεταφ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅταν εἶναι εἰς τὰς καλὰς δυνάμεις των, ἅλτρεις, νεάζων, ζωηρός, εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής, ἐρρωμένος, καὶ διὰ τοῦτο ὀξύς, ταχύς, εὐκίνητος, εὔτροπος· ὅθεν Ὀδ. Ι, 43. «Διερῷ ποδί», ἤτοι ταχεῖ καὶ σπουδαίῳ ποδί, παροχρήμα. Ἐν δὲ Ὀδ. Ζ, 206. «Διερὸς βροτός», ζωτικὸς ἄνθρωπος, καὶ τοιοῦτος, ὅστις ἔχει ὅλην τὴν ζωηρότητά του, σφριγῶν, ἅρα ὁ ζῶν καὶ ἐρρωμένος, τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ, καὶ ἐντεῦθεν οἱ νεκροὶ λέγονται ἀλίβαντες, ὅ. ἐ. οἱ ζωτικῆς λιβάδος (ὑγροῦ) ἄμοιροι. Τινὲς ὅμως ἐνταῦθα ἀναγν. ἀιερές, ἀντὶ, ἀίζυρός. 2) μεθ' Ὅμηρον ἐσήμαινεν ἡ λέξις ὡς ἐπιτατικόν, ἰσχυρός, ὑγρός, ῥευστός· διερὰ ὀνομάζονται παρ' Ἀριστοτ. Νεφελ. 336. (πνεύματα ἀερίους, διερούς) καὶ τὰ πτηνά, διότι κολυμβοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἀερονηχεῖς· τὰ δὲ μέλη, καλαθήματα αὐτῶν ὑποκ. (Ἀριστ. Ὄρν. 212. «Διεροῖς μέλεσιν», διότι αὐτοῦ ἐννοοῦνται ὑγρὰ ἀπὸ ἄκρου, ὀρνιθεῖα βήματα. (ἐκ τοῦ διαίνω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ δίημι.)

Διερπύζω, Μ. ύσω, καὶ διέρπω, Μ. ψω (ἕρπω). Διακεκριμένως χρυσίον, ἀπ' ἀγάλματος, διέρχομαι ἑρπύζων, ἔστι συρόμενος, ὡς οἱ ὄφεις, Νόν.

Διερρήδην, διαρρήδην, διεκριβῶς καὶ ἀριτμένως, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.

Διερρῑμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακειμ. τοῦ διῤῥίπτω. Τεταμένως πέραν, κατατορπιτμένως· ἀμελημένως, ὄχι μὲ τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν, Πολυβ.

*Διέρρωγα, Παρακ. τοῦ διαῤῥήγνυμι.

*Διερσις, εως, ἡ (διείρω). Διατρύπησις, παλαιστρικὸς ὅρος· ὅθεν «μάχη ἀπὸ διέρσεως», Ζήτ. Διείρω. 2) τὸ νὰ βάλλῃ τις τί διὰ μέσου τινός, ὥστε νὰ διλίβηται καὶ νὰ μὴ εὐχαίνῃ πλέον, π. χ. τὰ δίκτυα μεταξὺ τῆς πόρτας, Ἀριστοτ. Προβλ. 16, 8.

Διερυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ὁ ἔχων μεταξὺ κόκκινον, ἀνακατωμένος μὲ κόκκινον, ὡς καὶ τό, διάλευκος, κ. τ. τ., Διοσκ. 3, 11

Διερύκω, Μ. ξω (ἐρύκω, ἀνώμ.). Κωλύω, ἀνακόπτω τὴν ὁρμήν. Κρατῶ χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω, καὶ μάλιστα, ὅταν φιλονεικοῦντας, ἐμβαίνων εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, διαλύω, Ἀριστ. 239 καὶ Πλουτ. εἰς Λυκοῦρ. «Διερύκων ἁρμαμαχίαν τινά». (υυ−−)

Διέρχομαι, Μ. διελεύσομαι, Ἀόρ. διῆλθον (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου χάριν ἐπισκοπήσεως ἢ ἄλλου τινὸς σκοποῦ, περνῶ πέριξ ἢ ἐπάνω ἢ ἄλλως πως· καὶ διακαρῶ, ἐπὶ ἐνὸς ὀργάνου, Ξεν.. ὡς Ἰλ. Τ, 100. 263. Ψ, 876. ἐπὶ βέλους· συχνότερον δὲ συντάσ. αἰτιατ., ὡς Ἰλ. Γ, 198. «Ὅς τ' (ἐρυσὶς) οἶον μέγα πῶϋ (ποίμνην) διέρχεται·» καὶ, Ἰλ. Ζ, 392. «Ἄστυ διερχόμενοι·» δηλοῖ δὲ καὶ, φθάνω εἰς τινα τόπον. «Διέλαχομεν τὸν βίον», διάγω, περνῶ τὴν ζωήν. 2) περνῶ ἔμπροσθέν τινος, ἢ ἁπλῶς διαβαίνω, περνῶ ὡς διαβάτης ἀπό ἕνα τόπον· ἔτι δὲ καὶ ἀνέχωρῶ· οἴχομαι, παρέρχομαι. 3) τροπικ. διατρέχω τι, ἐξετάζω τι ἐν καιρῷ κατὰ τάξιν μὲ τὸν νοῦν μου, ἢ μὲ λόγους, ἐν ὁμιλίᾳ τινί ἢ διηγήσει· ὅθεν συλλογίζομαι καὶ στοχάζομαί τι· ἢ ἀναφέρω, ἀναγινώσκω τί, διηγοῦμαι, συνδιαλέγομαι, ὁμιλῶ περί τινος. «Διῆλθέ μευ, μοί ἐπέρασεν ἀπό τόν νοῦν, Εὐριπ. «Διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν», ἐστοχάσθη καθ' ἑαυτόν· καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. ς'. 14. «Καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν παλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων, κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι».

Διερῶ, μελλ. καὶ διερήκα, παρακ. τοῦ διείπον, ὅθεν παρὰ Δημοσθ. «Διείρηκεν ὁ νόμος», ὁ νόμος διορίζει, παραγγέλλει ῥητῶς, Οὐλπ. Λεπτ. σ. 246.

Διερωτάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ἀκριβῶς καὶ διόλου ἐρωτῶ.

*Δῖες, οἱ· σπάνιον πληθ. τοῦ Ζεύς, Πλουτ.

*Δίεσθαι, παθ. ἀπαρ. τοῦ δίομαι, Ἰλ. Συχνότερον κατ' ἐνεργ. σημασίαν τοῦ δίω, Ὅμ. (υ−−)

Διεσθίω, Μ. διέδομαι (ἐσθίω, ἀνώμ.). Διατρώγω, κατατρώγω, βοσκίζω, καταβιβρώσκω· καταναλίσκω.

Διεσιαῖος, αία, αῖον (δίετις). Ὁ συνιστάμενος ἀπό Διέσεις, ὅ ἐστιν ἀπὸ τέταρτα τοῦ τόνου, καθὼς καὶ τό, «Ἡμιτονιαῖος», ἀπό μισοὺς τόνους, Σουΐδ. ἐν Λ. Χρώμα.

Δίεσις, εως, ἡ (δίημι). Τὸ ἀφιέναι τι διὰ μέσου τινός, καὶ μάλιστα ὑγρόν τι διά μέσου τινὸς ἄλλου, ὡς π. χ. τοῦ ὄξους, στράγγισμα. 2) ἡ ἐν τῷ πυρὶ γιγομένη ἀνάλυσις τινός, Διοσκορ. Γ. 94. καὶ ἁπλῶς ἀνάλυσις, μαλάκωσις, καὶ βρέξιμον, τὸ διὰ βρεξίματος μαλακύνειν. Ἴδε ἐν τῷ Δίημι. 3) ἐν τέταρτον τοῦ τόνου τῆς ἀρχαίας Μουσικῆς. Ἴδε ἐν τῷ Ἐναρμόνιος· ὅθεν «Ἐλαχίστη δίεσις» (παρὰ Διον. συνθ. σ. 130. Schaef.), πᾶσα παρεμπεσοῦσα μεταβολὴ ἢ διαφορὰ τοῦ τόνου, ἤχου.

Διεσκεμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασκέπτομαι. Στοχαστικά, φρονίμα, πρασκτικά, Ξενοφ.

Διεσπασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Μετοχ. παρακ. τοῦ διασπάω. Κατασκορπισμένως, καταξεσχισμένως, Ἱπποκρ.

Διεσπουδασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασπουδάζω. Ἐπιμελῶς, μὲ σπουδήν, ἐπιμέλειαν, Διον. Ἁλικ.

*Διέσσυτο, γ'. ἐνικ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ διασεύω, Ὅμ.

Διεστραμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διαστρέφω. Ἀναποδογυρισμένως, ἀνάποδα, στραβογυρισμένα.

Διεσφαλμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασφάλλω. Διαταραγμένως, χαλασμένα· ἀσφαλμένως, σφαλερῶς.

Διετηρίς, ίδος, ἡ (διετής). Διάστημα καιροῦ δύο ἐνιαυτῶν, δύο χρόνων.

*Διέτηρος, ὁ, ἡ, = διετής, Wecker Συλλ. ἐπιγρ. 183, 21.

Διετής, ές, έ, ἡ (ἔτος). Δύο χρόνων ὤν. 2) ἐκ τοῦ διετίζω, διαρκῶν ὑπὲρ ὅλον τὸν χρόνον, ἢ πολλοὺς χρόνους. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν γράφουσι τινὲς Γραμμ. καὶ διέτης.

Διετήτιος, ά, ή (δι' ἔτους). Ὅποιος βαστᾷ καὶ διαρκεῖ δι' ὅλου τοῦ χρόνου, ἐνιαυτοῦ, Πολυδ.

Διετία, ας, ἡ, = διετηρίς, Ν. Δ.

Διετίζω, Μ ίσω (ἔτος). Διαρκῶ ὅλον τὸν χρόνον ἕως εἰς τὸν ἐρχόμενον, ἢ διαρκῶ πολλοὺς χρόνους· κυρίως ἐπὶ φυτῶν.

*Διέτμαγεν, ἐπικ. γ'. πληθ. ἀόρ. β'., παθ. τοῦ διατμήγω, διετέμνω, ἀντὶ διετμάγησαν, διεχωρίσθησαν, Ἰλ. Δ, 531. τὸ δὲ, διέτμαγον, ὅ. πρόσ. ἐνικ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ., Ὀδ. Η, 270.

Διευεργετέω (εὐεργετέω). Πάντοτε, «διακόπως εὐεργετῶ, ἢ διὰ τῶν εὐεργετιῶν μου γίνομαι ἄξιος τῆς εὐχαριστίας, ἀγάπης τινός, συντ. αἰτ. προσ., Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 856.

Διευθετέω, ῶ, τὸ ἐπιτ. εὐθετέω. Βάνω εἰς καλὴν τάξιν, διαθέτω, διατάττω καλῶς· κυβερνῶ, διοικῶ· ὅθεν

Διευθέτησις, εως, ἡ. Ἡ καλὴ τάξις, διάταξις, ἁρμονία, διοίκησις, Εὐστάθιος.

Διευθετίζω, καὶ, διευθετίζομαι, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ὅθεν διευθετίζομαι κόμας (Νικήτ. Χρον. Γ'. 1.), βάνω εἰς τάξιν, ἰσάζω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς.

Διευθυμέω, ῶ. Τὸ ἐπιτετ. εὐθυμέω.

Διευθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ Διευθυντής, ὁ (διευθύνω)· τὸ αὐτὸ καὶ εὐθυντήρ. Ὁ διευθύνων, διατάττων, διοικῶν, κυβερνῶντι· ὅστις φέρει τι εἰς τὸν ἴσιον ὁρόμον.

Διευθυντήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ διευθύνειν, κυβερνᾶν, διοικεῖν, ὁδηγεῖν εἰς τὸν εὐθὺν ὁρόμον. »Οἴακες διευθυντήριοι, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1366.

Διευθύνω, Μ. υνῶ (εὐθύνω). Δίδω εἴς τι καὶ εἰς τὰ μέρη του τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν, στάσιν, κίνησιν, ἰσιάζω τί, διατάττω τί, διοικῶ τι· ἔτι διορθόνω τί· ἐξετάζω τι φιλονεικῶν· ἀναιρῶ τι.

Διευκρινέω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. εὐκρινέω. Χωρίζω τι ἐπ' ἀκριβές, ὡς, διευκρ. ὑπὸ τοῦ πυρός, Λουκιαν. 4, 10., διὰ τοῦ πυρός χωρίζειν. 2) ἐξετάζω ἐπ' ἀκριβές. 3) ἀκριβῶς καὶ καλῶς διατάττω, διακρίνω· ἀποφαίζω· σαφηνίζω· ξεκαθαρίζω τι, ὡς καὶ τὸ εὐκρινέω.

Διευκρίνησις, εως, ἡ. Χώρισις, ξεχώρισις· ἐξέτασις, διάκρισις δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως· ξεκάθαρσις· ἐπίλυσις, σαφήνισμός, Σουΐδας.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὐλαβέομαι). Καταπολλὰ εὐλαβοῦμαι, προσέχω, φυλάγομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι καὶ παρατηρεῖν, μετὰ γεν. Πλατ. Νομ. 8. σ. 843. Ε. ἐν γένει, τὸ ἐπιτ· εὐλαβέομαι.

*Διευλαβητέον, ἐπιθ. ἐπίρρ. τοῦ διευλαβέομαι. Πρέπει νὰ προσέχῃ τινάς, Πλατ. πολιτ. 7. σελ. 536. Α.

Διευνάζω, Μ. άσω (εὐνάζω). Κοιμίζω, φέρω εἰς ὕπνον, ἢ ἀνάπαυσιν (Εὐριπ. Ἰπε. 1386.), ἢ εἰς ἀνάπαυσιν τάφου.

Διευπραγέω, ῶ (εὐπραγέω). Εἶμαι εὐδίου, ἢ πάντοτε εὐτυχὴς εἰς κάθε μου ἐπιχείρησιν, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10.

Διευριπίζω, Μ. ίσω (Εὐριπος). Κινοῦμαι, ὡς ἡ παλίρροια τῆς Εὐρίπου, κατὰ τιὰς κανόνας εἰς ἀντιθέτους διευθύνσεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κυματίζομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοτ. Προβλ. τμ. 25. »Διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις;«

Διευρύνω, Μ. υνῶ (εὐρύνω). Πλατύνω, κάμνω μακρύ, ἢ πλατὺ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ πλατύτερον.

Διευστοχέω, ῶ (εὐστοχέω). Διόλου, ἢ ὅλως ἐκεῖ ἐπιτυχαίνω· ἐπιτυχαίνω καλὰ τὸ σημάδι, δὲν σφάλλω ποτέ, Διονύσ. Ἁλικ.

Διευσχημονέω, Μ. ήσω (εὐσχημονέω). Διόλου εὐσχημοσυνῶ, φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην, ἤτοι ὅ, τι πρέπει εἰς κάθε καιρὸν κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν φέρσιμόν του.

Διευτελίζω, Μ. ίσω (εὐτελίζω). Διόλου, καταπάντα καταφρονῶ.

Διευτονέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτονέω). Διόλου, ἕως τέλους φυλάττω τὴν ἰσχύν καὶ δύναμίν μου, Θεόφρ. καὶ Πολύβ. 4, 43.

Διευτυχέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτυχέω). Διόλου, διαπαντὸς εἶμαι εὐτυχής, πάντα εὐτυχῶ, Δημοσθ. Ἀπολλικ.

Διεφθος, ου, ὁ, ἡ (διέφω). Διόλου, καλῶς βρασμένος, μαγειρευμένος, Ἱπποκρ.

*Διεφίημι (ἐφίημι). Στέλλω, ῥίπτω διὰ μέσου τινός τί, π. χ. βέλος.

Διεχής, ές, ὁ, ἡ (διέχω). Κρατημένος χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, χωρισμένος, ξεχωρισμένος, διεστορπισμένος· οὐ ἐναντίον τὸ, συνεχής, Πλάτ. Πλουτ.

Διεχθρεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτετ. ἐχθρεύω. Εἶμαι διόλου ἐχθρὸς πρός τινα κατὰ τὴν γνώμην, ἐχθρικὰ φρονῶ, στοχάζομαι κατά τινος, εἶμαι ἐχθρός, πτωίω, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Β΄ 3. καὶ Διον. Ἁλικ. Δ΄. 70.

Διέχω, Μ. διέξω (ἔχω, ἀμ.). Διαχωρεῖν, ἐμβαίνει τί διὰ μέσου καὶ πάλιν εὑρίσκει εἰς τὸ ἀντίθετον ἔρον, ὥστε νὰ ἐξέχῃ καὶ φαίνηται, κάμνει ὁρόμον διὰ μέσου τινός, Ἰλ. Ε, 100. »Διὰ δ' ἔπτατο πυρὸς αὐτμή, αὐτὰρ διὰ σάκος ἦλθε. πρβ. καὶ Λ, 253. Τ, 416. ὡσαύτως, Ἰλ. Ν, 520. »Διὰ ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἐσχεν. ἆρα ἀνθοῖ, διαπερᾷ, διαμπερὲς ἐλθεῖν. Οἱ Ἀττικοὶ ἀγαποῦσι πολλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ διαχωρίζειν, κρατεῖν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου χωρισμένους, ξεχωρίζειν, καὶ, διαπεραῦν· π. χ. »Ἅμαξα διασχεῖσα τὸν λαόν. καὶ, »Διασχὼν τὴν νεφέλην. καὶ »Διὰ γὰρ τοῦ ἤπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ« (Ἀριστ. Ζ. Α΄.) καὶ, »Τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχεμένους διασχών« (Πλουτ. Καισ. 20)ω. 2) κρατῶ τι δι' ὅλου, μὲ τὰ δύο χέρια, ὡς παρὰ Παυσ. 10, 15 »Κιστοὺς διέχειν· 3) οὐδετ. ἵστασθαι ἀπ' ἀλλήλων, εἶναι τι χωρισμένον, ἀπομακρυσμένον, ἀπέχειν, ἐκτείνεσθαι, ἔχειν ἀπόστημά τι, π. χ. »Διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων (Θουκυδ.)ω. »Διέχει τῆς Ἠπείρου. »Διέχειν πέντε σταδίους«. »Εἰς πλάτος ὁ ποταμὸς διέχει«.

Διεψευσμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. ἐκ τοῦ διαψεύδομαι. Ψευδῶς· μὲ ψεύτικον τρόπον, ἀπατηλῶς.

Διέψω, Μ. διεψήσω (ἕψω, ἀμ.). Ψήνω, βράζω διόλου καὶ καλῶς, Ἱπποκρ.

*Δίζημαι, Ἀποθ. Μέσ. Ζητῶ νὰ εὕρω μεταξὺ πολλῶν τὸν ζητούμενον, Ὁμ. 2) ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, προσπερίσσω ἐμαυτῷ τί, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω τί, πεζεύω τι. »Ἄλλος (Οδ. Π, 239)ω, ζητῶ συντρόφους εἰς βοήθειαν. »Ἕκαστος μνάσθω ἑοῖσιν διζήμενος, ἅς φιλοτιμῆται καθεῖς διὰ μίαν νύμφην ἀγωνιζόμενος μὲ ὥρα νυμφικά, γαμήλια, Οδ. Π, 391. καὶ »Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἑρὶ αὐτῷ, ποδῶν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς συντρόφους καὶ εἰς ἐμέ αἴτιον ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἴδια, Οδ. Ψ, 253. πρ. Α, 261. Λ, 100. 3) ἐρευνῶ, ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω, ἐξετάζω· συμπεραίνω, κρίνω, Ἡροδ. 7, 142. »Διζημένων τὸ μαντήϊον, ἐξέταζον νὰ καταλάβουν τὴν εἰσιοῦσαν τοῦ μαντείου. καὶ 103. αὐτόθ. »Σὲ δέ γε δίζημαι εἰκάσαι εἶναι ἀντάξιον, συμπεραίνω, κρίνω, ὅτι ἀξίζεις διὰ εἴκοσι. Ἴδε Δίζω, διφάω. (ἡ λέξις ἔστιν ἐπικὴ καὶ Ἰωνική, μία τῶν ὀλίγων ἐκ τῶν εἰς μι, τῶν διαφυλαξασῶν τὸ η ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ.) ὅθεν

Διζήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐρευνῶν, καὶ ἐξετάζων, ἐξεταστής. καὶ ζητῶν, ἐπιζητῶν.

*Δίζησις, εως, ἡ. Ζήτησις, καὶ, ἐξέτασις, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Διζυγία, ίας, ἡ. Δύο συνεζευγμένοι βόες, ἢ ἵπποι· ἐν γένει, ἓν ζευγάρι. ἐκ τοῦ

Δίζυγος, ου, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι, ζυγός). Ζυγὸς μὲ δύο, ἤτοι δύο ζῶα ἔχων ἐζευγμένα, εἰς δύο ἐζευγμένος, ὡς, »Δίζυγες ἵπποιν, Ἰλ. Ε, 195. δύο ἵπποι ὑφ' ἓν ζυγὸν ἀγόμενοι, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ξυνωρίς· καὶ ἀντὶ τοῦ, διπλοῦς, ἢ ἀπὸ δύο δύο.

*Δίζυξ, γος, ὁ, ἡ, = δίζυγος, Ἰλ. Ε, 195. Κ, 473.

*Δίζω. Εἶμαι ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ἀμφιβάλλω, ἀνιστάζω, Ἰλ. Π, 713. »Δίζε, τέ μ' ἀχεῖτο, ἢ ὁμοκλήσειεν. Συχνάκις ἁπαντᾷ παρ' Ἡροδ. Ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, δίζημαι, ὡς καὶ αἱ ἰδέαι ζητεῖν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον δίζομαι ἁπαντᾷ τωόντι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ δίζημαι, ὡς ἐν τοῖς ἀδεσπ. Ἐπιγρ. 305, 2.

Δίζωος, ὁ, ἡ (ζωή), = ἀμφίβιος. Καὶ εἰς τὰ δύο ζῶν. 2) ὁ διπλῆς ὢν ζωῆς, ὁ ἔχων δύο ζωάς, Δοσιὰς Ἀρ. 2.

Διηβολία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ διαβολία.

*Διήγαγον, ἀόρ. β΄. τοῦ διάγω, Ὁμ. Οδ.

Διηγέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (γέομαι). Ἐκθέττω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ περί τινος, ἐξηγῶ· καὶ συντάσσ. αἰτιατ. ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ γεν. Ὁ παθητ. παρακ. διηγῆσθαι ἔστιν ἐν χρήσει καὶ κατὰ παθητ. σημασίαν. ὅθεν

Διήγημα, ατος, τό. Διήγησις, ἱστορία· καὶ ἐξήγησις, διασάφησις, ἔκθεσις. ὅθεν

Διηγηματικός, ή, όν. Λιήμων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, καὶ ἱστορίαν· καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται.

Διηγηματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διηγηματικὸν τρόπον.

Διηγημάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ διήγημα. Μικρὸν διήγημα.

Διήγησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διηγῆται τινός τι διὰ τοῦ στόματος· καὶ αὐτὴ ἡ διήγησις.

*Διηγητικός, ή, όν. Ἱλαρὸς, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, Ἀριστ. Ῥῆτ. 3, 10, 2. Zell.

Διηέριος, ὁ, ἡ. καὶ, α, ον, Ἰων. ἀντὶ διαέριος.

Διηθέω, ῶ. Μ. ήσω (ηθέω). Στραγγίζω σακκολίζω, σήθω τὰ περάσω τι διὰ τοῦ κοσκίνου ἢ τῆς τζαντζίλας· ξιπλίνω. ἐν γένει, περνῶ τι διὰ μικρῶν τρυπῶν, περνῶ. Πλουτ. ς΄. σελ. 384ω »Οἱ μὲν πυρέττοντι διηθεῖν· ἀντὶ τοῦ στραγγίζειν, χύνειν, εἶδον ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Οὐδετέρως δέ, ἀντὶ τοῦ ἀφήνω νὰ καταστάλάξῃ, νὰ περάσῃ τι διὰ τῆς τῶν πετρῶν ἄμμου ὡς διὰ στραγγιστηρίου, καθὼς κάμνουν ὅλη. τὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἱερὸν διὰ νὰ στραγγίσῃ, καὶ νὰ γίνῃ ἐπιτήδειον πρὸς πόσιν, Ἡρόδοτ. Β΄. 95. »Διηθέντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, στραγγισθέντος, καταστάλαχθέντος ὅλη. ὅθεν

Διήθησις, εως, ἡ. Στράγγισις, ἀποστάλαξις διὰ μέσου τινός.

Διηκριβωμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. Παρακ. τοῦ διακριβόω. Καταπολλὰ ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν.

Διήκω, Μ. ήξω, (ἥκω). Διέρχομαι, διαπερῶ. 2) Φθάνω ἕως εἴς τι, ἐξαπλόνομαι εἰς ἕλα τὰ μέρη (πέρα πέρα) μετ' Αἰτιτ. Σοφ. Οἰδ. Ἐ 300. »Πολὺ τό σὸν ὄνομα διήκει πάντας φῶτας, ἀκούεται εἰς ὅλους· σπανιώτ. μετὰ Γενικ. Valck. Φοιν. 1099.

*Διήλασε, 3. ἐνικ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥμτ. Διελαύνω, Ἰλιάδ.

*Διήλθε, 3. ἐνικ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. Διέρχεμαι, Ὅμηρ.

Διηλιόω, ῶ, Μ. ώσω (ἡλιόω). Κατακαίω διόλου διὰ τοῦ ἡλίου, διόλου ἡλιάζω. Πάντ. διηλιόομαι, κατακαίομαι, ξηραίνομαι διόλου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ.

Διηλιφής, ὁ, ἡ (ἀλείφω). Διόλου ἀλειμμένος, Σοφοκ. παρ' Ἀθην. Σ. 679.

Διηλόω, ῶ. Μ. ώσω (ἥλόω). Διόλου καρφώνω, καρφώνω στερεῶς μὲ καρφία.

Διήλυσις, εως, ἡ (διέρχομαι). Δίοδος, διαπέρασις, τὸ αὐτὸ καὶ δίοδος· καὶ ἔξοδος.

Διημερεύω, Μ. εύσω (ἡμερεύω). Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἕνα μέρος.

Διημερόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι διόλου ἡμέραν, πρῶτον, ἀπαλόν, καὶ εὔθραυστον. Ζήτ. Ἡμερος.

Δίημι, κατὰ συνίζ. ἐκ τοῦ Διημι (ἰημι). Λύω ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαλύω, τήκω, καὶ ἐξαιρτ. Διαλύω εἰς ὑγρόν τι, ἁναλίσκω, μαλακύνω, ἀπαλύνω, ἀναλύω τι δι' ὑγρασίας ἢ μουσκέψεως, diluere Λατιστ. ὅθεν Μετχ. διείς, Πάντ. διέμενος, Λόρ. ἐλυσάμην, καὶ Μέσ. Ἀόρ. ἐσιμένος ποίνω, ἔξει, ἐλοίμην, ἀναλυμένος ὅλη. εἰς τὸν οἶνον, κ. τ. λ. Ὅθεν δίεσις, ἡ τοιαύτη ἀνάλυσις. Μέσως δέ, παρ' Ἀριστοτ. Πλουτ. 720. »Διέμενος ἔξειν, ὁ εἰς ἕξιν ἀναλύων τι. (Ἡ ἀπὸ τοῦ δεύω, διαίνω παραγωγὴ σφαλερά.)

(Δίημι). Ἄχρηστον Σῶμα τοῦ Μέσ Δίεμαι, ὅπερ ἴδε.

Διηνεκής, ὁ, ἡ (ἠνεκής, διήνεγκα, διαφέρω). Λέγεται ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς καὶ ἀδιακόπου ἐπιφανείας, τάξεως, ἁράσσας καὶ ἀκολουθίας σώματος τινός. Καὶ ἔτι ἐπὶ χρόνου συνεχοῦς. Ὅθεν μακρὸς, πλατὺς, εὐρύχωρος, χωρίς τινὰ διακο-

πήν, ἡ ἐμπόδιον. Καὶ ὁ ἀδιακόπως ἀκολουθῶν, καὶτατεινός. Τὸ ἐπίρ. μτχρίτ. ὁ Ὅμηρ. πάντοτε ἐπὶ σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥιζῶν τῶν ἐρυῶν, Ἰλιάδ. Μ, 134., τῶν ἀδιακόπως μηκυνομένων καὶ ἐπιτιθεμένων χρυσῶν ῥάβδων, Ἰλιάδ. Μ, 297., μακρὰν ἐκτεινομένων καὶ μὴ διακοπτομένων ἢ παρεκτρεπομένων ὁδῶν καὶ αὐλάκων (ἐν τοῖς ἀγροῖς), ὁηλ. μακρῶν καὶ εὐθειῶν, Ὀδύσ. Ν, 195. Σ, 375., καὶ τοῦ ὁλοκλήρου νώτου τοῦ βοός, Ἰλιάδ. Η, 321. Ὀδύσ. Ξ, 437. Τὸ ἐπίρρ. Διηνεκέως, ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ὀδύσ. ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ῥμτ. ἀγορεύειν, »Διηνεκέως ἀγορεῦσαι«, ὁηλ. κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀρχὴν, κατὰ συνέχειαν, ἀπὸ ἀρχῆς ἕως τέλους. διάλογ. ὑπηγεῖσθαι, καὶ ὁμιλεῖν, Η, 241. Μ, 56. τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ. 836. αὐτὶ τοῦ Καθαρῶ, φανερὰ, φανερὰ καὶ ὡρισμένως, σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λαλεῖν· Οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τοὺς ἐπίρρ. τύπους διηνεκῶς καὶ διηνεκές, ἔλεγον δὲ καὶ διαιτεκῆς, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. σ. 301, B. Bekker comm. crit. in Plat. 1. p. 469.

Διήνεμος, ον. (ἄνεμος). Διόλου ἀνεμισμένος, ἐκτεθειμένος, ἢ ὑποκείμενος, ἢ κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα, ὑψηλὰ κείμενος. Σοφοκ. Τραχ. 327.

*Διῆξε, 3. ἐνικ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ Διαΐσσω, ἀντὶ διήιξε· τὸ δὲ διῆξε ἀπὸ τοῦ Διήκω.

Διηπειρόω, ὦ. Μ. ώσω. (ἠπειρόω). Κάμνω τι διόλου ἠπειρῶτην. Ἀναλέκτ. Β', Σ, 232.

*Διηπέτης, ἡ — πετής. = Διιπετής.

*Διήρεσα, Ἀόρ. 1. τοῦ Διαιρέττω, Ὀδύσ.

Διηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρκ. τοῦ ῥμτ. Διαιροῦμαι. Μεριτμένως, μοιραστμένως, ξεχωριστμένα.

Διήρης, ες (δίς, ἄρω). Δὶς ἡνωμένον, διπλῶς συνημμένον, ἡμιλήθριον ἐς διήρεσιν ἡ δευτέρα ἕνωτις τοῦ πατώματος, τὸ δεύτερον, τὸ ἔσχατον πάτωμα, τὸ συγκλ. ὑπερῶον. Εὐριπίδ. Φοίνισ. 87. καὶ ἐβρτ. ἐπὶ πλοίου, μὲ δύο ἐπαλλήλους σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς κωπηλάτας. Πρβλ. Τριήρης, (ὄχι ἐκ τοῦ ἐρέττω).

*Δίηται, ὑπτκτ. Μέτ. τοῦ Δίω, Ἴλ. (υ – –).

Διηνεκεσμένως, Ἐπίρ (διευκρινέω). Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, ἐξηκριβωμένως. Διόδ. Σικελ.

Διηχέω, ὦ. Μ. ήσω. (ἠχέω). Διόλου ἠχῶ, ἠχολογῶ· ἡ Ἑλλὰς διήχει τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος. Πλούτ. Τιμ. 21. Ἴσως ἀναγνωστ. τῷ μεγέθει. 2) Ἐνεργητ. ἀφήνω νὰ διαπεράσῃ ὁ ἦχος καὶ τὸν μεταδίδω καὶ ἄλλου. Διαδίδω καὶ ἐξαπλώνω περαιτέρω φήμην τινα. Ὁ αὐτός.

Διηχή, ῆς, ἡ. Τὸ ἠχολόγημα, τὸ διαπέρασμα τοῦ ἤχου μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου.

Διηχήματα, τὰ. Διον. Ἁλ. εἰς Λυσ. ΙΑ'. αὐτὶ διαστήματα, τὰ ὄντα παρὰ μουσικοῖς μεταξὺ τῶν φωνῶν, ὡς τὸ ἡμιτ. τεσσάρων, κ. τ. λ. ἀμφίβολ. μὲν τοι.

Διηχής, ές. Ὁ ἠχολογῶν, ὁ ἀφήνων τὸν ἦχον νὰ διαπεράσῃ, ὁ μεταδίδων αὐτὸν περαιτέρω· ὡς τὸ διαφανής, καὶ ὅμοιος.

Διθάλαττος, ον, καὶ Ἀττκ. διάλαττος. Ὁ ὢν μεταξὺ δύο θαλαττῶν, ὁ βρεχόμενος ἀπὸ δύο θαλάττας. Διον. Περιτ. 156.

Δίθαλος, ον. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Θ'. 17. ἀμφίβ.

Διθεία, ας, ἡ· Δύο θεοί, ὡς καὶ τὸ Διναία, δύο πλοῖα Γρηγόρ. Ναζ. ὠδ.

Διθεῖται, οἱ. Οἱ πιστεύοντες, ἢ οἱ δεχόμενοι δύο Θεούς.

Δίθηκτος, ον (θήγω). Μὲ δύο κόψες, ὅ ἐστι Μάχαιρα κόπτουσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος, δίκοπος. Αἰσχύλ Προμ. 869.

Δίθρονος, ον. Ὁ ἔχων δύο θρόνους ἢ συνεστάμενος ἐκ δύο θρόνων. »Τιμὴ δίθρονος, καὶ δίσκηπτρος.« Αἰσχ. Ἀγ. 43. καὶ »Κράτος δίθρονον. 110. ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀγμ. καὶ Μενέλ. οἱ ἀρχιστράτηγοι τοῦ Ἑλληνικοῦ κατὰ τῆς Τροίας στρατεύματος.

*Δίθροος, ον (θρόος). Διπλῶς ἠχῶν.

Διθυμία, ίας, ἡ. Παρ' Ἡσυχίῳ, αὐτὶ Ἀσυμφωνία. καὶ

Δίθυμος, ὁ. Ἀτύμφωνος, ἐχθρὸς ὁηλ. Παροιμ. κς'. 20.

*Διθύραμα, ίδε μετὰ τὴν λέξιν Διθυραμβωδός.

Διθυραμβέω, ῶ. Μ. ήτω. Ψάλλω διθυραμβον. Ἀδὴν. Σ. 628.

Διθυραμβικός, κή, κόν. Ὁ ὑπήκων εἰς τὸν διθύραμβον.

Διθυραμβικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διθυραμβικὸν τρόπον.

Διθυραμβογενής, ές, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, καθὼς καὶ τὸ Διθύραμβος. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 517.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ου, ὁ (διδάσκω). Ὁ Ποιητὴς τῶν διθυράμβων. Ἀριστοφ. Ὁ προγυμνάζων τοὺς χορούς του πρὸς δημόσιον ἐπίδειξιν καὶ ἀγῶνα. Ἴδε ἐν τῷ Διδάσκω.

Διθυραμβοποιέω, ῶ. Κάμνω διθυράμβους. ὅθεν

Διθυραμβοποιία, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμῃ τις διθυράμβους.

Διθυραμβοποιός, οῦ, ὁ. Ὁ Ποιητὴς τῶν διθυράμβων, ὁ κάμνων διθυράμβους. Διον. Ἁλικ.

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπίθετον καὶ ὄνομα τοῦ Βάκχου, ἀπὸ ἀβεβαίαν παραγωγὴν καὶ σημασίαν. Πρβλ. Εὐριπ. Βακχ. 518. καὶ Σχολ. Ἀπλ. Ῥόδ. 4, 1131. 2) Ὕμνος, Ἆσμος εἰς τὸν Βάκχον. Μετὰ ταῦτα δὲ ὠνομάσθη οὕτω καὶ ἓν εἶδος ᾠδῶν συντεθειμένων μὲ ἓνα ὑψηλὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐτόχνως μὲ ὑπερβολικὰς καὶ ἀγκωθιὲς λέξεις, εἰς ἓν ἦθος μέλος. Ὁ Μηθυμναῖος Ἀρίων (ἀκμάσας κατὰ τοὺς 624. πρ. χρ.) κρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. 1, 23. πρῶτος ἐφευρετὴς τῶν διθυράμβων Ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Η. 7.) ὅμως κυρίως ὀνομάζει τὴν φρυγίαν ἁρμονίαν διθυράμβον, καθὼς καὶ ὁ Λουκιαν. Ἐ. Σ. 114. Ἐν δὲ τοῖς Προβλ. (ΙΘ'. 15.) παρατηρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι οἱ παλαιότατοι διθύραμβοι ἦσαν διηρημένοι εἰς ἀντιστροφὰς, καὶ ἐψάλλοντο ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν εἰς τὸν χορὸν, μετέπειτα δὲ ἐψάλλοιτο ὑπὸ τοῦ πρώτου τοῦ Θεάτρου, καὶ ἐγίνετο χωρὶς ἀντιστροφάς. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Μελωδία τούτων ἦτον ἁπλουστάτη, ὥστε ἐν ἁρμονίᾳ μέλη ἐνήδοιεν. ἐν δὲ Ῥητορ. Γ'. 9. φέρει εἰς παράδειγμα τὸν Ἡρόδοτ. »λέξεις εἰρομένην«, καὶ, »καὶ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαῖς«, καὶ τῇ »Κατεστραμμένῃ« αἱ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστροφαὶ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ἀναβολαῖα, οἱ Λατῖνοι διὰ τοῦ Exordia ἑρμην. Ὁ Ἀριστοτέλης ὅμως φαίνεται ὅτι ἀποδεικνύει μὲ τοῦτο τὸν σχηματισμὸν τῶν νέων Διθυράμβων, ἐναντίον τῶν παλαιῶν ἀντιστροφῶν, διότι ἐν Τιμ. ς'. λέγει περὶ τῶν μακρῶν περιόδων, »λόγος γὰρ γίνεται καὶ ἀναβολὴ ὅμοιον, ὥστε γίγνεται ὁ ἐκεῖνος Δημόκριτος ὁ Χῖος εἰς Μελανιππίδην ποιήσαντα αὐτὶ τῶν ἀντιστρόφων ἀναβολάς· — ἡ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιήσαντι καλόν· — Ἐξ ἐναντίας δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς Κεφ. ΙΔ. Τμ. Ε'. λέγει, »τὰ μὲν τῶν Διθυράμβων προοίμια ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς. Διὰ σὲ καὶ τεὰ ὦρα, εἴτε σκύλαι. Περὶ δὲ τῶν προοιμίων, καὶ ἐπιδεικτικῶν, εἶπεν ὁ αὐτὸς αὐτόθι ἀνωτέρω. »Ἐξ ἐπαίνου, ἐκ ψόγου, ἐκ προτροπῆς, ἐξ ἀποτροπῆς, ἐκ τῶν πρὸς τὸν ἀκροατήν«. Ἐκ τούτων λοιπὸν φαίνεται ὅτι αἱ »Ἀναβολαῖα σημαίνουσι τὸν νέον σχηματισμὸν τῶν Διθυράμβων, τὸν ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ Μελανιππίδης, περὶ οὗ ὁ Σουίδας λέγει, »ἐν τῇ τῶν Διθυράμβων πλείστα ἐκεκαινοτόμηκεν· ὁ δὲ Ἀριστοφάν. (Εἰρήνῃ 830.) λέγει »Ἀναβολαῖα τὴν περίληψιν τῶν τότε διθυράμβων· ὁμοίως καὶ ἐν Ὄρν. 1385. ἔνθα καὶ ἐν στίχ. 1379. »Πόδα ἀνὰ κύκλον κυκλεῖν, ἵσταται, ὅ ἐστιν ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ προοίμια τοῦ κυκλίου χοροῦ, ἔνθα καὶ οἱ ποιηταὶ τῶν διθυράμβων »Κυκλοειδάσκαλοι« καλοῦνται (Ὁρισ. 1405.). Περὶ τῶν κυκλίων χορῶν, ἴδε τὴν εἰς Ξενοφῶντα (Οἰκονομ. Η'. 20.) τοῦ Σνεσίου σημείωσιν· ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 332. σημειοῖ περὶ τῶν τριῶν διθυραμβοποιητῶν τοῦ Κινησίου, Φιλοξένου, καὶ Τιμοθέου. Ὁ Ἀριστοφάνης ὀνομάζει τούτους Ἀσματοκάμπτας, ὅτι διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς οἱ μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς, καὶ ἀντιστρόφους, καὶ ἐπωδούς. Ὁ δὲ Σουίδας ἀναφέρει, ἐν Λ. »Χαίζειν ἐκ τοῦ Προμηθέως, Δημόκριτον τὸν ἐκ Χίου, καὶ Θεοξενίδην τὸν ἐκ Σίφνου, πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν· καὶ ἐνταῦθα ἐγὼ χρῶμα δὲν ἐνοῶ, εἰμὴ τὴν χρωματικὴν Μουσικήν· ὁ δὲ παλαιὸς σχηματισμὸς τῶν Διθυράμβων καλεῖται παρὰ Πινδάρ. Λεῖρ. Σ. 70. »σχοινοτενὴς ἀοιδά«. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀεὶ μακρά – υ – υ, Βr. Ἀριστφ. Νεφ. 984. Pors, Εὐρπ. Ὀρ. 5.)

Διθυραμβοχώνα Μοῦτα, ἡ (χώνη). Θεοδωρίδης Ἐπίγραμ. Η'. Ἡ διθυράμβους χύνουσα, πλάττουσα, ἀπεργαζομένη. Ἡ εἰς διθυράμβους ὁμιλοῦσα.

Διθυραμβώδης, ες, (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν διθυράμβων, ὁηλ. ὑπερβολικός, ὀγκώδης, ὑπερήφανος, κομπαστικός.

*Διθυραμβωδῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Διθυραμβώδης.

Διθύραμα, ατος, τὸ. »Αἱ νύμφαι τὸ διθύραμα προτεπάδουσι κύοντι τῷ Διΐ«. Ἰουλιαν. Λογ. Ζ. Σ. 220 κατὰ τὸν Ἐτυμολ. σ. 274. πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »Λύδι ῥάμμα κατὰ μίαν παλαιὰν ἐτυμολογίαν τοῦ, »Διθύραμβος«, ὡς ἐπίθετον τοῦ Βάκχου.

Δίθυρος, ον, (θύρα). Μὲ δύο θύρας ἢ κεναύτια. Παρὰ Πολυβ. ΙΖ. 1. »Δίθυρα, τάκ οἰκίδια, (λόξες) μὲ δύο θύρας, καὶ παρὰ Μενάνδρ. ἡμιμαπτίδιον δίθυρον, = δίπτυχον. (υ υ –).

Δίθυρσος, ου, ον, ἡ. (θύρσος). Μὲ δύο θύρσους, ἐν Ἐπιγρ. Ἀγαθ. 31. ἀντὶ δίθυρσον. ὅπλον τῶν Βακχιδῶν.

*Διΐ, Δοτκ. τοῦ Ζεύς, Ὅμηρ. (υυ) καὶ συνῃρ. Δί, (–) Boeckh. Πίνδ. Ὀλ. 13, 102.

Διίαμβος, ὁ. Διπλοῦς Ἴαμβος, (υ – υ –).

Διικάω, (ἱκάω). Συνεχῶς καὶ διόλου κοιμοῦμαι, Εὐριπ.

*Διιδεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ Διοράω. Καλῶς βλέπω, ἀκριβῶς γνωρίζω, διακρίνω.

Δίιδρος, ον (ἱδρώς). Ὁ συνεχῶς ἱδρώων, ὁ διόλου ἱδρωμένος. καθόλου ὑγρὸς, βρεγμένος. Ζήτ. Δίυδρος.

Διιδρόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἱδρόω). Διόλου ἱδρώνω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Διίημι, συνῃρ. δίημι (ἵημι), στέλνω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ πέραν· ἀφήνω νὰ περάσῃ τι διά τινος, ἀπολύω, Ἐξαπλόνω, διασκορπίζω, διαλύω, μαλακύνω. Ἀναλύω, ὡς π. χ. »ἓν ὄξει, ἐν ὕδατι«, κ. τ. λ. Ζήτ. Δίημι.

*Διϊδυντήρ, ῆρος, καὶ

Διϊδυντής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ὁδηγεῖ, καὶ κυβερνᾷ. (υ – – –) ἐκ τοῦ

Διϊδύνω, (ἰδύνω). Ὁδηγῶ τι, διευθύνω μεταξὺ, ἢ διὰ μέσου ἄλλων διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν, διοικῶ, κυβερνῶ. Ἐπὶ πλοίου »Διϊδύνειν ἀτρόμου εὐπλοΐαις«, νὰ βαστᾷ ἴσιον δρόμον εἰς τὸ ἀρμένισμα, Ἀνάλεκτ. Α'. Σ. 232.

Διικμάζω, Μ. άσω. Βρέχω, ὑγραίνω διόλου, πέρα πέρα.

Διικνέομαι, οῦμαι. Μ. διίξομαι. Ἀόρ. διικόμην. (ἱκέομαι). Διέρχομαι, διαπερῶ, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι διὰ μέσου τινός, φθάνω εἴς τι μέρος, καὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Παρέρχεται, ἀπερχ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ, Διεξέρχομαι, διηγοῦμαι. Ἀπερῶ δηλ. καὶ διέρχομαι διὰ τῆς ἐμαυτοῦ ἐμπειρίας, πραγματεύομαι, ἐκθέτω, ἀναπτύσσω τι. Ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν μτρκ. ταύτην σημασ. Ἰλ. Ι. 61. Τ, 186. ἐν τῇ Ὀδ. δὲν εὑρίσκεται διπλοῦν ἡ λέξις. ὕδιν

Διεκτικός, κή, κόν. Ὁποιος δύναται νὰ διαπεράσῃ, διαπερατικός. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΑ'. 61.

Δῖος, ον (Διός) Ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἀπὸ τὸν Δία. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 252. Ε. (υυυ)

Διίπετής, ές, (Ζεύς, Διός, πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ τῆς συνηθείας, Οὐρανοπετήσιος, ὡς «Διίπετές ἄγαλμα» παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν πάντοτε ὡς ἐπίθετον τῶν ποταμῶν, π. χ. τοῦ Αἰγύπτου (τοῦ Νείλου) τοῦ Σπερχειοῦ κ. τ. λ. ἐπειδὴ καὶ οὗτοι αὐξάνονται ἤτοι ἔχουσι τὰς πηγάς των ἀπὸ τὴν βροχήν· τὸ δὲ παρὰ Ἱπποκρ. «Διίπετὴς γονή,» καὶ παρ' Εὐριπ. «Ἀὴρ διίπετης,» οἱ τινὲς μὲν ἑρμην· διὰ τοῦ Καλλιπρός, Λαμπρός, Ἅγιος, ἐκλαμβάνοντες δηλ. τὴν λέξιν=Δῖος, Ἱερός· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ Ταχέως, ἢ βιαίως πίπτων, τρέχων· 2) Τὸ δὲ ἐν Ἴλ. Ἀφροδ. (Ὁμηρ.) 4. «Οἰωνοὶ διίπετεῖς,» τὰ τὸν ἀέρα διατρέχοντα φαινόμενα, τοῦ ὁποίου καὶ τινὲς ὀρθότερον τὴν παραλήγουσαν τονίζουσι «Διιπέτεις,» ἐκ τοῦ «Πέτω, Πέτομαι,» ὡς καὶ τὸ Ἀεροπετὴς, καὶ Ἀεροπέτης· ὁ δ' Εὐριπ. Βάκχ. 1257. συντάττει τοῦτο «Λαμπρότερος καὶ διϊπετέστερος.»

* Διϊπέτης, ες (πέτομαι) Ὁ διιπτάμενος τὸν οὐρανόν, ὁ ἱπτάμενος εἰς τὰ ὕψη τοῦ καθαροῦ αἰθέρος ἴδε ἀντρ. ἀρσμ. 2. Πρβλ. Ἀεροπέτης· (υ – υ –)

* Διϊπόλεια, τὰ = τῷ ἑπμν.

Διϊπόλια, συνλφ. Διπόλια. Ἀρχαιοτάτη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Πολιέως.

Διϊπολιώδης, ες, συνλφ. Διπολιώδης. Παλαιὸς, παμπάλαιος ἀπὸ τῶν καιρῶν τῶν Διϊπολίων, ἢ ὁποία ἑορτὴ ὡς φαίνεται ἑωρτάζετο ἀκόμη μὲ πολλὰς παπαλαιωμένας τελετάς· ὅθεν καὶ μτφρ. Ἀγροικος, δεισιδαίμων, ὁ σκουριασμένας καὶ παμπαλαίας ἰδέας ἔχων.

Διϊππασία, ἰας, ἡ. Τὸ νὰ διατρέχῃ τίς τι ἐπὶ τοῦ ἵππου, = Διϊππατία· Σουϊδ.

Διϊππεύω· Μ. εὔτον. Περνῶ καβάλα διὰ μέσου, ἢ ἐπίτηδες· Ἔριππος διέρχομαι τόπον τινά. Παριππεύω. Κύρλ.

Διϊπταμαι, Μ. διαπτήσομαι· Μέσως. ἐκ τοῦ διίπτημι· Διαπετῶ· ὅθεν τὸ διίπτην καὶ διαπτάμην. Πετῶ διὰ μέσου τινός, ὡς τὸ Ἵσταμαι, ἔστην, = Διαπέτομαι.

Διϊσθμέω, ῶ (ἰσθμός). Φέρω, διαπερῶ τι πέραν τοῦ ἰσθμοῦ· καὶ μάλιστα τ. Βορσθ., Θουκυδ. Ε'. 101. Πολυβ. Δ'. 19. Παρὰ δὲ Σουϊδ. καὶ Διϊσμονίζω, ἴδε εὑρίσκεται, ἀμφίβ. μὲν τοι.

* Διϊσθμίζω, Μ. ἴσω, = Διϊσθμέω.

* Διϊσθμος, ον. Ἀποχωρισμένος δι' ἰσθμοῦ. Χρηστμ. Σιβύλ. 5. σ. 340.

Διϊστάνω. = Διϊστημι. Παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 40. «Διϊστάσιεν ἕνθα ἄλλοι ὀρθότερον «Διϊστάναιεν ἀνέγνωσαν· μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Διοδώρ. Σικ. ΙΘ'. 46. «Διϊστάνουσιν, εὑρίσκ. ἀντὶ τοῦ Ξεχωρίζουσιν, ἀπομακρύνουσιν, ἐξαπλώνουσι.

Διϊστέον, Ῥμτ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Διΐστημι, ἢ Διεστέον· παρ' Εὐριπ. Πρέπει νὰ διακριθῇ.

Διΐστημι. Μ. — αστήσω. Ἀπομακρύνω, βάνω τὸ ἓν μακρὰν τοῦ ἄλλου, ξεχωρίζω· καὶ μτφρκ. Φέρω εἰς στάσεις, φατρίας, καὶ φιλονεικίας. Διαιρῶ, ἐχθρεύω, ποιῶ ἀσυμφώνους, βάλλω εἰς διχονοίας. 2) Ἐν τοῖς ἀμετθτ. χρόνοις (τοὺς μτθτκ. δὲν μτχρῆτ. ὁ Ὅμηρ.) ἐν τῷ Μέσ. οἷς καὶ ἐν τοῖς κατὰ φωνὴν ἐνργτκ. Ἀορ. 2., Πρκμ. καὶ Ὑπερσ., = Ἀπομακρύνομαι, ξεχωρίζομαι, τραβῶμαι μακρὰν ἀπό τινα ὥστε νὰ μένῃ εἰς τὸ μεταξύ των διάστημα. Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Ἀόρ. 2. ἅπαξ ἐν τῷ Μέσ. Πρκμ. «Θάλαττα διΐστατον ἢ θάλαττα ἄφησεν ἑλαυνέραν τὴν διάβασιν, (διεστίσθη ὑπὸ τῶν Κυριάρχηντες) Ἰλό. Ν, 29. μτφρκ., ξεχωρίζομαι διὰ φιλονεικίας, «Διαστῆτην ἐρίσαντε» Ἰλό. Α. 6. β) Εἶμαι ἀπομεμακρυσμένος, ξεχωρισμένος, κεῖμαι, εὑρίσκομαι μακράν. γ) Διχονοῶ, γινομαι στάσεις καὶ φατρίαι.

Διϊστορέω, ῶ, Λέγω, διηγοῦμαι ἕως τέλους. Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 95. καὶ Ξενοφ. Ἑφέστ. Α', 12.

Διϊσχάνω. Ποιητκ. ἀντὶ Διΐσχω. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διαρίνομαι, διαφέγγιζω, γλυκοχαράζω. Ἀπολ. Δ'. 1096.

Διϊσχναίνω, = Ἰσχναίνω, μετ' ἐπιτάσ. Ἱπποκρ. 420.

Διϊσχυριείω. Ζήτ. Ἰσχυριείω, = τῷ ἑπμν.

Διϊσχυρίζομαι. Μ. ἴσομαι. Ἀπθτκ. Μέτ. Ἐπακουμβίζω, ἐπιστηρίζομαι εἴς τι «Τίνεια Στράβ. «Διϊσχυρίζομαι νόμῳ, Ἐπιστηρίζομαι εἰς τὸ δίκαιον, ἢ εἰς τὸν νόμον. Ἐπιβεβαιῶ, στερεώς ἐπικυρώνω τι, μετ' Αἰτ. Πλάτ. Τιμ. παρ' Ἡλιοδ. «Διϊσχυρίζομαι πρός τινα» Βεβαιώνω τινα περί τινος.

Διϊσχύω. Μ. ὑτω. παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ Κρατῶ, ἄρχω. ἀμφ.

Διΐσχω, = διέχω.

Διϊχνεύω. Μ. εὔσω. Διόλου ἰχνεύω, ζητῶ διὰ τῆς ἐπιγρήσεως τὰ ἴχνη τινός, καθὼς κάμουν τὰ λαγωτικά. Ζήτ. ἔτι καὶ Διαιχνεύω.

Δίϊω, = Διέπω, Τυραννῶ, Ἱπποκρ. Αἐρ. Τόπ. «Ἅπαν τὸ σῶμα διΐεται· ὑγραίνει, ἀφήνει τὴν ὑγρότητα νὰ ἐκβῇ, ἐξάνει.

Δικάζω, Μ. άσω. Ἀττικ. καὶ Ἰωνικῶς· Δικῶ· ὡς παρ' Ἡροδότ. 1, 97. (ἐκ τοῦ δίκη) Κρίνω, ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον. «Τρωσίτε καὶ Δαναοῖτι δικαζέτω ὡς ἐπιεικέως. Ἰλ. Θ. 431. ἀντὶ τοῦ ἂς διακρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς Τρ. καὶ Δαν. «Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε» Ἰλ. Ψ, 584. ὁμιλήσατε τὸ δίκαιον ἐξίσου καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ ἔχι μεροληψίαν. Κατόπιν δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὡς κριτὴς ἀποφασίζω, κρίνω, τελειώνω τὴν κρίσιν, δίδω τελευταίαν ἀπόφασιν, Ὀδ. Δ, 545. Οὕτω καὶ Ἰλ. Ψ, 579. «Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσσω, καί μ' οὔτινα φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Ἐντεῦθεν μ' ὅλον ἔτι πολλοὶ κατέρυκον τὴν ἐξήγησιν τοῦ Εὐσταθίου τὴν Ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω κάμῃ ὡς κριτὴς τὴν ἀπόφασιν, ἔμεινα μ' ὅλον τοῦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ Εὐστθ. καὶ ἐντεῦθεν ἔβγαλε τὴν ἑρμήνευσιν, καὶ εὐτυχώτατα ἐνόησε τοῦ Ποιητοῦ τὸ νόημα. Βεβαιοῦσι δὲ τὸ ὀρθὸν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τό τε ἐγὼν αὐτὸς καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὅπερ κατωτέρω ποιεῖ ὁ Μενέλαος, προκαλῶν δηλ. τὸν Ἀντίλοχον, νὰ κάμῃ ὅρκον. Οὕτω δὲ ἔκτοτε οὔτε τὸ χρέος τοῦ κριτοῦ τίς τῶν Δαναῶν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Μενέλαον ὡς ἄδικον; οὐδεὶς βεβαίως. «Ἰθεῖα γὰρ ἔστιν εἰπεῖν ὁ Ἀντίλοχ. ἀνηκάζεται μὲ τὸν τρόπον τοῦτον νὰ ὁμολογήσῃ μόνος του τὸ πταίσμά του ὡς ἐν στίχ. 587–95. Οὕτω δὲ καὶ Ἰλό. Σ, 506. «Ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον οἱ Γέροντες δηλ. ἤτοι οἱ Κριταί, ἔβλεπον τὰς ψήφους των, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον· ὅστις δὲ αὐτῶν ἤθελε κρίνει κάλλιον, ἤθελε λάβῃ τὰ 2. τάλαντα «τῷ δόμεν, ὃς δίκην ἰθύνατα εἴποιε. Ἐπὶ τῆς ἀποφαστικῆς βουλήσεως τοῦ Θεοῦ, Ἰλό. Α, 542. Αὕτη ἡ σημασία τοῦ Ἔργτκ. Κρίνω, ποιῶ κρίσιν, ἐπεκράτησε καὶ ἐν τῷ πεζῷ, καὶ ἐντελῶς «Δίκην ἄδικον δικάζων. Κάμνω ἄδικον κρίσιν, ἄδικον ἀπόφασιν. Ἡρότ. 5, 25. Σπανιώτρ. ἀντὶ τοῦ Ἀποτιμῶσαι, Ἐκτιμάζω, «Γρηχὴν δικάζων, Λυκρ. 3. 2. Καθόλου δὲ, «Δικάζω τιν. Ἀποφασίζω, δίδω τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν περί τινος, κάμνω τὴν κρίσιν, λέγω τὸ δίκαιον περί τινος. Τὸ δὲ «Δικάζω τινὶ μετὰ τῆς Δοτκ. τοῦ Προσπ. Ἀποφασίζω, ἢ δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος. Παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Κατακρίνω, Δίων Κάσ. 39, 55. Μέσως δὲ Δικάζομαι, Λέγω, παρατίθεμαι τὸ δίκαιόν μου διαμέσου ἄλλου τινός, παρρησιάζομαι, ἢ παρατίθεμαι εἰς τὸ Κριτήριον, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν κρίσιν μου καὶ νὰ διαφεντεύσω τὰ δίκαιά μου. Ὀδ. Δ, 545. Μ, 440. Ἡρόδ. Α', 96. καὶ ἀπολούθως, κρισολογοῦμαι μετά τινος, ὧν παρὼν καὶ αὐτὸς· καὶ Γενικῶς, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μαλώνω, ζητοῦντας τὸ δίκαιόν μου π' Ἀλλήλοις.» Παθητικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ προσκαλοῦμαι ὑπό τινος ὡς πταίστης διὰ νὰ παρρησιασθῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἔχει τὴς κρίσιν κατ' ἐμοῦ, εἶμαι ὑπὸ κρίσιν, Ξενοφ. Α', Β'. 51. 2) Παρ' Εὐρπ. Ὀρστ. 577. «Φόνον δικάζω» Διαφεντεύω ἐπὶ κριτηρίου.

Δικαία, ας, ἡ. = Δίκη, ὡς Σελήναία = Σελήνη Πίνδ.

Δικαιαρχία, ἰας, ἡ. Ἡ δικαία καὶ νόμιμος διοίκησις. Ἡσύχιος.

*Δικαίαρχος, ὁ. Κυρίως, δίκαιος ἄρχων.

*Δικαιέω, Ἰωνικ. ἀντὶ Δικαιόω, Ἡρότ. 1, 133, 3, 79. 6, 138. 9, 42. καὶ ἄλλαχοῦ.

Δικαικός, κή, κόν. Παρ' Ἀντωνίν. Θ. 22. ἀντὶ τοῦ Δίκαιος· ἀμφ

Δικαιοδοσία, ἰας, ἡ. (δικαιοδότης). Διοίκησις τοῦ δικαίου, ἀπόφασις τοῦ Κριτηρίου. 2) Καὶ Ἀξίωμα, ἐπαγγελμα ἑνὸς κριτοῦ. «Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας» ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα. Στράβ. Π'. Σ. 901. ἐτάχθη εἰς τὸ κριτήριον τῆς δικαιοδοσίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κριθεὶς δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἀνακρίνῃ τὴν κρίσιν του εἰς τὸν Καίσαρα. 3) Καὶ ἀντὶ, «Ἡ ἀπὸ συμβόλων κατωνία. Πολιτικὴ τις συνήθεια, καθ' ἣν πᾶς ὅστις ἐκατηγορεῖτο ὡς ἀδικήσας ξένον τινὰ εἰς τὰς ἐμπορικάς του σχέσεις, ἔπρεπε νὰ κριθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους. Ζήτ. Σύμβολον.

Δικαιοδοτέω, ῶ. Ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον.

Δικαιοδότης, ου, ὁ, ἡ (δίδωμι) Ὁ ὁμιλῶν καὶ ἀποφαίζων τὸ δίκαιον, ὁ κριτὴς. Στράβ. Ζ'. Σ. 1147. καὶ Ἰώσηπ. Β'. 1.

*Δικαιόζω = Δικάζω· κατὰ τὸ Ἁρμόζω, Δεσπόζω. Ἡσύχ.

Δικαιοκρισία, ἰας, ἡ. Δικαία κρίσις, δικαία ἀπόφασις. Ν. Δ.

Δικαιοκρίτης, ου, ὁ. Ἐκεῖνος ὅστις κρίνει τὸ δίκαιον. Ν. Δ.

Δικαιολογέω, ῶ (δικαιολόγος)· καὶ Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Μέσως μετὰ Δοτκ. Ἔκθετε δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως, ὁμιλῶ, λέγω τὰ δίκαιά μου, τὴν κρίσιν μου, καὶ δικαίως ἐπὶ κριτηρίου τὴν διαφεντεύω. Κριτολογοῦμαι μέ τινα.

Δικαιολογία, ἰας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, νὰ λέγῃ τινὰς τὰ δίκαιά του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὰ διαφενδεύῃ μετὰ λόγου. Καθόλου = Κριτολογία, Ὁμιλία περὶ δικαίου.

Δικαιολογίζομαι, Μ. ἴσομαι. Ἀπθτκ. Μέτ. παρὰ Δουκιαν. προμ. ἀντὶ δικαιολογέομαι.

Δικαιολογικός, ή, όν. Ὁ ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ διαφεντεύῃ τὰ δίκαια ἐπὶ κριτηρίου, ἢ εἰς τὸ νὰ κρισολογῆται, νὰ ὁμιλῇ περὶ δικαίου.

Δικαιολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ἐκεῖνος ὅστις παραστήνει τὰ δίκαιά του ἢ τὴν κρίσιν του, ἢ καὶ ἄλλου τινός, εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὴν διαφεντεύει· Avvocato, Ἰταλ.

Δικαιόμετρος, ου, ον (μέτρον). Ὁ δικαίως μετρῶν. Ἱερ. Πνευμ. σελ. 195. «Δικαιόμετρον ἀγγεῖον. Ἀγγεῖον περιλαμβάνον σωστὰ τὸ διωρισμένον μέτρον, ἢ ὡρισμένος χύνον.

Δικαιονόμος (νέμω). Κριτής, ὁ δίδων τοῦ καθενὸς τὸ δίκαιον. Δίων Κάσ. ΟΗ'. 22.

Δικαιόπολις, εως. ὁ (πόλις). Ὁ μετοχειρι-

ζόμενος, ἐπιμελούμενος τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰς πολεις. Πίνδ. Πύθ. Β'. 30.

Δικαιοπραγέω, ῶ (πράττω, Ποιῶ, κάμνω, πράττω τὸ δίκαιον. «πρός τινα». Εἶμαι δίκαιος.

Δικαιοπράγημα, ατος, τό. Μία δικαία πρᾶξις.

Δικαιοπραγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τις, νὰ κάμνῃ τὸ δίκαιον, δικαία πρᾶξις.

*Δικαιοπραγμοσύνη, ἡ = τῷ πργμν. Ἡρακλειδ. παρὰ Διογ. Αρτ. 9, 14.

Δίκαιος, αία, αιον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνάκις καὶ δικατάληκτον. Seidl. Εὐρπδ. Τρωαδ. 972. Ἀλκίφρ. 3, 23. ἄλλα παρὰ Λυκοῦργ. 1. ἀντεκατετέτηδη ἤδη ἀπὸ χειρογράφα τὸ δικαίαν πάλιν· καὶ Δικαίως, Ἐπίρ. (δίκη). Ὁποιος μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην, πράττει τὸ δίκαιον. Ὅμηρ. ὅστις δικαιέστατον ὀνομάζει ἐκεῖνον ὅστις γνωρίζει καὶ φυλάττει μάλιστα τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεοὺς χρέη του. Ἰλιάδ. Λ, 832. Ν, 6. Τ, 181 Ὀδύσ. Β, 272. Γ, 133. Ἐπειδὴ δὲ τὰ χρέη ταῦτα ἐπεστηρίζοντο εἰς ἔνθιμον παράδοσιν, καὶ ἱερὰς συνηθείας, διὰ τοῦτο ἔλαβε ἡ λέξις καὶ τὴν σημασ., Χρηστοήθης, εὔσχημος, ὁ ποιῶν ὁηλ. κατὰ τὸ πρέπον καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ ἐφαιδρύνων τὰ ἤθη πεπολιτισμένα, ἥμερα, καὶ τὴν φιλοξενίαν σεβόμενα ἔθνη ἢ καὶ ἀνθρώπους μεμιωμένους, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄγρια, ὑβριστικά, καὶ πάσης εὐσεβείας ἄμοιρα, ὡς τοὺς Κυκλωπας, Ὀδύσ. Θ, 1575. Ι, 175. Ν, 101. Πρβλ. δὲ καὶ Θέογν. 308. Ὡσαύτως καὶ τὸ Κτίζω «Οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ τριτέρωι. Ὀδ. Ξ, 90. κατὰ τὰ ἤθη, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον, καθὼς ἁρμόζει. Παρὰ τοῖς παζιγράφοις διαιρεῖται ἡ λέξις κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, Νικομ. 5, 2. εἰς δύο κυρίας σημασίας, 1) Ὅμοιος, ἴσος, ἴσιος, ὁμαλός, σύμμετρος, ὡς καὶ τὸ Ἴσος. Ἐπὶ διόλου φυσικῆς σημασ. παρὰ Σόλωνι ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς, γαληνιώτης, καὶ ἀκυμάντου θαλάσσης. Οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β'. β'. 26. «Ἅρμα οὐ δίκαιον ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων» μία ἅμαξα δὲν ὑπάγει ἴσια ὅταν οἱ συνεζευγμένοι ἵπποι εἶναι ἄνισοι· ἀνόμοιοι. Ἐκλαμβάνεται δὲ ἐπὶ μὲν σωμάτων ἀντὶ τοῦ Ἰσόμετρος, ὁμοιος, ἀνάλογος· ὡς ὁ Ξενοφ. Ἱππαρχ. Γ'. 5. καλεῖν Ἄδικον γνάθωνα, ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνωτέρω περὶ τοῦ ἵππου «Ἑτερόγναθος» εἶπεν, ὁηλ. ἀνόμοιος γνάθος, ὁπόταν ἡ μία σιληρά, ἡ δ' ἄλλη μαλακὴ εἶναι, ὅταν δὲ καὶ αἱ δύο εἶνὶ ὁμοιαι, τότε ὁ ἵππος καλεῖται «Δίκαιος τὴν γνάθον», ὡς παρὰ Πολυδ. Α', 196. Ὁ Ἱππιατρ. ὀνομάζει «Σῶμα δίκαιον» ἐν σώματι τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσιον, σωστὸν εἰς τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος. «Κατάστασιν δικαίαν καὶ ὁμαλῆν, ὁμοίαν καὶ ἴσιον ἁπλῶσιν. «Δικαιότατα ἀντιτρόπων.» Ἀνάλογος ἰσοστάθμια, ἀντιζυγίσματα. «Δίκαιος ἰητρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίην,» κ. τ. λ. Ἐπὶ δὲ ἀριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἴσιος, σωστός, ἰσόρριθμος, ἰσοπλήθης, ὡς «Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἰστιστάδιον ἓν ἐκατόργυιον εἶναι σωσταί, καμοῦν ἴσα, ἴσα, Ἡρόδ. Β', 448. (πιθανὸν εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ φυσικὴ σημασία καὶ μάλιστ., ἡ ἐπὶ τῶν σωμάτων εἶναι καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εἰς ἄκρον ἐκτὸς καὶ ἡ τοῦ Ἀρτιλ παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ Δίχα, Διχάζω. Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρεθείς. Ἐνταῦθα δὲ ἔπεται φυσικώτατα καὶ ἡ ἀκόλουθος ἠθικὴ σημασία.) Νόμιμος, δίκαιος, προσηρμοσμένος καὶ ἐπεκτηρεγμένος εἰς τοὺς νόμους ὡς καὶ τὸ Ἴσος, ἔννομος, δίκαιος, κανόνιος, ἀνήκων, προσήκων. «Τὸ δίκαιον ἐκάστῳ εἰς καθενὸς τὸ δικαιοῦντος, τὸ ἀνῆκον του, τὸ ἰδικόν του, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὅσον τὰ δίκαια, τὰ ἀνήκοντα, τὰ δίκαια τινός, τὰ δικαιολογήματά του, ἢ καὶ πᾶν ὅ, τι τοῦ ἀνήκει. Ὁμαδὸς, ἡ πληρωμὴ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ ἡ συνήθεια λέγουσα. «Δός μοι τὸ δίκαιόν μου.» ὡς, «Τὰ δίκαια τοῖς στρατιώταις ποιεῖν· τὰ δίκαια λαμβάνειν· Καθόλου δὲ «Τὰ δίκαια ποιεῖν τινι, τὰ δίκαια τάττειν, προστάζειν τινὶ = jura reddere. ὁηλ. Προστάζω, Ἐπιτάττω, ἐξουσιάζω τινά, Διονσ. Ἁλικαρν. «Τὰ δίκαια πράττεσθαι τινὶ» ἀντὶ τοῦ Παιδεύω τινὰ ἀναλόγως μὲ τὸ σφάλματος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. «Τάτε δίκαια καὶ τὰ ἄλλα καλά τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῇ πράττεται», Ξεν. Ἀπομν. Γ. Θ. 5. Ἀμοιβαῖαι, καθεστῶσαι σχέσεις ἢ ὑποχρεώσεις, π. χ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1599. «Τὰ δίκαια», εἶτὶν αἱ συνθῆκαι, αἱ συμφωνίαι τῆς εἰρήνης· καὶ καθόλου, Πᾶν ὅ, τι εἶναι οὕτως, ὡς πρέπει νὰ ἦναι π. χ. «Δικ. συγγραφεύς» ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ γνήσιος, ἴσος, ἐντελὴς, ὀρθὸς, σωστὸς, ἀληθινὸς συγγραφεύς. Λουκ. «Κτίστην» ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ ἀληθινὸς δημιουργὸς· οὕτω καὶ «Δίκαιος συνήγορος» Αἰσχύλ. κ. Κτησφ. Οὕτω δὲ καὶ «Δίκαιος ἐμοὶ» ὁ τοιοῦτος καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἰδικός μου, Σοφ. Αἴ. 547. «Ἵππον δίκαιον ποιεῖσθαι τινι» Κάμνω εἰς τινα ἵππον τινὰ ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, καθὼς πρέπει, ὁηλ. ἐπιτήδειον νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του, ὁηλ. μαθημένον. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 5. ἐν δὲ Κυνηγετ. Ζ'. 3. «Ἡ πλησμονὴ» τὸ πολὺ φαγητὸν φθείρει τοὺς σκύλακας, ἐπειδὴ κάμνει τὰ σκέλη των στραβὰ, καὶ ἄλλων ἀτοπημάτων αἴτιος γίνεται, φθείρουσα καὶ τὰ ἐντόσθια αὐτῶν, ἀφαιρεθείσης τῆς ἰσομετρίας, «καὶ τὰ ἐντὸς ἄδικα γίγνεται», ἤτοι βεβλαμμένα. («Τὸ Δίκαιος ὄνομα, ἐξ οὗ ἡμῖν ἐπὶ τῶν πάντων ἀρετὴν μετοίκησεν λέγειν» Χρυσόστομ. – καὶ ἐπομένως παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστ. ὁ ἀγαθὸς, καλὸς, θεοτεβὴς, εὐτεβὴς, φοβούμενος τὸν Θεόν. Χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς, εὐάρεστος, ἀνεπίληπτος. «Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους» τοὺς σχῆμα ἢ προσωπεῖον δικαίων ἔχοντας, τοὺς δικαιοῦντας ἑαυτούς, Χρυσόστομ. καὶ Θεοφύλακτ. 2) Ἀντὶ τοῦ Λατιν. jus, Δικαίωμα, ἄξίωμα, ἐξουσία τοῦ ἐνεργεῖν ἐπί τι. Ζωναρ.) 2) «Δίκαιος εἰμὶν, ἔχω δίκαιον, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ὑποχρεωθὴν, ὑπεσχέθην. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀξίως εἰμαι ἄξιος συνεπομένου τοῦ «Ἀπαρεμφάτου «Δίκαιοι ἐστε ἰδεῖν» Εἶστε ὑποχρεωμένοι, ἔχετε χρέος νὰ ἴδητε. Wess ἐν Ἡρόδ. 9, 60. πρβλ. 8, 137. «Δίκαιοί εἰσι ἀπιστότατοι εἶναι Ἔχουν δίκαιον νὰ δυσπιστῶσι. Θεόδ. 4, 17. «Δίκαιοι εἰσὶ λόγους ὑποσχεῖν. Πρέπει, εἶναι χρέος των νὰ ἀπολογηθοῦν, νὰ δώσουν λογαριασμόν, Ξενοφ. «Δίκαιος ἐστ' ἀπολωλέκαι, Ἀξίζει, εἶναι ἄξιος, τὸν πρέπει νὰ χαθῇ, νὰ φονευθῇ, Δημοσθ. Φιλιππ. 2. σ. 74. extr. Βρ. Ἀρτεμ. Νεφ. 1031. Σπανιώτερον τῷ ὑπάρτα. ὡς παρὰ Πλάτ. Συμπόσ. σ. 172. Β. Κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθειαν ἔπρεπε νὰ ἦναι «Δίκαιον ἐστιν τὸ ὁποῖον ὅμως καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι παντάπασι ξένον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Τὸ ἀνωμ. Συγκρ. Δικαιέστερος μετοχειρίσθη ὁ Φιλήμων· — Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατυλ. σ. 412. C. ἔχει ἀστεῖόν τινα ἐτυμολογ. τῆς λέξεως· ὅθεν

Δικαιοσύνη, ης, ἡ. Τὸ νόμιμον, ὁ τῶν νόμων ὁρισμὸς, 2) Ὡς ἰδίωμα, χαρακτὴρ, καὶ ἀρετὴ ἑνὸς δικαίου, ὀρθοῦ, καὶ σωστοῦ ἀνθρώπου. 3) Καὶ ὡς πολίτευμα τοῦ ἰδίου, πρᾶξις, καὶ ἐνέργεια τῆς δίκης. Ἀπόδοσις τοῦ Δικαίου — Παρὰ ταῖς Ἐκκλησιαστ. ἡ ἄκρα φυλακὴ τοῦ νόμου· ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐντολῶν. β) Ἡ ὀρθὴ τῆς ψυχῆς ἧγεμονία. γ) Ἡ καθόλου ἀρετὴ, ὁ ἄμεμπτος βίος. δ) Ἡ συναγωγὴ καὶ ἕνωσις πάντων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν. ε) Ἕξις ἀπονεμητικὴ τοῦ ἴσου καὶ τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστου. ζ) Ἀξιότης. η) Δικαία αἴτησις. 9) Φιλανθρωπία. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. ἐτυμλ. καὶ ταύτην τὴν λέξιν μετ' ἀτεκμηρίστως καὶ παιδιᾶς.

Δικαιοσύνος Ζεύς, Ὁ ὑπερασπιστὴς (διαφενδευτὴς) τῆς δικαιοσύνης· ὡς καὶ τὸ Φίλιος, Φρύν. Apparat. 466.

Δικαιότης, ητος, ἡ, = Δικαιοσύνη. Ξενοφ.

*Δικαιοφύλαξ, ακος, ὁ. Φύλαξ, φρουρὸς τοῦ δικαίου, Μαν. Φιλ. 11, 49.

Δικαιόω, ῶ, Μ. ώτω, κάλλιον – ώσομαι, Θεόδ. 3, 40. Δικαιώω. Κυρίως σημ. κάμνω δίκαιον, ἤτοι ὀρθὸν, σωστόν. 2) Εὐθύνω, ἰσιάζω, κρίνω, καταδικάζω, παιδεύω, τιμωρῶ (exequiren, Γερ.) τινὰ διὰ τὸ σφάλμα του. Ἡρόδοτ. Γ. 29. Ἐκδικοῦμαι, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. 3) νομίζω τι ὡς δίκαιον καὶ πρέπον, καὶ οὕτω τὸ ἐπαινῶ, τὸ στέργω, ἢ τὸ εὔχομαι· ὡς καὶ τὸ Ἀξιόω, μετ' Ἀπαρεμφ. παρ' Ἡροδότ. 1, 89. Valck Καλλιμ. σ. 113. Σοφοκλ. Τραχ. 1244. Φιλοκτ. 781. Γνωρίζω τι ὡς δίκαιον καὶ τὸ κρατῶ, ἢ τὸ ἀποφασίζω. Πλούτ. εἰς Ἀγησ. 23 ὅθεν

Δικαίωμα, ατος, τό. Κυρίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγινε ἢ ἐκρίθη δίκαιος, καὶ ὀρθῶς, τὸ διὰ τῶν νόμων ἀποφασισμένον· ἀπόφασις τοῦ κριτηρίου δικαία παίδευσις, παιδεία, ἐνδίκησις, δικαία πρᾶξις. Καὶ ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ νόμιμον. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε. 10. Καὶ ἡ δικαία αἰτία, εὔλογος ἀφορμὴ· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δικαίωμα. Καθόλου, = Αἰτία. Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σελ. 238. Ζήτ. Δίκαιος. Παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστ. Νόμος, ἐντολὴ, κρίσις· Θεσμὸς, νομοθεσία· κριμάτων ὀρθότης. «Δικαίωμα τοῦ νόμου» τὸ τέλος καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου. «Δικαιώματα λατρείας» αἱ ἐντολαί. Οὕτω καὶ τὸ «Διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου» τὰς ἐντολάς σου. Θεοφύλακτ.

Δικαίως, Ἐπίρ. μὲ δίκαιον καὶ ὀρθὸν ἢ σωστὸν τρόπον. Ζήτ. Δίκαιος.

Δικαίωσις, εως, ἡ (δικαιόω). Τὸ δίκαιον ποιεῖν· ὅθεν ἡ ἐπὶ κριτηρίου διαφύσευσις. Λυτ. παρ' Ἁρποκρατ. Κατακίκησις, κατάκρισις ἐπὶ κριτηρίου, παιδεία. 2) Δικαία ζήτησις, καὶ Γενικ. ζήτημα, ἐπιθυμία, πόθος, ζήτησις μὲ πρόφασιν δικαίου. Prätention. Δόξα, γνώμη, ὑπόληψις, ἀρίστεια, ὑπεροψίας καὶ αὐθαίρετος ζήτησις. Θεόδ. 3, 82.

Δικαιωτήριον, ίου, τό (δικαιόω). Τὸ αὐτὸ καὶ Κολαστήριον. Zuchthaus. Γερμ. Πλάτ. Φαίδρ.

Δικαιωτής, οῦ, ὁ. Πλούτ. Η'. Σ. 175. Ἐκδικητὴς, παιδευτὴς· καὶ εἰς Ἄγησ. ὁ αὐτ. 23. «Δικαιωτὴς αἰσχρῶν καὶ καλῶν» ἀντὶ τοῦ, Κριτής.

Δικῆν, παρ' Ἡροδότ. 1, 97. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ δικάσειν, ὡς τὸ εἶδν, ἀντὶ εἶδέειν. Ζήτ. Δικάζω.

Δικανικός, ἡ, όν. Ὁ εἰδήμων τῶν δικαίων, τῶν νομικῶν ὁηλ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μετακειριτῇ καὶ νὰ διαφενδεύσῃ τὴν δικαιοσύνην (ἀβουκάτος). Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β. 48. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομικά, δίκαια, κρίσεις, καὶ κριτήρια· καὶ ἐξετ. = Συνηγορικός. Δίων Κάσ. ΞΑ'. 10. «Δικανικὸς ἀγών» ὅθεν μτφρ. ἀκριβὴς, περιστατικὸς, Συνηθ. δὲ ἐπὶ κακοῦ, ὡς ὁ Λουκιαν. εἰς τὸ ἀνύπ. ὀνομάζει «Δικανικεῖον», ἓν μακρὸν, καὶ ἐστεναμένον ἀνύπνιον, ὁμοίως καὶ εἰς Προμηθ. 4. συντάττει τὸ «Δικανικόν» μὲ τὸ «Στομφικόν», διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν μακρολόγον, καὶ φλύκρον λόγουκάτον, καὶ τὰς τούτου μακρὰς φλυαρίας· ὁ δὲ Πλάτων ἐν Ἀπολ. 2). ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ συντάττει τὰ «Δικανικὰ μὲ τὰ «Φορτικά». (Ὡς ῥίζα ἐκλαμβάνεται τὸ ἀχρηστον Δικανός = Συνήγορος).

Δικανός, οῦ, ὁ (πρωτότ. τοῦ δικανικός). Ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων, Ἡσύχιος. Μίλτων παρὰ Γρμτκγρφ.

Δικάρηνος, ου, ον (κάρηνον). Ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς, Ἀνθολ.

Δικαρπέω, ῶ. Φέρω, κάμνω δύο φορὰς καρπόν.

Δίκαρπος, ον. Ὁ φέρων, κάμνων, δυο φορὰς καρπόν. Δίφορος.

Δικάσιμος, ον (δικάζω). Ὁ διωρισμένος, ἀνήκων διὰ τὴν κρίσιν, ἢ διὰ τὸ κριτήριον, ὡς π. χ. «Δικάσιμος ἡμέρα, Δικάσ. ὥρα· ἡμέρα διωρισμένη διὰ νὰ γίνῃ ἡ κρίσις. 2) πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἔμβῃ εἰς φιλονεικίαν, καὶ κρίσιν, ὡς

εἶναι ἀλλ. πρὸ τῆς δίκης· ἆρα Ἀβέβαιον, ἀμφισβητούμενον, περὶ οὗ φιλονεικοῦσι.

Δικαιοπολέω, ῶ. Εἶμαι κριτὴς καὶ ὁμιλῶ τὸ δίκαιον, Στοβ. Λόγ. 147. ὅθεν

Δικαιοπολία, ας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις, καὶ νὰ κρίνῃ τὸ δίκαιον, Ὀργ.

Δικαιοπόλος, ὁ, ἡ· (πολέω). Κριτὴς, διοικητὴς τῶν νόμων ἢ τῶν δικαίων, Ἰλ. Α, 238. Ὀδ. Λ, 186.

*Δικαστεῖα, ἡ, = Δικαστήριον. Ἐπιγρ.

*Δικαστήρ, ῆρος, ὁ. = Δικαστής.

*Δικαστηρίδιον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ Δικαστηρίου. (υ – – – υ υ), Meinecke Μένανδρ. τ. 160.

Δικαστήριον, ου, τό. Τόπος εἰς ὃν γίνονται αἱ κρίσεις, Κριτήριον.

Δικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Κριτὴς, ὁ διορίζων τοῦ καθ' ἑνὸς κατὰ νόμον τὸ δίκαιον. Διαφέρει δὲ ὁ δικαστὴς τοῦ κριτοῦ, κατὰ τοῦτο, ὅτι, ὁ μὲν δικαστὴς ἀποφαίζει ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους· ὁ δὲ κριτὴς καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς κατὰ τὸ ὀρθὸν, καὶ κατὰ τὴν ἠθικὴν, καὶ ἀνθρώπινον κρίσιν. Wytt. op. cr. p. 219. ὅθεν

Δικαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, ἢ εἰς κρίσιν, ἢ εἰς κριτήριον, ἢ εἰς τὸν κριτήν· καὶ ἔρτ. ὁ εἰδήμων καὶ γυμνασμένος εἰς τὸ Δικανικὸν, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. ς', 38. «Τὸ Δικαστικὸν, ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τοῦ κριτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε κάθε Ἀθηναῖος πολίτης, ὅταν παρευρίσκετο εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ῥίψῃ τὴν ψῆφον του, ἦταν δὲ δύο ὀβολοὶ ἕως οὗ ὁ Κλέων τοὺς ἔκαμε τρεῖς. Πρβλ. τοὺς Σχολ. Ἀριστοφ. Νφ. 855. Βάτρχ. 140

*Δικαστικῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἔντρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κριτηρίων ἢ τῶν κριτῶν.

Δικάστρια, ας, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δικαστήρ = δικαστής. Ἡ κρίνουσα, ἢ εἰς τόπον κριτοῦ οὖσα, Λουκιαν.

Δικατάληκτος, ον (καταλήγω). Ὁ ἔχων δύο καταλήξεις. Ὁ διττῶς καταλήγων. Εὐστάθ.

*Δικεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἔδικον, ἔῤῥιφ. Μονάδικός Ποιητὴς Ἀόρ. παρὰ Λυρκ. καὶ Τρῳκ Κρ. εἷς ἄλλος χρόνος δὲν εὑρίσκεται ἐκτὸς τοῦ Ἀορ. ι. Δίζε, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Σιμμίας· καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, = Γεννῶ. (δίτκος, δίτκυν).

Δίκελλα, ης, ἡ· διελλίων (διελλ). Ὄργανον δι' οὗ σκάπτομεν τὴν γῆν, ἔχον δύο μακρὰ ὀδόντια, ἢ περόνια, (ἐκ τοῦ δίκα, τ' δίκω, τὸ ῥίπτω) ὅθεν

Δικελλίτης, ου, ὁ. Ὁ φέρων, σκάπτων μὲ τὸ δικέλλιον, Λουκιαν. 2) ὡς ἐπίθ. = ἀπὸ τὸ διελλ.

*Δίκεντρος, ον (κέντρον). Μὲ δύο κέντρα.

Δικέραιος, ον (κεραία). Ὁ ἔχων δύο κέρατα, ἢ περόνια, ἢ κεραίας.

*Δικέρασος, ον (κέρας). Μὲ δύο κέρατα.

Δίκερας, ατος, τό. Διπλοῦν κέρατον. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 202.

*Δίκερος, ον· καὶ

*Δίκερως, ωτος καὶ ω, ', ἡ, ων, τό, = δικέρασος, Τμ. Ὁμρ. Τ, 2.

Δικέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη, ης, ἡ. Ἡ προσωποποιημένη δίκη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσ. Θγν. 902. ὅθεν τὸ δίκαιον, ἢ δικαιοσύνη. 2) ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς χειρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνέμιζον ὡς δίκαιον τὰς κοινῇ ἀσεγγυήσεις συνηθείας, καθὼς ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ Παροιμία, «Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον», διὰ τοῦτο ἡ πρώτη καὶ παλαιὰ σημασία τῆς «Δίκης», εἶναι Ἦθος, τρόπος, συνήθεια, τάξις, καὶ ἴδιωμα, ὡς ἐν Ὁμρ. Ὀδ. Δ, 691., «Ἦ' ἐστὶ δίκη βασιλήϊον», Λ, 217., «αὕτη δίκη βροτῶν ὁ τρόπος, ἡ συνήθεια, ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον τῶν θνητῶν, Ξ, 59., «Δίκη ἐμάων», Σ, 274., «Δίκη μνηστήρων», Τ, 43., καὶ «Δίκη θεῶν», Ω, 254., «Δίκη γερόντων· τὸ εἰς τοὺς Θεοὺς, βασιλεῖς κ. τ. λ. ἰδιάζον, ἀγήκοον, τὸ ὂν παρ' αὐτοῖς συνήθεια, ἢ ἔθιμον. Ἀλλὰ καὶ ἡ γὰρ δίκη, ὅπποτε –, οὕτως ἀκολουθεῖ, ὅταν –, Ὀδ. Τ, 163. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ψελλάριδ. εὑρίσκεται, «Αὕτη δίκη ἀνθρώπων· ἔνθα μετὰ ταῦτα, «Μοῖρα τοῦτο πάντες ἀνθρώπους ἵσταται· καὶ παρ' Ἀρίστωνι Ἀναβ. Γ'. 15. «Ὑπὲρ ἱπποµαχίας δίκης». Ἐντεῦθεν διετήρησαν οἱ Λογογράφοι τὴν ὡς ἐπίῤῥημα χρῆσιν τῆς Αἰτπτ. «Δίκην μετὰ Γεν. σπανιώτ. κατὰ δίκην κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ παράδειγμα, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. «Δίκην λύκοις, κυνός, κ. τ. λ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου, τοῦ κυνός, ὡς ἂν τὸν λύκου ἀλλ. καὶ τ. λ. π Πινδ. Πύθ. Β', 155. καὶ Α', 97. «Δίκην Φιλοκτήτου ἐφέπουσι, ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ Φιλοκτήτου, ἢ παρομοίως ὡς ὁ Φ. Ὅθεν «δίκαιος παρ' Ἱπποκρ. ὁ ὅμοιος. Αἰτχύλ. Προμ. 619. «Τοῦ δίκην»; Τίνος ἕνεκα; διὰ ποίαν αἰτίαν; Παρ' Ἱππερτ τὸ «Κατὰ δίκην» εἶναι ἀντὶ τοῦ Εἰκότως, κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ἢ κατὰ τὴν φύσιν· ἔθεν 3) Χρηστοήθεια, καλὸν ἦθος, ἡ πρὸς τὸ δίκαιον κλίσις, καὶ ἀγάπη· τὸ πρέπον, τὸ κανὸν· ἡ εὐταξία, τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθὸν, ἡ ἐκτέλεσις, ἐπιτήρησις καὶ διοίκησις τῶν δικαίων. Ὁ Ὅμρ. μεταχρῆτ. τὸ ἕνα. ἔνθα ὁ λόγος εἶναι γενικῶς περὶ τοῦ δικαίου ἢ περὶ τῆς ὑπολήψεως, αἰτήσεως τοῦ δικαίου. «Δίκης ἐπιτεύξεσι στερούμενος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τινα δικαίως καὶ ἀναντι�ῤῥήτως, Ἰλ. Τ, 180. «Δίκῃ ἡμείψατο, μετὰ δίκαιον, δικαίως ἀλλ. ἀπεκρίθη, Ἰλ. Ψ, 542. «Δίκην ἰδύπατα εἰπεῖν νὰ ἀποφαίνῃ τὸ δίκαιον μετὰ πλείστης ὀρθότητος, Ἰλ. Τ, 508. πρβλ. Δίκαιος, καὶ, Ἰδύς. Εἰς τὰ πρῶτα καὶ παλαιὰ βιβλία τῆς Ἰλιάδος, εὑρίσκεται Πληθυντικ. Δίκαι, περὶ τῆς πράξεως τῆς δικαιοσύνης ἐνεργουμένης ἐπὶ τῶν μηχανευμάτων δύο φιλονεικούντων· ὅθεν οἱ βασιλεῖς ὡς Κριταὶ, φύλακες, καὶ διανομεῖς τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἰλ. Α, 238. «Δικασπόλοιοι καλοῦνται. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 244. «Παρίοισι δίκαις· ἀγκυνοῦσι τὴν δικαιοσύνην· καὶ ἐν Ι, 215. «Οὔτε δίκας εἰδότα οὔτε θέμιστας», καὶ ἐν Α, 569. «Ἀμφὶ δίκας εἴροντο· ἐπὶ Κριτῶν. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ἰλ. Π, 542. «Δικείην εἴρυτο δίκητέ καὶ σθένει· ἐρυτεύω τὴν Δικαιοσύνην μὲ δύναμιν καὶ δικαιοσύνην· παρὰ δὲ Πινδάρ. Πύθ. Δ', 273. «Δίκας εὐθυνε λαοῖσι· καὶ Ἴσθμ. Η', 49. «Δίκας περαίνειν· καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 383. «Πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνων· σημαίνει τὸ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ χαραττίζῃ τὸ δίκαιον, καὶ ἐν τούτῳ τὴν ἀνωτάτην δύναμιν τῶν ἐξουσιαστῶν· ὅθεν ὁ Πίνδαρ. Πύθ. Α', 166. περὶ τῶν ἐξουσιαστῶν ἀναφέρων, «Δίκαιον πηδάλιον λέγει, τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης των. Δικαιοσύνη, Ἀρτηρημένος, ἐν Ἰλ. Π, 388. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ξ, 84. καὶ ἀντιστ. τῷ Βία. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῷ «Δίκῃ καὶ ἀντὶ τοῦ δικαίως, μὲ δικαιοσύνην· ἀλλὰ καὶ, «Ἓν' ἄεθλα, δικαίως, μὲ δίκαιον· ἀλλ' ἐν Πύθ. Η', 10. καὶ Νέμ. Γ', 40. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀληθῶς. Μερικῶς δὲ (σημασ. μεθ' Ὅμρ.) σημαίνει τὴν εἰς τὰ Κριτήρια, ἢ εἰς τὰς κρίσεις δικαιοσύνην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν, ὅ ἐστι τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, ἥτις κρίνεται, καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ὑπαράτησιν, καὶ διαφέντευσιν· ὅθεν Κρίσις, καὶ γενικώτερον μὲν πᾶσα Κρίσις ἄνευ ἐξαιρέσεως, μερικώτερον δὲ κυρίως ἡ κρίσις τῶν ἰδιωτῶν, τὸ ἰδιωτικὸν προτέσσον, καὶ τότε εἶναι ἀντὶ τῇ Γραφῇ. Οὕτω παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 3. Ε. λέγεται δίκη ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ὡρισμένης γραφῆ ὠνομάσθη· ὅθεν «Δίκην ἔχειν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις κρίσιν (ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. λέγομεν) νὰ ἦναι ἐγκαλεσμένος εἰς τὸ κριτήριον, Πλούτ. Μαρ. 6. «Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν κρίσιν συνήθως καταφέρονται ἓν μέρος, διὰ τοῦτο σημ. τὸ δίκη, καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως τῶν κριτῶν διοριζομένην ζημίαν, ἢ ποινήν· ὅθεν «Δίκην δίδωμι τινί· δίδω, πληρόνω εἰς τινα τὸ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῶν κριτῶν ὡς ποινήν· ἢ ὑποφέρω τὴν ποινήν, τὴν παιδείαν, τὴν ζημίαν. Τὸ δὲ «Δίκην δίδωμι ὑπό τινος». Ἀντὶ τοῦ Τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον πρός αὐτὸν ἔπραξα, Πλάτ. Γοργ. σλ. 525. Β. Οὕτω καὶ «Δίκην ὀφλεῖν». Καταδικάζεσθαι εἰς ποινήν, παιδείαν, συχνάκις παρὰ Πλάτ., Ἰδ. Ruhnk. Τίμ. σελ. 202. Ἐξ ἐναντίας δὲ «Δίκην ἔχω», ἔλαβα τὴν ἐκδίκησιν, τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ζημίας μου, ἐκδικήθην· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔλαβα τὴν τιμωρίαν μου, ἐτιμωρήθην, ἐπαιδεύθην. «Δίκην ἐπιτίθημί τινι· βάζω, διορίζω εἰς τί ποτε παιδείαν, τὸ ἀπαγορεύω. «Δίκην διώκω, κυνηγῶ, ἀκολουθῶ τὸ δίκαιόν μου, τὴν κρίσιν μου. Ἐνάγω, ἐγκαλῶ· καὶ ἐξ ἐναντίας, «Δίκην φεύγω, ἀποφεύγω τὴν κρίσιν, ἐγκαλοῦμαι ὑπό τινος εἰς τὸ κριτήριον. Αὕτη δὲ ἡ σημασία εἶναι παλαιοτάτη καὶ τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ἕκαστος ἐλάμβανε τὸ δίκαιόν του μόνος του, καὶ οὗτος ὁ μὲν ἀδικηθεὶς ἐδίωκε, κατέτρεχε, τὸν ἀδικοῦντα, ὁ δὲ ἀδικήσας ἔπρεπε νὰ φεύγῃ τὴν ἐκδίκησιν ἐκείνου. — «Εἶπεῖν τὴν δίκην». Τὸ νὰ φέρῃ τις τὴν ὑπόθεσίν του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ· «Τπέχειν δίκην». Τὸ νὰ προκληθῇ τις ἐπὶ κριτηρίου διὰ νὰ ἀπολογηθῇ, ποινὴν δι' ἁ τι. «Δίκας δίδόναι καὶ λαμβάνειν. Δημοσθένης περὶ τῶν Νησιωτῶν, οἱ τινες ὄντες ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἔπρεπε νὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖ νὰ λάβουν τὸ δίκαιόν των, καὶ νὰ τελειώσουν τὰς κρίσεις των, τουτέστι νὰ ἐξοφλήσουν, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκοις «Ἰμπρὰ ἴτσλα» λεγόμενον, Valck ἐν Ἡροδ. 5, 83.

Δικηγόρος, ου, ὁ, Σονίδ. ἐν Λουκιανῷ, ἔνθα πρότερον Δημηγόρος ἀνεγνώσθη. ἀβουκάτος.

Δικηλίκτης, ου, ὁ· καὶ Δίκηλον, τό. Ἑτέρα γραφὴ τοῦ Δεικηλίκτης, δείκηλον. Ζήτ. Δεικηλίζω.

*Δίκηλος, ον (κήλη). Μὲ δύο σπάσματα, διπλῶς σπασμένος, Παῦλ. Αἰγ. 6, 61.

Δίκησις, εως, ἡ (δίκη). Τὸ κρίνειν, παιδεύειν, ἐκδικεῖσθαι· ὡς τὸ Ἐκδίκησις.

Δικηφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δίκην, παιδείαν, ἢ ἐκδίκησιν, ὁ κρίνων, ὁ ἐκδικῶν, ὁ παιδεύων· δικαστὴς, Κριτὴς· ὡς Ἐπίθετ. «Δικηφόρος ἡμέρα, Αἰτχύλ. ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ κρίσις καὶ ἡ ἐκδίκησις· καὶ ἐν Χοηφ. 111. «Δικαστής, ἢ δικηφόρος». 2) Παθητικ. (φέρομαι) ἐκεῖνος ὅστις ὑπέφερε τὴν δίκην, ἐκρίθη, ἔλαβε τὸ δίκαιόν του.

Δικίδιον, τό. Υπ. τοῦ δίκη, μικρὰ κρίσις. (υυλ).

Δικλίς, ίδος, ἡ (κλίνω)· ὑπονοουμ. «Θύρα. Διπλὴ θύρα· ἤγουν μὲ δύο κανάτια, μόνον ὡς ἐπίθ. τῶν θυρῶν ἐν χρήσει, «Θύραι, πύλαι, σανίδες», Ὀδ. Β, 345. Γ, 268. Ἰλ. Μ, 456. Παρὰ τοῖς Ντρ. καὶ δικλίδες μόνον, αἱ διπλαῖ, ἤγουν αἱ μὲ κανάτια θύραι. Μελ. 125. Τινὲς θέλουσι τοῦτο ἀντὶ δίκλιας, εἴδος, ἐκ τοῦ «Δίκω, καὶ «Κλείω· θύρα ἥτις κλειόνει μὲ δύο κλεῖθρα, ἢ κλειθριαίς, ἀλλ' ἀμφ., Ἀνάλ. Γ', 123. «Δικλίδος ἡμετέρης βάλανον· ἔνθα πρότερον «Κληίδεσσι ἀνεγν. κλεῖθρα μὲ διπλᾶς γλώσσας, καθὼς τινὲς παρ' Ἀριστ. 193. ἑρμηνεύουσι.

Δικογραφία, ας, ἡ. Ἡ γεγραμμένη ὑπόθεσις μιᾶς κρίσεως, ἤτοι πρὸς ἀπολογίαν, ἢ πρὸς κατηγορίαν, ἥτις καὶ δίδεται εἰς τὸ Κριτήριον.

Δικογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ἐκεῖνος ὅς τις γράφει τὰς δικογραφίας, Πολυδ.

Δικοδίφης, ου, ὁ (διφάω). Ἐκεῖνος ὅς τις ζητεῖ νὰ ἔχῃ κρίσεις πάντοτε. Λουκιαν. εἰς Λιξιφ.

Δικοδοσία, ἡ. Ἑτφλμ. ἀναγν. παρὰ Πολυδ. Δ, 16. ἀντὶ δικαιοδοσία.

Δίκοκκος, ον (κόκκος). Ὁ ἔχων δύο κόκκους, (κουκούτσια).

Δικολέκτης, ου, ὁ (δίκη, λέγω). Ὁ ἐπὶ κριτηρίου ῥήτωρ. Ἐκεῖνος ὅστις ὁμιλεῖ διὰ ξένας κρίσεις, ὁ ἐξακολουθῶν ἐπὶ κριτηρίου ἐπιτροπικῶς ξένην κρίσιν, ὁ συνήγορος. Ἀνθολογ. = Δικολόγος.

Δικολογέω, ῶ (δικολόγος). Κρισολογοῦμαι, κρίνομαι, ἔχω κρίσιν, ὁμιλῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου καὶ τὴν ὑπερασπίζομαι· ὅθεν

Δικολογία, ίας, ἡ. Τὸ κριτολογεῖσθαι, ἡ κρίσις καὶ ἡ τῆς ὑποθέσεώς μου ἐπὶ κριτηρίου ὑπεράσπισις· ἐκ τοῦ

Δικολόγος, ὁ (λέγω). Ἰδὲ Δικολέκτης. Πλούτ.

Δίκολπος, ον (κόλπος). Ὁ ἔχων δύο κόλπους.

*Δικολύμης, ου, ὁ, = Συκοφάντης. Φρύνιχ.

Δικομαχέω, ῶ (μάχομαι). Κριτολογοῦμαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, καὶ τὴν ὑπερασπίζομαι, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ', 29. Ζήτ. Ἀδικομαχέω.

*Δικομήτρα, ἡ. Μήτηρ κριτολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν, Φρύνιχ.

Δικόνδυλος, ον (κόνδυλος). Ὁ ἔχων δύο κονδύλους, ὄρμους, ἢ μέλη.

*Δίκορμος, ον (κορμός). Ὁ ἔχων δύο κορμούς.

*Δικορράπτης, ου, ὁ, = Δικόρραφος.

Δικορράπτω, ῶ. Ῥάπτω, συνδέτω ἢ πλέκω μὲ παιουργίας καὶ μηχανεύματα μίαν ψευδῆ κρίσιν.

Δικόρραφος, ὁ (ῥάπτω). Ἐκεῖνος ὅστις συῤῥάπτει, πλέκει, βγάνει εἰς τάξιν μὲ παιουργίας μίαν κρίσιν. Σιρέτ, Τουρκ. Rabuliet.

Δίκορσος, ον (κόρση), = Δικέφαλος.

Δικόρυμβος, ον (κόρυμβος). Ὁ ἔχων δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας, μύτας, Λουκιαν. «Δικόρυμβος Παρνασσός».

Δικόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή), = τῷ ἀντρ., Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ.

*Δικοτροπέω, = Φυγαδεύω. Σουίδ. Ἡσύχ.

Δικότυλος, ον (κοτύλη). Πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει (κέρνει μέσα) δύο κοτύλας. 2) καὶ ὁ ἔχων δύο ἁρμὰς βυζαντικῶν κοτυλῶν, ὀκταπους ἁλλᾶσσις, ὀχταπόδι.

Δικόω, ῶ· ἐκ τοῦ Κικέρ. Verr. V. 17. «Ἐδικώθησαν ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐδικαιώθησαν.

Δικραής, έος, ές (κρᾶς), ἀντὶ Δικέφαλος, παρὰ Σουίδ. καὶ Βύσταδ.

Δίκραιος, ον (κραῖα). Σχισμένος εἰς δύο, σχισμένος, χωρισμένος, καὶ ἀσύμφωνος· ὅθεν

Δικραιότης, ητος, ἡ. Διαχωρισμός, σχίσμα, καὶ διχόνοια, διαφωνία.

Δικραιόω, ῶ. Μ. ὡσαὶ. Χωρίζω εἰς δύο, διαχωρίζω.

Δίκραιρος, ον (κραῖρα). Ὁ εἰς δύο σχισμένος, ὁ δύο ἄκρας, ἢ κορυφὰς, ἢ κέρατα, καὶ ὅντινα ἡ τοιαύτη ὡς τὸ διαράνι ἔχων, παρ' Ἀπολλ. Δ. 1613. «Δίκραιρος ἀλκίπη· ἐνθα νῦν «Δίκρηρα· ἀναγινώσκει. ἐν δὲ τοῖς Ἀναλεκτ. Γ', σελ. 44. εὑρίσκεται φανερὰ δίκρατος, ἀντὶ δίκερως.

*Δικρανής, ές, καὶ

Δίκρανος, ον (κράνον). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς. Καὶ ἀντὶ τοῦ δίκρους, καὶ δίκραιρος· ὅθεν Οὐσιαστικ.,

Δίκρανον, ου, τὸ. Διαράνι, ξύλον τι ἔχον δύο κορυφὰς ἢ περούνια, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἁλώνια, καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας ὑπηρεσίας, καὶ πᾶν ἄλλοτι τοιοῦτον εἶδος, διπράνιον λέγεται· ὅθεν τὸ παρὰ Λουκιαν. (Α', σελ. 82. στμ.) «Δικράνους ἐξωθεῖσιν· εἶναι τὸ αὐτὸ ὅπερ Ἀριστοφάν. (Εἰρ. 636.) «Δικροῖς ἐξωθεῖσιν, εἶπεν, σπρώχνειν μὲ τὰ διαράνια· ὅθεν

Δικρανόω, ῶ. Κάμνω τι ὡς διπράνιον.

Δικρατής, ές (κράτος). Ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν μοιρασμένην, ὁ τὸ ἥμισυ τοῦ κράτους διοικῶν, Σοφοκλ. Αἴας 258. «Δικρατεῖς Ἀτρείδαιιν. 2) Ὑπὸ δύο ἐξ' ἡμισείας καὶ ἐπίσης ἐξουσιαζόμενος, κρατούμενος, διοικούμενος, ὡς Σοφκλ. Ἀντιγ. 146. «Δικρατεῖς λόγχαιν. Τινὲς δὲ ἐξηγοῦσιν, αἱ μὲ τὰς δύο χεῖρας κρατούμεναι καὶ οὕτω ῥιπτόμεναι. Βρβλ. Δίπαλτος.

Δίκροος, ον, Λῴν. Ὅμρ. 47. συναιρέσει Δίκρους, ουν, καὶ Δικρόος, ον. Συνῤ. Διπρους, οῦν, = Δίκραιος, δίκραιρος, δίκρανος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκ. Δίκροι, ῃ, ον. Βρ. Ἀπλ. Ῥᾳ. 4, 1613.

Δίκροσσος, ον (κροσσός). Ὁ ἔχων διπλοῦς κροσσούς. Ζήτ. Κροσσός.

Δικρόστια, τά· παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 4. ὑράσματα τινὰ μὲ κροσσοὺς (κρόσια, κλόσια, φλόσια) ἴσως ὡς τὰ σκουτία τῆς Ζαγορᾶς.

Δίκροτος, ου, ον (κροτέω). Ὁ ἔχων δύο ἁρμὰς κωπία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστ. Β, α'. 28. «Ναῦς δίκροτος», κυρίως ἡ Διήρης, ἡ ἔχουσα μόνον δύο ἁρμὰς κωπία ἀπὸ κάθε μέρος, μίαν ἁρμὰν ἐπάνω, καὶ ἄλλην παρακάτω, καθὼς παρὰ τοῖς τοιρινοῖς, ἔνα Καράβι μὲ δύο μπαταρίας. Μονόκροτος, λέγεται ἡ ἔχουσα μίαν μόνον ἁρμάν, Ἀρρίαν. ς'. 5. καὶ Τρίκροτος, ἡ ἔχουσα τρεῖς. Ζήτ. τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν Ἰωαννου τοῦ Πετρίτση.

Δίκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δύο πηγάς, βρύσεις, ἢ καναλία δι' ὧν τρέχει τὸ νερόν. Πολυδ.

*Δικταῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐκ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους τοῦ ὀνομαζομένου Δίκτη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀντρον τῆς Δίκτης.

*Δικταμνίτης οἶνος. Ἐμπεποτισμένος μὲ δίκταμον, Διοσκ. 4, 57.

Δίκταμον, δίκταμνον, τό, καὶ δίκταμνος, ἡ. Χόρτου εἶδος, Διοσκορ. Γ, 37. Origanum dictamnus, Λιν.

Δικτάτωρ, παρὰ Λατίν. σημαίνει ἄρχοντα χειροτονούμενον πρὸς καιρὸν, ἀλλ' ἀπόλυτον, αὐτοκράτορα, καὶ ἀνυπεύθυνον· ὅθεν

*Δικτατωρία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Δικτάτωρος.

Δίκτης, ου, ὁ, = δείκτης (ἐκ τοῦ δείκνυμι), ὅπερ ἐν Χειρογράφ. τοῦ Ὀρφ. Ὑμν. Ζ'. 16. εὑρίσκεται· ἄμφ.

Δικτυαγωγός, ὁ (δίκτυον, ἄγω). Ὁ σύρων καὶ τραβῶν τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Δικτυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ εἰς τὸ δίκτυον πιασμένος.

Δικτυβολέω, ῶ. Ῥίπτω τὸ δίκτυον, ψαρεύω μὲ τὸ δίκτυον, Ἀνέκδοτ. Β. σελ. 183. ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος, ον, = Δικτυοβόλος, Αἰσχιλ.

Δικτύδιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν δίκτυον, ὀχτάκι.

*Δίκτυες, οἱ. Ἀγνώστου τινὸς ζώων εἴδους ἐν Λιβύῃ, παρ' Ἡρόδ. 4, 192.

Δικτυεύς, έως, ὁ (ἐκ τοῦ ἀῤῥήτου δικτυέω). Ἁλιεύς, ψαρᾶς.

*Δικτυΐα, ἡ, ἀντὶ Δικτεία. Ἁλιεία, ὀψαρευτικὴ τέχνη.

Δίκτυννα, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου. Γράφεται δὲ καὶ Δίκτυνα.

Δικτυοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς· = Δικτυβόλος.

*Δικτυοειδής, ές (εἶδος). Εἶδος καὶ σχῆμα δικτύου ἔχων.

Δικτυόδετος, παρὰ Πλινίῳ 36. 22. ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Τίτημι, ἀντὶ reticulatus, ἔνθα νῦν «δικμετόνου ἀναγινώσκεται.

Δικτυόκλωστος, ον (κλώθω). «Δικτυόκλωστοι σπάρτοι τὰ ὑμάτια τοῦ πλεγμένου δικτύου. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 347. ἔνθα ἄλλοι «δικτυόκλειστοι» ἀναγινώσκ. ἀντὶ εἰς τὸ δίκτυον κλεισμένοι, ἢ οἱ κλείοντες εἰς τὸ δίκτυον, ὡς τινες ὑπέλαβον.

Δίκτυον, τό (ἐκ τοῦ δίκω, τὸ ῥίπτω). Τὸ δίκτυον τοῦ ψαρᾶ, Ὀδσ. Χ, 386. 2) τοῦ κυνηγοῦ. «Πάντα μὲν οὖν τὰ θηρευτικὰ πλέγματα δίκτυα καλεῖτ' ἄν.» Πολδ. 10. 3) καὶ ὁ τρυπημένος πάτος τοῦ κοσκίνου.

Δικτυοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέκων τὰ δίκτυα.

Δικτυοποιός, όν (ποιέω). Ἐκεῖνος ὅστις κάμνει τὰ δίκτυα.

Δικτυουλκός, όν (ἕλκω). Ἐκεῖνος ὅστις σύρει, τραβᾷ τὸ δίκτυον, ψαρᾶς.

*Δικτυουργός, όν (ΕΡΓΩ), = δικτυοποιός. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλου μὴ σωζομένης πλέον.

Δικτυόω, ῶ. Μ. ὡσω (δίκτυον). Κάμνω τι εἰς δίκτυον, ἐξεργάζομαί τι παρομοίως μὲ τὸ δίκτυον, Κάμνω τι δικτυοειδές.

*Δίκτυπος, ον (κτυπέω). Διπλῶς κτυπῶν ἢ ἀντικτυπῶν, Νόνν. Διονσ. 10, 225.

Δικτυώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δικτύου, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ δίκτυον, = δικτυοειδής.

Δικτυωτός, ή, όν (δικτυόω). Ὁ καμωμένος, ψιασμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ δικτύου· παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 30. «Δικτυωταὶ θύραι», θύραι μὲ καφάσια. «Θυρὶς δικτυωτή». Παράθυρον μὲ καφάσι.

Δίκυκλος, ον (κύκλος). Ὁ ἔχων δύο κύκλους, τροχούς, ὅθεν «δίκυκλον», ὑποσοῦμ. «ἅρμα», ἁμάξι μὲ δύο τροχούς, Δίων Κάτ. 63', 7.

Δίκυμα πρόβατα (κύω), παρὰ Σουίδ. ἀντὶ δίδυμα τόκα.

*Δίκυμος, ον. Δὶς ἐγγαστριμένος, δίδυμα γεννῶν.

Δίκυρτος, ον (κυρτός). Μὲ δύο καμπούρας, = δίτυλος, Γεωπον.

Δίκω, ῥίπτω. Ἰκρ' Εὐριπ. Βάκχ. 590. καὶ Δυκόφρ. 531. «Πηδήμα λαιψηρὸν δικώνω· ὅθεν «δίκτυον· γράφεται δὲ καὶ Βίκω.

Δίκωλος, ον (κῶλον). Ὁ δύο κῶλους, ἢ μέλη, ἢ μηροὺς, ἢ σκέλη ἔχων. 2) ὁ δύο κῶλα ἔχων, Ῥητ.

Δικωπέω, ῶ (δίκωπος). Κωπηλατῶ, τραβῶ δύο κωπία, ἢ ἔχω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1003.

Δικωπία, ίας, ἡ (κώπη). Τὸ ἔχειν, φέρειν δύο κωπία· ἢ τὸ κωπηλατεῖν μὲ δύο κωπία. 2) ὡς Οὐστ. Μία βάρκα ἢ πλοιάριον μὲ δύο ζευγάρια κωπία (κπίες δὲ τὸ ζευγάρι). «Ἐγὼ πρεσβύτης ὤν, τὴν δικωπίαν ἔλκων ἐρέττω μόνος», Λκν. Νεκρ. Διάλγ. ὁ Σχολ. Θουκυδ. Δ', 67. «Δικωπία, ἀμφηρικὸν πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεττόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίαν ἐρέττει· ὥστε σημαίνει ὅτι ἡ λέξις καὶ τὸ πλοιάριον τὸ ἔχον δύο ζευγάρια, ἤτοι τέσσαρα κωπία, καὶ τὸ ἓν ζευγάρι, ὅ ἐστι τὰ δύο κωπία, μὲ τὰ ὁποῖα κωπηλατεῖ ἕνας μόνος.

Δίκωπος, ον, (κώπη). Ὁ ἔχων δύο κωπία, ἢ καὶ δύο ζευγάρια κωπίων.

*Διλαμβδία, ἡ. Τὸ γράφεσθαι ἐν ὄντι λάμβδα, Εὐστάθ.

Διλήκυθον, τό. Δύω λήκυθοι ἢ μὲ δύο λήκυθους. Ζήτ. Λήκυθος.

Δίλημμα, ατος, τό. (λαμβάνω) Διπλοῦν λῆμμα. Λέγεται εἰς τὴν Λογικὴν ἓν εἶδος συλλογισμῶν διὰ τοῦ ὁποίου ἐμπορῶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀντιστα θῶ εἰς τὸν ἀντικείμενόν μου, καὶ νὰ ἐκβάλλω τὸ συμπέρασμα. Καλεῖται ἐξ οὗτος, ἐπειδὴ εἶναι συνθεμένον ἀπὸ δύο προτάσεις.

Διλήμματος, ὁ, ἡ. τό—ον. Ὁ ἐκ δύο προτάσεων συνιστάμενος «Τὸ διλήμματος» = Δίλημμα.

*Διλίκια, τά. Τὸ ῥωμαϊκὸν delicіae. Πλούτ. Ἀντων. §. 59. Κατὰ τὸν Κορ. Δηλίκια. Λατ. delicіa.

Διλογέω, ῶ. Λέγω δύο φορᾶς, ξαναλέγω. ἐπαναλαμβάνω τὸ ἴδιον. 2) = Ἀμφιλογέω, λέγω ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινὰς κατὰ δύο τρόπους. Ὁμιλῶ ἀμφιβόλους λόγους. Ξενφ.

Δ ι λ ο γ ί α, ἰας, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἴδιον δύο φοραῖς, ἐπανάληψις τοῦ λόγου. Ξενοφ. 2) καὶ ἡ διπλῆ (κατὰ δύο τρόπους) ἔννοια μιᾶς ὁμιλίας, καὶ λόγου.

Δ ί λ ο γ ο ς, ὁ. (λέγω). Ὁ ὁμιλῶν δύο φοραῖς τὰ αὐτά 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ δύο τρόπους, ὁ ἐστὶν ὅστις μὲ τὸν ἴδιον λόγον ἠμπορεῖ νὰ ἐννοῇ δύο ἄκρα ἐναντία, ψεύστης, ἀπατεών. Ν. Δ. Ὑπουλος, δολερός, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων· ἢ ἄλλα μὲν τούτοις ἄλλα δ' ἐκείνοις, Θεοφύλακτ. Λέγτ. δὲ καὶ Διλόγος.

Δ ί λ ο γ χ ο ς, ον, (λόγχη). Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο λόγχας. »Βέντις δίλογχος«. Κρατῖν. παρ' Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ Κλῆρος, τύχη, μοῖρα, (οἱονεὶ ἐκ τοῦ λαγχάνω) ἑρμην. Ζήτ. »Εὔλογχος«. Κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἠμπορεῖ ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 646. »Δίλογχος ἄτη«, ἀντὶ τοῦ, »Διπλῆ δυστυχία«.

Δ ί λ ο φ ο ς, ον, (λόφος). Ὁ ἔχων δύο λόφους, δηλ. χαρακτῆρας, καθὼς εἶναι ἐκεῖνα τὰ κόκκινα τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πετεινοῦ. Τοιαῦτα ἔχουν καὶ οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς περικεφαλαίας, τὰ ὁποῖα ἦταν ἢ ἀπὸ πτερὰ, ἢ ἀπὸ τρίχας ἵππων 2) Ὁ δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας ἔχων »Ὑπὲρ δίλοφον πέτραιον Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1126.

Δ ι λ ο χ ί α, ἰας, ἡ. Τάγμα πολεμικὸν συνιστάμενον ἀπ' δύο λόχους.

* Δ ι λ ο χ ί τ η ς, ὁ. Ἡγεμὼν διλοχίας, Σουϊδ.

* Δ ί μ α κ ρ ο ς, ον (μακρὸς) Μὲ δύο μακρὰς συλλαβάς.

* Δ ι μ ά τ ω ρ, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Διμήτωρ.

Δ ι μ ά χ α ι ρ ο ς, ον, (μάχαιρα). Ὁποιος εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο μαχαίρας. Διόδ. Σικελ.

Δ ι μ ά χ η ς, ου, ὁ (μάχομαι) Ὁποιος μάχεται καὶ καβάλα, καὶ πεζός. Διόδ. Σικελ.

Δ ι μ έ δ ι μ ν ο ν, τό. (μέδιμνος). Μέτρον ἀπὸ δύο μεδίμνους.

Δ ι μ ε ρ ὴ ς, ἐς (μέρος). Ὁ εἰς δύο μέρη μεμερασμένος.

Δ ι μ ε ρ ῶ ς, Ἐπίρ. Εἰς δύο μερίδια.

Δ ι μ έ τ ρ η τ ο ς, ον. Ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν δύο Μετρητάς. Ἀθήν. Σ. 199.

Δ ί μ ε τ ρ ο ς, ον, (μέτρον,) Ὁ ἀπὸ δύο μέτρα. »Δίμετρος στίχος« ὅστις ἔχει δύο μέτρα, ἤτοι τέσσαρας πόδας. Ἰλ. Διποδία

Δ ι μ έ τ ω π ο ς, ον. (μέτωπον) Ὁ ἔχων δύο μέτωπα.

* Δ ι μ η ν ι α ῖ ο ς, αἵα, αἷον = Δίμηνος. Ἱππερ.

Δ ί μ η ν ο ς, ον (μήν) Ὁ ἔχων δύο μῆνας, ὁ δύο μηνῶν ὤν.

Δ ι μ ή τ ω ρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ). Ὁποιος ἐγεννήθη ἀπὸ δύο μητέρας· ὁ ἔχων δύο μητέρας. Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου.

* Δ ί μ ι τ ο ς, ον (μίτος) ὁ δύο μίτους ἢ διπλοῦν ὑφάδιον ἔχων. 2) ὡς οὐσ. »Ὁ δίμιτος« Τὸ τῆς συνηθ. δίμιτον.

Δ ί μ ι τ ρ ο ς, ον. (μίτρα). Ὁ ἔχων δύο μίτρας, ἤ διπλᾶ ζωνάρια, ἢ διπλᾶ δέματα τῆς κεφαλῆς.

Δ ι μ ν α ῖ ο ς, αἵα, αἷον. (μνᾶ). Ὁ ἔχων δύο μνᾶς, ἢ ὁ λαμβάνων διὰ μισθόν, ἢ ἀξίζων, ἢ ζυγιάζων δύο μνᾶς.

* Δ ι μ ν έ ω ς ἀ π ο τ ι μ ή σ α σ θ α ι. Νὰ ἐκτιμήσῃ τίς τι δύο μνᾶς, νὰ εἰπῇ ὅτι ἀξίζει δύο μνᾶς, Ἡρόδ. 5, 77. πρβλ. Hemst. Πολδ. 9, 58.

Δ ι μ ο ι ρ ή ς, ἐς = Δίμοιρος, ἀμφ.

Δ ι μ ο ι ρ ί α, ἰας, ἡ· (μοῖρα). Δύο μέρη. Διπλοῦν μερίδιον, (ταῖνι, ἢ πληρωμή, λαυφές). Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ς. 1. 2) = ἡμιλοχία. ὅθεν.

Δ ι μ ο ι ρ ί τ η ς, ου, ὁ. Ὁποιος λαμβάνει, πέρνει διπλοῦν μερίδιον (λαυφές, ἢ ταῖνι). 2) Διοικητής, ἢ ἀρχηγὸς μιᾶς Διμοιρίας, ἤτοι Ἡμιλοχίας.

Δ ί μ ο ι ρ ο ς, ον, (μοῖρα) Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνεστάμενος ἀπὸ δύο μερίδια· ὅθεν τὸ Οὐσιαστικ. Δίμοιρον, τὸ, ἀντὶ τοῦ Διμοιρία. Γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 851.

Δ ί μ ο ρ φ ο ς, ον, (μορφή). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνεστάμενος ἀπὸ δύο μορφὰς, ὁ διπλοῦς κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς μορφῆς.

Δ ί μ υ ξ ο ς, ον, (μύξα). Ὁ ἔχων δύο φυτίλια. 2. καὶ Μύξα.

Δ ι ν ά ζ ω, = Δινέω. Σπανιώτρ. τύπος παρ' Ἀθην. Ξ. 333.

Δ ι ν α ῖ α, ἰας, ἡ. Δύο πλοῖα, καΐκια, ἢ καράβια.

* Δ ι ν δ υ μ ή ν ι ο ς, Ἰων. ἀντὶ – μεῖος »διοσ. τύμπανου

* Δ ι ν δ υ μ ή ν η, ἡ· Ἐπίθ. τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀντὶ Διδυμήνη, τὸ ὀπ. ἰδέ.

Δ ί ν ε υ μ α, ατος, τό. Τὸ εἰς κύκλους ἑλόγυρα γύρισμα, ἀλώνισμα. Τὸ κυκλικῶς γυριζόμενον, περιστρεφόμενον. Καὶ μία κυκλικὴ στροφή, περιστροφή. Ὀρφ. Ζήτ. καὶ Διάνευμα, ἐκ τοῦ

Δ ι ν ε ύ ω, καὶ δινέω, Μ. ήσω (δῖνη) περιστρέφω, γυρίζω τι ἑλόγυρα, κυκλικῶς, στρυφογυρίζω τι. Ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμρ. »Σόλον δινήσας« Ἰλ. Ψ, 840. »Μόχλον δινεῖν« Ὀδ. 1. 388. καὶ »Ζεύγεα δινεύσας« Ἰλ. Σ. 543. 2) οὐδετέρως δὲ ἀντὶ τοῦ στρυφογυρίζω τὸν ἐμαυτόν μου, γυρίζω ὁλόγυρα, καὶ ἐξρτ. πηδῶ, χορεύω κυκλικῶς. Ἰλ. Σ, 604. 606. καὶ καθόλου, Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Ἰλ. Ω, 12. Ὀδ. 1, 153. Χ, 85. Ἰλ. Ρ, 680. ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Μέσον 3) Ἀλωνίζω εἰς τὸ ἁλώνι Ἡσιόδ. Ἔργ. 600. Ἰδ. Δίνος.

Δ ί ν η, ης, ἡ. Ὁ κύκλος, τὸ στρεφογύρισμα καὶ ἐξρτ. τὸ κυκλικὸν γύρισμα τοῦ νεροῦ, καὶ τὸ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ βύθισμα, καθὼς ἐκεῖνο τῆς Δρεστέλλας, Ἰλ. Φ, 11. κ. τ. λ. 2) Τὸ στρεφογύρισμα τοῦ ἀέρος, ὁ ἀνεμοστρόβιλος 3) γενικῶς λέγεται κάθε κυκλικὴ κίνησις, καὶ περιστροφή.

Δ ῖ ν ή ε ι ς, εσσα, νεν. Γενικ. εντος, έσσης, εντος. Ὁ γεμάτος ἀπὸ δίνας, ἢ ὁ γυρίζων καὶ περιστρέφων τὸν ἑαυτόν του ὡσὰν ἡ δίνη. Ποιητικ. Παρ' Ὁμρ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. ποταμῶν καὶ μάλιστα τοῦ Πάνδου καὶ τοῦ Σκαμάνδρου. 2) ὁ κυκλικῶς γυρισμένος, ὁ κυκλικὸς, ὁ σχῆμα κύκλου ἔχων.

Δ ι ν η μ ό ς, οῦ, ὁ. Τὸ εἰς κύκλους γύρισμα, περιτριγύρισμα, στρεφογύρισμα.

* Δ ί ν η σ ι ς, εως, ἡ = τῷ πρῶτ.

* Δ ι ν η τ ό ς, ἡ, όν (δινέω) ὁ κατὰ κύκλον γυρισμένος, στρεφογυρισμένος, περιφερμένος κ. τ. λ.

Δ ι ν ο β ί α, ἰας, ἡ. (δῖος, βία). Ταραχὴ μεγάλη τοῦ ἀέρος, μετὰ μεγάλης βροχῆς. Λιβάν. εἰς τὰς τοῦ Δημοσθ. Ὑποθ.

Δ ῖ ν ο ς, ου, ὁ. = Δίνη. καὶ ἐξρτ. 2). Τὸ χορεύειν κυκλικῶς. 3) Ζάλη, ἀστρόλα τῆς κεφαλῆς ὅτε φαίνονται ὅλα εἰς τοὺς πάτχοντα ὅτι στρεφογυρίζουν. 4) τὸ κυκλοειδὲς ἁλώνισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἁλωνίζουν τὰ σπαρτὰ διὰ περιστροφῆς τῶν βοῶν, Αἰλιαν. Π. Ἴτ. Β. 25. 5) Μέγα κυκλοειδὲς ποτήριον ἢ φιάλη τὸ ὁποῖον ἐγράφετο καὶ δεῖνος, Ἀθήν. 11, σ. 467. D. Ἰδ. καὶ Ψυκτήρ. ὅθεν

Δ ι ν ό ω, ῶ. Μ. ώσω. = Δινέω. Περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς τὸν τόρνον· ὅθεν τὸ Τορνεύω, κάμνω τι στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον.

Δ ῖ ν ω, = Δινέω, καὶ δινεύω. ἐξρτ. δὲ Ἁλωνίζω. Ἡσιόδ. Ἔργ. 595. παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. Δεινουμένην, »Διυομένην, ὑπὸ βουσὶν ἐφύλασσον ἅλωαι· ἔνθα ὁ Σουϊδ. διὰ τοῦ Παρουμένην ἑρμην. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆς διφθόγγου. Δειν έω.

Δ ι ν ώ δ η ς, ες, (εἶδος) Καὶ

* Δ ι ν ώ ε ι ς, εσσα, εν = Δινήεις

Δ ι ν ω τ ό ς, τή, τόν. (δινέω). Ἐν κύκλῳ γυρισμένος, στρογγυλευμένος, τορνευμένος, καὶ γενικῶς Στρογγυλός, Ἰλ. Γ, 391, Ὀδ. Τ, 55. »Ἀσπὶς βύνεσι βοῶν καὶ χαλκῷ διωτήν«, Ἰλ. Ν, 407. Ἰδ. Τορίω.

* Δ ί ξ υ ο ς ὄ ν τ ο ς, ὁ. Σικελικὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔκοπτε δύο χαλκοῦς, Hemst. Πολδ. 1, 81. Πρβλ. Τριζύας.

Δ ί ξ ο ο ς, ον, (ξύω). Σχισμένος εἰς δύο. Πρβλ. Τετράξοος.

Δ ι ξ ύ ς, ἡ, όν. Ἰων. ἀντὶ διττός, Διπλοῦς, Ἡρόδ. 7, 51. Κοπ Γρηγ. σ. 435. ὡς τὸ Τριξύς, ἀντὶ Τριττός.

* Δ ι ο — Ἀρχικὴ λέξις πολλῶν συνθέτων προσηγορικῶν τε καὶ κυρίων ὀνομάτων, σημαίνουσα οὐχὶ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς ἢ τῶν θεῶν καταγωγήν, ἀλλὰ καὶ καθόλου τὴν ὑπεροχήν, τὸ ἐξαίρετον, καὶ κάλλιστον, ὡς καὶ αἱ μετὰ τοῦ Θεὸς συνδέτεις.

Δ ι ό, Σύνδετμ. κυρίως Δι' ὅ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ὅθεν, Ἐκ τούτου, λοιπόν· ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ μόριον Περ, διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν, ὡς »Διόπερ«.

* Δ ι ο β ε λ α ί ο ς, ἑτέρα γραφὴ τοῦ Διωβελαίος.

Δ ι ο β λ ῆ ς, ῆτος, ὁ, ἡ. Σχολ. Παιδάρ. Η'. 22. καὶ Διόβλητος, καὶ Διόβολος, ον (Ζεὺς, βάλλω). Ὁ σημειωσάμενος ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ τὸν Δία, ἤτοι ἀπὸ τὴν ἀστραπήν· τό, Διόβολος, εὑρίσκεται παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 125. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1464. »Ἴδε μᾶλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὧδε Διόβολος«.

* Δ ι έ β ο λ ο ν, τό (ὀβολὸς) Νόμισμα δύο ὀβολῶν.

Δ ι ο γ ε ν έ τ ω ρ, ορος, ὁ. Ὁ γεννήτας τὸν Δία, ὁ πατὴρ τοῦ Διός. Εὐριπ. Βάκχ. 122.

Δ ι ο γ ε ν ὴ ς, ἐς, (ΓΕΝΩ) Καταγόμενος ἀπὸ τὸν Δία, γεννηθείς, προελθὼν ἀπὸ τοῦ Διός, ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Διός. Παρ' Ὁμρ. ἐπὶ ἀρσεν. καὶ πολλάκις ὡς τιμητικὸν ἐπίθ. τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἡγεμόνων, ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς διοριζομένων καὶ παρ' αὐτοῦ λαβόντων τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων »Ἐκ Διὸς βασιλῆες« λέγει καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 96. καὶ Καλλίμαχ. Ὕμν. εἰς Δία, 79. Ἐνταῦθα οὖν πρέπει νὰ νομίζῃ τις, ὅτι οἱ Διογενεῖς ὀνομαζόμενοι βασιλεῖς κατήγοντο τῳόντι ἀπὸ τὸν Δία, καθὼς οὐδ' ὅταν οἱ ἰατροὶ ὀνομάζωνται »Ἀσκληπιοῦ παῖδες« Παρ' Αἰτχλ. καλοῦνται καὶ οἱ ἴδιοι Θεοὶ »Θεοὶ διογενεῖς« 6) »Διογενὴς ἀνωλολυγα. Οἱ τόποι ἐνθα ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Εὐρῳδ. Βάκχ. 126.

* Δ ι ο γ έ ν η τ ο ς, ον = τῷ πρῶτ

Δ ι ο γ κ ό ω, ῶ. Μ. ώσω. Ἐγογκόνω, κάμνω τι μεγαλήτερον, ὀγκωδέστερον εἰς τὴν περιφέρειάν του, κάμνω τί νὰ χοντρύνῃ, καὶ νὰ φουσκώσῃ, ἢ τὸ κάμνω νὰ πρισθῇ. Καὶ

Δ ι ο γ κ ό ο μ α ι, οῦμαι. Μέσως. φουσκόνω αὐτὸς ἐμαυτόν. Πρίσσομαι. Μεταφ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι.

Δ ι ο γ κ υ λ ά ω, ῶ. πρὸ Εὐναπ. Χρυσανθ. »Οἱ δοῦντος καὶ διωγκυλωμένου«, ἀμφίβολον μένει τοῦτο· ἴσως ἀντὶ Διωγκωμένου, ἢ Διηγκυλωμένου.

Δ ι ό γ κ ω σ ι ς, εως, ἡ· (διογκόω) Φούσκωσις, μεγαλητέρευσις κατὰ τὴν περιφέρειαν, χόντρυμα, καὶ Πρίσιμον. Πλούταρχ.

Δ ι ο γ ν ή τ ο ς, ον, κατὰ συγκ. ἀντὶ Διογένητος, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 340. καὶ

* Δ ι ό γ ο ν ο ς, ον = Διογενὴς. Εὐρῳδ. Ἱππλυτ. 563. »Διογόνοιο Βάκχου«.

Δ ι ο δ ε ί α, είας, ἡ (διοδεύω) Διάβασις, διαπέρασις, ἡ διὰ μέσου τινὸς ὁδοιπορία.

Δ ι ο δ ε ύ σ ι μ ο ς, ον. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ὁδευθῇ, περιπατηθῇ, περασθῇ ἀπὸ τὰ μέσα· ἐκεῖνος ὁ τόπος δηλ. ἢ ὁ ποταμὸς, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς.

Δ ι ό δ ε υ σ ι ς, εως, ἡ. = Διοδεία. ἐκ τοῦ

Δ ι ο δ ε ύ ω, Μ. εύσω, (ὁδεύω) Περνῶ ἀπὸ μέσα, διαβαίνω ὁδοιπορῶντας.

* Δ ι ο δ έ ω, Μ. ήσω (ὁδὸς) Δευτέραν φορὰν

ἀπορῶ, διαβαίνω, ἢ ἐπαναλαμβάνω. πρβλ. Τριοδέω.

Διοδοιπορέω, ῶ. = Διοδεύω.

* Διοδοπαιέω, Κάμνω ὁδοὺς διά τινες.' ἐκ τοῦ

Δίοδος, ου, ἡ. (ὁδός) Τὸ διὰ μέσου τινὸς πέρασμα, στράτα, πέρασμα, πέρασις, μετάβασις. Transitus, Lat.

Δίοξος, ον, (ὄξος). Ὁ δύο ὄξους ἔχων, μέ δύο ὄξους.

Διοξόω, παρ' Ἱππουρ. Μοιράζω, διαιρῶ εἰς ὄξους.

Διόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ Πρὸς Διός, ἀπὸ τὸν Δία, κατὰ τὴν βουλὴν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Διός. Ἰλ. Ο, 489. Ω, 194. Γενικῶς δέ, Ἀπὸ τοὺς Θεούς, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς ἡμᾶς. Εὐριπ. Ἡλέκ. 735. «Διόθεν ἐρέτου καλλίστων ἐμβρων στερεῖται».

Διοιγμός, ὁ, Ἄνοιγμα, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 24. ἁμφιβ. αἰαγ. ἔνθα ἄλλοτε μὲν «Διοίγματος», ἄλλοτε δὲ «Δι' αἰάγματος», ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ

Διοίγνυμι. Μ. ξω. καὶ διείγω. Ἀνοίγω.

* Διοίγω, Σοφοκλ. Αἰ. 348., Οἰδ. Τ. 1287. 1295. Ἰδ. τὸ πρῆγμ.

* Διοίδα, Πρκμν. τοῦ Διείδον. Εἶδα πέρα πέρα, ὅλον καὶ ἀντὶ τοῦ Ἰδεύρω ἀείλου, καὶ ὅλην τὴν ἔντασιν, γνωρίζω τε ἀκριβῶς.

Διοιδαίνω, Μ. αἰνῶ = Οἰδαίνω, κατ' ἐπίτασιν τῆς Διά, ὅ ἐστι κατὰ πολλὰ πρίσιω, φουσιώνω.

* Διοιδέω, Μ. ήσω. ὡς τὸ πρῆγμ. ὅδεν

Διοιδής, ές, Φουσιωμένος, Πρισμένος. Νικανδρ. Ἀλ. 90.

Διοικέω, ῶ. Μ. ήσω. (οἰκέω) Κυρίως μὲν Οἰκονομῶ, κυβερνῶ τὰς οἰκιακὰς (ὑσπητιακὰς) ὑποθέσεις. Γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ κυβερνῶ, οἰκονομῶ, μετρίαζω, διατάττω, ὀρθοποιῶ, διαθέτω, βαίνω εἰς καλὴν τάξιν καὶ διεύθυνσιν κάθε ὑπόθεσιν, καὶ ἐπιχείρημα. Διοικῶ· καὶ ἐπὶ προσώπων, Μεταχειρίζομαι, φέρομαι πρός τινα, φέρω τινα εἰς κατάστασιν τινά, τὸν κάμνω τίποτε, «Οὐ καλῶς τινα» «Τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ κακῶς διῴκησεν» ὀνλ. κακομετεχειρίσθη. Δημοσθ. σ. 713. Παρὰ δὲ Ἰατροῖς ἀντὶ τοῦ Διαμοιράζω τὰς τροφὰς εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ὀνλ. χωνεύω, μεταχειρίζομαι αὐτὰς πρόποτινα εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὸ digerere. Παθτκ. Προβλέπομαι μή τίποτε, διατηροῦμαι ἢ τρέφομαι μέ τι «Τινί, καὶ, ὑπό τινος ὡς, παρ' Ἀθην. Β'. Σ. 177. «Τὸ ὑποτίθια γάλακτι διοικεῖται, τὰ βρέφη τρέφονται (οἰκονομοῦνται) μὲ τὸ γάλα. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παρ' Ἰατροῖς σημασ. τοῦ ἐργτκ. παρ' Ἀλεξάνδ. Ἀφροδ. «Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον· μὴ διαιρούμενον εἰς τὸ σῶμα, μὴ ἀναλυόμενον, καὶ χωνευόμενον. «Διοικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἢ πρός τινα». Δείναρχ. κατὰ Θεοκρ. Σ. 1327. καὶ 1328. ἀντὶ τοῦ Ἐρίσσεσθαι, Συμφωνεῖν, Τεραίζεσθαι. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Ῥητορ. χρῆται συχνάκις τῷ, «Διοικεῖσθαι», «Προδιοικεῖσθαι», καὶ «Διοίκησις», ἢ· καὶ ἐπὶ τῶν ἐμιλιῶν καὶ λόγων, ἀντὶ τοῦ Συντάττειν τὰς περιόδους τοῦ λόγου, μὲ τέχνην, μεταφορὰν, νόημα, ἐμφασιν, κ.τ.λ. ὅ ἐστι μὲ καλὴν τάξιν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ «Σχηματίζειν», καὶ ἀντὶ τοῦ «Προετοιμάζειν», καὶ «Προδιαθέτειν». Διοίκησις δὲ ἡ καλὴ καὶ τεχνικὴ εὐτεξία, καὶ «Προδιοίκησις τοῦ παντὸς ἀγῶνος ἡ τέχνη τοῦ Προοιμίου, ἡ εἰσαγωγὴ ὅλου τοῦ Λόγου, αὐτόθ. Κεφ. Π'. 2) Ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ ἰδίως, ξεχωριστὰ, ὡς Πλάτ. εἰς Τίμ. «Διῳκημένε οἰκήσεις ἰδίᾳ» καὶ τὸ Μέσ. παρὰ Ξενοφ. «Εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας». ὅδεν

Διοίκημα, ατος, τό. Κυβέρνησις, οἰκονομία τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων, καὶ ἀντὶ τοῦ Δωμάτιον. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀλογίου.

(Τόμ. α'.)

Διοίκησις, εως, ἡ. Οἰκονομία, κυβέρνησις, καλὴ τάξις καὶ διεύθυνσις, τῶν τε οἰκιακῶν πραγμάτων, καὶ τῶν πολιτικῶν· ἐπὶ μὲν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, Νοικοκυριό. Δημοσθ. ἐπὶ δὲ πολιτικῶν, Ἐξουσία. Καὶ ἰδιαιτρ. ἡ οἰκονομία, κυβέρνησις τοῦ δημοσίου ταμείου. Δίων Κάσ. 2) Ἐπαρχία. Ἐπικράτεια, ἤτοι τὸ ὑποτεταγμένον μέρος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἑνὸς κριτηρίου, ἢ ἑνὸς ἐξουσιαστοῦ, ὅθεν τὸ Diöcese, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ζντ. καὶ Διοικέω.

Διοικητής, οῦ, ὁ. Ὁ κυβερνήτης, οἰκονόμος τῆς οἰκίας, Νοικοκύρης, καὶ ὁ Ἐξουσιαστὴς μιᾶς ἐπαρχίας, ὁ κυβερνῶν καὶ οἰκονομῶν τὰς κοινὰς ὑποθέσεις· ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν ἐκ τῆς ἐξουσίας, ἢ ἐκ τοῦ κριτηρίου· καὶ ἰδίως ὁ οἰκονόμος καὶ κυβερνήτης τοῦ δημοσίου ταμείου. Δίων Κάσ.

* Διοικητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διοικεῖν. Πρόκλ. παράφρ. 3, 18, σ. 227.

Διοικήτρια, ἰας, ἡ. Κυβερνήτρια, οἰκονόμος, Νοικοκυρά. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 212.

Διοικίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ (οἰκίζω). Χωρίζω εἰς διάφορα οἰκήματα τὸ ὑσπητιόν μου, καὶ τὰ δίδω εἰς ἐνοίκιον, ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ Δίδω κατοικίαν (κοντάκι, Quartier) εἰς τινά. Κατοικίζω εἰς ξεχωριστὰς καὶ διασπαρμένας κατοικίας, καὶ ἰδιαιτρ. ἐπὶ πολιτῶν κυριαυδείσης πόλεως, οἵτινες ἐτίθεντο νὰ κατοικήσουν διασπαρμένοι εἰς χωρία. Ἀντὶ τῷ Συνοικίζω.

Διοικίζομαι, = τῷ τῆς συνηθ. Μετοικῶ· ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου, ἀφήνω ἕνα ὑσπήτιον, καὶ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλο μέ τὸ ἐνοίκιον, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάγω νὰ κάμω κοντάκι, quartier. Ἐπὶ στρατιωτῶν. Κουτλουμ. Λυσ. Σ. 902. «Ἐκ Κελυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν· καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ Ἐργτκ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 2, 7. «Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῇ», καλύτερα τὸ ἀρχαῖον ᾠκίσθη. ὅδεν

Διοίκισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις κατοικίαν, νὰ ἐνβαίνῃ ἀπὸ μίαν, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλην, ἢ ἀλλαγὴ τοῦ κοναικίου. Δυσ. 2) τὸ μεταβάτειν καὶ διασπείρειν εἰς διαφόρους κατοικίας. Ἰδ. Διοικίζω.

* Διοικισμός, ὁ = τῷ πρῆγμ.

Διοικοδομέω, ῶ. Οἰκοδομῶ, κτίζω μεταξύ τινες, χωρίζω τι εἰς τὸ μέσον διὰ τοῦ τείχους, καὶ Γενικῶς, Ξεχωρίζω· ἔτι δὲ καὶ τό, Ἐμποδίζω τι διὰ τοῦ τείχους. 2) Σφαλῶ, κλείω μίαν θύραν, ἢ παράθυρον μὲ τὸ τείχος. Διόδ. Σικ. Β'. 56.

* Διοικοδομή, ἡ. Τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα. Ἰδ. τ. πρῆγμ.

Διοικονομέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ ἀκριβῶς οἰκονομῶ.

Διοιχνοχοέω, ῶ (οἰνοχόος). Διὰ μέσου τοῦ οἰνοχόου διαμοιράζω. Ἀθην. Δ. Σ. 153.

Διοινόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ οἰνόω. Πλάτ. Νομ. 5.

Δίοιξις, εως, ἡ (διοίγνυμι). = Διοιγμός, Ἄνοιγμα.

Διοιστέον, Ἐμτκ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ Διαφέρω, ἀνωμαλ. Πρέπει νὰ διαφέρῃ, ἢ ἂς διαφέρῃ. Εὐριπ.

Διοιστεύω, Μ. εύσω (οἰστεύω). Διατρυπῶ μὲ τὸ βέλος, σαιτεύω. Ῥίπτω τὰ βέλος ὥστε ἀπερὶ πίραν ἀπό τι· πτιόω Ὀδσ. Τ, 578. 587. καὶ ὄνευ πτωτικοῦ, Φθάνω ἕως εἰς ἕνα μέρος μὲ τὸ βέλος «Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοιστεύσειαν» ἠθύνοντα νὰ ῥίψῃς ἀπό τὸν ἕνα σκόπελον ἕως τὸν ἄλλον τὸ βέλος, ὀνλ. οἱ σκόπελοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων διάστημα τόξου βολῆς. Ὀδσ. Μ. 102.

Διοιστρέω, ῶ. Καταπολλὰ Οἰστρέω. Διόδ. Σικ. Δ'. 12.

* Διοίσω καὶ διοίσομαι, Μέλ. τοῦ Διαφέρω.

* Δίοιτο, Εὐκτ. Μέσ. τοῦ Δίω, Ὀδσ. Ρ, 317.

Διοιχνεύω, Διαβαίνω, διαπερῶ, ἐκ τοῦ οἴχνω. οἴχνω, τίχνω. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Διίχνεύω.

* Διοιχνέω, (οἰχνέω). Πηγαίνω διὰ μέσου τινός· διαπερῶ, περιπατῶ, περιφέρομαι, «Ἐν πέτραις» Ἴμν. Ὁμρ. 18, 10.

Διοίχομαι. Μ. — οιχήσομαι. Φεύγω διὰ πάντα, χάνομαι· Σοφοκλ. Αἰ. 973. «Αἴας, διοίχεται, ἐχάθη, ὅ ἐστιν ἀπέθανε.

Διοίω, Ἀχρηστεῖ. Σώζονται ὅμως μερικοὶ χρόνοι εἰς τὸ Διαφέρω ἀνωμαλ.

Διόκτυπος, ον (κτυπέω). = Διεβλής. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 162.

Διοκωχή, ῆς, ἡ. = Διακωχή, ὅ ἐστιν ἡσυχία, ἀνακωχὴ τῶν ἁρμάτων, παῦσις πρὸς καιρὸν τοῦ πολέμου. Ἡσυχία.

Διολισθαίνω, Μ. ήσω. Ξεγλυστρῶ καὶ πίπτω, γλυστρῶ διὰ μέσου τινός, ἢ φεύγω, περνῶ ταχέως διὰ μέσου τινὸς τόπου.

* Διολισθάνω, = τῷ πρῆγμ.

Διολκή, ῆς, ἡ (διέλκω). Τὸ σύρειν καὶ τραβᾶν διὰ μέσου τινός, ἢ ἀπό τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο. Τὸ στράβωμα, τὸ στραβόνειν. 2) Καὶ τὸ νὰ σύρῃ ἢ νὰ τραβᾷ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπό τὰ φορέματα. Εὐστάθ. ΙΔ'. 6. Λατ. Distractio.

Διόλκας, ὁ, Σύρτιμον, τράβηγμα ἀπό τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο. Διάβατμα. Λέγεται καὶ ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, ἤτοι τὸ ἀπὸ Κορίνθου, μέχρι τῶν Κεγχρεῶν διάστημα τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔσυρον τὰ πλοῖα τὰ ἐρχόμενα ἀπό τὸ Ἰόνιον πέλαγος, καὶ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Διόλλυμι, ἡ Διολλύω. Μ. έσω. Ἀττ. ολῶ. Παρακ. ὀλώλεκα. Δίδλου φᾶσίρω, ἀφανίζω, ἐξολεθρεύω. Χάνω ὁλόλου ἀπό τὴν ἐνθύμησίν μου, λησμονῶ. Βρ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 318. «Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς σιωλεσα.α Ἀντδτ. Σώζω. Μέσ. Δίδλου ἀφανίζομαι, χάνομαι. Σοφκλ. Ἠλ. 141. Αἰ. 838. Τρχ. 1052. κ.τ. λ. καὶ Θεόδ. Γ, 40. «Διόλλυνται τὸν κίνδυνον ὑφορώμενοι τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ». Δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν, τὸ ὅτι πρέπει νὰ φεβῶνται μὴ κινδυνεύσουν ἀπό τοὺς ὑπολειφθέντας ἐχθροὺς. Παρβλ. Poppo de eloqu. Thuc. p. 182. (Οἱ περισσότεροι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ Διελέω).

Δίολος, ον, (ὅλος). Μὲ τὴν ὁλότητα, παντελῶς, ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν πλειοτέρᾳ χρήσει τό,

Διόλου, ἢ Δι' ὅλου. Ἐπίρ. Ὁλοτελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλότελα.

* Διολοφύρομαι. Καταπολλὰ ὀλοφύρομαι.

* Διολύγιον, ἀντὶ Διωλύγιον.

Δίομαι, = Δεύομαι. Τρέχω σπουδαίως, βιαστικά, ἢ τρέχω κατόπι τινός, Κυνηγῶ τινά. Ἰδ. Δίω.

Διομαλίζω, καὶ Διομαλύνω. Κάμνω ἢ κρατῶ, διατηρῶ, ἢ ἀποτελῶ τι ὁμαλόν, ὁμοιον, καὶ ἔχω ὀνλ. μίαν ὁμοίαν κίνησιν, ὅ ἐστι μήτε σφοδρὰν μήτε πραεῖαν, ὡς παρὰ Πλουτ. «Διομαλύνειν τὸ πνεῦμα», περὶ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος. Καὶ αὐθετέρως (τὸ Διομαλίζειν) ἀντὶ τοῦ Διαρκῶ, εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός, παρόμοιος, ἢ πραγματεύομαι μὲ ὁμοίαν καὶ ὁμαλὸν τρόπον. Ὁ αὐτ. 6. σ. 495. καὶ περὶ Κάτωνος τοῦ Μεγ. 4.

Διομαλισμός, οῦ, ὁ. Ὁμοιότης, τὸ νὰ ἤνται τὰ πάντοτε ἢ νὰ μένῃ ὅμοιος. Ἐντελὴς ὁμοιότης. Σέξτ. Ἐμπ.

* Διομαλύνω = διομαλίζω, ἀλλ' ἧττ Μτβτκ.

Διομανής, ές. Ἐκεῖνος ὅστις ἤτανε ἀπό τὸν Δία μανισμένος, ἤτοι λυσσασμένος, Ἔξω φρενῶν ἀπό τὸν θυμόν. Καὶ ὁ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, λυσσῶν. Ἡσύχ.

Δίομβρος, ον (ὄμβρος). Ὁ ὑπὸ τῆς βροχῆς διελθὼν βρεγμένος, καὶ Γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑγρός.

Διομηνία, ίας, ἡ (μῆνις, Ζεύς). Θεϊκὴ ὀργή. Ὄργ.

* Διομήτωρ, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ Διός. Νικομαχ. Θεολ. Ἀριθμ. σ. 14.

Διόμνυμι, Μ. = ομώσω. Καὶ διομοῦμαι. Παρὰ

64

τοῖς λογογρ. εὑρηται μόνον τὸ Ἀπϑτκ. Μέσ. Διόμνυμαι. Ὀμνύω, Ὀμόω, κάμνω ὅρκον διὰ νὰ βεβαιώσω τι. Κυρίως λέγεται ἐπὶ χρίστων, καὶ ἐπὶ ἀνημοτίων ὅρκων. Οἱ Ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸ Ὄμνυτ ὡς Σοφκλ. Τρχ. 255.

Διόμολογέομαι, οῦμαι. Μ. ἤσομαι. Ἀπϑτκ. Μέσ. Συμφωνῶ εἰς τί ὁμιλοῦντας μετά τινος, ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ οἱ ἄλλοι· ἔτι δὲ καὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους ἢ ἀμοιβαίως ὑπόσχεσϑαι, ὁμολογεῖν, καὶ συμφωνεῖν μετ' Αἰττκ. Πλάτ. Νομ. 12. σ. 953. Ε. ὅϑεν

Διομολόγησις, εως, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους ὁμολογία, συμφωνία, καὶ ὑπόσχεσις. Πολύβ.

*Διομολογητέον, Ῥμτκ. Ἐπϑτ. τοῦ Διομολογέομαι. Πλάτ. Πολτ. 7, σ. 527. Α. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Διομολογία, ας, ἡ. Ὑπόσχεσις, συμφωνία, Γαλ. convention. Ἀριστοτ. Ἠϑ. Νικομχ. 9, 1. Καρακῆς.

*Δίον, Αἰττκ. τοῦ Δίος.

*Δίον, Πρτκ. τοῦ Δίω.

Διονομάζω. Μ. ἄτω. Παντοῦ ὀνομάζω, διασπείρω, ἐξαπλώνω τὸ ὄνομα· ποιῶ περίφημον, φημίζω. Ὅϑεν Διωνομασμένος, περίφημος, πανταχοῦ γνωστός. Διον. Ἁλικ.

*Διονῦς, κατ' ἀποκπ. ἀντὶ Διόνυσος, Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 430.

*Διονύσειον, τό = Διονύσιον, Schaef. Γρηγ. σ. 551.

Διονύσια, τά, ἐνομ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Baccanali, Ἰταλ. Εἰς τὰς Ἀϑήνας ἑωρτάζοντο τρεῖς, ἀ. »Τὰ κατ' ἄστυ, ἢ »Ἐν ἄστει, ἢ »Ἀστυκὰ ἢ »Μεγάλα, ἢ ἁπλῶς »Διονύσια. Ἑωρτάζοντο δὲ κατὰ τὸν μῆνα Ἐλαφηβολιῶνα (Μάρτιον). 2) »Τὰ κατ' ἀγρούς ἢ, ἐν ἀγροῖς τὸν μῆνα Ποσειδεῶνα (Δεκέμβριον). 3) »Τὰ Ληναῖα, ἢ, »Ἐπὶ Ληναίῳ. Τὰ Ἀνϑεστήρια ἑωρτάζοντο τὸν Φεβρουάριον. Τὰ δὲ »Διονύσια ἐν Πειραιεῖ καὶ, »Τὰ ἐν Βραυρῶνι ἦτο ἐκ τούτων διαφορετικά, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα τὰ δευτερα ἑωρτάζοντο διὰ τῆς Μουσικῆς καὶ τῶν ἀγώνων. Ζήτ. Λιμναῖ, καὶ Δήναιος.

Διονυσιάζω, Μ. ἄτω. Ἑορτάζω τὰ Διονύσια. Καὶ ἀντὶ τοῦ Ζῶ καὶ ἐνύομαι ὡς αἱ Βάκχαι. Ἀϑήν. 445.

Διονυσιακός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. = Διονυσιακή, καὶ ἀντὶ τοῦ Βάκχη. 2) Φυτόν, τὸ ὁποῖον καὶ Ἀνδράσαιμον λέγεται.

Διονυσιοκόλακες, οἱ (κόλαξ). Οἱ κόλακες Διονυσίου τοῦ Τυράννου, Ἀϑήν. σ. 435. καὶ 249. ἀλλ' ἐν σ. 254. ὁ Θεόπομπος ὀνομάζει »Διονυσοκόλακας τοὺς Διονυσιακοὺς τεχνίτας, ὡς καὶ τὸ »Μουσοκόλακας ἦν Ἀϑήνας πληρεῖς εἶναι Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν, καὶ λωποδυτῶν, λέγων Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ'. β'. 10. ἐν Χειρογρ. εὑρίσκ. »Διονυσιοκόλακες, καὶ ἐν ἄλλοις »Διονυσοκόλακες, ἔνϑα ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸ τιμιον ὄνομα »Τεχνίται.

Διονύσιον, τό. Ὑπομν., Ἱερόν. Τόπος, καϑὼς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Διόνυσον.

Διονυσιος, σία, σιον. = Διονυσιακός.

Διονυσίσκος, ίσκου, ὁ. Ὑποκπτκ. τοῦ Διόνυσος. Παρ' Ἱππ. δὲ Μία κοκκαλένια ἐξοχὴ ὡσὰν κεράτου ἐπισεν τῶν ὠτίων

Διονυσομανέω, ῶ (μαίνομαι). Κυριεύομαι ἀπὸ Βακχικὴν μανίαν καὶ ἐνϑουσιασμόν. Γίνομαι ὡς αἱ Βάκχαι. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. 5, 32. ὅϑεν

Διονυσομανής, ές. Ὁ παραστηνων τὸν Βάκχον μετὰ τῶν παϑῶν του μέχρι μανίας.

Διόνυσος, ου, ὁ. Ὁ αὐτὸς καὶ Βάκχος, ὁ ἀφευρετὴς τοῦ οἴνου, διὸ καὶ Θεὸς τούτου λέγεται, ὅϑεν καὶ Μτφρκ. παρὰ ποιηταῖς λέγεται οὕτω καὶ ὁ ἴδιος οἶνος, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ μέϑη.

Διόνυχος, ον (ὄνυξ). Ὁ ἔχων δύο ὀνύχια. Λέγεται ἐπὶ ζώων, καὶ πτηνων, οὗ ἐναντίον τὸ Μονόνυχος, ἢ Μώνυξ.

Διοξείων, ἡ. ὑηλ. ἡ δι' ἐξείων χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διόπαι, αἱ. Εἶδος σκουλαρικίων. Ζήτ. ἐν Δίοπος.

Διέπαις, αιδος, ὁ (παῖς, Διός). Τίός (παιδὶ) τοῦ Διός, γεννημένος ἀπὸ τὸν Δία. Ἀνδρολ.

Διόπεμπτος, ον (πέμπω). Ὁ ἀπὸ τὸν Δία σταλμένος. Εὐστάϑ. εἰς Ἰλ.

Διόπερ, Σύνδ. Ζήτ. Διό.

Διοπετής, ές (πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔρχεται, ἢ πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὸν Δία. Καὶ ὁ τρέχων. Ζήτ. καὶ Διίπετης. Διονσ. ὁ Ἁλικ. ΙΑ'. 27. »Διοπετὴς ποταμὸς, ποταμὸς ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ μεγάλας βροχάς.

*Διοπέτης, ες (πέτομαι) = Διίπετης.

Διόπιον, τό. Μαϑημτκ. Πτλ. στλ. 109. ἅπερ ἐν Χειρογρ. »Διόπτιον εὑρίσκεται, ἀμφίβ.

Διοπομπέομαι, οῦμαι. = Ἀποδιοπομπέομαι, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. ὅϑεν

Διοπόμπησις, εως, ἡ. = Ἀποδιοπόμπησις. Ἀποστροφὴ, μετάτρεψις. Ὑλήμ. Στρωμ. Ζ. στλ. 850. »Ἐπὶ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶνα, ἐνϑα ἐσφάλμ. Διαπομπησις ἀναγιωσκεται.

Δίοπος, ου, ὁ, ἡ (διέπω) Ὁ τὰ πάντα ἀκριβῶς ἐφορῶν καὶ βλέπων, ἐπιστάτης, διοικητὴς, οἰκονόμος, ἐξουσιαστής. Ποιητκ. καὶ ἰδιατρ. 2) ἀξίωμά τι ναυτικὸν, Ἔφορος, Προστάτης ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ παρὰ τοῖς Ὕστερον Ἔπιπλους, Εὔρπ.

Δίοπας, ον (ὀπή). Ὁ ἔχων δύο ὀπὰς, τρύπας. Διόπαι, ῶν, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ'. 98. καὶ Ὑλήμ. Παιδ. Ε'. 245. καὶ Ἡσύχ. Ἐν εἴδος σκουλαρικίων, ὡς καὶ τὸ Ἐνόπαι.

Διοπτεύω, Μ. εὔσω (ὀπτεύω). Ἀκριβῶς ϑεωρῶ, βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, φροντίζω, καὶ ἀκολούϑως ἔχω τοιαύτην ἐπιστασίαν ἐπί τι, μετ' Αἰττκ. 2) κατασκοπεύω ἀκριβῶς. Ἰλ. Κ. 451. ὅϑεν παρὰ Δίωνι Καττ. ΝΕ'. 18. »Διοπτεύοντες καὶ ὠτακουστοῦντες· κατασκοπεύοντες, καὶ κλεπτικῶς, ὅ ἐστι κρυφίως, ἀκούοντες. 3) Ἐπιστατῶ, προστατεύω, παρὰ Δημοσϑ. Σ. 939. »Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν· ὁ Δίοπτος τῆς νηός.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ (ὀπτήρ). Ἐπιστάτης, προστάτης, φροντιστής. 2) Καὶ ὁ ἀκριβῶς ϑεωρῶν, παρατηρῶν, ὅϑεν Κατάσκοπος. »Στρατοῦσι. Ἰλ. Κ. 562. παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Γάλβ. »Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, οἱ παρὰ τοῖς Λατίνοις, Optiones, καὶ teaserarii. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Speculatores τὰ ἐλαφρὰ τάγματα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κατασκοπήν. 3) ἀντὶ τοῦ Δίοπτρα. 4) καὶ ἐν χειρουργικοῖς ἐργαλείοις, εἰ οὗ ἀνοίγονται τὰ σφαλισμένα μερη τῆς πληγῆς, ὡς καὶ ὁ Διαστολεύς, καὶ ἡ Δίοπτρα.

*Διόπτης, ου, ὁ = Διοπτήρ.

Διοπτικὰ γράφοντα Εὐκλείδην. Πλούτ. Γ'. 500. ἔνϑα ὁ Ξύλανδρ. »Διοπτρικὰ ἀναγινώστ.

Διόπτομαι, Μ. ώμαι. Δίδλου καὶ ἀκριβῶς ϑεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω.

*Δίοπτος, ὁ, ἀντὶ Δίοπος.

Δίοπτρα, ἡ· καὶ Δίοπτρον, τό. Πᾶν ὄργανον, (ἐργαλεῖον) εἰ οὗ βλέπομεν ἢ παρατηροῦμέν τι ἀκριβῶς. Μτφρ. παρ' Ἀλκαίῳ »Οἶνος ἀνϑρώποις δίοπτρον, τὸ κρατεῖ εἶναι ὁ καϑρέπτης τοῦ ἀνϑρώπου, ἐπειδὴ εἰ αὐτοῦ γνωρίζεται ἡ γνώμη του. 2) Ἓν ὄργανον μὲ ὀπὰς, εἰ οὗ μετροῦσι καὶ ἐξετάζουσι τὴν εὐϑεῖαν γραμμὴν, ἢ τὸ ὕψος τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἢ ἄλλη τινὰ ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ εὐϑὲς αὐτῆς, (νεροζύγι). Πολύβ. Γ'. 46. »Δίοπτρα δύο αὐλίσκους ἔχουσαν. Ἴδε ταύτης μίαν διεξοδικωτέραν περιγραφὴν ἐν ταῖς φυσικαῖς Κολογαῖς τοῦ Σκιλέρου. Σ. 267. 3) Ἀντὶ τοῦ Διοπτὴρ, καὶ Διαστολεύς, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν. Ζήτ. Διαστολεύς· ὅϑεν Διοπτρίζω, ἀνοίγω τὰ σφαλισμένα μέρη τῶν πληγῶν διὰ τοῦ τοιούτου ὀργάνου, καὶ Διοπτρισμός, ἡ τοιαύτη ἐξεργασία. Παῦλ. Αἰγ. 4) Ὑαλία τῶν παραϑυρίων.

*Διοπτρεία, ἡ. Τὸ διοπτρίζειν ἐν τῇ σημασ. 2.

*Διοπτρίζω. Ἴδε Δίοπτρα ἀρϑμ. 3.

Διοπτρικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Δίοπτραν. Καὶ ὁ ὢν προβλεμμένος μὲ Δίοπτραν· καὶ ὁ εἰς τὴν Διοπτρικὴν ἐπιτήδειος. Διοπτρικὴ, ὑποννοῦμ. »Τέχνη», τὴν ὁποίαν ὁ Εὐκλείδ. Σ. 12. ἑρμηνεύει, »Ἡ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμανϑάνουσαν.

Διόπτριον, τό· ὑποκορ. τοῦ Δίοπτρον. Παρὰ Στράβ. ΙΒ'. Σ. 814. Ὕαλος (ὑαλὶ) τῶν παραϑυρίων, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι στρογγύλος, Frauenglas. Γερμ.

Διοπτρισμός, οῦ, ὁ. Ζήτ. ἐν Δίοπτρα. Ἀριϑμ. 3.

*Δίοπτρον, τό = Δίοπτρα.

Διοπτρικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ διὰ μέσου τινός· καὶ ὁ διὰ μέσου τινὸς βλέπων, ὁ ὀξέως καὶ διαπεραστικὴν ὄρασιν ἔχων, καὶ βλέπων καὶ τὰ μακρὰν ὄντα. ἐκ τοῦ

Διοράω, ῶ. Βλέπω διὰ μέσου τινός· ὅϑεν ἀκριβῶς καὶ καϑαρῶς βλέπω, ϑεωρῶ, παρατηρῶ, ἐννοῶ, διακρίνω. Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 1.

Διοργανόω, ῶ. Μ. ώτω. Ὀργανίζω, σχηματίζω, κατασκευάζω τι τεχνικῶς, δίδωντας εἰς αὐτὸ ὄργανισμὸν, καὶ ἐπιτηδειότητα ὀργανικήν· ὅϑεν Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ἡ σχηματίσεις, μόρφωσις, ὁ διὰ τῆς τέχνης ὀργανισμὸς, ἢ ἡ τεχνικὴ κατασκευὴ τινος. Καὶ Ἀδιοργάνωτος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ ἀσχημάτιστος, ἀμόρφωτος, ὁ κακῶς κατεσκευασμένος, ὁ ἄνευ ὑηλ. ὀργανικῆς, ἢ τεχνικῆς κατασκευῆς. Ἰάμβλ. Πυρ. Α. Τμ. 66. καὶ Πορφύρ. Πυρ. 31. ὅϑεν

Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ζήτ. τὸ ἀνωτέρω.

Διοργίζω, Μ. ἴσω. Καταπολλὰ ὀργίζω. Πολύβ. καὶ Πλούτ. Ἀγησ. ὁ.

Διόργυιος, ον (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν βάϑος, ἢ ὕψος, ἢ πλάτος, κ.τ.λ. ὁ χωρῶν δύο ὀργυιάς.

Διορϑεύω. Μ. εὔσω. = Διορϑόω. Εὐριπ. Ἰφιτ. 417. »Διορϑεύω λόγους.

Διορϑόω, ῶ Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀρϑὸν, ἴσιον, ἰσιάζω, ὅϑεν, α) Καλλωπίζω, διορϑώνω· βελτιώνεις καλὴν κατάστασιν· καὶ Κάμνω τι πάλιν νὰ γίνῃ καλὸν, ὀρϑὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηϑείᾳ λέγομεν· »Πρός τι κατὰ παράδειγμάτι ἢ συμφώνως μὲ κανόνα τινά. β) Σημαίνω τί, τὸ ὁποῖον κεῖται κατὰ γῆς, ὅϑεν ἀνορϑώνω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ· καὶ Ἀναπληρῶ, κάμνω τι σωστόν· ὡς παρὰ Πολυβ. ΙΑ'. 28. »Διορϑοῦσϑαι τὰ προτοφειλόμενα, ἀποπληρόνει, τελειόνει διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐλλειπομένων ἕνα λογαριασμόν, τὰ παρ' Ἰταλ. Saldare un conto. ὅϑεν

Διόρϑωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐδιορϑώϑη, καὶ ἀντὶ τοῦ Διόρϑωσις.

Διόρϑωσις, εως, ἡ. Καλλώπισις, ἢ ἀπὸ τὸ χείρον εἰς τὸ καλλίτερον ὀρϑωσις, καλλιτέρευσις. Καὶ ἡ ὀρϑὴ κρίσις καὶ ἐξέτασις ἑνὸς Συγγράμματος· καὶ μάλ. ἡ τῶν ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου. Recension, Γαλλ. Παρὰ δὲ Πολυβ. ΙΑ'. 25. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀποπλήρωσις, ξεπληρωμὴ ἑνὸς λογαριασμοῦ. Saldo. Ἰταλ.

*Διορϑωτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. Ἐπιγρ. παρὰ Boekh. Staatshaush. 2. p. 408.

Διορϑωτής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις διορϑόνει, καλλιτερεύει, καλλωπίζει, ἰσιάζει. Διόδ. Σικ. ὅϑεν.

Διορϑωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ διορϑώνῃ.

Διορϑωτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διόρϑωσιν.

Διορία, ίας, ἡ. Ζήτ. Διωρία.

Διορίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Βάνω σύνορα, διακρίνω καὶ διαχωρίζω τι διὰ τῶν συνόρων· ὅθεν γενικῶς, Διακρίνω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, »Τί τινος, καί, ἀπό τινος« ὡς π. χ. Σωκράτ. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. 5. 4. »Σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διορίζειν καὶ »Διορίζειν, ἃ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἐστὶ καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.« ὅθεν διαχωρίζω, διαστάττω, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας Διορίζω, ὅ ἐστὶ λέγω καθαρῶς καὶ ἀποφαστικτικῶς, ἢ δίδω τὸν στερεὸν καὶ ἀκριβῆ ὁρισμὸν τῆς ἰδέας ἑνός πράγματος, ἢ μιᾶς λέξεως, βεβαιόνω, καὶ ἀποφαίζω· λέγω τι ἀποφαστικτικῶς· ὡς παρ' Εὐριπ. Ἐκάβ. 327. »Διώρισαν τὰς ἀνάγκας«, καὶ Φοίν. 552. »Ἰσότης ἀριθμὸν διώρισεν, ἀπεφάσισε στερεῶς· καὶ κατωτέρω Στίχ. 1437. »Οὐ διώρισαι κράτος«, δὲν ἀπεφάσισαν περὶ τοῦ κράτους εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ δοθῇ. Ζήτ. Ὑρίζω Παρὰ Πολυβ. Διοδ. Σικ, Διον. Ἁλικ. καὶ Δίωνι Βασ. εἶναι ἀντὶ τοῦ. Βεβαιόνω· Οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέτον. 2) Διώκω πέραν τῶν συνόρων, ἐξορίζω· εὐγάζω ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἰσοκρ Πανηγ. 46. »Ὅπως τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διορισοῦμεν·« διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὸν πόλεμον πέραν τῶν συνόρων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν. 3) παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑλ. 401. καὶ 814. καὶ παρὰ Πολυβ. Δ'. 43. Οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ Περνῶ ἀπὸ ἓνα μέρος εἰς ἄλλο· ὅθεν

Διόρισμα, ατος, τό. Τὸ διαχωρισμένον, μοιρασμένον διὰ τῶν συνόρων, καὶ τὸ στερεῶς ἀποφασισμένον.

Διορισμός, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῶν συνόρων χωρισμός, διάκρισις, καὶ ἡ στερεὰ καὶ ἀκριβὴς ἀπόφασις. Ὁ ὁρισμός, Θεόφρ. παρὰ Διογν. Λρτ. 5, 43.

* Διοριστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διορίζειν, διακρίνειν. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημτ. 7. 64.

Διορκέω, ῶ. Ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον· ἀμφιβ. Ἰησ. Ναυῆ. Ε'. 6. παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. εὑρίσκεται διαφόρως, Διώρισε, Διώρκησε, καὶ Διώρκιτε.

* Διορκίζω Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βεβαιῶ μεθ' ὅρκου· ὅθεν

Διορκισμός, οῦ, ὁ. Βεβαίωσις μεθ' ὅρκου. Πολυβ. 16, 26.

* Διορμάω, ῶ. Ἐκ διαφόρων μερῶν ἢ εἰς διάφορα μέρη ὁρμῶ, τρέχω. Μέτ. ἐπὶ πλειόνων. Μάξιμ. Τύρ. σ. 41, 5.

Διορμίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, = Ὁρμίζω. μετ' ἐπιτάσ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 65.

Διόρνυμι, Μ. ὄρτω (ὄρνυμι). Παρορμῶ, παροξύνω, ἐνόλου βιάζω, διώχνω, ἢ σπρόχνω καὶ πυράσσω. Διόρνυμαι, ἐκπορεύομαι, προέρχομαι, ἐκβαίνω, σπουδαίως ἔξω. »Διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα τουτέστιν ἐκπορευόμενον.

Δίορος, ον (ὄρος). Ὁ χωρίζων διὰ τῶν συνόρων. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τοῦτο ἔτι, »Δίορον,« ἀσύμφωνον, ἀνόμοιον, διάφωνον.

Διόροφος, ον, (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο ὀρόφους στέγης, ὅ ἐστὶ μὲ δύο πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ Δίστεγος.

Διορόω, καὶ Διορρόω. Μ. ώσω, (ὀρόω, ἢ ὀρρόω). Κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι διόλου εἰς ὀρρόν (τζίγορ)· ὅθεν

Διόρρωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς ὀρρὸν μεταβολή.

Διορυγή, ῆς, ἡ (διορύσσω). Τὸ διόλου σκάπτειν καὶ ὁ σκαμμένος λάκκος, χαντάκι· Καὶ

Διόρυγμα, ατος, τό. Τὸ διόλου σκαμμένον, τρυπημένον, τρύπα σκαμμένη ὑποκάτω τῆς γῆς. (λαγούμ. Mine, Gall.) Διόδωρ. Σικελ. Κ. 94.

Διορύσσω, καὶ Ἀττ. Διορύττω. Μ. ξω Διόλου σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἢ τρύπαν εἰς τὴν γῆν »Ταύρων« Ὀδ. Φ, 120. Παρὰ Δημοσθ 1111. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑποσκάπτω, ζητῶ νὰ κρημνίσω τι, διὰ δολιότητος ζητῶ νὰ ἀποστερήσω τινὰ τὴν δύναμιν καὶ ἐλευθερίαν του· ὡς »Διορύξαι πράγματα καὶ κακουργῆσαι,« ὡς καὶ τὸ Τοιχωρυχεῖν, καὶ »Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις« χαλῶσιν, ἀφανίζουσι τὴν ἐλευθερίαν μας ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Ὁ αὐτ. 2) Παραχώνω, σκάπτων σκεπάζω· Διόδωρ. Σικ. Θ. 33. »Διωρυγμένος,« παραχωμένος, βαλμένος ὑποκάτω τῆς γῆς. 3) Σκάπτων ἀνακατώνω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Πλουτ. 271. »Τὰ βουλεύματα διορύττων καὶ διερευνώμενος« σκαλίζων, καὶ ἐξετάζων ἀκριβῶς· ὅθεν

Διορυχή, ῆς, ἡ, = Διωρυγή, καὶ Διόρυγμα. Διόδ. Σικ.

Διορχέομαι, οῦμαι. Πηδῶ, χορεύω διόλου. 2) παρ' Ἀριστοφ. »Διορχ. τινί,« ἀμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ χορεύειν.

Διόρωσις, εως, ἡ, = Διόρρωσις.

Δίος, ία, ίον. Σπανιώτ. θεοπάλληκτον (συλλ. ἀντὶ τοῦ ὀλειγώτερον εὐχρήστου δίιος ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός) Ἀπὸ τὸν Δία, καταγόμενος, προελθὼν ἀπὸ τὸν Δία, εἰς τὸν Δία ἀνήκων, ἢ ἀφιερωμένος· αὐτὴ εἶναι κυρίως ἡ ὡς ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας σημασία τῆς λέξεως, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκονται καὶ παραδείγματα ἱκανὰ πρὸς πίστωσιν τοῦ ὅτι καὶ τῷ ὄντι ἐλήφθη ἐπ' αὐτῆς τῆς σημασίας ἡ λέξις, καὶ μάλιστα τὰ ἀστραλέστατα παρὰ τοῖς Τρῳκ. οἷον Αἰσχλ. Πρμθ. 624. 639. 1041. Ἱκτιδ. 41. 309. 575. 636. 1043. »Δίοι γάμοι« Εὐριπ. Βάκχ. 242. »Δῖον πῦρ,« Εὐριπ. Βάκχ. 8. 592. ἔνθα ἔστι καὶ θεοπάλληκτος, Ἄλκ. 5. πρβλ. Schaef. Ἐκβ. 460. Ἀσυγκρίτως εὐχρηστοτέρα ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ, Θεῖος ἐξαίρετος, ὡραιότατος, τερατώδης, μεγαλιότατος, τερατώδης, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐπὶ τὰ προτόπων καὶ πραγμάτων. Ὁ Ὅμηρ. μετχρτ. τὴν λέξιν, π.) ὡς Ἐπίθ. τῶν ἰδίων θεῶν »Δῖε θεά« Ἰλ. Κ, 290. »δῖ', Ἀφροδίτη, Ἠώς δῖαι κ. τ. λ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐν χρήσει ἠέκφρασις »δῖα θεάων« (ἔνθα τὸ δῖα ἐπέχει τόπον ὑπερθετικοῦ, ὡς τὸ πιστὰ πίστ τῶν, κακῶν κακά, ἄῤῥητα ἀῤῥήτων) παρὰ Τρῳκ. ἡ Θειοτάτη τῶν θεαινῶν· οὕτω δὲ καὶ τὸ »δῖα γυναικῶν« Θαυμαστὴ καὶ διαφέρουσα παρὰ πάσας τὰς γυναῖκας. Παρατηρητέον δὲ ὅτι παρ' Ὅμῃρ. μὲν μόνον τὸ Θηλυκὸν εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ δὲ Ἡσ. Θγν. 991. εὑρηται καὶ »Δῖος ὀαίμων β) Ἐπὶ περιφήμων ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ ἐλευθέρων, εὐγενῶν, δυνατῶν, καὶ Ἡρώων, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ εὐγενῶν φρονούντων, καὶ τὰ ἠθικὰ ἐξαίρετων, ὡς τὰ »δῖος ὑφορβός« ἐν Ὀδ. ἐπὶ πιστοῦ βουκόλου. Ὀδ. Φ, 240. »Δῖα γυναικῶν ἡ ἐνδοξοτάτη, ὡραιοτάτη, ἡ καλλίστη τῶν γυναικῶν. Ἰδ. αὐτρ., α. Καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν »Δῖοι Ἀχαιοί, Πελασγοί, δῖοι ἑταῖροι Σαρπηδόνος« Ἰλ. Ε, 692. γ) ἐπὶ ἐξαιρέτων καὶ ἐπιφανεστάτων ζώων· ὡς παρ' Ὅμῃρ. μόνον ἐπὶ τῶν εὐγενῶν πολεμικῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Θ, 185. καὶ τῶν Ἀδράστου, Ἰλ. Ψ, 346. δ) ἐπὶ μεγάλων μορφώσεων τῆς φύσεως καὶ φυσικῶν δυνάμεων, καὶ ἐξαίρ. ἐπὶ ἀέρος, θαλάσσης, καὶ γῆς παλαιότερος ἐκ δίης, εἰς ἄλα δίαν, δῖα χθὼν ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Μ, 104. ὠδὶα χείρβδιξι δύπτασθαι νὰ ἀποδαθῇ καὶ ἐνταῦθα ἐπίσης ὡς καὶ εἰς τὴν δ) κλάτιν. Ἐνταῦθα ἐπαινετῇ ἔννοια τοῦ μεγάλου, ἰσχυροῦ, τερατώδους, ὅ, τι δηλ. ὑπερβαίνει τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις· μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἀποκλείεται οὐδ' ἡ τοῦ ἁγίου καὶ ὑπὸ θεοῦ ἐπιρροὴν ἱσταμένου. ε) ἐπὶ παλαιῶν, περιφήμων καὶ ἀξιολόγων πόλεων, παρ' Ὅμῃρ. μόνον ἐπὶ τῆς Ἠλίδος, Ἀρίστης καὶ Λακεδαίμονος, παρὰ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν. ζ) ἐπὶ ἀμέσως ἀπὸ τῶν θεῶν καταγωγῆς μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 538. »Δῖον μένος, Ἰοχέαιρα συχνότερα δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον. 2) Δίος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Ω, 251.

* Διός, Γενκ. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου Δίς.

Διόσδοτος, ον (δίδωμι), ἀντὶ Διόδοτος. Ὁ ἐκ τοῦ Διὸς δεδομένος. Πινδ. καὶ Αἰσχύλ.

Διοσημεία, καὶ Πτ. Διοσημία, ἡ· καὶ Διοσημεῖον, τό. Πολύαιν. Ἓν σημεῖον ἀπὸ τὸν Δία, ἢ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν ἀέρα· Ἓν φαινόμενον τοῦ ἀέρος· ἔτι δὲ καὶ ἡ βροντή, καὶ ἀστραπή, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 171. »Διοσημία·« καὶ Γεωπον. ΙΔ. 11. παλαιφάρμακον πρὸς τὰς διοσημείας. Τὰ τοῦ Ἀράτου Ποίημα »Διοσημεῖα, τά·« ἐπιγραφόμενον, διηγεῖται τὰ φαινόμενα πρὸ μιᾶς ταραχῆς τοῦ ἀέρος (κακοκαιρίας) σημεῖα, τὰ ὁποῖα παρατηροῦνται εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν σελήνην, εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Διόσδυος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς μηνὸς παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἐτυμολ. Μ. καὶ εἰς μίαν Ἐπιγραφὴν τοῦ Μουσείου τῆς Βερώνης, σελ. 15.

Διόσκοροι, οἱ. Ἀττ. καὶ Πτκ. ἀντὶ Διόσκουροι (κόρος, κοῦρος). Τίοὶ, ἢ παῖδες τοῦ Διός, κυρίως καλοῦνται ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Λήδας, Ἴδμ. Ὁμῃρ. 16, 33. ὅθεν Διοσκούρειον, τό· ὁ ναὸς τούτων τῶν Ἡρώων. 2) Καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, »Δίδυμοι« καλούμενοι, Ἀστρονόμ. Τούτου ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνατολὴ ὑπέσχετο καὶ ἔφερε σωτηρίαν εἰς τὸν θαλασσοπλόον ἐν καιρῷ καταιγίδος· ὅθεν ἐνομίζοντο οἱ Διόσκουροι Θεοὶ προστάται τῶν πλεόντων, Ὀρτ. ὠδ. 1, 3, 2. Hemst. Lucien. διάλογ. Θεῶν 26. 4) = Παρωτίδες. — Ὁ ἐνκ. Διόσκορος, δηλ. εἷς τῶν Διοσκούρων, μόνον παρὰ Γρμματκρ. ὅθεν

* Διοσκούρειον, τό. Ἰδ. ἀντρ.

Δίοσμος, ου, ὁ (ὀζω). Ἡ διαπέραντις τῆς ὀσμῆς (μυρωδίας) εἰς τὰ ἀτμῶδικα ὄργανα.

Δίοσμος, ον (ὀζω). Ὁ ἔχων διαπεραντικὴν μυρωδίαν. Φιλόπον. »Διὰ τὴν δίοσμον τοῦ ἀέρος δύναμιν·« ὡς καὶ τὸ Διηχής, καὶ Διαφανής.

Διόσπυρος, ὁ. Φυτόν τι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ Διόσπυρον. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 13. ὅπερ καὶ παρομοιάζει τοῦτον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸν κόκκον μὲ τὸ κεράσιον (Τὸ βύστιον)· ὁ δὲ Γαλην. τάττει τὰ »Διόσπυρον, μεταξὺ τῶν ἀγρίων καρπῶν, μὲ τὰ »Μεμακύλα,« καὶ »Ζίζυφα· ὁ δὲ Διονύσιος μετὰ καὶ ἄλλων Βοτανικῶν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ »Diospyros lotus.«

Διόστεος, ον (ὀστέον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ὀστέα (κόκκαλα). Ἀριστοτ.

Διοσφραίνω, (ὀσφραίνω). Δίδω μυρωδίαν εἰς κανένα πρᾶγμα, τὸ διαπερῶ μὲ μυρωδίαν καπνίζοντάς το μὲ ἀρωματικὰ καὶ μυρωδικά. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1107.

Διότι, Σύνδεσμ. κυρίως »Διὰ τοῦτο ὅτι·« Ἐπειδή, διὰ αὐτό, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν Ἀποκρίνεται εἰς τὸ διὰ τί; 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ὅτι καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 50., Δεινάρχ. καὶ Ἱστοριάτει.

Διοτρεφής, ές, (τρέφω). Ὅποιος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἀπὸ τὸν Θεόν, σύνηθες ἐπίθετον τῶν Βασιλέων, καὶ τῶν προκρίτων παρ' Ὁμήρ. καθὼς καὶ τὸ Διογενής· καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ θεοῦ τοῦ ποταμοῦ. Ἰλ. Φ, 223.

Διουρέω, ῶ (οὐρέω, Ἀνμλ.). Διώκω τὸ οὖρος πρὸς τὰ ἔξω, εὐκόλως κατουρῶ.

Διουρητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἐκβάλῃ τὸ οὖρος, κινητικὸς τοῦ οὔρου.

Διουρίζω, Μ. ίσω. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Διορίζω. Ἡρόδ. Δ. 42.

Διοχετεία, ἡ. Ἡ ἀγωγὸς, σωλήν, κάνελος, (κανάλι) αὐλάκι, διὰ τοῦ ὁποίου χέρεται τὸ νε-

ρον διὰ μέσου τινὸς τόπου ἢ ποταμοῦ εἰς ἄλλα διαχωρ μέρη· ἐκ τοῦ

Διοχετεύω, Μ. εύσω. (ὀχετός). Διὰ μέσου καναλίων, ὀχετῶν, ἢ ὑδραγωγῶν διαχωρίζω, διαιρῶ, διαμοιράζω, μεταβιβάζω. Στραβ. Ε'. 325. »Διοχετεύει τὴν χώραν« διὰ ὑδραγωγῶν καὶ καναλίων (αὐλάκων) ποτίζει, ἢ διαμοιράζει τὸ νερὸν εἰς τὴν χώραν.

Διοχή, ῆς, ἡ (διέχω). Ἀπόστασις, διάστημα μεταξύ τινος. Φιλ. Μαθημ. Παλ. 75.

Διοχής, ές (ὀχέω). Ὁ ἔχων δύο καθίσματα ἁρμάτων. Πολυδ. Γ'. 116. καὶ Γ'. 47. ἔνθα νῦν ὀρθότερον Δαοχὴς ἀναγινώσκ. ὁ δὲ Εὐστάθ. ἀναιρεῖ ἐκ τοῦ Παυσαν. καὶ Διόχης, ὡς συνώνυμ. ἐκ τοῦ Δίφρος, καὶ Δίνθρος.

Διοχλέω, ῶ. Τὸ ὀχλέω κατ' ἐπίτασιν. Γίνομαι βαρετός. »Τινὶ Ἐνοχλῶ »Τινὰ Εὐχηστότερον μέντοι τὸ Διενοχλῶ.

Διοχλίζω Μ. ίσω. (ὀχλίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπ' ἄλλου τινός, ἢ τὸ ἀνοίγω μὲ βίαν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 226.

Διοχυρόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ Ὀχυρόω.

Δίοψ, οπος, ὁ, ἡ = Δίοπος, ον, Ἡσύχιος.

Διοψις, εως, ἡ. Τὸ διαπεραστικῶς βλέπειν· Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐνέργεια, τὸ διαπεραστικὸν βλέμμον· Καὶ ἡ διὰ ταύτης τῆς ἐνεργείας γνώρισις, κατάληψις.

*Διόφομαι, (ὄφομαι) Ἀνωμλ. Μέλ. τοῦ Διοράω.

Δίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δύο παῖδας (παιδία), Πατὴρ, ἢ μήτηρ δύο παίδων. 2) Ἀντὶ τοῦ, ὃς παῖς, ἐκεῖνος ὅστις γίνεται δύο φοραῖς παιδίον, ὡς π. χ. »Δίπαιδες οἱ γέροντες.«

Διπάλαιστος, ον (παλαιστή). Ὁ δύο παλαιστὰς πλατύς, ἢ μακρύς. Ζήτ. Παλαιστή.

Δίπαλτος, ον (πάλλω). Διπλῶς, ἢ ἀπὸ δύο, ἢ δύο χεῖρας τυγχάνεις. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 408. »Στρατὸς δίπαλτος χωρὶ φρουσύνου· Διαφόρως ἑρμηνεύεται· »Ἀμροτέραις ταῖς χερσὶν, οἷον περιεζῶσμ. με φρουσύνι, παντὶ σθένει, ἢ ὁ στρατὸς μὲ φρουσύνι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.« Ὁ Σχολ. Ὁ δὲ Παττώβ. ἐξηγεῖ, Ὁ ὑπὸ δυοῖν (Μενελ. καὶ Ἀγαμέμνονος) κατὰ τοῦ Αἴαντος παροξυνθείς, ὡς ὅπλον κατ' αὐτοῦ κινηθείς, τυγχανεὶς στρατὸς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Hermann ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Ὅμρ. »Δύο θοῦρε ἔχωνε ὄθεν, Καλῶς ὡπλισμένος. Παρὰ δὲ Κύριτ. Ἰργ. Τ. 312. »Ξίφη δίπαλτα,« ξίφη τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἢ τὰ ῥίπτουσι καὶ μὲ τὰ δύο χέρια· καὶ ἐν Τρωσ. στ. 1104. »Δίπαλτον πῦρ κερκυνοφανές,« ἢ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τὸν Δία, ὁηλ. μετ' ὁρμῆς ῥιπτομένη ἀστραπή. Οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θηβ. 989. »Δίπαλτα πήματα« ὁηλ. κακὸν τὸ ὁποῖον ἦλθε διὰ δύο τιναγμένων ξιφῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 12. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὅτι αὕτη ἡ λέξις γίνεται ἐκ τοῦ Διαπάλλω, ὃ ἐστὶ ταχέως, ἢ διαπάντα κινῶ, σείω, κουνῶ. Δίπαλτος, ὁ ταχέως ἢ διὰ παντὸς ἢ μετ' ὁρμῆς κουνούμενος, σειόμενος. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, δύο αἰθῶν· πρβλ. Διερατής.

*Διπηχυαῖος, αία, ον = τῷ ἑφ. Διοτκ. 4, 10. Σέξτ. ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 8, 459.

Δίπηχυς (πῆχυς). Ὁ δύο πηχῶν.

*Διπλάδιος, ον (διπλοῦς). = Διπλοῦς, Πτκ. ἀντὶ Διπλάσιος. (υυυυ, Ἀντ. Σιδ. 61.)

Διπλάζω, Μ. άσω = Διπλασιάζω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλασιάζω. 2) εἶμαι διπλοῦς. Σοφκλ. Αἴ. 258, ὅθεν

Δίπλαξ, — λακος, ἡ. Πᾶν ὅ, τι συνίστανται ἀπὸ δύο ὄψεις, ἢ στέγας, ἢ πλάκας. Ἰλιάδ. Ψ, 243. πρβλ. Δίπτυχος. 2) Ὡς οὐσιαστ. Διπλοῦς μανδύας, διπλοῦν ἐπανωφόρι. Ἰλιάδ. Γ', 126. Χ, 441. Ὀδυσσ. Τ, 241. Κατ' ἄλλους δὲ φόρεμα ποικίλον καὶ μὲ διαφόρους ζωγραφίας διὰ διπλοῦ διαφόρων χρωμάτων στημονίου γινομένας· καὶ καθόλου = Δίμιτον. β) Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 275. Σανίδες· ἢ δοκοὶ (πατρικὰ) ἢ κάλλιον ζωστῆρες, ἢ ζωνάρια, ἑνὸς πλοίου ἕνα ἐπάνω τοῦ ἄλλου τιθέμενα.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Ἀνσ. 908. »Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασεν,« τὸ πραγματευτάδικον πλοῖον (καΐκι) ἐδιπλασίασε διὰ τὸ κέρδος τὸ κεφάλαιον, ἐδίπλωσε τὸ καπιτάλι, τὸν σερμαγέ· ὅθεν

Διπλασιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ διπλοῦν γίνεσθαι, δίπλωσις.

Διπλασιολογία, ίας, ἡ. Μία Ῥητορικὴ ἔκφρασις παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 365. ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ αὐτὰ δύο φοραῖς.

Διπλάσιος, ία, ιον. Ἰων. Διπλήσιος· καὶ Διπλασίων, ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φοραῖς τόσον μεγαλος, μικρὸς, κ. τ. λ. Διπλάσιον, τό· τὸ διπλοῦν, ἢ διπλῆ τιμή. Μετὰ Γενικῆς δὲ συνταττόμ. ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, εἶναι Συγκριτικόν· ὡς παρ' Ἡρόδ. 6, 57. »Πάντα διπλήσια ἢ τοῖσι ἄλλοισιν.

*Διπλασιόω, Μ. ώσω. Διπλόνω, ποιῶ τι διπλάσιον. Πτκ. Διπλασιόομαι, Γίνομαι διπλάσιος, Θεόδ. 1, 63.

*Διπλασίων, ον. γενικ. ονος = Διπλάσιος.

Διπλασίως, Ἐπίρ. Μὲ διπλάσιον τρόπον.

Διπλασμός, οῦ, ὁ (διπλάζω) = Διπλασιασμός. Εὐστάθ. Ὀδ. Α.

Δίπλεθρος, ον. Ὁ ἔχων δύο πλέθρα βάσος, μάκρος, ἢ πλάτος. Δίπλεθρον, Δύο πλέθρα, (ἑκαστον ἀπὸ ἑκατὸν βήματα).

Διπλῆ, ῆς, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ διπλοῦς). Ἡ δύο φοραῖς περισσότερον ἔχουσα· ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται συγκριτικῶς ἐπομένου τοῦ Ἤ. ὡς Πλάτ. »Διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται·« ἀντὶ τοῦ Διπλασίως μᾶλλον. Καὶ, »Διπλῆ τιμώμενοι« Συνέσ. Ἐπιστ. 98. ὑποτονούμ. »Τιμῆς. 2) Ἀντὶ τοῦ, »Διπλοῦς« τὸ δὲ αὐτάλλ. »Χλαῖνα διπλῆ, Ὅμρ. 3) Παρὰ τοῖς Κριτικοῖς ἕνα σημεῖον σημαῖον τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις, ἢ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸ ἐσφαλμένον τοῦ στίχου, ἢ τὸν μὴ ἀνεκτόν. 4) Καὶ ἓν σημεῖον τοῦ πρώτου τῶν Δραμάτων ἐν τοῖς Θεάτροις καθὼς καὶ τὸ »Μορφωλίκιν, διὰ νὰ δώσῃ προσοχὴν ὁ ὑποκριτὴς εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Δράματος, διὰ τὴν παράστασιν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 253.

Διπληγίς, ίδος, ἡ = Διπλοῖς.

*Διπληΐδιος, η, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ Διπλάδιος, ὅθεν τὸ διπληΐδιον = Διπλοῖς.

Διπληθής, ές, ἡ κατὰ τὸν Παττώβ. Διπληθης, ες (πλήθω). Διπλᾶ γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 553. ἔνθα ἄλλως, Διπλήρης, ὁ, ἡ (κατὰ τὸ διήρης) ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς ἀναγκ.

*Διπλήρης, ες, = Διπλάσιος. Τὸ ηρης εἶναι καταλήξ. Ἰδ. ἀντρ.

*Διπλήσιος, ία, ιον. Ἰωνικ. = Διπλάσιος, Ἡρόδ.

*Διπλοΐάω, Ἐπαναλαμβάνω τι δίς. Πρβλ. Παλιῳδέω.

Διπλοείματος (εἷμα). Μὲ διπλᾶ φορέματα, ἢ ὁ διπλᾶ περιτυλιγμένον ἔχων τὰ ἱμάτιον.

Διπλόη, ης, ἡ. Δίπλωσις, καὶ πᾶν ὅ, τι διπλόνει καὶ περιτυλίγει τι, ἢ συγκολλᾶται μετὰ ἄλλου σώματος, ὅ ἐστὶν ἡ διπλῆ συνάψεις δύο σωμάτων, ψυτικοῦ καὶ ἰσόου, καθὼς π. χ. εἶναι ἐκείνη ἡ τοῦ σιδήρου μετὰ τοῦ χάλυβος (τζιλικίου) τὴν ὁποίαν κάμνουσιν οἱ χαλκεῖς βάνοντες τὸ τζιλίκι εἰς τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς μαχαίρας, ὁπού λαμβάνει ἡ μάχαιρα τὸν αἰθέρα· τζελίκωσις, βουλκώσις· ὅθεν καὶ Διπλοῦσθαι, τὸ τζελικόνειν, βουλκόνειν, ὅ ἐστὶ νοθεύειν, ἢ τὸν σίδηρον, ἢ τὸν χάλυβα. Καθόλου δὲ, Πᾶν διπλωθὲν, διπλᾶς πτύχας ἔχον, καὶ ἡ διπλωματιά. 2) Δηλοῦμένον μέρος σιδήρου, ἢ χάλυβος, ὅθεν πᾶν ἐσφαλμένον, ψεῦδες, σφάλμα, λάθος, ζημία, βλάβη, νενοθευμένον χωρὶς κ. τ. λ. Μεταφορικ. δὲ, Διπλόη, Νόθευσις, ψευδοσύνη, ἀσάφεια, δόλος· ἢ ψευδὴς, ἐπίπλαστος, καὶ νενοθευμένος στίχος. Πλούταρ. Θ. Σ. 291. ὁ ὁποῖος συντάττει μετὰ τοῦ, »Περαγωγὴ καὶ Ἀσαφία·« καὶ ἐν Σ. 296. μετὰ τοῦ »Ἀμφιβολίαν. Παρὰ δὲ Ἀνατόμοις καλεῖται ἐπὶ τῶν ὀστέων »Διπλόη«, ἢ βαθουλότης ἢ μεταξὺ τῆς συγκολλήσεως δύο ὀστέων, ἤτις ὑπὸ τῶν Χειρούργων (Χειρ. Παλαιοὶ, Σ. 93.) »Σήραξ χαύνη«, ἑρμηνεύεται.

Διπλόθριξ, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Πίτυς.

*Διπλοίζω, = Διπλοΐζω, Αἰτιχ. Ἀγμ. 844. Εὐμν. 1017.

Διπλοΐζω, Μ. ίσω = Διπλασιάζω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 844.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ = Διπλῆ. Ἓν φόρεμα τὸ ὁποῖον διπλόνει καὶ περιτυλίγει ὅλον τὸ σῶμα, Ἐπανωφόριον. Συνήθως, Στολὴ τῶν Ῥωσικῶν Φιλοσόφων.

Διπλόος, πλοῦς. Θηλυκ. – πλόη, λῆ. Οὐδ. πλόον, λοῦν. Διπλοῦς, δύο λογιῶν. Ὅμρ. ὅστις μόνον ἐν τῷ »Χλαῖνα διπλῆ« μτχρτ. τὸν κατὰ συναίρεσιν τύπον. Τὸ Ἐπίθ. ἤτο συγκαίως ἐν χρήσει ὡς συγκριτικὸν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Δοτκ. τοῦ Θηλκ. »Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι« δύο φοραῖς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πλάτ. Ἀντὶ τοῦ ἅμφω ἢ δύο παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Ρ. 1094. Ἀντγ. 14, 51, 53. κ. τ. λ. 2) Μτφρκ. ὁ διπλῆν γνώμην ἔχων, ὅ ἐστι, ψεύστης, δόλιος. Ἀντίθ. τῷ Ἁπλοῦς. Ζήτ. ἔτι Ἁπλοῦς, καὶ Δίπλωσις.

*Διπλός, ή, όν. Πτκ. ἀντὶ Διπλόος, ὡς τὸ Ἁπλός, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διπλοσήμαντος, ον (σημαίνω). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225.

Διπλόω, ῶ, Μ. όσω (διπλόος). Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Ζήτ. καὶ Διπλόη· ὅθεν

Διπλωμα, ατος, τό. Πᾶν διπλωμένον καὶ ἰδιαίτερ. Ἓν ἀνοικτὸν γράμμα. Γράμμα ἀδείας εἰς τὸ νὰ περιέλθῃ τινὰς ἀπὸ τόπον εἰς τόπον. (Τεσκερέι, Πασσοπόρτο), καὶ κάθε ἄλλο δηλωτικὸν ἢ βεβαιωτικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον διπλόνεται μόνον, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. 2) Ἓν ἀγγεῖον ἐν ᾧ βρίζει τι, καὶ τὸ ὁποῖον ὂν μακρότερον βάνεται μέσα εἰς ἓν ἄλλο μεγαλήτερον, γεμάτον νερὸν, καὶ ὑποκάτω τοῦτου τοῦ μεγαλητέρου εἶναι ἡ φωτιὰ, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ »Διπλῶν σιεύων,« καὶ, »Διπλοῦς λέβης.«

Διπλωσις, εως, ἡ (διπλόω). Τὸ διπλόνειν, ὅ ἐστὶ διπλοῦν ποιεῖν· καὶ ἡ δίπλωσις, καθὼς εἶναι ἐκείνη τῶν ἐπιστολῶν, φορεμάτων, κ. τ. λ. καὶ ἡ σύνθεσις δύο λέξεων εἰς μίαν. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. γ'. 1. ὅστις καὶ »Διπλᾶ ὀνόματα τὰ αὐτὰ σύνθετα, καλεῖ. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Διπλόη.

Δίπνους, ον (πνοή). Ὁ ἔχων δύο τρύπας διὰ νὰ ἐκβαίνῃ ὁ ἀὴρ (ἀήρ). Ὁ δύο πνοὰς (φυσήματα) ἔχων.

Διπόδης, ες· καὶ διποδικὸς, αία, αῖον (πούς). Ὁ ἔχων δύο ποδῶν βάσος, μάκρος, ἢ πλάτος.

Διποδία, ίας, ἡ (δίπους). Εἶδος Λακων. χοροῦ. Ζήτει τὸ ἀκόλουθ. 2) τὸ μετρικὸν καὶ ἀναγινώσκεται τοὺς στίχους κατὰ δύο πόδας.

Διποδιάζω, Χορεύω λακωνικῶς, Ἀριστοφ. Ἀνσ. 1245. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ οὕτω χορεύειν, »Διποδίαν, καὶ »Διποδισμόν, καλεῖ· βέλτιον ὅμως »Διποδιασμὸν« ἀναγνωστέον. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. Δ. 101.

Διποδικὸς. = διπόδης.

*Διποδισμός, ὁ = Διποδία, 1.

*Διπολεῖς, ίδος, ἡ. Ἐκ δύο πόλεως, Μαθήμ.

*Διπόλια, τὰ, καὶ διπολιώδης, ες, ἀντὶ Διπόλιος, Διπολιώδης. Ἀριστοφ. Νεφ.

Δίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο πόλεων. Στραβ. ΙΔ'. Σ. 980. καὶ ὁ ἔχων διὰ πατρίδα δύο πόλεις.

*Διπολίτης, ου, ὁ. Ὁστις ἐστὶ δύο πόλεων πολίτης. Μαιεύ.

Δίπολος, ον (πόλος). Ὁ δύο ψοφεῖς γυριζόμενος, ὀργωμένος μὲ τὸ ἄροτρον. 2) = διπλοῦς. Αἰσχύλ.

Δίπορος, ον (πόρος). Ὁ ἔχων δύο δρόμους, ὁδοὺς, περάσματα. Καὶ ὁ ἔχων δύο πόρους, τρύπας. Περὶ Εὐριπ. Τρωαδ. 1097. »Δίπορος κορυφὰ Ἰσθμίου«, ἀντὶ Διϊσθμίου.

Δίποτᾰμος, ον (ποταμός). Ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν κείμενος, ὁ ἔχων δύο ποταμοὺς ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. Εὐριπ. Ἰκέτ. 621. ὡς καὶ τὸ Δισάλασσος.

Δίπους, οδος, ὁ, ἡ. Ὁ δύο πόδας ἔχων, μὲ δύο ποδάρια. 2) ὁ ἄνθρωπος. Εἶδος ποντικῶν τῆς Λιβύης. Ἡρόδ. 4, 192.

Δίπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ δύο πρόσωπα ἔχων (λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων). Μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πανοῦργος, ὕπουλος, ψεύστης, ἀπατεών.

Δίπροσωπία, ας, ἡ. Τὸ ἔχειν δύο πρόσωπα· καὶ Μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπάτη, δολιότης.

Δίπρῡμνος, ον (πρύμνα). = Ἀμφίπρυμνος, Ἀλέξ. ἐ. σ. 204. Καί

Δίπρωρος, ον (πρῴρα). Παρ' Ἀθην. Σ. 204. »Δίπρωρος ἡ δίπρυμνος ναῦς«, λέγεται ἕνα πλοῖον (κάτι) τὸ ὁποῖον ἔχει διπλῆν τὴν πρύμναν, καὶ πρῴραν (πλώρη), ὁ ἐστὶν, εἶναι τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον, ὥστε δύναται νὰ βαλθῇ τιμόνι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ εἰς χειρὸν χρείας νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ἓν μέρος ἀντὶ τοῦ ἄλλου, ἡ πρῴραθηλ. δια πρύμναν, καὶ ἡ πρύμνα διὰ πρῴραν. Πρβλ. καὶ Ἀμφίπρωρος.

*Δίπτερος, ον (πτερόν). Ὁ δύο πτέρυγας ἔχων. 2) ὁ δίπτερος μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ναός, λέγεται ὁ ναὸς, οὗτινος τὸ ἐμβαδὸν περικυκλωμένουσι μὲ διπλῆν σειρὰν στύλων. Βιτρβ. γ. 10.

*Διπτέρυγος, ον (πτέρυξ). = Δίπτερος.

*Διπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ = Δίπτερος.

*Δίπτυξ, υχος, ὁ, ἡ = Δίπτυχος.

*Διπτυχής, ές = Δίπτυχος.

*Δίπτυχος, ον (πτύσσω). Διπλῶς ἢ εἰς δύο ἐπτυγμένος, διπλωμένος »Δώπηκα«, Ὀδ. Ν, 224. = Δίπλακα (Ἰλ. Γ, 126) διπλῆν, μεταξὺν διπλοΐδα, ὥστε διπλῆ χρῆσιν· ὄζειν οὐδετέρ. Πλησιέντα. ἀντὶ Ἐπιρ. ἐν Ἰλ. Α, 641. »Δίπτυχα ποιήσαντες« διπλώσαντες τὴν κώπην, ἢ τὸν ἐπίλοιπον. Ζ. ἐν τῷ Μηρίον. Παρὰ Τρῳκ. = Διπτοὺς, διπλοῦς. Παρὰ δὲ Ἐκκλησιάζ. ἡ ἱερὰ βέλτος, ἤτοι ὁ καταλογος τῶν τε ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων ἀρχιερέων, ἐν τὰ ὀνόματα μνημονεύονται παρρησίᾳ ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις.

Δίπτω, Βλάπτω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Δίψαι, βλάψαι, καὶ Δίβιον, βλαπτικὸν. Ζητ. Διρδάν.

Δίπυλος, ον (πύλη). Ὁ ἔχων δύο πύλας, θύρας, ἢ εἰσόδους. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 952. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἔτι αἱ »Θριάσιαι πύλαι«, τὸ Δίπυλον. Πλουτ. εἰς Περικλ. 30. καὶ εἰς Σύλλ. 14. »Τὸν ἐντὸς τοῦ Διπύλου Κεραμεικὸν« καὶ ἀλλαχοῦ. Τόμ. Ζ. Σ. 276. »Τὸ τοῦ Ἰάνου Δίπυλον· τὸ τέμενος (ὁ βωμὸς, ναὸς) τοῦ Ἰάνου, τὸ δύο πύλας, ἢ εἰσόδους, ἔχον.

Δεπύρηνος, ον (πυρήν). Ὁ ἔχων δύο κέντρους, (κουκουτσία).

Διπύρηνον, τό. Οὐσιαστ. Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον (μάλη, Sonde) διεύθετζουσι τὰς πληγὰς, ἔχον εἰς τὰς δύο ἄκρας ἕνα κομπάκι.

Διπυρίτης, ου, ὁ, ὑπνμ. ἄρτος (πῦρ). Ψωμὶ δύο φορᾶς ψημένον, Παξιμάδι παρ' Ἱπποκρ. Σ. 540.

*Δίπυρος, ον (πῦρ). Μὲ διπλῆν φλόγα, δύο φορᾶς ἐμβληθεὶς εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν ὁ δίπυρος = τῷ πρημ. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Βάτρχ. 1361. »Δίπυροι λαμπάδες«. Διπλαῖς λαμπάσι, δηλ. μὲ δύο φυτίλια ἀναμμένα.

Δίραβδος, ον. Ὁ ἔχων δύο ῥάβδους, γραμμὰς, ἀρχὰς, λωρίδας, βέργας, κ. τ. λ. Ἀθήν. Σ. 508. (30)

*Δίρμοι, οἱ. Φθεῖρες, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 868. ἐκ Παυσανίου.

Διῤῥυθμος, ον (ῥυθμός). Ὁ συνισταμένος ἐκ δύο ῥυθμῶν. Σχολ. Ἀριστοφ.

*Διῤῥυμία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ συγκεῖσθαι ἐκ δύο ῥυμῶν. Αἰσχύλ. λείφ. 346. ἐκ τοῦ

Δίῤῥυμος, ον (ῥυμός). Ὁ δύο ῥυμοὺς ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρτ. 45.

Δίς, Ἐπίῤῥ. Δύο φορᾶς, διπλᾶ »Δὶς τόσσον« δύο φορᾶς τόσον, Ὀδ. Ι, 391. 2) καὶ = δίχα, χωριστά, ἐξ ἡμισείας. Ὅταν δὲ συντίθηται μετὰ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων λέξεων σημαίνων πάντοτε, »Δύο φορᾶς, διπλάσιον« τότε ἀπιβάλλει τὸ Σ. καὶ γράφεται Δι. ἀλλὰ καὶ μένει ἐνίοτε τὸ Σ ὅταν ἕπηται πάλιν Σ, ἢ Θ, Τ, Μ, Π, καὶ Χ. (Παράγτ. δὲ ἐκ τοῦ Δύο, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Δυΐς, Buttm. gr. Gr. 16. Σημ. 2. καὶ Lexilg. 2. p. 264. ἔσαν δίστοὶ, διπλόοι, οἶκα).

*Δίς, ἀχώριστος ληκτικὴ συλλαβὴ, κίνησιν εἰς τόπον σημαίνουσα ὡς καὶ τὸ Δε προστιθεμένη, εἰς ὀλίγας ὅμως λέξεις, ὡς ἐν ταῖς Ἀλλυδὶς, εἰκαδὶς, χαμαδίς.

Δίς, Διός, ὁ· ὁ Ζεύς. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀντὶ τοῦ Δίς, εἶναι ἐν χρήσει τὸ Ζεύς, ἢ Γενικ. Διός. Οἱ Κρῆτες ἔλεγον Θιός· οἱ Λάκωνες Σιός· ὅθεν Σεύς, Ζεύς, καὶ Θεὸς, τὸ αὐτὸ κατὰ διάλεκτον. Τὴν κατὰ συγκόπ. Δοτικ. Δῖ ἔχει ὁ Πινδ. Νμ. 1, 111. πρβλ. Boeckh. Inscr. 1. p. 55. n. 16. Wullner de cycl. epic. p. 61.

Δισᾰλής, ὁ, καὶ τὸ -ές· καὶ Δισαλία. Ζήτει ἐν Δείσα.

Δισάρπαγος, ον (ἁρπάζω). Ὁ δύο φορᾶς ἁρπαγμένος. Λυκόφρ. 613.

*Δισέβδομος, ον (ἑβδομάς). Ὁ δύο ἑβδομάδων, δύο ἑβδομάδας ἔχων. Τμωλ.

Δισαγγόνη, ης, ἡ (δὶς, ἔγγονη). Ἡ τῆς ἐγγόνης ἐγγόνη. = Διτέγγονος, ἡ.

Δισέγγονος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ ἐγγόνου υἱὸς, ὁ τέταρτος ἀπὸ μιᾶς γενεᾶς· ὡς, π. χ. Πατὴρ, α'. υἱὸς αὐτοῦ, β'. ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦτου λέγεται ἔγγονος τοῦ πατρὸς, γ'. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ, διτέγγονος, δ'. Ατιερορ.

Δίσεκτος, ον (ἕκτος). Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν δίτεκτον (Bis sextus, Βίσεκτος) χρόνον, τὴν μετροῦσι διπλῆν.

Δισεξᾰδέλφη, ἡ. Δευτέρα ἐξαδέλφη.

Δισεξᾰδελφος, ου, ὁ. Δεύτερος ἐξάδελφος, ὁ ἐστι, ὁ ἕκτος βαθμὸς μιᾶς συγγενείας ἐξ ἀδελφῶν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 359.

Δίσευνος, ον (εὐνή). Ὁ ἔχων δύο εὐνάς, συζύγους, ὅ ἐστι γυναῖκας. Δοτιαδ. Ἀρ. 2.

Δίσεφος, ον (ἕφος). Ὁ δύο φορᾶς βρεγμένος, ψημένος, μαγειρευμένος.

Δίσηβος, ον (ἥβη). Καὶ Δωρικ. Δίσαβος. Ὁ δύο φορᾶς νέος. Δοτικὸ. Ἀρ. 2.

*Δισημερεύω, Μ. εὐτω. Δύο ἡμερῶν εἰμὶ, δύο ἡμέρας ἔχω. Τμωλ.

Δίσημος, ον (σῆμα). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Εὐστάθ.

Δισσαγής, ές (σαγεύω). Ὁ δύο φορᾶς ἀποσαγεὶς, Ὅμηρ. Ὀδ. Μ, 22.

Δισκάλαμος, ον (κάλαμος). Ὁ διπλοῦς καλάμους ἔχων. Συν. Σ. 167.

*Δίσκευμα, τό (δισκεύω). Τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκεύω, ὡς, ὁ. Ἐν ἀστεροειδεῖ μετέωρον φαινόμενον, παρόμοιον μὲ τὸν δίσκον. Πλίν. Β'. 25.

*Δισκευτής, οῦ. Ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 243. ἐκ τοῦ

*Δισκεύω, καὶ

Δισκέω. Ῥίπτω τὸν δίσκον. Ζήτ. Δίτκος. Ὀδ. Θ. 188. »Ἐδίσκευον ἀλλήλοισιν· ἀντὶ »Διεδίσκευον· ἔῤῥιπτον ἀναμεταξύτων τὸν δίσκον, ἀμιλλῶντο δηλ. εἰς τὸ τοῦ δίσκου ῥίψιμον· καὶ Γενικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ῥίπτω, ἐκ τοῦ Δίσκος. Τὸ δισκεύω δὲν τὸ μτχρζτ. ὁ Ὅμρ. ἀλλ' εἰς τοὺς λγγρφ. ἐξ ἐναντίας εἶναι ὁ ἐπιρατέστερος τύπος. ὅθεν

Δίσκημα, ατος, τό. Τὸ ὡς Δίσκος ἐῤῥιμμένον. Εὐριπ. Τρωαδ. 1119. »Ὃν (Ἀστυάνακτα), πύργων δίσκημα πικρὸν, Δαναοὶ κτείνοντες ἔχουσιν.

Δίσκηπτρος, ον. Ὁ δύο σκῆπτρα, ἤτοι βασίλεια ἔχων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 43. = Δίζυγος.

Δίσκιος, ον (ἰσκίος). Ὁ διπλοῦν τὸν ἴσκιον ἔχων, ἢ ἀντὶ τοῦ »Ἀμφίσκιος· ἀμφίβ.

*Δισκοβολέω, (δισκοβόλος). Ῥίπτω τὸν δίσκον.

Δισκοβολία, ας, ἡ. Τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον. ἐκ τοῦ

Δισκοβόλος, ον (βάλλω). Ὁποιος ῥίπτει τὸν δίσκον.

*Δισκοειδής, ές (εἶδος). Ὁ δίσκου εἶδος ἔχων. Στοβ. καὶ Ἀέτ. σ. 123. 18. Διογ. Ἀρτ. 8, 77.

*Δισκοκάλυμμα, τό. Τὸ τοῦ δίσκου ἢ τοῦ δισκαρίου κάλυμμα, Ἀθανάτ.

*Δισκοποτήριον, τό. Ὁ δίσκος καὶ τὸ ποτήριον. Νικήτ. Χρ.

Δισκόραξ, ακος, ὁ. Παρὰ Λουκιαν. Ψευδ. 30. καλεῖται »Τισίας ὁ δισκόραξ«, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Τισίας ἀπατήσας τὸν διδάσκαλον του Κόρακα, ἀνεψάνη αὐτὸς δισκοῦς Κόραξ, ὁ ἐστὶ κλέπτης καὶ ἅρπαξ.

Δίσκος, ου, ὁ (δικεῖν). Ἦτον οὗτος ἓν στρογγυλὸν ἐπίπεδον, ἐκ πέτρας, ἢ ἐκ μολίβδου, τὸ ὁποῖον γυμναζόμενοι οἱ παῖδες τῶν Παλαιῶν καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν ἔῤῥιπτον μακρὰν, ὑψηλὰ, ἢ εἰς τινα σκοπὸν (νυτσίν). Ταύτην δὲ τὴν γύμνατιν ἀναφέρει ἤδη ὁ Ὅμρ. Ἰλ. ἔξρτ. Ὀδ. Θ, 186. καὶ ἑξῆς. Ὁ δίσκος ὅττις καὶ σόλος ἐλέγετο ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ πέτραν, Ὀδ. Θ, 190. Πίνδ. Ἴσθμ. 1, 34. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπὸ χάλυβα, σίδηρον, μολύβι ἢ ξύλον. Εἰς τὴν μέσην ἦτον εἰς τρύπαν ἓν στηλιάρι, καὶ συχνότερα δερμάτινον λωρί, πιθανῶς διὰ νὰ πιάνουν ἀπ' αὐτοῦ τὸν δίσκον καὶ νὰ τὸν τεινάσσουν. Οὕτω ῥίπτουσι τὴν πέτραν οἱ ὀρεινοὶ κάτοικοι τοῦ Appenzell τῆς Ἑλβετίας. Ἀλλ' μήπως εἶναι αἱ παρ' ἡμῖν Ἀμάδες, σημάδες, ἢ ὁμάδες τὸ δίτεκμα τῶν παλαιῶν, ἢ τοὐλάχιστον λείψανόν τι τοῦ παιγνιδίου ἐκείνου; — »Δίσκω προφερέστατος ὁ ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον, Ὀδ. Θ, 129. Πλοῦτ. »Οἱ δίσκοι« ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο ἐν τῷ διτκεύειν. 2) Ὅθεν καὶ τὸ πινάκι, ἁπλόϊκα, σαχάνι, πιάτο, καὶ ταλέρι, καὶ πᾶν ἄλλο τι τοιοῦτον σχῆμα ἔχον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια »Δίσκους« λέγει. Ἔτι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, καὶ ὁ στρογγυλὸς καθρέπτης. Ἐκ τοῦ δίκω, τὸ Ῥίπτω. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν Σόλος.

Δίσκουρα, τά (οὐρα). Τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον διανύει ὁ ῥιπτόμενος δίσκος, το μῆκος ἕως ὅ, του αὐτὸς ῥίπτεται, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 523. »Ἓξ δίσκουρα λέλειπται ἐμεῖναι ὀπίσω τόσον διάστημα, ἐφ' ὅσον δύναται τις νὰ ῥίψῃ τὸν δίσκον· τὸ δὲ ἀγαλελυμένον »Δίσκου οὖρα« Ἰλιάδ. Ψ, 431. Πρβλ. Ἐπίουρα.

Δισκοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τοὺς δίσκους.

Δισμύριοι, αι, α. Πληθυντ. Εἴκοσι χιλιάδες, 20,000. τίθεται δὲ καὶ ὁ ἀντὶς ἀριθμὸς ἐν ληλικῷ γένει ἀντὶ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀρσενικοῦ, εἰς παρὰ Λουκιαν. »Ἵππας δισμυρίαν«, ἀντὶ τοῦ, »Ἱππεῖς δισμυρίους«. (– – ∪ –)

Δίσπαππος, ὁ. Ὁ προπάππος, ὁ Πάππος τοῦ πατρός μου. Alanus, Lat.

Δισπιθαμαῖος, αία, αῖον· καὶ

*Δισπίθαμος, ον (σπιθαμή). Ὁ δύο σπιθαμῶν ὤν. Δύο πιθαμῆς.

Δισπόνδειος, ον. Ὁ διπλοῦς σπονδεῖος.

*Δισπορέω. Δὶς σπείρω, Στράβ. 16. σ. 390. Κοραῆς.

Δισσάκις, Παρὰ δὲ Ποιητ. καὶ Δισσάκι, (δισσός). Δύο φοραῖς, διπλᾶ.

Δισσάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ διπλῶς ἐξουσιάζων. Σοφοκλ. Αἰ. 389. »Τοὺς δισσάρχας βασιλεῖς«, ἀντὶ »Δισσοὺς ἄρχοντας βασιλεῖς«.

*Δισσαχῆ, Ἐπίρ. (δισσός). Εἰς δύο τόπους, εἰς δύο μέρη.

Δισσεύω, Μ. εύσω (δισσός). Εἶμαι διπλοῦς. Εὐστάθ.

*Δισσογλωττία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας. ἐκ τοῦ

*Δισσόγλωττος, ον (γλῶττα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. Δίγλωσσος.

*Δισσογονέω, (ΓΕΝΩ) Διπλᾶ ἢ δύο φοραῖς γεννῶ.

*Δισσογραφεῖται, (γράφω). Ἀναγινώσκεται, γράφεται κατὰ δύο τρόπους· ὅθεν τὸ δισσογραφούμενον, Ἡ λέξις, ἡ τὸ χωρίον τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν γραφαὶ καὶ ἀναγνώσεις. ὅθεν.

*Δισσογραφία, ἡ. Δύο εἰδῶν ἀνάγνωσις ἢ γραφὴ χωρίου τινός.

Δισσολογέω, ῶ (λέγω). Λέγω, ὁμιλῶ κατὰ διπλοῦν τρόπον. Λέγω μίαν λέξιν ἢ τὴν σχηματίζω δύο λογιῶν ἢ μὲ διπλὴν σημασίαν. 2) ξαναλέγω, λέγω τὸ ἴδιον δύο φοραῖς, διπλόνω τὸν λόγον. ὅθεν

Δισσολογία, ίας, ἡ. Τὸ λέγειν τὸ αὐτὸ δύο φοραῖς, τὸ διπλόνειν τὸν λόγον. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 79. Στίχ. 10. Διπλῆ προφορὰ ἢ σχηματισμὸς μιᾶς λέξεως.

Δισσολόγιστος, ον. Πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ προφέρεται κατὰ διπλοῦν τρόπον, Γαλην. Ὑπόμν. κατ' Ἱππ. ἀμφίβ.

Δισσοποιός, ός, ὁ διπλοῦν τι ποιῶν, ἢ ὁ δύο λογιῶν ποιωντι. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 646.

Δισσός, σσή, σσόν, καὶ Ἀττκ. Διττός, ττή, ττόν. (δίς). Διπλοῦς, διπλός. Ἀλλὰ καὶ = ἄμφω, ἤ, ὅμ. Πτκ. καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Τργκ. ἐπίρ. Δισσῶς, ὅπερ ἰδέ.

*Δισσοτόκος, ον (τίκτω) Δύο φοραῖς ἢ δίδυμα γεννῶν. Ἀλλὰ 2) πλέττ. κατὰ μεταβολὴν τοῦ τόνου δισσότοκος, ον. Δύο φοραῖς γεννηθείς

*Δισσοφυής, ές. Ἔχων διπλὴν φύσιν, ἢ διπλᾶ σώματα. Νόνν. 14, 390.

Δισσῶς, καὶ Διττῶς, Ἐπίρ. Δύο λογιῶν, διπλᾶ, μὲ διπλοῦν τρόπον.

*Δισσυλλαβέω, (δισσύλλαβος) Τὸ ἔχειν ἢ σύγκεισθαι ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλαβία, ίας, ἡ. Τὸ συνίστασθαι ἀπὸ δύο συλλαβάς.

Δισσύλλαβος, ον, (συλλαβή). Ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, ἤτοι ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλάβως, Ἐπίρ. Μὲ δύο συλλαβάς.

Δισσυμφωνέω, Εἶμαι δισσύμφωνος. Προφέρομαι, ἢ γράφομαι μὲ δύο Σύμφωνα. ἐκ τοῦ

Δισσύμφωνος, ον. Ὁ διὰ δύο συμφώνων προφερόμενος, ἢ γραφόμενος.

Δισταγμός, οῦ. ὁ. (διστάζω). Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. Πλούτ.

Διστάδιος, ον, (στάδιον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ ὢν δύο στάδια μάκρους, ὅ ἐστιν ἀπὸ διακόσια πεντήκοντα, 250. βήματα.

Διστάζω, Μ. άσω. (δίς). Ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀβεβαιότητα, καὶ ἀμφιβολίαν, στοχάζομαι περίττως κατὰ δύο τρόπους εἰς τὸ ναὶ καὶ ὄχι μετὰ φόβου καὶ δειλίας. Διόδ. Σικελ. Ζήτ. Δοάζω. ὅθεν

Δισταακτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς δισταγμόν· καὶ ὁ ἐπὶ ἀμφιβόλων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων ἐν χρήσει ὤν. Ἀμφιβολίαν σημαίνων, ὡς, »Διστακτικὸν Ἐπίρρημα«.

Δίστασις, εως, ἡ. (στάσις). Ὁ ἔχων διπλοῦν βάρος (κατὰ τὸ ζύγι) ἢ τιμήν. διπλοῦς κατὰ τὴν τιμήν. Πλάτ. Ἱππαρχ. Σ. 268.

Δίστασις, εως, ἡ. (διστάζω). Τὸ διστάζειν. Ἀμφιβολία.

Διστατικός, κή, κόν. Ἐψαλμ. ἀνάγν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 148.

Δίστεφης, ές, (στέπτω). Ὁ δύω φοραῖς στεφανωθείς.

Διστεγία, ίας, ἡ. Σπῆτι μὲ δύο πατώματα. Πολυδ. 4. 129.

Δίστεγος, ον, (στέγη). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα. Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1062.

Διστιχίασις, εως, ἡ. (διστιχιάω). Παρὰ Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 4. Πάθος τι, ὅταν φυτρώσωσι παρὰ φύσιν τρίχες ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῶν ὀφρυδίων, καὶ ἐμποδίζωσι τὴν ὅρασιν.

Διστιχιάω, ῶ. (δίς, στίχος). Πάσχω ἀπὸ διστιχίασιν.

Δίστιχος, ον, (στίχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο στίχους. »Τὸ δίστιχον«. Εἰς ἑξάμετρος καὶ εἰς πεντάμετρος.

Διστοιχία, ίας, ἡ. Μία διπλὴ ἁράδα. ἐκ τοῦ

Δίστοιχος, ον, (στοῖχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ἢ διπλᾶς σειρᾶς, ἢ ὁ ὢν εἰς δύο σειράς.

Δίστοκος, ον. (τίκτω). Ὅποιος ἐγέννησε δύο φοραῖς, ὁ δύο φοραῖς γεννῶν.

Δίστολος, ον, (στέλλω). Διπλόε, δύο μέρων, ζευγαρωτά· ὡς καὶ »Μονόστολοι«, μονοί, μόνες. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1055. »Δίστολοι ἀδελφαί«, δύο καὶ μόνον ἀδελφαί.

Δισττομέω, ῶ. Ὁμιλῶ μὲ δύο στόματα, ἤτοι ὁμιλῶ δύο γλώσσας (διαλέκτους), παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 986. »Δισττομέων«, ἐψαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ »Δυνηττομέων«, (ἐκ τοῦ Δυνήστομος), ὅ ἐστι Βλασφημέω.

Δίστομος, ον, (στόμα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. 2) Ὁ ἔχων δύο στόματα, ἢ τρύπας. »Πέτρα« Σοφοκλ. Φιλοκτ. 16. 3) καὶ τὸ σπαθὶ τὸ κόπτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίστομον λέγει. Εὐριπ. 4) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90. »Δίστομοι ὁδοί«, ἁρμοὶ διπλοῖ, εἰ ὁποῖοι συνέρχονται εἰς τὴν ἄκραν εἰς ἕνα. Τὸ σταυροδρόμι

Δισύλλαβος, Δισυλλαβία, καὶ Δισυλλάβως. Ζήτ. Δισσύλλαβος, κ. τ. λ.

Δισχιδής, ές, (σχίζω). Σχισμένος εἰς δύο, διῃρημένος. Ἀριστοτ. ὅθεν

Δισχιδόν, Ἐπίρ. Σχισμένως εἰς δύο.

*Δισχίλιοι, αι, α. Δύο χιλιάδες. Ὁ δὲ ἑνικ. δισχίλιος, ία, ον, εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὅταν διὰ τοῦ ἑνὸς φανερώνται πληθυντικόν, ὡς »Δισχίλια ἵππους« Ἀττκ. ἀντὶ 2000 ἱππεῖς. (—υ—)

Δίσχοινος, ον, (σχοῖνος). Ὁ ἔχων δύο σχοίνων μάκρος· ὅ ἐστιν ἑξήκοντα σταδίων. Στράβ. ΙΒ'. Σ. 836.

Δίσχωλος, ον, (χωλός. Ὁ χωλὸς (κουτσὸς) καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος, ον. (σῶμα). Διόδ. Σικ. καὶ

*Δίσωμος, ον. Ὁ ἔχων δύο ἢ δύο λογιῶν σώματα, κορμία.

*Δισωτήριον, τό· κατὰ συνίλφ. ἀντὶ τοῦ Διΐσωτήριον. Οὕτως ὠνομάζετο ἐν Ἀθήναις ὁ ἐν ἀκροπόλει ναὸς τοῦ σωτῆρος Διός, Bekk. Anecd. 1. p. 91. καὶ Κοραῆς ἐν Λυκούργ. κατὰ Λεωκτρ. σ. 48. Ἡ λέξις ἐμορφώθη κατὰ τὸ Διπόλια.

Διτάλαντος, ον, (τάλαντον) Ὁ ζυγιάζων δύο τάλαντα, ἢ ὁ δύο τάλαντα ἀξίζων. Ζήτ. Τάλαντον.

Διτοκέω, ῶ. Γεννῶ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶ. Ἐκ τοῦ

Δίτοκος, ον, (τίκτω). Ὁ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶν.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 286. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 748.

Δίτονος, ον, (τόνος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο τόνους. Παρὰ τοῖς Παλ. Μουσ. ἐλέγετο μία διαφωνία, ἥτις παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις τὰ νῦν, »Μείζων διὰ τριῶν« λέγεται.

Διτορμία, ίας, ἡ. (τόρμος). Λέγεται τὸ πελέκημα τῆς ἄκρας ἑνὸς ξύλου, διὰ νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὴν σχισμάδαν ἑνὸς ἄλλου, καὶ »Διτορμίω, τὰ ἔχειν οὕτω διπλᾶ τὰ ξύλα πρὸς συνάφειαν. Ἥρων, Παλ. Μαθ. σ. 65. κ. 131. Ἰδ. Τόρμη.

Διτρόχαιος, ον. Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο Τροχαίων. Γραμμ.

Διτρόχιον, τό. Μαθημ. Παλ. Σ. 113. »Διτρόχια· ἔνθα ἐπακολουθεῖ »Διστρόχια« ὅπερ ἐπιδιορθοῦσι τινες »Διτρόχια«, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐν τισι χειρογράφοις ὀρθοτέρως δύο τρύχια, ἀναγινώσκ. ἀντὶ, δύο τροχούς.

Διττάχου, Ἐπίρ. (διττός) Εἰς δύο μέρη, εἰς δύο τόπους.

Διττάχως, Ἐπίρ. = Διχῶς. Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία, ίας, ἡ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἢ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας.

Διττόγλωττος, ον, (γλῶττα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας, καὶ »Διττόγλωττος παίδευσις«, ἡ παιδεία καὶ ἡ σπουδὴ δύο γλωσσῶν.

Διττογονέω, ῶ. = Διτοκέω.

Διττογραφεῖται, καὶ Διττογραφούμενον, καλεῖται παρὰ τοῖς Κριτικοῖς μία Λέξις ἥτις γράφεται διαφόρως, κατὰ τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις.

Διττολογέω, ῶ. Ζήτ. Δισσολογέω.

Διττός. Ζήτ. Δισσός.

Δίτυλος, ον, (τύλος). Ὁ ἔχων δύο τύλους. Διόδ. Σικ.

Διυγιαίνω. Διόλου ὑγιαίνω, μένω πάντοτε ἢ δι' ὅλου ὑγιής. Ἰαμβλ. Πυθ. §. 102.

Διϋγραίνω. Κατὰ πολλὰ καὶ ἀκριβῶς ὑγραίνω. Ἱπποκρ.

Δίϋγρος, ον, (ὑγρὸς) Ὁ κατὰ πολλὰ ὑγρός ὤν, καὶ ὁ καταπεπισμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Δίϋδρος, ον, (ὕδωρ) Κάθυγρος, ἀπεραπμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Ἱπποκρ. περὶ τῆς Τεροποσίας, »Ἡδὺ γαστὴρ δίϋδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτήρ«. Περὶ ταύτης τῆς περιόδου ἀναφέρονται αἱ Γλῶσσαι παρὰ τῷ Γαληνῷ. »Διαιθρεῖ«, (ἔνθα νῦν »Διιέρει« ἀναγιν.), »Διαφανήσι«, καὶ ἀκολούθως »Διΐδρος, νοτερὰ καὶ διϊδρουσα«, καὶ αἱ παρ' Ἡσυχ. »Διαιθρον, διαφανές, καθαρόν, διύγρωνι· καὶ »Διαίτρον, δίοπτρον, διαφανέσ.· ὅθεν ἐκ τῆς συνεχείας τούτων τῶν ἑρμηνειῶν, συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐξαπλώσεως τοῦ ὕδατος γίνεται διαφανές.

Διυλάζω, Μ. άσω (ὕλη) Διὰ τῆς ὕλης ἐξαπλώνω. ἢ Διϋλάζομαι, »Τὰ τῶν αἰτιῶν γένη διυλασμένα. Πλατ. εἰς Τίμ. τὰ αἴτια, (αἱ ἀρχαί, αἱ πρῶται αἰτίαι, τὰ στοιχεῖα) ὄντα συνδεδεμένα μὲ τὴν ὕλην ἐξαπλόνονται ἐν αὐτῇ. Ἢ τὰ τῶν αἰτιῶν γένη δύναμιν ὕλης παρεσκευασμένης λαμβάνοντα. Οὕτως ἑρμ. ὁ Ficinus.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω, σακκελλίζω, καὶ ἐπόμενος, διὰ ταύτης τῆς ἐξεργασίας ποιῶ τι καθαρόν, ξεκαθαρίζω, ξεβωλόνω, »Διυλίζειν τὰς βίναιν, παστρεύειν τὴν μύτην, ἐκβάλλειν τὴν μύξαν, ξεμυξίζεσθαι, ὅθεν

Διύλισις, εως, ἡ. Τὸ παστρεύειν, ξεβαλώνειν, καὶ ξεκαθαρίζειν τι διὰ τῆς στραγγίσεως. Καὶ τὸ Σεμυξίζεσθαι.

* Διυλισμός, ὁ = τῷ πρηγμ.

Διυλιστήρ, ῆρος, ὁ. Στραγγιστήριον, τζαντίλλα, πανίον ἢ ἄλλο τι δι' οὗ στραγγίζομέν τι.

* Διύλιστός, ἡ, ὀν. Στραγγισμένος, Γαλην. σ. 542. Β.

Διυπνίζω, Μ ἰσω. (Ὕπνος). Ἐξυπνῶ. Λουκιαν. Ὀνοπ. καὶ Ἀναλεκτ. 3 (2), Σ. 436.

Διυφαίνω, Μ. ῦνῶ. Ὑφαίνω διόλου, παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. 853. «Ἃ διύφηνεν, ἐτρώλη. βέλτιον τό, «Ἃ δὴ ὕφηνεν».

* Διΰφη, ἡ. Ὕφασμα, καταπέτασμα.

Διφαλαγχάρχης, ὁ. (ἄρχω) Ὁ πρῶτος, καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας. ὅθεν

Διφαλαγγαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, (ὀφφίκιον) τοῦ διφαλαγγάρχου.

* Διφαλάγγαρχος, ὁ = Διφαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, ίας, ἡ. (φάλαγξ). Διπλὴ φάλαγξ.

Διφασία, ίας. ἡ. (φάω, φημί). = Διλογία, διπλὴ σημασία ἑνὸς λόγου. Ἡσύχιος.

Διφάσιος, ία, ιον. Διπλοῦς, δύο λογιῶν, ἀντὶ Διπλάσιος, μάλιστ. παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἵτινες τὸ μ τρέπουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ δύο, Ἡρόδοτ. ὡς καὶ τὸ, Τριφάσιος, τριπλοῦς, τριῶν λογιῶν.

Διφάτος, ον. (φάω, φημί). Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Διφάσιος. Καὶ ἀντὶ τοῦ, «Διττῶς λεγόμενον».

Διφάω, Μ. διφήσω. Ἐρευνῶ, γυρεύω, ἰχνηλατῶ καὶ εὑρωτιῶ, ἐξακολουθῶντας τὰ ἴχνη του, καθὼς π. χ. κάμνουν οἱ σκύλοι ὅταν ζητῶσι τὰ ἴχνη τινος ζώου. Ἐξετάζω παρὰ πάρα. Ἡσιόδ. Ἔργ. 374. ἐπὶ τοῦ κολυμβητοῦ, ὅστις ζητεῖ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ὀστρύδια». Ἰλιάδ. Π, 747. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ Δίω, Δίζημαι, Διφάω. Καὶ

Διφέω, = Διφάω, Κριναγ.

* Διφή, ἡ (διφάω) Τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν.

Διφήτωρ, ορος, ὁ. Ὅποιος ἐρευνᾷ, ζητεῖ, γυρεύει τι ἀκριβῶς καὶ ἐπιτυμητικῶς, ἰχνηλάτης, καὶ ὁ κολυμβητής, ὁ βυθιζόμενος ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰς ζήτησιν τινός.

Διφθέρα, ας, ἡ. (δέφω). Τὸ γδαρμένον καὶ ἡτοιμασμένον (ἀργασμένον) δέρμα τοῦ ζώου, ὁρᾶ, προβιά, τομάρι (πετζί). Παρ' Ἡροδότ. λέγεται ἡ μεμβράνα, (περγαμένο) ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγραφον οἱ παλαιοὶ πρὶν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χαρτίου. (Ζήτ. περὶ ταύτης τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γαζῆ, Προλεγ.) καὶ ἐν γένει Πᾶν ὅ,τι πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου ἐχρησίμευεν ἀντὶ χάρτου. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Ρητσίας τὰ ἀρχαῖα ἀρχίβια τῶν Περσῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξήντλησε τὴν ἱστορίαν του «διφθέρας βαστιλικάς· ὅθεν καὶ Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον σημειόνει τινὰς διάφορα πράγματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη «Διφθέριν», καὶ τριπλῆ τοῦ ἀετίου Θ. εἰς τὸ ψιλὸν = Διφτέριν, παλαί, Αἰσχύλ.— «Τευτέρα δὲ, οἱ Τοῦρκοι λέγουσι. 2) Φόρεμα ἀπὸ δέρμα, Σκηνή, (τέντα, τζαντῆρι) τουρβᾶς, δισσάκι, Τραγαντζίκα, καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη τὰ ἐκ δερμάτων κατεσκευασμένα, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Πλουτάρχ. 3) καὶ Ἀσκὸς (δερματί) διὰ γεφυρώματα. Ἀρρίαν. Δ'. 4. Τοὺς τοιούτους ἀσκοὺς οἱ Παλαιοὶ φουσκόνοντές τους, τοὺς ἔδεσον ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπάνω τούτων θέτοντες σανίδας, ἢ ἄλλα ξύλα, ἐγεφύρωναν τοὺς ποταμούς, καὶ διέβαινε τὸ στράτευμα. ὅθεν

Διφθεραλοιφος, ὁ (ἀλείφω). Παρὰ τοῖς Κυπρίοις ἐλέγετο ὁ διδάσκαλος τῶν σχολείων, ὅστις ἐμάνθανε τοὺς μαθητάς του νὰ γράφωσιν ἐπάνω εἰς τὰς Διφθέρας, Ἡσύχιος.

Διφθεριάω, ῶ, Barr. R. R. 2. = Διφθερίτης, ου, ὁ, καὶ θηλυκ. Διφθερίτις, ιδος, ἡ. Ὅποιος φορεῖ γοῦνας ἢ φορέματα ἀπὸ δέρματα. Παριστάνοντο δὲ ἐπὶ θεάτρου οὕτως ἐνδεδυμένοι εἰς μὲν τὴν Τραγῳδίαν οἱ γέροντες, εἰς δὲ τὴν Κωμῳδίαν οἱ γεωργοί. Jac. Al. p. 909. Παρὰ Κιχέρ. Ἀττικ. Π'. 24. Διφθερίαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διφθέραι.

* Διφθέρινος, η, ον. Ἀπὸ ἀργασμένον δέρμα, δερμάτινος.

Διφθέριον, ου, τὸ. Ἓν πρίσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ὑποκάτω τοῦ δέρματος. Ἱπποιατρ. ἔνθα ἐσφαλμ. «Διπφθέριον», ἀναγνώσης.

* Διφθερίς ίδος, ἡ = Διφθέρα.

Διφθερίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ.—ρίτις, ιδος, ἡ. = Διφθεριάς.

Διφθεροπώλης, ου, ὁ, ἡ. (πωλέω) Ὅποιος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ τὰ δέρματα. Ἀθήν. Σ. 126.

Διφθερόω, ῶ. Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίγω, ἢ καπλατίζω τι μὲ δέρματα.

Διφθογγίζω, Μ. ἰσω. Προφέρω, ἢ γράφω τι μὲ δίφθογγον. Εὐστάθ.

Διφθογγογραφέω, ῶ. Γράφω μὲ διφθόγγους. Γραμμ.

Διφθογγογραφεῖται, γράφεται μὲ διφθόγγους.

Δίφθογγος, ον (φθέγγομαι). Ὁ διπλοῦν φθόγγον ἤτοι φωνὴν ἔχων.

* Δίφιλος, Κύρ. ἄρτνκ. ὄνομ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Διφίλος.

Διφορέω, ῶ. (δίφορος) Δύο φοραῖς φέρω, λέγεται μάλιστα ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα φέρουσι δύο φοραῖς καρποὺς εἰς ἕνα χρόνον. 2) παρὰ τοῖς Γρμματικ. Γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ κατὰ δύο τρόπους. «Διφορεῖται ἡ λέξις», γράφεται, ἢ προφέρεται κατὰ δύο τρόπους. ὅθεν

* Διφόρησις, εως, ἡ. Δύο εἰδῶν γραφὴ ἢ ἀνάγν. λέξεως τινος.

Δίφορος, ον, (φέρω). Ὁ δύο φοραῖς φέρων. Κυρίως λέγεται ἐν δένδρου, τὸ ὁποῖον καρποφορεῖ δύο φοραῖς τοῦ χρόνου, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίφορον λέγει. Ἀθήν. Σ. 77. 2) Δύο φέρων ἢ ἔχων.

* Διφούρα, Λακων. ἀντὶ Γέφυρα.

Δίφραξ, ακος, ἡ. Πτκ. ἀντὶ Δίφρος. Θεόκριτ. ΙΔ. 41. καὶ Ἡρόδοτ. Ὁμ. Βίος. 33. ὁ δὲ Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 788. κάθισμάτι, σκαμνίον. Ὁ τύπος Διφρὰξ ἀμφιβάλλεται παρ' Ἡροδτ.

Διφρεία, είας, ἡ. (διφρεύω). Ἀττκ. ἀντὶ Δίφρευσις. Τὸ ἀμᾶξεύειν, ὅ ἐστιν, ὁ τρόπος δι' οὗ τρέχομεν μὲ τὸ ἁμάξι, ἁμάξευμα. Ξενοφ. «Διφρεία Τρωϊκή».

Διφρελάτειρα, ἡ. Τὸ Θηλυκ. τοῦ, Διφρηλάτης. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σ. 24.

* Δίφρευσις, εως, ἡ = Διφρεία.

Διφρευτής, τοῦ, ὁ. (διφρεύω). = Διφρηλάτης.

Διφρεύω, Μ. εύσω. (δίφρος). Τρέχω, ἢ ὑπάγω μὲ τὸ ἁμάξι, ἔτι δὲ καὶ τὸ, Διοικῶ τὸ ἁμάξι, Ἀριστοφ. Θεσμφ. 1067. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. Μέσως δὲ παρ' Εὐριπ. Ἰκέτ. 991.

Διφρηλασία, ίας, ἡ (ἐλαύνω) Τὸ διοικεῖν τὴν ἁμάξαν, ἁμαξεύειν, ὑπάγειν ἐπὶ ἁμάξης. ἐκ τοῦ

Διφρηλατέω. Εἶμαι διφρηλάτης, διοικῶ τὴν ἁμάξαν, ὑπάγω ἐπὶ ἁμάξης, Σοφ. Αἴ. 845. ἐπὶ τοῦ Ἅλιος.

Διφρηλάτης, ου, ὁ. Ὁ διοικῶν τὴν ἁμάξαν, ἁμαξᾶς, καὶ ὅποιος τρέχει, ἤτοι ὑπάγει μὲ τὴν ἁμάξαν.

* Διφρηλάτειρα, ἡ. Ἰδιαίτρ. τύπος τοῦ Διφρηλάτης.

* Διφρήλατος, ον. Περιεχόμενος μὲ τὴν ἁμάξαν, ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὑπάγων.

Διφρηφόρος, ον, Πτκ. ἀντὶ Διφροφόρος.

* Δίφριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.

* Δίφριος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁμάξαν.

Διφρίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Δίφρος. Μικρὸν ἁμάξι, ἁμαξάκι.

Δίφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς) Ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Αἰσχ. Χοηφ. 193.

Διφροποιγία, ίας, ἡ, (ποιγνύω). Ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν δίφρους, ἢ συναρμογὴ καὶ κατασκευὴ τοῦ δίφρου, ἢ καὶ τοῦ μέρους μόνου τῆς ἁμάξης εἰς ὃν κάθηνται, τοῦ καθίσματος ὑηλ. καὶ

Διφροποιός, ὁ. Ὁ κατασκευαζων (φκειάνων) δίφρους. Ζήτ. ἐν Ἀντυξ.

Δίφρος, ου, ὁ. (πιθανῶς ἀντὶ τοῦ Δίφορος σημ. 2.) Ἐλέγετο ἐν διπλοῦν κάθισμα, σκαμνί, εἰς ἕνα πολεμικὸν ἁμάξι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐκάθηντο δύο ἄνδρωποι, ὁ ἁμαξᾶς θηλ (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστὴς (παραιβάτης) Ἰλιάδ. Ε, 160. Λ, 748. Ω, 464. Τὸ κάθισμα τοῦτο ἦτο συχνάκις παρὰ τοῖς πλουσιωτέρους καὶ προκριτοτέρους κεκοσμημένον μὲ ἐργασίας ἐκ μετάλλου, αἱ πλευραὶ μέρος μὲν ἀπὸ ξύλον, μέρος δὲ ἀπὸ πλέγματα «πύπλεκτείς» Ἰλιάδ. Ψ, 335. 430. ἐκρίματο δὲ καὶ ἐφησύχαζεν ἐπὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ κεκοσμημένων ἱμάντων, Ἰλιάδ Ε, 727. Ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλιάδ., ὅλον τὸ πολεμικὸν ἁμάξι. Ἓν Ὀδσ. Γ, 324. Ἁμάξι ταξειδίου μὲ δύο καθίσματα. 2) Ὅθεν κοινῶς καλεῖται κάθε εἶδος καθίσματος, καὶ σκαμνίου, Ἰλιάδ. Γ, 424. Ζ, 354. καὶ συχνάκις ἐν Ὀδσ. ἐν ᾗ οὐχ εὑρηται ἐπὶ τῆς πολμκ. ἁμάξης. 1) ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. Γ. 29. 4. ἔτι δὲ καὶ φορεῖον, ὡς παρὰ Διον. Βασ. συχνάκις· καὶ Γενικῶς τὸ ἁμάξι εἴτε πολεμικὸν, εἴτε μή· ὡς παρὰ Θεοκρίτ. ΜΔ', 99. «Δίφρος ἐλεφάντινος, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο ὁ Τειρεσίας. — Παρὰ Ντρ. εὑρίσκεται καὶ Θηλκ. ἡ δίφρος ὑπνιμ. ἑδρα. καὶ παρὰ Καλλιμχ. ὁ ἑτερογενὴς Πλουτκ. Τὰ δίφρα.

Διφρουλκέω, ῶ. (ἕλκω). Σύρω, τραβῶ τὸ ἁμάξι. «Διφρουλκεῖν ἀντυγα». Ἀναλεκτ. Β. 220. Ἀριστ. 29.

Διφρουργία, ίας, ἡ. (ΕΡΓΩ). = «Διφροποιγία».

Διφρούχος, ον, (ἔχω). Ὁ ἐνα δίφρον (κάθισμα) ἔχων. παρ' Ἀθην. σελ. 651. «Διφρούχον ἅρμα· Ἁμάξι μὲ ἓν μόνον κάθισμα.

Διφροφορέω, ῶ. Φέρω κάθισμα, συνδ. βαστάζω ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον, ἢ εἰς τὸ φορεῖον, Τὸ Πτκ. παρ' Ἡροδότ. Γ'. 146. 2) Ἀντὶ τοῦ Διφρεύω, καὶ 3) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1552. (1539) ἀντὶ τοῦ βαστάζω, φέρω τὸ σκαμνί, τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων ἐχρεώστουν ἐν Ἀθήναις εἰς δημοσίους παραστάσεις. νὰ κάμνωσιν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν. ἐκ τοῦ

Διφροφόρος, ον, (φέρω). Ὁ τὸ σκαμνὶ ἢ τὸ φορεῖον φέρων· ἢ ὁ εἰς τὸ σκαμνὶ ἢ εἰς τὸ φορεῖον φέρων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 734. 2) μεταδίδεται τοῦ τόπου «Διφρόφορος» Πτκ, ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου φερόμενος, ὁ ἐστιν, ὁ καθήμενος εἰς τὸν δίφρον (σκαμνί), ἢ εἰς τὸ φορεῖον καὶ οὕτω διφρεύων, ὑπάγων. Αἰλιαν. Ποικλ. Ἱστρ. 4, 32.

Διφρυγής, ές, (φρύγω). Ὁ δύο φοραῖς ξηρανθείς, ἢ ψηθείς, παρὰ Διοσκορ. Ε'. 150. «Τὸ Διφρυγὲς» λέγεται ἐν γέννημα, προϊὸν (Produit), ἐκ τοῦ χαλκοῦ, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκουσμ. 59. «Τέφρα φρυγία, ἀντὶ, «Διφρυγὲς» ὀνομάζεται. Ofengalmey, Γερμ. καὶ Tutia.

Διφυής, ές, (Φυή). Ὅποιος εἶναι ἀπὸ δύο φύσεις, μορφας, ἢ ποιότητας, Ἡρόδ. 4, 9. ἢ ἀπὸ δύο γένη, π. χ. οὕτω καλεῖται ὁ Κένταυρος, καὶ οἱ Κένταυροι παρὰ Σοφοκλ. οἱ τινες, ἦσαν (κατὰ τὴν Μυθολογίαν) ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω ἄνδρωποι, καὶ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω ἵπποι (ἅλογα), καὶ ὁ ἴδιος Ἔρως οὕτω λέγεται διὰ τὴν ἕνωσιν (σμίξιν τῶν δύο γενῶν, ἀνόρος

τε καὶ γυναικός· ὅθεν Γενικῶς, ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Διφυΐα, ας, ἡ. Μοιρασμός, σχίσμα, ὡς π. χ. »Διφυΐα τῶν καλλιονῶν. Ἀριστοτ. περὶ Ψυχ. Γ. 5. 2) διπλῆ φύσις, ἰδιότης, κ. τ. λ.

Δίφυιος, ον, Ὁ ἀπὸ δύο λογιῶν φύσιν ἢ μορφὴν. Ἡσύχ. »Τὸ Δίφυιον τῆς νυκτὸς«, ἀντὶ τὸ »Δίμοιρον«.

Δίφυλλος, ον, (φύλλον) Ὁ δύο φύλλα ἔχων.

* Δίφυος, ον = Διφυής.

Διφωνία, ίας, ἡ. Δύο φωναί. Τὸ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας. Διαφορετικότης τῆς ἀναγνώσεως. Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ἐκ τοῦ

Δίφωνος, ον, (φωνή). Ὁ ἔχων δύο φωνάς, δηλ. ἤχων, καὶ ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας.

Δίχα, Ἐπίρ. (δίς) Ξεχωριστά, εἰς δύο μέρη διηρημένος, χωρισμένος, ξεχωρισμένος. »Δίχα πάντας ἠρίθμησεν Τεύκρος ἐμοίρασε ὅλους εἰς δύο μέρη, δηλ. δύο σωρούς, Ὀδυσ. Θ, 203.» Δίχα πάντα διέστασαν ὅλα ἐμοιράσθησαν, διηρέθησαν εἰς δύο μέρη, Ὀδυσ. Ξ, 412. β) Μτφρ. δύο εἰδῶν, ἢ λογιῶν, δηλ. διαφόρου γνώμης, ἀσύμφωνοι, μὴ ὁμοούντες, συχνάκις παρ' Ὁμρ. »Δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, δίχα θυμὸν ἔχειν, δίχα δέ σφισι θυμὸς ἄητο«, Ἰλ. »Δίχα θυμὸς ἐν φρεσὶ μερμηρίζει, δίχα θυμὸς ὀρώρεται, δίχα βάζουσι, Ὀδυσ. Ὅλα ταῦτα ἐπὶ σημαιν. διαφόρου καὶ διηρημένης γνώμης, εἴτε τις πρὸς ἑαυτὸν διχοστατεῖ ἢ καὶ πρὸς ἄλλους. Παρὰ δὲ Δημοσθ. καὶ »Δίχα γίγνεσθαι, ἢ, φῦλα« Θουκ., Χεχωρισμένον εἶναι, ἢ χωρίζεσθαι. »Δίχα ποιεῖν« χωρίζειν, διαχωρίζειν, ἀπομακρύνειν ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν 8) Διαφορετικός, ἐναντίος, ἀσύμφωνος. πρβλ. Χωρίς. 2) Ὡς πρόθεσις συντάσσεται μετὰ Γεν. καὶ σημαίνει τὸ χωρὶς, ἄνευ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τέπου. Σέχωρος, ἀπομακρυσμένος, μακρὰν ἀπό τι, Σοφ. Φιλ. 198. Αἰ. 768. λέγεται δὲ καὶ »Δίχα ἐκ τινος«, Σοφ. Ἀντιγ. 164. »Ἐκ πάντων δίχα« Χωρὶς εἰδητὴν, χωρὶς παραγγελίαν ἢ πρόσταξιν, εἴλητε δὲ καὶ μετὰ Δοτ. Schaef. Θέογν. 91. (ΑΔ) ὅθεν

Διχάδε, Παρὰ Πλάτωνι Συμπος. 32. ἴσως Ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ Δίχα. παρὰ δὲ Ἡσυχ. »Δίχα νυκτὸς«, ἀντὶ τὸ ἡμεσονύκτιον.

Διχάζω, Μ. άσω, Ποιητ. Διχάω. Ξεχωρίζω, μοιράζω, διαιρῶ, μερίζω εἰς ἴσα μέρη· ὅθεν Προξενῶ ἀσυμφωνίαν, διχόνοιαν, καὶ ἔριδα, (μάλωμα). 2) εὐδοτέρως δὲ ἀντὶ τοῦ Διαιροῦμαι, μοιράζομαι, εἶμαι μισὸς ἢ διηρημένος, οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέσ. ὡς »Διχαζούσης τῆς ἡμέρας«. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. καὶ »Διχάσασαν σελήνην«. Ἀριστοτ. 790. τὴν διχότομον. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ. ἡ. 8. ἀντὶ »Διχάζοντας«, πρέπει νὰ ἀναγνώσκ. »Διαχαζόντων«, καθὼς καὶ ἐν Κύρ. Παιδ. Ζ'. ἀ. 31. »Διαχάσασθαι«, ἔνθα συνήθως »Διαχωρῆσαι« (κατὰ ἡλώσεων) ἀναγινώσκ. Ὁ δὲ Ζευξίππος, καὶ ὁ Δοσιάνακτος, »Διχάσασθαι« ἐπιδιώρθωσαν.

* Δίχαλκος, ὁ, καὶ δίχαλκον, τὸ (χαλκὸς) Νόμισμα δύο χαλκῶν, τὸ τέταρτον ὁλκ. ἑνὸς ὀβολοῦ.

Δίχαλος, ον. Διορκ. ἀντὶ Δίχηλος, Ἀριστ. Ἱστορ. ζ. 2, 1. Ζήτ. ἐν Τρίχαλος.

Δίχας, άδος, ἡ. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισόν. 2) ὡς ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ, Μοιρασμένη, διηρημένη.

* Δίχασις, εως, ἡ. Μοίρασις, διαίρεσις. Τὸ ἥμισυ.

Διχασμός, οῦ, ὁ. Παρὰ Βαρὶν. Μοίρασις. Ἀμφίβ.

Διχαστήρ, ῆρος, ὁ. (Διχάζω, τὸ ξεχωρίζω). Τὸ πτερὸν τοῦ ψαλιδίου, τὸ ἓν μέρος ὁλκ. τῶν δύο. Πολυδ.

Διχάω, Πτκ. ἀντὶ Διχάζω. Ἀρκτ. Διοσημ. 67. ἴσως Ποιητικ. »Διχόωσαν ἵστασι«.

Διχερικτός, ή, όν. Ὁ εἰς δύο τμήματα ἐρικτός, σχισμένος, κεκομμένος, τετριμμένος.

Διχῇ, Ἐπίρ. = δίχα, ἢ διχῶς. Μοιρασμένως εἰς δύο· καὶ, δύο λογιῶν.

*Διχηλεύω, καὶ

Διχηλέω, Μ. εύσω. Ἔχω τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν σχισμένα, παρὰ τοῖς Ο'. »Διχηλέειν ὁπλῇσι, ἔνθα ὑποκεῖται ἡ »Ματάω. ἐκ τοῦ

Δίχηλος, ον (χηλή). Ὁ ἔχων τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν σχισμένα εἰς δύο, καθὼς π. χ. οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κ. τ. λ. — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψαλιδίων τοῦ καρκίνου.

Διχήρης, ες (ἄρω). Ὁ μοιρασμένος, διηρημένος. Εὐριπ. Ἰων. 1155. Ὡς οὐσστκ. ὁ ἐχ. ὁποιος διαιρεῖ, καὶ μοιράζει.

Διχθά, Ἐπίρ. Ποιητκ ἀντὶ τοῦ δίχα. Ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τοῦ τρίχα. »Διχθὰ δασσαίατο«, Διαμοιράζονται ἢ εἶναι διηρημένοι εἰς δύο μέρη, ἢ δύο λογιῶν, Ὀδ. Α, 23. »Διχθὰ δέ μοι κραδίη μερμήριξε. Ἡ καρδίαμου ἤτο μοιρασμένη εἰς δύο εἴδων στοχασμούς, Ἰλ. Π, 435. ὅθεν

Διχθάδιος, α, ον. Μοιρασμένος, καὶ διπλοῦς, δύο εἰδῶν ἢ λογιῶν, Ἰλιάδ. Ι, 411. Ξ, 21.

Διχθάς, άδος, ἡ· Θηλκ. Ἐπίθετ. τοῦ διχθάδιος, Διπλᾶ, ἢ εἰς δύο μέρη ἢ δύο λογιῶν μοιρασμένος. Παρὰ Μουσαίῳ 208. »Διχθάδι χέρσῳ«. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ »Διφαδὶ χέρσῳ«.

Διχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, καὶ Γενικ. ὁ ἔχων διπλᾶ φορέματα.

Διχόβουλος, ον (βουλή). Ὁ ξεχωρισμένος, ὁ διαφορετικὸς κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος. Πίνδ. Ὀλ. Η'. 183.

Διχογνωμέω, ῶ (γνώμη)· καὶ διχογνωμονέω, ῶ. Εἶμαι διάφορος κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος, ἔχω ὄχι γνώμας, ἀμφιβάλλω, τὸ μὲν α'. τὸ καὶ σπανιώτερ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β. 13. τὸ δὲ β'. παρὰ Ξενοφ. κ. λ. π.

*Διχογνωμοσύνη, ἡ. Ἀσυμφωνία, ἀμφιβολία.

Διχογνώμων, ον, γενκ. ονος (γνώμη, δίχα). Ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, ἀσύμφωνος, ἀμφίβολος. Πλούταρχ.

Διχόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη, ἢ μερίδια.

Διχόθυμος, ον (θυμός). Ὁ ἔχων χωρισμένην, σκιστάζουσαν ψυχήν, ἀσύμφωνος πρὸς ἑαυτὸν, ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος.

Διχοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ περιλαμβάνων δύο χοίνικας, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοίνικος.

Δίχολος, ον (χολή). Ὁ ἔχων δύο χολάς. 2) »Δίχολοι γνῶμαι«, ἀντὶ τοῦ »Δίτροποι, διάφοροι. Ἡσύχ. καὶ Ζηνόβ. Ἑκατ. Γ. 25.

Διχόλωτος, ον (χολόομαι). Ὁ διπλῶς ἢ σ' ἕνα φοβερὸς ὀργισμένος, θυμωμένος. Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 408.

Διχόμην, ηνος, ὁ, ἡ, = Διχόμηνις, καὶ Διχόμηνος.

Διχομηνία, ας, ἡ (διχόμηνος). Τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, ὅ ἐστιν ἡ πανσέληνος, διότι αὐτὴ ἔπιπτε πάντοτε εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἑλλην. μηνός.

Διχομηνιαῖος, α, ον. Εἰς τὴν μέσην τοῦ μηνός· ἢ διχομηνιαία, Ὑποσουμ. »Ἡμέραν Ἡ ἡμέρα τοῦ μέσου μηνός, ὅ ἐστιν ἡ δεκάτη πέμπτη.

Διχόμηνις, ιδος, ὁ, = Διχόμηνος. Πίνδ. Ὀλυμ. Γ. 35, ἢ πανσέληνος. Ἰσαμ. Η'. 93. »Διχομηνὶς ἐσπέραις, ἐσπέραις μὲ πανσέληνον.

*Διχόμηνος, ον (μήν). Εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, εἰς καιρὸν πανσελήνου, εἰς τὸν μισὸν μῆνα, ἢ εἰς τὴν πανσέληνον αὐτὴν. Τύρ. Ὁμρ. 32, 11. Ἰδ. διχομηνία.

Διχόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ὁ διάφορον καὶ διηρημένην γνώμην ἔχων.

Διχόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν δύο λογιῶν, ἀμφίβολα ὁλκ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 886. ἀντὶ τοῦ Ὑπεκριτής· παρ' Ἀνταν. Λιβ. 23. ἀντὶ τοῦ Ἀπατεών, ψεύστης.

Διχονοέω, ῶ, = διχογνωμέω. ὅθεν

Διχόνοια, ας, ἡ (νοῦς). Ἀβεβαιότης, ἀσυμφωνία, διαφορὰ τῶν γνωμῶν, ὅθεν, Ἔρις, καὶ φιλονεικία.

Δίχορδος, ον (χορδή). Ὁ ἔχων δύο χορδάς, (κόρδας).

Διχορία, ίας, ἡ (χορός). Διπλοῦς χορός.

Διχορυάζω, Μ. άσω. Βάλλω μὲ δύο χορυούς. Ἡσ.

Διχορραγής, ές (ῥήγνυμι). Ὁποιος ἐσχίσθη, ἐρράγη εἰς δύο. Εὐριπ. Ἱκετ. 1007.

Διχόρροπος, ον (ῥέπω). Ὁποιος κλίνει καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Αἰσχύλ. Ἐπτ. διχορρόπως.

Διχοστασία, ίας, ἡ. Ἀσυμφωνία, ξεχωρισμὸς, σχίσμα τοῦ πλήθους. Ταράχ. Τουρκ. 2) Ἀσυμφωνία πρὸς ἑαυτὸν, ἀμφιβολία. ἐκ τοῦ

Διχοστατέω, ῶ (στῆναι). Χωρίζομαι, ξεχωρίζομαι, στέκομαι ξεχωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀσύμφωνος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι μακρὰν τοῦ ἐμαυτοῦμου, εἶμαι ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἴδιον ἐμαυτόν μου, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος καθ' ἑαυτόν.

*Διχόστομος, ον (στόμα), = δίστομος.

Διχοτομέω, ῶ (διχοτόμος). Κατακόπτω, χωρίζω εἰς δύο μέρη, ξεχωρίζω. ὅθεν

Διχοτόμημα, ατος, τὸ. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισὸν μέρος, καὶ γενικῶς, τὸ ξεχωρισμένον, διχοτομημένον, μοιρασμένον μέρος.

Διχοτόμησις, εως, ἡ. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καὶ

Διχοτομία, ίας, ἡ. Τὸ κόπτειν, χωρίζειν, καὶ μοιράζειν τι εἰς δύο ἴσα μέρη.

Διχοτόμος, ον (δίχα, τέμνω). Ὁ κόπτων, χωρίζων τι καὶ διαιρῶν εἰς δύο μέρη.

Διχότομος, ον, Παθητ. Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη χωρισμένος, μοιρασμένος· ὅθεν »Σελήνη διχότομος«, (ἡ μισὴ σελήνη. τὸ ἡμιστέλεχος), σημαίνεται τὰ πρῶτα, καὶ τὸ ὕστερον τέταρτον τῆς σελήνης, τὰ ὁποῖα γίνονται τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὰς 8. τῆς σελήνης, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὰς 23. ἡμέρας. Ἀρατ. Διοσημ. 68. καὶ ὁ τούτου Σχολ.

*Διχοῦ, Ἐπῤ. ὡς τὸ δίχα, Ἡρδτ. 4, 120.

Δίχους, ουν, γενκ. οῦ. Ὁ περιλαμβάνων δύο χοῦς, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοῦς. Ἀθήν. σελ. 495.

Διχοφορέω, ῶ. Πλούταρχ. Ζ. σελ. 758. »Τὸ βουλευόμενον τοῦ αὐτοκράτορος πολλάκις διχοφορεῖν, τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ εἶναι ἀναποφάσιστον, ἀβέβαιον, καὶ διηρημένον, ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, φέρει διχασμὸν καθ' ἑαυτό· ἀλλ' ἡ ἔννοια τούτου εἶναι, ὅτι, πολλάκις φέρει τὸ ἐναντίον, ἂν ἐπιτυχάνεται. Ἀμφίβ. μέντοι.

Διχοφρονέω, ῶ (διχόφρων). Εἶμαι ἀβέβαιος, ἀσύμφωνος, ἀναποφάσιστος, φρονῶ δύο εἰδῶν. Ἔχω διπλὴν γνώμην, εἶμαι ὑποκριτὴς, καὶ ψεύστης. Πλούτ.

Διχοφροσύνη, ης, ἡ. Διχόνοια, ἀσυμφωνία τῆς γνώμης, καὶ ἀπάτη. Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διχόφρων, ον, γενκ. ονος (δίχα, φρήν). Ὁ χωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἀσύμφωνος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, καὶ ὁ διπλᾶ φρονῶν· Ἀπατεών, ψεύστης, ὑποκριτής. Αἰσχύλ. Θήβ. 901. »Διχόφρων πότμος«, ἡ τύχη τῆς διαφωνίας καὶ διχονοίας.

*Διχοφυΐα, ἡ. Τὸ εἰς τὴν ἄκραν σχίσμα τῆς τριχός, Γαλ. 11, 267. καὶ = διφυΐα.

Διχοφωνία, ίας, ἡ. Ἀσυμφωνία, διχόνοια. Ἰάμβλ. Πυθ. ζ. 34. ἐκ τοῦ

Διχόφωνος, ον (φωνή). Ὁ ἐναντίος κατὰ τὴν φωνήν, ἢ ψῆφον, ἀσύμφωνος.

Διχόω, ῶ, Μ. ώσω. Ποιητκ. καὶ μάλιστ. Ἑλλ. ἀντὶ διχάω.

*Διχόωσα, Ζ. διχάζω.

Δίχροια, οίας, ἡ (δίχροος). Διπλοῦν χρῶμα.
Διχρονέω, ῶ. Εἶμαι δίχρονος.
Δίχρονος, ον (χρόνος). Ὁ ἔχων δύο χρόνους, ὁ δύο χρόνους διαρκῶν, ὅθεν καὶ τὰ φωνήεντα α, ι, υ, διὰ τὸ κἂν ποτὲ μὲν μακρὰ, ποτὲ δὲ βραχέα. Πλούταρχ. β΄. σελ. 942.
Διχρονοκαταλήκτος, ον (καταλήγω). Ὁ τελειόων εἰς ἓν φωνῆεν δίχρονον.
Δίχροος, ου, συνῳ. ους, ουν (χρόα). = Δίχρωμος. Ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς. Λουκιαν.
*Δίχρωμος, ον (χρῶμα), = δίχροος.
Διχῶς, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ δίχα. Διπλᾶ, εἰς δύο, δύο λογιῶν.
Δίψα, ης, ἡ (διψάω). Τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ κοινῶς δίψα λέγομεν, ὁρμητικὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πίῃ τινὰς νερόν. Ἴλ. Μεταφορικ. μετά γενικ. τὸ νὰ ἔχῃ τινας μεγάλην ἐπιθυμίαν μία τὸ νὰ ἀπολαύσῃ τι. ὅθεν
Δίψακος, ὁ (διψάω). Ἡ ἀσθένεια τῆς δίψας, ἄλλως δὲ καὶ διαβήτης, λέγεται. 2) καὶ εἶδος χόρτου. Διοσκορ. Γ΄. 13. Dipsacus, labrum veneris.
Διψαλέος, α, ον. Ποιητ. διψασμένος. Ὅμ. βατραχομυομ. Καὶ «Διψαλέων, οντος». Τὸ αὐτό. Νόνν. «Δός μοι διψαλέοντι πιεῖν, ἤτοι δίψαν ἔχοντι.
*Διψαλόεις, εσσα, εν, = δίψιος. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός, Πτκ.
Διψάς, άδος, ἡ. Θλκ. ἐπίθ. τοῦ δίψιος. Διψασμένη. ὡς, «διψὰς γαῖα, σποδιά», διψασμένη, ἤτοι στεγνή, ξηρὰ γῆ, κοριοκτόν. 2) καὶ ὡς Οὐσιαστ. ἐν φαρμακερὸν ὀρίδιον, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκασμα προξενεῖ μεγάλην δίψαν εἰς τὸν δαγκασθέντα. Νίκανδρ. β) εἶδος χόρτου.
Διψάω, ῶ. Ἀπρμ. διψῆν, (οὐδέποτε, διψῆν) Μ. ήσω (δίψα). Διψῶ, πάσχω ἀπὸ δίψαν. Ὀδ. Λ, 584. διά τι ητινόος κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδρ. Αὐτὸ τῆς Γενκ. εὑρηται καὶ ἡ Αἰτκ. σπανιώτρ. τὸ Ἀπαρμφτ. ῳ) Μτφρκ. αὐτὸ τοῦ, ἔχω μεγάλην καὶ ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἀπολαύσω τι. (συγγενὲς τῷ Διψάω)
*Διψηλός, ἡ, όν, = τῷ ἑπμν., Πτκ.
Διψήρης, ες. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός. Νίκανδρ. Θηρ. 371.
Διψηρός, ά, όν. Πτκ. αὐτὶ δίψιος = τῷ πρ.
Δίψησις, εως, ἡ. Δίψα, καὶ μτφρκ. ἡ ἐπιθυμία. Ἀθήν. 10.
Διψητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν καὶ διεγείρων δίψαν· καὶ αὐτὶ τοῦ διψασμένος.
Δίψιος, ον· ἀλλὰ καὶ διπαθλήκτων (δίψα). Διψασμένος· καὶ, ξηρός, στεγνός. Παρ' Ὁμήρ. «Δίψιον Ἄργος», ὁ Ἀρίσταρχ. ἑρμηνεύει τοῦτο αὐτὶ τοῦ «Πολυπιδήτειον», ἤ, «Ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον» (ἐκ τοῦ διψάω, καὶ Ἰπτω). Τοῦτῳ ἠκολούθησε καὶ ὁ Στράβ. Η. σελ. 569. ἐπειδὴ τὸ Ἄργος δὲν ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος. Οὕτω καὶ «διψ. γαῖα, κόνις, σποδιά, χῶνι», καὶ μάλιστα παρὰ Τργκ. Πρβλ. Πολυδίψιος.
*Διψοποιός, ὁν (ποιέω). Δίψαν προξενῶν. Σχολ. Θεοκρ. 7, 66.
Δίψος, εος, τό. Ἀττκ. τύπος, = δίψα.
*Διψοσύνη, = τῷ πργμν. Εὐσέβ. Προπρτκ. Εὐαγγ. 6, σ. 237.
Διψυχέω, ῶ (δίχα. ψυχή). Εἶμαι δίψυχος, ἔχω διηρημένην τὴν γνώμην μου, ἢ τὴν θέλησίν μου, εἶμαι ἀβέβαιος, ἀναποφάστιστος, καὶ ἀκατάστατος. ὅθεν
Διψυχία, ας, ἡ. Ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, ἀκαταστασία, ἐκ τοῦ
Δίψυχος, ον (ψυχή). = δίδυμος, Ἰακωβ. Α΄. 8.
Διψωδέης, ες (εἶδος). Ὁ προξενῶν δίψαν, ἢ ὁ διψασμένος.
*Διψώουσα, Ἰων. καὶ Πτκ. αὐτὶ διψῶσα. Νόνν. Ἐργτ. δίψαν διεγείρουσα.
Δίω. Παρὰ τοῖς Ἐπκ. μόνον ἐν χρήσει, αὐτὶ τοῦ ἀχρήστου δείω, τὸ φοβοῦμαι. 1) ἐν τῷ Ἐνεστκ. παντοτε ὡς Ἀμτβτ. α) φοβίζομαι, ζιππάζομαι, φεύγω, καταφεύγω, ὡς τὸ εἶμαι, «περὶ ἄστυ», Ἰλ. Χ, 251. β) φοβοῦμαι «Διὶ νηυσίν», ἐφοβεῖτο διὰ τὰ πλοῖα, ἕνεκα τῶν πλοίων, Ἰλ. Ι, 433. Δ, 557. «Πειμένι λαῶν», διὰ τὸν στρατηγὸν, τὸν ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ· ημῆτε πάσῃ», Ἰλ. Ε, 566. (υ–) 2) Ἐν τῷ μέσ. Δίομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μτβτκ. φοβίζω, σκιάζω, ἀποδιώκω, ἀποστρέφω· ἐπὶ ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους ἀναγκάζει τις νὰ φύγωσιν, τοὺς τρέπει εἰς φυγήν, Ἰλ. Μ, 276. «Μητέρα ἀπὸ μεγάροιο», ἀποδιώκω τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν οἶκον, Ὀδ. Τ, 243. καὶ καθόλου, ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ νὰ ἐκβῇ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ. Διώκω ἐμπορεύομαι τὰ ἄλογα, τὰ ὁδηγῶ· ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου. Ἰλ. Ο, 681. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ διώκειν τὰ ἄγρια θηρία διὰ τῶν σκύλων, Ὀδ. Ρ, 317. Ἰλ. Χ, 189 «Μάχην ναύμιν», ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰ πλοῖα τὴν μάχην, Ἰλ. Π, 246. Τὸ Πθτκ. σημασ. διώκομαι, ἀποστρέβομαι, ἔχει ὁ Ὅμ. ἅπαξ μόνον, «Σταθμοῖο διέσσαι», διώκεσθαι ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς, Ἰλ. Μ, 304. διότι τὸ «Ἵπποι πεδίοιο δίενται», εἰ ἵπποι φεύγουσι διὰ τοῦ πεδίου, Ἰλ. Ψ, 475, ἀνήκει εἰς τὸ δίεμαι, ὅπερ πρβλ. Ὁ Ὅμρ. μτχρτ. ἐν τοῦ Μέσ. τὸν Ἐνστκ. δίωμαι, δίηται, δίωνται· τὸ Εὐκτ. δίοιτο, Ὀδ. Ρ, 317. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸ Ἀπρμφ. δίεσθαι. Παρὰ δὲ Αἰσχ. Πέρσ. 697. 698. λαμβάντ. τὰ δίομαι, ὡς καὶ τὸ δίω, αὐτὶ τοῦ φοβοῦμαι, πρβλ. Buttm. ausf. Gramm. 2. 1. p. 105. πρβλ. δὲ καὶ τὸ δίεμαι, καὶ διώκω. (υ υ –)
*Διωβελία, ἡ
Διωβελία, ας, ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἡ καθ' ἡμέραν, εἰς καιρὸν μεγάλων ἑορτῶν, πληρωμὴ δύο ὀβολῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, εἴτινες ἐμετροῦντο εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ πληρώνωσι τοὺς τόπους εἰς τὸ θέατρον, πρβλ. Θεωρικὸς, Boeckh. Ath. Staath. 1. σ. 238. Ἀριστοτ. Πολιτ, Β. 7. καὶ Ἐπιγραφ. Ἑλλ. Barthelemy. Ρ. 36. τοῦ Γ΄. ἔτους τῆς ιβ΄. Ὀλυμπ. ἔνθα «Διωβελίαν» ἀναγινώσκ.
*Διωβολιαῖος, κ. διωβελιαῖος, αία, αῖον. Δύο ὀβολῶν μέγεθος ἢ τιμὴν ἔχων.
Διωβόλιον, τό. Διπλοῦς ὀβολός. καὶ
*Διώβολον, τό, = τῷ πργμ.
Δίωγμα, ατος, τό (διώκω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυνηγεῖ, διώκει τινας, καὶ ἰδιτρ. τὰ ζῶα (τὸ ἄγριμι), τὸ ὁποῖον κυνηγοῦν τὰ σκυλία, παρὰ Εὐριπ. Ὀρέστ. 988. «Δίωγμα πώλων», τὸ ἁμάξι, καὶ ἐν Ἑλέν. 360. «Δίωγμα ξεφοκτίσιον», τὸ διὰ σούβλισμα, τρύπημα ξίφος (στιλέτο), ἢ, ὡς ἄλλοι ἐξηγοῦσι, τὸ θανατηφόρον διὰ ξίφους κτύπημα. 2) καὶ, = δίωξις. Πλάτ. Πολ. 47. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 134.
Διωγμός, οῦ, ὁ. Κατατρεγμός, κυνήγημα, προξένημα ἀνηνυχίας.
Διώδυνος, ον (ὀδύνη). Κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός, ὀλέθριος, λυπηρός. Σοφοκλ. Τραχ. 777.
Διωθέω, ῶ, Μ. διωθήσω καὶ διώσω (ὠθέω). Διὰ τῆς ὠθήσεως ἀποχωρίζω, ἀποδιώκω, χαλῶ. «Πτελέη ἐκ ῥιζῶν ἐρίπουσα κρημνὸν διῶσεν. Ἡ ἐκ ῥίζης πεσοῦσα πτελέα ἐκρήμνισεν, ἐχάλασεν, ὅλην τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ, 244. ὅθεν, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, ἀπωθῶ, διωστροπίζω, ὡς «Διωθεῖν τὸν ὄχλον» καὶ «Διωθεῖν τὰς φάλαγγας». Ἀθήν. ἀποκρούω, διατρυπῶ, Ἀθήν. Μέσως δὲ «Διώσασθαι», αὐτὶ τοῦ διώκω, σπρόχνω μακρὰν τοῦ ἐμαυτοῦ μου. «Τὴν εὐδαιμονίαν». Ἡρόδ. 7, 104. καὶ παρὰ Πολυβ. «Διωσασθαι τοὺς κινδύνους», ὅθεν τὸ ἀποβάλλω, ὃν δέχομαι, ὡς «Διώσασθαι τὴν ἀρχήν». Πλούτ. καθὼς καὶ παρὰ Διογ. Λαερτ. «Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, τὰ οἰκεῖα προσίεται». Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. «Διώσασθαι φευδῆ λόγον», τὸ ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ ψεύδη, ἢ τὸ ἐναντιοῦσθαι αὐτοῖς, δηλ. ἀναιρεῖν αὐτά.
*Διωθίζω, Μ. ἰσω, = διωθέω, ὅθεν
Διωθισμός, οῦ, ὁ. Σπρώξιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. Πλούτ.
Διώθω. Μ. ώσω. Ἰδ. διωθέω.
Διωκάθω, Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ διώκω. Ruhnk. Τίμ. σ. 87.
*Διωκτέος, α, ον, Γμτκ. Ἐπίθ. τοῦ διώκω. Διὰ νὰ διωχθῇ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διώξῃ τινας, Ἡρόδ 9, 58. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 221. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 272. Ε. Γοργ. σ. 507. D.
*Διωκτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ διώκων, ἢ κυνηγῶν.
Διωκτής, οῦ, ὁ, = διωκτήρ.
Διωκτός, ή, όν (διώκω). Διωγμένος, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητοῦσιν, ἐπιθυμοῦσι· ἐπιθυμητός.
Διωκτρία, ας, ἡ, Θηλυκ. τοῦ διωκτήρ. Ἐκείνη, ἥτις διώκει, κυνηγεῖ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 806.
Διωκτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. αὐτὶ δίωξις.
*Διώκτωρ, ορος, ὁ, = διωκτήρ.
Διώκω, Μ. ώξω, Ἀττικώτερον δὲ - ῶ̃ομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 368. Elmsl. Ἀχαρν. 278. Πλάτ. Θεαιτ. σ. 168. Α. ἀλλὰ καὶ τὸ διώξω εὕρηται παρὰ Ξεν. Κυρ. 6, 3, 13. Ἀνβτ. 1, 4, 8. (δίω, δίομαι, δίεμαι, διόω, Παρακ. δεδίωκα, ὅθεν διώκω). Κυρίως, βάνω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ, ταράζω, ποιῶ νὰ τρέξῃ, ὡς παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1351. «Διώκω πόδα, διώκω ἅρμαι, κ. τ. λ. Ὅθεν α) διώκω, (διώχνω), πίπτω κατόπι τινός, κυνηγῶ, ἐπὶ κυνηγίου καὶ πολέμου, ἐν Ἰλ. συχνάκις. ὡς «Διώκειν τὸ ζῶον», κυνηγῶ τὸ ἄγριμι. Ὀδ. Σ. 408. καὶ Ἰλ. Θ. 439. Καὶ τό, διώκω, καταδιώκω τὸν ἐχθρὸν ὡς Ἰλ. Φ. 602. «Ἕως ὅ τον πεδίοιο διώκεσκεν», ἀντὶ τοῦ ἐδίωκε διὰ τοῦ πεδίου. Ἀνβτ. τῷ, φεύγω, Ἰλ. Χ, 199. καὶ «Διώκω ἐκ τῆς πόλεως», αὐτὶ τοῦ διώχνω, ἐξορίζω τινά. Ἐπὶ καλοῦ δὲ μετφρκ. «Διώκω τινὰ», ἀντὶ τοῦ ἐξαρτῶμαι, ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἢ γίνομαι ὀπαδός τινος, ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄. η΄. 6. καὶ Δ΄. δ΄. 24. Οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων συχνάκις παρὰ Λγγρ. ὡς «Διώκειν τὴν ἡδονήν», αὐτὶ τοῦ, κυνηγεῖν τὰς ἡδονάς. «Διώκειν τὰ καλά», γυμνάζεσθαι τὴν ἀρετήν, γυρεύειν τὰ καλά. Ἐπίθυμῶ, ζητῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι. «Ἀκίνητα διώκειν κυνηγῶ τὰ ἀπιαστα, καὶ τ' ἀκυνήγητα. Ζητῶ νὰ φθάσω ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσω, ἢ ζητῶ ν' ἀποκτήσω ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀποκτήσω, Ἰλ. Ρ, 75. β) παρακινῶ, φέρω εἰς κίνησιν, σκιάζω, ἀποβάλλω, «Διώκω οὖτιν' ἔγωγε. δὲν ἀποβάλλω τινά, Ὀδ. Σ, 409. πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνεμοι ἢ οἱ κωπηλάται ταχέως κινοῦσι, Ὀδ. Ε, 332. Μ, 182. καὶ Πτκ. «Νηῦς ῥίμφα διωκομένη», Ὀδ. Ν, 162. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβτ. ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου, ἐλαύνω, Ἰλ Ψ, 344. 424. παρὰ Ξενοφ. ἐπὶ ἱππέως, καὶ ἐπὶ πεζοῦ, τρέχω, πηλαλῶ, «Σπουδαίως τρέχων, οὐ ἐναντίον, τό, ἡ Ἔκπομαι βιάδην, ὡς, «Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον», ἐπήδησαν εἰς τὰ ἄλογα (ἀείβηκαν), καὶ ἔτρεχον φεύγοντες. Ἀναβ. ζ΄. Ε΄. 25. καὶ Ζ. β΄. 20. ἔνθα ὅμως πρέπει νὰ ἀποπληρωθῇ διὰ τοῦ «Ἵππους, ἅρμα, πόδας» καθὼς καὶ εὑρίσκονται αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις ἐντελεῖς εἰς ἄλλους συγγραφεῖς. Σπανίως «Διώκειν πόδα» αὐτὶ τοῦ ταχύνω, ποιῶ ἐγλιγωρότερον τὸ περιπάτημά μου, τὸ βῆμά μου, Αἰσχ. Εὐμ. 381. Μέσ. «Διέκομαί τινα, δόμοις, πεδίοιον, διώκω διὰ τοῦ οἴκου, διὰ τῆς πεδιάδος, Ὀδ. Σ, 8. Ἰλ. Φ, 602. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀμτβτ

σηματίς, ὅθεν »Διώκομαι μολεῖν ὡς τό »Βῆ δ' ἴμεν«, καὶ τὸ Λτν. contendo ire, Σοφοκλ. Ἠλκτρ. 871. γ) κατὰ τὴν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων χρῆσιν τῆς λέξεως σημαίνει τό, Διώκω διὰ κριτηρίου τὸν ἐναντίον μου, τὸν ἐγκαλῶ, τὸν ἐκδικοῦμαι διὰ κριτηρίου· καὶ »Δίκην διώκω«. Ἐξακολουθῶ, διαφενδεύω τὸ δίκαιόν μου, Ἰδ. ἀδικ. δ) παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς καὶ τὸ ἐπομαι, συνοδεύω τινα, καὶ ἱστρ. εἰς τιμὴν καὶ τάξιν. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 244.

Διωλένιος, α, ον (ὠλένη). Ὁ ἔχων ἀνοιχτάς, ἐξαπλωμένας τὰς ἀγκάλας.

Διωλύγιος, ον (ὠλύγιος). Κυρίως, πᾶς, ὅς τις ἐξαπλώνεται μεγάλως, μέγας, μακρὺς καὶ πλατύς, ἐξαπλωμένος, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος· λέγεται καὶ ἐπὶ φωνῆς, ἥτις ἐξαπλώνεται, ἀντιτροτεῖ, ἀκούεται μακράν, εἶναι καθαρά, καὶ δυνατή. Πλάτ. Θεαίτ. Νόμ. 10. Καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπαρχίας. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1258. Ἰσαῖος δὲ παρ' Ἁρποκρ. καὶ, »Πράγματα διωλύγια«, λέγει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα. (ἴσως συγγν. τῷ λιγύς, ἢ, τῷ λύζω, ὀλολύζω.)

Διωμοσία, ας, ἡ (διόμνυμι), = ἀντωμοσία.

Διώμοτος, ον (διόμνυμι). Ὁ ὡμωτμένος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔβαλε τινὰς καὶ ὤμοτε, τὸν ἔβαλεν εἰς ὅρκον. ὅθεν διὰ τοῦ ὅρκου δεμένος, ὑποχρεωμένος. Παρὰ Σοφοκ. Φιλοκ. 593. 2) Διώμοτοι, ἐκεῖνοι οἱ τινες μεταξύ των ὤμοσαν, ἔκαμαν ὅρκον.

*Διώνη, ἡ (Διός). Ἡ μήτηρ τῆς Ἀφρ. ἐκ τοῦ Διός, Ὅμρ. Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ νεωτερ. ὡς μητρωνυμικόν, ἡ ἰδία Ἀφροδίτη. (⏑ – –) (ἀπὸ τοῦ Διός σχηματιστέν ὡς τὸ Ἀτρυτώνη ἀπὸ τοῦ Ἄτρωτος.)

*Διωνομαστμένος, η, ον. Μτχ. Πρκμν. Παθτκ. τοῦ διονομάζω. Μακρὰν καὶ πολλαχοῦ ὀνομαστός, περίφημος.

Διωνυμία, ας, ἡ. Διπλοῦν ὄνομα. ἐκ τοῦ

Διώνυμος, ον (δύο, ὄνυμα, ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) ἐκ δὲ τῆς διά, καὶ, ὄνομα, ἀντὶ τοῦ περίφημος. Πλούτ. καὶ Ἀππιαν.

Διώνυσος, ου, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Διόνυσος, Ὅμρ.

Διώνυχος, ον. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. 243 »Διώνυχος ἁλιεύς«, ἐτυμολ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, »Δι' ὀνύχων«.

Διωξικέλευθος, ον. Ὁ βιάζων, ἀναγκάζων τινὰ νὰ περιπατῇ. ἐν Ἀνθολ. »Κέντρα διωξικέλευθα, κέντρα τὰ ὁποῖα σουβλίζοντα τινά, τὸν βιάζουσι νὰ περιπατῇ σπουδαίως.

Διώξιππος, ον (ἵππος). Ὁ διώκων ἵππους, ὁποίους διώκουσι τὰ ἅλογα, ἢ ὁποίος τρέχει, ἀμαξεύει μὲ ἅλογα. Πίνδ. καὶ Ἀνθολ.

Δίωξις, εως, ἡ (διώκω). Τὸ διώκειν, διωξιμον, τὸ νὰ τρέχῃ τινὰς κατόπι εἰς ἕνα καὶ νὰ τὸν διώκῃ, ἢ νὰ τὸν κυνηγῇ, ἢ ἐξακολουθητικὴ ἑνὸς λόγου, ὁμιλίας, σκοποῦ, μέχρι τέλους. 2) καταδρομή, σπρώξιμον, βία, ἐπιτάχυνσις.

Διωρία, ας, ἡ (ὥρα). Καιρός, διάστημα δύο ὡρῶν. 2) (ὅρος) χωρισμός, διορισμός, ἀποχωρισμός, διορία, διωρισμένος καιρός, ἀναβολή, ἀργοπορία· ὅθεν διορία σημαίνει καὶ ἕνα διωρισμένον καιρόν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται παντὸς συμφωνηθέντος πράγματος ἡ ἀποπλήρωσις, καὶ τελείωσις· ἀλλὰ τότε κάλλιστα νὰ γράφηται διορία.

Διωρισμένως, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ τῆς Παθ. Μετ. Πρκκειμ. ῥμτ. Διορίζω. μὲ διωρισμένον, ἢ μὲ ξεχωριστὸν τρόπον.

*Δίωρος, ον (ὥρα). Ὁ δύο ὥρας διαρκέτας, κρατητός.

Διώροφος, ον (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ »Διόροφος«.

Διωρυγή, ῆς, ἡ, = διορυγή. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 9.

Διώρυγμα, ατος, τό (διορύσσω). Ἕνα σκαμμένον χανδάκι, ἢ κανάλι (αὐλάκι), τὸ ὁποῖον διαπερνᾷ μίαν ἐπαρχίαν, = διόρυγμα.

Διωρυχτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος σκάπτει καὶ διατρυπᾷ τοὺς τοίχους, ἢ τὴν γῆν.

Διώρυξ, υχος, ἡ–υγος, ὁ, ἡ (διορύσσω). Σκαμμένος, τρυπημένος διόλου. »Ἡ διώρυξ«, ὑπονοουμ. γῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα, κανάλι, χανδάκι, λαγοῦμι, τρύπα, λάκκος, μεταλλεῖον, mine, κ. τ. λ. Διόδ. Σικ. Γ'. 12. Στράβ. Δ'. Α'. Η'. Ἡρόδ. 7, 23. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἡ μὲν διὰ τοῦ χ γραφὴ εἶναι ἡ παλαιοτέρα, καὶ καλητέρα, ἡ δὲ διὰ τοῦ γ εἶναι τῶν νεωτέρων. Lobeck. ἐν Φρυνχ. σ. 230.

Διωρυχή, ῆς, ἡ, = διωρυγή. Δημοσθ. 86.

Δίωτες, εως, ἡ (δίωδέω). Σπρώξιμον, καὶ ἡ μετὰ βίας εἰς τὰ ἔμπροσθεν κίνησις, διατρύπησις, διαπέρατις.

*Διωσμός, ὁ (διωδέω), = τῷ πργμν. ὅθεν

Διωστήρ, ῆρος, ὁ. Λέγεται ἐν ὀργανον διὰ τοῦ ὁποίου σπρωχνουσί τι, νὰ περάσῃ πρὸς τὸ πέραν μέρος, ἢ πρὸς τὰ ἔξω. Ὄργανον χειρουργικόν. 2) μία ῥάβδος, (μανέλα), δοκός, τὴν ὁποίαν περνοῦσιν εἰς μίαν τρύπαν, δακτύλιον, χερούλι, ἠλιλυάν, διὰ νὰ σηκώσουν ἕνα τι σῶμα. Μοχλός. »Διωστῆρας τῆς χιβωτοῦ, καὶ τῆς τραπέζης ἐποίησεν«. Κερ. 36. Ἐξόδου.

Δίωτη, ης, ἡ. Ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτία, ἤτοι χερούλια.

Δίωτος, ον (δίς, ὠτός). Ὁ ἔχων δύο αὐτία, καὶ ἐπὶ ἀγγείου, τὸ ἔχον δύο αὐτία, ἢ χερούλια. Ἀθήναιος, σελ. 473.

Διωχής, ές, = διοχής.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Μ.

Δμηθείς, Μτχ. Παθτκ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥμτ. δαμάω· Δμηθήτω, 3. πρστκτ. Ἂς μαλαχθῇ διὰ δεήσεων, Ἰλ. Ι, 158.

Δμῆσις, εως, ἡ (δαμάω). Δάμασις, καταπράυνσις, ἡμέρωσις, καταπόνησις, νίκησις. Ἰλ. Ρ. 476. »Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε«. ἀντὶ, »Μένος ἵππων δμήσιμον«.

Δμήτειρα, ας, ἡ. Ἡ δαμάζουσα, καταπονοῦσα, ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλουσα. »Κἰ μὴ νῦξ δμήτειρα θεῶν ἐτάμοσε καὶ ἀνδρῶνα«, Ἰλ. Ξ. 259. ἐκ τοῦ

Δμητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος καταδαμάζει, νικᾷ, ὑποτάττει, δαμαστής. Τύμν. Ὁμρ. 21, 5.

Δμητός, ή, όν (δαμάω). Δαμασμένος, ὑποταγμένος, νικημένος.

Δμωή, ῆς, ἡ (δαμάω). Κυρίως, ἡ καταδαμασθεῖσα, ἡ ὑποταχθεῖσα, ἤγουν ἡ σκλάβα, καὶ ἰδιαιτρ. ἡ ἐλευθέρα μὲν γεννηθεῖσα ἐν δὲ τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεῖσα, καὶ δούλη αὖτ' ἐλευθέρας γενομένη, Ἰλ. Σ, 28. καὶ ὅπου ἄλλοῦ ἐν Ἰλ. ἀναφέρονται αἱ δμωαί, ὡς ζῶσαι εἰς τὸ Ἑλλην. στρατόπεδον, π. χ. Ἰλ. Ι, 658. Ω, 643. καὶ αὖτω καθόλου, ἡ σκλάβα, ἡ δούλη, ἡ θεραπαινίς, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἀλλὰ μόνον ὁ Πλθντκ., μεθ' οὗ πολλάκις καὶ τὸ γυναῖκες ἐνώνεται. παρ' Ὅμρ. ἐργάζονται αἱ δμωαὶ ἐν τῷ οἴκῳ, παστρεύουτι τὰ δωμάτια, ἀνάπτουτι φωτιάν, ἑτοιμάζουτι τὸ γεῦμα, λούουσι τοὺς φίλους, καὶ ἑτοιμάζουτι τὰ χρεββάτια. πρβλ. Δμώς.

Δμώιος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑποταγμένον, σκλάβον. »Δμώιον βρέφος«. Ἀνάλεκτ. Β'. 31. σκλαβόπουλον, υἱὸς τοῦ σκλάβου.

*Δμωΐς, ίδος, ἡ, σπανιώτρ. δμωός, άδος, ἡ, = δμωή.

*Δμωΐτης, ου, ὁ. Πλθ. δμωῖται, οἱ. Οὗτοι ἦσαν εἰς τοὺς Κρῆτας ὅ,τε οἱ Εἵλωτες εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, Στέφ. Βυζάντ.

Δμωός, οῦ, ὁ. Σπάνιος Πτκ. τύπος ἀντὶ τοῦ δμώς. Ἡσόδ. ἔργ. 432. 472.

*Δμώς, ωός, ὁ. Κυρίως, ὁ καταδαμασμένος, ὁ ὑποτεταγμένος, δηλ. ὁ σκλάβος, ὁ δοῦλος, καὶ ἰδιαιτέρως μὲν ὁ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ αὖτ' ἐλευθέρου δοῦλος γενόμενος, Ὀδτ. Η, 398. καθόλου δὲ ἀντὶ Σκλάβος ὁ ἐκ γονέων καὶ αὐτῶν σκλάβων γεννηθείς. ἐν Ἰλδ. Τ, 333. ἐπὶ ὅλων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὑπηρετῶν. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Πλησ. ἐνώνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ ἄνδρες. Ἐκτελοῦσι δὲ παρ' αὐτῷ τὰς πλέον χοντρὰς ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ τὴν γεωργίαν. ἐν Ἰλ. εὑρηται μόνον ἅπαξ, ἐν δὲ τῇ Ὀδτ. συχνάκις. Θλκ. ὁμοή.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ν.

Δνοπαλίζω, Μ. ἴξω (δονεῖν, καὶ, πάλλειν). Κυρίως ταχέως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ταράττω, κουνῶ, σείω, ῥίπτω κάτω, ὅθεν φονεύω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 472. »Ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐνοπάλιζεν· ἀνὴρ, ἐφόνευεν. Ὁ Σχολ. καὶ Ὀδ. Ξ. 512. »Τὰ σὰ ῥάκεα ἐνοπαλίξειεν· τὰ παλαιοφορέματα ἀμφιέσεις, συρράψεις. »Διοπαλίζεται γνίαις«. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. τὰ μέλη κινοῦνται, ταράττονται. (Συγγ. τῷ δονέω, τοῦ ὁποίου καὶ εἶναι τρόπον τινὰ ἐπιτατικόν.)

Δνόφερος, α, ον. Σκοτεινός.

Δνοφερός, ά, όν (δνόφος). Σκοτεινός, μαῦρος. »Νὺξ«, Ὀδτ. Ν, 269. »Τάφρων«, Ἰλδ. Ι, 15.

Δνοφόεις, εσσα, όεν· τὸ αὐτό. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτ. Θ. σολ. 741. ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Ζοφόεις« ἀναγιν.

Δνόφος, ου, ὁ (νέφος). Δωρκ. ἀντὶ γνόφος. Χοντρὸν σύνεφον, σκότος, σκοτεινότης, σκοτάδι. (Συγγν. τῷ νέφος, κνέφος, κνέφας.)

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ο.

*Δοάν. Νομζτ. ἀντὶ δάν, δήν, Ἀλκμάν.

*Δοάστατο, Ὁμρ. τύπος τοῦ Μέτ. Ἀορ. ἐν τῇ ἀπροσπ. σημασ. Ἐφάνη, ἔδοξε, πάντοτε ἐν τῇ συντάξει. »Ἴσως δὲ οἱ φρονέοντι δοάστατο κέρδιον εἶναι«, τοῦτο τοῦ ἐφάνη καλήτερον ἐν ᾧ ἐτυλλογίζετο, Ἰλδ. Ν, 458. Ὀδτ. Σ, 474. καὶ ἀλλαχοῦ. Πρὸς τούτοις εὑρηται ἅπαξ καὶ τὸ 3. ἑνικ. προσπ. τοῦ Μέλ. »Ὡς ἂν τοι πλήμνη ἐπιδοάσεται ἄκρον ἰκέσθαι ἀντὶ φανῇ, νομισθῇ«, Ἰλδ. Ψ, 339. Εἰς ταῦτα προστίθετο ἄλλοτε καὶ τύπος Πρττκ. »Ἀσπάλιος δέατ' εἶναι«, Ὀδτ. Ζ, 242. »ἀλλ' ὁ Βόλψιος ἀπεκατέστησεν ἠδη ἀπὸ ἀσφαλὲς πηγὰς τὴν ὀρθὴν γραφήν. »Δέατ' εἶναι«, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ἰδ. δέαμαι. (Ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ δοιή. Buttm. Lexilg. 3. p. 100.) 2) μόνον παρ' Ἀπλ. Ῥᾴ. εὑρηται ὅτε Μέτ. Ἀορ. Δοάσατο· καὶ ὁ Ἐνργ. Ἀπρμφτκ. Ἀόρ. 1. Δοάσαι, ἐν τῇ σημασ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀμφίβολος, ὅθεν ἀντὶ τοῦ νομίζω, συμπεραίνω, ἄρα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι ἀπὸ τοῦ δοιάζω ὅπερ ἰδέ.

Δόγμα, ατος, τό. (δόκω, δοκέω). Ἀπόφασις, προσταγή, πρόσταγμα ἀποφαστικόν. Decreto, Ἰταλ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 8. »Δόγμα ποιεῖσθαι, ἀποφασίζειν, κοινοποιεῖν ἀπόφασίν τινα. — Νομοθετία, = διάταγμα· καὶ, διάταξις. Παρὰ δὲ φιλοσόφοις, ἀντὶ τοῦ, γνώμη ἐξηκριβωμένη περίτινος, διδασκαλία, ἀπόφθεγμα, ἀξίωμα. Placitum, Λτν. ὅθεν παρ' Ἐκκλησιαστ. 2) θρήσκευμα, πίστις, διδασκαλία, Παῦλ. Ἐφεσ. β'. 15. »Ἐν δόγμασι καταργήσας«, ἤγουν ὁ Θεοδώρτ. »Δόγματα, τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐκάλεσεν«, ὁ Θεοφύλακτ. »Δόγματα τὴν πίστιν φησίν, οἷα διὰ δογμάτων συνισταμένην«. 3) ἦθος, ἦτμός ἰσρός.

Δογματίας, ου, ὁ. Ὁποιος εἶναι γεμάτος ἀ-

πό γνώμας, ἀξιώματα, ἀποφθέγματα. Φιλόστρ. Σοφ. Α΄. ιε΄. 4. Ἐπδτ. τοῦ Εὐριπίδους.

Δογματίζω, Μ. ίσω (δόγμα). Στερεύνω, ἤ κάμνω γνωστήν μίαν ἀπόφασιν, προσταγήν, γνώμην. Διόδ. Σικ. Καί, ἀκολουθῶ, πιστεύω, δέχομαι μίαν γνώμην, θρησκείαν, ἤ διδασκαλίαν, ἤ ἐπικυρώνω, διαιρίζω αὐτά.

Δογματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τό δόγμα, ἤ ὁ περί τούτου ἤ ἐν τούτῳ γεγραμμένος, συνθεμένος, ἤ παραχθείς, προελθών, δογματικός, ἀντδτ. τῷ ἐμπειρικός. 2) ὁ παραστήκων ἤ ἀποδεχόμενος βέβαια, καί ἀναμφίβολα δόγματα, διδασκαλίας· καί παράγων ἤ ἐξάγων συνεπείας ἀπό γνώμας, διδασκαλίας, καί ἀξιώματα. Ἐπρμ. δογματικῶς.

Δογματιστής, οῦ, ὁ. = Δογματικός, 2. Ὁποιος δίδει, προβάλλει, ἤ δέχεται, πιστεύει, καί ὑπερασπίζεται στερεῶς μίαν γνώμην, καί διδασκαλίαν.

Δογματολογία, ας, ἡ (λέγω). Ἡ παράστασις, ἤ διδασκαλία, ἤ ὁμιλία περί δογμάτων· καί

Δογματολόγος, ου, ὁ. Ὁ παραστήκων, διδάσκων, ὁμιλῶν, περί δογμάτων. Σέξτ. Ἐμπ.

Δογματοποιέω, ῶ. ἀντί τοῦ, δόγμα ποιέομαι, ἀποφασίζω στερεῶς, διά δεκρέτου, ἤ χάρτηριφίου, Τουρκ. Πολύβ. Α΄ 81. ὅθεν

Δογματοποιία, ας, ἡ. Τό ἀποφασίζειν, τό ἀποφασιστικῶς προστάζειν· καί τό παριστάνειν, ἤ κρατεῖν στερεῶς μίαν ἀπόφασιν, γνώμην, καί διδασκαλίαν, καί ἡ τῶν δογμάτων ἐφεύρεσις, καί παράστασις.

*Δόγμιος, ον. Πλάγιος, λοξός, καμπύλος, καμπυλωτός, κυρτός, σκολιός, στραβός. Λουκιαν. ἔνθα ἄλλοι δόχμιος γράφουσι. Ζήτ. δεχμή.

Δοθιήν, ῆνος, ὁ. Ἐν μικρόν πρίσμα γεμάτον αἷμα. (βοῦτσο) Furunculus, Λατ.

*Δοθίων, ωνος, ὁ, = δοθιήν.

Δοιάζω, Μ. άσω (δοιοί). Κάμνω τινά διπλοῦν, βάλω τινα εἰς ἀμφιβολίαν, καί στοχασμούς. Ἀπλν. Ῥδ. 3, 819. Πδτκ. Εἶμαι διπλοῦς, ἤ διαμεριμνίσης, δηλ. εἶμαι εἰς ἀπορίαν καί διστασμόν, ἀμφιβάλλω, συλλογίζομαι ἀκόμη τό τί ποιητέον, Ἀπλ. Ῥδ. 4, 576. σημασ. ἤτις εὑρίσκεται πολλάκις εἰς πολλάς παραγωγάς ἀπό τόν δύο, δισσός, δίχα καί φανερόνει ποτέ μέν ἐσωτερικῶς διαχωρισμόν, καί διαίρεσιν πρός ἑαυτόν, ποτέ δέ ἐξωτερικῶς πρός ἄλλους. Πρβλ. Butt. Lexik. 2. p. 102.

*Δοιδυκίζω. Κτυπῶν, καί ἀνακατώνων ταράσσω, ἤ φέρω εἰς ἀταξίαν, καθώς εἰς τό γουδί μέ τό γουδοχέρι. ἐκ τοῦ

Δοίδυξ, υκος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ γουδίου, γουδοχέρι, ὅθεν δοιδυκοφόβος, ου, ὁ. Ὁ φοβούμενος τοῦτον τόν κόπανον. Λουκιαν. Τραγόπ. καί δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ. Ὁποιος φκιάνει τοῦτον, ὅθεν ἀναδοιδυκίζω, ἀνταράσσω, ἀνακατόνω, φέρω εἰς ἀταξίαν, καί διαδοιδυκίζω, ἀπατῶ, παρσδηγῶ, ἤ κουνῶ τι ὅθεν κακεῖθεν ἀσάν τούτον τόν κόπανον. Ἡ πρωτότυπος ταύτης ἄζω, ἤ δύσσω, εἶναι ἄῤῥητος· ὅθεν τό, δοιδύσσω, ὡς τό μύω, μοιμύω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει δαδύπτω, ἀντί, ταράσσω· ὁ δέ Ἡσύχιος, δαδύσσω, ἐαιδύσσω, ἀντί, ἕλκω, σπαράσσω, βασανίζω. (Τό υ καθ' ὅλας τάς πτώσεις μακρόν.)

Δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ. Ὁποιος κάμνει τά γουδοχέρια.

Δοιδυκοφόβος, ὁ. Ζήτ. ἐν δοίδυξ.

Δοιή, ῆς, ἡ. Ἀμφιβολία, ἀνταγμός, ἀβεβαιότης. Ἐν δοιῇ. Μέ ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλων, Ἰλιάδ. Ι. 230.

*Δοιοί, δοιαί, δοιά, = δύο, Ὅμηρ. τό οὐδτρ. δοιά καί ὡς ἐπίῤῥ. κατά δύο τρόπους, δύο λογιῶν, Ὀδύσ. Β. 46. Ὁ ἐνικ. δοιός, = δισσός, Διπλοῦς, διπλός, εὑρίσκεται παρ' Ἀντιπ. Θεσσ. 41, 2. καί παρά Σιμμ. Ῥοδ. ἐπ. 1. ἰδ. Jac.

ΑΡ. p. 150. Ἡ λέξις εἶναι οἰκεία μόνον τῶν ἐποποιῶν. Ἰδ. δοιώ.

Δοιός, οῦ, ὁ. Ἰδ. ἀντρ.

*Δοιοτόκος, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν δίδυμα τέκνα.

*Δοιόω, ταυτοσήμαντον τῷ δοιοί, τοῦ ὁποίου καθ' αὐτό εἶναι ὁ δυϊκός, ἄλλτ. παρ' Ὅμηρ. παράτῳ ὁποίῳ καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀρσνκ. ἔστι, ἐν δέ Ἰλιάδ. Ω, 698. καί σύστρ.

Δοκάζω, Μ. άσω (δοκέω). Νομίζω, στοχάζομαι, ἐλπίζω. 2) δοκεύω, παρατηρῶ, προσμένω, προτέχω, παραμονεύω, καί παραφυλάγω. Ζήτ. Δόκη.

Δοκάνη, ης, ἡ (δόκη, δέχομαι). Τόπος εἰς τόν ὁποῖον βάνουσι ἤ δέχεταί τι· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. ἡ Θήκη. 2) = Σταλίξ, Δοκός, δοκαρίκι, μανέλα, ῥάβδος διά τῆς ὁποίας στηρίζονται τά βρόχια. 3) παρά Λακεδαιμονίοις ἦσαν Δόκανα, τά, κατά τόν Πλουτ. Ζ. σελ. 867., δύο παλαιά ἀγάλματα, ἤ ζωγραφίαι, τά ὁποῖα παρέστηνον τόν Κάστορα, καί Πολυδεύκην, καί συνίσταντο ἀπό δύο εὐθείας καθέτους καί δύο πλαγίας ὁριζοντίους δοκούς ἄνω ἐπί κάτω συνδεομένας, ὅθεν καί τό ἐπισύνθες ἀστρημα. σημεῖον τοῦ Ζωδίου. Τῶν Διδύμων, □, ἰδ. Διόστερος, 2. ὅθεν καί τό καινῶς Δοκανίκιον, ἤ ῥάβδος εἰς ἣν ἐπακομβοῦντες βαδίζομεν. Κατά δέ τόν Σουΐδ. καί Ἐτυμολ. ἦσαν τά ἀνοικτά αὐτῶν μνήματα. Ὁ δέ Ἡσύχ. προσθέτει, ἢ Ἡ κάλαμοιη· οὕτος φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε τήν Ὀδύσ. Ξ, 474. «Ἀν δοκάνεσι, ἀντί «Ἀν δόκακσι· τό ὁποῖον εἰς ἄλλο μέρος διά τοῦ «δοκοῦσι, ἡρμήνευσεν, ἀκολουθήσας τήν κοινοτέραν ἀνάγνωσιν.

*Δοκάω, Ἰδ. Δοκεύω περί τό τέλος.

*Δόκεν, ἀντί ἔδοκε, Ποιητκ. Ὀρφ. καί Ὅμηρ.

Δοκεύω, Μ. εύσω (δέχομαι). Κυνηγῶ, ζητῶ, προσπαθῶ νά ἀκολουθήσω, ἤ νά πιάσω, Ἰλιάδ. Θ, 340. ὅθεν ἐνεόρευω, παραμοιεύω, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, ἐπί ἐχθρικῆς σημασ. «τινά», Ἰλ. Καθόλου δέ, βάζω εἰς τό μάτι, παρατηρῶ, Ἰλ. Σ, 488. Ὀδσ. Ε, 274. Συχνότατα παρά τοῖς μεγάλοις ἀντί τοῦ Θεωρῶ, βλέπω, οἵ τινες ἐνίοτε μετεχειρίσθησαν τήν λέξιν καί ἀντί τοῦ Δοκάζω, Νομίζω, στοχάζομαι, Herm. Ὀρφ. σελ. 823. συχνάκις παρά Νόνν. καί Παυλ. Σιλ. 1, 32. — Τοῖς δέ ἐκλαμβάνουσι καί τόν πρκμ. τῆς μτχ. Δεδεκημένος (ἐν τῇ ἐνεργτκ. σημασ. παραμονεύοντας, Ἰλιάδ. Ο, 730.) ὡς ἀνωμλ. χρέων τοῦ Δοκεύω, ὁ Buttm. τό ἀποδίδει εἰς τό δέχομαι, ἄλλοι δέ εἰς τό ἄχρηστον δοκάω.

Δοκέω, ῶ. Μ. όξω. Ἀόρ. α΄. ἔδοξα. Παρακειμ. Πασ. δέδογμαι, ἐκ τοῦ δόκω, ὡς καί δοκείειν παρά Δημοσθ. Ἐβδ. 64. ἐκ τοῦ δόκημι. — Σπανιώτερ. καί Πτκ. μόνον εἶναι οἱ ὁμαλοί τύποι, Μ. δοκήσω, Ἀόρ. ἐδόκησα, Ὀδσ. Κ, 415. Τ, 93. καί πδτκ. πρμν. δεδοκήμαι. Ἐκτός τοῦ Ἀορ. τούτου μτχζτ. ὁ Ὅμηρ. μόνον τόν ἐνστ. καί πρττκ., διότι τό δεδοκημένος ἀνήκει εἰς τό δέχομαι, ἤ δοκεύω. 1) Ἐνεργητ. νομίζω, στοχάζομαι, λογιάζω, «Δοκέω νικήσειν Ἕκτορα Σοχάζομαι, ὅτι θέλω νικήσει τόν Ἕκτ., Ἰ, 192. 2) Οὐσιτρ. Φαίνομαι, φαίνεται ὅτι.., δείχνει ὅτι.. μετά Δοτκ. τοῦ πρσ. καί τοῦ Ἀπρμφ. «Δοκέεις μοι οὐκ ἀπιδύσσειν». Μοί φαίνεται ὄχι ἀνόητος, ἐάν φαίνεται νά ἦσαι ἀσύνετος. «Ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον. Οὕτω μοί φαίνεται νά ἦναι καλλίτερα, σπανιώτρ. μετά Ἀπρμφτκ. Μέλ. «Δοκέει δέμοι ὧδε λαῶν ἐσσεσθαι». Μοί φαίνεται ὅτι οὕτω θέλει εἶναι καλήτερον. (ὁ Ἀπρμφτκ. Ἀόρ. εὑρηται εἰς τήν σημασ. ταύτην μόνον μεθ' Ὅμηρ.) «Δόκησε σφίσι θυμός ὡς ἔμενα. Ἡ καρδιάτους ἐνόμισαν ὅτι εἶναι οὕτω. Εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἤλθεν ὡς ἄν.., Ὅμηρ. Πολλῷ ποικιλλοτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρά τοῖς Ἀττικοῖς, α) Δοκῶ μοι, Νομίζω, φαίνομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου, μοί φαίνεται, μοί ἔρχεται ὡς ἄν.., ἤ ὡσάν ἐγώ νά.. — Συχνάκις μόνον ὡς σεμνοπρεπής, σεμνή καί μετριοφροσύνης ἔμπλεως ἔκφρασις, καί ὅταν δέν ἐμφαίνηται καμμία ἀμφιβολία, μετά τοῦ Ἀπρμφτ. ὅλων τῶν χρόνων καί τῶν προσπ. καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον μέν μετά τῆς ὀνομαστικῆς, δηλ. προσωπικῶς, ἀλλ' ἐνίοτε καί μετ' Αἰττκ. καί τοῦ Ἀπρμφτ. ἐξαρτωμένων ἀπό τοῦ ἰδίου δοκέω καθώς καί ἡ Ὁμοιτκ. μετ' Ἀπαρμφ., Ξεν. Ἀνβσ. 3, 1, 11. ἡ συνήθης ἔκφρασις καί ἐπί ὀνειρευομένου. β) Δοκῶ μοι μένειν. Θέλω, μοί ἀρέζει, μοί φαίνεται καλόν νά μείνω, ὡς τό Λατκ. videtur mihi, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 230. D. ἄνευ τοῦ μοι σπανίως καί πιθανῶς μόνον Πτκ. ὅθεν «δέδοκται» ἐφάνη εὔλογον, visum est, ἐπί τοῦ λαοῦ, ὅταν ἀποφασίζῃ τι δημοσίως, Wolf ἐν Λπτν. σ. 342. αἱ δέ ἀποφάσεις αὐταί τό δόξαν ἤ τό δεδογμένον λέγονται. Τό δέ οἱ δεδογμένοι εἶναι ἀντί τοῦ οἱ ἐγκαλεσθέντες, ἐξελεγχθέντες ἐπί κριτηρίου, οἱ ὡς ἀδίκοι ἤ ἔνοχοι κριθέντες, Δημσθ. γ) Προσμένω, συμπεραίνω, ἐλπίζω, Πινδρ. Νμ. 7, 45. καί Στοβ. Φυσ. σ. 40. «Καθελών μέν δοκέοντ' ἀδόκητον δ' ἐπαείρων». Ἰδ. ἀντρ. σημασ. 1., ἐν χρήσει μάλιστα ἐν τῷ ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀντί παρεντιθεμένης περιόδου εὐχρήστου «πῶς δοκεῖς»; πῶς στοχάζεσαι; πῶς σοί φαίνεται; τίνα γνώμην ἔχεις περί τούτου! στοχάσου, ἤ ἰδέ μίαν φοράν! ἐπί ἐκφράσεως τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς ἐκπλήξεως, καί τῆς ἐπιτάσεως ἄλλης τινός ἐννοίας, π. χ. «Πῶς δοκεῖς χαίρουσα Ὅπόσον ἀσμένως! Bergl. Ἀρστφ. Πλουτ. 742. «τούτους τί δοκεῖτε; τί νομίζετε περί τούτων; σάν τί τούς νομίζετε; ἔνθα ὑπνοτ. τό «εἶναι», Ξενφ. Ἀνβσ. 5, 7, 26. Ἡ ἐπί ταύτης τῆς σημασ. σπάνιος Αἰτκ. μετά τοῦ Ἀπρμφ. εὑρίσκεται ἐν Ξενφ. Κπ. 3, 1, 14. δ) Προσποιοῦμαι, κάμνω ὡσάν νά.., simulare, μετ' ἀρνήσ. dissimulare, πάντοτε μετά ἐπομένου Ἀπρμφτ., Valck. Ἱππκρ. 1762. συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. 2) Φαίνομαι εἰς ἄλλους ὅτι εἶμαί τι, νομίζομαι ὑπ' αὐτῶν ὅτι εἶμαί τι, ὅθεν οἱ δοκοῦντες ἤ δοκοῦντες εἶναί τι, Ἀνθρωποι, οἵτινες φαίνονται, τούς νομίζουν κοινῶς ὅλοι ὅτι εἶναί τι, ὑπολαμβάνονται ὑπό πάντων ὅτι εἶναί τι κ. τ. λ. οὕτω καί οἱ δοκοῦντες σοφοί, ἔλβιοι, Ἡρδτ. τό δέ δοκῶν, οὖσα, οὖν· ὁ φαινόμενος κ. τ. λ. 5) Ἀπρτπ. «Δοκεῖ, ἤ, δοκεῖ μοι». Μοί φαίνεται, μοί ἀρέζει, μοί φαίνεται καλόν καί εὔλογον, καί οὕτω εἰς πάντων τῶν χρόνων. «Ὡς ἐμοί δοκεῖνε Καθώς μοί φαίνεται, κατά τό δοκοῦν μοι, ἀλλά καί «Ἐμοί δοκεῖνε, Valck. Ἡρδτ. 1, 172. 9, 113. ἔρρτ. παρά τοῖς Ἀττικ. ἀλλά καί τό «Ὡς ἐμοί δοκεῖν ἐστι δυοῖν ὁρῶν, Wess. Ἡρδτ. 6, 95. 5) Ὁμοιστκ. ἀπόλυτος «δόξαν καί «δόξαν ταῦτα». Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσθησαν καί ἐκρίθησαν ταῦτα ὡς καλά καί εὔλογα. Ξενφ. Ἀνβσ. 4, 1, 13. — Τό σύνηθες ἀντίστ. τοῦ δοκεῖν εἶναι τό εἶναι, Wolf. Λεπτν. σ. 232. Ast. Πλάτ. Πολιτ. 2, 4.

Δόκη, ης, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. ἀντί τοῦ, «Δοχήν, ὅθεν τό κοινῶς δοχεῖον, καί δοχιό. Καί, 2) = Δόκησις, ἐνέδρα· καί, παρατήρησις, ὅθεν τό κοινῶς Βαδόχι καί Ποδόχι (ἐκ τοῦ Βάδος, καί Δόκη), τόπος στενός, εἰς ὃν φυλάγουσι παραμονεύοντες νά περάσῃ τό ζῶον, τό ὁποῖον κυνηγοῦσι· καί ἀντί τοῦ «Ἐνέδραν, λέγομεν Δόκανον, τήν σιδηρᾶν παγίδα, τήν ὁποίαν κρύπτοντες ὑπό γῆν εἰς τά βοδόχια, πιάνομεν τά ἄγρια ζῶα· ὅθεν τά ῥήματα Δοκάζω, καί Δοκεύω. Ζήτ. καί Δίκος.

Δόκημα, ατος, τό, = δόκησις, γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. Εὐρίπ. Τρωάδ. 411. ἐν Ἡρακλ. 111. καί Πλούταρ. Ι. σελ. 400.

Δόκημι. Ζήτ. ἐν Δοκέω.

Δοκητιδέξιος, ον (δεξιός, 3). Ὁποιος νομίζει, στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἐπιτήδειον, ἐπιδέξιον, ἢ εὐτυχῆ. Ἀθήν. σελ. 122.

Δοκησίνους, ουν, γενκ. ου (νοῦς). Ὁποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του νουνεχῆ, στοχαστικόν, Πολυδ.

Δόκησις, εως, ἡ (δοκέω). Κοινὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περί ἑνὸς πράγματος, κοινὸς στοχασμός. Καὶ ἡ καλὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχω περί τινος. Καὶ ἀντὶ τοῦ Δόξα, τιμή, ἔπαινος, ὑπόληψις, καλὸν ὄνομα· παρ' Εὐρ.

*Δοκησιτοφέω, ῶ. Δοκησίτοφος εἰμί, Κύριλλ.

Δοκησιτοφία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ στοχάζηται τινὰς τὸν ἑαυτόν του σοφόν· ἐκ τοῦ

Δοκησίτοφος, ον (σοφός). Ὁποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του σοφόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 4. »Ὁ δοκήσει σοφός, ὁ οἰόμενος μὲν εἶναι σοφός, οὐκ ὢν δέ, Ηλιόδ. στρωμ. ά.

*Δοκησίφρων, ονος, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόκησιν φρονῶν· ὁ δοκήσει φρόνιμος.

*Δοκίας, ού, ὁ. Ἰδὲ Δοκός, 2.

Δοκίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκιμάζω, Μ. άσω (δόκιμος), καὶ Δοκιμαίνω παρ' Ἡσυχ. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ κοινῶς λέγομεν. Παρατηρῶ, βλέπω, ἐξετάζω, καὶ ἐρευνῶ ἕνα πρᾶγμα ἂν ἦναι γνήσιον, ὀρθόν, καὶ καθαρόν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, Καθαρίζω, λαγαρίζω. 2) ὅθεν Δέχομαι τὸ τοιοῦτον ὡς διὰ τῆς πείρας ἀποδειχθὲν γνήσιον, ὀρθὸν καὶ καθαρόν, καὶ ἐπομένως κρίνω, ἀποφασίζω, κρατῶ, καὶ τιμῶ αὐτό, ὡς ὠφέλιμον, καλόν, ἐπιτήδειον, καὶ ἄξιον, ὡς καὶ τὸ Ἀξιόω. 3) δέχομαι, στέργω, κρίνω τινὰ δόκιμον, ἄξιον, καὶ ἐκλέγω αὐτὸν εἰς μίαν ὑπηρεσίαν. Ἔτι δὲ δέχομαι καὶ τοὺς παῖδας διὰ τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων· ὅθεν »Δοκιμασθεὶς παρ' Ἰσοφ. σελ. 613. ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος τοῦ νὰ ἦναι παῖς, ἐκηρύχθη ὡς ἔφηβος, τὸν ἐσύναξαν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ἐπειδὴ καὶ ἐξετάσθη πρότερον ἡ ηλικία του· ὅθεν, »Δοκιμάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, ἀντὶ τοῦ, κρίνεσθαι, καὶ ἀποφασίζεσθαι διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐπιτρόπων, οἵτινες καὶ ἐμήνυον περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν· καὶ ἰδιωτικ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκλέγω, διορίζω τινὰ εἰς δημόσιόν τι ὑπούργημα. Ἐνίοτε δὲ καὶ μόνον τὸ »Δοκιμάζομαι, ἀντὶ τοῦ, φαίνω εἰς τὴν τῶν ἐφήβων ηλικίαν, καὶ κηρύττομαι ἔφηβος (Majorenn) ὡς παρ' Ἀθήν. σελ. 524, παρὰ δὲ Θουκυδ. Β'. 35. »οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἐκρίθη, ἐφάνη εὔλογον.

Δοκιμασία, ίας, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις ἑνὸς πράγματος, ἂν ἦναι καθαρόν, ἐπιτήδειον καὶ ἄξιον, ἢ ἂν ἔχῃ τὰς πρὸς τὴν περὶ αὐτοῦ διορισθεῖσαν ὑπηρεσίαν ἀναγκαίας ἰδιότητας, καὶ ἀποδείξεις· καὶ Καθάρισις, λαγάρισμα. 2) ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ἡ ἐξέτασις αὐτῶν la revue, Γαλλ.

*Δοκιμαστήρ, ῆρος. Ἰδ. Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δοκιμασίαν. Δοκιμαστήριον, τό, ἀντὶ τοῦ δοκίμιον, Διβὼν. Α', σελ. 664.

Δοκιμαστής, στοῦ, ὁ· καὶ δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ (δοκιμάζω). Ὁποιος δοκιμάζει, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τι. Καὶ ὅστις εὑρίσκεται δόκιμον, τὸ δέχεται ὡς τοιοῦτον, καὶ τὸ ἐπαινεῖ.

Δοκιμαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοκιμασίαν, ἢ ὁ εἰς ταύτην ἐπιτήδειος.

*Δοκιμαστός, ή, όν (δοκιμάζω). Δοκιμασμένος, ἀποδεδειγμένος διὰ δοκιμῆς, Διογ. Αρτ. 7, 105.

Δοκιμάω, ῶ· καὶ δοκιμῶμαι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, δοκῶ, καὶ οἶμαι.

*Δοκιμεῖον, τό. Ὄργανον, ἢ μέσον ἐξετάσεως καὶ δοκιμασίας, πᾶν, δι' οὗ τις ἐξετάζει ἢ ἐρευνᾷ, Πάτ. Τίμ. σ. 65. C. κατὰ Bekk.

Δοκιμή, ῆς, ἡ. Ἡ δοκιμή, ἡ ἡ γενομένη ἐξέτασις περί τινος, Διοσκορ. Δ. 186. ὅθεν

Δοκίμιον, τό. = Δοκιμεῖον, καὶ δοκιμασία, παρὰ Ζωσίμ. Γ', 13.

Δόκιμος, ον (δέχομαι, δέκω). Κυρίως σημαίνει τό, Ἀρεστός, δεκτός, ἐξαιρέτως ἐπὶ καλῶν, εὐχρήστων, καὶ καθαρῶν νομισμάτων (συνηθισμένη μονέδα ἥτις τρέχει, καὶ μὴ νοσευμένη, κάλπικη)· ὅθεν ἐλήφθη ἡ λέξις μτφρ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετασθέντα εὑρέθησαν ὑγιᾆ, σωστά, καθαρά, ἄξια, καὶ ἀμεμπτα = δεδοκιμασμένος. 2) Καὶ = εὐδόκιμος, ὡραῖος κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀξιόλογος, ὀνομαστός, καθαρός, ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδοτ. Ζ'. 129. καὶ αὐτόθ. ἀνιστ. 117. »Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑπολήψει καὶ τιμῇ, ἔντιμον καὶ ἔνδοξον· ὅθεν

Δοκίμως, Ἐπίρρ. μὲ δοκιμασίαν, ἐξαιρέτως, ἰκανῶς, ἐντελῶς· καὶ

Δοκιμότης, ητος, ἡ (δόκιμος). Τὸ δοκιμάζεσθαι, τὸ διὰ δοκιμασίας γνησίων ἀποδείκνυσθαι ὡς παρὰ Ἰσοτίν. Μάρτ. »Δοκιμότης φράσεως, ἀντὶ, »Ἡ δόκιμος φράσις.

Δοκιμόω, ῶ, = δοκιμάζω. Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Αρτ. 1, 122.

Δοκίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Δοκός. 2) παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 15. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Βέργα, ῥαβδίον, μικρὸν διανήμιον. Ζήτ. Πλινθίον.

*Δοκίτης, ου, ὁ. Ἰδ. Δοκός, 2.

Δοκός, οῦ, ἡ. Δοκάρι, τέμπλα, περαστή, πατερόν, ζευτόν, γρεντί. Ἐξαιρέτως λέγεται τὸ χοντρὸν ἐκεῖνο ξύλον, τὸ ὁποῖον βαστᾷ ὅλην τὴν σκεπαστὴν ἑνὸς ὀσπητίου, Ὅμηρ. Παρὰ νεωτέρ. καὶ ὁ δοκός, ὁ Jac AP. p. 327. 2) πυρώδες τῆς ἀτμοσφαίρας φαινόμενον, τὸ καὶ δοκίας, καὶ, δοκίτης Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπλν. Ῥῆ. 2, 1088.

Δόκος, ου, ὁ. = Δόκης, κοινὴ γνώμη, καὶ ὑπόληψις, στοχασμός, ἐλπίς, 2) προτροπέα, παραγύλαγμα (χαρτέρι). Ἀρχίλοχ. Ἀνέκδοτ. Α'. 42. »Ἐν δόκοισιν ἐχθρῶνος. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Ἐν δόκῃ, ἐν ἐπιβουλῇ· καὶ, »Ἔνδοκος, ἐνέδρα. Ἐς δόκον, εἰς ἐνέδραν. Δόκαι, παρατηρήσεις, ἐνέδραι. Ζήτ. καὶ ἐς, Δόκη.

*Δοκῶ, όῦς, συνῤῥ. οῦς, ἡ, = τῷ πρωτ. Εὐριπδ. Ἠλατρ. 747.

Δόκω, ἀντὶ τοῦ δοκέω, ὅθεν τὸ, δέδοχα, ἔδοξα, δέδογμαι.

Δοκόω, Μ. ῶτω. Βάνω τοὺς δοκοὺς εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ ὀσπητίου, κάμνω τὸ τζιατί· ὅθεν

Δόκωσις, εως, ἡ. Τὸ βάλσιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ ὀσπητίου, τζιάτισμα. Ἐκκλησιαστ. Γ', 18. παρὰ τοῖς Ο'.

Δολερός, ρά, ρόν (δόλος). Πανοῦργος, ἀπατηλός, ἐκεῖνος ὃς τις ἀπατᾷ. 2) ἐπὶ πρᾶγμ. ἐπικινδυνον, κακόν· ὅθεν

Δολερῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ πανοῦργον καὶ ἀπατηλὸν τρόπον.

Δολεύομαι, Μ. εύτομαι. Ἀπὸτ. Μέσ. (δόλος). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι δολίως. Ἐτυμολ. ἐν Α. »Ὑποστειλάμενοσι· παρὰ δὲ Σέξτ. Ἐμπ. »Λόγος δεδολευμένοσι· ἀντὶ τοῦ Σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς καὶ δολίως συνθεμένος, καὶ παρασκευασμένος.

Δολίζω, Μ. ίτω. Νοθεύω, δολόνω, Διοσκορ.

*Δολιοθήρας, ὁ. Ὁ δόλῳ θηρεύων, ἁμαξ.

*Δολιόμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ πανοῦργα φρονῶν, ὁ πανούργου καὶ δολερᾶς γνώμης ὤν, Αἰτχλ. Ἱκτιδ. 731. καθὼς διωρθώσατο ὁ Wellauer.

Δολιόποους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό, (πούς). Ὁ ἔχων δολίους πόδας, ἢ βήματα, τοιοῦτος, ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως καὶ ὑποκριτικῶς περιπατῶν, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ.

Δόλιος, ία, ιον. = Δολερός· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἀκατάλλ. Πανοῦργος, ἀπατηλός, Ὀδυσ. ἔνθα ὅμως δὲν τίθεται ἡ λέξις ποτὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς »Ἔπεα, τέχνη, κύκλος. Ὁ κύκλος, τὸν ὁποῖον οἱ κυνηγοὶ συνετῶς καὶ ἐπιτηδείως κάμνουσι διὰ τῶν δικτύων τοὺς περίτε θηρίον, διὰ νὰ τὸ παγιδεύσουν ἀφυκτως, Ὀδυσ. Δ, 792. Παρὰ τοῖς Ὕστερον συχνάκις ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Spank. Ἀρστφ. Πλοῦτ. 1158. des Aeas παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 47. Ἐπίῤῥ. Δολίως.

Δολιότης, ητος, ἡ (δόλιος). Ἀπατηλότης πανουργία, τέχνευμα, ἐπιτηδειότης, ἡ κλίσις, διὰ νὰ γελάσῃ τινὰς τινά, Εὐσταθ.

Δολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀπατηλὰς φρένας ἔχων, ὁ δολίως, καὶ ἀπατηλῶς φρονῶν. Πανοῦργος, πονηρός, Αἰτχύλ. καὶ Εὐριπδ.

Δολιόω, ῶ. Μ. ώτω. Εἶμαι δόλιος, ἀπατηλός. »Ταῖς ηλώσσαις ἐδολιοῦτανται. Ψαλμ.

*Δολίσκος, ὁ. Ὑπερτκ. τοῦ δόλων = Παρεμβύλη.

*Δολιχαίων, ὁ, ἡ (δολιχός, αἰών). Μακρόβιος, πολὺν καιρὸν ζῶν.

*Δολιχάορος, ὁ, ἡ (ἄορ). Ἔχων μακρὰν λόγχην.

Δολιχαύλος, ον (δολιχός, αὐλός). Ὁποιος ἔχει μακρὸν σωλῆνα, αὐλόν, ὡς, π. χ. »Δολιχαύλων αἰγικτέων· ὁ ἔχων μακρὸν, στιβηρὸν αὐλόν (Ζήτ. Αὐλός, ἀριθμ. 2), μέτα εἰς τὸν ὁποῖον βάνεται ἡ σουβλιτὰ μήτη τῆς λόγχης, Ὀδυσ. Ι, 156. »Δολιχαύλους τὰς μακροτιθήρους λέγει. Αὐλὸς γὰρ φασι νῦν ὁπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται· Εὐστάθ.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρὸν αὐχένα, λαιμόν. Εὐριπ.

Δολιχεγχής, ές (ἔγχος). Ὁ ἔχων μακρὰν λόγχην, κοντάρι· »Παίονες. Ἰλιάδ. Φ, 155.

Δολιχεύω, Μ. εύτω, = Δολιχοδρομέω· καὶ Μεταφρ. παρ' Αἰλιαν. »Πολλοὺς πλοῦς δολιχεύουσιν· κάμνουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολλὰ καὶ μακρυὰ ταξίδια εἰς τὴν θάλασσαν.

Δολιχήπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Ὁ ἔχων μακρὰ ποδάρια, μακροπόδαρος, Ἀθήν. σελ. 305. = Δολιχόπους.

Δολιχήρετμος, ον (ἐρετμός). Μὲ μακρὰ κουπία, ἐπίθ. τῶν πλοίων, Ὀδυσ. Δ, 499· καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. ἐμπορευομένων, καὶ θαλασσοπλόων λαῶν τε καὶ χωρῶν· ὡς »δολιχήρετμοι Φαίηκες· Ὀδ. Θ. 191. ἤτοι διότι ἦταν ἱκανοὶ νὰ μετακινῶσι μακρὰ κουπία, ἢ διότι αὐτοὶ μὲ τὰ ἐλαφρότατα πλοιάρια ἠδύναντο νὰ κάμνωσι μεγάλα ταξείδια ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἢ ὡς οἱ σχεδὸν μόνοι ταξιδεύοντες τὴν θάλατταν Φοίνικες· καθὼς καὶ Πίνδ. Ὀλ. Η'. 38. »Αἰγιναν δολιχήρετμον, λέγει, τὴν ἔχουσαν ὅλον τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης Αἴγιναν, τὴν θαλασσοκρατοῦσαν.

Δολιχήρης, ες (ἄρω). Μακρύς. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α. 407.

Δολιχογραφία, ίας, ἡ. Τὸ μακρὰ γράφειν, Ἀνάλεκτ. Γ', σελ. 87. Ἀριθ. 51.

Δολιχόθειρος, ον (θειρή). Μακρολαίμης, ὁ μακρὺν λαιμὸν ἔχων. Πτκ. Δουλιχόθειρος ἐπίθ. τοῦ κύκνου ἐν Ἰλιάδ.

Δολιχοδρομέω, ῶ. Τρέχω τὸν »δόλιχον, καὶ γενικῶς Μακρὰν καὶ συχνὰ τρέχω, κάμνω μακρὰ ταξείδια.

Δολιχοδρόμος, ον (δραμεῖν). Ὁποιος τρέχει τὸν δόλιχον· ὡς καὶ τό, »σταδιοδρόμος, ὁ τρέχων τὰ στάδια 2) ὁ δολιχ., τὸ διὰ τοῦ δολίχου τρέξιμον.

Δολιχόεις, όεσσα, όεν. Πτκ. ἀντὶ δολιχός. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 226. »Δούρατα δουλιχόεντα, ἀντὶ, »δολιχόεντα.

Δολιχόκαυλος, ον (καυλός). Ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν, ἢ ξυστεύν.

Δολιχόουρος, ον (οὐρά). Περὶ Φυβωρ. ἀντὶ δολίχουρος, ὡς παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. ὁ ἔχων μακρὰν οὐράν. Ἐπὶ δὲ στίχων ἀντὶ τοῦ »Ὑπερμέτρους«, ἤτοι ὁ ἔχων μίαν συλλαβὴν περισσοτέρους.

Δολιχόπους, οδος, ὁ, ἡ· πους, τό. = Δολιχίπους.

Δολιχός, χή, χόν. Μακρός, μακρυνός. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ὡς »Ἔγχεα«, ὄρυμα, Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ μακρυνός, πολυχαιρίνος. »Νόστος, νύξ«, Ὀδυσ. καὶ δολιχόν, ὡς Ἐτέρη Ἰλιάδ. Κ, 52. τὸ δὲ »Δολιχὸς πλόος, δολιχὴ ὁδός«, Ὀδυσ. ἐμπεριέχει καὶ τὰς δυσπημασίας· ὅθεν

Δόλιχος, ου, ὁ. Μακρὸν στάδιον κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ Σχολιαστὴν τοῦ Πινδάρ. Ὀλ. Γ. 38. Ἦτο δὲ ἓν διάστημα τόπου ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρα στάδια, ἤτοι 3/4 μίλια Γερμανικά, τὸ ὁποῖον τοῦτο διάστημα ἔπρεπεν οἱ δρομεῖς νὰ τὸ διατρέξωσι δώδεκα φορὰς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο, ὥστε ἅπας αὐτὸς ὁ δρόμος ἐσυμποσοῦτο 9 μιλ. Γερμν. Κατ' ἄλλους δέ, ἤτο τοῦτο τὸ διάστημα τὸ ἥμισυ, ἤτοι δώδεκα σταδίων, καὶ κατ' ἄλλους μόνον ἑπτά, τὸ ὁποῖον ἔπρεπεν ἑπτὰ φορὰς νὰ τὸ διατρίξωσιν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, ὃ ἐστὶ ἑπτὰ φορὰς παρακάμψαι, τὸ ὁποῖον ἐσυμποσοῦτο 1 1/2 μίλ. Γερμν. 2) καὶ ἓν εἶδος ὀσπρίου, παρόμοιον μὲ τοὺς κυάμους, (κύαμος, φάβα) Phaseolus. Ἰδ. Λοβός, 3.

*Δολίχος, ὁ. Ἀρτεμ. κύρ. ὄνομ., Τμν. Ὁμηρ. Δμητρ. 159. (Ὁ συνήθης τονισμὸς Δολιχὸς ψευδὴς ἐστι.)

Δολιχόσκιος, ον (σκιά). Ὁποίαν ἔχει μακρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ μακρὰς τρίχας, μακρύς, Ὀππιαν. Κυν. Α'. 410. »Δολιχόσκιος οὐρή«. Ἐπίθ. τῆς ζωγραφικῆς βούρτζις. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ, δεῖ ἐπίθετον τοῦ ἔγχους, τὸ κοντάρι δηλ. τὸ ὁποῖον ῥίπτει μακρὰν σκιὰν, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι μακρύ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ὄσχος παραγωγὴ, ἀντὶ δολιχόσχιος δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, Ἰδ. Ὄσχος. Τινὲς δὲ »Δολιχόκιον« γράφουσι, παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ »Κίων«, καὶ ἑρμηνεύοντες διὰ τοῦ, »Μακρὰν ὑπάγων«.

Δολιχούατος, ον (οὖς). Ὁποίους ἔχει μακρὰ αὐτία (ὠτία), ὁ μακρόθεν ἀκούων, Ὀππιαν. Κυν. Γ, 186.

Δολιχόφρων, ον, γεν. ονος (φρήν). Ὁποιος συλλογίζεται καὶ στοχάζεται διὰ μακρὰν, ἢ εἰς μάκρος, εἰς πολὺν καιρὸν, Πλούτ. Γ. σελ. 579. »Μέριμναι δολιχόφρονες«.

Δολιχόδουπος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Τμν. ΞΙΓ. 3. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, »ὁπλόδουπος«, Ἰδ. τὸ ἑπόμενον.

*Δολόδουπος, ον (δοῦπος). Ὅστις δολεύει μὲ ψευδῆ κτύπον »Ἄρηα«. Ὀρφ. Τμν. 63, 3. ὅπου ἀλόγως θέλουν νὰ ἀναγνώσωσιν Ἀπλόδουπος.

Δολόεις, εσσα, εν (δόλος). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ »δολερός«, ἀπατηλός, Ὀδυσ. 2) Πλούτ. ὁ μὲ ἀπάτην καὶ δόλον τεχνίτης, μὲ δολερὰς τέχνας κατατεχνησθείς, ἐντεχνος· ὡς παρ' Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 281. »Δίσματα δολόεντα«, τὰ ὁποῖα ἐν στίχ. 297. »Δεσμοὶ τεχνήεντες«, εἶπεν.

*Δολουργός, όν (ΕΡΓΩ). Δόλια πράττων, Μανέτ. 4, 57.

*Δολοητωρ, ὁ (ἧτορ). Δολιόκαρδος, Χρησμ. Σιβυλλ. 1, σ. 32.

Δολοκτασία, ἡς, ἡ (κτάω, κτείνω). Τὸ φονεύειν δολίως, φόνος κρυφίως καὶ μὲ δόλον γινόμενος, Ἀπολλ. Δ'. 480.

Δολομήδης, ες, γεν. εος (μῆδος) = »δολομήχανος«, πανοῦργος, Σιμωνίδης Σχόλ. Ἀπολλ. Γ. 26.

Δολομήτης, ον, ὁ, = δολόμητις, Ἰλ. καὶ

*Δολόμητις, ι, γεν. ιος (μῆτις). Ὁ ἔχων δολερὰν καὶ ἀπατηλὴν γνώμην, σκοπὸν, ἢ δολερὰ μηχανήματα, τεχνάσματα, ὁ ἔχων διαβολικὰς, πονηρίας, καὶ πανουργίας εἰς τὸν νοῦν του, Ὀδυσ. Καὶ

Δολομήχανος, ον (μηχανή). Τὸ αὐτὸ. Σιμων. Σχόλ. Ἀπολ.

Δολόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως ὁμιλῶν, Σοφοκλ.

Δολοπεύω. Ζήτ. ἐν Δόλοψ.

*Δολοπλανής, ές. Διὰ δόλου ἀπατῶν, πλανῶν, Νόνν. 8, 230, 24.

Δολοπλοκέω, ίας, ἡ. Τὸ πλέκειν δόλους, μηχανορράφειν. Μηχανορραφία, πεπλεγμένη πανουργία καὶ ἀπάτη, Ἱπποκρ. Ἐπιστολ. σελ. 1283. καὶ Θέογν. ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέκων δόλους, δολιρός, πανοῦργος. Πολλάκις ἀπαντώμενον ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης καὶ Σαπφοῦς.

Δολοποιός, όν (ποιέω). Ὁ κάμνων δόλους. Πανοῦργος, ἀπατεώνας, Σοφοκλ. Τραχ.

Δολόπους, οδος, ὁ, ἡ, = δολιόπους.

Δολορραφέω, ῶ. Ῥάπτω δόλους καὶ ἀπάτας, ὅ ἐστιν ἐφευρίσκω, συνθέτω, πλάττω πανουργίας καὶ μηχανεύματα διὰ νὰ ἀπατήσω τινὰ, τὸ αὐτὸ καὶ »Πλέκειν δόλους« ἐκ τοῦ

Δολορράφος, ὁ (ῥάπτω). Ὁ μηχανορράφων. 2) Πάθτε. Ὁ ἀπὸ δόλους ῥαμμένος, συνθεμένος, πεπλασμένος· ὅθεν

Δολορραφία, ίας, ἡ. Πεπλασμένη πανουργία, ἀπάτη, μηχανορραφία, δολοπλοκία.

Δολορρήφος, ον (ῥάπτω), = δολοπλόκος.

Δόλος, ου, ὁ. Κυρίως λέγεται τὸ δόλωμα· μάλιστα δὲ ὄψαρνι, Ὀδυσ. Μ, 252. ὅθεν πανουργία, ἀπάτη, τέχνευμα, καὶ πᾶν μηχάνευμα διὰ νὰ ἀπατήσωμεν, καὶ νὰ γελάσωμεν τινὰ, καθὼς π. χ. ὁ πρὸ τῆς Τροίας τεῦξις ξύλινος ἵππος, Ὀδυσ. Θ, 493. ἡ τὰ δεσμὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔβαλε πιάστας τὸν Ἄρην ὁ Ἥφαιστος, Ὀδυσ. Θ, 276. καὶ ἐν γένει κάθε ἀπάτη, καὶ παγίδα, ἡ λάκκος, ὡς συνήθως λέγομεν· ἀντιθ. τῇ βίᾳ, Ὁμηρ. »Δόλῳ ἠὲ βίηφι«, Ὀδυσ. Ι, 406. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐφθαρμένως, δολιότης, πανουργία, Ὁμηρ., παρὰ τοῖς παζογράφοις ἡ ἐπικρατοῦσα σημασ. — »Δόλος ἐστὶ τὸ πρὸς ἐπιβουλὴν περίεργον, ὅταν τις ἀγαθόν τε σχηματισάμενος, καὶ τοῦτο ὥσπερ σέλας τινὶ προθείς, δι' αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς κατεργάσηται«, Βασίλ. καὶ πάλιν. »Ἔστι δὲ δόλος κακοποιία λαθραία ἐν προσποιήσει τῶν βελτιόνων τῷ πλησίον προσφερομένη«. (Ἐκ τοῦ δέλεαρ· μέσος Παρασ. δέδολα, ἴσον τῷ δελεάζω)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει Δόλοι, κατάσκοποι, καθὼς καὶ ἐν Δόλοψ.

*Δολοφρονεύω, καὶ

Δολοφανέω, ῶ (δολοφόνος). Φονεύω μὲ δόλον, ἀπάτην, καὶ πανουργίαν· ὅθεν

Δολοφόνησις, εως, ἡ, = δολοκτασία· καὶ

*Δολοφονία, ἡ. Ὁ δολερὸς καὶ ἐκ τοῦ κρυπτοῦ φόνος.

Δολοφόνος, ον (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὁ δολίως φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.

Δολοφραδής, ές (φράζω). Πίνδ. Νεμ. Η'. 58. Καὶ

*Δολοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ (δόλον φραζόμενος), ὁ ἀπάτας καὶ δόλους στοχαζόμενος, ἤτοι ἔχων εἰς τὸν νοῦν του, πανοῦργος, Πίνδ.

Δολοφρονέω, ῶ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι δόλους, ἔχω εἰς τὸν στοχασμόν μου, ἤτοι εἰς τὸν νοῦν μου δόλους καὶ ἀπάτας, Ὁμηρ. ἀλλὰ μόνον ἡ Μετχ. δολοφρονέων, χρήσιμος· ὅθεν

Δολοφροσύνη, ης, ἡ. Τὰ στοχάζεσθαι, ἔχειν εἰς τὸν νοῦν δόλους, καὶ ἀπάτας· μηχανορραφία, δολιότης, ἐπιβουλή, Ἰλ.

Δολόφρων, ον, γεν. ονος (φρήν), = δολοφρὼν, δολοφρονὴς, Ἀπατηλὸς, Ἀνθολ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, μασπρωπὸς, Ἡσύχ. ἐσχηματίσθη ὡς καὶ τὸ, σκόλοψ, αἶδοψ, μώλωψ, κ. τ. λ. Ὅθεν δολοπεύω, κατασκοπεύω, ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω. Ἐκ τοῦ δόλος, δέδολα, δόλος, δολόω, δολόπω, δολόπτω.

Δολόω, ῶ· Μ. οὔτω (δόλος). Ἀπατῶ, γελῶ τινα μὲ πανουργίαν, Ἡσιόδ. Θγν. 494. Σοφοκλ. Φιλκτ. 1288. Καὶ, πλανῶ, γελῶ μὲ δόλον ἕνα ζῶον ἄγριον, καὶ τὸ πιάνω μὲ δόλον, τέχνευμα, ἢ πονηρίαν· ὡς Ξενοφ. »Δολοῦν οἱ ἀγρίους πλέγμασι καὶ ῥύγμασιν· καὶ 2) Τροπικῶς παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ Νοθεύω, ὡς, »Οἶνον φαρμάκῳ δολοῦνε«, νοθεύειν τὸν οἶνον διὰ τῆς βαφῆς, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια λέγει, »Δολόνω τὸ κρασίο· βάνω νερόν, ἢ ἄλλοτι μέσα εἰς αὐτό· καὶ »Κρασὶ ἀδόλωτο τὸ ἀμίγες, καὶ καθαρόν. Οὕτω καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Hemst. Ἀρτεμ. Πλουτ. σελ. 125. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Ψευτιζώνω, χρωματίζω, »Δολῶται μορφήν«. Ἀλλάζω τὴν μορφήν μου, παραμορφόνομαι, βάζω ἄλλα ἐνδύματα, Σοφ. Φιλκτ. 129· καὶ

Δολόομαι, οῦμαι. Ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι μὲ πανουργίαν· πιάνομαι μὲ πανουργίαν· καὶ ἀντὶ τοῦ Νοθεύομαι. »Πᾶν τὸ κρίττον ἐν τῇ τοῦ χείρονος ἐπιμιξίᾳ δολοῦσθαι λέγεται, ὡς οἶνος δολοῦται τῷ χείρονα αὐτῷ παραμιγνυσθαι, ἢ τῷ ὕδωρ αὐτῷ παραμίγνυσθαι· καὶ χρυσὸς δολοῦται ἐν τῇ πρὸς ἄργυρον καὶ χαλκὸν κοινωνίᾳ· οὕτω καὶ ἀλήθεια δολοῦται, τοῖς ἁγίοις λόγοις τῶν δυσφημοτέρων παραπλακέντων.« — Βασίλ. ὅθεν

Δόλωμα, ατος, τό. Ἀντὶ τοῦ δόλος, πανουργία, ἀπάτη, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1000. ἐκ τούτου καὶ ἡ συνήθεια δόλωμα λέγει ἐκεῖνο τὸ φαγητὸν, εἰς οὗ πλανῶμεν τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ πιάνομεν.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τὸ κρυφὸν, μικρὸν μαχαίρι τοῦ δολοφόνου. 2) Ἐπὶ δὲ πλοίων λέγεται τὸ μικρὸν καταρτὶ μετὰ τὸ τῆς πρώρης, τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Τρινκέττο, Trinchetto, λεγόμενον. Livius, λς'. 44. καὶ 37. 30. Ἰσίδωρ. ιθ'. 3. Διόδ. Κ. 61. Προκόπ. Πολ. Βανδάλ. Α'. 17. τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ὅταν ὁ ἀὴρ εἶναι πρύμνος, ὅπερ λέγεται, »Αἴρειν«, καὶ, »Ἐπαίρεσθαι, δόλωνα«. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ ἐπιδρόμος. 3) Κύρ. ὄνομ. ἐν Ἰλιάδ. Κ, 314. καὶ ἑξῆς· ὅθεν

*Δολωνεία, ἡ. Τμνος, ᾠδὴ τοῦ Δόλωνος, Ἰλιάδ. Κ. 13. ἀντρ.

Δολωπίς, ίδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ἔχουσα δολερὰν, ἀπατηλὸν, καὶ πανοῦργον πρόσωπον. Μερμολαπαρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 1050. ἀντὶ τοῦ δολερὸς, πανοῦργος.

Δολωσις, εως, ἡ (δολόω). Τὸ ἀπατᾶν, γελᾶν, καὶ πιάνειν διὰ τεχνευμάτων.

Δόμα, ατος, τό (δίδωμι). Δῶρον, χάρισμα. Πλουτρχ.

Δομαῖος, αία, αῖον (δομὴ). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κτίσιμον, »δομαῖος λάσιος· λίθος διὰ θεμέλιον· καὶ ἔλλπτκ. »δομαῖον μόνον«, Ἀπολλ. Α'. 237. ὁ δὲ Ἡσύχ. Οἰκόπεδα, θεμέλιος, ἔχει.

*Δόμεναι, δέμεν, Ἐπικ. ἀντὶ δοῦναι, Απρμφτ. Ἀορ. 2. τοῦ Δίδωμι, Ὁμηρ.

*Δομεστικεύω, δομέστικος εἰμί. Βαλσ.

*Δομέστικος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Domesticus, Οἰκεῖος, Ἰσίδωρ. Πηλ. 2) Ὀφφίκιον ἐκκλησιαστικόν. 3) Ὀφφίκιον πολιτικόν, Σουΐδ. »Δομέστικοι, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, οἱ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται· ὅθεν καὶ Δομεστικάτον τὸ τούτων ἀξίωμα. — Ὦ γλώσσης καλλονή, ὦ γένους ἀκμή!!!

Δομέω, ῶ, = δέμω. Κτίζω, κάμνω τοῖχον.

Δομή, ῆς, ἡ (δέμω). Κτίσιμον, τὸ κτίζειν, κάμνειν τοίχους, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κτισμένον, κτίριον, οἰκοδομή. 2) Ἀντὶ τοῦ Δέμας, τὸ τὰ σῶμα, τὸ τοῦ σώματος (κορμίου) ἀνάστημα. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Νίκανδρ. Πτκ. μόνον.

*Δόμημα, τό, = δόμος, Κύρ. ἐκκλ. ἱστρ. 10, 4.

*Δόμησις, εως, ἡ, = δομή.

Δομήτωρ, ορος, ὁ (δομέω). Ὁ πρωτοκτίστης,

Πρωτομαίστωρ (πρωτομάστωρ), καὶ ἐκεῖνος ὅστις κτίζει, Δυκόφρ. Σχολ. 48.

Δόμονδε, Ἐπίῤῥ. ὡς καὶ τὸ Οἰκόνδε καὶ Οἴκαδε, ἀντὶ εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ ἐσπήτιον, Ὅμρ. Ἀλλὰ καὶ »Ὄνδε δόμονδεν, εἰς τὸ σπῆτι του, Ὀδσ. ἐκ τοῦ

Δόμος, ου, ὁ (δέμω), Κυρίως, τὸ ἐκ πολλῶν ἑτέρων ὑλῶν εἰς ἓν συνθεμένον, συγκεκροτημένον κατὰ τάξιν σῶμα. Σύνθεσις, σύνταξις, στεῖρα, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 179. »δόμοι πλίνθουσι στεῖραις ἀπὸ πλίνθους, κεραμίδια· καὶ Θουκυδ. Γ, 20. »δόμων ἐπιβολαίῳ· ἁράδες ἀπὸ κεραμίδια, ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο· ὅθεν 2) Γενικῶς, ὅλον τὸ κτίριον, ὅλος ὁ οἶκος (τὸ ἐσπήτιον), παρ' Ὅμρ. ἠδὲ, εἶτε ναῶν, καὶ ἐπὶ οἰκημάτων, κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκεῖνο μὲν πάντοτε ἐν τῷ εἰκ. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Πληθντκ. Ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἕπαυλις, σταῦλος (ἀχούρι), μάνδρα, σβερές μετὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς, Ἰλιάδ. Μ, 301· ὅθεν καὶ »Δόμος Ἄϊδος, ἡ Ἅϊδαου, ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἅδου, συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ὀδσ. Η, 81. »πυκινὸς δόμος Ἐρεχθῆος ἐπὶ ὅλης τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. 3) Οἰκίας, κάμαρα, δωμάτιον, οἴκημα, ἓν μέρος τῆς ὅλης κατοικίας, καὶ μάλιστα τὸ ἀνώγειον, ἡ σάλα, ἐν ᾗ ἔτρωγον, Ὅμρ. 4) Ἔτι δὲ καὶ στεῖρα ἀπὸ σχοινία· ὡς παρὰ Μαθημ. Παλ. σελ. 65. »πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπιμηρύουσι. Καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι κτισμένον, μαστορευμένον ἀπὸ κτίστην, ἢ ξυλουργόν· ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἄλκ. 151. »κέδρινοι δόμοι, σεντούκια, κασσέλλαις ἀπὸ κέδρου. Καὶ ἀντὶ τοῦ Ψωλεὰ σφηκῶν ἡμελισσῶν, Ἰλιάδ. Μ, 169.

Δομοσφαλής, ές (σφάλλω). Ὁποιος σαλεύει, ταράζει, συγχίζει, ἐμπερδεύει, χαλᾷ ὁηλ. τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ ἐσπητίου. Ὀσπητοχαλαστής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1544.

Δονακεῖον, τό (δόναξ). Τόπος γεμάτος ἀπὸ καλάμια, Καλαμών.

Δονακεύς, έως, ὁ. Πτκ. ἀντὶ Δονακεῖον, Δονακών, καλαμώδης, ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. Ἰλ. Σ. 576. 2) ὁ Ἰξευτής, Ὀππιαν.

*Δονακευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πιάνων τὰ πουλία μὲ ῥάβδους ἰξοῦ (ἰξόβεργιες) Ὀππιαν. Κυνγ. 1, 73.

Δονακεύω, Πιάνω μὲ τὰ καλάμια τὸ κυνηγι, ἢ μὲ τὰ ἰξόβεργα, στήνω τὸ καλάμι (καθὼς κάμνουσι καὶ μεχρι τοῦ νῦν οἱ παῖδες), ἢ τὰ ἰξόβεργα διὰ νὰ πιάσω τὰ πουλιὰ, καὶ

Δονακεύομαι, Μέσως, τὸ αὐτό, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 138. ἔνθα Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. »Δονακεύομαι ἵσταται.

*Δονακηδόν, Ἐπίῤῥ. ὡς καὶ τὸ κλιμακηδόν, Ὡσὰν δόναξ, καλάμιον.

*Δονακήεις, Διάφορος γραφὴ εἰς Ἰλ. Ζ, 576. ἀντὶ Δονακοῦς. Ἰδ. Σχόλ. Βενετικά.

Δονακήματα, τά· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ »Ἀναλήματα, σημωμένα, ὑψωμένα πατώματα, καθὼς εἶναι τὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς πύργους, καὶ κάστρη, τὰ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μπεδένια· παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. ς'. 5. »πυργων δονακώματων, ἵσταται.

*Δονακίτης, ου, ὁ· τὸ Θηλκ. Δονακίτις, ίδος, ἡ. Καλάμινος, ἀπὸ καλάμι, Ἀναλ.

Δονακογλύφος, ον (γλύφω, δόναξ). Ὁποιος σχίζει, κόπτει, φτιάνει τοὺς καλάμους, καὶ ἰδιαιτρ. τὰ κουδούλια, μὲ τὰ ὁποῖα γράφομεν, Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 59.

Δονακόεις, όεσσα, όεν. Ὁ γεμάτος ἀπὸ καλάμια. Εὐριπ. Ἑλ. 209.

*Δονακοτρεφής, ές, καὶ

Δονακοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἢ φέρων, βλαστάνων καλάμια, Εὐριπ.

Δονακοφοίτης, ου, ὁ· καὶ Ποιητικ. Δουνακοφοίτης (φοιτάω) Ὁ μὲ τὸ καλάμι περιφερόμενος. Διάφορ. Ἀνέκδ. ἐν Ἀναλέκτ. Huschke, κάγρευ δουνακοφοίταν, Ἐπιτ. τοῦ κυνηγοῦ τῶν πτηνῶν μὲ τὰ καλάμια, ἢ μὲ ἰξόβεργα. (καλάμια ἁλειμμένα μὲ ἰξόν.)

Δονακόχλοος, ον, συνῤῥ. -χλους, ουν (χλόη). Ὁ χλοΐζων, πρασιλίζων ἀπὸ καλάμια, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 400.

Δονακώδης, ες, (εἶδος) = Δονακέεις.

Δονακώματα, τά. Ζήτ. Δονακήματα.

Δονακών, ῶνος, ὁ, = δονακεῖον.

Δόναξ, ακος, ὁ. Δωρικ. δῶναξ, Ἰωνικ. δοῦναξ. Κυρίως ὁ λεπτὸς καλαμίσκος· »δόνακες καλάμοιοιν Ὅμρ. Τμν. Ἑρμ. 47. Κάλαμος, καλάμι· καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλάμι, καθὼς, π. χ. τὸ κουδούλι μὲ τὸ ὁποῖον γράφομεν, τὸ σουράβλι, ἡ φλογέρα τῶν ποιμένων, τὸ νέι, τὸ καλαμίδι, μὲ τὸ ὁποῖον ψαρεύομεν, τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον πιάνομεν τὰ πουλιὰ· τὸ βέλος τῆς σαίτας, Ὅμρ. Δ, 584. καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρβλ. Κάλαμος. (Ἐκ τοῦ δόνω, δονέω, ἐπειδὴ καὶ ὁ κάλαμος εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σείεται.) Ζήτ. καὶ δοῦναξ, καὶ ὑπολύριος.

*Δονεύω, Σπανιώτ. τύπος τοῦ Δονέω.

Δονέω, Μ. δονήσω· δονέομαι, καὶ δονεύομαι, Παθητ. καὶ Μέσως· ὅθεν τὸ ἀδόνητος. Γυρίζω ὁλόγυρα, τηλύγω, στρυφογυρίζω, κολοκυρίαζω, λυγίζω, κουνῶ, κινῶ, σείω, ταράττω, ἀνεμίζω, σαλεύω, τσιπάζω, κλονίζω, Ὅμρ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου Ἰλ. Γ, 55. »δένδρον πνοιαὶ δονεύουσιν, καὶ Μ, 157. »ἄνεμος νέφεα δονήσας· καὶ ἐπὶ τοῦ οἴστρου μύωπος, Ὀδ. Χ, 300. »βόας οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, φέρω εἰς κίνησιν, ὑψώνω, κινῶ, »δρόον ὕμνων εὐγάζω φωνὴν ὕμνων, ἀρχίζω τοὺς ὕμνους. Πίνδ. Νέμ. 7, 119. Καὶ Πύθ. Α'. 85. »Παλάμᾳ δονέων ἀκοντιστύν· καὶ »Λυρᾶν φωναὶ δονέονται. Πύθ. 10, 16. Μτφρκ. Κατανύγω, ταράσσω, κινῶ ψυχικῶς, προξενῶ ἐσωτερικὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἰδιαιτρ. ἐπὶ ἐχθρας ἢ μίσους, Ἀρστφ. Ἐκκλσ. 954. »Ἔρως με δονεῖ, »Θυμὸς δονεῖται. Νέμ. 6, 90. »δονέοι μάστιγι πειθοῦσι, Πύθ. 4, 390. Παθτκ. Κινοῦμαι, αἰωροῦμαι, Διττάζω, εἶμαι εἰς ταραχὴν, ἀνησυχίαν· ὡς »Δονηθεὶσα φρήν, Πίνδρ. Πύθ. 6, 36. »Αἰγίοχοι ὑπερβιοκράτος δονέονται, Θεόκρ. Ζ. 135. »Ἀνέμῳ δεδονημένον ἀχερδονᾷ, Ὁ αὐτ. ΚΔ. 88. »Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκόνῃσι δεδόνατον, Π'. 65. ὁ δ' Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 324. ἔχει. »Οἰστροδόνητος, καὶ ἐν Ὄρν. 1183., »αἰθὴρ δονεῖται ῥύμῃ καὶ πτεροῖσιν. Καὶ ἐπὶ κινήσεως θορύβου εἰς ἀποστασίαν, Ἡρωδιαν. »τὸ Λιβύων ἔθνος ἐδεδόνητο. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμπ. Β'. 8. »τους τροχοὺς δονουμένους, αἱ νεώτεραι ἐκδόσ. »Διανεμόνους, ἔχουσι· παρ' Ἀριταίῳ Δ. ἀ. οὐδετέρως εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ, »Πατάγειν (Συγγν. τῷ Δινέω)· ὅθεν

Δόνημα, ατος, τό. Κούνημα, τάραγμα, κίνημα, σάλευμα, κ. τ. λ.

Δόνησις, εως, ἡ. Κούνησις, τὸ σείειν, καὶ ταράττειν, ἢ βαίνειν τί εἰς κίνησιν.

Δοξα, ης, ἡ (δόκω, δοκέω). Στοχασμὸς, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς περὶ ἑνὸς πράγματος. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. ε. 21. »δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις· τοὺς ἐκαμε νὰ στοχάζωνται. 2) Περὶ μελλόντων, ἀντὶ Ἐλπὶς, πίστις, βάῤῥος· ὅθεν ὑπὸ δόξης, Ὅμρ. Ἰλ. Κ, 324. Ὀδσ. Δ, 344. τὸ παρὰ λογογρ. συνδ. »παρὰ δόξαν, τὸ ἐναντίον τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐλπίδος μου, Ἀλλὰ καὶ »παρὰ δόξαν ἢ..., Ἀλλέως, διαφορετικῶς ἀπὸ ὅ,τι ἠλπιζον, ἐπρόσμενον, Ἡρόδ. 1, 79. 8, 4. ὅθεν 3) Ἡ Κρίσις περὶ ἑνὸς πράγματος, ἢ προσώπου· καὶ ἔτι Διάκρισις καὶ γνώμη. 4) Πρόληψις, ἐσφαλμένη ἰδέα, φαντασία. 5) Κοινὴ γνώμη, ἤτοι κοινὴ καὶ δημοσία ἀπόφασις. (Existimatio, Λατ.) τὸ ἀρεστὸν ὁηλ. μεθ' οὗ ἔπεται ἡ Τπόληψις· ὅθεν Γενικῶς, Τιμὴ, ἔπαινος. 6) Φιλοσοφ. γνώμη, διδασκαλία, δόγμα, ὡς »Κύριαι δόξαι. Τὰ καθ' αὐτὸ δόγματα ἑνὸς φιλοσόφου. Πολλάκις συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπισφαλοῦς, ἢ μὴ ἀσφαλοῦς, τοῦ ἰδιοτρόπου, τοῦ σφαλεροῦ· διὰ τοῦ ὁποίου ἡ δόξα διακρίνεται τῆς ἐπιστήμης, Wyll. ep. cr. pag. 240. 7) »Δόξα μοι παρεστάθη, Σοφ. Οἰδ. Τ. 911. = Ἔδοξέ μοι.

Δοξάζω, Μ. άσω (δόξα). Πιστεύω, στοχάζομαι, φρονῶ, νομίζω, ἔχω γνώμην περί τινος ὅτι εἶναι, καθὼς ἐγὼ τὸ πιστεύω καὶ τὸ στοχάζομαι, ἢ καθὼς ἐγὼ ἐλπίζω καὶ ὑπολαμβάνω, ἢ καθὼς τὸ κρίνω εὔλογον, καὶ ἀρεστὸν· ὅθεν τὸ »Δόξαντι, καὶ τὸ, »Ἔδοξε τῇ βουλῇ. 2) Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. – Παθτκ. Ὑπολαμβάνομαι, μὲ νομίζουν διά τι· ἢ ἔχω ὑπόληψιν, τιμῶμαι. Ἀππιαν. »τὸ τοῦ Καίσαρος κλέος ἐδοξάζετο ἐς ἄμαχον εὐτυχίαν.

Δοξάριον, τό. Ὑποκοριστ. μικρὰ καὶ εὐτελὴς, ψευδὴς δόξα. Συνήθης ἔκφρασις τῶν Στωικῶν.

Δοξασία, ίας, ἡ. Τὸ δοξάζειν, πιστεύειν, νομίζειν.

Δόξασμα, ατος, τό, = δοξασία. Παρὰ Πλάτ. ἀντὶ, »τὸ δόξαν, τὸ δόγμα, καὶ, ἡ δόξα.

Δοξαστής, οῦ, ὁ (δοξάζω). Ὁποιος νομίζει, πιστεύει καὶ στοχάζεται, ἢ ὁποιος τιμᾷ.

Δοξαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ δοξάζῃ, καὶ νὰ στοχάζηται, ὁ ἱκανὸς νὰ κρίνῃ. Καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἔπαινον, καὶ τιμήν.

Δοξαστός, στή, στόν. Ὁ κατὰ τὸν συμπερασμὸν. Ὁ κατὰ φαντασίαν καὶ γνώμην σχηματισμένος. Καὶ ὁ ἐπαινεμένος.

Δόξις, εως, ἡ, = Δόξα, Δημόκρτ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἐπιῤῥύσμιος.

Δοξοβηρέω, ῶ. Κυνηγῶ, ζητῶ, γυρεύω νὰ ἀποκτήσω τιμήν, Νικήτ. Χρ. ις'. 4.

Δοξοκαλία, ἡ (καλὸς). Τὸ φαντάζεσθαι καλλὸς καὶ εὐμορφίαν, ἢ διὰ τῆς γνώμης καὶ φαντασίας ὡραιότης. Πλάτ. Φίλῃβ.

Δοξοκομπέω, ῶ, = δοξοκοπέω.

Δοξοκομπία, ἡ, = δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω, ῶ (δοξοκόπος). Ἐπιθυμῶ, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω τιμήν· φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ διεγείρω τοὺς ἄλλους εἰς τὸ νὰ μὲ τιμῶσιν. Ἀντὶ τούτου εὑρηται καὶ τὸ δοξοκομπέω, καὶ ὀκαίως, διότι κόπος, κοπετός, καὶ κόμπος, εἶναι λέξεις ταὐτοσήμαινα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου παραγόμεναι, Πρβλ. Δημοκοπέω· ὅθεν

Δοξοκοπία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, νὰ ἐπιθυμῇ, νὰ λαχταρᾷ τις τὴν δόξαν καὶ τιμήν, τὸ πολιτεύεσθαι τοιουτοτρόπως, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν. Φιλοτιμία, φιλοδοξία· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Παραλ. εὑρίσκεται ἀντὶ τούτου τὸ δοξοκομπέω, καὶ δοξοκομπία, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους συγγραφ. καὶ αἱ δύο αὗται ἀναγνώσεις εἰσὶ ταυτόσημοι, ἐπειδὴ τὸ κόμπος, κοπετός, καὶ κόμπος, παράγονται ἐκ τοῦ κόπτω· οὕτω καὶ τὸ δημοκομπέω, καὶ δημοκοπέω. Τὸ δὲ Μ, καθὼς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, παρεντίθεται εὐφωνίας χάριν.

Δοξοκόπος, καὶ Δοξοκόμπος (κοπτω). Ὁποιος ἐπιθυμεῖ, ζητεῖ μὲ λαχτάραν τὴν δόξαν καὶ τιμήν, Σιμπλ. παρ' Ἐπικτ.

Δοξολογέω, ῶ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινά, ἢ ὁμιλῶ, λέγω ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια περὶ αὐτοῦ. Ἐκκλησιαστ. καὶ

Δοξολογία, ας, ἡ. Τὸ ἐπαινεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν. Τμνος, ἔπαινος· ἐκ τοῦ

Δοξολόγος, ον (λέγω). Ὁποιος δοξολογεῖ.

*Δοξομανέω, Ἔχω μανιώδη φιλοδοξίαν· ἐκ τοῦ

Δοξομανής, ές (μαίνομαι). Ὁποιος μαίνεται, τρελλαίνεται διὰ δόξαν καὶ τιμήν· ὅθεν

Δοξομανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνεται, τρελλαίνεται τινὰς διὰ δόξαν καὶ τιμήν.

Δοξοματαιόσοφος, ον (δόξα, ματαιος, σοφός). Ὁ διὰ τῆς φαντασίας του ματαίου σοφίαν

ἔχων· ἢ ὁ δοξάζων ματαίαν σοφίαν. = Δοκησίσοφος.

Δοξομιμητής, οῦ, ὁ (μιμέομαι). Ὅστις ἐν τῷ μιμεῖσθαι ἀκολουθεῖ τὴν φαντασίαν του, τὰς ἰδιαιτέρας του ἰδέας· ὅθεν

*Δοξομιμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοξομιμητήν, εἰς τὸ εἶδος του, Πλάτ. Σοφ. 52.

*Δοξόομαι, Πατ. Εἶμαι εἰς φήμην, ἔχω ὄνομα. Μετ' ἀπρμφτ., Ἡρόδ. 7, 155. 9, 47. Ἰδ. Δοξάω.

Δοξοπαιδευτικός, ή, όν (παιδεύω). Ὅποιος διδάσκει μόνον γνώμας, ὁ τὴν διὰ τῆς φαντασίας σοφίαν διδάσκων, Πλάτ. Σοφιστ. 10.

Δοξοποιέω, ῶ. Φαντάζομαι, τοιχάζομαι, σχηματίζω, πλάττω, κάμνω μίαν γνώμην. Πολυβ. IZ. 15. 2) Κατὰ τὸν Περφύρ. ἀντὶ τοῦ Πραγματεύομαι, πολιτεύομαι κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου, καθὼς μοὶ φανῇ ἄριστον· ὅθεν

Δοξοποιία, ας, ἡ. Ἡ κατὰ τὴν φαντασίαν σχηματισθεῖσα γνώμη· καὶ ἡ διὰ διδασκαλίας ἐμπνευσθεῖσα γνώμη, φαντασία, Κλήμ. Ἀλεξ. στρ. 24.

Δοξοσοφία, ας, ἡ, = δοκησισοφία, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος, ον (σοφός), = δοκησίσοφος, Πλάτ.

Δοξοφαγία, ας, ἡ (φαγεῖν). Μεγάλη ἐπιθυμία πρὸς δόξαν καὶ τιμήν· λίμα διὰ τιμήν, Πολυβ. ς'. 6.

*Δοξοφόρος, ον (φέρω). Φέρων δόξαν καὶ τιμήν, Μανέθ. 4, 514.

Δοξόω, ῶ (δόξα). Ἄχρστ. ἐνστ. ἐξ οὗ τὸ εὐχρηστον Δοξόομαι· παρ' Ἡροδότ. Z'. 135. καὶ Θ'. 47. ἠδεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι· σεῖς ἐπιστεύθη, ἔχετε φήμην, μεγάλον ὄνομα, ἢ ὑπόληψιν, ὅτι εἶστε ἄριστοι.

Δοός, ᾶ, ὁόν. Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Δορά, ᾶς, ἡ (δέρω, δέδορα). Τὸ ἐκδέρειν, τὸ ἐκβάλλειν τὸ δέρμα, γδάρτιμον. 2) τὸ γδαρμένον δέρμα, τομάρι τοῦ ζώου, τὸ δέρμα (πετζί), Αἰγοῦνιε, Θέογν.

*Δοράκινον, τό. Ὁπώρας εἶδος, βερίκοκον, ἢ ροδάκινον, Ἀλέξ. Τρκλλ. 1, σ. 53.- Ἴσως κατὰ μετάθ. εἶναι τὸ κοινῶς ροδάκινον, τὸ Περτικὸν μῆλον καλούμενον.

Δόρας, τό. ἄχρστ. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Δοῦρας, ὅθεν Γενικ. δόρατος, δούρατος, πλάγιαι πτώσεις τοῦ εὐχρήστου δόρυ, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 17.

Δορατιαῖος, αία, αῖον (δόρυ). Τόσον μακρύς, ἢ μεγάλος ὡσὰν τὸ δόρυ, κοντάρι.

Δορατίζομαι, Μ. ίσομαι (δόρυ). Ἀποθτκ. Μέτ. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι.

Δοράτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δόρυ. Μικρὸν κοντάρι·

Δορατισμός, οῦ, ὁ (δορατίζομαι). Τὸ μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατογλύφος, ον, ἡ (δόρατα γλύφων). Ἐνεργητ. Ὅποιος στιλβόνει, καὶ ὁμαλίζει τὸ δόρυ· τὸ αὐτὸ καὶ δορυξόος. 2) δορατόγλυφος δέ, ὁ ἀπὸ ξύλον φκιαστμένος. Παρὰ Δυκόφρ. 361. Ἰωνικ. «Δουρατόγλυφος».

Δορατοθήκη, ης, ἡ. Τόπος, ἢ θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὸ κοντάρι, = δουροθήκη, δοροδόκη, δουροδόκη. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Α. 128.

Δορατομαχέω, ῶ (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι, Σουϊδ.

*Δορατοξόος, ον, = δορυξόος.

Δορατοπηχής, ές (πῆχυς). Πῆχυς, χοντρὸς ὡσὰν τὸ κοντάρι, Σπνφ.

Δορατοφόρος, ον, = δορυφόρος, Διον. Ἁλικ.

*Δόρας, Σπάνιος ὀστκ. ἑνικ. τοῦ δόρυ, μάλιστα παρὰ Τρτ.

Δόρη, τά. Σπάν. Πληθ. ἀντὶ τὰ δόρατα, Εὐριπ. Ῥσ. 274. Ζήτ. δόρυ.

*Δορήϊος, α, ον (δόρυ). Ξύλινος. Ἀνθολ. Βατικ. σ. 668.

Δορίαλος, καὶ δορίλλος παρ' Ἡσυχ. καὶ δορύαλος παρ' Ἀριστοφ. Λήμν. Ἐτυμολ. Μ. καὶ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγνυνται. Τοῦτο ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 519. καὶ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ γυναικείου μορίου ἑρμηνεύουσι.

Δοριάλωτος, ον, τό, καὶ δορυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Σκλάβος πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι πιασμένος μὲ τὸ δόρυ· καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα πιασμένον μὲ τὸν πόλεμον, ἢ καθὼς κοινῶς λέγομεν, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι· ὡς τὸ Αἰχμάλωτος, Ἡρόδ. 5, 74. 9, 4.

Δορίγαμβρος, ον (γαμέω). Ἡ εἰς τὸν πόλεμον ὑπανδρευμένη, ἡ ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος, ἐπροξένησε πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697.

Δορίθηρατος, ον (δόρυ, θηράω). Ἐκεῖνος ὅστις ἐθηρεύθη, ἐπιάσθη μὲ τὸ δόρυ, ὅστις ἐπιάσθη, ἐπέρθη, ἐκουρσεύθη εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ.

*Δορικαγής, ές (κάνω), διὰ τοῦ δόρατος φονευθείς, κατακομματιασθείς.

*Δορικλυτός, ή, όν (κλυτός). Διὰ τοῦ δόρατος ἢ διὰ τοῦ πολέμου περίφημος γενόμενος.

Δορικμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δόρατι κάμνων). Ὁποιος ἀπέκτεινεν, ἤτοι ἐφονεύθη διὰ τοῦ δόρατος, ὁ σκοτωμένος μὲ τὸ κοντάρι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 363. ὡς τὸ Δορίπονος.

Δορίκτητος, ον, ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατάληκτον (κτάομαι). Ὁ παρμένος, ἀποκτημένος μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ. καὶ Διον. Ἁλικ.

Δορίκτυπος, ον (κτυπέω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ ἠχῶν, πολεμικός. Πίνδαρ. Νεμ. Γ. 403.

Δορίλητος, ον (λιμβάνω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι βιαίως, ἢ εἰς τὸν πόλεμον παρμένος.

Δορίλυμαντος, ον (λυμαίνομαι). Ὁ κατακουρσευμένος, κατακαλαστμένος, ἐρημαστμένος μὲ τὸ δόρυ, ὅ ἐστι διὰ τοῦ πολέμου, Αἰσχύλ. παρ' Ἀρποκρατ. ἐν Λέξ. «Προπεπωλότεσι».

Δορίμανης, ες (μαίνομαι). Ὅποιος μαίνεται, τρελλαίνεται διὰ τὸ δόρυ, ἤτοι ὁ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχων διὰ πόλεμον. Εὐριπ. Ἰκέτ. 485.

Δορίμαρτος, ον (μάρτος, δόρυ). = Δορυμανής. Αἰσχύλ. Θήβ. 689.

*Δορίμηκης, ες, Ζ. Δουρηνεκής.

Δορίμήστωρ, ορος, ὁ (μήδομαι). Ὁ ἔμπειρος τοῦ πολέμου, καλὸς πολέμαρχος. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1015.

Δορίπαλτος, ον (πάλλω). Ὁ σείων, ταράττων, καὶ κουνῶν τὰ δόρατα. «Δορ. χειρὶ ἀντὶ τοῦ ἡ δεξιά, Αἰσχ. Ἀγαμ. 118.

Δορίπετής, ές (πίπτω). Ὅποιος ἔπεσεν εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι ἐθανατώθη διὰ τοῦ δόρατος.

*Δορίπληκτος, ον (πλήττω), = τῷ προηγμν.

Δορίπονος, ον (πονέω)· τὸ αὐτὸ καὶ Δοριεμής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. «Δορίπονος πόλις», ἡ πολλὰ κακὰ διὰ τοῦ πολέμου παθοῦσα, χαλαπτεῖσα· ἐν δὲ στίχ. 630. «δορίπονα κακὰ» καὶ Εὐριπ. Ἡλέκτ. 479. «δορίπονοι ἀνδρες», ἀντὶ τοῦ πολεμικοί, οἱ διὰ τοῦ δόρατος πονοῦντες.

*Δοριπτοίητος, ον (πτοιάω, πτοέω). Διὰ τοῦ δόρατος πεφοβισμένος, ὁ διὰ τοῦ πολέμου διασκορπισμένος. «Δορ. ὀστέα νεκρῶν». Πολυστρατ. Ἐπιγρμ 2.

Δορίς, ίδος, ἡ (δέρω, δορά). Μάχαιρα ἢ ἧς ἔγδαρον τὸ εἰς θυσίαν ζῶον· καὶ ἡ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔθυτον καὶ ἔγδαρον αὐτό. Ἡσυχ. Ἐτυμολ. καὶ Εὐστάθ. Ὁ δὲ Εὐριπ. Ἡλ. 819. ἐννοεῖ τὸ «Εὐκράτητον δωμάτων» καὶ κατωτέρ. στίχ. 836. «Δωρικὴ κοπίς».

*Δοριστέφανος, = δορυστέφανος.

Δορίτμητος, ον (τέμνω). Κομμένος, τρυπημένος μὲ τὸ δόρυ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 344.

Δορίτολμος, ον (τόλμα). Ὁ τολμηρὸς εἰς πόλεμον, ὁ πολεμῶν μὲ τὸ δόρυ θαρραλλαίως.

Δορκάδειος, α, ον (δορκάς). Ὁ ἀπὸ τὸ ζαρκάδι παρμένος, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζαρκάδι.

Δορκαδίζω, Μ. ίσω. Πηδῶ ὡσὰν τὸ ζαρκάδι. «Σφυγμὸς δορκαδίζων», λέγεται ὁ σφυγμός, ὅταν κτυπᾷ δύο φοραῖς μίαν κατόπι τῆς ἄλλης Πρβλ. δαμαλίζω.

Δορκάδιον, ὑποκοριστ. τοῦ δορκάς. Μικρὸν ζαρκάδι.

Δορκάζω, = δέρκομαι. Περιβλέπω. Ἡσύχ. ὅτι καὶ δρακτάζω κατὰ μετάθεσιν ἔχει· καὶ δόρκανα, ἀντὶ τοῦ Ἀκριβῶς, καὶ ἑπομένως ἀμφιδρκανές, ὁμαλόν.

Δορκαλίς, ίδος, ἡ, = Δορκάς, ἐν Ἐπιγρ. «Παίγνια δορκαλίδωνα. κύβοι ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους τῆς δορκάδος, Ἀνθολγ. 2) Ἕνα φραγγέλιον (καμτζίκι) ἀπὸ δέρμα ζορκαδίου. Σχολ. Γρηγ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, δορχελοί, ἀστράγαλοι, ἀντὶ, δορκάδειοι· καὶ «Δορκαλίδες, ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τε, ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδωνα. Σουϊδας.

*Δόρκανος, ὁ, δόρκανα, ἐπίρρ. ἰδ. δορκάζω.

Δορκάς, άδος, ἡ. Εὑρίσκονται δὲ καὶ οἱ τύποι «Δόρξ, δόρκη, δόρκος, δόρκων, ζόρξ, ζορκάς (ἐξ οὗ τὸ τῆς συνηθ. ζαρκάδι), καὶ, ἴσως ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἐσήμαινον ἴσως διάφορα εἴδη τοῦ ἰδίου γένους, (δέρκω). Ζῶον ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, μὲ εὔμορφα καὶ λαμπρὰ ὄμματα, τὸ κοινῶς τροπῇ τοῦ Δ. εἰς Ζ. κατὰ γλῶσσαν, ζορκάδι, καὶ ζαρκάδι, λεγόμενον. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ'. 14. Antilope Dorcas. Διον. ὁ δὲ Διοσκορ. Β'. 85. κάμνει διαφορὰν τοῦ δόρκος, καὶ δορκάς.

Δόρκη, ης, ἡ. Εὐριπ. Ἡρακ. 376. καὶ

*Δόρκος, ὁ. καὶ

Δόρκων, ονος, ἡ. Ἀθήν. Θ'. 397. καὶ

Δόρξ, κος, ἡ, Ἰδ. Δορκάς. Εὐριπ.

Δοροδόκη, ης, ἡ (δόρυ, δέχομαι), = δορυθήκη, καὶ ποιητικ. δουροδόκη.

Δοροδόκος, ή, = δορεύς. Ἁρποκρ. ἐν Λ Στρωτήρ.

*Δοροεργής, ές. Ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, ἢ κατασκευάζων. Μανέθ. 4. 320.

Δοροθήκη, ης, ἡ. Τόπος ἢ θήκη, (φηκάρι), εἰς τὸ ὁποῖον βάνουσι τὰ δόρατα· κονταροθήκη.

Δορός, οῦ, ὁ. Δισταὶ, τρουβᾶς, ἢ ταγαρτζίκα, ἢ ἀσκί, σκεῦος ἀπὸ δέρμα, δορμάτι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ δέρματος κατασκευασμένα. Ἐκ τοῦ δέρω, δέδορα, δέρας, δορός. Ὀδ. Β, 354. 380.

*Δόρπεια, ἡ. ἰδ. δορπία.

Δορπέω, ῶ. Μ. ήτω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ. Ἰλ. Ψ. 11. «Ἵππους λυτάμενοι δορπήσομεν ἀνδάδε πάντες» καὶ «Δορπησασθαι» παρὰ Πολυδ. 6. Ἄνευ πτωτικοῦ.

Δόρπη, ης, ἡ. Ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδι, καὶ ὁ δεῖπνος, = δόρπον.

*Δορπήϊον, τό, = δόρπον.

Δόρπηστος, καὶ δόρπιστος, ὁ. Ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, τὸ ἑσπέρας. Ἀρστφ. Σφκ. 103. Γράφ. δὲ καὶ δορπηστός, ἢ δορπιστός.

Δορπία, ἡ δόρπεια, ἡ. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅτε ἐτίθετο καὶ ὁ δόρπος, τὸ συμπόσιον· Ἡρόδοτ. Β'. 48. «Τῆς ἑορτῆς τῇ δορπίῃ», εἰς τὴν πρὸ τῆς ἑορτῆς ἑσπέραν, εἰς τὰ προεόρτια τῆς ἑορτῆς. πρβλ. Schweigh. αὐτόθ. καὶ ἐν Ἀθην. 4. σ. 171. D.

Δόρπιστος, ὁ, ἡ δορπιστός. Ἰδὲ δόρπηστος.

Δόρπον, τό· καὶ δόρπος, ὁ. Ὁ δεῖπνος, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, συχνάκις παρ' Ὁμρ. καὶ ἀλλ., = γεῦμα, συμπόσιον, τράπεζα, χωρὶς ἀκριβῆ διορισμὸν τοῦ ποτε, Ὀδ. Μ, 439. «Μέγα δόρπον». Ἰλ. Τ, 208. Ζήτ. δεῖπνος. Ἡ πρωτότυπος λέξις δέρπω, (παρακείμ. δέδορπα) ἐφυλάχθη μόνον ἐν τῷ «ηλογάδερπος ἀνδράκεσι», παρ' Ἡσυχ., σώζεται ὅμως καὶ εἰς τὸν κατὰ μετάθεσιν σχηματισμὸν τῶν ῥμτ. δρέπω, καὶ δρέπτω.

Δόρυ, τά, Γεν. δόρατος. Ἰωνικ. δούρατος, καὶ συνλφ. δουρός, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ δορός, Δωρικ. δόρατι, δούρατι, δουρί, δορί. (Ἐν τῇ συντάξει δορὶ ἐλεῖν καὶ παρὰ τοῖς Λυγρ.

ἐν χρήτει, παρὰ τοῖς Κωμ. πιθανώτατα μόνον εἰς λυρικά τινα χωρία, Dind 'Αριστφ. Εἰρ. 358.) παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ δόρει, Herm π. Erf. εἰς Σοφκλ. Αἴ. 1109. σ. 627. καὶ ἐπῆς. Ἰωνικ. δυϊκὸς δοῦρε. Πλείντκ. ἐνμστ. δόρατα, δοτκ. δόρασι, Ἰωνικ. δούρατα, δούρασι καὶ ἀπκπ. δοῦρα, γενικ. δούρων, δοτκ. δούρεσσι, παρὰ τραγ. Ὑπμστ. πλείντκ. δόρη, σπανίως ὅμως, πρβλ. Γένν. Ὁ Ὅμρ. μετχρζ. ἐκτὸς τοῦ ἐνικ. δόρυ (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως δέν εὑρίσκ. δοῦρυ) μόνον τοὺς Ἴων. τύπους. 1) κοντάρι, λόγχη, τὸ ἀπὸ ξύλον κατεσκευασμένον ῥαβδίον τοῦ κοντταριοῦ, (ὅργανα πολεμικά, ἤτοι ἅρματα τῶν παλαιῶν). «Δόρυ μελίινον», τὸ ἀπὸ μελίας κατεσκευασμένον, Ἰλ. Σοχνάκις παρ' Ὅμρ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ δόρυ ἄλλοτε μὲν ῥίπτεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἄλλοτε δὲ κτυπᾷ μόνον τὸν ἐχθρὸν κρατούμενον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πολεμιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Σουβλίον, κοντάρι τῶν κυνηγῶν, Ἰλ. Μ, 303. Οἱ Ἥρωες τοῦ Ὅμρ. βαστῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δύο δόρατα, εἰς μάχας καὶ ὁδοιπορίας, Ὀδ. Α, 256. «Ἐπὶ δόρυ», ἀντὶ τοῦ δεξιά· διότι τὸ δόρυ ἔφερον εἰς τὴν δεξιάν, καὶ «παρὰ δόρυ», Lob. ἐν Σοφ. Αἴ. 407. Ἀντὶ τῆς μύτης τοῦ κονταρίου, τῆς ἄλλως «Δουρὸς ἀκωκή, ἡ, αἰχμή», Ἰλ. Β, 382. ὅθεν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ Στρατιά, ὡς Εὐριπ. Ἡρακλ. 842. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπὶς, καὶ αἰχμή. 2) παρὰ ποιηταῖς, οἵτινες τάσσουσι τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, εἶναι ἀντὶ τοῦ Μάχη, πόλεμος, «Δουρὶ κτεατίζειν», διὰ πολέμου κατακτᾶσθαι, Ἰλ. Π, 57. «Δουρὶ πόλιν πέρσαι», Ἰλ. Π, 708. Σοφοκλ. Αἴ. 1275. «Ἐν τροπῇ δορός», εἰς φυγὴν μετὰ τὴν μάχην. «Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθευε», ἀντὶ «Δορυαλώτου», Σοφοκλ. Αἴ. 1013. «Ἐν μάχῃ δορός», Εὐριπ. Κύκλ. 5. τὸ δὲ «Δορὶ ἑλεῖν», εὑρίσκεται καὶ παρὰ Θεόκ. 1, 128. Οὕτω καὶ Ξενοφῶν χρῆται τῇ λέξει, ὡς καὶ τὸ «Δορυάλωτος», ἐπὶ μιᾶς πόλεως κυριευμένης διὰ τῶν ἁρμάτων, μὲ τὸ σπασὶ εἰς τὸ χέρι, ἢ μὲ τὸ σπασὶ, ὡς λέγομεν. 3) ξύλον, κορμός, δένδρεον, Ὀδσ. Ζ, 107. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀντὶ τοῦ μὴ κόψιμον πλέον, ἀλλὰ κεκομμένον ἤδη ἀπὸ τῶν ῥιζῶν. Γρεντιαΐς, ξύλα πρὸς οἰκοδομήν, καὶ ἰδιατρ. ξύλα πρὸς καυσηγίαν, ξυλεία, Ἰλ. Γ, 61. Ὀδ. Ε, 162. 371. αἱ σκεπαταὶ ἑνὸς πύργου, Ἰλ. Μ, 36. καὶ ἰδιατρ. «Δόρυ γήϊνον καὶ «Δοῦρα νεώς», γρεντιαΐ, σανίδια, ἢ τρόπις τοῦ καραβίου, Ὅμηρ. ὅθεν παρὰ Τραγ. καὶ τὸ ἴδιον πλοῖον, Σφῆβ. Αἰτχύλ. Πέρτ. 409. Ζήτ. δοῦρι, καὶ δουράτειος. Αὐτὴ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία, διότι τὰ δόρατα ἐκ ξύλων μακρῶν γίνονται, ἔχοντα εἰς τὴν κορυφὴν μόνον τὸν σουβλητῆρα, καὶ ἠκονημένον σίδηρον. Τὸ πληθυντ. «Δόρη» παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 274. εὑρίσκεται, καὶ παρ' Ἡσυχ. ὅστις καὶ «Δορώνη», Γενικ. ἔχει.

Δορύαλος, καὶ δορύλλος. Ζήτ. δοριάλος.

*Δορυαλωσία, ἡ. Ἡ εἰς τὸν πόλεμον αἰχμαλωσία.

Δορυάλωτος, ον (ἁλῶναι, ἁλίσκομαι), = δοριάλωτος. Ξενοφ. Κπδ. 7, 5, 35. Ζήτ. καὶ δόρυ.

Δορυβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δόρυ, τὸ κοντάρι. Ἰώτηπ. Θ'.

*Δορύδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ δόρυ.

Δορυδρέπανον, τό (δρεπανον). Κυρίως, λόγχη ὁμοία τῇ δρεπάνῃ, ὁ δὲ Πλάτ. Λάχ. ἑρμηνεύει τοῦτο, «Δρέπανον πρὸς λόγχην. δρεπάνῃ προσκολλημένον εἰς τὴν λόγχην. 2) γάντζος διὰ νὰ ἁρπάζῃ τὸ ἐχθρικὸν καράβι, (κλίτζος). Λατ Harpago, Uncino, Ἰταλ.

Δορυξαρής, ές (ξαρτέω), = δοριτόλμος. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 252. Ἀλλὰ καὶ Δοριξρασής, ές, καὶ, δορύστατος, ν. Ταλμηρὸς καὶ δι' ὧν τὸν πόλεμον, μὲ τολμηρὸν σείων τὸ δόρυ.

*Δορυκέντωρ, ὁ, ἡ. Κεντῶν διὰ τῆς λόγχης.

Δορύκλειος, ὁ. Παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἀντὶ τοῦ φυγάς. Παυσαν. Α. 40.

Δορυκλυτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῶν πολέμων, ἢ ὡς πολεμικὸς περίφημος, = δορικλυτός.

Δορύκνειον, ου, τό. Φυτόν τι φαρμακερὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φερόντων ἄσπρια. Dorycnium. Διοσκ. Δ. 75. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 376.

*Δορυκοίρανος, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ πολέμου ἐξουσιάζων, κ. βατιλεύων. Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 255.

Δορύκρανος, ον (δόρυ, κρᾶνον). Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 146. «Δορύκρανος λόγχη» τὸ δόρυ, τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, μὲ μύτην σιδήρου ἐσκεπασμένου, ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς λόγχης. Ζήτ. Περίκρανος.

Δορύκτητος, ον, = δορίκτητος.

Δορύληπτος, ον, = δορίληπτος.

Δορύμαχος, ον (μαχομαι). Ὅποιος μάχεται μὲ τὸ δόρυ, καὶ Γενικ. πολεμιστής, μαχητής, συνωνυμεῖ μὲ τὸ δορατομαχέω.

Δορυμήστωρ, ορος, ὁ, = δορυμήστωρ.

*Δορυμνήστωρ, ὁ, = τῷ ἀντ.

Δορύξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ἐκεῖνος ὅστις ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἀπὸ ἐχθρὸς ἔγινε φίλος, Εὐριπ. πρβλ. Valck. Anm. pag. 199. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἀποστέλλεται ὡς πρέσβυς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰχμαλώτων, Σοφοκλ. καὶ 3) γενικῶς, κάθε ξένος· καὶ ἐξρτ. ὁ ἐπὶ συμμαχίᾳ καὶ ἐπιμαχίᾳ, Αἰτχύλ. Χοηφ. 558. καὶ 911. Σοφοκλ. Ἠλ. 46. Οἰδ. Κ. 632. καὶ Εὐριπ. Μήδ. 687.

Δορυξόος, ον, συηρσ. δορυξοῦς, οῦν· καὶ δορύξους. Dind. Ἀριστφ. Εἰρ. 451 (ξέω). Ὁ ξύων στιλβῶν, ὑαλίζων, καὶ κάμνων τὰς λόγχας.

*Δορυόρμας, Δωρκ. ἀντὶ= ὁρμης. Ὁ δόρατι ὁρμῶν.

Δορυπαγής, ές (πήγνυμι), = δουροπαγής. Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 757. Ἀπὸ δόρατα συντρμοσμένος.

Δορυπετής, ές, = δοριπετής, Εὐριπ. Κύκλ. 3 ὑ.

Δορύπληκτος, ον (πλήσσω), = δοριπληκτος.

Δορυποίητος, ον (ποιέω), = δοριποίητος. Ὁ φοβισμένος καὶ τρομαγμένος ἐκ τοῦ δόρατος, ἤτοι διὰ τῆς μάχης, δειλός, ἀκαρδος. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 1. «Δορυπτοίητα ὀστέα», τὰ διὰ τοῦ πολέμου, καὶ τῆς ἁλώσεως κατασκορπισμένα κόκκαλα.

Δορύπυρος, ον. Παρὰ Δημητ. Φαληρ. 91. «Ἄστρων στρατὸν δορύπυρον», ἤτοι ἐν Χειρογρ. «Δορύπτερον», καὶ «Δορύπτερον» ἀναγινώσκεται, τὸν ὡς δόρυ τὸ πῦρ (ἢ τὰ πτερὰ) ἔχοντα. ἄμφ.

Δορυσθενής, ές (σθένος). Ὁ μὲ δύναμιν γυρίζων, σείων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ· καὶ ὁ δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ καὶ νὰ διοικήσῃ τὸ δόρυ, Ὅμ. Ὁμρ.

*Δορυστόος, ον, ἀντὶ δορυστόος, Αἰτχλ. Ἑπτ. Θηβ. 118.

Δορυσσόος, ον (σεύω). Ὁ σείων, ταράττων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ. Ἡσδ. Ἀσπ. 54.

Δορύσσω, Μ. ξω. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ δόρυ. Σοφοκλ. Αἴας. 1188. Εὐριπ. Ἡρακλ. 777.

Δορυστέφανος, ον. Μὲ κοντάρια ἐστεφανωμένος, ἢ ὑπερασπισμένος. Ἀνάλεκτ. Γ'. 257. «Δορυστέφανος Σπάρτα» ἢ ἐστεφανωμένη μὲ πολεμικὰς νίκας καὶ δόξας (ἢ φήμην) Σπάρτη. Κατ' ἄλλους δέ, οὐχὶ μὲ τείχη, ἀλλὰ μὲ τὰ δόρατα καὶ τὴν πολεμικὴν ἀνδρίαν τῶν πολιτῶν της ὑπερασπιζομένη.

Δορυτίναχτος, ον (τινάσσω). Ὁ διὰ τῆς λόγχης τιναγμένος, ταραγμένος. Αἰσχύλ. Θῆβ. 155.

Δορυτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων δόρατα, γρεντιαΐς, ξύλα.

Δορυφόνος, ον, = δολοφόνος. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. ἄμφ.

Δορυφορέω, ῶ. Εἶμαι δορυφόρος, ἤτοι συντροφεύω, συνοδεύω τινά, περιπατῶ, ὑπάγω πάντοτε μαζύ του, τὸν προφυλάγω, καὶ τὸν διαφεντεύω ὡς σωματοφύλαξ, «τινά» Ἡρδτ. 2, 168. μετὰ Δοντκ. Πολύβ. λβ'. 23. Στυφ. Κ, πδ. 7. 5, 85. καὶ Γενικῶς, συνοδεύω καὶ προφυλάττω τινά, μετ' Αἰτκ. ὕστερον δὲ καὶ μετὰ Δοτκ.

Δορυφορέομαι, οῦμαι. Συνοδεύομαι, συντροφεύομαι καὶ, προφυλάγομαι, διαφεντεύομαι. ὅθεν

Δορυφόρημα, ατος, τό. Ἡ φύλαξις, ἢ τὸ ἔργον τῶν σωματοφυλάκων, σωματοφυλακή, 2) καὶ ἀντὶ τοῦ δορυφόρος. 3) καὶ ἐν πρόσωπον (ὑποκριτής) εἰς τὰ θέατρα, ἤτο ὁποῖον δὲν ἐμιλεῖ, καθὼς οἱ δορυφόροι τῶν βατιλέων, δηλ. οἱ βατιλεῖς παριττάνοντο εἰς τὴν τραγῳδίαν συντροφευμένοι ἀπὸ τοὺς δορυφόρους των· καὶ μεταφορ. ἐπὶ τῶν βατιλέων οἵτινες παρέδιδον καὶ παρεχώρουν τὴν διοίκησιν εἰς ἕνα ἐπίτροπον καὶ ὑπηρέτην τους. Cas. Suet. Cland. 29.

Δορυφόρησις, εως, ἡ. Ἡ συνοδεύσις, ἡ φύλαξις τῶν σωματοφυλάκων. Αἰτωλίν. Α'. 17.

Δορυφορία, ίας, ἡ, = δορυφόρημα, καὶ δορυφόρησις.

Δορυφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τάγμα τῶν δορυφόρων.

Δορυφορικόν, τό· ἀντὶ, οἱ δορυφόροι.

Δορυφόρος, ον (φέρω). Ἕνας στρατιώτης, ὁ ὁποῖος βαστᾷ λόγχην, ἤτοι ὁ ἁρματωμένος μὲ λόγχην. Ξενοφ. Ἀν. Ε'. β'. 4. ὁ παρὰ Λατ. Hastatus. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ σωματοφύλακες τοῦ βατιλέως τῶν Περσῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ἐβαστοῦσαν λόγχας καὶ κοντάρια, λέγεται γενικῶς ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας, ὅστις συνοδεύει πάντοτε τὸν βατιλέα του, Trabant. οἱ τῶν Γωμ. Πραιτωριανοί. 2) παρὰ τοῖς Ἀστρονόμοις λέγεται καὶ μία σελήνη, (ἤτοι ἓν μικρὸν ἄστρον) ἥτις συντροφεύει πάντα τὸν Πλανήτην της, καθὼς ἡ σελήνη τὴν γῆν μας.

*Δός, καὶ, δότε, Πρστκτκ. Ἀορ. 2. δίδωμι, μετ' Ἀπρμφ. ἄνευς. συγχώρησον. «Δός μοι κῦσαι ἄφεσμενά σε φιλήσω», «δός μοι γενέσθαικτλ.

Δοσίδικος, ον, = δωσίδικος. Πολύβ. Δ, γ'. (4), 3. Ἡρδτ. 6. 42.

Δοτιλησία, ας, ἡ. Τὸ πάρσιμον καὶ δόσιμον, δοσοληψία.

Δόσις, εως, ἡ (δίδωμι). Γενικ. τὸ δίδειν, χαρίζειν, τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ νῦν δόσις λέγομεν. 2) ἀντὶ τοῦ δῶρον, χάρισμα, Ὅμρ. καὶ μάλστ. ἐν τῇ Ὀδ. χάρισμα, δόσιμον διὰ διαθήκης, Legat. ὅθεν «Κατὰ δόσιν», ἡ, διαθέσεως, κατὰ τὴν διαθήκην, ἐκ διαθήκης, ἀντθτ. τῷ «Κατὰ γένος», Κληρονομία συγγενική, ab Intestato, Ἰσαῖος. 3) ἀντὶ θέσις, πρότασις, ζήτημα, Πλούτ. 12. σ. 69. Παρὰ δὲ Διον. Ἁλικ. σελ. 1008. 1103. 1112. εὑρίσκεται «Ποιεῖσθαι δόσιν τινός», ἀντὶ τοῦ «Φροντίδα». Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ σύνθετον, «Πολλὴ ἦν αὐτοῖς ἐπίδοσις αὐτοῦ», ἀντὶ τοῦ «Φροντίς», ἀμφ. μέν τοι.

Δόσκον, Ἐπικ. Ἀόρ. 2. ἐκ τοῦ δίδωμι, ἀντὶ τοῦ ἔδων, Ὅμρ.

Δοσοληψία. Ζήτ. δοσιληψία.

Δότειρα, ας, ἡ (θηλυκ. τοῦ δοτήρ). Ἐκείνη ἥτις δίδει. Ἡσδ. Ἔργ. 354.

*Δοτέος, α, ον. Γραμτκ. ἐπίτ. τοῦ δίδωμι. Νὰ δοθῇ.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅποιος δίδει. Ἰλ. Τ, 44. Παρὰ τοῖς Λογογρφ. συνηθέστερον δότης, ου, ὁ. Μ' ὅλον τοῦτο ἔχει καὶ Ξενοφ. Κπδ. 8, 1, 9. «Δοτῆρες». Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διαμοιράζει, ἢ ἐξοδεύει, ὁ ἔστιν ἔχει τὴν φροντίδα νὰ φωνάζῃ τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, ὡς «Δαπανημάτων». Σνφ.

Δοτικός, ή, όν, Ὁ ἔχων κλίσιν, καὶ σέλησιν εἰς τὸ νά δίδῃ. »Ἡ δοτικὴ, δηλ. πτῶσις, παρὰ Γραμμτκ.

Δοτός, ή, όν (δίδωμι). Δεδομένος, δομένος. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ ἀντὶ τοῦ δυνάμενος νὰ συγχωρηθῇ, ἢ συγχωρημένος. Στράβ. ί. σελ. 241.

*Δοῦ, Πρστκ. ἀόρ. 2. Μέσ. τοῦ δίδωμι.

Δουλαγωγέω, ῶ. Φέρω εἰς τὴν δουλείαν, σκλαβίαν, σκλαβόνω. Καὶ ἀντὶ τοῦ, μεταχειρίζομαι τινὰ ὡς σκλάβον, ἤτοι φέρομαι σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως κατ' αὐτοῦ. Καὶ

Δουλαγωγέομαι, οῦμαι. Σκλαβόνομαι, πάσχω τὰ τῶν σκλάβων. ἐκ τοῦ

Δουλαγωγός, ὁ (δοῦλος, ἄγω). Ὁ ἁρπάξων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κάμνων αὐτοὺς σκλάβους, ὁ φέρων αὐτοὺς εἰς τὴν δουλείαν, ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής.

Δουλαπάτη, ίας, ἡ (ἀπάτη). Ἡ ἀπάτη ἑνὸς σκλάβου. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε'. 5.

Δουλάρεον, τό· ὑποκορστ. τοῦ δοῦλος. Σκλαβάκι. ἀλλ' ὑποκορστκ. καὶ τοῦ δούλη, Ἀρστφ. Θσμφρ. 737.

Δουλεία, ας, ἡ (δουλεύω). Σκλαβία, δουλοσύνη, σκλαβοσύνη, ἡ κατάστασις τοῦ δούλου. Καὶ ἡ τούτου δούλευσις. Τάξις τῶν δούλων, ὡς τὸ περιστερεία, εἰλωτεία Ζ. Μύθ. Αἰσωπ. Συνγ. σ. 236. ἔκδ. Κοραῆ. 2) ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπηρεσία, ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, δουλειά· καὶ παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. καὶ Θουκυδ. Ε'. 23. Ὑποταγή, καὶ μάλιστ. εἰς ξένην διοίκησιν, Boeckh. Ath. Staatsh. 1. p. 439.

Δούλειος, α, ον, ἀλλὰ καὶ δικατάλκτ. Σκλαβικός, δουλικός, Ὀδσ. Ω, 252. »Δούλειον ἦμαρ, ὡς τὸ, ἠδούλιον ἦμαρ, Εὐριπ. Ἑκβ. 56.

*Δουλέκδουλος, ὁ, ἡ. Δοῦλος γεννημένος ἐκ πατρὸς καὶ αὐτοῦ δούλου, Ἀθήν. σ. 267.

Δούλευμα, ατος, τό (δουλεύω). Δουλειά, ὑπηρεσία, δούλευσις. Εὐριπ. 2) ὁ ἴδιος σκλάβος, ἡ δοῦλος, τὸ ἄψυχον. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμ. κτηνοκτόνα. Ὁ δοῦλος τῶν γυναικῶν, γυναικοκρατούμενος, Σοφκλ.' Αντγ. 756.

Δούλευσις, εως, ἡ. Ἡ δουλεία, ὑπηρεσία ἑνὸς δούλου, σκλάβου.

*Δουλεύτρια, ἀντὶ δούλη. Θηλκ. τοῦ δουλευτήρ.

Δουλεύω, Μ. εύσω (δοῦλος). Εἶμαι δοῦλος, σκλάβος εἰς ἕνα αὐθέντην, τὸν δουλεύω ὡς σκλάβος. 2) εἶμαι ὑπήκοος, ἤτοι ὑποτεταγμένος εἰς ἕνα μοναρχην, δεσπότην, ἢ τύραννον, πολίτης, ἢ ἐγκάτοικος εἰς ἕνα ὑπ' ἄλλης δυνάμεως ὑποτεταγμένου τόπον. Τουρκ. Ραγιάς. Suddito, Ἰταλ. Μετὰ ὅσ. καὶ, Λατρεύω μίαν κόρην, ἐρωμένην· καὶ μεταφρ. »Τῇ γαστρὶ δ.ω κ. τ. λ. »Εἶμαι κοιλιόδουλος, κ. τ. λ. Συμμεταμορφοῦμαι μέτ. ὑποτάσσομαι εἰς τι ἢ τῷ καιρῷ, τῇ ἀνάγκῃ, φέρομαι κατὰ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸ ἀναγκαῖον καὶ ἄλλως μὴ δυνάμενον γενέσθαι. 3) ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπηρετῶ, ἢ ὁποία σημασ. ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς παρακμῆς τῆς γλώσσης, ἐσώθη καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ζ. Μύθ. Αἰσ. Συνγ. 2. 233, 359. ἔκδ. Κοραῆ.

Δούλη, ης, ἡ. Σκλάβα, θηλυκ. τοῦ δοῦλος, Ὅμρ.

*Δουλητή, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ δουλεία, Ἡρόδ.

*Δουλήϊος, ηΐη, ήϊον, Ἰωνκ. ἀντὶ δούλειος, Ἡρόδοτ.

*Δουλία, ἡ, = δουλεία, Πτκ. μόνον. Πίνδρ. Πύθ. 1, 147.

Δουλικός, ή, όν, = δούλιος.

Δουλικῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλικὸν τρόπον, ὡσὰν σκλάβος.

Δούλιος, α, ον. Δουλικός, σκλαβικός· ὁ Ὅμρ. ἔχει τοῦτο μόνον ἐν τῇ συντάξει. »Δούλιον ἦμαρ, ἡμέρα ὀλιβερά, καθ' ἣν ὁ ἐλεύθερος γίνεται δοῦλος, ἡμέρα αἰχμαλωσίας, ὀρῆιον καὶ ἀνάνδρου· ἀντίθ. τῷ »Ἐλεύθερον ἦμαρ, Ἰλιάδ. Ζ, 455.

Δουλίς, ίδος, ἡ. Δούλη, σκλάβα.

Δουλιχόδειρος, ον, Ἰων. ἀντὶ δολιχόδειρος, Ἰλ.

Δουλιχόεις, Ἰωνικ. ἀντὶ δολιχόεις.

Δουλόβοτος, ον (βόσκω, ὡς καὶ τὸ μηλόβοτος ἐσχηματ.) παρὰ Φιλοστράτῳ Σοφ. Α'. κα'. 4. »Δουλεβότος οὐσία, λέγεται τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον εἶδον εἰς ἕνα σκλάβον ὅταν τὸν ἀφήνωσι. Ἄλλως τὸ ὑπὸ δούλων καταφαγωσίν, καταναλωσίν, βοσκησίν, ἀσώτως ἐξοδευσίν.

Δουλογνώμων, ον. γενκ. ονος (γνώμη). Μὲ δουλικὰ φρονήματα.

*Δουλογράφειον, τό = δουλογράφιον.

*Δουλογραφέω, ῶ· Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ εἰς δοῦλον.

Δουλογραφία, ἡ. Λέγεται μία ἀναφορὰ δι-δομένη εἰς τὸ κριτήριον, διὰ τῆς ὁποίας ἐγκαλεῖτις τινὰ ὡς σκλάβον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν πάρῃ ὀπίσω. Παυδέκτ.

*Δουλογράφιον, τό. Ἔγγραφος ἀπόδειξις, καὶ συμφωνητικὸν γράμμα, δι' οὗ ἀποκαθίστανται τις δοῦλος τινός.

*Δουλοδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ διδάσκαλος τῶν δούλων, ἢ ὁ διδάσκων αὐτοὺς τὰ διακονήματά των. Ζ. Ἀριστοτ. Πολ. σ. 265. ἔκδ. Κοραῆ καὶ Ἀθήν. σ. 262. 2) διδάσκαλος δουλικῶν φρονημάτων, Προκόπ. — Ἐπιγραφὴ μιᾶς κωμῳδίας τοῦ Φερεκράτους.

*Δουλοκοίτης, ὁ. Ὅστις συγκοιμᾶται δούλοις, ἢ δούλαις.

Δουλοκρατέομαι, οῦμαι, Πδτκ. (κρατέω). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς σκλάβους. Δίων Κάσ. Ξ'. 2. ὅθεν

Δουλοκρατία, ας, ἡ. Ἡ ἐξουσία τῶν σκλάβων. Ἰώσηπ. Ιθ'. α'.

*Δουλομαχία, ἡ (μάχη). Πόλεμος τῶν δούλων.

*Δουλοπαθεία, ἡ. Τὸ νἀχῃ τις δοῦλος τῶν παθῶν. Τμνφθ.

Δουλοπρέπεια, ἡ. Χαμέρπεια, ταπεινότης τῶν φρονημάτων, οὗ ἐναντίον τὸ μεγαλοψυχία. Δίων Κάσ. ΝΑ'. 15. Servilità, Ἰταλ. ἐκ τοῦ

Δουλοπρεπής, ές (πρέπω). Ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς δούλους καὶ σκλάβους, ὅ ἐστιν, ὁποίους εἶναι οὐτιδανοὺς καὶ χαμερπεῖς καὶ κατὰ τὰ φρονήματα, καὶ κατὰ τὸ πολίτευμα, ὁ ἔχων ταπεινὸν, καὶ δειλὸν νοῦν, καὶ φρόνημα, οὐ ἐναντίον τὸ ἐλευθέριος.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλοπρέπειαν, χαμερπῶς.

Δοῦλος, ου, ὁ (δέω, δεῦω). Σκλάβος, δοῦλος. Δούλη, ἡ. Σκλάβα, δούλα, Ὅμρ. ὅστις δὲν ἔχει τὸ οὐσιαστ. Ἀντιστ. δεσπότης. 2) Συχνάκις ἀντὶ ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος εἰς μοναρχικὰς καὶ δεσποτικὰς διοικήσεις· ὡς π. χ. ὅλοι οἱ Πέρσαι ἐνομίζοντο καὶ κατεφρονεύοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς δοῦλοι, διότι ἦσαν ὑπ' αὐθαίρετον μοναρχην. Πολίτης ἢ ἐγκάτοικος εἰς ἕνα ὑποτεταγμένον ὑπ' ἄλλης δυνάμεως βασίλειον. Τουρκ. Ραγιάς. Ἰταλ. Suddito· ὅθεν »Δουλότερος Μεσσηνίων», μεγαλήτερος σκλάβος, παρὰ οἱ Μεσσήνιοι. 2) ἐπίθ. Δοῦλος, η, ον. Δουλικός, δουλεύων, ὑπακούων, ὑποτεταγμένος, κυριευμένος, καὶ μάλιστ. παρὰ Τργκ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 7. »Καὶ Αἴγυπτον πᾶσαν πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦνα.

Δουλοσύνη, ης, ἡ. Σκλαβία, δουλεία, ὑποταγή, Ὀδσ. Χ, 423.

Δουλόσυνος, ον, = δοῦλος, ἐπίθ. Σκλαβικός, δουλικός.

Δουλοσώματα, παρὰ Πολυδ. Β'. 255. ἐσφαλμ. ἀντὶ »Δοῦλα σώματα».

Δουλοφυνής, ές, (φαίνομαι). Ὅποιος φαίνεται ὡσὰν σκλάβος, ἔχει ὑπόληψιν δούλου. »Τὸ δουλοφανὲς« Forma servilis, Λατ.

Δουλόφρων, ον, γενκ. ονος, (φρήν). Ὁ ἔχων ταπεινὸν καὶ δειλὸν φρόνημα, νοῦν, ὡς ὁ σκλάβος, ὁ τὰ τῶν δούλων φρονῶν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 764. = δουλογνώμων.

Δουλόψυχος, ον, (ψυχή.) Ὁ ἔχων σκλαβικὴν ψυχήν, δουλόφρων. Πρόκλ. παράφρ. 98.

Δουλόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω σκλάβους, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Καὶ

Δουλόομαι, οῦμαι, Μέσως. Δουλόνω τινὰ εἰς ἐμαυτόν, τὸν φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸν κάμνω ὑπόδουλόν μου. Παθητικ. δὲ, ἀντὶ τοῦ σκλαβόνομαι βιαίως ἀπό τινα. ὅθεν

Δούλωσις, εως, ἡ. Ὑπόταξις, ὑποδούλωσις.

Δουνακεύω, = δονακεύω. Ποιητ.

*Δουνακίεις, εσσα, εν = δονακίεις. Ἀνάλ. 2. σ. 154.

Δουνακοφοίτης, = δονακοφοίτης. Ποιητ.

Δοῦναξ, = δόναξ, Ποιητ.

*Δούξ, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Dux. Ἡγεμών, ἄρχων, μοιάρχης. Φώτ. Νομ.

Δουπέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκμ. δέδουπα (δοῦπος). Οὐδέτ. Ἠχῶ, κάμνω διὰ τοῦ κτύπου βοήν, καὶ ἦχον. Εὐριπ. Ἄλκ. 103, Κάμνω βοὴν καὶ ταραχὴν, καὶ ἐξαιρέτως ὅταν πίπτω, ὅθεν γοναῶς, ἀλλὰ μόνον παρὰ ταῖς ὕστεροι, ἀντὶ τοῦ πίπτω, ῥίπτομαι κατὰ γῆς, κρημνίζομαι, ἐξαίρετος δὲ εἰς τὴν μάχην (πόλεμον), παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συντάξει »Δούπησα πεσὼν ἐπὶ ἠρίῳ», εἴ τινες φρονεύομεν καὶ πίπτοντες ἐπὶ τῆς γῆς κάμνουν τὴν γῆν νὰ βροντᾷ διὰ τὸ βάρος των, χωρὶς δὲ τοῦ πεσεῖν, Ἰλιάδ. Ν, 426. καὶ ἐν τῷ πρκμν. »δέδουπότος Οἰδιπόδαο», Ἰλιάδ. Ψ, 679. τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδουπηκότος, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοτύπου δούπω, ὅθεν Ἀόρ. Β'. ἔδουπον. Παρακ. δέδουπα· καὶ Ἰωνικ. δόπω, δόπον. 7) ἐκτὸς τούτου εὑρηται παρ' Ὁμρ. Ἰλιάδ. Λ, 462. ὁ Ἀόρ. ἐγδούπησε ἀπὸ τοῦ γδουπέω, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον πρὸς τὸ δουπέω, ὃν τὸ κτυπέω πρὸς τὸ τύπτω. 2) Ἐνεργητικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, φονεύω, σκοτώνω. ὅθεν Παθητικ. Φονεύομαι, ὡς Ἀτθίδεκτ. Β'. σελ. 148. »Δουπήσαν ἀθλίως» ἐξεπλώθησαν ὅλοι κατὰ γῆς Ζήτ. ἐν Δούπος. ὅθεν

*Δουπήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ κρεμῶν, ἠχῶν, βροντῶν. »Χαλκέων Ἀνθολ. Βατικ. σ. 86.

Δοῦπος, ου, ὁ. Ὁ ἦχος, κτύπος εἴτε κτυπηθέντος μὲ ἄλλοτι, ἢ κατὰ γῆς ῥιφθέντος σώματος. ὁ Ὅμρ. συντάσσει πολλάκις »Δοῦπος ἀκόντων τὸ βροντημα τῶν κονταρίων· ἀλλὰ μετχρτ. τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ ἦχου τῶν βημάτων, ὡς Ὀδσ. Π, 10 ἐπὶ τῆς ταραχῆς τοῦ τεταραγμένου λαοῦ, Ὀδσ. Κ, 556. καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ἐν τοῖς δάσεσι πηγῶν, Ἰλιάδ. Δ, 455. καὶ ἐπὶ τῆς βαθείας, καὶ μακρόθεν ἀκουομένης βοῆς τῆς θαλάσσης, ὅταν σκάζωσι τὰ κύματα, Ὀδσ. Ε, 401. Συχνάκις ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν μαχῶν, καὶ τοῦ ἤχου τῶν πολεμιστῶν. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν φαίνεται αὐτὸ δοῦπος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ δόπω, Παρακ. δέδοπα, καὶ Ἰωνικ. δέδουπα. Τὸ δόπω λοιπὸν φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ κτυπῶ, ἢ Οὐδέτερ. τὸν ἦχον ἑνὸς εἰς γῆν ῥιφθέντος σώματος. Ἄραγε τὸ, δόπω, δ'πτω, δέβω, ἔχουσι συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ δουπέω;

Δοῦρα, καὶ δούρατα, τά. (δόρυ, καὶ μακρῶς δοῦρυ, ὅθεν πληθ. δούρατα, δούρασι, δοῦρα). Λόγχαι, κοντάρια. 2) κομμένα καὶ πελεκημένα ξύλα. (τεκτόνες, Θουκ.), καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ φκασίμων καραβίου ἡτοιμασμένα, καὶ αὐτοὶ οἱ σανίδες, τὰ πατήρια τοῦ καραβίου. ὅ ἐστι τὰ στραβόξυλα. Ἰλ. Β. 135. »Καὶ δὴ δοῦρα πεσόντα νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται. Μετὰ

ταῦτα ἐσχηματίσθη ὡς ἐνκ. ὀνομστ. τούτου τὸ Δοῦρας, ατος, τό, Ἀντιφιλ. ἐπιγρ. 9. Ἡρωκ. ἀδέσποτ. 8. ὅθεν.

Δουράτειος, εία, ειον. Ἐξ ξύλου. Ὁδ. Θ, 493. 512.

Δουράτειος, εία, ειον. Τὸ αὐτό.

* Δούρατον, τό, Ἰωνκ. ἀντὶ Δορατον. «Καὶ Δουρατόγλυφος». Παρὰ Δυκόφρ. 361. Ἀπὸ ξύλου κομμένος, φκιασμένος.

* Δούρειος, α, ον = δουράτειος.

* Δουρήϊος, = δούρειος. Ἀνθολ. Ηατικ. 668. 15.

Δουρηνεκής, ές, (δόρυ, δοῦρυ, ἐνεγκεῖν). Ὅσον δουρηνεκές, τό, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ τόσον μακρὰν ἕως οὗ ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἕνα κοντάρι, καθὼς τώρα λέγομεν, «Μιᾶς τουφεκιᾶς διάστημα» ἐσχημάτ. καθὼς καὶ τὸ ὁπωσκής.

* Δουριαλής, ό, ή, Γρηγόρ. Ναζ. ὑμν. 9, 68. Καὶ

* Δουριάλωτος, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ Δοριάλωτος.

Δουριεκλειτός, όν, (κλειτός) = τῷ ἑπομ. Ὁδ. Θ, 52.

* Δουριελυτός, ή, όν (κλυτός) Περίφημος διὰ τὸ δόρυ. Ὅμρ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. ἀνδρῶν πολεμιστῶν.

Δουρικτητός, ή, όν. Ἰλδ. Ι, 343. καὶ Δουρίληπτος, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 280. καὶ Δουρίπλητος, = Δορίληπτος· ἐκ τοῦ λαμβάνω, κάπομαι, πλήττω· Παρμένος, ἀποκτημένος, κουρσευμένος εἰς τὸν πόλεμον.

* Δουρίληπτος, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ Δορίληπτος.

Δουριμανής, ές, Ἰωνκ. ἀντὶ Δορμανής. Ἡλιόδ. Αἰθ. σελ. 129. ἐκδ. Κοραῆ

Δούριος, ία, ιον. = Δούρειος, δουράτεος.

Δουρίπλητος, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ δορίπλητος. Ζ Δουρίκτητος.

Δουριτυπής, ές, (τύπτω, δόρυ). Ὁ κτυπῶν ἢ κόπτων τὰ ξύλα. Ἀνάκλεκτ. Β'. σελ. 216.

* Δουρίφατος, ον (φάω) Φουσκωμένος μὲ τὸ κοντάρι, ὡς τὸ ἀρείφατος.

Δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι) Ὀδ. Α, 128. = δορυδόκη. Ἡ θήκη τῶν κονταρίων.

* Δουροθήκη, ἡ = δουροδόκη.

Δουρομανής, ές, Ἰωνκ. ἀντὶ δορμανής. Ἀνάκλεκ. Β'. σελ. 117. «Δουρομανὴς πόλεμος» ὁ μετὰ μανίας τοῦ ὁράτος γινόμενος πόλεμος.

Δουροπαγής, ές, (δόρυ, πήγνυμι). Ὁ κτισμένος, συνηρμοσμένος, συστεμένος ἀπὸ ξύλα, Ὀππιαν. Ἰωνκ. ἀντὶ δορυπαγής.

Δουροτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων καὶ πελεκῶν τὰ ξύλα. Ἀνάκλεκτ. Β'. σελ. 5. Ἰωνκ. ἀντὶ Δορυτόμος.

Δοχαῖος, αία, αῖον. (δοχή). = δοχός. Ὁ διωρισμένος εἰς τὸ νὰ δέχεται τι, ἢ ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ καὶ φυλάττων τι.

Δοχεῖον, τό. Τόπος, ἀγγεῖον εἰς τὸ νὰ δέχεται τι. Ἀττικ. δοχείου. Ἰωνκ. δοχήϊον.

Δοχεύς, έως, ὁ. Ὁποιος δέχεται, ἢ φιλοξενεῖ τινά. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφεξῆς.

Δοχή, ῆς, ἡ (δέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον· ὅθεν τὸ παρὰ Δουκ. ΙΔ'. 13. ἀντὶ τοῦ, εὐωχία, συμπόσιον. 2) καὶ = Δοχεῖον, ἀγγεῖον Εὐριπ. Ἡλ. 828. 3) Μέρος τι τοῦ ἥπατος, ὡς πύλαι.

* Δοχήϊον, τό. Ἰωνκ ἀντὶ Δοχεῖον

Δοχμαιακός, κή, κόν. = δοχμιαῖος Ζ. δοχμή

* Δοχμαῖος, αία, αῖον (δοχμή) Μίαν πλευρὰν ὑψηλὸς ἢ μακρύς, μιᾶς πλευρᾶς ἔκτασιν ἔχων, σπιθαμιαῖος.

Δοχμαλέος, ό, ή. Ζήτ. ἐν Δοχμή.

Δοχμή, ῆς, ἡ. (δέχομαι) Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ ἄλλους δόχμη, ὡς ἀπὸ τοῦ δόχμιος, ἀπὸ μὲν τὸν Ἀρίστ. ἑρμην. διὰ τοῦ πλάγιαι· ἀπὸ δὲ τοὺς ἄλλους, διὰ τοῦ παλαιστῆ· ἀλλὰ κατὰ τὸν Πολυδ. Β'. 157. δοχμὴ, καὶ δακτυλοδόχμη εἶναι ἀντὶ τοῦ παλαιστῆ, καὶ δῶρον, ὅ ἐστι τὸ πλάτος μιᾶς παλάμης, ὅ ἐστι, τῶν τεσσάρων δακτύλων τῆς χειρὸς, ὁμοῦ μετὰ τοῦ μεγάλου ἐξαπλωμένων, ἤτοι τὸ πλάτος τοῦ διαστήματος μιᾶς σπιθαμῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 318. Ὅθεν 2) Δοχμός, μή, μόν. Θεόκριτ. ΚΒ'. 120. «Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείσα· ὁ κλίνων πρὸς τὸ μέρος, ἤτοι πλαγίως, ὁ λυγίζων. Ὅθεν 3) «Δοχμόω αὐχένα», κλίνω τὸν αὐχένα. Νόνν. τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδ. Ι. 372. «εἶτ' ἀποδοχμώσας αὐχένα εἶπεν· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Πλαγιάσας ἢ πλατὺς ἀνακλίνας», ἑρμηνεύει. Ἡσίοδος δὲ Ἀσπ. Ἡρακλ. 388. περὶ τοῦ κάπρου «Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμωθείς» λέγει, ἀντὶ λυγισθείς, κυρτωθείς. Τὴν, Ὅμρ. Ἑρμ. 146. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀναχωρῶν κυρτοῦται, σκύπτει. Παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 115 «Δοχμολόφων ἀνδρῶν», ἑρμηνε. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐχόντων τὸν λόφον εἰς τὸ πλάγιον μέρος τῆς περικεφαλαίας, ὅπερ ἐν ἄλλοις χειρογράφ. «Δοχμαλόχμιον» εὑρίσκεται, ὅ ἐστι τῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως περικυκλωμένων, ἤτοι πολιορκουμένων· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει «Δοχμόκορτος, πλαγιοκαίταις οἱ ἔχοντες τρίχας μόνον εἰς τὸ πλάγιον μέρος τῆς κεφαλῆς. 3) ὁ σχηματισμὸς ὀξυκορυφὴς εὑρηται παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ψ. 116. «Πολλὰ δ' ἄνωθε, κάτωθε, πάρουθε τε δόχμια τ' ἤλθονε, περὶ τῶν ἡμιόνων (μουλαρίων) τῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης περιπατούντων, ἔνθα διὰ τοῦ «πλάγιαι» ἑρμηνεύει. ὁ δὲ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 1261. «Δόχμια νῶν κόρης διάφορα ὀμμάτων, ἐκεῖσεν, ἐνθάδ', εἴτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν» ἀντὶ τοῦ, στρέφον, γύρισον πρὸς ἄλλα τὰ μέρη τὰ ὄμματά σου, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «Τὰ πλάγια τῶν οἴκων ἐπιτρέπει· καὶ ἐν Ῥήσ. 372. «Πέλταν δοχμίαν πεδαίρουσα, κρατῶν, φέρων τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἤτοι πρὸς τὴν πλευράν· καὶ ἐν Ἀλκηστ. 103. «Καὶ τις δοχμίαν κέλευθον ἐκβαίνουσα, καὶ ἕνας ὁ ὁποῖος διέβαινεν, ἀπεκρύσθη ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τοῦ μνήματος· καὶ αὐτόθ. Στίχ. 578. «Δοχμίαν διὰ κλιτύων· τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι τὸ ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Πρὸς πάντοσε· ἀλλ' ὅμως τοῦτο φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν εἰς τὸ πλάγιον τῆς κατοικίας κειτόμενον λόφον τοῦ ὄρους. (ὁ Νόννος ἔχει, «Δόχμιος ὀρμὴν», ἀντὶ τοῦ σκολιὴν, ἐμπερίεργον) Τὸ δὲ ἐπίθετον «Δοχμαλόν, ἑρμην. ὁ αὐτός, διὰ τοῦ Ταπεινὸν, χαμαίζηλον, κυρίως ὅμως σημαίνει, μέγεθος κατὰ τὸ πλάτος μιᾶς πιθαμῆς, παλάμης 6) Παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ «Μέτρου Δοχμιακοῦ» λέγεται, τὸ συνιστάμενον ἀπὸ πέντε συλλαβὰς, κατὰ τὸν Ηεφαιστ. σ. 4. 79. καὶ 97., ἤτοι εἶδος πόδας Βάκχειον, καὶ Ἴαμβον, ἢ Ἴαμβον καὶ Κρητικόν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μὲν Καίρου Λόγ. 64, ἔχει διὰ παραδείγματος λέξεις, Amicos tenes, ὁ δὲ Ηφαιστίων τας, «Ἰλύων μαίεται», καὶ «Τὸ ἐγχώριον».

* Δοχμιακός, ή, όν, ἢ Δοχμαϊκός, ή, όν. Ἴδε Δοχμή, ἀρθμ. 6

Δόχμιος, α, ον Ζήτ. δοχμή, 5.

Δοχμόκορτος, Ζήτ. δοχμή, 4.

* Δοχμολόφης, ου, ὁ, καὶ

* Δοχμόλοφος, ον (λόφος) Ζήτ. Δοχμή, 4.

Δοχμός ή, όν = δόχμιος, «Δοχμοὶ αἴτιοντεσ» Πλαγίως ἀπὸ μερίας ἐρχόμενοι, Ἰλδ. Μ, 148. ὅθεν

Δοχμόω. Ζήτ. Δοχμή, 3.

Δοχός, ή, όν. (δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, ὁ χωρῶν, περιέχων, περιλαμβάνων, μετά γενκ. 2) ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει τοῦτο καὶ ἀντὶ οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ δοχεύς, καὶ δοχεῖον.

* Δόω, Θεματικὸν τοῦ εἴδωμι, ὅθεν ἔδον, Ἡσιόδ. Θγν.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ρ.

Δράβη, ης, ἡ. Εἶδος φυτοῦ παρὰ Διοσκορ. Β'. 186. τὸ ὁποῖον ὁ Διον. Cochlearia draba λέγει.

Δράγδην, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δράσσω. Πιαστά, κρατιστά. Κοϊντ. Σμυρν. Ιϊ'. 91. «Δράγδην χειρὶ ἔχοντες», ἀντὶ τοῦ δράσσοντες. Ζήτ. Ῥαγδην

Δράγμα, ατος, τό. (δράσσω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύναται τινὰς νὰ πιάσῃ, ἢ νὰ κρατήσῃ μὲ τὸ χέρι, «Δράγμα χειρὸς πλῆσαι». Νίκανδρ. Θηρ. 667. τὸ ἁπλόχειρον, ἢ πλόχειρον. Manipulus, Δκτ. (ἢ κυρτότης καὶ κοιλότης τῆς παλάμης). Ὅσον μία χειρὶ, μία ἁπλοχειριά. ἑρμ. δὲ ὅτε στάχυα δύνασαι νὰ πιάσῃ μὲ τὸ ἀριστερόν χέρι ὁ ἀριστερὸς ἐν τῷ θερίζειν, ἢ ὁ τρυγητὴς καὶ ὁ συνάζων νὰ λάβῃ διὰ μιᾶς, ἐκ νὰ τὰ δέσῃ. Δεμάτι σιταρίου θεριστμένου, Ἰλιάδ. Λ, 69. Τ, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. β'. ἡ. «Προτοφερούντος τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχον τεθεριστμένων. 2) ἔτι δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ τὰ ἐτι ἑστάμενα ἐν τοῖς χωραφίοις ἀθέριστα στάχυα, ὡς Λουκιαν. Β'. 162. «Δράγματα εὐθαλῆ». Σπαρτὰ, θηλ. καὶ Ἀνάκλεκτ. Γ. 59 «Δράγματος ὁρυμένου», ὁ κορμὸς τῶν σπαρτῶν, ἤτοι ἡ καλαμιά. Εἰς τοῦτο ἀνήκει τὸ τοῦ Ἡσυχ. «Δράγμα, τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν, καὶ τὰς φοινικίκας βαλάνους· καὶ δραχμαὶ συνδήματα».

Δραγμάνη, ης, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. Δραγμάνας λέγει τὰς κοιλότητας, καὶ τρύπας τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ μυελοῦ.

* Δραγματεύω, = δραγμεύω.

Δραγματολόγος, ον, (λέγω). Ὁποιος συνάζει τὰ δράγματα, ἤτοι τὰ δεμάτια τῶν ἀσταχύων. Ἡσύχιος.

* Δραγματοφόρος, ον, (φέρω) Ὁ φέρων δεμάτια σταχύων, Βαβρ. Μύθ.

Δραγμεύω, καὶ δραγματεύω. Μ. αὐτω. (δράγμα). Ἰλ. Σ. 555. Κόπτω, θέω, καὶ συνάζω τὰ δεμάτια τῶν ἀσταχύων.

Δραγμή, ῆς, ἡ = δραγμός. Τὸ πιάνειν. 2) = δράγμα, μία ἁπλοχειριά. 3) = δραχμή.

Δραγμίς, ίδος, ἡ. = δράξ, καὶ δραχμίς. Ἱπποκρ. Σ. 551. Ἁπλοχειριά.

Δραγμός, οῦ, ὁ. (δράττω). Τὸ πιάνειν, καὶ κρατεῖν. Εὐριπ. Κύκλ. 168.

*Δραγουμάνος, ὁ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Δράστης, Ὁ πράττειν δυνάμενος ἢ νοημάτικός κατ' ἐπιβολήν.» Ἀπὸ τοῦ δράω, τὸ πράττω, ἢ ὑπηρετῶ, κρατῶ. Ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει «Δραπέται, δυνατοί. Δράστειραι, διάκονοι. Δρήστωρ, ὑπηρέτης, οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες. Δραστήρ ὁ νοητικὸς κατ' ἐπιβολήν. ὁ Ἡσύχ. ὅτι ἔχει «Δραγμάνας ταῖς ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησιν ἄρα Δραγμάνη, ἢ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότης, ἥτις περιλαμβάνει τὰ νοήματα κατ' ἐπιβολήν· καὶ «Δραγουμένοι, ὁ τὰ νοήματι, ἤτοι τὰς σημειωτικὰς τῶν νοημάτων λέξεις ἐννοῶν, καταλαμβάνων. ἄρα, Διερμηνεύς, διερμηνευτής.

Δράθεω, καὶ δράθω, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. ἄχρηστει τύποι, ἐξ ὧν παράγονται τύποι τινὲς τοῦ ἑαρθένω.

Δραίνω, Μ. αἰνῶ. (δράω) ἐν Ἰλ. Κ. 96. ἀντὶ τοῦ δρασείω. Ἐπείγομαι νὰ κάμω. 2) = Δράω.

Δράκαινα, νης, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δράκων. Τὴν, Ὅμρ. Ἀπλ. 300. ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει οὕτω μίαν τῶν Εὐμενίδων.

* Δρακαινίς, ίδος, ἡ = Δράκαινα.

* Δράκανον, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ δρέπανον, Στράβ. Μέρ. Γ'. σ. 11. ἐκδ. Κοραῆ. Τὸ αὐτὸ δὲ ὀνομάζει ὁ αὐτὸς καὶ δρέκανον κατ' ἄλλην διάλεκτ. Μέρ. Γ'. σ. 39.

* Δράκαυλος, ου. Κατοικῶν μὲ τοὺς δράκοντας, Ἐτυμ. Μέγ. ἐκ Σοφοκλ.

* Δρακεῖς, εῖσα, έν. Ἴδε τὸ ἑπόμ.

Δράκημι, τὸ αὐτὸ καὶ δράκω, καὶ δέρκω. ἔδρακε δρακεῖς, βλέπων. Πλάδ. παρ' Ἀθην. Σ. 601. τὸ ὁποῖον μ' ὅλοι τοῦτο εἶναι ἐκ τοῦ Παλητ. ἀορ. ἐδράκην.

* Δράκον, Ἰωνκ. ἀντὶ ἔδρακον, Ἀορ. τοῦ δέρκομαι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 262. ἐκ τούτου ἔχει καὶ ὁ

Πινδρ. καὶ μετχ. ἀορ. 2. Πᾶτκ. »Δρακεὶς, εἶσα, ἐν, ἐκ τοῦ ἐδράκην.«

* Δρακοντόμελος, ον (ὄμιλος) Ὁ ἔχων συγκοινωνίαν μὲ δράκοντας, Αἰσχλ. Ἱκτ. 264. κατὰ πιθανὴν διορθωσιν.

Δρακόντειος, εία, ειον. Ἀπὸ ὄφιν, ἢ ὀφιοειδής.

* Δρακόντεον, τό. Αἷμα τοῦ δράκοντος, ὕλη πρὸς βαφήν.

Δρακοντίας, ου, ὁ. Ὀφιοειδής, = δρακόντειος. Τὸ δὲ

Δρακοντιάς, άδος, ἡ, = δρακοντεία. Δέρμα ὄφεως.

Δρακόντιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δράκων. Μικρὸς δράκων. 2) εἶδος φυτοῦ, (δρακοντιά), τοῦ ὁποίου ὁ χορὸς εἶναι παρδαλὸς, καθὼς τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως. Διοσκ. Β'. 190. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ'. 11. καὶ Θ'. 22. τὸ παρὰ Λιν. Arum dracunculus. 3) Εἶναι καὶ εἶδος νόσου, τὴν ὁποίαν οὕτω περιγράφει ὁ Πολυδεύκης Βιβλ. δ'. »Δρακόντιον, ἐκ τῶν περὶ κνήμας καὶ μυρμηκιῶν ἑλκῶν ἐκπίπτον τι νευρῶδες ὑφαρμένουν.«

Δρακοντίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀντων. Λιβ. Εἶδος πτηνοῦ.

* Δρακοντόβοτος, ον (βόσκω). Καταφαγωδεῖς, κατεδοσκηδεῖς ἀπὸ δράκοντας, καὶ ὄφεις. Νόν. Διον. 4.

Δρακοντογενής, ες (γένος). Ὁ γεννημένος ἀπὸ ὀφίδια, ἢ ὁ ἐκ τούτων κατεχόμενος. Ἀπὸ τὸ γένος τῶν ὄφεων.

Δρακοντοέθειρα, ἡ. Ἡ ἔχουσα ὀφίδια εἰς τὴν κεφαλὴν ἀντὶ διὰ τρίχας. Ὀρφ. καὶ ἡ ἔχουσα τὰς τρίχας ὡς ὄφεις.

Δρακοντοειδής, ές (εἶδος). Ὀφιοειδὴς, ὅμοιος μὲ τὸ ὀφίδι. Πλήρης ὄφεων.

Δρακοντοειδῶς, επίρ. Ὀφιοειδῶς.

* Δρακοντόκομος, ον (κομη). Ἔχων μαλλία ὡς ὄφεις, ἢ ὄφεις ἀντὶ μαλλία.

Δρακοντολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ φονεύων καὶ σκοτώνων καὶ ἐξολοθρεύων τὰ ὀφίδια.

Δρακοντόμαλλος, ον (μαλλὸς). Ὁ ἔχων δέρμα, ἢ τρίχας δράκοντος. Ὁ ἀντὶ τριχῶν δράκοντας ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 805.

Δρακοντομμας, ον (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰ ὀφίδια. Ἀθήν. Σ. 231.

Δρακοντόμορφος, ον (μορφή). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ὀφιδίου. Λυκόφρ.

Δρακοντοπαις, παιδος, ὁ (παῖς). Ὁ υἱὸς, τὸ παιδὶ τοῦ δράκοντος· ὀφιδόπαιδος. Λυκόφρ.

Δρακοντόπους, οδος, ὁ, ἡ, πους, τό. Ὁ ἔχων ὀφίδια ἀντὶ διὰ ποδάρια, ἢ τὰ ποδάρια ὡσὰν ὀφίδια.

Δρακοντοφόνος, ον (ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων καὶ σκοτώνων τὰ ὀφίδια. Ὀρφ.

* Δρακοντοφόντης, ου, ὁ = τῷ πρηγμ. Μαν. Φιλ. 6, 1. σ. 236.

Δρακοντόφρουρος, ον (φρουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον φυλάγουσι τὰ ὀφίδια. Ὁ φρουρὸν ὄφεων ἔχων. Λυκόφρ.

Δρακοντώδης, ες. Γεμάτος ἀπὸ ὀφίδια, = δρακοντοειδής.

Δράκος, εος, τό (δέρκομαι). Ὀφθαλμὸς, ὁμματι. Νίκανδ. Ἀλεξ. 488.

Δράκω, δράκομαι, ὅθεν ἐδρακόμην. Ἀνέλκετ. Γ. 983. ἀντὶ τοῦ δράκημι, καὶ δέρκω, τὸ βλέπω.

* Δρακὼν, δρακεῖς, δρακόμενος, Μτχ. ἀορ. ἐνεργ. πιθ. καὶ μετ. τοῦ δέρκομαι, διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων γενόμενα ὡς καὶ τὸ ἔδρακον ἀπὸ τοῦ ἐκδράκω, καὶ ἔπρικον ἀπὸ τοῦ πέρθω.

Δράκων, οντος, ὁ. Ὄφις, (ὀφίδι), ἔχων ὀξύτατα ὄμματα, (ἐκ τοῦ, δέρκομαι). Γενικῶς δὲ ἀντὶ ἁπλῶς Ὄφις· καὶ παρ' Ὁμηρ. μυθῶδες τι ζῶον, Ἰλ. Α. 40. 2) Καὶ εἶδος κητώματος, ὡς γιγουρδίνι, βραχίολα, κ. τ. λ. ὀφιοειδῶς κατατετυχτμένον. 8) Καὶ εἶδος ὀχυρώματος· τὸ Θηλυκὸν δράκαινα, καὶ δρακαινὶς.

Δρᾶμα, ατος, τό (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κάμωμα. Ἱπουργημα, ἐργασία τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖτε, Heind. Πλάτ, Θεαίτ. σ. 150. Πολτ. ς. σ. 451. c. ἔξρτ. 2) ἡ παράστασις μιᾶς πράξεως εἰς τὸ θέατρον »Δρᾶμα διδάσκω Δίδω ἢ παριστάνω κάνέν κομμάτι (δρᾶμα) εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοτ. Ῥητ. Ἀλεξ. ΑΒ'. καὶ Ποιητ. Γ. Πραγματεία μιᾶς πράξεως συγγεγραμμένη κατά τινας τρόπους τῆς παραστάσεως ἀπό τινα ποιητήν. 3) Θεατρικὸν τι ποίημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ τραγικόν.

Δραμακοῦω, ἢ Δραμακκουέω, ἀντὶ »Τοῦ δράματος ἀκούω.« Ἀντιφάν.

Δραματίζω. Μ. ίστω, Παραστήνω ἐν δρᾶμα εἰς τὸ θέατρον. Πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν δραματικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Δραματικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ δράματα.

Δραματικῶς, επίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν δραμάτων.

Δραμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ δρᾶμα. Μικρὸν δρᾶμα.

Δραματοποιέω, ῶ (δραματοποιός). Κάμνω, ἢ συγγράφω δράματα, ἤτοι τραγῳδίας διὰ τὸ θέατρον· ὅθεν

Δραματοποιεία, ίας, ἡ. Τὸ συγγράφειν, ἢ συνθέτειν, ἢ παραστήνειν δράματα, ἢ τραγῳδίας.

Δραματοποιός, όν (δρᾶμα ποιέω). Ὁποιος συγγράφει, συνθέτει, ἢ παραστήνει δράματα εἰς τὸ θέατρον. Ὡς οὐσιαστ. δὲ Ὁ δραματικὸς ποιητής

Δραματουργέω, ῶ, = Δραματοποιέω. Ὅθεν

Δραματούργημα, ατος, τό. Δραματικὸν κομμάτι, ἤτοι δραματικὴ διάκτεκλία. Dramatisches Stück, Γερμ.

Δραματουργία, ίας, ἡ, = Δραματοποιία· ἐκ τοῦ

Δραματουργός, όν (ΕΡΓΩ) = δραματοποιός· παρ' Ἰουστίν. Μάρτ. πρὸς Ἕλλ. Σ. 8. »Ἱστορίαι δραματουργοῦσι ὕλας προμηθευτικὰς (πράξεως) εἰς τὰ συγγράφειν δράματα.

* Δραμεῖν, Ἀπρμστ. ἀορ. τοῦ τρέχω· ὅθεν

* Δράμημα, τό. Τὸ τρέξιμον, τὸ τρέχειν, Ἡρόδ. 8, 98. Αἰσχ. Πέρσ. 246. Σοφ. Οἰδ. Τ. 195. Τινὲς ἀναγινώσκουσι δρόμημα, ἀλλ' ἐσφλμ. Ἰδ. Lobeck Φρυνχ. σ. 618. καὶ ἀκλδ.

* Δραμητέον, Ῥμτκ. ἐπίτ. παρὰ Σίξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημτκ. 8, 271. Πρέπει νὰ τρέξωμεν.

* Δρανής, ές (ὅθεν ἀδρανὴς) ἐνεργός.

Δράνος, εος, τό, (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κάμωμα. 2) Πόνημα, ἐργαλεῖον, ἢ δύναμις τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν. Ἡσύχ.

Δρᾰξ, δρᾰχός, ὁ (δράσσω). Ἀπλόχειρον, Ζήτ. ἐν Δράγμα, ὅσον δηλ. ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ μέσα ἡ κοιλότης τῆς παλάμης, ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ αὐτὴν τὴν κοιλότητα, ὥστε νὰ γίνεται ἡ παλάμη συστρεφομένη ὡς γρόθος. Στοβ. Φυσ. Σ. 968. »Τοὺς δράκας σφίγας« τοὺς γρόθους. 2) παρὰ τοῖς Ο'. Ἡσαΐ. Μ. 12. Λευιτ. Β'. 2. Ε'. 2. ς'. 15. ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἁπλοχειριὰ, καὶ χειριὰ· καὶ παλάμη. 3) Τὸ τέταρτον τοῦ ξέστου.

Δραπεταγωγός, όν (δραπέτης, ἄγω). Ὁ τοὺς φυγόντας σκλάβους εἰς τὰ σπίτια φέρων· Ἀθήν. Δ. Σ. 161.

Δραπέτευσις, εως, ἡ. Κρυφία φυγὴ, Νικήτ. Χρ. Δ. 2. ἐκ τοῦ

Δραπετεύω, Μ. εὐτω. Φεύγω κρυφίως διὰ νὰ γλυτώσω, ἀποφεύγω. ἀπολύτ. ἢ »Παράτινος ἢ παρὰ Λουκιαν. καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Γ. καὶ Συνεσ. »Τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε,« ἀντὶ τοῦ Ἀπόφευγε, φεύγε· ἐκ τοῦ

Δραπέτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. δρηπέτης, καὶ Θηλυκ. Δρηπέτις, ιδος, ἡ (δρῆναι, διδράσκω). Φυγὰς, καὶ ἰδιωτρ. ἕνας φευγάτος σκλάβος. 2) Καὶ ὡς ἐπίθ. »Δρ. βίοιο ὁ φεύγων ἡμᾶς, ὀθλ. ταχὺς καὶ κρυφίως παρερχόμενος, καὶ τελειώνων.

Δραπετίδης, ου, ὁ = τῷ πρηγμ. Φυγὰς, Μύτχ. 1, 3. κυρίως δὲ ἀπόγονος ἑνὸς δραπέτου, πατρωνυμ. τύπος χωρὶς τοιαύτης σημασ., Lob. Σοφκλ. Αἰ. 879.

Δραπετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δραπέτην. Πλούτ. Γ'. Σ. 17. »Δραπετικὸς θρίαμβος· ὁ θρίαμβος διὰ τοὺς φυγάτους σκλάβους.

Δραπετικῶς, επίρ. Μὲ δραπετικὸν τρόπον.

Δραπετίνδα, Ἐπίρ. παίζειν, ἡ. παιδιὰ, ἡ. Παιγνίδιον εἰς ὃ μιμεῖται τις τὸν δραπέτην. Ἡ παιδαριώδης παιγνίδιον, ὡσὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον »Μοινδᾶν καλοῦσιν, ὅταν ὁ εἷς τῶν παίδων ἔχων κεκλεισμένα τὰ ὄμματα, φωνάζει τό, »Τηροῦ, ἢ φυλάττουν, οἱ δὲ λοιποὶ παῖδες φεύγοντες, φυλάττονται διὰ νὰ μὴ πιασθῶσι. Σουίδ. καὶ Ἡσύχ.

* Δραπέτις, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δραπέτης.

Δραπετίσκος, Ὑποκορ. τοῦ δραπέτης. Λουκιαν.

Δραπετοποιός, όν (ποιέω). Ὁποιος κάμνει τὸν δραπέτην, ἢ τὴν φυγὴν, ἢ τὸ αἴτιον διὰ οὗ γίνεται τινὰς δραπέτης, καὶ φυγάς.

* Δραπέτρια, ἡ = Δραπέτης. Ἰω. Χρυσόστομ.

Δράσειω, (δράω, Μ. δράσσω). Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσιν ἢ σκοπὸν νὰ κάμω, ἢ νὰ πράξωτι, ἔξρτ. παρὰ Τραγικ. καὶ Ἀρστφ.

Δραστήμος, ον (δράω). Ἐνεργητικὸς, ὅποιος ἐνεργεῖ. Αἰσχύλ. Θηβ. 556. ἄλλως δὲ καὶ δραστήριος καὶ πρακτικός.

Δράσις, εως, ἡ. Τὸ ἐνεργεῖν, καὶ πράττειν. 2) Πρᾶξις, πραγματεία. 3) Ἐνέργεια, δύναμις, ὡς παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. »Δράσις φαρμάκου.«

Δραστικάζω, Μ. άτω (διδράτκω) = Ἀποδιδράτκω. Λυτ. Λόγ. Θ'. ἀντὶ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κάμνω πανουργίας διὰ νὰ φύγω. Θέλω, ζητῶ νὰ φύγω, Λυτίκ.

Δράσκασις, εως, ἡ. Ἡ φυγὴ, παρ' Ἡσυχ. ὅστις ἔχει καὶ, »Δρασμάτων, πανουργημάτων.

Δράσκω, ἐκ τοῦ διδράτκω, δρασκάζω. Ζήτ. ἐν δράω.

* Δράσμα, τό = δρασμός. Ἰδ. δράσκασις.

Δρασμός, οῦ, ὁ. Ἰωνικ. δρησμός (διδράτκω). Φυγὴ, (φυγατεία), μάλιστα ἡ φυγὴ τῶν δούλων

Δράσσω, καὶ Ἀττ. δράττω, Μ. ξω. Εὐχρηστότερον ὅμως τὸ μέσ. δράττομαι, καὶ δράττομαι. συντάσ. γενικ. Πιάνω μὲ τὸ χέρι, περικρατῶ, μάλιστα ὅταν δυνατίτις νὰ πιάσῃ μὲ τὸ χέρι· ὅπερ καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια ὀράχνω, καὶ ἀράχνω λέγει· ὅθεν τὸ ὀρὶξ καὶ ὀρυχμὴ, κ. τ. λ. Παρ' Ὁμήρ. »Κύνες δεδραγμένοι αἰματοέσσῃσι. ἀέρρεξε ἕνα πλοκειρον αἱματωμένου χώμα. Ἰλ. Ν, 393. Π, 486. »Ἐλπίδος δεδραγμένοι« ἐλπίζοντες στερεῶς, Σοφκλ. Αὐτγ. 235. Παρὰ Καλλιμαχ »Μείζονος αἴσυ δράξεσθαι. Πιάνω ἢ πέρνωτι διὰ νὰ τὸ διαλέξω, πέρνω, ἁρπάζω· τὸ δὲ παρὰ Πλάτ. Λυσ. 16. »Ἀλλὰ δραξάμενοι, δηλ. ὅτον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἢ νὰ πάρῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα. Αὐτὴ τῆς γενικ. ἔχουσιν οἱ ὕστεροι τὴν αἰτιατ. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρόδ. ἤδη, 3, 13.

Δραστέον, Ῥμτκ. ἐπίτ. τοῦ δράω· Πρέπει νὰ δραχθῇ, νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δράστειρα, ἡ. Θηλ. Ἰωνικ. δὶ καὶ Ὁμηρ. δρηστῆρ, ὁ, καὶ δρήστειρα, ἡ (δράω). Ὁποιος ἐργάζεται, (δουλεύει), ἐνεργεῖ· ὅθεν ὁ δουλευτὴς, σκλάβος, δοῦλος, δουλη, Ὁδ., ὁμως χωρὶς τὴν ἐμφαντικὴν ἔννοιαν τῆς σκλαβίας, ἐὰν καὶ παρὰ Πινδρ. Πύθ 4, 510. ἔχει ταύτην, αὐτ. τῷ δεσπόν. Ζήτ. ἐν τῷ δράω. 2). Ὡς ἐπίτ., Ὁποιος ἐπιχειρεῖ, βάνει χέρι εἰς τολμηρὰ καὶ μεγάλα πράγματα, ἢ βάνει αὐτὰ εἰς πρᾶξιν, τολμηρὸς, βιαστικὸς, ἐπιχειρηματίας, δραστήριος, ὅθεν

Δραστήριος, ία, ον, = δραστικὸς. Ἐνεργητικὸς, ἐπιχειρηματικὸς, σφοδρὸς, δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βάλῃ τι βιαίως εἰς ἐνέργειαν, καὶ πρᾶξιν· ὅθεν

Δραστηριότης, τητος. Ἐνέργεια, δύναμις εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, καὶ πράττειν. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α.

Δράστης, ου, καὶ Δωρικ. δράστας, ὁ, = δραστήρ. Πίνδρ. Πύθ. 4, 511. ἔνθα ῥητῶς διακρίνεται τοῦ θεράποντος, καὶ κυρίως εἶναι ἀμφιβιβόλου σημασίας. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ δραπέτης, καὶ κόφινος.

Δραστικός, ἡ, όν = δραστήριος.

*Δράστις, ἡ = Βύστος, Ἡσύχ. καὶ

*Δραστιουργός, οῦ, ὁ. Ὁ τις ἐργάζεται τὴν δράττιν.

Δραστοσύνη, καὶ Ἰωνικ. δρηστοσύνη, ης, ἡ = δραστηριότης, προθυμία εἰς τὸ ὑπηρετεῖν, Ὀδυσ. Ο, 321.

Δρατός, ή, όν. Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 169. «Δρατὰ σώματα, κατὰ μετάθ. ἀντὶ τοῦ δαρτά. γάρμενα, ἀφῃρημένα τοῦ δέρματος. Ἴμτ. ἐπίτ. τοῦ δέρω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039. Παρ' Ὁμήρ. τινὲς «Δρατὸν ἄναγιν.

Δράχμα, τὸ. Ζήτ. ἐν Δράγμα.

Δραχμαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίζων μίαν δραχμήν.

Δραχμή, ῆς, ἡ (δράσσω). Ὡς νόμισμα (μονάδα) ἄξιζε ἓξ ὀβολούς, ἢ πέντε γροσίκια Σαξωνικά, καὶ 4 4/5 πρόπυξ. Περὶ τῆς διαφόρ. τιμῆς της ἰδὲ Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. p. 17. 2. p. 349. 2) Ὡς ζύγι, εἶχε βάρος ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ τοσὸν ὅσον τὸ σημερινὸν δράμι, δηλ. 1 Quentchen, 11 1/3 Ὁλλανδικοῦ Ἀσσυρίου. Κυρίως, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα, καθὼς καὶ τὸ δράγμα, δραξ. Πλούταρχ. Λυσ. 17. Ὅρα καὶ Πολυδ. Βιβλ. 9. καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. Ζ. καὶ Κέρμα (Καὶ παρὰ τ. Κωμικ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἐνίοτε μακρά, τρὶς παρ' Ἀριστοφ. Σφκ. 689. Εἰρ. 1200. Πλουτ. 1020. πρβλ. Elmsl. Εὐριπ. Μήδ. 147.)

Δραχμήϊος, α, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ δραχμαῖος.

Δραχμιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων μέγεθος, ἢ βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίζων μίαν δραχμήν. Πλάτ. Κρατ. 1. = δραχμαῖος.

*Δραχμίδιος, ον = δραχμαῖος.

Δραχμίον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ δραχμή.

Δραχμίς, ίδος, ἡ = δραχμὶς, καὶ δραξ. Ἱπποκρ. σελ. 551. καὶ 561.

*Δραχμόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τὴν δραχμήν.

Δράω, ῶ, Μ. άσω, Ἀόρ. 2. ἔδρακα, πρκμ. δέδρακα, ἀμτβτ. Πράττω, ἐνεργῶ, καταγίνομαι περί τι. Κυρίως ἐκφράζει τὴν δούλευσιν ἑνὸς δούλου, ὑπηρέτου, ἢ σκλάβου, Δουλεύω, ὑπηρετῶ· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ο. 316. «Δρώοιμι μετὰ φῶτας, ὅ, τε θέλοιεν», ἀντὶ τοῦ «Ὑπηρετοίην», καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. τό, «Δρώωσιν διὰ τοῦ «Διακονῶσιν, ὑπηρετῶσιν», ἑρμην. Ἀλλαχοῦ δὲ δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὰ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη κυρίως εἶναι ἰδία τῶν Δωριέων, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, Πράττειν. Ἀριστοτ. Ποιητ. Γ. 2. 2) Μτβτκ. Πράττω, ἐκτελῶ, τελειώνω, φέρω εἰς τέλος πτίν καὶ μάλιστα μεγάλην, ἀξιόλογον, βίαιον ἢ κακοῦργον, ἄνομον πρᾶξιν. «Πάντα δρᾶν. Τὸ νὰ βάλῃ τις ὅλα τὰ δυνατόν του, νὰ δοκιμάσῃ ὅλα, νὰ κινῇ πάντα λίθον, Valck. Ἱππκρ. 284. «Τί δρῶ, τί δράσω;» «Τί νὰ κάμω; Valck. Ἱππκρ. 782, Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν συχνῇ χρήσει ἡ ἐρώτησις, «Οἴτε ὁ δρῶν»; Ἰδιωτικὸς τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ὁ Bentley ἐξηγεῖ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁλιγοστεύουσαν τὸ τραχὺ τοῦ προστακτ. δρᾶσον, ὁρῶς διὰ τῆς περιφράσεως «Δρᾶτον, οἴτε ὁ; Herm. Vig. p. 740. «Οἴτε ὁ δράσομεν»; Ἰδιωτικὸς τί πρέπει νὰ κάμωμεν; δηλ. ἂς κάμωμεν. «Τὸ δρῶν τὸ πράττειν, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1604. 267. (Τὸ εἶναι πάντοτε μακρὸν ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατκ. ἐξηκριβωμένων τινῶν Μτγνστρ. Jac. AP. p. 443.)

*(Δράω) Θεωρεῖται ὡς θέμα τοῦ διδράσκω, δραπέτης, δραμεῖν, τρέχω, τρέμω, τρίπω, καὶ τρίω· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦτο εἰς χρῆσιν. Οὔτε δὲ ὡς θέμα τοῦ δράσσω, δράγμα, δραχμή, ἓξ ἐναντίας ὅμως φαίνεται, ὅτι ἡ παλαιὰ Δωρικὴ διάλεκτος εἶχε τῷ ὄντι ῥῆμα Δρῶ ἐν τῇ σημασ. τοῦ Ὀρῶ, ἐξ οὗ τὸ δρακεῖν, δέρκομαι, ὑπόδρα, Bast. Γρηγ. p. 338.

(Δράμω), Μ. δραμοῦμαι. Ἀόρ. Α'. ἔδραμον. Παρακ. δεδράμηκα, ὡς ἐκ τοῦ δραμέω ἀρχαίου, ὁ Παρακείμ. δέδρομα· ὅθεν δρόμος, ὁ. Τρέχω, ὅπερ καὶ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. δρέμω.

Δρεπάνη, ης, ἡ = δρέπανον. Ἡλδ. Σ, 551. Ἡσιόδ. Ἐν γένει, καμπύλη μάχαιρα, δρεπανοειδὲς ξίφος.

*Δρεπανηΐς, ίδος, ἡ· Πτκ. ἀντὶ δρεπάνη, Νίκανδρ.

Δρεπανηφόρος, ον (φέρω). Ὁποιος φέρει καὶ βαστάζει δρεπάνια καί, ὁ ἔχων δρεπάνια, ὡς «Δρεπανηφόροι ἅρματα, ἁμάξαι μὲ δρεπάνια.

Δρεπάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δρέπανον.

Δρεπανίς, ίδος, ἡ (δρέπανον). Ἡ χελιδών, ἥτις κάμνει τὴν φωλεάν της εἰς τὰ ὀσπήτια, καὶ διὰ τὰς μακρὰς καὶ δρεπανοειδεῖς πτέρυγάς της καλεῖται οὕτως ὑπὸ τοῦ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 108. Ὅτις ἐπιγέρει, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται ἔτι «Καιχρὶς, καὶ Ἄπους, ὅτι μικροὺς καὶ φαύλους ἔχει τοὺς πόδας». Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται, «Δρεπανοί, λέγχροι».

Δρεπανοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δρεπάνου· ἐκ τοῦ

Δρέπανον, τό (δρέπω) = δρεπάνη. Ὀδυσ. Ζ, 368. Δρεπάνι, κυρτὴ μάχαιρα μὲ ὀδόντας, ἢ καὶ ἄνευ, πρὸς θερισμὸν ἐπιτηδεία, Ζήτ. ἐν δρέπω· ὅθεν

Δρεπανουργός, όν (ΕΡΓΩ). Ὁποιος φκιάνει τὰ δρεπάνια. Ὡς οὐσιστκ., ὁ χαλκεὺς τῶν δρεπανίων.

*Δρεπανώδης, ες = Δρεπανοειδής.

*Δρεπτής, οῦ, ὁ (δρέπω). Θεριστής, τρυγητής, καρπολόγος, τιμπῶν, κόπτων, συλλέγων, δρεπόμενος.

Δρεπτός, ή, όν (δρέπω). Τζιμπημένος, ἢ μαζωμένος, πιασμένος μὲ τὰ δάκτυλα, ἢ ὁποιος ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ μὲ τὰ δάκτυλα, νὰ τζιμπηθῇ, ἢ νὰ μαδισθῇ. Ἰδ. Δρέπω περὶ τὸ τέλος.

*Δρέπτω, Ποιητ. ἀντὶ δρέπω. Κόπτω, συλλέγω πόθη κ. τ. τ., δρέπομαι· Μόσχ. 2, 69. Εὐχρηστότερον δὲ τὸ Μέσ.

Δρέπτομαι, Ζήτ. ἐν Ἀποδρέπω.

Δρέπω, Μ. ψω. Εὐχρηστότερον τὸ μέσ. δρέπομαι. Ἀποσπάω, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, Ὁμηρ. Ἴμν. Ὅμ. Δημητρ. 425. «Φυλλάς» Ὀδυσ. Μ, 357. Ἴμν. Ὅμ. Δημητρ. 429. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθέων ἢ καρπῶν, ὅθεν μτφρ. Προξενῶ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀπόλαυσιν τινος, τὸ ἀπολαμβάνω, τὸ χαίρομαι. «Τιμήν, ἧβην» Κόπτω ὡς ἄνθος ἢ καρπὸν καὶ ἀπολαμβάνω τὴν τιμὴν ἢ τὴν νεότητα· δηλ. τὰ χαίρομαι, Πίνδρ. ὅστις καὶ ἐντελεστέρων «Εὐζωΐης ἄωτον δρεπώμενοι ἔχει. Οὕτω καὶ «Ἀρετήν, σοφίαν δρέπεσθαι» Οὐχὶ τοσοῦτον σύνηθες τὸ τοῦ Αἰτχύλ. Θήβ. 720. «Δρέψασθαι αἶμα», ὃ ἐστὶ φονεῦσαι, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, «Κύνειν αἷμα» ἀντὶ φονεύειν λέγει. (Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν ἀρχὴν μὲ τὸ δρύπτω, ῥύπτω, πιθανῶς δὲ καὶ μὲ τὸ δέρω χωρὶς ὅμως νὰ ὑποθέτωμεν διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ δρέπω, ἐσήμαινε κυρίως τὸ γδέρνω, ξεφυλλίζω, ξεφλουδίζω, ξεσπῶ, ξεκολλῶ τὸ δέρμα, τὴν φλοῦδα, τὰ φύλλα, τῆς ὁποίας σημασ. οὐδ' ἴχνος εὑρίσκεται. Ὅθεν δρέπανον, καὶ δρεπάνη, τὸ ὄργανον εἰ οὗ θερίζομεν καὶ κόπτομεν τοὺς ἀστάχυας, καὶ εἰ οὗ συλλέζομεν τοὺς καρποὺς, τρυγολογοῦμεν· καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. δρεπτής, ὁ τρυγητής, θεριστὴς ὁηλ. καὶ ὁ καρπολόγος, ὁ συναζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰς ὁπώρας. Καὶ δρεπτός, (περὶ οὗ ζήτ. ἀνωτέρω), ἐξ οὗ καὶ «Φίλημα δρεπτὸν», ὃ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἶδος φιλήματος, βυζαστοῦ, καὶ κρότον ἐμποιοῦντος, ὡς παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. Δρέμμα· ὁ Ῥωμικὸς Τελχῖνος «Καὶ τὸ δρεπτὸν σκευωρεῖται παρὰ τοῦ φιλήματος» ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ δρέμμα διὰ τοῦ κλάσμ. ἑρμην. Ἐκ δὲ τοῦ Παρακ. δέδροπα, δρόπις παρ' Ἡσυχ. ἐκ Σφαιρ. ὁ τρυγητὸς, καὶ δροπά, ἀντὶ τοῦ δρεπτὰ, καὶ δόρπος, δόρπον, τὸ συμπόσιον, ἐνταῦθα ἀνήκει.)

Δρετός, ή, όν. Ζήτ. ἐν τῷ δρατός.

Δρήσω. Ζήτ. ἐνδωρέω.

* (Δρῆμι) Ἄχρστ. πρωτότπ. ἐξ οὗ παρέγουσι, χρῆσις τινὲς τοῦ διδράσκω, μάλιστα ὁ Ἀόρ. 2. ἔδρην, Ἀπρμφ. δρῆναι, Ἰωνικ. ἔδρην.

*Δρηπέτης, Ἰωνικ. ἀντὶ δραπέτης.

*Δρησμός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ δρασμός.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ = δρηστοσύνη, δουλεύσεις, κύτταγμα, ὑπηρεσία. Ὁμηρ. Ἴμν. Δήμητρ. 480. «Δρησμοσύνη ἱερῶν» ἐπέλεσις τῶν ἱερῶν· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ο. 320. φαίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. «Δρησμοσύνην» μόνον, καὶ οὐχὶ «Δρηστοσύνην» ἀνέγνωσαν. 2) = δρασμός, παρὰ μτγνστρ.

Δρηστήρ, ῆρος, καὶ δρήστειρα, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δραστήρ, δράστειρα, ὁ ἐστὶ, δοῦλος, δούλευτρα, δούλευτις. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 699. «Σὺν τε δρήστειρα,» ἀντὶ τοῦ συνδρήστειρα, ὅ ἐστι, συνεργὸς, συμβοηθὸς. Ζήτ. ἐν Ἀθηναῖος.

* Δρηστης, ου, ὁ. Δρήστις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δραπέτης, δραπέτις.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ κυττάζειν. Ἰωνικ. ἀντὶ δραστοσύνη. Ὀδυσ.

Δρίαω, (δρῖος). Ἡσύχ. θάλλω, βλαστάνω, χλοάζω, καὶ «Δριάσται χλωρά. ἐκ τοῦ δριάειε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὄριον, ὡς ἀρυάειε, ἀρυώδης, «Δρυοῦσα Σάμος,» ἐκ τοῦ δρυὸς. Ἡσύχιος.

Δρίλος, ου, ὁ. Σκώληξ τῆς γῆς, ὃς καὶ, γῆς ἔντερον, λέγεται. Σκώληκα χοντρὸν ὡς τὸ κονδύλι, τὸ ὁποῖον κύριεύεται εἰς τὰ ὑγρὰ χώματα. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἡ ἀβδέλα (βδέλα). 2) Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, ὅθεν «Δριλοπότης.» Ἰουβεναλ. 2. 95. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 318. Μύζουρις· ὅθεν

Δριμέως, ἐπίρ ἐκ τοῦ δριμύς. Μὲ δριμύτητα.

* Δριμύλος, ον. Ὑπερστκ. τοῦ δριμύς. Ὀλίγον δριμύς, ὀλίγον δάκνων, κεντῶν.

Δριμύζω Ζήτ. ἐν δριμύστω.

* Δριμύμωρος, ον, = Ὀξύμωρος, Γαλην.

Δριμύς, μεῖα, ύ. Ὀξύς, διαπεραστικός, ἐγγιστικός, Ἀφύς, ὁ ἔχων δύναμιν ὀξεῖαν, διαπεραστικὴν, καὶ ἐγγιστικὴν, καὶ μάλιστα παρὰ νεωτρ. κατὰ τὴν γεῦσιν καθὼς π. χ. τὸ ὄξος, (ξύδι) ὅταν ἐγγίζῃ τὴν γλῶσσαν, τὸ ἅλας, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, «Δριμὺς (κατὰ) τὸ βλέμμα.» Δίων Κάτ. ΞΒ'. ὁ διαπεραστικὸν, ὀξὺ, καὶ ὁρμητικὸν βλέμμα ἔχων. οὕτω καὶ «Δριμὺ τοι ἐνιδεῖν τὸ βλέπειν τινα» μὲ θυμωμένα καὶ ἄγρια ὁρμάτα, καὶ, «Δριμὺς (κατὰ) τὴν ψυχήν,» μὲ ὀξὺ, καὶ διαπεραστικὸν πνεῦμα, Ἀρστφ. Ὄρν. 257. 2) Ἔτι δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ θυμώδης, καὶ τοῦ σοινῶς λεγομένου ἀφύς, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἅπτομαι, ὃ ἐστὶν, ἐγγίζομαι κατὰ τὴν καρδίαν) αὐστηρὸς, ὀμπαδὸς, ὀηκτικὸς, ἐγκιστικὸς, πικρακτικὸς, μὲ πικρὰς καὶ ἐγκιστικὰς ἀπειλότητας, μὲ ἐγγιστικὰ περιγέλοια. Οὕτω καὶ ὁ Ὅμηρ. μετακειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ σφοδρὸς, μέγας, ὡς «Δριμεῖα μάχην» Ἰλ. Ο, 696. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 261. «Δριμὺς χόλος», δριμὺ μένος» Ἰλ. Σ, 322 Ὀδυσ. Ω, 319. καὶ, δριμὺ βέλεα» Ἰλ. Λ, 270. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ 457. «Δριμὺ ἄχος» καὶ ὁ Ἀριστοφ. «Δριμὺς κανὼν, κονδύλες, πρέσβυς, δικαστής.» Καὶ,

»βλέπειν ὀριμύα, κ. τ. λ. Ἐπίρρ. ὀριμέως· ὅθεν

Δριμύττω, Ἀρεθίζω, διεγείρω δὲ ὀξέως τινὲς χυμοῦ, ἢ γεύσεως. 2) παρὰ Γρηγορ. καὶ Νικήτ. Χρ. Κ'. 5. ὅττις καί, »Δριμύττονται δυσκολαίνοντες«, ἔχει, μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ διεγείρω, παρακινῶ τινὰ εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ὁ δὲ σχηματιστὴς »δριμύζεται«, εὑρίσκεται παρὰ Λιβανίῳ Δ'. σελ. 799. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον ὑπεκδριμύττειν. Εἰς θυμὸν διεγείρειν, παρὰ Θεοφίλ. Σιμοκάτ. Ἱππογ. Β'. 11.

Δριμύτης, ητος, ἡ (ὀριμύς). Ὀξύτης, ἀποβλέποντα τὸ ἔντερα, αἴσθημα ἢ τὴν γεῦσιν. Πίερα, Ἀφυάδα. Μτφρκ. Ὀξύτης τοῦ νοός, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς κρίσεως, διαπεραστικότης αὐτῶν. Διαπεραστικὴ καὶ βαθεῖα φρονητις. Σφοδρότης τῶν παθῶν. Αὐστηρότης, σκληρὰ μεταχειρίσεις. Πικρία τῆς εἰρωνείας, τῶν χλευασμῶν, καὶ τῶν ἀστειοτήτων. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ νοός, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Ζ'. »Δριμύτης πρὸς τὰ μαθήματα«, ἡ ὀξύτης τοῦ νοὸς πρὸς τὴν εὐκολοκατάληψίαν τῶν μαθημάτων.

Δριμυφαγία, ἰας, ἡ. Τὸ τρώγειν ὀξέα (ἀψυά) φαγητά· ἐκ τοῦ

Δριμυφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων ὀξέα (ἀψυά) φαγητά.

Δρίος, ὁ, ἡ τό. Πληθντκ. ἑτερογενῶς τὰ δρία. Δάσος, τόπος κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, λόγγος, βουνόν. »Δρίος ὕλης«· τὸ σύνδενδρον τοῦ δάσους, Ὀδτ. Ξ. 353. Πλθντκ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 528. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ. 970. »Ἐρυσήεντα δρία«, ἀντὶ τοῦ, λιβάδια, πρασιάδες· καὶ παρ' Εὐριπ. »Πέτρινα δρία«, ὅπερ ἐν ἄλλοις, »δρύκα ἀναγινώσκει. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὑρίσκονται ἄλλαι πτῶσεις παρὰ τὰς ὀνμτκ. ἑνικήν τε καὶ πληθντκ., καὶ τὴν πληθυντικὴν αἰτιτ., διὰ τοῦτο δὲν ἔβλεπον οὔτ' οἱ παλαιοὶ Γρμτκ. ἂν τὸ δρίος ἦτον ὄντκ. ἢ οὐδτρ. τινὲς ἔγραφον καὶ δρύος ἐκ τοῦ δρῦς, μὲ τὴν ὁποίαν λέξιν ὡς καὶ μὲ τὸ δριὰς συγχέουσι τὸ, δρίος, Jac. AP. p. 259. 263.

*Δρίφος, ἀντὶ δίφρος, Συρακ. Ἔτυμ. Μ.

Δροίτη, ης, ἡ. Ξύλινον ἀγγεῖον πρὸς νίψιμον, πλύσιμον, λούσιμον, κοπάνα, σκάφη, Αἰσχ. Εὐμ. πυκνά. 2) νεκροφορεῖον, νεκροκρέβατον. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1551. καὶ Χοηφ. Ἰδ. καὶ δρύτη.

*Δρομάσκε. Τὸ μόνον λείψ. τοῦ ἀρχαίου δρομάω = τρέχω. Δφν. Ἡσιόδ. παρὰ Ruhnk. ep. cr. p. 108. ἐξ Εὐσταθ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔδωκε τὰ Πανστκ. σχόλ. Ἰλιάδ. Τ. 227. »φοίτασκε« ἀναγινώσκουσι, Πρβλ. Lob. Φρυνχ. σ. 585.

Δρομάδην, ἐπίρ. (δρόμος). Τρέχοντας, δρομικῶς.

Δρομαῖος, αία, αῖον. Ἀλλὰ καὶ δικαταλήκτου· ὁ ὑπάγων τρέχοντας, γρήγορα· καὶ

Δρομαίως, Ἐπίρρ. Τρέχοντας, γρήγορα.

Δρομάς, άδος, ὁ, ἡ. Ὁποιος τρέχει, περιπατεῖ γρήγορα, ἢ ὀλόγυρα εἰς τοὺς δρόμους. Εὐριπ. Ἑλέν. 1317. »Δρομάδι κώλῳ, δρομὰς καμήλου, δρομάδα θέσπιον«, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 697. τῶν περιφερομένων ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένων· καὶ, ἀντὶ τοῦ ἀτελεῦτ. »Δρομὰς ἑταίρα«, ἡ περὶ τοὺς δρόμους τρεχοῦσα, (τοῦ σοκαλίου), πόρνη· ἐν δὲ Ὁριστ. 834. καὶ »Δρομάδι βλεφάροισι«, ὅπου, τὰ παίζοντα, ἢ ἔνθεν κακεῖθεν κινούμενα βλέφαρα· ἐν δὲ Τρωάδ. 42. »δρομάδα«, ἀντὶ τοῦ, προφῆτις. Τοιοῦτον καὶ τὸ σοβὰς, φοιβὰς, βακὰς. Παρὰ δὲ τοῖς Γεωπον. Ι5'. 22. καὶ »Δρόμακες κάμηλοι«, ἀντὶ »δρομάδες«, εὑρίσκεται, ἐκ τοῦ δρόμαξ, ὅπερ ἐν τοῖς Γλωσσαρίοις εὑρίσκεται.

Δρομάω, μῶ. Ὅθεν »Δρομάσκεσκε παρ' Ἡσιόδ. Λεῖψ. Γρυνν. σελ. 103. ἀντὶ τοῦ τρέχω, πηλαλῶ, ἐκ τοῦ δρόμος. Ἴσα Δρομάσκε.

Δρομεύς, έως, καὶ εος, ὁ. Ὁποιος τρέχει εἰς τὸν δρόμον, ὁ τρέχων γρήγορα, ὅτι εἰ καὶ ὁ πεζοδρόμος, ταχυδρόμος. — Ἡ γενκ. ἐγράφετο κατὰ τοὺς Γραμματκ. πάντοτε δρομέος, καὶ ἡ Πληνθτκ. Δοτκ. δρομέϊ, ἀλλ' ἴδε Buttm. ausf. Gr. Gramm. §. 52. Anm. 6.

*Δρομήεις. Μήντις εἰς τοὺς Βρήτας.

Δρόμημα, ατος, τό. Τρέξιμον, Εὐριπ. = δράμημα, Blemf. Αἰσχ. Πέρτ. 252.

Δρομίας, ου, ὁ, = δρομεύς. Ἑρμοτρ. παρ' Ἀθην. Ζ'. 284.

Δρομικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, καὶ κάμνειν δρόμους, ὁ ταχέως τρέχων. »Τὰ δρομικὰ ὁ ἀγὼν τοῦ δρόμου«, Πλάτ.

Δρομικῶς, ἐπίρρ. Μὲ ταχύτητα καὶ γρηγοράδα.

Δρομοχήρυξ, υκος, ὁ. Ὁποιος τρέχει καὶ ὑπάγει ταχέως διὰ νὰ δώσῃ κάμμίαν εἴδησιν, ταχυδρόμος, πεζοδρόμος, corriere, Ἰταλ. Δίων Κάτ. Ὀπ'. 35. »Ἀγγελιαφόροι, ἡμεροδρόμοι«.

Δρόμος, ου, ὁ (τρέχω, δραμεῖν, δέδρομα). Τὸ τρέχειν, καὶ περιπατεῖν γρήγορα, πηλάλημα, τρέξιμον, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ τρέξιμον τῶν ἁλόγων· ἀλλ' ἐν Ψ. 753. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δρόμῳ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, ὅθεν 2) στάδιον, τόπος διωρισμένος διὰ τὸ τρέξιμον, εἰς ὃν τρέχουσιν οἱ ἀγωνισταί, ὡς »δρόμων«, ἤ, »Δρομεῖῳ ἀγωνίζεσθαι· ὅθεν καὶ μεταφορ. »Δρόμος τῆς ζωῆς«. Καὶ κάθε ταχεῖα κίνησις, τὸ πετασμα, Αἰσχύλ. Πέρτ. 205. Ἡ φυγὴ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀποδιδράσκειν. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὄντων π. χ. περὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, »δρόμῳ ἐν τῷ τρέχειν, δρομαίως, ταχέως, σπουδαίως. Αἱ συνήθειαι τούτου συντάξεις εἶναι »Δρόμῳ ἰέναι, στείχειν, σπεύδειν, ἔρχεσθαι. Τρέχειν ὀλίγωρα, σπουδαίως ἔρχεσθαι, Scidl. dogm. p. 35. καὶ παροιμιωδῶς »Περὶ τοῦ παντὸς δρόμου θέσθαι Ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ παντός, διὰ ζωὴν ἢ θάνατον, Ἡρδτ. 8. 74. 3) ἕνας ἐλεύθερος τόπος, ἢ πλατεῖα, (Piazza, Ἰταλ.) εἰς τὸν ὁποῖον τρέχουσιν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 605. »δρόμοι εὐρέες«. Ἔτι δὲ καὶ ἕνας ἐλεύθερος τόπος, ἢ σκεπασμένος, ἢ κατάστεγος«, διωρισμένος εἰς περίπατον (σεριάνισμα, Τουρκ.), Πλάτ. ὅθεν καὶ παροιμία παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 511. »Ἔξω δρόμου φέρεσθαι«, καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. »Ἐκτὸς δρόμου«, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια φυλάττει, »Ἔξω τοῦ δρόμου«, λέγουσα, ἀντὶ τοῦ ἄπρεπες, ἄπρεπον, ἔξω τοῦ πρέποντος.

Δρόμων, ονος, ὁ· = δρομεύς. 2) καὶ εἶδος θαλασσίου κυρκίνου, dromo, Λιν.

*Δροσαλλίς, ίδος, ἡ, »Ἀμπέλου«. Εἶδος ἀμπέλου, Γεωπον. 5, 17, 3.

Δροσερός, ρά, ρόν (δρόσος). Βρεγμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, δροσιτισμένος· ὅθεν τρυφερός, νεαπὸς, ἁπαλός, χαρίεις.

Δροσίζω, Μ. ἴστω. Βρέχω μὲ τὴν δρόσον, ῥαντίζω· »Δροσίζειν μύροις«, παρ' Ἀθην. σελ. 692. Ἐδῶ εἰς τὴν ὁρασιάν· καὶ παρ' Ἐτυμολ. δροσέω, τὸ αὐτό.

Δρόσιμος, ον, = δροσερός, Πλούτ. Θ'. σ. 833.

*Δροσινός, ἡ, όν, = δροσερός. Ἰὼ. Jac. AP. σελ. 597.

Δροσοβολέω, ῶ. Ῥίπτω δρόσον, δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, Πλούτ. Β'. σελ. 616.

Δροσοβόλος, ον (βάλλω). Ὁποιος ῥίπτει δρόσον, ὁ δροσίζων, καὶ ῥαντίζων, ὡς, »Δροσοβόλος ἀήρ«.

Δροσοείμων, ον, Γενκ. ονος (εἷμα, τὸ φόρεμα). Ὁ φορεμένος μὲ δρόσον. Ὀρφ.

Δροσοειος. όεσσα, όεν. Πτκ. ἀντὶ δροσερός.

Δροσόμελι, ιτος, τό, = μάννα, ἀερόμελι, Γαλην. Βκρ.

Δροσοπαγής, ές (πήγνυμι). Δυναμωμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, Φίλ. περὶ τῶν Ζ'. θεκμ. »Τὰ πεταλα δροσοπαγῆ, καὶ σήμερον ἔχει τὴν φύτιαν.

Δροσοπάχνη, ης, ἡ. Ἡ πάχνη τῆς δρόσου. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ'.

Δρόσος, ου, ἡ. Δροσιά. 2) πᾶν δ,τι εἶναι τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν, ὡς ἡ δροσιά· ὅθεν ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145. τὰ ἀρτιγέννητα, τὰ νεογεννημένα ζῶα »δρόσους« καλεῖ, τὰ ὁποῖα ὁ Ὅμηρ. »Ἔρσας« λέγει· ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ κύριον ὄνομα »Δρόσος«, παρήγαγε. 3) γενικῶς παρὰ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑγρασία, καὶ ὕδωρ πηγῆς, καθὼς ὑγρὸν καθαρὸν δροσερὸν, καὶ καταφυτικὸν, Valck. Ἱππρ. 121. »Ἀμπέλου δρόσος«. Τὸ ὑγρὸν τῆς ἀμπέλου, ὁ οἶνος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1377. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 182.

Δροσοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δρόσον, ὁ δροσίζων.

*Δροσόω (δρόσος). Δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, ὅθεν δεδροσωμένη = δροσώδης, παρ' Ἀνακρ. 54, 12. Mehlh.

Δροσώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς δρόσου, ὁ ὁμοιάζων τὴν δροσιάν. Γυρός, νοτερός, ζουμερός.

*Δρουγγάριος, καὶ, δρούγγος, ὁ. Λέξ. Ἀκτιακ. σημαίνουσι κυρίως τὸ μυκτήρ, ῥύγχος. Γλωσσ. Βατίλλ. »Δρούγγος, τὸ ἐκ ταγμάτων, ἤτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κομήτων συγκείμενον πλῆθος.« Λέων ἐν τακτικ. »Δρουγγάριος λέγεται ὁ μιᾶς μοίρας ἄρχων.« — Τοιοῦτοι λέξεις ξένοι καὶ βάρβαροι χαρακτηρίζουσι τοὺς αἰῶνας καθ' οὓς τὸ ὄνομα Ἕλλην ἐνομίζετο ὄνομα κακατυχίνης, ἐντροπῆς, καὶ ἀθείας ἀπὸ πάντους τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων!!!

Δρύακες, αἱ (δρῦς) παρ' Ἡσυχ. = δρύοχοι, παρὰ Πλουτ. Ζ'. σελ. 274. ἀντὶ τούτου, »Ἐκ δρυάδωνι, εὑρίσκεται, μ' ὅλον ὅτι τὰ χειρόγραφα »δρυάδρωνι, ἔχουσι.

Δρυάριον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ δρῦς. Εὐστάθ.

Δρυάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη (ἡ θεὰ) τῶν δένδρων, ἥτις συνέζη καὶ συναπέθνησκε μὲ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκει. Σύμβολον τοῦ φυτικοῦ Βατιλείου. 2) ὡς ἐπίθ. = δρυϊνη, ἀπὸ δρύινον ξύλον.

*Δρυηκόπος, ον (κόπτω), = δρυοκόπος. Ὁ κόπτων ξύλα, Λυκόφρ. 1379.

Δρύϊνος, ίνη, ινον. Ὁ φτιασμένος ἀπὸ δρῦν, Ὀδτ. Φ, 43. »ἐρ. πῦρ.« Φωτιὰ ἀπὸ δρύινα ξύλα, Θεόκρ. »μέλι.« Μέλι ἀπὸ κορμοὺς δρυῶν, Ἀνθλγ.

Δρυίτης, ου, ὁ »λίθος«. Εἶδος πέτρας, ἐκ τοῦ δρῦς.

Δρύκαρπον, τό (καρπός), = ἀκρόδρυα, Λυκόφ. 83.

Δρυκολάπτης, ου, ὁ, = δρυοκολάπτης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 979. 483.

Δρυμάζω, καὶ δρυμάσσω. Σπανιώτρ. τύποι τοῦ δρύπτω.

*Δρύμας, ὁ, καὶ δρύμιος, Ἐπίθ. τοῦ Διός, Λυκόφρ.

Δρυμόνιος, ία, ιον (δρυμών). Ὁ ἐκ τοῦ δρυμῶνος ὤν, Ὀρφ. Τμ. ΛΕ'.

Δρυμός, οῦ, ὁ, μετὰ τοῦ ἑτερογενοῦς πληθντ. παρὰ ποιητ. τὰ δρυμά. Δάσος ἀπὸ δρῦς, καὶ ὁ πολλοῦ, κάθε λογῆς δάσος, λόγγος, Πολύβ. Β'. 14. Ὁ Ὅμηρ. μεταχρῆτ. μόνον τὸν Πληθντκ. δρυμά, Ἰλιάδ. Δ, 118. Ὀδτ. Κ, 150. 197. 251. (Ἐν τῷ ἄρτκ. τύπῳ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ, ἐν τῷ πληθντκ. οὐδτρ. παρ' Ὅμηρ. μὲν καὶ τοῖς ἀρχαίοις βραχύ, παρὰ δὲ Διονυσ. Περιηγ. καὶ Ὀππιαν. μακρόν, Ἰδ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 631.)

*Δρυμοχαρής, ές (χαίρω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρη.

Δρυμώδης, ες (εἶδος). Δασώδης, λογγώδης, ἄλσος λόγγος.

Δρυμών, ῶνος, ὁ, = δρυμός. Τόπος γεμάτος ἀπὸ δένδρα, καὶ λόγγους. Ὀππ. Κυν. Β'. 78.

Δρυοβάλανος, ἡ (δρῦς). Βαλάνι τῆς βαλανιδιᾶς (δρυὸς, τοῦ δένδρου). Στράβ. Γ, σ. 233.

Δρυοβαφής, ες. Ὁ βαμμένος μὲ τὴν φλοιδα τῆς δρυός, Ἡσυχ.

Δρυόγονος, ον (ΓΕΝΩ). Ο γεννημένος ἢ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν δρῦν (βαλανιδιάν). Ἄλλα
Δρυογόνος, ον, Ὅποιος γενῇ βαλανιδιαῖς, δένδρα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 114.
* Δρυόεις, εσσα, εν. Πλήρης δρυῶν ἢ δένδρων.
Δρυοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅποιος κοιμᾶται, ἡσυχάζει εἰς δρῦν, ἢ ἁπλῶς εἰς δένδρον. Ἀνάλεκτ. Α΄, σελ. 200.
Δρυοκολάπτης, ου, ὁ (κολάπτω). Λέγεται ἓν πτηνὸν (πουλί), τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ τὴν μύτην του τὰς φλοιὰς τῶν δένδρων, διὰ νὰ εὕρῃ σκώληκας, ἢ μυρμήγκια, κοινῶς κιγκλιτάρα, (ἐκ τοῦ κιγκλίζω) ἢ σιμβληταρα, μυρμηκοφάγος. Picus Martius, Δατ.
Δρυοκόπος, ον. Ὅποιος κόπτει τὰ δένδρα, ξύλα. 2) ὡς Οὐσιαστ. καὶ αὐτὸ τοῦ «δρυοκολάπτης.»
Δρυοπαγής, ές, (πήγνυμι). Ὅποιος εἶναι συνηρμοσμένος, ἢ φτιαγμένος ἀπὸ δρῦς, δένδρα· παρὰ Σοφοκ. «Στύλος δρυοπαγής,» ξυλένιος καρφί, πάσσαλος.
Δρυοπτερίς, ίδος, ὁ. Παρὰ Διοσκ. Δ΄, 189. καὶ παρ' Ὀριβασ. «βρυοπτερίς,» φτέρη (φυτὸν) ὁμοία τοῖς βρύοις, ἢ τις φυτρώνει ἐπάνω εἰς τὴν δρῦν.
* Δρύος, Ζ. ὅρος.
Δρυοτομία, ίας, ἡ (δρυοτόμος). Τὸ τέμνειν, κόπτειν τὰς δρῦς, καὶ γενικ. τὸ κόπτειν τὰ δένδρα, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κόπτουσι ξύλα. 2) Κομμένα ξύλα, Πλάτ. Νόμ. Γ΄. «Σπάνις δρυοτομίας,» ἔλλειψις δένδρων διὰ νὰ κόψωσι ξύλα, ἔλλειψις ξύλων.
Δρυοτομική, ῆς, ἡ. Ὑποσυμπ. τέχνη. Ἡ ἐργασία, ἢ ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν ξύλα.
Δρυοτόμος, ον (τέμνω). Ὅποιος κόπτει ξύλα.
* Δρύοχον, τό. Ἰδ. Δρύοχος, 2.
Δρύοχος, ου, ὁ (δρῦς ἔχω). Ὅσον τὸ πλῆθ. «Δρύοχοι, τὰ πρῶτα διὰ θεμελίων ξύλα ἑνὸς πλοίου, διὰ τῶν ὁποίων συνδένονται ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ξύλα, καρῖνα, σκαρία, τά.» Ἀπολλ. Ἀργ. Α΄, 923. «Δρυόχους ἐπερβάλλετο νηός,» παρὰ Πολυβ. Α΄. «Ἐκ δρυόχων κινυηγεῖσθαι σκάφη,» ἀπὸ σκαρί, ἰσόλου νέα· ὅθεν μεταφορ. τὸ θεμέλιον, ἡ ἀρχή, ἡ βάσις, τὸ τζάκι, Ἀριστοφ. Θεσμ. «Δρυόχους τιθέναι ὁρμάτων.» Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθετικ. παροιμ. «Οἷον ἐκ δρυόχων τρόπον τινὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα θεμέλια, Πλάτ. Τίμ. σ. 31. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Τ 574. «δρυόχους ὧν» Ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. λέγει «Δρύοχος, κυρίως πάσσαλος, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα· καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, Δρύοχοι, πάσσαλοι ἐκ δρυός, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλων, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐντὸς περὶ αὐτὴν συνέχειν, ὡς ὄηιον ἐκ τοῦ, Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἔπαγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελάσαι τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;» (ἐπιγρμ. παρ' Ἀθην. Ι. 5· σ. 209. Πρβλ. Iacobs Anim. ad Anthol. Τόμ. Β΄. Μέρ. 1. σ. 190. καὶ ἑξῆς.) — Γίνονται δὲ δρύοχοι παρὰ τὸ τὴν δρῦν, ὅ ἐστι τὴν τρόπιν συνέχειν ἑκατέρωθεν, ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ [illegible] συνεκτικὰ εἶναι τροπίων. Σημειοῦται δ' ἐντεῦθεν καὶ ὅτι ταὐτὸν μὲν δρῦς καὶ ξύλον, οὐ ταὐτὸν δὲ ὅμως δρύοχοι καὶ ξύλοχοι. Δρύοχοι μὲν γὰρ ξύλεσιν ὧν ἡ τρόπις ἵσταται, ξύλοχοι δὲ ὅσοι δένδρων ἐν ὄρει. Τὸ γοῦν, δρυόχους ὡς, αὐτὶ τοῦ κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον, ὅποίοις ἔχουτι καὶ δρύοχοι· κατὰ στοῖχον γὰρ ἀκριβῆ καὶ οἱ πελάσεις ἵστανται ἵνα ὁ τῆς πρώτης στειλειᾶς, ἤγουν ὑπῆς ἐπὶ τὸν ἀκμπαρὲς ἔχῃ οἰστεύσει καὶ διὰ πάντων. Πελάσεις γὰρ ὧν μόνος ὁ τοὐπισθεν σίδηρος δίχα τῶν στειλειῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ἔγραψαν, δρυόχους ὡς ἐώθασιν, οἱ δρυόχους μὲν εἶπον πελάσεις, οἷς διὰ τῶν τρημάτων δρύινους στειλειοὺς ἔστιν ἐνέχεσθαι· τὸ δὲ ὡς ἐώθασιν, ἐνοήσαν ῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ, ὡσεὶ ἐώθεσαν, κατὰ σχῆμα εἰκασμοῦ· εἰη δὲ ἂν κρεῖττον τὸ πρῶτον,» Ἐυστάθ. Ὁ δὲ Προκόπ. Πυλ. Κορινθ. Δ΄. 22. ἐξ ἐναντίας «Δρυόχους,» καὶ, «Νοπάς,» λέγει τὰ στρωβόξυλα, τὰ ὁποῖα τιθέμενα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀποτελοῦσι τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ τῶν ὁποίων ἡ βάτις εἶναι ἡ τρόπις, καὶ ἐφ' ὧν κεῖται ἡ σανίς. 2) Ἀντὶ τοῦ δρυμός, Ἀνέκδ. Β. 93. Ἐκ ταύτην τὴν σημασ. ἔχει ὁ Κύρηβ. Ἡλεκτρ. «163. καὶ τὸν ἑτερογν. πλθ.τ. Δρύοχα, τὰ, τὸν δὲ ἑνικ. τὸ δρύοχον ἔχει ὁ Πολδ. 1, 85.
* Δρύοψ, οπος, ὁ. Ἄγνωστον εἴδος καὶ ἀπροσδιόριστον πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 806. διάφορον τοῦ δρυοκολάπτης.
Δρυπεπής, ές (δρῦς, πέπτω)· καὶ Δρυπετής, ές (δρῦς πίπτω, ΠΕΤΩ). Λέγεται ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, οἱ τινες μόνοι πίπτουσιν ἀπὸ τὸ δένδρον (τὸ ἀόριστ. ἔπεσον) ἢ ὅ εἰς τὸ δένδρον ὡριμάζων (τὸ πρώτον ἔπεσον), ἐπὶ καρπῶν καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ σύκων. Καὶ ἔτι ἐπὶ ἄλλων ἁπαλῶν πραγμάτων, ὡς «Μέλι δρυπετές,» καὶ ἑπομένως κατὰ μεταφορὰν «Δρυπετεῖς ἑταῖραι,» αἱ ἀπροσδιόριστοι, ἤτοι αἱ ἐξωμιλημέναι, ἐξοικειωμέναι, αἱ πρὸς τὸ γῆρας κλίνουσαι πόρναι, Ἀριστοφ. Pierr Μοῖρ. σ. 120. Τὸ δρύπεπής, φαίνεται ὀρθότερον τοῦ ἑτέρου, ἐπειδὴ καὶ ἐκ τούτου ἐγένετο, τὸ ἐν ἐπιγράμ. Φιλ. «Δρύπεπα ἐρ ὀλκὰς,» καὶ, «Ἀλίπαστον δρυπέπαν,» ὡριμασμένην καὶ ἁλατισμένην ἐλαίαν, καὶ τὸ λατιν. Drupa. Ἀνέκδοτ. Α΄. σελ. 200. «Ἀλίπαστον δρυπέπα,» ἔνθα πρότερον «Δρύπεταν» ἀναγινώσκετο.)
Δρυπετής, ές, Ζήτ. δρυπεπής.
* Δρύπεψ, επος, ὁ, ἡ (δρυπεπής), = Δρυπετής· κυρίως τὰ λίαν ὥριμα, μαραγγισμένα πωρικά. Κορ. Λογγιν. ἐπ. 1. (--)
Δρυπίς, ίδος, ἡ (δρῦπτω). Εἶδος ἀγκαθώτου φυτοῦ. Εἶδος ἀγκαθῶν. Συγγν. τὸ δρύπτω.
Δρύπτα, ης, ἡ. Ζήτ. ἐν «Δρυπεπής.»
Δρύπτω, Μ. ψω. Πρωμ. δέδρυμμαι καὶ πᾶτα. δεδρυμμαι Ξέω, ξεσχίζω, γουγρανίζω. Γρατζουνίζω, λαβόνω τὸ δέρμα ξέοντάς το, ἢ μὲ γουγρανιστῆς. «Δρυψαμένω ὀνύχεσσι παρειάς.» Καταγουγρανίζοντες μὲ τοὺς ὄνυχας ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὰς παρειάς, Ὀδ. Β, 153. καὶ κατὰ τὸν Ἡτύχ. «Δρύψαι, καταξύσαι, ξέσαι, σπαράξαι.» ὅθεν καὶ παρὰ Τρχ. «ὡς παρ' Κύριπ. Ἑκ. 653. «Δρύπτομαι παρειάς,» καταξεσχίζω ἀπὸ τὴν μεγάλην μου λύπην τὰ μάγουλάμου. (Ὁ Μέλ. δρύφω, Παρακ. δέδρυφα· ὅθεν 1) δρῦφος, τὸ, παρὰ Σουίδ., τὰ ξέσματα, καὶ παρ' Ἡτυχ. Δρυφοί, ξέσματα. Λοιπὸν δρῦφος, ὁ, καὶ δρυφή, ἡ, Ἀμυχή, καταξεσμός, ξεσχισματιά. Καὶ ἔτι 2) Δρυφάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ξέσματος προξενηθεῖσα πληγή. Ἡτυχ. ὅστις ἔτι καὶ ἐκ τοῦ δρύπτω, 3) δρυφόμενος, ἔχει, αὐτὶ ψειρίζομενος, καὶ δρύφειν, ἐπὶ ἀτιμίᾳ πρόξενον, αὐτὶ τοῦ, περιελεῖν, καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἀποδρύφω. Ἐκ τοῦ δρυφῆ, ἔχει ὁ Ἡτύχ. 4) δρυφάζω, καὶ δρυφάξω, αὐτὶ τοῦ, ἔκκειν (ἐκχεῖν). 5) Ἐπὶ ἀνήκεσε καὶ τὸ παρὰ Θεοφράστ. φυτὸν (Φυτ. Ἱστ. Α΄. 16) «Δρυπίς» τὸ ἔχον ἀγκαθωτὰ φύλλα, καὶ παρὰ Περσαίου ἐν Ἐτυμολ. 6) δρύφελον, αὐτὶ τοῦ «Δέμμα,» φλοιός, καὶ φύλλον, ἢ ξεφλουδισμένη φλοιδία, ἢ τὸ ξεφυλλισμένον φύλλον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι 7) δρυόπαις, αὐτὶ τοῦ λαμυρὸ, Ἀπαλόπαις, καὶ ἐλεεινός· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. Σ. 668. «αὐτὶ τοῦ κατεπαρμένος παῖς. 8) Παρομοίως ἔχει ὁ Ἡτύχ. δρυφοφερόντας, αὐτὶ, «Τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας, καὶ οἰονεὶ ἀτίμους.» Ὁ δὲ Ἐτυμολ. παράγει ὀρθῶς τὸ 9) Δρυμάζω, δρυμάττω, αὐτὶ τοῦ Σπαράττω, ὁ δὲ Ἡτύχ. ἔχει παρομοίως τὸ δρυμάξεις, τὸ ὁποῖον εἶναι κυρίως αὐτὶ τοῦ Σπαράττω.) Καὶ ἔτι, τὸ «Τύπτειν ξύλοις,» ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπὶ συνουσίας ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐκλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Πολυδ. Βιβ. Ε΄. 93. ἐπιβεβαιοῖ, καὶ οὕτω τὸ παρ' Ἡτυχ. δρύφειν αὐτὶ τοῦ παρεῖναι, ἔχει τὸ κῦρος· ὅθεν καὶ ἀδρύμακτον, τὸ ἀκάθαρτον, παρ' αὐτῷ. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, ἐδρύμαξεν, ἔσφαξεν, ἔδειρεν. Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι δρῦπω, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι μόνον κατὰ τὸν σχηματισμὸν διαφέρει ἀπὸ τὸ ὀρέπω, Ζήτ. αὐτὸ· ἀλλ' ἐκτὸς τούτων φαίνεται ἔτι ὅτι εἶχον καὶ ἄλλα ῥήματα δρῦπω, καὶ δρώπω, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται παρ' Ἡτυχ. ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. τὸ δρώπτειν, αὐτὶ τοῦ διακόπτειν, καὶ δρώψ, καὶ δρώπτης, ὁ ἁλιήτης, πτωχός, τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω Δρύπτην, ἁλιήτην, πτωχόν, εἶπεν, ὄντινα καὶ ἡ συνήθεια Σχιζίαρην, λέγει, παρὰ τὸ ξεσχισμένα τὰ φορέματα ἔχειν. Καὶ παρὰ Σουίδ. Δρώπης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἐκ τοῦ δρώπω, δρώπτω, φαίνεται ὅτι παράγεται καὶ τὸ δρῶπαξ, ἔμπλαστρον ἐκ πύτσης, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκβάλλει, ἤτοι ἀποτοῦσιν τὰς τρίχας. (Οἱ πλεῖστοι ὅμως οὗτοι τύποι εἶναι χωρὶς παραδείγματα καὶ μαρτυρίας, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς Γραμματογρφ.)
Δρῦς, δρυός, ἡ. Βαλανιδιά, δένδρον (μετὰς Τουρκ.), δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ βαλάνια, Ὅμρ. «Ἔστι δ' ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρποτάτων, τῶν δὲ τιθαστῶν ἰτυροτάτων· ἦν δὲ καὶ σιτίον ἀπ' αὐτῆς, ἡ βάλανος, καὶ ποτὸν τὸ μελίτιον.» Πλούταρχ Κοριολ. 3. Τοῦτου εἴδη πέντε. Κατὰ τὸν Βοτανολόγον Σπρέγγελ, Antiqu. Bot. εἶναι ἡ τοῦ Θεοφράστου «Πλατύφυλλος, καὶ τοῦ Λινναίου, Quercus robur, ἡ «Αἰγίλωψ,» Quercus pedunculata, Λιν. καὶ «Φηγός,» Quercus esculus, Λιν. τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς (τὰ βαλάνια) τρώγεται, καὶ «Ἀλίφλοιος,» Quercus cerua, Λιν. καὶ «Ἡμερίς,» ἢ «Ἰτιμόδρυς,» Quercus aegilops, Λιν. περίφημος διὰ τὰ κηκίδια, καὶ τὴν ὁποίαν κυρίως Βαλανιδιὰν καλοῦμεν. Ἤτο δὲ ἡ δρῦς ἱερὰ τοῦ Διὸς, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀντήχει ἀπὸ τὰς δρῦς τῆς Δωδώνης, Ὀδ. Ξ, 328. Προμηθ. «Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης σαρίζειν. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φλυαροῦμεν διὰ τὴν δρῦν καὶ τὸν βράχον, δηλ. Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ὁμιλῶμεν ἐν ἡτυχίᾳ καὶ ἀσφαλείᾳ καθὼς ἐν πεπαιδευμένοις περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων φιλοσοφίας καὶ μὴ οἰκειότητα, Ἰλιάδ. Χ, 126. Τὸ δὲ «Οὐκ ἀπὸ δρυὸς ἐστι, οὐδ' ἀπὸ πέτρης» ἀντὶ τοῦ Οὐδὲν κατάγεται, δὲν ἐγεννήθη βεβαία ἀπὸ ξύλον ἢ πέτρα, ἔχει βέβαια γονεῖς καὶ πατρίδα, δὲν εἶναι οὐρανοκατέβατος, δὲν πήρανστὸν δρόμον, Ὀδ. Τ. 163. Πρβλ. Πλατ. Νομ. 8, 2. σ. 444. Ε. Ἐν Ὀδ. Ξ. 13. «Τὸ μελίδρυον» τὸ ὁποῖον τινὲς «Μέλαν δρυὸς,» γράφουσιν, ἡ καρδιὰ, τὸ κουκούτσι τῆς δρυὸς τὸ διὰ τὴν μέλαιναν (μαύρην) βαφὴν του χρησιμοζόμενον, ὅπερ καὶ ἄλλως ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε΄. 4. «Μήτρα,» καλεῖται. 2) Καθὲ ἄλλο δένδρον φέρον καρπὸν φαγωσιμον, καὶ ἐξαιρ. τὸ ἔχον ὑψηλὸν κορμὸν, καὶ καθὲ δένδρον ἔχον τὸ ξύλον σκληρόν. «Πίειρα δρῦς.» Τὸ λιπαρὸν ξύλον· δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον, ὁ Σχολ. Ἡ ῥητινώδης πίτυς. 3) Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς λέγεται μητρικ. καθὲ πολυχρόνιον καὶ παπαλαιωμένον σῶμα, ἢ ἀνθρώπου, ὥσπερ καὶ τὸ «Γεράδρυον.» Ἀρτεμιδ. Β΄. 25. καὶ ἐν Ἀνεκδοτ. Β΄. σελ. 107. «Ἀνδρόγυνον δρῦν.» Τὴν ἀντωνύμιον Αἰτικ. δρύα ἀντὶ δρῦν ἔχει μένων ὁ Κοιντ. Σμυρν. (Μόνον εἰς τὰς μετὰ περισπωμένης πτώσεις δρῦς καὶ δρῦν εἶναι μακρὸν τὸ υ ἀπαξ δὲ καὶ ἐν τῇ γεν. δρυός, Ησιόδ. Ἔργ 434. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου.)
Δρύτη, της, ἡ (δρῦς). Παρ' Αἰτικ. Χοηφ. 936. καὶ Εὐμ. 630. = δρυΐτη· ἐξαιρέτως δὲ, Ἀγγεῖ-

ον ξύλινον εἰς τὸ ὁποῖον πλυνόμεθα, καὶ λουόμεθα.

* Δρυτόμος, ον (τέμνω). Ποιητ. ἀντὶ δρυοτόμος. Ὁ κόπτων, κατακόπτων τὰ ξύλα, Ἰλ.

Δρυφάζω, δρύφος, τό. δρύφελον, δρυφογέριον, δρυφόπαις. Ζήτ. Δρύπτω, 4.

Δρύφακτον, τό· καὶ ἐν ἄλλοις δρύφρακτον (ἐκ τοῦ δρῦς καὶ φράσσω ἀλλ' ἐσφαλμένως.) ἀναγινώσκ. Παράγεται ἐκ τοῦ δρῦς, καὶ σημαίνει τόπον τινὰ περικλειστὸν διὰ καγγέλων, ἀναπαυτικὸν καὶ ἡσυχον· Καὶ

*Δρύφακτος, ὁ. Περίφραγμα ἀπὸ δένδρα, περίκλειστρα, περίβολος, φραγμός, ἤτυχος καὶ ἐρημικὸς τόπος εἴρτ ἐν Ἀθήναις ὁ περὶ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν ἐκκλησίαν τόπος, Ἀρτεμ. καὶ φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν, Piers Moïr. p. 127. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. τὰ. Ἰδὲ καὶ τὸ πρηγμ. ὕδεν

Δρυφακτόω, ῶ. Μ. ὠσω. Φράζω, περικλείω· ὦδεν

Δρυφάκτωμα, ατος, τό. Ὁ περιφραγμένος καὶ περικλειστμενος διὰ ξύλων τόπος

Δρυφός, ἀδος, ἡ. Ζήτ. ἐν ἐρύπτω, 2. ἐντὸς τῆς πρώτ.

Δρυφάσσω, Μ. ξω. Περιφράζω, διὰ περιφραγμοῦ ὑπερασπίζω· παρὰ Λυκόφρ. 758 «Σπέρμα δεδρυφαγμένος,» φραγμένος, φυλαγμένος, καὶ σκεπασμένος κατὰ τὰ στήθη, ἔχων θώρακα περὶ τὸ στῆθος.

Δρυφή, ῆς, ἡ· καὶ δρύφις, εως, ἡ. Βέτμα, γρατζούνισμα. Ζήτ. ἐν Δρύπτω, 1. ἐντὸς τῆς παρυθέσεως.

* Δρύφος, ὁ. Τὸ ξεστχισμένον, ξεφλουδισμένον. Ἰδὲ ἐρύπτω, 1. ἐντὸς τῆς παρενθέσεως.

Δρύφελον, τό. Ζήτ. ἐν Δρύπτω, 6. Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 53. «Τυροῦ δρύφελα· ὅπερ ἐν χειρογρ. δρύφια ἀναγινώσκ.

Δρύφιον, τό. Ζήτ. δρύφελον,

* Δρύφις, εως, ἡ. Τὸ καταξεσχίζειν, καταξεσχίζειν, ξεφλουδίζειν.

* Δρυφογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Γέρων μαραγγιατμένος, ξεφλουδισμένος, ξυζουμιτμένος τρόπον τινὰ καὶ κατακομμένος. Ἰδὲ δρύπτω, 8

* Δρυφόπαις, αιδος, ὁ (παῖς), ὁ παρακμάσας νεανίας. Ἰδ. δρύπτω, 7. ἐντὸς τῆς παρόδ.

Δρυώδης, ες (δρῦς, εἶδος), ἡ. Ὅμοιος μὲ τὴν δρῦν, πλήρης δρυῶν.

* Δρῶ, = δράω· ἰδὲ τὸ δεύτερον δράω,

* Δρώσιμι, ἐπικ. κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ἔρχτα. ἐνεστ. ἐντετ. ὁρώμι, ἀπὸ τοῦ ὄρκω, Ὀδτ.

Δρωπακίζω, Μ. ἴσω. Ἐκβάλλω, ἀποτινάσσω, μαζεύω τὰς τρίχας ἀπὸ ἑνὸς ἐμπλάστρου ἐκ πίστης ἡτοιμασμένου. (ἐκ τοῦ δρώπαξ.)

* Δρωπάκινος, η, ον (δρώπαξ), «Χρίσμα δρωπάκινον Ἀλέξ. Τρκλλ. 8. σ. 431. ὅπου εἶναι ψευδῶς δρωπάκιον.

Δρωπακισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἐκβάλλειν καὶ ἀποτινάσσειν τὰς τρίχας διὰ τοῦ δρώπακος.

Δρώπαξ, ακος, ὁ (δρέπω). Λέγεται ἐν ἐμπλάστρον ἐκ πίτσης ἡτοιμασμένον, τὸ ὁποῖον τιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἄρματος, ἀποσπᾷ, καὶ ἐκβάλλει τὰς τρίχας. (Ὅτι τὸ α εἶναι βραχὺ μᾶς τὸ δείκνυσι ὁ Μαρτιάλ. 3. 74. 10, 65. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ δρέπω παραγωγὴ, ἐπιστηρίζει τὴν γνώμην ταύτην) Ζήτ. ἐν Δρύπτω.

* Δρώπτω, = Διακόπτω, ἢ Διατεμνῶ, Αἰσχύλ. λύν. 259.

Δρώω, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ Δράω, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ δούλων. Ὀδ. Ο. 316.

Τὸ Δ μετὰ τοῦ Υ.

* Δῦ, 3. ἐνε. ἀορ. 2. ἐνεργτκ. τοῦ ῥήμ. δύω.

ἀντὶ ἔδυ, Ἰλ. Θ, 85. «Βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ.»

Δυαδικός, κὴ, κὸν. «Ἀριθμὸς» ἀνλ. διπλοῦς ἀριθμός, διπλός. Ζήτ. καὶ δυϊκός.

Δυάζω, Μ. άτω. Ἀμφιβάλλω, ἀμφιγνωμῶ. Ζήτ. ἐν δυάζω.

Δυάζομαι, Σμέγομαι μετ' ἄλλου, ζευγαρόνομαι, γίνομαι ζευγάρι, συνουσιάζομαι· παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ. 6. ἀντὶ τοῦ εἶμαι διπλοῦς, δίγνωμος. πρβλ. δυάζω.

* Δυάκις, ἐπρμ. Δύο φορὰς, διπλῶς· τῇ εἰς πρὸς τὸ δυάκις, ὡς τὸ τρὶς πρὸς τὸ τρίακις.

Δυάς, άδος. Ἡ ὑπόστασις, τὸ εἶναι τοῦ δύο ἀριθμοῦ.

Δυασμός, οῦ, ὁ (δυάζομαι). Ζευγαρωμός, σμίξις. ὑπανδρεία. Συνουσία ἀρτεμικοῦ καὶ θηλυκοῦ.

Δυάω, ῶ (δύη). Κάμνω τινὰ δυστυχῆ, προξενῶ, φέρω δυστυχίαν, Ὀδ. Φ. 195. «Ἀνθρώπους δυάουσιν (Τὸ δυάουσι δὲν εἶναι ὑποτακτικὸν, ἀλλ' ἐνστ. Ὁριστκ. Ἰωνικ. ἀντὶ Δυόουσι) ὁ δὲ Πτύχ. ἑρμηνεύει, τοῦτο διὰ τοῦ κακόω, «Δύη» γὰρ ἡ πρωτότυπος λέξις τοῦ κάκωσις.

Δυείν, Ἀττικ. ἀντὶ δυοῖν, δύω. Σοφοκλ. Πλάτ. Θουκυδ.

* Δύειρμος, ον. Ὁ δύο εἱρμοὺς ἔχων. Ἐπικλστ.

Δυερός, ρὰ, ρὸν (δύη). Δυστυχὴς, ταλαίπωρος, κακορρίζικος. Ζήτ. ἐν ἐπιρρ. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν καὶ φέρων δυστυχίαν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο, διὰ τοῦ ἐπίπονος καὶ τολμηρός, ὁ δὲ Σουϊδ. διὰ τοῦ βλαβερός, ἄνευ παραδείγματος.

Δύη, ης, ἡ. Δυστυχία, ταλαιπωρία, ἐν Ὀδυσ. «Πῆμα δύης». Τὸ ὑπομένειν, πάσχειν τὴν βλάβην, τὸ κακὸν, Ὀδσ. Ξ, 338. «Ὄφρ' ἔτι πάσχω δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην» ἐπὶ τοῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις καὶ ἄλλην βλάβην ὑπομείνασα. Λείπει δὲ ἡ ἐξ, ἵν' ᾖ, ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι. Ἴσως δὲ καὶ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ βλάβη, καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 935. καὶ Ἀντγ. 1311 ἀντὶ τοῦ κακὸν, πόνος σωματικὸς. Παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ἀργ. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. ἀντὶ τοῦ κοπιαστικὸν καὶ ἐπίμοχθον ἔργον ἢ ἐπιχείρημα. Βιαστικὸν, ἐπιβλαβὲς ἔργον. Εἶπ. Αἰσχύλ. (Οἱ παλαιοὶ Γραμματικ. παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Δύω, δύνω, ἄρα κυρίως δύσις, ἀφανισμός).

Δυηπάθεια, καὶ δυηπαθία, ἡ (πάσχω). Τὸ πάσχειν καὶ ὑπομένειν δυστυχίαν. Ἀθλιότης, ταλαιπωρία, κακοτυχία. καὶ

*Δυηπαθέω. Ὑπομένω δυστυχίας. Νόνν. Διονυσ. 26. σ. 682, 22. ἐκ τοῦ

Δυηπαθής, ές, (πάθος). Ὁ πάσχων καὶ ὑπομένων δυστυχίαν, δυστυχὴς, ταλαίπωρος.

*Δυηπαθία, ἡ. Ἰδ. Δυηπάθεια.

*Δυήπαθος, ον = Δυηπαθὴς, Τζετζ. Ὁμηρ. Ἑρμ. 468.

Δυθμή, ῆς, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δυτμή, δύσις. Καλλίμ. Ἄρτ. 10.

Δυϊκός, κὴ, κὸν (δύο). = διπλοῦς. Ὁ ἐκ δύο συνεστάμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν δύο ἀριθμόν. Ἰδ. Γραμματκ.

*Δύϊος, α, ον = δυερὸς, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 842.

*Δύμεναι, Ἐπικ. ἀντὶ δῦναι, Ἰλ. Ἰδ. δύω.

(Δῦμι), Ἀχρηστον θέμα ἐνεστ. χρέωνς εἰς τὸ δύω, καὶ δύνω.

Δύναμαι, εἰς τὸν ἐνστ. καὶ πρττ. κλίνεται ὡς τὸ ἵσταμαι. 2. προσπ. κίλλιον, δύνατκι, παρὰ δύη, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀρίστους συγγραφεῖς εἶναι μόνον ὑποτακτικὸν, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ παρ' Εὐριπ. Ἑκβ. 257. Ἀττ. καὶ Δωρκ. δύῃ, Schaef. Σοφ. Ψιλστ. 798. Ὑποτακτ. δύωμαι. 3. Ἰωνκ. δύνημαι, Ἰλ. Ἀποβατκ. μετὰ Μέσ. Μέλ. δυνήσομαι, καὶ Παθτκ. Ἀορ. ἠδυνήθην, καὶ ἐδυνάσθην, ὁ Ὅμηρ. μεταχρῆσ. μόνον τὸ τελικὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡρόδ. προκρίνει, πρβλ. Wesseling αὐτόθι 7, 105. Μέσ. ἀορ. ἐδυνησάμην, Ὅμηρ. Πρκμ. δεδύνημαι, Ῥματ. ἐπῶν. δυνατός. Οἱ Ἀττκ. ἀγαπῶσι τὴν διπλῆν αὔξησιν ἠδυνάμην, ἠδυνήθην. Εὕρηται δὲ αὐτὴ καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 10. Παρὰ Θεόδ. καὶ Ξενοφ. ὅμως συχνότερον ἀπαντᾶται ἡ ἁπλῆ αὔξησις. (Τὸ υ εἶναι βραχὺ, ἐκτὸς παρ' Ὅμηρ. ἡ γενκ. τῆς μετχ. δυναμένοιο, Ὀδτ. Α, 270. Δ, 414. ἐπγρμ. Ὅμηρ. 15, 1. καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι Δυναμένη Ἰλ. Σ, 43. Ἡσιόδ. Θγν. 241. γίνεται μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως καὶ τῆς χρείας τοῦ μέτρου.) —— 1) Ἐμπορῶ, (ἐμπορῶ) ἔχω δύναμιν, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἡ ἱκανός. Εἶμαι ἱκανὸς δυνατὸς, μετ' ἀπρμφ. Ὅμηρ. καὶ ἀπολύτως, ἂν καὶ κυρίως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπληροῦται τὸ ἀπρμφτ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. «Εἰ δύναμαι γε», Ἰλ. 393. Ἐὰν φθίνῃ ἕως ἐκεῖ ἡ δύναμίς σου. «Εἰ δύναμαι τελέσαι», καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν Ἰλ. Ξ, 196. «Ὅσσον δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε ὅσον ἡμιόνῳ νὰ καταφάγω με χεῖρας καὶ πόδας, Ἰλ. «Ζεὺς δύναται ἅπαντα, Ὀδτ. «Μέγα δυνάμενος» ὁ μεγάλην δύναμιν ἔχων, ὁ πλούσιος, ὁ γενναιόψυχος, Ὀδσ. Α, 276. Δ, 413. Εἶμαι ἐνεργὸς, ἐραστήριος, ἡλικιώτης, ἐπιτήδειος, ἐνεργῶ, ὅθεν «Οἱ δυνάμενοι οἱ δυνατοὶ, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἔνδοξοι τῆς ἐπιβρόλιες. 2) δύναμαι, ἡμπορῶ, εἰς ἡθικὴν σημασ. ἐκλαμβανόμενον, δηλ. ἐὰν τολμῶ, ἐὰν καταδέχωμαι, ἐὰν μοὶ εἶναι συγχωρημένον, ἐὰν μοὶ πρέπῃ νὰ κάμω τι, Σοφ. Ἀντγ. 455. «Ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι ὑπερθρασεῖν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάττεται τὸ δύναμαι μὲ τὸν ἀόρ. τοῦ ἀπρμφ. σπανιώτερα καὶ μόνομαι Ὅμηρ. μὲ τὸν μέλ. π. χ. Σοφοκλ. Φιλ. 1394. Πρβλ. Herm. de praecept. quib. Att. p. 15. Ἄξιζω, ἀρέσκω, καὶ μάλιστα α) ἐπὶ νομισμάτων, μετ' αἰτ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5. «Ὁ στατὴρ δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιβόλιον», ἤτοι ἀξίζει· καὶ Θουκυδ. 6, 20. «Τοὺς λόγους ὡς ἔργα δυναμένους» λόγους ἀξίζοντας ἴσα μὲ τὰ ἔργα β) ἐπὶ λόγων καὶ λέξεων, ἀντὶ τοῦ Σημαίνω, ἐννοῶ ἐμπεριέχω ἔννοιαν. Σημαίνω τὸ ἴδιον, εἶμαι ταυτοσήμαντος, Ἡρόδ. 6, 86, 3. καθὼς καὶ οἱ Ῥωμ. τὸ valere ἀντὶ τοῦ significare μεταχειρίζονται, Schaef. Διονυσ. Συνθ. σ. 83. «Τοῦτο δύναται κι ἀγγελίαν», τοῦτο σημαίνουσι, τοῦτο πᾶς νὰ ποῦν, ὡς κοινῶς λέγεται, Θεόδ. 6, 38. γ) παρὰ τοῖς Μαθηματκ. σημαίνει τὸ Δύνασθαι, τὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας γραμμὴ ἢ ἀριθμός τις δύναται νὰ προέλθῃ τὸ ἴδιον τῶν τετραγώνων, π. χ. «Δύο δύνανται τέσσαρα» δηλ. Τὸ τετράγωνον τοῦ 2, εἶναι τὸ 4. «Δίπους δύναται τετράπουν», κ. τ. τ. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. E. C. Schneider de num. Plat. p. 20. Πρβλ. δύναμις. 3) «Οὐ δύνασθαι μετὰ τοῦ ἀπρμφτ. Ἀορ. Δὲν πρέπει, δὲν φαίνεται — ὀηλ. Εἶναι διωρισμένον ἢ προωρισμένον ἀπὸ τὴν τύχην νὰ μὴ γίνῃ τι, Valck. Ἡρόδ. 7, 134. 9, 44. Οὕτω καὶ «Οὐκ ἐθέλειν. Ξενοφ. (Πρωτότυπον εἶναι τὸ δύω, δύνω, δηλ. ὑποδύομαι, πέρνω τὶ ἐπάνωμου, ἡμπορῶ, καὶ καθεξῆς).

Δυναμικός, κὴ, κὸν. Ὁ πολλὰ ἡμπορῶν νὰ κάμῃ, ἢ ὁ πολὺ ἐνεργῶν, δυνατός.

Δύναμις, εως, ἡ. Τὸ δυνατὸν, ἡμπορεῖν. Παρ' Ὅμηρ. ἐξαίρ. ἀντὶ τοῦ ἰσχὺς, δύναμις τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν δυνατὰ χέρια· «Πάρ δύναμιν» ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου, Ἰλ. Ν, 287. τὸ παρὰ Λογγῖν. παρὰ δύναμιν, Ἀττ. τῷ κατὰ δύναμιν· καθόλου δὲ Ἐπιῤῥοή, ἐνέργεια, ἐμφασις, σημασία. Τὸ νὰ σημαίνῃ, τὸ νὰ ἤναι τις σημαντικὸς, τὸ νὰ ἔχῃ ἐπιῤῥοήν. α) δύναμις, ἤτοι ἐπιδεκτικότης, ἐπιτηδειότης τοῦ πνεύματος· ὡς, «Δύναμις τῆς ποιήσεως» ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ποιητικήν. Γαλλ. talent. Πλάτ.

Νομ. Σ'. καὶ ἰδιωτρ. ἐπὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἰσχύος τῆς Ῥητορικῆς, Schaef. Διονυσ. Συνθ. σ. 410. β) Πλοῦτος, περιουσία, ὑπόληψις, ἐπιρροὴ εἰς τὰ δημόσια, potentia, opes. γ) Ἐξουσία μεγάλου ὑποκειμένου τινός, Ἀξίωμα λαμπρὸν ἐν τῷ δημοσίῳ. δ) Ἅρματα, στρατεύματα, πολεμικὴ δύναμις. Λέγεται καὶ ἐνικ. καὶ πληθυντ. ε) Ἰαματικὴ δύναμις ἐνὸς ἰατροῦ, Bart. Γρηγόρ. σ. 907. ζ) Δύναμις τῶν λέξεων, ὀνλ. σημασία, ὡς παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΒ'. 3. «Δύναμις τοῦ ὀνόματος». η) Ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καθὼς ἀνωτέρω τὸ δύναμαι. Παρὰ δὲ Θουκυδ. 6, 46. ἡ ἐσωτερικὴ τιμὴ ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλιστα τῶν νομισμάτων, ὅταν ἦναι μεμιγμένα μὲ ἄλλα μέταλλα. 3) Παρὰ δὲ τοῖς παλ. Μαθηματ. γεωμετρικ. μέν· ἀντὶ τοῦ, «Ἐμβαδόν». Salmas Exercit. σελ. 492. Ἡ πλευρὰ ἑνὸς τετραγώνου, καθόσον διὰ ταύτης προσδιορίζεται τὸ ἐμβαδὸν ὅλου τοῦ σχήματος, ἀριθμητικῶς δὲ ἡ τετραγωνικὴ ῥίζα, ἡ δύναμις. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. D. ε) Ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Α, ά, 9. ιβ'. 3. ἔκδ. Κοραῆ. κ) Παρὰ τῇ ἁπλῇ γραφῇ ὡς καὶ τὸ βραχίων, δάκτυλος, κέρας, καὶ χεὶρ παρ' αὐτῇ. (υυυ)

Δυναμοπαιάς, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν δυνατούς, ἢ δύναμιν. ἀμφ.

Δυναμόω, ῶ, Μ. ώσω. Δυναμόνομαι. ἀμφ.

*Δυναμονομία, ἡ. Τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, Διον. Ἀρ.

Δύνασις, εως, ἡ. = δύναμις, ἐξουσία. Πτκ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ., Εὐρ. Ἀνδρ. 483. (υυυ)

Δυναστεία, είας, ἡ (δυναστεύω). Δύναμις, ἐξουσία, ὑψίστη ἐξουσία, ἤτοι βασιλεία. 2) ἀντὶ τοῦ βία, καταδυναστεία καὶ ἀριστοκρατικὴ διοίκησις, Ξενοφ. Ὀλιγαρχία, Ἀριστοτ. Πολ. Ε', β, 4. ἔκδ. Κοραῆ.

Δυναστευτικός, κή, κόν. = δυναστικός, Δημήτρ. Φαλ. σελ. 293. καὶ Ἀριστοτ. Πολιτ. 2, 8. Ἐξουσιαστικός, δεσποτικός, προστακτικός.

Δυναστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δυνάστης, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἤτοι ἔχω μεγάλην ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὢν εἶμαι εὐγενής, πρῶτος τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου, Ἐξουσιάζω, διοικῶ, δεσπόζω, κυριεύω. Εἶμαι δυνατὸς διὰ βαθμόν, πολιτικὸν ἀξίωμα, ἢ εὐγένειαν. Καὶ περὶ γυναικός, ἥτις δεσπόζει τὸν ἄνδρα της. «Ἐδυναστεύετο ὑπ' αὐτῆς μεγάλης εὐτῆς μικροψυχίᾳ ὠὼν» Σχολ. Ἀριστφ. Σφκ. 440. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἀντὶ τοῦ βιάζω. ὅθεν

Δυνάστης, ου, ὁ. Ἐξουσιαστής, κύριος, δεσπότης, βασιλεύς, πρόκριτος, κάθε μέγας καὶ δυνατὸς ἐν τῇ διοικήσει.

Δυναστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δυνάστην, ἢ εἰς τὴν δυναστείαν, ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῶν. = δεσποτικός.

Δυνάστις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δυνάστης.

Δυνάστωρ, ορος, ὁ. = δυνάστης, Ποιητκ. Εὐριπ.

Δυνατέω, ῶ. Εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἢ ἔχω ἐξουσίαν, μέγα δύναμαι. Ν. Δ. ἄχρηστον μέντοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τὸ δὲ ἀδυνατέω, ἐστὶν ἐν χρήσει παρ' αὐτοῖς.

*Δυνάτης, ου, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ δυνάστης, Αἰσχλ. Πέρσ. 661.

Δυνατός, τή, τόν. Ὁ δυνατός, ὁ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, ὁ ἔχων δυνάμεις· ὡς, «Δυνατὸς τῷ σώματι, δυνατὸς τῷ πνεύματι», ἤτοι ὁ ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τί, ὁ ὢν ἱκανός, ἢ εἰς κατάστασιν νὰ κατορθώσῃ τι, μετ' ἀπρμφ. πρβλ. ἐκεῖνον. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς αἰτιτ. Α, 56. Πλάτ. Νομ. ὁ, 15. σ. 312. Ξενοφ. Ἀπομνμν. 4, 2, 6. Δυνατός, ἐν ὑπολήψει, καὶ ἐπιρροῇ, διὰ τῶν φίλων του ἢ διὰ τοῦ πλούτου του. «Τὸ δυνατὸν Ἡ δύναμις, τὸ δύνασθαι. «Εἰς τὸ δυνατὸν, ἢ «Τὴν δυνατὴν κατὰ δύναμιν, πάσαις δυνάμεσι, ὅσον ἔνεστι, Διονσ. Ἁλικρν. 7, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων. Παθητ. «Δυνατὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὸ δὲ ἐπὶ Δυνατῶς, εἶναι ἀντὶ τοῦ πάνυ, λίαν, καταπολλά. σπανίως ὅμως ἀπαντᾶται εἰς τοὺς καλοὺς συγγραφεῖς· μόνοι παρὰ τοῖς Ο', καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 9. 27. τὸ ἀμφιβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον εἰς μερικὰ χειρόγρ. «Σπάνιος δυνατῶν» ἀντὶ τοῦ πάνυ, ἀναγινώσκεται.

Δυννηρός, ρά, ρόν. = δυνατός. Βατίλ. καὶ εἰ μὴ γνήσιον.

Δύνω, Μ. ὑσω Ζήτ. ἐν δύω.

Δύο, γενικ. δυοῖν, Ἀττ. καὶ δυεῖν, μάλιστα ἐν τῷ δηλ. Συνήθως μὲν τὸ δυεῖν εἶναι Ἀττικ. γενικ., εἰς τὴν ὁποίαν μερικοὶ, ὡς ὁ Φρύνιχ. σ. 210. καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκβ. 45. ἀποδίδουσιν ἀποκλειστικῶς τοῦτον τὸν τύπον, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ ὡς δοτικ. π. χ. Θεόκ. 1, 20. Ὁ καθ' αὐτὸ δυϊκὸς ἀριθμ. εἶναι τὸ δύο, Ὅμηρ. ὁ δὲ Dawes misc. cr. p. 338. Valck. Φοίνισ. 585. Pors. Ὀρ 1550. καταπείρουσι τὸ δύω παρὰ τοῖς Τργκ. λέγοντες ὅτι οὗτοι δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν· ἀλλ' ὁ Schneider de dial. Soph. p. 13. τὸ δέχεται ἐνίοτε· ἡγεικ. πληθντκ. δυῶν, δοτικ. δυσί, παρ' Ἴωσι καὶ δυοῖσι, Wess. Ἡρόδ. 7, 106. 1, 32. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβλ. δοιοί, καὶ δοιοί, ἐνίοτε ὡς τὸ ἄμφω ἄκλιτον Αἰλν. Ποικ. Ἱστρ. 3, 9. «Τοῖς δύω ἀντὶ τῆς γενικ. καὶ δοτικ· ὡς, Θεόκ. 1, 18. 3, 89. — Ὁ ἀριθμὸς δύο, ἢ 2. Ὅμηρ. Ἕπεται δὲ τῷ δύο συχνάκις εἰς πληθντκ. ἀριθμ. καὶ τὸ οὐσιαστ. καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παρ' Ὁμήρ. «Δύο δ' ἄνδρες, δύο κύνες, δύο εἴουσι κ. τ. τ. καὶ παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως. Ὁ δὲ Elmsley ἀλόγως διαχωρίζεται (ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκδόσει τοῦ Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 531. καὶ Εὐρπ. Μήδ. 798) ὅτι τὸ μὲν δύο δύναται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικ. νὰ συνταχθῇ μὲ πληθντκ., ἀλλὰ τὸ δυοῖν ἀπαιτεῖ πάντοτε τὸν δυϊκόν, Ἰδὲ Lange καὶ Pierson ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 675. Bornem. Ξενοφ. Ἀνβσ. 2, 2, 12. — «Δύοιν ἐν ζευγάρι, γενικῶς ἀπροσδιόριστον μὲν ἀλλὰ μικρὸν ἀριθμὸν σημαῖνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Καπάδυο, κάνενα δύο, Θεόκρ. 14, 45. «Σὺν δύοιν Ἰλ. Κ, 224. Ἀπὸ δύο «Εἰς δύοιν ἀπὸ δύο, δύο, ἀνὰ δύο, Ξνφ. παρ' Ἀριστοτ. Ε'. 9. «Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ χωρίζειν καὶ διαιρεῖν εἰς δύο φατρίας.

Δυογόν, τό. Κατὰ τὴν παλαιὰν προφορὰν, ἀντὶ τοῦ Ζυγόν. Πλάτ. Κρατ. 13. Ζήτ. ὅμως εἰς τὸ στοιχ. Δ.

Δυόδεκα, οἱ, αἱ, τά. Ἀκλτ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ΙΒ', ἢ 12. δύο καὶ δέκα. Λέγτ. δὲ καὶ «Δυοκαίδεκα, δυώδεκα, καὶ δωδεκα» ὡς ἐν τῇ συνθ.

Δυοδεκάμηνος, ον (μήν). = δωδεκάμηνος.

Δυοδεκαταῖος, αία, αῖον, Ὁ ἐν τῇ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, εἰς δώδεκα ἡμέρας.

Δυοειδής, ές (εἶδος). Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο εἴδη, ἢ τρόπους. Πορφύρ. Πυθαγ. 50. Ὁ δύο ἔχων εἴδη.

*Δυοῖσι, Ἰωνικ. δοτικ τοῦ δύο, Ἡρόδ. Ὀνομστκ. δὲ δυοί, ἢ αἰτιτκ. δυοὺς δὲν εὑρίσκεται.

Δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ δώδεκα = δυόδεκα

*Δυοκαιδεκάζωδος, ον. Ὁ δώδεκα ζῳόδια ἔχων. «Κύκλος δυοκαιδεκάζωδος».

Δυοκαιδεκάμηνος, ον, = Δωδεκάμηνος.

Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα, δωδεκάς· ὅθεν

Δυοκαιδέκατος, η, ον. Ὁ δωδέκατος.

*Δυοκαιεικοσίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πηχῶν· εἶκοσι δύο πήχεις ἔχων.

*Δυοκαιπεντηκοστός, ή, όν. Ὁ πεντηκοστὸς δεύτερος, Ἀρχιμήδ. σ. 127. 8, Βατ.

Δυοστός, στή, στόν. = Δεύτερος.

Δυοτοκέω, ῶ (τόκτω) ἀντὶ τοῦ, Δύο τίκτω. Ἀριστοτ.

Δυοτόκος, ον. Ὁ δύο τίκτων, γεννῶν.

Δύπτης, ου, ὁ. Βουτιστής, ἐκεῖνος ὅστις ἰξεύρει νὰ βουτᾷ καὶ νὰ βυθίζεται εἰς τὸ νερόν· ἐκ τοῦ

Δύπτω, Μ. ψω (δῦω) Βυθίζω, βουτῶ μέσα εἰς τὸ νερόν. ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Jac. AP. p. 514. Ζήτ. ἐν δύω.

Δύρομαι, Πτκ. ἀντὶ ὀδύρομαι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 581. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1218. Herm. Pors. Εὐρπ. Ἑκβ. 754. (-υ-).

Δύς. Μέριον ἀχώριστον ἀπὸ τὰς λέξεις, σημαῖνον πάντοτε τὸ ἐναντίον, τὸ βαρύ, τὸ δύσκολον, τὸ κακόν, δυστυχές, ἐπικίνδυνον, ἢ τὴν στέρησιν. Ἀντιθ. τῷ Εὖ. Σημαίνει δὲ ἢ τὸ Παρὰ πολὺ ἢ τὸ Παρ' ὀλίγον, ἰδ. Δυσκίλιος· ὅθεν ὅταν μὲν συντίθεται μὲ λέξιν καλῆς σημασ. ἀναιρεῖ αὐτὴν τὴν καλὴν σημασ. ὅταν δὲ συντίθεται μὲ λέξιν κακῆς σημασ. ἐνδυναμώνει καὶ σημαίνει ἐπίτασιν τῆς σημασ. ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐναιρῇ καὶ μὲ λέξεις, αἵτινες ἔχουσιν ἤδη ἀρνησιν, ὡς, Δυσάσχετος. Οἱ Ποιηταὶ τὸ μεταχρ. πολλάκις εἰς τὰς ἀντιθέσεις, ὡς, «Πάρις Δύσπαρις, γάμος, δύσγαμος» Καβάλου δὲ ταυτίζεται πολλάκις μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ στερητικοῦ α, καὶ πολλάκις εὑρίσκονται καὶ τὰ δύο εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν. Πολλάκις δὲ ἔνια τὰ ἁπλοῦν δὲν ἀλλοιοῦνται, ἠμπορεῖ τινὰς διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν τοῦ λόγου νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, ὡς π. χ. «Δυσδυσίατος», κ. τ. λ. Πιθανὸν εἶναι ὅτι συγγενεύει μὲ τὸ δύω, δύη, δύσις. — Αὐταὶ αἱ συνθέσεις εἶναι πολυάριθμοι καὶ συχναί, διότι δύνανται νὰ γίνωσι εἰς ὅλα τὰ ῥήματ. ἐπίθ. Πρὸ τοῦ, στ. καὶ σθ, καὶ πρὸ τοῦ σπ, σφ, σχ ἐκβάλλεται τὸ σ διὰ νὰ μὴ προξενῆται κακοφωνία διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν συμφώνων, Ἰδ. Δυστ.- (υ)

*Δύς, δύσα, δύν, Μτχ. Ἀορ. 2. τοῦ δύω.

*Δυσάγγελος, ον. Ὁ φέρων κακὰς εἰδήσεις.

*Δυσαγής, ές (ἄγος). Κυριευμένος ἀπὸ μέγα πταίσμα καὶ παρανόμημα, ἐναγής, βέβηλος, Μανέθ. 5, 189. Ἀντιθ. εὐαγής.

Δυσαγκόμιστος, ον (ἀνακομίζω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δέχονται, ἢ δυσκόλως φέρουσιν ὀπίσω. Αἰσχ. Εὐμ. 257. = δυσκανακόμιστος.

Δυσάγκριτος, ον, ἡ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 131. Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ δυσανάκριτος Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ καὶ νὰ ἐξετασθῇ.

Δύσαγκος, ον (ἄγος). Ὁ μὴ καθαρὸς, μὴ σώφρων.

Δυσαγρέω, ῶ. Εἶμαι δυστυχὴς, ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὴν ἄγραν· ἐκ τοῦ

Δυσαγρής, ές (ἄγρα). Ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι, ἄγραν. Ὄππ. Ἀλ. Γ', 272. ὅθεν

Δυσαγρία, ίας, ἡ. Ἀτυχία εἰς τὸ κυνήγι, φάρεμα, κ. τ. λ. Δυστυχὲς κυνήγι.

Δυσαγωγός, όν (ἄγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιγηθῇ, διοικηθῇ, κυβερνηθῇ.

*Δυσαγωγέω, ον. Ὁ δυσκόλως γερόμενος, ἀγόμενος, δυσχερής, Κύρλ.

Δυσάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Πλούτ. Τιμολ. «Στρατηγίαι πολύπονοι καὶ δυσάγωνες· κοπιαστικαὶ ὀνλ. στρατηγίαι, καὶ συνδεδεμέναι μὲ πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ κόπους. Ἄλλοι τονίζουσι, δυσαγών, ῶνος, Schaef. Πλουτ. 4. p. 407. πρβλ. Προαγών.

*Δυσαγώνιστος, ον = ἀκατανίκητος, Πολύδ. 5, 79. 105. Δυσκολοίκητος, δυσκολοκατόρθωτος = τῷ προηγμ.

Δυσάδελφος, ον. Ὁ δυστυχὴς μὲ, ἢ εἰς τοὺς ἀδελφούς· ἢ ὁ διὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἢ διὰ τοὺς ἀδελφούς του δυστυχής. Αἰσχύλ. Θήβ. 872

Δυσαερία, ίας, ἡ (ἀήρ). Ἐναντίος, καὶ μὴ ὑγιεινὸς ἀήρ. 2) Σκοτεινὴ καιροκαιρία, καὶ ἀνεμοζάλη. Στραβ. Δ'. σελ. 279.

Δυσάερος, ον (ἀήρ). Ὁ ἐστερημένος ὑγιεινοῦ ἀέρος, νοσώδης, μὴ ὑγιής. (υ–υυ)

Δυσαής, ές (ἄημι). Ὁ ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως φυσῶν, ἢ ὁ ἀπὸ τὸν ἀέρα ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως κινούμενος καὶ ταραττόμενος. Ἐπὶ ἀνέμων, οἱ τινες ἦτοι εἶναι ἐναντίοι εἰς τὸν θαλασσοπλόον, ἢ διὰ τῆς σφοδρότητός των προξενοῦν ζημίαν· παρ' Ὁμρ. ὀνομάζ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Ζέφυρος δυσαής· ἔνθα τινὲς παράγουσιν ἀπὸ τοῦ Δύσις, ἵν' ᾖ ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων, ὁ δυτικός. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 262. »Δυσαὲς κῦμα, τὸ ὁρμητικῶς κινούμενον καὶ ῥεχαλίζον, (μουγλίζον) εἰς τὴν μεγάλην τρικυμίαν· ὅθεν »Δυσαήνω, ἀντὶ »Δυσαέω«, Γενικ. Πληθ. ἐν Ὀδ. Ν. 99. 2) Βρωμῶν, δυσώδης, κακὴν ὀσμὴν ἔχων, Ὀππιαν. (υ––).

Δυσάθλιος, ία, ον, ἀλλὰ καὶ ἀκαταλήκτου (ἆθλος). Ὁ καταπολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτριον ἆθλιος, Σοφοκλ.

Δυσαίακτος, ον (αἰάζω). Ὁ καταπολλὰ ἄξιος λύπης, ἤτοι ὁ πολλῶν θρήνων καὶ κλαυθμῶν ἄξιος, λίαν ταλαίπωρος. 2) Ἐνεργητ. ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ὁ ἀναίσθητος λύπης.

Δυσαιχμής, ές, τὸ αἰχμὴν κατ' ἐπίτασιν = δυσαίακτος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 279.

*Δυσαίθριος, ον (αἴθριος). Νεφελώδης, μὴ αἴθριος, Θολερός.

Δυσαινητός, ὸν (αἰνέω). Κακῶς ἐπαινεμένος· ὁ διὰ κακῆς φήμης ψημισμένος, κακῆς φήμης ὤν. Ὀργ. Ἀργ. 1337. ἔνθα ἄλλοι »Δυσαύντητον« ἐπιδιορθοῦσι.

*Δυσαίνιγμα, τό (αἴνιγμα). Δύσκολον ἢ δυστυχὲς αἴνιγμα, Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 45.

Δυσαίρετος, ον (αἱρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δεχθῶσι, νὰ τὸν λάβωσι, δυσκολόπαρτος. Πολυδ.

Δυσαισθησία, ίας, ἡ. Ἀναισθησία, ἀμβλύτης τοῦ νοός· καὶ

*Δυσαισθητέω, Εἶμαι ἀναίσθητος, ἐκ τοῦ

Δυσαίσθητος, ον (αἰσθάνομαι). Ἀναίσθητος, ὁ ἀμβλὺν τὸν νοῦν ἔχων.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰὼν). Ὁ δυστυχὴς ζῶν. Εὐριπ. Ἑλ. 214. ἠλίων δυσαίωνα Ἀβλίτα ζωή. Πρβλ. Ἀβίωτος.

Δυσακής, Δωρ. ἀντὶ δυσηκής, δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσαλγής, ές, καὶ

*Δυσάλγητος, ον (ἄλγος, ἀλγέω). Ὁ ὑπομένων βαρὺν καὶ μεγάλον πόνον. Καὶ ὁ προξενῶν μεγάλον καὶ βαρὺν πόνον. 2) Ὁ ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόνους, ὁ κατάσκληρος. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσαλθής, ές, καὶ

*Δυσάλθητος, ον (ἄλθω, ἀλθέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἀνίατος, ἀἰάτρευτος.

Δυσαλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀλλοιωθῇ.

Δυσάλυκτος, ον (ἁλύσκω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ.

Δυσάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι, ἁλῶναι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἁλώσῃ τίς, ἢ νὰ τὸν κυριεύσῃ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1723. »Δυσάλωτος κακῶν«, ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως κυριεύεται ἀπὸ κακά, περὶ ἑνὸς τῶν ὁποίων δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ ἀπατήσῃ μὲ δῶρα καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἀπὸ τὸ μέρος του. Δύσκολος νὰ ἐπιτυχθῇ ἢ νὰ κρατηθῇ μὲ τὸν νοῦν. Πλατ. Τίμ. σ. 51. Α.

Δυσάμβατος, ον (ἀμβαίνω, ἀντὶ ἀναβαίνω). Πτκ. ἀντὶ δυσαναβάτου. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναβῇ τινάς.

Δυσάμοιρος, ον, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δύσμορος.

Δυσάμμορος, ον, = δύσμορος. Τὸ ἄμμορος κατ' ἐπίτασιν, Βαρέως ἢ κατὰ πολλὰ δυστυχής, Ἰλιάδ. Χ, 428. 485.

Δυσαναβατος, ον, (ἀναβαίνω) = δυσάμβατος· Δυσκολοανάβατος.

Δυσαναβίβαστος, ον (ἀναβιβάζω). Ὅποιος δύσκολως ἀνεβάζεται, ἢ ὅποιος εἶναι δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν παρακινήσῃ εἰς τίποτε.

Δυσαναβλαστέω, ῶ. Δύσκολα ἀναβλαστάνω, ἢ φυτρόνω. Πλούτ. 8. σελ. 746. ἀμφ.

Δυσαναγώγητος, ον (ἀνάγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ, ἤτοι δύσκολα τὸν ἐκβάλλει τινὰς ἔξω, καὶ ἰδιωτρ. ἀπὸ τὸ στήθος, οὗ ἐναντίον τὸ εὐαπάγωγος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ δυσχερής, Ἀπειθής, δυσκολοδιάκριτος.

Δυσαναδοτος, ον (ἀναδίδωμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, νὰ χωνευθῇ, νὰ διαιρεθῇ.

Δυσαναθυμίατος ον, (ἀναθυμιάω). Δυσκολοεξάτμιστος. »τροφὴ«, παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. ἀ. φαγητὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐξατμίζονται, ἢ τὰ δυσκόλως ἐξατμιζόμενα.

Δυσαναλκτος, ον, (ἀναλκέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλασθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ γυρίσῃ ὀπίσω. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακινηθῇ εἰς συμμέθεξιν ἢ κοινωνίαν. Δυσκόλως κινούμενος εἰς τὸ νὰ συμμεθέξῃ ἀπὸ τὰ κοινὰ πράγματα. Πλούτ. Θεμ. 23. 3) Δυσκόλως λαμβάνων τὴν ὑγείαν του, Διοσκορ. 408.

Δυσαναλκόμιστος, ον, (ἀναλομίζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τινὰς ὀπίσω, νὰ τὸν βάλῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, νὰ τὸν ἀναστηκώσῃ, ὑψώσῃ. Δυσκολεγύριστος. Πλούτ. Ῥωμ. 27.

Δυσανάκρατος, ον, (ἀνακεράννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, ἀνακατωθῇ. Δυσκολοκανακάτωτος.

*Δυσανάκριτος, ον, (ἀνακρίνω). Δύσκολος νὰ ἐξεταχθῇ, νὰ διακριθῇ.

Δυσανάλγητος, ον = δυσάλγητος. Ἐσχαλμ. ἀνάγν. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Ἀνάλγητος. ἐκ τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσαναλήπτος, ον (ἀναλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἐλθῇ εἰς ἑαυτόν, νὰ δυναμώσῃ ὁηλ. 2) Ἡ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς ἑαυτόν, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀναλάβῃ, ἢ νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ, ἀνδυναμώσῃ, ἀναπαύσῃ. Παρὰ Ἰουλιαν. ς'. »δυσανάλητος ἀῤῥωστίαν«, περὶ μιᾶς ἀῤῥωστίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τινὰς δυσκόλως ἀναλαμβάνει.

Δυσανάλυτος, ον (ἀναλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ.

Δυσαναλωτος, ον (ἀναλίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξοδευθῇ, φθαρῇ, καταφαγωθῇ, ἢ νὰ ἐξοδεύσῃ. Ἰωσηπ. Π. Ἰουδ. Γ'. ζ'. 30. (υυ––υ)

Δυσαναντίῤῥητος, καὶ δυσαναντιῤῥήτως, Ἐπίρ. = δυσαντίλεκτος.

Δυσανάπειστος, ον (ἀναπείθω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολως καταπείθει, ἢ πληροφορεῖ τινάς. Τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην νὰ ἀλλάξῃ τις εἶναι πολλὰ δύσκολον. Πλάτ. Παρμ. 7.

Δυσανάπλους, ουν (ἀναπλέω). Λέγεται εἴτε ποταμὸς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τινὰς πρὸς τὸ ἄνω ἢ πρὸς τὰ πέραν, νὰ τὸν διαβῇ ὁηλ. Στράβ. Δ. σελ. 288.

Δυσανάπλοτος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ ἄνω. Στράβ. Ε'. σελ. 340. = δυσαναπλους.

*Δυσαναπνευστος, ον (ἀναπνέω). Δυσκόλως ἀναπνέων, ἐξατμιζόμενος. Γαλην. 8. 111.

*Δυσαναπόρευτος, ον (ἀναπορεύομαι). = δυσδιαπορευτος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περάσῃ τινάς. Πλάτ. Κριτ. σ. 39.

Δυσανάπορος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον πόρον, ἤτοι πέρασμα, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς. Πλάτ. Κριτ. Ἰδ. ἀνωτρ.

*Δυσανασκεύαστος, ον (ἀνασκευάζω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διορθώσῃ ἢ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ τις.

Δυσανάσφαλτος, ον (ἀνασφάλλομαι). Ἐκεῖνος, ὅστις δύσκολα ἀναλαμβάνει ἀπὸ κάνενα πέσιμον, ἢ ἀῤῥωστίαν. Ἱπποκρ. σελ. 328.

Δυσανασχετέω, ῶ. Βαρέως φέρω, εὐρίσκω ἀνυπόφερτον εἶναι κίνημα, ἢ ἐπιχείρημα, μετ' Αἰτκ. καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι, ἐπί τινι, ἢ πρός τι. 2) Αἰτῶ τοῦ δέω δέλω ἐκ δυσαρεσκείας ἢ καταφρονήσεως, ἔχω δυσαρέσκειαν καὶ ἀποστροφήν, εἶμαι ἀγανακτισμένος, ἢ ἀηδιασμένος ἀπό τι, ἀρνοῦμαι, δὲν στέργω νὰ κάμω τι, μετ' ἀπρμφ. ἐκ τοῦ

Δυσανάσχετος, ον (ἀνέχομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀνυπόφερτος. 2) Ἐνεργητικῶς δὲ ὁ ἀγανακτῶν, ὁ δυσαρέσκειαν καὶ ἀπευχαριστησίαν ἔχων. Ἐπίρ. δυσανασχέτως, ὄτερ

Δυσανασχετῶς ἔχω, = δυσανασχετέω.

Δυσανάτρεπτος, ον (ἀνατρέπω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀνατρέψῃ, νὰ ἀναποδογυρίσῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἀλλοῦ μέρος.

Δυσαναφορικός, ἡ, όν· (ἀναφέρω). Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἢ ῥιπτόμενος. Καὶ ὁ δυσκόλως ἀναλαμβάνων. Ἡσύχιος. Καί

*Δυσανάφορος, ον. Ἐπίρ. δυσαναφόρως. Δυσκολοαναβίβαστος, »δυσ. ἐφαλμεῖα« ὁηλ. Δυσκολοάνοικτος, Φιλόστρ. ἐκ. ἱστρ. 11, 3.

*Δυσανδρία, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρῶν, Ἀππιαν. 2. σ. 11.

Δυσάνεκτος, ον (ἀνέχω). = δυσανάσχετος, Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β'. 8.

Δυσάνεμος, ον, = δυσαής. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 591. Δωρικ. ἀντὶ δυσήνεμος.

Δυσανθής, ές (ἄνθος). Ὁ δυσκόλως ἀνθῶν. Πολυδ. Α'. 231.

Δυσανιάω, ῶ. Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ χαλεπὸν ἐστὶ καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι· τὸ καταπολλὰ ἀνιᾶν καὶ πικραίνειν. Ἰδ. Δυσανιῶν.

Δυσάνιος, ον (ἄνια). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν λυπημένος, θλιμμένος, κατηφὴς, σκυθρωπός, δυσαρεστημένος, ἀνυπόμονος. Γράφεται δὲ καὶ δυσήνιος.

*Δυσάνιτος, ον (ἄνιμι). = δυσάνεδος.

*Δυσανιῶν, ῶσα, ῶν (ἀνιάω). Βαρέως λυπῶν, λυπηρὸν ποιῶν, στενοχωρῶν. Μεγάλην καὶ βαθεῖαν λύπην προξενῶν, κακὴν ἀγωνίαν καὶ θλῖψιν ἐμποιῶν.

Δυσάνοδος, ον (ἄνοδος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναβῇ τινάς. Δυσκολοανάβατος.

Δυσάνολβος, ον. Τὸ ἄνολβος κατ' ἐπίτασιν, Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Ἠλιμ. Στρωμ. Γ', σελ. 516.

Δυσανταγώνιστος, ον (ἀνταγωνίζομαι). Ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος. Πολυδ. καὶ Διογ. Λρτ. 2, 134.

Δυσάντητος, ες, ἡ δυσαντής, ές = δυσάντητος. Ὀππιαν. Κυν. Γ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δυστρόσιτος.

Δυσάντητος, ος (ἀνταῶ). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ μάλιστα μὲ μίαν κακὴν πρόγνωσιν ἀπαντᾷ. Ἄρα, κακὸς, δυσάρεστος, φορτικὸς, βαρετὸς, μισητὸς, ἀναιτίως, »δυσάρεστον αἴτημα« Δουκιαν. Ἀντίθ. τῷ εὐάντητος, Οὐδὲ Πλουτρχ. συνδέει τὴν λέξιν καὶ

μετά τοῦ, Ἀχθεινός. 2) Ἐκεῖνος τόν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νά ἀπαντήσῃ ἤ νά ἀντισταθῇ τις.

Δυσαντίβλεπτος, ον (ἀντιβλέπω). Ἐκεῖνος τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ τινάς εὐκόλως νά ἰδῇ κατάστερν, τόν ὁποῖον μόνον μέ μεγάλον φόβον ἠμπορεῖ νά ἰδῇ. 2) Μέ τόν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νά συμβιβασθῇ, νά φιλιωθῇ. Φιλόστρ. Εἰκόν. Γ'. Προοίμ.

Δυσαντίλεκτος, ον (ἀντιλέγω). Δύσκολος εἰς τό νά τόν ἀντισταθῇ, ἤ ἐναντιωθῇ τινάς διά λόγων.

*Δυσαντίρρητος, ον (ἀντερεῖν) = τῷ πργμ. Ἐπίρμ. δυσαντιρρήτως.

Δυσαντοφθάλμητος, ον (ἀντοφθαλμέω), = δυσαντίβλεπτος.

Δυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ). Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. »δυσάνωρ γάμος« ὑπανδρεία μέ ἕνα δύστυχῶς ἐκλελεγμένον ἄνδρα, ἡγυναῖκα.

Δυσαρίστος, ον (ἄριστον). Ὁποιος δυσκόλως δέχεται παρακάλεσιν, δυσπαράκλητος. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 336.

Δυσαπάλειπτος, ον (ἀπαλείφω). Ὁποιος δυσκόλως ἐξαλείφεται. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 683.

Δυσαπαλλαγή, ῆς, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νά ἐλευθερώσῃ τινάς τόν ἑαυτόν του ἤ τινος. Πλούτ. Φίλιππ. ΚΗ'. ἀμφβλ. ἀνάγν. = δυσαπαλλαξία.

Δυσαπάλλακτος, ον (ἀπαλλάσσω). Ἐκεῖνος, ἀπό τόν ὁποῖον τινάς δυσκόλως ἠμπορεῖ νά ἐλευθερώσῃ ἤ νά γλυτώσῃ τόν ἑαυτόν του. Εὐστάθ. ἀπό τόν ὁποῖον δύσκολα ξεχωρίζεται, καί ἀπομακρύνεται τις. Ὁ δυσκόλως ξεχωριζόμενος, ἀπομακρυνόμενος. 2) Ἐργτκ. Ὁ δυσκόλως χωριζόν ἤ ἀπομακρύνων. Ἐπίρμ. Δυσαπαλλάκτως, ὅθεν

*Δυσαπαλλαξία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νά ξεχωρισθῇ τις, νά γλυτώσῃ ἀπό τίποτε.

Δυσαπάντητος, ον, (ἀπαντάω). = Δυσάντητος. Ἡσύχιος.

Δυσαπατητος, ον (ἀπατάω). Ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως ἀπατᾶται, γελᾶται.

Δυσαπιστέω, ῶ. Πολλά ἀμφιβάλλω, δυσπιστῶ. Εἶμαι κατά πολλά ἀπειθής, δέν καταπείθομαι, ἀμφίβ.

*Δυσάπιστος, ον. Τό ἄπιστος κατ' ἐπίτασ. Ὁ δυσκόλως ὑπακούων, ὑποτασσόμενος. Καταπολλά ἀπειθής, ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής. Στράτ. Ἐπιγρμ. 21.

*Δυσαπόβλητος, ον, = Ἀναπόβλητος, Εὐστάθ.

Δυσαποδείκτος, ον (ἀποδείκνυμι). Ἐκεῖνος ὅστι. δύσκολα ἀποδείχνεται. Πλάτ. Νομ. ζ'.

Δυσαποδίδακτος, ον (ἀποδιδάσκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά τον ξεσυνηθίσῃ, ξεμάθῃ τινάς. Ἰώσηπ. ΙΘ'. β'. 4. 2) Ἐργτ. ὁ δυσκόλως ξεμαθαίνων, λησμονῶν τι.

*Δυσαπόδοτος, ον (ἀποδίδωμι). Δύσκολος εἰς τό νά ἀποδοθῇ, νά ἀντιπληρωθῇ, νά δοθῇ ὀπίσω.

Δυσαποκαθίστατος, ον, παρ' Ἀντωνίν. ΙΑ'. 8. κάλλιον »Δυσαποκατάστατος« ἀναγνωστ. ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἔλθῃ πάλιν εἰς τήν προτέραν του κατάστατιν.

Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νά ἔλθῃ τι πάλιν ἐντελῶς εἰς τήν προτέραν του κατάστατιν. Οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἑρωτιανός τήν τοῦ Ἱππογρ. Λέξ. »Δυσθεσίην. Τεταραγμένη ψυχική κατάστασις, τήν ὁποίαν δυτεύλως ἠμπορεῖτις νά καταπαύσῃ, καί νά καθησυχάσῃ. Ἐκ τοῦ

*Δυσαποκατάστατος, ον (ἀποκαθίστημι). Ὁ δυσκόλως εἰς τήν προτέραν του κατάστατιν ἐπαναφερόμενος, ὁ δυσκόλως διορθωνόμενος. Ἰδ. Δυσαποκαθίστατος.

*Δυσαποκίνητος, ον (ἀποκινέω). Ὁ δυσκόλως ἐξαγόμενος· τόν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νά ἐκβάλῃ.

Δυσαποκρίτος, ον, καί δυσαποκρίτως, Ἐπίρ. (ἀποκρίνομαι). Δύσκολος εἰς τό νά τόν ἀποκριθῇ τις. Λουκιαν.

Δυσαπολόγητος, ον (ἀπολογέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀπολογηθῇ, νά ἀποκριθῇ, νά διαφευτισθῇ. ἀθωωθῇ, παθτκ. πάντα.

Δυσαπόλυτος, ον, καί δυσαπολύτως, Ἐπίρ. (ἀπολύω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά λυθῇ, νά ἀπολυθῇ, νά ξεχωρισθῇ.

Δυσαπόνιπτος, ον (ἀποντίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀποπλυθῇ, νά καθαρισθῇ, νά πατρευθῇ. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 65. καί Σχολ. Σοφκλ. Τραχ. 686.

Δυσαπόπαυστος, ον, καί δυσαποπαύστως, Ἐπίρ. (ἀποπαύω). Ὁ δυσκόλως καί μετά βίας παυόμενος, καί ἡσυχάζων. Αἴσωπ. Δύσκολος νά τόν παύσῃ τις.

Δυσαπόπλυτος, ον (ἀποπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀποπλυθῇ, νά τόν ξεπλύνῃ τις.

Δυσαπόπτωτος, ον (ἀποπίπτω). Ὁποιος δύσκολα πίπτει, ὁ μή εὐκόλως πίπτων. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Α'. 12.

Δυσαπορρύπτος, ον (ἀπορρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀποπλυθῇ, νά ἀποβλῇ τόν ῥύπον. Σουίδ. ἐν Λ. Αἰσώπειον, ἔνθα πρότερον Δυσαπόρριπτος ἀνεγνώκα.

Δυσαπόσπαστος, ον, καί δυσαποσπάστως, Ἐπίρ. (ἀποσπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀποσπασθῇ, νά ξεχωρίσῃ, νά ξεκολλήσῃ. Καί 2) Ἐκεῖνος ἀπό τόν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινάς νά ξεχωρίσῃ, νά ἀπομακρύνῃ τόν ἑαυτόν του· ὡς, »δυσαπόσπαστον κάλλος«. Χαρίτων.

Δυσαπόσχετος, ον (ἀπέχομαι). Ἐκεῖνος, ἀπό τόν ὁποῖον τινάς δύσκολα ἠμπορεῖ νά πραττήσῃ τόν ἑαυτόν του, νά ἀπέχῃ, νά ἐγκρατεύηται ἀπ' αὐτόν. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Δυσαποτέλεστος, ον (ἀποτελέω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἐκτελεσθῇ, νά τελειωθῇ, νά ἔλθῃ εἰς τέλος. Εὐστάθ.

Δυσαπότρεπτος, ον (ἀποτρέπω). Ἐκεῖνος ὅστις δύσκολα ἀποτρέπεται, ἐμποδίζεται, παραιτεῖται τῆς γνώμης καί τοῦ σκοποῦ του, τοῦ ὁποίου τήν γνώμην δύσκολα ἠμπορεῖ νά ἀπογυρίσῃ τινάς.

Δυσαποτρεπτος, ον (ἀποτρέπομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀποτρισθῇ, ἤ νά ἀπομακρυνθῇ ἀπό τινος, τόν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖτις νά ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Δυσαπουλος, ον καί

*Δυσαπούλωτος, ον (ἀπουλόω). Λέγεται μία πληγή τῆς ὁποίας τό σημεῖον δυσκόλως ἐξαλείφεται· καί = δυσίατος.

Δυσαρέσκησις, εως, ἡ. = δυσαρέστησις. Καλλιος Αὐρ. Μ. Χρον. Ε'. 10.

Δυσαρέσκομαι, = Ἀπαρέσκομαι. Ἡσύχ.

Δυσάρεσκος, ον (ἀρέσκω). Ὁποιος δέν εἶναι ἀρεστός, ἐλκυστικός, ὁ δυσκόλως ἀρέσκων, δυσάρεστος. Ἀθήν. ς'.

Δυσαρεστέω, ῶ, καί Δυσαρεστοῦμαι ὡς Ἀποστκ. Πστκ. μετά Μέσ. Μιλ. τινί. Δέν εὐχαριστοῦμαι, δέν ἔχω ἀρέσκειαν καί εὐχαριστησιν εἰς ἕνα πρᾶγμα, ἐν νοστιμεύομαι εἰς αὐτό, δέν μοί ἀρέσκει, καί διά τοῦτο ἀγανακτῶ διʼ αὐτό. 2) Δυσαρεστῶ εἰς τινα, τινί, Διόδρ. Σικ. ὅθεν

*Δυσαρέστημα, τό. Δυσάρεστον συμβάν, Δυσαρέσκεια.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ. Δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία περίττινος, τό μή ἀρέσκεσθαι, δυσημεστημένον εἶναι.

*Δυσαρεστία, ἡ = δυσαρέστησις.

*Δυσαρεστικός, ή, όν = δυσάρεστος.

Δυσαρεστος, ον (ἀρέσκω). Δυσάρεστος, ὁ ἀνευχαριστησίαν ἔχων περίττινος, ἀγανακτισμένος, τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖτις νά ἐξιλεώσῃ, νά μελιώσῃ, νά καθησυχάσῃ καί νά εὐχαριστήσῃ. Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δέν ἀρέσκεται. Καί ὁ μή ὢν ἀρεστός εἰς τούς ἄλλους. Ἐπίρμ. δυσαρέστως.

Δυσαρίθμητος, ον (ἀριθμέω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ· ἀναρίθμητος. Ἀππιαν.

Δυσαριστοτόκεια, ειας, ἡ (ἄριστος, τίκτω). Δυστυχής μήτηρ τῶν καλλίστων παίδων. »Ὤμοι ἐγώ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκειαν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ ἤτις ἐγέννησα τόν ἄριστον υἱόν διά νά δυστυχῇ, ἤ πρός δυστυχίαν μου. Οὕτως ὀνομάζει ἑαυτήν ἡ Θέτις, Ἰλιάδ. Σ, 54.

Δύσαρκτος, ον (ἄρχω). Ὁ δύσκολος εἰς τό νά διοικηθῇ, ἐξουσιασθῇ, κυριευθῇ.

Δυσαρμοστία, ίας, ἡ. (δυσάρμοστος) Δυσαρμονία, ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης. Πλούταρχ. »δυσαρμοστία ἠθῶν«.

*Δυσάρμοστος, ον (ἁρμόζω). Κακῶς ἡνωμένος, ἀσύμφωνος, κακόηχος, κακόφωνος, μή ἁρμονικός, μή ἐναρμόνιος, κακῶς ἁρμόζων.

*Δυσάρπαγος, ον (ἁρπάζω). Κατά δυστυχίαν ἤ πρός δυστυχίαν ἁρπαγμένος, ἤ ἁρπάζων, Δυκοφρ. 512.

Δυσαρχία, ἡ· (ἄρχω). Ἔλλειψις ἐξασκαλίων, κανόνων καί νόμου τοῦ ἄρχειν, ἀνυποταξία, ἀπαίδευσια. Ἡ κατάστατις ἐκείνη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δυσκόλως κατεξουσιάζωνται, ἤ διοικοῦνται. Ἀππιανός.

*Δυσάσχετος, ον (ἔχομαι). Τό ἄτοχετος κατ' ἐπίτασιν. Ἀνυπόφορτος. Ἀπολλ. Ῥόδ. β, 232.

Δυσάτιμος, ον. Ὁ καθ' ὑπερβολήν ἄτιμος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 441. ἀμφβ. ἀνάγνωσ.

Δυσαυλία, ίας, ἡ. Ἀνηρμόδιος ἤ ἐπιβλαβής κατοικία, ἤ τόπος, διατριβή εἰς ἀνοικτόν τόπον, ὅ ἐστιν εἰς τούς ἀγρούς, καί χωράφια. Αἰσχύλ. Ἀλ. 566. Ἐκ τοῦ δύσαυλος.

*Δυσαύλιστος, ον. Ἰδέ δύσαυλος.

Δύσαυλος, ον (αὐλή) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ »Δυσαύλιστος«, ὅ ἐστιν, ὁποιος δυσκόλως αὐλίζεται. Ἐν τῷ ὁποίῳ δυσκόλως ἠμπορεῖτις νά περάσῃ τήν νύκτα, ἀνάρμοστος, καί μή ἀναπαυτικός διά νυκτέρευμα. »Δυσαύλων πάγων αἰθρίαι« Σοφκλ. Ἀντγ. 357. Ἡ ψύχρα τοῦ πάγου, ἡ ὁποία δυτκολύνει καί ποιεῖ ἐνοχλητικόν τό νά διανυκτερεύσῃ καί νά κοιμηθῇ τις τήν νύκτα ὑπό τόν οὐρανόν, ἔξω εἰς τά ἐλεύθερα. Καί

*Δύσαυλος, ον (αὐλός) πέρκα. Δυστυχής εἰς τόν αὐλόν ἁμίλλα. Δυστυχής διά τοῦ αὐλοῦ ἀγών, Ἀντγν. Θετταλ. ἐπίγρμ. 29.

Δυσαυξής, ές, (αὐξέω). Ὁ μέ δυσκολίαν αὐξάνων, μεγαλώνων, τραντῶν, πληθύνων. Καί

Δυσαύξητος, ον. Ὁ μέ μεγάλην δυσκολίαν αὐξάνων = δυσαυξής. Ἡ 2) ἐκείνος τόν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νά αὐξήσῃ, πληθύνῃ τινάς. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Α'. β.

Δυσαυχής, ές (αὐχέω). Καταπολλά κενόδοξος, καυχησιάρης, μεγαλορρήμων. Πολλά βαρετός διά τήν κενοδοξίαν του. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'

Δυσαφαίρετος, ον, ον (ἀφαιρέω). Ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινάς νά ἀφαιρέσῃ τι μέρος, τόν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νά ἀφαιρεθῇ. Ἀριστοτ.

*Δυσαχής, ές (ἠχέω). Δωρκ. ἀντί δυσηχής.

*Δυσαχής, ές (ἄχος). Βαρέως θρηνῶν, πολυθρήνητον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 140. Πρβλ. Βαρυαχής. Τινές γράφουσι »Δυταχῆ«.

Δυσαχθέω, »Πρόκ. Νικήτ. Χρ. Ε'. 7. ἀντί τοῦ δυσφορέω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ἐκ τοῦ

Δυταχθής, ές (ἄχθος). Ὁ καθ' ὑπερβολήν βαρύτατος.

*Δυσβασάνιστος, ον (βασανίζω). Δυσκολεξέταστος.

Δυσβάστακτος, ον (βαστάζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως βαστάζει τινάς. Δυσκολοβάστακτος.

Δυσβατοποιέομαι, Ξενοφ. Ἱππαρχ. Π'. 9. Ἐσολμν ἀνάγωσιν.

Δύσβατος, ον (βαίνω). Λέγεται ἕνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ τινάς, ἄβατος· ἀπὸ ὅσα βατὸν καὶ τὰ δύσβατα τόποι εἰς οὓς δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ πεζὸς ἢ ἔφιππος.

Δυσβάυκτος, ον (βαύζω). Παραπανιάρης, κλαψιάρης, ὁ θρηνῶν, ἀναστενάζων, καὶ κλαίων κατὰ πολλά. Αἰσχύλ. Πέρτ. 572.

Δυσβήρης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Δυσήρης.

*Δύσβιος, ον. = Καὶ

Δυσβίοτος, ον (βίος). Ὁ ἀθλίως καὶ ταλαιπώρως ζῶν. Ἀνάλεκτ. Α'. Σ. 237. = Κακόβιος. Πρβλ. Ἄβιος, Ἀβίοτος.

Δυσβλαστέω, ῶ. Ὁ δυσκόλως ἢ μὲ μεγάλην ἀργητα βλαστάνων, αὐξάνων. ἐκ τοῦ

Δυσβλαστής, ἐς (βλαστάνω, βλαστεῖν). Ὁ δυσκόλως βλαστάνων καὶ αὐξάνων.

Δυσβοήθητος, ον (βοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ.

*Δυσβόηθος, ον = τῷ πρημν.

Δύσβολος, ον (βολή). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὸ ῥίπτειν, ὁ δυστυχῶς ῥίπτων.

Δυσβουλία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ ψυχροποιὸς συμβουλή, κακὴ κατάστασις ἐξ αἰτίας κακῆς ἀποφάσεως. Χαρακτὴρ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σπανίως δῆθεν ὀρθῶς βουλευομένων, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. ἐκ τοῦ Δυσβουλέω.

Δύσβουλος, ον (βουλή). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς συμβουλεύων· καὶ ὁ δυστυχῶς καθ' ἑαυτὸν βουλευόμενος, ἀποφασίζων, κακὴν ἀπόφασιν ποιῶν.

*Δυσβράκανος, ἡ δυσβάρκανος, ὁ, ἡ = δυσκατανόητος, Ἡσύχ.

Δύσβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ἐκεῖνος ὃς τις δὲν τρώγεται. Πλούτ. Προβ. Συμ.

Δύσβωλος, ον (βῶλος). Κακοὺς βώλους ποιοῦσα· ὅθεν «Γῆ· μία ἀχρεία καὶ ἄκαρπος γῆ, ἤτοι χωράφι. Ἀνάλεκτ. Β'. 150. καὶ «Δύσβολος χθών. Ἐπιγρ. Ὁμρ. τ. Καὶ δυστυχὴς τόπος, ἡ γῆ, παρ' Ἡροδ. Ὁμ. Βιοτ. 18.

*Δυσγαμία, ἡ. Δυστυχὴς ὑπανδρεία. ἐκ τοῦ

Δύσγαμος, ον. Ὁ δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον, καὶ, «Γάμος δύσγαμος». Εὐρ. δυστυχὴς ὑπανδρεία. Ἰδ. Ἄγαμος.

Δυσγαργαλίς, ί (γαργαλίζω). Ἐκεῖνος ὃς τις καταπολλὰ γαργαλίζεται, ὁ καταπολλὰ αἰσθαντικὸς εἰς μόνον τὸ ἐγγίξιμον τοῦ γαργαλίσματος. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 10. Ἀριστοφ. καὶ Σουΐδ. ἐν Δ. «Ὀρθοπλήξιν· καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ιϛ'. 9.

*Δυσγαργάλιστος, ον = τῷ πρημν. Ἡσύχ. καὶ Πολλ. ι, 197. Τὸ δὲ Δυσγαργάριστος καὶ δυσγαγγάλιστος, δὲν εἶναι τοσοῦτον Ἀττικά. Ἐν τοῖς Γεωπονικ. Ιϛ'. 2. δυσγαγγάλιστος, εὑρίσκεται, ὅπερ ἐν χειρογρ. δυσγαργάριστος, ἀναγνώστ.

*Δυσγάργαλος, ὁ, ἡ. = δυσγάργαλις, Ἡσύχ.

Δυσγένεια, είας, ἡ. Πατρικὴ καὶ μὴ εὐγενὴς γενικὴ, ἢ πατρικὸς τοῦ γένους. 2) Καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ἡ χαμερπὴς καὶ ταπεινὴ τῶν φρονημάτων. ἐκ τοῦ

Δυσγενής, ές (γένος). Ὅποιος ἐγεννήθη ἀπὸ πατρικὸν γένος, ὁ μὴ εὐγενής. 2) καὶ ὁ μὴ ἔχων εὐγενικὰ φρονήματα, χαμερπής.

Δυσγεφύρωτος, ον (γεφυρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεφυρωθῇ, νὰ ἑνωθῇ διὰ γεφύρας. Στράβ. ΙΓ'. Σ. 1197.

Δυσγεώργητος, ον (γεωργέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, καλλιεργηθῇ.

Δύσγνοια, ἡ (γνῶναι). Πλάνη, ἀμφιβολία. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1106.

Δυσγνώριστος, ον (γνωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ξαναγνωρισθῇ. Πολ. 5, 160. Ἐπέμ. δυσγνωρίστως.

Δυσγνωσία, ίας, ἡ (γνῶσις). Ἡ δυσκολία εἰς τὸ γνωρίζειν ἢ ἐξευρεῖν. Σκοτεινότης. Εὐριπ. Ἡλέκτ. 707. ἐκ τοῦ

Δύσγνωστος, ον (γνῶναι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἢ νὰ ἐξεύρῃ τις. Παρὰ Πολυβ. Γ'. 32. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναγνωσθῇ, διαβασθῇ. = δυσανάγνωστος.

Δυσγοήτευτος, ον (γοητεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γοητευθῇ, ἀπατηθῇ, γελασθῇ, πιασθῇ. Πλατ. Πολ. Γ'.

Δυσγράμματος, ον (γράμμα στημασ. 3.). Ὁ δύσκολος, ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. Ἀριστοτέλ. καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Σ. 558.

Δυσγρίπιστος, ον (γρυπόω). Φειδωλὸς, ἀκριβὸς. Λιβάν. Ἐπ. ΙΕ'. ἐκ τοῦ «Γρυπίζειν», κερδαίνειν, ὡς ὁ Βασίλειος ἐν τῇ πρὸς Λιβ. ἀποκρίσει ἑρμην.

*Δυσδαιμονέω, δυστυχῶ. Λογγῖν. σ. 32. Ὀξών. καὶ Λιβάν. Καὶ

Δυσδαιμονία, ίας, ἡ. Δυστυχία, ἀτυχία. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1120. ἐκ τοῦ

Δυσδαίμων, ον, γενικ. ονος (δαίμων). Δυστυχής, ἀτυχής. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐδαίμων. καὶ

Δυσδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

Δυσδάκρυτος, ον (δακρύω). Ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος «Δάκρυα δυσδάκρυτα δάκρυα παλυστένακτα, πλήρη πόνων καὶ ἀναστεναγμῶν, Μελ. 109. 2) καὶ ὁ καταπολλὰ κλαίων. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 55. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 453. «Ψῆγμα σποδοῦ δυσδάκρυτον».

Δυσδάμαρ, αρτος, ὁ, ἡ (δάμαρ). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1330, Ὅποιος εἶναι δυστυχὴς μὲ τὴν γυναῖκά του, ἢ διὰ τὴν γυναῖκά του. Καὶ ἡ δυστυχὴς σύζυγος.

*Δυσδάμαρτος, ον = τῷ πρημν. ἀμφ.

*Δυσδαμάστος, ον (δαμάζω). Δυσκόλως δαμαζόμενος, Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσιόδ. Ἀσπ. 122.

Δυσδείκτος, ον (δείκνυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δειχθῇ, ἀποδειχθῇ. Ἐλλήμ. Ἀλ.

*Δυσδέρκετος, ον, καὶ

Δυσδερκής, ές (δέρκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ψανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. Σκοτεινός. Ὀππικ. Κυν. Α'. 430.

Δυσδήνης, ες (δῆνος). Δύστροπος, κακόβουλος. Ἡσύχιος.

Δυσδήρις, ι, γεν. ιος (δῆρις). = δύσμαχος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπολεμηθῇ, καταστροπωθῇ· ὅθεν Νίκανδρ. Θηρ. 733. «Δυσδήρια, αντὶ ἐυπίατον.

Δυσδιάβατος, ον (διαβαίνω). Δυσκολοπέρατος, δύσβατος, δυσκολοπερπάτητος. Ξενοφ.

Δυσδιάγνωστος, ον (διαγινώσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διακρίνῃ, νὰ τὸν γνωρίσῃ, νὰ τὸν κρίνῃ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Διον. Ἁλικαρ.

Δυσδιάγωγος, ος (διάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, νὰ τὸν περάσῃ τινάς. 2) τόπος ἄχρις, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαγῇ, νὰ ζῇ τινάς. Στράβ. Ιϛ'. Σ. 1098.

Δυσδιάθετος, ον (διατίθημι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαθέσῃ, νὰ τὸν βάλῃ τινὰς εἰς τάξιν, νὰ τὸν κατασείσῃ. Νὰ τὸν πωλήσῃ. Νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ὑπὸ ἄνδρα, καθὼς π. χ. μίαν κόρην. «Χαλεπὸν γε δυγάτηρ καὶ δυσδιάθετον Μένανδρ. Ζήτ. ἐν διατίθημι.

Δυσδιαίρετος, ον (διαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιρεθῇ, νὰ μοιρασθῇ.

Δυσδιαίτητος, ον (διαιτάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιτηθῇ, νὰ κριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ ἀπὸ τὸν διαιτητὴν, ἢ γενικῶς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ.

Δυσδιακόμιστος, ον (διακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακομισθῇ, νὰ ἀπερασθῇ πέραν Ἰδ. διακομίζω.

*Δυσδιακόνιστος, ον, Δυσκόλως διακονούμενος, ἢ ὃν δυσκόλως δύνατα νὰ διακονήσῃ τις, οὕτως ἀναγινώσκ. τινὲς παρ' Ἀλιαν. ζ. ἱστ. 17, 44. Ἰδ. τὸ ἑπμν.

*Δυσδιακόντιστος, ον (διακοντίζω). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διακοντίσῃ μὲ τὸ ἀκόντιον, Αἰλν. ζ. Ἱστ. 17, 44.

Δυσδιάκριτος, ον (διακρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ.

Δυσδιάλλακτος, ον (διαλλάσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ, καὶ συγκατανεύσῃ εἰς φιλίωσιν, νὰ ἐφιλεωθῇ. Ἐπέμ. δυσδιαλλάκτως.

Δυσδιάλυτος, ον (διαλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ, ἢ νὰ λυθῇ, νὰ χωρισθῇ. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ, νὰ φιλεωθῇ. Ἀριστ.

Δυσδιανόητος, ον (διανοέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ διανοηθῆναι, εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 30.

Δυσδιάπνευστος, ον (διαπνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαπνευσθῇ· δηλ. νὰ διαπερασθῇ, νὰ διαπεορπισθῇ διὰ τῆς πνοῆς. 2) δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναψυχρὸν, νὰ ἐξατμισθῇ. Ἐπὶ οἴνου, τὸν ὁποῖον τινὰς διὰ πολὺν καιρὸν αἰσθάνονται. Διοσκορ. Ε'. 9.

*Δυσδιαπόρευτος, ον (διαπορεύω). Δυσκόλως διαπορευόμενος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαπεράσῃ τινάς.

Δυσδιάσπαστος, ον (διασπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διασπασθῇ, ἀποχωρισθῇ.

Δυσδιαστατέω, ῶ. Ζήτ. ἐν δυστατέω.

Δυσδιατύπωτος, ον (διατυπόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διατυπωθῇ, μορφωθῇ, σχηματισθῇ, ἐξεικονισθῇ.

Δυσδιάφευκτος, ον, Καὶ δυσδιάφυκτος, ον (διαφεύγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τινάς, ἀναπόφευκτος, ἄφευκτος.

*Δυσδιαφορησία, ἡ. Δυσκολία τῆς χωνεύσεως, ἢ διαφορήσεως, Κάσσ. Πρβλ. 66.

Δυσδιάφορητος, ον (διαφορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαφορηθῇ, μερισθῇ, σκορπισθῇ, χωνευθῇ, ἐξατμισθῇ. Γαλ. 2) εἴργτε. Δυσκόλως ἐξατμίζων, Γαλην.

Δυσδιαφύλακτος, ον (διαφυλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαφυλαχθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ.

Δυσδιαχώρητος, ον (διαχωρέω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τινας δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ χωνευθῇ, καὶ νὰ τὸ ἐκβάλῃ διὰ τῆς κόπρου. 2) καὶ Ἐνεργ. ὁ δυσκολίαν ἔχων εἰς τὸ χέζειν, δυσκοίλιος.

Δυσδίδακτος, ον (διδάσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διδαχθῇ, νὰ τὸν διδάξῃ τις. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σ. 1283.

Δυσδιεγέρτος, ον (διεγείρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διεγερθῇ, νὰ ἐξυπνίσῃ.

Δυσδιεξίτητος, ον (διέξειμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διεξέλθῃ, ἢ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινάς. 2) παρὰ δὲ Διοσ. Σικ. = δυσέξιτος.

*Δυσδιεξόδευτος, ον, Καὶ

Δυσδιέξοδος, ον (διέξοδος). Κάθε μέρος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Διοσ. Σικελ. Δυσκολία τοῦ νὰ διέλθῃ τίς τι.

Δυσδιερεύνητος, ον (διερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διερευνηθῇ, νὰ ἐξετασθῇ.

Δυσδιήγητος, ον (διηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιγράψῃ, νὰ τὸν διηγηθῇ τινάς.

*Δυσδιήλυτος, ον (διήλυτις). = δυσδιόδευτος.

Δυσδιόδευτος, ον (διοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διοδευθῇ, περιπατηθῇ. Ἡσύχ. ἐν Λ. δυσδιήλυτα. καὶ

Δυσέλεθος, ον (ἔλεθος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαπεράσῃ τινάς.

Δυσδιοίκητος, ον (διοικέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διατάξῃ ἢ διοικήσῃ τινάς. Πολυδ. Ε'. 105. ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ δυσδιοικητικὸς ἔχει.

Δυσδιόρθωτος, ον (διορθόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ, καλλιτερευθῇ.

*Δυσδιόριστος, ον (διορίζω). Δύσκολος νὰ διορισθῇ· τοῦ ὁποίου τὸν ὁρισμὸν εἶναι δύσκολον νὰ δώσῃς. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθμτ. 5, 74. 7, 416.

Δυσδοκίμαστος, ον (δοκιμάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δοκιμασθῇ.

*Δύσδωρος, ον (δῶρον). = Ἄδωρος, Κακόδωρος, Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 303.

*Δυσέγερτος, ον (ἐγείρω). Ὁ δυσκόλως ἐγειρόμενος, ἐκ τοῦ ὁποίου τις δυσκόλως ἐγείρεται, ἐξυπνᾷ. Δυσκολοκαπόβλητος, ὁ Θεοφάν. Νόν. «Ἠῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ ψύπνου δυσέγερτος ὕπνος».

Δυσεγκαρτέρητος, ον (ἐγκαρτερέω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον, ἢ ἔνδεια εἶναι δυσκολία νὰ δείξῃ τις καρτερίαν, ἐγκράτειαν, καὶ σωφροσύνην. Σέξτ. Ἐμπ.

Δυσεγχείρητος, ον (ἐγχειρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπιχειρήσῃ τινάς, ἤτοι νὰ βάλῃ χέρι εἰς αὐτόν. Ἰώσηπ. Β'. κ'. 12.

*Δυσέγχωστος, ον, Ἰδ. Δυσεύχωστος.

Δύσεδρος, ον (ἕδρα). Ὁ κακῶς καθήμενος, ἢ ἀνεπαυόμενος. Διονύσ. Ῥητ. Σ. 40. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 755. ὁ ἔχων δυστυχὲς κάθισμα, δρόνον, κατοικίαν, ἢ διατριβήν.

Δυσειδεία, ἡ. Δυσμορφία, ἀμορφία, ἀσχημάδα τοῦ προσώπου. ἐκ τοῦ

Δυσειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων ἄσχημον εἶδος, θεωρίαν, καὶ πρόσωπον, ἄσχημος, (κακομούτζουρος), Ἡρόδ. 6, 61. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐειδής.

Δυσείκαστος, ον (εἰκάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ, νοιώσῃ, καταλάβῃ τινάς. 2) Κακῶς ἐξεικονισμένος.

*Δυσειματέω. Εἶμαι κακοφορημένος. Κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐειματέω, δυσειμονέω. ἐκ τοῦ

Δυσείματος, ον (εἶμα). = δυσείμων. Εὐρ. Ἡλ. 1107. Κακοφορεμένος. ὅθεν

Δυσειματόω, ῶ. Κακῶς καὶ ἀχρείως φορέω, ἐνδύω. Πλουτ. Προβ. Ῥωμ. Ἰδὲ Δυσειματέω.

Δυσειμονία, ίας, ἡ. Ἀχρεία φορεσιά, τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀχρεῖα φορεμένος, ἐκ τοῦ

Δυσειμονέω, ῶ. = δυσειματέω. Καὶ

Δυσείμων, ον, γενικ. ονος (εἶμα). Ὁ ἀχρείως φορεμένος, ἐνδυμάτιος, Ἡσύχ. λῦκ.

Δυσειρεσία, ίας, ἡ. Βαρὺ ἢ δυστυχὲς κωπηλάτισμα.

Δυσεἰσβολος, ον (εἰσβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἐμβῇ, ἢ ὁ ἔχων δύσκολον εἰσβολήν, ἐμβασμα. Τὸ ὑπαρθετ. παρὰ Θεόδ. 3, 101.

*Δυσεἰσπλους, ουν, γενικ. ου (εἰσπλέω). καὶ

Δυσεἰσπλωτος, ον (εἰσπλόω). Ἰων. ἀντὶ Δυσείσπλους. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τις μὲ τὸ πλοῖον, ἤτοι νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, νὰ τὸν διαπλεύσῃ. Στράβ. Δ'. 278.

Δυσέκβατος, ον (ἐκβαίνω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ τινάς. Δίων Κάτ. Ν5'. 19. περὶ λόγων, καὶ ὄχτεων.

Δυσεκβίαστος, ον (ἐκβιάζομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ βίαν δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἐκβάλλῃ, ἢ νὰ τὸν γλυτώσῃ, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βιασθῇ.

Δυσεκβίβαστος, ον (ἐκβιβάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκβαλθῇ (εὐγκλθῇ), νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀποστασθῇ ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα, καθὼς λ. χ. μίαν συνήθειαν, ἢ κακίαν.

Δυσεκδοτος, ον (ἐκδίδωμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκδοθῇ, ἀνοιχτισθῇ, μετακινηθῇ, ἢ νὰ ὑπενδυθῇ.

Δυσεκδρομος, ον (ἐκδραμεῖν). Ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 15.

Δυσεκθέρμαντος, ον (ἐκθερμαίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ.

Δυσέκλυτος, ον (ἐκλύω). Δύσκολος νὰ ἀποσωχθῇ ἢ νὰ ἐξιλεωθῇ διὰ δυτιῶν. π. χ. Πλουτ. Γραμ. 18. «Δυσέκλυτα σημεῖα, κακὰ σημεῖα εἰς τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, τὰ ὁποῖα χρὴ δύνασθαι τὸν νὰ τ' ἀποφύγῃ νὰ τ' ἀποδιώξῃ μὲ ἐπαναλαμβανομένας θυσίας.

Δυσεκκάθαρτος, ον (ἐκκαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ, πατρευθῇ ὁλοτρόπως. Διον. Ἁλ. Σ. 699.

Δυσεκκόμιστος, ον (ἐκκομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ, καὶ νὰ φερθῇ ἔξω.

Δυσέκκριτος, ον (ἐκκρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλεχθῇ, ξεχωρισθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ καὶ νὰ ἐκκριθῇ, νὰ ἐξέλθῃ δηλ. διὰ τοῦ πρωκτοῦ. Ἀθήν. Σ. 69. 87. καὶ 91.

Δυσεκκρουστος, ον (ἐκκρούω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκρουσθῇ, νὰ κτυπηθῇ πρὸς τὰ ἔξω, νὰ τζακισθῇ. «Δυσέκκρουστος φυλακή». Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τῆς ὁποίας τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ.

Δυσεκλαλητος, ον (ἐκλαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφρασθῇ. Διον. Ῥητ.

Δυσεκλειπτος, ον (ἐκλείπω). Ὁ δυσκόλως ἐκλείπων, ἐκβαίνων, πκύων. Παρὰ Πλουτ. Θ'. Σ. 296. «Ῥίζης δυσεκλείπτους». τὰς ὁποίας δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ ἐκριζώσῃ.

Δυσέκλεκτος, ον (ἐκλέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ, διακλεχθῇ.

Δυσεκλόγιστος, ον (ἐκλογίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λογαριασθῇ. Σουΐδ.

Δυσέκλυτος, ον (ἐκλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ. Αἰσχύλ. Προμ. 60. καὶ 2) εἰς τὸ νὰ ἑρμηνευθῇ, ἐξηγηθῇ, ἀναπτυχθῇ.

Δυσεκλύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ λυθῇ.

*Δυσεκμόχλευτος, ον (ἐκμοχλεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃς ἔξω διὰ μοχλοῦ, ἢ νὰ τὸν κινήσῃς, Ἀντυλλ. Ὀριβάσ. σ. 329.

Δυσέκνευστος, ον (ἐκνέω). Ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως διὰ τοῦ κολυμβήματος ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ.

Δυσεκνίπτος, ον (ἐκνίπτω). Ὁ δύσκολος ἰδεῖς τὸ νὰ πλυθῇ, πατρευθῇ διὰ τοῦ πλυτίματος, Πλάτ.

Δυσεκπεράντος, ον· καὶ δυσεκπέρατος, ον (ἐκπεραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς τέλος. Εὐρ. Ἱππόλ. 684. καὶ 893.

*Δυσέκπληκτος, ον (ἐκπλήσσω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ, σκιάξῃ τινάς, Ἀριστοτ.

Δυσέκπλους, ουν, γενικ. ου (ἐκπλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαπλευσθῇ, νὰ ταξιδευθῇ μὲ πλοῖον (καΐκι), Στράβ. Α'. 42. ὁ δὲ Σχολ. Θουκυδ. Γ'. 2. «Δυσέκπλωτος» ἀντὶ τούτου ἔχει.

*Δυσέκπλυντος, ον· καὶ

Δυσέκπλυτος, ον (ἐκπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκπλυθῇ.

Δυσέκπλωτος, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ δυσέκπλους.

*Δυσέκπνευστος, ον (ἐκπνέω). Δύσκολος νὰ ἐκπνευσθῇ, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ἐκπνεύσῃ τινάς, Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 1447.

Δυσεκπόρευτος, ον (ἐκπορεύομαι). Ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ὁποίου τινὲς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Ἰώσηπ. Β', 7.

Δυσεκπύητος, ον (ἐκπυέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὲς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποκτανθῇ ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἔμπυον.

*Δυσεκρυπτος, ον (ἐκρυπτόω). Οὗτινος ὁ ῥύπος δυσκόλως ἀποπλύνεται, Σενοκρ.

Δυσέκτητος, ον (ἐκτήομαι). Ὁποιος δυσκόλως ἐκτήσεται, ἀναλύσεται, καὶ παρ' Ἱπποκρ. σ. 383. (ἔνθα πιθανῶς ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ «Δύστητος», τὸ ὁποῖον συχνάκις παρ' αὐτῷ εὑρίσκεται) ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα δυσκόλως ἀναλύονται, ἐξατμίζονται διὰ τῆς διαφορήσεως, καὶ χωνεύονται.

Δυσέκφευκτος, ον, καὶ δυσέκφυκτος, ον (ἐκφεύγω). Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς Πολύβ. Α'. 77. «Δυσέκφευκτος ἀπορία», ἀντὶ τοῦ, καὶ ἡ δυσκόλως εὑρίσκεται βοήθεια.

Δυσέκφορος, ον (ἐκφέρω). Ἐκεῖνος, ὅστις δυσκόλως ἐκφέρεται, ἐκβάλλει ἔξω, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ προφερθῇ, ἐξέλθῃ διὰ τοῦ στόματος. Διον. Ἁλικ.

*Δυσεκφόρως, Ἐπίρ. τοῦ ἀνωτέρω.

Δυσέκφυκτος, ον, = δυσέκφευκτος· καὶ

Δυσεκφύκτως, Ἐπίρ. Ἀναλεκτ. Β'. 238. «Δυσεκφύκτως σφιγχθείσαι· δεθεῖς τόσον σφικτά, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ φύγῃ ποτέ.

Δυσεκφωνητος, ον (ἐκφωνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφωνηθῇ, προφερθῇ. Εὐστάθ.

Δυσελεγκτος, ον (ἐλέγχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐλεγχθῇ, ἢ νὰ τὸν ἀντιστοιχθῇ τινὰς διὰ λόγων, νὰ τὸν πληροφορήσῃ καὶ καταπείσῃ. Στράβ.

Δυσελένα, ης, ἡ. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία Ἑλένη· ἢ ἡ δυστυχίας φέρουσα καὶ προξενοῦσα Ἑλένη. Εὐρ. Ὀρ. 1391. Ἰφ. Αὐλ. 1315.

Δυσέλικτος, ον (ἑλίττω). Κατακαλλὰ καὶ δυσκόλως, βαρὺ ἐμπερδευμένος, ὡς «Δυσέλικτος λαβυρινθος».

*Δυσέλκεια, ἡ. = δυσελκία. ἐκ τοῦ

Δυσελκής, ές (ἕλκος). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἕλκος, αἱ πληγαὶ ἢ τὰ ῥήγματα δύσκολα ἰατρεύονται. ὅθεν

Δυσελκία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή, ἢ τὸ ῥῆγμα. Ἡ δύσκολος θεραπεία τῶν πληγῶν.

Δυσέλκυστος, ον (ἑλκύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συρθῇ, ἑλκυσθῇ. Ἡσύχ.

Δυσελπίζω, Μ. ἴστ. Ὀλίγον ἐλπίζω, ἀμφιβάλλω. Ἀπελπίζομαι ἀπό τε, = δυσελπιστέω. Συντάσ. γενικ. μετὰ τῆς περί, ἢ δοτικ. μετὰ τῆς ἐπὶ προθ. Τὸ «Δυσελπιστέω» εἶναι ἀκαλλογιώτερον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἔντιτε χειρογρ. τῶν τοῦ Πολυβίου, τὸ δὲ πρῶτον, ἐν τοῖς ἐκδεδομέν. Βιβ. Β'. 20. Η'. 18. ΙΑ'. 21. καὶ 10.

Δύσελπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὁ ἀμφιβάλλων, ἀπορῶν, καὶ δυσκόλως ἐλπίζων, ὁ ἀπελπιζόμενος, ἀπελπισμένος.

Δυσελπιστέω, ῶ. = δυσελπίζω.

Δυσελπιστία, ίας, ἡ. Πολλὰ ὀλίγη ἐλπίς, ἀπορία, κατήφεια ἐξ ἀμηχανίας, φόβος, δυστιχία, ἀπελπισία. Πολύβιος.

Δυσέλπιστος, ον, = δύσελπις. 2) Ἀνέλπιστος, Ξενοφ. Κύρου πδ. ς'. α'. 24. «Ἐκ δυσελπίστων», ἀντὶ τοῦ, δυσελπίστως, πάντῃ ἀνέλπιστα.

Δυσελπίστως, Ἐπίρ. Μὲ δυσελπιστίαν, ἀνελπίστως.

Δυσέμβατος, ον (ἐμβαίνω). Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τινάς, ἢ νὰ περιπατήσῃ, νὰ βάλῃ ποδάρι ἐπάνω.

Δυσέμβλητος, ον (ἐμβάλλω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξαναβαλθῇ, παρ' Ἱπποκρ. σ. 833. Λέγεται ἓν μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἐκβῇ, δυσκόλως ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὸν τόπον του· ἐν δὲ συλ. 773. ἀντὶ τούτου, εὑρίσκεται τὸ

Δυσέμβολος, ον (ἐμβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἐμβῇ· σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ δυσεἰσβολος. 2) = τῷ ἀνωτέρω.

Δυσεμετέω, ῶ, = δυσεμέω. Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεράσω, δυσκολεύομαι εἰς τὸ ξεράτον.

Δυσέμετος, ον, = δυσεμής. Ὁποιος εἶναι δύσκολος εἰς τὸ ξεράτον, ὁ δυσκόλως ξερνῶν.

*Δυσεμέω, = δυσεμετέω. ἐκ τοῦ

*Δυσεμής, ές (ἐμέω) = δυσέματος.

Δυσέμπρηστος, ον (ἐμπρήθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ καὶ νὰ καῇ, νὰ πυρποληθῇ. Μαθημ. Παλ. σελ. 82.

Δυσέμπτωτος, ον (ἐμπίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ πρός τι μέτρα. Νικόμαχ. Μουσ.

Δυσέμφατος, ον (ἐμφαίνω). Ὁ ἔχων δύσκολον καὶ κακὴν σημασίαν. Πρβλ. «Κακέμφατον», καὶ

Δυσεμφάτως, ἐπίρ. Μὲ δύσκολον καὶ κακὴν σημασίαν· παρὰ Νικομάχ. Γραμμ. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ξεχωριστῆς ἐμφάσεως.

*Δυσένδοτος, ον (ἐνδίδωμι). Ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (ἐνδιδούς), δυσκόλως ὑποστρώμενος, ὑποχωρῶν, Εὐτέρπ. πρόρρ. 9, σ. 420.

Δυσενεδρευτος, ον (ἐνεδρεύω). Ὅποιος δυσκόλως παγιδεύεται, πιάνεται εἰς τὰς ἐνέδρας· Ἀππιαν.

Δυσεντερία, ἴας, ἡ (ἔντερον). Λέγεται μία ἀρρωστία, ὅταν ἡ κοιλία τοῦ ἀνθρώπου ἔχῃ μεγάλα κοφίματα, καὶ ἐπομένως μεγάλην κίνησιν, Ἱπρ. 8, 115. Tormina intestinorum. «Δυσεντερία ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποῤῥύσεως αἱματωδῶν, ἢ τρυγωδῶν, ἢ καὶ ἀπολυμμάτων μετὰ τοῦ διακαίεσθαι, καὶ ἀλγεῖν τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ ἔντερα». Παρὰ Γαλην. Πρβλ. Λειεντερία. ὅθεν

*Δυσεντεριάω, ῶ, Πάσχω δυσεντερίαν, Ἀλεξ. Τραλλ. 8, σ. 471.

Δυσεντερικός, ἡ, όν· καὶ

*Δυσέντερος, ον. Ὅποιος πάσχει ἀπὸ δυσεντερίαν.

*Δυσεντέριον, τό. Μεγαστ. τύπος ἀντὶ δυσεντερία.

*Δυσεντεριώδης, ες (δυσεντερία, εἶδος). Ὡσὰν δυσεντερία, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς δυσεντερίας.

Δυσέντευκτος, ον (ἐντυγχάνω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀντιμάσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς, ἢ ὁ αὐστηρός, ὅστις διὰ τὸ παραμικρὸν βουρμουρίζει, ἀπολίτευτος, μισάνθρωπος. ὅθεν

Δυσεντευξία, ίας, ἡ. Τὸ ἰδίωμα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀντιμάσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς. Τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸ ἰδίωμα τοῦτο. Διόδ. Σικελ. 19, 9.

Δυσένωτος, ον (ἑνόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἑνωθῇ, νὰ σμιχθῇ. Ἀντωνῖν. ΙΑ΄. 8.

Δυσεξάγωγος, ον (ἐξάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ ἔξω, νὰ ἐμβληθῇ.

Δυσεξάλειπτος, ον (ἐξαλείφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφθῇ.

Δυσεξάλλακτος, ον (ἐξαλλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, νὰ ἀλλάξῃ.

Δυσεξάλυκτος, ον (ἐξαλύτιω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν.

Δυσεξαναλώτος, ον, = δυσκατάλωτος. Ἱπποκρ. 383.

Δυσεξαπάτητος, ον, = δυσαπάτητος. Ξενοφ.

Δυσέξαπτος, ον (ἐξάπτω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ, ἤτοι νὰ φωτισθῇ, νὰ λαμπρυνθῇ. 2) Πλούτ. Ῥωμ. κζ΄. 4. «Δυσέξαπτος ψυχή», δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ, νὰ ξεδοθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος.

Δυσεξαριθμητος, ον (ἐξαριθμέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀριθμηθῇ, ἀμέτρητος.

Δυσεξέλεγκτος, ον, = δυσέλεγκτος. 2) Πλάτ. παρὰ δὲ Δίωνι, «Δυσεξέλεγκτον φάρμακον», φάρμακα δύσκολον εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ, νὰ τὸ γνωρίσῃ τινάς.

Δυσεξέλικτος, ον (ἐξελίττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξετυλιχθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ. Διον. Ἁλικ.

Δυσεξέργαστος, ον (ἐξεργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐργασθῇ, νὰ φκιασθῇ, νὰ τελειοποιηθῇ. Εὐστάθ.

Δυσεξερεύνητος, ον (ἐξερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξερευνηθῇ, νὰ ψαρευθῇ. = δυσερεύνητος. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 11.

Δυσεξεύρετος, ον (ἐξευρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὕρῃ, ἢ νὰ τὸν ἐφεύρῃ τις.

Δυσεξήγητος, ον (ἐξηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, καὶ νὰ τὸν περιγράψῃ τινάς, ἀνεξήγητος. Ἰουστ. Μάρτ. καὶ Διογεν. Λαρτ. 9, 13.

Δυσεξημέρωτος, ον (ἐξημερόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἡμερωθῇ διόλου. Πλουτ. Ἀρταξ. 25. ἔνθα πρότερον «Δυσεξήμερος», ἐσφαλμ. ἀναγινώσκ.

Δυσεξήνυτος, ον. Καὶ

*Δυσεξήνυστος, ον (ἐξανύτω). = δυσήνυτος, δυσκόλως ἐκτελούμενος, δυσκατόρθωτος, παρ' Εὐστάθ. 2) Ἀδιάλυτος, δύσκολος νὰ λυθῇ. «Δεσμὸς δυσεξήνυστος», Εὐριπ. Ἱππόλ. 1248.

Δυσεξίλαστος, ον (Ἱλάσκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξιλεωθῇ, νὰ ἡμερωθῇ, νὰ τυγχάνευσῃ εἰς συμπάθειαν καὶ φιλίαν. Πλουτ. Η΄. σελ. 405.

Δυσεξίμητος, ον (ἐξιμάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃ, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ βάθος, νὰ τὸν ἐκβάλῃ εἰς φῶς. Κικ. Ἀττ. Ε΄. 10.

Δυσεξίτηλος, ον (ἐξίτηλος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀφανισθῇ, νὰ ἐξολοθρευθῇ, ἐξαλειφθῇ.

Δυσεξίτητος, ον. καὶ

*Δυσεξίτιτος, ον (ἔξειμι). Ἐκ τοῦ ὁποίου δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ, ἢ νὰ περάσῃ τινάς.

Δυσεξοδος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον ἔξοδον, ὁ δύσκολος εἰς τὸ ἔκβαλμα. Διόδ. Σικ. χωρὶς ἔξοδον, ἢ τρύπαν, Δυκοφρ. 1099.

Δυσεξοίστος, ον. = δυσέκφορος.

Δυσεπανόρθωτος, ον (ἐπανορθόω). = δυσδιόρθωτος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος, ον (ἐπεκτείνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ, ἢ νὰ ἐκτανθῇ, ἢ νὰ κορδιτθῇ ἐπάνω εἰς τι.

Δυσεπήβολος, ον (ἐπήβολος). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμποροῦντις νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ. Παρὰ Σουΐδ. «Δυσεπήβολος ἀπορίαι», δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, νὰ ἑρμηνευθῇ.

Δυσεπίβατος, ον (ἐπιβαίνω). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀνέβῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ τινάς. Πολυδ.

*Δυσεπίβολος, ον. «Χώρα», Αἰνεί. κεφ. 8 = δυσεπίβατος, ἢ δυσέμβατος.

Δυσεπιβούλευτος, ον (ἐπιβουλεύομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀπατήσῃ, νὰ νικήσῃ μὲ πανουργίας. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ δυσενέδρευτος.

*Δυσεπίγνωστος, ον (ἐπιγιγνώσκω). Δυσκολογνώριστος, Ἀππ. 2. σ. 27. Συνέσ. σ. 154.

*Δυσεπίεστος, ον (ἐπιτίεμαι). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν προσβάλῃ, καὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Δυσεπίζυμος, ον. Ὅποιος δὲν ἔχει ἀγάπην καὶ κλίσιν εἰς ἕνα πρᾶγμα. Γρηγόρ. Ναζ. κατὰ Ἀστρον. «Δυσεπίζυμος πρὸς τοὺς γέλωτας», καὶ «Δυσεπιζύμως ἔχοντες», ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀγαποῦν νὰ γελοῦσι.

Δυσεπικούρητος, ον (ἐπικουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς.

Δυσεπίκριτος, ον (ἐπικρίνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐπικρίνῃ, νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ διάκρισιν, περὶ αὐτοῦ.

Δυσεπίλημπτος, ον (ἐπιλαμβάνομαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ προσάψῃ τινὰ κατηγορίαν, καὶ νὰ τὸν βλάψῃ διὰ ταύτης. Χρυσόστμ.

Δυσεπίμικτος, ον (ἐπιμίγνυμαι). Ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἔχῃ μίξιν, ἀνταμωσιν, καὶ συναναστροφήν. Στράβ. Γ΄. σελ. 234.

Δυσεπινόητος, ον (ἐπινοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπινοηθῇ, νὰ ἐφευρεθῇ διὰ τοῦ νοός. Ἀντων. ς΄. 17.

Δυσεπίστροφος, ον (ἐπιστρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ, μεταχυρίσῃ τινάς. Ἀππιαν.

Δυσεπίσχετος, ον (ἐπέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐμποδισθῇ, κρατηθῇ ὀπίσω.

Δυσεπίτευκτος, ον (ἐπιτυγχάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, δύσκολος ἀποβαίνων εἰς καλόν. Διόδ. Σικελ.

Δυσεπιτήδευτος, ον (ἐπιτηδεύω). Ὁ πολλὰ κοπιαστικὸς καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτηδευθῇ, ἐνεργηθῇ.

Δυσεπιχείρητος, ον (ἐπιχειρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιχειρήσῃ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ, καὶ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.

Δυσέραστος, ον (ἐράω). Ἐναντιούμενος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τὸν ἐραστήν, ἐναντίος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 81. καὶ 82. «Δυσέραστος ὄρθρος», ὁ δυστυχὴς καὶ δυσάρεστος εἰς τοὺς ἐρωμένους ὄρθρος.

Δυσεργαστος, ον (ἐργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δουλεύσῃ, νὰ τὸν φκιάσῃ τινάς, νὰ τὸν ἐργασθῇ.

Δυσέργεια, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἐμπόδιον. Μαθημ. Παλ. σελ. 268.

Δυσέργημα, ατος, τό. Βάρος, πεῖραξις, κακόν. Διοτκ. 7. Προοίμ. Ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ

Δυσεργής, ές. = δύσεργος· παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

Δυσεργία, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ τελειοῦν τι, ἐμπόδιον. 2) παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ ὀκνηρία. ἐκ τοῦ

Δύσεργος, ον (ἔργον). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ τελειωθῇ· δύσκολος, βαρύς. Ὑποκείμενος εἰς, ἢ ἔχων δυσκολίας, καὶ ἐμπόδια. 2) Βαρύς, ἤτοι ὁ μὲ δυσκολίαν δουλεύων καὶ ἐνεργῶν. Ὁ δυσκολίας ἐν τῷ ἐργάζεσθαί τι εὑρίσκων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐμποδιζόμενος. ἔρρτ. δὲ Ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀκνηρός. Παρὰ Πλουτ. «Σῶμα (κατὰ τὸ σῶμα) ἀσθενὲς καὶ δύσεργον». «Βαρύτητες δυσεργεῖς». «Δύσεργος καὶ ἀμβλυτέρα», ἀντὶ τοῦ ἀόρατος, βραδεῖα, καὶ νωθρά, ὅστις καὶ «Δυσέργως κινεῖσθαι» λέγει περιφραστικῶς.

*Δυσέργως, Ἐπίρρ. τοῦ δύσεργος, ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

Δυσερεύνητος, ον (ἐρευνάω). Δυσκολοεξέταστος· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ τινάς, καὶ ὁ ἀνεξέταστος, ὅστις ἀκόμη δὲν ἐρευνήθη.

Δυσέρημος, ον (ἔρημος). Καταπολλὰ μεμονωμένος, ἢ ἔρημος. Ἀνάλεκτ. Β΄. 230.

Δύστερις, ι, γενν. ιδος (ἔρις). Ὁ καταπολλὰ φιλόνεικος. (Καυχητής, Τουρκ.). Ἀππιαν. μετὰ δοτικ. = δυστέριστος. 2) Ἐργτ. Ὁ προξενῶν, φέρων εἰς τὸ μέσον δυστυχῆ καὶ ὀλέθριον φιλονεικίαν, Πλούτρχ. Πελοπ. 4.

Δυστέριστος, ον (ἐρίζω). Πολλὰ ἐριστικός, φιλόνεικος. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν ἔριδα, κατὰ πολλὰ ἐχθρευόμενος. Βλεανδ. Ἔμπ. «Σπουδὴ δυστέριστος». 3) «Δυστέριστον αἶμα», παρὰ Σοφ. Ἠλκτρ. 1355. (1385.) ἐξηγεῖ ὁ Dederlein διὰ τοῦ ἀζήλωτον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ζηλεύουσι.

Δυστερμήνευτος, ον (ἑρμηνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ ἑρμηνευθῇ, περιγραφῇ.

Δυστερμηνεύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ἐξηγηθῆναι.

Δυστερμία, ας, ἡ. Ἡ περὶ τὸ κερδαίνειν, εὑρίσκειν, καὶ θηρᾶν ἀτυχία. ἐκ τοῦ

Δύστερμος, ον (Ἑρμῆς). Ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ μὴ

ἀγαπώμενος, μὴ βοηθούμενος, δυστυχής, καὶ ἔρτ. εἰς τὸ κερδαίνειν, αὐρίσκειν, πηρᾶν. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔερμος.

Δυσερωτέω, ῶ. Εἶμαι δύσερως. Ἀχιλλ. Τάτ. Κ'. σελ. 277. παρὰ τὸ Πλουτ. καὶ Στοβ. Λόγ. 233. ἀντὶ τοῦ μεγάλως ἐπιθυμῶ. Συνστρ. δὲ μετὰ γενικ.

Δυσερωτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν δυσέρωτα. Πολυδ. 6, 189.

Δυσετηρία, ίας, ἡ (ἔτος). Κακὸν καὶ ἄκαρπον ἔτος, δυστυχὴς χρόνος. Πολυδ. Α'. 52.

*Δύσετο, Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ μέσ. ἀορ. τοῦ ῥήμ. δύω, Ὅμηρ.

Δυσετυμολόγητος, ον (ἐτυμολογέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐτυμολογηθῇ.

Δυσευνήτειρα, ἡ· παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 295. «Πλοιὰς δυσευνήτειρα, ἔνθα ὁ Βιαντόριος, καὶ ὁ Σχολ. «Δυσευνήτειραν ἔχουσι, καὶ «Δυσευνήτευεν, ὅπερ διὰ τοῦ «Πακῶς πλαγιασμένους, κοιτωμένους, ἔρμην. τὸ δὲ πρῶτον ἀντὶ τοῦ, ἀγρυπνίας, ἀύπνους, κακῶς ἡσυχάζουσα. Θηλκ. τοῦ ἑπμν.

*Δυσευνητήρ, ῆρος, ἡ δυσευνήτωρ, ορος, ὁ (εὐνή). Κακὸς σύνευνος.

*Δυσεύνητος, ον (εὐνάζω). Κακῶς εὐνηθείς, κακῶς ἡσυχάζων, ἄυπνος.

Δυσεύρετος, ον (εὑρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ, ἢ νὰ ἀνακαλυφθῇ.

Δυσεύχωστος, ον (χώννυμι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σκεπασθῇ, νὰ στουπωθῇ μὲ χῶμα. Στράβ. ιε'. σελ. 1075. ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ ἀναγιωσθῇ «Δυσέγχωστος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Δυσέφικτος, ον (ἐφικνέομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ φθασθῇ, νὰ ἀποκτηθῇ, ἢ νὰ καταληφθῇ.

Δυσίφοδος, ον (ἔφοδος). Ὁ ἔχων δύσκολον εἴσοδον, ἔμβασμα, πέρασμα εἰς ἕνα τόπον, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, νὰ γίνῃ θηλ. κατ' αὐτοῦ ἔφοδος. Διόδ. Σικελ.

*Δυσέψανος, ον, καὶ

*Δυσέψητος, ον (ἕψω). Σκληρός, δυσκολόβρωστος, δυσκολόψητος. = Ατέραμνος. Σουίδ.

Δυσζηλία, ας, ἡ. Ὀρμητικὴ, σφοδρὰ ζηλία· Ζῆλος εἰς τὸ κακόν. ἐκ τοῦ

Δύσζηλος, ον (ζῆλος). Ὁ καταπολλὰ ζηλιάρης, ζηλότυπος, ψυχρὸς, καὶ ὁ ἔχων δυστυχῆ ζηλοτυπίαν, ὁ διὰ τῆς ζηλίας του δυστυχίαν εἰς ἑαυτὸν προξενῶν, θηλ. πρὸς δυστυχίαν καὶ βλάβην του ζηλότυπος. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Η, 307, εἴσι «Δύσζηλοι οἱ εὐκόλως ἀγανακτοῦντες, καὶ ὀργιζόμενοι, καθὼς τὸ ἀποδεικνύει ὁ 310. στίχ. «Μαψιδίως κεχολῶσθαι. 3) Ὁ εἰς κακὰ ἢ κινδύνους φιλοτιμούμενος, ἁμιλλώμενος, Ἡρόδ. δὲ περὶ Ὁμήρ. Βιογρ. 19. «Αἰδυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες, ἀντὶ καταπολλὰ παρόμοιον καὶ ζηλωτὸν βίον μὲ ἐνεῖνον τῶν αἰδοίων. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1089.

*Δυσζήλωτος, Ἐπῆρμ. τοῦ ὁμοτέρου.

Δυσζήτητος, ον (ζητέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζητηθῇ, νὰ ἐρευνηθῇ. Ξενοφ.

Δυσζωΐα, ίας, ἡ. Παλλαδ. Σκληρὰ καὶ κοπιαστικὴ ζωή. ἐκ τοῦ

Δύσζωος, ον (ζωή). Ὁποιος ζῇ δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον ζωήν. Ἀνάλεκτ. Γ'. 240. «Δύσζωοι βίοτοι.

*Δυσήβολος, ον. = δυσήνυτος, Ἡσύχ.

*Δυσήκεστος, ον (ἀκέομαι). Δυσκόλως θεραπευόμενος. καὶ

Δυσηκής, ές (ἀκέομαι). = δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσηκοέω, ῶ (δυσήκοος). Δυσκόλως ἀκούω, καταλαμβάνω, ἢ 2) δυσκόλως ἢ χωρὶς ὄρεξιν ὑπακούω, πείθομαι.

Δυσηκοΐα, ίας, ἡ. Δύσκολος ἀκοή. 2) ἀνυποταξία, ἀπείθεια. ἐκ τοῦ

Δυσήκοος, ον (ἀκοή). Ὁποιος δυσκόλως ἀκούει, ἢ καταλαμβάνει, ὁ μὴ ἀρίστως εἰς τὴν ἀκοήν, ὁ ἀπεχθὴς θηλ. καὶ ἀποτρόπαιος. 2) Ὅστις δυσκόλως ὑπακούει, ὑποτάττεται.

*Δυσηλάκατος, ον (ἠλακάτη). Ὁ δυστυχὴς γνέων, θηλ. προετοιμάζων, Νόνν. 1, 810, 13.

Δυσήλατος, ον (ἐλαύνω). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος μήτε εἰς ἱππασίαν (καβάλλαν), μήτε διὰ νὰ τραβᾷ τὸ ἀμάξι. Πολυδ. Α'. 156.

Δυσηλεγής, ές (λέγω, λέγημαι, τὸ βάζω καὶ χειμάζω) θηλ. πλαγιάζω). Βαρεῖς κατὰ γῆς ἐξαπλούμενος, σκληρὰς καὶ τραχεῖς στρωσιὰς, λυπηρὰν καὶ πολύπονον στρῶμα προετοιμάζων, παρ' Ὁμήρ. εἶδ ὡς ἐπῆτ. τοῦ θανάτου καὶ τοῦ πολέμου, ἀντὶ τοῦ ὁ εἰς σκληρὸν βαρὺ καὶ πικρὸν στρῶμα ἐξαπλούμενος, Ὀδυσ. Χ, 325. Ἰλιάδ. Τ, 154. ὡς καὶ τὸ Ταυηλεγής. Ἐντεῦθεν δὲ ἐσχηματίσθη ἡ γενικὴ σημασ. Σκληρὸς, τραχὺς, ἀλγεινὸς, ὀδυνηρὸς, ἀποτρόπαιος, ἀηδὴς, μιαρὸς, βδελυρὸς κ. τ. τ. π. χ. ὕδατα πηγάδων, Αἰσθητικὴ, διαπεραστικὴ, ἐνοχλητικὴ ψύχρα τῶν ὑγιεινῶν, Ἡσίοδ. Ἔργ. 507. «ὑδατηλεγὲς δεσμὸς βαρὺς, χαλεπὸς, Ἡσιόδ. Θεογν. 652. ἔνθα κατωτέρω στίχ. 660. «μάλιστα τοῦτο ἴσταται· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «ὑδατ. πολίτικα. Σκληροκάρδιος, ἐχθρικὸς, Θέογν. 785. διὰ τὸ χωρὶς ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ δεχθῶμεν παραγωγήν τινα ἀπὸ τοῦ ἀλέγω, μήτε ἀπὸ τὸ ἀλγέω, ὡς τινὲς παρήγαγον. Πρβλ. δὲ Ἀπηλεγέως.

Δυσήλιος, ον (ἥλιος). Ὁποιος ἔχει ὀλίγον ἥλιον. Πλούταρχ. Μάρ. 11. μετὰ τοῦ ὑλώδης καὶ σύσκιος. Μοσχίων δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 242. καὶ μετὰ τοῦ φάραγγες. Σκιερὸς, σκοτεινὸς «ὑδατ. κύφας». Αἰσχύλ. Εὐμ. 894. 2) Μεγάλως ἡλιαζόμενος, σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, καυσίμιος, ἡλιόκαυστος, καμμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Δυσημερέω, ῶ. Μ. ἧσω (ἡμέρα). Ἔχω δυστυχεῖς ἡμέρας· καὶ γενικῶς, ἀντὶ τοῦ δυστυχῶ, εἶμαι εἰς δυστυχίαν, ἢ ἔχω δυστυχίαν, Ἀντιστ. εὐημερέω. ὅθεν

*Δυσημέρημα, τό. Δυστυχὴς ὥρα, δυστυχὴς ἡμέρα, κακὴ τύχη.

Δυσημερία, ίας, ἡ. Δυστυχὴς ἡμέρα· δυστυχία.

*Δυσημέριος, α, ον (ἡμέρα). Ὁ γινόμενος, συμβαίνων εἰς δυστυχῆ καὶ κακὴν ἡμέραν, ὁ δυστυχίας πρόξενος, δυστυχὴς. Αἰσχύλ. Λῆν.

Δυσημέω, ῶ· καὶ δυσημετέω. = δυσεμέω.

Δυσημὴς, ές. = δυσερμὴς.

Δυσήνεμος, ον (ἄνεμος). Ὁ ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, ἢ ὁ διὰ τῶν ἀνέμων σφοδρῶς κινούμενος, καὶ ταραττόμενος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592.

Δυσηνίαστος, ον· καὶ δυσηνιάστως, Ἐπίρ. (ἡνιάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, διοικηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἀνυπόταχτος, ἀπείθης.

Δυσήνιος, ον· καὶ δυσηλὶς, Ἐπίρ. = δυσηνίαστος, ἐκ τοῦ ἡνία. 2) ἐκ τοῦ ἄλς, ἀντὶ δυσάλμος. Παλλὰς λυσσιμένος, εἰς ἄκρον δυστυχής.

Δυσηνιόχητος, ον (ἡνιοχέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἡνιοχηθῇ, νὰ διοικηθῇ.

*Δυσήνυστος, ον, καὶ

Δυσήνυτος, ον (ἐνύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, πληρωθῇ.

Δυσήρης, ες (ἔρω). Δύσκολος, βαρύς, παρὰ Σουίδ. τὸ ἐναντίον τοῦ εὐήρης. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. δυσβήρης, δύσβατος, δυσχερής.

Δύσηρις, ιδος, ὁ, ἡ, Πίνδ. Ὀλ. 6, 33. δυσήριστος, ον· καὶ δυσήριτος, ον. Πολλὰ φιλόνεικος, καυγατζῆς. Ἀρχαίως, μάλιστα ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ διαφυλαχθέντες τύποι, ἀντὶ τοῦ δύσερις, Μοῖρις, σ. 126. Boeckh. Πίνδ. Ὀλ. 6, 19.

Δυσήρητος, ον (ἀρόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, ἁλιτρισθῇ, ἄκαρπος.

Δυσηττητος, ον (ἡττάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Πολυδ.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὁ βαρὺς καὶ λύπην εἰς τὴν καρδίαν ἔχων, βαρυκαρδισμένος, λυπημένος, κατηφὴς. Ἡσυχιος.

Δυσηχὴς, ές (ἠχέω). Ὁ ὀρμητικῶς, καὶ μεγάλως, ἢ ἐναντίως, ἀπεχθῶς ἀποτρόπαιον ἠχῶν, κροτῶν, βοΐζων. ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸν λέξιν μίαν εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἑπτάκις ὡς ἐπῆτ. τοῦ πολέμου, ἔνθα κυρίως πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀγρίου καὶ φοβεροῦ τῶν ὅπλων κρότου καὶ ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν πολεμιστῶν, καὶ τρεῖς φοραῖς ὡς ἐπῆτ. τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον θηλ. μετ' ἀποστροφῆς ἀκούεται, θηλ. Ἀποτρόπαιος, φοβερὸς, μισητὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐνυπῆρχε κακός τις ἦχος, καὶ δυστυχὲς προμάντευμα, = δυσώνυμος, ὅθεν καλλίου, Ἀποτρόπαιος, μισητὸς, ὅμως πάντοτε οὕτω, ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ ἤχου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπικρατεῖ, Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπλ. 64.

Δυσθαλής, ές (θάλλω). Ὁ δύσκολος καὶ μὲ ἀργοπορίαν βλάστας, πρασινίζων, βλαστάνων, ἀνθῶν, ἢ αὐξάνων, μεγαλύνων. «Δυσθαλὴς καὶ δειλὴν παρ' Ἀθην. σελ. 393. Ἀλεξάνδρ. ὁ Μύνδιος περὶ ἑνὸς λεπτοτάτου πτηνοῦ, Gracilis, Λατ. ἀντὶ τοῦ δυσαυξής.

*Δυσθαλία, ἡ. Κακὴ, δυστυχὴς θαλία.

Δυσθαλπής, ές (θάλπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ. Ἰλ. Ρ. 549. «Δυσθαλπὴς χειμώνων. 2) ἐνεργητ. ὁ καταπολλὰ θερμαίνων, ζεσταίνων. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΑ'. 156. «Δυσθαλπὲς θέρος.

*Δυσθανατάω, ῶ. = τῷ ἑπμν.

Δυσθανατέω, ῶ. Ἀποθνήσκω μὲ βαρὺν, ὀδυνηρὸν, ἢ ἀργοπορημένον καὶ ἄθλιον θάνατον. Ἡρόδοτ. 9, 72. σημ. ὅθεν καὶ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν κινδυνεύω καὶ σπαράττομαι μεγάλως, ὡς καὶ τὸ σφαδάζω· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Δ'. 7. «Κοινὸν ἡ φύσις δυσθανατεῖν καὶ οὐ δύνασθαι τελειῶσαι, εἰς μερικὰ χειρόγρ. ὀρθότερον «Ἀδυνατεῖν» ἀναγινώσκεται. Πρβλ. καὶ Πολλ. 3, 106. «Ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀνίστασθαι, ἐναντιοῦμαι εἰς τὸν θάνατον. ἐκ τοῦ

Δυσθάνατος, ον (θάνατος). Ὁ δύσκολος, βαρέως, βραδέως, ὀδυνηρῶς ἀποθνήσκων. ὅθεν καὶ ὁποιος ἐν τῷ ψυχομαχεῖν μανιωδῶς καὶ ἀπηλπισμένως πάσχει νὰ διαφεντευθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον φέρων. Ἱπποκρ.

Δυσθενὴς, ές (θενεῖν). Ὁποιος ἀπέθανε μὲ ἄθλιον, βαρὺν, καὶ κακὸν, ἢ βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον. Εὐριπ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 149.

Δυσθέατος, ον (θεάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. 2) Καὶ ὁ ἄσχημος κατὰ τὴν ὄψιν καὶ θεωρίαν.

Δυσθενέω, ῶ (σθένος). Εἶμαι ἀδύνατος, ἐλλι-

πής δυνάμεως, = Ἀτδεύω, οὐ ἐναντίον τὸ εὐσθενέω, Ἱππουρ.

Δύστηνος, ον (δυΐς). = ἄθλιος, ἀτυχής. 2) Ἐναντίος, καὶ μισητὸς παρὰ τῷ Θεῷ.

*Δυστηραπευσία, ἡ. Δύσκολος ἰάτρευσις, Κύστ. Πρόβλ. 1.

Δυστηρᾰπευτος, ον (θεραπεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεραπευθῇ, ἰατρευθῇ, περιποιηθῇ, Σοφ. Αἰ. 609.

*Δυστηραπεύτως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγμ.

Δυστηρής, ές (θέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ. 2) Δύσκολος νὰ θερμανθῇ.

*Δυστηέρμαντος, ον (θερμαίνω). Δυσκόλως θερμαίνων, ἀποτελῶν θερμότητα, Γαλην. συνθ. ἁπλ. 1, σ. 3, 54. Alid 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ θερμανθῇ, δυσκόλως θερμαινόμενος.

Δύστηερος, ον (θέρος). Ὁ πάσχων, ὁ κατακαιόμενος ὑπὸ τῆς θέρμης (ζέστης) τοῦ ἡλίου ὁ κατακαλλὰ ζεστός, ὡς «Δύστηερος πόλις, χωρίον. Πολυδεύκ. Ε. 110. καὶ Θ'. 23.

Δυστηεσία, ίας ἡ (δύστηετος). Ἀχρεία καὶ κακὴ τοποθεσία, ἢ θέσις. Καὶ κακὴ διάθεσις, κατάστασις τοῦ σώματος (κακὴ κέφι), καὶ ἀντὶ τοῦ Δυσαρέστησις, ἀπορία, ἀγανάκτησις. Ἐρωτικ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Δυστηετέω, ῶ (τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθετέω). Φέρω, προξενῶ ἀτοξίαν, ἀχρεῖαν καὶ κακὴν κατάστασιν, ἀγανάκτωσιν, δυσαρέσκειαν καὶ ἀμηχανίαν. Κάμνω τινὰ νὰ ἤναι δυσαρεστημένος· τοῦ χαλῶ τὸ κέφι. ὅθεν «Δυστηετεῖσθαι Μέτ. μετὰ Διτσ. παρὰ Πολυβ. Η'. 7. καὶ «Δυστηετεῖν Οὐδετ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. «Δυστηετῆσαι, ἀντὶ τοῦ δυσαρέστησαι. παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β'. 2. 5. «Δυστηετούμενος ἀνέτρεφε τὸ ἔμβαμμα· διὰ τῆς ἀνεπιτηδείου καὶ βιαστικῆς του κινήσεως, ἔρριψεν, ἔχυσε κατὰ γῆς τὸ ἔμβαμμα.

Δύστηετος, ον (τίθημι). Ὁποιος εἶναι εἰς κακὴν καὶ ἀχρείαν κατάστασιν, καὶ διάθεσιν· ὁ εἰς ἀπορίαν, δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησιν ἢ δυσθυμίαν ὤν. 2) Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ἱπποκρ. σελ. 776.

Δυστηεώρητος, ον (θεωρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ, ἢ νὰ ἐξετασθῇ.

Δυστήρᾰτος, ον (θηράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θηρευθῇ, κυνηγηθῇ, ἢ νὰ πιασθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐχνευθῇ, εὑρεθῇ.

Δυστηρία, ίας, ἡ. Ἀχρεῖον καὶ δυστυχὲς κυνήγι. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Δύστηρος, ον (θήρα). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς κυνηγῶν. Πολυδ.

Δυστηταύριστος, ον (θησαυρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θησαυρισθῇ, φυλαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖον.

Δυστηήκω, = δυσθανατέω. Εὐρ. Ἑλ. 848. καὶ Ῥήτ. 791. μόνον ἐν τῇ μετχ. χρήσιμον.

Δύστηρυστος, ον (θρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τυντριφθῇ, τζακισθῇ.

Δυστηρήνητος, ον (θρηνέω). Σπανίως καὶ κατὰ πολλὰ χιλίων ἢ θρηνολογῶν, πολυθρήνητος. «Δύστηρ. θρῆνος. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 143. δυστυχὴς καὶ καταπολλὰ λυπηρὸς θρῆνος.

Δύστηρος, ον (θρός). Ἰλαφιήρης, παραποτάμης· καὶ ὁ κακόφωνος. Πόθ. Πῶς. Δ. 111. καὶ Αἰτχύλ. Πέρσ. «Δύστηρος αὐδή, γόοις, κ. τ. λ.

Δύστηρυπτος, ον (θρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τριφθῇ, νὰ γίνῃ τρίμματα. Πλούτ. ἐν Ἐτυμολ. 104.

Δυστηυμαίνω, καὶ δυστυμέω. Μελαγχολῶ, λυποῦμαι, πικραίνομαι, ἀθημονῶ. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμητ. 362. Μέτωε δὲ «Δυστηυμοῦμαι, τὸ αὐτὸ, παρὰ Στοβ. Λόγ. 239. Κυρίως σημαίνει τὸ ἐν τῇ τυνηθείᾳ, «Ἔχω κακιὰ καρδιά. ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ «Εἶμαι πικραμένος,». Καὶ τὸ «Κακοκαρδίζω». Οὐδετ.

*Δυστηυμέω, καὶ Μέτ. Δυστηυμέομαι. Ἰδ. τὸ προηγμ. Ὅθεν

Δυστηυμία, ίας, ἡ. Λύπη τῆς ψυχῆς, πίκρα, μελαγχολία.

Δυστηυμικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ πίκραν. Ἀριστοτ. Φυσιογν. κεφ. ζ'.

Δύστηυμος, ον (θυμός). Ὁ μελαγχολικός, πικραμένος, λυπημένος, κακοκαρδισμένος, καὶ κακόκαρδος, μετὰ δοτ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 550. «Δύστηυμος τοῖς πεπραγμένοις», μετανοημένος ἐφ' οἷς ἔπραξε.

*Δυστηύμως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγμ.

Δυστίᾰτος, ον (ἰάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἢ ἐξιάτρευτος, Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 1112.

Δύστιερος, ον (ἱερός). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἱερώσῃ, δύσκολος καὶ ταπεινὸς ἱερώσεων, καὶ

*Δυστίερως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Δυστιερέω, ῶ (ἱερεύω, ἱερεύσω). Δυστυχῶς δυστιέχω, ὅ ἐστιν εὑρίσκω, ἢ ἔχω δυστυχῆ καὶ κακὰ προμηνύματα (σημεῖα) ἐν τῷ δυστιέχειν. Πλούταρχ. Μαρκελ. 28. Ἀντθτ. τῷ ἐλλιερέω.

Δυστίερος, ον (ἱερός). Ἀνίερος, ἄθεος. Πλούτ. Θ'. σελ. 39.

Δυστιθάλαττος, ον, καὶ Ἀττ. ττος, ον (θύω, θάλαττα). Ὁ εἰς τὴν θαλασσαν βουτῶν. Ἀνάλεκτ. Β'. 218.

*Δύστικμος, ον (ἰκμάς). Ὁ μὴ ἱκανῶς, θηλ. ὀλίγον ὑγρός, Ἱπποκρ. σ. 603. Foesn.

Δυστίμερος, ον (ἵμερος). Ὁ μὴ ἀξιαγάπητος. Δυσάρεστος. 2) ὁ πρὸς ἰδίαν ἢ ἄλλων δυστυχίαν θέλγων ἢ εἰς ἔρωτα κινῶν· ὁ πρὸς δυστυχίαν ἀγαπῶν.

Δύστιππος, ον (ἵππος). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς διὰ ἱππασίαν, (καβάλλαν). Ξενοφ. ἠχωρίον δύστιππον. Τόπος μὴ ἁρμόζων εἰς ἱππασίαν.

Δύστις, ἡ (δύω). Τὸ βουτᾶν, βούτημα, βυθισμός, καὶ βύθισμα· τὸ ὑποκρύπτεσθαι, ὑπάγειν ὑποκάτω, ὅθεν 2) τὸ βαπτίσμα τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἀστέρων. 3) καὶ τὸ μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ὁποῖον βαπτίζεται ὁ ἥλιος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν Ἀσίαν λέγεται ἡ Εὐρώπη. 4) καὶ κάθε τι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔρχεται καὶ συρεται τις κρυφίως, ὅθεν τρύπα, καταφύγιον, σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον κρύβεται τις χωνόμενος μέσα εἰς αὐτό.

Δυστίχνευτος, ον (ἰχνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ, ζητηθῇ διὰ τῶν ἰχνῶν.

Δυσταής, ές (καίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καῇ, καὶ ὁ κακῶς, ἤγουν δυσκόλως καίων. Πλούτ.

Δυσκαθαίρετος, ον (καθαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαιρεθῇ, ἀφαιρεθῇ, ἐξολοθρευθῇ, ἐρημωθῇ, ἢ νὰ ληλαϊσθῇ, καὶ νικηθῇ· κυρίως δὲ, ὁ δύσκολος εἰς, τὸ νὰ χλαπῇ, νὰ ῥιφθῇ κατὰ γῆς, νὰ κρημνισθῇ.

Δυσκαθάρτος, ον (καθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ καθαρθῇ, πατρωνθῇ. ὅθεν ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος, ὁ δυσκόλως διὰ θυσιῶν καταπραϋνόμενος, ἄκαμπτος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1250. «Δυσκαθάρτος δαίμων· καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1234. «Δυσκάθαρτος λιμὴν ᾅδου.

Δυσκάθεκτος, ον (κατέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ ἀπίσω, νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ χαλινωθῇ.

Δυσκαθοδος, ον (κάθοδος). Ἔχων δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ κατέβῃ, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, δυσκολοκατέβατος, Κώων Νάρρ. 35.

Δυσκαμπής, ές, καὶ

*Δύσκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καμφθῇ, λυγισθῇ, κλίνῃ, ὅπερ δύσκολα λυγίζει· ἢ περὶ ὃν τις δύσκολος τι κάμπτει, περιστρέφει.

*Δυσκάπιστος, ον (καπιλίζω), = τῷ ἀκλδ.

Δύσκαπνος, ον (καπνός). Ὁ καταπολλὰ καπνίζων ἢ καταπολλὰ καπνιτμένος. «Δύσκ. δώματα ἐπὶ τῶν οἰκημάτων τῶν πτωχῶν, Αἰτχλ.

Δυσκαρτέρητος, ον (καρτερέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ τις. Καὶ Ἀνενάντιστος, ὁ τόσον δυνατὸς ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν ἐναντιωθῇ, νὰ τὸν καταφέρῃ.

Δυσκατάγωγος, ον. Ὁ δυσκόλως καθελκόμενος, καταβιβαζόμενος. Μαθημ. Παλ. σελ. 53.

Δυσκατᾰγώνιστος, ον (καταγωνίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταγωνισθῇ, νὰ νικηθῇ. Διον. Ἁλτε.

*Δυσκατάθετος, ον. Δυσκόλως ἁρμοζόμενος, δυσκολοδιάθετος, «Πρὸς τὰς φιλίας», Ἰαμβλ. πυθ. ᾧ. 194.

Δυσκατάκλαστος, ον (κατακλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κατατζακισθῇ, συντριφθῇ.

Δυσκάτακτος, ον (κατάγνυμι), = τῷ προηγμ.

Δυσκατάληπτος, ον (καταλαμβάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν πιάσῃ, καταλάβῃ τινάς, σκοτεινὸς, Διόδ. Σικελ.

Δυσκατάλλακτος, ον, = δυσδιάλλακτος, ἀμφ.

Δυσκατάλυτος, ον (καταλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸν νὰ καταλυθῇ, καταφορτισθῇ, ἀνακλυθῇ.

Δυσκατᾰμάθητος, ον (καταμανθάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μάθῃ, καταλάβῃ, ἐννοήσῃ τινάς. Καὶ

Δυσκατᾰμαθήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσκαταμάχητος, ον (καταμάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, πολεμηθῇ.

*Δυσκαταμαχητότατος, ἠ, ὸν. Τὸ συγκρτ. τοῦ προηγμ., Πλατ. Πολτ. σ. 303. D.

Δυσκατανόητος, ον (κατανοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινάς, Διόδ. Σικ. καὶ Δγν. Αρτ. 2, 134.

Δυσκατᾰπαυστος, ον, καὶ δυσκατᾰπαύστως, Ἐπίρρ. (καταπαύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταπαύσῃ, καταπρώσῃ, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.

Δυσκατάπληκτος, ον (καταπλήττω). Ὅστις δύσκολα, καταπλήττεται, φοβεῖται, ξυπάζεται, Πολύβιος.

Δυσκαταπολέμητος, ον (καταπολεμέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολος ἠμπορεῖ νὰ νικήσῃ τινὰς εἰς τὸν πόλεμον, Διόδ. Σικελ.

Δυσκατᾰπόνητος, ον (καταπονέω). Ὁποιος δυσκόλως διὰ τῶν κόπων κουράζεται. 2) καὶ ὁποιος δυσκόλως ἀποκάμνει καὶ κερδαίνεται, διὰ μέσου τῶν κόπων (τῆς δουλειᾶς). Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ διὰ τῆς δουλειᾶς, Διτσωνῦ. ς'. 19. Ἀρβίτν. εἰς Ἐπιστ. Γ'. 12.

*Δυσκατᾰποσία, ἡ Τὸ δυσκόλως καταπίνειν, Ἀέτ. σελ. 164. 6. 46.

Δυσκατάποτος, ον (καταπίνω). Ὁποιος δυσκόλως καταπίνεται.

Δυσκατάπρακτος, ον (κατᾰπράττω). Ὁ δυσκόλως ἐνεργούμενος, κατορθούμενος, τελειούμενος.

Δυσκατᾰρτιστος, ον (καταρτίζω). Ἱππιατρ. «Δυσκατάρτιττος ἐν τῇ ἀπιβέτειω· ὁ μὴ ἐκπληρῶν μέχρι συλλήψεως ἐν τῇ συνουσίᾳ.

Δυσκατάσβεστος, ον (κατασβέννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ σβεσθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ, Διόδ. Σικ.

*Δυσκατασκεύαστος, ον (κατασκευάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἑτοιμασθῇ, τελειωθῇ.

Δυσκατάστατος, ον (καθίστημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκατασταθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε'. 1. 43.

Δυσκατᾰφρόνητος, ον (καταφρονέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ, μήτε τολμᾷ τόσον εὐκόλως νὰ τὸν καταφρονήσῃ, Ξενοφ. Ἀντθτ. εὐκατα φρόνητος.

Δυσκατέργαστος, ον (κατεργάζομαι). Ὁ δυ-

στολος εἰς τὸ νὰ καταναγκασθῇ, δουλευθῇ, ἐξεργασθῇ, ψκιασθῇ. Ἐπὶ ἀεὶ φαγητῶν, ἀντὶ τοῦ, δυσκολοχώνευτος. 2) Ὅστις δυσκόλως ἀποκτᾶται, κερδαίνεται διὰ κόπου καὶ ἐργασίας.

Δυσκατόπτος, ον (κατόπτος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν θεωρήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινάς. Ἡσύχιος.

Δυσκατορθώτος, ον (κατορθόω). Ὅποιος δυσκόλως κατορθώνεται, ἐμβαίνει εἰς πρᾶξιν. «Δυσκατόρθωτος τυραννίς». Χίων Ἐπιστ. ΙΕ'. Δυσκολοδιόρθωτος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ καλλιτερευθῇ. 2) Οὔτινος ἡ ὀρθὴ χρῆσις δύσκολος. Δημήτρ. Φαληρ. 127.

Δυσκατούλωτος, ον (κατουλόω), = δυσκατούλωτος.

*Δύσκε, Ἰωνικ. ἀντὶ ἔου, 3. ἑνικ. ἐνεργτκ. ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. δύω, Ἴλ.

Δυσκέλαδος, ον (κέλαδος). Ὅποιος κακῶς, ἢ πολλὰ μεγάλως ἠχεῖ, κελαδεῖ· «Δυσκελάδου μήσαντο φόβοιον τοῦτόν τὴν φυγήν, καθ' ἣν ἅπαντες ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀτάκτως ἠχεῦντες, καὶ ταραχὴν ποιοῦντες βοῶσι, Ἰλιάδ. Π, 357. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 196. «Ζῆλος δυσκέλαδος», ὁ ἀχρεῖος καὶ κακὰς εἰδήσεις καὶ ὁμιλίας διασπείρων, διαβόλων ᾠδός.

*Δυσκέραστος, ον. Κακοανακατωμένος, ἢ δυσκόλως κερασμένος, Πλούτ. 2. σελ. 754.

Δυσκερδής, ές (κέρδος). Ὁ δύσκολα ἢ ἀχρεῖα κέρδη φέρων, αἰσχροκερδής.

Δυσκηδής, ές (κῆδος). Ὁ βαρέα καὶ δύσκολα φροντίζων, ὁ ὑπὸ φροντίδων, ἐνοιῶν, καὶ συλλογισμῶν ταλαιπωρούμενος καὶ βασανιζόμενος. «Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Ὀδ. Ε, 466. Ἐπίθετον τῆς νυκτὸς, τὴν ὁποίαν τινὰς ἀπερνᾷ χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ κοιμηθῇ.

Δύσκηλος, ον (κηλέω). Ἀθεράπευτος, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 822 (789). «Δύσκηλος χθὼν» = δυσθεράπευτος.

Δυσκινησία, ίας, ἡ. Δυσκολία τῆς κινήσεως, ἀκινησία. Ἀκαμψία, τὸ μὴ ἐξιλεοῦσθαι διὰ δεήσεων· ἐκ τοῦ

Δυσκίνητος, ον (κινέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ, ἀκίνητος, ἀκινήτου, βραδὺς, ἀργοκαρνιάς, καὶ ἠθικῶς ὁ μὴ ἐρεθιζόμενος, διαγειρόμενος, ἀκαμπτος εἰς παρακλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ

Δυσκινήτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκινησίαν.

Δυσκλεής, ές (κλέος). Ὁ μὴ ἔχων κλέος, φήμην, ὁ μὴ περίφημος, Ἰλιάδ. ἔνθα ἔστιν ἐν χρήσει ἡ Ποιητ. Αἰτιτκ. Δυσκλέα ἀντὶ δυσκλεᾶ. Ὁ κακὴν φήμην ἔχων, ὁ κακῶς φημισθείς· δύσφημος.

Δυσκλεῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κακὴν φήμην, δυσφήμως· ὄθεν

Δύσκλεια, είας, ἡ. Ἔλλειψις κλέους, καὶ φήμης. Ἀχρεία καὶ ὑστεροπιασμένη φήμη, κατασχύνη. 2) Δυστυχὴς καὶ ἀχρεία φήμη, εἴδησις. Σοφοκλ. Αἴας 143. Κακὰ μαντάτα (ἐκ τοῦ μαντεύομαι).

Δυσκλῃδόνιστος, ον (κληδών). Μὲ κακὰ προμηνύματα καὶ σημεῖα. Λουκιαν.

Δυσκληρέω, ῶ (δύσκληρος). Ἔχω δυστυχῆ κλῆρον, ψῆφον, λαχνόν. Ἐλέγετο διὰ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ῥιπτόμεναι αἱ ψῆφοι, δὲν ἔβαινον εἰς τὸ νὰ λάβῃ τινὰς ἀξιωμά τι, Πλάτ. Πολ. Γ'. σλ. 690. C. ἆρα δὲν λαμβάνω ἢ ἐὰν μοὶ ἐκβαίνει δ' εὐτυχὴς καὶ ἁρμόδιος κλῆρος, δὲν λαμβάνω ἀξιωμά τι· ὄθεν ἐλήφθη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶ, δὲν ἐπιτυχαίνω, δυστυχῶ.

*Δυσκλήρημα, τό = τῷ ἀκολ.

Δυσκληρία, ίας, ἡ. Δυστυχὴς ψῆφος, λαχνός. Δυστυχία.

Δύσκληρος, ον (κλῆρος). Ὁ δυστυχῆ κλῆρον, λαχνὸν ἔχων. Δυστυχής.

Δυσκλής, ἀντὶ τοῦ δυσκλεής, παρὰ Σιμμία.

*Δύσκλιτος, ον (κλίσις). «Ὀνόματα δύσκλιτα.» Δυσκόλως κλινόμενα, Ἐτυμ. Μ.

Δύσκλυτος, ον (κλυτός). Ὁ χωρὶς φήμην, μὴ περίφημος, ἢ ὀκκοφημισμένος.

Δυσκοίλεος, ον (κοιλία). Ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, ὑπογάστριον, ὁ μὴ εὐκόλως χέζων. 2) καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖ δυσκοιλιότητα, ὅ ἐστὶ δυσκολίαν εἰς τὸ χέσιμον· ὀχώνευτον, Πλούτ.

Δυσκοιλιότης, ητος, ἡ. Ἡ εἰς τὸ χέζειν δυσκολία. Λέγεται ὅταν ἡ κόπρος σκληρυνθῇ εἰς τὸ κωλάτερον καὶ δὲν ἐκβαίνει εὐκόλως.

Δυσκοινώνητος, ον (κοινωνέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς κοινωνίαν, ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφήν, Πλάτ. Πολ. ς'. καὶ Πλούτ. εἰς Δημήτ.

Δυσκοιτέω, ῶ (δύσκοιτος). Κοίτομαι, ἢ κοιμῶμαι ἀχρείως καὶ ἀνησύχως· ὄθεν

Δυσκοιτία, ίας, ἡ. Ἀχρεία κοίτη (κρεβάτι, στρῶμα), ἢ ὕπνος.

Δύσκοιτος, ον (κοίτη). Ὅποιος κοίτεται ἢ κοιμᾶται ἀχρείως, Ἀριστοτ. Β'. Ἐπ. 7. «Πρὸς συνουσίαν γυνὴ δύσκοιτος· ἀνεπιτήδειος σλ. εἰς τὸ πρὸς συνουσίαν πέσιμον. 2) Ἐνεργτ. ὁ προξενῶν εἰς τινα δύσκολον καὶ βαρεῖαν τὴν κοίτην.

Δυσκολαίνω. Μ. αὐῶ (δύσκολος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, σκυθρωπάζω, ἀνησυχῶ, δὲν ἔχω καλὸν κέφι.

*Δυσκολέχθητος, ον. Δυσκόλως ἐκβαλλόμενος.

Δυσκολία, ίας, ἡ (δύσκολος). Ἡ πρὸς αὐτὸν δυσαρέσκεια, σκυθρωπότης· τὸ μὴ εὐχαριστεῖσθαι μήτε μὲ τοὺς ἄλλους, μήτε μὲ τὸν ἑαυτόν του. καὶ κατ' Ἀριστ. «Ἀπόκρισις περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ ψαρτικῆς». 2) Γενικῶς, καθὼς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δυσκολία. Ζήτ. Δύσκολος.

Δυσκόλλητος, ον (κολλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κολλήσῃ, νὰ σμίξῃ, νὰ ἑνωθῇ. Κακῶς κολλημένος ἢ συνδεδεμένος, ἡνωμένος, Λουκιαν. περὶ συγγρφ. Ἱστρ. 11.

Δυσκολόκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λιγυσθῇ, ἢ νὰ λιγύσῃ, Ἀριστοφ.

Δυσκολόκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ ἐνοχλητικὴν καὶ ἀχρείαν κοίτην ἢ βαρὺν καὶ ἀνήσυχον ὕπνον προξενῶν, Ἀριστοφ.

Δύσκολος, ον (κόλον). Κυρίως μὲν ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τινὰς διὰ φαγητῶν, ἢ ἐν τῷ τρώγειν· ὄθεν καθόλου, δυσκολευχαρίστητος τις, ὁποίου δὲν ἔχει καλὸν κέφι, δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ὁ ἀγανακτητὴς καὶ δυσαρέσκειαν ἔχων, σκυθρωπός, κατηφὴς, αὐστηρὸς, κλαψιάρης, ὁποιος μουρμουρίζει εἰς κάθε τι, καὶ δὲν τὸν ἀρέζει τίποτε. 2) Γενικῶς δὲ ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δύσκολος, καὶ λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκολος.

Δυσκόλως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν.

Δυσκόλωτος, ον (κόλπος). Ὁ δυστυχῆ κόλπον ἔχων ἐν Ἀναλέκτ. Γ'. σ. 62. «Δύσκολπος γαστὴρ», ἀντὶ «Κόλπος γαστρὸς ὀδυνηρός».

Δυσκόμιστος, ον (κομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ἢ νὰ ὑποφερθῇ. Τοιοῦτον καὶ τὸ δυσφόρητος.

Δυσκοπάνιστος, ον. Ζήτ. ἐν Τριτσκοπάνιστος.

Δυσκρανής, ές, = Δύσκρατος, Ὀππ. Ἁλ. Β', 517.

Δυσκρασία, ίας, ἡ (δύσκρατος). Ἀχρεία μίξις (συμπέμον, ἀνακάτωμα). Ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ τῶν χυμῶν. Ἀχρεῖον κλίμα, δυσκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐκρασία.

Δυσκρᾰτητος, ον (κρατέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ, νὰ νικηθῇ. «Τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβουλῆς.» Διόδ. ἡ ἀπραξία, τὸ ἀδύνατον τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἐπιχειρήματος.

Δύσκρᾰτος, ον (κεράννυμι). Ὁ ἀχρείως καὶ κακῶς ἀνακατωμένος, μεμιγμένος. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως, ὑγιλ. τῆς δυσκρασίας, τοῦ ἀέρος. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκρατος, Β'. σελ. 153. ὄθεν

Δυσκράτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκρασίαν.

Δυσκριτής, ές (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, ξεχωρισθῇ, σαφηνισθῇ, διαχωρισθῇ. Πλούτ. Θ'. σελ. 648.

Δύσκριτος, ον (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κριθῇ, ἀποφασισθῇ· ἢ ὁ κακῶς διακριθείς, ἢ ξεχωρισθείς, συγχισμένος, ἀνακατωμένος, δυσκολογνώριστος. Ἐπίῤῥ. δυσκρίτως, Ἀριστ.

Δύσκτητος, ον (κτάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκτηθῇ, κερδηθῇ, ἀγορασθῇ.

Δυσκυβεύω. Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, Πολυδ.

Δυσκυμαντος, ον (κυμαίνω). Κατὰ δυστυχίαν καὶ ἐπὶ βλάβῃ ὡς τὸ κῦμα πλησιέζων, ἢ ὡς φθοροποιὸν ἐφορμῆτας κῦμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 661. «Δυσκύμαντα κακὰ», δυστυχίαι προξενούμεναι ὡς κύματα καὶ τρικυμίαι (φουρτοῦνες).

Δυσκωφέω, ῶ. Εἶμαι κωφὸς, δὲν ἀκούω, Ἀναλεκτ. Δ'. σελ. 241. ἐκ τοῦ

Δύσκωφος, ον (κωφός). Ὁ καταπολλὰ κωφός.

Δύσλεκτος, ον (λέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἰπῇ, νὰ τὸν ἐκφωνήσῃ τινάς, καὶ ὁ δυσάρεστος εἰς τὸ λέγειν., Αἰσχύλ. Πέρ. 699.

Δύσλεκτρος, ον (λέκτρον). Ὁ δυστυχὰς ὑπανδρευθείς, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 492.

Δυσλεπής, ές, ό, ἡ (λέπος). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεφλουδισθῇ, ξελεπισθῇ, νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ἐξώφλοιον, νὰ ξεφλουσθῇ, Νίκανδρ. Ἀλ. 271.

Δύσληπτος, ον (λαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, νὰ παρθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ ἐννοηθῇ· ἀντὶ τοῦ δυσκατάληπτος, ὡς παρὰ Πλουτ. «Ἡ ἔφοδος, ἣν ὑπομίλητο, πάντῃ δύσληπτος ἔστιν.

*Δυσλίμενος, ον (λιμήν). Ὁ μὴ ἔχων καλοὺς λιμένας, ὡς καὶ τὸ δύστορμος, Σχολ. Αἰσχλ. Πέρσ. 446.

Δυσλογέω, ῶ, = Κακολογέω. Φρύνιχ. σ. 466.

Δυσλόγιστος, ον (λογίζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συναφθῇ εἰς λογαριασμόν, ἢ νὰ ἐννοηθῇ, διακριθῇ, ἀκατανόητος.

Δύσλοφος, ον· καὶ δυσλόφως, ἐπίῤῥ. (λόφος). Ὁ δύσκολος διὰ τὸν λαιμόν, πράχηλον (σβέρκον), ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαστάσῃ. φορεθῇ, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 302. 2) ἔκεινος, ὅστις δυσκόλως ὑποφέρει, καὶ βαστάζει τὸν ζυγόν. Ἄγριος, ἀκατασάμαστος, Θέογν. 902. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔλοφος· παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΣ'. 9. ὅστις συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ «Γαργαλείου».

Δύσλυτος, ον (λύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ· ὄθεν

*Δυσλύτως, ἐπίῤῥ. τοῦ πρμν.

Δυσμαθεία, ἡ (δυσμαθής). Ἡ δυσκολία τοῦ μανθάνειν, Ἀμαθησία, δυσκολία τῆς κεγαλῆς διὰ τὴν μάθησιν.

*Δυσμαθέω, Δυσκόλως μανθάνω ἢ καταλαμβάνω, κακοκαταλαμβάνω, Αἰσχλ. Χοηφ. 223. ὄθεν

Δυσμαθής, ές, (μανθάνω, μαθεῖν). Ὁ δυσκόλως μανθάνων, ὁ ἔχων δύσκολον καὶ βαρὺ κεφάλι διὰ νὰ μάθῃ. 2) Πᾶν. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαθευθῇ, γνωρισθῇ, ἐννοηθῇ. Ἀσαφὴς. ὄθεν

Δυσμαθῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσμάθειαν.

*Δυσμαθία, ἡ. = δυσμάθεια, Πλάτ. Πολ. 10.

Δυσμανής, ές. Ὁ μὴ μανὸς, ἀρωὸς (ἀρρ.), ἀλλὰ πυκνὸς, χοντρὸς, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μανωθῇ, νὰ ἀραιωθῇ. Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. Ζ', 5. «Δυσμανὲς ὕδωρ, ἔνθα ἄλλως «δύσμενὲς» ἀναγινώσκ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ μανός.

Δυσμανθάνω, Δυσκόλως μανθάνω, κακοκαταλαμβάνω, παραγνωρίζω, δὲν γνωρίζω, ἢ δὲν

μανθάνωτε ὀρθῶς, ἀλλ' ἐσφαλμένως. Αἰσχύλ. Χοηφ. 222.

Δυσμερής, ές (μέρη). Δύσκολος, Ἀντθ. τοῦ εὐμερής.

Δυσμάστητος, ον (μασσάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μασηθῇ. Γαλην.

Δυσμαχέω, ῶ (μάχομαι). Ὀρμητικῶς, μὲ ὅλα τὰ δυνατόμου, μὲ πόνους καὶ μόχθους, ἀντιμάχομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιπολεμῶ. 2) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1106. ἀντὶ τοῦ ματαίως πολεμῶ, φιλονεικῶ, ἀνθίσταμαι· ὅθεν

*Δυσμαχητέος, ἁ, έον, Ῥητ. ἐπιτ. τοῦ πρχμ. »Ἀναγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον. Εἰς τὴν ἀνάγκην δὲν πρέπει νὰ ἀντιστέκωμαι εἰς μάτην, Σοφκλ. Ἀντγ. 1106.

Δυσμάχητος, ον, ἡ δύσμαχος, ον (μάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Τὸ δύσμαχος, μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει κάλλιον, ὁ δύστυχής καὶ ἀνωφελὴς εἰς μάχην, καὶ φιλονεικίαν, ὁ ματαίως πολεμῶν.

*Δύσμαχος, ον. Ἴδε τὸ πρχμν.

Δυσμείλικτος, ον (μειλίσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ, καταπραυνθῇ, ἡμερώσῃ, σκληρός, σκληρόκαρδος, Πλούτ.

*Δυσμελῴδητος, ον. Δυσκόλως μελῳδούμενος, δυσκολόφαλτος, ἡ δύσκολος νὰ βαλθῇ εἰς μελῳδίαν.

Δυσμεναίνω (δυσμενής). Κακῶς, ἐχθρικῶς καὶ μετὰ μίσους στοχάζομαι, ἔχω κακὸν στοχασμόν, καὶ σκοπόν, ἢ γνώμην. ητιν ἐπὶ τινα κυρίως μὲν παρὰ Ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει, εὕρηται ὅμως καὶ παρὰ Δημοσθ. σελ. 300. »Λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, ἔνθα κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἵσταται ἀντὶ τοῦ ἐμελαγχόλει, ἐπικραίνετο, ἐδυσαρέστει, ἐχθρικῶς ἐφέρετο.

Δυσμένεια, είας, ἡ. Κακὴ καὶ ἐχθρικὴ γνώμη, κακὸς, καὶ μετὰ μίσους στοχασμὸς καὶ σκοπός, ἐχθρικὰ φρονήματα. Ἔχθρα, μῖσος· ἐκ τοῦ

Δυσμενέων, ουσα, ον. Κακὰ καὶ ἐχθρικὰ φρονῶν. Ἔχθρός, παρ' Ὁμρ. Ὀδ. μόνον ἐν τῷ ἀρσενικῷ ἐν χρήσει.

Δυσμενής, ές (μένος). Κακὰ ἢ ἐχθρικὰ φρονῶν. Ἔχθρὸς »δυσμενέεσσι, οἱ ἐχθροὶ, παρ' Ὁμρ. Μετὰ γενικ. Σοφκλ. Ἀντγ. 187. »Ἀνδρα δυσμενῆ χθονός« ὅθεν

Δυσμενῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσμένειαν.

Δυσμενίδης, ου, = δυσμενής, ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ μίμησιν τοῦ εὐμενίδης, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 7.

Δυσμενικός, ἡ, όν. Ἐχθρευτικός, ὁ ἀνήκων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος.

Δυσμενικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν ἐχθρευτικὸν τρόπον.

Δυσμετάβλητος, ον (μεταβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, μετατραπῇ.

Δυσμετάδοτος, ον (μεταδίδωμι). Ὁ δυσκόλως, ἢ δυσαρέστως μεταδίδων, χαρίζων εἰς ἄλλους, Στράβ. Ιβ'. σελ. 1159.

Δυσμετάθετος, ον (μετατίθημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετατεθῇ, μετατοπισθῇ, μεταβληθῇ.

Δυσμετακίνητος, ον (μετακινέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετακινηθῇ, ἀλλάξῃ τὸν τόπον του, μεταβληθῇ.

Δυσμετάκλαστος, ον (μετακλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντριφθῇ, ὁ ἀπὸ νὰ μαλακύνῃ, νὰ κατανυγῇ. Ἀνελεήμων, ἀσπλαγχνος, σκληρός, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσμετάκλητος, ον (μετακαλέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξανακληθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν ὀπίσω, Γεωπον. 19. 2.

Δυσμετακόμιστος (μετακομίζω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετακομισθῇ, μεταφρ. ἀντὶ τοῦ δυσμετάστρεπτος. ἀμφ.

Δυσμετάπειστος, ον (μεταπείθω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετατραπῇ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν γνώμην του.

*Δυσμετάπεμπτος, ον. Δυσκόλως μεταπεμπόμενος, δύσκολος. Εὐσταθ.

Δυσμετάστρεπτος, ον, ἡ δυσμετάτρεπτος, (μεταστρέφω, ἡ μετατρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, νὰ ἐπιστραφῇ, νὰ μετατραπῇ ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἀμφ. τὸ δεύτερον παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. Γ.

Δυσμεταχείριστος, ον (μεταχειρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς· καὶ ἰδιωτρ. δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφορμηθῇ, νὰ πολεμηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Ἡρότ. 7. 236. ὅθεν

Δυσμεταχείριστως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἐφορμᾶσθαι, πολεμεῖσθαι, κυριεύεσθαι.

Δυσμέτοχος, ον (μετέχω), = δυσήνιος, Σουΐδ.

Δυσμέτρητος, ον (μετρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετρηθῇ, παρὰ Φιλοστ. Ἀπολ. Δ'. 15. »Δυσμέτρητον πέλαγος«, ἀντὶ τοῦ δυσπόρευτον.

Δυσμή, ῆς, ἡ (δύω). Δύσις, βασίλευμα, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ δύσις, Ἡρότ. 2, 33. μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ φθορά, ἀφανισμός, τέλος· ὡς »Ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου ὠνα, ὧν περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ἀριστοτ. Ποιητ. 21. καὶ Ἀθήν. ΙΒ'. σλ. 592. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντκ., Blomf. ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 237. πρβλ. Δυσμή.

Δύσμηνις, ι, γενκ. ιος (μῆνις)· καὶ

*Δυσμήνιτος, ον (μηνίω). Βαρέως ἢ μεγάλως θυμώδων, ἀγανακτῶν, ὀργιζόμενος, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 179.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ (μήτηρ). Ἡ κακῶς, καὶ μὴ μητρικῶς στοχαζομένη μήτηρ, ἢ κακὴ, καὶ μὴ μητρικὴν στοχασμὸν ἔχουσα μήτηρ. »Μήτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Ὀδ. Ψ. 97. Κακομήτηρ.

Δυσμήτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ Δύσμητις, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ »Κακόβουλος«. Ἡσύχιος.

Δυσμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = δυσμήτηρ. 2) δυστυχὴς μήτηρ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 70. »δυσμήτωρ κοτος«, ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς τῆς δυστυχοῦς μητρός.

Δυσμηχανάω, ῶ. Μ. ἧσω, ἡ δυσμηχανέω, τὸ ἐναντ. τοῦ εὐμηχανέω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν, ἢ δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371. ἐκ τοῦ

Δυσμήχανος, ον (μηχανή). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφεύρῃ, ἢ νὰ στήσῃ μηχανάς. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαλθῇ εἰς ἔργον, ἢ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τις. Τοῦτο ἀντίκειται τὸ εὐμήχανος. Θεμίστιος, σελ. 137.

Δυσμικός, ἡ, όν (δυσμή), = δυτικός.

Δύσμικτος, ον (μίγνυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, νὰ σμίξῃ, νὰ ἑνωθῇ. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως ἑνούμενος, συναναστρεφόμενος μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος. Τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν συναναστραφῇ εὐκόλως· ὅθεν

Δυσμίκτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ σμιχθῇ, συναναστραφῇ.

Δυσμίμητος, ον (μιμέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μιμηθῇ τινάς.

Δυσμίσητος, ον (μισέω), = δύσμισης. Καταπολλὰ μισούμενος.

Δυσμνημόκευτος, ον (μνημονεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν μνήμην, καὶ ἐνθύμησιν, Διόδ. Σικ. 2) Ἐνεργητ. ὁ δυσκόλως κρατῶν τι εἰς μνήμην, ὁ βαρὺ καὶ δύσκολον ἐνθύμησιν ἔχων, Πλάτ, Τίμ.

Δυσμόθεν, ἐπίῤῥ. (δυσμή). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, Νικήτ. Χρον. Ε'. 7.

Δυσμοιρία, ίας, ἡ. Ἡ κακὴ καὶ δυστυχὴς τύχη ἢ μοῖρα, Κακομοιρία, Σχολ. Ἀριστφ. Θεσμφρ. 1056. ἐκ τοῦ

Δύσμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ κακὴν καὶ δυστυχῆ τύχην, ἢ μοῖραν ἔχων, κακόμοιρος, κακότυχος δυστυχής, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 327. = Δύσμορος. Καὶ

Δυσμορία, ίας, ἡ. Ἀνάλεκτ. Β'. σ. 196. = Δυσμοιρία· ἐκ τοῦ

Δύσμορος, ον (μόρος), = δύσμοιρος.

*Δυσμόρως, ἐπίῤῥ. τοῦ πρχμ. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 859.

Δυσμορφία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ ἄσχημος μορφή, ἀσχημάδα, Ἡρότ. 6, 61. ἐκ τοῦ

Δύσμορφος, ον (μορφή). Ὁ ἄσχημον μορφὴν καὶ σχῆμα τοῦ σώματος ἔχων, κακοσχηματισμένος· ἄσχημος.

Δύσμουσος, ον (Μοῦτα). Ὁ μὴ ἀγαπημένος ἀπὸ τὰς Μούσας, ὅ ἐστὶν ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἀμάθητος, βάρβαρος, κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 290., ὡς καὶ τὸ ἄμουσος.

*Δυσνεφής, ές (νέφος). Κακῶς συννεφιασμένος, συννεφώδης.

Δυσνίκητος, ον (νικάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ.

Δύσνιπτος, ον (νίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νιφθῇ, νὰ ξεπλυθῇ. Νὰ ἀφανισθῇ, ἐξολοθρευθῇ, Σοφοκλ. Τραχ. 683.

*Δύσνιφος, ον (νίφ). Φορτωμένος χιόνα, κατακεκονοσκεπασμένος, Νόνν. Διον. 2, 685.

Δυσνοέω, ῶ (δύσνους). Ἔχω ἐναντίαν καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, ἐχθρικῶς καὶ ἐναντίως στοχάζομαι. 2) Δυσκόλως ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ὅθεν

Δυσνόητος, ον. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐννοηθῇ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, Σκοτεινός.

Δυσνοήτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νοηθῆναι, σκοτεινῶς.

Δύσνοια, ἡ (δύσνους). Ἡ κατάστασις ἐχθρικὴ γνώμη, καὶ διάθεσις. (Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὔνοια.) Ἀφιλία, μῖσος, ἔχθρα, Εὐριπ. Ἑκάβ. 963. Δίων. Κάσ. ΜΑ'. 65.

Δυσνομία, ίας, ἡ. Ἀχρεία κατάστασις καὶ διοίκησις τῶν νόμων, ἐναντιότης καὶ μὴ εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμους, ἀνομία, ἀδικία, κακία, παρανομία. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὐνομία· ἐκ τοῦ

Δύσνομος, ον (νόμος). Ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, ἄδικος, παράνομος, κακὸς, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 382.

Δύσνους, ον, καὶ συναιρ. δύτνους, ουν (νοῦς). Ὁ ἐναντίαν, κακὴν, καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, στοχασμὸν καὶ διάθεσιν ἔχων, ἐχθρικός. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὔνους.

Δύσνοστος, ον (νόστος). Μὲ δυστυχῆ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, ἢ κακὴν ταξίδι. Εὐριπ.

Δυσνύμφευτος, ον (νυμφεύω). Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευόμενος, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 150.

Δύσνυμφος, ον (νύμφη). Ὁ δυστυχὴς γαμβρός, ἢ νύμφη.

*Δύσνως, Ἀττκ. ἐπῤῥμ. ἐκ τοῦ δύσνους.

Δύσξενος, ον (ξένος). Ὁ πρὸς τοὺς ξένους ἐχθρός, Πολυδ. Θ'. 22. »δύσξενος πόλις«.

Δυσξήραντος, ον (ξηραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξηρανθῇ.

Δυσξύμβλητος, ον (ξυμβλῆναι, συμβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβληθῇ, νὰ συμφωνήσῃ. (Λέγεται καὶ ἐπὶ στίχων ὁμοιοκαταλήκτων, τῶν ὁποίων αἱ καταλήξεις δυσκόλως συμφωνοῦσι.) μεταφορ. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς· ὅθεν σκοτεινός, Εὐριπ. Δαν. 10. »δυσξύμβλητον τέρας«, καὶ Δίων Κάσ. Νς'. 29.

Δυσξύμβολος, ον (ξυμβάλλω). Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀφήνεται νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς, ἢ νὰ συναναστραφῇ, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 3. 2). ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δυσξύμβλητος. Παρ' Ἀριστεαν. Α'. Ἐπ. 28. ἵσταται τὸν δυσξύμβουλος, ἔνθα πρότερον »Δυσξυμβολοις« ἀνεγινώσθη.

*Δυσξυμβούλευτος, ον (συμβουλεύω). Τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ συμβουλεύσῃ τις. 2) Κακῶς συμβουλευόμενος.

Δυσξύμβουλος, ον (σύμβουλος). Ζήτ. »Δυσξύμβολος«, ἄλλως δὲ σημαίνει ἐκεῖνον, τὸν ὁ-

ποίων δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ συμβουλεύσῃ, ἢ νὰ συμβουλευθῇ μετ' αὐτοῦ.

Δυσξύνετος, ον (συνίημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, ἀκατάληπτος, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. ζ'. 3. «δυσξύνετον διάγραμμα.» 2) καὶ ὁ δυσκόλως καταλαμβάνων καὶ ἐννοῶν. Ἀνόητος.

*Δυσξύνθετος, ον (συντίθημι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ, νὰ ἑνωθῇ.

Δύσογκος, ον (ὄγκος). Βαρύς, χοντρὸς κατὰ τὸν ὄγκον, βαρετός, ἀδύνατος, ἀνεπιτήδειος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτες εἰς τὸν ἑαυτόν του χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου τινός. Πλούταρχ. Αἰμίλ. 12. «δύσογκος πλούτος».

Δυσοδέω, ῶ (δυσοδος). Ἔχω κακὴν ὁδοιπορίαν, κάμνω κακὸν ὁρισμὸν, καὶ ταξιδεύω, κακῶς ὁδοιπορῶ, Πλούταρχ. Πύρ. 32. ὅθεν

Δυσοδία, ἰας, ἡ. Κακὴ ὁδοιπορία, κακὸν ταξίδευμα.

*Δυσοδμία, ἡ, = δυσοσμία, καὶ ἔτερ. παρ' Ἰωσῆ.

Δύσοδμος, ον (ὀδμή). Ἰωνικ. ἀντὶ δύσοσμος, ἀλλ' ἐνίοτ. καὶ παρ' Ἀττικ. Κακῶς μυρίζων, βρωμῶν, Ἡρόδ. 3, 112. 2) καὶ ὁ δυσκόλως μυρίζων, ὀσφραινόμενος, δηλ. ὁ ἀδύνατον ἔχων τὴν ὄσφρησιν, Ἀριστοτ. Ὀνειρ. 1. πρβλ. δύσκωφος.

Δυσοδοπαίπαλος, ον (παίπαλος). Ἄβατος, περιπάτητος διὰ τοὺς βράχους· τόπος δηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ περιπατήσῃ, πετρώδης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 365.

Δύσοδος, ον (ὁδός). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς διὰ περιπάτημα, δύβατος, ἀπεριπάτητος.

*Δυσόζω, Ἐπίμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ δυσωδίαν, βρωμῶ, ὅθεν δυσοζώδεις.

Δυτοίζω (οἰζω, ὅθεν οἶστω ὁ Μ. τοῦ Φέρω). Δυποῦμαι, πικραίνομαι περίτρισσ. Εἶμαι εἰς ἀγωνίαν καὶ φροντίδα περὶ αὐτοῦ· ὅθεν, φοβοῦμαι, φροντίζω, Εὐριπ. Ῥῆσ. 724. καὶ 805. ἔνθα ὁ Βλαχεναίρος «Δοιάζουσι θέλει νὰ ἀναγινώσκηται, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «μηδὲν δυτοίζουσι, μὴ φοβῆται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1328. «δυτοίζω φόβῳ». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Δυτοίζων, οἰωνιζομένου καὶ ἀγαν ὑποπτεύοντος» καὶ ἑπομένως, «Ἐδύτυξε, ὑπενόησαν· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι ἡ λέξις ἐγένετο ἐκ τοῦ Οἶ, οἰζω, ὡς καὶ τὸ αἰάζω, φεύζω, καὶ τ. τ.

Δυσοίκητος, ον (οἰκέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς τὸ νὰ κατοικηθῇ.

Δυσοικονόμητος, ον (οἰκονομέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ οἰκονομηθῇ, ἢ νὰ μοιραστῇ. 2) Ἐπὶ δὲ φαγητῶν, ἀντὶ τοῦ δυσκολοχώνευτος, κακοχώνευτος.

Δύσοικος, ον (οἶκος). Ὁ μὴ καλῶς κατοικῶν, ἢ ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς κατοικίαν. Σχολ. Σοφοκ. Φιλοκτ. 534.

Δύσοιστος, ον, = δυθρήνητος, Ἡσύχ. ὁ δὲ Σουΐδ. ἀντὶ τούτου δύσοιστρος ἔχει.

Δύσοιμος, ον (οἶμος). Ποιητ. ἀντὶ δύσοδος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 945.

Δύσοινος, ον (οἶνος). Ὁ κακὸν οἶνον φέρων, ἢ ὁ πρὸς φυτείαν κλιμάτων, δηλ. ἀμπελουργίαν, ἀνεπιτήδειος.

Δύσοιστος, ον, καὶ δυσοίστως, ἐπίρ. (οἴστω, φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ, ἀνυπόφερτος.

Δυσοιωνέω, ῶ (οἰωνός). Προβλέπω, προγνωρίζω κάποιον κακὸν συμβεβηκός· ἔχω κακὸν προεγνωσμένον σημεῖον περί τινος, ἔχω κακὸν οἰωνόν. Δυσοιωνεῖν, τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαιτίως ἐπί τινι μελλούσῃ πράξει διαλέγεσθαι.

Δυσοιωνισμός, οὔ, ὁ. Δυστυχὴς καὶ κακὸς οἰωνισμός. Ἡρόδ. ἐν Λ. «Ἀπήχεια».

*Δυσοιωνιστικός, ἡ, όν = τῷ ἀλλ., Σουΐδ.

Δυσοιωνιστός, όν (οἰωνίζομαι). Ὁ ἔχων κακὸν οἰωνισμόν, ὅ ἐστι κακὸν προεγνωσμένον σημεῖον. Ὁ κακὰ προσημαίνων, ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος. Λέγ. δὲ καὶ δυσοιώνιστος.

Δύσοκνος, ον (ὄκνος). Ὁ καταπολλὰ ὀκνηρός, βραδύς, ἢ δειλός.

Δυσοκνως, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρὸν καὶ δειλὸν τρόπον.

*Δυσόλεθρος, ον (ὄλεθρος). Δυσκόλως ἀφανιζόμενος ἢ καταπνίων, Θεοφρ. πρβλ. Δυσόλεθρος.

*Δυσόλισθος, ον. Δυσκόλως γλιστρῶν, καὶ καταπίπτων, Παῦλ. Αἰγ. σ. 122. 17.

Δύσομαι, Μέτ. Μέλ. τοῦ Δύω, ἀλλ' εὑρηται ἡ μτχ. δυσόμενος, καὶ ἐν ἐνιστ. σημασ., Ὀδυσ. Λ, 24. Ἡσιόδ. Ἔργ. 382. Ὡσαύτως ἔχουσιν οἱ Ἐπικ. καὶ τὸν τύπον ἐδύσετο, Πρστκτκ. δύσεο, ἐκ τοῦ Μέτ. Ἀορ. ἐδυσάμην, ὡς καὶ τὸ ἐβήσετο, ἀντὶ ἐβήτατο, κ. τ. τ. Ζήτ. δύω, καὶ δύνω.

Δύσομβρος, ον (ὄμβρος). Καταπολλὰ βροχερός, Σοφοκλ. Ἀντ. 358. «δύσομβρα βέλη», ἀντὶ ὄμβρου δυσάρεστα, καὶ ἐνοχλητικὰ βέλη.

*Δυσομίλητος, ον, καὶ

Δυσόμιλος, ον (ὁμιλέω), παρ' Ἱεροκλ. ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφὴν καὶ συντροφίαν. 2) Αἰσχύλ. Ἀγ. 750. διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συντροφίας του δυστυχίας γενόμενος προξενος.

Δυσόμματος, ον (ὄμμα). Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὀμμάτια καὶ πρόσωπον, Αἰσχυλ. Εὐμ. 386. ὁ ἀσχημος κατὰ τὴν ὄψιν.

Δυσομοιος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, ἀνόμοιος.

Δυσόνειρος, ον. Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὄνειρα, ἢ ὁ προξενῶν αὐτά.

Δύσοπτος, ον (ὄψομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς, ἢ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀφανὴς, ἀγνωριστος.

*Δυσόρατος, ον (ὁράω), = τῷ πργμν.

Δυσοργησία, ας, ἡ, = δυσοργία, Ἱπποκρ.

Δυσόργητος, ον (ὀργάω). Ὁ εὐκόλως θυμώνων καὶ ὀργιζόμενος, ὁ ἀριθυμος, πρόθυμος, καὶ ὁρμητικὸς εἰς θυμὸν, ὁ καταπολλὰ, ἢ βαρέως θυμούμενος, Δίονυσ. Ἁλικαρ.

Δυσοργήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσοργησίαν. «Δυσοργήτως φερεσθαι, Διον. Ἁλικαρ.

Δυσοργία, ας, ἡ. Ἡ πρὸς θυμὸν ὁρμή, τὸ ὁρμητικῶς καὶ εὐκόλως θυμώνειν, καὶ ὀργίζεσθαι, ἢ τὸ βαρέως θυμώνειν Ἱπποκρ. σ. 12. ἐκ τοῦ

*Δύσοργος, ον (ὀργή), = δυσοργητος.

*Δυσόρεκτος, ον (ὀρέγω). Πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν κινητὸς, προκλητὸς, Ἀνδρομαχ.

Δυσόριστος, ον (ὁρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁριτεθῇ, διοριτεθῇ. Ἀδιόριστος, ἄπειρος.

*Δυσορκέω (ὅρκος). Ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὅρκον ποιῶ.

*Δυσόρμιστος, ον (ὁρμίζω). Πολλ. 1, 10. Καὶ

Δύσορμος, ον (ὅρμος). Ὁ δύσκολος ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ὁρμιτεθῇ, ὅ ἐστι νὰ ἀράξῃ τινάς, ἢ ὁ δυσκολεύων τὸ ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς τὸ πέλαγος ἐκβαλμα τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201. Ὁ ἀχρεῖος λιμένα, ἢ ὅρμον ἔχων. Ἀλλὰ «τὰ δύσορμα» ἄβατοι τόποι ἢ χωρία, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ βάλῃ στερεῶς τὸν πόδα του, νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἀφόβως, Ξενοφ. Κυρ. 10, 7.

Δυσορνις, ῖθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὁ ἔχων ἐναντίας καὶ ἀχαμνὰς προγνώσεις τῶν ὀρνίθων, κακὰ προμηνύματα ἀπὸ τὰ πετεινὰ, Παραβλ. μὲ τὸ δυσοιώνιστος.

Δυσορφναιος, αία, αιον (ὄρφνη). Καταπολλὰ σκοτεινὸς, μὲ χοντρὸν καὶ ψηλαφητὸν σκότος, Εὐριπ. Φοίν. 329.

Δυσοσμία, ἰας, ἡ. Ἀχρεία ὀσμή, κακὴ μυρωδιά, βρῶμα, ἐκ τοῦ

Δύσοσμος, ον (ὀσμή). Ὁ κακῶς μυρίζων, βρωμῶν. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἠμπορῇ τινας νὰ τὸν μυρισθῇ, νὰ τὸν ἀνιχνεύσῃ, Ξενοφ. Κυν. 5, 3. «οἱ ὄμβροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύσοσμον· αἱ βροχαὶ κάμνουν, ὥστε ἡ γῆ νὰ μὴν ἀφήνῃ εὐκόλως τὴν μυρωδίαν τῶν πτηνῶν, ἤτοι τῶν ἰχνῶν τῶν λαγῶν, νὰ ἠμποροῦν νὰ τὴν μυρίζωσι τὰ λαγωνικὰ, καὶ νὰ καταλαμβάνουν ποῦ εἶναι κρυμμένοι οἱ λαγοί.

*Δυσούλωτος, ον (οὐλόω). Δύσκολος νὰ οὐλωθῇ, νὰ γίνῃ λούζικα, δηλ. νὰ ἰατρευθῇ μία πληγή. Ἑρμ. δυσουλώτως, Πολλ. 4, 195.

Δυσουρέω, ῶ (οὖρον). Δυσκόλως κατουρῶ, πάσχω ἀπὸ δυσουρίαν· ὅθεν

Δυσουρία, ἰας, ἡ. Πάθος περὶ τὰ νεφρὰ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ κατουρῇ.

*Δυσουρίασις, εως, ἡ = τῷ πργμν. ἐκ τοῦ

Δυσουριάω, ῶ (δυσουρία), = δυσουρέω.

Δυσουρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσουρίαν, ἢ ὁ πάσχων, ἢ ἔχων ἐλπίσι εἰς δυσουρίαν.

Δυσούριστος, ον (οὐρίζω). Ὁ φερθεὶς, προξενηθεὶς, ἀπὸ ἐναντίου, ἢ κατὰ δυστυχίαν μὴ ἐναντίων ἀνέμων, ἄρα ἐναντίος, δυστυχής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1316. 2) Ἰωνικ. ἀντὶ δυσόριστος. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ βάλῃ ὅρους, σύνορα, καὶ τέλος· ἀπέραντος, ὁ χωρὶς τέλος.

Δύσουρος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, Ἡσύχιος.

Δυσόφθαλμος, ον (ὀφθαλμός), = δυσόμματος. Ὁ χαλασμένους, δηλ. κατεβασμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Τελεστὴς παρ' Ἀθην. Σ. 616. «δυσόφθαλμον αἰσχύνω, τὸ παράττειν καὶ συγχύζειν τὴν ὄψιν, τὸ ἀλλοίωσιν τῆς ὄψεως προξενοῦν».

Δυσπάθεια, είας, ἡ (δυσπαθής). Βαρὺ καὶ πικρὸν πάθος, μέγα κακὸν, δεινὴ δυστυχία. 2) ἀνυπομονησία εἰς τὰ πάθη, καὶ ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ πάθῃ. 3) σταθερότης πρὸς τὰ πάθη, ἀναισθησία, = Ἀπάθεια, Πλούτ. εἰς Δημήτρ. «ἡ δυσπάθεια τοῦ Ἡρακλέους», δηλ. τὸ ἀδιαπέραστον, ἀπλήγωτον τοῦ Ἡρακλέους.

Δυσπαθέω, ῶ. Καταπολλὰ πάσχω. 2) Γίνομαι ἀνυπομονητος καὶ διὰ τοῦτο παραπονοῦμαι εἰς τὰ πάθη. Πλούτ. εἰς Κικέρ. 37. 3) Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ πάσχειν, δὲν πάσχω εὐκόλως, εἶμαι σκληρὸς καὶ ἀναίσθητος ἰδίας τε καὶ ἀλλοτρίου δυστυχίας. Ζήτ. καὶ τὸ ἑπόμενον· ἐκ τοῦ

Δυσπαθής, ές (πάθεῖν, πάθος). Ὁ μὴ πάσχων εὐκόλως, ἤτοι ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πάθῃ· ὅθεν στερεὸς, σκληρὸς, σταθερὸς, ἀναίσθητος, ἀπλήγωτος· ὁ Λουκιαν. καὶ Διοτκρ. συντάττουσι τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων τοιούτων συνωνύμων λέξεων, ὡς «σῶμα καρτερὸν, στερεὸν, καὶ δυσπαθές· ὅθεν «Δυσπαθείαν, παρὰ Πλουτάρχ. Ε. Σ. 35. ἡ στερεότης, καὶ τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ δώρακος. 2) Ὁ καταπολλὰ πάσχων, ὅθεν κατὰ πολλὰ αἰσθαντικὸς, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «ἡ ἀφὴ πρὸς τὰ ἕλκη δυσπαθὴς· ὅθεν 3) ὁποιος δὲν ὑποφέρει, δὲν ὑπομένει· ἀνυπομόνητος εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις μὲ δυσαρέσκειαν ὑπομένων, ἀνυπόμονος. Καὶ δυσπάθεια, πόνος ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀνυπομονησία μὲ παραπονέματα· ὅθεν τὸ δυσπαθεῖν, καὶ Δυσπάθεια σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ Δειλοπαθεῖν, καὶ «Δειλοπάθεια», τὰ ὁποῖα ὁ Πλούταρχ. συντάττει μετὰ τοῦ «Μέμφεσθαι».

Δυσπαίπαλος, ον (παίπαλος). Τραχὺς, σκληρὸς, ἀκανθώδης, δασύτριχος, πυκνότριχος, χονδρότριχος, κ. τ. τ. Οὕτω καλεῖ ὁ Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 369 τὰ ἀγκάθια τοῦ σκαντζοχοίρου· «λάχνη δυσπαίπαλος» καὶ Κυνηγ. Β'. 270. «δυσπαίπαλος ὄγκος ἐρυστήρων» καὶ 381. «τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαίπαλος» καὶ 527. «δυσπαίπαλος ῥινὸς, σκληρὸν δέρμα· καὶ Γ. «λάχνη δυσπαίπαλος», περὶ τῆς ἀρκούδας, σκληρὰ, τραχεῖα, ἀδρὰ, μαλισρά. Ζήτ. Παίπαλος.

*Δύσπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ διὰ τοὺς παῖδας του δυστυχὴς, ὁ δυστυχὴ τέκνα ἔχων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1243.

Δυσπάλαιστος, ον (παλαίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, ἢ νὰ ἀπατηθῇ διὰ χαρισμάτων, φαρδῇ, ξεγελαστῇ. Ζήτ. δυσπαράγωγος. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλεύσῃ τις μὲ αὐτὸν, νὰ τὸν ὑποφέρῃ δηλ. ἢ νὰ τὸν ἐνεργήσῃ, νὰ τὸν βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τέλος,

παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 477. καὶ ἀλλαχοῦ «δυσπάλ. τύχη, πρᾶγμα, γῆρας».

Δυσπάλαμος, ον (πάλαμη). Βαρύς, δύσκολος. Ἐναντίον τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμποροῦ τις νὰ πράξῃ τι, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ καταπαλαίσῃ τις· πρβλ. ἀπάλαμος. Τοῦτο ἀντίκειται τὸ εὐπάλαμος. 2) Ἀντὶ τοῦ κακότεχνος. Ὅστις ἰξεύρει κακοὺς καὶ ἐπικινδύνους δόλους, ὁ κακὸς τέχνας μεταχειριζόμενος, πανοῦργος, δόλιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 849 3) Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 877. καὶ Ἰκέτ. 880. 4) Ὅποιος δὲν ἰξεύρει μήτε νὰ συμβουλεύσῃ, μήτε νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ὅστις δὲν ἰξεύρει μήτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ, μήτε ποῦ νὰ τελειώσῃ, ἔρημος βοηθείας, ἄπορος.

Δυσπαλής, ές (πάλη). Ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶναι δύσκολον νὰ παλαίσῃ τις. Παρὰ Πινδάρ. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 556. ἀντὶ τοῦ δύσκολος, βαρύς, οὗ ἐναντ. τὸ εὐπαλής.

*Δυσπάμφελος, ἀντὶ δυσπέμφελος, Ἡσύχ.

Δυσπαράβλητος, ον (παραβάλλω). Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 52. ἀντὶ τοῦ χαλεπός, κακός. Παρὰ δὲ Πλούτ. καὶ λοιποῖς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβληθῇ, συγκριθῇ.

Δυσπαραβοήθητος, ον (παραβοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ λυτρώσῃ τινάς. Πολυβ.

Δυσπαράβουλος, ον (βουλή). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν γνώμην του, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 113.

Δυσπαράγραφος ον (παραγράφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, διορισθῇ, Πολύβ.

Δυσπαράγωγος, ον (παράγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρεδηγηθῇ, παρατυρθῇ, καταπεισθῇ εἰς ἀπάτην καὶ ἀφροληψίαν, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὰ θελήματά του, Πολυβ. Β'. 10.

Δυσπαράδεκτος, ον· καὶ δυσπαραδέκτως, ἐπίρ. (παραδέχομαι). Ὅποιος δύσκολα δέχεται, μίαν διήγησιν ὁηλ. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, Πολυβ. ΙΒ'. 4. 2) παθητ. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ τινάς.

Δυσπαράθελκτος, ον (παραθέλγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραυνθῇ, νὰ ἡμερώσῃ, καὶ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν σκοπόν του διὰ καλῶν λόγων, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 398.

Δυσπαραίτητος, ον (παραιτέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακλεσθῇ, ἐξιλεωθῇ, καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς φιλίαν.

Δυσπαράκλητος, ον (παρακαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραυνθῇ διὰ παρακλήσεων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 336.

Δυσπαρακολούθητος, ον (παρακολουθέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, νὰ ὑπάγῃ τις κατόπιν του, μὲ τοὺς πόδας ἢ μὲ τὸν νοῦν, ὁηλ. δυσκολοκατάληπτος, δύσκολος νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς 2) ἐνεργητ. Ὅς τις δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, νὰ καταλαμβάνῃ, Ἰάμβ. Πυθ. 17.

*Δυσπαρακολουθητότερος, ον. Συγκρτ. τοῦ ἀντρ. ἀρσμ. 2, Μάρκ. Ἀντ. ε', 5.

Δυσπαρακόμιστος, ον (παρακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ἔχῃ τινὰς μαζή του, Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀντιγόνου, ὅς τις διὰ τὸ νὰ ἦτον παχύς, χονδροκοίλης, καὶ γέρων, ἔγινε πλέον βαρὺς καὶ δύσκολος, καὶ διὰ τὴν ἱππασίαν (καβάλαν), καὶ διὰ τὸ διψρεύειν (ἁμαξεύειν). Παρὰ δὲ Πολυβ. Γ'. 61. εἶναι ἐπίθετον εἰς τὸ, κλοῦς, ἀντὶ τοῦ δύσκολον, καὶ βαρὺ πλεύσιμον, ἢ ταξίδευμα.

Δυσπαραμύθητος, ον (παραμυθέομαι), ἀντὶ τοῦ δυσπαρηγόρητος, Πλάτ. Τίμ. σ. 69. D. Πλούταρχ. Β'. Σ. 593.

*Δυσπαράπειστος, ον (παραπείθω). Ὁ μὴ εὐκόλως μεταπειθόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολον νὰ τὸν ἐβγάλῃ τις ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει, νομίζει, στοχάζεται, Ἀριστοτ. 1, 717. D. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως διὰ ψευδῶν παραστάσεων ἀπατώμενος.

Δυσπαράπλευστος, ον (παραπλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ταξιδευθῇ εἰς τὰ παραθαλάσσια. Στράβ. Ιε'. 1123., ὁηλ. δύσκολον νὰ πλεύσῃ τις πλησίον του.

Δυσπαράπλους, ουν. Μέρος θαλάσσης κοντὰ εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ κάικι, Διόδ. Σικ. = τῷ πρημν.

*Δυσπαραποίητος, ον (παραποιέω) Δύσκολος νὰ τὸν μιμηθῇ τις, ἢ νὰ τὸν νοθεύσῃ· δυσκολομίμητος, δυσκολονόθευτος.

*Δυσπαρατήρητος, ον (παρατηρέω). Δυσκολοπαρατήρητος.

Δυσπαράτρεπτος, ον (παρατρέπω). Ὅποιος δύσκολα παρατρέπεται, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπατᾶται, ξωροδοκεῖται, Πολὸ. 8, 10.

Δυσπάρευνος, ον. Ἐπὶ δυστυχίᾳ συμπαρευνηθείς, ὑπανδρευθείς, Σοφοκλ. Τραχ. 791. «δυσπάρευνον λέκτρονα» δύστυχῆς γάμος, ἢ συνουσία.

Δυσπαρηγόρητος, ον· καὶ δυσπαρηγορήτως, ἐπίρ. καὶ

Δυσπαρήγορος, ον (παρηγορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρηγορηθῇ, καταπραυνθῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 382.

Δυσπάρθελκτος, ον. Ποιητ. ἀντὶ δυσπαράθελκτος, ἀμφβ.

Δυσπάρθενος, ον (παρθένος). Δυστυχὴς παρθένος, δυστυχὴς κόρη. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 463.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ (Πάρις). Ὁ δυστυχὴς καὶ ἄθλιος Πάρις, ἢ ὁ δυστυχίας προξενῶν Πάρις, Ἰλ. Γ, 39. «Δύσπαρι», κακὲ Πάρι, Ν, 769. πρβλ. καὶ Αἰνόπαρις.

Δυσπάριτος, ον (πάρειμι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. α'. 26. ἔνθα νῦν «Δύσβατος», καὶ «Δυσπόριστος» ἀναγν.

*Δυσπάροδος, ον (πάροδος). Δύσκολος νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ἢ ν' ἀπεράσῃ ἀπὸ πλησίον του, Ἀθήν. σ. 682.

Δυσπάτητος, ον (πατέω). Ὁ δύσκολος, ἢ σκληρὸς εἰς τὸ νὰ πατηθῇ· ἢ νὰ τὸν πατήσῃ τις, Λουκιαν. Τραγωδ.

Δυσπειθεία, ίας, ἡ. Ἀνυποταγή, ἔλλειψις ὑπακοῆς, καὶ εὐπειθείας Ἐναντιότης, ἀπείθεια· ἐκ τοῦ

Δυσπειθής, ές (πείθομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, ἀπειθής. Καὶ ὁ μὴ καλῶς, ἢ εὐκόλως καὶ θελητικῶς ὑπακούων (ὅποιος πείθεται καὶ ὑπακούει μὲ τὴν βίαν, ζόρι), ἀνυπότακτος, ἐναντίος, ἀπειθὴς, ἀλύγιστος.

Δυσπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσπείθειαν.

Δυσπειρία, ίας, ἡ (πεῖρα). Δυσκολία εἰς τὸ νὰ κάμῃ τινὰς πειράματα ἢ νὰ γνωρίσῃ τι διὰ δοκιμῶν, δύσκολος δοκιμή, Ἱπποκρ.

Δυσπειστος, ον (πείθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, πληροφορηθῇ, Πλούταρχος.

Δυσπείστως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ.

Δυσπελάγιος, ία, ον. Δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον πέλαγος. Διόδ. Σικ. Γ'. 38. ἐπίθετον τῆς κυδωνιώδους καὶ φουρτουνιασμένης θαλάσσης.

*Δυσπέλαστος, ον (πελάζω). Εἰς ὃν εἶναι δύσκολος, ἢ κινδυνώδες τὸ νὰ πλησιάσῃ τις. Σοφοκλ. λφν. «Ὡς δυσπέλαστον ἔστιν ἀμαθία κακόν.»

Δύσπεμπτος, ον (πέμπω). Ὅποιος δυσκόλως, ἢ ὅποιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκινηθῇ, ἢ νὰ ἐκτοπισθῇ. Καὶ παρ' Αἰτχ. Ἀγ. 1201. «δύσπεμπτος κῶμος». Ἐπὶ δυστυχίᾳ, ἢ δυστυχῶς σταλείς.

Δυσπέμφελος, ον (πέμπω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ θαλάσσης, καὶ πλευσίματος εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ νὰ γίνῃ, μάλιστα ὅταν ἡ θάλασσα ἦναι τεταραγμένη καὶ χειμάζηται ἀπὸ καταιγίδας, καὶ ἀπὸ ἐπικινδύνους εἰς πλοῦν καιροὺς· «πόντοιο», Ἰλ. Π. 748. Ἡσὸ. Θγν. 440. ὡς γενικὸν ἐπίθ. τῆς θαλάσσης «γλαυκὴ δυσπέμφελος», καὶ, κυματίᾳ δυσπέμφελος» Πλήρης κινδύνων θαλασσοπλοΐα, Ἡσὸ. Ἔργ. 616. 2) Μεταφρ. ὡς καὶ τὸ δύσκολος, ἐπὶ ἑνὸς σκυθρωποῦ, καὶ μορμορίζοντος ἀνθρώπου, ὅστις ὑπάγει μὲ δυσαρέσκειαν εἰς ἐκεῖ διὰ τοῦ ῥηφιεῖ (συμβουλὴ) συμπόσιον, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 722. «μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελον εἶναι· ἐ δὲ Ζηνόδοτος καὶ παρ' Ὁμήρ. «Δυσπέμφελος εἶεν» ἀνέγνωσεν, ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ «Δυσάρεστοι»· καὶ ὁ Ἡσύχιος δὲ ἐσημείωσε τὴν λέξιν. Ζήτ. ἐν Πέμφελος.

*Δυσπένθερος, ον (πενθερός). «Θεσμὰ δυσπένθερα» Νόμος τοῦ παρὰ φύσιν πενθεροῦ, Νόνν. 3, 102, 21.

Δυσπενθέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ βαρέως λυποῦμαι, καὶ θλίβομαι, καὶ ἐκ τῆς λύπης μου μαυροφορῶ, Πλούταρχος· ἐκ τοῦ

Δυσπενθής, ές (πένθος). Ὁ καταπολλὰ καὶ βαρέως λυπούμενος, θλιβόμενος, καὶ μαυροφορῶν. Πίνδαρος. 2) πάτκ. Δι' ὄντως κατὰ πολλὰ λυπεῖται.

*Δυσπέπαντος, ον (πεπαίνω). Δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ὡριμάζων, Σχολ. Σοφ. Αἴ. 203.

Δυσπεπτέω, ῶ. Δυσκόλως, ἢ κακῶς χωνεύω· ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος, ον (πέπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ. 2) ὁ ἀχρείως καὶ κακῶς μαγειρευμένος, ἢ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βρασθῇ, μαγειρευθῇ. Ἀνώριμος, ἄγωρος. Παρὰ δὲ Νικάνδρ. Ἀλ. 97. «δύσπεπτος γόνος», ἐν ὠμὸν αὐγόν, χωρὶς ἐξώφλειον, (τζώφλειον).

*Δυσπεραίωτος, ον (περαιόω), = τῷ ἐπμν.

Δυσπέρατος, ον (περάω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα περνᾷ τινάς, δυσκολοπέρατος. Διόδ. Σικ. «δυσπέρατον ῥεῖθρον» καὶ μεταφρ. παρ' Εὐριπ. «δυσπέρατος εἰδώς», δυσκολοπέρατος ζωή, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον μὲ δυσκολίαν περνᾷ τινάς.

*Δυσπερίγραφος, ον, = δυσπαράγραφος.

Δυσπερικαθαίρετος, ον (περικαθαίρω). Πᾶν ὅ,τι μὲ δυσκολίαν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ σκάψῃ, ἢ νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁλόγυρα, καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ μέσα ὡσὰν δακτυλίδι.

Δυσπερικάθαρτος, ον (περικαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ ὁλόγυρα, ἢ νὰ παστρευθῇ τελείως.

*Δυσπερίκτητος, ον. Ὅστις δὲν περισσεύει εὐκόλως τί ποτε ἀφ' ὅσα κερδαίνει· ἀντίστ. τοῦ εὐπερίκτητος, καὶ τὰ δύο ἔχει Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀπτλ.

Δυσπερίληπτος, ον (περιλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιληφθῇ, νὰ κρατηθῇ ὁλόγυρα· καὶ ὁ δυσκόλως περιορατὸς, καὶ περιλαμβάνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 369. «δυσπερίληπτον ψεῦμα».

Δυσπερινόητος, ον (περινοέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινάς· ἀμφ.

Δυσπεριόδευτος, ον (περιοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιπατήσῃ, περιέλθῃ τις, ἢ ὁ τέλος μὴ ἔχων, Σχολ. Σοφ Οἰδ. Τ. 1316.

Δυσπερίτρεπτος, ον (περιτρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιτραπῇ, περιγυρισθῇ, περιτηλυχθῇ, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Α'. 10.

Δυσπερίψυκτος, ον (περιψύχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ψυχρανθῇ, ὅποιος δύσκολα κρυώνει, καὶ ψυχραίνεται, Διοσκ. «Φυλάσσει τὸ σῶμα δυσπερίψυκτον· τὸ φυλάττει ὥστε νὰ μὴ ψυχρανθῇ καὶ κρυώσῃ εὐκόλα.

Δυσπετέω, ῶ (δυσπετής). Βαρέως πίπτω, δυστυχῶ. 2) Γίνομαι βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ «Δυσανασχετῶ», παραιτέομαι· παρὰ δὲ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ «Κακῶς πάσχω». Ζήτ. ἐν Ἀποδυσπετέω· ὅθεν

Δυσπέτημα, ατος, τό. Δυστυχές συμβεβηκός, δυστυχία. Μακκαβ. Ε'. 20.

Δυσπετής, ές (πίπτω, πετεῖν). Ὁ βαρέως, ἢ δυστυχῶς πίπτων. Δύσκολος, βαρύς, ἐνοχλητικός, καταπιεστικός, ὁ δυστυχίας πρόξενος. Σοφοκ. Αἴας 1065. Αἰσχύλ. καὶ Ἱπποκ. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπετής.

* Δυσπετῶς, ἐπίρ. τοῦ πρχμν. καὶ Ἰων. δυσπετέως, Δυσκόλως, Ἡρόδ. 3, 107.

Δυσπεψία, ἰας, ἡ (δύσπεπτος). Ἀχώνευσία, δυσκολία τοῦ χωνεύειν τὰ φαγητά.

Δυσπήμαντος, ον (πημαίνω). Βαρέως πληγωμένος, βεβλαμμένος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 478 ἀμφ. σημασία καὶ ἀνάγνωστις, ἔνθα ἄλλοι δύσπημα ἀναγιν.

* Δύσπηχυς, υ, Δωρικ. Δύσπαχυς (πῆχυς). Δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἀμέτρητος, ἄπειρος, Σαπφοῦς λίφν. 11. σ. 41.

Δυσπιέτης, ές (πίνω). Καταπολλὰ λερωμένος, Πολυδ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 426. «ἀλλ' ἢ τὰ δυσπιῆ θέλεις πεπλώματα· (ὅθεν ἴσως τὸ τῆς συνηθείας πάπλωμα) καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1597.

Δυσπιστέω, ῶ (δύσπιστος). Δὲν πιστεύω, ἢ δὲν ἐμπιστεύομαι εὐκόλως, Πλουτ. Η, 34. 2.

Δυσπιστία, ἰας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ πιστεύειν, ἀπιστία. Τὸ ἀπίστευτον, ὑποφία, Ἐλλην. Ἀλ. ἐκ τοῦ

Δύσπιστος, ον (πιστός). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιστευθῇ, ἀπίστευτος. 2) ἐνεργ. Ὁ δυσκόλως πιστεύων, ἄπιστος, ὑποπτος.

Δυσπίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσπιστίαν.

Δύσπλαγχνος, ον. (σπλάγχνον) Θυμοίδης, σκληροκάρδιος ἀσπλαγχνος. Αἰσχύλ. Προμ. 908. ἔνθα νῦν «Δύσπλαυτος ἀναγιν.»

Δύσπλεκτος, ον (πλέκω) Μὲ κινδύνους καὶ πόνους περιπλανώμενος, παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 613. «Δύσπλαυτος παρθένος, ἢ δυστυχῶς περιπλανωμένη παρθένος.

Δύσπληκτος, ον (πλήττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κτυπηθῇ, ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ τρομάξῃ, ξυπασθῇ, ἐκπλαγῇ.

Δυσπλήρωτος, ον (πληρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεμισθῇ, ἢ ἐκπληρωθῇ, τελειωθῇ.

Δύσπλοια, οίας, ἡ. Δυστυχὴς πλοῦς, δυστυχὲς πλεύσιμον, ταξίδευμα. Ἀνάλεκτ. Β'. σ. 181.

* Δυσπλοία = τῷ πρχμν.

Δύσπλοος, ον (πλέω). Ὁ δύσκολος ἢ ἐπικίνδυνος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἀρμενισθῇ, δυσκολοαρμέιστος. Ἀνάλεκ. Β'. 167. «Δύσπλοος Κρήτη».

Δύσπλυτος, ον (πλύνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλυθῇ, ξεπλυθῇ. Ἱπποκρ. Σ. 644.

Δύσπλωτος, ον (πλώω). = Δύσπλοος. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σ. 235.

* Δυσπνοέω, ῶ (δύσπνοος) Δυσκόλως ἀναπνέω, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) ἀποπέμπω δυσωδίαν, βρωμῶ, Παῦλ. Σιλ. 74, 30. ὅθεν

Δυσπνόητος, ον. Ὁ δυσκόλως ἀναπνέων. Ἱπποκρ. Σ. 54.

Δύσπνοια, οίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἀναπνέειν, ἀνασκίνειν. Ἄσθμα, στένωσις, ἀγκομάχημα. 2) ἐναντίος ἄνεμος.

Δυσπνοϊκός, κή, κόν. Ὁ δυσκόλως ἀναπνέων, ὁ πάσχων ἀπὸ δύσπνοιαν, στένωσιν, ὁ ἀγκομαχῶν.

Δύσπνοος, ον, καὶ συναιρ. δύσπνους, ουν, (πνέω). Ὁ βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέων. «Δύσπνοος ἀήρ». ὁ εἰς ἀναπνοὴν ἀνάξιος, ὅστις δὲν εἶναι ἱκανός, ἢ ἄξιος μήτε νὰ ἀναπνεύσῃ, ἄχρηστος ὀλῶς. Ἕρων. Χωρὶς ἀναπνοήν, Σοφ. Ἀντ. 223. 2) δύσκολος νὰ τὸν ἀναπνεύσῃ τις, ὁ ἄχρηστος εἰς ἀναπνοήν. «Ἀὴρ», Ἡρόδ. 3) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. ὁ ἐναντίος πνέων καὶ ψυχῶν, ἄνεμος.

Δυσπολέμητος, ον (πολεμέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ.

Δυσπόλεμος, ον. Ὁ ἀνάξιος διὰ πόλεμον, ὀκνηρός. δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1008. ἔνθα σημαίνει κάλλιον, ὁ δυστυχὴς ἐν πολέμῳ.

Δυσπολιόρκητος, ον (πολιορκέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ, καὶ νὰ κυριευθῇ. Ξενοφ.

Δυσπολίτευτος, ον (πολιτεύομαι). Ὁ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διοικήσῃ πολιτικὰς ὑποθέσεις. Πλούταρχ. καὶ Δίων Κάσ. ΛΒ'.

Δυσπονής, ές, (πονέω). Γεμάτος ἀπὸ κόπους καὶ δουλειές, ταλαίπωρος, δυστυχής, πολύπονος. Ὀδ. Ε. 493. «Δυσπονὴς κάματος».

Δυσπονέως, ἐπίρ. Μέλιμ. στίχ. 194. Βαρέως, δυσκόλως, μετὰ κόπου.

Δυσπόνητος, ον (πονέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ, ἢ νὰ κερδηθῇ. 2) = δυσπονής. Δύσκολος, βαρύς, κοπιαστικός, ταλαίπωρος. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1014. «Δαίμων ὀφέρων κόπους, μάχους, καὶ δυστυχίας, Αἰσχύλ.

* Δυσπονία, ἡ. Βαρεῖα, δύσκολος ὀργασία, ἐκ τοῦ

* Δύσπονος, ον (πόνος) Κοπιαστικός, γεμάτος κόπιον καὶ ὀργασίας, βάρους καὶ ταλαιπωρίας, Σοφ. Ἀντγ. 1276.

Δυσπόρευτος, ον (πορεύομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, περιπατήσῃ τινάς. Ξενοφ. «Δυσπόρευτος ὁδός», στράτα εἰς τὴν ὁποίαν δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, δύβατος. «Δυσπόρευτος ἀμάξαις», εἰς τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠμποροῦν νὰ περάσουν ἁμάξια.

Δυσπορία, ἰας, ἡ (δύσπορος). Δυσκολία τοῦ περάματος, τῆς ὁδοιπορίας. καὶ γενικῶς Δυσκολία, ἀπορία, καὶ ἀμηχανία.

Δυσπόριστος, ον (πορίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, προμηθευθῇ, ἀποκτηθῇ.

Δύσπορος, ον, (πόρος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, ἢ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πέραμα εἶναι δύσκολον. Μεταφορικῶς δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ εὔπορος, ὅ ἐστιν ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του. = ἄπορος.

Δυσποτμέω, ῶ. (δύσποτμος). Δυστυχῶ.

Δυσποτμία, ἰας, ἡ. Δυστυχὲς συμβεβηκός, δυστυχία. Σουίδας. ἐκ τοῦ

Δύσποτμος, ον (πότμος). Ὁ ἁπάντων ἢ πίπτων εἰς ἐν δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ εἰς δυστυχῆ μοῖραν, τύχην, δυστυχής. ἐπρμ. δυσπότμως (—υυ).

Δύσποτος, ον, (πίνω). δύσκολος νὰ πεθῇ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. «δύσποτον πόμα», βδελυκτὸν καὶ συγχαμιρον ποτόν, τὸ προξενοῦν ἀναγούλαν.

Δυσπραγέω, ῶ. (δυσπραγής). Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήσεις μου, δυστυχῶ εἰς αὐτάς· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ δυστυχῶ. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπραγέω, εὐ πράττω. Πλούταρχ. ὅθεν

Δυσπράγημα, ατος, τό. Νικήτ. Χρον. Π'. η. τὸ εἰς δυστυχίαν καταντῆσαν ἐπιχείρημα, δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως. (—υ)

Δυσπραγής, ές, (πρᾶγος). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις του, καὶ γενικῶς δυστυχής. ὅθεν

Δυσπραγία, ἰας, ἡ. Ἡ περὶ τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήτεις δυστυχία· καὶ γενικ. Δυστυχία, ἀτυχία.

Δυσπραγμάτευτος, τον, (πραγματεύομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μετχειρισθῇ, πραγματευθῇ, καὶ νὰ τὸν διοικήσῃ τινάς. Πλούταρχ. Θ'. 93. «Δυσπραγμάτευτος δορυφόρων λαός».

Δύσπρακτος, ον (πράσσω) Δύσκολος νὰ κατορθωθῇ, νὰ γένῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς πρᾶξιν. ὅθεν

Δυσπραξία, ἰας, ἡ. = δυσπραγία.

Δύσπρατος, ον, (πιπράσκω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πωληθῇ, δυσκολοπώλητος. Ἀθήν. Σ. 262.

Δυσπρέπεια, είας, ἡ. Τὸ ἀπρεπές, ἀπρεπον. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Γ'. ξ. 4. ἐκ τοῦ

Δυσπρεπής, ές, (πρέπω). Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, «Τὸ δυσπρεπὲς» Τὸ ἄπρεπον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἁρμόζει. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρεπής. Παρὰ δὲ Ἡσυχίῳ καὶ ἀντὶ τοῦ δύσμορφος.

Δύσπριστος, ον, (πρίω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πριονισθῇ

Δύσπρόμαχος, ον, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Τιμολ. 31. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ δυσπρόσμαχος.

Δυσπρόπτωτος, ον (προπίπτω). Ὁ μὴ εὐκόλως σφάλλων, ἢ πίπτων.

Δυσπρόσβατος, ον, (προσβαίνω). Τόπος ἔνθα τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ. Δίων Κάσ.

Δυσπρόσβλητος, ον, (προσβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ προσβάλῃ, νὰ πειράξῃ, νὰ βλάψῃ, νὰ πιάσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον του. καὶ = δυσπρόσβατος.

Δυσπρόσδεκτος, ον (προσδέχομαι). = δυσπαράδεκτος. Ἀντωνῖν. Α'. 5.

Δυσπροσήγορος, ον, (προσήγορος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐξηρικός, σκυθρωπός.

Δυσπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ὁμιλεῖν.

Δυσπρόσιτος, ον, (πρόσειμι). Ἔνθα τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἔλθῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπροσίτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπρόσμαχος, ον, (προσμάχομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, νὰ νικηθῇ, ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διευθετεύσῃ ἄλλου τινα. Πλούταρχος.

Δυσπρόσμικτος, ον (προσμίγνυμι). Ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ σμίξῃ, νὰ κάμῃ κοινωνίαν, καὶ νὰ φιλιωθῇ, συναναστραφῇ. Πολυδ.

Δυσπρόσοδος, ον (πρόσοδος) = δυσπρόσιτος.

Δυσπροσοίστος, ον, (προσφέρομαι). Ὅποιος μισεῖ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισάνθρωπος, ἀπολίτευτος. 2) καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1277. Ζήτ. ἀπρόσιτος.

Δυσπρόσοπτος, ον, (προσοράω,) Ὁ μὴ καλὸς εἰς ὄψιν, ἄσχημος.

Δυσπροσόρμιστος, ον (προσορμίζω), καὶ δυσπρόσορμος, ὁ, ἡ. Σκύμν. στίχ. 725. καὶ Πολυδ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ προσορμισθῇ, νὰ ἀράξῃ τινάς.

* Δυσπρόσορμος, ον = τῷ πρχμν.

* Δυσπροσπελάζω (προσπελάζω) Δυσκόλως, μετὰ πόνου καὶ μόλις πλησιάζω. ὅθεν

Δυσπροσπέλαστος, ον. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον μὲ δυσκολίαν καὶ κόπον ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σχολ. Οἰδ. Κ. 1272.

* Δυσπροσπόριστος, ον (προσπορίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, νὰ προβλεφθῇ, νὰ προμηθευθῇ = δυσπόριστος.

Δυσπρόσρητος, (προσειπεῖν προσρηθῆναι.) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ τινάς, πύστηρος, σκυθρωπός, ἐλαζών. Ἡρδ.

Δυσπρόσωπος, ον, (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ἄσχημον πρόσωπον, καὶ ὄψιν. «Δυσπρόσωπον κάρηνα». Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 286. καὶ Πλούταρχ. Ταὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρόσωπος.

Δυσπύητος, ον, (πυέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πρισθῇ καὶ νὰ ἐμπυάσῃ, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἔμπυον.

Δυσραγής, ές, καὶ

* Δύσρηκτος, ον (ῥήγνυμι) Δύσκολος εἰς τ' νὰ βαπισθῇ, νὰ συντριφθῇ, νὰ σχισθῇ, νὰ κατατζακισθῇ.

* Δύσρευτος, ον (ῥέω) Δυσκόλως ῥέων. Τὸ συγκρτκ. Δυσρευστότερος παρὰ Σέξτ. ἐμπ. πρὸς Μαθμτ. 5, 75.

Δύσρητος, ον (ῥηθῆναι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἰπῇ, νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, νὰ τὸν ἐκφράσῃ τινάς. 2) «Τὸ δύσρητον» Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει τινάς· μὲ δυσαρέσκειαν. Συνων. μὲ τὸ αἰσχρόν. Δημήτρ. Φαλ.

Δυσριγής, ές, Καὶ

* Δύσριγος, ον (ῥῖγος). Κατὰ πολλὰ ψυχρός, χρῦος τόσον, ὥστε νὰ παγώνῃ. Ἡρόδ. 5, 10.

Δυσροέω, ῶ. (ῥέω). Ἀχρείως καὶ κακῶς ῥέω, (τρέχω). Κακῶς καὶ ἀχρείως ἀποβαίνω, γίνομαι. Κακῶς ἐξακολουθῶ, πηγαίνω κακῶς. Δυστυχῶ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β. 17. ἔνθα εὑρίσκονται καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα.

Δυσροητικός, κή, κόν, Δ'. ἀ. 58. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προξενῶν δυστυχίαν. Καὶ

Δύσροια, ἡ· ἀντὶ δυστυχία, δυστυχὴς ἐξακολούθησις ὑποθέσεώς τινος.

Δυσσέβεια, ἡ. (δυσσεβὴς.) Ἀθεΐα. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

* Δυσσεβέω, (δυσσεβὴς) Πράττω, ὁμιλῶ, ἢ δοξάζω ὡς ἄθεος. Εἶμαι δυσσεβὴς. ὅθεν

* Δυσσέβημα, τό. Ἀσεβὴς ἢ ἄθεος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Δυσσεβὴς, ές, (σέβομαι). Ἄθεος, ἐναντίος τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν διατηρεῖ τὸ ἀνῆκον σέβας πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας νομιζομένους καὶ λατρευομένους θεούς. Ἐπίρρ. δυσσεβῶς (Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ λέξις αὕτη καὶ αἱ παρ' αὐτῆς παραγόμεναι δὲν εὑρίσκονται εἰς τοὺς Ἑπτ. εἰς δὲ τοὺς Τρῳκ. Ποιητὴς εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει.)

* Δυσσεβία, ἡ, Πτκ. ἀντὶ δυστέβεια.

Δύσσειστος, ον. (σείω). Ὅποιος δυσκόλως σείεται, κλονίζεται, ἀτάραχος, στερεός, ἀκίνητος. Ἡσύχ.

* Δύσσηπτος, ον (σήπομαι) ὅστις δὲν σαπίζει εὐκόλα.

Δύσσοος, ον (σώζω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυτρωθῇ, σωθῇ, χαμένος, δυστυχής.

* Δυσσ', — Εἰς τὰς συνθέσεις μὲ πρωτότυπα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ σ, σβ, σπ, σῳ, σχ, ἀποβάλλεται τὸ τελικὸν, τοῦ Δυς - κατὰ τὰς ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεις τῶν συγγραφέων καὶ τὰ παλαιότερα χειρόγρ., πρὸς ἀποφυγὴν δηλ. τῆς διὰ τὴν ἐπισώρευσιν τῶν συμφώνων κακοφωνίας, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ διὰ τούτου δὲν ἐγίνετο οὐδεμία ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία τῆς σημασ. διότι τὸ Δύστομος ἐπροφέρετο διαφόρως παρὰ τὸ Δύστομος, ὡς καὶ διὰ τῆς γραφῆς ἀκριβῶς διακρίνεται (Διὰ τοῦτο ἐὰν καὶ εἰς ὅλους μας ἀκόμη ξένη καὶ ἀσυνήθιστος μὲ ὅλον τοῦτο εἰσήχθη εἰς τινας λέξεις τοῦ Λεξικοῦ τούτου ὡς ὀρθοτέρα ἢ τῶν πλείστων νεωτρ. Φιλολόγων γραφή, οἱ τινες εἰς τὰς συνθέτους λέξ. γράφουσι τὸ τελικὸν ς καὶ ἐν τῷ μέσῳ, πρὸς διαφοράν τῶν ἐκ τοῦ Δυς καὶ Δύο συνθέτων.) Πρὸς τούτοις δικαιοῖ τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ Δίς, Τρίς, κ. τ. τ., ἥτις ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται παρὰ λόγον καὶ εἰς τὰς προθέτ. Εἰς καὶ Πρὸς, διότι τότε ἀφεύκτως ἤθελε συμβῆ ἢτοι ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία τῆς σημασ. ἢ ἐντελὴς ἄγνοια ἐν δηλ. αἱ λέξεις εἶναι σύνθετοι ἐκ τῶν προθέτ. τούτων. Μὲ ὅλα ταῦτα γράφουσι νεώτεροι τινες Κριτικοὶ πάντοτε Δύστομος, δύστηνος κ. τ. τ. π. χ. Schaef Ἰουλ. Λόγ. σ. XXII. Διονύσ. περὶ Συνθ σ. 91. Ἐγὼ δὲ (ὁ Πασσὼβ) ἀπέβαλα παντοῦ κατὰ τὸν Βόλφιον τὸ Σ ἐν τῷ Δύστηνος. — Διὰ ταῦτα ἂς ζητῶνται αἱ λέξεις ἐνίοτε καὶ κατ' ἄλλην γραφὴν ἐὰν κατὰ μίαν τινὰ δὲν εὑρίσκωνται, π. χ. ἐπειδὴ τὸ Δυστρατοπέδευτος, οὕτω γραφόμενον δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ, ἂς ζητηθῇ κατὰ τὴν ἀκόλουθον γραφὴν Δυστρατοπέδευτος κ. τ. λ.

Δυστομέω, ῶ. = Βλασφημέω.

* Δυστρατοπέδευτος, ον (στρατοπεδεύω) Ἔνθα δυσκόλως στρατοπεδεύει ὁ στρατὸς «Χώρα» Αἰσχ. 8

Δυσσύμβατος, ον, (συμβαίνω). Ἐπίφορος μετὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ συμβιβασθῇ, ἑνωθῇ, συνδεθῇ.

* Δυσσύμβλητος, ον, Δυσσυμβούλευτος, ον καὶ Δυσσύμβολος, ον, id. δυσ —

Δυσσύναντος, ον, (συνάγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συναχθῇ, μαζωχθῇ.

Δυσσυνείδητος, ον. Ὁ ἔχων κακὴν συνείδησιν. Ἰουστ. Μάρτ.

Δυσσύνοπτος, ον, (συνιδεῖν, συνόψομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἐννοηθῇ, γνωρισθῇ· σκοτεινός. Πολύβ.

* Δυσταίνω, θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ δύστηνος, καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ στένω, ὡς καὶ τὸ ἀστεῖνω, ἀμφότερα παρὰ Γραμτ. Ruhnk ep. cr. p. 138.

Δυστάλας, αν, αινα, γενκ. αρτος. καὶ οὐδέτρ. γνος. (τάλας). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής, ταλαίπωρος, ἄθλιος, κακορρόζικος.

Δυστάραχος, ον, (ταραχή). Ὁ κατὰ πολλὰ ταραχώδης, καὶ ἀνήσυχος. Γραμμ.

Δυστατέω, Ἵσταμαι ἐπὶ ἀνιστχύρων καὶ ἀδυνάτων, μὴ στερεῶν ποδῶν, κλονοῦμαι, καὶ μετφρκ. Εἶμαι ἀκατάστατος Πλούτ. Γ. 129. καὶ 621. «Δυστατεῦντιν, ὅπερ ἡ τοῦ Hull. ἐκδ. Ζ'. σελ. 230. ἐκ τῶν τοῦ Ξυλανδ. χειρογρ. «Δυσδιαστατεῦντιν, ἔχει, ἐπὶ σημασ. τοῦ, μὴ εὐκόλως διαιρούμενος, ἢ διαπερώμενος. Ἐκ τοῦ

* Δύστατος, ον (ἵσταμαι, στῆναι) Κακῶς, δηλ. μὴ στερεῶς ἱστάμενος, κλονούμενος, ἀκατάστατος.

Δυστέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ διά τινων σημείων, νὰ σημαδευθῇ· καὶ ὑπομένως δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀφευρεθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

* Δυστεκμάρτως, ἐπίρρ. τοῦ πργμν.

Δυστεκνία, ίας, ἡ. Δυστυχία εἰς τὰ παιδία ἐκ τοῦ

Δύστεκνος, ον, (τέκνον). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὰ παιδία. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1248.

Δυστερπὴς, ές, (τέρπω). Ὁ ἀχρείως τέρπων καὶ εὐφραίνων, δηλ. κατὰ πολλὰ δυσάρεστος, προξενῶν λύπης, καὶ θλίψεως. Αἰσχύλ.

Δύστηκτος, ον, (τήκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ. Ζήτ. δυσέκτητος.

Δυστηνία, ίας, ἡ. Δυστυχία. ἐκ τοῦ

Δύστηνος, ον (δύσταινω). Δυστυχὴς, ἄθλιος, ταλαίπωρος, κλαυσμῶν καὶ δακρύων ἄξιος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἀλλ' ἐπ' ἀνθρώπων μόνων, ὁ δὲ Πίνδρ. καὶ «Δύστηνος μόχθος» εἶπε «Δυστήνων παίδες» Ἐκ γενετῆς δυστυχεῖς, δηλ. ὅσοι διὰ τῆς δυστυχίας τῶν πατέρων ἢ προπατόρων τους, εἶναι ἤδη προωρισμένοι πρὸς ἰδίαν τους δυστυχίαν, Ἰλδ. Ζ', 127. 2) Παρὰ νεωτρ. δὲ ὡς τὸ Λτνκ. miser ἐπὶ ἡδικῆς σημασ. Ἄθλιος, ταλαίπωρος, ἀποτρόπαιος, βδελυρός, συγχυμένος, ἀχρεῖος, Σοφ. Ἠλτρ. 121. Ruhnk ep. cr. p. 139. Ἐκτὸς τοῦ δύστηνος φαίνεται ὅτι ἦτο συνηθὲς εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ συνώνυμόν τι Ἄστηνος. Ζήτ. Ἄστηνος.

Δυστήρητος, ον. (τηρέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ. Φωκυλ. 205.

Δυστριβευτος, ον, (στριβεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐχνευθῇ

Δυστριβάσσευτος, ον, (τριβατσεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, συγκρατηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, καταδαμασθῇ, ἡμερωθῇ. Πλούταρχος.

Δυστλήμων, ον, γενκ. ονος (τλήμων.) Ὁ δυστυχὴς καὶ βαρέα κακὰ ὑποφέρων, κακορρόζικος. Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 532.

Δύστλητος, ον, (τλῆναι). Δυσκολοϋπόφερτος, ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ τινάς.

* Δυστόκεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ κακῷ καὶ πρὸς δυστυχίαν γεννήσασα. Πρβλ. δύσαριστοτόκεια, ἐκ τοῦ

Δυστοκέω, ῶ. (δύστοκος). Βαρέως καὶ δυστυχῶς γεννῶ, γεννῶ μὲ κόπους καὶ πόνους μεγάλους. ἐκ τοῦ

* Δυστοκὴς, ές (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν, Καλλίμχ. Δῆλ. 243. Πρβλ. ὅμως Schaef Διονσ. Συνθ. σ. 91. 2) ὁ πρὸς δυστυχίαν τεκτοσπουῶν

Δυστοκία, ίας, ἡ, Ἡ δύσκολος, βαρεῖα, καὶ μὲ μεγάλους πόνους γέννα, τὸ δυσκόλως γεννᾶν. ἐκ τοῦ

Δύστοκος, ον (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν.

Δύστομος, ον, (τέμνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κοπῇ, χωρισθῇ, κατακοπῇ, διαιρεθῇ.

* Δύστομος, ον (στόμα) Ὁ κακὸν ἢ σκληρὸν στόμα ἔχων, σκληρόστομος, ἐπὶ ἵππου, Αἰσχύλ. 3. Παρατήρησον τὴν διαφορὰν τῆς παρούσης πρὸς τὴν πργμν. λέξιν.

Δύστονος, ον (στένω) βαρέως ἀναστενάζων 2) Πολλὰ ἀξιολύπητος, ἄθλιος, πολυθρήνητος 3) Δύσκολος, βαρὺς, φορτικός – Κυρτικῶς ἢ λέξις καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 466. Θήβ. 987. καὶ 1000.

Δυστοπάζω, Μ. ασω. Δυσκόλως γωρίζω, δὲν ἐπιτυγχάνω. ὅθεν

Δυστόπαστος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

Δύστοπος, ον. Παρὰ Σουΐδ., ἀντὶ δυστυχὴς.

Δυστόχαστος, ον, (στοχάζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ εὑρεθῇ κατὰ σκοπόν.

* Δυστοχία, ἡ. Τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν τὸν σκοπὸν, Ἀποτυχία. Ἀντίστ. τῷ εὐστοχία.

Δυστράπεζος, ον, (τράπεζα). Ὁ τρώγων συγχαμερὰ φαγητά. Εὐρίπ. Ἡρακλ. 384.

* Δυστραπέλεια, ἡ, Καὶ

Δυστραπελία, ίας, ἡ. Ἀταραξία, ἀκινησία, ἀμεταβλησία. ὅθεν ἐπὶ χαρακτῆρος ἀνθρώπου, Θεόφραστ. Χαρακ. Ἰσχυρογνωμία, αὐθάδεια, ἀπείθεια, σκληροτραχηλία, πεῖσμα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Κακία, ὡς καὶ τὸ Δυστροπία· καὶ ἐπὶ τόπων παρὰ Διοδ. Σικ. «Τοπικὴ δυστραπελία», ἡ κακὴ καὶ δύσκολος φυσικὴ θέσις καὶ κατάστασις ἑνὸς τόπου. ἐκ τοῦ

Δυστράπελος, ον, (τρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, στραφῇ, ἢ νὰ κινηθῇ, ταραχθῇ. Σοφοκ. Αἴας 925. (ἔνθα ὁ Σχολ. καὶ «Ὄργημα δυστράπελον», ἀναφέρει)· καὶ ἐπομένως, ὁ ἀκίνητος κατὰ τὴν καφαλὴν, ὅποιος δὲν γυρίζει ἀπὸ τὴν γνώμην του, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. Θεόφρ. Χαρακτ. 2) Ἀνεπιτήδειος, ἀμὴ ἐπιτήδειος, καὶ ἐξοτ. πρὸς χρῆσιν, ἢ πρὸς κοινωνίαν, καὶ συναναστροφὴν· ἀντίκειται τῷ εὐτράπελος. καὶ εἶναι συγγενὲς τῷ δύστροπος. Ἐπίρρ. δυστραπέλως, σημαίνει δὲ κυρίως, Ἄτακτα, εἰς κακὴν τάξιν καὶ θέσιν.

Δυστράπητος, ον, Ἱπποκ. σελ. 397. ὅπερ ἐν χειρογρ. «Δυστράπελος,» ἀναγιν. τὸ «Δυσμετάθετος», σημαίνον.

Δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία. Πεισίδης παρὰ Σουΐδ. ἐν Α. Δύναμις, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Δυστραπήτων», ἢ Δυστραπέλων. Ταὐτόσημον ὅμως αὐτοῦ.

* Δύστρητος, ον. Δυσκολοτρύπητος, Σουΐδ.

* Δύστριπτος, ον. (τρίβω) Δύσκολος νὰ τριβῇ.

Δυστροπία, ίας, ἡ. = Δυστραπελία. Καὶ

* Δυστροπικός, ἡ, όν. Σκληρὸν, ἀλύγιστον γνώμην ἔχων, ὁ ὅμοιος δυητρόπῳ ὤν, ἐκ τοῦ

Δύστροπος, ον (τρέπω) καὶ = Δυστράπελος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Παράξενος, καὶ κακότροπος. Παρὰ Δημοσθ. συνωνυμεῖ μὲ τὸ δύσκολος.

* Δυστρόπως, Ἐπίρρ. τοῦ πργμν.

* Δύστρος, ὁ. Ὁ Μάρτιος μὴν, κατὰ Μακεδόνας, Ἀναλ. καὶ Σουΐδ.

Δύητροφος, ον. (τρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τραφῇ, αὐξηνθῇ διὰ τῆς τροφῆς, ἀνατραφῇ, διατηρηθῇ.

Δυστρύπητος, ον (τρυπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τρυπηθῇ, διαπερασθῇ.

* Δύστρωτος, ον. Δυσκολοπλήγωτος, Ἐτυμ. Μ.

Δυστυχέω, χῶ (δυστυχὴς). Εἶμαι δυστυχὴς, εὑρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, καὶ ταλαιπωρίαν. ἔχω ἐναντίαν τὴν τύχην, ὁ ἐστὶ κακήν. Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐπιχειρήσεων, ὅταν χαλῶνται, λαμβάνουν κακὴν καὶ ἐπιζήμιον ἔκβασιν, ἢ δὲν ἐκβαίνουν κατὰ σκοπόν, ἀλλὰ καὶ

παθτκ. 2) ἐνεργτκ. Πάσχω, ὑποφέρω κακόν τι, μετ' Αἰτιατκ. Jac. ΑΓ. σ. 703. ἔδεν

Δυστύχημα, ατος, τό. Δυστυχὲς συμβεβηκός, ἤ ἀποτέλεσμα.

Δυστυχής, ές (τύχη). Ἀτυχὴς, ταλαίπωρος, δύστυχος, ὁ ἐναντίαν, ἤτοι κακὴν τὴν τύχην ἔχων, ὅθεν πτωχός. Ἀντίκειται τῷ εὐτυχής. Παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 8. αὐτὸς. τῷ εὐφυὴς. Ἄρα κυρίως ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποβαίνει τι καλῶς, δὲν ἐπιτυχαίνεται.

Δυστυχῶς. ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν.

Δυστύχησις, εως, ἡ. Ἀντὶ τοῦ δυστυχία, καὶ ἀποτυχία παρὰ Παλαιφάτ.

Δυστυχία, ίας, ἡ. Τὸ δυστυχεῖν.

Δυσυπνέω, ῶ, Κακῶς κοιμοῦμαι· ἐκ τοῦ

Δύσυπνος, ον (ὕπνος). Ὁποιος κοιμᾶται κακῶς, ἀχαμνά.

Δυσυποβιβαστος, ον (ὑποβιβάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ῥίψῃ τινὰς κάτω, καὶ νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἔξω. Ἀθήν. σελ. 74.

Δυσύποιστος, ον (ὑποφέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ. Ἰώσηπ. Ἀρχ.

Δυσυπομόνητος, ον (ὑπομένω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ, νὰ τὸν βασταξῇ τινάς. Σέξτ. Ἐμπ.

Δυεπόστρεπτος, ον (ὑφίσταμαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντισταθῇ, ἢ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Διόδ. Σικελ.

Δυσυπόστακτος, ον (ὑποτάσσομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ, νὰ ὑπολιθῇ εἰς τὸν ζυγόν, ἀνυπόστακτος, σκληρογνώμων. Σουΐδ. ἐν Λ. ἈΔυσγάργαλις.

Δυσυποχώρητος, ον. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τούτου τὸ ἈΔυσεπίστοτος, ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν.

*Δύσφαλτος, ον (σφάλλω.) Δύσκολος νὰ τὸν κάμῃ τις νὰ κλονηθῇ, νὰ τὸν ταράξῃ, νὰ τὸν ἀναποδογυρίσῃ, ἢ νὰ τὸν κρημνίσῃ.

Δυσφᾶνής, ές (φαίνομαι). Ὁ μόλις ὁρατὸς, ὅστις μόλις φαίνεται, βλέπεται, ἀσαφὴς, σκοτεινός. Πλούτ. Ζ'. σελ. 699. ἈΔυσφανὴς, καὶ ἀμαυρός. ἐν δὲ σελ. 760. ἀντὶ τούτου τὸ ἈΔυσφάνταστος, ἴσταται, καὶ ἐν Λουκούλλ. 9. ἈΔυσφανὴς καὶ νοτερὰ νύξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινή.

Δυσφάνταστος, ον (φαντάζομαι). Ὁποιος δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ, νὰ δεχθῇ εἰς τὸν νοῦν του τὸ σχῆμα ἢ τὸ εἶδος ἑνὸς πράγματος. Ζήτ. Φαντάζομαι. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ δυσφανής. Πλούτ.

Δύσφατος, ον (φημί). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἐκφρασθῇ ἢ τὸν ὁποῖον δυσαρέστως καὶ μετ' ἀποστροφῆς προφέρομεν, ὁμολογοῦμεν. 2) Κατηραμένος. 3) Ἀσαφὴς, ἀκατάληπτος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1163. Λυκόφρ. 10.

Δυσφεγγής, ές (φέγγος). Ὁ ἀχρεῖος καὶ μὴ καθαρῶς φέγγων, σκοτεινός, συγκεφώσης. Πολυδ.

Δυσφερής, ές (φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ, βασταχθῇ· = δυσβάστακτος. Ἡσύχιος.

Δυσφημέω, ῶ (δύσφημος). Ὁμιλῶ, ἢ μεταχειρίζομαι ἀχρεῖα, οὐτιδανὰ καὶ συγχαμερά, ἢ κακῶν προμηνυμάτων λόγια κατάτιμος· ἈΔυσφημῶ τινὰ, ἢ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, καταλαλῶ, καταφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀβανίζω, ντιάω, ὡς τὸ βλασφημέω. Καὶ παραπλησίως, βλίβω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1182. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 179. ντί με δυσφημεῖτε, τί με ἐνομάζετε, ἢ μὲ καλεῖς κανορρόϊζικον, ταλαίπωρε; Τί μὲ κακοτυχίζεις; οὐ ἐναντίον τὸ εὐφημέω.

*Δυσφήμημα, καὶ

Δυσφημία, ίας, ἡ. Ἀχρεῖα, οὐτιδανὰ καὶ συγχαμερὰ λόγια, ἢ λόγια κακῶν καὶ λυπηρῶν προγνώσεων, ἤτοι κακὴ καὶ λυπηρὰ προφητεία. 2) Καὶ ὑβριστικὴ, κατηγορητικὴ, καταφρονητικὴ, καὶ συκοφαντικὴ ὁμιλία κατάτιμος. Ἀτιμία, καταφρόνησις, ἐντροπή. 3) Κακὴ, ἀχρεία, οὐτιδανὴ, καὶ ἄτιμος φήμη. Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 171. ἐκφράζει τὴν ἔκτασιν τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως οὕτω ἈΔυσφημίας πάσης τῆς τε σχετλιαστικῆς, καὶ τῆς μαχίμου, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς φορτικῆς, καὶ τῆς γελωτοποιοῦ.

Δυσφημιστος, ον (φημίζω). = δύσφημος. Σουΐδ. ἐν ἈΔυσκληδόνιστος.

Δύσφημος, ον (φήμη). Ὁ κακὰς προγνώσεις ἢ κακὰ σημεῖα ἔχων. Ἡσόδ. Ἔργ. 733. 2) Ὁ δυσφημισμένος, ὁ κακὴν καὶ ἄτιμον φήμην ἔχων. 3) ἐνεργητ. Ὁ ὑβρίζων, βλασφημῶν, καταφρονῶν, κατηγορῶν, καὶ ἀτιμάζων.

Δύσφθαρτος, ον (φθείρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φθαρῇ.

*Δύσφθογγος, ον (φθέγγομαι). Κακῶς ἠχῶν.

Δυσφιλής, ές (φιλέω). Ἀφιλὴς, ἀπολίτευτος, μισητὸς, μισάνθρωπος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 45. καὶ Σοφοκ Οἰδ. Κ. 1258.

Δύσφλεμος, ον. Ἀχαλίνωτος. Βαρὶν. ἀμφ.

Δυσφορέω, ῶ (δύσφορος). Εὑρίσκω τι βαρὺ, καὶ δυσαρέστως τὸ ὑποφέρω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ἢ κακιώνω, ἀνυχαριστοῦμαι, ὀργίζομαι διάτι, ντιὰν σπανιωτρ. ντίω ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 765. Οὕτω καὶ τὸ Μέσ.

Δυσφορέομαι, οὔμαι. Ἰσοκρατ. Ἑλέν. ντῆ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενοι· καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 8. καὶ Β'. β'. 5. μερικαὶ ἐκδόσεις ἈΔυστεθούμενοι, ἀντὶ ἈΔυσφερούμενοι ἔχουσι. ὅθεν

Δυσφόρητος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ.

Δυσφορία, ίας, ἡ. Τὸ βαρέως ὑποφέρειν τι, δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία.

Δυσφορικὸς, κὴ, κὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς μελαγχολίαν, ἀθυμολίαν, καὶ πίκραν, καὶ δυσαρέσκειαν, ἢ ὁ τούτων σημαντικός. Σχολ. Σοφοκ. Αἴας 432.

Δυσφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὁ κακοφώνων, ὁ λυπηρῶς καὶ κλαυθμηρῶς ἠχῶν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 224.

Δύσφορος, ον (φέρω). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποφέρῃ τινὰς, ἀνυπόστατος. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. β. 7. Βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, καταδαμάζων, καταπιέζων, ὅθεν κακόηθον, Κακὲς, δεινὸς, Herm. Σοφ. Αἰ. 51. 2) ἐνεργητ. Ὁ βαρὺς καὶ δύσκολα ποιῶν, κάμνων. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. σ', 17. ἈΔύσφορον ἐστιν. Ἐπίρ. δυσφόρως, ὅθεν ἈΔυσφόρως ἄγειν, ἔχειν παρὰ Τραγικ. ἀντὶ τοῦ ἀγανακτῶ, ἀθημονῶ.

Δύσφραστος, ον (φράζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκφράσῃ, νὰ τὸν εἰπῇ, καὶ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινὰς διὰ λόγων. Ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, ἀνερμήνευτος, δυσιόητος, Πλάτ. Τίμ. σ. 50 c. Δυσέφ. 1466.

Δυσφράστως, ἐπίρ. Ἀνεκφράστως, ἀκαταλήπτως.

Δυσφρονέω, ῶ (δύσφρων). Δυσαρέσκομαι, ἀθημονῶ, λυποῦμαι. Ἡσόδ. Θγν. 102.

Δύσφρονητις, ι (φρονῶ). Μελαγχολικὸς, δυσαρεστημένος, λυπημένος, ὅλως φρονῶν ἄδικα, καὶ σλίγων. ἀμφ.

Δυσφροσύνη, ης, ἡ. Θλῖψις, φροντίδα, λύπη, πίκρα. Ἡσόδ. Θγν. 528 Πλουτκ. ἐκ τοῦ

Δύσφρων, ον, γενικ. ονος, καὶ δυσφρόνιος, ἐπίρ. (φρήν). Λυπημένος, τεθλιμμένος, μελαγχολικὸς. ἈΤὰ δύσφρονα· λυπαὶ, καὶ θλίψεις. Πινδ. Ὀλ. Β'. 95. 2) Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θήβ. 876. Πέρσ. 550. Ἀγ. 538. 619. καὶ 843. ἀντὶ τοῦ ἀνόητος, μωρὸς, τρελὸς. 3) Ἐνίοτε δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς λοιποῖς Τρηκ. καὶ τὸ κακόφρων, ἐχθρὸς, ντιάν.

Δύσφυής, ές (φύομαι). Ὁ βαρέως καὶ δυσκόλως αὐξάνων, βλαστάνων. 2) Ὁ ἀσχήμως καὶ παρὰ φύσιν αὐξήσας, συγχαμερὸς, ἄσχημος, ἀφύσικος. Ἐπίρ. δυσφυῶς. ὅθεν

Δυσφυία, ίας, ἡ. Δύσκολος, βαρεῖα, ἢ βραδεῖα βλάστησις, αὔξησις. 2) ἀντὶ τοῦ ἈΔύσφυσις, ὁ ἐστὶ, κακὴ φύσις, ἀχρεία καὶ ἀφύσικος φύσις, ἢ ἰδιότης. Ἀφυσικία.

Δυσφυλακτέω, ῶ. = δυσωρέομαι. Γραμμ. ἐκ τοῦ

Δυσφύλακτος, ον, (φυλάσσω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, νὰ βασταχθῇ, νὰ διατηρηθῇ. 2) Δύσκολος νὰ τὸν ἀποφύγῃ τις ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τινάς. Δίων Κάσ. Μ'. 20.

Δύσφυσις, εως, ἡ. Κακὴ φύσις. Ἡσύχιος.

Δυσφωνία, ίας, ἡ. Ἐναντία καὶ σκληρὰ φωνὴ, κακοφωνία, διαφωνία, ἐναντιότης. ἐκ τοῦ

Δύσφωνος, ον, (φωνὴ). Κακόφωνος, ἐναντίος.

Δυσφώνως, ἐπίρ. Κακοφώνως, ἐναντίως.

Δυσφώρατος, ον, (φωράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, παραδοθῇ, ἀποδειχθῇ, ἢ νὰ ἐφευρεθῇ. Ζήτ. ἐν εὐφράτας.

Δυσχαλίνωτος, ον, (χαλινόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, ἢ νὰ διοικηθῇ.

Δυσχάριστος, ον. (χαρίζομαι). Ἀχάριστος. 2) Ἀνελεύθερος 3) Μὴ χαρίζων εὐκόλως ντιὸς ὁ Πλούτρχ.

Δυσχειμερινὸς, νὴ, νὸν. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ἀντὶ τοῦ δυσχείμερος. ἀμφ.

Δυσχείμερος, ον, (χεῖμα). ἢ δύσχειμος, καὶ δυσχείμων, ὁ ἔχων δυσκόλους καὶ βαρὺν χειμῶνα, ὅθεν, κατὰ πολλὰ ψυχρὸς, χειμωνώδης, τρικυμιῶν πλήρης, κρῦος, ὡς παρ' Ὁμήρ. ἈΔύσχειμος χώρα. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται μεγάλος χειμὼνας, ἢ ψύχρα πολλὴ· καὶ ἀδύσχειμον, πνεῦμα. Ψυχρὸς ἄνεμος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 961. Τὸ Δυσχείμερος ἔχει ὁ Ὅμηρ. μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ παντοτεῶς ἐπίτ. τῆς Δωδώνης. Τὸ δὲ δυσχείμων εὑρίσκεται παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 634.

* Δύσχειμος, ον = δυσχείμερος, τὸ ὁποῖον ἰδέ. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ δύσχιμος.

* Δυσχείμων, ον, γενικ. ονος, = δυσχείμερος, συχνάκις παρὰ τοῖς μεταγραφεῖς.

* Δύσχειρις, ον = Δυσχείρωτος. Εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῷ ὑπερθετικῷ Δυσχειρόταστος, Διόδ. 5, 34. πρβλ. Schaef παρὰ Nache Χειρίλ. σ. 274.

Δυσχείρωμα, ατος, τό. (χειρόω) Ἓν δύσκολον εἰς τὸ νὰ κατανικηθῇ πρᾶγμα. Πᾶν ἐφ' ὅ,τι δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ χέρι, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 1024. Ἀγμ. 1318. Σοφοκλ. Ἀντ. 126. Οἰδ. Τ. 560.

Δυσχείρωτος, ον. (χειρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χειρωθῇ, νικηθῇ, καταπονεθῇ. Ἡρόδ. Ζ'. 9.

Δυσχεραινόντως, ἐπίρ. Δυσαρέστως, μὲ δυσαρέσκειαν. ἐκ τοῦ

Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (δυσχερὴς). Δὲν ὑποφέρω, δὲν ἠμπορῶ νὰ βαστάξω, νὰ ὑπομείνω, ἢ νὰ ὑποφέρω τι, μετ' αἰτιατ. Δυσαρεστοῦμαι, αἰσχύνομαι, ἢ ἔχω ἀποστροφὴν καὶ συγχασίαν πρός τι, περίτιμον, Πλάτ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαί τι. Ἀγανακτῶ, δὲν εὐχαριστοῦμαι, μὲ δυσαρεστεῖτι, ἢ ἀμηχανῶ, ἀμφιβάλλω, ἢ ἀπορῶ διάτι, Ἀριστοτέλ. μετὰ δοτκ. — Παθτκ. Εἶμαι συγχαμερὸς, ἢ μισητὸς, ἈΟνομα δυσχεραινόμενον Ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀκούεται μὲ ἀποστροφὴν καὶ συγχασίαν, τὸ ὁποῖον συγχαίνεται νὰ τὸ ἀκούσῃ τινάς. 2) ἐνεργητ. Χειροτερεύω, ἢ δυσκολεύω, ὁλ. ποιῶ πρᾶγμά τι δύσκολον. ἈΔυσχεραίνειν τοῖς λόγοις. Τὸ νὰ κάμῃ τις δυσκολίας ἐν τῷ φιλονεικεῖν, νὰ εἶναί τις αὐστηρὸς εἰς τὸ φιλονεικεῖν. Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν ἀλλέως πάντοτε μὲ αἰτιατ.

Heind. Γοργ. σ. 450. Ε. Κακῶ, ἢ προξενῶ δυσαρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν, παροξύνω. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1282. παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. ΜΘ'. 28. στὴν τε ὑβρίαν παντοχοῦ ἐδυσχέραινον, ἐδυστόλουν. Καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. ἡ. οὗτον

Δυσχεραντικός, ἡ, κόν. Ὁποιος εὐκόλως δυσαρίσκεται, χειροτερεύει, καὶ γίνεται κακός. Ἀντωνῖν. Α'. ς. καὶ Ἱεροκλ. Ἰδ. τὸ πρῆμν.

Δυσχέρασμα, τος, τό. Δυσάρεστον, καὶ συγχαμερὲς συμβεβηκός, τὸ δυσάρεστον, δυσαρέσκεια.

Δυσχέρεια, ίας, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχέρεια. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι πρόσωπόν τι, ἢ πρᾶγμα. ὅθεν 1) Ὡς μὲν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, Ἀναρμοδιότης, ἀναξιότης, ἀνεπιτηδειότης ἐν τῷ μεταχειρίζεσθαι ἢ κυβερνᾶν τι. 2) Ὡς δὲ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, Δυσκολία, ἢ ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὸ πρόσωπον τοῦτο ἢ τὸ πρᾶγμα, καθόσον δηλ. ἡ δυσκολία αὐτὴ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως τοῦ πράγματος, ὅθεν γενικῶς, Ἀμηχανία, στενοχωρία, δυσκολία, ἀνεπιτηδειότης, ἐμπόδιον. Ἐπὶ δὲ προσώπων, Ἀνορεξία, καὶ ἀλλεψις κλίσεως εἴς τι, ἔχθρα καὶ μῖσος. Σκυθρωπότης, μουρμούρισμα, Δυσαρέσκεια. Πρβλ. Θεόφρ. χαρακτ. 19. ἐκ τοῦ

Δυσχερής, ές, (χείρ) Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχερὴς, ἐργτκ. μέν, Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τε, ἢ δὲν πραγματεύεται περί τινος μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ γνῶσιν· ὅθεν Ἀνεπιτήδειος, ἀγύμναστος, ἢ ὁ πράττων, καὶ ἐνεργῶν τι μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ πτωτικῶς, ὁ μὴ ἔχων ὁρμὴν κλίσιν εἴς τι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔχθραν, μῖσος, καὶ ἀποστροφήν. 2) παθητικῶς δὲ εὐχρηστότερον αὐτὸ, Δύσκολος, βαρὺς, ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινὰς, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολομεταχείριστον, ἐνοχλητικὸν, βάσανον, μὴ εὐπαπτικὸν, ἐναντίον. Παρὰ Δημοσθ. Λεπτ. §. 94. «Λόγοι δυσχερεῖς. Λόγοι ἐναντίοι, ἢ αὐτῤῥητικοί. Τοιουτοτρόπως μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἀριστοτ. τὸ δυσχερῆ, καὶ δυσχέρειαν. Μεταφυσ. ΙΑ'. 8. καὶ ἀλλαχοῦ. 6) Ἐπὶ προσώπων, Βαρὺς, φορτικὸς. ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, μὴ εὔκολος, μισητὸς, τρομακτικὸς, Κακὸς, ἀχρεῖος, ἐχθρικός. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Οἰκον. η. 6. Ἱερ. Α'. 36. καὶ Ἀπομν. Α'. δ'. 6. ἀντὶ τοῦ Δυσάρεστος, ἄνοστος, βάσανος. ἀνευχάριστος, σκυθρωπὸς, μουρμουρίζων. Valck Φοίνισ. 391.

Δυσχερῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσχέρειαν.

*Δυσχηματίστος, ον (σχηματίζω) Δύσκολος νὰ σχηματισθῇ, νὰ μορφωθῇ, νὰ ζωγραφηθῇ, νὰ δεχθῇ σχήματα τινὰ μορφῆς καὶ εἴδους.

Δύσχιμος, ον, Δύσκολος, ἐπίπονος, ἐπικίνδυνος, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θηβ. 505. «Δύσχιμον δράκοντα» Χοηφ. «Δύσχιμος πλημμυρίς» Ἐσφαλμένως ἐνόμισαν τινὲς, ὅτι ἡ λέξις εἶναι συνδετος ἐκ τοῦ χεῖμα, συσταλείσης μόνον τῆς διφθόγγου διὰ τὸ μέτρον, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως γνώμην ἐναντιοῦται καὶ τὸ νόημα τῶν τοῦ Αἰσχύλ. χωρίων, καὶ μάλιστα τοῦ πρώτου. Ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Δυς, ὡς καὶ ἡ Μελάγχιμος ἀπὸ τοῦ Μέλας. Τῆς ἐναντίας δὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ Blomf ἐν Αἰσχλ. Πέρτ. 565. καὶ ἑρτ. Elmsl. ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 15. πρβλ. χίος, χιών, χίμετλον.)

*Δύσχιστος (σχίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σχισθῇ, ξεχωρισθῇ.

Δυσχλαινία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ λερωμένη φορεσιά, ἐνδυμασία. Εὐριπ. Ἐκ 240. Ἑλ. 423. ἐκ τοῦ

Δύσχλαινος, ον (χλαῖνα). Ὁ ἀχρεῖα καὶ λερωμένα ἐνδύματα ἔχων, φορῶν.

Δυσχορήγητος, ον, (χορηγέω). Ὁ διὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα βαρὺς, καὶ δύσκολος· ἢ πολύεξοδος, καὶ διὰ τοῦτο βαρύς. Πλούτ. Συμ. Προβ. Ζ. 8.

Δύσχορτος, ον, (χόρτος) παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 209. «Δύσχορτος οἶκος» πιθανῶς ἀντὶ τοῦ δύσξενος, ἄξενος. Κυρίως δὲ, ἔνθα δὲν εὑρίσκεται οὐδὲ χορτάρι, δηλ. ἄκαρπος, ἔρημος, ἀκατοίκητος, ὅθεν καὶ ἄξενος, μὴ δεχόμενος εὔκολα φίλους.

* Δυσχρὴς, ές = αὐχμηρός.

Δυσχρηστέω, ῶ, (δύσχρηστος) ἐνεργητ. Προξενῶ δυσκολίας. Πολύβ. ΚΖ'. 6. Συνηθέστερον ὅμως, τὸ δυσχρηστέω, καὶ δυσχρηστέομαι παθητικῶς. Ἀμηχανῶ, δυσκολεύομαι, εὑρίσκω δυσκολίας, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ βοηθηθῶ. «Δυσχρηστέω τοῖς πράγμασιν, ἢ, τοῖς λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἐν, ἢ, ἐπί τινι. Ἐπὶ δὲ πραγμάτων, αὐτὶ τοῦ «Ἄχρηστον εἶναι· Τὸ νὰ ἦναι δηλ. πρᾶγμά τι ἄχρηστον, ὡς ἀνεπιτήδειον εἰς χρῆσιν, ὡς παρὰ Πολυβ. «Εὐδυσχρήστους τὰ πλοῖα. καὶ «εὐδυσχρηστεῖτο ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πάνυ. αὐτὶ τοῦ ἦτον ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος. ὅθεν

Δυσχρήστημα, ατος, τό. Ἀμηχανία, τὸ δύσκολον, τὸ ἐμπόδιον. Ἔτι δὲ καὶ βλάβη, ζημία. Ηαιρ. Fin. Γ'. 21.

Δυσχρηστία, ίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἀχρηστία, ἀμηχανία, ἐμπόδιον. Δυσκολία εἰς τὸ δανείζειν, καὶ δανείζεσθαι. Κυρίλ. Ἀστ. ιζ'. 7.

Δύσχρηστος, ον, (χράομαι) Ἀνεπιτήδειος εἰς μεταχείρισιν, (χρῆσιν)· ἀηδὴς, δύσκολος, δυσάρεστος, ἄνοστος, καὶ ἐμποδιστικός.

Δυσχρήστως, ἐπίῤῥ. Μὲ δύσχρηστον τρόπον.

Δύσχροια, οίας, ἡ. Ἀχρεία, ἄσχημος, καὶ ξεπλυμένη βαφή. ἐκ τοῦ

Δύσχροος, ον, καὶ συναιρ. δύσχρους, συν. (χρόα). καὶ

*Δύσχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) Ὁ ἀχρεῖον, ἄσχημον, ἄνοστον, καὶ ξεπλυμένην ἔχων τὴν βαφήν, ἢ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου.

Δυσχυλία, ίας, ἡ. Τὸ ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον τοῦ χυλοῦ, ἢ τῆς γεύσεως. ἐκ τοῦ

Δύσχυλος, ον (χυλὸς). Ὁ ἔχων ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον χυλὸν, ἢ γεῦσιν.

Δύσχυμος, ον (χυμὸς). = δύσχυλος. Κυρίως, ὁ ἔχων ἀχρεῖαν γεῦσιν χυλός.

Δύσχωλος, ον (χωλὸς). Ὁ καταπολλὰ ἢ τοὺς βαρέως χωλὸς (κουτσὸς), ἢ ὁ ἄσχημος διὰ τὴν χωλότητα.

Δυσχώρητος, ον (χωρέω). Πολύβ. ΚΔ'. 1. «Δυσχώρητος ἀκρισία» σύγχυσις, (ζαλισμὸς, ἐμπερδεύσις, ἀνακάτωσις) ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐξεύρει τις πῶς νὰ βοηθηθῇ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Δυσχωρία, ίας, ἡ (χῶρος). Στενότης τόπου, ἢτοι δύσκολος ἰδιότης καὶ θέσις ἑνὸς τόπου, κακὸς τόπος, κακοτοπιά.

Δυσχώριστος, ον (χωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωρισθῇ. δυσκολοχώριστος.

Δυσώδης, ες (ὄζω). Ὁ ἔχων κακὴν μυρωδίαν, βρωμερός· ὅθεν

Δυσωδία, ίας, ἡ. Ἀχρεία μυρωδία, βρῶμα.

Δυσώδινος, ον (ὠδὶν). Ὁ ἔχων βαρείαν, δύσκολον, καὶ ἐπικίνδυνον, ἢ ἀχαμνὴν γέναν, ἢ μετὰ μεγάλων πόνων συντροφευμένη γέννα. Ἀνάλεκτ. Γ'. 173.

Δυσωλεθρος, ον (ὄλεθρος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξολοθρευθῇ, καὶ ὁ δυσκόλως θνήσκων, ἀποθνήσκων.

Δυσώμοτος, ον (ὄμνυμι). Ὁ δυσκόλως, ἢ δυσαρέστως ὀμνύων. Πολυδ.

Δυσωνέω, ῶ, καὶ Μέσ. δυσωνέομαι, οῦμαι. (ὠνέομαι) Λέγεται ἐπὶ ἀγοράσεως πραγμάτων, Κακῶς καὶ ἀχρείως ἀγοράζω, καὶ πληρόνω, ἢ μὲ ψευδολίαν τὸ πληρόνω, εἶμαι ψευδολὸς εἰς τὰ συναλλάγματα. Δίδω πολλὰ ὀλίγον βέλοντος νὰ ἀγοράσω τι, φιλαργυρεύομαι. Ἀθην, σελ. 348. ὅθεν

Δυσωνητής, οῦ, ὁ (ὠνέομαι). Δύσκολος ἀγοραστὴς, ὁποῖος εἶναι δύσκολος, φιλόνεικος, σκληρὸς εἰς τὸ ἀγοράζειν, ὅστις παζαρεύει πολὺν καιρόν.

Δυσώνητος, ον. Ὁ ἀχρεῖος, κακῶς, καὶ μὲ ζημίαν ἀγορασμένος· ὁ πολλὰ ἀκριβὰ δηλ. ἀγορασθείς.

Δυσώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων κακὸν καὶ ἀχρεῖον ὄνομα, τὸ ὁποῖον μὲ δυσαρέσκειαν τὸ ἀκούουν, ὅθεν μισητὸς, βδελυκτὸς, ἀποτρόπαιος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θέλει τις νὰ ἀκούσῃ ποτέ, Ὁμρ. Ἰλιάδ. Μ, 116. 2) Τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει κακὴν σημασίαν, καὶ προφητείαν, ὡς τὸ Αἴας, Σοφοκλ. Αἴας. 926. ὅθεν Δυστυχής, κακορρίζικος, Σοφ. Οἰδ. Κ. 527.

*Δύσωνος, ον. Δυσκόλως ὠνούμενος

Δυσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (ῶψ). Κυρίως, προσβάλλω ἐναντίως καὶ ἀπεχθῶς εἰς τὸ ὄμμα, κάμνω κακὴν καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸ ὄμμα ἢ βλέμμα, καὶ ἐῤῥ. Ἀναγκάζω τινὰ νὰ ῥίψῃ νὰ καταβάσῃ τὰ ὄμματα κάτω, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ, νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ ἐντροπήν· ὅθεν τὸν κάνω νὰ ἀφήσῃ, παραιτήσῃ τι, νὰ μὴ τὸ κάμῃ πλέον· τὸν ἀποτρέπω ἀπό τι, τὸν ἐναντιοῦμαι, τὸν ἐξελέγχω, Schaef. Σχολ. Ἀπλ. Γ'. σ. 245. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ 2) Κάμνω διὰ παρακλεμάτων τινὰ διὰ νὰ πράξῃ τι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ σέβας. «Ἵκετο οὖν ἡμᾶς, καὶ παρεκάλω, καὶ ὑστωπῶ.» Ἡλιόδ. Γ. 5. 456. καὶ «Ἱκανὸν δέ καὶ ἐξ ὄψεως δυσωπῆσαι.» ὁ αὐτ. σελ. 510. ἀρκετὸν εἶναι καὶ τὸ βλέμματῆς διὰ νὰ σὲ παρακινήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ ζητημά της. Παρὰ Πλουτάρχ. Δυσ. §. «Ὕδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν,» Νερὰ, τῶν ὁποίων ἡ θωρία εἶναι δυσάρεστος εἰς τὰ ὀμματια. Οὐδετέρως δὲ, ἀναῤῥέρεται παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ς'. ἔνθα νῦν ὀρθοτερον, «Διεσιωπήσαμεν ἵσταται. Μᾶλλον δὲ Δυσωπέομαι, οὐμαι, αὐτὶ τοῦ Φοβοῦμαι, σκιάζομαι, δειλιάζω, ἢ ἐντρέπομαι, τινὰ, ἀπό τινα, ἢ εἶμαι δειλὸς, ἢ φοβιτσιάρης καὶ ἐπὶ τῶν θηρίων, Ruhnk. Τιμ. σ. 90. «Τὰ θηρία δυσωπεῖται» φοβοῦνται, σκιάζονται· ὅθεν

Δυσωπημα, ατος, τό. Τὸ ἐντροπὴν, ἢ φόβον προξενοῦν, πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον. Ἰωσηπ. Ἰουδ. Πόλ. Α'. κέ. 5.

Δυσωπησις, εως, ἡ. Τὸ ἐντροπιάζειν, φοβίζειν, καὶ τὸ παρακινεῖν τινὰ μὲ ταπεινὰ καὶ ἐντυπτικὰ παρακαλέσματα διὰ χάριν τινὰ, ἢ τὸ διὰ δεήσεων ἀπολαμβάνειν τι.

Δυσωπητικός, ἡ, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ἐντροπὴν, καὶ φόβον. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 15.

Δυσωπητικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσωπητικὸν τρόπον.

Δυσωπία, ίας, ἡ Ἐντροπὴ, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ κοκκινίζειν ἐκ τῆς ἐντροπῆς, καὶ ἡ διὰ παρακαλέσεων συγκατάθεσις ἐκ τῆς ἐντροπῆς εἰς τὸ ζήτημά τινος. 2) Φόβος, δειλία, ἐντροπαλότης, σκιάθεμον.

*Δυσωπικῶς, ἐπῤῥ. = δυσωπητικῶς.

Δυσωρέομαι, Μ. ήσομαι. Περνῶ μίαν κακὴν νύκτα φυλάττων εἰς τὸ καραούλι (βίγλαν). Ὑποφέρω ἐπίπονον καὶ ἐνοχλητικὴν νυκτοφυλακήν. «Περὶ μήλοισι Ἰλιάδ. Κ, 183. (ἐκ τοῦ ὦρος, οὖρος, ὁ φύλαξ, ὠρέω).

Δύσωρος, ον (ὥρα). Ἐναντίος καὶ κακὸς ὡς πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πολυδ. Ε'. 109. «Δύσωρον χωρίον· τόπος, ἢ μέρος τι ἀνεπιτήδειον διὰ τοὺς τέσσαρας καιροὺς τοῦ χρόνου, π. χ. τὸν χειμῶνα, κ. τ. λ.

*Δυσωχέω, ῶ = δυσχεραίνω, σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐωχέω, Ἡσύχ.

Δύτης, ου, ὁ (δύω). Βουτιστής, Ἡρόδοτος· ὅθεν

Δυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βούτημα. 2) (δύσις). Ὅποιος κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, Δυτικός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας χρόνου, ὁ πρὸς, ἢ κοντὰ εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, ὁηλ. μετὰ τὸ δειλινόν ὁν ἢ γινόμενος.

Δυτός, ή, όν (δύω). Ἔνδυμα ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ τινάς, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συρθῇ, τραβιχθῇ.

Δύω, Ἰωνικ. ἀντὶ δύο, (δηλδ. 2.), Ὅμρ. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πολλὰ σπάνιον. Νομίζεται, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἔλεγον καὶ Δύων, ὡς καὶ Ἐγών, Koen. Γρηγ. Κορ. σ. 248.

Δύω, Μ. δύσω, Ἀόρ. ἔδυσα, Πθτκ. Ἀόρ. ἐδύθην, Μέσ. Δύομαι, Πρττκ. ἐδυόμην, Μ. δύσομαι, Ἀόρ. ἐδυσάμην, μετὰ τοῦ ἐπιπ. σχηματσμ. ἐδύσεο, ἐδύσετο, Πρστκτκ. δύσεο, Ὅμρ. ὅστις καὶ τὴν μτχ. τοῦ Μέλ. δυσόμενος, ὡς ἐνεστῶτα μεταχρίζ. Εἰς τούτους τοὺς χρόνους προστίθενται καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ ἐνργτκ. τύπου, Πρκμ. δέδυκα, Ἀόρ 2. ἔδυν, Πρστκτ. δῦθι, δῦτε, Ὑπτκτκ. δύω, Μτχ. δύς, Ἀπρμφτ. δῦναι καὶ Πτκ. δύμεναι. Πάντοτε δὲ μτβτκ. εἶναι ὁ ἕτερος, Ὅμρκ. καὶ αὐτός ἐνστ., Δύνω (τὸ ν ἐν τῷ Δύω, εἶναι βραχὺ ἐν τῷ ἐνστ. κ. πρττκ. ἐνργτκ. καὶ μέσ., Ἰλ. Ε, 140. Ο, 345. Φ. 232. Ὀδσ. Ε, 272. Χ, 114. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀπλν. Ῥδ. λαμβάνεται εἰς τινας τύπους τοῦ μέσ. π. χ. δύσμαι, δύσται, ἐδύσετο, καὶ μακρὸν κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. Wernike Τρυφδρ. 452. σ. 374. καὶ ἔρτ. ἐν τῇ μτχ. δυόμενος, Jac. AP. σ. 354. χωρὶς δὲ ἐξαίρεσιν βραχὺ εἶναι ἐν τῷ πθτκ. Ἀορ. ἐδύσην, εἰς ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους μακρὸν πάντοτε, ὅθεν τὸ δύω ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν, μόνον ὅταν ἦναι ὑπτκτκ. Ἀόρ. 2., ὡς ἐν Ἰλδ. Ζ, 340. Χ, 99. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν τῷ δύω, εἶναι τὸ υ πάντοτε μακρόν.)

Α) μτβτκ. Ἐνδύω, ἐνδύομαι, τὸ Λτνκ. duo, induo. 1) ἐπὶ ὅπλων, »Ἔντεα, τεύχεα δύνειν, καὶ, δύνειν καὶ ἰδιατρ. »Θώρηκα, κνημῖν Περιβάλλομαι τὰ ὅπλα καὶ τὴν στρατιωτικήν μου ἐνδυμασίαν, ἁρματώνομαι, ἐνδύομαι διὰ τὸν πόλεμον, βάλλω τὸν θώρακα, ἢ τὴν περικεφαλαίαν. Ἐνδύω, περιβάλλω, βάλλω, ἐπιτίθημι, εἰς ἐμαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον, Ὅμρ. ὅστις ἀντὶ τοῦ ἐνργτκ. μετχριζ. καὶ τὸν μέσ. Ἀόρ. Ἐνδύω ἐμαυτὸν τὰ ὅπλα, τότε ὅμως συνηθίζει νὰ προσθέτῃ καὶ »Χροΐ, περὶ χροΐ, ἢ ἀμφ' ὦμοισιν Ἰλδ. Γ, 328. 1, 592. 2) Ἐπὶ φορεμάτων »Χιτῶνα δῦναι, καὶ, δύσασθαι ἐνδύσασθαι χιτῶνα, περὶ χροΐ δύνειν, Ὀδσ. Ο, 61. μτφρ. Ἐπὶ τόπων ἢ τοποθεσιῶν, ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, παρ' Ὅμρ. ἡ συχνοτάτη χρῆσις, π. χ. »Πύλας καὶ τείχεα δῦναι» ἀλλὰ καὶ μέσ. συχνάκις »Πόλιν, Ἴλιον, τείχεα, δώματα δύσασθαι οὕτω καὶ ἐπὶ ἀστέρος, »Νέφεα δύναι ὑπάγειν κρύπτεσθαι εἰς τὰ νέφη, βασιλεύειν, Ἰλδ. Λ, 63. »Δῦναι κόλπον θαλάσσης,« Ἰλδ. Σ, 140. »Χθόνα, ἢ γαῖαν δῦναι καὶ »Δόμον Ἄϊδος εἴσω δῦναι καὶ »Εἰς Ἄϊδαο δύσασθαι Καταβαίνειν ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς τὸν Ἅδην, ὁηλ. ἀποθνήσκειν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνακατώνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς καταστάσεις ἢ συμβάντατα, κοινωνῶ αὐτῶν, παρ' Ὅμρ. καὶ ἔρτ. »Πόλεμον, μάχην, στρατόν, ἀγῶνα, ὅμιλον, οὐλαμὸν ἀνδρῶν δῦναι, καὶ δύσασθαι Πηγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀνδρῶν, κ. τ. λ., ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. ζώντων προσώπων, ὡς τὸ »Μνηστῆρας, ἢ καὶ, ἕνα Ἀχαιῶν δύσασθαι Ἀναμίγνυσθαι, πηγαίνειν καὶ ἵστασθαι μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μνηστήρων, Ὀδσ. Ρ, 275. σπανιώτρ. μετὰ πρδσ. ὡς, »Δέρτρον ἔσω δύνειν, καθ' ὅμιλον, εἰς πόντον, καὶ, ὑπὸ πόντον δύσασθαι« καὶ τὰ μᾶλλιστα ἀσύνηθες τὸ ἐν Ἰλδ. Θ, 271. »Δύσεν εἰς Αἴαντα Ἔσκυρε, περιεμαξώχθη, ἐπληγίασεν εἰς τὸν Αἴαντα, καὶ ἐχώθη, ἐκρύβη ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του. Ἀπολύτως δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Εἰσχωρῶ, βυθίζομαι, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ξίφους, Ἰλδ. Π, 340. Φ, 118. »Πᾶν δ' εἴσω δῦ ξίφος«. 4) Ἐπὶ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔρτ. α) ἐπὶ σωματικῶν, »Ἅματος γυῖα δέδυκεν Κῶπος, ἀπόστασμα, χαύνωσις εἰσῆλθεν εἰς τὰ μέλη, Ἰλδ. Ε, 811. »Βέλος εἰς ἐγκέφαλον δῦκε Ἰλδ. Θ, 85. β) ἐπὶ πνευματικῶν, ἢ φυσικῶν καταστάσεων, »Ἄχος ἔδυ κραδίην, ἄχος ἔδυνεν ἦτορ, ὀδύναι δῦνον μένος« Ὅμρ. Μτφρκ. »Εἰμὶ σύγε δύσαι ἀλκήν«. Ἐὰν δὲν ἐνδυθῇς δύναμιν, δὲν ὁπλισθῇς, ἁρματωθῇς μὲ δύναμιν, Ἰλδ. 1, 231. Πρβλ. ἐπιειμένος ἀλκήν, Ὅμρ. »Κρατερὴ ἐλύσσα δέδυκε« Μανία τὸν ἐκυρίευσε, Ἰλδ. Ι, 239. »Δῦμιν Ἄρηος« ὁ Ἄρης, ὁηλ. ἐπιθυμία τοῦ πολέμου, ἀνδρεία τὸν κατεσχε, Ἰλδ. Ρ, 210. πρβλ. Τ, 16. - Ὅλων τούτων τῶν σημασ. βάσις εἶναι ἡ σημασ. εἰσέρχομαι, ὑποδύομαι, ὑποβάλλομαι, ὡς τὸ Λτνκ. subire.

Β) Οὐδτρ. 1) Εἰσχωρῶ, διαπερῶ, ἐμβαίνω, »Δύνει ἀλοιφὴν« ὁηλ. διαπερᾷ τὸ ἀλειμμένον δέρμα, ὥστε κυρίως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ κοινοῦ τὸ βοείην, Ἰλδ. Ρ, 392. πρβλ. αὐτρ. σημασ. Α. ἀρθμ. 3. περὶ τὸ τέλος. 2) Βουτῶ, βυθίζομαι, ὁ Ὅμρ. προσθέτει τὸ »εἰς πόντον«, κ. τ. τ., τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Νεώτρ. ἐξωθεν ἐννοοῦν· ὅθεν δύπτω. 3) Δύνω, βασιλεύω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων· τὸ ἐντελές »Ἀστὴρ ἔδυ νέφεα«, Ἰλδ. Λ, 63. Συνήθως ὅμως ἐλλείπει ἡ αἰτκ. τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἀεπληροῦτο καὶ ἐννοεῖτο εὐκόλως διὰ τὴν ὄψιν τοῦ λαοῦ, ὅτι τὰ οὐράνια σώματα ἐβυθίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν συχνότατα παρ' Ὅμρ. »Ἠέλιος δ' ἀρ ἔδυ, ἔδυ φάος ἠελίοιο, δύσετο δ' ἠέλιος« οὕτω καὶ »Βοώτης ὀψὲ δύνων, ὁ ἀργὰ βασιλεύων, καὶ »Δυσομένοιο Ὑπερίωνος πρὸς φανέρωσιν τῆς δύσεως, Ὀδσ. Α, 24. - Ὥστε ἡ φαινομένη οὐδέτρ. καὶ ἀμετβτ. χρῆσις δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς ἐλλειπτικάς τινας φράσεις.

Δυώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ· Ποιητκ. αὐτὶ Δώδεκα, ὁ ἁπλοῦς οὗτος τύπος εὑρίσκεται καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀκολδ. συνθέσεις· ἐκ τοῦ δύω καὶ δέκα. Ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, XII. ἢ, ΙΒ'. ἢ 12. Καὶ δυωδέκατος, ἢ δωδέκατος, ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν δώδεκα. Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοράς. Οἱ Ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸν σχηματισμὸν δυώδεκα, οἱ δὲ Λογογράφοι, τὸν δώδεκα.

*Δυωδεκάβοιος, ον, Πτκ. αὐτὶ Δωδεκάβοιος, Ἰλδ.

Δυωδεκάδαρχης, ου, ὁ· ἢ Δυωδεκάδαρχος, ὁ, ἢ. Ὁ ἀρχηγὸς δώδεκα ἀνδρῶν. Αἱ λοιπαὶ λέξεις αἱ ἐκ τοῦ δυώδεκα σύνθετοι, εἰσὶν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐκ τοῦ δώδεκα· ὡς

*Δυωδεκάδρομος, ον, Ἰδ. Δωδεκάδρομος, Πίνδρ. Ὀλ. 2, 92.

*Δυωδεκάμηνος, ον. Ποιητκ. αὐτὶ Δωδεκάμηνος, Ἡσδ.

*Δυωδέκατος, η, ον. Ποιητκ. αὐτὶ Δωδέκατος, Ὅμρ.

*Δυωκαιεικοσίμετρος, ον (μέτρον). Ὁ περιέχων, χωρῶν 22 μέτρα, »Τρίποιμι« Ἰλδ. Ψ, 264.

*Δυωκαιεικοσίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πήχεις μακρός, Ἰλδ. Ο, 678.

Δυώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. Σχολ. Ἰλ. Α. 403.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ω.

Δῶ, τό. Κατ' ἀποκοπήν, αὐτὶ δῶμα, Οἶκος κατοικία παρ' Ὁμήρῳ· μόνον ἐν τῇ ὀνμστκ. καὶ αἰτκ. ἐν χρήσει. Ὡς πληθυντικὸν δὲ αὐτὶ δώματα, μόνον παρ' Ἡσδ. Θγν. 933.

*Δῶ, 1. ἐνκ. πρστ. τοῦ ὑπτκτκ. ἐνργτκ. Ἀορ. 2. τοῦ βήμτ. δίδωμι, οὕτω δὲ γραφόμενον Δοῦ, 3. ὑπτκτκ.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ = δυώδεκα, 12, Ὅμρ.

Δωδεκάβοιος, ον (βοῦς). Ὅποιος ἀξίζει δώδεκα βόδια, ὁ δώδεκα βοῶν ἄξιος. Ποιητκ. δυωδκ. Ἰλδ. Ψ, 13.

Δωδεκάγναμπτος, ον (γνάμπτω). Ὅποιος ἔσκυψεν, ἐλύγισεν, ἢ ἠμπορεῖ νὰ σκύψῃ, νὰ λυγίσῃ δώδεκα φοραῖς. »Δωδεκάγν. τέρμα« τὸ τέρμα τοῦ σταδίου περὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε δωδεκάκις νὰ περιστραφῶσιν αἱ ἁγωνιζόμεναι ἅμαξαι. Πλδ. Ὀλ. Γ. 57.

Δωδεκαδάκτυλος, ον (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δώδεκα δακτύλους.

*Δωδεκαδάρχης, ου (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τῶν δώδεκα· καὶ

Δωδεκάδαρχος, ον, = δωδεκαδάρχης.

Δωδεκάδελτος, ον (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δώδεκα δέλτους, ἤτοι πλάκας, ἢ φύλλα. Ζήτ. δέλτος.

Δωδεκάδραχμος, ον (δραχμή). Ἀπὸ δώδεκα δραχμάς.

Δωδεκάδρομος, ον. Ὅποιος ἔτρεξεν, ἢ τρέχει δώδεκα φοραῖς τὸν δρόμον. Ὁ δωδεκάκις ποιῶν κυκλικὰς περιστροφάς, ὁ δωδεκάκις τὴν κυκλικὴν κινούμενος κίνησιν, Ἰδ. δωδεκάγναμπτος. Πλδ. Ὀλ. Β'. 90. Πύθ. Ε'. 44.

Δωδεκάδωρος, ον (δῶρον). Ὁ ἀπὸ δώδεκα σπιθαμάς, (πιθαμαῖς).

*Δωδεκάεδρος, ον (ἕδρα). Μὲ δώδεκα καθέδρας, δώδεκα βάσεις, ἢ πλευράς, Πλουτ. Ἀρσκτ. τοῖς Φιλοσ. 2, 6.

Δωδεκάεθλος, ον (ἆεθλος, ἢ ἄεθλον). Ὁποιος ἐνίκησεν, ἢ ἠγωνίσθη εἰς τοὺς ἀγῶνας δώδεκα φοραῖς. Ἀνθολογ.

*Δωδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Διάστημα 12 χρόνων, ἐκ τοῦ

Δωδεκαετής, ές (ἔτος). Ὁ δώδεκα χρόνων ὤν, καὶ δωδεκέτης, ου, ὁ, Jac. AP. σ. 334.

Δωδεκαήμερος, ον (ἡμέρα). Ὁ δώδεκα ἡμερῶν.

Δωδεκάθεος, ον (θεός). Ὁ ἀνήκων εἰς δώδεκα θεούς, ἢ ὁ ὠνομασμένος μὲ τὰ ὀνόματα τῶν 12. θεῶν. Ἀφιερωμένος εἰς τοὺς δώδεκα θεούς.

Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοραῖς.

Δωδεκάκλινος, ον (κλίνη). Ὁ ἐκ, ἢ μὲ, ἢ ἔχων δώδεκα κλίνας (στρώματα, κρεβάτια) ἢ τραπεζῶν τόπους.

Δωδεκάκλωνος, ον (κλών). Ὁ ἔχων δώδεκα κλώνους, κλωνάρια.

Δωδεκάκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δώδεκα κρουνούς, (βρύσας).

Δωδέκακωλος, ον (κῶλον). Ὁ ἔχων δώδεκα κῶλα (μέλη), συλλαβάς, ἢ ἀράδας.

Δωδεκάλεπος, ον (λέπος). Ὁ συνιστάμενος ἐκ, ἢ ὁ ἔχων δώδεκα φάδια, κλωστάς, σύρματα, ῥάμματα. Ξενοφ.

*Δωδεκάμηνος, ον (μήν). Ὁ ἀπὸ δώδεκα μῆνας, Ποιητκ. Δυωδ. . .

Δωδεκαμήχανος, ον (μηχανή). Ὁ ἐξεύρων δώδεκα τέχνας, καὶ πανουργίας. »Δωδεκαμήχανον ἄστρον«. Εὐριπ. ὁ ἥλιος ὅστις διέρχεται τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ μιᾶς ἑταιρίδος, ἥτις ἐξεύρει δώδεκα λογιῶν διαφορετικοὺς τρόπους τοῦ συνουσιάζεσθαι.

Δωδεκαμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Ὁ δώδεκα μνᾶς ἀξίζων.

Δωδεκάμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ λαμβάνων δώδεκα μερίδια, καὶ ὁ εἰς δώδεκα διῃρημένος. Ἀνθολ.

Δωδεκάπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δώδεκα παιδία. Ἀνθολ.

Δωδεκάπαλαι, Ἐπίρρ. (πάλαι). Παλαιόθεν, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πολὺν καιρόν. Ἀριστ. Ἱππ. 1159. Παραβαλ. μὲ τὸ δεκάπαλαι, μυριόπαλαι.

Δωδεκάπηχυς, υ, γενικ. εος (πῆχυς). Ὁ δώδεκα πηχῶν.

*Δωδεκάπολις, ι, γενικ. ιος (πόλις). Ἀπὸ δώδεκα συμμαχικὰς πόλεις συνιστάμενος. Ἡρόδ. 7, 95. ἐναντίρρ. ἀνάγν.

Δωδεκάπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδος (πούς). Ὁ δώδεκα πόδας χωρῶν.

Δωδεκάριθμος, ον (ἀριθμός). Ὁ δωδέκατος εἰς τὸν ἀριθμόν. Νόν.

Δωδεκάρχης, ου, ὁ, = Δωδεκαδάρχης. Ξενοφ.

Δωδεκάς, άδος, ἡ. Οὐσιαστ. τὸ καθ' αὐτὸ τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα. Δωδεκάδα. 2) Καὶ τὸ δωδέκατον μέρος.

*Δωδεκάσημος, ον (σῆμα). Μὲ δώδεκα σημεῖα, καὶ ἐξαρτ. ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ.

Δωδεκάσκαλμος, ον (σκαλμός). Μὲ δώδεκα σκαρμούς, κωπία

Δωδεκάσκυτος, ον (σκῦτος). «Δωδεκάσκυτος σφαῖρα». Σφαῖρα (τόπι) ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ δώδεκα παράλληλα τμήματα δέρματος συνερραμένα. Πλάτ. Φαίδ. σ. 110. Β.

Δωδεκαστάδιος, ον (στάδιον). Ἀπὸ δώδεκα στάδια.

Δωδεκαστάσιος, ον (ἵστημι). Ὁ ἔχων δώδεκα φοραῖς τὸ βάρος, ἢ τὴν τιμήν, ὁ τιμώμενος, ἢ ἀξίζων δώδεκα φοραῖς τόσον. Πλάτ. ὡς καὶ τὸ Διστάσιος.

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον. Εἰς τὴν δωδεκάτην ἡμέραν, ἢ μέ, ἢ εἰς δώδεκα ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ δεκαταῖος.

*Δωδεκάτειχος, ον (τεῖχη) = δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον, τό (μέρος). Τὸ δωδέκατον μέρος, ἤτοι ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ δώδεκα.

Δωδεκάτος, άτη, ατον. Ὁ δωδέκατος, ἡ 12 ος.

Δωδεκαφόρος, ον (φέρω). Λουκιαν. Δ. σελ. 273. «Δωδεκαφόρος ἀμπελος»· ἕλιξ, τὸ ὁποῖον φέρει καρπὸν δώδεκα φοραῖς τὸν χρόνον.

Δωδεκάφυλλος, ον (φύλλον). Ὁ μὲ δώδεκα φύλλα.

*Δωδεκάφυλος, ον (φυλή) ὁ δώδεκα φυλῶν. Καὶ

Δωδεκάφυλον, τὸ (φυλή). Αἱ δώδεκα φυλαί.

*Δωδεκάχορδος, ον, Ὁ 12. χορδὰς ἔχων, Τμνιωδ.

*Δωδεκάωρος, ον (ὥρα) ὁ δώδεκα ὡρῶν· τὸ δωδεκάωρον, αἱ 12 ὧραι. Σέξτ. Ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 10. 178. 186. 242.

Δωδεκέτης, ες, καὶ ἰδιαίτρ. Θηλ. Δωδεκέτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Δώδεκα χρόνων.

Δωδεκεύς, έως, ὁ, = χοεύς· ἐπειδὴ πέρνει (δέχεται· χρατεῖ) δώδεκα κοτύλας.

Δωδεκηΐδες. Ἰωνικ. ἀντὶ Δωδεκαΐδες καὶ συναιρέσ. Δωδεκῇδες, καὶ Δωδεκεΐδες· Θυσίαι ὀηλ. ἀπὸ δώδεκα ζῶα.

Δωδεκήρης, ες (ἄρω). Δωδεκάκις συνηρμοσμένος καὶ ἐξαρτ. Μὲ δώδεκα κωπηλάτας, ὡς καὶ τὸ Τριήρης.

*Δώῃ καὶ δώῃτι, Ἐπικ. ἀντὶ Δῷ, 3 ένικ. Ὑποτακτ. Ἀορ. 2. ἐνεργτκ. τοῦ ῥμτ. δίδωμι, Ὅμηρ.

Δῶμα, ατος, τό (δέμω). Οἶκος, ὁσπήτιον, κατοικία, τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὅμηρ. καὶ πληθντκ. «Δῶμ' Ἀΐδαο» ὁ Ἅδης, Ὅμηρ. 2) Καὶ ἓν μέρος μόνον τοῦ ὁσπητίου, ἤτοι ἕνας ὀνδήποτε ἀνδρὸς καὶ ἐξαρτ. ὁ τουρκιστὶ μπάσ ὀνδᾶς ἢ μεγάλη τάξις συνεδριάσεως καὶ τῆς τραπέζης σάλα, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ἡ ἑστία τοῦ οἴκου, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδύσσ. πρβλ. Δῶ, καὶ δόμος. Τὴν σήμερον ὅμως Δῶμα λέγουσι, τὸ ἐπάνω τῆς σκεπαστῆς τοῦ ὁσπητίου ἐπίπεδον μέρος, τὸ χρησιμεῦον ἢ διὰ θεωρίαν, ἢ διὰ ἄλλας οἰκιακὰς χρείας, τὸ ὁποῖον συνηθίζουσιν ἔτι εἰς τὰ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ εἰς τὰς πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Δωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δῶμα.

Δωματίτης, ου, ὁ, καὶ Δωματῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἀνήκουσα εἰς τὸ ὁσπήτιον, ὡς π. χ. δοῦλος, σκλάβα διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὁσπητίου· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 978. «Δωματῖτις ἑστία». ἀντὶ «Δώματος ἑστία»· καὶ Σχολ. Πινδ. Νεμ. Ε'. 81.

Δωματοφθορέω, ῶ (φθείρω). Αἰσχύλ. Ἀγ. 957. (ἔνθα πρότερον σωματοφθορεῖν ἀνεγινώσκ.) ἀντὶ «Οἰκοφθορέω», φθείρω τὰ ὑπάρχοντα, τὰ τίποτές μου, τὸ ἔχειν μου.

Δωματόω, ῶ· καὶ δωματόομαι, οῦμαι (δῶμα)· ὅθεν Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 977. «Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χειρί· ἐγέμισα (κατοίκησα) καὶ ἐγὼ ἕνα ὁσπήτιον ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ δούλους, ἔχω οἶκον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπηρέτας, ἢ εἶμαι προβλεμένος μὲ οἶκους.

Δωμάω, ῶ (δέμω). Κτίζω, οἰκοδομῶ, φκιάνω· καὶ ἐν τῷ μέσ. μόνον παρὰ Ποιητ. ὅθεν

Δώμησις, εως, ἡ. Κτίσις, φκιάσις, οἰκοδομή.

Δωμητύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δώμησις.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ· Κτίστης. Ὅποιος κτίζει, καὶ φκιάνει, οἰκοδομεῖ, Ποιητκ.

Δῶναξ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ δόναξ, καὶ Ἰωνικ. δοῦναξ. Θεόκρ. Κ. 29.

*Δώομεν, Ἐπικ. ἀντὶ Δῶμεν, Ἰλιάδ.

*Δωράκινον, Ἰδ. Δωράκινον.

Δωρεά, ᾶς, ἡ· (δῶρον). Βραβεῖον, Εὐνοίας χάρισμα, ἢ σημεῖον τιμῆς. 2) Δῶρον, χάρισμα. Πεσχέσι Τουρκ.

Δωρεάν, Ἐπίρ. (κατὰ δωρεὰν) χάρισμα (τζιμπα Τουρκ.) χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. Κυρίως ὅμως, ὡσὰν δῶρον, ὡς καὶ τὸ δωτίνην, προῖκα.

Δωρέω, ῶ· συνηθέστερον ὅμως τὸ δωρέομαι, οῦμαι· Δίδω χαρίσματα, χαρίζω, δίδω πεσχέσι. «Τιτὶ τις ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸ Ἀπόκτ. Μέσ. δωρέομαι, Ἰλιάδ. Κ, 557. τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπικρατεῖ. Schaef Ἡσιόδ. ἔργ. 71. Br. τὸ ἐνεργτκ. «Δῶρον ἐδώρησαν» Ἡσιόδ. ἔργ. 82. 2) Διὰ χαρισμάτων δωροδοκῶ, φέρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου. «Δωρεῖσθαί τινά τινι», Ἡρόδ. 3, 130· καὶ ἄλλοι Λογγιν. οὕτω καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 1029. καὶ Πινδ. Ὀλ. ς'. «δεδώρηνται Ἑρμᾶν θυσίαισι», ἀντὶ τοῦ Ἐδωροδόκησαν, τὸν ἐφθειραν διὰ δώρων. Ὁ Πλάτκ. Ἀξίοχ. «δωρήθη, εὑρηται ἐν πλάτκ. σημασ. παρ' Ἡρόδ. 8, 85. Ἰσοκρ. Παιγνιρκ. 26. Διόδ. Σικ. 5, 49. ὅθεν

Δώρημα, ατος, τό. Χάρισμα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρίζεται, «τινὶ εἴς τινα», Σοφ. Τραχ. 670. Οἰδ. Κ. 4, 647.

Δωρηματικός, κή, κόν· καὶ δωρητικός, παρὰ Συνεσ. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δίδῃ δῶρα.

*Δωρητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Δωρητής, οῦ, ὁ. Ὁ χαρίζων, δίδων.

Δωρητικός, κή, κόν, = δωρηματικός· ἐκ τοῦ δωρέω.

Δωρητός, τή, τόν (δωρέω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δίδουν χαρίσματα, δῶρα. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς δῶρον. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις φθείρεται διὰ δώρων, ὅστις πέρνει χρυσάφι Τουρκ. ὁ διὰ χαρισμάτων ἐξιλεούμενος, Ἰλιάδ. Ι, 526.

Δωριάζω, Μ. ἄσω, καὶ δωρίζω, Μ. ἴσω. Ὁμιλῶ ὡς οἱ Δωριεῖς, ὁμιλῶ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, πραγματεύομαι, φέρομαι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, ἢ ἀγαπῶ τοὺς Δωριεῖς, μιμοῦμαι, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῶν. Παράβαλ. μὲ τὸ βαρβαρίζω. Ἔτι δὲ Φορῶ, ἐνδύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, ὀηλ. χωρὶς χιτῶνα ὑποκάτω, ἔχων εἰς τὰς πλευρὰς καὶ εἰς τοὺς ὤμους ἓν ἀνοικτὸν ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον δένεται (κλειδόνει) ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ ἕνα στολίδι, ὡς περοῦνη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κλειδωτήριον. Ζήτ. περονητρὶς, καὶ χιτών. Εὐριπ. Ἑκάβ. 924. «Μονόπεπλος Δωρὶς ὡς κόρα.» Κυρίως φαίνεται ὁ πρῶτος σχηματισμὸς ὅτι σημαίνει περισσότερον τὴν μεταχείρισιν τῶν Δωρικῶν ἐνδυμάτων, ὡς «Ἐνέδυσα τὸν χιτῶνα δωριάζειν.» Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 294. ὁ δὲ δεύτερος, τὸ ὁμιλεῖν Δωριστί. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ. Ζήτ. ἐν περονητρίδι.

Δωριακός, ή, όν. Δωρικός, ή, όν· καὶ Δώριος, α, ον, ἢ Δώριος, ον· καὶ ἐπίρρ. Δωριακῶς, Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Δωριέων.

*Δωριεύς, έως, ὁ. Ὁ Δωριεύς, ἀπόγονος τοῦ Δώρου. Πλουτκ. οἱ Δωριεῖς, Ὀδύσσ. Τ, 177. «Δωριέες τριχάϊκες» ἔνθα βλέπε τοὺς Σχολιαστάς.

Δωρίζω, Μ. ἴσω. Ζήτ. δωριάζω.

*Δωρικός, ή, όν. Ἰδ. δωριακός.

*Δώριος, α, ον, Ἰδ. δωριακός.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ὡς ἐπίθετον λέγεται ἡ γῆ, ὁ τόπος εἰς ὃν ἐκατοικοῦσαν οἱ Δωριεῖς. Ζήτ. περὶ τούτων τοὺς Γεωγράφους. Καὶ β) ἡ διάλεκτος τούτων. γ) Γυνὴ Δώρισσα, ἀπὸ τὴν Δωρίδα, Πρέπει δὲ νὰ ἀναπληρωθῇ, διὰ τοῦ γυνὴ, γῆ, γλῶττα. «Δωρὶς κεπίκη Εἰδόστε μαχαίρας πρὸς θυσίαν, Suidl. Εὐριπδ. Ἑλ. 814. Ζήτ. καὶ δορίς.

*Δωρίσθω, Δωρκ. ἀντὶ δωρίζω.

Δωρισμός, οῦ, ὁ (δωρίζω). Δωρικὸς ἰδιωτισμός, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Δωριέων. Καὶ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ συνηθείας αὐτῶν. Δημήτρ. Φαλ. 180. Καὶ τὸ νὰ ἤναι τις ἀπὸ τὸ μέρος καὶ τὴν φατρίαν τῶν Δωριέων, νὰ φρονῇ τὰ τῶν Δωριέων.

Δωριστί, Ἐπίρ. Δωρικά, κατὰ τρόπον τῆς διαλέκτου αὐτῶν, ἢ τῶν ἠθῶν, καὶ συνηθειῶν.

Δωρίττης ἀγών, ὁ (δῶρον). Παρὰ Πλουτ. Ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ἕνα δῶρον, Πρβλ. ἀργυρίτης, στεφανίτης.

Δωροβόρος, ον (βιβρώσκω, βορά) = δωροφάγος.

Δωροδείπνος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἀθην. σελ. 701. «Παῖ δωροδείπνου». Καὶ

Δωροδέκτης, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅποιος δέχεται, πέρνει δῶρα, ἢ ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ δῶρα.

Δωροδοκέω, ῶ (δωροδόκος). Λαμβάνω, δέχομαι, πέρνω δῶρα μετὰ τῆς αἰτήσ. «Ἀργύριον πολὺν Ἡρόδ. 6, 72. φθείρομαι διὰ δώρων, ὅ ἐστι, λαμβάνωντας δῶρα ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν καθ' αὐτὸ δίκαιον σκοπόν μου, καὶ ὀρθὸν ὁρόμον μου, (Ξελαισάζομαι), Γίνομαι προδότης διὰ ἄσπρα. 2) Δίδω τι εἴς τινα ὡς χάρισμα «Τιτὶ τιν' Ἀριστφ. Σφκ. 675. ὅθεν Παρὰ Πολυβ. καὶ ἄλλ. ἐνεργητικῶς, ἀντὶ Φθείρω τινὰ μὲ τὰ δῶρα καὶ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου (δίδω ρουσφέτ Τουρκ.) ὅθεν

Δωροδόκημα, τό. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πέρνει τινὰς ὡς δῶρον, ἢ δι' οὗ φθείρεται· τὸ Ρουσφέτ, Τουρκ.

*Δωροδοκηστί, Ἐπίρρ. (δωροδοκέω). Λαμβάνωντας, δεχόμενος δῶρα, ὀηλ. δωροδοκούμενος, Κωμικ. κατὰ τὸ Δωριστὶ σχηματισθεῖσα λέξις παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 996. διὸ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Küster θέλει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ νὰ γράφηται δωροδοκιστί, ἀλλ' ἄνευ εὐλόγου αἰτίας. Ἰδ. δωροδοκιστί

Δωροδοκία, ας, ἡ (δωροδοκέω). Τὸ δωροδοκεῖν, ἢ τὸ λαμβάνειν δῶρα.

Δωροδοκιστί, Ἐπίρ. Μὲ δωροδοκίαν, ἤτοι φθορὰν διὰ δώρων. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. 996. παρῳδία τις ἐκ τοῦ «Δωριστὶ», ἀντὶ νὰ εἰπῇ ὀηλ. Δωριστί, εἶπε «Δωροδοκιστὶ» περιγελαστικῶς ὁ Ἀριστοφ. Ὁ δὲ Βρούγκιος (Brunck) παρε-

ἑραπεὶς »Δωροδοκηστὶ« ἐσφαλμ. ἔγραψε (κατὰ τὴν γνώμην ὀηλ. τοῦ Küster τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν δέχεται ὁ Πασσώβ, ὡς ἐν τῷ Δωροδοκηστὶ ἀντιθ. φαίνεται).

Δωροδόκος, ον (δέχομαι). Ὅποιος δέχεται, πέρνει δῶρα, ἢ δωροδοκεῖται· παρὰ Δημοσθ. Φιλιπ. Γ'. καὶ Ἀρεταίῳ. Β'. σελ. 67. 2) Ὅποιος δίδει δῶρα, καὶ δι' αὐτῶν δωροδοκεῖ. Ruhnk Τίμ. σ. 91.

Δωροδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅποιος δίδει δῶρα. Μελέαγρ. ς'.

Δωροκοπέω, ῶ, = δωροδοκέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Δωρολῃπτέω, ῶ. Λαμβάνω, πέρνω δῶρα. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Δωρολήπτης, ου, ὁ (δῶρον, λαμβάνω). Ὅποιος λαμβάνει δῶρα· ὅθεν

Δωρολῃψία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ, νὰ πέρνῃ τινὰς δῶρα.

Δῶρον, ου, τὸ (δίδωμι). Χάρισμα, Πεσχέσι Τουρκ. Βραβεῖον, χάρισμα ἐξ εὐνοίας καὶ διὰ τιμὴν διδόμενον, Ὅμηρ. μετὰ τῆς Δοτκ. πρσπ., τὸ ἀφιερωθὲν ἢ προσφερθὲν εἴς τινα, Ἰλιὰδ. Ζ, 293. Θυσία, ἀφιέρωμα, προσφορά, ἀνάθημα εἰς τινα θεόν, Ἰλιὰδ. Θ, 203. Ἐξ ἐναντίας δὲ »Δῶρά τινος« τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀφορισθέντα ἢ προσφερθέντα εἰς ἄλλον τινα, καὶ ἑρτ. »Δῶρα θεῶν ὅ, τι δίδουν οἱ θεοί, καλὸν, ἢ κακὸν, αἱ ἀποφάσεις καὶ βουλήσεις τῶν θεῶν, ὅσα ἔρχονται ἀπὸ τοὺς Θεοὺς, ὡς τύχη, πλοῦτη, κ. τ. τ. Ἰλιὰδ. Γ, 265. Ὀδυσ. Σ, 142. καὶ Ἔμπ. εἰς Δήμητρ. 147. Ἐπὶ ἑκάστου θεοῦ ἰδιαίτερ. »Δῶρα Ἀφροδίτης« κ. τ. λ. Ὁράτιος Ἔμπ. Δ. 10. 2. καὶ Ὅμ. Ἰλ. Γ. 54. »Οὐκ ἔστι χραίσμῃ κίθαρις, τότε δῶρ' Ἀφροδίτης«, οὐκ ἄνισοι βοηθήσῃ ἡ κιθαρῳδία, ἢ ἡ Ἑλένη, ἢ ὅπερ ἔχει καλλος. Παρ' Ἡσιόδ. 47. ἀντὶ τοῦ συνουσία, μίξις ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδ. Ὀλ. Α'. 119. καὶ Νεμ. Η'. 12. »Ὕπνου δῶρον« ἀναφύξεις, καὶ ἀναπαυστις τὴν ὁποίαν δίδει ὁ ὕπνος. Ἰλιὰδ. Η, 482. »Μουσῶν δῶρα« Jac. AP. σ. 218. Ἀντὶ τοῦ Φόρος, δόσιμον, ἐλήφθη ἐν Ἰλιὰδ. Γ, 225. Αἱ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ. συνήθεις ἐκφράσεις εἶναι αἱ »Δῶρα διδόναι, φέρειν, πορεῖν. 2) Ἀντὶ τοῦ παλαιστή, ἢ παλαιμη τῆς χειρός. Πλίνιος 35. 14. ὡς μέτρον τοῦ μήκους, γνωστὸν ἤδη ὡς φαίνεται, καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Ὁμηρ. Ἰδ. Ἑκκαιδεκάδωρος.

Δωροξενία, ίας, ἡ. »Δωροξενίας γραφή«. Μία ἀγωγὴ (χλεύασμου) ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὡς ξένος ἐγκαλεῖτο, καὶ διὰ τῆς δωροδοκίας (ψεύδους τοῦ κριτοῦ) ἠλευθερώθη. Ὁ Ἀριστοτελ. περὶ τῆς τῶν Ἀθην. Πολιτ. φησὶν »Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, καὶ δωροξενίας, ἀντὶ δώρα δοὺς ἀποφύγοι συκοφαντίαν.« Καὶ Ἀθην. Βιβλ. 8. »Δωροξενίας δὲ (γραφὴ), εἴτις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι.«

Δωροτελέω, ῶ. Πληρόνω ἢ προσφέρω τὰ δῶρα. Δημοσθ. σελ. 1072.

Δωροφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων δῶρα, χαρίσματα, ὁ λιμπισμένος διὰ δῶρα.

Δωροφορέω, ῶ (δωροφόρος). Φέρω, προσφέρω δῶρα. Πλάτ. »Δωροφορίαν τῷ βασιλεῖ.« Χαρίζω τι εἴς τινα »Τοιτιν παρ' Ἀθην. σελ. 209. καὶ Λουκιὰδ. Ταρ. »Δωροφορέω ὥρια.« ὅθεν

Δωροφορία, ίας, ἡ· Προσφορὰ τῶν δώρων.

Δωροφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δῶρα· ὅθεν παρ' Ἀθην, Θ'. σελ. 263. ἀντὶ τοῦ Ὑπήκοος, ῥαγιᾶς ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ δῶρα, φόρον. Suddito.

* Δωρύττομαι, Δωρ. ἀντὶ δωρίομαι, Θεόκρ. 7, 43. »Τινί τι«

Δώς, ἡ. Ἄκλιτον, Τὸ δῶρον, χάρισμα, ὅθεν τὸ Λατιν. Dos, ἡ προῖκα. Εἶναι δὲ λέξις Ποιητκ. εὐχρηστος μόνον ἐν τῇ ὀνμστκ. ἀντὶ τοῦ Λογοτρφκ. Δόσις, Ἡσθ. Ἔργ. 354.

Δωσείω, παρ' Ἡσυχ. Θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ δώσω.

* Δωσέμεναι, δωσέμεν, Ἐπκ. ἀντὶ δοῦσαι, Ὅμηρ.

Δωσίδικος, ον (δίκη). Ὅποιος παραδίδει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν δίκην, εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ ὅποιος προσμένει τὴν κρίσιν του ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἡρόδοτ. ς'. 42. ὡς ἀντίθ. τοῦ, »Ἀλλήλους φέροντες τε καὶ ἀγοντες« ὀηλ. ἐκδικούμενοι εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ κρίνωνται· παραβλ. μὲ τὸ τοῦ Πολυβ. Δ'. 4, 3.

Δωσίπυγος, ον (πυγή). Ὅποιος δίδει καὶ χαρίζει τὴν πυγήν του, τὸν κῶλον του.

Δώσων, οντος, ὁ. Κυρίως εἶναι Μετοχὴ τοῦ Μέλ. ἐκ τοῦ δίδωμι. Ὅποιος ὑπόσχεται πάντοτε νὰ δώσῃ, καὶ ποτὲ δὲν δίδει. 2) Ἐπίθετ. τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου τοῦ Β. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Δωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅποιος δίδει καὶ χαρίζει. »Δωτῆρες ἐάων Οἱ τὰ ἀγαθὰ δίδοντες, εἰ θεοί. Ὀδυσ. Θ, 325, Θηλκ. Δωτείρα, Ἡ δίδουσα, Ἄρατ. καὶ Ἡσθ. ἔργ. 355. (327).

* Δώτης, ου, ὁ, = δωτήρ. παρ' Ἡσθ. Ἔργ. 353. σπάνιος μόνον Ποιητκ. τύπος.

Δωτινάζω, Μ. ἀσω. Συνάζω, λαμβάνω δῶρα καὶ χαρίσματα· Ἡροδότ. Β'. 180. ἐκ τοῦ

Δωτίνη, ης, ἡ. Δῶρον, χάρισμα, Ὅμηρ. Καὶ

Δωτίνην, ἐπίῤῥ. Χάρισμα, χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. (τζιμπα). Ἡρόδ. Α'. 60. καὶ Θεμίστιος Δόγ. 25. Πρβλ. δωρεάν.

Δωτύς, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δωτίνη. Δῶρον, χάρισμα.

Δώτωρ, ορος, ὁ. Ἐκεῖνος ὅστις δίδει. χαρίζει, = δώτης καὶ δοτήρ. »Δῶτόρ ἐάων« λέγει ὁ Ἀπόλλων πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐν Ὀδυσ., 333. Ἰδ, καὶ Ἔμπ. Ὁμηρ. 17. 12. 29. 8. καὶ Λουκιαν. Ηρον.

* Δώωσι, 3, πλθντκ. Τπτκτκ. Ἀορ. 2. Ἐνργτκ. ἀντὶ δῶσι ἐπκ. Ὅμηρ. Ἰλ.

(Τὸ τέλος τοῦ Δ ἀπὸ τῆς λέξεως Διήκω καὶ ἑφεξῆς ἐπεξειργάσθη καὶ διορθώθη ὑπὸ Νικολάου Ἀργυριάδου.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ.

Ε.

(Ἐπεξεργασία τε καὶ ἐπιδιορθώσει ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.)

Ε, ἒ ψιλόν, Τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἔχει ὡς ἀριθμοῦ δηλωτικόν, ε = πέντε, καὶ πέμπτος, η, ον. Τὸ δὲ ε (μετὰ ὑπογραμ. Ἰῶτα) = 5000. Οἱ πάλαι Ἕλληνες ὠνόμαζον τὸ φωνῆεν τοῦτο εἰ, Πλάτ. Κρτ. σλ. 426. C. 437. B. Daw. misc. crit. σλ. 12. ὥσπερ καὶ τὸ ο, ἔλεγον οἱ τότε οὖ, κατ' ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μονοσυλλάβων στοιχείων Μῦ, Πῖ, Ῥῶ κτλ. τὰ ὁποῖα εἰσὶ μακρά. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεδέχθησαν εἰς τὸ Ἀλφάβητόν των, ἐπὶ Εὐκλείδου Ἄρχοντος (403. ἔτη π. χ.) τὸ η καὶ ω, ἀπὸ τοῦ Σαμικοῦ Ἀλφαβήτου, ἐφευρέθη ἡ παρὰ τοῖς Γραμμτγ. ἐπικρατοῦσα διακριτικὴ ὀνομασία τοῦ γράμματος ἒ ψιλόν, τοὐτ' ἔστι μὴ δασυνόμενον ε, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἀρχαιτέροις Ἑλλ. γράμμασι τὸ ε, ἐχρησίμευε καὶ ὡς σημεῖον τοῦ δασέος πνεύματος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέλιπεν ἐκ τῆς γραφῆς ἡ χρῆσις τοῦ, ε, αὖτη, καὶ τὸ ε, ἔμεινεν φωνῆεν κυρίως, ἐγένετο ἡ ὀνομασία αὐτοῦ κατὰ προσθήκην τῆς, ψιλόν, λέξεως, ἒ ψιλόν.

Ἐκ τῆς πάλαι ὀνομασίας αὐτοῦ δηλοῦται ὅτι ὀψθόγγος, τοῦ ε, ἐξεφέρετο, ἐνίοτε, ὡς ὁ τοῦ ει, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅπου ἔκειτο ὡς μακρόν, ὅταν δὲ καταχρηστικὸς φθόγγος αὐτοῦ οὗτος, ἂν διετηρήθη ἐν τῷ ἒ ψιλόν, ἀλλὰ μετηνέχθη εἰς τὸ Ἦτα. Ἐξ οὗ γίνονται εὔληπτοι οἱ διάφοροι τύποι μιᾶς τινος λέξεως οἷον· ἐανός καὶ εἰανός· ἔαρ καὶ ηρ, εἶαρ· καὶ ἐπειδὴ πάλιν τὸ ει ἠχεῖ παραπλησίως τῷ ι. ἐγένετο ἐκ παραλλήλου ἡ χρῆσις ἐν τῇ γραφῇ τῶν λέξεων εἴλω καὶ ἴλλω· εἴλη καὶ ἴλη, εὐθὺς καὶ ἰθύς· καὶ προέκυψε τὸ λιπεῖν ἀντὶ τοῦ λείπειν· παρβλ. Bloch. Ausspr. der Altgriech. σλ. 190.

Τὰ δ' ἄλλα τοῦ ε, ἐχρησίμευεν οὐ μόνον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν παρωχμ. χρόνων, ἀλλ' εὑρηται ἐν τῇ ἀρχαιτάτῃ γλώσσῃ καὶ ὡς ἀσήμαντος προτιθεμένη συλλαβή, οἷον, παρ Ὁμ. ἐοίκοτι, ἔαδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλπεται, ἔερση, ἀεὶ φολουμένη, μάλιστα καὶ ἂν ἡ λέξις ἄλλως δασύνηται ὡς τὸ ἔδνα, πλὴν τοῦ ἑέ, ἀντὶ ἕ. Οὐ σπανίως δὲ, φαίνεται χρησιμεῦον καὶ ὡς παρεμβήκη ἐν τῷ μέσῳ λέξεώς τινος· οἷον ἐν τῷ, ἀλγος, ἀλέγω, ἄλκη, ἄλεξω. Bμ. Λξ. 1. σλ. 47.

Ἐ, συνήθ. ἀπλασιαζ. ἑέ· ἔτι δὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἐπαναλαμβανόμενον. Ἀλγηδόνος, πόνου, ἡ λύπη ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ ἡμῖν Ὅ, ὄχ. Σπανιώτ. δασυνόμενον ἕ, ἡ ε ἕ, εὑρηται ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ παῤ Ἀριστ. χρήσιμον.

Ἕ, Αἰτιατ. ἐνκ. καὶ πλῆ. τοῦ γ'. προπ. τῆς συνθέτ. Ἀντιμ. καθ' ὅλα τὰ γένη, ἀεὶ ἐγκλινομένη. Παρ Ὁμ. πάνυ εὔχρστ. σπανιώτ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται κατ' ἀντιστροφὴν σημτ., τῷ συνθ. ἑαυτόν κλ. μᾶλλον, ὅπερ παρ Ὁμ. ἀρχημ. ἀπαντᾶται γραφόμενον, ἑαυτόν, ἑαυτήν, Ὀδσ. Θ, 396. Ἰλιδ. Ξ, 162. Ἠπαρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ χρῆσις αὕτη εὑρίσκει χώραν μόνον ὅτε ἡ ἀντωνυμ. δὲν ἀπαιτεῖ ἔμφασιν· τίθεται ὅμως καὶ τότε κατ' ἀντίθτ. ἐν ὁ λαλῶν αὐτὸς ἀναφέρηται που ἐν πλαγίῳ λόγῳ τῆς προκειμένης ὁμιλίας· ἔστι δὲ εὐχρηστότερος τοῦ ἑνκ. ὁ πλῆ. ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Ἀττ. Σπανιώτ. Ἐπκ. τύπος· ἑέ, Ἰλιδ. Τ, 171. Ω, 134. οὐδέποτε ἐγκλιν. — 2) Κατ' εὐθείαν, μὴ ἀντίστροφον σημσ. = αὐτόν, αὐτὴν, αὐτό, παρ Ὁμ. ὡσαύτως εὔχρστ. σπανιώτατον δὲ κατὰ ταύτην τὴν σμτ. ἐστὶ τὸ οὐδτ. εὑρηται μέντοι καὶ αὐτό· π. χ. Ἰλιδ. Α, 236. Κατὰ πλῆ. ἀρθμ. δὲ, μόνον ἐν Ἅμ. Ἀρρδ. 268.

Ἔα, θαυμασμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως ἐκφωνητικόν· τίθεται δὲ καὶ διπλασιζ· ἔα, ἔα· τὸ ἡμέτερον μπά! τό τουρκ. μωρέ! ἔ! ἔτι δὲ ἀντ' αὐτοῦ καὶ εἶα τίθεται· ἔστι δὲ πιθανῶς πρστκτ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ ἄαε. Ἄφες! ἄγησαι! πρεσέτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγε, φέρε, ὡς προτρεπτικόν. πβ. δήω Ἔλα! κάμε δά! τὸ Γαλλ. allons. τουρκβ. αἰντεντέ! αἴντε! (υ–), παρὰ τοῖς ποιητ. ἐκφέρεται πολλάκις κατὰ συνίζησιν μονοσυλλάβως. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ, 95. Bar. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 932. Βπρχ. 1243.)

* Ἔα, ἀντὶ ἔαε· γ'. ἐνκ. πρσπ. Πρτκτ. τοῦ ἐάω. Ἔα, ἀ. ἐνκ. προπ. Παρτ. τοῦ εἰμί· Εἶμεν, εἶμεον· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἐφ' οὗ προέκυψε τὸ ὡσαύτως Ἰων. ἦα καὶ τὸ πάλαι Ἀττ. ἦ, Ἰλιδ. Δ, 321. Ε, 887. (υ–) Παρὰ τοῖς Ἴωσι λογρφ. καὶ β'. ἐνκ. προπ. ἔας, καὶ β'. πλῆ. ἔατε.

* Ἔᾱ, Ἐπκ. κατ' ἐπτσ, ἐάω· γ'. ἐνκ. προπ. Ἐνστ. τοῦ ἐάω, Ἰλιδ. Ἀπρμφ, ἐᾶν, Ἐπκ. ἐᾶσαι. Ὀδσ.

* Ἔᾱγα, Πρκμ. β'. τοῦ ἄγνυμι, κατὰ παῤ σημσ. Ἡσῒ. ἔρ. 532.

* Ἐάγην, Λόρ. β'. παῤ τοῦ ἄγνυμι, Ὅμ. (υυ–, καὶ μόνον ἐν Ἰλιδ. Δ, 559. υ––)

Ἔαδα, Πρκμ. β'. τοῦ ἀνδάνω. Μτχ. ἐᾱδώς. Ὁ Ποιητ. Χρῆται μόνῃ τῇ μετχ. Αἰτ. ἐᾱδότα. (υ–υ)

Ἑάλη, γ'. ἐνκ. προπ. Ἀορ. β'. παῤ τοῦ εἴλω. Ἰλιδ. Τινὲς δὲ γράφουσιν ἐάλη, ἐασυνμ. (υυ–)

Ἐάν, Συνδεσμος. (ἀπὸ τοῦ εἰ ἄν, προκύψας) Ἄν, παρ ἡμῖν συνήθ. Σιντάσ. ὑποτκτ. ἐγκλ. ῥήματος. Ἐάντε, δὲ μόνον ἐκ τῶ πλαγίῳ λόγῳ, ὅταν ἀναφέρηταί τις εἰς γνώμη ἄλλου τινος, ἥσπαιωτάτη τῆς περιστασις, σπανίως ἐν ὀχομενον τι. Herm. Vig. σλ. 822. Τῶ Ὀρστ. Μλ. δὲ συντάσ. μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραφεῦσι. Διακρίνεται δὲ τοῦ, εἰ, καθ' ὅσον τοῦτο μὲν τίθεται ἐπ' ἀφῳρημένων, κατ' ἰδέαν ἁπλῶς, τὸ ἐάν δὲ ἐπὶ κατ' ἐμπειρίαν γνωστῶν, ἐμπειρικῶν ἐννοιῶν· ὅθεν τὸ ἐάν συνήθως εἰς ἄλλοιτιν τοῦ μέλλοντος, Herm. Vig. σλ. 834. Παρ Ὅμ. οὐχ εὑρηται ὁ συνδσμ, οὗτος, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἰ κε, ἢ τό, αἴκε. Οἱ Ἀττ. γράφουσι κατὰ συστολὴν καὶ ἤν (ὅπερ ὅμως καὶ Ὅμρ. ἔστι.) καὶ ἄν, ἀντὶ τοῦ ἐάν. Ἐὰν καὶν Ἀγκαλά, ἀγκαλὰ καὶ, μᾶλον ὅτι. Πολλάκις δὲ καὶ ἀσημτ. πεάν τις καὶ ἀ. κλ. τ. πεάν μὴν Ἄν δὲν, ἂν οὐχί, ἂν μὴ. πεάν ἔρα μὴν Ἀνίσως ὅμως δὲν, ἂν τύχῃ καὶ δὲν· ἐάν περ Ἄν ἀλλως, ἂν ἀλλοιῶς, ἂν μ' ἄλλον τρόπον. πεάν τε–, ἐάν τε– εἰς δεικτικὰς προτάσεις, Ἔττωνά – ἔττωντας νά – ὡς τό, εἴτε, εἴτε. Vig. σλ. 517. Αὐτ' οὖ δὲ κεῖται καὶ, ἐάν τε καὶ, Σφκλ. Ἀντ. 327. Ἐν ἐμμέσῳ, ἢ ἐκ πλαγίου πεύσει δὲ, πεάν τε–, ἐάν τε μὴν Ἔστω ὅτι, ἢ καὶ, ἔστω καὶ νὰ μή, ἂν καὶ δέν. Ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία, καὶ ἀνῤρ. μορίοις ἐπιφερόμενον ἀντὶ τοῦ ἂν κεῖται· π. χ. ὅς ἐάν – Ὅστις ἄν, ὁποιος ἄν, ὁποιος μόνον· ὅπου ἐάν, ὅπου ἄν, ὅπου καὶ ἄν, ὅπου μόνον, τὰ ὁποῖα ὅμως μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν συγγραφέων χρήσιμα. Ἐανόν, τό· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐανός, ἡ, όν. Ἀρχαῖον Ὁμρκ. ἐκ τῆς Ἰλιδ. κυρίως γνωστὸν μόνον ἐπίθετον, παρὰ ποιητ. ἁπλῶς χρήσιμον. Ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἱματισμόν, ἐνδυμασιδν, εἰς φόρεμα· καλόν, εὔμορφον, ἐλαφρόν· ὅθεν ἡ παρὰ τὸ ἕννυμι ἐτυμλγ. αὐτοῦ πιθανῶς ὁρᾶτ. «Πέπλος ἑανὸς Ἐλαφρός, εὔκολος, ἄξιος διὰ φόρσιμον πέπλος, λεπτὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ πρὸ τοῦ προτώπου κρεμάμενον, τὸ Γαλλ βοάλ. Ἰλιδ. Ε, 734. Θ, 385. «ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν Ἐσκέπασαν μὲ ἐλαφρὸν, λεπτὸν καὶ ἄσπρον πανί, Ἰλιδ. Σ, 352. Ψ, 254. ἑανὸς κασσίτερος Λεπτὰ σφυροκοπημένος εἰς ἐπιγουνίδας (σκέπασμα τῶν γονάτων) καὶ διὰ τοῦτον εὐκολοφόρητος κασσίτερος, τουρκβ. καλαΐ, Ἰλιδ. Σ, 613. Ἐξ ὧν προέκυψεν ἡ ἐπιθετικὴ σημσ. τοῦ οὐδετέρου, τὸ ἑανόν, ὑπακ. εἶμα ἢ ἱμάτιον, Καλόν, εὔμορφον μεγαλεπρεπὲς φόρεμα τῶν θεαινῶν καὶ τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Ἰλιδ. Γ, 385. 419. Ξ, 178. Ἅμ. Δμτ. 177. ἔτι δὲ καὶ εἰανόν, Ἰλιδ. Ξ, 9. Τὸ ἄρσεν. ἑανός, ὑπκ. πέπλος, ἐν Ἰλιδ. Φ, 501. Ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 9. ἔχ. δέχεται, διὰ τὴν διαφορὰν τῆς οὐσιαστικῆς τε καὶ ἐπίθτ. σημασίας τῆς λέξ. θεττὸν τὸ πρωτότ. αὐτὴς καὶ καὶ τὸ μὲν οὐσιστ. μόνον ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ἕννυμι, τὸ δ' ἐπῆ. παρὰ τὸ ἐάω· ἑρμηνεύων αὐτό, ἐνείδυτον, ὑπείκον κυρίως, ἕδεν εὔκαμπτον, ἁπαλὸν, εὐάρμοστον· (τὸ α, ἐστ. ὄχρν. Ὁ Clarke ἐν Ἰλιδ. Γ. 385. καὶ Herm. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 880. ἀέχονται αὐτό· ἐν μὲν τῷ Οὐσστ. ῥρχ. ἐν τῷ Ἐπῆ. δὲ μκρ. ὁ κανὼν οὗτος ὅμως ἰσχύει μόνον ἐπὶ τὴν Ἰλιδ. οἱ γὰρ μεταγιστ. χρῶνται πῶῳ κατὰ τὴν χρῖαν τοῦ μέτρου).

* Ἑᾶξα. Ἀόρ. α'. ἐργ. τοῦ ἄγνυμι, ἀντὶ ἧξα, Ὅμ.

Ἔαρ, αρος, τό. Ἡ ἀνοιξις, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τέσσαρας καιροὺς τοῦ ἔτους Ὅμ. «Ἔαρ νέον ἱσταμένου» ἡ ἀρχὴ τῆς νέας ἀνοίξεως Ὀδσ. Τ, 519. Οἱ μετγιστ. ποιητ. χρῶνται τῇ λέξ. ἐπὶ τῶν ἀπαρχῶν πάντων τῶν καρπῶν, παντὸς νεοπαρχομένου νεοφυτρώντος, νεοφανομένου πράγματος. «Γενέων ἔαρ τὸ χειρόδε, αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων· ἐπὶ παντὸς τερπνοῦ, χαριέντος, ἡδέος πράγματος «Τμνων χαρίτων ἔαρ ἔτι δὲ καὶ, «Ἔαρ ὀράνιον τό νὰ ἐχῃ τις ἡλικ., ἡλαρὸν, θελκτικὸν βλέμμα. – 2) Χυλὸς, χυμὸς, ἰκμὰς, ὑγρασία, ἥτις φαίνεται, γίνεται τὴν ἄνοιξιν εἰς τὰ φυτά. «Ἔαρ ἐλαίης» τὸ ἔλαιον, λάδι. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, Αἷμα, ἔκπν. παρὰ Κρητσί. Alh. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1058. τὰ ὀνόματα εἶαρ καὶ ἦρ εἰσὶ ποιητ. παρβλ. ἦρι. Παρὰ τοῖς Λογογρ. δ' ἐστὶ χρήσιμος μόνον ἡ γεν. ἦρος, καὶ ἡ ὀτκ.

ἠρι· (ἔαρι, δισυλλάβ. Bar. ἐν Ἡσ. Ἔρ. 432. 462.)

*Ἐρίδρεπτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἐπμ. Ηνδ. λφ. 47. 7.

Ἐαρίδροπος, ὁ, ἡ (ἔαρ-πω). Πᾶν ὅ,τι κόπτεται, θερίζεται, μαζώνεται· ἐθερισθη, ἐκόπη, ἐμαζώχθη τὴν ἀνοιξιν.

Ἐαρίζω, Μλ. -ίσω. Διάγω, περιῶ που τὴν ἀνοιξιν, τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως, ὡς καὶ τὸ χειμάζω, περιῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. ε. 15. ἠαριζομένου δὲ τοῦ Ἱππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Θελάττης. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάτ. — 2) Ἐπὶ τόπων, χωρῶν, Ἔχει ἄνοιξιν, ἀνοίζει, πρασινίζει ὡς τὴν ἄνοιξιν, Ζώπυρος ἐν Θητηϊδ. Κοδ. Στοβ. Πφρισ. Α'. Λόγ. 62. σελ. 404. ητης χώρης ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσαις τροπαῖοι, Φίλων· ητῆς ἐαριζούσης καταστάσεως. ὡσαύτως καὶ μέτ. ηΛειμῶνας ἀνδστιν ἐκριζόμενοι, τὰ λειβάδια ἀνδοῦσαν ὡς τὴν ἄνοιξιν. Ἀξιοχ.

Ἐαρινός, ἡ, ὁν. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, φαίνεται τερπόν, ἡδύ, χαροποιὸν ὡς τὴν ἄνοιξιν, ἀνοιξιάτικον· πέκρ. ὥρα ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως· Σπανιώτ. διακτλκτ. Math. ἐν Εὐρ. Ἱππ. 76. Ἔτι δὲ καὶ εἰαρινός, Ὅμ. καὶ ἠρινός. (ι)

Ἐαρόδρεπτος, ὁ, ἡ, = Ἐαρίδροπος.

Ἐαροτρεφής, καὶ ἐαροτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι ἐτράφη, ἢ τρέφεται, ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἢ γεννᾶται, φυτρόνει, αὔξησιν ἢ αὐξάνει τὴν ἄνοιξιν.

Ἐαρόχρους, ὁ, ἡ· συνῤ ἐαρόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ (χρόα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐαρινὸν, ἀνοιξιάτικον, ζωηρὸν, ἀνθηρὸν, τερπνὸν χρῶμα.

Ἐάρτερος, α, ον. ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός. Νίκ. Θηρ.

*Ἔασι, γ'. πλῤ. πρτπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἐπι. ἀντὶ εἰσί. Ὅμ.

*Ἔαστα, Δωρ. Μτχ. θηλ. γεν. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, οὔσα.

*Ἔαται, γ'. πλῤ. πρτπ. ἐνστ. τοῦ ἧμαι, Ἰων. ἀντὶ, ἧνται. Ἰλδ. (υυ–) ὡσαύτως καὶ ἔατο. Ηρκμ. ἀντὶ, ἧντο, Ἰων.

*Ἑατέος, α, ον. Ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἑάω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 512. Δ.

*Ἑαυτότης, ητος, ἡ, Πρλ. παρὰ τὸ

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ· καὶ πληθυντ. ἑαυτῶν, κ. τ. λ. Ἰων. ἑωυτοῦ, καὶ λ. Τοῦ ἑαυτοῦ του – της. κλ. Ἀττ. συναιρ. αὑτοῦ, κλ. Συνδέτου, καὶ ἀντιστρόφου λεγομ. Ἀντωνυμ. τὸ γ'. πρόσωπον. Ἀλλ' οὐ σπαν. ἡ παρ' Ἀττ. χρῆτις αὐτῆς καὶ ἀντὶ τοῦ α'. καὶ τοῦ β'. προπ. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ὅταν ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου γίνεται εὐλυπτος ἡ ὁρθὴ ἀποδοσις αὐτῆς καὶ δὲν συμβαίνῃ πρόσκρουσις τῆς ἐννοιας, Dorv Char. σλ. 296. Schaef. Gnom. σλ. 305. Ὁ Elmsl. ὅμως ἐν Εὐρ. Ἡρκ. 144. 814. ἐθέλει καὶ τότε προκριτ. γράφεσθαι τὸ ψιλμ. αὐτοῦ καὶ λ. Ἡ χρῆτις τοῦ πλῤ. ἀριθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς κλ. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, σπανιωτ. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 154. Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 215. B. Παρμν. σλ. 133. B. Meinecke. ἐν Μνδρ. σλ. 276. Bornem. ἐν Σκφ. Συμπ. 4, 64. Κυρίως δὲ ἡ χρῆτις αὐτὴ ἦτον ἐν τῷ πληθ. ἀρθμ. μόνον συνήθης· Alb. ἐν Ἡσχ. 1, σλ. 1059. ἑκατέρα δὲ ἡ γραφὴ, ἑαυτοῦ, καὶ αὐτοῦ ἐρέσσησαν μεθ' Ὅμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀεὶ διορθημ. ἓο αὐτοῦ, οἱ αὐτῷ, ἑαυτὸν εὕρηται, Wolf ἐν Ἡσδ. Θρν. 470. Πολλάκις δὲ τίθεται τὸ ἁπλοῦν αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ συνθ. αὑτοῦ, καὶ ἀνάπαλιν· ὅθεν ἡδιάκριτις αὐτῶν φαίνεται ἀυτυχερής. Ἰδὲ περὶ τούτου ἐξαιρ. Βτμ. ἐν Δημοσθ. Μηδ. σλ. 140. καὶ C. Fr. Herm. Spec. comm. crit. ad Plut. de superstit σλ. 37. fig.

Ἑάφθη, Ὁμηρ. τύπ. μόνον ἐν Ἰλδ. Ν, 543. καὶ Ξ, 419. ἀπαντώμενος· ηἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη Ἡ ἀσπὶς ἔπεσεν ἐπάνω του, ὥστε ἐγγίζει τὴν γῆν· πιθαν. παρὰ τὸ ἅπτω, ἐφάπτω· γ'. ἐνε. πρτπ. ἀορ. παθ. α', ἀντὶ ἥφθη, ἐφήφθη. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἑάφθη, παράγοντες αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐλόγως, ὡς τύπον κατ' ἐκλειψιν ἐσχηματισμένα παρὰ τὸ ἑπομαι· ἄρα ἐπί — ἑάφθη, ἀντὶ ἐφίσπετο. Ἡ ἀσπὶς ηκολούθησε· ταύτην τὴν γνώμην ἀπεδέξατο πάλιν ὁ Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 140 ἑξ.

Ἑάω, Μλ. ἑάσω. Πρτκτ. εἴων, Ἀόρ. εἴασα. ποιητ. ἔασα. Ἐνστ. ποιητ. εἰάω, εἰῶ, Ὅμ. (συγγν. τῷ ἵημι, ἰάλλω). Ἀφίω, τοῦτ' ἔστιν ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, νὰ γένηται, δὲν ἐμποδίζω· ὡσαύτως κεῖται ἀπολύτως τε καὶ ἅμα Βραυλήσιος καὶ μετ' ἀπρμφ. καὶ αἰτ. τοῦ πρτπ. ντρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ὅμ. Πολλάκις δὲ καθ' ὑποβεβλημένην σημαντίκην ἀμελείας, ἀδιαφορίας. ητοὺς δὲ ἔα φθονῆσαι Ἄρης αὐτοὺς νὰ φθαρῶσι καὶ μὴ φρόντιζε παρακατέρω περὶ αὐτῶν, Ἰλδ. ηοὐκ ἐῶ δὲν ἐπιτρέπω, δὲν ἀφίνω, Ἰλδ. Δ; 55 τοῦτ' ἔστιν ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, Ὀδτ. Τ. 25. ηοὐκ ἐάν–, ἀλλά–, ὅπου ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ κελεύειν, ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀντιποδότεως, Valch. ἐν Ἡρδτ. 7, 104. πανώγει δὲ τωὐτὸ αἰεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν, ἢ ἀπόλλυσθαι. Διττὴ δὲ κεῖτ. παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 538. — 2) Ἀφίνω ἐλεύθερον τινα, ἤτοι νὰ πηγαίνῃ ἔπειτα, νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀπολύω, ἀπολιθῶ, περιορῶ, παραβλέπω τι, ἀφίνω κατὰ μέρος, παραιτοῦμαι τι, τραβῶ χέρι ἀπό τινος· μετὰ αἰτ. πᾶς χόλον Ἄρεος, ἄφησι κατὰ μέρος τὸν θυμὸν Ἰλδ. Ι, 260. πᾶς ἔναρμα. Ἄφες τὰ λάφυρα νὰ εἶναι λάφυρα, τοῦτ' ἔστι τὸ κοινῶ. τράβα χέρι ἀπὸ τὰ λάφ. Ἰλδ Ρ, 13. ημνηστήρων ἑαβουλήνη Ἄρεος ἐς βουλεύουσιν ὅ,τι θέλουσιν, ἀμέλει περὶ τῶν ἐπιβούλων των, Ὀδτ. Β, 281, πᾶ τινα ἀφίνω, δὲν βλάπτω, δὲν πειράζω τινα, τὸν ἀφίνω νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μοῦ μέλῃ τι πλέον περὶ αὐτοῦ, Ἰλδ. Ω, 557. 569 684. Ὀδτ. Θ, 509 πᾶ τινά τινος Ἀφίνω τινα ἐλεύθερον ἀπό τίποτε, ἢ τὸν κάμω νὰ παύσῃ ἀπό τι, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 969. C. — 3) Παραιτῶ τι, δὲν τὸ κάμω, δίδω ἀπέρατον· μετὰ ἀπρμφ. ηκλέψαι ἑάτομεν Ἀπὸ τὸ κλέφιμον θέλει παραιτηθοῦμεν, ἢ τὸ κοινῶ, ἡ τὸ κλέψιμον θὰ δώσωμεν ἀπέρατον. Ἰλδ. Ω, 71. Καὶ κατ' ἀπόλυτον ἔννοιαν, ηἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἑάσσομεν τὸ ἡμέτ. παῦσαι μὲν φορὰν δά, τράβα ἡ τράβηξε τώρα χέρι, Ἰλδ. Φ, 221. ηΘεοὶ τὸ μὲν δώσειαν, τὸ δ' ἑπεῖσιν τὸ ἕνα θέλει δώσει, τὸ ἄλλο θέλει ἀφήσει (τὸ νὰ δώσῃ)· Ὀδτ. Ξ, 444. 4) Μετ. ηεὦμαί τινί τιν Παραιτῶ, ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἰς τινα· τῷ Μλ. ἑάσομαι, κατὰ παθ. σημσ. χρῆται Θκδ. 1, 142. (Τὸ α ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Παρτκ βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. ρκρ. παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρίστοις τῶν ποιητ. Οἱ μεταγνστ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ Μλ. βρχ. ἐνίοτε. Friedem. de pentam. σλ. 286. 353. Ἀπ' Ὅμ. χρῶνται οἱ ποιητ. τῷ γ'. ἐνε. πρτπ. Ἐνστ. ἑᾷ, καὶ Προστκτ. ἐνστ. ἔα, πολλάκις ὡς μονοσύλλβ. Ἰλδ. Ε, 256. ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. Erf. ἐν Ἀντ. 93. Ἰδὲ ἔα).

Ἑάων, Ἐπε. γενκ. πλῤ. ἀντὶ ἑήων, τοῦ ἑύς, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ. (υ––)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Β.

*Ἔβαν· γ'. πλῤ. πρτπ. Ἀορ. β'. τοῦ, βαίνω Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἔβησαν. Ὅμ. (υυ)

Ἑβδομήκοντα, τά. Δωρικ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα. Πίν. Ἡρακλ.

Ἑβδομαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν γεννηθείς. Ἐπίζετ. τοῦ Ἀπόλλ. ὅστις ἐγεννήθη τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος. Πλούτ. Προβλ. Συμπ. 8. 1. τῷ ὁποίῳ ἐθυτίαζον καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ ἑβδόμῃ κάθε μηνός. Ἡρόδοτ. ς'. 57 ὁ Valch. ὅμως ἐν Ἀρστβ. σελ. 115. προκρίνει τὸ ἑπόμενον.

Ἑβδομαγέτης, ου, ὁ (ἑβδόμη, ἄγω). Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ ὁποίῳ ἐθυτίαζον κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, ἢ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἕβδομος στρατηγός. ηπᾶς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἀνὴρ Ἀπόλλων εἵλετ'.. « Αἰτχ. Θηβ. 800. παραβλ. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 251.

Ἑβδομαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἕβδομον ἀριθμόν, ἢ εἰς τὴν ἑβδόμην διαίρεσιν.

Ἑβδομαῖος, α, ον (ἕβδομος). Ὅστις ἦλθεν, ἢ ἐπῆγε που τὴν ἑβδόμην ἡμέραν. ηἑβδομαῖος κατῆλθεν, ὑπέστρεψεν, ἐγύρισεν ὀπίσω τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἤτοι εἰς ἑπτὰ ἡμέρας.

Ἑβδομάκις, Ἐπίῤῥ (Ἕβδομος). Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑβδομάς, άδος, ἡ. Ὁ ἕβδομος ἀριθμός. 2) Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα. 3) Χρόνος, ἤτοι μέρος χρόνου καιροῦ ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρας, ἑβδομάδα.

Ἑβδόματος, ὁ, ἡ, = ἕβδομος. Ὅμηρ.

Ἑβδομεύω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Μηνὸς ἰδὲ συνθετκ. — 2) ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου καὶ τῷ δίδω τὸ ὄνομα· ἄρα τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶ. ἑορτάζω τὰ βαπτίσια τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἑβδόμη, ης, ἡ. ὑπακ. ηἡμέρα, ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τοῦ μηνός. ἡ παρὰ Ῥωμ. nonae.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλτ. Ἑβδομηντα. ἀφ' οὗ

Ἑβδομηκοντάκις, Ἐπίῤ. Ἑβδομήντα φοραῖς.

*Ἑβδομηκοντατέσσαρες, α· γενκ. ἀρων· ἑβδομηντατέσσερες, –ρα.

Ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ. Θλκ. Ἑβδομηκοντούτις, ιδος, ἡ, ἔτος). Ἑβδομήντα χρόνων, ἑβδομανταρης ἑβδομηντάρικος.

Ἑβδομηκοστός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑβδομήντα κατὰ τὴν τάξιν.

Ἕβδομος, η, ον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτά, κατὰ τὴν τάξιν Ὅμ. — 2) ἡ ἑβδόμη (ἡμέρα). ἡ ὑστερινὴ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Ἡρδτ. 6, 57.

Ἕβελος, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἔβενος. Σουϊδ. ἀμφ.

Ἑβένινος, η, ον. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἔβενον, καμωμένον.

Ἔβενος, ου, ἡ. Τὸ δένδρον Ἔβενος, τουρκ. ἀμπανόζ· ἔτι δὲ καὶ ἐβένη. Οἱ Παλαιοί, πλὴν τοῦ μαύρου ἐβένου τοῦ Λιθιοπικοῦ, εἶχον καὶ ἄλλον κατώτερον παράλλον, ἐξ Ἰνδίας· ὅθεν καὶ, ποικίλη, ὠνόμαζον αὐτό.

Ἐβίστικος, ἡ. = Ἰβίστικος. Πλίν. 19. 15.

*Ἔβλαβὲν. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐβλάβησαν. γ'. πλῤ. πρτπ. ἀορ. β'. παθτ. τοῦ βλάπτω.

*Ἔβλητο· Ἐπκ. γ'. ἐνε. πρτπ. ἀορ. κατὰ συγκ. καὶ ἐν παθητ. σημαντ. τοῦ βάλλω. Ἰλδ. Π, 753. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἑβραΐζω, Μλ –ίσω. Ὁμιλῶ, ζῶ, καὶ πολιτεύομαι καθ' ὅλα ὡς Ἑβραῖος.

Ἑβραϊκός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς Ἑβραίον.

Ἑβραῖος, α, ον. Ἑβραϊκός. ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγουμ.

Ἑβραῖς, ίδος, ἡ. Ἑβραίτισσα.

Ἑβραϊστί, Ἐπίῤ. Ἑβραϊκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Γ.

Ἔγγαιος, α, ον (γῆ). = ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι, Μλ. ώσομαι, Γίνεται γάλα, μεταβάλλεται τι εἰς γάλα, παρὰ Θεοφρ. ἀμφ.

Ἐγγαληνίζω, Μλ. –ίσω (γαληνίζω). Εἶμαι μετὰ γαληνός, ἤτυχος.

Ἔγγαλος, ὁ, ἡ (γάλα). Μὲ γάλα· ἔστις ἡ ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ γάλα. Ἡτύχιος.

Ἐγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.) τινι. Διὰ τῆς ὑποσυρείας γίνομαι εἰκεῖος μέτοικος, τὸ κοινῶ.

ἰταλκ. ἐμβιλῶ εἰς τὴν φαμιλίαντινος, γίνομαι μέλος τῆς φαμιλίας του.

*Ἐγγαμίζω. Μλ. -ίσω (γαμίζω) τινί. Τ-παιδρεύω, δίδω εἰς γάμον τὴν παῖδα, παιδρεύω τὴν θυγατέρα μου, καὶ διὰ τούτου τὴν ἐμβάζω εἰς τὸν οἶκον ἄλλου, τὴν κάμνω μέλος τῆς φαμιλίας ἄλλου.

Ἐγγάμιος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὅς τις εἶναι ὑπανδρευμένος: πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γάμον. Πρόκλ. Χρον. Β'. σελ. 445. (ᾱ)

Ἐγγαστρίβυθος, παρὰ Λουκιαν. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ Ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ, ἡ (γαστὴρ, μάντις). Ὅστις ὁμιλεῖ καὶ προφητεύει ἐκ τῆς κοιλίας. ἰδὲ ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστριμάχαιρα, ἡ. = ἀθηράγος. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἱππώναξ παρ' Ἀθην. σελ. 698. πολυφάγου καὶ ἀχόρτακτόν τινα.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ὁμιλεῖ, προφητεύει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του· τοῦτ' ἔστιν, ὅστις ἔχει τὴν φυτικὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ὁμιλῇ μὲ κλεισμένον στόμα, διὰ νὰ ἀκούηται ὡς νὰ εὐγαίνῃ ἡ φωνή του ἀπὸ τὴν κοιλίαν του, ὅτι ὁμιλεῖ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ὄχι μὲ τὴν γλῶσσαν του. ἡ Ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεινθ. Γαλ. ἐν Γλώσσ. Ἱπποκρ.

Ἐγγάστριος, ὁ, ἡ (γαστὴρ). Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐξαιρ. εἰς τὴν μητρικὴν κοιλίαν.

Ἐγγαστρίτης, ου, ὁ· ἀντὶ τοῦ Ἐγγαστρίμυθος. ἀμφ.

*Ἐγγαστρόω, Μλ. -ώτω. Ἐγγαστρόνω, ἀγγαστρόνω τινα. Νικητ. Ἡρακλ.

*Ἐγγέγαα, (γέγαα) ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. παρκ. τοῦ ἀχρήστου ἐγγάω, ἐκ τοῦ ἐγγίγνομαι, ἀντὶ γάω. Εἶμαι μέσα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὸν τόπον γεννημένος, ἐντόπιος· ζῶ μέσα εἰς τὸν τόπον. ᾱέγγ. Ἰλίωι. Ὅμ. ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ'. πὶνῃ. πρσπ. ἐγγεγάασι, χρῆται.

Ἐγγείνωνται. γ'. πλῆ. πρσπ. ὑποτ. ἀορ. α'. τοῦ ἐγγίνομαι κατὰ μεταβτ. σημτ. Μέσα γεννῶσι. ἥτις σημτ. ἔστιν ἡ μόνη ἐν τούτῳ τῷ α'. ἀορ. χρήσιμος. Ἰλιάδ. Τ, 26. «Ὑλὰς ἐγγείνωνται, Γεννῶσιν ἐκεῖ μέσα σκώληκας. (ἐνστ. δὲ, ἐγγείνομαι, οὐδαμοῦ εὑρηται)

Ἔγγειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν γῆν, «Ἔγγειος κτῆσις», καὶ τὰ ἔγγεια. α) κτήματα μέσα εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ἀντιθ. τοῖς εἰς ξένην ἐπικράτειαν. — β') κτήματα, ἢ εἰσοδήματα ἀπὸ κτήματα κείμενα εἰς τὴν ξηρὰν, ἀντιθ. τοῖς ναυτικοῖς, ἀπὸ τὴν θάλατταν «ἔγγειοι τόκοι». Δημτ. — γ') κτήματα ἀκίνητα, ὑποστατικά, ἀντιθ. τοῖς κινητοῖς, τῇ περιουσίᾳ εἰς μετρητά, πολύτιμα πράγμτ. καὶ τ. τ. — δ') τὰ ζῶα, τὰ κτήνη. ἀντιθ. τοῖς φυτοῖς. Πλάτ. Πολ. 6, σλ. 491. D.

Ἐγγειστόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι γεννᾷ εἰς τὰ χωράφια, εἰς τοὺς κάμπους. Ἀλλὰ

Ἐγγειτόκος, ὁ, ἡ. προπαροξτ. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰς τὰ χωράφια.

Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πανδήποτε χαμηλὸν φυτὸν, χαμόδενδρον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν εἰς τὴν γῆν. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Βιβλ. ς'. 6.

Ἐγγείσωμα, ατος, τό (γεισόω). Θλάσις ἢ τσάκισμα τοῦ κρανίου εἰς δύο κομμάτια μέσα βυθισμένα οὕτως ὥστε ὁμοιάζουν μὲ κεραμίδα. λεξ. χειρ. Γαλην.

Ἐγγελαστής, οῦ, ὁ. Περιγελαστής. παρὰ τὸ

Ἐγγελάω, Μλ -άσω (γελάω) τινί. Περιγελῶ τινὰ κατὰ πρόσωπον, ἐμπρός 'ς τὰ μάτια του. Ἔτι δὲ καὶ κατά τινος. Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 1331. — 2) χαμογελῶ κοιτάζων τινα. «αὔρα κύμασιν ἐγγελῶσα ὁ ἤτυχος, γλυκὺς ἀὴρ ὅταν φυτὰ καὶ σηκούῃ μικρὰ, σιγανὰ ἀναβοκατεβαίνοντα κύματα. παραβλ. γελάω. (ασω).

Ἐγγενάω, καὶ ἐγγεννάω. Μλ. -νήσω. = ἐγγείνωνται. Κλμ.

Ἐγγενετης, ου, ὁ. Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. παρὰ τὸ

Ἐγγενής, ὁ, ἡ (γενος). Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. ἐγγενεῖς Θεοί. οἱ ὑπό τινος ἔθνους ὡς προστάται αὐτοῦ νομιζόμενοι καὶ τιμώμενοι Θεοί. Ερῆ. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 199. — 2) ἔμφυτος, ἐκ γενεσεως δομένος εἰς τὸ γένος, φυτικὰ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, συγγενής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 1167, Ἑπῤῥ. ἐγγενῶς.

Ἐγγεύω, = γεύω. Ἀρίνω τινὰ νὰ γευθῇ τίποτε μέσα που. Παῆτ. ἐγγεύομαι· γεύομαι ἐγὼ τίποτε, τρπ. κάμνω ἀρχὴν εἰς τίποτε, τὸ δοκιμάζω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς συνεδίζεται ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπιβλαβοῦς ἢ δυσαρέστου πράγματος.

Ἐγγηγενής, ὁ, ἡ. Ἡρακλ. Ἀλληγ. 26. = ἐγηγενής, ἀμφ.

Ἐγγήραμα, ατος, τό. Πανδήποτε μὲ τὸ ὁποῖον συγχηράσεις τις. διατριβή, ἀσχολία εἰς τὰ γηράματα ἀνάλογος. Πλούταρχ. Κάτ. 24. καὶ Βικέρ. Ἀττ. 18'. 25. παρὰ τὸ

Ἐγγηράσκω, = ἐγγηράω.

*Ἐγγηράω, Μλ. ήσω (γηράω, ἀνμλ.) τινί. Γηράζω εἰς, ἢ μὲ τίποτε, δηλ. ἐχοντάς το ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτό. (ασω)

Ἐγγηροτροφέω, = γηροτροφέω.

Ἐγγίγνομαι, νεώτ. τύπος τῶ ἐγγίνομαι (ι). Μλ. ἐγγενήσομαι μέσ. ἀπαρ. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Γίνομαι, ἢ γεννῶμαι, ἢ φυτρόνω μέσα που. εἶμαι μέσα. ἀπροσ. Γίνεται, συμβαίνει τίποτε μέσα που. τινι. — 2) ἔρχομαι, παρευρίσκομαι μέσα, ἢ μεταξὺ εἰς τίποτε. ἐξαιρ. χρόνου ἐγγενομένου· τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν ἀφ' οὗ, ἢ μὲ τὸ νὰ, ἢ ἐπειδὴ ἄπρακτα καιρὸς εἰς τὸ ἀναμεταξύ. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ. 309. E. — 3) ἐγγίγνεται, μετὰ ἀπρμφ. ἠμπορεῖ, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 285. παραβλ. ἐγγέγαα. — 4) ἀόρ. ἐγγενάσθαι, κατὰ μεταβατ. σημτ. Γεννῶ μέσα, ἢ κάμνω νὰ γεννηθῇ μέσα που τίποτε· Ἰλιάδ. Τ, 26.

Ἐγγιγνώσκω, Μλ. -γνώσομαι. νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγινώτιω (γιγνώσκω ἀνμλ.) Καταλαβαίνω, γνωρίζω τίποτε εἰς τι. Ἀρτ.

Ἐγγίζω, Μλ. -ίσω (ἐγγύς) τινί τι. Πλησιάζω, βάλλω πλησίον, κοντά, συμβαίνω τι εἰς τίποτε. — 2) συνηθ. καθ' ἁμαρτ. σημτ. Πλησιάζω, ἔρχομαι, εἶμαι πλησίον, κοντὰ εἰς τίποτε. ἐγγ. τινί, ἢ καί, τινός, καὶ εἰς, καὶ πρός τι. Πολύβ. Η'. 6.

Ἐγγίνομαι, νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγίγνομαι. (ι)

*Ἐγγινώσκω. νεώτ. τυπ. τοῦ ἐγγιγνώσκω.

Ἔγγιον, ὁ, ἡ. Συγκρ. καὶ ἔγγιστος, η, ον. Ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐγγύς.

Ἐγγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γαλάζιον, γαλαζοὐτσικον, νερογάλαζον.

Ἐγγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος· πᾶν ὅ,τι σύρεται, τραβιέται ὡς ἡ μοῦσα.

Ἐγγλυκος, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γλυκύ, γλυκούτσικον.

Ἐγγλυμμα, ατος, τό (ἐγγλύφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυμμένον, ἤτοι σκαλισμένον μέσα· ἔχει τὰ σκαλίσματα βαθουλά, ὄχι σηκωτά. Θεμίστ. Λόγ. Δ. σελ. 62.

Ἐγγλύσσω, (γλυκύς). Εἶμαι γλυκούτσικος. Ἡροδ. Β'. 92.

Ἐγγλύφω, Μλ. -ψω (γλύφω). Σκαλίζω μέσα, ἢ βαθουλὰ, κάμνω μὲ τὸ σκαλιστήρι γράμματα, σκαλίσματα εἰς τίποτε, ἐξαιρ. εἰς πέτρας (υ)

Ἐγγλωσσοτυπέω, Μλ. -ήσω (γλῶσσα, τύπτω). Κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τίποτε· περιστρέφω τι εἰς, ἢ μὲ τὴν γλῶσσαν· ὅσον ὁμιλῶ πάντοτε διὰ καινὸν πρᾶγμα. Ἀριστ. Ἱπ. 782.

Ἐγγλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ = γλωσσογάστωρ. Ὅστις κερδαίνει τὸ ψωμί του μὲ τὴν γλῶσσάν του. θηλ. ὡς ῥήτωρ, διερμηνευτής, διδάσκαλος καὶ τ. τ. Ἀριστοφ. Ὀρ. 1680. 1686.

Ἐγγοητεύω (γοητεύω). Μαγεύω τινα. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ'. 8.

*Ἐγγομφόω. Μλ -ώτω (γομφόω). Καρφώνω τι εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ. Κάρφωμα πράγματός τινος εἰς ἄλλο μὲ σιδήρια ἢ μὲ ξύλινα καρφία· τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν στιβίκωμα.

Ἔγγονος, ου, ὁ (γονος). Ἔγγονός· ὁ υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρὸς· ἐγγόνη· ἡ θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρός· ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἔγγονος. Πλάτ. Θεαιτ. τὰ ἔγγονα. Τὰ τέκνα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. γράφεται ὡς τὸ ἀρχαῖον. ἔκγονος. παραβλ. Dorv. Char. σλ. 227. ἰδὲ καὶ Βτμ. Γραμμ. 2, σλ. 379.

*Ἐγγραμματεύω· -εύσω (γραμματεύω). Παραστήνω τίποτε ἐγγράμματος. Ἐπγρ.

Ἐγγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πραγματεύεται, παριστήνεται ἐγγράφον. ἀντιθ. τῷ, διὰ ζώσης φωνῆς.

Ἔγγραπτος, ὁ, ἡ. = ἔγγραφος. Διόδ. Σικελ.

Ἐγγραυλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ἄλλως Ἐγκρατίχολος. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. 8. 18.

Ἐγγραφή, ῆς, ἡ. Γράμματα σκαλισμένα εἰς τίποτε.

Ἔγγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γραμμένον, σημειωμένον μὲ γράμματα. Ἑπῤῥ. ἔγγραφος.

Ἐγγράφω, Μ ἄσω (γράφω). Γράφω μέσα, ἢ σκαλίζω, ζωγραφίζω τι ἐπάνω εἰς τίποτε. Ἡρόδ. 1, 203. — 2) ἀπερνῶ τίποτε εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ὅσον τὸ καταλέγω, βάλλω εἰς κάποιαν τάξιν, τὸ συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν ἄλλων. — 3) τρπ. ἐγγρ. διανοίᾳ ἀνθρώποις. Ἐντυπώνω γνώμας εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Σνφ. Κρ. π. Γ'. γ'. 52.

Ἐγγυαλίζω, Μλ. -ξω (γυαλόν). Κυρίως δίδω τι εἰς τὸ κοῖλον, εἰς τὴν χοῦφταν τῆς χειρός· ὅσον ἐγχειρίζω, παραδίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός· ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων ὅσα δίδονται ὡς δῶρα. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει τροπικῶς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐγγ. τιμήν, κῦδος, κράτος· ἀλλὰ καὶ ἐδανα, ἵππους. καὶ Ὀδσ. Π, 66. ἐπὶ ἀνθρώπου. «Νῦν δ' αὖ θεπρωτῶν ἀνδρῶν ἐς νηὸς ἀπόπρας ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω· ἔρξον, ὅπως ἐθέλεισθ· ἐθέλει τόν παραδώτω εἰς τὴν προστασίαν του, κάμε ὅπως θέλεις μὲ αὐτόν.

Ἐγγυάω, Μλ. -ήσω (ἔγγυος). Παραδίδω τι εἰς τινα, ἐξαιρ. ὡς ἐνέχυρον· κατὰ μεταβατ. σημτ. ἐνεχυράζω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκβ. ἐμανετιάζω, βάνω ἐμανέτι· ὅσον νομίζω, ἁρμόζω εἰς γάμον, ἀῤῥαβωνίζω· οὕτω δὲ Ἀλκμαίωνος Μεγακλέι ἐγγυῶ παῖδα τὴν ἐμήν. «Ἡρόδ. 6, 130. — 2) Μέσ. δίδω ἐγγύητιν, στέκω καλὸς· ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, Πλατ. Νμ. 12. σλ. 953. E. ᾠδεῖλαι δειλῶν ἐγγύαι ἐγγυασθαι· Τῶν δειλῶν καὶ πυταπὼ ἡ ἐγγύησις δὲν ἀξίζει. Ὀδσ. 8, 351. ὅσον παροιμ. ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν. ἐγγυητὴς πληρωτὴς, καὶ τὸ παρ' ἐμπόροις σύνηθ. Ἰταλ. κι ἀτσέττα πάγα. Συντάσσεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀόρ. ἢ μέλλ. ἀπρτικῶ· ἐγγυησάμενος παρέξειν· ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. τοῦ πρμτ. τὸ μέλλον ἐγγυᾶσθαι· σπανιώτ. αἰτιατ. τοῦ πρσπ. ἐγγυᾶσθαί τινά τινι· Τὸ νὰ σταθῇ τις καλὸς εἰς τινα διὰ καινένα ἄλλον. Δημτ. ὡσαύτως καὶ, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 115. D Ἀλλὰ παθητ. ἐγγυᾶμαι τὴν θυγατέρα παράτινος. Ἀῤῥαβωνίζομαι μὲ τὴν κόρην τινος. Ἡρόδ. 6. 130. Ἐν

γένει κάμνω νά μοί ὑποσχεθῇ τις τίποτε· τί παρά τινος; Κατ' αὐξ. χρον. ἠγγύων ἠγγύησα· ὁ αὐτὸς παρακ. συνήθ. ἐγγεγύηκα· περὶ ἄλλων ἀνωμαλιῶν τῆς αὐξ. ἴδε Βτμ. Γρμμτ. Ἑλλ. 1, σλ. 344.

Ἐγγύβαθος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, ἀγχιβαθής. ἀμφ.

Ἐγγύη, ης, ἡ (γυῖον). Ἐγγύησις, ὑποσχετικὸς, κυρίως ἡ διὰ παραδόσεως ἐνεχύρου· ἐν γένει δὲ ἐγγύησις, τὸ Ἰταλ. καουτσιόνη, τόσον ὅταν στέκῃ τις καλὸς διά τίποτε, ὅσον καὶ ὅταν ἄλλος στέκῃ εἰς αὐτὸν καλὸς δι' ἄλλο τινα, ἢ διὰ τίποτε. Ὀδσ. Θ, 351. — 2) ἀρραβὼν (– ∪ –, παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ – – –)

Ἐγγύησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις στέκει καλὸς, εἶδε ἐγγύησιν.

Ἐγγυητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγγυητήν, ἢ εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητός, τή, τόν. Ἐγγυημένος, δεσμένος εἰς ἐγγύησιν, ὑποσχεμένος, ἀρραβωνισμένος· ἄθεν Ἐγγυητή, ἡ· ἡ ἀρραβωνισμένη, συμβασμένη, νύμφη, ἀρραβωνιστική.

Ἐγγύθεν, Ἐπίρ. (ἐγγύς). Ἀπὸ πλησίον, ἀπὸ συμά, κοντά, παρ' Ὁμ. πολλάκις. Συντάσσ. ἐνίοτε μετὰ δοτκ. ἐγγύθεν τινί. Ἰλιδ. Ρ, 554. σπανιώτ. μετὰ γενκ. Διὸς ἐγγύθεν, Μέτον Δία συμοτικὸς συγγενής, Εὐρ. ἐγγύθεν εἶναί τινος, Τὸ νά εἶναι τις συμπ. συγγν. μέ τινα τἀγγύθεν· Ὅ,τι εἶναι κοντά, ἢ τὴν γειτονειάν. — 2) ἐπὶ χρόνου, κοντά, εἰς ὀλίγον καιρόν, ὀγλίγωρα. Ἰλιδ. Σ, 135. Τ, 409. (ῠ)

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ (θήκη). Κίστη, καβούτιον, τὸ Γαλλ. σερτουλλα· εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν, φυλάττουν καλὰ, πολύτιμα πράγματα· Πυροστιᾷ. Ἀθήν· ὁ Scaliger νομίζει τὴν λξ. κατὰ παραφθορὰν ἀπὸ τῆς, ἀγγοθήκη· ἀλλὰ τὸ, ἄγγος, ἄγχι, ἐγγὺς εἶσὶ ἀλλήλοις συγγενῆ.

Ἐγγύθι, Ἐπίρ. Πλησίον, συμά, κοντὰ εἰς τίποτε· στάσιν, ἢ ὁρμὴν σημαίνον· παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα μετὰ γενκ. σπανίως δὲ μετὰ δοτκ. ὡς ἐν Ἰλιδ. Χ, 300. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. — 2) ἐπὶ χρόνου· Ἐλὺς, εἰς ὀλίγον καιρόν. Ἰλιδ. Κ, 251. (ῠ)

Ἐγγυίζω, καὶ ἐγγυόω (γυῖα). Δίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός, ἐγχειρίζω. Μέσ. λαμβάνω, παίρνω εἰς τὰς χεῖρας τίποτε.

Ἐγγυμνάζω, Μλ-άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινα εἰς τίποτε.

Ἐγγυοδήκη, ης, ἡ. = ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος, ου, ὁ, ἡ. Ἐγγυητής, ὅστις δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλὸς διά τίποτε. — 2) παθτ. ἠσφαλισμένος, συγκουρευμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συγκουρευμένον μὲ ἐγγύησιν.

Ἐγγύς, Ἐπίρ. Ἐπὶ τόπου, Πλησίον, συμά, κοντὰ, πρόχειρα· παρ' Ὁμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, ἢ μετὰ γενκ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ δοτκ. ὅπερ παρ' Ὁμ. σχεδὸν μόνον ἐν Ἰλιδ. Δ, 340. »Οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν. — 2) ἐπὶ χρόνου· Ταχέως, μετ' οὐ πολύ, εὐθὺς, ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον. Ἰλιδ. Χ, 453. Ὀδσ. Κ, 86. πολὺ μᾶλλον παρὰ τοῖς μεταγνστ. χρήσιμον. — 3) ἐπ' ἀριθμῶν καὶ ἀναλογιῶν· Σχεδὸν, τὸ Ἰταλ. τσίρκα· συμὰ κοντά, ὀλίγωρα· οὐδ' ἐγγὺς, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. πολὺ μακρὰ, πολὺ λείπει· ἀντὶ τοῦ ὁποίου χρησιμεύει καὶ τὸ, πολλοῦ γε δεῖ. Wolf. εἰ Πλάτ. Συμπ. 20, 4. Ἀπτ. σλ. 238. ἐγγὺς ἦλθε τοῦ πάντας ἀπολέσαι· Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τοῦ· Ὀλίγον ἔλλειψε νά τούς χάσῃ νά τούς κάμῃ δούλους δυστυχεῖς. — 4) Σχεδὸν, ὅμοιος· ἐπὶ παντὸς, ὅσα κοντεύουν νά ὁμοιάζουν, νά εἶναι συγγενῆ μὲ ἄλλο τίποτε· ἐγγύς τι τινος Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλδ. 65. Α. Παρὰ τοῖς μετ' Ὁμ. δὲ καὶ δοτικῇ πολλάκις. Συγκρτ. ἐγγίων, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγύτερος, α, ον. Ἐπρρ. ἐγγυτέρω· Κοντότερα, συμότερα, ὁμοιότερα. Ὑπρθτ. ἐγγύτατος, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγυτάτω, η, ον. Ἐπρρ. ἐγγυτάτα καὶ ἐγγυτάτω· ἐξαίρ. κατὰ σημτ. ὁμοιώσεως· (πιθαν. παρὰ τὸ γυῖον (ὡς καὶ τὸ, ἔγγυος, ἐγγύη, Πρόχειρος) συγγεν. τῷ ἄγχι· συνήθως δὲ ἐτυμολ. παρὰ τὸ, ἐγκυτέ). (– ∪)

Ἐγγύτης, ητος, ἡ. Τὸ νά εἶναι τίποτε πλησίον, συμά, κοντά· γειτονειά.

Ἐγγώνιος, ίου, ὁ, ἡ (γωνος). Γωνιώδης, ἀγκωνιάρικος· πᾶν ὅ,τι σχηματίζει γωνίαν, ἀγκωνιάν.

Ἐγείρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγείρει, ἐρεθίζει τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν.

Ἐγείρω, Ἐξυπνίζω τινα. Μλ. ἐγερῶ· ἀόρ. ἤγειρα, παρακμ. ἐγήγερκα. Παθτ. ἐξυπνῶ, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, παρκ. ἐγήγερμαι, ἀόρ. κατὰ συγκ. ἠγρόμην καὶ παρκ. ἐγρήγορα. Ὅμ. ἐγρήγορθα, Εἰμαι ἐξυπνος, ξυπνητός· ὅθεν καταστημτ. ἐνστ. ἀγρυπνῶ. Ὑπρτυτ. ἀντὶ παρατατ. ἐγρηγόρειν. Παρὰ τὸ, ἐγρήγορα προέκυψαν ὁ Ὅμηρ. μετχ. ἐνστ. ἐγρηγορόων, ὁ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὀρτκ. ἐνστ. ἐγρηγορέω, καὶ τὸ ἐν τῇ Κ. Διθ. γρηγορέω, τὰ πάντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετβτ. σημτ. τοῦ ἀγρυπνῶ. Ὅμ. χρῆται ἀπὸ μὲν τοῦ Ἐνεργτ. τῷ ἐνστ. παρατατ. καὶ ἀόρ. ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ, τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορίστῳ. 1) Ἐνεργτ. ἐξυπνίζω, ἐγείρω, ἀφυπνίζω, ξυπνῶ, σηκώνω τινα ἀπὸ τοῦ ὕπνου· ἐξ ὕπνου, ἢ ὑπνώοντα· Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καταλιμπάνεται πολλάκις τὸ, ἐξ ὕπνου, ὑπνώοντα. — β') τροπκ. παροξύνω, παροργίζω, κάμνω τινα νά θυμώσῃ. Ἰλιδ. Ε, 208. ἐνθαρύνω, ἐγκαρδιόνω, »ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος«. Ἰλιδ. Ο, 242. Ἔτι δὲ καὶ, ἐγείρειν Ἄρηα, τὸ κοινότ. ἡμῶν ἀνάπτω τὸν πόλεμον· καὶ ὅλως αὐδατ. μάχην, φύλοπιν, πόλεμον, μένος, νείκος ἐγείρειν. Ὅμ. λαμπάδα ἐγείρ. Συμπῶ ἢ κάμνω τὴν λαμπάδα, τὸ τουρκβ. μπεζαλᾶν νά καίῃ καλήτερα. Ἀρστφ. — γ') ἐπὶ νοσούντων· Σηκόνω τὸν ἀῤῥωστον, τὸν ἰατρεύω. — δ') παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ οἰκοδομῶν· Οἰκοδομῶ, κτίζω. — 2) παθτ. Ἐξυπνῶ, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, σηκώνομαι ὀρθός. Ὀδσ. Τ, 100. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐντῷ ἀόρ. δὲ, καὶ φυλάττω, φυλακὴν ἄγω· τὸ ἰταλ. στέκω συντετέλλα, ἐπὶ στρατιωτῶν. »Τῆμος ἀῤ ἀμφὶ πυρὴν κρατὸς ἐγείρετο λαὸς Ἀχαιῶν«. Ἰλιδ. Η, 434. Ὁ ἐνεργτ. τύπος κατ' ἀμετάβ. σημσ. ἐξυπνῶ, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ὡς παρ' Ἀρστφ. Βτρ. 340. καὶ Εὐρπ. Ἰφ. Αὐ. 626. σπάνιος καὶ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

*Ἐγεντο, κατὰ Δωρ. συγκ. ἀντὶ ἐγένετο. Ἡσδ. Θγν. 705. καὶ Πνδ.

Ἐγερσιβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Ὅστις ἐξυπνίζει τοὺς κοιμωμένους μὲ τὰς φωνάς του, καθὼς ὁ πετεινός.

Ἐγερσίγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅστις προξενεῖ γέλωτα, κάμνει ἄλλους νά γελοῦν. Ἀριστοφ. Γ. σελ. 83. καὶ

Ἐγερσιέατρος, ὁ, ἡ (ἰάτρος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον, ὁηλ. τοὺς παρακινεῖ εἰς περιέργειαν, ἐρεθίζει τὴν περιέργειάν των.

*Ἐγερσιμάχης, ου, ὁ = ἐγερσίμαχος.

*Ἐγερσίμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει τὴν μάχην, ἀνάπτει τὸν πόλεμον.

*Ἐγερσίμοθος, ὁ, ἡ (μόθος). Ὅστις προξενεῖ θόρυβον, ταραχὴν, σύγχυσιν, μάλωμα, πόλεμον· ποιητ. τὸ ἡμετ. βίχνει λάδι ἢ τὴν φωτιάν.

*Ἐγέρσιμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω). Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσι νά ξυπνήσῃ νά σηκωθῇ πάλιν. Τύπος ἐγέρσ. ἀντὶ τῷ, ὕπνος θανάτου. Θκρτ.

Ἐγερσίνοος, ὁ, ἡ καὶ συναίρ. ἐγερσίνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (νοῦς) Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ζωογονεῖ, φωτίζει τὸν νοῦν.

Ἔγερσις, εως, ἡ (ἐγείρω). Ἐξύπνισμα, ἐξύπνημα, ὄρθωμα, σήκωμα, παράπνημα, ἐγκαρδίωμα.

Ἐγερσιφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅστις συμπᾶ τὴν φωτιάν, κάμνει τὰ φῶτα, ἢ κηρεά νά φέγγουν καλήτερα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 218. »Ἐγερσιφαὴς λίθοιο«, Τζιακμακόπετρα.

Ἐγερσίχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τοὺς χορούς, κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νά χορεύουν. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὀππ.

*Ἐγερτέος, α, ον. Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἐγερτήριος, α, ον. = Ἐγέρτιμος.

Ἐγερτί, Ἐπίρ. (ἐγείρω). Ἐξυπνητά, ἐγκαρδιωμένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 413. »ἠγερτί κινῶν ὀνόρ' ἀνήρ«. 2) ἄγρυπνα. Εὐριπ. Ῥῆσ. »φρουρεῖν ἐγερτία«.

Ἐγερτικός, κή, κόν (ἐγείρω). = ἐγέρσιμος. Ἐξυπνιστικός, ἐγκαρδιωτικός, παρακινητικός.

*Ἐγερτός, ή, όν (ἐγείρω). Ἐξυπνος, ἐξυπνισμένος, ἐγκαρδιωμένος. Ἀρστοτλ.

*Ἐγηγέρατο. Ἰων. ἀντὶ ἐγηγερμένοι ἦσαν. γ' πλθτ. προσπ. παθτ. Ὑπερφντ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἔγημα, Ἐνεργ. ἀόρ. α'. τοῦ γαμέω.

Ἐγκαγχάζω, = ἐγγελάω. ἀμφ.

Ἐγκαθαίρω, Μλ-ερῶ (καθαίρω). Καθαρίζω, παστρεύω τι μέσα.

Ἐγκαθαρμόζω, Μλ-όσω (ἁρμόζω). Συναρμόζω ἕνα τι μέσα εἰς ἄλλο τι.

Ἐγκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (καθέζομαι, ἀνμλ). Κάθομαι μέσα που.

Ἐγκαθείργω, Μ. ξω. καὶ ἐγκαθειργνύω καὶ ἐγκαθείργνυμι (εἴργω) Σφαλῶ, κλείω, κλειδόνω μέσα, φυλακόνω, βάνω εἰς φυλακήν. Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἐγκάθετος, ου, ὁ, ἡ (ἐγκαθίημι). Βαλμένος, διωρισμένος, προητοιμασμένος, διδασκαλεμένος νά προσέχῃ εἰς τίποτε, νά παρατηρῇ τίποτε. Ἔξαιρ νά παρατηρῇ, παρακολουθῇ κρυφᾶ. Ὁ ἐγκάθετος. Παρακολουθητής, ἐπίβουλος. Ἐγγένει πᾶς, ὅστις πρέπει νά παρακολουθῇ, παρατηρῇ τίποτε κρυφίως. Ἐπίρ. ἐγκαθέτως.

Ἐγκαθεύδω, Μλ-ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Κοιμοῦμαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθέψω, Μ. ήσω (ἕψω ἀνμλ.). Μαγειρεύω μέσα που, ἢ εἰς τι

Ἐγκαθηβάω, ῶ. Μ. ήσω. (ἡβάω). Ἀπερνῶ τὴν νεότητά μου μέσα που; Ἐν γένει, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου, ἢ τὴν ζωήν μου μέσα που εἰς ἡδονὰς καὶ εὐθυμήσεις. Εὐριπ. Ζήτ. Ἠβάω.

Ἐγκάθημαι, (κάθημαι, ἀνμλ.). Κάθομαι μέσα, ἢ ἐπάνω τινός. 2) κάθομαι καὶ παραφυλάττω, παρακολουθῶ· τὸ παρ' ἡμῖν κάθομαι 'ς τὸ καρτέρι, 'ς τὸ 'λημέρι, 'λημεριάζω. Ἀρστφ. Ἀχ. 343.

Ἐγκαθιδρύω, Μ. ύσω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Στήνω, βάλλω, θέτω τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. (ῠ)

Ἐγκαθίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (καθίζω, ἀνμλ.) Βάλλω νά στοιβῇ, ἢ νά καθίσῃ τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω που. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ φυλακόνω· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, ὅτε ἐκάθισαν μέσαι, ἀντὶ τὸν ἐφυλάκωσαν. 3) ἀμετβ. καὶ μέσ. κάθομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθίημι, Μλ-ήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ἀφίνω τι μεσαπού, ἢ κάτω εἰς τὸ βάθος.

Ἐγκάθισμα, ατος, τό (ἐγκαθίζω). Τὸ κάθισμα τινός μέσα εἰς τίποτε. Ἔξαιρ. εἰς πυριατήριον, ἤτοι εἰς ἱδρωτικὸν λουτρὸν καθὼς εἶναι οἱ λουτροὶ τῶν Βαρβάρων. 2) παραφύλαγμα, παρακολούθημα, καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κάθεται καὶ παρακολουθεῖ τις· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. καρτέρι, 'λημέρι. — 3) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφοράν, ἢ ἐκφώνησιν δυτκόλων συμφώνων· τσίβδισμα.

Ἐγκαθισμός, ὁ = τῷ προηγμ. Διον. Ἁλικ.

Ἐγκαθίστημι, Μ.-ταστήσω (ἵστημι). Στή-

τω, ἢ ὑπ᾽ ὀπτῶ τι μέσα που, ἢ ἐν τῷ μεταξύ, ἀνάμεσά που· βάλλω τίποτε μέσα που, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τις. Μέσ. μετ᾽ ἀορ. β᾽. καὶ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Στέκομαι, ἢ κεῖτομαι μέσα, ἢ μεταξύ, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαθορμέω, Μλ. ἐγκατόφομαι (ὁρμέω, ἀνωμ.). Βλέπω, κυτάζω μέσα που. — 2) στήνω, προσηλόνω, καρφόνω τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἰς τίποτε· προσέχω, φυλάττω τι κυτάζοντάς το.

Ἐγκαθορμίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. -ῶ (ὁρμίζω). Φέρω, ὁδηγῶ, ἐμβάζω τὸ πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπους.

Ἐγκαθορμίζομαι, Μέσ. Ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπους. ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκαθόρμησις, εως, ἡ. Ἔμβασμα, ἢ φέρσιμον τοῦ καραβιοῦ εἰς ἀγκυροτόπους, ἢ λιμένα.

Ἐγκαθυβρίζω, Μλ. ἰσω (ὑβρίζω). Ἀτελγαίνω, ἀσωτεύω εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. ἐγκ. τρυφαῖς. Εὐρ. Τρω. 1007. — 2) ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι μὲ ὑπερβολήν, ἀτιμάζω τινα· μετὰ δοτκ.

Ἐγκαίνια, τά (καινός). Ἑορτὴ ἀνακαινίσεως, ξανακαινουργώσεως, ἢ τῆς ἀφιερώσεως τινὸς ἱεροῦ πράγματος· παρὰ τοῖς Ο᾽. Δαν. Δ᾽. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Ἰωαν. Ι᾽. 22. ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκαινίζω, Μ. ἰσω. Ἐγκαινάζω, ξανακαινουργόνω· ἁγιάζω, ἀφιερόνω τι εἰς τὸν Θεόν.

Ἐγκαινίς, = ὁ Ἐπηγκενίς.

Ἐγκαίνισις, εως, ἡ· καὶ ἐγκαινισμός, ὁ (ἐγκαινίζω). Ἀνακαίνισις, ξανακαινούργωσις· ἀφιέρωσις, ἐγκαινιασμός.

Ἐγκαινόω, = Ἐγκαινίζω.

Ἐγκαιρία, ἡ. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος καιρός: ἐν γένει, τὰ ἁρμόδια, πρέπον. Πλάτ. Πολτ. σλ. 308. D. ἀντιθ. τῷ, ἀκαιρία. παρὰ τὸ

Ἔγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον, πρέποντα καιρόν.

Ἐγκαίρως, Ἐπίρ. εἰς προσήκοντα καὶ ἁρμόδιον καιρόν.

Ἐγκαίω, Μ. αὔσω (καίω, ἀνωμ.). Ἀνάπτω, καίω, καψαλίζω, ἐξκιρ. ζωγραφίζω ἢ παρδαλίζω τι μὲ χρώματα ἐγκαυστικά, ὀνλ., τὰ ὁποῖα ἐντυπόνονται εἰς τι σῶμα καίοντά του· καθὼς π. χ. τὸ ἀσημόνερι: σημειόνω τίποτε μὲ καυτὸν, κόκκινον σίδηρον· καθὼς συνειθίζουν νὰ κάμουν σημεῖα εἰς ἄλογα, βάδια καὶ τ. τ. — 2) ξεστάλνω, ἀνάπτω τὸν φοῦρνον, ἢ στοῦκιν Ἰταλ. τὴν σόμπαν Οὐγγαρ. ὅθεν οἱ ἐκ τοῦ ἐγκαίω μένοι· τὰ ζεσταμένα δωμάτια, ὀντάδες τουρκ. Λουκιαν.

Ἐγκακέω, Μλ. -ήσω (κακός). Φέρνομαι εἰς τίποτε ἀχαμνὰ ἢ μὲ δειλίαν. — 2) μεταβατ. μετὰ αἰτιατ. Πολυβ. Δ. 19. ὅτε πέμπειν τὰς βοηθείας, ἐνεκάκησαν, ἡμέλησαν ἀπὸ μοιρίαν καὶ καιρὸν νὰ στείλωσι τὴν βοήθειαν.

Ἐγκαλέω, Μλ. -λέσω, παριμ. ἐγκέκληκα (καλέω, ἀνωμ.). Μετὰ δοτικ. Κυρίως κράζω, φωνάζω πρός τινα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητῶ νὰ μοὶ πληρώσῃ τὰ ὅσα μοὶ χρεωστεῖ· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. εἰ τίποτε δὲ καὶ μετὰ γενικ. κεγκαλῶ σοι χρέως. Ἰσοκρ. σελ. 705. πρὸ τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν ὅσον γε. κατηγορῶ, ἐπιπλήττω τινα, ἀποδίδω τὸ αἴτιον εἰς αὐτὸν· τινί τι· ἔτι δὲ καὶ ἐγκαλῶ, καταδίδω τινα εἰς τὸ κριτήριον. Τρηκ. χόλου, νεῖκος ἐγκαλεῖν, Herm. ἐν Σοφ. Φιλ. 327. Oid. T. 702. ἐπὶ πραγμάτων, ἢ πράξεων, τὸ νὰ μὴν εἶναι τις εὐχαριστημένος μέ τίποτε, νὰ τὸ κατηγορῇ, ἐξευτελίζῃ· παρόβλ. ἔγκλημα.

Ἐγκαλινδέω, Μλ. -ήσω (καλινδέω). Κυλίω τι εἰς, ἢ μέσα εἰς τίποτε, παΐτ. κυλίομαι μέσα εἰς τίποτε, ἐξκιρ. ἐνοχλοῦμαι, καταγίνομαι ἀπαύστως εἰς τίποτε· εἶμαι παραδεδομένος, ἐφιερωμένος καθόλου εἰς ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινα· ἀλλὰ καὶ εἰς ἀσελγείας καὶ ἀσωτείας· τινί, ἢ ἐν τινι.

Ἐγκαλλωπίζομαι, Μλ. ἰσομαι (καλλωπίζομαι). Στολίζομαι, σταφιλίζομαι διὰ νὰ φαίνωμαι εὔμορφος· καυχῶμαι, καμαρόνω, περηφανεύομαι διὰ τὰ στολίδια μου, ἢ διὰ κάνεν πρωτέρημά μου, τὰ ὁποῖον ἔχω, ἢ νομίζω ὅτι ἔχω· τινί. ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκαλλώπισμα, ατος, τό. Παυδήποτε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον στολίζεται τις, διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶται, καμαρόνει ὑπερηφανεύεται· στολίδι.

Ἔγκαλυμμός, ὁ (ἐγκαλύπτω). Σκέπασμα, περιτείλιγμα, ὡς τό, συγκαλυμμός. Ἀρστφ. Ὄρν. 1483. κατὰ τὸν Dawes καὶ Dind.

Ἐγκαλυπτήρια, τά· κωμ. λξ. ἀντιθ. τῶν, ἀνακαλυπτήρια. Παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. Β᾽. κεφ. 4. παρὰ τὸ

Ἐγκαλύπτω, Μλ. -ψω (καλύπτω). Τειλίγω, περιτειλίγω, περισκεπάζω, κρύπτω τίποτε μέσα που· τί τινι.

Ἐγκαλύπτομαι, Μέσ. Κρύπτομαι σκεπάζομαι μέσα εἴς τι· ἐξκιρέτ. καλύπτω, σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου μὲ τὸ κάλυμμα, ἢ μὲ ἄλλο τι φόρεμα· ὅθεν ἐντρέπομαι, ντεμετῶν ἐγκαλύπτεται. Ἀππιαν. καὶ Πολιτικ. Α᾽. 16. ὁ αὐτ. «Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἐμελλε ἁρπάσειν, ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ. Περιτύλιγμα, περιτείλιγμα, κρύψιμον εἰς, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε· ἐντροπή. (α).

Ἐγκάμνω, Μλ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνωμ.). Ἀποκάμνω, κουράζομαι καταγινόμενος εἰς τίποτε· τινί.

Ἐγκάμπτω, Μλ. -ψω (κάμπτω). Λυγίζω πρὸς τὰ μέσα, καμπυλόνω τίποτε.

Ἐγκανάζω, Μλ. -ξω (κανάζω). Χόνω τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, κιρνῶ, Ἀρστφ. Ἱππ. 105. πίθινον, ἄκρατον ἐγκανάξον μοι πολύνι. τὸ ἡμετ. κοιν. ἔλα κέρασε, βάλε νὰ πιῶ· γέμισέ μου τὴν κανάτα.

Ἐγκαναχάομαι, μεσ. ἀποθ. (καναχή) τινί. Κάμνω ἦχον, ἢ κρότον μὲ τίποτε· ἐγκαναχάχολα, Φυσῶ εἰς ὄστρακον καὶ κάμνω ἦχον, Θεόφρ. 9, 27.

Ἐγκανθίς, ίδος, ἡ (κανθός). Τὸ κρεατάκι εἰς τὴν ἔμπροσθεν γωνίαν τοῦ ὀμματίου τὴν πρὸς τὴν μύτην, ἐξκιρ. ὅταν εἶναι πρισμένον ἀπὸ ματοπόνον.

Ἐγκάπτω, Μ. ἄψω, πραμ. ἐγκέκαφα (κάπτω). Χάφτω, κατεπίνω λαίμαργα, Ἀρστφ. Εἰρ. 7. Σφ. 797. Εὐριπ. Κύκλ. 625. «Σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἴθερα γναθοιῖν· βαστάζοντες κρατοῦντες ὀπίσω τὴν ἀναπνοήν, ἀναστεναμός· ἀφ᾽ οὗ ἐγκαψος, ὅπερ ἰδέ· ἐξκιρ. ὡς τὸ ἐμφαγεῖν· ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν δικιστῶν (κίρτοκριτῶν παρ᾽ ἡμῖν κοινῶς) ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον λαμβάνοντες συνήθιζον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὸ στόμα, Ἀρστφ. Σφ. 607. 791. Ἐκκλ. 815. Valck Anm. σ. 20.

Ἐγκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, καρδιακὸς κοινῶς. πᾶν ὅτι πηγαίνει εἰς, ἢ εὑρίσκεται προσέρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν. Ἐγκάρδιον, τό· ἡ καρδία τοῦ ᾠοῦ.

Ἔγκαρος, ου, ὁ. Ὁ μυελός, τὰ μυελά, ἐγκέφαλος, παρὰ τό, κάρ, κάρα. Δυκρ. 1104. ἐν Hemst. Πλτχ. σλ. 8.

Ἐγκαρπίζω (καρπίζω), τινά τινος. Κάμνω, ἢ ἀφίνω τινα νὰ ἀπολαμβάνῃ τίποτε, νὰ τὸ ὠφελῆται, Συνέσ. Ἐνύπ. σελ. 137.

*Ἔγκαρπιος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ ἔγκαρπος.

*Ἐγκαρπόομαι = καρπόομαι.

Ἔγκαρπος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἐγκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ,τι εἶναι γεμάτον μὲ καρπούς, ἢ σπόρους σπαρμένους. Ἐπὶ ζώων λογικῶν καὶ ἀλόγων, ἐγγαστρωμένος. — 2) καρποφόρος, καρπερός, ὠφέλιμος· ὅθεν ἔγκαρπα, τά. Ἀνθοστέφανοι, στολισμοὶ ὀνλ. ἀπὸ συμπεπλεγμένα ἄνθη, λουλούδια, καὶ ὁπωρικά, τοὺς ὁποίους συνηθίζουν νὰ ζωγραφίζουν, ἢ νὰ σκαλίζουν εἰς τοίχους ἐπάνω εἰς θύρας, ἢ παράθυρα, τὸ συνήθ. Ἰταλ. γκιρλάντια.

Ἐγκάρσιος, ὁ ἡ (κάρτιος). Πλάγιος, λοξός· πᾶν ὅ,τι κλίνει πλαγίως, πλαγινά, πρὸς τὸ πλάγι, εἶναι πλαγιόν· ὅτι δὲ καὶ τριγενῶς, ἐγκαρσία, ἡ. Ἡρόδ.

Ἐγκαρσίως, Ἐπίρρ. Πλαγίως, λοξά, πλαγινὰ πρὸς τὸ πλάγι.

Ἐγκαρτερέω, Μλ. ήσω (καρτερέω). Ὑποφέρω, βαστῶ, ὑπομένω, μετὰ αἰτιατ. — 2) ἐπιμένω, ἢ μένω εἴς τι σταθερῶς, μετὰ δοτκ. — 3) ἀπολύτως, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ᾽ ἔστι κρύπτω δὲν δείχνω ὅτι ἔχω ἢ πάσχω τίποτε, ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκάς, Ἐπίρρ. Εἰς βάθος, βαθιὰ ὑποκάτω· παρὰ τό

Ἔγκατα, τά (ἐν). Τὰ σωθικά, ἐντοτερικά, τὰ σπλάγχνα, ὡς καὶ τὸ ἥπαρ, Ὅμ. ὅστις, πλὴν τῆς ὀνομτ. καὶ τῆς αἰτιατ. χρῆται καὶ τῇ δοτκ. ἔγκασι, Ἰλ. Λ. 438. Ἀρχ ἡ ἄχρηστος ὀνομ. ἔστιν ἄγκας καὶ οὐκ ἔγκατος.

Ἐγκαταβαίνω (βαίνω, ἀνωμ.) μετὰ αἰτιατ. Καταβαίνω μέσα εἰς τι, πλαγιάζω εἰς αὐτό· ἐγκατ. κροκωτὸν σπάργανον. Πίνδ. Νμ. 1, 58.

*Ἐγκαταβάλλω, Μλ. -λῶ (βάλλω, ἀνωμ.). Ῥίπτω τι μέσα εἰς τίποτε.

Ἐγκαταβιόω (βιόω, ἀνωμ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐγκαταβρέχω (βρέχω). Βρέχω τί εἰς τὰ μέσα του, τὸ νοτίζω, Γεωπον. Γ᾽, 1.

Ἐγκαταβυσσόω, (βυσσός). Βάλλω μέσα εἰς τὸ βάθος, καταβυθίζω, καταβουλιάζω τίποτε, Πλούτ. Συμπ. Η᾽. 10.

Ἐγκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, = καταγέλαστος, Αἰσχίν. Κτησ.

Ἐγκαταγηράσκω, Μλ. -ράσομαι, = ἐγγηράσκω (ασομαι).

Ἐγκαταγράφω (γράφω). Γράφω τι μέσα που, τὸ ἀπορνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν κατάλογον (γρᾶ).

Ἐγκατάγω, Μλ. -ξω (ἄγω, ἀνωμ.). Φέρω τι, ὁδηγῶ τινὰ μέσα που, ἢ εἰς τι.

Ἐγκατάγομαι, Μέσ. Καταλύω, κουεύω μέσα που, Πολυδ. Α᾽, 23. (ξ)

Ἐγκαταδαμάω (δαμάω, ἀνωμ.). Καταδαμάζω, νικῶ τινα, ἢ τίποτε μὲ κάνεν μέσον, μὲ κάνενα τρόπον.

Ἐγκαταδαρθάνω, Μλ. -θήσομαι (δαρθάνω, ἀνωμ.) κοιμῶμαι μέσα, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδέω, Μ. -δήσω (δέω, ἀνωμ.) τινι. Δένω σφικτὰ, καλὰ τίποτε μέσα ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδύομαι, Μλ. ἐγκαταδύσω (δύομαι). Ἐνδύω, συγκαταβαίνω, γίνομαι συγκαταβατικός. 2) Ὑποχωρῶ, ἀφίνω, παραιτῶ, συγχωρῶ.

Ἐγκαταδύω, καὶ ἐγκατάδυνω. Μλ. -ύσω (δύω, ἀνωμ.) Καταβυθίζομαι, καταβαίνω μέσα εἰς τὸ βάθος, βουτῶ· τι καὶ τινί. (ῦω)

Ἐγκαταζεύγνυμι, Μ. εὔξω (ζεύγνυμι, ἀνωμ.). Συνδέω, δένω τι μὲ ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλλο τι, ἡνιόνω, ζευγαρόνω, Σοφοκλ.

*Ἐγκαταθνήσκω. Μλ. -θανοῦμαι (θνήκω, ἀνωμ.). Ἀποθνήσκω μέσα που, ἢ καταγιόμενος εἰς τίποτε.

Ἐγκαταικαίω, Μλ. -καύσω (καίω, ἀνωμ.). Καίω τίποτε μέσα εἰς τι, Λουκιαν. Γ᾽. 171.

Ἐγκατάκειμαι, Μλ. κεῖσομαι (κεῖμαι, ἀνωμ.). Κεῖμαι, εἶμαι πλαγιασμένος, ἡσυχάζω, κοιμοῦμαι μέσα που, ἢ εἰς τι, Θεογν. — 2) στενοχωρῶ τινα, τὸ κοιντ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν, δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν.

Ἐγκατακεράννυμι, Μλ. -κεράσω (κεράννυμι, ἀνωμ.). Ἀνακατόνω τίποτε μέσα εἰς τι, ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τίποτε. (ῶσω)

Ἐγκατάκλειστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μέσα που, ἢ εἰς τίποτε· παρά τό

Ἐγκαταλείω (κλείω). Σφαλῶ τι μέσα εἴς τι, τό κλειδόνω καλά.

Ἐγκαταλλίνω (κλίνω). Μλ. νῶ. Κλίνω, βυθίζω τι εἰς τίποτε μέσα· βάλλω τινα νά πλαγιάσῃ διά νά κοιμηθῇ (ἐνω).

Ἐγκαταλλίνομαι, Μλ. νοῦμαι. Μέσ. Πλαγιάζω μέσα που, ἢ εἰς τίποτε διά νά ἡσυχάσω, ἀναπαυθῶ, κοιμηθῶ.

*Ἐγκαταλοιμάομαι, παθητ. μετά μέσ. Μλ. -μήσομαι (λοιμάσομαι). Κεῖμαι που, ἢ εἴς τι, εἶμαι πλαγιασμένος καί λοιμῶμαι, Ἡρόδ.

Ἐγκαταλρούω, Μλ. -εύσω (κρούω). Κτυπῶ μέσα που δυνατά, ἢ κτυπῶ μέ τό πεδάρι τήν γῆν· ἠχορείαν ποιῶ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 331. κτυποῦ τά ποδάρια εἰς τήν γῆν ὅταν χορεύω· καί κτυπῶ τόν χρόνον τοῦ χοροῦ, τό ἰταλ. τήν καδέντσαν, μέ τό ποδάρι· ἐπί μουσικῶν ἐξαιρέτως ὅταν παίζοντες ὀργανον μουσικόν κτυποῦν μέ τήν ἄκρην τοῦ ποδός τόν χρόνον.

Ἐγκαταλρύπτω, κρύπτω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐγκαταλαμβάνω, Μλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Λαμβάνω, πιάνω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, τό βαστῶ, τό κρατῶ. — 2) ὑποχρεόνω τινα μέ τίποτε. μέγκαταλαμβάνω κατ' ἀνάγκην ὅρκοις, Ὑποχρεόνω, ἀναγκάζω μέ ὅρκους

Ἐγκαταλέγω, Μ. ἐξω (λέγω, ἀνμλ.). Συνάγω, μαζόνω τι μέσα, ἢ ὁμοῦ μέ ἄλλοτι, ἢ συναριθμῶ, στρατολογῶ, συνάζω καί ἄλλους στρατιώτας σκοπεύοντας ὅπους ἔχω. Μέσ. ἐγκαταλέξασθαι. Τό νά πλαγιάσῃ τις που ἢ εἰς τίποτε μέσα.

Ἐγκατάλειμμα, ατος, τό. Λεῖψανον, ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι· παρά τό

Ἐγκαταλείπω, Μλ. ψω (λείπω). Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ὀπίσω. Ἡσό. Ἔρ. 376. Παραιτῶ, ἀφίνω τινά παρηγημένον, δέν τῷ δίδω βοήθειαν, τόν ἀφίνω εἰς τήν λύπην, εἰς ἐντροπήν, Δυκργ. 1, 3. 13, 1. 20, 7. Παθητ. μένω ὀπίσω ἀπό ἄλλους, ἐξαιρ. τρέχων εἰς τό στάδιον.

Ἐγκαταλείφω, Μλ. -ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω, χρίω τι μέσα.

Ἐγκατάλειψις, εως, ἡ. Οὐτικστ. τοῦ ἐγκαταλείπω, Ἄφημα ὀπίσω, παράλειμμα.

Ἐγκατάληψις, εως, ἡ (ἐγκαταλαμβάνω). Πιάσιμον, κράτημα· τό νά πιάσῃ τις τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τι· ἐν γένει πιάσιμον εἰς τίποτε ἢ μέ τίποτε. — 2) τό νά καταλάβῃ, νοήσῃ τις τίποτε, νά τό χωρίσῃ ὁ νοῦς του· ἰδέα, γνώμη, Ἀρτεμιδ. Γ. 3.

Ἐγκαταλιμπάνω, Μλ. -λείψω. = ἐγκαταλείπω.

Ἐγκαταλογίζομαι, Μλ. ἰσομαι· μέσ. ἀποδ. (λογίζομαι). Καταριθμῶ, συναριθμῶ· ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω τίποτε ὁμοῦ μέ, ἢ μεταξύ εἰς ἄλλα, Ἰσαῖος.

*Ἐγκαταμεμιγμένως, Ἐπίρρ. παρκ. μετχ. παθητ. τοῦ ἐγκαταμίγνυμι.

*Ἐγκαταμένω. Μλ. -μενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω, ἀπομένω μέσα που, ἢ εἰς τι.

Ἐγκαταμίγνυμι, Μλ. -μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Σμίγω, ἀνακατόνω, τί μέσα εἰς ἄλλοτι, ἢ μαζύ μέ ἄλλο τίποτε, Διν. Ἁλ. ἀρχλ. 6, 2. καί ἀλλαχοῦ, Λουκ. Ἱστ. 13.

Ἐγκαταναίω, ἄνευ Μλ. (ναίω, ἀνμλ.). Κατοικῶ μέσα που. — 2) μεταβ. ἀόρ. α'. ἐγκατένασα. Ἀφίνω τινά νά κατοικήσῃ μέσα, τόν μετατοπίζω μέσα που. Μοίρων παρ' Ἀθην. σελ. 490. «Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν».

*Ἐγκαταπάλλομαι, Μλ. -πλοῦμαι. παθητ. (πάλλω). Ῥίχνομαι, πηδῶ μέ ὁρμήν μέσα που, ἢ εἰς τι, μετά δοτ. ἐγκ. πόντῳ, Ὁππ.

*Ἐγκαταπήγνυμι, Μλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Μπήγω, χώνω τι βαθιά, ἢ δυνατά που, ἢ μέσα, εἰς τίποτε· ἐγκ. ξίφος κουλεῷ· τό σπαθί ἢ τό ἐπιάρι, Ὀδσ. Λ, 98. ἐν γένει, βάλλω, μπήγω, ζουλίγω τίποτε μέσα που ἢ εἰς τι.

*Ἐγκαταπίπτω. Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) τινί. Πίπτω κάτω, μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαταπλέκω, Μ. ἑξω (πλέκω). Πλέκω τι μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ. Φόβος, τρομάρα, ξπηπασμός· ἀμφ.

*Ἐγκαταριθμέω. Μλ. -ήσω (ἀριθμέω), = ἐγκαταλέγω.

*Ἐγκαταρράπτω. Μλ. -ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατασβέννυμι, καί ἐγκατασβεννύω. Μλ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶτι μέσα εἰς τίποτε, Πλούτ. Γ. σελ. 106.

Ἐγκατασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Κατασκευάζω, φτειάνω τι μέσα που, Διόδ. Σικελ.

Ἐγκατάσκευος, ου, ὁ, ἡ (κατασκευή). Ὅτι εἶναι κατασκευασμένος, τεχνικόν, μέ τέχνη καί ἐπιτηδειότητα φτειασμένον, καμωμένον, δουλευμένον. Ἐπί συγγραμμάτων· γραμμένον, συνθεμένον μέ ῥητορικήν τέχνην καί ἐπιτηδειότητα, μέ καλλονήν καί ἡδύτητα, ἀντιθ. τῷ, ἁπλοῦς, Διον. Ἁλ. Ἐπίρ. ἐγκατασκεύως.

Ἐγκατασκήπτω, Μ ήψω (σκήπτω). Πίπτω μέσα που μέ σφοδρότητα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε, ὁρμῶ, ἐμβαίνω μέ βίαν, μέ ὁρμήν ἀκράτητον μέσα που. — 2) μεταβτ. σφενδονίζω, ῥίπτω τι μέ βίαν μέσα που, ἢ εἰς τι, ἐγκτασκ. βέλος, Σφκλ. Τρ. 1089. Valck ἐν Ἱππ. 438. κατά τινι, Αἰσχ. Περ. 512. ἀφ' οὗ

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ. Πέσιμον μέ ὁρμήν καί βίαν φθοροποιόν μέσα που· ἐγκατ. κεραυνοῦ, νόσου, Δτκρδ. 7, 4.

Ἐγκατασκιῤῥόω, Μ. ώσω (σκιῤῥόω). Κάμνω τι νά σκληρυνθῇ, νά βοζαβίσῃ, νά κάμῃ ῥόζους, νά παλαιώσῃ, νά ῥιζωθῇ μέσα που.

Ἐγκατασπείρω, Μ. ερῶ (σπείρω). Σπείρω, κατασκορπίζω τίποτε μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα· ἀφ' οὗ

Ἐγκατασπορά, ἡ. Τό σπείρειν καί διασκορπίζειν τι ἀνάμεσα· ἀμφ.

Ἐγκαταστηρίζω, Μ. ἰξω (στηρίζω). Βάλλω, στερεόνω τί μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταστοιχειόω. Μ. ώσω (στοιχεῖον). Κάμνω τι νά λάβῃ στοιχειώδη, κυρίαν ὑπαρξιν μέσα εἰς τίποτε. Πλούτ. Λυκοῦρ. μέγκαταστοιχειώσας τοῖς ἤθεσι καί ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν· ἐμφυτεύσας, οὐσιώδες μέρος τῶν ἠθῶν ποιήσας, ἢ τό φύσει αὐτῶν εἰς τό κρεῖττον μεταβαλών, ὡς τό, ἐμφυτεύω.

Ἐγκατασφάζω, Μλ. -ξω (σφάζω). Σφάζω μέσα ἢ ἀνάμεσα, κατασφάζω, προξενῶ ὄλεθρον καί ἀφανισμόν ἀνάμεσα.

Ἐγκατασχάζω, Μλ. -σω (σχάζω). Σχίζω μέσα ἢ βαθιά, κάμνω βαθύ σχίσιμον, κόψιμον.

Ἐγκατατάσσω, καί Ἀττ. τάττω, Μλ. -ξω (τάσσω). Βάλλω τίποτε ἀνάμεσα εἰς τήν τάξιν τῶν ἄλλων, τό συναριθμῶ μέ ἄλλα.

Ἐγκατατέμνω, Μλ. τεμῶ (τέμνω). Κατακόπτω, καταλιώζω, κατακομματιάζω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐγκατατίθημι, Μλ. -τεθήσω (τίθημι). Βάλλω, θέτω τι ἀνάμεσα, ἢ μέσα εἰς τίποτε, τό κρύπτω, τό φυλάττω που κρυμμένον· ντῆ νῦν τοῦτον ἰμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ· κατάκρυφον αὐτόν εἰς τόν κόλπον σου, Ἰλδ. Ξ. 219, 223. Τροκ. «τήν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρήν· ὡς τό ἡμετ. κοινόν. δέν τήν ἔβαλεν εἰς τόν νοῦν του, δέν τοῦ ἀπέρασεν ἀπό τόν νοῦν, Ὀδσ. Ψ, 223. παρβλ. Ἰακ. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 497. Τό δέ, ὑπελαμβάνω ἐξ ἐγκάτθετο τέχνῃ, Ὀδσ. Λ, 614. κατεσκεύασε μέ τήν τέχνην του ὅλην, ἢ ἐμεταχειρίσθη, ἔβαλεν ὅλην του τήν τέχνην εἰς αὐτό.

Ἐγκατατρίβω, Μλ. -ψω (τρίβω). Γυμνάζω καλά τίποτε, ἢ τινα εἰς τίποτε, Συνέσ. Ἐπιστ. 121. (ι)

Ἐγκαταφλέγω, Μλ. -ω (φλέγω). Καταφλογίζω, καταπαίω τίποτε μέσα που, ἢ εἴς τι, Γεωπον. Θ'. 6.

Ἐγκαταφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Σπείρω, φυτεύω τι ἀνάμεσα, ἢ μέσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταχεύω, Μλ. -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Καταχύνω, κάμνω νά καταχυθῇ, καταπλωθῇ τι μέσα που, Πλουτ. Β, σελ. 470. ηφόνον ἀντιπάλωσιν, ἀντί νέν τῇ ὑπάτῃ ἀρχῇ καταχεύειν φόνον ἀντιπάλωσιν.

Ἐγκαταχώννυμι, Μ. ώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Καταχώνω, παραχώνω, καταπαραχώνω τί εἰς τίποτε, καταπεπάζω τι μέ χῶμα.

Ἐγκαταχωρίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Θέτω, βάνω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε.

Ἐγκατείδον, ἀόρ. β'. τοῦ ἐγκαθοράω.

Ἐγκατειλέω, Μλ. -λησω (εἰλέω, ἀνμλ.). Τειλίγω, κατειλίγω τίποτε μέσα εἰς τι

Ἐγκατείργω, καί ἐγκατειργνύω, Μ. εἴρξω (εἴργω), = ἐγκαθείργω Στοβ. Φυτ. σελ. 952.

Ἐγκατέχω. Μλ. -σχήσω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἔχω, κρατῶ τι μέσα καλά, ἐμποδίζω, κρατῶ ἐπίσω.

*Ἐγκάτθεο, Ἐπκ. ἐνκ. πρτπ. β'. πρτκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ἐγκατατίθημι, ἀντί ἐγκατάθου, Ἰλδ. Ξ, 219.

*Ἐγκάτθετο, μέσ. ἀορ. β'. ἐνκ. γ'. πρτπ. τοῦ ἐγκατατίθημι, κατά συγκ. ἀντί ἐγκατέθετο, Ὅμ.

*Ἐγκατίλλω (ἴλλω), = ἐγκατειλέω.

Ἐγκατιλλώπτω, Μλ. -ψω (κατιλλώπτω), τινί. Περιγελῶ, περιπαίζω τινα κατά πρόσωπον, Αἰσχλ. Εὐμ. 113.

*Ἐγκατόσιος, εστα, ον (ἑγκατα). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἐντόσθια, ὅμοιον μέ ἐντόσθια, περιέχει ἐντόσθια· ἐγκατ. κεκρύφαλος, Νικ. Θηρ. 580.

Ἐγκατοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω) τινί. Κατοικῶ μέσα, εἶμαι ἐντόπιος, Valck. Ἱππ. 31. diatr. σλ. 68.

Ἐγκατοικίζω, Μλ. ίσω (οἰκίζω). Ἀφίνω, βάλλω τινα νά κατοικήσῃ μέσα που· νοικιάζω τό σπίτι μου, ἢ μέρος αὐτοῦ εἰς τινα, κάμνω τήν κατοικίαν μου εἰς τι μέρος.

Ἐγκατοικοδομέω, Μλ. -ήσω (οἰκοδομέω). Κλείω, σφαλνῶ τίποτε μέσα κτίζοντάς το. — 2) περικλείω τι μέ οἰκοδομήν, κλείω τινα, ἢ τίποτε εἰς τό σπίτι, Αἰσχίν. μέγκατωκοδόμησεν αὐτήν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἴκησιν.

Ἐγκάτοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὡς καί παρ' ἡμῖν, ὅστις κατοικεῖ μέσα εἰς τινα οἶκον, ἢ χώραν.

Ἐγκατοπτρίζομαι (κατοπτρίζω). Τ' αλίζομαι, κυτάζομαι εἰς τόν καθρέπτην, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε ὡς εἰς καθρέπτην, Ἀρτεμιδ. 3, 30.

Ἐγκατορύσσω, Ἀττκ. -ττω. Μλ. -ξω (ὀρύττω). Καταπαρχάνω.

Ἔγκατος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς τά ἐντόσθια, ἐσωτερικόν· ἄνευ παραδείγματος.

Ἐγκαττύω, Μλ. -ύσω (καττύω). Ῥαπτῶ, ἀμπαλώνω τι μέσα εἰς τά ὑποδήματα, εἰς τας πατούσας τῶν ὑποδημάτων.

Ἐγκαυλέω, Μλ. -ήσω, = ἐκκαυλέω. Ἐπί φυτῶν, φυτρόνει αὐγάνει φύτρον εἰς τόν καυλόν, ἤτοι εἰς τό πλάδι, ἤτοι ἀνά· ἢ αὐγάνει πλάδι.

Ἔγκαυμα, ατος, τό (ἐγκαίω). Φούσκα, φυλλαχες ἀπό κάψιμον. 2) ἡ ἵππα διά τῆς ὁποίας ἀναπτόμεν, πειάνομεν, φωτιάν. 3) πᾶν ὅ,τι σημειόνεται ἐπάνω εἰς τίποτε μέ καμμένον, κοκκινον σίδηρον· ζωγραφιά, εἰκόνισμα καμωμένον

με χρώματα καυστικά, Πλούτ. Θ, σελ. 43. εἰκόνες οἷον ἐν ἐγκαύμασι γραφόμεναι διὰ πυρόεντος καὶ εἰς Κάτ. μειρ. 1. γίγνεται γὰρ οἷον ἔγκαυμα τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων ἕκαστον. Ἰδὲ ἐγκαυστικός.

Ἔγκαυσις, εως, ἡ. Καύτιμον, σημάδευμα διὰ πυρωμένου σιδήρου· ἐξαιρ. ζωγραφία ἐγκαυστική· ζέσταμα ὑγιατόν· ζέσταμα εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις καίει τίποτε εἰς τι, ὅστις κάμνει ἐγκαυστικὰς ζωγραφίας, Πλούτ. Ζ, σελ. 374. νέγκαυστὴς ἀγαλμάτων.

Ἐγκαυστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι δύνηται εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἔγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστικὴ, ὑπκ. τέχνη, Ἡ τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται εἰκονίσματα, ζωγραφίαι μὲ καῦσιμον, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα· καθὼς π. χ. μὲ τὸ ἀτημονέρι. — 2) εἰκόνισμα ἐγκαυστικὰ καμωμένον.

Ἔγκαυστος, ὁ, ἡ (ἐγκαίω). Ὅ,τι εἶναι καυμένον μέσα, ζωγραφισμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐγκαυστικῆς, τοὐτέστι μὲ ζωγραφίας καυσίματος, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα· τὸ ἔγκαυστον, Ἡ κόκκινη μελάνη, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθιζον οἱ Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων νὰ ὑπογράφουν, ἢ ἐπιγράφουν τὰ ὀνομά των.

Ἐγκαυχάομαι, Μλ. ήτομαι. μέτ. ἀποθ. (καυχάομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω διά τίποτε, τὸ ὁποῖον φαντάζομαι ὅτι δὲν ἔχει ἄλλος, ἢ τοὐλάχιστον ὄχι ὅμοιον.

Ἔγκαφος, ου, ὁ (ἐγκάπτω). Χαφιά, μιὰ χαφιά, ὅσον ὁηλ. χωρεῖ νὰ χεμίσῃ τὸ στόμα· «οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος ἐπεὶ οὐκ ἐγκεῖσεαι αὐτοῖς (εἶμαι) «Δὲν θέλει εἶσαι τειλιγμένος εἰς τὰ φορέματά σου ὡς νεκρὸς κεῖμενος, Ἰλιὰδ. Χ, 513. Ἐν γένει· εἶμαι, κάθομαι μέσα που, Ἡσιόδ. Θγν. 146. 2) τινι· ἐνοχλῶ βαρύνω τινα μὲ παρακαλέσεις, δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν· ὄχεν προσκολλῶμαι, ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν, εἶμαι ἠρωτευμένος εἰς τίποτε, τὸ κοινὸ τρελλαίνομαι διά τίποτε, πᾶς, πολύς ἐγκεῖμαί τινι· Εἶμαι ὅλος διόλου εἰς τίποτε δεμένος, καταγίνομαι μὲ ἀκατάπαυστον, ἀκούραστον ζῆλον εἰς αὐτό· ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν στηματ. Θλίβω, στενοχωρῶ, βιάζω τινα δὲν τῷ βάλλω ἡσυχίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ἀναπάυῃ, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντό, ὡς κοινὸ λέγομεν· Ἀριστοφ. Αἰχ. 309. Καταπρέχω, ἐπιβουλεύομαι.

Ἐγκείρω, Μλ. κερῶ (κείρω). ἀφ' οὗ παρκμ. μτχ. παθ. πέγκεκαρμένος κάρηι, ἀντὶ κεκαρμένος ἐν κάρᾳ· Μὲ κουρεμένον, ξυραφιτιμένον κεφάλι, Εὐρπ. Ἱκτ. 108. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι βορυβεῖ, κάμνει βόρυβον, ταραχὴν, βοήν, κρότον, ἐξαιρ. = βομβύλιος· τὰ ζωΰφια τὰ ὁποῖα πετώμενα κάμνουν βοήν, βόμβον, μὲ τὰ πτερά των, καθὼς αἱ ἄγριαι μέλισσαι, κωνώπια, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τέττιξ, τζιτζίρας. μὲ τὸ λαλημά του. — 2) ἐγκέλαδος, ὁ· κύρ. ὄνομ. ἑνὸς τῶν Γιγάντων.

Ἐγκέλευμα, καὶ Ἐγκέλευσμα, ατος, τό (ἐγκελεύω). Ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα· τὸ ἐν τοῦ Ἰταλ. ἐγκορατζίσιμα· προσταγὴ τῶν στρατηγῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας, τὸ συνηθ. Ἰταλ. κομαντάρισμα, Ξενγ.

Ἐγκέλευσις, εως, ἡ, = ἐγκέλευμα, Ἀρριαν. Β'. 21.

* Ἐγκέλευσμα, ατος, τό· ἰδὲ ἐγκέλευμα.

* Ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγμ.

* Ἐγκελευστικός, ἡ,. Πᾶν ὅ,τι δύνηται εἰς ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος, ὁ, ἡ. Προσταγμένος, ἐγκαρδιωμένος, παρακινημένος, κομανδαρισμένος, παρὰ τό

Ἐγκελεύω, Μλ. -λεύσω (κελεύω). τινί· Ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, προστάζω, κομαντάρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθ., ἐγκελεύομαι νέγκελεύσει τὸν πολεμικὸν τὸ νὰ δίδῃ τις μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, τὸ Ἰταλ. τρομπέτας, τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, Πλούταρχος.

Ἐγκέλλω, Μλ. -ελῶ. Κινῶ τι, ἢ κάμνω νὰ ὁρμήσῃ μέσα που, ἢ εἶμαι μὲ βιαν. — 2) κινοῦμαι, καταβόρμαι, ὁρμῶ εἶμαι, ἢ μέσα που.

Ἐγκενόω, Μλ. ώσω (κενόω). Κενόνω, ἀδειάζω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε· ὡς τὸ ἐγκαινάζω, Σχλστ. Ἀρστφ. Ἱππ. 105.

* Ἐγκέντρια, τά (κέντρον). Τὰ παρ' ἡμῖν φτερνιστήρια, τὸ τουρκβ. μαχμούζια, Ἡσυχ.

Ἐγκεντρίζω, Μ. ισω (κεντρίζω). Κεντρόνω, σπάζω μὲ τὸ κεντρί, μὲ τὰ φτερνιστήρια. — 2) ἐπὶ δένδρων, φυλλιάζω, ἀμπελιάζω.

Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ (κέντρον). Κεντρί, πουβλί, ἀγκαθι, φτερνιστήρι. — 2) γραφίς· ἤτοι σουβλιρόπτι πραγμα, ὡς τὸ ὧν σύντηες μολυβδοκόνδυλοι, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ κοιταὶ ἔγραφαν τὴν γνώμην των ἐπάνω εἰς ἄβακας, ἢ εἰς κηροπάνι, τὸ Ἰταλ. σκέδρον, τουρκβ. μουτζαμάν. — 3) σίδηρα τινα σουβλιρά, τὰ ὁποῖα δένουν εἰς τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν ὅσοι ἀναβαίνουν εἰς ὑψηλὰ δένδρα, ἢ εἰς χρημνώδεις μάλιστα τόπους, τὶς τοὺς ὁποίους συνηθίζουν νὰ ἀναβαίνουν ὀπισθόσωλα, Ἀριστταιν. Α'. Ἐπιστ. 20. «Ἐγκεντρίζας ὑποδηπάμενος καὶ τοὺς σπουγγοὺς λαβοὐτκα. Τοιαύτας μετεχειρίζοντο καὶ οἱ κλέπται, ὡς λέγει ὁ Εὐρύβατος παρὰ Γρηγορ. εἰς Ἑρμογέν. σλ. 935.

Ἐγκέντρισις, εως, ἡ· καὶ Ἐγκεντρισμός, ὁ (ἐγκεντρίζω). Φύλλιασμα, ἀμπέλιασμα.

Ἔγκεντρος, ου, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι ἔχει κεντρὶ ἐκ φύσεως, ἢ ὅστις φορεῖ ἐγκεντρίδας, — 2) κεντρισμένος ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐκεντρίσθη.

Ἐγκεντρόω, Μλ. -ώσω. Σουβλίζω, κεντρόνω.

Ἐγκεράννυμι, Μλ. – ἐγκεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Σμίγω, ἀναμπτόνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, ἐγκρ. οἶνον. Ἰλιὰδ. Θ, 180. κρατῆρα, Πίνδ. Ἔτι δὲ καὶ μεταφ. μηχανῶμαι, συρράπτω· τὸ κοινὸ, κάμνω ἀνακατώματα καὶ προξενῶ συγχύσεις, ταραχάς· τὸ τουρκβ. βάνω μαγαρουελούκια. Ἡρδτ. 5, 124. καὶ ἐγκερασάμενος πράγματα μεγάλα, ὑρητμὸν ἐβούλευε. «(ἀπω) ἀφ' οὗ

Ἐγκέραστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον. Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. Δ. Προοίμ.

Ἐγκερτομέω, Μλ. -τομήσω (κερτομέω) τινι. Τρίζω, μαλώνω, κατηγορῶ, περιπαίζω τινα λέγωντάς του λόγια, τὰ ὁποῖα τοῦ σφάζουν τὴν καρδιάν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1006.

Ἐγκέρχω, ἄνευ μέλ. = κέρχω· κάμνω τινα νὰ βραχνιάσῃ. Ἱπποκρ. ἰδὲ Κέρχω.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς τὴν κεφαλήν· ὄχεν, ὁ ἐγκέφαλος, τὰ μυελά· εἰς τὴν ὁποίαν λέξιν προτίθεται, ὡς εἰς ἀρχικῶς ἐπίστ. καὶ ἡ λξ. μυελός. Ὅμ. παραλλ. Ἔγκαρος. — 2) ὁ φοινικοβάλανος. τὸ τουρκβ. χορμᾶς· κυρίως ὅμως μόνον τὰ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ.

* Ἐγκέχοδα· παρκμ. τοῦ ἐγχέζω.

Ἔγκηρος, = ἔπικηρος. Ἠτύχιος.

Ἐγκηρόω, Μλ. -ώσω (κηρός). Κηρόνω, περιτυπαίζω τί μὲ κηρί.

Ἐγκιβαρίζω, Μλ. -ίσω (κιβαρίζω). Λαλῶ, παίζω τὴν κιθάραν εἰς ἐπήκοον ἄλλων· εἰς κανένα τόπον, ἢ εἴς τινα καιρόν· Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 201. «μέσῳ ἥματιν. Τμ. Ἔρ. 17.

Ἐγκιχράω, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκίρνημι.

Ἐγκιχλεύομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ Ἐγκιλίζω (Κίλιξ) τινι. Φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς οἱ Κίλικες. τοῦτ' ἔστιν, ἄπιστα, πανοῦργα, κλέφτικα. «ἀεὶ παῦ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ Θεσσαλοὶ Φερκρτ.

* Ἐγκινέω, Μλ -ήσω (κινέω). Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, βάλλω σκάνδαλα.

Ἔγκλυμαι, Ἐπκ. παθ. τύπ. τοῦ ἐγκινέω. Κόϊντ. Σμυρν. Β'. 245.

* Ἐγκίρνημι. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκιρνάνυμι.

Ἐγκισσάω, Μ. ήσω (κισσάω). Εἶμαι ἐγκατρωμένη καὶ αἰσθάνομαι σφοδρὰν ὄρεξιν συνουσίας.

Ἐγκισσεύομαι, παθ. (κισσός). Περιπλέκομαι, περιτειλίγομαι ὁλόγυρα εἴς τι ὡς ὁ Κισσός, τὸ κοινοτ. προϋπλ. ανη· τινι· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσιαζομένων.

Ἐγκίστησις, εως, ἡ (ἐγκιστάω). Ἐγκάστρωμα, ἐγγαστρία.

Ἐγκλαστρίδια, ίων, τά. Ἐνώτια, τὸ κοινοτ. σκουλαρίκια. Πολυδ. Ε, 94.

Ἐγκλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.). Κατατσακίζω, κατασυντρίβω· ἐμπούζω, ποδοκλόνω. παράβλ. ἐνικλάω. (ἀπω)

Ἐγκλεισμός, οῦ, ὁ. Κλείδωμα, κλείσιμον, σφάλισμα μέσα· κρύψιμον, ἀποκλείσμα· παρὰ τό

Ἐγκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλειδόνω, σφαλνῶ, κλείω μέσα, φυλακόνω «τινὰ ἔρκεσιν, ἀντὶ ἐντὸς ἕρκεων. Σφκλ. Αἰ. 1274.

Ἐγκλείομαι, Μέσ. Κλειδόνομαι, σφαλνιοῦμαι μέσα, κρύπτομαι.

* Ἐγκληΐω, Ἰων. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἔγκλημα, ατος, τό (ἐγκαλέω). Ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον· κατηγορία, σφάλμα. — 2) ἡ ἀναφορὰ, ἢ τὸ γράμμα τῆς κατηγορίας, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ὁποῖον καὶ, ἔγκλημα δίκης λέγεται, Δημοσθ. ἀφ' οὗ

Ἐγκληματικός, ἡ, όν. Εἰς ἐπίπληξιν, κατηγορίαν, ἢ ἐγκάλεσμα ἀνήκων· ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων, συνηθίζων νὰ ἐπιπλήττῃ, κατηγορῇ, ἐγκαλῇ· νὰ κάμνῃ ἐγκλήματα, ἢ σφάλματα ἄξια κατηγορίας κλ. Ὑπρβ. ἐγκληματικῶς. ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἐγκλ.

Ἐγκληματόομαι, Μλ. -ώσομαι· παθ. = ἐγκληματοῦμαι· ἐπὶ ἀμπέλων, Κυγάλλιο, ἁπλόνω κλήματα, ἢ κληματσίδας. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, ἐγκαλεστὴς, ὑβριστής. Ἀνελεκτ. Α'. σελ. 234. ἀμφίβ. ἀνγν.

Ἔγκληρος, ου, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει μέρος, μοιράδι εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. καὶ γεν. τοῦ πραγμ. «ἔγκληρα λαχεῖν τινι τὰ νὰ ἔχῃ τις ὅμοιον μοιράδι εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. εἰς κληρονομίαν, ἐπίκληρος· ἢ εἰς κάνεν ὑποστατικόν· ὄχεν πλούσιος, εὐκτήμων, κυβερνημένος.

Ἔγκλησις, εως, ἡ (ἐγκαλέω). Ἐγκάλεσμα, κατηγορία, καταδρομὴ εἰς τὸ κριτήριον.

* Ἐγκλητέος, α, ον· ἐπιθ. ρήμ. τοῦ ἐγκαλέω.

Ἔγκλητος, ου, ὁ, ἡ. Κατηγορημένος, ἐγκαλεσμένος ὡς πταίστης.

Ἐγκλιδόν, Ἐπίρ. (ἐγκλίνω). Λοξὰ, πλαγίως, Ὅμ. Τμ. κγ'. ὅταν στραβὰ, ἀπὸ τὸ πλάγι. «Ὅσσε βαλεῖν ἐγκλιδόν». Τὸ νὰ βλέπῃ, ἀπὸ τὸ πλάγι, στραβοκυττάζῃ τὶς τίποτε· Ἀπολλ. Ῥόδ. παρβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 110.

Ἔγκλεμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τὸ πλάγι, ἢ πρὸς κάτω· τὸ βάϊσμα.

Ἐγκλίνω, Μ. ἐνῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω τί ποτε εἴς τι, ἢ ἐπάνω που· λιγῶ, ἢ κιωῶ τι ἐμπρός· ἀκουμβῶ τι εἰς τίποτε. δίδω βάρος εἴς τινα, τόν ἐπιφορτίζω νά κάμῃ τίποτε· «Πόνος ὑμᾶς ἐγκέκλιται». Ἰλιάδ. Ζ, 78. Ἔχετε δουλειὰν ἐπάνω σας· ἐγκέκλιταί μοί τι, Μ' ἐπρόσταξαι νά κάμω τι· τρπ. Νικῶ τινά, τόν κάμνω νά τραπῇ εἰς φυγήν. — 2) ἀμεταβάτ. Βαίζω, σκύπτω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω. — 3) Ἀποτίμησι τόν τόνου τῆς ἀπομένης λέξεως εἰς τήν προηγουμένην αὐτῆς. Γραμμτ. (τό ἰῶτα ἐν μέν τῷ Μελ. μακρ. ἐν τῷ ἐνεργ. δέ καί παθτ. παρεμ. βραχύ.)

Ἐγκλισις, εως, ἡ. Τό νά κλίνῃ, βαίζῃ τι εἰς τό πλάγι· κλίσις. — 2) ὁ ἀναβιβασμός τῆς ἀπομένης λέξεως εἰς τήν προηγουμένην αὐτῆς· Γραμμ. — 3) Ἰδιότης τῆς διά τοῦ ῥήματος σημαινομένης πράξεως. Γραμμτ.

Ἐγκλιτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρός, ἢ εἰς τίποτε. — 2) ἡ λέξις ἥτις ἀποπέμπει τόν τόνον της εἰς τήν προηγουμένην αὐτῆς λέξιν. Γραμμτ. π. χ. ἔγραφά σου ἀντί ἔγραφα σοί.

Ἐγκλοιόω, Μ. ώσω. Βάλλω τινά εἰς τήν ἅλυσιν· παρά τό, κλοιός τῶν σκύλων· τό τουρκ. γκιουριτλάνι.

Ἐγκλυδάζομαι, Μ. άσομαι. παθτ. (κλυδάζομαι). Κυματίζω πρός τά μέσα· ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἐγκλυδαστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι κυματίζει μέσα· ἢ κτυπᾷ ἄνω κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Βάλλω εἰς τινα τό κλυστήρι, γλυστήρι. (χτω) ἀφ' οὗ

Ἐγκλυσμα, ατος, τό. Τό βάλσιμον τοῦ κλυστηρίου, κλυστήρωμα.

*Ἐγκλώθω· Μ. -ώσω (κλώθω). Κλώθω τι μέσα, ἢ μαζύ μέ ἄλλο τι· κομποδένω ἕν μέ ἄλλο. Σχλστ. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1260.

Ἐγκνήθω, Μ. ήσω (κνήθω). Τρίβω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, ἢ τό κάμνω νά χωθῇ εἰς ἄλλο τριβωτάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο· ξύω, ἢ τρίβω μέσα.

*Ἐγκνώσσω· ἄνευ Μλ. (κνώσσω). Κοιμῶμαι μέσα που.

Ἐγκοιλάζω, =ἐγκοιλαίνω.

*Ἐγκοιλαίνω· Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω). Κάμνω τι κοίλον, βαθουλόν, τό βαθουλώνω.

Ἐγκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Πᾶν ὅ τι εἶναι εἰς τήν κοιλίαν. — 2) τά ἐγκοίλια. Τά ἔντερα, τά ἐντόσθια. β') ἐπί πλοίων· τά πλευρά τοῦ καραβίου, τά ξύλα, τά ὁποῖα εἶναι καρφωμένα μέσα εἰς τά πλάγια τῆς κοιλίας τοῦ καραβίου. Ὁ Κούμας καί ταύτην τήν λέξιν στρεβά ἐξηγῶν λέγει· τά ξύλα τῶν πλευρῶν ἢ τά χείλη· ἄρα τά χείλη τοῦ καραβίου εἶναι εἰς τόν πυθμένα, ἢ εἰς τήν κοιλίαν αὐτοῦ.

Ἐγκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Βαθουλωμένος, κοιλωμένος Πλάτ. Φαιδ. σλ. 111. C. ἀφ' οὗ

Ἐγκοιλόω, =ἐγκοιλαίνω, ἀφ' οὗ

Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ. Κοίλωμα, βαθούλωμα.

Ἐγκοιμάομαι, παθτ. μέσ. Μέλ. -ήσομαι (κοιμάομαι) τινι. Κοιμῶμαι μέσα που, ἢ ἐπάνω τινός. ἐξαιρ. περί τῶν, ὅσοι ἐκοιμῶντο εἰς τούς ναούς, διά νά λάβωσι χρησμόν, ἢ ἄλλην θείαν τινα ἔμπνευσιν, Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 134. Wess. ἐν Διοδ. 1, 58. καί ἐξαιρ. διά νά ἰατρευθοῦν ἀπό τινα ἀῤῥωστίαν. Ἀρτεμ. Πλουτ. 659. Meibom de incubat. 1659. F. A. Wolf verm. Schr. σλ. 403.

Ἐγκοίμητρον, τό. Τόπος, ἡ δωμάτιον διωρισμένον διά νά κοιμῶνται τις. Schlafzimmer Γρμ.

Ἐγκοίμησις, εως, ἡ (ἐγκοιμάομαι). Τό κοιμᾶσθαι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἐξαιρ. εἰς ναόν τινα.

*Ἐγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ· καί

*Ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις κοιμᾶται μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι.

Ἐγκοιμητήριος, α, ον. Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπί τό ὁποῖον κοιμῶνται τις· οἷον, ψάθα, στρῶμα, σινδόνι κλ. τ. τ.

Ἐγκοίμητρον, τό. Πᾶν σκέπασμα μέ τό ὁποῖον σκεπάζεται τις κοιμώμενος. Ἀμμών. ἐν Λ. Χλαῖνα.

*Ἐγκοιμίζω. Μλ -ίσω (κοιμίζω). Ἀποκοιμίζω τινα.

Ἐγκοιτυρόω, Μλ -ώσω (κοιτύρα). ἀφ' οὗ ἐγκεκοιτυρωμένη· οὕτω καλεῖ Ἀρστφ. Νφ. 49. τήν γυναῖκα, ἥτις μισεῖται καθ' ὅλην τήν διαγωγήν της τήν Κοιτύραν, ἀβροδίαιτον πλουσίαν καί εὐγενῆ τινα Ἀθηναίαν.

Ἐγκοιτάζομαι. Μαθηματ. Παλ. σελ. 26. = Ἐγκοιτάω.

*Ἐγκοιτάω, Μλ -ήσω (κοιτάω). Κοιμῶμαι, ἡσυχάζω, κοίτομαι ἐπάνω εἰς τι, ἢ μέσα που· μετά δοτκ.

Ἐγκολαβέω, =Ἐγκολήβάζω.

Ἐγκόλαμα, ατος, το (ἐγκολάπτω). Σκάλισμα ἐπάνω εἰς μέταλλον, πέτραν, καί τ. τ.

Ἐγκολαπτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκαλισμένον, μέ σκαλιστήν δουλειάν κατεσκευασμένον.

Ἐγκολάπτω, Μ. άψω (κολάπτω). Σκαλίζω, ἐπάνω εἰς πέτραν, ἢ ξύλον, ἢ μέταλλον γράμματα, ἢ ἄλλο τι.

Ἐγκολήβάζω, Μλ -άσω, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 265. ναυτικός ἐγκολήβασεν Πυθικῶς κατέχαφες, κατέπειτ' ὠς κόλλαβον, ἤτοι κολλούρι, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐθέλουσι τήν λέξιν ἀθλητικήν, ὡς τό, κολετράω· Πατῶ τινα εἰς τήν κοιλίαν· ἀλλά καί ἡ ἀνάγν. ἀμφίβολος, οἱ μέν γάρ ἀναγινώσκουσιν ἐγκολήβάζω, οἱ δέ ἐγκολαβῶ, ἄλλοι ἀνακολαβέω, καί ἄλλοι πάλιν ἐγκολλαβίζω.

Ἐγκολλάω, Μ. ήσω. (κολλάω). Κολλῶ, τό κοιν. ἀκολλῶ τίποτε ἐπάνω που.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ. Ἀττικῶς ὅλ. ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται, φυσᾷ ἀπό τόν κόλπον τῆς θαλάσσης. Ψευδής καί αὐτοσχέδιος καί αὐτή τῆς λέξεως ἡ ὑπό τοῦ Κούμα ἐξήγησις· ὁ ἐξαπλωνόμενος εἰς κόλπον θαλάττης.

Ἐγκολπίζω, Μ. ίσω. Θλίβω, τριγγυτίποτε εἰς τόν κόλπον, εἰς τό στῆθος, εἰς τάς ἀγκάλας, σφιχταγκαλιάζω. 2) Σχηματίζω κόλπον, ἢ θαλάσσιον κόλπον· ἡνίκα ἐγκολπίζουσα. Στρβ. περιγ. ἀλι, τό ὁποῖον σχηματίζει θαλάσσ. κόλπον. — 3) =κατακολπίζω· Πηγαίνω, ἐμβαίνω εἰς θαλ. κόλπον. Στρβ. Μετως. Παίρνω εἰς τάς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω· σχηματίζω, ἢ παριστάνω κόλπον, τοῦτ' ἔστι κάμνω τι νά ἁπλώνεται καί νά φαίνηται ὡσάν κόλπος. Ἀλεφρ. ν' Ἐγκολπίζεσθαι παγίνω. Περαυλεύω τι μέ τόν γρίπον. Παθτ. Περίοδος ἐγκολπιζομένη, Ἡ ἐκτεταμένη καί κακῶς τορευμένη, ἀντιστ. τῷ, στρογγύλη. Διτ. Ἀλλ.

Ἐγκολπισμός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ βαπτίζεται εἰς τόν κόλπον, εἰς τάς ἀγκάλας. Οὐσιαστ. δέ, ν' Ἐγκόλπιον, τόν, πολύτιμον, καί σεβάσμιόν τι πρᾶγμα, τό ὁποῖον συνειθίζουν να φέρουν τινες πάντοτε εἰς τόν κόλπον· τό τουρκ. χαμαϊλί. νεωτέρα λέξις. κ. τ.

Ἐγκολπόω, Μ. ώσω (κόλπος). Κάμνω τι ὡς κόλπον, συνάγω, μαζόνω εἰς τόν κόλπον. Παθτκ. παρακεμ. ἀπρμφ. ἐγκεκολπῶσθαι. Τό κα εἶναι τι λιγτομένου πρός μέσα ἢ πρόσ ἔξω ὡς κόλπος. Ἀρστ. Κοσμ. γ', 7.

Ἐγκομβόομαι, Μ. ώσομαι (κόμβος). Κατά μέσ. διαλ. Ἰδιοποιοῦμαι τίποτε μέ στερεότητα. Πέτρος Ἀποστ. Ἐπιστλ. 1. 5, 5. Παθτ. = δεσθῆναι, ἐνειλεῖσθαι Ἡσυχ. Τό ἡμέτρ. θηλυκόομαι, ἢ θηλυκόω τό φόρεμά μου. ἀφ' οὗ

Ἐγκόμβωμα, τος, τό. Ἄσπρον τι φόρεμα, τό ὁποῖον ἐφόρουν αἱ οὐλαι ἐπάνω εἰς τήν ἐξωμίδα διά νά μή τήν λερώνωσι, παραπλήσιον μέ τό παρ' ἡμῖν μεσάλα ἢ ποδιά ὀνομαζόμενον. Πολυδ. Βιβλ. 4. «Τῆς δέ τῶν οὐλῶν ἐξωμίδι, καί ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα, λέγεται, ἢ ἐπίβλημα».

Ἐγκόμμα, τος, τό (ἐγκόπτω). Κόψιμον, χαραγματιά ἐπάνω εἰς τίποτε· κοφίδι, κομμάτι, κοπέν ἀπό τίποτε. Κόμμα. 2) τροπ. Πρόσκομμα, σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκομπάζομαι, Μλ. -άσομαι. μέσ. ἀποθ. (κομπάζομαι) τινι. Κτυχῶμαι ἐναντίον τινος. Πλτχ.

Ἐγκονέω, Μλ. -ήσω (κονέω). Εἶμαι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἔξυπνος, ἄοκνος, ἢ κάμνω κάθε τι ὀγλίγωρα, βιαστικά, πρόθυμα, χωρίς ἀργοπορίαν· ἐξαιρ. εἰς τό νά δουλεύω, ὑπηρετῶ τινα. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μετοχ. ἐνστ. συντάσσων αὐτόν ἄλλοτε τινί ῥήματι. ιστόρησαν λέχος ἐγκονέουσαι· Ἔστρωται τό κρεβάτι μέ ὀγλιγωράδαν. Ὀδσ. Η, 340. Ψ, 291. Ἰλιάδ. Ω, 648. — 2) μεταβατ. Ταχύνω, ἀνυγκάζω, βιάζω, τοῦτ' ἔστι βάλω διά νά γίνηται, ἢ νά γένῃ τίποτε ὀγλίγωρα· μετά αἰτιατ. ὡς τό σπεύδω, ἐξαιρ. παρ' Αἰσχλ. Σπανιώτερον μετά ἀπρμφ. ἀφ' οὗ

Ἐγκονητί, Ἐπῤῥ. Μέ ταχύτητα, ὀγλιγωράδαν, σπουδαίως, ἢ βιαστικά, πρόθυμα· μέ κόπον ἀκάματον· τρεχάτα, φευγάτα. Πλτ.

Ἐγκονίαω, Λακωνικ. ἀντί τοῦ ἐγκονέω. Ἀριστοφ. Λυσ. 1131.

Ἐγκονίζομαι, μέσον (κονίζω). καί

*Ἐγκονίομαι, μέσ. (κονίω). Κυλίομαι εἰς κοπριάν, ἢ εἰς ἄμμον, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς κοπριάν, ἢ ἀμμώδη τόπον· μαχόμαι, παλαίω, ἢ παλεύω εἰς τόπον κατάπαστον, ἢ παπαλισμένον μέ ἄμμον· παπαλίζω ἐπάνω εἰς τό σῶμα μου ἄμμον ἀφ' οὗ τό ἀλείφω μέ λάδι, ὡς συνήθιζον νά κάμνουν οἱ παλαισταί. Συγ. (νίομαι, -υ-)

Ἐγκονίς, ίδος, ἡ. Ὑπηρετοῦσα, δουλεύτρα. ἰδέ διάκονος.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ (ἐγκόπτω). Ἐργαλεῖον τι σηθηρόν, μέ τό ὁποῖον, πελεκοῦν τάς πέτρας σμιλάρι.

Ἐγκοπή, ῆς, ἡ. Κόμμα, κόκκα, σχισμάδα, κοψιματιά εἴς τι πρᾶγμα. 2) τροπ. Σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅ,τι, ἢ ὅς στις εἶναι κοπιασμένος, κουρασμένος.

Ἐγκόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Κτυπῶ τι μέσα που, ἢ εἴς τι· κόπτω, ἢ κάμνω χτραγματιές, κοψιές εἰς τίποτε. — 2) τρπ. ἐμποδίζω, κόπτω τόν δρόμον τινος. μετά αἰτιατ.

Ἐγκορδύλεω, Μλ. -ήσω (κορδύλεω). Περιτειλίγω εἰς κορδύλας, ἤτοι εἰς τό ὕφασμα, τό ὁποῖον συνήθιζον οἱ Κύπριοι νά φέρουν περί τήν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 10.

Ἐγκορδυλίζω, =ἐγκορδύλεω.

Ἐγκορύπτω, Μλ. -ύψω (κορύπτω). Κτυπῶ, ἀμπωχιστί μέ τό κεφάλι, ὡς ὁ τράγος, τό κριάρι καί τ. τ. Δυκόφρ. 558. ἐγκορύπτω πληγήν.

Ἐγκοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν καί εὐταξίαν τά ἐνδον τόπου τινος. ἐγκοσμεῖτε τά τοῦχε', ἑταῖροι, νηΐ μαλαίνῃ. Ὀδσ. Ο, 218.

Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατά τάξιν καί εὐταξίαν. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τόν κόσμον.

Ἐγκοσμογενής, ὁ, ἡ. Περί Συνεσ. σλ. 339. ὁ εἰς τόν κόσμον γεννημένος, κοσμικός· καί Μεταφορ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ματαίου, ἀπραγματικόν.

Ἐγκοτέω, Μλ. έσω. Μετά δοτκ. Θυμόνω, ὀργίζομαι ἐναντίον τινος. Αἰτχ. ἀφ' οὗ

Ἐγκότημα, ατος, τό, καί

Ἐγκότησις, εως, ἡ. Τό νά θυμόνῃ, ὀργίζεται τις κατά τινος· ὀργή, θυμός, θύμωμα, νεωτ. λέξις.

Ἔγκοτος, ου, ὁ, ἡ (κότος). Ὅστις εἶναι ὀργισμένος, θυμωμένος, ἀγανακτισμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον, ἢ γίνεται μὲ θυμὸν ἢ μὲ μῖσος· ὡς τὸ, φθόνος, στύγος καὶ τ. τ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ ἔγκοτος ὡς τὸ, κότος· αὐτὶ οὐσιαστ. μῖσος, ἔχθος, τὸ τουρκ. γκαρίζι, ἐν τῇ συντάξει «ἔγκοτον ἔχειν τινὶ» Ἡρόδ. 6, 73. 133. 9, 110. Τὸ ἐναντίον ἐλεεχθρῆ, ἡ κοινότ. νὰ ἔχῃ τις τινα γκαρέζη· ἔγκοτον ἔχειν τινος, Διὰ καλλίαν αἰτίαν. Ἡρόδ. 8, 29.

*Ἐγκοτύλη, ἡ. Παίγνιον, ἢ παιγνίδι· παρ' Ἀθηναίοις, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερον, ἐβάσταζον τὸν νικητὴν γονατίζοντα εἰς τὴν κοτύλην, χοῦφταν, ἢ ἁπλοχειρον τοῦ αὐτὸν βαστάζοντος. Ἀθην.

*Ἐγκουράς, ᾶδος, ὁ. Εἰκονισματός τι εἶδος εἰς στέγασμα, τουρκ., ναβάνι· ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Αἰσχλ. Ἱκ. 126.

Ἐγκράζω, Μλ. -ξομαι, ἀόρ. ἐνέκραγον (κράξω) τινί. Κράζω, φωνάζω τινα δυνατὰ καὶ ἔξαιρ. μὲ θυμόν. «Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένοις», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 428. καὶ Θουκυδ. Η'. 84.

*Ἐγκραιπαλάω, Μλ. -ήσω (κραιπαλάω). Εἶμαι μεθυσμένος διά τίποτε, τοῦτ' ἔστιν εἰς ὑπερβολὴν κυριευμένος ἀπό τι, πράττω τι, φέρομαι εἰς τίποτε ὡς μεθυσμένος.

Ἐγκρασις, εως, ἡ (κεράννυμι). Μῖξις, ἡ ἀναπάτκματινος πράγματος εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ (ἐγκεραύνυμι, χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἀναπατκμένον μὲ χολήν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ καὶ ἡ Ἐγκρατίχολος, Ἰχθύος εἶδος, μικρὸν ὡς ἡ Σαρδέλλα.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ (ἐγκρατής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐγκρατεύηται τις ἀπό παρακαίρους ἡδονάς, νὰ εἶναι μέτριος εἰς τὴν κατὰ φύσιν ἀπόλαυσίν των· νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὰς ἡδονάς· ἐπιμονή, ὑπομονή· ἀξιότης τοῦ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τις κάθε τι· πνευματική, ψυχικὴ δύναμις καὶ στερεότης. (ᾱ)

Ἐγκράτευμα, ατος, τό. Ἀπόδειξις, βεβαίωσις τῆς ἐγκρατείας. Ἰάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. ΙΖ. (ᾱ)

Ἐγκρατεύομαι, Μ. εὐσομαι, Μσν. ἀποθ. Εἶμαι ἐγκρατής, ἢ μέτριος εἰς τὰ περὶ ἐμέ· ἡμπορῶ, ἠξεύρω νὰ κυριεύω τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐγκρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) τινι. Στερεύω τι μέσα που, ἢ κρατῶ βαστῶ τι στερεά.— 2) = κρατέω τινος, Ἐξουσιάζω. — 3) (ἐγκρατής) ἀμετβ. = ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκρατής, ὁ, ἡ (κράτος). Ὅστις κρατεῖ, βαστάζει τι στερεά, εἶναι δυνατός. χεὶρ ἐγκρατεστάτη, Χέρι ἐπιτηδειότατον, ἀξιώτατον νὰ κρατῇ στερεά· Ξυρ. — 2) ὅστις εἶναι νικητής, ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας του. Μετά γεν. ὅστις ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνθρώπους, ἢ πράγματα, ἢ ἠξεύρει τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζηται πολλὰ καλά. ἐγκρ. ἀνδρώπων· τόξων ἐγκρατής. Σφοκλ. Φιλ. 75. ἐγκρ. ἑαυτοῦ. Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. — 3) τρπκ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του, τοῦτ' ἔστι τὰ πάθη, τὰς κλίσεις, τὰς ἐπιθυμίας του· εἶναι μέτριος, ἀπαθής. Ἴδε δὲ κατὰ σκωπτικὴν ἔννοιαν· ἀνένδοτος, σκληρός, ἀπλάγχνος, σκληρόκαρδος, ἀπάνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἐγκρατῶς, στερεά, δυνατά, μὲ ἐγκράτειαν. ὅθεν

*Ἐγκράτησις, εως, ἡ (ἐγκρατέω). Κράτημα, βάσταγμα στερεόν· ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω π. χ. τῆς ἀνάπειρης. Δημ. Λεπτ. 6, 77.

Ἐγκρεμάννυμι, σπανίως ἐγκρεμάω. Μλ. -άσω. (κρεμάννυμι). Κρεμῶ τι μέσα, ἀπάνω, ἢ εἰς, ἢ ἀπό τίποτε. (ῡσω)

*Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ (ἐγκρίς, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ζυμαρικά, ἢ πραγματεύεται μὲ ζυμαρικά, τὸ ἰταλ. pastaciuttiere, mantolattis, κομφετιέρος.

Ἐγκρικάω, Μλ. -ώσω (κρικόω). Περικλείω, περιτριγυρίζω τι εἰς τίποτε, ὡς μὲ κρικέλλιον· κρικελλόω. Ἱπποκρ.

Ἐγκρίνω, Μ. νῶ (κρίνω). Δέχομαι, συγκατανεύω, εἶμαι σύμφωνος μὲ ἄλλους εἰς ἐκλογήν τινα· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. Εὐρίσκω, στοχάζομαι, νομίζω, κρατῶ τι ὡς ὀρθόν, καλόν, δίκαιον π. χ. τὰ συγγράμματά τινος ὡς καλὰ καὶ παραδείγματος ἄξια. Συγκαταλέγω, συναριθμῶ τι εἰς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν. (ῐ)

Ἐγκρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος πλακουντος, πίτας, ἢ ζυμαρικοῦ· ἄλλως δὲ καὶ ηταγηνίαις. Ἀθην. Β'. Σ. 56. Πολυδ. ϛ'. 78. καὶ ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γρῖμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Ἀριθμῶν Κεφ. 11.

Ἐγκρισις, εως, ἡ (ἐγκρίνω). Τὸ νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδέχηται, εὑρίσκῃ τις τίποτε καλόν, ὀρθόν, δίκαιον. ἔξαιρ. τὸ νὰ συγχωρήσῃ τις τὸν ἀγωνιστὴν εἰς ἀγῶνα, νὰ τὸν κρίνῃ ἄξιον.

*Ἐγκριτέον. Ἐπίθ. ρῆμ. τοῦ ἐγκρίνω. πρὸς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Πλάτ. Πολιτ. 7. σλ. 537. Α. Πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῇ, βαλθῇ εἰς εἶδος τι, νὰ θεωρηθῇ ὡς τίποτε ἄξιον.

Ἐγκριτος, ου, ὁ, ἡ (ἐγκρίνω). Πᾶν ὅ,τι διὰ τῆς ἐκλογῆς ἐκρίθη καὶ ἐγνωρίσθη ἄξιον. ἔξαιρ. ὅστις ἐκρίθη ἄξιος νὰ ἀγωνισθῇ.

Ἐγκροτέω, Μλ. -ήτω (κροτέω), Κρούω, κτυπῶ τίποτε μέσα εἰς, ἢ ἁπλῶς εἰς τίποτε. ἰδιωτ. Σύραγα Κρούω τὴν Σύραν, τὸ κοινότ. τσικαλίζω. Ἔξαιρ. ἐπὶ χορῶν· χορεύων κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τὰ ποδάρια· οἱ ἐν μέλος ἐγκροτοῦντες ποσίν. Θεόκρ. 18, 7. Χορεύουν κατὰ τὸν ἦχον, κτυποῦντες τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, τὸ ἰταλ. χορεύουν κατὰ τὴν καδέντσαν, ὑπογμαὶ ἐγκροτούμεναι Εὐρ. Ἰφιγ. Τ. 1334. Γροσσοκτυπήματα ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου.

Ἐγκρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κτυπῶ, κρούω μέσα, ἢ ἁπλῶς εἰς τίποτε. 2) χορεύω, ὡς τὸ, ἐγκροτέω καὶ ἐγκατακρούω.

Ἔγκρυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρυμμένον μέσα που· τὸ κρυφτὸν εἰς τίποτε· τὸ παραμύθημα, βέγλισμα. παρὰ τὸ

Ἐγκρύπτω, Μ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε ἀνάμεσα· μετά δοτ. ἐγκρ. ἁλὸν σποδιᾷ. Ὀδυσ. Ε, 488. κρύπτω, σκεπάζω τὸ ἁυλὶ εἰς τὴν στάχτην, ἵνα τὸ ἐγκρύπτειεν, τὸ νὰ κρατῇ τις μέσα κρυμμένην φωτιάν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 845.

Ἐγκρυφιάζω, Μ. άσω, ἀμετβ. Κάθημαι, εἶμαι κρυμμένος· κρύπτομαι, κάμνω τὰ πράγματά μου κρυφά, σκεπαστά· φωλιάζω, τὸ κοινότ. μουρμουρίζω, κωφοῤῥαβάζω. Ἀριστοφ. 2) μεταφ. = τῷ προηγουμένῳ.

Ἐγκρυφίας, ου, ὁ. ἄρτος, Ψωμὶ ζυμένον, παρασκευασμένον εἰς ζεστὴν στάκτην, ἢ τὴν φαβόλλην, ἢ χώβολλην, τὸ κοινότ. σταχτότουρτα, τουρκ. μπαγάτσια.

*Ἐγκρύφιος, ὁ, ἡ. καὶ

*Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Μέσα κρυμμένος.

Ἐγκτάομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀμλ). Ἔχω ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἰς τινα χώραν, ἢ ἐπικράτειαν, ἔξαιρ. εἰς ξένην.

*Ἐγκτερίζω. Μλ. -ίσω (κτερίζω). Θάπτω, παρακόπω, ἐνταφιάζω τινά που, τοῦ κάμνω τὸν ἐνταφιασμὸν κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἀπλ. Τό. 1, 1060. Wernike ἐν Τρύφ. 179. σλ. 195.

Ἔγκτημα, ατος, τό (ἐγκτάομαι). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἰς ξένην ἐπικράτειαν, ξένον βασίλειον. Valck. ἐν Ἡρόδ. 5, 23.

Ἔγκτησις, εως, ἡ. Τὸ δίκαιον τοῦ νὰ ἠμπορῇ τις νὰ ἀγοράζῃ ἀκίνητα κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Τὸ ἴδιον τοιοῦτον ὑποστατικὸν· ταυτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τὸ, ἐπεργασία, ὅπερ ἰδέ. ἀφ' οὗ

*Ἐγκτητικόν. Τὰ χρήματα, ἄσπρα, τὰ ὁποῖα νομίμως πρέπει νὰ πληρώσῃ, ὅστις λαμβάνει τὸ δίκαιον νὰ ἀγοράσῃ ἀκίνητον ὑποστατικὸν εἰς ξένον βασίλειον, τὸ κοινότ. τοπιάτικα.

Ἔγκτητος, ὁ, ἡ. Ὑποστατικὸν ἀγορασμένον εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Λεξιτικ. ΚΑ'.

Ἐγκτίζω, Μ. ίσω (Κτίζω). Κτίζω, οἰκοδομῶ τίποτε μέσα που, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

*Ἐγκυβερνάω. Μλ. -ήτω. = Κυβερνάω. Δγν. Ἀρτ. 9, 1.

Ἐγκυβιστάω, Μλ. στήσω. Διακινδυνεύω, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. ῥιζικόρω τίποτε εἰς τι.

Ἔγκυδος, ὁ, ἡ, παρ' Ἡσύχ. = Ἔνδοξος, ὡς καὶ ἄκυδος, = ἄδοξος.

*Ἐγκύησις, εως, ἡ = ἔγκυσις.

Ἐγκυκάω, Μ. ήσω (κυκάω). Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ στρεφογυρίζοντάς το.

Ἐγκυκλέω, Μλ. -ήτω (κυκλέω). Τυλίγω τι μέσα εἰς τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καμνοντάς το ὡς κύλινδρον, Ἰταλ. ῥόλαν, ἰδὲ ἐκκυκλέω.

*Ἐγκύκλημα, τος, τό. Ἰδὲ ἐκκύκλημα.

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ (κύκλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, στρογγύλον, στρογγυλευμένον. — 2) ὅ,τι τρέχει, κινεῖται ὁλόγυρα εἰς κύκλον, κυκλοφορεῖ· ὅ,τι κατὰ διωρισμένην τινὰ κυκλοφορίαν, ἢ παρίλευσιν καιροῦ ἐπιστρέφει πάλιν ἐκεῖ, ὅθεν ἄρχισε νὰ κινῆται, νὰ περιφέρηται, τὸ ἰταλ. νὰ τσιρκουλάρῃ· ἔξαιρ. πλειτουργίαι ἐγκύκλιοι ὑπηρασίαι δημόσιαι, δουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ὑποχρεως κάθε πολίτης ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀράδα του· καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦνται ἀράδι καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς πολίτας. Ὡσαύτως καὶ, ἐγκύκλια δίκαια, ὅτα εἶναι κοινὰ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ἄνευ ἐξαιρέσεως. Δημοσθ. Ὅθεν ἐγκύκλιος· πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινὸν εἰς καθ' ἕνα, εἰς ὅλους. — 3) ἐγκύκλιος παιδεία. ἀπ' Ἀριστοτ. πάσα ἐν χρήσει, Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια γνώσεων, ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, τὴν ὁποίαν πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην ἐκ νεότητος, ὡς παιδίον καὶ νεανίας, ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ, πρὶν νὰ προπαρασκευασθῇ μὲ τὴν μάθησιν ἰδιαιτέρου τινος ἐπιτηδεύματος, ἢ καὶ βαναύσου τέχνης· ἢ ἐπιστημῶν μάθησις ἀντὶ τῆς τεχνῶν μαθήσεως. Ἰδὲ Vitruv. 1, 1. 6. praef. Quinctil. inst. 1, 10, 1. Ἀθην. 4. σλ. 184. Β. 13. σλ. 588. Α. — Ἐγκυκλίου γράμμα, κατὰ τὴν 3. σημ. ὅθεν, ἐγκύκλιος ἀγωγή· ἢ διδασκαλία εἰς ταύτας τὰς πᾶσιν ἀναγκαίας γνώσεις· καὶ, ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἀντικείμενα τῆς διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὴν κυκλοειδῆ συνέχειαν τῶν γνώσεων, ἐπιστημῶν, καὶ τεχνῶν· ἅπερ καὶ, τὰ κοινὰ καὶ, τὰ ἔξω λεγονται.

Ἐγκυκλοπαιδεία, Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια τῆς πάσιν ἀναγκαίας ἐπιστημονικῆς παιδείας, μαθήσεως· ἀναγινωσκ. αὐτὶ ἐγκύκλιος παιδεία. Spald. Quinct. inst. 1, 10, 1. ὅθεν ἡ νεωτέρα λέξις, ἐγκυκλοπαιδεία ἀντιβαίνει τῷ Ἑλληνικῷ ἀξιώματι ὡς καὶ τό, Ἀρεοπάγος καὶ Βιογραφία, καὶ λ. τ. τ. μ' ὅλον ὅτι καὶ παρὰ Κικ. εὑρηται τό, Ἀρεοπάγος.

Ἐγκυκλοποσία, ἡ (πίνω). Τὸ ἐπὶ τραπέζης πίνειν κυκλικῶς, ὁλόγυρα εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι κυκλοειδές, στρογγύλον. — 2) τὸ ἔγκυκλον, Γυναικεῖόν τι ἐπαινωφόρεμα, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 261.

Ἐγκυκλόω, ῶ. Μ. ώσω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (κυκλόω). Περικυκλόνω, περιτριγυρίζω τίποτε ἀπό ὅλα τὰ μέρη, τὸ βάλλω εἰς τὴν μέσην· κινοῦμαι ὁλόγυρα εἴς τι, περιστρέφομαι, στρεφογυρίζομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, Πλάτ. τὸ νὰ εἶναι, νὰ ἐκτείνηται τὸ ὁλόγυρα που, ἢ εἰς τίποτε· ὅθεν καὶ κατὰ μεταφ. σημ. περιέ-

ρομαι, περιτρέχω· περιπατῶ ὁλόγυρα· ηφωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται. Μία ψωνὴ αὐτήχτηεν ὁλόγυρά μου, Ἀρστφ. νεγκυκλωθῆναι τὴν Σικελίαν. Διόδ. 4, 23. Νὰ περικυκλωθῇ ἡ Σικ.

Ἐγκύκλωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περικυκλωμένον, περιτριγυρισμένον μέ, ἢ ἀπό τίποτε.

Ἐγκύκλωσις, εως, ἡ. Περικύκλωσις, περιτρίγύρισμα.

*Ἐγκυλινδέω. Μλ. -ήσω (κυλινδέω). Κυλιντρίζω, κάμνω τι ὡς κύλινδρον, τό ἰταλ. βολάρω· κυλίω, ἢ κυλῶ τί εἰς τίποτε, ὅλως ὡς τό, ἐγκαλινδέω· ἀφ' οὗ

Ἐγκυλίνδησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κυλίῃ τις τίποτε εἰς τι· τὸ νὰ κυλίεται μέσα εἰς τίποτε. Πλούτ. Ε. Σ. 662. νὴ ἐν γυναιξὶ πόριαις ἐγκυλίνδησιν Ἡ ἀσελγὴς ζωή.

Ἐγκυλίω, Μλ - ίσω = ἐγκυλινδέω. (ι)

Ἐγκυμαίνω. Ρλήμ. Παιδαγ. Β'. Σ. 179. καὶ τῶν πρεσβυτέρων τὰς ἡλικίας οὐκ ἔτι ἐγκυμαίνονται· Δὲν κυματοῦνται, δὲν παράττονται· κατὰ μεταφορὰν τοῦ τῆς θαλάττης κλύδωνος.

Ἐγκυμονέω, Εἶμαι ἐγκύμων, ἐγγαστρωμένη. νεγκυμονεῖν τινέα. Ἀπολλόδ. Α'. ἀ. 3. τὸ νὰ ἔχῃ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἐγκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ἐγγαστρωμένη ηἴγκ. τινος· ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. ἐπὶ νοός. Πλάτ. Θηαι. σλ. 148. Ε (- - -)

Ἔγκυος, ὁ, ἡ (κύω) = τῷ προηγμ. Ἡρόδ.

Ἐγκύπη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἐγκοπή. Ἡλιόδωρ. περὶ Καταρτισμῶν διαφορᾶς παρ' Ὀριβασίῳ· ημέσην ἔχει ἐγκύπην, καὶ εἰς τὴν ἐγκύπην ἔγκειται ἡ ῥίζα.

Ἐγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω ἐπάνω, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Ἀριστφ. Θεσμ. 236· σκύπτω καὶ κυτάζω τίποτε, τινί· ἀλλὰ καὶ εἰς, καὶ αἰτιατ. μόνη.

Ἐγκυρέω, καὶ ἐγκύρω. παρατ. ἐνέκυρον. Μλ. ἐγκύρτω, ἀόρ. ἐνέκυρσα· παθτ. ἔνστ. ἐγκύρομαι. Ὁ κανονικὸς σχηματισμός, ἐγκυρήσω καὶ τλ. σπάνιος. (κυρέω, ἀνμλ.). Πίπτω εἴς τι, συναπαντῶ, τυχαίνω, καταντῶ· συνήθ. μετὰ δοτ. νεἐνέκυρσε φάλαγξι Ἰλιάδ. Ν. 145. ἔφθασε, κατήντησεν εἰς τὰς φάλαγγας, νεγκύρσας ἄτῃσιν, Ἡσιόδ. Ἔρ 214. καταντήσας εἰς δυστυχίαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Ἡρόδ. 7, 208. ἀφ' οὗ

Ἐγκύρησις, εως, ἡ. Συναπάντησις, κατάντημα· τὸ νὰ φθάσῃ, πέσῃ, καταντήσῃ τις εἰς τίποτε, ἀπαντήσῃ, τύχῃ τίποτε.

Ἐγκύρτιον, τό (κύρτος). Μίρος τι εἰς τὰ εἴδον καὶ εἰς τὸ στόμιον τῶν ψαροκοφίνων, Πλάτ. Τίμ.

Ἔγκυστις, εως, ἡ (ἐγκύω). Ἡ ἐγγαστρία.

*Ἔγκυτα, τά· Λακων. αὐτὶ Ἔγκατα.

Ἐγκυτί, Ἠπίρ. (κύτος). Ἕως εἰς τὸ σῶμα νεγκυτὶ κεκαρμένος κουρευμένος ἕως εἰς τὸ σῶμα, ἕως εἰς τὴν ῥίζαν, ὡς τὸ ἐγχρώ, ἢ ἐν χρῷ. (- υυ)

Ἐγκύω, Μ. ήσω, (κύω). Εἶμαι ἐγγαστρωμένη. (- υ -)

Ἐγκωλύω, (κωλύω). Ἐμποδίζω, Ἥρων Αὐτόμ.

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω. Ἰσηρ. Παναθ. 11. συνηθ. — άσομαι Πλάτ. Συμπ. σλ. 198. C. D. (ἐγκώμιος) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπαινῶ, λέγω ἐγκώμια εἰς τινα· διττῇ αἰτιατ. Πλάτ. Πολ. 2, 6. ἐγκωμιάζειν τινα ἐπὶ σοφίᾳ. Πλάτ. Εὐθυφ. σλ. 9 Β. διὰ τὴν σοφίαν του. 2) (κῶμη) σπανιώτ. = ἐγκώμιον ποιεῖν τινα· τὸ νὰ κάμῃ τις τινα ἐντόπιον, νὰ εἶναι ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του. Πλτ. Τιμ. σλ. 19. C. ἀφ' οὗ

*Ἐγκωμιαστέος, έα, έον. Ἐπῳ. ῥῆμτ. τοῦ ἐγκωμιάζω, Ἄξιος νὰ ἐγκωμιάζηται.

Ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐγκωμιάζει τινά.

Ἐγκωμιαστικός, κή, κόν. Ὅστις συνειθίζῃ νὰ ἐγκωμιάζῃ.

Ἐγκώμιον, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἑπομ.

Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ (κῶμη). Ἐντόπιος, εἰς τὸ ἴδιον χωρίον, ὡς τό, ἐγχώριος. Ἡσιόδ. Ἔρ. 342. Ruhnk. ep. cr. 84. 2) (κῶμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παράταξιν ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς τὴν παράταξιν τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῶν ὁποίων μετὰ τὴν νίκην συνώδευον εἰς τὸν οἶκον του· χαρά, μουσική, χορός· ἐν γένει εὐθυμία. Ὁ Πινδ. χρῆται ἐγκώμιος καὶ ἐπικώμιος ἐπὶ πάντων ὅσα ἀνήκουσιν εἰς εὐφημισμόν, ἢ ἔπαινον νικητοῦ τινος. Ἔξαιρ. ἦτον τὸ ἐγκώμιον (ἔπος), ἐπαινετικὸς ὕμνος νικητοῦ τινος· ὅθεν ἔπαινος ζώντος τινος καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ, παραβλ. ἔπαινος.

Ἔγνων, ως, ω· ἀόρ. β'. τοῦ γιγνώσκω· ἀφ' οὗ παρὰ Πινδ. ἔγνον Ἔπι. γ'. πλθ. προσπ. ἀντὶ ἔγνωσαν. Ἰδὲ ἔδον.

Ἐγξέω, Μλ - έσω (ξέω). Σκάπτω, κόπτω, πελεκῶ, ξῶ εἰς τίποτε ἐπάνω βαθουλά, σκαλιστά.

*Ἐγξηραίνω, (ξηραίνω). Στεγνόνω, ξηραίνω τίποτε μέσα που.

*Ἐγξύω (ξύω) = ἐγξέω (υ)

Ἐγρεκοίδημος, ὁ, ἡ (ἔγρω). (ἐγείρω, κύδοιμος). Προξενῶ, κάμνω, σηκόνω βοὴν καὶ κραυγὴν πολέμου, ἐγκαρδιόνω εἰς πόλεμον Ἡσιόδ. Θγν. 920. ἐπίθετον τῆς Παλλάδος.

*Ἐγρεμάχης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἐγρεμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει, παρακινεῖ καὶ ἐγκαρδιόνει εἰς μάχην. Ἐγρεμάχη. ἐπῳ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 424.

*Ἐγρέμοθος, ὁ, ἡ (μόθος). Ὅστις διεγείρει, προξενεῖ μάχην, ἢ φιλονεικίαν.

Ἐγρεσίκωμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω κῶμος). Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου· εἰς κώμους διεγείρων, καὶ παρακινῶν.

Ἐγρήγορα, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, παρκμ. β'. τοῦ ἐγείρω, αὐτ' οὐ χρῆται Ὁμ. τῷ Ἐπικ. τύπῳ ἐγρήγορθα, κατὰ γ'. πλθ. προσπ. ἐγρηγόρθασι. Ἰλιάδ. Κ, 419. β'. πλθνστ προπτκτ. ἐγρήγορθε, Ἰλιάδ. Η, 371. Σ, 299. παθτ. ἀπαρμ. Παρκμ. ἐγρηγόρθαι, παρὰ Wolf, ὅμως ἐγρήγορθαι, ἄρα ἀορίστως, Ἰλιάδ. Κ, 67. Οἱ μεταγνστ. ἐσχημάτισαν ἀπὸ τοῦ παρακ. τούτου νέον ἐνστ. ἐγρηγορέω. Ἀλλ' εἰς ἐπεκτεταμένον τι πρωτότ. ἐγρηγορέω φαίνεται ἀναφερόμενον τὸ Ε·κ. ἐγρηγορόων.

*Ἐγρηγορέω, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, νεώτ. λογογρ. τύπος ἀπὸ τοῦ παρκμ. ἐγρήγορα ἐσχηματισμ.

*Ἐγρήγορθα. Ἰδὲ ἐγρήγορα.

Ἐγρηγορικός, κή, κόν (ἐγρήγορα). Ἀγρυπνος, ἔξυπνος· ὁ τύπος ἐγρήγορος, ὁ, ἡ ἀμφβ. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐγρηγορώς, ῶσα, ός, ἐσφαλμένως γενομένης.

Ἐγρηγορότως, Ἠπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. νεγρήγορως. Ἀγρύπνως, προσεκτικῶς, ἔξυπνα.

Ἐγρηγορόων. Ἐπικ. μετοχ. εἴς τι ἐπεκτεταμ. ἄχρηστον πρωτότ. ἐγρηγορέω ἀναφερομένη, Ἔξυπνος, ἀγρυπνος ὤν. Ὀδτ. Τ, 6. ἰδὲ ἐγρηγορα.

Ἐγρηγόρτιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, βαστᾷ τινα ἔξυπνον, ἀγρυπνον, καὶ προσεκτικόν· σπανία λέξις.

Ἐγρήγορσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀγρυπνος, ἔξυπνος.

Ἐγρηγορτί, Ἠπίρ. = ἐγρηγορότως. Ἰλ. Κ. 182. (ι)

Ἐγρήσσω. Ὅμηρ. ἐνστ. τοῦ ἐγρήγορα. Ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἀγρυπνος, ἢ ἔξυπνος. Ἰλιάδ. Λ, 551. Ὀδτ. Τ. 33. 53.

Ἐγρομαι, ἐνστ. παθτ. κατὰ συγκ. τοῦ ἐγείρω, Ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον· σηκόνομαι. Ὀδτ. Ν. 124. μετὰ τοῦ πολλάκις ἀπαντῶμ. παρατ. ἠγρόμην. Παρ' Ὁμ. ἀπαυξήτως ἔγρεο, ἔγρετο· τινὲς δὲ ἀποδοκιμάζουσι, μετὰ πιθανότητος, τὸν ἐνστ. διόλου καὶ γράφουσι Ὀδτ. Ν, 124. ἐγρέσθαι, αὐτὶ ἔγρεσθαι, ὥστε παιταχοῦ πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τις τὸν ἀόρ. τοῦ, ἐγείρω κατὰ συγκ. Ἀμεταβάτως εὑρηται τὸ ἔγρεο παρὰ Νικ.

Ἐγχαίνω, Μ. ανῶ (χαίνω, ἀνμλ.). Χασμῶμαι, χασμορίζομαι· ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι, καθὼς οἱ πεινασμένοι σκύλοι· ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν πρός τι, καὶ τὸ προσμένω χάσκων· τινί. 2) μεταφορ. περιπαίζω, περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον, μ' ἀνοικτὸν στόμα, τὸν καταφρονῶ· τινὶ κατὰ μέσ. διάθ. παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 1197. Ἱππ. 1318. 3) καυχῶμαι, μεγαλαυχοῦμαι, διϊσχυρίζομαι φαρδαίνοντας τὸ στόμα, ἢ ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου· μετὰ μτχ. Ἀριστφ. Ἀχ. 221.

Ἐγχαλάω, Μλ - άσω (χαλάω). Ἀφίνω, ἀπολύω τι, τουτέστι ξεστενόνω. (άσω) Συμπ. ξ'. 3. ἀντὶ τοῦ ἀρμένου ποσὶ ἐγχαλᾶν.

Ἐγχαλινόω, Μ. ώσω (χαλινόω). Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον, χαλινόνω. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. παθτ. νεγκεχαλινῶσθαι τὸ στόμα. Ἡρόδ. 3, 14. Ἔχω τὸ χαλινάρι 'ς τὸ στόμα. 2) κρατῶ εἰς ὑπακοὴν τινα· τὸν διοικῶ, κυβερνῶ ὡς θέλω.

Ἐγχαλκεύω. Μ. εύσω (χαλκεύω). Περιθέτω, περιτυπώνω τίποτε εἰς χαλκόν, χαλκώνω.

Ἐγχαλκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χάλκινον, χαλκωματένιον, μεμιγμένον, ἀναμεμιγμένον μὲ χάλκωμα. 2) ὅστις εἶναι προβλεμμένος μὲ ἄσπρα, πλούσιος· ἐπειδὴ ἐχαλκεύετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, χρήματα κομμένα Ἐν Ἀνθολογ. νεγχαλκος γραῖα.

*Ἐγχανδής, ὁ, ἡ (ἐγχαίνω). Πάνπλατύ, φαρδύ, ἀνοικτὸν πολύ, παρανοιχτόν.

Ἐγχαραγή, ἡ (ἐγχαράσσω). Χαραγματιά. Μαθηματ. Παλ. 43.

Ἐγχάραγμα, ατος, τό. Κεκομμένον, χαραγμένον, γεγραμμένον διὰ σκαλιστῶν γραμμάτων, τυπωμένον. Ἐντύπωμα, βούλωμα, σημεῖον, γράμμα, ἴχνος. (χᾰ)

Ἐγχάραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυπόνῃ, σκαλίζῃ τίς τι εἰς τίποτε (χᾰ) παρὰ τὸ

Ἐγχαράσσω, Ἀττ. ἐγχαράττω. Μ. άξω (χαράσσω). Σκαλίζω, γράφω τι σκαλιστὸν ἐπάνω εἰς τίποτε· κόπτω νομίσματα, τυπόνω, βουλόνω· παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, σχίζω, σπάζω μὲ τὸ νυστέρι, πείρω τινα βεντόζες τὸ ἰταλ.

Ἐγχαρίζομαι, Μλ - ίσομαι = χαρίζομαι, Ἀνθολ. νδὲς τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάρισο γάλαν.

Ἐγχάσκω, παρεσχηματισ. τύπος ἀπὸ τοῦ ἐγχαίνω.

Ἐγχέζω, Μ. έσω καὶ χεσοῦμαι, παρκ. ἐγκέχοδα (χέζω, ἀνμλ.). Χέζω μέσα εἰς τίποτε.

Ἐγχειβρόμος, ου, ὁ, ἡ (ἔγχος, βρίμω). Ὅστις κάμνει δόρυβον, κτύπον μὲ τὸ κοντάρι. Πινδ. Ὀλ. Ζ'. 79.

Ἐγχείη, ἡ = ἔγχος, Λόγχη, κοντάρι. Ὁμ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. 2) ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ, εἰς τὴν μάχην μὲ τὸ κοντάρι, νεγχείη ἑκάστοιο Ἤτοι περίφημος εἰς τὸ κοντάρι. Ἰλιάδ.

*Ἐγχείη, γ'. ἐνικ. προσπ. ἐνρ. ὑποτ. ἐνστ. ἀπὸ τοῦ ἐγχέω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐγχέῃ. Ὀδτ. Ι, 10.

Ἐγχειεκέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ὅστις ἀστράπτει, ῥίπτει ἀστραπὰς σὰν κοντάρια. Πινδ. Ὀλ. Π'. 110.

Ἐγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα μάσπου, εἰς τινα τόπον.

Ἐγχείμαργος, ὁ, ἡ. = Ἐγχειτίμαργος.

Ἐγχειρέω, Μλ - ήτω (χείρ). Μετὰ Δοτικ. Ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι, ἀρχίζω κάτι πρᾶγμα, μεταχειρίζομαι, καταχειρῶ, δοκιμάζω· ἔτι δέ, μεταχειρίζομαί τι μὲ ἀποδείξεις καὶ βεβαιώσεις, ὁμιλῶν, ἐξετάζων, φιλονεικῶν περὶ αὐτοῦ· κατ' ἐχθρικὴν σημασίαν δέ, ὁρμῶ ἐναντίον τινος, τὸν καταπλακώνω, τὸ ἰταλ. attacare· ἀεὶ μετὰ δοτ. συνηθέστερον μέντοι τό, ἐπιχειρέω ἀφ' οὗ

Ἐγχείρημα, ατος, τό. Ἐπιχείρησις, ἀρχή, τὸ νὰ βάλλῃ τις χέρι κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τίποτε· ἐξαιρ. βέβαιος καὶ ὀρθὸς λόγος διὰ τοῦ ὁποίου νομίζει τις νὰ ἀποδείξῃ γνώμην τινὰ ὅτι εἶναι ὁμολογουμένως βεβαία. ἀφ' οὗ

Ἐγχειρηματικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιχείρησιν ἀρχὴν πράγματός τινος· εἶναι εἰς ἀποδεικτικὸν λόγον ἁρμόδιον.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ. Ἐπιχείρησις, ἀρχίνημα, βάλσιμον χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε· ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιχειρίζεται τις τίποτε.

*Ἐγχειρητέον, ἐπίῤῥημα. τοῦ ἐγχειρέω, Πρέπει νὰ βάλῃ τις χέρι εἰς τίποτε, νὰ κάμῃ ἀρχήν, δοκιμήν. Ξεν. Ἀγτ. 1, 1.

Ἐγχειρητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὅστις ἐπιχειρίζεται, ἀρχίζει τι, βάλλει χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τίποτε. ἐπιχειρητής. Ἀρστφ. Ὄρν. 859.

Ἐγχειρητικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρησιν· ἐπιμελής, πρόθυμος.

Ἐγχείρια, ἡ. = ἐγχείρησις. Ἰπποκρ.

Ἐγχειρίδιος, ὁ, ἡ (χείρ). Πᾶν ὅ,τι ἔχει καὶ κρατεῖ τις εἰς τὸ χέρι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 22. ἀφ' οὗ

Ἐγχειρίδιον, τό. Οὐσιαστ. Λαβή, τὸ ἰταλ. μανίκι μαχαίρας, μαχαιριοῦ, χοῦφτα σπαθίου καὶ τ. τ. στυλάρι π. χ. σκεπαρίου, διελλῆς, κ. τ. τ. Βιβλίον μικρὸν, πρόχειρον· παρὰ τοῖς μεταγνστ. μαχαιρίδιον, τό Ἰταλ. Στιλλέτο. Ἀπολλόδ. (– – ∪∪, Meineke ἐν Μινδρ. σλ. 160.)

*Ἐγχειρίδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι) = ἐγχειρίστος.

Ἐγχειρίζω, Μ. ἰσω Ἀττ. ξω (χείρ). τινί τι. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, παραδίδω, ἐμπιστεύομαι τίποτε εἰς τὰς χεῖρας τινός.

Ἐγχειρίζομαι, Μέσ. Λαμβάνω, παίρνω εἰς τὸ χέρι, ἀναδέχομαι, παίρνω ἀπάνω μου τίποτε διὰ νὰ τὸ κάμω, καταρδώσω. πᾶγχειρίζεται κιν-δύνους. Θουκυδ. Ε'. 108. Βάλλω τὸν ἑαυτόν μου εἰς κινδύνους, ῥιψοκινδυνεύω.

Ἐγχειρίσθητος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐγχειρίσθηκε, παραδόθηκεν, ἐμπιστεύθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τινος. Ἡρόδοτ. Ε'. 105. ἐγχείριστον παραδιδόναι.

Ἐγχείριον, τό. Χειρομάνδυλον νεωτ. λέξις.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ (ἐγχειρίζω). Παράδοσις, ἐμπίστευμα πράγματός τινος εἰς τὰς χεῖρας τινος· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. = χειροθεσία.

*Ἐγχειρισμός, ὁ = ἐγχείρησις.

Ἐγχειριστής, οῦ, ὁ. = ἐγχειρητής.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος, ὁ. = γαστρόχειρ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 989.

Ἐγχειροτονέω, Μλ – ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω τινα μεταξὺ τῶν ἄλλων. Πολυδ. Β'. 150.

Ἐγχειρουργέω, Μλ – ήσω (χειρουργέω). Φέρω εἰς τέλος, προξενῶ, καταρδώνω τι δουλεύοντας μὲ τὰ χέρια, βάλλω τι μέσα που.

Ἔγχελυ, Ἐπι. ἀντὶ ἐγχέω. Ὀδ. Ι. 10.

*Ἐγχέλειον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, ἔγχελυς, Μικρὸν χέλυ, χελάκι. Ἀρστφ. Ἀχ. 1043. ὅπου ὅμως δύναται καὶ αὐτὸ ἐπιδέτου κεῖσθαι.

Ἐγχέλειος, ὁ, ἡ (ἔγχελυς). Ἀπὸ χέλυ.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυλάττουν καὶ κρατοῦν τὰ χέλυα.

Ἐγχέλιον, καὶ ἐγχέλυον, καὶ ἐγχελύδιον, τό. ὑπερ. τοῦ ἔγχελυς· Χελάκι, ἀχελάκι (ἐγχελύδιον, τό ν μακρ. παρ' Ἀθην. 7, σλ. 295. F.)

Ἐγχελυοτρόφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁστις τρέφει, κρατεῖ χέλυα, πραγματεύεται μὲ χέλυα.

Ἔγχελυς, υος, ἡ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ὁ. Ἀττ. Πληθ. ἐγχέλεις, εων, Χέλυ, Ἰλ. Φ, 203, 253. ὅπου εὑρηται ἔτι καὶ ὁ παλαιὸς κανονικὸς πληθ. τύπος ἐγχέλυες, παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος· εὑρηται ὅμως καὶ παρὰ Λουκ. Ἀναχ. 1.

Ἐγχελυωπός, ὁ, ἡ. (ὤψ). Ὅ,τι ἔχει ὄψιν καὶ χρῶμα χελίου, φαίνεται σὰν χέλυ.

Ἐγχεσίμαργος, ὁ ἡ. (ἔγχος, μάργος) Ὁστις ἔχων τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι εἶναι, φέρεται ὡς λυσσασμένος, παράβ. τὸ ἑπόμ.

Ἐγχεσίμωρος, ὁ, ἡ. Ὁστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ τὸ κοντάρι. Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν μὲ βαρέα ἅρματα ἕνας πρὸς ἕνα. (τινὲς ἐτυμολογοῦντες τὸ δεύτερ. μέρος τῆς συνθετ. παρὰ τὸ, μωρὸς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν = ἐγχεσίμαργος. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ μόρος, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα του ἐδιώρισεν εἰς τὸ νὰ εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντάρι· ὁ ὁποῖος ἐδιάλεξε τὸ κοντάρι ἅρματου· ὥστε ἡ σύνθετος λέξις ὑπεμφαίνει συνήθειαν, ἢ γύμνασιν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὅπλου. παράβλ. Ἰόμωρος, ὑλακόμωρος, σιγάμωρος.)

Ἐγχεσίπαλος, ὁ. ἡ ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐγχέσπαλος, ὁ, ἡ. (πάλλω) Ὁστις σείει, ταράζει, κλονεῖ τὴν λόγχην, τὸ κοντάρι Ἰλ. καὶ ἐγχεσίπαλος, ὡς ἐξήγησις μόνον τοῦ προηγμ. τύπου κείμενον.

Ἐγχείσχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (ἔγχος). Ὁστις ζῇ, ἐργάζει τὸ φωμί του μὲ τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι. ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τὸ, Γαστρόχειρ. Ἀνέκδοτ. Γ. Σ. 1.

Ἐγχεσφόρος, ὁ, ἡ. Ὁστις φέρει, βαστάζει, κρατεῖ κοντάρι, εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντ.

Ἐγχέω, Μ. εὐσω ἀόρ. ἐνέχεα Ἐπι. ἐνέχευα (χέω, ἀνμλ.) Κυριῶς, ἐγχ. οἶνον. Ὀδ. 7, 40. Τ, 260. ἐγχ. μέθυ. Ὀδ. Ζ, 77. Ι, 10. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμτ. ἐγχ. ἄλφιτα. Ὀδ. Β, 354. 380. Ἐπι. ὑπάρκτ. ἐγχείη ἀντὶ ἐγχέῃ Ὀδ. Ι, 10. γ. πλθ. πρτ. ἀόρ. ἐνέχευα, Ἰλ. Σ, 347. τὰ πλείστα παρ' Ὅμ. κεῖται κατὰ τμῆσιν. Μέσ. Χύνω, κυρίως διὰ χρῆσιν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ὀδ. Τ, 387. ἐγχείσθαι εἰς τὴν χεῖρα, Χύνω εἰς τὸ χέρι μου, εἰς τὴν παλάμην, ἢ χοῦφταν καὶ πίνω ὡς ἀπὸ ποτήρι. Ξεν. Κῦρ. π. 1, 3, 9.

Ἐγχήρης, ὁ, ἡ. Νικητ. Χρον. ΙΒ'. 6. Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ δόρυ.

Ἐγχθόνιος, ὁ, ἡ. (χθών). Ἐντόπιος· γήϊνος, ὅστις, ἢ ὅ τι εἶναι ἐπὶ, ἢ εἰς τὴν γῆν. Αἰσχύλ.

Ἐγχλαινόω, Μλ. ώσω. (χλαινόω.) Δυσκόφρ. 974. Ἐνδύω, φορέω, σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν.

Ἐγχλευάζω, Μ. άσω = χλευάζω.

Ἐγχλίω, ἀνευ Μλ. (χλίω) Καταπιάνομαι, καταναλίσκω, καταμοιράζομαι ἀπὸ τρυφὰς, ἡδονὰς· ἀτωτεύω εἰς, ἢ μὲ τίποτε· ὡς τὸ, ἐντρυφάω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 920, (ε)

*Ἐγχλοάζω καὶ ἐγχλοάω. Μλ. άσω. (χλοάζω) Εἶμαι πρασιάρης, ἢ κιτρινιάρης, πρασινίζω, ἢ κιτρινίζω.

Ἔγχλοος, ὁ, ἡ. (χλόη) = τῷ ἑπομ.

Ἔγχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός) Πρασινιάρης, κιτρινιάρης· πρασιούτσικον, κιτρινούτσικον.

Ἔγχνοος, συναιρ. — χνους. ὁ. ἡ. ουν, τό. (χνόος) Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ πολλὰ λεπτότατα μαλλὶ, χνοῦδι.

Ἐγχονδρος, ὁ, ἡ. (χόνδρος) Ὅ,τι εἶναι τραγανὸν· κομμένον λεπτοσμένον εἰς μικρούτσικα κομμάτια. Διοσκ. Α'. 83.

Ἐγχόρδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή) Ὅ,τι εἶναι προβλημένον μὲ χόρδας.

Ἐγχορεύω, Μ. εύσω. (χορεύω) Χορεύω μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἔγχος, εος, τό. Λόγχη. κοντάρι, παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐκ δύο μερῶν, αἴχμη καὶ δόρυ σύνθετον. Ἰλ. Ζ, 319. ὅπου τὸ μῆκος αὐτοῦ ἐνδέκα πηχ. δίδεται· τὸ ξυστὸν, ἢ τὸ στυλάρι ἦτον ἀπὸ τὸ πλεῖστον ἐξ ἐβένου· ὅθεν πολλάκις, μέλινον ἔγχος, ἐν Ἰλ. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίπτουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ εἰς τὸ νὰ πολεμοῦν κρατοῦντες τὸ εἰς τὸ χέρι· διὰ τὸ νὰ ἦτον ὅμως πολὺ βαρύ, τὸ μετεχειρίζοντο μόνοι οἱ ἀνδρειότατοι καὶ δυνατώτατοι παλαισταί, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὰ τέλη τῆς μάχης, ὅταν ἦτον τῶν ἀρίστων ὅπλων εἶδος τι. — 2) παρὰ τοῖς Τραγ. ξίφος, μάχαιρα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. spada Br. ἐν Σφκ. Δῖ. 658. ἐν γίνει δὲ, ὅπλον, βέλος.

Ἔγχουσα, ἡ. = Ἄγχουσα.

Ἐγχουσίζω, Μ. ἰσω = ἀγχουσίζω. Βάπτω, χρωματίζω τι μὲ τὴν Ἔγχουσαν. Ἐτυμ.

Ἐγχόω, Μλ. — ώσω (χόω) Σκεπάζω, παραχόνω, γεμίζω τί βάνοντας χῶμα μέσα· παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. καὶ παρὰ Λυγγρφ. δέ, ἐγχώννυμι. (ἀνμλ.)

Ἐγχραίνω, Μλ. –ανῶ (χραίνω) = ἐγχράω.

Ἐγχραύω, Μλ. –αύσω (χραύω) = ἐγχράω.

Ἐγχράω, ἀνευ Μλ. (χράω, ἀνμλ.) ὡς τὸ ἐγχρίμπτω, Φέρω τι μὲ βίαν πρὸς ἄλλο τίποτε, τὸ διώχνω πρὸς ἐκεῖνο, ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω, κτυπῶ. πεῖἐγχραυεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, Τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 75. Τὸν παθητ. τύπ. αὐτοῦ ἔχει Ἡρόδ. 7, 145. πᾶσαν δὲ πρόκτισιν καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένους ὑπακ. πόλεμοι, Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους τινας ἐκινοῦντο πόλεμοι στρεβροί· μ' ὅλον ὅτι οἱ ἀρχ. καὶ εἰ μεταγνστ. σχολιασταὶ νομίζουσι τὴν λέξιν κατὰ συγκ. τοῦ ἐγκεχειρημένους, παρὰ τὸ, ἐγχειρέω.

Ἐγχρεμετίζω, Μλ. ἰσω (χρεμετίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χρεμετίζω, χλεμετρῶ μέσα. Πολυδ. Γ'. 56.

Ἔγχρεμμα, ατος, τό. Τὸ φλέγμα τὸ ὁποῖον βήχων πτύει τις. παρὰ τὸ

Ἐγχρέμπτομαι, Μ. φομαι. Βήχω, ἢ βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ φλέγμα.

Ἐγχρῄζω, (χρῄζω) εἴς τι. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν καὶ ἀνάγκην, ἀφ' οὗ πτά ἐγχρῄζοντα Τὰ ἀναγκαῖα. Λουκιαν. Δ'. σελ. 184.

Ἔγχριμμα. ατος, τό. Πρόσκομμα, σκόνταμμα· τὸ μέρος ὅπου προσκρούει, σκοντάφτει τις.

Ἐγχρίμπτω, Μλ. ίμψω (χρίμπτω) τινί τι. Βιάζω τι πρός τίποτε ἄλλο, ἐγγίζω, πλησιάζω, τὸ κάμω νὰ συμφύσῃ, ζυγώσῃ εἰς ἄλλο τι, συνήθως μὲ τὴν παρασημασίαν βίας, ὀγλιγωράδας, κτυπῶ, σπρώχνω, ζουλέγω, στριμώνω, βιάζω π. χ. ἵππους εἰς τὸ νὰ τρέξουν ὀγλίγωρα. πτῷ σύ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Ἰλ. Ψ, 354. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. διάθ. παρ' Ὅμ. π' Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέωρτε φάλαγξι, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμψείς.α Ἰλ. Ν, 146. Ὡς ἐπλησίασεν, ἐσύμωσεν, ἦλθε πολὺ κοντά. καὶχμὴ ὅτεῳ ἐγχριμφθεῖσα Εἰσχωρήσασα μηχεῖσα ἕως εἰς τὸ κόκαλον. Ἰλ. Ε, 662. οὐ δ' ὑπτίους ἐξετανύσθη ἀσπίδι ἐγχριμφθείς Πεσὼν μετὰ τῆς ἀσπίδος κατὰ γῆς. Ἰλ. Η, 272. ὠνωλερίς ἐγχρίμπτοντο.α Σπρώχνονταν, στριμώνονταν. Ἰλ. Ρ, 413. Ἐν τῇ Ὀδ. Οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις· ἐγχρίμπτειν τὴν βάριν τῇ γῇ.α Νὰ σπρώχνῃ τις τὴν βάραν πρὸς τὴν ξηράν διὰ νὰ ἀράξῃ. Weass. ἐν Ἡρόδ. 7, 60; Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγχρίμπτειν τῇ γῇ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, τὴν ναῦν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐγχρίμπτεσθαι γυναικὶ· ὡς τὸ πλησιάζειν ἐπὶ συνουσιασμοῦ. Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 113. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν, τινι, Προσβάλλω, ὁρμῶ, βλίβω, στενοχωρῶ τινα. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 105.

Ἐγχρίπτω, τύπος παρετυμπανισμένος παρὰ τὸ ἐγχρίμπτω. Wessel ἐν Ἡρόδ. 2, 60.

Ἔγχρισις, εως, ἡ (ἐγχρίω) Μύρωμα, ἄλειμμα, τὸ νὰ μυρώνῃ, ἀλείφῃ τίς τι μὲ μυρωδικὰ· τρίψιμον μὲ ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα — 2) Πληγὴ ἐξ ἐπιπολῆς, τὸ ἰταλ. καντουζιόνη· δάγκαμα ἐλαφρόν. Αἰλ. Ζ'. Ἱστ. γ. 23.

Ἐγχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, διά τοῦ ὁποίου χρίεται, ἀλείφεται τις. Ἱππογρ.

Ἐγχριστος, ὁ, ἡ. Χρισμένος, ἀλειμμένος. παρά τό

Ἐγχρίω. Μλ. ἰσω (χρίω) Ἀλείφω μέ μυρωδικόν τι, ἀλείφω μέ ὑγρόν τι τό σῶμα καί τό τρίβω ὥστε τό ὑγρόν νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό σῶμα διά τῶν πόρων, καθώς, π. χ. ὅταν τρίβουν χρυσολογημένον τινά μέ λάδι, ράκην καί τ. τ. Κεντῶ, σουβλίζω, χώνω τι μέσα πού στριμπώνοντάς το, ἔτι δέ καί = ἐγχρίμπτω, Ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς κατά τινος καί τόν βλίβω, στενοχωρῶ, τόν φέρω εἰς τά στενά ὡς κοινῶς λέγομεν. ἐ(

Ἐγχρονίζω, Μ. ἰσω Ἀττ. ιῶ. (χρονίζω) τινί, Ἀργοπορῶ, μένω πού πολύν καιρόν διά κάμμίαν δουλειάν, ἤ κάμνω τίποτε ἀργά. Μετχ. παθτ. ἐγχρονισθείς, Πολύν καιρόν φυλαγμένος, κρατημένος ὀπίσω, ἀναβαλμένος. ἀφ' οὗ. Ἀργοπορῶ, μένω πολύν καιρόν εἰς ἕνα τόπον, ἤ περνῶ κάν καιρόν ἀργοπορῶν μέ ἐντι πρᾶγμα, καταγινόμενος εἰς αὐτό, ἤ καμνοντάς το.

* Ἐγχρονισμός, ὁ, Ἀργοπόρημα εἰς κανέν μέρος, ἤ μέ τήν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος.

Ἐγχρονος, ὁ, ἡ. (χρόνος) Ὁ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ὀλίγον καιρόν διαρκοῦν· ἀντιθέτως τῷ, αἰώνιον, — 2) ἀναλόγως πρός τό παρόν γινόμενον, συμβαῖνον κλ. τ. τ.

Ἐγχρυσος, ἡ. (χρυτός) Πᾶν ὅ,τι περιέχει χρυσάφι, μάλαγμα.

Ἐγχρώζω, παρασχηματισμ. τύπος τοῦ ἐγχρωννυμι.

* Ἐγχρώννυμι. Μλ. ὠσω (χρώννυμι, ἀμλ.) Ἀλείφω, τρίβω μέ ἀλειφήν, ἤ ὑγρόν τι ὥστε νά τό βουφήξουν, βυζάξουν οἱ πόροι τοῦ σώματος, βάπτω τίποτε. τρπ. ἐντυπώνω τι εἰς τόν νοῦν εἰς τήν καρδίαν τινος.

Ἐγχυλίζω, Μ. ἰσω. = ἐγχυλόω.

Ἐγχύλισμα, ατος, τό. Χυλός στραγγισμένος.

Ἐγχυλος, ὁ, ἡ (χυλός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυλόν, εἶναι γεμάτον μέ χυλόν. 2) νόστιμον.

Ἐγχυλόω, Μλ. ώσω, Κάμνω τι ζωμηρόν, νά ἔχῃ χυλόν.

Ἔγχυμα, ατος, τό. (ἐγχέω) Ναρόν βρασμένον χυμόν ἐπάνω εἰς χόρτα, τό ὁποῖον εὐγάλλοντας τοιουτοτρόπως τόν χυλόν των χόρτων χρησιμεύει εἰς Ἰατρικόν, καθώς π. χ. ζεματίζομεν τά χαμόμηλα κλ. τ. τ. τό ἰταλ. γνωστότερ. ἰμφουζιόνη. ἀφ' οὗ

Ἐγχυματίζω, Μλ. ἰσω. Κάμνω ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμος, ὁ. Ζεμάτισμα χόρτων διά νά γένῃ ἔγχυμα.

Ἐγχυματιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τό νά γένῃ ἐξ αὐτοῦ ἔγχυμα. Διοσκορ. Παραβ. Α'. ε'. 8.

Ἔγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυμόν, εἶναι ζωμηρόν, νόστιμον.

Ἐγχύμωμα, ατος, τό, καί ἐγχύμωσις, εως, ἡ, Ἔγχυσις καί διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος. Ἱππογρ. (υ)

Ἐγχυράζω. Ἐσχολ. ἀνάγν. ἀντί ἐνεχυράζω.

Ἔγχυσις, εως, ἡ (ἐγχέω) Χύσιμον ὑγροῦ τινος μέσα που, ἤ εἴς τι.

Ἔγχυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον μέσα εἴς τι· ὁ ἔγχυτος, ὑπαρχ. πλακοῦς. Ζωμαρικόν τό ὁποῖον πρίν ἀφηθῇ χυθοῦν τό μίγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται, ἁπλοῦν, ἤ μέσα εἰς τύπον, τό τουρκβ. καλούπι, χάλκινον, ἤ γήϊνον καί φηθέν φέρει τό σχῆμα τοῦ τύπου ἐκείνου. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 551. τά ἔγχυτα = ἐγχύματα. Ἱππογρ.

Ἐγχυτρίζω. Μλ. ἰσω. (χυτρίζω) Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν τό κοινῶς τσουκαλι. ἐξαιρέτως συνάγω, μαζώνω εἰς χύτραν αἷμα τῶν εἰς καθαρσιν τινας θυσαζομένων ζώων — 2) ἐπί βρεφῶν, τά ὁποῖα γεννήσασαι αἱ μητέρες ῥίπτουν, κρύπτουν που διά νά μή φανοῦν, ἤ τά ἐκθέτουν εἰς τάς ὁδούς διά νά τά εὑρίσκουν καί τά τρέφουν ἄλλοι. ὅθεν ἐν γένει φονεύω, σκοτώνω. τό κοινῶς τουρκβ. καπιτίζω. Ἀρστφ. Σφκ. 289. ἀφ' οὗ

Ἐγχυτρίστρια, Ἡ, γυνή, ὁποία ἀφ' οὗ παρέχωνε τό φυσιωδές βρέφος ἔσπαζε ζῶον εἰς θυσίαν καθαρισμοῦ διά τόν φόνον, καί ἐμάζωνε τό αἷμα τοῦ θύματος εἰς χύτραν, μέ τό ὁποῖον ἐκαθάριζον ἀπό τήν ἁμαρτίαν τούς φονεῖς. Πλάτ. Μιν. σλ. 315. D. ὁ δέ Boeckh σλ. 57. ἐγχυτρίστριαν νομίζει τήν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐμάζωνε τά κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ εἰς χύτραν· ταύτην τήν συνήθειαν καθήρησεν ὁ Σόλων. — 2) ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία μή θέλουσα νά θρέψῃ καί ἀναθρέψῃ τό τεκνον, τό ὁποῖον ἐγέννα, τό ἔβαλλεν, εὐθύς ὡς τό ἐγέννα, εἰς χύτραν καί τό ἔθετεν ἔξω εἰς τήν ὁδόν διά νά τό εὕρῃ τις.

Ἐγχύω, παρεσχηματισμ. τύπος εἰς παραγωγήν χρόνων τινῶν τοῦ ἐγχέω.

Ἐγχωμα, ατος, τό. Χῶμα σωρωμένον εἰς τά χείλη λίμνης, ποταμοῦ καί τ. τ. διά νά ἐμποδίζῃ τό πλημμύρισμα, τό κοινόν. δέστη, ἰταλ. μόλος· σωρός χώματος διά κατασκεύασμα δέστης, ἤ δι' ἄλλην τινα χρῆσιν, παρά τό

Ἐγχώννυμι, Μλ. ἰσω. (χώννυμι, ἀμλ.) νεώτ. καί παρά Λογογρ. χρήσιμος τύπος, ἀντί τοῦ ἐγχόω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐγχωρέω, Μλ. ήσω, (χωρέω) Χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι ἔχει τόπον νά βάλλουν εἰς τι τίποτε· ἐπί τόπου καί ἀγγείων — β') κάμνω τόπον, παραμερίω, ὅθεν γ') τροπ. συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω. — 2) ἀπροσώπως, ἐγχωρεῖ, Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον, ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νά γένῃ, εἶναι ἄδεια, συγχωρημένον· μετά δοτ. τοῦ προσπ. Πλάτ. Νμ 11, σλ. 916. Ε. νῦν ἐγχωρεῖ, τά ἡμέτ. ἀκόμι εἶναι καιρός. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 116. Ε.

Ἐγχώριος, ία, ον. ἔτι δέ καί ὄγενῶς (χώρα) Ἐντόπιος, ὅστις γεννᾶται, ἤ ὅ,τι γίνεται μέσα εἰς τήν πατρίδα. Ἡρόδ. — 2) χωρικός, χωριάτης. Ἡσιόδ. Ἔρ. 343. ἀμφβ. ἀνάγν.

* Ἔγχωρος, ὁ ἡ (χώρα) = τῷ προηγμ.

Ἐγχωσις, εως, ἡ (ἐγχώννυμι) Τό νά σωρεύῃ τις χῶμα, νά γεμίζῃ ἀδείους τινα τόπους, οἷον, λάκκον, τρύπαν καί τ. τ. μέ χῶμα· τό νά κάμῃ ἔγχωμα, ἤ δέσην.

Ἐγχωστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγχωσιν. Ἀππιαν.

Ἐγώ, Ἀντωνυμ. Πρωτότυπ. πρῶτον προτώπου. Γενικ. ἐμοῦ, ἐγκλιτ. μου. δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοί, αἰτιατ. ἐμέ, ἐγκλ. μέ, πληθυντ. ἡμεῖς καί τλ. Ὅμ. παρ ᾠ καί ὁ Ἐπικ. τύπος ἐγών πάνυ χρήσιμος, τιθέμενος πρό συμφώνων εἰς ἀποφυγήν τοῦ πλατυασμοῦ· ὅτοι γάρ ἐγών ἐρέω. εἰς ἐπίτασιν συντίθεται τῷ ἐγκλ. γε· ἔγωγε, ἐμοῦγε. ἐμοίγε, ἔμεγε, Ἐγώ τουλάχιστον. ἐγώ τό ὀλιγώτερον, ἐγώ ἐκ μέρους μου· ἐγώ ναί, ἐγώ βέβαια, ἐγώ μάλιστα· ἐγώ ὅσον τό ἐπ' ἐμοί· τί τοῦτ' ἐμοί; τί σέν τοῦτ' ἐστί; Τί μοί μέλει, τί σοί μέλει διά τοῦτο; Ἀρστφ. Ἐκκλ. 520. Θσμφ. 498. Λυστρ. 514. τί δέ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Τί σοί μέλει 'σίνα ἄν ἡμεῖς εἰμεθα φλύαροι; Θηρ. 13, 89. ἀλλά καί πῦρ Ὅμ. πολύ μᾶλλον ὅμως παρά τοῖς Ἀττ. παρ εἰς ἤ ἀπό τοῦ ἐμέ ογε σχηματισθ. γενικῇ διατηρεῖ τόν τοιοῦτόν της, ἀνθ' οὗ παρά Δωριεῦσι μέν ἔγωγα καί ἔγωνγα, παρά Ταραντίνοις δέ, ἐγώνη. Ἁπλ. Δύσκλ. περί Ἀντμ. σλ. 324. οὗτος ἐγώ, ἐγώ ὅδε, Ἐγώ αὐτός, ἐγώ ὁ ἰδιος, Ἀττ. σλλά καί παρά Πινδ. Ὀλ. 4, 37.

* Ἐγῴδα. Ἀττ. κατά κρᾶσιν ἀντί, ἐγώ οἶδα.

Ἐγώλιος, ὁ. = Αἰγώλιος. Πτηνόν τι νυκτερινόν, Νυχτοπούλι.

* Ἐγῶμαι. Ἀττ. κατά κρᾶσιν ἀντί, ἐγώ οἶμαι. Ἀρστφ.

* Ἐγών, ἐγωνγα, ἐγώνη. παρασχηματ. διαφόρων διαλέκτων, ἀντί ἐγώ. ὅπερ ἰδέ.

Τό Ε. μετά τοῦ Δ.

* Ἐδάην, ης, η. ἀόρ. β'. τοῦ ΔΑΩ, Ἔμαθον, ἠξεύρω. Ὅμ.

* Ἔδακον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ δάκνω. Ἡσιόδ.

* Ἐδάμην, ης, η. παθτ. ἀόρ. β. τοῦ δαμάω. Ἰλιάδ.

Ἐδανός, ή, ον. (ἔδω) Ὁ,τι εἶναι φαγώσιμον, καλόν διά φάγωμα. τό ἐδανόν, Φαγητόν. Αἰσχ. Ἀγμ. 1419. ἰδέ τό ἑπόμ.

* Ἔδανος, ή, ον. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλιάδ. Σ, 172. Τμ. Ἀφρ. 63. ὅπου οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων παρά τό, ἡδύς, ἁδύς, ἥδομαι, ἀνέδανος, ἐτυμολογοῦσι τόν λέξ. ἰδέ Hyone T. 6. σλ. 557. Ὁ Βτμ. ὅμως Λξ. 2, σλ. 14. ἐξήλει αὐτήν ἀντί τοῦ ἔδυς κατ' ἐπίρ. Ἄλλοι δέ γράφουσιν ἐδανός φίλμ. καί παράγ. αὐτό παρά τό ἔδω, Φαγώσιμον, βρώσιμον, ἄρα καί πόσιμον· ἐν γένει, εὔχυμον, εὔχυλον, νόστιμον.

Ἔδαρ, ατος, τό. (ἔδω) ἄχρηστ. πρωτότ. τοῦ εἶδαρ. ὅπερ ἰδέ.

* Ἐδάρθην καί ἐδάρθοι. ἀόρ. β'. τοῦ, δαρθάνω.

* Ἔδαρκον, κατά μετάθ. ἀντί, ἐδράκον. ἀόρ. β'. τοῦ δέρκω.

Ἐδαφίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ. (ἔδαφος). Κατακρημνίζω, ἀφανίζω τι μέχρι γῆς, τό κοινῶς. τό κάμνω ἴσωμα, ἐπί οἰκοδομῶν· Πατῶ, στιβάζω, κάμνω τι στερεόν καί ὁμαλόν ὡς ἀλώνι· γῆ ἐδαφιζομένη, Γῆ, χωράφι, τό ὁποῖον ἔγινε σιληρόν.

Ἐδάφιον, τό. Τποκοριστ. τοῦ ἔδαφος. (ᾰ)

Ἔδαφος, τό. (ἕδος). Τόπος διά κάθισμα, σκαμνί, θρόνος· βάσις, θεμέλιον ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον ἐπιστηρίζεται τι· ἔδαφος νηός, Ὁ πάτος τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 249. εἶτα ἐπί τῆς γῆς ἐξαιρ. τό πρόσωπον τῆς γῆς· τόπος, ἐπιφάνεια παντός τόπου, ἀνοικτοῦ ἤ κτισμένου π.χ. τοῦ θεματίου, τουρκβ. ὐντᾶ καί λ. τ. Χωράφι καί τ. τ. Μτφ. τό πρωτότυπον τῆς ὑποθέσεως συγγράμματος τινος, τό ἄλλως αὐτόγραφον. Ἐκ Χειρογρ. Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. Ε'. 1.

* Ἔδδεισα, ας, ε. ἀόρ. ά. τοῦ δείδω, Ἐπικ. ἀντί ἔδεισα. Ὅμ.

Ἐδέαρτες, ὁ. Λέγεται παρά τοῖς Πέρσαις ὅστις πρότερον γεύεται ἀπό τά φαγητά, καί ἔπειτα παρατίθησι αὐτά εἰς τήν τράπεζαν, καί ἀπολαύσως ἔχει ὅλην τήν ἐπιστασίαν καί φροντίδα διά τήν τράπεζαν· ὅθεν = θαλίαρχος, τό Γαλλ. μαρτιάλλ τῆς τραπέζης τῶν ἡγεμόνων, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὑπηρετεῖ τόν βασιλέα εἰς τήν τράπεζαν. τό Γερμ. Τρουχσσες. Truchseß. Ἀθην Δ. σελ. 142.

* Ἐδέγμην. Ἐπικ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, κατάσυγκ. Ὀδσ.

* Ἐδεδέατο, Ἰων. γ'. πρόσπ. πλθ. Ὑπερφυντ. παθτ. τοῦ δέω, ἀντί ἐδέδεντο. Ἡρόδ.

* Ἐδεδμήατο. Ἰων. γ'. πρσπ. πλθ. Ὑπρφυντ. παθ. τοῦ δέμω, ἀντί ἐδέδμηντο. Ἡρόδ.

* Ἐδέδμητο. γ'. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρφυντ. παθ. τοῦ δέμω. Ἰλιάδ.

Ἐδέθλιον, τό. καί ἕδεθλον, τό. (ἕδος). Βάσις, θεμέλιον, καθέδρα· Γῆ, ἔδαφος. ἀμφ. ποιητ.

* Ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν. ά καί γ'. πλθ. πρσπ. Ὑπρφντ. β'. τοῦ δείδω, δείδια, Ἐπικ.

* Ἔδεκτο. Ἐπικ. γ'. πρσπ. ἑνκ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ὀδσ. παρβλ. ἐδέγμην.

* Ἐδέμην. Ἐπικ. ἀπρμφ. τοῦ ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τό. (ἔδω). Φαγί, φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ἔδεσμα.
Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται καὶ φυλάττονται τὰ φαγητά. Πολυδ. Ι. 93.
*Ἐδεστέον. Ἐπιθ. ρήματ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Πρέπει νὰ φάγῃ τις, νὰ φάγωμεν, νὰ τρώγωμεν. κλ. Πλάτ. Ηρτ. σλ. 47. Β.
Ἐδεστής, οῦ, ὁ. Ὅστις τρώγει, φαγᾶς.
Ἐδεστός, στή, στόν. Ὅ,τι εἶναι φαγωμένον. Σοκλ. Τρχ. 674. φαγώσιμον. 2) ὅστις εἶναι χορταμένος, δεμμένος.
*Ἐδήδοα καὶ ἐδήδωκα. ἐνεργ. Παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω.
*Ἐδήδοται. γ'. ἐνικ. πρσπ. παθ. παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ὀδ. Χ, 56.
Ἐδηδών, όνος, ὁ, ἡ. = φαγέδαινα. Δαιμαργία. παρὰ τὸ
Ἐδητύς, ύος, ἡ Ἰωνικ. Φαγητόν, φαγί. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀντιθ. τῷ, πόσις, Πιερτόν. μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 520. ἐν γένει, τροφή. (ῡ)
* Ἔδμεναι. Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνεστ. τοῦ ἔδω, παρὰ τό, ἐδέμεναι. Ὁμ.
* Ἐδνάζομαι = ἐδνόω. Εὐρπ.
Ἔδνειος, ία, ον. Ὅ,τι εἶναι νυμφικὸν, χαριστικὸν, ἀπὸ τὸν γαμβρὸν, ἢ ἀπὸ τὴν νύμφην διωρισμένον, χαρισμένον. «Ἔδνιος χιτὼν». Φόρεμα νυμφικὸν, νυμφικὸν.
Ἔδνον, τό. χρήσιμον μόνον Πληθ. ἔδνα, ων, τά. Χαρίσματα, δῶρα τοῦ γάμου, κατὰ διαφόρους ἀνωφορὰς. α') τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα προσφέρει ὁ μνηστὴρ, ὅστις θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, εἰς τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς συζυγόν του· νυμφικὰ χαρίσματα, ἐξ οὗ καὶ εὔχρηστον παρ' Ὁμήρῳ. β') τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα προσφέρει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν θυγατέρα των. Ὀδ. Θ, (318 — γ') ἡ προῖξ τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν τῇ δίδουσιν, ἄλλως καὶ προῖξ λεγομένη. Ὀδ. Α, 277. Β, 196 — δ') τὰ δῶρα, ὅσα οἱ καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον δίδουν εἰς τὰ νεόνυμφα. Πινδ. Πῦθ. 3, 104. — Ἐν Ἰλ. εὑρίσκεται μόνον ὁ συνηθ. τύπος, ἔδνα, ἐν Ὀδ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Ἐπικ. ἔεδνα. (ἡ λεξις ἐντυμολ. παρὰ τὸ, ἐδανός)
Ἐδνοφορέω, Μλ. ήτω. (φέρω). Φέρω εἰς τὴν νύμφην χαρίσματα, δῶρα.
Ἐδνόω, Μ ώτω. (ἔδνον) Ὑποσχομαι νὰ δώσω δῶρα ἀντὶ ἀρωγῆς νυμφικῆς. Ἀρραβωνίζομαι, ἀρραβωνίζω. Ὁμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ὅστις προικίζει καὶ δίδει εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του. ὡς καὶ αὐτὸς ἐδανώσατο θυγατρα, α Ὀδ. Κ, 53. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. κατὰ μετ. διάθ. ὑπανδρεύομαι. Λε. Τακρ. ἀφ' οὗ
Ἐδνωτή, ἡ. Ἀρραβωνισμένη, συμβασμένη· ἡ κόρη, ἥτις ἔλαβεν ἤδη τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ.
Ἐδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπικ. ἐεδνωτής. Ἀρραβωνιαστὴς, προξενητὴς· ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ὅστις τὴν προικίζει. Ὁ. Ν. 382. «ἐπεὶ οὐτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμένι. — 2) ἀγαπητικὸς, ἀρραβωνιαστικὸς, ὅστις δίδει τὰ χαρίσματα.
Ἔδομαι Μλ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ἰλ. Δ, 237. Ὀδ. Ι, 369.
* Ἔδον. γ'. πλθ. πρσπ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ δίδωμι, ἀντὶ ἔδοσαν, ὡς τό, ἔσταν ἀντὶ ἔστησαν, καὶ ἔγνον ἀντὶ ἔγνωσαν. Ἐπικ. καὶ Δωρικ. Ἡσιόδ. Θγν. 30.
Ἕδος, εος, τό. (ἕζομαι). Σκαμνὶ, θρονὶ, καθεστήρι, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. καρέγλα, καθέλλα. Ἰλ. Α. 534, 581. Ι, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ καθίσασθαι, ἢ τὸ κάθισμα, τὸ νὰ κάθηται τις· καὶ ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις εἰς τὸ νὰ κάθηται, διὰ νὰ ἀναπαύηται. οὐχ ἕδος ἐστίη, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ καθηται τις ἀργός. Ἰλ. Δ, 648. Ψ, 205. ὅθεν ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ὀκνηρία, ἀκαμπτωσύνη· ὡσαύτως καὶ τό, ἕδρα. — 2) κατοικία, τόπος ὅπου κατοικεῖ τις, ἐξαιρ. τῶν θεῶν. ἐς Ὄλυμπον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ· καὶ, Οὐλυμπόνδε, θεῶν ἕδος. Ὅμ. καὶ, ἕδος Μακάρων. Ἰλ. Ω. 544. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ὁ ναός. Ruhnk Τιμ. σλ. 93. Tom. Mag. σλ. 266—3) ἐν γένει, πανδήποτε τι ἐφ' ᾧ κάθηταί τις, κεῖται, ἢ ἀναπαύεται· τόπος, βάσις, θεμέλιον. ἐξαιρ. ἡ βάσις τὸ Γαλλ. piedestal, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τίθεται τὸ ἄγαλμα θεότητός τινος. Ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα στήνονται εἰς τοὺς ναοὺς ἢ εἰς πλατείας, τὸ Ἰταλ. statue, δύνανται νὰ ὀνομάζωνται ἕδη θεῶν, ἀντιφέρεται μὲν ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 1366. ἰδὲ ὅμως Αἰσχλ. Πρτ. 372. Δ. Ἄλλ. ἀρχ. Ῥωμ. 1, 47. Πλουτ. Περικλ. 13. Παυσ. 8, 48, 1. — Ἔτι δὲ ἡ λέξ. κυρίως παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει· παρὰ Λογογρ. δὲ, τό, ἕδρα.
* Ἐδοῦμαι. Μλ. τοῦ ἔζομαι.
Ἕδρα, ας, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἕδρη. (ἕδος) Καθέδρα, σκαμνὶ, θρονὶ, κάθισμα, καὶ πανδήποτε ἄλλο εἰς κάθισμα ἁρμόδιον. Ἰλ. Τ, 77 Ὀδ. Τ. 7. Θ. 10. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ἔνθα κάθηταί τις, πτίειν τινὰ ἕδρῃ· Τὸ νὰ τιμᾷ τίς τινα μὲ τὸ κάθισμα· τὸ κοιν. ἡμῶν νὰ τὸν βάνῃ εἰς τὴν πρωτεῖαν. Ἰλ. Θ, 160. Μ, 311. Ὅθεν πανδήποτε πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθεται, κεῖται, ἐπαναπαύεταί τις, ἢ στηρίζει τίποτε· Θεμέλιον, βάσις· ἕδραν στρέφειν τινὶ· τὸ κάθισμά τινος, τοῦτ' ἔστι τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. νὰ τοῦ βάνῃ πεδοκλάδι καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ πιάσῃ στὸν κῶλον. Θεόφρ. χαρακτ. 27. ἰδὲ ἕδροστρόφος. — 2) τὸ καθίσαι, τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργὸς, χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε· ὡς τό, ἕδος Valck ἐν Ἡρόδ. 9, 41. γονυπετεῖν ἕδρην τὸ γονάτισμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔμπηγμα ἢ κόλλημα πράγματός τινος εἰς ἄλλο τίποτε, π. χ. τὸ ἔμπηγμα τῆς σαΐτας δοξαριοῦ εἰς τὸ κόκκαλον. Ἱππικρ. — 3) ἡ συνεδρίασις· ἕδραν ποιεῖσθαι τὸ νὰ κάμνῃ τις συνέδριον· ἔτι δὲ καὶ, ἕδρας ἀνάγειν, ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, παρακαλούντων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὰς βαθμίδας τῶν βωμῶν· ἀντὶ, ἱκέτευσις, Σφκλ. Οἰ. Τ, 2. ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι ζητοῦν καταφυγὸν εἰς βωμὸν, ναὸν θεοῦ, ἢ εἰς οἶκον μεγάλου τινὸς ἀνδρός. — 4) τὰ κωλομήρια, ὁ ὀπισθιος· ἔτι δὲ καὶ τὸ λασανον, ἢ σκαρμὶς, δηλ. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χέζουν οἱ ἄῤῥωστοι, μάλιστα ὅσοι δὲν τολμοῦν, ἢ δὲν ἠμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ ἀναγκαῖον· τὸ Ἰταλ. βρεδέλλα, ἢ ταγέττα. Γερμ. nachttopf. Wachtstubl. καὶ ἡ κόπρος, τὰ σκατά.
Ἑδράζω, Μ. άσω (ἕδρα). Κάμνω, βάλλω τίποτε νὰ καθίσῃ, νὰ σταθῇ, στήνω, στερεόνωτι που. ποιητ. ὅλως ὡς τὸ παρὰ Λογογρ. συνηθ. ἱδρύω καὶ καθίζω. Μέσ. ἑδράζομαι, καθημαι ἐμπρὸς βωμοῦ τινος ὡς ἱκέτης.
* Ἕδρᾱθον, ες, ε. ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀραρίσκω, ἀντὶ ἤρθρον. Ὀδ.
Ἑδραῖος, αία, αῖον ἔτι, δὲ καὶ δικαταλήκτως. (ἕδρα) Καθήμενος, καθεστικὸς, π. χ. βίος ἕδρ. Καθεστὴ ζωή. — 2) στερεὸς καθήμενος, κρατῶν, ἀκίνητος, στερεὸς, π. χ. ὕπνος ἕδρ. Ἱππικρ. Ἐπῤῥ· ἑδραίως. ἀφ' οὗ
* Ἑδραιότης, ητος, ἡ. Ἀκίνητα κτήματα — 2) ἀργοπορία, ἀναβολὴ, ὀκνηρία.
Ἑδρόω, Μ. ώσω. ἀφ' οὗ
Ἑδράωμα, ατος, τό = ἕδρωμα.
* Ἔδρακον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ δέρκομαι, ἀντὶ ἔδρακον. Ὀδ.
* Ἔδρᾱμον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ τρέχω. Ἰλ.
* Ἔδρᾱν. Ἐπικ. γ'. πληθ. πρσπ. ἀόρ. β'. τοῦ διδράσκω, ἀντὶ ἔδρασαν.
Ἕδρανον, ου, τό. Κάθισμα, κατοικία, διατριβὴ τόπος· ὑπόθεμα πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω εἴς τι πρᾶγμα κινητὸν διὰ νὰ στέκῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ· βάσις, θεμέλιον, ἀκουμβιστήρι, πανδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζομεν, τὸ τουρκβ. ντανιεκόνομεν τίποτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ. ποιητ.
Ἑδρανός, νή, νόν. ἀντὶ τοῦ ἑδραῖος. ἀμφ. Εὔσταθ.
Ἕδραστμα, ατος, τό. (ἑδράζω), = ἕδρανον, ἕδρα.
Ἑδρήεις, εσσα, ῆεν. = ἑδραῖος. Ἡσύχιος.
* Ἕδρησα. Ἰων. ἀντὶ ἕδρασα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἑδράω.
Ἑδριάω. Μλ. άσω (ἕδρα). Καθίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά. Μέσ. καθημαι. Ὅμ. χρῆται μόνον τοῖς τύποις ἑδριάασθαι, ἑδριόωντες οὐδέποτε δὲ τῷ ἐνεργ. τὸ ὁποῖον εὑρηται παρ' Θεοκρ. 17, 19, κατὰ ἀμετάβ. ὅμως σημασ. ὡσαύτως.
Ἑδρικός, κή, κόν. (ἕδρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα, εἰς τὸν ὀπισθιον, ἢ τὸν κῶλον, εἰς τὴν κόπρον, ἢ τὰ σκατά
Ἕδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕδρα, σπαν. λέξις.
Ἑδρίτης, ου, ὁ, ἡ. Ξένος, ὅστις καθεται εἰς τὴν ἑστίαν, παριστιὸν καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς κάμμιαν καταδρομὴν ἢ καταπρεγμα. ἱκέτης.
Ἑδροδιαστολεύς, έως, ὁ. (διαστέλλω). Λέγεται ὀργανόν τι χειρουργικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι τὸν ῥηγμένον πάτον, κῶλον, καὶ τὸ κωλάστερον· ἄλλως δὲ καὶ ἀδιάτρακτον, καὶ «διαστολεὺς» λέγεται.
Ἑδροστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω). Παλαιστὴς, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων, πεδοκλονεῖ τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ῥίπτει κάτω. Θεόκρ. ΚΔ. 109. διότι ἡ στερεὰ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν θέτει τὸν ἑαυτόν του ὁ παλαιστὴς, ὅταν ἀγωνίζηται, ὠνομάζετο ἕδρα. Θεοφρ. Χαρ. ΚΖ'.
*Ἑδρόω. Μλ. ώσω. Στήνω, βάλλω τί που στερεὰ, στερεόνω. ἀφ' οὗ
* Ἔδρωμα, ατος, τό. Τὸ στερεὰ βαλμένον, στερεωμένον· ὑπόθεμα· ἀκουμπιστήρι, τὸ τουρκβ. ντανιεκόνομεν τίποτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ. ποιητ.
* Ἔδυν. ά. ἐνικ. πρσπ. ἀόρ. β'. τοῦ δύω· τὸ δὲ ἔδυν, γ'. πλθ. πρσπ. ἀόρ. β'. Ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἔδυσαν. Ἰλ. Δ. 222.
Ἔδω. Μλ. ἔδομαι. Ὀδ. Β, 123. καὶ ἐδοῦμαι, σπανίως. Παρκμ. ἐδήδοκα, παθ. παρκμ. ἐδήδεσμαι. παθ. ἀόρ. ἠδέσθην· ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 295. ἀντὶ ἀορ. β'. ἔστιν ὃν χρήσει τὸ, ἔφαγον. παράβλ. καὶ ἐσθίω· Ὅμ. χρῆται τῷ ἀπρμφ. Ἐνεστ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπον, ἔδμεναι, τῷ Ἐπικ. Παρατ. ἔδεσκον, ἀπὸ τινος παλαιοῦ παρακμ. ἐνεργ. ἐδηδα, τῇ μτχ. ἐδηδώς. Ἰλ. Ρ, 542. καὶ ἀπὸ παλαιοῦ τινος παθητ. παρκμ. ἐδήδομαι, τῷ γ'. ἑνικ. πρτπ. ἐδήδοται. Ὀδ. Χ, 56. — 1) Τρώγω, ἀντιθ. τῷ, πίνω. Ὅμ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἵππων, γυπῶν, καὶ σκυλῶν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκωλήκων. Ὀδ. Φ, 395. Ἰλ. Χ, 509. ὅθεν — 2) Δαπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω ἐξαιρ. ἐν τῇ συστάξει, βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι. Ὀδ ὡσαύτως· ἡμέτερον κάματον ἔδουσιν· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. τρώγουν τοὺς ἱδρῶτας μας. Ὀδ. Ξ, 417 — 3) μεταφ. κατατήκω τε καὶ ἀλγεσι δυμὸν ἔδοντες. «κατατήκεται ἡ καρδιὰ των ἀπὸ κόπον καὶ λύπην. Ὀδ. Ι, 75. παρβλ. Κ, 379. Ἰλ. Ω, 129. ἀφ' οὗ
Ἐδωδή, ῆς, ἡ. Τροφὴ, φαγητὸν, φαγί, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ τροφὴ ἀλόγων ζώων. Ἰλ. Θ, 504. — ἄλευρα ἐδώδιμα, Θεόκριτ. ΚΔ'. 43. ἀφ' οὗ
Ἐδώδιμος, ου, ὁ, ἡ. Φαγώσιμον, καλὸν διὰ φαγητὸν, διὰ φάγωμα.
Ἐδωλιάζω. Μ. άσω (ἐδώλιον) Στήνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ἐδώλιον, δηλ. τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται καὶ τραβοῦν τὸ κωπί, λάμνουν· καὶ λ. τ. διὰ κάθισμα χρησιμεύοντα πράγματα. παρὰ τὸ

Ἐδώλιον, τό (ἕδος). Σκαμνί, κάθισμα· κατοικία· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. Σοφοκλ. πεδώλια πατρὸς ἀρχαῖα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 456. καὶ Χοηφ. 69. πεδώλια νυμφεκά, καὶ πωλικάν, γυναικωνίτης. 2) τὸ κάθισμα, τῶν καπηλατῶν· τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται εἰς τὸ καράβι ἢ βάρκαν καὶ τραβοῦν τὸ κωπί· Ἡρόδοτ. Α'. 24. «πάντα ἐν τοῖτι ἐδωλίοισι», Σοφοκλ. Αἰ. 1277. «νεῶν ἑδώλια ναυτικὰ ἄκρα· ὡσαύτως καὶ τὸ σκαμνί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον στέκεται, πατεῖ τὸ κατάρτι, Ἀριστοτ. Προβ. Μηχαν. 7.— 3) τὰ σκαμνιά, τὰ καθίσματα εἰς τὸ θέατρον.

Ἐδώλιος, ὁ. Ἄγνωστόν τι πτηνόν· ἴσως ἐγώλιος.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ε.

Ἔε, ποιητ. ἀντὶ ἑ· αἰτιατ. τῆς γεν. οὗ Ἀντνμ. Ἰλ. Ω, 134. καὶ Τ, 171.

Ἑέδνα, τά. Ἐπκ. πλῆ. ἀντὶ ἕδνα, Ὁδσ. ἰδὲ ἕδνον.

*Ἑεδνόω. Ἐπκ. ἀντὶ ἑδνόω, Ὁδσ.

*Ἑεδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐδνωτής, Ἰλδ.

*Ἑεικοσάβοιος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εἰκοσάβοιος, Ὁδσ.

*Ἑείκοσι. Ἐπκ. ἀντὶ εἴκοσι, Ὅμ.

*Ἑεικόσορος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εἰκόσορος, Ὁδσ.

*Ἑεικοστός, ἡ, όν. Ἐπκ. ἀντὶ εἰκοστός, Ὁδσ.

Ἑείλεον. Ἐπκ. ἀντὶ εἴλεον, παρὰ τὸ εἰλέω, Ἰλδ.

*Ἑεῖο. Ἐπκ. = εἶο, Ἀπλ. Ῥδ. 1, 1032.

*Ἑείπα, ας, ε. Ἐπκ. ἀντὶ εἶπα.

*Ἑείπον, ες, ε. Ἐπκ. ἀντὶ εἶπον, Ὅμ.

*Ἑείς. Ἐπκ. ἀντὶ εἰς, Ἡσδ. Θγν. 145. Jac. Ανθλ. Παλατ. σλ. 299.

*Ἑεισάμην, ασο, ατο. μτχ. ἑεισάμενος. Ἐπκ. ἀόρ. ἀντὶ εἰσαο, εἴσατο, εἰσάμενος, τοῦ εἶδον, εἴδομαι, Ὅμ.

*Ἑεισάσθην, = εἰσάθην. γ'. ἑνικ. πρτπ. μέσ. ἀορ. ά. Ἐπκ. παρὰ τὸ εἶμι, τὸ πορεύομαι, Ἰλδ. Ο, 544.

*Ἑείσω. Ἐπκ. ἀντὶ εἴσαο, Ἰλδ. Ε, 645. ἰδὲ ἐεισάμην.

Ἑέλδομαι. Ἐπκ. ἀντὶ ἕλδομαι, Ὅμ.

Ἑέλδωρ, τό. Ἐπκ. ἀντὶ ἔλδωρ, Ὅμ.

*Ἑέλμεθα, ἑελμένος. παθτ. παρκ. τοῦ εἴλω, εἰλέω, Ἰλδ. ἀφ' οὗ ἑέλσαι· ἀπρμφ. ἀόρ. ά. Ἰλδ.

Ἑέλπομαι. Ἐπκ. ἀντὶ ἕλπομαι, Ὅμ.

*Ἑεργάθω. Ἐπκ. ἀντὶ εἰργάθω, Ἰλδ.

*Ἑεργε, ἑεργμένος. Ἐπκ. ἀντὶ εἶργε, εἰργμένος, παρὰ τὸ, εἴργω, Ὅμ.

Ἑέργω. Ἐπκ. ἀντὶ εἴργω, Ὅμ.

Ἑερμένος μτχ. παρκ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὁδσ.

Ἑέρση. Ἐπκ. ἀντὶ ἕρση, Ὅμ.

*Ἑερσήεις. Ἐπκ. ἀντὶ ἐρσήεις, Ἰλδ.

*Ἑέρτο. Ἐπκ. γ'. ἑνικ. προσπ. Ὑπρσντ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὁδσ.

*Ἑέρχατο. Ἐπκ. γ'. πλῆ. προσπ. παθτ. Ὑπρτντ, τοῦ εἴργω, Ὁδσ.

Ἑέσσατο· ἰδὲ ἐφέσσατο.

*Ἑέσσατο· γ. ἑνικ. προσπ. μέσ. ἀορ. Ἐπ. τοῦ ἕννυμι, Ὅμ.

*Ἑέστο. γ'. ἑνικ. προσπ. παθτ. ὑπρτντ. Ἐπκ. τοῦ ἕννυμι. Ἰλδ.

Τὸ μετὰ τοῦ Ζ καὶ Η.

Ἑ͞ζομαι, Μ. ἑδοῦμαι· Κάθημαι, Ὅμ. ἔστιε ὅμως τῷ ἐνστ. καὶ τῷ παρατ. χρῆται μόνον· συντάσσει δὲ αὐτὸ τὰ πλείστα τῇ πρῷ. Ἑν, ὡσαύτως καὶ τῷ, ἐπί τινος, ἐπί τινι ἐπί τι, καὶ πρός τι· αἰτιατ. δὲ μόνη Αἰσχύλ. Εὐμν. 3. Σφηλ. Αἰ. 248: ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην· Ἐβάϊσαν πρὸς τὴν γῆν· ἐπὶ βαρείας πλάστιγγος, Ἰλδ. Θ, 74. σπανιώτ. εἰς τόπον τινα, Μιμν. λειφ. 12. σλ. 44. Bach. (ἔσθα ἡ Ἑν, κατὰ τυπικὸν σφάλμα κεῖται.) Παρὰ Λογγρ. εὐχρηστότερον τὸ, καθέζομαι· (τὸ ἐνργτ. ἕζω, ἄγνωστον ἐστι τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ· ἀπ' αὐτοῦ παράγονται συνήθως οἱ μεταβατικοὶ χρόνοι εἶσα, μέσ. εἰσάμην· μέσ. Μλ. εἴσομαι· παθτ. παρεμ. εἶμαι· ἰδὲ εἶσα, καὶ τὰ ἀναπληρωμτ. ῥήματα ἵζω καὶ ἱδρύω.)

*Ἕῃ. Ἰων. γ'. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ᾖ, Ὅμ.

Ἑή, ῆς, ἡ. Ἐηλκ. τοῦ ἑός.

*Ἑῆκε. Ἐπκ. ἀντὶ ἧκε· γ'. ἑνικ. προσ. ἀορ. ά. τοῦ ἵημι, Ἰλδ. Α, 48.

*Ἕῆν. γ'. ἑνικ. προσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπκ. ἀντὶ ἦν, Ὅμ. Ὡς ά. πρόσπ. εὑρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλδ. Λ, 762. τὸ χωρίον τοῦτο ὅμως νομίζει εὐλόγως ἀμφίβ. ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. σ. 551.

*Ἑῆνδανε. Ἐπκ. ἀντὶ ἤνδανε, γ'. ἑνικ. προσπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ ἀνδάνω, Ὅμ.

Ἑῆος, γενκ. τοῦ ἅρσεν. εὖς· Ἀγαθοῦ, εὐγενοῦς, χρησοῦ, καλοῦ, ἀνδρικοῦ· πεντάκις ἐν Ἰλδ. καὶ εἷς ἐν Ὁδσ. ἀπαντώμενον. Τέσσαρα τῶν μαρτυρίων τούτων ἐγράφοντο πρότερον ἑῆος, ἁσυμφ. τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἀνώμαλός τις γενικὴ ἀντὶ τῆς κτητικῆς του. Ἀλλ' ὁ Damm, καὶ ὁ Wolf., ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδ. τῆς Ἰλιάδ. καὶ ὁ Βτμ. Λξ, 1. σελ. 86. μετέβαλον, συμφώνως τοῖς ἀρίστοις παλαιοῖς σχολιασταῖς, πανταχοῦ τὸ ἅπαξ. ἑῆος εἰς τὸ φιλούμ. ἑῆος· ἐπειδὴ τὸ, παιδὸς ἑῆος ἑρμηνεύεται ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ, παιδὸς φίλου, καὶ ἔστιν ἐμφατικώτερα περίφρασις τοῦ, καθ' ἑαυτὸ οὐ δὲν δηλοῦντος, κτητικοῦ ἑῆος.

*Ἑῆς, γενικὴ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ ἧς, τῆς ἀναφ. Ἀντνμ. ἢ ἐν Ἰλδ. Π, 208. μόνον· τὸ δὲ ἑῆς, ἐστὶ γενκ. τοῦ ἑή, Ὅμ.

*Ἕῆσθα. β'. ἑνικ. προσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπκ. ἀντὶ ἧς, Ὅμ.

*Ἕῆστ. γ'. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἐπκ. ἀντὶ, ᾖ, Ὅμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Θ.

*Ἑ͞θενον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ ἐνήκω, Ὅμ.

Ἑθάς, άδος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνηθισμένος, συνήθης, γνωστός, γνώριμος· ὄθεν — 2) ἥμερος· ἐξαιρ. ἐπὶ κτηνῶν, ἢ καὶ οἰκιακῶν ἀλόγων ζώων, Θεμίστ. Λόγ. ΒΒ'. σελ. 273.

Ἑθειρα, είρας, ἡ. Αἱ τρίχες, τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Ὅμ. δὲ, ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ πληθυντ. γράφει τὴν λέξ. χρῆται αὐτῇ εἴτε ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, ὡς ἐν Ἰλδ. Θ, 42. Ν, 24. εἴτε ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ λόφου περικεφαλαίας, Ἰλδ. Π, 795. Τ, 382. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. τρπκ. ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἄλλων λέξῳ περιεργ. παραπλησίων, ἢ ἀκτινοειδῶν πραγμάτων.

Ἑθειράζω, Μ. άσω. Ἔχω μακρὰν κόμην, μακρὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, μαλλιοκέφαλα.

Ἑθειρᾶς, άδος, ἡ, = ἑθειρα· ἐν Ὁδ. Π, 176. ἔκειτο ἡ λέξις, γενείου τρίχας σημαίνουσα, νεοθειράδες ἀμφὶ γένειον· ἀλλ' ὁ Ἀριστοτ. ψευδῆ ἔφραδε· τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται καὶ τὰ χειρόγραφα καὶ οἱ Ἐκδόται· ἰδὲ Σχολ. Θεοκρ. Α', 34.

Ἑθείρω, εὑρηται παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Φ, 347. «χαίρει δέ μιν (ἀλωήν) ὅστις ἑθείρει· Ὅστις καλλιεργεῖ τὸν ἀγρόν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περὶ αὐτοῦ. Κατά τινας παρὰ τὸ, ἔθος, Τρέφω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ συνεχίζω, οἱονεὶ ἡμέρωσιν τίποτε· κατ' ἄλλους δέ, ὀρθώτερον, παρὰ τὸ θέρω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαί τι, ἀντιθ. τῷ, ἀθερίζω· τοῦτο δὲ (τῷ θέρω, θεραπεύω) δύναται συγγενὲς εἶναι τό, ἑθειρα, τόσῳ μᾶλλον, ἐπειδὴ οἱ Ἕλλ. ἀνέκαθεν περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὴν καλῶς καὶ εὐτάκτως ἔχουταν κόμην, ὥστε ἐπὶ Ὅμ. ἤδη προσηγορεύοντο οἱ μὲν ἄνδρες καρηκομόωντες· εὐπλοκαμῖδες δὲ, αἱ γυναῖκες· παραβλ. τὴν ὁμοίαν συνέχειαν τῶν ἐννοιῶν ἐν τῷ, κόμη, κομάω, κομίζω. Παρὰ τῷ Ὀρφ. Ἀργν. 927. εὑρηται καὶ τὸ παθητ. «χρυσταῖς φολίδεσιν ἐθείρεται», Σκεπάζεται, στολίζεται.

Ἑθελακρίβεια, ἡ. Ἀνωφελὴς ἀκρίβεια, φροντίς, ἄμφ.

Ἑθελάστειος, ου, ὁ, ἡ (ἐθέλω, ἀστεῖος). Ὅστις θέλει νὰ εἶναι καθ' ὅλα πεπαιδευμένος ὡς ἀστός, ἤτοι πολίτης, ἀγλ. κόσμιος, ἀστεῖος, πολιτικός, Ἡλιόδ. Ζ'. σελ. 319.

*Ἑθελεχθρέω· τινί· Ἔχω, τρέφω ἐχθραν κατά τινος· τὸν ἐχθρεύομαι, τὸ κοιν. τὸν ἔχω 'τ τὸ στομάχι· παρὰ τὸ

Ἑθέλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἔχει μίσος, καὶ ἐχθραν κρυφὴν κατά τινος· τὸν μισεῖ, ὄχι θέλει τὸ καλόν του, Ἐπῤῥ. ἐθελέχθρως.

Ἑθελημός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐθέλω). Πρόθυμος· ἔστις ἔχει θέλησιν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, μάλιστα καὶ κυρίως καλόν, Ἡσδ. Ἔρ. 118. Ἀπολ. Ῥό. 2, 656.

*Ἑθελήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Πλάτ. Βρτ. σελ. 406. Α.

Ἑθελημῶς, Ἐπίῤῥ. θελητικῶς, ἄνευ παραδγμ.

*Ἑθελητός, ἡ, όν (ἐθέλω). Θελητικός· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ θέλησιν, προαίρεσίν τινος, ἀβίαστα. Henn. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ, 527.

*Ἑθελο — Σημαίνει ἐν συνθέσει. 1) ὅτι ποιεῖ τις τίποτε ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως. — 2) ὅτι ποιεῖ τίς τι προθύμως, ἢ ἀσμένως, μὲ προθυμίαν καὶ χαράν, εὐχαριστήσει τῆς καρδίας του.

Ἑθελοδουλεία. Θελητικὴ δουλεία· τὸ Ἰταλ. σκλαβιά.

Ἑθελοδουλέω (ἐθελόδουλος). Δουλεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος, σκλάβος μὲ τὴν ἰδίαν μου θέλησιν, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ μὲ βιάζῃ κανείς.

*Ἑθελοδουλία = ἐθελοδουλεία· παρὰ τὸ

*Ἑθελόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως δουλεύει, εἶναι δοῦλος, ὑποτάσσεται εἰς δουλείαν, Ἐπῤῥ. Ἐθελοδούλως· ἀφ' οὗ ἐθελοδούλως ἔχω, Ὑποφέρω θελητικῶς τὴν δουλείαν, σκλαβιάν, Πλούτ. Ἀρτ. 25.

Ἑθελοθρησκεία, ἡ. Ἡ ἐξ ἰδίας θελήσεως καὶ ἐκλογῆς θρησκεία, τὴν ὁποίαν μόνος του ἐκλέγει καὶ λατρεύει τις. Ν'. Δθ.

Ἑθελοθρησκέω, (θρησκεύω). Ἔχω, κρατῶ τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν μόνος μου, μὲ τὴν θέλησιν καὶ προαίρεσίν μου ἐκλεξα Ν. Δ.

Ἑθελοκακέω, Μλ. ήσω (ἐθελόκακος). Θελητικῶς καὶ μὲ προαίρεσίν μου, ἐπιτηδεύω εἶμαι κακός· ζῶ, πολιτεύομαι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀχαμνά. Ἐξαιρ. εἶμαι δειλός, φοβιτσάρης δὲν κάμνω τὸ χρέος μου ὡς στρατιώτης· παραμελῶ τὰ καθήκοντά μου, φέρομαι ὡς προδότης, Ἡρόδ. 5, 78. 9, 67. ἀφ' οὗ

Ἑθελοκάκησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀμελῇ τις τὰ καθήκοντα ἢ χρέη του, ἐξαιρέτως ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, θελητικῶς, αὐτοπροαιρέτως, ἐπιτηδεύ.

Ἑθελοκακία, ίας, ἡ, = ἐθελοκάκησις.

Ἑθελόκακος, ου, ὁ, ἡ (κακός). Θελητικῶς κακός, αὐτοπροαίρετα δειλός, ἀμελής, ὀκνηρός, ἐπιτηδεύ. τὰ καθήκοντά του παραμελῶν, ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον ὡς στρατιώτης, ἐπὶ τούτου δειλὸς φοβιτσάρης φαινόμενος.

Ἑθελοκάκως, Ἐπίῤῥ. μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἑθελοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ἄφοβος, ἄτρομος, ἀνδρεῖος, χωρὶς φόβον, θελητικῶς ἐμβαίνων εἰς κινδύνους.

Ἑθελοκωφέω· Μλ. — ήτω. Κάμνω τὸν κωφόν, καμώνομαι ὅτι δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούω· παρὰ τὸ

Ἑθελόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὅστις καμώνεται ὅτι εἶναι κωφός, κάμνει τὸν κωφόν, δὲν θέλει νὰ ἀκούῃ.

*Ἑθελοντεί. Ἐπίῤῥ. = τῷ ἑπομ. ποιητ.

*Ἐθελοντήν, Ἐπίῤῥ. = ἐθελοντηδόν, Ἡρόδ.

Ἐθελοντήρ, ηρος, ὁ. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ του, θελληματικῶς, αὐτοπροαίρετος, χωρὶς νὰ τὸν μάσῃ κανείς, τὸ ἰταλ. *volontiere*· ἔῤῥιπτ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν, μὲ τὴν θέλησίν των γίνονται στρατιῶται, Ὀθών. Β, 2ῤῥ. τύπος Ὁμῤῥ. τοῦ Ἀττ. Ἐθελοντής. Lobech. ἐν Φρυν. σλ. 4. — 2) ὡς Ἐπίθ. θελληματικός, προαιρετικός.

*Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγμ.

Ἐθελοντί, Ἐπίῤῥ. = Ἐθελοντηδόν παρὰ Ποσειδ. *de*, ἐθελοντί.

*Ἐθελοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κοπιάζῃ, τὸ νὰ κοπιάζῃ τις θελληματικῶς, μὲ προθυμίαν· παρὰ τὸ

Ἐθελόπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει αὐτοπροαίρετα, πρόθυμα.

Ἐθελοπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς κανεὶς παράπονημα, ἢ παρακίνησιν εἶναι εἴδωλον ἀσωτείας καὶ πορνείας. Ἀνακρίνων παρ' Ἀθην. σελ. 533.

Ἐθελοπρόξενος, ὁ, ἡ. Ὅστις θελληματικῶς, ἀπὸ ἰδίαν του προαίρεσιν γίνεται πρόξενος· τοῦτ' ἔστι ἀναδέχεται αὐτοπροαιρέτως, καὶ ὄχι διωρισμένος, ἐκλεγμένος, ἢ προσταγμένος ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἢ διοίκησιν, εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πράγματα διὰ τοὺς ὑποδύτας ξένου τινὸς ἀνδρώπου, ἢ ξένης πόλεως.

Ἐθελόσυγχος, ὁ, ἡ (συγχέω). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως, πρόθυμα πηγαίνει συχνά, ἢ συχνάζει που, ἢ κάμνει πολλαῖς φοραῖς τὸ ἴδιον τίποτε

Ἐθελότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνειθίζει νὰ ἀλλάζῃ τὴν γνώμην του, νὰ εἶναι εὐμετάβλητος.

Ἐθελουργέω (ἐθελουργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω· ἐργάζομαι, κοπιάζω πρόθυμα.

Ἐθελουργία, ἰας, ἡ, = ἐθελοπονία.

Ἐθελουργος, οῦ, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ) Ὅστις ἀγαπᾷ, θέλει μόνος του, εἶναι πρόθυμος νὰ ἐργάζηται.

Ἐθελούσιος, ὁ, ἡ (θέλω). Προαιρετικός· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν προαιρετικὴν τοῦ ἀνδρώπου· π. χ. τὸ ἐρῶν ἐθελούσιόν ἐστι. Τὰ νὰ ἀγαπᾷ τις τίποτε κρέματα ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνδρώπου, δὲν γίνεται μὲ βίαν, Ξεν. Κῦ. π. 5, 1, 5. Ἔτι δὲ καὶ τριγενῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 10. Συμπ. 8, 13. Ἐπίῤῥ. ἐθελουσίως.

Ἐθελοφιλόταφος, ὁ. Ὅστις θέλει νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι φιλόστοργος χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτος· ἀγαπᾷ νὰ τὸν προσαγορεύουν, ἢ τὸ ἰταλ. *cavaliere* φιλότοφος, Ἐτυμολ. Μ.

Ἐθέλω, Μ. ἤθω· ἀόρ. ἠθέλησα. Θέλω· παρὰ τό, βούλομαι κατὰ Βουτμ. Λεξ. 1, σλ. 26. τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον καθ' ὅτι τὸ μὲν, ἐθέλω δηλοῖ τὴν θέλησιν, ἢ ὁποία εἶναι προαιρετική, προέρχεται ἀπὸ κάποιον σκοπόν· ἀρα ὁριστήριος, μὲ συνείδησιν συνδεμένη, τῆς ὁποίας ἡ ἐντέλεστις, κατόρθωτις κρέμαται ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνον, τὸν θέλοντα· τὸ δὲ βούλομαι σημαίνει πάθη, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος.

Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ ἐθέλω τό, καὶ παρ' ἡμῖν, Θέλω, ἀγαπῶ, εὐχομαι, ἔχω προθυμίαν ἢ κλίσιν, Ὅμ. ἔστιν ἀπαρέμφ. χρήται τῇ λέξει, συντάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐνεστ. ἢ ἀόρ. ὑπαρῤῥφ. πολλαχοῦ δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπαρῤῥφ. αἰτιατικὴ δὲ μόνη οὐδαμοῦ εὑρίσκει συντεταγμένη· ἐκτὸς εἰς τὰ μαρτύρια οἷον τὸ, πύκλος τὰ ῥάζεαι, ἅσσ' ἐθέλητε, Ἰλιάδ. Α, 554. ἢ αἰτιατ. ἅπερ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ λόγῳ ἐπαναληπτέου ῥάζεσθαι, παραβλ. Ἰλιάδ. Ι, 387. Ν, 182. Φ, 484. Ὀδύσ. Ξ, 172. ἔτι δὲ καὶ, Ὀδύσ. Σ, 113. πᾶσιν τοι ἔοίκ', ὅτι μάλιστα (δοῦναι σοι) ἐθέλειεν· πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀπολύτως, ἔσῤῥ. κατὰ μετοχ. ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ἐθελουσίου, τοῦ αὐτοπροαιρέτου ἐκφέρεται πάνυ ἐμφατικωτέρα παρὰ τὴν τῆς ἐπιῤῥήσεως, ἐπιθυμίας· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται παρ' Ὁμ ἔῤῥιπτ. Συμῷ ἐθέλειν· σπανιώτερον, ἐθέλει μοι· Θυμός, τό καὶ παρ' ἡμῖν κοιν. θέλει ἡ ψυχή μου ἢ καρδία μου, Ἰλιάδ. Ρ, 702. Ὀδύσ. Δ, 566. Ν, 40.

Ἐνίοτε δέ, καὶ ἔῤῥιπτ. ἀρνήσεως προκειμένης, ἡ σημασία τοῦ ἐθέλω εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν τῇ τοῦ, δύναμαι· π. χ. ἡμίμνον αὖϊ ἐθέλεσκον ἐναντίοιο· τὸ ἡμέτ. κοιν. δὲν εἶχον ὁρᾶν, ἢ ἔχασαν τὴν ὄρεξιν τοῦ νὰ ἀντισταθοῦν· τοῦτ' ἔστι δὲν ἠμποροῦσαν, δὲν ἦταν εἰς κατάστασιν, Ἰλιάδ. Ν. 106. ὡσαύτως καὶ Φ, 386. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· οὐδ' ἤθελε πρηέων, ἀλλ' ἰσχετόωντοῦτ' ἔστι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τρέξῃ μακρύτερα· παρβλ. Ὀδύσ. Θ. 223, 316. Γ, 121. Τμ. Δημ. Ἰσαύτως καὶ παρὰ Ἀττ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 135. ὅπου ὑπομιμνήσκει ἡ λέξ. ἐλαφρὰν τινα εἰρωνίαν. Τῆς ἰδέ τοῦ βούλομαι πολλάκις ὑπλουμένης σημασίας, Προτιμῶ, θέλω καλήτερα, οὐδεμοῦ ἄλλου εὑρίσκει τεκμήριον, ἀπὸ τοῦ θέλω σημαινομένης παρὰ μόνον ἐν Ὀδύσ. Γ. 324. ἀλλ' ἴσως σὺν νηΐ τε τῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν· εἰδὲ ἐθέλεις πεζός. » — Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. τό, θέλω κεῖται ἐξ ἴσου τῷ μέλλω, ἄλλοτινος ῥήματος ἀπαρεμφάτῳ συντασσομένου, τῷ ὁποίῳ παρέχει Μέλλοντος χρόνου ἔννοιαν, ἀποβάλλον τὴν ἰδίαν του εὐρίαν σημασίαν· τοῦτο δὲ μόνον ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Wessel. ἐν Ἡρόδ. 7, 49. Λεξ. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 15. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φέρει πολλάκις καὶ τοῦ μέλλοντος τὴν σημ. πόσοτα ἡ γῆ φέρειν ἐθέλει, Ξεν. Ὅτα συνηθίζει νὰ γενῇ ἡ γῆ. (ὁ ταυτοσήμαντος, θέλω, τύπ. οὐδαμοῦ εὑρίσκει παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἰδὲ ἔῤῥιπτ. τοὺς Σχολ. Ἰλιάδ. Δ, 277. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἐθέλω ἐστὶν ἀχρηστον ἐκ τοῖς Ἰαμβ. τρίμετ. Ἀττ. Τραγῳδ οἵτινες ὅμως χρῶνται τῷ παρατ. ἠθέλον· παρ' Ἀριστοφ. ἐν, Ἐῤῥ. 837. εὑρηκὼς καὶ ἐθελήσας. Ὁ Πιθ. χρῆται τῇ λέξει ὅλως Ὁμηρικῶς. Boeckh. γ. 1. Πυθ. 1, 62. 10, 5. Οἱ δὲ Δωρ. χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκει καὶ ἐν Ἀνθολ. ἀλλήλοις παρακείμενοι, Lob, ἐν Σοφλ. Αἰ. 24. Οἱ Ἀττ. Λογογρ. προτιμῶσι τὸν τύπον ἐθέλω· ἔῤῥιπτει τῆς πάνυ συνήθους συντάξεως αὐτοῦ, εἰ θέλεις· ἰδὲ (Stuw's) ἀκριβεῖς παραβολὰς ἐν τῇ ἐφημερίδι Jen. A. L. Z. 1822. nr. 155. σελ. 258. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐστὶ μόνον ὁ παρατ. ἠθέλον, ἀόρ. ἠθέλησα ὡς παντελ. σχηματισμ. τοῦ ἐθέλω, χρήσιμος.)

Ἔθεν. Ἑπικ. καὶ Ἀττ. ποιητ. ἀντὶ ἕο, οὗ. Ἀντωνυμ. γ'. Προσ. ἀρτ. καὶ ἀναλ. Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλιάδ. Αἰολ. γέθεν μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ. Περὶ τῆς τοιαύτης ἰδὲ Βουτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 72. σημ. 13.

*Ἐθηείτα, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, Ἰων. ἀντὶ ἐθεᾶτο, ἐθεώμεθα, ἐθεῶντο, παρὰ τό, θεάομαι.

*Ἐθηεύμεσθα, Ἰων. ἀντὶ ἐθεώμεθα, Ὀδύσ.

*Ἐθηήσαντο, Ἰων. ἀντὶ ἐθεάσαντο· γ'. πλ. πρτπ. μεσ. ἀόρ. α. τοῦ θεάομαι, Ὀδύσ.

Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, Συνήθεια· παρὰ τό

Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνήθης, συνηθισμένος.

*Ἔθην, παθτ. ἀόρ. α. τοῦ ἴημι· τὸ δὲ ἔθην, ψ. μ. εἴρητ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι.

Ἐθίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ἰῶ. Ξεν. Ἱππ. 3, 3, 53. (ἔθος) τινά τι. Συνηθίζω, κάμνω νὰ συνηθίσῃ, Παθτ. Συνηθίζω αὐτὸς ἐμαυτόν, εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζομαι· καὶ ἦν σημ. οἱ μεταγεν. Συνήθως καὶ τῇ ἐνεργ. διαθ. χρῶνται.

Ἐθικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συνήθειαν· εἶναι συνηθισμένον.

Ἔθιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συνηθίζηται, εἶναι συνηθισμένον, εἰς κοινὴν συνήθειαν· πρβλ. ἔθιμα καὶ νόμιμα, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 151. Αἱ συνήθειαι. καὶ τὰ ἤθη.

Ἔθισμα, ατος, τό (ἐθίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐσυνήθισέ τις, τὸ συνηθισμένον· συνήθεια.

Ἐθισμός, οῦ, ὁ. Συνηθισμός, συνήθεια, συνήθεια.

*Ἐθιστέος, ία, έον. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐθίζω πρέπει νὰ συνηθισθῇ, νὰ συνηθίζεται κλ.

Ἐθιστός, στή, στόν. Συνηθισμένος, συνηθιστός· πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ συνηθισθῇ.

Ἐθνάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἀρχηγός, ἐξουσιαστὴς ἔθνους· ἀφ' οὗ

Ἐθναρχία, ἡ. Ἡ ἐξουσία, ἡ διοίκησις, ἔθνους τινος.

Ἐθνηδόν, Ἐπίῤῥ. Κατ' ἔθνη, κατὰ ὁλόκληρα ἔθνη.

Ἐθνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔθνος, εἶναι ἴδιον ἔθνους τινος, τὸ συνηθίζει τὸ ἔθνος. — 2) παρὰ Γραμματικ. ἐξωτερικός, ξένος, σχεδὸν ὡς τό, βάρβαρος. — 3) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Ἐπίῤῥ. ἐθνικῶς.

Ἐθνίστης, ου, ὁ· καὶ Ἐθνίτης, Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, ὁμογενὴς, συμπατριώτης· παρὰ τισι δὲ καὶ ἐντοπίτης· ὄντων Ἡσυχίου, καὶ Σουΐδου.

Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ ἔθνους, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Ηεφ. ις.

Ἐθνόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πολεμῶν, καὶ φαίρων τὸ ἔθνος, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Ζ, ἔνθα εὑρίσκεται πεθνοπλήκτου πυρός, ἐκ τοῦ ἐθνοπλήκτης· τινὰ Χειρόγραφ. πεθναπηκτέου ἔχουσιν, τὸ δὲ πεθνοπάκτου, ἄνευ ἐρμην.

Ἔθνος, εος, ους, τό. Παυδήποτε πλῆθος ἀνθρώπων, πολλοὶ ἄνδρωποι μαζί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς αὐτὰς συνηθείας, τὰ ἴδια ἤθη καὶ κατ' αὐτὰ ζοῦν, πολιτεύονται κοινῶς μεταξύ των Ὅμ. ἔῤῥιπτ. ἐν Ἰλιάδ. κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλῆθος ἑταίρων, Πλῆθος συμπολεμιστῶν· τὸ ἰταλ. *camerata* εἰς τὸν πόλεμον. Εἶτα πλῆθ. πεζῶν ἔθνεα πεζῶν, ἔθνεα νεκρῶν· καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων ἐθνῶν, ἔθνος Ἀχαιῶν, Λυκίων· ὡσαύτως καὶ ἔθνος λαῶν. Τὸ πλῆθος τῶν ἀνεμόρων πολεμιστῶν, Ἰλιάδ. Ν, 493. Τρπ. ἐπὶ ὀλίγων ζώων· ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, χοίρωνος Συνεφ ἀπὸ μοίγας, μελίσσας, πουλιά, κοπάδια ἀπὸ γεωρούκια, Ὅμ. παρὰ Πιθ. δὲ καὶ, πᾶν ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, ἀντὶ τοῦ, γένος, φυλή· ὡσαύτως καὶ Ξεν. ἔτι δέ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔθνος, φυλή· τὸ ἰταλ. *nazione*. Παρ' Ἱππ. ἐπὶ = μέρος· παραβλ. ἀμφοτέρωθεν, σημ. 2. — 2) Παρὰ τοῖς Ἑκλ. Πάντες ὅσοι εἰν εἶναι Ἕλληνες, ἢ Χριστιανοί. (πιθανῶς παρὰ τό, ἔσος· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τό, ἑσμός.)

*Ἔθορον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ θρώσκω, Ὅμ.

Ἔθος, εος, τό. Συνήθεια, πᾶν ὅ,τι συνηθίζεται κοινῶς ἀπὸ ὅλους· τὸ τουρκ. ζαχοὺς. Τρπ. ἔθος πρὸς τοκήων, Πατροπαράδοτος συνήθεια, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 737. τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίζηται ὡς νόμος· διότι ἡ σημασία αὐτοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα, δὲν συμπεριλαμβάνει ὅλην τὴν ἔννοιαν.

*Ἐθρέφθην, παθ. ἀόρ. α. τοῦ τρέφω, Ἡσύχ.

*Ἔθρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. α. τοῦ, τρέφω, Ὅμ.

Ἔθω, Εἶμαι συνηθισμένος· ὁ Ἐνστ. ὅμως εὑρίσκεται μόνον κατὰ μετοχήν, καὶ τοῦτο μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ι, 540. κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἑταίρους· Ἔκαμνε πολλὰ κακὰ, κατὰ τὴν συνήθειάν του· τοῦτ' ἔστιν ἦτον συνηθισμένος νὰ κάμνῃ μεγάλας ζημίας· ὡσαύτως καὶ Ἰλιάδ. Π, 260. κοῦροι ἔοικότα ἔργ' ἐρεθιόωντες ἔθουσιν. Τοὺς ὁποίους παρέβλεπον τὰ παιδιά κατὰ τὴν συνήθειάν των. Ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς τυπτάξεως τρόπος οἷς τῶν μετοχλαῶν καὶ τυχών, ἐπὶ τέλους ῥήματος.

(Τόμ. α.) 71

Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ Ἐνστ. τῷ Παρακ. εἴωθα, Ἰων. ἔωθα· Συνήθης, εἰμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὑρηνται ἀμφότ. οἱ τύποι συνήθως μετὰ ἀπαρμφ. συντεταγμένοι. Ἡ μετχ. εἰωθώς κεῖται ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένος, συνήθης, Ἰλιάδ. Ε, 231. Παρακ. Δωρ. ἔωκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ι.

Εἰ, Σύνδεσμ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Ὅμ. καὶ οἱ Δωρ. χρῶνται καὶ τῷ, Αἰ. — Α) Ἂν, διακρινόμενον τοῦ ἐὰν, καὶ ὅτι συμαίνει καθαρόν τινα ὑποθετικὸν πάσης πείρας, ἢ ἐμπειρίας ἀμέτοχον, Herm. Vig. σλ. 834. Τὰ πλείστα συντάσ. Εὐκτικῇ, ἀλλὰ καὶ Ὁριστ. καὶ Ὑποτ. Ἐγκλ. — 1) Εὐκτ. συνταττόμενον σημαίνει τὸ πρᾶγμα ὡς καθαρὰν ἰδέαν, παριστάμενον τὸ ἀντικείμενον οὐχ ὡς τι βέβαιον, ἀλλ' ὡς προβληματικὸν καὶ κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπάρχον. — α') μετὰ Εὐκτ. ῥήματος, καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ, ἤτοι ἐν τῇ ἐλάττονι προτάσει μετὰ εὐκτ. ὡσαύτως τὸ, ἂν προτεθὲν ἐχέτω, συντασσόμενον, σημαίνει ἀβεβαιότητα χωρὶς ἄλλης τινὸς παραβιβλημένης ἐννοίας, ἁπλῶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποθέσεως εἶναι πιθανὸν μόνον. «Τρῶες μέγα κεν κεχαρίτο, εἰ τά δε πάντα πυθοίατο» Ἤθελε χαρὰν πολὺ, ἂν ἀκούσουν αὐτά· ὅπου τὸ, ἂν τὰ ἀκούσουν, εἶναι ἀβέβαιον, Ἰλιάδ. Δ, 256. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1014. — β') μετὰ Εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλλάτ. προτ. μετὰ Ὁριστ. συντάττεται ὅταν διὰ τῆς ἐλατ. δηλῶται τι ὡρισμένως βέβαιον, διὰ τῆς μείζονος δέ, δυνατόν τι ἢ ἐνδεχόμενον μόνον· καὶ μετὰ Ὁριστ. ἐνστ. μέν, Ἰλιάδ. Ι, 389. «κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι». Wolf ἐν Λπτ. σλ. 233. μετὰ ὁριστ. Μέλ. δέ, Ἰλιάδ. Α, 293. «τῇ γάρ κεν θείλοις τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δή τοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι. Μετὰ Ὁριστ. παρωχημότος Ἀττ. «ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν», Θκδ. 3, 47. Ἰδὲ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1017. — γ') Μετὰ εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάτ. ὑποτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλιάδ. Λ, 386. «εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ τε βίης καὶ τερφεες ἰσόν· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε χρήτιμος ἡ σύνταξις αὕτη· Ἰδὲ Math. Γρμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1018. — δ') ἡ μείζων πρότ. μετὰ τοῦ εἰ παραλείπεται, ὅπου ἀναπληροῦται ῥᾳδίως ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, Ἰλιάδ. Ι, 245. «τὰν δ' αἶνως ἀΐδηλος κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη φύζαι ἐνὶ Τροίῃ· καὶ 303· καὶ Τ, 52. καὶ Ὀδ. Η, 278. Ἀντὶ τῆς μείζ. πρτ. τίθεται ἡ μετχ. Ἰλιάδ. Κ, 246. «τοὺτου δ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐν πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδα νοῆσαι. — ε') Μετὰ εὐκτ. ἄνευ ἐλάτ. πρτ εἰς δήλωσιν αὐχῆς· Εἴθε, ἄμποτε, Ἰλιάδ. Ω, 74. «ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἐμεῖο, ὀρμᾶτ οἱ εἶπω πυκινὸν ἔπος». Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 975. Herm. Vig. 757. Valck, Φοιν. 761. ἐν τοῖς τοιούτοις ὅμως τίθεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ εἴθε, εἰ γάρ, καὶ αἴ γάρ· Ἰδὲ παρακειτ., εἰ γάρ· — ς') Μετὰ εὐκτ. ἀντὶ χρονικοῦ μορίου, ὅταν σημαίνηται πρᾶξις ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα· Ὅταιες, ὅσαις φορκίς· καὶ τότε ἐπιφέρεται συνήθως παρατατ. ἢ ὑπερσυντ. σπανίως ἀόρ. Math. Ἑλλ. Γρμμ. 2. σελ 1006. — 2) Μετὰ Ὁριστ. ῥημ. τίθεται, τὸ ἄνευ ἀμφιβολίας ἐνδεχόμενον σημαίνον, ἐν ὅλως ἁπλῇ καὶ οὐδεμιᾷ ἀμφιβολίᾳ ἡ οὐδενὶ ἀποτελέσματι περαιτέρω ὑποκειμένῃ ἐκφράτει τοῦ ὄντος, ἢ τοῦ συμβαίνοντος· α') Μετὰ ἐνστ. Ἐπὶ κατὰ τὸ ἐνεστὸς γινομένων, ἢ ἐλπιζομένων πραγμάτων· «βέλλο δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον ὄπου οὐ δημία πρόκειται ἀμφιβολία ὅτι ἄμεινον ἔστιν τό νε ἀποδώτην κορην, Ἰλιάδ. Α, 116. παρβλ. καὶ 173. 178. καὶ Γ, 67. — β') Μετὰ παρωχημ. Ἐπὶ παρωχημότων πραγμάτων, ἀξιρέτως ἐν ἐπιμαρτυρήσει καὶ ἐκστάσις· «εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηῒ ἔρεψα, τό δε μοι κρήηνον ἐέλδωρα», Ἰλιάδ. Α, 39, 290, 503. ἰδὲ παρακειτῶν τὸ, εἴποτε. — γ') Μετὰ Μέλλοντος χρόνου· «γνώσεται, εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξειεν», Ἰλιάδ. Β, 367. 379. ὅπου ὁ Μέλλων χρόνος, καθ' ὃν συμβήτεται τὸ πρᾶγμα, νομίζεται ὡς ἀναμφιβόλως καὶ βεβαίως προκείμενος. Οἱ δ' Ἀττ. τιθέασιν οὐ σπανίως ἐν τῇ ἐλάσσ. πρτ. Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν, εἰς μετρίασιν τῆς βεβαιότητος τοῦ σημαινομένου πράγματος, Σφκλ. Ἠλ. 244. «εἰ γάρ ὁ μὲν θανὼν γαῖτε καὶ οὐδὲν ὢν κεῖνται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν φώσουσιν ἀντιφόνους δίκας, ἔρροιτ' ἂν αἰδὼς ἀπάντων τ' εὐτέβεια θνατῶν». Math Γρμμ. Ἑλλ. 3. σλ. 1017. Οὗ σπανίως δὲ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἡ ὁριστ. ἔγκ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὅπου τὸ πρᾶγμα δηλοῦται διὰ τῆς εὐκτικῆς ὡς καθαρᾶ ἰδέα μόνον. π. χ. «πεζοὶ μενοίνεον, εἰ τελέσσουσιν· Ἐπορσύνοντο νὰ δοκιμάσωσιν ἂν ἠθέλε δυνηθοῦν νὰ καταρώσωσι τὸ νὰ παρέλθωσι· κεῖται ὡς νὰ ἔλεγον οἱ πεζοί· ἡμεῖς θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ περάσωμεν, Ἰλιάδ. Μ, 59. παρβλ. καὶ Φ, 267. ἄρα χρητιμεύει εἰς παράστασιν καὶ ἐμφανῆ αἰσθητὴν κατάστασιν τοῦ νοουμένου, ἢ τῆς ἁπλῆς ἰδέας· παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐξαιρ. πολλάκις χρήτιμος σύντ. Ὅτι δὲ κεῖται ἐν τῇ μείζ. πρτ. ὁρτ. Ἐνστ. ἢ Μέλ. τῷ Εἰ ἐπιφερόμενος, ὅταν δὲν ἐννοῆται τὸ ἐνδεχόμενον, ἢ πιθανὸν, ἀλλὰ παρίτταται ὡς πρὸς τὸ μέλλον βεβαίως συμβαίνουσα, καὶ ἡ ἀναγκαία συνέχεια τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐξαιρῆται ἐμφατικῶς· «εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦτέ σ' ὀΐω ῥιγήτειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι· Θέλει τρίμυις βίβλια καὶ μακρὰν ἂν ἀκούης πόλεμον, Ἰλιάδ. Ε, 350. παρβλ. καὶ Ο, 213. Reisig conj. Αἰσ. σλ. 44. Τοῦ Ἀττικισμοῦ δὲ ἡ ἐπιμελὴς πρόνοια καὶ λεπτότης προήγαγε τὸ ἀνάπτειν, ὥστε τὸ Εἰ μετὰ ὁριστ. ῥήματος χρησιμεύει οὐ μόνον ἐπὶ πιθανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάντη βεβαίων πραγμάτων, καὶ ὅσων κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὅτι· τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θαυμάζω, καὶ ἄλλων αἰτιήσεως ἐξαιρ. σημαντικῶν ῥημάτων προηγουμένων· οἷον, τοῦ, ἀγανακτέω, δεινὸν ποιοῦμαι, τοῦ, δηλοῖ· καὶ λ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 155. «καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἰ μοι ἀπεστᾶσι» καὶ Θκδ. 6, 60. «. . καὶ δεινὸν ποιούμενοι πρότερον, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. . . οἱ μὲν παθόντες, ἀδήλου ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο· παρβλ. καὶ Πλατ. Λύχ. σλ. 194. Α. καὶ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1251. καὶ Schaef. ἐν Δεγγ. σλ. 330. — δ') Ὅταν ἐν μὲν τῇ μείζ. πρτ. κέηται τὸ Εἰ μετὰ Παρατατ. ἐν τῇ ἐλάσσ. δὲ τὸ Ἂν ὡσαύτως μετὰ Παρατ. τὸ μὲν Εἰ σημαίνει ἀτέλεστον, ἀποφατικήν, ἢ καταφατικὴν ὑπόθεσιν· τὸ δὲ Ἂν ἀτέλεστον καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν ὑποθετικὸν τι ὅπου μέντοι ἴσταται ὅτι, ἡ ἀποφατικὴ ὑπόθεσις καὶ τὸ ἀποφατικὸν ὑποθετικὸν μένουσιν ἀτέλεστα, ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποφατικοῦ, ἄρα καταφατικὸν· ἐξ οὗ προκύπτουσι τέσσαρά τινα· δηλ. ὅτι, εἴτε ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ὑποθετικὸν εἶτιν ἀμφότερα καταφατικὰ, εἴτε ἀμφότερα ἀποφατικὰ· εἴτε ἡ μὲν ὑπόθεσις καταφατικὴ, τὸ ὑποθετικὸν δὲ ἀποφατικὸν· εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἀποφατικὴ, τὸ δὲ ὑποθετικὸν καταφατικὸν· π. χ. «ὡς πρὸς τὸ πρῶτον· «εἰ τε εἶχεν, ἐδίδου ἂν· «Ἂν εἶχε τίποτε, ἤθελε τὸ δώσῃ· μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε, Ἀττικ. — ε') Μετὰ ὁριστ. ἀορ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. πρτ. ὡσαύτως ἀορ. ὁριστ. μετὰ τοῦ Ἂν, ἐκφέρεται μὲν ἡ ἰδία ἔννοια, κατ' ἀμφότερα ὅμως εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον· «εἰ τε εἶχεν, ἐδώκεν ἄν». «Ἂν ἤθελεν ἔχῃ τίποτε ἤθελε τὸ δώσῃ· παρβλ., Ἰλιάδ. Φ, 212. «καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε. . , εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης». καὶ 544. «πέπτα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον. . , εἰ μὴ Ἀπόλλων Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν· ἰδὲ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 964. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. δύναται ἐπιφέρεσθαι τὸν παρατ. μετὰ τοῦ Ἂν· «εἰ ἐπείσθην, οὐκ ἂν ἠρῴστουνα· Ἂν ἐπείθομαν, δὲ ἀρῴστουνα, Βτμ. 126, σ. 4, 10. Ὁ Παρατ. ἢ, ἔχει ἐλλείπον ἰδίοτε τὸ Ἂν ἐν τῇ ἐλασ. πρτ., σπανίου μέντοι τοῦτο. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 967. Poppo obs. cr. ἐν Θκδ σλ. 142. Πολὺ σπανιώτερον δὲ εὑρηται Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν ἐν τῇ ἐλατ., τῷ, εἰ μή, καὶ τῷ ὁριστ. ἀορ. ἐπιφερόμενον· «καὶ νύκεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἀτος πολέμοιο, εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίοια Ἑρμέᾳ εἰδυίῃ ἐξηγγείλειεν· ἰδὲ καὶ Ρ, 70. — 3) Τὸ Εἰ μετὰ ὑποτακ. ῥήμ. συνταττόμενον, παρίτησι τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἄλλης τινὸς γνώμης, ἢ ἀπ' ἄλλου τινὸς ἀποτελέσματος ἐξαρτώμενον, Ὑποθετικὸν ὅτι — ἂν τύχῃ νὰ —, παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτερα, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον· «εἴποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀμῦναι λοιγὸν ἀμήναι», Ἰλιάδ. Α, 340. Ἰδὲ καὶ Ε, 258. καὶ Ι, 318. Ὀδσ. Ε, 221. Η, 204. Π, 138. καὶ Math. Ἑλλ. Γρμμ. 2, σλ. 1020. Πολὺ μᾶλλον δὲ τό, εἴ κεν, μετὰ ὑποτ. ῥήμ. Ὁ δὲ Πνδ. συντάσσει μὲν ὡσαύτως τὸ εἰ ὑποτακτικῷ ῥήμ. ἄνευ προσλήψεως μέντοι τοῦ κεν μορίου. Περὶ τῶν Ἀττ. ἐνιμίζετο ἀλλως ὡς κανονικὸν, ὅτι οὐδέποτε χρῶνται τῷ Εἰ μετὰ ὑποτακ. ἀλλὰ μόνον τῷ Ἐὰν ἢ Ἂν· εὑρέθη ὅμως ἀναγκαία ἡ ἐξαίρεσις μαρτυρίων τικῶν ἐκ τῶν Τραγ. ἐν οἷς φαίνεται σαφεστάτη ἡ σύντξ. τοῦ Εἰ, ὑποτακτικῷ ῥμτ, π. χ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 198. 868. 1055. Ἀντ. 706. 1012. Οἰδ. Κ. 1226. 1443. παρβλ. Ἀνέκδ. Bk. 1, σλ. 144 Herm ἐν Σφκλ. Αἰ. 491. καὶ Ἀντ. 706. Reisig ἐν Οἰδ. Κ. 1223. Εὐριπ. Βακ. 200. Wellauer ἐν Αἰσχλ Εὐμ. 225. Ἰετ. 396. Πέρ. 777. Lange καὶ Pinzg. Περ. 746. Τό δ' ἐν Αἰσχλ. Πρμ. 1057. καὶ δ' εὐτυχῇ, τί χαλᾷ μανιώδη φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν C. Schneid. πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται, εἰδ' εὐτυχῇ· Τούτοις πρισταθήτω Ἀττ. Ἱππ. 705. 707. ὅπου τὰ Ῥαβεν. χειρογρ. παρίτται τὸ ὑποτ. ὅπερ ὁ Reisig conj. σλ. 251. ἐθέλει· καὶ ὅσον πρέπει νὰ ἀναληφθῇ παρ' Ἀττ. Κίν 454. Τέλος δὲ ἐγνωίσθη ἐγκωμίων καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον, Θκδ 6, 21. πάλλως τε καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι· καὶ Ξενοφ. Ἀπμν. 2, 1, 12. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 234. Πολ. 9, σλ. 579. Ε παρβλ. Krüger comm σλ. 271. Οσαν. Φιλμ. σλ XXXVI. Ἐκ τούτων διορίζει τῶν Πεπαιδευμένων τις (Krüger;) τὸν κανόνα ἐν τῇ Ἀλλ. ἐφημερίδι Hall. A 1.. Z. 1825. nr. 33. σλ. 272. ὅτι: «Τὸ Εἰ συντάσσεται ὑποτ ῥημ. ὅταν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαλοῦντος ἡ ἐπικρατεστέρα ἡ ἰδέα τῆς βεβαιότητος, ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ὑποθέσεως, (τοῦτ' ἔστιν ὅταν ὁ λαλῶν στοχάζηται ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι βεβαία, ἢ ὅτι πρέπει νὰ βεβαιωθῇ, νὰ γένῃ βεβαία)· ἐν ᾧ τό, Ἂν, ἢ τό, Ἤν μετὰ ὑποτακ. ῥημτ. σημαίνει μόνον τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ὑποθέσεως μετὰ πιθανότητος τοῦ ἀποβητομένου· κατὰ τὸν ὁποῖον κανόνα λοιπὸν πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ παρὰ Ξενοφ.

Κρ. Ἀν. 3, 2, 22. κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγ. εἰ καὶ — ὥστε· ἀντὶ τοῦ, ἢν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ἄπορει ὥστε· παρβλ. Krüger ἐν Κρ. Ἀνβ. 3, 1, 36· καὶ 7, 6, 24. Jac. ἐν Ἀχιλ. Τατ. σλ 681. Baehr in Creuz, melet. 3. σλ. 24. Jacob ἐν Λουκ. Τοξ. σλ. 52. 53. Παρὰ τοῖς μετάγρτ. δὲ καὶ ἐλάσσονος λόγου συγγραφεῖσι τὸ Εἰ συντάσσεται συνήθως μετὰ ὑποτ. ῥητ. Herm. Vig. σλ. 831. τὰ δ' ἄλλα παρβλ. εἴ τε. — 4) Τὸ Εἰ σπανιώτατα συντάσσεται μετοχῇ, τό, ἐστὶ συνήθως προκείμενον ἐχούσῃ, ἀντὶ ὑποτακ. ῥητ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 6, 25. Σφκλ. Αἰ. 876. κατὰ Herm. δέ, καὶ 179. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 533. Εἰς ταύτην τὴν σύνταξιν ἀντιμάχεται ἐκ νέου ὁ Bremi Philol. Beytr. aus der Schweiz σελ. 172. — 5) Τὸ Εἰ μετὰ ἀπαρεμφ. εὕρηται διὰ παρ' Ἡρόδ. 3, 105. 108., κατὰ πλάγιον λόγον· εἶναι δὲ . . οὕτω ἔστε, εἰ μὴ παραλαμβάνοιεν τῆς ὁδοῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας συλλέγουσι, οὐδένα ἂν τρόπον ἀποσωζεσθαι· καὶ πλέγουσι δὲ καὶ τὸ δι' Ἀράβιον, ὡς πάντα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὄφεων τούτων, Εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτούς, οἵονπερ κατὰ ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι· ἔνθα σημαίνεται τό, ὅτι στοχάζεται ἄλλως τις. Herm. Vig. σλ. 832. — Ἐνίοτε δὲ πρέπει νὰ ἀναπληροῦται τὸ Εἰ ἐκ τοῦ προηγουμένου λόγου εἰς πλείονας ἐπομένους, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις ἂν ὦσι τεταγμένοι οἱ ἑπόμενοι. λόγοι. Schaef. mel. σλ. 111.

Β) εἰ· Ἄν, ἀνίσως. Εἰς πλαγίας πτώσεις καὶ μετὰ τὰ ῥήματα ὅτα εἰσὶν ἐρωτήσεως, ἀγνοίας, ἀμφιβολίας σημαντικά· πάρα οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἔστιν. Ἰλ. Ε, 185. Μὲ τὰ σαττὰ δέν ἠξεύρω ἂν εἶναι κάνενας ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ· Πολλαχοῦ δὲ παρ' Ὅμ. καὶ ἐν ἐλλειπεῖ προτάσ· ἀναπληρουμένως διὰ τοῦ, πειρώμενος, σκοπῶν καὶ τ. τ. π. χ. κηρύκεσσι κέλευσεν, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν [πειρησόμενος] εἰ πεπίθοιεν Πειλήϊδην Ἀν ἤθελε συνηθοῦν νὰ καταπείσουν τὸν Ἀχιλ. Ἰλ. Ψ. 40. κεῖται δ' ἐντεῦθεν τὸ αὐτ. πεπίθοιεν ἄνευ τοῦ, Ἀν, ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐννοεῖται παρελθοῦσα· παραβλ. Ἰλ. Κ, 208· Τ, 463. Εἰς δὲ τὰς κατὰ τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ μέλλον ἐννοουμένας προτσ. ἀπαιτεῖται τὸ εἰ κε ἢ τὸ ἂν μετὰ ὑποτακ. ῥητ. Ἰλ. Ε, 279. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1022. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὑρηται τό, Εἰ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ. μετὰ ὑποτακ.

Γ) Τὸ Εἰ γίνεται λόγου ἀρκτικὸν ἐπιφερόμενα ἔχον συνδετικῶς τὰ μόρια· εἰ κε, εἰ περ, εἰμή, εἰ καί, εἴ τις· καὶ λ. τ. τ. αἱ ἀποῖαι συνδέσεις αὐτοῦ ἀναφέρονται ἑκάστη ἰδιαιτέρως ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τοῦ Εἰ προτιθέμενα δὲ μόρια εἰσί. — 1) καὶ εἰ, Καὶ ἂν, κἄν, ἂν καί, ἔστω καὶ νά· ἀληθὲς ἡ βέβαιόν τι ἐξαιροῦντος δ' ἐγὼ αὐτίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν. . .», Ἰλ. Τ, 371. — καὶ εἴ που, Καὶ ὅπου, ὅπου κἄν· οὔφρα ἂν ἴομεν πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ που τοι φίλοι εἰσὶν, Ὀδ. Η. 320. ὡσαύτως καί, τό, καὶ εἴ κε· εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐγκλισις τῶν ῥημάτων τίθεται ὡς καὶ εἰς τὸ εἰ κε. Ἀττικῶς δὲ· καί, κἄν, κἂν εἰ, προτιμῶσι μᾶλιστα καὶ τοῦ, ὅμως ἐν τῇ ἐλάσ. προτσ., τὸ ὁποῖον μόνοι τίθενται ἀπιτατικῶς μόνον ἐν τῷ τέλει τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως· πλὴν δ' ἀναπτύξας πάθος λέξων κατατρὰς, καὶ στένειε κακοῖς ὄμμασι, Αἰσχλ. Περ. 295. καὶ Χοηφ. 113. ὀμόμνη' Ὀρέστου, καὶ δυρόμεν ἐντὸς ὀμοῖσι. Τὰ δ' ἄλλα προτεστέον ἵνα μὴ τυγχάνηται τό, καὶ εἰ ταὐτοσήμαντον τῷ, εἰ καὶ νομιστέον. Herm. Vig. σλ. 832. — 2) οὐδ' εἰ, Οὔτε ἂν καί, οὔτε κἄν· οὐδέ τί τω Τρώεσσιν ἀμύνειν ἔσσεται ἐλθόντ' ἐκ Δυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐστιν· Ἰλ. Ε, 645. καὶ Τ, 102. Ὀδ. Δ, 293. Ε. 80. — 3) ὡς εἰ· καί, ὡς εἴ τε, ἢ κατὰ Wolf, ὡσεί, ὥσειτε, Καθώς, ὡσάν, ἐν παραβολαῖς· ἀτὼν νέες ὠκείαι, ὥσεί πτερόν, ἢὲ νόημα, Ὀδ. Η, 36. καὶ Π, 254. Ἰλ. Ν, 492. Τ, 368. Ὀδ. Τ, 39. 211. Οἱ Ἀττ. δὲ παρεμβάλλουσι μάλιστα καὶ τό, ἤν, ἢ τό, παρ· ὡς περ εἰ, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, ὡ ἢ, ὡσπερανεί, Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σελ. 479. A.

*Εἴ, Δωρ. ἀντὶ ᾗ καὶ οὗ· παράλλ. πεῖ.

Εἶα, καὶ Εἶᾳ παροξτ. καὶ ποιητ. εἶα· παρακελευστικὴ λέξις· τὸ παρὰ τοῖς ναύταις καὶ νῦν ἔτι συνήθως κατὰ μετάστασιν τῆς τοιούτους μόνον διαφόρου εἶα μετὰ τῶν ἰταλ. λέξ. εἶα λέττα, ἀντὶ εἶα λάσιε· παρ' ἡμῖν δὲ τὸ βαρβαρόφωνον ἄϊτε, ἀντιστρ. Ἔτι δὲ καὶ, πεῖα ἐμοί. Πλάτ. Σοφ. 27. Ἐ καλά, ἕλα λοιπόν. (Ἐπεὶ δὲ τὸ ἀρχαῖόν ἐστιν, εἰ πάλαι Γραμματογράφουσιν εἶα. Ἰδὲ μέντοι Reisig de constr. antistr. σλ. 13. ἔστι δὲ συγγν. τῷ, ἔα καὶ εὖ).

*Εἶα· γ'. ἀνε. πρτπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ, ἐάω. Ὅμ. (--).

*Εἶα. Παρεμ. τοῦ, εἰμι, κατ' ἀρίθμιον ὑπόθεσιν Γραμματογ. τινων. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, 562.

Εἰάζω, Μλ. -άσω· Φωνάζω τὸ παίδιον, καθὼς καὶ αἰάζω, Φωνάζω τὸ Αἴ· καὶ εὐάζω, Φωνάζω τὸ «Εὐοῖ». Valck. diatr. σλ. 20.

Εἰαμενή, ῆς, ἡ, Χαμήλωμα· χώρα ἢ τόπος χαμηλὸς, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης πλησίον εἰς ποταμὸν, λίμνην, ἢ θάλασσαν· εἰς τὸν ὁποῖον αὐξάνουσι λεῦκαι, ἢ λευκάδια καὶ βοτρουσι πολυμυζώντων· «ἐν εἰαμενῇ ἕλεος.» Ἰλ. Δ, 483. Ο. 611. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δὲ, τόπος πλημμυρισμένος Γ. 1203. «χῶρος καθαρῶτιν ὑπεύδιος εἰαμενῆτις (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τό, εἴαται, ἧνται, ἧμαι, ἧμενος· ἔδειν καὶ τινες τῶν πάλαι Γραμματ. εἶα μενῇ ὀξτ. γράφουσι· παρόβλ. κλῆμαι· ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σλ 24. ἐσέλει τὴν λέξιν τῷ, ἤιον, ἠίσεις συγγενῆ).

*Εἰ ἄν, καὶ συντλ. ἐάν καὶ ἤν· αὖθ' οὗ παρ' Ἴωσι τό, εἴκε χρήσιμον ὅπερ ἰδέ. Ἄλλων δὲ μορίων ἢ λέξεων παρεμβαλλομένων, ἡ σύνταξις αὐτοῦ γίνεται Ὁμηρικῶς τε καὶ Ἀττικῶς εἰ .... ἄν, ἠέπερ ἂν αὐτοὶ Μοῦσαι ἀείδουσιν.» Ἰλ. Β, 597. Herm. Vig. σλ. 830.

Εἰανός, ἡ, όν. Ἐπε, ἀντὶ τοῦ Ἑανός. Ἴλ. Π. 9.

Εἶαρ, ρος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ ἔαρ· Ἡ ἄνοιξις.

Εἰαρινός, ἡ, όν. Ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός, Ἀνοιξιάτικος, πρωτοκαιρίτικος. Ὅμ.

*Εἰαρόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγμ. ποιητ.

Εἰαρόμαστος, ου, ὁ, ἡ (μαστός), Μὲ εὔμορφα παχέα, τρυφερὰ, στρομπολοχτὰ βυζιά. Ἀνθλικτ. Β'. σελ. 394.

Εἰαροπότης, ου, ὁ, ἡ (εἶαρ). Ὅττις πίνει αἷμα. Ἡτύχιος.

Εἰαροτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅττις χαίρει, χαίρεται διὰ τὴν ἄνοιξιν, τῷ ἀρίστει ἡ ἄνοιξις. Ὀρφ. Ὕμν. 51, 14.

*Εἶας· β'. ἀνε. πρτπ. ἐνργτ. παρτ. τοῦ, ἐάω, (--)

*Εἶασα, ας, ε· ἐνργτ. αὁρ. α'. τοῦ, ἐάω.

*Εἴασκον, Ἐπε. παρατ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ εἶων, Ὅμ.

Εἴαται, εἴατο· γ'. πλῆ. πρτπ. ἐνστ. καὶ παρτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἶων. ἕαται, ἕατο· καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἧνται, ἧντο· παρὰ τό ἧμαι Ὅμ.

Εἴατο, γ'. πλῆ. πρτπ. μέτ. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦντο· τοῦτ' ἔστι ἦσαν· εὑρηται μόνον. Ὀδ. Τ, 106. ἔνθα ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 548. ὀρθότερον εἶτο ἀναγινώσκεσθαι κρίνει.

*Εἶατο· γ'. ἀνε. πρτπ. μέσ. ὑπρστ. τοῦ ἔννυμι ἀντὶ εἵστο.

Εἴβιμος, ὁ, ἡ. Στάζων, σταλάζων. Εὐστάθ. παρὰ τὸ

Εἴβω, τύπος Ἐπε. τοῦ λείβω· Στάζω, σταλάζω, χύνω τίποτε ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει, «δάκρυον εἴβειν καὶ, κατὰ δάκρυον εἴβειν· «Τὸ νὰ χύῃ τις δάκρυα. Μέσ. ἀμετβ. Στάζει, σταλάζει κάτω, τοῦτ' ἔστι χύνεται ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Ἡσ. Θγν. 810. Ἀλλὰ καὶ ὡς κατ' ἐνεργτ. διάθ. δάκρυα εἰβομένη, Σφκλ. Ἀντ. 527.

*Εἰ γάρ· Εἴθε, ἄμποτε, μακάρι. καὶ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοί». Ἰλ. ρ, 561. Βρ. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 82. Ὡταύτως καί, εἰγάρ τε, Ὀδ. Ρ, 515. καί, εἰγάρπως. Ὀδ. Π. 148. Παρ' Ὅμ. ὅμως πολὺ μᾶλλον εὐχρηστον κατὰ ταύτην τὴν σημσ. τὸ, αἰγάρ, καὶ γὰρ δή, αἰ γὰρ δήποτε, αἴ γάρπως. Ἰλ. Β, 371. Δ, 189. Χ, 346. Ὀδ. Τ, 22. Ἀτυπήσας σύνταξις αὐτοῦ μετὰ ἀπρμφ. καὶ γάρ, τοῖος ἐὼν, οἷός ἐστι, παῖδα τ' ἐμὸν ἐχέμεν καὶ ἐμοὶ γαμβρὸς καλέεσθαι. Ὀδ. Η, 313. παράβλ. Εἰ, Α, 1. δ', καὶ εἴθε. — 2) Ἐπειδὴ ἂν· διότι ἂν· καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχέεται, οὐδὲ μένει» ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα. Ἰλ. Τ, 28. Τίθεται δὲ ἐν συνάψει, ὅταν ἡ εὐχὴ ἀποτείνηται εἴς τινα γνώμην ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἐξαρτωμένην, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγκαῖον ποιοῦσαν, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προηγῆται τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐχῆς· ὡσαύτως καὶ τό, εἰ, Α. 1. ε'. Τὸ δὲ εἴθε, σημαίνει ἐξ ἐναντίας τὸ αὐτὸν καθ' αὑτό. Nitsch. ἐν Ὀδ. Α, 265.

*Εἴγε· Ἂν ὅμως, ἂν δέ, ἀλλ' ἄν, μὰν· ὑπόθεσιν συνάπτον, τὸ ὑποθετικὸν ἀναιρεῖν ἐπαπειλοῦσαν· π. χ. «Οἰκόνδε ἐλθέμεν ἐθέλεις ἐέναι· εἶγε μὲν εἰδείης, ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι, αὐθάδε κ' αὖθι μένων τόδε δῶμα φυλάσσοις.» Ὀδ. Ε. 206. Κύχεται νὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν πατρίδα σου· ἀλλ' ἂν ἠξευρες πόσα κακὰ θέλεις παθαίνει προτήτερα, ἤθελα προτιμήσει τὸ νὰ μένῃς ἐδῶ. — 2) Εἰμὲν, ἂν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τωόντι δύναται νὰ προϋποθέτῃ τις· πάλλα σὺ, εἰ δύναιό γε, περίσχαιο παιδὸς ἑῆος.» Ἰλ. Α. 393. Ὀδ. Π, 300. Herm. Vig. σλ. 834.

*Εἰ γοῦν· Ἂν ἀληθῆ· ὑποθέσεως οἱουσεὶ ἐπιλελησμένης ἐπαναληπτικόν. οὕτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέε ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Ἰλ. Ε, 258. Ἂν ἀληθῆ, ἢ ἂν τυχὸν φύγῃ, γλυτώσῃ ὁ ἕνας· ἅπαξ μόνον παρ' Ὅμ. ἀπαντώμενον, ὅπου ἄλλοι εἰ γ' οὖν γράφουσι.

Εἰ δ', ἄγε· παρακελευσματικὸν μόριον· Ἕλα δά, δοίμασε· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅττις καὶ πληθυντικῶς, εἰ δ' ἄγετε, χρῆται αὐτῷ. καὶ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν. Ἰλ. Χ, 381. συνήθως δὲ συντάσσεται, εἰ δ' ἄγε νῦν· εἰ δ', ἄγε δή· εἰ δ' ἄγε μήν· εἶτε, εἰ δ', ἄγε μοι· προστακτ. Ἐγκλ. ῥῆμα ἐπιφερόμενον ἔχον. Ἔτι δὲ καὶ, εἰδ', ἄγε τοι. Ὀδ. Ι, 37. Ἀντὶ προστακτ. δὲ κεῖται, τό, δεῦρο· Ἰλ. Ρ, 685. Ὅταν δὲ ὁ παρακελεύων προτρέπῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἐπιφέρεται ὑποτακ. αὁρ. Ὀδ. Ι, 37. ἢ Μλ. ὁριστ. Ἰλ Α, 524. Ι, 1667. (ἔστι δὲ ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις· τελεία γάρ ἔσκετο: «εἰδ' ἐθέλεις, ἢ, εἰδὲ βούλει, ἄγε»· καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν τοιοῦτος συνεθίζεται· Μὲ ἀν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς· ἄρα μετρίασις τῆς προστατικῆς· ὅστις μόνον ἐν παρακλητικοῖς παρακελευτικοῖς χρήσιμος. Nitzsch. Ὀδ. Α. 270. Ἡ ἑτέρα ἐτυμολογία δὲ, παρὰ τό, εἶα δή ἄγε, ἀντιβαίνει τῇ συντάξει, εἰδ, ἄγε δή, καὶ τῇ ὅλως παραπλησίᾳ χρήσει τοῦ, εἰ δὲ).

Εἰδαίνομαι· ποιητ. κατ' ἔκτασ. ἀντὶ τοῦ

μείδομαι, μετά δοτικ. Ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος. Νίκανδρ. Ἀλεξ.

Εἰδάλιμος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὡραῖος, εὔμορφος, καλοκαμωμένος. Ὀδτ. Ω, 278. — 2) ὅμοιος μέ τινα. πλάσις Σειρήνων εἰδάλιμοι, Ἀνάλεκτ. Α΄, σελ. 93.

Εἰδάλλομαι, = εἰδάλομαι, ἐνδάλλομαι.

Εἶδαρ, ατος, τό· (ἔδω· ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντί τοῦ ἀχρήστου ἔδαρ)· Τροφή, φαγητόν. Ὅμ. καί ἐπί κτηνῶν. Ἰλιάδ. Ε, 369. ἔτι δέ καί δόλαρ, δόλωμα, ἐπί ἰχθύων. Ὀδτ. Μ, 252.

*Εἰ δέ· ἄνευ ἐλάσσονος προτασ. ἐλλειπτικῶς· εἰδέ καί αὐτοί ψευγόντων· Ἀν ὅμως καί αὐτοί (δίλουσι) ἀς φύγουν· ἔνθ. τό, ἐδέλουσι ἀναπληρωτέον ὡς ἐν τῷ, εἰδ', ἄγε. Ἰλιάδ. Ι, 46. αὐτάνδρως καί 262. πειδά, (ἐδελιες), οὐ μέν μευ ἄκουτον.· Τελειοτέρα δέ ἡ φράσις ἐς Ἰλιάδ. Φ, 487. πειδ' ἐδέλοις πολέμοιο δαήμεναι. , · ἔνθα ἡ ἐλάσσων ὡς ἐν Ὀδτ. Β, 115. ἀναπληρωτέα ἐκ τῶν προηγουμένων. — Εἰς τελείας προτάσεις· Ἀν δέ, ἀν ὅμως, καί ἄν, μ' ὅλον ὅτι· πολλάκις παρ' Ὅμ. Κατά ταῦτα δύναται κεῖσθαι καί πάντα τά λοιπά μόρια, ὅσα ἄλλως προτίθενται τῷ εἰ· Ἰδέ ἐξαίρ. εἰ μέν· περί δέ τοῦ, εἰδ' οὐ, ναί, εἰδ' οὐν, ἰδέ ἐν ἐμῇ, εἰμή. Ἐπιτείνεται δέ ἡ σημασία τοῦ, εἰδέ, διά τοῦ, εἴδ' αὖ· Ἀντίθ ἐναντίας. Ὀδτ. Π. 105.

Εἰδέα, ἡ· ποιητ. ἀντί Ἰδέα. Ἀρστφ.

*Εἰδείην· σύστ. καί εἰδέναι ἀπρμφ. τοῦ εἶδα· Οἶδα, ξεύρω.

*Εἰδέ μή· Ἰδέ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἰδεχθείη, ἡ· Ἀξιομίσητος θέα, ὄψις· ἀχρειότατον πρόσωπον, τό ἀπό τοῦ ἰταλ. κειντ. ἀχρεῖον μούτρον. Σουϊδ. παρά τό

Εἰδεχθής, ὁ, ἡ (εἶδος, ἔχθος). Ἄσχημος, συγχυμένος τήν ὄψιν, βδελυρός, μιτητός.

Εἰδέω, ἀντί τοῦ εἰδῶ ὑποτακτ. τοῦ οἶδα.

*Εἰ δή· προϋπόθετε ἀναστρέφοντων σημαίνων· Ἐπειδή καί, ἤν. Ἰλιάδ. Λ. 61. πεί δή ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ, καί λοιμός Ἀχαιούς· καί ἐξαίρ. τοῦ, ἤ προηγουμένου, ἤ γάρκεν θεῖλός τε καί οὐτιδανός καλεοίμην, εἰ δή τοι πᾶν ἔργον ὑπείροπα, ὅ,τι κεν εἴποις. Ἰλιάδ. Α 294. καί 574. ὡσαύτως καί εἰς πλαγίας πεύτες· Ἀν τώοντε, ἤν μέ τά σωστά, πείλλ' ἀγορεύοι τόδε εἶπέ καί ἀπρεπέως κατέλεξεν, εἰ δή ἐξ αὐτοῦ τόνος πάντ' εἰς Ὀδυσῆος. Ὀδτ. Α. 207. συντάσσεται ὅλως μετά ὁριττ.

*Εἰδήμα, ατος, τό (εἰδέναι) Τό νά ξεύρῃ τίς τι. ξέρτιμον· παρά τό

Εἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ὅστις ξεύρει, ἔμαθε, τι, ἔχει πεῖραν, εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος· ἐπιστήμων, μαθημένος· τινός. Ἐπρρ. εἰδημόνως.

*Εἰδημονικῶς. Ἐπρρ. Μέ πεῖραν, μέ ἐπιμονήν, μέ μαστήν, μέ ἐπιτηδειότητα.

*Εἰδησάμεν. Ἐπικ. ἀπρμφ. Μλ. ἀντί εἰδῆσαι παρά τό ΕΙΔΩ. σημτ. 2. Ὀδτ. Ζ, 257.

Εἴδησις, εως, ἡ (εἰδέναι) ὡς καί παρ' ἡμῖν· τό νά ξεύρῃ, νά ἔμαθέ τίς τίποτε.

*Εἰδήτω. Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδικός, ἡ, όν (εἶδος). Ὅ, τι εἶναι μερικόν, ξεχωριστόν· εἰς εἶδός τι ἀνῆκον· ἀντιθ. τῷ, γενικός. Ἐπρρ. εἰδικῶς.

Εἰδογραφία, ίας, ἡ (εἶδος, γράφω). Φωτογράφημα, στόλισμα, στάφυσμα. Ἐφημ. Νατ.

*Εἰδοθέα, ἡ, Ἐπικ. Εἰδοθέη· θαλάσσιός τις θεά, θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως. Ὀδτ. Δ, 366.

Εἰδοί, ὡσ· αἱ· τό παρά Ῥωμαίοις Idus, Τά μέσα τοῦ Μηνός.

Εἴδομαι, ἰδέ ΕΙΔΩ.

*Εἶδον· ἀόρ. β΄. τοῦ ΕΙΔΩ, Ὅπερ ἰδεῖν.

Εἰδοποιέω, Μλ. — ήτω (εἰδοποιός). Κάμνω τό σχῆμα, τήν εἰκόνα τινος· σχηματίζω, παρασταίνω· κάμνω τι νά ὁμοιάζῃ μέ τίποτε· παρά τούς μεταγνστ. δέ, ἀντί τοῦ, ἄδω εἴδησι, κάμνω τινά νά ἀκούσῃ, μάθῃ τι· ἀφ' οὗ

*Εἰδοποίημα· ατος, τό· Τό νά εἰδοποιῇ, σχηματίζῃ, παραστήνῃ τίς τίποτε.

Εἰδοποιία, ίας, ἡ. Σχηματισμός, παράστασις τινός πράγματος διά εἴδους καί σχήματος· ζωγραφία, εἰκών· παρά τό

Εἰδοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (εἶδος, ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει τό εἶδος, σχῆμα, σχέδιον, τήν εἰκόνα, ζωγραφίαν ἀπό τίποτε ἰδιαίτ. τό εἰδοποιόν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας αὐτεξούσιον. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 76.

Εἶδος, εος, ους, τό (ΕΙΔΩ) Πᾶν ὅ, τι προσβάλλει εἰς τούς ὀφθαλμούς· μορφή, θεωρία, ὄψις, σχῆμα σώματός τινος· τῆς ἀνθρωπίνου μορφῆς· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔστις ἐπί τό πλεῖστον χρῆται τῇ συνταξει αὐτοῦ, εἶδος ἄριστος, ἡ ἀριστη· εἶδος κακός· εἶδος ἀλίγκιος, ἡ ὁμοίη, καί λ. τ. τ. καί ὁπόταν ἀντιτίθηται αὐτῷ τόν νοῦν, ὁπόταν δέ τήν σωματικήν δύναμιν. Ὀδτ. Ρ, 404. Ἰλιάδ. Φ, 416. Ἔτι δέ καί ἐπί τῆς μορφῆς σαύλου. Ὀδτ. Ρ, 308. παράβλ. ὄψις· ἐξαίρ. = πρόσωπον. — Παρά τοῖς Τραγ. κεῖται περιφραστικῶς τήν μορφήν, τό ἰταλ. τήν περσόναν τοῦ ἀνθρώπου παριστανον. Σοφοκλ. Ἠλ. 1177. πείδες τό κλεινόν, Ἠλέκτραιον. — 2) τροπ. Εἰκών, εἰκόνισμα, ἰδιότης, φυτική κατάστασις πράγματός τινος· ἰδιαίτερος, ξεχωριστός τρόπος, ἰδιαιτέρα, ἡ μερική ποιότης, τό αὐτό καθ' ἑαυτό ξεχωριστόν εἶναι, ἡ μή μερική φυτική ὑπαρξις σώματος τινος, τό ἰταλ. σπέτσια· ἀντιθ. τῷ, γένος. Παρά τούς μεταγνστ. ὅτι, τά εἴδη, ἐξαίρεται καί πολύτιμος πραγματεία· τά ἀρωματικά τό ἰταλ. σπετσαρίαι, δρογερίαι.

Εἰδότως, Ἐπίρ. Μετοχ. εἰδώς, παρά τό, οἶδα· παραμ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδοφορέω, ῶ (εἶδος, φέρω). Παριστήνω, ἐκτυπῶ Διον. Ἁλικ. Ζ΄. 72.

Εἰδύλλιον, τό. Ὑποκοριστ τοῦ, εἶδος· κυρίως μικρά εἰκών, εἰκονίτσα· συνήθως δέ ποιημάτιον, μικρόν ποίημα, στιχούργημα, ἐπί τό πλεῖστον γωρικῶν πραγμάτων ὑποθέσεως, καθώς εἶναι π. χ. τά τοῦ Θεοκρίτου Εἰδύλλια· ἔχει ὅμως ἐξαιρέτως καί μόνον εἰς αὐτά περιοριζόμενον· παραβλ. Πλίν. Ἐπ. 4, 14.

*Εἰ δύλλομαι = εἰδύλλομαι, εἰδύνομαι.

Εἴδυλος, ὁ, ἡ = εἰδήμων. ἔτι δέ καί θλπ. εἰδυλίς, ίδος· ἡ Καλλ.

ΕΙΔΩ, ΙΔΩ. βλέπω· παλαιόν κατ' ἐνεργ. ἐνστ. ὅλως ἀχρηστον θέμα, τοῦ ὁποίου τόν τόπον ἀναπληροῖ τό, ὁράω. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένοι χρόνοι διαιροῦνται διχῶς κατά τήν σημτ. οἱ μέν γάρ σημαίνουσι τό, βλέπω, οἱ δέ τό, ξεύρω.

Α) Βλέπω, κυτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ· κατ' ἐπαίρεσιν αὐχρηστος χρόνος αὐτοῦ ἐστίν ὁ, εἶδον, πίρ. β΄. παρ' Ὅμ. δέ πολλάκις καί Ἐπικ. ἀναυξήτως ἰδών· Ἀπρμφ. ἰδεῖν παρ' Ὅμ. καί ἰδέειν, Ἐπικ. Ὑποτακ. ἰδω παρ' Ὅμ. καί ἰδέωμι Ἐπικ. Ἰλιάδ. Χ, 450. Μτχ. ἰδών παρ' Ὅμ. πολλάκις μετά τῶν Ἐπρρ. ὑπόδρα, ἄντα, ἀχρεῖον ἰδών. Εἰώθε δέ χρῆσθαι ὁ Ποιητής καί τῇ τελειοτέρᾳ φράσει· ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Τήν αὐτήν ἐνεργ. σημτ. ἔχει ὁ μέσος ἀόρ. τύπος εἰδόμην, παρ' Ὅμ. πολλάκις Ἐπικ. ἄνευ αὐξήτ. ἰδόμην. Ἀπρμφ. ἰδέσθαι, Ὑποτακ. ἰδωμαι· προστακτ. ἰδοῦ. Καίπερ ταύτην τήν διάθ. εὑρηται παρ' Ὅμ. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· ἐπί τό πλεῖστον ὅμως· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· Τό νά κυτάξῃ τίς τινα εἰς τά μάτια. Οὗτος ὁ χρόνος συντάσσεται κυρίως τῷ, πειράσομαι. Ὀδτ. Ζ. 126. πάγε πειρήσομαι ἠδέ ἰδωμαι· Θέλει δοκιμάσω νά ἰδῶ· παραβλ. Φ. 159. Ἀλλά καί ἄνευ τοῦ, πειράσομαι· ὅλως κατ' ἐνέργ. νά ἰδῶ. Ὀδτ. Δ, 22. Β, 44. Ἐνίοτε ὁρᾶς ἀμφότεροι εἰ' ἀόρ. φέρουσι παρ' Ὅμ. τήν σημασ. τοῦ πνευματικῶς, νοερῶς βλέπειν· ἄρα γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐπίσταμαι, ἠξεύρω· διακεκριμένως κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Φ, 61. πῶρα ἰδωμαι ἐνί φρεσίν, ἠδέ θαλάσσῃ· παράβλ. Ἰλιάδ. Δ, 259. Ὀδτ. Φ, 112. Ἔστι δέ ἡ τοιαύτη ἐπίτηδες σημασ. αὐτοῦ διά τό ἀπαρέμφ. καί ἀόριστον τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, οὐ οὐδέν μαρτύριον ἐν τῇ Ἀττ. σώζεται πλέον· Οἱ ἀόριστοι οὗτοι κεῖνται εἴτε ἀπολύτως, εἴτε μετ' αἰτιατ. ἀναφορικήν πρότασιν ἐπιφερομένην ἐχούσης καί διά τοῦ, ὅτι· ἀναλυομένης, ὥστε ἡ αἰτιατ. κυρίως λαμβάνεται ἀντί οὐσιαστικοῦ ὀνοματικ. τῆς ἀναφορικῆς προτασ. π. χ. Ὀδτ. Β, 196. πείδον γάρ, σκεπτόν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, νῆσον, τήν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάωται· ἔστη δέ χαμαιλή τούτι . . · Ἀλλά καί τό, ἰδεῖν εἰς τι, πάνυ εὐχρηστόν ἐστι· σπανιώτερον δέ, ἐπί τι. Ὀδ. Ψ, 143. καί πρός τι. Ὀδτ. Μ, 244. Μεταγενστ. δέ ποιητ. χρῶνται καί αὐτῷ ὡς τῷ, ὁράω καί μεταφορ. ἐπί ὁράσεως (κατανοήσεως) ἀλλων αἰσθητηρίων. Ἰακ. Ἀνθλ. Παλατ σελ. 189. Ἐξαίρ. σημειωτέον ἐστι τό ἐν Ἰλιάδ. Λ, 243. πάλλοχον κουρίδιην οὔτι χάριν εἶεν, Δέν ἀπέλαυσε τήν χάριν τῆς ἀγάπης τῆς γυναικός του (ἐσότι ἀφοιεύθη εὐθύς μετά τούς γάμους του). Διακρινέστερον δέ ἀκριβῶς ἡ φράσις, χάριν εἰδέναι τινι, Ὁ παρά τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει προστακ. ἀόρ. Ἰδοῦ, χρησιμεύει ἐπί τό πλεῖστον ἀντί μορίου· καί τότε μεταβάλλεται ὁ τόνος αὐτοῦ εἰς Ἴδου· εὑρηται δέ καί ἰδου· ὅπου μέντοι κεῖται ὡς ὄντως προστακτ. ἀόρ., περισπᾶται, Ἰδοῦ· π. χ. Ἰδοῦμε. Εὐρπ. Ἑκ. 802. Ἀντί τοῦ ἐνστ. χρησιμεύει τό, ὁράω, ἀντί παρακειμ. τό, ἑώρακα καί ἀντί Μλ. τό, ὄψεμαι· τό γάρ εἰδήσω ὑπάγεται εἰς τό, οἶδα, ἠξεύρω. Εἰς τό, βλέπω δέ ἀνήκει, 2) ὁ Ἐπικ. καί Ἰων. παθ. καί μέσ. ἐνστ. εἴδομαι, ἀόρ. εἰσάμην· παρ' Ὅμ. δέ καί, ἐσσάμην, ας, ατο· κατά πλθντ. σημασ. Βλέπομαι· ὅσον ἐμφαίνομαι, φαίνομαι· πείδεται ἦμαρ, ἄστρα· Φαίνεται ἡ ἡμέρα, τά ἄστρα. Ἰλιάδ. Θ, 530. Ν. 98. παράβλ. Ω, 31η. Ὀδτ. Ε, 383. Τροπ. πτό δέ τοι κήρ εἴδεται εἶναι. Ἰλιάδ. Α, 288. αὐτό σοί φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θάνατος· ὡσαύτως καί πτοιότό τίμιος καλλίστων ἐνί φρεσί εἴδεται εἶναι. Ὀδτ. Ι, 11. αὐτῷ τόγε κέρδιον εἰσατο θυμῷ· ἥ οἱ εἰδείσατο χῶρος ἄριστος· καί τ. τ. Ὅμ. δοκῶ ἔχω ὄφιν τινος, πείρων τόν ὄφιν τινος, τοῦτ' ἔστι προσποιοῦμαι, καμώνομαι πιτατ' ἰμόν ἐς Λῆμνον· Ἐδόκουν, καμώνονταν ὅτι πηγαίνει εἰς τήν Λῆμ. Ὀδτ. Θ, 283. πείπατο ὡς ὅτε ῥίπον . . · Ἐδόκουν, φαίνονταν ὡς ἀσπίδα. Ὀδτ. Ε, 281. καί μετά ὁπτ. Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω. Εἴκατο φθογγῇ Πολίτην· Κατά τήν φωνήν ὁμοίαζε μέ τόν Πολ. Ἰλιάδ. Β, 791. παράβλ. Γ. 81. συνήθως κατά μετοχ. ἐνστ. καί ἀόρ. εἰδόμενος, εἰσάμενος· πλήν τῶν ὁποίων χρῆται Ὅμ. τριτοπρόσ. ἐνεστ. καί ἀόρ. ἀπαξ εἰρ. ἐνεστ. καί τριτοπλ. τοῦ ἀόρ. Τό προστακτ. εἴδετο, παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ.

Β) Ἠξεύρω· αὕτη ἡ σημασ. προκύπτει ἀπό τοῦ παραμ. ἐπειδή ὅ, τι εἶδε ἢ ἠκουσέ τις, εὔκολο ἠξεύρει· ὅθεν ἡ λέξις χρησιμεύει ἐπί τό πλεῖστον ἐπί ἐμπείρου ἠξεύρει, καλέξαιρ. εἰ ἄνευ τῆς, ἀντί γάρ τοῦ, ἀμέσως ἠξεύρει τίθεται τό, σύνοιδα. Wolf. ἐν Ἀπτ. σλ. 230. Οἱ κατά ταῦτα τήν σημασ. χρήσιμοι χρόνοι εἰσί. Παρακμ. ἀντί ἐνστ. ἐν χρήσει, οἶδα, Ἠξεύρω. Μετχ. εἰδώς, Ἠξεύρων. Ἀπρμφ. εἰδέναι· Νά ἠξεύρω· γε, ῃ καί τλ. Ἐπικ. ἴδμεναι καί ἰδμεν. Προστακτ. ἴστι, Ἠξευρε. Ὑποτακ. εἰδῶ, ἴστε καί ἰδέω. Εὐκτ. εἰδείην. Ὑπερτελ. ἀντί Παρεμ. ᾔδειν καί ᾔδεα, Ἀττ. ᾔδη·

Ἠξυρα. Μλ. εἰσορμαι, σπανιώτ. καὶ τὰ πλείστα παρὰ τοῖς Ἑποπ. εἰδήσω, Θέλει ἠξυρω. Ὁ δὲ Ἀόρ. καὶ ὁ Παρακ. λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ, γιγνώσκω. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐνστ. καὶ τοῦ παρατ. γίνεται τοῦτο ἐρηλλαγμένως, ὥστε οἱ Γραμματ. εὐλόγως πραγματεύονται περὶ αὐτῶν ἰδιαιτέρως. Ὁμηρικῶς, Ἰωνικῶς τε καὶ Δωρικῶς ἐστιν ὁ Παρακ. οἶδας, β΄. ἐνικ. προσ. ἀντὶ οἶσθα. Ὀδ. Α, 337. παρ' Ἀττ. ἐνίοτε καὶ οἶσθας, Κρατ. Ἀνεκδ. Βιβλ. 3. σλ. 1295. Piers. Moer. σλ. 283. Βρ. ἐν Ἀρτεμ. Εἰρ. 141. Meineke ἐν Μισθ. σλ. 122. Ἴσμεν· α΄. πλ. προσ. ἀντὶ ἴσμεν. Ἔτι δὲ, ἴδμεναι καὶ ἰέμεν, ἀπαρακ. ἀντὶ εἰδέναι· ἰδέω Ἑπτακ. ἀντὶ εἰδῶ. Ἰλιάδ. Μ, 235. Εἰδέτε, β΄. πλ. προσ. ὑπότ. ἀντὶ εἰδῆτε. Ὀδ. Ι, 17. εἰδόμεν Ἰλιάδ. Α, 363. καὶ ἰδυῖα Μτχ. ἐνλα. ἀντὶ εἰδυῖα· τοῦτο μέντοι μόνον ἐν τῇ συνῃρ. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι· Ἑπτακ. β΄. καὶ γ΄. ἐνικ. προσ. ἠείδης, ἠείδη, ἀντίῤῥης, ᾔδη. Ἰλιάδ. Χ, 280. Ὀδ. Ι, 206. γ΄. πλ. προσ. ἴσαν ἀντὶ ἦσαν. Ἰλιάδ. Σ, 490. Ὀδ. Δ, 772. Τέλος δὲ χρῆται Ὅμ. ἀμφοτέροις τοῖς Μλ., σπανιώτ. μέντοι τῷ, εἰδήτω· μόνον ἐν Ἰλιάδ. Α, 546. Ἐπικ. ἀπρμφ. εἰδησέμεν Ὀδ. Ζ, 257. ὅπου ὑπεμφαίνει τὴν σημτ. βλέπειν, Ὀδ. Θ, 327. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. Τὰ δ' ἄλλα ἰδὲ τὸν σχηματισμὸν παρὰ Βεμ. 97. Ιλ. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 568. (ἐν τῷ ἵστασι, ἡ λήγου· συνήθως βραχ. ὡς ἐν Ὀδ. Β, 211. ἐνίοτε μέντοι καὶ μακρόν, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 384.).

Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται ἡ λέξις σημαίνουσα ὅτε μὲν τὸ ἐπίστασθαι, ἐξαπίστασθαι, Ἠξυρω καλὰ, σωστά· ὅτε δὲ τὸ, γινώσκω, ἐπιγινώσκω, Γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τὸ, πυνθάνομαι, καταμανθάνω, Λανθάνω, μανθάνω, ἠξυρω ἐξ ἀκοῆς, ἔχω ἀκουστὰ· καθ' ἣν σημασίαν κεῖται καὶ ἐν Ὀδ. Β, 16. πῶς δὴ γηρὶ κυρὸς ἦεν καὶ μυρία ᾔδεν. Πολλάκις προστίθεται αὐτῷ εἰς ἐπίτασιν τὸ, εὖ, ἢ τὸ, σάφα· ἑξαρ. εὖ οἶδα Ἠξυρω καλὰ, βέβαια· καὶ μετοχ. εὖ εἰδώς· καὶ εὖ ἴστε· Ἠξυρε καλὰ, ἔστο βέβαιος. Τῷ ἐπομένῃ προτάσει συνάπτεται διὰ τοῦ, ὡς, ὅπως καὶ ὅ τι· ἐν ἀμφιβόλοις δὲ πράγμασι καὶ διὰ τοῦ, εἰ· σπανιώτ. διὰ τῆς ἀντιφορικῆς Ἀντωμ. Ἀμέσως δ' ἑαυτοῦ ἐξαρτωμένην ἔχει τὴν αἰτιατ. καὶ τὸ ἀπαρμφτ. Ἴδιος Ὁμηρικὴ φράσις ἐστὶ τὸ, νοήματα, μήδεα οἶδε, Εἶναι συνετὸς, φρόνιμος, ἔχει καλὸ κεφάλι, καλόν νοῦν· τὸ κυρ. κεῖται τὸ κεφάλι τοῦ· ἔχει πεῖραν· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων ἐπὶ τὸ πλεῖστον· πεπνυμένα, κεχαρισμένα, φίλα, ἄρτια, ἤπια, κεδνὰ, ἀθεμίστια εἰδέναι, κατὰ μετοχ. εἰδώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφερόμενα. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσει τὸν λῆ. ὁ Ποιητὴς καὶ γενικῶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν μετοχ. κειμένην· ἠὲ ἐπηνεύσειδως, Ἐμπειρος, ἐπιτήδειος ἐς τόδε ἔργον· οἰωνῶν σάφα εἰδώς, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, μάχης εὖ εἰδότε, εἰδότε δήριν καὶ λ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ῥήματα. κειμένην . . ὃς ῥα τε πάντας ἐὺ εἰδῇ σοφίῃς . . ὡ Ἰλιάδ. Ο, 412. Ἡ προστακτ. Ἔγκλ. κεῖται τὰ πλείστα διομοτικῶς, διαβεβαιωτικῶς· ἴστω Ζεύς, ἴστω νῶϊν Ζεύς, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. μάρτυς μοι ὁ Ζεύς, μὰ τὸν Δία, σοὶ βεβαιοῦμαι εἰς τὸν Δία. Ὅμ. Χάριν εἰδέναι τινί· Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις χάριν εἰς τινα, νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς αὐτὸν· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 231. κοὐκ ἐγὼ δὲ γε τοι εἰδυίῃσιν ἠρατεσσάμην· Θέλει σοὶ γνωρίζω τὴν χάριν ὅτι ἐμὲ ἔσῳσε· κἀπὶ δὲ καὶ παρὰ Λογγιν. πολλάκις. Μετ' Ὁμηρικῶν χρήσεως. α) μετὰ ἀπαρμφ. Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανὸς, εἰς κατάστασιν τοῦ· Jac. Ἀνθ. 2, 1, σλ. 308. – β΄) οἶδ' ὅτι· εἶσθ' ὅτι, παρεμβάλλονται ἀπηλλαγμένως εἰς τὸν λόγον καὶ χρησιμεύουσιν εἰς παράστησιν γνώμης ὁμολογουμένης καὶ ἀναμφιβόλου, Ὡς μοὶ, σοὶ εἶναι καλὰ γνωστὸν· ὡς ἠξυρω, ἠξυρες πιστὰ· ὡς εἶμαι, εἶσαι βέβαια πληροφορημένος. Wolf. ἐν Ἀπτ. σλ. 388. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 486. B. – γ΄) οἶσθ' οὐ πάνυ συνήθης πευστικὴ φράσις, τὴν ἀπόκρισιν, οὐκ οἶδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένην ἔχουσα. Walch. Ἱππ. 5η4. – δ΄) οὐσθ' ὅτι· καὶ, οἶσθ' ὅ, καὶ, οἶσθ' ὡς, μεταποιεῖται ἀπαρμφ. χρησιμεύει εἰς ἐκφρασιν ἀδιορίστου, ἀβεβαίας ἢ καὶ εἰς ἄλλον γνωστὴν ἤδη προτροπὴν· ἐξαρ. οἶσθ' ὃ δρᾶσον, ἀντὶ δρᾶτον. οἶσθ' ὅ; Κάμε, ἠξυρες τί νὰ κάμῃς; ἰδὲ ἐν τῷ δράω. Ἰδιαιτέρως, οἶσθ' ὡς ποίητον; Κάμετο, ἠξυρες πῶς νὰ τὸ κάμῃ; οἶσθ' ὅ γενέσθω; καὶ λ. τ. τ. Matth. Ἑλλ. Γρμμ. 2. σλ. 972.

* Εἰδωλεῖον, τό. Τόπος ὅπου ἵστανται εἴδωλοι, ναΐς.

Εἰδωλικός, ἡ, όν· καὶ, εἰδωλικῶς, Ἐπίῤῥ. ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προσφέρων λατρείαν εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Πᾶν ὅ, τι ἐθυσιάσθη, ἐπροσφέρθη θυσία εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλολατρεία, ἡ· τὸ νὰ λατρεύῃ, πιστεύῃ, προσκυνῇ τὰ εἴδωλα.

* Εἰδωλολατρέω, Μλ. –ήτω· Κάμνει εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλολάτρης, ου. ὁ (λάτρις). Ὅστις λατρεύει καὶ προσκυνεῖ τὰ εἴδωλα, ὡς Θεούς.

Εἰδωλομανία, ἡ· Ὑπερβολικὴ εἰς τὰ εἴδωλα λατρεία.

Εἰδωλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εἴδωλον. Γεωπον. Ι. η. καὶ 27.

Εἴδωλον, τό (εἶδος). Μορφή, εἰκὼν, εἰκόνισμα· τὸ ἰταλ. φιγοῦρα· ἐξαρ. ἀπὸ μέταλλον, πέτραν ἢ ξύλον· παρ' Ὁμ τὰ πνεύματα, αἱ σκιαὶ, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων· πᾶσα ἀτόματος μορφὴ, ἐξαρ. ὄνειρον, φαντασία· ὅσον παρὰ τοῖς μεταγενστ. φάντασμα, τὸ κοιν. στοιχειόδ. – 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, κατὰ φαντασίαν μορφὴ, εἰκὼν. Ἰδέα – 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν.

Εἰδωλοπλαστέω, Πλάττω, σχηματίζω τι πρᾶγμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. Ἡρακλ. Ἀλληγ. 95. παρὰ τὸ

Εἰδωλόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι σχηματισμένον, καμωμένον κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς εἰκονισμένου· παιδήποτε πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ μορφὴ, τὸ σχῆμα, ἡ εἰκὼν ἐστυπώθη εἰς τὴν ψυχήν τινός.

Εἰδωλοποιέω, Μλ. –ήτω (εἰδωλοποιὸς). Κάμνω, κατασκευάζω εἴδωλα· σχηματίζω τίποτε, τῷ εἶδος σχῆμα, μορφὴν, ἢ τὸ παριστάνω μὲ κάμωμα εἰκόνα, τὸ σχηματίζω κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος. – 2) ψυχολογικῶς· φαντάζομαι ἰδέαν, παριστάνω εἰς τὸν νοῦν μου τίποτε· ἀφ' οὗ

Εἰδωλοποίησις, εως, ἡ = εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. Β. 122.

Εἰδωλοποιητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ παριστάνῃ, ἢ νὰ χαίνῃ εἴδωλα.

Εἰδωλοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὰ εἴδωλα, νὰ παριστάνῃ τίποτε εἰς εἰκόνα, εἰκόνισμα, κ. τ. λ. Λογγῖν. ΙΕ. 1. ὅσον

Εἰδωλοποιικός, κὴ, κὸν, = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις σχηματίζει, κάμνει, εἰδώλια, παριστάνει τίποτε εἰκονισμα.

Εἰδωλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, ἤτοι ὁμοιάζει ὡσὰν εἴδωλον. Πλουτ. Θ. σλ. 598.

Εἰδωλοφρονοῦντες, οἱ. Οἱ παραστήνοντες εἴδωλόν τι.

Εἰδωλοχαρής, ἐος, ὁ, ἡ. (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἢ χαίρεται καὶ εὐφραίνεται εἰς τὰ εἴδωλα, ἀγαπᾷ τὰ εἴδωλα, τὰ βλέπει μὲ εὐχαρίστησιν.

Εἶεν Ἀττ. γ΄. πληθ. προσ. τοῦ εἰμὶ, ἀντὶ εἰσὶν. Ἔστω! ἂς ἦναι! ἐ καλά! καλά! φθάνει, ἀρκεῖ τόσον· ἐξαίρ. ἐν Ἀττ. διαλόγοις μάλιστα χρήσιμον μεταβαίνει ἀπὸ τινα πράγματος, τὸ ὁποῖον θέλει τις κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος, εἰς ἄλλο τίποτε ἀληθῶν. Herm. ἐν Κύρ. Ἰκ. 795. καὶ σλ. X. Bornem ἐν Ξεν. Συμπ. 4. 52. Σπανιώτερα εἰ τίνι γε φράτες, ἀλλ' εἶεν, εἶεν γε, εἶεν δή. Ἔτι δὲ καὶ Σπουδαστικῶς εἶεν. Herm. Vig. σλ. 750 (ἡ λήγουσα ἐνίοτε μακρὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν τοῖς Ἰαμβ. τρίμετ. ὅταν ἡ λέξις ᾖ ἀρτιὴ τοῦ στίχου. Wellauer ἐν Αἰσχ. ΧΦ. 645. Dind. ἐν Ἀρτεμ. Εἰρ. 664.)

Εἶην ἐνεργ. εὐκτ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἴσημι. εἴην δὲ, φλεγμ. ἐνστ. εὐκτ. τοῦ εἰμὶ.

Εἶθαρ, Ἐπίῤῥ. (εὖ θέω) Κύριος, παρευθὺς, εἰς τὴν στιγμὴν, Ἰλιάδ. ποιητ. μόνον καὶ Ἰων. χρήσιμον.

Εἶθε, Ἐνῤῥ. Ἀμποτε, μακαρί. Ὀδ. Β, 33. Ὅμ. χρῆται πολὺ μᾶλλον τῷ αἴθε (Περὶ τοῦ, αἴθε ὤφελον, κτλ. ὁ ἰδὲ ὀφείλω.) Συντάσσ. Ἐνίοτ. καὶ Ὁριστ. παροχημ. χρόνῳ, παρὰ τοῖς μετγενστ. δὲ, καὶ ἀπροσδιορίστῳ. Herm. Vig. σλ. 757. ἰδὲ ἐν τῷ, οἱ γὰρ.

* Εἰθίζω, Μλ. ἴσω ποιητ. ἀντὶ ἐθίζω.

* Εἰθισμένως. Ἐπίῤῥ. μετοχ. παρακ. ἐνεργτ. τοῦ ἐθίζω· Καθὼς συνεθίζεται, καθὼς εἶναι συνήθεια. Δημ. Ἀρτ. 4. 35.

* Εἶκα. Ἀττ. ἀντὶ ἔοικα, ὅπερ ἰδέ.

* Εἶκατ· δατικ. παρακ. τοῦ ἴημι.

Εἰκαδάρχης, ὁ (εἴκοσι, ἄρχω) εἰκάδος ἄνδρων, Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἴκοσι ἀνδρώπων.

Εἰκαδέτται, ὧν, οἱ (εἰκάς). Ἐπίῤῥ. τῶν Ἐπικουρίων ἑπτὰ ἡμέραις ἑορτὴν εἶχόν τινες τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος μὴν εἰς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐπικούρου. Διογέν. Λαέρτ. ξ. 101. Πλούταρ. Ι. σελ. 481. ὅθεν καὶ ὁ Φιλόδημ. ἐν Ἐπιγράμ. τὴν ἑορτὴν ταύτην πεῖπόδα δειπνίζων ἑαυτοῦτιοῦ λέγει.

Εἰκάζω Μλ. – άσω. Ἀττ. παρακ. παθ. ᾔκασμαι. Βρ. καὶ Dind ἐν Ἀρτεμ. Ἰω. 230. Piers. Moer. σλ. 183 (εἰκὼς). Παρομοιάζω, κάμνω τι παρόμοιον, ἢ ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ παριστάνω, ζωγραφιστὰ ἐπλάσθη Ἡρόδοτ. Β΄. 182. εἰκὼν γραπτὴ εἰκασμένη, Εἰκόνα, εἰκόνισμα ζωγραφιστὸν ὅμοιον μέ τι πρωτότυπον· ὅθεν – 2) παραβάλλω, συγκρίνω· ἀπεικάζω, γνωρίζω τίποτε παρατηρῶν κάποια σημεῖα, ἢ περιστατικά· συμπεραίνω. – 3) μιμοῦμαί τινα τῷ λόγῳ, δείχνω, ὅτι ὁ ἴσος εἶμαι ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον. 4) παριγελῶ, πειράζω, Ξενοφ. Συμπ. ς΄. 3. πτῦ μέντοι σοῦγε κἀκάζετο πάθ. εἶμαι ὅμοιος, παρομοιάζομαι τινί Ξεν. ἐπὶ δὲ, εἰκάζομαι καὶ πρὸς τινα. Ἀρτεμ. Ἀχ. 783. καθ' ἣν σημτ. εὑρίσκεται ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργτ.

Εἰκάθω, ποιητ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ, ἐκκλίνω.

* Εἰκαὶ· Ἂν καὶ. μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὅτου· μετὰ ἀπρμφ. Ὅμ. μετὰ εὐκτ. Ἰλιάδ. Π, 748. τοῦ, καὶ εἰ, διαίρουσι καθ' ὅσον σημαίνει ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον εἶναι τωόντι, ὑπάρχει βέβαιον. Herm. Vig. σλ. 812. παράβλ. εἰ, γ΄. 1.

Εἰκαιοβολέω Μλ. –ήτω. Τίποτε ἐ τὰ βέβαια, ἐ τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ἂν ἐπέτυχα ἢ ὄχι· ὄχι δεδομένου τὴν τύχην μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Εἰκαιοβουλία, ἡ. Ἀστοχασία, ἀπροσεξία, ἀπερισκεψία· παρὰ τὸ

Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος· ὅστις δὲν στοχάζεται προτήτερα τί κάμνει· κάμνει τὰ πράγματα τοῦ

ἀπροστόχαστα, μὲ βίαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ προτήτερα τί τέλος ἠμποροῦν νὰ λάβουν.

Εἰκαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει ὅ, τι φύσῃ, ὅ τι τῷ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ. Φίλοσ. Ἡρακλ. Ὀξων 2, φύλλ. 10.

Εἰκαιομυθέω, (εἰκαιόμυθος). Ὁμιλῶ μωρὰ καὶ ἀπρόσεκτα.

Εἰκαιομυθία, ἡ. Ἀπρόσεκτος καὶ μωρὰ ὁμιλία.

Εἰκαιόμυθος, ὁ, ἡ· Ὅστις ὁμιλεῖ μωρὰ, ἀπρόσεκτα καὶ ματαίους λόγους.

* Εἰκαιοπονία, ἡ (εἰκαίος, πονος). = ματαιοπονία.

Εἰκαιορρημονέω, = εἰκαιομυθέω.

Εἰκαιορρημοσύνη, ἡ, = εἰκαιομυθία, παρὰ τὸ

Εἰκαιορρήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα), = εἰκαιόμυθος.

Εἰκαῖος, αία, αῖον. Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος, παράφορος, κενόδοξος, ἀλαζών, μάταιος, μωρος· ὅστις κάμνει τίποτε χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς αἰτίαν· λέγει, κάμνει τίποτε χωρὶς νὰ στοχάζηται διὰ τί καὶ πρὸς τί, ἀλλ' ὅπως τὸ εὐγάλῃ ἡ ἀκρη. ὡς κοινότ. λέγομεν· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ, τι εἶναι μάταιον, ἀνωφελὲς, γίνεται χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς αἰτίαν—2) = ὁ τυχών· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ, ὁποιος τύχῃ, ὁποιος εὑρεθῇ ἐμπρός· ὅθεν, κοινὸς, ἀχρεῖος, οὐτιδανὸς, ἀράδιαχός.

Εἰκαιοσύνη, ἡ, Ἀπροσεξία, ἀστοχασία, μωρία, ματαιότης.

* Εἰκαιότης, τητος, ἡ, = τῷ προηγμ. Φιλοδ. Ἡρακλ. Ὀξων. φυλ. 9.

* Εἰκαιοφαγία· ἡ, = τρυφή. Ἡσυχ.

Εἰκάς, άδος, ἡ (εἴκοσι) Ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι, αὐτὶ εἰκοσάς· Εἰκοσάρα, εἰκοσάρι. — 2) ὑπακουομ. ἡμέρα, Εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσιόδ. Ἔρ. 790. 818. ἔτι δὲ καὶ πλησ. εἰκάδες, αἱ. Ἀριστοφ. Νεφ. 17.

Εἰκασία, ἡ (εἰκάζω) Εἰκών, εἰκόνισμα, ζωγράφισμα ὁμοία μὲ τι πρωτότυπον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε — 2) παραβολὴ, σύγκρισις· συμπέρασμα· ἀπείκασμα κατὰ συμπέρασμον, ἀπὸ περιγραφὴν, ἢ ἀπὸ παρατήρησιν περιστάσεων.

Εἰκασμα, ατος, το, = εἰκών.

Εἰκασμός, ὁ. Τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ τις τίποτε.

Εἰκαστὴς, οῦ, ὁ. Ἀπεικαστὴς, ἀπεικαστὴνος. Λουκιαν.

Εἰκαστικός, κὴ, κὸν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ σχηματίζῃ, εἰκονίζῃ, συγκρίνῃ, παραβάλλῃ· εἰς τὸ νὰ προμαντεύῃ, ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· Εἰκαστικὴ, ὑπονουμ. τέχνη· Τέχνη εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, κάμνῃ εἰκόνας, παραστήνῃ τὰς εἰκόνας πραγμάτων· εἰς τὸ νὰ ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· τὰ εἰκαστικὰ, ὑπακ. ἀπιρρήματα, ὡς τὸ, ἴσως, τάχα, τυχὸν· Γραμμ. Ἐπῤῥ. εἰκαστικῶς.

* Εἰκαστός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ, τι εἶναι καμωμένον ὁμοιον μὲ ἄλλο τίποτε.

* Εἴκατι· Δρκ. ἀντὶ εἴκοσι.

Εἶκε· εἶκεν· καὶ εἴ... ἂν· Τὸ ἡμέτ. ἂν· πάνυ πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἕποπ. ταὐτὸν τῷ ἐάν· ἆρα τὸ μόριον εἰ, ἀμφιβολίαν, ἢ τὸ πιθανὸν καὶ ἐνδεχόμενον ἁπλῶς σημαῖνον· τὰ πλεῖστα ὑποτακτ. συνταττόμενον· εὑρηται μέντοι καὶ εὐκτ. Ὀδσ. Η, 315. παρὰ τοῖς Ἀττ δὲ συντάσσεται ἐξ ἐναντ. ἀεὶ εὐκτ. καὶ ὑποτακτ Πλάτ. Πρτ. σλ. 329. Β. Νμ. 7, σλ. 807. C. Ξεν. Ἀγσ. 1, 1. Δμοσθ. Φιλ. σλ. 45. R. παραβλ. Reisig. de part. ἂν. σλ. 104. Dissen disqui- phil. 1, σλ. 24. Herm. Vig. σλ. 830. Math. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 749. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ, αἴκε, ἰδὲ Thiersh. Ἑλλ, Γρμμ. σλ. 502. 505 ἑξ. 508. ἑξ.

Εἰκελόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὄνειρον.

Εἴκελος, η, ον (εἰκὼς) Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον, διὰ παρομοίασμα· τινί. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ ἴκελος.

Εἰκελόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ). Ὅστις ὁμοιάζει κατὰ τὴν φωνὴν μὲ ἄλλον τινα.

* Εἰκένναι. Ἀττ. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἐοικέναι.

Εἰκῇ, Ἐπίῤῥ. τοῦ εἰκαῖος· Χωρὶς τάξιν, χωρὶς σκοπὸν, ἀστόχαστα, ἀπερίσκεπτα, ἀπροσέκτως· ὅπως τύχῃ. — 2) Χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἢ ὄφελος, μάταια, ἀνωφελῶς, τοῦ κόσμου.

Εἰκοβολέω = εἰκαιοβολέω· ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Schneider, εὕρηται ὅμως ἐν λείψ. Εὐρπ. καὶ Ἀριστοφ. παρὰ Πολυβ. Σχτ. Ἐμπ. καὶ παρὰ πλείστοις τῶν Γραμμτ. ὥστε φαίνεται μάλιστα εὐχρηστότερον τοῦ, εἰκαιοβολέω.

Εἰκονίζω, Μ. ἴσω (εἰκών). Ζωγραφίζω τίποτε ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ κάμνω διόλου παρόμοιον — 2) παραβάλλω, παρομοιάζω τί μὲ ἄλλο τίποτε, ὡς τὸ, εἰκάζω· μεταχειρίζομαι παραβολάς.

Εἰκονικός, κὴ, κὸν· Ὅστις παριστήνει τίποτε εἰς εἰκόνα· ὅ, τι εἶναι ὅμοια εἰκονισμένον, ζωγραφημένον· εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ἐπιτήδειος, εἰς εἰκόνισμα, ζωγράφημα ἁρμόδιος, ἀνήκων· Ἐπὶ ἀγαλμάτων· ὅσα παριστήνουσι ὅλον τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἢ ὁλόκληρον τὸ πρωτότυπον τινος κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι καμωμένα.

Εἰκόνιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ εἰκών, εἰκονισματάκι. Πλούταρχος.

Εἰκόνισμα, ατος, τὸ, = εἰκών. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 421.

Εἰκονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ζωγραφίζῃ τις τίποτε.

Εἰκονογραφέω, (εἰκονογράφος) Ζωγραφίζω εἰκονίσματα· ἀφ' οὗ

Εἰκονογραφία, ἡ. Ζωγραφικὴ, παράστασις τινὸς εἰς ζωγραφίαν.

Εἰκονογράφος, ὁ (γράφω) Ὅστις ζωγραφίζει εἰκονίσματα· ζωγράφος, Ἀριστοτέλ. Ποιητ. ιϛ. (ιγ)

Εἰκονολογία, ἡ (λόγος) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς, τοῦτ' ἔστι μὲ παραβολὰς, παραμοιάσεις.

Εἰκονομαχία, ἡ, Ἡ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας φιλονεικία. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Εἰκονομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι) Ὅστις φιλονεικεῖ, μάχεται, καὶ πολεμεῖ κατὰ τῶν εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰκονοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει εἰκονίσματα· ζωγράφος. Ἀριστοτ. Ποιητ. ΙΕ.

Εἰκός, ότος, τὸ. Τὸ παρομοιάζον, τὸ ὅμοιον· ἐξαιρέτως τὸ ὅμοιον μὲ τὸ ἀληθὲς· πιθανὸν. 2) τὸ φυσικὸν, δίκαιον, πρέπον, ἁρμόζον· εἰκὸς, ὑπακ. ἐστὶ· Εἶναι πιθανὸν, ἐνδεχόμενον· κατὰ τὸ εἰκός, Καθὼς πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ φυσικοὺς λόγου, φυσικὰ. β) εἶναι πρέπον, ὀρθὸν, δίκαιον, εὔλογον· ἔστι δὲ ἡ λξ. μετοχ. οὐδετ. γέν. παρὰ τὸ εἴκω, ἔοικα· συγκρ. εἰκότερον.

Εἰκοσάβοιος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικοσάβοιος (βοῦς). εἴκοσι βοῶν ἀξιος, Ὅ, τι ἀξίζει εἴκοσι βόδια. Ὀδσ.

Εἰκοσάεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πᾶν ὅ, τι ἔχει εἴκοσι ἐλευρὰς, ἤτοι πλάγια μέρη, εἴκοσι ἐπιφανείας.

Εἰκοσαετὴς, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις, ἢ ὅ, τι εἶναι εἴκοσι χρόνων, εἰκοσάχρονος· ἀφ' οὗ

Εἰκοσαετία, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπὸ εἴκοσι χρόνους.

Εἰκοσαετὶς, ίδος, ἡ. Θελυκ. Κόρη, γυνὴ εἴκοσι χρόνων.

Εἰκοσάκις, ποιητ. ἐεικοσάκις (εἴκοσι) Ἐπίῤῥ. Εἴκοσι φοραῖς. Ἑλλ.

Εἰκοσάλινος, ὁ, ἡ (λίνη), Μὲ εἴκοσι καθίσματα, τράπεζα διὰ εἴκοσι· εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ καθίσουν εἴκοσι ἄνθρωποι.

Εἰκοσάκωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται ἀπὸ εἴκοσι, ἢ ἔχει εἴκοσι κλειδώσεις.

Εἰκοσάκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Μὲ εἴκοσι κωπιά.

Εἰκοσάμηνος, ὁ, ἡ (μὴν). Εἴκοσι μηνῶν

* Εἰκοσαπήχυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τὸ (πῆχυς) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς 20. πήχεις.

Εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον· καὶ

* Εἰκοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ· Εἴκοσι φοραῖς τόσος, ἢ τόσον

Εἰκοσάπρωτοι, οἱ (πρῶτος) Οἱ εἴκοσι πρῶτοι.

Εἰκοσάρι·θμος, ὁ, ἡ. Εἴκοσι κατὰ τὸν ἀριθμόν· πᾶν ὅ, τι περιέχει εἴκοσι. Ἐτυμολ. Μ.

Εἰκοσάς, άδος, ἡ, = εἰκάς, σπάνιον.

Εἰκοσασταδίων, τὸ (στάδιον). Τόπος περιέχων 20. στάδια

Εἰκοσάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Μὲ εἴκοσι φύλλα.

Εἰκοσέτης, ὁ. Ὑηλ. εἰκοσέτις, ίδος, ἡ, = εἰκοσαετὴς.

Εἰκοσήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Μὲ εἴκοσι κωπηλάτας, ὡς τριήρης

Εἴκοσι ποιητ. ἐείκοσι· καὶ φωνήεντος ἑπομένου ἐείκοσιν· οἱ, αἱ, τὰ· ἄκλιτος λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅμ. Δωρ. εἴκατι.

* Εἰκοσίβοιος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάβοιος.

* Εἰκοσιδύω, οἱ, αἱ, τὰ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσιέδρος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάεδρος.

Εἰκοσιεννέα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιέξ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσιεπτά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσιετὴς, ὁ, ἡ. Ὑηλ. εἰκοσιετὶς, ίδος, ἡ, = εἰκοσαετὴς.

* Εἰκοσίκλινος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάκλινος.

Εἰκοσίμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ εἴκοσι μέτρα· πᾶν ὅ, τι χωρεῖ 20. μέτρα. Ἱλ. Ψ 264.

Εἰκόσιμνος, ὁ, ἡ. (μνᾶ). Ἀπὸ εἴκοσι μνᾶς.

Εἰκοσινήριτος, ὁ, ἡ μόνον ἐν Ἱλ. Χ, 349. εἰκοσινήριτα ἀποινα· Εἴκοσι φοραῖς τόσα ἐξαγοραστικὰ, ξεπλαβιτικὰ· (παρὰ τὸ, εἴκοσι καὶ νήριτος, νήριστος· χωρὶς λόγια, χωρὶς φιλονεικίαν εἴκοσι φοραῖς τόσος· κατ' ἄλλους ὀξ παρὰ τό, εἴκοσι ἀρίζοντα, τοῦτ' ἔστιν εἴκοσι ἐξαιρούμενα.)

* Εἰκοσιοκτώ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιπέντε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσίπηχυς, ὁ, ἡ. = εἰκοσάπηχυς.

Εἰκοσιτέσσαρες, οὐδ. ρα. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιὰ) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς εἴκοσι ὀργυιάς.

Εἰκόσαρος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικόσαρος· σπάν· ποιητ. τύπος τοῦ εἰκοσήρης, Μὲ 20. ἀράδας κωπηλατῶν. Ὀδσ. Ι, 322.

Εἰκοστάγωνος, ὁ, ἡ· Μὲ εἴκοσι γωνίας Ἰάμβλ. Πυθ. 247.

Εἰκοσταῖος, σταία, σταῖον. Εἰς τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν, εἰς εἴκοσι ἡμέρας.

Εἰκοστὴ, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰκοστός.

Εἰκοστολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) Ὅστις συνάζει τὸ δέσιμον εἰκοστήν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 363.

Εἰκοστὸς, στὴ, στὸν. ποιητ. ἐεικοστὸς· Ἕνας ἀπὸ τοὺς εἴκοσι· ταυτισὲς ριθμὸς τῶν εἴκοσι.

Εἰκοστώνης, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει, πιάνει τὸ Ὅμ. — 2) ἡ εἰκοστὴ· Δέσιμον ἓν εἰς τὰ εἴκοσι· τὸ εἰκοστὸν μέρος τῆς τιμῆς πράγματός τινος παρὰ τὸ δέσιμον, εἰκοστὴν, ὡς τὸ, εἰκοστολόγος.

Εἰκοτολογέω, Μλ-ήσω (λαλέω) ἰδὲ τὸ ὑπόμενον.

Εἰκοτολογέω, (εἰκὸς, λέγω). Λέγω, διδάσκω, ἀποφαίζω κατὰ πιθανότητα, καὶ κατὰ τὸ εἰκός. Στράβ. ὅστις καὶ ἐν σελ. 921. ἐπὶ τῆς

πύτης ἐννοίας τὸ εἰκοταλαλέω» μετοχειρίσθη· ὅθεν πάνεικοταλαλέω παρ' Ἀντιγόν. Καρυστ. Περ. 141. Τὸ μὴ λέγειν, καὶ λαλεῖν κατὰ πιθανότητα· ἀφ' οὗ

Εἰκοτολογία, ας, ἡ. Ἡ κατὰ τὸ πιθανὸν ὁμιλία· ἀφ' οὗ, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 724.

Εἰκότως, ἐπίρ. Ἀττ. μετχ. παρκ. ἔοικα, εἶκα. Κατὰ πιθανόν, ἐνδεχόμενον τρόπον, καθὼς εἶναι πιθανόν, καθὼς ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι κλ. τ. τ. κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὰ ὅσιμα· καθὼς εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον καὶ εἰκότως, ἐναντίον εἰς τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον· φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, μάλιστα ὅταν ἔπηται τὸ, γάρ. Wolf. ἐν Δητσ. Απτ. σλ. 252.

*Εἵκτον· γ'. δυϊκ. προπ. παρκμ. τοῦ ΕΙΚΩ, ἔοικα· ἔικτην γ', δυϊκ. προπ. ὑπερτυστ· ἔικτο, γ'. ἑνκ. προπ. ὑπρντ. μετὰ παθητ. σημσ. Ὅμ.

Εἱκτικός, κή, κόν (εἴκω). Ὅστις ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει πρόθυμα, εἶναι συγκαταβατικός.

Εἴκω. Μλ.-ξω. Ὑποχωρῶ, παραμερῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω. Ὅμ. ὅστις συντάττει τὴν λέξιν τῷ, ἐπίσω, ἐπιτατικῶς· πόπισω εἴκειν.« Ἰλιὰ Ε. 606. μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. καὶ γενκ. τοῦ τόπου, ἡμῆθ' εἵκετε χάρμης Ἀργείοις.« Ἰλιὰ. Δ, 509, Ξ, 101. πεῖκε πολέμου καὶ ὀνειοτήτεσσι Ἰλιὰ. Ε, 348. τὸ παρ' ἠμῖν, Τράβα χέρι ἀπὸ τὸν πόλεμον, μὴ ἀνακατώνεσαι, ἄς τὸν πόλεμον. πεῖκε προθύροιο.« Ὀδσ. Σ, 10. Τραβῆξου ἀπὸ τὴν θύραν, κάμε τόπον· παράβλ. καὶ Χ, 91. Μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. καὶ μετὰ ἀπρμφτ. Ὀδσ. Ε, 332. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐξκιρ. ὅταν σημαίνῃ τὸ νὰ τραβηχθῇ τις ὀπίσω, νὰ κάμῃ τόπον· νὰ προτυπωθῇ, νὰ συκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του διὰ τιμὴν τινός, ἢ διὰ πολιτικήν. Ἰλιὰ. Ω, 100. Ὀδσ. Β, 14. γέροντιν ἔόρης εἴκειν. Φελλ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐκ· ὄθεν — 2) τρπ. ἐνδίδω, πείθομαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὅμ. μετὰ δοτκ. π. χ. ὕβρει, θυμῷ, ἀφραδίαις, ὄκνῳ, αἰδοῖ εἴκειν· Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις, εἰς τὰ πάθη του, νὰ σείρηται ἀπὸ αὐτά· ἄρα ἐκφράζει τὸ αἴτιον, τὴν ἀφορμὴν πράξεως τινος· ᾧ θυμῷ εἶξας Ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του, κάμνων ὅπως θέλει ἡ καρδία του (ὄχι ἐνδίδων εἰς τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του, τοῦτ' ἔστι παρακούων εἰς τὸ λογικὸν καὶ ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του· ἀλλὰ λογικῆς κρίσεως στερούμενος καὶ διὰ τοῦτο κάμων ὡς θέλει ἡ καρδία του) Ἰλιὰ. Ι, 593. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. εἴκειν θυμοῦ. Σφκλ. Ἀντ. 714. μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. ἐθέλει ἀμφίβολον τὴν λέξιν· αὐτὴν· ὄθεν ἰδὲ Doederl. lect. Hom. 2, σλ. 4. Ἔτι δὲ καὶ, βίῃ καὶ, κράτεϊ εἴκειν. Τὰ νὰ παράγῃτας, ἀπατᾶται τις ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν του. Ὀδσ. Ν, 143. πρεσβήϊ εἴκειν, Ξ, 157. Τὸ νὰ κάμνῃτις τίποτε ἐναντίον κινδύνου ἀπὸ τὴν πτωχείαν, ἐξ αἰτίας τῆς πτωχείας του. — 3) μένω ὀπίσω ἀπὸ τινα, νικῶμαι ἀπὸ αὐτόν, φαίνομαι κατώτερός του· μετὰ δοτκ. τοῦ πρτπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἰλιὰ. Χ, 459. Ὀδσ. Λ, 515. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. τοῦ πργμτ. πεῖκεν πόδεσσιν Ὀδσ. Ξ, 221 Τὸ νὰ εἶναι τις κατώτερος ἀπὸ ἄλλον εἰς τὸ τρέξιμον, πηλίκημα· ὄθεν ἐν γένει, μὲ ὑπερβαίνει, μὲ ἀπερνᾷ, μὲ νικᾷ τις, φαίνομαι κατώτερός του· τινί· — 4) μεταβ. παραδίδω τίποτε εἰς ἄλλον, θηλ. τραβῶ χέρι καὶ τὸ κάβω εἰς αὐτόν· τινί Ἰλιὰ. Ψ, 337. ἐν γένει· δίδω, παρέχω, ἀφίνω, παραχωρῶ πλοῦν τινι, Σφκλ. Φιλ. 465. σπανιακὴ χρῆσις τῆς λξ.

Εἰκών, όνος, ἡ (ἔοικα). Εἰκόνα, ζωγραφία, εἰκόνισμα· ὡσαύτως καὶ ἄγαλμα, ξόανον, τὸ ἰταλ. φιγούρα. Ἔτι δὲ καὶ νοερὰ εἰκών, ἰδέα, φαντασία· εἰς τὸν νοῦν παραστατὴ εἰκονικὴ ἀπεικόνισμα τινος καὶ ἀΰλου ὄντος. — 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἄλλο τίποτε· παραβολή, σύγκρισις, παρομοίασμα. — 3) εἰκόνα, ἐπιῤῥηματικῶς. Κατὰ τρόπον, καθὼς· π. χ. δεσμωτηρίου εἰκόνα, = δίκην δεσμω. Πλάτ. Παρὰ ποιητ. καὶ Ἴωσιν εὑρηται καὶ ἀνώμλ. γενκ. εἰκοῦς, αἰτιατ. εἰκώ, πληθ. εἰκούς, χωρὶς νὰ εὑρίσκηταί που ὀνομστ. εἰκώ, Valck. ἐν Φοιν. 457. Ἡ αἰτιατ. εἰκώ, εὑρηται καὶ παρὰ Πλάτ. Τιμ. σλ. 37. D, ὅπου φαίνεται νὰ εἶναι ἀρτν. γένους.

Εἰκώς, μετχ. τοῦ ἔοικα· ὅπερ ἰδέ.

Εἰλαδόν, ἐπίῤῥ. (εἶλη) = εἰληδόν, Ἡρόδ. 1, 172.

Εἰλαμίς, ίδος, ἡ (εἰλέω). εἰλαμίδες, Αἱ δύο μεμβράναι, αἵτινες περιτειλίγουσι τὸν ἐγκέφαλον, Πολυδ. 2. 44.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω (εἰλαπίνη). Εἶμαι εἰς συμπόσιον, φιλεάν, φιλεύομαι· ἐξκιρ. ὅπου φιλευονται καὶ περισσότεροι ἄλλοι, Ὅμ. ἀφ' οὗ

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ, Ὅστις εἶναι εἰς συμποσιον, συντράπεζος εἰς μεγάλην τράπεζαν, Ἰλιὰ. Ρ, 577.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ. Συμπόσιον, φιλεά, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καλεσμένοι πολλοί, Ὅμ. ὅστις διακρίνει τὴν εἰλαπίνην τοῦ, γάμου καὶ ἔρανος, συμπεριλαμβάνει ὅμως καὶ τὰ τρία εἰς τὸ, δαίς, Ὀδσ. Α, 226 (ἐτυμολγ. παρὰ τὸ, πίνειν κατ' εἴλας, κατ' ἄλλους δὲ, ἄνευ πιθανότητος, παρὰ τὸ, λάπτω). (–υυ–)

Εἴλαρ, ρος, τό (εἴλω). Κυρίως σκέπασμα, περιτείλιγμα· ὅθεν σκέπη, προφύλαξις, μηνῶν τε καὶ αὐτῶνων Ἰλιὰ. Η, 338. ἄλλως δὲ καὶ, διαφέντευσις, βοήθεια ἐναντίον τινος. πείλαρ κύματοιιν, Ὀδσ. Ε, 257. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 148.

*Εἰλαρχέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης, τὸ ἰταλ. ἀπὸ ἕνα σκαδρόνι καβαλλαρίας, παρὰ τοῖς Θηβαίοις, Ἐπιγρ. ἰδὲ C. O. Muller Ὀρχομ. σλ. 470. 471. παρὰ τὸ

Εἰλάρχης, ου, ὁ (εἴλη, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἴλης· τὸ τουρκβ. μπλεούκι, ταιφᾶς· παρὰ τοῖς Θηβ. ἀρχηγὸς, τὸ ἰταλ. κομπντάντης ἀπὸ ἕνα σκαδρόνι καβαλλαρίας.

Εἰλάς, άδος, ἡ, = ἑλλάς, δασμός, Δέμα, δεμάτι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον ἀπὸ πολλὰ μαζὺ δεμένα πράγματα, σωρός. Ζήτ. ἑλλάς.

Εἰλάσσω, παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. πείλλειιν, ἀντὶ τοῦ εἰλέω.

Εἰλάτινος, ίνη, ινον. ποιητ. ἀντὶ ἐλάτινος.

*Εἴλεγμα, ἀντίλέλεγμαι. παθτ. παρκ. τοῦ λέγω.

Εἰλείθυια, ἡ. Ἡ θεὰ τῆς γενιᾶς, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὰς γυναίκας ὅταν γεννοῦν (παρὰ τὸ, ἐλεύσσομαι), καὶ μετριάζει, ὀλιγοστεύει, ἐλαφρύνει τοὺς πόνους των, Ὅμ. ὅστις εἰς τινα μέρη ἀναφέρει περισσοτέρας Εἰλθ. καὶ τὰς ὀνομάζει θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλιὰ. Λ, 270. Τ, 119. Ἡσιόδ. Θγν. 922. ἀναφέρει μίαν, ὡς θυγατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Καὶ παρὰ Πινδ. ὡσαύτως Εἰλείθυιαι καὶ Ἐλευσώ· παρ' ἄλλοις δὲ, Ἐλήθυια. Ἀργολικῶς Εἰλεονία. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἡ αὐτὴ τῇ Ἀρτέμιδι· ἰδὲ Böttig. Jlith. Weim. 1799. ἀφ' οὗ

Εἰλήθυιον, τό. Ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἰλικός, ὁ (εἰλέω). Νόσος, πάθος προερχόμενον ἐκ τῆς περιλοκῆς τῶν ἐντέρων καὶ ὅθεν ὁ πάσχων ἐμεῖ, ξερνᾷ ὅσα πρίπεινά ἐξέρχονται διὰ τοῦ πρωκτοῦ· παρὰ τοῖς ἰατρ. συνηθ. μεζέρε λεγόμενον. — 2) Τρύπα, κρυφτρα, κρυφὸς τόπος, ἡ καταφύγιον τῶν θηρίων, ἀγρίων ζώων. — 3) ἡ τράπεζα ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἐλειάνιζαν τὰ θύματα εἰς τὰς θυσίας· ὅθεν τὸ ξύλον ὅπου κόπτει ὁ χασαπόλης, τὸ ἰταλ. μακελλάρης, τουρκβ. χασάπης, τὰ κρέατα· καὶ ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου.

*Εἰλέσιον, τό. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιὰ. Β, 499. κυρίως δὲ βαλτοπολις, παρὰ τὸ, ἕλος.

Εἰλέω, Μλ. ήσω. Ὅμ. Ἀττ. εἰλέω. θατυν. τύπος κατ' ἐπίτ. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδέ

*Εἰλέω (εἴλη). Ἠλιάζω, ζεσταίνω τίποτε εἰς τὸν ἥλιον, τὸ βάλλω νὰ ἡλιατσῇ.

Εἰλεώδης, ους, ὁ, ἡ (εἰλεός). Ὅστις πάσχει ἀπὸ εἰλεόν. Ἰδὲ Εἰλεός.

Εἴλη, ης, ἡ, καὶ εἴλη. Πολλοὶ ἄνθρωποι μαζύ, τὸ τουρκβ. μπλεούκι, ταιφᾶς, τὸ ἰταλ. σβαδρόνι στρατιωτῶν· συγγενὲς τῷ, ὅμιλος, Βτμν. Λξ. 2, σλ. 158.

Εἴλη, ης, ἡ. Ἡ ζέστα τοῦ ἡλίου, ἐνγένει θερμότης, ζέστα. Ἰδὲ ἔλη, ἀλέα.

Εἰληδόν, καὶ εἰληδά. Ἐπίῤῥ. (εἴλη). Σωρηδόν, μὲ τὸν σωρόν, ὰὰν κοπάδι. — 2) (εἰλέω) κατὰ συνέχειαν, ὅλο ἕνα.

Εἰληθερέω, = εἰλέω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ξηραίνω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, παρὰ τὸ

Εἰληθερής, ές, ὁ, ἡ (εἴλη, θέρω). Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιασμένον.

*Εἰληϊδυια, ἡ, = Εἰλειθυια, Jac. Ἀνλθ. Παλατ. σελ. 156.

Εἰλήϊς, = ἡλιοθερής. Ἡσύχιος.

Εἰληλουθα καὶ εἰληλουθειν, Ὅμ. Ἑπκ. παρκτ. καὶ Ἑπρουτ. ἀντὶ, ἐληλυθα, ἐληλύθειν, παρὰ τὸ, ἔρχομαι, ἀφ' οὗ εἰληλούθαμεν, ἀ'. πλθ. πρτπ. παρκ. Ἑπκ. ἀντὶ ἐληλύθαμεν, Ὅμ.

Εἴλημα, ατος, τό (εἰλέω). Σκέπασμα, περιτείλιγμα, κάλυμμα. — 2) Θόλος, καμάρα, παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅθεν

Εἰληματικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι περιτειλιγμένον, κουλλουριασμένον. — 2) θολωτὸν, ὁμοιογυριτμένον, ἰδὲ ἐλίσσω, ἕλιξ.

*Εἴλημμαι, ἀντὶ λέλημαι, παθτ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

Εἴλησις, εως, ἡ, Ἀττ. εἴλησις θατυνμ. (εἰλέω). Περιτείλιξις, κουλλούρτζασις, ἀνεμοστρόφυλλος.

Εἴλησις, εως, ἡ (εἰλέω). Τὸ νὰ ἡλιάζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ ζεσταίνῃ, νὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐν γένει, θερμότης, ζέστα.

Εἰλητικός, ή, όν, Ἀττ. εἰλητ. θατυν. Πᾶν ὅ,τι περιτειλίγεται, κουλλουριάζεται· παρὰ τὸ

Εἰλητός, ή, όν, Ἀττ. εἰλητ. διατυνμ. (εἰλέω). Ὅ,τι εἶναι τειλιγμένον, περιτειλιγμένον, κουλλουριασμένον. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. θολωτόν.

*Εἴληφα, ἀντὶ λέληφα. ἐνργ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

*Εἴληχα, ἀντὶ λέληχα, ἐνργ. παρκ. τοῦ λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω, Μ. ήσω, = ἰλιγγιάω.

Εἰλιγγος, ὁ, ἡ, = ἴλιγγος.

Εἴλιγμα, τό. εἰλιγμός, ὁ. Ἐπιθ. εἰλιγματώδης, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἕλιγμα, ἑλιγμός, ἑλιγματώδης· ποιητ. καὶ Ἴων.

Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Εἰλικόεις, εσσα, εν· καὶ

*Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικόεις, ἑλικοειδής· ποιητ.

*Εἰλικόμορφος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κουλουριαττόν.

Εἰλικρίνεια, ας, ἡ (εἰλικρινής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Γνησιότης, καθαρότης, καθαροσύνη.

Εἰλικρινέω, Μλ. ήσω. Καθαρίζω, παστρεύω, Ἀριστοτ. Κόσμ. Ε. 2) διακρίνω, ξεκαθαρίζω, ξεχωρίζω· παρὰ τὸ

Εἰλικρινής, ούς, ὁ, ἡ (εἴλη, κρίνω). Πᾶν ὅ,τι παρατηρεῖ, κυτάζει τις εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ἐξετάζει, ἐρευνᾷ, καὶ τὸ εὑρίσκει γνήσιον, καὶ καθαρόν, ἀβλαβές, χωρὶς κἀμμίαν ἔλλειψιν, ὁλόκληρον, γνωστὸν καὶ ἀνελλιπές· παστρικόν, καθαρόν, δόκιμον, ἄδολον, ἄμεμπτον, ἀκατηγόρητον. 2) σαφὲς, φανερόν, ἐπίῤῥ. εἰλικρινῶς. Ὁ τύπος εἰλικρινής, εἰλικρινέω καὶ τλ. θατυνμ. οὐκ ἔστιν εὔχρηστος μ' ὅλον ὅτι

τῇ ἐτυμολογίᾳ ἁρμοδιώτερος καὶ παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ἀπαντώμενος. (– ῠ –, παράβλ. εὐρινής.)

*Εἰλικρινής, ές, ἡ (εἵλη, κρίνω). Διηρημένος εἰς ὅλας πελεμιστῶν, ὁμίλους, πλίνθη, ὄχλον, τό ἰταλ. σβαράγλια, κομπανίας· τουρκβ. μπλιούκια, ταγιάδες, Πνρ. Κρ. π. β, 5, 7. δύνανται ὅμως κάποτε νὰ λαμβάνεσθαι κατὰ σχμστ. τοῦ προηγ. καὶ παρὰ διηρημένος.

Εἴλικτος, ἡ, ον (εἰλίσσω), = εἱλατές· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλινδέομαι, = ὀλισθέομαι, καλινδέομαι. Ητμ. Λεξ. 2. σλ. 169.

Εἴλιξ, κος, ὁ, = ἕλιξ. ποιητ.

Εἰλιονία, ίας, ἡ, = Εἰλείθυια, παρ' Ἀργείοις, Πλούταρ. Ζ, σελ. 120.

Εἰλιπόδης, ου, ὁ. Παρά τοῖς μεταγνστ. ἀντὶ εἱλίποδος.

Εἰλίποδες, οδος, ὁ, ἡ, ον, τό, οδες (εἰλῶ, πούς). Ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς ὀπισθεν ὡς οἱ βόες παρ' Ὁμ. (ὅστις ὅμως μόνον κατὰ δοτε καὶ αἰτιατ. πλθ. χρῆται τῇ λέξει)· παντοχοῦ ἐπίθ. τῶν βοῶν, τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπατήματος σημαίνει, ἐπειδὴ καθὼς πατοῦσι διαλλάττουσι, ἢ διασταυροῦνται τῶν ὀπισθίων ποδῶν αἱ κλειδώσεις εἰς τοὺς γόφους· τὸ τοιοῦτον περιπάτημα ἐπὶ ἵππων λεγόμενον σημαίνει σφάλμα, ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 155. ἑπταλμίνως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅτι κτυποῦν τοὺς πόδας ἕνα μὲ τὸν ἄλλον· ὁ δὲ κωμικὸς Εὔπολις, παρ' Ἀθην. σελ. 286. προτιμᾷ καὶ τὰς γυναίκας εἰλίποδας, διὰ τὸ μὴ ταχὺ βάδισμά των.

*Εἰλισκότωσις, εως, ἡ (εἵλη, σκοτόω). Ζάλη εἰς τὸ κεφάλι, σύτρελλα· ἄλλως καὶ, σκοτοδινία.

Εἰλίσσω, Μ. ξω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑλίσσω, Ἰλδ. Μ, 49.

Εἰλιτενής, ές, ἡ. Ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ, ἄγριοστες, Ἡ ἀγριάδα, παρὰ Θιφρ. 13. 42. κατάτινες μὲν παρὰ τὸ, ἕλος καὶ τείνω· δι' ἑλῶν ἐντεινομένη καὶ ἐξαπλουμένη· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ εἴλω καὶ τείνω· κατὰ περιστροφὰς καὶ ἕλιξις, ὡς ὁ κισσὸς ἐξαπλουμένη, Ἐτμλ. μγ. σλ. 209, 18. Σοχτ. Θκρτ. 13, 42. ἡ πρώτη ἐτυμολ. ὅμως ἔστω ὀρθοτέρα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡσύχιος γαίνεται ὅτι κατ' αὐτὴν λέγει Ἰλιτενής, ἀκιστάς, ἄκαρπος.

Εἰλλάς, ή, = εἰλάς, Ἰλλάς, ἀμφβ. Μάξιμ. Στίχ. 560.

*Εἰλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἑλίσσω, ἀντὶ εἱλιγμένοι ἦσαν.

Εἴλλω, = Ἴλλω, ἀμφβ.

*Εἴλον καὶ εἰλόμην, ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Εἰλόπεδον. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, δειλόπεδον, παρ' Εὐστθ. καὶ Ἐτυμολ. Μ.

Εἴλοχα, Ἀττικὸς παρακμ. τοῦ, λέγω.

Εἰλυάμός, ὁ (εἰλύω). Κρύφτρι, κρυμμένα, τρύπα, κρυφὸς τόπος.

Εἴλυμα, ατος, τό (εἰλύω). Περιτύλιγμα, σκέπασμα· σκέπη, προβολεῖς· φόρεμα, ἔνδυμα, μανδύλι καὶ κάθε κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον τυλίγομεν τίποτε· τὸ τουρκβ. μποχτσᾶς, μπόγος.

Εἰλυός, ἐ, = εἰλυμάς.

Εἰλύς, ύος, ἡ, = ἰλύς. Λάσπη νερουλή, λουση (– –, Valok. Ἀνεκδ. ἀφρ. σλ. 248.).

Εἴλυσις, εως, ἡ. Ἀττ. εἴλυτις, ἅπαξ νμ. (εἰλύω), = εἴλησις· ἔτι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἕρπυσμος, κοιλοσύρτιμα.

Εἰλυσπάομαι, παθτ. μόνον κατ' ἔνστ. καὶ πκρατ. χρήσιμον· ἐπὶ σκωλήκων, κινοῦμαι στρεφογυριστά, κοιλοστυτά· ὅταν τύρμπτ, κοιλοφερμένα, στρεφογυρίζομαι καλῶς τὰ σκωλήκια· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κουβουλιάνη· ὅταν ὁ πάσχων στρεφογυρίζηται ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων πόνων· ἔστι δὲ τύπος κατ' ἐπίτ. τοῦ εἰλύσσω, εἰλυφάζω, ἄνευ παραιτέρω συνθέσεως μετὰ τοῦ σπάω.) ἀφ' οὗ

Εἰλύσπωμα, ατος, τό. Σκωληκοειδὴς κίνησις.

Εἰλύσσω, = εἰλύω.

*Εἰλυφάζω, = εἰλύω. Στρεφογυρίζω, κουλλουριάζω, σύρω, σβαρίζω τίποτε στρεφογυρίζοντάς το. — 2) ἀμετβ. Ἠσύ. Ἀσπ. 275. Κλωθογυριστὰ κινοῦμαι, ἐπὶ λάμψεως φλογὸς λαμπάδων· στρεφογυρίζομαι, τὸ κοινότ. γυρίζω 'σὰν σουβλά.

*Εἰλυφάω, = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Λ, 156.

Εἰλύω, Μέλ. ύσω. Ἀστ. εἰλύω, δισυμ. παθτ. πρκμ. εἴλυμαι, ἀόρ. μτχ. παθτ. εἰλυσθείς. Τριγυρίζω, κουλλουριάζω, σέρνω τσόλογυρα εἰς τίποτε· περιτυλίγω, περικαλύπτω, σκεπάζω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ κοινότ. κουκουλώνω, κουκλόνω, Παθ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι, τριγυρίζω, ἔρχομαι ὁλόγυρα· ὅταν κειλοσύρομαι, σβαρίζομαι, κινοῦμαι ἀργά, βαρυά καὶ δύστυλα, μὲ πολὺν κόπον· περιτυλίγομαι εἰς τίποτε, κουκουλόνομαι· κρύπτομαι, σκεπάζομαι· τὸ ἐνεργ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλδ. Φ, 419. εἰλ. ψαμάθοισι. Περιτυπάζομαι μὲ ἄμμον, ὑηλ. παρεγόμενοι 'ς τὸν ἄμμον· ἐκ τοῦ παθτ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ μτχ. παρμ. εἰλυμένος, ὡσαύτως μετὰ τοῦ, ψαμάθῳ, σάκεσι, χαλκῷ, νυκτί, σεφάλῃ, αἵματι καὶ κονίαις εἰλυτοῦ, Ἰλδ. Π, 640. Ἦτον σκεπασμένος μὲ αἵματα καὶ κονιορτόν· κατσαμπωμένος καὶ κατακεκριχτισμένος, παρβλ., Ὀδσ. Ε, 403. (συγγεν. τῷ εἴλω, εἰλέω, ἥλυθον, ἐλθεῖν ἕρπω· ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 163. ἐξέλει ὅτι τὸ εἰλύω ἐσήμαινε κυρίως τὸ περιτυλίγω μόνον, τὸ εἰ ἑλύω, τό, Στρεφογυρίζομαι, κουλλουριάζομαι κινοῦμαι ὡς τὰ σκωλήκια, καθ' ἃ συμφωνοῦσι τὰ παρ' Ὁμ. μαρτύρια· οἱ μεταγενστ. ποιηταὶ ὅμως συγχέουσι ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ τὰς σημασίας αὐτῶν.) (τὸ υ, παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρ. ἐξαιρέσει τοῦ γ'. πλθ. προσπ. τοῦ παθτ. παρκμ. εἰλύαται, ἐν τῷ ἔνατ., ὅπερ οὐ χρῆται ὁ Ποιητής, ἐλαμβάνετο ἀχρόνως, Jac. Ἀλλ. Πλατ. σ. 588.)

Εἴλω καὶ εἴλλω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰλέω. Μλ. -ήσω. Ἀττ. εἰλῶ, ἀόρ. α'. γ'. πλθ. πρτπ. ἔλσαι, ἀπρμφ. ελσαι, Ἐπκ. εἶλσαι, Μτχ. ἕλσας, Ὁμ. παθτ. πρκμ. ἕλμαι, Ἰλδ. Ἀόρ. παθτ. ἑάλην, Ἰλδ. Ἀπρμφ. ἁλῆναι, ἁλῆμεναι, Ἰλδ. Μτχ. ἁλείς, εἷτα, ἑν. Ὁμ. ὑπερτ. γ'. ἑνε. πρτπ. ἑάλητο, Ἀπλ. Ῥδ. ἑ μέσ. ἀόρ. α'. ἡλσάμην, καὶ ὁ ἔτι παραδεξότερος ἀόρ. β'. ἠλσόμην, εὑρηται μόνοι παρὰ Σμιθ. καὶ Ἰβρ. — Κυρία συμπ. τοῦ ἐνεργ. Θλίβω, στενοχωρῶ, σφίγγω, ἐξαιρ. καταστρίμπωσα, φέρω εἰς τὰ στενὰ, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. βάνω τινος τὰ δυὸ ποδάρια εἰς ἕνα παπούτσι. Ἐπὶ ἥρωος πολεμιστοῦ νικητοῦ, ὅστις καταστενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοὺς ἐχθρούς, Ἰλδ. Θ, 215. πλείστα κατὰ τεῖχος ἕλασεν. Τὸ νὰ σπρώχνῃ τις τοὺς ἐχθροὺς ἐπίτω, νὰ τοὺς βιάζῃ νὰ τραβιέται στενοχωρημένους πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, Ἰλδ. Φ, 295. παράβλ. καὶ 225. ὡσαύτως καὶ, κατὰ πρύμναι, ἡ, ἐπὶ πρύμνησιν ἕλασαι, Ἰλδ. Α, 409. Σ, 447. παρβλ. Ὀδσ. Λ, 573. — Σπρώχνω, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω, συμμαζώνω· ὅθεν καὶ κρατῶ τι κλεισμένον, σφαλισμένον μέσα· σπρώχνω μέσα ποῦ πρός τι· ἐπὶ σπηλ. ἐν στείνει, Ὀδσ. Μ, 210. Χ, 460., μετὰ δοτκ. μόνον Ἰλδ. Σ, 291. — Τρπ. ἐπὶ ἀνεμοζάλης, τὸ ἰταλ. φουρτουνιάζω τῆς θαλάσ. ὅταν εἶναι τόσον τρομερὰ καὶ ταραχώδης ὥστε κάμνει τὸ καράβι νὰ στριφογυρίζεται, νὰ ἔρχηται ὁλόγυρα, Ἰλδ. Β, 144. Ὀδσ. Τ, 200. νῆα κεραυνὸς ἔλασεν, Ὀδσ. Ε, 131. Β, 250. Κτυπήσαι

μὲ κεραυνὸν ἢ ἀστραπόπελέκι τὸ καράβι, τὸ ἔκαμε νὰ γυρίσῃ ὁλόγυρα, νὰ φουρλίσῃ. Κατ' ἐνεργ. ἐκφ. παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον τὸ, εἴλεω, τὸ δὲ εἴλω οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ εἰλέω, καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτειλίγω, κουκουλόνω κουλλουριάζω, σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κρύπτω. — 2) Παθτ. καὶ μέσ. σπρώχνομαι, στενοχωροῦμαι, στριμμώνομαι, στρεφογυρίζομαι, κλείθομαι, σύρομαι, μὲ θλίβουν, στενοχωροῦν, σπρώχνουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, μὲ κλείουν, σκάλωνουν που, μὲ περικυκλόνουν· ἐπὶ πολιορκουμένων, Ἰλδ. Ε, 203. Σ, 287. Ω, 662. κὴπὶ νηυσὶν Μ, 88. πές ποτεμὰ εἰλωτεῖαι Τοὺς ἐστρωβᾶι, τοὺς ἔκαμε νὰ χωθοῦν εἰς τὸ ποτάμι, Ἰλδ. Φ, 8. Τρπ. «Διὸς βουλὴν ἐλομένοιο», Ἰλδ. Ν, 524. Στενοχωρημένος, καταπτήσας εἰς κακὴν κατάστασιν κατὰ θέλησιν τοῦ Διός· «ὑμῖν Διομήδεα εἰλόμενοι», Ἰλδ. Ε, 782, Θ, 215. Σπρώχνονται, στριμμώνονται ὁλόγυρα εἰς τὸν Δμδ. — Ὁ παθτ. ἀόρ. ἑάλην ἔχει τὰς ἄλλα σημτ. α') συμμαζώνομαι εἰς σωρόν, συνθηρεύομαι εἰς ἕν, σπρώχνομαι μὲ ὅλον τὸ στράτευμα στενοχωρημένα πρός τινα τόπον· περικυκλόνομαι καὶ καταστενοχωροῦμαι χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπον μου· τὸ ὁποῖον συμβαίνει μὲν μάλιστα ὅταν ὑποχωρῶ, ῥατιράρω, συμμαζώνεται κινημένον στράτευμα· ἀλλ' ὅμως δὲν χρειαστεῖ νὰ ἐνωθῇ ἡ σημασία τοῦ, ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι, φεύγω μαζί μὲ τὸ στράτευμα στενοχωρημένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ὡς ἁλῆναι εἰς τινα μαρτύρια π. χ., Ἰλδ. Ε, 823. Π, 714. Σ, 76. 286. Φ, 607. — ἁλὲν ὕδωρ· Δίμασμα, νερόν, τὸ ὁποῖον συλάγεται εἰς κάθε μέρος, τὰ κοινότ. παρ' ἡμῖν μπάρα, Ἰλδ. Ψ, 420. καὶ — β') συμμαζώνω τὸ σῶμα μου, σεύτω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκβ. καμπουρώνω, κύπ' ἀσπίδα, Ἰλδ. Ν, 508. Τ, 278. «Ἀχιλῆα ἁλεῖς μένειν», Φ, 571. Ἐτυμμαζόχθησαι καὶ ἐπρόσμενε τὴν ἐρμὴν τοῦ Ἀχιλ. Ἐπὶ λέοντος ὅστις συμμαζώνεται διὰ νὰ πηδήσῃ, Ἰλδ. Φ, 168. παρβλ. Χ, 308. — μείμησιν ἁλείς, Ὀδσ. Ω, 538. Ἐτυμμάζεται ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτόν. — Παρὰ τοῖς μεταγνστ. στρέφομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιστρέφομαι, στρογγυρίζομαι· περιελαύνομαι, περιέρχομαι — γῆ εἱλλομένη, Ἡ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς στρεφομένη, Πλάτ. — Αὐτὶ τοῦ πρωτοτ. εἴλω ἔστι χρησιμώτερον τὸ, εἰλέω· ὁ δωτυμ. τύπος εἰλέω, τοῖς Ἀττ. μᾶλλον οἰκεῖος, ὁ δὲ φλμ. εἰλέω, τοῖς Ἰωσι καὶ τοῖς μεταγνστ. Παρέλλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 141. (συγγεν. τῷ εἰλύω, ἰλλω, ἑλαύνω.)

Εἴλως, ωτος, ὁ· καὶ εἱλώτης, ου, ὁ. Πολίτης κάτοικος τῆς Λακωνικῆς παραλιακῆς πόλεως Ἕλος, ἐν Ἰλδ. Β, 584. ἀπαντωμένης, Θηλκ. εἱλωτίς, ίδος, ἡ. Οἱ εἵλωτες κατεδουλώθησαν (οὐ πολὺ μετὰ τὴν μετανάστασιν τῶν Δωριέων) ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐδούλευον αὐτοῖς· οἱ ὁποῖοι τοὺς μετεχειρίζοντο αἰσχιστα, καταδιάστατες αὐτοὺς νὰ σχηματίζωσι τετάρτην κλάσιν πολιτῶν καὶ νὰ τοῖς δουλεύωσι τὰς ἀγρίας, καὶ κατ' ὅλας τὰς ἄλλας δουλικὰς ὑπηρεσίας. Ἰδὲ Manso Sparta 1, I, σλ. 67. 131· 2. σλ. 135. Ἔτι εἰ καὶ ὡς προσηγορικ. Δεῦλος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβος· (ἐτυμολογεῖται ἡ λξ. ὑποτίθων παρὰ τὸ, εἴλειν, ἢ ἕλκειν.) ἀφ' οὗ

*Εἱλωτεία, ἡ. Δουλικὴ ζωή, κατάστασις, σκλαβιά.

*Εἱλωτεύω, Εἶμαι εἵλως· δοῦλος, σκλάβος.

*Εἱλωτικός, ἡ, όν. Δουλικός, σκλαβικός.

Εἷμα, ατος, τό (ἕννυμι). Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, καπότον. πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει εἴτε κατὰ γενικὴν σημτ. χωρὶς νὰ στρέφῃ σὲ αὐτὴν ἰδικῆ-

τερον τρόπον ἐνδύματος, εἴτε συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν σημτ. αὐτῆς καὶ τὸ, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτών· ὡς ἐν Ὀδτ. Ζ, 214. Κ, 542. Φορετιά. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Σκέπασμα, πάπλωμα, τάπης, τὸ ἰταλ. ταπέτο, τουρκβ. χελίμι, τσεπιτσέδες, ἐξαιρ. διὰ τὰ κοιμᾶται τις ἐπάνω· ὡς τὸ φᾶρος.

Εἶμαι, παθτ. παρκμ. τοῦ ἔννυμι, Ὀδτ. — 2) παθτ. παρκμ. τοῦ ἧμι. — 3) παθτ. παρκμ. τοῦ ἵζω· σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἧμαι.

Εἵμαρμαι, ἀντὶ μέμαρμαι, παθτ. Παρκμ. ἀφ' οὗ εἵμαρται, ἀπρσπ. Εἶναι γραπτόν, ἀπὸ τὴν τύχην διωρισμένος, Μτχ. εἱμαρμένος, ἐξαιρ. ἡ εἱμαρμένη, καὶ τὸ εἱμαρμένον, Ἡμοῖρα, τὸ γραφτόν. Ὑπρστ. εἱμαρτο. Ὅμ. ἰδὲ μείρομαι.

*Εἰ μέν, μετὰ ἑπομ. εἰ δέ· Πολύχρηστος ἀντίθεσις δυοῖν ὑποθέσεων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἰ μέν — εἰ δέ, Ἀν-ἀν δέν, Ὅμ. Ἐνίοτε παραλείπεται ἡ ἑλάσσων πρότ. τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ δευτέρου, ὡς ἐν Ἰλδ. Α, 135. Ἰδὲ Math. Ἑλλ. Γρμμτ. σλ. 895. Ὅμ. συντάσσει πολλάκις, εἰ μὲν γάρ, εἰ μέν δή.

*Εἴμεν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλ3. πσπ ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ὅμ. τὸ δέ, εἶμεν Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

*Εἰμένος, μετχ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἔννυμι, Ὅμ.

*Εἰμές, Δωρκ. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλ3. πρτπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί· τὸ δέ, εἰμες, Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

*Εἰ μή. Ἂν δέν. Ὅμ. Τίθεται εἰς ἀρνητ. πάσης τῆς προτάσεως· τὸ δέ, οὐ, τίθεται τῷ εἰ ἐπιφερομένου μόνου ὅταν ἀποφάσκηται ἡ ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται κυρίως ἡ ἀρνησις, π. χ. εἰ δέ, οἱ οὐκ ἐπιείσεται . . .α Ἂν δέν πεισθῇς εἰς αὐτόν, Ἰλδ. Ο, 178. πκραβλ. Γ, 288. Ω, 396. Herm. Vig. σλ. 833. Ὅμ. συντάσσει αὐτὸ ὁριστκ. καὶ αὐστ. ῥημτ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ ῥήματος τίθησι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ, πλήν, ἐκτός. οὐδέ τις ἄλλος γίνετ' ἐπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.α Ὀδτ. Μ, 326. Ἐξαιρ. εἰ μὴ ὅσον καί, εἰ μή ὅτα, Ἐκτός ὅτι, ἔκτος καὶ μόνον, Ἡρδτ. 1, 45, 140. 2, 73. 3, 14. Ὡσαύτως καὶ, εἰ μὴ μοῦνον, Ἡρδτ. 1. 200. καὶ, εἰ μὴ ὅσον μοῦνον, Ἡρδτ. 2, 20. Ἐπιτεταμ. εἰ μὴ ἄρα, Ἰλδ. Ε, 679. Ἴμ. Δμτ. 243. εἰ μὴ πέργε, Ἀνίτως καὶ δέν. Ἀττ. τί δ' ἄλλο γ' εἰ μή — Ἀριστφ. Ἱππ. 618. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ δὲ μή, ὡς πρότ. καθ' ἑαυτὴν πολλάκις εἰς καταφατικὴν πρότ. ἀντιταττομένη, Herm. Vig. σλ. 833. ἀνθ' οὗ χρῆται Σοφκλ. Ἀντ. 719, τῷ, εἰ δ' οὖν. Μόλον ὅτι τό, εἰ δὲ μή, πρέπει νὰ ἐπιφέρηται κυρίως εἰς καταφατικὸν λόγον μόνον, χρησιμεύει πολλάκις ὅμως καὶ ὡς γενικὴ ἀναίρεσις τῆς προηγουμένης προτάσεως· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀποφατικὰς προτάσεις, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει κατάφασιν, Ἡρδτ. 6, 56. »τούτου δὲ μηδένα εἶναι Σπαρτιητέων διακωλυτήν· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχεσθαι.« Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. σλ. 285. Ε. Σφκλ. Τρχ. 587. Σπανιώτερον τίθεται τὸ, εἰ δὲ, μετὰ τό, εἰ μέν, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μή. Wolf ἐν Πλάτ. Συμπ. 29, 8. εἰ μή —, ἀλλά, Ἂν δὲ — τὸ ὀλιγώτερον κάν.

Εἰμί (πρωτότ. ἐω)., Εἶμαι, Ἀπρμφ εἶναι. πλὴν τοῦ ἐνστ., ἔχει τὸν παρατατ. μόνον ἦν, τὸν Μλ. ἔσομαι, ποιητ. ἔσσομαι· ὅτι δὲ καὶ τὸ ῥημτ. ἐπίθ. ἔσσεον, ἀπὸ τοῦ μέσ. ἀορ. β'. Προστακτ. ἔσσοένε, Ἐπκ. ἔστο, Δωρ. καὶ ἀ. πρσπ. παρατατ. ἐνε. ἦμην· ἀφ' οὗ εὑρηνται μὲν τὰ λοιπὰ πρόσωπα, ὅμως μόνον παρὰ συγγραφεῦσιν ἥττονος λόγου, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἀν. Pier. Moer. σλ. 172. Ἰδιωτερόν τι ἐστὶ τό, εἶατο, ἀντὶ ἦντο, Ἧστο, ἦτον. Ὀδτ. Γ, 106. ὅπου ἄλλοι καὶ εἶατο γράφουσι. Τὸν συνηθῆ σχηματισμὸν τοῦ παν ἀνωμάλου ῥήματος τούτου ἰδὲ Βτμ, Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 598. Ὁμηρικοὶ τύποι ἐξαιρέτως εἰσὶν οἱ ἑξῆς. εἰς, β'. ἐνκ. πρτπ. ἐστ. ἀντὶ τοῦ, εἶ, καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ ἐστί, ὡσαύτως καὶ Δωρκ. - εἰμέν, α'. πλ3. πρτπ. ἐνστ. ἀντὶ ἐσμέν, κυρίως Ἰων. - ἔασι, γ'. πλ3. προπ. ἐνστ. ἀντὶ εἰσί. Ὑποτκτ. ἔω, ἀντὶ ὦ· πρὸς τοῦ ὁποίου χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ ἕτερον σπανιώτερον, μετὰ τοῦ Ἐνστ. ῥᾳδίως συγχεόμενον Ἐπκ., Ὑποτκτ. εἴω, εἴῃς, εἴῃ· ἰδὲ Ἰλδ. Ι, 245. Σ, 88. Ὀδτ. Ο, 448. Ρ, 586. Παραβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom. 1, σλ. XVI. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 550. Thiersch. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 371. γ', Ἐκδ. Math. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 415. Schaef. ἐν Ἡτδ. Ἐρ. 538, 907. σλ. 238. Gnom. Gr. – Ἐνστ. ἔοιμι, ἀντὶ εἴην, καὶτλ. Ἀλλὰ τὸ β'. πλ3. πρτπ. εἶτε ἀντὶ εἴητε, ἁπαξ μόνον ἐν Ὀδτ. Φ, 195. – Ἀπρμφ. ἔμμεναι, σπνιώτ. ἔμμεν, ἔμεναι καὶ ἔμεν. – Μτχ. ἐών, ἐοῦσα· καὶ λ. – Παρτατ. ἔον, α'. πρτπ. ἔνα. ἀντὶ ἦν, μόνον ἐν Ἰλδ. Υ, 623. ἄνευ τῶν λοιπῶν πρτπ. Ἔτι δέ, ἔσκον, ες, ε, καὶ λ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ὅμως ἀεὶ κατὰ σημαντ. ἐπαναλήψεως. Τέλος δέ, τὸ ἰδίως Ἰων. ἔα, ἔας· β'. πλ3. πρτπ. ἔατε· κατ' ἐπίταστ. ἦα· – γ'. ἑνκ. πρτπ. ἦεν, ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐφελκστ. ν. Τὸ δὲ ἦεν, ὡς α'. ἑνκ. πρτπ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 762. ὅπου ἄλλοι ἔον γράφουσι. Τόσῳ μᾶλλον εὑρηται ἦεν ὡς γ'. ἑνκ. πρτπ., ἐνίοτε δὲ καὶ, ἦην καὶ ἔησθα, β'. ἑνκ. πρτπ. ἀντὶ ἦσθα· ὡσαύτως δὲ πολλάκις ἀπαντῶμ. καὶ, ἔσαν, γ'. πλ3. πρτπ. ἀντὶ ἦσαν, Ἰωνκ. τε καὶ Δωρκ. ἄμμ. Παρ' Ἡτδ. Ἐρ. 825. καὶ Θην. 321. φαίνεται ὅτι τὸ, ἦν κεῖται ὡς πληθ. ἀντὶ ἦσαν· τοῦτο δὲ συντακτικὸν ἰδίωμα μᾶλλον· ἰδὲ παρακατιών, 4. – Μλ. ἔσομαι, ἀντὶ ἔτομαι καὶ λ. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρκ. ἐσοῦμαι εὑρηται, ἐσσεῖται ἐν Ἰλδ. Β, 393. Ν, 317. – Ἅπας ὁ ὁρτ. ἐνστ. τίθεται ἀγκλιτικῶς, πλὴν τοῦ β' ἑνκ. πρτπ. εἶ, ἀείτονον τόνον αὐτοῦ διατηροῦντος· ἴσως δὲ καὶ τό, εἰς, τὸ ὁποῖον ἔθηκεν ἐγκλ. ὁ Wolf ἐν Ὀδτ. Δ, 611. Τὰ λοιπὰ πρσπ. ἐγκλίνονται μόνον ὅταν τό, εἰμί, ἢ λογικὸς σύνδεσμος τοῦ συντακτ. λόγου, καὶ χρησιμοῦν ἢ ἐγκλιτὰ των εἰς σύναψιν τῷ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου· ὅταν δὲ τό, εἰμί σημαίνῃ ὄντως ὑπαρξιν, ἐγκλισις οὐ γίνεται· ἀλλὰ τό ἐστί φυλάττει καὶ τότε τὸν τόνον αὐτοῦ, καὶ μόνον ὅταν κεῖται ἐμφατικῶς γράφεται ἔστι· ὅθεν ἐν πλείοσι φράσεσι κεῖται παροξυτονούμενον· π. χ. ἔστι μοι, Ἐγὼ ἔχω· ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς· καὶ λ. ἰδὲ Βτμ. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 552.

Τὸ εἰμὶ συντάσσεται μὲν τὰ πλεῖστα οὐσιαστικῷ, ἢ ἐπιθέτῳ, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐπιῤῥήματι. »Κουρήτεσσι κακῶς ἦεν. Ἰλδ. Ι, 551. Οἱ Κουρ. τὰ εἶχαν ἀχαμνά, ἦ στενά, δὲν εὐρίσκοντο καλά· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἀκέων. Ἰλδ. Δ, 27. μετὰ τοῦ, ἀκήν. Ὀδτ. Β, 82. μετὰ τοῦ ἄλις, Ἰλδ. Ξ, 122. Φ, 236. μετὰ τοῦ, χαλεπῶς, Ἰλδ. Η, 423. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη πολλάκις. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 653 Ἀριστφ. Εἰρ. 118. Εὐρπ. Ὀρ. 737. Μήδ. 652. Θεόδ. 6, 88. Πλάτ. Νμ. 100, σλ. 892. C. Φιλῆβ. σλ. 41 E. Bernhardy Griech. Synt. σλ. 337. καθ' ἃ ἡ λέξις φαίνεται ἀεὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττουσα, τὸ πλεῖστον ὅμως ποιητ. μόνον. – α) εἶναί τι, Κάτι εἶναι, κάτι σηλεῖ· οἱ δοκοῦντες εἶναί τι, Ὅσοι φαντάζονται ὅτι εἶναι κάτιτι. Ἀλλὰ καὶ, Δηλοῖ, σημαίνει, φανερόνει, πόσον τί ἐστι τὸ τοιοῦτον ὄνειρος; Τίνα σημασίαν ἔχει, τί σημαίνει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ τὸ τέτοιον ὄνειρον; ἔστι τι πρός τι, Κάτι θέλει νὰ εἰπῇ, συμφέρει εἰς τίποτε, χρησιμεύει κάτιτι. Ἐπὶ λογαριασμῶν· τὰ δὶς πέντε δέκα ἔστιν, Πέντε καὶ πέντε, ἢ δυὼ φοραῖς πέντε κάμουν δέκα. – β') Ἐπὶ πράξεων, συμβεβηκότων, συμπτωμάτων καὶ λ. τ., Συμβαίνει, γίνεται, τυχαίνει, λαχαίνει, τὸ φέρει ἡ περίστασις· π. χ. ἦσαν κελεύσματα, ἦσαν πληγαί L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 838. - γ') Κατὰ σημασίαν ὑπάρξεως, Εἶμαι, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι τωόντι, στώζομαι, τὸ ἰταλ. ἐξιστίρω· ἀντιθ. τῷ, οὐκ ἔστι, καὶ μή, ἢ μηδὲν εἶναι· π. χ. »μηδ' ἐτ' ἐόντος«. Ὀδτ. Α, 387. οὐκέτ' ἔστι, Δὲν εἶναι πλέον, ἀπέθανε. Valck. ἐν Ἱππ. 1162 – δ') Παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. κατὰ σημασ. τοῦ, ζῶ· π. χ. ἐν τῇ συντάξει. »Οὐκ ἔστ' οὔτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται Ὀδτ. Π, 437. Τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῇ, καὶ δὲν θέλει ζήσει ποτέ, καὶ ἄμποτε νὰ μὴ γεννηθῇ ποτέ. »μήτ' εἰης, μήτε γένοιο. Ὀδτ Σ, 78. »ἔτι εἰσίν Ὀδτ. Ο, 432., Ζοῦν ἀκόμα· καὶ ἀνάπαλιν. »οὐ γὰρ ἔτι Ἰλδ. Π, 131., Δὲν ἔζησε πολύ.« Ὅθεν προτάσσονται πολλάκις οἱ ἐσοί, αἱ ἐόντες· ἐσόμενοι δέ, Οἱ μεταγενέστεροι. Ὅμ. Τὸ δέ, κατ' ἀμφὶ τετταρἰκοντα εἶναι »Ἔχει 40. χρόνους, εἶναι 40 χρόνων σχεδόν, κοντεύει τὰ σαράντα. Περὶ τοῦ, εἴποτ' ἔην γε, ἰδὲ παρακατιών ἐν τῷ εἴποτε, 3. – 2) ἔστι, μετὰ ἑπομ. ἀπρμφ., Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ εἶναι· ἐνδέχεται νὰ εἶναι, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια. »ἔστιν ἀμφοτέρωθεν ὠφέλεια μυθήσασθαι. Ἰλδ. Τ, 246.α εἴ τί που ἔστιον. Ὀδτ. Δ, 293., Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν ἠμπορῇ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως πρόκειται τὸ ἀρνητ. οὐ κούκ ἔστι Διὶ μάχεσθαι Ἰλδ. Φ, 193. »κούκ' ἔστιν Ἰλδ. Ν, 786. Υ, 97. »κού γὰρ ἔτ' ἔστιν Ο, 556. »κούκ' ἔστ', οὐδὲ ἔοικεν Ξ, 212. »κοὔπως ἔστιν Υ, 225. Ὀδτ. Κ, 137. »οὐδέ πη ἔστιν Ἰλδ. Ζ, 264. Ω, 71. καὶ ἐ τὸ ἔστι φέρει σημτ τοῦ ἐξέστι, καὶ δηλεῖ τὸ ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς θεμιτόν, συγχωρημένον. Ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι τὸ πρόσωπον κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ἐπιφέρεται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρμφ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδτ. Β, 310. – 3) Τὸ εἰμί, μετὰ γενκ. σημαίνει τὴν καταγωγήν. »πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο« Ἰλδ. Φ, 300., Εἶμαι ἀπὸ καλὸν πατέρα, καίμτος εἰς ἀγαθοῖον Ὀδτ. Δ, 611., Εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρήστων· μὴ ἐλληνίζητω ὅμως ὡς ἄλλοτε, ἂν καὶ πολλάκις ἡ προκείμενον καὶ οὐσιαστ. συντακτικόν· π. χ. »τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί. Ὀδτ. Ι, 519. κλ. τ. τ. Ταὐτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τό, εἶναι ἐκτεινος καὶ, ἀπό τινος – β') Ἡ γενικὴ σημαίνει ἐξάρτησιν, ὑπακοήν· ἑαυτοῦ εἶναι, Τὸ νὰ εἶναίτις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτεξούσιος· εἶναί τινος, Τὸ νὰ εἶναι τις ἄλλου, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλον, νὰ κράμματι ὅλως ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. ἔστι τοῦ λέγοντος, Εἶναι ὅλως ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁμιλοῦντος, κρατεῖ μὲ αὐτόν. Ἀριστφ. ὅθεν ἐστὶ καὶ κτήσεως, ἰδιότητος σημαντικόν. – γ') Ἡ γενικὴ σημαίνει τὸ μέρος, ἢ τὸ μέλος ὁλότητός τινος· π. χ. δήμου ἐστί, Εἶναι ἕνας ἀπὸ τὸν δῆμον, ἀπὸ τὸν λαόν· τῶν ἐχθρῶν ἐστι, Ἀνήκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς· νομίζειν τινὰ τῶν ἐχθρῶν εἶναι, Τὸ νὰ λογαριάζῃ τίς τινα μεταξὺ εἰς τοὺς ἐχθρούς του - δ') Ἡ γενικὴ σημαίνει καὶ τὴν ἀξίαν, τιμήν, ἢ τὴν ἰδιότητα πράγματός τινος· ἀνδρός ἐστι, Εἶναι ἴδιον, ἢ καθῆκον ἀνδρός, ἁρμόζει εἰς ἄνδρα· σωφροσύνης ἐστι, Εἶναι σημεῖον σωφρ. καὶ λ. τ. τ. – 4) Τὸ εἰμὶ μετὰ δοκ. ἔστι μοι, Κέντημαι, ἔχω, μοὶ εὑρίσκεται· ἀπ' Ὅμ. πάνυ εὐ-

χρηττον· τί ἔσται ἡμῖν; Τί θέλει γένη με, ἢ ἀπὸ ἡμᾶς; ἀκριβῶς συγγν. τῷ ὑπὸ 2. Παρ' Ὁμ. εὕρηται ἔτι καὶ ἡ ἰδιαιτέρα σύνταξις νῖμοί δέ κεν ἀσμένῳ εἶμι Ἰλιάδ. Ξ, 208., τὸ ἡμέτερον, Ἐγὼ θέλω, ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐμοὶ μοι ἀρέσει· πολὺ εὐχρηστοτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ξυφ. Ἑλλ. 5, 3, 13. Dorw. Char. σλ. 407. Viger. σλ. 242. μάλιστα μετὰ τῶν μετοχῶν, θέλων, βουλόμενος, ἀχθόμενος. Σπανιώτ. τί τοῦτ' ἔσται τί πόλει; Τί θέλει ὠφελήσει αὐτὸ εἰς τὴν πολιτείαν, τί διάφορον ἤθελ' ἔχῃ ἀπ' αὐτό ἡ πολ., ἆρα ὄντως ὠστκ. περιποιητική, ἡ χαριτική. Δμτρ. Ἐν τοῖς τοιούτοις κεῖται ἐνίοτε τό, ἔστι καὶ ἦν μετὰ ὀνμστ. πληθ. ἦν Πύρρης καὶ Μαιτύνης, ἄνδρες Παίονες... οὕτε γὰρ Περτικὰ ἦν οὔτε Λυδία τὰ ποιεύμενα. Valck. ἐν Ἡρόδ. 5, 12. Ἡσιόδ. Θγν. 321. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 302. C. Πολιτ. 5. σλ. 463. A. Σφκλ. Τρχ. 520. οὐ Ἡσιόδ. χρῆται καὶ τῇ γενικ. ἀντὶ τῆς ὀνομ. – 5) Τῷ Παρεμβ. ἄλλου τινὸς ῥήμτ. μετὰ τοῦ μετχ. Παρεμβ. καὶ τοῦ εἰμὶ περιφραστικῶς χρῆται Ὁμ. ἄπαξ· τετληότες εἰμέν, ἀντὶ τετλήκαμεν. Ἰλιάδ. Ε, 873., ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. Εὕρηται δὲ μάλιστα καὶ, εἰμὶ ὤν, Boisson ἐν Φιλοστρτ. Ἔρ. σλ. 522. 660. Ἐναρξῶς κειμένης δὲ τῆς μετοχῆς, τὸ οὐσιαστ. ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον »Καρὲς εἰσὶν οἱ καταδεξάντων« Ἡρόδ. 1, 171., Οἱ Καρὲς εἰσὶν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐδίδαξαν· παραβλ. Σφκλ. Ἰλ. 197. – 6) Ἡ μετχ. ὤν, οὖσα, ὄν, προσκείμενον ἔχουσα καὶ οὐσιαστ. ἡ ἐπίθ. ἐν τῷ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, σημαίνει ὕπαρξιν, ἢ ζωὴν· κατάστασιν ἢ ἰδιότητα, καὶ ἐξηγεῖται καὶ' ἡμᾶς διὰ τοῦ ὡς· π. χ. τοιοῦτος ὤν, Ὡς τέτοιος. Ἀθηναῖοι ὄντες, Ὡς Ἀθηναῖοι. – β') Ἡ ἐναρξος μετχ. ὤν καὶ τλ. σημαίνει τὸ ἀληθές, ἀληθῆ, φυσικὴν κατάστασιν· ἀληθὲς βέβαιον συμβάν· ὄντα, τὰ ὄντα, Ὅλα ὅσα ὑπάρχουσιν, ἅπασα ἡ κτίσις, ὅλος ὁ κοσμος. Ἄλλα καὶ = οὐσία, Ὑπάρχοντα, περιουσία· τὰ ὄντα εἰρηκέναι, Τὴν ἀλήθειαν δηλ. Ξιφ. τῷ ὄντι, Βέβαια, ἀληθινά, μὲ τὰ σωστά· ὠσαύτως καὶ τὸ Ἐπῤῥ. ὄντως, ἀντιθ. τῷ, τὸ δοκοῦν· ἀλλά, κατὰ τὸ ὄν, Κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καθὼς ἔχουσιν ἀληθινά, καθὼς συνέβη, ἔτρεξε τὸ πρᾶγμα μὲ τὰ σωστά. – γ) τῷ ὄντι καὶ ὄντως, τίθεται ἐν ἐξηγήσεσιν, ἢ μαρτυρίοις ἐξ ἄλλων συγγραφέων. Wyttenb. ἐν Πλουτ. Ἠθ. σλ. 692. L. Dind. ἐν Ξυφ. Συμπ. 2, 24. ἀλλὰ πίνειν μέν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας, τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. — 7) Τὸ Εἰμὶ μετὰ ἀναφορικοῦ· ἔστιν ὅς, εἰσὶν οἳ, Κάνενας, κάποιος, μερικοί. - ἔστιν, ἦν ὅτε, Μερικαῖς φοραῖς, ἀπὸ καμμιὰν φορὰν· ἔστ' ὅπη, ἦ ὅπου, Πουθενά, εἰς κάνεν μέρος, εἰς κανένα τόπον. – ἔστιν ὅπως, Μὲ κάνενα τρόπον. – οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ — Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ – δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ ἄλλως· τοῦτ' ἔστιν, ἐξ ἀνάγκης, Βr. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 188. Εὕρηται δ' ἔτι καὶ, ἔστιν οἳ, ἢ οἵ τινες, καθ' ὅλας τὰ πτώσεις καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, αἱ ὁποῖαι φράσεις οὐ μόνον ἐν ἀρχῇ ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ τῆς προτάσεως τίθενται· π. χ. Θεόδ. 2, 65. εἰσὶν οἳ περ εἰσὶν καὶ τ. τ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 333. — 8) Τὸ εἰμὶ συντάσσεται πολλάκις καὶ μετὰ προθέσεων· π. χ. μετὰ τῆς ἐν, κατάστασιν πάθους τινὸς σημαίνων· ἐν νόσῳ, ἐν ὀργῇ, ἐν φόβῳ, ἐν ἡδονῇ εἶναι· ἐν αἰτίαις, ἐν ἐγκλήματι εἶναι, Τὸ νὰ κατηγορῆται τις· ἐν στόματι, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ εἶναι, Τὸ νὰ ἐπαινοῦν τινὰ ὅλοι, νὰ εἶναι περίφημος, νὰ ὁμιλοῦν ὅλοι περὶ αὐτοῦ· ἐν τέχνῃ, ἐν γεωργίᾳ, ἐν Μούσαις εἶναι, Τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἴς τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ ἀμφί τι καὶ περί τι εἶναι· ὡσαύτως καὶ περί τι καὶ πρός τινί εἶναι. Ἀλλὰ, πρός τινος, σύντινι, μετά τινος εἶναι, Τὸ νὰ παίρνῃ τις τὸ μέρος τινος, νὰ κρατῇ μέ τινα, νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος του, νὰ τὸν διαφεντεύῃ, βοηθῇ καὶ τ. τ. εἴς τινα καὶ περί τινα εἶναι, Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τινα, νὰ φέρηται πως πρός τινα. - 9) Πολλάκις παραλείπεται τὸ εἶναι, μάλιστα κατὰ τὸ γ'. ἐνικ. ἔτι δὲ καὶ πληθ. πρσπ. τοῦ ἐνστ. παρ' Ὁμ. ἠδὲ π. χ. Ἰλιάδ. Γ, 391. Κ, 437. τὸ γ'. ὑποτακτ. Ξ, 376. τὸ γ'. Προστκτ. Ν, 95. παράβλ. Schaef. L. Bos. σλ. 605. mel. σλ. 43. = 10) Ἐν ἐνίαις φράσεσι περιττεύει τό, εἶναι π. χ. τὸ νῦν εἶναι, τὸ σήμερον, τὸ σύμπαν εἶναι, Ἡρόδ. 7, 143. ἑκὼν εἶναι, Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 164. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 61. C. ἐξαιρτ. μετὰ τό, λέγω, ὀνομάζω καὶ τ. τ. ῥμτ., Ἡρόδ. 1, 153. 2, 44, 145. 4, 33. Herm Vig. σλ. 750. Ig 688. — β') Παρ' Ἡρόδ. εὕρηται, οὐ σπανίως, πλεοναστ. συντάξεις τοῦ εἶναι μετὰ τὰ ῥήματα λέγειν, ὀνομάζειν, ἀναγορεύειν, ἀποφαίνειν, καλεῖν· π. χ. ἐπάλουν αὐτὸν τὸν μέγαν εἶναι, Τὸν ὠνόμαζον, ὅτι νὰ εἶναι ὁ μεγάλος· ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξιφ. εὕρηται τὰ τοιαῦτα. — Πολλάκις ὁ παρατ. ἦν, τῷ ἄρα συντασμ. ἐνεστῶτος φέρει σημασ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 66. B. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1097. καὶ Σχλ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 438. Reisig. enarr. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 118. μάλιστα δὲ ἐγχωρεῖ ἡ τοιαύτη ἐνστ. σημασ. ἐν ἀρνήσεσι. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς πτοῦτί τί ἦν; ἀντὶ ἔστι· Ἀριστοφ. Ἀχ. 157, 767. Πλάτ. Κρτ. σλ. 387. C. Παράβλ. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 958. (κυρίως θέμα τοῦ εἰμὶ ἦν τὸ ἘΩ, ΕΜΙ, ἀφ' οὗ τὸ Δωρ. ἐμμί, ἐξ οὗ διατηρῆται καὶ ἡ μετχ. εἰς, ἐντος· ὅθεν καὶ τὸ Λατ. esse.)

Εἶμι, (πρωτ. ἰω) Πορεύσμαι, πηγαίνω, περιπατῶ· ἀπαρμφ. ἰέναι Μτχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Πλήν τοῦ ἐνστ. ἔχει καὶ παρατ. ᾔειν, Ἐπκ. καὶ Ἰων ᾔια. Ἀττ. ᾖα καὶ ἀπὸ τοῦ μέσ. ἐνστ. ἰεμαι· Παρτ. ἰέμην· καὶ ῥημτ. ἐπὶ ἰτέος, ἰτέος, καὶ ἰητέος, ἰητέος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἰδὲ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 554. Τοὺς τύπους τῆς μέσ. διαθ. ἀποδοκιμάζουσι μὲν οἱ νεώτεροι κριτικοί· οἷον, ὁ Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1242. καὶ L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 699. ὅλως, αὐτ' αὐτῶν τὸ ἶεμαι, ἶενται καὶ λ. τιθέντες, ἰδὲ μέντοι Schaef. ἐν Πλουτ. 4. σλ. 326. Ὁμηρικαὶ ἐκτροπαί εἰσι τό, εἶσθα, β'. ἐνκ. προπ. ἐνστ. ἀντὶ εἰς. Ἰλιάδ. Β, 450. Ὀδσ. Τ, 69, τό, ἴμεν ἀπρμφ., σπανιώτ. ἴμεναι, ἀντὶ ἰέναι· αὐτ οὗ Ἡσιόδ. Ἔρ. 351. καὶ εἶναι, ἴσως ἔλειψε, καίτοι τοῦ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 562, ἐναντιωμένου κατὰ τοῦτο· — τὸ γ'. ἐνκ. προπ. Εὐκτ. εἴη, ἀντὶ ἰοι. Ἰλιάδ. Ω. 139. Ὀδσ. Ξ, 496. ὁ Παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ Ἰων, ἤϊα, γ'. ἑνκ. προπ. ἤϊαν, ἤϊμ, συναιρ. ᾔειν, Ἰλ., ἀ. πλθτ. προπ. ἤομεν, Ὀδσ., γ'. πλθ. προπ. ἤϊον, Ὀδσ. Πλήν τούτων, τὸ γ'. ἑνκ. προπ. ἴαν, ἴε, τὸ γ'. δυικ. ἴτην, καὶ τὸ γ'. πλθ. προπ. ἧσαν. οἱ ὁποῖοι Παρκτκτ. τύποι, καὶ ἀόρ. σημσ. φέρουσι. Τέλος δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ τῷ Ἐπκ. ἁπλῶς Μλ. εἶσομαι, κατὰ σημσ. τοῦ σπεύδειν· καὶ ἀπό τινος μέτ. ἀορ. εἰσάμην· τῷ γ'. ἑνκ. προπ. εἴσατο, ἔεισατο, τῷ γ', δυικ. ἐεισάσθην συλήσειν Ἔσπευσαν νὰ λάβωσι. Ἰλιάδ. Ο, 544. — Τῷ Θεόγν. 716. ἴδιον ἐστι τὸ γ'. πλθ. προπ. ἐνστ. ἴσι, ἀντὶ ἴασι. Πρωτότ. τοῦ ῥήματος ἐστὶ τὸ ἘΩ, Ἰῶ. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. eo, ire.

Εἶμι, Πηγαίνω, ἔρχομαι· ἔτι δέ, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, πολλάκις κατ' εἰδικὴν σημσ. Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ὡς τὸ ἄπειμι· ἡ Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἡ πηγαίνω ὀπίσω, ὡς τὸ, πάλιν εἶμι· καὶ ὅπου εἶναι ὁ λόγος περὶ μακρὰν ἀπέχοντος τόπου, Ὁδοιπορῶ, στρατεύω, ταξιδεύω, παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρηστον. Πολλάκις δὲ φέρει ἐχθρικὴν σημασίαν, Ὁρμῶ ἢ κινοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινος, ὅτε καὶ συντάσσεται τὰ πλεῖστα μετὰ τοῦ αντφ. πρός, ἢ ἐπί. Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ, ἰέναι τινί εἰς, ἢ πρός ἀγῶνα, Valck. Ἀνάβ. διαφ. σλ. 300. C. ὡσαύτως καὶ, ἰέναι τινὶ διὰ φιλίας, δι' ἔχθρας, διὰ πολέμου καὶ τ. τ., Τὸ νὰ ᾖ τις εἰς φιλίαν, ἢ ἔχθραν μέ τινα, νὰ ἔχῃ φιλίαν, ἢ ἔχθραν μαζύ του. πλέναι εἰς Ἀΐδαο, καὶ λ. τ. τ., Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις, Ὁμ. Ἡ Δίτιατικὴ πτῶσις τίθεται μονοῦ εἰς συντάξεις ὁμοίας τῇ, ὁδὸν ἰέναι, Ὀδσ. Κ, 103. ἡ γενικ., πλοῖον πεδίοιο, Περνούμενος διὰ τῆς πεδιάδος. Ἰλιάδ. Ε, 594. χροὸς εἶσατο, Διῆλθε διὰ τοῦ δέρματος, τρύπησε τὸ δέρμα, τὴν πέτσαν, τὸ τομάρι καὶ ἀπέρασε. Ἰλιάδ. Ν, 191. καὶ μετὰ Μλ. ἀπρμφ. πεῖσεσθαι συλήσειν· Τὴν πῆγαν νὰ κουρτεύσουν. Ο, 544. ὡσαύτως καὶ μετὰ Ἀορ. ἀπρμφ. Ὀδσ. Ξ, 496. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, καὶ μετὰ μετχ. κατ' ἄλλην σημσ. ὁμως, π. χ. πῆλε αἰνέουσα Ἡρόδ. 1, 22., Ἄρχησε νὰ ἐπαινῇ· πῆρε ἐρώτα Ἄρχησεν, ἢ ἤθελε τότε, νὰ ἀρχήσῃ νὰ ὁμιλῇ· ὡς τὸ Γαλλ. Il alla à parler. Πλατ. Περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ, βῆ δ' ἴμεν, καὶ τλ. ἰδὲ ἐν τῷ βαίνω. — Πλὴν τοῦ, πορεύεσθαι, ἐπὶ λογιῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, χρησιμεύει ἡ λέξις, α) καὶ ἐπὶ θαλαστοπορείας, μάλιστα πεπὶ νηός ἰέναι, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἀπαντώμενον. — β') ἐπὶ πτήσεως ὀρνίθων Ὀδσ. Ψ, 304. Ἰλιάδ. Ψ, 309. καὶ μυιῶν, Ἰλιάδ. Β, 87. — γ') ἐπὶ κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, π. χ. πέλεκυς εἶσι διὰ δουρὸς Ἰλιάδ. Γ, 61., Ἡ ἀξίνη διαπερᾷ εἰς τὸ ξύλον, τὸ σχίζει. Ἐπὶ συνέφων καπνοῦ, Ἰλιάδ. Δ, 278. Φ, 522. Ἐπὶ ἀνεμοζάλης. Ν, 796. Ἐπὶ κυκλοφορίας ἀστέρων Χ, 317. καὶ ἐπὶ ῥοῦ ποταμῶν. Dion. Περιη. 1088. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ ἀγρημένων ἐννοιῶν, νέτος εἶσι· Ὁ χρόνος θέλει περάσει, θέλει τελειώσει. Ὀδσ. Β, 89. παρβλ. 106. καί, φάτις εἶσι, Τρέχει ὁ λόγος, λέγουν, διηγοῦνται, Ὀδσ. Ψ, 362. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἀψηρημένην σημασ. πιέναι εἰς ταὐτόν, Τὸ νὰ συμφωνῇ τις μέ τινα, νὰ συνινοῆται ἰέναι εἰς λόγους, Τὸ νὰ διαπραγματεύηται περί τινος, τὸ συνῆθ. Ἰταλικ. νὰ τρακτάρῃ διά τίποτε μέ τινα· ἰέναι ἐπί τι, καὶ εἴς τι, Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τίποτε, νὰ βάλῃ χέρι διὰ νὰ κάμνῃ τίποτε. Προστκ. ἴθι σύ! Πήγαινε δά· συνῆθ. ἔ καλά, καλά δά, ἔ παράκαι, μακρύτερα! Περὶ τοῦ ἐνστ. εἶμι, ἴστεον ὅτι, παρ' Ὁμ. κεῖται μὲν πολλάκις καὶ ὡς ἐνστ. τῷ ὄντι, μ' ὅλον ὅτι χρῆται αὐτῷ καὶ ὡς Μλ., παρὰτοῖς Ἴωσι πεζογρ. ὁμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., κεῖται ὄντως ὡς Μλ., πλὴν σπανίων τινων ἐξαιρέτων, (Θέλει πηγαίνω, θέλει ἐλθω) καὶ ὅτι παρὰ τοῖς μεταγνστ., οἳ παρὰ Παυσν. καὶ Πλτχ. ἐπαναστρέφει ἀεὶ εἰς σημασ. ἐνεστ. τὸ ὁποῖον ὅμως κατ' ἀκρίβειαν μόνον διὰ τοῦ ὁρστ., διὰ τοῦ ἀπαρμφ. καὶ διὰ τοῦ μετχ. ἐνστ. γίνεται. Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῷ μᾶλλον· ἢ τῷ, ἐλεύσομαι καὶ πορεύσομαι, Valck ἐν Ἱππ. σλ. 1065. Ἰδιαίτερα παραδείγματα τῆς καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν

Ἀττ. οὕτως κατὰ σημσ. ἐνστ. χρήσεως τοῦ ῥήματος, ἰδὲ παρ' Herm' ἐν Διτχ. Danaïd. σλ. VIII. (τὸ Ἰῶτα τῆς λῆγ. βραχὺ ἐνίοτε μόνον παρ' Ὅμ. ἐν τῇ Ἑπκ. ὑποτκ. ἔομεν, ἀντὶ ἴωμεν, ὅταν ᾖ στίχου ἀρτιακόν, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ μετοχ. ἐνστ., ἐν δὲ τῷ μέσ., ἰάμενος, μιαρόν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Ὁ Wolf. ὅμως γράφει πανταχοῦ ἰάμενος παρὰ τὸ, ἴημι.)

Εἶν ποιητ. ἐξαιρ. Ἑπκ. ἀντὶ Ἐν. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Τρκγ. νομίζεται ὅτι μόνον ἐν τοῖς Λυρικοῖς χωρίοις ἐστὶ χρήσιμον. Ερῆ. Σοφκλ. Αἰ. 608. ἀλλὰ κεῖται καὶ ἐν Ἀντγ. 1241. Ἐν διαλόγ. ἀναμφιβόλως γνήσιον. Τὸ εἶν εὑρηται καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι. π. χ. »Εἰνόδιος, Εἰνάλιος,« ἀντὶ »Ἐνόδιος, Ἐνάλιος,« κ. τ. τ. τὸ δὲ, εἶνι σπανιωτ. παράβαλε ἐς, εἰς.

Εἰνα-έτης, ου, ὁ, ἡ (ἐνέα, ἔτος) Ἐννέα χρόνων, ἐννιάχρονος. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ, ἐνναέτες ἐπιῤῥηματικῶς, Ἐννιὰ χρόνια· ποιητ. ἀφ' οὗ

Εἰνα-ετίζομαι, Εἶμαι ἐννέα χρόνων.

*Εἶναι· ἀπρμφ. τοῦ εἰμί — 2) ἀντὶ τοῦ, ἰέναι, ἀπρμφ. τοῦ εἶμι, Πορεύομαι. Ἡσδ. Ἔρ. 351. ἀμφβ.

*Εἶναι· ἀπρμφ. ὁόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἵημι, Πέμπω.

*Εἰνάκις· Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἐννάκις, Ἐννιὰ φοραῖς. Ὀδσ. Ξ, 230.

*Εἰνακόσιοι, αι, α. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐννακόσιοι, Ἐννιακόσιοι. Ἡρόδ.

Εἰνα-λίδενος, ὁ, ἡ Εἰς τὴν θάλασσαν περιῤῥεόμενος, περιπλεόμενος, Ἀραῖ. ἀντὶ ἐν ἁλὶ ἐνεόντων· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. Ὀδσ.

Εἰνα-λίφοιτος, ου, ὁ, ἡ (ἐν ἁλὶ φοιτᾶν). Ἐν θαλάσσῃ περιῤῥεόμενος, κινούμενος.

Εἰνάν-υχες, ὡς Ἐπῤῥ. (ἐννέα, νύξ) Ἐννέα νύκτες. Ἰλιάδ. Ι. 9. ὡς τό, εἰνάετες, (χ)

Εἰνά-πηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). ποιητ. ἀντὶ ἐννεάπηχυς.

Εἰνάς, άδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς. Ἡσδ. ἔρ. 808. 909.

Εἰνάτειρες, αἱ, Συννυμφάδες, συμφάδες, αἱ γυναῖκες ἀδελφῶν· τὸ ἑνκ. εἰνάτειρ, οὐχ εὑρηται· ἀνάλογον ἄρσεν, ἄελλοι.

Εἴνατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔνατος. Ἰλιάδ.

Εἰναφώσσων, ωνος, ὁ ἡ (φώσσων) Πλοῖον μὲ ἐννέα πανιὰ, ὅρμενα.

Εἵνεκα, ποιητ. ἐξαιρ. Ἑπκ. ἀντὶ ἕνεκα. Ὅμ. εἵνεκεν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πνδ. Ὁ Dawes ἀπεδοκίμασε τὴν χρῆσιν τοῦ εἵνεκα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἤθελε τὴν τοῦ ἕνεκα, ἕως οὗ ὁ Ahlwardt (zweiter Seite zu Schneid. Wörterb. 1813.) ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν δόξαν τοῦ Dak. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. Λογογρ. χρῶνται τῷ εἵνεκα Wolf. ἐν Δημσθ. Ἀπτ. σλ. 338. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Bekker ἐν Πλάτ. εὑρηται πολλάκις. Τὸ δὲ εἵνεκεν, μόνον τῇ ποιητ. γλώσσῃ ἴδιον.

* Εἶνί. Ἑπκ. ἀντὶ ἐν. Ὅμ.

* Εἰνόδιος, ἡ· καὶ ποιητ. ὁ, ἡ· ἀντὶ ἐνόδιος. Ἰλιάδ. Π, 260. Αἰσχλ. Ἱκτ. 487.

Εἰνοσί-φυλλος, ὁ, ἡ (ἔνοσις, φύλλον). Ὁ σείων καὶ κουνῶν τὰ φύλλα· ὅθεν πολύφυλλος, πολυδένδρος. Ἐπίθτ. πολυδένδρων βουνῶν.

*Εἶνυμι. Ἰλιάδ. Ψ, 135. παραβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γραμμτ. ἰδὲ ἐν τῷ κατάνυμι.

*Εἵξασι. γ'. πλῆ. πρόσ. Βοιωτικῶς καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἔοικασι. ἰδὲ ἔοικα.

Εἵξασκε, Ἰων. ὁόρ. κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τὸ εἴκω. Ὀδσ.

*Εἵξις, εως, ἡ (εἴκω). Τὸ νὰ ὑποχωρῇ, ἐν δίδῃ τις.

Εἶο, Ἑπκ. γενκ. ἀντὶ τοῦ, ἕο, οὗ. Ἰλιάδ. Δ, 400. Ἡσδ. Θρ. 392. πάπο εἶοι Ὀδσ. Χ, 19, Ἀφ' ἑαυτοῦ.

*Εἰοικυῖαι, μετχ. ὀυμστ. πλῆ. Ἑπκ. παρὰ τὸ ἔοικα, ἀντὶ ἐοικυῖαι. Ἰλιάδ. Σ, 418.

*Εἶος, ἀρχαῖον Ἑπκ. Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἕως, Ὅμ. Ἰδὲ Herm. elem. metr. σλ. 59. — ὁ Βτμν. Ἑλλ. Γραμμτ. 2, σλ. 282. νομίζει ὅτι τὸ, εἶος, ἦτον ὁ κυρίως τύπος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη Ἀττ. καὶ Ἰων. τὸ, ἕως, καὶ ἀπὸ τούτου εἶτα τὸ, εἷως κατ' ἔπτσ.

*Εἰ οὐ· Ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἶπα, Ἀόρ. Α'. ἀντὶ τοῦ συνήθους εἶπον· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἴωσι. ἐξαιρ. εὔχρηστον τὸ β'. πρόσπ. προστκτ. εἰπὸν, ἢ εἶπον· τὸ γ'. εἰπάτω. Μτχ. εἰπάς. ἰδὲ εἰπον.

*Εἰπάμην· Ἑπκ. ἀντὶ εἰπεῖν. Ὅμ.

Εἴπερ, Ἂν, ἀνίσως· παρ' Ὅμ. πολλάκις μετὰ ὁριστκ. ἐγκλ., ὅστις παρεμβάλλει ἐνίοτε καὶ ἄλληνα λέξιν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ γε, εἴπερ γάρ τε γε, εἴπερ τις, μετὰ ὑποτακτ., σπανιώτ. μετὰ εὐκτ. Ἔτι δὲ εὑρηται τὸ, εἴπερ καὶ ὡς τὸ, καὶ εἰ, κείμενον, Ἂν καὶ, ἀνόμως, μάλιστα καὶ ἄν. Ὀδσ. Α, 167. ὡσαύτως καὶ εἴπερ καὶ, Ὀδσ. Ι, 35. καὶ, εἴπερ τε, Ἰλιάδ. Β, 225. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται εἴπερ καὶ, εἴπερ ἄρα, ἀντὶ τελείας προτάσεως, Ἂν λοιπὸν εἶναι ἔτσι· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμεν. σλ. 150. Β.

*Εἴ ποθεν, Ἂν ἀπὸ κανὲν μέρος. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰποθεν. Ὀδσ. Α, 115.

*Εἴ ποθι, Ἂν πουθενά, ἂν εἰς κανὲν μέρος, Ὀδσ. Μ, 96. Ρ, 195.

*Εἶπον, Εἶπα, ὠμίλησα· ἀόρ. β'. τοῦ φημὶ ἐνστ. Προστκτ. εἰπέ. Μετχ. εἰπών. Ἀπρμφ. εἰπεῖν. Ἔτι δὲ ἀόρ. α'. εἶπα. Προστκτ. εἶπον. Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6, 92. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 79., φαίνεται ὅμως προτιμότερον τὸ προπερισπ. εἶπον· ἰδὲ Βτμν. ἐν Πλάτ. Μεν. σλ. 70., τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Meinecke ἐν Θεορτ. 14, 11. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ ἀορίστου τύπος μᾶλλον Ὁμηρικὸς καὶ Ἰων. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει· ἐξαιρ. εἰς τοὺς τύπους, εἶπατε καὶ εἰπάτω. Τό, εἰπέ, εὑρηται ὡς τό, ἄγε, καὶ ἀντὶ εἶπατε, μετὰ ἐπιφερομένου πληθ. ἀριθμοῦ· ἐξαιρ. παρ' Ἀρστφ. πολλάκις, Elmsl. ἐν Ἀχ. 328. Reisig Conj. σλ. 35. Δημσθ. Φιλ. 1, σλ. 43, 7. Χεροσν. σλ. 108, 13. Ὁ Μλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐστὶν ἐρέω, ἐρῶ· Παρμ. εἰρηκα· παραβλ. καὶ ἐνέπω, ἐννέπω. Τῷ ἀορ. χρῶνται καὶ ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἰτιατ., π. χ. ἔπος εἰπεῖν, μῦθον, θεοπρόπιον, ὄνομα εἰπεῖν, καὶ τ. τ. Ὅμ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λόγου χάριν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, παραδείγματος χάριν· Ἀττ. μετὰ αἰτιατ. εἰπεῖν τινα, Τὸ νὰ ἀναφέρῃ τίς τινα, νὰ κηρύξῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ· Πνδ. Ὀλ. 14, 32.

Εἴποτε, Ἂν ποτε, ἂν καμμιὰν φοράν, Ἰλιάδ. Α, 39. κατ' ἐπίτασ., εἴποτε δή, Ἰλιάδ. Α, 503. Τίθεται δὲ ἐξαιρ. ὡς εἰσαγωγικὸν παρακλήτικον, ἢ προσευχῆς ἵνα δὲ ἀναμνήσεως προηγηθείσης ἀναθεωρήσεως ἐνεργῇ τὴν αἰτηθεῖσαν. — 2) Ἀνίσως, μετὰ εὐκτ. Ἰλιάδ. Β, 97. — 3) Ὁμηρικὴ κυρίως φράσις ἐστὶν, εἴποτ' ἔην γε, ἀναμνησιν λυπηροῦ τινος πράγματος ἐκφράζουσα, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲν προτήτερα, κατὰ τὸ παρὸν δὲ δὲν εἶναι πλέον, π. χ. Ἰλιάδ. Γ, 180. πάντρ αὖτ' ἐμοὶ ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, Ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂχ αὐτὸς ἦτον ἀνδράδελφός μου. Voss. ἡ ἑρμηνεία, τῆς φράσεως ταύτης ἦτον καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφίβολος· ὁ Wolf εἴθέλει αὐτὴν εὐκτικήν, Ἂχ, ἄμποτε νὰ ἦτον ἀκόμη. Ὁ Herm. Vig. σελ. 946. ἐξηγεῖ αὐτήν, Ἂν ἦτον ποτε, ὅ,τι δὲν εἶναι πλέον· θηλ. ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂν ἠμποροῦνά τὸν ὀνομάσω καὶ τώρα ἀνδράδελφον, ἐν ᾧ δὲν εἶναι πλέον ἀνδράδελφός μου· παραβλ. Ἰλιάδ. Δ, 761. Ω, 426. Ὀδσ. Ο, 268. Κ, 315. Ω, 289.

*Εἴ που, Ἂν πουθενά, ἂν ὁμοῦ· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἔτι δὲ καὶ, εἴτέπου, εἴπού γε, εἰμὴ πού τι, εἰδή που. Ἐλλειπτικῶς, εἴ τί που ἐστιν, Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν εἶναι τρόπος, ἂν ἠμπορῇ νὰ γένῃ. Ὀδσ. Δ, 193.

Εἰπόω, εἰπος· ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ ἐπόω, ἔπος.

Εἴπως, Ἂν μέ κανένα τρόπον· Ὅμ.

*Εἴραξ, ὁ, = λάραξ. Ἡτύχ.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἡ, Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ὅμ. Τμ. Διόν. (ἡ παραγωγὴ ἀπορής· ἴσως παρὰ τὸ, ῥάπτω· διότι σχίσας ὁ Ζεὺς τὸν μηρὸν τοῦ τὸν ἔβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ ἔῤῥαψεν εἶτα τὸν μηρὸν τοῦ πάλιν. Ἰδὲ Μυθολγ.)

Εἰργάθω, ποιητ. καὶ Ἀττ. ἐπέκτασις τοῦ εἴργω.

Εἰργμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. εἰργμός, ὁ· δασυνμ. (εἴργω) Φυλάκωσις. — 2) δεσμά.

Εἱργμο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Φυλακίτωρας.

Εἴργνυμι, καὶ εἰργνύω. σπανίως ψιλούμ. = εἴργω, Κλειστόνω, σφαλιῶ μέσα, φυλακόνω· Ἀττ. εἴργω, καὶ εἴργω.

Εἴργω, Μ, ξω. μέσ. Μλ. εἴρξομαι, μετὰ παθητ. σημτ. Ξηρ. Ἀνβ. 6, 6, 16. Bremi Αἰσχλ. Ικτ. 122. Ἀττ. εἴργω, δασυμ., Κλείω, σφαλιῶ μέσα, φυλακόνω· ἀλλὰ καὶ ἀποκλείω ἐξαιρῶ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τίποτε ἐξαιρῶντάς τον, μὴ ἀφίνοντάς τον νὰ μετέχῃ, κρατῶντας τον ὀπίσω, ἐμποδίζοντάς τον, πτῆλέμε εἴργουσινε, Ἰλιάδ. Ψ, 72. Ἄλλως δὲ χρῆται Ὅμ. τῷ, ἔργω, ἐέργω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. χρησιμεύει τὸ εἴργω, ἐπὶ φυλακῆς, κλεισίματος εἰς φυλακήν, φυλάκωμα· εἴργω δὲ φλμ. μετὰ γενκ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω μὲ λόγου, μὲ προστακτήν, δὲν συγχωρῶ, δὲν ἀφίνω, δὲν δίδω ἄδειαν· εἴργειν τινα ἱερῶν, σπονδῶν, ἀγορᾶς καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἀπό τινος· ὡς ἐν Ἰλιάδ. Δ, 130, Ἐξαιρῶ τινα ἀπὸ τίποτε διὰ τιμωρίαν· ἐν γένει ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τίποτε, τὸν ἀπομακρύνω, Σφκλ. Ἀντ. 48. ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, Ὁ νόμος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει, δὲν συγχωρεῖ τὸν φόνον. Κατὰ Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σλ. 124., διεκρίνοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ δύω ἀλλήλοις ἀναντίαι σημτ. τῆς λέξεως, διὰ τῆς ψιλῆς καὶ δασείας, ὥστε τὸ ψιλούμ. εἴργω, εἴρξω, εἶρξα, ἐσήμαινε μόνον τὸ Ἀποκλείω, ἐξαιρῶ· τὸ δὲ δασυμ. εἴργνυμι, εἴρξω, εἶρξα, τὸ, Κλείω μέσα, σφαλιῶ· παράβλ. Poppo ἐν Θκδ. Τ, 2, 1. σλ. 152. Ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας παρ' Ὅμ. οὐκ εὐδιάκριτος, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐπροφέρετο διὰ τοῦ δισγάμματος.

Εἵρεαται, Ἰων. γ'. πλῆ. προσπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἐρέω, ἀντὶ εἴρηνται.

*Εἱρέμης, ὁ. Κατὰ κωμικήν τινα ἐτυμλγ. παρὰ τὸ εἴρω, τὸ πρωτότ. τοῦ, Ἑρμῆς. Πλάτ. Κρατ. σλ. 408. Β'.

Εἴρερος, ὁ· Αἰχμαλωσία, δουλεία, σκλαβιὰ· εὑρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ, 529. πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, Συνδένω, κομποδένω, ἀραδιάζω ἕνα κοντὰ τ' ἄλλο συνδένοντας.

Εἱρεσίη, ας, ἡ (ἐρέσσω). Τὸ κωπηλάτισμα, τὸ νὰ τραβᾷ τις τὸ κωπί, νὰ λάμνῃ. Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγγτ. δὲ καὶ οἱ κωπηλάται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τραγούδι, τὸ ὁποῖον τραγουδοῦσιν ὅταν κωπηλατῶσι, τραβοῦν τὸ κωπί. Μεταφ. πᾶσα σφοδρὰ κίνησις· π. χ. εἰρτ. γλώσσης· Ὅταν ὁμιλῇ τις ὀγλίγωρα, ἢ μὲ θυμόν· κτυ-

πημα π. χ. εἰρσ. μαστῶν', Το νὰ κτυπᾷ τις τὸ στῆθος ἀπὸ σφοδρὸν λύπην κινούμενος.

*Εἰρεσίαι, ων, αἱ. Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ilgen ἐν Τμ. Ἀπολ. 32.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ (εἶρος). Ἐλέγετο κλάδος ἐλαίας, ἢ δάφνης περιτειλιγμένος μὲ μαλλί, στολισμένος μὲ καρποὺς εἰς εἶδος στεφάνου, τὸν ὁποῖον περιέφερον παιδία ψάλλοντα ὕμνους εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Πυανοψίων καὶ Θαργηλίων, ὅταν ἐθυσίαζον τῷ Ἡλίῳ, καὶ ταῖς Ὥραις, μετὰ ταῦτα τὸν ἐκρεμοῦσαν ἔξω τῆς οἰκίας ἐπάνω τῶν θυρῶν. Ὁ ὕμνος ὠνομάζετο ὡσαύτως Εἰρεσιώνη· ἡ ὁποία ὀνομασία ἐλήφθη καὶ εἰς παιτοῖα παμπάλαια τραγῳδία τῶν ἀπαιτῶν, ζητιάνων· ἀπὸ τὰ ὁποῖα τίζεται ἓν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Ὁμ. Ἐπίγρ. 15. ἰδὲ Ilgen opusc. philol. 1, σλ. 129. ἵσ. Πλουτ. Θησ. 21. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1055. — 2) Ἡ ῥάβδος τῶν Ἀθηναίων κηρύκων, ἡ ὁποία ἦτον μὲ μαλλὶ περιτειλιγμένη, ἄλλως κηρύκειον. — 3) Στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἐκρεμοῦσαν εἰς τοὺς νεκροὺς ὡς τιμῆς σημεῖον. Ἀλκφ. 3, 37.

*Εἰρέτρια, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ Ἐρέτρια. Πόλις τῆς Κυβοίας. Ἰλιάδ. Β, 537.

*Εἰρέω, Ἰων. ἀντὶ ἐρέω, Λέγω, τοῦ ὁποίου ὅμως μόνον ὁ μετοχ. ἐνστ. ἐν τῷ θηλ. γένει. Ἐπκ. εἰρεῦται, Ἡσιόδ. Θεογ. 38. καὶ ὁ μέσ. Μλ. εἰρήσεται κατὰ παθ. σημασ. Σφκλ. Φιλ. 1276. εὑρηται. παρβλ. ἐρέω.

Εἰρη, ἡ. Σύναξις, συνάθροισις, σύνοδος· τόπος συνελεύσεως· κατὰ γενικ. πληθ. εἰράων, Ἰλιάδ. Σ, 351, καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 804. ἄλλως δέ, ἀγορά· (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, τὸ λέγω· ἢ ἀνάγκ. ὅμως ἀμφιβ. ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. μὲν ἀπαντῶσκουσι καὶ ἐράων ἀντὶ τῆς γενικ. εἰράων. παρ' Ἡσιόδ. δὲ, εἰρέας, ἀντὶ εἰράς.

Εἰρην, ενος, ὁ. παρὰ Λακεδαίμ., Νεανίσκος, παλλακάρι ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνων καὶ ἕπειτα· ὅτε τῷ ἦτον συγχωρημένον νὰ εἰσέρχηται εἰς τὰς συνελεύσεις (ἴσως πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, ἐρέω, τὸ λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττ., Ἔφηβος. Ὁ Ἡρόδ. 9, 85. ὀνομάζει αὐτοὺς ἰρῆνας· ἡ ἀνάγκ. ὅμως ἀμφιβάλλεται. παρβλ. K. O. Muller Dorier 2, σλ. 301.

Εἰρηνηγωγέω, Συντροφεύω, συνοδεύω εἰρηνικῶς. Ηλήμ. Παιδ. Α', σελ. 137.

Εἰρηναῖος, α, ον (εἰρήνη). Εἰρηνικός, ἥσυχος. εἰρηναῖον εἶναί τινι, Ἡρόδ. 2, 68., Τὸ νὰ ζῇ τις εἰρηνικὰ μέ τινα.

Εἰρηναίως, Ἐπίρ., Εἰρηνικὰ, ἡσύχως.

Εἰρηνάρχης, ου, ὁ (ἀρχω). Κριτὴς, ὅστις φροντίζει καὶ ἐπιστατεῖ διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ διορθόνει τὰ ἤθη, ἢ σφάλματα, τὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ταράττοντα, ἀφ' οὗ

Εἰρηναρχικός, ἡ, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Εἰρηνάρχην, ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Εἰρηνεῖον, τὸ. Ὁ ναὸς τῆς θεᾶς Εἰρήνης. Δίων Καττιος.

Εἰρήνευσις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ εἰρηνεύσῃ τις τίποτε, νὰ ξαναφέρῃ πάλιν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν· παρὰ τὸ

Εἰρηνεύω. Μλ. εὐτυσ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φέρω, κάμνω εἰρήνην, ἡσυχίαν, ἡσυχάζω τινα ἢ τίποτε. — 2) ἀμετβ. Ἡρακλ., φυλάττω εἰρήνην, μένω, εἶμαι εἰρηνικός, ἥσυχος, ζῶ εἰρηνικὰ καὶ ἡσυχα· εἰς ταύτην τὴν σημασ. χρήσιμον καὶ κατὰ μέσην διαθ.

*Εἰρηνέω, = εἰρηνεύω.

Εἰρήνη, ης, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμ. εἰρήνην ποιεῖσθαι, Τὸ νὰ κάμῃ τις εἰρήνην· ἐπὶ πολεμούντων, εἰρήνην πράττειν καὶ διαπράττεσθαι, Τὸ νὰ πραγματεύηται τις περὶ εἰρήνης, νὰ κατορθώνῃ τὴν εἰρήνην· εἰρήνης δεῖσθαι, Τὸ νὰ παρακαλῇ τις διὰ εἰρ. νὰ ζητῇ διὰ νὰ κάμῃ εἰρ. εἰρήνην ποιεῖν τινι, καί τινες, Τὸ νὰ καταρτίσῃ τις τὴν εἰρήνην μεταξὺ εἰς δύο ἐχθρούς· εἰρήνην ἄγειν, Τὸ νὰ εἶναι τις εἰρηνικός, νὰ ζῇ, πολιτεύηται εἰρηνικά· τὸ δέ, εἰρήνην ἔχειν, Τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν εἰρήνην, νὰ ἔχῃ εἰρ. Σνφ. Ἀνβ. 2, 6, 6. καὶ 3, 1, 14. ἡ πολλὴ εἰρήνη, Μεγάλη, ἄφθη, εἰρήνη, ἡσυχία. Μτφ. Ἡσυχία. ἔτι δὲ καὶ ψυχικὴ ἡσυχία. — 2) Ἡ θεὰ τῆς εἰρήνης, Συγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιστος, Ἡσιόδ. Θεογ. 902. ἐν Ἀθήναις 449. πρὸ Χρ. τιμωμένη, Ι. τ. χ. Ῥωμ. 13. (πιθανῶς παρὰ τὸ, εἴρω, Δένω, συνδένω· μ' ὅλον ὅτι ἁρμόζει ὄχι ὀλιγώτερον καὶ τὸ εἴρω, Λέγω.)

Εἰρηνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν εἰρήνην· καὶ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην.

Εἰρηνικῶς, Ἐπίῤ. Ἡσυχα, μὲ εἰρήνην, εἰρηνικά.

Εἰρηνοδίκαι, ων, οἱ. Οἱ κριταὶ τῆς εἰρήνης· οἱ πληρεξούσιοι πρέσβεις εἰς τὸ νὰ κάμωσι τὴν εἰρήνην μέ τινα.

Εἰρηνοποιέω, Κάμνω εἰρήνην, ἀγαπίζω, ἑνόω, φέρω εἰς εἰρήνην τοὺς μαχομένους.

Εἰρηνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ὁ εἰρηνοποιός, ὅστις διαπραγματεύεται, κατορθόνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν πολεμούντων. — 2) = εἰρηνικός.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅστις ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει διὰ νὰ φυλάττηται ἡ εἰρήνη. — 2) = εἰρηνοδίκης. ἰδὲ εἰρηνοδίκαι. (ῠ)

Εἰρίνεος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ἐρεοῦς Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ μαλλί, μάλλινον, μαλλίτικον, Ἡρόδοτος.

Εἴριον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔριον, εἴρος. Μαλλὸς ἢ μαλλί. Ὁμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πληθ. ἀρθμ. ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 3, 106.

Εἶρις, ἡ. Σπάνιος καὶ ἧττον δόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἶρις.

*Εἰρκτέος, α, ον. Ἐπῳ. ῥημτ. τοῦ εἴργω.

Εἰρκτή, ῆς, ἡ (εἴργω). Φράκτης· φυλακή.

Εἱρκτοφυλακέω, Μλ. -ήτω. Εἶμαι φυλακάτωρας, παρὰ τὸ

Εἱρκτοφύλαξ, ακος, ὁ. Φυλακάτωρας. (ῠ)

Εἱρμός, οῦ, ὁ (εἴρω), Δεσμὸς, τάξις, συνέχεια, ἀρθρ. — 2) παρὰ τοῖς Ἑπτὰ μέλος τροπαρίων· διὰ τὸ δίδονται τοῖς μετ' αὐτοὺ τροπαρίοις ἀκολουθίαν τινὰ καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας· πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος καὶ εἶδος ῥυθμίζονται, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀναφερόμενα ἁρμόζονται τε καὶ ψάλλονται, καὶ τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ μελῳδήματος ἐκείνου ἀκολουθοῦσιν· ἢ ὅτι συνείρει καὶ συμπλέκει ἑαυτῷ κατὰ τὸ μέλος ὁ εἱρμὸς τὸ τροπάριον.

Εἰροκόμος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, κομέω). Ὅστις δουλεύει, γνέθει μαλλία.

Εἴρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἔρομαι, Ἐρωτῶ, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. παράβλ. εἴρω, τὸ λέγω.

Εἱροπάκος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, πάκος). Μαλλιαρός· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἔχει μαλλί, τὸ ὁποῖον συνεθίζουν νὰ κουρεύουν· εἱροπ. ὄϊες, Ὁμ.

Εἱροπόνος, ὁ, ἡ (εἶρος, πονέω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μαλλιά.

Εἶρος, εος, τό. Μαλλός, μαλλί. Ὀδσ. παράβλ. ἔρας, ἔριον, εἴριον, ἐρέα.

*Εἱροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅς τις κόπτει, κουρεύει μαλλί.

Εἱροχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅ, τι χαίρει, ἔχει χαράν, ὑπερηφανεύεται, καμαρόνει διὰ τὸ μαλλίτου. Ἀνθολ. εἱροχαρὴς ταλαρος.

Εἰρύαται. Ἰων. γ. πλθ. πρτπ. πρκμ. παθ. τοῦ ἐρύομαι, ἀντὶ εἴρυνται. Ὁμ.

*Εἰρύμεναι. ποιητ. ἀπρμ. ἐνστ. ἀντὶ ἐρύειν. τὸ δὲ εἰρυμέναι. ἀνωμτ. πλθ. μετοχ. ἐνστ. τοῦ εἰρύω.

*Εἰρύομαι· ἰδὲ εἰρύω.

Εἰρύσιμον, τό. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐρύσιμον. Νίκανδρ.

*Εἰρύω, εἰρύομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐρύω, ἐρύομαι. ὅπερ ἰδέ. Ὁμ.

Εἴρω, Ἀόρ. εἶρα καὶ ἔρσα. παθτ. παρκμ. Μετχ. ἐρμένος, Ἐπκ. ἐρμένος· Συνδέω, κομποδένω, ἁρμόζω περισσότερα πράγματα δένοντάς τα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· συγγν. τῷ εἴργω. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ παθτ. μετχ. παρκμ. Ἐπκ. ηλέκτροισιν ἐρμένος, Ὀδσ. Σ. 295., ἐπὶ περιδεράου, τὸ τουρκβ. γκιουρντάκι· ἁρμαθισμένοι, καμωμένα ἀπὸ σπυρία ἠλέκτρου, τὸ τουρκβ. κεχριμπαρίου· καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συνέχειαν· γ. ἐνκ. πρτπ. Ἔπρηντ. παθτ. ημαι δ' ἠλέκτροισιν ἔρτο. Ὀδσ. Ο, 460. ἔνθα ἄλλοι ἔρατο, ἀπὸ τοῦ εἴργω, ἀνέγνωσαν.

Εἴρω, Μλ. ἐρέω, Ἀττ. ἐρῶ. Λέγω, ὁμιλῶ· εὑρηται μόνον ὡς α'. πρτπ. ἐνστ. ἐν Ὀδσ. Β, 182. Λ, 136. Ν, 7. καὶ παρὰ τοῖς μιμηταῖς τοῦ Ὁμήρου. Πλὴν τούτου εὑρηται τῆς μέσ. διαθ. εἴρομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐργ. σημασ. ὁ παρατ. εἴρετο καὶ εἴροντο, Ἰλιάδ. Α, 513. Λ, 541. Παρὰ τοῖς Ἴωσι, ἡ Μέσ. φέρει τὴν σημασίαν, Ἐρωτῶ καὶ μοὶ λέγουσι, ἐρωτῶ· ἀλλὰ καὶ τὸ, εἴρηται παρ' Αἰσχ. Ἑλμν. 633., ὑπάγεται εἰς τὸ, ἐρῶ, καὶ ἔστι παθτ. πρκμ. (τινὲς νομίζουσι τὸ εἴρω τοῦτο, ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ.) Ὁ Πλάτ. Κρατ. σλ. 398. D. λέγει ὅτι εἰρεῖν λέγειν ἀττικῶς (ὅθεν οὗτος ὁ ἄλλως πάνυ σπάνιος τύπος ἀναφέρεται ἀναμφιβόλως εἰς τὸ πρωτότ. ἐρέω, ἐρῶ, κατὰ τὸν Schneider).

Εἴρων, ωνος, ὁ. Ὅστις ὑποκρίνεται εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ὅταν ὁμιλῇ, ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα στοχάζεται, ὁμιλῇ εἰρωνικῶς, περιγελαστικά. ἀντιθ. τῷ αὐθέκαστος. Ὁ Εὐριπ. ὀνομάζει οὕτω τὴν ἀλώπεκα. ἀφ' οὗ

Εἰρωνεία, ας, ἡ. Ὑποκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἐξαίρετος τρόπος τοῦ νὰ ὑποκρίνηταί τις ἀγνοιαν, διὰ νὰ πειράξῃ, ἢ ἐντροπιάσῃ ἄλλον τινα, ἢ ξευρωστας καλὰ ὅτι ὅσα λέγει ἀναφέρονται εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖον αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι δὲν τὰ ἠξεύρει· τὴν εἰρωνείαν μετεχειρίζετο ὁ Σωκράτης πρὸς τοὺς σοφιστάς. Παρὰ ῥήτορσι, σχῆμα λόγου. — 2) πᾶτα προσποίησις, ἐξαιρ. πράξις, ὅταν τις δείχνηται πρόθυμος εἰς τίποτε καὶ εἶτα τὸ ἀναβάλλει, παραμελεῖ καὶ δὲν κάμνει τίποτε ἐν τέλει· Δημτ. Φιλ. 1, σλ. 42, 7.

Εἰρωνεύομαι, Μ. εὐτσμκ. μέσ. ἀπαθτ, Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου· ἐξαιρ. δείχνω, καμώνομαι ὅτι δὲν ἠξεύρω, τὸ κοινότ. τουρκβ. παίζω τὸν ἀχμάκην, καὶ τοιουτοτρόπως περιπαίζω, περιγελῶ ἄλλον τινὰ μὲ ὅσα λέγω· ἢ τὸν ἀπατῶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ τὸ ἐλπίζῃ. ἀφ' οὗ

Εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, = εἴρων.

Εἰρωνευτικός, ἡ, όν. = τῷ ἑπομένῳ.

Εἰρωνικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειότητα νὰ εἰρωνεύηται· ὅτι δὲ, ὑποκριτὴς εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ὅστις προσποιεῖται εὐλάβειαν, παίζει τὸν ἅγιον, Πλάτ. Νμ. 10, σλ. 908. Ε. Ἐπῤῥ. εἰρωνικῶς, Ἀριστφ.

Εἰρωτάω, καὶ εἰρωτῶ. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐρωτάω. Ὀδσ.

Εἰς, Πρόθεσ. μετὰ Αἰτιατ. ἔστι δὲ καὶ ἐς. Ἡ εἰς ἐστὶ χρήσιμος παρὰ τοῖς Λογογρ. ἢ δὲ ἐς παρὰ τοῖς ποιητ., συνήθως μέντοι ὅπου ὁ στίχος ἀπαιτεῖ βραχεῖαν συλλαβήν· ὅθεν ἡ ἐς πρὸς τὴν εἰς κεῖται κατ' ἀναλογίαν τῶν τῆς

ἐν πρὸς τὴ εἰν· εὕρηται δμως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Λογογράφων· ἔξαιρ. παρὰ Ἴωσι καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. Ἡ Εἰς σημαίνει κυρίως σκοπόν, ἢ τέλος, τείνοντα πρός τι· κίνησιν πρός τι ἢ μέσα εἰς τι. 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς· τοῦτο δὲ οὐ μόνον ἐπὶ χωρίων, ἐπὶ κλιμάτων, ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, τοποθεσιῶν, ἐπὶ παντὸς ὁτιοῦν τόπου ἐν γένει· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. πεῖς ἡμᾶς, εἰς Ἀχαιούς, εἰς Ἀχιλῆα, εἰς Ἀγαμέμνονα, καὶ λ. τ. Ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μὲ ὅλα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησιν, ἢ σκοπόν, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 46. ὅσον ἐξαιρέτως καὶ μὲ τὰ, ὅσα σημαίνουσι ὅρασιν· Ὅμ. λέγει μάλιστα πολλάκις πεῖς ὦπα ἰδέσθαι, Τὸ νὰ κυτάζῃ τις τινὰ ὅσα ἐς τὰ ὄμματα· ὡσαύτως καὶ εἰς ὀφθαλμούς, Ἰλιὰ. Ω, 204. Σπάνιον δὲ ἐστι τὸ, πεῖς ὦπα ἔοικεν, Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, τοῦτ' ἔστιν ὁμοίαζε κατ' ἀκριβεστάτην σύγκρισιν, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. ἕως ἐς τὴν τρίχα. Ἀλλὰ, πεῖς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν τινι, Τὸ νὰ παρουσιασθῇ τις εἰς τινα. Σπανιώτερα δέ ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς εἰς ἐν οὐσιαστικοῖς, ὡς τὸ, κόδος εἰς λαύρην, Ὀδ. Χ, 128. ἀνὰ οὐ ἄλλως γενικὴ κεῖται, Schaef. mel. σλ. 90. Παρ' Ὁμ. ἡ εἰς δὲν φέρει τὴν ἐχθρικὴν σημασ. τοῦ. ἐναντίον, πρός, κατὰ τὴν χρῶνται αὐτῇ οἱ Ἀττ. Valck ἐν Φοίν. 79. — 2) Ἐπὶ χρόνου, μόνου κατ' ἰδιαιτέρας τινὰς συντάξεις. α') Ἕως, ἕως εἰς· πεῖς ἠῶ, ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἕως εἰς τὴν αὐγὴν, ἕως εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, Ὁμ. πεῖς ὅτε Ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὅταν... Ὀδ. Β, 99. ὡσαύτως, πεῖς πότε; Ἕως πότε; Σφκλ. Αι. 1185. πὲς τήμος Ἕως τότε, ἕως εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, Ὀδ. Η, 318. πέος τί; Ἕως πότε; πότον καιρόν; Ἰλιὰ. Ε, 465. παράβλ. ἕστε. — β) Διά, τὸ κοινὸν γρόνου περίοδόν τινα χρόνου διορίζουσα, ἔξαιρ. εἰς ἐνιαυτόν, Διὰ ἕνα χρόνον, τοῦτ' ἔστιν, ἕνα ὁλόκληρον, σωστὸν χρόνον. Ἰλιὰ. Τ, 32. Ὀδ. Δ, 495, εἰς διάστημα ἑνὸς χρόνου, ὥστε νὰ περάσῃ ἕνας χρόνος. Ὀδ. Δ, 86. Ξ, 196. ἔτι δὲ καὶ, πεῖς ὥραιον, Ὀδ. Ι, 133. πὲς θέρος, ἐς ὀπώρην. Ὀδ. Ξ, 384., Διὰ τὸ καλοκαίρι, διὰ τὸ φθινόπωρον· τοῦτ' ἔστιν, ὅλον τὸ καλοκαίρι, ὅλον τὸ φθινόπ., ἀλλὰ καὶ ὅτι νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, ἢ τὸ καλοκαίρι· πὲς αὔριον, Ὀδ. Β, 317. πεῖς περ ὀπίσσω Διὰ τὸ μέλλον· Ὀδ. Τ, 199. πεῖς ἄλλο Διὰ πάντοτε· πεῖς ἡμᾶς τὸν, Ἕως εἰς τὸν καιρὸν μας, ἢ τὰς ἡμέρας μας· εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν· εἰς τρίτην ἡμέραν Ἀπὸ τήμερον τρεῖς ἡμέρας, ἀνάμεσα εἰς 3. ἡμ. τὴν τρίτην ἡμ. — 3) Ἐπὶ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ διὰ τὸν ὁποῖον κάμνει ἢ λέγει τίποτε· πεῖναι εἰς ἀγαθόν Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις διὰ καλόν, τοῦτ' ἔστι διὰ νὰ κάμῃ, κατορθώσῃ τίποτε καλόν, Ἰλιὰ. Ι, 102. ἔτι δὲ καὶ πεῖσθαι εἰς ἀγαθόν, Ἰλιὰ. Δ, 489 Θέλει καταπεισθεῖ, ὑπακούσει διὰ τὸ καλόν του, γιὰ καλό του· διδόναι πεῖς ἀγαθὰ μαθεῖν, Ἰλιὰ. Ψ, 305. ὡσαύτως καὶ, πεῖς πόλεμον θωρήσομαι, Θέλει τοποθετηθῇ διὰ πόλεμον· πεῖς φυβονε Ἰλιὰ. Ο, 310. Διὰ νὰ προξενήσῃ φόβον. — 4) Ἐπὶ διορισμῶν ἀριθμοῦ· πεῖς μίαν βουλεύειν Ἰλιὰ. Β, 379., Τὸ νὰ ἀποφασίζῃ τις συμφώνως μὲ ἄλλους, μὲ μίαν γνώμην· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεῖς ἓν ἄρχεσθαι, Τὸ νὰ συνέρχηται, ἢ συμβιβάζηται τις μέ τινα, νὰ κάμῃ τὰ αὐτὰ μὲ τὸν ἄλλον· πεῖς μίαν, εἰς ταὐτὸν ἔρχεσθαι, ἢ ἥκειν, Valck ἐν Ἱππ. 278. Wolf. ἐν Δημοσθ. Ἀπτ. σλ. 228. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 322. ἐν πλήθ. ἀριθ., Ἕως πεῖς μυρίους, Ἕως δέκα χιλιάδας. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ ἄνευ ἀριθμοῦ πλεοναστικῶς. π. χ. πτερεῖς εἰς ἀριθμοῦ ἀντὶ τρεῖς ἁπλῶς· Bast ep. cr. σελ. 283. app. σλ. 50. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιμερισμόν· πεῖς ἑκατόνη Ἀπὸ ἑκατὸν ἑκατόν, κάθε φορὰν ἀπὸ ἑκατὸν πεῖς δύο Ἀπὸ δύο δύο· ἐπὶ τάξ. στρατιωτῶν, Δύο, ἕνας ὀπίσ' ἀπὸ τὸν ἄλλον. — β') ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀορίστων ἀριθμῶν, σημαίνουσα τὸ, σχεδόν, περίπου· τὸ ἰταλ. τσίρκα· μετὰ τῆς ὑπακουομένης ἐννοίας τοῦ, τὰ πλεῖστα, τὸ παρ' ἡμῖν, Τὸ πολὺ πολύ· ἄρα κάτι τι ὀλιγώτερον ἀληθὲς παρὰ περισσότερον· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Περ. 345. Ξυφ. Ἀνβ. Ι, 1, 10. πέρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αὐτοὶ αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους. — 5) ἐν γένει ἀναφορὰν πρός τι· πεῖς ὅν, Ὡς πρὸς αὐτὸ, τοῦτ' ἔστι διὰ τοῦτο· Ἡρόδ. 1, 115. πεῖς μὲν ταῦτα Ὅσον μὲν δὲ αὐτά. Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 210. Β, παράβλ. Wyttenb. ep. cr. σλ. 170. πεῖς καλόν, ὡς τό, ἐν καλῷ, Ἁρμόζει, συμφέροντα, ἀναγκαῖα Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 76. Ε. Ἀλλὰ τό, πεῖς καλλος ζῆν Ξυφ. Κῦρ. Π. 8, 1, 83, Τὸ νὰ ἐπιμελῆται τις νὰ ζῇ εἰς τὸν κόσμον καθὼς πρέπει, σώφρων, καλά· πεῖς ζεύγνη Ζευγαρωτά, ἀπὸ δύο δύο· πεῖς τίνα Διά τί; γιατί; πεῖς πάντας, Κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ὅθεν καὶ περιφραστικῶς τοῦ ἁπλῶς πεῖς τάχος ἀντὶ ταχέως. Ἀριστοφ. Ἀχ. 686. πεῖς εὐθὺ ἐλαινα ἀντὶ εὐθελῶς καὶ λ. τ. τ. Math. Γραμμ. 2. σλδ. 1146. — β') ἡ Εἰς παρὰ τοῖς Γραμματ. καὶ Λεξικογρ. κεῖται ἄνευ προσληψεως ἰδιαιτέρου ῥήμ. σημαίνουσα τὴν λέξιν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητηθῶσι τὰ περαιτέρω εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως· π. χ. πταίρειν, εἰς τὸ, ζάκορος, τοῦτ' ἔστιν, ἰδὲ εἰς τὴν λέξιν ζάκορος· Ἐτυμλ. Gnd. σλ. 495. 24 κατὰ W. Dind — 6) ἐν ῥήμασιν, ὅσα δὲν σημαίνουσι κίνησιν ἢ σκοπόν, ἀλλὰ ὕπαρξιν, ἢ στάσιν, ἡρεμίαν ἐν τόπῳ, κεῖται ἡ εἰς κατὰ σημασίαν τῆς ἐν· π. χ. πὲς μέγαρον κατέβησαν, Ὀδ. Τ, 96. Τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κατοικίαν· πᾶν δ' εἰς Αἴγυπτον, διπατέος ποταμοὺς στῆτα νέεσθαι, Ὀδ. Δ. 581., Ἀψηνὰ στέκονται εἰς τοὺς Νείλους· πέφανη λὶς εἰς ἀδόν Ἰλιὰ. Ο, 376., Ἐφάνη τὸ λεοντάρι εἰς τὸν δρόμον· παρβλ. Ω, 332. Herm. ἐν Σφκλ. Αι. 80. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 49, 712. Τοῦτο ὅμοιαι εἰσὶ καὶ αἱ Ἀττ. φράσεις· πιπαρεῖναι εἰς τόπον· ἀφικνεῖσθαι εἰς πόλιν· καθίζεσθαι εἰς δρόμον· στῆναι εἰς τὸ μέσον· καὶ λ. τ. τ. πάντα γὰρ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προϋποθέτουσι προηγηθεῖσαν τὴν ἔλευσιν· ὡς π. χ. ὁ λέων δὲν ἠτον δυνατὸν νὰ φανῇ εἰς τὸν δρόμον πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν, ἂν δὲν ἤρχετο προτήτερα ἐκεῖ· καὶ τ. λ. ὡσαύτως. — 8) Τοῖς ῥήμασι, λέγειν καὶ λαλεῖν προτασσόμενον ἡ Εἰς σημαίνει τὸν νοερὸν σκοπόν πρός τινα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ τις, καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, εἰς τὴν παρουσίαν, ἔμπροσθεν· πλέγονς ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον. ἀντὶ παρόντος, ἐνώπιον τοῦ δήμου. — 7) ἡ Εἰς τίθεται μετὰ γενικ. ἐπὶ διορισμῶν τόπου εἰς γνωστὸς κατ' ἄλλειψιν ἐκφερομένας φράσεις· π. χ. εἰς Λίδαο (ὑπακ. δόμον) Ἀττ. εἰς Ἅιδου· ὥσπερ καὶ εἰς Ἀίδαο δόμους εὕρηται παρ' Ὁμ. τελεία ἡ φράσις· ἐς Ἀθηναίης (ὑπακ. ἱερὸν) ἀντὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἐς Πριάμοιο (ὑπακ. οἶκον) καὶ λ. τ. τ. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογρ. πάνυ ἐνχρηστον· πεῖς Δήμητρος· εἰς Διονύσου, εἰς φιλοσόφου· εἰς διδασκάλου φοιτᾶνι, δηλ. εἰς τὸν ναὸν τῆς Δημ. τοῦ Διον εἰς τὸν οἶκον φιλοσ., διδασκ. καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου· ἐς οὗ, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐς ὅ, Ὅσῳ, ἐν ὅσῳ. Ἡρόδ. 1. 67. 3. 31. καὶ ἀλλαχοῦ. — 8) Ἐνίοτε χωρίζεται ἡ Εἰς ἀπὸ τῆς αἰτιατ. αὐτῆς διὰ παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. πεῖς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην Ἰλιὰ. Θ, 115. Τὸ σπανιώτατον παράδειγμα, παρὰ Σόλ. λῴν. 17, 5. ἰδὲ Bach. Σπανίως, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἑσπερίοις ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ ἡ Εἰς· π. χ. Ἕκτορα δ' ὀρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλιὰ. Ο, 59. παρβλ. καὶ Ὀδ. Γ, 137. Ο, 541. ἔτι δὲ καὶ πλεοναστικῶς· ἴοιτ' εἰς ἄλασδε προρέουσιν. Ὀδ. Κ, 351. — Ἡ Εἰς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῆς προτάσεως κειμένη ἰσχύει καὶ ἐπὶ τὸ δεύτερον ἄνευ ἐπαναλήψεως· πτὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πατεῖν ἔδοξ', ὅτον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος Σφκλ. Ολδ. Κ, 749. Schaef. — 9) Τῇ Εἰς ἀντὶ ἐστιν ἡ Ἐκ κυρίως· ὅθεν εὑρήνται πλείονες ἐκ παραλλήλου ἀντίθεσιν φράσεις· π. χ. πὲκ κεφαλῆς ἐς γῆρας Ἰλιὰ. Ξ, 86. πὲς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης· Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως εἰς τὰ ποδάρια. Ἰλιὰ. Χ, 397. Ψ, 169. πὲκ πάτου ἐς σκοπιήν. Γ, 137. πὲς μυχῶν ἐξ οὐδοῦ. Ὀδ. Η, 87. πεῖς ἔτος ἐξ ἔτεος Ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον· κάθε χρόνον. Θερτ. 18, 15. Τὸν μέσον λόγον μεταξὺ τῆς Εἰς καὶ τῆς Ἐκ ἔχει ἡ Ἐν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ Εἰς διὰ τοῦ ἑνὸς.

Ἐν συνθέσει φυλάττει ἡ Εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν της, τὸ, μέσα που ἢ μετα εἰς τί. Ὀδ. Ζ, 91. καὶ ἑτέρους μέλαν ὕδωρ.

Εἷς, μία, ἕν. γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, Ἕνας, μιὰ, ἕνα Ὅμ. παρὰ τῷ ὀπίσω χρήσιμον καὶ τὸ Ἑπκ. ἁπλῶς ἑος, ἔξαιρ. κατὰ θηλκ. γένος ἥα· καὶ κατ' ἐπίταση., εἷς εἷος, μία οἵη, ἡ οἵη Ἕνας καὶ μόναχος· ὡσαύτως καὶ, μία μούνη. Ὀδ. Ψ, 227. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Λογογρ. πολλάκις χρήσιμον τὸ, εἷς μόνος, Schaef. mel. σλ. 19, 20. μετὰ τοῦ ὑπερθ. πεῖς ἄριστος Ἰλιὰ. Μ, 243. Σφκλ. Αι. 1340. ἐν ἀντιθέσει δὲ ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον ἑνάρθρως πὸ εἷς, ἡ μία Ἰλιὰ. Τ, 272. Ὀδ. Τ, 110. εἷς τις, Κάνενας· εἷς ἕκαστος, Κάθε ἕνας. καθ' ἓν ἕκαστον· Ἀπὸ ἕνα ἕνα. Ἀλλὰ τὸ Εἷς τίθεται καὶ ἀντὶ τῆς ἀορ. ἀντων. τις, Κάποιος· ἕνας κάποιος· Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 899. εἷς μέν, εἷς δέ, Ὁ ἕνας, ὁ ἄλλος. Ἔτι δὲ καὶ εἷς, δεύτερος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. Valck. Amm. σλ. 49. εἷς καὶ ὁ αὐτός, Ὁ ἴδιος· Schaef. mel. σλ. 54. καθ' ἕν καὶ ὅσον. πολλάκις συντάσσεται. κα' ἕν, Μοναχά, ξεχωριστά. Περὶ τοῦ, εἷς μίαν, εἷς ἕν, παρβλ. Πρωτ. Εἷς, 4. Παροιμιακῶς, πεῖς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ Ἕνας καὶ κανένας ποτέ, ἕνας εἶναι ὡς νὰ μὴν ἦτον κανένας, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. καὶ ἀντ' αὐτοῦ πῆτις, ἢ οὐδείς Ἡ ἕνας ἢ κανένας, λέγεται, Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 1140. πὲν ἑνὶ κάθε ἕνα χωριστά καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. C.P. Herm. ἐν Λουκ. Ἰστορ. 2, σλ. 13. Ἔτι δὲ καὶ, πὲν πρὸς ἕνα Ἡρόδ. 4, 50. Πλάτ. Νμ. 1, σλ. 647. Β. — β') ημὶῦ βάλλειν, ὑπακ. βολῆς· Μὲ ἓν χτύπημα, μὲ ἓν βίψιμον, τὸ κοιν. μὲ μιὰν τουφεκιάν. (μία, ου, μ' ὅλον ὅτι παρὰ ταῖς μεταγν. Ἴωσι Λογογρ. καὶ μία κεῖται.)

* **Εἷς**. β'. ἑνικ. πρτπ. ἐνστ. τοῦ εἶμι, Εἶται. — 2) β'. ἑνικ. πρτπ. ἐνστ. τοῦ εἶμι· Πηγαίνεις, περιπατεῖς.

* **Εἷσα**. μετχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.

* **Εἶσα**. Ἔστησα, ἔβαλα, ἐστερέωσα τίποτε· ἐκάθισα, ἢ ἔβαλά τινα νὰ καθήσῃ. πεῖσεν ἐν κλισμοῖς, κατὰ κλισμούς, ἐπὶ θρόνου, ἐς ὄχθον, ἐς ἀπάμισσον, Τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν· Ὅμ. πεῖσέ μ' ἐπὶ βουσὶν Ὀδ. Τ, 210. Μ' ἔβαλε νὰ φυλάττω τοὺς βόας. πτκοπὸν εἶτεα Ἔβαλεν, ἐδιώρισεν ἕνα κατάσκοπον. Ἰλιὰ. Ψ, 389. πλόχον εἶτανε Δ, 392. τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν, Ἔβαλαν καρτέρι, πόημον εἶτεν ἐν Σχερίῃ. Ὀδ.

Ζ, 8. Ἔκαμεν ἀποικίαν εἰς τὴν Σχ παράβλ. Ἰλδ. Β, 549. — Προστακτ. εἶτον· Ὀδσ. Η, 163. Μτχ. ἔσας. Κ, 361. Ξ, 280. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. εἶσας. Ἀπρμφ. ἔσαι, ἔσσαι, μόνον ἐν συνθέσεσιν ὡς τό, ἔφεσσαι. Ἄλλων χρόνων χρῆσιν δὲν κάμνει ὁ Ποιητής· περὶ δὲ τοῦ, ἐπὶ νηὸς ἑέσσατον Ὀδσ. Ξ, 285., ἰδὲ ἐφίεσα. Οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται, μόνον τῷ μέσ. ἀορ. εἰσάμην, Ἔττητα, ἐδεμελίωσα, ἔνιστα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιρ. ὡς τὸ ἱδρύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς τῶν ναῶν, ἢ ἱδρύσεως θείων ἀγαλμάτων· ἀλλὰ καὶ ὁ Θέογν. 12. Ἡρόδ. 1, 66. Πλὴν τούτων ἦσαν Ἰων. καὶ ὁ Μλ. ἔσομαι· Ἑπ. ἔσσομαι· καὶ Παρεμ. παθτ. εἶμαι. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἱδρύω. Συνήθως δὲ τὸ ἐλλειπὲς ῥῆμα τοῦτο ἐπάγεται εἰς τὸ ἀμετβ. ἕζομαι, ἧμαι.

*Εἰσάγαν. Ἐπῤῥ. τὸ ἄγαν κατ' ἐπίτασιν Προκ.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ (εἰσαγγέλλω). Μηνυτής, ὅστις φέρει, καὶ δίδει εἰς τινα εἴδησιν τινα. — 2) ἐγκαλεστής, κατηγορητής.

Εἰσαγγελία, ἰας, ἡ. Εἰδοποίησις, φανέρωσις τινὸς εἰδήσεως· ἐγκάλεσμα, κατηγόρημα. — 2) κατηγορία, ἢ ἐγκάλεσμα εἰς τὴν Βουλήν, τὸ ἰταλ. μεγιστρᾶτον ἐν Ἀθήναις, διὰ δημόσιον, ἢ ἐναντίον τῆς πολιτείας σφάλμα· καὶ ἐξαιρ. διὰ σφάλμα, ἢ κακούργημα, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται ῥητῶς εἰς τοὺς νόμους. εἰσαγγελία ἐστὶ κυρίως ἡ περὶ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν Πρυτάνεων. περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων. **Boeckh** ἐν Ἀθη. Staatshaush. I, σλ. 382, **Meier** καὶ Shömann Att. Proc. σλ. 260.

Εἰσαγγελικός, ἡ, όν. Εἰς εἰσποίησιν, ἢ ἐγκάλεσμα ἀνήκων.

Εἰσαγγέλλω, Μέλ. ελῶ (ἀγγέλλω) Εἰσποιῶ μέσα. Παρακ. -ελκα, Ἐμβαίνω, μέσα καὶ εἰσποιῶ τίποτε· ὅπερ ἐστὶν ἔργον τοῦ θυμωροῦ. ἐν γένει, ὁπλοποιῶ, εἰσποιῶ, φανεροῦω, τὸ ἰταλ. ἀνουντσιάρω. — 2) ἐγκαλῶ, καταδίδω τινα εἰς τὸ κριτήριον διὰ κάνεν κακούργημα ἐναντίον τῆς πολιτείας, τῆς πατρίδος· ἰδὲ εἰσαγγελία· ἐκφρασις τελεία «εἰσαγγέλλειν τινα εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτίᾳ». Διονσ. Ἁλκ. Ἀρχ. 8, 77.

*Εἰσάγγελσις, εως), ἡ· = εἰσαγγελία. Πλάτ. περὶ τελ. σλ. 414. C.

*Εἰσαγγελτικός, ἡ, όν· = εἰσαγγελικός.

Εἰσαγείρω, (ἀγείρω, ἀνμλ.). Μλ. -αγερῶ. Συνάγω, συναθροίζω μέσα. π. χ. ἐρέτας ἐς νῆα· Ὅμ. Μέσ., εἰσαγείρομαι, Συνάγομαι, συναθροίζομαι ἐμοῦ μὲ ἄλλους μέσα που· «θοῶς δ' εἰσαγείρατο λαός». Ὀδσ. Ξ, 248. καὶ μετὰ αἰτιατ. «νέον εἰσαγείρατο θυμόν Ἔκαμε πόλιν καρδιᾶν, συνήλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. Ἰλδ. Ο, 240. Φ, 417.

Εἰσαγορεύω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΙΙ'. β'. 3. ἔνθα ὁ Ἑρμότιμος «Ἀγορεύων δέλει ἀναγινώσκεσθαι.

Εἰσάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα, ἐμβάζω, παραστήνω, παρουσιάζω· ἐξαιρ. ἐμβάζω εἰς τὴν κατοικίαν μου· Ὅμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα διττῇ αἰτιατ. π. χ. «Ἐρμῆν εἰσήγαγ' ἑταίρους Ἔμβασε τοὺς συντρόφους εἰς τὴν Ηρ. «αὐτοὺς εἰσῆγον δείων δόμους Τοὺς ἔμβασαν εἰς τὸ σπίτι, Ὀδσ. Γ, 191. Δ, 43. «ἰατρὸν εἰσάγω τινι», Ἐμβάζω τὸν ἰατρ. εἰς τὸ σπίτι τινος, ἤτοι τὸν μηνῶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τινα «εἰσάγω σῖτον» Ἐμβάζω, φέρω εἰς τὴν ἐπικράτειαν, εἰς τὰ βασίλεια γενήματα. Μέσ. ἐμβάζω τινα εἰς μίαν κοινότητα, τὸν κάμω μέλος αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 70. «καὶ ἔδοξέ σφι ἕκαστον ἄνδρα Περσέων προσεταιρίσασθαι τοῦτον, τῷ πιστεύει μάλιστα· Ὁτάνης μὲν τοὺν εἰσάγεται Ἰταφέρνεα· Γωβύης δὲ ..α — 2) Κάμνω προοίμιον εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω νὰ διαλέγωμαι, διηγοῦμαι, νὰ ὁμιλῶ περίτινος· «εἰσάγ. εἰς τὸ θέατρον» Παραστήνω τίποτε εἰς τὸ θέατρ. (α) ἀφ' οὗ

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐμβάζει, φέρει μέσα που τίποτε. — 2) παρ' Ἀθηναίοις, οἱ ὑπηρέται τῶν κληρωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον τὰς εἰς τὸ κριτήριον διδομένας κατηγορίας, καὶ τὰς ἔφερον εἰς τοὺς δικαστάς.

Εἰσαγωγή, ῆς, ἡ. Ἔμβασμα, φέρτιμον μέσα· προοίμιον λόγου, ὁμιλίας, διηγήσεως, ὑποθέσεως συγγράμματός τινος.

*Εἰσαγωγικός, ἡ, όν. Εἰς εἰσαγωγὴν ἀνήκων.

Εἰσαγώγιμος, ου, ὁ, ἡ, ἴσως καὶ τρικατάλητος. Εὐρπ. Παρὰ Ἀνκργ. 24. στίχ. 10. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ, ἢ τολμᾷ τις νὰ ἐμβάσῃ, νὰ φέρῃ μέσα που· ἐξαιρ. πραγματείας, οὐ ἐναντίον τὸ ἐξαγώγιμος· ἄρα ξένος, ξένης ἐπικρατείας προϊόντα, ἀντιδ. τοῖς ἐντοπίοις· πᾶν ὅ,τι ἐσύναξε, ἐσύμμασέ τις εἰς ἓν ὁλόκληρον. — 2) εἴτακτ. ἀκη., Ἡ κρίσις, τὸ ἰταλ. προτσέσσον, τὸ ὁποῖον παρέδιδεν, ἐχειρίζετο ὁ ἄρχων εἰς τοὺς κριτὰς ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, τὸ ἰταλ. Ἰμφορματσιόνας, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἀπόφασιν· προτσέσσον, τὸ ὁποῖον ἐδέχοντο τὸ κριτήριον.

Εἰσαεί, Ἐπῤῥ. ἀντὶ «εἰς ἀεί». Πάντοτε, διὰ πάντα.

*Εἰσαείρω, = εἰσαίρω. Μέσ. Ἀπολαμβάνω, γεύομαι τίποτε, τρώγω· Θέογν. 970 (954) ὡς τό, προσφέρομαι.

Εἰσαθρέω, (ἀθρέω) Βλέπω, κυτάζω τίποτε· τὸ κοινοτ. ῥίχνω τὰ μάτια μου που· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Γ, 450. — Κυτάζω, βλέπω μέσα.

Εἰσαίρω, Μλ. -αρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Φέρω, ἢ βάλλω τι μέσα που.

Εἰσαΐσσω, Μ. ἴξω (ἀΐσσω). Ποιητ. ἀντὶ εἰσάττω, Ὁρμῶ, πηδῶ μέσα που.

*Εἰσαιτέον· εὐκτ. μέσ. ὁρ. τοῦ ΕΙΔΩ, Ἰλδ. Β, 215.

Εἰσαΐω· ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσακοντίζω, Μ. ίσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μέσα που κοντάρι.

Εἰσακούω, Μ. ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω ὅ,τι μοὶ λέγει τις, ἑνοῶ τί μοὶ λέγει· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Θ, 97. Ὕμν. Δμτ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ., «ἔδεν καταλαμβάνω· ἐξαιρ. ἀκούω μέσα· τοῦτ' ἔστι εὑρισκόμενος μέσα που ἀκούω ἔξω γινόμενον ἦχον κλ. τ. τ. ἐξαιρέτως δὲ, προσέχω τοῖς λεγομένοις, «ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκείας εἰσακούεται μᾶλλον, ἢ ἔσωθεν ἔξωθεν». Ἀριστοτ. προβλ, ΙΑ'. 37. — 2) μετὰ δοτκ. Πείθομαι, ὑπακούω· Ἡρόδ. 6, 86, 5.

*Εἰσακτέον· ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ εἰσάγω· Ξεν. Ἱππ. 1, 10. Ἀρστφ. Σφκ, 839.

Εἰσαλείφω, Μλ. -είψω (ἀλείφω), Ἀλείφω μέμυρωδικά· ἀλείφω εἰς τὸ μέσα μέρος, ἀπὸ μέσα.

Εἰσάλλομαι, Μλ -λοῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνμλ.). Πηδῶ ἐπάνω, ἢ μέσα που· τρέχων ἐμβαίνω που ὁρμητικῶς· ὁ Ὅμ. συντσ. αὐτὸ ἀεὶ αἰτιατ. «πύργον, πύλας, τεῖχος εἰσάλλεσθαι».

Εἰσαμείβω, Μλ. είψω (ἀμείβω). Πηγαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. «εἰσαμ. πόλινα Αἰσχύλ. Θήβ. 560.

*Εἰσάμην· Ἑπκ. μεσ. ἀόρ. τοῦ εἶμι, «χροὸς εἴσατο Ἐμβήκεν, ἀπέρασε μέσα εἰς τὸ δέρμα· Ἰλδ. Ν. 191. — 2) Ἑπκ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ΕΙΔΩ, εἶδομαι, Ἐβλέφθηκα, ἐφάνην. Ὅμ.

*Εἰσάμην. μέσ. ἀόρ. τοῦ εἴσα, Ἀττ.

Εἰσαναβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω που μέσα, ἢ ἀναβαίνω που· παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ αἰτιατ. «Ἴλιον, ὑπερῴοιν, ἀκτήν, λέχος· εἰς ὑπερῷα», Ὀδσ. Τ, 602.

*Εἰσαναβολή, ἡ = ἀναβολή.

Εἰσαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω) Βιάζω μέσα, βιάζω τινα νὰ κάμῃ τίποτε.

Εἰσανάγω, Μλ. ξω (ἀνάγω), ἀνμλ.). Φέρω μέσα, ἐμβάζω τι μέσα εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. «εἰσανάγειν Φέρω εἰς δουλείαν, σκλαβίαν, σκλαβόνω· Ὀδσ. Θ, 529. (α)

Εἰσαναλίσκω, Μλ. -ώσω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐξοδιάζω, μεταχειρίζομαι τι εἰς τίποτε.

Εἰσανείδον (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω ὑψηλά που, τὸν ἀνήφορον, ἱσταμένω εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. «οὐρανόν», Ἰλδ. Π, 232. μόνον κατ' ἀόριστ. ἐν χρήσει, Βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω· ἀμφ.

Εἰσάνειμι (εἶμι). Πηγαίνω ἐπάνω που· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. «ἤλιες οὐρανὸν εἰσανιόνα». Ἰλδ. Η, 423.

Εἰσανέχω, Μλ. ἕξω (ἀνέχω, ἀνμλ.). Ὑψόνω, σηκόνω κρατῶ τι ἐπάνω, ὑψηλά. — 2) μέσ. Σηκόνομαι ὑψηλά που, θηλ. κατῶ που καὶ γίνομαι ὑψηλότερος διὰ νὰ ἰδῶ τί· σηκόνομαι.

Εἰσανορούω, Μλ. -ούσω (ὀρούω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἱσταμένω· μετὰ αἰτιατ. «οὐρανόν», Κόντ. Σμυρ. ΙΔ'.

Εἰσαντα, Ἐπῤῥ. (ἄντα). Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀντίκρυτα, ἀγνάντια· Ὅμ. «εἰσαντα ἰδεῖν, Τὸ νὰ κυτάξῃ τίς τινα κατὰ πρόσωπον, ἴτια ἴς τὰ μάτια· καὶ, «εἰσαντα ἰέσθαι, Τὸ νὰ εἶναι, νὰ φαίνηται τι ἀντίκρυτα.

Εἰσαντλέω, Μλ. ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ ὑγρόν τι μέσα που, γεμίζω ἀγγεῖον, ἢ ἄλλο τι μὲ ὑγρὸν πέρνοντας, ἢ ἐβγάζοντάς το ἀπὸ ἄλλο ἀγγεῖον, ἢ μέρος.

Εἰσάπαν, Ἐπῤῥ. ἀντὶ «εἰς ἅπαν». Διόλου, παντελῶς, τελείως, καθ' ὅλου.

Εἰσαπαξ, Ἐπῤῥ. τουτέστι, εἰς ἅπαξ, Διὰ μιᾶς, μιᾶν φορὰν διὰ πάντα. — 2) Ἤδη, πλέον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. πιά.

Εἰσαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀποβαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. — 2) βγαίνω, καταπατῶ εἴς τι.

Εἰσαποκλείω, Μλ. είσω (ἀποκλείω). Κλείω, σφαλιῶ τι μέσα που.

Εἰσαποστέλλω, Μλ. -ελῶ (ἀποστέλλω). Στέλλω μέσα. Ἀντών. Λιβερ.

Εἰσαράσσω, Ἀττ. -ττω· Μλ. -ξω (ἀράσσω). Ῥίπτω τι μέσα που, ἐπάνω εἰς τίποτε· «τὴν ἵππον Τὸ ἱππικόν, ἰταλ. τὴν καβαλλαρίαν τοῦ ἐχθροῦ σπρώχνω καὶ τὴν βίχνω εἰς τὴν πεζοῦραν του, ἤτοι τὴν βιάζω νὰ χωθῇ εἰς τὴν πεζοῦραν του. Ἡρόδ. 4, 128. Ἀφίνω, προστάζω νὰ ὁρμήσῃ τις μέσα που.

Εἰσαριθμέω, Μλ. -ήτω (ἀριθμέω). Προσθέτω, βάλλω τίποτε εἰς τὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ μέτρον. Διόδ. Σικ. Ἐκλ. ΙΒ'.

Εἰσαρπάζω, Μλ. -ξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.), Ἁρπάζω μέσα.

*Εἰσαρτίζω, Μλ. ίσω (ἀρτίζω), Βάλλω μέσα εἰς τάξιν, διορθόνω, ἁρμοζω, τριγυρίζω μέσα, Ἱππκ.

Εἰσαρόομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀρόω). Ἀντλῶ μέσα.

Εἶσατο, εἵσατο· ἰδὲ εἰσάμην, εἰσάμην.

Εἰσάττω, Μλ. -άξω (ἴττω). ὡς τό, εἰσαΐσσω, Ὁρμῶ, τρέχω, πηδῶ μέσα.

Εἰσαῦθις, Ἐπῤῥ. ἀντὶ «εἰς αὖθις» Ἄλλην φορὰν, μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον, ἄλλον καιρόν.

Εἰσαύριον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ «εἰς αὔριον», Διὰ τὴν αὔριον, τὴν αὐριανὴν ἡμέραν.

*Εἰσαυτίκα. Ἐπῤῥ. τὸ, αὐτίκα κατ' ἐπίτασιν. Ἀρτ.

*Εἰσαῦτις, Ἐπῤῥ. Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰσαῦθις.

Εἰσαφάω, καὶ εἰσαφάσσω (ἁφάω, ἁφάσσω). Πιάνω, ψηλαφῶ, πασπατεύω μέσα, ἢ ἀπὸ μέσα. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. «εἰσαφάσσεσθαι τὸν δάκτυλον ἢ τῷ δακτύλῳ» Χόνω μέσα που τὸν

ἑάκτυλον καὶ ψηλαφῶ, πασπατεύω, τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν σκαλίζω, σκαλεύω μὲ τὸ δοκτ.

Εἰσαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω μέσα, βάλλω, στέλλω, ῥίπτω μέσα που τίποτε.

Εἰσαφικάνω, (ικάνω) = τῷ ἑπομ. Ὅμ. (ἵκνω, --)

***Εἰσαφικνέομαι**, Μλ. -ἵξομαι, μέσ. ἀποθ. ικνέομαι, ἀνμλ.), Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἢ εἰς κάνέν μερος· φθάνω εἰς κάνένα τόπον, ἢ σκοπόν, ἢ πρός τινα ἄνθρωπον, ὁηλ. εἰς τὸ σπίτι του· συνήθ. μετὰ αἰτιατ. π. χ. Ἴλιον εἰσαφικέσθαι Ὅμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. Ἡρδτ. 1, 1.

***Εἰσαφύσσω** (ἀφύσσω, ἀνμλ.) = εἰσαντλέω.

Εἰσβαίνω, Μ. βήτομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· Ἰλιθ. Μ, 59. ἀναβαίνω, ἐξαιρ. εἰς καράβι, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς, τὸ Ἰταλ. ἰμβαρκάρομαι· Ὀδτ. ἐισβαίνειμοι· Σφλ. Τρχ. 298., Ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται 'ς τὸν νοῦν.

Εἰσβάλλω, Μ. βλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω, βάλλω μέσα, φέρω ταχέως μέσα. στρατιὰν εἰς Μίλητον Ἡρδτ. 1, 14., Ἐμβάλω στράτευμα εἰς τὴν Μλτ. Ἔτι δὲ καὶ μετ. — 2) ἀμεταβάτως δὲ, Ῥίπτομαι μέσα, πίπτω ὁρμητικῶς ἐπί τινα, ἔρχομαι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς αὐτὸν· ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, κάμνω ἐπιδρομάς. Ἡρδτ. 7, 7, 31. ἐξαιρτ. προσορμίζομαι, καθορμίζομαι, τὸ Ἰταλ. κάμνω ἀντιμπάρκο. Θκδ 2, 47. Ἐνγένει, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα. Ἐπὶ ποταμῶν, Χύνεται, τρέχει, ξετρέχει μέσα που. Ξνφ. Ἀνβ. 1, 7, 15. ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τῆς εἰς· σπανιώτ. αἰτιατ. μόνη. Ἀλλὰ καὶ προσλήψει τοῦ, τὸ ῥεῦμα, τὸ ὕδωρ· ὅπου τὸ ῥῆμα πάλιν ἀμεταβτ. κεῖται. Ἔτι δὲ καὶ, ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ που κατὰ τύχην· πεῖσβ. πόλινα Εὐρπ. Κύκλ. 99.

Εἰσβασις, εως, ἡ (εἰσβαίνω). Πηγεμὸς μέσα που, ἔμβασμα.

Εἰσβατός, ή, όν. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις, προσβατός.

Εἰσβιάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (βιάζω). Ἐμβαίνω βιαίως, μὲν δύναμιν, εἰσχωρῶ, προχωρῶ βιαίως· κρημνίζω τὰ τείχη καὶ ὁρμῶ μέσα. Ἀρστφ. Ὀρν. 32.

Εἰσβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Φέρω μέσα, ἐμβάζω· κουβαλῶ, βάλλω, φορτόνω μέσα. εἴς τι. Ἡρδτ. 6, 95. ἐξκιρ. φορτόνω, ἢ ἐμβάζω εἰς τὸ καράβι· τὸ Ἰταλ. ἰμβαρκάρω.

***Εἰσβλέπω**· Μλ. -ὄψομαι (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω μέσα, κυτάζω ἴσια πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς εἰς. Ἡρδτ. 7, 147. Ξνφ. Συμπ 4, 3. Εὐρ. Ὀρ. 105.

Εἰσβοηθέω, Μλ. -ήσω (βοηθέω), Πηγαίνω μέσα διὰ νὰ βοηθήσω.

Εἰσβολή, ῆς, ἡ (εἰσβάλλω). Ῥίψιμον μέσα. — 2) ὁρμὴ, ἐπιδρομὴ· ἔμβασμα μὲ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἰταλ. ἰμβαζιόνη· ὁρμὴ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ ἰταλ. ἀτάκο· — Ἔμβασμα, ὁηλ. τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει τις που, ἀπέρασμα, διάβα· ξεχώστιμον ποταμοῦ εἰς κάνὲν μέρος. — 3) ἡ ἀρχὴ συγγράμματός τινος, τὸ προοίμιον.

***Εἰσγράφω**, Μλ. -ψω (γράφω). Γράφω μέσα που, ἀπερνῶ εἰς κατάστιχον. Μέσ., Κάμνω νὰ γράψουν τὸ ὀνομά μου εἰς κατάστιχον, καταλόγον κλ. τ. τ. πεισγράφομαι εἰς τὰς σταυδάξεις Poppo ἐν Θκδ. 1, 31. (ε)

Εἰσδανείζω, (δανείζω) Δίδω μὲ τὸ διάφορον, δανείζω, δίδω δανειακὰ, κερδαίνω δανείζοντας μὲ χωρὶς διάφορον. Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 555. C.

Εἰσδέδρακα, ἀόρ. εἰσέδρακον (δέρκομαι, ἀνμλ.). = εἰσοράω. μετὰ αἰτιατ. Ὅμ.

Εἰσδέχομαι, Μ. δέξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Δέχομαι, παίρνω μέσα, παίρνω, τί ἐπάνω μου. Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἔλθῃ, νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ τις· πείθομαί τινα τειχέων Δέχομαί τινα μέσα εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸ φρούριον, τὸ Ἰταλ. εἰς τὸ καστέλλον, κάστρον. Valck ἐν Φοιν. 454. Παῦτ. ἀόρ. εἰςδεχθῆναι, Τὸ νὰ συγχωρηθῇ εἰς τινα νὰ ἐμβῇ που. Λουκ. Τοξρ. 30. ἀφ' οὗ

Εἰσδοχή, ῆς, ἡ. Δεξίωσις, δέξιμον μέσα, ἔφημα μέσα.

Εἰσδρομή, ῆς, ἡ (εἰστρέχω), Μέσα τρέξιμον, ἔμβασμα, ἐχθρῶν ἐπιδρομή· τὸ Ἰταλ. ἰγκουρσιόνη, ἰμβαζιόνη.

***Εἴσδυσις**, εως, ἡ. Ἔμβασμα, χώσιμον μέσα, παρὰ τὸ

Εἰσδύω, καὶ εἰςδύνω. Μλ. -δύσω, τὰ πλείστα κατὰ μέσ. διάδ. εἰςδύομαι (δύω, δύνω, ἀνμλ.), Ἐμβαίνω, ὑπάγω μέσα, προχωρῶ· βυθίζω· πακοντιστῶν εἰςδύσεσιν Θέλει τολμήτεις, ἀποφασίτες, θέλει ἀναδεχθῆς τὸ νὰ τοξεύσῃς, νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸ σοβάρι. Ἰλδ. Ψ, 622. — 2) τροπ. ἐπέρχεται, ὑπέρχεται, περιπίπτει, πδεινόν τε ἐσέδυνέμοισι Ἡρδτ. 6, 138., Βαρὺ μοὶ ἔρχονται, μοὶ φαίνονται, μ' ἔκοφτε τὴν καρδιὰν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Κατὰ Βτμν. τὸ μὲν εἰςδύω κατ' ἀμεταβ. τὸ δὲ εἰςδύνω κατὰ μεταβτ. σημτ. ἐξαιρ. χρήτιμον, Ἐμβάζω, φέρω μέτα. (ῳω, ῦνω, ῦσω)

Εἶσε, ἰδὲ εἶσα.

***Εἴσεαι**, εἴσομαι, Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ. Ὅμ.

Εἰσεάω, Μλ. -άσω (ἐάω), Ἀφίνω μέσα. (ασω)

Εἰσεγγίζω, Μ. ίσω (ἐγγίζω), Πλησιάζω, ἔρχομαι πλητίον, ζυγόνω, κοντεύω που, ἢ εἰς τινα.

Εἰσεῖδον (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.), Βλέπω, κυτάζω εἰς τὸ πρόσωπον· κυτάζω παρατηρῶντας τίποτε. Ἔπκ. εἰτιδον καὶ εἰσιδόμην. Ὅμ.

Εἰσειλέω, (εἰλέω, ἀνμλ.), Τειλίγω τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι.

Εἴσειμι, (εἶμι), Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· μετ' ἀνάρσεως Ὀδτ. Σ, 184., Πηγαίνω μέσα πρὸς τοὺς ἄνδρας, ὅπου εἶναι οἱ ἄνδρες· ποῦ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοὶ εἰσιμεν Ἰλδ. Ω, 463., Δὲν θέλει πηροῦτιαστῶ, ἔλθω ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀχ. ποτέ. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. — 2) δικανικῶς σημαίνει τὸ, εἰσιέναι, Παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ κριτήριον, ἀλλ' ἔχει μόνον ἐπὶ τῶν ἀντιφερομένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν· καὶ δίκαι, αἱ γραφαὶ εἰσίασιν Αἱ κατηγορίαι, τὰ ἐγκλήματα παρουσιάζονται εἰς τὸ κριτ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναγόντος καὶ τοῦ ἐναγομένου. πτὴν δίκην, ἢ τὴν γραφὴν εἰσιέναι Meier καὶ Schümann dom Att. Process. σλ. 30. 706. — 2) τροπ. ὡς τὸ, εἰσέρχομαι, Μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι· τινά καὶ τινί.

***Εἴσειμι**· παρὰ τὸ, εἶμι· τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τινες εἰς τινα μαρτύρια, οὐκ ἔστιν ὅμως Ἑλληνικόν, L. Dind. ἐν Ξνφ. ἀπμν. 2, 1, 24.

Εἰσέλασις, εως, ἡ (εἰσελαύνω). Ἔμβασμα που μὲ ἅμαξι, μὲ καράβι, ἢ μὲ ἄλογον· ἔμβασμα μὲ ὁρμὴν· ἔμβασμα μετὰ πομπῆς, Πλούταρ. Ε'. σελ. 458. ἀφ' οὗ

Εἰσελαστικός, ή, όν. Εἰς εἰσέλασιν ἀνήκων, ἢ ἑνωμένος μὲ τὴν εἴσέλ., Ἀγών, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαζον μετὰ πομπῆς τὸν νικητὴν εἰς τὴν πόλιν, ἐπάνω εἰς ἁμάξιον σειρόμενον ἀπὸ λευκὰ ἄλογα, ὄχι διὰ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως, ἀλλὰ διά τινος τρύπας ἐπιτηδευμένης εἰς τὰ τείχη. Πλίν. Ἐπιστ. 10. 118.

Εἰσελαύνω, Μλ. -ελάσω (ῳω) Ἀττ. εἰσελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) ποιητ. εἰσελάω, Διώκω μέσα· ποιητ. εἰσελάαω Ὀδτ. Κ, 83., Ὁ ποιητικός, ὅστις διώκει τὰ πρόβατα· πίππους Ἰλδ. Ο, 385. ἐξαιρτ. τὸ καράβι πρὸς τὴν ξηράν, ἀράζω. Ὀδτ. Ν, 113. Παρὰ Λογογρ. ἐμβαίνω μέσα πεζὸς, ἢ καὶ μὲ ἅμαξι, μὲ ἄλογον, τὸ ἰταλ., καβαλάρης, μὲ καράβι, μὲ στράτευμα· ἐν οἷς ἀναπληρωτέον τὸ, πόδας, ἵππον, ἅρμα, ναῦν, στρατόν.

Εἴσελευσις, εως, (εἰσέρχομαι). Ἔμβασμα, ἐρχομὸς μέσα· προχώρησις, ἔμβασμα μὲ παράταξιν.

Εἰσελκύω, (ἑλκύω) καὶ

Εἰσέλκω (ἕλκω). Τραβῶ, σέρνω μέσα, εἰς τὰ μέσα.

Εἰσεμπορεύομαι, Μ. εὐσομαι (πορεύω). Πηγαίνω, ταξειδεύω που ὡς πραγματευτής.

Εἰσέπειτα, Ἐπίρ. ἀντὶ νεῖς ἔπειται, Εἰς τὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον.

Εἰσεπιδημέω, Μλ. -ήσω (ἐπιδημέω). Ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος, ξενιτεύομαι. Πλάτ. Νμ 12, σλ. 952. D.

Εἰσέργνυμι, καὶ εἰσεργνύω (ἔργνυμι). Κλείω, κλειδόνω, σφαλιῶ. Ἡρόδ. πεισεργνῦσι τὸν νεκρόν.

***Εἰσερπύζω**. Μλ. -ύσω· καὶ

Εἰσέρπω, (ἕρπω). Σύρομαι, ἐμβαίνω συρόμενος, κοιλοσυρτὰ μέσα που.

Εἰσέρῤῥω (ἐῤῥω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, χύνομαι μέσα· ἔστι δὲ σχεδὸν κατὰ προστακτ. ἔγκλ. μόνον χρήσιμον· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Κρημνίζω, ἐμβάζω μέσα. Εὕρηται μέντοι καὶ ὁ πρεμ. εἰσηρῤῥήκη, Ἀρστφ Θεσμ. 1075. καὶ ὁ ἀόρ. εἰσερῤῥησεν, Ἀρστφ. Ἱππ. 4. ὅπου ὅμως ὀρθώτερον, κατά τινας, τὸ ἀναγινώσκεσθαι εἰσέῤῥητεν.

Εἰσερσις, εως, ἡ (εἰσείρω), Θηλύκωσις, συναρμωσις, τὸ ξαναβάλσιμον ξετοπιτμένου, εὐγαλμένου μέλους, πάλιν εἰς τὸν τόπον.

***Εἰσερύω** (ἑρύω, ἀνμλ.) Τραβῶ μέσα πῆχυ σπέος Ὀδτ. Μ, 317., Τραβῶ τὸ καράβι μέσα εἰς σπήλαιον. (υ)

Εἰσέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω· παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον αἰτιατ. μόνη. πΦρυγίην, δόμους, κλιτίην, εἰσελθεῖν καὶ τ. τ. σπανιώτ. μετὰ τῆς, εἰς· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ Λογογρ. συνήθ. εἴς τι καὶ πρός τινα πεισελθεῖν εἰς τὸν πόλεμον· Νὰ ἀρχίζῃ τις πόλεμον· πεισελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους· Νὰ ἐμβῇ τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν παλληκαριῶν, νὰ γένῃ παλληκάρι. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἐπὶ πραγματειῶν· ἐμβαίνουν ἄσπρα, εἰσοδήματα, πραγματεῖαι. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. δικανικῶς ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, Ἐμφανίζεται παρουσιάζεται εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐγκλαστής, κάμνει τὴν κατηγορίαν, τὸ ἐγκάλεσμα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πεισέρχομαι τὴν δίκην· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα. — 3) τροπ. ἡμέρας ἄνδρας εἰσέρχεται Ἰλδ. Ρ, 157., Δαμβάνουν, πέρνουν θαῤῥος, κάμνουν καρδιὰν· ὅπου οἱ Ἀττ. καὶ τῇ ὁστκ. χρῶνται· ἡφθος, ἵμερος εἰσῆλθε μοι Valck ἐν Ἡρδτ. 7, 46. καὶ ἐν Φοιν. 1378. Πλάτ. Θηαί. σλ. 147. D. C. Art. ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 5. πεῖνη δῆμον εἰσέρχεται Πεῖνα κυριεύει τὸν λαόν. Ὀδτ. Ο, 407. πεισῆλθε τὸν ἀκούσαντα Ἡρδτ., Ὅταν τὸ ἤκουσε, τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμήθηκε.

Εἰσέτι, Ἐπίρ. ἀντὶ νεῖς ἔτι, Ἀκόμη, μέχρι τοῦδε, ἕως τούτων τῶν καιρῶν καὶ ἀκόμη παρέκει.

Εἰσευπορέω, (εὐπορέω), Παρέχω, δίδω, προβλέπω τινα μὲ τίποτε· πλουτισπαρέχω, μὲ ἀφθονίαν, Διόδ. Σικ. 13. 40. πεισευπορεῖν χρήματα τῇ πόλει.

Εἰσεφίημι, Μ. ήσω (ἐφίημι). Ἀφίνω ἀκόμη πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἐμβῇ μέσα, ἢ στέλλω ἀκόμη, ἢ ῥίπτω ἀκόμη μέσα.

Εἰσέχω, Μλ -ξω (ἔχω, ἀνμλ.), Κρατῶ μέσα. — 2) ἀμετβ. Φθάνω, καταντῶ, ἔρχομαι, πηγαίνω, ἁπλόνομαι μέσα· πόλπος ἐς τὴν βορηΐης θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ Αἰθιοπίης· Wess.

νω τινὰ συγγενῆ, ἢ φίλον μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄. β΄. 17. καὶ Πλούταρ. εἰς Ἀλεξ. 10.

Εἰσοικέω, Μλ. -ήσω (εἰκέω). Κατοικῶ μέσα, ἐμβαίνω εἰς σπίτι νὰ κατοικήσω· πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον· ἀφ' οὗ

Εἰσοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις εἰς σπίτι νὰ κατοικήσῃ, ἀλλάζοντας τὴν κατοικίαν του· τὸ νὰ πηγαίνῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον.

Εἰσοικίζω, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ῐ̄ω (οἰκίζω). Φέρω τινὰ ποὺ νὰ κατοικήσῃ· τὸν στέλλω εἰς ἄλλον, ξένον τόπον νὰ κατοικήσῃ· ἐπὶ ἀποικιῶν. Παθτ. = εἰσοικίσω. Μέσως δέ, Ἀποικῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον, Πλάτ. Πλ. 4. σλ. 424. D. ἀφ' οὗ

Εἰσοικισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ φέρῃ, στείλῃ τις τινὰ εἰς πολιν, χωρίον, σπίτιον διὰ νὰ κατοικήσῃ, ἢ νὰ τὸν μετατοπίσῃ εἰς ξένον τόπον· τὸ ἰταλ. καλονία.

*Εἰσοικοδομέω, Μλ. -ήσω (οἰκοδομέω). Τελειόνω μὲ τίποτε καλὰ καὶ ὡς πρέπει οἰκοδομήν τινα, Θκτ. 2, 75. καὶ δὲ Πλαταιεῖς, ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ἓνλινον τεῖχος ξυνέκτων, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει ἢ προεχοῦντο, ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν οἰκιῶν καθαιροῦντες.α

*Εἰσοιχνέω, Μλ. -ήσω (οἰχνέω). Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που, ἢ εἰς κάνέν μέρος· μετὰ αἰτιατ. Ὀδτ. Ζ, 157. Ι, 120.

Εἰστέκε, εἰστέκεν (εἰς ὁ κε). Ὥστε, Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσει τὴν λξ. ὑποτακτ. ἢ ὀρτκ. Μέλλοντ. Herm. Vig. σλ. 857. Ἀλλὰ καὶ εὐκτκ. Ἰλιδ. Ο, 70. — 2) Ἐν ὅσῳ, ὅσῳ· μετὰ ὑποτακτ. Ἰλιδ. Ο, 609. Η, 89.

Εἴσομαι, Μλ. τοῦ οἶδα, ἰδὲ ἐν ΕΙΔΩ. — 2) Ἐπκ. Μλ. τοῦ εἶμι, Ἰλιδ Ω, 462.

Εἰσομόργνυμι, Μξ. -μόρξω (ὁμόργνυμι, ἀνμλ.). Κυλάνω τὸν τύπον πραγμάτος τινος εἰς τίποτε ἁλίβωντας, ἢ ζουλίγωντας το ἐπάνω· π. χ. τὸν τύπον βούλας ἐπάνω εἰς βουλοκήρι, ἢ εἰς κηρὶ καὶ τ. τ. Χείρημ. παρ' Ἀθην. Σ. 608.

*Εἴσον. προστακτ. τοῦ εἶσα, Ὀδτ. Η, 163.

Εἰσόπιν (ὀπις). Ἐπίρρ. Ὄπισω· μετὰ γενκ. ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· μετέπειτα χρόνους, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 632., Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν ἐπόμενον χρόνον, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον.

Εἰσοπίσω, Ἐπίρ. (ὀπίσω). Διὰ τὸ μέλλον εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, Ὁμ. Ἴλιδ. Ἀμφ. 104. (ῐ̄).

Εἰσοπτος, ὁ, ἡ (εἰσοπάειν, Μλ. εἰσόψομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις, εἶναι ὁρατόν, φανερόν, Ἡρόδοτ. Β. 142.

Εἰσοπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸν καθρέπτην, ᾧ καλίζομαι, Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Εἴσοπτρον, ου, τὸ (ὄψομαι). Καθρέπτης.

Εἰσοράω, Μλ. -ῥψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Θεωρῶ, κυτάζω, παρατηρῶ, Ὁμ., ὅστις χρῆται ὡσαύτως καὶ τῇ μετ. διαθ. ἐξαιρ. ἐν τῷ ἀπαρμφ. π. χ. ἡμεῖζονες εἰσοράασθαι, Ὀδτ. Ἐργτ. κατὰ παρασημασίαν τοῦ, κυτάζω τινα μὲ θαυμασμόν, ἢ μὲ σέβας· ὅθεν σέβομαι, τιμῶ, Ὀδτ. Ζ, 166. Ἔτι δὲ καὶ προσλήφει τοῦ, ἠΰτον ὡς, ἢ ἴσα θεῷ εἰσοράᾳ, Τὸ νὰ θεωρῇ καὶ νὰ σέβηται τίς τινα ὡς θεόν, Ἰλιδ. Μ, 312. Ὀδτ. Η, 71. Ο, 520. εἰσορ. πρόσ τι, Τὸ νὰ κυτάζῃ τίς τι μὲ ἐπιθυμίαν, ἐξ ἔλκτου τῆς καρδίας, Σφκλ. Ἀντ. 30. Ἐν γένει, Θεωρῶ κυτάζω τίποτε προσεκτικὰ μὲ προσηλωμένον εἰς αὐτὸ βλέμμα, Αἰσχύλ. Πέρ. 109. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων θεοτήτων, Κυτάζω μὲ θυμὸν τίποτε, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, δὲν τὸ παραβλέπω, ὅθεν τὸ ἀφίω ἀνεκδίκητον, ἀτιμώρητον, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1370.

Εἰσορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Ὁρμῶ, τρέχω βιαίως, ἢ ἐμβαίνω μέσα μὲ βίαν, καὶ ὁρμήν. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνωστ. διᾶ, καὶ μεταβατ. Ἐμβάζω, κάμνω τι νὰ ὁρμῇ μέσα που μὲ ὁρμήν, βίαν, Διοδ. Ἐπ. 29. Πλουτ. Θησ. 101.

Εἰσορμίζω, φέρω, ἐμβάζω εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα, Παθ. καὶ Μέτ. εἰσορμίζομαι, Ἔρχομαι, ἐμβαίνω, ῥιπτῶ εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπον, ἐμβαίνω μέσα, τὸ Ἰταλικὸν ἀριβάρω εἰς τὸ πόρτο· ἐπὶ πλοίων καὶ πραγματειῶν τὸ πλεῖστον παθητ., ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μέσως.

Εἶσος, σῃ, σον (ῐ) ποιητ. τύπος τοῦ ἶσος κατ' ἐπίτασιν, Ὅμ. ὅστις ὅμως τῷ ἴσῃλικ. γένει μόνῳ χρῆται, καὶ τούτῳ μόνον ἐν τοῖς τέσσαρσιν ἑξῆς λέξεσι. — α) ἐναίς εἶση, Τὸ ἴσα, ἢ ὅμοια μεριζόμενον φαγί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάθε συντράπεζος λαμβάνει ἴσην μερίδα, τὸ ἰταλ. portazione· τοῦτο δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ δείπνου θυσιῶν, καὶ ἑστιάσεως, ἢ φιλικῆς ξένου τινος· ἐπειδὴ εἰς ἄλλα συμπόσια οἱ μεγάλοι καὶ ἔντιμοι ἐλάμβανον μεγαλητέρας καὶ καλητέρας μερίδας παρὰ οἱ λοιποί· αὐτὴ ἐστιν ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις τῆς λξ. παρ' Ὅμ. Κατὰ Doederl. lect. Hom. σλ. 6. νομίζει, ἡ θυμῷ εἴσῃν, ἄρα = ἀγαθῇ, μενοεικής. — β') νῆες εἶσαι, Τὰ ἴσα καράβια, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὴν πρύμνην καὶ εἰς τὴν πρῴραν ἦσαν ὅμοια κατεσκευασμένα, ὅθεν ἔμοιαι κινούμενα· τῶν ὁποίων τὸ βάρος εἶναι κατὰ τὴν πρέπουσαν ἰσοσταθμίαι μοιρασμένον· ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον προτέρημα τῶν καλὰ κτισμένων καραβίων· καὶ αὐτὴ ἡ σημασία ὄχι ὀλιγώτερον χρήσιμος παρὰ τῷ Ποιητῇ· — γ') ἀσπὶς πάντοσ' ἴσην, Ἡ παντοῦ ἴση, ὁμοια ἀσπίδα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. scudiere· τὴν ὁποίαν ὁ κύκλος ἔχει παντοῦ ἴσην τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κέντρου· ἐπειδὴ ἦτον ἐντελῶς στρογγύλη· πολλαχοῦ ἐν τῇ Ἰλιδ. — δ') φρένες ἔνδον εἶσαι, Ὁ νοῦς, ἡ καρδία, ἡ ὁποία εἰς παταιδήποτε περίστασιν μένει ἤσυχος καὶ ἀτάραχος· τρὶς μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. Ἐπικῆς, δικαία καρδία.

*Εἰσότε, ἀντὶ εἰς ὅτε, Ὥστε· ἰδὲ εἰς, 2.

*Εἰσοχετεύω, Μλ. -εύσω (ὀχετεύω). Κάμω τι νὰ τρέχῃ, χύνηται μὲ ὀχετόν, τὸ ἰταλ. canalo.

Εἰσοχή, ῆς, ἡ (εἰσέχω). Πᾶν ὅ,τι στέκει πρὸς τὰ μέσα, εἶναι βαθουλωμένον, ὄχι εἶναι πεταχτόν, στηκωτόν· σκάλισμα, π. χ. εἰς βούλαν καὶ τ. τ. ἀντιθ τῷ, ἐξοχή. Σέξτ. Ἐμπ.

Εἰσοψις, εως, ἡ. Ἡ προσβολὴ παντοιοδήποτε πράγματος εἰς τὸν ὀφθαλμόν· τὸ ἰταλ. aspetto, βίτα. — 2) Παράδειγμα, Εὐριπ. Ἡλ. 185 παρὰ τὸ

*Εἰσόψομαι (ὄψομαι), Μλ. τοῦ εἰσοράω, εἰσεῖδον, Ἰλιδ. Ε, 212. Ω, 206.

Εἰσπαίω, Μ. -παίσω (παίω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ὁρμῶ, χύνομαι μὲ βίαν μέσα που, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1252.

Εἰσπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα, φέρω, ἢ ἀφίνω τὰ ὑπάγῃ τις μέσα.

Εἰσπεράω, Μ. άσω Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἀπάνω τινὸς εἰς τὸ πέρην μέρος· ἐξαιρ. εἰς πέραν τῆς θαλάσσης κειμένου τόπου· πείσπερ. Χαλκίδαα, Ἡσιδ. Ἔρ. 653. (ᾱσω)

Εἰσπέτομαι, Μ. -πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ. ὑπέτρην εἰσέπτατον, Ἰλιδ. Φ, 494. Ἔτι δὲ καὶ εἰςπέσαμαι καὶ εἰσίπταμαι.

Εἰσπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ εἰς τίποτε μέσα που· εἰς τι.

Εἰσπίμπλημι, = ἐμπίμπλημι· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰσπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω μέσα που· ἐμβαίνω μέσα μὲ ὁρμὴν· τινὶ καὶ εἰς τι· πείσπ. εἰς τὴν πόλιν, Ἡροδ.

Εἰσπλέω, Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Εἰς τι, Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι μέσα εἰς λιμένα, ἀγκυροτοπον καὶ τ. τ.

Εἰσπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τὰ ἐνδον τινος· γεμίζω τίποτε καλὰ καλά.

Εἴσπλοος, καὶ συναιρ. εἴσπλους, ὁ (εἰσπλέω). Ἐμβασμα τῶν καραβίων εἰς λιμένα, ἢ ἀλλοῦ που. — 2) ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ὅπου ἐμβαίνουν τὰ καράβια.

Εἰσπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ἀναπνέω, παίρνω τὴν πνοήν, ἀνάσαν, ἀνατασμόν, ἀντιθ. τῷ, ἐκπνέω. — 2) Φυσῶ μέσα εἰς τι, ἐμψυχόνω, ζωογονῶ τι· παρὰ τοῖς Ἀλεξαδ. ἐξαιρέτως ἐμψυχόνω τινα εἰς ἀγάπην· ὅθεν ὠνομάζετο παρ' αὐτοῖς ὁ ἀγαπῶν, ἠρωτευμένος (ἐπὶ παιδῶν ἐρωτος μόνον) εἰσπνηλας, ἢ εἰσπνηλας, ὁ ἐρώμενος δέ, αἴτης, Θκρτ. 12, 13. Καλλ. λῆν. 169. Wecoker περὶ Σαπφοῦς σλ. 48.

Εἰσπνηλας, γενκ. α, ὁ· καὶ εἰσπνήλης, Ἡλλιμ. λείψν ἀριθμ. 20. καὶ 169. ἰδὲ ἐνεισπνέω, ἀριθ. 3.

*Εἰσπνηλος, ὁ. ἰδὲ ἐν εἰςπνέω. 2.

Εἰσπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ ἀναπνοή· ἀνάσα, ἀνατασμός. 2) Ἐμπνευσις, ἐνθουσιασμός, ἐμψύχωμα· ζωογόνημα.

Εἰσποδίζω, = εἰσβαίνω.

Εἰσποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τινά· ἀποδίδω τι εἰς τινα, κάμνω νὰ εἶναι ἰδικόν του, ἢ κτῆμά του. Μέσως, εἰσποιέομαι, Δέχομαι τίποτε, τὸ κάμνω ἰδικόν μου· π. χ. κάνεν τέκνον ὡς υἱόν μου, τὸ πέρνω ψυχουιόν, τὸ ἰταλ. adottare· μετὰ ὀστκ. αὐτὸ τοῦ Στριμόνομαι, ἀναγκατόνομαι, εἰς τίποτε, εἰς κάμμιαν ὑπόθεσιν, λέγω ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ μέλος, ἢ μέτοχος, ἤτοι ἔχω μέρος εἰς αὐτὴν, ἢ εἰς τίποτε· πείσποιοῦμαί τινι, ἢ εἴς τι,α ἔτι δὲ καὶ, εἰςποιῶ ἐμαυτόν· ἀφ' οὗ

Εἰσποίησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ἰδικόν του· νὰ δέχηται τις ὡς ἰδικόν του, καὶ ἐξαιρ. τέκνον εἰς τόπον υἱοῦ, θυγατρός του· τὸ ἰταλ. adozione.

Εἰσποίητος, τη, τον. Τέκνον τὸ ὁποῖον εὐέχθητις ὡς υἱόν του, θυγατέρα του· ψυχουιός, ψυχοπαίδι, ψυχοκόρη, τὸ ἰταλ. adottato.

Εἰσπομπή, ῆς, ἡ (εἰςπέμπω). Στάλσιμον, ἄφημα μέσα που.

Εἰσπορεύω (πορεύω). Ὁδηγῶ τι, ἢ τινα μέσα που, Εὐρπ. σλ. 1285. Παθητ. μετὰ μέσ. Μλ. Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ (εἰσπράσσω). Ὅς τις συνάγει, μαζόνει τὰ χρέη· ἐξαιρ. τὰ δημόσια δοσίματα.

Εἴσπραξις, εως, ἡ. Ἡ σύναξις χρέους, καὶ ἐξαιρ. τοῦ κοινοῦ δοσίματος. — 2) Εἰσοδήματα.

Εἰσπράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (πράσσω). Συνάγω, μαζόνω χρέος, διὰ ἄλλου τινα, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ λάβῃ ἄλλος καὶ μὲ στέλλει, ἢ διορίζει νὰ τὸ συναξω ἐγώ· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. εἶμαι scontristo· ἐξαιρέτως συνάζω δημόσια. Μέσως, εἰσπράττομαι· Συνάζω ὅσα μοῦ χρεωστεῖτις· ἔτι δὲ συναζω χρήματα ἀπὸ τὸν λαὸν μὲ βίαν· ἐπὶ τυράννων καὶ ἁρπάγων· τινὰ τι· ἡ διαφορὰ ὅμως μεταξὺ τῆς ἐνεργητικῆς καὶ τῆς μέσ. διαθέσεως δὲν διατηρεῖται παντοχοῦ.

Εἰσπτύω, Μ. ύσω. Πτύω, φτῶ μέσα που (ῡσω).

Εἰσρέω, Μ. -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Τρέχω, χύνομαι μέσα που ἢ εἰς τι· ἐπὶ ῥευστῶν· ἀφ' οὗ

Εἴσροος, καὶ συναιρ. εἴσρους, ὁ. Τὸ μέσα χύσιμον, τρέξιμον.

Εἰσρροή, ῆς, ἡ. Δύναμις, ἐνέργεια τινὸς σώματος, εἰς ἄλλο.

Εἰσρυέω, καὶ εἰσρύνημι, = εἰσρέω, Συνεσ. σλ. 24. καὶ 32.

Εἴσρυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τρέχῃ, χύνεται μέσα που ῥευστόν τι.

Εἰσπάω, ῶ, Μ. άσω (σπάω). Τραβῶ, σύρω τι μέσα που, ἢ πρὸς ἄλλο τίποτε. (ᾱσω)

ἐν Ἡρότ. 2, 11, 158. μετάτῆς εἰς· »ἡ διώρυξ ἐτέχει ἐς ποταμόν« Ἡρότ. 1, 193. »τὴν Σάλαμιν ἐτέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα« Ἡρότ. 3, 38. »ἐς τὸν οἶκον ἐτέχων ὁ ἥλιος«. Ἡρότ. 8, 137., Ὁ ἥλιος ὁποῦ φέγγει μέσα εἰς τὸ σπίτι.

Εἰσηγέομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· καθοδηγῶ· ἐρμηνεύω, διδάσκω· εἶδω πίτζαν, ἀφορμὴν· παρχιώ, συμβουλεύω· προβάλλω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ περί τινος· σπανιώτ. μετὰ ἐπιφερομένου ἀπαρμφ.— 2) εἰσηγοῦμαί τινι, Διδάσκω τινα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. σελ. 2. »οὔτοι τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται«. ἀφ' οὗ

Εἰσήγημα, ατος, τό. Πρόβλημα, διδασκαλία· τὸ προβληθέν, ἡ διδαχθέν.

Εἰσήγησις, εως, ἡ. Φέρτιμον μέσα, ὁδηγία εἴτε· συμβουλή, πρόβλημα. 2) διδασκαλία, ἑρμηνεία.

Εἰσηγητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάμνει εἰσήγησιν· φέρει, ὁδηγεῖ μέσα, καθοδηγητής, ἑρμηνευτής, συμβουλευτής, διδάσκαλος, ἐξηγητής.

Εἰσηγορία, ίας, ἡ. Παρὰ Σουίδ. ἀντὶ κατηγορία, προσκλάψιμον.

Εἰσηθέω (ἠθέω). Στραγγίζω τι μέσα που διὰ τοῦ χωνίου, βρέχω, βαντίζω τί μέσα διὰ τοῦ χωνίου· ἔτσιβ καὶ βάλλω κλυστῆρι. Ἡρότ. 2, 87.

*Εἰσηθίζω· Μλ. ἴσω = εἰσηθέω.

*Εἶσθα· β'. ἐνε. προσ. ἐνστ. τοῦ εἰμι, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. αὐτὶ εἶς· Ἰλιόδ. Κ, 450. Ὀδύσ. Τ, 69.

*Εἶσθαι· ἀπρμφ. παθ. παρκμ. τοῦ ἵημι.

Εἴσθεσις, εως, ἡ (εἰσίθημι). Ἀρχή, εἰσαγωγή· μόνον παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς χρήσιμον.

Εἰσθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.), Τρέχω μέσα, Ἀρστφ. Ὄρν. 1165.

Εἰσθλίβω (θλίβω), Θλίβω, ζουλίγω μέσα. (ι)

Εἰσθρώσκω, ἀόρ. εἰσέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ρίπτομαι μέσα μὲ ὁρμήν. Ἰλ. Μ, 462. Φ, 18. τὸ δὲ εἰσθορέω, ἐστι τύπος ὅλως ἀδόκιμος· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Θηβ. 133. Ετυμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 151.

*Εἰσί, εἰσιν· γ. πλθ. προσ. ἐνστ. τοῦ εἰμί.

*Εἶσι, εἶσιν· γ. ἑνε. προσ. ἐνστ. τοῦ εἶμι.

*Εἰσιδεῖν· Ἐπικ. εἰσιδέειν· ἀπρμφ. Ἀόρ. εἰσείδον. Ὅμ.

*Εἰσιδρύω, (ἱδρύω). Κτίζω, θεμελιόνω τι μέσα που· ἀφ' οὗ παρκμ. παθ. πεποίδρυται σφι Ἄρηος ἱρόν« Ἡρότ. 4, 62.

*Εἰσίζομαι· ἄνευ Μλ. (ἵζω, ἀνμλ.). Κάθημαι μέσα που· πεποίζ λέγουσι. Ἰλιόδ. Ν, 265., Κάθομαι εἰς τὸ καρτέρι, κάθομαι καὶ παραμονεύω.

Εἰσίημι, Μλ. εἰσήσω (ἵημι). Ῥίπτω, στέλλω, φέρνω τι μέσα. Μέσ. εἰσίεμαι, Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που καθένας εἰς ἐμέ ταιν Τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἐμβαίνῃ τις εἰς τὴν κατοικίαν. Ὀδύσ. Χ, 471. (οὐκ ἀπὸ τοῦ, εἰσείμι παρεγόμενος). Σπανίως κατ' ἐνεργ. σημπ. Συγχωρῶ νὰ ἐμβῇ τις, φέρω, ὁδηγῶ μέσα. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 656. Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 12. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ ἵημι.)

Εἴσιμη, ης, ἡ (εἴσιμος). Εἴσοδος, ἔμβασμα, τοῦτ' ἔστι τέπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμβαίνει τις που· τὸ Ἰταλ. entrata. Ὀδύσ. Ζ, 264.

Εἰσικνέομαι, Μλ. -ἵξομαι· μέσ. ἀποθ. (ἱκνέομαι, ἀνμλ.). Ἔρχομαι μέσα· σπανιώτατον παθητ. πεποίκνουμένη βέλεσι διαπεπρατμένη, τρυπημένη ἀπὸ βέλος, ἢ σαΐταν δοξαρίου. Αἰσχλ. Ἱκετ. 572. ἀμφιβάλλεται ὅμως ἡ ἀναγν. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ῥήματος τούτου κατὰ παθ. σημπ., ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ.

Εἰσιππεύω, (ἱππεύω). Ἐμβαίνω, πηγαίνω, ἢ καὶ ἔρχομαι μέσα που ἐφ' ἵππου τό Ἰτ. cavallarire.

Εἰσίπταμαι, Μλ. -πτήσομαι (ἵπταμαι, ἀνμλ.) = εἰσπέτομαι. Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ.

Εἰσιτήριος, α, ον (εἴσιμι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔμβασμα, ἢ εἰς ἀρχήν. »τὰ εἰσιτήρια (ὑπονοουμ. ἱερὰ) Θυσία, ἡ θυσίας ἑορτή, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου, ἢ ἀξιώματός τινος, ἢ διακήρυξις· εἰσιτήριος λόγος, Ὁμιλία, τὴν ὁποίαν κάμνουν εἰς καιρὸν εἰσιτηρίων.

*Εἰσιτητέος, α, ον· ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ εἶσειμι., Ὅπου πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις μέσα, νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσιτητός, ή, όν (εἰσειμι). Ὅπου ἠμπορεῖ τις, εἶναι δυνατόν, συγχωρημένον νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσκαλέω, Μλ. -λέσω· (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ μέσα, προσκαλῶ, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ μέσα.

Εἰσκαταβαίνω, Μλ. - βήσομαι (καταβαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω μέσα εἰς τι, μετὰ αἰτιατ. σπανιώτ. ὄρχηστρον Ὀδύσ. Ω, 222.

*Εἰσκαταδύω· ἔτι δὲ καὶ μέσ. (καταδύω, ἀνμλ.) = εἰσκαταβαίνω.

*Εἰσκατίθημι. Μλ. - καταθήσω (κατατίθημι). Φέρω τίποτε μέσα που, βάλλω τι κάτω ἐσωτερικῶς, ἀπὸ μέσα. πεῖσκατ. νηδύων Μέσα εἰς τὴν κοιλίαν. Ἡσιόδ. Θγν. 890.

Εἰσκεῖμαι, Μλ. -εἴσομαι (κεῖμαι). Εἶμαι μέσα που πλαγιασμένος, κεῖτομαι μέσα. Θουκυδ. ς'. 32. Ἰδὲ εἰς, 6.

Εἰσκέλλω Μλ. – ελσω (κέλλω) Φέρω, σπρώχνω μέσα, κινῶ τι πρὸς μέσα — 2) ἀμετβ. Ἀράζω, ὑπακ. ναῦν. Ἔτι δὲ καὶ πεισέκελλω σκάφεως Φέρω τὰ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

Εἰσκηρύττω, Μ. ξω (κηρύττω). Κράζω μέσα τινὰ διὰ τοῦ κήρυκος, τὸν προσκαλῶ νὰ ἔλθῃ, ἐμβῇ μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων. Σοφοκ. Ἠλ. 683. 2) Προσκαλῶ, ὡς κήρυξ.

Εἰσκλύζω, Μλ. - ύσω (κλύζω). Ἐντίζω, βρέχω, ξεπλύνω τίποτε ἀπὸ μέσα χύνωντας ὑγρόν τι μὲ τὸ σιφούνι· τὸ ἰταλ. scrizzetto. Στραβ. Ε'. Σ. 106.

*Εἰσκλύω (κλύω, ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσκολυμβάω, Μλ. -ήσω (καλυμβάω) Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσκομιδή, ῆς, ἡ. Φέρτιμον μέσα· παρὰ τὸ

Εἰσκομίζω, Μλ. - ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· διώκω μέσα τὸ ἀμάξι, ἢ τὸ καράβι· κουβαλῶ τι μέσα. Ἡσιόδ. Ἔρ. 604. Παθτ. πεϊσκομίζομαι εἰς χωρίον« Καταφεύγω εἰς τινα τόπον. Θεοδ. 2, 100.

Εἰσκρίνω, Μλ. – ινῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω τι διά τίποτε, ἢ εἰς τίποτε· ἀποδέχομαι, εὑρίσκω καλόν, δίκαιον, συμφέρον τι εἰς, ἢ διά τίποτε· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. 2) Φέρω μέσα, Ἱππ. πεϊσκρίνειν ὕδωρ (ι) ἀφ' οὗ

Εἴσκρισις, εως, ἡ. Ἐκλογή, διάλεγμα, δέξιμον.

Εἰσκρούω, Μλ. – ούσω (κρούω). Κρούω, κτυπῶ τι πρὸς μέσα· ἐμβάζω, ἢ ἐμπήγω, χώνω τίποτέ που κτυπῶντας το. Πολυδ. Ι'. 79.

Εἰσκυκλέω, Μλ. – ήσω (κυκλέω). Τριγυρίζω τίποτε, τὸ φέρω ὁλόγυρα μέσα που· ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ, στρέφω, γυρίζω πρὸς τὸ μέσα μέρος τοῦ θεάτρου τίποτε διὰ τῆς μηχανῆς, ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν οἱ θεαταὶ πλέον. Ἀριστφ. Θεσμ. 265. Τροπ. »Δαίμων πράγματα εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν« Ὁ διάβολος ἔφερεν ἀνέλπιστα εἰς τὸ σπίτι συγχύσεις καὶ μαλώματα. Ἀριστ. Σφ. 1475. παρβλ. ἐκκυκλέω· ἀφ' οὗ

Εἰσκύκλημα, ατος, τό. Μηχανήτις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα διὰ νὰ κρύπτωσι, νὰ κάμνουν νὰ μὴ βλέπωσι πλέον οἱ θεαταὶ τίποτε, στρέφοντες το πρὸς τὰ ἔσω τοῦ θεάτρου.

Εἰσκυλίω, Μλ. – ίσω (κυλίω). Τσιλίγω μέσα, περιτσιλίγω, λοξεύω, μπερδεύω τίποτε· εἰς τι. C. F. Herm. ἐν Δουκ. Ἰστ. 13. (– υ – –)

Εἰσκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω πρὸς τὸ μέσα, σκύφτω καὶ βλέπω μέσα. Ἡρόδοτ. Ζ. Ἐίσκω, ἄνευ Μλ. Κάμνω τίποτε ὅμοιον μέ ἄλλο τι, μοιάζω ἤτοι δέντρον Ὀδύσ. Δ, 427. Ἔκαμνε τὸν ἑαυτόν του ὅμοιον με ζητοῦλαν· παρβλ. Ν. 313. Εὐρίσκω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι· πτάδε νυκτὶ εἴσκειε. Ὀδύσ. Τ, 362. παρβλ. Ἰλιόδ. Ε, 181. καὶ τροπ. Παρομοιάζω τί μὲ τίποτε ἄλλο. »Ἀρτέμιδί σε εἴσκω«. Ὀδύσ. Ζ, 252. παρβλ. Ἰλιόδ. Γ, 197. Θεωρῶ, κρατῶ, νομίζω τι ὅτι εἶναι τωόντι ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον τὸ νομίζω. »οὔσε δαίμονι φωτὶ εἴσκω« Ὀδύσ. Θ, 159. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρμφ. »οὔτε εἴσκομεν ἠπεροπῆα ἔμεν« Ὀδύσ. Λ, 363. πρβλ. Ἰλιόδ. Ν, 446. Φ, 332. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. »ὡς σὺ ἐ-σκεις« Καθὼς στοχάζεσαι, νομίζεις, συμπεραίνεις σύ. Ὀδύσ. Δ, 148. Ἐν γένει· κάμνω ὅμοιον, κρατῶ, νομίζω ὅμοιον, ξετιμῶ τι ἴσιο μὲ ἄλλο τι· ὅθεν συγκρίνω, παραβάλλω, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα κρίνω, συμπεραίνω· παραβ. Ετυμ. Λξ. 2. σλ. 82. (παρὰ τὸ, ἴστος, ἔστος· ὅθεν καὶ ἴσκω· ὅπερ ἰδὲ· κατ' ἄλλους δὲ, ἧττον πιθανῶς, παρὰ τὸ ΕΙΚΩ, ἔοικα, ὡς τὸ, εἰκάζω).

Εἰσκωμάζω, Μλ. – άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι ἐμβαίνω εἰς πόλιν, χωρίον καὶ τ. τ. μὲ πομπὴν συνοδευμένην μὲ μουσικὴν καὶ χορούς· ἐξαιρ. ἐπὶ νέων ἀνδρῶπων, οἱ ὁποῖοι μετὰ κάνεν συμπόσιον, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀγυιάς, καὶ φέροντες μικρὰς σημαίας, τὸ ἰταλ. mascherare, τουρκιβ. μπαϊράκια, ἐμβαίνουν εἰς, ὅτα σπίτια εὐρίσκουν ἀνοικτά. Ὅθεν ἐν γένει· ἐμβαίνω που μὲ βίαν, ὁρμῶ εἰς τι μέρος καὶ χρημίζουν, χαλνῶ ὅ,τι εὑρω ἔμπροσθέν μου ἐμβαίνω μέσα· ἐξαιρ. ἐπὶ συμφορῶν, δυστυχιῶν, ὅσαι συμβαίνουσί που ἔξαφνα καὶ μὲ ἀκατάσχετον σφοδρότητα.

Εἰσλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω μέσα.

*Εἰσλεύσω (λεύσω). Βλέπω μέσα.

(Εἰσμάομαι) ἀχρήστου ἐνστ. τοῦ σέματος μάω, μάομαι· ἀφ' οὗ Ἐπικ. ἀόρ. »εἰσεμάσσατό με θυμὸν ἔκηνον«, Ἰλιόδ. Ρ, 564. Μὲ τὸν θάνατόν του, ἔγγιξεν, ἐλύπησε πολὺ τὴν καρδίαν μου· ὁποῖος ἀόρ. δὲν εἶναι τοῦ, ἐσμάσσω· αὐτοῦ καὶ ἐν Γ, 425.

*Εἰσμάσσω, Ἀττ. – ττω. Μλ. – ἄξω (μάσσω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, βάλλωντας τὸ χέρι, ἢ τὰ δάκτυλον μέσα εἰς τι· παράβλ. εἰσαφάω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. εἰσμάσσομαι.

Εἰσματτεύομαι, καὶ εἰσματεύομαι· = τῷ εἰσμάττομαι. πεῖσμαι. ἑκατύλῳ, πτερύῳ· Ψηλαφῶ, καὶ ἐρευνῶ τι βάνωντας μέσα τὸ δάκτυλον, ἢ πτερόν, Ἱππογρ. Σ, 845.

Εἰσνέω, Μλ. – νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσνοέω, ῶ (νοέω). Νοῶ, παρατηρῶ, γνωρίζω, καταλαμβάνω, Ὅμ. ποιητ. μόνον χρήσιμον.

Εἰσοδιάζομαι, παθ. (εἴσοδος) Ἐπὶ χρημάτων· ἐμβαίνουν, ἔρχονται μέσα· παρὰ τοῖ. Ο'. πεισοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου«, Παραλειπ. Βιβλ. 2. Κεφ. 15. Casaub. Pers. 6. 79.

Εἴσοδιος, ὁ, ἡ. Εἰς εἴσοδον ἀνῆκον, χρήσιμον. 2) Ὅστις ἐμβαίνει, ἔρχεται μέσα, — 3) παρὰ τοῖς Ο'. τὰ εἰσόδια »Προσοδοι, εἰσοδήματα· παρὰ τὸ

Εἴσοδος, ου, ἡ (ὁδός). Ἔμβασμα, ἔρχομός ἀπὸ τὰ ἔξω εἰς τὰ μέσα. — 2) Ἔμβασμα μὲ παράταξιν· ἐξαιρ. τὸ ἔμβασμα τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, τοῦτ' ἔστι τῶν διαφόρων ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, τὸ ἰταλ. portonaccio ἢ ferrovarrivi, ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν. Gunelli Ath. Theater. σλ. 44. Τόπος δὲ οὗ ἐμβαίνομέν που· τὸ Ἰταλκ. entrata, Ὀδύσ. Κ, 90. — 3) Αὐλή, προαύλειον.

Εἰσοικειόω, Μλ, – ώσω (οἰκεῖος). Φέρω τινὰ εἰς τὸ ὀσπίτιον ὡς συγγενῆ, ἢ ὡς φίλον· κάμ-

Εἰστελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Συγκαταριθμῶ, βάλλω τι εἰς μίαν τινα κλάσιν, τάξιν. Πλάτων Πολιτ. §. 30. ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος. — ἀμετβ. Ἀνήκω, ὑπάγομαι εἰς τινα κλάσιν, τάξιν.

Εἰστίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι)· τί τινι· Θέτω, βάλλω μέσα, καταθέτω τι.

Εἰστοξεύω (τοξεύω). Ῥίπτω σαίτας μέσα που, ἢ ἐναντίον εἴς τι.

Εἰστρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Στρέφω, γυρίζω τι μέσα που, εἴς τι, ἢ πρός τι.

Εἰστρέχω, Μλ. -δρομοῦμαι. ἀόρ. β'. εἰσέδραμον (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα, ἢ διὰ τὰ ἔμβω που.

Εἰστρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ μέσα. 2) ὑδετέρ. Τρυπόω, ἐμβαίνω, χώνομαι που.

*Εἰσφαίνω, Μλ. -ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Δηλοποιῶ, φανερόω εἴς τινα κἀνέν κρυφόν, μυστικόν, ἐξαιρ. ι. κακούργημα· προδίδω, καταδίδω.

Εἰσφέρω, Μ. εἰσοίσω ἀόρ. εἰσήνεγκα (φέρω, ἀνμλ.). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, ἢ πρός τι, Ὀδσ. Η, 6. — 2) Συνεισφέρω, δίδω καὶ ἐγὼ βοήθειαν, συντρομήν· νέρανους εἰσφέρειν. Ἀντίθ. τῷ εἰσφέρειν ἐστὶ τὸ, διαφέρειν· ὅπερ ἰδέ· Βαγιῶ, μὲ χρήματα· πληρόω τὸ κοινὸν ὁσίμων. — 3) Πραττήνω· ἐξαιρ. ὡς τὸ, εἰσάγω. Πραττήνω εἰς τὸ θέατρον τίποτε· ὑηλ. κωμῳδίαν, τραγῳδίαν καὶ τ. τ. — Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, Κάμνω πρόβλημα· ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι τίποτε· διαλέγομαι, διηγοῦμαι. — Διόδ. δ' Σικελλ. καὶ Δίων. Ἀλτκ. Μέσ. Τραβῶ, σείρω τι μαζύ μου· πολλὰς δὲ ὀρῦς ἀζαλείας, πολλὰς δέ τε πεύκας εἰσφέρεται (ὁ χείμαρρος), Ἰλιάδ. Λ, 495.

Εἰσφθείρομαι, ὡς παθτ. (φθείρω). Πηγαίνω που διὰ δυστυχίαν μου· πίπτω, καταντῶ εἰς δυστυχίαν.

Εἰσφοιτάω, Μλ. -ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω μέσα που· ἐπισκέπτομαι· συχνάζω που, ἐξαιρέτως ὡς μαθητὴς εἰς τὸν διδάσκαλον· τὸ ἰταλκ. frequentare.

Εἰσφορά, ᾶς, ἡ (εἰσφέρω). Πᾶν ὅ,τι συνεισφέρει, πληρόνει τις ὡς κοινὸν ὅσιμον· ἐξαιρ. ὅσιμον διὰ ἔξοδα πολέμου· ἐν γένει, παντοῖόν ποτε κοινὸν ὅσιμον ἔξω τοῦ συνήθους καὶ νομίμου. — 2) Σύναγμα τῶν καρπῶν, τῶν γενημάτων. — 3) Τὸ νὰ ἀναφέρῃ, λέγῃ, φανερόνῃ τις τίποτε εἴς τινα, κατάδομα· κατηγορία, ἐγκάλεσμα ἐγγράφως.

Εἰσφορέω, = εἰσφέρω, Ὀδσ. Ζ, 91. Τ. 32.

Εἰσφράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (φράσσω). Βλείω, σφαλιῶ τι μὲ φράχτην ὁλόγυρα.

Εἰσφρέω, Μλ. -ρήσω· καὶ -ρήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἔμβῃ τις, ἢ τι μέσα που. — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που (τὸ, φρέω ἁπλοῦν οὐχ εὑρηταί ποτε· τὸ πρωτότ. πιθανῶς συγγ. τῷ, φέρω. Προπαρακτ. εἰσφρες. Οἱ πλείστοι χρῆνοι αὐτοῦ εἰσὶ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. εὔχρηστοι· παραβλ. διαφρέω, ἐκφρέω.)

*Εἰσχειρίζω, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ, = ἐγχειρίζω, Σφκλ.

Εἰσχέω, Μ. εὐτω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε.

Εἴσω, σπανιώτ. ἔσω. Ἐπῤῥ. (εἰς, ἐς). Εἰς τὰ μέσα, πρὸς μέσα, Ὅμ. συντάσσει αὐτὸ πολλάκις αἰτιατικῇ· π. χ. ᾐδύνει δόμον Ἄϊδος εἴσω, Μέσα εἰς τὸν Ἅδην· ᾐγήσατο Ἴλιον εἴσω. Μέσα πρὸς τὴν Τροάδα· καὶ λ. τ. τ. Μὴ νομίζεσθω δὲ ὅτι τὸ, εἴσω ἔχει ἐξαρτωμένην τὴν αἰτιατ. ταύτην, ἢ τινὲ ἐξηγεῖται ἱκανῶς ἐκ τῆς κινήσεως πρός, ἢ εἰς τι· συνήθως γὰρ τὸ, εἴσω ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ· προηγουμένου δὲ αὐτῆς εὑρηται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Φ, 125. τὸ δὲ ἔσω, προηγεῖται πολλάκις. Ὡταύτως φαινόμενον μόνει κεῖται ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τοῦ εἴσω καὶ ἡ γενικὴ κεῖσω δώματος ἐμῆς, Ὀδσ. Θ, 290. ἐν Ἰλιάδ. Ε, 597. δὲ, κεῖται ἄνευ τοῦ εἴσω οἴων πολέος πεδίοιο. Τὸ ἔσω, μετὰ γεν. κεῖσω βεβροῦσιν, Εὐρπ. Κύκλ 383. — 2) Ἐντός, μέσα, Ὀδσ. Η, 13. ἦ οἱ πῦρ ἀίσσεται, καὶ εἴσω δόρπου ἑκάστοιο· καὶ τοῦτο φαίνεται μόνον ἐκτροπὴ ἐστὶ, περὶ τῆς ὁποίας ὁμολογεῖται ὅσα καὶ περὶ τῆς Εἰς, ὅπου φαίνεται ἀντὶ τῆς Ἐν κειμένης Ἰλ. Ε, 6. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ἐντὸς, μετὰ· ἀπάμετα, εἰς διάστημα· π. χ. ἔτω τριῶν ἐτῶν· ἀντὶ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, εἰς διάστημα 3. ἐτ., μετὰ τρία ἔτη. Boeckh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 201.

Εἰσωθέω, Μλ. -θήσω καὶ -σώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω μέσα που. Μέσ. στριμμένομαι, χώνομαι μέσα.

Εἴσωπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται ἐμπρός, πρὸ ὀφθαλμῶν, ἀντίκρυ, κατὰ πρόσωπον· ὅστις ἔχει τι πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐμπρὸς εἰς τὰ ὄμματά του· μετὰ γεν. πείσονταί θ' ἑξείνοιο νεώσι. Εἶχον τὰ καράβια, φάνηκαν εἰς τὰ μάτια των, ἐπειδὴ προτήτερα ἦταν ὀπίσω των, Ἰλιάδ. Ο, 653. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ δοτ., καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀπολλ. Ἀργ 2, 751.

Εἶτα, Ἐπίρ. Ἰων. εἶτεν. Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερότερα· ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον, μετὰ καιρόν· χρόνου συνέχειαν σημαίνον. — 2) Οὕτω, τοιουτοτρόπως, λοιπόν, διὰ τοῦτο· ἔθεν, ἄρα· ἐννοίας, στοχασμοῦ συνέχειαν, συμπέρασμα σημαίνον. — 3) ἐρωτηματικῶς. Τὸ λοιπόν; τῷ ὄντι; βέβαια; ἔτσι; ἔτσι δά; μὲ εἰρωνικὴν προφορὰν τὴν ἔλλειψιν ὀρθοῦ συλλογισμοῦ καὶ φρονίμων λογισμῶν διαδεικνύουσαν ὑποφαίνον. Valck ἐν Φοιν. 549. Ἱππ. 1413. εἶτα τί τοῦτο; Καὶ τί ἀκολουθεῖ ἀπὸ τοῦτο; τί θέλει γένῃ ὕστερα; εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι; Ἔτερα πρέπει νὰ βάλῃ τις ἀπὸ ἐδικά του, ἀπὸ τὴν σακκούλαν του; Ἀρτφ. εἶτα τόνδ', Ἀρτφ. Ἱππ. 1042. κεῖται = κἄπειτα· παραβλ. ἔπειτα, 5. — 4) Πολλάκις τὸ, εἶτα πρόσκειται τελικῷ ῥήματι μετοχῆς προηγουμένης· καὶ τότε ἀναλύεται ἡ μετοχὴ εἰς τὸ τελικὸν ῥῆμα, καὶ τὸ εἶτα, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, καὶ ἔπειτα, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἀρτφ. Ἀχ. 23, 24. κἄλλ' ἀφορίαν ἡσυχίαν ἄγοντες, εἶτα δ' ὠφελοῦνται, πῶς ἐκεῖς, ἐλθόντες ἀλλήλοισιν, Κ. Γρηγ. σλ. 145. Doederl. Hom. 2. σλ. 11. Πάνυ σπανίως δὲ κεῖται τὸ, εἶτα πρὸ τῆς μετοχῆς. Herm. ἐν Ἀρτφ. Νφ. 857. Schaef. mel. σλ. 124. παρβλ. ἔπειτα.

*Εἶται, γ'. ἑνικ. πρτπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἔννυμι, Ὀδσ. Λ, 191.

Εἴτε, ἐπαναλαμβανόμενον εἴτε — εἴτε· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἤ — ἤ· ἢ τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο· ἢ ἔτσι, ἢ ἄλλέως· ἢ τὸ ἕνα, ἢ τὸ ἄλλο· καὶ τ. τ. ὥστε οἱ αὐτοῦ παραβάλλονται πάντοτε διάφορα πράγματα ὡς ὁμοίως δυνατὰ, ἢ ἐνδεχόμενα, ἢ ἀναλόγως ὁμοῖα· παρ' Ὅμ. τῷ πρώτῳ εἴτε τίθεται ἐκ παραλλήλου ἐνίοτε τό, ἢ καὶ, Ἰλιάδ. Β, 349. παρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γώμενα εἴτε ψεῦδος ὑπόσχετις, ἦε καὶ οὐκί. Παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ καταλιμπάνεται τὸ εἴτε ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ἢ τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἰ. Herm Vig. σλ. 834. εἰ — εἴτε, κεῖται καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 35. νῦν μάθε αὐτός, εἰ λέγουσι Πέρσαι ἀληθέα, εἴτε λέγοντες ταῦτα παραφρονέουσι· καὶ, εἴτε, ἐν τῷ τελευταίῳ κώλῳ μόνον, παρὰ Πλάτ. Σοφστ. 224. D. καὶ τὸ τῆς κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγοραστικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν. ἰδὲ Ildf. ἢ — εἴτε —, ἐν Σφκλ. Αἰ. 178.

*Εἶτε, β'. πλθ. πρστ. εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴητε· Ὀδσ. Φ, 191.

Εἶτεν, Ἰωνικ. ἀντὶ εἶτα, ὡς τὸ ἔπειτεν, ἀντὶ ἔπειτα.

Εἴ τις, εἴτι· Ὅταν κἀνείς, ὅταν κἀνέν· ὅθεν καθένας, κἄθετι, Ὅμ. — 2) Ἂν κἀνείς, ἂν κάνεν, Ὅμ.

*Εἰῶ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐάω, Ἰλιάδ. Δ, 55.

Εἴω. Ἐπκ. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, ἔω, ᾖς, Ἰλιάδ. Ψ, 47.

Εἰωθα, παρκμ. β'. κατὰ σημτ. ἐνστ. τοῦ Ἐπκ. ἁπλοῦς ἔθω, Συνηθίζω, ἀγαπῶ, ἔχω συνήθειαν· μετὰ ἀπρμφ., ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅμ. ὅστις χρῆται τῷ Ἰων. ἔωθα. — Ἀπολύτως· ὥσπερ εἰωθεῖσι (γενέσθαι. Καθὼς συνειθίζει νὰ γίνηται, νὰ συμβαίνῃ· καθὼς εἶναι συνήθεια, καθὼς συνειθίζουν, Πλουτ. Μστχ. εἰωθώς, εἰωθυῖα, εἰωθός· Συνηθισμένος, ἡ, ον· ἀφ' οὗ Ἐπῤῥ εἰωθότως. Κατὰ συνήθειαν· κατὰ τὸν συνηθισμένον τρόπον, καθὼς συνειθίζεται.

*Εἴων, παραται. τοῦ ἐάω, Ὅμ.

Εἴως. Ἐπκ. ἀντὶ ἕως· ὅπερ ἰδέ· εἴως αἰεν, Παντοτεινά, διὰ πάντα, ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα, Ὅμ. παραβλ. εἶος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Κ.

Ἑκ, Πρόθετ. πρὸ Φωνήεντος Ἐξ· εὑρηται μέντοι οὐ σπανίως καὶ Ἐξ πρὸ τοῦ σ, μάλιστα δὲ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἐνίοτε· π. χ. Σέβστος, Schael. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 232. παράβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. συντάσσεται γενικῇ μόνον· κυρία σημτ. αὐτῆς ἐστὶ· τὸ, ἐξω ἀπό τι, ἐκ παραλλήλου ἀντιθ. τῇ Εἰς. — 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς, κατὰ πλείονας ἀριθμητέρους διωρισμοὺς ὅμως· α') ἐπὶ κινήσεως. Ἔξω ἀπό, μακρυὰ ἀπό, ἀπὸ πουθενά, ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ τίποτε. πᾶν μάχης, ἐκ συστημένου, ἐξ ὀχέων, ἐκ δίφρου, ἐξ ἵππων, ἐξ ὅρμης, ἐξ οὐδενός, ἐκ χειρῶν, ἐκ κεφαλῆς καὶ λ. τ. τ., Ὅμ. Πρόσκεινται πάσι τοῖς κινήσεως σημαντικοῖς ῥήμασι· εἶσι, ἰέναι, φεύγειν, ἔρχεσθαι, ἢ τοῖς ἁρπαγῆν, ἀφαίρεσιν, ἀποστασιν, διαστασιν, διαίρεσιν, χωρισμόν, διάκρισιν, διαχωρισμὸν σημαίνουσι· π. χ. πᾶν παντὸς δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ· Περισσότερον ἀπὸ ὅλους· κατὰ σημσ. ὑπεροχῆς· Ἰλιάδ. Δ, 96. καὶ Σ, 432. Σφκλ. Ἀντ. 1137. Οἰδ. Κ. 742. ὡς τὸ, ἔξοχα· πόσῳ ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους· Τέτσαρες μόνον ἀπὸ πολλούς, Ἰλιάδ. Ο, 680. πτῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου ταῦρος ἐέργει, Θ, 213. Ἀπὸ τὰ καράβια, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦταν τὰ καρβ. πέχ νυκτῶν δ' ἄνομος χαλεποὶ γίνοιτο, Ὀδσ. Μ, 286. Ἀπὸ τὲς νύχτες, καθὼς ἀρχίζουν αἱ νύκτες· ἡνίς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο στέλας ναύτῃσι φανείῃ, Ἰλιάδ. Τ, 375 Ὅταν βλέπουν οἱ ναῦται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἐστὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλ. Ἐξαιρ. ἐν ἀντιθέσει· ὡς τό, πέχ κεφαλῆς ἐς πόδας ἰδέ, Εἰς, ὃ. πεί κεν Ἀχιλλεὺς ἐκ χάλκου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ, Ἰλιάδ. Κ, 107, Διώξῃ τὸ μέσος ἀπὸ τὴν καρδίαν του. — β') Ἐπὶ περιστάσεων, ὡς τό, ἔξω· ἀρχαιότερα ἔθει μόνον, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. πέχ βελέων, Ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου φθάνουν τὰ σαιτεύματα· ὡταύτως καὶ, πέχ καπνοῦ, Ὅπου δὲν φθάνει ὁ καπνός, Ὀδσ. Τ, 7. παρβλ. ἐξαιρ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 2, 142. πετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθίων τὸν ἥλιον ἀνατείλαι α Ὅπου δὲ ἡ Ἐκ φέρει κατ' ἐπίτασιν σημασ. τοῦ, ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, τονοῦσιν αὐτὴν τινες τῶν Γραμμτ. π. χ. πάσσεσι ἐκ σφετέρουω, Ἰλιάδ. Σ, 210. παρβλ. Herm de legg. quibusd. subtil. serm. Hom. 2. σλ. XVII. ἰδὲ ἀπο. — γ') ἀντὶ τῆς Ἐν κεῖσθαι δοκοῦσα· π. χ. πέχ πασσάλοφι κρέμασεν φόρμιγγα, Ὀδσ. Θ, 67, Ἐκρέμασε τὴν λύραν εἰς τὸ παλούκι, ὑηλ. ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ παλουκίου· κἀνάπτεσθαι ἐκ τινος Τὸ νὰ ὑένῃ τις εἰ-

ποτε ἀπὸ ἄλλο τί, νὰ τὸ συνάπτῃ, πλανῃ, κομποσύνῃ μὲ ἐκεῖνο ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει τὸ δέσιμον, Ὀδ. Μ, 51. πόνησάντων σ' .. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψαμεν· παρβλ. Ἰλ. Ξ, 322. Λ, 38. κ.. καὶ ὑπὸ δρῆνυν ποσὶν ἦκα προφυὲ ἐξ αὐτῆς, Ὀδ. Τ, 59, Ἡρμαμένην ὥστε νὰ κρέμηται ἀπὸ τὸν ὄρονον, παρβλ. Ἰλ. Σ, 480. πέκ δίφρου καθήμενος, Τοιουτοτρόπως δηλοῦται καθήμενος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐκρέματο ἔξω ἀπὸ τὴν ἅμαξαν. Ὀδ. Φ, 420. Τούτῳ παραπλήσιον τὸ παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 411. κἀκθήσθαι ἐκ πάγων καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 83. κοὔτος μὲν δὴ οὐκ ἠγορίζετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο· ὡσαύτως καὶ κτᾶσ' ἐξ Ὀλύμπιον, Ἰλ. Ξ, 153. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὑρηται, ψέρειν ἐκ τῶν ζωστήρων Ἀπὸ τὸ ζωνάριον κρεμάμενον· πέκ χειρός, ἐξ οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, καὶ λ. τ. τ. Math Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1133. Ἔστι δὲ ἡ σύνταξις αὕτη κατὰ τυγχοπὴν φράσεως, ἀναπληρουμένης διὰ τῆς ὄψεως, καὶ ὅλως παραπληρία ταῖς συντάξεσι τοῦ, δέω, πειραίνω, πέλω, πρίω· ἅπερ ἰδέ. Τοιοῦταί εἰσι καὶ αἱ φράσεις· κἀρπάζεσθαι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν· τοῦτ' ἔστι, τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις· καὶ ἐκ τοῦ πεδίου ἔδεσαν οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔρευγον καὶ ἐκ Πύλου ληῒδόντεων καὶ λ. τ. τ., τὴν ἀπὸ τῆς στάσεως ἢ ἠρεμίας ἀρχομένην καὶ ταύτῃ οἱονεὶ συνεχομένην κίνησιν σημαίνουσαι.

2) Ἐπὶ χρόνου· ἐξαιρ. ἐλλειπτικῶς ἐν τῇ συνάψει αὐτῆς μετὰ τῆς ἀναφορ. καὶ δεικτ. ἀντωνυμίας· πέξ οὗ. Ἀφ' οὗ, δηλ. ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον — καὶ ἐν τῇ ἑλλάσσ. προτάσει πέκ τοῦ, ἢ ἐκ τοῦδε, Ἰλ. Θ, 295. πάλλ' ἐξ οὗ ποτ' Ἴλιον ὡπάμεθ' αὐτοὺς, ἐκ τοῦ ἀφ' προέρχ. τανυγλώχινας ὀιστοὺς· ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀφ' οὗ τοὺς ἐβιάσαμεν νὰ τραβηχθοῦν πρὸς τὴν Τροάδα, ἀπὸ τότε... πάλλ' ὅτε δὴ ἐ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς· Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μετὰ δώδεκα ἡμέρας. Τὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθη ταῦτα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς λέξ., χρόνου· καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς, ἐκ τούτου. — β) ἐν ὡρισμέναις χρόνου ὑποβολαῖς, ἤτοι ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι διωρισμένος, πέξ ἀρχῆς· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ πρώτα, Ὅμ. πέκ γενετῆς Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀφ' οὗ ἐγεννήθηκε, Ἰλ. Ω, 535. πέκ νεότητος ἐς γῆρας· Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς νεότητος, ἀπὸ παιδί, ἕως εἰς τὰ γηράματα, Ἰλ. ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Ὀλύμπου νέφη ἔρχεται οὐρανόν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίνης· Ὕστερα ἀπὸ τὴν ξαστερίαν, Ἰλ. Π, 365. Ὡσαύτως καὶ λογογραφικῶς· πέκ παίδων· ἐξ ἀρίστου· Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας· μετὰ τὸ πρόγευμα· πέξ ὑστέρου· ἐξ ὑστέρας· Εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς τὸ μέλλον. πέξ εἰρήνης πολεμεῖν· Μετὰ τὴν εἰρήνην, ἀφ' οὗ ἀπειρέσ' ἡ εἰρ. πέκ δακρύων γελᾶν· Μετὰ τὰ κλάματα γέλοια, ἀφ' οὗ ἀπεράσουν τὰ κλπ., διὰ τοῦ ὁποίου τρόπου τούτου ἡ Ἐκ σημαίνει ἐξαιρ. τὴν ἄμεσον συνέχειαν ἑπομένης πράξεως μὲ τὴν προηγουμένην. Valck. ἐν Ἡρόδ. 3, 82. πέξ ὧν στάσιες ἐγγίνονται· ἐκ δὲ τῶν στασίων, φόνος· ἐκ δὲ τοῦ φόνου, ἀπέβη ἐς μουναρχίην. Ἐτι δὲ ἐκφέρεται ὁ χρόνος, καιρὸς, καὶ διὰ τῆς μετοχῆς τῆς αὐτὸν διοριζούσης πράξεως· π. χ. ἠσυχαίτατα ἐκ τῶν ἔτι προσιόντων, Τὸ στρατευμα ἐβάλθη εἰς τάξιν ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅταν ἄρχιτεν νὰ πλησιάζουν οἱ ἐχθροί, Ξεν. Ἀν. 1, 8, 14.

3) Ἐπὶ ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τχηματίζεται, κατασκευάζεται τίποτε, Ἀπό· π. χ. στράτευμα ἐξ ἑραστῶν Συνεστᾶμενον ἀπὸ ἐρωτευμένους· στέφανος ἐξ ἀκανθῶν Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια κεκομμένον· παράβλε Ἀπό, Γ, 5.

4) Μεταφορ. ἐπὶ παντοιοδήποτε ἀρχῆς, ἀφορμῆς, σωματικῶς τε καὶ νοερῶς. — α) Ἐπὶ γενέσεως, γένους, καταγωγῆς· παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. κατὰ τὰς δύο ταύτας φράσεις πέκ τινος εἶναι, καὶ ἐκ τινος γενέσθαι πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως υἱοῦ καὶ πατρός, ἐπειδὴ ἡ Ἀπὸ χρησιμεύει εἰς δήλωσιν μακροτέρας καταγωγῆς. Κατὰ τελευτέραν φράσιν πέξ ἐμοῦ γένος ἐσσὶν Σύ καταγεσαι ἀπὸ ἐμένα κατὰ τὸ γένος· ἡ γὰρ αἰτιατ. γένος, ἀπολύτως κεῖται, Ἰλ. Ε, 898. πέξ αἵματός τινος εἶναι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶσαι αἷμα μου, ἀπὸ τὸ αἷμα μου, Ἰλ. πακὸν ἐκ κακοῦ, Ἰλ. Τ, 290, Κακὸν προερχόμενον ἀπὸ ἄλλο κακόν. — β) Ἐπὶ νοερᾶς ἀρχῆς, παρορμήσεως, ἐσωτερικῆς ὁρμῆς· πέκ θυμοῦ φιλεῖν, Ἰλ. Ι, 486.. Ἀγάπη προερχομένη ἀπὸ κλίσιν τῆς καρδίας, καρδιακή· ὡσαύτως καὶ πέκ παντὸς τοῦ νοῦ, Πλάτ. πέξ ἐριδος μάχεσθαι Πόλεμος προερχόμενος ἀπὸ φιλονεικίαν, ἀπὸ μῖσος, Ἰλ. Η, 111. παρβλ. Ὀδ. Δ, 343. Ετυμ. ἐν Σφκλ. Φιλ. 91. — γ) Ἐπὶ πάσης αἰτίας, ἀφορμῆς, παρακινήτσως, μέσου, ἐργαλείου, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται, συμβαίνει τίποτε· πέκ θεόφιν πολεμίζειν Ἀπὸ θεικὴν παρακίνησιν, Ἰλ. Ρ, 101. πέξ ἐμέθεν Ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ διὰ μέσου μου, ἀπὸ τὸ μέρος μου, ὅσον κρέμαται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου, ἀπὸ ἐμένα, Ἰλ. Α, 525. παρβλ. Σ, 107. πέξ ἀνδρῶν τλῆμεν Τροφέρομεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ε, 384. πέκ Δαρείου Διὰ προστυχῆς, ἀπὸ προπτυχὴν τοῦ Δαρείου, Ἡρόδ. 6, 2. ὠμηστὸς ἐξ ὀλοῆς Ἐξ αἰτίας τῆς φθοροποιᾶς ὀργῆς, Ὀδ. Γ, 135. ὡσαύτως καὶ, πέξ ἄρεως κεχολωμένος Κακισμένος ἐξ αἰτίας ἀπὸ τὰς κατάρας, Ἰλ. Ι, 566. πονομάζειν ἐκ γενετῆς Διὰ τοῦ ὀνόματος, μὲ τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς του, Ἰλ. Κ, 68. παρβλ. Ἀπό, Γ. 9. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀκούειν καὶ εἰδέναι σημαντικῶν· πκλύειν ἐκ τινος, Ὀδ. Τ, 93. Ἡρόδ. 8, 80. πῦρ ἐκ Διὸς Σταλμένον ἀπὸ τὸν Δία, Ἰλ. Α, 63. Σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἀψύχων πέξ ἰωῆς ἀνέμοιο· ἀντὶ τῆς ὁστισ., ἰωῇ, Δια τῆς βοῆς, ἀπὸ τὴν βοὴν τοῦ ἀνεμ. Ἰλ. Λ, 308. πέκ καύματος Ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης, ἀπὸ ζέστας, Κ, 865. πέκ βίας ἄγειν ὡς τό, βίᾳ ἄγειν, Μὲ βίαν, σταυερῶς, Σφκλ. Φιλ. 563. 945. 985. παρβλ. Herm. Σφκλ. Αἰ, 27. Λογογραφικῶς σημαίνει παυδήποτε ἀποτέλεσμα, ἐξαιρετως δὲ πέκ τούτου τοῦ λόγουν Κατὰ τοῦτον τὸν συλλογισμόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦτον τὸν συλλογισμόν· πέκ τῶν νόμωνν Κατὰ τοὺς νόμους, καθὼς προστάζουν οἱ νόμοι νὰ γίνηται· ἐκ τοῦ; Ἀπό, διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 244. Τούτοις συνέχεται. — δ) Ἐκ, κατὰ σημασ. τῆς ὑπὸ καὶ παρὰ, μετὰ παθ. ῥημάτων· πῑβλῆσθαι ἐκ Διὸς Ἀγαπᾶσθαι ἀπὸ τὸν Δία, Ἰλ. Β, 669. στετῖμηται ἐκ παίδωνν Ἀπὸ τὰ τέκνα της ἐτιμήθηκε, Ὀδ. Η, 70. πτὸ προστραχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου· τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ Ψαμμητίχου· τρόπῳ τῷ εἰρημένῳ ἐκ Ὀτάνεω, Ἀπό μέρος τοῦ Κύρου, τοῦ Ψαμμητίχου, τοῦ Ὀτάνου· παρ' Ἡρόδ. κυρίως καὶ πολλάκις· ἰδὲ Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 175. παρβλ. Wess. ἐν Ἡρόδ. 2, 148. Ἰστέον ὅμως ἐν γένει ὅτι, ἡ Ἐκ καὶ ἡ Ἀπὸ ἐν παθ. ῥήμασι σπανίως εἰσὶν ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι ἀντὶ τῆς ὑπὸ καὶ τῆς πρός μετὰ γενικ. — ε) ἡ Ἐκ μετ' οὐδετέρου ἐπιθέτου κεῖται περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπίῤῥ. παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον· πέξ ἀγχιμόλουν, Ἰλ. Ω, 352. ἀντὶ ἀγχίμολον. Ἀφ' Ἡροδότου δὲ πάνυ χρήσιμος μετ' ἐνάρθρου, ἢ καὶ ἀνάρθρου προσειμένου ἐπιθ. π. χ. πέκ τοῦ ἐμφανοῦς, καὶ ἐξ ἐμφανοῦς ἀντὶ ἐμφανῶς· πέξ ἀπροσδοκήτου, ἐξ ἀπροσδοκήτου, Ἔτι δὲ καὶ πληθ. πέκ τῶν δικαίων, ἐκ προσηκόντωνν καὶ λ. τ. τ. Μετὰ ὀνομ. ἐπιθ. δὲ, σπανιώτ. οἷον· πέκ τῆς ἰθείης, ἐκ νέης, Ἡρόδ. 3, 127. 5, 116. πέξ ὑστέρης, 6, 85. Ἰδὲ Fisch. Well. 3, 2. σελ. 124.

5) Ἐπ' ἀριθμῶν· πσύμφηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτωνν Καὶ σὺ εἶσαι μὲ ἡμᾶς σύμφωνος ἀπὸ τὸ τρίτον μέρος, τοῦτ' ἔστι ὡς τρίτος, ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας, Πλάτ. Γοργ. σλ. 500. Α. παρβλ. Συμ. σλ. 213, Β. ὡσαύτως καὶ, ἐκ τρίτου, Εὐρπ. Ὀρστ. 1180.

6) Πολλάκις χωρίζεται ἡ Ἐκ ἀπὸ τῆς γενικῆς πτώσεώς της διὰ παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. α.. ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἰπποων, Ἰλ. Λ, 109. Ἐπιφέρεται δὲ τῇ γενικῇ παρὰ τοῖς Ἑποπ. μόνον, παρ' Ὅμ. δὲ, οὐ σπανίως· πτῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦεν, Ἰλ. Α, 38. Ν, 632. Π, 13. Ὀδ. Α, 220. Ὅταν δὲ φέρῃ ἔμφασιν τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 865. πκαύματος ἐξ ἀνέμοιο ἀυσαέος ὀρνυμένοιοο, ἢ κεῖται ἐν τέλει στίχου, ὡς Ἰλ. Ξ, 472. πού μὲν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξω· καὶ Ὀδ. Ρ, 518. ἐξυτονοῦται ἡ Ἐκ. Ὡσαύτως Ἐπικὴ ἐστὶ καὶ ἡ εἰσπτωσις τῆς σημασίας της· π. χ. ἐξ οὐρανόθεν· ἐξ ἀλόθεν· ἐξ Αἰσυμήθεω, καὶ λ. τ. τ. Ἰλ. Θ, 19, 304. Φ, 335. πέκ Διόθεν, Ἡσδ. Ἔρ. 763. Ἀλλαις προθέσεσι δὲ συντασσομένη ἡ Ἐκ ἀκριβέστερον διορίζεται· π. χ. πύπ' ἐκ κακοῦ, Ἰλ. Ν, 89. πύπ' ἐκ Τρώωνν, Ρ, 581. πύπ' ἐκ βελέωνν Τποκάτ' ἀπό . . Ἰδὲ, ἀνέκ, παρέκ.

7) Ἐν συνθέσει δὲ φέρει ἡ Ἐκ ἐπικρατεστέραν τὴν σημασίαν ἀποστάσεως, διαστήματος· Ἔξω, μακράν. Πολλάκις δὲ κεῖται κατὰ ταύτην τὴν σημτ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ παρ' Ὅμ., ἐκκεύσα ἀπὸ τοῦ συνθέτου ῥήματος ὡς καθαρὸν ἐπῤῥ. ἢ ταχυκινέστερον διὰ τμήσεως διχρημένη. Φέρει δὲ καὶ ἀποτελεσματικήν τινα ἔννοιαν, καὶ ἡ δύναμις αὐτῆς ἐκτεινύεται ἐμφατικώτερον· ἰδὲ ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐκβαρβαρόω, ἐκδιψάω, ἐκθωρήσσω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἐξορμματόω, ἔκλευκος, ἐκπικρος.

*Ἐκάβη, ἡ· κύρ. ὄνομ., ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου. Ἰλ.

*Ἐκαδημία, ἡ· ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ Ἀκαδημία· ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου ὀνομασθεῖσα. Δγν. Λρτ. 3, 7, 8.

Ἑκάεργος, ου, ὁ (ἑκάς, ἔργον). Μακρὰν ἐνεργῶν, παρ' Ὅμ. ἀδιάλειπτος, ὅτε μὲν οὐσιαστικῶς, ὅτε δὲ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρήσει λέξις, ὡς θεοῦ μακρὰν τοξεύοντος καὶ τοῦ σκοποῦ οὐ λανθάνοντος· ἄρα = ἑκηβόλος, ἕκατος. Τὸ δὲ θηλκ. Ἑκαέργη, εὑρηται ὡς ἐπθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὡς ὄνομα κύρ. ὑπερβορείου τινος γυναικός. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 292. (ε)

*Ἑκάην. Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ καίω. Ὅμ. (υυ-)

Ἑκαζεν, Ἐπίῤῥ. (ἑκάς). Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν Ὅμ. 2) = ἑκάς. Ὀδ. Ρ, 25.

*Ἑκαθέσθην. γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀορ. τοῦ, καθίζομαι, παρὰ τοῖς μετγνστ.

*Ἑκάθιζον, ἀντὶ καθίζον. Παρατ. τοῦ, καθίζω. Ὀδ. Σ, 308. ἀμφβ. ἀνγνστ.

Ἑκάλειος Ζεύς, παρὰ τὸ, Ἑκάλη ἡ Ἑκαλίνη, ὄνμ. γραίας τινος, ἥτις φιλοξένησε τὸν Θησέα, καὶ τούτου ἕνεκα ἐτιμᾶτο κατ' ἔτος διὰ τῆς Θυσίας, Ἑκαλήσιον Ἱερόν, ὅθεν καὶ Ζεὺς ἑκάλειος ὡς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τιμώμενος. Πλούταρχ. Θησ. 14. Ἰδὲ καὶ Bentl. ἐν Καλλ. 40. (ε)

*Ἑκαμήδη, ἡ· κύρ. Ὅμ. Ἰλ.

Ἑκάς, Ἐπίῤῥ. Ἀττ. ἑκὰς (ἐκ). Μακρὰν, μακρυά. Ὅμ. ἔστιν ὅμως καὶ ἀντὶ προθέσ. χρήται τῇ λξ. μετὰ γενκ. σεὶ ἐπὶ τόπου, παρ' Ἡρόδ. δὲ, καὶ ἐπὶ χρόνου. πούχ ἑκὰς χρόνουν; Ἡρόδοτ., Οὐχὶ

γόν). Μὲ 100. καθίσματα κωπηλατῶν, ἡ σανίδια, τὸ ἰταλ. μπάγκας, ὅπου καθήμενοι τραβοῦν τὸ κωπὶ οἱ κωπηλάται.

*Ἑκατοντάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει 100 δραχμάς.

Ἑκατόνσεμνος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ σεμνός, σεβάσμιος.

Ἑκατονταδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον χωροῦν, ἔχουν τόπον ἑκατόν ὁ,τιδήποτε. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπὸ ἑκατὸν χρόνους. παρὰ τὸ

Ἑκατονταέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἑκατὸν χρόνων, ἑκατοχρονίσιμος, ἑκατονταέτης.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ, ἑκατονταετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). = τῷ προηγμ. Πινδ. Πυθ. 4, 502. ἀφ' οὗ

*Ἑκατονταετία, ἡ. = ἑκατονταετηρίς. Schweigh. ἐν Ἀππ. Τ, 3. σλ. 613. Schaef. appar. Δημοσθ. 1. σλ. 770.

Ἑκατονταχάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ἑκατοκέφαλος, μὲ 100. κεφαλάς. Αἰσχλ. Πρμ. 353. Δωρικ. ἑκατονταχάρανος, ὁ, ἡ. Πινδ. Πύθ. Α'. 31.

Ἑκατονταχεφάλαι, ου, ὁ. καὶ

*Ἑκατονταχέφαλος, ὁ, ἡ. = ἑκατογκέφαλος.

Ἑκατονταχίς, Ἐπίρ. Ἑκατὸν φορές.

Ἑκατονταχλίνος, ὁ, ἡ (κλίνη). Μὲ ἑκατὸν τραπέζια· ὅπου ἔχουν τόπον, ἐμπορεῖν νὰ σταθοῦν 100. τραπέζια διὰ νὰ τρώγουν ἄνθρωποι.

Ἑκατονταλαντία, ίας, ἡ. Ἀριθμὸς ἑκατὸν ταλάντων.

Ἑκατονταλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει ἑκατὸν τάλαντα. (ξ)

Ἑκατόνταν̆δρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅ,τι συνίσταται ἀπὸ ἑκατὸν ἀνθρώπους. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

Ἑκατονταόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ἑκατὸν ὀργυιὲς μακρύ, ὑψηλὸν καὶ τ. τ.

Ἑκατονταπαδος, ὁ, ἡ. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. Μὲ ἑκατὸν δεσμά.

Ἑκατονταπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑκατὸν πήχυς.

Ἑκατονταπλάσιος, σία, σιον. Ἐπῤῥ. ἑκατονταπλασίως. καὶ

*Ἑκατονταπλᾶσίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἑκατὸν φορὰς τόσον δηλ. μεγαλήτερον, μικρότερον, φαρδύτερον, ὑψηλότερον. καὶ τ. τ.

Ἑκατονταπλεθρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑκατὸν πλέθρα. Ἰουλ. Ἐπ. 24.

Ἑκατονταπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). = ἑκατόμπυλος.

Ἑκατονταρχέω, Εἶμαι ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάρχης, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἑκατὸν ἀνθρώπων. Λατ. censurio ὄντων ἐν Ν. Δ. Κριτηρίων.

Ἑκατονταρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἑκατοντάρχου.

*Ἑκατόνταρχος, ὁ = ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ. Ἑκατοντάδα, ἑκατοστάδα, ἑκατοστή.

Ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ, ἡ. = ἑκατόγχειρος.

Ἑκατοντάχοος, συναιρ. χους, ουν, τὸ (χόος). Ὅ,τι χωρεῖ 100. χόας, ἡ μέτρα, ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι ἀποδίδει ἑκατονταπλάσια, φέρει καρπὸν, διάφορον ἑκατονταπλάσιον.

Ἑκατοντόργυιος, ὁ, ἡ. = ἑκατονταόργυιος.

*Ἑκατοντόργυιος, ὁ, ἡ = ἑκατονταόργυιος. Ἀρστφ. Ὀρν. 1127. κατὰ Reiske καὶ Dind.

Ἑκατόντορος, (ἐρέσσω). Μὲ ἑκατὸν κωπία.

Ἑκατονταῦτης, ὁ (ἔτος). Ἀθηλν. ἑκατονταῦτις, ιδος, ἡ, συνηρ. ἀντὶ ἑκατονταέτης.

Ἑκατοντόχους, ὁ, ἡ = ἑκατονταχοος. Θεόφρ.

Ἑκατος, ὁ (ἑκάς). Πολὺ μακρυὰ τοξεύων, σαϊτεύων Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλιάδ. Η. 83. Τ, 295. παραβλ. ἑκάεργος, ἑκατηβόλος. — ἑκάστη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. ἡ Ἄρτεμις ἑκάτειος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 684. παρβλ. Ἑκάτη.

*Ἑκατοστεῖος, αία, εῖον. = ἑκατοστός. Ἐπιγρμ.

Ἑκατοστεύω, Μ. εύσω. Φέρω ἑκατὸν φοραῖς περισσότερόν τι· Γέν. Κς'. 2) Συναίζω, ἢ ζητῶ τὴν ἑκατοστήν, ὡς καὶ τὸ, δεκατεύω.

Ἑκατόστομος, ου, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει ἑκατὸν στόματα, ἢ τρύπας. Εὐριπ. Βάκχ. 404.

Ἑκατοστός, στή, στόν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν ἑκατόν· ἕνας ἀπὸ τοὺς 100. 2) ἡ ἑκατοστή, Τὸ ἑκατοστὸν μέρος ἀπό τίποτε. Ἀριστφ. σφκ. 658.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἑκατοστάς.

*Ἑκβάζω. Μλ-ξω (βάζω). Ὁμιλῶ, λέγω. Αἰσχ. Ἀγ. 509.

Ἐκβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνωμ.) ἀμετβ. Εὐγαίνω ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ καράβι, ἢ καταβαίνω ἀπὸ τίποτε εἰς τὸ ἔξω μέρος κον βά... πέτρης ἐκ βαίνοντα δεδαγμένος ἐν προδοκήσιν. Ἰλιάδ. Δ, 107. Ἐνεργητ. δὲ, ὑπερβαίνω, πηγαίνω πέρα ἀπό τίποτε, ἀπερνῶ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅτε μὲν μετὰ γεν. ὅτε δὲ μετὰ αἰτιατ. Ast ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 12. Τροπκ. — α) Ἀποβαίνει, ἀπροσπ., εὐγαίνει, ἢ γίνεται ἀλήθεια, ἀληθεύει, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀνείρων καὶ οἰωνῶν. — β') ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐγαίνω ἀπὸ τὸν σκοπὸν, ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας, κάμνω ἐκβολὴν τοῦ λόγου. — γ') ἐκ παίδων ἐκβαίνειν, Ἀπερνῶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, δὲν εἶμαι πλέον παιδί. 2) μεταβτ. Εὐγάλλω, φέρω ἔξω, ἢ κάτω, εὐγάζω, κατεβάζω τι ἀπὸ τὸ καράβι, τὸ ἐκτοῦ ἰταλ. ξεβαρκάρω. Ὀδσ. Ω, 300. ..ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἵδ' ἐκβήσαντες ἔβησαν, κατὰ Μλ. καὶ ἀόρ. α. ἐνεργ. μέσ. μόνον χρήσιμον β) ἐκ βαίνειν πέδα· ὡς καὶ παρήμιν, Εὐγάζω τὸ ποδάρι ἔξω, μάλιστα ἀρνητικῶς, ἐγὼ δὲν εὐγῆκα οὔτε ποδάρι ἔξω. Εὐρπ.

Ἐκβακχεύω. Μλ-εύσω (βακχεύω). Φέρω τινὰ εἰς τὴν Βακχικὴν μανίαν, τὸν κάμνω νὰ τρελλαθῇ, τὸν τρελλαίνω, ζουρλαίνω· ἐν γένει, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του. 2) ἀμετβ. Γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, καταντῶ εἰς μανίαν, κυριεύομαι μὲ ὑπερβολὴν ἀπὸ κάνεν ψυχικὸν πάθος, ζουρλαίνομαι διά τίποτε· ἐπί τινι, ἢ ἐν τινι, ἢ εἴς τι· συνηθέστ. δὲ κατ' ἀμετάβ. σημ. τὸ, ἐκβακχεύομαι. παρὰ ταῖς ἀβυρτάκαις ἐκβακχεύομεναι. Ἀθην. σελ. 124. Φιλοστρατ. Β'. Ι. 4. ἀπὰς ὑποθέσεις τὰς σοφιστικὰς ἐκβακχ. ἀπὸν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων.

*Ἐκβακχέω = ἐκβακχεύω· κατὰ μεταβτ. ὅμως σημσ. μόνον.

Ἐκβάλλω, Μλ-βλῶ (βάλλω, ἀνωμ.). Εὐγάνω, εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω π. χ. ῥίπτω ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι τίποτε εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν μὲν ψώκησι καὶ ἰχθῦσι κύμα γενέσθαι ἐκβαλεῖν. Ὀδσ. Ο, 480. Εὐγάνω ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν· ἀτὰρ ὁ' ἀρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου Φαιήκων ἐς γαῖαν. Τ, 278. κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία, αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλλοντο, καὶ παρεσκευάζοντο. Εὐγάλουν τὰ ἄλογα ἀπὸ τὰ καράβια, τὸ ἰταλ. disbarkarήσαν, ξεβαρκάρησαν. Ἡρδτ. 6, 101. παρὰ Δημοσθ. δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθτ. — β') Ῥίπτω ἔξω, κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ τίποτε, παρ' Ὁμ. τίτινος καὶ ἕκτινος. — γ') πόλεως ἐκβάλλειν, Διώκω, ἐξορίζω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν χώραν, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον· ἐν γένει ἐξώχω, ἀποδιώχνω, διώχνω ἔξω. Παῤῥ. Διώκομαι, μὲ διώχνουν ἀπὸ πουθενά. πέξβαλλω τέκνον· Ἐκθέτω, βάλλω ἔξω εἰς τὸν δρόμον νεογεννημένον βρέφος διὰ νὰ τὸ εὕρῃ καὶ πάρῃ κανείς. — δ') πέξβαλλω ναῦν Εὐγάζω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν δρόμον του, τὸ παραστρατίζω. Εὐρπ. Κύκλ. 20. 2) Κάμνω νὰ εὐγῇ, νὰ πέσῃ ἔξω τίποτε, κτυπῶ ἔξω ηχηρός δ' ἐκβαλεν ἔγχος. Ἰλιάδ. Ξ, 419. Ὀδσ. Β, 396. Κάμνω νὰ πέσῃ τι κάτω κτυπῶντας, κοπτοντάς το πανύτάρ ὁ τάμνετο δοῦρα... εἴκοσι δ' ἐκβαλε πάντας. Ὀδσ. Ε, 244. 3) Τροπκ. ὕπνος ἐκβάλλει Ἀφίνω νὰ εὐγῇ λόγος ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὁμιλῶ χωρὶς νὰ στοχάζωμαι τί λέγω, λέγω κανένα λόγον ἄπρεπον. Ἰλιάδ. Σ, 324. Ὀδσ. Δ, 503. Ὡσαύτως καὶ ῥήσεις ἐκβ. μ Εὐγάνω, χύνω ἄκυρα, ἀκρίζω. Ὀδσ. Τ, 362. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ, Ἀποῤῥίπτω, δηλ. δὲν δείχομαι τίποτε, τὸ ἀποδοκιμάζω, τὸ κάμνω ἄκυρον. Παῤῥ. Μὲ ἀποβλλουν, μὲ ἀποῤῥίπτουν, δὲν ἀρέσκω, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑποκριτῶν θεάτρου, ἢ κωμῳδιῶν, παράβλ. ἐκπίπτω. 5) Ῥίπτω τίποτε μακρυὰ π. χ. σαΐτων μὲ τὸ δοξάρι, καὶ τ. τ. 6) ἀμετβτ. Πηγαίνω ἔξω, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, κάμνω εἰςβολήν, ἐπιδρομήν· ἐπὶ στρατιωτῶν. β') ἐκβάλλειν, ὑπαρ. ἑαυτόν, Πετάγομαι, τεινάζομαι ἔξω· χύνομαι, ξετρέχω που· ἐπὶ ῥευστῶν.

Ἐκβαρβαρόω, Μλ-ώσω (βαρβαρόω). Κάμνω τινὰ ἀνόλεθρον βάρβαρον, χωρὶς ἀτην, ἀπολίτευτον, ἀφίνω τίποτε νὰ γένῃ καθόλου ἄγριον, ἀφ' οὗ

Ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ τις καθόλου βάρβαρος, ἄγριος, ἀπολίτευτος. (ᾰ)

Ἐκβασανίζω, Μ. ίσω (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐξαιρέτως διὰ βασάνων καὶ τιμωριῶν· ὅθεν κάμνω τινά, τὸν βιάζω μὲ μαρτύρια, τὸ τουρκεβ. σκιντσέματα, διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε. Φιλόστρ. Ἀπολ. Β'. 30.

Ἐκβάσιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς ἔκβασιν. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἔκβασις, εως, ἡ (ἐκβαίνω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, κατεβαίνῃ τις ἔξω που· ἔξοδος, ἢ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγαίνει τις ἔξω ἀπὸ πουθενά. πέξβασις ἄλλους Τόπος, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν, τὸ Ἰταλ. αππροδαρκέντο. Ὀδσ. Ε, 410. 2) Ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα πράγματός τινος.

Ἐκβατήριος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς, Ὅ,τι εἶναι ἀνήκον, ἁρμόδιον, ἢ χρήσιμον διὰ εὐγάλτισμον, κατέβασμα ἔξω, ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ καράβι, διὰ ἀπροδάρισμα Ἰταλ. ντὰ ἐκβατήρια, προσλήψεις, καὶ ἄνευ τοῦ, Ἱερά. Θυσία, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφεραν τοῖς θεοῖς ὅταν ἔγκαινον εἰς τὴν ξηράν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅταν εὐγαίνε καλὸν τὸ τέλος ἐπιχειρήματός τινος, καὶ ὅταν ἀνελάμβανε, συκάνετό τις ἀπὸ κάμμίαν ἀῤῥωστίαν. Φιλόστρ.

*Ἐκβάω, Δωρ. ἀντὶ, ἐκβαίνω. Θεόδ. 5, 77.

*Ἐκβεβαιόω. Μλ-ώσω (βεβαιόω). Ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω, ὡς τὸ, ἐμβεβαιόω. ἀφ' οὗ

Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ. Ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.

Ἐκβήμι, = ἐκβαίνω. Ἀπτικ.

Ἐκβήσσω, Μ. ξω. Εὐγάλλω φλέγμα καὶ τ. τ. βήχωντας. — 2) ἀμετβ. Παύω νὰ βήχω, ξεβήχω, ἀποβηχῶ.

Ἐκβιάζομαι, μέσ. ἀποθτ. (βιάζομαι). Εὐγάλλω τι, διώκω τινὰ ἔξω μὲ βίαν καὶ δυναστείαν, βιάζω, στενοχωρῶ, δυναστεύω, πετάχνω, βίχνω, σπρώχνω, μὲ βίαν ἔξω· εὐγάζω τι ζουλίγωντας, θλίβωντας· κρημνίζω, διατρυπῶ τι μὲ βίαν κτυπῶντας, ἢ ἀμπώχνωντας· ἐν γένει, Καταναγκάζω, καταστενοχωρῶ, τὸ ἰταλ. φορτσάρω. Ἐχρητίμευε δὲ ὑλῆ. καὶ κατὰ παθτ. διάθ. β') Τελειόνω διά προσταγῆς ἀνωτέρου τινός, λυπηρόν, δυσάρεστόν τι εἰς κάνενα, τὸ ἰταλ. ἐσεκβίρω, ἐξεκουτόρω. Ἱκτ. 2) ἀμετβ. Εὐγαίνω μὲ βίαν, ὁρμῶ ἔξω ἀπὸ μέσα, ὅπου εἶμαι κλεισμένος, κρυμμένος.

Ἐκβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Εὐγάζω, ἢ κάμνω νὰ εὐγῇ, κατεβῇ τις, ἢ τίποτε ἔξω· ξεφορτόνω, φέρω, ἢ κοβαλῶ τι ἔξω, πέξβιβάζειν ποταμόν

εἰς μάκρος· εἰς ὀλίγον καιρόν (υ υ, μόνον παρὰ Καλλ. Δπ. 2. ἐν ἅρτει δὲ στίχου, υ –)

Ἑκαστάκις, Ἐπίρ. Κάθε φοράν· οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες, ἄλλως δέ, οἱ ἀεὶ ἄρχοντες. Ἱπποκράτ.

Ἑκάστατος τὴν ἡλίος τέτραπται; Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Θ', 46. Ἕως εἰς ποίαν γραμμὴν ἐφθασεν ὁ ἥλιος;

*Ἑκαστάτω. Ἐπῤῥ. Ὑπερθ. τοῦ ἑκάς, Παραπολὺ μακρυά. Ἰλιάδ. Κ, 113.

Ἑκασταχῆ, Ἐπίρ. Παντάχου, παντοῦ, πάντοτε· ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου.

Ἑκασταχόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ κάθε μέρος.

Ἑκασταχόσε, Ἐπίρ. = ἑκαστόθι, Παντάχου, εἰς κάθε μέρος.

*Ἑκασταχῆ, Ἐπῤῥ. Παντοῦ. Ἀνακ. Βιβλ. 3, σλ. 1397.

Ἑκασταχόσε, Ἐπίρ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ.

Ἑκασταχοῦ, Ἐπίρ. Παντάχου, παντοῦ.

Ἑκαστέρω, Ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἑκάς, Μακρύτερα. Ὀδυσ. Β, 321. Ἔτι δὲ καὶ, ἑκαστοτέρω. Ὑπερθ. ἑκαστάτω.

*Ἑκαστόθεν, Ἐπῤῥ. = ἑκασταχόθεν. Δγν. Λρτ. 1, 93.

*Ἑκαστόθι, Ἐπῤῥ. Εἰς καθ' ἕνα χωριστά, εἰς κάθε μίαν χωριστά. Ὀδυσ. Τ, 8. ὅπου ὅμως οἱ Σχολ. Harlei, ἑκάστοθεν ἀναγινώσκ.

Ἕκαστος, άστη, αστον, Κάθε εἷς κλ. ἐξαιρ. καθ' ἕνας, κατ' ἰδίαν χωριστά, ἀντιθ. τῷ, πολλοί ὁμοῦ. Ὅμ. χρῆται τῇ λξ, ἐνιαχοῦ τε καὶ πληθυντ. Τῷ ἑνικ. ἀρθμ. συντάσσεται πολλάκις πληθυντ. ἀριθμ. ῥῆμα. Ἰλιάδ. Α, 606. Ε, 878. ὡσαύτως καὶ Ἀττ. Βρ. ἐν Ἀρτεμ. Πλουτ. 785, Τῷ οὐσιαστ., τῇ ἀντωνυμ., ἢ τῷ ἐπιθ. πληθυντ., τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὴν γενικὴν σημασ., καὶ πρέπει νὰ συντάσσωνται κατὰ γένη, πτώσιν, χρῆται ὁ Ποιητὴς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοιοπτώτως τῷ, ἕκαστος, π. χ. »Τρῶας ἕκαστον ὑπήλυδε τρόμος«, ἀντὶ Τρῶων ἕκαστον. Ἰλιάδ. Η, 215 »ὔμμι κακὸν πέμπει ἑκάστῳ«, ἀντὶ, ὑμῶν ἑκαστ. Ο, 109. »γυναῖκες ἐδυσμάζον ἑκάστῃ« ἀντὶ τῶν γυναικῶν ἑκαστ. Σ, 496. ἐν οἷς τὸ, ἕκαστος θεωρητέον κατὰ τχῆμα ἀσύνδετον, ἢ κατὰ σχῆμα προσθετόν (Apposition) κείμενον, ὅθεν ἡ ὁμοιόπτωτος σύνταξις. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως »ἕκαστος ἐπίστασθαι Ξεν. συμπ. 3, 3. ἄνευ προηγουμένου οὐσιαστ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. παρβλ. Ἡρόδ. 3, 158. 7, 144. Βρ. ἐν Ἀρτεμ. Πλουτ. 785. Boind. ἐν Πλάτ. Γορ. σλ. 503. Ε. Τὸ οὐσιαστ. ἐκφέρεται ἐνίοτε ἐνάρθρως, σπανιώτατον μέντοι τοῦτο. Ἰλιάδ. Σ, 496. »καὶ δὲ γεναῖκες ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισι ἑκάστη«. Ὀδυσ. 5, 49. 6, 63. τὸ δὲ ἕκαστος, οὐδέποτε. »ὅστις ἕκαστος« ἀντὶ ἕκαστος, ὅστις — Ἡσιόδ. Θγν. 459. Αὕτη ἡ μενώσεως ἔννοια διορίζεται ἀκριβέστερον παρὰ τοῖς Λογογρ. διὰ τοῦ, εἷς ἕκαστος, Καθένας χωριστά. »ἕκαστός τις, αὐτὸς ἕκαστος, πᾶς ἕκαστος· πάντες ἕκαστοι«. Ὀδυσ. Ζ, 265. »οἱ καθ' ἕκαστοι« Ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, »τὰ καθ' ἕκαστα« Ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, »καθ' ἕκαστον« Χωριστά, ἀχώριστα, »καθ' ἑκάστην (ὑπαρ. ἡμέραν) Κάθε ἡμέραν, ὅλ' ἡμέρα, »ὡς ἕκαστοι«, Καθ' ἕνας διὰ τὸν ἑαυτόν του. Schaef. L. Bos. σλ. 602. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἑκάς, οἱονεὶ ὑπερθετικὸν τοῦ, ἑκατερος.)

Ἑκάστοτε, Ἐπίρ. Κάθε φοράν, πάντοτε, διὰ πάντα.

Ἑκαστοτέρω, Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἑκαστέρω. συγκρ. τοῦ, ἑκάς, παρὰ Θκρτ. 15, 7. μόνον, καὶ ὑπὸ Valck εὐλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

Ἑκάταιον, καὶ Ἑκαταῖον, τό, ἐλέγετο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης· τὰ δὲ, Ἑκάταια, τὰ καὶ Ἑκάταια ἐσθῆτες, ἰδὲ Ἑκάτη.

Ἑκατεράκις, Ἐπίρ. (ἑκάτερος). Κατὰ ἕνα, ἢ κατ' ἄλλον, κατ' ἐκεῖνον, ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· καὶ μιὰν κἀλλην φοράν, ὀψὲ φοράς. Ξενοφ. Κυροπ. Δ, ς'. 4.

*Ἑκατερέω, Χορεύοντας στήνω καὶ τὰ δύο τὰ ποδάρια· ὅθεν, ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, Χορὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶντας τὸν ἀνήφορον ὁ χορευόντων κτυπᾷ καὶ τὰς δύο πτέρνας εἰς τὰ κωλομήρια του· ὡς καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνηθίζεται ὁ τοιοῦτος χορὸς ἐν τῇ Ἑλλάδι, πηδηκτὸς ὀνομαζόμενος.

Ἑκάτερθε, καὶ φωνήεντος ἑπομένου—θεν. Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἑκατέρωθεν, Καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ἀπὸ καθέν μέρος. Ὅμ., ὅστις καὶ γενικῇ συντάσσει τὴν λξ. πολλάκις ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν ἀλλήλοις ἀντιπεταγμένων στρατῶν.

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, ἰδὲ ἐν τῷ, ἑκατερέω. Παλαιφ. Δ. 102.

Ἑκατερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὅστις ἔχει καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὦμους χρεμασμένας χειρίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. manica.

Ἑκάτερος, έρα, ερον (ἑκάς). Καθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο· καθ' ἕνας ἰδίως, ξεχωριστά ἐνίοτε καὶ ἐνάρθρως. Poppo obs. Thuc. σλ. 28. Ἡ σημασ. ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, πάνυ ἀμφβ. (ζητεῖ δὲ οὐκ ἔστι σύνδετος ἡ λξ. ἐκ τοῦ ἑκάς καὶ ἕτερος, δηλοῦται ἐκ τοῦ βραχέος α, καὶ ἐν τοῦ, παρὰ τὸ, ἑκάτερος, ὑπερθ. ἕκαστος) ἀφ' οὗ

Ἑκατέρωθεν, Ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. 2) Ἀπὸ ἕνα τῶν δύο μερῶν. ἀμφβ.

Ἑκατέρωθι, Ἐπίρ. Καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. 2) Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀμφβλ.

Ἑκατέρως, Ἐπίρ. Κατὰ καθ' ἕνα ἀπὸ δύο τρόπους, κατὰ δύο λογικοὺς τρόπους. 2) Κατὰ ἕνα μόνον ἀπὸ δύο τρόπους, ἀμφβλ.

Ἑκατέρωστε, Ἐπίρ. Εἰς καθ' ἕνα τῶν δύο μερῶν. 2) Πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἑκάτη, ης, ἡ (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἕκαστος). Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσέως καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγονὴ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἐξουσίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔχουσα ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν· προστάτις τῶν καθάρσεων, τῶν ἁγνισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς, τῆς νίκης, τῆς εὐτυχοῦς θαλασσοπλοΐας, καὶ τῶν νεογόνων τέκνων. Ἡσιόδ. Θγν. 411. Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 25, 52. ὅπου λαμπαδοφορουμένη ἐμφαίνεται. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐνομίζετο ἡ Ἄρτεμις αὐτὴ, ὡς θεὰ τοῦ Ἅδου καὶ τῶν μυστηρίων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο ἐν ἐπωμοσίαις καὶ γητείαις· ἰδὲ, Ἑκάτη, παρὰ I. H. Voss ἐν Nov. act. soc. Lat. Jen. σλ. 363. — Ἑκάτης θεῖπνον, καὶ τὰ Ἑκατήσια, ἐλέγοντο τὰ πρόγευμα, δι' ὧν ἐκαθάριζον τοὺς οἴκους τῇ τριακοστῇ ἑκάστου μηνός, τὰ ὁποῖα ἦταν συνήθως αὐγά, χρομμύδια, ἀρτίτοκα σκυλάκια, (κουτάβια) καὶ λ. τ. τ. καὶ ἐτίθεντο θυσία τῇ Ἑκάτῃ ἐπὶ τὰς τριόδους, ὅπου εὑρίσκοντες ἔτρωγον αὐτὰ πτωχοὶ ἐπαίται, καὶ οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι, τοῦτο ἐλέγετο, Ἑκάτεια κατεσθίειν, οἱ δὲ τρώγοντες αὐτὰ ἐνομίζοντο ἀκάθαρτοι καὶ δυστυχεῖς. (υ υ –)

*Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ. = ἑκατηβόλος. Ἰλιάδ. Α, 75.

*Ἑκατηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκάς, βάλλω). Μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν τοξεύων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, παρβλ. ἑκατὸς, ἑκάεργος, ἑκηβόλος· ὡς οὐσιαστικὸν ὁ ἑκατηβόλος, κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Ο, 231.

Ἑκατήσιον, τό. = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.

Ἑκατί, Διορκ. ἀντὶ, ἕνεκεν, διά· εὑρηται μέντοι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχλ. Πέρ. 835. Εὐρπ. Κύκλ. 648. ὁ Βρ. ἐν Ἀρτεμ. Δυσ. 306. καὶ Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 26. ἐξέλουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττ. κυρίως.

*Ἑκατῖνοι, ῶν, οἱ. Ἱερεῖς τῆς Ἑκάτης, τὰς καθάρσεις καὶ τοὺς ἁγνισμοὺς ἐπιτελοῦντες.

Ἑκατόγγυιος, ὁ, ἡ (ἑκατὸν, γυῖον). Ἀπὸ ἑκατὸν σώματα συνιστάμενος. Πινδάρ. Λείψ. Σ. 19.

Ἑκατογκεφάλας, ου, ὁ, καὶ Ἑκατογκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχων, ἑκατοντακέφαλος.

*Ἑκατόγκρανος, (κρᾶνον) ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

*Ἑκατογκρήπις, ίδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Μὲ ἑκατονταπλάσιον θεμέλιον. Ἰουλ.

Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ). Ἑκατὸν χεῖρας ἔχων.

*Ἑκατόγχειρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλιάδ. Α, 402.

Ἑκατόζυγος, ὁ, ἡ. = ἑκατόζυγος. Ἰλιάδ. Τ, 247.

Ἑκατομβαῖος, αία, ον, Ἐπίθ. πλειόνων θεοτήτων, ταῖς ὁποίαις ἐθυσίαζον ἑκατόμβας· τὰ Ἑκατόμβαια (ἱερά). Ἑορτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον τοῖς θεοῖς ἑκατόμβας. ἀφ' οὗ

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Μὴν, Πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους μῆνας, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰουλίου καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου, εἰς τὸν ὁποῖον ἑόρταζον τὰ Ἑκατόμβαια· παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ, ἐλέγετο Ἑκατομβεύς.

Ἑκατόμβη, ης, ἡ (ἑκατὸν, βοῦς). Θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσιάζοντο ἑκατὸν βόες· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογικὴ σημασ. τῆς λξ. αὕτη ἐξέλιπε καὶ παρ' Ὅμ., ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 93, 115. ἁπανταχοῦ ἑκατόμβην ἐκ δώδεκα, ἐν Ὀδυσ. Γ. 59. ἐξ ἑβδομήκοντα καὶ ἑνὸς βοῶν· ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα εἶσιν ἀδιόριστα παρὰ τῷ Ποιητῇ, πολλάκις γὰρ κεῖται ἑκατόμβη βοῶν καὶ κριῶν, ἤτοι κριερίων. Ἰλιάδ. Α, 315. Ὀδυσ. Α, 15, μάλιστα δὲ καὶ ἀπὸ βοῶν, π. χ. ἑκατμβ. πεντήκοντα κριῶν μόνον, Ἰλιάδ. Ψ, 146. ἀρνῶν 846. Valck ἐν Φοιν. 28. ἄρα ἐν γένει μεγάλη καὶ λαμπρὰ δημοσίως προσφερομένη θυσία. Ὁ δὲ Ἡρόδ. 4, 179. μὲν, λέγει καὶ τὰ ἀφιερώματα Ἑκατόμβην, ἐν 6, 128. δὲ, ἔχει τὴν λξιν κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν της, καθ' ἣν παρ' Ὅμ. τελήεσσαι ἑκατόμβαι εὑρηται.

Ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἀπὸ ἑκατὸν βόας συνιστάμενος· ἑκατ. βόδια ἀξίζων.

Ἑκατόμπεδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἑκατὸν ποδῶν μάκρος ἔχων, »πυρὴ ἑκατόμπεδος ἔνδα καὶ ἔνδα« Ἀπὸ κάθε ἐν τῶν τεττάρων μερῶν 100. ποδ. μάκρος ἔχουσα. Ἰλιάδ. Ψ, 146. ὅπου τινὲς ἑκατόμποδος ἐρθώτερον θέλουσι ἀναγινώσκεσθαι· καθόλου δὲ ἐναντίας, ἑκατόμπεδον ἐλέγετο ὁ 100. ποδ. πλατὺς Παρθενὼν ἐν Ἀθήναις.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ἑκατονταπλασίων, ἑκατὸν φοραῖς περισσότερος, 100. φορ. τόσος.

*Ἑκατόμποδος, ὁ, ἡ. = ἑκατόμπεδος, διάφ. ἀνάγν. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 164. ὑπὸ τοῦ Poppo ἐν Θκδ. 3, 68. βεβαιούμενον. Κατὰ Κ. Γρηγ. δέ, σλ. 270, καὶ κατὰ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 546. τὸ μὲν ἑκατόμπεδος, Δωρ. ἐστὶ· ὡς ἐν Π.δ. Ἰεζ. 6, 32. τὸ δὲ ἑκατόμποδος, Ἀττ.

Ἑκατομπολίεθρος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπομ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, λι, τὸ (πόλις). Ἑκατὸν πόλεις ἔχων, Κρήτη ἑκατ. Ἰλιάδ. Β, 649.

Ἑκατόμπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τὸ (πούς). Μὲ 100. πόδας, ἑκατονταπόδαρος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 750.

Ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑκατὸν πύλας, τὸ ἰταλ. portas. Θῆβαι. Ἰλιάδ. Ι, 383.

Ἑκατομφόνια, τὰ (φόνος) ὑποσυμπ. ἱερὰ, Θυσία γινομένη διὰ ἑκατὸν φονευμένους ἐχθρούς. Πλούταρχ. Ῥωμ. 24.

Ἑκατόν, οἱ, αἱ, τὰ· ὅλιτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἰλιάδ. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡλξ. τὸ, παραπολὺ τίποτε.

Ἑκατόνζυγος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἑκατόζυγος (ζυ-

Κάμνω τὸν ποτμ. νὰ ξεχύνηται, ξετρέχῃ που. Ἡρόδ. ἀφ' οὗ

Ἐκβιβασμός, οὔ, ὁ, Εὐγαλμα, βγάλσιμον, κατέβασμα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν, τὸ Ἰταλ. sbarcamento, βγάλσιμον ἔξω, ξεφόρτωμα.

Ἐκβιβαστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις εὐγάζει, φέρει τίποτε ἔξω, ξεφορτώνει. ξεφορτωτής.

Ἐκβιβαστικός, κή, κόν. Ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς ἐκβιβασμόν.

*Ἐκβιβρώσκω. Μλ. ἐκβρώσω (βιβρώσκω, ἀνμλ.). Κατατρώγω.

Ἔκβιος, ὁ, ἡ (βίος). Φονευμένος, σκοτωμένος. Ἀρτεμίδ. Δ'. 34.

Ἐκβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Εὐγάζω βλαστάρια, χλωνάρια, φυτρόνω, ξεφυτρόνω. Ἀριστοτ. Δ'. 3. Ἰωβ. ΙΗ'. 27. ἀφ' οὗ

Ἐκβλάστημα, ατος, τὸ. Τρυφερὸν βλαστάρι, ὁ φύτρος, ξεφύτρωμα, βλασταρίασμα.

Ἐκβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τ' βλαστάρια, χλωνάρια, νὰ φυτρόνῃ, ξεφυτρόνῃ.

Ἐκβλέπω. Μλ. ἐκβλέψομαι (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω ἀπάνω, ἀνοίγω· τὰ ὀμμάτια, συκόνω τὸ βλέμμα ἀπάνω. 2) Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασιν.

Ἐκβλητος, ὁ, ἡ (ἐκβάλλω). Ἀποβαλμένος, ῥιγμένος ἔξω, ἀπορριγμένος, ἢ καταφρονημένος.

Ἐκβλίττω, Μλ-ίσω. (βλίττω) Ξεβυζάνω, τοῦτ' ἐστι βυζάνοντας δίν ἀφίνω πλέον τίποτε· καταβυζάνω.

Ἐκβλύζω, καὶ ἐκβλύω. Μλ-ύσω (βλύω). Χύνω ἔξω. 2) ἀμετβ. Ξεχύνομαι, ξετρέχω που (λοιπ. Ἀπολλ. Τέ. λυσω)

Ἐκβοάω, Μλ-ήσομαι (βοάω, ἀνμλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατά· ἐκβοᾶν εἰς οἰμωγὴν Φωνάζω θρηνώντας καὶ κλαίοντας.

Ἐκβοήθεια εἰης, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ τίς τινα, νὰ τὸν εὐγάζῃ ἀπὸ κάνενα κίνδυνον, καμμίαν ἀνάγκην· τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις μὲ στράτευμα εἰς βοήθειάν τινος· ἐπιδρομή, ἤτοι εὐγαλμα πολιορκημένων ἔξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκητάς· τὸ Ἰταλ. sortita· παρὰ τὸ

Ἐκβοηθέω, Μλ-ήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω ἢ πηγαίνω μὲ στράτευμα διὰ νὰ βοηθήσω τινα· κάμνω ἐπιδρομήν· τοῦτ' ἔστι πολιορκημένος, κλεισμένος ὢν τας, εὐγαίνω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντας με.

Ἐκβόησις, εως, ἡ (ἐκβοάω) Τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ τις μεγαλοφώνως, δυνατά.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ (ἐκβάλλω) Πᾶν ὅ,τι εὐγάνει, ῥίπτει τίς, ἔξω. ἔθαιρ. — α) σκωριά, τὴν ὁποίαν εὐγάζουν ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ ῥίπτουν ἔξω οἱ χαλκιάδες — β) = μήτρα εἰδός τι σφηκῶν· ἰδὲ μήτρα. 3 τὸ Λατν. vulva ejectiva. φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐνοστιμεύοντο κατὰ πολλὰ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται ἦτον εἴτε τὸ μέλι τῶν μητρῶν ἁπλῶς, εἴτε φαγητὸν ἀρτυμένον μὲ τὸ τοιοῦτον μέλι. (Ὁ Κουμας ψευδῶς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγῶν λέγει. ἐκβολάς, ἡ. νοητ. μήτρα· ἡ ἀποβάλλουσα, ἡ ἀπορρίπτουσα. ἀγνοῶ ὅτι ἡ λέξ. μήτρα σημαίνει καὶ ἄλλο τι παρὰ τὴν γεννητικὴν μήτραν, καὶ ἐπιφέρει ἅμα τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβ. 9, σλ. 610. ἤτις Ἑλληνικὴ οὖσα ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικώτερον, διὰ νὰ μὴν ὁλάβῃ τὴν Δξ μήτρα ὡς τὴν ἐξέλαβε καὶ ἐξέβαλεν ἐξ αὐτῆς τὸ ὄντως ἑρμηνευτικὴς μήτρας ἀπόβολον τοῦτο.)

Ἐκβολίζω. Μλ. ίσω. (βολβός) Ξεφλουδίζω, καθὼς ξεφλουδίζομεν κρομμύδι ἀπὸ τὰς μίαν ἐπὶ τὴν ἄλλην φλούδας του. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1123. ὁτουτοσὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιῶ, Ἐγὼ θέλει τοῦ εὐγάλω τὰς κλεμμένας προβιάς, μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἐκβολή, ῆς, ἡ. (ἐκβάλλω) Ἔξω ῥίψιμον. π. χ. μέρος φορτώματος, ἢ καὶ ὅλον τὸ φόρτωμα καραβίου ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης, τὸ Ἰταλ. συνθέτ. sbarla: «πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωσιν» Δημοσθ. σελ. 926. Ἔξω βγάλσιμον, ἢ διώξιμον τινος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἢ ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ ἐξόριστμα. — «ἐκβ. ἀκρύων» Χύσιμον δακρύων. «ἐκβ. ποταμοῦ» Ξεχύσιμον, ξετρέξιμον. — ἐκβ. Χώρας» Τὰ σύνορα, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην. — ἐκβ. ὅρους.» Ἡ στράτα, τὸ μονοπάτι, διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνει τις εἰς κάνεν βουνόν. «ἐκβ. δικέλλης» Τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον εὐγαίνει τις μὲ κάθε δικελλιὰν ὅταν σκάπτῃ. Σχολ. Ἀντιγ. 250. — ἐκβ. ἄρδρου. «Βγάλσιμον, ἢ στραμπολίγμα κάνενος μέλους τοῦ σώματος — ἐκβ. σίτου.» Ξεστάχωμα, ὅταν δηλ. ἀρχίζῃ τὸ σιτ. νὰ κάμῃ στάχυα. — ἐκβ. λόγου «Ὅταν εὐγαίνῃ τις ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας του, λέγων, ἢ διηγούμενος ἄλλο τίποτε μὴ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Θκδ. 1, 97. ἔτι δὲ καὶ ἔξοδος, ἤτοι τόπος διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπὸ κάνεν μέρος. ἀφ' οὗ

Ἐκβολιαῖος, αία, αῖον, Βγαλμένος, ῥιγμένος, διωγμένος· ἐπὶ ἐμβρύων, ἀπορριγμένος.

* Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ = ἐκβολιμαῖος. «υἱὸν ἐκβόλιμον» Παράκαιρα γεννημένον. Ἀριστοτλ.

Ἐκβόλιον, τὸ. ὑπακουμ. φάρμακον, Ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀπορρίχνουν· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδετ. τοῦ

* Ἐκβόλιος, ὁ, ἡ = ἐκβόλιμος. «Ὄνον ἐκβόλιος οἶνος» Κρασί, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστ. νὰ ἀπορρίχνουν.

Ἔκβολος, ὁ, ἡ. (ἐκβάλλω) Ῥιγμένος, ἀποβαλμένος· ἀπορριγμένον ἔμβρυον, ἀπόρριγμα.—β') ἐπὶ πλοίων, Κτυπημένον εἰς τὴν ξηράν, γκαγιαρισμένον, τσακισμένον. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐκβόλιμος, Ἀκρωτήριον, τὸ Ἰταλ. κάβος. Seidl ἐν Εὐρ. Ἰφγ. Τ. 1012. «ἔκβολα νεός.» Εὐριπ. Ἑλ. 429. καὶ Τρῆτ. 1230.

Ἐκβόμβησις, εως, ἡ (βομβέω) Τὸ νὰ φωνάξῃ τις δείχνοντας τὴν εὐχαριστησίν του διά κάνεν πρᾶγμα. π. χ. εἰς τὸ θέατρον. τὸ Ἰταλ. ἁπλάουζ. Θεμίστ. Λόγ. 23.

Ἐκβόσκω, Μ. κήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Ἀφίνω ζῶα νὰ ἀποβοσκήσουν, δηλ. νὰ φάγουν ὅλην τὴν πρασινάδα ἀπότι μέρος, — Μέσ. Βόσκω, κατατρώγω ὅλην τὴν πρασινάδαν τόπου τινος. μετὰ αἰτιατ.

Ἐκβράζω, Μ. άσω. (βράζω) Χορχολάζω, ἀναβράζω, ἀφρίζω, σπαιιώτ. ματαβλτ. Βράζοντας πηδῶ ἔξω, ἐπὶ βραζόντων, ἢ χορχολαζόντων πραγμάτων. ἀφ' οὗ

Ἔκβρασμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει ἔξω τὸ ἀναβράζον, χορχολάζον πρᾶγμα· ἔξάνθημα εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος.

Ἐκβρασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἀναβράζῃ, χορχολάζῃ, πετάχνηται ἔξω τίποτε βράζον σφοδρά.

Ἐκβράσσω, Ἰωνικ. ἐκβρήσσω (βράσσω) ὡς τὸ ἐκβράζω. ἐξαιρέτως ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα βράζοντα χορχολάζουν, ἀφρίζουν, κάμνουν φούσκας. Ἐπὶ θαλάττης, ὅταν ῥίπτῃ, κτυπᾷ εἰς τὴν ξηράν καράβι. Ἡρόδ. 4, 188. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀῤῥώστων σωμάτων ζώων, ὅταν εὐγάζουν ἐξανθήματα, ξεχύματα, καὶ ἄλλας παρομοίας ἀκαθαρτίας.

Ἐκβροντάω, Μ. ήσω. (βροντάω) Βροντῶ, εὐγάλλω βροντάς, βροντοκοπῶ. Αἰσχλ. — 2) Ξεβροντῶ, παύω τοῦ νὰ βροντῶ.

Ἐκβρυχάομαι. μέσ. ἀποθ. (βρυχάομαι) Βρυχῶμαι, μουγγρίζω.

Ἔκβρωμα, ατος, τὸ. (ἐκβιβρώσκω) Πανδήποτε καταφαγωμένον.

Ἐκβυθίζω, Μλ. ίσω (βυθίζω) Εὐγάζω τίποτε ἀπὸ τὸ βάθος, Καλλιστρ. Εἰκ. 14.

* Ἐκβυρσόω. Μλ. ώσω (βύρσα) Κάμνω νὰ εὐγαίνῃ, νὰ στέκῃ ἔξω, ἀπὸ τὸ δέρμα τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐκβύρσωμα, ατος, τὸ. καὶ ἐκβύρτωτις, ἡ. Λέγεται ὅταν ἓν μέλος, ἢ κλείθωτις μέλους τινὸς ἐξέχει, καὶ εὐγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δέρμα. Γαλην.

Ἐκγαλακτόω, Μλ. ώσω (γαλακτόομαι) Κάμνω, ἢ ἀφίνω τι νὰ γένῃ γάλα — παθητ. Γίνομαι γάλα, εἶμαι ἐτὸ γάλα, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν ἀρχίζουν νὰ κάμνουν χυλόν, εἶναι ἐτὸ γάλα των. «σπέρματα ἐκγαλακτοῦνται, Θεόφρ.

* Ἐκγαμέομαι. μέσ. ἰδὲ ἐκγαμίζω.

Ἐκγαμίζω, Μ. ίσω. (γαμίζω) Δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, ἐπὶ γονέων ὅταν ὑπανδρεύωσι κόρην. μέσ. ἐπὶ κορασίων, Ὑπανδρεύομαι· ὡσαύτως καὶ ἐκγαμέομαι, καὶ ἐκγαμίσκομαι.

*Ἐκγαμίσκομαι. μέσ. ἰδὲ ἐκγαμίζω.

Ἐκγαυρόομαι, Μ. ώσομαι. (γαυρόομαι) Ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι παραπολύ — 2) μεταβ. Θαυμάζω, ἐπαινῶ τι κατὰ πολλά, μετὰ αἰτιατ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 101.

Ἐκγάω, ὅθεν ἐκγαῶς, = ἐκγίνομαι.

*Ἐκγέγρα, ποιητ. Παρακ. τοῦ ἐκγίνομαι, αἰτί. ἐκγέγονα, παρὰ τὸ ἀχρηστον γάω. Ἐγεινήθην, ἤτοι κατάγομαι. τινος, Ὁμ, πρὸς πατρός τε καὶ πρὸς μητρός. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τοῖς τύποις, ἐκγεγάτην γ. δυϊκ. πρτπ. ἐν Ὀδσ. ἐκγεγάμεν, ἀπρμφ. ἐν Ἰλιδ. (-ικμ.) ἐκγεγαῶς, ἐκγεγαυῖα, Μτχ. «Ἀθηναίη, Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖαι· ὁ δὲ ἐναντ. ἐκγεγάασι, ὅλως ἀνώμλ. Ὅμ. Τμ. Ἀμφρ. 198.

Ἐκγελάω, Μ. -άσομαι. σπανιώτ. -άσω. (γελάω). Γελῶ δυνατά, Ὀδσ. Π, 354. Σ, 35. Τροπ. ἐπὶ ἀσελγῶς, ἤχω γέλωτος παραπλησίου ἀναβλύοντος ὑγροῦ, «βύστηκε, κρατὸς ὡς σ' ἔειπεν ἀθλίως τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα· ὃν πολλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον, φιλήματίν τ' ἔθοκεν, ἔνθεν ἐκγελᾷ, ὀστέων βαγέντων, φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. «Εὐρ. Τρ. 1184.

Ἔκγελως, ατος, ὁ. Δυνατὸν γέλασμα. Πολυδ. 9. 109.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ. = ἔκγονος. ποιητ. Εὐριπ. Βάκχ. 1144.

Ἐκγεννάω, Μλ. -ήσω. (γεννάω) Γεννῶ, ἐπ' ἀνδρῶν· σπανιώτ. τίκτω, ἐπὶ γυναικῶν. Παθτ. Κατάγομαι.

Ἐκγιγαρτίζω Μλ. -ίσω. (γίγαρτον) Εὐγάζω τὰ κουκούτσια, τοὺς σπόρους, τὰ κόκκαλα ὀπωρικῶν. π. χ. σταφυλίων, μήλων, κερασίων κτλ. τ. τ.

Ἐκγίγνομαι, ιεώτ. τύπος ἐκγίνομαι. (ἐ) Μλ. ἐκγενήσομαι. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Γίνομαι, γεννῶμαι, κατάγομαι, φυτρόνω, λαμβάνω τὴν ὑπαρξίν μου ἀπό τινα. ἐν Ἰλιδ. ἀεὶ κατὰ σημσ. καταγωγῆς, μετὰ γενικ., ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ ὀτκ. Ἰλιδ. Ξ, 115 — 2) ἀμετβ. Ἀναχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, φεύγω, πηγαίνω, δὲν εἶμαι πιὰ κοντά. «ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν.» Ἀποθνήσκω — 3) ἀπροσωπ. ἐγίνεται, Ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, εἶναι δυνατόν, συγχωρημένον, ὡς τὸ, ἔξεστι, μετὰ ὁρτκ. παρ' Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Ἀριστφ. Εἰρ. 346.

Ἐκγλευκίζομαι, (γλεῦκος) Παύει νὰ εἶναι γλεῦκος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μοῦστος. Ἱππικρ. «ἐκγεγλευκισμένος οἶνος. Ὅστις ἔπαυσε νὰ εἶναι μοῦστος νὰ βράζῃ πλέον.

Ἐκγλύφω, Μλ. -ύψω. γλύφω) Σκαλίζω, κάμνω γλυπτὰ πράγματα. σκαλιστά. Ἀντὶ τοῦ ἀμλ. Παρακμ. ἐκγέγλυμμαι, εὕρηται καὶ ἀνώμλ. ἐξέγλυμμαι. Κύπαρ. ἐν Ἀριστφ Ἱππ. 352 (χ)

Ἐκγονεύω, τὸ γονεύω κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκγονος, ὁ, ἡ. (ἐκγίγνομαι) Γεννημένος, τὴν καταγωγήν του ἔχων ἀπό τινα. τινός. Ὁμ. Πᾶς ἀπόγονος, οὐ μόνον υἱός, θυγάτηρ, ἀλλὰ

καὶ υἱοῦ καὶ θυγατρὸς τέκνον, καὶ οὕτως ἑφεξῆς. τὰ ἔκγονα, Οἱ ἀπόγονοι. ἰδὲ ἔγγονος.

Ἐκγράφω, Μλ. -φω (γράφω) Ἀντιγράφω, μεταγράφω Ἰταλ. copiare, Μόσ. Ἀντιγράφω τίποτε διὰ χρείαν μου, «χρησμὸν παρὰ τἀπόλλωνος ἐκγράψασθαι» Ἀρστφ. Ὄρν. 979 «μορτίμου ῥῆσιν ἐγγράψασθαι» Βτρ. 151. — 2) Ξεγράφω, σβῶ τὸ γραμμένον, τὸ ὄνομά τους ἀπὸ κάνενα κατάλογον. (ξ)

Ἐκγρυτεύω, Μ. εὔσω. (γρύτη). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ζητῶ, σκαλίζω νὰ εὕρω, νὰ ἀνακαλέξω τίποτε ἀναμεστα εἰς χαλασμένα, παλαιὰ πράγματα Φρυχ. καὶ Αἰσχ.

* Ἐκδάκνω, Μλ., δήξομαι. (δάκω, ἀνμλ.) Ξεδαγκάνω, τοῦτ' ἔστι ἀφίνω ὅ,τι ἔχω δαγκαμένον, δὲν τὸ κρατῶ πλέον δαγκαμένον. Στρβ. 14.

Ἐκδακρύω, Μ. ύσω (δακρύω) Χύνω δάκρυα, δακρύζω, κλαίω, ξεθυμαίνω, καταπραΰνω τὸν πόνον τῆς καρδίας μου κλαίοντας — 2) ἀμτβ. ἐπὶ δένδρων τὰ ὁποῖα ἐγαζοῦν κομμίδι, ἢ μαστίχη, ἢ ἄλλο τι ὡς δάκρυον. Πλούτ. (ύω, ῡ —, ύσω, — —)

Ἐκδανείζω, (δανείζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δίδω δανεικὰ μὲ τὸ διάφορον, ἀφ' οὗ

Ἐκδανειστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις δανείζει μὲ τὸ διάφορον. Ἐπιγρ. Μουσ. Βιρέν.

Ἐκδαπανάω, Μ. ήσω. τὸ δαπανάω κατ' ἐπίτασιν.

* Ἐκδεδαρμένος. παθ. μτχ. Παρκμ. τοῦ ἐκδέρω, Γδαρμένος.

Ἐκδεής, ἐος, ὁ, ἡ. (δέω). Ἐλλειπὴς, ἀτελὴς, τῷ ὁποίῳ λείπει κάτι τι. ἀφ' οὗ

Ἔκδεια, ἡ. Παρὰ Θουκυδ. Α'. 99. καὶ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἐκδεικνῦ, Τὸ ἐναπολαμβάνειν, τὸ ἰταλ. ρίστον, σέλδος· λέγεται ἀπὸ χρεών, ὅταν μείνῃ τις μέρος τι χρεώστης. «τὴν γεγενῆσθαι ἔκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν». Δημοσθ. σελ. 890. Θκδ. 1, 99

Ἐκδείκνυμι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1021. καὶ Φίλων. 726. «δεῖ αὖ τοῦδ' ἐξείδειξαι», Herm. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. σλ. χν.

Ἐκδειματόω, καὶ ἐκδειματόω· τὸ, δειμαίνω καὶ δειματόω κατ' ἐπίτασιν, Φοβίζω, βάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον μεγάλον.

Ἐκδεινόω, ω. Μ. ώσω. τὸ, δεινόω κατ' ἐπίτασιν, Μεγαλύνω, κάμνω τί δεινόν, τρομακτικόν, μεγαλήτερον τοῦ ὅ,τι εἶναι.

Ἐκδειπνέω, Μλ. -ήσω. (δειπνέω) Τελειόνω ἀπὸ τὸ φαγί, ἀποτρώγω.

Ἐκδεκατεύω, Μλ. εύσω (δεκατεύω) Παίρνω τὸ δέκατον, τὴν δεκατιάν. Διόδ. Σικελ.

* Ἐκδέχομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι. Ἡρόδ.

Ἐκδεκτικός, κή, κόν. (ἐκδέχομαι) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκδέξωσιν, διαδοχὴν, ἀποδοχὴν, δέξιμον.

Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Ὅστις διαδέχεται, παραλαμβάνει τίποτε ἀπὸ ἄλλον· «ἐκδέκτωρ πόνων» ὡς τὸ, διάδοχος, Ὅστις ἀναδέχεται, ἢ καὶ ἁρπάζει τὸ ἔργον ἄλλου. Αἰσχ. Παρὰ Πλουτ. δέ, καὶ ἀνδέκτωρ. Herm. ἐν Αἰσχ. Πρμ. sol. σλ. 20.

Ἔκδεξις, εως, ἡ. Ἀνδέξιμον, παραλαβὴ, ἐξαίρ. διαδοχὴ· συνέχεια κείρου.

Ἐκδέρκομαι, Μλ. ξομαι (δέρκομαι, ἀνμλ.) τινος· Φαίνομαι πρὸς τὰ ἔξω, τοὐτέστι ἐξέχω, εἶμαι ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο τίποτε καὶ πρὶν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνο βλέπουν ἐμένα.

Ἐκδερματίζω, Μ. ίσω. (δέρμα) Βγάλλω τὸ δέρμα τινός, γδέρνω.

Ἐκδέρω, Μ. ῥῶ. (δέρω) Γδέρνω, βγάλλω τὸ δέρμα, τινος, 2) Μεταφορικ. Δέρνω, ξυλοκοπῶ, ξυλίζω, ῥαβδίζω παραπολύ. Ἀριστοφ.

Ἐκδεσμεύω, Μ. εύσω. (δεσμεύω) Δένω, δένωτι μαζὶ μέ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε, ἢ σφιχτά. Πολύβ.

* Ἐκδεσμέω, = τῷ προηγμ.

* Ἔκδετος, ὁ, ἡ (ἐκδέω) Παν ὅ,τι εἶναι δεμένον μέ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε.

Ἐκδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.) τινά τι· Δέχομαι τίποτε ἀπό τινα, λαμβάνω, παίρνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοὶ δίδει τις εἰς τὸ χέρι διὰ νὰ κρατήσω, φυλάξω ἐν τῷ μεταξύ.«.. οἱ οἱ σῖτοι ἐξεδέχοντο, ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἔκοιτο.» Ἰλιάδ. Ν, 710. ἐν γένει, λαμβάνω, δέχομαι. πιάνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐγχειρίζεται· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσμένω, ἀπαντιχάνω, καρτερῶ τινα· «ἀλλὰ μὲ αὐτὸν, τοῦτ' ἔστι ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον του νὰ κάμνω ὅ,τι ἔκαμνεν αὐτός. π. χ. ἐπὶ στρατιωτῶν ὅταν φυλάγῃ τις πουθενὰ καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ διορισμένη ὥρα, ἐμβαίνει ἄλλος εἰς τὸν τόπον του. ἐξαίρ. δικαίως δέχομαι, γίνομαι διάδοχος, κληρονόμος τινός. — 2) παρὰ Γραμμγρ. ἐκδέχεται, λαμβάνει μία λέξις τὴν σημασίαν ἄλλης, ἐξηγεῖ αὐτήν.

Ἐκδέω, Μλ. - δήσω, (δέω, ἀνμλ.) Δίνω τι εἰς, ἢ ἀπὸ τίποτε ἄλλο. «ὀρὼς ἔνδεον ἡμιόνοιιν Ἕδεναν βλακατιδίας ἀπὸ τὰ μουλάρια, ὥστε ἐκρέμοντο ἀπὸ τὰ μουλ., τοῦτ' ἔστι τὰς ἴσερνον τὰ μουλ. Ἰλιάδ. Ψ, 121. Παραβλ. Ἔκ, 1. γ'. «σανίδας ἐκδῆσαι» Τὸ νὰ σφαλίσῃ τις τὰς θύρας δένοντάς τας μὲ τὸ λουρί. Ὀδσ. Χ, 174. Μσ. Δένω, ἢ κρεμῶ τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐγκόλπιον. «εἰς ταύτην δὴ καταδὺς ὁ Ἀνάχαρτις, τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπετέλεσε τῇ θεῷ, τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα. Ἡρόδ. 7, 76.

Ἐκδηϊόνω, τὸ δηϊόνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκδηλος, ου, ὁ, ἡ. τὸ δῆλος κατ' ἐπίτασιν, Κατὰ πολλὰ φανερός, γνωστός, πασίδηλος Ἰλιάδ. Ε, 2. Ἐπῤῥ. ἐκδήλως. ἀφ' οὗ

Ἐκδηλόω, Μ. ώσω. Κάμνω τι διόλου ὁρατόν, φανερόν, καθαρόν, πασίδηλον.

Ἐκδημαγωγέω, Μλ. -ήσω (δημαγωγέω). Κερδίζω, τραβῶ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ μέρος μου μὲ δημαγωγικὰς τέχνας. Διονύσ. Ἁλικαρ.

Ἐκδημέω, Μλ. -ήσω (ἔκδημος) Ξενητεύομαι, ταξειδεύω, εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς ταξείδι, εἰς τὴν ξενητειάν, ἀφ' οὗ

Ἐκδημία, ίας, ἡ. Ξενήτευμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς τὰ ξένα, νὰ στρατεύῃ, ταξειδεύῃ· τὸ ταξείδευμα, ἢ ξενητειά, ἐνλ. τὸ νὰ εὑρίσκεται τις εἰς τὰ ξένα. Τρπ. Θάνατος, ἀποδημίας, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις.

Ἐκδημοκοπέομαι, τὸ δημοκοπέω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκδημος, ου, ὁ, ἡ. (δῆμος), Ξενητευμένος, ξένος.

Ἐκδημοσιεύω, Μ. εύσω. τὸ δημοσιεύω κατ' ἐπίτασιν, Δίων Κάσσιος.

* Ἐκδιαβαίνω Μλ.— βήσομαι (διαβαίνω, ἀνμλ.) Διαβαίνω, ἀπερνῶ ἀνάμεσα ἀπὸ ποθενά, ἢ ἀπὸ τίποτε καὶ εὐγαίνω ἔξω· μετὰ αἰτιατ. «τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ἐρυκτὴν, ἑδρόωντο ἐνκαθαρῷ». Ἰλιάδ. Κ, 198

Ἐκδιαζωμεύω. τὸ, διαζωμεύω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκδιαιτάομαι, ὡς παθ. (διαιτάω) Ξεκλίνω ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· ὅ ἐστι ἀλλάζω τὸν συνηθισμένον, τὸν προτητερινὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· τινός, εἰς τί καὶ τί, ἐξαίρ. Ἀρχίζω νὰ ζῶ ἄτεμνα, ἄτακτα. «εἴτε που ἐξεδεδιήτητο καθεστώτων νομίμων». Θουκυδ. «πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια». «πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιητημένα». εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται οἰκήτορες νόμων καὶ δίκην ἐκδεδιητημένους». Φίλ. Β'. 366. Γ. ἀφ' οὗ

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ. Μεταβολὴ, τῆς προτέρας ζωῆς, τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν· ἄσωτος, ἄτακτος τρόπος ζωῆς. Πλούτ. «τῶν κατὰ φύσιν ἐκδιαίτησιν καὶ παράβασιν». Ζ. σελ. 919.

Ἐκδιαπρίω, τὸ διαπρίω κατ' ἐπίτασιν, Πριονίζω, κόπτω μὲ τὸ πριόνι τίποτε πέρα πέρα, Ἀπ. (-υυ--)

Ἐκδίδαγμα, ατος, τό. Ἐργασία, δουλειά, τὴν ὁποίαν κάμνει, φαίνεται ὁ μαθητὴς τέχνης τινος εἰς δοκιμὴν, διὰ νὰ δοῦῃ ὅτι ἔμαθε τὴν τέχνην, Εὐριπ. Ἰων. 1419. «ἐκδίδαγμα κερκίδος», (ι) παρὰ τὸ

Ἐκδιδάσκω, Μλ. ξω. ποιητ. ἐκδιδασκήσω. Πνδ. Πθ. 4, 385. (διδάσκω, ἀνμλ.) Διδάσκω, διδάσκω, μαθαίνω τινα τίποτε καθὼς πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρῃ, μὲ τὰ σωστά. Μσ. Διδάσκομαι, μανθάνω ἀπὸ τινα τίποτε καθὼς πρέπει.

Ἐκδιδράσκω, Ἰων. - δρήσκω. Μλ. - δράσομαι (διδράσκω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. τὰ καφαλώνω.

Ἐκδιδύσκω, = ἐκδύω, ποιητ. Ξενδύνω τινα. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Β'. 14.

Ἐκδίδωμι, Μλ. δώσω (δίδωμι.) δίδω ἔξω, παραδίδω, δίδω πάλι ὀπίσω, ἐξαίρ. ὅ,τι ἐπῆρα καὶ ἔχω μὲ ἄδικον τρόπον «μῦθος δ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἀμ' αὐτῇ ἐκδοτέ.» Ἰλιάδ. Γ, 459 — β'.) Δίδω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. «ἐκδίδωμι θυγατέρα» Ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, τὴν προικίζω. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 384. Ὡσαύτως καὶ Μσ. Ἡρόδ. 2, 47. «ἐκδίδ. υἱὸν ἐπὶ τέχνην» Δίδω τὸν υἱὸν μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι διὰ νὰ μάθῃ κάμμίαν τέχνην. Πλάτ. — γ') Δίδω τίποτε καὶ παίρνω ἄσπρα δι' αὐτό, ἢ κατὰ συμφωνίαν τινα· μετδίνω, νοικιάζω, δίδω μὲ κυρὰν «ἐκδίδ. ἑαυτόν τινι» Τὸ νὰ παραδίδῃ τις τὸν ἑαυτόν του, νὰ παραδίδηται εἰς τινος τὴν ἐξουσίαν, ἢ εἰς τίποτε. — δ') Ἐκδίδω, κατοικοποιῶ. π. χ. βιβλίον. Δγν. Δρτ. 3, 66 — 3) ἀμτβ. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν, μὲ βίαν ἀπὸ κάνενα τόπον· ἐπὶ ὑδάτων, ξεχύνομαι, ξετρέχω. «ἐκδύνουσι εἰς θάλατταν, ἐς τὴν Σύρτιν.» Ἡρόδ. 2, 150. 7, 26.

Ἐκδιζάω, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Σουΐδ. ἐν Λξ. Ἐξέδιστον.

Ἐκδιηγέομαι, Μλ. ήσομαι. (διηγέομαι) Διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος του. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκδιθυραμβόω, Μλ. ώσω. (διθύραμβος) Κάμνω τίποτε νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν διθυραμβικὸν ὄγκον, ἤτοι εἰς λόγων μεγαλοπρέπειαν, εἰς σεμνολογίαν, Παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. 79. «ἡ συνθήκη εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται». Εἰς τὸ τραχὺ καὶ κακοφωνον, ξεδιθυραμβοῦται χαῖρε, ὅηλ.

Ἐκδιίστημι, = διίστημι. Ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀντωνῖν. Θ'. 9. «ἐκδιεστηκότων», ἀντὶ διεστηκότων. ἀμφ.

Ἐκδικάζω Μλ. άσω (δικάζω) ἐκδικ. δίκην, Τελειόνω, φέρω εἰς τέλος κρίσιν κριτολογίαν, πρατπέτον· ἐπὶ δικαστῶν. Μσ. Κάμνω διὰ κριτηρίου νὰ λάβῃ τὸ κῦρος του τὸ δίκαιόν μου ἐναντίον τινος — 2) Ἐκδικῶ. ἀφ' οὗ

Ἐκδίκαξις, εως, ἡ. Διωρ. ἀντὶ, ἐκδίκησις.

* Ἐκδικαστής, οῦ, ὁ. Δικαστὴς, κριτὴς. Εὐρπ.

Ἐκδικέω. Μλ. ήσω (ἔκδικος) Ἐκδικῶ, παιδεύω, τιμωρῶ· μετάδοτκ. τοῦ πρτπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πργμ. ἀφ' οὗ.

Ἔκδικημα, ατος, τό. Ἀνταπόδοτις τοῦ κακοῦ, τελειωμένη ἐκδίκησις.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ Τὸ νὰ ἐκδικῆται τις, νὰ ἀνταποδίδῃ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμέ τις· ἔκδίκησις, τιμωρία.

Ἐκδικητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐκδικεῖ, τιμωρεῖ.

Ἐκδικητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐκδικῇ, νὰ τιμωρῇ, νὰ ἐκδικῆται.

Ἐκδικία, ίας, ἡ. = Ἐκδίκησις-2) Ἐνοίκιασμα, δόσι-

μον μὲ κυρᾶν. τὸ συνῃδ. πάχτωμα. Δίων Κασ., ΔΗ'. 7.

Ἐκδίκος, ὁ, ἡ. (δίκη). Ὅστις μετέρχεται, μεταχειρίζεται τὸ δίκαιον, κάμνει ὡς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη· ὅθεν, ἐκδικητής. παιδευτής, τιμωρητής, διαφεντευτής. — 2) Ἄνομος, παράνομος, ἄδικος. Αἰσχλ. Ἀμ. 1101 — 3) ὁ ἔκδικος = σύνδικος. Κια. Ἐπῤῥ. ἐκδίκως.

* Ἐκδινέω. (δινέω) Σκελώδω.

Ἐκδιόθεν, Ἐπίῤ. ἀντὶ ἐκ Διός, Ἀπὸ τὸν Δία. ἀναγνωστόμ. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 767. ὀρθώτ. ἐκ Διόθεν.

Ἐκδιοίγω, = διοίγω. Ἱπποκρ. ἀμφῤ.

* Ἐκδιοκεύω. Μλ. εὔσω (διοκεύω) Ῥίπτω, πετάχνω ἔξω τίποτε.

Ἐκδιφρεύω, Μλ, εὔσω (διφρεύω) Σπρώχνω ἢ ῥίπτω τινὰ ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ καθίσμα εἰς τὸ ἀμάξι ἔξω. Λουκιαν.

Ἐκδιψάω, Μλ. ἤσω (διψάω, ἀνμλ.) Εἶμαι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Διόδ. Σικ.

Ἐκδίψιος, ὁ, ἡ. (δίψα) Ὅ,τι, ἤξες τις εἶναι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Πλούταρχ. Κλεομ. 29.

Ἐκδιώκω, Μ. ὤξω. (διώκω) Διώκω ἔξω, ἢ διῶλον. ἀφ' οὗ

Ἐκδίωξις, εως, ἡ. Ἔξω, ἢ καθῶλον. διώξιμον (ξ)

* Ἐκδοκεῖ. ἄπρσπ. (δοκεῖ) Δὲν ἀρέσκει· δὲν εἶναι ἐ σκοπὸς, ἢ ἡ γνώμη. Πλάτ.

Ἐκδονέω, Μλ. ήσω. (δονέω) Σείω, κουνῶ, ῥίπτω, πετάχνω τι πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐκδορά, ᾶς, ἡ. (ἐκδέρω). Γδάρσιμον. ἀφ' οὗ.

Ἐκδόριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς γδάρσιμον κέδερια, τάω, ὑποκουμ. ῥφάρμακαω. Ἰατρικὸ, ἐπιτήδεια εἰς τὸ νὰ εὐγάζουν τὸ δέρμα, καθὼς π. χ. καυθαρίδες, πράσινες μυῆγες ἀπὸ τὰς ὁποίας κατασκευάζουν τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνῃδ. βουζκατόρι, Διοσκορ. Γ'. 70.

Ἐκδόσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον, νὰ εἰδηται ἔξω, εἰς ἄλλους, νὰ μισθώνηται, νοικιάζηται, παχτόνηται, δίδηται μὲ κυρᾶν. παρὰ τὸ

Ἐκδοσις, εως, ἡ. (ἐκδίδωμι) Δόσιμον ἔξω, εἰς ἄλλον ἐγχείριτις, παράδοσις πράγματός τινος. — β',) Προῖκα, ἡ ὑπανδρεία κόρης — γ'.) Μίσθωμα, ἐνοίκιασμα, ἀγώγιασμα, πάχτωμα, δόσιμον μὲ κυρᾶν — δ') Δάνεισμα ἐπάνω εἰς καράβι, ἢ εἰς πραγματείας, αἱ ὁποῖαι εὐγαίνουν ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σήῃδ. Ἰταλ. κάμπιο μαρίτιμο. Boeckh Ἀθ. Staatshaush. 1. σλ. 145. — ε'.) Τὸ νὰ ἐκδώσῃ τις βιβλίον διὰ τοῦ τύπου.

Ἐκδοτέος, ἑα, ἐον. ἐπῃ. ῥημτ. τοῦ ἐκδίδωμι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον ἔξω, διὰ μίσθωμα, δι' ἀγώγιασμα, διὰ δόσιμον μὲ κυρᾶν.

Ἐκδοτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἔξω δοσμένον, παραδομένον, ἐγχειρισμένον, ἀφημένον. Λυκργ. 15. 1. 20, 3. — μισθωμένον, ἀγωγιασμένον, παχτωμένον, δομένον μὲ κυρᾶν. — προικισμένος. Ἔτι δὲ καὶ, ἔκδοτον διδόναι, ἀντὶ ἐκδιδόναι.

Ἐκδοχεῖον, τό. Παιδήποτε πρᾶγμα, ἢ τόπος, ὅπου βάλλομεν μέσα τίποτε, ἀγγεῖον, παρὰ τὸ

Ἐκδοχή, ῆς, ἡ. (ἐκδέχομαι). Δέξιμον, τὸ νὰ δέχηται τις τινα φιλικὰ, νὰ τὸν περιποιῆται, φιλεύῃ καὶ λ. τ. τ. — 2) Διαδοχή, τὸ νὰ ἀναδέχεται τις τὸ ἔργον, ἢ τὸ καθῆκον ἄλλου τινος. — 3) Τὸ νὰ ἀπατέχῃ, προσμένῃ τις τίποτε, — 4) Τὸ νὰ νοῇ, καταλαμβάνῃ, στοχάζεται τίς τι· ἐξήγησις, σημαδία, δήλωσις, φανέρωσις· ἐ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον παίρνῃ τις τίποτε, δηλ. πῶς τὸ νοεῖ, καταλαμβάνει, στοχάζεται. Πολύβ. Γ. 29.

Ἐκδρακοντόω, Μλ. ώσω (δράκων) Μεταβάλλω τινὰ εἰς δράκοντα, τὸν μεταμορφόνω εἰς ῥίδι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 545.

Ἐκδραμεῖν, ἐνργ. ἀόρ, β'. ἀπαρμφ. τοῦ ἐκτρέχω.

Ἐκδραχμος, ὁ, ἡ. (ἔξ, δραχμή). Ἀπὸ ἓξ δραχμὰς, πᾶν ὅ,τι ἀξίζει 6. δρχμ.

Ἐκδρέπω, Μλ. ψω. (δρέπω) ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἔξαιρ. βοτανῶν, ἀνθέων, Κόπτω, μαζόνω. π. χ. λάχανα, λουλούδια καὶ τ. τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. διάῤ. χρήσιμον.

Ἐκδρομή, ῆς, ἡ. (ἐκτρέχω) Ἔξω τρέξιμον, τὸ βγάλσιμον κλεισμένων, πολιορκημένων, ἐναντίων τῶν πολιορκητῶν, τὸ Ἰταλ. σορτίτα· τὸ ἔξαφνον ἔμβασμα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον διὰ νὰ βλάψουν, χαλάσουν, ἁρπάσουν τίποτε καὶ πάλιν ὀπίσω γύρισμα. τὸ Γαλλ. ἐξκουρσιόν.

Ἐκδρομος, ὁ, (ἐκτρέχω). Ὅστις τρέχει, εὐγαίνει ἔξω, ἢ ἐμπροστά. ἔξαιρ. ἐπὶ πολεμιστῶν, ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὴν τάξιν του, καὶ προσκαλεῖ ἐχθρόν τινα εἰς μονομαχίαν, τὸ Ἰταλ. εἰς δουέλλον. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. ε'. 26. καὶ Θουκυδ. Δ'. 125. καὶ 127. Πολυδ. Α. 219. καὶ Γ. 148.

Ἐκδυμα, ατος, τό. (ἐκδύω). Ξεντυμένον, ἐνγαλμένον φόρεμα, δέρμα, καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ — υμα. Hedyl. ap. 1, 5.

Ἐκδυμι. ἰδὲ ἐκδύω.

Ἐκδύνω. (δύνω) = ἐκδύω. Ὀδσ. (υνω)

* Ἐκδύσιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔκδυσιν, παρὰ τὸ

Ἔκδυσις, εως, ἡ. (ἐκδύω). Ξέντυμα, ξεντύσιμον, τὸ νὰ ξενδύνηται, ἢ ξενδύνῃ τίς τινα — 2) Εὐγαλμα, βγάλσιμον, πηγαιμὸς ἔξω· τὸ νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ βάθος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ τι· τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις, ἢ τίποτε ἔξω κοιλοσυρτά, κρυφὰ διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν. πέκδυσιν ποιεῖσθαι. Ἡρόδ. 3, 109 — 3) Τὸ νὰ φεύγῃ, γλυτόνῃ τις ἀπὸ κανένα κίνδυνον. πέστε μοι ἔκδυτις ἔστιν; Ἐμπορῶ νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω ἀπό τίποτε. —

Ἐκδύσκω. = ἐκδιδύσκω. Ἰώσηπος.

Ἐκδυσωπέω, Μλ. ήσω (ἐυσωπέω). Φοβίζω τινὰ διὰ τῆς ἐντροπῆς, τὸν παρακινῶ μὲ παρακαλέσματα. δηλ. τὸν κάμνω νὰ στοχασθῇ ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παράκλησίν μου θέλει ἐντραπεῖ, θέλει κατηγορηθεῖ. Ἰωσηπ. ἀφ' οὗ

Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καταπείσῃ τις τινα εἰς τὴν παράκλησίν του παρακινούμενον ἀπὸ ἐντροπὴν, ἢ στοχαζόμενον, ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παράκλησίν του θέλει ἐντραπεῖ, θέλει τὸν κατηγορήσουν.

Ἐκδύω, καὶ Ἐκδύνω. Μλ. ύσω. (δύω, ἀνμλ.) Ξενδύνω. ψχιῶλας χλαῖναν. Ὀδσ. Α, 437. Ξ, 460. Μέσ. Ξενδύνομαι. πτεύχεα ἐξεδύοντο Ἐνδύναν τὰ ἅρματά των, ἔπαρματόνονταν. Ἰλιάδ. Γ. 114. Παρὰ τοῖς μεταγν. διττὴ αἰτιατ. τοῦ προπ. καὶ τοῦ πργμτ. — β') μεταφρ. κατὰ μέσ. διάῤ. Ἀφίνω, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· ὡς τό, ἀναδύομαι μετὰ γενικ. καὶ μετὰ αἰτιατ. πεκδύομαι τὰς λειτουργίας Δημοσθ. — 2) ἀμετβ. κατὰ β'. ἀόρ. ἐξέδυν καὶ μέσ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ἔξω ἀπὸ παθενά, ἀπὸ κανένα τόπον, μετὰ γεν. πεκδὺς ἐκ μεγάροιο Ὀδσ. Χ, 334. Τρπκ. Φεύγω, γλυτόνω, μετὰ αἰτιατ. πεκδύμεν (ἀπρμφ. β'. ἀόρ. ἀντὶ ἐκδῦναι, - - ω) ὀλέθρον Ἰλιάδ. Π, 99.—Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Εὐγαίνω ἐς τὸ φανερὸν ἀπὸ κανένα κρυφὸν τόπον, ὅπου εἴμουν κρυμμένος· ξεγλυστρῶ καὶ φεύγω, ξεγλυτόνω ἀπὸ τίποτε. (χω, υσω)

Ἐκδωριεύομαι, ἢ ἐκδωριόομαι· ἴσως δὲ καὶ, ἐκδωρίζομαι· παθτ. (Δώριος). Γίνομαι καθόλα Δωρικὸς, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν Δωριέων, ζῶ, πολιτεύομαι ὡς Δωρ. Ἡρόδοτ. Η, 73.

Ἐκεῖ, Ἐπίῤ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἰταλικὸ, ἐκεῖ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ συμβαίνει, γίνεται ἐκεῖ, τὰ ἐκεῖ πράγματα, περιστατικά. — 2) = ἐκεῖσε. Εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου. = τότε Διόδ. Bhk. 1, σελ. 188. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 531. σπανίως ἐν χρήσει.

Ἐκεῖθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον· ἀπὸ ἐκεῖ· μετὰ γενικ. παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Β, 505.

Ἐκεῖθι, Ἐπίῤ. Ἐκεῖ, στάσεως ἢ ἠρεμίας σημαντικὸν· Ὀδσ. Γ, 10. — 2) = ἐκεῖσε. Αἰσχλ. Jac. obs. cr. ἐν Ἀθη. σλ. 72.

Ἐκεῖνη, ὡς Ἐπίῤ. ἰδὲ ἐν τῷ, ἐκεῖνος.

Ἐκεῖνινος, η, ον (ἐκεῖνος). Τέτοιος, τέτοιας λογῆς καθὼς ἐκεῖνος. Ἀριστοτ. Μεταφ. Ζ, 7. πεῖνα λέγεται, ὅταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκείνινον, οἷον ὁ ἀνθρώπος, οὐ λίθος, ἀλλὰ λίθινος».

Ἐκεῖνος, νη, νο, Ἀντωνυμ. δεικτική (ἐκεῖ). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι παρόν. Ἔξαιρ. χρήσιμον εἰς δήλωσιν γνωστῶν προσώπων, ἢ πραγμάτων· μεγάλων, περιφήμων ὑποκειμένων, μάλιστα δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, οὗτος· οὗτος ἐκεῖνος· συνηθῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει ἐγγύτατα προηγούμενον· Wolf. ἐν Δπτ. σλ. 282. Bormem. ἐν Συμπ. 2, 25. Ἐπὶ πραγμάτων τίθεται ἀντὶ τοῦ, ἐεῖνα, ὅσα δηλ. δὲν δύναται μὴ ἐνθυμοῦμενος, ἢ μὴ τολμῶν, ἢ μὴ θέλων νὰ ὀνομάσῃ τις μὲ τὸ οἰκεῖον τοις ὄνομα. Ἰων. κεῖνος, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήσιμος τύπος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ἀλκ. κῆνος. Δωρκ. τῆνος. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ κατ' ἐπίτασιν, ἐκεινοσί· Ἐπῤῥ. ἐκεῖνος. Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον· παρὰ τοῖς ἀρίστ. τῶν Συγγρ. σπανίως ἐν χρήσει· Schaef. appar. Dem. 1, σλ. 335. Ἰων. κεῖνως, Ἡρόδ. 1, 120. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ ὅσ. ἄλλ. γεν. ἐκείνη, χρήσιμον, τοῦτο μὲν ἐπὶ τόπου, Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ὅτε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ὁδῷ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 666, ὡσαύτως καὶ, κείνῃ, Ὀδσ. Ν, 111. τοῦτο δὲ, ἐπὶ τρόπου, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον.

Ἐκεῖσε, Ἐπίῤ. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) = πέκεῖσε. ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 57. Α.

* Ἐκέκαστο, γ'. ἐνκ. πρσπ. ὑπρσντ. ἀπὸ τοῦ Παρκμ. κέκασμαι, τοῦ κάννυμαι. Ὅμ.

* Ἐκέκλετο· γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. κατὰ ὁπλασ. καὶ κατὰ συγκ. τοῦ κέλομαι. Ὅμ.

* Ἐκέκλιτο· γ'. ἐνκ. πρσπ. παθτ. ὑπρσντ. τοῦ κλίνω. Ἰλιάδ.

* Ἐκεκοσμέατο· Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. ὑπρτ. παθτ. τοῦ κοσμέω, ἀντὶ ἐκεκόσμητο.

Ἐκεχειρία, ίας, ἡ (ἔχω, χείρ)· Ἀνακωχὴ ἁρμάτων· παῦσις πολέμου, ἢ ἐχθρας πρὸς διωρισμένον τινὰ καιρὸν· πέκεχ' ἀπεικάζειν Τὸ νὰ γνωστοποιῇ ὁ ἕνας ἐχθρὸς τὸν ἄλλον ὅτι παύει, τελειόνει ἡ ἀνακωχὴ καὶ ἀρχίζει πάλιν ὁ πόλεμος. — 2) τρόπ. Κατάπαυσις ἀπὸ κάνεν ἔργον, σχόλη. κ. λ. τ.

Ἔκζεμα, τος, τό (ἐκζέω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει, τὸ εὐγάζει ἔξω ἡ ζέστη· ἔξαιρ. ἐξανθήματα, ξεχύματα εἰς τὸ σῶμα· τὸ χορχόλατμα βράζοντος νεροῦ, ἢ ὁποιωσδήποτε ἄλλων πραγμάτων.

Ἔκζεσις, εως, ἡ (ἐκζέω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τι ἔξω κινούμενον, βιαζόμενον ἀπὸ τὴν ζέστην· τὸ νὰ χορχολάζῃ τι βράζον.

* Ἔκζεσμα, ατος, τό· = ἔκζεμα.

* Ἔκζεσμός, ὁ· = ἔκζεσμα.

Ἔκζεστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀποβρασμένον, ἀπεμαγειρευμένον.

Ἐκζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζω, χορχλάζω. Τρπκ. πεζότατ' ἐλαίων ἐξέζεσεν· Τὴν ἔψησαν τὰ σκωλήκια ζωντανήν· ζωντανὴ 'σκωλήκιασεν· Ἡρόδ. 4, 205. — 2) μεταβτ. = ἐκβράσσω· Εὐγάζω, βιάζω τι νὰ εὐγῇ ἔξω μὲ τὸ μέσον ζέστης.

Ἐκζητέω, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω ἐπιμελῶς νὰ εὕρω, μάθω, ἀκούσω τίποτε· ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ κατατρέχω, ἐκδικῶ. ἀφ' οὗ

Ἐκζήτησις, εως, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις, διὰ νὰ ἐυρῃ, μάθῃ, ἀκούσῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε.
Ἐκζητητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐκζητεῖ· ἐρευνητής, ἐξεταστής.
Ἐκζοφόω, Μλ. -ώσω (ζοφόω). Καταστρέφω, καταστρεπτικὰ ζημιώνω τίποτε. Νικήτ. Χρον. Θ, 9.
Ἐκζωάω, Μλ. -ώσω (ζωάω). Καίνω, μεταβάλλω εἰς ζῶον, κάμνω τι καθόλου ζῶον· Παθ. Γεμίζω ἀπὸ ζῶα, ἢ σωλῆνες, σκωλήκιζω· παρὰ Θεοφρ. στ. περίβλητος ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται.
Ἐκζωπυρέω, Μλ. -ήσω (ζωπυρέω), Ξαναναφτῶ τὴν φωτιάν, τῆς ὁποίας σώζονται ἀκόμη μικρὰ λείψανα. Μεταφορ. Ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχόνω· διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω· ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, ἐπὶ πολέμου καὶ λ. τ. τ. Ἀρστ. Εἰρ. 310. ἀφ' οὗ
Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναναφτῇ, συμπ. τὴν φωτιάν· νὰ ἐγκαρδιόνῃ, παρακινῇ, ἐρεθίζῃ τινά. (ῡ)
*Ἐκηα, ας, ὁ. Ἐπικ. ἐνεργ. α'. ἀόρ. τοῦ καίω, ἀντὶ ἔκαυσα. Ὅμ.
*Ἐκηβελέτης, ου, ὁ· = ἑκηβόλος. Ὀρφ.
Ἐκηβολία, ας, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε μακρυά, εἰς τὸ νὰ σαιτεύῃ, παρ' ἡμῖν δὲ, τυφεκίζῃ, κτυπᾷ μὲ τὸ τυφέκι μακρυά· πληθυντ. Ἰλιάδ. Ε, 54. παρὰ τὸ
Ἐκηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκὰς βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, κτυπᾷ, ἐπιτυγχάνει μακρυά· ὡς τό, ἑκατηβόλος, ἑκάεργος· Ὅμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. μόνον, καὶ ὡς ἐπίθ. καὶ ὡς οὐσιαστ. κείμενον.
Ἐκηλία, ἡ· = εὐκηλία. Ἡσυχία, ἀσφάλεια, συγκοπτόμ.
Ἔκηλος, ὁ, ἡ. ποιητ. παραγωγηματισμ. τοῦ, εὔκηλος. Ἥσυχος· τερπνός, εὐχάριστος· ἀφρόντιστος, ἀπράγμων· ἄφοβος, ἀκίνδυνος· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν μὴ ἀφροντισίαν τραφόντων καὶ πιόντων, ἢ ἄλλως πως εὐφραινομένων· λέγει ὅμως καὶ ἤεκηλοι συλήσετε· Θέλει κουρτεύσει ἤτυχε, ἀφοβ. Ἰλ. Ζ, 70. καὶ ἤεκηλοι ἔρρετον· Ἂς φύγῃ, ἂς πηγαίνῃ τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἂς χρημισθῇ ἀπ' ἐδῶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ τις· Ἰλιάδ. Ι, 376. ὥστε σημαίνει δι' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥσυχον, ἀνεμπόδιστον ἀσχολίαν, ἢ ἐνέργειαν ἀνθρώπων· ὁμοίως καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ Πινδ. Ἐπὶ ἔργῳ καὶ ῥαδιουργίᾳ ἅπαξ μόνον παρ' Ὅμ. ἤεκηλοι κάθησθον. Ὀδυσ. Φ, 259. παρῳβλ. 309. — 2) Τροπικ. ἐπὶ ἀψύχων· Ὅμ. Ὕμν. Δημητρ. 551. ἐπὶ ἀκαλλιεργήτου, ἀκάρπου ἀγροῦ. Παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. πολλάκις· Ἐπῳδ. ἐκηλος· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἰδιον πρωτότ. τοῦ, ἑκών καὶ ἑκητι, ὥστε τὸ, ηλος ἐστι ἐπίθετ. λήγουσα μόνον· τὸ δὲ κηλέω, ἐτυμολογητέον παρὰ τὸ ἑκηλος, καὶ οὐκ ἀνάπαλιν. Βτμν. Λεξ. 1, σλ. 145. 2, σλ. 272.)
Ἑκητι, ὡς πρόθεσις μετὰ Γενικ. καὶ σημαίνει τὸ διὰ μέσου, ὑπάμαι, Ὁμηρ. μόνον ἐν Ὀδυσσ. χρῆται τῇ λέξ. ἐπὶ Θεῶν παντοῦ. ηΔιὸς ἑκητι, Ἀπόλλωνος ἑκητι, Ἑρμείαο ἑκητι, Διὶ εὐμενείας, βουλῇσι, ἀντιλήψει, θελήσει, βουλήσει τοῦ Διὸς καὶ τλ. Ὀδυσ. Ο, 319. Τ, 86. Τ, 43. ὁμοίως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. κεῖται ἀντ' αὐτοῦ τό, ἰότητι· ὁ Πίνδ. χρῆται τῷ, ἑκατὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπιφερόμενον τῇ γενικ. ἐνίοτε, καὶ ἐπὶ ἀψύχων σωμ. καὶ τότε κεῖται κατὰ σημασίαν τοῦ, ἕνεκα· ὡπαξ τοῦτ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. (πιθανῶς τὸ πρωτ. ἐστιν ἀρχαϊκὸν ἐθνικὸν, καὶ κατὰ τὴν ἐτυμολ. συγγεν. τῷ, ἑκών, ἑκηλος.)
Ἐκθαλαττόω, Μλ. -ώσω (θαλαττόω). Μεταβάλλω τι εἰς θάλασσαν διὰ λου.
Ἐκθάλπω, Μλ. -φω (θάλπω). Ζεστάνω, ξαναζεσταίνω τι. Συνέσ. σελ. 49.

Ἐκθαμβέομαι, τὸ θαμβέομαι κατ' ἐπίτασιν, Γίνομαι διόλου ἔκθαμβος, ἐκστατικός.
Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ (θάμβος). Ξεπασμένος, τρομαγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ θαυμασμόν.
Ἐκθαμνίζω (θάμνος). Περιζώνω, ἐξολοθρεύω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 72.
Ἐκθαμνόομαι, παθ. (θάμνος). Βλαστάνω θάμνους· καὶ, μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἢ γίνομαι θάμνος, χαμοκλάδι, χαμόκλαδον. Θεόφρ.
*Ἔκθανον· Ἐπικ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐκθνήσκω, ἀντὶ ἐξέθανον. Ὀδυσ. Σ, 100·
Ἐκθαῤῥέω, Ἰων. ἐκθαρσέω· Μλ. ήσω· τὸ θαῤῥέω κατ' ἐπίτ., Ἔχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην, μεγάλον θάῤῥος. ἀφ' οὗ
Ἔκθαρσημα, ατος, τό. Βεβαία ἐλπὶς· θάῤῥος, καρδιά, Ἐπίκουρ.
Ἐκθαυμάζω. τὸ θαυμάζω κατ' ἐπίτσ. Θαυμάζω κατὰ πολλά, πολύ. Διον. Ἁλικ.
Ἐκθεάομαι, Μλ. -άσομαι. Ἰων. -ήσομαι· μέτ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνεμλ.), Βλέπω, θεωρῶ, κυτάζω. (ᾱσομαι)
Ἐκθεατρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (θεατρίζω). Φέρω τι εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν ὅλοι· καθόλου δὲ, ἀντὶ, θεατρίζω, κατηγορῶ καὶ περιπαίζω τινὰ δημοσίως. Πολύβ. Γ, 91.
Ἐκθεάω (θεάζω). Κάμνω τι θεῖον, θεοποιῶ. Τρπκ. Σέβομαι, ἀγαπῶ, τιμῶ καὶ θαυμάζω τι· ὑψόω, μεγαλύνω, ἐπαινῶ τινα ὡς θεόν. — 2) Παράγω τι ἀπὸ κάποιαν Θεόν. ἀφ' οὗ
Ἐκθεσιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἐκθειάζῃ, τιμᾷ, λατρεύῃ τίποτα ὡς θεόν· θεοποίησις, τιμή, λατρεία.
Ἔκθεμα, ατος, τό (ἐκτίθημι), Παντὸς πράγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται εἰς τὸ φανερόν διὰ νὰ τὸ βλέπωσιν ὅλοι· ἐκβάλλεται ἔξω, ἢ ἐκβαίνει εἰς τὸ φανερόν. Προστηγῆ εἰς τὸ κοινόν, τὴν ὁποίαν κολλῶσιν εἰς τοὺς δημοσίους τόπους διὰ νὰ γένῃ γνωστὴ εἰς ὅλους, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. édition. Πολύβ.
*Ἐκθέμεναι, ἢ ἐκθέμεν, Ἐπικ. ἀπρμφ. β'. ἀόρ. τοῦ, ἐκτίθημι, ἀντὶ ἐκθεῖναι.
Ἐκθεοάω, ῶ· = ἐκθεόω, ἐπὶ ναῶν ἢ τόπων, Καθιερόνω, ἁγιάζω, ἁγιερόνω. Ἀππιαν.
Ἐκθεραπεύω, Μλ. -εύσω· τὸ θεραπεύω κατ' ἐπίτασιν, Ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, ἰατρεύω τινα ἐντελῶς καθ' ὅλα· διορίζω τελείτινα ἀῤῥωστον καὶ φροντίζω περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τελείαν τὴν θεραπείαν, τὰ κοινῶς σύνηθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. νὰ κάμῃ σωστὴν τὴν κούραν. — 2) Μεταφ. Περιβάλλω τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινὸς διὰ μεγάλης τιμῆς καὶ προσοχῆς μου πρὸς αὐτόν.
Ἐκθερίζω, Μλ. -ίσω· Ἀττ. ιῶ (θερίζω), Ἀποθερίζω, θερίζω τίποτε καθόλου· ἐξολοθρεύω. Εὐρ. λείψ.
Ἐκθερμαίνω, Μ. ανῶ, τὸ θερμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Ζεσταίνω τι καλά, καθόλου.
Ἔκθεσις, εως, ἡ (ἐκτίθημι). Τὸ νὰ ἐκθέτῃ, εὐγάζῃ τις τίποτε, τὸ βάλλῃ ἔξω που. — 2) Ὑπερτέρα προστασία, ὑηλ. βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, ὑποκειτοῦ, ἡ ὁποία κοινοποιεῖται εἰς ὅλον τὸν λαόν, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. Édition. — 3) Δήλωσις, φανέρωσις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. 4) Τὰ χρήματα, ἢ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα βάλλουν οἱ παίζοντες διὰ νὰ τὰ παίρνῃ ὅστις κερδίζει τὸ παιγνίδι. πεπεὶ γὰρ εἰς ἑαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου ἐπ' ἐμὲ πάντες ὡρμήσαν. Ἀλυφ. γ'. Ἐπιτ. 54. — 5) Τὸ τέλος πράγματος τινος.
Ἔκθεσμος, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται ἔξω τοῦ νόμου, παράνομον, παράβλ. ἐκτὸς, 2. Ἐπῳδ. ἐκθέσμως.
Ἐκθετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅτι κτίνει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ ἐκτίθηται, βάλληται ἔξω διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, κοινοποιῆται εἰς ὅλους· ἑρμηνευτικὸς, ἐξηγητικός.
Ἔκθετος, ὁ, ἡ (ἐκτίθημι). Πᾶν ὅτι εἶναι ἔξω βαλμένον διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἔξω ἐγγιμένον· κοινοποιημένον εἰς τὸν λαόν· ἐξηγημένον.
Ἐκθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνεμλ.). Τρέχω ἔξω, φεύγω ἔξω, τρέχω ἐμπροστά· — ἐπὶ πολιορκουμένων· Ἐξαίνω ἔξαφνα καὶ ἐρμῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
Ἐκθεώσις, ἡ (ἐκθεόω). Θεοποίησις, καθιέρωσις, ἁγιέρωσις, ἀφ' οὗ
Ἐκθεωτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐκθειάζει τίποτε.
Ἐκθηλάζω, Μλ. -άσω (θηλάζω), Ἐνεργ. Βυζάνω τὸ νεογνὸν ὅλον τὸν καιρὸν, ὅσον πρέπει νὰ βυζάσῃ, νὰ τρέφηται μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. ἀμετβ. Παύω νὰ βυζάνω, δὲν βυζάνω, δὲν τρέφομαι πλέον μὲ τὸ μητρικὸν γάλα.
Ἐκθηλύνσις, εως, ἡ. Καθόλου τρυφερότης, μαλακότης, ἀδυναμία τοῦ σώματος· τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα, ἀνανδρον, ἀδύνατον, δειλὸν ὡς γυναῖκα. παρὰ τὸ
Ἐκθηλύνω, Μλ. -υνῶ· τὸ θηλύνω κατ' ἐπίτασιν. Κάμνω τινα καθ' ὅλα ἀδύνατον, ἀνανδρον, δειλὸν, τὸ Ἰταλ. délicater ὡς γυναῖκα.
Ἐκθηράω, Μλ. -άσω· καὶ ἐκθηράομαι· μέσ. ἀποθ. (θηράω). Διώκω τὸ θηρίον, τὸ ἀγρίμι ἔξω, τὸ κάμνω νὰ εὔγῃ ἔξω ἀπὸ ὅπου εἶναι κρυμμένον, καὶ τὸ πιάνω. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε, 25. Πλουτ. Πομπ. 26.
*Ἐκθηρεύω (θηρεύω), = ἐκθηράω.
Ἐκθηριόω, Μλ. -ώσω, Μεταβάλλω εἰς θηρίον, κάμνω τινὰ καθ' ὅλα ὡς θηρίον, ἀγαθηριόνω. Εὐρ. Βακχ. 1329.
Ἐκθηριωδίζω, Μλ. -ίσω (θηριωδίζω), Εὐγάζω, παίρνω ἀπὸ τὸν θηριώδη τρόπον τε, ἢ μέρος αὐτοῦ. Φάλαρ. Ἐπιστολ.
Ἐκθλίβω, Μ. ἰψω (θλίβω). Σφίγγω, ζουλίγω, εἰς τὰ ἔξω, ξεστραγγίζω τι· ξεκουτσουπῶ, ἀμπώνω, σπρώχνω ἔξω· στραμπουλίζω κάνεν μέλος τοῦ σώματος, τὸ κάμνω νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὴν κλειδωσιάν του. (ῐ) ἀφ' οὗ
Ἐκθλιμμα, τό. Πεζουλίγμα, ξεστράγγισμα, ξεκούτσιασμα, ἀμπωμα, σπρώξιμον ἔξω· στραμπούλιγμα κάνενος μέλους τοῦ σώματος· βλάψιμον ἀπὸ ζούλιγμα.
Ἔκθλιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζουλίγῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ ξεκουντῷ, ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ ἔξω· τὸ νὰ σφίγγῃ τίποτε δυνατὰ· τὸ νὰ στραμπουλίζῃ κάνεν μέλος τοῦ σώματος. — Τροπικ. τὸ νὰ θλίβῃ, στενοχωρῇ, βασανίζῃ, τυραννῇ τίς τινα.
Ἐκθνήσκω, Μλ. -θνεῦμαι· ἀόρ. ἐξέθανον (θνήσκω ἀνεμλ.). Ἀποθνήσκω· κείτομαι εἰς τὸν θάνατον, κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω· ηγέλως ἐκθνήσκουσι ἀς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅ ἐστι γελοῦσαν ὥστε ἀπέκαμαν, ἀπόστασαν. Ὀδυσ. Σ, 100. Παρὰ Λογογρ. ηγέλωτι ἐκθνήσκουσι Ἀποθνήσκω ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φόβου, ἐκπλήξεως, θυμοῦ, χαρᾶς κτλ. ηφόβῳ, ἐκπλήξει κτλ. ἐκθνήσκειν. Valck. ἐν Φοιν. 1091. — 2) Κεῖμαι σαν νεκρὸς, εἶμαι εἰς λιποθυμίαν, λιγοθυμῶ. ἀντιθ. τῷ, ἐκτεθνηκέναι καὶ, ὄντως ἐκτεθνηκέναι. Πλάτ. Νόμ. 12. σλ. 959. Α'.
*Ἐκθοινάομαι, Μλ. -ήσομαι· παθ. ἀποθ. μετὰ μεσ. Μλ. (θοινάω). Τρώγω καὶ χορταίνω καλὰ εἰς τὸ συμπόσιον.
Ἔκθορε, ποιητ. ἀόρ. τοῦ, ἐκθρώσκω. Ἰλιάδ. Π, 427.
*Ἐκθορέω· νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐκθρώσκω, ἀπὸ τοῦ ἀνεμλ. ἐκθρώσκω προκύψας.
*Ἐκθόρνυμι· νεώτ. τύπος παρεσχηματισμ. ἀντὶ ἐκθρώσκω.
Ἐκθορυβέω, Μλ. -ήσω (θορυβέω). Καταπατῶ, καταπυγχίζω τινὰ ἢ τι.
Ἐκθροέω, Μλ. -ήσω (θροέω), Λέγω, διηγοῦμαι. Πολυδ. ε'. 207.

Ἐκθρομβόω, Μλ. -ώσω, τὸ θρομβόω κατ' ἐπίτασιν, Ἀφίνω, ἢ κάμνω τι νὰ πηχτώσῃ, γένῃ πηχτόν. ἀφ' οὗ

Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ῥευστὸν νὰ πηχτώσῃ, νὰ κοπῇ· π. χ. τὸ γάλα· πήχτωμα. Διοσκορ. Βιβλ. Ι.

Ἐκθρυλλέω, ἢ ἐκθρυλίω· Μλ. -ήτω (θρυλλέω), Κοινοποιῶ, δημοσιεύω μυστικόν, ἢ καὶ μὴ ἓν μυστικὸν τίποτε, φλυαρῶντας παντοῦ. Πολυδ. ζ. 207.

Ἐκθρώσκω, Μλ. -θροῦμαι· ἀόρ. ἐξέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω, ἢ ἐμπρός. ικραὶὴν ἔξω στηθέων ἐκθρ.ω Τὸ νὰ ἔχῃ τις δυνατὸν καρδιοχτύπι. Ἰλ. 10, 95. ὡσαύτως καὶ μόνη γενικῇ· Ἰλ. Π, 427. Παρὰ τοῖς μεταγν. ἐξ οὗ καὶ, ἐκθορεῖν καὶ ἐκθόρυμα.

*Ἔκθυμα, ατος, τό (ἐκθύω). Ἐξάνθημα, ἔξεχυμα, σπυρία, τὰ ὁποῖα εὐγαίνουν εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος, ὑπὸ διαφόρων ὀνομασιῶν.

Ἐκθυμαίνω, τὸ θυμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Θυμόνω καταπολλά, καταθυμόνω.

Ἐκθυμία, ας, ἡ (ἔκθυμος). Καρδιά, ὁρμὴ· τὸ παράφορον, παραπαρμα.

Ἐκθυμιάω, Μλ. -άτω (θυμιάω), Ἀνάπτω τίποτε καὶ καπνίζω μὲ αὐτό· θυμιατίζω· Παθτ. διαλύομαι εἰς αὐχμόν, ἀτμόν, ἀχνόν.

Ἐκθυμος, ου, ὁ, ἡ (θυμός). Ἀνδρεῖος, θαρραλέος, καρδιακλὴς· ἀναμμένος ἀπὸ τὸν θυμόν· παράφορος, ξεπαρμένος· ἀνεξίστητος, ἄφρων, παράφρων, φρενομανὴς. Blemf. Αἰσχ. Πρσ. 378 ὡς τὸ Ὁμηρικὸν νέκ θυμοῦ πεσέειν. — 2) Ἄψυχος, ἄκαρδος, δειλός· Ἐπῤῥ. ἐκθύμως.

Ἐκθυσία, ας, ἡ = ἔκθυσις.

Ἐκθύσιμος, ὁ, ἡ. Εἰς κάθαρτιν, εἰς ἐξιλέωσιν, εἰς θυσίαν ἐξιλαστικοῦ ἀνήκον, ἁρμόδιον. — 2) Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἀγιστῇ, καθαριστῇ. Πλουτάρχ. Κουρ. νεκύσιμα καὶ μιαρά, (ὃ) παρὰ τὸ

Ἔκθυσις, σεως, ἡ (θύω), Θυτία γινομένη πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἐξιλέωσιν, ἤτοι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ἐξιλέωσις. Πλούτ. Μάρ. 28. Ζήτ. ἐκθύω. 2) Τὸ νὰ εὐγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξανθήματα, ἔξεχύματα, ξεθυμάτωματα.

Ἐκθύω, Μλ. ύτω (θύω, ἀνμλ.). Ξεθυμαίνω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξανθημάτων, ἐξεχυμάτων, ξεθυμασμάτων εἰς τὸ σῶμα. — 2) Θυσιάζω τίποτε, ὁ ἐστι τὸ χάνω, τὸ χαλνῶ παραφερόμενος ἀπὸ κάνὲν ψυχικὸν πάθημα, ἢ διὰ κάνένα σκοπόν μου. — 3) Μέσ. ἐκθύομαι, Ἁγνίζω, καθαρίζω τίποτε μὲ θυσίαν· προλαμβάνω, ἀποδιώκω κάνὲν κακόν, κάμμίαν δυστυχίαν, ἀκαθαρσίαν, προσφέρωντας θυσίαν· ἐν γ᾽ ει, ἀπομακρύνω τίποτε κακόν. Ἔτι δὲ καὶ καταπραΰνω τὸν θυμόν τινος, τὸν ἐξιλεόνω· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. τὰ πλεῖστα βραχύ· ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀόρ. ἀεὶ μακρ. ἐν τῷ παθτ. ἀορ. δέ, ἐξετύθην, ἀεὶ βραχύ.)

Ἐκθωπεύω (θωπεύω)· καὶ

*Ἐκθώπτω, Μλ. -φω (θώπτω), Κατακολακεύω τινα, κερδαίνω τὴν ἀγάπην του, τὸν καταπείθω εἰς τίποτε μεταχειριζόμενος κολακείαν· ἐν γένει, κολακεύω.

Ἐκκαγχάζω, Μλ. -άσω (καγχάζω), Γελῶ σγοόρά, δυνατά· ξεκαρδίζομαι, κόφτομαι ἀπὸ τὰ γέλοιά.

Ἐκκαθαίρω, Μλ. -αρῶ (καθαίρω), Ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, Ἰλό. Β, 153. Τροπκ. ἐκκαθαίρω λογισμόν, Ξεκαθαρίζω, βάλλω εἰς τάξιν κάνένα λογαριασμόν. νέκκαθῆραι τὸν λογισμὸν τῆς ἀπάτης.

Ἐκκαθεύδω, Μλ. -ευδήσω (καθεύδω, ἀνμλ.). Κυρίως μὲν κοιμῶμαι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, Ξενοφ. Ἕλλην. β, 4, 29. — 3) συνήθως δέ, φυλάττω ἐν καιρῷ νυκτός· στέκομαι τὴν νύκτα εἰς φύλαξιν· ὡς τό, ἐκκοιτέω.

Ἐκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτον (ἓξ δέκα), Δεκαἑξ. ἀφ' οὗ

Ἐκκαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), Ἀπὸ δεκαἑξ παλάμας, φαρδύ ἢ μακρύ. κ. τ. λ. Ἰλό. Δ, 109.

Ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος), Χρόνου περίοδος, ἢ διάστημα καιροῦ ἀπὸ δεκαἑξ χρόνους.

Ἐκκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ἔτος), Δεκαἑξ χρόνων, δεκαέξης, 16. χρόνων τὴν ἡλικίαν, ἢ παλαιός.

Ἐκκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ· υ, τό, γενκ. εως. Μὲ δεκαἑξ πηχῶν μάκρος, ἢ φάρδος κ. τ. λ.

*Ἐκκαιδεκάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα), Ἐκ 16. σημείων, ἢ στοιχείων συνιστάμενος. Ψλλ.

Ἐκκαιδεκαστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον), Δεκαἑξ στάδια μάκρος, ἢ πλάτος κ. τ. λ. ἔχων.

Ἐκκαιδέκατος, η, ον, Δέκατος ἕκτος.

Ἐκκαιδεκέτης, ου, ὁ Θηλ. -έτις, ίδος, ἡ = ἐκκαιδεκαέτης.

*Ἐκκαιδεκήρης, ὁ, ἡ· ες, τό (ἄρω), Μὲ 16. ἁράδες κωπιά.

*Ἐκκαιεβδομηκονταετηρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἑβδομηκοστὴ ἕκτη χρόνου περίοδος τοῦ Καλλίππου. Idelers Chrol. 1. σλ. 344.

Ἐκκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός), Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ· παράκαιρον· πᾶν ὅ,τι ἀπέρασεν ἀπὸ τὸν καιρόν του· παλαιωμένον, παλαιόν. νέκκαιρος ῥητίκη. Ἀνθολογ.

Ἐκκαίω, Ἀττ ἐκκάω· Μλ. -αύσω (καίω, ἀνμλ.) Κατακαίω, καίω τι ὁλοτελῶς. Μεταφορικ. παρὰ Πλουτάρχ. νέκκαιεν πόλεμον, ὑποφίαν »Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, διεγείρῃ, παρακινῇ, δίδω τις αἰτίαν πολέμου, ὑποψίας Παθτ. Εἶμαι εἰς φλόγωσιν.

Ἐκκαχέω, Μλ. -ήτω (κακός), Χάνω τὴν γενναιότητα, μικρυψυχῶ, τὸ Ἰταλ. χάνω τὸ κεφάλι ἐν καιρῷ δυστυχίας· ἐν γένει, Ἀποκάμνω, κουράζομαι, χάνω τὴν εὐσαμίαν μου.

Ἐκκαλαμάομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ. -ήσομαι (καλαμάομαι), Σείρω, τραβῶ, εὐγάζω ἔξω τίποτε μὲ τὸ ἀγκίστρι, μὲ τὸ καλαμίδι εἰς τὸ ὁποῖον κρέματκι τὸ ψαράγκιστρον.

Ἐκκαλέω, Μλ. έσω (καλέω, ἀνμλ.)· Καλῶ ἔξω, κράζω τινὰ νὰ εὔγῃ ἔξω Ὅμ., Προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν· τὸ ἰταλ. σφιδάρω· Σηκελῶ τινα καὶ τὸν εὐγάζω, τὸν κάμω νὰ εὔγῃ ἔξω· Μέσ. Κράζω τινα ἔξω νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα. Ὀδύσ. Ω, 1. »Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστήρωνν. Τρυβῶ τινα, διὰ δόλου καὶ κολακείας, ἔξω.

Ἐκκαλλύνω, Μλ. -νῶ (καλλύνω)· Κάμνω τίποτε πολὺ καλλόν, πολὺ εὐμορφον, τὸ παρατσομορφαίνω. — 2) Ἀστχημίζω, κάμνω τι νὰ ἀστχημήσῃ, νὰ χάσῃ τὴν εὐμορφίαν του. Ἡσχ. Ι, στλ. 1137.

Ἐκκάλυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐξεσκεπάσθη, ἐφανερώθη, ἔγινε γνωστόν· Ἀπόδειξις, δεῖγμα, σημεῖον. Πλούτ. Ζ. στλ. 824. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐκκαλύπτω, Μλ. -ύψω (καλύπτω). Ξεσκεπάζω, ξετειλίγω τίποτε, τὸ φανερόνω, τὸ κάμνω φανερόν. Μέσ. Ξεσκεπάζομαι, ξεγυμνόνω τὰ σκεπασμένα μέλη μου· ἐξαιρ. ξεσκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου. Ὀδύσ. Κ, 179. νέκ δὲ καλυφάμενοι.. ζητήσαντ' ὄλαφον. Ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω, φανερόνω. Πλούταρ. Περικλ. 16.

Ἐκκάμπω, Μλ. -αμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἀποκάμνω καθόλου, καταποστκάνω, κατακόπτομαι, κατακουράζομαι· μετὰ αἰτιατ. Θεόδ. 2, 51. νέκκάμνειν τὰς ὀλοφύρσεις Τὸ νὰ κατακουρασθῇ τις ἀπὸ τὰ κλάμματα· Ἀηδιάζω τίποτε, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πλέον.

Ἐκκαυλίζω, Μλ. -ξω (καυλίζω). Πίνω τίποτε ὅλον καὶ καταπίνωντας κάμνω ἦχον μὲ τὸν λάρυγγα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ τσουπουνίζω· ἔτι δὲ καὶ κυρίως ὅλον τίποτε. Εὐρπ. Κυκλ. 152. ἰδὲ καυλίζω.

Ἐκκαπηλεύω, Μλ. -εύσω (καπηλεύω). Ξεκάμνω, ξεπουλῶ τίποτε ὡς κάπηλος, ἤτοι μεταπωλητής. — 2) Δολόω, ἀνακατόνω, ψευτίζω τίποτε, τὸ νοθεύω.

Ἐκκαρδιόω, Μλ. -ώσω (καρδιόω). Κάμνω τινα νὰ χάσῃ τὴν καρδιά του, τὸ θάρρος, τὸ ἰταλ. ξεκουραζίρω· παρὰ τοῖς Ο. — 2) Εὐγάζω, κόπτω ἔξω τὴν καρδιὰν ζώου τινος.

*Ἐκκαρπέω, Μλ. -ήσω. Σπερμάζω· ἐπὶ φυτῶν ὅταν τὸ ἄνθος των κάνουν εἰς σπόρον.

Ἐκκαρπίζω, Μ. ίσω (καρπίζω). Παίρνω, συνάζω, τρυγῶ τὸν καρπόν· ἀπό τι. Μέσ. ἐκκαρπίζομαι, Συνάζω, καρπούς καρπολογῶ, Σηρίζω γένημα κτλ. διὰ χρείαν μου. Μεταφ. Αἰσχλ. Θ, 26. 602. »πᾶσ' ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Τὸ χωράφι τῆς κακίας καρπολογεῖ καρπὸν τοῦ θάνατου· τὸ ὁποῖον ὁ Παῦλος, »τὰ ὀψώνια ἁμαρτίας θάνατος, εἶπεν.

Ἐκκαρπόομαι, Μλ. -ώσομαι· ὡς Μσ. (καρπόω). Συνάζω, μαζόνω τοὺς καρποὺς ἀπό τίποτε, τοὺς ἀπολαμβάνω, τὸ ἰταλ. γοδέρω· Τροπκ. Ἔχω ὄφελος, διάφορον ἀπό τίποτε, τὸ ὠφελοῦμαι. — 2) Ἀπολαμβάνων, ὠφελούμενος μεταχειρίζομαι εἰς ὄφελός μου τίποτε μὲ ὑπερβολήν, παραπολύ, τὸ χαλνῶ. Παρὰ Θουκυδ. Ε, 28. νέκκαρποτάμενοι, κατὰ τὸν Σουΐδ. »προτόδους μεγάλας λαβόντες. ἀφ' οὗ

Ἐκκάρπωσις, ἡ. Συναξις, ὠφέλεια, καὶ ἀπόλαυσις πράγματός τινος.

*Ἐκκατανύω· τό, κατανύω κατ' ἐπίτασιν· Σφλ. Old. Κ, 1562. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

*Ἐκκατείδον (εἶδον, ἀνμλ.) τινος. Βλέπω, κυτάζω ἔξω ἀπό κάνὲν μέρος, ὅπου εἶμαι· οὗ ἡ μτχ. ἐκκατιδών ἔκειτο ἄλλοτε. Ἰλό. Δ, 508.

*Ἐκκατηγορία, ἡ· τό, κατηγορία κατ' ἐπίτασιν. Ἡ ἐπιγραφή, τὸ Ἰταλ. ὁ τίτολας, τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιγν.

Ἐκκαυλέω, Μλ. -ήτω (καυλέω). ἐπὶ φυτῶν Ξεκαυλόνω, εὐγάζω καυλόν, φύτρον, ξεβλαστάρονω. ἀφ' οὗ

Ἐκκαύλημα, τό, Βλαστάρι, κουτσάνι.

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ. Ξεβλαστάρωμα· τὸ νὰ εὐγάζῃ φυτόν τι βλαστάρια, κουτσάνια.

Ἐκκαυλίζω, Μλ. -ίσω, Κόπτω τὸν καυλόν, τὸ κοτσάνι, πιάδι, βλαστάρι· ὅθεν γενικῶς ξερίζονω τὸ φυτὸν μὲ τελειότητα, μαζὶ μὲ τὰ βλαστάρια. Ἀριστοφ.

Ἔκκαυμα, ατος, τό (ἐκκαίνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον. — 2) Προσάναμα ἴτακα, ξύλον, ἐπιτηδειον διὰ νὰ ἀνάπτῃ φωτιάν τινος. νέκκαυμα χριβάνων Ξύλα φρύγανα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνάπτουν τοὺς φούρνους. Διόδ. Σικ.

Ἔκκαυσις, εως, ἡ. Ἄναμμα, καύσιμον· τὸ νὰ ἀνάπτῃ, καίῃ, κατακαίῃ τίς τίποτε· φλόγωσις. ἀφ' οὗ

Ἐκκαυστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἄναμμα, καύσιμον, κατακαύσιμον· εἰς φλόγωσιν.

Ἐκκαυχάομαι, τό, καυχόμαι κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάκ. 31.

*Ἐκκαύω. Ἀττ. ἀντὶ ἐκκαίω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 473. C.

Ἐκκεῖμαι, Μλ. -κεῖσομαι (κεῖμαι). Κεῖτομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, βαλμένος ἔξω εἰς τὸ φανερόν νὰ μὲ βλέπουν ὅλοι· εἶμαι ἀφημένος, παρατημένος, ἠμπορεῖ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ κανένας· εἶμαι γνωστὸς εἰς ὅλους. — 2) Εἶμαι ὑποτεταγμένος.

*Ἐκκείρω· Μλ. -ερῶ, καὶ -καρῶ καὶ -κέρτω (κείρω), Κατακουρεύω τίποτε· ὅθεν »Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένοι Κουρευμένος, ξυραφισμένος καθὼς κουρεύονται οἱ Σκύθαι. Σφλ. παρ' Ἀθη. 9, σλ. 410. C. παρβλ. Πλούτ. Κορ. Σύλ. 14.

Ἐκκέλευστος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ἔξω τοῦ δρόμου· πλανεμένος. ἐκκέλευστα, τά, Ξεχωριστά, παράμερα μονοπάτια. Λυκόφ. 1162.

Ἐκκενόω, Μλ. -ώσω (κενόω). Ξεκενόνω, ξευκαιρόνω ἀδειάζω τίποτε μέ τήν ὁλότην. Θεόκριτ. τέ. 40. πῆκαι γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίην στυγερὸν γέροντος, Ἀφ' οὗ κατόδωκαν τὸ πνεῦμα, ἀπέθανον δηλ., παρέδωκαν εἰς τὸν Χάρωνα.

Ἐκκεντέω, Μλ. -ήσω (κεντέω). Σουβλίζω, τρυπῶ πέρα περοῦ, μαχαιρόνω, σιστόνω τινα σουβλίζοντάς τον. Πολύβιος.

Ἔκκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω, ἢ αὐτῆκεν ἔξω ἀπό τὸ κέντρον τῆς σφαίρας του. ἀντιθ. τῷ, σύγκεντρος· ἀφ' οὗ

Ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, Εὔγαλμα, ἀπομάκρυσμα ἀπό τό κέντρον. Ἰάμβλ.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ (ἐκκενόω). Ἄδειασμα, ξευκαίρωμα.

Ἐκκεραΐζω, Μ. ίσω (κεραΐζω). Κατακουρτεύω, καταρπάζω· κατακόπτω τὰ δένδρα κ. τ. λ. τόπου τινος· καταφανίζω, καταρημάζω, ἐξολοθρεύω. Ἀναλεκτ. Β. σελ. 81.

Ἐκκερμάννυμι, Μ. -ράσω (κερμάννυμι, ἀμλ.) Χύνω ἔξω καί ἀνακατόνω, τοῦτ' ἔστι χύνωντας ἐντί μέτα εἰς ἄλλο τίποτε τό ἀνακατόνω. Ἀναλεκτ. Β, σελ. 38.

Ἐκκεχυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρκπ. τοῦ ἐκχέω, Ἔξω χυμένα, ὁηλ. πλούτια, ἀφθόνως.

Ἐκκηραίνω, Μλ. ανῶ (κηραίνω). Ἀδυνατίζω, κάμνω τινα, ἤτι ἀδύνατον. Αἰσχύλ. Κύμ. 124.

Ἐκκήρης, ὁ, ἡ, ἀντί ἐξήρης. Ὑπονοουμ. νοῦς, Μέ ἐξ κοπίας· ἄνευ παραδείγμ.

Ἐκκηρυγμός, οῦ, ὁ (ἐκκηρύττω). Ἐξώρισμα τινος, τό ὁποῖον γνωστοποιεῖται μέ διαλαλητήν, τό τουρκβ. τελάλην.

Ἐκκήρυκτος, ὁ, ἡ. Ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διά διαλαλήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξορία κοινοποιεῖται μέ διαλάλημα· παρά τό

Ἐκκηρύττω, Ἀττ. ἐκκηρύττω. Μ. ξω (κηρύτσω). Κοινοποιῶ τί εἰς τόν λαόν διά τοῦ κήρυκος. Σοφ. Ἀντ. 27. — 2) Ἐξορίζω τινά ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διά τοῦ κήρυκος, ἤτοι διαλαλητοῦ κοινοποιῶν τήν ἐξορίαν του· μετά αἰτιατ. καί ἀπρμφ. Αἰσχν.

Ἐκκηρύσσομαι, τό, κυναιδίζομαι κατ' ἐπίτασιν. Δ'. Κάτ.

Ἐκκινέω, Μλ. -νήσω (κινέω). Κινῶ τί πρός τά ἔξω· ἐν γίνει, κινῶ τίποτε, τό ταράζω μέ βίαν καί δυνατά. Τροπ. Συγχίζω καί ταράττω κινα τόπον, ὥστε γίνεται ἄλλος ἐξ ἄλλου, τόν κάμνω νά χάσῃ τά μέτρα του, νά μήν ἠξεύρῃ τί νά κάμῃ. 2) οὐδέτερ. Χάνω τήν ἰχνηλατίαν, τα κοιντ. τόν τορόν· ἐπί κυνηγετικῶν σκύλων, Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 10. ἀμφιδ. ἀναγν. ἀντί τοῦ, ἐκκινέω.

*Ἐκκίω (κίω) = ἔξειμι. Ὀδσ. Ω, 492. κατά τμῆσιν ὁμοίως.

Ἐκκλάω, Μ. άσω (κλάω). Κατατζακίζω, κατατυντρίβω, κατακομματιάζω· καταφανίζω· ἀδυνατίζω τίποτε. (2) Πλούταρ.

*Ἐκκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλείω, σφαλνῶ τινά ἢ τίποτε ἔξω, δέν τόν ἀφίνω νά ἐμβῇ μέσα.

Ἐκκλέπτω, Μ. ἐψω (κλέπτω). Κλέπτω τι κρυφίως, ἢ μέ δόλον καί πανουργίαν. ἡ Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν Ἄρηα Τὸν ἔκλεψε, τόν ἐγλύτωσε μέ δόλον ἀπό τά δεσμά. Ἰλιάδ. Ε, 290.

Ἐκκλησίζω, Μ. ίσω· ψευδ. ἀνγν. ἀντί, ἐκκλησίω, Ἡρόδ. 1, 31. Παραβλ. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 169.

*Ἐκκλησίω, Ἰων. ἀντί, ἐκκλείω· Ἡρόδ. πέκκλησιόμενοι τῇ ὥρῃ, Ἀποκλειομένοι ἀπό τόν καιρόν· τοῦτ' ἔστιν, ἐπειδή δέν εἶχαν περιττόν καιρόν, δέν τοῖς περίσσευεν ὁ καιρός· Ἡρόδ. 1, 31.

Ἐκκλιματόομαι, ὡς παθτ. = κλιματόω, Βγάζω, ἁπλόνω κλήματα, κλιματόβεργας· ἐπί ἀμπέλων ἔξειρ. ὅταν τά βλαστάρια των αὐξήνουν καί γένονται κλήματα. Γεωπον. Ε. 40.

Ἐκκλησία, ίας, ἡ (ἔκκλητος). Οἱ διά τοῦ κήρυκος συγκαλούμενοι καί συναθροιζόμενοι πολῖται· ἡ συνέλευσις, συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς τάς αὐτονόμους πόλεις. Ἔτι δέ καί ὁ τόπος εἰς ὃν συναθροίζονται καί, ἡ συνέλευσις ἡ συνάθροισις αὐτή. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο »κύριαι ἐκκλησίαι, αἱ τακτικαί καί διωρισμέναι συνάξεις τοῦ πλήθους· τέσσαρες εἰς κάθε Πρυτανείαν· αἱ δέ ἔξω τῶν διωρισμένων, κατά περίστασιν γινόμεναι, ἀκλοῦτο σύγκλητοι. 2) Παρά τοῖς Χριστιανοῖς σημαίνεται αὖτως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. »Ἐκκλησία λέγεται φερωνύμως, διά τό πάντας ἐκκαλεῖσθαι καί ὁμοῦ συνάγεινα. Κύρλ. Ἱερουλμ. »Ἐκκλησία συστήματος καί συνόδου ἐστίν ὄνομα. Ἡσυχ. Ἐκκλ. ἐστί συναγωγή, πανήγυρις, σύνοδος κατά πόλιν, συγκρότησις. Κλημ. Στρωμ. ζ'. »οὐ μόνον νῦν τόν τόπον, ἀλλά τό ἄθροισμα τῶν ἐκλεκτῶν, Ἐκκλησίαν καλῶ. Ἱσιδρ. Πηλ. β'. Ἐπστλ. 246. »τό ἄθροισμα τῶν ἁγίων, τό ἐξ ὀρθῆς πίστεως καί πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον Ἐκκλησία ἐστίν· καί κατ' ἐκτασιν τῆς σημασίας »Ἐκκλησία ἐστίν, ἄθροισμός τῶν πιστῶν· ὁ εἰς Χριστόν πεπιστευκώς λαός· τό σύστημα τῶν ὀρθοδόξων καί περί τόν χριστιανισμόν κατά πάντα ὑγιαινόντων· ὅθεν, Ἐκκλησία Θεσσαλονικέων. Παῦλ Κατ' ἐξοχήν δέ, Ἐκκλησία, τό σύστημα τοῦ κλήρου τῶν πιστῶν, ἐνῶ προεδρεύει Πατριάρχης, ἢ Ἐπίσκοπος, ὑφ' ὃν ὑπόκεινται ἡ ἐπισκοπαί, ἡ ἐνορίαι, ἡ πόλεις καί χῶραι κ. τ. λ. ὅθεν Ἐκκλησία ἀνατολική, δυτική κ.τ.λ. καί ἐντεῦθεν λέγονται ἔτι καί οἱ πρόεδροι τῆς Ἐκκλησίας, τό Πρεσβυτέριον. »εἶπε τῇ Ἐκκλησίᾳ Τοῖς προεδρεύουσι, ὁηλ. Χρσστμ. καί ἑπομένως ὁ λαός, τό τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον τό ὑπό Ἀρχιερέως ποιμαινόμενον· »ποιμένων τῆς Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Πράξ. Ἀποστλ. κ'. 28. Μετωνυμικῶς δέ, καί ὁ οἶκος, τό κτήριον, ἔνθα συνάγονται οἱ πιστοί εἰς προσευχήν. »Ναός, ὃν καί ἐκκλησιαστήριον ἔλεγον. Ἱσιδρ. Πλτ. β'. Ἐπστλ. 246. »ἄλλο ἐστίν Ἐκκλησία, καί ἄλλο Ἐκκλησιαστήριον· ἡ μέν γάρ ἐξ ἀμώμων ψυχῶν συνέστηκε, τό δέ ἀπό ξύλων οἰκοδομεῖται. ἀφ' οὗ

Ἐκκλησιάζω, Κάμνω σύναξιν τοῦ πλήθους, συνάζω τό πλῆθος· ὁμιλῶ μέ, ἢ εἰς τόν συνηγμένον λαόν, ἢ συμβουλεύομαι ὁμοῦ μέ ὅλους τούς συνηγμένους. 2) παρά τοῖς Χριστιαν., Ἐμβάζω, φέρω τινά εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

*Ἐκκλησιάρχης, ου, ὁ. Ἄρχων τῶν Ἐκκλησιῶν. — 2) ἐκκλ. ταξίας, Καπετάνιος τῆς ἐκκλησίας, ὑπηρέτης, ἐπιστάτης τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καί τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἐκκλησιασμός, οῦ, ὁ (ἐκκλησιάζω). Τό νά συγκροτῇ, κάμνῃ τις ἐκκλησίαν, συνάθροισιν τοῦ λαοῦ, τό νά ὁμιλῇ, ἢ νά συμβουλεύηται κοινῶς μέ ὅλους εἰς αὐτήν.

*Ἐκκλησιαστήριον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον συναθροίζεται ὁ λαός.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ. Ὄστις κάθεται, ἢ ὁμιλεῖ εἰς τήν σύναξιν τοῦ λαοῦ.

Ἐκκλησιαστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τήν κοινήν τοῦ λαοῦ συνάθροισιν. — 2) παρά τοῖς Χριστιανοῖς· ὁ ἀνήκων εἰς τήν Ἐκκλησίαν, Ἱερωμένος, ἱερός. πτό ἐκκλησιαστικόν, Ὑπονοουμ. »ἀργύριον, Τό ἀργύριον, τό ὁποῖον εἰς τάς Ἀθήνας πᾶς πολίτης, ὅστις ἤρχετο εἰς τήν κοινήν συνέλευσιν, ἐλάμβανεν ἀπό τά δημόσια ἀργύρια, τό ἰταλ. συνηθστ. ἀπό τήν κάσαν τῆς κοινότητος, ὡς παραμύθιον, τό ιταλ. ρικομπένσαν διά τόν καιρόν τον ὁποῖον ἔχαιεν, ἐχασομερεύτες ἀπό τήν δουλειάν του· τό ὁποῖον συνίστατο εἰς δύω ὀβολούς. 2) παρά τοῖς Χριστιαν. ὁ ἀνήκων εἰς τήν Ἐκκλ. ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καί ἀγάπην εἰς τά τῆς Ἐκκλησίας.

*Ἐκκλησιεύσικος, ὁ, ἡ. Προστάτης, διαφεντευτής τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἔκκλησις, εως, ἡ (ἐκκαλέω). Τό ἔξω κράξιμον, εὐγάλσιμον τινος ἔξω μέ δόλον, μέ ξεγέλασμα· προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, ἢ φιλονεικίαν κ. τ. λ. τό ἰταλ. σφιδάρισμα· διαπειρασμός, ἢ παρακίνημά τινος εἰς τό νά κάμῃ τίποτε.

*Ἐκκλητάριος, ὁ. Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω, πρός τόν ὁποῖον γίνεται ἡ ἐκκλησις. Βαλτμ.

Ἐκκλητεύω, Μ. εύσω· = κλητεύω· Maier καί Schömann, über den Att. process. σελ. 672. »κάλεσμοι Ἀμύντορα καί ἐκκλήτευε, ἐάν μή θέλῃ ἐνρί παρεῖναι. Αἰσχύν.

Ἐκκλητικός, ή, όν. Εἰς κάλεσμα, κράξιμον, προσκάλεσμα ἔξω ἀνήκων· παρακινητικός, ἐρεθιστικός· ξεγελαστής· ἐλκυστικός. Ἐπρ. ἐκκλητικῶς.

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω· ἐκλεγμένος· ἐξαιρ. ὁ εἰς αἱρετόν κριτήν ἐκλεγόμενος, ἢ εἰς τόν ὁποῖον παλινδικεῖ τις, τό ἰταλ. ἀππελλάρε, κάμνει ἀππελατσιόνην. — 2) ἡ ἔκκλητος ὑπακ. Βουλή, Οἱ ἐκλεγόμενοι ἐκ τῆς ὁλότητος τοῦ λαοῦ, εἰς συμβουλήν· ἐν Σπάρτῃ καί ἐν Ἀριστοκρατίαις, οἱ ἔκκλητοι, Τά μέλη τῆς ἐκκλήτου Βουλῆς, καί ὅλη ἡ ἔκκλητος Βουλή.

Ἔκκλιμα, τος, τό· = ἔκκλισις, Βάτσμα, τό νά κλίνῃ, βαίζῃ τις ἢ τίποτε που. Διόδ. Σικ. Κ, 12.

Ἐκκλιτικός, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρός τά ἔξω. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΕ. 6.

Ἐκκλίνω, Μ. ινῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω πρός τά ἔξω. 2) οὐδετ. Ξεκλίνω, ἀποφεύγω, παραμερῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω. — β') Κλίνω, βαίζω πρός τά ἔξω, ἢ πρός τήν γῆν. ἀφ' οὗ

Ἔκκλισις, σεως, ἡ. Ἀποφυγή, παραμέρισμα, τό νά τραβιέται τις ὀπίσω, νά μή δέχηται, νά μή θέλῃ νά κάμῃ τίποτε.

*Ἐκκλίτης, ου, ὁ. Ὄστις ξεκλίνει, παρεκτρατίζει ἀπό τήν συνηθισμένην εὐταξίαν. Δγν. Λρτ. 2, 130.

*Ἔκκλιτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξεκλίνει, ἀποφεύγει τις.

Ἐκκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ξεπλύνω. 2) Πλημμυρῶ. Ἀπολλόδ. Α'. ς'. 3. Ἀντωνίν. Η, 51. ἀφ' οὗ

Ἔκκλυσμα, τό. Ξέπλυμα, ξεπλυμένον. Πλούταρ. Ι, 440.

Ἐκκλώζω, Μλ. -ώσω (κλώζω). Συρίζω, σουρίζω τινά.

Ἐκκναίω, Μ. αίσω (κναίω). Ἀφανίζω, καταδυνατίζω τίποτε, τό καταπαλύνω· φανερώνω, σιστόνω. Τροπ. ἐπί φλυάρων, Καταπονοχλῶ, ζαλίζω, ξεκωφαίνω τινα. Θεοκρίτ. ΙΕ. 88. »ἐκκναισοῦντιν, Διομιν. ἀντί »ἐκκναιτσοῦσιν.

Ἐκκνάω, Μλ. -νήσω (κνάω, ἀμλ.). Κατατρίβω, καταξύω, ζουγρανίζω· ξεσκάπτω, ξεσπαραχόνω, ξεσκαλίζω. Ἡρόδοτ. Ζ, 239. »τόν χηρόν αὐτοῦ ἐξέκνησε ἐνθα ἄλλοι »ἐξέκνισαν ἀναγινώσκ.

Ἐκκοβαλικεύομαι, μέτ. ἀποδ. Μλ. -εύσομαι (κοβαλικεύομαι). Ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω νά κερδαίνω μέ κολπιές, διαβολές, πανουργίας, ἀπάτην κ.τ.λ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 270. Ἰδέ κόβαλος.

Ἐκκοιλαίνω, Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω). Κάμνω τι κοῖλον, τό βαθουλόνω. Πολύβ. Ι, 48.

Ἐκκοιλαίνω, Μλ. -ἀνῶ (κοιλία). Ξεκοιλιάζω, ξεντερίζω. Ἀθην. σελ. 325.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. ὡς παθ. (κοιμάω). Κοιμοῦμαι καὶ χορταίνω τὸν ὕπνον· ἐξυπνῶ.

Ἐκκοιτέω, Μλ. -ήσω (κοιτέω). = ἐκκαθεύδω, Κοιμοῦμαι ἔξω· φυλάττω ἐναιρῷ νυκτός. Ἰώσηπ. ς. 2. ἀφ' οὗ

Ἐκκοίτη, ἡ (κοίτη). Φυλακὴ ἐν καιρῷ νυκτός, ἡ ὥστις στέκει που φύλακας τὴν νύχτα, τὸ Ἰταλ. ἀβάρδια, τὸ Οὐγγαρ. στράζα.

Ἐκκοκκίζω, Μ. ίσω (κοκκίζω). Ἐξαλλώ τὸν κόκκον, ἢ τὸ κακκούτζι, τὸν σπόρον, τὸ κάκκαλον πράγματός τινος, π. χ. μήλου, κερασίου καὶ λ. τ. τ. Ἐν γένει, ἐξάγω τίποτε ἀπὸ τὴν στερεὰν δίσιν του, ἀπὸ τὸν τόπον του· διαρπάζω, ξεγυμνόνω· ἐκκενίζω τὰς πόλεις. Ἀρστφ. Εἰρ. 63. ἐκκοκκίζω γῆρας, Ἀποδιώκω, διώχνω τὰ γηράματα, τοῦτ' ἔστιν ἐξελείφω τὰ σημεῖα τῶν γηρατείων. Λυσιστρ. 344. καὶ 448. ἐκκοκκίζω τρίχας, Μαδῶ, ξεριζόνω τὰς τρίχας· Ἀχάρ. 1179. ἐκκοκκίζω σφυρόνω, Ξετοπίζω, στραμπουλίζω τὸν σφυρόν, τὸ κότζι. παραβλ. ἐκγιγαρτίζω.

Ἐκκολάπτω. Μ. ἄψω (κολάπτω) Κτυπῶ, ἢ τραβῶ τίποτε καὶ τὸ ἐξάγω ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸ ξεστρίζω, τὸ ξεκολλῶ. Ἐπὶ κόγχων, Κλωσσῶ καὶ ἐξάγω πουλιά, ξεπουλιάζω· ὡς τὸ ἐγκλύφω, ἐκλεπίζω, ἀφ' οὗ

Ἐκκόλαψις, εως, ἡ Ξεκόλλημα, τὸ νὰ ξεκολλᾷ τις τίποτε· ξεκλώσημα, ξεπούλισμα.

Ἐκκολλαβέω, (κόλλαβος). Χάνω τοὺς κολλάβους, ἤγουν τὰ στριφτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας καὶ λ. τ. τ. Τροπ. ἐπὶ ποιητῶν, οἵτινες γηράσαντες χάνουν τὴν ποιητικὴν εὐφυΐαν των καὶ παραλογίζονται, παρκαλοῦν· ὅθεν παραφρονῶ, μωρολογῶ. Ἀρστφ.

Ἐκκολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶ ἔξω κάτω, κολυμβῶντας φεύγω, γλυτόνω ἀπό τίποτε κακόν· τινός.

Ἐκκομιδή, ῆς, ἡ. Φέρσιμον, κουβάλημα ἔξω, πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον παίρνει τις εἰς τὰ χέρια, τὸ σηκόνει καὶ τὸ ἐγάζει ἔξω π. χ. τὸ σήκωμα νεκροῦ καὶ φέρσιμον εἰς ἐνταφιασμόν. 2) Εὔγαλμα γενημάτων, πραγματειῶν ἀπὸ τὴν ἐπιρατείαν, ἀπὸ τὸ βασίλειον. 3) Φυγή, φευγατιό, γλυτωμός. Ἡρόδ. 8, 44. οἱ Πλαταιέες ἀπορώντες εἰς τὴν παρώνην, πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετίων.

Ἐκκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Ἐκφέρω, γλυτόνω τινα, ἢ τίποτε ἐγάζοντάς τον ἔξω ἀπό τίποτε. Ἡρόδ. 3, 43 ἠπιλεξάμενος δὲ ὁ Ἄμασις τὸ βιβλίον τὸ παρὰ τοῦ Πολυκράτεος ἦκεν, ἔμαθε ὅτι ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνδρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος. Ἄλλοτε δὲ ἀνεγινώσκετο καὶ ἐν Ὀλ. Ε 359 ὡσαύτως, ἐκκομίσαι. — Εὐγάζω, κουβαλῶ ἔξω, ἐξαιρῶ. ιωρὸν σῶμα εἰς ταφήν. ἐκκομ. σίτου. ἐπὶ ἵππου, ὅστις σκορπίζει ῥίπτει ἔξω ἀπὸ τὴν φάτνην, ἤγουν ἀπὸ τὸ πηγκὶ τὴν τροφήν του. Ξεν. Μέτ. ἐκκομίζομαι, Φερω, εὐγάζω, παίρνω ἔξω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἐκ δὲ καὶ ἀσφαλίζω, συγουρεύω, κρύπτω τίποτε διὰ χρείαν μου· φεύγω, γλυτόνω. 2) Ἐπομένω, ὑποφέρω. Εὐρπ. Ἀνδρ, 1266.

Ἐκκομισμός, ὁ. = ἐκκομιδή.

Ἐκκομπάζω, τό, κομπάζω κατ' ἐπίτασιν. Καυχῶμαι παραπολύ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 569.

Ἐκκομψεύομαι. Μλ- εὔσομαι (κομψεύομαι). Εἶμαι κατὰ πολλὰ κομψός, τὸ Ἰταλ. κάμνω πολλὰ κοπλιμέντα, πολλὲς τσερεμόνιες· εἶμαι πολλὰ εὐγλωττος. Ἰφιγ. Αὐλ. 333. ἐκκεκόμψευσκεν. ἅμιλλ.

Ἐκκοπεύς, έως, ὁ (ἐκκόπτω). Μάχαιρα, ἡ ἄλλο τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ κόπτομεν, ἢ πελεκῶμεν τι πρὸς τὰ ἔξω ἤγουν ἐπιπολέως, ἐπάνω ἐπάνω, ὡς τὸ πιγκοπεύω, πρὸς τὰ μέσα.

*Ἐκκόπευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ τις τίποτε ἐπιπολαίως, ξεπελεκᾷ.

Ἐκκοπή, ῆς, ἡ. Κύψιμον πρὸς ἔξω ἐπιπολαίως, ξεπελέκημα· πελεκούδι, ἐκκοπὴ δένδρων. Κορμάτι ξεκομμένον ἀπὸ κάποιο δένδρον. Πολβ.

Ἔκκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ἀποστομένος, κοπιασμένος, κουραστμένος κατὰ πολλά.

Ἐκκοπρέω. Μλ- ήσω (κοπρέω), Χέζω.

Ἐκκοπρίζω, καὶ ἐκκοπρόω. Ξεκοπρίζω, εὐγάζω κοπριὰν ἔξω, τὴν κουβαλῶ καὶ τὴν ῥίπτω εἰς μέρος. 2) = ἐκκοπρέω. ἀφ' οὗ

Ἐκκόπρωσις, εως, ἡ. Ξεκόπρισμα, κουβάλημα κοπριᾶς καὶ βίψιμον εἰς ἄλλο μέρος· ἐκκόπρ. τῆς κοιλίας, Τὸ χέσιμον.

Ἐκκοπρωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἐνεργῇ ἐκκόπρωσιν τῆς κοιλίας· κινητικόν.

Ἐκκόπτω. Μ. ψω (κόπτω). Κτυπῶ τίποτε καὶ ξεκόψω τὸ τὸ εὐγάζω ἔξω· πελεκῶ· ξεκόψω· σπρώχνω, ἀμπώχνω ἔξω. ἐκκόπ. οἰκίαν. Τρυπῶ τὸν τοῖχον, ἢ ἀνοίγω μέβαν σπίτι καὶ ἐμβαίνω μέσα. Παθτ. ἐκκόπῆναι τὸ ὀφθαλμόν. Τὸ νὰ εὐγάλουν τινὸς τὰ μάτια, Ἀρστφ. Ὄρν. 342. Τροπ. Ξεριζόνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω τι μὲ τὴν ὁλότητα. Λουκιαν.

Ἐκκορακίζω, Μ. ίσω (κόραξ). Διώκω τινά, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. τὸν στέλλω 'ς τὸν διάβολον, 'ς τὰ σύμπαντα.

Ἐκκορέω, Μλ- ήσω (κορέω). Σκουπίζω, σαρόνω, φουκαλνῶ, ξεπαστρεύω, καθαρίζω, ξεσκουπίζω. Μεταφορικ. Ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐρημάζω, ἀδειάζω· ἡμὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Μὴ τὴν σκοπίζεις, ἀδειάζεις στέλλωντας τοὺς Ἕλληνας ἔξω, εἰς ἄλλους τόπους. Ἀρστφ. Εἰρ. 69. Βαι κατὰ παῖμα λέξεως ὅτις ἐκκόρησέ σε; (παρὰ τὸ κόρη) Τίς σέ ξεπαρθένευσε; Ἀρστφ. Θσμ. 760. Ἐν γένει, Ἀπομακρύνω, παραμερίζω, βάλλω κατὰ μέρος· ἐκκορηθείης σύ σεω· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Ἄμποτε νὰ σ' ἔπεριεν ὁ διάβολος, νὰ πήγαινες 'ς τὰ σύμπαντα· νὰ χάσουν ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀλκφ. 2) ιώρε, ἐκκόρει κορώνην. Παιδί, διώξαι τὸν κόρακα, τὴν καλιακούδαν ἀπ' ἐδῶ· οὕτως ἀρχίζει ἕνα τραγῳδὸν ψυφιάτικον, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τοὺς γάμους κοινῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ὁ κόρακας ἐνομίζετο ὅτι προσημαίνει χηρείαν. Παραβλ. Herm. de Aesch. Danaid. σλ. IX. καὶ ἐξ ἐναντίας Boechh expl. Pind. Sylh. 3, 16.

Ἐκκορίζω, (κόρις). Ἀφανίζω τοὺς κορεούς, τὲς κόριζες Ἀνάλεκτ. Β', σελ. 203. ιτοὺς κόρεις ἐκκρίτας. Παρμν. Ἔπα. 11.

Ἐκκορυφόω, Μλ-ώσω (κορυφόω) ιλόγον ἐκκορυφώσων· ἀντὶ ἀνακεφαλαιώσομαι, Ἡσθ. Ἔρ. 106.

Ἐκκοσμέω, Μλ-ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, Ἀριστοτ. Τ. Α. σελ. 148. ἀφ' οὗ

*Ἐκκοσμησις, εως, ἡ. Στόλισμα, καλλώπισμα, στάφισμα.

Ἐκκοτταβίζω. Χάνω τὰ ἄσπρα μου εἰς τὸ παιγνίδι, τὸν κότταβον· ὅθεν πεκκεκοττταβισμένος, Ὅτις ἔχασε τὰ ἄσπρα του εἰς τὸν κότταβον. Ἰδὲ κότταβος.

Ἐκκουφίζω. Μ. ίσω. Ἀττ- ίῶ (κουφίζω). Σηκόνω τι ἀπάνω, τὸ ὑφόνω· ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρότερον, εὐκολώτερον. Πλούταρχος.

Ἐκκραγγάνω, καὶ ἐκκράζω, Μ. ξω. Ἀόρ. β'. ἐξέκραγον (κράζω, ἅμιλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, τσούζω, χουλιάζω.

*Ἐκκραυγάζω (κραυγάζω). = ἐκκράζω.

*Ἐκκρέμμαι. Μλ. ἐκκρεμάσομαι (κρέμαμαι ἅμιλ.). Κρέμομαι ἀπό, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐκκρεμάννυμι, Μλ- άσω (κρεμάννυμι, ἅμιλ). τί τινος. Κρεμῶ τί τινος ἀπό, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Μέτ. Κρέμομαι.

Ἐκκρεμάω, = ἐκκρεμάννυμι.

Ἐκκρεμής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται κάτω, εἶναι κρεμασμένον ἀπό, ἢ εἰς τίποτε. Ἀνάλεκτ. Γ', σελ. 87.

Ἐκκρημνάω. Μλ- ήσω (κρημνάω) τί τινος, καὶ τινά ἔκ τινος. Κρεμῶ τι ἔξω, Ἀρστφ. Ἱππ. 1368. Παθτ. Κρέμομαι ἔξω, ἢ ἀποκρεμοῦμαι, κρατοῦμαι κρεμάμενος ἀπό τίποτε. Εὐριπ. Ἰων. 1616. ιπρόπτρων χεῖρας ἐκκρημιάμεσθα.

Ἐκκρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω. β'.) Ἀποβάλλω, ῥίπτω τὰ ἄχρηστον, ἢ ὅ,τι δὲν μοὶ ἀρέσει· δὲν δέχομαι τίποτε, δὲν τὸ θέλω. γ'.) Κοπρίζω, χέζω· ἐπὶ ἰατρικῶν, Κινῶ, κάμνει, προξενεῖ κίνησιν τῆς κοιλίας, ἀντιθ τῷ, εἰσκρίνω. ἀφ' οὗ

Ἔκκρισις, εως, ἡ. Ξεχώρισις, διάλεξις, διάκρισις, ἢ ξελαγάρισμα, ἔξαιρ. τῶν ἀναθυμιάσεων, τοῦ ἱδρῶτος, τῆς τροφῆς, κλ. τ. τ.

Ἐκκριτικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς διάλεξιν, ξεχώρισιν, ξελαγάρισιν, κίνησιν τῆς κοιλίας, κινητικόν.

Ἔκκριτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος· διαλεγμένος, ἐκλεγμένος· ἀποβλημένος, ἀπορριγμένος· Ὅ,τι εὐγῆκεν ἀπό τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ.

Ἐκκροτέω, Μλ- ήσω (κροτέω). Κτυπῶ τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω. Τροπ. Σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, εἶδος, τὸ κάμνω νὰ εἶναι, νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι κάτι τί. Ἰώσηπ. Π. Ἰ. ς'. 2.

Ἔκκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Πᾶν ὅ,τι κάμει μεγάλον κρότον, βόρυβον.

Ἐκκρουσις, εως, ἡ. Κτύπημα πρὸς ἔξω, ἄμπωμα, σπρώξιμον, διώξιμον ἔξω, ξεκούτημα.

Ἔκκρουστος, ὁ, ἡ. Κτυπημένος, σπρωγμένος, διωγμένος ἔξω. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι δουλευμένον μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα. Αἰτχύλ. Ἰκέτ. 544. ἐκκρουστον δέμας.

Ἐκκρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κρούω, κτυπῶ, σπρώχνω, διώχνω, ἀμπώχνω ἔξω. 2) Εὐγαίνω ἔμπρος, ἐπάνω, Φιλοστρ. Ἀπολλ. Α. 19. πᾶν τῶν κροταφων κέρατα ἐκκρούσει, Εὐγαίνουν, φυτρώνουν κέρατα.

Ἐκκτείνω, Μλ- εινῶ (κτείνω, ἅμιλ). παρ' Εὐριπ Μήδ. 585. τινὲς ἐκκτεῖναι ἀναγινώσ. τὸ ὁποῖον ὁ Κριτὶς. Πορτὸν, ἀποδεικνύει ὡς μὴ Ἑλληνικὸν, καὶ ἀναγινώσκ. ἐκτεῖναι, παραβλ. Bart. ep. cr. σλ. 81.

Ἐκκτυπέω, Μλ- ήσω (κτυπέω). Κόβω κτύπον, κρότον ἔξω· εὐγαίνω μὲ κρότον καὶ ἦχον ἔξω, ἢ ἔμπρός.

Ἐκκυβεύω, Μ. εύσω (κυβεύω). Τελειόνω τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, τῶν ζαριῶν. Μεταφορ. ιτοὺς ὅλους ἐκκυβεύω καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐκκυβ. Βάλλω εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. χαζαρδάρω, ῥισκιάρω τὸ καλόν, τὴν εὐτυχίαν ὅλων. 2) παθτ. Χάνω εἰς τὸ παιγνίδι. Πλουταρχ. Ἀρταξ. 17. ηχιλίους ἐκκυβευθέντα Δαρεικούς· Ἔχασεν εἰς τὸ παιγνίδι χιλίους Δαρεικούς.

Ἐκκυβιστάω, Μλ- ήσω (κυβιστάω). Τύχνομαι, ἢ πηδῶ πίπτω, κρημνίζομαι ἔξω που κατακέφαλα, ἐκκυβιττῶ ὑπὲρ τινος· τὸ ἡμετ. κοιν. Ῥίπτωντας τοὺμπαν ὑπερηνῶ, πετάχομαι πέρα, ἢ ἀπάνω ἀπό τίποτε. Ἐν γένει, πίπτω κατακέφαλα. Συφ. Ἀν. 6, 1, 9.

Ἐκκυκλέω, Μλ- ήσω (κυκλέω). Ξετρίφω, στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἔξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ διὰ τῆς μηχανῆς, Ἐκκύκλημα, ὅπερ ἰδὲ παρασκευῶ· ὅθεν ἐκκαλύπτω, φανερόνω, δείκνυμι, ἐκβάζω τι εἰς τὸ φανερόν· εὐγάζω, παρκτήνω εἰς τὸ θέατρον· καλλ. ἐκκυκλήσαντα Δαῖον, φανερόσαν. Ἀρστφ. Ἀχ. 408. ἀντιθ. τῷ, εἰσκυκλέω, παρβλ. ἐγκυκλέω. ἀφ' οὗ

Ἐκκύκλημα, τό. Μηχανή τις χρήσιμος ἐν τῷ θεάτρῳ, διὰ τῆς ὁποίας ἀναλίσκεται τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δείκνυται εἰς τοὺς θεατὰς τὸ ἐνδότερον τῆς οἰκοδομῆς ὡς τι μηνοειδὲς τὰς ὄψεις ἐξαπατῶν κοῖλον· ἐχρησίμευε δὲ εἰς θεατρικὰς πράξεις, μάλιστα τραγικάς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ νὰ παρασταθῶσι φόνοι, ἢ αὐτοχειρία τινός π. χ. Σοφ. Ἠλ. 1466. ὦ Ζεῦ, ἀέδορκα φάσ', ἄνευ φθόνου μέν, οὐ παντωκές· εἰσ' ἐπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω· καὶ Ἀντ. 1295. ποίμνι' κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω ταλας ... ἔχω μὲν ἐν χείρεσιν ἄρτίως τεύχη, τάλας, τὸ δ' ἔναιτα προσβλέπω τεκρώσιμα. Ὁ Ἀριστοφ. διαστρέζει διὰ τοῦ ἐγκυκλήματος τὸν ἐν μελέτῃ βεβυθισμένον Εὐριπίδ. Ἀχαρ. 408. «Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον, ὑπάκουσον — ἀλλ' ἐκκυκλήθητ' — ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή». Καὶ τὸν Ἀγάθωνα. Θεσμ. 96. «Ὦ Γαῖων ἔρχεται· καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος; — ὀκκυκλούμενος — ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἶμ· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ ... σίγα μαλωδεῖν αὖ παρασκευάζεται». Ὅταν δὲ ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἐκτείνεται ἐπὶ κυλίνδρων, αὐτὴ ἐπὶ τροχῶν, ὠνομάζετο ἐξώστρα. Ὁ δὲ τύπος, ἐγκύκλημα, ἀμφιβλ.

* Ἐκκυλινδέω, καὶ

* Ἐκκυλίνδω = ἐκκυλίω.

Ἐκκύλιστος στέφανος, Στεφάνι τόσον καλὰ καὶ στερὰ πλεγμένον, ὥστε δύναται νὰ τὸ κυλίῃ τις. Ἀθην. ΙΕ'. 7. Πολυδ. Ζ. 199. παρέβλ. κυλιστός.

Ἐκκυλίω (ῑ), ἐκκυλινδέω, καὶ ἐκκυλίνδω (κυλίω). Κυλιστρίζω, κυλῶ τίποτε τραβῶντας το ἔξω. Ὅμ. χρῆται τῷ παθητ. ἀορ. μόνον· «ἐξεκυλίσθη ἐκ δίφρου Κύλιστ' ἔξω ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ ἔπεσε κάτω. Ἰλιάδ. Ζ. 42. Ω, 392. Στρέφω, ξετειλίγω, ῥίπτω ἔξω, τεντώζω πίρα, ἐπὶ ἵππων ὅταν ῥίπτουν κάτω τὸν ἀναβάτην, καβαλάρη. Ἐν γένει, ἐκτρίπομαι, μεταπίπτω εἰς ἄλλο, ξεκλίνω· κακὰ τέχνης. Αἰσχλ. Μετφρ. «ἐκκυλισθῆναι εἰς ἔρωτα, εἰς φαυλότητα». Τὸ νὰ παραδίδηταί τις καθόλου εἰς τὰ ἀφροδίσια, εἰς κακὰ καὶ ἀπρεπῆ πράγματα. Πολιδ. Α, 198. Σνφ. Ἀπομ. 1, 2, 22. Πολυδ. Α, 198.

Ἐκκυμαίνω, Μ αὐῶ (κυμαίνω). Κάμνω, συχνὰ μεγάλα κύματα. Περνούμενος, τὸ ἰταλ. martsiarsi, ἐξέρχομαι, εὐγαίνω πίρα, ἀπερνῶ τὴν τάξιν, τὸ ἰταλ. τὴν λίνιαν τοῦ στρατεύματος· ὡς δὲ πορευομένου ἐξενύμαινέ τι τῆς φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Σνφ. Ἀν. 1, 8, 18. 2) μεταβτ. Τίπτω, πετάγω τίποτε ἔξω μὲ τὰ κύματα.

Ἐκκυματίζω, = ἐκκυμαίνω. Στράβ. ξ'. 302.

* Ἐκκυνέω. Μλ-νήτω. Τεχνικὴ λέξις ἐπὶ τῶν ἰχνηλατούντων κυνηγετικῶν σκύλων· ὅταν ὁ σκύλος τοῦ κυνηγοῦ δὲν ἀκολουθῇ τὸ ἴχνος, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀγριμιοῦ, ἀλλὰ μυρίζῃ καὶ τρέχῃ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Σνφ. Κυν. 3, 10. ὅπου ἄλλοι, ἐκκινέω ἀκαγν.

Ἐκκυνηγετέω, Μλ-ήσω (κυνηγετέω) Κυνηγῶ, εἶμαι εἰς τὸ κυνήγι· ἐν γένει, Κατατρέχω. Εὐριπ. Ἰων. 1422.

Κύκνος, ὁ, ἡ (κύων). Σκύλος τοῦ κυνηγίου, τὸ τουρβ. ξαγάρι, ὁ ὁποῖος δὲν ἐξακολουθεῖ, δὲν τρυχαίνει κατόπι εἰς τι ἴχνος, ἢ τρόπον, ἀλλὰ πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος μυρίζει καὶ περιφέρεται. Ξενοφ. Κυνηγ. Ζ. 10.

Ἐκκύπτω, Μ. φω (κύπτω). Σκύπτω καὶ κυτάζω ἔξω που, ἢ ἔμπρός. Τρπκ. Στέκομαι ἔμπρός, ἔξεχω. «Ἐκκ. κεφαλήν» Εἶναι ἡ κεφαλή μου ἔμπρός κλίνουσα, ἀντὶ νὰ στέκηται κατὰ τὸ φυσικόν της. 2) μεταβτ. Κρατῶ ἢ στήνω τίποτε ἔμπρός, ὥστε ἐξέχει ἀπὸ ἄλλα.

* Ἐκκυρτόω, Μλ-όσω (κυρτόω) Καταστρέβω, καταλυγῶ τίποτε. Φιλστρ. νέ. Εἰκ. 12.

Ἐκκωδωνίζω, Μ. ίσω (κωδωνίζω). Διαδίδω κενὰ λόγου, κάμνω τεβατούρι. ὡς τὸ διακωδωνίζω.

Ἐκκωμάζω, Μ. άσω. ἀντιδ. τῷ, εἰσκωμάζω, Εὐγαίνω, πγγαίνω εἰς κιόμους, τὸ ἰταλ. παττιναδάς, ἢ εἰς ἄλλα τοιαῦτα ἀσωτεύματα, ἐξαιρ. εὐγαίνω, περιερχομαι μὲ πομπήν, ἀλαλαγμούς, βρίβους, ταραχώδεις φωνάς. καὶ λ. τ. τ.

Ἐκκωφέω, Μλ-ήσω. ἰδὲ ἐν τῷ ἑξῆς.

* Ἐκκωφόω. Μλ-ώσω (κωφόω) Ξεκουφαίνω κάμνω τινὰ κωφόν, νὰ μὴν ἀκούῃ. Τρπκ. Ἀποστομώνω, τὸ κοινότ. ξεσωπίζω τίποτε, τὸ κάμνω νὰ μὴ κόπτῃ, νὰ μὴ σουβλίζῃ, τρυπᾷ πλέον π. χ. ξίφος, μάχαιρα, λόγχη καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νοός. Κάμνω τινὰ μωρόν, ἀναίσθητον, τὸν ξεμωραίνω, Συνον. Κπ. Δ'. «ἐξεκενώθησε τὸ κάθαρμα. οὐδεὶς ἐστὶν οὕτω τὸ θεῖον ἐκκεκωφηκώς», Δημόστ. παρὰ Φωτίῳ 1070. Ὁ τύπος, ἐκκωφέω, ἀμφιβάλλεται μὲν ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. Ἰδὲ Pors. ἐν Κύρ. Ὀρ. 1279. Dind. ἐν Ἀριστ. Ἱππ. 312. Tittm. ἐν Ζωρ. 1, σ'. 665.

Ἐκλαγχάνω. Μλ-λήξομαι (λαγχάνω, ἀμλ). Κερδαίνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ τίποτε μὲ κλῆρον, ἢ λαχνόν, τὸ κοινῶς σύνηθ. ἰταλ. κερδαίνω εἰς τὴν λοττερίαν, ἢ κατὰ τύχην. «τὸν αὐτὸν ἅπαντ' ἐλαίμον' ἐξειληχότες». Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1337.

Ἐκλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ξω (λακτίζω). Κλοτζῶ, κτυπῶ μὲ τὰ ὀπίσθια ποδάρια, ῥίχνω κλοττές. Τρπκ. Καταφρονῶ τι καὶ τὸ ῥίπτω, δὲν τὸ μετρῶ διὰ τίποτε. «ἐκλακτίζω, τὰ πατρῷα, ἀναίρω, κακῶς ἐξοδεύω. Ἐπιστολ. Θεοφυλάκτ., ἐκλακτ. πρός τι. Ἀντιστέκομαι καὶ διαφευτεύομαι ἐναντίον εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐκλάκτισμα, ατος, τό. Χορευτρόπος τις, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶν ὑψηλὰ ὁ χορευτὴς ἐλύγιζε τὰ ποδάρια πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐκλακτισμός, ὁ. Κλοτζιά, κλότζισμα.

Ἐκλαλέω, Μλ-ήσω (λαλέω). Ἐκφράζω, ἐκφωνῶ· φλυαρῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κοινοποιῶ, κάμνω γνωστόν τίποτε παντοῦ, εἰς ὅλους.

Ἐκλάλησις, εως, ἡ. Ἐκφώνησις, προφορά. Πολυδ. Ε. 147. (ξ)

Ἐκλαμβάνω, Μ. ήψομαι (λαμβάνω, ἀμλ). Παίρνω τίποτε ἔξω, ξεβγάζω, λαμβάνω, ἀποκλαμβάνω τι ἀπὸ τίποτε. 2) Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου συμφωνημένον τι ἔργον διὰ νὰ τὸ κάμω. Wess. ἐν Ἡρόδ. 9, 95. τὸ ἀντίθετον τούτου, ἀθλονότι, δίδω κάμμιαν δουλειὰν μὲ συμφωνίαν νὰ μοὶ τὴν κάμῃ τις, λέγεται ἐκδίδωμι. 3) παρὰ Γραμματικ. Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, σημαίνω, δηλῶ· ὡς τὸ, ἐκδέχομαι. 4) Μέσ. ἐκλαμβάνομαι = ὑπολογίζομαι.

Ἐκλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὁ,τι εἶναι καταπελλάλαμπρον, καθαρόν, φωτεινόν. Πλάτ. Φαιδ. 59.

Ἐκλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Κάμνω τί φωτεινόν, λαμπρόν. ἐκλαμπρύνομαι παθτ. Λαμπρύνομαι, περικυκλώνομαι ἀπὸ λάμψιν.

Ἐκλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Ξεβγάζω λάμψιν, ἀστροβολῶ. Τροπκ. Ἐμφαίνομαι ἔξαφνα, διαπρέπω μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν, δείχνομαι μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν. 2) μεταβτ. Κάμνω τι νὰ λάμπῃ, φέγγῃ. Λεξ. 1091. ἀφ' οὗ

Ἐκλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τίποτε λαμπρὸν φωτεινὸν σῶμα, ἀχτίδα.

Ἐκλανθάνω. Μλ-ήσω (λανθάνω, ἀμλ). Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τίποτε μὲ τελειότητα, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προπ. καὶ τοῦ πρωτ. ἅμα. «Μοῦσαι αὐτὸν ἐκλάθον (Ἐπικ. ἀντὶ ἐξέλαθον) κιθαριστύν». Τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ καθόλου τὸ νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν. Ἰλιάδ. Β. 600. Μέσ. Λησμονῶ τίποτε, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον· μετὰ γεν. Ὅμ., ὅστις ὅμως καὶ μετὰ ἁπλ. συντάσσει αὐτό· «καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν ἀφορβῆς καταβῆναι», Ὀδσ. Κ, 557. τὸ αὐτὸ καὶ Ἐκλήθω.

Ἐκλαξεύω, Μ. εύσω, Κατασκευάζω τίποτε ἀπὸ πέτραν, κόπτωντας, πελεκῶντας τὴν πέτραν. Δευτερον. Κφ Ι.

Ἐκλαπάζω, Μ. άξω (λαπάζω). = ἐξαλαπάζω, Ἀδειάζω, ξεκαπιρόνω. 2) Ἐξολοθρεύω, κατερημάζω. 3) Τίπτω ἔξω, μετὰ γεν. «ἐδωλίων ἐκλαπάξαι». Αἰσχύλ. Ἱκετ. 458.

Ἐκλάπτω, Μ. άψω (λάπτω). Πίνω λαίμαργα καὶ ὅλον τίποτε· ξαγλείφω τίποτε ὥστε δὲν μένει ἄλλο· καταπίνω λαίμαργα. Λυκόφρ. 1201.

Ἐκλατομέω, Μλ-ήσω (λατομέω). = ἐκλαξεύω· τὸ ἐκλαξεύω μᾶλλον τὸ λατομέω.

Ἐκλαχαίνω, Μ. ανῶ (λαχαίνω). Ξεσκάπτω· βαθουλώνω, κάμνω τίποτε βαθουλόν.

Ἐκλαχανίζομαι, μέτ. άπομ. Μλ-ίσομαι. (λαχανίζομαι). Κόπτω, μαζώνω λάχανα. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 11.

Ἐκλεαίνω, Μ. ανῶ (λεαίνω), Στιλβόνω, κάμνω ὁμαλώτερον, τὸ ἰταλκ. πολίρω, πολιτίρω, ὅλον τι, ἢ ἀπὸ ἔξω μόνον· τρίβω, ξύω· ὀλιγοστεύω τίποτε.

Ἐκλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀμλ.). Διαλέγω τίποτε ἀπὸ ἄλλα πολλά, διαφορ. Ἐξαιρ. μεταθετοῦ ξένους στρατιώτας. Συνάζω, μαζώνω χρήσιμά τι δέ καὶ μέτ. καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας. «βόλοι παρὰ τῶν καταπελτούντων ἐκλέγειν». Λουκιαν. Γ. σελ. 46. «μισθὸν ἐκλέγειν». Διβάν. «ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν οἱ τελῶναι». Πλούτ. Η. σελ. 60. 2) Παίρνω τι ἀπό τίποτε.

Ἐκλεῖγμα, τό (ἐκλείχω). Ἰατρικόν τι, τὸ ὁποῖον κρατοῦν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναλύεται γλυκαινόμενον μὲ τὴν γλῶσσαν.

* Ἐκλειδόω, Μλ-ώσω (κλειδόω). Καταστρίβω τίποτε καὶ τὸ κάμνω πολλὰ λεπτόν, ἢ ὁμαλόν.

* Ἐκλειπής, ὁ, ἡ· νεώτ. τύπος τοῦ, ἔκλιπής.

Ἐκλειπία, (ας, ἡ. πτῆς πίστεως. Ἰωσηπ. Ἀρχ. ΙΘ. 3., Ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης.

Ἐκλειπτικός, κή, κόν (ἔκλειψις). Πᾶν ὅ,τι λείπει, δὲν εἶναι γνωστόν, εἶναι λειψόν. 2) πᾶν ὅ,τε ἀνήκει εἰς ἔκλειψιν.

Ἐκλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφίνω, παρατῶ, ἀμελῶ, παρατρέχω παραβλέπω· «ἐκλείπω πόλιν εἰς ἄλλην Ἀφίνω μίαν πόλιν καὶ ἔρχομαι εἰς ἄλλην· τρέχω ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 100. Scheid. Ξνφ. Ἀν. 1, 2, 24. Ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως «ἐκλείπειν εἰς — Μετειπεῖν, κάμνω ἀποικίαν. Ἡρόδ. 8, 50. μάλιστα δὲ καὶ ἄνευ τῆς εἰς. Wunderl. obs. cr. σλ. 161. Ἐγκρατεύομαι ἀπό τίποτε, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι. 2) Τρπκ. ἀμετβ. Λείπω, ὀλιγοστεύω, γίνομαι ὀλιγώτερος, μικρότερος· μετὰ μτχ. ἐνίοτε, π χ. «ἐκλείπω λέγων ἀφίνω τὸ νὰ εἰπῶ τίποτε, δὲν τὸ λέγω, δὲν θέλω νὰ τὸ εἰπῶ· Ναρκόνομαι, λειποθυμῶ, ὀλιγοθυμῶ, ἀποθνήσκω· τελειόνω, σώνομαι, ἀφανίζομαι· λείπω δὲν εἶμαι σωστός· «ἡ σελήνη ἐκλείπειν Σκοτεινιάζει τὸ φεγγάρι, γίνεται ἔκλειψις τοῦ φεγγαριοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Ἰδὲ ἐκλείψις. Ἔτι δὲ καὶ παθητ. καθ' ὅλας τὰς ἀμεταβτ. σημασ. «οὐδεὶς ἐκλείπεται· ἀντὶ ἀφανίζεται. Αἰσχύλ. Εὐμ 97. — Μτχ. τὸ ἐκλεῖπον, Πᾶν ὅ,τι λείπει ἀπό τίποτε.

Ἐκλειτουργέω, Μλ-ήτω. τὸ, λειτουργέω κατ' ἐπίτασιν. «τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν»; Ἰσαῖος.

Ἐκλείχω, Μλ-ξω. Λείχω, ἀγλείφω τίποτε καλά, ὅλον.

Ἔκλειψις, εως, ἡ (ἐκλείπω). Τὸ νὰ ἀγλιγῇ, παραιτῇ, ἀναβάλλῃ τις τίποτε· τὸ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ καθῆκον, ἢ χρέος του. 2) ἀμτβ. Τὸ νὰ ὀλιγοστεύῃ, γίνεται ὀλιγώτερον, μικρότερον· τὸ νὰ λείπῃ, ἀφαιζηται τίποτε νὰ μὴ φαίνη-

ται πλέον, ἔβαιρ. ἔκλειψις ἡλίου, σελήνης· Ὅταν σκοτίζηται ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ δὲν λάμπουν καθόλου εἰς διάστημα μερικῶν λεπτῶν τῆς ὥρας.

*Ἐκλεκτέος, ἑα, ἑον. Ἐπῳ. ρημτκ. τοῦ, ἐκλέγω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐκλέγηται, διαλέγηται, ἐκλεχθῇ ἐξελεχθῇ καὶ λ. Πλάτ. Πολ. 7, σλ. 535. Α.

Ἐκλεκτικός, κή, κόν (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διαλέγει. Ἐκλεκτικαὶ φιλόσοφοι ὀνλ., οἱ τινες ἔκλεγον ἀπὸ τὰς αἱρέσεις τῶν ἄλλων φιλοσόφων ὅσας ἤθελον, καὶ αὐτὰς μόνον ἐδέχοντο, ὄχι δὲ τελείαν αἵρεσίν τινος φιλοσόφου.

Ἐκλεκτός, κτή, κτόν (ἐκλέγω). Ὅ,τι εἶναι ἐκλεγμένον, διαλεγμένον.

Ἐκλεκτῶς, Ἐ ἰρ. Διαλεχτά.

Ἐκλελαθεῖν. Ἐπκ. ἀόρ. β'. κατὰ διπλασιασμ. παρὰ τὸ ἐκλανθάνω. Ἰλιάδ. Ἐκλελαθέτην, Ἐπκ. μέτ. ἀόρ. β'. Ὅμ.

Ἐκλελυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐκλύω· Ἀφημένα, ἀμελημένα, ἀδύνατα, ἀτέντωτα, ἀτάνιστα.

Ἔκλεμμα, ατος, τό (ἐκλέπω)· Ξώφλι, τσώφλι, τσέρλα, φλοῦδα.

Ἔκλεξις, εως, ἡ (ἐκλέγω)· Ἐκλογή, διάλεγμα.

*Ἔκλεο, β'. ἐνκ. πρσπ. Παρατ. τοῦ, κλέω, Ἐπκ. ἀντί, ἐκλέεο. Ἰλιάδ. Ω, 202.

Ἐκλεπίζω, Μ ίσω. = ἐκλέπω, Ξελεπίζω, ξεφλουδίζω, εὐγάζω, τὴν φλοῦδαν, τὸ ξώφλι· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ἀφ' οὗ κλωσσήσουν τὰ αὐγά των, τὰ τρυποῦν μὲ τὸ ῥάμφος, σουρώνουν, καὶ οὕτως εὐγαίνουν τὰ πουλιά των· παραβλ. ἐκκολάπτω.

Ἐκλέπισις, εως, ἡ· Ξελέπισμα, ξεφλούδισμα. 2) Εὔγαλμα τῶν πουλιῶν ἀπὸ τὰ αὐγά, ξεκλώσσημα.

Ἔκλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ λεπτόν, τὸ ἰταλ. φίνον. 2) (ἐκλέπω), Περλουδισμένον.

Ἐκλεπτουργέω, Μλ-ήτω (λεπτός, ἔργου). Κάμνω ψιλήν, λεπτὴν δουλειάν. Συνέσ. σελ. 30.

Ἐκλεπτύνω, Μλ-υνῶ (λεπτύνω). Κάμνω τί καταπολλὰ λεπτόν, ἡ λιγόν. Γεωπον. ιε'. 6.

Ἐκλέπω, Μ. ψω (λέπω). = ἐκλεπίζω. Ἀρστφ. Ὄρν. 1104.

Ἐκλευκαίνω. Μ. ανῶ (λευκαίνω)· Καταπρίζω, κάμνω κατὰ πολλὰ ἄσπρον τίποτε. Παθτ. Καταπρίζω, γίνομαι καταπολλὰ ἄσπρος.

Ἔκλευκος, ὁ, ἡ (λευκός)· Ὅ,τι εἶναι καθόλου ἄσπρον· παρβλ. ἔκπικρος. Ἱπποκράτ.

*Ἔκλεψις, εως, ἡ (ἐκλέπω) = ἐκλέπισις.

Ἐκλήγω, Μ. ξω (λήγω). τινός. Παύω, τελειόνω, καθόλου. πεκλήξω χαρᾶς δακρυῤῥοΐαν.

Ἐκληθάνω, καὶ ἐκλήθω, Ὀλίγον χρησιμοι τύποι ἀντὶ τοῦ, ἐκλανθάνω.

Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ (ἐκλαμβάνω)· Ὅστις ἀναλαμβάνει, ἀναδέχεται, παίρνει ἐπάνω του τὸ νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως κανὲν συμφωνημένον ἔργον· τὸ ἰταλ. intraprenditore.

Ἐκληρέω, Μλ-ρήτω (κληρέω)· Φέρνομαι πολὺ μωρά. 2) μετβ. Περιπαίζω τινά, τὸν μεταχειρίζομαι, τὸν κρατῶ ὡς τρελλόν, τὸν στέλλω, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου, τὸ κοινότ. τὸν διδω δρόμον λέγωντάς τῳ φλυαρίας, μωρολογίας διὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτόν. Πολυβ. Ιε'. 36.

Ἐκλησις, εως, ἡ (ἐκλανθάνομαι)· Ἀλησμονησία, ξεχασμένημα· τὸ νὰ ἀλησμονῇ τις τίποτε καθόλου. μήμιζε δ' αὖ παίδων τε νεηγενέων τε φόνοιο ἔκλησιν ἐσσομένων. Ὀδυσ. Ω, 484. ὅπερ ὅμως ὁ Reisig emarr. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 551. ἔκλησιστις, παρὰ τὸ, λήστις, γράψεσθαι θέλει, καὶ τὸ ἁπλοῦν, λῆσις ἅμα ἀμφίβλ. νομίζει.

Ἔκληψις, εως, ἡ (λαμβάνω)· Τὸ νὰ εὐγάνῃ, παίρνῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ πιάνῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον ῥίπτει τις πρὸς αὐτόν· τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ στοχάζηται, νομίζῃ τίποτε κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον· ἐξαίρεσις.

Ἐκλιθολογέω, Μλ-ήσω (λιθολογέω). Ἐκλέγω, διαλέγω πέτρας, καθαρίζω καὶ πασπατεύω τι ἀπὸ τὰς πέτρας. Θεόφρ.

Ἐκλιχμάω, Μ. ήσω (λιχμάω). Διχτίζω, καθαρίζω τίποτε μὲ τὸ λιχνιστήρι, λιχνίζωντάς το, καθὼς τὰ γενήματα εἰς τὸ ἀλώνι.

Ἐκλιμία, ίας, ἡ (λιμός). Μεγάλη πεῖνα, ξελιμασιά· τὸ νὰ ἤναι τις πάντοτε λιμασμένος, πεινασμένος, παρὰ τοῖς Ο'. Δευτερον. 28.

Ἐκλιμνάζω, Σπάνιος τύπος, αὐτὶ τοῦ ἐκλιμνόω. Ἱερον. Ἀλλγ. Καρ. Θ'. καὶ Ἀππιαν.

*Ἐκλιμνόω. Μλ-ώσω (λιμνόω). Κάμνω κανένα τόπον νὰ γενῇ καθόλου βάλτος, λίμνη, μπάρα.

Ἔκλιμος, ὁ, ἡ (λιμός). Ξελιμασμένος, καταπολλὰ πεινασμένος, κατάλιγνος ἀπὸ πεῖναν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 6.

Ἐκλιμπάνω, = ἐκλείπω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκλυνάω, Μλ. ήτω (λινάω). Φεύγω, γλυτέω ἀπὸ τὰ δίκτυα, ἀπὸ τὰ βρόχια, ὅπου εἶμουν πιασμένος.

Ἐκλιπαίνω, Μ. ανῶ (λιπαίνω), Παχύνω τι, τὸ κάμνω νὰ γένῃ παχύ. Τροπ. Ὁμαλύνω, ἰσιάζω, κάμνω τι ὁμαλόν, ἴσιον, Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. 318. ὑπὸ πέλαγος ἐκλιπανεῖν, Θέλει ἰσιάσει τὴν θάλασσαν, ἤτοι τὴν γαληνίσει.

Ἐκλιπαρέω, Μλ-ήσω (λιπαρέω). τί, ἢ τινα· παράτινος, Παρακαλῶ, ζητμῶς καὶ ἐνστατικῶς, δέομαι, διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 483.

Ἐκλιπής, ές, ὁ, ἡ (ἐκλείπω). Πᾶν ὅ,τι λείπει, εἶναι ἐλλειπές, λειψόν, δὲν εἶναι σωστόν. 2) πᾶν ὅ,τι ἀφίνεται, παραβλέπεται, παρατρέχεται.

Ἐκλογέομαι, Μλ-ήσομαι. μέτ. ἀποῤῥ. ὡς τὸ, ἐκλογίζομαι. Προφατίζομαι, δικαιολογοῦμαι, θέλω νὰ ἀπολογηθῶ διά τίποτε· μετὰ αἰτιατ. ἢ γεν. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. μὲλλογέομαι τὴν ἀνάγκην· Προφατίζομαι μὲ τὴν ἀνάγκην. μὲξελογεῖτο τῆς ἀνάγκης.

Ἐκλογεύς, έως, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις συνάγει φοσίματα δημόσια, φόρους, δασμοὺς καὶ λ. τ. τ. Boekh ἐν Ἀθη. Staatsh. 1. σλ. 168. Fig. 191.

Ἐκλογή, ῆς, ἡ. Διάλεγμα, τὸ νὰ ἐκλέγῃ τις διαλέγῃ τις τίποτε. τὸ νὰ συνάζῃ χρήματα, δημόσια φοσίματα. 2) τὸ ἐκλελεγμένον, διαλεγμένον· ἐξαιρ. μικρὰ ποιήματα, καλά, χρήσιμα τεμάχια, περικοπὰς ἀπὸ συγγράμματα· ὅθεν ἐκλογή, πᾶν ὅ,τι ἐκλέγεται ὡς καθ' αὑτὸ ἄριστον.

*Ἐκλόγησις, εως, ν. Ἔρευνα, ἐξέτασμός, ἐξέτασις. Δγν. Αρτ.

Ἐκλογία, ίας, ἡ. = ἐκλογή, παρὰ Διον. Ἁλικ. Ε'. ἀμφ.

Ἐκλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μέτ. ἀποῤῥ. (λογίζομαι). Λογαριάζω, κάμνω λογαριασμὸν ἐξετάζω, καθαρίζω, βάλλω λογαριασμὸν τινα εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, μεταλογαριάζω νὰ πληροφορηθῶ ἂν δὲν εἶναι σφαλμένος ὁ λογισμ. ὅθεν Συλλογίζομαι, στοχάζομαι καλῶς περί τινος. Ἡρόδοτ. Γ'. 1. ταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος, ἐποίησε τάδε. Ἀποδείχνω, παρατηρῶ τίποτε σκεπτόμενος, παρατηρῶν καὶ λογαριάζωντας, μετρῶντας το καλά, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1420. 2) = ἐκλέγομαι, Διαλέγω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεία μου. 3) = ἐκλέγομαι, Δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀθωωθῶ. παρὰ τῷ

*Ἐκλόγιον, τό. = ἐκλογή. 2.

*Ἐκλόγισις, εως, ἡ. Ἐπικρ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 144. καὶ

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ. Λογαριασμός, ξετίμησις· Στοχασμός, συλλογισμός· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκλογιστής, στοῦ, ὁ. Λογαριαστής, ὅστις κάμνει τοὺς λογαριασμούς.

Ἐκλογιστία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λογαριάζῃ, κάμνῃ, τελειόνῃ τις τὸν λογαριασμόν του μὲ τινα καὶ τὰ τόν ξεπληρόνῃ, παρὰ τοῖς Ο'. Τωβ. Α'. 21.

Ἐκλογος, ὁ, ἡ. Διήγητις, ἀφήγημα. Αἰσχύλ. Σαλαμ. 196.

*Ἐκλουτήριον, τό = ἔλουτρον. Ἐπγρμ Αἰγ.

Ἔκλουτρον, τό. Πολυδ. Μ'. 10. Ἀγγεῖον εἰς νίψιμον, πλύσιμον, λούσιμον. παρὰ τὸ

Ἐκλούω, Μ. ούσω (λούω, ἀνμλ.). Ξεπλύνω, πλύνω τίποτε.

Ἐκλοφίζω, (λόφος). Εὐγάζω, παίρνω μέρος τι ἀπὸ τινα λόφον, χαλιῶ λόφον τινά, χωματοβούνι, ἢ δὲ γῆ ἐκ τῶν Δικαιαρχίας λόφων ἐξελοφίζεται. Ἡ γῆ ἐτκαφθη τόσον ὥστε ἐχαλάσθησαν οἱ λέφοι της. Σουίδ.

Ἐκλοχεύω, Μ. εύσω (λοχεύω). Ξεγεννῶ, τελειόνω τὴν γέννα, γεννῶ εὐτυχῶς. Ὀρφ. Αργ. 253. Ἀισλ. Παλατ. Jac. σλ. 480.

Ἐκλοχίζω, Μ. ίσω (λόχος). Ἐκλέγω, διαλέγω ἕκτιους λόχου στρατιωτῶν τοὺς καλούς, πεκλελεχισμένος ἀπὸ μυριάδωνα. Ἄσμα Σολομ. Ε. 2) Διαμοιράζω τὸ στράτευμα εἰς λόχους, τὸ ἰταλ. truppare, τὸ τουρκ. taifadés.

Ἐκλοχμόομαι, Μλ-ώσομαι· τὸ, λοχμόω κατ' ἐπίτσ. ἐπὶ τόπου, Γίνεται δάσος γεμίζει ἀπὸ κουτσοκλάδια. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐκλυγίζω. Μλ-ίσω (λυγίζω). Λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ξελυγίζω τίποτε, τὸ ἰταλ. storzare. Πορφύρ. Α'. 33.

Ἔκλυπος, ὁ, ἡ· ἡ ἔκλυπρος (λύπη), Καταπολλὰ λυπημένος, καταλυπημένος.

Ἔκλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Χωρὶς λύραν, κακόφωνος, ἀχαμνὰ συμφωνημένος, τὸ τουρκ. δουζενισμένος· ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην. Α'. σελ. 22. πνευμάτων ἔκλυροις, καὶ Πλουτ. Προβ. Συμπ. Ζ'. 1.

Ἔκλυσις, εως, ἡ (ἐκλύω). Λύτιμον ἀπὸ τὰ δεσμά· ἐλευθέρωσις, λύτρωσις. 2) Ἀνάλυμα· ἀρκωσις τῶν μελῶν, τῶν δυκίμεων, ἀδυναμία, λειποθυμία.

Ἐκλυσσάω. Μλ-ήσω. τὸ, λυσσάω κατ' ἐπίτσ., Καταλυσσάζω, καταλυσσιάζω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Π'. 15'. 2.

*Ἐκλυτήρ, ῆρος, ὁ. (ἐκλύω) Λυτρωτής, ἐλευθερωτής· ἀφ' οὗ

Ἐκλυτήριος, ὁ, ἡ. Εἰς ἀπόλυμα, λύτρωμα, γλύτωμα, ἐλευθέρωσιν ἀνθρώπου, ἀρμοδίου· τὸ ἐκλυτήριον· ὑπακ. Ἱερόν, Θυτία ὑπὲρ σωτηρίας, ἐλευθερώσεως ἀπὸ κάποιον κίνδυνον, ἀπὸ κάποιον κακόν.

Ἔκλυτος, ὁ, ἡ. (ἐκλύω) Ἀπολυμένος, γλυτωμένος, λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος — 2) Ἀναλυμένος· χαυνωμένος, ἀδυνατισμένος, ἀτονημένος. Ἐπῤῥ. ἔκλυτος.

Ἐκλυτρόω Μλ-ώσω. (λυτρόω) Λυτρόνω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω τινά, ἢ τίποτε πληρόνωντας ἄσπρα· τὸ σύνθ. ξαγοράζω, ξεσκλαβόνω μὲ ξεσκλαβάτικα· ἀφ' οὗ

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, = ἀπολύτρωσις· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκλύω, Μ. ύσω. (λύω, ἀνμλ.) Ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω, λυτρόνω· τινά τινος· ἐπὶ δὲ καὶ, τινά τινι. Ὅμ. χρῆται τῷ μέσ. Μλ. ὑκπαιῶν σε ἐκλύσομαι· Ὀδύσ. Β, 286. ὁ δὲ Σφκλ. τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορ. Τραχ. 21. Αἴ. 531. Οἰδ. Τ. 1003. — 2) Ξελύω, λύω, ἀπολύω, ξεχωρίζω· Ἀδυνατίζω, χαυνόνω, ξετεντόνω, ἀποστάτω τίποτε· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. εἴχρ. τὰ πλεῖστα ὅμως βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. μερ. καὶ ἐν τῷ παθτ. Παρτατ. βρχ.)

Ἐκλωβάω, Μ. ήσω. τὸ, λωβάω κατ' ἐπίτσ. Καταλυπῶ τινα. πεκλωβῆσθαί τι.ω Σφκλ. Φιλ. 330.

Ἐκλωπίζω, Μ. ίσω. (λῶπος). Ξετειλίγω, ξεσκεπάζω, ξεγυμνόνω, ξενδύνω. «τὸν δ' ἑλώποντα πλευρὰν ἅπασαν.» Σοφοτ. Τραχ. 942.

Ἐκλωτίζω, Μ. ισω, = ἀπολωτίζω Ἡσύχιος.

Ἐκμαγεῖον, τό (ἐκμάσσω). Παταδήποτε ὕλη, εἰς τὴν ὁποίαν τυπόνει τις τίποτε, π. χ. κηρί, βουλοκήρι, γύψος κλ. τ. τ. — Τό εἰς αὐτὰ ἀντυπούμενον. Τροπ. «ἐκμαγεῖον πέτρης.» ἐπὶ ψαράδων, ὅταν περιφέρωνται, καταβλίβωνται, κατακοπιάζωσιν ἀνάμεσα εἰς τσοπέλους, σπιλάδας. Ἀνθ. — 2) Παυδήποτε πρᾶγμα μέ τό ὁποῖον σφραγίζεται τις, προτύφι, χειρομάνδυλον, τό ἄλλως, χειρεκμαγεῖον.

Ἐκμαγέω, = ἐκμάσσω, καί ἐκμάττομαι. Ἡσύχιος καί Σουίδας.

Ἔκμαγμα, ατος, τό (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, κηρί, κ. τ. τ. ὅσων εἶναι ἀπαράλλακτος μέ τό πρωτότυπον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 514. «αὐτ' ἔκμαγμα τόν.»

Ἐκμαίνω, Μλ-ῶ (μαίνω) Κάμω τινά νά καταντήσῃ εἰς μανίαν, τρέλλαν, διά ἔρωτα, θυμόν καίλ. ψυχικά παθήματα. Ἀνάπτω, φωτιάζω τινά, «τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.» Νά ἀνάψῃ τόν πόθον του. Σοφοκλ. Τραχ. 1142. καί Εὐριπ. Βάκχ. 36. «πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα ἐξέμηνα δωμάτων.» Τάς ἔφερα εἰς μανίαν διά νά φύγουν ἀπό τά σπίτια των, τό κοιν. τάς ἐξαλλόνισα Παῦσ. μετά β'. ἐνεργ. Παρκμ.. Καταντῶ εἰς σφοδράν λύτταν, μανίαν, ἐξαλλονίζομαι, γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου. «τοιαῦτα πολλά ἐς Πέρτας τε καί τούς ξυμμάχους ἐξεμαίνετον Ἐφέρετο μέ τέτοιαν μανίαν καί λύτταν. Ἡρόδ. 3, 37.

Ἐκμακαρίζω, Μλ. ίσω· τό, μακαρίζω κατ' ἐπίτ. Μακαρίζω τινά πολύ, παρμακαρίζω, παρακαλοτυχίζω.

Ἔκμακτος, ὁ, ἡ (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, ἤ κηρί. «εἰδέσιν ἐκμακτοῖσι.» Ἐμπεδοκ. παρά Θεοφρ. Αἰτιῶ. σελ. 21.

Ἔκμακτρον, τό, = ἔκμαγμα Εὐριπ. Ἡλέκτ. 535.

Ἐκμαλάσσω, Ἀττ. ἐκμαλάττω, Μ. ξω (μαλάττω), Μαλακύνω τίποτε, τό κάμνω παραμαλακόν· κάμνω τινά μαλακόν, γυναικώδη, τό ἰταλκ. delicatire.

Ἐκμαλθακέω, = ἐκμαλάσσω.

Ἐκμανής, ὁ, ἡ (ἐκμαίνομαι). Κατακυριευμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπό θυμόν καί λ, ψυχικά πάθη Ἐπῤῥ. ἐκμανῶς.

Ἐκμανθάνω, Μ. θήσομαι (μανθάνω. ἀνμλ.) Μανθάνω, μαθαίνω τίποτε καλά καί σωστά· καταλαμβάνω, καταγνῶ τίποτε μέ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 5, 91. — 2) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω μέ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 7, 28. — 3) Ἐκτιμῶ, μανθάνω τίποτε καί τό ἠξιούρω ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω.

Ἔκμαξις, σεως ἡ (ἐκμάττω). Τό νά ἐκτυπόνῃ τις τίποτε, εὐγάζῃ τόν τύπον τινός εἰς κηρί, γύψον καί τ. τ. — Τό νά σφραγίζῃ τις τίποτε καλά.

*(Ἐκμάομαι). Ἄχρηστος ἐντ. τοῦ θέματος μάω, μάομαι· ἀφ' οὗ ὁ Ἐπκ. ἀόρ. «ἐμάτσατο τέχνην.» Ἐφεύρηεν ἄλλην τέχνην· τό παρ' ἡμῖν κοινόν. Αὐτός ἐπῆσεν ἄλλην τέχνην. Ὅμ. Τμ. Ἐρ. 511, παρβλ. εἰσμάομαι, ἐπιμάομαι.

Ἐκμαραίνω, Μ. ανῶ (μαραίνω). Ξηραίνω, ἀφίνω τί νά ξηρανθῇ, νά μαρανθῇ, μαραγκιάσῃ.

Ἐκμαργόω, Μλ. – ώσω (μαργόω)· Τρελλαίνομαι, ζουρλαίνομαι, χάνω τόν νοῦν μου διά ἀγάπην, ἤ διά ἄλλο τι ψυχικόν πάθημα. Εὐριπ. Τρωάδ. 993. «πρέπει ἐξεμαργώθητε.»

Ἐκμαρτυρέω, Μλ. – ήσω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, λέγω, βεβαιόνω τίποτε ὡς μάρτυρας αὐτόπτης ἤ αὐτήκοος. Αἰτχλ. «εἰς πολλούς ἐκμαρτυρήσαι. Νά μαρτυρήσῃ, νά εἰπῇ ἐμπροστέν εἰς πολλούς. Διον. Ἁλικ. Ζ'. 31. Στραβ. ΙΒ'. σελ. 859. 2) Ἄῤῥωστος ὤν, ἤ ἀπών, ὅτε μήν ἠμποροῦν νά μαρτυρήσω τίποτε διά ζώσης φωνῆς, δίδω ἔγγραφον μαρτυρίαν μου περί τινος πράγματος· δίδω μαρτυρίαν ὅτι εἶναι τις ἄῤῥωστος, ἤ ἀπών· ἀφ' οὗ

Ἐκμαρτυρία, ίας, ἡ· καί ἐκμαρτύριον, τό. Ἡ μαρτυρία ἀῤῥώστου, ἤ ἀπόντος τινός.

Ἐκμάσσω, Ἀττ. ἐκμάττω, Μ. ξω (μάσσω). Σφογγίζω τίποτε καλά, τρίβω τι ἀλείφοντάς το μέ τίποτε. Ἱπποκράτ. «σπόγγους βρέχων καί ἐκμάττων.» «καλέφειν ἐς κοίτην καί ἐκμάσσειν· Ἀλείφει ἐπάνω εἰς τήν κλίνην, μέ τόν δάκτυλον. «ἔκματτε τῷ δακτύλῳ τοὺς τόπους.» Τούς ἄλειφε μέ τόν δάκτυλον. 2) Ἐπί τῶν πλαττικῶν τεχνῶν· Ἐκτυπόνω, σχηματίζω, τυπόνω ἐπάνω εἰς κηρί, γύψον, κ. τ. τ. 3) Σκιαγραφῶ, ἤ σχεδιάζω, ζωγραφίζω τίποτε μέ ἀναλογίαν κατά μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἀπαραλλάκτως μέ τό πρωτότυπον. Τροπ. ἐπί συγγραφέων· Παραστήνω διά λόγου καλοῦ ἀκριβῶς τε καί ἐνιστάναι εἰς τούς τύπους. Νά σχηματίζῃ τάς φράσεις του καί νά φυλάττῃ τύπους τινάς, Πλάτ. Πολ. γ'. Ὡσαύτως καί ἐπί τῶν μελιστῶν «ἐκμάττουσι τούς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τούς μέσους.» Σφογγίζουν, παίρουν μέ τά μπροστά ποδάρια τήν ὕλην ἀπό τά ἐμπροσθινά καί σχηματίζουν τήν κηρίθραν. Ἀριστ. – Κατασκευάζω κατηπότια, τό κοιν. χάνια· καί λ. τ. τ. Ὡσαύτως καί κατά μέσ. διαθέσιν ἐξαιρ. κατά σημτ. 2.

Ἐκμαστεύω, Μλ. – εύσω (μαστεύω), Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω μέ ἐπιμέλειαν νά πληροφορηθῶ τίποτε.

*Ἐκμαῦ· ἄχρηστον ἀντί τοῦ, ἐκμάομαι.

Ἐκμεθύσκω, Μλ. – ύσω (μεθύσκω, ἀνμλ.) Μεθῶ τινα κατά κράτος, τόν κάμνω καθόλου μεθυσμένον, τό τουρκβ. kourolmi. Τρπ. Γεμίζω τεμένη τίποτε· τινος. «ἐκμεθύσκετο δρόσου λύχνου.» Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 87.

Ἐκμειλίσσω, Μ. ξω (μειλίσσω). Καταημερόνω, καταπραΰνω τινά· ὡσαύτως καί Μέσ. κατά τήν αὐτήν σημτ. Ἀππιαν.

*Ἐκμείρομαι· ἄνευ Μλ. (μείρομαι, ἀνμλ.) Παίρνω, ἔχω, μεγάλον μέρος εἰς τίποτε, γίνομαι ἐξαιρέτως μέτοχος τινός τό ἰταλκ. interessarmi molto· τινος. Ὀδ. Ε, 335. «ἐξέμμορε τιμῆς.» Ἐπκ. Παρκμ. κατά τό γ'. πρτπ. μόνον ἐν χρήσει.

*Ἐκμελαίνω, Μλ. – ανῶ (μελαίνω). Καταμαυρίζω, κάμνω καταμαύρον τίποτε. Κλμ. Ἀλξ.

Ἐκμέλεια, ἡ (ἐκμελής). Σφάλμα, τό νά σφάλλητις εἰς τόν τόνον, εἰς τήν μελῳδίαν, νά κάμῃ παραφωνίας ψάλλων, τραγῳδῶν, ἤ καί παίζων, λαλῶν μουσικόν ὄργανον. Διον. συνθ. 2. – 2) Ἀφροντισία· ἀντιθ. τῷ ἐμμέλεια.

Ἐκμελετάω, Μλ. – ήσω (μελετάω). Μανθάνω, ἤ γυμνάζομαι εἰς τίποτε μέ μεγάλην ἐπιμέλειαν· μανθάνω τέχνην τινά θεμελιωδῶς, μέ ὅλα τά σωστά· διδάσκω, μανθάνω τινά τι ἐντελῶς διά γυμνάσιος. Πλάτων.

Ἐκμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Κακόφωνος εἰς τό ψάλσιμον, τραγῴδιμα· ἐπί μουσικ. ὀργάνων, εἰς τόν τόνον, ἦχον. Τροπ. Ἀνάρμοστον, ἀπρεπές. – 2) (μέλει) Ἀφρόντιστος, ἀμελής, ἀκαμάτης, ἄτακτος. Παρβλ. πλημελής· ἀντιθ. τῷ, ἐμμελής. Ἐπῤῥ. ἐκμελῶς.

Ἐκμελίζω, (μέλος). Κόπτω εἰς μικρά κομμάτια, λιανίζω, κατακομματιάζω τίποτε.

*Ἐκμεστόω, Μλ. – ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι καλά. Σφκλ. Ἠλ. 703.

*Ἐκμεταλλεύω, Μλ. – εύσω (μεταλλεύω), Ἀδειάζω μεταλλεῖον τι ἀπό τό μέταλλόν του, εὐγάζω ὅλον τό μέταλλον ἀπό αὐτό.

Ἐκμετρέω, Μλ. – ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε καλά καί μέ ἀκρίβειαν, π. χ. χωράφι, ἀμπέλι καί τ. τ. Μέσ. ἐκμετροῦμαί τι, Παίρνω τό μέτρον ἀπό τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐκμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τελεία καί σωστή.

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ, τι εἶναι ὑπέρμετρον, ὑπέρ τό μέτρον, χωρίς μέτρον· τό ὁποῖον νά μετρήτῃ τις εἶναι ἀδύνατον· ὑπερβολικόν· ἀντιθ. τῷ, ἔμμετρος. Ἐπῤῥ. ἐκμέτρως.

Ἐκμηκύνω, Μλ. – υνῶ· τό, μηκύνω κατ' ἐπίτασιν, Μακρύνω, τραβῶ τίποτε εἰς μάκρος, τό ἀναβάλλω, τό παρμακραίνω.

* Ἐκμηνος, ὁ, ἡ (ἔξ, μήν) Ἑξαμηνιάτικος.

Ἐκμηνίω, Μλ. – ίσω (Μηνίω). Καταντῶ εἰς θυμόν, καί ὀργήν. Ἡσύχιος.

Ἐκμηνύω, Μλ. – ύσω (μηνύω). Δηλοποιῶ, φανερόνω, γνωστοποιῶ τίποτε· προδίδω τίποτε μυστικόν· (τό υ, ἐν μέν τῷ ἐντ. ἐπί τό πλεῖστον, ἐν τῷ μέλλ. ὁδ, ἀεί μακρ.)

Ἐκμηρύω, ἔτι δέ καί Μέσ. ἐκμηρύομαι, Μλ. – ύσω (μηρύω), Ξετειλίγω, ξεκουβαριάζω, καθώς π. χ. κουβάρι νήματος. Μεταφορικ. ἐπί στρατεύματος. Προστάζω τούς παρατεταγμένους στρατιώτας νά παρεκβῶσιν εἰς τήν ἀράδαν ἑνός κατόπιν τοῦ ἄλλου, τό ἰταλ. marciare gli uni alla dietro gli altri, νά ξεφιλλάρουν· ἐπί τό πλεῖστον κατά μέσ. διάθ., τήν ὁποίαν σημαντ. ἔχει καί ἡ οὐδέτ. διάθ. Ξεφ. Ἀν. 6, 3, 22. (ε)

Ἐκμιαίνω, Μλ. – ανῶ (μιαίνω). Κατασκλύνω, καταλερόνω, τό τουρκβ. katamoruturmek). Μέσ. Ἀποσπερματίζω. Ἀριστφ. Βτρ. 754.

Ἐκμιμέομαι, Μλ. – ήσομαι· μέτ. ἀποθ. (μιμέομαι). Μιμοῦμαι τίποτε καλά, μέ ἀκρίβειαν καί κατ' ἐκεῖνο κάμνω ἄλλο ὅμοιον· ἐκφράζομαι μιμούμενος τήν ἔκφρασιν, τήν ὁμιλίαν τινός. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1298. καί Ξενοφ.

Ἐκμισέω, Μλ. – ήσω (μισέω). Μισῶ τι μέ ὑπερβολήν· ὑπερμισῶ, καταμισῶ. Πλούταρχ. Πελοπ. 12.

Ἔκμισθος, ὁ, ἡ = ἀπόμισθος. Ἐπῤῥ. ἐκμίσθως.

Ἐκμισθόω, Μλ. – ώσω (μισθόω), Δίδω τι μέ μισθόν, κυρᾶν, ἀγώγι· ἀφ' οὗ

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ. Μίσθωμα ἀγώγι κτημ., τό νά δίδῃ τις τίποτε μέ κυρᾶν, ἀγώγι.

Ἐκμολεῖν Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. ἐξέμολον, Ἐπκ. γ', ἐνε. πρτπ. ἐκμολε, Τό νά ἐλθῃ τις ἔξω, ἐμπρός. Ἰλ. Α, 603. «τὸ δὲ κλισίηνδε, ἀκούσας, ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. Ἐντ. ἐκμόλω, σύχ εὑρηται· ἀντ' αὐτοῦ ὅμως χρησιμεύει, τό ἀμβλύτκω· ὅπερ ἰδέ

Ἐκμορφόω, Μλ. – ώσω (μορφόω). Σχηματίζω, ἐκτυπόνω, κάμνω τί ὅμοιον μέ ἄλλο τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐκμουσόω, τό, μουσόω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάκχ. 873.

Ἐκμοχθέω, Μλ. – ήσω (μοχθέω). Κάμνω, φτιάνω, κατασκευάζω, τελειόνω τίποτε μέ κόπον· τελειόνω τόν ἀγῶνα, νικῶ. Πλούτ. – 2) Ἀποφεύγω κίνδυνον, γλυτόνω ἀπό κάνένα κίνδυνον· ὡς τό, ἐκπονέω. Πλούταρχ.

Ἐκμοχλεύω, Μλ. – εύσω (μοχλεύω). Σηκόνω, εὐγάζω, ξεκολλῶ, μετατοπίζω, χαλῶ τίποτε μέ τόν μοχλόν, λοστάρι· ἐν γένει, εὐγάζω, σηκόνω καί λ. τίποτε μέ κόπον. – 2) Ἀνοίγω τι μέ τόν μοχλόν.

Ἐκμυελίζω, (μυελός). Ξεμυαλίζω, εὐγάζω τόν μυελόν ἀπό τά κόκκαλα· παρά τοῖς Ο'.

Ἐκμυζάω, Μλ. – ήσω. Ἰων, ἐκμυζέω (μυζάω), Βυζάνω τίποτε καλά, ὅλον. Ἰλιάδ. Δ, 218. ἀφ' οὗ

*Ἐκμυζησμός, ὁ· καί

Ἐκμύζησις, σεως, ἡ. Ξεβύζαγμα, τό νά βυζάνῃ τις τίποτε ὅλον, νά τό ξεστραγγίζῃ, βυζάνοντας.

Ἐκμυθόω, Μλ. – ώσω (μῦθος). Κάμνω τίποτε ὡς μῦθον ἤ ὡς ἀνθεκείμενον, ὑπόθεσιν μύθου· μεταχειρίζομαί τι ὡς μῦθον. Φιλόστρ. Εἰκόν. Α'. 3.

Ἐκμυκάομαι, Μλ. – ήσομαι (μυκάομαι, ἀνμλ.) Μουγγρίζω δυνατά. Φάλαρ. Ἐπιστ.

Ἐκμυκτηρίζω, τό, μυκτηρίζω κατ' ἐπίτασιν.

Περιπαίζω, περιγελῶ τινα μὲ ὑπερβολήν· ἀφ' οὗ
Ἐκμυκτηρισμός, οῦ, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ χλευασμός.
Ἐκμυστίζω, Μλ. – ίσω, Πίνω ὅλον τίποτε διὰ μιᾶς χωρὶς νὰ πάρω τὸν ἀνατασμόν μου. Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Καταουβώνῳ εἰς Ἀθήν. σελ. 783. πεπιεν κεχεμύστισεν.
Ἐκναρκάω, Μλ. – ήσω (ναρκάω). Καταναρκόνω, καταχαυνόω τινά, ἢ τι.
Ἐκναυλόω, Μλ. – ώσω (ναυλόω). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ τὸ μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον μὲ ναῦλον.
*Ἐκνανσθλόω, Μλ. – ώσω = ἐκναυλόω. – 2) Ῥίπτω τίποτε ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τοῦτ' ἔστι, τὰ ὁποῖον πλέει ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. Λυκρ. 726.
Ἐκνεάζω, Μλ. – άσω (νεάζω). Κάμνω τι καθόλου νέον, τὸ ξανανέόω. – 2) ἀμετβ. Αὐξάνω, τραγεύω, γίνομαι νέος, ξανανέομαι· ἀφ' οὗ
Ἐκνεασμός, ὁ, Ξανανέωμα. Σιμπλίκ. παρὰ Στοβ. Ζ'. σιλ. 204. Σχ καὶ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 135.
Ἐκνέμω, Μλ. – νεμῶ (νέμω, ἀνμλ.) Δίδω, μοιράζω τι ὡς ἀναμοιβήν, ὡς τιμὴν σημαίου διὰ κάνεν μεγάλον, καλὸν κατόρθωμα. Αἰτχλ. – 2) ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀορ3 ἐκνεμόμαι. Καταβόσκω, καταπατῶ, ἀφανίζω, κατερημόω τίποτε. – 3) Εὐγαίνω εἰς βοσκὴν νὰ βοσκήσῃ· ἐν γένει, εὐγαίνω ἔξω. πεκνέμομαι τὸν πόδαι Εὐγάνει τὸ ποδάρι μου ἔξω, τοῦτ' ἔστιν εὐγαίνω, καθὼς καὶ συνήθως λέγομεν ἀρνητικῶς ὅμως· ἐγὼ δὲν εὐγῆκα οὔτε ποδάρι, δὲν εὐγαλα τὸ ποδάρι μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Σφκλ. Αἰ. 369.
Ἐκνεοττεύω, Μλ. – εύσω (νεοττεύω). Ξεκλοσσῶ· εὐγάζω τὰ πουλιά. Ἀριστοτ. Θαυμ. Κεφ. 138.
*Ἐκνευρίζω, Μλ. – ίσω (νεῦρον). Ξενευρίζω, κατακόπτω τὰ νεῦρα· Τροπκ. Καταχαυνόνω, καταδυναστίζω τινά, ἢ τί.
Ἔκνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, παραμερίζῃ, φυλάττηταί τις ἀπό τίποτε κλίνωντας, βαίζωντας τὴν κεφαλήν του πρὸς τὸ πλάγι. ἐν γένει, παραμέρισμα· παρὰ τὸ
Ἐκνεύω, Μλ. – εύσω (νεύω), Ἀποφεύγω τίποτε κλίνωντας τὴν κεφαλήν πρὸς το πλάγι· ἐν γένει, ἀποφεύγω, παραμερίζω, ἐπὶ ἵππων· ὅταν σκύπτῃ, κλίνῃ ἐμπρὸς τὴν κεφαλήν καὶ ῥίπτει τὸν ἀναβάτην κάτω. Συφ. – 2) ἐκκλ. εἴς τι, Κλίνω, βαίζω πρὸς τὸ πλάγι. – 3) Κάμνω εἰς τινα νεῦμα διὰ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τραβηχθῇ κατὰ μέρος, νὰ παραμερίσῃ. Εὐριπ. Ἰφγ. Τ. 1296.
Ἔκνεφίας, ου, ὁ (νέφος) τυφωνοπαίουρα. ἄνεμος, Μεγάλη ἀνεμοζάλη· ὅταν διάφοροι ἄνεμοι φυσῶντες ἐκεῖς ἐναντίον τοῦ ἄλλου συγκρούωνται εἰς τὰ σύνεφα καὶ ἔπειτα φυτεύῃ κάτω μὲ μεγάλην σφοδρότητα, πνέυσεις ὄμβρους, Βροχὴ μὲ ἥλιον, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡλιος καὶ βροχή.
Ἐκνεφόομαι, Μλ. – ώσομαι (νεφόω) ὡς παθ. Γίνομαι σύννεφον, μεταβάλλομαι εἰς σνφ. Θφρστ.
Ἐκνέω, Μ – νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω ἔξω κολυμβῶντας, γλυτόνω διὰ τοῦ κολυμβήματος. ἐνγένει, φεύγω, γλυτόνω. Valck ἐν Ἱππ. 469.
Ἐκνηπιόω, Μλ. – ώσω (νήπιος). Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τοῦ νὰ φέρηται ὡσὰν μωρὸν παιδί· ματά αἰτιατ. ὅθεν, Κάμνω τινα γνωστικόν, φρόνιμον, τὸν μαθαίνω γνῶσιν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Ε. 14.
Ἐκνηστεύω, Μλ. – εύσω (νηστεύω). Νηστεύω, κρατῶ καλὰ καὶ ἀπαρέβατο τὴν νηστείαν. Ἱπποκρ. καὶ Πλούταρχ. Πρ. Συμ. ζ'.).
Ἐκνήφω, Μ. ήψω (νήφω). Κοιμῶμαι καὶ μὲ ἀπερνᾷ τὸ μεθύσι, καὶ ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Τροπκ. Ἀποβάλλω, εὐγάζω ἀπὸ τὸν νοῦν μου κάνεν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ εἶμαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, νὰ μὴν ἠξεύρω ποῦ εὑρίσκομαι, τί κάμνω.
Ἐκνήχομαι, Μ. ήξομαι, = ἐκνέω.
Ἐκνηψις, εως, ἡ (ἐκνήφω). Ξεμέθυσμα· τὸ νὰ ξεμεθύσῃ τις, νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.
Ἐκνικάω, Μλ. – ήσω (νικάω). Κατανικῶ τινὰ ἢ τίποτε. καταρθόνω τίποτε μὲ βίαν. πέκνικεκώ τὸν δῆμον Ἡρακλέους τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπᾷ· Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συλλογισμῶν λογκ., Ἀποδείχνω τινὰ ὅτι σφάλλει εἰς τὸν συλλογισμόν του καὶ τὸν βιάζω νὰ σιωπήσῃ. 2) ἀμεταβ. Ὑπερέχω, λαμβάνω ὑπεροχήν, γίνομαι, ἢ θεωροῦμαι ἀνώτερος, ἐπικρατῶ· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐθῶν καὶ ἐθίμων, τὸ ἰταλ. μόδας· ὅταν διαδίδωται, κυριεύωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Διονύσ. Ἁλικ. ς'. σελ. 883. πάλλ' ἐκενείκησε ταῦτα τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ μηδὲ ἡδέα εἶναι μήτ' ὠφέλιμα, — ηὐνομασθήσαι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Κίλωτας. — πέπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκέναι. Τὸ νὰ καταντήσῃ τι νὰ γένῃ ὡς μῦθος. Θκδ. 1, 21. ἀφ' οὗ
Ἐκνίκημα, τος, τό, Παιδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον ἐνίκησε, καταδάμασέ τις, ἐφάνη ἀνώτερος του. (ι)
Ἔκνικησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ νικήσῃ τις τίποτε, νὰ γένῃ ἀνώτερος του. (– – – υ)
Ἐκνίπτω, Μ. ψω (νίπτω). Ξεπλύνω τίποτε, τὸ καθαρίζω· Ἀποβάλλω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου κάμμίαν ἁμαρτίαν διὰ θυσίας, διὰ μετανοίας. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 804. Τροπκ. Ἀθωόνομαι ἀπὸ κάμμίαν κατηγορίαν, κατηλαλιάν, ἀποδείχνω ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος αὐτῆς· μετὰ αἰτιατ.
Ἐκνιτρόω, Μλ. – ώσω, Πλύνω καὶ παστρεύω τί μὲ νίτρον Ἀθήν. σελ. 230. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Σκουτζίζω.
Ἔκνιψις, εως, ἡ (ἐκνίπτω). Τὸ νὰ ξεπλύνῃ, πλύνῃ, καθαρίσῃ, παστρεύσῃ τις τίποτε.
Ἔκνοια, ἡ (ἔκνοος). Μωρία, ἀνοησία.
Ἐκνομή, ῆς, ἡ (ἐκνέμομαι). Βόσκημα, βοσκή. Διον. Ἁλ.
Ἔκνομος, ὁ, ἡ = ἔκνομος. Πᾶν ὅ, τι δὲν συνηθίζεται, Πλιν. Νμ 1,86. Ὑπέρμετρον, ὑπερβολικόν, τερατώδες. Ἐπῤῥ. Ἐκνομίμως. Ἀριστφ. Πλτ. 981. ὑπρθτ. ἐκνομιμώτατα. 1092.
Ἔκνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὅ, τι εἶναι ἀσυνήθιστον, ἐκτὸς τῆς συνηθείας, ἄχρηστον, ἄνομον, παράνομον· ἀντιθ. τῷ, ἔννομος.
Ἔκνοος, καὶ συνῤ. ἔκνους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Χωρὶς νοῦν καὶ γνῶσιν, ἀνόητος, μωρός.
Ἐκνοσηλεύω, Μλ. – εύσω (νοσηλεύω). Θεραπεύω, ἰατρεύω τινά, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑγείαν του.
Ἐκνοστέω. Μλ-ήσω (νοστέω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω ἀπό κάνεν μέρος· μετὰ γνκ. ημαχης ἐκνοστοῦσα ἀνεγινώσκετο πρότερον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ἰλιάδ. ὅπου νῦν, κατὰ τὴν ὑπὸ Wolf. διόρθωσιν, ημαχης ἐκ νοστεῖν, κεῖται.
Ἐκνοσφίζομαι μέσ. ἀποῤῥ. (νοσφίζω) Παίρνω τίποτε ἀπό τινα, ἢ ἀπό κάνεν μέρος καὶ τὸ κάμνω ἐδικόν μου· κλέπτω.
Ἐκνωτίζω, (νῶτον) Γυρίζω τὰ νῶτα πρὸς τινα, φεύγω, δείχνω τὴν ῥάχιν μου εἰς τινα. Ἡσύχ.
Ἐκξυλόω, Μλ-ώσω. τό, ξυλόω κατ' ἐπίτασιν, Μεταβάλλω τί εἰς ξύλον, τὸ κάμνω ξύλον. Θφρστ.
*Ἐκοντηδόν, Ἐπῤῥ, = ἑκουσίως.
*Ἐκοντής, οῦ, ὁ (ἑκών). Ὅστις κάμνει τίποτε θελληματικῶς, μὲ τὴν θέλησίν του, αὐτοπροαίρετος, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ, παρακινήσῃ, καταπείσῃ κανείς. Οἱ Γραμματ. ἀποδοκιμάζουσι τὴν λξ., ἀποδεχόμενοι μόνον τό, ἐθελοντής. Osann ἐν Φιλμ. σλ. 49.
Ἐκοντι. Ἐπίῤῥ. (ἑκών), Αὐτοθελήτης, θελληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.
Ἐκουσιάζομαι, Μλ-άσομαι· μετ. ἀποῤῥ. (ἑκούσιος). Κάμνω τι μὲ τὴν θελησίν μου, ἀφ' ἑαυτοῦ μου· ἀφ' οὗ
Ἐκουσιασμός, ὁ. Ἡ θελληματικὴ πρᾶξις· πᾶν ὅ, τι κάμνει τις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μὲ τὴν θέλησίν του.
Ἐκούσιος, ἰα, ιον· ἔτι δὲ καὶ ὀργικῶς (ἑκών). Θελληματικός, αὐτοπροαίρετος, Πλάτ. ὡς Ἐπῤῥ. πρὸς τῷ, ἑκουσίως·, ἔτι δὲ καὶ, ἑκουσία, ὑπαν. γνώμη· ὡσαύτως καὶ, ἐξ ἑκουσίας, καὶ κατ' ἐκουσίαν. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 4.
Ἐκουτίως, Ἐπίῤῥ. = ἑκουσίως.
Ἐκπαγλέομαι Μλ-ήσομαι, Θαυμάζω κατὰ πολλά, ἐξίσταμαι, μένω ἀνήκουστος καὶ ὡς ἀνάξιος ἀπὸ θαυμασμόν. Ἡρόδ., ὅστις συντάσσει τὴν λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνστ. μετχ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήμ., ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικῶν· καὶ μιν, ὡς ὀπίσω ἀπέκοντο ἐς τὸ ἑωυτῶν στρατόπεδον, ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πᾶσι τῇ στρατιῇ.. ».7. 181. καὶ 8, 92,α καὶ 9, 48.α ὑμεῖς δὲ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων ἐκπαγλεομένων, ὡς οὔτε ψεύγετε ἐκ πολέμου..» — 2) Θαυμάζω τίποτε, μένω ἐκστατικὸς βλέπων, ἀκούωντάς το· μετὰ αἰτιατ. ηὐτοσυ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐπαγλουμένην Αἰτχ. Χῳρ. 215. Εὐρπ. Ὀρ. 886. Τρδ. 935.
Ἔκπαγλος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω) Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ θαυμασμόν, ἐκπληξιν· παρ' Ὁμ. πολλάκις, ὅστις χρῆται τῇ λξ. ὁτὲ μὲν ἐπὶ θεῶν πολεμιστῶν, ὁτὲ δὲ ἐπὶ φόβου καὶ τρόμου προξενούντων πραγμάτων· π. χ. «χειμὼν ἔκπαγλος» Φοβερὴ καταιγίς, Ὀδσ. Ξ. 522. ἔξαιρ. πέκπαγλα ἔπεσι Φοβερὰ λόγια, καὶ πέκπαγλες ἐνιπή.» ἔτι δὲ καὶ ὑπῤῥτ. πάντων ἐκπαγλόταται ἀνδρῶν Ἰλιάδ. Α, 146. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ῥητ. χρῆται αὐτῇ πρὸς τῷ, ἔκπαγλος, καὶ τῷ, ἐκπαγλον καὶ ἔκπαγλα, Τρομερώτατα, φοβερώτατα· γενικώτερον ὅμως σημαίνει τό, σφόδρα, κατὰ πολλά· ὅθεν ὁ Ποιητὴς λέγει οὐ μὲν πέκπαγλος ὠδύσατο, ἠχθήρε, μαίεται, ὀδύρεται ἀλλὰ καὶ πέκπαγλα φιλείνω Ἰλιάδ. Τ, 415. Ε, 426. Τὸ δ' ἄλλα ἡ λξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ δὲν κεῖται οὔτε κατὰ ἐπαίνου οὔτε κατὰ ψόγου σημασίαν, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἢ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ὑπὸ τερατώδους, δεινοῦ, μεγάλου τινὸς προξενούμενον, δηλοῦσα, τὸ ὁποῖον δύναται εἶναι καὶ τερπνὸν καὶ ἀνιαρόν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, κεῖται μόνον ὡς θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως σημαντική· ὡς παρὰ Ξνφ. Ἱερ. 11, 3. τοῦτο μέντοι σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν γένει.
Ἐκπάθεια, ἡ. Ὀξὺ σφοδρὸν πάθημα· θυμὸς δηλ. ἐπιθυμία καὶ τ. τ. (α) παρὰ τὸ
Ἐκπαθής, ὁ, ἡ (πάσος), Ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε πάθος· ἀκίνδυνος, ἀβλαβής. — 2) Πολλὰ ἐμπαθής, σφοδρός, ἐμμανής, παράφορος· ἐπί τινι. Περίεργος· πρός τι. Ἐπῤῥ. ἐμπαθῶς.
Ἐκπαίδευμα, ατος, τό, Ἀναθρεμμένον, παιδί, κόρη, υἱός, θυγάτηρ. παρὰ τὸ
Ἐκπαιδεύω Μλ-εύσω (παιδεύω). Ἀνατρέφω, παιδεύω, διδάσκω 2) Συνηθίζω τινὰ εἰς τίποτε ἐκ πρώτης ἡλικίας μὲ τὴν ἀνατροφήν· τινί τι.
*Ἐκπαιδόθεν· ὀρθτρ. ἐκ παιδόθεν· ἀντὶ, ἐκ παιδός, Ἀπὸ παιδί ἀκόμι, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Ἐπκ.
*Ἐκπαίζω. Μλ-ξομαι καὶ — ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.) Περιπαίζω, περιγελῶ τινα, τὸν κρατῶ διὰ τρελλόν.
Ἐκπαιφάσσω (παιφάσσω). Τρέχω ἔξω μὲ μανίαν· εὐγαίνω ἐμπρὸς ὡς λυσσασμένος διὰ νὰ πολεμήσω. Ἰλιάδ. Ε, 803.
Ἐκπαίω Μλ-παίσω. αόρ. ἐξέπαισα (παίω, ἀνμλ). ὡς τό, ἐκβάλλω, Εὐγάλλω, ῥίπτω τι ἀπὸ μέ-

σα πρὸς τὰ ἔξω. Μεταφ. «δόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες.» Αἱ ἐλπίδες μου ἐγύρισαν ἀλλέως τά, ὅσα ἐστοχαζόμην· ὅθεν μὲ ἠπάτησαν Εὐρ. Ἡρακ. 460. παράβλ. 773. Ἡ πυρὰ τό, ἐκπαίζω ἐτυμολγ., οὐκ ὀρθὴ εὐλόγως. Μέσ., Πίπτω ἔξω, τοῦτ' ἔστιν, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, πολυωρημένος, ἢ περικλεισμένος οὖ, καὶ κτυπῶντας περιῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, τουρκ. κάμνω γιουρούσι· ὡς τό, ἐκπίπτω· ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. ἀμετβ. σημσ.

Ἐκπαλαι, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐκ πάλαι, Ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἀπὸ πολλῆς.

Ἐκπαλαίω Μλ-αίσω (παλαίω), Πράττω, φέρνομαι ἐναντίον τῶν νόμων τῆς παλαιστικῆς. Φιλόστρατ. Εἰκ. Α'. 6.

Ἐκπαλέω Μλ-ήσω (παλέω), Εὐγάζω ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του κανένα μέλος τοῦ σώματος, τό στραμπολίζω· ὅθεν καὶ ἀμετβτ. Εὐγαίνει ἀπὸ τὴν κλείδωσιν, ξεκλειδώνεται, στραμπολίζεται· ἀφ' οὗ.

Ἐκπαλής, ὁ, ἡ. Ὁ, τι εἶναι εὐγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεκλειδωμένον.

Ἐκπάλησις, εως, ἡ. Ἐξάρθρωσις, ξεκλείδωσις, στραμπόλισμα. (ε)

Ἐκπάλλω Μλ-αλῶ (πάλλω) Σείω πρὸς τὰ ἔξω, ξεσπάζω, ξεστρατίζω τίποτε. Παθτ. πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω «μυελὸς σφονδυλίων ἐκπαλτὼ (μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκοπ. μετὰ παθητ. σημσ.) Ἐπήδησε, πετάχτηκεν ἔξω ὁ μυελὸς ἀπὸ τὰ ραχοκόκαλα. Ἰλιάδ. Τ, 483.

Ἐκπανουργέω, ῶ. τό, πανουργέω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκπαντός, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐκ παντός, Διόλου, καθόλου, τελείως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Ἐκπαπποῦμαι — ῶμαι παθτ. Μλ. Ἐκφεύγω· λέγεται ἐπὶ φυτῶν ὅτα, ὅταν σπορίσουν εὐγάζουν εἰς τὴν κρυφὴν, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος των, πάππον, τοῦτ' ἔστιν ὡς τρίχας λεπτὰς ἄσπρας, ἢ ὡς βαμβάκι, καθὼς π. χ. αἱ πικραλίδραι λεγόμεναι· τὸ ὁποῖον καὶ παρ' ἡμῖν συνήθ. παππουδιάζω λέγεται.

Ἐκπαραβόλως, Ἐπίρ. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. Ζ'. ξ'. 5. ἐσφαλμ. ἀντὶ «ἐκ παραβόλου,» ἢ «ἐκ παραβολῆς.» παρ' Ἡσυχ. «ἐκ παρακινδυνεύματος,» Ἀνδρείως, αὐθαδῶς, λίαν τολμηρῶς.

Ἐκπαρθενεύω (παρθένος) Ξεπαρθενεύω τινά.

Ἐκπαταγέω Μλ-ήσω. (παταγέω) Κάμνω μεγάλαν, δυνατὸν κρότον, θόρυβον. Θεμίστ. Λόγ. ΚΑ'.

Ἐκπατάσσω, Μ. ἄξω. (πατάσσω), Ἀμπώχνω, σπρώχνω ἔξω. Μεταφ. ὡς τό, ἐκπλήσσω, Ἐκπλήττω, τρομάζω, ξυπάζω, τό κοινότ. ξεπαταγώνω τινά, τόν κάμω νὰ τὰ χάσῃ. «ἐκπατάσσειν κλοιὸς,» Εὐρίπ. Ἡρακλ. Μαν. 888. ὅθεν καὶ Ὀδ. Σ. 326. «ἐκπεπαταγμένος φρένας.»

Ἐκπατέω, Μλ.-ήσω (πατέω). Παραστρατίζω, παραμερνῶ· ἐν γένει, τραβιοῦμαι ὁπίσω ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μὲ ἀνθρώπους.

Ἐκπάτιος, ία, ιον (πάτος)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι, ἢ γίνεται ἔξω τοῦ συνηθιζομένου τρόπου, παράστρατον, παράξενον, ὑπέρμετρον, ὑπερβολικόν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 49. «ἐκπάτιον ἄλγος.» (ξ)

Ἐκπαυμα, τό, Ἀναπαυμα, μεγάλη ἡσυχία, τό ἰταλ. κάλμα· παρὰ τὸ

* Ἐκπαύω, τό παυω κατ' ἐπίτασιν, Κάμνω τί νὰ παύσῃ μὲ τελειότητα.

Ἐκπαφλάζω Μλ-άσω (παφλάζω) Ῥίπτω μέβλαν ἔξω φουσκελίδας· ἐπὶ βραζόντων ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα χοχλάζοντα εὐγάζουν ἐπάνω φούσκας καὶ αὐταὶ σκάζουν μὲ κάποιον κρότον· ἀφ' οὗ

Ἐκπαφλασμός, ὁ, Χοχλασμός, χούχλασμα καὶ μὲ κρότον τινά σκάσιμον τῶν φουσκαλίδων, αἱ ὁποῖαι γίνονται ὅταν βράζῃ σφοδρά τίποτε ὑγρόν. Ἀριστοτ.

Ἐκπαχύνω, Μ. νω. τό, παχύνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκπείθω, Μ. εἴσω. τό, πείθω κατ' ἐπίτασιν, Καταπείθω τινὰ εἰς τι μεταχειριζόμενος κάθε τρόπον. Πλούτ. Φλαμ. 10.

Ἐκπειράζω, καὶ ἐκπειρίω Μλ-άσω· καὶ μέσ. ἐκπειρίομαι (πειράω)· Δοκιμάζω τινά, τό ἰταλ. συνήθ. τόν βάλλω εἰς τὴν πρόβαν, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω. τί τινος. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233. (άσω, παρὰ τὸ-ράζω, υ-, άσω, παρὰ τὸ, άω --)

Ἐκπεκτέω, = τίλλω, Ἡσύχ.

Ἐκπελεθρίζω, = ἐκπλεθρίζω· ὅπερ ἴδε.

Ἐκπελεκάω, ῶ. Μ. ήσω. (πελεκάω) Πελεκῶ, ξεπελεκῶ τίποτε ἐπάνω· ἐπάνω, ἢ καὶ κόπτωντάς το πέρα πέρα μὲ τὸν πέλεκυν, τό τουρκ. τσεκούρι.

Ἐκπέλω, (πέλω, ἀνμλ.) ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ἀπρόσπ. ἐκπέλει, = ἔξεστι, ἐστὶν ἐν χρήσει. Σοφοκλ. Αὐτιγ. 478.

Ἐκπέμπω, Μ. ψω. (πέμπω) Στέλλω ἔξω τινά· εὐγάζω, φέρω ἔξω, τοῦτ' ἔστι προστάζω, κάμνω, διορίζω νὰ μοί στείλουν ἔξω τινά· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ γενικ. Ἐπὶ ἀψύχων, στέλλω ἔξω, τό ἰταλ. εκσπεδίρω, εὐγάζω ἔξω τίποτε. Ἰλιάδ. Ω, 381. — 2) Τρπκ. Ἀφίνω, ἔξω, ἀπολνῶ, διώχνω, τό κοινότ. δίδω δρόμον, ἢ στρατὸν εἰς κανένα. Ἡξαιρ. ἐπὶ διαζυγίου. «ἐκπέμ. γυναῖκα,» Διώκω, χωρίζομαι τὴν γυναῖκά μου. Ἡρόδ. 1, 59. Μέσ. ὡς καὶ ἐνεργ. «δόμου ἐκπεμφασθαι δύρασιν» Ὀδ. Τ, 361. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, εὐγαίνω, ἔξω· καὶ μετὰ αἰτιατ. κρίζω, προστάζω τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω. Σχολ. Οἰδ. Τ. 591. ἀφ' οὗ

Ἐκπεμψις εως, ἡ. Ἔξω στάλτιμον· δωῆμον, ἄφημα, ἀπόλυμα τινές νὰ πηγαίνῃ, φύγῃ· Πηγαιμός ἔξω· ἐπὶ ἀψύχων, Ἔξω στάλτιμον, τό ἰταλ. εκσπεδίρισμα, σπεδιτζιόνη· τόν ἀφίνῃ τίς τινα νὰ πηγαίνῃ, στάλτιμον, δῶξις, ἀποστολή.

Ἐκπεπαίνω, Μ. ανῶ. (πεπαίνω) Κάμνω τίποτε νὰ ὡριμάσῃ, τό κοινότ. νὰ φτάσῃ καλά, νὰ γένῃ ὥριμον, ἁπαλόν. Θεόφραστος.

* Ἐκπέποται· γ'. ἑνκ. πρσπ. παθτ· Πρκμ. τοῦ, ἐκπίνω. Ὀδσ· Χ, 56.

Ἐκπεπταμένος, ένη, ένον. Μετχ. παθτ. Παρκμ. τοῦ, ἐκπετάννυμι. Ὁ, τι εἶναι ἐξεπλωμένον ἀνοιγμένον, ἀνοικτόν. Ἐπίρρ. ἐκπεποταμένως, καὶ ἐκπεπταμένως· Ὑπέρμετρα, ὑπερβολικά· ἄσεμνα, ξεδομένα.

Ἐκπέπτω, Μ. φω. νεώτερ. παρασχηματισμός τοῦ, ἐκπίπτω. Ἀριστοτ. Δ'. 3.

Ἐκπεραίνω. Μ. ανῶ. (περαίνω) Διαπερνῶ, τελειόνω καθόλου, κάμνω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος. Παθητ. ἐπὶ χρησμῶν. Ἀποβαίνει, εὐγαίνει ἀληθινός, σωστός ὁ χρησμός, ἢ προγνωτεία. Εὐρ. Κηλ, 690.

Ἐκπέρασμα, ατος, τό. Πέρασμα, δηλ. τόπος διὰ μέσου τοῦ ὁποίου εὐγαίνῃ τις ἔξω, ἢ περνᾷ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο· τό νὰ εὐγαίνῃ τις ἔξω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 653. «ἐκπέρασμα δωμάτων.»

Ἐκπεράω, ῶ. Μ. άσω (ασω) Ἰων-ήσω. (περάω, ἀνμλ.) Περνῶ πέρα, εἰς τὸ πέρας μέρος ἐπάνω εἰς τίποτε, ἢ διὰ μέσου τινός, ἀναμστ ἀπὸ τίποτε· διαπερνῶ· περνῶ τινα πέρα. «ἐκπερ. μέγα λαΐτμαι Τὴν θάλασσαν. Ὀδσ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ (τὸ ὁποῖον ὑπεννοεῖται κατ' αἰτιατ. πτῶσιν) ἐπὶ βέλους· Διατρυπᾷ, τρυπᾷ πέρα πέρα τίποτε. Ὁμ. — 2) Μλ-άσω (ασω) Τελειόνω τίποτε σωστά, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· ὡς τό ἐκπερανῶ.

Ἐκπερδικίζω, Μ. ίσω (πέρδιξ)· Ξεφεύγω, ξεγλυτόνω, πετῶ καὶ φεύγω ὡς πέρδικα. Ἀριστοφ. Ορν. 783.

Ἐκπέρθω, Μ. έρτω. (πέρθω, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ κατὰ κράτος, κατερημάζω· ἐν Ἰλιάδ. πολλάκις, καὶ παντοχοῦ ἐπὶ πόλεων· ἐν Ὀδσ. δέ, οὐδαμοῦ εὑρηται.

Ἐκπεριάγω, Μ. ἄξω. (περιάγω) Φέρω τι ἔξω, παίρνω τι μαζύ μου καὶ ἀναχωρῶ· περιφέρω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ τίποτε (ᾱ)

* Ἐκπερίειμι (περίειμι) Πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, περιέρχομαι· εὐγαίνω ἀπό τινα τόπον καὶ περιέρχομαι, περιφέρομαι,

* Ἐκπεριέρχομαι (περιέρχομαι, ἀνμλ.), = τῷ προηγμ.

Ἐκπερίξεις εως, ἡ (ἐκπερικνέομαι). Τό νὰ περιέρχηταί τις, νὰ πηγαίνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ φέρνῃ γύρους, περιτρίχγ. Συνέσ. σλ, 29.

Ἐκπεριλαμβάνω. Μ. λήψομαι. (περιλαμβάνω.) ἀνμλ.) Παίρνω τί ἀπό τίποτε· περιλαμβάνω, ἢ περικυκλόνω τί ἀπό ὅλα τά μέρη.

Ἐκπεριοστέω, ῶ, = ἐκπερίειμι. Συνεσ.

Ἐκπεριοδεύω, Μλ-εύσω. (περιοδεύω). Περιτριγυρίζω, περικυκλόνω, καθόλου τί· Πλούταρχ. Πρ. Συμ. Ζ'. 5. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Ζ'. 188.

Ἐκπεριπλέω, Μ. Μλ-εύσομαι. Ἰων. ἐκπεριπλώω. Μλ-ώσω (περιπλέω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος καὶ πλέω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐκπεριπορεύομαι Μλ.-εύσομαι· μέσ. ἀποδτ. (περιπορεύω) Εὐγαίνω ἀπό τινα τόπον καὶ πριπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ φέρω γύρους ὁδοιπορῶν, ταξειδεύω ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, κάμνω περιήγησιν.

Ἐκπερισπασμός, ὁ (περισπάω)· Τό νὰ εὐγάζῃ τίς τινα, ἢ τίποτε ἔξω, καὶ νὰ τό σείρῃ, τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. — 2) εἶδος στρατευτικῆς συστροφῆς, τό ἰταλ. ἐβολουτσιόνη. Πολύβ. Γ'. 21.

Ἐκπεριτρέχω Μλ.-ρράμοῦμαι (περιτρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω ἔξω ἐπάνω κάτω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἐκπερονάω, Μλ-ήσω. (περονάω) Τρυπώντας τι μέ τίποτε σουβληρόν τό εὐγάζω ἀπό τον τόπον του, ἀπό κάνεν μέρος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 6. «ἐκπερ. τούς ὀφθαλμούς.»

* Ἐκπεσα. Ἐπκ. ἀόρ. τοῦ, ἐκπίπτω, ἀντὶ ἐξέπεσα. Ὅμ., Ἀπρμφ. ἐκπεσέειν, ἀντὶ ἐκπεσεῖν. Ἰλιάδ.

Ἐκπέσσω, Ἀττ. ἐκπέττω, Μ. Μλ-έψω. (πέσσω, ἀνμλ.) Ἀποβράζω, ἀποψήνω τίποτε· ὡριμάζω, κάμνω τι νὰ γένῃ ὥριμον, νὰ φτάσῃ· χωνεύω τι καλά, ἀποχωνεύω.

Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ (ἐκπετάννυμι). Ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, ἀνοικτός.

Ἐκπέτασμα, Μ. — πτήσομαι. (πέτασμαι, ἀμλ.) Πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶντας. Ἡσιόδ. Ἔρ. 98.

Ἐκπετάννυμι, Μ. τάσω. (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, ἀπλόνω, τεντόνω. π. χ. τό πανίν τοῦ καραβιοῦ. «ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἁρμένοις.» Πολύβ Α'. 44. Τρπκ. «ἐπὶ κῶμον ἐκπεταθείς. Εὐρ. Κυκλ. 494.

Ἐκπετάομαι, = ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτησις, εως, ἡ (ἐκπετάννυμι). ἐξάπλωσις, ξάνοιγμα.

* Ἐκπέτασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐξηπλωμένον, ἐξανοιγμένον· Σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου. Δγν. Αρτ. 9, 48.

Ἐκπετήσιμος, ὁ, ἡ (ἐκπέταμαι). Πτερωμένον· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τά ὁποῖα ἀποκτοῦν πτερά καὶ ἠμποροῦν νὰ πετάσουν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1344. Τρπκ. ἐπὶ ὡρασίων, ὅταν φθάσουν εἰς γάμου ἡλικίαν.

Ἐκπέτομαι, (πέτομαι, ἀνμλ.) = ἐκπέταμαι.

Ἐκπεύθομαι. Ἐπκ. ἀντὶ ἐκπυνθάνομαι.

* Ἐκπεφυγυῖαι. Μτχ. Πρμ. τοῦ, ἐκφύω. Ἰλιάδ.

Ἐκπήγνυμι, Μ. ξω. (πήγνυμι, ἀνμλ.) Κάμνω τι πηκτόν, στερεόν, πυκνόν· πηκτόνω, σκληρύνω, πυκνόνω τίποτε. ἐξαιρέτως ἐπὶ σωμάτων, ὅσα πήγνυται διὰ τοῦ ψύχους, ἢ ψύχρας. Ξεπαγιάζω, παγόνω, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Η'. 7, Παθητικ. ἐκπήγνυμαι, Παγόνω, σκληρύνομαι,

καίομαι ἀπό πάχνην, τό κοινόν. κοντσαβιάζω ὑπέκπαγείτα διά ξηρότητα, καί περιρρ'αγείσα.» Πλούταρχ. Β'. 3.

Ἐκπηδάω, ῶ. Μ. -ήσω. Ἰων. ἐκπηδέω (πηδάω) Πηδῶ ἔξω, ἤ ἐμπρός· εὐγαίνω μέ βίαν καί ἁρπάζω, χαλνῶ τά τοῦ ἐχθροῦ· τό ἰταλ. καίνω ἐξκουρτιόνην — 2) Ξεπηδῶ, φεύγω, γλυτόνω. ἀφ' οὗ

Ἐκπήδημα, τό, Ἐμπρός ἤ ἔξω πήδημα.

Ἐκπήδησις, εως, ἡ. Τό νά πηδᾷ τις, ἤ τί ἔξω, ἐμπρός· ἔτι δέ καί πρός τό πλάγι, καί πέρα ἀπό τίποτε. Πλάτ.

Ἐκπηκτικός, κή, κόν. (ἐκπήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νά κάμνῃ τί νά πήγνηται, πηκτόν, παγερόν.

Ἐκπηλόω, τό, πηλόω κατ' ἐπίτσ. Καταλείφω τίποτε μέ πηλόν, καταλασπόνω. Παῦτ. Ψεκρόμαι, χαλνῶ ἐξ αἰτίας τῆς πολύ νοτερᾶς γῆς. ἐκπηλοῦται ὁ σῖτος». Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. 25.

Ἐκπηνίζω, Μ. ἴσω Ἀττ. ῶ (πηνίον), Ξετυλίγω νῆμα, γνέμα· τό παρά τοῖς ὑφάνταις κοινόν. βάλλω ἤ, κάμνω μασούρια. ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ. 578. χρῆται τῷ μετ. ἀορ. προπερισπ. ἐκπηνίσασα. Τό νά ξετυλιχθῇ τίς τινα ἀπό τήν περιουσίαν του μέ μηχανήματα συνηγόρων, τό ἰταλ. ἐβροκάτων. «ἀλλ' εἰμ' ἐπί τόν Κλέωνα», οἱ αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνιεῖται ταῦτα προτκαλούμενος. «τό παρ' ἡμῖν σύνθ. Αὐτός θέλει τόν ἁρμέξει.

Ἐκπηξις, εως, ἡ. (ἐκπήγνυμι. Πῆξιμον, πῆκτωμα, πάγωμα· παγος. ὡς τό, παγετός.

Ἐκπηρόω, Μ. ώσω. (πηρόω) Κατακολοβόνω, τό τουρκβ. κατασακατεύω τινά, ἤ τί.

Ἐκπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ, τό (ἐξ, πῆχυς) Ἐξ πήχεις μακρύ, πλατύ κ.λ.τ.

Ἐκπιέζω, καί ἐκπίασμα, τό. = ἐκπιέζω, καί ἐκπίεσμα.

*Ἐκπιδύομαι, μέτ. ἀποθ. (πιδύω) Πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω, ἰσιαμπάνω ἀναβρύοντας. Αἰσχλ. (πιδύω)

Ἐκπιέζω, Μ. ἴσω. (πιέζω) Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω διά νά εὐγῇ τι ἔξω, στραγγίζω· σπρώχνω ἔξω. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1136. «ξύλα ἐκπεπιεσμένα, κατατεταγνωμένα, κατάστεγνα, κατάξηρα.

Ἔκπιεσις, εως, ἡ. Στράγγισμα, ξεστράγγισμα, σπρώξιμον, ἀμπωμα ἔξω, ἐμπρός. (ι)

Ἐκπίεσμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει μέ τό σφίξιμον, στράγγισμα. (ι)

Ἐκπιεσμός, οῦ = ἐκπίεσις.

Ἐκπιεστήριον, τό. Ὑποσυνθ. ὄργανον. Μηχανή διά σφίξιμον, στράγγισμα, τό κοινόν. γαλάγρια. ἐπίθετ. τοῦ

Ἐκπιεστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον διά νά σφίγγῃ, στραγγίζῃ.

Ἐκπιεστός, στή, στόν. Ζουλιγμένος, στραγγισμένος· διά ξούλιγμα, στράγγισμα ἁρμόδιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά ζουλίγηται, στραγγίζηται, σφίγγηται εἰς τήν γλάγρισ.

*Ἐκπικραίνω = ἐκπικρόω.

Ἐκπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός). Ὅ,τι εἶναι κατά πολλά πικρόν, κατάπικρον.

Ἐκπικρόω, ῶ. Μ. ώτω (πικρόω). Κάμνω τι κατά πολλά πικρόν, καταπικραίνω. Τρπκ. Παροξύνω, παροργίζω, κάμνω τινά νά θυμώσῃ πολύ. Παῦτ. Γίνομαι πολύ πικρός, κατάπικρος, ἐπί βρωσίμων, ἤ ποτίμων πραγμάτων.

Ἐκπίμπλημι, Μ. ἐκπλήσω. (πίμπλημι, ἀνμλ.) Γεμίζω τίποτε ὅλον, κατατεμίζω — 2) Κάμνω τίποτε νά ἐκπληρωθῇ, νά εὐγῇ ἀληθινόν, νά ἀληθεύσῃ, π. χ. ὄνειρον. «σύ μέν δή βλήθεις τῇ αἰχμῇ ἐξέπλησε τοῦ ὀνείρου τήν φήμην.» Ἡρόδ. 1, 43 — 3) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. Valck ἐν Φοιν. 174.

Ἐκπίνω Μλ. πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Ἀποπίνω, πίνω ὅλον τίποτε. Ὀθτ. ὅπου μέντοι τρίς εὕρηται κατ' ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔκπιεν, ἔκπιον, καί κατά παθτ. Πρκμ. ἐκπέποται. — 2) Μέτβ. Ἀδειάζω, ἐξαντλῶ. «ἐκπίω. χρῆμαται τό παρ' ἡμῖν κοινόν. Ξετειλάζω τινά ἀπό τά σπαρτά του. Valck ἐν Ἱππ. 626. (ῑνος).

*Ἐκπιπράσκω. Μλ. ἐκπεράτω (πιπράσκω, ἀνμλ.) Πωλῶ τίποτε ἔξω, εἰς ξένον τόπον, ξένον βασίλειον — 2) Ἀγοράζω ὅλον τίποτε διά νά τό ξαναπωλήσω, μεταπωλήσω.

Ἐκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἀόρ. ἐξέπεσον, Πρκμ. ἐκπέπτωκα, (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, ἔξω, ἤ κάτω. «ἐκπίπ. χειρός, ὀίφρου, ἵππων.» Ὅμ, Ὅστις συντάσ. τήν λξ. καί ὁστε. τοῦ προστ. «ἐκπέκρυ οἱ ἐκπεσεῖν Ἰλιάδ. Β, 266. Πίπτω κάτω· ἐπί δένδρων. Παρά τοῖς μεταγνωστ. δέ, κατά παντοίας ἀναφοράς χρήσιμ. οἷον. α') Εὐγαίνω ἔξω ἀπό τίποτε, τό στερεοῦμαι, τό χάνω. ἐξαιρ. ἐξορίζομαι ἀπό τήν πατρίδα μου. «ἐκπίπ. τινός, ἤ ἔκτινος. Ἐπί ναυτίλων, Ἀποπλανῶμαι, χάνω τόν δρόμον, μέ σπρώχνουν οἱ ἄνεμοι εἰς ἄλλο μέρος. Τρπκ. «ἐκπίπ. ἑαυτοῦ» Τό νά εὐγαίνῃ τις ἀπό τόν ἑαυτόν του, νά χάνῃ τόν νοῦν του. β') Εὐγαίνω ἀπό κἀνένα κίνδυνον, ξεφεύγω, ξεγλυτόνω. — γ') εὐγαίνω ἐμπρός, ἐκφαίνομαι, ξεφανερόνομαι. ἐξαιρ. ἐπί χρησμῶν, ὅσοι εὐγαίνουν ἀπό τό ἱερόν καί διαδίδονται μεταξύ εἰς τούς ἀνθρώπους. «χρησμός ἐκπίπτει μοι» Μοί εὐγαίνει, μοί δίδεται, μοί γίνεται κάμμια προφητεία περί τινος πράγματος, διά τό ὁποῖον ἠρώτησα νά μοί προφητεύσουν. ὅθεν· εὐγαίνει, διαδίδεται, ἐξαπλόνεται παντοῦ. «παροιμία ἐκπίπτει ἀπό τινος» Ἡ παροιμ. προέρχεται ἀπό τίποτε. Στρβ. — δ'.) Κατακτῶ· εἰς τι καί τινί. π. χ. «ἐκπίπ. τῇ φιλοτιμίᾳ». Ἀπό φιλοτιμίαν εὐγαίνω ἀπό τόν ἑαυτόν μου, καταντῶ νά χάνω τόν νοῦν μου. — ε'.) Ἐπί θεαμάτων, Δέν εὐγαίνει καλόν, δέν ἀρέσκει· ὅταν κἀνένα κομμάτι παίζηται εἰς τό θέατρον καί δέν εὐχαριστεῖ τούς θεατάς· ὡς τό, ἐκβάλλω. 3 σημ. — ς!) καί ψῆφοι ἐκπίπτουσι.» Ὅταν εἰς ἐκλογάς καί τ. τ. κινοῦν, γυρίζουν τό ἄγγειον καί πίπτουν ἔξω αἱ ψῆφοι, τό ἰταλ. τά βότα.

*Ἐκπιτνέω, ποιητ. ἀντί ἐκπίπτω.

Ἐκπιτύζω, Μ. ύσω. (πιτύζω) = ἐκπτύω. Πτύω, φτῶ ἔξω. Ἀθήν. σελ. 124.

Ἐκπλαγής, ὁ, ἡ (ἐκπλήττω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, σκιαγμένος, ξηπατημένος. Ἐπῤῥ. ἔκπλαγοῦς.

Ἐκπλεθρίζω, Μλ. ἴσω (πλεθρίζω), Τρέχω ἐπάνω καί κάτω ὀλιγοστεύων παντοτε τό τρέξιμόν μου, τρέχωντας πάντοτε, ἤ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀγαλινώτερα. Γαλην. Ὑγιειν. 2. 10.

Ἔκπλεθρος, ὁ, ἡ. (πλέθρον, ἔξ) Ἀγών, ἡ στάδιον ἀπό ἓξ πλέθρων διάστημα. Εὐριπ. Ἱλ. 883. καί Μήδ. 1190.

Ἐκπλεονάζω, Μ. άσω. τό, πλεονάζω κατ' ἐπίτασιν. Ὑπερπερισσεύω, παραπερισσεύω.

Ἔκπλεος, α, ον, Ἀττικ. ἔκπλεως. ων, ποιητ. ἔκπλειος (πλέος), Παραγεμότος, παρεχορτασμένος, μετά γενκ. ὅλην τέλειος, ὁλόκληρος, σωστός, ἀρκετός, πλουσιοπάροχος. Ἐπῤῥ. ἐκπλέως.

Ἐκπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά, ἔξ). Ἐξάπλευρος, μέ ἓξ πλευράς, ἄκρας, πλάγιος.

Ἐκπλέω, Μ. εὔσομαι καί - πλευσοῦμαι. Ἰων. ἐκπλώω. Μλ. ώσω (πλέω, ἀνμλ.) Κάμνω ἁρμένα, πανιά, ταξειδεύω μέ καράβι, μέ στόλον τινά, τό ἰταλ. μέ φλότταν. Τρπ. «ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν» Χάνω τάς φρένας, τόν νοῦν μου. Ἡρόδ. 3, 155. παραβλ. ἐξορμάω, ἐκποτάομαι.

*Ἔκπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό. Ἀττ. ἀντί ἔκπλεος.

Ἐκπλήγδην, Ἐπίῤῥ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληκτικά, τρομακτικά.

Ἐκπλήγνυμι, = ἐκπλήσσω. Θεόδ. 4, 125.

Ἐκπλήθω, Μ. -ήσω (πλήθω), Εἶμαι καθόλου γεμάτος, παρεγεμάτος.

Ἐκπληκτικός, κή, κόν. ὡς καί παρ' ἡμῖν· Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐκπληξιν, ξήπασμα, φόβον, τρόμον. Ἐπῤῥ. ἐκπληκτικῶς. παρά τό

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, ξηπασμένος — 2) Παράδοξος, θαυμάσιος.

Ἐκπλημμυρέω, Μλ. -ήσω. (πλημμυρέω) ξεχειλίζω· ἐπί ποταμῶν καίλ. τ. τ.

Ἐκπληξία, ἡ. = ἔκπληξις. Καλλίστρ. Εἰκ. ΙΔ'. καί Πολυδ. Ε'. 122.

Ἔκπληξις, εως, ἡ. (ἐκπλήσσω), Ζάλισμα, παραζάλισμα, τό ὁποῖον συμβαίνει ἀπό κἀνέν σφοδρόν κτύπημα, ὅθεν σφοδρόν ξήπασμα, τρόμαγμα, σκιάξιμον — 2) παραπροφορόν, ἀκατάσχετον ψυχικόν πάθος, ἐπιθυμία, πάθος, ὄρεξις.

Ἐκπληρόω, Μλ. -ώσω. (πληρόω) = ἐκπίμπλημι, Γεμίζω τίποτε καλά, καταγεμίζω. Τρπκ. Τελειόνω τίποτε, τό κάμνω τέλειον, σωστόν. ἀφ' οὗ

Ἐκπλήρωσις, τό Γέμισμα, τελείωμα. τό εἰς Γέμισμα λῃξέν, ἤ ὁδόν μέρος.

Ἐκπλήρωμα, εως, ἡ. Τό νά γεμίζῃ τις τίποτε καλά· τό νά τελειώνῃ τί σωστά, ἐκτέλεσις, ἀντικατάστασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις γεμίζει τίποτε καλά. ἀντικαταστάνει, τελειόνει τί· ἐκτελεστής.

Ἐκπλήσσω, Ἀττ. ἐκπλήττω, Μ. ξω. (πλήσσω) τινά τινος. Κτυπῶ ἔξω, βίπτω ἔξω δυνάμει κτυπήματος, ἤ κτυπῶντας κάμνω νά εὐγῇ πέσω, πεταχθῇ τίποτε ἔξω· ὅθεν κάμνω τινά, φοβίζοντας, ξηπάζοντάς τον ἔξαφνα, νά γένῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, νά καταταραχθῇ, νά μείνῃ ἐκστατικός καί ὡς ἀνίσχνητος. — «ἠλίσκοντο ἐκπλήσσοντες. γ'. πλθτ. πρπ. παθτ. ἀορ. β'. Αἰσχ. ἀντί ἐξεπλήγησαν. Ἰλιάδ. Σ, 230. — Ἐπί πάντων τῶν σφοδρῶν ψυχικῶν παθῶν, ὅσα καταπερισσεύουσι τόν ἄνθρωπον καί τόν κάμνουν ἄλλον ἐξ ἄλλου. «ἔρωτι ἐκπλήττεσθαι» Valck. ἐν Ἱππ. 38. «ἐκπλ. εἴς τι. Τό νά ἐξαψίσῃ τινά τις ξηπάζωντάς τον μέ τίποτε ξάφνου καί οὕτω νά τόν καταστήσῃ εἰς τό νά κάμῃ τίποτε, Πολβ. Κατά παθτ. δέ διάθ. μετά αἰτιατ. τοῦ προσώπου «ἐκπλαγῆναί τινα. Ξηπάζομαι, ξαφρίζομαι, γίνομαι ἐκστατικός, καί μή μ' ὄνειρ. δείσητε ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον» Σφκλ. Φιλ. 226. Τό νά εἶναί τις ἀβέβαιος, ἀμφίβολος διά τίποτε «ἐπί τινι.» — Παροιμ. φράσ μυθήμην ἐκπλήττειν. τό παρ' ἡμῖν κοινόν Ἀπό τόν φόβον του τά χάνει ὁ ἄνθρωπος, ἤ τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. σμαρίζει, τό τουρκβ. σκαστίζει ὁ ἄνθρωπος, Θεόδ. Ὁ παθτ. ἀορ. ἐστί συνήθως ἐξεπλάγην.

Ἐκπλεύθω, Μ. εὔσω. (πλεύθω) Χαλνῶ οἰκοδομήν, τοῖχον καί τ. τ. κτισμένον μέ πλινθία καί εὐγάζω τά πλιθ. — Φυτεύω, κόπτω πλιθ. Ἰταλίας παρ' Ἁρποκρατ.

Ἐκπλίσσω, (πλίσσω) Ξεπλέκω, ἤ ξεπλέκω τίποτε.

Ἔκπλοος, καί συναιρ. ἔκπλους, ὁ. (ἐκπλέω) Ἀπόβασις, ἄραγμα, τό ἰταλ. δισβαρκάρισμα. — ἀρμένισμα, πλεῦσιμον μέ καράβι. — ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον ἀράζει καί καταβαίνει τις εἰς τήν ξηράν, καί ἀπό τόν ὁποῖον ἀρμενίζει, κάμνει πανιά, πλεύσεις.

Ἐκπλύνω, Μλ. -νῶ. (πλύνω) Ξεπλύνω τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔκπλυσις εως, ἡ. Τό νά ξεπλύνῃ τις τίποτε, ξεπλύσιμον.

Ἔκπλυτος, ὁ, ἡ. Ξεπλυμένος, ξελευκασμένος διά πλύσιμον, πᾶν ὅ,τι πρέπει νά πλυθῇ.

Ἐκπλώω. Ἰων. ἀντὶ ἐκπλέω, ὅπερ ἰδέ. Ἡρόδ.
* Ἐκπνείω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐκπνέω.
Ἐκπνευματόω, Μλ. -ώσω (πνευματόω), Ξεγομίζω, ξασερίζω, τίποτε. Τρπκ. διώκω, ἀποδιώκω. π. χ. ἀπὸ οἴκημα, τὸν τύφονα — 2) Μεταβάλλω τίποτε εἰς ἄνεμον, ἢ εἰς ἀέρα. — 3) Φουσκόνω, βάλλω τι εἰς ταραχήν, εἰς σφοδρὰν κίνησιν. π. χ. τὴν θάλασσαν.
* Ἐκπνευματώσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπνεύσῃ, ξαναπαίρνῃ τις, Ἐπικ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 114.
Ἔκπνευσις, εως, ἡ. Ἐκπνοή, ξεφύσημα, ξανάπνεμα· ἀποφορά, ἄχνισμα. παρὰ τὸ
Ἐκπνέω, Μ. εὔσω. Ἐπικ. ἐκπνείω. (πνέω, ἀνμλ.) Ξεφυσῶ, φυσῶ τίποτε πρὸς τὰ ἔξω ξανανασαίνω, ἀφίνω τὸν ἀναπνεμόν μου — Εὐγάζω ἀποφορὰν, ἀχνίζω. — Ξευμαίνω, ἐξαιρίτως ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν. — 2) Ξεψυχῶ.
* Ἐκπνίγω, Μλ. -ξοῦμαι (πνίγω) Πνίγω μὲ τελειότητα, καταπνίγω τινὰ ἢ τί.
Ἐκπνοή, ῆς, ἡ. (ἐκπνέω) = ἔκπνευσις
* Ἔκπνοια, (ἐκπνέω) = ἐκπνοή. Ἀρστλ.
* Ἔκπνοος, συνῤῥ. ἔκπνους, ὁ, ἡ, ουν τὸ. (πνοὴ) Χωρὶς ἀνάσαν, νεκρός. — 2) (ἐκπνέω) Ὅστις ξαναπνασαίνει, ἐνγάνει τὸν ἀνασμόν του. Ἱππ.
Ἐκποδών, Ἐπῤῥ. (ἐκ ποδῶν), Μακρυὰ, ἀνάμερα· μετὰ γεν. πέκποδών γίγνομαι Διώκομαι, σπρώχνομαι πέρα· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἀποδυήσκω. πέκποδών γίγνομαί τινων Παρημερῶ κανένα· τραβιοῦμ' ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ ν' ἀπεράσῃ αὐτός· ὥστε ὑπὸ καὶ πέκποδών ἀπέρχομαι. Ἀλλὰ τό, πέκποδών, ποιοῦμαί τινων τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἀνατερνῶ ἢ τὸ τουρκοβ. καπιόνω τινά, τὸν σκοτόνω. — πέκποδών εἰμί τινος Ἀποφεύγω τίποτε, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε. πέκποδών λέγω Ἀπομακρύνω, ξεμακρύνω τινὰ μὲ λόγια, τῷ δίδω δρόμον. ἀντίθ. τῷ, ἐμποδών.
Ἔκποθεν, Ἐπῤῥ. (ποθέν) Ἀπό κανέν μέρος, ἂς εἶναι ὁπουδὲν καὶ ἂν ἦναι. μετὰ γεν.
Ἐκποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω) τινά τινος. Εὐγάζω, ἢ ἀπολύω, γλυτόνω κανένα ἀπὸ τίποτε. — β') Δίδω, εὐγάζω ἀπὸ τὸ χέριμον, πωλῶ, μετὰ γεν. — 2) Τελειόνω, σώνω τίποτε· κάμνω, φκιάνω τέλειον τίποτε. Ἡρόδ. καὶ Δι. Κασσ. ἔστι δὲ καὶ μέσ. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασ. χρήσιμον τὸ ῥῆμα πολλάκις. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μόνον, Δίδω, παραιτῶ τέκνον μου εἰς κανένα διὰ νὰ τὸ κάμῃ ψυχοπαίδετον· καὶ τότε τὸ τέκνον λέγεται ἐκποίητος μὲν, ὡς ἐκ μέρους τῶν γονέων του, ἐμποίητος δὲ, ὡς ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις τὸ ἀναδέχεται, τὸ κάμνει ψυχοπαίδετον, ἐκ μέρους τοῦ ψυχοπατέρα. — 4) ἀμετβ. Ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός. πέκποιοῦσης τῆς ὥρας· προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. — 5 Ἀπροσώπ. πέκποιεῖ. Εἶναι καιρός, ἔχει καλῶς, γίνεται, εἶναι δυνατόν, ὑποφέρεται, κ. τ. τ.
Ἐκποίησις, εως, ἡ. Ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἐκπλήρωσις. 2) Ἀποξένωσις, ἀπαλλοτρίωσις, πώλησις, τὸ νὰ πωλήσῃ τις τίποτε. Τὸ νὰ δώσῃ τις τέκνον του εἰς ψυχοπαίδι. ἰδὲ ἐκποιέω, σημ. 3.) Παρ' Ἡροδότ. Γ. 109. Ἀποσπερμάτισις.
Ἐκποίητος, ὁ, ἡ, παῖς. Τέκνον δοσμένον εἰς ψυχοπαίδι. ἰδὲ πέκποιέω, 3.
Ἐκποκίζω Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (ποκίζω), Μακῶ μαλλί, ἢ καὶ τρίχας, μαλλιά.
Ἐκπολεμέω, Μλ. -ήσω (πολεμέω) Τελειόνω τὸν πόλεμον. — 2) Ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς πόλεμον, δίδω αἰτίαν πολέμου· μετ' αἰτίατ. Schneid. ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 20. ὡς τό, ἐκπολεμόω—3) Νικῶ τινα, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα πόλεμον, μετὰ αἰτιατικ. Πολύβ.
Ἐκπολεμόω, ῶ. Μ. ώσω (πολεμόω) Ἐχθρεύω τινάς, τοὺς κάμνω νὰ γένουν ἐχθροί· τινά τινι, ἢτι δὲ καὶ, πρός τινα. Ἡρόδ. 3, 66. Παθητ. Ἐχθρεύομαι μέ τινα, γίνομαι ἐχθρὸς του. πέκπεπολέμωται μοι πρὸς ἐκεῖνον, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. Ἤκουσα, τὰ χάλασε μαζύ του, ἐχθρεύθηκαμεν. Ἡρόδ. 5, 73. ἀφ' οὗ
Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ. Ἔχθρα, τὸ νὰ ἐχθρευθῇ τις μέ τινα, νὰ τὰ χαλάσῃ μαζύ του. Πλούταρ. Β'. σελ. 269.
Ἐκπολίζω, Μ. ίσω. τὸ, πολίζω κατ' ἐπιτσ. Ἑνόνω ὅλον τινὰ τόπον μὲ τὴν πόλιν. Ἀριστοτ.
Ἐκπολιορκέω, Μλ. -ήσω (πολιορκέω), Βιάζω πολιορκημένην τινὰ πόλιν νὰ παραδοθῇ, τὴν κυριεύω μὲ πολιορκίαν.
Ἐκπολιτεύω, Μλ. -εύσω (πολιτεύω). Κάμνω λαόν τινα νὰ χάσῃ, μεταβάλῃ εἰς τὸ χειρότερον τὰ ἰδιώματα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του ἀλλάζοντας τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὴν διοίκησίν του. πέκπολιτεύω καὶ ἀφανίζω τὸ ἔθνος πρὸς ἀνομίαν. Ἰωσηπ. Μακκαβ. Δ'.
Ἐκπομπεύω, Μλ. εύσω (πομπεύω). Περιπατῶ ὑπερήφανα, λαμπρὰ, μὲ μεγαλοπρεπῆ παράταξιν — 2) μεταβ., Ξεμπεύω, κάμνω τινὰ παίγνιον καὶ γέλοιον τοῦ κόσμου, τὸ κοινόν. τὸν εὐγάζω εἰς τὸ γομαροπάζαρον.
Ἐκπομπή, ἡ. (ἐκπέμπω) Ἔξω σταλτήριον, διώξιμον.
Ἐκποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω), Ἀποτελειόνω, τελειόνω τι διὰ ἐργασίας, δουλειᾶς. Ἔτι δὲ καὶ ἀνατρέφω τελείως, δίδω καλὴν καὶ τελείαν ἀνατροφὴν εἴς τινα, καθὼς ὁ Χείρων ἀνέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 209. — Γυμνάζω τινὰ εἴς τι μὲ ἀκάματον κόπον καὶ ἐπιμέλειαν. πέκπ. βίστον, ἀλλοιῶ, Καρδίνω τὸ ψωμί μου κοπιαστικά· νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας μὲ κόπον. Valeck ἐν Φοιν. 1642. ὅθεν ἐν γένει, Ἀποκάμνω, ὑποφέρω — 2) Κατορθόνω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τίποτε μὲ δουλειᾶν, ἢ μὲ ἀκάματον κόπον, πέκπ. διεύξω Ἐξασφαλίσω τοὺς βασιλεῖς, κατορθόνω τό νὰ μὲ εἰσακούσουν, Εὐρπ. Ἰων. 375 — 3) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ἐρωτῶ νὰ μάθω τι. Ἐπῤῥ. ἐκπορευτῶς. 1355. — 4) ἐκπ. τί τινος. Ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τίποτε ἀπὸ κανένα. Εὐρπ. Ἡρ. 580 — 5) Καταχαρμονίζω, καταχαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἐπὶ φαγητῶν, πέκποιῶ ἀλλιτανῶ Δουλεύωντας, κοπιάζωντας χονεύω τὸ φαγίμον, ὅ,τι τρώγω. Πγρ. Ἀπμ. 1, 2, 4.
Ἐκπονηρεύω, Μ. εύσω. (πονηρεύω). Φθείρω, χαλνῶ τίποτε κατὰ κράτος. Συνέσ. Ἐπ. 114.
Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, Πηγαιμὸς ἔξω, εὔγαλμα, ἀναχώρησις. παρὰ τὸ
* Ἐκπορεύω (πορεύω) Κάμνω τινὰ νὰ εὔγῃ ἔξω, τὸν κράζω νὰ ἐξέλθῃ. συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ παθτ. ἀορ. ἐκπορεύομαι, Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, μισεύω.
Ἐκπορευτός, τή, τόν. Ὅστις εὐγαίνει ἔξω. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγεται διὰ τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπόρευσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Ἐπῤῥ. ἐκπορευτῶς. πέκπορευτῶς προϊὸν ἐκ πατρός. Ναζιαν.
Ἐκπορθέω, = ἐκπέρθω, ἀφ' οὗ
Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ. Ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, χαλαστής.
Ἐκπορθμεύω. Μλ. εύσω (πορθμεύω) Εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος. — 2) Πείρω τινὰ εἰς τὰ καράβι καὶ τὸν φέρω πουθενά· τοὐναντίον, Εὐρπ. Ἑλ. 1533. μεταβ. καὶ ἀμετβ. ἔτι δὲ καὶ μέσ. κατὰ τὴν 2, σημ. πάνυ εὔχρηστον.
Ἐκπορίζω. Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (πορίζω) Ἐξευρίσκω, κάμνω τρόπον καὶ εὑρίσκω τίποτε. ἐξαιρ. δεῖ νὰ βοηθήσω τινά, τῷ δίδω, ἢ συνεργῶ νὰ τῷ δώσῃ τις ἄσπρα, βοήθειαν. — 2) Ἐφευρίσκω, προξενῶ, αἴτιος, ἄδικα Εὐρπ. Βάκχ. 1030.
Ἐκπορνεύω, Μ. εύσω, (πορνεύω) τὸ, πορνεύω κατ' ἐπιτσ. Καταπορνεύω. Τρπκ. Καταξεδιάζω, κακοξεδιάζω· χαλῶ, φθείρω. Ηλιόδ. Παιδ. Β'. κ'. πέκπορνευούσης τὴν γενεὰν τῆς ἀφαρτασίας.
Ἔκπορπισις, εως, ἡ. (πόρπη), Ξεκλείδωσις τῶν ἁρμῶν, τὸ ἐκ τῆς κλειδώσεώς του εὔγαλμα μέλους τινός. χειρουργ. Παλ. σλ. 51.
Ἐκποτάομαι, καὶ ἐποτέομαι, Ἰων. ἐκπέτομαι, ἐκπέτημαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἔξω· πετῶ ἀπὸ ἀπάνω κάτω, π. χ. ἐπὶ συρμοῦ ψαρέων, ἀνεμοστρόβιλα. πλοῖος ἐκποτέοντας. Ἰλιάδ. Τ, 357. Πολλάκις τροπ. πλοῦν ἐκποτέομαι Φουσκόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν φρενῶν ἐκποτέσθαι, Ποῦ πέτασαι μὲ τὸν νοῦν, μὲ τοὺς συλλογισμούς σου. Θεοκρ. 11, 71.
Ἐκποτισμός, οῦ, ὁ. (ποτίζω) Ξηρασία, ἀνυδρία, στέγνη. Στράβ. Γ'. Σ. 435.
Ἐκπράκτωρ, ορος, ὁ. (ἐκπράσσω.) Ὅστις συνάζει χρέη, δοσίματα,
Ἐκπραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συνάξῃ τις χρέη, δοσίματα. παρὰ τὸ
Ἐκπράσσω, Ἀττ. ἐκπράττω, Μ. ξω. (πράσσω.) Ἐκτελῶ, ἀποτελεσθώνω, κατορθόνω — 2) Συνάζω, μαζόνω χρέη, δοσίματα· ἐπὶ τοῦ πλείστου κατὰ μέσ. διάθ. ἐκπράσσομαί τινα. — 3) Φουσκόνω, σκοτόνω. τὸ κοινόν. σύνηθ., Ξεπαστρεύω τινά, ὡς τό, διεργάζομαι. Εὐρπ. Ἑκάβ. 515. -- πῶς καὶ νὰ ἐξεπράξατε, καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1659.
Ἐκπρεύνω, Μ. υνῶ, τὸ, πρυνόνω κατ' ἐπίτασιν.
Ἐκπρεμνίζω. (πρέμνον). Ξεζώνω, χαλῤῥίνω κατὰ κράτος, ξεπατόνω τίποτε.
Ἐκπρέπεια, ἡ. Ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον. Ἰάμβ. Πυθ. 1, 25. παρὰ τὸ
Ἐκπρεπής, ὁ, ἡ. Ἐμπρεπούμενος, ἐξαίρετος, ὅστις ξεπερνᾷ, διαβαίνει ὅλους, δὲν ἔχει τέρι, ἄλλος δὲν εἶναι σὰν αὐτόν. πέκπρ. ἐν πολλοῖσιν Ἰλιάδ. Β, 483. ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς, Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ὑπερβολικός. Ἐπῤῥ. ἐκπρεπῶς. Θεόκ. 1, 38.
Ἐκπρεπόντως, Ἐπῤῥ. = ἐκπρεπῶς. παρὰ τὸ
Ἐκπρέπω, Μλ. ψω (πρέπω) Εἶμαι ἄριστος ἐξαίρετος, ὑπερέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.
Ἐκπρήθω, Μ. ήσω. (πρήθω) Ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν, κατακαίω. — 2) Φυσῶ ἀνάπτω τὴν φωτιάν, συμπλ. ἀφ' οὗ
Ἐκπρησις, ἡ. Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, κατακαίῃ τις τίποτε.
Ἐκπρησμός, ὁ. Ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνει τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ, χορχολάζῃ, χορχολασμα.
Ἐκπρήσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκπράσσω.
Ἐκπρίασθαι, (πρίασθαι, ἀνμλ.). Τὸ νὰ ἐξαγοράζῃ, λυτρόνῃ τις τίποτε· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀπαρμφ. ἀορ. μόνον χρήσιμος· ὁ δ' ἐνστ. καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ, ὠνέομαι.
Ἐκπρίζω, καὶ ἐκπρίω, Μλ. -ίσω (πρίω). Ξεπριονίζω, κόπτω τι μὲ τὴν πριόνην, Γεωπον. Θ'. ιά. 7.
Ἔκπροθεν, ἀντὶ σὲκ παλαιοῦ, ὡς τό, ἀπόπροθεν, Ἡσχ.
Ἐκπροθεσμέω, Μλ. -ήσω. Δὲν κρατῶ, δὲν φυλάττω τὸν διορισθέντα καιρὸν, τὴν διορίαν· παρὰ τό
Ἐκπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος). Ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν φυλάττει τὸν διορισμένον καιρὸν, ἢ τὴν διορισμένην ἡμέραν· ὅθεν ἔστι ὅρκεται παράκαιρα, ἀργά. πέκπρόθεσμος ἤδη τοῦ ἀγῶνος, Ὅστις, διὰ τὸ γῆρας του, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὸς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Λουκιαν. ὑπὸν ἑπτὰ ἡμερῶν ἐκπρόθεσμος γίνομαι, Ἔρχομαι μετὰ τὰς διορισθείσας ἑπτὰ ἡμέρας, ὅ ἐστι παράκαιρα. Ὁ αὐτ. Κρον. 2.
Ἐκπρόθεσμος, Ἐπῤῥ. Τέτοια ἀπὸ τὸν διορισμένον καιρὸν, μετὰ τὴν διορίαν.

Ἐκπροδέω, Μλ. -εύσομαι (προδέω, ἀνμλ). Ἀποδιδράσκω, φεύγω προτήτερα.

*Ἐκπροθρώσκω, Μλ. -θροῦμαι (προθρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ ἔξω, ἡ ἐμπρός.

Ἐκπροθυμέομαι, τό, προθυμοῦμαι κατ' ἐπιστ. Εὐρ. Φοιν. 1672.

Ἐκπροΐημι, Μ. ήσω (προΐημι). Ἀφίνω νά βγῇ ἔξω, ἡ ἐμπρός· στέλλω ἔξω. (-υυ-υ, Ἑπ. -υ--υ, Ἀττ.)

Ἐκπροικίζω, Μλ. -ίσω (προικίζω). Δίδω εἰς προῖκαν, προικίζω, Φάλαρ. Ἐπιστ.

Ἐκπροκαλέω, Μλ. -έσω (προκαλέω, ἀνμλ.). Κράζω, φωνάζω τινά νά ἔλθῃ ἔξω, ἡ ἐμπρός. Μέσως δέ, Καλῶ, ἡ προτρέχω τινά νά ἔλθῃ ἔξω πρὶν προκαλεσαμένη μεγάρωνε, Ὀδσ. Β, 400.

Ἐκπροκρίνω, Μ. ινῶ (προκρίνω). Ἐκλέγω καὶ προτιμῶ τινα, ἡ τίποτε, Εὐρ. (ι)

Ἐκπρολείπω, Μ. ψω (προλείπω). Ἐγκαταλείποντας ἔξω ἀπολύω, ἀφίνω, παραιτῶ τινα· ν.. ἵππους ἐκύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπολιπόντες, Ὀδσ. Θ, 515. Θγν. 1092.

Ἐκπρομολεῖν (προμολεῖν)· τινος. Ἐγκαίνω ἔξω, ποιητ. κατὰ τὸν ἀόρ. μόνον ἐν χρήσει, ὁ ὁ ἐνιστ. λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ, βλώσκω.

Ἐκπροπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (προπίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω ἔξω, ξεπέφτω.

*Ἐκπρορέω, Μλ. -ρεύσομαι (προρέω, ἀνμλ.). Τρέχει, χύνεται ἀπὸ πολεμικὰ ἔξω, ἐμπρός.

*Ἐκπροτιμάω, Μλ. -ήσω (προτιμάω). Προτιμῶ ἐξαιρέτως, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, Σφκλ. Ἀντ. 913.

Ἐκπροφαίνω, Μ. ανῶ (προφαίνω). Παίρνω, βγάζω τι ἔξω καὶ τὸ δείχνω. Παθτ. μετὰ μέτ. Μλ. Βγαίνω ἔξω καὶ δείχνομαι νά μὲ βλέπουν, νά μὲ ἰδοῦν.

Ἐκπροφέρω, Μ. ἐκπροοίσω (προφέρω, ἀνμλ.). Βγάζω, φέρω ἔξω, ἡ ἐμπρός, δείχνω ἔμπροσθεν, εἰς τὸ φανερόν.

Ἐκπροφεύγω, Μ. -ξομαι (προφεύγω, ἀνμλ.). Φεύγω ἔξω ἀπὸ πολεμικὰ καὶ γλυτώνω.

Ἐκπροχέω, Μ. εὐσω (προχέω, ἀνμλ.). Χύνω τίποτε ἔξω ἀς ἄχρηστον· θέλων νά μεταγγίσω ὑγρόν τι, χύνω ἔξω· χύνω παραπολύ, παραχύνω.

Ἐκπρυμνίζω, Μλ. -ίσω (πρύμνα). Κόπτω, τσακίζω τὴν πρύμναν καραβίου· ξερρίζωνω, βγάζω ἀπὸ τὴν ρίζαν τὸ κέρατον ζώου τινός· ντὲ κέρας τῶν κροταφωνε, Φιλόστρ. Εἰκ. Γ. 4.

Ἐκπτερνίζω, Μλ. -ίσω (πτερνίζω). Ἐπὶ ἱστοῦ πλοίων· ὅταν τὸ κατάρτι βγαίνῃ ἀπὸ τὸν πάτον του, ξερρίζονται καὶ πίπτῃ· κέξεπέρνισεν ὁ ἱστός.ε

Ἐκπτήσσω, Μ. ξω (πτήσσω). Διώκω ἔξω φοβίζοντας, σκιάζοντας· φοβίζω, τρομάζω, ξεπόζω τινά, Εὐριπ. Ἑκάβ. 177.

Ἐκπτοέω, Μλ. -ήσω (πτοέω), = ἐκπτήσσω, Πολύβ.

Ἐκπτύω, Μ. ύσω (πτύω). Πτύω ἔξω σάλι, φλέγμα ἡ καὶ ὅ,τι ἄλλο· ντπτέματος δ' ἐξέπτυσεν ἕλμην πικρήν, Ὀδσ. Ε, 322. — 2) τροπκ. Ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, σικαίνομαι, σιχαίνομαι.(νω, --, υσω, υ-)

Ἔκπτωμα, τος, τό (ἐκπίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἔπεσεν ἔξω· τὸ βγαλμένον, στραμπουλιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ (ἐκπίπτω). Ἔξω πέσιμον· σφάλμα, ψταῖξιμον, δυστυχία· ἔλαιρ. διαξιμον, ἐξορία. — 2) Τὸ νά βγῇ, στραμπουλιχθῇ κάθεν μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ. Πεσμένος ἔξω, ξεπεσμένος, διωγμένος.

Ἐκπυέω, Μλ. -ήσω (πυέω). Ἐμπυάζω, μεταβάλλω εἰς ἰμπυον· ἀφ' οὗ

Ἐκπύημα, τό. Ἐμπυεσμένον πρίσμα, ἡ ἕλκος. (υ)

Ἐκπύησις, εως, ἡ. Ἔμπυεμα, τὸ νά ἐμπυάζῃ τίποτε, νά γίνηται ἔμπυον. (υ)

Ἐκπυητικός, ἡ, όν. Ἐμπυαστικός· πᾶν ὅ,τι ἐνεργεῖ, προβιβάζει τὸ ἔμπυεμα, συνεισφέρει εἰς ἔμπυεμα.

Ἐκπυίσκω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυνθάνομαι, Μ. εὐσομαι (πυνθάνομαι, ἀνμλ.)· τινος. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς· ἀκούω, μανθάνω τίποτε ἀπό τινα, Ἰλδ. Γ, 129. καὶ κατὰ τμῆσιν Β, 308, 320.

Ἐκπυόω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυρηνίζω, Μ. ίσω (πυρήν). Βγάζω τὸν σπόρον, τὸ κόκκαλον, κοκούτσι ὁπωρικοῦ τινος. — 2) Σφίγγωντας τὸ κοκούτσι μὲ τὰ δύο πρῶτα δάκτυλα κάμνω νά πεταχθῇ μακρυὰ ξεγλυστρώντας ἀπὸ τὰ δάκτυλα, καθὼς συνηθίζουν νὰ κάμνουν τὰ παιδία πολλάκις μὲ τὰ κοκούτσια τερατίων ἐξαιρέτως.

Ἐκπυρήνησις, εως, ἡ. Τὸ νά κρατῇ τις μὲ τὰ δύο πρῶτα δάκτυλα κοκούτσι ὁπωρικοῦ καὶ σφίγγωντας το νά κάμνῃ νά ξεγλυστρᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλα καὶ νά πεταχνηται μακρυά.

Ἐκπυρήνισμα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει τις μὲ σφοδρότητα, ντκπυρηνίσματα ἀστραπῶνε, Νικτ. χρον γ'. 6. — Τὸ κοκούτσι ὁπωρικῶν, τὸ ὁποῖον σφίγγωντάς τις μὲ τὰ δύο πρῶτα δάκτυλα κάμνει νά ξεγλυστρᾷ καὶ νά πεταχνηται μακρυά.

Ἐκπυρόω, ῶ. Θερμαίνω, ζεσταίνω, Ἱπποκρ. Ἀφορ. Ε. 63. παρά τὸ

Ἐκπυρίζω, Διωρικ. ἀντὶ ἀπαιθρακίζω. Παρ' Ἡρωδιαν. Φιλέτ. σελ. 450. κεῖται ἐσφαλμ. ἐκπυρῆσαι.

*Ἔκπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, θερμόν, ζεστόν· πᾶν ὅ,τι καίει, καυτόν. ἀφ' οὗ

Ἐκπυρσεύω, Μ. εὐσω (πυρσεύω). Κάμνω τι νά εὐγάνῃ φλόγαν, νά φεγγῇ πολύ. Τροπκ. ἐπὶ ψυχ. παθῶν, Ἀνάπτω τινά, τοῦ βάλλω φωτιάν, ντκπυρσεύω τὸν κότονα, Νικήτ. χρν. 3, 5. — 2) ἐκπυρσ. τινί, Ἀνάπτω φωτιὰν διὰ νά δώσω σημεῖον· δίδω σημεῖον μὲ φωτιάν· ἐξαιρ. ἀπαίω ἀπὸ κάνενα πύργον· ντπύργος ἐκπυρσεύων τοῖς καταπλέουσινε, Ἰώσηπ.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ (ἐκπυρόω). Ἀναμμα, καύσιμον, καταναύσιμον.

Ἔκπυστος, ὁ, ἡ (ἐκπυθάνομαι). Ἐξακουστός, περίφημος.

*Ἐκπυτίζω, Μλ. -ίσω (πυτίζω). Πτύω, φτῶ τίποτε.

Ἔκπωμα, ατος, τό (ἐκπίνω). Ἀγγεῖον διὰ νά πίνῃ τις· ποτήρι, Σφκλ. Φιλ. 35.

*Ἐκπωμάτιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, ἔκπωμα, Ποτηράκι.

Ἐκπωματίζω. Ξεστουπόνω, βγάζω τὸ πῶμα, στουπωμα, τὸ τουρκβ. καπάκι· ντκπωμ. φαρέτρωνε, Νικήτ. Χρον. Ζ, 2.

Ἐκπωματοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκεύζει, φτιάνει ποτήρια, Ἀθήν. Ζ. 691.

Ἐκπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐκποτάομαι, ἐκπέτομαι.

*Ἐκράανθεν, Αἰόλ. καὶ Ἑκτ. ἀόρ. ἀ. παθτ. τοῦ, κραίνω, ἀντὶ ἐκράνθησαν. (υ--υ)

Ἐκραβδίζω, Μ. ίσω (ῥαβδίζω). Διώκω τινὰ ἢ τί ῥαβδίζωντάς τον, μὲ ξυλές, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 576.

Ἐκρεγή, ἡ, = ἔκρηξις, Σουΐδας.

*Ἐκράηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ κραιαίνω, ἀντὶ ἐκράνησα.

*Ἔκράθην, παθτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, κεράννυμι. (α)

Ἐκραίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω τίποτε μὲ τὰ ῥαντιστήρι, τὸ τουρκβ. σουραι.

*Ἐκρέμω· β'. ἐνικ. πρτπ. Παρατ. τοῦ, κρέμαμαι, Ἰλδ. Ο, 18, 21.

Ἐκρέω, Μ. -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Στρέχω, ξεχύνομαι, τρκ. Χάνομαι, ξεγλυστρῶ, τὸ τουρκβ. καπιώνομαι· ἐλέγον κατ' ὀλίγον. -- 2) μετβτ. Χύνω, ῥίπτω τι ἔξω χύνωντάς το.

Ἔκρηγμα, τό. Παινδήποτε ξεσχισμένον, ξεκομμένον μέρος, ἡ κομμάτι. Ψαχαλίσμα ποταμοῦ, Πλούταρ. εἰς Ἀντών. 5. τὰ κειντ. μαίαι ποταμοῦ. — 2) Ἐξάνθημα, ξεθύμασμα εἰς τὸ σῶμα, ἡ εἰς τι μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. παρά τό

Ἐκρήγνυμι, καὶ ἐκρήσσω, Μ. ξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Βγάζω, ἀνοίγω τι μὲ βίαν· ξεσχίζω, Ἰλδ. Ο, 469. ντεὐρὺν δ' ἀϊέρρηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἑῆσιν πρώϊον, Ματά γενν. νῦδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. Τὸ νερὸν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν δρόμον, Ἰλδ. Ψ, 421. Ἔτι δὲ καί, ἀφίνω, κάμνω τι νά βγῇ μὲ ὁρμήν. — 2) ἀμετβ. Βγαίνω μὲ ὁρμήν, ὁρμῶ ἔξω, παραπαίρνομαι, π. χ. εἰς τὴν ὁμιλίαν — φανερόνομαι, δείχνομαι ἔξαφνα· — ἐκρήγνυμι εἴς τινα, παραπαίρνω τινὰ μαλόνωντας, ὑβρίζωντάς τον, ντκατεῖχε ἑαυτὸν οὐβουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτόνε, Ἡρδ. 6, 129. — β') Συντρίβομαι, τσακίζομαι· κατὰ ταύτην τὴν ἀμετβ. σημασ. ὅμως χρησιμώτερος ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθτ. διάθεσιν· ἐκρήγνυμαι ἀφ' οὗ

Ἔκρηξις, εως, ἡ. Εὐγάλσιμον μὲ βίαν, ὁρμὴ εἰς τὰ ἔξω· ξέσχισμα.

Ἐκριζόω, Μλ. -ώσω (ῥιζόω, ῥίζα). Ξερρίζωνω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω ὁλοτελῶς τι.

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ. Ξερρίζωμα, ἐξολόθρευσις· ἀφάνισμα.

Ἐκριζωτής, ὁ. Ξερριζωτής, ἀφανιστής.

Ἔκριμμα, τό (ἐκρίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἐρρίφθη, τὸ ἐρρίψε τις ἔξω.

*Ἔκριν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὅστις ἔχει μεγάλην, ξωπεταχτὴν μύτην, μυταρᾶς.

Ἐκρινέω, Μλ. -νήσω (ῥινέω, ῥίνη). Ῥινίζω τι μὲ τὸ ῥινί.

Ἐκρινίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ῥίν). Ζητῶ τι μὲ τὴν μύτην, τοῦτ' ἔστι ἀκολουθῶν τὴν μυρωδιὰν του, καθὼς τὰ κυνηγετικὰ σκυλία.

Ἐκριπίζω, Μ. ίσω (ῥιπίζω). Κάμνω ἄνεμον μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι, ἀνεμίζω διὰ νά ἀνάψῃ ἡ φωτιά. Μεταφορ. Θαῤῥύνω τινά, τὸν ἐγκαρδιώνω· ζωογονῶ, σκανδύνω· ἀφ' οὗ

*Ἐκρίπισμός, ὁ. Ἀέρισμα, ἀνέμισμα μὲ τὸ ἀεριστῆρι, ἀνεμιστῆρι.

Ἐκριπτέω, ῶ· καὶ ἐκρίπτω, Μ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω ἔξω, διώκω, σπρώχνω ἔξω.

Ἐκριφίς, εως, ἡ. Ἔξω ῥίψιμον, σπρωξιμον, διώξιμον.

Ἔκροή, ἡ (ἐκρέω), = ἔκροος.

Ἐκροιβδέω, Μλ. -ήσω (ῥοιβδέω). Ξερουφῶ, πίνω τι ὅλον, τὸ κοινάτ. ξεστραγγίζω ντκρατῆρ οἴου ἐξερροίβδησαν, Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. Θ. 403.

*Ἔκροος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ἐκρέω). Ξετρέξιμον, ξεχύσιμον· ὁ τόπος, τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁποίου ξετρέχει, ξεχύνεται τίποτε.

Ἐκροφάω, Μλ. -ήσω, ἐκροιβδέω.

*Ἔκρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός) ἐπὶ μουσικῆς μελῳδίας, Πᾶν ὅτι ψάλλεται, τραγουδεῖται, παίζεται εἰς μουσικὸν ὄργανον χωρὶς ῥυθμόν, τὸ ἰταλ. χωρὶς καδέντσαν.

Ἐκρύπτω, Μλ. -ύψω (ῥύπτω). Ξεπλύνω, ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, τὸ τουρκβ. ξεμουρδαρεύω τι. Πολυδ. Ζ'. 39.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, = ἔκροος.

Ἐκσαγηνεύω, Μ. εὐσω (σαγηνεύω). Πιάνω μὲ τὸ δίκτυ· Μπερδεύω, ποδοκλόδω, πεδοκλόνω.

*Ἐκσαλάσσω (σαλάσσω). = ἐκσαλεύω.

Ἐκσαλεύω, Μ. εύσω (σαλεύω). Ξεσαλεύω, ξεταράζω, ξεκουντῶ· ῥίπτω πετάχνω τίποτε ἀπὸ τὸν τόπον του. Τρκ. ὡς τὸ, ἐκπλήττω· Ξηπάζω, ἐξαφνίζω, κάμνω τινὰ νά μείνῃ ἐκστατικὸς ἀπὸ φόβον, θαυμασμὸν κλ. τ. τ.

*Ἐκσῴζω, Μλ. ώσω. Ἐπκ. τύπος ἀντὶ ἐκσώζω. Γλυτώνω, ἐλευθερώνω τινὰ ἀπὸ τίποτε, Ἰλδ. Δ, 12. ντσαλάσσης ἐξεσάωσεν, Ὀδ. Δ, 501.

Ἐκσαρκίζω, Μ. ἴσω (σαρκίζω). Τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Ξεκρεατόνω, Ἔξες, Κ΄.

Ἐκσαρκόω, Μλ. -ώσω (σαρκόω). Κάμνω διὰ νὰ γεννηθῇ κρέας, νὰ θραφῇ πληγήτις. — 2) οὐδετέρ. καὶ παθ. Παραπαχύνω, γίνομαι παχύς, παραπαχύς· ἀφ' οὗ Διοσκορ. Παραβ. Α΄. 79.

Ἐκσάρκωμα, τό. Τὸ κρέας τὸ ὁποῖον ἔγινεν, ηὔξησεν εἰς τινα πληγήν.

Ἐκσαρόω, Μλ. -ώσω (σαρόω). Σαρόνω, φουκαλῶ, ξεστουπίζω.

Ἐκσείω, Μ. εἴσω (σείω). Ξεσείω, σείω, ταρίζω, ξεταράζω, ῥίπτω τίποτε ἔξω ταράζοντας, κουνοῦντας το.

Ἐκσεύω, Παρακμ. παθ. ἐξέσσυμαι, ὑπερσυντ. ἐξεσσύμην· εἶσθε ὅμως ὁ τύπος οὗτος χρησιμεύει καὶ ἀντὶ ἀορ. κατὰ συγκοπ., ἐπειδὴ ἐν Ὀδσ. Δ, 306, ἐκλαμβάνεται ὡς καθαρὸς ἀόρ. ὥσπερ καὶ ἐν Ὀδσ. Ι, 373. ὡς ὑπερσυντ., ἡ κατάτην σημτ. καὶ ὡς Παρατ. (σεύω, ἀνωμλ.). Διώκω ἔξω. Παθ. εὐχαίνω μὲ σπουδήν, βιαστικά, τρέχω, φεύγω βιαστικὰ ἀπό τινα τόπον· μετάφρ. Ὁμ., ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τὴν ἐνεργ. διάθ. Μεταφ. Φεύγω, ἐκλείπω, ἠβλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνοιο Ἔφυγεν ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀπὸ τὰ βλέφαρά του ὁ ὕπνος, Ὀδσ. Μ., 366. ὠφάργγος ἐξέσσυτο οἴνοιο, Ὀδσ. Ι, 373. ναὶχμὴ ἐξεσύθη, Ἰλιάδ. Ε, 293.

Ἐκσημαίνω, Μ. ἐνῶ (σημαίνω). Σημειόνω, σημαδεύω· δηλόνω, φανερόνω· ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, Σοφοκλ. Ἠλ. 1191.

Ἐκστήπω, Μ. φω. Κάμνω νὰ σταπήσῃ τίποτε.

*Ἐκσιγάω, τὸ σιγάω κατ' ἐπίτ.

Ἐκσιφωνίζω, Μ. ἴσω (σιφωνίζω). Ἀδειάζω ἀγγεῖόν τι ἀπό τίποτε ῥευστὸν εὐγάζοντας, ἢ ἀφίνοντάς το νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸ σιφώνι, τὸ κουφοτίλι· παρὰ τοῖς Ο΄. Ἰώβ. Ε, Σύρ.

Ἐκσιωπάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (σιωπάω). Σιωπῶ διόλου, καταστιοπῶ, δὲν εὐγάζω λόγον ἀπὸ τὸ στόμαμου, Πολύβ. ΙΙΙ΄. 5. καὶ ἐνεργητ. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. ς΄. ζ., σπανίως ὅμως ἐνχρήσει.

Ἐκσκαλεύω, Μλ. -εύσω (σκαλεύω, Ξεσκαλνῶ, ξυσκάπτω.

Ἐκσκεδάννυμι, Μλ. άσω (σκεδάννυμι, ἀνωμλ.). Διώκω ἔξω καὶ διασκορπίζω, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω, Ἀριστοφ. Ἱππ. α΄. 795.

Ἐκσκευάζω, Μ. -άσω καὶ -άσομαι (σκευάζω), Εὐγάζω ἀπό κάνενα τόπον ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ἀγγεῖα κτλ. πράγματα, τὸν ἀδειάζω.

Ἔκσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Χωρὶς προσωπεῖον, ἢ προσωπίδα, τὸ ἰταλ. λάρβα, ἢ μάσκερα· ἀντιθ. τῷ, ἔνσκευος, Πολυδ. Δ, 141. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκσκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Ξεσκόρπισμα, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε ἔξω καὶ τὸ σκορπίζω, διασκορπίζω, Πλούτ. Ζ΄. 507.

Ἐκσμάω, Μ. ήσω (σμάω, ἀνωμλ.). Σφουγγίζω τίποτε καλά, σφνω τίποτε, Ἡρόδ. 3, 146.

Ἐκσοβέω, Μλ. -ήσω (σοβέω). Σκιάζω τι, ἢ τινα καὶ φεύγει ἔξω.

Ἐκσπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε ἔξω μὲ βίαν, ξεσύρω, Ἰλιάδ. Ζ, 65, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. νέγχεα ἐκσπασαμένω Ἔσυρον, ἐτράβηξαν ἔξω τὰ σπαθιά, ξεσπάθωσαν, Ἰλιάδ. Η, 225 (τὸ α, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βρχ.).

Ἐκσπένδω, Μ. είσω (σπένδω, ἀνωμλ.). Χύνω ἔξω, κατὰ γῆς, χύνω κρασὶ εἰς δ.πίαν τοῖς θεοῖς.

Ἐκσπερματίζω, Μ. -ίσω, = σπερματίζω.

Ἐκσπερματόομαι. Παθητ. (σπερματόω). Βάλλω σπόνω εἰς τὸν σπόρον, ξεσπορίζω, εὐγάζω σπόρον, ἐπὶ φυτῶν. Θεόφρ.

Ἐκσπεύδω, Μλ. εύσω (σπεύδω). Εὐγάνω, τρέχω ἔξω βιαστικά, Ἀριστοφ. Θσμφ. 277.

Ἐκσπογγίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ (σπογγίζω). Σφογγίζω, ἢ πλύνω τι μὲ τὸ σφογγάρι, ξεσφογγίζω.

Ἐκσπονδός, ὁ, ἡ (σπονδή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀποκλεισμένον ἀπὸ τὰς σπονδάς, ἤτοι ἀπὸ τὰς συνθήκας εἰρήνης, καὶ συμφωνίας τινός, δὲν περιέχεται εἰς αὐτάς. — 2) Ὁ ἐναντίον τῆς συνθήκης πράττων, ὅστις παραβαίνει τὴν συνθήκην, συμφωνίαν.

Ἐκστάδιος, ὁ, ἡ (ἕξ, στάδιον). Τόπος ἀπὸ ἓξ στάδια κατὰ τὸ μάκρος, ἢ κατὰ τὸ πλάτος.

Ἔκστασις, εως, ἡ (ἐξίστημι). Τὸ νὰ εὐγάλῃ τις, ἢ νὰ εὑγῇ τίποτε ἀπὸ τὴν θέσιν, ἀπὸ τὸν τόπον του· ἐπὶ τὸ πλείστον τροπκ. Παραφροσύνη, παρατάλλισμα τοῦ νοῦ, ἐξαίρ. ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, σκιάξιμον, θαυμασμόν, μελαγχολίαν κ.τ.τ. Κατὰ καλὴν σημ. Ἐνθουσιασμός· ἔστι δὲ καὶ λειποψυχία, λιγοψύμημα.

Ἐκστατικός, ἡ, όν. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις ἔρχεται, καταντᾷ εἰς ἔκστασιν, ἐκπλήξιν, λειποψυχίαν· εἰς ἐνθουσιασμόν. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκστασιν, ἐνθουσιασμόν, λειποψυχίαν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἄλλον ἐξ ἄλλου· ἐπίῤῥ. ἐκστατικῶς.

Ἐκστέλλω, Μ. λῶ (στέλλω). Στέλλω ἔξω. 2) Στολίζω, ἐξοπλίζω, παρατσιαλίζω, Σφκλ.

Ἐκστέφω, Μ. ψω (στέφω). Παίρνω, σηκώνω τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω. 2) ἐπὶ ποτηρίων, Ξεκεράνω, ἀδειάζω, τόσοιτ· ξεστραγγίζω, ἀντιθ. τῷ, ἐπιττέφω. 3) Στέφω στεφανόνω, Σοφοκ. Οἰδ. Τ, 3. ὅταν Στολίζω, καλλωπίζω, τιμῶ, ἀνταμείβω. πέμπτῳ θαλάσσαν, Ἐκκλωσε μὲ τὴν θάλασσαν ὁλόγυρα ὡς στεφάνι, Ὀππ. Ἁλ. 2 333.

Ἐκστηθίζω, Μ. ἴσω, = ἀποστηθίζω, Εὐστ.

Ἐκστραγγίζω, Μ. ἴσω. Ξεστραγγίζω, στραγγίζοντι καλά, ὥστε θὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸ τίποτε.

Ἐκστρατεία, ἡ (ἐκστρατεύω). Μισεμός, κίνημα στρατεύματος εἰς πόλεμον.

*Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, = ἐκστρατεία, παρὰ τό

Ἐκστρατεύω, Μ. εύσω, καὶ ἐκστρατεύομαι, μέσ. ἀποδ. (στρατεύω). Μισεύω, κινῶ μὲ τὸ στράτευμα, εὐγαίνω εἰς πόλεμον. — 2) Τελειόνω τὴν ἐκστρατείαν, Θεόδ. 5, 55. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. ἀεὶ κατὰ μέσ. ἀποδ. διάθεσιν. — 3) Ἀρχίζω τὴν ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 102.

Ἐκστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδον ἔξω πολεώς τινος, ἢ εἰς ἄλλο κάνεν μέρος· ἔστι δὲ καὶ κατάμέσ. διάθ.

Ἐκστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ξεστρέφω, ἢ ξεστρίφω, γυρίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ὥστε τὸ ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω, ἀναποδογυρίζω. πέμπτρ. δένδρον βόθρου Εὐγάζω τὸ δένδρον ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἀπὸ τὸν τόπον του, ὅπου εἶναι φυτευμένον, Ἰλιάδ. Ρ, 58. ἔτι δὲ καὶ, γυρίζω τὰ μέσα μέρη εἰς τὰ ἔξω. πέμπτρ. ἱμάτιον. Τροπκ. πέμπτρ. τρόπους Ἀλλάζω καθόλου τὴν γνώμην μου, Ἀριστ. Νφ. 88. ἀφ' οὗ

Ἐκστροφή, ῆς, ἡ. Ξεστρίφιμον, γύρισμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀναποδογύρισμα, ἀφαιρισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐκτείνομαι, καὶ ἐκτεύομαι. Πηδῶ, τρέχω, ῥίπτομαι, τεντόζομαι ἔξω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα.

Ἐκτορυγγόω, Μλ. -ώσω (συριγγόω). Μεταβάλλω εἰς σύριγγα, τὸ ἰταλ. φιστουλιάν. Ἱππ.

Ἐκσυρίζω, καὶ ἐκσυρίσσω, Ἀττ. ἐκσυρίττω (συρίζω). Μλ. -ξω. Συρίζω τινά, περιπαίζω, περιγελῶ μὲ συρίγματα.

*Ἐκσύρω, Μλ. υρῶ (σύρω). Σείρω ἔξω, ξεσείρω (ῡ).

Ἐκσφαιρίζω, Μ. ἴσω (σφαῖρα). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν, τὴν τόπαν, τὸ ἰταλ. τὸ μπαλλόνι, Νικήτ. Χρον. Δ΄. 3.

Ἐκτψευδονάω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίπτω τι μὲ τὴν σφενδόνα, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω.

Ἐσφονδυλίζω, Ἐτυμολ. Μ. ἀντὶ τοῦ ἐκτραχηλίζω.

Ἐκσφραγίζω, Μ. ἴσω (σφραγίζω). Βουλόνω τίποτε μὲ τὴν σφραγίδα, τὸ ἐκτοῦ ἰταλ. βούλαν. Μέσ. τυπόνω τίποτε· μιμοῦμαί τι μὲ ἀκρίβειαν. — 2) Ἰδίως, σφαλνῶ ἔξω, Εὐριπ. Ἡρακ. 53. πέπ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμοιν.

Ἐκσφράγισμα, τό. Ἐκτύπωμα, βούλωμα, τύπος τῆς βούλας.

Ἐκτεχέω. Ζητ. Ἐξέχω. Πλούταρχ.

Ἐκτμίζω, Μ. ἴσω (σχίζω). Ξεσχίζω, κόπτω τι εἰς μέρη· διαιρῶ, μοιράζω, Ἀριστοτ. Κόσμ. ς΄. 3.

Ἐκτώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἀνωμλ.). Λυτρόνω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἢ τι ἀπὸ κάνεν κακόν, κίνδυνον. Ἐπκ. ἐκτσόω, Ἰλιάδ.

Ἐκτωρεύω. Μ. εύσω (τωρεύω). Σωρεύω, τωρόνω, κάμνω σωρόν.

*Ἔκτα, Ἐπκ. γ΄. ἐνκ. προσ. Ἀορ. τοῦ κτείνω, Ὁμ. (- ∪, Ὀδσ. Δ, 410.)

Ἔκτᾶξη, ῆς, ἡ (ἐκτάσσω). Διάταξις, διαταγή, πρόσταγμα· τὸ ἰταλ. ὀρδονάντσα.

Ἐκτάδην, ἐπίῤῥ. (ἐκτείνω). Ξαπλωμένα, τεντωμένα, ταυσμένα πάτακάτ. κεῖσθαι Τὸ νὰ εἶναί τις νεκρός, ἀποθαμένος, Valck ἐν Φοίν. 1691. (- ∪ -)

Ἐκτάδιος, ία, ιον. Ἀττ. δὲ καὶ δισγενῶς, ὁ, ἡ. Ξαπλωμένος, τεντωμένος, ταυσμένος πάτακάτ. χαϊδιαν Φαρδύ ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, Ἰλιάδ. Κ, 134 (- ∪ ∪ ∪).

Ἐκτᾰδόν, ἐπίῤῥ. = ἐκτάδην.

*Ἔκτᾰδεν, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐκτάδησαν, γ΄. πληθ. πρτπ. ἀορ. α΄. παθ. τοῦ ἐκτείνω, Ὁμ.

*Ἐκτᾰδήσομαι. Μλ. α΄. παθ. τοῦ ἐκτείνω.

Ἔκταῖος, αία, αῖον (ἕξ). Πᾶν ὅ,τι ἔγινε, συνέβη, ἤλθε κτλ. τὴν ἕκτην ἡμέραν. — 2) πάντες, μάζα ἑκτ. Ψωμὶ ἀπὸ ἓξ χοίνικας, Ἡσύχ. μάζα ἑκταίη, Σιμωνίδ. ἴσως τὸ αὐτό.

Ἐκταλαντόω, Μλ. -ώσω (τάλαντον). Ἁρπάζω, παίρνω τὰ ἀσπρατσιά, τὸν ζημιόνω.

Ἔκταμα, ατος, τό (ἐκτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξηπλωμένον, τεντωμένον.

*Ἔκταμε, Ἐπκ. ἀντὶ ἐξέταμε, γ΄. ἐνκ. πρτπ. τοῦ ἐκτέμνω, Ἰλιάδ.

*Ἐκτάμεν, Ἐπκ. ἀντὶ ἐκτάμομεν, α΄. πλθ. πρτπ. ἀορ. β΄. τοῦ κτείνω, Ὀδσ. Μ. 345.

Ἐκτάμνω, Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκτέμνω, Ἰλιάδ.

*Ἔκτᾰν, ποιητ. γ΄. πλθ. πρτπ. Ἀορ. β΄. τοῦ, κτείνω, Ὁμ.

*Ἔκτᾰνε, γ΄. ἐνκ. πρτπ. Ἀορ. β΄. τοῦ, κτείνω, Ὁμ.

Ἐκτανύω, Μ. ύσω, = ἐκτείνω, Ὁμ., ὅστις τούτῳ τῷ τύπῳ μόνον χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ σημτ. τοῦ ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Παθητκ. δὲ, πίπτω κάτω που κατὰ μάκρος, τὸ κοινότ. ξαπλωταριά, Ἰλιάδ. Η, 271 (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ συνήθως, παρ' Ἀνακρ. 8, δὲ, μακρ.)

Ἔκταξις, ἡ (ἐκτάττω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ τὶς τι ἔξω καὶ νὰ τὸ βάνῃ εἰς τάξιν, ἐξαίρ. νὰ παρατάττῃ εἰς μάχην στρατιώτας.

Ἐκταπεινόω, Μλ. -ώσω, τό, ταπεινόω κατ' ἐπτσ., Καταχαμηλόνω, κάμνω τι πολὺ χαμηλόν. Τροπκ. Καταταπεινόω τινά, τὸν κάμνω μικρόψυχον, χαμερπῆ, τὸν καταισχύνω.

Ἐκταρακτικός, κή, κόν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προξενῇ, ταραχήν, σύγχυσιν, ἀνησυχίαν· καὶ

Ἐκτάραξις, εως, ἡ. Σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία. πέπταραξις γαστρός· Κίνησις τῆς κοιλίας, παρὰ τό

Ἐκταράσσω, Ἀττ. ἐκταράττω. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνωμλ.). Προξενῶ μεγάλην σύγχυσιν, ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν. πέπαρασσε τὴν κοιλίαν, Φέρω εἰς ἀταξίαν, καὶ ταραχὴν τὴν κοιλίαν, προξενῶ κίνησιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν.

Ἐκταρβέω, τό, ταρβέω κατ' ἐπίτασιν. προξενῶ μεγάλον φόβον, Ἡσύχ.

Ἐκταριχεύω, Μ. εύσω, τό, ταριχεύω κατ' ἔπστ., Νικήτ. Χρ. Γ'. 9.

Ἐκταρσόω τό, ταρτόω κατ' ἔπτσ.

Ἔκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξάπλωσις, τάνυσις, τέντωσις· Σπουδή, ἐπιμέλεια ἀκατάπαυστος καὶ μεγάλη· ἀνυπομονησία. ηἔκτασις συλλαβῆς ἢ Τὸ νὰ γίνηται ἡ βραχεῖα συλλβ. μακρά, Γραμμτγ.

Ἐκτάσσω, Ἀττ. ἐκτάττω. Μλ. -ξω (τάσσω). Εὑγάζω τι ἔξω καὶ τὸ βάλλω εἰς τάξιν. ἐξαιρέτ. τό στράτευμα ἀπό τό στρατόπεδον, καὶ τό βάλλω εἰς μάχης παράταξιν· ἐν γένει, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω τίποτε. ὡσαύτως καὶ κατά μέσ. διαθ.

Ἐκτατός, ἡ, όν. Τεντωμένος, τανυσμένος.

Ἐκταφρεύω, Μ. εύσω (ταφρεύω). Σκάπτω τάφρον, τό τουρκβ. χαντάκι. σκάπτω τίποτε, Ἰώσ. Π. Ἰουδ. Ε'. 2.

*Ἐκτέατο, Ἰων. γ'. πλ. πρσπ. Ὑπρσντ. τοῦ, κτάομαι, ἀντί ἐκτητο, κέκτητο.

Ἐκτείνω, Μ. εὐνῶ Πρκμ. -τέτακα, παθτ. -τέταμαι (τείνω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ταύζω, τεντόνω· φορεύω σκοτόνω, Εὐρπ. Μδ. 585. Ξεταύζω, ξετεντόνω, μακρύνω, κάμνω διεξοδικόν, π. χ. προοίμιον, λόγους Τραγ. Παρά τοῖς Γρμμτ. δέ, Ἐκφράζω, ἐκφέρω, ἐκφωνῶ μαυράν τήν συλλαβήν. Παθτ. Ἁπλόνομαι, ἐξαπλόνομαι, κείτομαι ἐκπλωμένος, ἐξαιρ. ἐπί κοιμωμένων, Σιφ. Ἀν 5, 1, 2. Ἀλλά καὶ ἐπί νεκρῶν, ἐν Φοιν. 1691. Τρπ. Εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀνυπομονησίαν, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 153. παρβλ. ἐκτανύω.

Ἐκτειχίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Περικλείω μέ τείχη, ὀχυρόνω, ητεῖχος ἐκτειχίζω Κτίζω ἐκθεμελίων, Ἀρστφ. Ὀρ. 1161.

Ἐκτεκνόω, ῶ. Μ. ώσω (τεκνόω). Γεννῶ τέκνα, τεκνοποιῶ· ἐπί πατρός τε καὶ ἐπί μητρός. Μετ. Ὅταν γενηθῇ τέκνον μου τό ἀποδέχομαι, τό γιωρίζω ὡς ἐδικόν μου, ἐπί πατρός.

Ἐκτελεῖθω, ἄνευ Μλ. (τελεῖθω) τινός. Κατάγομαι, ποιητ. μηδέ πάλιν διαφύτου ἑνός πλέον ἐκτελεῖσθουσιν. Ἐμπεδοκ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η'. 1.

Ἐκτελειόω, Μλ. -ώσω, τό, τελειόω κατ' ἔπτσ. (τέλειος). Κάμνω τι ἐντελές, τέλειον· ἀφ' οὗ

*Ἐκτελείωσις, εως, ἡ. Τό νὰ τελειώσῃ τις τίποτε καθώς πρέπει, νὰ τό κάμῃ καθ' ὅλα τέλειον.

Ἐκτελευτάω, Μλ. -ήσω (τελευτάω). Ἀποτελειόω, φθάνω εἰς τέλος.

Ἐκτελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Τελειόνω τι καθόλου, τό κάμνω τέλειον, σωστόν, καθώς πρέπει, Ὁμ., ἐξαιρ. τελειόνω τήν εὐχήν, τήν πρασταγήν τινος, τήν ὑπόσχεσίν μου κ. τ. τ. ηἐκτελ. ἐέλδωρ, ἔπος, νοήματα, ὑπόσχεσιν, ἀπειλάς.η Ὁμ.

Ἐκτελής, ές, ἡ (τέλος). Πᾶν τελειωμένον, τέλειον, σωστόν, αὐξημένον ὡς πρέπει· ὅθεν καὶ ὡριμον, καλά φθασμένον, εἰς τόν καιρόν του, Ἡσό. Ἔρ. 464.

Ἐκτέμνω, Μ. εμῶ, σπανίως δὲ καὶ Μλ. γ'. ἐκτετμήσεσθον, Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 564. C. ποιητ. ἐκτάμνω, (τέμνω, ἀνμλ.) Ξεκόπτω, κόπτω μέρος τι ἀπό τό ὅλον· ηἐκτεμ. μηρούς Κόπτω τά μηριά θυμάτων, ἤτοι τῶν ζώων, τά ὁποῖα θυσιάζουν, τοῦτ' ἔστιν εὐγάζω τά κόκκαλα καὶ ἀφίνω μόνον τό κρέας, Ὁμ. οἶους, οἵστιν ἐκτάμνειν μηροῦς Κόπτω, σχίζω τό μηρί καὶ εὐγάζω τήν σαῖταν ὁποῦ τό ἐπλήγωσε, Ἰλ. Λ, 515, 829. Ἔτι δὲ χρῆται τῇ λξ. ὁ Ποιητής καὶ ἐπί δένδρων, Κόπτω ἀπό κανέν δένδρον τόν κορμόν, ἤ τό κουτσουρεύω· δακόν, τό κοιντ. γρεντιάν κ. τ. τ., καὶ ἀεί τῷ ἐνεστ. ἐκτάμνω. Παρά τοῖς μεταγνστ. Εὐτυχχίζω, τό ἰταλ. καστράρω· καὶ γενικῶς, κατακόπτω, χαλνῶ, ἐρημόνω. ηἐκτέμνω ὡς τό, τέμνω, Χαλνῶ κάνενα τόπον, ἐξαιρ. κόπτωντας τά καρποφόρα δένδρα. Μετφ. κατά παθτ. σημσ. ηἐκτέμνομαι φιλανθρωπίαν Ἐξ αἰτίας τῆς φιλανθρωπίας, τῆς καλοκαρδίας μου καταπραΰνομαι καὶ γελιοῦμαι, ἀπατῶμαι, ἀπατεῦμαι.

Ἐκτένεια, ἡ. Τάνυσμα, τέντωμα, ἐξάπλωμα. ἐπί τό πλεῖστον τρπ. ἐπί ἐντάσεως τῶν δυνάμεων, Τό νὰ βάνῃ, κάμνῃ τις ὅλα τά δυνατά τω, ἐξαιρ. διά νὰ βοηθήσῃ, ὠφελήσῃ τινά· ὅθεν, προθυμία, κλίσις. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καὶ, σταθερότης, ἐπιμονή· ἀφιλής περιουσία, ὀφθονία, τό ἰταλ. προβιζιόνη, ἀβουτάτσα· παρά τό

Ἐκτενής, ές, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξηπλωμένος, τανυσμένος, τεντωμένος. Μεταφορικ. ἐξαιρ. ἀπό Πολυβίου, ἐπιμελής, δραστήριος, ἐνεργητικός, πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, ἐπίμονος, σταθερός, ἀσφαλής, πλουσιοπάροχος. Ἐπῤῥ. ἐκτενῶς. Τεντωμένα, τανυσμένα, μέ ἀκουραστον ἐπιμέλειαν· ἁρμητικά, σφοδρά.

Ἐκτενία, ἡ, ποιητ. ἀντί ἐκτένεια.

Ἔκτεξις, εως, ἡ (ἐκτίκτω). Ξεγέννησις, τό νὰ γεννήσῃ, περάσῃ τήν γέννα κάμμία· ἐπί μητέρων, Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκρ. 191.

*Ἐκτέον, ἐπῤ. ῥῆμτ. τοῦ, ἔχω· πρέπει νὰ ἔχῃ τις, νὰ ἔχωμεν, κ. τ. τ.

*Ἐκτεταγμένως, Ἐπῤῥ. μετοχ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτάσσω, Διαταγμένα, εἰς διατεταγμένας τάξεις.

*Ἐκτετραμένως, Ἐπῤῥ. μτχκ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτείνω. Τεντωμένα, ἐξαπλωμένα, τεντωτά, ξαπλωτά· διαξεδικά λεγμένον, ἐξηγημένον.

*Ἐκτετράενος, = ἐκτετράων.

Ἔκτευξις, εως, ἡ (ἔκτυος). Τό ἕκτον μέρος τοῦ Μεδίμνου.

Ἐκτεύχω, Μλ. -τεύξω (τεύχω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον ἔργον τι· ηἡ φύτις ἐξέτευξε παντόμορφα σπλάγχνων γένη, Ἰαπ. Ἐπ. σελ. 1289.

Ἐκτεφρόω, Μλ. -ώσω (τεφρόω). Καίω τι ὥστε νὰ γένῃ στάχτη· ἀφ' οὗ

Ἐκτέφρωσις, σεως, ἡ. Τό νὰ καύσῃ τις τίποτε ὥστε νὰ γένῃ στάχτη.

Ἐκ-εχνάομαι, ωμαι, Μ. άσομαι (τεχνάομαι). Ἐφευρίσκω διά τοῦ νοός μου, Θκδ. 6, 46.

Ἐκτήκω, Μ. ήξω, ἀόρ. ἐξέτηξαν (τήκω). Ἀναλύω, καταναλίσκω, καταφανίζω τίποτε· ηἐκτήκειν τι τῷ σώματι· Τό νὰ κάμῃ τις τό σῶματου νὰ ἰδρώτῃ πολύ καὶ μέ τόν ἱδρῶτα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπό τίποτε, Πλούτ. Μετφ. κάμνω τινά νὰ ἀποκάμῃ κλαίοντας· ἐξαιρ. παθητ., ὅθεν μτχκ. ἀόρ. ἐκτηκείς, Καταστεγνος, κατάλιγνος· καταπικραμένος, καταλυπημένος.

Ἔκτημόριος, ὁ, ἡ (ἕκτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἀξίζει τό ἕκτον μέρος τοῦ ὅ,τι ἔχει, ἀξίζει τό ὅλον. ητό ἑκτημόριον, Τό ἕκτον μέρος τοῦ ὅλου. Ἔτι δὲ καὶ μέτρον τι διά ρευστά· ηοἱ ἑκτημόριοι, = οἱ ἕκτα τῶν γιγνομένων τελούντεια· Ὅσοι πληρώνουν τό ἕκτον μέρος ἀπό τούς καρπούς τῆς γῆς, τῶν χωραφίων των, Πλούτ. Σόλ. 13. Schaef. Τ. 4. σλ. 315. ἔτι δὲ καὶ, ἑκτημόριοι, Πολύδ. 4, 165.

Ἔκτηξις, εως, ἡ (ἐκτήκω). Τό νὰ ἀναλύσῃ, καταναλίσκῃ τό νὰ ἀδειάζῃ τις τίποτε ἀπό τό εἰς αὐτό ρευστόν· ηἐκτηξις φλεβῶν, Ἱππ. περί Ἀέρ. Τόπ. 62.

Ἐκτιθασσεύω, τό, τιθασσεύω κατ' ἔπτσ. Καταημερόνω, κάμνω καθάλου ἥμερον, Πολυδ. Δ, 28.

Ἐκτίθημι, Μ. ἐκθήσω (τίθημι). Βάλλω, στήνω τίποτε ἔξω, Ὀδσ. Ψ, 179 Βάλλω τίποτε ἔξω διά νὰ τό εὕρῃ τις, π. χ. κάνέν βρέφος, τό ὁποῖον δέν ἠμποροῦν, ἤ δέν θέλουν νὰ ἀνατρέφουν οἱ γονεῖς του. Ἔτι δὲ καὶ εὐγάζω ἀπό τό καράβι ἀνθρώπους εἰς κάνένα ἔρημον τόπον καὶ τούς ἀφίνω ἐκεῖ, Σφκλ. Φιλ. 5. Ὅθεν παραιτῶ, ἀφίνω, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· εὐγάζω λόγον ἀπό τό στόμα μου, ἀποκρίνομαι· ἐκτίθ. ἀπόκρισιν. — 2) Βάλλω τίποτε εἰς σημάδι, κυπσάνι, βάλλω τι νὰ τό βλέπουν ὅλοι· βάλλω τι ὡς βραβεῖον, τό ἰταλκ. πρίμιον, ὡς ἀντιμοιβήν διά κάνέν διορισμένον πρᾶγμα εὔκολον νὰ κατορθωθῇ. — 3) Κοινολογῶ, κάμνω τι γνωστόν εἰς ὅλους, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 4) Βάλλω τίποτε εἰς ἐμπρός πού, ἡ ἐμπρός εἰς κάνένα.

Ἐκτιθηνεύω, καὶ ἐκτιθηνέω (τιθηνέω). Τρέφω, ἀνατρέφω.

*Ἐκτικεύομαι, μέσ. ἀπθτ. Πάσχω ἀπό φθίσιν, ἔχω τήν φθίσιν, τό χτικιό, τόν ὄχτικον· παρά τό

Ἐκτικός, ἡ, όν (ἕξις). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητά τινα, ἡ ἀνήκει εἴς τινα ἰδιότητα, Ἀριστλ. — 2) Καλά μαθημένος, ἀσκημένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, Διόρ. καὶ Ἀρρν. — 3) Φθισικός, τό κοιντ. χτικιασμένος, ὀχτικιασμένος, παρ' Ἱατρ. Ἐπῤῥ. ἐκτικῶς, κατά τήν 2. σημ.

Ἐκτίκτω, Μ. -τέξω καὶ -ξομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Γεννῶ, τελειόνω τήν γέννα· ἐπί μητέρων.

Ἐκτιλάω, ῶ, Μ. ήσω (τιλάω). Χέζω, ἀποχέζω.

Ἐκτίλλω, Μ. ιλῶ (τίλλω). Μαδῶ.

Ἐκτιμάω, Μλ. -ήσω (τιμάω). Τιμῶ κατά πολλά, ὑπερτιμῶ· ἀφ' οὗ

Ἐκτίμησις, εως, ἡ. Τό νὰ τιμᾷ τίς τινα, ἡ τίποτε κατά πολλά (ι).

Ἔκτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Μή τιμώμενος, τῆς ὁποίου δέν τιμοῦν — 2) ἐργτ. Ὅτις δέν τιμᾷ τι. Herm. ἐν Σφκλ. Ἰλ. 242.

Ἐκτινάγμός, ὁ. Τίναγμα ἔξω, ξετίναγμα, ξεκούντημα.

*Ἐκτίνᾶξις, εως, ἡ. Τό νὰ ξετινάξῃ τις τίποτε, παρά τό

Ἐκτινάσσω, Μ. άξω (τινάσσω). Ξεκουντῶ, ῥίπτω, εὐγάζω μέ βίαν, ὀρπάζω, ἀδράζω· διεξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἐκτίνυμι, καὶ ἐκτίννυμι, Μλ. -τίσω, = ἐκτίνω, ποιητ. παρβλ. Ετυμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 39. (τι Ἐπκ. τι Ἀττ.)

*Ἐκτίνω, Μλ. -ίσω (τίνω, ἀνμλ.). Πληρόνω τήν ζημίαν, τήν ὁποίαν ἔκαμα, ὑποφέρω τήν τιμωρίαν διά τι σφάλμα μου· παρβλ. ἐκτίω. (τό ἴσθι παρ' Ἑποπ. μέν μερ. παρ' Ἀττ. δέ βρχ.) ἀφ' οὗ

Ἔκτισις, ἡ. Πληρωμή, τῆς ζημίας, τήν ὁποίαν ἔκαμέ τις, τιμωρία.

Ἔκτισμα, ατος, τό. Πληρωμή ζημίας διά τι σφάλμα, τήν ὁποίαν ἐπλήρωσε, ἤ πρέπει νὰ πληρώσῃ τις· τιμωρία, Διον. Ἁλ. Θ'. 27.

Ἐκτιτής, ὁ, = ἐκδικητής. Βατίλ.

Ἐκτιτθεύω, Μλ. -εύσω (τιτθεύω), = ἐκτιθηνέω.

Ἐκτιτράω, Μλ. ἐκτρήσω (τιτράω, ἀνμλ.). Τρυπῶ τί πέρα πέρα· ἔτι δὲ καὶ ἐκτιτραίνω. Μλ. -ραιῶ. Χειρουργ. Παλ.

Ἐκτιτρώσκω, Μ. ώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.). Κάμνω νὰ ἀποῤῥίψῃ ἡ μήτηρ τό ἔμβρυον. — 2) Ἀμτβ. ἀποῤῥίχνω, ἐπί μητέρων, Ἱππ. 3, 32.

Ἐκτίω, Μ. ίσω (τίω, ἀνμλ.), = ἐκτίνω· κατ' ἐνστ. καὶ Πρκτ. παρ' Ἑποπ. μόνον· ἀπ' αὐτοῦ δέ λαμβάνονται οἱ λοιποί χρόνοι τοῦ ἐκτίνω. (ι Ἐπκ. ι Ἀττ.)

Ἔκτμημα, ατος, τό (ἐκτέμνω). Ξέκομμα, κομμάτι.

Ἐκτμησις, ἡ. Τό νὰ κόψῃ, ξεκόψῃ τις κομμάτι ἀπό τίποτε.

Ἔκτοσθεν, Ἐπῤ. (ἐκτός), ποιητ. ἀντί ἔκτοσθε. Ἀπό ἔξω, ἀπ' ἔξω· μετά γενκ., Ὀδσ. Α, 132. Ἀλλά Ι, 239. κεῖται ηἔκτοσθεν αὐλῆς ὅπερ δέν σημαίνει, ἔξω ἀπό τήν αὐλήν, ἀλλ' ἔξω εἰς τήν αὐλ., ἄρα ἡ γενκ. ἐστίν ἀπολυτος τ πική· τό δὲ ἔκτοσθεν ἐστί τό συνήθως Ἐπῤῥ.

Ἔκτοθι, Ἐπίρρ. (ἐκτός). Ἔξω, μακρυά· ὡς τό, ἔξω, μετά γενικ. Ἰλιάδ. Ο, 391. Χ, 439. ποιητ.

Ἐκτοιχωρυχέω, Μλ. -ήσω (τοιχωρυχέω). Κάμνω τρύπαν εἰς τοῖχον ὁσπιτίου, καί ἐμβαίνω μέσα καί κλέπτω, ἁρπάζω· ἐν γένει, ἁρπάζω, λεηλατῶ, Πολυβ.

Ἔκτοκος, ὁ, ἡ (ἐκτίκτω), = ἔκγονος, Αἰλιαν. Ζ, Ἱπ. Ι, 14.

Ἐκτολμάω, ῶ, Μ. ήσω (τολμάω) ψευδ. ἀνηκ. παρ' Ἡσιόδ. ἀντί τοῦ ἑπομένου.

Ἐκτολυπεύω, Μ. -εύσω (τολυπεύω), κυρίως Ξετυλίγω· ὅθεν τροπ. τελειόνω παιδήποτε δυσχερές ἔργον. κάθε δύστολον δουλειάν· ἑκτολ. πόνον. κ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 44.

Ἑκτομάς, άδος, ἡ, = ἑκτομίς.

Ἐκτομεύς, έως, ὁ (ἐκτέμνω). Ὅστις ἐκτέμνει, περιτέμνει, κόπτει τι ἀπό, ἡ ὁλόγυρα ἀπό τίποτε.

Ἐκτομή, ῆς, ἡ (ἐκτέμνω). Τό νά κόπτῃ τίς τι ἀπό τίποτε· ξέκομμα. 2) Μουνουχισμα. Πλάτ. Συμ. σλ. 193. ἀφ' οὗ

Ἐκτομίας, ου, ὁ. Παιδήποτε τι, ἀπό τό ὁποῖον ἔκοψαν μέρος τι· εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τό ἰταλ. καστράτος.

Ἐκτομίς, ίδος, ἡ. Κομμένη, ἀπό τήν ὁποίαν ἔκοψαν μέρος. — 2) ἐξαιρ. μιερά ὕρα, τήν ὁποίαν κατασκευάζουν εἰς τήν ἀκλείδα, τό τουρκιβ. καπάτ, τῆς πύλης Ἰταλ. πόρτας, διά νά ἐμβαίνουν ἀγαλίνουν οἱ ἄνθρωποι χωρίς νά ἀνοίγηται ὅλη ἡ πύλη, ἤτις ἄλλως βεντοπύλη λέγεται· πορτίτζα, πορτοπούλα. — 3) ἐργαστ. Κόφτρια, ἤτις κόπτει, εἶναι ἐπιτηδεία, ἡ χρησιμεύει διά κόψιμον, Ἀναλεκτ. Γ'. σελ. 185. ἑκτομίς θρεπάνης.

Ἔκτομος, ὁ. Κομμένος, ἀπό τόν ὁποῖον ἔκοψαν μέρος· εὐνοῦχος, εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τό ἰταλ. καστράτος, τουρκιβ. χαντούμης.

Ἔκτονος, ὁ, ἡ (ἐκτείνω). Κακόφωνος, παραφωνος· πάν ὅ,τι κάμνει κακοφωνίαν, παραφωνίαν, δέν κάμνει, δέν ἔχει, δέν φυλάττει τόν πρέποντα ἦχον. — 2) (τόνος). Ὅ,τι, ἡ ὅς τις εἶναι ἀτονημένος, ἀδύνατος.

Ἐκτοξεύω, Μλ. -εύσω (τοξεύω), Σαιτεύω, ῥίπτω νά κτυπήσω τι μέ τήν σαίταν τοῦ δοξαριοῦ· ὡς τό παρ' ἡμῖν τουφεκίζω. Τελειόνω, σώνω τά βέλη, δέν ἔχω πλέον σαίτας διά νά σαιτεύω, τό τουρκιβ. σώνω τά φυσέκια. Τρπκ. Ἐκτοξ. βίον, Τελειόνω τήν ζωήν μου, παύω τοῦ νά ζῶ, Ἀριστοφ. Πλουτ. 34. — 2) Οὐδέτ. Φεύγω, χάνομαι ὑπό σῶμα σῷ ἐξετοξευσε φρενός. Εὐριπ. Ἀνδρ. 365. Ἔφυγεν, ἐχάθηκεν ἡ φρονιμάδα ἀπό τόν νοῦν σου, ἀπό τό κεφάλι σου.

Ἐκτοπίζω, (ἔκτοπος). Ἀπομακρύνω, μετατοπίζω, στέλλω εἰς ἄλλον τόπον. 2) Οὐδετέρ. Ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπό τινα τόπον. Πλούταρχ. Δημήτρ. 46.

Ἔκτοπος, ία, ον. ἔτι δέ καί δικαταλήκτως, ὁ, ἡ. = ἔκτοπος.

Ἐκτοπισμός, ὁ (ἐκτοπίζω). Ξετοπισμός, μετατοπισμός, ἀπομάκρυμα, χωρισμός, ἀναχώρησις, μίτεμμα.

Ἐκτοπιστέος, α, ον. ἐπῆ. ῥηματ. τοῦ, ἐκτοπίζω. Πάν ὅ,τι πρέπει νά μετατοπισθῇ, νά ἀλλαχθῇ τόπον.

Ἐκτοπιστικός, ή, όν. Πάν τι ἁρμόδιον διά μετατόπισμα· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἀγάπῃ νά μετατοπίζηται, νά ἀλλάζῃ τόν τόπον του, ἤ τόπους.

Ἔκτοπος, ὁ, ἡ (τόπος). Ἀπομακρυσμένος ἀπό τόν τόπον του, ξετοπισμένος, μετατοπισμένος, ξένα ἀπό τήν χώραν, ἀπό τήν πατρίδα, ἄπολις· ἐν γένει, ξένος. Σφκλ. Τρχ. 1122. Τρπκ. Ἐκτός τῆς συνηθείας, ὅθεν ἀσυνήθιστος, παράδοξος, ἐξαίρετος· ἀλλά καί κατ' ἐναντίαν σημασ. Ἐναντίος, παράξενος, ἄτοπος, ἀλλόκοτος, τό ἰταλκ. κουριόζος, στραβαγάντης, ἀκατάστατος· ὡς τό, ἄτοπος.

Ἐκτορέω, Μλ. -ήσω (τορέω). Τρυπῶ, κοιλόνω, βαθουλένω, κάμνω τι βαθουλόν. Ὁμ. Ἰλ. Ἑρ. 42.

Ἐκτορμέω, Μλ. -ήσω (τόρμη). Ἐκκλίνω, παραλίνω, ἐκτρέπομαι, εὐγαίνω ἀπό τόν ἴσιον δρόμον, ἀπό τόν σκοπόν μου, παραστρατίζω.

Ἔκτος, η, ον (ἕξ). ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ἕνας ἀπό τούς ἕξ.

Ἔκτός, ή, όν. ἐπῆ. ῥημ. τοῦ ἔχω. Πάν ὅ,τι ἔχει, ἤ ἠμπορεῖ νά ἔχῃ τις. Δγν. Δρτ. 3, 105.

Ἔκτος, Ἐπίρ. (ἐκ). Ἔξω, πάρεξ, ἔξω μόνον, Ὁμ., Εἰς ἀκατάστατον τόπον, ὑποκάτω εἰς τόν οὐρανόν· ἤτον δ' ἐκίχανον ἐκτός ἀπό κλιτύης..« Ἔξω ἀπό τήν τέντα. Ἰλιάδ. Κ, 151. — Ἐπί χρόνου· Ἔξω ἀπό τόν πρέποντα, ἤ ὡρισμένον καιρόν, ἄκαιρα, παράκαιρα· ὕστερα, μετέπειτα, ἔπειτα· «ἐπεί τε δή κατέστη ὁ Ὀρύμβος, καί ἐκτός πέντε ἡμερῶν ἐγένετο», Ἡρόδ. 3, 80. Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. ἐπί τό πλεῖστον προθετικῶς μετά γεν. προηγουμένην τοῦ ὀνόματος καί ἐπιμερομένην αὐτῷ· ἐν γένει, μακράν ἀπό τίποτε· ναπιού καί κύματος ἐκτός. Ὀβτ. Μ, 219. «ἐκτός τινος εἶναι», Τό νά εἶναί τις ἔξω ἀπό κίμμιαν περίστασιν, νά μήν εἶναι ἀναπαμένος, μπερδεμένος εἰς τίποτε, νά εἶναι μακράν ἀπό τίποτε, Πλάτ. ἐκτός εἰ, Ἔξω ἀν-ἀντιπ. τῷ, ἐντός. ἀφ' οὗ

Ἔκτοσε, Ἐπίρ. Πρός τά ἔξω, ἔξω, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, μετά γενικ. Ὀδ. Ξ, 277. «ἐκτοσε χειρός», ὡς τό, Ἐκ.

Ἐκτόσθε, ἡ ἐκτόσθεν, ποιητ. δέ καί ἐκτοθεν. Ἐπίρ. Ἀπ' ἔξω, ἔξωθεν Ὁμ., ὅστις χρῆται αὐτῷ καί ἀντί τοῦ, ἐκτός προθετικ. μετά γενικ. Μακρυά, ξέχωρα. Ὀδ. Α, 132. ἀντιπ. τῷ, ἐντοσθεν.

Ἔκτοτε, Ἐπίρ. ἀντί ἐκ τότε. Ἀπό ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἀπό τότε.

Ἐκτραγῳδέω, Μλ. -ήσω (τραγῳδέω). Μεγαλύνω, αὐξάνω, κάμνω τίποτε μεγαλήτερον, ὑπερβολικόν διά μεγαλοπρεπῶς λυπηρᾶς, παρατεταμένης, τρομακτικῆς διηγήσεως, ἤ παραστάσεως. Λουκιαν. Γ. σελ. 157.

Ἐκτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ἀποκλεισμένος ἀπό τήν τράπεζαν, ἤ ἀπομακρυσμένος, ὄψιν ἐκτράπεζον ἀποφαίνων τούς κυάμους». Λουκιαν. ς. σελ. 294. (ε)

Ἐκτραπελογάστωρ, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις ἔχει πολλά μεγάλην κοιλίαν, κοιλαρᾶς· Ἀθήν. Ζ. σελ. 332. παρά τό

Ἐκτράπελος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παράξενος, ἀτυχής, τερατώδης, Σουϊδ. «ἐκτράπελος τῷ εἴδει, ταῖς τριφαῖς» καί Ἑρμογ. «ἐκτράπελα, καί ἀλλόκοτα ζῶα». Κατά Πλίνιον 7. 16. καλοῦνται οὕτω καί τά παιδία, ὅσα ὡς πρός τήν ἡλικίαν των, ἔχουσι μεγάλον ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπῆ. ἐκτραπέλως.

Ἐκτραχηλίζω, Μλ. -ίσω (τραχηλίζω)· κυρίως ἐπί ἵππων, οἱ ὁποῖοι ῥίπτουν τόν ἀναβάτην, καβαλλάρην, κάτω σκύπτοντες τόν λαιμόν των ἀνάμεσα εἰς τά ἐμπροσθινά ποδάρια των. Ξενοφ. Κυν. Α', δ'. 8. ὅθεν ἐν γένει, ῥίπτω, τσακίζω, κτυπῶ κάτω, κατακρημνίζω. Παθτ. Κατακρημνίζομαι, πίπτω κατωκέφαλα, καταντῶ εἰς ὄλεθρον, εἰς μεγάλην δυστυχίαν. Δμτρ. — 2) Κάμνω τινά νά ὑπερηφανεύηται, τά κοινότ. νά σηκόνῃ τήν μύτην ψηλά· Μεγαληγορῶ, ὁμιλῶ παχιά λόγια.

Ἐκτραχύνω, Μ. υνῶ (τραχύνω). Κάμνω τίποτε νά γένῃ τραχύ, τελικῶν· καταπληρόνω, πιπρογίζω τινά, τόν κάμνω νά κακίσῃ, θυμώσῃ, ἐξαγριώσῃ.

Ἐκτρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνωμ.). Κάμνω τι νά ἐκτραπῇ, νά παραλίνῃ, στραβώσῃ, λυγίσῃ, εὐγῇ ἀπό τόν τόπον του, ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον του· μετά γενικ. «ἐκτρέπω τῆς ὁδοῦ» Κάμνω τινά νά παραστρατίσῃ, νά παραβῇ τό ὀρθόν καί προσηκον. Ἀλλά τό, «φευγέτωσαν πάντες καί τοῦ αἰσχροῦ», ἀσπίδας θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτουσιν. Εἶναι ἐντροπή κρατοῦντες χαλκίνας ἀσπίδας νά γυρίζητε τήν βάχιν καί νά φεύγητε ἀπό τάς Βάκχας ὁρμητωμένας, μέ ἀσπίδας καμωμένας ἀπό θύρσους Εὐρ. Βκχ. 799. (Ψευδῶς καί παραλόγως ἐξηγεῖ καί τοῦτο ὁ Κουμας λέγων· φεύγω ἀπό τάς θύρσους μέ τήν ἀσπίδα.) Τρπκ. Παρεκβαίνω, κάμνω τινά νά ἀλλάξῃ τόν σκοπόν, τήν γνώμην του. Παθτ. μετά μέσ. Μλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 350. Παρεκκλίνω, εὐγαίνω ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον, παραστρατίζω, ξεκλίνω ἀπό τό φυσικόν μου ἰδίωμα, ἀπό τά ἐθνικά μου ἤθη καί ἔθιμα, κλίνω εἰς τό χειρότερον· μετά γεν., ἴτε δέ καί μετά τῆς ἐκ, Ἡρόδ. 1, 75. Μετά αἰτιατ. δέ, ἐκτρέπομαί τι. Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι, παραμερνῶ.

Ἐκτρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω· Μέσ. Δίδω τέκνον εἰς ἀνατροφήν, νά μοί τό ἀναθρέψουν· ἤ ἀνατρέφω τό τέκνον τινός. Ὁμ. Ἰλ. Δμτ. 166, 2. 21. μετά αἰτιατ. συνήθ. ἐπί τροφοῦ, ἤ βυζάστρας· ἀλλά καί ἐπί παιδαγωγοῦ. Σφκλ. Ἠλ 13.

Ἐκτρέχω, Μλ. -δραμοῦμαι, συνήθ. -δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνωμλ.). Τρέχω, πηδῶ ἔξω, φεύγω. — Ἐπί στρατῶν, Κάμνω ἔξοδον ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν· κάμνω ἐπιδρομήν, ἤτοι ἐμβαίνω ἔξαφνα εἰς τόν τόπον τοῦ ἐχθροῦ καί ἁρπάζω, χαλνῶ κ. τ. τ. Ἐπί φυτῶν, εὐγάζω βλαστάρια. Τρπκ. Ἀτωτεύω, ξεδίδομαι, κάμνω ὑπερβολάς. Σφκλ.

Ἔκτρησις, εως, ἡ (ἐκτιτράω). Τρυπηματιά, τρύπα, κοίλωμα.

Ἐκτριαινόω, Μλ. -ώσω (τριαινόω), Σπροίχνω, διώκω, κυνῶ εἰς τά ἔξω, ξεκουντῶ τίποτε μέ τήν τρίαιναν.

Ἐκτριβή, ἡ· = ἔκτριψις.

Ἐκτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Ξετρίβω, τρίβω τι διά νά ὑαλίσῃ, στιλβόνω, παστρεύω, καθαρίζω, ὁμαλύνω, ὑαλίζω τι· τρίβοντάς τι κάμνω νά αὐγῇ ἄλλο τίποτε ἔξω· π. χ. «ἑκτρ. πῦρ τό κοινότ. Τσιακματίζω. — 2) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. «ἑκτρ. ποίην ἐκ τῆς γῆς». Ἡρόδ. 4, 120. ὡς τό, «λεαίνειν», 122. «ἑκτρίβ. πίτυος τρόπον», ἤ δίκην, παροιμ. τό κοινότ. παρ' ἡμῖν· Ξερρίζωνω, ξεπατῶνω τίποτε ὥστε νά μή φαίνηται καί νά μήν ἀκούηται πλέον· Ἡρόδ. 6, 37. παραβλ. πίτυς, Valck ἐν Ἱππ. 688. «βίον ἑκτρίβων Τελειόνω τήν ζωήν μου, ἀποθνήσκω. Σφκλ. Σφκλ. Oid. T. 249. (ι) ἀφ' οὗ

Ἔκτριμμα, τος, τό. Πληγή, ἤ ὁποία γίνεται ἀπό τρίψιμον, π. χ. ἀπό τό τρίψ. ὑποδήματος κ. τ. τ. — 2) Πανί, πλιάτσικον, χονδρόν, μέ τό ὁποῖον τρίβει, πλύνει τις τίποτε, τό τουρκιβ. πατσαβοῦρα.

Ἐκτριχόω, Μλ. -ώσω (τριχόω). Μαθῶ, εὐγάζω τά τρίχια τά μαλλιά τινος.

Ἔκτριψις, ἡ (ἐκτρίβω). Τό νά εὐγάζῃ τις τίποτε ἀπό τι πρᾶγμα τρίβοντας το· τό νά παστρεύῃ τι μέ τρίψιμον· τό νά συντρίβῃ, καταλιγκίζῃ τίποτε.

Ἐκτροπή, ῆς, ἡ (ἐκτρέπω). Γύρισμα πρός ἄλλο μέρος πράγματός τινος ἔξω ἀπό τήν κίνησιν, ἀπό τόν δρόμον, ἤ τρέξιμόν του. «ἑκτροπή ποταμοῦ Διώρυξ», τό ἰταλ. κανάλι. — 2) ἀπό τῆς μέσ. διαθ. Ξέλιμα, ἀποπλάνημα· «ἑκτρ. λόγου». Παρέκβασις ἀπό τό ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας· «ἑκτρ. ὁδοῦ» Παραστράτισμα· ὡσαύτως καί ὁ τόπος, ἤ τό μέρος, ὅπου πηγαίνει τις εὐγαίνωντας ἀπό τόν καθ' αὐτό δρόμον, Ἀριστοφ. Βπχ. 113, Ἀστωτεία, ξεδόμος.

Ἐκτροπίας οἶνος, ὁ (ἐκτρέπω). Κομμένος, χαλασμένον κρασί.

Ἔκτρόπιμος, ὁ, ἡ. = ἔκτροπος, ἀμφβ.

Ἐκτρόπιον, τό (ἐκτρέπω), Σφάλμα τῶν ὁμματοφύλλων, ὅταν ᾖναι γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω.

Ἔκτροπος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παραστρατισμένος, ἔξω τοῦ ὁρθοῦ ὁρέμου· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἀλλάζει τὴν γνώμην του· Ὅ,τι εἶναι γυρισμένον εἰς ἄλλο, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπομακρυμένον.

Ἐκτροφή, ῆς, ἡ (ἐκτρέφω). Ἀνατροφή.

Ἐκτροχάζω, = ἐκτρέχω.

Ἐκτρυγίζω (τρυγίζω). Καθαρίζω, παστρεύω τι ἀπὸ τὴν τρυγίαν, ἢ λούνην, ἀπὸ τὸ κατακάθισμα.

Ἐκτρυπάω, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ πέρα πέρα, κάμνω τρύπαν εἰς τίποτε. — 2) Οὐδετέρ. Σιτρυπόνω, εὐγαλιώ ἔξω ἀπό τινα τρύπαν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 860. ἀφ' οὗ

Ἔκτρύπημα, τό. Τὰ τρίμματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἡ ἀρίδα ὅταν τρυπῶμεν τίποτε. (υ)

Ἐκτρύπησις, εως, ἡ. Τρύπημα· τὸ νὰ τρυπῇτις τίποτε. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1188. (υ)

Ἐκτρυφάω, Μλ. -ήσω (τρυφάω). Παραδίδομαι εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας. Ἀθήν. σελ. 510.

Ἐκτρυχόω, Μλ. -ώσω = ἐκτρύγω. «Ῥάκη ἐκτετρυχωμένα. Φορέματα χαλασμένα, παλαιόρουχα. Λουκ.

* Ἐκτρύχω (τρύχω, ἀνμλ.). Καταθείρω, καταχαλιῶ· Τρπκ. ἀδυνατίζω, κάμνω τι νὰ ἀδυνατήσῃ, νὰ ἀποκάμῃ.

Ἐκτρώγω, Μλ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Κατατρώγω, τρώγω ὁλοτελεῖς τίποτε.

Ἔκτρωμα, ατος, τό (ἐκτιτρώσκω). Ἀπόρριγμα, ἔμβρυον παράκαιρα γεινημένον. ἀφ' οὗ

Ἐκτρωματίος, α, ον. Εἰς ἀπόρρηξιν ἀνήκων, ἢ κλίνων· Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη παράκαιρα.

Ἔκτρωσις, εως, ἡ. Ἀπόρρηξις, τὸ νὰ ἀπορρίχῃ ἠμέτερα τὸ ἔμβρυον.

* Ἐκτρωσμός, ὁ = ἔκτρωσις.

Ἐκτυλίσσω, Μλ. -ίξω (τυλίσσω). Ξετυλίγω.

Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ (τύμπανον). Πρῆξιμον, φούσκωμα ὁπὰν τύμπανον. Στράβ. σελ. 1118. «Ἐκτυμπάνωσις τῆς γαστρός».

Ἔκτυπε, γ'. ἐνκ. πρστ. ἀορ. β'. τοῦ κτυπέω, Ὅμ.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Πᾶν τι ἐκτυπωμένον, τυπωμένον· ἐξαιρέτως ἐπὶ σκαλιστῆς δουλειᾶς εἰς ξύλον, χάλκωμα, μάρμαρον, πολύτιμον πάτραν, ὅταν τὰ σκαλίσματα εἶναι σηκωτά, καθὼς εἰς τινας δακτυλιδοπέτρας τὰς Ἰταλ. γέμας λεγομένας· παρβλ. τύπος. Τροπκ. Ἐξέχων, ὑπερέχων. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σχεδιασμένον μόνον καὶ ὄχι ἐπεξεργασμένον, δουλευμένον, τελειωμένον. ἀπὸ ἔκτυπον, Πρῶτον πρόχειρον σχεδίασμα, τὸ Ἰταλ. μοδέλλο. Ἐπῤῥ. ἐκτύπως.

Ἐκτυπόω, Μλ. -ώσω (τυπόω). Τυπόνω, κάμνω τὸν τύπον πράγματος τινός· τὸ Ἰταλ. σταμπάρω. — Σχηματίζω, ψειλάνω σκαλιστόν τι μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα. ἀφ' οὗ

Ἐκτύπωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον, ἐτυπώθηκε· σκάλισμα σηκωτόν, τό Γαλλ. ῥελιεῦ. — 2) πέκτυπ. βρυτῆζω Ὁ τόπος ὁπού φαίνεται ὅτι ἐκτύπησε κεραυνός, ἢ ἀστραποπελέκι· ἀμφβ. ἀνγν. παρὰ Κριτίᾳ λῳ. 9, 32. Bach. σλ. 62. (υ)

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυπόνῃ τις τίποτε· τὸ νὰ σχηματίζῃ, κατασκευάζῃ σκαλιστόν τι μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα (ῳ). Στοβαίος Φυσ. σελ. 850. Η.

Ἐκτυφλόω, Μλ. -ώσω (τυφλόω). Τυφλόνω τινὰ μὲ τελειότητα· Θαμβόνω τὰ ὀμμάτια τινός, τυφλοπαγιάζω. ἀφ' οὗ

Ἔκτύφλωσις, ἡ. Κατατύφλωμα· τυφλοπάνιασμα.

Ἔκτυφος, ὁ, ἡ. Φουσκωμένος, γεμάτος καπνούς. πέκτυφ. Μοῦσαι, Εὐτερπ. Ε', 21. Ἡ Ποιητική ὀνλ., ἤτις ὁμιλεῖ μὲ φουσκωμένα καὶ μεγάλα λόγια.

Ἐκτύφω, Μλ. ἐκτύφω (τύφω, ἀνμλ.). Κάμνω τίποτε νὰ ἐξατμισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάλλωντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιάν· ἢ νὰ καταχαθῇ χωρὶς νὰ εὐγάλῃ φλόγαν. Μέσ. πέρασα ἐκτύφεσθαι Νὰ ἀνάπτῃ τις τὴν ἀγάπην ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον καὶ πάντοτε περισσότερον. Παθτ. δέ, νὰ ξεθυμαίνῃ, νὰ κρυόνῃ, νὰ ὀλιγοστεύῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. — 2) Φουσκόνω, κάμνω τι νὰ φουσκόνῃ, νὰ πρίσκηται. πέξετύφην κλαίουσα Πρίσθηκε τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τὰ δάκρυα, κλάματα. Μνδρ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. Φουσκόνω τινά, τὸν γεμίζω καπνούς, τοῦτ' ἔστι τὸν κάμνω νὰ ὑπερηφανεύηται, νὰ φουσκόνῃ. Κάμνω τινὰ μωρὸν γεμίζωντας του τὸ κεφάλι μὲ καπνούς. Παθτ. Φουσκόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, τὸ κοινότ. τσουτσουρδόνομαι· (τὸ υ μακρ., ἐν τῷ παθτ. ἀορ. β'. δὲ, βρχ.)

Ἔκτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἔχω, ἕξω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, πιάνει σφιχτά, στερεά. Ἀνθολογ. «τριχῶν ἕκτορα κειρύφαλον». παρβλ. ἕστωρ. — 2) Ἕκτωρ, ορος, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἰλιάδ.

Ἑκυρά, ᾶς, ἡ. Πενθερά, Ἰλιάδ. Χ, 453. (ῠ–) καὶ

Ἑκυρός, οῦ, ὁ. Πενθερός. Ἰλ. Ω, 770. καὶ Γ. 172. Ω, 770. (ῠῠῠ, μόνον παράτινι τῶν μεταγνστ. Ἀνθ. Παλατ. 14, 9. ῠ–ῠ)

Ἐκφαγεῖν (φαγεῖν). Τὸ νὰ κατατρώγῃ τις, ἢ τίποτε· μόνον ἐν τῷ ἀορ. χρήσιμον, ὁ δ' ἐνστ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ, ἐξεσθίω.

Ἐκφαιδρύνω, Μ. υνῶ· τὸ, φαιδρύνω κατ' ἐπίτσ. Κάμνω τι ἀνάλου φωτεινόν, λαμπρόν· ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, καλλωπίζω, στολίζω. Εὐρ. Βακχ.

Ἐκφαίνω, Μ. χνῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Δείχνω ἔξω, φανερόνω, εὐγάζω εἰς τὸ φανερόν τίποτε, ἀφίνω νὰ τὸ βλέπουν· δηλοποιῶ, ἢ κοινοποιῶ πέκφ. φῶς ἐκφαίνω Εὐγάζω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν κόσμον, ἐπὶ τῆς Ἐλευθείας ἢ τῆς Θεᾶς τῆς γένεας, Ἰλιάδ. Τ, 104. Γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω· πέκφ. τὸν πόλεμον πρός τινα Κηρύττω, τό Ἰταλ. δικιαράρω. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον παθτ. Φαίνομαι ἔξω, Ἰλιάδ. Τ, 17. δείχνομαι, εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, φανερόνομαι, γίνομαι γνωστός, Ὅμ., ὅστις μόνον τοῖς δυσὶν ἀορ. ἐξεφάνη καὶ Ἔπκ. ἐξεφάνθη χρῆται. «Χαρύβδεως ἐξεφαίνθην Ἐφάνηκεν εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν Χαρύβδιν. Ὀδσ. Μ, 441.

Ἐκφαλαγγέω (φάλαγξ). Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν φάλαγγα, ἀπὸ τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος. Δημήτρ Φαλ. 84.

* Ἐκφαλαγγίζω, = ἐκφαλαγγέω.

Ἐκφάνδην, Ἐπῤῥ. = ἐκφανῶς. Καταπολλὰ φανερά. Φιλόστρ. Ἀπολ. Τ', 20. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκφανής, ὁ, ἡ. Ἐπῤῥ. ἐκφανῶς, (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, ἔξεχων τῶν ἄλλων, λαμπρός, περίφημος. πκάμνει χλωρίων ἐκ λεπέδων ἐκφανέστ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 217., Καρῴδι, τοῦ ὁποίου τὸ πράτινον ἐξοφλεῖ διὰ τὸ νὰ εἶναι σκασμένον, φαίνεται ἔξω. ἀφ' οὗ

Ἐκφανίζω, = ἐκφαίνω. Ἡσύχιος.

Ἔκφανσις, εως, ἡ (ἐκφαίνω). Φανέρωσις, δήλωσις, γνωστοποίησις, κοινοποίησις.

Ἐκφαντάζομαι, Μλ. -άσομαι (φαντάζομαι). Περιπλανῶμαι ἔξω. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 13.

Ἐκφαντικός, ή, όν (ἐκφαίνω). Ὅστις φανερόνει, ὀνλοποιεῖ, κάμνει τί φανερόν καὶ γνωστόν εἰς ὅλους. Ἐπῤῥ. ἐκφαντικῶς.

Ἐκφαντερία, ίας, ἡ. Ἀποκάλυψις, φανέρωσις· ἐξαιρ. ἐξήγησις σκοτεινῶν, μυστηριωδῶν πραγμάτων.

Ἐκφαντερικός, ή, όν. Ὅστις ἀποκαλύπτει, φανερόνει, σαφηνίζει, ἐξηγεῖ τί.

Ἔκφαντος, ὁ, ἡ (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, γνωστός. ἀφ' οὗ

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ἀποκαλύπτης, φανερωτής. Ἀραιοπαγ. Διον.

* Ἐκφάσθαι. Ἀπρμφ. μέσ. Ἐνστ. τοῦ, ἐκφημι. Ὀδσ.

Ἔκφασις, εως, ἡ (ἔκφημι). Ἔκφρασις, ἐκφώνησις· λόγος, ἀπόφθεγμα, γνώμη· ὀνλοποίησις. Ἡρόδοτ. ς'. 128.

Ἔκφασμα, τό, = φάσμα. Φάντασμα, φάντασμα. Εὐρπ. Ὀρ. 401.

Ἐκφατνίζω, Μλ. -ίσω (φατνίζω). Τίπτε ἔξω ἀπὸ τὴν φάτνην, ἀπὸ τὸ παζνί, ἢ παχνί. Ἐνγένει, ἀδειάζω, ψχερόνω, καθαρίζω, παστρεύω. ἀφ' οὗ

Ἔκφάτνισμα, τος, τό. Τὰ σανίδια τῆς φάτνης, τὰ ὁποῖα εὐγάζει ὅταν τὴν ἐκαθάρισεν. 2) Πᾶν ὅ,τι πίπτει, κάτω ἀπὸ τὴν φάτνην, ὅ,τι εἰς τὸ πάστρεμα τῆς φάτνης μαζεύεται. Τρπκ. Δαπάνη, ἀνάλωμα, ἔξοδοι διά τίποτε, ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς.

Ἐκφάτως, Ἐπῤῥ. (ἔκφημι) Ῥητῶς ὅσον εἰπωρισμένα, φανερά, Αἰσχλ. (ᾱ)

Ἐκφαυλίζω, Μ. ίσω (φαυλίζω). [Κάμνω τι ἀχρεῖον, ποταπόν· καταφρονῶ, ὑβρίζω. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἐκφαυλισμός, οῦ, ὁ. Ὕβρις, καταφρόνησις.

Ἔκφαυλος, ὁ. τό, φαῦλος κατ' ἔπτσ. Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ', ιβ'. 1. Ἐπῤῥ. ἐκφαύλως.

Ἐκφερεμυθέω, αὐτί, μῦθον ἐκφέρω. Φανερόνω, δημοσιεύω μυστικόν τι, φλυαρῶ τίποτε κἀκεῖ καὶ ἐκεῖ.

Ἐκφέρω, Μλ. ἐξοίσω, ἀόρ. β'. ἐξήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) τινά τινος, καὶ ἕκτινος. Φέρω, κουβαλῶ ἔξω, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραλείπει τὴν Ἐκ, τῷ ἁπλῷ τύπῳ χρώμενος, τῷ συνθέτῳ δὲ ἐξαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν εἰς ἐνταφιασμὸν ἐκφερομένων· «καὶ τότ' ἐξέφερον ὑραστὸν Ἕκτορα δακρυχέοντες». Ἰλιάδ. Ω, 786. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων· «πάτραπος ἐκφέρειν ἢ στράτα εὐγαίνει, ἢ εὐγάζει. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 66. Β. παρβλ. σημ. 5. Ἐτι δὲ κουβαλῶ ἔξω, ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ· ἢ δ' αἷμα τρὶ' ἄλειστα κατακρύφασ' ὑπὸ κόλπῳ ἐκφέρεται. Ὀδσ. Ο, 469. Σπανιώτερον ἀποφέρω, ἤτοι λαμβάνω, παίρνω τι ὡς ἄθλον ἢ μισθόν, αἰτιαμοιβήν· «λοισπήσει ἐνφέρει ἀεθλοσύνα. Ἰλιάδ. Χ, 785. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. Ἡρόδ. 6, 103. Δημοσθ. Συμμ. σλ. 178, 7. Προοίμ. σλ. 1423, 6. — Φύω, κάμνω νὰ γένῃ, φυτρώσῃ τίποτε. «ἐλλ' ὅτε δὴ μιτδοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον». Ἰλιάδ. Φ, 451. τοῦτο δὲ κατὰ διαφόρους ἀναφοράς. — α') Ἐπὶ ἐγγαστρωμένων, ὅσαι γεννῶσιν εἰς τὸν καιρόν των. Σφκλ. Τρχ. 826. «ὁπότε τελεσθὲν ἐκφέροι δωδέκατος ἀροτος». — β') Ἐπὶ καρπῶν τῆς γῆς· ἐν γένει, καρπεμῶ. — γ') Γνωστοποιῶ, φανερόνω, κοινοποιῶ, δημοσιεύω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγγραφέων, Εὐκλείδου, κοινοποιῶ διὰ τοῦ τύπου. Ἐξαιρέτως ἐπὶ πάντων, ὅσα κοινοποιοῦνται εἰς τὸν λαόν, τό Ἰταλ. μπουμπλικάρω· π. χ. προβούλευμα, ψήφισμα· πέκφ. εἰς τὸν δῆμον, Δημοσθ. ὡσαύτως καὶ, χρηστήριον, Ἡρόδ. ζ, 79. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημ., Προλέγω τίποτε. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πέκφέρομαι γνώμην Λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην μου. — δ') πέκφερε πόλεμόνα Ἀρχίζω πόλεμον. — ε') Φέρω τίποτε ἐπάνω μου, τὰ ὁποῖα βλέπει κανείς· φέρω ἐχνη, ἢ σημεῖα ἀπό τίποτε, τὰ ὁποῖα εἶχα. — φέρω, εὐγάζω τίποτε ἔξω ἀπὸ τὸν διωρισμένον τόπον, ἀπὸ τὰ ὅρια· ὅθεν, ἀποπλανῶ, διαφθείρω, ἀπατῶ τινα. Ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἀπατῶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους, τὰ πρέπει, μετὰ ὅστε. τοῦ αἰτίου. π.χ πέκφέρομαι πάθει, ὀργῇ. — 4) Εὐγάζω, ὁδηγῶ, φέρω τι εἰς τι μέρος, εἰς τινα διωρισμένον τόπον· ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἄτραπος, βάσις εὐ μ' ἐκ-

φέρει, ἐς ὀρθὸν ἐκφέρειν, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1424. Αἰ. γ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ παθ. διαθ. πάνυ χρήσιμος κατὰ ταύτην τὴν σημτ. — 5) ἀμτβ. (ὑπαρχουσῶν ἑαυτοῦ). Ξαπερνῶ, διαβαίνω, εὐγαίνω ἔξω ἀπὸ τὸ τέρμα, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ σταδίου· ἐπὶ ἵππων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ἰλ. Ψ, 376, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, 769. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἵππων ὅταν μὴ παθόμενοι εἰς τοὺς χαλινοὺς φεύγουν ὅπου θέλουν. Συφ. ἐξαιρ. κατὰ παθ. διάθ.

Ἐκφεύγω. Μ. -ξομαι καὶ — ξοῦμαι. (φεύγω, ἀόμλ.) Φεύγω ἔξω, ξεφεύγω, γλυτώνω ἀπό τίποτε. Ὅμ. συντάττει τὴν λξ. α) μετὰ γενικ. ὅταν μόνον ἡ ἔκτασις τόπου ταχεῖα φυγὴ καὶ οὐκ ἄλλο τι σημαίνηται. Ὀδ. Ψ, 235. ἐξαιρ. ἐπὶ βιλῶν ἀφιεμένων, ἢ καὶ δι' ἀπροσεξίαν τοῦ τοξεύοντος, ἢ ἄλλως πως ἐξιπταμένων. ἡβέλος ἔκφυγε χειρός.α Ἰλιάδ. — β΄.) μετὰ αἰτιατ. ὅταν σημαίνηται ἡ διαφυγή, σωτηρία, γλυτωμός ἀπὸ κάνενα ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον. πάντατον, Ἰλ., κῆρα, κακότητα, ἐκφ.α Ὀδ. Ἐξαιρ. πέκφ. τὸ μὴ – τὸ μὴ εἶναι καὶ τ. τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Πρμεν. σλ. 147, Α. Σοφστ. σλ. 235. 8. Βτμν. ἐν Δμτθ. Μιθ. σλ. 141. Ἐνίοτε μέντοι καὶ γενικ. ἁπλῶς. π. χ. πέκφ. τοῦ μὴ πετρωθῆναι, Συφ. Ἀνβ. 1, 3, 2. (ὁ Κούμας σημειοῖ τὸν Μλ. τοῦ ῥήματος φεύξω, ἀσυγγνώστως σολοικίζων.) ἀφ' οὗ

*Ἔκφευξις, εως, ἡ. Φυγή, διαφυγή, ἀπόδρασις, φευγατιό, γλυτωμός.

Ἐκφημι, Μλ. -ήσω. (φημί, ἀόμλ.) Ἐκφράζομαι, λέγω, ἐμιλῶ. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μετ. ἐνεστ. ἀπρμφ. πέκφ. ἐπιφέρεται ὅλως ὡς τὸ, εἶκαθεν, παρὰ τὸ, ἔειμαι, ἀλλὰ καὶ τούτῳ μόνος ἐν Ὀδ.

Ἐκφοίρομαι, Μλ. -φοιρήτομαι, ὡς παθ. (φοίρω) Εὐγαίνω, ἢ ἀναχωρῶ δυστυχῶς ἔξω· γλυτώνω ἀχαμιά· καταντῶ εἰς τι δι' ἰδικήν μου καὶ ἄλλων δυστυχίαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 72. πέκφοιρον. τὸ ἡμέτερον, χρημάτου ἀπ' ἐδῶ, φύγε, ἄμε ς' τὸν διάβολον, πήγαινε ς' τ' ἀνάθεμα, βγάλε τον λαιμόν του, ξεκουμπίσου.

Ἐκφοιτάω, Μλ. -φοιτήσω. (φοιτάω, ἀόμλ.) Ἀφανίζομαι κατά κράτος, χαλῶ τι μὲ τελειότητα, καταξοδεύω. Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ γ΄. πρπ. τοῦ παθ. Ὑποτλ. πέκφοιτο οἶνος, ἤτοι νηΐοις Τὸ κρασί, αἱ ζωοτροφίαι ἔλειψαν ἀπὸ τὰ καράβια, κατεναλώθησαν. Ὀδσ. Ι, 163. Μ, 329 (τὸ Ἰώτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ Μλ. μακρ. παρ' ποιηταῖς Ἐποπ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, βρχ., ἐν τῷ παθ. Πρεμ. καὶ Ὑπερτ. δὲ, ἀεὶ βραχύ.)

*Ἔκφορος, ὁ, ἡ (φέρω) ἀντὶ ἔκφορος. σημ. 4.

*Ἐκφιλέω, τὸ φιλέω κατ' ἔκτσ.

Ἐκφλαυρίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ἀντὶ ἐκφαυλίζω. κατ' ἀναγραμματισμόν, Πλούτ.

Ἐκφλεγματόω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐκφλεγματοῦμαι (φλέγμα) Μεταβάλλωτι καθόλου εἰς φλέγμα, Ἱπποκρ.

Ἐκφλέγω, Μ. ξω. (φλέγω) ἀνάπτω, βάλλω, δίδω φωτιὰ εἴς τι, καταφλέγω τι. Τρπε. Ἀνάπτω, παρακινῶ, ἐγκαρδίνω π. χ. εἰς πόλεμον. Ἀριστοφ. Εἰρ. 609.

Ἐκφλείβω, ἀντὶ ἐκβλίβω, Ἱπποκρ. (ε)

Ἐκφλογίζω, (φλογίζω,) = ἐκφλέγω.

Ἐκφλογόω, Μ. ώσω (φλογόω) = ἐκφλέγω· ἀφ' οὗ

Ἐκφλόγωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ καταφλέγῃ, φλογίζῃ τις τίποτε. Διόδ. Σικελ.

*Ἐκφλυαρέω, καὶ

Ἐκφλυαρίζω, Μ. ἴσω. (φλυαρίω) Μεταβάλλω τι εἰς φλυαρίαν, τὸ Ἰταλ. travestire. παιδίζω, παρηγελῶ.

Ἐκφλύζω, Μ. -ύσω, καὶ ἐκφλυνδάνω = ἐκφλύω, ἐκφλύσω. μεταβ. ἐπὶ ῥευστῶν, Ἀναβλύζω, καταῤῥαντίζω, τὸ κοιν. τσιρκαλίζω, ἔτι δὲ καὶ στενοχωρῶ, θλίβω μὲ ζέστην, ἢ μὲ φόβον, τρόμον. Ἔτι δὲ καὶ τρπ. μέσ. γόνυ. ξεζουμίνω τὸν πόνον, τὴν λύπην μου, λέγωντας, ἢ κλαίωντας, καὶ τ. τ. Ἀριστοφ. Βτρ.

*Ἐκφλύω, Μλ. ύσω. (φλύω) ἀμτβ. ἐπίρευστῶν, ξεχορχολάζω, τουτ. χορχολάζωντας πετάχνομαι ἔξω συνήθως ἀπὸ τὴν ζέστην. μεταβατ. δὲ, σπανιώτατα, ὡς τὸ, ἐκφλύσσω. (τὸ υ μακρ. ἐν τῷ ἐνστ.)

Ἐκφοβέω, Μλ. -βήσω. (φοβέω.) Φοβίζω, σκιάζω, τσιλ. Παθ. Καταξεπάζομαι, καταπιάνομαι, φοβοῦμαι ἀπό τίποτε. μετὰ αἰτιατ. ἀφ' οὗ

Ἐκφόβητρον, τό. Φόβιτρον, σκιάντζαρον, σκιάστρον.

Ἐκφόβητις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ φοβίζῃ, ξεπάζῃ τις τίποτε· τὸ νὰ φοβᾶται, τρομάζῃ τις.

Ἔκφοβος, ὁ, ἡ. (φόβος) Κατατρομαγμένος, κατατρομαγμένος.

Ἐκφοινίσσω, Ἀττ. ἐκφοινίττω. Μ. ἰξω· τό, φοινίσσω κατ' ἐπίτ. Κοκκινίζω, βάπτω τίποτε κόκκινον· αἱματόνω τίποτε. Πολυδ. Α΄. 25. Εὐριπ. Φοίν. 42.

Ἐκφοιτάω, Μ. ήτω (φοιτάω). Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω· ἢ ἐκφοιτάω εἴς τι ἢ Κατανυτῶ εἰς τίποτε. εἰς μανίαν ἐκφοιτᾷ. Αἰλιαν. Ζ, Ἱστορ. Β΄, 32. Εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸν κόσμον, γίνομαι γνωστός. ἀφ' οὗ

Ἐκφοίτησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις ἔξω, τὸ νὰ γίνηται γνωστός.

Ἐκφορά, ᾶς, ἡ (ἐκφέρω) Ἔξω φόρτιμον, κουβάλημα, ἐξαιρ. νεκροῦ εἰς ἐνταφιασμόν, Ἀριστοφ. Πλουτ. πρὸ ἐκφορᾶν ἐβάδιζεν, Valck ὀν Ἡρόδ. 204. — 2) Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τίποτε εἰς τὸ φανερόν, νὰ τὸ δημοσιεύῃ, κάμνῃ γνωστὸν εἰς ὅλους, φλυαρῇ παντοῦ διά τίποτε. πέκφορά λόγου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 472. ὅταν Προδοσία. — 3) Τὸ νὰ ὁρμᾶτις μὲ δύμον ἐναντίον τινός· ἐπιδρομή, σφοδρὰ ὁρμή. Συφ. — 4) Τὸ ξεπεταχτὸν μέρος εἰς κανὲν κτίριον. — 5) Δήλωσις γνώμης διὰ λέξεων, δίκη, γνώμη, ψῆφος.

Ἐκφορέω, = ἐκφέρω. Φέρω, κουβαλῶ, εὐγάλλω ἔξω. Ὅμ. χρῆται τῇ ἐνεργ. μέν διαθ. μόνον ἐν Ὀδ. Χ, 451. ἐπὶ ἐκφορᾶς νεκρῶν, τῇ παθ. δέ, ἐν Ἰλιάδ. Τ, 380. — Παρὰ Λογογρ. σημαίνει ὁ τύπος οὗτος τὸ, κενόνω ἢ ἀδειάζω, κοιλαίνω, βαθουλόνω τίποτε. ἡ δὲ κατὰ τύχος ἐκφόρητον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. πέκφορεῖται τῇ κατόπει, Θεόφραστ. περὶ Λίθ. ἀφ' οὗ

Ἐκφόρημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλθη, ἐφέρθη ἔξω.

Ἐκφόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις, κουβαλῇ ἔξω τίποτε.

Ἐκφορικός, ἡ, όν. Εἰς ἐκφορὰν, ἐκφώνησιν ἀνήκων. Τὸ ἐκφορικόν, Ἡ δύναμις τοῦ σημαίνειν τι διὰ λέξεων, ἐκφώνησις, ἔκφρασις· ἰδὲ ἐκφορὰ σημτ. 5. Ἐπῤῥ. ἐκφορικῶς. Πλούταρχ. Γ. σελ. 576. 579. καὶ 575.

Ἐκφόριον, τό. Προϊόν, ὁ καρπός, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ γῆ, τό, ἐκ τοῦ Ἰταλ. prodotto, Ἡρόδοτ. ἰδὲ ἐκφέρω σημτ. 2, β΄. 2) Τὸ δέκατον, δεκατιά, πέκφόρια τοῦ καρποῦ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β΄.

Ἔκφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, κουβαληθῇ· ἐφέρθη, ἐκουβαλήθηκεν ἔχω. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐγήκει ἔξω, εἰς τὸ φανερόν, ἐγένετο γνωστόν, ἐδημοσιεύθη. — 3) Ὅττις παρατηρόμενος ἀπὸ ψυχικὰ πάθη ἀπατᾶται, πλανᾶται, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ λογικοῦ, παραβαίνει τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθινόν. Πλουτάρχ. Ζ΄. σελ. 671. — 4) = ἄφορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 908. Ἀμφιβάλ. ὑπὸ τοῦ Erkl. ὁ δὲ Wellauer συμπεραίνει τὴν λξ. ἀντὶ τοῦ, ἐκφόρητος, κειμένην. — 5) = οἱ ἔκφοροι. Σχολιαστῶν παραβοπαίων, ἄλλως ἀγῶν. ὅπερ ἰδέ.

Ἐκφορτίζομαι, ὡς μέσ. = ἀποφορτίζομαι. Ξεφορτώνομαι, βάλλω τὸ φορτίον μου κάτω, ἔξω. — 2) ὡς παθ. Πολοῦμαι, μὲ πολοῦν, κάμνουν πραγμάτειαν μὲ ἐμένα, μὲ προδίδουν. Σοφοκ. Ἀντιγ. 1036. πέκφορτισμένα παραβολικῶς ἀπὸ τῆς ἐκομιδῆς πραγματειῶν.

Ἐκφράζω, Μ. άσω (φράζω). Περιγράφω, διηγοῦμαι. 2) σαφηνίζω, ἐξηγῶ, παραστήνω τι διὰ λέξεων.

Ἐκφρακτικός, ή, όν (ἐκφράττω). Ξεφρακτικός, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος νὰ ξεφράξῃ, νὰ ἀνοίγῃ κλεισμένον, στουπωμένον τίποτε.

Ἔκφρασις, εως, ἡ (ἐκφράζω). Περιγραφή, διήγησις· ἐξήγησις, παράστασις διὰ λέξεων.

Ἐκφραστικός, ή, όν (ἐκφράζω). Δυνάμενος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ περιγράφῃ, σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ, διηγῆται.

Ἐκφρέω, ποιητ. ἐκφρείω, Μλ. -ήτομαι, ἔτι δὲ καὶ -ήσω. Ἀττ. ἐκφρῶ. Σφκτ. 156. Πρτκτ. ἔκφρες. Ἀφίνω τι νὰ εὐγῇ ἔξω, φέρω, βάλλω τίποτε ἔξω· ἀφίνω, ἀπολλῶ. Ἀριστοφ. (τὸ ἁπλοῦν, φρέω, ἄχρηστον.)

Ἐκφρονέω, Μλ. -ήτω. Εἶμαι ἔκφρων, τρελλός, λωλός· πράττω ἀνόητα καὶ μωρὰ· γίνομαι ἀλαζών, ὑπερήφανος. Δίων Κάτ.

Ἐκφροντίζω, Μ. ίσω Ἀττ. -ιῶ (φροντίζω). Ἐρευρίσκω διὰ τοῦ νοός, συλλογίζομαι, στοχάζομαι ἀκριβῶς, ἐπινοῶ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦς φροντίζω. Ἀριστοφ.

Ἐκφροσύνη, ἡ (ἔκφρων). Ἀνοησία, μωρία.

*Ἐκφρύττω (φρύττω). Ἀποξηραίνω, ἀποφρυγανίζω, τὸ κοιν. μπουρζιαλίζω.

Ἔκφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἔξω φρενῶν, χωρὶς νοῦν, τρελλός, παλαβός, ξουρλός. — 2) Ἐκστατικός, ἐκπεπληγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, σκιαγμένος, τρομαγμένος, τὸ τουρκβ. σκαντισμένος, σουρλιτμένος. Ἐπῤῥ. ἐκφρόνως.

Ἐκφυάς, άδος, ἡ (ἔφυσα, ἐκφῦσαι), = ἀποφυάς.

Ἐκφυγγάνω, = ἐκφεύγω.

*Ἔκφυγε, Ἐπ. γ΄. ἑνικ. πρπ. ἀορ. β΄. τοῦ, ἐκφεύγω, ἀντὶ ἔξφυγε, Ὅμ.

Ἔκφυγή, ῆς, ἡ. Πρόφασις· ἔξω φυγή, γλυτωμός, φευγατιό.

Ἐκφυής, ὁ, ἡ (φυή), Ἀφύτικος, παρὰ φύσιν, παράξενος· ὑπέρμετρος, μεγαλώτατος θαυμαστός, θαυμάσιος. Ἐπῤῥ. ἐκφυῶς.

Ἐκφυλάσσω, (φυλάττω). Φυλάττω καλὰ καὶ σύγουρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 285.

Ἐκφυλλίζω. = ἐπιφυλλίζω.

Ἐκφυλλοφορέω, Μλ. -ήτω (φύλλον, φέρω). Ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, καταδικάζω· ἐπὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων Βουλῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγράφοντο αἱ ψῆφοι, τὸ Ἰταλ. βότα, ἐπάνω, εἰς φύλλα ἐλαιῶν. ἀφ' οὗ

Ἐκφυλλοφορία, ίας, ἡ. Ψήφισμα, τὸ Ἰταλ. sentenza, ἀποδοκιμασίας, ἢ καταδικασμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο διὰ ψηφοφορίας μὲ φύλλα ἀπὸ ἐλαίαν· παρβλ. πεταλισμός.

Ἔκφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὅττις εἶναι ἔξω τῆς φυλῆς, τὸ τουρκβ. ἀσνάφι, εἰς φυλήν τινα μὴ ἀνήκων· ὄζων 2) Ξένος, ἀλλόφυλος· καθ' ἣν σημτ. ἐτυμολογεῖται καὶ παρὰ τὸ, φύλον. πόλεμος ἔκφυλος. Αἰλιαν. καὶ Σουϊδ. — 3) Τρπε. ἐξηλλαγμένος, παρηλλαγμένος, Ὅστις ἀλλάζει τοὺς ἐθνικούς του τρόπους, χαρακτῆρα, καὶ παίρνει ξένον, ἀποξενόνεται κανόλου ἀπὸ τὸ ἔθνος, γένος του, τὸ Ἰταλ. degenerato. Ἀτυχὴς, ἀλλόκοτος, παράξενος, παρὰ φύσιν, ἀφύτικος· ἀντιθ. τῷ, ἔμφυλος. Πλούταρχος.

Ἔκφυμα, τος, τό (ἐκφύω, ἐκφῦναι). Φύτρος, ἐπὶ φυτῶν. Τσιοῦμα, πρῖσμα, κόρτωμα, τὸ τουρκβ. καμπούρα, ἐξόγκωμα, φουσκαλίδες, ξέχυμα, ἐπὶ ἐμψύχων σωμάτων.

*Ἔκφυναι, Ἀπρμφ. ἀορ. β΄. τοῦ ἐκφύω.

*Ἔκφυξις, εως, ἡ = ἔκφευξις.

Ἐκφύρω, τό, φύρω· κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τοῖς Ο'. Ἱερεμ. Γ'. 2. (υ)

Ἐκφυσάω, ῶ, Μ. ήσω (φυσάω). Φυσῶ ὑνατά, ἐκπνέω. ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶν Κοιμώμενος φυσῶ τόσον ὥστε ἀκούεται ὑνατὰ ἡ ἀναπνοή μου, ὁ ἐστι ῥοχάζω, ῥοχαλίζω. Θεόκριτ. ΚΔ'. 47. πόλεμον ἐκφυσάων Ἀπὸ μικρᾶν αἰτίαν ἀνάπτω πόλεμον, Ἀρστφ. Εἰρ. 612. Κατὰ τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λξ., ἐπὶ ἐλέφαντος, ὅστις φυσᾷ μὲ τὴν προβοσκίδα τὸ ἱερὸν ἔξω.

Ἐκφύσημα, τό, Πανδήποτε φυσικωμένον· πρίσμα ἢ πρῖσμον, Πολυδ. Δ'. 190. ὑφάσματα, ψηλώματα εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα προξενοῦνται ἀπὸ σεισμὸν τῆς γῆς· ὅσα φυσοῦν, πετάχνουν ἔξω τὰ Ἡφαίστια ὄρη· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀρατὴρ αὐτὸς τῶν Ἡφαιστίων ὀρέων. Σχόλ. Ἀπολλων. Γ'. 41. (υ)

Ἐκφύσησις, σεως, ἡ, Φύσημα ὑνατόν, ἀναπνοή, ἀνασασμός· τὸ ναφουσιόνητις τίποτε. (υ)

Ἐκφυσιάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκφυσάω.

Ἐκφυσις, σεως, ἡ (ἐκφύω, ἐκφῦσαι). Ξεφύτρωμα· τὸ νὰ γίνηται, φυτρόνῃ, αὐγαίνῃ τι ἀπό τίποτε. – 2) Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθηκεν, ἐφύτρωσεν, εὐγῆκεν ἀπό τίποτε· κύρτωμα· παρακλάδι, κωλορρίζι, παρμπούκι· ὡς τό, ἔκφυας. Θεόφρ.

Ἐκφυτεύω, Μλ. –εύσω (φυτεύω), Ξεφυτεύω, μεταφυτεύω.

Ἐκφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ τι· σπανιώτερον γεννῶ, Pors. ἐν Εὐρ. Φοιν. 34) – 2) ἀμετβ. ἐν τῷ ἐνεργ. Πρκμ. καὶ ἀορ. β'. καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. Ἐκφύομαι, γεννῶμαι, φυτρόνω, αὐξάνω ἀπό τίποτε· μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Δ, 40. πεφαλαὶ τρεῖς ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι. Μετχ. Πρκμ. Ἐπικ. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ, ἐν τῷ ἀορ. α', καὶ Πρκμ. μακρ. τὰ δ' ἄλλα ἴδε φύω).

Ἐκφωνέω, Μλ.-ήσω (φωνέω) Ἐκφράζω, προφέρω· φωνάζω ὑνατά, κράζω μεγαλοφώνως, ὀνοματίζω, ἢ κράζω τινὰ μὲ τὸ ὄνομά του· ἀφ' οὗ

Ἐκφώνησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκφωνῇ, προφέρῃ τις λέξιν τινά· τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐκφωτίζω. τό, φωτίζω κατ' ἐπίτσ. Καταφωτίζω, καταλαμπρύνω τι.

Ἐκχαλάω, Μλ.-άσω. (χαλάω) Ξεσφίγγω, ξετανύζω, χαμηλόνω, κατεβάζω τίποτε τεντωμένον, ταντωμένον· ξεθηλυκόνω, ξελύνω, τό τουρκοβ ξεμπεσταντίζω τίποτε.

Ἐκχαλκεύω. Μ. εὐσω. (χαλκεύω) Κατασκευάζω, φκιάνω τίποτε ἀπὸ χάλκωμα. Ἰώσηπ.

Ἐκχαραδρόω, Μλ.-ώσω, τό χαραδρόω κατ' ἐπίτσ. Βαθουλόνω τίποτε, τρυπώντας τι μὲ βίαν τὸ χαλιῶ· χειμάρρους ἐκχαράδρου τοὺς τόπους. Πολύβ. Δ. 41. Στραβ. ΙΑ' σελ. 765.

* Ἐκχαρυβδαίνω, παρ' Ἡτυχ. καὶ

* Ἐκχαρυβδίζω, τό χαρυβδίζω κατ' ἐπίτσ. Φερκρ. ἐν Ἀθη. 11, σλ. 485. D.

Ἐκχαυνόω, ῶ. Μ. ώσω. (χαυνόω) Φουσκόνω τινά, τὸν κάμνω νὰ ὑπερηφανεύηται, νὰ σηκόνῃ τὴν μύτην του. Εὐριπ. Ἰκέτ. 413. πεχαυνῶν λόγοις, μ πτὸν πολὺν ὄχλον ἐκχαυνῶ. Τραβῶ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ μέρος μου καὶ τὸ ἀπατῶ. Ἱπποκρ.

Ἐκχέω. Μ. εύσω (χέω, ἀνμλ.) Κυριῶ, ποίνον δεπάσσι. Ἰλιάδ. Τ. 296. Χύνω ἔξω, ὄσον δίδω πλουτισπάροχα, ἢ ἀφειδῶς, ἀψύχητα. Valck ἐν Ἱππ. 626. Χαλνῶ, ἐξολοθρεύω ἐξαιρ. ἀφίνω τι νὰ ἀφανισθῇ, νὰ λείψῃ μὲ τελειότητα, ἀλησμονῶ. Valck ἐν Ἱππ. 1062. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. προπ. μέσ. Ἀορ. ἐκχεύατο, ἐν ἐνεργ. σημσ. Ὀδσ. Χ. 3. — 2) Παθτ. μετὰ Ἀορ. κατὰ συγκρ. Χύνομαι μέτα που· ξεχύνομαι, ξετρέχω, ἐπὶ ὑδάτων κυρίως, Ἰλιάδ. Φ, 300. Ὀδσ. Τ, 407. Τρπκ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἀλόγων ζώων, ὅταν τρέχουν, εὐγαίνουν ἀπὸ κανὲν μέρος πολλοὶ μαζύ, Ἰλιάδ. Π, 259. Ὀδσ. Θ. 515. ἐν γένει, ἐξαπλόνομαι, ψθάνω παντοῦ, Ὀδσ. Θ, 279. ἐκτείνομαι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., παραδίδομαι ὅλως εἰς κανὲν ψυχικὸν πάθος, καταιρυεύομαι· ἐκχείστε· ἐξαιρ. δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω ἀπὸ τὰ γέλοιά, πεχέομαι γέλωτι· ω ἔθει ξεχαυτόνομαι, πεχέομαι τινι. ω Ὅμρ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθτ ὑπρσυντ. ἐξεκέχυντο, τῷ ἀορ. κατὰ συγκρ. ἐν ἐνεργ. σημσ. ἐξέχυτο, ἔκχυτο, καὶ τῇ Μτχ. ἐκχύμενος.

Ἐκχιλόω, ῶ. Μ. ώσω. (χιλόω) Καταστεπάζω τι μὲ χορτάρι βοτκῆς, μὲ πρασιὰδαν· γῆ ἐκκεχυλωμένη Τόπος ἀκαλλιέργητος μὲ χορτάρι μένον σκεπασμένος. Παυσ.

Ἐκχλευάζω Μλ.-άσω, τό, χλευάζω κατ' ἐπιτσ. Λιβαν. Α'. σελ. 814.

Ἐκχλοιόομαι, παθτ. (χλοιόω) Χλωμίζω, πρασινοκιτριλίζω, γίνομαι, χλωμός, πρασινοκίτρινος. Ἱπποκρ.

Ἐκχοΐζω, Μ. ίσω. Κατὰ τὸν Σουΐδ. Σκάπτω, καὶ ῥίπτω ἔξω τὸ χῶμα.

Ἐκχολόω, ῶ. Μ. ώσω. (χολόω) Μεταβάλλω εἰς χολήν, γεμίζω μὲ χολήν. Τροπ. χολιάζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινὰ εἰς θυμόν.

* Ἐκχονδρίζω (χόνδρος) Μεταβάλλω τι εἰς χόνδρον εἰς τραγανόν.

Ἐκχορδόω, ῶ. Μ. ώσω. (χορδή), Κάμνω ἦχον ὅμοιον μὲ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου μὲ χορδάς· παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 175. πτύπος λαρυγγίφωνος ἐκκεχορδωκώς.

Ἐκχορεύω, Μ. εύσω. (χορεύω), Χορεύω εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν σειράν, ἀράδαν τοῦ χεροῦ, ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ἄλλων· ἢ, ὁρμῶ, πηδῶ ἔξω χορεύοντας. — 2) ὡς μέσ. ἀποδ. ἀμπώχνω τινὸ ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν· πᾶν τε ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο· καλλοτύπας ἔνεκαν Εὐριπ. Ἑλ, 386.

Ἐκχράω, Μλ.-ήσω Ἰων. ἐκχρέω (χράω, ἀνμλ) ὡς τὸ ἀποχράω. Φθάνω, ἐξαρκῶ. Ἡρδ. 3, 137. τὰ πλείστα ἀπρστπ. εὔχρη.

Ἐκχράω, Μλ.-ήσω. (χράω, ἀμλ) Χρησμοδοτῶ, ὁμιλῶ ὡς χρησμός, Σχολ. Οἰδ. Κ. 87.

Ἐκχρέμπτομαι, Μ. φομαι. (χρέμπτομαι)· Ξηροβηχῶ, βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ.

Ἐκχρηματίζω, Μ. ίσω. ἔτι δὲ καὶ μσ. ἐκχρηματίζομαι (χρηματίζω), Παίρνω, συνάζω δυναστικά, ἁρπάζω ἄσπρα, τό τουρκβ. τσαρεμετίζω· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Θουκυδ. Η'. 87. ὥστε τοὺς Φοίνικας, ἐκχρηματίσαιτο.ω

Ἐκχρησμῳδέω, Μλ.-ήσω (χρησμῳδέω) Χρησμοδοτῶ, προφητεύω ἀπό τίποτε.

Ἐκχρώννυμι Μλ.-ρώσω. (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ξεχρωματίζω, ξεβάφω, κάμνω τίποτε νὰ χάσῃ τὸ σύνηθες καὶ φυσικὸν χρῶμα, τὴν βαφήν του. Θεοδώρ. παρὰ Στράβ. Η'. πσκοτεινὸν ἄνθος λιγνύος εἰς σώματ' ἀνθρώπων ἐξέχρωσεν ἡλιος.ω

Ἐκχυλίζω, Μ. ίσω. (χυλίζω) Βγάλλω τὸν χυλόν, τὸ ζωμί, τὸ ὑγρὸν ἀπό τίποτε· στίφω, στραγγίζω, ξεβυζόνω τὸ ζωμὶ ἀπὸ τίποτε.

* Ἐκχυλόομαι, παθτ. (χυλόω) χάνω, στερούμαι τὸν χυλόν, τὸ ζωμί μου. Γαλην.

* Ἔκχυμα, τος, τό (ἐκχέω) Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη· εἶναι χυμένον ἔξω.

* Ἐκχύμενος, Μτχ τοῦ κατὰ συγκρ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, Ὀδσ. (–υυυ)

Ἐκχυμίζω, Μ. ίσω (χυμίζω) = ἐκχυλίζω. Ξεβυζόνω, τραβῶ ἔξω τὴν ὑγρασίαν.

Ἐκχυμόομαι, Μλ.-ήσομαι, ὡς παθ. (χυμόω) Ξεχύνεται, ξετρέχει τί, ἐξαιρ. χύνεται ὑποκατω εἰς τὸ δέρμα καὶ σχηματίζει κόκκινον ἀπὸ πηκτωμένον αἷμα τόπον· ἐπὶ φλεβῶν· φλέβες ἐκχυμοῦνται.ω Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἐκχύμωμα, τό· καὶ ἐκχύμωσις, σεως, ἡ· Ξεχύσιμον τοῦ αἵματος τῶν φλεβῶν ὑποκάτω εἰς τὸ δέρμα· σωδιά, αἷμα πηκτωμένον εἰς κανὲν μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα, πληγὴ μελανή· τὸ ἰταλ. κοντουζιόνη. (υ)

Ἐκχύνω· παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ ἐκχέω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἔκχυσις, σεως, ἡ (ἐκχέω) Τὸ νὰ χύσῃ, ἡ χύνῃ τις, ἢ ναχυθῇ, ἢ νὰ χύνηται τίποτε ἔξω.

Ἐκχύτης, ὁ. Ὅστις χύνει τίποτε ἔξω, (υ)

* Ἔκχυτο, γ'. ἐνκ. προπ. κατὰ σημσ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, ἀντὶ ἐξέχυτο. Ὀδσ.

Ἐκχυτος, ὁ, ἡ. (ἐκχέω), Ἔξω χυμένος, χυτόν· ξεχυμένος, ἐξαπλωμένος, ἐπὶ ῥευστῶν. Ξεθωμένος, ἄπωτος, κακοδιαπτής. — 2) τὸ ἔκχυτον, Φαγὶ ῥευστόν, ζωμηρόν. Ἀνθ.

Ἐκχωνεύω, Μ. εύσω. (χωνεύω), Ἀλλιώνω εἰς τὸ χωνευτήριον, εἰς τὸ χωνὶ τίποτε. Δίων Κασσ.

Ἐκχώννυμι, Μ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.), Κάμνω ὑψηλότερον τόπον τινὰ σωρεύωντας χῶμα, Ἡρότ. 2, 137. Κτίζω τι, εἰς κάποιο τόπον σφ' οὗ τὸν ὑψώσω σωρεύωντας χῶμα, Ἡρότ. 2, 138. Γεμίζω, σκεπάζω κάποιο τόπον μὲ λούνηνα· ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρότ. 2, 11.

Ἐκχωρέω, Μλ.-ήσω. (χωρέω) Εὐγαίνω ἔξω, παραμερνῶ, κάμνω τόπον εἰς τινα· ἐνδίδω, δὲν ἀντιστέκομαι· πέχω· τινί τινος. Τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε, ἀφίνω νὰ τὸ παραλάβῃ, κάμῃ ἄλλος. Ἱππ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ καὶ, τινί τι. Δγν. Ἀρτ. 5, 79. ἀφ' οὗ

Ἐκχώρησις, εως, ἡ, Παραχώρησις, παραμέρισμα, πηγαιμός ἔξω.

Ἐκχωρίζω. Μ. ίσω. (χωρίζω) Ξεχωρίζω, εὐγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἐκψηγμα, τος, τό (ψήχω) Παιδήποτε τριμμένον εἰς λεπτὰ μέρη, τρίμμα. Κλημ. Παιδ. Β'. 12.

Ἐκψύχω, Μλ.-ύξω (ψύχω, ἀμλ.) Ξεπαστίνω, ἀφίνω τὴν ἀναπνοήν, τὴν ἀνάσαν μου ἔξω· χάνω τὴν ἀναπνοήν, ἀποδυήσκω, ξεψυχῶ. (υ)

Ἐκὼν, οὖσα, κον. Θελητικός, αὐτοπροαίρετος, Ὅμ., πρόθυμος, ἄριστος. — 2) μὲ τὴν εἴδησιν καὶ θέλησίν του· ἐξεπίτηδες, ἐπὶ τούτου, ἐπὶ ταὐτοῦ. Ὀδσ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνίσταται ἡ λξ. μετὰ τοῦ εἶναι πλεονασμ. πολλάκις, ἑκὼν εἶναι, Ὅταν, ἀνκρίμαται ἀπὸ τὴν θέλησίν μου, ὅσον ἠμπορῶ. Ἰδὲ Herm. Vig. σλ. 888. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. 7, 104. (συγγν. τῷ ἑκητί.)

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Λ.

Ἔλαα, ἡ. Ἀττικ. ἐλάη δέ, Ἰων. ἀντὶ ἐλαίη, τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας. (υ – –, Ἀττ. υυ –, Ἰων. παρλ. Ἀρστφ. Εἰρ. 582. Br. καὶ Ἀρστφ. Ὄρν. 617. Νφλ. 995. Ἀχ. 550. Dobrae ἐν Ἀρστφ. Πλούτ. 586. ὡς πρὸς τὸ ἐν Εὐρπ. Ἐρεχθ. 46. παρὰ Λεχγ. 24. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 513. β'. ἐκδ. Ὁ Maineke ἐν Meind. σλ. 51. ἐβάλει τὴν πρώτ. συλλβ. εἰ βραχ. ἀλλ' ὁ Math. ἀναιρεῖ τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην.)

* Ἔλαον, Ἐπκ. Ἀπρμφ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλᾶν, Ὅμ.

Ἐλάδιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ, ἔλαια. Μικρὸν δενδρον ἐλαίας, ἐλίτσα — 2) Ὀλίγον λάδι. Ἐπικτ. 12, 2. (α)

Ἐλάεσσα, ἡ. Εἶδος σταφυλῆς ὁμοίας τῇ ἐλαίᾳ, Ἡτυχ.

Ἐλαία, ἡ. Ἀττ. ἐλάα. Τὸ δένδρον ἐλαία, Ὅμ., ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. Ἱερὸν τῇ Ἀθηνᾷ, ἧτις ἐφύτευσεν αὐτὸ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν Κολωνῶν ἐν Ἀθήναις, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Ν, 372 κεῖται, ἱερὴ ἐλαίη. Παροιμ. ὑφέρεσθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν Νὰ τρέχῃ, εὐγαίνῃ

τις ἔξω ἀπὸ τὸν ἐλαιῶνα, ὁ ὁποῖος ἔκειτο ἐν τῷ τέλει τοῦ σταδίου τῶν Ἀθην. ὅπερ, τὸ νὰ ὑπερβαίνῃ τις τὸ μέτρον, τὸ παρ' ἡμῖν νὰ τὸ παρακηλάνῃ. Ἀριστφ. Βτρ. 995. Σχολ. παρβλ. κάτινος· 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, ἐλαιά. (κατὰ Βτμν. Ἀξ. 2, σλ. 155. παρὰ τὸ εἰλεῖν)

Ἐλαίαγνος, ἡ καὶ ἐλάαγνος, Φυτόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς βαλτώδεις τόπους. Ἴσως τὸ τοῦ Διν. vitex agnus castus. Ἡσυχ. Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Ἐλαιάδεις, αἱ στα, ἀεν. Ἀπὸ δένδρον ἐλαίας. – 2) ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, ἀπὸ ἐλαιάν· λαδερός. (α)

Ἐλαιαλοιφή, ἡς, ἡ. Λαδάκενον· ἀκούσ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀλειφούν μὲ λάδι καὶ ὄχι μὲ νερόν.

Ἐλαιαλογέω, Μλ. - ήτω = ἐλαιολογέω. Δευτερον. ΚΔ'.

*Ἐλαιάς, άδος, ἡ = ἐλαία, ἐξαιρ. ὁ καρπός.

Ἐλαιεμπορία, ἴας, ἡ, Πραγμάτειμ μὲ λάδι. Κωδ. Θεστ.

Ἐλαιέμπορος, ὁ, Λαδοπραγματευτής, λαδᾶς.

Ἐλαίζω, Μλ. – ίσω, Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας – 2) μτβ. Φυτεύω, ἢ μαζώνω ἐλαίας.

Ἐλαιήεις, ήεσσα, ήεν, Ἰων. ἀντὶ ἐλαιεῖς.

*Ἐλαιηρός, ά, όν, Λαδένιος, λαδηρός, ὡραῖα λάδι· εἰς τὸ λάδι ἀνῆκον. Ἀπολλω. Ἀργ. 4, 626.

Ἐλαϊκός, ἡ, όν. Ἀπὸ δένδρον ἐλαίας, ὅ, τι ἀνήκει εἰς δένδρ. ἐλ. εἰς τὴν ἐλαίαν.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, = ἐλαΐνος Ὀδ. Ι, 320. 394.

*Ἐλαϊνός, ή, όν. Ἀπὸ δένδ. ἐλ. ἀπὸ ξύλον τῆς ἐλαίας, Ὅμ., μάλιστα ἐν Ὀδ.

*Ἐλαιοβαφής, ές, ἡ (βάπτω). Πᾶν τι βουτιζόμενον εἰς τὸ λάδι, λαδωμένον. Ψήλλ.

*Ἐλαιοβρεχής, ές, ἡ = τῷ ἑπμ.

*Ἐλαιόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω) Πᾶν τι βρεγμένον μὲ λάδι, λαδωμένον, Ηλιάρχ. παρ' Ἀθην. τελ. 395.

Ἐλαιοδεύτος, ὁ, ἡ (δεύω), = τῷ προηγμ.

Ἐλαιοδόκος, καὶ ἐλαιοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πᾶν ὅ, τι περιέχει λάδι.

Ἐλαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἐλαίας, εἶναι ὅμοιον μὲ ἐλαίαν, φαίνεται ὡς ἐλαία.

Ἐλαιοθέσιον, τό. Ὁ τόπος εἰς τὸν λουτρόν, ὅπου οἱ λουόμενοι ἠλείφοντο μὲ λάδι. Vitruv. 5. 11.

Ἐλαιοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ὅπου φυλάττουν τὸ λάδι, τὰς ἐλαίας.

*Ἐλαιόθηλος, ὁ, ἡ (τιθηλα)· Τόπος καλὸς διὰ ἐλαιῶνα, ὅστις τρέφει τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας. Ἐτγμ. παρὰ Meleker Syll. 49, 6.

Ἐλαιόθραπτος, ὁ, ἡ (τρίφω). Θραμμένος μὲ λάδι, λαδοθραμμένος.

*Ἐλαιοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Λαδοπωλητής, λαδᾶς. (ε)

Ἐλαιοκομέω, Μλ. – ήτω (ἐλαιοκόμος)· Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι τὰς ἐλαίας, Πολυδ. Α'. 229. καλλιώνες ἐλαιοκομούμενοι· ἀφ' οὗ

Ἐλαιοκομία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύῃ καὶ ἐπιμελῆται τις τὰς ἐλαίας.

*Ἐλαιοκομικός, ἡ, όν. Θ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις φυτεύει καὶ ἐπιμελεῖται τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιοκονία, ίας, ἡ (κονία)· Ἄσπρη βαφὴ κατεσκευασμένη μὲ λάδι, μὲ τὴν ὁποίαν ἀλείφουν τοὺς τοίχους καὶ ἐξαιρ. θύρας, παραθύρια καὶ λ. τ. τ.

Ἐλαιολογέω, ῶ. Συνάζω, μαζόνω ἐλαίας, παρὰ τὸ

Ἐλαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις μαζόνει τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιόμελι, ιτος, τό (μέλι). Παρὰ Διοσκορ. Α'. 37. Εἰδός τι Μάννας, τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ δένδρον ἐλαίας ὅταν τρυπήσῃ τις, καμὴ τρύπαν εἰς τὸ δένδ. τῆς ἐλ.

*Ἐλαιομετρέω, Μλ. – ήτω (μετρέω). Μετρῶ, μοιράζω λάδι. πέλαιομ. τοὺς βουλευτὰς καὶ πολίτας» Ἐπγρ. παρὰ Richter, Wallf. ins Morgenl. σλ. 611.

Ἔλαιον, τό (ἐλαία)· Λάδι, Ὅμ., ἐξαιρ. δὲ ἔλλειμμα, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ νὰ ἀπαλύνῃ τὸ δέρμα καὶ νὰ κάμῃ εὐκολοκίνητα τὰ μέλη, ἀλειφόμενοι εἴτε ὅταν εὔγαινον ἀπὸ τὸν λουτρὸν (καὶ πολλάκις τὸ κατεσκεύαζον μὲ μυρωδικά, ὅθεν, ἐλ. εὐώδες, Ὀδ, Β, 339. ῥοδόεν, Ἰλδ. Ψ, 186.) εἴτε πρὶν, καὶ μετὰ τοὺς ἀγῶνας, ἐξαιρ. εἰς τὴν πάλην, πάλαισμα· ὅθεν παροιμ. «ἔλαιον ὄζειν» ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀγωνιζομένων, γυμναζομένων εἰς τοὺς ἀγῶνας. – 2) Πᾶν παχὺ ῥευστὸν, ἀλειφή, βούτυρον, λίγδα, καὶ λ. τ. τ.

*Ἐλαιοπιής, ὁ, ἡ (πίνω)· Πάντι λερωμένον, ἀλειμμένον μὲ λάδι, λαδωμένον.

Ἐλαιοποιέω, (ποιέω)· Πατῶ, εὐγάλλω λάδι.

Ἐλαιοποιία, ἡ (ποιέω)· Τὸ νὰ κάμῃ, εὐγάζῃ τις λάδι, τὸ πάτημα τοῦ λαδιοῦ.

Ἐλαιοπωλεῖον, τό (πωλέω)· Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦν λάδι, λαδοπωλεῖον, ἐργαστ. λαδάδικον.

Ἐλαιοπώλης, ὁ. Ὅστις πωλεῖ λάδι, λαδᾶς.

Ἐλαιοπώλιον, τό, = ἐλαιοπωλεῖον.

Ἔλαιος, ὁ = κότινος· Ἀγριελαία, Σοφοκλ. Τραχ. 1197. πάρτενα ἄγριον ἔλαιονα, Παυσαν. Β'. 28.

Ἐλαιόσπονδα, ων, τά (σπένδω)· ὑπακ. ἱερά· Θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν χύνοντες, ῥαντίζοντες κατὰ γῆς λάδι· παρβλ. οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.

Ἐλαιοστάφυλος, ὁ, ἡ. Γεωπον. Θ'. 14. Ἐλαία κεντρισμένη, ἢ ἐμπολιασμένη εἰς κλῆμα· ὅθεν ἐλαιοστάφυλος καρπός, Ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Ἐλαιοτριβεῖον (τρίβω) Λαδόμυλος· λαιοτριβιό.

Ἐλαιοτρόπιον, τό (τρέπω) = τῷ προηγμ. – 2) Τὸ πάτημα τῶν ἐλαιῶν διὰ νὰ εὐγῇ τὸ λάδι. Γεωπον. ς'. 1.

Ἐλαιοτρυγητός, ὁ (τρυγάω)· Μάζωμα, σύναγμα τῶν ἐλαιῶν.

Ἐλαιότρυγον, τό (τρύξ)· Πάτος, λούνη τοῦ λαδιοῦ· ἄλλως ἀμόργη.

Ἐλαιουργεῖον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κάμνουσι τὸ λάδι, λαδόμυλος, λαιοτρίφτης.

Ἐλαιουργία, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις λάδι· παρὰ τὸ

Ἐλαιουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ)· Ὅστις πατεῖ τὰς ἐλαίας καὶ εὐγάζει τὸ λάδι.

Ἐλαιοφιλοφάγος, ὁ, ἡ· Ὁ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Β'. σελ. 24. ὀνομάζει οὕτω τοὺς Κίχλας, αἱ ὁποῖαι τρυτιμοῦνται τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· Ὅστις φέρει, βαστάζει ἐλαίας, τὸ δένδρον, ἢ τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ἀπὸ ἐλαιοφόρους, ὑπονοουμ. πάγγειον, Λαδικὸν

Ἐλαιοφυής, ὁ, ἡ (φύω)· Ὁ τόπος, ὅπου γίνονται, αὐξάνουν τὰ ἐλαιόδενδρα.

*Ἐλαιοφυτεία, ἡ· Τὸ νὰ φυτεύῃ τις ἐλαίας.

Ἐλαιόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) ὑπακ. χώρα, Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, Στράβων.

Ἐλαιοχριστία, ἡ (χρίω)· Τὸ νὰ ἀλείφῃ, ἢ νὰ ἀλείφηται τις μὲ λάδι. Δγν. Αρτ. 5, 71. κατὰ τὸν Βουδάϊον, ἐν πᾶσι τοῖς χειρογράφοις ὅμως κεῖται ἐλαιοχρηστία, Χρῆσις, τὸ νὰ μεταχειρίζηται τις λάδι.

Ἐλαιόω, ῶ, Μ. ώσω (ἔλαιον), Ἀλείφω, χρίω μὲ λάδι. 2) Συλλέγω, μαζόνω ἐλαίας. Πολυδ. Ζ. 146.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ. Τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας· Ἀττ. πληθ. ἐλᾶδες, Ἀριστφ. Ἀχ. 998.

Ἐλαϊστής, οῦ, ὁ (ἐλαΐζω) Ὅστις συνάζει, μαζόνει τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιώδης, ὁ, ἡ, = ἐλαιοειδής

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας. Γεωπον. Γ'. 11.

Ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαιόω) = ἐλαιστής.

Ἐλαιωτός, ή, όν (ἐλαιόω· Ἀλειμμένος, χρισμένος μὲ λάδι, λαδωμένος· Ἡσύχιος.

Ἔλανδρος, ὁ, ἡ (ἔλη, ἀνδρα) Ὅστις πιάνει ἄνδρα ἐξαίρετος στρατιώτην τινά, Ἀνδροπάστης· Αἰσχύλ. Ἀγ. 700. πρβλ. ἐλάνας καὶ ἐλέπτολις.

Ἐλάνη, ης, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἐλένη· Λαμπάδα, τὸ ἰταλ., τόρτσια, τουρκβ. μασελᾶς· Ἀθήν. ΙΕ'. σελ. 699. ἰδὲ ἐλη.

*Ἐλαπρός, ὁ, ἡ· αὐτὸ ἐλαφρός, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1180.

Ἔλαπα, ας, ε, καὶ λ. ποιητ. αὐτὶ ἤλατα· Ἀορστ. α'. τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ., ἐλάσσατε, ποιητ. αὐτὶ ἔλασε, Ἰλδ. Β, 199. ἐλασσαίατο, αὐτὶ ἐλάσαιντο, γ'. πλθ. πρστ. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. α'. Ἰλδ. Κ, 537.

*Ἐλασᾶς, ᾶτος, ὁ· Ὀνομασία πτηνοῦ κατ' αἰτιχρὰν τινα σημασίαν ἴσως παρετχηματισμένη παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 886, ὡς τὸ, κινησίας.

Ἐλαστέω, ἐφστ. παρὰ τὸ, ἐλαύνω, Θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω, νὰ καβαλλικεύσω, νὰ διώξω τὸ ἁμάξι καὶ τ. λ. ὅτι τὸ, ἐλαύνω σημαίνει.

Ἐλαστίη, ἡ, = ἔλαστις, Ξενοφ. Ἱππ. Δ' 4.

Ἐλαστίβροντος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, βροντή)· Ὁ ῥίπτων τὴν βροντήν, βροντῶν Πίνδ.

Ἐλάστιος, ία, ιον (ἐλαύνω)· Ὅστις διώκει, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ διώκῃ. καὶ ἐλάστιοι, Ὅσοι διώκουν, ἱατρεύουν τὴν ἐπιληψίαν (ἐλαύνω)· Πλούταρχ. Ζ. σελ. 188. (α)

Ἐλάστιππος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, ἵππος)· Ὅστις διώκει τάλογα, κυβερνᾷ διοικεῖ τὸ τρέξιμον τῶν ἀλόγων, ἔφιππος, ἢ τὸ ἐπ τοῦ ἰταλ. καβαλλάρης· ἔτι δὲ καὶ ἱππελάτης· Πίνδ. (α)

Ἔλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω)· Τὸ νὰ διώκῃ, νὰ βιάζῃ τις τίποτε διὰ νὰ κινῆται, πηγαίνῃ μακρύτερα, σύγλιγωρότερα· Διωξιμον, ἐφορία· Προσλήψει δὲ, ἡ ὑπακ. τοῦ, ἵππος, ἅρμα, ναῦς, κατὰ γενκ., Καβαλίκεμμα, πηγαιμὸς μὲ ἁμάξι, μὲ καράβι· Τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἢ εὐγαίνῃ τὸ στράτευμα εἰς ἐκστρατείαν, εἰς πόλεμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ· Ἡρόδ. 7, 6.

Ἔλασμα, ατος, τό (ἐλαύνω)· Σφυριστὸν μέταλλον, πλάκα· ἐξαιρ. καπσίτερος, τὸ τουρκβ. καλάϊ, ἢ μόλιβδος, μολίβι· ἐπειδὴ τὸ πάλαι τοιαῦτας πλάκας μετεχειρίζοντο εἰς ἐπιγράμματα ἢ χάρτας μολιβδίνας πρβλ. λεπίς, πέλμα.

Ἐλασμάτιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ, ἔλασμα, Πλακίτσα.

Ἐλασμός, ὁ, = ἔλασις, καὶ ἔλασμα.

*Ἔλαστος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος πολεμιστοῦ Ἰλδ. Π, 696.

*Ἔλασσα, ποιητ. αὐτὶ ἔλασα, ἤλασα· Ἀόρ. α'. τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ.

Ἐλασσόω, Ἀττ. ἐλαττόω, Μ. ώσω (ἐλάσσων)· Κάμνω τι κατώτερον, μικρότερον, χειρότερον, ὀλιγώτερον· ὀλιγοστεύω, μικραίνω, χειροτερεύω, χαλνῶ, βλάπτω τίποτε· ἐξαιρ. βλάπτω, προξενῶ ζημίαν, χαμὸν εἴς τὸν ἐχθρόν μου, τὸν νικῶ· Παθτ. βλάπτομαι, φαίνομαι, ἢ γίνομαι κατώτερος, ταπεινώνομαι ἀπὸ κάνενα, μετὰ γενκ. Δημοσθ. στεφ. σλ. 226. 13. Νικῶμαι, μετὰ γενκ. τοῦ πρστ. διὰ τὴν συγγραφ. σημτ., πρβλ. ἡσσάω.

Ἐλάσσωμα, Ἀττ. -ττωμα, ατος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Μικροτέρευμα, ολιγόστευμα, χειροτέρευμα, χαμός, βλάβη, ζημία, ὑποταγή, ταπείνωμα.

Ἐλάσσων, Ἀττ. ἐλάττων, ονος, ὁ, ἡ, Μικρότερος, κατώτερος, ὀλιγώτερος, χειρότερος, Ἰλιάδ., ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον, ἀδυνατότερος, ὡς συγκρτ. μετὰ γενικ. τοῦ πρσπ. ὄπεν, ἐλάσσον ἔχειν, Τὸ νὰ πάσχῃ τις βλάβην, ζημίαν. Θερτ. Ἐπῤῥ. ἐλασσόνως. Διὰ τὴν σημτ. τοῦ χρησιμεύει ὡς ἀνωμ. συγκρ. τοῦ θετικοῦ μικρός· ὑπρθ. ἐλάχιστος. Τὸ πρωτότπ. ἀττικ. ἐλαχύς, εὑρῆται μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἔποπ.

Ἐλαστής, οῦ, ὁ, = ἐλατήρ.

Ἐλαστρέω, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνω· ζεύγεα ἐλάστρεον, Ἰλιάδ. Σ. 543. – ἀμάξιτον, Θγν. 608. Λυκ. 450. παρ' Ἡρόδ. δέ, καὶ ἐπὶ πλοίων ἀντὶ τοῦ, κωπηλατῶ, ὥστε τριήρεας δύο πλέειν ἁμοῦ ἐλαστρευμένας· 2, 2, 158. καὶ 7, 24.

*Ἐλάσω, Μλ. τοῦ ἐλαύνω. (υ υ –)

Ἐλάτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἐλατήρ.

*Ἐλατέον, ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐλαύνω κατ' ἀμτβ. σημτ. Πρέπει νὰ σύρῃ, νὰ τραβᾷ τις, καὶλ. Ξεν. Ἱππ. πρχ. 2, 7.

Ἐλάτη, ἡ. Εἶδος δένδρου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὁμ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, εἰς δύο εἴδη διαιρουμένη. πέλάτη ἄῤῥηνη τῆς ὁποίας τὰ φύλλα εἰς τὰς ἄκρας, καὶ τὸ πιλάτων εἶναι ὀλίγον τι κόκκινα· καὶ πελάτη θήλεια τῆς ὁποίας τὰ φύλλα κλίνουν εἰς τὸ ἀσπρολιάρικον. – 2) Τὰ κωπία πλοίων, τὰ ὁποῖα συνήθως κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλον ἐλάτης. Ὀδ. Μ, 172. Ἰλ. Η, 5. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ τὸ πλοῖον ὅλον. – 3) Τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς Φοίνικος τουρκβ. χουρμαδιᾶς· ἄλλως σπάθη λεγόμενον. (υ υ –) (ἴσως παράτ. ἐλαύνω· τεμνόμενος, εἰς τὰ ἄνω ἐλαύνοντα, ἀνατεινομένη)= ὑψηλὰ ἐκτεινομένη ὡς ἐν Ὀδ. Ε. πέλάτη οὐρανομήκης)=.

*Ἐλατηΐς, ίδος, ἡ· Ὁμοία μὲ ἐλάτην.

Ἐλατήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, κυβαρνᾷ τὴν κίνησιν τινος, ἐξαιρ. ὅστις διώκει ἅλογα ζευγμένα εἰς ἅμαξαν, Ἰλιάδ. Δ, 145. Λ, 702. Ψ, 369 ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, ἵππων, ἅρματος καὶ τ. τ. Ἔφιππος, ἡ καβαλλάρης, ἁμαξᾶς, ἀγωγεύς. Πᾶς ὅστις διώκει, κινεῖ, ἢ κυβερνᾷ κινούμενόν τι· π. χ. ἐλατ. βροντῆς· Ὅστις ῥίπτει, κινεῖ τὰς βροντὰς· ἐλτ. λύρας, Ὅστις παίζει τὴν λύραν. Παρὰ Λογογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλάτης – 2) εἶδός τι μακρουλοῦ φωμίου, ἢ ζυμαρικοῦ. Ἀθην. Β'. σελ. 16. ἀφ' οὗ

Ἐλατήριος, ία, ιον. Διωκτικός, ἐπιτήδειος νὰ διώκῃ· τὸ ἐλατήριον, ὑποσουμ. φάρμακον. Πᾶν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, καθάρσιον, κινητικόν.

Ἐλάτης, ὁ, ἡ = ἐλατήρ. (ᾱ)

Ἐλατικός, ή, όν, Ἀνήκων, ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διώκῃ, κινῇ, κυβερνᾷ τὴν κίνησιν τινός.

Ἐλατίνη, ης, ἡ. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον ἀγνώστου, Διοσκορ. Δ'. 50. Antirrinum elatine, ἢ Spurium. Λιν.

Ἐλάτινος, η, ον (ἐλάτη) Ἐλατείνης· ξύλον ἀπὸ ἐλάτην· πᾶν τεκτονευμένον ἀπὸ ξύλ. ἐλτ. – 2) ἀπὸ βλαστ. χρώμενος φοίνικος, τουρκβ. χουρμαδιᾶς· π. χ. παρὰ Διοσκ. Α'. 55. πέλάτινον ἔλαιον· ἴδε ἐλάτη σημ. 3. (ᾱ)

*Ἐλατιονίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ, Ἔλατος, Ὁμ. Τμ. Ἀπλ. 210.

*Ἔλατος, ὁ. Ὀνομ. κύρ· Ὁμ.

Ἐλατός, ή, όν· ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐλαύνω. Διωγμένος· πᾶν τι τανυσμένον, ἢ σφυροκοπημένον, τορνευτὸν, ἐξαιρ. ἐπὶ πλακῶν μετάλλου· πᾶν ὅ, τι ἐπιδέχεται ὄλασμα, ἢ διώξιμον, τέντωμα, τάνυσμα, σφυροκόπημα.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Σίδηρον δουλευμένον, σφυροκοπημένον, τὸ ὁποῖον ἀναλισκῶσαν τρεῖς φοραῖς· ἰδὲ ἐλαύνω· σημ. 3, α'. – 2) Ἐλατρεύς, ὁ· ὄνομ. κύρ. εὐγενούς τινος Φαίακος. Ὀδ.

Ἔλαττον, τό, Ἀττ. ἀντὶ ἔλαττον· συνηθ. ὡς Ἐπῤῥ., Μικρότερον, ὀλιγώτερον.

Ἐλαττονάκις, Ἐπίῤῥ. (ἐλάττων) Ὀλιγωτέρας φοραῖς, σπανιωτέρα, ὄχι τόσον πυκνά· ἀντιθ. τῷ, μειζονάκις, πλειονάκις.

Ἐλαττονέω, = ἐλαττόω· νεωτέρα λέξις.

*Ἐλαττονότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι μικρότερον, ὀλιγώτερον· ὀλιγότης, μικρότης· ἀντιθ. τῷ, μειζοσύνη, παρὰ τὸ

*Ἔλαττων, ονος, ὁ, ἡ, τον, τό. Ἀττ. ἀντὶ ἐλάσσων· ὡσαύτως καὶ τὸ, ἐλαττόω, ἐλάττωμα, ἀντὶ ἐλαττόω, ἐλάσσωμα· ἀφ' οὗ

Ἐλάττωσις, εως, ἡ. Μικροτέρευσις, ὀλιγόστευσις· χαμός, ἔλλειψις, σφάλμα, ζημία· ἥττα, ἡ ἐν φιλοτιμοῖς εἰς τὸν πόλεμον, τὴν ὁποίαν παθαίνει τις· ἀφ' οὗ

Ἐλαττωτικός, ή, όν, Εἰς μικροτέρευσιν, ὀλιγόστευσιν· χαμόν, ζημίαν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων.

Ἐλαύνω, Μέλ. ἐλάσω. Ἐπικ. ἐλάσσω. Ἀόρ. α'. ἤλασα, ποιητ. ἔλασσα, ἔλασσα, Πρκμ. ἐλήλακα, παθ. ἐλήλαμαι· παθ' ἀόρ. ἠλάθην, σπανιώτ. ἠλάσθην. ἐπῤῥ. ῥηματ. ἐλατός, ἤττων ὁρᾶσθαι ἐλαστός· ὁ ἐντ. ἐλάω, σπανιώτατος· ἐξ ἐναντίας δὲ χρήσιμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ὁ Μλ. ἐλῶ καὶ ἐλᾶν Ἀτρμφ. Ἐν τῷ ἀναλελυμένῳ τύπῳ ἐλόω, εὑρῆται ὁ Ἀττ. Μλ. καὶ ἐν Ὀδ. Η, 319. καὶ δ' ἐλόωσι γαλήνην· (τὸ α, βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους).

Κυρία σημαίνει τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ, διώκω, παρακινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινῆταί τι, σωματικῶς μᾶλλον ἢ νοερῶς· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ κτηνῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ μέσ. ἀορ. ἠλασάμην, κατὰ σημσ. ἐνεργτ. Ἰλιάδ. Κ, 537. Λ, 682. – α'.) Τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἵππων, ὀχημάτων, ἁμαξῶν, πλοίων· ἵππους, ἅρμα, νῆα, ἢ ναῦν ἐλαύνειν, Ἰλιάδ. Ψ, 334. Ὀδ. Μ, 47. 109. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡσαύτως δὲ καὶ πελάνω δρόμων ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, δρόμον, ἀντὶ τοῦ, Τρέχω. Αὐτὴ τῆς λέξ. ἡ χρῆσις ἐπικρατεστέρα ἐν πᾶσιν ὥστε, β'.) ἡ αἰτιατικὴ, δι' ἧς τὸ ῥῆμα ἐλάμβανε τὴν ἀμτβ. δύναμιν σημαίνειν τοῦ ἱππεύειν, ὀχεῖσθαι, πλεῖν, κωπηλατεῖν, χωρὶς νὰ εἶναι τωόντι μεταβατική, παρελείφατο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὁμήρου, π. χ. ἡμάστιζεν δ' ἐλάων (ὑπκ. ἵππους) Ἰλιάδ. Ε, 366. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως. ῥβῆ δ' ἐλάων ἐπὶ κύματα Ἐπῆγε διὰ νὰ πλεύσῃ ἐκεῖ, Ἰλιάδ. Ν, 27. νῦκτα ἐλάων Νὰ ὀχῆται διὰ νυκτός, Ὀδ. Ο, 50. Πολλάκις δὲ κεῖται τὸ, τέλος, ἢ τὸν σκοπὸν διὰ τῶν αὐτῷ προσκειμένων προθ. εἰς, ἢ πρός, σημαίνον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ναυτίλων· ἡμέλα σφοδρῶς ἐλάων (ὑπκ. ναῦν) Πάνυ ταχέως πλεῖν, Ὀδ. Μ, 276. ἤπειρῆς τὴν νῆσον ἐλαύνειν Παραπλέειν τὴν νῆσον, Μ, 276. ὄφρα ἐλαύνοντας, Οἱ κωπηλατοῦντες, Ν, 22. Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μέντοι προσλαμβάνεται καὶ δευτέρα αἰτιατ. ἐνίοτε ἡγαλήνην ἐλαύνειν τὴν γαλήνην Σχλ. πλέειν, Η, 319. καὶ ἥπιον ἐλάτας ἐλαύνειν Ταῖς κώπαις τὴν θάλασσαν κινεῖν, Η, 6. – γ'.) Πιέζω τι καὶ ἀναχωρῶ, ἀποδιώκω, ὡς τὸ, ἀπελαύνω, ἀεὶ ἐπὶ ἁρπαγῆς ποιμνίων, ἀγελῶν· πέλαύ· βοῦς, Ἰλιάδ. Α, 154. Ὀδ. Μ, 353. ἵππους Ἰλιάδ. Ε, 336, Ρ. 496. Ἔτι δὲ καὶ μέσ., κατὰ σημσ. ἐνεργ., Ὀδ. Δ, 627. – δ'.) Στενοχωρῶ, μαχόμενος ῥέπω τὸν ἐχθρὸν εἰς ἀπορίαν, τὸν σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. Ν, 315. Τ, 425. Ὀδ. Ε, 290. – ε') Παρὰ τοῖς μεταγνστ. = βιάζω, Jac. Ανθ. 2, 4, σλ. 23. – ς'.) πέλαύνεσθαι τὴν ψυχήν, τὴν γνώμην· Τὸ νὰ διώκηταί τις ὑπὸ παραφροσύνης, νὰ κάμνῃ τρέλλας – ζ'.) Κατὰ σημσ. ὄντως ἀμτβ. ἐχρητίμευε τὸ ῥῆμα ἐν ταῖς ῥήσεσι· πείς τοῦτο ἦλασε μανίαιν Τόσον αὐτόχαστα, τρελλὰ ἐφέρθη, εἰς τόσην τρέλλαν κατήντησε· ἔνθα ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται διὰ τῆς λξ. πρᾶγμα. πείς κέρδη τινὸς ἐλαύνειν Τὸ νὰ κάμνῃ ἢ νὰ λέγῃ τις τίποτε ὥστε νὰ προξενῇ ὠφέλειαν, Τυρτ. 2, 10. Παράβλ. β'. ὄπεν, πηγαίνω παρεμπρὸς, προχωρῶ· πρότου ἐλαύνειν τινὸς Τὸ νὰ κάμνῃ τις κατάχρηστα μὲ τίποτε. Ἀλλὰ τό, πέτε μὲν ψημι ἄδην, ἐλάαν κακότητος, Ἐγὼ στοχάζομαι νὰ τὸν κάμω νὰ κατανικήσῃ εἰς ἐσχάτην ἀθλιότητα, ὥστε ἡ ἀθλιότης του νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου, κεῖται κατὰ μεταβ. σημτ. ἰδὲ περὶ αὐτῆς.

2) Κτυπῶ (διότι τὸ κτύπημα εἶναι τὸ καλήτερον μέσον εἰς τὸ νὰ διώκῃ τις τι) κρούω, δέρνω, ἀμπώχνω, πληγόνω μὲ κοπτερὸν, ἢ μὴ κοπτερὸν ἅρμα, Ἰλιάδ. Β, 199. πτὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν Ε, 584. πξίφει ἦλασε κόρυνθ· καὶ ἀλλαχοῦ. Διττῇ αἰτιατ. πτινὰ ὦμον ἐλαύνειν Νὰ τὸν πληγώσῃ εἰς τὸν ὦμον, Ἰλ. Ε, 80. πσυλὴν μὲ σὺν ἦλασεν Ὁ ἀγριόχοιρος μ' ὅλαμε κ' ἔχω αὐτὴν τὴν λοῦτραν, Ὀδ. Φ, 219. Μετῳρ. ἐπὶ κυμάτων, Ὀδ. Ε, 290. ἄδην ἐλάαν κακότητος· ἐπὶ πίπτοντος ὑγροῦ, Ὀδ. Χ, 94. πχθοσι ἦλασε μετώπῳ τὸ παρ' ἡμῖν, Ἔπεσε κάτω προύμυτα – β'.) Κόπτω τί κτυπῶντάς το μέτ. ἅρμα· πῆτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἦλασεν Ἰλιάδ. Ν, 614. σπανίως μέντοι. — γ'.) Διατρυπῶ, τρυπῶ τι πέρα περοῦ. πδιὰ προ χαλκὸν ἐλάσσε, Ὀδ. πδόρυ διὰ στήθεσφιν ἐλάσσεν Ἰλιάδ. 5, 57. πρβλ. Τ, 269. Παθ. Διαπερῶ, περνῶ πέρα πέρα πδιὰ μὲν ἀρ ζωστῆρος ἐλήλατο ἀκοντόεσσα, Ἰλιάδ. Δ, 135. Ε, 490. Ν, 595, τοιουτοτρόπως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῷ παθ. Ἐφτυντ. μόνῳ ἠλήλατο, ἐλήλατο. – δ'.) Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ λογγρ. Διώκω, ἀποδιώκω, καταῤῥέχω, στενοχωρῶ, φέρω εἰς ἀπορίαν, ἀμπώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐνοχλῶ, ταλαιπωρῶ τινα· ἐνεργέω, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, τυραννῶ, δέρνω, μαστιγόω, παιδεύω, σωφρονίζω· ἐπὶ λοιδορημάτων, κακολογίας, καὶ ὑβριστικῶν, ἀτιμαστικῶν μεταχειρισμῶν, ἐξαιρ. παρὰ Δημοσθ. πολλάκις.

3) Κατὰ διαφόρους τρπς. σημτ. α') Ἐπὶ ἐργασίας μετάλλων. Ἁπλόνω, ταντόνω κτυπῶντας· διότι τὸ μέταλλον κτυπούμενον μὲ τὸ σφυρὶ ἁπλόνεται καὶ ὅλα τὰ μέρη του· ὄθεν πέπεδα ἐλαύνειν Σφυροκοπῶ μέταλ. νὰ κάμω πέδας. Ἰλ. 398. ὡσαύτως καὶ, πτύχας, Σφυροκ. πλάκας ἀπὸ τι μέταλ. Ἰλ. Τ, 270. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ χαλκὸν ἐλαύνειν Δουλεύω μέταλ. – β') Τραβῶ, ἢ βάλλω, ῥιζώνω, στήνω, κτίζω, σκάπτω τι εἰς τὴν ἀράδαν, κατὰ γραμμήν· πέρκος, τεῖχος, τάφρον, σταυρούς, Ἰλιάδ. Η, 450. Ι, 349. Σ, 564. Ὀδ. Ζ, 9. Η, 113. Ξ, 11. Ἡρόδ. 9, 9. ὡσαύτως καὶ, ὄγμον, Ἰλιάδ. Α, 68. αὔλακα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 445. αὔλακας Πυθ. Πῦ. 4, 406. πόρχον ἀμπελίδεσσι, Ἀρστφ. Ἀχ. 995. παρβλ. Ἡρόδ. 7, 139. Θερτ. 10, 2. – γ'.) πκολιὸν ἐλαύνειν Τὸ νὰ κάμνῃ τις ὄρυγμα, ταραχήν, τὸ ἰταλ. λέρμαν, Ἰλιάδ. Α, 575.

Ἐλάφειος, ὁ, ἡ (ἔλαφος). Ἀπὸ ἔλαφ. ἐλαφίσιος, εἰς ἐλάφ. ἀνήκων, ὅμοιος μὲ ἔλαφ. πέλάφεια κρέα Κρέας ἐλαφίσιον – 2) τρπς. Δειλός, φοβιτσάρης. (ᾱ)

Ἐλαφηβολία, ἡ (ἐλαφηβόλος) Ἐλαφοκυνήγι.

Ἐλαφηβόλια, τά. Ὑπκ. ἱερά. Κυνηγετικὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Πλούταρ. Πρ. Συμ. Ε. δ'. 1. ἀφ' οὗ

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκυνηγοῦσαν τὰς ἐλάφους· παρὰ τοῖς Ἠλείοις δὲ· Ἐλάφιος, ὅπου ἀναλογεῖ πρὸς τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου.

Ἐλαφηβόλος, ὁ. (βάλλω). ἐλαφοκυνηγός. Ἰλ. Σ. 319. ἐν γένει, κυνηγός.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ. ἐλαφόπουλον.

Ἐλάφιος, ὁ, ἡ = ἐλάφειος· ἰδὲ καὶ ἐλαφηβολιών.

Ἐλαφοβόσκον, τό (βόσκω). Ἡ τροφὴ τῶν ἐλάφων· χόρτον τι, τὸ ὁποῖον νοστιμεύονται τὰ ἐλάφια.

Ἐλαφογενής, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἀπὸ ἐλάφι γεννημένος, προερχόμενος, ἢ κατάγομενος.

Ἐλαφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὡσὰν ἐλάφι, ὁμοιάζει μὲ ἐλάφι.

Ἐλαφόκαρδος, ὁ, ἡ. (κραδίη) Ὁ, τι ἔχει καρδίαν ἐλάφου· ἐλαφοκέφαλον.

Ἐλαφοκτόνος, ὁ, ἡ· Ὅστις σκοτώνει ἐλάφια.

Ἔλαφος, ὁ, ἡ. Ἐλάφι. Ὅμ., κατ' ἀμφότερα τὰ γένη. παραδίην ἐλάφοιο ἔχουσιν Ἐλαφόκαρδος, ἀνηλ. δειλός, φοβιτσάρης. Ἰλ. Α, 225. διότι τὸ ἐλάφι ἦτον σύμβολον τῆς δειλίας, Ἰλ. Ν, 102. ὅπου δὲ σημαίνεται διὰ τῆς λξ, ὅλον τὸ γένος τῶν ἐλάφων, οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῇ θηλυκῶς. (συγγν. τῷ, ἐλαφρός.)

Ἐλαφοσκόροδον, τό. Ἐλαφόσκορδον, ἀγριόσκορδον. Διοσκ. Β'. 185.

*Ἐλαφοστοίη, ἡ (τεύω) Ἐλαφοκυνήγι, Ἀνθλ. ποιητ. μόνον.

Ἐλαφρία, ἴας, ἡ. (ἐλαφρὸς) Ἐλαφρότης, ὀγλιγωρία. — 2) τρπκ. Ἐλαφρογνωμία, ἀδιαφορία — 3) Ἐλαφροσύνη — 4) Μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαφρίζω, Μ. ἴσω. Ἐλαφρύνω, εὐκολύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, εὔκολον. Πλούταρχ. Φίλοσ. 2) Οὐδετ. εἶμαι ἐλαφρός. Ὀππικ. Κυνηγ. Α'. 85.

Ἐλαφρόγειος, ὁ, ἡ. (γέα, γῆ) Ὁ, τι εἶναι ἀπὸ ἐλαφρὰν, ἢ ἔχει ἐλαφρὰν γῆν.

*Ἐλαφρόνοος, ὁ, ἡ (νοῦς) Ἐλαφρόγνωμος.

Ἐλαφρόπους, ὁ, ἡ ποὺν, τό, γενν. ποδὸς (ποὺς) Ἐλαφροπόδαρος, ὀγλίγωρος.

Ἐλαφρός, ρά, ρόν. ἔτσιδὲ καὶ διγενῶς παρὰ Πινδ. Νεμ. 5, 38. Ὁ, τι εἶναι ἐλαφρόν, ὀχιβαρύ, Ἰλ. Μ, 450. ἄδυτον, εὐκολοδιόρθωτον, ὄχι ἐνοχλητικόν, ὄχι βλιβερόν, ἢ βαρετόν. πολὺ ἐλαφρότερος γίνεται πόλεμος Τρώεσσιν Ἰλ. Χ, 287. πολλὰ ἐλαφρῶ ποιοῦμαι τὶν Διὶ τὰ παίρνω, ἐλαφρὰ, δὲν ἀδιαφορῶ διά τίποτα, λυποῦμαι, μοῦ κακοφαίνεται. Ἐπῤῥ. ἐλαφρῶς Ἐλαφρὰ, χωρὶς κόπον, Ὀδυσ. Ε, 245. — 2) Ἐλαφροκίνητος, εὐκολοκίνητος, ὀγλίγωρος, ὅστις κάμνει τὰ πράγματα, τὴν δουλειὰν του ὀγλίγωρα καὶ ἐπιτήδεια, Ὅμ., ἐξαιρ. ὀγλίγωρος εἰς τὰ χέρια, καὶ εἰς τὰ ποδάρια. μεταφορ. ἡλικίαι Ἡ δυνατὴ, δυναμωμένη καὶ εἰς στρατιωτικὴν δούλευτιν ἁρμοδία — 3) τρπκ. Ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος — β') Ποτάπος, καντιποτεύτης, ἀσήμαντος, χωρὶς τιμὴν καὶ ὑπόληψιν. Ἐπῤῥ. ἐλαφρῶς· Ἐλαφρόγνωμα, ἀκατάστατα, ἀσήμαντα, ποταπά· (συγγν. τῷ, ἔλαφος καὶ ἐλαχύς) ἀφ' οὗ

Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, = Ἐλαφρία.

Ἐλαφρύνω. Μ. ὑνῶ. Κάμνω τι ἐλαφρόν, εὐκολον.

*Ἐλαφωδής, ὁ, ἡ = ἐλαφοειδής.

Ἐλάχιστος, ὁ, ἡ Ὑπερθ. τοῦ, ἐλάττων. Μικρότατος, ὀλιγώτατος, καθόλου ἀσήμαντος, καθόλου ἀχαμὸς, Ὅμ. Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἐλάχιστα. Εὑρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματισμένον καὶ νέον συγκρ. ἐλαχιστότερος, Ἀκόμι μικρότερος, ἀκόμι κατώτερος, καὶ Ὑπερθ. ἐλαχιστότατος. Μικρός, κατώτερος μὲ τὴν ὁλότητα. ἰδὲ ἐλαχὺς (ξ)

*Ἔλαχον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ λαγχάνω· ποιητ. δὲ, καὶ ἔλλαχον. Ὅμ.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) Ὁ, τι ἔχει μικρὰ πλατάρια, μικρὰ φτερούγια, Ἐπιθ. τοῦ Δελφῖνος, Πινδ. Ζ, 30. Ὁ, τι ἔχει μικρὰ, κοντὰ πτερά.

Ἐλαχύς, χεῖα, χύ. Μικρὸς, κοντὸς, ὀλίγος, ἀχαμὸς, ποταπὸς· ἀρχαῖον Ἐπικ. ῥητικὸν, ἀφ' οὗ ἐτυμηατίσθη τὸ συγκρ. ἐλάσσων καὶ τὸ ὑπερθ. ἐλάχιστος· εὑρίσκεται εἰσέτι παρ' Ὅμ. ἐν Ὕμν. Ἀπλ. 197. καὶ ὡς ψευδ. ἀνγν. ἐν Ὀδυσ. Ι, 116. Κ, 509. ἀλλὰ κατὰ θηλ. γενὸς μόνον, προπαροξύτονος.

Ἐλάω, Μ. ἀπω Ἰων. ἐλόω, σπάνιος ποιητ. ἐνστ. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πλείστους τῶν χρόνων του, Ὅμ., καὶ Πίνδαρ. Ἰσθμ. 5. 48. πέλα νῦν μοι πεδόθεν.»

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, = ἐλαιών.

Ἐλδομαι, καὶ ἐέλδομαι· ἐλλειπὴς ἀποθ. Εὔχομαι ἐκ ψυχῆς, ἐπιθυμῶ· μετὰ Ἀπρμφ. Ἰλ. Ν, 638. Ὀδυσ. Δ, 162. Ἀγαπᾷ, ζητεῖ ἡ καρδία μου τίποτε, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε, ἔχω προθυμίαν εἰς τίποτε, μετὰ γενν. Ἰλ. Ψ, 122. Ὀδυσ. Ε, 210. καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ε, 481. Ὀδυσ. Α, 409. ὡς παθ. δὲ, εὑρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Π, 494. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τὰ πλείστα τῷ δευτέρῳ ἐπεκτατμ. τύπῳ, ἀλλὰ κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. μόνον. Εἰσὶ δὲ ἀμφότ. οἱ τύποι παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἀφ' οὗ

Ἐλδωρ, τό· καὶ ἐέλδωρ, Ἐπιθυμία, εὐχὴ, πόθος. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ δευτέρῳ ἐπεκταμ. τύπῳ.

* Ἔλε, ποιητ. ἀντὶ εἶλε. γ'. πρσπ. ἀόρ. β', τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

*Ἐλέαγνος, ἰδὲ ἐλαίαγνος.

Ἐλαιρω, ποιητ. ἀντὶ ἐλαύνω· τινά. Συμπονῶ, συσπλαγχνίζομαι, ἔχω συμπάθειαν διά τινα, Ὅμ.

Ἐλεᾶς, ἄντος, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ νυκτερινοῦ δημίου μὲ τὴν γλαῦκα, κουκουβάϊαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 303.

Ἐλέαιρος, ὁ (ἐλεός). Ὅστις ἔχει τὴν ἐπισταστίαν καὶ ὀλην τὴν φροντίδα τῆς τραπέζης. Ἀθην. σελ. 171.

Ἐλεαίνω, Εἶμαι, γίνομαι ἐξεπίτηδες, ἀπὸ ἀστυλλογιστίαν, μωρίαν μου ἄσωτος, ξεδομένος. Ἐτμ. μάγν.

Ἐλεγεία, ἡ. (ἔλεγος), Παιδήποτε ἐν ἐλεγείοις συγγεγραμμένον ποίημα τέτοιον πολεμικὸν, ἢ τραγικὸν, ὅπου καὶ χαροποιόν.

* Ἐλεγειακός, ἡ, όν· Ὁ, τι ἀνήκει εἰς ἐλεγεῖον Ἀθην.

* Ἐλεγειόω = ἐλεγαίνω, Σουϊδ.

* Ἐλεγειογράφος, ὁ (γράφω) Ὅστις συγγράφει ἐλεγεῖα (ξ)

*Ἐλεγεῖον, τό. Ποίημα δίστιχον συνεστάμενον ἐξ ἑξαμέτρων καὶ πενταμέτρων στίχων. — πληθυντ. ἐλεγεῖα, τὰ, Πλείονα εἰς ἓν ὅλον συντεθμ. δίστιχα, ἄρα = ἐλεγεία, ἡ, πρὸς τὸν μετρικὸν τύπον μόνον, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν — 3) Ἐπεὶ δὲ τὸ δίστιχον ἐχρησίμευε συνήθως εἰς ἐπιγράμματα, ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μεταγνστ. παντὸς ποιητ. ἐπίγραμμα, ἐλεγεῖον, π. χ. τὸ ὂν ἑξαμέτροις παρὰ Δημοσθ. Νεαιρ. σλ. 1378, 13 — Ἔτι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, ἐλεγεῖος, καὶ κατὰ τὴν πρώτην σημ. μὲν ἀκαπληρώτως διὰ τοῦ, μέτρον, κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, διὰ τοῦ, ἔπος, Francke ἐν Καλλιν. σλ. 53, 58.

* Ἐλεγειοποιητής, ὁ· καὶ

Ἐλεγειοποιός, ὁ. (ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει ἐλεγεῖα

* Ἐλεγεῖος, εἶα, εἶον· Ὁ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐλεγεῖαν π. χ. μέτρον, Μοῦσα.

Ἐλεγῖνοι, οἱ. Εἶδος ἰχθύων, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. 2.

Ἐλεγκτικός, κή, κόν. (ἐλέγχω) Ἐπιτηδειος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἀναιρῇ, ἀποδείχνῃ τὸ ἐναντίον. Ἐπῤῥ. ἐλεγκτικῶς.

Ἐλεγκτός, κτὴ κτόν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐλέγχω. Πᾶν ὅ, τι ἠμπορεῖται, ἀποδείχθη ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν, ἢ δίκαιον, φανερώθη, ἐφάχθη, ἐλεγχορήθη· καὶ ὅ, τι ἐπιδέχεται ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν, φόγον, κατηγορίαν.

Ἔλεγμός, ὁ, = ἔλεγξις

Ἐλεγξίγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις ἐρευνᾷ, δοκιμάζει, καὶ ἐξετάζει τὸν γάμον καὶ ἀποδείχνει ὅτι εἶναι γνήσιος, ἀβλαβὴς, ἀπείραστος, ἢ τὸ ἐναντίον. Ἀθήναι. Γ' σελ. 150.

* Ἐλεγξῖνος, ὁ· Ψάκτης, ἐπιτιμητὴς· χωμικῶς ἐτυμηατισμένη λέξις, παρὰ Δημ. Δημ. 2, 109.

* Ἔλεγξις, εως, ἡ = ἔλεγχος. Ἀπόδειξις, ἀναίρεσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, φόγος· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἔλεγος, ὁ. Ποίημα λυπηρὸν, θρηνητικὸν· μοιρολόγι. Κατ' ἀρχὰς ἄνευ διαφορᾶς τοῦ μετρικοῦ τύπου, ὥστε καὶ τὰ κελαδήματα τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀηδονιοῦ, ἔλεγον, ἐλέγους· ἐφυλλοτο δὲ εὐρέως οἱ ἔλεγοι ὑπό, ἢ συμφώνως μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ἢ τῆς φλογέρας· ἀλλ' ἐπειδὴ μετεχειρίζοντο τὸ δίστιχον εἰς λυπηρὰ πράγματα ἐξαιρέτως, ὠνομάσθη μὲν ἔλεγεῖον μέτρον, ἐχρησίμευεν ὅμως πάντοτε καὶ εἰς ποιήματα ἄλλων ὑποθέσεων. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγν· ὁ ἔλεγος ἐτύμησε μόνον λυπηρὸν ποίημα· ἰδὲ Francke ἐν Καλλιν. σλ. 41. 59. 58. μεθ' ὃν ἐγένετο συνήθως ἡ λέξις ἐν Ἀθήναις μέλις ἐπὶ Σιμωνίδου. (ἐτυμολ. συνήθως παρὰ τὸ ἔ ἔ λέγειν· κατὰ Riemer δὲ, παρὰ τὸ ἀλγύνω, ἀλγεινὸς, ἄλγος· καὶ κατὰ τὸν Passow παρὰ τὸ ἐλελεῦ) Τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι τὸ, ἔλεγος ἔχει ἐπιτατικὴν σημ., ἐλεεινὸς, θρηνώδης, ἀποδοκιμάζει ὁ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἰφγ. Τ, 1061.

Ἐλεγχεια, ἡ, (ἐλέγχω). Ψόγος, ὀνειδισμὸς· ἐντροπὴ, Ὅμ.

Ἐλεγχής, ὁ, ἡ. Ὀνειδισμοῦ, ψόγου ἄξιος, αἰσχρὸς, ἐξαιρ. αἴσχιστα δειλὸς, Ἰλ. ἀεὶ ἐπ' ἀνδράσιν. Ἀμιλ. ὑπερθ. ἐλέγχιστος, Ὅμ., ποιητ. Περὶ τοῦ, ἐλέγχεα, ἰδὲ ἔλεγχος.

Ἐλεγχίγαμος, ὁ, ἡ. = ἐλεγξίγαμος.

Ἐλέγχιστος, Ὑπερθετ. ἀνωμ. τοῦ, ἐλεγχὴς.

*Ἐλεγχοειδής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ ἔλεγχον, ἤτοι μὲ ἀναίρεσιν.

Ἔλεγχος, εος, τό. Ὀνείδος, ψόγος, ἀτιμία, ὕβρις, αἰσχύνη, ἐντροπὴ, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ., ἀποτρεπτικὸν καὶ αἰσχρὸν δεῖλος, ὅπερ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἦτον τὸ μέγιστον ὀνείδος, πληθ. ἔπη ἐλέγχεα Δειλοί, ἀνανδροι, αὐτιάνωτοι, τὰ παρ' ἡμῖν κοινότερον, μπάμπιρ, καντιποτεῖαι, Ἰλ., ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὡς τοιοῦτοι προξεύουσιν ὀνείδος εἴς τε τὸν ἑαυτόν των καὶ εἰς ἄλλους.

Ἔλεγχος, ὁ. Ἀπόδειξις, ἀποδεικτικὸς τρόπος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ ἐντροπιάσῃ τίς τινα, ἀναιρέσῃ, ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Ἐπαοίδημτες τῶν τεκμηρίων, σύνοψις αὐτῶν. Ἀπολογία τόπων ἀπαιτουμένη, ὅταν καὶ δεῖται· ὅθεν α'.) Ἔντροπὴ, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις. β'.) Ἔρευνα, ἐξέτασις, κρίσις, ἢ διαίρεσις τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος πράγματος. πολεμ. χερσὶ καὶ Διάκρισις τοῦ πράγματος διὰ μονομαχίας, τὸ Ἰταλ. duello, Σφαλ. ποὺ εἰς ἔλεγχον χειρὸς αὖτ' ἔργου μολοῦσα. Οἰδ. Β. 1297. γ'.) Ψόγος, ὀνειδισμὸς, κατηγορία, αἰτίασις, ὕβρις· κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον Συσ. ἐπιθ. δ'.) Κατάλογος, κεφάλαιον, σύνοψις τῆς ὑποθέσεως, τὸ ἰταλ. sommario.

Ἐλέγχω, Μ. ξω. παθ. Πρκμ. ἐλήλεγμαι (πιθανῶς παρὰ τὸ, λέγω). Ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. «ἐλέγχ. μῦθον» Τὸ νὰ καταφρονῇ τις τὴν ὁμιλίαν τινός, νὰ μὴ τὴν μετρᾷ διά τίποτε, ὥστε οἱ λόγοι του νὰ εἶναι εἰς τὸν ἀέρα, Ἰλιάδ. Ι, 522. Ἔτι δὲ καὶ ἐντροπιάζω τινά, μετὰ αἰτιατ. «οὐ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει» ἡμένους.» Ὀδυσ. Φ, 424. κατ' Ὁμηρ. χρῆσιν μόνον. 2) Ἀποδείχνω τὸ ἐναντίον, διαιρῶ ὅσα λέγει ὁ ἀντιφερόμενος καὶ διὰ τούτου τὸν ἐντροπιάζω. Παρατηνῶ, φανερόνω, μαρτυρῶ, ὅθεν προδίδω. Ἔτι δὲ, Ἰλιαδ. Ι. 519. «..τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς μήτε πόθεν» Δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως γίνεται δυνατὴ ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου. Ἐν γένει, ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, ὅν δέχομαι· ψέγω, ὀνειδίζω. Παρὰ τοῖς μετγνστ. δὲ καὶ, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω· «τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε προσευχή». Χρυσόστομ. 3) Καθέλου δὲ ἐπιτρατῶ, ἡ δείχνομαι ἀνώτερος, καταγωνίζομαι, νικῶ εἰς τὸν ἀγῶνα. Πνδ. 11. 74.

Ἐλεδεμνάς, άδος, ὁ· τοῦτ' ἔστιν· «ὁ ἐλαύνων ἐκ τῶν δεμνίων» Ὅστις διώκει, κάμνει τινὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Αἰσχλ. Θηβ. 83. ψευδ. ἀγγν. ἀνθ' οὗ συμπεραίνεται ἐλεδέμας, ἡ ἐλέδεμνας, ὁλονότι, τὸ δέμας ἐλαύν. Seidl. dochm. σλ. 187.

Ἐλεδώνη, ἡ ἐλεδώνη, ης, ἡ. Εἶδος μικρᾶς σηπίας, σουπιᾶς.

*Ἐλέειν, Ἐπικ. ἀναλελυμ. τύπος τοῦ ἐλεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἐλεεινολογέω, Μλ-ήσω (ἐλεεινὸς, λέγω). Ὁμιλῶ ἐλεεινά, ἀλιβερὰ, διά τῆς ἐλεεινολογίας σκοπῶ καὶ πασχίζω νὰ παρακινήσω τινὰ εἰς συμπάθειαν, καὶ ἔλεος. ἀφ' οὗ

Ἐλεεινολογία, ίας, ἡ. Ἐλεεινολόγημα· ὁμιλία παραπονετική, εἰς ἔλεος καὶ συμπάθειαν παρακινοῦσα. Πλάτ. Φαίδρ. 272. Α.

Ἐλεεινός, νή, νόν (ἔλεος). «ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἄξιος ἐλέους καὶ συμπαθείας,» Ὅμ. Παςδήποτε, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ λυπηθῇ τις, νὰ συμπάσχῃ μὲ αὐτόν. Ἰλιάδ. Ω, 509. ἐν γένει, Ταλαίπωρος, κακόμοιρος, ἀξιοδάκρυτος, κακορίζικος· ἐξαιρ. Ἐπιῤῥτκ. καὶ ἐν τῷ οὐδετ. γένει ἐνικῶς τε καὶ πληθντ. τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἐπιῤῥηματικῶς. Ἀττ. ἐλεινός. Ἐπῤῥ. ἐλεεινῶς.

Ἐλεέω, ῶ. Μ. ήσω (ἔλεος). «ὡς τό, ἐλεαίρω, Συλλυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι τινὰ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὅμ. πολλάκις. Ἔτι δὲ καὶ οἰκτείρω, κατοικτίζω τινὰ διά τίποτε· τινά τινος. τὸ ἐλεούμενον, Πᾶν ὅ,τι παρακινεῖ εἰς ἔλεος, συμπάθειαν (συγγν. τῷ, Ἵλαος, Ἵλεως).

Ἐλεημονικός, κή, κόν (ἐλεήμων). Εἰς εὐσπλαγχνίαν, συμπάθειαν ἀνήκων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ ἐλεῇ, καὶ εὐσπλαγχνίζηται.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Συλλύπησις, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία διὰ τὴν δυστυχίαν τινός· ὅθεν βοήθεια, εὐεργεσία.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεέω). Συμπαθητικὸς εὐσπλαγχνος. Ὀδυσ. Ε. 191. μετὰ γενικ. Ἀρστφ. Εἰρ. 429. Ἐπῤῥ. ἐλεημόνως.

Ἐλεητικός, κή, κόν. = ἐλεημονικός. Πλάτ.

Ἔλεητύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἔλεος. Ὀδυσ. Ξ. 83. «οὐκ ὀπίδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν».

*Ἔλειαι, αἱ (ἕλος). Νύμφαι τῶν λειμώνων, τῶν λειβαδίων, ὡς τό, Λειμωνιάδες, Λειμακίδες, Ὅμ. Ἔμν. Δημ. 23, κατὰ τὸν πειθανότατον συμπερασμὸν τοῦ Hyens.

Ἐλειητής, ὁ. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει «ἐσχατιὰν ὑπὸ πέζαν ἐλειήτας λεόντων» καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ πέλνημι, Θερμάτης, ζέστα, ἢ ἐκ τοῦ ἕλος, Βάλτος.

*Ἐλείθυια, ἡ = Εἰλείθυια, Πνδ. καὶ Καλλ.

*Ἐλεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. β', τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἐλεινός, νή, νόν. Ἀττ. ἀντὶ ἐλεεινός. Ρστ. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. σλ. VIII. ἔτι δὲ καὶ Ὅμ. Ἔμν. Δμτ. 285. Ἐπῤῥ. ἐλεινῶς, Ἀρστφ. Θσμφ. 1063.

Ἐλειοβάτης, ου, ὁ (ἕλος, βαίνω). Πᾶν ὅ,τι διατρέχει τοὺς βαλτώδεις τόπους, ζῷ εἰς τοὺς βάλτους. Αἰσχύλ. Πέρσ. 39. (±)

Ἐλειογενής, ὁ, ἡ (ἕλος, ΓΕΝΩ). εἰς βάλτους γεννημένος, αὐξημένος.

Ἐλειονόμος, ὁ, ἡ (ἕλος, νέμομαι). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ, ζῇ, ἢ εὑρίσκεται εἰς βάλτους.

Ἔλειος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρικαταλ. Ἀρστφ. Ὀρν. 247 (ἕλος). Βαλτώδης, ἢ βαλτίσιος· εἰς βάλτους ζῶν, αὐξάνον, ἢ εὑρισκόμενον. Ἐν γένει, ἐπὶ τερπνῶν καὶ χαριστίων λειμώνων, ἢ πολυανθέων τόπων. Ἀρστφ. Βτρ. 545. πρβλ. ἔλειαι.

Ἐλειός, ἡ φιλμ. ἐλειός, ὁ. Εἶδος ποτικοῦ, μεγάλου εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν οἴκων ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαιτώμενον, κοινότ. μπλοῦχος. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σιλουρος, ἢ βερβερίτζα. 2) Εἶδός τι ἑρπετοῦ (ἢ ὀρθογραφία ὀμφιβλ. πιθανῶς παρὰ τό, εἰλεός, Ἡρυφότοπος).

Ἐλειοσέλινον, τό (σέλινον). Σέλινον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τοὺς βάλτους, ἀγριοσέλινον.

Ἐλειότροφος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω). Ὅ,τι, ἐτράφη, ἐβλάστησεν, αὐξησεν εἰς βάλτους.

Ἐλειόχρυσος, ὁ, ἡ. = ἑλίχρυσος, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α'. 9.

*Ἔλκετο, Ἐπικ. ἀόρ. παθ. τύπος κατὰ συγκ. ἄνευ συναπτκ. φωνήεντος, παρὰ τὸ λέγω, Εἶμαι, πλαγιάζω. Ὀδυσ. Τ, 50.

Ἐλελεῦ, ὡς τό, ἀλαλά. Πολεμικὴ κραυγή, τὴν ὁποίαν ἐκραύγαζεν ὁ στρατηγὸς κατὰ πρῶτον, ἀρχομένης τῆς μάχης, καὶ μετ' αὐτὸν τὸ στράτευμα. Ἐν γένει, κραυγή, π. χ. τῶν Βακχῶν εἰς τὰς πομπάς των· ἔτι δὲ χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως, καὶ οἰμωγῆς ὡς τὸ ἡμέτ. ὦ λελεῦ· ὡσαύτως καὶ ἐλελελεῦ. Αἰσχύλ. Προμ. «Ἐλελελελελεῦ, ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσιν».

*Ἐλελήθεε, Ἰων. γ'. ἐνκ. προσ. Παρτντ. τοῦ λανθάνω, ἀντὶ ἐλελήθει.

Ἐλελίζω, Μ. ίξω, τὸ, ἐλίττω κατ' ἀναδιπλ. καὶ ἐπίτσ., ποιητ. μόνον. Σείω, κουνῶ τι ἐλάφρως, στρεφογυρίζω τι δονητά, τὸ κοιντ. φουρλίζω, κυλιντρίζω τίποτε, Ὀδτ. Ε, 314. Παθ. Μ, 416. 2) Στρέφω, γυρίζω τι (μίαν φορὰν μόνον) ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ αἰφνιδίου στροφῆς καὶ ὁρμῆς τοῦ στρατεύματος πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἐνεργ. Ρ, 278. παθ. Ζ, 106. 109. Λ, 588. 3) ἐν γένει, Καταπαράττω, κλονίζω, κάμνω τι νὰ τρέμῃ ταραζοντάς το, «ἕλυμπον ἐλελ.» ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλιάδ. Α, 530. Θ, 199. Παθ. Τρέμω, κλονοῦμαι· ψυχὴ ἐλελίχθη Ἕτρεμαι τὰ μέλη, Ἰλ. Χ, 448. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ξίφους, ὅταν κλονούμενον τὸ σπαθὶ «στραποβολῇ», Ἰλ. Ν, 558. «ἐλελίζετο πέπλοις Ἐπυκνοκινεῖτο, ἐκυματοῦτο φυσώμενος ἀπὸ τὸν ἀέρα, Ὅμ. Ἔμν. Δμτ. 183. Ἐπὶ χορδῶν λύρας, ὅταν ἡ τεντωμένη κόρδα κτυπουμένη τρέμῃ, Πνδ. ὅθεν καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ τερατεριστικοῦ, τὸ ἰταλ. με trillan, κελαδήματος τῆς ἀηδόνος. Valck. ἐν Φοιν. 1517. Μετβτ. «ἐλελίζεσθαι Ἴτυνα. Ἀρστφ. Ὀρν. 215. 4) Παθ. Κινοῦμαι ὀγλίγωρα στρεφογυριζόμενος καὶ τοιουτοτρόπως μακρύνομαι, φεύγω· κυλινδοῦμαι, ἢ κυλίομαι ὡσὰν τὸ φίδι, ἐπὶ τοῦ ὀράκοντος ἐν Ἰλ. Β, 316. Λ, 39. Ὁ ἐνστ. σπανίως ἐν χρήσει, Ὅμ Ἔμν. κή. 9. καὶ Πνδ. ἐλέλικτο, ἀόρ. κατὰ συγκ. Ἰλ. Ταύτης τῆς λέξ ὅλως διάφορος ἐστὶν ἡ ἑξῆς.

Ἐλελίζω, Μ. ξω. (ἐλελεῦ). ὡς τό, ἀλαλάζω. τινί. Κραυγάζω τὴν πολεμικὴν κραυγήν. Σνφ. Ἀν. 1, 8, 18. «καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἱόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσιν. Ἐν γένει, κραυγάζω ἀγαλλιάσεως, ἢ ὁλολυγμοῦ κραυγήν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὥστε ἡ σημτ. τῆς λέξ. γίνεται ἐνίοτε ταὐτοσήμαντος τῇ μέσ. τοῦ προηγμ. ἐλελίζομαι, σημτ. 3.

Ἐλελιθρεπτος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω) = ἐλειότροφος. Ἰλ. Β. 776. «λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεοθρεπτόντε σέλινον», ὁ Wolf ὅμως γράφει ἐλεοθρεπτον, ψιλοῦμ.

Ἐλεόν, Ἐπῤῥ. ὡς τὸ ἐλεεινόν. Κλαυσμηρᾷ, λυπηρά, ἐλεεινά· μόνον παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 207. «ἐλλεὰν μύρεσθαι» καὶ ἐλεώτερον, Συγκρτ. παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἐλεόν, τό. = ἐλεός. Ἡ ἐν μαγειρείῳ τράπεζα. Ἀρστφ. Ἱππ. 152, 169. εὑρηται δὲ καὶ ἔλεον προπαροξ.

Ἔλεος, ου, ὁ. Συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. Ἰλ. Ω, 44. «Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν» εὐχρηστότ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ πληθ. Πλάτ. Πολ. 10. σλ. 606. C. 2) Πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν, Εὐρπ. Ὀρ. 822. Schaef. ἐν Πλτχ. Τ, 5. σλ. 107. — Ἐν Ἀθήναις οἰκοδομήθη τῷ Ἐλέῳ, ὡς θεότητι, βωμός, Σχολ. Σφ. Οἰδ. Κ. 258. τὸ ἔλεος, οὐδτ. παρὰ τοῖς Ο', καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Ἔλεος, ὁ. Τραπέζα ἐν μαγειρείῳ ἐπὶ τὴν ὁποίαν κόπτει τὰ κρέατα ὁ μάγειρος, Ἰλιάδ. Ι, 215. Ὀδτ. Ξ. 432.

Ἐλεοσέλινον, τό. = ἐλειοσέλινον.

Ἐλέπωλες, εἰδος ὀψαρίου. Ζήτ. ἐλιφῖτες.

Ἐλεπόλις, εως, ἡ, λι, τό· ποιητ. ἑλέπτολις, ιδος, καὶ εως (ἑλεῖν, πόλεις). Μηχανή τις διὰ πολιορκίαν ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Πλούταρχ. Δημ. 21. Διόδ. Σικ. Κ'. 48. 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης κατὰ συνέμφασιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ὡς τό, ἑλένας καὶ ἑλανδρ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 700.

*Ἕλεσθαι, ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἔλεσπλε, ἴδος, ἡ = ἕλος. Βαλτώδης τόπος, λίμνασμα τό κοιν. μπάρα· λειμών, τό λειβάδι. Ἀπολ. Ῥό. Ἀργ. 1, 1266.

Ἑλετός, τή, τόν (ἑλεῖν). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νά τό πιάσῃ, κρατήσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ, κυριεύσῃ τις. Ἰλ. Ι. 408. καὶ ὁρὰς δὲ ψυχὴ πάλιν ἑλετὴ οὔτε λεπτή, οὔθ' ἑλετήν.

Ἐλευθερία, ἡ (ἐλεύθερος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ὅλας τάς σημτ. ἐξαιρ. ἡ κατάστασις πολιτῶν.

Ἐλευθέρια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά. Ἑορτή ἐλευθερίας, καὶ ἀγών ἐπινίκιος τελούμενος ἐν Πλαταιαῖς τῆς Βοιωτίας εἰς μνήμην τῆς κατά Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων.

Ἐλευθεριάζω, Μ, ἀσω. Πράττω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, φέρομαι, ζῶ ὡς ἐλεύθερος, εἶμαι ἐλεύθερος, πελευθεριζω τοῖς λόγοις. Πλούτ. Π. Ἀγ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ μελέτης, καὶ πριστοιμασίας. ἀφ' οὗ

Ἐλευθεριαστικός, κή, κόν. Ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νά ὁμιλῇ, πράττῃ, πολιτεύηται, φέρηται ἐλεύθερα, χωρίς φόβον, ἢ συστολήν.

Ἐλεύθερος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἐλεύθερα καὶ γενναῖα φρονήματα, ζῇ, πολιτεύεται, ὁμιλεῖ ἐλεύθερα, χωρίς φόβον. ἐξαιρ., εὐγενής, γενναῖος, μεγαλόψυχος, πλουσιοπαρόχως δίδων, χαρίζων, τό ἰταλ. limperale, ἀντιθ. τῷ, ἀνελεύθερος· ὡσαύτως καὶ ἐπί ἰματισμοῦ. Σεμνόν, εὔχρηστον, ἢ χαριτωμένον, εὐμορφον, χωρίς ματαίαν μεγαλοπρέπειαν, τό Γαλλ. élégant. 2) ὡς ἐπίθετον Θεότητος, π. χ. τοῦ Διός. «Ζεύς ἐλευθέριος», Ὁ λυτρωτής καὶ ἐλευθερωτής. Ἐπῤῥ. ἐλευθερίως. ἀφ' οὗ

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ. Ὁ τρόπος, τά ἤθη τοῦ ἐλευθέρου, γενναιότης, παῤῥησία, ἐξαιρ., φιλοφρία, τό ἰταλ. limperalità.

Ἐλευθεράπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει ἐλεύθερα τέκνα· ὅθεν ἐλεύθερος· τέκνον ἐλευθέρων γονέων.

*Ἐλευθεροπραξία, ἡ (πράττω). Τό νά εἶναι τις ἐλεύθερος εἰς τάς πράξεις, εἰς τάς ἐπιχειρήσεις του.

Ἐλευθεροπραξίου δίκη, ἡ (πράττω). Κατηγορία, ἐγκάλεσμα εἰς τό κριτήριον διά τήν παίλιψιν ἐλευθέρου ἀνθρώπου εἰς δουλείαν, σκλαβιάν. — Ἡ ἐνεμπτ. τό ἐλευθεροπράσιον, ἀμφιβλ.

Ἐλευθεροπρέπεια, ίας, ἡ. Τό σχῆμα, τοῦ ἐλευθέρου, τό πρέπον εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον. παρά τό

Ἐλευθεροπρεπής, ές, ἡ (πρέπω). Εὐτυχήμων, κόσμιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον. Ἐπῤῥ. Ἐλευθεροπρεπῶς. Ὅστις πρέπει ὡς ἐλεύθερος, καὶ ὅ,τι πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον.

Ἐλεύθερος, ἐρα, ερον. Ἀττ. δέ καὶ δικαταλήκτως. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ὅλας τάς ἀναφορές· κυρίως δέ, ὅστις δύναται νά πηγαίνῃ ὅπου θέλει (παρά τό ἀχρστ. ἐλεύθω, ὁηλ. ἔρχομαι) Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄδετος, ἀνεμπόδιστος, ἀντιθ. τῷ, δοῦλος, ἢ σκλάβος, καὶ τῷ δετμώτης. Γενναιόφρων, γενναιόκαρδος, εὐγενής. Ὁμ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. κατά θύω συντάξεις «ἐλεύθερον ἦμαρ» Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἐλευθερία αὐτή, καὶ «κρητὴρ ἐλεύθερος», Τό εἰς τιμήν τῆς ἐλευθερίας κερνώμενον κοασί, Ἰλιάδ. Χ, 528. 2) μετά γεν. Ἐλεύθερος, ἡ ἐλευθερωμένος ἀπό τίποτε, οἷον· ἀπό δοτίματα, ἀπό βίαι καὶ δυναστείαι, ἀπό αὐστηρούς νόμους καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἀπό ψυχικά πάθη, φόβον, θυμόν, θελίαν καὶ λ. τ. τ. 3) = ἐλευθέριος. Ἐπῤῥ. ἐλευθέρως.

Ἐλευθεροστομέω, Μλ -ήσω (ἐλευθερόστομος). Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, ἡ γενναῖα, ἄφοβα.

Ἐλευθεροστομία, ἡ. Τό νά ὁμιλῇ τις μέ ἐλευθερίαν, ἀφοβίαν, γενναιότητα, εἰλικρίνειαν παρά τό

Ἐλευθερόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἐλεύθερον στόμα ἔχων, ἐλεύθερος, ἄφοβα, γενναῖα ὁμιλῶν.

Ἐλευθερουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Μέ ἐλεύθερα σχήματα, τό κοινότ. τσαντίσματα, τουρκβ. ταλήμια· ὑπερήφανος, πρεπούμενος. Πολυδ. Α', 194. ἐπί ἵππου. Πολδ. 1, 194.

Ἐλευθεράω, Μλ -άσω. Ἐλευθερόνω, δίδω, χαρίζω τήν ἐλευθερίαν εἰς τινα· ἀφίνω ἐλεύθερον ἀπό τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τό νά ἐλευθερώσῃ τίς τινα, νά τόν κάμῃ ἐλεύθερον ἀπό τίποτε.

Ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἐλευθερόνει, γλυτόνει τινά ἀπό τίποτε.

*Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Ἀρχαία τις πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσδ. Θγν. 54.

(Ἐλεύθω). Θέμα ἄχρηστον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται εἰς τό, ἔρχομαι ὁ Μλ ἐλεύσομαι, ὁ ἀόρ. ἦλυθον, καὶ ὁ Πρκμ. ἐλήλυθα. ἀφ' οὗ

Ἐλευθώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ. = Εἰλείθυια, Πίνδ. Ὀλ. ς'. 72.

*Ἔλευσίν, καὶ Ἔλευσις, ῖνος, ἡ. Ἀρχαία τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, ἡ Περσεφόνῃ ἱερά πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ· κατά πρῶτον παρ' Ὁμ. Τμ. Δμτρ.

*Ἐλευσινίδης, ου, ὁ. Τίος, ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐλευσίνου. Ὁμ. Τμ. Δμτ. 105.

*Ἐλευσίνιος, ία, ιον. Ἐξ Ἐλευσῖνος, ἀπό τήν Ἐλευσίνα, Ὁμ. Τμ. Δμτ. 268. (σι)

Ἔλευσις, εως, ἡ. Ἔρχεσθαι, τό ἰταλ. arrivo, ἀφίκτιμον εἰς κανέν μέρος μετά τινα δρόμον· βάδισμα, περιπάτημα. παρά τό

*Ἐλεύσομαι, Μλ. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἐλευστέος, έα, έον, ἐπῤ. ρημτ. τοῦ ἔρχομαι. Πρέπει νά πηγαίνῃ, ἢ νά ἔλθῃ τις καὶ τλ.

Ἐλεφαίρομαι. Μλ-αρούμαι, μέσ. ἀποῤ. (ἐλπωρή, ἔλπω). Ἀπατῶμαι μέ κενάς, ματαίας ἐλπίδας· ἐπί ψευδῶν ὀνείρων, ὅσα ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, ἤδια πριστοῦ ἐλέφαντος. Ὀδ. Τ, 565. (ἐν τῷ ἐλέφας καὶ ἐλεφαίρομαι ἔστι μέν λέξεώς τι παίγνιον, οὐδεμίᾳ ὅμως ἐτυμολογικῇ συναφείᾳ) ὅθεν ἐν γένει, Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ μέ δόλον, Ἰλ. Ψ, 388, γνωμικῶτ. δέ παρ' Ἡσδ. Θγν. 330. περί τοῦ Νεμείου λέοντος, «ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων» = ἀδικεῖν, βλάπτειν· ἔστι δέ ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει.

Ἐλεφαντᾳγωγός, ὁ (ἐλέφας, ἄγω). Ὅστις, ὁδηγεῖ, σύρει ἐλέφαντας.

Ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἐπιστάτης, ἀρχηγός τῶν πολεμικῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὅσοι ἐπολεμοῦσαν ἀπάνω εἰς τούς ἐλέφαντας στεκόμενοι. ἀφ' οὗ

Ἐλεφανταρχία, ίας, ἡ. Τό ἀξίωμα τοῦ ἐλεφανταρχου.

Ἐλεφάντειος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπό ἐλέφαντα, ἢ ἀνήκει εἰς ἐλέφαντα.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ καὶ ἐλεφαντιασμός, ὁ. Πάθος τι λεπρώδες ἐπί τό δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐξαιρ. ἐν Αἰγύπτῳ ἐπικρατοῦν, ὅμοιον μέ τό δέρμα τοῦ ἐλέφαντος. παρά τό

Ἐλεφαντιάω, Μλ -άσω. Πάσχω ἀπό ἐλεφαντίασιν.

Ἐλεφάντινος, ίνη, ινον. Καμωμένος ἀπό ὀδόντι ἐλέφαντος, τό τουρκβ. φιλδισένιος.

Ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ. Ὁδηγός ἐλεφάντων. 2) Παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. 46. φαίνεται νά σημαίνῃ ἀσπίδα ἐκ δέρματος ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἰς τήν κατασκευήν του ἐλεφαντοκόκκαλον συνδεμένον. Ἀρστφ. Ὄρν. 221.

Ἐλεφαντοκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀπ' ἔξω κολλημένα κόκκαλα ἐλέφαντος, Βλήμ. Παιδ. Β'. 3.

Ἐλεφαντόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λαβήν, ἢ χερούλι ἀπό κόκκαλον ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντομαχία, ίας, ἡ. Ἐλεφάντων μάχη, πόλεμος διά τῶν ἐλεφάντων. Πλούταρχ. Πομπ. 52. παρά τό

Ἐλεφαντόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μέ ἐλέφαντας. (χ)

Ἐλεφαντόποδες, ὁ, ἡ, συν, τό, γεν. ποδός (πούς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πόδας ἐλεφαντίνους· ἐλεφαντοπέδαρος.

Ἐλεφαντοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει κόκκαλα ἐλέφαντος. Ὀππιαν. Κυν Β', 574.

*Ἐλεφαντουργική, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νά ἐργάζηται, δουλεύῃ, κατασκευάζῃ τις πράγματα ἀπό ἐλεφαντοκόκκαλον. παρά τό

Ἐλεφαντουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις δουλεύει κόκκαλα ἐλέφαντος. Θεμιστ. Λόγ. ΙΗ'. σελ. 224.

Ἐλεφαντοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει κρέας ἐλέφαντος (χ).

Ἐλεφαντώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μέ ἐλέφαντα.

Ἐλέφας, αντος, ὁ. Ὁ Ἐλέφαντας, κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. — 2) τό κόκκαλον τό ὀδόντι τοῦ ἐλέφαντος, τό σύνηθ. τουρκβ. φιλδίς, παρ' Ὁμ. Ἡσδ. καὶ Πινδ. κατά ταύτην τήν σημασ. κυρίως. Τό ἐλεφαντοκόκκαλον ἦτον πρό πολλοῦ διά τῆς ἐμπορείας γνωστόν, τό ζῶον ὅμως ἐγνώσθη ἔπειτα δι' ἀποδημιῶν, δι' ὁδοιπόρων. Ὁ Ποιητής πλάττει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἐξέρχονται ἐξ ἐλεφαντίνου τινός πύλης, Ὀδ. Τ, 564. ἰδέ ἐλεφαίρομαι, καὶ Εὐστθ. σλ. 1877. — 3) = ἐλεφαντίασις.

*Ἐλεφήνωρ, ορος, Ὄνμ. κύρ. ἀρχηγοῦ τινος τῶν Ἀβάντων, Ἰλιάδ.

*Ἐλεών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ.

Ἔλη, ἡ, = εἴλη, αλέα, Φῶς, λάμψις, θερμότης τοῦ ἡλίου, ἡλιοφεγγιά, ἡλιόκαμα, Ἐτυμλ. παρά τό, ἥλιος, σέλας, τελήνη, ἔλεγη.

*Ἕλη, γ'. πρτπ. ὑπατκ. ἀορ. β'. τοῦ αἱρέω, Ἰλιάδ.

*Ἕλησι, Ἰων. β'. ἐνκ. πρτπ. ὑποτ. ἀορ. β'. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω, ἀντί ἕλῃ.

Ἐλήγηρις, Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος παρ' Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Ἕλη.

Ἐληθερής, ὁ, ἡ (ἕλη, θέρω). Ζεστός ἀπό τόν ἥλιον· ἔτι δέ καὶ εἰληθερής.

*Ἐλήλαγκα, Παρκμ. ἐνργ. καὶ ἐλήλαμαι Παρκμ. παθ. τοῦ ἐλαύνω.

*Ἐλήλαται, ἐλήλατο, γ'. ἐνκ. πρτπ. Πρκμ. καὶ Ὑπρτπ. τοῦ ἐλαύνω, Ὁμ.

*Ἐλήλεγμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐλέγχω.

*Ἐληλέατο, γ'. πλθ. πρτπ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ ἐλαύνω, ἀντί ἐλήλατο, ἀναγιωσκ. ἐν Ὀδτ. Η, 86., ἔνθα γράφει ὁ Wolf ἐρηρέατ', ὁ δέ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. σλ. 440. ἐληλέατ', συμπερίνει.

*Ἐλήλυθα, Πρκμ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. Πρκμ. ἐληλουθώς, διά τοῦ Αἰολ. εἰληλουθα, ἤδη μεταχηματισθέντι, Ἰλιάδ. Ο, 81.

*Ἐλθεῖν, Ἐπκ. ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, Ἀπρμφ. παρά τό, ἦλθον Ἀορ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἐλίγδην, Ἐπῤῥ. (ἐλίσσω). Γυριτμένα, στρεφογυρισμένα, στρεμμένα, τιλυγμένα, κλωθογυρισμένα, κουλουριασμένα, κουβαριασμένα, Αἰσχύλ. Πρ.

Ἔλιγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τιλυγμένον, κουβαρισμένον, κουλουριασμένον, κατσαρωτόν, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 221., «ἕλιγμα κόμης», 2) = ἕλιγμός, ἕλιξ.

Ἑλιγματώδης, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Ἑλιγμός, οῦ, ὁ. Τιλίγμον, κουβάρισμα, στρέφιμον, στρεφογύρισμα περιτίλυγμα, κατσάρωμα· στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον· κύρτωμα,

καμπή, λύγισμα, ἀγκύλωμα· στραβή καγγελωτη ὁδός, ἡ στράτα· συστροφή ὑδάτων, ὅταν εἰς τινα μέρη ποταμῶν στρεφογυρίζηται τὸ νερόν· γύρος, τὸ νὰ ἔρχεσαι τὸ ὁλόγυρα ἀκαταπαύστως, Ξενοφ. Κυρουπ.

*Ἑλικαί, ῶν, Ἐπκ. γενικ. ἀών, αἱ. Πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπικρατείᾳ, Ἰλιάδ. Γ, 123., ὅπου μέν τοι πολλοὶ τῶν Σχολ. ἐκλαμβάνουσι τὸ, Ἑλικάων ὡς ὀνομστ. κυρ. ὀνόμ.

Ἑλικάμπυξ, κος, ἡ (ἕλιξ, ἄμπυξ). Ἥτις ἔχει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς περισσεμένας εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπ' αὐτὰς τὸν ἄμπυκα· ἐπίθ. τῆς Σεμέλης παρὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. Ῥητ. σλ. 154. ἰδὲ ἄμπυξ.

*Ἑλικαυγής, ές, ἡ (αὐγή). Ὅστις περιστρέφει τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ποιητ.

Ἑλικάων, ονος, ὁ· ἰδὲ ἑλικαί (ᾱ).

Ἑλίκη, ης, ἡ (ἕλιξ). Ὄνομα τῆς μεγάλης ἄρκτου, τοῦ Ζωδίου, διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφοράν του. — 2) = ἕλιξ. — 3) Ἡ ἰτέα, ἰτιά, διὰ τὴν εὐκαμψίαν της, Ἀρκαδικῶς, καθ' ἡν σημασ. καὶ ἑαυτοῦ. ἑλικῆ. — 4) Πόλις, ἡ ἐπαρχία ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ. παρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 381, 475.

Ἑλικηδόν, Ἐπίῤῥ., = ἑλίγδην. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ. 13.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Πᾶν τι κλωθογυριτμένον, καγγελωτόν, Κόσμ. Δ, 18. πέλικίας κεραυνός.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Μὲ εὐκολοκίνητα βλέφαρα, μματόφυλλα, ὅστις ἔχει ζωηρὸν καὶ εὐκίνητον κύτταμα, βλέμμα· ἐν γένει, ὅστις ἔχει εὔμορφα, τερπνὰ, θελκτικὰ ὄμματα, Ὁμ. Τμ. Ε'. 19. Ἡσιόδ. Θγν. 16. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Παρβλ. ἑλίκωψ.

*Ἑλικοβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος). Ὅστις ἔχει πλοκάμους, ἢ πλεξούδας τῶν μαλλιῶν στρεφογυριστάς, κατσαρωτάς, Ἄρστφ. Θσμ.

Ἑλικογραφέω, Μλ. -ήσω (γράφω). Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ· στρέφομαι καγγελωτά, κάμνω καγγέλια κινούμενος· ἐπὶ ποταμῶν, Ἀγαθ. 2, 10.

Ἑλικοδρόμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι τρέχει, κινεῖται καγγελωτά· ὅστις τρέχει ὁλόγυρα.

Ἑλικοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ποιητ. εἱλικοειδής. Πᾶν τι ὅμοιον μὲ ἕλικα, στρεφογυριστόν, κουλουριαττόν, Ἐπῤῥ. ἑλικοειδῶς.

Ἑλικόεις, όεσσα, όεν (ἕλιξ), ποιητ. εἱλικ. = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι στρεφογυρισμένον καθὼς ὁ πατος τοῦ κοχλίου, σάλιαγκα.

*Ἑλικοκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὅ,τι ἔχει στρεφογυριστὰ κέρατα.

*Ἑλικόῤῥοος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ἐπὶ ὑδάτων ὅσα εἰς τὸ τρίξιμόν των σχηματίζουν καγγέλια.

Ἑλικός, ἡ, όν, = ἑλικτός. Κλωθογυριτμένος, κουλουριασμένος. πᾶν ὅτι στρεφογυρίζεται, κουλουριάζεται, ὄρχεται ὁλόγυρα ὡς ψεῦρλα.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ. Παντόποτε στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον, στρεφογυριζόμενον, κουλουριαζόμενον σῶμα· ἐξαιρ., βραχιόλια, ἐνώτια, τὸ κοιν. σκουλαρίκια.

Ἑλικτός, ἡ, όν (ἑλίσσω). Πᾶν τι τιλυκτόν, κλωθογυριτμένον, κουλουριασμένον, λιγυσμένον, Ὁμ. Τμ. Ἑρμ. 192. Ἰδὲ ἑλικός.

*Ἑλικώδης, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ (ἑλίσσω). Νῆμα τὸ ὁποῖον μαζώνει τις ἀπὸ τὴν ῥόκαν εἰς τὸ ἀδράκτι, Ἡσύχ. — 2) Ὄργανον μουσικὸν τετράγωνον μὲ ἔνδεκα χορδάς, Πτολεμ. Ἁρμ. Β'. 2. Ἀριστείδ. Μουσ. Γ. σελ. 117.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ. Τὸ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ, κοινότ. Διάκουρος, ἀπὸ Ἡσιόδ. Ἔρ. 637. Θγν. 2, 23, περίφημον ὡς κατοικία τῶν Μουσῶν· ἀφ' οὗ

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, παρθένοι. Αἱ κατοικήτριαι τοῦ Ἑλικῶνος, αἱ Μοῦσαι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 656. Θγν. 1.

*Ἑλικωνίδες, αι = Ἑλικωνιάδες· ἰδὲ Περτίου προλεγόμ. 4, σλ. 212.

*Ἑλικώνιος, α, ον. Ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Τ, 404, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτάς, ἀπὸ τῆς Πελοποννησιακῆς χώρας, ἡ πόλεως Ἑλίκης, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρ., Ἰλιάδ. Θ, 203. ἰδὲ ἐξ ἐναντίας Ilgen ἐν Ὁμ. Τμ. κγ'. 3. σλ. 588.

Ἑλικῶπες, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἑλίκωψ, Ἰλιάδ. Α, 88.

*Ἑλικωπός, ὁ, ἡ, = ἑλίκωψ.

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω, ὤψ). Ὅστις ἔχει εὐστροφα ὀμμάτια, ἐγρήγορεν, ζωηρόν, ὑγρόν, ἢ ὀγλίγωρον καὶ χαρίεν βλέμμα, νεανικῆς ζωηρότητος καὶ εὐτολμίας ἀκμὴν πνέον· ὅθεν πέλικωπος Ἀχαιοὶ εὐτολμοι, ῥωμαλέοι Ἕλληνες, Ἰλιάδ. Α, 389. Γ, 190. καὶ ὡς ἰδικῶτ. θηλκ. πέλικωπες κοῦραι Α, 89., Ἱλαρόφθαλμος, εὔχαρι καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἔχουσα, ἐν Ὀδ. δὲ, οὐδεὶς ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἀπαντᾶται ποτε, ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ὡς ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἐξαιρ., τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν νεανικῶν ὡραίων χορῶν.

Ἑλιννύες, αἱ· ἔτι δὲ καὶ Ἑλίννυες. Ἡμέραι καταπαύσεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρ. ἀναπαύσεως, τὸ Ἰταλ. φέριαι, κοινότ. σχολή, ἑορτή, Πολυβ. ΚΑ'. 1. τὸ τῶν Ῥωμαίων Supplicatio (ἰδὲ ἑλινύω).

*Ἕλιξ, ὁ (ἑλίσσω). Τὸ ἑλικοειδὲς καὶ λεπτόν, τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλημάτων ἀμπέλου, κοινότ. ψαλίδα, ἀμπελοβλάστημον, καὶ ἡ ἰδία ἀμπελόβεργα.

Ἑλινύω, ἢ ἑλινύω, ψιλμ. Μλ. -ύσω, Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ἑορτάζω, ἔχω σχόλην, κάθομαι ἀργός, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἰωσι, Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 67. 7, 56. 8, 71. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ., ὅθεν ξεκουράζομαι, κοιμῶμαι. — 2) Δυστάζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, ἀμελῶ, ἀναστέλλω, ἢ κρατῶ τι ὀπίσω, ἐμποδίζω, Παύω. Καλλ. Θκρτ. (τὸ υ, ἐν τῷ ἐνστ. μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δὲ, ἀεὶ μακρ. Boeckh ἐν Πινδ. Νμ. 5, 1. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ εὑρηται καὶ ἐλινυόω, ἀλλὰ τὸ ἰῶτα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ μακρ. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 502.)

Ἑλινοφόρος, ὁ, ἡ. ψκόρυμβος. Νόννος Διον. ιε'. §. 23. ἀντὶ πέλινος.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, ὡς Οὐσιαστικ. ἐν γένει, Παντόποτε πρᾶγμα γυριστόν, κουλουριαττόν· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλιάδ. Σ, 401. Βραχιόλια, ἡ ἐνώτια, τὸ κοινότ. σκουλαρίκια, ὡς τὸ, ἑλικτήρ, πρβλ. Ὁμ. Τμ. Ἀφρόδ. 87. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. κατὰ διαφόρους ἀναφορὰς· Συστροφὴ ὕδατος, ὅταν εἰς τινα μέρη, ποταμῶν μάλιστα, στρεφογυρίζηται τὸ νερόν, τόκοινότ. βοῦρλα ἢ βούρλισμα· Στρόμβος, κοινότ. στρόφος· Καμπύλωμα· κυκλοειδὴς κίνησις. Ψαλὶς εἰς τὰς κορυφὰς ἀμπελοκλημάτων, κισσοῦ ἤτοι μπρούσλιανης. Πλεξίδι, ἢ πλεξοῦδα μαλλιῶν· στρεφογυριστὰ βραχιόλια. Τὸ κουλούριασμα ὠφελίων. πέλικες στεροπῆς, Τὰ καγγέλια τῆς ἀστραπῆς, Αἰσχλ., πέλικες ἄστρων· Ἡ ἀνακύκλησις ἢ περιφορὰ τῶν ἄστρων· ὁδὸς, ἡ στράτα καγγελωτή. Τὸ στρεφογύρισμα εἰς τὰ ἔνδον τῆς τρύπας τοῦ ὠτίου. Τὸ κουλουριαττὸν σχῆμα τῶν ἐντέρων εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐξαιρ. δὲ — α') εἶδός τι κισσοῦ, κοινότ. μπρούσλιανης. — β') ἡ ἰτέα, ἡ ἰτιὰ τὸ δένδρον, ὡς τὸ, ἑλίκη. — γ') ἐξέλικτρον, εἶδος πολυσπάστου μηχανήματος, ἤτοι μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σκοίνους μὲ εὐκολίαν βάρη, Πλτχ. Τροχὸς, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ πηγάδια διὰ νὰ ἀντλῶσι νερόν, ἄλλως καὶ κοχλίας ὀνομαζόμ. — δ') παρὰ τοῖς μεταγνστ. Θέλος, καμάρα, ὡς τὸ, ἑλίγμα. — ε') ἑλικοειδὴς γραμμή, Μαθμτ. — Ποιητ. εἰλιξ. (ἑλίσσω, εἰλέω.)

*Ἕλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ἐπῳδ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, γυριστόν, κουλουριαστόν, λιγυστόν, καμπύλον, κατσαρωτόν, δακτυλιδωτόν, ἢ κρικελλωτόν, καγγελιστόν· ὁ Ποιητὴς χρῆται τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ ἀεὶ ἐπὶ βοῶν, τοῦ ὁποίου τὴν σημασίαν μὲν ἀποδίδουσιν εἰς τὰ κυρτὰ, ἢ στραβὰ σκέλη τοῦ ζώου, ἄλλοι δὲ, ὀρθότερον, εἰς τὰ καμπύλα, γυρτὰ καὶ εὐπρεπῶς στρεφογυρισμένα κέρατα αὐτοῦ, Γρηγ. 3, 55.

*Ἕλιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ, κουλουριάζῃ, περιτυλίγῃ τις τίποτε.

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τὸ (κέρας). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, στρεφογυριτμένα κέρατα.

Ἑλιξοπόρος, ὁ, ἡ (πορος). Ὅστις περιπατεῖ στρεφογυριττάς, ἢ καγγελιστὰς ὁδούς, στράτας, Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 442.

Ἑλίσσω, Ἀττ. ἑλίττω, Μ. ξω. Ἐπκ. καὶ Ἰων. εἰλίσσω (ἕλιξ, εἰλέω). Γυρίζω, στρεφογυρίζω, παρ' Ὁμ. κατ' ἐνργ. διάθ. σὲ ἐπὶ ἵππων ἁμάξης, Γυρίζω, στρέφω, κυβερνῶ διοικῶ τὰ ἅλογα περὶ τὸν καμπτῆρα, ἢ τὸ τέλος τοῦ ἱπποδρόμου, τοῦ σταδίου, Ἰλιάδ. Ψ, 309. 466. ἑλιχθείς, Ὅστις γυρίζει, στρέφεται μὲ ὁρμὴν πρὸς τὸν ἐχθρόν. οὐδ' ἄγγελον ἀποτρεσθαι ἀφορῶν ποτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Ἰλιάδ. Μ, 74. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει, Στρέφω, γυρίζω, κυλίω, κουλουριάζω, λυγῶ, τυλίγω, πλέκω, συμπλέκω, σείω, κουνῶ σφοδρά. πεπὶ κωπων, πλοίου, Σφυλ. Αἰ. 358. πὸς ἑπτὰς ἑλίσσων πλάταν, ὡ ὅθεν καὶ, Περιτυλίγω, περικυλόνω. Ἀμτβ. χρῆται τῇ λέξ. Εὐρπ. Ὀρ. 1285. Παθτ. καὶ μέσ. Κυλίομαι, στρεφογυρίζομαι, στρέφομαι, γυρίζω ὁγλίγωρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ· τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλιάδ. Θ, 340. Μ, 49. 408. 467. Ρ, 728. Σ, 372. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημτ. ἐλαφρᾶς, εὐκινήτου καὶ προθύμου δραστηριότητος. Προσελήφει τοῦ, ἔνθα καὶ ἔνθα, Ὀδ. Τ, 24, 28. πάτερ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἐπὶ ἀγριοχοίρου, πἁλερούς τ' αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλίξαμενος διὰ βήσσας, Ἰλιάδ. Ρ, 284. Ἐπὶ ὀρύκτου, πτμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, Χ, 99. πέλισσομένη καλοῦρφα Ἡ ῥάβδος τοῦ ποιμένος, ἡ ὁποία, ὅταν τὴν ῥίπτῃ ὁ βοτκὸς μὲ ὁρμὴν, στρεφογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα ὅσον νὰ πέσῃ κάτω, Ἰλιάδ. Ψ, 846. Καὶ παθτ. πέλισσόμενοι κατὰ δίνας Στρεφογυριζόμενοι ἀπὸ τὴν βούρλαν τοῦ νεροῦ, Φ, 11. Κατὰ μέσ. διάθ. ὅμως καὶ, πκεφαλὴν σφαιρηδὸν ἑλίξατ' ἐν ἐνεργτ. σημτ. Νὰ ῥίψῃ, πετάξῃ τις κεφαλὴν τινα ἀνθρώπου ὡς σφαῖραν, Ἰλιάδ. Ν, 204. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, Κάμνω τίποτε καμαρωτόν, θολογυριστόν, ὁμαρωτόν.

Ἑλίτροχος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω, τροχός) σύριγξ, Ὁ ἄξωνας, ὁ ὁποῖος στριφογυρίζει τὸν τροχόν. Αἰσχύλ. Ἰκ. 207.

*Ἐλιψθεν, Αἰολ. γ'. πρτπ. πλπ. παθ. ἀορ. α', τοῦ λείπω, ἀντὶ ἐλείφθησαν.

Ἐλίχρυσος, ὁ. (ἑλιξ, χρυσὸς) Φυτόν τι ὅμοιον μὲ κισσὸν, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος, ἢ ὁ καρπὸς εἶναι κίτρινος ὡς τὸ χρυσάφι. Διοσκορ. Δ. 57.

Ἑλκαίνω, Μλ. -ανῶ (ἕλκος) Πάσχω ἀπό τινα πληγήν, εἶμαι πληγωμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 833. πέλκαίνουτι καὶ δεδημένῳ, ἀφ' οὗ

Ἕλκανον, τό. = ἕλκος. ἀφ' οὗ

Ἑλκανόω, = ἑλκαίνω, Ἡσυχ. πέλκανῶσα ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, ὁ, ἡ. (ἕλκω, πέπλος). Ὅστις ἔχει μακρὺ φόρεμα ὥστε σύρεται, σβαρίζεται κατὰ γῆς ὀπίσω. Ἐπίθ. εὐγενῶν Τρωάδων. Ἰλ. Η. πΤρωάδας ἑλκεσιπέπλους.

*Ἑλκεσίχειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ) Πᾶν ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τὸ χέρι· πέλκισ. τρύπανα Φιλ. Δ. 15, 5.

Ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ (τρίβων) Ὅστις σύρει,

πβαρίζει τὸν τρίβωνα τὸ ἰταλ. maintellan. σκωπτικὸν ἐπίθ. Λακεδαιμονίου τινός. Πλάτ. Κωμικ. Εὐστράτ. παρ' Ἀριστ. Ἠθικ. σελ. 58. (-υυ-)

*Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ (χιτών). Ὅστις φορεῖ μακρὸν φόρεμα ὥστε σύρεται κατὰ γῆς, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ἰλιάδ. Ν, 685. (ι)

Ἕλκέω, Μλ. -ήσω, τὸ ἕλκω κατ' ἐπίτ. Σύρω, τραβῶ, σβαρίζω, ξεσχίζω τι, κατὰ ὑπέρτ. Ἰλιάδ. Ρ, 395, κατὰ Μλ. Ρ, 558. Χ, 336. — 2) Σύρω, σβαρίζω σιγμάλωτον, Ἰλιάδ. Χ, 62. ὅσσα ἐν γείτ., βιάζω, δυναστεύω, κακομεταχειρίζομαι. ἐξαίρ. ἀτιμάζω γυναῖκά τινα, «Λητὼ ἕλκησεν Ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ, Ὀδσ. Λ, 580. Κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. σπανιώτατον· παρβλ. ἕλκηκον· κυρίως δὲ μόνον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς χρήσιμος, ἀνθ' οὗ χρῶνται οἱ μεταγενέστ. τῷ, ἕλκω. ἀφ' οὗ

Ἑλκηδών, Ἐπίῤῥ. Συρτά, τραβιχτά, σβαρισμένα· τραβῶντας ἀπ' ὀλίγ' ὀλίγον, σπρώχνοντας καὶ ἀνταύτῳ τραβῶντας· ὑπὸ τε καὶ ἑλκηδόνι, Γρηστοκτησίᾳ καὶ παλευτικά, ἀντὶ τοῦ πάλῃ, Heim. ἐν Ἡσιόδ. Ἀσπ. 302. παραβλ. Ἰλ. Ψ, 715.

Ἑλκηθμός, ὁ. Σύρσιμον, τράβηγμα, σβάρισμα, ξέσχισμα, Παῤ. Τὸ νὰ σύρνται, σβαρίζηται τις σιγμάλωτος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς· τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις καταχρήσεις, Ἰλιάδ. Ζ, 465. μισοῦ δ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ἕλκηθρον, τὸ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε'. 8. Μέρος τι τοῦ ἀλετρίου, ἴσως, = ἕλυμα.

Ἕλκημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη, ἁρπάχθη, σιγμαλωτίσθη, ἐκουρεύθη· λέγφρει.

*Ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ. Τραβηχτής, ὅστις σύρει, τραβᾷ τι, μόνον παρὰ Φαν. ἐπ. ἀ. 5. ἡνιοχεύει ἑλκητῆρεσιν Ἡ βωλοκόπη, ἤτοι τὸ ἀετέι, ἢ ζευγράνα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰ γεωργοί.

*Ἑλκητός, γ'. ἐνικ. προσ. ἐργ. Παρατ. τοῦ, ἕλκω· ἄρα πρὸ τοῦ, εἱλκέτην. Ὀδσ. Ν. 32. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπίτασις αὐτὴ τοῦ ε εἰς η ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ, γράφεται ὀρθότερον ἑλκήτην, παρὰ τὸ ἑλκέω.

Ἑλκοποιέω, Μλ. -ήσω. Πληγόω, κάμνω πληγὰς, ἢ ἀνοίγω πάλιν τὴν ἰατρευμένην πληγήν. Τρπχ. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ἐνθυμίζω ἀλησμονημένον κακόν, ἢ λυπηρόν τι· παρὰ τὸ

Ἑλκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, προξενεῖ, πληγὰς, ἢ τὰς κάμνει νὰ ἐμπνάζουν, μαζόουν.

Ἕλκος, εος, τό. Πληγή, ἐν Ἰλιάδ. πολλάκις, ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ· πέλλος ὕδρου Ἡ ἀπὸ τὸ ἄγκωμα τοῦ ἰχθύος προερχομένη ἐμπναστικὴ πληγή, Ἰλιάδ. Β 723. Ὀδὺν παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀπόστημα, πρῖσμα μὲ ἔμπυον, ἐμπυασμένη πληγή, τὸ Ἰταλ. οὐλτσερα· βλάφιμον, ἢ σπάσιμον· ἀφ' οὗ

Ἑλκόω, Μλ. -ώσω. Προξενῶ ἀπόστημα, κάμνω πρῖσμά τι, ἢ πληγήν τινα νὰ ἐμπυάσῃ.

*Ἑλκτέον, ἐπίῤῥ. ῥηματ. τοῦ, ἕλκω, Πλάτ. Πολ. 2, σλ. 365. C.

Ἑλκτικός, ἡ, ὸν (ἕλκω). Παθητικὸν ἐργάζεται, ἱκανὸν νὰ τραβᾷ, σύρῃ· «ἑλκτικὰ ἔργανα, φόρμακα.»

Ἑλκτός, ἡ, ὸν. (ἕλκω). Τραβηγμένος, διὰ τράβηγμα, τραβηκτός. Πᾶν ὅ,τι ἐτραβήχθη, ἐμπορεῖ νὰ τραβηχθῇ.

Ἑλκύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἕλκος, Πληγίτσα.

Ἑλκυθμός, ὁ, ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἑλκηθμός.

Ἕλκυσις, εως, ἡ (ἕλκω). Τὸ νὰ τραβᾷ, σύρῃ, σβαρίζῃ, σχίζῃ, ξεσχίζῃ τι τινος.

Ἕλκυσμα, ατος, τό. Τὸ τραβηγμένον, συρμένον, π. χ. τὸ γιασμένον μαλλί. — 2) = σκωρία, ἢ ἀκαθαρσία σιδηρίου ἐργύρου, ἐπειδὴ τὴν εὔραζαν ἀπὸ τὸ χωνὶ τραβῶντες τὴν μὲ τὴν σκαλίδα, Διοσκορ. Ε. 11.

Ἑλκυσμός, ὁ, = ἑλκηθμός.

Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, ποιητ. ἀντὶ ἕλκω. Σύρω, τραβῶ, σβαρίζω σχίζω, Ἰλ. Ψ, 187. καὶ Ω, 21. παπεράφοι ἑλκυστάζοντα.

Ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ. Παιδάκι ποτὲ ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον σύρομεν, τραβῶμεν τίποτε, ἐξαιρέτως ὁ χαλκὸς, ἢ καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. συντ. καπίστρι, ὅλλως καὶ ῥυτὴρ λεγόμενον. — 2) ὡς ἐπίθ. Ὅστις σύρει, τραβᾷ τι.

Ἑλκυστικός, ἡ, ὸν. Ὅ,τι σύρει, τραβᾷ, εἶναι ἐπιτήδειον νὰ σύρῃ, τραβᾷ τίποτε· ὁ σύρων, τραβῶντι πρὸς ἑαυτόν, Διοσκ. Ε. 10.

Ἑλκυστικῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ ἑλκυστικοὺς τρόπους· τραβηχτά, συρτά.

Ἑλκυστίνδα, Ἐπίῤῥ. = διελκυστίνδα, Εἶδος παιγνιδίου. Ζήτ. τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Εὐσταθ. σελ. 1111. ἐν Ἰλ. Γ.

*Ἑλκυστός, ἡ, ὸν. Πᾶν τραβηγμένον, συρμένον· τράβηγμα, σύρσιμον ἐπιδεχόμενον· παρὰ τὸ

Ἑλκύω, Μ ύσω, = ἕλκω, νεώτερος τύπος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πιθ. καὶ Ἡρότ. ἐπὶ χερῶν, ἤ χορδῆς σχημάτων. «ἑλκύσαι κόρδακα, Ἀριστφ. Εἰρ. 326. Ἐν τῷ ἐνστ. ὀλίγον χρήσιμ. χρησιμοπ. ὅμως κατὰ Μλ. καὶ Ἀόρ. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. δίχρ. ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δὲ συντ. βρχ. οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πιν. Νεμ. 7, 15. Παρβλ. Herm. ἐν Ἀριστφ. Νεφ. 556.)

Ἕλκω, Μ. ξω. Ἀορ. εἵλξα, παρὰ τοῖς μεταγενέστ. δὲ καὶ εἵλκυσα, Μλ. -ύσω, συνήθ. ἀόρ. εἵλκυσα, παθτ. ἀόρ. εἱλκύσθην, Πρκμ. παθ. εἵλκυσμαι· ποιητ. ἑλκέω καὶ ἑλκυστάζω. Σύρω, τραβῶ, σβαρίζω, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρασημασ. τοῦ, με κόπον, μὲ βίαν. «ἕλκειν τινὰ τινος» Τὸ νὰ τραβᾷ τινὰ τις εἰς, ἀπό, ἢ πρός τίποτε· «ἕλκειν τινὰ ποδός, ποδοῖν, ποδῶν· Τὸ νὰ σύρῃ, σβαρίζῃ τὶς τινα τραβῶντάς τον ἀπὸ τὰ ποδάρια. Ἰλιάδ. Ν, 383. Σ, 537. Ὀδσ. Π, 276. τὸ δὲ πάρτερον ἰσοῖο ἕλκειν· Τὸ νὰ σύρῃ τις τὸ ἀλέτρι, νὰ ὀργώνῃ, Ἰλιάδ. Β, 353. παραβλ. Ψ, 518. Τραβῶ, ταυτίζω τὴν χορδὴν τοῦ τόξου, Γλιάδ. Δ, 122. Ὀδσ. Φ, 419. «ἕλκω ἱστίον. Τραβῶ, ἀνοίγω τὰ πανία τοῦ καραβίου, τὰ ἄρμενα, Ὀδσ. Β, 426. Τραβῶ τὸ ζύγι ζυγιάζωντας τίποτε, Ἰλιάδ. Θ, 72. Χ, 212. Ἐξαίρ. παρ' Ὅμ. τὰ πλείστα ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα τραβοῦν ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ τὰ ῥίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ἁμαξῶν, ἐπὶ ναῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα σβαρίζουν εἰς ἀτιμίαν· καὶ ἐπὶ αἰχμαλώτων, Ἰλιάδ. Χ, 65. ἐπὶ πάλης, ἢ παλεύματος, Ἰλιάδ. Ψ, 715. παρβλ. ἑλκηδόν. Σύρω κατόπιν, ὅ ἐστὶ κάμνω νὰ μοὶ ἀκολουθῇ τίποτε, Ἰλιάδ. Θ, 486. μετὰ ὀστᾶ, τοῦ μέσου ἢ τοῦ ἐργαλείου, μὲ τὸ ὁποῖον τραβᾷ τις τὸ ἀκολούθου, Βγ. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 365. 772. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. Σχίζω, ξεσχίζω τι τραβῶντάς το, «ἕλκ. χλαῖδαν Σβαρίζω ὀπίσω τὸ φόρεμα, τοῦτ' ἐστὶ τὸ φόρεμα εἶναι κομμένον ὥστε νὰ σύρνται, σβαρίζηται ὀπίσω, «σεμνῶς χλαῖδα ἕλκων» Μεγαλοπρεπῶς σβαρίζων ὀπίσω τὸ φόρεμα, Ἀθήν. παραβλ. ἑλκεσίπεπλος. ἑλκεχίτων. Ἔτι δὲ «ἕλκω ἱλῦρον», Τραβῶ, ἐγγάλλω τὸν λαχνόν. «ἕλκ. πλινθους» Κάνω, κατασκευάζω πλιθιά. «ἕλκ. ἔριον Γνέθω, ξαίνω, τὸ κοπτ. ὑφαίνω, λαναρίζω μαλλί. «ἕλκ. γάλα Ἐκτὸς· εἰ γένει, Ἕλκω, τραβῶ πρός τον ἑαυτόν μου τινά, τὸν ξεγελῶ μὲ δόλωμα, ἢ μὲ μαγικὰ μέσα καὶ τρόπους, «ἕλκομαι ἤτορ, Ησιόδ. παρβ. Δικτ. 2, 17. Jac. ἐν Ἀνθ. Παλατ. σλ. 604. Ἐπὶ βάρους, Ζυγιάζει, τραβᾷ, τοῦτ' ἐστὶ εἶναι βαρύ, ἔχει βάρος. «ἕλκει πλείονι Ζυγιάζει περισσότερον, εἶναι βαρύτερον «ἕλκω βίοτον Ζῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπους, μὲ ταλαιπωρίας, ἄθλια. «ἕλκ. προφάσεις» Εὑρίσκω μεγάλας προφάσεις, προφασίζομαι φαρδιὰ καὶ πλατιά. «ἕλκ. βάσιν» Κάμνω ἥσυχα βήματα, διασκήλια. «ἕλκ. κέρδακα, Τραβῶ τὸν χορόν, χορεύω ἀγάλι τὸν κέρδακα χορόν, ἰδὲ κέρδαξ. «ἕλκ. ὄνομα Τραβῶ ἤτοι ἔλαβα, ἔχω τὸ ὄνομά μου, παράγεται τὸ ὄνομά μου ἀπό τινα, ἢ ἀπὸ τίποτε, Διον. Περγ. 42. — 2) Ἀμτβ. «ἕλκει τί τινι», Ὁμοιάζει μέ τίποτε, ἢ κλίνει πρός τίποτε, ὡς καὶ συνήθως λέγομεν, αὐτὸς τραβᾷ πρὸς τὸν πάτερα, ἀντὶ τὸν ὁμοιάζει εἰς τὰ ἰδιώματα· «ἢ δυρὶς ἕλκειν, Τὸ παράθυρο τραβᾷ ἀέρα, Θεόφρ. σελ. 409. — 3) Μέσ. «ἑλκόμην σύρω, τραβῶ, ενγάζω τὸ σπασί ἀπὸ τὸ δηκάρι; Ἰλιάδ. Α, 194. 210. ἑλκόμ. χαίτας ἐκ κεφαλῆς» Μαδῶ τὰ μαλλιά μου, Ἰλιάδ. Κ, 15. «ἕλκ. εἴρον πυρὸς ἀσσοτέρω» Τραβῶ τὸ σκαμνὶ κοντότερα τς τὴν φωτιάν, διὰ νὰ καθήσω κοντ. εἰς τὴν φωτ. Ὀδσ. Τ, 508. — Σύρω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· μαζόνω διὰ χρείαν μου· ἀντιποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι τιμάς, ἀφιερώ ἑλκόμαιν Οἰκειοποιοῦμαι τιμάς, ἐνλ. θέλω νὰ δείξω ὅτι μοὶ ἀνήκουν· συνάζω, μαζόνω περιουσίαν, πλούτη, ἡμὴ δ' ἀδίκησιν ἐργμασιν τιμάς, μὴ τ' ἀρετὰς ἕλκεο, μή τ' ἀφειοσι· Θέογ. — Παθτ. Ἐπὶ ξύλων, Τραβιέται, ἢ τραπεύει ἴσια, ἢ σταβά, Θηρστ. ε. 7. — β') Ἐπὶ ὑδάτων, τρεχοίμενα ὕδατα· Τραβιέται, ἐκχύνεται, ξερνέχει, Λυκφρ. 702. (ὁ Παρατ. εἵλκεν παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὐδέποτε μετ' αὐξήσεως, ἀλλ' ἀεὶ ἕλκον, ἕλκετο καὶ λ.)

Ἑλκώδης, ὁ, ἡ (ἕλκος. εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πληγήν, ἢ πρῖσμα ἐμπναστικὸν, μὲ ἀπόστημα.

Ἑλκωμα, ατος, τό (ἑλκόω). Πᾶν ὅ,τι ἐπληγώθη, ἐμπνάζει· τὸ πληγωμένον, ἐμπνάζον μέρος ἢ μέλος· ἀφ' οὗ

Ἑλκωματικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πληγὰς, πρίσματα, ἢ ἀποστήματα, Διοσκ.

Ἕλκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἢ τι πληγήν, πρῖσμα, ἢ ἀπόστημα· πλήγωμα, πληγή, Θεόφρ.

Ἑλκωτικός, ἡ, ὸν, = ἑλκωματικὸς, Πλτχ.

*Ἔλλαβε, ποιητ. ἀντὶ ἔλαβε, ἀόρ. β'. τοῦ λαμβάνω, Ὅμ.

*Ἑλλαδάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίγρ.

Ἑλλαδικός, ἡ, ὸν (Ἑλλάς) = Ἑλληνικός.

Ἑλλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (ἐν, λαμβάνω, ἀμλ.). Λαμβάνω, πιάνω, κρατῶ στερεά, δένω. Μσ. «ἑλλαμβάνομαι, μετὰ Γενικ. Πιάνω, κρατῶ τίποτε σφιχτά, Διοσκ. Δ. 184. καὶ 183.

Ἑλλαμπρύνω, Μλ. -υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν μέσα, συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ἑλλαμπρύνομαι, μετὰ δοτικ. Γίνομαι λαμπρὸς, εὐδόξος, περιφανὴς μὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνδόξου τινὸς κατορθώματος, καυχῶμαι διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, Φάλαρ. «ἑλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι· ἑλλαμπρύνεται τῷ λέγειν, Ἑρμογ.

Ἑλλαμπτικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λάμψιν, Ἐπίῤῥ. ἑλλαμπτικῶς· παρὰ τὸ

Ἑλλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, ἀστράπτω, φωτίζω μέσα, ἢ ἔπομαι που· τὸ ἰταλ. illoumiarse· Μέσ. ἑλλάμπομαι, Λαμπρύνω τὸ ὄνομά μου, γίνομαι περίφημος· μετὰ δοτ. Ἡροδότ. Η. 74. «τισὶ νησὶ ἑλλάμψεσθαι· ἀφ' οὗ

Ἑλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, φώτισμα, φέξιμον μέσα, ἢ ἔπομαι που· φῶς.

Ἑλληνικός, ἡ, ὸν. Δωρ. ἀντὶ Ἑλληνικός. — 2) κύρ. ὄνμ. Ἀσπρίου τινὸς ἀρχαίου ἱστοριογράφου (ἡ προφ. τοῦ κυρ. ὀνμ. ἐστὶ κατὰ μὲν Α. Ἐλλά-

ἐν Θεογν. 3, σλ. 136g. Posthom. ἐν Τζέτ. 778, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 670, Osann ἐν Φιλμ. σελ. 250, – – ∪, κατ' Avien. ora marit. 43, δέ, – – ∪ ∪)

Ἑλλανοδίκαι, ων, οἱ (Ἕλλην, δίκη). Οἱ πρώτιστοι ἐννέα κριταὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, οἵτινες ἐκαθέζοντο πορφύραν περιβεβλημένοι, ἵνα κρίνωσι τὰ τῶν ἀθλητῶν· Παύσαν. Δ. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο εἰς τὸν πόλεμον οἱ κριταὶ τῶν φιλονεικιῶν, ἢ διαφορῶν, ὅσαι συνέβαινον μεταξὺ τῶν συμμάχων, Ξενοφ. Λακ. Πολιτ. Π'. (1) ἀφ' οὗ

Ἑλλανοδικέω, Μλ. – ήσω. Εἶμαι Ἑλλανοδίκης, Παυσαν. Ἠλιακ. Α'. καὶ Β'.

Ἑλλάς, άδος, ἡ. Ἡ πατρὶς τῶν Ἑλλήνων, Ἑλλάς. Κατ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο μόνον ἡ ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐν Θεσσαλίᾳ κτισθεῖσα καὶ ὑπ' αὐτοῦ Ἑλλὰς ὀνομασθεῖσα πόλις· εἶτα ἐκλήθη ὡσαύτως καὶ ὅλον τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας ἐκεῖθεν, τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Μυρμιδόνες, τὸ ἄλλως Φθιῶτις καλούμενον, Ὅμ., τέλος δὲ ὠνομάσθη Ἑλλὰς καὶ ἅπασα ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Πελοποννήσου, μέχρι τῆς Θεσπρωτίας, ἐξαιρέσει τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἔρ. 526. Ἡρόδ. 8, 44, 47. Ἰδὲ Ἕλλην· τὸ δέ, ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἐλέγετο ἀντιθετ. τῷ, ἡ μεγάλη Ἑλλάς, Πλουτ. Τιμολ. 57. — 2) ὄνομ. κύρ. γυναικείς.

*Ἑλλάς, άδος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἑλληνικός, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ.

*Ἑλλάς, αδος, ἡ, καὶ εἰλάς (ἕλλω, εἰλέω) = θυσμός, ἀφ' οὗ ἐλλοδανός.

*Ἔλλαχε, Ἔπ. γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀόρ. β' τοῦ λαγχάνω, ἀντὶ ἔλαχε.

Ἐλλεβοριάω, Μλ. – άσω (ἐλλέβορος). Ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, κοινῶς σκάρφης, εἶμαι παράφρων δηλαδή.

Ἐλλεβορίζω, Μ. ἴσω. Ἰατρεύω τινὰ διὰ τοῦ ἐλλεβόρου· τοῦτ' ἔστι τὸν σωφρονίζω, ἰατρεύω τὴν τρέλλαν του, τὸ κοινῶς τὸν μαθαίνω γνώσιν. Δημοσθ. περὶ Στεφ. πτὶ σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;

Ἐλλεβορισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεραπεία διὰ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἑλλέβορος, ου, ὁ. σπανιώτερον ἔλλεβορος ψιλούμ. Κυρίως ἡ ῥίζα τοῦ οὕτω καλουμένου φυτοῦ, ἥτις εἶναι δύο εἰδῶν κατὰ τὸ χρῶμα, μαύρη ὀνομ. καὶ ὑπόλευκος, ἀστερωδὴς· καὶ ἐκείνην μὲν Σκάρφην καλεῖ ἡ κοινὴ συνήθεια, τὴν δὲ ὑπόλευκον Στειφγάνην· οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν ἐλλέβορον ὡς ἰματικὸν μέσον κατὰ διαφόρων νόσων, ἐξαιρ. ψυχικῶν, οἷον· παραφροσύνης, μανίας, φρενοβλαβίας, βραδυνοίας· ὁ ἄριστος ἐλλέβορος φύεται ἐν τῇ Ἀντικύρᾳ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Ἐλλεβορώδης, ὁ (ἑλλὰς, εἴλω, εἰλέω). Ὁ δεσμὸς μὲ τὸν ὁποῖον συνδέουσιν οἱ γεωργοὶ τὰ δεμάτια τῶν γεννημάτων, Ἰλιάδ. Σ, 553. Τμ. Δμτ. 456. Ἡσ. Ἀσ. 29. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. παρβλ. Βτμ. Αξ. 2, σλ. 158.

Ἐλλείμμα, ατος, τὸ (ἐλλείπω). Πᾶν ὅ,τι ἐλλείπει ἀπὸ τίποτε, ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς ἀποπλήρωσιν ὅλου τινός· ὑπόλειπον, ἐπίλειπον, τὸ ἰταλ. ῥέστον· τὸ ἐλάττωμα, ἰταλ. δεφέκτον.

Ἐλλειπασμός, ὁ, = ἔλλειμμα, Λουκιαν. Φιλόπ. 20.

Ἐλλειπής, ὁ, ἡ. = ἔλλιπής· ἥττον χρήσιμος τύπος.

*Ἐλλείποντως, Ἐπῤῥ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, ἐλλείπω, Λειψά.

Ἐλλειπτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐλλειψίν τινα, δὲν εἶναι τέλειον· ἰδὲ ἔλλειψις. Ἐπῤῥ. ἐλλειπτικῶς.

Ἐλλείπω, Μ. ψω (ἐν, λείπω) ἔντινι. Ἀφίνω τί που ὀπίσω, ἀφίνω τινὰ στερημένον τῆς ἀναγκαίας τῷ βοηθείας μου, τὴν ὁποίαν τῷ ὑπεσχέθην, τὸ κοινότ. ἀφίνω τινά 'ς τὴν λάσπην, 'ς τὴν ἐντροπήν. 2) Ἀφίνω, παραιτῶ, τὸ κοινότ. τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· μετὰ αἰτιατ. ἑαυτῷ πολλὰ ἐλλείπειν Τὸ νὰ στερῇ τις τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ πολλά, νὰ ἀποφεύγῃ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀπολαύσῃ. Ξενοφ. ητὰς εἰσφορὰς ἐλλείπω Ἀπαρνοῦμαι, ἢ ἀμελῶ τοῦ νὰ πληρώσω τὰ δημόσια τοσίματα, λείπω ἀπὸ τὸ χρέος μου, Δημοσθ. ὅπερ ἐντελέστερον, πέλλείπω ἀποδιδόναι τὰς εἰσφορὰς καὶλ. Ἔτι δὲ καὶ μετοχ. πούκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν Δὲν ἀμελεῖ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν λησμονεῖ, δὲν παραβλέπει τὸ χρέος του, Δμοσθ. — 3) μετὰ γενικ. Ἔχω, ἢ πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἔχω τι ἀρκετόν· ὡς τό, δέω, Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν ἀπό τίποτε, μοὶ λείπει τι. Ἔτι δὲ καὶ, λείπω, δὲν κάμνω ὅ,τι πρέπει καὶ ἠμπορῶ νὰ κάμω πούδὲν ἐλλείπω προθυμίαν Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω τι· ὅσον — 4) Ἀπολείπομαι, φαίνομαι, ἢ δείχνομαι, ἢ γίνομαι κατώτερος, νικῶμαι ἀπό ἄλλον εἰς τίποτε, μέσω ὀπίσω πού μὴν Τρίποδες γ' ἐνελείπεσαν, Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 213. — ἐλλ. ἓν τινι, Θεόδ., Σφάλλω εἴς τι, δὲν τὸ κάμνω ὡς πρέπει, παραβαίνω τι· ητὸ ἐλλεῖπον, Τὸ ὑπόλοιπον· ἁμάρτημα, πταῖσμα, τὸ φταῖξιμον. Ἐν γένει δὲ, ἐπ' ἀνθρώπων μὲν, κάμνω ὀλιγώτερον τοῦ ὅ,τι πρέπει καὶ ἠμπορῶ· ἐπὶ πραγμάτων δέ, δὲν ἀρκεῖ, δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἔτι δὲ καὶ μέσως ἀντιθ. τῷ, πλεονάζω.

Ἐλλείχω, Μ. ξω. ἀντὶ λείχω, Ἀγλείφω, κωμικὴ λέξις περί τινος ξένου, ὅστις ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἦτον Ἀθηναῖος πολίτης, Ἡσυχ.

Ἔλλειψις, εως, ἡ (ἐλλείπω). Τὸ νὰ ἀμελῇ τις τίποτε νὰ τὸ κάμῃ. — 2) Τὸ νὰ ἀφήνῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται εἰς τελειότητα τοῦ ὅλου· παρὰ Γραμμγρ. δὲ, ὅταν λείπῃ κάμμία λέξις ἀπὸ λόγον ἢ πρότασίν τινα. Ἰδὲ Lamb. Bos. καὶ Schaef. ellipses Graec. 1808. Herm. de ellip. et pleonas. ἐν Wolf. Mus. antiq. stud. 1. Opusc. Vol. 1. καὶ Ἐν Vig. σελ. 86g. ἑξ.

*Ἔλλερος, Κατά τινα τῶν διαλέκτων ἀντὶ τοῦ, κακός. Εὐστθ. ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 181.

Ἑλλέσχος, ὁ, ἡ (ἐν, λέσχη). Πανδήποτε, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦν ὅλοι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ὅλων τὰ στόματα, εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, Ἡρόδοτ. Α'. 153.

Ἕλλην, ηνος, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡσιόδ. λφ. 28. τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι, καὶ κατὰ πρῶτον οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χώρας Ἑλλάδος, Ἰλιάδ. Β, 684. Ἰδὲ Ἑλλὰς, εἶτα δὲ καὶ ἅπαντες οἱ λοιποὶ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες, οἱ προπάτορες τῶν νῦν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων πολλοὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κούμα παραλογον χρῆσιν τῆς λέξεως μιμούμενοι, Γραικοὺς καὶ ὄχι Ἕλληνας ἑαυτοὺς παραλογώτατα ὀνομάζουσι. — 2) ὡς ἐπίθ. = Ἑλληνικός ὁ, ἡ, τὸ καὶ ἡ· Ἰδὲ Lob. ἐν Αἴ. σελ. 272. παρέβλ. Ἑλλάς, τὸ δεύτερον.

Ἑλληνίζω, Μ. ἴσω. Μιμοῦμαι τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, κατὰ τὸν ἰματισμόν. Ὁμιλῶ Ἑλληνικά, κρατῶ μὲ τοὺς Ἕλληνας. — 2) Ἑλληνίζω τι. Κάμνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἑλλήνων, νὰ φαίνηται ὡς Ἑλληνικόν, Παῦσ. ἠΕλληνίζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπό τινος Μανθάνω ἀπό τινα νὰ ὁμιλῶ Ἑλληνικά, μὲ κάμνει τις νὰ γένω Ἕλλην κατὰ τὴν γλῶσσαν· παρὰ Θουκυδ. ἠΕλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ τῶν —ων.

Ἑλληνικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τοὺς Ἕλληνας· Ἐπῤῥ. Ἑλληνικῶς. Ἑλληνικά.

Ἑλληνιστής, ὁ, ἡ, = ἑλληνιστής, Ἡρῶτ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, = Ἑλληνική· ἐξαιρ. γῆ καὶ γυνή, Ἑλληνικὸς τύπος, Ἑλληνίσσα, Ἑλληνὶς Ἀθηνᾶ.

Ἑλληνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ μιμῆται τις τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἤθη, ἰματισμόν, τρόπους· ἐξαιρ. τὸ νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ γράφῃ τις καθαρὰ καὶ κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς· τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἢ ἰδιότητα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἑλληνιστής, οῦ· ὁ. Ὅστις μιμεῖται τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἤθη. 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. οἱ Ἑλληνιστοὶ Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ Ἰουδαιοχριστιανοί.

Ἑλληνιστί, Ἐπίῤῥ. Ἑλληνικά, κατὰ τὸν τρόπον καὶ κατὰ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων, κατὰ, ἢ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Λουκιανός.

Ἑλληνοδίκαι, ων, οἱ. Ἥττον χρήσιμος Ἰων. τύπος τοῦ, Ἑλλανοδίκαι.

Ἑλληνοκοπέω, Μλ. – ήσω (κόπτω). Κολακεύω τοὺς Ἕλληνας, παίζω τὸν Ἕλληνα διὰ κολακείαν· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι ὅτι ἔχω ἤθη Ἑλληνικά· παρὰ Πολύβ. Κ. 10. πἔτι γὰρ ἡμεῖς Ἑλληνοκοπεῖτε.

Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ. Ἐπίτροποι τῆς Ἑλλάδος, τοῦτ' ἔστιν οἱ ὑπό τῶν Ἀθηναίων διορισθέντες ταμίαι, τὸ ἰταλ. φινανσιέροι, διὰ νὰ συνάζουν τὰς εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον χρηματικὰς συνεισφορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν εἰς τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον ἐν Δήλῳ (ἀπὸ τοῦ Περικλέους δέ, ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν), καὶ νὰ διορίζουν τὴν χρῆσίν των ἐπιστατοῦντες εἰς αὐτήν. Boeckh. ἐν Ἀθ. Staatsh. 1. σλ. 189. ἑξ. καὶ 429. Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἀξίωμα ὠνομάζετο Ἑλληνοταμία, ἡ Ξενοφ., ἤτις ὑπῆρχε ἀπὸ τῆς 76, 2. Ὀλυμπ. ἰδὲ Θεόδ. 1, 96.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἑλλησποντίης. Ὁ ἄνεμος ὅστις πνέει ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἑλλησπόντιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· παρὰ τὸ

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ. Θάλασσα τῆς Ἕλλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ὑπὸ τῆς ὁποίας πνιγείσης εἰς αὐτὴν, ἔλαβε τὸ ὄνομα, τὸ μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Λαμψάκου κατάστενον τῆς Θαλάσσης, τὰ νῦν στενὰ Δαρδανέλλια, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἑλλιμενίζω, Μ. ἴσω (ἐν, λιμενίζω). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα. 2) ζητῶ, ἢ συνάζω τὸ ἑλλιμένιον· ἀφ' οὗ

*Ἑλλιμενικός, ή, όν = τῷ ἑπομ.

Ἑλλιμένιος, ία, ιον (λιμήν). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἢ φαίνει, ἐμβαίνει εἰς λιμένα· — τὸ ἑλλιμένιον, ὑπερ. τέλος, Λιμενικὸν τέλος, ἢ τὸ ὁσίμως τὸ ὁποῖον πληρώνουν ὅταν ἐμβαίνουν εἰς τοὺς λιμένας, Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. Boeckh. ἐν Ἀθ. Staatshaush. 1, σλ. 343. ἀφ' οὗ

Ἑλλιμενικός, ή, όν. ἰδὲ τὸ ἐπίμενος. ἀμφ.

*Ἑλλιμένισις, εως, ἡ = τὸ ἑλλιμένιον, Σχολ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 197. καὶ

Ἑλλιμενιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ, συνάζει τὸ ἑλλιμένιον.

Ἑλλιμνάζω, Μ ἄσω (λιμνάζω). Σχηματίζω μέσα που βάλτον, λίμνην, λίμνασμα, τὸ κοινότ. μπάραν· ἐπὶ ὑδάτων.

Ἐλλιπής, ὁ, ἡ (ἐλλείπω). Ὅστις ἀφίνει, ἢ ἀμελεῖ τι καὶ δὲν τὸ κάμνει· ητῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλειπὴς. 2) Παθητ. Πανδήποτε τι, ἀπό τὸ ὁποῖον ἐλείπει τίποτε, λειψόν. Ὅστις μένει ὀπίσω, τοῦτ' ἔστι φαίνεται κατώτερος ἀπό ἄλλον εἰς τίποτε· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν ἀπό τίποτε, τῷ 'λείπει, στερεῖται τίποτε· μετὰ γενικ.

*Ἐλλισάμην, ποιητ. ἀντὶ ἐλιτάμην, ἀόρ. τοῦ, λίσσομαι, Ὀδσ.

*Ἐλλιτάνευε, ποιητ. ἀντὶ ἐλιτάνευε, Παρατ. τοῦ, λιτανεύω, Ὅμ.

Ἑλλοβίζω (λοβός). Σπείρω, φυτεύω λοβούς, τοῦτ' ἔστι ὄσπρια, ὅτα γίνονται μέσα εἰς κουκία· π. χ. φασούλια, ῥεβίθια, φακὰς καὶ λ. τ. τ. Ψεύδεται ὁ Κούμας πάλιν καὶ εἰς ταύτης τῆς λέξεως τὴν ἐξήγησιν, ἐκβάλλω λοβούς, ἐκφύω, γράφας. Siliquor. Δαπ.

Ἑλλόβιον, τό (λοβός). Ἐνώτιον, σκουλαρίκι, (διότι χρέμαται εἰς τὸν λοβόν, εἰς τὸ τραγανὸν τοῦ ὠτίου). Λουκιαν. Λεξίφ.

Ἑλλοβοανθής, ές, ὁ, ἡ (ἔλλοβος, ἄνθος). Πᾶν ὄσπριον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς κουκία· καὶ τινα δένδρα τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος μεταβάλλεται εἰς κουκία.

Ἑλλοβόκαρπος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἔλλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Πᾶν φυτὸν, τὸ ὁποῖον φέρει, κάμνει κουκία· τὰ ἔλλοβα. Ὅσπρια, ὅτα γίνονται εἰς κουκία· οἷον· φασούλια, λαθύρι, φακὲς καὶ λ. τ. τ. ἀφ' οὗ

Ἑλλοβοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πᾶν ὅ,τι κάμνει τὸν σπόρον του εἰς κουκία κλεισμένον.

Ἑλλοβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὰ ὄσπρια.

Ἑλλογέω, Μλ. -ήσω (λόγος). Λογοριάζω, βάλλω, ἀπερνῶ τι εἰς τὸν λογαριασμόν· ὁ τύπος ἑλλογίζω, ἀμφβ.

Ἑλλόγιον, τό. Ἐπιγραφή, ἡ τίτλος παντοιᾳδήποτε λογαριασμοῦ, τὸν ὁποῖον γράφει τις διὰ νὰ τὸν δώσῃ εἰς τινα.

Ἑλλόγιμος, ὁ, ἡ (λόγος). Πᾶν ὅ,τι ἐμβαίνει, ἢ ἀξίζει νὰ ἐμβῇ εἰς λογαριασμόν, νὰ λογαριάζηται, ἐξετάζηται, θεωρῆται· ἢν λόγῳ ἐστίν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀξίζει, δὲν εἶναι διὰ βίβλιον· ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, τὸν διορισμόν, τὴν φήμην του· ἐπίσημον, σημαντικόν, ἀξιόλογον, ὄχι εὐκαταφρόνητον, μεγάλον, ἐξαίρετον. 2) περίφημον, περίβλεπτον, λαμπρόν, περιβόητον, ἐξακουστόν. 3) παρὰ τοῖς μεταγιστ. δε, Πεπαιδευμένος, σπουδαγμένος· προκομμένος· «διδασκάλους ἡμῶν ἀγαθοὺς καὶ ἑλλογίμους γεγονότας». Πλάτ. Γοργ. 69. «εἰς δὲ καὶ πάνυ ἑλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

Ἑλλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός, μὲ φρόνησιν, μὲ νοῦν, ἀντίθ. τῷ, ἄλογος. Ἐπρ. ἐλλόγως.

Ἑλλοπεύω, Μ. εὐτυ· καὶ ἐλλοπιεύω (ἔλλοψ). Ψαρεύω ἔλλοπας, ψαρεύω. Θεόκριτ. Α'. «— ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν» ὁ Σχολ. Ἐπὶ τῆν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν.

*Ἑλλοπία, ἡ. Ἡ περὶ τὴν Δωδώνην χώρα, Ἡσθ. λφ. 39.

*Ἑλλοπίδαι, ῶν, αἱ. Εἶδος τι μικρῶν ὄφεων, Κρτν.

*Ἑλλοπιεύω, = ἑλλοπεύω.

*Ἑλλοπος, ὁ· ἰδὲ ἐν τῷ, Ἔλλοψ, σημ. 2.

Ἔλλος, καὶ ἐλλός, φιλουμ. ὁ. Νεβρός, ἡ μικρὰ ἔλαφος, ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον· «ποικίλος ἔλλοφ Παρδαλέη ἐλαφάκι, Ὀδυσ. Τ, 228.

*Ἐλλός, ἡ, ὁν. Ταχύς, ὠγλίγωρος, μόνον ὡς ἐπίθ. ἰχθύων, ψαριῶν, χρήσιμον, Σφκλ. Αἰ. 1207. ἔστι δὲ σπανία ἡ λέξις, συγγν. τῷ, ἔλλοφ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τό, ἐλάω, ἐλαύνω· παράβλ. ἔλαφος, ἐλαφρός, ἐλαύνω.

Ἑλλοφόνος, ὁ, ἡ (ἔλλός, ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει ἐλαφάκια, Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἑλλοχάω, ῶ, Μ. ήτω (λοχάω). Κάθημαι ποῦ καὶ παραμονεύω, τὸ κοινόν. ἐς τὸ λημέρι, λημεριάζω, βιγλίζω νὰ περάσῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον προσμένω· ὅθεν καθόμαι εἰς τινα τόπον κρυμμένος καὶ παραμονεύω, παραφυλάγω τινὰ διὰ νὰ περάσῃ· ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω, μετὰ Γενικ. τοῦ πρτπ. Πλάτ. Συμπ.

Ἑλλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω) Διορίζω, βάλλω τινὰ νὰ παραμονεύῃ τίποτε, νὰ βιγλίζῃ, κάμνω καρτέρι, Εὐριπ.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, (ἔλλός) ποιητ. ἀντὶ ἰχθύς, ψάρι. 2) ὡς ἐπίθ. χρῆται τῇ λέξ. Ἡσθ. Ἀσπ. 212., ἀντὶ τοῦ, ἰχθύς· «ἔλλοπας ἰχθῦσιν· ἰδὲ Heinr. σλ. 167. Ἔτι δὲ καὶ ἔλλοπος, ὁ, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμην. Βοῦβός· κατ' ἄλλους δέ, ὀγλίγωρος· γλιστερός, ὅστις γλιστρᾷ ἀπὸ τὸ χέρι, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ τις, ὅπερ ἀρθότ. ἴσως, διὰ τὴν ἐτυμολογικὴν συγγένειάν του μὲ τό, ἅλω, ἅλλω, ἑλάω, ἐλαύνω. 3) Εἰδός τι ἰχθύος, ἐξαίρ. θαλασσίου, ἴσως ὁ Σιφίας, κοινότ. ξιφίας, καὶ κατ' ἄλλους ἡ μουρούνα· γράφεται δὲ καὶ ἔλοφ.

Ἔλλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Δυπημένος, περίλυπος, πικραμένος.

Ἑλλύτης, ου, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, πίττας. Ἡσύχιος.

Ἑλλυχνιάζω, Βάλλω ἐλλύχνιον, ἢ φωτύλι, εἰς τὸν λύχνον, εἰς τὸ λυχνάρι· ὅθεν παρὰ Διοσκορ. ἠλύχνος ἐλλυχνιασμένος, Προβλημένος μὲ ἐλλύχνιον, φωτύλι, φτύλι.

Ἐλλύχνιον, τό (λύχνος). Τὸ φωτύλι εἰς τὸν λύχνον, Πολυδ. Γ'. ὀπτὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, ὑριαλίς, ἐλλύχνιον, φλόμος, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια φωτύλι, καὶ συγκοπ. φτύλι, λέγει· ἀφ' οὗ

Ἐλλυχνιωτὸς μοτός. Ἀπὸ ἐλλύχνιον, φωτύλι, φτύλι, πᾶν ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ξεφτυλιτμένον φτύλι· προβλεμμένον μὲ φτύλι.

(Ἕλλω), ἰδὲ ἑλῶ.

Ἑλλωβάομαι. Μλ. -ήσομαι (λωβάομαι) εἴς τινα. Ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά. «ὅτε ἐνελλωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον», Ἀντων. Διβ. ΙΑ. 8.

*Ἑλλωτία, ἡ Ἑλλωτὶς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ὅθεν, τὰ Ἑλλώτια, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς πανηγυριζομένη ἐν Κορίνθῳ, Πινδ.

Ἑλμενθιάω, ῶ (ἕλμινς). Ἔχω λεβίτας εἰς τὴν κοιλίαν, πάσχω ἀπὸ λεβίτας.

Ἑλμίνθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς, μικρὰ λεβίτα.

Ἑλμινθοβότανον, τό. Χόρτον ἰατρικὸν διὰ τὰς λεβίτας. Ἀλέξανδρ. Τραλλ. Ἐπιστ. ξ. 7.

Ἑλμινθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ λεβίτας.

Ἕλμινς, ινθος, ἡ. Λεβίτα, σκωλὴξ γεννώμενον εἰς τὰ ἐντερα τῶν ζώων, χυδαιότ. γλίστρα, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ ταινία, καὶ ἀτταρὶς, κατὰ τὰ διάφορα εἴδη αὐτοῦ λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ = ὀρίλος, σκωλήξ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς βαλτώδεις τόπους καὶ εἰς ὑγρὰν γῆν· εὑρηται δὲ καὶ αἱ ἕλμιγγες. Στέφαν. ἐξ Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Α'. καὶ Δ. (παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω, ἑλίσσω, διὰ τὴν κυλιστὴν κίνησιν τῶν σκωλήκων, ἰδὲ εἴλύω, εἰλίσσομαι.)

Ἑλξίνη, ης, ἡ (ἕλκω). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον κάμνει τοὺς σπόρους του κλεισμένους εἰς χνοώδη ὕλην, μαλλιαρὴν φλοῦδαν· ἄλλως δὲ καὶ, περδίκιον λεγόμενον, Διοσκ. Δ'. 86. «ἔχει περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων· ἴσως τὸ κοινότ. καλλιτσίδα, καλλιτσίδι. (ι)

Ἕλξις, εως, ἡ (ἕλκω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ τιβεριΐζῃ τίς τι· τράβηγμα.

*Ἕλοιμι, ἑλοίμην, εὐκτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

*Ἕλον, ἑλόμην, ποιητ. ἀντὶ εἷλον, εἱλόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἕλος, εος, τό. Βάλτος, λειβάδι, βαλτώδης τόπος, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Τ, 221. Ὀδυσ. Σ, 474 καὶ ὑποβεβλημένην σημασ. τοῦ, εὐκάρπου καὶ εἰς βοτανὴν ζώων ἐπιτηδείου. — 2) Λίμνασμα, ἢ μπάρα, στεκάμενον νερόν, λίμνη, Ἡρόδ. 1, 191. — 3) Ἕλος, τό, Ὄνομα πλειόνων ποταμῶν καὶ πόλεων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ.

*Ἑλοῦσα, Μτχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἔλοφ, ὁ· ἰδὲ Ἔλλοφ, σημ. 3. — 2) Εἶδος τι ἀβλαβῶν ὄφεων.

*Ἑλόωσι, Ἐπικ. γ'. πλ. προσπ. ἐνεστ. τοῦ ἑλάω, ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλῶσι, Ὅμ.

*Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ· ὄνομ. κυρ. ἑταίρου τινὸς τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδυσ.

*Ἑλπιδοδώτης, ου, ὁ (ἐλπίς, δίδωμι). Ὅστις δίδει εἴς τινα ἐλπίδας, τὸν κάμνει νὰ ἐλπίζῃ, τὸν περηγορεῖ μὲ ἐλπίδας.

Ἑλπιδοκοπέω, ῶ, Μλ. -ήτω (κόπτω). Παρηγορῶ, ἢ κολακεύω τινὰ μὲ ψευτικὰς ἐλπίδας, ντὰς ἐπιθυμίας τῶν μνηστήρων ἐλπιδοκοποῦσαι, Σέξτ. Ἐμπ. ς'. 26. ὅθεν «ἐλπιδοκοπούμενοι» κατ' Εὐσταθ. ὁ Τάνταλος, ὅστις πάντοτε ἐτρέφετο μὲ τὰς ἐλπίδας του, «ὁ Τάνταλος τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέντι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος».

Ἑλπιδοποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, δίδω ἐλπίδας εἴς τινα.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἔλπω)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἀμετβ. σημασ. παρὰ τό, ἔλπομαι Ἐλπίζω, προσμένω, ἀπαντυχαίνω, προσδοκῶ ἔχω ἐλπίδα, νομίζω, στοχάζομαι, φοβοῦμαι· σπανιώτερον = ἔλπω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ· προξενῶ ἐλπίδα, ὅπερ οὐτε παρ' Ὅμ. οὔτε παρ' Ἡσιόδ. οὔτε παρὰ Πινδ. εὑρηται, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον· ἰδὲ ἔλπω. Συντάσσεται δὲ καὶ κατὰ Μ'λ. καὶ κατ' Ἀόρ. ἀπρμφ. Φρονεῖς, φέβος, Ἡρόδ. 3, 51. Ξενοφ. Ἀνβ. 2, 5, 13. Σφκλ. Φιλ. 629. Bähr ἐν Πλτχ. Ἀλκιβ. σλ. 142. 270.

Ἐλπίς, ίδος, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐλπίδα, Ὀδυσ. Τ, 84. Ἔμ. Δμτ. 37. Ἡσιόδ. Ἔρ. 96. — β') τὸ ἐλπιζόμενον, περὶ οὗ ἐλπίζομέν τι. Καλλιμ. ἐπ. 20. — 2) παρὰ τοῖς μεταγιστ., Πᾶς στοχασμὸς περὶ τοῦ μέλλοντος καλοῦ ἢ κακοῦ, προπίστησις, ἐνθύμησις, πίστις· παρὰ Πινδ. δὲ, Νμ. 1, 31. καὶ φόβος, Πλάτ. Νόμ. 1, σλ. 644. C. Thom. M. — 3) ἐν γόνει, Γνώμη, στοχασμός, σκοπός, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ, Πινδ. Συντάσ. ἡ λξ. μετὰ γενικ. ἔτι δὲ καὶ ἀπαρεμφάτου μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ, ἄν.

Ἐλπισμα, τό (ἐλπίζω). Τὸ ἐλπιζόμενον, ὅ,τι ἐλπίζει τις ὅτι θέλει γένῃ, Ἐλπίδα. Ἔπιφρ.

Ἐλπιστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει, τρέφει ἐλπίδας διά τίποτε. — 2) οἱ ἐλπιστικοί, Ὀλίγον γνωστή, ἴτως χριττιανική, φιλοτοφική αἵρεσις, ἧς τὸ ἄξίωμα ἦν ὅτι, ἡ ἐλπὶς ἐστὶ τὸ μόνον βέβαιον εἰς τὴν ζωήν. Heumann de elpist.

Ἐλπιστος, στή, στον. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει, ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ, ἀξίζει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἔλπω, Ἐνεργητ. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, τὸν χρατῶ, ἢ τὸν τρέφω μὲ ἐλπίδας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. Ὀδ. Β. 91. «πάντας μὲν βέλπεσκεν, Ν, 380. Εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ Μ. κατὰ μέσ. διάθ. ἔλπομαι, ποιητ. ἐέλπομαι, Πρκμ. ἐολπα κατ' ἔνεστ. καὶ ὑπερσυντλκ. ἐώλπειν, ἐν Παρτ. σημασ. Ἐλπίζω, ἔχω ἐλπίδα, Ὅμ., ἀνὰ οὗ οἱ Ἀττ. τῷ, ἐλπίζω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῶνται· ἐν γόνει, Στοχάζομαι, ἀπαντῶ, προμαντεύω, συμπεραίνω, νομίζω, πιστεύω ὅτι θέλει γένῃ τίποτε εἰς τὸ μέλλον, Ὀδυσ. Ζ, 297. Ἰλιάδ. Η, 199. καὶ κατ' ἐναντίαν σημασίαν, Φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, Ἰλιάδ. Ν, 8. Ο, 110. Wolf ἐν Απτ. σλ. 383. Ἐνίοτε δὲ κεῖται τὸ, ἔλπομαι, ἀπολύτως, Ἰλιάδ. Σ, 194. «ὡσαύτως καὶ τὸ, ἔολπα, Ὅμ. Ἔμ. Δμτ. 227. ἐνίοτε μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἰλιάδ. Ν, 609. Ο, 539. συνήθως δὲ παρ' Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. ἢ μετὰ ἀπρμφ. μόνου, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἄνευ ἐξαίρ. καὶ τοῦ Μλ. Οἱ Ἀττ. προστιθέασι τῷ ἀπρμφ. τὸ, ἄν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Φαίδ. σλ. 67. Β. ἔτι δὲ καὶ, ἔλπομαι ὅπως, μετὰ τοῦ ὁριστ. Μλ. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 385. Ὁ Ποιητὴς χρῆται πολλάκις τῇ πλεοναστικ. συντ. «θυμῷ ἐλπέσθαι· ὃν κατὰ θυμὸν ἔλπεσθαι, Ἰλιάδ. Ν, 8. «ἔλπεσθαι ἐν στήθεσσιν», καὶ, «θυμὸς ἔλπεται», καὶ, «ὠίλπειν. Τῷ Περαν. ἤλπετο, χρῆται ἀεὶ ἀναυθέντως ἔλπετο, πλὴν ἐν Ὀδυσ. Ι, 419., ὅπου ὁ Wolf καὶ Dind. τοὐλάχιστον, ἔλπετο, ἐγράφαι· ἀφ' οὗ

Ἐλπωρή, ῆς, ἡ, = ἐλπίς, Ὀδ. μετὰ ἀπρμφτκ. ἀορ. καὶ Μλ. ποιητ.

* Ἔλσαι, ἀπρμφ. ἕλσας, μετχ. ἀόρ. ἁ. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδέ, Ὁμ.

Ἕλυμα, ατος, τό (ἑλύω). Τὸ μέρος τοῦ ἁλετρίου, ὅπου ἐμπήγουν τὸ ὑνί, Ἡσ. Ἔρ. 428, 434. Voss. Virg ἐν Γεωργ. 1, 169. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 164. — 2) = ἕλυμος, σημτ. 1. Περικάλυμμα, σκέπασμα· ἐν ᾧ τὸ υ, βρχ. πιθανῶς.)

Ἕλυμος, ὁ (ἑλεύω). Εἶδος κέγχρου, κεχριοῦ ὅπερ καὶ Μελίνη ἁλλιῶς λεγεται, Διοσκορ. Β'. 120. «τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένην». Εἶδος αὐλοῦ, ἡ φλογέρας, ἀπὸ πυξάρι. 3) Περικάλυμμα, θήκη, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. φουτεράλι, τουρκβ. κιλίφι, κλουφι διὰ κιθάραν. (ιιιυ), Δράκ. σλ. Ἡσύχιος.

Ἑλυτρον, τό. (ἑλύω). Σκέπασμα, περιτύλυγμα· τὸ σῶμα ὡς περικάλυμμα τῆς ψυχῆς· τὸ ὄστρακον, ἡ ἡ πέτσα τῶν καραβιδῶν· ὁ ῥάχις τῶν καταβάρων καὶ λοιπ. τοιούτων ζωϋφίων Ἀριστ., τλ. Ζώ. ἱστρ. 16, 4 ἐξαφρίτως τὸ ῥεῦμον ποταμοῦ· σεξαμὴ, ἡ ἀστέρια, στέρνα ἐκ τοῦ Λατν. Ἡρδτ. 1, 185, 186. 4, 175.

* Ἑλυτρόω, Μλ -ώσω. Περικαλύπτω, περιτυλύγω, σκεπάζω.

Ἑλύω, Ἀττ. ἑλύω, δατ. παθτ. ἀόρ. ἐλύσθην. Κυλινδῶ, κυλίω, ἡ κυλιῶ, περιτυλύγω, τυλύγω, σκεπάζω, περικαλύπτω· παρμβλ. εἰλύω. Παθτ. Κυλινδοῦμαι ἡ κυλιοῦμαι, περιτυλύγομαι, τὸν κοινότ. κουκουλόνομαι· ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ παθτ. ἀορ. α'. Ἰλ. Ψ. 303. «ῥυμὸς ἐπὶ γαῖᾳ ἑλύσθη» Ὁ ῥυμὸς, κοινότ. ἡ ῥούντα τοῦ ἁμαξίου, τοὐτ' ἔστι τὸ μακρὺ ξύλον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ζευγμένους ἵππους ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσύρετο. καὶ Ἰλ. Ω. 510. «προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς· Ἔπεσεν ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλ. καὶ ἐκυλίετο πλησίον ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς· Ἐσσυμμαζώχησε», ἐχώθηκε σκυφτὰ, ἐκρύφθηκε ὑποκάτω εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κριαρίου, Ὀδ. Ι, 433. Παρβλ. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 164. ιιμ).

(Ἑλω, ἑλῶ) Ἄχρηστον θέμα, ἀφ' οὗ παράγεται ὁ ἀόρ. ἕλται. ἰδέ, εἷλον.

Ἕλω. Ἄχρηστος ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγ. τὸ εἷλον ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω. ἀφ' οὗ. ὑπόταξ ἕλω, Μτχ. ἑλών, Ἀπρμφ. ἑλεῖν.

Ἑλώδης, ὁ, ἡ. (ἕλος, εἶδος) Βαλτώδης.

* Ἕλων. Ποιητ. τοῦ, ἑλάω. παρ' Ὁμ δέ, ἑλών, Μτχ. παρὰ τὸ . εἷλον , ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω.

Ἕλωρ, ωρος, τό. (ἑλεῖν) Ἄγρα, ἄγρευμα, σπάραγμα, ἕλκυσμα, λάφυρον, κυνήγι, φαγητὸν τῶν ἀγρίων ζώων, Ὁμ. χρῆται τῇ λέξ. κατ' ἐκεκ. ἀρθμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ νεκρῶν ἀναπαφιάστων σωμάτων ἐκτεθειμένων εἰς καταχρήσεις ὑπὸ τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν, συντάττων αὐτῇ πολλάκις καὶ τὸ, εὕρμα. Ἰλ. Ε. 488. «ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, καὶ Ὀδυσ. Ε. 473. «δείδω μὴ δηρέσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γείνωμαι, καὶ Ἰλ. Α. 4.... ἕλωρα κύνεσσιν. Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, ὅσα ἁφίνονται εἰς ἁρπαχὴν, κλοπὴν, λῃστείαν. Ὀδ. Ν, 208—2) ἕλωρα, τά. «Πατρόκλοιο ἕλωρα ἀποτίνειν» Ἰλ. Σ. 93. τὴν καιδείαν, τιμωρίαν διὰ τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου. Τινὲς δὲ ἀποδέχονται εἰς τοῦτο Τὴν ἰδιαιτ. λέξιν, τὸ ἕλωρον.

Ἑλώριον, τό. = ἕλωρ. Ἰλ. Α, 4. κατὰ πλησ. ἀρθμ.

Ἑλώριος, ὁ. Πτηνόν τι διατρίβον εἰς τὰ νερά, νεροκούλι. Ἀθην. Η. σελ. 332.

Ἕλωρον, τό. ἰδὲ ἕλωρ, σημ. 2.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Μ.

Ἐμάσθην, ας, ε. ἀόρ. β'. τοῦ μανθάνω.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. ἐμωυτοῦ - ῆς. Ἀντων. σύνθετος τοῦ πρώτου προσπ., Τοῦ ἐαυτοῦ μου, μόνον κατὰ ἑνικ. γενικ. δοτικ. καὶ αἰτιατ. χρήτιμοι. πληθυντ. ὁ, δεσποινίδες, ἡμῶν αὐτῶν, κλ., Τοῦ ἑαυτοῦ μας. κλ. παράβλ. σεαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ.

* Ἔμβα, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀόρ. β'. πρστκτ. τοῦ, ἐμβαίνω αὐτὶ ἔμβηθι. Ἔμβα, ἔμπα, σέβα μέσα. (--)

Ἐμβαβάζω, Μλ. -ξω. * (βαβάζω) Ἀντιλέγω πόπτωντας τὴν ὁμιλίαν τινὸς μὲ τὸν ὁποῖον φιλονεικῶ, ἢ ὁ ὁποῖος μοὶ λέγει τίποτε. Ἱππον. λῳ. 38.

* Ἐμβαδεύω, Μλ -εύσω. Μετρῶ τίποτε μὲ βήματα, ἢ μὲ διαπηδήσεις, διαπελάσεις, διασκελισίς.

Ἐμβαδομετρικός, ἡ, όν. (ἔμβαδον, μετρέω) Πάν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μέτρησιν ἐπιπέδων.

Ἐμβαδίζω, περιπατῶ, ὑπάγω μέσα που. Δίων Κασ.

Ἐμβάδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐμβάς. (α)

* Ἐμβαδομετρικός, (ἔμβαδον, μετρέω) ἰδὲ ἐμβαδομετρικός.

Ἔμβαδον, Ἐπίρ. Μὲ περιπάτημα εἰς τὴν ξηράν, πεζῇ ἀντιθ. τῷ, πλέων. Ἰλ. Ο. 505. «ἔμβαδον ἰέναι» ὡς τό, πεζῇ.

* Ἔμβαδον, τό. Βάσις, πάτος· παρὰ δὲ τοῖς Μαθηματικ., Τό τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, ἤτοι τὸ περιεχόμενον διάστημα μέσα εἴς τι ἐπίπεδον σχῆμα Τὰ χειρότερ. τῶν Μαθημτκ. ὀχυτοιοῦσι συνήθως τὴν λέξιν, ἐμβαδόν.

Ἔμβαθμος, ὁ, ἡ. (βαθμός). Διορισμένος, ψηφισμένος δημόσιος κριτὴς, καθήμενος ἐπὶ δρόνου. Παναίτκ.

Ἐμβάθρα, τά. Εἶδος ὑποδημάτων ὡς τό, ἐμβάς. Πολυδ. Ζ. 90.

Ἐμβαίνω, Μλ -υνῶ (βαθύνω) Βαθαίνω, ἢ κάμνω τι βαθὺ μέσα., τό βαθύνω 2) Οὐδετ. προχωρῶ, ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, τοὐτ' ἔστι νοῶ, καταλαμβάνω σωστὰ, καλὰ τίποτε, Ἀνώνυμ. παρὰ Φωτ. Κώδ. 259. περὶ βιετῆς Πυθαγ. «τὴν κακίαν ἑαυτοῖς βαθύνουσιν· Κρύπτουσι βαθιὰ εἰς τὸν ἑαυτόν των τὴν κακίαν, καὶ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον». Φίλ. Α'. σελ. 50. Πλουτ. Ι. σελ. 638.

Ἐμβαίνω, Μλ -βήσομαι, Παρκμ. βέβηκα, παρ' Ὁμ. Μτχ. ἐμβεβαώς, ἀόρ. β'. ἔνέβην, (βαίνω, ἀνμλ.) Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω Ἰλ. Π, 94. μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης ἐνοίας τοῦ, ἐμβαίνω εἰς τὴν μάστη. «μήτις ἀπ' Ὀλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων ἐμβήτω. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν εἴς τι, χώνομαι μέσα· ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ, 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐμβαίνω μέσα που. «ἔμβ. νηῖ, καὶ, ἐν νηῒ Ἐμβαίνω εἰς τὸ καράβι. Ὁμ. καὶ ἄνευ τοῦ, νηῖ, Λυκρ. 14, 1. Πηγαίνω ἐπάνω που, ἀναβαίνω. «ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἐμβ.» Ἰλ. Ε, 199. Πατῶ ἐπάνω που Ὀδ. Κ. 164. «τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων», Κατὰ Παρκμ. στέκω ἐπάνω που, ἢ κάθομαι στερεὰ, εἶμαι ἐπάνω εἴς τι καλὰ στερεωμένος, Ἰλ. Ω, 81. Παρὰ τοῖς Ἀττ. σημ. ἐμβ. εἴς τι, σπανιωτ. τινός. Σοφ. Οἰδπ. Κ, 400. Ἔτι δὲ καὶ, ἐμβ. τί, ἰδὲ Jac, Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 463 — 2) μεταβτ. Ἐμβάζω, φέρω, ἢ βάλλω μέσα, ἀεβάζω. Μτφρ. Βάλλω, χώνω, καταστάνω, κάμνω νὰ καταντήσῃ τις εἰς τίποτε· ἀλλὰ καὶ ἀόρ. α'. μόνοις πένησες μὲν Κροῖσον ἀπέπαυτε, ἐνέβησε δὲ ἐς φρενῖτιδα». Ἡρδτ. 1, 46.

Ἐμβακχεύω, (βακχεύω) Μαίνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐμβάλλω, Μλ -αλῶ, Παρκμ. βέβληκα, ἀόρ. β'. ἐνέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.) Ῥίπτω, βάλλω τι μέσα που· τί τινι. Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ, ἔν τινι, Ὀδ. Τ, 10. «χερσίν.» Δίδω εἰς τὰ χέρια, ἐγχειρίζω, Ἰλ. Ξ, 218. Ὀδ. 2, 37. καὶ ἁλλαχοῦ. Ἀττικῶς δὲ καὶ, εἴς τι. Τὸ δὲ, «ἔμβαλέ μιν χερσὶν Ἀχιλλῆος» τὸ ἡμέτ., Τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ ἐ τὰ χέρια τοῦ Ἀχλ. Ἰλ. Φ, 47. Βάλλω χέρι, πιάνω τινα κοψης ἐμβαλέσθαι ὑπκ. χεῖρας, Ὀδ. Κ, 129. ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κώπαις, Ξνφ. Ῥίπτω τι ἐναντίον τινὸς νὰ τὸν κτυπήσω, Ἰλ. Μ. 383. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ, Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, χώνω μέσα, μαζόνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, παραγεμίζω, βάλλω ἀνάμεσα, προσθέτω, ἢ αὐγατίζω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινός τι, τὸν ἐνθυμίζω τίποτε. «Ἐμβ. χιλόνια Δίδω εἰς τι ζῶον χορτάρι νὰ τρώγῃ. «ἐμβ. πληγάς» δέρνω. Ἐξαιρ. δὲ, ἐπίψογα. διαθέσ. δοτικ. «ἐμβ. τινί τι θυμίζω, φρτίζω. Καμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι, φέρω εἰς τὸν νοῦν του τίποτε, Ὁμ., καὶ μέσ. «ἐμβάλλομαί τι θυμῷ» Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, Ἰλ. Η, 447. Ψ, 313. «λόγον ἐμβάλλων» Ἐξαπλόνω, διαδίδω κανένα λόγον, κοινοποιῶ κάμμιαν ὁμιλίαν, Ἀελ ἐν Πλατ. Πολ. 1, 17. καὶ μέσ. ἄνευ πτωτικοῦ, σχεδὸν ὡς τό, ἐνθυμίζω, ἢ ἀναφέρω τίποτε παρασμένον, ἢ ἀλησμονημένον, Δμσθ. σελ. 830. «ὡς μὲν ὠφειλεν, ἐνεβάλετο σπανιώτ. «ἐμβάλλω εἰς τινα π. χ. ἐμβ. τινὰ εἰς γραφὰς» ὡς τό ἡμέτ., Βάλλω, «μπερδεύω τινὰ εἰς χρισολογήματα, τό ἰταλ. προτέστα, Ἀριστφ. Ἀχ. 686 — 2) ἀμτβ. Ὁρμῶ καὶ καταπλακώνω τὸν ἐχθρόν· ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον· ὑπαρ. στρατὸν· εἰσβάνει, ὑποσημ. τοῦ, ἑαυτόν, Πηγαίνω, χώνομαι μέσα που, ὅθεν «ἐμβάλλω εἰς τὴν ἀγορὰν» Πηγαίνω εἰς τὴν ἀγοράν, τὸ ἰταλ. πιάτσαν, τουρκβ. παζάρι, τολμηρὰ καὶ αὐθάδικα, Λυκρ. 2, 4. ὁ αὐτός, καὶ παρὰ Διοδ. 16, 88. Ἐπὶ πλοίου, τὸ ὁποῖον φέρεται καὶ κτυπᾷ μὲ τὸν ἔμβολον ἄλλο πλοῖον Ξνφ. Πίπτω, ἢ κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι, ἀπαντῶ τινα, ἢ τι.

Ἔμβαμμα, τό. (ἐμβάπτω). Ζωμὶ μαγειρευμένον μὲ χρέας, ψάρια καὶ τ. τ. ἢ ἁπλῶς μόνον διὰ νὰ τρώγηται ὁμοῦ μὲ τὸ ναρίβραττον κρέας· τὸ Γαλλ. σώς ἢ Ἰταλ. σάλτα σύνηθ. λεγόμενον. ἢ καὶ μόνον διὰ νὰ βουτᾷ τις, τὸ ψωμί, Ξενοφ. Κυρουπ. ὄθεν

Ἐμβαμμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔμβαμμα, Ἀθην. Θ'. 404.

Ἐμβαπτίζω, = ἐμβάπτω. καὶ

* Ἐμβάπτω, Μλ -ψω (βάπτω) Βουτῶ, ἢ βουτίζω τι εἰς τίποτε· βουτῶ, ἢ βρέχω ψωμὶ εἰς ζωμὶ φαγητοῦ καὶ τρώγω. Βουτῶ τι εἰς τι καὶ βάπτεται, ὅ ἐστὶ βρέχεται εἰς αὐτό, Ἀριστοφ. Νεφ. «ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε· εἰς ὅξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λευκοὺς ἀλλαιν, Ἀθην. Θ'. ἐξ Ἀριστοφ. Συνέτ. Ἐπ. 57. τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις· μεταφορ. Ὁ δὲ τύπος ἐμβαπτεύω, ἀμφιβάλλεται.

Ἐμβαρύθω, ἄ εν Μλ. (βαρύθω). Εἶμαι βαρύς, ἢ βαρύνω, κάμνω βάρος εἴς τι.

Ἐμβάς, άδος, ἡ. (ἐμβαίνω) Εἶδος ὑποδημάτων πιλίνων, τοὐτέστι ἀπὸ μαλλὶ κατεσκευασμένων ἢ ἀπὸ τί, τουρκβ. τσιγία, λεγόμενον, ὅμοια ἴσως μὲ τὰ τουρκβ. καλτοσούνια, ἢ τσαράπια. κατὰ Πλουτχ. εἰς Δμτρ. 41. φαίνεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἀπὸ λαγομάλλι· μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὰ ἐξαιρ. οἱ Βοιωτοί, Ἡρδτ. 1, 195· ἔτι δὲ καὶ κόθορνοι Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 230. «ἐμβὰς Σκυθικὰς» Ὑποδήματα γυναικῶν ἀπὸ ἄτριχον λαγόμαλλον κατεσκευασμένα.

Ἐμβασκοίτας, ου, ὁ. Ἀθην. Ε'. ε'. εἶδος ποτηρίου. ὅπου ὁ Εὐστθ. ἐμβεσικύτας ἀνέγν.

Ἐμβασιλεύω, Μ. εύσω. (βασιλεύω) Εἶμαι βασιλεὺς, ἐξουσιάζω· «ἐν τινι. ἐπ' ἀνθρώποις καὶ χωρῶν, ἢ τόπων, Ὁμ.

Ἐμβάσιος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. δεύτητος, ἥτις φυ-

λάττει ὑγιεῖς καὶ εὐτυχεῖς τοὺς ἐμβαίνοντας εἰς πλοῖα καὶ ταξιδεύοντας. (g) παρὰ τὸ

Ἔμβασις, εως, ἡ. (ἐμβαίνω). Ἔμβασμα, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις εἰς βάρκαν, πηγαίνῃ, ἔρχηται εἰς, ἢ ἀναβαίνῃ μέσα που· ἐξαιρ. εἰς πλοῖον — 2) Παν ὁτιοῦποτε πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περιπατεῖ κανεὶς εἰς αὐτό. π. χ. τὸ ὑπόδημα· ὡς τό, ἔμβασ, Αἰσχ. Ἡ κρηπὶς ἤτοι ἡ πατοῦρα τῶν ὑποδημάτων ἢ ὁλόκληρον τὸ ὑπόδημα· μπότα τῶν τετραπόδων ζώων· ἢ πατοῦρα τῶν ποδῶν, τὸ πεδάρι, Κύρ. Παιδ. 7η9. — 3) Ὁ λουτὴρ ἤτοι τὸ καζάνι, ἢ λεκάνη, ὅπου παίρνει, ἢ κάμνει τις λουτρόν, καὶ τὸ λουσίμον εἰς αὐτό. Ἀνδ. ἀφ' οὗ

Ἐμβασίχυτρος, ὁ, ἡ. (χύτρα). Εἰς τὰς χύτρας ἐμβαίνων, ὅ,τι ἐμβαίνει, χώνεται, τρυπᾷ εἰς τσουκάλια· καμακὴ ὁμοιάζει ποντικοῦ, ἐκ τῆ Βτρχμ.

Ἐμβαστάζω, Μ. άσω. (βαστάζω, ἀνμλ). Κρατῶ, βαστάζω, κοβαλῶ τι μέσα, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Δουκιαν. Ὀνόπ. 14.

Ἐμβατεύω, Μ. εύσω. (βατεύω), Πατῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· στέκομαι ἐπάνω εἰς τι· ὅθεν κατοικῶ μέσα, ἢ ἐπάνω που· μετά δοτ. πρότερον πλέον ἐμβατεύῃ τοῖς βάθεσιν ἐξαιρετως, Κληρονομῶ, παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τίποτε, ἢ ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, εἰς οὐσίαν. — 2) μετβτ. Πατῶ, βάλλω ποδάρι πού· ὅθεν παιγν. ὡς τό, κατοικῶ, μετά γενικ. καὶ μετὰ αἰτιατ. πεμβατεύειν πατρίδος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 825. ὅρους βάχυ ἐμβατεύοντες. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 346. ναοὺς ἐμβατεύοντα. Εὐριπ. Ῥῆτ. 225. ὈΟὐρανὸν ἐμβατεύει τῇ θεωρίᾳ. Νεμέτ. σελ. Ἐπὶ θεῶν δὲ, ἀναλογεῖ τῷ Ὁμηρ. ἀμφιβαίνω. Ἔχω ὑπὸ τὴν σκέπην, προστασίαν μου, διαφεντεύω τι· μετὰ αἰτιατ. μόνον, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 428. Τὸ δὲ, πεμβατεύειν τι ἐν βίβλῳ Ζητῶ νὰ εὕρω τι εἰς κάνεν βιβλίον. Ξηφ. συμπ. 4, 24, ἐστὶν ἡ ἀναγν. ψευδὴς ἀντὶ τοῦ, μαστεύειν, τὸ ὁποῖον ἐδιορθώθη ὑπὸ τοῦ Barnem. καὶ L. Dind. ἐν τῶν ἀρίστων χειρογράφων.

Ἐμβατέω, = ἐμβατεύω. Λε. Ταραντ. 98, 3. μέσ. παρὰ Λυκόφρ. 642.

*Ἔμβατή, ἡ = ἔμβασις, τημ. 3.

Ἐμβατήριος, α, ον, ὅτι δὲ καὶ δεγενῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς ἔμβασμα, κίνημα εἰς ὁρόμον. ὅθεν α') τὸ ἐμβατήριον, ὑπακ. μέλος, Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ βάλλωνται εἰς κίνησιν, νὰ περιπατοῦν στρατιῶται ὅλοι κατὰ ὁμοια βήματα, τὸ Ιταλ. Μάρσια· οὕτως ὠνομάζοντο τὰ ὑπὸ τοῦ Τυρταίου συνεχόμενα ἀναπαυτ. ᾄσματα, ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν ὁποίων ἐπορεύοντο εἰς τὰς μάχας οἱ Σπαρτιᾶται, Franche ἐν Καλλιν. 131. πεμβατήριος ῥυθμός, Ὁ ἦχος τοῦ ἐμβατηρίου μέλους, τῆς μάρπιας τῶν στρατ. πεμβατηρία ὀρχησις Χορός, τὸν ὁποῖον οἱ χορεύοντες ἐχόρευον ὡπλισμένοι — β') τὰ ἐμβατήρια, ὑπακ. ἱερά, Θυσία, τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον ἐμβαίνοντες εἰς τὰ καράβια νὰ κάμουν πανιά, ὡταύτως καὶ πεμβατήριος θυσία. Pierr. Moer. σλ. 223.

Ἐμβάτης, ου, ὁ. (ἐμβαίνω). Ὅστις ἐμβαίνει ἢ ἀναβαίνει που. ἐξαιρ. ὁ ναυτικὸς καὶ ὁ ἔφιππος, ἢ καβαλάρης στρατιώτης. ἔτι δὲ καὶ ἐπιβάτης, τὸ Ιταλ. passaggiero· πρὸς τούτοις, δὲ καὶ ὅστις πατεῖ, περιπατεῖ, στέκει, κάθεται ἐπάνω εἰς τι — 2) εἶδος ὑποδημάτων κοντῶν, ὡσεὶ ὡς τοὺς ἀστραγάλους, κατεσκευασμένων ἀπὸ λαχόμαλλον. καὶ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, Ἀθην. σελ. 535. πεμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πορφύρας· ὡταύτως καὶ οἱ τραγικοὶ κόθορνοι. (g)

Ἔμβατός, ἡ, όν. ἔτι δὲ καὶ δεγενῶς Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἐμβῇ ἢ πατῇ, ἢ καβαλλάρης, ἢ μὲ ἅμαξ. πσυνωρίσι τόπος ἐμβατὸς ἅμαξι. Διοδ. Σικ. Τόπος, εἰ οὗ δύναται νὰ περάσῃ ἅμαξι μὲ δύο ἵππους, ἢ βόας συνεζευγμένους.

Ἐμβαφεύς, ὁ, ἡ. (ἐμβάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον διὰ νὰ βουτίξῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἰς αὐτό, ἢ εἰς τὸ νὰ βάλλουν εἰς αὐτὸ ἔμβαμμα· ὡς ηλοπάσις ἐμβαφίου, Πινάκια διὰ ζωμὸ. ἐμβαφίων, τό. οὐδετ. Ἀγγεῖον βαθουλὸν ἐπιτήδειον διὰ ἔμβαμμα, τό Γαλλ. σήνθ. πωσιέρ. ὅπερ ἄλλως καὶ κυμβίον, καὶ ὀξύβαφον λέγεται. Πολυδ.

*Ἐμβέβαα) Ἐπικ. Παρακμ. τοῦ ἐμβαίνω. ἀφ' οὗ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. ἡ μετχ. ἐμβεβαώς, ἐμβεβαυῖα· τὸ δὲ, ἐμβέβασαν, Ἰλιάδ. Β, 730. γ' πλθ. πρτπ. ἐνεργ. ὑπρντ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβήκειτην, κεῖται.

Ἐμβεβαιόω, Μλ - ώσω (βεβαιόω) Ἀσφαλίζω, στερεόνω, συγουρεύω, ἐπικυρόνω τίποτε· τὰ πλείστα κατὰ μετ. διαδ. πεμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. Πλούταρχ. Λυκ. 22.

Ἐμβεβηλέω, Μλ-ήσω, καὶ ἐμβεβηλόω Μλ-ώσω. (βεβηλόω) Κάμνω τι βέβηλον, τοῦτ' ἔστι βλάπτω τὴν ἁγυλίαν αὐτοῦ, τὸ μιαίνω, μολύνω.

*Ἐμβεβηλόω, ἰδὲ ἐμβεβηλέω.

Ἐμβελής, ὁ, ἡ. (βέλος) Παιδήποτε μέρος, ἢ τόπος ἕως εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ φθάνῃ σαΐτα ὀξαρίου, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, μιὰ τουφεκιὰ τόπος. Διοδώρ. πεμβελὴς τόπος, Πολυβ. πεμβελὲς διάστημα — Ὅστις εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη.

*Ἔμβη, Ἐπικ. ἀντὶ ἐνέβη, γ'. ἑνικ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐμβαίνω, Ὁδύσ. ἔμβατον, δυϊκ. ἀντὶ ἐνέβητον, Ἰλιάδ. καὶ ἐμβήτη, γ'. ἑνικ. πρτπ. ὑπτκ. χορ. β'. ἀντὶ, ἐμβῇ, Ἰλιάδ. Π. 94.

Ἐμβιβάζω, Μλ-βάσω (βιβάζω) Ἐμβάζω, φέρω, ἀγάνω, κάμνω νὰ ἐμβῇ τις, ἢ τι μέσα που. ἐξαιρ. φέρω, ἢ παίρνω, ἢ φορτόνω τι μέσα εἰς καράβι. ἐμβιβ. τινὰ εἴς τι. Πλάτ. πεμβιβάζω τε εἰς πλοῖον, — 2) Κάμνω νὰ συγκαταριθμηθῇ, νὰ λάβῃ τις τόπον εἰς τίποτε, ἢ νὰ γένῃ μέτοχός τινος, π. χ. πεμβιβάζω εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Ξυφ.

Ἔμβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ζωντανὸς, ὅστις ζῇ ἀκόμι. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα φυτευθέντα πιάνουν ῥίζαν, βλαστάνουν, αὐξάνουν. Θεόφρ. ὅθεν ὑπὸ ἐμβίωσιν, Αὔξησις, βλάστησις, ῥίζωσις. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Π'. 1. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν ζωὴν πεμβιος τιμωρία Κεφαλικὴ παιδεία, ἤτοι τιμωρία μὲ θάνατον. Δίων Κάσ.

Ἐμβιοτεύω, Μ. εύσω. = ἐμβιόω, Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου εἴς τι.

Ἐμβιόω, Μλ-ώσομαι, (βιόω, ἀνμλ.) Ζῶ εἰς τι, ἢ μέσα που. Τρπ. ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζουν νὰ φουσκώνουν διὰ νὰ βλαστήσουν. Θεόφρ. Αἰρ. Φυτ. Α'. 2. ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτευουσιν, ἀφ' οὗ

Ἐμβίωσις, εως, ἡ. Πολύτιμον ῥίζα, ῥίζωσις.

Ἐμβιωτήριον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ζῇ τις, διατριβή, κατοικία. Διοδ. Σικελ.

Ἐμβλάπτω, Μ. ψω. (βλάπτω), Μπερδεύω, ποδοκλώθω, ἐμποδίζω τινὰ εἰς τίποτε. Παθτ. ἐμποδίζομαι σκοντάπτωντας εἰς τίποτε, ἢ ἀπαντῶντας τίποτε· ὅθεν σκοντάφτω, κτυπῶ εἰς τίποτε περιπατῶν, ἢ τρίχων· πιάνεται ἀπὸ τίποτε τὸ φόρεμά μου, ἢ ἄλλο τι εἰς τὸν ὁρόμον εἰς τὸ τρέξιμόν μου, καὶ περιπλέκομαι εἰς αὐτό. μετὰ δοτ. ἔκειτο ἄλλοτε ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 39. Ο, 647. ὅπου ὁ Wolf διηρημένως ἔγραψε πόζῳ ἐπὶ βλαφθέντα μυρικίνῳ· καὶ, πτῇ οὐ ἐπὶ βλαφθεὶς πέσεν ὑπτιος.

Ἔμβλεμμα, ατος, τό. Βλέψιμον, κύταγμα, κατὰ πρόσωπον, εἰς τὰ ὀμμάτια Ξενοφ. Κυνηγ. Δ. 4. παρὰ τὸ

*Ἔμβλεψις, εως. Βλέμμα, ὀμματιά. Ἱππκρ.

Ἐμβλέπω, Μ ψω. (βλέπω) Μετὰ δοτικ. Βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον, τὸν κυττάζω εἰς τὰ ὀμμάτια, Πλάτ. Ἐπιστ. πεμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.

Ἔμβλημα, ατος, τό. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι βάλεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι ἐξαιρ. Στολισμός, ζωγραφία εἰκόνες τὸ, Ιταλ. φιγοῦρες εἰς ἀγγεῖα κατασκευασμένα ἀπὸ μέταλλον, τὰς ὁποίας ἠμποροῦσαν καὶ νὰ σύγκρουσαν ἀπὸ τὸν τόπον των ὅταν ἤθελον· ἴσως καὶ πέτρα ἀπὸ δακτυλίδια ἀνάγλυπτοι, ἤτοι σκελισταὶ σημαῖαι, αἱ Ιταλ. συνήθ. ἀντίκες, ἢ καμέες λεγόμεναι, καὶ αἱ μουσιῶτες, τὸ Γαλλ. μοζαΐκ. — 2) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, παραγέμισις, ἢ παραγέμισμα, ἐξαιρ· τὸ κομμάτι δούκου ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βάλλουν εἰς τὴν πατοῦραν τῶν ὑποδημάτων ἀπὸ μέσα διὰ νὰ προφυλάττωνται τὰ ποδάρια ἀπὸ ὑγρασίαν ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὄχι δὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὑποδήματος, ὅπου ἐγγίζουσι τὰ ἐπάνω μέρη τῶν δακτύλων, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν φασῶς ἐξηγῶν ὁ Κούμας λέγει. Μαθημ. Παλ. σελ 102. μέσον τοῦ ἐμβλήματος καὶ τοῦ καττύματος τῶν ὑποδημάτων.

Ἐμβλησις, εως, ἡ. (ἐμβάλλω) Τὸ νὰ ῥίπτῃ, βάλλῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε, παρέχωσις.

*Ἐμβλητέον, ἐπίῤῥ. ῥημ. τοῦ ἐμβάλλω. Πρέπει νὰ ῥίπτῃ, νὰ ῥίψῃ κτλ. τις τίποτε μέσα που. Πλάτ. Φιλῆβ. σλ. 62. Β.

Ἐμβοάω, Μλ-ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Μετὰ δοτικ. Φωνάζω μεγαλοφώνως, φωνάζω μέσα εἰς τι, ἢ πρός τινα. Θουκυδ. Δ'. ἀφ' οὗ

Ἐμβόησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ τις, νὰ κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐμβοθρεύω, Μ. εύσω (βοθρεύω) Σκάπτω μέσα που λάκκον, ἢ γοῦραν, σκάπτω βαθιά. Φιλόστρ. Ἀπολ. ΙΕ'.

Ἔμβοθρος, ὁ, ἡ. (βόθρος) Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι μέσα εἰς λάκκον, ἢ εἶναι σκαμμένον, βαθουλωμένον ὡς λάκκος, ἢ ἔχει λακκώματα, βαθουλὰ μέρη, γοῦρνας. ἀφ' οὗ

Ἐμβοθρόω, Μλ-ώσω. Κάμνω τι βαθουλὸν ὡς λάκκον, ἢ γοῦρναν, ἢ σκάπτω γοῦρναν· ὡς, τὸ ἐμβοθρῦσαι. Ἱππκρ.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ. (ἔμβολος, α'.) Ἀμπόλι, φύλλωμα. ἄπιοι ἐμβολάδες Ἀριστοφ. Ἀμπελιασμένα ἀπίδια. Παρὰ Πλουτάρχ. Προβ. Συμ. Β'. 6. Βλαστάρι δι ἀμπόλισμα.

Ἐμβολεύς, έως, ὁ. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι χώνει, βάλλει τις μέσα που πάσσαλος, ἢ παλούκι, στούπωμα, τὸ κυλινδρώδες ξυλάκι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνηρμοσμένον εἰς καλάμια, ἢ εἰς κλωστῆρια καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ ἐξωθῇ, σπρωχνῆται ἔξω τὸ εἰς αὐτὰ ῥευστόν, ὅπερ ἡ συνήθεια χτυπάρι, ἢ κοντάρι λέγει. Τὸ φυτευτήρι, ἢ τὸ ξυλάκι διὰ τοῦ ὁποίου κάμνουν τρύπαν εἰς τὴν γῆν καὶ φυτεύουν τὰ λάχανα. περάμβης πάσσαλος. Αἰσθολογ.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ. (ἐμβάλλω). Τίψιμον, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε μέσα που. — 2) ἀμτβ. Τὸ νὰ πίπτῃ, χώνηται τις μέσα που· τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μὲ ὁρμὴν ἔξαφνα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον, τὸ Ιταλ. ἰμβαζιόνη· ἐπιφορά, τὸ Ιταλ. ἀτάκο, ὅταν ὁρμῇ ἔξαφνα τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ καὶ ἅπας τις ἐναντίον τινός. Ἀριστοφ. πΘηβαίων ἐμβολήν. Ἀρχή, εἴσοδος ἢ ἐμβασμα, τόπος ἐπιτηδειος διὰ νὰ ἐμβῇ, χωθῇ τις μέσα που. Παθτ. ἐπὶ ποταμῶν, Στόμιον, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου ξεχειλίζει ποταμὸς τις ἀλλοῦ που - 3) ἐξαιρ. τὸ κτύπημα, ὁποῖον κάμνει τὸ μὲ ἔμβολον, ἢ σιδηρένιον σουβλὶ, εἰς τὴν πρῶραν ἁρματωμένου πλοίου, εἰς τὶ

πλάγι άλλου καραβίου· ἢ βλάβη, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὸ τοιοῦτον κτύπημα. ᾠμβολιές ἔχειν. Τὸ νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ πάθῃ κανὲν καράβι τοιαύτην βλάψιν, Ξεν. ἐμβολὴν δοῦναι ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, Τὸ νὰ ὁρμᾷ κανὲν πλοῖον ἐναντίον εἰς ἄλλο καὶ νὰ τὸ κυριεύῃ πιάνοντάς το μὲ τὰ ἀγκιστρα, τοὺς χλοὺτσους καρακίων, καὶ τραβῶντας το πλησιέστερα διὰ νὰ πηδοῦν εὐκολώτερα εἰς αὐτὸ οἱ στρατιῶται, τὸ ἰταλικὸν ἀμπορτάρε, ἀμπορταμέντο. ἀφ' οὗ

Ἐμβολιμαῖος, αἵα, αἷον. καὶ ἐμβόλιμος, ὁ, ἡ. Μέσα ῥιγμένος, ἀνάμεσα βαλμένος, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον νὰ βάλληται, χώνηται, στριμπώνηται μέσα, ἢ ἀνάμεσά που.

Ἐμβόλιον, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, τὸ κοινόν. παραμποῦλα, ἔξαιρ. εἰς κάμμιαν ὁμιλίαν, ἢ διήγησιν παρεκβατικὸν, ὅταν ὁ διηγούμενος εὐγαίνῃ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας καὶ περιπλέκῃ ἄλλην τινὰ διήγησιν· ἐπεισόδιον, ὅταν ἀναφέρῃ ἀνάμεσα εἰς τὴν διήγησιν, ἢ ὁμιλίαν καὶ ἄλλην τινὰ ὑπόθεσιν παρομοίαν καὶ ἔχουσαν συνέχειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας του.

Ἐμβολίσμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλει, χώνει, στριμπόνει τις μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ.

Ἐμβολισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ, χώνῃ, στριμπόνῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσά που.

Ἐμβολοδέτης, ου, ὁ. (δέω). Πολυδ. Α'. 146. Παιδήποτε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν σφικτὰ, στερεὰ τὸν ἔμβολον.

*Ἔμβολον, τὸ καὶ

Ἔμβολος, ὁ. (ἐμβάλλω) ὡς τὸ, ἐμβολεύς. Παιδήποτε σουβλίρον, μυτηρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ χώσῃ μέσα, ἢ νὰ στριμπώχνῃ ἀνάμεσά που· σφῆκα, παλούκι, λοστὸς, καὶ λ. τ. τ. ἔξαιρ. δὲ -α') ἡ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα μεταλλικὴ σουβλιρὰ μύτη, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὴν πρῴραν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔτρυποῦσαν καὶ ἐβύθιζον τὰ τῶν ἐχθρῶν πλοῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι προσηγόρευον τὸ δημόσιον βῆμα, ἢ τὸν ἄμβωνα, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουν οἱ ῥήτορές των, rostra, ἀπὸ τῶν ἐμβόλων τῶν κυριευθέντων πλοίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμβολα συνήθιζον νὰ στολίζουν τὸν τοιοῦτον ἄμβωνα, μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ τότε Ἕλληνες συγγραφεῖς τὴν λέξιν, οἱ ἔμβολοι, ὡσαύτως κατὰ τὴν σημασίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς λέξεως, Πολύβ. Εὐριπ. Βάκχ. 581. οὐδέτε λίνα κίονιν ἔμβολα διάδρομα τάδε. — β') ἡ ἐμπροσθὶν σφηνοειδὴς σχῆμα ἔχουσα εἰς μάχην παράταξις τῶν στρατιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22. — γ') ὁ μοχλὸς ἤτοι σύρτης, διάδρομος τῆς θύρας, ὅταν εἶναι τραβηγμένος ἔμπρος· ἡ δοκὸς, γραντιά, ἡ ὁποία βάλλεται πλαγίως εἰς τὰς στέγας, σκαπαστὰς, οἰκοδομῶν. Εὐρ. Φοίν. 113. ηχαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται ὀργάνοις τείχεσιν, — δ') οἱ περίστυλοι, ἢ περίστοοι, ναῶν κτλ. τοιούτων οἰκοδομῶν. Ἐν τοῖς Πρακτ. τῆς Η'. Συνόδου, ηἐξῆς ἔμβολος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, λέγεται οὕτως ἡ στοά, ὁ νάρθηξ, εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς βροχὰς, καὶ τὰ καύματα κατεσκευασμένος. — ε') = πύξ, Ἀριστοφ. Ἀθην. Δ'. σελ. 29.

Ἐμβομβέω, Μλ. -ήσω (βομβέω) Κάμνω βοὴν μέσα που, κάμνω τι νὰ βοΐζῃ, βΐζῃ· μετὰ δοτ. Συνέσιος.

Ἐμβρᾰδύνω, Μλ. -υνῶ (βραδύνω) Ἀργοπορῶ μέσα που, ἢ μέ τίποτε, Παῦτ. ἐμποδίζομαι μέσα που, ἢ ἀπὸ τίποτε.

Ἐμβραμμένη, καὶ ἔμβραται, Λακων. ἀντὶ Εἱμαρμένη, καὶ εἱμαρται.

Ἐμβραχυ, ἢ ἐμβραχὶ, ἐπιῤῥηματικῶς. (ἐν, βραχύς). Καθόλου, γενικῶς, ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως εἰπεῖν· ὅπου περ ἔμβραχυ εἰπεῖ Θεαταίν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 390. — 2) Τὸ παραμικρότατον, ὀλιγώτατον, τοὐλάχιστον, ἔξαιρ. τοῦ, οὐδὲν, προηγουμένου, Λυσίας σελ. 510. ηκαὶ ὅσον ἔμβραχυ ἕκαστος δύναται, καὶ οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐμβραχὺ, Αἰλιαν. Π. Ἱπτ. Γ'. 47.

Ἔμβρεγμα, τό. (ἐμβρέχω). Παιδήποτε ῥευστὸν, εἰς τὸ ὁποῖον βουτίζομεν, βρέχομεν, μουσκεύομεν τίποτε· Τῤῥότης, ὑγρασία, ὑγρὸν περιαλλιμμα, ἤτοι κομμάτι πατίου, ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βρέχουν εἰς τίποτε καὶ τὸ βάλλουν ἀπάνω εἰς τι πληγωμένον, ἢ πονοῦν μέλος, ὡς τὸ, ἐμβροχή.

Ἐμβρέμομαι, ἄνευ Μλ. (βρέμω). Κάμνω, προξενῶ εἰς, ἢ ἐπί τι ἦχον, κρότον, βοὴν, καθὼς τὰ βραζούτα σώματα, ἢ ὡς ὁ ἄνεμος ὅταν σφοδρῶς φυσᾷ· πάντες ἵστιον ἐμβρέμεται. Ἰλ. Ο. 627. Περὶ τοῖς μετγιστ. σε, καὶ κατ' ἐνεργ. διάθεσιν, ἐμβρέμω, χρήσιμον.

*Ἔμβρεφος, ὁ, ἡ (βρέφος). Ὅστις ἔχει νηλικίαν, ἢ μορφὴν βρέφους.

Ἐμβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Μουσκεύω, βρέχω, βαντίζω, ἢ βουτῶ τι εἰς τι ὑγρόν. Διοσκορ. ηἐμβρεχόμενα μύρα.

Ἐμβρίθεια, ας, ἡ. οὐσιαστ. τοῦ, ἐμβριθὴς, κατὰ τὰς διαφόρους σημασίας τοῦ ὁποίου ἑρμηνεύεται διαφόρως· Δυστκολία, βαρύτης, ἔμφασις· σταθερότης, προσκαρτέρια· θερμότης, ὀργὴ, θυμὸς, ἀγανάκτησις· σοβαρότης, σεμνότης, ὑπόληψις, τιμὴ, ἀξία. (ι)

Ἐμβριθὴς, ὁ, ἡ (βρίθω), κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὡς τό, βαρὺς, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἐμφατικὸς, ἤτοι ὅστις κάμνει ἐντύπωσιν. — β') Τροπ. σταθερὸς, ἐπίμονος, βέβαιος, ἀμετάβλητος, σεμνὸς, κόσμιος, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σύνετος, ἢ σκεπτικός. — γ') ἐπὶ βρωμάτων, ἢ φαγητῶν, δρεπτικόν. — 2) ἐπὶ κακῶν· δλιβερὸς, ὀχληρὸς, ἐτοχλητικὸς, βαρετός. Τρπκ. δυμώδης, ὁρμητικὸς, παράφορος, παραπαρμένος· Ἐπῤῥ. ἐμβριθῶς.

*Ἐμβρίθω· Μλ. -σω (βρίθω) τενι. Εἶμαι βαρὺς, βαρύνω, ἢ κάμνω βάρος εἰς τι· πίπτει βαρὺ, ἢ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς τίποτε, ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων. (ι)

Ἐμβριμάομαι, Μ. μήσομαι, μετὰ δοτικ. Φανερώνω τὴν ἀνυπομονησίαν, ἀγανάκτησιν, ὀργὴν, θυμόν μου πρός τι, ἢ κατά τινος ἀνυπομονησία, ἀγανάκτησις, ὀργὴ φοβερίζω. ἀφ' οὗ

Ἐμβρίμημα, τό. Ἢ φανερωθεῖσα πρός τι, ἢ κατά τινος ἀνυπομονησία, ἀγανάκτησις, ὀργὴ φοβερίσμα. Νικήτ. Χρ. Β'. 2. (ι)

Ἐμβρονταῖος, αἵα, αἷον (βροντή). Ἀστραποκαμμένος, ητό ἐμβροντημένος. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσε κεραυνὸς, ἢ ἐκτύπησεν ἀστραπόπελέκι, ὥστε ὅσοι ἐτόλμα κάνεις νὰ ἔλθῃ, νὰ πατήσῃ εἰς αὐτὸν· Ὁ τοιοῦτος τόπος ἐκαθαρίζετο μὲ τὴν θυσίαν διετοῦς προβάτου.

Ἐμβροντάω, Μλ. -ήσω (βροντάω). Βροντῶντας καὶ ἀστράπτοντας κάμνω τινὰ ἐκστατικὸν, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸν ζαλίζω· ἐγγένες, ἐκπλήττω, καταπλήττω, καταζαλίζω· ἔθεν ηἐμβεβροντημένος, =ἐμβρόντητος, ἀφ' οὗ

Ἐμβροντησία, ἡ. Ἔκπληξις, τρομάρα, ζάλισμα ἀπὸ βροντὴν, ἀστραπόκαμμα· ὅθεν μωρία, ἀναισθησία, παραφροσύνη.

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ (ἐμβροντάω). Κτυπημένος ἀπὸ τὴν βροντὴν, ἀστραπὴν· ὅθεν ἔκπληκτος, μωρὸς, παράφρων, παρασκαλισμένος εἰς τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἀναίσθητος, ξεχαμένος, χαμένος κατὰ τὸν νοῦν. Δημοσθ. περὶ Στεφ. ηἐμβροντητὸς εἶτα νῦν λέγειν;

Ἐμβροχάς, άδος, ἡ. Καταβολάδα, Γεωπον. Δ'. 13. παρὰ τὸ, ἐμβρέχω.

Ἐμβροχὴ· ῆς, ἡ (ἐμβρέχω). Τὸ νὰ βουτῷ, βρέχῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἴς τι ῥευστόν. — 2) Τῤῥόν περιτύλιγμα, ὡς τό, ἔμβρεγμα· τὸ νὰ βάλλῃ τις τοιοῦτον περιτύλιγμα· Ἰδὲ ἔμβρεγμα. Γαλην.

Ἐμβροχίζω, Μ. ἴσω (βρόχος). Δένω μὲ βρόχους, μὲ θηλυκὶς, πιάνω τι εἰς, ἢ μὲ τὰ βρόχια, Ἀπολλώδ. Β'. ε'. 4.

Ἔμβροχος, ὁ, ἡ (ἐμβρέχω). Βρεγμένος, μουσκεμένος. 2) (Βρόχος). Μπερδευμένος πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμβρύκω, Μλ. -ξω (βρύκω). Νίκανδρ. Θηρ. 824. Δαγκάνω, ἐμπήγω τοὺς ὀδόντας εἰς τίποτε. (υ)

Ἐμβρυοδόχος, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, δέχομαι). Ὁ τὸ ἔμβρυον δεχόμενος. Λουκιαν. Λεξιφ. ηἐμβρυοδόχον ἕτερον.

Ἐμβρυθλάστης, ου, ὁ (θλάω). Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συντρίβουν τὸ ἐν τῇ μητρὶ νεκρὸν ἔμβρυον, καὶ τὸ ἐξάγουν.

Ἐμβρύοικος, ὁ, ἡ (ἐν, βρύον, οἰκέω). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ εἰς φύκος, τοῦτ' ἔστι εἰς χορτάρι, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. ηἐμβρύοικος ἀγκυρα. Φίλιπ. Ἐπιγρ. (υ)

Ἐμβρυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, κτείνω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει τὰ ἔμβρυα, ἢ τὰ παιδία εἰς τῆς μητρός των τὴν κοιλίαν.

*Ἔμβρυον, τό. Ἰδὲ τὸ ἑπομ. σημασ. 2.

Ἔμβρυος, ὁ, ἡ, σπανιωτ. τριγενῶς, (ἐν, βρύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κλεισμένον εἰς ἄλλο τι σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βλαστάνει, ἢ φυτρώνει, ἢ αὐξάνει ητὸ ἐντὸς βρύον. Θεοφρ. φυτ. α', 1. ηἔμβρυον ὑγρότητα, Δ. ηὰ κιττὸς ὅλως ἔμβρυος. Ε'. 4. ηεἰ ἐπιπάσει σπέρμα καὶ ἔμβρυον γένοιτο. Σουϊδ. ηἔμβρυα αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι, καὶ ἐμβρυοῦσθαι. Σουϊδ. ὅθεν. — 2) Ἔμβρυον, τὸ, Τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἔτι τῆς μητρὸς εὐρισκόμενον, πλάσμα· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Ι, 245, 309, 342. τὸ γενγενημένον ἀρνί, ἢ κατσίκι, τὸ βυζαχτάρι. Ὀδυσ. Ι. 309, καὶ 342. . . ὑπ' ἔμβρυον ἦεν ἑκάστη (κίς). ἀφ' οὗ

*Ἐμβρυοτομέω, Μλ. -ήτω (τέμνω). Κόπτω, κομματιάζω τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. ἀφ' οὗ

Ἐμβρυοτομία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ, κομματιάζῃ τις τὸ παιδὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Πολυδ. Δ. 208.

Ἐμβρυουλκός, ὁ (ἕλκω). Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικὸν, δι' οὗ ἐξβάλλουσι τὰ νεκρὰ ἔμβρυα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἔμβρωμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πράγεμα, 2) Βουκεσιά, μουκεσιά, βούκα, χαψιά. Διοσκ.

Ἐμβρωματίζω, Μ. ἴσω. Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, τρέφω. Οὐδέτερ. εἶ, Προηγούμαι. Κύστ.

Ἐμβυθίζω, Μ. ἴσω. Βυθίζω, βουλιῶ, ἢ βουλίζω τίποτε, ἢ τὸ ῥίπτω εἰς τὸ βάθος.

Ἐμβύθιος, α, ον. ἔτι δὲ καὶ ἐκκαπαλ. (βυθός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. τ. (υ)

Ἐμβυκανάω, Μ. ήτω (βυκανάω). Φυτῶ εἰς τὴν βυκάνην, ἢ σάλπιγγα, τὸ Ἰταλ. τρομπέταν· ηἐμβ. κέρασιν Δαλῶ τὰ θηρατικὰ κέρατα. τὸ Ἰταλ. χόρνο ντι κάτσια. Διονύσ. Ἀρχ. Β'. 9.

Ἐμβυρσόω, Μλ. -ώσω (βυρσόω). Βάλλω, χώνω, τιλύγω τι μέσα εἰς δερμάτι, δερματόνω, τὸ τουρκ. ταπλαντίζω τι μὲ τομάρι. Πλούταρχ. Γ'. σελ. 81.

Ἐμβύω, Μλ. -ύσω (βύω). Βάλλω στούπωμα εἰς τι, στουπόνω τι μέσα που, στουπόνω. (υ) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 128.

Ἔμβωμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, τὸ Ἰταλ. ἀλτάρι. Ἰουλιαν. Ἐπ 24.

Ἐμέ, Αἰτιατ. τοῦ, ἐγὼ, Ἀντωνυμ. α'. προσώπου, Ἐμένα. ἐγκλιτ. με. Ὅμ.

Ἐμέθεν, ποιητ. γενικ. τοῦ, ἐγὼ· ἀντὶ ἐμοῦ· Ὅμ. καὶ Ἀττ. ὁὲν ἐγκλίν.

Ἐ'μεί, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ· ὡς τό, τεί ἀντὶ τό, σέ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 427.

Ἐ'μεῖο, Ἑπκ. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὅμ., ὃν ἐγκλίν. ἰδὲ ἐμέο. Ἀπολλών. Δύσκ. σλ. 424.

*Ἐ'μέμηκον, Ἑπκ. ἀόρ. β'. τοῦ, μηκάομαι, κατ' ἀναδιπλ. Ὀδτ. Ι, 439.

Ἐ'μέν, ἀ. πλθ. πρστ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ ἐσμέν, Καλλ. τὸ δὲ παρὰ Σχολ. Ἡλ. 21. πάνυ ἀμφβ.

Ἔμεν, Ἑπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὅμ. παρβλ. ἔμμεναι.

*Ἔμεν καὶ ὀμεναι, ποιητ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἵημι, ἀντὶ εἶναι.

Ἔμεναι, Ἑπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὅμ. παρβλ. ἔμμεναι·

Ἐ'μενος, η, ον, μτχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.

*Ἐ'μέο, Ἑπκ. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ἰλ. Κ, 124. δὲν ἐγκλιν. Ἑπκ. δὲ τύπος κατ' ἐπίστ. ἐμεῖο.

*Ἐ'μέρα, ἡ· ἀρχ. παρετυγματισμένος τύπος τοῦ, ἡμέρα, παρὰ Πλάτ. Κρτ. σλ. 418. C.

Ἐ'μεσία, ἡ (ἐμέω). Ἀναγούλια.

Ἔ'μεσις, εως, ἡ. Ξεράτισμα.

Ἔ'μεσμα, τό. Ξέρατμα, ἡ ὕλη, τὴν ὁποίαν ξερνᾷ τις.

Ἐ'μετήρ. ῆρος, ὁ. Ὅστις ξερνᾷ ἀφ' οὗ

Ἐ'μετηρίζω, Δίδω εἰς τινα ξερατικόν. Ἱπποκρ. Ἀνθρ. 12.

*Ἐ'μετήριος, ὁ, η = ἐμετικός· ἀφ' οὗ ἐμετήρια, τά, ὑπκ. φάρμακα, Ξερατικά

*Ἐ'μετής, οῦ, ὁ = ἐμετήρ.

Ἐ'μετιάω, Μλ. -άτω. Ἀναγουλιάζω, μοὶ ἔρχεται νὰ ξεράσω.

Ἐ'μετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ξεράτον. — 2) Ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ ξεράσῃ συχνά, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ κάμνουν ἐξαιρ. οἱ τρυφερόβιοι τῶν Ῥωμαίων, ξερνῶντες ὅταν ἔτρωγαν καὶ ἔπινον πολύ, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν πάλιν Κικερ. ἐμετικοὶ ἐκ πειρατικοῦ γενόμενοι. Πλουτ. Πομπ. 15.

Ἐ'μετοποιέομαι. Βάζω τὸν ἑαυτόν μου βάλλοντας τὸ δάκτυλον καὶ γαργαλίζοντας τὸν λάρυγγα, διὰ νὰ ξεράσω. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ

Ἐ'μετοποιός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, παρακινεῖ εἰς ξεράτον.

Ἔ'μετος, ὁ, = ἔμετις.

Ἔ'μετος, ή, όν. Ξερασμένος, ὅστις ἐξέρασεν.

Ἐ'μετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ξεράτον, ὡσὰν ξερατός. Ἐπῳδ. ἐμετωδῶς. Ἱπποκρ.

Ἔ'μεῦ, Ἑπκ. καὶ Ἰων. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὅμ., ἐγκλιτ.· μεῦ δέ, Αἰολ. καὶ ἐμεῦς, Δωρικ.

Ἔ'μέω, Μ ἔσω. Ξερνῶ, ἐμ. αἷμα, Ἰλ. Ο, 11. μέσ. Μλ. ἐμοῦμαι, Αἰσχλ. ὁ δὲ Σιφ. Ἀν. 4. 8, 20. χρῆται κατὰ ταύτην τὴν ἀμτβ. σημσ. καὶ τῷ ἐνεργ. Παραπατ. — 2) τροπ. Λέγω πολλὰ καὶ ἀχαμνὰ λόγια κατά τινος, λέγω ὅ,τι φθάσω, ὅ τι μ' ἔρχεται 'ς τὸ στόμα.

*Ἐ'μεωυτοῦ, Ἰων. γενικ. ἀντὶ ἐμαυτοῦ, Ἡρόδ.

Ἐ'μί, ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐμοί, εἰμί, Ἐπιγραμ. Σιγέαν.

*Ἔ'μεκτο, Ἑπκ. ἀόρ. κατὰ παθ. σημσ. τοῦ μίγνυμι, Ὀδτ.

Ἐ'μίν, Δωρικ. καὶ ποιητ. δοτικ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ ἐμοί. (υ –, ἅπαξ δὲ κεῖται ἐγκλ. υ υ)

*Ἐ'μινγα, Δωρ. ἀντὶ ἐμοιγε.

*Ἐ'μίνη, Ταραντινικῶς, ἀντὶ ἐμοιγε.

Ἔ'μμαθε, Ἑπκ. ἀντὶ ἐμάθε, γ'. ἑνικ. πρστ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, μανθάνω, Ὀδτ.

Ἐ'μμαίνομαι, Μλ. -μανοῦμαι (μαίνομαι). Μαίνομαι, ζουρλαίνομαι, φέρνομαι ὡς τρελλὸς εἰς, ἢ διά τίποτε· μετὰ δοτικ. σπανιώτ. μετὰ αἰτιατ.

Ἐμμαλλος, (μαλλός). Μαλλιαρός.

Ἐ'μμανής, ὁ, ἡ (ἐν μανίᾳ ὤν). Μανισμένος, τρελλαμένος, λυσσασμένος, παράφρων, Boeckh ἐν Πλάτ. Μιν. σλ. 145. Ἐπῤῥ. ἐμμανῶς· ὁ δὲ τύπος, ἐκμανής, σπανιώτερος, ἂν οὐκ ἀμφίβολος.

Ἐ'μμαπέω. Πράττω, κάμνω τι ὁρμητικά, ὀγλίγωρα, εὐθὺς εἰς τὴν στιγμήν· ἀφ' οὗ ὅμως μένων ἡ μετχ. ἐμμαπέουσα εὑρηται παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 137. ἐπὶ τῆς μιλίστης ἐκέντρου γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσαν, ὑπὸ τοῦ Σχολιαστ. διὰ τοῦ, ἐνεργοῦσα, ἑρμηνευομένη· κεῖται δὲ ἡ λξ. κατὰ ψευδῆ ἀναγν. ἀντὶ ἐμματέουσα.

Ἐ'μμαπέως, Ἐπίῤῥ. Εὐθὺς, παραχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, ἄνοια, πρόθυμα, ποιητ. μόνοτ. Ὅμ. συντάσσ. τὴν λξ. μετὰ τοῦ, ἀπόρουσε, Ἰλ. Ε, 836. καὶ μετὰ τοῦ, ὑπάκουσε, Ὀδτ. Ξ, 485. Ὁ δὲ Ἡσὶ μετὰ τοῦ, ὑπεδέκτο, Ἀσπ. 442. (Κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ἅμα τῷ ἔπει, κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότ. παρὰ τὸ, μαπέειν, μάπτειν· Τὸ νὰ πιάνῃ, κάμνῃ τίς τι ὀγλίγωρα, πρόθυμα· ὡς τὸ Ἰταλ. προντιαμέντε.)

Ἐ'μμάρτυρος, ου, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Μὲ μαρτυρίαν, διὰ μαρτύρων, ἀποδειγμένος, βεβαιωμένος. Ἐπῤῥ. ἐμμαρτύρως. Θεμίστ. σελ. 144.

Ἐ'μμάσσω, Μλ. -ξω (μάσσω) τινί τι. Ζυμόνω, συντρίβω, ἀνακατόνω τι μέσα εἰς, ἢ μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε· ζουλίγω, χύνω, σπρώχνω μέσα· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ. χρήσιμ.

Ἐ'μματάζω, Μλ. -άσω (ματάζω). Ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περίτεινος μωρά, καὶ ἀναίσθητα, φέρομαι ὡς τρελλός.

*Ἐ'μματαίζω, καὶ ἐμματίζω = ἐμματάζω.

Ἐ'μματεύω, (ματεύω). Παπατεύω μέσα που, βάλλω τὸν δάκτυλον μέσα εἴς τι διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω· βάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα διὰ νὰ διεγείρω ξερατόν.

*Ἐ'μματέω = ἐμματεύω, Νικ. Ἀλξ. 137. ἁπτὰ δ' ἀέρρα νειόθι βράστοις ἐμματέων.

Ἐ'μμάχομαι, Μλ. -χέσομαι, συνηθέστ. -χοῦμαι. Ἰων. ἐμμαχέομαι (μαχόμαι, ἀνμλ.). Μάχομαι, πολεμῶ μέσα, ἢ ἐπάνω που, δίδω μάχην, τὸ Ἰταλ. μπαταλιάν. (ᾱ)

(Ἐ'μμάω), Ἄχρηστον θέμα τοῦ, ἐμμιμνάω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐ'μμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι μεθοδικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, κανονικόν, ἐπιστημονικόν, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐπίῤῥ. ἐμμεθόδως. Φίλ.

Ἐ'μμεθύσκομαι, παθ. (μεθύσκω) τινι. Μεθῶ εἰς, ἢ μέ, ἢ διά τίποτε. — 2) εἶμαι μεθυσμένος. Ἰσ. τῆπ. Π. Ἰσθ. Δ'. σ'. 3.

Ἐ'μμειδιάω, Μλ. -άσω (μειδιάω) τινι. Γελῶ, χαμογελῶ εἰς, ἢ διά τι. πρβλ. ἐμμειδιῶν. Φιλόστρ. Ἐπ. 73. Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 3. πρβλ. μειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη. (ω, ασω.)

Ἐ'μμέλεια, ἡ (ἐμμελής). Ὀρθὴ καὶ καθαρὰ συμφωνία εἰς τὸ ψάλσιμον, τραγούδημα· ὅθεν καὶ ἡ ἀνάλογος καὶ προσήκουσα τροπὴ τῆς φωνῆς εἰς τὴν ὁμιλίαν. Τρπκ. Συμφωνία, συναρμογὴ ὅλων τῶν ἰδιαιτέρων μελῶν πρὸς τὸ ὅλον. Ἁρμοδιότης, συμμετρία, ἀναλογία, ὀρθότης καλωσύνη πράγματός τινος καθ' ἑαυτό. τὸ, Γαλλ. modulation, μοδουλασιόν· ἐμμέλεια λόγων, καταδίλουν Ἀριστοφ. — 2) Τρόπος τραγικοῦ καὶ σατυρικοῦ τινος χοροῦ κατὰ τὸ παλαιὸν τοῦ αὐλοῦ, ἢ τῆς φλογέρας. ἐξ ὀρθῶν, συμφώνων, καλῶν μελῶν ἢ ἤχων, Λατιν. Concinnitas. Schweigh. ἐν Ἡρόδοτ. 6, 129. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 816. B. πτὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὐπρεπτόντων ὄντων δὲ μετρίων πρὸς τὰς ἡδονὰς – – ἐμμελείας ἐπωνόμασεν. Ἀθην. 1, σλ. 21, E. 14, σελ. 631. C. Ἐν γένει δὲ, μουσικὴ διὰ χορόν, Πλουτ.

Ἐ'μμελετάω, Μλ. -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς, ἢ μέ τίποτε. πρβλ. ἐμμελετῶν λόγον τινίω, Γυμνάζω τινὰ εἰς κάνειν λόγον, κάμμίαν ὁμιλίαν ἐκφωνῶντας, ἐκβράζωντάς τον ἐγὼ ἐμπροστὰ τον διὰ νὰ μάθῃ νὰ τὸν ἐκφωνῇ καὶ αὐτὸς καθὼς ἐγώ. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. E. ἀφ' οὗ

Ἐ'μμελέτημα, τό. Τὸ πρᾶγμα εἰς, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐγυμνάσθη, γυμνάζεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ γυμνασθῇ τις. Ἀνθολ.

Ἐ'μμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Πᾶν ἁρμονικόν, μελῳδικόν· ἐπὶ μουσικ. καὶ ὁμιλίας. — Τερπνόμενον, σύμφωνον, ἡρμοσμένον· ἐπιτήδειον, καλὸν ὁρᾶν, ἐν γένει. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Χαρίεις, ἡδύς, τερπνός, κόσμιος, ἀστεῖος, κομψός, καλός, χαριτωμένος, νάστιμος, Heind. ἐν Πλατ. Θεαι. σλ. 147. A. Ἐπῤῥ. ἐμμελῶς, συγκρ. Ἐπῤῥ. ἐμμελαστέρως.

Ἐ'μμελῳδέω. Ὁμιλῶ μελῳδικῶς, ἤτοι ὁμιλῶντας σείρω τὴν φωνήν. Γρηγόρ. Ναζ.

Ἐ'μμεμαώς, υῖα, ός (μεμαώς). Σπεύδων, ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος, ἐγκείμενος· ἐφορμῶν, ἐπιτηδῶν, βιαίως κινούμενος· ἀξύς, ὁρμητικός, θυμός· ἐπὶ Θεῶν, ἀνθρώπων καὶ θηρίων, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. αὐλὰ καὶ ἐπὶ αὐγῶν· ἠμμεμηκώς, Ἡσὶ. Ἀσπ. 419. καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. μετὰ στερ. ἐμμεμαώς Βέβρυξιν Ἀπλ. Ῥόδ. Ἑπκ. μόνον χρήσ.

*Ἐ'μμέμονα (μέμονα). πρἠμμέμονε φρήνι. Μαίνεται ἡ ψυχή, ἐξαγριαίνεται, Σφκλ. Τρ. 982.

*Ἔ'μμεν, Σπανιώτ. Ἑπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ, ἔμεν, εἶναι, Ὅμ.

*Ἔ'μμεναι, Ἑπκ. ἀπρμφ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἶναι, παρ' Ὅμ. πολλάκις.

*Ἐ'μμενετέον, ἐπῤ. ῥημ. τοῦ, ἐμμένω. Πρέπει τις νὰ προσμένῃ, μένῃ, καρτερῇ, νὰ προσμείνῃ, μείνῃ, καρτερήσῃ κτλ. Δγν. Λρτ.

Ἐ'μμενετικός, ή, όν (ἐμμένω). μετὰ δοτικ. Ὅστις μένει στερεός, σταθερός, πιστός εἴς τι. Ἐπῤῥ. ἐμμενετικῶς. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ζ. α'.

*Ἐ'μμενετός, ή, όν (ἐμμένω). Παυδήποτέ τι, εἰς τὸ ὁποῖον μένει, προσμένει, ἢ καρτερεῖ τις.

Ἐ'μμενής, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι πιστός, ἐπίμονος, σταθερός εἰς τίποτε, μετὰ δοτικ. πτὰ ἐμμενέα, οὐσιαστ., Σταθερότης, ἐπιμονή, Ὅμ. χρῆται τῷ οὐδετ. μόνῳ, ἐμμενές, ἐπιῤῥήματι καὶ ἀεὶ ἐν τῇ συντξ. πἐμμενὲς ἀεὶ, Ἀκατάπαυστα, ἀδιάκοπα, ἐπίμονα, ἀδιάλειπτα, παντοτινά, ὅλο ἕνα. Ἰλ. Κ, 361. 364. Ν, 517. Ὀδτ. Ι, 386. Φ, 69. Ἐπῤῥ. ἐμμενῶς, Ἑπκ. καὶ Ἰων. δὲ, ἐμμενέως. Ἡσιό. Θεογον. 712.

*Ἐ'μμενητέον, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμμενετέον, Δγν. Λρτ.

*Ἐ'μμενητικός, ή, όν· νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐμμενετικός. Δγν. Λρτ. Ἐπῤῥ. ἐμμενητικῶς.

Ἐ'μμένω, Μ. ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω, διατρίβω, προσμένω, καρτερῶ εἰς, ἢ διά τίποτε· μένω στερεός, σταθερός, ἐπίμονος, πιστὸς εἴς τι. μετὰ δοτικ. Θουκυδ. πἐμμένειν ταῖς συνθήκαις – – τοῖς ὅρκοις, Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 250. — 2) Ἐμπεριέχομαι εἴς τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἐνέχομαι· πἐμμ. κηρύγματιν. Εἰς τὴν ἑξῆς.

Ἐ'μμετρητεύω, Μ. εύσω (μετρητεύω). Μετρητεύω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος. Βλήμ. Στρωμ. Ζ'. σελ.

Ἔ'μμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰσρίσκεται εἰς τὸ μέσον, ἀνάμεσα εἴς τι,

Ἐ'μμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Γεμάτος, γεμισμένος. Πλατ. Ἐπ. 7.

*Ἐ'μμεστόω, Μλ. -ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι μέ τίποτε, ἀναγιν. παρὰ Σφκλ. Ἡλ. 703.

Ἐ'μμετρόω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε εἰς, ἢ κατὰ ἄλλο τι· μόνον παρὰ Ἀγαθ.

προοίμ. 18. το γὰρ παρὰ Λουκ. ἐνπ. 27. πάνυ ἀμφβ. Schaef. mel. σλ. 164.

*Ἐμμετρία, ἡ = ἐμμετρότης.

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ κατὰ, ἢ μέτρον καμωμένον, μετρημένον ἀναλόγως πρός ἄλλο τι, σύμμετρον, εὐρυθμον· ἐξαιρ. κατὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν τῆς Μετρικῆς, Πλάτ. Συμ. καὶ παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, ἐπῶν. 2) Τρπχ. Μέτριον, μετριασμένον· ὅ,τι ἔχει τὸ πρέπον μέτρον· ὀρθόν, εἴκαιον ἁρμόδιον. Ἐπῤῥ· ἐμμέτρως· ἀφ' οὗ

Ἐμμετρότης, τητος, ἡ. Συμμετρία, τερέτισμα εἰς τὸ μέτρον. Ἀριστοτ. Α'. Ἐπι. 18.

Ἐμμήνιος, ὁ, ἡ (μήν). Μηνιάτικος, ητα· ἐμμήνεια ἱερά, Ἑορτή, τὴν ὁποίαν ἑώρταζον, ἢ ἡ ὁποία ἑορτάζεται κάθε μῆνα. 2) ητα· ἐμμήνιαι, Ἡ κατὰ μῆνα κάθαρσις τῶν γυναικῶν, τα καταμήνια. Διοσκορ.

*Ἔμμηνις, ὁ, ἡ, ι, τό, γενκ. ιος (μήν). Ὀργίλος, ἐξύθυμος.

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς τὸν μῆνα. — 2) Ὅ,τι διαρκεῖ ἕνα μῆνα. — 3) ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται εἰς τὴν διάρκειαν ἑνὸς μηνός, Πλάτ. Νμ. 12, σλ. 956. Α. — 4) = ἐμμήνιος. Μηνιάτικος, πᾶν ὅ,τι ἐπαναλαμβάνεται κάθε μῆνα. πέμμ. ἱερὰν Σφκλ. Ἠλ. 281. Περὶ τοῦ, πέμμηνοι δίκαιαι, ἰδὲ Boeckh ἐν Ἀθ. Staatshaush. 1, σλ. 54.

Ἔμμηρος, ὁ, ἡ. ἰδὲ ὅμηρος.

Ἔμμητρος, ὁ, ἡ (μήτρα). Εἰς τὴν μήτραν, εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς εὑρισκόμενος. — 2) πῶλα ἔμμητρα. Ἀθήν. Γ. σελ 10. Ὅσα ἔχουν ἐντεριώνην, τὸ κοιν. ψυχήν, ἢ καρδίαν, καθὼς π. χ. ἡ κουφοξυλιά. κ. τ. λ.

Ἐμμί, Αἰολ. ἀντὶ εἰμί.

Ἐμμίγνυμι, καὶ ἐμμιγνύω, Μ. ξω (μίγνυμι, ἀμλ.). Ἀναματώνω, ἁμίγω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔμμικτος, ὁ, ἡ. Μιγμένος, ἀνακατωμένος.

Ἔμμιλτος, ὁ, ἡ (μίλτος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ μίλτον· κόκκινον. Διοσκορ.

*Ἐμμίμνω (μίμνω)· ποιητ. ἀντὶ ἐμμένω.

Ἐμμισθος, ὁ, ἡ (μισθός), Ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, μισθωμένος. Θουκυδ. ζ'.

*Ἔμμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει μοιραῖα εἰς τίποτε, Αἰσχλ. Εὐμ. 878. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Ἐμμονή, ῆς, ἡ (ἐμμένω). Τὸ νὰ μένῃ, εἶναί τι, ἢ τις στερεός, σταθερός, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος εἴς τι· σταθερότης, διάρκεια.

Ἔμμονος, ὁ, ἡ (ἐμμένω). Σταθερός, ἐπίμονος, διαρκής, παντοτεινός, ἢ καὶ ἀδιαλείπτως εἴς τι ἐπιμένων, διαρκῶν.

Ἔμμορα, ας, ε, β'. Πρκμ. τοῦ, μείρομαι, Ὅμ., ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ'. πρτπ. χρῆται. μετὰ Γενετ., Ἔτυχεν, ἔλαχε. καὶ μετὰ Αἰτιατικ. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 4. ν . . σὺ γὰρ Κύπριδος αἶσαν ἔμμορες, καὶ Δ'. 1749. ν . . ἔμμορε κύδος.

Ἔμμορος, ὁ, ἡ (μείρομαι). Ὅστις ἔχει, ἔλαβε μοιρᾶν εἴς τι· μετὰ γενκ. Ὁσ. Θ, 840. — 2) (μόρος) Ὅ,τι εἶναι γραπτόν, ἢ ὡρισμένον ἀπὸ τὴν τύχην, μοῖραν.

Ἔμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει μορφήν, σχῆμα, σῶμα.

Ἔμμοτος, ὁ, ἡ (μοτός). Σκεπασμένος μὲ ξαντόν, τὸ Γαλλ. σιαρπί, τόυρκιβ. τηντίκι· ἔθεν ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει, ὅστις ἔχει πληγὴν μὲ ἔμπυον ἢ ἀπόστημα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ βάλληται, ἀλείφηται τὸ ἰατρικὸν, ἢ ἀλειφή. Μεταφορικῶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 469. πάλγος ἔμμοτον δώμασιν, Φοβερὰ, αἱματρευτὴ βλάβη, ζημία διὰ τὸ σπίτι. — 3) τὸ ἔμμοτον, ὑπακ. φάρμακον, Ἀλειφὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἀλείφουν τὸ ξαντὸν καὶ τὸ ἐπιδένουν εἰς τὴν πληγήν.

Ἐμμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα) = μουσικός. ἐμμούσως, Ἐπῤῥ.

Ἐμμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μὲ πόνον, κόπον, λύπην, καὶ πίκραν. πέμμοχθος βίοτος. Εὐριπ. καὶ πέμμοχθον δῆμα. Νίκανδρ. Θηρ. 756.

Ἔμμωμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει μῶμον εἶναι σφαλμένον. Ἀκύλ. καὶ Σύμμαχ.

*Ἐμοί, δοτκ. τοῦ ἐγώ. ἐγκλ. μοί, Ὅμ.

*Ἐμός, ἐμή, ἐμόν· Ἀντωνμ. κτητ. α'. πρσπ. παρὰ τὸ, ἐγώ, ἐμοῦ, Ἐδικός μου, ἐδική μου, ἐδικόν μου, Ὅμ., ἐνάρθρ. κατὰ συναίρ. οὐμός, τοὐμόν, Ἰλιάδ. Θ, 360. Πρὸς τοῦτο ἐκφράζεται ἡ κτῆσις καὶ διὰ τῆς γενκ. ἐμέν αὐτοῦ, Ἰδιον ἐδικόν μου. Ὀδσ. Β, 45. πρβλ. Ἰλιάδ. Γ, 180. ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον (objectiv) πέμπῃ ἀγγελίην ὀπλ. ἥτις ἀναφέρεται εἰς ἐμέ, Ἰλιάδ. Τ, 336. παρβλ. Ὀδσ. Β, 47. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ἀντὶ τῆς δοτκ. ἐμοί, Wolf ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 23. ἐξαιρ. ἐν ταῖς λέξ. ἐχθρός, φίλος, γείτων, ἀδελφός. κ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 668. Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπλ. Ῥόδ. σλ. 169. ὡσαύτως ἀναγνωστέον παρὰ Θκρτ. 2, 3. 3, 27. — τὸ ἐμόν, Τὸ ἐδικόν μου, τὸ κτῆμά μου, τὸ βιός μου· τὸ τίποτε μου· τὸ γε ἐμόν, Ὅσον δύναμαι, ὅσον χρέμεται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου.

*Ἐμοῦς, Δωρ. γενκ. τοῦ ἐγώ, Ἀρστφ Ἀχ. 918.

Ἐμπᾶ, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἔμπας.

Ἐμπάζομαι, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἐλλειπὲς ἀποθ. ῥῆμα, Προσέχω, ἐννοιάζομαι, φροντίζω, μοὶ μέλει διά τίποτε, μετὰ γενκ. Ὅμ., ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ὀδσ. Π, 422. (ἡ ἐτυμλ. ἄγνωστος· ἴσως παρὰ τὸ, ἄζομαι.)

Ἐμπάθεια, ν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὀξύτης ψυχικοῦ τινος πάθους, τὸ Ἰταλ. passione· (α) παρὰ τὸ

Ἐμπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Κυριευόμενος, κυριευμένος ἀπὸ ὀξὺ ψυχικὸν πάθος, τὸ Ἰταλ. passionato. Ἐπῤῥ. ἐμπαθῶς.

Ἐμπαιανίζω, = παιανίζω, ἐν. Ψάλλω, τραγῳδῶ ποῦ, ἢ εἴς τι τὸν παιᾶνα ὕμνον· Ἡρωδιαν. Η'. 2. ἰδὲ παιάν.

Ἐμπαίγμα, ατος, τό (ἐμπαίζω). Περίπαιγμα, χορατᾶς, μετωρισμός, πρὸς, ἢ μέ τινα.

Ἐμπαιγμός, ὁ. Τὸ νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ τις τινα.

Ἐμπαιδεύω, = παιδεύω, ἐν· μετὰ δοτκ. Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Α'. κα'. 3.

Ἐμπαιδοτριβέομαι, Μλ. -βήσομαι (παιδοτριβέω). μετὰ δοτκ. Γυμνάζομαι εἴς τι.

Ἐμπαιδοτροφέω, Μλ. -ήσω. μετὰ δοτκ. Ἀνατρέφω, τρέφω τινὰ εἰς τι· Δημοσθ. πέμπαιδοτροφουμένοις τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ.

Ἐμπαίζω, Μλ. -ξομαι καὶ -ξοῦμαι (παίζω, ἀμλ.). μετὰ δοτκ. Περιπαίζω, περιγελῶ τινά· ἔθεν τὸν κρατῶ ὡς μωρόν, τὸν ἀπατῶ. — 2) Παίζω μέσα που, ἢ εἴς τι. Εὐριπ. Βάκχ. 855. πέμπαίζειν χλοεραῖς λίμακος ἡδοναῖς. — 3) πέμπ. χορεῖαι. Χορεύω μαζὶ συρτὸν χορόν. Ἀρστφ. Θεσμ. 975. ἀφ' οὗ

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ. Περιγελαστής, ἀπατεών.

Ἔμπαιος, ὁ, ἡ = ἔμπειρος. μετὰ γενκ. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης Ὀδσ. Τ, 379. Φ, 400. ἀρχοιητ. λέξ. διάφορος τῆς ἑπομένης. συγγν. ἴσως τῷ, ἐμπάζομαι (ἐν τῷ πρώτῳ Ὁμηρ. μαρτυρῷ ἡ παραλγ. ἐστὶ βραχ.)

*Ἔμπαιος, ὁ, ἡ (παίω). Πᾶν ὅ,τι κτυπᾷ μέσα που, ἔρχεται, ἐμβαίνει, ὁρμᾷ, συμβαίνει ἀπέλπιστα, ἐξαφνα. πέμπαίοις τύχαις Αἰσχλ. Ἀγμ. 195. πρόσπαια κακὰ 355. ποιητ. μόνον χρῆσ.

Ἔμπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἐγγαστρωμένη. Ἡσύχιος.

Ἐμπαίσμα, ατος, τό (ἐμπαίω). Σκάλισμα, ἐξαιρ. εἰς μέταλλον σκαλισμέναι εἰκόνες, σκαλιστά, ἢ ἐμπηγμένα, ἢ καρφωμένα πλουμπίδια εἰς ἀγγεῖα· σφυριστὴ δουλειά· ἀνάγλυφα, ἢ συκωτὰ δουλευμένα σχήματα, λουλούδια, κ. τ. τ. Ὁ Εὐστάθ. καλεῖ οὕτω ποτήριόν τι μὲ σκαλιστὰς εἰκόνας καὶ σχήματα. πάλεισον, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν.

*Ἐμπαιστική, ἡ, ὑπακ. τέχνη· Ἡ τέχνη ἀναγλύφου, ἢ συκωτὰ σκαλιστὴ δουλειὰ· παρὰ τὸ

*Ἐμπαιστής, ὁ, ἡ, όν (ἐμπαίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δουλευμένον, καμωμένον εἰς μέταλλον μὲ ἀνάγλυφα, συκωτὰ σκαλίσματα, μὲ ἐμπηγμένα, ἢ καρφωμένα πλουμπίδια, εἰκόνας κ. τ. τ. Ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι τὴν λξ. σημαίνουσαν μουσίσιον, τὸ Γαλλ. συνών. μουσαϊκὴν δουλειάν, ἢ ἔργον κολλήσεως, τὸ Ἰταλ. ὁμαϊσκο, κοινότ. παρ' ἡμῖν ὁμαστέ.

Ἐμπαίω, Μ. αίσω, -συνήθ. -παιήσω (παίω, ἀμλ.). Κτυπῶ, τυπόνω τι μέσα που, ἢ εἴς τι· κάμνω, ψειρίνω τίποτε μὲ ἀνάγλυφον, ἢ συκωτὰ σκαλιστὴν δουλειάν. — 2) = ἐμπίπτω, ἀμεταβ.

Ἐμπακτόω, Μλ. -ώσω (πακτόω). Συνάπτων, συναρμόζων, στερεόνω, ἐμπήγω τι μέσα που καλὰ, ἢ σφαλνῶ τίποτε μέσα εἴς τι στερεόπονο τι. Ἡροδ. Β'. 196.

*Ἐμπάλαγμα, τος, τό = ἔμπλοκή, παρὰ τὸ

Ἐμπαλάσσω, Μ. άξω (παλάσσω) ἐν τινι, Περιπλέκω, περιτυλίγω τίς, ἢ μέ τίποτε· ὡς τὸ, ἐμπλέκω. Θουκυδ. Ζ. 84. πέμπαλασσομένοις κατέρρεον εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ.

Ἐμπαλίν, ποιητ. δέ, ἐμπαλι, Ἐπῤῥ. (πάλιν). Εἰς τὰ ὀπίσω, Ὅμ. Τυρ. Κρ. 78. Ἡσδ. Ἀσπ. 140. — 2) Ἀναστροφα, ἀνάποδα, ἐξ ἐναντίας· μετὰ γενκ. Πινδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ, τ, ἐπιφερομ., Ἡρότ. 1, 207. πρὸ ὧν ἐγὼ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος τὰ ἐμπαλὶν ἢ οὗτοι. Valck. ἐν Ἱππ. 388. — 3) Πάλιν, Σφκλ. — 4) ἐνάρθρως, ητό ἐμπαλιν, ἢ τὰ ἐμπαλινὰ Τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ καὶ κατ' εὐφημισμὸν = τὸ κακόν, τὰ κακά, Αἰσχλ. Πέρσ. 221. Ὡσαύτως καὶ, εἰς τοὐμπαλίν, Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα. Ἡσίοδος.

Ἐμπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Ἐγκτήμων, εὐκτήμων, εὐκατάστατος, κυβερνημένος, σωζάτος. (α) Ἡσύχιος.

Ἐμπανηγυρίζω, Μ. ίσω (πανηγυρίζω). Κάμνω πανήγυρι, ἑορτή, ἑορτάζω τί, ἢ διά τίποτε.

Ἔμπαξ, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ, ἐμπάζομαι· ἀλλ' αὐτὴ ἡ λέξ. προέκυψε κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. παρὰ Σφκλ. Αἴ. 63. ἤδη δὲ ἀναγιγώσκεται ὀρθῶς ητοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεύκρου ἀμφίσοι λείφω τροφῆς ἄσιτοι ἔμπα, καὶ ταυτὸν τηλωπὸς εἰχνεῖ. . πρβλ. ἔμπας.

Ἐμπαραβάλλομαι, Μλ. -βληθήσομαι, παθ. (παραβάλλω, ἀμλ.). Καταπίπτω, πίπτω, εἰς τίποτε· πέμπαρβ. τιμωρίαισι. Ἀλλὰ τὸ μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ. Μὴ διακίνδυνε, μὴ κινδύνευε τὴν ζωήν σου.

Ἐμπαραγίγνομαι, Μλ. -γενήσομαι (παραγίγνομαι, ἀμλ.). Ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ἔρχομαί που, τὸ Ἰταλ. arribare· παρὰ τοὺς Ο'.

*Ἐμπαράθετος, ὁ, ἡ (ἐμπαρατίθημι). Πᾶν ὅ,τι παρεδόθη καὶ παρακατετέθη μέσα που, τὸ Ἰταλ. deposito.

Ἐμπαρασκευάζω, Μ. άσω (παρασκευάζω). Ἑτοιμάζω, προετοιμάζω τίποτε μέσα που· Στοβ. Διόγ. Α'. σελ 18.

Ἐμπαράσκευος, ὁ, ἡ (παρασκευή). Προπαρασκευασμένος, προητοιμασμένος. Βασίλ. Ὁμ. ς'. πέμπαράσκευος ἥκειν.

Ἐμπαρατίθημι, Μ. θήσω (τίθημι) τί τινι.

Παραδίδω, παρακαταθέτω, τὸ ἰταλ. depositare τί τινι εἰς, ἢ μέσα που, πτὴν ψυχήν, ταῖς χερσί τοῦ δεδωκότος ἐμπαραδέμενος.

Ἐμπαρέχω, Μ. ἕξω (παρίχω, ἀμλ.) τινί τι. Προσφέρω, παρίζω· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἰς τινα, Θουκυδ. ζ'. 12. πμηδὲ ταύτῳ ἐμπαρίχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἐλλαμπρύνεσθαι. — 2) Συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν εἰς τι· ἔθεν δίδω, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὲς τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζηται κατὰ τὴν θέλησίν του, Λουκιαν. Λαπιθ. 28. πἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτῳ τινῶν.

Ἐμπαρίημι, Μ. ἥσω (παρίημι). Ἀφίνω, δὲν ἐναντιώνομαι, ἐνδίδω, καταντῶ εἰς τι (– υυ – υ, Ἑπκ. καὶ – υ – – υ, Ἀττ.)

*Ἐμπαρίστημι, Μλ. – ραστήσω (παρίστημι). Θέτω, στήνω, βάλλω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινος.

Ἐμπαροινέω, Μλ. ήσω (παροινέω)· μετὰ δοτ. Φέρομαι κατά τινος, ἢ πρός τινα ἀνθρωπον, ἢ πρᾶγμά τι ὡς μεθυσμένος· ἔθεν Τρπκ. μεταχειρίζομαί τινα μὲ προπέτειαν, αὐθάδειαν, ἀναίσχυντα, ἀλαζονικά, ὑβριστικά, καταφρονητικά, Λουκ. ἀφ' οὗ

Ἐμπαροίνημα, τό. Πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζηται, ἢ πρός τὸ ὁποῖον ἐφέρηται ἀσυλλόγιστα, μὲ αὐθάδειαν, ὕβριν, καταφρόνησιν, Νικήτ. Χρον. ς. 9.

Ἐμπαρρησιάζομαι, Μλ. – άσομαι (παρρησιάζομαι) τινί. Πράττω, φέρομαι, ὁμιλῶ ἐμπροσθέντινος μὲ θάρρος, τόλμην, ἐλευθερία, ἀφοβα, ἢ μὲ αὐθάδειαν.

Ἐμπᾶς, Ἰων. δὲ καὶ Ὁμρκ., ἔμπης, Ἐπῤῥ., κυρίως ἐν πᾶσι· Καθόλου, ὁλίου, γενικώς, μὲ τελειότητα, κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλας τὰς περιπτάσεις· ὡς τό, πάντως, Ἰλδ. Μ, 326. Ὀδτ. Σ, 354. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) Ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, παρ' Ὁμ. πολλάκις χρήσιμ., ὅστις ὅμως τὰ πλεῖστα τῷ, δέ, ἢ τῷ ἀλλά, ἐπιφέρει αὐτό· π. χ., Ἰλδ. Α, 562. Θ, 33. Ὀδτ. Π, 147. Σ, 12. Ἔτι δὲ καί, ἔμπης δέ, Ἰλδ. Ε, 191., καὶ ἐπεκτεταμ. πἠλλά καὶ ἔμπηςπ, Ἰλδ. Β, 297. Τ, 422. Ἀλλά, καὶ ἔμπης, Ὀδτ. Ε, 205. ὁ δὲ Πιδ. Νμ. 4, 58. ἐπιφέρει αὐτῷ τό, καίπερ, καὶ ὁ Σφκλ. Αἴ. 563. τό, καί. — 3) Τὸ ἑξῆς, μόριον, Περ, προτακτέμενον ἔχον, ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, Μᾶλλον ὅ,τι πολύ, ἂν καὶ κατὰ πολλὰ πΝέστορα οὐκ ἔλαθεν, πἰνυτά περ ἔμπηςπ Μ' ὅλον ὅτι, ἢ ἂν καὶ ἔπιτε πολύ, Ἰλδ. Ξ, 1. πρβλ. καὶ 98. Ο, 309. Ὀδτ. Ο, 361. Σ, 165. Τ, 356. ἀεὶ μετὰ μετοχ. — 4) = ὁμῶς, Ὁμοίως ἐπίσης, Ἰλδ. Ξ, 174. Ὀδτ. Τ, 37. κατὰ τὴν πάνυ ἀμφίβ. ἑρμηνείαν τῶν πάλαι Γραμματ., ἐπειδή τό, ἔμπης, ἀνταποδίδεται εἰς ἀμφότερα τὰ παραδείγμ. διὰ τοῦ, πάντως, ἢ ὅλως, ἤτις ἐστὶν ἡ κυρία σημασ. αὐτοῦ· παραβλ. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 845. παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐστὶν ὅλως ἄχρηστον τὸ Ἐπῤῥ. ἔμπας, παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ εὑρηται ἐνίοτε ἐν χρήσει. — Ὁ Πίνδ. πρὸς τῷ, ἔμπας, χρῆται καὶ τοῖς ὡσαύτως χρησίμοις τύποις ἔμπαν καὶ ἔμπᾳ, Boeckh. ἐν Πιδ. Π. 5, 55. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 355., τὸ δὲ, ἔμπα, καὶ παρὰ Σφκλ. Αἴ. 563.

Ἔμπασις, σεως, ἡ (πέπαμαι) = ἔγκτησις.

Ἐμπάσσω, Ἀττ. ἐμπάττω, Μ. άσω (πάσσω). Ἐνσπείρω, προσμιγνύω, ἤτοι βάλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀνακατόνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα. Τρπκ. ἐπὶ ὑφασμάτων ποικίλων· ὑφαίνω παράλον, πλουμιστὸν τίποτε, Ἰλδ. Γ, 126. „. . ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε – – πολέας θ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Τρώων, Χ, 441. (τὸ α, ἐστὶ βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Ἐμπαταγέω, Μλ. ήσω (παταγέω)· μετὰ δοτκ. Κάμνω κρότον, βόμβον μέ τίποτε, ἢ μέσα που· πἐμπ. ταῖς μάστιξιν, Θεμίστ. Δ. σελ. 50.

Ἐμπατέω, Μλ. ήσω (πατέω). Πατῶ, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που. πἐμπ. μέλαθρον, Αἰσχλ. μετ' αἰτ· ὡς τὸ ἡμέτ. Βάλλω τὸ ποδάρι μου που. — 2) μεταβτ. Πατῶ, τσαλαπατῶ τίποτε· μετὰ αἰτ. Πολυδ. Ζ'. 151.

Ἔμπεδα, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἔμπεδος.

Ἐμπεδάω, Μλ. – ήσω. Ἰων. δὲ, ἐμπεδέω (πεδάω). Ἐμπεδίζω, βάλλω δεσμὰ· πεδοκυβίλω, ἀναγιν. παρ' Ἡρδτ. 4, 69. ὥσαύτως ἴσως ἀναγνωστέον καὶ παρὰ Σφκλ. Αἴ. 676., εὐχρηστότερον δὲ τό, ἐμποδίζω.

Ἐμπεδής, ὁ, ἡ, = ἔμπεδος· ἐξαιρ. δὲ ἐπῤῥτκ. ἐν χρήσει, ἐμπεδῶς.

Ἐμπεδόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὡς τό, ἀείκαρπος.

Ἐμπεδόκυκλος (κύκλος). Ἀεὶ τὸν αὐτὸν περιτρέχων κύκλον π. χ. ἐμπ. χρόνος, Νόννος, ποιητ.

Ἐμπεδολώβης, ου, ὁ (λώβη). Παντοτεινὰ βλάπτων, Μανέθ. Δ'. 196. ποιητ.

Ἐμπεδόμητις, ὁ, ἡ, ι, τό, γενν. ιος (μῆτις). Ὅστις εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν, γνώμην του, ἀδιάτρεπτος, ἀμετάβλητος· πἐμπ. ἀνάγκη ποιητ.

Ἐμπεδόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι πάντοτε εἰς κόπους, λύπας, θλίψεις, ἀνάγκας, ταλαιπωρίας· ποιητ. μόνον, Πίνδαρ. Ὀλύμπ. πβίον τὸν ἐμπεδόμοχθον.

Ἐμπεδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις μένει σταθερὸς εἰς ὅ,τι εἶπε, κρατεῖ τὸν λόγον του.

Ἐμπεδορκέω, Μλ. – ήσω (ὅρκος). Μένω σταθερός, ἀμετάβλητος εἰς ὅ,τι ὡρίσθηκα, κρατῶ, δὲν πατῶ τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδοτ.

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ (ἐν πέδῳ). Ὅστις στέκεται στερεὰ εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν γῆν, μένει στερεὸς εἰς τὸν τόπον του· ἐν γένει, στερεωμένος, θεμελιωμένος, ῥιζωμένος καλά, ἀκλόνητος, ἀσείστος, Ὁμ. ἐξαιρ. πἔμπ. ἰς, βίηπ, Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, Ἀδιάλειπτος, συνεχής, διαρκής, ἀδιάκοπος, Ἰλδ. Θ, 521. Ὀδτ. Θ, 453. Τ, 113. Τροπκ., Σταθερός, ἀμετάτρεπτος, ἀναλλοίωτος· πἔμπ. νοῦς, ἦτορ, φρένες. Ὡσαύτως προταγορεύεται καὶ ὁ Πρίαμος ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων, Ἰλδ. Τ, 183. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπῤῥτκ. τῷ, ἔμπεδον καὶ ἔμπεδα, ἐξαιρ. πμένειν ἔμπεδονπ Τὸ νὰ μένῃ τις στερεὸς εἰς τὸν τόπον του, νὰ εἶναι εὐσταθής, ἀτάραχτος, τὸ ἡμέτ. νὰ βάνῃ καλὰ πεδάρι, νὰ μὴ ταράζηται ἀπὸ τὸν τοπον του, ἀντιθ. τῷ, νὰ ἀφῇ τὸν τόπον του καὶ νὰ φεύγῃ. Ἰλδ. πἔδειν ἔμπεδονπ Τὸ νὰ τρέχῃ τις ἀκατάπαυστα, ὅλο ἔνα χωρὶς νὰ σταθῇ που, Ἰλδ. Στερεά, ἀπαυστα, ἀκατάπαυστα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπεκτεταμ. πἔμπεδον αἰεί, ἢ ἀσφαλέως καὶ πἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεί, Ἰλδ. Ο, 683. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ, ἐμπέδως, Βέβαια, σύγουρα, ἀληθινά, καθκρά, δυνατά, ἀκριβῶς, σωστά, τελείως, παντελῶς, καθόλου.

Ἐμπεδοσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ὅστις ἔχει στερεὰν καὶ ἀδιάλειπτον δύναμιν· σταθερός, ἐπίμονος, Πιδ.

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει σταθερὸν, ἀκλόνητον, ἀτάραχον φρόνημα, νοῦν, ψυχήν.

Ἐμπεδόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πάντοτε φύλλα, εἶναι πάντοτε πράσινον· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. Β'. 2. ποιητ.

Ἐμπεδόω, Μλ. – άσω (ἔμπεδος). Στερεόνω, θεμελιόνω τι στερεὰ εἰς τὴν γῆν. ἐν γένει, Βεβαιόνω, ἐπιχυρόνω, συγουρεύω· ἐξαιρ. πἔμπ. νόμον, ὅρκον, συνθήκας, ὁμολογίαν ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ, φυλάττω, δὲν παραβαίνω, δὲν πατῶ, δὲν χαλνῶ· ἐπειδὴ ὅστις φυλάττει καὶ κρατεῖ αὐτά, τὰ ἐπιχυρόνει πάντοτε, Ξενφ. πέὰν ἐμπεδώσιν ἃ λέγουσιν, καὶ, πὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. Ὁ Παρατ. σχηματίζεται καὶ ἠμπέδουν καὶ ἐνεπέδουν.

Ἐμπεδῶς, Ἐπῤῥ. Παρὰ τὸ, ἐμπεδής, Σφκλ., ἐμπέδως δὲ, παρὰ τὸ, ἔμπεδος. Στερεά, βέβαια, ἐπίμονα.

Ἐμπειράζω, Μ. άσω (πειράζω). Μετὰ γενικ. Κάμνω δοκιμὴν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐμπείρᾱμος, Ποιητ. αὐτὶ ἐμπέραμος, ἔμπειρος, Λυκόφρ.

Ἐμπειρέω, Μλ. – ήσω (ἔμπειρος) μετὰ γενικ. Ἔχω ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν τινος πράγματος, ἠξεύρω, γνωρίζω τι καλά, εἶμαι ἔμπειρος εἰς τίποτε· π. χ. παρὰ Πολύβ. Γ'. πτῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖνπ· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πεῖραν, νὰ ἠξεύρῃ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ καταλαμβάνῃ, διακρίνῃ καλά τι· νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τίποτε, καθ' ὅσον τοῦ τοιούτου πράγματος ἡ γνῶσις καὶ κατάληψις ἐξαρτᾶται ἀπὸ πεῖραν ἢ δοκιμήν· ἐξαιρ. ἡ ἐμπειρικὴ Ἰατρική, ὅταν τὴν μεταχειρίζηταί τις ὄχι κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν· ἔθεν καὶ οἱ τοιοῦτοι ἰατροὶ Ἐμπειρικοί, ὀνομάζονται· ἡ δὲ τέχνη των Ἐμπειρική· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει ἐμπειρίαν καὶ κατὰ ταύτην πραγματεύεται· ὅστις κάμνει δοκιμὰς εἰς τίποτε πράγματα, διὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ, καταλάβῃ καλά· ἐξαιρ. ἐπὶ Ἰατρῶν, οἵτινες ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἐπροτιμοῦσαν αὐτὴν μάλιστα· ἔθεν κατεγίνοντο εἰς αὐτὴν ἐξαιρέτως· ἰδὲ τὸ προηγμ., Ἐπῤῥ. ἐμπειρικῶς.

Ἐμπειροπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι ἔμπειρος πολέμου, ἤτοι πολλάκις εἰς τὸν πολεμον καὶ τὸν ἠξεύρει καλά.

Ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἔχει πεῖραν, πρᾶξιν εἰς τὰ πράγματα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τίποτε· Δαμάτ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Νόμος.

Ἔμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) μετὰ Γενικ. Ὅστις ἔχει πεῖραν, γύμνασιν, πρᾶξιν εἰς τίποτε, τὸ ἐδοκίμασε καὶ τὸ ἐγνώρισε, τὸ ἔμαθε καλά· ὅθεν, ἐπιτήδειος, πεπαιδευμένος, πρακτικός, γυμνασμένος. Ἀριστοτ. Ἡθ. πνέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστινπ· ὡσαύτως καὶ ἐπῤῥτκ. πἔμπειρός τινός ἐχωπ· Γνωρίζω τινὰ ἀπὸ πεῖραν, ἀπὸ συναναστροφήν, Ξενφ. Ἀνβ. 2, 6, 1. ἠξεύρω τίποτε ἀπὸ δοκιμήν, εἶμαι γυμνασμένος εἰς τίποτε.

*Ἐμπειρότοκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Μαθημένη ἀπὸ γένος, ἡ ὁποία ἐγέννησε καὶ ἄλλην φοράν.

Ἐμπείρω, Μ. ερῶ. Πρμ. – έπαρκα. (πείρω). Κεντῶ, διαπερῶ, σουβλίζω· ἀνεγνώσ. πρὸ Wolf, Ἰλ. Β. 426. πσπλάγχνα ἐμπείραντεςπ· ὅπου τῶν ἀμπείραντες κεῖται. Ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 796. ψευδ. ἡ ἀνγν.

*Ἐμπελαγέω, Μλ. – ήσω (πέλαγος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέλαγος, εἰς τὴν θάλασσαν, ταξιδεύω.

Ἐμπελάδην, Ἐπῤῥ. καὶ ἐμπελαδόν. Πλησίον, συμά, κοντά που, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτκ. Ἡσδ. Ἔρ. 736. ποιητκ. μόνον· παρὰ τό

Ἐμπελάζω, Μ. άσω (πελάζω, ἀμλ.). Βάλλω, φέρω τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τι· πδίφρους ἐμπελάσαπ Ἔβαλαν τὰ πολεμικὰ ἁμάξια ἓν συμὰ εἰς τὸ ἄλλο, Ἡσδ. Ἀσπ. 109. Παθτ. Εἶμαι πλησίον, ἐγγύς, κοντὰ εἴς τι· πλησιάζω, συμόνω, ἔρχομαι κοντὰ εἰς τίποτε· τινὶ καὶ τινος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. εὑρηται κατὰ τὴν ὁμετρ. σημασ. ταύτην, μετὰ δοτκ. Ὁμ. Τμ. Ἔρ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐμπέλασις, εως, ἡ. Πλησίασις, σύμωσις, ἔγγισμα.

Ἐμπελαστικῶς, Ἐπῤῥ. Ἀπὸ συμά, ἀπὸ κοντά· πλησιάζοντας, συμόνοντας μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐμπελάστειρα, ἡ, = πελάτις. Σύζυγος, συμβία· παλλακίς, ἑταίρα, Καλλιμ. (ξ).

Ἐμπελάω, = ἐμπελάζω.

Ἐμπέλιος, ὁ, ἡ (πέλιος). Μελανός, μελανόχρους, μελανούτσικος, μαυρωδερός, Νίκανδρ.

Ἐμκέμπω, Μλ. -ψω (πέμπω). Στέλλω τι μέσα, κάμνω, ἀφίνω νὰ ἔμβῃ τί που παρὰ τοῖς Ο'.
Ἐμπέραμος, ὁ, ὁ, = ἐμπείρχμος, ἔμπειρος· μετα γενικ. ποιητ.
*Ἐμπερές, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔμπειρος, Σφκλ. παρ' Ἡσχ.
Ἐμπεριάγω, Μ. ἄξω (περιάγω, ἀνμλ.). Περιφέρω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινος. (ξ)
Ἐμπεριβάλλω, Μ. αλῶ (περιβάλλω, ἀνμλ.). Περικυκλόνω τι μέσα που, Ἀριστοτ. Β. σελ. 494.
Ἐμπερίβολος, ὁ, ἡ (περίβολη). Ἐνδυμένος, μὲ στολισμούς, μὲ στολίδια· παιτοῦ κυκλωμένος· περικαλλωπισμένος.
Ἐμπεριγράφω, Μ. ἄφω (περιγράφω). Περικλείω, περιορίζω τι μέσα που (ξ), Πολυδ. Θ. 108. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Α'. 206.
Ἐμπεριεκτικός, ἡ, όν (ἐμπεριέχω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανὸν, ἐπιτήδειον νὰ περιέχῃ, περικλείῃ τι εἰς τὸν ἑαυτόν του.
Ἐμπεριέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (περιέρχομαι, ἀνμλ.). Περιέρχομαι, κάμνω γύρους εἰς κάνεν μέρος καὶ παρατηρῶ, παραμουσεύω τίποτε, Ἀριστλ.
Ἐμπεριέχω, Μλ. -ἕξω (περιέχω, ἀνμλ.). Περιέχω, περικλείω τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἰωσελλ. Α'. 8.
Ἐμπερικλείω, Μλ. -είσω (περικλείω). Περικυκλόνω, κρατῶ τί πουδενά ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένου μέσα.
Ἐμπεριλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (περιλαμβάνω, ἀνμλ.), = ἐμπεριέχω· ἀφ' οὗ
Ἐμπεριληπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι περιέχει, περικλείει τι εἰς τον ἑαυτόν του. — 2) παθτ. πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ περιέχηται, περικλείηται μέσα εἰς τίποτε.
Ἐμπερίληψις, ἡ. Τὸ νὰ περιέχηται, περιορίζηται, περικλείηται τι μέσα εἰς τίποτε, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ.
Ἐμπερίοδος, ὁ, ἡ (περίοδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιοδικόν, τοῦτ' ἔστι γίνεται, συμβαίνει εἰς τινας καιρούς. — 2) Ἐπὶ εἴδους γραφῆς, ἡ τρόπου τοῦ ὕφους τοῦ γραψίματος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνθεμένον, συγγραμμένον εἰς καλὰς, καλοσυνταγμένας περιόδους· ἔχει περιόδους· περιοδικόν.
Ἐμπεριόδως, Ἐπίρ. περιοδικῶς, εἰς τινα διωρισμένον καιρόν, Κορνοῦτ. 27.
Ἐμπεριοχή, ῆς, ἡ (ἐμπεριέχω). Τὸ νὰ περιέχηται τι μέσα που, ἢ νὰ περιέχῃ τι κάνεν πρᾶγμα εἰς τὸν ἑαυτόν του.
Ἐμπεριπαθέω, Μλ. -ήσω (περιπαθέω). Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχὴν, σύγχυσιν, ἢ λύπην διά τίποτε· πάσχει ἡ καρδία μου διά τι.
Ἐμπεριπατέω, Μλ. -ήσω (περιπατέω). Πηγαίνω, ἢ ἔρχομαι ὁλόγυρα μέσα, ἢ ἐπάνω που· διατρίβω εἴς τινα τόπον, Τροπκ. καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. — 2) Καταπατῶ, περιπίζω, περιγελῶ τινα.
Ἐμπεριπείρω, Μ ερῶ (περιπείρω). Διατρυπῶ, καταπρυπῶ, κατακεντῶ τι ὁλόγυρα· τρυπῶ πέρα πέρα, συμβλίζω.
Ἐμπεριπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (περιπίπτω, ἀνμλ.) τινί. Πίπτω μὲ τελειότητα, μὲ τὴν ὁλότητα μέσα που.
Ἐμπεριπλέω, Μλ. -εύσομαι (περιπλέω, ἀνμλ.). Πλέω, ἀρμενίζω, κάμνω γύρους μὲ τὸ καράβι, τὸ ἰταλ. bolteggiare μέσα που, ἢ ὁλόγυρα εἰς τι.
Ἐμπεριρρήγνυμι, Μ. ῥήξω (περιρρήγνυμι, ἀνμλ.). Σχίζω, ξεχίζω ὅσα περιέχονται μέσα που, καταξεσχίζω με τελειότητα ὅλα.
Ἐμπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Στερεόνω, καρφώνω τι μὲ τὰς περόνας, ἢ μὲ καρφοβέλονα, καρφίτσες, κομποβέλοια· ἀφ' οὗ
Ἐμπερόνημα, τό. Φόρεμα καρφωμένον εἰς τοὺς ὤμους μὲ περόνας, καρφίτσες, Θκρτ. 15, 21. 24. Δωρκ. ἐμπερόνεμα.
Ἐμπερπερεύομαι, = περπερεύομαι.
*Ἔμπεσον, ες, ε, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμπίπτω, ἀντὶ ἐνέπεσον, Ὅμ. Ἀπρμφ. ἐμπεσεῖν.
*Ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ. Φυχητόν τι κατεσκευεσμένον μὲ τυρὶ ἐπάνω εἰς φύλλον, νὶν πετάλου, Ἡσχ.
Ἐμπεταύνυμι, καὶ ἐμπεταννύω, Μέλ. -τάσω (πεταύνυμι, ἀνμλ.). Ἁπλόνω, ἐφαπλόνω, τεντόνω, ξεδιπλόνω τίποτε ἐμπρός που, ἢ ἐπάνω εἰς τι, Ξενοφ. Παιδ. Α'. ἀπὰ δίκτυα ἐνεπετάννυεν, Παθτ. Εἶμαι σκεπασμένος μὲ τίποτε, Ἀθήν. Δ'. σελ. 147. οἱ τοῖχοι διαχρύσοις ὕφεσιν ἐμπετασμένοι· ἀφ' οὗ
Ἐμπέτασμα, ατος, τό. Σκέπασμα, παραπέτασμα, τὸ ἰταλ. cortina, τουρκβ. περδές, Ἀθήν. Ε'. σελ. 296.
Ἐμπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Πᾶν ὅ,τι αὐξάνει, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, ἢ εἰς πετρώδεις τόπους. ἔμπετρον, τό. Φυτόν τι φυόμενον εἰς τὰς πέτρας, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν πορτάρι, Διοσκ. Δ. 181.
Ἐμπευκής, ὁ, ἡ (πεύκη), Πικρός, πικρούτσικος, Νίκανδ Ἀλεξιφ. 202.
*Ἔμπη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πῆ, Φαλαικ. ἰδὲ ὅμως. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 786.
Ἐμπήγνυμι, καὶ ἐμπηγνύω, Μλ. -πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ἐμπήγω, μπήγω, χώνω κτυπῶ τι μέσα που· φυτεύω, ἀμπελιάζω· μετὰ δοτ. Παθτ μετὰ παρκ. καὶ ὑπρστ. β'. Ἐμπήγομαι, χώνομαι μέσα που καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ αὐγω, — 2) Κάμνω τι νὰ πηχθῇ, παγώσῃ.
Ἐμπηδάω, ῶ, ήσω (πηδάω)· μετὰ δοτ. Πηδῶ, βίχνομαι μέσα που, ἢ ἀπάνω εἰς τι· πηδῶ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω που.
*Ἐμπηκτης, ου, ὁ (ἐμπήγνυμι). Ὅστις καρφώνει, κολλᾷ εἰς τοὺς τοίχους, νόμους, ἢ προστα γὰς, διαταγὰς τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ γνωστοποιῶνται εἰς τὸ κοινόν, Ἡσχ.
Ἐμπηξις, εως, ἡ (ἐμπήγνυμι). Ἐμπήξιμον, τὸ νὰ ἐμπήγῃ, κτυπᾷ, χώνῃ, καρφόνῃ, στήνῃ τίς τι μέσα που, ἢ νὰ φυτεύῃ τίποτε. 2) = ἔκπηξις, Πήξιμον· παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 17. πέμπτηξεις εἰ' ὑπὸ τῶν πάγων, καὶ καυμάτωσα.
Ἐμπηρος, ὁ, ἡ (πηρός). Κολοβωμένος βλαμμένος εἰς τι μέλος, σακάτης Τουρκβ.
Ἔμπης, Ἐπίρ. Ἰων, καὶ Ὁμρκ. ἀντὶ ἔμπας, ὅπερ ἰδέ.
*Ἐμπήσομαι, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμπήγνυμαι, Ἐτμ. μεγ.
Ἐμπιέζω, Μ ἔσω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίγω τι μέσα που, ἢ εἴς τι. Θεμιστ. Λόγ. Β' σλ. 39. ἀφ' οὗ
*Ἔμπίεσμα, τος, τό. Βλάφιμον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ζούλεγμα. (ι)
Ἐμπίζω, καὶ Ἐμπίζομαι, Βρέχω, ποτίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω. Νίκαν. Θηρ. 623. Ἀλεξ. 330. 518.
Ἐμπικραίνω, Μ. ανῶ. Παραίνω, κάμνω τι νὰ γένῃ πικρόν. 2) Μεταφορ. Παθτ. «ἐμπικραίνομαι τινὶ», Θυμόνω κατά τινος, φέρομαι πρὸς αὐτὸν, τὸν μεταχειρίζομαι αὐστηρὰ, ἄγρια, μὲ ὀργὴν καὶ θυμόν.
Ἐμπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρουτσικον.
Ἐμπιλέω, Μλ. -ήσω (πιλέω). Θλίβω πρὸς τὰ μέσα, ζουλίγω, στιβάζω, στριμώνω. Διόδ. Σικελ.
Ἐμπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελή). Ὀλίγον παχύς, παχουλὸς, παχούτσικος.
Ἐμπίμπλημι, ἄχρηστος ἐνεστῶτος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἐμπίπλημι.
Ἐμπίμπρημι· Τύπος ἐνστ. ἄχρηστος ἀντὶ, τοῦ, ἐμπίπρημι.
Ἐμπινής, ὁ, ἡ (πίνος). Λερωμένος, καταλερωμένος.
Ἐμπίνω, Μλ. ἐμπίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Πίνω, βυζάνω, ρουφῶ, καταπίνω· ἔτι δὲ καὶ πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Θεογν. 112q. (ἴνω, - -, ἶομαι, ῠυ-)
*Ἐμπιπίσκω, Μλ. -ίσω (πιπίσκω, ἀνμλ.).
Βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω, μουσκεύω, ποτίζω τι. (ἴτω, - -)
*Ἐμπίπλημι, Μλ. -πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Γεμίζω τι καλά, τὸ κοινὸν. ὡς ἀπάνω, βίτσα βίτσα· τινά τινος· π. χ. πυρὴν ἐπλῶν· θυμὸν μένος, ὀδυνάωσι, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλείστον χρῆται τῇ παθ. καὶ μέσ. διαθ. ἐξαιρ. μετὰ γεν., ἔτι δὲ καὶ πρτλφ. τῆς αἰτιατ. «ὠρμήθη μ' Ἀχιλεὺς, μένος δ' ἐμπλήσατο θυμόν», Ἰλιάδ. Χ, 312 Τρπκ. ἐμπίπλ. τινός, χορταίνω, ἀπολαμβάνω ὅσον θέλω τίποτε· π. χ. ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱος ἐπλησθήναι ἄκοιτις ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσιν· Δεν μὲ ἄφησεν οὔτε νὰ χορτάσω κυταζωντας τὸν υἱόν μου, Ὀδυσ. Λ, 452. ὡσαύτως καὶ «βαλέων ἐμπλησάμενος κῆρι», Ἰλιάδ. Χ, 504. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ «ἐκ δέ με πάντων λησθένει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει», Ὀδυσ. Η, 221 καὶ μετὰ μτχ. «οὐκ ἂν ἐμπλήμην βάλλων», Ἀραστφ. Ἀχ. 236. καὶ «πωτῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι», Εὐρπ. Ἱππ. 664. — 2) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. (ὁ τύπος ἐμπίμπλημι ἀνιβαίνει εἰς τοὺς καιρούς τῆς Ἑλλ. γλώσσης, ἰδὲ Lobeck Wolf irrt. Τμ. Ὁμ. 30, 10.)
Ἐμπιπράσκω, = πιπράσκω (ἀνμλ.), Πολυδ. Ζ.9.
Ἐμπίπρημι, Μλ. ἐμπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ἀνάπτω τίποτε, βάλλω φωτιὰν εἰς τι καὶ τὸ καίω, καταχαλῶ τι· (ὁ ἐνστ. ἐμπίμπρημι ἀντιβαίνει τοῖς καιρόσι τῆς Ἑλλ. γλώσσης.)
Ἐμπίπτω, Μ. ἐμπεσοῦμαι· (ἐχι Ἐμπέσομαι ὡς ὁ Κοῦμας σολοικίζων σημειοῖ) Ἀόρ. ἐνέπεσον· Ἐπικ ἔμπεσον (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που, ἢ εἴς τι, πίπτω μέσα που, μὲ ῥίπτουν καὶ πίστω μέσα πουδενά, παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. «κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ τῷ ἡμετ. Κακὸν εὗρῆκε, εἰς τὸ σπίτι· «πῦρ ἔμπεσε νηυσίν, ὄλωλε Εὐγῆς φωτιὰ εἰς τὰ καράβια, εἰς τὸν λόγγον· «αὐχὴν ἔμπεσεν ἰόνι Ἡ σαίτα τρύπησε πέρα πέρα τὸν αὐχένα, χυθεί. τὸ ζωϊκὸ του. Ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων ἡδέος, χόλου, ἔμπεσε θυμῷ Φόβος, θυμὸς ἐτάραξε τὴν καρδίαν του, Ὅμ., ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. κατὰ παντοίας ἀναφοράς. Καταντῶ εἰς τίποτε, πίπτω 'ς τὸ χέρι τινος, ἀπαντῶ τίποτε· ἐπὶ πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἀπρομελετήτου περιστάσεως· Φαίνω, καταντῶ εἰς τίποτε, παθαίνω τι· π. χ. ἀρρωστῶ, μὲ φυλακόνουν, πίπτω εἰς κάνενα κίνδυνον, βάλλω 'ς τὸ νοῦν μου νὰ κάμω τίποτε, νέμπ. εἰς νόσον, εἰς δεσμωτήριον, εἰς κλίνουσι, ἀναμίαν· νέμπίπτω τῷ ἀκοντίῳ Ῥίπτω τὸ κοντάρι μὲ ὅλην μου τὴν δύναμι, ἐπειδὴ ῥίπτωντάς το τοιουτοτρόπως φαίνεται ὡς νὰ πίπτῃ ὅλον τὸ σῶμα μου ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι, ὡς νὰ τὸ σπρώχνω μὲ ὅλον μου τὸ σῶμα, Ἱππ. Πίπτω εἰς τὸν ἐχθρὸν μὲ ὁρμὴν, τὸν πλακώνω ἔξαφνα, ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπαθείας περιστάσεων, Μετφ. ἐπὶ συμβεβηκότων, Συμβαίνει, τυχαίνει· «τὰ ἐμπίπτοντα» Τὰ περιστατικὰ, τὰ συμβεβηκότα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ τῆς εἰς καὶ τῆς ἐπί, Ἡρόδ. 7, 88. (ι)
Ἐμπίς, ίδος, ἡ. Κώνωψ, κωνοῦπι, Ἀριστοφ. Νεφ. κατὰ Doderl. παρὰ τὸ ἐμπίνω.
Ἐμπιττεύω, Μ. εύσω (πιστεύω) τινί. Πιστεύω, δίδω πίστιν εἰς τίποτε. — 2) τινί τι ἐμπιστεύομαι εἰς κάνενα τίποτε, Παθτ. Μοὶ ἐμπιστεύεται τίς τίποτε.
Ἐμπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Βέβαιος, σύγουρος, ἀξιόπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις· ἐμπιστευμένος.
Ἐμπιττεύω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπίπτω. Σοφκλ. Αἰ.
Ἐμπίφρημι, = ἐμφράττω. Φράζω. στουπόνω, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 6. «ἐμπιφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα»

Ἐμπλάζω Μλ.-πλάγξω (πλάζω, ἀνμλ.) ἀμετβ. τινά τινι. Διώκω, κυνηγῶ τίποτε μέσα που. Παϑτ. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι μέσα που, ἀπατῶμαι εἰς τίποτε, δὲν ἠμπορῶ νὰ εὕρω τὸ ὀρϑόν, τὴν ἀλήϑειαν.

* Ἐμπλάζω, Μλ.-άσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπελάζω.

Ἐμπλάσσω, Ἀττ. ἐμπλάττω. Μ. άσω. (πλάστω) Ἐντυπόνω, σχηματίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· ἀλείφω τι ἀπὸ μέσα, ἐμπλαστρόνω, πασαλείφω. Παϑτ. προσκολλῶμαι εἰς τι, πιάνομαι, γραπατζόνομαι ἀπό τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐμπλαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἀλείφει, περιαλείφει τίποτε ἀπὸ μέσα, στουπόνει τι ἀλείφων τὰς τὸ.

*Ἐμπλαστον, τό, ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἐμπλαστός, ή, όν (ἐμπλάττω). Περιαλειμμένος, ἀλλειμμένος ἀπὸ μέσα, στουπωμένος, ἐμπλαστρωμένος· ἀφ' οὗ ἔμπλαστον, τό, ὑπκ. φάρμακον, Ἀλειφή, Ἰατρικὸν διὰ ἄλειμμα· ἀπ' οὗ χρῶνται οἱ νεῶτ. Ἰκτροὶ ἐμπλάστρου, τό, καὶ, ἐμπλαστρος, ή.

Ἐμπλαστρον, τὸ καὶ ἔμπλαστρος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἐμπλαστός, Γαλην. Συνϑ. Ἰατρ. Α'. σελ. 319.

Ἐμπλαστρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἔμπλαστρον.

Ἐμπλατεία ζω· ἰδὲ πλατεάζω.

Ἐμπλατύνω, Μ. νῶ (πλατύνω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι μέσα που, Παϑτ. ἐξαπλόνομαι· ἐμπλατύνομαι τοῖς λόγοις περί τινος· Τὸ νὰ ἐκτείνῃ, μακρύνῃ τις τὴν ὁμιλίαν περί τινος πράγματος, νὰ λέγῃ, ϑεωρήσῃ τι μὲ πολυλογίαν, Στραβ. Η'. 321.

*Ἐμπλέγδην, Ἐπῤῥ. (ἐμπλέκω). Περιπλεγμένα, λαζιασμένα.

*Ἐμπλειος, ὁ, ἡ. Ἐπε. ἀντὶ ἔμπλεος, Ὀδτ.

*Ἐμπλεκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἐμπλέκτης, ου. ὁ (ἐμπλέκω). Ὅστις πλέκει, ἢ κατζαρόνει τὰ μαλλιά· τὸ ἰταλ. φριζέρος.

Ἐμπλεκτος, ὁ, ἡ (ἐμπλέκω) Πλεκτός, πλεγμένος· τὸ ἔμπλεκτον, Εἶδος τειχίσματος, τοῦ ὁποίου ὁ μεταξὺ δύω μετωπιδίων τειχῶν τόπος εἶναι γεμισμένος μὲ χῶμα, Βιτρβ. 2, 8. Ἐμπλέκτρια, ἡ· Ϛηλκ. τοῦ, ἐμπλεκτήρ.

Ἐμπλέκω, Μλ. -ξω (πλέκω), Πλέκω δύω, ἢ πλείονα πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, περιπλέκω· τινί τι· ἐξαιρ. κάμνω, προξενῶ ἀνακατώματα, μπερδεύματα, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 936. ὑπλοκὰς ἐμπλέκειν.

*Ἐμπλεξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ περιπλέκῃ, πλέκῃ τις διάφορά τινα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, κάμνῃ πλεξίδια, περιπλοκάς, μπερδεύματα, Πλάτ. Πολτ. σελ. 282. Ε.

Ἐμπλεονάζω, Μλ.-άσω (πλεονάζω) αἵματι. Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται πολὺ αἷμα. Ἡρακλ. Ἐπ.

Ἐμπλεος, α, ον. Ἀττ. -εως, ὁ, ἡ· ω, τό. Ἰωνικ. -εος, -εία, -εον· καὶ ἔνπλεος (πλέος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον· μετὰ γενκ. Ὀδτ., ὅπου μόνοι οἱ δύω Ἴωνες τύποι εὑρίσκονται, Τρπε. χορτασμένος· Ἐπῤῥ. ἐμπλέως.

Ἐμπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τελείας ἔλας, ἢ σωστὰς τὰς πλευράς. (Ὄχι δὲ μὲ γεμάτας πλευ. ὡς ψευδῶς ἐξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λξ. ὁ Κούμας·) Γεωπον. ΙΙ'. 9. ἀφ' οὗ

Ἐμπλευρόω, Μλ. -ώσω. Κτυπῶ, κουντῶ τινα εἰς τὰ πλευρά, Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἐμπλέω, Μλ. -πλεύσομαι καὶ -ευσοῦμαι, (ὄχι δὲ ἐμπλεύσω ὡς κακοτύπως σολοικίζει ὁ Κούμας) (πλέω, ἀνμλ.). Πλέω, κολυμβῶ, ἢ ταξιδεύω μὲ τὸ καράβι μέσα που, Ἡρόδοτ. πεπλέων τῇσι νησοισι. Ἐπὶ φαγητῶν, ὅσα προξενοῦν ἐρευγμόν, τὸ χυδ. ρουγκάλισμα, Ἀρετ. Ε'. 3.

Ἐμπλήγδην, Ἐπῤῥ. (ἐμπλήττω). Ἀστόχαστα, ἀπυλλόγιστα, ξεχασμένα, μωρὰ ἐξαιρ. ἐλαφρόγνωμα, εὐμετάβλητα, παράφορα· ἀντιϑ. τῷ, παυτὸς, Ὀδ. Τ. 132. πεμπλήγδην ἕτερόν γε τίσειε, ἰδὲ ἔμπληκτος.

Ἐμπληγής, ὁ, ἡ, = ἔμπληκτος.

Ἐμπληγος, ὁ, ἡ (πληγή). Δαρμένος· μὲ πληγάς, δαρμοὺς, Σουϊδ.

Ἐμπλήδην, Ἐπῤῥ. (ἐμπίπλημι). Γεμιστά, γεμάτα, Νίκανδρ. Ἀλ.

*Ἐμπλησής, ὁ, ἡ, = ἔμπλεος, παρὰ τὸ

Ἐμπλήσω, Μ. ήσω (πλήϑω). Εἶμαι γεμάτος καλά· εἶμαι χορτασμένος.

Ἐμπληκτικός, ή, όν (ἐμπλήττω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ ἐκπληξιν, ταραχὴν, ἔκστασιν, ξάφνιασμα, Παϑτ. ὅστις ἐκπλήττεται, ξαφνίζεται, σκιάζεται εὐκόλα.

Ἐμπληκτος, ου, ὁ, ἡ (ἐμπλήττω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ξαφνιασμένος, σκιαγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, ὡς τὸ ἐμβρόντητος. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀπυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, εὐμετάβλητος, ἀσταϑὴς, παράφορος· παρβλ. ἐμπλήγδην καὶ Lob. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1358. Εὐριπ. Τρωάδ. 1211. ηταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνϑρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσιν. Ἐπῤῥ. ἐμπλήκτως.

*Ἐμπλήμενος· Γεμισμένος, γεμάτος· σπανία Μτχ. παϑτ. κατὰ συγκρ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ἀριστφ. Σφκ. 984.

*Ἐμπλημμυρέω, Μλ. -ήσω (πλημμυρέω). Πλημμυρῶ, κάμνω πλημμύραν μέσα, ἢ πλησίον που, Φιλστρ. Εἰκ. 1, 29.

Ἐμπλην, Ἐπῤῥ. μετὰ γενικ. Πλησίον, συμά, κοντά, εὐθὺς ἐκεῖ, Ἰλ. Β. »Βοιωτῶν δ' ἐμπλην« παρὰ Λυκ. 1029. προηγουμ. τῆς γενκ. πτωτ., ἐτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 372. (πιϑανῶς παρὰ τὸ, ἐμπελάζω· τοῦ ἑπομένου δὲ πάντῃ διαφορετικόν.)

*Ἐμπλην, ἐπῤῥ. τὸ, πλὴν κατ' ἐπίτασιν. Χωρὶς, ἐκτὸς, ὄχως, ξέχωρα, χωριστά, ἔξω ἀπό.., μετὰ γενκ. — 2) Ὅμως, μά, μ' ὅλον τοῦτο, Καλλμ.

Ἐμπληξία, καὶ ἔμπληξις, εως, ἡ (ἐμπλήττω). Ἔκπληξις, ἔκστασις, ξάφνιασμός, σκιάξιμον, τρόμαγμα, ἀμηχανία, τὸ ἰταλ. στουπόρε. — 2) Βουφόνοια, ἡ ἀλαφρογνωμία, ἀνοησία, ἀστοχαστία, παραφροσύνη, ξεμώραμα.

Ἐμπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τι καλά, καταγεμίζω· ἀφ' οὗ

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ. Γέμισμα καλόλου, καταγέμισμα.

*Ἐμπλήσας, ἐμπλησάμενος, Μτχ. ά. καὶ μέτ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὅμ., ἐμπλήσατο· Ἐπκ. ἀντὶ ἐνεπλήσατο. ἐμπλητο, ἀντὶ ἐνέπλητο, παϑτ. ἀόρ. Ἰλδ. Φ, 607.

Ἐμπλησις, σεως, ἡ = ἐμπλήρωσις, Στραβ. σελ. 154.

Ἐμπλήττω, Ἀττ. Ἐμπλήττω, παρ' Ὅμ. ἐνεπλήσσω, Μλ. -ξω (πλήττω) ἀμτβ. Πίπτω ἐπάνω, ἢ μέσα που, κρημνίζομαι μέσα, κατακρημνίζομαι, κατωτῶ εἰς τι ἀνύποπτα· μετὰ δοτ. πέπτω ἔρκεσι Πίπτω ἐς τὰ δίκτυα, ἐς τὰ βρόχια, Ὀδτ. Χ, 469. πέπτω τάφρῳσι Πίπτω εἰς λάκκον, Ἰλδ. Μ, 72. Ο, 344. — 2) μεταβτ. Ἐκπλήττω, ξαφνίζω, τρομάζω, σκιάζω τινά· ἰδὲ ἔμπληκτος. (κατὰ τὴν πρώτην ποιητ. μόνον σημασίαν, ἐτυμολογοῦσί τινες τὴν λξ. παρὰ λόγος, παρὰ τὸ, πελάζω.)

*Ἐμπλησταίος, έα, έον, ἐπϑ. ῥημ. τοῦ ἐμπίπλημι. Πᾶν ὅτι πρέπει νὰ γεμίζηται, νὰ γεμιστῇ καλὰ, Πλάτ. Πολτ. 2. σλ. 373. Β.

Ἐμπλοκή, ἡ (ἐμπλέκω). Πλέξιμον, περιπλέξιμον, πλέξιμον δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. — 2) Πλέγμα, πλόκαμος ἢ πλεξούδα, κοινν. κλῶστ· ἀφ' οὗ

Ἐμπλόω, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω.

Ἐμπνείω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπνέω.

Ἐμπνευματόω, Μλ. -ώσω (πνευματόω). Γεμίζω τι μὲ ἄνεμον, ἀέρα, τὸ φουσκόνω, Ἀϑήν. Β'. καὶ παρὰ Λουκιαν. Λεξιφ. πεμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκαπίου· ἀφ' οὗ

Ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ. Γέμισμα μὲ ἄνεμον, ἀέρα· φούσκωμα, φουσκώματα τῆς κοιλίας, τὸ ἰταλ. φλάτο, Ἀϑήν. Β'. Παρ' ἰατροῖς δὲ, ἡ νόσος τυμπανίτης ἢ ὑδρωψ, Τσρωπηκας. (α) ἀφ' οὗ

Ἐμπνευματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ μὲ ἄνεμον, ἢ νὰ προξενῇ ἀνέμους καὶ φούσκωμα τῆς κοιλίας.

Ἐμπνευσις, εως, ἡ (ἐμπνέω). Πνεύσιμον, φύσημα μέσα· ἐνϑουσιασμός, Θεοῦ φώτισις, τὸ ἰταλ. ἰνσπιράτσιόνη.

Ἐμπνευστός, στή, στόν. Ἐμπνευσμένος, φυσημένος, φουσκωμένους, πεμπν. ὄργανα, Τὰ μουσικὰ ὄργανα, ὅσα παίζονται μὲ τὸ φύσημα. Τρπε. Ἐνϑουσιασμένος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐμπνέω. καὶ Ποιητικ. ἐμπνείω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἀναπαίνω εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι, μετὰ αἰτιατ. πεμπνέοντες μεταφράνω ἐπὶ ἵπποι οἱ ὁποῖοι φυσοῦν μὲ τὸν ἀναπασμόν των εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἔμπροσθέν των ἱσταμένου, Ἰλδ. Ρ, 502. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. παύλοις ἐμπνέω Τὸ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τοὺς αὐλούς, τὴν φλογέραν· καὶ ἡμέλος, μοῦσαν, αὐλοῖς ἐμπνεῖω Νὰ λαλῇ τις τραγούδι εἰς τὴν φλογέραν. Τὸ δὲ κτῇ τέχνῃ ἐμπνείω Τὸ νὰ εἶναί τις ἄλλος προστηλωμένος εἰς τὴν τέχνην του. Ἐν γένει, Ἀναπνέω, ἀναπαίω, παίρνω τὸν ἀναπασμόν μου, ζῶ· ὡς τό, πνεῖν = ζῆν, Ἀριστφ. Θσμφ. 926. — 2) Φυσῶ μέσα ἐξαιρέτ. ἐπὶ ψυχκ. διαϑέτων καὶ ἐννοιῶν, τοῦτ' ἔστι διεγείρω, παρακινῶ τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν τινος εἴς τι· ἐμπ. τινί τι, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. πέμπν. μένος ἢ θάρσος τινίω· καὶ, τινὶ φρεσίν, καὶ ἀντὶ τῆς αἰτ., μετ' ἀπρφ. πνείπνευσέμοι φρεσίν, φάρος ὑφαίνειν τὸ πρίν. Μ' ἐρώτησε 'ς τ' αὐτί, ἢ μ' ἔβαλε 'ς τὸ κεφάλι νὰ ὑφαίνω ὄνα φόρεμα, Ὀδτ. Τ, 138., ἄρε μ' ἐρώτισε, μ' ἐνϑουσίασε, Παϑτ. Ἐνϑουσιάζομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος, παρβλ. εἰσπνέω.

Ἐμπνίγω, Μλ. -ξοῦμαι (ὄχι ἐμπνίξω, ὡς σολοικίζων πάλιν σημειοῖ ὁ Κούμας) (πνίγω, ἀνμλ.). Πνίγω, κάμνω τι νὰ πνιγῇ, νὰ σκάσῃ μέσα εἴς τι μὴ ἠμποροῦν νὰ πάρῃ τὸν ἀναπασμόν του· ἀφ' οὗ

Ἐμπνικτος, ὁ, ἡ. Πνιγμένος, ὅστις ἐπνίχθηκεν, ἔσκασεν μὴν ἠμποροῦν νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσαν του, Ἀϑήν. ΙΔ'. 661. πέρρίφιον ἔντακερὸν ἔμπνικτον.

Ἐμπνοή, ἡ (ἐμπνέω). Τὸ νὰ πνέῃ, φυσᾷ τις εἴς τι· φύσημα εἰς τίποτε.

Ἔμπνοια, ἡ. Ἀναπνοή, ἀναπασμός, ζωή· παρὰ τὸ

Ἔμπνοος, ὁ, ἡ, καὶ συγκρ. ἔμπνους, ὁ, ἡ, ουν, τό (πνοή). Πᾶν ὅ,τι ἀναπνέει, ἀναπαίνει· ὄντα ζωντανὰ, Πλάτ. Ἐπ. Β. πέμπνους ὦνω, Θουκυδ. Α'. μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξαγουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει, δίδει, κάμνει μυρωδίαν· μετὰ γενκ. Ἀϑήν. σελ. 596. πμύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνης.

Ἔμπνυτο. Ἀνέγνω Ἀρίστ. ἐν Ἰλδ. Χ, 475. ὅπου νῦν ἄμπνυτο κεῖται· ἰδὲ ἀναπνέω, παρβλ. Ἰλδ. Κ, 697.

Ἐμποδίζω, Μλ. -ίσω (ἐν, ποῦς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. ἔξεν κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ γένῃ, ἢ νὰ κάμῃ τις τίποτε· πέμπ. Ἰσχάδας Ἐμποδίζειν, δὲν ἄφινε νὰ εὐγαίνουν τὸ σῦκα ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, Ἀριστφ. Ἱππ. 755. Πρκμ. μετχ. παϑ. ἐπῤῥτ. ἐμποδιζόμενος, Ἐμποδισμένα, μὲ ἐμπόδιον. Πλτ. Ρρτ. 29. — 2) Δεσμεύω, δένω, βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, Ἡρόδ. 4, 60.

Ἐμπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις ἐμποδίζει, δὲν ἀφίνει νὰ γένῃ τι· τὸ ἐμπόδιον = ἐμπόδισμα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ'. 8.

Ἐμπόδισμα, ατος, τό, = ἐμπόδιον. Πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει.

Ἐμποδισμός, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τις τίποτε. — 2) = τῷ πραγμ.

Ἐμποδιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐμποδίζει.

Ἐμποδιστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει, φέρει, κάμνει ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστατέω, Μλ. -ήσω. Κάμνω, προξενῶ ἐμπόδιον· παρὰ τοῖς Ο'. παρά τι

Ἐμποδοστάτης, ου, ὁ (ἐμποδών, στῆναι), = ἐμπόδιος. Σουίδας. (α)

Ἐμποδών, Ἐπίρ. ἐτυχηματισμένον κατὰ τὸ ἐκποδών, ἀντὶ τοῦ, ἐν ποσὶν ὤν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, εἰς τὸν δρόμον, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε'. «Κρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦται· «ἐμποδὼν εἶναι Τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τί τι, νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ γένῃ· «ἐμποδὼν γίγνεσθαι Τὸ νὰ γίνηται τις ἐμπόδιον εἴς τίποτε. Ἐναρ-ρος, οἱ, ἡ τὰ ἐμποδών, Ἄνθρωποι, πράγ-ματα, περιστατικά· τοῦτ' ἔστι — α') πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει, εὑρίσκεται, κεῖται, ἐμπρὸς εἴς τινα, τῷ ἀπαντᾷ, τῷ τυχαίνει, ὡς τὸ, ὁ τυχών, Ὁ πρῶτος ὁποῦ τύχοι. — β') Πᾶν ὅ,τι στέκεται, κεῖται εἰς τὸν δρόμον τινός, εἶναι ἐναντίον εἰς τοὺς σκοποὺς, τὸν συγχίζει εἰς τὰς πράξεις του· ἐχθρός, ἀντιφερόμενος — γ') Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἔμπρος εἰς τὰ ὀμμάτια τινος. Συντάσσεται συνή-θως τῷ, μή, καὶ ἀρνητικῶς τῷ, μὴ οὐ· ὅτι ἐμποδών; ὡς ἔλλειπτ. πεῦτις, τὸ, μὴ οὐχὶ ἐπιφερόμενον ἔχουσα, Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 13. Ἔτι δὲ καὶ, σαφῶς, φανερά, ἀναποστόλως.

Ἐμποθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐν ποσὶ ἐν. Ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕνα κοντὰ τοῦ ἄλλου, ἀμοι-βαίως, Ἀμφβ. ἀπόγν. παρὰ Θεοκρίτῳ, 9, 6.

Ἐμποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, βάλλω τι μέσα «πύλας ἐν πύργοις, Ἰλιάδ. Μ, 438. ἔτι δὲ καὶ μόνῃ φοτιῇ, «χορούς Ἑλικῶνι, Ἡσιόδ. Θγν. 7. Ἐν γένει, Φέρω, βάλλω, χώνω, στειμ-πόνω μέσα, προσάπτω, ἐμπνέω, φωτίζω, ἢ τὸ νοητ. ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια τινος· «ἐμπ. τί τινι, ἢ εἴς τι· ἐξαιρ. ἐπὶ διδασκαλίας καὶ παιδείας· Διδάσκω, μανθάνω τινὰ τίποτε, Ξενοφ. «οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ψυχῆς διαθέσεων, Διεγείρω, ἐξυπνῶ εἴς τινος τὴν καρδίαν τίποτε, Πλούταρχ. «ἐμποιεῖν νόσον, στάσεις, πολέμους. Μετὰ δοτ. καὶ τοῦ ὡς ἐπιφερομένου, Ἀποδείχνω, βεβαιώ-νω τινὰ τίποτε· «ἱκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πιστέον εἴη Κλεάρχῳ, Ξεν. Ἀνβ. 2, 6, 8. — Μετ. ἐμποιεῖσθαι, ἐξαιρ. ὡς δι-κανικὴ λξ. κυρίως, Γεννῶ τέκνα· ἀπ' ἀνδρῶν, Elmsl. εἰς Ἀρτεμ. Ἀχ. 225. Εἰρ. 708. ἀφ' οὗ

Ἐμποιητικός, ἡ, όν· Ὅστις φέρει, βάλλει, προξενεῖ, κατορθόνει ἢ διεγείρει μέσα που τί-ποτε.

Ἐμποικίλλω, Μ. ιλῶ (ποικίλλω)· Παρδαλίζω, κάμνω, κατασκευάζω τίποτε παρδαλόν, μὲ πλουμίδια διαφόρων χρωμάτων, ἐξαιρ. κεντῶ, ὑφαίνω ἀνάμεστα παρδαλίσματα μὲ τεχνικὴν ἐπι-τηδειότητα.

Ἐμποίμνος, ὁ, ἡ (ποίμνη)· παρὰ Σουίδ. ἄνευ ἑρμηνείας «εἶμα ἐμποίμνοια, ὃ ἐν ἄλλοις «ἐμποιμένιον, κεῖται.

Ἐμπολήσιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐμπόλιος, ὁ, ἡ (ποιητ.)· μετὰ τοῦ πρωτ. οὐ· Ὅστις δὲν εἶναι ἀξιοτιμώρητος, δὲν ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν, «Ὅρκοις Τοῦ ὁποίου ὁ παραβάτης δὲν εἶναι ἄξιος τιμωρίας.

Ἐμπολαῖος, αία, αῖον (ἐμπολή)· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμπόριον, πραγματείαν· εἶναι διὰ πώλημα· «ἐμπολαίας, καὶ ἐμπόρους· Πλού-ταρχ. Θ'. σελ. 110. Ἐξαιρετως δὲ ἐπίζε-τον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς προστάτου τῶν πραγμα-τευτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου· Ἀστοφ. Ἀχάρν. «Ἑρμῆ ἐμπολαῖε, καὶ Πλούτ. «παρὰ τὴν Ὄρκυ ἱδρυταὶ ἐμπολαίου.

Ἐμπολάω, Μλ. -ήτω, Ἀγοράζω πραγματείας διὰ νὰ τὰς πωλήτω, πραγματεύω, κερδαίνω, ἀποκτῶ Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἁπαξ μόνον καὶ τοῦτο κατὰ μετ. διαξ. «βίοτον πολὺν ἐμπολόω-τον ἐνέρησαν πολλὰ μὲ τὴν πραγματείαν, Ὀδυσ. Ο, 456. Μετφρ. ὠφελοῦμαι, πλουταί-νω, ἀπερῶ καλὰ, Ἰππ. — 2) γενικῶς, Κάμνω πραγμάτειαν, εἶμαι πραγματευτής· Σοφοκλ. Τραχ. 93. «καὶ γὰρ ὕστερόν τό γ' εὖ πράσσειν κέρδος ἐμπολᾷν· καὶ Λουκιαν. Γ. σελ. 173. «οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν· Ἀκομὴ δὲν ἐκερδήσαμεν οὔτε ἕνα ἄσπρον — 3) Πωλῶ, παίρνω καὶ δίδω, ἐξαιρ. παρ' Ἀριστοφ. ἴδε Piers. Moer. σελ. 156. (συγγν. τῷ, πωλέω· τούτῳ ταυτο-σήμαντον, παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως οὐ πάνυ εὐ-χρηστον, ἐνομίζετο τὸ, ὠνέομαι).

Ἐμπολεμέω, Μλ. -ήτω (πολεμέω)· Πολε-μῶ, κάμνω πόλεμον μέσα που· Πλούταρχ. Ζ'. 31.

Ἐμπολέμιος, καὶ ἐμπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικὸς, εἰς πόλεμον ἀνήκων, ἐχθρικὸς, Ἡρόδ. ς'. 56.

Ἐμπολεύω, ἐως, ὁ· Ὅστις ἀγοράζει πραγμα-τείας διὰ πώλησιν, πραγματευτής, ποιητ. Ἀνα-λεκτ. Β. σελ. 54. παρὰ τό

Ἐμπολέω, Ἰων. ἀντὶ ἐμπολάω.

Ἐμπολή, ἡ· Παντόπρατε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται πραγμάτειαν, ληφοσυσία, Πινδ. — 2) τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ὄφελος, διά-φορον, ἄσπρα· Ἀριστοφ. Ἀχάρν. Ἐξαιρέτως δὲ τὸ κέρδος τῶν πορνῶν, καὶ πορνοβοσκῶν, μαστρωπῶν τό, Ἰταλ. ρουφιάνων· τὸ ὅ,τι πληρώνεται εἰς τὴν πόρνην — 3) Ἀγόρασμα, Ξεν. ἀφ' οὗ

Ἐμπόλημα, ατος, τό· Πᾶν ὅ,τι ἀγοράζεται διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ, τὸ κέρδος, ὁ διάφορος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. — 2) γενικῶς = ἐμπολή, σημ. 1. Εὐρπ. Κυκλ. 137. ταὐτὸν τῷ ἐμπολή.

Ἐμπόλησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις πραγματείας.

*Ἐμπολητός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀγοράσεται· Σχολ. Φιλ. 417.

Ἐμπολίζω, Μ. ίσω (πόλις)· Δέχομαί τινα, εἰς τὴν πόλιν. — 2) (πόλος)· Ἐναρμόζω, ἐφαρ-μόζω τι μὲ τὸν πόλον· Πτολεμ. ὡς καὶ τὸ ἐναζονίζω.

Ἐμπολίς, εως, ὁ, ἡ (πόλις)· Ὅστις εἶναι, ζῇ εἰς πόλιν, εὑρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν· ὁ ἐμπολίς, Συμπολίτης, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1156. ἔτι δὲ καὶ, ἐμπολίτης.

Ἐμπολιτεύω, Μ. εύσω (πολιτεύω). Εἶμαι πολίτης, ἐγκάτοικος εἴς τινα πόλιν, ἢ πολιτεί-αν, ἐπικράτειαν, ζῶ, διατρίβω, κατοικῶ εἰς πολιτείαν, ἢ εἰς πόλιν ἔχων τὰ δίκαια πολίτου· ἀεὶ σχεδὸν κατὰ μέσ. διάθεσιν — β') «ἐμπολιτεύεσθαί τινα Ὁμιλῶ μέ τινα περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, Κικ. Ἀττ. 7, 7. — 2) Κάμνω τινὰ πολίτην, τὸν δέχομαι, τὸν ἀπερῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολίτης, ου, ὁ, = ἐμπολις· Σχολ. Ἀρι-στοφ. Εἰρ. 909. ἐξ Εὐριπίδ. (ι)

*Ἐμπολόωντο, Ἐπκ. γ'. πλῆ. πρτπ. παθ. Παρτ. τοῦ, ἐμπολάω, Ὀδυ.

Ἐμπομπεύω, Μ. εύσω (πομπεύω)· Κάμνω, ἢ παρεκτήνω τι μὲ πομπήν, παράταξιν, μὲ θρίαμβον — 2) Μεταφορικ. «ἐμπομπεύειν τινὶ, Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ διά τίποτε, Δημοσθ. «ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς κατορ-θώμασιν.

Ἐμπονέω, Μλ. -ήσω (πονέω) τινι, Δουλεύω, κοπιάζω εἴς τι· «ἐμπονεῖν ἀγρῷ· Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 25.

Ἐμπονος, ὁ, ἡ (πόνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι συν-δεμένον μὲ κόπον, κοπιαστικόν.

*Ἐμπορεία, ἡ (ἐμπορεύομαι) = ἐμπορία.

Ἐμπορεῖον, τό· Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἐμπόριον, τὸ ἰταλ. piάτζα ντι καμέρτια.

Ἐμπόρευμα, ατος, τό· Πρᾶγμα πραγματευ-τοῦ, πραγμάτειμα· «ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν· Ξεν.

Ἐμπορεύομαι, Μέλ. εύσομαι μέτ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύομαι)· Ὁδοιπορῶ, τα-ξειδεύω εἰς κάνενα τόπον, εὑρίσκομαι εἰς δρόμον, εἰς ταξείδι, Σοφλ. Ἠλ. 416. Οἰδ. Τ. 456. — 2) ὡς μέτ. ἀποδ. (ἔμπορος)· Ὁδοιπο-ρῶ, ταξειδεύω διὰ πραγμάτειαν, διὰ πραγμα-τευτικὰς ὑποθέσεις· «ἐμπορ. εἴς τι· Τρπκ. «ἐμπορ. εἰς ἰατρικήν, Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω διὰ νὰ μάθω τὴν ἰατρ. Ἱππκ. «ἐμπορ. πρός τινα Συχνάζω εἰς τινα, ἔχω μαζύτου ληφοσυσίαν, ὄφελος, Εἶμαι ἔμπορος, πραγματευτής, μετέρχο-μαι τὸν ἐμπορικὸν βίον, κάμνω τὸν πραγματευ-τήν, πραγματεύομαι, τό ἰταλ. negoziάre. Θουκυδ. Ζ'. «εἰσὶ δὲ οἱ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι· καὶ Χίων Ἐπιστ. Κ'. «ἐμπορευόμενος εἰς τὸν πόντον. — β') μετβ. Παίρνω καὶ δίδω, ἀγο-ράζω πραγματείας, φέρω, ἐμβάζω εἴς τινα τό-πον πραγματείας, μετὰ αἰτ. «ἐνεπορεύοντο κα-μήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον· Στράβ. ΙΑ'. σελ. 773. ἐν γένει, Κερδαίνω, ἀποκτῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε διὰ κέρδος — γ') εἶμαι τοκογλύφος, ἢ δανείζω μὲ χοντρὸν, βαρὺν διά-φορον, τὸ ἰταλ. εἶμαι οὐζουράϊος, ἀπατῶ, πραγματεύομαι μὲ αἰσχροκέρδειαν, μὲ δόλον· γενικῶς, φέριομαι, πολιτεύομαι πραγματευτάδι-κα — δ') ἐνεργ. τύπος φαίνεται ὅλως ἄχρηστος, Valck. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. σελ. 408. ἀφ' οὗ

*Ἐμπορευτέος, έα, έον, ἐπθ. ρημ. τοῦ ἐμπορεύομαι· Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ, νὰ εἰσάγηται — 2) πρέπει νὰ ὁδοιπορῇ, νὰ ὁ-δοιπορήσῃ τις κλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 480.

Ἐμπορευτικός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς πραγμάτειαν· «πραγματευτά-δικον, «ἐμπορικὴ τέχνη. Πλάτ. «ἐμπορικαὶ δίκαι, ἐμπορικὰ χρήματα, ἐμπορικὸς φόρτος, κ. τ. τ. Καὶ ὁ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγμάτειαν, γυ-μνασμένος, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος.

Ἐμπορέω, = ἐμπορεύομαι (ἐκ τούτου ἠθέλησε, ἀντεζόμενος ὁ μακαρίτ. Κοραὴς νὰ ἐτυμολογήσῃ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες ἠμπορῶ, τὸ ὁποῖον ὁ Κούμας ἐφιλοτιμήθη διὰ νὰ διαδώσῃ εἰς τοὺς μαθητάς του ἀφιλοσοφήτως καὶ ταύτην φιλοσοφήσας τὴν λέξιν· τίνα γὰρ λόγον ἔχει ἡ συνηθ. σημ. τοῦ ἠμπορῶ πρὸς τὰς τοῦ, ἐμπορεύομαι; πολὺ ὠφελιμώτε-ρον ἦθελεν εἶναι εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς κοινῆς γλώσσης μας καὶ φιλοσοφικώτερον, ἂν ἐφρόντιζε μᾶλλον τοῦ νὰ ἐξαλειφθῇ ὅλως τὸ ἠμπορῶ δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ, δύναμαι, παρὰ νὰ θέλῃ νὰ διορθώσῃ φύσει ἀδιορθώτα αὐτοσχεδίῳ τρόπῳ τοῦ ἡ εἰς ε.) ἀφ' οὗ

*Ἐμπορητικός, ἡ, όν = ἐμπορευτικός.

Ἐμπορία, (ἔμπορος)· Πραγμάτεια διὰ ξηλάτης, ταξειδεύματα δὲ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, Ἡσιόδ. Ἔρ. 644. ὅθεν Τρπκ. Πραγμάτεια, τό ἰταλ. ne-γότσιο, ἐξαιρ. μεγαλεμπορία, τό ἰταλ. negó-tsio ἀλ ἰγγρόσσο, Γερμ. γκροσσάνδλουγγ. — 2) Πρᾶγμα, πραγματεῖαι, Ξεν. Ὁ τύπος, ἐμ-πορεία ἐστὶ σπανιωτέρας χρήσεως.

Ἐμπορίζομαι, Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 38. ἀμβλ. ἀνάγ. ἀντὶ, ἐκπορίζομαι.

Ἐμπορικός, ἡ, όν, = ἐμπορευτικός· Πραγ-ματευτάδικος· «ἐμπορικὰ χρήματα Πραγμάτειαι, τὰς ὁποίας λαμβάνει τις μόνον διὰ τοῦ ἐμπορίου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 973. «δίκημα ἐμπορικὸν Πραγμα-τευτάδικη εἰδησις, δηλονότι ψεύτικη, ἀβέβαιος.

Ἐμπόριον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Ἐμπόριος, ία, ιον· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμ-

πορίαν· πγῆ ἐμπορίαω· Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 41. δηλονότι τόπος ἡ πόλις ἐμπορική, ἡ παραθαλάττιος, τὰ ἰταλ. piatsa ντι κομέρτσιο, πόρτο μερκαντίλε: – ἐμπόριον, καὶ τὸ σύνηθ. ἰταλ. μπόρτα. τὰ ἐμπόρια, Πραγματεῖαι· παρὰ τὸ

Ἔμπορος, ου, ὁ, ἡ (πόρος)· Ὅστις ταξειδεύει εἰς ξένον καράβι ὡς ἐπιβάτης, τὸ ἰταλ. παταζέρος. Ὀδ. Β, 319. »Εἰμὶ μὲν – ἔμπορος· οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίγνομαι« καὶ Ω, 300. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἐπιβάτης, ὁ δὲ κύριος τοῦ πλοίου, ὁ καραβοκύρης, ναύκληρος προσαγορεύεται· Πορφύρ. »τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πρόντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν.« – 2) Πᾶς ὁδοιπορος, περιηγητὴς διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάττης, »ἀ ἐν πόρῳ εἶναι Br. ἐν Σφελ. Οἰδ. Κ, 25, 303. suppl. emend. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 754. – 3) ἐξαιρ. πραγματευτής, μεγαλέμπορος, ὅστις διακρίνεται τοῦ, κάπηλος καὶ ἀγοραῖος καθ' ὅτι μετέρχεται θαλάττιαν, ἢ μετὰ ξένων πόλεων καὶ πολιτειῶν ἐμπορίαν, ὁ δὲ κάπηλος καὶ ὁ ἀγοραῖος ἀγοράζουν τὰς πραγματείας ἀπὸ τὸν ἔμπορον καὶ τὰς μεταπωλοῦν εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὰ ἐργαστήριά των· »δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλην δεκάδων καὶ τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα, οὗτοι δὲ εἰσὶν ἔμποροι« Πλάτ. σλ. 321. ὅθεν καὶ = ἐμπορικός, ἐμπορευτικός. – 4) Μετφ. »ἔμπορος κακῶν Ὅστις ἄθην ἐφόρτωσε τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς του μὲ ἀτυχίας, ὅθεν καταδυστυχησάμενος, Αἰσχ. Περ. 597. παρβλ. συνέμπορος, καὶ Valck. ἐν Καλλ. σλ. 207. Πλείονα χειρογράφως ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω, περ Αἰτχλ., ἐμπειρος κακῶν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἁπλούστερον καὶ ὀρθότερον.

Ἐμπορπάω, Ἰων. Ἐμπορπέω, Μλ. –ήτω (πορπάω)· Καρφόνω, συνδέω, συνάπτω, στερεόνω τι μὲ τὴν πόρπην, ἢ μὲ καρφοβέλονον· Παθτ. Φορῶ, εἶμαι ἐνδυμένος μὲ φορεμα, τὸ ὁποῖον ἔχει πόρπας, (Ξηλυκωτήρια) ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 7, 77. »ἐνεπορπέατο εἵματα· ἀφ' οὗ

*Ἐμπόρπημα, ατος, τό· Φόρεμα, τὸ ὁποῖον ξηλυκώνεται εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐμπορπόω, ῶ, = ἐμπορπάω.

Ἐμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα)· Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος, φορεῖ πορφυρᾶ, ἀλικα φορέματα, – 2) Πᾶν ὅ,τι κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα· Διοτν.

Ἔμποτος, ὁ, ἡ (ἐμπίνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι πόσιμον, ἠμπορεῖ νὰ πίνηται.

Ἔμπουσα, ἡ· Εἶδος φαντάσματος τὸ, κοινῶς στοιχειό, τὸ ὁποῖον ἔστειλεν ἡ Ἑκάτη, καὶ ἐμφανίζετο ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἐλέγετο δὲ καὶ Ὀνοσκελίς, καὶ Ὀνοκώλη, Ἀριστοφ. Βάτρ. 293. Ἐκκλ. 1102., ὑπ' ἄλλων δὲ ἐνομίζετο ἡ Ἑκάτη αὐτὴ ἰδὲ Λαμία.

Ἐμπρακτικός, ἡ, ὁν· Ἐνεργητικός, ὁρατήριος, ἄξιος ἢ συνηθισμένος νὰ ἐνεργῇ· παρὰ τὸ

Ἔμπρακτος, ὁ, ἡ (ἐμπράσσω). Δραστικός, ἐνεργητικός, δυνατός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐνεργήθη, ἐκατορθώθη, ἢ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε. Πνδ. Ἐπῤῥ. ἔμπρακτος.

Ἐμπρεπής, ὁ, ἡ, Ἐμπρεπος, φανταζόμενος, ὅστις εἶναι στολισμένος μὲ λαμπρὸν τίποτε, »ἐπῄνεσαν γυναικομίμους ἐμπρεπήσω· Σοφοκλ. παρὰ τὸ

Ἐμπρέπω, (πρέπω)· Λάμπω, φαίνομαι λαμπρός, ἔνδοξος, περιφανής, ἐξέχω τῶν ἄλλων εἰς τίποτε· Σοφοκλ. Ἠλ. 1187. »πολλοῖς ἀλγεσιν ἐμπρέπων Ἐξέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ πολλὰ πάθημου (δηλονότι διὰ γενναιοψυχίας καὶ σταθερότητος)· ἔτι δὲ καὶ, ἔν τινι, Πνδ. – 2) Εἶμαι ὅμοιος μὲ τίποτε – 3) τινι· ἀπροσώπως ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Πρέπει, στέκει καλά, στολίζει.

Ἐμπρήθω, Μ. ήτω (πρήθω, ἀνμλ.) = ἐμπίπρημι, Κατακαίω τι, ἀνάπτω, βάλλω φωτιὰν εἰς τίποτε καὶ καίεται πάστυ, νήμου πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. τὰ πλεῖστα πλεοναστικῇ τοῦ, πυρί, προτλήμει, Doederl. lect. Hom. 2, 8. καὶ σχεδὸν ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ, ἐνεπρήθω· ἔτι δὲ καὶ »πυρὸς αἰθομένοιο ἐνεπρήθειν«, ἀντὶ διὰ πυρός, Ἰλδ. Π, 82. – 2) Πνέω, φυσῶ εἰς τι, φυστέρνω τι φυσῶντάς το· μετὰ αἰτιατ., Ἀριστφ. Σφ. 36., ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Α, 481. »ἐν δ' ἄεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον« Ἐφύτητε καὶ τὸ ἐφύσησατε· ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λΕ. ἀφ' οὗ

Ἔμπρησις, εως, ἡ, καὶ ἐμπρησμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀνάπτῃ τίς τι, νὰ βάλλῃ φωτιὰν εἰς τι διὰ νὰ καῇ, νὰ κατακαίῃ τι· πυρκαϊά· Αἰσχιν. »ἐμπρήσεις οἰκιῶν.«

Ἐμπρηστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις βάλλει φωτιὰν καὶ κατακαίει τι.

Ἐμπρίω, Μ. ίσω (πρίω)· Δαγκάνω, σφίγγω τι μὲ τὰ ὀδόντια· »τοὺς ὀδόντας τινὶ ἐμπ.« ἔτι δὲ καὶ »τοῖς ὀδοῦσί τι« ὅθεν »ἔμπρ. γένυν χαλινοῖς« Δαγκάνει τὰ χαλινάρι· Ὀππ. – 2) Τρίζω τὰ ὀδόντια – 3) ἀμτβ. Δαγκάνει, τὸ κοινῶς τζαύζει· ἐπὶ σινήπεως καὶ λ. τοιούτων ἀριμένων. »ἔμπριον σίνηπι.« Νίκανδρ. Ἀλεξ. 533. Θηριακ. 71. »ἔμπριστ' ὀνάγρους· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει. (ῑ)

*Ἔμπροθεν, Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ, ἔκτοθεν, πρόθεν, ὄπιθεν, Θερτ. 9, 6.

Ἐμπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος)· Πᾶς, ὅστις πράττει, κατορθόνει, τελειόνει, ἢ πάσχει, ὑποφέρει τίποτε εἰς τὴν περίοδον διορισμένου τινὸς καιροῦ· ἐξαιρ. ὅστις κρατεῖ τὴν διορίαν, ἔρχεται εἰς τὸν διορισμένον καιρόν, ἀντιθ. τῷ, ἐκπρόθεσμος· Ἐπῤῥ. ἐμπροθέσμως.

Ἐμπροίκιος, ὁ, ἡ (προῖξ)· Πᾶν ὅ,τι ἐμπεριέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν προῖκαν· Ἀππιαν.

Ἐμπροικος, ὁς, ἡ (προῖξ)· Προικισμένος – 2) = τῷ προηγμ.

Ἐμπρομελετάω, Μ. ήτω (προμελετάω)· Προγυμνάζομαι, κάμνω προμελέτην εἴς τι· Μέτ. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι τίποτε προτήτερα πρὶν τὸ κάμω.

Ἐμπροσθα· Ἐπῤῥ. Δωρικ. ἀντὶ ἐμπροσθεν, ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας Ἔμπροστα.

Ἐμπροσθεν, Ἐπίῤῥ. (πρόσθεν) ἐπὶ τόπου· Ἔμπρος, ἐμπροστά, ἀπὸ ἐμπρός· Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐμπροστά, εἰς τὸν ὁρόμον, κάμνει, φέρει ἐμπόδιον, ὡς τὸ, ἐμποδών· ἐνάρθρως δὲ, ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν, Ὁ ἐμπροστινός· τὸ, καὶ τὰ ἔμπροσθεν, Τὸ ἐμπροστινὸν μέρος, τὸ προφύλλι. »ἐκ τοῦ ἐμπροσθινοῦ Ἀντικρύ, αὐτίκρυτα· »εἰς τὸ ἔμπροσθινοῦ Ἔμπρος, κινήσεως σημαντ. τὸ ἰταλ. ἀβάντε. — β'.) Κατω, παρὰ τοῖς μεταγν. »ἐν τοῖς ὕστερον λόγοις, ἐν τῇ τοῦ λόγου διεξόδῳ« Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὁμιλίας, τῆς διηγήσεως, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 11. – 2) Ἐπὶ χρόνου, Προτήτερα, ποτέ· πό, ἡ, τὸ ἐμπροσθεν· Τὰ ἀπερασμένα χρόνια, ἕνα καιρόν, τὲς ἀπερυτμένες. – Ἔτι δὲ χρησιμεύει κατ' ἄμφω τὰς σημ. καὶ ἀντὶ τῆς Πρό, μετὰ γεν., Παρὰ Ποιητ. δὲ εὑρηται καὶ, ἔμπροσθε· ἀφ' οὗ

Ἐμπρόσθειος, ὁ, ἡ. Ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐμπροστὰ κέντρον, στουβλί.

Ἐμπροσθοτονία, ἡ (ἐμπροσθότονος)· Κύρτωμα, λύγισμα, τὸ τουρκ. καμπούρι ασμα εἰς τὰ ἐμπρός, τέντωμα ἐμπρός, ἐξαιρ. διὰ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κομβουλτσιόνης. Ἀρεταῖος. Α'. ς'. »ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολικῆς ἔασι τρεῖς, εἰς εὐθύ, εἰς τὸ κατόπιν, καὶ εἰς τοὔμπροσθεν . . . . ἐμπροσθότονον δέ, ἣν εἰς τοὔμπροσθεν καμπύληται ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῖς πρόσθεν νεύροισιν.

Ἐμπροσθοτονικός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐμπροσθοτονίαν, καὶ ὅστις πάσχει ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος, ὁ, ἡ (τείνω)· Τανυσμένος, τεντωμένος, λυγισμένος, κυρτωμένος, τουρκβ. καμπουρι ασμένος εἰς τὰ ἐμπρός· ἐξαιρ. ὅστις πάσχει ἀρρίτης, ἢ σπασμούς, κομβουλσιόνας ἰταλ., ἀντιθ. τῷ, ὀπισθότονος.

Ἐμπροσθουρητικός, ἡ, όν (οὐρέω)· Ὅστις οὐρεῖ καταυρεῖ εἰς τὰ ἐμπρόσθεν, »ζῶα ἐμπροσθουρητικά«.

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον) τινί· Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, στέκεται ἐμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ὄμματα, Φίλαρ. Ἐπιστ. »ἐμπρόσωπος ἄλλοισι«.

Ἐμπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῴρα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πρῴραν, εἰς τὸ ἐμπροστινὸν μέρος καραβίου. Πολύβ. ις'. 4. »ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες,« Ἐκαμναν τὰ πλοῖα ἔχοντα τὴν πρῴραν ἐλευθέραν, ἐπιτηδείαν δηλ. εἰς τὸ πλέειν ἐλευθέρως, μὴ ἔχοντα βάρος πολὺ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ περισσότερον βάρος, ἢ φορτίον ἔχοντα εἰς τὴν πρύμνην.

Ἔμπτυσις, εως, ἡ· Τὸ πτύω, φτύσις τινος, ἢ τί· καὶ

Ἔμπτυσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι πτύει τις, φτύσμα· παρὰ τὸ

Ἐμπτύω, Μ. ύσω. μετὰ δοτικ. (πτύω) Πτύω, φτῶ τινα ἢ τίποτε· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρ. ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀορ. δέ, ἀεὶ βρχ.)

Ἔμπτωσις, εως, ἡ. (ἐμπίπτω) Τὸ νὰ πίπτῃ τίποτε μέσα που· ἐπιδρομή.

Ἔνπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω) Πᾶν ὅ, τι πίπτει, ἢ ἔπεσε μέσα που.

*Ἐμπυελίδιον, τό, ὑπερτ. τοῦ, ἐμπυελίς.

Ἐμπυελίς, ίδος, ἡ. (πύελος) Πυξὶς· τὸ εἶδος τοῦ τουρκβ. κουτάκι, ἢ τρύπα, ἐνῶ κεῖται κυνόδαξ τις, τοὐτέστι πράγματι, ὅμοιον μὲ τύλον, στριφτάρι, γλωσσίδι.

Ἐμπυέω, Μλ-ήτω (πύος) Ἔχω πρίσματα, ἢ ἀπόστημα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα, εἰς τὰ σπλάγχνα· ἀφ' οὗ

Ἔμπυή, ῆς, ἡ. Ἔμπυον, ἔμπυσμα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα.

Ἔμπύημα, ατος, τό. Ἔμπυον, ἀπόστημα, ἐξαιρέτ. εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ καὶ μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τῆς τοὺς πνεύμονας περιλαμβανούσης μεμβράνης, τῆς Λατινιστὶ pleura, (υ) λεγομένης, Γαλην.

* Ἐμπυηματικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἐμπυήν.

Ἔμπύησις, εως, ἡ. = ἐμπύη. (υ)

* Ἐμπυητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ ἐμπυήματα.

Ἐμπυϊκός, ἡ κόν. = ἐμπυηματικός.

Ἐμπυΐσκω, Μλ-ήτω Προξενῶ ἐμπυήν.

Ἐμπυκάζω, Μ. άσω. (πυκάζω) Κατασκεπάζω, ἢ κρύπτω τι, μέσα που. Παθτ. »νόος οἱ ἐμπεπυκασται Τὰ φρονήματα, οἱ στοχασμοί του εἶναι κρυφοί, dolarpi. Μτχ 1, 15, τὸ παρ' Ὁμ., πυκινὰ μήδεα.

Ἐμπύλιος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ δικατλ. (πύλη) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν πύλην, θύραν, τὸ ἰταλ. πόρτιαν. (υ)

Ἐμπυνδάκωτος, ὁ, ἡ. (πυνδαξ) Πατωμένος, πᾶν, ὅ, τι ἔχει πυνδακα τὸ κοινῶς πάτον. (υ)

Ἔμπυος, ὁ, ἡ. (πύον) Ὅστις ἔχει ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη. Γαλην. »τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλήθός τι πύου περιεχόμενον ἐ-

χοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκούς ὀνομάζουσι, — ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας ἐμπύους.α

Ἐ'μπυρεῖα, εἶας, ἡ. (ἐμπυρεύω) Προφήτευμα μὲ τὴν παρατήρησιν τῆς φωτιᾶς τῶν θυσιῶν — 2) Ὅρκος, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν εἰς τὴν φωτιὰν τῶν θυσιῶν.

Ἐ'μπύρευμα, ατος, τό (ἐμπυρεύω). Τὸ νὰ κάμῃ ἀνάπτῃ, καπνίσῃ, θερμάνῃ, ζεστάνῃ, μαγειρεύσῃ τις τίποτε. — 2) ἡ ποιότης εἰς τὴν γεῦσιν φαγητῶν ἢ ποτῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ βράσιμόν των ἔλαβον καπνοῦ ὀσμήν, τὸ παρ' ἡμῖν ἀτσίκωσαν, μυρίζουν τσικνές — 3) Ἀνθρακες, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. κάρβουνα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν μὲ στάχτην διὰ νὰ δύνανται νὰ ἀνάπτωσι πάλιν φωτιὰν, τὸ κοινότ. χώβολη, ἢ φώβολη· ἄλλως δὲ ἔναυσμα — 4) ἐνγένεια, λείψανον ἢ ἀπομεινάδι (ῳ)

Ἐ'μπυρευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀνάπτει φωτιάν, καπνίζει εἰς τὴν φωτιάν. Νικήτ. Χρον. Γ'. 10. παρὰ τὸ

Ἐ'μπυρεύω, Μ. εὔσω. (πυρεύω) Κάμνω, ἀνάπτω φωτιάν· ἀνάπτω τίποτε καὶ τὸ καίω, καπνίζω τι· θερμαίνω, ζεστάνω, μαγειρεύω, ἢ ἑτοιμάζω τίποτε κάμνωντάς το μὲ τὴν ἐνέργειαν φωτιᾶς· ψήνω, βράζω, ἀναλώνω τίποτε κλ. τ. τ. Μετφ. Ἀνάπτω, ὀργίζω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω, εὐθουσιάζω τινά. Μεσ. Ἀνάπτω εἰς τίποτε φωτιὰν διὰ χρεῖαν μου.

* Ἐ'μπυρία, ἡ = ἐμπυρεία.

Ἐ'μπυριβήτης, ου, ὁ, ἡ. (ἐν, πῦρ, βαίνω) Πᾶν ὅ,τι περιπατεῖ, ἢ στέκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν. Ἐπῳ. τοῦ τρίποδος Ἰλ. Ψ. 702.

* Ἐ'μπυρίζω = ἐμπυρεύω· ἀφ' οὗ

* Ἐ'μπύριος, ὁ, ἡ = ἔμπυρος. Ἰάμβλ. (ῳ)

Ἐ'μπυρισμός, = ἐμπύρευμα, σημτ. 1.

Ἐ'μπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρ) Πᾶν ὅ, τι γίνεται, ἑτοιμάζεται, κατασκευάζεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς, μαγειρεύεται, βράζεται, ἀναλύεται, ψήνεται κλ. τ. τ. Πᾶν ὅ, τι ἐκτίθεται εἰς τὴν φωτιάν, ἢ εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ζεστόν. Πᾶν ὅ, τι στέκεται μέσα εἰς φωτιάν εἰς φλόγας· ἀναμμένον, καῖον. β') Θερμαμένος, ὅστις ἔχει θερμασίαν. Ἱππ. 2) ἔμπειρος τέχνης· Ἡ ὁποία δουλεύεται μὲ φωτιάν. — γ) τὰ ἔμπυρα ὑπαρ. ἱερά. Θυσίαι μὲ καύσιμον τῶν θυμάτων, ἀντιθ. τῷ, ἄπυρα, Πινδ. ὅθεν τὰ ἔμπυρα, ὑπαρ. σήματα, Αἱ προφητεῖαι, τὰς ὁποίας ἔκαμναν παρατηρῶντες τὴν φωτιάν, ἢ καὶ τὴν φλόγαν τῶν καιομένων θυμάτων ὁ ἐμπυροσκόπος, θυοσκόπος, πυρκόος· τὴν πρᾶξιν ἢ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐγίνετο ἡ προφητεία περιγράφει ὁ Σφελ. Ἀντ. 1005. ὁ Εὐρπ. Φοίν. 1262. καὶ ὁ Σχλτ. Πνδ. Ὀλ. 8, 4. νόμους ἐπὶ τῶν ἐμπύρων· Τὸ νὰ κάμῃ τις ἀναφορὰν ὅρκου εἰς τὸ καιόμενον θῦμα· ἰδὲ καὶ Λίβ. 21, 1. Βιργλ. Αἰν. 12, 201.

Ἐ'μπυροσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις χρησμολογεῖ, μαντεύει, προλέγει τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὰ σημεῖα τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας, ἢ ἀπὸ τὴν φλόγα τῶν καιομένων θυμάτων· ἰδὲ ἔμπυρος, σημ. 2.

Ἐ'μπυρρος, ἡ. (πυρρός) Κοκκινοὐτσικος, κοκκινοείτρινος.

* Ἐ'μπύρωσις, εως, ἡ (ἐμπυρόω) = ἐμπύρευμα (ῳ)

Ἐ'μπυτιάζω, Μ. άσω. (πυτιάζω) Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα, πυτιάζω γάλα, κάμνω τυρί.

Ἐ'μπωλάω, ἦτταν ὄρθη γραφὴ αὐτῆ τοῦ, ἐμπολάω. Piers. Moer. σλ. 156. Schaef. mel. σλ. 85.

Ἐ'μύς, ύος, ἡ. Νεροχελώνη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 14. γράφεται δὲ καὶ ἔμυς, ὄατων.

Ἐ'μφαγεῖν, (φαγεῖν) Τρώγω, καταπίνω ὀγλίγωρα, λαίμαργα· τὸ κοινότ. χλιαπατίζω· παντάχοῦ κατ' ἀπαρμφ. ἀορ. β', ὁριστ. ἐνέφαγον· ὁ ἐνστ. δὲ, λαμβάνεται παρὰ τὸ, ἐσθίω.

Ἐ'μφαινίσσω, Ἰάμβλ. Πυθ. § 260. ἀντὶ τοῦ, ἐμφανίζω.

Ἐ'μφαίνω, Μ. ανῶ. (φαίνω, ἀνμλ.) Δείχνω, φανερόνω, παρατηνῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπουν τι μέσα πως, καθὼς ὁ καθρέπτης παντοίας εἰκόνας τῶν εἰς αὐτὸν προσβαλλόντων· ὄθεν παθ. τὰ ἐμφαινόμενα Αἱ εἰκόνες ὅταν φαίνονται εἰς καθρέπτην καὶ εἰς καθαρὸν νερόν. Παθ. δὲ· μετὰ μέσ. Μλ. Δείχνομαι, φανερόνομαι εἰς τινα, γίνομαι ὁρατὸς εἰς αὐτόν, ἢ μὲ βλέπει, μετάδοτ. — 2) Δείχνω τι εἰς τινα νὰ τὸ ἰδῇ, θηλοποιῶ, γνωστοποιῶ — ψαίνουσιν οἱ κηροὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν.α Θεόφρ. ἡμφαίνει γὰρ ἡ(ὁ οἶνος), ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου.α Ἀθην. Α'. σελ. 27. — 3) ἀπροσώπως, ἐμφαίνει, ὡς τὸ, ἐμφαίνεται, Φαίνεται ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.α Κεβ. Φαίνεται, δείχνει ὅτι οὕτως ἔχει, ἢ, ὅτι εἶναι ἔτζι. Βλέπει, παρατηρεῖ, γνωρίζει τις τίποτε εἰς τίποτε, ἢ μέσα που.

Ἐ'μφαλκέω, Μλ.-ώσω (φάλκης). Περιπλέκω, συμπλέκω, συνάζω, βάλλω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· ἄνευ παραδείγματος· ἰδὲ φάλκης.

Ἐ'μφάνεια, ἡ Τὸ νὰ ἐμφαίνηταί τι, φαίνηται δείχνηται, γίνηται ὁρατόν, φανερόν· πᾶν ὅ, τι φαίνεται, φάσμα, εἴδωλον, εἶδος, ὄψις. (α) παρὰ τὸ

Ἐ'μφανής, ὁ, ἡ, (ἐμφαίνω) Πᾶν ὅ, τι φαίνεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι, γίνεται φανερόν, ὁρατόν, καθαρόν, εὐκολογνώριστον, κατάδηλον· ἐμφανῆ κατάστησα,α Τὸ νὰ ἀποδείξῃ, παραστήσῃ τις εἰς τὸ κριτήριον τίποτε μὲ φανερὰς, βεβαίας ἀποδείξεις, μὲ ἔγγραφα τεκμήρια· ὠνόμασ. ἐμφανῶν καταστάσεων, τὸ Λατ. editio — 2) ἐπὶ σωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια εἶναι τόσον λεία, ὁμαλή, ὑαλιστή, ὥστε βλέπει τις εἰς αὐτὴν ὡς εἰς καθρέπτην. Πλάτ. — 3) Πᾶν ὅ, τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, κεῖται εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου — 4) Πᾶν ὅ, τι εἶναι πραγματικῶς βέβαιον, τὸ κοινότ. χειροπιάστον· ἀντιθ. τῷ, λόγοις· παρβλ. ἐναργὴς. Ἐπῳ. ἐμφανῶς· Φανερά, φανερωμένα, κατ' εὐθείαν, ἐμπρός. Ἀριστοφ. Ἀχ. 312. τὰ τοιαῦτα δὲ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἡδὴ πρὸς ἡμᾶς;α

Ἐ'μφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι φανερόν, ὁρατόν, σαφὲς· τὸ συνῃθ. φῶς φανερόν· ὡς τὰ ἐμφανῆς ποιεῖν.α ἐν γένει = ἐμφαίνω· ἀφ' οὗ

* Ἐ'μφανίσιμος, μη, μον. Πληρωμή. τὴν ὁποίαν ἔδιδον οἱ κληρικοὶ εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν ὅταν τοὺς ἐκάλεγον, τὴν ὁποίαν ἡδὴ φιλότιμον λέγουσι., ὡκ. Ἀντιοχ. κατ' Ἰουστιν. δὲ, νοβελ. 56. ἐλέγετο καὶ, ἐμφανιστικόν.

* Ἐ'μφάνισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ὁρατόν, φανερόν, εὐκολογνώριστον. (ᾳ)

Ἐ'μφασισμός, ὁ, Δεῖγμα, φανέρωμα, τεκμήνισμα, ἀηλοποίησις, γνωστοποίησις, ἢ κατάδομα ἐγκάλεσμα.

* Ἐ'μφανιστής, οῦ, ὁ. Καταδότης, ἐγκαλεστής.

Ἐ'μφανιστικός, κή, κόν. Ὅστις καλῶς καὶ καθαρὰ δείχνει, φανερόνει, παρατηρεῖ τίποτε καθαρὰ, φανερὰ, εὐκατάληπτα· πᾶν ὅ, τι κάμνει ἔμφασιν. Λογγ. ΛΑ'. 1. ἔστιν ἂρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παρακολουθῶν ἐμφανιστικώτερον.α

Ἐ'μφασις, εως, ἡ = ἔμφασις.

Ἐ'μφαντάζομαι, Μλ.-άσομαι (φαντάζομαι) Φαίνομαι, δείχνομαι, παρατηροῦμαι μέσα εἰς τι, ὡς εἰς τὸν καθρέπτην Συνέσ. σελ. 139. 2) Φαντάζομαι, μοὶ λέγει τι ἡ φαντασία μου.

Ἐ'μφαντικός, κή, κόν. = ἐμφατικός. Σύνεσ. Ἐπῥῥ. ἐμφαντικῶς.

Ἐ'μφανῶς, Ἐπῥῥ. ἰδὲ ἐμφανής.

Ἐ'μφασις, εως. ἡ. (ἐμφαίνομαι) Τὸ νὰ φαίνηταί τι, νὰ εἶναι ὁρατόν· εἶδος, ὄψις, σχῆμα — Παράστασις, σαφήνισμός, διατύπωσις, τεκμήριον, ἀπόδειξις — 2) Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, παρατηρεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐνόπτρισμα, ἢ ὑάλισμα εἰς τὸν καθρέπτην· τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ὑαλίζεται εἰς τὸν καθρ. Τροπ. Προσποίησις, πρόφασις, ὑπόκρισις — ἐργτ. δὲ, Τὴν ὑάλισμα, καὶ τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε νὰ φαίνηται ἄλλο τι εἰς αὐτό Πολυβ. πρὸ δὲ φιλίππου ἀνεχώρησε διαπραχθεῖς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς,α κ. τ. λ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΔ'. 9. πότε ὕδωρ παρεμφαινόμενον σαφέστερον ποιεῖ τὴν ἔμφασιν·α Τὸ νερόν, ὁπόταν σῶμάτι κάτι πλησίον, ἢ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ καθαρώτερον τὴν του σώματος παράστασιν, διὰ τῆς ἀνταυγάσεως, τό δείχνει καλλίτερα. — 3) ἐπὶ λέξεων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, Ἐντύπωσις ἐνέργειαν, δύναμις τῆς ἐκφράσεως, ἡ ὁποία σημαίνει περισσότερόν τι τοῦ, ὅ, τι φαίνεται νὰ σημαίνῃ κυρίως· πλέξις δὲ ὑποψίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον.α Εὐστθ. σλ. 576.

Ἐ'μφατικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, καθαρόν, φανερόν. Ὅ, τι παρατηρεῖ δείχνει τι καθαρὰ, φανερὰ, τὸ κάμνει φῶς φανερόν, ὡς κοινῶς λέγομεν. Ὅ, τι κάμνει ἐντύπωσιν, ἔχει μεγάλην σημασίαν· σεμνότητα, εἶναι ἐπίσημον.

Ἐ'μφατος, ὁ, ἡ. (φημὶ) Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐθηλώθη, ὡμιλήθη· ὅ, τι ἐλέχθη ἀλληγορικῶς, αἰνιγματικῶς, εἶναι μεταφορικόν.

Ἐ'μφέρεια, εἶας, ἡ. Ὁμοιότης, παρὰ τὸ

Ἐ'μφερής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι φαίνεται νὰ εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι παρόμοιον μὲ ἄλλο τι· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. συνῃθ. μετὰ δοτ. Ἐπῥῥ. ἐμφερῶς. Παρόμοια, παρὰ τὸ

Ἐ'μφέρω, Μλ.-ένοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρνω, κουβαλῶ τι μέσα που. Παθ. Κινοῦμαι ἀπό τίποτε εὑρισκόμενος μέσα εἰς τι· εὑρίσκομαι μέσα εἰς τι, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἀπὸ ἄλλο τίποτε, Φιλόστρ. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει,α Κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ μου μέσα εἰς τι — 2) ἐμφέρω πρός τινα. Φέρνω τι ἐμπρὸς εἰς τινα, τοῦτ' ἔστι προβάλλω, προτείνω, ἀντιλέγω· μεμφ. τινί τι. Ἐπιπλήττω, τὸ κοινότ. προσωποφέρω τινάα ἀλλ' οὐ γὰρ οὐτ' ἐν τοῖς σ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὐδ' αἰσχίων ἐμφέρεις τὸν μοι φόνου πατρῴους, ἐξονειδίζων πειρᾶσι Σφελ. Οἰδ. Κ. 989. Παθ. τινί· Εἶμαι παρόμοιος μέτινα, φαίνεται νὰ ὁμοιάζω μέ τινα.

* Ἐ'μφεύγομαι. Μλ. - γξομαι· μέσ. ἀποθ. = φεύγομαι ἐν· Ὁμιλῶ εἰς τι. κάμνω, κρατῶ ὁμιλίαν περί τινος.

* Ἐ'μφθορής, ὁ, ἡ (φθορά)· Φθαρμένος εἴς τι, ὅστις ἔφθαρη ἐχαλάσθη, ἐχάθη, ἀφανίσθη εἴς τι.

Ἐ'μφιλοδονέω, Μλ. - ήσω (φιλήδονος) μετὰ δοτικ. Ἡδύνομαι, χαίρω ἐπί τι, εὑρίσκομαι εὐχαριστημένος ἐντὸς τόπου.

Ἐ'μφιλοκαλέω, Μλ. - ήσω (φιλοκαλέω)· Ζητῶ, σπουδάζω νὰ ἀποκτήσω τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. Πλούτ. ἐμφιλοκαλήσαι τοῖς στρατιωτικοῖς.α

Ἐ'μφιλονείκω, Ἐπῥῥ. = φιλονείκω.

Ἐ'μφιλοσοφέω, Μλ. - ήσω (φιλοσοφέω)· Φιλοσοφῶ, στοχάζομαι, σκέπτομαι, φροντίζω διά τι· καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τι· μετὰ δοτ. ταῖς γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν.α· ἀφ' οὗ

Ἐ'μφιλόσοφημα, τό· Πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου φιλοσοφεῖ, ἢ σκέπτεται, στοχάζεταί τις·

εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν. Γρηγόρ. Ναζ.

Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ (φιλόσοφος)· Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐποιήθη, ἐπράχθη, ἐπραγματεύθη, ἢ ἐξετάσθη κατὰ τὴν φιλοσοφίαν, μὲ φιλοσοφικὸν τρόπον. Πρόκλ. παράφ. Πτολ. σλ. 223.

Ἐμφιλοτεχνέω, Μλ. -ήτω (φιλοτεχνέω). Δείχνω, φανερώνω εἴς τι τὴν πρὸς τὴν τέχνην κλίσιν καὶ ἀγάπην μου· δείχνω μὲ τίποτε τὴν κλίσιν, καὶ εἰς τι τὴν τέχνην μου. Ἀντωνῖν. Ζ'. 54. πτῇ περούτῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνείτω· καὶ Ἀλκίφ. 3. 15.

Ἐμφιλοχωρέω, Μλ. -ήσω (φιλοχωρέω) μετὰ ὁστ. Κατοικῶ ποῦ εὐχάριστα, διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μὲ εὐχαριστησίν μου εἰς κανένα τόπον.

Ἐμφλάω, Μ. άσω (φλάω). Θλίβω, ζουλίγω συντρίβω τι μέσα που. (ᾰσω, ῠ—)

Ἐμφλεβοτομέω, = φλεβοτομέω ἐν. Κόπτω, σχίζω τὴν φλέβα πρός τὰ μέσα, παίρνω τινὰ αἷμα. Ἱπποκράτης.

Ἐμφλέγω, Μ. ξω (φλέγω)· Ἀνάπτω, φλογίζω τίποτε.

Ἐμφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Πᾶν ὅτι ἔχει φλοιόν, φλοῦδαν, εἶναι φλουδιασμένον, Θφρ.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Παρὰ Θεόφρ. φυτόν, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ἔχει φλοιόν, φλοῦδαν, Θεόφρ.

Ἐμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ (φλόξ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ μὲ φωτιάν, εὐγάζει φλόγας, Ἀνάλεκτ. Β'. πτολ. 218.

Ἐμφοβέομαι, Μλ. βήσομαι (φοβέομαι). Εἶμαι εἰς φόβον, περίφοβος.

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Φοβισμένος, ὅστις εἶναι εἰς φόβον, ἔχει φόβον. — 2) Φοβερός, τὸν ὁποῖον φοβοῦνται τινες, Σχολ. Οἰδ. Κ. 39.

Ἐμφωνεύω, Μλ. -εύσω, = φωνεύω ἐν, Φωνεύω, σκοτόνω, κάμνω φόνον μέσα που, ἢ εἴς τι, Γεωπ. ις' 19.

Ἐμφόρβιος, ὁ, ἡ (φερβή, φέρβω). Πᾶν ὅ,τι βόσκει, καταπιάνεται νὰ τὸ θρέψῃ, τὸ ἀφαντίζει, φθείρει καθέλου, Νικάνδρ. Θηρ. 629. πνέοντ' ἐμφόρβιαν, Ἰατρικά, τὰ ὁποῖα ἀφαντίζουν τὴν ἀρρωστίαν. τὸ ἐμφόρβιον, Τὰ βοτανικά, ἤτοι τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα πληρόνει τις διὰ κάνένα τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του.

Ἐμφορβιόω, ῶ, Μ. ώσω (φορβιά). Βάλλω τὴν φορβιάν, ἤτοι τὸ δερμάτινον περιστόμιον, τὸ ὁποῖον μετακινίζονται οἱ αὐλητάι, διὰ νὰ γίνηται τερπνότερος ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ, ὡς τὸ ἰταλ. συρδίνο· ἰδὲ φορβιά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 861. ἔνθα δ' Βρ. προκρίνει τὸ παρ' Εὔστ. ἐμπεφορβειωμένον.

Ἐμφορέω, Μλ. -ήσω, = ἐμφέρω. Φέρνω, κουβαλῶ τι μέσα που, Πλάτ. φέρνομαι, κουβαλοῦμαι ποῦ ἐπάνω εἴς τι, μετὰ ὁστ. κύμασιν ἐμφορέονται τοὺς ἐκοβάλουσαν, τοὺς ἔφεραν μέσα τὰ κύματα, Ὀδστ. Μ, 419. Ξ, 309. τό, ἐμφέρω οὐχ εὑρηταί που παρ' Ὅμ. — β') Καταχερταίνω, παραφορτόνω τὸ στομάχι μου μέ τίποτε· μετὰ γενκ., ἢ καὶ αἰτ., ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, . . τῆς μουσικῆς. — γ') Τρπκ. μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. Ἔχω μεγάλην καὶ συχνὴν συναστροφὴν μέ τινα· συμβουλεύομαι ἀρκετὰ μὲ κάνένα, Ἡρόδ. 1, 55. ὅθεν — ὁ') Ἀπολαμβάνω τίποτε παρακαλά, μὲ ὑπερβολήν· μετὰ αἰτ. ἀφ' οὗ

Ἐμφόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φέρνῃ, κουβαλῇ τις τίποτε μέσα που. — 2) ἐκ τοῦ Μετ. εἰς, Πλησμονή, χορτασμός, ἀπόλαυσις πολλή, ἢ ὑπερβαλλική.

Ἔμφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Φορτωμένος, γεμάτος μὲ τίποτε· παραχορτασμένος· μετὰ γενκ. Ὀππ. Ἀλ. Β'. 212. ἔμφορτος ἐδωδῆς.

*Ἐμφορτόω, Μλ. -ώσω (φόρτος), = φορτίζω, Αἴσπ.

Ἐμφραγμα, ατος, τὸ (ἐμφράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι στουπωμένον, φραγμένον. — 2) = ἔμφραξις.

Ἔμφραγμός, οῦ, ὁ, = ἔμφραξις.

Ἐμφρακτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον διὰ νὰ στουπώνῃ τίς τι μὲ αὐτό.

Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ. Στουπωμένος, φραγμένος μέσα.

Ἔμφραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στουπώνῃ τίς τι, παρὰ τὸ

Ἐμφράσσω, Ἀττ. ἐμφράττω, Μ. ξω (φράσσω). Φράζω, στουπώνω, κλείω, σφαλνῶ τι μέσα που, Ἀντιφ. πάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξεν· καὶ Διοσκορ. Παθητ. ἐμφραττομένη ἡ ποὰ ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας.

*Ἐμφρονέω, Μλ. -ήσω (ἔμφρων). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

*Ἐμφρονώδης, ὁ, ἡ (ἔμφρων, εἶδος). Ὡς φρονιμος, ὅστις κάμνει σχήματα, χειρονομίας καθώς τις, ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του.

Ἐμφρουρέω, Μλ. -ήτω (φρουρέω). Φυλάττω μέσα που.

Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅστις εἶναι βλημένος, διωρισμένος νὰ φυλάττῃ που, στέκεται εἰς φύλαξιν· ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, ἤτοι εἰς φύλαξιν φρουρίου, ἢ πόλεως, τὸ Ἰταλ. εἰς γαρνιζόνην, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'., καὶ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. πτὰς πόλεις ἐμφρούρους ποιεῖν ἐν γένει, ὑποχρεωμένους εἰς στρατιωτικὴν φοῦλευσιν, αὐτόθ. τῷ, ἄφρουρος, Schneid. ἐν Φαλαρ. ἐμφρούρει τῷ ταύρῳ, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε'. 7. — 2) Παθτ. Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς φύλαξιν, φυλακωμένος, κλεισμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ πόλεων εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται ξένων στρατευμάτων φρουρά. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ὄχετον πορεύεσθαι.

Ἐμφρύγω, = φρύγω ἐν. Φρυγανίζω, μπορζαλίζω τι εἴς τι (ῠ), Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. Ἰδ'. 18.

Ἔμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν νοῦν του, γνωστικός, φρέσιμος, νουνεχής, Σοφοκλ. ἔμφρων μόλις πω ξὺν χρόνῳ καθίσταται· ἔμφρων γίγνομαι Κρχομαι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἐπιχ. ἔμφρονες, Μὲ φρόνησιν, νοῦν, γνῶσιν.

Ἐμφυής, ὁ, ἡ (ἐμφύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυσικόν εἴς τινα, ἐκ φύσεως συναυξημένον, συγγενημένον μὲ αὐτόν, Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. πτὸ ἐμφυές, Τὸ φυσικὸν ἦθος, ὁ φυσικὸς τρόπος, ὁ χαρακτήρ· παραβλ. ἔμφυτος.

Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, = ἔμφυλος. (ῠ).

*Ἔμφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει φύλλα.

Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, καὶ ἐμφύλιος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, γένος, εἰς τὴν ἰδίαν φυλήν· πάντ' ἐμφύλιον, Ὀδστ. Ο, 273., ὅθεν ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ γένος, ἐντόπιος, πολιτικός, ὁηλ. μέλος τῆς πολιτείας, τοῦ λαοῦ· τῆς ἰδίας γενεᾶς, τὸ Ἰταλ. φαμιλίας, συγγενὴς ἐξ αἵματος· ὅθεν, πόλεμ. νείκεα Ἐτωτερικὴ διχόνοια, διχόνοια εἰς τὴν φαμιλίαν, πόλεμος Μεταξὺ εἰς τὸ ἔθνος, τὸ Ἰταλ. χβέρρα τσιβίλε. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν φυλήν, τὸ τουρκβ. ἐπιταφ.

Ἐμφῦναι. Ἰδὲ ἐμφύω.

Ἐμφύρω, Μλ. ῠρῶ (φύρω). Ἀνακατόνω δύω ἢ πλείονα πράγματα μαζύ, τὰ ζυμόνω. (ῠ)

Ἐμφυσάω, Μλ. -ήσω (φυσάω). Φυσῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, φουσκόνω τι. πκαίεται ἐμφυσηθέντα. Διοσκορ. Ε'. 99. πτὴν δὲ κεφαλὴν σκληράν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην· παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. δὲ πἐμφυσώμενοι, Ὅσοι φυσιῶνται ἐν τῷ γίνεσθαι κατηχούμενοι, καὶ λαμβάνουσι Πνεῦμα ἅγιον· ἀφ' οὗ

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ. Φύσημα μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, φούσκωμα διὰ φυσήματος. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐφουσκώθη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυσήθη τις μέσα. — 3) Εἶδος ἀρρωστίας, ὅταν κεκλεισμένος ἀήρ εἰς τὸ σῶμα προξενεῖ φούσκωμα, ὅπερ καὶ, ἐμπνευματώσεις λέγεται· ἐξαιρέτως συμβαίνει τοῦτο μεταξὺ τοῦ κρέατος καὶ τοῦ δέρματος, Διοσκορ. Γ. 163.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φυσῇ τις μέσα εἰς τι, Φούσκωμα εἰς τὰ ἔντερα, τὸ Ἰταλ. φλάτο. (ῠ)

Ἐμφυσιόω, ἐμφυσάω. Τρπκ. φουσκόνω τινὰ, τὸν κάμνω ὑπερήφανον. — 2) (φύσις) = ἐμφύω, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Γ'. 4. ἀμφιβ.

Ἐμφυτεις, εως, ἡ (ἐμφύω). Τὸ νὰ γενναται, αὐξανῃ τι μέσα εἰς τὴν φύσιν τινός, νὰ γίνηται τῆς ἰδίας φύσεως, νὰ μεταβάλληται εἰς τὸ φυσικὸν ἐκείνου, νὰ γίνηται τοῦ ἰδίου γένους, τὸ Ἰταλ. ἰγνεραντσιόνε, Ἐνεργ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι μέσα εἴς τι, νὰ τὸ κάμνῃ νὰ ῥιζώνῃ εἰς αὐτό. πστομάτων ἐμφυτικὸν Δάγκαμα σφοδρὸν, δυνατόν, Αἰσχλ.

Ἐμφυτεία, ἡ (φυτεύω). Φύτευμα, ἀμπελιασμα. Θεόφραστος.

Ἐμφύτευσις, εως, ἡ. = ἐμφυτεία.

Ἐμφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω τι μέσα που· ἀμπελιάζω. Θεόφρ. Μεταφορ. Κάμνω μὲ διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς νὰ γεννηθῇ, ῥιζώσῃ τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν τινός, νὰ γένῃ εἰς αὐτὸν ὡς νὰ ἦτον φυσικόν του. Πλάτ, Τίμ.

Ἔμφυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, ῥιζωμένον, φυτρωμένον μέσα· ὅθεν φυσικόν, ἀμεταβλητον, σταθερόν, διαρκές. Δημοσθ. πἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία.

Ἐμφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀμλ.). Φυτεύω, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς ἄλλο τι. Ἐμπνέω τινί τι· π. χ. πΘεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν ἧκας παντοίας ἐνέφυτευσεν Ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν μου διαφόρους τέχνας, διάφορα μηχανήματα. Ὀδστ. Χ, 348. — 2) ἀμετβ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐν τῷ Παρκ. δὲ, ἐμπέφυκα, καὶ ἐν τῷ ἀορ. β'. ἐνέφυν· τινί τι, Γενῶμαι ἔκφυσις· π. χ. πτρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασιν (Ἐπκ. Πρεμ. ἀντὶ ἐμπεφύκασι, τοῦ υ, βραχύ ἔχων) Ἰλδ. Θ, 84. πῥόδους ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ, Ἡρόδ. 3, 80. ὅθεν κρατοῦμαι εἴς τι στερεά, πιάνομαι, γραπατσούνομαι ἀπό τι, τὸ κρατῶ καλά, σφιχτά. πἔχετο ἐμπεφυυῖαν Ἐπκ. Πρεμ. ἀντὶ, ἐμπεφυκυῖαν, Ἰλδ. Α, 513. πρβλ. ἐν τῷ, φύω, τὸ Ὅμρκ. πεὶ δ' ἄρα οἱ φὼ χεῖρι, ἢ χερσὶν Τὸν ἐκρατοῦσι σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι· ὡσαύτως καὶ πένεφύοντο ἀλλήλοισιν Κρατοῦντάν σφιχτὰ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· πἁπάντως ἐμφύεσθαι Τὸ νὰ εἶναί τινες σφιχτὰ μὲ ἀγάπην ἡνωμένοι. Ἔτι δὲ καὶ, Δαγκάνω, κρατῶ τι σφιχτὰ μὲ τὰ ὀδόντια, ὡς τὸ Ὅμρκ. ποὐδὲ ἐν χείλεσι φύτερα ὅθεν ἐν γένει, ὁρμῶ, πλακόνω τινὰ μὲ ὁρμὴν ἔξαφνα· ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ τίποτε, βάλλω χέρι εἴς τι· μετὰ, ὁστ. (ύω, ῠ—, ῠσω, ——)

Ἐμφωλεύω, Μ. εύσω (φωλεύω). Κρύπτομαι, εἶμαι κρυμμένος, τρυπωμένος μέσα που· μετὰ ὁστ.

Ἔμφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐκ φύσεως φωνήν· ὅ,τι ἔχει καλήν, δυνατήν φωνήν.

Ἐμφωτεῖος, ὁ, ἡ (φῶς) = φωτεινός. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. δὲ, πἐμφώτειος ἐσθής, Φόρεμα τῆς ἡμέρας τῶν Φώτων, ὁηλ. τοῦ Βαπτίσματος.

Ἐμφωτίζω, Μ. ίσω (φωτίζω). Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τί φωτεινόν.

Ἐμφώω, Μλ. -ήσω (ψάω, ἀμλ.). Σφογγίζω τι εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Καλλίμ. Λείψ. 121. πχεῖρας ἐνεψήσασθαι.

Ἐμψηφίζω, Μ. ίσω (ψηφίζω). Συναριθμῶ,

λογαριάζω μαζύ, περνῶ, βάλλω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

* Ἐ̓μψῑ̓ψῡρίζω (ψιθυρίζω). Ψιψιρίζω, μουρμουρίζω, λέγω τινά τι ἐ̓ς τὸ αὐτί.

Ἐ̓μψοφέω, Μλ. -ήτω (ψοφέω). Κάμνω κρότον, ἤχον μέσα που. Ἱπποκρ. Ἀνδρ. 8.

Ἐ̓μψοφος, ἡ, ὁ (ψόφος). Πᾶν ὅ,τι κάμνει κρότον, ἦχον.

Ἐ̓μψῡξις, εως, ἡ (ἐμψύχω). Δρόσισμα, τὸ ἰταλ. ρεμφρεσκαμέντο τὸ νὰ δροσίζῃ ρεμφρεσκάρῃ τίς τι, νὰ μετριάζῃ τὴν ζέστην του.

Ἐ̓μψῡχία, ἰας, ἡ (ἔμψυχος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἔμψυχον, ζωϊτανόν· ζωοποίησις. — 2) (ψῦχος) Ψύχρα, κρυάδα· ἡ ἕνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος, Πλούταρχ. Ζ. σελ. 392. Η.

Ἐ̓μψῡχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ψυχήν, ζωήν, εἶναι ζωντανόν, ζῇ ἀκόμη· ἀντιθ. τῷ, ἄψυχος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τεχνημάτων, ἢ ἔργων τέχνης, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς ζωντανά. Ἐπῤῥ. ἐμψυχος, ἀφ' οὗ

Ἐ̓μψῡχόω, Μ. ώσω. Ἐμψυχώνω, κάμνω τι ζωντανόν, δίδω ψυχήν, ζωήν εἴς τι. Ἀναλ. Ε'. σελ. 347 πνεῦμα ἐνεψύχωσε δ' ὁ ηλύπτας τὸν λίθον.

Ἐ̓μψῡχω, Μ. ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Κάμνω τι ψυχρόν, κρύον, τὸ βάλλω που νὰ κρυώσῃ. (ῡ)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ν.

Ἐ̓ν, Πρόθ. μετὰ δοτ., ποιητ. δὲ ἐνί, σπανιώτ. ὅτε καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἐπικ. μένει εἰν, ὅπερ ἰδὲ· παρβλ. εἰς καὶ ἐκ. Παρὰ τοῖς Ἐπικ, ἰδίως εἰνί, Ὁδ. Ι, 417. Μ, 256. Ἰλ. Θ, 190. Κυρίως σημ. τὸ, Εἶναι, ἠρεμεῖν, διατρίβειν μέσα, ἢ ἐπάνω που, ὥστε μεσεύει τῆς εἰς καὶ τῆς ἐκ.

1) Τοπικῶς, ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται εὑρισκόμενα μέσα εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον, Εἰς, καὶ α') ἐπὶ τῶν, ὅσα τῷ ὄντι εὑρίσκονται μέσα που· πὲν γαίῃ, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι, ἐν προθύροις, ἐν μεγάρῳ, ἐν νηυσὶν Ὅμ. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γεωγραφικοῦ διορισμοῦ χωρῶν καὶ πόλεων πὲν Ἀθήνῃσι, ἐν Τροίῃ, Ἰλ. Οἱ δὲ Ἀττ. παραλείπουσι τὴν Ἐν, ὅταν ἡ δοτ. πληθ. κίνται Ἰων. κατ' ἐπίρρτκ. σημσ. οἷον· Ἀθήνῃσι, Θήβῃσι, ἔτι δὲ καὶ Ὀλυμπίασι, Μουνυχίασιν κ. τ. τ. Matth. Grm. Ἑλλ. σλ. 358, Οἱ μεταγενστ. ποιητ. δὲ μόνον, τιθέασι τὴν Ἐν καὶ εἰς τὸ, Ἴσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, Schaef. ἐν Σχελ. Ἀπ. Ῥδ. σλ. 314. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 788. πὲν χερσὶν Ἰλ. Τροπκ. πὲν θυμῷ, Ἰλ., Εἰς τὰ χέρια, εἰς τὴν καρδίαν. — β') Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι ἐπάνω εἰς ὑψηλὰ πράγματα· πὲν οὔρεσι, ἐν κερυφῇσι, ἐν ἵπποις, ἐν θρόνοις Ὅμ., ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς χαμηλότερον τόπον, Ὑποκάτω πὲν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν Ὑποκάτω εἰς ὑψηλὰ δένδρα, Πλάτ. — γ') Ἐπὶ μὴ πάνυ ἀκριβῶς διωρισμένου τόπου, Πλησίον, συμά, κοντά ἁπλῶς πὲν οὐρανῷ Ἰλ. Θ, 555. Χ, 318. πὲν ποταμῷ Ἰλ. Σ, 521. Ὀδ. Ε, 466. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς, ἢ ἡμερόα μέτ πὲν τόξῳ, ἐν ξίφει, ἐν ῥυμῷ, ἐν καυλῷ κ. τ. τ. Ὅμ. πὲν οἴνῳ Τὸ ἡμέτ. ἐ̓ς τὸ ποτήρι, ἐ̓ς τὸ μποκάλι, ὅταν πίνομ ὀνλ. Valck. ἐν Ραλλ. σλ. 15, 262. πὲν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὸν νοῦν του· πὲν ἑαυτῷ γίγνεσθαι Τὸ νὰ ἔρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ παίρνῃ τὰ μέτρα του, Valck. opusc. 2, σλ. 291. Herm. Vig. σλ. 749, 858., σπανιώτερον πὲν ἑαυτοῦ εἶναι ἰδὲ παρακατιὼν σημσ. 7. Ἐξαιρέτως χρῶνται οἱ Ἀττ. τῇ Ἐν ἐπὶ τῶν ὀνομασιῶν τοπων ἢ πόλεων εἰς ὄνλωσιν τῆς ἐγγύτητος· καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅταν ἡ ὁ λόγος περὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐγένετο μόχητις· πὴ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, ἐν Μαντινείᾳ, ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ. Dicker ἐν Θκδ. 1, 100. Wolf ἐν Δημ. σελ. 293. Math. Grm. Ἑλλ. σλ. 841. — δ') Ἐπὶ τῶν, ὅσα εὑρίσκονται, εἶναι ὁμοῦ μὲ πολλά, Μεταξύ, ἀνὰ μέσα, πάνυ εὔχρηστ. παρ' Ὅμ. πὲν ἀθανάτοις, ἐν Ἀργείοις, ἐν Δαναοῖς, ἐν Τρώεσσι, ἐν πρώτοις, ἐν προμάχοις, ἐν φυλάκεσσι, ἐν μέσοις, ἐν νεκύεσσιν κ. τ. τ. Ἔτι δὴ καὶ ποίη ἐν ἀθανάτοισι Ἰλ. Α, 398., καὶ μετὰ ῥημάτων ἀρχῆς, ἢ ἐξουσίας σημαντικῶν πάρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολλεῖσι Ἰλ. Ν, 789. Ὀδ. Τ, 110. ἔσθειν πὲν πᾶσιν οὐδτ., Πρὸ πάντων, προτήτερα ἀπό ἄλλα. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ἡ φράσις πὲν τοῖσι μετὰ ὑπερθ., ἢ μετὰ τοῦ, μάλα, μάλιστα, σφέδρα, πάνυ, πρῶτοιν Μεταξὺ εἰς ὅλους μάλιστα». Math. Grm. Ἑλλ. σλ. 403. — ε') Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν ἢ ἀξιότητά τινος μοίρας πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι Θεοῖσιν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἡ νίκη κρέμαται ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ, Ἰλ. Η, 102. κάθαμαι γάρ ἐν ἡμῖν Τσεῖς ἔχετε τὴν ἐξουσίαν, ἀπό τὴν ἐξουσίαν σας, ἀπό ὑπᾶς κρέμαται, Ὀδ. Κ, 69., ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. Valck ἐν Ἡρότ. 3' 85. Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 183. πὲν τινι εἰμὶν Ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, ὅλας τάς ἐλπίδας μου εἴς τινα, Valck ἐν Φοιν. 1256. Ersl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 315. πὲν τινι κεῖμαι Ἀναρτῶμαι εἴς τι, κρέμομαι ἀπό τίποτε, ὀνλ. εἶν εἰμαι ἐλεύθερος· πὲν ἐμοὶ ἐστίν Ἀπό ἐμένα κρέμαται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν, θέλησίν μου· πὲν γ' ἐμοί, ἐν σείγεν. καὶ ἄνευ τοῦ, γε, Ὅσοι ἡμπορῶ, ὅσον ἡμπορεῖς· ἀλλὰ καί, Κατὰ τὴν γνώμην μου, κατὰ τὴν γνώμην σου, καθὼς μοί, καθὼς σοί φαίνεται, Valck ἐν Ἱππ. 325. πὲν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του· πὲν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, Τὸ νὰ ἔλθῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. — ζ') Ἐπὶ παρουσίας τινός πὲν πᾶσιν, Πρὸ πάντων, ἐμπρός εἰς ὅλους, Ὀδ. Β, 194. Π, 378. (τὸ ὁποῖον τινες οὐ πάνυ ὀρθῶς ὡς οὐδέτ. θέλουσι, Προτήτερα ἀπό ὅλα)· παρβλ. Wolf ἐν Δημ. σλ. 249. πὲν τινι λέγειν, ἢ λόγους ποιεῖσθαι Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἐμπρός εἰς τινα· ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ὁ τύπος πὲν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἢ ὁρᾶσθ. κ. τ. τ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι ἐμπρός εἰς, ἢ μὲ τὰ ἴδια ὀμμάτου, Ἰλ. Α, 587. Σφκλ. Ἀντγ. 764. Τρχ. 241. Porc. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 1018. Ταύτην τὴν χρῆσιν ὅμως δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ καὶ εἰς τὴν 4. σημσ. — ζ') Τό κατό τι, ὡς πρός· πὲν τε γάρ μακρὸν γήρᾳ ξυνάδει, τῷδε τανδρὶ ξύμμετρον Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1112. — η') Ἀκολούθως, ἀναλόγως, πρός, ἢ συμφώνως μὲ πῶ μάκαρ υἱὲ Πολυμνήστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὸς ὧρσεν μελίσσης Δελφίδος αὐτόματος κελαδήσω. Πνδ. Πθ. 4, 105.

2) Ἐπὶ πασηςδήποτε καταστάσεως ἢ περιστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τις. — α') Ἐξωτερικῆς πὲν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν ἔργῳ, ἐν ἔριδι, ἐν δαλῇ, ἐν αἴσῃ, ἐν μοίρῃ. Ὅμ. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀσχολιῶν πὲν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἰμὶν Καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ῥητορικήν. Heiud. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 59. A. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 878. πεὶ ἐν φιλοσοφίᾳ Οἱ φιλόσοφοι· καὶ ἐν νόσῳ Οἱ ἄῤῥωστοι. — β') Ἐσωτερικῆς, ὀνλ. νοερᾶς ἢ ψυχικῆς διαθέσεως πὲν φιλότητι, ἐν πόθῳ, ἐν ἀσιῷ. Ἰλ. Η, 301. Ι, 230. 483., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα, ὅτε καὶ ἐμφαίνεται εἰς περίφρασις ἐπιθ. ἢ μετοχῆς τινος πὲν φόβῳ εἰμὶν Φοβοῦμαι· πὲν ὀλίγῃ, ἐν ἀσχύνῃ, ἐν σιωπῇ κ. τ. τ., ἔτι δὲ καὶ πὲν ὀργῇ ἔχω τινά Εἶμαι ὀργισμένος, κακισμένος πρός τινα· πὲν αἰτίᾳ ἔχω τινά Κατηγορῶ· ἀλλ' πὲν αἰτίᾳ εἰμὶν Εἶμαι ἔνοχος, αἴτιος· πὲν τινι εἶναι Τὸ νὰ συμπεριλαμβάνηταί τις, νὰ ἀνήκῃ εἴς τι· ἄλλα καὶ νὰ εἶναι ὅλως εἴς τι, τοῦτ' ἔστι νὰ καταγίνηται, ἐνασχολῆται εἰς τίποτε. Πολὺ μᾶλλον δὲ μετὰ οὐδετ. ἐπιθ. πὲν καλῷ, ἐν ἴσῳ, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν εὐμαρεῖ ἀντὶ καλῶς, ἴσως, ὁμοίως κ. τ. τ. ἅπερ ἰδὲ τῷ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι συνήθ. συντασόμενα, Valck ἐν Ἡρότ. 3, 154. Φοιν. 1282. Σπανιώτ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. ὡς τό, πὲν ἀργοῖσι ἀντὶ ἀργῶς, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 287.

3) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι, εὑρίσκονται περί, ἢ εἰς ἡμᾶς οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν Φωτισμένος ἀπό τὸν ἥλιον καὶ συνεφιασμένος, Ἰλ. Θ, 192. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐπὶ παντοσδήποτε ἱματισμοῦ, ἢ καλλωπισμοῦ· ἐν ἐσθῆτι, ἐν νεβρίδι, ἐν πορφυροῖσι Μὲ πορφ. ἐνδυμένος πὲν στεφάνοισι Στεφανωμένος, κ. τ. τ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 342, ὅθεν καὶ πὲν ὅπλοισι Ἁρματωμένος μὲ παυοπλίαν ὀνλ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων ὅπλων πὲν τόξοις, ἐν ἀκοντίοις, ἐν πέλτῃσι, Ἁρματ. μὲ δεξάρι, κονταρι, ἀσπίδαν· Συφ. παράβλ. τὸ ἐξῆς.

4) Ἐπὶ ἐργάνων, ἢ ἐργαλείων, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται, ἐκτελεῖταί τι, ἀντὶ τῆς δοτκ. ἁπλῶς, π. χ. πὲν πυρὶ καίειν Ἰλ. Ω, 38, παρβλ. Β, 340. Ρ, 739. πὲνδεσμῷ δῆσαι, Ἰλ. Ε, 386. Ὀδ. Μ, 54. Ὡσαύτως καί, πὲν ἐλλεβόροισ ἐξεσθαι Ἰλ. Σ, 553. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ πὲν χερσὶ λαβεῖν ἔνθα ἐδύνατο κεῖσθαι καὶ τῇ, σὺν αὐτῇ τῆς ἐν Τρπκ. πὲν λιταῖς, ἐν δόλῳ Σφκλ. Φιλ. 60, 102. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ τῶν ῥημάτων δηλοῦν, σημαίνειν, φαίνεσθαι κ.τ.τ. «δῆλον ἐστὶν ἐν ἱεροῖς, σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς».

5) Χρονικῶς, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον πὲν τούτῳ τῷ χρόνῳ Εἰς τὸν μεταξὺ καιρόν· ὡσαύτως καὶ πὲν μακρῷ χρόνῳ. Πολλάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, πὲν ὧν ὑπκ. χρόνῳ· Ἡρότ. 6, 89. καὶ πὲν αἰεν ὑπαρ. ἡμέραις, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 619. πὲν βραχεῖν ὑπαρ. χρόνῳ, Εἰς ὀλίγον καιρόν· πὲν τούτῳ Ὡς πρός τοῦτο· πὲν οἴνῳ Εἰς τό κρασί, ἐ̓ς τό ποτήρι, ἐ̓ς τό πιθ.

6) Ἀπό τῆς Εἰς, μετὰ κινήσεως σημαντ. ῥημάτων, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅταν συνενεχθῇ ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ, ἢ τό τέλος τῆς κινήσεως καὶ ἡ ἡρεμία, ἢ ἡ καταμονή που· οἷον· ἐν τοῖς παρ' Ὅμ. πάνυ χρησίμοις ῥήμασι βάλλειν ἐν κοπίῃσι Τό να πίπτῃ τις, ἢ ῥίπτῃ τι εἰς τόν κοπιστόν, ὥστε ὁ πίπτων ἢ τό ῥιπτόμενον νὰ μένῃ ἐκεῖ. Ταυτοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ Ὁμρκ. φράσεις πὲν χερσὶ τιθέναι, βαλεῖν, λαβεῖν· μένος ἐν στήθεσσι βαλεῖν· ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν, Ἰλ. Π, 258. πλέειν ἐν βουσὶ θορώνᾳ Ἰλ. Ε, 161. πὲν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον Ὀδ. Β, 349. πὲν τεύχεσι δύνειν Ἰλ. Ψ, 131., ἀλλὰ καὶ πὲς τεύχεα δύνειν, Ὀδ. Ω, 498. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιστρόφου χρήσεως τῆς Εἰς ἀντὶ τῆς Ἐν, ἰδὲ ἐν τῇ Εἰς σημσ. 6. — Οἱ Δωρ. ἐχρῶντο αὐτῇ τοὐναντίον αὐτοῦ, Ἐς συντασσοντες αὐτὴν μετὰ αἰτιατ. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 303. ὡσαύτως καὶ οἱ Αἰολ. ὅθεν εὑρηται ἐνίοτε παρὰ Πνδ. Boeckh ἐν Πθ. 2, 11. 86. 5, 38. Νμ. 7, 31. Disser. ἐ. Πνδ. λῦ. σλ. 638.

7) Μετὰ γεν. εἰς γνωστὰς ἐλλειπτκ. φράσεις πὲν ἀφνειοῦ πατρός. Ἰλ. Ζ. 47. πὲν Ἀλκινόοιο Ὀδ. Η, 132. πὲν Κύπρῳ Ὀδ. Κ, 282. Δ, 53. ἐξαιρ. πὲν Ἀίδαο Ἰλ. Χ, 389. Ἀττ. ἐν Ἅιδου· κ. τ. τ. ἐν οἷς ἀναπληρ. οἴκῳ, μεγάρῳ, δόμοις· Οὐ σπανίως δὲ κεῖται καὶ τελεία ἡ φράσις πκαὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν. Ἰλ. Χ, 52. Ὀδ. Δ, 834. Λ, 62. Ὁ ἐλλειπτ. τρόπος διετηρήθη παρά τε Ἡρότ. Valck. 1, 35. 7. 8. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττ.

8) Ἐπιῤῥηματικῶς, ἄνευ πτωτικοῦ· πάνυ εὔχρηστος καθ' ὅλας τάς σημασίας της, Ἐντός,

ἐνδον, ἔτω· ἄνω κάτω. ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. πολλάκις, ὅπου ὡς τμῆσις ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε, καὶ ἡ πρόθεσις ἀποδίδεται, ἄνευ λόγου, εἰς τὸ ῥῆμα ἀμέσως· ἐν τοῖς τοιούτοις συντάσσεται τῷ, δέ, συνήθως ἐν ᾧ ἐ, ὅπερ πολλάκις λαμβάνει τὴν ἐπῤῥτκ. σημβτ. Ἄλλως δὲ καὶ, ὅτι, προσάτι, καὶ ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, τὰ δ' ἄλλα, Ὅμ. Wess. ἐν Ἡρότ. 1, 18. Schaef. ἐν Σφκλ. Αἰ. 674. Elmsl. ἐν Οἰδ. Κ. 27. Αὕτη ἡ ἐπῤῥμτκ. χρῆσις αὐτῆς δηλοῦται σαφέστερον ὅπου ἡ Ἐν κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει καὶ ὡς προθ. πὲν δ' ὑπάρχετε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ Προσέτι δὲ ἐδησεν εἰς τὸ καράβι καὶ γούμενας, Ὀδσ. Ε, 260. πρβλ. Ἡρότ. 2, 176.

9) Παρὰ τοῖς Ἑπτ. εὑρηται ἡ Ἐν καὶ τῇ δοτκ. ἐνίοτε ἐπιφερομένη. π. χ. πάτερ Τρώεσσιν ἐν ἄστεσιν ὦρτε κυδοιμόν Ἰλδ. Σ. 218. Ὀδσ. Μ. 103. Τοῦτο δὲ εἰωθε γίνεσθαι μάλιστα διὰ τοῦ τύπου ἐνί, παροξυτόνως. π. χ. ἠΤλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων. Ἰλδ. Η, 221, Ὀδσ. Ε, 57. Ἀλλὰ καὶ οἱ Λυρκ. εἰώθασιν ἐπιφέρειν τῇ δοτκ. τὴν ἐν. Boeckh, κατ' ἀνάγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6, 53. Ἡ δ' ἐπένθεσις πλειόνων, καὶ πάνυ διαφόρου σημασίας, λέξεων μεταξὺ τῆς προθ. καὶ τῆς δοτκ. ὡς ἐν Ὀδσ. Λ, 114. νήσοις δ' ἐν πήματα οἶκω, ἄνδρας ὑπερφιάλους· ἃ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. οὐ σπανία.

10) Ἡ Ἐν παραλείπεται καὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐξαιρ. ἐν κυρίοις τόποις διορισμοῖς. Schaef. Bos. τλ. 697.

11) Ἀντὶ τοῦ ἔνεστι, χρησιμεύει μόνον τὸ ἐνὶ παροξυτόνως ἐνι.

12) Ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων διατηρεῖ κοινῶς ἡ πρόθ. τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ, πλησίον, τοῦ εἶναι, τοῦ διαῤῥίβειν εἴς τι, ὁ δὲ τόπος τίθεται κατὰ δοτκ. π. χ. πέπορῶ τινί τεω Παρατηρῶ τίποτε εἴς τινα· ἐν συνθέσει δὲ μετὰ ἐπθ. γενικῆς ἰδιότητος σημαντικῶν, σημαίνει πρὸς τούτῳ καὶ προσηγγισμὸν τῆς κυρίας σημσ. π. χ. ἐμπικρος, ἔνσπιος, ἐνλυκαυγὲς, Πικρούτσικος, ὀλίγον σιμὸς τὸ κοιντ. σταχλομύτης, ἀσπρούτσικος· ἔτι δὲ καὶ, τὸ ἔχειν τινά τι, ἢ τὸ, εἶναί τι εἴς τι. π. χ. πέναιμος, ἐνάκανθος, ἔνστροφος, — Ἐν συνίστατι, πρὸ μὲν β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς ἐμ—πρὸ γ, κ, ξ, χ, δὲ εἰς ἐγ—πρὸ τοῦ λ, εἰς ἐλλ- καὶ πρὸ τοῦ ρ, ἐνίοις τισὶ λέξεσιν, εἰς ἐρ-

Ἐν, ἀριθμητικ. οὐδέτ. τοῦ, Εἷς. Γεν. ἑνός, Ἕνα. ἕνα, κίτ. τοῦ εἷς, Ὅμ.

Ἐναβρύνομαι, Μλ. -νοῦμαι (ἀβρύνω) Καυχῶμαι, ἢ σεμνύνομαι εἰς ἤ διά τίποτε, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ εἴς τι. μετάδοτ. Δίων Κάτ.

Ἐναγγειοσπέρματος, ὁ, ἡ, (ἀγγεῖον, σπέρμα), Πᾶν φυτὸν, τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι εἶναι τυλιγμένοι εἰς κάψας.

Ἐναγείρω, Μλ. -ερῶ (ἀγείρω, ἀνμλ.) Συνάζω συναθροίζω τι μέσα που.

Ἐναγελάζω, Μ. άσω, (ἀγελάζω) Συνάζω, μαζόνω ἀγέλην μέσα που, ἢ συνελαύνω, διώκω μέσα. Στοβ. Λόγ. Ε'. σελ. 153. Schl.

Ἐναγής, ὁ, ἡ. (ἄγος) πὲν ἄγει ὦνα Ἔνοχος φόνου ἢ ἄλλου τινὸς μεγάλου ἀσεβήματος, ὃστις κατηραμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, βδελυττόμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀσεβὴς, κακοῦργος, ἀνόσιος, ἁμαρτωλὸς, κατηραμένος, βδελυρὸς, μιαρὸς. πέναγὴς Ἀπόλλωνοςιι Εἰς τὸν Ἀπόλ. ἁμαρτήτας — 2) Ὅστις ὁρκιζόμενος εἰς τοὺς θεοὺς καὶ παραβαίνων τὸν ὅρκον του γίνεται ἐπάρατος. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 656. κτὸν ἐναγῆ φίλον μὴ ποτ' ἐν αἰσίᾳ τὸν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν ὅπου ἐννοεῖσθω ὡς πρόληψις· ὃστις ἐν γένει· ὅστις εἶναι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θείας δίκης.

Ἐναγίζω, Μ. ίσω. (ἀγίζω) τινί τι. Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, Ἡρότ. 2, 44. ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν, Πλούταρχ. καὶ Ἀππιαν. πέναγίζειν τάφοις.

Ἐναγισκός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐναγῆ. πέναγικὰ χρήματαιι Πλούτ. Η' περιουσία ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ἐκήρυξαν ἐναγεῖς.

Ἐνάγισμα, τό. (ἐναγίζω) Η' θυσία, τὸ ζῶον, ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν. (ᾱ)

Ἐναγισμός, ὁ. Θυσίασμα καὶ ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν. Ἡρόδοτ. Δ. καὶ Ἀθήν. Θ. σελ. 410.

Ἐναγκαλίζομαι, Μλ. -ίσομαι. μέσ. (ἀγκαλίζομαι) Παίρνω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. τὸ ἐνεργ., Δίδωτι εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, φαίνεται ἄνευ παραδείγματος. ἀφ' οὗ

Ἐναγκυλάω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 29. καὶ

***Ἐναγκυλέω**, = ἐναγκυλόω.

***Ἐναγκυλίζω**, = ἐναγκυλόω.

***Ἐναγκυλόω**, Μλ. -ώσω (ἀγκυλόω) Βάλλω εἰς τι ἀγκιστρον, ἀγκίστρι, τὸ κοιντ. κλούτσαν, χειρούλι.

Ἐναγκάλισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι παίρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀγκαλιάζει· σύζυγος, ἐρασμία. (κᾱ)

Ἐναγκωνίζω, Μ. ίσω. (ἀγκωνίζω) Ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός.

Ἐναγλαίζομαι, Μλ. -ίσομαι (ἀγλαίζω) = ἐναβρύνομαι. Καυχῶμαι εἰς τι, καλλωπίζομαι μέ τίποτε.

***Ἐναγρέμενος**, νη, νον. Ἑπ. μτχ. παθτ. κατὰ συγκπ. ἀορ. τοῦ, ἐναγείρω, Συνηγμένος, μαζωμένος μέσα.

Ἐναγχος, Ἐπίρ. (ἄγχι). Ἐκ νέου πρὸ ὀλίγου, προτήτερα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν. Παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. λογογρ. σπανιώτερον παρὰ τοῖς ποιητ. οἵτινες προκρίνουσι τὸ, ἄρτιος, νεωστί, προσφάτως. Valck εἰς Φοιν. 204.

Ἐνάγω, Μλ. -ξω. ἄγω, ἀνμλ.) Φέρω, ὁδηγῶ τι μέσα που, ἐξαιρ. τραβῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον, τὸν ἐγκαλῶ, ὡς τὸ, ὑπάγω. Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, παραδίδω· καταπείθω, παρακινῶ, τινα εἰς τίποτε. — 2) Ἐνεργῶ διὰ νὰ τελειώσῃ προβιβάζω, καταπείθω τι· παρακινῶ, συμβουλεύω τινὰ εἰς τι, γίνεμαι αἴτιος νὰ γένῃ, τελειωθῇ τίποτε. ἐνάγ. πόλεμον, ἔξοδον καὶ τ. τ. (ᾱ) ἀφ' οὗ

Ἐναγωγή, ῆς, ἡ. Κρᾶξιμον εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκάλεσμα, κατάδομα.

Ἐναγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (ἀγωνίζομαι) Συνερίζομαι, μάχομαι μέσα που, ἢ διά τίποτε· φιλονεικῶ· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ἁπλοῦν, ἀγωνίζομαι. Πλούταρχ. τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. Θουκυδ. πθεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέσχητε ἐνμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησινιι.

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, (ἀγών) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἀναφέρεται εἰς ἀγῶνα. Πλούταρχ. πέναγώνιος νόμος, ἔσθης, κόσμος καὶ τ. τ. πέναγώνιοι θεοὶ Οἱ προστατεύοντες, προστάται τῶν ἀγώνων· ἐξαιρ. ὁ Ἑρμῆς, Πνδ. — Ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος, εἰς ἀγῶνα πυριτώμενος· ἐν γένει, ἀρματήριος, ῥωμαλέος, ἀνδρειωμένος — ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰλιάδος, δέ, πέναγ. Ἰλιάς, Εἰς τὴν ὁποίαν περιέχονται πολλοὶ ἀγῶνες, πλουσία ἀπὸ ἀγῶνας, μάχας, Σχολ. Ὀδσ. Α'. ἐν τῇ ὑποθ. — 2) ἐξαιρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀγῶνα ἐπὶ κριτηρίου, εἰς κριτολόγημα, τὸ ἰταλ. προπάτσον,« ἐναγ. λόγος, πάθος, πρᾶγμα. Ἐπῤῥ. ἐναγωνίως.

Ἐναδημονέω, Μλ. -ήσω. (ἀδημονέω) Εἶμαι εἰς ἀδημονίαν, λύπην, ἢ φόβον διά τίποτε.

Ἐναδιαφορέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι, ἢ μένω ἀδιάφορος εἰς τι, Βασίλ.

Ἐναδολεσχέω, Μλ. -ήσω (ἀδολεσχέω) Ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ διά, ἢ εἰς τι.

***Ἐναείρω**, Μλ. -ερῶ (ἀείρω, ἀνμλ.) = ἐναίρω, Συκόνω ὑψηλά, ὑφόνω τι μέσα που, κρατῶ.

Ἐναένος, ὁ, ἡ (ἐν, ἐνος) Χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου. ἐσχηματισμ. ὡς τό, δίενος, τρίενος.

***Ἐναέξω** (ἀέξω) = ἐναυξάνω, Αὐξάνω, κάμνω τί νὰ γένῃ περισσότερον μέσα που.

Ἐναερίζω, Μ. ίσω (ἀερίζω) Συκόνω, κάμνω τί νὰ συκωθῇ εἰς τὸν ἀέρα· Ἡσύχιος.

Ἐναέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τι πατᾷ, φέρεται εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίτικον.«

Ἐνάερος, ὁ, ἡ. (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἀέρα, φαίνεται πὼν ἀέρας, ἔχει τὸ χρῶμα ἀέρος. Πλουτάρχ. Τόμ. Γ'. σελ. 29. καὶ Θ'. σελ. 634. μετὰ τοῦ, πάλλυώδηκα καὶ, χρῶμα, ἐνάερον καὶ ἀπατηλόν. (ᾰ)

Ἐναθλέω, = ἆθλέω ἐν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Β'. 4. πταῖς βατάναις ἐνακιρτέρει καὶ ἐνήθλει.« Ἀρριαν. Ἐπ. Γ'. 16.

Ἐναθρέω, = ἀθρέω ἐν, Ἀτενίζω, βλέπω εἴς τι.

Ἐναΐρω, = ἐμπαίζω. Ἡσύχιος.

Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ. (αἰθήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν αἰθέρα

Ἐναίθριος, ὁ, ἡ. (αἴθρα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ὑπαίθριον, δηλ. ὑποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ἀλεύθερον ἀέρα, εἰς τὰ ἀνοικτά, ἔχι ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν. Θεόφρ. πέναίθριοι τόποιιι ?) (αἴθρας) ὅ,τι εἶναι ἐκτεμένον εἰς τὴν φύχραν καὶ κρυάδαν.

Ἐναιματόω, ῶ, Μ. ώσω (αἱματόω) Αἱματόνω τι, γεμίζω μὲ αἷμα.

Ἐναιμήσεις, εσσα, ῆσι, = ἔναιμος. ποιητ.

Ἔναιμος, ὁ, ἡ. (αἷμα) Μὲ αἷμα, ὅ,τι αἱματόνει, εἶναι αἱματωμένον ὡς πέναιμον ἕλκος«, ἔναιμον τραῦμα. Πληγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας τρέχει αἷμα. Ἀλλὰ καὶ πὰν ὅ,τι ἔχει αἷμα ἐκ φύσεως πἰχθεῖ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις ἦΗρότ. — 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς αἷμα, Πλάτ. Τιμ. σλ. 81. Α.—3) ἔναιμον φάρμακονιι, παρ' ἰατροῖς ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν διὰ νὰ καταπαύῃ τὸ αἷμα. Γαλην. Θεραπευτ. 6. ἀφ' οὗ

Ἐναιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι προβλεμένον μὲ αἷμα, νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως αἷμα.

Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡσὰν αἷμα, ὁμοιάζει μὲ τὸ αἷμα. Πολυδ. Β'. 215.

Ἐναίμων, ονος = ἔναιμος. Ἱππ.

Ἐναίρω, Μλ. -ερῶ, ἀόρ. β'. ἦναρον, Εὐρπ. μέσ. ἀόρ. α'. ἐνηράμην, ἀφ' οὗ τὸ γ'. ἐνα. πρτπ. ἐνήρατο, Ὅμ. Φουσάω, σκοτόνω ἀφανίζω, ἐξαλείφω. πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ἐπὶ φόνου ἐν μάχαις. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. κατὰ σημτ. ὅλως ἐνεργ. Ἰλδ. Σ, 43. 59. Π, 92. πρήτεροι ἐναιρέμενοι αὐτοὶ ἐναίρεσθαι, Εὐκολοφόνευτοι, τοὺς ὁποίους δύναται τις νὰ σκοτόνῃ εὐκολώτερα, Γλδ. Ω, 244. ἐν γένει, Κατσκαλνῶ, καταφανίζω, ἐξολεθρεύω τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, τροπ. πμηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρειι Μὴ ἀσχημίζεις τώρα τὴν εὐμορφ. πέτσαν τοῦ σώματός σου, τὸ χρῶμάσου, Ὀδσ. Τ, 263. πέναίρειν πόλινα Σφκλ. Οἰδ. 843. ποιητ. μόνον. (κατὰ Βτμ. Λεξ, 1, σλ. 275, ἔγ. οὐχὶ κατὰ σύνθ. τοῦ, αἴρω, ἐτυμολογητέον, ἀλλ' ἁμέσως ὡς ἁπλοῦν τροπῇ τοῦ φωνήεντος, παρὰ τό, ἕτερος, συγγν. τῷ, ἔναρα, ἐναρίζω, ἔνεν κυρίως, Πέμπω εἰς τὸν ᾅδην, στέλλω τινὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.)

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, (αἶσιμος, αἶσα) Πᾶν ὅ,τι προμηνύει, σημαίνει, φανερόνει προτήτερα τὸ μέλλον, τὴν τύχην, μοῖραν προέρχεται ἀπὸ τὰς Μοίρας· ὅθεν, δεινὸν προσημαντικόν, τὸ ἰταλ. φατάλε, Ἰλδ. Β, 355. Ὀδσ. Β, 159. 182. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἔρχεται εἰς καλὴν ὥραν, εἰς ἁρμόδιον καιρόν, τὸ ἰταλ. ὀπορτούνο, Ἰλδ. Ζ, 519. Ἐν γένει, εὐσοιεῖν, καλόν, ὠ-

φέλιμον, εὔστημον, ἡ ὅ,τι προμηνύει καλόν τι, Ἀπλ. Τῆ. — 2) Ἀνάλογον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας, ἁρμόδιον, ὀρθόν, δίκαιον, μέτριον πανήρ, νοῦς ἐναίσιμος, φρένες ἐναίσιμοι Ὅμ., ἀντιθ. τῷ, ἀθέμιστος, Ὀδ. Τ, 353. νέναίσιμα δῶρα Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 369. ποιητ. Ἐπῤῥ. ἐναισίμως.

*Ἐναίσιος, ὁ, ἡ (αἶσις) = τῷ προηγμ.

Ἐναισχύνομαι, = αἰσχύνομαι, ἐν, Ἐντρέπομαι εἰς, ἢ διά τίποτε.

Ἐναιχμάζω, Μ. άσω. (αἰχμάζω) Μάχομαι, πολεμῶ μέσα που. Λυκόφρ. 546.

Ἐναιωρέομαι, Μλ. -ήσομαι (αἰωρέω) Κρέμομαι εἰς, ἢ ἀπό τίποτε. πετῶ, φερομαι ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα ἐπάνω που. Εὐριπ. Κύκλ. 696. νέναιωρ. θαλάττῃ πολὺν χρόνον. Ἡροδοτ. Α. 27. παρά δὲ Ἱππουρ. νεναιωρούμενοι ὑφθαλμοῖσι, Βλέμμα ἄστατον καὶ κλονούμενον. ἀφ' οὗ

Ἐναιώρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι κρέμαται μέσα εἰς, ἢ ἀπό τι.

*Ἐνακανθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα) Ἀκανθηρός· πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀγκάθια. (α)

Ἐνακμάζω, Μ. άσω = ἀκμάζω ἐν. Ἀκμάζω, ἀνθῶ εἴ τι. νετὰ ἐνακμάζοντα ἄνθημ Τὰ λουλούδια, ὅπα ἀνθοῦν εἰς τινα καιρόν.

Ἐνακμής, καὶ, Ἔνακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμή), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, δύναμίν του, εἰς τὸ ἄνθος του. Πολυδ. Α. 10.

Ἐνακολασταίνω, Μ. στήτω. (ἀκολασταίνω) Φέρομαι μὲ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν εἰς, ἢ μὲ τίποτε· εἶμαι ἄτακτος, αὐθάδης, κακοήθης, ξεδομένος, Χορταίνω τας ἐπιθυμίας μου μέ, ἢ εἰς τι· μετά δοτ. Ἀστήν. ΙΑ'. ηγυναῖκα καὶ τέκνα λαβόντες.— ἐνηκολασταινον αὐτοῖς. Καὶ νένακολασταίνειν τινὶ παρθένων.

*Ἐνακόσιοι, αι, ον. Ἐνακόσιοι, ὀρθότ. ἐνακόσιοι, Ρομφο ἐν Θεόδ. 1, 46. ἀφ' οὗ

Ἐνακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μιά, ἕνα ἀπό τούς 900. ὀρθότ. ἐνακοστιοστός.

Ἐνακούω, Μλ. -σομαι (ἀκούω) Ἀκούω τι μέσα που. μετά γενικ. τοῦ πργμ. Herm. ἐν Σφλ. Ἠλ.. 81. ἐν γένει, ἀκούω — 2) Ὑπακούω, ἐνθέλω. Ἱππ.

*Ἐναλαζονεύομαι (ἀλαζονεύομαι) Καυχῶμαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω εἰς, ἢ διάτι, Σχολ. Αὐγ. Θησ. 6, 12.

Ἐναλδαίνω, Μλ. -δήσω (ἀλδαίνω) Τρέφω τι μέσα, ἀνατρέφω, κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, μεγαλώσῃ. Νικανδ. Ἀλεξ. 409. Παθτ. Ἀνδάνω, μεγαλώνω μέσα.

Ἐναλειμμα, τό. (ἐναλείφω) Πᾶν, τό ὁποῖον ἀλείφει τις ἐπάνω εἴς τι· ἀλειφή. (α)

Ἐναλειπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, χρισμένον ἐπάνω εἴς τι. (α) παρά τό

Ἐναλείφω, Μ. ψω. (ἀλείφω,) χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνω εἴς τι· βάλλω ἀλειφήν εἰς τίποτε, ἀλείφω μὲ μυρωδικά.

Ἐναληθεύω, Ἐπίῤῥ. (ἀληθής) Τῷ ὄντι, ἀληθῶς, κατά ἀλήθειαν, ἀληθινά, μὲ τά σωστά — 2) πιθανῶς, Λουκ. διαφ. ἱστ. 1, 2.

Ἐναλίγκιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀπλ. Τῆ. καί τρικατλ. (ἀλίγκιος) τινί. Παρόμοιος· πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὅμοιον μέ τι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις ἀναφέρων τό, μέ τό ὁποῖον εἶναι παράμοιον, τίθητιν αὐτό κατ' αἴτ. π. χ. νθεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.κ ποιητ. μόνον χρησ.

Ἐναλίζω, τό ἐναντίον τοῦ ἐξαλίζω. Ἡσύχιος.

Ἐναλινδέω, Μλ. -ήσω (ἀλινδέω) Κυλίω, περιτυλίγω τι μέσα εἰς, ἢ μέ τι. Ἱππουρ. νέναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσιν.

Ἐνάλιος, α, ον καί, ἁνάλιος, ὁ, ἡ, Εὐρ. Ἀνδρ. 856. Ἑλ. 534. (ἅλς) Πᾶν ὅ,τι διατρίβει, εὑρίσκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν, ἢ εἶναι ἀπό τήν θάλασσαν, θαλάσσιον. νενάλια ζῶα, καί, νεναλίαις νήσοισι. Ἀριστοτ. νεναλία φύσις, ποιητ. εἰναλίος, Ὀδ. (α)

Ἐναλιταίνω, Μλ. -τήσω, καί ἐνήλιτον = ἁλιταίνω ἐν. Ἁμαρτάνω εἰς τι. Κ. Σμυρ. ΙΔ. 435. νεπεὶ νόμοι ἐνδοθεν ἦτορ νίος Ὀιλῆος μέγ' ἐνήλιτεν,

Ἐναλλάγδην, Ἐπίῤῥ. = ἐναλλάξ. Ἀνθολογ.

Ἐναλλαγή, ἡ (ἐναλλάσσω) Ἀλλαγή, ἀλλαξιά, τό ἰταλ. μπκράτο. τουρκβ. τράμπα· ὥστε τό ἀντιστρόφως ἐνεργεῖν, τό Γαλλ. ρεσιπρουσιτέ. ἀλλαξιά, εἶδόν ἕνα τι, καί παίρνω ἄλλο ἀντί — 3) Μεταβολή, ἀλλοίωσις.

Ἐνάλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀλλάχθη, ἐδόθη εἰς ἀλλαγήν. Πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι ὁδόθησαν, ἢ ἐπάρθησαν μὲ ἀλλαγήν· ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἀλλάζεται, εἶδεται εἰς ἀλλαξιάν, ὡς π. χ. ἡ πραγμάτεια, ἡ τιμή τῶν τοιούτων πραγματειῶν.

Ἐναλλάξ, Ἐπίῤῥ. (ἐναλλάσσω) Ἀμοιβαίως, κατά ἀλλαγήν· ἀλλαχτά. διχασταυρωτά· μὲ ἀντενέργειαν· ἀναστροφα, ἀνάποδα. μετά γενικ.

Ἐνάλλαξις, εως, ἡ. = ἐναλλαγή. Ἀριστοτ. νεναλλαξις τῶν φλεβῶν. παρά τό,

Ἐναλλασσω, Ἀττ. ἐναλλάττω, Μ. ξω. (ἀλλάσσω) Ἀλλάζω, κάμνω ἄλλην, ἀλλαξιάν, ἰδω τι, καί παίρνω ἄλλο τι εἰς τόπον ἐκείνου, τό ἰταλ μπαρατάρω, τουρκβ. κάμνω τράμπα τί τινος. ἐν γένει, πράττω, πολιτεύομαι εἰς τόν κόσμον, μεταβάλλω, βάλλω πραγματά τινα ἐν ἐπί τό ἄλλο σταυρωτά. Παθτ. Ἀπολύτως, Ἀλλάζομαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι. Πρκμ. μετχ. ἐνηλλαγμένος, ἀναστραμμένος. — β) Ἐμπορεύομαι, ἢ κάμνω ἄλλας ὁποιασδήποτε ὑποθέσεις ἀμοιβαίας, ἔχω ὡσοληψίαν μέ τινα, νεναλλαγῆναι τινί τι, Θουκυδ. Α'. 120.

Ἐνάλλομαι, Μλ. -αλοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀμλ.) Πηδῶ μέσα εἰς, ἢ ἐπί τινος. Μεταφορικ. Καταχωρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω τινά, τό ἰταλ. ἰνσουλτάρω, τόν κάμνω τοῦ οὐδέν., τσαλαπατῶ τι· μετά δοτ. Αἰσχλ. Πέρ. 51. νῶ δυσπόνητε δαίμον, ὡς ἄγαν βαρύς ποδοῖν ἐδήλου, παιτί Περσικῷ γένει· ὅπερ καί ἀντί τοῦ, ἐχθρικῶς μετεχειρίσθης, δύναται νά ἐκληφθῇ.

Ἐνάλλος, ὁ, ἡ. (ἅλλος) Ἀλλαγμένος, ἀναστραμμένος, μεταβεβλημένος. Θεόκριτ. Α'. 134. νπάντα γένοιτο ἔναλλα, Ὅλα ἀς γένουν ἀνάποδα, ἐναντία, Ἐπίῤῥ. ἐνάλλως. Πλουτάρχ. Χ. σελ. 372. Η. ὦδιν, ἀναστραμμένα, ἀνάποδα, ξανάστροφα.

Ἐναλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐνάλιος. Ὅμ. Ὕμ. Ἀπόλλ. 180.

Ἐναλύω, Μ. ύσω = ἀλύω ἐν, Περιπλανῶμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, καί ἀδημονῶ, δυςθυμω. (υυυ—), ἰδέ τό ἁπλοῦν)

Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ (ἁμαρτάνω) Ἀμαρτωλός, ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίας, σφάλματα πλάνην.

Ἐναμβλύνω, Μ. υνῶ = ἀμβλύνω ἐν. Κάμνω τι ἀμβλύ εἰς, ἢ μέ τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐναμείβω, Μ. ψω. (ἀμείβω) Ἀλλάζω τι μέσα που, τό κάμνω ἄλλος ὁτιοῦν.

Ἐναμέλγω, Μ. ξῶ. (ἀμέλγω) τινι. Ἀρμέγω μέσα εἰς τι. Ὀδ. Ι, 223.

Ἐναμιλλάομαι, = ἀμιλλάομαι ἐν, Συνερίζομαι, εἰς ἢ διάτι. Θεμίστ. Λόγ. ΚΑ'. σελ. 254.

Ἐναμιλλος, ὁ, ἡ. (ἅμιλλα) Ὅστις εἶναι εἰς ἀγῶνα, φιλονεικίαν, συνέρισιν, ἀγωνίζεται, μάχεται, φιλονεικεῖ, συνερίζεται, — 2) Ἀνώτερος, δυνατώτερος ἄλλου τινός· παρόμοιος μέ ἄλλον τινά εἰς τόν ἀγῶνα· μετά δοτ. σπανιτ. μετά γενικ. Schaef. ἐν Πλουτ. Τ. 5, σλ. 150. Ἐπίῤῥ. ἐναμίλλως. (ε)

Ἐνάμμα, τό. (ἐνάπτω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσκολλημένον εἴς τι. νἔναμμα νεβρίδεσιν, Κρεμασμένον δέρμα νέας ἐλάφου ἀπό τούς ὤμους Διόδ. Σικ. — 2) Περίδεσμος· παιδόηποτε, μέ τό ὁποῖον δένομεν, θηλυκόνομεν πράγματα ἐν μέ τά ἄλλα.

Ἐναμοιβαδίς, Ἐπίῤῥ. = ἀμοιβαδίς. Ἀπολλ. Τόδ. Α'. 380,

Ἐναμπυκίζω, Μ. ἰστω. (ἀμπυξ) = ἐγχαλινόω. Ἡσύχιος.

Ἐναναπαύομαι, Μ. αύσομαι. (ἀναπαύομαι,) Ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι ἡσυχάζω εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἀναπαύομαι, δέν εἶμαι ἔμφροντις δέν ἔχω φροντίδα περί τινος πράγματος, εὐχαριστοῦμαι μέ τίποτε· μετά ὁστικ. Γρηγ. Ναζ.

Ἐναναπτω, Μλ. -ψω (ἀναπτω) Δένω τι μέ, ἢ εἰς ἄλλο τι.

*Ἐναναστρέφομαι, (ἀναστρέφω) Ἔχω συναναστροφήν, ζῶ, διατρίβω, ἀπερνῶ τόν καιρόν μου που.

Ἐνανθρωπέω, Μλ. ήσω. (ἄνθρωπος) Γίνομαι ἄνθρωπος, δηλ. λαμβάνω μορφήν ἀνθρώπου, ζῶ μέ τούς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ἀνθρώπινον μορφήν. Ἡλιόδ. Αἰθ. ηψυχή ἐνανθρωποῦσαν. ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἐκκλ. ἐπί τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀφ' οὗ

Ἐνανθρωπησις, εως, ἡ. Τό λαμβάνειν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἐκκλησ.

Ἐνανθρωπίζω, Μ. ἰστω. = ἐνανθρωπέω.

Ἐνανθρωπότης, ητος, ἡ. = ἐνανθρώπησις.

Ἐναντα, Ἐπίῤῥ. (ἀντα) Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀντίπερα· μετάγενικ. Ἰλιάδ. Τ, 67. καί ἄνευ πτωτικοῦ, Ποιθ. — 2) Ἐξ ἐναντίας, τό ἐναντίον, παρά τοῖς μεθ' Ὅμ.

Ἐναντι, Ἐπίῤῥ. = ἐναντα, παρά τό, ἀντί.

Ἐναντιαῖος, α, ον, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίας ποιότητος. Ἱππκ.

Ἐναντίβιος, ὁ, ἡ. (βία) = ἀντίβιος, Ὅστις μεταχειρίζεται βίαν κατά τῆς βίας, ἀντέχει, ἐναντιώνεται. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδ. γέν. μόνῳ ἐπῤῥτκ. νἐναντίβιον πολεμίζειν, μάχεσθαι, στῆναι, μάχαις καλπ. τ.τ.

Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή) Ὅστις ἔχει ἐναντίαν θέλησιν, γνώμην, φρονεῖ, θέλει τό ἐναντίον.

Ἐναντιογνωμονέω, Εἶμαι ἐναντίας γνώμης, φρονῶ τό ἐνάντιον, παρά τό

Ἐναντιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις ἔχει, ἐναντίαν γνώμην ὡς πρός τήν γνώμην ἄλλου τινός. Ἡσύχ.

Ἐναντιοδρομέω, Μλ. -ήσω. (δρομεῖν) Τρέχω ἐνάντια, εἰς τό ἐναντίον μέρος.

Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ. (δύναμις) Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐναντίαν δύναμιν, ἢ ἐνέργειαν, σημασίαν (ε)

Ἐναντιολογέω, Μλ. -ήσω (ἐναντιολόγος) Ὁμιλῶ τά ἐναντία, ἀντιλέγω. ἀφ' οὗ

Ἐναντιολογία, ἡ. Ὁμιλία ἐναντία, ἀντιλογία.

Ἐναντιολογικός, ἡ, όν, Ἀντιλέγων, ἢ καί ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζῃ νά ἀντιλέγῃ.

Ἐναντιολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τό ἐναντίον τοῦ ὅ,τι εἶναι τι· ὅστις ἀντιλέγει.

Ἐναντίον, Ἐπίῤῥ. καί Πρόθεσις, μετά Γενικ. ἰδέ ἐναντίος.

*Ἐναντιόομαι, Ἀποθ. μετά μέσ. μέλ. καί παθ. ἀορ. (ἐναντίος) Ἐναντιώνομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω, εἶμαι ἐναντίας γνώμης· συνηθ. περί τινος, ἀλλά καί, τινός, ἄνευ πρόθ. — τό ἐνεργτ. ἐναντιόω, φαίνεται ἄνευ παραδείγματος.

Ἐναντιοπαθέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, ἐναντία ἰδιώματα. παρά τό

Ἐναντιοπαθής, ὁ, ἡ. (πάθος) Ὅστις ἐναντιοπαθεῖ. Ἐπῤῥ. ἐναντιοπαθῶς. Νεμ.

Ἐναντιοποιολογικός, κή, κόν. (ποιος, λέγω) Πλάτ. Σοφ. σλ. 268. C. ὅπου μέντοι, καὶ ἐναντιολογικός, ἀναγινώσκεται· Ὅστις ἐν τῷ ὁμιλεῖν κάμνει τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ.

Ἐναντιοπραγέω, Μλ -ήσω. (πρᾶγος) Πράττω τὰ ἐναντία, εἶμαι μὲ τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἐναντίος, ία, ίον. (ἀντίος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, στέκεται, εὑρίσκεται ἀντικρύ, ἀγάντια, Ἰλ. Ζ, 251. Ι, 190. Ὀδ. Κ, 89. ὅθεν, κατὰ πρόσωπον, πρὸς ἡμᾶς γυρισμένον, ὁρατόν, παρόν. Ὀδ. Ζ, 329. παρ' Ὅμ. εἰς μετὰ δοτ. — 2) κατ' ἐχθρικ. σημασ. Ἐναντίος, ὅστις στέκεται εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιστέκεται, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης, ὅστις στέκεται ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Ε, 497. Ζ, 106. Ν, 448. τὰ πλεῖστα μετὰ γενικ. ὁ ἐναντίος, Ἐχθρός, ὁ ἐναντίος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὰ ἐναντία τινί, Ὅτι εἶναι ἐναντίον, εἰς τὴν γνώμην τινός. Ἐκ τοῦ ἐναντίου Ἀντικρύ. Ὅμ. χρῆται πολλάκις τῇ λέξ. κατ' ἄμφω τὰς σημασ. ἐν τῷ ὀδύσ. γένει ἐπιρρήτ. ἐναντίον, ἐναντίον μάχεσθαι, μίμνειν, ἑλθεῖν, καὶ λ. τ. τ. μετὰ δοτ. μὲν ὅταν σημαίνηται μᾶλλον τὸ ἀντικρὺ τοπικῶς μετάγεν. δὲ, ὅταν ἐκφέρηται διὰ τῆς λέξ. ἡ ἐχθρικὴ σημασ. μᾶλλον, Ὅμ. πέναντίον ὧδε ἕδω, ἐμπρὸς ἐς τὰ μάτ' ἐμμον, Ὀδύσ. Ρ, 544. Ὡσαύτως οἷς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον τὸ νὰ κυτάζῃ τίς τινα ἀντικρὺ εἰς τὸ πρόσωπον, Ὀδ. Ψ, 107. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐναρθρως τοὐναντίον Τὸ ἐναντίον, Ξεν. Κυ. 8, 4, 9. Ὁ δὲ Πλάτ. Νομ. 12. σλ. 966. Ε, Δυσ. ἐν Ἐρασ. 64, συνάσ. πέναντίον ἢ — ὡσαύτως καὶ, πέναντίον καὶ — Πολ. 8, σλ. 567. Δ. 12 σλ. 967. Α—Β.) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Προθ. μετὰ γενικ. Ἀπέναντι, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν. ἀφ' οὗ

Ἐναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις, ἢ τὶ ἐναντίον ἄλλου τινός, νὰ εἶναι ἐναντίου ἰδιώματος. — 2) ἀντίστασις, ἀντιλογία.

Ἐναντιοτροπή, ἡ (τρέπω). Ἐναντίον γύρισμα, ἐναντία θέσις, Ἡρακλ.

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ὁμιλεῖ τὰ ἐναντία, ἀντιλέγει.

Ἐναντιόω, Μλ. -ώσω (ἐναντίος). Βάλλω, στήνω ἐναντίον, ὡς ἐνγρ. πάνυ ἀμφβ. ἰδὲ ἐναντιόομαι. ἀφ' οὗ

Ἐναντίωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον, ἐνίστασθαι, ἀντιπράττει· εἶναι ἀχθεινόν, δυσχερές, ἐχθρικόν· ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀηδές, λυπηρόν, χαλεπόν. Ἀντίστασις ἀντιλογία, κακὴ μοῖρα, λυπηρά, παρὰ τύχη, συμφορά. Ἔτι δὲ καὶ ἐναντία ἰδιότης, ἐνάντιον ἴδίωμα. κ. τ. τ Θουκυδ. Δ. ἡγούμενοι δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο. ἀφ' οὗ

Ἐναντιωματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ τι ἀκούει εἰς ἐναντίωμα· ἀντικείμενος, ἐχθρικός. Ἐπῤῥ. ἐναντιωματικῶς.

Ἐναντίωσις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ τὸ ἐναντιώνηταί τις, νὰ εἶναι ἐναντίος, Ἀντίστασις, ἀντιλογία, Ἰσοκρ. πλόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόνα.

*Ἔναξε· γ'. ἐνα. πρστ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ νάσσω, Ὀδ. Φ, 122.

Ἐναξονίζω, Μ. ίσω (ἄξων). Συναρμόζω, συνάπτω, συγκολλῶ τι μὲ τὸν ἄξονα. Ἰδὲ Ἐμπολίζω. σημ. 2.

*Ἐναολλής, ὁ, ἡ = ἀολλής· ἀμφ. ἀνγν. παρὰ Νικ. Ἰδὲ ἐνομηρής.

Ἐναπαιωρέομαι, Μλ. ήσομαι· παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (ἀπαιωρέομαι, ἐν). Εἶμαι κρεμάμενος μέσα που, ἢ μετεωρίζομαι εἴς τι.

Ἐναπειλέω, Μλ. -ήσω (ἀπειλέω). Ἀπειλῶ, φοβερίζω εἰς ἢ διά τι.

Ἐναπενιαυτίζω, Μ. ίσω (ἀπενιαυτίζω) τινί. Διατρίβω, περνῶ ἕνα χρόνον εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἐναπεργάζομαί, = ἀπεργάζομαι ἐν. Ποιῶ, ἐργάζομαι, ἀποτελῶ, κάμνω τι εἰς τι, προξενῶ Ἰσοκρ. φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπεργάσαντον.

Ἐναπερείδω, Μ. είσω (ἀπερείδω). Στηρίζω, ἀκουμβῶ εἰς, ἢ ἐπί τι· στυλόνω, ἐμπώχνω εἰς τι δυνατὰ καὶ μὲ βίαν, — 2) σύδτ. καὶ μέσ. Στηρίζομαι ἀκουμβῶ, ῥίπτω τι ἐπάνω που μὲ βίαν· ἀφ' οὗ

Ἐναπέρεισμα, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζηται, στυλόνηται· ἀκουμβητήρι, τὸ τουρκβ. taï akí.

*Ἐναπῆκε, Ἰων. γ'. πρστ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ ἐναφίημι, ἀντὶ ἐναφῆκε. Ἡρόδ.

Ἐνάπλωσις, εως, ἡ (ἁπλόω). Ἀνάλυτις πράγματός τινος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του. Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 156.

Ἐναποβάπτω, Μ. ἄψω (βάπτω) τί τινι. Βουτῶ, ἢ βουτίζει τι ὅλον εἴς τι.

Ἐναποβλύζω, Μ. ύσω (βλύζω). Ῥαντίζω μέσα εἴς τι φυσῶντας μὲ τὸ στόμα νερὸν ἢ ὑγρόν τι, τὸ τουρκβ. pitkiourtízo, πτύω, φτῶ μέσα.

Ἐναποβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, μουσκεύω τι μέσα εἴς τι· μετὰ δοτ. πέναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδινα.

Ἐναπογεννάω, Μ. ήσω (γεννάω). Γεννῶ, τοῦτ' ἔστι κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα.

Ἐναπάγρᾳφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι γραμμένον μέσα που· παρὰ τὸ

Ἐναπογράφω, Μ. ψω (γράφω). Γράφω τι μέσα· περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον. τό ἰταλ. registrárno. Παθ. Συγκαταριθμοῦμαί που, ἢ εἴς τι. (2)

Ἐναποδείκνυμι, (δείκνυμι). Δείχνω, ἀποδείχνω τι μέσα, ἢ εἴς τι· πολλάκις δὲ μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ δείκνυμι. Παθ. φανερόνομαι, δείχνομαι ὑπό τι. Ἡρόδ. 9, 58. Πολβ.

Ἐναποδέω, Μλ. -ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω, σφιχτοδένω τὸ κεφάλι. ἀργαβιάζω τι εἰς τι, ἢ μέσα

Ἐναποδημέω, (ἀποδημέω) Ζῶ εἰς τινα τόπον ὡς ξένος Ἐνφ. ἀμφ. ἀνάγ.

Ἐναποδύομαι, μέτ. μετὰ ἐνργ. Πρκ. (δύω, ἀνμλ.) Ξεντύνομαι μέσα που. Μετφ. Παραπεκυάζομαι, ἐξοπλίζομαι, ἁρματώνομαι μέσα που. ἰδὲ ἀποδύω.

*Ἐναποζέννυμι, καὶ ἐναποζεννύω, καὶ

Ἐναποζέω, Μ. έσω. (ζέω) Βράζω, ἀποβράζω τι εἰς τι, Γαλ. κεφάλια ἐναποζέσας ἐλαίου.

Ἐναπόθεσις, εως, ἡ (ἐναποτίθημι) Τὸ νὰ ἀποθέσῃ, βάλλῃ τίς τι κάτω μέσα που. Ξέρτ. Ἔμπ.

*Ἐναποθησαυρίζω. Μλ -ίσω (θησαυρίζω) Καταθέτω, βάζω τι εἰς τὸν θησαυρόν,

Ἐναποθλίβω, Μλ. -ψω (θλίβω) Καταθλίβω, καταζουλίγω, στριμπώνω τι μέσα που. (2)

*Ἐναποθνήσκω, Μλ -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) Ἀποθνήσκω μέσα που μεταξύ ἄλλων, ἐν τῷ μεταξύ, καταγινόμενος εἴς τι, πάσχων τι. μετὰ δοτ. πάγωνι, πληγαῖς κλ. τ. τ. Θουκυδ. πέναποθνήσκειν τῇ νήσῳ.

Ἐναποθωπεύω, Μ. εύσω. (θωπεύω), Κολακεύω εἰς ἢ μέ τι, καταπείθω, καταπραΰνω τινὰ διὰ κολακειῶν.

Ἐναποικοδομέω. Μλ -ήσω (οἰκοδομέω), κτίζω, περιτειχίζω τι μέσα, τὸ φράζω, περικλείω μὲ τείχη.

Ἐναποκάμνω, Μλ -μοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.) (ἀποκάμνω ἐν) Κουράζομαι, ἀδυνατῶ, ἀποκάμνω ἀποστάνω εἰς, ἢ μέτι.

Ἐναπόκειμαι, Μ. είσομαι. (κεῖμαι, ἀνμλ.) Εἶμαι, κρύπτομαι, κεῖτομαι φυλαγμένος, σφαλτμένος, μέσα εἴς τι. Ἀλέξ. Ἀφρόδ. πέναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις

Ἐναποκινδῡνεύω, Μ. εύσω. (κινδυνεύω) τινί. Ἀποτολμῶ, τὸ ἰταλ. rizikáro εἰς, ἢ μέ τίποτε μάχην, ἀγῶνα, κίνδυνόν τινα. κάμνω δοκιμὴν τινα.

Ἐναποκλάω, Μλ -άσω (κλάω, ἀνμλ.), Συντρίβω, τζακίζω τί εἰς τι, (πσω)

Ἐναποκλείω, Μ. είσω (κλείω) τινί. Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω τι εἰς τι.

*Ἐναποκλίνω (ἀποκλίνω) Καταθέτω, βάλλω τι κάτω εἰς, ἢ ἐπί τι. μετὰ δοτ. Φιλστ. νέωτ. εἰς. 3.

Ἐναποκλύζω, Μ. -ύσω (κλύζω), τινί. Ξεπλύνω τι εἰς τι.

Ἐναποκρύπτω, Μ. ψω. (κρύπτω), τινί. Κρύπτω τι μέσα εἴς τι.

Ἐναποκυβεύω, Μλ -εύσω. (κυβεύω), Ῥιψοκινδυνεύω εἴς τι, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου. πταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Διόδ. Σικ. 15.

Ἐναπολαμβάνω, Μλ -ήψομαι. (λαμβ. ἀνμλ.) τινί. Περιλείπω, περιλαμβάνω, περιέχω, κρατῶτε μέσα. Φλ. πτῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ζῳδίαια.

Ἐναπολαύω, Μλ -σομαι (ἀπολαύω), Ἀπολαμβάνω τι εἰς, ἢ μέ τι Πλουτ.

Ἐναπολείπω, Μ. ψω. (ἀπολείπω) Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐναπόλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀφήσῃ τίς τι μέσα που, ὀπίσω.

Ἐναπόληψις, εως, ἡ (ἐπαναλαμβάνω) Τὸ νὰ περιλείῃ, σφαλνῇ τίς τι μέσα που. Θεόφρ.

Ἐναπολλῡμι, καὶ ἐναπολύω, Μλ -έσω, Ἀττ. — πολῶ (ὄλλυμι, ἀνμλ.), Φθείρω, ἢ φονεύω τι μέσα που.

Ἐναπολογέομαι, Μλ -ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀπολογέομαι), Ἀπολογοῦμαι, διαψευτεύομαι μέ, ἢ εἴς τι. Αἰτχίν.

Ἐναπολούω, Μ. ούσω. (λούω, ἀνμλ.) τινί. Λούω ἀποπλύνω, τι εἰς τι.

*Ἐναπόμαγμα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον εἰς τι παρὰ τὸ

Ἐναπομάσσω, Μλ -ξω. (ἀπομάσσω) Ἀποσφραγίζω τι μέ, ἢ εἴς τι. τυπόνω τι ἐπί τι.

Ἐναπομένω, Μλ -ενῶ (μένω, ἀνμλ.), Μένω ὀπίσω μέσα που. Γρηγ. Ναζ.

Ἐναπομόργνυμι, Μ-ξω (ὁμόργνυμι, ἀνμλ.). Ἀποσφραγίζω τι εἰς τι, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως διαθέτω εἰς αὐτό τι· ὅ ἐστι, βαφήν τινα, τὸ βάπτω, χρωματίζω. Ἔστι δὲ καὶ κατὰ μίτ. διάθ. χρητμ. π. χ. Ἀριστφ. Ἀχ. 843. κατὰ τὸν Σχολ., Σουίδ. καὶ Elmsl. πέναπομόρξασθαί τινι εὐρυπρωκτίαν. ἀφ' οὗ

Ἐναπόμορξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποσφραγίσῃ τίς τι εἰς τι, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ τὸ βάψῃ. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ζ'. ά.

*Ἐναπόνασθαι (ἀπονίνημι, ἀνμλ.). Παραπολαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω πολὺ ἀπό τίποτε.

Ἐναπονίζω, Μ. ίσω. καὶ

Ἐναπονίπτω, Μλ -ψω. ἔν τινι. Ἀποπλύνω· ξεπλύνω τι μέσα εἴς τι. Μέσ. ἐναπονίζομαι, Ἀποπλύνω, ξεπλύνω τὸ σῶμα, ἢ μέλος τι τοῦ σώματός μου πέναπ. τοὺς πόδας ἐν τῷ ποδονιπτῆρι. Ἡρόδ. 2, 172. ἀφ' οὗ

Ἐναπόνιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποπλύνῃ, ξεπλύνῃ τίς τι εἰς τίποτε.

Ἐναποξύω, Μ. ύσω (ἀποξύω). Ἀποξύω, ξύω τι εἰς τίποτε. (2) Βλήμ. Στρ. ζ'. 15.

Ἐναποπατέω, Μλ-ήσω. Χέζω μέσα, ἢ ἐπί τι, Ἀριστφ. Εἰρ. 1327.

Ἐναποπλύνω, Μ. υνῶ (ἀποπλύνω). = ἐναπονίπτω.

Ἐναποπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω μέσα που.

Ἐναποπνίγω, Μ - ξοῦμαι (πνίγω, ἀνμλ.). Πνί-

γω, κάμνω τινά, ἤ τι νά πιεγῇ, τό κοιτ. σκαίνη μέσα που. (ι)

Ἐναπορέω, Μλ-ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν μή, ἤ εἰς τίποτε.

Ἐναποσβέννυμι, Μ. ἔσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα που, ἤ εἰς τι.

Ἐναποσημαίνω, Μλ-ανῶ. Σημαίνω, δηλῶ τι εἰς τι. Μέσ. ἐκτυπόνω, κάμνω σημεῖον ἤ βοῦλαν μέσα εἰς, ἤ ἐπί τι.

Ἐναποστηρίζομαι, = ἐναπερείδω, σημ. 2.

Ἐναποσφάττω, Μ. ξω. Σφάζω, ἤ φονεύω τι εἰς, ἤ ἐπί τι.

Ἐναποσφραγίζομαι, Μλ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. Μέσ. Βουλόνω, βάλλω τήν βουλάν μου εἰς, ἤ ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐναποσφράγισμα, τό. Βούλωμα. (σφρα).

Ἐναποτελέω, ῶ. Μ. έσω (ἀποτελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω τι μέσα που.

Ἐναποτέμνω, Μ. εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Ἀποκόπτω, κόπτω τι μέσα που.

Ἐναποτίθημι, Μ-θήσω (ἀποτίθημι). Ἀποθέτω, καταθέτω, βάλλω κάτω τίποτε μέσα που. Γαλ. ἰσχυρῶν δέ καί δύσλυτον ἐναποτίθεται φάρμακον ἐν τῷ κάμνοντι.

Ἐναποτιμάω, Μ. ήσω. τινί τι. Ξεπληρόνω τι εἰς τινα μέ ἄλλο τίποτε ἰσότιμον. Δημοσθ. σελ. 1253. πᾶσαν ἐναπετίμησεν αὐτῷ (τῷ δούλῳ).

Ἐναποτίω, Μ. ίσω. Ξεπληρόνω, πληρόνω τήν ζημίαν εἰς τι· ἔξαι. Χίνω τά ἄσπρα μου πληρόνωντας ἔξοδα κριταλογιῶν, τά ἰταλ. prottéstoi πέναπτ. χρήματα. Ἀρτταφ. ὄρν. 38. (τό Ἰῶτα, Ἀττ. βραχ. ἐν τῷ Μλ. δέ, μαρ.).

Ἐναποτυπόω, Μ. ώσω (ἀποτυπόω). Ἀποτυπέσω, ἐκτυπόνω τι εἰς τι.

Ἐναποχράομαι, Μ. ήτομαι (χράω, ἀνμλ.). Μεταχειρίζομαι, ἤ ἀνολίτω, τοῦτ' ἔστι μεταχειριζόμενος τελειόνω τι εἰς τι, ἤ μέ τίποτε.

Ἐναποψάω, Μ. ήτω (ψάω, ἀνμλ.) τινί. Ἀποσφογγίζω τι μέ, ἤ εἰς τίποτε.

Ἐναποψύχω, Μ. ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Χέζω εἰς τι, καί διά τούτου ἐλαφρύνομαι. Ἡσίοδ Ἔργ. 761. μηδ' ἐπί κρουνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τό γάρ οὔτοι λώιον ἐστίν Ἐνγένει, λαμβάνω ἀναψυχήν, ὁροσίζομαι, ἐλαφρύνομαι κάμνωντάς τι. 2) Ἀποπνέω, ξεψυχῶ, μέσα που (υ)

Ἐνάπτω, Μ. ψω (ἅπτω, ἀνμλ.). Συνδένω, κομποδένω τι εἰς, ἤ μετ· δηλώνω, προσαρμόζω. πτᾶς σχεδίας εἰς τά περί τό χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Ἔτι δέ καί παθ. μετά αἰτ. πδιςθέραν, νεβρίδα ἐνημμένος, λεοντέας ἐναμμένους Ἴων. ἀντί ἐνημμένους, Ἡρδτ. 7. 69. 2) Βάλλω φωτιάν εἰς τι καί τό καίω, καταλαίω. 3) Μέσ. Ἐγγίζω, πιάνω ἐλαφρά, ψηλαφῶ· ὡς τό, ἅπτομαι.

Ἔναρα, τά (ἐναίρω). Τά ἐκ τῶν φονευθέντων ἐξαιρ. εἰς μάχην λαμβανόμενα ἅρματα, ἤ ἐν λάφυρα κυρίως, Ἰλιδ. Ζ, 68. Ι, 188. Κατ' ἐνκ. ἀρθ. ἔναρον, οὐδαμοῦ εὑρηταί.

Ἐναράσσω, Μλ-ξω (ἀράσσω). Μετά Δοτικ. Κρούω, κτυπῶ, κουντῶ, σπρώχνω τι εἰς τίποτε, ἤ μέσα που, ἤ ἐπί τι. Παυσαν. Μεσ. ποί κριοί ἐπί τόν βωμόν — — βίᾳ τά κέρατα ἐναράξαντες.

*Ἐνάργει, Παρτ. Δωρ. τοῦ ἐνεργέω, ἀντί ἐνήργει, Θαρτ.

Ἐνάργεια, ἡ (ἐναργής). Καθαρότης, σαφήνεια, ἐξαιρέτως ῥητορική σαφής παράστασις προσώπου, ἤ πράγματος, ὥστε νά πιστεύῃ τις ὅτι τό βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, τό ἰταλ. ἐβιδέντσα. Δημήτρ. Φαλ.

*Ἔναργημα, ατος, τό. Παιδήπεσι εἰς τόν ὀφθαλμόν προτβάλλον, ὁρατόν, φανερόν, ὀφθαλμοφανές, παρά τό

Ἐναργής, ός, ή. Καθαρός, σαφής, ὁρατός, φανερός, ἐνσώματος, ἔνυλος, ὀφθαλμοφανής. Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπί τῶν θεῶν, οἵτινες ἐμφανίζονται τοῖς ἀνθρώποις ἐνσώματοι, ὡς ζῶσι καί εἰσίν εἰς τήν ἀληθῆ μορφήν των. Ἰλιδ. Τ, 131. Ὀδτ. Η, 201. Π, 161. ἐπί τους σαφεστάτου καί ἀψευδοῦς ὀνείρου, Ὀδτ. Δ, 841. Φαεσφόρος, λαμπρός, μέγας καί καλός, Πνδ. Ὀλ. 7, 75. 2) Ἐνεργ. Ὅστις σαφηνίζει τι, ἤ ποιεῖ αὐτό ὀφθαλμοφανές, παριστάνει τι ὡς παρόν ἤ ζωντανόν, παρά τοῖς μεθ' Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἐναργῶς, Ἀρστφ. Ἱππ. 1173. (τινές μέν ἐτυμολογοῦσι τήν λέξ. παρά τό, ἀργός, ἀργής, ἄλλοι δέ παρά τό, ἐν ἔργῳ).

Ἐναργότης, τητος, ἡ. = ἐνάργεια. Πολυδ. Δ. 97.

*Ἐνάρειος, ἡ ἐνάριος, οἱ, καί ἐναρεῖς παροξτ. Σκυθική τις λέξις τῇ, ἀνδρόγυνοι ἀναλογοῦσα· ἀνέμαζον δέ οἱ Σκύθαι οὕτω τάξιν τινά πολεμιστῶν ἐξαιρ., οἵτινες ἐπί Ψαμμιτίχου διήρπασαν τόν ἐν τῇ Ἀσκάλωνι πόλει ναόν τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης καί τούτου ἕνεκα ἐτιμωρήθησαν ὑπό τῶν θεῶν νοσήσαντες τήν θήλειαν νόσον· ὡμολόγουν δέ οἱ ἴδιοι ὅτι διά ταύτης τῆς νόσου ἐγένοντο μαντικοί. Ἡρδτ. 1, 105.

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ· καί ἐναρέτως, Ἐπῤῥ. (ἀρετή). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· ἐστι δέ ἡ λέξ. νεωτερν. (α) Θεογν.

Ἐναρηρώς, υῖα, ρός. Μετχ. Παρκ. β' τοῦ, ἐναρω, Προστηρμοσμένος, ἡρμοσμένος. Ὀθντ.

Ἐναρής, ός, ή (ἐνάρω). Ἡρμοσμένος. Ἡσύχιος.

Ἐναρηφόρος, ὁ, ἡ (ἔναρα φέρω). Ὅστις φέρει, βαττάζει, ἀποφέρει, ἤ παίρνει καί ἀναχωρεῖ ἔναρα, ἰδέ τοῦτο· ἔτι δέ καί, ἐναροφόρος.

Ἐνάρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄρθρα, εἶναι σχηματισμένον τό σῶμα του μέ κλειδώσεις, Ἀθήν. Η'. πτῶν ζώων τά μέν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς, τά δέ ἀνάρθρα ἐστίν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Μεταφορικῶς δέ καί ψυχή ἀνάρθρους. Ἡ σημαντική, ἡ γλῶσσα, ὁμιλία τῶν ἀνθρώπων, ἀντιθέτως τῷ, ἠχος, φθόγγοι ἁπλῶς, ἤ ἀτήμαντος φωνή τῶν ἀλόγων ζώων, ὁ ἦχος πραγμάτων· παρά Γραμ. δέ καί αἱ λέξεις, ὅταν ἐκφέρονται μέ τά ἰδιόν των ἄρθρον. Ἐπῤῥ. ἐνάρθρως.

Ἐναρίζω, Μ. ίξω (ἔναρα, ἐναίρω) τινά. Σκοτώνω τόν εἰς τήν μάχην φονευθέντα νεκρόν, παίρνω τά ἅρματά του καί ὅ,τι ἄλλο ἔχει, Ἰλιδ. Ἔτι δέ καί διττῇ αἰτιατ. τοῦ πρόσπ. δηλ. καί τοῦ πράγμ. πέναριζω τινά ἔντεα, τεύχη. Ἰλιδ. Γ, 187. Χ, 323. ἄλλως δέ, σκυλεύω. Ἐν γένει δέ, φονεύω, σκοτόνω εἰς τήν μάχην, εἰς τόν πόλεμον. Ἡσδ. Ἀσπ. 196. Παθτ. Στερροῦμαι τήν ὅπλισιν, τήν στολήν μου, νυνί ἐναριζομένων Ἤ τήν λάμψιν τῶν ἀστέρων τῆς ἀποβαλούσης, τοῦτ' ἔστιν ἡ φθίνουσα, τό τέλος τῆς νυκτός, ὅταν ἀρχίζῃ νά ξημερόνῃ, Σφκλ. Τρχ. 94.

Ἐναριθμέω, Μλ-ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω τι μαζύ, μεταξύ εἰς ἄλλα, Ἡρδτ. Μσ. Συναριθμῶ, συγκαταλέγω· προσέχω εἰς τι, δέν τό ὀλιγωρῶ, δέν τό καταφρονῶ. ἀφ' οὗ

*Ἐναρίθμητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συναριθμημένον, λογαριασμένον μεταξύ ἄλλων. Πολδ. 4, 161.

Ἐναρίθμιος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Πᾶν ὅ,τι συναριθμήθη, συγκαταλέχθη μεταξύ ἄλλων, τό ὁποῖον ἀνήκει ὁμοῦ μέ τά ἄλλα εἰς τέλειον ἀριθμόν, τό ὁποῖον κάμνει τόν ἀριθμόν τέλειον. Ὀδ. Μ, 65. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐλογαριάσθη ὁμοῦ μέ ἄλλα, τό ὁποῖον τιμᾶται, τό ἰταλ. στιμάρεται ἴσα μέ τά μαζύτου ἄλλα, ἀξίζει ἴσα μέ τά ἄλλα. Ἐπί ἀνθρώπων, λαμπρός, ἔνδοξος, τίμιος, μέγας, ὑπολητικός. πέναρ. ἐν πολέμῳ. Ἰλιδ. Β, 202.

Ἐνάριμος, ὁ, ἡ. = ἐναρίθμιος.

Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ (ἐναίρω, βροτός). Ὅστις φονεύει ἀνθρώπους. πέναρίμβροτος αἰχμή.

Ἐναριστάω, Μλ-ήσω (ἀριστάω). Προγεύομαι μέσα που. Πολυδ. Θ'. 102.

Ἐναρκτικός, κή, κόν (ἐνάρχομαι). Ὅστις ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιος εἰς ἀρχήν, νά ἀρχίζῃ τι.

Ἐναρμόζω, καί ἐναρμόττω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Προσαρμόζω, ἁρμόζω, συνάπτω, περιάζω τι μέ, ἤ εἰς ἄλλο τίποτε· μεταάτ. 2) Οὐδετ. ἁρμόζω, πρέπω, εἶμαι ἁρμόδιος, εἰς τι. μεταάτ. δοτκ.

Ἐναρμονικός, κή, κόν. καί, ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει, τεργιάζει, συμφωνεῖ, ἔχει ἁρμονίαν μέ ἄλλο, ἤ καί μέ τόν ἑαυτόν του, δηλ. μέ τά μέλη του, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι συνυφεμένος. Ἐπῤῥ. ἐναρμονίως. 2) Ἐν τῇ πάλαι μουσικῇ ὀνομάζετο μελῳδίας τις τρόπος ἡγέμος, ἤ μέλος ἐναρμόνιον, καί ἐναρμονικόνω εἰς διαφόρους του, ἡδιάτονον, καί χρωματικόνω, τό ὁποῖον ἔκειτο εἰς τά μεταξύ διαστήματα τῶν τόνων, ἀλλ' ἀπό Δαμασίου 500 περίπου ἔτη πρό Χρ. δέν ἐξευρέθη πλέον. Ἡ νῦν μουσική νομίζεται τῷ διατόνῳ ἀνάλογος.

Ἐναρμοστος, ὁ, ἡ (ἐναρμόζω). Ἡρμοσμένος, τερμάτμένος εἰς τι, ἤ μέ τι.

*Ἐναρμόττω, ἰδέ ἐν τῷ, ἐναρμόζω.

Ἔναρον, τό. ἐνκ. ἀχρηστος ἀρθ. τοῦ, ἔναρα.

Ἔναρος, ὁ, ἡ (ἀρά). Ἐπικατάρατος, κατηραμένος. Ἡσύχ.

Ἐναρφόρος, ὁ, ἡ. Κατά Συγκοπ. ἀντί ἐναρηφόρος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 192. ὡς ἐπῳ. τοῦ Ἄρεος, ἀνθ' οὗ ὁ Schaef. παρ' Ἀπολλ. 3, 10, 5. καί Πλουτχ. Θησ. 31. ἐναροφόρος ἀναγιώσισεσθαι θέλει· ἰδέ ὅμως Βτμν. Γρμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 353. ὅστις προκρίνει τόν τύπον ἐναροφόρος.

Ἐνάρχομαι, Μ. ξομαι (ἄρχομαι). μετά γενικ. Κάμνω ἀρχήν μέ τίποτε, ἀρχίζω τι, Πλούτ. καί ἡμόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου, παρά Συιδ. Παθητ. τοῖς ἐνηργμένοις πρέπουτα ἀποκοδομοῦντες. 2) Ἐπί θυσιῶν δέ, μετά αἰτ. πέναρχεμαι τά κανά, ἤ τό κανοῦνα Ἀρχίζω τήν θυσίαν, ἐπειδή ἀρχομένης τῆς θυσίας ἐλάμβανον τούς οὐλοχύτας, τήν ἱεράν κριθήν, ἐκ τῶν κανῶν, ἤ κανιστρίων.

Ἔναρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τήν ἀρχήν, ἤ ὅ,τι ἔχει ἀρχήν. 2) Ὅστις ἔχει ἀξίαν τινά, ἀξιωματικός, εἶναι εἰς λειτουργίαν ἤτοι δούλευσιν τῆς πολιτείας, εἶναι εἰς ἐνέργειαν τῆς ἀξίας του, δηλ. δέν ἔχει μόνον τό ὄνομα, τό ἰταλ. δέν εἶναι μόνον τιτουλάριος, ἀλλ' εὑρίσκεται εἰς τήν διοίκησιν, ἤ εἶναι μέλος τῆς διοικήσεως. Ἀππιαν.

Ἐνάρω, (ἄρω, ἀνμλ.). ἀχρστ. ἐνστ. Μλ. ἐνάρσω, ἀόρ. β'. ἤνηρκον. Πρκμ. κατά παθ. σημτ. ἐνήρτρα. Ἁρμόζω τεργιάζω τι καλά μέτα εἰς ἄλλο τι. Ὀδυσ. Ε. 236. πστειλεον — — εὖ ἐναρηρῶς. Στειλιάρι καλῶς ἐνηρμοσμένον εἰς τόν πέλεκυν.

Ἑνάς, άδος, ἡ (ἕν) = Μονάς. τό κοιντ. μονάδα.

Ἐνασελγαίνω, = ἀσελγαίνω, ἐν. Εἶμαι ἀσελγής, ἀσωτος εἰς, ἤ μέ τίποτε. μεταχειρίζομαί τι μέ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν· μετά δοτκ. = ἐνακολαταίνω. Διόδ. Σικ.

Ἐνασθενέω, Μλ-ήσω = ἀσθενέω, ἐν. Εἶμαι ἀσθενής, ἤ ἀδύνατος εἰς τι.

Ἐνασκέω, Μλ-ήσω (ἀσκέω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τι εἰς τι 2) Ἐφαίνω, ἤ κεντῶ τι εἰς ἄλλο τι. 3) ἀμετβ, καί Παθ. Γυμνάζομαι εἰς, ἤ μέ τίποτε.

*Ἐνασπιδόομαι (ἀσπίς). Ἁρματόνομαι μέ

τὴν ἀσπίδα μέσα που· ἐν γένει ἁρματόνομαι, βάλλω τ' ἅρματά μου. Ἀρστφ. Ἀχ. 368.

Ἐνασμενίζω, Μ. ίσω. (ἀσμενίζω, ἐν). Εὑρίσκω εἴς τι ἡδονήν, ἀρέσκομαι ἐπί τινι, χαίρω, ἐναπομενίζω τῇ γεωργίᾳ.

*Ἔνασσαν, Ἐπκ. γ'. πλῆ. πρσπ. Ἀορ. ά. τοῦ νάω, ἀντὶ ἔνασαν. Ὁμ. Τμ. Ἀπ. 298.

Ἐναστράπτω, Μ. φω (ἀστράπτω). Ἀστράπτω μέσα που.

Ἔναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Μὲ ἄστρα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄστρα, εἶναι στολισμένον μὲ ἄστρα. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν δύναμιν, ἐνέργειαν τῶν ἄστρων, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει εἰσροὴν ἡ ἐνέργεια τῶν ἄστρων. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Ε'. 18.

Ἐνασχημονέω, Μλ-ήτω (ἀσχημονέω). Παραδίδομαι εἴς τινα γνώμην, ἢ πράττω αἰσχρόν, ἀπρεπῆ, προξενῶ ἐντροπὴν εἰς τὸν ἑαυτόν μου μέ τίποτε· μετὰ δοτ. Φιλόστρ. Ἐπιστ. 54. «τῇ γλυκύτητι τοῦ θυμοῦ ἐνατχημονεῖν».

Ἐνασχολέω, = ἀσχολέω, ἐν. Καταγίνομαι μέ, ἢ εἰς τι.

Ἔνατος, αία, αῖον (ἕνατος). Ἔννέα ἡμερῶν, εἰς ἐννέα ἡμέρας· ὀρθότερος τύπος παρὰ τόν, ἐννατάιος, Poppo ἐν Θκ. 2, 49. ἐφθείροντο οἱ πλείστοι ἐναταῖοι, ἢ ἑβδομαῖοι.

Ἐνατενίζω. Μ. ίσω (ἀτενίζομαι). Βλέπω, κυττάζω τι μὲ ἀκίνητα ὄμματα, στυλώνω τὰ ὄμματά μου εἴς τι. μετὰ δοτικ. Ἔτι δὲ καὶ ἀκροάζομαι μὲ προσοχήν, τὸ κοιν. ἀφιερώνομαι νὰ ἀκούω τι λέγουν, ἢ τί κρυφομιλοῦν ἄλλοι «ἐνατενίζειν τῇς ἀκοῇς τινίν». Ἰάμβλ. Πυθαγ. Α'. 15. Κυρίως προσέχω, δίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς τίποτε.

Ἔνατμος, ὁ, ἡ (ἄτμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ μὲ ἀτμούς, γεμάτον ἀπὸ ἀτμούς.

Ἔνατος, άτη, ατον (ἐννέα). Ἕνας, μιὰ, ἕνα ἀπὸ τούς, τάς, τά ἐννέα. Ἰλιάδ. Β, 313. 327. Δογγρφ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Schaef. mel. σλ. 32. Σχολ. Ἀπ. Τῥ. σλ. 188. Κατ' ἄλλους ἰᾶ, ἑτύπος, ἔνατος, ἐστίν Ἀττ. ὄρθ. παρὰ τόν, ἔννατος. Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. 117.

Ἐναττικίζω, = ἀττικίζω ἐν· «ἐνατττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες». Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Τὰ ἀηδόνια κελαδοῦν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καθὼς τὰ Ἀττικά.

Ἐναυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν «τὴν ἀχλὺν ἐναυγάζειν». Φίλ. Α'. σελ. 146. Ρ. 2) ἀμετβ. Ἀστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ εἰς τι, ἢ μέσα που.

Ἔναυδής, καὶ ἔναυδος, ὁ, ἡ (αὐδή). Ὅστις ἔχει φωνήν, γλῶσσαν, «ἐμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ· ὅθεν ζωντανός.

Ἐναυξεντέω, Μλ-ήσω (αὐξεντέω ἐν). Ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν εἰς τι, εἶμαι εἰς ὑπόληψιν. Γρηγ. Ναζ. «πείθου τῇ πολιτῇ τὸ ἐναυξεντεῖν, ὡς σιταίοις τοῖς ἀλλοτρίοις».

Ἐναυλαχόφοιτις, ίδος, ἡ (αὐλαξ, φοιτάω). Περιπατοῦσα, διατρίβουσα εἰς τὰς αὐλακας τῶν χωραφίων, εἰς τὰ σπαρμένα χωράφια. Ἀνθολογ.

Ἐναυλίζω, Μ. ίσω (αὐλίζομαι). Παίρνω τινὰ εἰς τὴν κατοικίαν, δίδω εἰς τινα κατοικίαν, τὸ τουρκ. κονάκι· τινὰ τινι. Φέρω τινὰ εἰς τινα τόπον, καὶ τὸν κατοικίζω ἐκεῖ. Μέσ. ἐντίνι, Κατοικῶ, διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου μέσα που· καὶ ἦν ἀμετβ. σημσ. χρῆται καὶ τῷ ἐνργ. τύπῳ ὁ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 33.

Ἐναύλιον, τό. = ἔναυλον, Κατοικία· ἔστι δὲ κυρίως αὐλή τοῦ.

Ἐναύλιος, ία, ιον (αὐλή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέσα ἐσωτερικόν· παρ' Ἱππογρ. «τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη» συνεπινοοῦμ. «δόδοκα». Τό στόμα καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτοῦ.

Ἔναυλις, ίδος, ἡ (αὐλός). Ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τῶν αὐλῶν. π. χ. γλωττίς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ (φλογέρας) τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα ὅταν τὸν ψυσῶσι.

Ἐναύλισμα, τό (ἐναυλίζομαι). Κατοικία, οἰκητήριον, σπήλαιον, ἀφ' οὗ

Ἐναυλιστήριος, ὁ, ἡ. Παυδήποτε μέρος οἰκήσιμον, ἢ ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν· «ἐναυλιστήρια ἄντρων», Ἀπέλλικ. Β'. σελ. 13.

*Ἔναυλον, τό (αὐλή). Οἴκημα, κατοικία.

Ἔναυλος, ὁ (αὐλός). Κοίλωμα, ὀχετός· χαράδρα, νεροφάγωμα καθὼς σχηματίζουν οἱ χειμάρροι, ξηρόλακκοι ὅταν κατεβάζουν νερὰ καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ τρεξίματός των σχίζουν, κατατρώγουν τὴν γῆν· Τάφρος, τὸ τουρκβ. χαντάκι. Λάκωμα, βόθρον, ἢ βεῦμα. Ἰλ. Π. 71. «πτάκαν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειν νεκύων». Χειμάρροος, ἢ ξηρόλακκος, τό κοινότ. ἀπόρας. Ἰλιάδ. Φ. 283. 312. β'.) «ἀντὶ τοῦ, αὐλός φαίνεται ὅτι μεταχειρίσθη τὴν λέξ. ὁ Βασιλ. ἐν Ἀνωρ. 65. 2) (αὐλή) Κατοικία, οἴκημα, κατάλυμα, τό τουρκβ. κονάκι, τοῦτο δὲ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 129. καὶ Ὁμ. Τμ. Ἀφρ. 74. 124. Τμ. ιγ'. 5. κέ. 8. μόνον ἐπὶ καταδρυμῶν, ὀρεινῶν τόπων, κοιλάδων καὶ βυσσῶν ὡς οἰκητηρίων τῶν θεῶν «τειχίσαντες καὶ ὑλήσαντες ἐναύλοισι ὡσαύτως καλεῖ Ὄππ καὶ τὴν θάλασ. «Ποσειδάωνος ἐναύλοισι» ὥστε ἡ πρώτη σημσ. αἰνίττεται πολλάκις τὴν δευτέραν. — Ἔστι δὲ ἡ λεξ. εὐχρηστοτ. κατὰ πληθυντ. παρὰ κατ' ἐνικ. ἁρθρ. ἐν γένει δέ, μόνον παρὰ ποιητ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἑποπ. χρήσιμος.

Ἔναυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Εἷς τῶν αὐλῶν, ἢ ἐν τῷ αὐλῷ, ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι ἀκούεται ὁμοῦ μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ ὅταν ψυσοῦν, παίζουν τὸν αὐλόν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. «λόγοι ἔναυλοι, φωνὴ ἔναυλεσιν Ἡ φωνή, ἡ ὁποία βοΐζει, βάζει ἀκόμα εἰς τὰ αὐτιά μας, τὴν ὁποίαν μᾶς φαίνεται ὅτι ἀκούομεν ἀκόμα. Πλάτ. Ἰδέ Ruhnk, ἐν Τιμ. τλ. 100. ὡσαύτως καὶ «ἔναυλοι μνῆμαι» Πράγματα, τά ὁποῖα ἐνθυμούμεθα ἀκόμα ὡς νὰ ἔγιναν ἢ νὰ γίνωνται τώρα· «ἔναυλος φόβος» Ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ μνημονικόν μας ἀκόμα ὡς νὰ ἦτον παρών, Πλάτ. «ἔναυλον ἔχειν τι, ἢ ἔναυλον ἔχειν, ὅτι — Τό νὰ ἔχῃ τίς τι εἰς τὴν μνήμην του, νὰ μὴ τὸ λησμονῇ· ὅλων γενικῶς, πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη πρό ὀλίγου, Αἰσχν. «καὶ ἔναυλοι μνῆμαι τῶν κακουργιῶν». «ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πάσιν. «πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτιω, Πλούταρχ., ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δείχνει τὴν δύναμίν του ὕστερον καὶ μετὰ καιρόν, ἀφίνει ἐνέργειαν ὀπίσω. 2) (αὐλή) = ἐναύλιος, σημσ. 2. Σφκλ. Φιλ. 158. Ἀριστοτ. Προβ. ΚΑ'. 14. «ἔναυλον τὴν δύναμιν», ἐπὶ φαγητῶν, ἐπιφέρων. «μὴ ταχὺ λείπον τὴν αἰσθησιν». «πόνοι ἔναυλοι», παρὰ Πινδ. «ἔναυλον εὐεργεσίαν», Ἡσυχ.

Ἐναυξάνω, Μ. ήσω (αὐξάνω, ἀνμλ.). Μεγαλύνω, πολλαπλασιάζω, τρέφω, κάμνω νὰ αὐξήσῃ, τραιεύσῃ τι μετὰ που· μετὰ δοτ. Παῦ. Αὐξάνω, ἀνατρέφομαι, μέσα· αὐξάνω ἤτοι προκόπτω εἰς τίποτε· μετὰ δοτ.

Ἔναυρος, ὁ, ἡ (αὔρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀέρα, τό ὁποῖον φυσοῦν πάντοτε οἱ ἄνεμοι. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Η'. 11. «χωρίον ἔναυρον ψέλιο.

Ἐναυσις, σεως, ἡ (ἐναύω). Ἀναμμα, τό νὰ ἀνάπτῃ τι, ἢ νὰ ἀνάπτῃ τις τίποτε. Εὐριπ. Λειψ. Α'. «πάστραπής ἔναύσεις σίσυφοι».

Ἔναυσμα, τό (ἐναύω). Παυδήποτε πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἀνάπτῃ φωτιάν, τὰ πυροβόλον, κοινότ. πυριβόλα, τουρκβ. τσακμάκ· κάρβουνα σταμπασμένα μὲ στάχτην, χώβολη ἢ φώβολη· ὡς τό, ἐμπύρευμα. Ἐν γένει δέ, λείψανον, ἀπομεινάρι, ἴχνος. 2) Μεταφορικ. Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ἐρεθίζει, διεγείρει, παρακινεῖ, δίδει αἰτίαν, ὁρμὴν εἰς τίποτε. Ἡρωδιαν. Β'. 15. «τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν».

Ἐναυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα, λαιμόν, τό χυτ. σβέρκον. Ἐπιγρ. «ἐναυχένιος βρόχος».

Ἐναυχέω, Καυχῶμαι μέ, διά, ἢ εἰς τίποτε. Ἡσύχιος

Ἐναύω, Μ. αύσω (αὔω). Ἀνάπτω τι, βάλλω, δίδω φωτιὰν εἰς τι· «πῦρ ἐναύω τινίν Ἀνάπτω φωτιὰν διά τινα, ἢ τόν· ἀφίνω νὰ ἀνάψῃ. Ἡρόδ. 7, 231. Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β'. 12. «οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἐναυεν Διότι εἰς τόν ἄτιμον πολίτην, δηλ. εἰς ἐκεῖνον, ὅστις διά τι σφάλμα ἔχανε τό δίκαιον τοῦ νὰ εἶναι μέλος τῶν πολιτῶν, δέν ἦτον συγχωρημένον ταῦτο. Μέσ. «ἐναύομαι πῦρ, Ἀνάπτω φωτιὰν διά τόν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου· «ἐναυομ πῦρ ἔκτισαν Παίρνω φωτιὰν ἀπό τινα διά νὰ ἀνάψω τήν ἐδικήν μου. Μεταφορικ. «ἐν τῷ Διρτσεω Ἐγαπρδιέομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνάπτω, δέν ἔχω φόβον. Ἐν γένει, παρακινοῦμαι, λαμβάνω αἰτίαν, ὁρμὴν ἀπό τι εἰς τίποτε· τί ἔκτινος. «καὶ τό θράτος παρά τῆς Ἐλευσινίας ἐναύεσθαιν. Ἀξίοχ.

Ἐναφανίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ίῶ (ἀφανίζω). Ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, χαλνῶ μὲ τελειότητά τι μέσα που, ὥστε δέν φαίνεται τίποτε πλέον ἀπό αὐτό.

*Ἐναφάπτω, Μλ-ψω (ἀφάπτω). Πιάνω ἐλαφρά, ἐγγίζω τι μέσα που.

Ἐναφύω. Μλ-ήσω (ἔφυσ, ἀνμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω τι εἰς τι, ἢ μέσα που.

Ἐναφίημι, Μ. ήσω. Ἰων. ἐναπίημι (ἀφίημι). Ἀφίνω τι εἰς τι, ἢ μέσα που· ἀφίνω τινὰ νὰ τρέξῃ, ἢ νὰ φέρῃ τι μέσα· Χίωνα, βάλλω τι μέσα εἰς τι. Ἡρόδ. 1, 214. «ἐναπῆκε αὐτοῦ τήν κεφαλήν εἰς τόν ἀτιόν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε. «τόν γόνον ἐναφιέναι ἐκ τοῦ στόματος (αἱ μέλισσαι)».

Ἐναφορμος, ὁ, ἡ (ἀφορμή). Ὅστις ἔχει αἰτίαν ἀφορμήν ἐν ἑαυτῷ, ἢ εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔδωκεν ἀφορμήν νὰ γένῃ τι. Κύρλ.

Ἐναφροδισιάζω. Μλ-άσω (ἀφροδισιάζω). «ἐναφ. τῇ κόρῃ Φανερόνω, λέγω εἰς τινα κόρην τόν εἰς αὐτήν ἔρωτά μου, τήν κολακεύω. Ἀριστοτ. Α'. Ἐπιστ. 15. καὶ Β'.

*Ἐνγεταυδί, ἢ ἐνγε ταυδί. Κωμικ. τιμῆσις αὐτί ἐνταυδί γε, Ἀρστφ. Θσμ. 646. Bekk Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. πρβλ. ἐν μέν ταυδενί.

Ἐνγόνασι, τοῦτ' ἔστιν· «ὁ ἐν γόνατι καθήμενος ἀνήρ. Καθήμενος εἰς τά γόνατα, γουατίστός· «στρωθέτημα, ἢ ἄστρωτι ἐν τῷ ἀρκτικῷ ἡμιτριμίριῳ, Ἀρτ., ὅπου ὁ Βτμν. καὶ ὁ Bekk προτιθέασι τό, ἐγγόνασι.

Ἔνδαδος, ὁ, ἡ (δάς). Ἀπό δᾳδί, δᾳδίτης, ῥητινώδης, ἀπό ῥητίνην. «ἔνδαδος γόμος», Γόμος μέ φωτοχυσίαν, ἀπό δᾳδί, τοῦτ' ἔστι μέ ὅλον τό σύνθες ἑόρτασμα, τήν συνθ. πομπήν, «πεύκη ἐνδάδος». Θεόφρ. Θ'. 2. Πεύκη τῆς ὁποίας ἡ ῥητίνη συρρέει εἰς ἕν μέρος καί οὕτω νά ξηραίνεται τό δένδρον. ἀφ' οὗ

Ἐνδαδόω, Μλ-ώσω. Κάμνω νὰ συρρέῃ ὅλη ἡ ῥητίνη δένδρου τινός εἰς ἕν μέρος του, καί οὕτω νά ξηραίνῃ τό δένδρον. Θεόφραστος.

Ἐνδαίνυμαι = δαίνυμαι ἐν. Τρώγω, γευματίζω καί τ. τ. μέσα που.

Ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ = ἔνδαδος. «πικραὶ ἐνδαιδες». Αἰσχύλ. 1042. Αἱ γινόμεναι ὑπό τό φῶς λαμπάδων ἀπό δᾳδί.

Ἐνδαίω, Μλ. – αίσω (δαίω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω, φλογίζω, κάμνω νὰ γένῃ φλόγα, καίω μέσα που. Τρπκ. «πίνδ. πόθον τινί. Πίνδ. Πύθ. Ε. 328. Διεγείρω, ἀνάπτω τόν πόθον τινός. Μτ. Ἀνάπτω, ἢ κάμνω νὰ ἀνάφουν καίουσι τι μέσα που διά χρείαν μου, Ἀπ. Ῥδ. – 2) Μοιράζω, καταχόπτω, διαχωρίζω διά ρῶτι μέτα.

Ἐνδάκνω, Μ. – δήξομαι (δάκνω, ἀνμλ.) Δαγ-

κάνω εἰς, ἢ ἐπί τι, σφίγγω τι μὲ τὰ ὀδόντιά μου. ἐμπήγω εἰς τι τὰ ὀδ. Πλάτ. ἐνδακὼν στόμαχον, ἐπὶ ἵππων ὅσοι δαγκάνουν τὸν χαλινόν, τόκοιντ. εἶναι βαρυτέφαλα, Valck ἐν Ἱππ. 1223. Μετφ. ἐπὶ πάντων, ὅσα εἶναι σουβλερὰ ἢ ὀξέα, ὁρμέα, ἤτοι στιφὰ ἢ ξυνά, ὅθεν χώνονται, σφίγγουν, πιάνονται εἰς τίποτε· οἷα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στύλος τῇ γῇ. Μαθημ. Παλ. σελ. 17. Διὰ νὰ μὴ χωθῇ ἢ μύτη τοῦ στύλου εἰς τὴν γῆν. πτῶν τροχῶν ἐνδακόντων. Συνέσ. Ἐπ. 4. Ἔσφιξαν μέσα καὶ δὲν ἐγύρισαν.

Ἐ**νδάκρυς**, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ)· Μὲ δάκρυα, δακρυσμένος, γεμάτος δάκρυα, κλαίων.

* Ἐ**νδακρύω**, Μλ.–ύσω (δακρύω) τινά· Κλαίω, χύνω δάκρυα διά τίποτε, μέσα· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. καὶ Μλ. δίχρ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μακρ.)

Ἐ**νδάπιος**, ία, ιον. Ἐντόπιος (κατὰ Βτμ. παρὰ τὸ, ἔνδον καὶ ἀπό· δύναται μέντοι σχηματίζ. καὶ ἀπὸ τοῦ, ἔνδον ἀμέσως, ὡς καὶ τὸ, ἀλλοδαπός, ἀπὸ τοῦ, ἄλλος· ὄχι ὅμως ἀπὸ τοῦ, δάπεδον).

* Ἐ**νδαπός**, ή, όν = τῷ προηγμ.

Ἐ**νδασυς**, υος, ὁ, ἡ (δασύς)· Ὀλίγον τι δασύς, μᾶλλον ἁρός· πυκνός, μὲ πολλὰ δένδρα, κοντόκλαδα.

Ἐ**νδατέομαι**, ἐνδ. Μ. άσομαι (δατέομαι, ἀνμλ.) Διανέμω, διαμοιράζω. «λόγους ἐνειστῆρας ἐνδατούμενος.» Εὐριπ. Ἡρακ. 218. Ὀνειδίζων, μαλώνων, προσωποδέρων· ὅθεν καὶ ἐνδατεῖσθαι ἁπλῶς, Τὸ νὰ λέγῃ τις τίποτε διακεκομμένα, ἀπὸ λέξιν λέξιν· μετ' αἰτ. τὸ κοιν. νὰ κομπιάζηται, Αἰσχλ. Θηβ. 580. Ψυχοστ. λείψ. 264. Σφκλ. Τραχ. 791. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνστ. ἀμφβ.

Ἐ**νδαψιλεύομαι**, Μ. εὐσομαι (δαψιλεύομαι)· Εἶμαι, ἢ δείχνομαι εἴς τι δαψιλής, χαρίζω, δίδω πλουσιοπάροχα. Ἡλιόδωρ. ΙΕ. σελ. 398.

Ἐ**νδεδομένως**, Ἐπίῤῥ. Μτχ. παθ. Παρ. τοῦ ἐνδίδωμι, Ἀφημένα, ξετεντωμένα, ἀπολυμένα, χαυνωμένα, μὲ ἀφιμένον χαλινόν.

Ἐ**νδεεστέρως**. Ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ ἐνδεής, ὅπερ ἴδε.

Ἐ**νδεής**, ὁ, ἡ (ἐνδέω, δεήσω)· Ἐλλειπής, λειψός· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν, στερεῖται. δὲν ἔχει τὸ ἀναγκαιοτατάτῳ· ἀδύνατος, κατώτερος, ανίκανος· μὲ σφάλμα σωματικόν· μετὰ γεν. Πλάτ. Ἄλκ. πούδενός τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδέν. Ξενοφ. Η'. α'. 40. εἰ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοιμ. πῶν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε Σπανιώτατα καὶ μόνον τῷ συγκρ. πρόσκειται ἡ αἰτ. ἀντὶ τῆς γεν. Bast. ep. cr. σλ. 143. πούδὲν ἐνδεὲς ποιεῖσθαι Νὰ μὴν ἀφίνῃ τις τίποτε νὰ λείπῃ, τὸ κοιν. τουρκοβ. νὰ μὴν ἀφίνῃ κοσούρι εἰς τίποτε. Σφκλ. Οἰλ. 375. πτὸ ἐνδεές· Τὸ ἐλάττωμα· Ἐπίῤῥ. ἐνδεῶς· συγκρ. ἐνδεέστερον, παρὰ Πλάτ. Φαιδ. σλ. 74. Ε. Ξεν. Ἀνα. 2, 5. ἔτι δὲ καὶ ἐνδεεστέρως. «ἐνδεῶς ἔχειν τινός.» «ἐνδεεστέρως, τοῦ προσήκοντος.» ἀφ' οὗ

Ἐ**νδεια**, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις, χρεία, πτωχεία, στενοχωρία. Δημοσθ. Στεφ. πτὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν ἐλάττωμα.

Ἐ**νδειγμα**, τό (ἐνδείκνυμι)· Ἐγκάλεσμα ἢ κατάδεσμα, πρόκλαμα, ἀπόδειξις πραγματική «δαιμονίας τινὸς ἐννοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ». α Δημοσθ.

* Ἐ**νδειής**, ὁ, ή. Ἐπκ. ἀντὶ ἐνδεής.

Ἐ**νδείκνυμι**, Μ. ἐνδείξω (δείκνυμι)· Δείχνω τι εἴς τι, ἀποδείχνω, βεβαιόνω τι πραγματικῶς. Παρὰ τοῖς Ἀττ ἐπὶ κριτηρίου, Ἐγκαλῶ, καταδίδω, προσκλαίω. Μέσ. ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. «Πηλείδην ἐνδείξομαι» ὅπερ εἰ Γραμμτ. ἀναπληροῦσι διά τοῦ, λόγον, Θέλει παραστήσω μὲ τοὺς λόγους μου εἰς τὸν Ἀχιλ. Ἰλδ. Τ, 83. κατ' ἄλλους δὲ, θέλει ἀπολογηθῶ, διαφευτεύσω, ὡς τό, ἀπολογήσομαι· ὡσαύτως καὶ Δημοσθ. Νμ. σελ. 375. «καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος ἐνδυκνύμενος τοῖς πρέσβεσι, πολλοὺς ἔφη τοὺς δορυφοροῦντας εἶναι παρβλ. ἔνδειξις, σημσ. 2.–β.) Ἐ**νδείκνυσθαί τι**. Τὸ νὰ δείχνῃ τίς τι νὰ τὸ βλέπουν ἄλοι, νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, καυχᾶται, ὑπερηφανεύεται εἴς, ἢ διά τίποτε, Ἡρότ. (ὅθεν – γ'.) Ἐ**νδείκνυσθαί τινι**, Τὸ νὰ δείχνηται τις πρόθυμος πρός τινα διά τίποτε, ἑτοιμόδουλος, νὰ θέλῃ νὰ τῷ ἀρέσῃ, νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην του, Δημοσθ. ποῦτοι δ' ἐχωρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον» σλ. 391. – δ'.) ἐν γίνει, Δείχνω, μαρτυρῶ, ἀποδείχνω πραγματικῶς, βεβαιόνω· ἀφ' οὗ

Ἐ**νδείκτης**, ου, ὁ. Πᾶς, ὅστις καταδίδει τι, κατηγορητής, ἐγκαλεστής. Φιλόστρ. Σοφ. Β'. 29.

Ἐ**νδεικτικός**, ή, όν. Πᾶς, ὅστις κάμνει ἐνδείξίν τινα, φανερώνει τι, ἐγκαλεῖ, καταδίδει, προσκλαίει τινά. Ἐπίῤῥ. ἐνδεικτικῶς. «ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω». Γαλ.

Ἐ**νδειξις**, εως, ἡ, Δεῖγμα, φανέρωσις· ἐξαιρ. ἐγκάλεσμα, κατάδεσμα, ὅταν τὸ σφάλμα εἶναι ἀναμφίβολον καὶ αἱ ἀποδείξεις καθὼς διορίζονται ἀπὸ τὸν νόμον. – 2) Ἔλεγχος, ἀπόδειξις, δήλωσις· χάρις, φιλοφρόνημα εἴς τινα· ὅθεν καὶ – 3) ἀδωσία, ἀπόδειξις τῆς ἀδωότητος, διαφύτευσις, ἀπολογία.

Ἐ**νδεκα**, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτ. (ἓν, δέκα) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. «οἱ ἕνδεκα» Ἐξουσία τις ἐν Ἀθήναις ἑνδεκα ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπιστατοῦσαν εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ἴτλ. πολίτσιας, καὶ εἰς τὸ νὰ τιμωρῶνται οἱ κακοῦργοι, ὅσους κατεδίκαζεν καὶ εἰς ὅ,τι κατεδίκαζεν αὐτοὺς ὁ νόμος. Πλάτ. Ἀπολ.

Ἐ**νδεκαετής**, ὁ, ἡ (ἔτος)· Ἕνδεκα χρόνων.

Ἐ**νδεκάζω**, Μλ. σω. Ἐορτάζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, Δεινάρχ. κατὰ Θεοκρ., σελ. 1335. πτοῖς αὐτοῖς ἑνδεκάζονταιν, ἀμφβ. ἀντὶ συνδεκατεύω ἢ συνδεκατίζω.

Ἐ**νδεκάκις**, Ἐπίρ. Ἕνδεκα φοραῖς.

Ἐ**νδεκάκλινος**, ὁ, ἡ (κλίνη)· Μὲ ἕνδεκα τόπους, ἢ καθίσματα διὰ ἕνδεκα εἰς τὴν τράπεζαν.

* Ἐ**νδεκάμηνος**, ὁ, ἡ (μήν)· Ἕνδεκα μηνῶν.

Ἐ**νδεκάπηχυς**, εος, ὁ, ἡ. Ἕνδεκα πηχῶν μάκρος ἢ πλάτος. Ἰλδ. «ἐνδεκάπηχυ ἔγχεος».

Ἐ**νδεκάπους**, οδος, ὁ, ἡ (πούς)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑκατὸν ἑνδεκα ποδῶν γεωμετρικῶν.

Ἐ**νδεκάς**, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑνδεκα.

Ἐ**νδεκαταῖος**, ία, ιον. Ἑνδεκαήμερος, πᾶν ὅτι εἶναι ἕνδεκα ἡμερῶν· ἐγένετο, γίνεται τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, κάθε ἕνδεκα ἡμέρας.

Ἐ**νδεκατημόριον**, τό (μόριον)· Τὸ ἑνδέκατον μέρος, ἓν μέρος ἀπὸ τὰ ἑνδεκα.

Ἐ**νδέκατος**, άτη, τον· Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἕνδεκα, Ὅμ.

Ἐ**νδεκήρης**, εος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Πλοῖον, καράβι, μὲ ἕνδεκα καθίσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας.

* Ἐ**νδέκομαι**, Ἰων. ἀντὶ ἐνδέχομαι.

* Ἐ**νδεκτόν** ἐστι = ἐνδέχεται· Εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐ**νδελέχεια**, ἡ. Συνέχεια, διάρκεια. τὸ νὰ διαρκῇ, βαστᾷ τίποτε ἀκατάπαυστα, νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. Ἔστι δέ ἡ λξ. ἀρχαία καὶ ἀγνώστου ἐτυμολγ. καὶ πολλάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἐντελέχεια, τό ὁποῖον εἶναι πάντη διαφορετικόν· ἴδέ αὐτό.

Ἐ**νδελεχέω**, Μλ. - ήσω. Διαρκῶ κατὰ συνέχειαν, βαστῶ ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα, Necke ἐν Χοιρλ. σλ. 173. «Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχοῦσαν.

Ἐ**νδελεχής**, ὁ, ἡ. Συνεχής, παντοτεινός, ἀκατάπαυστος, διαρκής· πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα, δὲν παύει ποτέ· Ἐπίῤῥ. ἐνδελεχῶς.

Ἐ**νδελεχίζω**, Μ. ίσω, = ἐνδελεχέω· ἔτι δὲ 2) καὶ μεταβτ. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ διαρκῇ, βαστᾷ ἀκατάπαυστα· παρὰ τοῖς Ο'. ἀφ' οὗ

Ἐ**νδελεχισμός**, ὁ, = ἐνδελέχεια, καὶ – 2) Ἀκατάπαυστος συνέχεια, ἐξακολούθησις. Σειρᾶχ. Ζ. 13. Ἀριθμ. ΚΗ'. 6. Δανιὴλ ΙΑ'. 31.

Ἐ**νδεμα**, τό (ἐνδέω, δήσω)· Παιδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον δένομέν τι· τὸ ὁποῖον δένεται ἐπί τι, δέμα, λαιμοδέτης κλ. τ.

Ἐ**νδέμω**, ἄνευ Μλ. (δέμω, ἀνμλ.) Κτίζω τι μέσα που, φράζω, κλείω τι κτίζωντας το· φράζω, Ἡρόδοτ. πτὰς διασφαγὰς τῶν οὐρίων ἐνδείμας ὁ βασιλεύς.

Ἐ**νδεξιόομαι**, Μλ. – ώσομαι (δεξιόομαι)· Παίρνω εἰς τὴν δεξιάν, πιάνω, κρατῶ, ἐγγίζω τι μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1474. «ἐνδεξιούσθω βωμόν».

Ἐ**νδέξιος**, α, ον (δεξιός). Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετ. πληθ. «ἐνδέξια· Εἰς, πρός τὰ δεξιά, τὴν ἀράδαν, ἢ ὁλόγυρα πρός τὸ δεξιόν μέρος, τὰ πλείστα ἐπῤῥτν. «Θεοὶ ἐνδέξια πᾶσιν ὠνοχόευν Ἐκιρνοῦσαι ὅλους τοὺς Θεοὺς κρασὶ πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστι πρῶτον ἐκείνον, ὅστις ἐκάθητο ἀπὸ τὸ δεξιόν μέρος πλησιέστερα εἰς τὸν κρατῆρα, κοιντ. κροντῆρι, εἶτα τὸν πλησίον ἐκείνου καθήμενον πρὸς τὰ δεξιά καὶ καθεξῆς, ἄρα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ἰλδ. Α, 597. ὡσαύτως καὶ «δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, Ἔδειξε τὸν λαχνὸν εἰς ὅλους ἀρχίζωντας ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξ. Ἰλδ. Η, 184. καὶ «βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον» Ζητουλεύωντας ἀπὸ καθένα ἐπήγαινε πρὸς τὰ δεξ. ὁλόγυρα ἐρχόμενος, Ὀδσ. Ρ, 365. Ἐφυλάττετο δὲ ἐπιμελῶς ἡ περιτροφή, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ δεξ. ἢ ὁλόγυρα ἀρχίζ. ἀπὸ τὰ δεξ., εἰς ὅλας τὰς συνελεύσεις, τὰς συνεδριάσεις, εἰς ὅλα τὰ συμπόσια κ. τ. τ., ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον ἐνομίζετο ἱερὸν καὶ εὔσημον, ἢ εὐτυχίας προτηματία. πρβλ. δεξιός· ὅθεν «ἐνδέξια σήματα» Σημεῖα εὐτυχίαν σημαίνοντα, Ἰλδ. Ι, 236. πρβλ. ἐπιδέξιος. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ἐξέλειπεν ἡ Ὁμηρ. σημσ. καὶ ἔμεινε μόνη ἡ τοῦ, δεξιᾶς. Εἰς τὸ δεξὶ μέρος, Valck ἐν Ἱππ. 1360. Διηρημένως γράφεται, «ἐν δεξιᾷ» ὅπου ὑπάρχει τὸ αντίθ. «ἐπ' ἀριστερᾷ» Αἰλ. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1220. – 2) ὡς ἐπίθ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς, ἢ διά τίποτε, τόκοιντ·, διαβολιεύς, τετραπερασμένος· κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. Τμ. Ἐρ. 454. καὶ παράτιτι τῶν μεταγνστ. σπανίως μέντοι.

* Ἐ**νδέομαι**, Μλ.–δεήσομαι· ἰδὲ ἐνδέω, Μλ. – δεήσω.

Ἐ**νδεσις**, εως, ἡ (ἐνδέω, δήσω)· Τὸ νὰ δένῃ τίς τι ἐπί, ἢ εἴς τι, δέσιμον· συναφή, σύναψις, συναρμογή, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου συνάπτεται, συναρμόζεται τι μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἐ**νδεσμα**, ατος, τό, = ἔνδεμα.

Ἐ**νδεσμεύω** (δεσμεύω)· Δένω τι σφιχτά, συνδέω, δένω τι εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τι.

* Ἐ**νδεσμέω** (δεσμέω) = ἐνδεσμεύω.

Ἐ**νδεσμος**, ὁ (δεσμός)· Δέσιμον, δέμα, δεμάτι, δεματάκι. Διοτεωρ.

Ἐ**νδετος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι δεμένον μέσα που, ἢ εἰς, ἢ ἀπό τι· ὅ, τι εἶναι καλά, σφιχτὰ δεμένον – δέσμιος ἢ φυλακωμένος.

Ἐ**νδεύω**, Μ. εὐσω (δεύω)· Βάπτω τι μέσα, κάμνω νὰ λάβῃ βαφήν διαρκῆ, καλήν ἀνεξάλειπτον. – Μέσ. Βάπτω τι μέσα, βουτῶ εἰς τὴν βαφήν, ἢ εἰς ἄλλο τι βευστόν, μουσκεύω διὰ χρείαν μου. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 414.

Ἐ**νδέχομαι**, Μλ. -ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.), Δέχομαι, ἀποδέχομαι, κλίνω εἰς τι, τό εὑρίσκω εὔλογον, τό συγχωρῶ, δὲν ἐναντιόνομαι· δέχομαί τι ὡς ἀληθινόν, πιστεύω· «ἐνδέχομαι λόγων» Πιστεύω ὅ, τι ἀκούω, ὅ,τι μοὶ λέγουν, Ἡρότ. «ἐνδέχ. αἰτίαν» Παίρνω ἐπάνω μου κανέν

σφάλμα, ἡ κατηγορίαν, Δημ. - 2) ἐν ᾧ ἔχεται ἄπρσπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τόπον του, νὰ γένῃ· ὅθεν μτχ. ἐνδεχόμενος, ένη, ενον. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· τὰ ἐνδεχόμενα, Ὅσα ἠμπορεῖ νὰ γένουν, συμβοῦν· πλεῖστα τῶν ἐνδεχομένων Κατὰ κάθε δυνατὸν τρόπον· καὶ ἐνδεχόμενοι τιμωρίαι Αἱ ἀνήκουσαι, προσήκουσαι, Δινηρ. 30. 9. Ἐπῤῥ. ἐνδεχομένως.

Ἐ**νδέω**, Μ. Ἐνδεήσω (δέω, ἀνμλ.) Ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, πάσχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι· δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ· **πένδει** τῷ θεῷ Τῷ λείπει τίποτε· **πένδει** τῷ ἀριθμῷ Δὲν εἶναι σωστός· ὅθεν, ὡς καὶ κατὰ μέσ. διάδ. Στεροῦμαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν· μετὰ γεν. - 2) ἄπρσπ. **πένδει**, ἐνδέεται Λείπει· ἔχει δὲ πολλάκις κατὰ γεν. μὲν προσκείμενον τὸ ἔλλειπον πρᾶγμα **πολλοῦ**, πλείονος, ὀλίγου εὐδεῖν καὶ πάντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου Ὅλον τὸ εἰσόδημα λείπει, κατὰ δοτ. δὲ, τὸ πρόσπ. τὸ ὁποῖον πάσχει τὴν ἔλλειψιν **πολλῶν** ἐνδεῖ αὐτῷ Τῷ ἔλειπαν πολλὰ πράγματα, Ξεν. Ἀνάβ. 7, 1, 41. - 3) Μτ. ἐνδέομαι, Στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, χρείαν, ἀνάγκην ἀπό τίποτε· μετὰ γενκ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2. 27. **πενδέμενοι** ἱκετῶν· καὶ Πλούτ. Συμπ. **πάριστος** οἶκος ὁ τῶν περισσῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος. 2) = Ἐνεργετ. ταυτὸν τῷ **πένδειν** εἶναι, ἢ **πενδεῖς** ἔχειν, ἀντὶ τοῦ, Διάκεισθαι, ἐν ἐνδείᾳ εἶναι, πάσχειν ἔλλειψιν, στέρησιν. **πένδεσύνης** τῆς φύσεως· Θεόφρ. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 20. **πῶστε** καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν.

Ἔ**νδηλος**, ὁ, ἡ, = Δῆλος. Ἐπῤῥ. ἐνδήλως.

Ἐ**νδημέω**, Μλ. - **ήσω** (ἔνδημος)· Εἶμαι ἐντόπιος, διατρίβω, εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν μου πατρίδα, μεταξὺ εἰς τοὺς συμπατριώτας μου.

Ἐ**νδημία**, ἡ. Παρουσία, τὸ νὰ εἶναι τις παρών που, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἔ**νδήμιος**, ὁ, ἡ = ἔνδημος.

Ἔ**νδημος**, ὁ, ἡ (δῆμος)· Ἐντόπιος, διατρίβων, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἔθνος του, εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν χώραν, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του· ἀντιδ. τῷ, ξένος, Ἡσ. Ἔρ. 223. - 2) Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἶναι ἐθνικόν, τὸ ἰτλ. **ναζιονάλε**.

*Ἐ**νδημιουργέω** = δημιουργέω, ἐν. Κάμνω, κατασκευάζω, φτειάνω, ἑτοιμάζω τι μέσα που.

Ἐ**νδιαβάλλω**, Μλ. -**λῶ** (διαβάλλω, ἀνμλ.) Διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ ἄδικα, καταλαλῶ τινα εἰς, ἢ διά τίποτε. Ἰσηγ. Περσ. 10.

Ἐ**νδιάγω**, Μλ. - ἔω (διάγω) ὑπαρ. τὸν βίον, Διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου, ζῶ που-δενά. (8)

*Ἐ**νδιαερινεηνεγκέτος**, ὁ, ἡ (ἔνδιος, ἀήρ, ἄνηρ, ἠνέχω)· Κωμ. λξ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 831. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἄνδρας εὐθίον οὐρανὸν διανηχαμένους, Παρῳδία τῶν διθυρ. ποιητ., ἀνθ' οὗ ὅμως γράφει ὁ Reisig conj. σλ. 313. καὶ ὁ Dind. **πένδιαεριαθερινηχετοσῶν** Εἰς ὁμιχλώδη ἀέρα, εἰς τὸν αἰθέρα κολυμβῶν· κατὰ τὸν Voss δέ, κολυμβῶν εἰς, ἐπὶ τὸν ἀέρα, διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἐ**νδιάζομαι**, σπανιώτ. ἐνεργ. ἐνδιάζω (διάζομαι)· Συνοφαίνω, συμπλέκω, συγκειτῶ, ἢ ὑφαίνω, πλέκω, κειτῶ τι εἰς ἄλλοτι.

Ἐ**νδιάζω**, Μλ. - ἀσω (ἔνδιος)· Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, μεσημεριάζω.

Ἐ**νδιαθέτος**, ὁ, ἡ (διατίθημι)· Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν **πένδιάθετος** λόγος. Ὅστις γίνεται εἰς τὸν νοῦν, τὸν ὁποῖον βάλλομεν μὲ τὸν νοῦν μας, ἀντιδ. τῷ, προφορικός· τὸν ὁποῖον ἐκφράζομεν, ἐκφωνοῦμεν μὲ λέξεις· ὅθεν ἐν γένει· πᾶν ὅ, τι στοχάζεται τις καθαρά, ἢ ὅ, τι αἰσθάνεται· ὅ, τι ἐντυπόνεται βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ διατηρεῖται κατὰ τὴν κυρίαν καθαρότητα καὶ ἀλήθειαν τοῦ λογισμοῦ· **πέξιν** ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφον, καὶ **πῤῥώμη** ἐνδιάθετος καὶ τόνος ἀληθινός. Ἐπῤῥ. Ἐνδιαθέτως.

*Ἐ**νδιάθηκος**, ὁ, ἡ (διαθήκη)· Πᾶν ὅ, τι περιέχεται εἰς διαθήκην. Ν. Δ.

Ἐ**νδιαθρύπτομαι**, Μλ. - ὑφομαι (θρύπτω, ἀνμλ.) τινί· Παίζω τὸν καμαρωμένον, τὸν ἀκατάδεκτον. Θεόκριτ. 3. 36.

Ἐ**νδιαιτάομαι**, Μλ - τήσομαι. Ἀποδ. παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (διαιτάω), Κατοικῶ, ἢ ζῶ μέσα που, ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου μέσα εἴς τι, Ἰων. ἐνδιαιτέομαι, Ἡρόδ. 8, 41. ἀφ' οὗ

Ἐ**νδιαίτημα**, τος, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν· κατοικία, διατριβή. Ἀππιαν.

Ἐ**νδιακεκριμένως**, Ἐπίρ. (διάκεκριμαι) = ἐνδιαθέτως. Κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἢ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς στοχάζεται καὶ αἰσθάνεται τις. ἀντιδ. τῷ, καθὼς ἐκφράζεται, ἐμιλεῖ.

Ἐ**νδιακοσμέω**, = διακοσμέω ἐν. Διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν τι μέσα που.

Ἐ**νδιαλλάσσω**. Ἀττ. — ττω. Μλ.-ξω (διαλάσσω), Μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλάζω τι μέσα που.

Ἐ**νδιαμένω**, (μένω, ἀνμλ.), Μένω ἐπιμόνως ἀκαταπαύστως, πάντοτε εἴς τι. Dion. Ἀλ. Τ. 3. σλ. 1652. R.

Ἐ**νδιαπρέπω**, (διαπρέπω), Φαντάζω, δείχνομαι μέγας, ἄξιος, ἀνδρεῖος κλ. τ. τ. εἴς τι· κάμνω κατόρθωμά τι, διὰ τοῦ ὁποίου γίνομαι περίφημος.

Ἐ**νδιάσκευος**, ὁ, ἡ. (διασκευή) «λόγος.» Τεχνικός, καλλιεπισμένος, καλὰ διατεταγμένος· ἐξαιρ. μὲ ὅλην τὴν ῥητορικὴν τέχνην στολισμένος. Ἐπῤῥ. ἐνδιασκεύως.

Ἐ**νδιασπείρω**, Μ. ερῶ. (διασπείρω), Διασπέρνω, διασκορπίζω, ἐξαπλόνω, κάμνω νὰ διαδίδηται τι μέσα που. Παθητικ. παρὰ Πλουτ. «ἡ ὀσμὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιαῖς ἐνδιεσπαρμένα.»

Ἐ**νδιατάσσω**, Ἀττ. ἐνδιατάττω. Μ. ξω. (διατάσσω), Χεχωρίζω τὰ εὑρισκόμενα μέσα που· ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ βάλλω εἰς τάξιν. Ἡρόδοτ.

Ἐ**νδιατρίβω**, Μ. ψω. (διατρίβω), Διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρὸν ἢ τὴν ζωήν μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. ὑπαρ. χρόνον. βίον. Θουκυδ. Β'. πλέοντες περὶ τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν. Πλούτ. εἰς Περικλ. «ἐνδιέτριψε τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ.» «ὅθεν ἀργοπορῶ εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. α. 15. «Οὐδέν σοι συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν.» Νὰ τὰ κυτάζῃς πολὺν καιρόν· (τρ.) ὅθεν

Ἐ**νδιατριπτέον**, ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἐνδιατρίβω· Πρέπει τις νὰ μένῃ, μείνῃ, ἀργοπορῇ, ἀργοπορήσῃ που, εἰς, μὲ τίποτε. Λουκ. Ἱστ. 6.

Ἐ**νδιατριπτικός**, κή, κόν. Ὅστις συνήθως, ἢ μετὰ χαρᾶς διατρίβει, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ διατρίβῃ, μένῃ, ἀργοπορῇ, μένῃ πολὺν καιρὸν εἴς τι. Ἀντωνῖν. Α'. 16.

Ἐ**νδιαφθείρω**, Μλ.-θερῶ (διαφθείρω), Φθείρω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ τι μέσα που

Ἐ**νδιαχειμάζω**, Μλ.-άσω (διαχειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω μέσα που, εἰς τι, ἢ μετίποτε.

Ἐ**νδιάω**, Μλ.-άτω. (ἔνδιος), Εὑρίσκομαι εἰς ἀνοικτὸν, ὕπαιθρον τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐνγένετ. διατρίβω, κατοικῶ, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου εἰς κάνενα τόπον· μετὰ δοτκ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάδ. Ὁμ. Ἴλ. λβ'. 9. πρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 79 — 2) μεταβ. Βόσκω ζῶα εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ ἰταλ. εἰς τὸν κάμπον. Θεοκρτ. ις'. 32. «μυρίαι δ' ἀμπεδίον ἐνδιάασκον ποιμένες μῆλα.»

Ἐ**νδιδάσκω** Μλ.-ξω (διδάσκω), Διδάσκω μέσα που, ἀμφ.

Ἐ**νδιδύσκω**, = ἐνδύω. Ἐντύνω.

Ἐ**νδίδωμι**, Μλ-δώσω (δίδωμι), κατὰ διαφόρους σημασίας. 1) Παραδίδω, δίδω εἰς τὸ χέρι, ἐγχειρίζω, Εὐριπ. «ἐνδότω τὶς μοι χειρὸς στηρίγματα.» γενικῶς, βάλλω μέσα, ἢ προσθέτω. — 2) Δίδω συμβουλὴν εἰς τι, ἢ αἰτίαν, ἀφορμήν. «τοῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδόντας.» — 3) Σημαίνω, δηλόνω, φανερόνω, διορίζω, ἀποδείχνω· μαρτυρῶ· κάμνω τινὰ προσεκτικὸν· βεβαιόνω πραγματικῶς «πίστότητα καὶ δικαιοσύνην ἐνδόντας.» Ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ δίκαιοι, Ἡρόδ. 7, 52. «μαλακὸν οὐδὲν εἰδιδόναι.» Νὰ μὴ δείχνῃ τις ὅτι φοβεῖται, Ἡρόδ. 3, 105. Valck. ἐν Ἀριστφ. Πλ. 488 — 4) ἐπὶ μουσικ., Δίδω τὸν πρῶτον τόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον συμφωνοῦν οἱ λοιποὶ τὰ ὄργανά των, τὸ ἰταλ. πρελουδάρω. Παρβλ. ἐνδόσιμον. — 5) Ὑποχωρῶ, δίδω τόπον, παραχωρῶ. συγχωρῶ, τραβιοῦμαι κατὰ μέρος, τὸ κοιν. παραμερνῶ· παραβλέπω τίποτε. Θουκυδ. Β'. «καὶ ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δέ, ἐνέκειντο.» «πένδοῦναι ἑαυτὸν εἴς τι, ἢ πρός τι.» Παραδίδομαι εἰς τίποτε, χυριεύομαι ἀπὸ τίποτε, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τι. «εἰς οὐδὲν ἠδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδίδους ἑαυτόν.» Πλούτ. Δίων. Β. Ἀντων. 80. «πρὸς τὸ ῥᾷστον ἐνδιδόναι καὶ ἥδιστον,» ὑποκυμ. τοῦ, «ἑαυτούς.» 6) Μαραίνομαι, ἢ μαραγκιάζω, χαυνόνομαι· ὀλιγοστεύω, ξεπέφτω. Παρθεν. 31. «πένδίδου τὸ σῶμα διὰ μήκους χρόνου.» Πλουτ. Δημ. «πένδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα καταμικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ.» — 7) ἐπὶ ῥεόντων, Ξεχύνεται, ξετρέχει που, ἢ εἴς τι· «πένδιδόντες μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν.» Ἡρόδ. 3, 117.

Ἐ**νδιήκω**, Μλ-ήξω (διήκω), Ἐκτείνομαι ἀνάμεσα εἰς τι, πηγαίνω, περιπατῶ μεταξὺ εἰς τι, ὅπου εὑρίσκομαι μέσα εἰς τίποτε. «ἔντινι· καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότοισι – διήκουσι.» Σέξτ. Ἐμπ. αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τοῖς σύμπασι τῶν ὄντων κοιναὶ ἰδιότητες.»

Ἐ**νδίημι**, (δίημι δίεμαι, δίω, ἀνμλ) Διώκω, κατατρέχω, κυνηγῶ τι, ὡς τό, διώκω, δίω· ἀφ' οὗ μόνον τὸ γ'. πλ. προσπ. τοῦ Παρατ. εὑρηται, ἐνδίεσαν, ἀντὶ ἐνδίωξαν. Ἰλιάδ. Σ. 594. «.. εἰ δὲ νομῆες οὕτως ἐνδίεσαν,» ἰδὲ δίω (-υ-υ)

Ἔ**νδικος**, ὁ, ἡ. (δίκη), Πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ τὸν νόμιμον, δίκαιον τρόπον, κατὰ τὴν δικαιοσύνην. δίκαιον, νόμιμον, ὀρθόν· δικαιικός, ἠθικός, τὸ ἀνήκει εἰς κριτήριον· ἡμέρα ἔνδικος κριτηρίου, Ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται κρίσις εἰς τὸ κριτήριον. κρίλασις ἔνδικος·· ὅρκος,» Τιμωρία, ὅρκος, διοριζόμενος ἀπὸ τὸ κριτήριον. β') Ὅστις μεταχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν δικαιοσύνην. «πολὺς ἔνδικος.» Πλάτ. Πόλιτ. Ἠθικ κρατεῖ, καὶ διατηρεῖ τὴν δικαιοσύνην. — 2) Ἀληθὲς, ἀληθινὸν «τοῦ ἐνδίκου = τὸ ἀληθὲς, Σχολ. Oid. T. 1158 — 3) Ἐπ' ἀνθρώπων. Δίκαιος, τίμιος, φιλαλήθης, φιλοδίκαιος ὡς τό, δίκαιος, Ἐπῤῥ. ἐνδίκως. Κατὰ δίκαιον, νόμιμον τρόπον, Σοφ. Φιλ. 372. Ἀριστφ. Εἰρ. 630. Πλάτ. «πένδίκως πολιτεύειν. Νομ. ΙΑ'.

Ἔ**νδινα**, τά. Τὰ ἐντόσπια Ἰλ. Ψ. 806. «ψυχὴ δ' ἐνδίνων.» κατ' ἄλλους δὲ, τὰ μέλη του σώματος, ὅσα εἶναι σκεπασμένα μὲ τίποτε· ἐνταῦθα δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα μέρος τοῦ σώματος· παρὰ τό, ἐν, ἔνδον, ὡς τό, ἔντερα. (τὸ ἰῶτα μακρ. παρ' Ὁμ.)

* Ἐ**νδινεύω**, καὶ

Ἐνδινέω, Μλ-ήσω (δινέω), Γυρίζω, στρεφογυρίζω, στρεφοκλώθω τι εἰς τι. 2) ἀμεταβάτως, Στρεφογυρίζω εἰς τι· ὄσεν παρ' Ἱππ. «ἐνδεδινημένα ὄμματα.»

Ἔνδιον, τό. Διατριβή, κατοικία, τόπος ἀναπαύσεως ἀσκητῆς, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· ἐν γένει, κάθισμα, κατοικία ὁποιαδήποτε· φωλεός, κρυφώνα. «ἔνδιον εὐφροσύνης» Οἰκητήριον τῆς εὐφρ. προσαγορεύεται ὁ βίκος, ἡ τὸ βαένι, Μκδ. Ἐπ. 21, 4. ποιητ. μόνον. (–υυ) ἔστι δὲ κυρίως οὐ δέτ. τοῦ ἔπομ.

Ἔνδιος, ία, ιον. Πᾶν, ὅ, τι γίνεται τὸ μεσημέρι, κατὰ τὸ μεσημέρι, εἰς καιρὸν μεσημερίου. Ὀδυσ. Δ. 450. «ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθεν» Ἦλθε τὸ μεσημέρι· ὡσαύτως καὶ «ἔνδιοι ἰκόμεσθα» Ἰλιά. Δ, 725. «κὲς ἔνδιονα Πρὸς» ἢ κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἀπ. Ῥό. καὶ «ποτὶ τῶνδιονα Καλλ. ὄσεν ἀπὸ ἔνδιον «Τό μεσημ. καὶ μετὰ τὸ μεσημ. «ἐς ἔνδιον,» Ἕως εἰς τὸ μεσημρ., ἀφ' οὗ ἐνδιάζω, Ἀναπαύομαι τὸ μεσ. μεσημεριάζω κάμνω μεσημέρι. (– – υ, παρὰ Καλλ. μόνον –υυ) — 2) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς ἀσκεπῆ, ἀνοικτὸν τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ἀέρα· ἐν γένει, οὐράνιος. π. χ. «ὕδωρ ἔνδ.» Ἡ βροχή· ἀφ' οὗ, τὸ ἔνδιον, Διατριβὴ εἰς ἀσκεπῆ τόπον (–υυ. πολὺ σπανιώτ. —υ) (ἀναμφβ. παρὰ τό, Ζεύς, Διός· διότι παρὰ τοῦ Διός ἐξήρχετο φῶς, ἡμέρα, θερμότης, καὶ εἰς τὸν κατώτερον, εἰς τὴν γῆν ἐγγύτερον ἀέρα διετριβεν ὁ Ζεύς, ἤτοι τὸ βασίλειόν του κυρίως.)

Ἐνδίφριος, ὁ, ἡ. (δίφρος), Ὅστις κάθεται εἰς τὸν δίφρον, ἤτοι ἁμάξι, τὸ ὁποῖον σύρουν μόνον χωρεῖ, τὸ ἰταλ. καλέσσα· εἰς τὸν θρόνον, εἰς σκαμνί· ἐν γένει, εἰς ἅρμα, ἁμάξι. — 2) 2) ὅστις κάθεται πλησίον τινὸς εἰς τὴν τράπεζαν, «ἀδελφούς, καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων ποιήσομαι.» Συν. Ἀμβ. 7, 2, 53.

Ἐνδογενής, ὁ, ἡ. (ἔνδον, γενέσθαι), Ὅστις ἐγενήθη μέσα που, εἰς τὸ σπίτι· ὡς τό, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν, Ἐπίρ. (ἔνδον), Ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος πρὸς τὸ ἔξω. Ὀδυ. ἔτι δὲ — 2) καὶ, Μέσα, στάσεως, ἠρεμ. σημαντ. μετὰ γενικ. «ἔνδοθεν αὐλῆς» Ἰλιά. Ζ, 247. «ἔνδοθεν στέγης,» Σοφοκλ.

Ἔνδοθι, Ἐπίρ. Μέσα, ἠρεμ. σημντκ Ὅμ., ὅστις εἴωθε συντάσσειν τὴν λξ «ἔνδοθι δυμοῦ» ὡς τὸ ἡμέτ. βαθυρά ς' τὴν κεφαλήν. Ἰλ. Α. «... σὺ δ' ἔνδοθι δυμὸν ἀμύξεις» Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ «σπήτι.» Ὀδυ. Ε, 48. ἐνίοτ. μετὰ γεν. «ἔνδοθι πύργων» Ἰλιά. Σ, 287.

Ἔνδοῖ, κατ' ἄλλους δὲ, ἔνδοι Αἰολ. ἀντὶ ἔνδοθι· ὁ παροξύτ. τύπος ἔνδοι, ἐστὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. κατὰ Ἡρδν. παρὰ Dind. Poet. Graec. min. T. 1. σλ. VII. ὀρθότερος.

Ἐνδοιάζω, Μλ-άσω (δοιάζω) τινί. Εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλω διά, ἢ εἰς τίποτε· φοβοῦμαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀποφ. παθ., ἐνδοιασθῆναι, παρὰ Παρθ. Valck. diatr. σλ. 109. κατὰ Βτμν. δὲ, Λξ. σλ. 102. οὐκ ἔστι σύνθετον κυρίως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς φράσεως «ἐν δοιῇ ἐσχηματισμένον· ἀφ' οὗ

Ἐνδοιάσιμος, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀμφίβολον, δὲν ἀπεφασίσθη, δὲν διεκρίθη· εἰς ἀμφιβολίαν ὑποκείμενον, ἀμφισβητήτιμον, ἀναποφάστιστον, Λουκιαν. Δ'. σελ. 158. Ἐπίρ. ἐνδοιατίμως.

Ἐνδοίασις, σεως, ἡ καὶ

Ἐνδοιασμός, ὁ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης.

Ἐνδοιαστής, στοῦ, ὁ. Ἀμφιβάλλων, ἀμφίβολος. Φίλ. Τόμ. Β'. σελ. 582.

Ἐνδοιαστικός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, κλίνει εἰς ἐνδοιασμόν. ἐνδοιαστικῶς, Ἐπίρ. Ἀμφιβόλως.

Ἐνδοιαστός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ, τι ἀμφιβάλλεται, εἶναι ἀμφίλογον, ἀβέβαιον. Ἐπίρ. ἐνδοιαστῶς. Θουκυδ. ς', «ἐνδοιαστῶς ἀκροώντων.»

Ἔνδομα, ατος, τό (ἐνδίδωμι)· Παν ὅ,τι πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐνδώκέ τις, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρητήθη, ἐτράβηξε χέρι, ἢ ἠθέλησε καὶ τὸ παρέβλεψε. – 2) = ἔνδοσις, ἀμφβ.

Ἐνδομάχης, ου, ὁ Δωρικ. ἐνδομάχας, ὁ (ἔνδον μάχομαι)· Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ, φιλονεικεῖ, μαλώνει εἰς τὸ σπίτι, Πνδ. Ἐπιθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, πετεινοῦ.

Ἐνδομενία, ἡ· γράφεται ἔτι καὶ «ἐνδυμενία». Μακεδονικὴ λέξις, σημαίνουσα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα σκεύη, φορέματα, κ. λ. τ. οἰκιακὰ πράγματα, τὸ ἡμέτ. νοικοκυριά· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρία. Χειρογράφ. Κορνούτου Κεφ. 14. «τῆς ἐνδομενείας καὶ ἐδραιότητος» (ἡ ἐτυμλ. παρὰ τό, ἔνδον εἶναι καὶ ἔνδον μένειν).

* Ἐνδομέω, Μλ. – ήσω (δομέω)· Κτίζω τι μέσα που· ἀφ' οὗ

Ἐνδόμησις, εως, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι κτισμένον μέσα που· ἐξαιρ. δέσις ἢ εὐγατή, τοῦτ' ἔστι μέρος τῆς θαλάσσης εἰς λιμένα τινά, εἰς τὸ ὁποῖον κτυποῦντες παλούκια τὸ γεμίζουν πέτρας καὶ τὸ ἐνόνουν μὲ τὴν ξηράν, τὸ ἰταλ. μόλος. Ἰώσ. Ἀρχ, ΙΕ'. 9.

Ἐνδομυχέω, Μλ. –ήτω (ἐνδόμυχος)· Κρύπτομαι μέσα εἰς τὰ ἔνδον τοῦ οἴκου εἰς κάμμιαν γωνίαν· κάθομαι κρυμμένος.

Ἐνδομυχί, Ἐπίρ. Εἰς ἀπόκρυφον τόπον· παρὰ τό

Ἐνδόμυχος, ὁ, ἡ (ἔνδον μυχός·) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρυμμένον εἰς βαθεῖαν γωνίαν, εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου· εἰς τόπον σκοτεινόν, καὶ ἀπόκρυφον· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρός.

Ἔνδον, Ἐπίρ. (ἐν) Μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἄλλως, ἐν δόμῳ, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λξ. καὶ ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, π. χ. «φρένες ἔνδον εἴσαι· καρδίη ἔνδον ὑλάτειε καὶ λ. τ. Ἐν γένει, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὴν χώραν· ἐπὶ πάντων ὅσοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα. Μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ «Διὸς ἔνδον· Ζεφύροιο ἔνδοθι Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός, τοῦ Ζεφύρου, Ἰλιά. Τ, 15. Ψ, 200. ὁ Πνδ. συντάτ. αὐτὸ ἐστικῇ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐπίτ. Μέσα εἰς· «οἱ ἔνδον» Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὸ σπίτι, ἐξαιρ. οἱ σπιτικοί, τὸ ἰταλ. φαμίλια, κοινῶς φαμιλιά. – 2) Ὑποκάτω, ἐπὶ ὑποθέτεως (περιεχόμενον) γράμματος ἢ ὁμιλίας τινός.

Ἐξδοξάζω = δοξάζω σημσ. 2. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐνδοξολογέω, Μλ. – ήτω (ἔνδοξος, λέγω)· Ζητῶ νὰ δοξασθῶ μὲ ὅσα ὁμιλῶ, λέγω, μὲ τὰς ὁμιλίας μου· ζητῶ τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς λόγοις. Διογέν. Λαέρτ. ἐνδοξολογοῦντας, τοὺς ῥήτορας λέγει.

Ἐνδοξόπωλος, ὁ, ἡ = κλυτόπωλος, παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον μὲ τὴν συνήθη γνώμην τῶν ἀνθρώπων· ἀντιθ. τῷ, παράδοξος. Ἀριστοτ. Τοπ. Α'. «ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς.» – 2) Ὅ, τι εἶναι εἰς δόξαν καὶ τιμήν, περίφημον, ξακουσμένον ἀντιθ. τῷ, ἄδοξος· Ἐπίρ. ἐνδόξως.

Ἐνδοξότης, ητος, ἡ. Εὐκλεια, τιμή, φήμη.

Ἐνδόσθια, τά. (ἔνδον) = ἐντόσθια, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνδόσιμος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι) Ὅστις δίδει τὸν τόνον εἰς τοὺς λοιποὺς μουσικοὺς μὲ τὸ ἐργαλεῖον του διὰ νὰ συμφωνήσουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐδικά του κατ' ἐκεῖνο, ὅθεν τὸ ἐνδόσιμον, ὑπακ. μέλος, ἢ κρούσμα, τὸ ἰταλ πρελούντιο, τουρκβ. ντουζένι. Ἐν γένει, σημεῖον, τὸ ὁποῖον δίδεται διὰ νὰ γένῃ ἀρχὴ πράγματός τινος. ἐνδόσ. εἴς τι. Τροπκ. Αἰτία, ἀφορμή, εὐκαιρία, παρακίνησις, πρωτροπή. ἀριστοτ. Πολ. Η'. «ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις.» 2) Ὅστις ἐνδίδει, δὲν ἀντιστέκεται εἰς τι, παραβλέπει, τραβιέται ὀπίσω. Γρηγόριος Ναζ.

Ἔνδοσις, εως, ἡ. (ἐνδίδωμι) = τὸ ἐνδόσιμον — 2) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ μὴν ἀντιστέκηται τις εἰς τι, νὰ παραβλέπῃ, τραβιέται ὀπίσω.

Ἐνδότερος, έρα, ρον. Ἐπίρ. ἐνδοτέρω. συγκρ. τοῦ ἔνδον. Ὑπερθ. ἐνδότατος, η, ον· Ἐπίρ. ἐνδοτάτω. Πᾶν ὅ,τι εἶναι παρεμέσα, κατώτερα, βαθυά μέσα — 2) ἐνδοτέρω, Παρακάτω, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως (τὸ περιεχόμενον) γράμματος ἢ λόγου τινός, Lobeck εἰς Φρυν. σλ. 11. Ἡρόδοτ. ς', δὲ καὶ, ἐνδοτάτω Ἐπίρ.

Ἐνδοτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ δίδηται σημεῖον, ἀρχή, ἢ εἰς ἔνδοσιν, παραχώρησιν. Ὅστις συνεχῶς ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ μὴν ἀντιστέκηται· παρβλ. ἐνδότιμος. Ἐπίρ. ἐνδοτικῶς.

* Ἐνδουπέω, Μλ–ήσω (δουπέω, ἀμλ.), Πίπτω μέσα που μὲ κρότον «μέσσῳ ἐνδούπησαν ὥρμησα, χώθηκα μέσα μὲ κρότον, κτύπον, δόρυβον. Ὀδυ. Μ. 443. παρβλ. Ο, 479.

Ἐνδουχία, ἡ. (ἔνδον ἔχω), Πᾶν ὅ, τι ἔχει τις εἰς τὰ σπίτι του, τό κοιντ. νοικοκυριό, νοικοκυράτο = ἐνδομενία.

* Ἐνδοχεῖον, τό = δοχεῖον.

Ἐνδραννής, ὁ, ἡ, Ἐνεργητικός, δραστικός· παρὰ Σουΐδ. ἀντιθ. τῷ ἀδρανής.

Ἐνδρομέω, Μλ. –ήσω (δραμεῖν). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα εἰς τι, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 247. ποιητ.

Ἐνδρομή, ἡ (ἐντρέχω). Τρέξιμον, πηλάλημα μέσα που, τρέξιμον μὲ στίχημα ποῖος τρέχει ὀγλιγωρότερα. = Τραγῳδί, τὸ ὁποῖον ἔπαιζαν εἰς τὴν ὁλοίραν ὅταν ἐπάλευαν οἱ ἀγωνισταί.

Ἐνδρομίς, ίδος, ἡ (δρέμος). Ἐλέγετο εἶδός τι ὑποδημάτων δυνατῶν καὶ μὲ μακροὺς λαιμούς, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ κυνηγοὶ ἐξαιρέτως, διὰ νὰ προφυλάττουν τοὺς πόδας των ἀπὸ κάθε δυνατὴν βλάβην· τοιαῦτα ἐφόρει καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, Spanh. ἐν Καλλ. Ἄρετ. 16. «ἐνδρομίδας ἔχοντας ὑπερβαίνειν», Μαθηματ. Παλ. σελ. 109. «παρβολίδων λυκαστέων ἐνδρομίς», Ἀναλέκτ. Γ'. σελ. 206. — 2) Φόρεμά τι χοντρόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζον τὸ σῶμα των οἱ ὁρμεῖς καὶ παλαισταὶ τελειώσαντες τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ κρυολογοῦν. Juvenal. 3, 102. 6, 145. Martial. 4, 19. 14, 126.

Ἔνδρομος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ ἐπίδρομος, Πολυδ.

Ἔνδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Γεμάτος ἀπὸ δροσιάν, δροσισμένος, ὑγρός, βρεγμένος.

Ἔνδρυον, τό (δρῦς). Ὁ σκελμὸς ἢ τὸ ξύλινον καὶ ὀλίγον στραβὸν ξυλάκι, κοινῶς, ζυγάλι, τὸ ὁποῖον βάλλοντες κλείουν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀρότρου, ἢ ἀλετρίου τὸν λαιμὸν τῶν βοῶν καὶ τὸ δένουν ὑποκάτω μὲ τὸν «μέσκλον», ἢ μὲ τό εἰς τὴν ἄκρην τῆς ζυγάλας συνδεμένον λωρί, Ἡσιόδ Ἔργ. 469.

Ἐνδυάζω, = ἐνδυαίζω· Ἀμφιβάλλω, διστάζω· ἀφ' οὗ

Ἐνδυασμός, ὁ, = ἐνδοιασμός. Ἀμφιβολία, δισταγμός.

Ἐνδυκές, Ἐπίρ. ἰδὲ τὸ ἐπόμ.

Ἐνδυκέως, Ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, προθύμως, μὲ ὄρεξιν καὶ ἀγάπην, ἐγκάρδια, ἐκ ψυχῆς, παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐξαιρ ἐν Ὀδσ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων φιλικῆς ὑποδοχῆς, δεξιώσεως, χαιρετισμοῦ, φιλικῆς ἀγάπης σημαντικῶν· ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πέμπειν, Ὀδσ. Ξ, 337. ἀποπέμπειν, Κ, 65. ὁμαρτεῖν, Ἰλιά. Ω, 438. λούειν καὶ χρίειν, Ὀδσ. Κ, 450. «παρέχειν βρωτύν τε ποτὸν τε» Ο, 491. τίειν, Ο, 443. δέχεσθε, Ἰλιά. Ψ, 90. Πνδ. Πυθ. 5, 114. ἡφαίστοιο, κοσμεῖν, τρόφειν, κομίζειν, φιλεῖν· ἔτι δὲ καὶ, «ἐνδυκέως ἐσθίειν» Νὰ τρώγῃ τις μὲ πολλὴν, μεγάλην ὄρεξιν, Ὀδσ.

Ξ, 109. Οἱ μεταγενστ. ποιητ. χρῶνται καὶ τῷ, ἐνδυκὲς κατὰ σημτ. τοῦ, συνεχές, Πάντοτε, κατὰ συνέχειαν, ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα. Τὸ ἐπῳ. ἐνδυκὴς οὐχ εὑρηταί που. (πιθανῶς παρὰ τὸ, δύω, δέδυκα, ὀξέως, σπουδαίως, ἐκτενῶς.)

Ἔνδυμα, ατος, τό (ἐνδύω). Φόρεμα.

Ἐνδυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔνδυμα, Πλούτ.

Ἐνδυμενία, ίας, ἡ, ἰδὲ ἐνδομενία· ητὴν ἐνδυμενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκείων ἐξήρπασαν.

*Ἐνδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Δυναμούμενος, ἀνδρειωμένος, δυνατός· παρὰ τὸ

Ἐνδυναμόω, ῶ. Κάμνω δυνατόν, δυναμωμένον τινὰ ἢ τίποτε, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐνδυναστεύω, Μλ. -εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μέσα, εἶμαι ἐξουσιαστὴς εἴς τι. — 2) κατορθόνω τίποτε εἰς τι διὰ τῆς δυνάμεως, ἐξουσίας καὶ ὑπολήψεώς μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. ἀ. 41. «ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.»

Ἐνδύνω, = ἐνδύω· ὅπερ ἰδέ, Ἰλδ. (ν).

Ἔνδυσις, εως, ἡ (ἐνδύω). Ἔμβασμα, χώσιμον, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ, χώνηταί τις ἢ τίποτε μέσα που, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τίς που κλεφτικά, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ καταλάβῃ τις· εἴσοδος. — 2) Φορεσιά, ἔνδυμασία, Ἀθήν. ΙΒ'. «τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέωνα.

Ἐνδυστυχέω, Μλ. -ήσω (δυστυχέω). Δυστυχῶ, εἶμαι δυστυχὴς μέσα που, ἢ μὲ τίποτε, τὸ ὁποῖον κάμνω, μεταχειρίζομαι, Πλούτ. Φάβ. «ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει.»

Ἔνδυτήρ, τῆρος, ὁ, πέπλος. Φορεμένος, ἢ διὰ φόρεμα πέπλος, Σοφοκλ. Τραχ.

*Ἐνδυτήριος, ία, ιον (ἐνδύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ νὰ τὸ ἐνδύνται, φορῇ τις.

Ἔνδυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐνδύσιν, ἀφόρεσεν, ἐπῆρέ τις ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του· ὅθεν τὸ ἔνδυτον ἢ ἐνδυτόν, Φορεμένον, φόρεμα, φορεσιά· «ἐνδυτὸν σαρκάριον Τὸ δέρμα τοῦ σώματος, Εὐρπ. Βκχ. 135. (ἰ Elmsl, ἐν Εὐρπ. Βκχ. 138. προκρίνει τὸ ἐξυτουσύμενον, ἐνδυτὸν, ὡς συνηθέστερον.)

Ἐνδύω, καὶ ἐνδύνω (δύω, ἀνμλ.) μεταβ. Ἐνδύνω, φορῶ «ἐνδ. χιτῶνα», Ἰλδ. Ε, 736. Μέσ. ἐνδύομαι, ντύνομαι, φορεύομαι, ἐπὶ ἱματίων καὶ ὅπλων, Τρπκ. «ἐνδύεσθε ἐνδύτονα. Τὸ νὰ περιπλέκηται, μπερδεύηται τις εἰς τίποτε, Ξυφ. Κ. πδ. 1, 6, 40. — 2) ἀμετβ. καὶ μέσ. Ἐμβαίνω, χώνομαι, μπήγομαι μέσα που, ἢ εἴς τι· μετὰ αἰτιατ. «οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι. Δὲν θέλει ἔλθῃ, δὲν θέλει καταβῇ πλέον εἰς ἀγῶνα μὲ τὸ κοντάρι, Ἰλδ. Ψ, 622. ὅπου ὁ Wolf ὅμως ἐξέδυσεαι ἔγραφε. β') Τρπκ. Προσκολλῶμαι εἰς τίποτε, ἀφιερόνομαι ὅλως εἰς αὐτό, παίρνω τι ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι τίποτε· εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδύνειν Ἐμβαίνω εἰς κάμωίαν φροντίδα, παίρνω ἐπάνω μου τὸ νὰ φροντίσω διὰ τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ὀτε. ητοῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντωνα Τὸ νὰ εἰσχωρῇ τι, κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν, Ξυφ. (Περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λέξ.)

Ἐνεάζω. (ἐνεός). Βουβαίνομαι, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν.

Ἐνεαρίζω, = ἐαρίζω ἐν. Περνῶ τὴν ἄνοιξιν εἰς κάνένα τόπον Πλούτ. Ἔρωτ.

Ἐνεγγυάω· Ψευδοῦς ὑποθέσεως καὶ διὰ τοῦ, ἐγγυάω ἑρμηνευομένη λέξις Lobek ἐν Φρυν. σλ. 155.

Ἔνεγγυς, Ἐπῤῥ. = ἐγγύς.

Ἐνέγκαι καὶ ἐνεγκεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ· καὶ ἤνεγκα, ἤνεγκον ἀόρ. β', του, φέρω· Ἰων. ἐνεῖκαι. Ὅμ.

Ἐνέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τὸ νὰ κάθηται, καίτηται τις μέσα, ἐπάνω, ἢ κοντὰ εἰς τι, Ἱπποκρ. «ἐνέδρα καρδήκων.» 2) Ἐπιβουλή, δόλος, παρεμόυσμα, τὸ κοιντ. καρτέρι. Θουκυδ. «ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι.»

Ἐνεδράζω, Μλ.-άσω (ἑδράζω). Καθίζω, βάλλω, στήνω τι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἔρχομαι νὰ καθήτω ἢ νὰ πλαγιάσω, κοιτασθῶ ἐπάνω εἰς τίποτε·

*Ἐνεδρεία, ἡ (ἐνεδρεύω). Ἐπιβουλή, παρεμόυσμα.

Ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιβουλευτὴς, παρεμονιστὴς· ἀφ' οὗ

Ἐνεδρευτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδραν, ἐπιβουλήν, ἀπάτην.

Ἐνεδρεύω, Μ. εύσω (ἐνέδρα) μετὰ Αἰτιατ. Κάθομαι κρυμμένος καὶ παραμονεύω· ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πιάσω τι μὲ δόλον· ἐπιβουλεύω, πατχίζω νὰ ἀπατήσω τινά. Ἡρωδιαν. Γ'. 2) Βάλλω τινὰ εἰς τὴν ἐνέδραν διὰ νὰ παρεμονεύσῃ. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε', 3.

Ἐνεδρον, τό, = ἐνέδρα. Πράξ. Ἀποστ. 23.

Ἔνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα)· Ὅστις κάθηται κατοικεῖ που· ἐγκάτοικος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. «νῦν δέ μοι λαγ' κύλιξ ποίας ἔνεδρος ναίεια.

Ἐνέζομαι, Μλ. ἐνεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) Κάθημαι μέσα που, παραμονεύω· μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου· πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ καθήσω. Αἰσχλ. Πρσ. 139. (τὸ ἐργ. ἕζω, σχρηστον· ἀφ' οὗ οἱ μεταβτ. χρόνοι ἐνεῖσα, ἐνεισάμην Ἀόρ. ἐνείσομαι Μλ. Ἔβαλα, ἔστησα, θέλει βάλω, στήσω τι μέσα).

*Ἐνέηκε, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆκε, γ'. ἑνικ. πρτπ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐνίημι· Ὅμ.

*Ἐνέην, γ'. ἑνικ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔνειμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆν, Ὀδσ.

Ἐνεθίζω, Μλ. - ίσω (ἐθίζω)· Συνεθίζω τινὰ εἴς τι· ὅθεν Μέσ. παρ' Ἡρωδιαν. «χειμερίῳ ἀέρι ἐνεθισμένοις. Συνεθισμένοι εἰς τὸ ψῦχος.

Ἐνειδοφορέω, Μλ. -ήσω (εἶδος, φέρω) «πέτρον ἐνειδοφορῶν. Κάμνω, κατασκευάζω τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν τινος εἰς μάρμαρον· ἐπὶ ἀγαλματοποιῶν, Μελγ. 12. καὶ, τὸ ἐνειδοφόρον, Graefe σλ. 46. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 22. «ἁβρὸν ἔρωτα ἀψύχου μορφῆς κωφὸν ἐτευξε τύπον, πέτρον ἐνειδοφόρον».

*Ἐνείκαι, Ἀπρμ. ἀόρ. α'. Ἰων. ἠνεικα ἀντὶ ἤνεγκα, παρὰ τὸ, φέρω, Ὅμ. ὅστις καὶ, ἐνεικας, ἐνεικε, ἐνεικαν, ἀντὶ ἤνεικας κλ. χρῆται.

Ἐνεικονίζω, Μ. ίσω (εἰκονίζω)· Εἰκονίζω, ζωγραφίζω, εἰκόνα τινὰ εἴς τι· Μτ. Βλέπω τὴν εἰκόνα μου εἴς τι, ὅ ἐστὶ ἐνοπτρίζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζομαι· «τοὺς ἑαυτοῦ λόγους τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι». Τὸ νὰ εἰκονίζῃ τις τοὺς λόγους του εἰς τοὺς λόγους ἄλλων, ἤτοι νὰ τοὺς θεωρῇ, βλέπῃ, σκοπῇ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλτχ. περὶ τοῦ ἀκ.

Ἐνειλέω, Μλ. -ήσω (εἰλέω, εἵλω)· Περιτυλίγω τι εἰς τίποτε, περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἐνείλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον· κύλινδρος, τὸ κοιντ. κουλλούρι, πρᾶγμά τι κατὰ μάκρος κουλλουριασμένον, τὸ ἰταλ. βόλλα. Ἰώσηπ. «τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα».

Ἐνειλινδέω, ῶ, = ἐναλινδέω. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ'. 9. 10.

Ἐνειλίσσω, Μ. ξω. Ἰων. ἀντὶ ἐνελίττω.

Ἐνείλλω, = ἐνειλέω. Θεόδ. 2, 76.

Ἔνειμεν, ἀντὶ ἔνεμεν, Ἐπκ. α', πλθ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ, ἔνειμι, Ἰλδ. Ε, 477. Ἀλλως δὲ ἐνέιμα, ὁμαλ. ἀόρ. α', τοῦ νέμω.

Ἔνειμι, Μλ. ἐνέσομαι (εἰμί)· Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι, ἢ παρών· ἐξαιρ. εἶμαι εἰς τὸ σπίτι, Ὅμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ἐνίοτε μετὰ δοτ. «ὑμῖν οἶκοι ἔνεστι γόος». Ἰλδ. Ω, 240. «ἀργυρος ἐστιν ἔνεστιν Ὀδσ. Κ, 45. — «ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή». Ἀριστοφ. 2) «πρσπ. ἔνεστι, Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατὸν ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖται νὰ — μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Σφκλ. Ἀντ. 213. Valck. ἐν Ἱππ. 1326. Λουκιαν. «ἔνεστί σοι πρίασθαι· πρβλ. ἔξεστι, ἐγγίγνεται. - 3) Μτχ. ἀπόλτ. ἐνόν, Ἐν ᾧ ἦτον, ἢ εἶναι συγχωρημένον, δυνατόν, ἐπειδή ἐδύνατο, ἢ δύναται νὰ — Ἡρόδ. Η'. «ἐνὸν αὐτοῖς τι σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν. «ἐκ τῶν ἐνόντων καί, κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον· Ὅσον τὸ δυνατόν, τὸ καταδύναμιν, ὅσον δύναται, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐνείργυμι, ἐνειργύω, καὶ ἐνείργω (εἴργω)· Ἐμποδίζω, κλείω, σφαλιώ, κλειδόνω τι μέσα εἰς τι, Φάλαρ. «ἐνείρξαι τῷ ταύρῳ.

Ἐνείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Ἀραδειάζω, συμπλέκω τι μὲ ἄλλο τι· συναρμόζω, βάλλω τι μέσα εἰς ἄλλο τι· Ἑλληνικόνω «ἐνείρω ἀλύσειαν· βάλλω, ἀπείρω τινα 'ς τὸν ἄλυσον. Ἡλιόδ. Θ. σελ. 408.

Ἔνεκα, Ἰων. καὶ Ἑκπ. ἕνεκεν, ποιητ. καὶ Ἀττ. εἵνεκα, σπανιώτ. εἵνεκεν· Προθ. μετὰ γεντ. Διά, χάριν, Ὅμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ὁτὲ μὲν προηγούμενον, ὁτὲ δὲ ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ πτωτικόν· οὕτω καὶ οἱ Ἀττ. σημαίνει δέ, κυρίως τὸ, ὅτι κάμνει τίς τι διὰ χάριν, δι' ἀγάπην πρός τινα. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ, τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται τι, Ἰλδ. Ξ, 89. Ὀδσ. Λ, 521., Τὴν ἱκανοποίησιν, ἀντικατάστασιν ζημίας τινός, Ἰλδ. Α, 214. «τῶν εἵνεκα Διὰ τοῦτο, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, Ὅμ., παρβλ. οὕνεκα, ἀπὸ τοῦ, οὗ καὶ ἕνεκα σύνθ. «λόγου ἕνεκα τὸ ἡμετ. Μόνον γιὰ νὰ λέγωμεν, νὰ εἰπῶμεν τίποτε· ὡσαύτως καὶ «ἀπὸ βοῆς ἕνεκα» ἰδὲ Ἀπὸ, Γ. 6. καὶ «τίνος χάριν ἕνεκα» ἰδὲ Χάρις σημτ. ζ. α'. - 2) Ὡς πρός-ὅσον τό — ὅσον εἰς, π. χ. «ἕνεκα ἐμοῦ» Ὡς πρὸς ἐμένα, ὅσον κρέμεται ἀπὸ ἐμένα, ἢ ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, ητοῦ φυλάσ. σοντος εἵνεκεν» Ὅσον ἀπὸ μέρος τοῦ φυλακος. ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὸν, φύλ., Ἡρόδ. 1, 42. «εἵνεκέν γε χρημάτων» Ἂν εἶναι μόνον δι' ἄσπρα Ἡρόδ. 3, 122. πρβλ. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 63 «πείρας ἕνεκεν Ὡς πρὸς τὴν δοκιμὴν μόνον ἂν εἶναι μόνον διὰ δοκιμήν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Χαρμδ. σλ. 168. E. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 421. - 3) Διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον· «τέχνης ἕνεκα Μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν δύναμιν τῆς τέχνης. Aemil. ἐν Νικ. 2. - 4) ὡς σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ, οὕνεκα, Ἐπειδή, Βίων. 2, 7. Ὅμ. χρῆται, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, τῷ, ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα. Ὁ δὲ Καλλμ. νομίζεται ὅτι εἶπε καὶ, εἵνεκ. Ἰδὲ τὴν λξ. ταύτην. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγουμένῳ αὐτοῦ τῷ πτωτικῷ. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τὸ ἕνεκα ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου του διὰ πλειόνων λέξεων παρεμβολῆς μεταξὺ αὐτῶν· π. χ. Ἀριστοφ. Ἐκκ. 105. 106. «τοὐτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐποῦσαν ἡμέραν, τὤλυμπια τολμῶμεν τοσοῦτον, ἕνεκα».

Ἐνεκπλύνω, = ἐκπλύνω ἐν. Ξεπλύνω τι εἴς τι. Πολυδ. Γ'. 76.

*Ἐνεκτέος, α, ον. Ἐπδ. ῥημτ. τοῦ, φέρω. Πρέπει νὰ φερθῇ, κουβαληθῇ, νὰ φέρηται, κουβαλῆται.

*Ἐνέκυρσε, Ἀόρ. α'. τοῦ ἐγκύρω, Ἰλδ. (Ἐνέκω). Ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις εἰς τὸ, φέρω ἀνήκουσα, εἰς τὸ ὁποῖον σχηματίζονται ἀπ' αὐτῆς οἱ ἑξῆς χρόνοι, Ἀόρ. α'. ἤνεγκα, Ἰων. ἤνεικα. Ἀόρ. β'. ἤνεγκον. Πρκμ. ἠνοχα, Ἀττ. ἐνήνοχα· Παθ. Πρκμ. ἐνήνεγμαι, Ἰων. ἐνήνειγμαι· παθ. Ἀόρ. ἠνείχθην, Ἰων. ἠνείχθην.

Ἐνελαύνω, Μλ. ἐνελάσω, Ἀττ. ἐνελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διώκω τι μέσα που· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετβ. Ἐμβαίνω μέσα που ἐμπρὸς, ἐφ' ἅρματος, ἢ τοι καβαλλάρης, μὲ τὸ ἄλογο ἢ

βαίνω που μέ στράτευμα· ὑπαχ. ἄρμα, ἵππον ἐνελ. κ. τ. τ. — 2) Ἐμπήγω, χώνω τι μέσα εἴς τι ηχαλκὸν πλευρᾶϊν, Πινδ. Νμ. 10, 131. Τρπκ. ηένελ. καρδίᾳ κότον τὸ ἠμέτ. Κάμνω τινὰ νὰ σκάζῃ ἀπὸ τὸν θυμόν, τουκβ. συνηθ. ἀπὸ τὸ γενάτι του, Πινδ. Πῦ. 8, 11.

Ἐνελίσσω (ἑλίσσω). Τυλίγω τι μέσα εἴς τι, περιτυλίγω. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 120.

Ἔνεμα, τό (ἐνίημι). Πανδήποτε ῥευστόν, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν, ἔρριψέ τις μέσα εἰς τι, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐρράντισέ τις μέσα εἰς τι, ἐξαιρ. μὲ τὸ κλυστῆρι εἰς τὰ ἔντερά τινος. Γαλην. ἀφ' οὗ

Ἐνεματίζω. Βάλλω τινὰ κλυστῆρι. Ἀέτ.

Ἐνεμέω, Μλ. -έσω (ἐμέω). Ξερνῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐνεμ. τινί, καί, εἰς τι.

Ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. Ἄκλιτ. ἀριθμτ. Ἐνενῆντα, Ἰλιάδ. Β, 602. (ὁ τύπος ἐννενήκοντα, ἀμφιβ. Bekker ἐν Θκδ. 1, 48.) ἀφ' οὗ

Ἐνενηκονταετής, ὁ, ἡ. συνῤ. ἐνενηκοντούτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. ἐνενηκοντοῦτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Ἐνενῆντα χρόνων, ἐνενηντάρης.

*Ἐνεννηκοστός, ἡ, όν. Ἕνας, μιά, ἕνα ἀπὸ τούς, τάς, τά ἐνενῆντα· (ὁ τύπος ἐννενηκοστός, ἀμφιβ.)

Ἐνένιπτε. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίπτω κατὰ διπλσμ., Ὁμ., Κατὰ Ετμν. Λῦ. 1, σλ. 279. ἑβρ. δὲ, ψευδ. ἀγγ. ἀντὶ ἐνένιπε.

*Ἐνένισπε, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίσπω, κατὰ διπλσμ. Ἰλιάδ. Ψ, 473. πάνν ἀμφιβ.

*Ἐνένωτο, ἐνενώκασι, Ἰων. συνῤ. ἀντὶ ἐνενόητο, ἐνενοήκασι, παρὰ τὸ, ἐννοέω.

Ἐνεξεμέω, Μλ. -έσω (ἐξεμέω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι. Πολυδ. Γ, 76.

Ἐνεξουσιάζω, Μ. άσω (ἐξουσιάζω). Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου, ἢ φέρομαι μὲ αὐθάδειαν εἰς, πρός, μέ τίποτε, Διονύσ. Ἁλ. ἐν Θουκυδ.

Ἐνεορτάζω, Μ. άσω. = ἑορτάζω ἐν. Ἑορτάζω, κρατῶ ἑορτὴν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐνεός, ά, όν· καί, ἐνεάς. Βουβός, ἄφωνος, ἄλαλος, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. μοῦτος, ἐξαιρ. διὰ φόβον, ἢ ἔκπληξιν. Ἀριστοτ. Αἰσ. Α'. ηέννεοί καὶ κωφοί. 2) Ἀνόητος, μωρός· οὐδὲν μωρὸν παιδὶ· ὡς τὸ, νήπιος, πολλάκις παρὰ Πλάτωνι, ἰδὲ Ruhnken ἐν Τιμ. σλ. 102. Κωφὸς, τοῦτ' ἔστι βουβὸς καὶ κωφὸς ἅμα, Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 33. Ἀριστοτλ. Λπ. α'. ηένεοί καὶ κωφοὶ Ἡσυχ. ηένεος, ὃς οὔτε ἀκούει, οὔτε λαλεῖ. (πβν. ταὐτὸν τῷ ἄνεως, παρὰ τὸ, ἄω, αὔω, καὶ μόνον κατὰ τὴν προφορὰν τούτου διαφέρον.)

Ἐνεοστασία, ἡ (ἑστώς, στῆναι). Τὸ νὰ στέκηται πού τις βουβὸς διὰ φόβον, ἔκπληξιν· Ἁπλ. Ῥᾶ. πρβλ. ἀνεοστασία.

Ἐνεότης, ητος, ἡ (ἐνεός). Τὸ νὰ εἶναί τις βουβός, νὰ βουβαίνηται, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν. πρβλ. ἀμφασία.

*Ἐνεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐνεός, φρήν). Μωρόμυαλος, ἀμβλύνους τὸ νοητ. κοντρακέφαλος, ἰδὲ Gaisf. Stob. floril. T. I, σλ. 317, Schaef. appar Demotsh. 3. σλ. 448.

*Ἐνεόω (ἐνεός). Βουβαίνομαι, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν, ὡς τό, ἐνεάζω.

Ἐνεπηρεάζω, Μ. άσω. = ἐπηρεάζω ἐν.

Ἐνεπιδείκνυμι, = ἐπιδείκνυμι ἐν, Δείχνω τι μέσα που, ἢ εἴς τι, ἀφίνω νὰ βλέπουν τί.

Ἐνεπιδημέω, = ἐπιδημέω ἔν, Εὑρίσκομαι, διατρίβω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος· καὶ Ῥωμαῖοι κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐναπιδημοῦντες τῇ πόλει, Ἀθήν. Ὁδοιπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ὁδοιπορίαν εἰς δρόμον· παρὰ τὸ

Ἐνεπίδημος, ὁ, ἡ (ἐπίδημος). Ὅστις εὑρίσκεται ὡς ξένος εἴς τινα τόπον, ἢ εὑρίσκεται εἰς δρόμον.

Ἐνεπισύπτω, Μ. ψω. = ἐπισύπτω ἐν, Σκύπτω νὰ ἰδῶ τι εἴς τι· προσέχω ἐπίτι.

Ἐνεπιορκέω, Μλ. -ήσω (ἐπιορκέω). Ὀμνύω, κάμνω ψευδῆ ὅρκον εἰς τὸν θεόν. μετὰ δοτκ. ἐνεπ. τῇ Ἀθηνᾷ, Αἰσχίν.

Ἐνεπίσκημμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἀσφαλίσῃ τις διὰ τοῦ κριτηρίου ὅσα ἔχει νὰ λάβῃ ἀπό τινα, ὅστις δὲν τῷ πληρώνῃ, βουλόμενος τὰ πράγματά του· τὸ ἰταλκ. sequestro. 2) Ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον διὰ ἐνεχυρον, τὸ ὁποῖον ἔβαλέ τις εἰς τινα καὶ ἐκεῖνος θέλει νὰ τὸν ἀδικήσῃ, παρὰ τὸ

Ἐνεπισκήπτομαι, μέσ. (ἐπισκήπτομαι). Ζητῶ νὰ ἀσφαλίσω διὰ κριτηρίου, ὅσα ἔχω νὰ λάβω ἀπό τινα, ὅστις δὲν μοὶ πληρώνει, βάλλωντας χέρι εἰς τὴν περιουσίαν, εἰς τὰ πράγματά του, τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν· τὸ ἰταλ. sequestrare. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριόν τινα διὰ τι ἐνέχυρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔβαλα καὶ θέλει νὰ μὲ ἀδικήσῃ, καὶ ζητῶ νὰ πάρω τὰ πράγματά του, τὸ ἰταλ. komprisk̈aro. τι τινί. Δημοσθεν. Τιμοθ. σελ. 1198. 5, 15. ηἠμεμφθησαν τῶν Ἀντιμάχου ἐνεπιστήσασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον τοῦτο τὸ ἀργύριον.

Ἐνέπω, καὶ ποιητ. ἐπεκτ. ἐννέπω (εἶπεῖν). Λέγω, διηγοῦμαι, εἰδοποιῶ, δηλοποιῶ, δίδω εἴδησιν, φανερόνω· ηεὐθυν νημερτέα πάντα Ἰλιάδ. Θ, 412. Ὀδυσ. Γ, 540. ηἀνδρα μοι ἔννεπε Διηγήσου μοι διὰ τὸν ἄνδρα, Ὀδυσ. Α, 1. Ὡσαύτως καὶ ηημνηστήρων θάνατον Ω, 413. — β'.) Ὁμιλῶ προστυχ. ηεὐθυσι σκολιοῖσι Ὁμιλῶ τινα μὲ βαρεῖς, κακοὺς λόγους, Ἡσιόδ. Ἔρ. 192. πρβλ. Σφοκλ. Αἴ. 764. — γ'.) Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ὁμιλῶ, λέγω, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλιάδ. Β, 761. Ὀδυσ. Ψ, 301, ὅλως ὡς τό, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ ἐτυμολογεῖ τὴν λξ. ὁ Ετμν. Λῦ. 1, σλ. 279. ἑβρ. οὐ διὰ συνῤ. μετὰ τῆς Ἐν, ἀλλ' ἁπλῶς δι' ἐπεκτ. τοῦ πρωτοτ. ΕΠΩ. Ἡ σημτ. λοιδορῶ οὐκ ἔστιν ἰδία τῷ, ἐνέπω· ὅθεν πρέπει νὰ διορίζηται ἑκάστοτε ἀκριβέστερον προσλήψει λέξεώς τινος, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 192, Σφοκλ. Οἰδ. Τ, 1033. Ἐν χρήσει ἦν μόνον ὁ Ἐνστ. ἀφ' οὗ ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῇ Προστακτ. τῇ Εὐκτ. ἐγκλ. καὶ τῇ Μτχ. ὁ Ηιόδ. δὲ καὶ τῇ Ὁρστ. Εἰς ἀναπλήρωσιν χρησιμεύει ὁ Ἀόρ. β'. ἐνισπεῖν, Μλ. ἐνισπήσω καὶ ἐνέψω· ἰδὲ ἐνέσπω. Ὁμ. χρῆται ἀμφτ. τοῖς τύποις, ἐνέπω καὶ ἐννέπω, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· οἱ δ' Ἀττ. ποιητ. χρῶνται μόνον τῷ, ἐννέπω.

Ἐνεργάζομαι, Μ. άσομαι. μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Κάμνω ἢ δουλεύω τι μέσα, κερδαίνω δουλεύοντας τι ἢ τὴν τέχνην μου μέσα που, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πορισμῶν, Valk ἐν τίρδτ. 1, 93. πρβλ. ἐργάσιμος, ἐργαστήριον. — 2) βάλλω τι μέσα που. μετὰ δοτικ.

Ἐνέργεια, ἡ (ἐνεργής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐνεργῇ τι νὰ δείχνῃ τὴν δύναμίν του εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ἀριστοτ. ηἡ εὐδαιμονία, ἐνέργειά τις ἐστί.»

Ἐνεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἐνεργός), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Βάλλω τι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον ἔξαιρ. ἐπὶ ψυχ. ἐνεργαίας. Ἀριστοτ. ηπᾶν γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖα. καὶ Πολυβ. ηφόβον ἐνεργήσασθαι. — 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ βινεῖν, ἄνευ πτωτικοῦ, Θκρτ. 4, 61. Wagn. ἐν Αλκφ. 3, 55. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· ἀφ' οὗ

Ἐνέργημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐνεργήθη, ἐπράχθη, ἐγένετο· πρᾶξις, ἔργον.

Ἐνεργής, ὁ, ἡ. = ἐνεργός. Πᾶν ὅ, τι ἐβάλθη εἰς ἔργον, ἐπράχθη, ἐγένετο — 2) Ὅ,τι ἐνεργεῖ, εἶναι ἐνεργητικὸν δυνατὸν δραστικόν.

Ἐνεργητικός, κή, κόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει δύναμιν νὰ ἐνεργῇ — ἐνεργητικὰ ῥήματα, Τὰ ἐνέργειαν σημαίνοντα, οἷον, ηγράφω Γραμμ· Ἐπῤῥ. ἐνεργητικῶς.

*Ἐνεργμός, ὁ (ἐναίρω). Τὸ πρόσιμον, ἔγγιγμα τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας ὅταν παίζῃ, λαλῇ τις τὴν κιθάραν.

Ἐνεργοβατέω, Μλ. ήσω (βατέω). Ἔρχομαι περιπατῶν σοβαρά, βαρυπατῶντας, καμαρωτά. Προχωρῶ, ἢ μεταβαίνω εἴς τι μὲ ἐμβρίθειαν ἢ ἀποτέλεσμα, εἴς τι. Λουκιαν. Φιλοπατ. 3. ηἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν.

Ἐνεργολαβέω, (ἐργολαβέω). Ἔχω κέρδος ἢ ὄφελος μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐνεργός, ὁ ἡ (ἔργον). Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἐνεργεῖ· ὅστις πράττει, ἐργάζεται, ἢ κάμνει, δουλεύει τι μὲ πραγματικὴν ἐνέργειαν, μὲ δραστικότητα, Ἡρόδ. 8, 26. πανῤ. ἡμέραν Ἡ καθημερινή· ηγῆ ἐνεργός, χώρα ἐνεργόν παρὰ Ξεν. Κ. π. 5, 4, 12. 8. 6, 8. Ἑλλ. 4, 4, 1. ἑρμηνεύεται συνῤ. παθητ. Δουλευμένος τόπος, ψευδῶς ὅμως· σημαίνει γὰρ χώραν εἰς τὸ νὰ καρποφορῇ ἐραστικήν, εὔκαρπον, καρποφόρον, ἀντὶ τῶ, ἀργός. Ξεν. Κ. π. 3. 2. 9. Οἶκν· 4, 8. ὅθεν ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι προσοδικόν, εὔκαρπον, πολύκαρπον, ὠφέλιμον, κερδαλέον. Valck. ἐν Ἡρόδ. 8. 26. Ξεν. Ἱερ. 11, 4. Ἐπῤῥ. ἐνεργῶς.

Ἐνερείδω, Μ. είσω (ἐρείδω). Σπρώχνω, ζουλίγω, χώνω, στηρίζω, βάλλω, ἀκουμβῶ τι μέσα ηοχλὸν ὀφθαλμῶν Τὸ παλλούκι εἰς τὰ μάτια τοῦ Κύκλωπος, Ὀδυσ. I. 328. Τρπκ. ηνοῦν τινὶ Στηρίζω, προσκολλῶ τὸν νοῦν μου εἴς τι — 2) ἄμπβ. καὶ μέσ. Ἀκουμβῶ, κεῖτομαι, πλαγιάζω ἐπάνω εἴς τι· ἀφ' οὗ.

Ἐνέρεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σπρώχνῃ, χώνῃ, ζουλίγῃ, βάλλῃ, ἀκουμβᾷ τίς τι μέσα, ἢ ἀπάνω εἴς τι.

Ἐνερεύγω, Μλ. - εὔξομαι (ἐρεύγω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι· Ὄχι ἐμπτύω ὡς ψευδῶς ἐξηγεῖ καὶ τοῦτο ὁ Κούμας. Ἀριστοφ.

Ἐνερευθής, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινούτσικος.

Ἔνερθε, καὶ πρὸ φωνήεντ. ἔνερθεν, ἔτι δὲ καὶ, νέρθε καὶ, νέρθεν (ἔνερε). Ἀπό, ὑποκάτω, ἀπό κάτω ἐπάνω. Ἰλιάδ. Ν. 75. Τ, 57· Ὀδυσ. Ν, 163. Ἔτι δεκαὶ ἄνευ κινήσεως σήμαν. Ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἔνερθε θεοὶ Οἱ θεοὶ τοῦ Ἅδου, Ἰλιάδ. Ξ, 274 — 2) μετὰ γενκ· Ὑποκάτω ἀπό, ἢ εἰς τίποτε ηένερθ' Ἀΐδαο Ὑποκ. ἀπὸ τὸν Ἅδ. Ἰλιάδ. Θ, 16. Ἔτι δὲ καὶ τῇ γενκ. ἐπιφερόμενον ηΙλιάδ. Λ, 234, 252. πρβλ. Ἡρόδ. 2, 13, 4, 65.

*Ἐνερτίς, εως, ἡ = ἐνερτίος, ἐνερτμός.

Ἔνερτοι, ων, οἱ. Οἱ ὑποκάτω. εἰς τὴν γῆν, τόσον οἱ νεκροί, ὡς καὶ οἱ ὑπόγειοι, καταχθόνιοι Θεοὶ ηένέροισιν ἀνάσσων· ἀναξ. ἐνέρωνα Ἰλιάδ. Ο, 188., Τ, 61. Ὑμν. Δημ. 358. Ἡσιόδ. Θγν. 850. (Τὸ πρωτ. ἐστὶν Ἐν, ἀφ' οὗ τὸ ἄχρστ. ἐνέρ, μέτα, κάτω· καὶ ἀπὸ τούτου, ἔνερθε, ἐνέρτερος, ἐνέρτατος, κατὰ συγκρ. νέρθε, νέρτερος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, ὑπερθε, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος· παρβλ. ἐνδότερος.

Ἐνερόχρως, ωτος ὁ, ἡ (ἔνερος, χρώς). Ὅστις ἔχει χρῶμα νεκροῦ, φαίνεται ὡς νεκρός.

Ἔνερσις, ἡ. (ἐναίρω). Τὸ νὰ συνάπτῃ, ἁρμόζῃ, χώνῃ, βάλλῃ τίς τι εἰς τίποτε ἀναμεσα· ἁρμοσις, Θκδ.

Ἐνέρτερος, έρα, ερον· Συγκριτ. τοῦ, ἔνερος Κατώτερος, χαμηλότερος. Ἰλιάδ. Ε, 898.

Ἐνερυθμός, ὁ, ἡ (ἐρυθμός) = ἐνερευθής, Κοκκινιάρης κοκκινοάρικος, κοκκινούτσικος.

Ἐνέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω. Πίνδ. Πύθ. Δ. 376.

Ἔνεσαν, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆσαν, γ'. πλθ. πρσπ. Παρατατικοῦ τοῦ, ἔνειμι, Ὁμ.

Ἐνεσία, ἡ (ἐνίημι). Συμβουλή, νουθεσία, φωτισμὸς τοῦ νοός. ἰδὲ ἔννεσία, ἔνεσις.

Ἔνεσις, εως, ἡ (ἐνίημι), Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τίς τι μέσα, χαντίζῃ, ὁρσίζῃ μέσα εἰς τι.
Ἔνεστι, ἰδὲ ἔνειμι, σημτ. 2.
Ἐνεστιάω, Μλ. - άσω· (ἑστιάω), Δίδω τράπεζαν, κάμνω φιλεῖν, φιλεύω μέσα που.
Ἔνέστιος, ὁ ἡ· (ἑστία). Ὅστις κύνηγει εἰς τὴν πυρεστίαν, δηλ. εἰς τοὺς καθημένους ὀλόγυρα εἰς τὴν παραστιάν, τοῦτ ἔστι ὅστις κύνηγει εἰς τὸ σπίτι· οἰκιακός, σπιτικός.
Ἐνέται, ῶν, οἱ. Ἔθνος τι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλ. Β. 852.
Ἔνετή, ἡ (ἐνίημι). Περόνη, καρφίτζα, καρφοβέλονον, κομποβέλονον, Ἰλ. Ξ, 180. «χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτον. κυρίως θήλυν. τοῦ ἑνετός.
Ἐνετήρ, ῆρος, ὁ. (ἐνίημι), Κλυστήριον, τὸ κοιν. γλυστῆρι. παρβλ. ἔνεμα, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 2) Μηχανῆτις, τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκοῦμενοι ῥίπτοντες εἰς τὰς τῶν ἐχθρῶν μηχανὰς, ἐμπόδιζον αὐτάς. Μαθημ. Παλ. 91.
Ἐνετός, ἡ, τόν. ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ ἐνίημι Βαλμένος, ἀριμένος, ἐμπηγμένος, χωμένος μέσα· ὑποβλημένος, παραθεμένος, προτεθειμένος Ἀττικῶν.
Ἐνευδαιμονέω, ῶ· Μλ. - ήσω (εὐδαιμονέω), Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχὴς μὲ, ἢ εἰς τίποτε. Θουκυδ. Β'.
Ἐνευδιάω, Μλ. - άσω (εὐδιάω), Εἶμαι ἡ κρέμομαι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα «πτερύγεσσιν ἐνευδιῶ» Ἡσυχάζει μὲ ἀνοιχτὰ πλατάρια εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 935.
Ἐνευδοκιμέω, Μλ. - ήσω (εὐδοκιμέω). Ἐπαινοῦμαι εἰς, ἢ διά τίποτε. Δημοσθ. στεφ. «οὕτω τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖ ἐπέκεινα» Εἶμαι εἰς τὴν εὐνοιάν τινος, μὲ ἀγαπᾷ, μὲ τιμᾷ τις μετὰ δοτκ. τοῦ πρτπ.
Ἐνεύδω, Μλ. - δήσω, (εὕδω, ἀνμλ). Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι. μετὰ δοτ. Ὀδσ. Γ, 350. Γ, 95· Ἐν γένει, κατοικῶ, κοιμῶμαι μέσα που.
Ἐνευημερέω, Μλ. - ήσω (εὐημερέω). Εἶμαι εὐτυχὴς, μοῦ πηγαίνει καλὰ μὲ, ἢ εἰς τίποτε. Πλούτ. συμ. Δ'.
Ἐνευκαιρέω = εὐκαιρέω ἐν. Καταγίνομαι εἰς, ἢ μέ τι, Φίλ. Γ'. σελ. 268. P.
Ἐνευλογέω, Μλ.-ήσω = εὐλογέω ἐν.
Ἐνεύναιος, ὁ, ἡ. (εὐνή). Πανδήποτε πρᾶγμα εἰς τὴν κλίνην ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται, καὶ κοιμᾶται τις· ὅθεν τὸ ἐνεύναιον Ἡ στρωμνή, τὰ στρώματα τοῦ κρεβατίου. «ἐνεύναιόν τινος» Ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τινα διὰ νὰ κοιμᾶται· ἐπάνω εἰς αὐτό. Ὀδσ. Σ, 21. «χῆται ἐνεναίων» Δι' ἔλλειψιν στρωμάτων τοῦ κρεβατίου, Ὀδσ. Π, 35. τὸ ὁποῖον ἄλλοι κατ' ἄρσιν, γένος ἀκλαμβάνοντες ἐξηγοῦσι, δι' ἔλλειψιν τῶν εἰς, ἢ ἐπ' αὐτὰ κοιμωμένων. ἐν γένει= ἐνεύριος, ἔνευνος.
* Ἐνεύνακτος, ων, οἱ = ἐπεύνακτος.
* Ἐνευνάομαι, παθτ. Μλ, - ήσομαι. (εὐνάω). Ἔχω τὸ κριβάτι μου μέσα, ἢ κοιμῶμαι μέσα που.
* Ἐνευναταί, ῶν. οἱ = ἐπευναταί, ἐπεύνακτοι.
Ἔνεύνιος, ὁ. ἡ. καὶ ἔνευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς τὸ κρεβάτι, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κρεβ.
* Ἐνευπαθέω = εὐπαθέω ἐν.
Ἐνευστομέω, Μλ. - ήσω = εὐστομέω ἐν. Κάμνω νὰ ἀκούηται ἡ γλυκεῖα φωνή μου. «ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν.» Φιλόστρ. Εἰκ. Γ. 6. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα γλυκοκελαδοῦσι μέσα εἰς τὰ δάση.
Ἐνευσχημονέω, = εὐσχημονέω ἐν.
Ἐνευσχολέω, (εὐσχολέω). Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου εἰς τίποτε, περνῶ τὸν καιρόν τῆς ἀργίας μου μέτι. σκέπτομαι περίτινος. μετὰ δοτ. ἐνευτυχήσας τοῖς λογισμοῖς.» Δουκιαν. Ε. σελ. 297.
Ἐνευτυχέω, =εὐτυχέω ἐν. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς, ἢ μέ τίποτε. Ἀρτεμ.
Ἐνευφραίνομαι ὡς παθτ. = εὐφραίνομαι ἐν. Εὐφραίνομαι εἰς, ἢ μέ τίποτε.
Ἐνεύχομαι, Μλ. - ξομαι, μέτ. ἀποθ. (εὔχομαι). Προσεύχομαι εἰς, ἢ διά τίποτε, κάμνω κάνεν τάξιμον εἰς τὸν θεὸν διά τίποτε. Συνέτ.
Ἐνευωχέομαι, Παθ. μετὰ μέτ. Μλ. = εὐωχέομαι ἐν. Συνέτ. Εὐωχοῦμαι, τρώγω καὶ πίνω, φιλεύομαι μέτα, ἢ ὁμοῦ.
* Ἐνεφάλλομαι, Μλ. ἐνάλλομαι (ἄλλομαι, ἀνμλ., Πηδῶ μέσα
* Ἐνεχθήσομαι, παθτ. Μλ. τοῦ, φέρω, ἰδὲ ἐνήνοχα
* Ἐνέχθητε, ἐνεχθεῖην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, Πρστκτ, Εὐκτ. Τπτκ. Ἀπρμφ. α, Ἀορ. παθ. τοῦ ἠνέχθην, ἀπὸ τοῦ, φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω (ἐνέχυρον). Παίρνω ἀπό τινα ἐνέχυρον, τὸ τουρκβ. ἐμανέτι· δὶ ἀστφύλακάν μου· τίτινος. Ὅθεν ἡ φύτις ἐπιτάσσα ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄφιν, τοῦ δὲ ἀκοήν· Λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον, τοῦτ' ἔστι ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἢ προσηλωμένα εἰς αὐτὴν τοῦ ἑνὸς μὲν τὰ ὠμάτια, τοῦ ἄλλου δὲ τὰ ὠτία Ἀξιοχ. — 2) Δίδω τὸ ἐλεύθερον, συγχωρῶ εἰς τινα νὰ δώσῃ ἐνέχυρον. — 3) Δίδω, βάλλω ἐνέχυρον, τὸ τουρκβ. ἀμανετιάζω — 4) Μεταφρ. Ὑποχρεόνομαι εἰς τινα — 5) Μέτ. «ἐνεχυράζομαί τινι» Παίρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα «ἐνέχ. τόκους» Παίρνω ἐνέχ. διὰ τὸ διάφορον ἀσπρων, Ἀρτεμ. Νφ. 35. Παθτ. «ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα, Μοῦ παίρνει τις τὴν περιουσίαν ὡς ἐνέχυρον, τὸ ἰταλ. κάμνει ἐξεκουτσιόνην εἰς τὰ πράγματά μου· τοῦτ' ἔστι μοῦ τὰ βουλόνει διὰ μέτου τοῦ κριτηρίου διὰ νὰ ξετιμηθοῦν ἔπειτα καὶ πωληθοῦν εἰς λογαριασμὸν τῶν, ὅσα τῶ εἶμαι χρεώστης· ἀφ' οὗ
Ἐνεχυρασία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, ἢ λαμβάνῃ τις ἐνέχυρον.
Ἐνεχύρασμα, τὸ, Ἐνέχυρον (υ).
Ἐνεχυρασμός, ὁ. = ἐνεχυρασία.
Ἐνεχυραστός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐδόθη, ἐπάρθη, ἠμπορεῖ νὰ δίδηται. παίρνηται ὡς ἐνέχυρον.
Ἐνεχυριάζω, ἐνεχυρίασις, εως, ἡ ἐνεχυριασμός, ὁ, Ὀλιγώτερον εἰς χρῆσιν τύποι ἀντὶ τοῦ, ἐνεχυράζω, ἐνεχυρασία, ἐνεχύρασις, καὶ ἐνεχυρασμός.
Ἐνέχυρον, τό· ἀντὶ ἐνέχυρον. Σωκρατ. Ἐπιστ. Θ'.
Ἔνέχυρον, τό· (ἔχυρος). Πᾶν ὅ,τι δίδει, ἢ λαμβάνει τις δι' ἀσφάλειαν, τὰ τουρκβ. ἐμανέτ καὶ ῥεμ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καπάρι «ἐνέχυρον τίθεσθαί τι» Τὸ νὰ βάλλῃ, δίδῃ τίς τι ὡς ἐνέχ. τουρκβ. νὰ τὸ ἀμανετιάζῃ. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πλθ. ἀριθμ· ἰδὲ Σχλ. ἐν Ἀριστοφ. Πλούτ. 451.
Ἐνέχω, Μλ. - ἑνέξω ἢ ἐνσχήσω (ἔχω, ἀνμλ). Ἔχω ἢ κρατῶ τι μέτα εἰς τι. «ἐνέχειν χόλον, ἢ ἐγκότον τινι». Ἡρόδοτ. Α'. 118. Μνησικακῶ, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος. τὸ τουρκβ. τὸν ἔχω ἐκάτι, ἢ κατρίζι — 2) παθ. ἐνέχομαι. Εὑρίσκομαι, εἶμαι μέσα εἰς τι, εἶμαι ἔνοχος, καταπατοῦμαι, κυριεύομαι ἀπό τι, εἶμαι ὑποκείμενος εἰς τι. «ἐνέχομαι τοῖς παθήμασιν, «ἐνέχεσθαι τοῖς ἀναίδεσι τῶν προγόνων. Τὸ νὰ ἐκπλήττηται, παράττηται τις διὰ τοὺς ἀναιδεστμούς τῶν προγ. ἢ νὰ ἀφίνηται νὰ τὸν ἀναιδίζουν. «ἐνέχομαι τῇ νοσερίᾳ, Εἶμαι ἔνοχος νοσερίας, ὅ ἐστιν, εἶμαι νόσος «ἐνέχ. φόνῳ, ἔχω Εἶμαι ἔνοχος, φόνου, κατάρας· «ἐνέχομαι τῷ νόμῳ» Εἶμαι ἔνοχος, ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν παιδείαν, τὴν ὁποίαν διορίζουν οἱ νόμοι. ἐν ταύτῃ δὲ καὶ ἐν πάσαις ταῖς ταύτῃ παραπλησίαις συντάξεσι, ἔχει προτεθειμένην ἡ λέξεις ἀντὶ τῆς ὀσκ. ἁπλῶς καὶ τὴν Ἐν προθ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 6, 56. «ἐνέχομαι ἐντείνω Στέκομαι, παύω κάμνων τίποτε. Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 147.D —)ἀμετβ. Ἐκτείνομαι, ψάνω, ἁπλόνομαι μέσα, ἐμβαίνω, χύνομαι μέσα που, «ἐνέχειν εἰς τιν. Πιάνομαι, εἰσχωρῶ, ἐμπήγομαι μέσα εἰς τι «ἐνέχειν τινί» ἐνεχθείσης τῆς νεώς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει «Συνσ. παρὰ Ξενοφ. Κηνν. Γ. 7. «ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸν κέλητον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι.»
Ἐνέψημα, τὸ (ἐνέψω). Πανδήποτε ψημένον, μαγειρευμένον μέσα εἰς χύτραν, τὸ κοιν. τσουκάλι.
* Ἐνεψίημαι, ατος, τὸ (ἐψιάομαι). Παιγνίδι, πρᾶγμα διὰ νὰ παίζῃ περιᾷ τις τὸν καιρόν του μὲ αὐτό (τὸ Ἰώτα μικρ. Νικ).
Ἐνέψω. Μλ. - ήσω (ἕψω. ἀνμλ.). Βράζω, μαγειρεύω τι εἰς τίποτε.
* Ἐνέωσα, ἀόρ. α'. τοῦ ἐνωθέω. Ἀπλ. Ὑθ.
Ἐνζέομαι, Μ. έσομαι (ζέω). Κάμνω καὶ βράζει τι, χορταλάζει μέσα εἰς τι. Ἀρτ. πάνυ ἀμφβ.
Ἐνζεύγνυμι, Μλ. - ζεύζω (ζεύγνυμι, ἀνμλ). Δένω τι σφιχτά, καλά. τὸ κοιν. ἀργαβιάζω. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 718 — 2) Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν. Ποιητ. ἐνιζεύγνυμι.
* Ἐνζωγραφέω, Μλ. - ήσω (ζωγραφέω). Ζωγραφίζω τίποτε μέτα, ἢ ἀπάνω εἰς τι. Πλατ. Φλβ. σλ. 40, Α. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Bekker ἐκ χειρογράφων.
Ἔνη. ἡ. Ἀττ. ἕνη, δσμ. κατὰ Bekker καὶ ἄλλους, ἔνῃ (κυρίως θηλκ. τοῦ ἕνος, διὰ τοῦ, ἡ μέρα ἀναπληρωτέου). Ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνός, Ἡσὶ. Ἔρ. 768. ὅθεν, αὔριον καὶ ἔνη, Αὔριον καὶ μεθαύριον. «ἔνῃ, ἐννῆφι ἢ ἐννῆφιν» ψλμ. ἐπιῤῥηματικῶς. Μεθαύριον «εἰς ἔνηνα Εἰς τήν μεθαύριον, οὕτω καὶ Ἐπκ. «ἐς ἐννῆφιον» Ἡσὶ. Ἔρ. 408. Δωρκ. «ἐς ἕνας.» Θεοκρ. 18, 14. «ἐξεύνης» παρὰ Δι, Κτ. 47, 48. Οἱ τύποι ἕνης, ἐννῆς, ὑπ' ἔνην, ὕπενες, καὶ Διορ. ἕνα, ἐς ἕνην, ἕναρ, νῆς, εἰσὶ μόνον ἐκ τῶν] Γραμμτγ. γνωστοί. Τὰ ἰδὲ, ἕννη καὶ ἔννη γραφόμ. εὑρηνται μόνον ἐν τῷ διαλληθέντι ἐννηφιν· — 2) «νὴν καὶ νέαν» ὑπονοουμ. «ἡμέραν.» ἐλέγετο ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Μηνός, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία ἡμερ. τοῦ Ἀθην. μηνός, μὲ τὸν ὁποῖον τελείονει ὁ μὴν τῆς παλαιᾶς σελήνης', ἤτοι ὁ χρόνος αὐτῆς, καὶ ἄρχεται ὁ νέος. Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα. «τινικάδε δὲ ὁ Σόλων τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς ἰσελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὴν ἔταξε ταύτην, ἕνην καὶ νέαν, καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προτήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὁρᾶσις ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος· «τοῦ μὲν φθίοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο· τὴν δ' ἑβδόμην ἠμάρτον, Νουμηνίαν ἐκάλεσε.» παράβλ. ἐξαιρ. Untersuchung von Buttm. ἐν Δμτ. Μέ. σλ. 131.
Ἐνῆ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 410. «ἦ μὴν πετρίσβευκάς σ' ἡ πόλις ὧν ἐνῆν» Κατὰ τὴν συνήθ. ἔρμην. ἀντὶ τοῦ, Μίαν φοράν. παρὰ τὸ, Ἕν. Ὁ Brunk γράφει ἀντ' αὐτοῦ «ἓν ἦ οὐκ.» Μίαν φορὰν ἢ κατεγεμμένην φοράν. Ὀδὲ Σχλ. ἕνη, παρὰ τὸ, ἕνος· «Πέρυσι, πρὸ καιροῦ, ἕνα καιρόν. Ὁ Hem. ὅμως, Sig. σλ. 840 ἐξέλει. τὸ ἕνη, Μεταύριον, ἢ μεθαύριον.
Ἐνηβάω, Μλ. - ήσω. (ἡβάω). Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν εἰς, ἢ μέ τι. Τρπκ. Αὐξάνω, προκόπτω, εἶμαι χαρούμενος, φαιδρός, ἔρυπνος εἰς, ἢ μέ τι Valk. ἐν Ἱππ. 1095. ἀφ' οὗ.
Ἐνηβητήριον, τό. Τόπος, ἢ μέρος, ὅπου

δύναται τις νὰ χαρῇ, νὰ εὕρῃ εὐφροσύνην. τὸ Γερμαν. lousychaous. Valk ἐν Ἡρότ. 2, 133.

Ἐνήβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις εἶναι μεταξὺ τοῦ δωδεκάτου καὶ δεκάτου πέμπτου χρόνου τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀρχίζει νὰ ἐβρύῃ τὸ μουστάκι του· παλλικάρι, παλλίκαρος, παλληκαρᾶς. παρβλ. ἔφηβος.

Ἐνήδομαι, ὡς παθ., ἀχρήστου τοῦ ἐνεργ. ὄντος (ἥδομαι) χαίρω, εὐφραίνομαι, εἶμαι χαρούμενος, καλόκαρδος μέ, ἢ διά τίποτε· μετὰ σοτ.

Ἐνήδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς του, εἶναι γεμάτος χαρὰν, χαρούμενος. — 2). Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι καμνει. γεννᾷ, προξενεῖ χαρὰν, εὐχαρίστησιν, εἶναι χαροποιόν, τερπνόν. ἡδονικόν.

Ἐνηδύνω, Μ. τῶ (ἡδύνω). Χαροποιῶ τινα μέ τίποτε, τῷ προξενῶ ἡδονήν, χαρὰν, τὸ ἰταλ. rallegrare, τουρκιβ. εγλεντίζω.

Ἐνηδυπαθέω, = ἡδυπαθέω ἐν. Χρυσ.

Ἐνηείη, ἡ (ἐνηής). Εὔνοια, προσήνεια, φιλοφροσύνη, φρόνημα ἢ φέρσιμον φιλικόν, ἱλαρότης. Ἰλιάδ. Ρ, 670.

Ἐνηής, ὁ, ἡ, Προστηνὴς, πρᾶος, ἐπιεικὴς, ἀγαθός. Ἰλ. Ρ, 204. Ψ. 252. καὶ 648, . . . ηχαίρει ἔμοι ἦτορ ὡς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος καὶ ἀλλαχοῦ. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθετον ἀξιαγαπήτων φίλων. Ὁ Ἡσ. Θγ. 651. γράφει καὶ, ηφιλέτης ἐνηὴς. πρβλ. προστενὴς· ἀντὶ· τῶ, ἀπηνὴς (οὐ παρὰ τὸ, εὖς, ἐῆος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐνηνὴς, τῷ ἀπηνὴς, καὶ προστηνὴς ἀντίκειται).

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ, Φρύνιχ. παρὰ Πολυδ.

Ἐνήλατον, τὸ (ἐνελαύνω), ἐνήλατα, τά, ὑπονοουμ. ξύλα, λέγονται τὰ ὀρθῶς ἱσταμένα τέσσαρα ξύλα κρεβατίου, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸ κρεβάτι, καὶ διὰ τῶν ὁποίων πλέκονται σχοινία ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, εἴτῶς σχηματίζεται ὁ τόπος τοῦ κρεβατίου, ὅπου στρώνονται τὰ στρώματα καὶ γίνεται τὸ κρεβάτι ἀπιτήδειον διὰ ἀναπαυσιν ὕπνου, κ. τ. τ. Πολυδ. Γ. 34. Ἀρτεμίδ. Α'. 76. μέλαιναι τόποδες χλιντῆρις, καὶ τὰ ἐνήλατα ὀστράκοις παλυτελέσι καὶ ποικίλαις χελώναις ἐνδεδυμένοι, τουρκιβ. καπλατισμένα μὲ σεντέφι, καὶ μπγάν. Φίλ. Ε, σελ. 136. Ρ. 2). Τὰ δύω ὀρθὰ, μακρυὰ ξύλα τῆς κλίμακος, ἢ σκάλας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖνται ἐπιστηριζόμεναι πλαγίως αἱ βαθμίδες, ἤτοι τὰ σκαλοπατήματα· Εὐριπ. Φοίν. 1190. κλίμακος ἀμοίβων ἕστ' ἐνήλατων βάθρα.« 3) »ἀξόνων ἐνήλατα.« ὁ αὐτ. Ἱππολυτ· Οἱ πασσαλίσκοι, ἢ τὰ ξύλινα καρφία, τὰ ὁποῖα ἐμπήγονται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος διὰ νὰ μὴν εὐγαίνῃ ὁ τροχός. 4) εἶδος πλακοῦντος, ἢ ζυμαρικοῦ, Δημοσθ.

Ἐνήλικος, καὶ ἐνήλιξ, κος. ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις εἶναι εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ὡς τὸ, ἔνηβος.

Ἐνηλλαγμένως, Ἐπίρρ. Παρκμ. τῆς παθητ Μετχ. τοῦ, ἐναλλάσσω. Ἀλλαγμένα, ἀλλαχτὰ, μὲ ἀλλαγμένον τρόπον.

Ἐνηλύσιος, ὁ. ἡ (ἠλύσιον σημ. 2) Κτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀστραπὴν, κεραυσίβλητος, ἀστραποκαμμένος ὑπὸ ἐνηλυσίου· Τύπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ἢ ἐκτύπησε κεραυνὸς, ἀστραπολέκι, τὸν ὁποῖον διὰ θυσίας ἠγίαζον, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πατήσῃ πλέον εἰς αὐτόν.

Ἐνήλωσις, ποιος, ἡ (ἥλοω). Καρφωμα, τὸ νὰ καρφώσῃ ἢ νὰ ἐκαρφωσά τις τίποτε. Ἀθην. Ε'. σελ. 205. καὶ Vitruv. 4. 6. — 2) εἰς τὰς θύρας κτυπημένα καρφία μὲ κεφάλια μεγάλα, διὰ στολισμόν.

Ἐνῆμαι, (ἧμαι, ἀνμλ.). Κάθημαι μέσα. Ὀδσ. Δ. 272. τινί καὶ, ἐν τινι.

Ἐννημερεύω, Μ. εὐτω (ἡμερεύω). μετὰ δοτ. Περιῶ τὴν ἡμέραν μέ, ἢ εἰς τίποτε. Διόδ. Σικελ.

*Ἐννημένος, ἐννη, ἐνον, Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐνάπτω.

*Ἐνήνοθε, εὑρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτ, ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρανήνοθε· τὰ ὁποῖα σημαίνουσι κοινῶς Τὸ νὰ εἶναι, πατῶ, προσκολλᾶται τις ἐπάνω εἴς τι· Κατὰ τὸν τύπον φαίνεται ὡς β'. Πρσμ. μετὰ Ἀττ. διπλσμ. φέρει ὅμως ἐνστ. σημσ. ὡταύτως καὶ Πρτκ. Ὁ Βτμν. Λεξ. 1. 268, fg. ἀποδοκιμάζει πάσας τὰς συνθ. καὶ δέχεται τὸ ὀχρηστον θέμα ἐνέθω, ἔνθω, συγγν. τῷ ἔθω ὡς πρωτότ. τῆς λξ. Κατὰ Voss δὲ ἐν Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. παρὰ τὸ, ἀνθέω, Παρέβλ. τὸ, παρὰ τὸ, ἀνθέω ὡσαύτως, παρηγμν. ἀνήνοθε.

Ἐννήνοχα, ἐννήνεγμαι, Πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ φέρω. ἀπὸ τοῦ θέμ. ἐγκω, ἐνέκω. Βτμν. Λξ. 1. σλ. 289, Μλ. παθ. ἐνεχθήσομαι.

*Ἐννήρατο, γ'. Ἐνικ. πρσπ. μσο Ἀορ. α'. τοῦ, ἐναίρω, Ὁμ.

Ἐννηρεμέω, = ἠρεμέω ἐν.

Ἐνήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Πλοῖον προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ κωπία· ἰδὲ τριήρης. Πλουτ.

Ἐνήριθμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐναρίθμιος, — 2) Φίλος, συνήθης πιστός, πιστευμένος. Ἡσχ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρθμιος. Καλλιμ, λεῖψ. 127.

Ἐνῆσα, Ἀόρ. α'. τοῦ, νέω, Γνέθω. Βτρχμ.

Ἐνησυχάζω, Μλ. – άσω = ἡσυχάζω ἐν, Χίων Ἐπιστ. 16.

*Ἐνήσω, εἰς. σι Μλ. τοῦ ἐνίημι.

Ἐνῆφι, ἰδὲ ἔνη.

Ἐνηχέω, ῶ Μλ. – ήσω (ἠχέω). Ἠχῶ, ἠχολογῶ, φωνάζω, κράζω. Τρπ. διδάσκω, Ἐκκλστ. ὡς τὸ, κατηχέω. Χρυσόστ. ἀφ' οὗ.

Ἐνήχημα, ατος, τὸ, Ὁ ἦχος ὅστις ἀκούεται εἰς τι ἠχοῦν σῶμα. παρ' Ἰαμβλ. Πυθ. ά. 15. ἄλλως, περιήχημα.

Ἔνηχος, ὁ, ἡ (ἦχος). Πᾶν σῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἦχον, ἠχεῖ, πέφηκα ὄργανον.

Ἔνθα, Ἐπίρρ, (ἐν). ἐπὶ τόπου· Ἐδῶ, ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀναφορ. ἀντὶ τοῦ, ὅθι, ὅπου, Ἰλιάδ. Α, 610. Ι, 194. Ὡσαύτως καὶ ἔνθατε, Ἰλιάδ. Β, 594 Ε. 305. καὶ ἔνθα περ, Ν, 524. καὶ ἀλλχ., ποιητ. μόνον· — β'.) σπανιώτ. κατὰ σημτ. χωρήσεως, Πρὸς ἐκεῖ, πρὸς ἐδῶ, Ἰλιάδ. Ν, 23. Ξ, 340. Ὀδσ. Γ. 295. Ζ, 47. Μ, 5. Εἰς πάσας τὰς σημσ. ταύτας ἔχει ὁ Ποιητὴς καὶ τὸ διπλοῦν πένθα καὶ ἔνθεν Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἐκεῖ καὶ ὀπίσω, Ὀδσ. Β, 213. καὶ, ἠμὲ ἔνθ' ἠὲ ἔνθεν. Ὀδσ. Χ, 574. πένθα μὲν — ἔνθα δὲ — ω. Ἐδῶ, ἐκεῖ. 2) ἐπὶ χρόνου· Τότε, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερον· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται καὶ τῇ συντάξει πένθα δ' ἔπειται· Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, Ὀδσ. Χ, 196. Κ, 516. πένθα δὴω Ἐπειδή, διὰ τοῦτο, ὅθεν· πολλάκις ἡ χρονικὴ σημασία ἐστὶ σχεδὸν δυσδιάγνωστος π. χ. ἐν Ὀδσ. Α, 11. πένθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον. ἰδὲ καὶ Β, 82.

Ἐνθάδε, Ἐπίρρ. (ἔνθα). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις ὅμως χρῆται αὐτῷ ὅλως καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔνθα, Ἐδῶ, ἐκεῖ· καὶ χρονικῶς, Τότε, ἐκείνον τὸν καιρὸν· ἔστι δὲ ἡ χρῆσις αὕτη καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Λογογρ. κοινὴ, οἷον Θεόδ. καὶ Δμοσθ. πόθεν ἐνθάδε; Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται, ἐκεῖ, ἐδῶ, Herm. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 43. ἐξαιρέτως, Ἐδῶ κάτω, ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, Πιθ. Ὀλ. 2. 104. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 330. D. παρβλ. ἐκεῖ. Οἱ Ἀττ. χρῶνται καὶ τῷ ἐμφατικωτέρῳ τύπῳ, ἐνθαδεῖ· (τὸ ἰῶτ. μακρ.) Τὸ ἐπίθ. ἐνθάδιος, ὁ, ἡ, ὅμως εὑρηται μόνον παρ' Ἡσχ.

*Ἐνθαδεί, Ἐπίρρ. Ἀττ., τὸ ἐνθάδε καὶ ἐπιτάσιν. (ι)

Ἐνθακέω, Μλ. –ήσω (θακέω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι. Σφκλ. ἀφ' οὗ

Ἐνθάκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι νενθάκησις ἠλίου. Κάθημα τοῦ ἡλίου, ὅπου διατρίβει, ὁηλ. λάμπει, καὶ ἐξαιρ. πολὺν καιρὸν ὁ ἥλιος· κατ' ἄλλους, κάθισμα, Τὸ νὰ καθηταί τις εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται. Σοφοκλ. Φιλοκ. 18. (α)

Ἐνθαλασσεύω, Ἀττ. ἐνθαλαττεύω, Μ. εὐτω. Εὑρίσκομαι, ζῶ, διατρίβω, πλέω εἰς τὴν θάλασσαν, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Θ', 63. νῆες ἐνθαλασσεύουσαι πρὸς ἐναντία πνεύματα. Φίλ. Β'. σελ. 430.

Ἐνθαλάττιος, Ἀττ. –ττιος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἐνθάλασσος, Ἀττ. –ττος (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ζῷ, διατρίβει ἐπί, ἢ εἰς τὴν θάλ.

Ἐνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω τι εἴς τι. Παθ. Φλέγομαι, καταλαίομαι ἀπὸ ἔρωτα· Valck ἐν Ἱππ. 468. πόρωτι ἐνθάλπεται.

Ἐνθανατόω, Μ. ώσω (θανατόω). Καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον. Διονύσ. Ἁλικ.

*Ἐνθαπερ, Ἐπίρρ. Ἐδῶ, ἐδῶ που· τὸ, ἔνθα καὶ ἐπίστ. ἀπὸ Ἡρότ. πάνυ εὐχρηστον.

Ἐνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω τι εἴς τι. παθ. κόρ. ἐνετάφην.

Ἐνθαῤῥέω, καὶ ἐνθαρσέω, (θαῤῥέω). Θαῤῥῶ, ἔχω θάῤῥος, ἐμπιστοσύνην εἰς τίποτε. ἀφιερόνομαι ὅλος εἴς τι· μετὰ δοτ.

*Ἐνθάσιος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἐνθάδε.

Ἐνθαῦτα, καὶ ἐνθεῦτεν· Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐνταῦθα, καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐνθεάζω, (θεάζω). Ἐνθουσιάζω τινά. Μσ. ἐνθεάζομαι, Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἔχω ἐμπνευσιν, φωτισμὸν θεοῦ, εἶμαι ἐμπνευσμένος, φωτισμένος παρὰ θεοῦ, ἔχω τὸ προφητικὸν χάρισμα· ὡταύτως καὶ ἐνεργ. Ἡρότ. 1, 63. παραβλ. ἐνθουσιάζω, ἀφ' οὗ

Ἐνθεαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνθουσιασμόν, εἰς θείαν ἐμπνευσιν· εἶναι ἐνθουσιαστικόν· Ἐπίρρ. ἐνθεαστικῶς· Ἐνθουσιαστικά, μὲ ἐνθουσιασμόν. Πλάτ. Νόμ. Γ'.

Ἔνθεινος. ἰδὲ ἔνδινος.

Ἔνθεμα, τό (ἐντίθημι). Θεμέλιον, βαλμένον μέσα· ἀμπόλι, ἢ καταβολάδα. Θεόφραστ Αἰτ. Φ. Α'. ὄζον

Ἐνθεματίζω, Θέτω, βάλλω μέσα· ἀμπολιάζω, Γεωπον. Ι. 23. καὶ 76. ἀφ' οὗ

Ἐνθεματισμός, ὁ. Ἀμπόλιασμα, φύλλισμα.

Ἐνθέμιον, τό. κατὰ Πολυδ. Α'. 90. Ὁ τόπος πρὸς τὴν πρύμνην, ἢ τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ καραβίου ἔτσι· τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς πρύμνης, τὸ ἐντός.

Ἔνθεν, Ἐπίρ. (ἐν). τοπικῶς, Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς δήλωσιν τῆς καταγωγῆς τοῦ γένους· ἔνθεν ἐμοὶ γένος, ὅθεν σοὶ Τὸ ἐδικόν μου γένος εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ, ὅθεν εἶναι τὸ ἐδικόν σου, Ἰλιάδ. Δ, 58. ἀντιθ. τῷ, ἑτέρωθι, Ἀπὸ τὸ ἕνα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, Ὀδσ. Μ, 235. πρβλ. 59 πένθεν καὶ ἔνθενδε, Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· πένθεν μὲν — ἔνθεν δὲ — ω Ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς ἐδῶ — ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῶθε· ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος — ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. β') Διαφορ. ἀντὶ τοῦ, ὅθεν· Α'φ' οὗ, ἀφ' ἧς, ἀπὸ τὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν· »οἷνος, ἔνθεν ἔπινον Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπινον. Ὀδσ. Δ, 220. ὑφέπα ἔνθεν ἔπινον Ποτήρι ἀπό ,ἢ μέ τὸ ὁποῖον ἔπ. Ὀδσ. Τ, 62. ἀναλογεῖ δὲ πολλάκις τῷ Ἐπίρρ. ἔνθα· π. χ. »ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας· Ἐκάθησεν ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσηκώθη ὁ Ἑρμῆς·

Ὀδσ. Ε, 195. — 2) Σπανιώτ. χρονικῶς, Ἰλ. Ν, 741. ντό ἐνδενν Εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, — 3) Ὄδεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ.

Ἐνθεναρίζω, ἰδὲ θεναρίζω. Ἡσύχ.

*Ἐνθένδε (ἐνθεν). Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔξω, καὶ πέρα, μακρυὰ ἀπ' ἐδώ, Ὀδσ. Δ, 69. Ἰλ. Θ, 725. Ι, 365. — 2) τρπκ. Ἐπὶ πάντων ὅσα ἐπονται, ἀκολουθοῦν, συμβαίνουν ἀπό τίποτε, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 91.

Ἔνθεος, ὁ, ἡ· συρτ. ἐνθους, ὁ, ἡ, ον, τό (θεός). Ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, θεόληπτος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ὁ Θεός· μετὰ γεν. «ἔνθεος τέχνης» Τὸν ὁποῖον ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς μὲ τὴν μαντικήν, προφητικὴν τέχνην, Αἰσχλ. Εὐμ. 17. — 2) ἐνεργ. Ἐνθουσιάζων· Ἐπῤῥ. ἐνθεως.

Ἐνθερίζω, Μ. ἴσω (θερίζω). Περιῶ τὸ καλοκαίρι εἴς τινα τόπον, ξακολουθειρίζω πουθενά.

Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ (θερμαίνω), Ζεσταίνω τίποτε. Παθ. «ἐνθερμαίνομαι πάθῃσι» Φλογίζομαι ἀπὸ ἐρωτικὸν πόθον, Σφκλ. Τρ. 389. παρβλ. ἐνθάλπω.

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ. (θερμός). Ζεσταμένος, ζεστός. Πλούτ.

Ἔνθεσις, εως, ἡ (ἐντίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ, χώνῃ τίς τι μέσα που· ἐξαιρ. ὁ ψωμός, ἡ βλωμός, ητος ἡ δαγκαστιά, μουκουτιά, βοῦκα, βουκουτιά, βουκούνι. Πολυδ. ς. ντῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσιες. Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 104. Ἐνγένει, φαγητόν, τροφή· Ἀριστοφ. Ἱππ. «παῖσ' φαύλως ὥσπερ εὖρες, ἐμβάλους τὴν ἔνθεσιν, ἀντὶ τοῦ, τροφὴν τὴν ἐν Πρυτανίῳ δοθεῖσάν σοι· ἄθεν

Ἐνθεσίδουλος, ὁ, ἡ· = ψωμόδουλος.

Ἔνθεσμος, ου, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, κατὰ νόμον, κατὰ θέσιαν καὶ συγχώρησιν τῶν νόμων, Ἐπῤῥ. ἐνθέσμως, Συνέσ. Ἐπ. 67.

Ἔνθετος, ὁ, ἡ (ἐντίθημι). Βαλμένον μέσα, ψυτευμένον, καλὸν διὰ φύτευμα. Θεόγν.

*Ἐνθετταλίζομαι (Θετταλός). Φορῶ Θεσσαλικὰ ἱμάτια, ἰταλ. mantellon, τουρκβ. γιαπουντσάν, μεγάλον καὶ φαρδὺ «Θετταλικὰ πτεράω, Ἡλιόδ. 2, σλ. 18.

Ἐνθεῦτεν, Ἐπῤῥ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐντεῦθεν. Ἡρόδ.

*Ἐνθέωσις, εως, ἡ. Θεία ἔμπνευσις, θεοῦ φώτισις. Τιμόθ.

Ἐνθήκη, ἡ (ἐντίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐβάλθη εἶναι βαλμένον μέσα εἴς τι. 2) Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἰς τὸ παιγνίδι οἱ παίζοντες αὐτὸ πρὶν ἀρχίσουν νὰ παίζουν, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι διωρισμένα διὰ τὸν κερδήσοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ γέμισμα καναπέου, τουφεκίου κ. τ. τ. τὸ τουρκβ. φυσέκι.

Ἐνθηλυπαθέω, Μλ. -ήσω (θῆλυς, πάθος). Εἶμαι παραδομένος εἰς γυναικήσια πάθη, κυριεύομαι ἀπὸ γυν. πάθη, Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ. ϛ'. 10.

Ἔνθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Μὲ πολλὰ θηρία, γεμάτος ἀγρίμια, π. χ. ὕλη, δρυμός, Δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον ζῶσι, διατρίβουσιν, εὑρίσκονται ἄγρια ζῶα, Εὐρπ. «ἔνθηρος πούμι. Ποιάζει δαγκωμένον ἀπὸ κανὲν ἄγριον θηρίον, π. χ. ἀπὸ ψίδι, λύκον κ. τ. τ. ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει κακὴν πληγήν, καὶ εὑρίσκεται χωρὶς βοήθειαν ἰατροῦ. Σφκλ. Φιλ. 698. ὡσαύτως καὶ «θηρὶ ἔνθηρος». Αἰσχλ. Μαλλιὰ ἀκτένιστα καὶ ἠμελημένα. ἰδὲ θηρόω, καὶ θηρίον.

*Ἐνθησαυρίζω (θησαυρίζω). Συνάζω εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· μαζώνω, συνάζω, βάλλω κατὰ μέρος, μαζώνω, βάνω γενήματα εἰς τὸν σιτοβολεῶνα, τὸ τουρκβ. ἀμπάρι. Σφκλ.

Ἔνθινος, καὶ ἔνθεινος, παρὰ τοῖς Κρησὶ, ἀντὶ τοῦ, Θεῖος. Cisbull. Antiqu. p. 505. καὶ p. 133. 134. 135: ὅπου ἐσφαλμ. ἐνθινον, ἀντὶ ἐνθεινον κεῖται.

*Ἔνθλασις, σεως, ἡ. Τρύπα, βαθούλωμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ θλῖψιμον, ζουλεγμα, παρὰ τὸ

Ἐνθλάω, Μλ. -άσω (θλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι καὶ κάμνω βαθούλωμα, κοίλωμα, τρύπαν εἰς αὐτό. (2)

Ἐνθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Ζουλίγω, σφίγγω τι εἴς τι πρὸς τὰ μέσα. Νίκανδρ. Ἀλ. 454. «ἠμύοισι χαλινοῖς ἐνθλίβοιεν, (ἵππους) ἀφ' οὗ

Ἐνθλιπτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι θλίβει, ζουλίγει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον διὰ νὰ ζουλίγῃ, σφίγγῃ. Ἐπῤῥ. ἐνθλιπτικῶς. Στρ. Ἔμπ.

*Ἔνθλιψις, εως, ἡ. Ζούλιγμα, σφίξιμον μέ, ἢ εἰς τι.

Ἐνθνήσιμος, ὁ, ἡ. Θανατηφόρος· πανδήποτε κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει τις· «πένθη, αἵματα». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1304.

Ἐνθνήσκω, Μλ. ἐνθνήξομαι (θνήσκω, ἀμλ.). Ἀποθνήσκω ἀπὸ τίποτε πάθος, ἢ κακόν.

*Ἐνθόλερος, ὁ, ἡ (θολερός). Σπιλωμένος, τὸ τουρκβ. μουρτατεγμένος.

*Ἔνθορε, Ἑπικ. γ'. πρτπ. ἐνικ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐνθρώσκω, ἀντὶ ἐνέθορε. Ὅμ. ἀπρμφ. ἐνθορεῖν.

Ἐνθορέω, νεώτερος τύπος τοῦ, ἐνθρώσκω, καὶ ἐνθέρω· μετὰ δότικ.

Ἐνθορίσκω, Βκτεύω, ἐπὶ ζώων συνουσίας.

Ἔνθορος, ὁ, ἡ (ἐνθορεῖν). Βατευμένη, ἐγγαστρωμένη. Νίκανδρ. Θηρ. 99.

Ἔνθους, κατὰ συναιρ. ἀντὶ ἔνθεος.

Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἔνθεος, ἔνθους, ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπό τινα θεόν, εἶμαι ἐνθουσιασμένος· ἐνγένει, εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, εἶμαι λυσασμένος, ἀγριωμένος, τὸ συνηθέστ. εἶμαι δαιμονισμένος· ὡσαύτως καὶ ἐνθουσιάω.

Ἐνθουσιασις, εως, ἡ· καὶ, ἐνθουσιασμός, ὁ· λέγεται σφοδρὰ κίνησις τῆς ψυχῆς διά τινος θείας ἐπιφοιτήσεως, ἢ ἐμπνεύσεως, ἢ φωτισμοῦ θείου, διὰ τοῦ ὁποίου προφητεύει, καὶ προλέγει τις τὰ μέλλοντα ὡς ἐκ στόματος θεοῦ. Πλούτ. Ἔρωτ. «ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπινοίας καὶ κατοχῆς». Ἐνγένει, σφοδρότατον ψυχῆς πάθος διά τίποτε, σφοδρὰ ἐπιθυμία. 3) Φανταστικὰ καὶ πεπλασμένα δόγματα θρησκείας τινός· τὸ Ἰταλ. φανατίσμος.

Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐνθουσιάζει, φέρει, βάλλει τινὰ εἰς ἐνθουσιασμόν.

Ἐνθουσιαστικός, ή, όν. Ἐνθουσιασμένος· Ἐνεργητ. Ἐνθουσιάζων, προξενῶν ἐνθουσιασμόν. Ἀριστοτ. «ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία». Ἐπῤῥ. ἐνθουσιαστικῶς.

*Ἐνθουσιάω, = ἐνθουσιάζω.

Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἐνθουσιαστικός· Ἐπῤῥ. ἐνθουσιωδῶς.

Ἐνθράσσω, Ἀττ. -ττω· Μλ. -ξω· (θράσσω) = ἐνταράσσω· Κεντῶ μέσα, ἢ προξενῶ ἀνησυχίαν ἐσωτερικήν. Ἱπποκρ. (τὸ α, φύσει μακρ.)

*Ἐνθρέψασθαι, Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐντρέφω, Ὅμ.

Ἐνθρηνέω, = θρηνέω ἐν· Ἀριστείδ. Α'. σελ. 26. Λυποῦμαι, κλαίω διά τι.

*Ἐνθριάκτος, ὁ, ἡ (θριάζω). Ἐνθουσιασμένος, δαιμονισμένος· Σφκλ. (1)

Ἐνθρίσω, (θρῖον). Περιτυλίγω τι μέσα εἰς φύλλον συκῆς, συκόφυλλα· ἐν γένει, τυλίγω, περιτυλίγω, τὸ κοινὸν κουκουλόνω. «οὐκ ἐντεθρίωσαι πρόπαιον». Ἀριστοφ. Λυσ, 682.

Ἐνθρονίζω, Μ. ἴσω (θρονίζω). Θρονίζω, κάμνω ἢ, βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.

Ἐνθρόνιος, ὁ, ἡ. = ἔνθρονος. Πολυδ. Γ. 52.

Ἐνθρονισμός, ὁ (ἐνθρονίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα εἰς τὸν θρόνον, ἢ νὰ τὸν ὑψώσῃ εἰς τὸν θρ.

Ἐνθρονιστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἀναγκαῖον, ὠφέλιμον εἰς ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον, ἢ εἰς σκαμνὶ· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς καθέσμα.

Ἐνθρυλλέω, καὶ, ἐνθρυλέω (θρυλλέω). Φλυαρῶ, ψιθυρίζω πρός τινα λέγοντάς τῳ τίποτε εἰς τὸ αὐτίον, τὸ σύνηθ. παίρνω λόγους ἀπὸ ἕνα καὶ τοὺς φέρνω εἰς ἄλλον, φανερώνοντι εἰς τινα μυστικὸν τρόπον· τινί τι· παρβλ. ἐντρυλλίζω.

*Ἐνθρυλλίζω, ἢ ἐνθρυλίζω = ἐνθρυλλέω.

Ἐνθρυμματίς, ίδος, ἡ. Ἄλλοι γράφουσιν «ἐνθρυμματίσκος» = θρυμματίς.

Ἔνθρυπτος, ου, ὁ (ἐνθρύπτω). Ὅστις θρύβει, κάμνει θρύμματα, κόπτει τίποτε εἰς μικρὰ κομμάτια.

Ἐνθρυπτος, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανισμένον· ντὸ ἐνθρυπτονι, Εἶδος πλακοῦντος, πίτας ἢ ἄλλου τινὸς ζυμαρικοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ θρύμματα· ἴσως τό, παρ' ἡμῖν κοινὸν, παπάρα, ἀπὸ γάλα ἢ ἄλλο τι, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλοντες τρύμματα ψωμίου τρώγομεν αὐτὰ μὲ τὸ χολάρι. παρὰ τὸ

Ἐνθρύπτω, Μ. ψω (θρύβω, ἀμλ.) Θρύβω, κόπτω τι εἰς κομματάκια, τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἰς ἄλλο τι· «ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σιάψηνα». Δανιὴλ Κεφ. τελευτ. Μέσ. Κόπτω τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἴς τι διὰ χρῆσιν μου.

Ἐνθρυσκον, τό. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ, 7. τὸ ὁποῖον καὶ ἀνθρυσκον γράφεται, Φυτόν τι, ἄγριον χαρπὸν φέρον εἰς φαγητὸν χρήσιμον. ἀκριβέστ. ἄγνωστον, Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 316. «ἐνθρύσκοις καὶ βρακάνοις καὶ στραβύλοις ζῶσι».

Ἐνθρώσκω, Μλ. ἐνθροῦμαι, ἀόρ. ἐνέθορον, Ἑπικ. ἐνθορον (θρώσκω, ἀμλ.) Πηδῶ μέσα εἰς τι «μέσῳ πόντῳ», Ἰλ. Φ, 234, Ω, 79. Πηδῶ ἀνάμεσα, ἐπάνω εἰς τι, φέρομαι ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν πον «πένθ. ἐμίλιων» Ἰλ. Ο, 623. «βουσίν», Ε, 161. Κατὰ τμῆσιν «λαὸς ἐνθορεν ἰσχίων» Ἐπῄδησε μὲ τὴν πτέρναν εἰς τὸ λαγγόνι του, Ἰλ. Γ, 233.

Ἐνθυμέομαι, εὔμαι. Μλ. -ήσομαι, ἀόρ. ἐνεθυμήθην· Θκδ. 2, 60. 62. Ἀποθ. παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (θυμέομαι). Στοχάζομαι, θεωρῶ, ἐξετάζω προσεκτικῶς, σκέπτομαι, συλλογίζομαι καλῶς διά τίποτε, καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι· σπανιώτ. μετὰ μετοχ. «οὐκ ἐνεθυμήθης ἐπαιρόμενος». Δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν κάμνουν νὰ φαντάζηται, Θκδ. 1, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Α. «ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν εἰμὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν· καὶ Θουκυδ. Β'. «καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα». «ἐνθυμεῖσθαι μὴν Μετὰ ὑποτακτ. ἐπιφερομένου· Τὸ νὰ στοχάζηται καὶ νὰ προλαμβάνῃ τις διὰ νὰ μὴ συμβῇ τίποτε. — 2) Μοὶ κακοφαίνεται, παίρνω τι ὡς κακόν, θυμώνω δ' αὐτό· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 217. — 3) Τρπκ. Συγχίζεται, ταράττεται ἡ καρδία μου διά τίποτε. Ἱππκ., καὶ Ἀόρ. β'. σλ. 354. — 4) Ἐπιθυμῶ, ἐρῶμαι, ποθῶ, Heyne ἐν Ἔκτ. 21. — Τὸν ἐνεργ. τύπον, ἐνθυμέω, ἔχει ὁ Αἰν. Τακτ. ἐν τινι λειψ. τῶν τοῦ Κρατ. παρ' Ἀθην. 14. σλ. 661. Ε. ὁπερόμως ἐλλείπων ὁ Dindorf. ἀφ' οὗ

Ἐνθύμημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐστοχάσθη τις ἀκριβῶς, ἐστοχάσθη καλά· διανόημα, στοχασμός, σκέψις, θεωρία διὰ τοῦ νοός καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις πραγμάτος τινος· ψυχολογικὸν ἢ ἠθικὸν παρατήρημα. — 2) Γνώμη, σκοπὸς εἰς, ἢ διά τινα πρᾶξιν· Ἔννοια, σημασία, τὰ ὁηλούμενον, νόημα νόμου τινός, κ. τ. τ. τὸ Γαλ. Reflexion. Γερμ. Betrachtung. 3) Ἐν τῇ Ῥητορι-

κῇ δέ, τρόπος τις συλλογισμοῦ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐνθυμήματος συμπεραίνεται τὸ περαιτέρω. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ. (υ) ἀφ' οὗ

Ἐνθυμηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐνθύμημα, ἢ συνίσταται ἐξ ἐνθυμήματος· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος νὰ κάμνῃ συλλογισμοὺς ἢ ἀποδείξεις ἐν εἴδει ἐνθυμήματος. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ.

Ἐνθυμημάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, ές, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον ἐνθυμήματος· ἔτι δὲ καὶ = ἐνθυμηματικός.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ. Προτακτικὴς στοχασμός, ἀκριβὴς διὰ τοῦ νοὸς ἐξέτασις πράγματός τινος· σκέψις, στοχασις. Θουκυδ. Α'. (υ)

Ἐνθυμία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις τῶν πραγμάτων· σκέψις, στοχασμός. Θουκυδ. Ε', 6. πρὸς ἐνθυμίαν προβάλλειν, Τὸ νὰ σκέπτηται, συλλογίζηταί τίς τι καλῶς.

Ἐνθυμιάω, Μλ. -άσω (θυμιάω). Θυμιατίζω εἴς τι, ἢ τίποτε μέσα.

Ἐνθυμίζομαι, = ἐνθυμέομαι, κατὰ τὴν α'. σημσ. Θεόδ. 5, 32. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν 4. σημσ. Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἐνθυμίζω, εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγν.

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ (θυμός). Πανδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτεται, συλλογίζεταί τις ἀκριβῶς, καλά, τὸ ὁποῖον ἔχει πάντοτε εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν του· ἡμή σοι λίην ἐνθύμιος ἔστω Μὴ στοχάζου τόσον, μὴ φρόντιζε τόσον πολὺ δι' αὐτόν, Ὀδσ. Ν. 421. ὡσαύτως καὶ ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι. Τὸ νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἀκατάπαυστα εἰς τὸν νοῦν του, τὸ κοιτ. νὰ τοῦ τρώγῃ τὴν καρδιάν· ἐνθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρῆσαι τὸ ἱερόν. Τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδός, τοῦ κατέτρωγε τὴν καρδιὰν διότι ἔκαυσε τὸν ναόν· Duk. ἐν Θεόδ. 7, 18. πρβλ. ἐνθυμιστός καὶ ἐνθυμέομαι. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι θλίβει, στενοχωρεῖ τὴν καρδίαν, ἐξυπνίζει τὸ συνειδός· ἐν γέλει, πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φόβον, μέριμναν, φροντίδα, ψυχικὴν ἀνησυχίαν. Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 732. Πολύφρονες, περιδεεῖς, πολυμέριμνος, ἐνθύμ. εὐναὶ, αἱ αὐτῷ ἐνθύμιοί εἰσιν, ὧν ἐπιτρέπεται. Σφκλ. Τρχ. 109. (υ)

Ἐνθυμιστός, ή, όν· = ἐνθύμιος. ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι· ὡς τὸ ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι· Valch. ἐν Ἡρδτ. 2, 175.

Ἐνθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Θαρβαλέος, θαρρετός, καρδιακλής. Ἐπῤῥ. ἐνθύμως. Ἀριστοτέλ. Πολ. 2, 7.

Ἐνθυσιάζω, Μ. άσω (θυσιάζω). Προσφέρω, κάμνω θυσίαν, θυσιάζω μέσα που.

Ἐνθωρακίζω, Μλ. -ίσω (θωρακίζω). Βάλλω, ἐνδύνω τινὰ τὸν θώρακα, τὸν σιδηροφοράνω· ἀφ' οὗ μετχ. παθ. Παρεμ. ἠνθωρακισμένος Σιδηροφορεμένος. Ξνφ. Ἀνβ. 7, 4, 16.

Ἐνι, ἀντὶ τοῦ, ἔνεστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεταί τι εἴς τι. Ἀριστοφ. Πλούτ. νέμει γάρτις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. 2) Ἀπροσώπ. Ἠμπορεῖ, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐνι μάλιστα πειράσεται. Λουκιαν.

Ἐνί, ποιητ. ἀντὶ τῆς ἐν, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ Ἰωσι Λογογρ. ὡσαύτως· τὸ δὲ ἐνί, ὑασυν., ἐστι. τοῦ εἰς καὶ ἐν ἀρσμ.

Ἐνιαῖος, α, ον (ἐν). Ἁπλοῦς, ἁπλός, μονός. Δγν. Λρτ. 7, 35.

*Ἐνιαυθμός, ὁ (ἐνιαύω). Διατριβῆς τόπος· Ἐτμ. μγ.

Ἐνιαυτιαῖος, α, ον. = ἐνιαύσιος (ἐνιαυτός). Χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου· ἡσὺς ἐνιαύσιος. Ὀδσ. Π, 454. — 2) Χρονιαῖος, κάθε χρόνον, Ἡσδ. Ἔρ. 447. — 3) Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ, βαστᾷ ἕνα χρόνον μόνον, Θεόφρ.

*Ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριετλκτ. Ἡρδτ. 4, 180. = τῷ προηγμ.

Ἐνιαυτίζω, Κατοικῶ, παρνῶ ἕνα χρόνον εἴς τι μέρος, ζῶ, διαρκῶ ἕνα χρόνον. Εὐριπ.

Ἐνιαυτός, ὁ. Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὁμ. »Διὸς ἐνιαυτοῖο Χρόνοι, χρόνια τοῦ Διός, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διάταττε τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἰλδ. Β, 134. πρβλ. καὶ Πλάτ. Κρατλ. σλ. 410. D. ητοῦ ἐνιαυτοῦιο, καὶ ηκατ' ἐνιαυτόνιο Κάθε χρόνον, ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον. Ἐσήμαινε δὲ ἡ λξ. κυρίως πασινδήποτε τελείαν χρονικὴν περίοδον, ἡ ὁποία περιείχε σειράντινα συμβεβηκότων, ἢ εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας συνέβαινον πράγματά τινα ἀξιοσημείωτα· ὅθεν ηὗτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶνιο Ἀφ' οὗ ἐτελείωταν οἱ χρονικοὶ κύκλοι ἦλθε τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὀδσ. Α, 16. καὶ »χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς ω· Ἀρστφ. Βτρ. 347. κατὰ τὸν Κώδ. τῆς Ῥαυέ. παρβλ. Ἡσ. 1, 32. Τὰ γενεθλια, παρ' Ἡσ. Θγν. 493. Ἀσπ. 87. Κατὰ τὸν Ἱερόθ. Σχλ. Σφκλ. Τρχ. 257. κατ' ἄλλους, ὁ ἐνιαυτὸς συνίστατο εἰς τρία ἔτη· (παρὰ τό, ἕνος· αἱ ἑτυμλ. παρὰ τό, ἐνὶ αὐτῷ, Περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος, ἢ παρὰ τό, ἐν, ἰαύω, εἰσὶ φαντασίας παίγνιον, καὶ λιπτολογικὰ σοφίσματα.)

*Ἐνιαυτοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, φαίνεται, συμβαίνει ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον, κάθε χρόνον μίαν φοράν.

Ἐνιαυτοφορέω, Μλ. -ήσω. ἐπὶ φυτῶν· Φέρει, βαστάζει τὸν καρπὸν ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ, φθάσῃ ὁ καρπός του. παρὰ τό

Ἐνιαυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, βαστάζει τὸν καρπὸν του ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ καρπός του, ὡς ἡ ἄρκευθος, κοιτ. ἡ καθρομπομπολιά. Θεόφραστ. ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπόν δοκεῖ, περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν.

Ἐνιαύω, Μ. αύσω (ἰαύω). Κατοικῶ, διατρίβω, κοιμῶμαι, μέσα που. Ὀδσ. Ι, 187. Ο, 557. μετὰ στκ. ποιητ.

Ἐνιαχῆ, Ἐπίῤῥ. (ἔνιοι). Μερικὰς φοράς, πότε καὶ πότε, ἄρα καὶ ποῦ, εἰς κάποιους καιρούς, εἰς μερικὰ μέρη· μετὰ γενκ. καὶ

Ἐνιαχοῦ, Ἐπίῤῥ. (ἔνιοι). Εἰς κάποια μέρη, εἰς μερικοὺς καιρούς, πότε καὶ πότε, ὡς τὸ προηγμ.

*Ἐνιάχω. = ἰάχω ἐν.

Ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.

Ἐνίγυιος, ὁ, ἡ (ἐν, γυῖον). Κωλοβὸς ἀπὸ ἓν μέλος, ἐξαιρ. ἀπὸ ἓν ποδάρι, κουτσός, μ' ἕνα ποδάρι. — 2) = συμφυὴς, Ἰβκ. ἐν Ἀθην. Β'. 58.

*Ἐνιδεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἀορ. ἐνεῖδον, ἴδε ἐνοράω.

Ἐνιδρόω, Μλ. -ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.)· Ἱδρώνω εἰς τίποτε, ἢ κάμνωντας τίποτε· γυμνάζομαι εἴς τι, ἢ καταγίνομαι μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε ἱδρώνω· μετὰ στκ. Ξνφ. συμπ. 2, 18.

Ἐνιδρύνω, καὶ ἐνιδρύω, Μλ. -ύσω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. (ἱδρύω, ἀνμλ.) Στήνω, βάλλω, στερεόνω, ἢ θεμελιόνω τι μέσα εἴς τι, Πλούτ. (ύω, υ–, υνω, ––, υσω, ––, παραβλ. τὸ ἁπλοῦν.)

Ἐνιζάνω, Μλ. -ζήσω (ἵζάνω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· ὡς τό, ἐνίζω, σμτ. 2.

Ἐνιζεύγνυμι, ἐνιζευγνύω, ποιητ. ἀντὶ ἐνζεύγνυμι, ἐνζευγνύω. Βάλλω, δένω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγω.

Ἐνίζημα, ατος, τό (ἐνιζάνω). Τὸ μέσα που κάθεσαι, τὸ μέσα εἴς τι καθήμενον.

Ἐνίζησις, ἰσεως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις, ἢ τι μέσα που.

Ἐνίζω, Μλ. -ζήσω (ἵζω, ἀνμλ.)· Καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ τις, ἢ τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἀμτβ. ὡς τό, ἐνιζάνω· Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· καθ' ἣν σημσ. χρησιμεύει καὶ ὁ μέσ. τύπος.

Ἐνίζω, Μλ. -ίσω (ἐν). Συνενόνω, συνδένω τι ἡφῶς ἐνιζόμενον, παρὰ Γρηγ. Ναζ.

Ἐνίημι, Μ. ήσω. Ἀόρ. ἐνῆκα, Ἐπκ. ἐνέηκα, (ἵημι, ἀνμλ.)· Πέμπω, στέλλω μέσα· π. χ. εἰς τὰς τάξεις τῶν μαχομένων, Ἰλδ. Ξ, 131. μεταξὺ εἰς πολλοὺς ἄλλους, Ὀδσ. Μ, 65. — Φέρω, βάλλω μέσα. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ, ἕξεων καὶ ψυχικῶν διαθέσεων· μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. καὶ δοτ. τοῦ πρσπ. π. χ. μένος δὲ οἱ μένος ἦῶι Τῷ ἔβαλε μέσα, ἤτοι ἐνέπνευσεν, ἔδωκεν αὐτῷ, Ἰλδ. Τ, 80. ητοῖσιν κότον ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν Ρ, 570. καὶ ἀντιστρόφως, δοτκ. τοῦ πργμ. καὶ αἰτ. τοῦ πρσπ. νῦν μὲν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκαιο Τὸν ἔβαλες ἀκόμι περισσότερον εἰς φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ περισσότερον ὑπερήφανος, Ἰλδ. Ι, 700. ὡσαύτως καὶ »θάδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνην ἐνήσειν ἀνλ. ἡμῖν. Αὐτὴ ἡ στράτα θέλει μᾶς κάμει νὰ εἴμεθα καλήτερα σύμφωνοι, νὰ ὁμοφρονῶμεν περισσότερον, Ὀδσ. Ο, 198. ητὸν ἐνέηκε πόνειμι Τὸν ἔχωσεν εἰς κόπους, τὸν ἔβαλεν εἰς βάσανα, Ἰλδ. Κ, 89. ὅλως ὡς τό, ἐμβάλλω. Ἐν γένει, Βάλλω, ῥίπτω μέσα »πυησὶν ἐνίετε πῦρ Βάλτε, ῥίψτε φωτιὰν 'ς τὰ καράβια διὰ νὰ τὰ καύσητε, Ἰλδ. Μ, 241. κρᾶμμακον οἴνῳ Ὀδσ. Δ, 233. Ἀφίνω ἢ τραβῶ, στέλλωτι μέσα εἴς τι, ἐξαιρ. καράβι εἰς τὴν θάλασσαν· ὅτε ὁ Ὅμ. παραλείπει τὴν αἰτιατ. »ἐνήσομεν εὑρέες πόντωι ὑπαρ. νῆα. Θέλει τραβήξομεν, ἀφήσομεν τὸ καράβι εἰς τὴν θάλ. τοῦτ' ἔστι θέλει κάμομεν πανί, Ὀδσ. Β, 295. πρβλ. Μ, 293, 401. Τρπκ. Διώκω· χώνω, σπρώχνω μέσα· μετὰ Ἀπρμφ. Μτχ. 2, 153. »τὰλπίγγων ἐνίετσαιο Νὰ φυτῷ εἰς τὰς σάλπιγγας, Διόδρ. (υυ–υ Ἐπ., υ––υ Ἀττ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. τὸ Ἰώτα ἐστὶ μερ. ἐν τῷ, ἐνίετε, παρὰ τοῖς Τρτκ. δ' ἐξ ἐναντίας βραχύ ἐνίετε.)

*Ἐνιήν, ῆνος, ὁ, Ἀττ. Αἰνιάν, ᾶνος. Θεσσαλικός τις δῆμος· ητῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, Ἰλδ. Β, 749.

Ἐνεκατατίθημι, ποιητ. ἀντὶ ἐγκατατίθημι· ἀφ' οὗ, ἐνεκάτθεο, Ἐπκ. προστκτ. μεσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἐγκατάθεο, ἐγκατάθου, Ἡσδ. Ἔρ. 27.

Ἐνικλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐγκλάω, Συντρίβω κατατσακίζω τι εἴς τι· Τρπκ. πέωσιν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσιμον Συνεπίζει νὰ χαλνᾷ, νὰ ματαιόνῃ ὅ,τι ἐγὼ βάλω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχαστῶ νὰ κάμω, Ἰλδ. Θ, 432.

Ἐνικλείω, Μ. είσω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἐνικμος, ὁ, ἡ (ἰκμάς). Βρεγμένος, ὑγρός, νοτερος.

Ἐνικνέομαι, Μλ. -ίξομαι (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, φθάνω, προχωρῶ, χώνομαι μέσα.

Ἐνικνήθω, Μ. ήσω. ποιητ. ἀντὶ ἐγκνήθω, Νίκανδρ. Θηρ.

*Ἐνικνώστω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκνώστω.

Ἐνικός, ή, όν (ἓν). Μόνος, ἁπλοῦς, ἕνας μοναχός, ἑνικὸς ἀριθμός, Ἐπῤῥ. ἐνικῶς.

Ἐνικρίνω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκρίνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'.

Ἐνίλλω, ἐνιλλωπέω, ἐνιλλωπτω. (ἴλλω). Μετακλείωντας τ' ὀμμάτι κυτάζω τινὰ καταφρονητικῶς, ἢ περιπαικτικῶς· στραβοκυτάζω, περιπαίζω.

*Ἐνιναιετάασκον, Ἐπκ. Παρτ. τοῦ ἐνιναιετάω, = ἐνναίω.

Ἐνιοβολέω, Μλ. -ήσω (ἰοβολέω). Βάλλω, χύνω φαρμάκι μέσα, φαρμακόνω. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1279.

Ἐνιοι, αι, ια. Μερικοί, αἱ, ἀ· κάποιοι, οιαι, οια. Παρ' Ὅμ. καὶ Πνδ. οὐχ εὑρηται (ἐχι παρὰ τό, εἷς, ἑνός, ἀλλὰ παρὰ τό, ἔστιν οἵ, ἔνι οἵ, ὡς τό, ἐνίοτε παρὰ τό, ἔστιν ὅτε ἔνι ὅτε, Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 10. 1.)

Ἐνιόκα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίοτε. Στοβ. Λόγ. Α΄, σελ. 34. Shc.

Ἐνίοτε, Ἐπίρ. ἀντὶ, ἔνι ὅτε, ἔστιν ὅτε, Μερικαῖς φοραῖς, κάποιαις φοραῖς, ἰδὲ ἔνιοι — Ὁ πολλάκις παροξυτ. ἀπαντώμενος τύπος ἐνιότε, ἐστὶν ἀναμφιβόλως ἦττον ὀρθός, τοῦ προπαροξυτ. ὅστις συνῳδεῖ τῇ ἀναλογίᾳ τοῦ, ἄλλοτε, ἐκάστοτε, καίλ. τ. τ.

*Ἔνιπεύς, πέως, Ἐπκ. ῆος, ὁ, Ποταμός τις ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Ὀδσ. Λ, 238, 240.

Ἔνιπή, ἡ. (ἐνίπτω), Προσρημα, ἡ λόγος, ὁμιλία πρός τινα· αἰ κατὰ σημασίαν, νουθεσίας, παρακινέσεως, ψόγου, Ἰλιδ Δ, 402, τὴν ψόγου σημασίαν φέρει ἡ λέξις παντοῦ παρ' Ὅμ. πλὴν ὅτι τὰ πλεῖστα διορίζεται ἀκριβέστερόν πως προσλήψει ἐπιθέτου τινός, οἷον, ναργαλέη, ἔκπαγλος, κρατερὴ ἐνιπὴ Ἰλιδ. Ε, 492. Ξ, 104. Ὀδσ. Β, 448. εὑρηται ὅμως ἡ λέξις καὶ ἄνευ ἐπιθέτου κατ' ἐπικρατεστέραν ἔννοιαν ἀντὶ ἀπειλῆς, Ὀδσ. Ε, 446, καὶ ἀντὶ λοιδορήματος, ὀνειδισμοῦ, Ὀδσ. Γ, 266. οὕτω ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 8. ψευδέων ἐνιπαὶ Ἐπιπλῆξις διὰ ψεύματα. Οἱ μεταγνστ. ποιητ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν καταχρηστικῶς ἐπὶ πάντων τῶν σώματι συμβαινόντων ἀχθεινῶν, ἢ λυπηρῶν, οἷον ἡλιοβολίας, τὸ κοινῶς λιβάκωμα, ἀΐψης καίλ. τ. τ.

Ἐνίπλειος, ὁ, ἡ Ἐπκ. ἀντὶ ἔμπλεος. μετὰ δοτικ. Ὀδσ.

Ἐνιπλήσω, = ἐμπλήσω.

*Ἐνιπλήσασθαι, ἐνιπληθῆναι, ἐνιπλήσωσι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐμπλήσασθαι καίτλ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὀδσ.

Ἐνιπλήσσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπλήσσω. Ὅμ.

Ἐνιππάζομαι, Μ.-άσομαι (ἱππάζω) = ἐνιππεύω.

*Ἐνιππεύω, (ἱππεύω), Ἔρχομαι, πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα που, ἢ διὰ μέσου τινός ἱππος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καβαλλάρης, ἢ μὲ ἁλογάμαξον.

*Ἐνιπρήθω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπρήθω, Ἰλ.

Ἐνιπτάζω, ποιητ. κατ' ἐπίτ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίπτω. Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐνιπτύω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπτύω.

Ἐνίπτω. Μ. ψω. καὶ ἐνισπήτω· Κυρίως, προσφωνῶ, λέγω ἢ ὁμιλῶ πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. αἰεὶ μέντοι κατὰ σημασίαν ἐπιπλήξεως, ἐπιτιμήσεως, λοιδορίας, ὀνειδισμοῦ, προσλήψει καὶ δοτικ. ἀκριβέστερον διοριζομένου, Παραπαίρω, ὑβρίζω, μαλόνω, προσωποδέρνω, π.χ. ψαλεπαίτιν ὀνείδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι, χαλεπῷ, ἢ κακῷ μύθῳ ἐνίπτειν τινά Ἰλιδ. Β, 245, Γ, 438. Ε, 650. Ρ, 141. καὶ μετὰ Ἐπῤῥ. παίσχρως ἐνίπτω τινὰ Φέρομαι πρός τινα ὑβριστικῶς, Ὀδσ. Σ, 321. πρβλ. Ἰλιδ. Ψ, 473. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ὑμύθῳ ἐνίπτω τινά Παραπαίρω τινὰ μὲ βαρυλόγια, τὸν λυπῶ, Ἰλιδ. Γ. 427. Ὀδσ. Τ, 303. καὶ κατὰ ἐπιεικεστέραν πραϋτέραν σημσ. ηκριδέην ηνίπαπε μύθῳ Ἔλεγεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπέπληττε τὴν καρδ. Ὀδσ. Τ, 17. ἡ δὲ πρόσληψις τοῦ, μύθῳ, σὺχ ὅλως περιττή, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐχρησίμευε καὶ ἐπὶ ἐμπράκτως, δι' ἔργου καταχρήσεων, ἰδὲ ἐνίστω. Ἄνευ παρατέρω τινὸς διορισμοῦ, εἴτις με καὶ ἄλλος ἐνίπτοιτο Ἂν ἤθελε μέ μαλώσῃ, κακολογήσῃ καὶ ἄλλος κάνεις, Ἰλιδ. Ω, 768. πρβλ. Ο, 546, 552. καὶ τὸ ῥηματ. οὐσιαστ. ἐνιπή. Ἀπὸ ταύτης τῆς λεξ. ἔχει ὁ Ποιητὴς δύω ἀνωμαλ. ἀορ. χρόν., ἐνένιπτε, καὶ ἠνίπαπε (−−υυ) ἀμφοτ. μόνον κατὰ τὸ γ. ἑνικ. πρσπ. ὧν τὸν πρῶτον, ἐνένιπτε, ἐδέλει ὁ Βτμν. κατὰ τὴν ἀναγν. ἐν πλείστοις χειρογράφοις, συμφώνως τῷ Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 355, παντοῦ ἐνένιπε γράφεσαι, Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ταυτοσήμαντ. ἐστι καὶ ὁ παρισχηματισμένος τύπος ἐνίσσω. — 2) = ἐνέπω, ἐννέπω, ἐνίσπω., Κηρύττω, ἀπαγγέλλω, μηνύω, φανερόνω· εὔρηται σπανιώτατα, ἁπαξ μόνον παρὰ Πινδ, Πθ. 4, 358. κέλπιδας ἐνίπτουσι καὶ παρὰ Νον. 27, 59. Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 150. (Πρωτότ. τῆς λξ. ἐστὶ κατὰ Ruhnk. ep. cr. σλ. 40, τὸ, ἴπτω, συγγν. τῷ, ἴπος, ἰπόω, ὃθεν ἐν τῷ, ἐνίπω καὶ ἐνιπή, τὸ ἰώτ. ψύσ. μαρ. Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 286. ἐδέλει πρωτότ. τὴν συλλβ. νιπ, εἰς ἣν ἀνάγει καὶ τὸ, νειτκέω. Τὸ παραπλήσιον τῆς λέξ. δὲ, μὲ τὸ, ἐνισπω, ἐστὶν ὅλως κατὰ περίστασιν καὶ ἐξωτερικῶς μόνον, καθ' ἃ διδάσκει ἡ διαφορὰ τῆς χρήσεως καὶ τῆς συντάξεως ὁ τρόπος.)

Ἐνισκέλλω, ποιητ. ἀντὶ ἐνστέλλω.

Ἐνισκήπτω, ποιητ. ἀντὶ, ἐνσκήπτω. Ἰλιδ. ὑπὸ τοῦ Wolf μέντοι εἰς ἐνισκίμπτω μεταβληθέν. ἰδὲ ἐνσκίμπτω.

Ἐνισκίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐνσκίμπτω, Ἰλιδ.

Ἐνισπεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323. Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323.

*Ἐνίσπη, ἡ. Πόλεως ὄνμ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλιδ. Β, 606.

*Ἐνισπήσω, Μλ. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Ε, 98.

*Ἐνίσπω, Μλ. ἐνίψω, καὶ σπανιώτ. ἐνισπήσω, ἀόρ. β΄. ἔνισπες, ἔνισπε, Ἀπρμφ. ἐνισπεῖν· ταὐτοσήμντ. παρεσχημτσμ. τύπος, τῷ, ἐνέπω, ἐννέπω. Προσφωνῶ, λέγω, ἀγγέλλομαι, μηνύω, εἰδοποιῶ, φανερόνω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. καὶ ὀπτ. τοῦ πρσπ. ὑμῦθον, νημερτές, ἀληθές, ἀντίον. Ὀδσ. Ρ, 529. ὑμῆτιν, νόον, κλητηδόνα, νόστον, οἶτον Ἰλιδ. Ω, 388. πολλὰ δὲ τοι ἐνισπεῖν καίλ. τ. τ. Παρ' Ὅμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, Λέγω, ὁμιλῶ, Ὀδσ. Ρ, 529. Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 71. Ὁ ἐνστ. εὑρηται μόλις παρ' Ἡσδ. Ἔργ. 369. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἔποπ. οἱ λοιποὶ χρόνοι παρ' Ὅμ., ἀναπληροῦντες τοὺς ἐλλείποντας τοῦ κατ' ἐνστ. μόνον χρησίμου ἐνέπω. Πλὴν τούτων κεῖται ἐν Ἰλιδ. Ψ, 473. ὀκατ' ἀναδίπλσμ. ἀόρ. ηὐτὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. καὶ ὅλως κατὰ σημτ. τοῦ, ἐνέπω, ὥστε συμφώνως τῷ Βτμ. κατὰ Ὀδσ. Σ, 321, ἐνένιπτε ἢ ἐνένισπε, γραπτέον. Ὁ Εὐστ. ἐδέλει διαφέροντας τὴν σημτ. ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύω Μέλ. λέγων ὅτι, τὸ μὲν ἐνίσπω, τὸ, λοιδορήσω, τὸ δὲ ἐνισπήσω τὸ, λέξω ἁπλῶς σημ. ταύτῃ τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ὅμως ἀντιβαίνει τὸ ἐν Ἰλιδ. Η, 447. Ὀδσ. Β, 137. Δ, 148. (συγγν. τῷ, εἰπεῖν, ἔσπετε, οὕτω, ἐνίπω· ῥημτ. οὐσστ. ἐνοπή. ἰδὲ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. (g. 2. σλ. 273.)

Ἐνίσσω, παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ, ἐνίπω. Παραπαίρω τινὰ μὲ φωνὲς καὶ λόγια, λοιδορῶ, ἐνειδίζω, ἢ κακολογῶ, μαλόνω, προσωποδέρνω. πέκπαγλοις, ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσι, ὀνειδείοις Ἰλιδ. Ο, 198. Χ, 497. Ω, 238. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἔργῳ καταχρήσεως πέπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῆσιν Ὡρμούσαμεν κατ' αὐτοῦ καὶ μὲ κακὰ λόγια καὶ μὲ κτυπήματα, ἤτοι καὶ τὸν ὑβρίζαμεν καὶ ἐρρίπτομεν νὰ τὸν κτυπήσωμεν, Ὀδσ. Ω, 161. Ὅθεν παθτ. ἐνισσόμενος, Κακομεταχειρισμένος, ὑβρισμένος, Ὀδσ. Ω, 163.

Ἐνίστημι, Μλ-στήσω (ἵστημι), Στήνω, βάζω, βάλλω τίποτε πλησίον, κοντά, ἐπάνω, μεταξὺ ἢ ἀνάμεσα εἰς τι — 2) μέσ. ὡς καὶ ἐν ἀορ. β΄. Πρεμ. καὶ Ὑπρστ. ἐνργ. κατ' ἀμτβτ. σημσ. Στέκομαι, ἢ εἶμαι μέσα, κοντά, εἰς τι· κατὰ διαφόρους σημσ. — α΄) Εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζω, ὄθεν καὶ εἶμαι πλέον παρών· περίπτσμαι, κρέμομαι ἐπάνω εἰς τι, ἀπειλῶ, ἢ φοβερίζω. πένισταμένου θέρους Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ καλοκαιριοῦ. πένεστηκώς, καὶ ἑστώς, Ὅστις μέλλει νὰ ἀρχίσῃ, εἶναι πλέον εἰς τὴν ἀρχήν του, εἶναι παρών, ὄθεν πὸ ἑστὼς χρόνος παρὰ Γρμ. — β΄) Ἀντιρρίζω, ἐναντιόνομαι· τινὶ ἢ πρός τι. Διακινῶ δὲ, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐγκαλέσαντά με, διαμαρτυρῶ πρός τι, τὸ ἰταλ. protestάro, κάμνω ἀγωγήν, τὸ ἰταλ. instάntsan. — γ΄.) γίνομαι στάδερος, στερεός, ἐπίμονος, στερεόνομαι. Ἐπὶ ῥευστῶν, Παγώνει, πήγεται, δὲν χύνεται, χοντραίνει. — δ΄) μέσ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. Ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν, διατάζω, μετὰ αἰτιατ. πόλεμον ἐνίστασαι Ἀρχίζω χριστολογίαν, τὸ ἰταλ. protsésso, dίδω ἀγωγήν, πένιστ. ὁδὸν Ἀρχίνω δρόμον ἤτοι κινῶ, μισεύω. πόλεμον ἐνστ.α ἀρχίζω πολ. Schaef ἐν Ἰουλ. σλ. XXIII.

Ἔνισχνος, ὁ, ἡ. (ἰσχνός). ὀλίγον λιγνὸς, ἄπαχος. λιγουδούσιος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 147.

Ἐνισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) τινί. Ἐπιστηρίζομαι βάλλω τὰς δυνάμεις τας ἐλπίδας, τὸ θάρρος μου εἴς τι. — 2) δυναμόνομαι, στέκομαι, βάλλομαι που στερεά, δυνατά.

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (ἰσχύω) Εἶμαι, ἢ γίνομαι δυνατός εἴς τι. (ύω, υ−; ύσω, −−)

Ἐνίσχω, (ἴσχω) = ἐνέχω.

Ἐνιτρέφω, ποιητ. ἀντὶ ἐντρέφω.

*Ἐνιφέρβομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐμφέρβομαι. Βόσκω, τρέφομαι μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἐνιχρίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐγχρίμπτω, Ἰλιδ.

Ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ ἐμψάω, Ψηγγίζω τίποτε ἐπάνω που.

Ἐνλακκεύω. ἀντὶ ἐλλακεύω (λάκκος), Κλείω σφαλνῶ τι εἰς ὑπόγειον, κελλάρι, παρὰ τοῖς μεταγνστ. εἰς μοναστήρι, παρβλ. ἐνσηκάζω.

*Ἐν μὲν τευθενί, Ἀσυνήθης τμῆσις, ἀντὶ ἐντεύθεν μέν, Metagenes Ἀθην. 6. σλ. 269, Γ. πρβλ. ἐνγεταυθί.

*Ἐνναέτειρα, ἡ, Θηλ. τοῦ ἐννατήρ, Κατοικήτρια. πηχῶ ἐνναέτειρα νάπης« Ἔπργμ.

Ἔννεαετήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἐνναίω). Ἐγκάτοικος. »Ἑλλάδος ἐννεατήρες«. Ἔπργμ.

Ἐννεαετηρίς, ίδος, ἡ. (ἐννεατής), Χρόνου περίοδος ἐννέα ἐτῶν, ἢ καιρὸς ἀπὸ ἐννέα χρόνους, ὡς τὸ τριετηρίς, ἐσχμτσμ. Πλούταρχ. Ἑλλ.

Ἐννεέτηρος, ὁ, ἡ = ἐννεατής. Ἐννέα χρόνων, Ἡσδ. Ἔρ. 434.

Ἐννεαετής, ὁ, ἡ (ἐννέα, ἔτος), Ἐννέα χρόνω Ουὐσέτερ. Ἐννέατες, ἐπιῤῥηματικῶς, Ἐννέα χρόνων διάστημα, Ἡσδ.Θγν. 801.

Ἐννεέτης, ου ὁ, (ἐνναίω) = ἐννατήρ, Ἐγκάτοικος.

Ἐννεατίζω, Ζῶ· διαρκῶ, βαστῶ, ὑπομένω, δουλεύω ἐννέα χρόνους.

*Ἐννεάτις − ιδος, ἡ· ἰδιαίτ. Θηλκ. τοῦ ἐννατής· ἐννέα χρόνων.

*Ἐνναίρειν, ποιητ. ἀντὶ ἐναίρειν, Ητρχμ.

Ἐνναίω, (ναίω, ἀνμλ.) μετὰ δοτικ. Κατοικῶ μέσα εἰς τι. Σφιλ. Φιλ. 472 — 2) μετβτ. Κατοικῶ, μετὰ αἰτ.

Ἐννάκις, Ἐπίρ. (ἐννέα), Ἐννέα φοραῖς. (−υυ)

Ἐνακισχίλιοι, (χίλιοι), Ἐννέα χιλιάδες.

*Ἐννεακόσιοι, αι, α. Ἐννεακόσιαι, σιαι, σια. ἀφ' οὗ

Ἐννεακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννεακοσίους, σίας, σία.

*Ἐννάσσαντο, Ἐπκ. γ΄. πρσπ. πλθ. μέσ. ἀορ. α΄. τοῦ, ἐνναίω, ἀντὶ ἐνενασαντο.

Ἔννατος, αία, αῖον. Ἐννέα ἡμερίτικος. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται καὶ τ. τ. εἰς ἐννέα ἡμέρας. Θουκυδ. καὶ ἐν τοῖς Γεωπον. πένναταία σελήνη«,

Ἔννατος, τη, τον, Ἕνας, μία, ἕν, ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννέα. τὰ ἔννατα, ὑπερ. ἱερὰν Θυσία προτυχρομένη ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων τὴν ἐννάτην ἡμέραν μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν των, τὸ παρ' ἡμῖν Ἐννιάμερα. παραβλ. τρίτος. Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ. »καὶ ὡς ἔθαψά τ' ἐγὼ αὐτόν,

καὶ τὰ ἔννατα ἐποίησα, καὶ τ' ἄλλα περὶ τὴν ταφήν. Τὰ δ' ἄλλα μόνον ὁ τύπος ἔνατος, νομίζεται Ἀττ. Ast ἐν Πλάτ. Νμ. 1, 1. σλ. 8. Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. ὡσαύτως καὶ ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τύποις, τοῖς παρὰ τὸ, ἔνατος.

Ἐννα-γέω, Μλ -ήσω (ναναγέω) Ναναγῶ ἢ καραβοτζακίζομαι που. Στοβ. Λόγ. Γ. σελ. 105. Sch.

Ἐν-αυλοχόω, = ναυλοχόω ἐν.

Ἐν-αυμαχέω, = ναυμαχέω ἐν. Δίδω ναυμαχίαν, ἢ πολεμῶ μὲ τὰ καράβια μέσα που.

*Ἐν-αυπηγέω, Μλ -ήσω (ναυπηγέω), Κτίζω καράβια μέσα που, ἢ εἰς τὸν τόπον, Θηδ. 1, 13. ἐνθα ἄλλοτε, ναυπηγηθῆναι ἀνεγνώσκετο, ἤδη δὲ ἐναυπηγηθῆναι ἐκ τῶν χειρογρ. διωρθώθη, πρβλ. Poppo, Τ. 1. σλ. 244.

*Ἔνναύω, Ιδὲ, ναύω, ἐναύω.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τά. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἐννέα. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐνομίζετο ἐξαιρ. ἱερὸς ὡς τριπλῆ τριὰς ὢν· ὅθεν παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐννέα θύματα, Ἰλιδ. Ζ, 174. Ὀδσ. Γ. 7. 8. μέ ἐννέα ἕδρας, ἢ καθίσματα διὰ τοὺς παρευρισκομένους· ἐννέα κήρυκες, Ἰλιδ. Β, 96. ἐννέα ἀγωνοθέται, Ὀδσ. Θ, 258. ἐννεαήμερος ξενία, Ἰλιδ. ἐννέα Μοῦσαι ἀπὸ Ἡσδ. Θγν. 782. 790. 801. 917. καὶ Ὀδσ. Ω, 60. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις καὶ λ. τ. τ. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημτ. τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα ἰδὲ Hoecks Kreta, 1, σλ. 248. ψ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιτάτοις τῶν ποιητ. εὕρηται ὁ ἀριθμὸς ἐννέα ὡς τέλειος εἰς δήλωσιν πλήθους Ἰλιδ. Π, 785. Ὀδσ. Λ, 577. Ἐννέα υἱοὶ τοῦ Πριάμου, ἐνναετὴς πολιορκία τῆς Τρωάδος καὶλ. τ. (ἡ συγγέν. τοῦ νέος τῷ, ἐννέα novus καὶ novem, neu καὶ neun, ἐπικρατεῖ ἐν πάσαις ταῖς ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ ἐκ τῆς Γερμαν. διαλέκτοις· ὅθεν βεβαίως οὐκ ἔστιν ἀπὸ ταὐτομάτου).

Ἐννεά-βοιος, ὁ, ἡ. (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἐννέα βόας, Ἰλιδ. Ζ. 236.

Ἐννεα-γήρως, ω, ὁ, ἡ. (γῆρας), Ὅστις ἔζησεν ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων· ὑπέργηρως, παμπάλαιος, κατὰ πολλὰ γήρων. ὁ δὲ Ἀρτ. λέγει καὶ, ἐννεαγήρα κορώνη.

Ἐννεά-δεσμος, ὁ, ἡ. (δεσμός), Μὲ ἐννέα δεσμούς, κλειδώσεις.

Ἐννεα-δικός, κή, κόν. (ἔννεας), Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἐννεά-ζω, Μ. άσω. (νεάζω), «Περνῶ τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μου μέσα που, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. ἡδόμαν ἦρι ἐννεάσαιν, Τὴν ἄνοιξιν ἀνθοῦν τριανταφύλλον. Φιλστ. 75. ἡμεγίζει δὲ σώματος ἐννεάσαιν Ἰπκ. Ἀφ. 2, 54.

Ἐννεακαίδεκα, Ἀριθμ. ἄκλιτ. Δέκα ἐννέα, Ἰλιδ.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Χρόνου περίοδος δέκα ἐννέα ἐτῶν· ἢ καιρὸς ἀπὸ 19 χρόνους.

*Ἐννεακαιδεκαέτης, ου, ὁ. Δεκαεννέα χρόνων, δεκαεννιάρης.

*Ἐννεακαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Δεκαεννέα μηνῶν, Jac. Ἀνθ. Παλτ. Τ. 2, σλ. 813.

*Ἐννεακαιδεκαπλάσίων, ονος, ὁ, ἡ. Δεκαεννέα φορὰς τόσος, σή, σόν.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη, ἦλθε καὶ τ. τ. εἰς 19 ἡμέρας, ἢ τὴν 19. ἡμέρ.

Ἐννεακαιδέκατος, άτη, ατον. Ἕνας, μία, ἕν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ 19. Πᾶν ὅ,τι μαζὶ μὲ ἄλλα 18 κάμνει τὸν ἀριθμὸν 19.

*Ἐννεακαιδεκέτης, ὁ, ἡ = ἐννεακαιδεκαέτης. Ἀσκλπ. ἐπ. 35.

*Ἐννεακαιεικοσιακαιεπτακοσιοπλασιάκις, Ἐπῤῥ. Ἑπτακοσίας εἴκοσι ἐννέα φορὰς. Πλατ. Πολτ. 9. σλδ. 587. Ε.

Ἐννεάκεντρος, ὁ, ἡ. (κέντρον), Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐννέα κέντρα, σουβλία, ἐγκάνθια. Νίκανδρ.

*Ἐννεακέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ ἐννέα κεφάλια.

Ἐννεάκις, Ἐπίῤῥ. = ἐννάκις.

Ἐννεακισχίλιοι, αι α = ἐνακισχίλιοι.

Ἐννεάκλινος, ὁ, ἡ. (κλίνη). Μὲ ἐννέα καθίσματα εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ τράπεζα διὰ ἐννέα. Θεμιστ. σελ. 225.

Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ. (κρουνός). Μὲ 9. πηγὰς, βρύσεις, ἢ μὲ ῥ. σωληνας, κοιτ. σωληναρία, σιφωλάρια ἐξαιρ. κρήνη τις, τουρκβ. σανραβάνη ἐν Ἀθήναις, πρότερον Καλλιῤῥόη, Θκδ. 2, 15.

Ἐννεάκροσσος, ὁ, ἡ. Μὲ ἐννέα, κροσσούς, κλώσας, πλεξούδας. Ἡσύχιος.

*Ἐννεάκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος), Μὲ ῥ. κύκλους.

Ἐννεάλινος, ὁ, ἡ. (λίνον), Παυδήποτε πλέγμα, ὕφασμα συνιστάμενον εἰς, ἢ κατασκευασμένον μὲ 9, κλωστάς ἢ ὑφάδια. Ξενῳ. Κν. Β'. 5. πάκρυες ἐνεάλινοιν.

*Ἐννεαμηναῖος, αία, αῖον = ἐννεάμηνος.

Ἐννεάμηνος, ὁ, ἡ. (μήν). Ἐννέα μηνῶν, ἐννεὰ μηνήτης.

Ἐννεάμυκλος, ὁ, ἡ. (μύκλα) παρ' Ἀντιμάχ. «ἐννεάμυκλος ὄνος», Μὲ πολλὰς μύκλας (μαύρας γραμμὰς ὡς δακτυλίδια) εἰς τοὺς πόδας του. Δυκόφρ. Σχόλ. Στήχ. 771. ἰδὲ μύκλα.

Ἐννεάνυχες, Ἐπίῤῥ. (νύξ), Ἐννέα νύκτας ἢ τὴν ἀράδαν. εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμτγ. ὡς ἑρμν. τοῦ Ὁμηρικοῦ εἰνάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, έως, ἡ. (πῆχυς), Ἐννέα πηχῶν τὸ μάκρος, φάρδος, ὕψος βάθος.

Ἐννεαπλάσιος, ία, ιον. Ἐννέα φορὰς περισσότερος. Ἀθήν. Β'.

Ἐννεάπους, ὁ, ἡ. ουν, τό γεν. ποδος (πούς). Μὲ ῥ. ποδάρια. 9, γεωμετρ. πόδας μακρύς, φαρδύς, ὑψηλός, βαθύς.

Ἐννεάπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη), Μὲ ἐννέα πύλας τὸ ἰταλ. συνδ. πόρται.

Ἐννεάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐννέα, ἐννεάρι.

Ἐννεάστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη), Πασαδήποτε οἰκοδομὴ μὲ 9 στέγας ἢ πατώματα Διόδ. Σικελ.

*Ἐννεασύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή), Λέξις συνισταμένη εἰς 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος, ὁ, ἡ. (φθόγγος), Πᾶν ὅ,τι ἔχει Ἐννέα φθόγγους, τόνους, φωνάς.

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή), Μὲ ἐννέα φωνάς. Θεόκριτ. «Σύριγξ ἐννεάφωνος».

Ἐννεάχιλοι, αι, α, ποιητ. ἀντὶ ἐννεακισχίλιοι, ἐννέα χιλιάδες. Ἰλ. Ε. 860. Ξ, 148. Τὸ ἐνκ. ηκτύπος ἐννεαχίλοιο· ὡς τὸ τοῦ ῥοοο, παρὰ Νον. 8, 45.

Ἐννεάχορδος, ὁ, ἡ. (χορδή), Μὲ ἐννέα χορδάς, κόρδας. Ἀθήν. ΙΔ'. «ἐννεάχορδα ἄργανα».

*Ἐννεάψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή), Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐννεάψυχος, μὲ 9 ψυχάς.

Ἐννεκρόω, Μλ. ώσω (νεκρόω), Φονεύω, σκοτώνω τινά, ἢ τι μέσα που. Παῦτ. Ὅστις ἀποθνήσκει μέσα που. Πλουτάρχ. Θ'. σελ. 164. «ἐννεκρωθεὶς ταῖς γαληναίαις Ἀπέβαινεν εἰς ἡσυχον καιρόν».

*Ἐννεμέω, ποιητ. ἀντὶ ἐννέμω.

Ἐννέμω, Μλ -μῶ, (νέμω, ἀνμλ.), Διανέμω, μοιράζω, διατάζω, ἐπιστατῶ μέσα — 2) ἀμτβ. Βόσκω, διατρίβω, ζῶ μέσα που, ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐννενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἀμφίβλ., ἢ ἥττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ἐνεννήντα· ὡσαύτως καὶ ἐννενηκοστός, ἐννενηκοντάετης, Ἐτμλ. μγ. σ. 308, 52 Bekker καὶ Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 283.

*Ἔννεον, Ἐπε. Παρτ. τοῦ νέω. Κολυμβῶ, ἀντὶ ἔνεον, Ἰλιδ. Φ, 11.

Ἐννεόργυιος, ὁ, ἡ. (ὀργυιά), Πᾶν ὅ,τι ἔχει 9 ὀργυιὰς μάκρος, φάρδος, ὕψος, βάθος, Ὀδσ. Λ, 312. (ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξ. τετρασυλλάβως ἐν τῇ ἐκφωνήσει, συναιρ. τοῦ εο, παρβλ. ἐννέωρος)

Ἐννεός, ά, όν. Ἀνορθογραφούμενος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐνεός, Βουβός.

*Ἐννεοσσεύω, Ἀττ. — τεύω. (νεοσσεύω). ἐπὶ πτηνῶν, Φωλεάζω, κτίζω τὴν φωλεάν μου. κλωσσῶ, γεννῶ, ἐγάζω πουλιὰ μέσα, ἐπάνω που. Ἀριστφ. Ὄρν. 1104.

Ἐννεοτροφέω, = νεοτροφέω ἐν.

Ἐννεοσσοποιέω, = ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Ποιητ. κατ' ἐπτσ. τύπος τοῦ ἐνέπω. ὅπερ ἰδὲ, παρά τε Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Τργ., οἵτινες ἐνίοτε ἀπρμφ. συντάσσουσι τὴν λξ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 72.

Ἔννεσία, ἡ. ἀντὶ, ἐνεσία. (ἐν, ἵημι), Ἔμπνευσις, φωτισμὸς τοῦ νοός, συμβουλή, προσταγή· τὸ πλείστον κατὰ δοτ. πληθ. «κείνης ἐννεσίῃσιν Διὸ προστάγῃς τε», Ἰλιδ. Ε, 894 «Ἥρης ἐννεσίῃσιν Καλλ. (ὁ πανουκικὸς ἐσχηματισμ. τύπος, ἔννεσία, φαίνεται ὅτι οὐκ ἦν ἐν χρήσει, ἐχρῶντο δ' ἀντ' αὐτοῦ οἱ Λογρφ. τῷ, ἔνεσις)

Ἔννευω, = νεύω ἐν, Κάμνω νεῦμα, Λευκᾶς Α'.

Ἐννέωρος, ὁ, ἡ. (ἐνιαύσιος, ὥρα), Ἐννέα χρόνων, «ἐννέωρος βασίλευεν Ἐννέα χρόνους ἐβασίλευε, Ὀδσ. Τ, 179. Κενόσπουδοι λεπτολογίαι ἀρχαίων Ἑρμηνευτῶν ἐξέλαβον τὴν λξ. ἐν Ἰλιδ. Σ, 351. «εἰ δ' ὡσείλας πλῆσαν ἀλείματος ἐννεώροιο» ἀντὶ ἑνὸς ἔτους, παρὰ τὸ ἕν, καὶ Ὀδσ. Κ, 390, ἀντὶ ἐννέα καιροὺς τοῦ ἔτους ἢ 9 τρίμηνα, ὡσαύτως καὶ Λ, 311. παρβλ. Herm. Briefe über Hom. καὶ Hes. σλ. 75. Hoecks Kreta, σλ. 245 (Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ τριτυλλ. συναιρ. τοῦ εω.)

*Ἐννήκοντα, Ἐπε. ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ὀδσ. Τ, 174.

Ἐννήμαρ, Ἐπίῤῥ., (ἦμαρ), Ἐννέα ἡμέρας Ὅμ. ποιητ. μόνον. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημτ. τοῦ ἀριθμοῦ, ἰδὲ ἐννέα.

Ἐννήρης, ὁ, ἡ (ἄρω) Μὲ 9 καθίσματα κωπηλατῶν, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, ὡς τό, τριήρης.

Ἐννησύστλος, ὁ, ἡ. (ὕσκλος), Μὲ ἐννέα ὕσκλους· ἰδὲ Ἴσκλος.

Ἔννηφιν, Ἠτίοδ. «ἐς ἐννηφιν» ἰδὲ ἐνηφιν.

Ἐννήχομαι, Μλ -ήξομαι (νήχομαι), Κολυμβῶ μέσα εἴς τι.

Ἔννοέω, Μλ -ήσω (νοέω, ἀνμλ.), Διανοοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἔχω γνώμην — 2) Σκέπτομαι, διαλογίζομαι, σκοπῶ, νοῶ, αἰσθάνομαι· καταλαμβάνω, ὑπολαμβάνω — 3) βουλεύομαι, διατάζω, φοβοῦμαι, εἶμαι ἐμφρονὴς ἐγκοιάζομαι. Σνφ. Ἀνθ. 5, 9, 28. Schaef. ἐν Σφκλ, Τρ. 631 — 4) στοχάζομαι, νομίζω, πιστεύω—5). Ἐπὶ πραγμάτων καὶ λέξεων, Σημαίνει, ὄηλοῖ, γεννᾷ στοχασμόν, φέρει εἰς τὸν νοῦν — Πρὸς τῷ ἐργτ. τύπῳ εὑρηται καὶ ὁ, ἐννοέομαι, ὡς ἀπῤῥ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ ἀορ. παῦτ. Σνφ. Κρ. π. 4, 2, 3. Παῦσ. Προοίμ. — Οἱ Ἴωνες συναιρ. τὸ, οη, εἰς ω, ὥστε ἐννώσας, ἀντὶ ἐννοήσας, γράφουσι, Ἡρδτ. ἀφ' οὗ

Ἔννόημα, ατος, τό. Στοχασμός, σκέψις, θεωρία, συλλογισμός.

Ἐννοημάτικός, κή, κόν. Πλήρες ἐννοίας, γεμάτον νόημα. μόνον ἐπὶ πραγμάτων.

*Ἐννοητικός, ή, όν. Σκεπτικός, στοχαστικός.

Ἔννοια, ἡ. (ποῦς,) Στοχασμός, σκέψις, ἰδέα. ημήτε ἔννοιαν ἔχειν ὅσων Πλούτ. Συλλογισμός, θεωρία. Ἔσοφ. πεῦννοια παῦ ἐμοὶ ἐγένετοῦ β'.) Ἡ δύναμις τοῦ ἐννοεῖν, ὁ νοῦς. — γ'.) Ἡ διὰ λέξεων ἐκφερομένη ἰδέα, λόγος. — δ'.) Φροντίς, ἔγνοια. ητῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ Πλτχ. εἰς Ησ.

Ἐννομολεσχής, ου, ὁ. (λέσχη). Ὅστις ὁμιλεῖ κατὰ τοὺς νόμους, νομικά, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους, ἢ περὶ νόμων. Τίμ. Φλιασ. ἀμφβ. παρὰ τὸ

Ἔννομος, ὁ, ἡ. (νόμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν νόμον, νόμιμον, διορισμένον ἀπὸ τὸν νόμον, ὀρθόν, δίκαιον, ὡς τὸ, ἔνδικος· ὑποκείμενον εἰς τοὺς νόμους. Ἐπῤῥ. ἐννόμως — 2) (νέμομαι). Ὅστις κατοικεῖ μέσα που· ὅ,τι βόσκει μέσα εἰς τι, νέννομ. γάμ. Αἰσχλ. Ἱκτ. 581.

*Ἔννομος, ὁ Ιούρ. Ὄνομ. Ἰλδ.

Ἔννους, καὶ συῤῥ. ἔννους, ὁ, ἡ (νοῦς). Σκεπτικός, στοχαστικός, φρονιμος. Συγκρτ. ἐννούστερος, Ὑπρλ. ἐννουστατος.

Ἔννος, ἡ ἔννος, δασυμ. ἑ, ἡ = ἔνος, Χρονικάριος, ἑνὸς χρόνου, περυσινός. Πλάτων εἰς Ηρατύλ. ννεῦν δέπου καὶ ἔννον εἶναι ἐστὶ περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς· κύκλῳ γάρ που εἶναι αὐτὴν περιών, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἔννον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.

Ἐννοσίγαιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίγ. (ἔνοσις, γῆ). Ὅστις σείει, ταράττει τὴν γῆν, ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐνομίζετο αἴτιος τῶν σεισμῶν τῆς γῆς· πολλάκις παῤ Ὁμ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὡς ἐπίθ. ἐν γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἐννοσίδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος, Πλιδ. Πύθ. 4. 59. (ἔνοσις, δη, Δωρκ. ἀντὶ γῆ, ἢ απλῶς πατρωνυμικῶς παρὰ τὸ ἔνοσις ἐσχηματισμένος)

Ἔννοσις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος, ὁ, ἡ. = εἰνοσίφυλλος, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίφ. Ὁ σείων, κινῶν, κουνῶν τὰ φύλλα. Ἐπίθ. δασυδένδρων, ἢ γεμάτων μὲ δένδρα βουνῶν, ἐπὶ τὰ ὁποῖα σείει ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα τῶν δένδρων. πέννοσίφυλλον ὄρος.

Ἐννοσσεύω, = πεννοσσεύω.

Ἐννοσσοποιέω = ἐννοσσοποιέω.

*Ἐνότιος, ον, καὶ ἔννοτος, ὁ, ἡ. (νοτία). Ὑγρός. Πολυδ. Α'. 238.

Ἐννυχτερεύω, Μ. εύσω = νυκτερεύω ἐν, ὡς τὸ, ἐννυχεύω, Ξενυκτίζω μέσα που, Δτκρδ.

Ἔννυμι, καὶ ἐννύω, Μλ. ἔσω, Επκ. ἔσσω, ἀόρ. ἔσσα. Ἅπρμφ. ἔσσαι, μέσ. Μλ. ἔσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσσάμην, παθ, Πρκμ. εἶμαι, εἶσαι, εἶναι, καὶτλ. ἔσμεν γ'. πλθ. πρσπ. ὑπρτντ. εἵατο, Ἰλδ. Σ, 496. Ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ παθ' ἕσμαι, ἔσμην, ὅπερ οὐχ εὑρηται ἁπλοῦν ἐν τῷ α'. πρσπ. ἄλλ' ἐν τῷ β', καὶ γ'. ἔσσο, ἔστω, Ὅμ. καὶ ἐν τῷ γ. ἐνίκ. ἕσθην, Ἰλδ. Σ, 517. Ἐπκ. μόνον τύποι εἰσὶν οἱ μετὰ τῆς συλαβ. αὐξήσεως ἐσσυνομένης, ἐέσσατο, Ἰλδ. Κ, 23. Ὀδσ. Ξ, 519. καὶ, Ἕεστο, Ἰλδ. Μ, 484. Οἱ Ἴωνες χρῶνται καὶ τῇ ἐπιτσ. εἵννυμι, Ἰλδ. Ψ, 135. Κατὰ χρονκ. αὐξησιν οὐχ εὑρηται οὔτε ἐν τῷ Παρατ. οὔτε ἐν τῷ ἀόρ. Ὁ δὲ Ποιητὴς χρῆται ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις τῇ συλλαβ. ἐν οὐδενὶ δὲ τῇ χρονικῇ αὐξήσει, τὸ αἴτιον τούτου ζητήσω ἐν τῷ δίγαμμα. — Κυρία σημτ. τῆς λξ. ἐστὶ τὸ, Ἐνδύω, κοιτ. ἐνύω, φορῶ τινά, διττῇ αἰτ. τοῦ πρσπ. ὀπλ. καὶ τοῦ πραγμτ. κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσειν Λύτὸς θέλει σὲ ἐνδύσει, φορέσει καὶ μὲ χλ. καὶ μὲ χιτ. Ὀδσ. Ο, 338, Π, 79. Ρ, 550. Ἰλδ. Ε, 905. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις ὅμως τοῦ μὲν πρσπ. τὴν αἰτ. παραλείπει πολλάκις, τὴν τοῦ πράγμτ. δὲ ἔχει κατά τε τὴν μέσ. ἐνδύομαι, ἐνύομαι, φοριέμαι, φορεῦμαι, καὶ κατὰ τὴν παθ. διαθ. ἐνδύθην, ἐνύθηκα, φορέθηκα, εἶμαι ἐνυμένος, φορεμένος, ηκκὰ εἵματα εἶμαι· ἀεικέα ἕσσο· περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, χλαῖνας εὖ εἱμένοι καὶλ. τ. τ. Ὅμ. Ἀπὸ τοῦ ἰματισμοῦ κυρίως, μετηνέχθη ἡ σημτ. τῆς λξ. καὶ ἐπὶ ὁπλισμοῦ ἕσσαντο νώροπα χαλκόν Ἰλδ. Ξ, 383. ητεύχεα ἐσσαμένοιν Ψ, 803. καὶ ἐξῆρ. πάσπίδας ἐσσαμένους Φορεῦντες, κρατοῦντες ἔμπρος των ἀνδρομήκεις, ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι ὁλ. ἐσκέπαζον ὅλον το σῶμα, ὡς μακρὰ φέρεμα, Ἰλδ. Ξ, 372. ὅθεν ἐπὶ παντοίῳποτε περικαλύψεως. Περιτυλίγομαι μὲ, ἢ εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. π. χ. ηνεμέλην ἔσσαντο Περιετυλίχθησαν μὲ σύννεφον, Ἰλδ. Ξ, 350. ηήέρι ἐσταμένῳ Σκεπασμένος ὁλόγυρα μὲ σκοτάδι, Ἰλδ. Ξ, 282. Ἀσήνησε δὲ, κατὰ μετρ. ηλάϊνον ἕστο χιτῶνα Ἤελεν ἐνδυσῆς πέτριον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν, ἤελε σὲ λιθοβολήσουν, πετροβολήσουν, Ἰλδ. Γ, 57. Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. νέσσασθαι γῆν Τὸ νὰ ἐνταφιασθῇ, ταφῇ, παραχωθῇ τις, ἰδὲ ἐφέννυμι. Παρὰ Λογογρ. ὁ ἁπλοῦς τύπος ἄχρηστος, τῷ ἀμφιέννυμι ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρωμένοις.

Ἐννυώ, ἡ καὶ ἐννυώ, ἡ = νυώ, Νύμφη ἡ νύφη, υἱοῦ γυνή, γυναῖκα. Πολυδ. Γ'. 32.

Ἐννυστάζω, Μλ. ξω (νυστάζω) μετὰ δοτ. Νυστάζω, μὲ παίρνει, μοὶ ἔρχεται ὁ ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τίποτε, ἢ εἶμαι, εὑρίσκομαί που.

Ἐννυχεύω, Μ. εύσω. (νυχεύω) ὡς τὸ, ἐννυκτερεύω, Κοιμῶμαι, περνῶ τὴν νύκτα εἰς, ἢ μέτ' κατοικῶ, διατρίβω μέτα που· μετὰ δοτ. Σοφκλ. Ἀντγ. 784. παρβλ. Jac. Ἀελλ. 2, 3. σλ. 71. 3, 1. σλ. 78.

Ἐννύχιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ ἐγγενῶς. (νύξ). Νυκτικός, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται τὴν νύκτα, Ὅμ. ννῆες ἐννύχιαι κατάγοντοι Τὰ καράβια ἄραζαν τὴν νύκτα, Ὀδσ, Γ, 178. (-υυυ)

*Ἔννυχος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Α. 716.

Ἐννωθρος, ὁ, ἡ = νωθρός. Διοσκορ. Α'. 37.

*Ἐννώσαι, ἐννώσας, Ἰων. ἀντὶ ἐνοῆσαι, ἐνοήσας, ἀόρ. τοῦ ἐννοέω, Ἡρδτ.

*Ἐννωτιαῖος, αία, αῖον. (νῶτος). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν ῥάχιν.

Ἐνξυλος, ὁ, ἡ. (ξύλον). Ξύλινος, ἀπὸ ξύλον. Αἰν. Τακτικ. 31. ηένξυλος δέλτος». Πινάκιδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουσι.

Ἐνόδιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ δικαταλ. Ἰων. καὶ Ὁμρκ. εἰνόδιος, ία, ιον, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχλ. Πρμθ. 487 (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, κεῖται ἀνήκει, χρησιμεύει, εἰς τὴν ὁδὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον, ἐ τὴν στράτον Ἰταλ. η'Ερμῆς ἐνόδιος ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, πλατειῶν, καὶ ἀγυιῶν ἐν ταῖς ἑπολιαις διὰ τοῦτο εὑρίσκετο στημένος, τὸ ἀγαλμά του. Πρὸς τούτῳ χρησιμεύει ἡ λέξις πολλάκις καὶ ὡς ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης καὶ τῆς Περσεφόνης, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἐπὶ τὰς τριόδους διατρίβουσαι, Valck. diatr. σλ. 138. 163.

Ἐνοδίτης, ου, ὁ. Ησλκ. ἐνοδῖτις, ιδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἔνοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμή). Πᾶν ὅ,τι μυρίζει, εἶναι νεαρόν, τὸ ἐπλ. φρέσκον, ἔχει μυρωδιάν, (ἐπὶ φυτῶν) Νίκανδρ. Θηρ. 41.

*Ἐνοειδής, ὁ, ἡ (ὦν, εἶδος). Ἁπλοῦς· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁπλοῦν κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον του, μόνον, ὃν συνίσταται εἰς ἄλλα, δὲν εἶναι ηνωμένον μὲ ἄλλα.

Ἐνοειδής, ὁ, ἡ (οἶδος). Προτιμένος.

*Ἐνοικάδιος, ὁ, ἡ = ἐνοικίδιος.

*Ἐνοικειόω = εἰσοικειόω. Πλτχ.

Ἐνοικέτης, ου, ὁ. καὶ Ησλκ. ἐνοικέτις, ιδος, ἡ. Ἐγκάτοικος. Σουίδας. παρὰ τὸ

Ἐνοικέω, Μλ. ήσω (οἰκέω) μετὰ δοτ. Κατοικῶ μέτα που, εἶμαι ς τὸ 'σπίτι· ἐίμαι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἴς τι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τίποτε. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. Κατοικίζω, βάλλω, ἰφῶ τινὰ νὰ κατοικῇ που, νέοικ. πόλιν. Ἡρδτ. 2, 178. ἀφ' οὗ

Ἐνοικήσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον διὰ κατοικίαν.

Ἐνοικήσεις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικητήριον, τό. Πολυδ. Α'. 73. Τόπος διὰ κατοικίαν.

Ἐνοικίδιος, ὁ, ἡ (οἰκία). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακόν, σπιτικός.

Ἐνοικίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ῐῶ (οἰκίζω). Φέρω, ἀφίνω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα που· στέλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἄλλην χώραν, εἰς ἄλλον τόπον. Παίρνω, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκον μου νὰ κατοικήσῃ, τὸν παίρνω νοικιαστήν, νοικιάζω τὸ σπίτι μου. Παθ. Πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ κατοικήσω, νὰ εἶμαι κάτοικος, νὰ κατοικῶ Ἡρδ. 1, 69. Συνεσ. δὲ, μεταφορ. ηταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται.

Ἐνοικιολόγος, ὁ, ἡ (ἐνοίκιον, λέγω). Ὅστις συνάζει τὸ ἐνοίκιον. Ἀρτεμίδ. Γ. 41. παρὰ τὸ

Ἐνοίκιον, ὁ, ἡ (οἶκος). Οἰκιακος, σπιτικιακὸς νοικιαστής. ἀφ' οὗ τὸ ἐνοίκιον, τὸ νοίκι. τὰ ἐνοίκια, Κατοικία,

Ἐνοίκισμα, ατος, τό (οἰκίζω). Κατοίκισμα, τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τίς τινα νὰ κατοικήσῃ που, τὸ νὰ νοικιάζῃ τὸ σπίτι του εἰς τινα. 2) Ἀμεταβ. τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις νὰ κατοικήσῃ που, νὰ ἀλλάζῃ κατοικίαν ἀπὸ ἕνα οἶκον εἰς ἄλλον.

Ἐνοικοδομέω, Μλ. ήσω (οἰκοδομέω) μετὰ δοτ. Οἰκοδομῶ, κτίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι. Θουκυδ. Γ. πεχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες φρουρίῳ. 2) Κτίζω, σφαλῶ, φράζω τίποτε μὲ κτίριον, μὲ τοῖχον, μὲ τοῖχος πέρισσόν, φάραγγα, ἐνοικοδομεῖν. Διόδ. Σικελ. Γ'. 37. καὶ ΙΔ'. 43.

Ἔνοικος, ὁ, ἡ (ἐνοικέω). Ἐγκάτοικος, κατοικητής. Ἀριστείδ. ηοὐ μεγάλης ἐνοικοι πόλεως,

Ἐνοικουρέω, Μλ. ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον, κάθομαι πάντοτε εἰς τὸ σπίτι, δὲν βγαίνω εἰς τὸν κόσμον, κρύβομαι ς τὸν οἶκον.

*Ἔνοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Γεμάτος κρασί.

*Ἐνοινοφλύω (οἶνος, φλύω). Πίνω τας κρασί φλυαρῶ. (ῠ)

Ἐνοινοχοέω, Μλ. ήσω (χέω). Κερνῶ κρασὶ εἰς τὸ ποτήρι, ἐν γένει, Κερνῶ πολὺν ἐπινοχοεῦντες». Ὀδσ. Γ. 472.

Ἐνοκλάζω, Μ. άσω (ὀκλάζω). Γονατίζω ἐπάνω εἴς τι· λεγω τὰ γόνατα, τὸ κοινδτ. κάθομαι ἀνακούρκουρα· ητοῖς ὀπισθίοις Ἐπὶ τετραπόδων ὅσα κάθονται ς τὰ ὀπιστινὰ ποδάρια. πὸ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν ὄρθην ἐνδεχόμενος τὰ εἰς ἑαυτὸν ἀποῤῥιπτόμενα. Φιλστρ.

Ἐνολισθαίνω, Μλ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.). Γλυστρῶ καὶ πέφτω μέσα που. Πλούταρχος.

*Ἐνόλμιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἔνολμος, ὁ, ἡ (ὅλμος). Ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος καὶ προφητεύων· προφήτης, χρησμολόγος.

*Ἐνομήρης, ὁ, ἡ = ἐμήρης ἐν. Ἡνωμένος, συνενωμένος μέσα.

Ἐνομιλέω, = ὁμιλέω ἐν. Φίλων. Παρα Φιλόστρ. Α'. 25. ηοὐτος ἡ ἐνομιλοῦσα τῇ Σμύρνῃ, Ἡ ἐν Σμύρνῃ εὑρισκομένη, ἥτις εὑρέθη ἐν Σμύρνῃ. πενομιλεῖν τοῖς συγγράμμασιν. Φώτιος ἀντὶ τοῦ, σπουδάζειν, μελετᾷν.

Ἐννομματόω, Μλ. ώσω (ὀμματόω). Δίδω τίς τινα ὀμμάτια, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ.

Ἐνομόργνυμι, Μ. μόρξω (καὶ εἰς τοῦτο πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούρας, ὁ μόρξομαι τὸν μέλ. σημειῶν) (ὀμόργνυμι, ἀνμλ.) τί τι-

νι. Τυπόω τι εἰς τίποτε. ἐνομόργνυμι γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ· Σχεδιάζω, γράφω γραμμὴν ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον. Πλούταρχ. Γ. σελ. 451. Μέσως, ἐνομόργνυμαι, Σφραγίζω τι μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἔνδν, Μετοχὴ οὐδετ. Ἐνστ. τοῦ εἰμι· πολλάκις ὡς ἀπόλυτος ὀνομστ. ἐν χρήσει, Ἐπειδὴ εἶναι, ἢ ἦτον συγχωρημένον, δυνατόν. Ἡρόδοτ. Β. ἐόν αὐτοῖς τε σώζεσθαι.

Ἐνόπαί, ῶν, αἱ. Ἐνώτια, κοινῶς σκουλαρίκια. παρβλ. διόπαι. Σοφοκλ.

Ἐνοπή, ῆς, ἡ (ἐνέπω, ἐνίσπω,). Φωνή, κραυγή, φώναγμα, κράξιμον, ἔξαιρ. φωνή, φώναγμα ἐν καιρῷ μάχης, ὅταν πολεμοῦν· ὅθεν πολλάκις τῷ, μάχη, ὡς ἐξ αὐτῆς προηρχ. συντάττεται. Ἰλιάδ. Γ, 2. Μ, 35. Π, 2,46. 782. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παντοδήποτε ἄλλης κραυγῆς· Θρῆνος. Ἰλ. Ω. 160. ἠνοπήν τε γόον τε. Τρπκ. Ἀνδρώπους φωνή, ὁμιλία, Ὀδυσ. Η, 147. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, Ἦχος, τόνος, κωδώνισμα, παύλων συρίγγων τ' ἐνοπήν. Ἰλιάδ. Κ, 13. μάχης τ' ἐνοπήν τε Ἡσιόδ. Θγν. 708. ἠοιδάων ἐνοπὴν Ψαλμῳδία, τραγῴδημα, Ἀπολ. Ῥόδ. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 273.

*Ἐνόπη, Πόλεως ὄνμ. ἐν Μεσσηνίᾳ, Ἰλιάδ. Ι, 150. 292.

Ἐνοπλίζω, (ἔνοπλος). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω εἰς πόλεμον.

Ἔνόπλιος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πράττεται διά, ἢ μετὰ ὅπλων. π. χ. ἐνόπλιος ῥυθμὸς Ὁ ῥυθμὸς τὸ ἰταλ. τέμπο καὶ καντέντσα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχόρευον ἁρματωμένοι ἄνδρες. ἐνόπλια μέλη, Τραγῴδια διὰ χορὸν μὲ τὰ ἅρματα (καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος χορεύουν οἱ μπράτσοι λεγόμενοι μὲ τὰ σπαθιὰ εἰς τὰς χεῖρας ὅταν εὐγαίνῃ ὁ γαμβρὸς μὲ τὴν νύμφην ἀπὸ τὰ στεφανώματα). Περὶ τοῦ ῥυθμοῦ, κατ' ἐνόπλιον, ἰδὲ Herm. ἐν Σχολ. Ἀρτεμ. Νφ. 651. 2) = ἔνοπλος.

Ἔνοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, Βτμ. διαφόρως ἀναγινωσκ. παρ' Ἡρόδ. 1, 13.

Ἐνοποιέω, ῶ. Ἐνόνω, ἀνταμόνω. παρὰ τὸ

Ἐνοποιός, ὁ, ἡ (ἕν, ποιέω). Ὅστις ἑνόνει, ἀνταμόνει τι μὲ ἄλλο τι.

*Ἔνοπτος, ὁ, ἡ (ὄψομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται μέσα εἰς τι.

Ἐνοπτρίζω, Μ. ἴστω. Δείχνω τι εἰς τὸν καθρέπτην, ψαλίζω τι. Παθ. Κυτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ψαλίζομαι. παρὰ τὸ

Ἔνοπτρον, ου, τὸ (ὄψομαι). Καθρέπτης, ἄλλως καὶ εἰσοπτρον.

Ἐνοράω, Μλ-όψομαι, Ἀόρ. ἐνεῖδον (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω τινά, ἢ εἰς τινα, παρατηρῶ, γνωρίζω τίποτε εἰς τινα. τινί τι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ὁστ. τοῦ προσπ καὶ Ἀπρμφάτου πέρων τῷ προτώπῳ τὸ Ἐαρρούλαίουν. Πλτχ. 2) Ἐμβλέπω, ὑποβλέπω. π. χ. πόριμὰ ἐνορ.ω Κυτάζω τινὰ μὲ θυμόν, μὲ ἀγανάκτησιν, μὲ ἄγριον βλέμμα· μετὰ αἰτιατ. Locella ἐν Ξεν. Ἐφσ. σλ. 147. β'.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, τὸ κοινῶς νοιώθω. πέρορᾶω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἵουσί τε ἐσομένους πολεμέειν Ξέρξῃ. Ἡρόδοτ. Η, 140. ἀφ' οὗ.

Ἐνόρασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ, παρατηρῇ τις τίποτε. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐνόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Πᾶν ὅ τι εἶναι, εὑρίσκεται, ζῇ εἰς τὰ βουνά, βουνήσιον.

*Ἐνορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐνοράω.

*Ἐνορθιάζω, Μλ-άσω (ὀρθιάζω). Ὀρθόνω, ὑψόνω, μεγαλύνω τι. πέφυτήν πλέον τῆς φύσεως ἐνορθιάζουσαν Φίλων.

Ἐνόριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὰ σύνορα, μέσα ἀπὸ τὰ σύνορα.

*Ἐνόρκιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Πνό.

Ἔνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ἔκαμε ὅρκον ἢ εἶναι ὑποχρεωμένος μὲ ὅρκον, ὡρκίσθη εἴς τι· μετὰ ὁστ. 2) Παιδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ἔκαμε τὸν ὅρκον του διὰ νὰ τὸ κάμῃ, φυλάξῃ κλ. τ. Πλούτ. πένορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Τὸ ἔνορκον, ἢ ἐνόρκιον = ὅρκος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεώθη τις εἴς τίποτε. ποιεῖσθαι ἔνορκια. Πλάτ. Φαίδρ. 38. Τὸ νὰ ὁρκίζηται, βάλῃ τις τὸν ὅρκον του· πένορκον εἰπεῖν τι. Τὸ νὰ βεβαιώσῃ τί τι μὲ τὸν ὅρκον του, νὰ μαρτυρῇ μὲ ὅρκον. Ἐπῤῥ. ἐνόρκως, Μὲ ὅρκον. Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ἔνορκος καὶ εὔορκος ἰδὲ Βτμ. ἐν Δμστ. Μσδ. σλ. 171.

Ἐνορκισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἠκάμῃ, βάλῃ τις τινα εἰς ὅρκον. Συνέσ. σελ. 209.

Ἐνορμάω, Μλ-ήσω (ὁρμάω). Διώκω, ἀμπώχω, παρακινῶ τινα νὰ ὁρμήσῃ μέσα που. Παθ. τρέχω, ἐμβαίνω ὁρμητικῶς μέσα. Πολύβ. 16, 28.

Ἐνορμίζω, Μ. ἴστω. Ἀττ.-ίζω (ὁρμίζω). Φέρω τὸ πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπον. Συνέσ. πτὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσεω τινίω. Μέσως Ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Στράβ. Ε'. ὥστε ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ἁλκάδας. ἀφ' οὗ

Ἐνόρμισμα, ατος, τὸ. Τόπος διὰ ἄραγμα, λιμὴν λιμενίζει κοινῶς, ἀγκυροτόπος. Ἀππιαν.

Ἐνορμίτης, ου, ὁ. Ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι ἀραγμένος εἰς λιμένα, ἀγκυροτόπον. Ἀτθολογ.

*Ἐνόρνυμι, Μλ-όρσω, ἀόρ. ἐνῶρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, παρορμῶ τι μέσα, ἔξαιρ. εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν· μετὰ ὁστ. τοῦ προσπ. καὶ αἰτ. τοῦ πργμ. πτῆσιν γόον ἐνῶρτεν Ἐκίνησε τὴν καρδίαν των εἰς λύπην, θρῆνον, Ἰλιάδ. Ζ, 499. ὡσαύτως καί, πούτοῖς φύζαν ἐνῶρσεν Δηϊφοβος εἰς αὐτοὺς φοβέρ, ἀνταγμόν, τοὺς ἔκαμε νὰ φύτσουν, Ο, 62. 366. πανάλιδα θυμὸν Π, 656. Πλάτ. Διεγείρομαι, ἀνακινοῦμαι· γεννῶμαι μέσα που, πένωρτο (γ' ἐνκ. προσπ. παθ. ἀόρ. κατὰ συγκ.) γέλως θεοῖσιν, Α, 599. Ὀδυσ. Θ, 326. Ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ ἐνργ. καὶ τῷ παθ. ἀόρ.

Ἐνορούω, Μ. σύσω (ὁρούω). Πηδῶ εἴς τι, ἐπί τι, μέσα που. Παρ' Ὅμ., ὅστις ἀεὶ κατ' ἐχθρικὴν σημ. χρῆται τῇ λξ. ἐν Ἰλιάδ. Ὁρμῶ, φέρομαι μὲ ὁρμὴν μέσα που, πλακόνω τινά, ἤτι ἔξαφνα, ὁρμῶ ἐναντίον του· μετὰ ὁστ. π. χ. Τρωσί, Ἰλιάδ. Π, 783. αἴγεσιν ἢ οἰέστσι, Κ, 486.

*Ἐνορχέομαι = ὀρχέομαι ἐν. Χορεύω μέσα που.

Ἐνόρχης, ου, ὁ. = ἔνορχος.

*Ἐνόρχης, ου, ὁ (εἰς, ὄρχις). Μονόρχης· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἕν ὄρχίδι.

Ἔνορχις, ιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ὄρχίδια· ὀρχιδᾶς, ὀρχιάτης, Ἡρόδ. 6, 32. 8, 105. Ἀριστοφ. Ὄρν. 572.

*Ἔνορχος, ὁ, ἡ (ὄρχις). Μὲ ὄρχίδια, ὀρχιάτης, ὅστις ἔχει τὰ ὄρχίδια· ἀντὶ τῷ, ἑκτομίας. πένερχα μῆλα. Ἡριόρια διὰ θυσίαν. Ἰλιάδ. Ψ, 147. διότι τὰ εὐνουχισμένα, καθὼς καὶ ὅσα εἶχον ἄλλο τι ἐλάττωμα, δὲν τὰ ἐθυσίαζον.

Ἔνος, ἡ ἔνος, ὁ, τὸ. Ἔτος, χρόνος. ἀφ' οὗ πέρυσι, πέρυσιν, τρίενος, τρίενον πρβλ. ἄφενος. Τὸ οὐσιαστ. ἔνος μόνον μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εὑρηται καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτον κυρίως χρησιμον τῷ καθεστῶτι τρόπῳ τῆς γλώσσης. ἀφ' οὗ

Ἔνος, ἡ, ἔνος, νη, νον, ἀσυνθ. ὡς τὸ, περύσινος, Περσινός. πένεαι ἀρχαῖοι Οἱ ἄρχοντες, ἐξουσιασταὶ ἀπὸ πέρυσι, οἱ περσινοί. Ἐν γένει, παλαιός, ἀντιθ. τῷ φετινός, νέος. πρβλ. ἔνη, ἔνη καὶ νέα.

*Ἐνός, γενικ. τοῦ εἷς καὶ ἕν.

Ἐνοσίγαιος, Ἀχρηστος λογογρφ. τύπος τοῦ ἐννοσίγαιος, ὅπερ ἰδέ.

*Ἔνοσις, εως, ἡ. Κίνησις, ταραχή, τάραγμα, κοινῶς τράνταγμα, Ἡσιόδ. Θγν. 681. 839. (ἐτυμλγτ. συνήθως παρὰ τὸ ὅλως ἀνύπαρκτον ἐνόω, τὸ ὁποῖον νομίζεται συγγν. τῷ ὠθέω καὶ τῷ, τούτῳ οὐδὲν κοινὸν ἔχοντι, ὅθομαι. Ὁ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 271. δὲ, ἀποδέχεται πρωτότ. τὸ ἔνω, ἐνόω, Διαστείω).

Ἐνοσίφυλλος, Ἀχρηστος λογογρφ. τύπος τοῦ, εἰνοσίφυλλος, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ (ἔνοσις, χθών). Ὅστις σείει, κλονίζει τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰδὲ Ἐννοσίγαιος. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἐπίθ. ἐ γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἐνότης, τητος, ἡ (εἷς). Ἕνωσις, ὁμόνοια.

Ἔνουλα, ων, τὰ (οὖλον). Τὸ κρέας τῶν ὀδόντων ἀπὸ τὸ μέσα μέρος. Πολυδ. Β'. 94.

Ἐνουλίζω, (οὖλος). Κατζαρόνω, στρεφογυρίζω τὰ μαλλιά, παθ. εἶναι κατσαρωμένον στρεφογυρισμένον, τσιουκράβον πόμη φυτιῶς ἐνουλισμένη ὑπακούσω ἄνεσιν· Μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς κατζαρωμένα καὶ μαῦρα ἐκ φύσεως. Ἀριστοτ. Α'. Ἐπιστολ. Α'. καὶ Ἀλκίφρ. Ζ'. ἀφ' οὗ

Ἐνουλισμός, ὁ. Κατσάρωμα, τσιουκράβισμα. Κλήμ. Ἀλεξ.

*Ἔνουλος, ὁ, ἡ (οὖλος). Κατσαρωτός, τσιούκραβος. Καλλιστρ.

Ἐνουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀτθολ.

Ἐνουρέω, Μλ-ρήσομαι (οὐρέω, ἀνμλ.). μετὰ ὁστ. Κατουρῶ εἰς, ἢ ἐπί τι, μέσα. ἀφ' οὗ

*Ἐνουρήθρα, ἡ, καὶ

Ἐνούρηθρον, τὸ. Κατουρουλάγηνον, κατουροσούκαλον.

*Ἔνουρος, ὁ (οὖρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ οὖρον, εἰς τὸ κάτουρον.

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει οὐσίαν, ὑπάρξιν. — 2) ἐπὶ περιουσίας, Πολυκτήμων, πλούσιος.

Ἐνουσιόω, ῶ (οὐσία). πὸ τοῖς λεγομοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένοις, Ὁ συνδεδεμένος κατὰ τὴν οὐσίαν μὲ τὰ λογικὰ ὄντα. Ἱεροκλ. Πυθαγ. σελ. 30. Δονδρ.

Ἐνοφείλομαι, (ὀφείλω, ἀνμλ.). συνήθ. ἀπρσπ. ἐνοφείλεται, Εἶναι εἰς χρέος· ἐπίκτημάτων ἀκινήτων ἔξαιρ. τὰ ὁποῖα δίδει εἰς ἀσφάλειαν τοῦ δανειστοῦ, ὅστις δανείζεται χρήματα. Δημοσθ. πένοφειλόμενον ἀργύριον, τὸ ἰταλ. ἰντιμπολάτσο.

Ἐνοφθαλμάω, = ἐποφθαλμάω. Πολυδ. Β'. 62.

Ἐνοφθαλμίζω, Μ. ἴστω (ὀφθαλμίζομαι). Ἀμπολιάζω. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. ἀφ' οὗ

Ἐνοφθαλμισμός, ὁ. Φύλλισμα, ἀμπόλισμα. Θεόφραστ.

Ἐνοχή, ῆς, ἡ (ἐνέχομαι). Τὸ νὰ εἶναί τις ἔνοχος εἴς τι, ὑποχρεώς· ὑποχρέωσις.

Ἐνοχλέω, Μλ-ήσω (ὀχλέω). Ἐνοχλῶ, βαρύνω· μετὰ αἰτ. Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. πού γὰρ ἂν ἐνοχλῶμεν ὑμῖς εἰς περὶ τῶν αὐτῶν ἐρωμένω· ὅθεν, προξενῶ ἐνόχλησιν. βάρος εἴς τινα, τῷ εἶμαι βαρετός· μετὰ ὁστ. Ξεν. Ἀνβ. 5, 13. 4, 4, 21. καὶ Ἰσοκράτ. Πανηγυρ. πένοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν. Jac. Ἀνθλ. Πλάτ. σλ. 732. Παθητικ. Ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι, βαρύνομαι, κοινῶς βαρυοῦμαι· ὅθεν μὲ ἐνοχλεῖ, μὲ πειράζει τι, μοὶ προξενεῖ βάρος. Ἀριστοφ. Πλτ. 7. ἐπὶ τὸ πλεῖστον διττῇ αὐξήσει ἀσωτ. καὶ ἔξω., ἠνώχλουν, ἠνώχλησα, ἠνώχληκα· πάνυ σπανίως δὲ ἐνώχλουν κλ. ἀφ' οὗ

Ἐνόχλησις, σεως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινῶς. Πείραξις, ἀνηντυχία, βάρος.

Ἔνοχος, ὁ, ἡ (ἐνέχομαι) = ἐνεχόμενος. Ὅστις ἐνέχεται, κρατεῖται, κατέχεται μέσα εἴς τι· ὅστις μετέχει ἀπό τίποτε, ὑποπίπτει, ὑπέκειται εἴς τι· κυριεύεται ἀπό τίποτε πένοχ. τοῖς ἐρωτικοῖς Κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, παραδομένος

εἰς τὸν ἔρωτα. νένοχ. νόμῳ Ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμ. νένχ. ἀρχῇ Εἰς κατάραν. νένοχος εἰμὶ τῇ τραπέζῃ Ὑπέπεσα εἰς ἐγκάλεσμα. πτῇ ποινῇ Εἰς τιμωρίαν· πταίστης. Ἐν γένει, ὅστις ἔχει ἐπάνω του κάμμίαν αἰτίαν, ἢ ὁποία τὸν κάμνει ἄξιον κατηγορίας, τιμωρίας, ἐντροπῆς κλ. νένοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις. Πλάτ. Θητ. σλ. 148. Β. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀναπληρουμένης τῆς, ποινῇ ἢ ἄλλῃ τοιαύτῃ τινὶ λέξ. οἷον νένοχες θανάτου· ἀντὶ, πτῇ ποινῇ τοῦ θανάτου.

Ἔνοψις, εως, ἡ (ὄψομαι). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ τις εἰς τι· τὸ ἰταλ. βίστα. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον φαίνεται εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος κἀνὲν πρᾶγμα μακρὰν κείμενον, ἀπὸ μακρυά, τὸ ἰταλ. προσπέττο. Θεμίστ. Λόγ. 132. σελ. 177.

*Ἐνόω, ἰδὲ ἐνοτίς.

Ἑνόω, Μλ-ώτω (ἕν). Ἑνόνω, ἀνταμόνω.

Ἐνράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). εἴς τι, ἢ τινί. Ῥάπτω τίποτε μέσα εἰς τι. πτὸν Λεάνδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν.

*Ἐνρήγνυμι, Μλ-ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Καταχαρμηλίζω, κατεβαφίζω τι. ὁρμῶ, ἐφορμῶ ἐπί τι.

Ἐνριγόω, = ῥιγόω ἐν. Κρυόνω που, καταχρυόνω.

Ἐνριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Μαζὺ μὲ τὰς ῥίζας. Γεωπ. ἀφ' οὗ

Ἐνριζόω, Μλ-ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ εἰς τι, στερεόνω τι εἰς τὰς ῥίζας του. Ἰωσήπ. Π. Ἰουδ. Δ. ἡ. 3.

Ἐνρίπτω, Μ. ψω. (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω τι εἰς, ἢ ἐπί τι. (ι) Δίων Κάτ.

Ἐνρυθμικός, κή, κόν. = ἔνρυθμος. Μαρτιαν. Καπ. Θ'.

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνεμένον κατὰ ῥυθμόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, τὸ ἰταλ. μὲ καθέντσαν, ἀτέμπο· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ῥητορικῆς, Ὅ,τι συγγράφεται, λέγεται μὲ ῥητορικὴν εὐρυθμίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς. Ἐν γένει, ἀνάλογον, ἁρμόδιον, εὐάρμοστον. Εὐχρηστότερος μέντοι ὁ τύπος ἐρρύθμος, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 136.

*Ἐνσακκεύω (σακκεύω). Βάλλω τι εἰς τὸν σάκκον, ἐκ τοῦ σακκί, σακκούλι, σακκουλιάζω, σακκιάζω· ἔτι δὲ καὶ τὸ τουρκ. βάλλω εἰς τὴν τσέπην, τσεπόνω.

Ἔνσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις ἔχει σάρκα, σῶμα, κορμί, ἐπὶ ἐμψύχων, παρὰ τὸ

Ἐνσαρκόομαι, Μλ-θήτομαι. Λαμβάνω σάρκα, κορμί, γίνομαι ἄνθρωπος. Ἐκκλ.

Ἐνσάρκωσις, εως, ἡ = ἀνανθρώπησις. Ἐκκλησιαστ.

Ἐνσαρόω, Μ. ώτω (σαρόω). Καταπουπίζω, καταξαρόνω, καταρουκαλῶ· καταπράττω, ἀνατρέπω· μετὰ ὀστ. ἐπὶ καταιγίδος. Λυκόφ. 753. ὁμοχοΐς πόντου ἐνσαρούμενοις, Ῥιπτόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν κυμάτων.

*Ἐνσάττω, Μλ-ξω (σάττω). Στουπόνω, φράζω τι γεμίζωντάς το.

*Ἐνσβέννυμι, Μλ-σβω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα, ἢ εἰς τι.

Ἐνσείω, Μ. σω (σείω). Κουνῶ, ταράζω, τινάζω, τραντάζω τι μέσα που· χύνω, κτυπῶ, σπριόχνω, ῥίπτω μέσα, π. χ. βέλος κεραυνοῦ, Ῥίπτω μέσα ἀντραποπελέκι. Σφκλ. Τρ. 1087. πελέκεσιν πώλοις δι' ὠτοιιν Κάμνω εἰς τὰ ὠτία τῶν ἵππων δυνατὸν ἠχον φωνάζων ἢ κτυπῶν τὴν μάστιγα εἰς τὸν ἀέρα. Σφκλ. Ἠλ. 737. Λουκιαν. πεῖς οἷον βάραθρον φέριον ἐμαυτὸν ἐνέσεισεν. Τρπκ. Διαζητῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς. Μέτ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὸν ἑαυτόν μου καλά, Ἀόρ. 2) ἀμετβ. Ὁρμῶ, ἐφορμῶ· τινὶ ἢ κατά τι· παὐτὸς μὲν ἐνσείσαι κατὰ θάτερον κέρας. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 60.

Ἐνσήθω, (σήθω). Κοσκινίζω τι εἰς τι· μετὰ ὀστκ.

Ἐνσηκάζω, Μλ-σω (σηκός). Κλείω, σφαλνῶ εἰς τὸν σταῦλον· παρὰ τοῖς μεταγν. συν. εἰς τὸ μοναστήρι. Νικήτ. Χρον. Η'. 3.

Ἐνσημαίνω, Μλ-ανῶ (σημαίνω). Σημειόνω, σημαδεύω τι εἰς τίποτε, ἢ ἐπί τι. Μετ. Σημειόνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ τι εἰς ἐμὲ πένσημαίνομαι τὴν ὀργὴν τινὸς Δίδω εἰς τινα νὰ καταλάβῃ τὸν θυμόν μου, πένσημανεῖτε λοχίτῃ τὴν ὀργὴν τὴν ἡμετέραν. Ἰσοκρ. πένσημαίνομαι τύπον τινός. Τυπόνω εἰς τι σημεῖόν τι διὰ νὰ γνωρίζηται· ἐντυπόνω τι εἰς τι. Πλάτ. Πολ. Β'. ὅθεν Παθητικ. παρὰ Βασλ. πἡμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα.

Ἐνσημειόομαι, Μλ-ώσομαι = ἐνσημαίνομαι. Κάμνω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου σημεῖόν τι εἰς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ παίρνω σημεῖόν τι ἀπό τίποτε, τὸ σημειόνω διὰ χρείαν μου· ἀμφβλ. ἀναγν. παρὰ Ξενοφ. Κυν. ς'. 22.

Ἐνσιαλεύω, Μ. εύσω (σίαλον). = ἐμπτύω. Ἡσύχιος.

Ἔνσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, κοιντ. σαφλομύτης· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λιγυσμένον ἢ βαθουλόν. Ἱπποκρ.

*Ἐνσινής, ὁ, ἡ (σίνος). Βλαμμένος, χαλασμένος· πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε βλάβην τινά.

*Ἐνσκέλλω, ποιητ. ἐνισκέλλω (σκέλλω, ἀνμλ.). Καταξηραίνω, καταστεγνόνω, καταπληρόνω τι. Παθητ. μετὰ τοῦ Παρκ. ἐνέσκληκα, ἀμετβ. Εἶμαι κατάξηρος, στεγνός, σκληρός.

Ἐνσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν, ὡς τὸ, παρασκευάζω, ὅθεν πένσκευάζω ἵππους. Σελόνω καὶ λ. τ. τοὺς ἵππους. Μέσως, Ἑτοιμάζομαι πρυβλέπω τὸν ἑαυτόν μου μὲ τὰ χρειώδη, ἐξαιρ. ἁρματόνομαι ἢ ἐνδύομαι, Ἀρτεφ. Ἀχ. 384, 436. καὶ, γίνομαι ἕτοιμος. Πλάτ. ποῖα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες.

Ἔνσκευος, (σκευή). Ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος· ἐξαιρ. ὅστις φορεῖ πρωτοπείον, προσωπεῖον, τὸ ἰταλ. λάρφαν, μασκαράτος· ἀντιθ. τῷ, ἔσκευος.

Ἐνσκήπτω, Μ. ψω. ποιητ. ἐνισκήπτω (σκήπτω). Στηρίζω τι εἰς, ἢ ἐπί τι· κουντῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, κάμνω, ἢ ἀφίνω νὰ πέσῃ τι ἐπί τι, ἢ εἰς τι· ῥίπτω μὲ βίαν τι εἰς τι. Ἡρόδοτ. Δ'. 79. πὸ Θρὶξ ἐνέσκηψε τὸ βέλος σου, Κατύπησε μέσα τὴν ἀστραπήν. πέντε. ἰσόν τινα Φορτόνω τινὰ μὲ κάμμίαν ἀρρωστίαν, Ἡρόδ. 1, 105. κατὰ ψευδ. ἀνγν. Ἰλιδ. Ρ, 437. 2) Ἀμτβ. Ἐμπίπτω, ἐφορμῶ, ἔρχομαι μὲ ὁρμήν, καταπλακόνω, πίπτω ἀπάνω εἰς τι· πένσκηψαν οἱ λίθοι εἰς τὸ τέμενος. Ἡρόδ. 8, 39. συνήθ. μετὰ ὀστ., ἐξαιρ. ἐπὶ νόσων. Νικ. Θηρ. 23.

Ἐνστιχατροφέω, (στιχάτρωφος) Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ εἰς τὸν ἴτιιον, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸν οἶκον μέσα κλεισμένον, ὄχι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἅμα ταχυιικὰ καὶ ἄθλια, Τρπκ. πένσ. ἐλπίδαν Τρέφω, ἔχω μεράκι, ὀλίγην, ξηρὰν ἐλπίδα πεντιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἀπαλαίσι. Πλούτ.

Ἐνστίμπτω. Μλ-ψω. ποιητ. ἐνιστίμπτω. Ἰλιδ. (στίμπτω). Προτσολλῶ, προσάπτω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι. πούδεϊ ἐνιστίμψαντε κορήπαται Ἀκουμβῶντες τὰ κεφάλια τους τὴν γῆν, Ἰλιδ. Γ, 437. Μπήγω, στηρίζω, στερεόνω τι εἰς τι. Παθτ. Ἐμπήγομαι, χώνομαι μέσα εἰς τι πὸρν εὖδεϊ ἐνιστιμπτο Ἐμπήχθη τὸ κοντάρι τοῦ τὴν γῆν. Ἰλιδ. Π, 612. Ρ, 528. Ἐν γένει δὲ = ἐνσκήπτω.

Ἐνσκιρρόω, καὶ ἐντειρόω. Μλ-ώτω (σκιρρόω). Σκληρύνω τι εἰς τι. Παθτ. Κολλῶ, πιάνομαι εἰς τι.

Ἐνσκλῆναι, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργτ. ἐνέσκλην παρὰ τὸ ἐνσκέλλω.

Ἐνσοβέω, Μλ-ήτω (σοβέω). Περιπατῶ, ἔρχομαί που ὑπερήφανα, καμαρωμένα· ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω εἰς, ἢ διά τι· μετὰ ὀστκ. Φιλόστρ. Ἀπολλ. ς'. 10. πἐντοβέω πεδίλοις.

Ἐνσοριάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν σορόν, εἰς τὴν νεκροθήκην· σπανία λέξ. παρὰ τὸ

*Ἔνσόριον, τὸ (σορός). Ἡ σορός, ἡ νεκροθήκη, ὁ σαρκοφάγος, τὸ τουρκ. σαντοῦκι εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς θάπτουν.

*Ἔνσορος, ὁ, ἡ = σορός.

Ἐνσπαργανόω, ῶ. Μ. ώτω (σπαργανόω). Σπαργανόνω, φατσώνω, τυλίγω εἰς τὰ σπάργανα Διονυσ. Λογ. 44. Μεταφ. πἐντσπαργανοῦσθαι τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ἕξεσιν, Τὸ νὰ συνηθίζῃ τίς τι ἀπὸ μικρὸς ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα τῆς μητρός του.

Ἐνσπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω). Σπείρω εἴς τι. Τροπκ. Διασκορπίζω, κάμνω νὰ διαδίδηται τι παντοῦ, π. χ. λόγος, φήμη, εἴδησις. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. β'. 30. καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

Ἔνσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Γεμάτος σπόρον· πᾶν ὅ,τι ἔχει σπόρον, σπόρους. Διοσκορ. Γ'. 28.

Ἐνσποδος, ὁ, ἡ (σποδή). Σταχτωμένος, γεμάτος στάχτην, μὲ σταχτηρὸν χρῶμα. Διοσκορ. Α'. 95.

Ἐνσπονδος, ὁ, ἡ (σποδή). Ὅστις ἐνέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς σπονδήν, εἰς συμμαχίαν, συμβιβασμὸν εἰρήνης· ἀντιθ. τῷ, ἐκσπένδος· ἔδεν ἡνωμένος μὲ συμμαχικὸν δεσμόν, τὸ ἰταλ. αλεάτος, μετὰ γεν. Θεόδ. 3, 31. Ἐν γένει, φίλος, ἀντιθ. τῷ, πολέμιος. 2) ὑποχρεωμένος μὲ συνθήκην, συμφωνίαν· ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας· πιστός, ὡς τὸ, ὑπόσπονδος. Ἐπῳδ. ἐνσπόνδως.

Ἐνστάζω, Μλ-ξω (στάζω). Σταλάζω τι εἰς τι. Τροπκ. Παθτ. ἐμπνέω. πεἰ δήτοτ σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἐὺν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἂν ἁμοιάζῃς τὸν πατέρα σου εἰς τὸ θάρρος, ἂν ἔχῃς μόϊ τοῦ πατρός σου πένος τι οἱ ἐνέστακτο ἦμαρ ὁπόταν Συνέλαβε σφοδρὸν, μεγάλην ἐπιθυμίαν. Ἡρόδ. 9, 3.

*Ἐνσταλάζω, Μλ-ξω (σταλάζω) = ἐνστάζω, Ἀρτεφ. Ἀχ. 1033.

*Ἐνστασία, ἡ = ἔνστασις.

Ἔνστασις, εως, ἡ (ἐνίσταμαι). Διαποῦς, διανόημα· ἀρχὴ ἐξαιρ. Βίος, ἢ τρόπος ζωῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει τις νὰ ζῇ· εὔτακτος τρόπος ζωῆς· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ζωῆς, Ἐπικτ. 25. 2) Ἀναβολή, ἐμπόδιον πα δήποτε. 3) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ἀντιλογία, τὰ ἰταλ. Ἰνσιάντσα, προτεσταντισμός. Ἀριστοτέλ. ἀφ' οὗ

Ἐνστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται· ἐναντίος, ἐχθρός. Σοφοκλ. Αἰ. 104. πὈδυστέα τὸν τὸν ἐνστάτην λέγων, καὶ Αἴλιαν. πτὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. (ε)

Ἐνστατικός, κή, κόν. Ἐναντιωματικός, ὅστις ἀντιτίθεται, στενοχωρεῖ τινα, συνεζίζει, ἢ εἶναι ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ κινῆται, φέρηται πρός τινα μὲ ὁρμήν, βίαν, σφοδρότητα, ἐξαιρ. ἀπὸ ζηρίων, ὅσα δὲν φεύγουν, ἀλλὰ στρέφονται καὶ ἐναντιώνονται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ κατατρέχει. 2) Ὅστις προξενεῖ, ἀναβολήν, ἐμπόδιον· μετὰ γεν. 3) ὅστις κάμνει δυσκολίας, ἀντιλογίας, ἐναντιώσεις, φιλονεικίας διά τίποτε· ὅστις προχωρεῖ, ἐμβαίνει μὲ βίαν, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, ἐξαιρέτ. παρ' Ἀριστοτέλ. ὠνομάζοντο ἐνστατικοὶ οἱ Γραμμ. ὅτοι ἐξεύρισκον δυσκολίας καὶ ἐκείνου φιλονεικίας δι' ἰδιαίτερά τινα Ὅμηρ. χωρία· οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναλύοντες,

ἐλέγοντο λυτικοὶ ἢ ἐπιλυτικοί. Ἐπῤῥ. ἐνστατικῶς.

*Ἐνστείνω, Μλ-ενῶ (στείνω). Συστέλλω, στριμόνω, στενοχωρῶ τι μέσα που.

Ἐνστέλλω, Μλ-ελῶ (στέλλω). Φοράω, ἐνδύω, στολίζω τινά. Παῦτ. ἱππάδα στολὴν ἐνεστελμένος Ἐυδυμένος ἱππίως, τὸ ἰταλ. καβαλάρη, φορέματα. Ἡρόδοτ. Α'. 80.

Ἐνστερνίζομαι, Μέσως, Ἀγκαλιάζω. Ἡσύχιος.

Ἐνστερνόμαντις, ὁ = στερνόμαντις.

Ἐνστηθίδιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος. Φιλόστρ. Εἰκ. Γ'. 10. ἠμπιχωκότων τοῖς ἐνστηθιδίοις τῶν λεόντων.

Ἐνστηθίζω, Ἐντυπόνω τι εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν καρδίαν. Ἐκκλαστ.

*Ἐνστηλόω, Μλ-ώτω (στηλόω). Στήνω τι εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς στήλην. Ἐπιγρμ. παρὰ Welcker Syll. 169, 9. ἀμφβ.

Ἔνστημα, τό (ἐνίστημαι). Ὡς τὸ, ἔνστασις. 2) Ἀναβολὴ ἐμπόδιον. Χρύσιπ. παρὰ Πλουτάρχ.

Ἐνστηρίζω, Μ. ἴξω (στηρίζω). Στηρίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά· στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι εἴς τι· μετὰ ὁστ. Παῦ. μέγχαλη χεὶρ ἐνεστηριγμένη. Τὸ ἐσυτάρι μπῆχτηκεν εἰς τὴν γῆν, Ἰλιάδ. Φ, 168.

Ἐνστίζω, Μ. ἴξω (στίζω). Κεντῶ, στιγματίζω τι εἴς τι. Δίων Κάσ.

Ἐνστοιβάζω, Μλ-άσω (στοιβάζω). Στουπόνω τι χόνωτας τίποτε εἰς αὐτό.

Ἐνστομίζω, Μλ-ίσω (στόμα). Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐξαιρέτως τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα ἵππου, ἀλόγου.

Ἔνστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα. Διοσκορ. Α'. 126.

Ἐνστόμισμα, ατος, τό (ἐνστομίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐμπηξεν, ἐβαλέ τις εἰς τὸ στόμα τινος· χαλινός, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, κ. τ. τ. Ἰώσηπ. ΙΙΙ', 12.

Ἐνστομος, ὁ, ἡ (στόμα). = ἐνστόμιος.

Ἐνστρατοπεδεύω, = στρατοπεδεύω ἐν· ὡσαυτὸν καὶ κατὰ μέτ. διάῤ. ηχώρος ἐπιτηδειώτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι. Ἡρότ. 9, 2. 85.

Ἐνστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στρέφω, στρίφω, γυρίζω τι εἰς τι, ἢ μέσα. Εὐριπ. Ἰων. 300. ηπηκοῖς Τροφωνίου ἐνστρέφειν. Παῦτ. Στρεφογυρίζομαι μέσα που, ἢ εἰς τι. ημηρὸς ἰσχὺς ἐνστρέφεται «Τὸ μηρὶ στρεφογυρίζεται εἰς τὸν λαγόνα ἢ εἰς τὴν κλείδωσιν τοῦ λαγόνος, λαγγειεῦ». Ἰλιάδ. Ε, 306. Τροπκ. Περιφέρομαι, διατρίβω, κάμνω πραγματείαν εἰς κανένα τόπον.

Ἐνστρογγυλόω, = στρογγυλόω ἐν. Φιλόστρογ. Γ'. 11.

Ἐνστροφαί, ῶν, αἱ (ἐνστρέφω). Τόποι διατριβῆς· τόποι διὰ πάρσιμον καὶ δόσιμον ἢ διὰ πραγμάτειαν. Ἀριστείδ. Α'. σελ. 239. ηἱ ἐνστροφαὶ Σύρωνα.

*Ἐνστροφάω = ἐνστρέφω, ποιητ.

Ἐνστύφω, Μ. ψω (στύφω). Εἶναι ὀλίγον στυφόν, πικρόστυπτικον ἢ ξυνόστυπτικον (ῠ). Νίκανδρ. Ἀλεξ. 321. καὶ 375.

Ἐνσυλλαγχάνω, = συλλαγχάνω, ἐν (ἀμλ). Πλούταρχ. 8'. σελ. 423.

Ἐνσύνδηκος, (συνδήκη). = ἔνσπονδος. Ἀππιαν. Μιθρίδ. 14.

Ἐνσφηνόω, ῶ. Μ. ώσω. (σφηνόω). Σφηνόνω, βάλλω σφῆνας, στενεύω, στουπόνω, σφίγγω τι βάλλωντας σφῆνας. Διοσκορ. Παθητικ. Ε'. 29.

Ἐνσφριγίζω, Μ. ίσω. καὶ Ἰωνικ. ἐνσφριγίζω, (σφριγίζω). Βουλλόνω, βάλλω τὴν σφριγίδα ἢ βούλαν μου εἰς, ἢ ἐπί τι, καὶ οὕτως τὸ ἐπιβεβαιῶ. Ἐπίγρ. τυπόνω τι εἴς τι, ὡσαύτως καὶ ἐντυπόνω τι εἰς τὴν ψυχήν, εἰς τὸν νοῦν.

Ἐνσχερῶ, Ἐπῤῥ. ἐτι δὲ καὶ, ἐν σχερῶ. Ἀκατάπαυστα. ἰδὲ σχερός. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 912.

Ἐνσχολάζω, Μ. άσω, = σχολάζω ἐν. Διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι. ἡσυχάζω με τίποτε. Θεμιστ. Λόγ. Β. σελ. 39.

Ἐνσχολέω, = ἐνσχολάζω. Πολύβ. Θ. 17.

Ἐνσωματίζω, ὡς τὸ, ἐνσωματόω· Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Φρσ. σελ. 1076.

*Ἐνσωμάτισις, εως, ἡ, καὶ

*Ἐνσωμάτισμός, ὁ. Τὸ νὰ δίδῃ τις σῶμα, εἴς τι, νὰ τὸ κάμνῃ σωματικόν, μὲ σῶμα, ἢ νὰ λαμβάνῃ τις σῶμα, νὰ γίνεται μὲ σῶμα κορμί.

Ἔνσωματος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σῶμα, κορμί, εἶναι σωματικόν, μὲ σῶμα. ἀφ' οὗ

Ἐνσωματόω, Μ. ώσω. Δίδω σῶμα εἴς τι, τὸ κάμνω σωματικόν, νὰ ἔχῃ κορμί.

Ἐνσωμάτωσις, σεως, ἡ = ἐνσωμάτισις.

Ἐνσωρεύω = σωρεύω ἐν.

*Ἐνσώριον, τὸ = Ἐσσώριον, Τάφος. Μαρμ. Παρ.

Ἔνταλμα, ατος, τό. (ἐντέλλω) = ἐντολή.

Ἐνταμεύω, Μ. εύσω. = ἐνδησαυρίζω.

Ἐντάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐντέμνω.

*Ἐντανυσμός, ὁ = ἔντασις, Τέντωμα, τάνυσμα, Σχλ. Ἰλιάδ. Φ, 122.

Ἐντανύω, Μ. ύσω. (τανύω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐντείνω. Τανύζω, τεντόνω, Ὅμ. (ὅστις ἐξ μόνον χρῆται τῷ ἐντείνω ἐν τῇ Ἰλιάδ.) ἔχει αὐτὸ πολλάκις ἐν τῇ Ὀδύσ. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου. «νευρὴν, τόξον, βιὸν ἐντανύειν, ἔτι δὲ καὶ μέσ. Ὀδύσ. Φ, 403. ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὑρηται. (τὸ υ, ἀείβρχ.)

Ἔνταξις, εως, ἡ (ἐντάσσω). Τὸ νὰ διατάττῃ, βάλλῃ τίς τι εἰς τάξιν μέσα, ἀνάμεσα, κοντὰ εἴς τι· τὸ νὰ χώνῃ, βάλλῃ τι ἀνάμεσά που. Σουΐδας.

Ἐνταράσσω, Ἀττ — ττω, Μλ-ξω. (ταράσσω, ἀμλ.) τινί. Ταράττω, συγχίζω, προξενῶ ταραχήν, ἀταξίαν εἰς τι. Παῦ. Εἶμαι εἰς ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀγωνίαν εἴς τι, μέ τὴ διάθ· κατατὸ εἰς ἀταξίαν. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ'. 20. ηφάσμα τῷ ὑμίλῳ ἐνταραττόμενον.

Ἔντασις, εως, ἡ. (ἐντείνω). Τέντωσις, τάνυσμα· σπουδή, ἐπιμέλεια, κόπος ἀκούραστος.

Ἐντάσσω, Ἀττ. ἐντάττω. Μ. ξω. (τάσσω). Βάλλω τι εἰς τάξιν μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. βάλλω χώνω τι ἀνάμεσα εἰς τι.

Ἐντατικός, κή, κόν. (ἐντείνω) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ τέντωσιν, τάνυσμα· κόπον ἀκατάπαυστον, σύντονον σπουδήν· δυνάμωμα. ηἐντατικὰ φάρμακα. Παῦλ. Αἰγ. Τὰ δυναμώνοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὰ γεννητικὰ νεῦρα.

Ἐντατός, τή, τόν. (ἐντείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τεντωμένον, τανυσμένον· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὅσα ἔχουν χορδάς, Τεντωμένον, χορδισμένον, χορδιστόν. ηἐντατὰ ὄργανα. Νικομαχ. Γερασ. καὶ Πλούταρχ. ηἡττὴ δ' ἐστὶν ἡ μελῳδία, ἡ μὲν ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δ' ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς». Ὅστις εὐρίσκεται, εἶναι εἰς ἀκούραστον ἐπιμέλειαν ἢ κόπον μὲ, ἢ διά τίποτε.

Ἐνταῦθα, Ἰων. ἐνθαῦτα (ἔν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, Ἰλιάδ. Ι, 601. Σφλ. Τρ. 1193, ὡς τὸ, ἐνταυθοῖ. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ., οἵτινες χρῶνται καὶ τῷ, ἐνθαυτί κατ' ἐπτσ. (ε) — α) ἐπὶ τόπου, Ἐδῶ, αὐτοῦ· ὡσαύτως καὶ κατὰ σημτ. κινήσεως, ἐκεῖ. — β') ἐπὶ χρόνου, Τώρα, εἰς ταύτην τὴν ὥραν· ὡσαύτως καὶ τότε, εἶτα — γ') Ὑποθετικῶς, Εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοιουτοτρόπως. Πολλάκις μετὰ γεν. ηὅτου ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας· ἐνταῦθα τῆς γῆς. Πλάτ. ζ'. σελ. 149.

Ἐνταυθοῖ, Ἐπῤῥ (ἐν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ἰλιάδ. Φ, 122. Ὀδύσ. Σ, 105. Υ, 262. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀρστφ. ηἐνταυθοῖ μενεῖν. ηκαθεζόμενος ἐνταυθοῖ· ὁ Ποιητὴς συντάσσει τὴν λέξ. τοῖς πρστκτ. ῥήμ. μενον. κεῖσο καὶ ἧσο, Ἐδῶ κάθου, ἐδῶ πλάγιασε. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐδῶ, ὡς τό, ἐν ταὐτῷ, Ἀρστφ. Θσμ. 225. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ, 324. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 422.

Ἐνταφά, ἡ. ἀντὶ, ἐνταφή, Θάψιμον, ταφή, Ἐπιγραφ. Καῦλ. Τάμ. Β. Πίν. 56.

Ἐνταφιάζω, Μ. άσω. (ἐνταφιος). Ἑτοιμάζω τὸν νεκρὸν μὲ τὰ ἀναγκαῖα, δηλ. τὸν ἐνδύνω, σαβανόνω, βαλσαμόνω, σάπτω, παραχόνω, Πλούταρχ. ηἠδύσμασι Συριακοῖς Ἀῤῥαβικοῖς ὥσπερ ἐντὸς νεκρὸν ἐνταφιάζοντες». Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 169. ἀφ' οὗ

Ἐνταφιασμός, οῦ, ὁ, Θάψιμον, παράχωμα νεκροῦ.

Ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φροντίζει δι' ὅλα τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα, τὸν πλύνει, ἐνδύει, σαβανόνει, βαλσαμόνει, σάπτει. Ἐπιγράμ. καὶ Ἰουστῖν. Μάρτ. εἰς τὸ Δ'. τοῦ Μωϋσ. Κεφ. 50.

Ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ ἐνταφια, ἤτοι τὰ εἰς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα. Σέξτ. Ἀντισκηπτ. σελ. 618. ἀφ' οὗ.

Ἐνταφιος, ὁ, ἡ, (τάφος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· ὅσα σάπτονται ἢ καίονται μαζὶ μὲ τὸ νεκρὸν σῶμα. αὐτὸ ἐνταφιον Τὸ σάβανον, τὸ ἐνδύματων νεκρῶν. ηὰ ἐνταφια, ῶ Ἡ παράταξις εἰς ἐνταφιαζόμενον λείψανον· ὡσαύτως καὶ τὰ ἔξοδα ἐνταφιασμοῦ, Σαπτικά. Schaef. ἐν Πλουτ. 5. σλ. 46 (ε)

Ἔντεα, ων, τά. Ὅπλα, ἄρματα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ δι' ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, πέντεα Ἀρηΐα, ῶ Ἰλιάδ. Η, 207. Ὀδύσ, Ψ, 368. ἡ λέξ. ἐσήμαινε πρὸ πάντων τὸν θώρακα, Ἰλιάδ. Κ, 34. 75. ὅθεν καὶ πέντεα δύεσθαι Ἰλιάδ. Γ. 339. Θ, 120. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) ὡς τὸ, ἁπλοῦν· ἐν γένει, Σκεῦος, μηχανή, ἐργαλεῖον κτλ. τ. ὅσα ἀπαιτοῦνται καὶ χρησιμεύουν εἰς ὁποιανδήποτε προετοιμασίαν πέντεα βαιτοῦ Τὰ ἀναγκαῖα εἰς τραπέζαν, φιλεάν, Ὀδύσ. Κ, 232. ἔντεα νηοῖ Πιδ. Νμ. 4, 115, Τὰ ἀναγ. εἰς καράβι, πάντ' ἀῤῥοῦν Εἰς ὄχημα ἢ ἁμάξι, Αἰσχλ. Πρσ. 192. πέντεα ἵππεια, βόεια Τὰ ἀναγκαῖα εἰς ζεῦγος ἀλόγων, βοῶν, τὰ κοιν. σημ. χαμούρα Πιδ. Τὰ εἰς μουσικὴν ἀναγκ. Πιδ. Πθ. 12, 39 — Ἡ λέξ., ἐχρησίμευε συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθμ. καὶ ποιητ. μέτρον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὁ ἑνικ. ἀρχ. τὸ, ἔντος εὑρηται μέν, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀρχιλ. λῥν. 51. Liebel. (πρωτ. τῆς λξ. κατὰ Ἔτυμ. ἐστὶ τὸ, ἔννυμι. καὶ παρὰ τὸ, ἔντεα ἐγένετο τὸ, ἐντύω· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ντύνω ἀντὶ τοῦ, ἐνδύω.)

Ἐντείνω, Μ. ενῶ. Πρκμ. ἐντέτᾰκα. παῦτ. Πρκ. ἐντέτᾰμαι, (τείνω, ἀμλ.), Τεντόνω τι εἰς τι, τανύζω, θένω καλὰ, δυνατὰ, ἢ σφίγγω τι. Παῦτ. Βρέμμαι εἰς, ἢ ἀπό τι ὑδέρος ἰμάτιι ἐντέτατται· Τὸ ὄχημα, ἰταλ. ἡ καλέσσα κρέμαται εἰς λωρία, Ἰλιάδ. Ε, 728. Ἀλλὰ τὸ, ναυσὶ ἐντοσθεν ἰμάσιν ἐντέτατο στερεῶς· Ἡ περικεφαλαία ἦτον μὲ λωρία ἀπὸ μέσα καλὰ τεντωμένη, σφιγμένη, Ἰλιάδ. Κ, 263 — 2) Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· ζεύγω, ζεύνω· βάλλω εἰς σφεδρὰν κίνησιν· ὅθεν ηπληγὴν ἐντείνω Κτυπῶ μὲ τεντωμένον χέρι, ὅ ἐστὶ δυνατά, ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ, πληγήν. Ἔτι δὲ καὶ μέτ. Σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι, δυνατά εἰς τι· ηπῇ διανοίᾳ περί τιν Σκέπτομαι, στοχάζομαι σπουδαίως διάτι — 3) Χόνω, στριμόνω τι εἰς τι, τὸ συμπαζόνω, τὸ σφίγγω πέντείνω ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ· ἔτι δὲ καὶ εἰς μέτρον, Περιορίζω, συσφίγγω συστέλλω τι εἰς τὰ μέτρα τῆς ποιητικῆς· ἐκφράζω εἰς στίχους τίποτε, τὸ ὁποῖον εἶπε ἢ ἐστοχάσθηκε προτήτερα εἰς τὸ πεζὸν ἰδίωμα, ὡς ἐχρησίμευε καὶ τό, ἐντείνειν ἁπλῶς ἄνευ περαιτέρω τινὸς προσθήκης, Heind. ἐν Πλάτ.

Φαλ. σλ. 60. D. — 4) ἐντείνω ἵππον τῷ ἀγωγεῖῳ Σείρω, τρέχω μὲ τὸν ἀγωγέα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μὲ τὸ κεπίστρι κατόπι μου τὸ ἄλογον. Ξεν. Ἱππ. 8, 3.

*Ἐντείρω, Μλ. -ερῶ. Τυραννῶ, βασανίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα εἰς τίποτε· φοβίζω, φέρω εἰς ἀμηχανίαν τινά.

Ἐντειχίδιος, ὁ, ἡ. = ἐντείχιος. κλάθητον, Λουκιαν. Ἔκλαθητο ἀνάμεσα εἰς τὰ τείχη.

Ἐντειχίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Ξεχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω τι διὰ τείχους ἢ πύργου· κτίζω μέσα που τείχη ἢ ὀχυρώματα, ἢ περικλείω τόπον τινὰ μὲ τείχη ἢ ὀχυρώματα, περιτειχίζω. Θουκυδ. ς'. πτῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δὲ ἐντειχιτάμενοι,

Ἔντειχος, ὁ, ἡ. (τεῖχος). »Περιτειχισμένος«.

Ἐντεμαίρομαι, Μέσ. ἀποθ. Μλ. -αροῦμαι (τεμαίρω). Συμπεραίνω, κρίνω, ἀποφαίζω τι παρατηρῶν τίποτε· μετὰ δοτ.

Ἔντεκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον). Ὅστις ἔχει τέκνα, παιδιά. ἀντιθ. τῷ, ἄτεκνος.

Ἐντεκνόω, (τεκνόω). Γεννῶ τέκνα μέσα που, εἰς τινα τόπον· ἐπὶ ἀνδρός τε καὶ γυναικός.

*Ἐντελέθω = τελέθω ἐν.

Ἐντέλεια, ἡ. (ἐντελής). Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τίποτε τέλειος, νὰ τὸ ἠξεύρῃ καλά. ἢ τὸ νὰ εἶναί τι τέλειον, σωστόν, νὰ μὴ λείπῃ ἀπ' αὐτὸ τίποτε. Θεόφιλ. Ἐρ. Φ.σ. 9.

Ἐντελευτάω, ῶ. Μ. ήτω. (τελευτάω). Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον μέσα που, ἢ μὲ τίποτε. Ἀμετβ. ὑπερ. τὸν βίον, Ἀποθνήσκω μέσα που· μετὰ δοτ.

Ἐντελέχεια, ἡ. Δραστηριότης, ἐνέργεια· ἐν γένει, Τὸ νὰ εἶναί τι τωόντι δραστήριον, ἐνεργοῦν καὶ νὰ δείχνῃ πραγματικῶς τὴν δραστηριότητα, τὴν ἐνέργειάν του, ἀντιθέτ. τῷ, δύναμις, ἁπλῶς, ἤτοι τὸ νὰ δύναται μόνον νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ δείκνηται πραγματικῶς ἡ ἐνέργειά του, Κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστλ. Σέξτος Ἐμπειρ. Μαθημ. Ι. γ'. 40. πτὸ μὲν κατὰ δύναμιν μία νωστός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιννα. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. πάντη διάφορος τῆς, ἐνδιάθετος, Naeckii ἐν Χοιρ. σλ. 174, 177. Ἐτυμολγ. παρὰ τό, ἐντελεχής, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπιθ. οὐδαμοῦ ἴσως εὑρηται, καὶ τὸ ὁποῖον νομίζεται ταὐτοσήμαντον τῷ, ἐντελὲς ἔχων, ὡς τό, νουνεχὴς ἀντὶ τοῦ, νοῦν ἔχων. Τὸ δ' Ἐπῤῥ. ἐντελεχῶς, κατὰ σημτ. τοῦ, βεβαίως, τωόντι, πραγματικῶς, παρὰ Πλάτ. Νμ. 10. σλ. 905. Ε.

Ἐντελεχής, ὁ, ἡ. καὶ ἐντελεχῶς, Ἐπίῤῥ. Δραστηρίως, δραστικῶς. ἰδὲ ἐντελέχεια.

Ἐντελής, ές, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τέλειον, σωστόν, τελειωμένον. τέλειος αὐξημένον κατὰ τὸ φυτικὸν μέγεθος (ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν)· ἔχει τὴν τελείαν ἡλικίαν (ἀπ' ἀνθρώπων), ὡς τό, τέλειος. Ἐπῤῥ. ἐντελῶς. — 2) οἱ ἐντελεῖς = οἱ ἐντέλει· Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἐξουσίαι ἢ οἱ ἄρχοντες, ὅσοι εὑρίσκονται εἰς λειτουργίαν, βουλευσιν τῆς πολιτείας, οἱ ἐνδοξότατοι καὶ περιβλεπτότατοι.

Ἐντέλλω, Ἐνεργητ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· συνήθως δὲ, μέσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι (τέλλω) τινί τι. Παραγγέλλω, προστάζω.

Ἐντελόμισθος, ὁ, ἡ. (ἐντελής, μισθός). Ὅστις λαμβάνει, παίρνει τέλειον, σωστὸν μισθόν. Συνέσ. Ἐπιστ. Ε'.

Ἐντεμενίζω, Μ. ίσω. (τεμενίζω). Κτίζω ἱερὸ φυλάκιον ἢ ναὸν τινὰ, ἱερόν, εἰς θεότητά τινα ἀφιερωμένον τόπον· ὅθεν, ἀφιερόνω.

Ἐντέμνω, Μλ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτω, χαράττω ἢ καλίζω τι εἰς τι, π. χ. πέντεμ. γράμματα ἐν λίθοις »Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 22 — 2) Καταπάπτω, κομματιάζω, λιχνίζω. ἐξαιρ. ἐν θυσίαις, Σφάζω τὸ θῦμα. πἥρωϊ ἐντέμ.« Εἰς τιμὴν ἥρωός τινος, Θεόδ. Ο, 11. κοὐ ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς θεοφωτικὰς παρβλ. ἐντομος, τόμιος.

Ἐντενής, ὁ. ἡ. (ἐντείνω). Τεντωμένος, κορδισμένος· ζευγμένος· ὅστις καταγίνεται εἴς τι, κάμνει τι μὲ ἀκούραστον ἐπιμέλειαν.

Ἐντεομήττωρ. ἰδὲ. ἐντεσιμήττωρ.

Ἐντερεύω, Μ. εύσω. (ἔντερον). Ξεκοιλιάζω, βγάζω τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθιά τινος. Ἀθήν. Ζ. σελ. 311. πτοὺς λάμβρακας ἐντερεύουσι.

Ἐντερικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἔνδον τοῦ σώματος, τὸ κοιντ. ς' τὰ ἐνσώκια, εἰς τὰ ἔντερα, ἢ εἰς τὰ ἐντόσθια.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ. καὶ, ἐντερωνὶς ίδος ἡ. (ἔντερον). Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, ἐξαίρετος τὸ ἐγκάρδιον, ὁ ἁπαλὸς μυελὸς φυτῶν τινων, ἢ μαλακὴ καρδία αὐτῶν, καθὼς π. χ. τῆς κουφοξυλιᾶς, τῶν βούρλων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἐντόσθια καὶ = ἐντερόνεια.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ. (ἔντερον, κήλη). Τὸ σπασιμον, ὅταν σπάζῃ, βλάπτηταί τις καὶ βγαίνουν τὰ ἔντερά του ἀνάμεσα εἰς τὰ μηρία. ἀφ' οὗ

Ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, ἡ. Σπασμένος, βλαμμένος, ὅστις πάσχει ἐντεροκήλην.

Ἔντερον, τό. (ἐντός). Ἄντερον, ἐντόσθιον, Ἰλιδ. ἀεὶ πληθυντ. μόνον Ὀδτ. Φ, 408. πἔντερον οἷός, Χορδὴ ἀπὸ προβάτου ἔντερα· »χορδὴν« Χορ. ἀπὸ βοός, ἔντερ. πἔντερα γῆιε«, Οἱ ὄρχεις ἢ τὰ σκωλήκια, ὁπὰ εὑρίσκονται εἰς ὑγρὰν καὶ βαλτώδη γῆν, Ἀριστ. — 2) Φούστα, σακούλα, ἢ πουγγί, μαρτύριον τὸ σύνηθ. τουρκοβάρ. τσέπης. Μήτρα τῶν θηλ. ζώων. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. ἐτυχηματισμένη συγκριτικῶς παρὰ τό, ἐντός, ὡς ἡ, ὑπέρτερον.)

Ἐντερόνεια, ἡ. = ἐντεριώνη. ἐξαιρτ. ἔντερ. εἰς τριήρεις Τὰ ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένον τὸ κάτω μέρος πολεμικῶν καραβίων, ἢ τὰ στραβὰ ξύλα εἰς τὴν κοιλίαν τῶν καραβίων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγκοίλια ξύλα, ἄλλως καλοῦνται, ἰδὲ ἐγκοίλιος σημτ. 2. Ὁ παροξύτονος τύπος τῆς λέξ. ἔστι ψευδής. Dind. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 1190.

*Ἐντεροπονέω (πονέω). Ἔχω κοιλόπαυον, κοψίματα, μὲ πονεῖ ἡ κοιλία.

Ἐντεροπώλης, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἔντερα, ἢ ἀλλάντας, τὸ ἰταλ. λουκάνικα· ὅστις πωλεῖ ἐντόσθια ζώων.

Ἐντεσιεργός, ὁ, ἡ. (ἔντεα σημτ. 2, ἜΡΓΩ). ὅστις δουλεύει ἁρματωμένος· πᾶν ζῶον ὅπερ δουλεύει ζευγμένον. πέντετ. ἡμίονοι Ζευγμένα μουλάρια, Ἰλιδ. Ω, 277. ἄλλοι γράφουσι τὴν λεξ. ἐντεσιουργός.

Ἐντεσιμήστωρ, καὶ ἐντεομήττωρ, ορος, ὁ, (μήστωρ). Γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ ἅρματα, ἢ εἰς τὸν πόλεμον. Ἡσύχιος.

Ἐντεσιουργός, ὁ. ἀντὶ ἐντεσιεργός.

Ἐντεταγμένος, Μετοχ. Παθ. (ἐντάσσομαι,) Οἱ ἔγγριτοι, οἱ διωρισμένοι, ἐκλελεγμένοι εἴς τι.

*Ἐντέταμαι, ἐντεταμένος, Πρκμ. παθ. τοῦ ἐντείνω.

Ἐντεταμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Μετοχ. Πρακτ. τοῦ ἐντείνω. Τεντωμένα, δυνατά, σφοδρά, ἐπιμελῶς. Ἡρόδ.

Ἐντεῦθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος· ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ὀδτ. Τ, 568. Ἀπὸ τούτου, ἀπ' ἐκείνου τὸν τόπον — 2) ἐπὶ χρόνου, Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμήν· ἀπ' ἐκείνον τὸν καιρόν· εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἔκτοτε — 3) αἰτιολογικῶς, Ὅθεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ἐντεῦθεν καὶ ἐπτ. (— ∪ —)

*Ἐντευθενί, Ἐπῤῥ. ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἐντευκτικός, κή, κόν. (ἐντυγχάνω). Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, καταδεκτικός, Πλούτ.

Ἐντευξίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ ἑπομ. Μικρὰ δέησις, παρακάλεσις διὰ γράμματος, μικρὰ ἀναφορὰ πρός κάνένα μεγάλον. Ἀρρίαν. Ἐπικ. Λ'. 10.

Ἔντευξις, εως, ἡ. (ἐντυγχάνω). Συναπάντησις, ἀντάμωμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον νὰ συνομιλοῦν, τὸ ἰταλ. κομβερσατσιόνη, ἐπίσκεψις ἰταλ. βίζιτα· χαιρετισμα, ἀσπασμός, συναναστροφή· τὸ νὰ ἐχῃ τις τὸ ἐλεύθερον νὰ συγχνάζῃ εἰς τὸ σπίτι τινός· ὅθεν πρόσῤῥησις, συνομιλία, δέησις, παράκλησις, μυστήριον ἢ παράκλημα πρός τινα δι' ἄλλον κάνένα· ἀπάγγωσις, ἢ διάβασμα εἰς τὸ βιβλίον.

*Ἔντευτενθεν, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφ. 1212.

Ἐντευτλανόω, (τεύτλον). Ἑτοιμάζω μαγειρεύω τι μὲ τεύτλα, ἤτοι μὲ γογγύλια, κόκκινες ῥέπες· ἐξαίρ. χύλ, τὸ ὁποῖον ῥήνουν συνήθως εἰς φύλλα γογγύλης. Ἀριστφ. Ἀχ. 894. Ἀθην. 7, σλ. 300. Β.

Ἐντεφρος, ὁ, ἡ (τέφρα). Μὲ στάχτην, στάχτωμένος, μὲ χρῶμα στάχτης, σταχτερός. Ἀθήν. Θ·

Ἐντεχνία, ἡ. Ἐπιτηδειότης· ἀφ' οὗ

Ἔντεχνος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον καμωμένον μὲ τεχνίν, ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, τεχνικόν, συντηματικόν, κανονικόν. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, γυμνασμένος εἰς τὴν τέχνην. Ἐπῤῥ. ἐντέχνως.

Ἐντήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀνακλύω, κάμνω τὶ νὰ ἀναλύῃ καὶ τὸ χύνω εἰς τι. πἐντῆξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ«. Μεταφορ. Ἐντυπόνω, ἢ κάμνω νὰ ἐντυπωθῇ τι εἰς τὸν νοῦν ὥστε νὰ μένῃ ἀνεξάλειπτον, νὰ γίνηται ἀλησμόνητον. Πτρακείμ. »ἐντέτηκαν· τὸ δέ, »ἐντακῆναι τῷ φιλεῖν« Τὸ νὰ κατακαίηται ἀναλυόμενος ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης, Σφκλ. »ἐντακῆναι ὀρῆνοις« Τὸ νὰ κατατσγνοῦν, ἀπελπίζονται τὰ γύνωντας ὄκρυα, ὀρνιθῶνται Ἀνακρ.

Ἔντι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐστί, καὶ εἰσί, γ'. ἐνκ. πλθ. πρτπ. Ἐνστ. τοῦ εἰμί. (— ∪)

Ἐντίθημι, Μ. θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω, φέρω τι μέσα που· τινί τι, Ὁμ. τὰ πλείστα ἐπ' ἐρύχων· ἐξαίρ. ἐπὶ φορτώματος εἰς καράβια, πτα χρήματα ἐνέθεντο εἰς τὴν ναῦν« Δμτθ. »ἐντίθημι φόβονν Ἐμπνέω εἰς τινα φόβον, τὸν φοβίζω. Μέσ. ἐντίθεμαι. Θέτω, βάλλω τι μέσα που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. »μὴ μοι πατὴρ ὁμοίη ἔνθεο τιμῇ Μὴ τοὺς βάλλεις, μὴ τοὺς συγκαταριθμεῖς εἰς ὁμοίαν τιμήν. Ἰλιδ. Δ, 410. Πολλάκις, πκότον, χάλαν, ἔνθετο θυμῷ Συνέλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του Θυμόν, ὀργήν, ἐνύμωτιν, ὠργίσθηκε, Ἰλιδ. Ζ, 326. Ὀδτ. Λ, 102. Ν, 324. Ἐκ δὲ, »ἐνθεμένη σε λεχέστιν Σ' ἐπῆρε σ' ἀβλαβῆ 'ς τὸ κρεβάτι της, Ἰλιδ. Φ, 124. ἀπολύτως, ἔνθου, Πρτπκτ. μέσ. Ἀόρ. β'. Βάλε εἰς τὸ στόμα σου, γεύτου.

Ἐντίκτω, Μ. ξω συνήθ. — τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Γεννῶ μέσα, μεταδίδω τι εἰς τὸ γεννηθὲν διὰ τῆς συλλήψεως, ἢ εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του. Πλάτ. Τιμ. τινί τι· Ἐμπνέω εἰς τινα, ἢ κάμνω νὰ συλλάβῃ τις γνώμην τινά. Πολύβ. ΙΖ'. 11. πτοῦτο ἐπιμελῶς ἐντίκτειν ἐπειρῶντο τῷ συγκλήτῳ, Ἀμτβ. Μετχ. Πρκμ. ἐντετοκώς, Φυτικός, ἔμφυτος· πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἐκ φύσεως, γεννᾶται μαζὺ μὲ αὐτὸ· ἐπὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἀριστφ. Σφκ. 651.

Ἐντιλάω, Μλ. -ήτω (τιλάω) τινός τι. Χύζω, κουτζουλῶ μέσα εἰς τι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 351. πὁ λάρος ἐντίλητεν, ὥπτερ σηπίαν, ἐν γένει, λερόνω, τὰ τουρκβ. μουριτερεύω τι.

Ἐντιμάω, ῶ, Μ. ήτω (τιμάω). Λογαριάζω τι εἰς τόπον μετρητῶν, παίρω, δέχομαί τι ὡς μετρητά ἄσπρα, ἢ εἰς τόπον μετρητῶν.

Ἔντιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τιμήν, ὑπόληψιν, ἔξαν. Ξενοφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. ντά θεῶν ἔντιμα ἀτιμάζειν· ἀντί, τά ὅσια τά θεῖα δίκαια. Ἐπῤῥ. ἐντίμως· ἀφ' οὗ

Ἐντιμότης, ητος, ἡ. Τιμή, ἀξία.

*Ἐντμήγω, Μλ. – (τμήγω, ἀνμλ.). Ἐπκ. ἀντὶ ἐντέμνω.

Ἔντμημα, ατος, τό (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον μέσα εἰς τι, ἢ βαθέως· κύψιμον, κομμάτι.

*Ἔντμησις, εως, ἡ (ἐντέμνω) = ἔντμημα.

Ἔντο, γ', πλῆ. προπ. μέσ. Ἀορ. β'. τοῦ ἵημι, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει πεπεί πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξεροι ἔντοι Ἀρ' οὖ εὐγάλαν ἀπό τόν ἑαυτόν των τήν ὄρεξιν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ὅπερ συνήθως ἐξ ἔντο, συνάπτοντες γράφουσι· ἰδέ ἵημι.

*Ἐντοίχιος, ὁ, ἡ (τοῖχος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπί τοίχου.

Ἔντοκος, ὁ, ἡ (τόκος)· Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ. Λυκρ.

Ἐντολή, ῆς, ἡ (ἐντέλλω)· Παραγγελία, προσταγή. ὑπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι. Λουκιαν. Τό νά ἀπολογῆται, διαφεντεύηται τις διά μέσου ἄλλου, ὁηλ. δίδοντας διαταγήν εἰς ἄλλον νά ἀπολογηθῇ ὑπέρ αὐτοῦ.

Ἐντολμάω, ῶ, Μ. ήτω, = τολμάω ἐν.

Ἔντομα, ων, τά· Τά ζωΰφια, τό Ἰταλ. ἰνσέκτα· παρβλ. ἔντομος, σημ. 3.

Ἐντομή, ῆς, ἡ (ἐντέμνω)· Κύψιμον πρός μέσα, κοψιματιά, σχισμάδα, χαραγματιά, σχισματιά· χάσμα μεταξύ βράχων ἢ βουνῶν, στενοπορία ἢ στενοῦρα, τό τουρκβ. μπογάζι - 2) τό νά κόπτῃ νά κάμνῃ τις χαραγματιάς εἰς τι.

Ἐντομίας, ου, ὁ, Εὐνοῦχος. Σημ. δέ, ὅτι ἐντομίας μέν λέγεται ὁ εὐνοῦχος, τοῦ ὁποίου τούς ὄρχεις δέν εὐγάζουν, ἀλλά τούς κοπανίζουν καί μαραίνονται μέσα εἰς τό σακκούλι των. ἐντομίας δέ, τοῦ ὁποίου τούς ὄρχεις εὐγάζουν τελείως.

Ἐντομίς, ίδος, ἡ, Κοψιματιά, Λευτικ. ΙΘ'. 28.

Ἔντομος, ὁ, ἡ (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, κομματιασμένον, κατακομμένον. – 2) τά ἔντομα, ὑπερ. σφάγια, Τά θύματα, ζῶα διά θυσίαν, τά ὁποῖα ἐθυσίαζον ὅταν ἔκαμναν ὁρκωμοσίαν ὅρκους, καί ὅσα ἐθυσίαζον ὑπέρ τῶν ἀποθαμένων, Basil ep. cr. σλ. 198. - 3) τά ἔντομα, ὑποσυνομ. ζῶα, τό ἰταλ. insetta. τά ζωΰφια, διά τό νά εἶναι λεπτότατα μεταξύ τοῦ στήθους καί τοῦ ὀπίσω μέρους τοῦ σώματός των, καί φαίνονται ὡς νά εἶναι βαθέως κομμένον τό σῶμα των ἐκεῖ, καθώς π. χ. αἱ σφῆκες, αἱ μύρμηκες, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ, Δ. α'. πέπτι δέ ἔντομα ὅσα κατά τοῦνομα ἐστίν ἐντομάς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ὁμφοῖν.

Ἐντονία, ας, ἡ, Τέντωσις· κόπος, ἐπιμέλεια ἀκούραστος.

Ἔντονος, ὁ, ἡ (ἐντείνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, τεντωμένον, ὅθεν ἰσχυρόν, συνατόν ὁρμητικόν, σβῦ. Ἐπῤῥ. ἐντόνως. Συφ. Ἀν. 7, 5, 7. - 2) ὁ ἔντονος, ὡς οὐσιαστ. = ζεῦξις, ἔντασις. Πλατ. Νμ. 12. σλ. 945. C.

Ἐντόπιος, ὁ, ἡ (τόπος) ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ὅστις εὑρίσκεται εἰς τόν τόπον του, ἐγεννήθη ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκεται· ἔτι δέ καί, ἔντοπος, Πλάτ. παίτιῶμαι τούς ἐντοπίους θεούς, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1525.

*Ἔντοπος, ὁ, ἡ = ἐντόπιος.

Ἐντορεύω, Μ. εύτω (τορεύω). Σκαλίζω, τρυπῶ μέ τό σμιλάρι ἢ μέ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐξαιρ. ἐπί ἔργων ἀναγλύφων εἰς χαλκόν ἢ λίθον, ὅσα ὁηλ. ἔχουν συνεχτά σκαλίσματα. Ἀθήν. πέντε-τορευμένα ζωδάρια.

Ἐντορεύω, (τορεύω)· Δουλεύω, φτιάνω κατασκευζω τι μέ τό τορευτάρι, τουρκβ. τσιάρκι.

Ἔντορνος, ὁ, ἡ (τόρνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τορνευμένον, στρογγυλευμένον· ἐν γένει, στρογγυλόν· Τροπκ. ἐπί ἐκφράσεως λέξεων, καί ἐπί συγγραφῆς τρόπου, ὕφους γραψίματος.

Ἔντος, τό, σπανιωτ. παρ' Ἀρχιλ. μόνον ἀπαντώμενος ἐνκ. ἀρσμ. τοῦ ἔντεα. ὅπερ ἰδέ.

*Ἐντός, Ἐπῤῥ. (ἐν). Μέσα, ἀνάμεσα, Ὁμ. ὅστις συντάσ. τήν λξ. συνήθ. πέντός ἔχειν, ἐντός εἴργειν ἢ ἔργειν ἢ ἐντός, ὑπκ. θάλασσα, Μέσα ἀπό τάς στῆλ. τοῦ Ἡρακλέους, ἀπό τό Γιβραλτάρι, ἀντιθ. τῷ, ἢ ἔξω. – β'.) Ἔτι δέ καί μετά γενκ. παρ' Ὁμ., προτιθεμένης μᾶλλον τοῦ Ἐπῤῥ. ἢ ἐπιφερομένης αὐτῷ· πέντός ἐμαυτοῦ, Εἰς τόν ἑαυτόν μου, εἰς τάς φρένας μου, Ἡρδτ. 7, 47. Μέσα εἰς τι πέντός ἑαυτοῦ γίγνεσθαι Τό νά συνέρχηταί τις εἰς τόν ἑαυτόν του, Ἡρδ. 1, 110. – 2) Ἀπό τοῦτο, ἀπό τό μέσα μέρος, Ἰδ. Β, 845. μετά γεν. πέντός τοῦ ποταμοῦ Ἡρδτ. 1, 6. – 3) ἐπί χρόνου· πέντός ἐπέρας Μεταξύ τώρα καί τοῦ ἐπέρας, ὁηλ. ἕως εἰς τό ἐπέρας, Συφ. – 4) ἐπί συγγενείας, Ἐγγύτερα, πλησιέστερα· ἰδέ Δμσθ. Μαχάρτ. 54. 62. ἀφ' οὗ

*Ἐντοσθε, καί φωνητ. ἐπιφερμ. ἐντοσθεν. Ἐπῤῥ. = ἐντός. Ὁτέ μέν ἀπολύτως, ὁτέ δέ μετά γενκ., Ὁμ., Ἀπό μέσα, Ὀδσ Β, 424. (– – υ)

*Ἔντοσθι, Ἐπῤῥ. = ἔντοσθε, ἐντός, Ἡσθ.

*Ἐντόσθια, ων, τά (ἐντός)· Τά μέσα εὑρισκόμενα, τά σωθικά, τά σπλάγχνα· ὡς τό, ἔγκατα καί ἔνδοθεν. Εὑρηνται δέ καί εἰ τύποι, ἐνδόσθια, παρά τό ἔντοσθε· ἐντοστηθίδια καί ἐνστηθίδια, παρά τό στῆθος.

Ἐντοσθίδιος, α, ον (ἔντοσθε). Ἐσωτερικός· τά ἐντοσθίδια, Ἐντόσθια.

Ἐντραγεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐντρώγω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐντραγωδέω, — τραγωδέω ἐν, Καυχῶμαι πρός τινα μέ χοντρά, παχιά λόγια· παίζω τόν μεγάλον· μετά δοτ. Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον. 19.

Ἔντραγος, ὁ, ἡ (τρώγω)· Πᾶν ὅ,τι διατρυπᾷ, διαπερνᾷ· πῦρθαλμός ἐντράγους διαδασθαι, Νικήτ. Χρον. ς'. 4. Ὅ, τι εἶναι σαφές, καθαρόν.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, Θηλυκ. ἐντραπεζίτις, τίδος, ἡ (τραπεζίτης)· Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος· παρασιτος.

Ἐντραχύς, εῖα, ύ (τραχύ)· Ὀλίγον τι τραχύς, σκληρός, σκληρούτσικος. (υ)

Ἐντρεπτικός, ή, όν. Ἐντροπαλός, τόν ὁποῖον κάμνει τις εὐκολα νά ἐντρέπηται – 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νά κάμνῃ ἄλλον νά ἐντρέπηται. Ἐπῤῥ. ἐντρεπτικῶς, παρά τό

Ἐντρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Στρέφω, γυρίζω τι ἀπό τό ἄλλο μέρος, πέντρεπω τά νῶτα Γυρίζω τήν ράχιν μου, φεύγω, Ἡρότ. Τρπκ. Γυρίζω τινά εἰς τόν ἑαυτόν του, τόν κάμνω πρωτεκτικόν, ἢ τόν κάμνω νά ἔλθῃ εἰς τόν ἑαυτόν του, εἰς τάς φρένας του, νά πάρῃ τά μέτρα του, νά αἰσθανθῇ τόν ἑαυτόν, τόν νά ἐντραπῇ. Παθτ. οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ Παί τώρα δέν γυρίζει ἡ καρδία σου, δέν καταιύγεται, Ἰλδ. Ο, 554. Ὀδσ. Α, 60. (ἀλλοῦ δέ που οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. ἡ λέξις) Μέσ. πέντρέπεσθαί τινος Τό νά φροντίζῃ τις, νά τῷ μέλῃ διά τινα, ἢ διά τίποτε, νά φοβῆται ἢ νά κατανύγηται ἡ καρδία του περί τινος· ἐξαιρ. παρά τοῖς Τργκ. μετά ἀπρμφ. Φροντίζω, φοβοῦμαι μήπως γένῃ τίποτε, Θγν. 392. Ἀπό Πλτχ. οὐ, καί μετά αἰτιατ. Ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι ἀπό τινα, ἢ διά τίποτε.

Ἐντρέφω, Μλ-θρέφω (θρέφω, ἀνμλ.) = τρέφω ἐν. Τρέφω. ἀνατρέφω τινά εἰς, ἢ μέ τι. Παθτ ἐντρέφεταίμοιι Μαθαίνω τι, συνηθίζω εἰς τι διά τῆς ἀνατροφῆς, ἀπό μικρός, Συφ. ἀγυμνασίοις ἐντραφῆναι Τό νά ἀνατρέφηταί τις εἰς τά γυμνάσια, Εὐρπδ. Φοιν. 368. Ἔτι δέ καί μέσ. ηφυτά ἐνθρέφατθαι Περιποιοῦμαι φυτά διά χρεία μου. Ἡσθ. Ἔρ. 783. Ἄλλοτε ἀναγιώσκετο Ἰλδ. Τ, 326. «Σεύρω μοι ἐντρέφεται, ἀλλ' ἐ Wolf ἔγραψε διῤῥημ. ἐνι τρέφεται.

Ἐντρέχεια, είας, ἡ. Ἔμπειρία, σύνεσις φρόνησις, ἀγχίνοια, δεξιότης, προσοχή, σκέψις· παρά τό

Ἐντρεχής, ὁ, ἡ. Ἔμπειρος, συνετός, φρόνιμος, ἐπιμελής· πανοῦργος, γυμνασμένος· στοχαστικός, γνωστικός, ἐπιδέξιος, ὀξύνους, προσεκτικός, ἐπιτήδειος, πέντρ. ἐν τόποις καί παθήμασι καί φόβοις Πλάτ. ἀντιστ. τῷ, κακοεντρεχής. Ἐπῤῥ. ἐντρεχῶς· παρά τό,

Ἐντρέχω, Μλ, ἐνθρέξομαι, συνήθ. ἐνδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα που, κινοῦμαι ἐλεύθερα εἰς τι· ὅθεν ἁρμόζω καλά εἰς τι πού ἐντρέχοι ἀγλαά γ' ἔσσα Ἂν εἰς τά μέλη τοῦ σώματος ἁρμόζει καλά ἡ ὁπλοτις, ἢ τά ἄρματα Ἰλδ. Τ, 385 (ἀλλαχοῦ δέ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις παρ' Ὁμ.) Τρπκ. διατρέχει, φημίζεται, λέγεται, πέντρ. λόγος ἀνθρώποις Λόγους, ὁμιλοῦν διηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Ἀρτ. — 2) Τρέχω μέσα ἢ κοντά εἰς τι· χόνομαί που, ἢ ἐμβαίνω χωρίς νά μέ καταλάβουν· εἰσχωρῶ, ἔχω χώραν πουθενά· ἐπί τό πλεῖστον ἀνευπτωτικοῦ 3) Ὑπερπολίζω, ἐπέρχομαι, προσκολλῶμαι Λουκιαν. πέρως ἀρετῶν οὐδείς ἐντρέχει.α

Ἐντριβής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τριμμένον εἰς τι· ἐπί τό πλεῖστον τρπκ. Ὅστις εἶναι δοκιμασμένος, τό ἰταλ. ἀπροβάτος εἰς τι· γυμνασμένος, ἔμπειρος, εἰδήμων· μετά δοτ. παρχαΐς καί νόμοις Σφκλ. Ἀντ. 177. σπανιώτερον μετά γενκ. π. χ. πέντριβής τέχνης ω Ἐλήφθη δέ παραβολικῶς ἀπό τῆς Λυδίας λίθου ἢ τῆς βασάνου, ὁηλ. τῆς πέτρας εἰς τήν ὁποίαν δοκιμάζουν τό ἀσήμι καί τό μάλαγμα. παρβλ. παρατρίβω· παρά τό

Ἐντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω τι εἴς τι, ἢ ἐπί τι· χρίω, ἀλείφω. Ξενοφ. Κυρ. π. Η'. ά. 41. πυποχρίουσι καί ἐντρίβουσιν αὐτούς ω καί Οἰκον. Γ. 2. Παθητ. ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμυθίῳ ω Τροπκ. πέντρίβω κακόν τινι Προσάπτω, κάμνω εἰς τινα κάνεν κακόν, ἢ ζημίαν τινά· ηκόνδυλον, πληγάς ἐντρίβω Κολαφίζω, τό κοινότ. δίδω μπάτσον, σέρνω τινά. (ι) ἀφ' οὗ

Ἔντριμμα, τό· Πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη, μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἐξαιρέτως ἀλειφή, μυρωδικόν, ψιμύθι, φτιασίδι. Πολυδ. Ε'.

*Ἐντριτωνίζω, Κωμκ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1189. Φροντίζω διά νά μοιρασθῇ τίποτε εἰς τρία μέρη, κατά τόν Νοκκ.

Ἔντριχος, ὁ, ἡ (θρίξ)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει τρίχας, τριχωτόν. – 2) ντό ἔντριχον, Ψεύτικα μαλλιά, τά ὁποῖα φοροῦν ὅσοι γίνονται φαλακροί, τό ἰταλ. περούκα.

Ἐντρίχωμα, ατος, τό (τριχόω)· Τό μέρος τῶν βλεφαρίδων (εἰς τά ὀμματόφυλλα) εἰς τό ὁποῖον φυτρώνουσιν αἱ τρίχες. Πολυδ. Β'. 69. 2) παρά Πλουτάρχ. Προβλ. Φυσ. κεῖται πιθανῶς ἀντί τοῦ, Σίτα ἀπό ἀλογότριχες, ἢ σακκούλι διά στράγγιτμα, τό ἄλλως ἠμύς. (ε)

Ἐντρίχωσις, εως, ἡ = ἐντρίχωμα, σημ. 1.

Ἐντρίψις, εως, ἡ (ἐντρίβω)· Τό νά τρίβῃ τις τίποτε ὑγρόν εἰς τι, ἢ ἐπί τι ἀλείφοντάς το, ἐξαιρ. ἀλειφήν μυρωδικήν ἢ ψιμύθι, ὡσαύτως καί τό ἴδιον ψιμυθι, φτιασίδι. Συφ. Κυρ. π. Α'. γ. 2. καί Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΒ'. ά.

Ἔ**ντρομος**, ὁ, ἡ (τρόμος). Γεμάτος τρόμον, κατατρομαγμένος.

Ἐ**ντροπαλίζομαι**, παρά τό ἐντρέπω, Παθ. μόνον κατ' Ἐνστ. καί Παρατ. χρήσιμον· Περιπατῶντας στρέφομαι, γυρίζω πολλάκις καί κυτάζω ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ζ, 496. ἐξαιρ. ἐπί μαχῶν ὅταν τό στράτευμα ὑποχωρῇ, τρομάζεται ὀπίσω, τό ἰταλ. ριτιράρῃ, καί ἀπό καιρόν εἰς καιρόν στρέφεται καί ἀναποφασίζεται εἰς τόν καταδιώκοντα τό ἐχθρόν, Ἰλιάδ. Λ, 547. Ρ, 109. Φ, 492.

Ἐ**ντροπή**, ῆς, ἡ (ἐντρέπομαι). Ἐπιστροφή, γύρισμα. Ἀρατ. 499. 2) ὡς καί παρ' ἡμῖν, Τό νά συνέρχηταί τις εἰς τόν ἑαυτόν του καί νά αἰσθάνηται ὅτι ἔκαμεν ἤ εἶπε τίποτε ἀπρεπές, διά τό ὁποῖον ἐντρέπεται. «πρός ἐντροπήν ὑμῶν λέγω». Παῦλ. Κορ. Α'. 15. Τό νά φροντίζῃ, προσέχῃ τις νά τῷ μέλῃ διά τίποτε, νά ἔχῃ στέβας διά τι, ὡς τό, αἰδώς, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 299.

Ἐ**ντροπία**, ἡ = ἐντροπή, Ἱππ. Παρ' Ὁμ. δέ, Τμ. Ἑρ. 245. «δόλιαι ἐντροπίαιοι Σοφίσματα, διαβολαί, πανουργίαι, δόλοι.

Ἐ**ντροπίας**, ου, ὁ, οἶνος = τροπίας. Πολυδ. καί Ἡσύχιος.

Ἐ**ντρόφος**, ὁ, ἡ (ἐντρέφω). Ὅστις εἶναι αὐξημένος, ἀναθρεμμένος εἰς, ἤ μέ τίποτε· μετά γενικ.

Ἐ**ντρυλίζω**, καί ἐντρυλλίζω (τρυλλίζω) Ψιθυρίζω, λέγω τινά τι εἰς τό αὐτί, κρυφομιλῶ τινί τι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 541.

Ἐ**ντρυφάνιον**, τό, Ὁ δεύτερος οἶνος, ὁ δευτεριάς, ὁ στεμφυλίτης, τό κοινότ. λάγγιρος, Ἡσυχ.

Ἐ**ντρυφάω**, Μ. ἤτω (τρυφάω). Ἀτυχεύω εἰς τι, εὑρίσκω μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· μετά δοτ. τοῦ πργμτ. — 2) Περιπαίζω τινά, τόν κρατῶ διά μωρόν, φέρομαι πρός τινα ὑπερήφανα, ὑβριστικά, καταφρονητικά· μετά δοτ. τοῦ πρτπ. Λουκ. ἀφ' οὗ

Ἐ**ντρύφημα**, τό. Τό ἀντικείμενον εἰς τό ὁποῖον ἀτυχεύει, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν, πρός τό ὁποῖον φέρεταί τις ὑπερηφανα, καταφρονητικά (ν)

*Ἐ**ντρυφής**, ό, ἡ. Ἀτυχος, ἀτυχής.

Ἐ**ντρύχομαι**, (τρύχω, ἀνμλ.). Γίνομαι βάρος εἴς τινα, τόν ἐνοχλῶ, τόν βαρύνω. (ν) Δίων Κασ. ΛΗ'. 46.

Ἐ**ντρώγω**, Μλ. -ξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Τρώγω λίζουρα κατατρώγω, ἐξαιρ. μέ πολλήν ὀλιγωρίαν, λαίμαργα, τό κοινότ. τρώγω 'σάν γκαβόχηνα, μάλιστα τραγήματα· τό ἰταλ. κομφέτα, ζυμαρικά, γλυκύσματα, ὀπωρικά, ὅσα φέρονται ἐπί τήν τράπεζαν συνήθως μετά τά φαγητά· ἰδέ τράγημα.

Ἐ**ντυγχάνω**, Μ. εὔξομαι. Ἀόρ. β'. ἐνέτυχον, Παρακ. ἐντετύχηκα (τυγχάνω, ἀνμλ.). Ἀπαντῶ, συναπαντῶ τινα, ἤτε, ἀνταμώνω κατά τύχην, ἐξαφνα· ἐπιτυχαίνω, κατορθόνω τι· μετά γεν. Wess. ἐν Ἡρότ. 4, 140. Σφκλ. Φιλ. 1333. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ, μετά δοτ. τό πλεῖττον, ὡς παρά Πλατ., ἐνίοτε δέ καί μετά Ἀπρμφ.—2) Ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, παρακαλῶ τινα μεσιτεύσῃ διά τινα· μετά δοτ. — 3) ἐπί βιβλίων, Πίπτει, ἔρχεται κανέν βιβλίον εἰς τάς χεῖρας μου καί τό ἀναγινώσκω, διαβάζω, ὅθεν οἱ ἐντυγχάνοντες, Οἱ ἀναγινώσκοντες.

Ἐ**ντυλίσσω**, Μ. ξω. Τυλίγω τι μέσα εἰς, ἤ μέ τι.

Ἐ**ντυλόω**, Μ. ώσω (τυλόω). Κάμνω τι νά σκληρυνθῇ, νά γένῃ τυλήρωμα, ρόζος.

Ἐ**ντυμβεύω**, Μ. εύσω. Θάπτω. Νικήτ. Χρ. Β'. σελ. 3.

Ἐ**ντύνω**, καί ἐντύω, Μλ. -υνῶ, Ἀόρ. α'. ἔντυνα (ἔντεα). Ἑτοιμάζω, κοσμῶ, εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, βάλλω εἰς εὐταξίαν, κάμνω τι ἕτοιμον μέ ὅλα τά ἀπαιτούμενα, ὡς τό, ἐπλίζω, παρ' Ὁμ. «ἐντ. ἵππους» Ἑτοιμάζω τά ἄλογα διά νά τά ζεύξω, Ἰλιάδ. Ε, 320. «ἐντύνω Στρόνθῳ τό τρεβάτι», Ὀδύσ. Ψ, 289. «δέπας τι εἰς Κίρκῃ κρασί εἰς τό ποτήρι διά νά τό δώσω εἰς τινα, Ἰλιάδ. Ι, 203. «ἐποιχόμην Ἀρχίζω νά τραγουδῶ, Ὀδύσ. Μ, 183. «εὖ ἐντυναμένη ἐ αὐτήν Ἀφ' οὗ ἐστολίσθησαν, στραφισθησαν, ἑτοιμάσθησαν διά τόν σκοπόν της, Ἰλιάδ. Ξ, 162.· ἀνά' οὗ κεῖται καί τό μέσ. ἐντύνεσθαι, Τό νά ἑτοιμάζηται, στολίζηται, ἁρματόνηται τις, γίνηται ἕτοιμος, Ὀδύσ. Ζ, 33. Μ. 18. Ὁ Ποιητής ὅμως χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐπί τό πλεῖττον μετά αἰτιατ., τοῦτο δέ μόνον ἐν τοῖς συνταξεσι κεῖνται μέσται ἄριστοι Ἰλιάδ. Ω, 124. Ὀδύσ. Π, 2. «δεῖπνον» Ὀδύσ. Ο, 500. δεῖτε α Γ, 33. Ρ, 175. 182. Ἑτοιμάζω διά χρείαν μου πρόγευμα, γεῦμα· ἐκ τοῦ, ἐντύω (-υ-) χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. Παρτ., ἐκ τοῦ ἐντύνω (---) τῷ μέσ. ἐνστ. τῷ ἐνεργ. καί μέσ. Παρτ., τῷ ἐνεργ. καί μέσ. Ἀορ. τῇ Μετχ. ἐντύνασα, ἐντυναμένη. Παρ' Ἡσ. Ἔρ. 630. «ἅρμενον ἐντύνασθαι» Τό νά φροντίζῃ τις διά τά ἀναγκαῖα, νά τά ἑτοιμάζῃ, νά τά ἀποκτᾷ. Παρά Θεόγν., 198. καί Πινδ. Ὀλ. 3, 51. «ἐντύνειν τινά» Τό νά ἐρεθίζῃ, διεγείρῃ, τίς τινα, καί μετά ἀπρμφ., νά τόν παρακινῇ εἰς τίποτε.

Ἐ**ντυπάς**, Ἐπίρ. (τύπτω). Ἰλιάδ. Ω, 163. «ἐντυπάς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος». Ἐπί τοῦ λυπημένου καί κατά γῆς κειμένου Πριάμου· κατά τινας μέν, Ἠλλοιμένος κατά γῆς· κατ' ἄλλους δέ, τόσον σφιχτά τυλιγμένος εἰς τήν χλαίναν, μαντύλλαν, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νά ἦτον κολλημένη εἰς τό σῶμά του καί διεκρίνοντο ὅλα τά μέλη τοῦ σώματός του· τῇ γνώμῃ τῶν δευτέρων ταύτῃ ἠκολούθησαν ὅ, τε Erbl. καί ὁ Voss. ταύτην τήν Ὁμηρικήν φράσιν ἐμιμήθησαν καί Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 262. «ἐντυπάς ἐν λεχέεσι καλυφάμενος νοήσειεν» καί Κόιντ. Σμυρν. Ε'. 528. «φίλῳ περικάπτεσε νεκρῷ ἐντυπάς ἐν κονίῃσι καλόν δίμας αἰσχύνουσαν» παρβλ. τό ἐπιθ. (-ῠ-)

Ἐ**ντυπος**, ὁ, ἡ. (τύπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρός μέσα κτυπημένον, τυπωμένον, σφραγισμένον, χαραγμένον, ἀφ' οὗ

Ἐ**ντυπόω**, Μ. ώσω. Κτυπῶ τι πρός μέσα, τυπόνω, χαράττω τίποτε εἴς τι· ἀφ' οὗ

*Ἐ**ντύπωμα**, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτυπώθη, ἐχαράχθη, τό ἐκτοῦ ἰταλ. ἐσταμπώθη, ἐσταμπαρίσθη εἰς τι. (υ)

Ἐ**ντύπωσις**, εως, ἡ. Ἡ κλείδωσις τοῦ ὤρου. (υ) Πολυδ. Β'. 137. ἄλλως ὠμοκοτύλη.

*Ἐ**ντυραννέομαι**, (τυραννέω). Ζῶ ὑποκάτω εἰς τύραννον, εἰς τυραννικήν ἐξουσίαν· εἰμαι τυράννου ὑπήκοος. Κικ. Ἀττ. 2, 14.

Ἐ**ντυραννεύω**, (τυραννεύω). Ἐξουσιάζω, δεσπόζω εἰς τινα τόπον, ἤ μέσα που.

Ἐ**ντύφω**, Μλ. -τύψω (τύφω, ἀνμλ.). Κάμνω καπνόν, ἄμπουρον, αὐχμόν μέσα που· ἀφίνω τήν φωτιάν νά βόσκῃ, νά κρυφοκαίῃ εἴς τι· ἔτι δέ καί ἀνάπτω, Παθ., Καπνίζομαι εἰς τι, καίομαι ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· ἐν γένει = τύφω. (υ)

*Ἐ**ντύχυμα**, ατος, τό = ἐντυχία. Πλτχ. Φωκ. 5. ἀμφβ.

Ἐ**ντυχία**, ἡ. (ἐντυγχάνω) = ἔντευξις. παρά Πλουτ.

Ἐ**ντύω**, = ἐντύνω· ὅπερ ἰδέ, Ὁμ. (-υ-)

Ἐ**νυάλιος**, ὁ. (Ἐνυώ). Πολεμικός· ἐπ. τοῦ Ἄρεως, ἀπό τοῦ ὁποίου δέν διακρίνει ὁ Ποιητής τόν Ἐνυάλιον, ἰδέ Ἰλιάδ. Τ, 69. Οἱ δέ μεταγνστ, διέκριναν τάς λέξ. ταύτας ἀπ' ἀλλήλων, Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 456. Welcker ἐν Ἀλκμ. λφ. 41. ἐν τῇ Ὀδ. οὐχ εὑρηται. Ἐδόθη δέ, ὡς λέγεται, κατά πρῶτον τῷ Ἄρει τό ἐπίθ. τοῦτο εἰ Θρᾴκῃ διότι ἐρόνευσεν ἐκεῖ Ἐνυάλιόν τινα ὀνομαζόμενον, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. 2, 48 — 2) ὡς τροπικ. ἐπίθ. δε, Πολεμικός, μάχιμος, ἀνδρεῖος. «Ἄρης θεινός, ἐνυάλιος,» Ἰλιάδ. Ρ, 211 — 3) ὡς οὐσιαστ. προσηγορ. Κραυγή ἐν πολέμῳ, ᾠδή ἐν καιρῷ μάχης εἰς τιμήν τοῦ Ἐνυαλίου ἤ τοῦ Ἄρεως Ἐνῦ. ἔτι δέ καί, τό ἐνυάλιον. (υ-υυυ)

Ἐ**νυβρίζω**, Μ. ίσω. (ὑβρίζω). Ὑβρίζω, κατάφρονῶ τινα, φέρομαι πρός αὐτόν ὑπερηφανα, μέ αὐθάδειαν, τόν κακομεταχειρίζομαι αὐταδούστατινί καί τινά τινι, Σφκλ. Φιλ. 344. ἀφ' οὗ

Ἐ**νύβρισμα**, ατος, τό. Τό ἀντικείμενον, τό ὁποῖον ὑβρίζει, καταφρονεῖ, κακομεταχειρίζεται τις. «ἐνύβρισμα καί παροίνημα Μακεδόνων γενέσθαι,» Πλούταρχ.

*Ἐ**νυγραίνω**, (ὑγραίνω). Κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν, μουσκεύω τι.

Ἐ**νυγρόβιος**, ὁ, ἡ (ὑγρός, βίος). Πᾶν ὅ, τί ζῇ εἰς ὑγρασίαν, εἰς νότην ἤ εἰς ὑγρόν, νοτερόν τόπον.

Ἐ**νυγροθηρευτής**, οῦ, ὁ. (Θηρεύω). Ὅστις κυνηγεῖ εἰς ὑγρά μέρη, ψαράς. Πλάτ. Σοφ. Ε. 7. καί Νομ. Ζ'.

Ἐ**νυγροθηρικός**, ή, όν. (Θήρα). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τόν ψαρᾶν ἤ εἰς τήν τέχνην του, ψαρέικον.

Ἔ**νυγρος**, ὁ, ἡ. (ὑγρός). Πᾶν ὅ, τι εὑρίσκεται, εἶναι, ζῇ εἰς ὑγρασίαν, νότην, νερόν· ὅθεν, ὑγρόν, βρεγμένον, μουσκεμένον, νοτερόν, νεροῦλόν· ὁ, τι ἔχει ἤ περιέχει πολλά νερά, εἶναι γεμάτον μέ νερά, αὐτόθ. τῷ, ἔνυδρος.

Ἐ**νυδρία**, ἡ, (ὕδωρ). Νοτιά, ὑγρασία· τό νά εἶναι εὑρίσκηται πού νερόν, πολύ νερόν.

Ἔ**νυδρις**, ίδος, ἡ· καί Ἔνυδρις· ιος, ἡ. Τ' ἀμφίβιον τετράποδον ζῶον, Βίβρα. Ἡρότ. 2, 72. 4, 109 — 2) Νεράϊδα.

Ἐ**νυδρόβιος**, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἐνυγρόβιος.

Ἐ**νυδροθηρευτής**, οῦ, ὁ, ἡ. = ἐνυγροθηρευτής.

Ἐ**νυδροθηρικός**, ή, όν = ἐνυγροθηρικός.

Ἔ**νυδρος**, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἔνυγρος.

Ἐ**νυδρόω**, ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω τι μέ νερόν· ὅθεν παρ. Ἡσύχ. «ἐνυδρώθη· ἀντί ὑδρωπικός ἐγένετο.»

Ἐ**νυάλιον**, τό. Ὁ ναός τῆς Ἐνυοῦς.

*Ἐ**νυώ**, ούς, Ἐπκ. οῦς, ὁ· Κύρ. ὄνμ. ἐξουσιαστοῦ τινος τῆς Σεύρου, Ἰλιάδ. Ι, 668.

Ἔ**νυλος**, ὁ, ἡ. (ὕλη) = ὑλικός.

Ἐ**νυπάρχω**, Μ. ξω. = ὑπάρχω ἐν. Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα που, ἤ εἰς τι· μετά δοτ.

Ἐ**νυπατεύω**, (ὑπατεύω). Εἶμαι ὕπατος, ἐξαιρ. τό ἰταλ. Κόντσολας. Πλούταρχ. Θ. σελ. 183. «οἷς ὀρθῶς ἐνυπατεύουν τήν πατρίδα διεσωζε.»

Ἐ**νυπνιάζω**, (ἐνύπνιον). Ὀνειρεύομαι. Ἀριστοτ. καί Πλούταρχ. ὡς παθ. ἀποθ. παρά τοῖς Ο'. οἵτινες ὅμως καί μέσ. ἀποθ. χρῶνται αὐτῷ· ἀφ' οὗ

Ἐ**νυπνιαστής**, οῦ, ὁ. Ὅστις ὀνειρεύεται, βλέπει ὀνείρατα.

Ἐ**νύπνιον**, τό. (ὕπνος). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται εἰς τόν ὕπνον, εἰς τόν κοιμωμένον· ὄνειρον. «Θεός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὀνείροιο Μ' ἦλθεν εἰς τόν ὕπνον μου ὄνειρον σταλμένον ἀπό τόν Διόν. Ἡσ. Ξ, 493. Ἰλιάδ. Β, 56. «ὄψης ἐνυπνίου» Τό φάσμα ἤ φάντασμα, τό ὁποῖον νομίζει τις ὅτι βλέπει εἰς τόν ὕπνον του, Ἡρότ. 8, 54. Οἱ μεταγνστ. διακρίνουτι τόν ὄνειρον τοῦ ἐνυπνίου, ὥστε τό μέν ἐνύπνιον εἶναι ἀσήμαντος ἐνέργεια τῆς σωματικῆς καταστάσεως καί τῆς φαντασίας, ὁδέ ὄνειρος προτημαίνει μέλλον τε. Ἀλλά παρ' Ὁμ. ἐνύπνιον εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ὀνειρευομένου ἀνθρώπου, ὄνειρος δέ, ἡ θεία ἐμφάνεια, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τόν εἰς ταύτην τήν κατάστασιν εὑρισκόμενον ἄνθρωπον· ἔστι δέ ἡ λξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

* Ἐνύπνιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἔρχεται, ἢ φαίνεται εἰς τὸν ἄϋδρωτον ὅταν κοιμᾶται· ἐννύπνιον, ἐπρρμτ. Ὀνειρευτά, εἰς τὸ ὄνειρον· ἀφ' οὗ
Ἐνυπνιώδης, ές, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁμοιον μὲ ὄνειρον· ματαιον, ἀνύπαρκτον.
Ἔνυπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) = ἐνύπνιος· Εὐριπ. Ἐκάβ. 600.
*. Ἐνυπνόω (ὑπνόω). Ἀποκοιμοῦμαι κάμνων, ἢ βλέπων τίποτε.
Ἐνυποδύομαι, Παθτ. (ὑποδύω, ἀμλ.). Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα. Σέξτ. Ἐμπ. μετὰ ὀστικῆς. (περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν)
Ἐνυπόκειμαι, Μλ-κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἴς τι ὡς ἀρχή, αἴτιον, βάσις θεμέλιον. Ἱερουλ.
Ἐνυποπτίγω, = ὑποπτίγω ἐν.
Ἐνυπόστατος, ὁ, ἡ. (ἐνυφίστημαι). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται, ὑπάρχει, εἶναι τωόντι τίποτε εἴς τι.
* Ἐνυπτιάζω, Μλ-σω (ὑπτιάζω). Πίπτω, πλαγιάζω, κεῖτομαι ἀνάσκελα, εἰς τὴν ῥάχιν, ἀνατκελόομαι ἐπάνω εἰς τι, ἢ ἀκουμβῶ εἰς τὴν ῥάχιν· μετάδοτ. Φιλστρ. Εἰκ. 2, 16.
Ἔνυστρον, = ἤνυστρον
Ἐνυφαίνω, Μ. ῡνῶ. (ὑφαίνω). τινί τι, Ὑφαίνω, πλέκω τίποτε εἰς τι ὕφασμα, Ἡρόδ. 1, 203. 3, 47. ἀφ' οὗ
Ἐνύφασμα, τό. Τὸ ὑφασμένον μέσα εἰς τι· ἐξαιρ. λουλούδια, πλουμίσματα καίλ. τ. τ. εἰς τι ὕφασμα· (ῡ)
Ἐνυφή, ἡ (ὑφή). Τὸ ὑφάδι. Πλάτ. Νμ. 5, 7. σλ. 734. Ε'. ὅπου ἄλλοτε συνυφὴ ψευδῶς ἀναγιγώσκετο. πρβλ. Πλδ. 7, 29.
Ἐνυφίστημι, Μλ - ἐνποστήσω (ὑφίστημι). Βάλλω, ἁρμόζω τι εἴς τι· κατὰ μέσ. διαθ. δὲ, μετὰ β'. ἀορ. Παρκ. καὶ Ὑπερτ. ἐνεργτ. ἀμεταβ. Στέκομαι, εἶμαι μέσα που.
Ἐνυώ, έος, συναιρ. οῦς· Ἡ Ἐνυώ, θεὰ τοῦ πολέμου, Ἰλιάδ. Ε, 333. συνεργὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, Ε, 592. θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσιόδ. Θεογ. 273 (ῡ) ἀφ' οὗ Ἐνυάλιος, καὶ τὸ κύρ. ὄνμ. Ἐνυούς.
* Ἐνωθέω, Μλ-ώσω καὶ — ωθήσω, Ἀόρ. ἐνέωσα (ὠθέω, ἀνμ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω μέσα, μετὰ δοτ.
Ἔνωμος, ὁ, ἡ. (ὠμός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὀλίγον τι ὠμόν, ἀνώριμον, ἄγουρον, ἄψητον. Διοσκ. νέωμος καρπός.
Ἐνωμοτάρχης, ου, καὶ ἐνωμόταρχος, ὁ. ἰδὲ παρακατιών, ἐνωμοτία.
* Ἐνωμότης, ου, ὁ· ἰδέ, ἐνωμοτία.
Ἐνωμοτία, ἡ. (ἐνώμοτος). Κυρίως πασαδήποτε τάξις πολεμιστῶν, ὡρισμένων, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Ἡρόδ. 1, 65. Ὑποδιαίρεσίς τις τοῦ λόχου, τῶν ὁποίων τέσσαρες ἐσχημάτιζον, κατὰ Θκδ. 5, 68. μίαν πεντηκοστύν· κατ' ἄλλους δὲ συνίστατο ἡ τοιαύτη ὑποδιαίρεσις εἰς 25. στρατιώτας, ὥστε δύο μὲν ἐσχημάτιζον μίαν πεντηκοστύν, καὶ 16. ἐσχημ. μίαν μόραν· κατ' ἄλλους δὲ πάλιν συνίστατο εἰς 32, ἢ εἰς 16. στρατιώτας, Schneid. ἐν Ξνφ. Ἑλλ. 6, 4, 12. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης πολεμιστῶν τάξεως ὠνομάζετο, ἐνωμοτάρχης ἢ ἐνωμότης καὶ ἐνωμότης, Ξνφ.
Ἔνωμοτος, ὁ, ἡ. (ὄμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις ἔκαμεν ὅρκον, ὤμοσεν, ὑπεχρεώθη μὲ τὸν ὅρκον του εἴς τι. Εὐριπ. νεώμοτος θεῶν.· Ὅστις ὡρκίσθη εἰς τοὺς θεούς· — 2) Συνωμότης, ἢ μέτοχος συνωμοσίας τινός, Πλούτ. Ἐπρρ. ἐνωμότως, Μὲ ὅρκον, ὡρκισμένα.
Ἐνών. ἐνοῦσα, ἐνόν. Μετοχ. ἰδέ. ἐνειμι.
Ἐνωπαδίς, Ἐπρρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνωπαδίως, Ἐπρρ. (ἐνωπή). Κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁρατῶς. Ὀδ. Ψ, ὅπου ἄλλοι ἐνωπιδίως γράφουσι. (υ-ιῶ-) Εὑρηται δὲ καὶ ἐνωπαδίς, Ἀπολ. Ῥδ. καὶ ἐνωπαδόν, Ησυχτ. Σμρν. (υ-υυ)
* Ἐνωπαδόν, Ἐπρρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνωπή, ῆς, ἡ. (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ δοτ. ἐνωπῇ, ἐπρρτκ. Πρὸ ὀφθαλμῶν, φανερᾶ, ἀνυποστόλως, Ἰλ, Ε, 574. Φ, 510.
Ἐνωπία, ων, τά. Οἱ ἔσω τοίχοι εἰς τὰ δύο μέρη τῆς εἰσόδου ἢ τοῦ προθύρου, τοὺς ὁποίους ὁ ἐμβαίνων εἰς τὸν οἶκον βλέπει ἀμέσως, Ὅμ. Συνήθιζον δὲ νὰ βάλλωσιν πλησίον εἰς αὐτοὺς τὰς ἀμάξας, Ἰλιάδ. Θ. 435. Ὀδ. Δ, 4ν. ὡσαύτως νὰ χρεμοῦν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ κυριευθέντα ὅπλα τῶν ἐχθρῶν, Ἰλιάδ. Ν, 261. παρβλ. Ὀδσ. Χ, 121. νεώπ· παμφαίνεσκεν Ἐπειδὴ ἦσαν ἀλειμμένοι μὲ γύψον ξυστόν. Παρβλ. τοὺς Σχολ. ἐν Σιφ. Ἀνθ. 7, 8, 1. Ἀντιθ. τοῖς ἐνωπίοις εἶναι τὰ προθύρια, Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ οἴκου πρὸς τὴν ἀγυιάν, τοὺς ὁποίους βλέπει εὐθὺς ὁ ἐρχόμενος — 2) Ὄψις, πρόσωπον· βλέμμα νεώνωπα σεμνὰ Παλλάδεσσι Αἰσχλ. Ἱκτ. 153. ὡς τό, ἐνωπή.
Ἐνωπιδίως, Ἐπίρ. ἀναγνωστκόν. ἐν Ὀδσ. Ψ, 94. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνώπιον, Ἐπίρ. Εἰς, κατὰ τὸ παρόν — 2) ὡς Πρόθ. μετὰ γεν. Ἐμπροσθεν, ἔμπροσ· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδετ. τοῦ
Ἐνωπίως, ὁ, ἡ. (ὤψ). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, παρόν, πρὸ ὀφθαλμῶν.
Ἐνωραΐζομαι, Μλ-ίσομαι (ὡραΐζω). Ἀρέσκομαι, εὑρίσκω ἀρέσκειαν, εὐχαρίστησιν, ἡδύνομαι, εὐχαριστοῦμαι μέ, ἢ εἰς τίποτε — 2) Θελκεύω τινά, νεωραΐζομαι τοῖς γυναίοις Λουκ., τὸ αὐτὸ Θ. ἐκ τοῦ ἰταλ. εἶμαι γαλάντες ἢ παίζω τὸν γαλάντεν πρὸς τὰς γυναίκας· Λουκιαν.
Ἐνωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα). Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς πρέποντα, ὡρμόδιον καιρόν, ἢ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, εἶναι εἰς τὸ ἄϋδος του, ὥριμον. Τροπκ. Νέος, ἀκμαῖος, δυνατός. Ὁ τύπος ἔνωρής, ὁ, ἡ. ἀμφβ. Συγκριτ. ἀνμλ. ἐνωρίστερος. Ἀθήν Δ'. σελ. 142. πένωρίστερεν τοῦ κατειλημμένου καιροῦ.· Ἐνωρίτερα, ἐνωρίτερα.
* Ἐνῶρσε, γ'. ἐνκ. προπ. Ἀόρ. ἀ. ἐνεργ., ἐνῶρτο, γ'. ἐνκ. προπ. κατὰ συγκρ. παθτ. ἀορ. τοῦ, ἐνόρνυμι. Ὅμ.
* Ἐνώσα, Ἰων. συναίρ. αὐτὶ, ἐνόησα, παρὰ τὸ νοέω.
Ἔνωσις, εως, ἡ (ἑνόω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀνταμωσις, σμίξις.
Ἐνωτίζομαι, Μλ-ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (οὖς). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. ὡς μεσ. παθ. δὲ, παρὰ Λεον. Διακ. 2, 9, 12. καὶ ἀλλαχοῦ.
Ἐνωτικός, ἡ, όν (ἑνόω). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἕνωσιν.
Ἐνώτιον, τό (οὖς.) Σκουλαρίκι.
Ἐνωτοκοίτης, ου, ὁ· καὶ ἐνωτόκοιτος. Στράβ. Β'. (οὖς, κοίτη) Ὅστις ἔχει τόσον μακρὰ ὦτία, ὥστε ἠμποροῦσέ τις νὰ πλαγιάζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπ' αὐτά.
Ἔνωχρος, ὁ, (ὠχρός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι, φαίνεται ὀλίγον τι ὠχρόν, κίτρινον, χλωμόν.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ξ.

Ἔξ, Πρόθ. τιθεμένη πρὸ φωνήεντος ἀντὶ τῆς Ἐκ, ἐν λόγῳ τε καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι, μόνον δὲ, ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἐπιφέρηται λέξις τῷ σ, ἀρχομένη, φαίνεται ὅτι, ἐναντίον τοῦ γενικοῦ κανόνος αὐτὴ ἐνίοτε, π. χ. ἐξ Σμύρνης, ἐξ Σεμέλης. Schnel. ἐν Σχολ. Ἀπλ. Ῥδ. 232, 659. παρβλ. ποιέω.
Ἐξ. οἱ, αἱ, τά. ἀνλ. Ἕξ, ἕξη. Ὅμ. Ἐν συνθέσεσι δὲ τρέπεται πρὸ τοῦ κ καὶ π, διὰ τὴν εὐφωνίαν, συνῴ. εἰς ἑκ, εἰσι· ἑκκαίδεκα, ἑκπλεθρος, ἕκπους· ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ β, γ, δ, κ, λ, μ, π, στ, ψ, χ· μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τοῦ ε, η, ι, παρεμβολῇ τοῦ, ὡς διαβατικοῦ φωνήεντος, βραχέος α., π. χ. ἑξάνλιος, ἑξάκυκλος, ἑξάμμετρος, ἑξάπλευρος, ἑξάπους κλ. τ. τ.
Ἑξαβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς ἓξ βίβλους, βιβλία.
* Ἐξαγγάλλω (ἀγγάλλω). Στολίζω, καταστελλίζω, κατακαλλωπίζω τίποτε.
Ἐξάγαστος, ὁ, ἡ = λίαν ἀγαστός. Ἡσύχιος.
Ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = ἐξάγγελος.
* Ἐξαγγελία, ἡ. Εἰδοποίησις, ἀνλοποίησις, γνωστοποίησις, φανέρωσις πράγματός τινος εἰς τὸν λαόν, εἰς ξένους, εἰς πάντας ὅσοι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρωσι· ὅθεν Τὸ νὰ φλυαρῇ διαλαλῇ τις τίποτε εἰς ἕνα καὶ ἄλλον· προδοσία. νεῦς μὲν ὧν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύουσιν τῶν ἐξαγγελιῶν Ξνφ. Κρ. π. 2, 4, 17.
Ἐξαγγέλλω, Μ. ελῶ (ἀγγέλλω). Ἀνλοποιῶ, φανερόνω, διηγοῦμαί τι ἔξω, κοινοποιῶ· πολλάκις μὲ τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τοῦ μυστικοῦ, κρυφίου· ὅθεν φλυαρῶ τι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐξαγορεύω, διαδίδω εἰς ἄλλους, προδίδω, Ἰλιάδ. Ε, 590. Τροπκ. Κοινοποιῶ τι εἰς ἄλλους, εἰς τὸν λαόν, διαλαλῶ. Ὡσαύτως, καὶ ἐπὶ ἱστοριογράφων· παρβλ. ἐξάγγελος. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῇ μέσῃ διαθ· ἐξαγγέλλομαι ἀντὶ τῆς ἐνεργ., ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 148.
Ἐξάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις εὐγαίνει τι ἔξω, ὅστις εὐγαίνει ἔξω καὶ κοινοποιεῖ εἰς τὸν λαόν ὅ, τι συνέβη μέσα που· ὅθεν Ἀγγελοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς πάλαι Ἕλλησιν οἱ ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου παρουσιαζόμενοι ὡς ἔξωθεν ἐρχόμενοι καὶ ἀνλοποιοῦντές τι ἔξω που συμβάν· Ἐξάγγελοι δὲ, οἱ ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ θεάτρου ἐρχόμενοι καὶ διηγούμενοι εἰς τοὺς θεατὰς τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸ θέατρον ὄπισθεν τῶν καταβλημάτων καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς παραστήσεως, ἐξαιρ. φόνον τινά, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπουν οἱ θεαταί, ὡς ἐν Σφκλ. Αἴ. 1278. Οἰδ. Τ. 1223. Μετεχειρίσθη δὲ τὴν λέξιν, ἐξάγγελος, ὁ Αἰσχλ. κατὰ πρῶτον, Valck ἐν Ἱππ. 776. ἀφ' οὗ
Ἐξαγγελτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κοινοποιῆται ἔξω· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ εἰδοποιῇ, ἀνλοποιῇ εἰς τοὺς ἔξω, διαδίδῃ, φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδῃ τίποτε.
Ἐξάγγελτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εὐνλοποιήθη, ἐκοινοποιήθη, ἐφλυαρήθη ἔξω· ἐπροδόθη.
Ἐξαγγίζω, Μ. ίσω (ἄγγος). Εὐγάζω, χύνω τι ἔξω ἀπὸ τὰ ἀγγεῖον. Ἱπποκρ.
Ἐξαγιάζω, (ἐξάγιον). Ζυμάζω, τίποτε· νεωτέρα λέξις.
Ἐξαγίζω, Μ. ίσω (ἁγίζω). Κηρύττω τι ὡς ἀκάθαρτον, μιαρόν· ἀπομακρύνω τι ὡς μυσαρόν, βδελυκτόν· πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισάντας δόμων ἄνδρας διπλῆ μάστιγι. Αἰσχ. Ἀγμ. 641. Διωχθέντας ἀπὸ τὰ σπίτι.
Ἐξαγιστεύω, (ἀγιστεύω). Ἰων. ἀντὶ ἐξάγω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξαγωγῆς πραγματειῶν ἔξω ἀπὸ τὸ βασίλειον. Ἡρόδ. 6, 128.
Ἐξάγιον, τό. Ζυμαρικὰ νεωτ. λέξις. Γεωπον. Β'. 32. σημ. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἰατροῖς, σταθμίον ἢ βάρος τι, διὰ τοῦ ὁποίου ζυγιάζομεν τίποτε εἰς τὴν ζυγαριάν, δηλ. μέρος ἀπὸ τὸ δράμι, γραμμάριον, τὸ Λατ. scrupulum. Κορνηρ. εἰς Γαλην. συνῴ. φαρμ. σελ. 438.
Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ (ἐξαγίζω). Κατηραμένος, μιαρός, ἀκάθαρτος, βδελυρός. Αἰσχύλ. πέξάγιστος καὶ ἐπάρατος. — 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλ. 4., Καθιερωμένος, ἁγιτημένος, ἅγιος· παν

ὅτι πρέπει νὰ φυλάττηται μυστικῶν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1526. πᾶ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήτῃμι.

* Ἐξαγκιστρεύω (ἀγκιστρεύω). Τραβῶ, εὐγάζω τι ἔξω πιάνωντάς το μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἐξαγκυρόω Ὑδραν· Εὐγάζω τὴν ὑδραν ἀπὸ τοὺς στρόφιγγας, τουρμπ. ῥιζάδες της. Ἡσύχιος.

Ἐξαγκωνίζω, Μλ. -ίσω (ἀγκωνίζω). Κουντῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, διώκω ἔξω κτυπῶντας μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 259. ἰδὲ προεξαγκωνίζω. 2) Δίνω τινὸς τὰς χεῖρας ὀπίσω. Διόδ. Σικελ. Ι΄. 37.

* Ἐξάγνυμι, Μλ. - ἄξω (ἄγνυμι, ἀγμλ.). Τσακίζωντάς τι τὸ εὐγάζω ἔξω· κατασυντρίβω, κατατσακίζω τίποτε· ἐνταῦθ' ἀνάγουσι κατὰ τριῆσιν καὶ τὸ, κἠξ αὐχέν' ἔαξεν Ἰλιάδ. Ε, 161. Γ, 63.

Ἐξαγοράζω, Μ. άσω (ἀγοράζω). Ἀγοράζω ὅλον τι. - 2) Ἐξ ἀγορᾶς καὶ παρ' ἡμῖν ἐξαγοράζω κοιτ. ξεσκλαβώνω τινά μὲ πληρωμή.

Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ (ἐξαγορεύω). Τὸ νὰ φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, διαδίδῃ τίς τίποτε μυστικόν.

Ἐξαγορευτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φλυαρῇ ἔξω, διαδίδῃ, κοινοποιῇ τίποτε.

Ἐξαγορεύω, Μ. εὔσω (ἀγορεύω). Λέγω, ἐκφράζω, διαλαλῶ, κοινοποιῶ, ἐνημερώνω τι, Ὀδυσ. Λ, 234. Φλυαρῶ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδω μυστικὰ τι· ὡς τὸ ἐξαγγέλλω.

Ἐξαγριαίνω, Μλ. -ανῶ (ἀγριαίνω). Κάμνω, ἢ ἀρχίνω τι νὰ γένῃ ἄγριον. Τρπ· Ἀγριόνω, θυμόνω, ὀργίζωτινά· τὸν κάμνω νὰ γένῃ ἀσπλαχνος, σκληρόκαρδος· Κάμνω τινὰ κακοήθη, τὸν ἀρχίνω νὰ χαλάσῃ τὰ ἤθη του, τὸν κάμνω νὰ γένῃ κακός.

Ἐξαγριόω, ῶ, Μ. ώσω (ἄγριος) = ἐξαγριαίνω κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. Ἡρόδ. 6, 123. ἀφ' οὗ

Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένηταί τις ἢ τι ἄγριον, νὰ παραλλάξῃ, καταντήσῃ εἰς τὸ χειρότερον· ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐξάγω, Μλ. ἐξάγω (ἄγω, ἀνμλ.). Εὐγάζω, ὁδηγῶ, φέρω ἔξω· π. χ. στράτευμα, Ὅμ. (ἔξαιρ. ἐν τῇ Ἰλιάδ.) ὅστις μόνον ἐπὶ ἐμψύχων χρήται τῇ λέξ. τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τοῦ τόπου πόλεως, μεγάρου, ὁμίλου, μάχης, πολέμου καὶ λ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπαναλήψει τῆς Ἐκ, Ὀδυσ. Θ, 106. ἐπὶ τῆς Κιλεψούς, Εὐγάζω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν κόσμον, Ἰλιάδ. Π, 188. Στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω, Ἰλιάδ. Ν, 379. Φ, 29. Ἐν γένει, Ἀγάγω ἔξω. Ταύτῃ τῇ κυρίᾳ σημ. τῆς λξ. συνέχεται ἡ ἀμεταβατικὴ ὁποία χρῆσις αὐτῆς, ἀναρτωμένη ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς συνήθους ἐνεργ. σημ. Εὐγάζω, ξεσυνῶ, βάλλω εἰς δρόμον, ἀναπληρώσει τοῦ, στρατόν, ἅρμα, ἵππον κλ. τ. τ. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα ἐν Ἰλιάδ. Η, 336. κτύμβον χεύομεν ἐξαγαγόντες ὑπὲκ ἡμάς· Ἀφ' οὗ εὐγώμεν ἢ εὐγαίνοντες ἀπὸ τὸ στρατόπεδον· οὕτως ἐξηγεῖ τὸ μαρτύριον τοῦτο ἀρχαῖος ὁ Εὐστάθ., ἅπασαι δὲ αἱ λοιπαὶ ἑρμην. παρ' Heyne. Τ. 5. σλ. 364. εἰσὶ σφαλεραί, καθ' ὅτι ἀποδίδουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήμ. εἰς ἄψυχόν τι. Ἢ παρὰ ταῖς μεταγνστ. ἑλλείψει ἐν τῷ πεζάγειν ἑαυτόν· ἔχει ὑπακ. τὸν διορισμὸν τοῦ τόπου, τὸ, ἐκ τοῦ βίου, Τὸ νὰ εὐγῇ τις ἀπὸ τὴν ζωήν, ὁηλ. νὰ ἀποθάνῃ. Μετὰ διττῆς αἰτιατ. πόδον ἐξήγαγε μεν, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 86. - 2) ἐπὶ ἀψύχων. Εὐγάζω ἔξω που, ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρον, ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὸ βασίλειον· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγματειῶν ἐμπορικῶν, αἱ ὁποῖαι εὐγάζονται διὰ τῆς ἐμπορίας εἰς ξένον τόπον. - 3) Τρπ. Προξενῶ, κάμνω νὰ γενιηθῇ, νὰ γένῃ τι, π. χ. γέλωτα. Ἀρίνω ἢ κάμνω νὰ εὐγῇ τι· βάλλω εἰς κίνησιν, παρακινῶ, διεγείρω, ἐνεργῶ, δίδω αἰτίαν εἴς τι· τραβῶ ἔξω, ἐπάγω, παράγω τι ἀπό τίποτε. Πολλάκις κατὰ φευτικὴν παρεμβεβλημένην σημ. Εὐγάζω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα πλανῶ, διαφθείρω, ἐξαπατῶ. Θεογν. 405. ὅθεν παθτ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι· μετὰ ἀντικ. πείσαγμ. τῇ ὀργῇ καὶ λ. τ. Ἔτι δὲ καὶ εἴς τι, Περιπίπτω, καταντῶ εἰς τινα ἐμπαθῆ διάθεσιν, γίνομαι παράφορος, ἐμμανὴς κλ. τ. Μέτιος, Ἐρέλκω, ἕλκω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, προξενῶ ἡμερὰ ἄθλα πολλοῖς πόνοις ἐξαγεται Προξενοῦν μεγάλους καὶ πολλοὺς κόπους, Ξεφ. Ἱερ. 9, 11 — 4) πεζάγειν τοῦτο μα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον· Τὸ νὰ ἐκφράζῃ τις ὀνομά τι Ἑλληνικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς Ἑλλ. γλώσσης. Πλούτ. (χ)

Ἐξαγωγεύς, εως, ὁ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει τι ἔξω ἀπό τι μέρος, ἢ ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Ἐξαγωγή, ῆς, ἡ. Εὐγάλσιμον, εὔγαλμα, τὸ νὰ εὐγάζῃ τίς τίποτε ἀπὸ πουθενά εἰς ἄλλο μέρος· τὸ νὰ εὐγάζῃ πραγματείας ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον. - πεζαγωγὴ σίτου, σύκων, κ. τ. τ. 2) Οὐδετ. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις ἔξω· ἀποδημῶ· ἢ ἀπόβασις, τὸ τέλος, ἔξαιρ. τῆς ζωῆς, ὁηλ. ὁ θάνατος. - 3) Ἔξοδος ἢ μέρος τόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εὐγάζει τίς τι, ἢ εὐγαίνει τις ἔξω που, Ἀθήν. σελ. 501.

Ἐξαγωγιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει, ἐξοχετεύει τίποτε, Διονύσ. Ἅλικ. Δ΄, 44. ὑδάτος ἐξαγωγίμους τάφρους. 2) Παθητικ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον νὰ εὐγαλθῇ ἔξω που, Λυρκ. 8, 9. πτά ἐξαγώγιμα Αἱ πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι εὐγαλθήσαν ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον.

Ἐξαγωγίς, ίδος, ἡ. Διώρυξ, ἢ τὸ ἰταλ. κανάλι, εἰς ἐξωγωγὴν χρήσιμον, Μαθημ. Πακλ. σελ. 100.

Ἐξαγωνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (ἀγωνίζομαι). Τελειώνω τὸν ἀγῶνα, Εὐριπ. Ἡρακλ. 155. καὶ Διόδ. Σικελ.

Ἐξαγωνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξαγωνον, Πρόκλ. Παράφρ. 164.

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἐξ, γωνία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ γωνίας.

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἀγών). Πᾶν ὅ,τι δὲν ἀκήκει εἰς ἀγῶνα· ἐν γένει ὅ,τι δὲν εἶναι ἀναλογον, δὲν ἁρμόζει πρός τινα ὑπόθεσιν, ἢ πρός τι πρᾶγμα, δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Λουκιαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια καὶ πόρρω τοῦ πράγματος.

* Ἐξάγωνος, ὁ, ἡ (γωνία), = ἐξαγώνιος.

Ἐξαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Μὲ ἓξ δάκτυλα, ὅστις ἔχει ἓξ δακτ. - 2) Πᾶν ὅ,τι ἔχει μῆκος ἢ πλάτος ἓξ γεωμετρικῶν δακτύλων.

Ἐξάδαρχος, ὁ, ἡ (ἓξ, ἄρχων). Ἀρχηγὸς ἓξ ἀνδρῶν στρατιωτῶν.

Ἐξάδελφος, ὁ, ἡ· καὶ ἐξαδέλφη, ἡ (ἀδελφός). Τίθε, θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· τὸ παρ' ἡμῖν ἀνεψιός, ἀνεψιά· ἰδὲ ἐξανεψιοί. (χ)

* Ἐξάδιος, ὁ· Ὁμ. κύρ. Λαπίδου τινος, Ἰλιάδ. Α, 264. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 180.

Ἐξάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἢ ἀξίζει ἓξ δραχμάς, Ἀριστοτέλ.

Ἐξαδρόω, ἐξαδρύνω. Τὸ ἀδρύνω κατ' ἐπίτασιν, Ἱπποκρ. πεξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.

Ἐξαδυνατέω, Μλ. -ήσω, Τὸ ἀδυνατέω κατ' ἐπίτασιν, Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος.

Ἐξαδω, Μ. άσω, συνήθ. -άσομαι (ἄδω). Ψάλλω, τραγῳδῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· πεζῆδω τὸν βίον· Ψάλλων ἢ τραγῳδῶν ἀποθνήσκω· ψάλλω τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ὡς ὁ κύκνος, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 85. Α. - 2) Διώκω, ἀπομακρύνω τι ψάλλοντας, τραγῳδῶντας ἢ χαλιῶ τὸς μαγείας, τὰ μάγια ψάλλοντας κάποια τραγῳδία, Λουκ. Τρχπ. 172. - 3) Τρπ. Ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Εὐριπ. Τρῳ. 472. - 4) Ἐκφράζω τι ψάλλωντας, τραγῳδῶντάς το.

Ἐξαείρω, Ἰων. ἀντ' ἐξαίρω.

Ἐξαερόω, Μ. ήσω (ἀήρ). Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα, ἢ ἀτμόν, ἀμπουρον. - 2) Ἀερίζω, ἀερίζω τίποτε· ἀφ' οὗ

* Ἐξαέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀερίζῃ, ἀερίζῃ τίς τίποτε.

* Ἐξάετες, Ἐπῤῥ. (ἔτος). Ἓξ χρόνοι, περίοδος ἓξ χρόνων (- ∪ ∪ ∪) παρὰ τὸ

Ἐξαέτης, ου, ὁ. θηλυκ. ἐξαέτις, -ιδος, ἡ, καὶ ἐξαετής, ές, ἡ· ές, τό, γεν. ους (ἔτος), Ἓξ χρόνων, ἐξάχρονος, ὅστις ἔχει ἓξ χρόνους ἡλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι ἓξ χρόνους παλαιόν· παρβλ. ἑξέτης· ἀφ' οὗ

Ἐξαετία, ἡ. Καιρὸς ἀπὸ ἓξ χρόνους.

Ἐξαήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ἐξαμερήσιος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ὁ ἡμέρας, ἢ διαρκεῖ 6. ἡμ. ὑπὸ ἑξαήμερον· Ὁ καιρὸς τῶν ἡμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὴν κτίσιν.

Ἐξαθέλγω, (ἀθέλγω), = ἐξαμέλγω, Ἱπποκρ.

Ἐξαθερίζω, τὸ ἀθερίζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. παρὰ Πολυδ. Γ. 145.

Ἐξάθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς πλέον νὰ ἀθλῇ· ἐν γένει, διὰ κάθε ἀγῶνα ἀναξιος, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἐξαθροίζομαι, ὡς Μέσ. (ἀθροίζω). Διαλέγω καὶ συναθροίζω, συνάζω, Εὐριπ. Φοιν. 1185.

Ἐξαθυμέω, τὸ ἀθυμέω κατ' ἐπτσ. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀθυμίαν, λύπην, θειλίαν· λυποῦμαι, θειλιάζω κατὰ πολλά, Πμτχ.

Ἐξαιάζω, τὸ αἰάζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. Τρωάδ. 219.

* Ἐξαιγειρέομαι (αἴγειρος). Γίνομαι αἴγειρος, μεταβάλλομαι εἰς λεύκην, λευκάδι.

Ἐξαιθερόω, Μλ. -ώσω (αἰθήρ). Μεταβάλλω τι εἰς αἰθέρα, Πλούταρχ. Θ΄, σελ. 648.

Ἐξαιθριάζω (αἰθριάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἰς ξάστερον τόπον· ἀερίζω, ξηραίνω στεγνόνω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐξαιμάσσω, Ἀττ. ἐξαιμάττω, Μ. ξω (αἱμάσσω). Καταιματόνω τι, ντον ἵππον τῷ κέντρῳ, Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ΄.

Ἐξαιματόω (αἷμα). Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, ἔτι δὲ καὶ αἱματόνω, Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἐξαιμάτωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τίς τι εἰς αἷμα· τὸ νὰ κάμνῃ τι νὰ αἱματόνῃ, τὸ νὰ πληγόνῃ τι, Γαλην.

Ἐξαιματωτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς αἷμα, ἢ νὰ πληγόνῃ.

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχασε τὸ αἷμα του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐχύθη ὅλον τὸ αἷμα του, ἢ πολὺ ἀπὸ τὸ αἷμα του, Πλούταρχ.

Ἐξαίμων, ονος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺ αἷμα, παρὰ Πολυδ. Η΄. 79.

Ἐξαίνυμαι (αἴνυμαι). Παίρνω τι ἔξω, ἢ μέρος τι ἀπό τίποτε· πόωρα, Ὀδυσ. 206. Ἐν Ἰλιάδ. κεῖται ἡ λέξ. ἀεὶ συνταγμένη τῷ, θυμόν, Παίρνω τινὸς τὴν ζωήν, τὸν φονεύω, Ε, 155. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβλ. ἐξαιρέω.

Ἐξαίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Μὲ ἓξ ἵππους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ (ἐξαιρέω). Πᾶν ὅ,τι δύνεται νὰ παρῃ, εὐγαλθῇ ἔξω, νὰ ξεχωρισθῇ ἀπὸ ἄλλα.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ (ἐξαιρέω). Τὸ νὰ παίρνῃ, εὐγάζῃ τίς τι ἔξω που· τὸ νὰ εὐγάζῃ τι ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα, νὰ τὸ ξεχωρίζῃ, διαλέγῃ· τὸ νὰ ξεφορτόνῃ τι ἀπὸ τὸ καράβι, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι τοιοῦτον. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται πραγματεῖαι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μαγαζί· τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ξεφορτόνονται καράβια, ἁμάξια ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Πᾶν ὅ,τι εὐγάζει ἢ παίρνει τις ἔξω ἀπό τι· π. χ. τὰ ἐντόσθια, Ἀθην. σλ. 361. - 2) πεξαιρέσεως ἕνεκα Ἢ ἐπὶ κριτηρίου ἐκφρασ-

Ἐξάκουστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη. Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τὸ νὰ ἀκούηται, νὰ καταλαμβάνηται. Πλούταρχος· ἀξάκουστος φωνή. Ἐπῤῥ. ἐξακούστως. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐξακούω, Μλ. -ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω, ἠμπορῶ νὰ ἀκούω· ὄθεν, νοῶ, καταλαμβάνω, ἐξαιρ. ἀκούω τι ἀπὸ ἔξω, ἢ ἀπὸ μακρυά· μετὰ γεν., Πλούταρχ. Φαβ. ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς.

Ἐξακρίζω, (ἀκρίζω). Φτάνω, ἔρχομαι ἀναβαίνω ἕως εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοῦ τινος μέρους, Εὐρ. Ὀρ. 377. ἐξακρίζει πτεροῖς αἰθέρα.

*Ἐξακτέον, Ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐξάγω. Πρέπει νὰ σύρῃς, νὰ ἐγκάλῃς τί τε ἔξω, Πνρ. Ἱππ. 4, 4.

Ἐξάκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Μὲ ἓξ κύκλους, ἢ τροχούς.

Ἐξάκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Μὲ ἓξ κῶλα, ἢ μέλη.

Ἐξαλᾰόω, Μ. ώσω. τὰ ἁλόω κατ' ἐπτ., Κατατυφλόνω, κάμνω τινὰ καθόλου τυφλόν· μετὰ αἰτ. Ὀδ. Λ, 103. Ν, 343. Ἔτι δὲ καὶ πόρρωθεν ἐξαλώσαιτο Θ, 453. 504. Doederl. lect. Hom. 2. σλ. 7. Παθτ. Σβέομαι, σβύνομαι, ἀφανίζομαι.

Ἐξαλαπάζω, Μ. άξω (ἁλαπάζω). Ἀδειάζω τι μὲ τελειότητα, εὐγάζω ἀπὸ μέσα που ἄλλα, λεηλατῶ, κουρσεύω, ἁρπάζω, διαγουμίζω πόλιν, πτολιέθρουν πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀδειάζω πόλιν τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους της διὰ νὰ φέρω ἄλλους νὰ τὴν κατοικήσουν, Ὀδσ. Δ, 176. Ἐν γένει, Κατανικῶ, κυριεύω, χαλνῶ, ἀφανίζω κατὰ κράτος, τεῖχος, νῆας, Ἰλ. Ν, 813. Τ, 30. Ἐπὶ νόσου· ἐξαυτλεῖ, φθείρει τὰς δυνάμεις, Θερτ. 2, 85. ποιητ. μόνον.

Ἐξαλδαίνω, = ἐξβλαστάνω. Ἡσύχιος.

Ἐξαλέασθαι, Ἑπκ. ἀντὶ ἐξαλέσασθαι, Ἀπρμφ. μέσ. α'. ἀόρ. τοῦ ἐξαλέομαι. Ἡσθ. Ἔρ. 105. 756. 800.

*Ἐξαλεαίνω (ἀλεαίνω) = ἐξαλέομαι.

Ἐξαλειπτρον, τό. Μυροθήκη. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1063. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐξαλείφω, Μ. ψω. Παθητ. Παρακ. ἐξήλιμμαι, Ἀττικ. ἐξαλήλιμμαι, ὁ Bekker ἔγραψε κακῶς Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 258. Β τὸν ὑποτ. ἀόρ. α'. ἐξαλίψῃ, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων (ἀλείφω). Μυρόνω, ἢ ἀλείφω μὲ μυρωδικά· ἀλείφω, χρίω· ἀγύρω, μίλτῳ Ἡρόδ. 7, 69. — 2) Σφογγίζω τι ἀπό τίποτε· ἐν γένει, σβύνω, σβῶ, ἀφανίζω τι καθόλου, τὸ ἐξαλείφω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν λέγεται, Ἡρόδ. 7, 220. καὶ Ἰσοκρ. ὡς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν συνήθ. ἐπὶ πραγμ. ἀλλὰ παρὰ Θεόδ. 3, 57. καὶ ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐξάλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σφογγίζῃ, ἀποσφογγίζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ σβύνῃ, ἀφανίζῃ, ἐξαλείφῃ. (ξ)

Ἐξαλέομαι, (ἁλέομαι, ἀνμλ.). Ἀποφεύγω τι μὲ τελειότητα· ἐκκλίνω, παραμερνῶ· φεύγω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε, μετὰ αἰτ. Ἡσθ. Ἔρ. 105. Ἀρτεμ. Ἱππ. 1086. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ἀπλ. Ῥῆ. Ὁ Ἡσθ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. α'. ἐξαλέασθαι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος.

*Ἐξαλεύομαι (ἁλεύω, ἀνμλ.) = ἐξαλέομαι, μετὰ αἰτ. Σοφκλ. Αἰ. 656. ποιητ. μόνον.

Ἐξαλήθίζω, = ἀληθίζω. Πρόκλος παρ' Ἐτυμ. Μ.

Ἐξαλίζω, Ἰδὲ ἐξαλῶ.

Ἐξαλίπτης, ου, ὁ (ἐξαλείφω). Ὅστις μυρόνει, χρίει, μυρωτής. Ἱππκρ.

Ἐξάλιστρα, ἡ (ἐξαλίω) = ἁλιστήρα. Κυλίστρα, τόπος, ὅπου κυλίονται τὰ ἄλογα.

Ἐξάλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει ἓξ λίτρας, ἔχει ἓξ λιτρῶν βάρος.

Ἐξαλίω, Ἀφ' οὗ διετηρήθη μόνον ὁ μετχ. ἀόρ. ἐξαλίσας καὶ ὁ ὀρτ. Ἱππκρ. ἐξήλικα. Ἀριστοφ. Νφ. 32. Ξνφ. Οἰκ. 11, 18. πάπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας ὁκαδέω, Φέρε τὸ ἄλογον εἰς τὸ σπίτι ἀφ' οὗ τὸ αὐτὸς νὰ κυλισθῇ εἰς τὴν ἁλινδήθραν, ἐξαλίστρην· ὅθεν, ἀφίνω, βάλλω τὸ ἄλογον εἰς ποτάμι ἢ εἰς ἄλλο τι νερὸν νὰ ξεπλυθῇ. Κατὰ κωμικ. μεταφορὰν πεξηλικάσμεθα ἐκ τῶν ἐμῶν Τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν σύνηθ. μὲ ξετίναξες ἀπ' ὅσα εἶχα, τὸ τουρκιβ. μ' ἔκαμες πιρπιρί γιολντάσην, Ἀριστοφ. Νφ. 33. (οἱ Γραμματικοὶ δέχονται ὡς ἐνστ. τὸ, ἐξαλίζω· πιθανώτερον ὅμως ἐστὶ τὸ, ἐξαλίω, τοῦτο μὲν διὰ τὴν προσῳδίαν (τὸ γὰρ Ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν ἐν τῷ ἀόρ. καὶ ἐν τῷ Παρακ.) τοῦτο δέ, διὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἁλινδέω, ἁλίω, πρὸς τὸ, κυλινδέω, κυλίνδω, κυλίω, ὧν μεταξὺ κεῖται συναπτικῶς τὸ, κυλινδέω.)

Ἐξαλλαγή, ἡ (ἐξαλλάσσω). Ἀλλαγή, μεταλλαγή, ἀλλαξιά· ἀλλοίωσις, μεταβολή. Θεόφρ. πεξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαγμα, τό. Μεταβολή, τέρψις, ἡδονή· νεωτερικ. λέξ. παραβλ. ἐξαλάσσω, σημτ. 4.

*Ἐξάλλαξις, εως, ἡ = ἐξαλλαγή, παρὰ τὸ

Ἐξαλλάσσω, Ἀττ. Ἐξαλλάττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι, δηλ. δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τίποτε, κάμνω ἀλλαξιάν, τὸ ἰταλ. μπαράττο, τουρκιβ. τράμπας. Ἀλλάζω τι μὲ τελειότητα, τὸ κάμνω καθόλου ἄλλο ὁτιοῦν ἰδίως κακὸς ἐξαλλάττεται Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ἄλλο ὁτιοῦν εἰς τὰς δυστυχίας της· τοῦτ' ἔστιν, ἡ δυστυχία της μεταβάλλεται, ἀλλάζει μὲ τὴν εὐτυχίαν, Herm. ἐν Σφκλ Αἰ. 460. Παθτ. Πρκμ. Ἐξηλλαγμένος, ἄνη, ἄνον. Ἀλλαγμένος, παραλλαγμένος, ἄλλοιότικος, παράξενος. — 2) Ἀλλάζω, χωρίζω ἄλλοιῶς, παρατρέπω, ἀποστρέφω· τί τινος· προϋμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν Θεόδ. 5, 71. Σνφ. Κυν. 10, 7. ὅθεν, βάλλω τι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν κατάστασιν, τὴν θέσιν του Ἱππεύτως καὶ ἀμεταβ. Πείρνω ἄλλον δρόμον, ἔρχομαι ἀπ' ἄλλου πεξαλλάττω ἀπὸ τῆς νεώς Ἐκτρέπομαι, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸ καράβι, παράβλ. ἐξαμείβω· σημτ. 3. Φιλστρ. — 3) Ἐλευθερόνω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερόν τινα. — 4) = τέρπω, Κάμνω μεταβολὴν τινα διὰ νὰ προξενήσω ἡδονήν, εὐχαρίστησιν, εὐθυμίαν· ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω· ὅθεν, ἐξάλλαγμα, τὸ, Ψυχαγωγία, τέρψις, ἡδονή, τὸ ἰταλ. ντιβερτιμέντο, ντιλέττο, παρὰ τοῖς μεταγνστ. Βασ. ep. cr. σλ. 241, 284. app. σλ. 54.

Ἐξαλλοιόω, (ἀλλοιόω). Ἀλλάζω τι καθόλου, τὸ μεταβάλλω, τὸ κάμνω ἄλλοιότικον.

Ἐξάλλομαι, Μλ. ομαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.) Πηδῶ ἔξω, ἐμπρός, πέρα. Ὁμρ. ἐστὶ μόνον ε' ἀόρ. μετχ. ἐξάλμενος, μεταγεν. «Τρῶων, προμάχων, τῶν ἄλλων Πηδῶντας, εὐγαίνοντας ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Ο, 571. Ρ, 342. Ψ, 899. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται. — β') ἐπὶ κλειδώσεων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἐξαρθροῦται, τὸ κοινοτ. στραμπολίζεται, εὐγαίνει ἀπὸ τὴν κλειδωσιν. — 3) Πηδῶ κάτω. — 4) Πηδῶ ἀπάνω, ῥίχνομαι τὸν ἀνήφορον. Τρπκ. Ἐρεθίζομαι σφοδρά, παροξύνομαι, Καλλ. Δμτ. 89.

Ἐξάλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Διάφορος, διαφορετικός, ἀλλοιότικος· ἐξαιρ., ὑπερβαίνων τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ὑπερβάλλων, ἀπὸ Πολυβ. ἐν χρήσει. «τὰ γὰρ ἐξάλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου. Ἐπῤῥ. ἐξάλλως.

Ἐξαλλοτριόω, Μ. ώσω (ἀλλοτριόω). Ἀποξενόνω, πωλῶ τι εἰς ξένον τόπον. Στράβ. Ε', σελ. 330.

Ἐξάλμα, ατος, τό. Πήδημα εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ἔξω.

Ἐξαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εὐγάζεται ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὑψόνεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ στέκεται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ νεροῦ· ἀντιθ. τῷ, ὕφαλος. Λουκιαν. «τὰ μὲν ὕφαλα τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεώς, Πολύβ. «τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀναπάντεμεν ἔκειτο ἄλλοτε καὶ ἐν Ὀδσ. Λ, 134. Ψ, 281. ὅπου ἤδη ἐξ ἄλλ., ὀρθότερον ἀναγινώσκεται.

Ἐξάλσις, εως, ἡ (ἐξάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἔξω ἀπό τι, πήδημα πρὸς τὰ ἔξω· ἐξάρθρωσις, ἢ στραμπούλγημα, εὔγλυμα κάνενός μέλους τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του. Ἱππκρ.

Ἐξαλύσκω, Μλ. -ύξω (ἁλύσκω, ἀνμλ.) = ἐξαλέομαι, Εὐρ. Ἑκ. 1194. μετὰ αἰτ. Ὀππ.

Ἐξαλφάω, καὶ ἐξάλφω. Ἡσυχ. Εὐρίτκιος, ἑπτιμῶ.

Ἐξαμαρτάνω, Μλ. -τήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.) Ἀποπλανῶμαι, σφάλλω, κάμνω σφάλμα, ἀδικῶ τινα· εἰς τινα ἢ περί τι· μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι, περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖν. Ἰσοκρ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τος προσωπου. Ἰσοκρ. Εὐαγ. 10. Παθτ. Μὲ μεταῦ χειρίζεται τις σφαλερά, ὄχι ὡς πρέπει. παρὰ δ' Ξενοφ. Ἱππ. Δ, 2. πεπείσθαι ἐντιρρίτῃ τε καὶ ἐξαμαρτεῖν τὰ νοσήματα. Ὅταν μεταχειρισθοῦν, ἐκτρέψουσιν τὰς ἀρρωστίας σφαλερά. Ξνφ. Ἱππ. Ἱππ. 4, 2. ἀφ' οὗ

Ἐξαμαρτία, ἡ. Ἀποτυχία, π. χ. αὐχῆς, σκοποῦ, ἐλπίδος τινός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 564.

Ἐξαμαυρόω, Μ. ώσω (ἀμαυρόω). Σκοτίζω τι μὲ τελειότητα, κατατκοτίζω, ἀδυνατίζω ἢ κάμνω τι ἀδύνατον καθόλου. ἀφ' οὗ

Ἐξαμαύρωσις, εως, ἡ. Κατατκότισις, τὸ νὰ κάμνῃ τί τι καθόλου σκοτεινόν.

Ἐξαμάω, Μ. ήσω (ἀμάω). Κόπτω, ξεκόπτω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, κόπτω τι ἕως εἰς τὴν ῥίζαν του· Ἀποθερίζω, τελειόνω τὸ θέρος πεξαμᾶν θέρος, Αἰσχλ. Περ. 820. ὅθεν ἐν γένει, χαλνῶ τι κατὰ κράτος, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· Σφκλ. Αἰ. 1178. «τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω Θέλει κόψω καὶ εὐγάλω ἀπὸ τὸ σῶμά του τοὺς πνεύμονας καὶ τὰ ἐντερά του, Ἀριστοφ. Λυσ. 367. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. Εὐρπ. Κύκλ. 235. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος. (-ῠ-)

Ἐξαμβλίσκω, Μλ. -βλώσω (ἀμβλίσκω, ἀνμλ.) Ἀποβάλλομαι, ἀποῤῥίχνω, ἐπὶ ἐγγαστρωμένων· κάμνω νὰ ἀποῤῥίψῃ. Τροπκ. Κάμνω διά νὰ ματαιωθῇ, νὰ μὴ κατορθωθῇ, νὰ μὴ γένῃ τίποτε. Παθτ. Ἀποματαιόνομαι πέλπις ἐξημβλήτου ἀπεματαιώθη ἡ ἐλπίς.

Ἐξαμβλόω, = ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβλύνω, Μλ. -υνῶ (ἀμβλύνω). Κάμνω τι διόλου ἀμβλύ ἢ ἀδύνατον.

Ἐξάμβλωμα, ατος, τό (ἐξαμβλίσκω). Ἀπόῤῥιγμα, τὸ παράκαιρα γεννηθὲν βρέφος· Ἀρτεμιδ. καὶ

Ἐξάμβλωσις, Τὸ νὰ ἀποῤῥίψῃ κάμμια· πασαδήποτε ἀποτυχία. Ἱπποκράτ.

Ἐξαμβρῦσαι, ἰδὲ ἐξαναβρύω.

Ἐξαμείβω, Μλ. -ψω (ἀμείβω). Μεταστρέφω, μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι· ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· Μέσ. διαδέχομαι πέργον ἔργον ἐξαμείβεται Ἡ μία δουλειὰ διαδέχεται, ἀκολουθοῦσα τὴν ἄλλην, Εὐριπ. Ἑλ. 1549. — 2) Ἀνταποδίδω. «μόνον φόνω ἐξαμοῦ Εὐρπ. — 3) ἐπὶ τόπου· Περνῶ πέρα εἰς ἄλλον τόπον. μεταπορίζομαι, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Περ. 129. «τὸν ἀμείλιχτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἶαν. Ἀφίνω κάνένα τόπον καὶ πηγαίνω ἄλλου πεξαμείβω χώραν. ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβά-

μάτευτις διά τινα ἐλεύθερον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐβούλωσαν, ἔκαμαν σκλάβον, καὶ ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἐξαιρετέος, ία, έον. Ἐπῖθ. ῥηματ. τοῦ ἐξαιρέω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ, εὐγαλθῇ, ξεχωρισθῇ, διαλεχθῇ ἀπὸ ἄλλα· ἐξαιρ., πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ εὐγαλθῇ καὶ μακρυνθῇ ἀπὸ ἄλλα, νὰ ἀποβριφθῇ· ἀξιαιρετέον ἐστίν Πρέπει νὰ διαλέξῃ, νὰ διαλέγῃ τις, Πολυβ.

Ἐξαίρετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλθη, ἐπάρθη ἔξω· ἐξαιρ., ὅ,τι ἐξεχωρίσθη, ἐδιαλέχθη ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα. Ὅστις διέπρεψε μέ τίποτε, ἐξεύρθη διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὑπερέβη, ἐπέρασε τοὺς ἄλλους, Ἰλιάδ. Β, 227. Ὀδύσ. Δ, 643. ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνάπαλιν, Πᾶν ὅ,τι ἀπεδοκιμάσθη, ἀπεβλήθη, ἀπερρίφθη· ἀσύνηθ. ψυχρὸν μηδένα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου Δὲν πρέπει νὰ διακόπηται, νὰ ξεκόπηται ὁ πόλεμος εἰς κανένα καιρόν, τοῦτ' ἔστι πρέπει νὰ γίνεται κατὰ συνέχειαν καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, καὶ εἰς καλοκαιρίαν καὶ εἰς κακοκαιρίαν, Διον. Ἀλλ. Ἐπῖρ. ἐξαιρέτως, Ἐξαίρετα, ἀξιολογ.— 2) ἐξαιρετώτερος, ἐξαιρετος, ἡ, ον, Πᾶν ὅ,τι ἡμπορεῖ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαιρεθῇ, κατὰ τὴν ὑπὸ Schweigh. Hdt. var. lect. 2, 121. ἀποδεχθεῖσαν διαφοράν.

Ἐξαιρέω, Μλ. -ήσω, ἀόρ. ἐξεῖλον, Ἐπκ. ἔξελον· Ἀπρμφ. ἐξελεῖν (αἱρέω). Παίρνω, εὐγάζω, φέρω ἢ κουβαλῶ τι ἔξω, Ὅμ., ἔνθα, ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παίρνεται, ἢ εὐγάνεται τι, ὁπηλοῦται κατὰ γεν. ἡφαίρετρης οἰστόνω, Ἰλιάδ. Θ, 323. Πολλάκις δὲ πρόσκειται τῷ ῥήμ. ἡ Ἐκ, Παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἐξαιρ. ὡς λάφυρον, τὸ σύνθ. τουρκ. πλιάτσικον, Ἰλιάδ. Β, 690. Ι, 331. Παίρνω ἀπὸ τὴν φωλεὰν τὰ μικρὰ πουλιά, Ὀδύσ. Π, 218. Ἀπ' Ὅμ. δὴ παυ χρήσιμος ἡ μέσ. διαθ. ἐξαιρέομαι, μετὰ αἰτιατ. Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω καὶ τ. τ. διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ναυκλήρων, καραβοκαπετάνων ἢ καραβοκύρηδων, Εὐγάζω ξεφορτόνω ἀπὸ τὸ καράβι τὰς πραγματείας εἰς τὴν ξηράν, Δικῳ. 6, 4. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἰδίως τῇ μέσ. διαθ. ἐν ταῖς φράσεσι ψυχὴν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι Τὸ νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ τις τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν, τὸν νοῦν τινος· ἐν οἷς κεῖται τὸ πρτπ. εἴτε κατ' αἰτι. αὐταίτως πεῖρελέσθαι τινὰ θυμόνω, Ἰλιάδ. Ο, 400. Σ, 678. (ᾧ παρ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Valck. diatr. σελ. 203) εἴτε κατὰ γεν., ὥστε ἡ πτῶσις διορίζεται κυρίως ὑπὸ τῆς Ἐκ πρθ. Ἰλιάδ. Τ, 137. Ω, 754. Ὀδύσ. Λ, 201. Ἀπαξ δ' εὑρηται παρ' Ὅμ., καὶ κατὰ δοτ. τὸ πρτπ. πλαίνῳ φρένας ἐξέλετο Ζεύς Τὸ ἡμέτ. Τοῦ Πατρὸς, τοῦ σήκωσε τὸν νοῦν, Ἰλιάδ. Ζ, 234. — 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐνεργ. ὑπὲρ ἄλλου τινός, μεσ. δοτ. Ἰλιάδ. Π, 56. μέσ. ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Ὀδύσ. Σ, 232. ἐξαιρ., προτιμῶ τι ἐκλεκτὸν, ὅθεν ἱερόνω, ἀφιερόνω. Μοὶ δίδεταί τι εἰς κτῆμα μου, νὰ εἶναι ἐδικόν μου, κατὰ προτίμησιν, παθ. Ἡρόδ. 2, 168. »ταῦτα μὴ δή τοῖσι ἅπασι ἢν ἐξαιρεθησόμενα Ἔτι δὲ προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κατὰ μέσ. διαθ. Σχολ. Τρ. 491. Ἀλλὰ καὶ, ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω τι, κατὰ μέσ. ὡσαύτως διαθ. Σπανιώτερον, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, στερῶ, Ἀπολύω, γλυτώνω, ἐλευθερόνω. Εὐγάζω τι ἀπό τι, τὸ ξεχωρίζω· κάμνω ἐξαίρεσιν. — 3) Ἐξαλείφω, ἀποδιώκω, Ἡρόδ. 1, 36. 159. 2, 30. Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 2, 19. 4, 2, 12. Ἀφανίζω, κατασκάπτω, ξεθεμελιόνω, χαλνῶ τι κατὰ κράτος, πολιορκῶ, Ἡρόδ. 1, 103. Δημοσθ. Στεφ. σλ. 235, 27. Ἐν γένει, Ἐξολοθρεύω, κάμνω τι νὰ μὴ ὑπάρχῃ πλέον, φονεύω· παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, ἐξαιρ. μετὰ πολυχρονίου πολιορκίαν· νικῶ, καταδαμάζω, Valck. ἐν Φοιν. 519. Matth. 516. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ ἐξαίρω.

Ἐξαιρόομαι, ὡς παθ. (αἶρα). Μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι εἰς αἶραν, ἢ ζιζάνιον, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. ά.

Ἐξαίρω, κατὰ συναίρ. τοῦ ἐξαείρω, Μλ. ἐξῶ (ἀείρω, αἴρω, ἀνμλ.). Ὑψόνω ἢ σηκόνω, ἢ φέρω τι ὑψηλά, κρατῶ, ἢ κουβαλῶ τι ὑψηλά· κουβαλῶ, παίρνω ἔξω, εὐγάζω τι. β') Ὑψόνω κάμνω ὑψηλότερον, μεγαλήτερον, αὐξάνω τι, τὸ κάμνω σημαντικόν. — γ') Ὑψόνω τι μὲ λόγους, ἤτοι ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. — δ') Ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, συγχίζω, παροξύνω, »θυμὸν εἰς τιν» Τὴν καρδίαν τινὸς νὰ κάμῃ τι, Θεογν. 640. — 2) ἀμετβ. Ὑψόνομαι, σηκόνομαι ὑψηλά· ἐπὶ πτηνῶν, πετῶ ὑψηλά· »ἐξαίρει καὶ πέτεσθαι Διός. »ἐξαίρω τῷ στρατεύματι Σηκόνομαι μὲ τὸ στράτευμα, ξεκινῶ, Πολυβ. παρθ. αἴρω, σημ. 3. Ἀφανίζομαι, δὲν μὲ βλέπουν πλέον, Σφκλ. — 3) Μέσ. Παίρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, λαμβάνω διὰ χρείαν μου· κερδαίνω, ἀποκτῶ, ωφελοῦμαι, Ὀδύσ. Κ, 84. »Τρώεσσι Δεηλατῶ ἀπὸ τὴν Τροάδα, Ὀδύσ. Ε, 39. Ν, 137. — β') Κτίζω διὰ χρείαν μου, Ἡρόδ. 6, 133. Ὁ Ποιητὴς οὐ χρῆται τῇ ἐνεργ. διαθ., τῇ μέσ. δὲ χρῆται μόνον τῷ γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. ἐξήρατο. — 4) παθ. Ἐρεθίζομαι, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐρεθισμένον. Ἐπὶ ὑφώσεως τῆς καρδίας· ὑφόνομαι ἀπὸ ἐλπίδα, θάρρος, χαράν, ὑπερηφάνειαν ἠέλπιδι, θυμῷ, καὶ τ. τ. ἐξαίρομαι Κλίνω εἰς παρακίνησίν τινα, καταπείθομαι νὰ δεχθῶ, ἢ νὰ ἀλλάξω καμμίαν γνώμην, νὰ πιστεύσω τι· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Εὐρπ. Ῥσ. 109. (περὶ τῆς προσῳδίας, ἴδε αἴρω.)

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ (αἶσα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκτὸς τῆς μοίρας, ἢ τοῦ πρέποντος καὶ ὀρθοῦ· ὅθεν 1) Ὅ,τι προμηνύει, φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν, Ἰλιάδ. Ο, 598. — 2) Ὅ,τι ὑπερβαίνει τὸ πρέπον καὶ ὀρθόν, παραβαίνει τὸ δίκαιον καὶ ἐπιεικές, εἶναι ἀπρεπές, ἄδικον, ἀσεβές, Ὀδύσ. Δ, 690. Ρ, 577. — 3) Ἐπὶ πραγμάτων μόνον, ὑπερβολικόν, ὑπέμετρον, τέρας, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστον, παράξενον.

Ἐξαίστω, Μ. ξω (αἶστος). Τρέχω, πηδῶ, ἢ πετάχομαι, τινάζομαι, ὁρμῶ ἔξω. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἐμπρός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »ἐξῇστην οὖν δύο δρακοντ' ἐκ τοῦ νεώ. (α)

Ἐξαίστοω, Μλ. -ώσω (αἶστος). Κάμνωτι νὰ μὴ φαίνηται καθόλου πλέον· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Αἰσχύλ. Προμ. 668.

Ἐξαιτέω, Μλ. -ήσω (αἰτέω). Προκαλοῦμαί τινα, τὸ ἰταλ. sfidare, ἤτοι κράζω τινὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζύμου· Ζητῶ τι νὰ μοὶ δοθῇ ὀπίσω· Μσν. Μοιτεύω εἰς τινα διά κανένα, παρακαλῶ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία του, νὰ τῷ συγχωρήσουν τι· ἐλευθερόνω τινὰ μὲ παρακάλεσίν μου πρός τινα· »ἐξαιτοῦμαί τινα παρά τινος. Schaef. appar. Domosth 3. σλ. 484. πρβλ. ἐκλιπαρέω. — β') Ζητῶ νὰ μοὶ παραδώσουν αὐτόμολον, τὸ ἰταλ. disertore στρατιώτην, ἢ δοῦλον, σκλάβον, διά νὰ τὸν τιμωρήσω· παρβλ. ἐκδίδωμι· ἀφ' οὗ

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, Πρόκλησις, τὸ ἰταλ. sfida, ἤτοι τὸ νὰ κράζῃ τις τινα εἰς μονομαχίαν. — β') Μοιτεία πρός τινα διά κανένα· ποῦτε ἡ τῶν συγγενῶν, οὔτ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόνω, Δημοσθ. — γ') Τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ τῷ παραδώσουν πταίστην τινὰ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, παιδεύσῃ· τὸ ἰταλ. ριελαμτσιόνη.

Ἐξαίτητος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ἐκλεγμένος, ἄριστος, ὡς τό, ἐξαίρετος, Ὅμ. »οἶνον ἐξαίτητον, Ἰλιάδ. Ν, 320. μ' ἄλλον ὅτι ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν, ὀρθότερον ἴσως, τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἐξαιτητός, Τὸν ὁποῖον ἐζήτησε, διὰ τὸν ὁποῖον παρεκάλεσέ τις· παρβλ. μεταίτης, ἐπαίτης.

Ἐξαίφνης, Ἐπίῤῥ. (αἰφνης, ἄφνω). Ἐξαίφνα, αἰφνίδια, ἀέλπιστα, Ἰλιάδ. Ρ, 738. Φ, 14. — Ἐκ νέου, πάλιν· παρβ. ἐξαπίνης.

Ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, καὶ τρικτ. Πλάτ. Ηρ-λ. σλ. 414. Α. (αἰφνίδιος). Ἔξαφνος μὲ τελειότητα, ἀπροσδόκητος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόρει ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν.

*Ἐξαιχμαλωτίζω, Μλ. -ίσω (αἰχμαλωτίζω). Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, παίρνω σκλάβον εἰς τὸν πόλεμον, Νικ.

Ἐξαλαυλίζω, Μλ. -ίσω (ἀναυλίζω). Παγαδόνω, καθηρίζω τι ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ξεριζόνω ἀγκάθια, Κτκ. Ἀττ. 6. 6.

Ἐξαλαυλόω, Μλ. -ώσω (ἀναυλόω). Κάμνω τι ἀφίνω τι νὰ γεμίσῃ ἀγκάθια.

Ἐξαλέομαι, Μλ. -έσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀλέομαι). Ἰατρεύω τινά, ἤτι καλά, μὲ τελειότητα. Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλόν, Ἰλιάδ. Ι, 507. Τρπκ. Ἀγνεύω, ἢ κάμνω τι ἁγνόν καθαρόν· ἐξιλεόνω, καταπραΰνω τινά· »χόλον, Ἰλιάδ. Δ, 36. Ὀδύσ. Γ, 145. Βάλλω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, ἀντικαθιστάνω, Ξενοφ. Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. εὑρηται· ἀφ' οὗ

Ἐξάκεσις, εως, ἡ. Τελεία θεραπεία, ἰατρεία. (τ)

*Ἐξακεστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον εἰς τελείαν ἰατρείαν, διόρθωσιν, ἐξιλέωσιν »ἐξακστ. θυσίαι.

Ἐξάκις, Ἐπίῤῥ. (ἕξ). Ἕξ φοραῖς. (-υυ)

Ἑξακισμύριοι, αι, α. Ἑξ μυριάδες, ὁ ἔστιν, ἑξήντα χιλιάδες 60000.

Ἑξακισχίλιοι, αι, α. Ἑξ χιλιάδες 6000.

Ἑξακισχιλιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ 6000.

Ἐξάκλινος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τέσσαρα, χωρεῖ ἓξ διά νὰ καθήσουν νὰ φάγουν, ἢ ἔχει κρεβάτια διὰ 6. ἀνθρώπους.

Ἐξακμάζω, Μ. άσω (ἀκμάζω). Παρακμάζω, χάνω τὴν ἀκμήν, χάνω τὸ ἄνθος καὶ τὴν δύναμίν μου, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἰ. 601. πρὸ καιροῦ ἐξήκμασεν· Ἀπέρασεν ὁ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρός.

Ἐξάκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅ,τι ἔχει ἓξ κνήμας, ἐπὶ τροχῶν· (Τροχὸς μὲ ἓξ ξυλάκια, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν μέσην ἕως εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα διὰ νὰ στηρίζηται εἰς αὐτὰ ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ.)

Ἐξακολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ πάντοτε κατόπιν εἰς τινα, τὸ κοντ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν. Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν, ἐρευνῶ, σκαλίζω νὰ εὕρω τι· ἀφ' οὗ

Ἐξακολούθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις εἰς τινα ἀκατάπαυστα, νὰ μὴ τὸν ἀφίνῃ ἀπὸ τὸ κοντόν, νὰ ἐξιχνεύῃ, νὰ ζητῇ, νὰ ἐξετάζῃ διὰ νὰ εὕρῃ τι.

Ἐξακολουθῶ, Τὸ ἀκολουθῶ κατ' ἐπίτσ.

Ἐξακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ξῶ (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι κατά τινος. Ἐν γένει δέ, ῥίπτω, πετάχνω τι ἔξω. Ἁπλόνω, κινῶ τι μὲ μεγάλην ὀλιγωρίαν ἀέχθ. χείρεσι ἔτι δὲ καὶ κοινὸν τῆς γῆς Πετάχνω τὸ ποδάρι ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, τοῦτ' ἔστι φεύγω ὀλίγωρα, τὸ παρ' ἡμῖν χωλαίν. τὸ κατσιλόνω, τὰ καβαλλίζω, ἢ τὸ τουρκ. τὸ κόρτω παραλίαι, Εὐρπ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ αὐτὶ τοῦ, τοξόνω, Ὁμιλῶ περιγράφωτι, ἀποκρίνομαι ἐξείρετα· ἀφ' οὗ

Ἐξακοντισμα, ατος, τό. Παυσήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔῤῥιψε, πέταξε, τίναξέ τις ἔξω.

Ἐξακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ, πετάχνῃ, τινάζῃ τίς τι ἔξω.

Ἑξακόσιοι, αι, α, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν 600. ἀφ' οὗ

Ἑξακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ 600.

*Ἐξακοτυλιαῖος, αία, αῖον (κοτύλη). Πᾶν ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἓξ κοτύλας, τὸ κοινὸν κουτλιά.

τὸς Ἀπέρχομαι, Εὐρπ. παράβλ. ἐξαλλάσσω, σημτ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐξαμείψις, εως, ἡ. Μεταλλαγή, μεταβολή, μετατροπή, ἀλλαξιά· μεταμόρφωσις. — 2) Ἀνταπόδοσις. — 3) Μετατόπισμα, ἀναχώρητις. (ξ)

Ἐξαμέλγω, Μ. ξω (ἀμέλγω). Ξαρμέγω, ξαβυζάνω. — 2) Ξαττραγγίζω τι· Εὐρπ. Κύκλ. 209.

Ἐξαμελέω, τό ἀμελῶ κατ' ἐπίτασιν, Καταμελῶ, ἀμελῶ τι καθόλου· μετά γενικ.

Ἐξαμέρεια, ἡ (ἐξ, μέρος). Μερισμός, μοιρασμός εἰς ἓξ μερίδια. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 46.

Ἑξάμετρος, ὁ, ἡ (ἕξ, μέτρον). Εἰς ἓξ μέτρα ἢ μετρικοὺς πόδας συνιστάμενος· ὁ ἑξάμετρος ὑπακ. στίχος. Στίχος μὲ ἓξ πόδας, ἡ ἡρωϊκός.

Ἐξαμηνιαῖος, αία, αῖον. = ἑξάμηνος.

Ἐξαμηνόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησεν ἓξ μῆνας. Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ.

Ἑξάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Ἑξαμηνιάτικος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξ μηνῶν, ἢ διαρκεῖ ἓξ μῆνας. ἑξάμηνος ἀρχή. τὸ ἑξάμηνον ὑπακ. χρόνος. Τὸ ἑξάμηνον. Ἀριστοτ. Ξενοφ.

Ἐξαμηχανάω, Μ. ήσω (ἀμηχανάω). Βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀμηχανίαν, ἀπορίαν του, τὸν ἐλευθερώνω ἀπό τι κακόν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ.

Ἐξαμιλλάομαι, Μλ. -ήσομαι (ἀμιλλάομαι). Ἀμιλλῶμαι, πασχίζω μὲ ὅλα μου τὰ δυνατά, κάμνω καθὲ κόπον διὰ νὰ κατορθώσω τι· Valck. Piatr. σλ. 214. — 2) Βάλλω τὰ δυνατά μου καὶ δίνω τινά, Εὐρπ. Ὀρ. 433. τίνες τῶν πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆζεν; 2) Κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ φοβίζοντάς τον. ἑξαμ. φόβῳ Εὐρπ. Ὀρ. 38., ὅστις καὶ αὐτὸ τοῦ, νικᾷ χρῆται τῇ λέξ. Ἑλέν. 1487. ἐξαμιλληθέντες νοσ., — 3) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Κύκλ. 624. πέστ' ἂν ὄμματος ὄψις ἐξαμιλληθῇ πυρί.

Ἐξαμμα, ατος, τό (ἐξάπτω). Θεμίστ. Λόγ. Γ'. σελ. 166. Κομποδεμένον σχοινί, ἀπό τὸ ὁποῖον κρατεῖται τις· πάσιμον. — 2) ἑξάμμα πυρός, Ἄναμμα τῆς φωτιᾶς, Πλούτ.

Ἐξαμναῖος, αία, αῖον· καὶ ἑξάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἔχει βάρος, ἢ ἀξίζει ἓξ μνᾶς.

*Ἑξᾶμοιβος, ἰδὲ ἑξημοιβής.

Ἐξάμορος, καὶ ἑξάμορος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι ἐπάρθη, ἐλογαριάσθη διὰ τὸ ἕκτον μέρος. Νίκανδρ. Θηρ. 594.

Ἐξαμπρεύω, Μ. -σω (ἀμπρεύω). Σύρω, τραβῶ τι ἔξω.

Ἐξαμύνομαι, Μλ. -υνοῦμαι (ἀμύνω). Ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, διατροβῶ, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Προμ. 481. ἑξαμύνομαι τούτους.

Ἐξαμυστίζω, (ἀμυστίζω). Πίνω ὅλοι τι διὰ μιᾶς, τό κοιν. ξαστραγγίζω· ἐπὶ οἰνοποτῶν.

Ἐξαμφοτερίζω, Μ. ίσω (ἀμφοτερίζω). Κάμνω τι ἀμφίβολον. Πλάτ. Εὐθύδ. ἑξαμφοτερίζω τὸν λόγον, Λέγω τι περίτεχνα φιλονεικουμένου πράγματος, ὥστε ὁ λόγος μου ἠμπορεῖ νὰ ἐκλαμβάνηται κατὰ δύω ἐναντίους πρὸς ἀλλήλους τρόπους, Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 300. D. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 107.

*Ἐξαναβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνμλ.) Ἀναβαίνω ἕως ἐπάνω πού, ἕως εἰς τὸ τέλος ἢ εἰς τὴν κορυφὴν πράγματός τινος.

*Ἐξαναβρύω, Μλ. -ύσω (ἀναβρύω). Ἀναβρύω μὲ ὑπερβολήν, πλουσιοπάροχα· ἀφ' οὗ Ἀορ. α', ποιητ. ἐξαμβρύσαι. Μεταβατ. δὲ, Κάμνω τι νὰ ἀναβρύῃ, εὐγάζω ἢ κάμνω τι νὰ εὐγῇ ἔμπρός, νὰ φανερωθῇ ᾧ τ' ἐγὼ κατεύχομαι θεσπίσματα πρευμενῶς ἐπισπύτους βιοτύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρύσαι φαιδρὸν ἄλιον σέλας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 925. Herm. (ὠω, ῠ –, ῠσω, – –)

Ἐξαναγιν ώσκω, Μλ. ἐξαναγιώσομαι (ἀναγιν ώσκω ἀνμλ.) Ἀναγιώσκω, διαβάζω τι ὅλον, ἕως εἰς τὸ τέλος του. Πλούταρχ. Κάτ. ἐξαναγνούς τὴν βίβλον.

Ἐξαναγκάζω, Μ. άσω· τὸ ἀναγκάζω κατ' ἐπίτασ., Καταβιάζω, βιάζω μὲ ὅλα τὰ μέσα, μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, Σφκλ. Ἠλ. 620. Οἰδ. Κ, 603. Ἀρστφ. Ὄρν. 377. — 2) Διώκω, ἀπομακρύνω μὲ βίαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 16. ἐξαναγκάζειν πληγαῖς ἀργίαν.

Ἐξανάγω, Μ. άξω (ἀνάγω, ἀνμλ.) Φέρω, ὁδηγῶ τινα ἔξω, καὶ ἐπάνω· Μέσως ἐξαναγομαι, Ταξειδεύω, ὑπάγω μὲ τὸ πλοῖον, εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ πλοίων δὲ, ποιητ. (ᾰ)

Ἐξαναδύνω καὶ ἐξαναδύω, (ἀναδύω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω ἀπὸ κάτω βαθὺ μέρος ἔξω, ἔμπρός, ἐπάνω· μετά γενικ. πόλις, κύματος, Ὀδσ. Δ, 405. Ε, 438. Ἐν γένει δέ, ἀποφεύγω, γλυτόνω, φεύγω· Θεόγν. 1120. Ἔτι δὲ καὶ μέτως. ἐξαναδύεσθαι μάχην, Πλουτ.

Ἐξαναζέω, Μ. έσω (ἀναζέω). Βράζοντας, χοχλάζοντας πετάχνεται ἔξω· ἀναβράζει δυνατά. Τρπκ. ἐξανιᾶς χόλου. Αἰσχύλ. Προμ. 370. Θυμόνω ὑπέρμετρα καὶ ξεχύνω τὴν ὀργήν.

Ἐξαναιρέω, (ἀναιρέω, ἀνμλ.) Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω, συκόνω τι ἐπάνω· μετὰ γενικ. ἐξανελοῦσα πυρὸς Ὁμ. Ἴλ. Δμτ. 255.

*Ἐξαναισθητέω (ἀναισθητέω). Εἶμαι ὅλως ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου. Πορφ.

Ἐξανακαλύπτω, Μ. ψω (ἀνακαλύπτω). Ξεσκεπάζω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

Ἐξανακολυμβάω, Μλ. -ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶντας εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος ἔξω, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ.

Ἐξανακρούω, Μ. σύσω (κρούω). Κτυπῶ τι ὀπίσω. Μέσως ἐξανακρούομαι. Πηγαίνω, γυρίζω ὀπίσω. Πλούταρχ. Θ. Σ. 422.

Ἐξαναλίσκω, Μλ. -λώσω, σπανιώτ. ἐξαναλόω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) Καταναλίσκω, καταφθείρω, καταδαπανῶ, καταζοδεύω, ὅσον 2) Βλάπτω κατὰ κράτος, καταζημιόνω τινὰ μὲ ἔξοδα. παρ' Αἰσχ. Παθητ. ἐξαναλωμένοι ἐν τῷ πολέμῳ καὶ παντελῶς ἄποροι διακείμενοι. παράβλ. ἀπανάω.

Ἐξαναλύω, Μλ. -ύσω (ἀναλύω, ἀνμλ.) Ἀπολύω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπό τι μὲ τελειότητα· πάντρα θανάτοιοι, Ἰλιάδ. Π, 441. Χ, 180. — 2) Καταναλόνω, ἀναλόνω τι μὲ τελειότητα· πυρὰ Φίλ. Παθητ. οἱ λίθοι εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον εἰς πανηθέντες ἐξαναλύονται. (ύω, ῠ –, ύσω, – –)

Ἐξανάλωσις, εως, ἡ (ἐξαναλίσκω). Ἔξοδον, τό νὰ καταζοδεύσῃ τίς τι· (– ῠ – –) Πλτχ.

Ἐξανάπειθω, Μ. ψω (πείθω). Καταπείθω τινὰ καθ' ὅλα. Hermesian.

Ἐξαναπληρόω, Μ. ώσω (πληρόω). Ἀναπληρόνω, ἀντικατασταίνω καθ' ὅλου, μὲ τελειότητα. Δμστ. στρ. τρι. 6.

Ἐξαναπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.) Ξαναναπαίνω, παίρνω πάλιν τὴν ἀναπνοήν μου, συνέρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναπαύομαι. Πλάτ. Σοφ. 19.

Ἐξανάπτω, Μ. ψω (ἀνάπτω). Κρεμῶ τι εἰς τι, ἀρνῶ τι νὰ κρέμαται ἀπό τι. Εὐρπ. Ἰφ. πεῖ δ' ἐπωπίδων ἐξανῆπτον ἀγκύρας. Μέσως, ἐξανάπτομαι δύσκλειαν Ἐπιτύρου, προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἐντροπήν, κακὸν ὄνομα. Εὐρπ. Ὀρ. 826. 2) ἐπὶ πυρός, Ἀναπτω πλησίον που, ξαναάπτω, μεταναπτω φωτιάν. Πλούταρχ. Θ. σλ. 13.

Ἐξαναρπάζω, Μ. άσω καὶ -ξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Ἁρπάζω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω τι.

Ἐξαναστάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τρυβῶ τι ἔξω, ἢ ἁπλόνω, ἢ πέρα ἀπό τι.

Ἐξανάστασις, εως, ἡ (ἐξανίστημι). Τὸ νὰ συκώσῃ τίς τινα, νὰ τὸν μετατοπίσῃ, νὰ τὸν στείλῃ νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ πάρῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἀπὸ τὸν τόπον του· ἐξόδιμον, χαλασμός, ἀναστροφή. — 2) Τὸ νὰ συκωθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ τις, τὸ νὰ ἀποδημήσῃ, ξενιτευθῇ. — 3) Ἐπανάστασις· ἀντίστασις· Πολύβ. Β'.

Ἐξαναστέφω, Μ. ψω· τὸ ἀναστέφω κατ' ἐπίτασιν, Στεφανόνω καθόλου, καταστεφανόνω. Εὐρπ. Βάκχ. 1052.

Ἐξαναστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Γυρίζω τι κάτω, ἀναποδογυρίζω τι· κρημνίζω κατωκέφαλα, μετά γενν. Αἰσχύλ. Πέρ. 815. ἱδρύματα δαιμόνων ἐξανέστραπται βάθρων.

Ἐξαναστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Κάμνω νὰ εὔγῃ, νὰ φαίνῃ τι ἔξω, ἔμπρός, διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐξαναστέλλειν θόρυβον ἀ. Πλούταρχ. Μέτως, ἐπὶ ἀστέρων, Ἀναστέλλει, λάμπει.

Ἐξαναφανδόν, Ἐπίρ. Τὸ ἀναφανδὸν κατ' ἐπίτασ. Καθόλου φανερά, ὡς φανερά. Ὀδσ. Τ, 48.

Ἐξαναφέρω, Μλ. ἐξανοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρνω, εὐγάζω τι ἔξω, ἔμπρός. — 2) ἀμεταβ. Ξαναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαιρ. μετά τινα ἀρρωστίαν, ξαναγιαίνω, γερεύω· πρός τι. Μαζόνω δυνάμεις, δυναμόνομαι διὰ νὰ κάμω τι· Πλουτάρχ. Ἀρ. 9. πρὶν καὶ μηδ' αὐτὸς ἐξαναφορεῖν, ἕτι πρὸς τὴν ἀθηλότητα, μηδ' ὑπομενεῖν τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐλογισμούς.

Ἐξαναχωρέω, Μλ. -ήσω (χωρέω). Εὐγαίνω ἔξω, ἔμπρός· ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ πουθενά καὶ ἐπιστρέφω, πηγαίνω ὀπίσω. Θεόδ. 6, 76. 7, 11. — 2) μεταβ. Ἀποφεύγω. Θουκυδ. 4, 28. ἐξαναχωρ. τὰ εἰρημένα, Ἀποφεύγω τὰ ὅσα εἶπα, δὲν κρατῶ τὸν λόγον μου.

Ἐξαναψύχω, Μ. ξω. τὸ ἀναψύχω κατ' ἐπίτασ.

Ἐξανδραποδισμός, ὁ· καὶ ἐξανδραποδισμός, ὁ· Τὸ νὰ καταδουλόνῃ, κάμνῃ ἀνδράποδόν τίς τινα, κατασκλαβόνῃ, πωλᾷ τινα ὡς ἀνδράποδον, σκλάβον.

Ἐξανδραποδίζω, Ἡρότ. 6, 94. συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐξανδραποδίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (ἀνδραποδίζω). Καταδουλόνω, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. κάμνω καθόλου σκλάβον, κατασκλαβόνω, μεταχειρίζομαί τινα ὡς σκλάβον, ὑποτάζω δυναστικῶς, κυριεύω μὲ βίαν· ὁ Ἀττ. Μλ. ἐξανδραποδιοῦμαι, ὅστις ἔχει συνήθως μεταβατικὴν σημ., παρ' Ἡρότ. 6, 9. κεῖται κατὰ παθτ. σημ.

Ἐξανδρόομαι, ὡς Παθτ. Γίνομαι τέλειος ἀνδρας, φθάνω τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. — 2) Μεταμορφόνομαι εἰς ἀνδρα. Ἀριστοφ. Ἱπ. 1238. λόχος ὀδόντων ὥσεως ἐξανδρούμενος ἀ. Ἀπὸ ὀδόντια, μεταμορφώθη, μετεβλήθη εἰς ἀνδρας.

*Ἐξανεγείρω (ἐγείρω, ἀνμλ.) Διεγείρω, ἀναιρνώ, κινῶ τι δυνατά, σφοδρά, Εὐρπ. Ἡρ. 1060.

Ἐξάνειμι, (εἶμι). Εὐγαίνω ἔξω καὶ ὑψόνομαι πούρανοῦ εἰς τὸν οὐρανόν. Θεαρτ.

Ἐξανεμόω, (ἀνεμόω). Ἀερίζω, ξανεμίζω τι. — 2) Φουσκόνω, γεμίζω τι μὲ ἄνεμον. — 3) Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, τοῦτ' ἔστι ματαιόνω, Εὐρπ. Παθτ. Ἐπὶ σίτου, σιταριοῦ, Χαλνάται φθείρεται ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὸν ἄνεμον· Θεόφρ. Φυτ. ἱστρ. 8, 10. — 4) Τρπκ. Ἀνακινῶ, διεγείρω, βάλλω τι εἰς κίνησιν· εἴς τι, εἰς δρόμον ἐξενήμωσεν ἕτερον Αἰλ. 13, 11. Παθτ. Κινοῦμαι εἰς τὸν ἄνεμον, παραζόνομαι· παύχμηραι τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνεμωμένοι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ', 11.

Ἐξανέρχομαι, (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἐξέρχομαι.

Ἐξανευρίσκω, Μ. ήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.) Εὑρίσκω τι καθ' ὅλα, καθὼς πρέπει, σωστά· ἐ-

ρωνώντας αὐρίσω τι κρυμμένον καὶ ζητούμενον, Σφιλ. Φιλ. 991.

Ἐξανέχω, Μλ. -ἔξω (ἀνέχω, ἀνμλ.) Κρατῶ τι ἔξω, ἐμπρός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑμετερ. Ἐξέχω, εἶμαι ἀνώτερος ὑψηλότερος ἀπὸ ἄλλους. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β΄. ημέρας ἀγεώς ἐξανέχει γαίης. Μ. σως, ἐξανέχομαι, Ὑποφέρω, ὑπομένω. Ἀρστφ. Εἰρ. 700. καθ' ἣν σημτ. ὁ Παρατ. καὶ ἀόρ. ἔστωδίν τε καὶ ἔξωθεν αὐτὸν. ἐξηνειχόμην, ἐξηνεσχόμην.

Ἐξανεψιοί, οἱ. Τὰ τέκνα, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι ἀνεψιοί· οἱ παρ' ἡμῖν συνηθ. δευτεροεξάδελφοι.

Ἐξανδάω, Μλ. -ήσω (ἀνδάω, ἀνμλ.) Ἀνδίζω, εὐγαλλωπίζω, λουλούδια· ἐν γένει, Εὐγαλίω εἰς τὸ φανερόν, ξεσπάζω, Στράβ. Γ΄. σελ. 901. «πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανδήσαν» καὶ Πλουτάρχ. «τὸ φιλότιμον ἐξανδεῖ τὴν περιαυτολογίαν» καὶ «ταύτην τὴν δύναμιν ψυχαὶ ἐξανθοῦσι». Ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξανθημάτων, πρίσματος, σπυρίων, φουσκαλίδων, ξεχωμάτων εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἐπὶ τοῦ ἅλατος, τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἢ ἀπὸ τὴν γῆν κ. τ. τ. Τρπ. Εὐγαίνει πάλιν εἰς τὸν κόσμον, γίνεται πάλιν συνήθεια, τὸ κοιν. ἰταλ. γίνεται μόδα πάλιν. Ἐπικρατῶ πάλιν «ἐξανδ. καείσαν» Πλτχ. — 2) Χάνω τὸ ἄνθος μου, μαραίνομαι. Λουκ. «ἐξηνθηκὰ ποικίλα ἄνθη. Ἐπὶ χρωμάτων, Χάνει τὴν βαφήν του, ξεβάφτει. Πλουτάρχ. «ταχὺ ἐξανδεῖ τὸ μίλτινον». Ἐπὶ οἴνου, Ξεχωρίζει. — 3) Μεταφ. Εὐγάζω, κάμνω νὰ εὐγῇ ἔξω, νὰ φυτρώσῃ, νὰ γεννηθῇ. ἀφ' οὗ

Ἐξάνθημα, ατος, τό. Τὸ ἀνθισμένον, τὸ ἄνθος· σπυρία, φουσκαλίδες εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ξεχώματα, ἐκφορ. εἰς ὁλόκληρα ποίσματα.

Ἐξάνθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνθῇ τίποτε, εὐγάζῃ ἄνθη, λουλούδια, νὰ λουλουδίζῃ· τὸ νὰ εὐγαίνουν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ξεχώματα, σπυρία, φουσκαλίδες, πρίσματα.

Ἐξανθίζω, Μ. ίτω (ἀνθίζω). Σολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια, παραλίζω τι μὲ διάφορα χρώματα. «ποικίλας βαφὰς ἐξανθίζειν». Σουίδ. Ἀριστοφ. Λυτ. 43. «ἐξηνθισμένοις, Φορεμένοις μὲ παράλλ φορέματα. — 2) Κόπτω, μαζώνω ἄνθη, λουλούδια, ἀνθολογῶ. Μέσ. Ἀνθολογῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεία μου. Πλτχ Συμπ. «ὑπὲ πλείστων ἐξανθίζεται τοῦ λιμῶνος». — 3) = ἐξανθέω. ἀφ' οὗ

Ἐξάνθισμα, ατος, τό. = ἐξάνθημα.

Ἐξανθισμός, ὁ. = ἐξάνθησις. Διοσκορ. Β΄, 101.

Ἐξανθρακόω, Μλ. -ώσω (ἀνθρακόω). Μεταβάλλω τι καθόλου εἰς ἄνθρακα, τὸ ἰταλ. καρβουνῶ· Ἐτυμολ. Μ. Φώτιος ἐν Λεξ. «πυθμένα σύνηλον δρυὸς ἐξανθρακώσασα».

Ἐξανθρωπίζω, Μ. ίσω (ἄνθρωπος). Κάμνω τι ἀνθρώπινον· οὕτω λέγει ὁ Πλούταρχ. Η΄. σελ. 301. περὶ τοῦ Σωκράτους «ἐξανθρωπίσαντος φιλοσοφίαν ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ· καὶ Τόμ. Ε΄. σελ. 420. «ἐξανθρωπίσαντος τὰ θεῖα, Ἔκαμε τὴν φιλοσοφ. τὰ θεῖα οἰκειότερα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ὕψερα, τὰ ἔκαμε πλησιέστερα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. «στιτὰς ἐξηνθρωπισμένας». Ἱπποκρ. Πρέποντα, ἁρμοδία, ἀνάλογα εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ. Ἀπάνθρωπος, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. — 2) ἐνεργ. Ὅστις κάμνει τινὰ ἀπανθρωπον, ἄγριον.

Ἐξανίεμαι, Μ -ανήσω (ἀνίημι). Στέλλω ἔξω, ἐμπρός· ἀφίνω ἔξω, ἀπολύω ἢ ἀπολυῶ, ἀφίνω νὰ εὐγῇ ἔξω· «ἐξάν. σύριγγα ἐπὶ φυσουλίου, τουρλὶ. μουχαλίου, φύσας, Ἰλιδ. Σ, 471. — 3) Ὀλιγοστεύω, καταπράυνω, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 705. Οἰδίπ. «ἐξανίη ἄτας». Ἰδιαίτως καὶ κατὰ μέτ. ἀόρ. — 3) ἀμετρ. Εὐγαίνω ἔξω, διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι ἀπό τι· μακραίνομαι, ἁπλώνομαι. Ἀπολ. Ἀργ. Δ. 232. «γαίης ἠμετέρης Ἀχελώιος ἐξανίησιν. Ἔξαν. πόνων». Ἱπποκρ. (- υυ -υ, Κπκ. - υ - - υ, Ἀττ.)

Ἐξανίστημι, Μλ. ἐξαναστήσω (ἀνίστημι). Στήνω τι ἔξω, κάμνω, ἀφίνω νὰ εὐγῇ ἐμπρός, νὰ φανερωθῇ· κάμνω νὰ σηκωθῇ· διώκω ἔξω ἢ εἰς ἄλλο μέρος· βιάζω λαόν τινα νὰ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα, τὸν τόπον του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον Λυκρ. 20, 2. καὶ Ἡρόδοτ. «ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων». Ἀπομακρύνω, προστάζω τινὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, ἀναχωρήσῃ, φύγῃ. Ἀναστρέπω, κάμνω τι ἄνω κάτω, ἀναποδογυρίζω, χαλνῶ κατὰ κράτος, ἀφανίζω. Εὐριπ. «ἐξαναστῆσαι βάθρα Ἰλίου». — 2) Μέσ. καὶ κατὰ Ἀόρ. β΄. Παρκμ. καὶ ὑπρτικ. ἐνεργ. Σηκόνομαι, εὐγαίνω ἔξω, πηδῶ ἔξω, πηδῶ ἐμπρός, πηδῶ ἐπάνω, ἀναπηδῶ, ἀναπηδῶ ἐμπρός, σηκόνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ κάνενα τόπον ἀπὸ τι μέρος· ὑποχωρῶ, παραμερῶ· Ξενοφ. Συμπ. «ἐξανίστατο εἰς περίπατον». Ἰσοκρ. «ἐξανίστατο πρὸ μέθης». Ξενοφ. «ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ». Συμπ. 4, 31. μετὰ ὑποτ. Τρπκ. Γίνομαι ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου· Σφκλ. Φιλ. 367. Ἰσοκρ.

Ἐξανίσχω, = ἐξανέχω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων.

Ἐξανίω, = ἐξανίεμαι· ὅθεν «ἐξανίεται». Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 625.

Ἐξανοίγω, Μ. ξω (ἀνοίγω, ἀνμλ.) Ἀνοίγω τι καθόλου, ὅλον. Ἀρστφ. Ἀχ. 591. ἀφ' οὗ

Ἐξάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τίς τι· ἀνοιγμα.

Ἐξανορθόω, Μ. ώσω (ἀνορθόω). Ἀνορθώνω, στήνω, κτίζω τι τελείως, σωστά, ἀποκαθιστάνω. Εὐριπ. Ἄλκ. 1138.

Ἐξάντης, ὁ, ἡ. (παρὰ τὸ, ἄτη, συνήθ. ἐτυμολογ. ὀρθότ. ὅμως παρὰ τὸ, ἄντα, ἀντην, ὡς τὸ, κατάντης, προσάντης). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐκτεθειμένον, ὑποκείμενον εἰς τι· ὅθεν, ἐκτὸς βλάβης, κινδύνου, ἀρρωστίας. Ὑγιὴς, ἱκανοποιημένος, ἀβλαβὴς, καθαρὸς, ἀμόλυντος, ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ κακὰ· μετὰ γενκ. «ἔξαν. νόσου, κακοῦ» κ. τ. τ. Παρὰ Πλάτ. «μήνιδος τοῦ θεοῦ, Μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θείαν ὀργήν· «ἐξάντη ποιῶν Καθαίρζοντό τε αἱμάτ τινος βάλλοντας σικύαι, τὸ ἰταλ. βεντούζας, βεντούζες.

Ἐξαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ, σ' ὅσα ζω τι μὲ τελειότητα, ἐξαιρ. καταδαπανῶντας, κακοδοκιάζοντάς το, Valck. ἐν Ἱππ. 620. Ὑπομένω, ὑποφέρω μὲ μεγάλον κόπον, τελειονω· «ἐξαν. πόνους» Εὐρπ. Κύκλ. 10.

*Ἐξαρύτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐξανύω.

Ἐξανύω, Μ. ύτω (ἀνύω). Ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλειο, σωστά, βάλλω εἰς πρᾶξιν «Θέτιδος βουλὰς» Ἰλιδ. Θ, 370. «ἐξαν. εἰς, ἢ ἐπὶ χωρίον» ὑπὸ. ὁδόν. Κάμνω τὸν δρόμον, τὴν στράτα ἕως εἰς τι μέρος, ἔρχομαι, φθάνω εἰς τινα τόπον. — 2) Φονεύω, ξανατόνω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. Ἰλιδ. Λ, 365. Τ, 452. (- υυ -)

Ἐξαπαείρω (ἀείρω). Φέρνω, κουβαλῶ ἔξω εἰς ἄλλον τόπον. Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 147.

Ἐξαπέλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρὺ, πλατὺ κ. τ. τ. ἓξ σπιθαμὰς, πιθαμὰς· ἀπὸ ἓξ παλαιστὰς, ἓξ πιθαμὰς. Ἡρόδοτ. (ε)

Ἐξαπαλλάττομαι, Ἀττ. -ττομαι (ἀλλάττω). Ἀπομακρύνομαι, γλυτόνω, φεύγω, ἐλευθερόνομαι ἀπό τινος. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἐξαπαλλάσσω, χρῆται Εὐρπ. Ἰφγ. Ἀυλ. 1004. τῇ ἀμετβ. ἀπαρ. Ξεν. Ἀν. 1108.

*Ἐξαπαντάω, Μλ. -ήσω (ἀπαντάω). Ἀπαντῶ, πηγαίνω πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται, ἐν ᾧ ἔρχεται πρός με, ἀναγνωστ. παρὰ Ξενφ. Βρ. π. 3, 3, 24.

*Ἐξαπατάω· Μλ. -ήσω (ἀπατάω), τὸ ἀπατῶ κατ' ἐπιτ. Ἀπατῶ καθ' ὅλα, καταπατῶ ἢ τοὺς μετχειρίζομαι ὅλας τὰς ἀπάτας πρός τινα, Ὅμ. τινά τι, Ἀρστφ. Ἱππ. 1362. Τῷ μέσ. Μλ. κατὰ παθ. σημτ. χρῆται Ξενφ. Ἀνβ., 7, 3, 3. (- υυυ -)

Ἐξαπάτη, ης, ἡ. τὸ, ἀπάτη κατ' ἐπιτ. Μεγάλη ἀπάτη, ἀπάτη καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Ἡσιόδ. Θγν. 205. Θεογν. 382. (- υυ -)

Ἐξαπάτημα, τό. Τὸ ἀπάτημα κατ' ἐπιτ. (ε)

*Ἐξαπατητέον, Ἐπῳ. ρημτ. τοῦ ἐξαπατάω, Πρέπει νὰ ἀπατῶ τις κτ. Πλάτ. Κρτ. σλ. 50. Ε.

*Ἐξαπατητήρ, ῆρος, ὁ. Ἀπατεών. Ὅμ. λῴ. 63.

Ἐξαπατητικός, ή, όν. Ἀπατηλός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀπατῶ.

Ἐξαπατίσκω, ποιητ. παρασχημ. τοῦ ἐξαπαφίσκω. ἀμφβ. ἀναγν. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 537.

Ἐξαπατύλλω. Κωμ. ὑποκορτμ. τοῦ ἐξαπατάω. Ἀπατῶ ὀλιγούτσικον, Ἀρστφ. Ἀχ. 657. Ἱππ. 1144. καὶ ἐξαπατύλλω. ἰδέ. ἐξαπαφάω.

Ἐξαπαφάω, Μ. ήσω. Ὡς τὸ ἐξαπαφίσκω, ποιητ.

*Ἐξαπαφίσκω, Μλ. -ήσω. Ἀόρ. ἐξήπαφον, Μτχ. ἐξαπαφὼν (ἀπαφίσκω, Ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ, ἐξαπατάω. Ἀπατῶ, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τὸ γ΄. πρτπ. τοῦ ἐνεστ. ἀορ. «ἐξαπάφοιτο κατὰ σημτ. ἐνεργ. Ἰλιδ. Ι, 376. Ξ, 160. Ἐπὶ δὲ χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. ἐνστ. καὶ ἀορ. καὶ τῷ «ἐξαπάφησε ἀορ. α΄. μόνον ἐν Γμ. Ἀπ. 376. Ὁ Μλ. δὲ, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀπό τινος δὲ νεωτέρου ἐνστ. Ἐξαπάφω, εὑρηται ἡ Μτχ. ἐξαπάφουσα, Ὅμ. Γμ. Ἀπλ. 379. ἀλλὰ πιθανῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ συνήθ. Ἀορ. καὶ ἀναγνωστέον, προπερισπωμένως ἐξαπαφοῦσα, ὥσπερ καὶ Γμ. Ἀμφ. 38. ἔγραψεν ὁ Wolf.

Ἐξάπεδος, ὁ, ἡ. = ἐξάποδος, Ἡρδτ.

Ἐξάπεζος, ὁ, ἡ (πέζ). Μὲ ἓξ ποδάρια, πᾶν ὅ,τι ἔχει 6 πόδας, ποδάρια.

Ἐξαπείδον, Ἀπρμφ. ἐξαπεῖδεῖν (ἀπείδον, ἀνμλ.) Ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου ἐξαφοράω, Βλέπω ἀπὸ μακρυά, παρατηρῶ, γνωρίζω τι μακρόθεν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1648. «ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα».

Ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ (πέλεκυς). Μὲ ἓξ πελέκεις ἢ ἀξίνας· ἐπίθετον τῶν Πραιτόρων ἐν Ῥώμῃ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπροπορεύοντο ἓξ ἄνδρες πέλεκυν ἕκαστος εἰς ὅπλον φέρων. Πλβ.

Ἐξάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. υος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πήχεις μάκρος, πλάτος κ. τ. τ. Ἡρδτ. 2, 138. μ' ὅλον ὅτι ὁ Φρύν. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξ.

Ἐξαπίνα, νεώτερος καὶ σπανιώτερος τύπος τοῦ ἐξαπίνης.

Ἐξαπίναιος, ἡ ἐξαπιναῖος, α, ον. = ἐξαίφνιδιος.

Ἐξαπιναίως, Ἐπίρ. = ἐξαιφνιδίως, Ἔξαφνα, αἰφνίδια. Θουκυδ. παρὰ τὸ

*Ἐξαπίνης, Ἐπῤῥ. Ἔξαφνα, ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα, Ὅμ. Ἰων. ἀντὶ ἐξαίφνης (- υυ -)

*Ἐξάπινον, Ἐπῤῥ. = ἐξαπίνης· ἅπαξ μόνον παρ' Ἱππικρ.

Ἐξαπλάσιος, ία, ον· καὶ ἐξαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φορὰς τόσον, μεγαλήτερον, περισσότερον. (- υυυυ, - υ υυ -)

Ἐξάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ πλέθρα μακρύ, πλατύ.

Ἐξάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ ἄκρας, ἢ ἓξ πλευρά.

Ἐξαπλῆ, Ἐπίρ. Ἓξ φορὰς περισσότερον.

*Ἐξαπλήσιος, ία, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐξαπλάσιος.

Ἐξαπλόος, η, ον· καὶ συναίρ. ἐξαπλοῦς, πλῆ, πλοῦν, Ἓξ φορὰς περισσότερος, ἢ τόσος.

Ἐξαπλόω, Μ. ώσω (ἁπλόω). Ἐξαπλόνω, ξετυλίγω τι. ἀφ' οὗ

Ἐξάπλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαπλόνῃ, ξετυλίγῃ τίς τι.

Ἐξαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω ἔξω ἀπό τι· μετὰ γενκ. Ὀδ. Μ. 306.

Ἐξαπόδης, ου, ὁ (πούς). Ἑξαπόδαρος, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πόδας, ποδάρια.

Ἐξαποδίομαι, (δίω, ἀνμλ.) Διώκω τι ἔξω ἀπό τι, φοβίζω, σκιάζω τι καὶ τό κάμνω νά εὐγῇ ἔξω, νά φύγῃ· «Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμεν ἔκπεδον ἄλλοτε ἄλλοσε Ἰλ. Κ, 763. ἔνθα ὁ Wolf σημειωμένος ἐξ ἀποδίομαι ἔγραψε· (ἐν τῇ ἄρσει τῶν ποδῶν χρῶνται οἱ Ἐπικ. μακρ. τῷ α).

*Ἐξάποδος, ἡ, ἡ (πούς). Ἑξαπόδαρος· πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατύ κ. τ. τ. ἐξ γεωμτρ. πόδας.

Ἐξαποδύνω, (δύνω, ἀνωμλ.) Ξεντύνω, «ἐξαπδ. εἵματα» Ὀδ. Ε, 372.

*Ἐξαποδύω = ἐξαποδύνω.

Ἐξαποθνήτεω, Τό ἀποθνήσκω κατ' ἐπτσ. (ἀνμλ.) Ἀριστοφ. Ὄρ. 1656.

Ἐξαπόλλυμι, Μλ. ολέσω, Ἀττ. -ολῶ (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω μὲ τελειότητά τι ἀπό τι. Μσν. ἀπόλλυμαι καὶ ἐν τῷ β'. Πρκμ. ἐξαπόλωλα, ἀμετβ. Φθείρομαι, χάνομαι ἀπό τίποτε, ἢ ἀπό που, Ἰλ. Ζ, 60. «ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος ἀπό τι, ἢ ἀπό που· «κειμήλια δόμων» Ἰλ. Σ, 290. «ἠέλιος οὐρανοῦ» Ὀδ. Τ, 357. ὁ ἐνργ. τύπος οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ.

*Ἐξαπολογία, ἡ, Τό, ἀπολογία κατ' ἐπίτσ, οὕτως ἐπιγράφονται τρεῖς λόγοι τοῦ Ἀντιφ.

Ἐξαποτέαμαι, (νίομαι, ἀνμλ.). Ἐπιστρέφω ἔρχομαι ὀπίσω ἀπό πουθενά, ἀνεγιώσκετ. ἄλλοτε Ἰλ. Π, 252. V. 212. ἔνθα ὁ Wolf ἐξ ἀποτέομαι, ἐσημειωμένος ἔγραφε. (οἱ Ἐπικ. χρῶντες τῷ α ἐν ἄρσει τῶν ποδῶν μακρ.)

Ἐξαποτλίζω, Μλ. – ῶ (νίζω, ἀνμλ.). Ξεπλύνω, ἀποπλύνω, μέ τελειότητα, καλά. μετά δοτ. Ὀδ. Τ. 387. «τῷ ποδας ἐξαπένιζεν.»

Ἐξαποξύνω, Μλ. – υνῶ (ὀξύνω). Κάμνω τι ὀξύ, ὀξύ, σουβλιρόν, κοπτερόν· Εὐριπ. Κύκλ. 454.

Ἐξαποπατέω, Τό, ἀποπατέω κατ' ἐπίτσ. Ἱπποκρ.

Ἐξαπορέω, Τό, ἀπορέω κατ' ἐπτσ· ὡσαύτως καὶ μέτ. χρήσιμον.

Ἐξαποστέλλω, Μλ. – ελῶ (ἀποστέλλω). Πέμπω, στέλλω τι ἔξω, μακράν, ῥίπτω τι. Πολυβ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαποστολή, ἡ, Στάλσιμον ἔξω, μακράν, ῥίψιμον.

Ἐξαποτίνω, (ἀποτίω, ἀνμλ.). Τό ἀποτίνω κατ' ἐπίτσ. Σημαίνει καλόλου πολλά, πληρώνω τήν ζημίαν καλά, Ἰλ. Φ, 412 (ἰων, - - Ἐπικ., υ – Ἀττ.)

Ἐξάπους, ὁ, ἡ. ουν, τό· γεν· οδος (πούς) = ἑξάποδος.

Ἐξαποφαίνω, Τό ἀποφαίνω κατ' ἐπτσ. Λουκιαν.

Ἐξαποφθείρω, Τό ἀποφθείρω κατ' ἐπτσ.

Ἐξάπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Μέ ἓξ πρύμνας, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ἔχει ἓξ πλοῖα. Δυκόφρ. 1346.

Ἐξαπτέρυγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Μέ ἓξ πτέρυγας, πλατάρια.

Ἐξάπτω, Μλ. – ψω (ἅπτω). Δένω τι μέ, ἢ ἀπό ἄλλο τι θηλυκόνω, ἢ κρεμῶ, πιάνω τι εἰς, ἢ ἀπό ἄλλο τι· μετά γενκ· τοῦ τόπου «πεῖσμα κίονος ἐξάπτωσι Δένω σχοινί ἀπό τινα στήλη, ὥστε κρέμαται κάτω, Ὀδ. Χ. 466. πρβλ. Ἰλ. Ω. 51. Τρπ. Κάμνω τε νά κρέμαται ἀπό τι «ἐξάπτω ἕκτιον» Δένω τι εἰς, ἢ ἀπό ἄλλο τίποτε καὶ τό ἀφίνω νά κρέμαται κάτω Ἡρόδ. 4, 64. Μέσ. Κρεμῶμαι, πιάνομαι, κρατιοῦμαι ἀπό τίποτε «πάντες ἐξάπτεσθαι πιστεύετε, κρατηθῆτε ὅλοι ἀπ' αὐτήν καὶ τραβᾶτε, Ἰλ. Θ, 20. Ἔτι δέ καί, κρεμῶ τι ἐπάνω μου π. χ. πήραν ἡ σακκούλι. Παρά τοῖς μετγνστ. Κατατρέχω τινά, δέν τόν ἀφίνω ἀπό τό κοντόν, μετά γεν. Πολβ. παρβλ. ἐνάπτω — 2) Ἀνάπτω, δίδω, βάλλω φωτιάν εἴς τι. Τρπκ. Ἀνάπτω τινά, τόν παροργίζω, τόν θυμόνω. «ἐξάπτ. πόλεμονι Ἀνάπτω τόν πόλεμον, δίδω αἰτίαν νά γένῃ πόλεμος.

Ἐξάπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις), Μέ ἓξ πτώσεις. Γραμμτγ. Priscian.

Ἐξαπωθέω, ῶ. Μ. – ώσω. καὶ – ωθήσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω ἔξω ἢ ἐμπρός, διώκω, ἀπορρίπτω τινά ἢ τι μέ τελειότητα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 1881.

Ἐξάπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Μέ ἓξ πωλάρια, ἢ νέα ἄλογα, π. χ. ἁμάξι, ζευγμένον μέ ἓξ ἄλογα. «ἐξάπωλον ἅρμα.» Ἡρωδιαν. Δ'.

Ἐξάραγμα, τό (ἐξαράττω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαλέ τις ἀπό τόν τόπον του μέ βίαν, κατασπάραξε, κατετσάκιστε, κατασυντρίμμ. (α).

Ἐξαραιόω, ῶ. Μ. ώσω, τό ἀραιόω κατ' ἐπτσ. Κάμνω τι καθόλου ἀρύ.

*Ἐξαραιρημένος, Μτχ. παθ. Πρκμ. Ἰων. τοῦ ἐξαιρέω, Ἡρόδ. ἐξαραίρηται, Ἰων. γ', ἐνκ. πρσπ. παθτ. Πρκμ.

Ἐξαράομαι, Μ. άσομαι. Ἰων – ήσομαι (ἀράομαι, ἀνμλ.). Καθιερόνω, ἁγιάζω τι διά τῶν συνήθων εὐχῶν καὶ προσευχῶν. Αἰσχίν. κατά Κτησιφ. «ἐξαράσομαι τόν ναόν» Τό ἀρκτικόν α παρά τοῖς Ἐπικ. μέν μκρ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ βρχ., ασομαι).

Ἐξαράττω, Ἀττ. – ττω. Μλ. – ξω. (ἀράττω). Κτυπῶντας εὐγάζω τι ἀπό τόν τόπον του, συντρίβω, κατατσακίζω, κατακτυπῶ, καταστουμπίζω· «ἐξαράσσω τόν ἐγκέφαλον» Κατατσακίζω τό κεφάλι τινός, ὥστε ἐμπήγονται τά κόκκαλα εἰς τά μυελά του· τό περί ἡμῶν χύνω τά μυαλά του. «ἐξαρ. αὐθάδειάν τινος» Κάμνω τινά μέ ξυλές νά χάσῃ τήν αὐθάδειάν του. Ἀρστφ. Δτμ. 704. Τρπκ. «ἐξαράττω τινά αἰσχροῖς» «Τβρίζω τινά αἰσχιστα, τό κοιντ. τόν κάμνω τοῦ οὐδέν. Ἀρστφ. Νφ. 1377.

*Ἐξαργέω, Μλ. -ήσω (ἀργέω) Εἶμαι καθ' ὅλου ἀργός, δέν κάμνω, ἢ δέν ἔχω διά νά κάμνω τίποτε — 2) μετβ. Κάμνω τι πολύ ἀργά, τό ἀναβάλλω. Σφκλ. Φιλ. 556.

Ἐξάρχματα, τά (ἐξάρχομαι). Τά πρῶτα κομμάτια, τά ὁποῖα ἔκοπτον ἀπό τά κρέατα τοῦ θυσιαζομένου ζώου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 477.

Ἐξαργυρίζω, νεώτερ. παρακχηματισμός τοῦ ἐξαργυρόω. Wess. ἐν Ἡρόδ. β. 86, 1. — 2) Μσν. «ἐξαργυρίζομαί τινα» Παίρνω ὅλα τά ἀσπρα τινός. Πολβ.

*Ἐξαργυρόω, Μλ. – ώσω (ἀργυρόω). Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, εἰς ἄσπρα, ὅ ἐστί, τό πωλῶ, τό κάμνω ἄσπρα· Ἡρόδ. 6, 86, 1. «Θουκυδ. Θ. 81, εὐξαργύρωτα οὐσίαν, στρωμνάν».

Ἐξαρεσκεύομαι, (ἀρεσκεύω) = ἐξαρέσκομαι.

*Ἐξαρέσκομαι, Μλ. - έσομαι (ἀρέσκω ἀνμλ.). Γίνομαι ἀρεστός, ἀγαπητός, ἀρέσκω εἰς τινα, τόν κάμνω νά μέ ἀγαπᾷ· μετά δοτ. «ἐξαρ. τοῖς θεοῖς Ἀποκτῶ τήν εὔνοιαν τῶν θεῶν, τούς ἱλεόνω· ὅθεν, τοῖς προσφέρω θυσίας. Ξυγ. Οἰκ. Ε'. 3. καὶ 19. Ἔτι δέ καί αἰτιατ. τοῦ πρτπ. δοτ. τοῦ πράγματος, δι' οὗ ἐξαρέσκεταί τις· «εὐξαρέστοις δώροις, ὁμιλίας τινά.» Δημοσθ. φελ. 1396.

Ἐξαρθρέω, ἐξάρθρημα, τό, καί, ἔξάρθρησις ἡ = ἐξαρθρόω, ἐξάρθρωμα, καί ἐξάρθρωσις, Γαλην.

Ἐξάρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξαρθρωμένον, εὐγαλμένον ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του· — 2) Παντήποτέ τι, τό ὁποῖον ἔχει κλειδώσεις, ἁρμούς ἔξω πεταγμένους, ξεπεταχτούς, ὡς τό ἐξόφθαλμος.

Ἐξαρθρόω, Μλ. – ώσω (ἄρθρόω). Ξεκλειδόνω, ἤτοι εὐγάζω τι ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του, τό στραμπολίζω.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγῆκεν ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του, στραμπολιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ. Τό νά εὐγάλλῃ τίς τι ἀπό τήν κλείδωσιν, ἀπό τόν ἁρμόν του, τό νά στραμπολίσῃ μέλος τι τοῦ σώματος.

Ἐξαριθμέω, Μλ. – ήσω (ἀριθμέω). Ξεμετρῶ ἤτοι μετρῶ τι διά νά ἰδῶ πόσον εἶναι, ἐπί πραγμάτων ὅσα μετροῦνται μέ τό κομμάτι. — 2) Μετρῶ, λογαριάζω. Ἡρόδ. 7, 59. 60. 81. Μετρῶντας εὑρίσκω πόσον εἶναί τι. Ἡρόδ. 4, 87. «ἐν γένει, μετρῶ· ἀπό κομμάτι κομμάτι ἀφ' οὗ.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ. Τό νά ξεμετρᾷ τίς τι διά νά ἰδῇ πόσον εἶναι — 2). Τό νά λογαριάζῃ τίς τι μετρῶντάς το, τό νά εὑρίσκῃ τίς τι πόσον εἶναι μετρῶντάς το.

Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φορᾶς τόσον, κατά τόν ἀριθμόν, ἑξαπλάσιον (ἀ).

Ἐξαρκέω, Μ. έσω (ἀρκέω). Εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, ἀρκῶ, ᾠφέλω· χρησιμεύω ὅσον ἀπαιτεῖται· εἶμαι ἀναγκαῖος, χρησιμεύω εἴς τινα, τῷ κάμνω ἐκδουλεύσεις· μετά δοτ. Πλδ. ἔτι δέ καὶ τί πρό τινος, Schmid. ἐν Ἀτ. Ἀπμν. 2. 4, 7. παρβλ. ἐπαρκέω β'.). Εἶμαι εἰς κατάστασιν νά κάμνω τι — 2) τινί, Ἔχω ἀρκετόν ἀπό τι, Πνδ. Ὀλ. 5, 55. — 3) Ἀπρσπ. «ἐξαρκεῖ μοι» Ἔχω τι ἀρκετόν, μοί φθάνει, εὐχαριστοῦμαι. Valk ἐν Ἰππ. 700. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν, Σοφοκλ.

Ἐξαρχούντως, Ἐπίρ. Μτχ. Ἐνστ. τοῦ ἐξαρκέω. Ἀρκετά, ἱκανά. Ἀριστφ. Βτρ. 370.

Ἐξαρμα, τό, (ἐξαίρω). Σήκωμα, ὕψωμα· φούσκωμα, πρῆμα. — 2) Τό ὕψος τῶν ἀστέρων ὡς «πόλου, ἡλίου ἔξαρμα.»

Ἐξαρμάζω, Μ. άσω (ἅρμα, ἅρμάζω). Ξαρμόζω, ζεύγω τι ἀπό τήν ἁρμοτίν, κλειδώνω τον, Φιλοστ· Εἰκ. Β. 4. «ὁ τροχός ἐξήρμοσται.»

*Ἐξαρμονίος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς τήν μουσικήν ἁρμονίαν, δέν εἶναι ἁρμονικόν, εἶναι κακόηχον, Φερεκρ. λῳ. 143, 9. 26. Ruhnkel.

Ἐξαρνέομαι, Μλ. — ήσομαι (ἀρνέομαι). Ἀρνοῦμαί τι μέ τελειότητα, λέγω τό ὄχι, δέν κατανεύω, δέν θέλω, ἀποβάλλω, δέν δέχομαί τι· ἀφ' οὗ

Ἐξάρνησις, εως, ἡ. Τό νά ἀρνῆταί τίς τι καθόλου, νά λέγῃ τό ὄχι, νά ἀποβάλῃ, νά μή δέχηταί τι.

Ἐξαρνητικός, κή, κόν. Ὅστις συνηθίζει νά ἀρνῆταί τι, νά λέγῃ τό ὄχι, ν'ἀποβάλλῃ, νά μή δέχηταί τι.

Ἐξαρνος, ὁ, ἡ. (ἐξαρνέομαι). Ὅστις ἀρνεῖται, λέγει τό ὄχι, ἀποβάλλει, δέν δέχεται τι. Ἡρόδ. «ἐξαρνος εἰμί τινος ἢ τινι ὡσάυτως καὶ μετά τοῦ, μή, ἐπιφερομένου, Ἀριστοφ. τίποτε, Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 205. Α.

Ἐξαρπάζω, Μ. άσω καὶ ξω καὶ – σομαι, Ἀριστ. Ἱππ. 712. (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Ἁρπάζω, ἁδράχνω, παίρνω τι ἀπό τινος, ἢ ἀποπόδων ἔξαφνα, ἐνίοτε μετά γεν. τοῦ τόπου, Ὀδ. Μ., 106. Γλυτόνω τινά, ἢ τι ἀπό τινα κίνδυνον, Ἰλ. Γ. 380. Τ, 443. Ὁ Ποιητής χρῆται ἀεί τῷ Ἀορ. ἐξήρπαξα· ὁ γάρ ἐξήρπασα Ἀττ. ἐστίν ἀόρ. Πτρέ Πλάτ. Τιμ. σλ. 60. D. κεῖται σκεταγμ. αἰτιατ. τοῦ τε πρτπ. καὶ τοῦ πράγματος.

Ἐξαρσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, σήκωμα ὑψηλά.

Ἐξαρτάω, Μ. ήσω. (ἀρτάω). Προσάπτω, προσκολλῶ, δένω τι ἀπό ἄλλο τίποτε, καί κρέμαται ἀπό αὐτό, κομποδένω τήν μίαν ἄκρην τινός μέ τήν ἄκρην ἄλλου πράγματος, κρεμῶ τι ἀποπάνω· ὑφάνω, σηκώνω τι ὑψηλά — 2) Μέσ. α) Προτκολλῶ τινα εἰς τόν ἑαυτόν μου, κάμνω νά κρέμαται ἀπό ἐμένα, νά εἶναι προσκολλημένος,

ὑποχρεωμέ α εἰς ἐμέν· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. — β) Ἐρεμῶ τι ἀπό τόν ἑαυτόν μου, εἰς τὸ κορμί μου, πέξαρτ. τόξοις Αἰσχλ. Παρά τοῖς μετέπειτα καί μετά Αἰτ. πέξαρτ. χρυτία, λίθους ἐξαιρέτους μαστιχιός — 3) Παθ. Κρέμομαι ἀπό τι, ἔχω συνέχειαν μέ τι, συνορεύω. Πλτχ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρτηθείς, Ἐπίρ. Κρεμασμένος. Ἡσύχιος.

Ἐξάρτημα, ατος, τό. Τό κρεμασμένον, συνδεμένον εἴς τι. — 2) Βάρος, ζύγι. Νικόμαχ. Μουσ. 3) Παράρτημα ὅ,τι συνέχεται, κρατεῖται ἀπό ἄλλο τι. Ἑρμογένης.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ. Τό νά κρεμᾷ, συνδέῃ, προσκολλᾷ τίς τι εἰς ἄλλο τίποτε — 2) Συνέχεια διαφόρων μελῶν, μερῶν, σωμάτων ἕν μέ τό ἄλλο.

Ἐξαρτίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ίῶ (ἄρτιζω) Κάμνω τι τέλειον, σωστόν· κατορθώνω τι καλῶς πρέπει, τελειόνω τι χωρίς νά λείπῃ τίποτε· ἑτοιμάζω, προβλέπω τά μέ ὅλα νά ἀναγκαῖα, τά βάλλω εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν. ἐξαιρ. καράβι βάλλωντας εἰς αὐτό τούς ἀναγκαίους ναύτας, τό ἰταλ. matrizzare, καί φορτώνοντάς το. μετά καί ἄνευ τοῦ, πλοῖα — 2) Κάμνω ἀριθμόν ἤ ποσότητά τινα τελείαν, ταύτ' ἔστι νά εἶναι ζυγά, ἐκλέγω ζυγόν ἀριθμόν. ἀφ' οὗ.

Ἐξάρτισις, εως, ἡ, καί ἐξαρτισμός, ὁ. Τελείωσις· παρασκεύασμα, πρόβλεψις, προμήθευμα μέ ὅλα τά ἀναγκαῖα, φόρτωσις, ἐξαιρέτως καραβίου προετοιμασία.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ. Ἑτοιμασία, παρά τό

Ἐξαρτύω, Μλ. — ὑσω. Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προβλέπω ἤ προμηθεύω τι μέ τίποτε· μετά ὁστ. Μέσ. Ἑτοιμάζω τι διά τόν ἑαυτόν μου, προμηθεύομαι μέ τίποτε, Θεόδ. 1, 13. (ύω, συνήθ. υ—, ἀλλά καί — —, Αἰσχλ. Πρ. 916. παρβλ. ἀρτύω).

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ. Ἐξάντλησις, παρά τό

Ἐξαρύω, Μ. ύσω. = ἐξαντλέω, — 2). Ξεστραγγίζω τι ζουλίγοντας, σφίγγοντάς το (—υυ—).

Ἐξαρχῆς, Ἐπίρ. ἀντί, ἐξ ἀρχῆς. Ἀπό τήν ἀρχήν.

Ἐξαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχήν εἴς τι. Ἐπί τό πλεῖστον ὡς οὐσιαστ· μετά γεν. «θρήνων ἔξαρχον» Ἰλιάδ. Ω, 721. Ὅστις ἀρχίζει πρῶτος τίποτε, δίδει παράδειγμα εἰς ἄλλους νά κάμνουν τό ἴδιον· πρωταίτιος, ὅστις δίδει τήν πρώτην ἀφορμήν εἰς τι. Ἔτι δέ πρῶτος, προτιμότατος, καφαλή· ἐπίσημος. ἐξαιρ. ὁ πρῶτος εἰς τούς θεατρικούς χορούς Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 17. Elmal. ἐν Εὐρπ. Ἡκ. 141. Παρά τοῖς Ἑκκλ., ὁ ὑπό τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἰς τι ἐκλεγόμενος.

Ἐξάρχω, Μλ. — ξω (ἄρχω). Ἀρχίζως κάμνω, δίδω πρῶτος ἀρχήν εἴς τι· μετά γεν. «γάμοιο, μολπῆς» Ἀρχίζω πρῶτος νά θρηνῶ, νά ψάλλω, τραγῳδῶ, Ἰλιάδ. Σ. 51, 316. 605. Ὀδύσ. Δ. 19 καί ἀλλαχοῦ. ὡσαύτως καί κατά μέσ. διάθ. ἐξήρχετο βουλῆς» Ὀδύσ. Μ. 339. Ἔτι δέ καί μετά αἰτ. βουλάς ἐξάρχων ἀγαθάς» Ἰλιάδ. Β. 273 μάλιστα παρά τοῖς Λογογρ. «ἐξάρχω ὠδήν τινι» Ἀρχίζω νά ψάλλω, νά τραγῳδῶ ἐμπρός εἰς τινα· καί ἀντιστρόφως, ὁστιν ὅηλ. τοῦ πράγμ. καί αἰτιατ. τοῦ πρσπ. «ἐξάρχω τινά λόγοισι» Ἀρχίζω νά ὁμιλῶ τινα, νά τῷ λέγω τίποτε. «εἰδ' ἔμ' ὧδ' ἀεί λόγοις ἐξῆρχες.» Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 557. Seidl ἐν Εὐρπ. Τρ. 125.

*Ἐξάς, ἅπτος (ἕξ). Ἕκτον μέρος τῆς λίτρας, λεξ. Στεφ.

Ἑξάς, άδος, ἡ (ἕξ). Ἑξάδα, ἀριθμός συνεστάμενος εἰς ἕξ.

*Ἐξάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἕξ σημεῖα, ἤ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου Ἡφαιστ.

Ἐξασθενέω, τό ἀσθενέω κατ' ἐπιτ. Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος εἰς τό νά κάμνω τι· γίνομαι καθόλου ἀδύνατος, ἀδυνατίζω, χάνω τάς δυνάμεις μου μέ τελειότητα.

Ἐξασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινά πάντη ἀδύνατον, ἀδυνατίζω τινά.

Ἐξασκέω, Μλ. -ήσω (ἀσκέω). ἐπί πραγμάτων. Μεταχειρίζομαι, ἐπιτηδεύω τίποτε τέλεια, μέ ἀκρίβειαν· πράττω, κάμνω, δουλεύω τι τέλεια, σωστά, καθώς πρέπει — 2) Στολίζω, καλλωπίζω, ἑτοιμάζω τι· τελειόνω, κάμνω τι τέλειον δουλεύοντας, φκιάνοντάς το — 3). ἐπί ἀνθρώπων· Γυμνάζω τινά εἴς τι τέλεια, ὥστε τό μανθάνει σωστά καί ὡς πρέπει.

Ἐξαστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἕξ στάδια.

Ἐξάστερον, τό (ἄστρον). Ὁ ἀστερισμός τῶν Πλειάδων, τό κοινότερον ἡ πούλια, τά ἕξ ἄστρα εἰς τόν οὐρανόν, τά ὁποῖα φαίνονται ὅταν περάσουν τά μεσάνυκτα, νεωτ. λεξ. Εὐστ.

Ἐξαστις, ισος, ἡ, Μαλλιαραί, φιλαί κλωστάι εἰς τι ὕφασμα, καθώς φαίνονται ὅταν σχίσῃ τις παυί, ἡ μαύρ ξυντόν, τουρκβ. τευτίκι διά νά κάμῃ φούντας, ἡ καθώς τό χνοῦδι τό ὁποῖον φαίνεται εἰς κατηγέν καί ἄλλα τοιαῦτα ὑφάσματα. Εὑρίσκει δέ καί, ἔξεστις. Ἱπποκράτ. «ὀδόντα κοῦφα λεπτά μή ἔχοντα συβῤῥαφάς, μηδ' ἐξεστίας.» περί ὧν ὁ Γαλην. φησί «τάς καλουμένας ἐξεστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμβαίνουσιν.» ἐν δέ τῷ Γλωσσογρ. ὁ αὐτός. «τά πρίν σχισθῆναι προὐχοντα τόν αὐτόν τρόπον· τά ἐπανισταμένα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καί ἀπό τῶν ῥακῶν τάς κρόκας.» Ἐρωτιανός, πέξαστις, αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατά τάς ἕλκας κρόκαι. καί Γαλην ἐν τοῖς Χειρουργ. Πελ. σελ. 63. τήν τοῦ Ἱπποκράτ. περίοδον οὕτως ἑρμην. «ὡς μήτι ὑπάρχειν ἐξέχον ἤ καί παχύ καθάπερ ἐπί τῶν παρυφασμάτων γίνεται.» καί ἐν τῷ κατ' Ἰητρείον ὑπομνήμ. λέγει, «τάς καλουμένας ἐξεστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις ἐνίοτε μέν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δέ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἔχουσι, ποτέ μέν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἐστί δέ ὅτε καί τῆς πορφύρας, ἀλλά καί κατά τάς καλουμένας παρυφάς ἔχουσι τοῦτο πράττουσι διά παντός αἱ γυναῖκες» (πιθανῶς παρά τό ἄχρηστον ἐξάζομαι, ὡς τό δίατμα, παρά τό διαζομαι),

Ἐξάστιχος, ὁ, ἡ, (στίχος) Πᾶν ὅ,τι συνίσταται ἐξ ἁράδας, σειρᾶς, ἤ στίχους.

Ἐξαστράπτω. Μ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστραποβολῶ, εὐγάζω ἀστραπάς, λάμπω.

Ἐξάστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Πᾶν ὅτι ἔχει ἕξ στύλους, ἤ συνίσταται εἰς 6. στύλους τό ἰταλ. κολόνας.

*Ἐξασύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Λέξις, λόγος, ῥῆμα μέ ἕξ συλλαβάς.

Ἐξασφαλίζομαι. τό ἀσφαλίζομαι κατ' ἐπίτσ. Βεβαιόνομαι, συγουρεύομαι καλά, καθώς πρέπει Στρβ.

Ἐξατιμάζω. τό ἀτιμάζω κατ' ἐπτσ. Κατατιμάζω, κατακατάφρονῶ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1442.

Ἐξατμιάω, = ἐξατμίζω. Ἱπποκρ.

Ἐξατμίζω, Μ. ίσω (ἀτμίζω). Κάμνω, ἀφίνω τι νά ἐξατμισθῇ — 2) ἀμαθ. καθυποβάλλω τι εἰς ἀτμούς Ἀριστοτ.

Ἐξατονέω, Τό ἀτονέω κατ' ἐπτσ.

Ἐξαττικίζω, (Ἀττικίζω). Κάμνω τινά, ἤ τι νά χάσῃ τόν Ἀττικισμόν του. Bekk. Ἀνέκδ. 1, σλ. 12.

Ἐξάττω, Ἀττ. συναίρ. ἀντί ἐξαΐσσω.

Ἐξαυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, καταστεγνώνω τι. Ἡρόδ. 4, 151. 173. πρβλ. ἐξαύω.

Ἐξαυγής, ές, ἡ (αὐγή). Πᾶν ὅ,τι φέγγει καθαρά, λάμπει, εἶναι ἀσπρότατον, Εὐριπ. Ῥῆτ. 304.

Ἐξαυδάω, ῶ. Μ. ήσω (αὐδάω). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω τι καθαρά, καθώς τό στοχάζομαι, τό ἠξεύρω, Ἰλιάδ. Α, 365. Π. 19, ἀντιθ. τῶ. νόῳ κεύθειν.

Ἐξαυδιάζομαι, τό αὐδιάζομαι κατ' ἐπίτσ. Αὐδιαδίζω κατά πολλά ὑπέρ τό μέτρον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΕ'. ί. 4.

Ἐξαῦθις, Ἐπίρ. ἀντί ἐξαῦτις.

Ἐξαυλέω. Μλ. -ήσω (αὐλέω). Ξεσωφαίνω τινά συρίζων τας, παίζωντας τόν αὐλόν, φλογέρον π. χ. «ἐξαυλ. τά ὦτα» — 2) Τελειόνω τό νά λαλῶ, παίζω τόν αὐλόν, Πολυθ. Δ'. 67. καί 71.

Ἐξαυλίζομαι, μέσ. ἀποθ. (αὐλίζομαι). Εὐγαίνω, ξεκινῶ, μετεύω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ ἀπό ἐκεῖ, ὅπου ἐκατοικοῦσα, ἐξαιρ. μισεύω ἀπό τό στρατόπεδον, ἡ ἀπό τό κατάλυμα τό ἰταλ. κβαρτιέρι, τουρκ. κονάκι. Ξυφ. 7, 8, 12. «ἐξαυλίζεται εἰς κώμας.»

Ἐξαυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη εἰς τόν αὐλόν πολλάς φοράς, πολύν καιρόν, ὥστε ἔγινε πλέον παλαιόν, ἀηδές δέν θέλει νά τό ἀκούσῃ κάνείς πλέον· Πολυθ. Δ. 67. καί 72.

Ἐξαυξάνω καί

Ἐξαύξω, Μλ. -ήσω (αὔξω, ἀμλ.) Αὐξάνω τίποτε μέ ὑπερβολήν, παραπολύ.

Ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ. Ἐργαλεῖόν τι μαγειρικόν, πειρούνι μέ τό ὁποῖον εὐγάζει ὁ μαγειρις τό κρέας ἀπό τήν χύτραν. ἡ τσουκάλι, ἄλλως κρεάγρα λεγόμ. (ἡ ἐτυμολ. νομίζεται παρά τό ἄχρηστον, ἐξαύω = ἐξαιρέω)

Ἐξαυτῆς, Ἐπίρ· ἀντί ἐξ αὐτῆς, ὑπακ. τῆς ὥρας, Εἰς τήν ἰδίαν ὥραν, ἀπό ταύτην τήν ὥραν· καθεξῆς, κατά συνέχειαν· παρευθύς, εὐθύς μετά ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερα. Ἀρατ. 641. καί Ἰώσηπ. Ζ. ς'. καί ΙΕ'. ς'.

Ἐξαῦτις, Ἐπίρ ἀντί ἐξαῦθις (αὖθις). Πάλιν, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου, Ὅμ. — 2) τοπικῶς· Ὀπίσω, πρός τά ὀπίσω. Ὅμ.

Ἐξαυτομολέω, Τό αὐτομολέω κατ' ἐπτσ. Ἀριστοφ.

Ἐξαυχενισμός, οὗ, ὁ, (ἐξαυχενίζομαι). Πεῖσμα, ἀπείθεια, ἀνυποταξία. Ἱερώνυμ. εἰς Ναούμ, Γ'.

Ἐξαυχέω. Μλ. -ήσω. Λέγω τι ἐκ καρδίας ἤ μέ βαβαιότητα, ἔχω βεβαίαν ἐλπίδα, εἶμαι βέβαια πεπεισμένος εἰς, ἤ διά τι· μετά ἀπρμφ. = τῷ ἐξευχομαι· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 390. Φιλοκτ. 869.

Ἐξαυχμόω, (αὐχμός). Καταξηραίνω, κατακαίω διά ἀνυδρίας, μεταβατ. καί ἀμεταβ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξαύω, Μλ. -αύσω (αὔω). Καταξηραίνω, κάμνω τι νά καταξηρανθῇ, καταστεγώσῃ — 2) Ἀνάπτω· φρυγανίζω ἤ μπουρζαλίζω, τουρκβ. καβουρντίζω, ψήνω τι.

*Ἐξαύω, Μλ. -ύσω (ἄω). Φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, τό κοινότ. σκούζω, χουλιάζω· (—υ—)

Ἐξαφαιρέω, Μλ - ήσω (ἀφαιρέω, ἀμλ.). Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω ἀπόποδεν· ἐξαλείφω, καταχαλῶ τι· Ὅμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. μόνον «ψυχήν τινος ἐξαφυλάσσεσθαι» Τό νά εὐγάλῃ τήν ψυχήν, νά πάρῃ τις τήν ζωήν τινος· Ὀδύσ. Χ, 444. «ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφυλάσσειν» Τό νά ἐλευθερώσῃ, ξεκλαβώσῃ, Δημοσθ.

Ἐξαφανίζω, Τό ἀφανίζω κατ' ἐπτσ.

Ἐξαφιδρόω, Μλ - ώσω (ἱδρόω). Ἱδρώνω πολύ, ἰδρατά· παθ. Ἐξαπλίζομαι διά τοῦ ἱδρῶτος· διάλουσι ἱδρόνω· Στραβ. Φυσ. σελ. 758. «νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρουμένου» (ἡ ἐξήγησις τοῦ Καύμ. παύω νά ἱδρώνω, ψευδής).

Ἐξαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω ἔξω ἀπό τι, ἀφίνω τινά ἐλεύθερον, τόν ἀπολύω, ἀφίνω τινά ἀπό τήν δουλευσίν του, τό Ἰταλ. κοτζεντάρω· στέλλω τινά που, Ξυφ. Ἱππ. 12, 12. Εὐγάζω λόγον ἤ φωνήν, ἤτοι λέγω, ἐκφράζω τι· ἐλευθερόνω τινά ἀπό τι· μετά γεν. Σφκλ. Τρ. 72 (—υυ—υ, Ἐπκ. —υ——υ, Ἀττ.)

Ἐξαφίστημι, Μλ-ποστήτω (ἀφίστημι). Βάλλω τι ἔξω καὶ μακράν, πέρα, τὸ ἀπομακρύνω· ἢ ἐνεργ. μεταβτ. σημασία μέντοι ἐστὶν ἀμφβ. κυρίως· — συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐξαφίσταμαι, μετὰ ἐνεργ. β'. ἀορ. Ηρκμ. καὶ Ὑπρσυντ. κατ' ἀμετβ. σημασ. Ἀπομακρύνομαι ἀπό τι, ἀναχωρῶ, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπό τι· μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 587.

Ἐξαφορεῖς, κατ' ἄλλους καὶ παροξυτ· — φόρει, ων, οἱ (φέρω). Ἐξ φορεῖς, τὸ Ἰταλ. φακίνοι, τουρκβ. χαμάλιδες, οἱ ἁπαίσιοι ὀλοι μαζὺ κουβαλοῦν τίποτε.

Ἐξάφορον, τό (φέρω). Φορεῖον, τὸ τουρκβ. τραχτιρβάνι, τὸ ὁποῖον κουβαλλοῦν ἐξ.

Ἐξαφρίζω, Μ. ἴσω (ἀφρίζω). Ξαφρίζω τίποτε παίρνω τὸν ἀφρὸν του· τρπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀφρίζω, ἀνάπτω ἀπὸ θυμόν· πῆξαφρ. μένος.» Αἰσχλ. — 2) Κάμνω τι νὰ ἀφρίσῃ, μεταβάλλω τι εἰς ἀφρόν, ἀφ' οὗ.

Ἐξαφρισις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι νὰ ἀφρίσῃ, νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς ἀφρόν. Ιλιήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφρόω, = ἐξαφρίζω, σημασ. 2. Μεταβάλλω εἰς ἀφρόν. Κλήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφύω, Μ. ύσω (ἀφύτσω). Ἀπαντλῶ, εὐγάζω παραπολύ, ἢ ὀλον ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον, δοχεῖόν του, ἐξαφ. οἶνον, Ὀδσ. Ξ, 95. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. Ὀππ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. (– υ υ –)

Ἐξάχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Μὲ ἓξ χεῖρας.

Ἐξαχῆ, Ἐπίῤῥ. Ἐξ φοραῖς, κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, ἓξ φοραῖς τόσον.

Ἐξαχοίνικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χοίνικας, Πολυδ. Δ. 168.

Ἐξάχους, συναιρ. ἑξάχους· ὁ, ἡ (χοῦς). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χόας.

*Ἐξαχυρίω, καὶ

Ἐξαχυρόω (ἀχυρόω). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὰ ἀχυρά του.

Ἐξαχῶς, Ἐπίῤῥ. Κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, Ἐύστ.

*Ἐξάψαλμος, ὁ, ἡ (ψαλμός). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓξ ψαλμούς, Ἐκκλ.

Ἐξαψίες, εως, ἡ (ἐξάπτω). Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, βάλλῃ τις φωτιάν, δίδῃ φωτιὰν εἰς τι. Ἀναμμα.

*Ἔξβαν, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλθ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκβαίνω, ἀντὶ ἐξέβησαν.

Ἐξεγγυάω, Μ. ήσω (ἐγγυάω). Ἐλευθερόνω τινὰ μὲ τὴν ἐγγύησίν μου, στεκόμενος καλὸς δι' αὐτόν. Δημοσθ. πρὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδέναν. Μέσ. Δίδω ἐγγύησιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ νὰ εὔγω ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ γλυτώσω ἀπό τίποτε καθ. τ. τ. ἀφ' οὗ

*Ἐξεγγύη, ἡ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐξεγγύησις.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ. Ἐγγύησις τὴν ὁποίαν δίδει τις· ἐξαιρ. διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τινά.

Ἐξεγείρω, Μ. ερῶ (ἐγείρω, ἀνμλ.) Ξυπνίζω, σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, Ἀριστοφ. ἐν γένει, διεγείρω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, Ξεν. Ἱππ. 11, 12. Παθτ. Μὲ ἐξυπνίζουν· ὅθεν, ἐξυπνῶ, σηκόνομαι, Ἡρδτ. 1, 34. ἀφ' οὗ

Ἐξέγερσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξυπνίζῃ, σηκόνῃ τίς τινα ἀπὸ τὸν ὕπνον, Παθητικ. Τὸ νὰ ἐξυπνᾷ τις, νὰ σηκόνηται ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἐξέγρω, καὶ, ἐξέγρομαι· ποιητικ. = ἐξεγείρω, κ. τ. λ.

Ἐξεδαφίζω, Μ. ἴσω (ἐδαφίζω). Κρημνίζω τι ἐκ θεμελίων, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου, Σιβύλ.

Ἐξέδρα, ἡ (ἕδρα). Σκηνὴ ἢ τόπος σκεπασμένος ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι, ὅπου κάθηνται οἱ ἄνθρωποι, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκοβ. χαζάτι. Δημάτιον, κάμαρα, Ἰταλ. ἐξαιρ. πᾶς τόπος εὐρύχωρος εἰς συνέλευσιν ἀνθρώπων καὶ συνομιλίαν· ἔτι δὲ καὶ οἴκημα, τουρκβ. ὀντᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον δέχεται ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς φίλους του, ἢ ὅπου συνέρχονται φίλοι, συγγενεῖς καὶλ. καὶ διατρίβουν τὸν καιρὸν εἰς συναναστροφήν, τὸ ἰταλ. σάλα τι κομβερτατσιόνε. Παρὰ Ῥωμαίους δὲ, ἡ στοὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Πομπηΐου, ὅπου συνήρχετο ἡ γερουσία, τὸ Ἰταλ. σενάτον.

Ἐξέδριον, τό. ὑποκορίστ. τοῦ, ἐξέδρα, Κικέρ.

Ἐξεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ἠγαλμένος ἀπὸ τὰ κάτοικήματά του, μακρυσμένος ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου κατοικεῖ, Σφκλ. Φιλ. 212. Ἐν γένει, ξένος. ναύκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ, Σφκλ. Τρπ. Ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκπληγμένος. — 2) πέρνειν ἐξέδρουν, καὶ, πάσχειν ἐξέδρουν, Οἱ ὁποῖοι προμηνύουν δυστυχίαν, κακόν τι· ἐπειδὴ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Δίων Κασ. παρβλ. Ἀρστφ. Ὀρ. 78, καὶ τὸν Σχολ.

Ἐξέδω, Μλ. ἐξέδομαι (ἔδω, ἀνμλ.). Τρώγω τι ὅλον, καταπίνω· ὡσαύτως καὶ ἐξεσθίω.

*Ἔξει, Προστακτ. τοῦ ἔξειμι, ἀντὶ ἔξιθι· Εὔγα ἔξω.

*Ἐξέϊορε, γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκφρώσκω, Ἰλιάδ. Φ, 539.

Ἐξεῖδον, Ἀπρμφ. ἐξιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἐξοράω, Πρκμ. ἐξοιδα, Ἀπρμφ. ἐξειδέναι, Μλ. ἐξείσομαι (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Κυτάζω, βλέπω ἔξω· ἡμεῖς ἐξιδεν ὀφθαλμοῖτιν-Κοίταξες μὲ μεγάλα μάτια, εἶδε καθαρά, Ἰλιάδ. Τ, 362. Βλέπω καλά, μὲ ἀκρίβειαν, ὅθεν Προτκτ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐξιδοῦ. Κύταξαι μόνον καλά, τὰ ἡμέτ. ἀνοιξαι τὰ μάτια σου, Σφκλ. – 2) κατὰ Μελ. Ποκμ. καὶ Ὑπρσυντ. Ἤξεύρω μὲ τὰ σωστά, γνωρίζω καλά, Σφκλ.

Ἐξείης, Ἐπῤῥ. (ἔχω, ἕξω). Ποιητ. ἀντὶ, ἑξῆς. Μὲ τὴν ἀράδα, ς τὴν ἀράδα, ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου, παρ' Ὅμ. πολλάκις.

Ἐξεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι καθέλου ὅμοιον μὲ ἄλλο τι· ἑαυτὸν τινι, Ξενοφ. Ἱέρ. 1, 38. πεξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν ψιλούντων ὑπουργίαις, Μιμοῦνται ὀηλ. ἀφ' οὗ

Ἐξείκασμα, ατος, τό. Ἀκριβὲς, σωστὸν παρομοίασμα μὲ τίποτε· τινός πρός τι. Ἰουλιαν. Η'. πεξείκασμα στέρνων πρὸς ἀρχέτυπον σώματος.

Ἐξεικονίζω, Μ. ἴσω (εἰκονίζω). Σχηματίζω, ζωγραφίζω τι μὲ ἀκρίβειαν παρατηρώντας ἄλλο τι καὶ τὸ κάμνω ὅμοιον, τὸ ἰταλ. κοπιάρω εἰκόνισμα. — 2) Ἐκφράζω, λέγω τι κατ' ἀναλογίαν πρός τι, ὁμιλῶ παραβολικά, μεταφορικά.

Ἐξειλέω, Μλ. –ήσω, σπανιώτ. ἐξείλω (εἴλω, ἀνμλ.). Ξετειλίγω, ξεδιπλέω, ξεκουλλουρίζω τίποτε. Διώκω, σπρώχνω ἔξω. Μέσ. Ξετιλύγομαι, ξεκουλουρίζομαι· ὅθεν, φεύγω, γλυτόνω· ἀφ' οὗ

Ἐξείλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξετειλίγῃ, ξεκουλλουρίζῃ, ξεδιπλόνῃ τίς τι. Πλάτ. Νομ. Ζ, κἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως, Τρόπος τις τῆς στροφῆς τοῦ σώματος εἰς τὴν ὀρθὴν πάλην.

Ἐξείλλω, Ἀμφβ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐξέλλω ἢ ἐξαίλω.

*Ἐξεῖλον, ἐξειλόμην, ἀόρ. β. ἐνεργ. καὶ μετ. τοῦ ἐξαιρέω.

*Ἐξειλύω, = ἐξειλέω, Ξεκουλλουρίζω, ξεστρίφω. (περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ, εἰλύω.)

*Ἐξείλω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ ἐξειλέω· ὅπερ ἰδέ.

Ἐξειμι, Ἀπρμ. ἐξιέναι (εἶμι). Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀγρόν, τὸ ἰταλ. ς τὸν κάμπον, ς τὴν καμπάνναν, Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδσ. Ἔτι δὲ καὶ γεν. τοῦ τόπου· ὡμεγάρωνε, Ὀδσ. Α, 374. πεξιέναι, β'. ἑνικ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ ἔξει, Εὔγα, Ὀδσ. Τ, 170. πεξιέναι εἰς ἐλεγχον. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις νὰ κάμῃ ἐξέτασιν, ἔρευναν, Σφκλ. Φιλ. 98. ἐξαιρ. εὐγαίνω εἰς τὸ φαγητὸν νὰ μὲ βλέπουν ὅλοι· εὐγαίνω ἀπὸ πουθενά, ἀναχωρῶ, μετώνω. — 2) Εὐγαίνω ἀπὸ τὲ λειτούργημα, ἢ τοῦ ἀπὸ τὴν βούλευσιν τῆς πολιτείας. — 3) ἐπὶ χρωμάτων, Ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμα.

Ἐξειμι, παρὰ τὸ εἰμὶ, ἀπροσώπως μόνον χρησιμεύει, ἰδὲ ἔξεστι.

*Ἐξειν, Μλ. Ἀπρμφ. τοῦ ἔχω.

*Ἐξείσαι, Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔξιστι.

Ἐξεῖπον, Ἀπμφ. ἐξειπεῖν (εἶπον, ἀνμλ.). Ἐκφράζω, προφέρω λόγον, λέγω μεγαλοφώνως, εἰσφοιῶ, φανερόνω, ποιῶ τι γνωστόν· τινί τι, Ἰλιάδ. Π, 654. Ὀδσ. Ο, 443, κατὰ παρεμβεβλημένην σημασ. τοῦ προεῖπω, ὡς τό, ἐξαγορεύω, Δημοσθ. σελ. 540. πῆμἀ ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον», ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, Λέγω ἀσυστόλως, τὸ κοινότερον λέγω ἴτζι καὶ πέρα, Ἰλιάδ. Ι, 61.

Ἐξεργασμένως, Ἐπίῤῥ. Μετοχ. Παρακ. τοῦ ἐξεργάζομαι, Τετελειωμένα, κατεσκευασμένα, ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξείργω, Μ. ξω (εἴργω) καὶ Ἰωνικ. ἐξέργω. Ἀποκλείω, κωλύω, ἐμποδίζω διὰ προσταγῆς. Αἰσχύν· πτοὺτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, καὶ Θουκυδ. Γ'. πτῶ νόμω ἐξειργόντων. Ἀποκλύοντο, Διώκω δυναστικά, μὲ βίαν, Ἀρστφ. Ἀχ. 825. πἀναγκαίᾳ ἐξέργομαι», Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι ἀπὸ ἐξωτερικήν ἀνάγκην. εἴς τι, ἢ μετ' Ἀπρμφ. Ἡρδ. 7, 96, 139. ἀντὶ τοῦ, Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι.

*Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐξέρομαι.

Ἐξειρύω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐξερύω, Ἡρόδ. 1, 41. 2, 38.

Ἐξείρω, (εἴρω, ἀνμλ.). Ἀπλόνω ἔξω, τεντόνω ἔξω πτὴν γλῶτταν ἐξειράνεσιν, Ἀρστφ. Ἱππ. 378. πτὴν χεῖραν, Ἡρόδ. 3, 87. — 2) Τρυβῶ ἔξω.

Ἐξειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ, Ἰωσηπ. Ἀρχ. ΙΕ'. γ'. 6. 2) Ἐκλαμβάνω, ἢ ἐξηγῶ τι εἰρωνικῶς, παίρνω τι διὰ παρηγέλοιον· ὁ αὐτ. αὐτόθ. ζ'. 3.

*Ἐξεισθα, β'. ἑνικ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι ἀντὶ ἔῃσθα, Ὀδσ. Τ, 179.

Ἐξεκκλησιάζω, Μ. άσω, = ἐκκλησιάζω, Ἀρστοτ. Οἰκν. 2, 13. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. — Πάνυ σύνηθες γραφὴν σφάλμα ἐν τοῖς χειρογράφοις, π. χ. ἐν Θεόδ. 8, 93. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 16. Λυσ. Ἀγορ. σλ. 136, 33. 137, 5. κεῖται ὁ ἀορ. τύπος ἐξεκκλησίασα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐξεκκλησίασα, Ετμν. ἐν Δημοσθ. Μιδ. 52. σελ. 102.

Ἐξελαιόω, Μ. ώσω (ἐλαιόω). Μεταβάλλω τι εἰς λάδι πΠαθτ. Γίνεται λάδι τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται· Τὰ παλαιὰ καρύδια γίνονται λαδερὰ ὅταν παλαιώσουν, Θεόφρ.

Ἐξελαύνω, Μ. λάσω, Ἀττικ. ἐξελῶ. Παρακ. ἐξελήλακα. Ὁ Ποιητὴς χρῆται καὶ τῷ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει ἐνεστ. ἐξελάω, Ἀπρμφ. ἐξελάαν (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω· ὁτὲ μὲν μετὰ τῆς Ἑκ, ὁτὲ δὲ μετὰ γενικ. μόνον, ἐπὶ λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, πολλάκις παρ' Ὅμ. πἐξελ. γαίηφι Διώκω ἀπὸ τὴν χώραν, ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον, ἐξορίζω τινά, Ὀδσ. Π, 381. πἐξελ. ὁδόντας γναθμῶνε Εὐγάνω τινὲς τὰ λόδοντια, ἢ κτυπῶ τὰς τὸν κάμνω νὰ πέσουν τὰ ὀδόντια του, Ὀδσ. Σ, 29. ἐν γένει, κτυπῶ, σφυροκοπῶ, ἢ σφυρίζω. ἐπὶ μεταλλων ἐργασίας, Ἡρόδ. 1, 50. 68. — β')

Τρπ. ιός τό, ἀπελαύνω, Ἀποβάλλω ἢ ἀπομακρύνω ἀπό τόν ἑαυτόν μου· καταγρονῶ, Ἰούλ. Καίσ. 1, 22. Προπλήψει δέ τοῦ, ἵππον, ἅρμα, πόδα, στρατόν, Εὐγαίνω ἅφιππος, μέ ἁμάξι, ἐξέρχομαι, ἢ εὐγαίνω πεζός ἔξω, μισθώνω μέ τό στράτευμα καί ἀπέρχω ἀνάμεσα ἀπό κάποιον τόπον, Ἡρόδ. 7, 38. 8, 133. ἡ αἰτιατ. ὅμως παραλείπεται ἐπί τό πλεῖστον, ὥστε τό ῥῆμα φαίνεται ὅλως ἀμεταβ. κείμενον. Παρ' Ὅμ. Ἰλιάδ. Κ, 490. κεῖται ἵππους ἐξήλασεν ὁμίλουν τά πλεῖστα ὅμως νέξελαύνων μόνον, κατά σημασ. τοῦ ὀχοῦμαι, Εὐγαίνω μέ ἁμάξι, Ἰλιάδ. Δ, 360. καί ἀλλαχοῦ. (τό α, ἐν τῷ Μλ. καί Παρκμ. βρχ.)

*Ἐξελάω, ποιητ. ἀντί ἐξελαύνω, Ὅμ.

Ἐξελέγχω, Μ. ξω, τό ἐλέγχω κατ' ἐπίτασιν. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ, γυρεύω τι ἀκριβῶς. Ἀποδείχνω τό ἐναντίον τοῦ φανερόν, εὐγάζω εἰς τό φανερόν. νέξελ. τύχην Δοκιμάζω τήν τύχην μου, Παῦτ. Προδίδομαι, δείχνω τήν ἀδυναμίαν μου, Πλβ. — β') ποῦ τοῦτο γ' ἐξελεγχόμενον Ἵς πρός τοῦτο οὐ ἡμπορεῖ νά μέ κατηγορήσῃ, προσωποδείρᾳ κλωσίς, Εὐρπ. Ἡλ. 36.

*Ἐξελεῖν, ἐξελέσθαι, Ἀπρμφ. ἐνεργ. καί μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικός, ὁ. Τίος ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου τινός, ὀνλ. ὅστις ἦτον δοῦλος, Ἰταλ. schiavo, καί ὁ αὐθέντης του τῷ ἔχαρισε τήν ἐλευθερίαν του. — 2) ὡς ἐπίθ. μόνος ἐξελευθερικῶν Οἱ ὁποῖοι τιμωροῦν τούς ἀπελευθέρους· παρά τό

Ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἦτον δοῦλος καί ἔλαβε τήν ἐλευθερίαν του, ἐγένετο ἐλεύθερος πολίτης. Ἀλλά μεταξύ τοῦ, ἐξελεύθερος καί ἐξελευθερικός, δέν γίνεται παρ' Ἕλλησι κάμμία διαφορά, ὥσπερ καί παρά Ῥωμαίοις μεταξύ τοῦ libertus καί libertinus. Ἰδέ Τάκ. Γερμ. 25.

Ἐξελευθεροστομέω, Τό ἐλευθεροστομῶ κατ' ἐπιτ. Σοφοκλ. Αἴας 1275.

Ἐξελευθερόω, Μ. ῶτω (ἐλευθερόω). Ξελευθερόνω, ἐλευθερίνω τινά ἀπόπαιδα, ἢ ἀπό τίποτε· ἀφίνω ἐλεύθερον, δίδω, χαρίζω τήν ἐλευθερίαν εἰς τινα δοῦλον, σκλάβον μου, τόν κηρύττω ἐλεύθερον, Δίων Κάσ.

Ἔξελευσις, εως, ἡ (ἐξέρχομαι, ἐξελεύσομαι). Τόπος, δρόμος, ἀπό τόν ὁποῖον εὐγαίνει τις ἔξω· ἀλλως ἔξοδος.

*Ἐξελεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐξέρχομαι.

*Ἐξελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμός, ὁ (ἐξελίττω). Ξετείλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουλλούρι ατμα, ἐξάπλωμα, ἔξαιρ. εἰς πολεμικήν παράταξιν, τό Ἰταλ. svolountsióny.

Ἐξέλικτος, ὁ, ἡ (ἐξελίττω). Ξετειλιγμένος, ξεδιπλωμένος, ξεκουλλουριασμένος, τοῦτ' ἐστι πᾶν ὅ,τι ἠξετείλιξθη κλ., ἡ ἠμπορεῖ νά ξετειλιχθῇ κλ.

Ἐξελίκτρα, ἡ, καί ἐλξέλιτρον τό, Ἀνέμη, τό τουρκ. τσεκρίκι, καί πασκαθήπατε ἄλλη τοιαύτη μηχανή, ἡ ὁποία καθώς στρεφογυρίζεται κάμνει νά πυλλουριάζηται εἰς αὐτήν, ἢ νά ξεκολλουριάζηται ἀπ' αὐτήν κάνεν σχοινί· τοιαύτη εἶναι καί ἡ μηχανή τήν ὁποίαν μεταχειρίζονται καί οἱ οἰκοδόμοι διά νά ἀνεβάζουν τά ξύλα τῆς στέγης κλ. τ. τ. καί εἰς τά Μετέωρα ἐν Θετταλίᾳ οἱ Μογγοί, διά νά ἀνεβάζουν καί κατεβάζουν ἀπό τά μοναστήρια τούς ἀνθρώπους· ἰδέ Μαθηματ. Παλ. σελ. 67.

Ἐξέλιξις, εως, ἡ, = ἐξελιγμός.

Ἐξελίσσω, Ἀττ. ἐξελίττω, Μ. ξω (ἑλίσσω). Ξετειλίγω, ξεδιπλώνω, ξεκουλλουριάζω, Τροπ. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 2) Παρά τοῖς πολεμικοῖς δέ, ἀναπτύσσω, τοῦτ' ἐστι τούς ὀπίσω ἱσταμένους στρατιώτας τάττω ἐμπρός εἰς τό μέτωπον τῆς παρατάξεως, τό Γαλλ. déployer, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. πέξελίξας τήν φάλαγγαν, Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. ποιοῦτο δέ τῶν στιχῶν τούς τελευταίους καθ' ὑπαγωγήν ἐξελιττομένους. Ὡσαύτως καί περί τῆς διέσεως τῶν τάξεων, παρατάξεως τῶν πλοίων ἐν Ναλκτομαχίαις.

Ἐξελκόω, Μ. ώσω (ἑλκόω). Πληγόνω, προξενῶ πληγήν, πρίσμα ἐμπασμένον, Παῦτ. πληγόνομαι, πάσχω ἀπό πρίσμα, τό ὁποῖον ἐμπάζει· ντό σῶμα ἐξελκοῦται, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. κθ'. 3.

Ἐξελκυσμός, ὁ. Τό νά τραβᾷ τίς τι ἔξω· τράβηγμα ἔξω.

Ἐξελκύω, Μ. ύσω, (ἑλκύω) = ἐξέλκω. (- - ω -) Ἀριστοφ. Νεφ.

*Ἐξέλκω (ἕλκω). Σείρω, τραβῶ εὐγάζω ἔξω, Ὅμ. μετά γενικ. πεδαλάμης Ἀπό τήν κρυφάναν, Ὀδύσ. Ε, 432. πέδουλείαν Εὐγάζω τινά ἀπό τήν σκλαβιάν, Πινδ. Πυθ. 1, 146. πέξελ. τινά τινος Εὐγάζω τινά ἐμπρός ἀπό τι· Ἀριστοφ. Ἱππ. 365.

Ἐξέλκωσις, εως, ἡ (ἐξελκόω). Τό νά πληγόνῃ, κάμνῃ τις εἰς τινα πληγήν, ἢ πρίσμα, τό ὁποῖον ἐμπάζει, μαζόνει, Διοσδ. Σικελ.

*Ἐξελλεβορίζω (ἑλλεβορίζω). Καθαρίζω, ἢ ἰατρεύω τινά μέ τό ἑλλέβορον, σκάρφην, πέξελ. τόν νοῦν, Ἀριστοφ.

Ἐξελληνίζω, Μ. ίσω (Ἑλληνίζω). Κάμνω τινά κατά τά ἤθη καί γλῶσσαν καλόλου Ἕλληνα. — 2) Παράγω· μεταφέρω τι ἀπό τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν εἰς ἄλλην τινά· μεταγλωττίζω ἀπό τό Ἑλληνικόν.

Ἐξέμεν, Ἐπικ. Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐξίημι, ἀντί ἐξεῖναι, Ἰλιάδ. Λ, 141.

Ἐξέμεν, Ἐπικ. Ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἔχω, ἀντί ἔξειν, Ἰλιάδ. Ε, 473.

Ἐξεμέω, ῶ, Μ. έσω (ἐμέω). Ξερνῶ· ἐπί τῆς Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ, 237. 437. ἐπί φαγητῶν Ἡσ. Θεογ. 497. ἔνθα κεῖται ὁ ἀσύνηθ ἀόρ. ἐξέμησε, ἴσως ἐξέμεσσε γραπτέος, Τρπ. Κακῶς καί ἀδίκως χαρδεμένα ἄσπρα τά δίδω πάλιν ὀπίσω, ὡς καί παρ' ἡμῖν, ἐξέρασε τά δίκαια κερδημένα, Ἀριστφ. Ἀχ. 6.

Ἐξέμμορε, γ'. ἐνκ. πρσπ. β'. Πρκμ. τοῦ ἐκμείρομαι, Ὀδύσ. Ε, 335.

Ἐξεμπεδόω, Μ. ώσω, τό ἐμπεδόω κατ' ἐπίτ. Κρατῶ, φυλάττω τι καλά, πιστά, πέξεμ. συνήθειαν Ξυφ. — 2) Λύω τινά ἀπό τά δεσμά, Ἡσχ.

Ἐξεμπολάω, Μ. ήτω. Ἰων. ἐξεμπολέω (ἐμπολάω). Πωλῶ, εὐγάζω πραγματείας ἀπό τήν χώραν εἰς ξένον τόπον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1036. κατά ὑπεμβεβλημένην σημασ. προδοσίας, Φιλοκτ. 301 2) Ξεπωλῶ· πωλῶ τι ὅλον, ὅπως πραγματείας ἔχω, Διονύσ. Ἁλικ. Ρ. 46.

Ἐξεναίρω, τό ἐναίρω κατ' ἐπίτασιν· Ληλατῶ, ἁρπάζω ὅλα. — 2) Ἀφανίζω κατά κράτος, ἐξολεθρεύω, φονεύω, σκοτόνω· ἀφ' οὗ ἐξεναρεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. Ἡσόδ. Ἀσπ. 329.

*Ἐξεναρίζω, Μλ. -ίξω· τό ἐναρίζω κατ' ἐπίτ. Ξαρματόνω, παίρνω ὅλα τά ἅρματα καί πράγματα τοῦ φονευμένου εἰς μάχην· μετά αἰτ. τοῦ πρπ. Ὅμ. ἔτι δέ καί μετ' εὐχῆς ἐξεναρίζων Παίρνω τά ἅρματα τοῦ νεκηβόντος ἐχθροῦ, τόν ξεγυμνόνω, Ἰλιάδ., ἔτι δέ καί, φονεύω ἐχθρόν εἰς τήν μάχην, ὡς τό, ἐξεναίρω, πολλάκις παρ' Ὅμ. παρά τῷ ὁποίῳ εὐχρηστότερον τό σύνθετον τοῦτο, παρά τό ἁπλοῦν.

Ἐξενέγκω, καί ἐξενείκω. Ἰδέ ἐκφέρω.

Ἐξενέπω, (ἐνέπω, ἀνμλ.). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Ἐξενεχυριάζω, Μ. άσω. Τό ἐνεχυριάζω, κατ' ἐπίτ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξέννυμι, (ἕννυμι, ἀνμλ.). Ξεντύνω, ξεγυμνόνω τινά ἀπό τά φορέματά του.

Ἐξεντερίζω, Μ. ίσω (ἔντερον). Βγάζω τά ἔντερα, ξεκοιλιάζω.

Ἐξεόν, παρ' Ἡροδ. ἀντί, πέξεστι.

Ἐξεπάδω, Μ. άσω. Τό ἐπᾴδω κατ' ἐπίτ. Ἠμερόνω, θελγόνω· βάζω τινά μέ μαγικά τραγούδια, ξυόνω τινά, ἤτοι φάλλωντας, τραγουδῶντας μετρ. τραγῳδ. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 77. Ε. Παῦτ. Κάμνω νά μέ ξεμαγεύσουν· ἡμερόσουν ἱλαρώσουν, καταπραύνουν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1194. πέπωδαῖς ἐξεπᾴδουταιν.

Ἐξεπαείρω· τό ἐπαίρω κατ' ἐπίτ. Τρόνω, τηκόνω ἐπάνω, διεγείρω, παρακινῶ, βάλλω εἰς ἐπανάστασιν. Ἀριστοφ. Λυσ. 623.

Ἐξεπερείδω, τό ἐπερείδω, κατ' ἐπίτ. ἀν οὐ ἐξυπερείδω κρεῖττον γραπτέον.

Ἐξεπεύχομαι, Μ. ξομαι. τό ἐπεύχομαι κατ' ἐπίτ. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι διά τίποτε, εἰς τι· μετ' Ἀπρμφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 668.

Ἐξεπιπολῆς, Ἐπῤῥ. = ἐπιπολῆς, Λουκιαν. Ψευδοσ. πτό πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύτητον ἐγράφετο δέ καί πέκ τῆς ἐπιπολῆς.

Ἐξεπίσταμαι, τό ἐπίσταμαι κατ' ἐπίτ. Ἠξεύρω, γνωρίζω, καταλαμβάνω καλά, σωστά, μέ ἀκρίβειαν, Ἡρόδ. 7, 39. 104. 130. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 417. 554. Τρ. 624. 2) Ἠξεύρω ἐκ στήθους. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. C.

Ἐξεπισφραγίζω, Μ. ίσω. = ἐπισφραγίζω. Βουλόνω τι καλά. Ἀσύν.

Ἐξεπίτηδες, Ἐπῤῥ. = ἐπίτηδες. Ἀριστοφ.

*Ἐξεπιτρέχω, Τό ἐπιτρέχω κατ' ἐπίτ. (ἀνμλ.)

*Ἐξεπομβρέω (ἐπομβρέω). Κάμνω μεγάλην βροχήν, βρέχω δυνατά, Σφκλ. Πολιτ. Λυ. 3, 4.

*Ἐξέπτη, γ'. ἐνκ. πρσπ. β'. ἀορ. τοῦ ἐκπέταμαι, ἐξίπταμαι, Ἡσόδ. Ἔρ. 98.

Ἐξεράζω, καί ἐξεραίνω = ἐξεράω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐξέραμα, καί ἐξέρασμα, τό. Ξέρασμα, ὅ,τι ἐξέρασέ τις, παρά τό

Ἐξεράω, Μ. άσω. καί ἐξεράζω (ἐράω). Ἀδειάζω τήν κοιλίαν, τό στομάχι μου, ἐξαιρ. μέ κινητικόν ἢ μέ ξερατικόν, Ἱππ. Ξερνῶ, ῥίπτω, πετάχνω τι ἔξω πέξερ. τούς λίθους ἐκ Ἀριστοφ. Ἀχ. 341. Χύνω τι ἔξω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 993. πέξεράτω τάς ψήφους· Θέλει χύτω τάς ψήφους, τό Ἰταλ. τα βότα, Θέλει τάς ἀδειάσῃ διά νά τάς μετρήσω. Χύνω νερόν ἔξω, πέξέρα τό ὕδωρ, Δημοσθέν. σελ. 963. Ὁ τύπος ἐξεραίνω, ἀμρβ. (άσω, - -, Ἀριστοφ.)

Ἐξεργάζομαι, Μ. άσομαι. μέσ. ἀποδ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω, φτιάνω, τελειόνω τι· ἐπιχειρίζομαι, μετέχομαί τι, καταγίνομαι εἰς τι. πέξεργ. τέχνην ἔτι δέ καί περί τι. Ἐνεργῶ, φέρω εἰς τέλος, κατορθόνω τι. Ὅ,τε ἐστι. ἐξεργάζεσθαι καί ὁ Πρκμ. ἐξείργασθαι, εὕρηται καί κατ' ἐνεργ. καί κατά παῦτ. σημασ. Bornem. ἐν Ξυφ. Συμπ. 4, 61. 2) Δουλεύω τι μέ ἐπιμέλειαν· ξαναδουλεύω τι δουλευμένον πέξεργάζομαι γῆν, χώραν, ἀγρόν Καλλιεργῶ, ὀργόνω. 3) Δουλεύωντας κερδαίνω, εὐγάζω τό φιλοτίμου. 4) Δουλεύωντας χαλνῶ, καταχαλνῶ τι, φθείρω, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, κάμνω τινά δυστυχῆ, Ἡρόδ. 4, 134. 5, 19. Wess., πολλάκις παρά τοῖς Τραγ. μή μ' ἐξεργάσειε Μή μέ ἀφανίσῃ, μή μέ κάμῃ δυστυχῆ. Εὐρπ. Ἱππλ. 607. Παῦ. πέξειργάσμεθα Ἐχάσημεν, ἀφανιτθήκαμεν. Εὐρ. Ἑλ. 1104. πτά ἐξειργασμένα Πράγματα καμωμένα, τελειωμένα, συμφωνημένα, Wess. ἐν Ἡρόδ. 4, 164. 8, 94. πέπ' ἐξειργασμένος, Walch. ἐν Ἡρόδ. 9, 77. Abresch ἐν Αἰσχλ. Περ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐξεργασία, ἡ. Κατασκεύασμα, τελείωμα, τέλειον φτιάσιμον πράγματός τινος. 2) Καλλιέργημα, ὀργωμα πέξεργασία γῆς. Ἀπό. ἀφ' οὗ

Ἐξεργαστικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νά κατασκευάζῃ, φτιάνῃ, τελειόνῃ, ἐνεργῇ, κάμνῃ ἔργον τι τέλειον, σωστόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἐξεργασίαν.

Ἐξέργω, Ἰων. ἀντί ἐξείργω, Ἡρόδ.

Ἐξερεείνω, (ἐρεείνω). Ἐρευνῶ ἐρωτῶντας

διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι. Θέ. Μ. 259. πέμπουσιν ἄλλους ἐξερευνῶντας. Ὅσους ἐξετάζω, ἀναζητῶ, διερευνῶ, ἐξιχνεύω ἐσκαλίζω, ξετρυπώνω τι, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. Ὁμ. Τρῶ. ἐπὶ κεφάλας, κάμνω νὰ ἐνγάζῃ τόνον, νὰ νίχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ἐρ. 483.

Ἐξερεθίζω, Μ. ἴσω. Τὸ ἐρεθίζω κατ' ἔκτσ. Πλούτ.

*Ἐξερέθω, Τὸ ἐρέθω κατ' ἐπίτσ.

Ἐξερείδω, Μ. εἴσω. Τὸ ἐρείδω κατ' ἔκτσ. Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ Παλύβ.

Ἐξερείπω, (ἐρείπω, ἀνμλ.). Ῥίπτω κάτω, κατὰ γῆς, κρημνίζω κάτω, ἁπλόνω κάτω. πέτηριπον ὄζους πελέκεσι Πλούτ. Πόπλ. Δ. 469. 2) ἀμτβ. ἀόρ. β'. εἰρίπην, ἀπρμφ. ἐξερῖπεῖν, καὶ Πρκμ. ἐρήριπα Πίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζομαι κάτω, Ἰλιάδ. Ξ. 414. ἀχαιτὶ ζεύγλης ἐξερειπῦσαι Ἡ ὁποία τριβομένη ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἔπεσε κάτω, ἢ ἡ ὁποία ἐρέμετο ἀπὸ τὸν ζυγὸν καὶ ἐκυματοῦσε. Ἰλιάδ. Ρ, 440. ἀκάπροι αὐχένας ἐξερηπότεροι Κειτάμενοι κατηγῆς ἁπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 174. Ἡσιόδ. Θγν. 704. ὅπου εὑρῆται καὶ ὁπαδ. ἐνστ., Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. β'.

Ἐξέρεσις, εως, ἡ (ἐξερείδω). Τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζῃ τις τίποτε· ἀκούμπισμα. Πολύβ.

Ἐξέρεισμα, ατος, τὸ. Παυδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ, στερεόνει τίς τι· ἀκουμβητήρι, ἀντίστασις, ἐμπόδιον. Λογγῖν. λϛ'. 8.

Ἐξερέομαι, Μέσ. Ἐρευνῶ, ἐρωτῶντας θέλω νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ τίποτε, Ὁμ. παρλ. ἐξερέω.

Ἐξερεύγμα, ατος. Ἔρασμα, ἐχειλισμα, ἐξέχυσιμον, παρὰ τὸ

Ἐξερεύγω, (ἐρεύγω). Ξερνῶ, ἐχειλίζω, ἐχύνομαι, Παθτ. ἀπὸ ποταμῶν, Ξεπερνᾷ πῆ Ῥοδανὸς ἐξερεύγεται εἰς τὴν θάλασσαν. Δέ. Σελ. ἀπὸ πηγῶν, Ἀναβρύει, ἀναβλύζει, χορτολάζει.

Ἐξερευνάω, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ἐρευνῶ μὲ προσοχήν, ἐρωτῶ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ, ξεσκεπάσω τίποτε, ἀφ' οὗ

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ μὲ προσοχήν, ἐρωτᾷ τις νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ, ἀνακαλύψῃ τι.

Ἐξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐξεταστής, ἐρευνητής, ὅστις ἐρευνᾷ μὲ ἐπιμέλειαν, ἐξετάζει, ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τι. Κύρατ.

Ἐξερευνητικός, κή, κόν. Ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐξερεύνησιν· εἰς τὸ νὰ ἐξερευνᾷ, ἐξετάζῃ περί τινος.

Ἔξέρευξις, εως, ἡ (ἐξερεύγω). Τὸ νὰ κάμνῃ ῥεῦσιν τινί, οἷον ποταμός, καὶ τ. τ. ξίρασιν, ἐχειλισιν, ξέτρεξιν.

Ἐξερέω, Ἀττ. συναιρ. ἐξειρῶ. Μλ. τοῦ ἐξειπεῖν (ἐρέω, ἐρῶ, ἐξείρω, ἀνμλ.) Θέλει εἰπῶ, ἐκφωνήσω, ἐκφράζω μὲ ἀκρίβειαν καὶ βεβαιότητα, Ἰλιάδ. Θ. 286. Μ, 215. Ὀδύσ. Ι, 365. Π, 440. ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ ἀ. ἐνκ. πρσπ. τοῦ Μλ. ἐξερέω ἀεὶ ἀπολύτως. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ εὑρηται καὶ Πρκμ. ἐξείρηκα, ἀόρ. ἐξερρήθην καὶ ἐξερρέθην (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ ἑπομ. ὡς πολλάκις συμβαίνει).

*Ἐξερέω (ἔρεω, ἔρομαι, ἀνμλ.) Ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι· ὅλως ὡς τὸ, ἐξείρομαι, τοῦ ὁποίου ἐστὶ τύπος Ἐπκ. καὶ οἱ χρῆται ὡς τὸ, ἐξερεείνω. Ὀδύσ. Δ, 337. Ξ, 375. Τ, 166. κατ' ἔνστ. μόνον. Ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ τῇ μέσ. διαλ. ἐν Ὀδύσ. καὶ ἐν Ἰλιάδ., ἡ δ' ἐνεργ. διαλ. οὐχ εὑρηται ἐν Ἰλιάδ. πέξερήσομαι ψυχάων. Θέλει ἐρωτήσω νὰ πληροφορηθῶ διὰ τὸν ἄνδρα, Σχολ. Φιλ. 439. (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ προηγουμένῳ).

Ἐξερημόω, τὸ ἐρημόω κατ' ἔκτσ. Καταρημάζω, κατάγυμνόνω τίποτε. Πλάτ.

Ἐξέρησις, Κένωσις ἢ ἄδειασμα, ἐξαιρ. τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου διὰ κινητικοῦ, ἢ διὰ ξεραντικοῦ. Ἱππκ.

Ἐξερίζω, (ἐρίζω), Ἐξακολουθῶ νὰ φιλονεικῶ, ἐπιμένω τίς τὴν φιλονεικίαν. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 56. καὶ Ἀππιαν.

Ἐξερι-θεύομαι, (ἐριθεύω). Τοὺς νέους, Ἔλκω τοὺς νέους πρὸς τὸ μέρος μου, καρδαίνω τὴν ἀγάπην των μεταχειριζόμενος μηχανορραφίας, ἐλοπλοκίας, τὸ ἰταλ. κομπάλας, ἰστρίγκα καὶ φωροδοκίας, ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν λειτουργιῶν, ἤτοι τῶν ἀξιωμάτων εἰς δούλευσιν τῆς πολιτείας. Πολύβ.

Ἐξερπάζω, Μ. άσω (ἑρπάζω). Ταχύνω τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων κρεμῶντας εἰς τὴν συκῆν, συκάλα, ἄγρια σῦκα· ἐν γένει, Κάμνω κάτι τινὰ νὰ ὡριμάσῃ, φθάσῃ, νὰ γένῃ ὥριμος. Τρπκ. πέρυσι ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν ἄλλους ἐξερπάζεις λόγῳ. Εἶναι ἀγριόσυκον ἄχρηστον εἰς φαγητόν, καὶ ζητεῖς νὰ ὡριμάσῃς τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστιν, τὸ δὲν ἔχεις γνῶσιν καὶ ζητεῖς νὰ δώσῃς εἰς ἄλλους. Σοφ. παῤ Ἀθην. σελ. 26.

Ἐξεριστής, στοῦ, ὁ (ἐξερίζω). Ἰσχυρογνώμων φιλονεικητής, τὸ τουρκβ. καυγατσής. Εὐρίπ. Ἱκέτ. 894. ὑπερίστης τῶν λόγων.

Ἐξερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι. Διον. Ἁλικ.

Ἐξέρομαι, Μλ. ἐξερήτομαι (ἔρομαι, ἀνμλ.) Ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω νὰ πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτ. τοῦ τε πρσπ. καὶ τοῦ πργμ. Ἰλιάδ. Ε, 756. Τ, 15. Ω, 361. Ὀδύσ. Ν, 127. Ο' Ποιητὴς χρῆται παντοχοῦ τῷ Παρτ. ἐξείρετο. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. Σοφοκλ. Φιλ. 439. πανδαῖον φωτὸς ἐξερήτομαι. Ἐνστ. Ἰων. ἐξείρομαι, ὁ συνηθέστ. τύπος παῤ Ὁμ. ἐστὶ τὸ, ἐξερέω καὶ ἐξερέεσθαι. Ἔστι δὲ ἡ λξ. κατάτε τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ τὴν σημασ. τῷ ἐξερεείνω συγγν.

Ἐξερπύζω, Μ. ύσω (ἑρπύζω). = ἐξέρπω. Ἀριστοτ.

*Ἐξέρπω (ἕρπω). Εὐγαίνω, φεύγω συρόμενος ἔπάνω εἰς τὴν κοιλίαν ὡς τὰ ἑρπετά, τὸ κοινότ. ξεσβαρίζομαι, ξεσέρνομαι καὶ φεύγω· εὐγαίνω ἔξω, ἐμπρός. 2) μετβ. Κάμνω νὰ ἐλθῃ, νὰ εὐγῇ τις, νὰ φέρουν τι ἐμπρός.

Ἐξέρρω, (ἔρρω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, μακρυά, τὸ κοινότ. παίρνω τὰ μάτια μου καὶ πάγω 'ς τὰ διάβολα, μετὰ γεν. πέξαίρ. γάλακτος. Valck. ἐν Ἱππ. 973. Κατὰ τὸ Τραγ. Ἰδίωμα δὲ, πηγαίνω εἰς τὰ κακόν μου, εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

*Ἐξερυγεῖν, Ἀπρμφ. β'. ἀόρ. τοῦ ἐξερεύγω.

Ἐξερυθριάω, Μλ.-άσω (ἐρυθριάω). Κατακοκκινίζω, εἶμαι πολὺ κόκκινος, κατακόκκινος. Ἱπποκρ.

Ἐξέρυθρος, ὁ (ἐρυθρός) Κατακόκκινος. Γαλην.

Ἐξερύκω, (ἐρύκω, ἀνμλ.) Κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ τι, ἢ τινα μακρυὰ ἀπὸ ἐμένα, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 423. (ῠ)

Ἐξερύω, Μ. ύσω (ἐρύω). Τραβῶ, εὐγάζω τι ἔξω ἀπό τι· τίτινος· π. χ. ἡβέλος ὦμου· δόρυ μηροῦ· μελίην ἀσπίδος καὶ λ. τ. τ. Ἰλιάδ. νῆχθαι θαλάσσης διὰ κύμα Ὀδύσ. Χ, 386. Ἀλλὰ, μπορεῖς τινα ἐξερύσαι Τραβῶ, σείρω τινὰ ἔξω τραβῶντάς τον ἀπὸ τὸ πόδαρι, Ἰλιάδ. Κ, 490. πτέον χειροῖν Ἀδρήχου τὸ δοῦρ ἀπὸ τὰ χέρια τινος, Ἰλιάδ. Ψ, 870. Σείρω, σβαρίζω ἔξω, τραβῶντας ξεκόπτω τι μὲ τελειότητα, Ὀδύσ. Σ, 87. (ῠ)

Ἐξέρχομαι, Μλ.-ἐξελεύσομαι, ἀόρ. ἐξῆλυθον, συνηθ. ἐξῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω· τὰ πλείστα μετὰ γεν. τοῦ τόπου, Ὁμ., ὅστις μόνον τῷ συντομωτέρῳ ἀόρ. τύπῳ, ἐξῆλθον, χρῆται. Ἀναχωρῶ, κινῶ, μισεύω, εὐγαίνω μὲ στράτευμα Ἰλιάδ. Ι, 376. σπανιώτ. μετὰ αἰτιατ. πέξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν. Ἡρόδ. 7, 29. ἐξ ἐναντίας μετὰ σοτ. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 37. Ε. Jac. Ἀνθ. Παλατ. 545. πέξέρχομαι εἰς τινα. Πηγαίνω πον διά τίποτε. Ἀλλά τε, πέξέρχομαι εἰς τινας Ἐμβαίνω εἰς τὸν ἀριθμὸν ἄλλων, συγκαταλέγομαι εἰς τοὺς ἄλλους, ἐμβαίνω εἴς τινα κλάσιν. 2) ἐπὶ χρόνου, Ἀπερνῶ, τελειόνει. Δημοσθ. πέξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, πέξῆλθον οἱ τῆς ἀρίστου χρόνοι. 3) Ἀποβαίνει, ἀληθεύει, εὐγαίνει ἀλήθεια· ἐπὶ προφητειῶν, ὀνείρων καὶ τ. τ. πέξελήλυθέναι τὴν ὄψιν. Ἡρόδ. 6, 107. Ἐν γένει, ἐπὶ ἀποβάσεως πράξεώς τινος, παρλ. ἐξήκω. 4) Συνάζεται, συμπεσοῦται ἀριθμός μέν γάρ, ἔστι, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάσσων ἐξέλθοιεν. Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4.

*Ἐξερῶ, ὁδὲ τὸ πρῶτον ἐξερέω.

Ἐξερωέω, Μλ.-ήσω (ἐρωέω). Πεκλίνω, παρεκκλίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρεστρατίζω· ἐπὶ ἵππων, ὅσοι ἐμπαίζονται καὶ εὐγαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμον των, πέξηρώησαν. Ἰλιάδ. Ψ, 468. μετὰ γεν. πέξερώησε κελεύσων. Θεόκριτ. 25. 180

Ἐξερωτάω, Μλ.-ήσω (ἐρωτάω). = ἐξερεείνω, Πίνδαρ.

Ἐξεσθίω, Μλ. ἐδομαι (ἐσθίω, ἀνμλ.) Τελειόνω τι τρώγοντάς το, τρώγω ὅλον τι, κατατρώγω. πρβλ. ἐδω.

*Ἐξέσθω = ἐξεσθίω. Αἰσχλ. Χφρ. 270.

Ἐξεσία, ἡ (ἐξίημι). Ἀποπεμψις, ἀποστολή, πέμψιμον, στάλσιμον, προπεμπή, τὸ ἰταλ. ἐμπασάδα, παῤ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξει πέξεσίην ἐλθεῖν. Τὸ νὰ ἔλθῃ τίς παν ὡς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος περὶ δημοσίων ὑποθέσεων. Ἰλιάδ. Ω, 235. Ὀδύσ. Φ, 20.

Ἐξέσις, εως, ἡ = ἐξεσία. ἐξαίρ. πέξεσις γυναικός Τὸ νὰ χωρήσῃ τις τὴν γυναῖκά του, διαζύγιον. Ἡρόδ. 6, 40.

Ἐξεστι, ἐξέστω, ἐξῆν, ἀπρσπ. παρὰ τὸ ἄλλως ἄχρηστον ἔξειμι (εἰμί). Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Δημοσθ. πέξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι. Ξενοφ. πέξεστί μοι ἀποδημεῖνα, καὶ πέξῆν τοῖς κρατίστοις συνδεμένοις ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. Ἀπαρμφ. ἐξεῖναι. ἀφ' οὗ Ματσκ. Ὀδύσ. ἔξον, ἁπολύτως, Ἐν ᾧ εἶναι ἢ ἦτον δυνατόν, συγχωρημένον, ἐλεύθερον, ἐν ᾧ ἠμπορεῖς, ἢ ἠμπορούσετε τις· ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἄδεια, ἢ εὐκαιρία, ἢ περίστασις.

*Ἐξέστρεπτο, κατὰ συγκ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐκστρέφω, Ὁμ.

Ἐξεστις, ιος, ἡ = ἔξαστις.

Ἐξεστραμμένως, Ἐπίρ. Μτχ Πρκμ. παθ. τοῦ ἐκστρέφω. Ξανάστροφα, ἀνάποδα, παράξενα, ἀσυνήθιστα.

Ἐξετάζω, Μ. άσω. ποιητ. – άσσω. Δωρ.-άζω. Ἀττ. ἐξετῶ (ἑτάζω). ὡς καὶ παῤ ἡμῖν, Ξετάζω, ἐρευνῶ, δοκιμάζω, ἐξαιρ. νὰ μάθω ἂν εἶναί τι γνήσιον, ἀληθινὸν ἢ κακόν· ὅθεν, ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀκριβῶ, ἀνακρίνω, ζητῶ, τὸ ἰταλικὸν ἐξαμινάρω τινά. Δημοσθ. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἅπαντας ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· αὐτὸς δ' αὖ τοὐναντίον δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄπιστον ἐκ τούτων δείξων. Ἐξευρίσκω, ξετσεκάζω τὴν ἀλήθειαν παραβάλλοντας τὰ πράγματα καὶ συμπεραίνοντας ἀπ' αὐτά. Δημοσθ. περὶ στεφ. πέξέτασον τοίνυν παρελθὼν τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν μεταχειριζόμενος βίαν, βασανιστήρια, ἤτοι βιάζω τινὰ βαλλωντάς τον εἰς τὰ μαρτύρια καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν· ἐπὶ στρατευμάτων, Ἐπιστρώνω, γυμνάζω τὸ στράτευμα, καὶ μάλιστα τὸ ἱππικόν, τὴν καβαλλαρίαν, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν εὑρίσκηται εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν καὶ ἠξεύρῃ καλὰ τὰ πολεμικὰ κινήματα. Θουκυδ. Β'. Ἀθηναῖοι δὲ τήνδε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήτασαν· ἐπὶ χρυσοῦ, μάλαγματος, καὶ ἄλλων μεταλλίων, Δοκιμάζω ἂν εἶναι

καλά. Ἐν γένει δέ, ἐπί πολυτίμων πραγμάτων, Στιμῶ, τό ἰταλικόν στιμάρω. 2) Ἀποδέχομαι, ἐπαινῶ ὡς γνήσιον, ἀληθινόν ἤ καλόν, πᾶν ὅ,τι ἐρεύνητα, ἐδοκίμασα καί εὗρον τοιοῦτον, τό συναριθμῶ εἰς τά γνήσια, ἀληθινά ἤ καλά, καί τό ἀποδείχνω ὡς δόκιμον, νόμιμον, ἀρχήν· ἀποδείχνω, παραστήνω τι μέ ἀκρίβειαν καί ὀρθότητα· σαφηνίζω, φανερόνω. Παθητ. Δοκιμάζομαι, δείχνομαι, εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι, φαίνομαι γνήσιος, ἀληθινός, ὅμοιος· μετά μετοχ. πεῖραν λαμβάνω. Ἐξεταζόμην τά δέοντα λέγων. Εὑρέθην ὅτι λέγω ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα, ἤ πρέπει νά λέγῃ, νά εἰπῇ τις, πεξεταζόμαι φιλοτιμούμενος. Δείχνω τόν ἑαυτόν μου φιλότιμον. Δημοσθ. πεξεταζόμαι μετά τῶν μηδένα ἀδικούντων. Εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι ἴσως ἀπό ἐκείνους, ὅσοι δέν ἀδίκησαν κανένα· ὁσιώτατος καί πεξεταζόμαι ἐν τούτοις. Ἔτι δέ καί μετά γεν. πεξεταζόμαι τῶν ἐχθρῶν. Εὑρίσκομαι, φαίνομαι ὡς ἐνας ἐχθρός. Ἐν γένει, δείχνομαι, παραστήνομαι, φαίνομαι, εἶμαι παρών, ὁρατός, φανερός. Ἔστι δέ ἡ λέξις μαθηματική καί κατά πρῶτον παρά Θεόφρ. ἀπαντωμένη. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τούτῳ τῷ συνθέτῳ τύπῳ αὐτῆς μᾶλλον ἤ τῷ ἁπλῷ, ἀφ' οὗ

Ἐξέτασις, εως, ἡ. Δοκιμή, ἔρευνα τοῦ ἀληθοῦς δι' ἐρωτήσεων, βασάνων κ. τ. τ. Λουκιαν. πεπαιδευμενέστερος εἶναι τῆς ἐξετάσεως. 2) Σύγκρισις, παραβολή, συμπερασμός· ἔκβημα· ὁ αὐτ. Καίκαρ. ἡμῖν ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ (τῷ θείῳ) πρός ὁ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γίγνεσθαι. 3) Ἐπιθεώρησις καί γυμνασις τοῦ στρατεύματος. Θουκυδ. ε'. 46. πεξέτασις ὅπλων καί ἵππων. Τοῦ ἱππικοῦ καί πεζικοῦ. Ξενοφ. πεξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν, καί πεξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήνων καί τῶν βαρβάρων, κ. τ. λ. Τοιοῦτον καί τό ἐν ὃ, 3, 4. καί ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται καί ἀριθμοῦ· καί πᾶσι ἐξετάσεις ἐποίουν. Ἰσοκρ.

Ἐξεταστμός, οῦ, ὁ. = ἐξέτασις. Δημοσθ.

*Ἐξεταστέον, ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐξετάζω. Πρέπει νά ἐξετάζῃ τις, ἐρευνᾷ, δοκιμάζῃ, κάμνῃ ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων.

*Ἐξεταστήριον, τό, Ἐξέτασμα, δοκίμασμα. Ἐκκλ.

Ἐξεταστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάμνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, δοκιμήν, σύγκρισιν. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἀρχή ἤ ἐξουσία τις, ἤ κριτήριον ἐξαιρέτως διά νά ἐξετάζῃ ἄν ὁ ἀριθμός τῶν μισθωτῶν στρατιωτῶν ἦτον σωστός, ὡσαύτως καί διά νά παίρνῃ λογαριασμόν εἰς τάς δοσοληψίας δημοσίων χρημάτων.

Ἐξεταστικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἤ ἐπιτήδειος εἰς τό νά ἐξετάζῃ. πεξεταστικόν ἀργύριον, Ὁ μισθός τῶν δικαστῶν, κριτῶν. Δημοσθ. πεξεταστικόν εἶναί τινος. Τό νά ἠμπορῇ, νά εἶναί τις εἰς κατάστασιν διά νά ἐξετάζῃ, κρίνῃ, ἀποφαίζῃ τι. Ἐπῤῥ. ἐξεταστικῶς.

*Ἕξέτερος, α, ον. Μερικοί ἄλλοι· συνηθ. μετεβέτεροι.

Ἑξέτης, ὁ, ἡ, (ἕξ, ἔτος) = ἑξαέτης, Ἰλ. Ψ, 266. 655. Ἔτι δέ καί ἑξήτης, ου, ὁ. Ἡσηλκ. ἑξήτα-ιδος, ἡ.

Ἑξέτι, (ἕξ, ἔτι) Προθ. μετά γεν. Ἀκόμη τώρα, ἕως τώρα ἀκόμη· ἀπό τότε ἕως τώρα. πεξέτι τοῦ ὅτε—Ἀπό τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τόν καιρόν ἀκόμη ὅτε—Ἰλ. Ι, 106. Ὀδ. Θ. 245. πεξέτι πατρῶων Ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν, ἀπαλλαξ· ὅθεν, ἔκτοτε, ἀπό τότε. Τέλειον δέ πεξέτι ἐξ ἐκείνου καί ἐδέ γράφεσθαι, ὡς καί παρά Καλλ. πεξέτι κεῖθεν εὑρηται.

Ἐξευγανίζω, Μ. ἰσω. = εὐγενίζω. Ἐκκλ. παρά Γρηγόρ. καί Βασίλ.

Ἐξευθύνω, Τό εὐθύνω κατ' ἐπτ. Πλάτ. Νόμ. ΙΒ'.

Ἐξευκρινέω, τό εὐκρινέω κατ' ἐπτ. Ἑρεννῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Ἐξευλαβέομαι, τό εὐλαβέομαι κατ' ἐπτ. Δίδω μεγάλην προσοχήν. Πλάτ, Νμ. 10, σλ. 903.

Ἐξευμαρίζω, (εὐμαρίζω) Εὐκολύνω, ποιῶ τι εὔκολον. Εὐριπίδ. Ἡρακλ. 18. καί Φίλων Ε'. σελ 310. Ρ. 2) Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω· προβιβάζω, αὔξανω τι, κατορθόνω τι εὐκολα. πλπίδας σωτηρίας ἐξευμαρίζομαι· ὁ αὐτ. κατά μέρ. διάβ.

Ἐξευμενίζω, Μ. ἰσω. τό εὐμενίζω κατ' ἐπτ. Ποιῶ τινα εὐμενῆ, ἵλαρόν, ἥμερον. Φίλ. Β'. σελ. 86. Γ.

Ἐξευνουχίζω, Μ. ἰσω. Τό εὐνουχίζω κατ' ἐπτ. Πλούταρ. Συμ.

Ἐξευπορέω, Μλ. -ήσω (εὐπορέω) Εὑρίσκω τρόπον ἤ μέσον νά κάμω, προξενήσω, προμηθεύσω τι. Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. πεπαιδεύκασιν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν. Ὁ τύπος ἐξευπορίζω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικός. ἰδέ Schaef. mel. σλ. 7.

*Ἐξεύρεμα, τό (ἐξευρίσκω) = ἐφεύρημα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ. (ἐξευρίσκω) Τό νά ἐφευρίσκῃ, εὑρίσκῃ τίς τι· ἐφεύρεσις.

*Ἐξευρετέον, ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐξευρίσκω. Πλάτ. Πολ. 2, σλ. 580. Α. Πρέπει νά ἐφευρίσκῃ, ζητῇ διά νά εὑρίσκῃ, εὑρῇ τίς τι.

Ἐξευρετικός, κή, κόν. Ἐφευρετικός, ὅστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται καί εὑρίσκει τι· ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐξεύρεσιν.

Ἐξεύρημα, ατος, τό. Ἐφεύρεμα· πᾶν ὅ,τι ἐφευρήκῃ τις, Πλούταρχ. παρά τό

Ἐξευρίσκω, Μ. ῥήτω. ἀόρ. ἐξεῦρον (εὑρίσκω, ἀνομ.) Ζητῶν, ἐπιμελούμενος εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, Ἰλιάδ. Σ, 322. Ἔτι δέ καί ἐκλέγω, ἀναζητῶ. Ἡρόδ. γ. 119. Ἡρόδοτ. Ζ. 119. πεξευρίσκοντες τιμῆς τά κάλλιστα κτήνεα. Ἠγόραζον καί ἐξήταζον, ἐζητοῦσαν ἤ ἐδιάλεγαν τά ὡραιότατα κτήνη· ἐπίνω, πλάττω ἤ ἐφευρίσκω τι μέ τόν νοῦν μου. (Ἐκ τοῦ ἐξευρίσκω ἠθέλησαν ὁ Κοραῆς νά ἐξεύρῃ τήν ἐτυμολογίαν τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους ἠξεύρω, καί ὁ Κούμας ἐναγκαλιστδεῖς τήν, κατ' ἀπειρότητα, ἐπίνοια· ταύτην τοῦ Κοραῆ ἐδογμάτισεν αὐτήν ἀφιλοσοφήτως διδάσκων τούς μαθητάς του νά λέγωσι καί γράφωσιν ἐξεύρω καί ὄχι ἠξεύρω, ὀλίγον ἤ οὐδόλως φροντίσας περί τῆς κυρίας σημασίας τοῦ ἐξευρίσκω ὅλως ἀσυμβιβάστου τῇ τοῦ καινωστί παρ' ἡμῖν ἠξεύρω.)

Ἐξευτελίζω, Μ. ἰσω. τό, εὐτελίζω κατ' ἐπίτασιν. Ἰωάνν. ἀφ' οὗ

Ἐξευτελισμός, ὁ. Τό, εὐτελισμός κατ' ἐπτ. Διον. Ἁλικ.

Ἐξευτονέω, τό, εὐτονέω κατ' ἐπτ. Ἔχω ἱκανάς, ἀρκετάς δυνάμεις. Ἀρρίαν. Ἐπ. Δ 1.

Ἐξευτρεπίζω, Μ. ἰσω. τό, εὐτρεπίζω κατ' ἐπτ. Εὐρίπ.

Ἐξεύχομαι, Μλ. -ξομαι (εὔχομαι) Καυχῶμαι μεγαλοφώνως διά, ἤ μέ τίποτε, διηγοῦμαι πρός τινα τίποτε μέ ἀλαζονεύμα, μεγαληγορίαν, κομπαστικά. Πινδ. Ὀλ. Ιβ'. 85. ἔκειτο δέ ἀλλοτε καί Ὀδ. Α, 406. Ρ, 192. ὅπου ὁ Wolf πεξεύχομαι διῤῥ. γράφει.

Ἐξέφηβος, ὁ, Πᾶς νέος, ὅστις πέρασε τούς χρόνους τῆς ἐφηβίας, δέν εἶναι πλέον ἔφηβος. Boeck de epheb. σλ. 4.

Ἐξεφίημι, = ἐφίημι. Μέτ. πεξεφίεμαι, Προστάζω, παραγγέλλω, μετά ἅπαρμ, Σφκλ. Αἰ. 795. (ω--υ, Ἀττ.)

Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ. (ἐξεχής, βρόγχος) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ἔξω πεταγμένα τά κόκκαλα ἀπό τούς λαγόνας, τά λαγγόνια.

Ἐξεχής, ὁ, ἡ. (ἐξέχω, σημ. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω πεταχτόν· ἐν γένει = ἔξοχος. Ἀρετ.

Ἐξέχω, (ἔχω, ἀνομ.) Κρατῶ τι ἔξω ἤ ἔμπρός· —2) ἀμτβ. Στέκομαι, εἶμαι περισσότερον παρά ἄλλος ἔξω, ἔμπρός ὑψηλά. καί φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Ἀριστ. Προβλ. Ἐπί ἡλίου δέ, Ἀνατέλλει. πρίν ἡλίου ἐξέχειν Δημοσ. Τρπκ. Εἶμαι ἀνώτερος μεγαλήτερος δυνατώτερος, ἰσχυρότερος καθ. τ. παρά ἄλλον· διαφέρω εἴς τι ἀπό τούς ἄλλους. Παθ. Εἶμαι προτελλημένος εἴς τινα, χρέμομαι ὅλως ἀπό αὐτόν. μετά γεν. πεξέχομαι τῆς μητρός. Διον. Ἁλ. 1, 79.

Ἐξέψω, Μ. ψήτω. (ἕψω, ἀνομ.) Ἀποβράζω, χωνεύω τι· βράζω, χωνεύω.

Ἑξήβης, ὁ, ἡ. (ἥβη) Ὅστις πέρασε τῶν ἐφήβων τήν ἡλικίαν· τό ἄλλως, ἔωρος.

Ἐξηγέομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι) Προπορεύομαι, πηγαίνω ἔμπρός, εἶμαι πρώτος, ἀρχηγός· μετά γεν. τοῦ πρτπ. Ἰλιάδ. Β, 806. Ὅθεν ἐν γένει, πηγαίνω ἔμπρός ὁδηγῶ, δείχνω τόν δρόμον εἰς τινα. μετά ὁδοτ. τοῦ πρτπ. καί γεν. τοῦ πραγμ. πεξηγοῦμαί τινί τινος. α Πηγαίνω ἔμπρός ἤ δίδω εἰς κανένα παράδειγμα κάμνοντας τίποτε. ἐξαιρ. πεξηγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ. Δείχνω εἰς τινα τόν δρόμον προπορευόμενος, ἤ πηγαίνοντας ἐγώ ἔμπροστά. Ὅθεν καί Μεταφρ. πεξηγοῦμαί τινι τῆς πράξεως. Δείχνω εἰς τινα νά κάμῃ τι, κάμνοντάς το ἐγώ διά νά μέ ἰδῇ πῶς τό κάμνω. Συφ. οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, οὕτω καί ἐπί λέξεως ἤ λόγου, Λέγω εἰς τινα τίποτε· ὅθεν 2) διά νά τό ἀκούσῃ καί νά τό εἰπῇ καί αὐτός καθώς ἐγώ. Δημοσθ. σελ. 363. πεὑπογραμματείων γάρ ὑμῖν, αὐτῷ ἐξηγεῖτο τόν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι. ὅθεν ἐν γένει, Ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν εἰς τι, εἶμαι ὁ πρῶτος ἀπό τούς ἄλλους, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ — β') Ὁδηγῶ τινα ἕως εἰς τι μέρος ἤ διά μέσου, ἀνάμεσα ἀπό τι. Συφ. Ἀνβσ. 6, 6, §4—2) Διηγοῦμαί τι διεξοδικά, καταλεπτῶς, περιγράφω, ἐξηγῶ, δείχνω, φανερόνω, συμβουλεύω· μετά αἰτ. Δημοσθ. πτά νομιμα σοι ἐξηγησόμεθα. — 3) Ὁ Θεός. 1, 71. καί 6, 85, συντάττει τήν λέξ. καί κατά τήν πρώτην σημ. μετά αἰτ. πτούς ξυμμάχους ἐξηγούμεθαι. Κυβερνοῦμεν, ἐξουσιάζομεν τούς συμμάχους μας. παρβλ. Poppo, Τ. 1. σλ. 130. ἀφ' οὗ

Ἐξήγημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐξήγησε, ἐδιήγησε, ἐδείξε τις.

Ἐξήγησις, εως, ἡ. Τό νά πηγαίνῃ τις ἔμπρός, νά ὁδηγῇ ἄλλον, ἤ ἄλλους. — 2) ὡς καί παρ' ἡμῖν, Ἑρμηνεία, διήγησις, ἀπόδειξις, φανέρωσις πράγματός τινος.

Ἐξηγητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁδηγεῖ, φέρει, ἤ δείχνει τόν δρόμον εἰς τινα, ὁδηγός. Ἡρόδοτ. πτοῦ εἰς οἶκον τόν βασιλέως ἐξηγητής γίνεσθαι πραγμάτων ἀγαθῶν. Ὅστις ἐξηγεῖ, ἑρμηνεύει, διηγεῖται, φανερόνει καθαρά τι εἰς τινα· ὅστις δίδει τινί συμβουλήν εἰς τό νά κάμῃ τι, τό κοινῶς τόν βάνει ἐς τά λόγια. Δημοσθ. πρός Λακρ. πούτοσί δέ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν τρεῖς Ἐξηγηταί, διωρισμένοι ὑπό τῆς διοικήσεως, οἱ ὁποῖοι ἔδειχνον καί ἐξηγοῦσαν εἰς τούς ξένους τάς ἀρχαιότητας καί τά ἀξιόλογα πράγματα τῆς πολιτείας, ἐξαιρέτως τούς ναούς καί τά ἐν αὐτοῖς. Τίμ. Λεξ. Πλάτ. Πολιτ. Η. 124. πεξηγηταί δέ ἐκαλοῦντο, οἱ τά περί τῶν Διοσημείων καί τά τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες, καί οἱ τούς χρησμούς θηλ. ἐξηγούμενοι· ἰδέ καί Ruhnk. Τιμ. σλ. 109. ἀφ' οὗ

Ἐξηγητικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ὁρμόζων, ἤ ἐπιτήδειος εἰς ἐξήγησιν.

Ἐξηγορία, ἡ. (ἀγορεύω) Διήγησις, ἐγκώμιον, ἔπαινος. Ἰώβ. ΛΓ΄. 26.

*Ἐξηδέω, (ἡδέω) Στραγγίζω, περνῶ τι ἀπό τό σήτρον, τήν πίτταν, τό κοσκινίζω καί τοιουτοτρόπως τό καθαρίζω.

Ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά. (ἕξ) Ἑξῆντα. Ὅμ.

*Ἑξηκοντατέτης, ὁ, ἡ (ἔτος) Ἑξῆντα χρόνων γέρων, παλαιός, ἐρημίτης.

Ἑξηκοντάκις, καί ποιτ. ἑξηκοντάκι, Ἐπίρ. Ἑξῆντα φορές.

*Ἑξηκοντακέντε, οἱ, αἱ, τά, ἄκλτ. Ἑξηντακέντε.

Ἑξηκοντάπηχυς, (πῆχυς) ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, φαρδύ καί τ. τ. ἑξῆντα πήχεις.

Ἑξηκονταστάδιος, ὁ, ἡ. (σταδίου) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλατύ, μακρύ ἑξῆντα στάδια.

Ἑξηκοντατάλαντιος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἤ ἀξίζει ἑξῆντα τάλαντα.

*Ἑξηκοντατετράντιλα, ἡ (τάλαντον) Ἀριθμός τις ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν ἤ πληρώνουν ὅλοι μαζύ 60. τάλαντα διωρισμένα διά τινα ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, Δμτρ. Σωμμ. σλ. 183. 8, 11.

*Ἑξηκοντούτης, ὁ, ἡ, = ἑξηκονταέτης.

Ἑξηκοσταῖος, αἷα, αἷον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἤ γίνεται, διήρκησεν, ἤ διαρκεῖ, καί ὅστις ἤλθεν εἰς 60. ἡμέρας.

Ἑξηκοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἕν ἀπό τούς, τάς, τά ἑξῆντα.

Ἑξηκριβωμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξακριβόω. Λίαν ἀκριβῶς, μέ μεγάλην ἐπιμέλειαν καί ἀκρίβειαν, χωρίς νά λείπῃ τό παραμικρόν.

Ἑξήκω, Μλ. -ῶ. (ἧκω) Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἐκτείνομαι ἕως εἰς τι μέρος, φθάνω που, Σφκλ. Τρ. 1157. Ἐν γένει, Τελεσθῶ, σωθῶμαι, Σφκλ. Φιλ. 767. ἐξαιρ. ἐπί χρόνου πολλάκις, Περιῆ πό χρόνος ἑξήκειν Πέρκτεν ὁ κωφός »Σφκλ. Φιλ. 199. ὡσαύτως μοῖρα βίου ἑξῆκε »Σφκλ. Ἀντ. 896 Ἐπί χρημάτων δέ, Εὐγαίνει ἀλήθεια, ἀληθεύει, Ἡρδ. 6, 80· ὡσαύτως καί ἐπί ὀνείρων, Ἡρότ. 1, 120. παρβλ. ἐξέρχομαι, σημ. 3 (ὁ Ἔνστ. ὑφίσταμαι Παρεμ. σημτ.)

*Ἐξήλασα, ας, ε. Ἀόρ. α΄. τοῦ ἐξελαύνω, ποιητ. ἐξήλαυσα. Ὅμ.

Ἐξήλατος, ὁ, ἡ (ἐξελαύνω) Κτυπημένος, σφυροκοπημένος· ἐπί πραγμάτων ἐκ μετάλλων κατασκευασμένων. Ὅμ. ἔχει Ἰλδ. Μ, 295. κάσπίδα ἐξήλατον »ἐξηγοῦν τήν λέξιν προτήκη τοῦ »ἦν ἄρα χαλκεύς ἠλάτην. τό ἄλλως ἐξήλατον, Ἀπό ἐξ πλατύς μία ἐπάνω τῆς ἄλλης, ἀναγιωσκομένου, εἶναι περιττόν.

*Ἐξήλθον, ες, ε. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξηλιάζω, Μ. -άσω. (ἡλιάζω). Βάλλω τι εἰς τόν ἥλιον διά νά ξηραθῇ· ἡλιάζω τι.

Ἐξηλιόω, Μλ. -ώσω (ἡλιόω) Κάμνω τι λαμπρόν ὡς τό φῶς τοῦ ἡλίου, φωτίζω τι. Παθητ. Γίνομαι λαμπρός, φωτεινός ὡς ὁ ἥλιος. Πλούταρχ. Θ. σελ. 648. »ἀνήρ ἐξηλιωτάων.

Ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξαλλάττω. Κατά διάφορον, ἀλλοιότροπον, παράξενον τρόπον.

*Ἐξηλόω, (ἧλος) Καταρρόνω τι, παρά τούς Ο΄.

Ἐξήλυσις, εως, ἡ· (ἐξέρχομαι) Ἐξέλευσις, τό νά ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τι ἔξω, ἀπέρχηται, ἀναχωρῇ — 2) Ἔξοδος, εὐγάλημα, ἡ τόπος διά τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπό πόλεν.

Ἐξήμαρ, Ἐπίρ. (ἕξ ἡμαρ) Ἐξ ἡμερῶν καιρός, εἰς ἑξ ἡμέρας. Ὀδ. ποιητ. μόνον.

Ἐξημαρτημένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθ. Παρακ. τοῦ ἐξαμαρτάνω. Πλανημένα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἐξημερόω, τό ἡμερόω κατ' ἔπτ., Ἡμερόνω ἀγριόντι, τό κάμνω καθόλου ἥμερον, καταημερόνω τι, »ἔξημ. χῶρον Καλλιεργῶ, κάμνω καρποφόρον ἀγριόντι τόπον, Ἡρότ. 1, 126. καί παρ Εὐριπ. Ἡρακλ. 20. »ἐξημερῶ γαῖαν. Ἐλευθερόνω τήν γῆν ἀπό τά θηρία. Τρπ. Κάμνω τινά φιλάνθρωπον, πρᾶον, χρηστοήθη.

Ἐξημέρωτις, εως, ἡ. Τό, ἡμέρωσις κατ' ἔπτ., Ἡμέρωμα. Πλούταρχ.

*Ἐξήμηνα, Ἀόρ. τοῦ ἐξημόω, Ἡσύ.

(Ἐξημι,) ἀντί ἐξίημι, οὐχ εὑρηται. Τινές δέ ὑπάγουσι εἰς αὐτοτό Ἀπρμφ. ἐξέμεν, ἀντί ἐξεῖναι, Ἰλδ. Λ, 141.

Ἐξημοιβάς, βή, βόν. (ἐξαμοίβω) Πᾶν ὅ,τι ἀλλάχθηκε μέ ἄλλο τι, μεταλλάχθηκε· ὅ,τι εἶναι οἱ ἀλλαγμα »εἵματα ἐξημβ. Φορέματα δι' ἀλλαγμα, Ὀδτ. Θ, 249.

Ἐξῆν, Παρατατ. τοῦ, ἔξεστι.

*Ἐξήνεγκα, καί ἐξήνεγκον, α΄. καί β΄. Ἀόρ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξήνιος, ὁ, ἡ. (ἡνία) Ξεχαλίνωτος, χωρίς χαλινόν. Πλούταρχ.

*Ἐξήπεφνον, ες, ε. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἐξαπαφίσκω, Ὀδτ.

Ἐξηπειρόω, Τό ἠπειρόω κατ' ἔπτ.

Ἐξηπεροπεύω, Μ. -εύτω. (ἠπεροπεύω) Ξεγελῶ, ἀπατῶ μέ δόλους. Ἀρτεμ.

Ἐξηπιαλέω, (ἠπιαλέω) Ἔχω σφοδρόν πυρετόν, θερμασίαν. Ἱπποκρ.

*Ἐξηπιαλόω, (ἠπίαλος) Μεταβάλλω εἰς πυρετόν.

*Ἐξήραμμαι, Παθ. Πρκμ. τοῦ ξηραίνω.

*Ἐξηράνθη, γ΄. πρσπ. παθ. ἀόρ. α΄. τοῦ ξηραίνω, Ἰλδ.

*Ἐξήρατο, γ΄. πρσπ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐξαίρω, Ὀδτ.

Ἐξήρης, ὁ, ἡ. (ἄρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἑτοίμως ἑτοιμασμένον, ἡ συνδεμένον. ἔξαιρ. μέ ἐξ ἀράδας ἀπό καθίσματα διά τούς κωπηλάτας. ἀφ' οὗ »ἐξηρικόν πλοῖον καί ἐξήρις, ἴδος, ἡ, Καράβι μέ ἐξ ἀράδας καθίσματα διά τούς κωπηλάτας, Πολβ.

*Ἐξηρώησα. ἀόρ α. τοῦ ἐξηρωόω. Ἰλδ.

Ἐξῆς, Ἐπίρ. (ἔχω, ἕξω) Κατά τάξιν, κατά συνέχειαν, εἰς τήν ἀράδα, ἕνα πρός ἕνα· ἀραδιαστά, ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου. Ὀδτ. (τά πλεῖστα ὅμως καί ἐν Ἰλδ. ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητής τῷ ποιητ. τύπῳ ἑξείης.) — 2) Παρά τοῖς μεθ' Ὅμ., καί ἐπί χρόνου. Μετά ταῦτα, ἔπειτα, ὡρισμένων ἡμερῶν ἑξῆς. Τρεῖς ἡμέρας κατά συνέχειαν, εἰς τήν ἀράδα· ἑπομένως, ἀκολούθως, ὡσῶν ἑξῆς Δμτρ. Παρά τοῖς Ἀττ. συντάσ. καθ' ὅλας τάς σημτ. μετά γεν. Παρά τοῖς μεταγενστ. δέ καί μετά δοτ. »ἑξῆς τῷ νοερῷ ζώῳ ἀντί προτηκόντως ἀξίως· ἀκολούθως, Μ. Ἀντων. 4, 5. — 3) ὁ, ἡ, τό ἑξῆς, Ὁ εὐθύς μετά τόν, ἡ ἔπειτα ἀπό τόν — ὁ ἀκόλουθος κατά τήν τάξιν, ὁ πλησιέστατος καί συνεχής τοῦ ἄλλου. »ἑξῆς πεσεῖν τῶ Ἀργείῳ στόμα ἑξῆς τῆς ὁδοῦ» Παρά τοῖς Γραμματ. τό ἑξῆς σημαίνει τήν κατά γράμμα συνέχειαν τῶν λέξ., τό δέ, τά ἑξῆς, Τά λοιπά, τά ἀκόλουθα.

Ἐξητασμένως, Ἐπίρ. Παρακ. Παθητ. Μετοχ. τοῦ, ἐξετάζω, = ἐξηκριβωμένως.

Ἐξητριάζω, Μ. άτω. (ἠτριον) Στραγγίζω, περνῶ τι ὑγρόν διά τινος λεπτοῦ πανίου ἤ σιτίου· ὅθεν, ἐξητριασμένον, παρ' Ἱπποκρ. Τό διά ἠτρίου στραγγισμένον.

Ἐξήττα όμαι, ὡς παθ. τό ἡττάομαι κατ' ἔπτ.

Ἐξηχέω, Μλ. -ήτω. (ἠχέω) Ἠχολογῶ, εὐγάλλω, ἐκδίδω, κάμνω ἦχον εἰς τά ἔξω, τό κοιντ. αὐτηκουτῶ. ἀτύπητ. μεταβατ. »τό κύκνειον ἐξηχῶ »Κάμνω νά ἠχολογῇ τό κελάδημα τοῦ κύκνου, ἤτοι τρπ., εἰς τό τέλος παραπονοῦμαι καί ἀρχίζω νά παρακαλῶ, Πολβ. Παρά τοῖς μεταγενστ. = τῷ ἠχέω κατ' ἔπτ. Μέσ. »ἐξηχεῖται.α Ἀκούεται ἔξω. πρβλ. ἐξάδω.

*Ἐξηχος, ὁ, ἡ (ἦχος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κακόφωνον, ἄτοπον, παράξενον, ἀηδές, ἄνοστον.

Ἐξιάσμαι, Μ. άσομαι. (ἰάομαι) Ἰατρεύω τέλεια, σωστά. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξιάσασθαι κατά παθ. σημτ. παρά Πλάτ. Φαίδ. σλ. 77, Ε, ψευδ. ἀναγνστ. ἀντί ἐξεπάσητε. (τό Ἰώτα, συνηθ. μκρ. καί μόνον παρά τοῖς μετγνστ. ἐνίοτε βρχ., τό α, ἐν τῷ Μλ. μκρ.)

*Ἐξιδεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἐξείδον, ὅπερ ἰδεῖν.

Ἐξιδιάζομαι, Μ. άσομαι. (ἰδιάζω) Κάμνω ξένον τι ἐδικόν μου, τό ἰδιοποιοῦμαι, παίρνω τι εἰς τήν εὐθουσίαν μου· κάμνω τινά φίλον μου, τόν τραβῶ πρός τό μέρος μου. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιασμός, ὁ. Τό νά οἰκειοποιῆται, κάμνῃ τις ξένον τίποτε ἐδικόν του· ἰδιοποίησις, σφετερισμός. Στράβ.

Ἐξίδιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἕξις. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐξιδιόομαι, = ἐξιδιάζομαι. Ξενοφ. Παιδ. Σ. »πεῖσέ γε μέντοι ἐξιδιώσωμεν, καί παρά σοί ἐκλεύσεται μένειν. Μέ ἔκαμες δούλον ἰδικόν σου.

Ἐξιδιοποιέομαι, = ἐξιδιάζομαι. Διόδ. Σικελ. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ. = ἐξιδιασμός.

Ἐξιδίω, Μ. ίσω. (ἰδίω) Ἱδρόνω πολύ, παραιδρόνω, καταίδρονω· ὁ δέ Ἀριστοφ. παίζων τήν λέξιν, »Τάωρ ἐξιδρῶσι, λέγει, ἀντί τοῦ, χέζει ὑγρόν, τό κοιντ. τριρλίζεται. (- - -)

*Ἐξιδρόω, (ἱδρόω) = ἐξιδίω.

Ἐξιδρύω, Μ. ύσω. (ἱδρύω, ἀνμλ.). Καθίζω τί βίλλω τινά νά καθήτῃ διά νά ἠτυχάσῃ, ἀναπαυθῇ. Σσφ. Οἰδ. Κολ. 11. »στῆτόν με κἀξίδρυσον» Βάλε με νά καθήτω καί ἄφες με νά ξεκουραστῶ, καί νά ἀναπαυθῶ ἀπό τόν δρόμον. Μέσ. Καθόμαι καλά, στερεά, καθόμαι κάτω, κατοικῶ, Εὐριπ. Σχολ. καί Ἀριστοφ. Νεφ. 139. »τηλοῦ γάρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην». (ῶω, υ—, ύσω, ——)

Ἐξίδρωσις, εως, ἡ (ἱδρόω). Τό νά καταιδρόνῃ, ἱδρώνῃ τις πολύ. Πλούταρχ.

Ἐξίημι, Μλ. -ἐήσω (ἵημι.) Πέμπω, στέλλω ἔξω, ἀφίνω τι νά εὐγῇ ἔξω, ἀποπέμπω ἤ ἀπολύω, Ἰλδ. Λ, 141· ὅπου εὑρηται καί ὁ ἀλλαχοῦ μή ἀπαντώμενος Ἐπκ. Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. ἐξέμεν, ἀντί ἐξεῖναι (ὡς παρά τό ἐξόν) ὡσαύτως καί, ἐπιπροέμεν (ἀλλαχοῦ δέ οὐχ εὑρηται ἡ λέξ. παρ' Ὅμ.) Εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω τι. — 2) ἀμτβ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, τρέχω· Ἐπί ποταμῶν, ἐστρέχει, ἐχύνεται που, Ἡρδτ. — 3) Μέσ. Εὐγάζω τι ἀπό τόν ἑαυτόν μου, ἤτοι ἀπό τό σῶμα μου. Περί τοῦ, »ἐξ ἔρου ἑστώς» Ἰδέ ἵημι. — β΄.) Διώκω, ἀπομακρύνω ἀπό τόν ἑαυτόν μου τινά· »πεῖσέ τοι οὐ τίκτει, ἔξω ἄλλην δέ γῆμον» Ἡρδτ. 5, 39. (—υ—υ, Ἐπκ. ——υ, Ἀττ.)

Ἐξίημι, ἡ. Ἔξοδος, εὐχέλευσις, ὡς καί, εἴτε-μή, Εἴσοδος, Ἡσύχ.

Ἐξιθύνω, Μ. υνῶ (ἰθύνω) Ἰτιάζω τι καλά, τό κάμνω νά εἶναι καθόλα ἴτιον »ἐξίθ. στάθμῃ ἄρμ νήϊον» Ἰλδ. Ο, 410. — 2) Διευθύνω, κυβερνῶ, ὁδηγῶ (——)

Ἐξικτεύω, Μ. εύτω. Τό, ἱκετεύω κατ' ἔπτ. Σοφοκλ.

Ἐξικμάζω, Μ. άσω (ἰκμάζω). Εὐγάζω ἰκμάδα ἤ ὑγρασίαν ἀπό τόν ἑαυτόν μου, ἱδρόνω πολύ, ἐξατμίζομαι· ὅθεν, ξηραίνομαι, στεγνόνω.

*Ἐξικμαίνω (ἰκμαίνω), = ἐξικμάζω.

*Ἐξίκμασις, εως, ἡ (ἐξικμάζω) Τό νά ξηραίνηται, στεγνόνῃ τι.

Ἐξικνέομαι, Μλ. ἐξίξομαι, ἀόρ. ἐξικόμην, μέτ. ἀποθ. (ἱκνέομαι. ἀνμλ.) Φθάνω, ἔρχομαι

εἰς τινα τόπον, Ὅμ. Ὅστις δεῦ αἴτ. συντάσσει τὴν λέξ. καὶ μόνον τῷ Δωρ. χρῆται, ἐξαιρ. Ἔρχομαι, γράφω που τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος Ἰλιάδ. Ι, 479. «Ψθίηνδ' ἐξικόμην ἐριβώλακα». Ἐν γένει, παραγίνομαι ἔρχομαί που, τελειόνω τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω, φθάνω, καταντῶ ἕως εἴς τι μέρος· «ἐξικνοῦμαί τινος» Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 607. Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον· «περὶ βραχὺ ἐξικνεῖται» Δὲν φθάνει, μακρυά, π. χ. ἡ βολή, τὸ ῥίψιμον πράγματός τινος· «περὶ τοξεύματα ἐξικνεῖσθαι» τὸ ἡμτ. Πρὸ τοῦ νὰ φθάσουν νὰ πηγαίνουν ὅσον φθάνει τὸ τοξεύειν — 2) Ἀμτβ. εἰς τι ἢ πρός τι. Θουκυδ. Α'. 70. καὶ Λουκιαν. «ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, πρὸς τὸ δέον.»

Ἐξίκω, Μλ.-ῶ (ἵκω) Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐξήκω — 2) Εὐγαίνω ἀληθινόν, τυχαίνει, συμβαίνει, ὡς τὸ ἐξέρχομαι, σημτ. 2. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «—τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ» (–υ–, Ἐπκ. –υ–, Ἀττ.)

* Ἐξιλαρόω (ἱλαρόω) Ἱλαρόνω, καταπραΰνω τινά.

Ἐξίλασις, εως, ἡ. Ἐξιλασμός, ἐξιλάωσις· ξαναφιλίωμα, Ἱλάρωμα (–υ ῡ) παρὰ τὸ

Ἐξιλάσκομαι, Μ. άσομαι. Ἐπκ. άσομαι (ἱλάσκομαι, ἀνρλ.) Κάμνω τινὰ νὰ μοί εὐνοῦ, τὸν Ἱλαρύνω, καταπραΰνω, ξαναποκτῶ τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του· μετὰ αἰτ. (–υ–υ–. Μλ.-άσομαι, υυ–) ἀφ' οὗ

Ἐξίλασμα, ατος, τό. Τρόπος, μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεόνει τίς τινα· θυσία διὰ ἐξιλάσματα· πᾶν ὅ,τι δίδεται δι' ἐξαγοράν, ἢ πληρωμὴν ζημίας, ἢ σφάλματος. (–υ–υ)

Ἐξιλασμός, ὁ, = ἐξίλασις. (–υ–υ)

Ἐξιλαστέον, ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἐξιλάσκομαι, Πρέπει νὰ ἐξιλεωθῇ. Συνών.

Ἐξιλαστήριος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀπιτήδειος εἰς ἐξίλασιν.

Ἐξιλεόω, (ἱλεόω) = ἐξιλάσκομαι· τινὰ ὑπέρ τινος. Ἐξιλεόνω τινὰ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου Μέσ. Ἐξιλεόνομαι, καταπραΰνω αὐτὸς ἐμαυτόν, κῤ' οὗ

Ἐξιλέωμα, ατος, ατος, τό, = ἐξίλασμα, καί,

* Ἐξιλέωσις, εως, ἡ = ἐξίλασις. Σχλτ. Αἰτχ. Περ. 226.

* Ἐξιλεωτικός, ή, όν = ἐξιλαστήριος.

Ἐξίλλω, (ἴλλω). Ξετσιλίγω, ξεκιλῶ, ξεκουλουριάζω, σπροῦχνω, διώχνω, ἀμπώχνω ἔξω· ὁ τύπος ἐξείλλω ἀμῤῥ.

Ἐξιμάω, Μ. ήσω (ἱμάω). Σύρω, τραβῶ ἔξω μέ τὸ λωρί, ξετιλίγω, ξεστρέφω τι. (–υυ–)

* Ἐξίμεναι, ποιητ. Ἀπρμρ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι ἀντὶ ἐξιέναι, Ὀδτ. (–υυ–) ὁ Κωμκ. Μαχ. ἔγραψε καί, ἐξῖναι. (–υ–)

Ἐξινιάζω, Μ. άσω (ἶνες). Εὐγάζω τὰς ἶνας. «ἐγκεφάλους ἐξινιασθέντας» Ἀθην. σελ. 406.

Ἐξινόω, (ἰνόω, ἰνέω). Ἀδειάζω τι, ξενευρίνωμ, Πολυδ. Δ. 178. καὶ 179. παραβλ. Ὑπέριος. (– – υ –)

Ἐξιονίζω, (ἰουλος) τρίχα, Εὐγάζω τρίχας, μαλλιά.

Ἐξιόω, (ἰόω, ἰός). Ξεσκουριάζω, παστρεύω τὴν σκωρίαν, σκουριάν, ἀπό τι.

Ἐξιππόω, (ἱππόω). Ἐκβλίβω, ζουλίγω, σφίγγω, στραγγίζω· καθαρίζω, παστρεύω τι σφίγγοντάς το. Διοσκ. Ε'. «ἐξίππωτον τὸ ὕδωρ. – – τὴν σκύλλαν». – 2) Καταβλίβω, καταζουλίγω. Λυσστρ.

Ἐξιππάζομαι, Μ. άσομαι, (ἱππάζομαι). Εὐγαίνω, ἀναχωρῶ, ὑπάγω ἔφιππος, καβαλλάρης. Πλούταρχ. «ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν.

Ἔξιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Μὲ ἐξ ἵππους ἢ ἅλογα.

Ἐξίπταμαι, Μ. ἐκπτήσομαι = ἐκπέτομαι. Πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶντας.

Ἐξιπωτικός, ή, όν (ἐξιπόω). Ἐπιτηδειος, δυνατός εἰς τὸ νὰ στραγγίζῃ, ξεκαθαρίζῃ. Γαλην. «φάρμακα ἐξιπωτικά».

Ἔξις, εως, ἡ (ἔχω, ἕξω). Τὸ νὰ κρατῆταί τις, ἐγκρατεύηται ἀπό τι· π. χ. ἀπὸ φαγί καὶ ποτόν. – 2) Ἰδιότης, κατάστασις· θέσις· ἀναλογία· φυσικὴ ἀνθρώπου κατάστασις, ὡς τὸ διάθεσις – α') ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως, Κρᾶσις τὸ ἰταλ. costituzione· τελεία ἢ πάσχουσα ὑγιεία. – β') Ἐπὶ ψυχικ. καταστάσεως, Εὐρυΐα, ἀφυΐα, δύναμις, παντοδήποτε παθητικὴ κατάστασις, ἢ παυδήποτε ψυχικὸν πάθος, ἀπὸ Ἀριστοτλους., Ἠθικ. Α'. 5. «ἕξεις δὲ (λεγω) καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς». Wytt. ep. cr. σλ. 139. τῷ, Πρᾶξις· ἰδιότης· ἀγάπη ἢ κλίσις πρός τι. – 3) Ἡ διὰ συνηθείας ἀποκτωμένη ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, καλὸν ἀποτέλεσμα. Πλούταρχ. «ἕξις ἐστίν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ λόγιον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη». Schaef. Διον. συνδ. σλ. 7. παραβλ. ἕκτικός.

Ἐξιστάζω, Μ. άσω (ἱστάζω). Ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον ἢ ὁμαλόν. (–υ––, Ἀττ.) ἀφ' οὗ

Ἐξισασμός, ὁ. Τὸ νὰ ἰσιάζῃ τίς τι νὰ τὸ κάμνῃ ἴσιον, ὁμαλόν· ἰσιασμα. (–υ–υ Ἀττ.) Σιμπλ. Ἐπίκτ. σελ. 29.

Ἐξίσης, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἐξ ἴσης, ὑπακ. μοίρας. Εἰς ὁμοίαν μέρη, ἀνάλογα, ὁμοία. Ἔτι δὲ καὶ «ἐξίσου» ὑπακ. μέτρου. (τὸ Ἰῶτα βρχ. παρὰ τοῖς Ἀττ.)

Ἐξισονομέω, = ἰσονομέω. Φαβ. Δεξ.

Ἐξισος, ίση, ισον, = ἴσος· πάνυ ἀμῤῥ.

Ἐξισόω, (ἰσόω) = ἐξισάζω. – 2) ἀμτ. Εἶμαι ἴσιος, ὅμοιος, ὁμοιάζω· τινί· δύναται μέντοι τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1194. «. . μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ» καὶ μεταῤῥ. ἐκληφθῆναι, Δὲν κάμνει τίποτε τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ κάμωμα μητρός. (–υ υ – Ἀττ.)

Ἐξίστημι, Μλ. -ἑστήτω (ἵστημι). Θέτω, βάλλω, στήνω τι ἔξω, πέρα, ἀλλάζω τὴν συνηθισμένην θέσιν του, τὸ μετακινῶ, τὸ βάλλω νὰ σταθῇ ἀλλέως· μεταβάλλω, μετασχηματίζω, μεταμορφόνω τι· πρός τι ἢ εἰς τι. Τρπ. «ἐξίστημι τοῦ φρονεῖν» Κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν τὰς φρένας του· ὅθεν «ἐξίστημί τινα (ἄνευ προσθήκης τινός) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ μέτρα του, νὰ ἐκπληχθῇ, νὰ θαυμάσῃ κλ. τ. τ. Ἰδιαίτως καὶ «ἐξίστανται ἀνθρώπους ἑαυτῶν». Δημοσθ. «ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν». Ἐν γένει, Μετακινῶ, κινῶ τι ἀπὸ τὸν τόπον του – 2) μέσ. ὡς καὶ κατὰ ἀόρ. β'. Πρκμ. καὶ Ὑπρσ. ἐνργ. – α') Εὐγαίνω, ἀναχωρῶ, πηγαίνω ἔξω, ἐξαιρ. παρατρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐδοῦ. «ἑκάστας τῆς ὁδῆς καὶ δικαίας ἀδοῦ». «ἐξίστασαι ὁδῶν». Ξενοφ. Συμποτ. Δ'. 31. Δημοσθ. ὧδε». Κάμνω τόπον εἰς τινα, τραβῶμαι, ὀπίσω, ἐνδίδω· μετὰ δοτ., μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγμ. Ἀποφεύγω, φοβοῦμαι, φεύγω. «οὐδεὶς κίνδυνον ἐξέστησαν». Δημοσθ. 460. Δὲν ἐφοβήθησαν κανένα κίνδυνον. «ἐξίστησι τὰ τοιαῦτα». Ἀπέφυγε, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα Lob. Herm. ἐν Σοφλ. Αἰ. 62. – β') Κατ' ἰδιαιτέραν σημτ. «ἐξίστ. τῶν ὄντων, τῶν ἐμαυτοῦ» ἀντὶ Χρεωκοπῶ, τὸ ἰταλ. μπαγκροτάρω, τουρβ. μουχλιοῦζεύω. Δημοσθ. «ἐξίστ. τῆς γυναικὸς» Χωρίζω τὴν γυναῖκά μου. «ἐξ. τῶν πεπραγμένων» Ἀρνοῦμαι ὅτι ἔκαμά τι. Δημοσθ. «οἶνος ἐξεστηκώς» Χαλασμένος, ξεσωμασμένος, κομμένος κρασί· ὅθεν, Χαλνῶ, μαραίνομαι, μεραγγιάζω, φθείρομαι. – γ') Εὐγαίνω ἀπὸ τὰ μέτρα μου, χάνω τὸν νοῦν μου. «ἐξίστ. φρενῶν ἢ φρενῶν» Εὐρ. Ὀρ. 1121. «ἑαυτὸς καὶ πάροστ. τοῦ φρενεῖν» Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινός, Γίνομαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου. «ἐξίστασθαι τοῦ λογισμοῦ, τοῦ λογίζεσθαι» Ἐμποδίζομαι ἀπό τι τοῦ νὰ συλλογιστῶ. «ἐξίστασθαι τῶν μαθημάτων» Ἀλησμονῶ ὅσα ἔμαθα. «ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται». Ξενοφ. Κυρουπ. Γ. γ. 54.

Ἐξιστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω) τινά τι. Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ἡρόδ. 7, 195.

Ἐξίσχιος, ὁ, ἡ (ἰσχίον). Ὅστις ἔχει τοὺς γόφους ἔξω πεπαγμένους· ἴδε ἐξόφθαλμος.

Ἐξισχναίνω, Τό, ἰσχναίνω κατ' ἐπτ. Θεμίστ. Α'. σελ. 10.

Ἐξισχύω, Μ. ύσω (ἰσχύω). Εἶμαι εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις μου, γαμάτος δυνάμεις, δείχνω ὅτι εἶμαι δυνατός, μένω ἕως τέλους δυνατός καὶ ἐνεργητικός. – 2) Νικῶ τὰς δυστολίας, κατεῤῥόνω τι «τὸ δαιμόνιον παίδων ἐξισχύουν» Ἡ μοῖρα, ἡ ὁποία δείχνει τὴν δύναμίν της καὶ εἰς τὰ παιδία ἀκόμη, καὶ τὰ ἀφανίζει. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. 6. 13. «ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις καὶ τῆς φύσεως ἐξίσχυσεν ἐπιλιποῦσης». Στρᾶβ. ΙΖ'. σελ. 1130. (τὸ υ, ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις μετ.)

Ἐξίσχω, (ἴσχω) = ἐξέχω· ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. Ὀδτ. Μ, 94. «ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρουο Σκύλλης, αὐγάζει τὰς κεφαλὰς της ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκον.

Ἐξίστωσις, εως, ἡ (ἐξιστόω) = ἐξίστημι (–υ–υ, Ἀττ.)

Ἐξιστωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐξιστάζει· ἐξαιρ. μέτρου, ζύγι, τὸ κάμνει νὰ εἶναι δίκαιον· ὅστις μοιράζει ὅμοια, ἀνάλογα, τόπους, χώρας, ἢ δοσίματα. Λουκ. (–υ–– Ἀττ.)

Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι διαρκές, δὲν βαστᾷ πολὺν καιρόν, ἀλλ' εὐθὺς ἀναλύεται, διαστορπίζεται, φθείρεται, ἐξαλείφεται, ξεχρωματίζεται, ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμά του· ὅθεν «πορφυρίδες ἐξίτηλοι». Ξενοφ. Οἰκ. Γ. 20. Κάκεινα φορέματα βαμμένα μὲ ψεύτικην βαφήν. – 2) ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι σκλαίνει, ἀρχίζηται ὀλίγωρα, εἶναι προσκαιρον, προτωρινόν, ὀλιγοχρόνιον· ὅτε δὲ καὶ ὅ,τι ἐπέβασεν, ἔλλειψεν, ἀπέρατεν, ἀλλησμονήθηκεν· ὅθεν «ἐξίτηλον γενέσθαι» Τὸ νὰ ἀπερνᾷ, χάνηται, ἀφανίζηται, νὰ μὴ φαίνηται πλέον. (ι.)

Ἐξιτήριος, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μετρυμόν, ἀναχωρησιν, ὅ,τι συνεδίζεται εἰς ἀποχαιρετισμόν· «ἐξιτήριος λόγος» Ὅ,τι λέγει τις ὅταν ἀποχαιρετᾷ τινα εἰς τὴν ἀναχώρησιν, εἰς τὸν μετρυμόν του.

* Ἔξιτης, ου, ὁ (ἔξ) Ἕξάρι· κύβος, κοινῶς, ζάρι, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἀριθμὸς 6. ἢ 6. στημαί, κοινῶς, πέγγες, ἰταλ. πούγγετα· ἀλλως δὲ, κύβος. (ι)

Ἐξιτητέον, Θετκ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἐξιέναι. Πρέπει, ἢ τολμᾷ, ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγαίνῃ, νὰ εὐγῇ ἔξω, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ Ξενοφ.

Ἐξιτός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἐξιέναι. Πιθανὸν τί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγῇ ἔξω. Ἡσίοδ. Θεογ. 732. «τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστίν Ὅπου, ἢ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐγῇ.

Ἐξιχνευτής, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἐρευνᾷ ἐξετάζῃ τις. Γεωπονικ. Β'. ς'. 22. καὶ

Ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐξιχνεύει, ἐρευνᾷ· παρὰ τὸ

Ἐξιχνεύω, (ἰχνεύω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν διά τίποτε· μετὰ αἰτιατ. τὸ, καὶ μετὰ δοτ.

* Ἐξιχνιάζω = ἐξιχνεύω· ἀφ' οὗ

Ἐξιχνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ τις μὲ προσοχὴν, ἐπιμέλειαν διά τίποτε.

Ἐξιχνοσκοπέω, (ἰχνοσκοπέω) = ἐξιχνεύω·

μετὰ αἰτ. κατά τε ἐνεργ. καὶ κατὰ μέσ. διάδ. χρήσιμον. Σχολ. Αἰ. 976.

Ἐξεχωρίζω, (ἐχώρ). Καθαρίζω πληγήν τινα ξουλίγοντας την καὶ κάμνοντας νὰ εὐγαίνῃ τὸ ἔμπυον, ἢ τὸ νερουλὸν αἷμα. Σουΐδας.

Ἐξκαίδεκα, = ἑκκαίδεκα, Δεκαέξ.

*Ἐξκαιδέκατος, η, ον = ἑκκαιδέκατος.

*Ἔξκλινος, ὁ, ἡ = ἐξάκλινος.

Ἐξμέσιμος, ὁ, ἡ (μέσιμος). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ὁ. μεσίμους, ἢ συνίστανται εἰς ὁ. μέσιμ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 631.

*Ἐξογκόω (ὄγκος) Ἐξέχω, εἶμαι ὑψηλότερος, στέκομαι ὑψηλότερα ἀπ' τι· μετὰ γεν.

Ἐξογκόω, ῶ (ὄγκος). Ὑψόνω, κάμνω τι ὑψηλότερον· σωρεύω· φουσκόνω τι. Εὐριπ. Ὀρ. 704. μητρὸς ἐξωγκωμένα τάφῳ, Κατασκευάσα εἰς τιμὴν τῆς μητρός μου ὑψηλὸν μνημεῖον. Παῦ. Τ-ψόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω, καυχῶμαι, παίζω τὸν μεγάλον μτὰ ἐξωγκωμένα Ἡ τύχη· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τὰ πανία καραβίου ὅταν εἶναι φουσκωμένα ἀπὸ εὐδιον ἄνεμον· ἀφ' οὗ

Ἐξόγκωμα, ατος, τό. Σήκωμα, ὕψωμα, φούσκωμα· πρῖσμα εἰς τι μέρος τοῦ σώματος· τόπος ὑψηλός, λόφος, ψήλωμα· μνημεῖον, μνημόριον, κτισμένον μὲ πέτρας ὑψηλάς.

Ἐξογκωσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, φούσκωσις· πρῖσμα.

Ἐξοδάω, Μλ. -ήσω (ὁδάω). Ξεκάμω, πωλῶ τι. Εὐριπ. Κύκλ. 266. πέξοδᾶν χρήματα, παρβλ. ἐξοδεύω.

Ἐξοδεία, ἡ, = ἐξοδία· παρὰ τὸ

Ἐξοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω ἔξω, μισεύω, κινῶ διὰ δρόμον τινά, ἀναχωρῶ, κινῶ. Πολύβ. Κ. πὸ ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μ.,α ἀφ' οὗ

Ἐξοδία, ἡ. Ἔξοδος, μισεμός, κίνημα εἰς δρόμον· ἐκστρατεία, Ἡρόδοτ.

Ἐξοδιάζω, Μ. ἀτω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ξοδιάζω, ξοδεύω· παρβλ. ἔξοδος, σημτ. 3. ἀφ' οὗ

Ἐξοδίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξοδιάζῃ τίς τι, κάμνῃ ἔξοδα.

Ἐξοδιασμός, ὁ, Ξόδιασμα· ἐπιφόρτισμα μὲ ὁάσιμον, διὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας κλ. τ. τ. — 2) = ἐξοδία, Κίνημα, μίσευμα στρατεύματος, ἐκστρατεία.

*Ἐξοδιαστικός, ή, όν (ἐξόδιον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐξόδιον. Ἐκκλ.

Ἐξοδικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔξοδον. πέξοδικὰ μέλη, Ὅσα ψάλλονται εἰς τὴν ἔξοδον ἢ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Ἐπῤῥ. ἐξοδικῶς· Περιστατικῶς· διεξοδικά. Δγν. Αρτ. 9, 64.

Ἔξόδιον, τό (ἔξοδος). Εὔγαλμα, τέλος. α') Τὸ τέλος δεάματος, δεάτρου. πέξόδιον τραγικόν Πλούταρχ. Ἀλέξ. 75. β') Τμνος, τὸν ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τὸ τέλος δεατρικοῦ χοροῦ. — γ'.) Μικρόν τι κομμάτι, τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὸ δέατρον μετὰ τὸ τέλος τραγῳδίας. Πλούτ. Ηρᾶτ. 33. Ἐστι δὲ ἡλέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐξόδιος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος, ἔπαιρτ. δεατρικοῦ χοροῦ.

Ἐξοδοιπορέω, Μλ-ήσω (ὁδοιπορέω). Ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, μισεύω, εὐγαίνω εἰς δρόμον.

Ἔξοδος, ου, ἡ (ὁδός). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις ἔξω· ἀναχώρησις, μισεμός, κίνημα· ἔξαφνος ὁρμὴ πολωρκημένων ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντας 2) Τοπος, ὁδός, στράτα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, εὐγαίνει τις. Οδυσσ. Δ'. πόρυμα μέγα περιείργον, καὶ οὐ κήν ἔξοδος.α 3) Ἐκδρομή· ἀποδρομή, αἰφνίδιον κατάπλακωμα στρατεύματός τινος, Θουκυδ. Γ. πέξοδον μέν τινα πανδημεὶ οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στράτευμα.α — Ἐκστρατεία· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ,εἰς πόλεμον Valck ἐν Ἱππ. 766. Πανηγυρικὴ πομπὴ ἔξαιρ. εὐγενῶν γυναικῶν ἀκολουθουμένων ὑπὸ παλλῶν. Θεόφρ. Χαρακτ. 22. Παράταξις, μὲ τὴν ὁποίαν εὐγαίνει ἡ νύμφη ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν γονέων της Schaef. mel. σλ. 53.—2) Τέλος παντοσδήποτε πράγματος. Θουκυδ. Γ. πξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακοντετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἔξόδῳ εἶναι·α ἔξαιρ. Τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Γρηγόρ. Ναζ.α ἕως, οὗ θάκρυα περίσσ τῆς ἐξόδου μηνύματα· Μέρος τι τῆς τραγῳδίας, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας, ἢ τοῦ τραγῳδίου, τὸ ὁποῖον ψάλλει ὁ χορός, ἕως εἰς τὸ τέλος ὅλου τοῦ δράματος, ἄρα μόνον εἰς τραγῳδίας αἱ ὁποῖαι, ὡς αἱ τοῦ Σοφοκλ. δὲν, τελειόνουν μὲ χορῳδίαν. Ἀριστ. ποιητ. 12, 6. πέξοδος δέ, μέρος, ὅλου τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χορός.α — 5) πέξοδος χρημάτων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἔξοδα· ἀφ' οὗ τὸ ἐξοδιάζω. 4) ὡς ἐπίθετ. παρ' Ἀριστοφ, Πᾶν ὅ,τι πραξεσεῖ κίνησιν τῆς καιλίας, κινητικόν· ἀφ' οὗ

*Ἐξοδόω, Κινῶ, μισεύω, ἐκστρατεύω, ἢ, πολιορκημένος ὤν, εὐγαίνω ἔξαφνα καὶ πλακόνω τὸν ἐχθρόν· παρβλ. ἔξοδος

Ἐξοδυνάω, Τὸ ὀδυνάω κατ' ἔπτ. Εὐριπ. Κύκλ. 650.

Ἐξόζω, Μλ. ἐξοζήζω (ὄζω, ἀνμλ.). Ἀμτβ. Μυρίζω, εὐγάζω μυρωδιάν. πκακὸν ἐξόσδειον Δωρ. ἀντὶ ἐξόζειν, Τὸ νὰ βρωμᾷ τι. Θκρτ. Ἀλλὰ 2) μετὰ γεν. Μυρίζω δυνατώτερα, περισσότερον, ἔχω περισσοτέραν μυρωδιὰν παρὰ ἄλλο τι.

Ἔξοθεν, Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ ἢ Ἐξ οὗ, ὕπαρξ. χρόνου,α Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν. Νίκανδρ. Θηρ. 317.

* Ἔξοι, Δωρ. ἀντὶ ἔξω, ὡς καὶ ἔνδοι ἀντὶ ἔνδον· τὸ δὲ περιστρεφόμενον τυνηθ. ἔξοί, οὐκ ὀρθόν. παρβλ. ἔνδοι.

Ἐξοίγω, Μ. ξω. (οἴγω, ἀνμλ.) ἀνοίγω. Ἱπποκρ.

Ἐξοιδαίνω, Μλ-ήσω (οἰδαίνω) Φουσκόνω, πρίσκομαι· ἀεὶ ἀμτβ.

* Ἐξοιδέω, = ἐξοιδαίνω.

Ἐξοιδίσκω (οἰδίσκω). Προξενῶ φούσκωμα, ἢ πρῖσμον.

Ἐξοικειόω, Τὸ οἰκειόω κατ' ἔπτ. Παῦτ. πέξοικειοῦμαί τινι Γίνομαι οἰκεῖος, στενὸς φίλος, ἢ γνώριμος μέ τινα· συνεζίζω, παίρνω καὶ ἐγὼ τὰ ἤθη, τοὺς τρόπους του. Πλουτχ. Τ. ὁ. σλ. 92. 8, σλ. 576. R.

Ἐξοικέω, Μλ-ήσω (οἰκέω). Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν πατρίδαμον, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ πηγαίνω εἰς τὰ ξένα, ξενιτεύομαι Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ. πτὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάρᾳ' ἐξῴκηκε.α — 2) Κατοικῶ ἔξω, μακρυὰ ἀπό τινα τόπον· μετὰ γεν. π. χ. ἔξοικ. τῆς οἰκουμένης — 3) Κατοικίζω ὅλον τινὰ τόπον, τοῦτ' ἔστι τὸν γεμίζω μὲ κατοικητάς. Παρὰ Θουκυδ. Σ, 17. ἀφ' οὗ

Ἐξοικήσιμος, ὁ, ἡ. Ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ κατοίκημα, διὰ νὰ κατοικῇ τις. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 27.

Ἐξοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις κατοικίαν, νὰ ἀποδημῇ, νὰ πηγαίνῃ, νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον. Πλάτ. Νόμ. Η'.

Ἐξοικία, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφβ. Πολυαιν. Δ'. β'. 12.

Ἐξοικίζω, Μ. σω. Ἀττ -ίῶ (οἰκίζω) Εὐγάζω τινὰ ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὴν χώραν, ἀλλάζω τὸ κατάλυμά του, τουρβελκονάκι του, τὸν εὐγάζω ἀπό τινα τόπον, ἢ χώραν καὶ τὸν στέλλω εἰς ἄλλον· πέξοικίζω εἰς χωρίονα Παῦτ. Ἀποδημῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον. — 2) Ἐρημόνω, ἀδειάζω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοικητας του πέξοικίζω πόλιν ἀνδρῶν.α Ἔτι δὲ καὶ ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Διον. Ἀλ. 5, 77. ἀφ' οὗ

Ἐξοίκισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάλῃ, διώξῃ τίς τινα ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἢ πατρίδα του· τὸ νὰ στείλῃ τίς τινα νὰ κατοικήσῃ ἀλλοῦ πού. Πλάτ. Νόμ. Δ.

* Ἐξοικισμός, ὁ = ἐξοίκισις.

Ἐξοικιστής, ὁ, Ὅστις εὐγάζει, διώχνει τινὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν ἢ πατρίδα του, στέλλει τοὺς κατοικητὰς τόπου τινὸς νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει κατοικουμένους τόπους, τοὺς ἐρημώνει ἀπὸ τοὺς κατοίκους του.

Ἐξοικοδομέω, Μλ-ήσω. (οἰκοδομέω) Τελειόνω οἰκοδομήν τινα — 2) Ἀνοίγω κτισμένον τινὰ τόπον· ἐκτίζω· αὐτιθ. τῷ, ἐνοικοδομέω — 3) ἐν ᾠδῇ, Οἰκοδομῶ, κτίζω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1120. ἀφ' οὗ

Ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τελειόνῃ τις νὰ οἰκοδομῇ, κτίζῃ τι· τὸ νὰ ξεκτίζῃ τι, τὸ νὰ κτίζῃ, οἰκοδομὴ τίποτε.

Ἐξοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον, κατοικίαν, πατρίδα του.

Ἐξομόζω, Μλ-όσομαι (ὀμόζω) Παραπαιτοῦμαι ἀρνητικά, τὸ κοινόν· μουτσουκλαίω· ὀύρομαι, κλαίω μεγαλοφώνως. Σοφοκλ.

Ἐξοινέω, Μλ-ήσω (οἶνος) Μεθῶ, εἶμαι μεθυσμένος. — 2) Ξεμεθῶ Παῦλ. Αἰγ. Α'. 23, κοιμώμενοι ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ὡς ἂν ἐξοινώσειαν. ἀφ' οὗ

Ἐξοίνησις, εως, ἡ· καὶ ἐξοινία, = Μέθη, μέθυσμα, μεθύσι. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 742.

Ἔξοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Μεθυσμένος· ἀφ' οὗ

Ἐξοινόω, Μεθύσω τινά, τὸν κάμνω νὰ μεθύσῃ. Εὐριπ. Βάκχ. 812.

Ἐξοισις, εως, ἡ (ἐνέγκω, ἐξοίσω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἔξω.

*Ἐξοιστέος, ία, έον. Ἐπῤῥ. ῥηματ. τῶν ἐκφέρω, ἐκ τοῦ ἐξοίσω μέλ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ εὐγάζηται, νὰ εὐγαλθῇ ἔξω.

Ἐξοιστράω, Ἰων. ἐξοιστρέω, Μλ-ήσω (οἰστράω) Βάλλω, ἢ φέρω τινὰ εἰς δυμὸν καὶ μανίαν. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Ἐξοιστρηλατέω, Τὸ οἰστρηλατέω κατ' ἔπτ. Πλούταρχ. Γ. σελ. 779.

*Ἐξοιστρόω, Τὸ οἰστρόω κατ' ἔπτ.

*Ἐξοίστω, Μλ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξοιχνέω, Μλ-ήσω (οἰχνέω) = τῷ ἑπομ. Ἰλ. Ι, 384.

* Ἐξοίχομαι, Μλ-χήσομαι, Μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ ἢ ξενιτεύομαι, φεύγω, Ὅμ.

Ἐξοιωνίζομαι Μεσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι) Ἀποφεύγω τι ὡς κακῆς προφητείας σημαντικόν, φοβοῦμαι ἀπὸ τὸ τοιοῦτον, τὸ ἀποστρέφομαι· ἐνθυμοῦμαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τοιοῦτόν τι καὶ ταράττομαι· πἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην.α Πλούταρχ. Δημόσθ. 12.

Ἐξοκέλλω, Μλ-ελῶ (ὀκέλλω) Σπρώχνω, διώνω, ῥίπτω ἔξω· ἔξαιρ. παραστρατίζω καράβι, τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν ὁρμὸν ὁρόμον του καὶ τὸ κάμνω νὰ πέσῃ εἰς στοπέλους, βράχους, ῥηχὰ νερὰ εἰς σύρτεις, ἀμμότοπον — 2) τρπε. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, νὰ χάσῃ ἀταξίας, τὸν διαφθείρω, ἀποπλανῶ. Ἀμτβ. Ἀποπλανῶμαι, παραστρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, ὅέν φέρομαι ὡς πρέπει, Ἡρόδ. 7. 182. Παῦτ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. Χάνω τὸν ὀρθὸν δρόμον, πίπτω εἰς κίνδυνον, ἔξαιρ. ἀπὶ πλοίων, κτυπᾷ εἰς σύρτιν, εἰς βράχους, ναυαγεῖ, ἢ καραβοτσακίζεται — β'.) τρπε. Ξεκλίνω εἴς τι κακόν, καταντῶ εἰς πλάνην, εἰς ἀσωτείας καὶ κακίας. πέξοκ. εἰς κύβους, κώμους, ἀπέλγειαν Πλούτ. πέξοκ. εἰς λόγου μῆκος.α Ἐμβαίνω εἰς μακρυὰν ὁμιλίαν καὶ χάνομαι, ὅέν ἠξεύρω τί λέγω, Ἰσοκρ. πἐσὺβρο ἐξοκέλλεται.α Ἰδοὺ ποῦ, καταντᾷ, ποῦ εὐγαίνει τὸ πρᾶγμα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 454. πκλίμακα ἐξοκέλλουσα.α Ὀρφ. Ἀργ. 636. Κρίβειαν τὴν σκάλαν ἀπὸ τὸ κεραβίδι διὰ νὰ καταβοῦν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐξολέσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐξόλλυμι.
Ἐξολιγωρέω, Τό ὀλιγωρέω κατ' ἔπτ.
Ἐξολισθαίνω, Μλ. -θήσω, ἔτι δέ καί ἐξολισθάνω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.) Σεγλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, ψεύγω, ἀποφεύγω τι· «διαβολάς με μετά Αἰτιατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 491. Καταντῶ, ξεπέφτω εἰς τι χωρίς νά καταλάβω, νά τό προϊδῶ· «εἰς ἡδονάς Ἡρόδ. 1, 8, 4.
Ἐξολκή, ἡ (ἐξέλκω). Τό νά τυρῇ, τραβᾷ τίς τι ἔξω, τραβηγμα ἔξω.
Ἐξόλλυμι, καί ἐξολλύω, Μλ. -ολέτω. Ἀττ. ἐξολῶ, ἀόρ. α'. ἐξώλεσα (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ, φθείρω τι κατά κράτος, Ὀδσ. Γ, 597. — 2) Μέτ. καί κατά Πρκμ. β'. ἐξόλωλα, Ἀφανίζομαι, φθείρομαι κατακράτος, καταχαλνῶμαι, καταφανίζομαι.
Ἐξολόθρευμα, ατος, τό (ἐξολοθρεύω). Πᾶν ὅ,τι ἐξολοθρεύῃ, καταχαλάσῃ, ἠφανίσῃ.
Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ. Τό νά ἐξολοθρεύτῃ, ἀφανίσῃ, χαλάσῃ τίς τι κατά κράτος· ἐξολοθρευμός, καταφανισμός.
Ἐξολοθρευτής, τοῦ, ὁ. ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ὅστις καταχαλᾷ, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τι.
Ἐξολοθρευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτηδειον, ἔχει δύναμιν νά ἐξολοθρεύῃ, χαλνᾷ ἀφανίζῃ τι.
Ἐξολοθρεύω, (ὀλοθρεύω). ὡς καί παρ' ἡμῖν Φθείρω, ἀφανίζω, χαλῶ τι κατά κράτος, ὥστε νά μή φαίνηται πλέον οὔτε ἴχνος.
Ἐξολολύζω, Μλ. -ξω (ὀλολύζω). Οὐρλιάζω, αὐγάζω φωνάς κλαυσμηράς, Ὅμ. Βατραχ. 100. «θεινόν δ' ἐξολόλυξεν.
Ἐξομαλίζω, τό ὁμαλίζω κατ' ἔπτ. Κάμνω τι καθόλου ὁμαλόν, ἴσιον.
Ἐξομβρέω, (ὄμβρεω). Χύνωντας τι ῥευστόν κάμνω νά πίπτῃ ὡς βροχή.
*Ἐξομβρίζω = ἐξομβρέω.
Ἐξομήρευσις, εως, ἡ. Τό νά ἀσφαλίζηται, συγχωρεῖται τίς μέ ὁμήρευμα, τό ἰταλ. ὀστάζιο, τοῦτ' ἔστι παίρνωντας ἄνθρωπόν τινα εἰς τήν ἐξουσίαν του, περί τῆς πίστεως ἤ ὅτι εἶναι, μένει πιστός εἰς αὐτόν, ἤ εἰς ὅσα ὑπεσχέθη ἄλλος τις, ὅστις δίδει τό ὁμήρευμα· Πλούτ. Κάμ. 33. παρά τό
Ἐξομηρεύω (ὁμηρεύω). Ἀσφαλίζομαι περί τῆς ἐμπιστοσύνης τινός παίρνωντας ἀπό αὐτόν ὁμήρευμα, ἤτοι ἄνδρωπον εἰς ἐνέχυρον· μετά αἰτιατ. τοῦ πρσπ. Στράβ. ς'. Μεταφορ. «δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκναποιίαις, Τό νά ἀσφαλίζηται τίς περί τῆς πίστεως, ἤ ἐμπιστοσύνης τῶν σκλάβων του δίδωντας εἰς αὐτούς τήν ἄδειαν νά ὑπανδρεύωνται καί νά τεκνοποιοῦν.
Ἐξομιλέω, (ὁμιλέω). Ἔχω μεγαλωτάτην συναναστροφήν, ἤ πληροφορίαν μέ τινα· μετά δοτ. ἐν γένει, Συναναστρέφομαι· Ξνφ. Ἀγτ. 11, 4. — 2) Μεταβ. Καταπραΰνω, ἱλαρόνω τινά καί τόν πείθω νά κάμῃ τι συναναστρεφόμενος μέ αὐτόν καί παραπλησίως τόν· μετά αἰτ. — 3) Παρατῶ τήν συναναστροφήν τῶν ὁμοίων μου, καί συναναστρέφομαι μέ τόν ὄχλον, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 74. «ἐξομιλεῖτθαι ἐν ὄχλοις.
Ἐξόμιλος, ὁ, ἡ (ὅμιλος). Ὅστις δέν εἶναι ἐκ τῆς συναναστροφῆς, εἶναι ἄγνωστος, ξένος, μακρυσμός, μετά γεν. Σοφοκλ. Τραχ. 964. «ἐξόμιλος ξένων βάτων,
*Ἐξόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα) = ἐξόφθαλμος. Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα ὑφιπταχτά ὀμμάτια. Ξνφ. Κυνγ. — 2) = ἀόμματος, Τυφλός, χωρίς ὀμμάτια.
Ἐξομμάτόω, (ὀμματόω). Κάμνω τινά νά λάβῃ πάλιν τό φῶς, τήν ὅρασίν του, νά βλέπῃ καθαρά. Ἀριστοφ. Πλούτ. 635. παντί τυφλῷ ἐξομμάτωσιν, β') Ἐπί πραγμάτων, τρπ. Φωτίζω, κάμνω τι λαμπρόν, ταχυνίζω τι· Αἰτιατ. Προμ. 499. καί Χοηφ. 475. 2) Τυφλόνω, ἐμβάζω τά ὀμματά τινος, τόν κάμνω τυφλόν. Σχόλ. Εὐριπ. Φοιν. 61. Περί τῆς διττῆς ταύτης χρήσεως τῆς λέξ. ἰδέ Valck. diatr. σλ. 197. Jac. Ἀθην. σλ. 194. ἀφ' οὗ
Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ. Τό νά ἀνοίγῃ τις τά ὀμματιά τινος, νά τόν κάμῃ νά βλέπῃ. — 2) Τό νά τυφλόνῃ τίς τινα, νά τοῦ βγάζῃ τά ὀμμάτια. (τ.)
Ἐξόμνυμι, Μέλ. ἐξομοῦμαι. Ἀόρ. ἐξώμοσα (ὄμνυμι, ἀνμλ.) Ἀρνοῦμαί τε μεθ' ὅρκου Μτ. ἐξόμνυμαι, ἀόρ. ἐξωμοσάμην. Ἀποφεύγω τι κάμνωντας ὅρκον, ἐξαιρ. ἐπί μαρτυρίας, Βεβαιόνω μέ ὅρκον ὅτι δέν ἠξεύρω τίποτε περί τινος πράγματος, Δυσεργ. 7, 2. Meier καί Schöm. Att. Proc. σλ. 672. ψευδ. ἐξηγηθέν ὑπό Ἀριστ., ἐν γένει, Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι, προφασίζομαι, ἤ παραιτοῦμαί τι μετακαιριζόμενος προφάσεις εἰς ἀπολογίαν. Δημοσθ. «ἐξωμόσατο ἀρχιστρατεῖν τουτονί.
Ἐξομόθεν, Ἐπίρ. = ὁμόθεν, ἐκεῖτο ἄλλοτε. Ὀδσ. Ε, 477. «ἐξομόθεν πεφυότας α. ὅπου ὁ Wolf ἐξ ὁμόθεν, σύγρμ. ἔγραφε.
Ἐξομοιόω, (ὁμοιόω). Παρομοιάζω, κάμνω τι καθόλου ὅμοιον μέ ἄλλο τι. Ἡρόδ. 3, 24. Παραβάλλω, συγκρίνω, εὑρίσκω ὅτι εἶναί τι ὅμοιον μέ ἄλλο τίποτε. ἀφ' οὗ
Ἐξομοίωσις, εως, ἡ. Τό νά παρομοιάζῃ τίς τι μέ ἄλλο τι. παρομοίωμα, εἰκών.
Ἐξομολογέω, Μλ. -ήσω, τό ὁμολογέω κατ' ἔπτ., Ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, δίδω τόν λόγον μου· «πάντας καί κατά μετ. διαθ., Παρά τοῖς Ἐκκλ. ἐξομολογοῦμαι, Ὁμολογῶ, φανερόνω τήν ἀλήθειαν, λέγω τά μυστικά μου, τάς ἁμαρτίας μου εἰς τινα. Ματθαίος Γ, «ἐξομολογούμενοι τάς ἁμαρτίας α., καί ια'. 25. «ἐξομολογοῦμαί σοι πάτερ ἀντί τοῦ Βύχριστῶ τοι 2) = ἀνθομολογῶ, Ἐπικεῖω, ὑμνῶ. Ψαλμ. κη. 7. «τῇ ἐλπίδι μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, ἀντί τοῦ ἑκουσίως αὐτοπροαιρέτως ὑμνῶ, Θέρτ. ὅθεν καί ἐξομολόγησις, ἀντί τοῦ, εὐχαριστία, χάρις, ὕμνος, αἶνος. — 3) = ἐξαγορεύω καί ἐξαγόρευσις, Ἡ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων κατάγνωσις καί ὁμολογία. — 4) = ἐπιτιμῶ καί ἐπιτίμιον, Κανών, ἰκανοποίησις πρός μετάνοιαν, Βασλ. Καν. β'. — 5) ἐξομολογῶ, ἀντί τοῦ, ἐξετάζω τά ἁμαρτήματα. ἀφ' οὗ
Ἐξομολόγησις, εως, ἡ. ὡς καί παρ' ἡμῖν· Τό νά φανερώσῃ, ὁμολογήσῃ τίς τίποτε. Παρ' Ἐκκλ. Φανέρωσις τοῦ ἁμαρτήματος· καί εὐχαριστία, ὕμνος. Θέρτ.
Ἐξομόργνυμι, Μλ. -μόρξω (ὁμόργνυμι, ἀνμλ.) Σφογγίζω, καθαρίζω, ἤ παστρεύω τι· Μέτ. «ἐξομόργνυμαί τι Καθαρίζομαι, ἀπό τι, ξεπλύνομαι, παστρεύομαι ἀπό τίποτε, παίρνω πέπλους Εὐρ. Ἡρ. 1339. — β'.) Ἀλείφω τινά μέτ. τόν μολύνω, λερόνω· «ἐξομόργνυμαί τινα μάτην τόν μωραίνω. Τόν μωραίνω, τόν κάμνω νά χάνῃ μυαλό. Εὐρ. Βακχ. 334. κατά μίμησιν τοῦ Ἀριστφ. Ἀχ. 843. — 2) Τυφλόνω, ζωγραφίζω, μιμοῦμαί τι μέ μεγάλην ἀκρίβειαν· Μέτ. Ζωγραφίζομαι, τυπόνομαι, ἤτοι ζωγραφίζω τόν ἑαυτόν μου, κάμνω τήν εἰκόνα μου· ἀφ' οὗ
Ἐξόμορξις, ἡ. Ἀποσφάγισμα· ἐκτύπωσις, ζωγράφισμα.
Ἐξόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ὑφιπταχτόν τόν ὀμφαλόν. 2) Οὐσιαστ. ὀμφαλοκήλη, τό κοιν. Ξεπετρίδιον, ξεπέλιγμα τοῦ ὀφαλοῦ.
Ἐξόν, Ἀπρόσωπ. Μετοχ. τοῦ ἔξεστι, ὅπερ ἰδέ.
Ἐξονειδίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ, Τό ὀνειδίζω κατ' ἔπτ. Παθτ. «ἐκ τοῦ ἐξονειδίστθην. Σφκλ. Φιλ. 383. ἀφ' οὗ
Ἐξονειδισμός, ὁ. Ὕβρισμα, μάλωμα.
Ἐξονειδιστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει ἔχει ἰδίωμα ἤ κάλλιστα νά ὑβρίζῃ· ὅστις εἶναι ἄξιος ὕβρεως.
Ἐξονειρόω, = ἐξονειρώττω. Ἱπποκράτ.
Ἐξονειρωγμός, ὁ = ὀνειρωγμός· Ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις τῆς σπορᾶς. Ἀριστοτ. Προβλ.
Ἐξονειρωκτικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἐξονειρωγμόν. Ἀριστοτ. αὐτ.
Ἐξονειρώττω, Μ. ξω (ὀνειρώττω). Ἔχω ἐξονειρωγμόν, πάσχω ῥεῦσιν καθ' ὕπνον. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Β'. «καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καί ταῖς γυναιξί νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.
Ἐξονομάζω, Μ. άσω (ὀνομάζω). Λέγω τι μέ ἀκρίβειαν, ἐκφράζω καθαρά, Ὅμ. Τμ. Ἐρ. 59. Εὐλόγως ἀνάγουσιν ἐνταῦθα τό παρ' Ὅμ. πολλάκις ἀπαντώμενον. «ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν. Εἶπε τήν λέξιν καί ἐξετόνησε· ὅπερ μένον ὡς τμῆσις δύναται ἐξηγηθῆναι.
*Ἐξονομαίνω (ὀνομάζω). Ὀνομαστίζω, κράζω τινά μέ τόνομά του πέρνωμ. ἄνδρα Ἰλδ. Γ, 166. «εἴδετο γάμον ἐξονομήνας Ἐντρέπετο νά ἐκφράσῃ, ἀναφέρῃ, εἰπῇ τόνομα γάμος, Ὀδσ. Ζ, 66.
Ἐξονομακλήδην, Ἐπίρ. (ἐξ ὄνομα, καλέω), Ὀνομαστά, μέ τό ὄνομα κράζωντας· «ἐξ ὀνομακλήδην ὀνομάζωνε Ἰλδ. Χ, 415, καί Ὀδ. Μ. 250. «..ἐμέ δ' ἐρέεσγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην, Μέ ἐφώναζον εἰς τό ὄνομά μου.
Ἐξονυχίζω, Μ. ἴσω (ὀνυχίζω). Κόπτω τά ὀνύχια. — 2) Ἐξετάζω, ἐξερευνῶ τι ἀκριβῶς· κάμνω τι ἀκριβῶς, μέ μεγάλην ἀκρίβειαν· ἀκριβολογῶ, λεπτολογῶ τι.
Ἐξοξύνω, Μ. υνῶ (ὀξύνω). Κάμνω τι κατάξυνον, τό καταξυνίζω· κάμνω τι νά γίνῃ ξυνόν, νά ξυνίσῃ — παθτ. Ξυνίζει, γίνεται ξυδί. Θεόφρ. «διαφθειρόμενον ἐξωγραίνεται, πολλάκις δέ ἐξοξύνεται.
Ἐξοπάζω, Μ. άσω (ὀπάζω). Στέλλω ἔξω. — 2) Ἐπικοτμῶ, στολίζω, προικίζω, δίδω· ποιητ. «πέπλοι στέφανος ἐξώπασε κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων Πεδ. Ἰτζμ. 1, 11. ὅπου ἄλλοι «ἐξ ἄπασαν ἀναχωρήσουσι.
Ἐξοπίζω, Μλ. -ίσω (ὀπίζω). Σαλεύγωντας εὐγάζω, στραγγίζω τόν χυλόν τινος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ.
Ἐξόπισθεν, καί ἐξόπισθ. Ποιητικ. ἀντί ἐξοπίσω (ὄπισθεν). Ἀπ' ὀπίσω, ἀπό τό ὀπίσθιον μέρος, ὀπίσω, εἰς τά ὀπίσω· Ἰλδ. Δ, 298. Π. 611. — 2) ὡς Πρόθ. μετά γεν. Ὀπίσω ἀπό· «ἐξόπισθεν κηράων, Ἰλδ. Ρ. 631.
Ἐξόπισθεν, Ἐπίρ. Ἰδέ ἐξόπισθε.
Ἐξοπισθοπρωκτίζω, ἐπί ἀρτιοκοιτῶν, Εἶμαι παιδεραστής. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1114.
Ἐξοπίσω, Ἐπίρ. (ὀπίσω). Ὀπίσω, εἰς τά ὀπίσω. Ἰλδ. Λ, 461. Ν, 436. Ἔτι δέ καί μετά γεν. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπό τό ὀπίσθιον μέρος. Ἰλ. Δ, 357. 2) ἐπί χρόνου, ἀντί τοῦ, Μετά ταῦτα, εἰς τό ἐρχόμενον. Ὀδσ. Δ, 135. Ν, 114. Ἐν Ἰλδ. ἀεί τοπικῶς, ἐν Ὀδσ. δέ ἀεί χρονικῶς. (– υυ –)
Ἐξοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω τι καλά, χωρίς ἔλλειψίν τινα· Ἡρόδ. 7, 100. — β'.) Προτάζω νά ἁρματωθοῦν οἱ στρατιῶται καί νά αὐγοῦν ἀπό τό στρατόπεδον Μέτ. Ἁρματόνομαι, παίρνω τ' ἅρματα, ἐμβάλνω ἁρματωμένος εἰς τήν παράταξιν, κινῶ εἰς ἀπάντησιν ἤ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ξνφ. Ἀξιοπ. ἐν Ἀνβ. 1, 8, 3. — 2) Ἁρματόνω, Ἁπλ. ἀφ' οὗ
Ἐξοπλισία, ἡ· καί ἐξόπλισις, εως, ἡ· καί ἐξοπλιστής, ὁ. Ἁρμάτωμα, ἑτοιμασία πρός πόλεμον. ἐξαιρ. ἐν τῷ τύπῳ ἐξοπλισία, Τό νά αὐγαίνουν οἱ στρατιῶται ἀπό τό στρατόπεδον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, νά ἁρματόνωνται, παίρνουν τά ἅρματα, Ξνφ. ὅστις χρῆται ἁμαξοτάρους τοῖς τύποις. Ἀναβ. Α', ζ, 10. «ἐνταῦθα δή ἐν τῇ ἐξοπλιτίᾳ ἀριθμός ἐγένετο· καί Πολυβ.

Ἐξόπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ἁρματωμένος, ἡτοιμασμένος εἰς πόλεμον. 2) Ξαρματωμένος, χωρὶς ἅρματα, χωρὶς φύλαξιν, χωρὶς φρουράν, τὸ ἰταλ. γαρνιζόνην. Οὐλύβ. Γ, 81.

Ἐξοπτάω, Μλ. -ήσω (ὀπτάω). Ψήνω, ψρυγανίζω καλά, Ἡρόδ. 4, 168. — 2) Στεγνόνω, ξηραίνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος. Σφκλ. ἀφ' οὗ

Ἐξοπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ ἢ παραπολὺ ψρυγανισμένον, μπουρδαλισμένον, τουρβ. καβουρτισμένον, παραψημένον· καταστεγνωμένον, καταξηραμένον. Ἱπποκρ.

Ἐξοράω, Μλ. -όψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω ἔξω. — 2) Βλέπω, κυτάζω ἀπὸ μακρυά. — 3) Εἶμαι ἐξόφθαλμος, ἔχω ἐξέχοντα, ξωπαταχτὰ μάτια· πρβλ. ἐξοφθαλμος, ἐξόμματος.

Ἐξοργάω, Τὸ ὀργάω κατ' ἐπιτ. Πλούταρχ. Πρ. Συμ. Γ, 5.

Ἐξοργιάζω (ὀργιάζω). Προετοιμάζω τι διὰ τὰ ὄργια. «μέλη τὴν ψυχὴν ἐξοργιάζονται, Ἀριστοτ. Πολ. Η', 7. Ὕμνοι, ἡ μελῳδίαι, καθαρίζοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ καθοσιοῦντα αὐτήν.

Ἐξοργίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὀργίζω). Κατατυμόνω τινά, τὸν κάμνω νὰ ὀργισθῇ, θυμισθῇ κατὰ πολλά, Ξνφ. Παιδ. Ὀργίζομαι, θυμόνομαι ὑπερβολικά.

Ἐξορθιάζω, Μ. άσω (ὀρθιάζω). Ἰσιάζω, στήνω τι ὀρθόν. — 2) ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς. φωνάζω μεγαλοφώνως, κηρύττω τι μὲ μεγάλην φωνήν, διαλαλῶ. Αἰσχυλ. Χοηφ. 268. «ἐξορθιάζειν ὀρθῇ φωνῇ».

Ἐξόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθόν, ἴσιον, στέκεται ὀρθὰ ἴσια.

*Ἐξορθος, ὁ, ἡ (ὀρθός). = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐξορθόω, Μλ. -ώσω. Στήνω τι ὀρθά, ἴσια, ἰσιάζω τι πρὸς τὰ ἄνω. Τρπ. Καταστήνω, διορθόνω, κάμνω τὴν κατάστασίν του καλυτέραν «τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον». Σφκλ. Ἀντ. 83.

Ἐξορία, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἐξόριος.

Ἐξορίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρίζω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Διώκω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὰ σύνορά· Μέσ. δέ, «ἐξορίζομαί τινος» Εὐγαίνω ἀπό τινα. Εὐρπ.

Ἐξόριος, α, ον (ὅρος). Διωγμένος ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του, ἐξωρισμένος. ἀφ' οὗ ἐξορία, ἡ. Τὸ νὰ ζῇ τις εἰς ξένην χώραν, εἰς ξένον τόπον, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του· εἰς τὴν ἐξορίαν, ὑπκ. γῆ, χώρα, ζωή.

Ἐξορισμός, ὁ (ἐξορίζω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ, διώκῃ τίς τινα πέρα, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος· ἐξώρισμα.

Ἐξοριστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει ἢ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐξορίζῃ.

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ (ἐξορίζω). Ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Ἐξορκέω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Ἐξορκίζω (ὁρκίζω). Βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον του, ἀφ' οὗ

Ἐξορκισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα νὰ κάμῃ ὅρκον, νὰ τὸν ὁρκίζῃ· — 2) Ἐπωμοσία, ἐξόρκισμα, τὸ νὰ ἐξορκίζῃ τίς τινα διὰ τίποτε ὁηλ. νὰ κάμῃ, νὰ εἰπῇ τίποτε ἢ τοὐναντίον. τὸ νὰ διώκῃ τινὰ ἢ τίποτε μὲ ἐξορκισμούς.

Ἐξορκιστής, ὁ. Ὅστις ὁρκίζει, βάλλει τινὰ εἰς ὅρκον. — 2) Ἐπιμαρτυρόμενος, ἢ ὅστις ἐξορκίζει τινὰ διὰ τίποτε νὰ τὸ κάμῃ, εἰπῇ κ. τ. τ. ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἐξορκος, ὁ (ὅρκος). Μεγάλες, δυνατός, φοβερὸς ὅρκος, Πιιδ. Ὀλ. Η', 140.

Ἐξορκόω, (ὁρκόω). Βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 3, 133. 4, 154. καὶ αἰτ. τοῦ πράγματος εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ ὅρκος· ἐξορ. τὸ Στυγὸς ὕδωρ. Ἡρόδ. 6, 74. ἀφ' οὗ

Ἐξόρκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα εἰς ὅρκον· Ἡρόδ. 4, 154.

Ἐξορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Τρέχω, εὐγαίνω, σπεύδω ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, Ὀδσ. Μ, 321. καθ' ἣν στρατιὰν χρώνται τῇ παλτ. διαθ. ὁ Σφκλ. καὶ ἄλλοι. Ἐν γένει, μέλλω, μελετῶ νὰ πράξω τι — 2) μεταβ. Στείνω, στέλλω ἔξω, εἰς τὸν πόλεμον, Αἰσχλ. Περ. 46. ἐξαιρ. «ἐξορμάω τὴν ναῦν Ξενοῖ τὸ καρόβι, Θεόδ. «ἐξορμῶ πόδαν Κινῶ τὸ ποδάρι μου εἰς τὰ ἔξω, ἤτοι εὐγαίνω· Ἀρστφ. Θσμ. 659. — β'.) ἐν γένει, Διεγείρω, παρακινῶ, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω τινά εἴς τι.

Ἐξορμενίζω, (ὅρμενος). Ξεβλαστηρίνει, σποριάζει, τοῦτ' ἔστι εὐγάνει βλαστάρια εἰς τὰ ὁποῖα σχηματίζεται ὁ σπόρος· ἐπὶ φυτῶν· Σοφυελ. παρ' Ἀθην. Β'. σελ. 63. «ἐξορμενίζει κ' οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστημα».

Ἐξορμέω, Μλ. -ήσω (ὁρμέω). Εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά· ἐπὶ πλοίων. «τῆς νεὼς ἡδὴ περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης». Λυκοῦργ. Παυσαν. Γ. 4. Τρπ. «ἐξορμέω ἐκ τοῦ νεὼς Χάνω τὸν νοῦν, τὰς φρένας μου, Παυσν. παρβλ. ἐκπλέω.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ (ἐξορμάω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, τρέχῃ, σπεύδῃ τις ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, νὰ εὐγαίνῃ μὲ ἁμάξι, ἢ καθήμενος εἰς ἅμ., νὰ κινῆται αἰφνιδίως ἐναντίον τινός, νὰ ἐκστρατεύῃ. Τὸ τρέξιμον τοῦ ἱδρῶτος. — 2) Ἐνεργ. Διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐξορμίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος. Τρπκ. Κινῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω τι ἔξω, εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν τόπον του. Εὐριπ. Ἑλ. 1268. καὶ Δημοτ. «τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος». Δημήτρ. Φαλ. 151. «τοὺς ὁμοίους ἐξορμίζομαι».

Ἐξορμιστός, ὁ. Ἡ μύραινα, θαλασσινὸν χέλυ. Κασσιόδωρ. ΙΒ'. Ἐπιστ. Δ'.

Ἐξορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὸν λιμένα, ἢ ἀπὸ τὸν ἀγκυροτόπον, κάμνει πανιά, ἀρμενίζει.

*Ἐξόρνυμι, Μλ. ἐξόρσω (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Ἐρεθίζω, διεγείρω τι ἢ τινα νὰ εὐγῇ ἀπόπαιθεν. Μέσ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι ἔξω ἀπό τι.

Ἐξορθρεύω, Τὸ ὀρθρεύω κατ' ἐπίτασιν, παρ' Ἀθην. σελ. 334.

Ἔξορος, ὁ, ἡ (ὅρος). = ἐξόριος. Πολυδ.

Ἐξορύω, Μ οὑσω (ὀρύω). Πηδῶ πρὸς τὰ ἔξω, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, Ἰλ. Γ. «Πάριος δὲ θοὸς ἐκ κληῖδος ὄρουσεν».

Ἐξόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ ὀρόφους ἤτοι ἓξ πατώματα. ὁ τύπος ἑξώροφος μόνος εὐχρηστότερος.

Ἐξορρίζω, (ὀρρίς). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὸν ὀρρόν, κοινοτ. ἀκρίσιον, στραγγίζω τὸν ἀκρίσιον, π. χ. ἀπὸ τὸ τυρί. Ἡσύχ.

Ἐξορρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθαρὸν ἀπὸ ὀρρόν, δὲν ἔχει ἀκρίσιον. ἀφ' οὗ

Ἐξορρόω, Μεταβάλλω τι εἰς ὀρρόν, τὸ κάμνω νὰ γένῃ ὅλον ἀκρίσιος.

Ἔξορυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις κάμνῃ λάκκον. παρὰ τὸ

Ἐξορύσσω, Ἀττ. ἐξορύττω, Μ. ξω (ὀρύσσω). Σκάπτω, κάμνω λάκκον καὶ βίπτω τὸ χῶμα ἔξω, Ἡρόδ. 7, 23. «ἐξορύττω ὀφθαλμοὺς» Εὐγάζω τὰ ὀμμάτια τινος, τὸν τυφλόνω.

Ἐξορχέομαι, Μλ. -ήσομαι, Μέσ. ἀποδεκ. (ὀρχέομαι). Σείρω, τραβῶ τὸν χορόν· χορεύω κατὰ διαφόρους σημασίας. α') «ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, τὰ ἀνέκπυστα Φλυαρῶ ἐδῶκ' ἔκει, κοινολογῶ, προδίδω ἱερὰ μυστικά, Ανε. τινες μὲν ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐνταῦθα παρὰ τὸν ἱερὸν χορὸν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐωρτάζοντο τὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἐλευσῖνα· «ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ἔτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί» ἄλλοι δὲ θέλουσιν ὀρθοτέραν τὴν ἐτυμολ. ἀπὸ τῆς παντομίμου ὀρχήσεως, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὰ ἱερὰ ἔθιμα, ἐγνωστοποίουν αὐτὰ εἰς τοὺς βαβύλους καὶ τὰ περιέπαιζον ἅμα· ὡσαύτως καὶ «ἱερωτύπην ἐξορχοῦμαι» Περιπαίζω τὴν ἱερ. κακοζήλως· Ἡρόν. ὅσιν β'.) «ἐξορχέομαί τινων» Περιπαίζω τινά, τὸν ὑβρίζω καὶ ἀτιμάζω μὲ τὸ πρὸς αὐτὸν φέρσιμόν μου, Πλούτ. ἀνδ' οὗ ὁ Ἀπτ. «ἐξορχέομαί τινι ἔχει· ὅλως τὸ ἰταλ. ἰσουλτάρω. — γ'.) «ἐξορχέομαι τὴν ἀλήθειαν» Δὲν μετρῶ τὴν ἀλήθειαν, ὀλίγον μοὶ μέλει διὰ τὴν ἀλ. ἀδιαφορῶ περὶ τῆς ἀλ. Πλτχ. παραβλ. ἀπορχέομαι. — δ'.) «ἐξορχέομαί ῥυθμόν τινων Ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω ἕως τέλους ἕνα τινὰ τρόπον χοροῦ, Φιλστρ. ἐπὶ παντομίμων ὀρχήσεων, εἰς τὰς ὁποίας παριστήνεται εἰς τι διωρισμένος τρόπος μύθου· — ε'.) Παύω τοῦ νὰ χορεύω, «ἐξορχέομαι πόλεμον» Τελειόνω τὸν πολ. τοῦτ' ἔστι νικῶμαι εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλ. χάνω τὴν μπαταλίαν, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ὡς χορὸς τοῦ Ἄρεως· Αἰλ. Ἐν γένει, τελειόνω, φέρω τέλος εἴς τι. — ς'.) Χορεύω ἀκαταπαύστως, ἀρχίζω νὰ χορεύω.

*Ἐξόσω, Δωρκ. ἀντὶ ἐξόζω. Θκρτ.

Ἐξοσιόω, Μ. ώσω (ὁσιόω). ὡς τὸ ἀφοσιόω· Ἁγιάζω, ἀφιερόνω· Μέσ. Ἀποτρέπω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀπομακρύνω, «ἐξοσιοῦμαι τὰ θεῖα» Προβοδῶ, προτιμῶ θεῖα ἢ προφητικὰ σημεῖα, διὰ νὰ ἀποφύγω κακόν τι· Πλούτ.

Ἐξοστεΐζω, Μ. ίσω (ὀστέον). Ξεκοκαλίζω τι εὐγάζω τὰ κόκαλά του.

Ἐξοστρακίζω, Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Διώκω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἐξορίζω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ. Ἡρόδ. 8, 79. ἐν γένει δὲ, ἐξορίζω, διώκω· ἀφ' οὗ

Ἐξοστρακισμός, ὁ. Διωγμός, ἐξορία διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, Πλούτ., ἐγίνετο δὲ ὁ ἐξοστρακισμὸς οὕτως· ὀστρακοι λιβίων ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεταστῆναι τῶν πολιτῶν, ἔφερεν εἰς τόπον τῆς ἀγορᾶς περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ ὀρυφράκτοις· οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον μὲν ἐνηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταὐτῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· εἰ γὰρ ἑξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ γράψαντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός· ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ θέντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γεγραμμένον ἐξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, κερπούμενοι τὰ αὐτοῦ. Πλούταρχ. εἰς Ἀριστείδ. 7. ἐν γένει, ἐξορία, διώξιμον.

Ἐξόστωσις, εως, ἡ (ὀστέον). Τὸ νὰ ἐλάχῃ, νὰ εἶναι ἔωσπεταχτὸν κανέν κόκαλον τοῦ σώματος· πρβλ. μον τῶν κοκάλων.

Ἐξότε, Ἐπίρ. (ἐξ ὅτε). Ἀπὸ πότε, ἀπὸ τότε. Ἀριστοφ.

*Ἐξότου, Ἐπίρ. (ἐξ ὅ,του, ὑπκ. χρόνου). Ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρόν, ἀφ' οὗ, ἀπὸ τότε,

Ἐξοτρύνω, Μλ. υνῶ (ὀτρύνω). Τὸ ὀτρύνω κατ' ἐπίτ. Θουκυδ.

Ἐξουδενέω, = ἐξουδενίζω.

Ἐξουδενίζω, Μ. ίσω (οὐδέν). Νομίζω, κρατῶ τι διά τίποτε, τὸ στοχάζομαι διὰ παραμικρόν· καταφρονῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς. Πλούταρχ. Ζ. σελ. 228. «βλασφημίαι ἐξουδένιζον τὸν νεανίαν».

*Ἐξουδένησις, εως, ἡ = ἐξουδένισις.

*Ἐξουδενητής, οῦ, ὁ = ἐξουδενιστής.

Ἐξουδένισις, εως, ἡ. Καταφρόνησις, τὸ νὰ κρατῇ, μετρῇ τίνι ὡς οὐδέν, διὰ κάντίποτε.

Ἐξουδένισμα, τό. Καταφρονημένον, ὡς οὐδὲν λογιζόμενον.

*Ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ. Καταφρονητής, ὅστις στοχάζεται, κρατεῖ, μετρᾷ τι ὡς οὐδέν, κάντίποτε.

Ἐξουδενόω, Μ. ώσω· = ἐξουδενίζω. ἀφ' οὗ

*Ἐξουδένωμα, τό· = ἐξουδένισμα.

*Ἐξουδένωσις, εως, ἡ· = ἐξουδένισις.
Ἐξουδενέω, ἐξουδένημα. καὶ ἐξουδενίζω, κ.τ.τ. νεώτ. Ἀττ. τύποι ἀντὶ ἐξουδενέω, ἐξουδενίζω, κτλ.
*Ἐξουθενητικός, ή, όν. Ὅστις νομίζει, θεωρεῖ τι ὡς οὐδέν, Δίγν. Λρτ. 7, 119.
Ἐξούλης, ἀδίκη. Κατηγορία, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ δικαστήριον ἐναντίον τινός, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ ζημίαν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν κατεδίκασε τὸ τριτήριον, ἢ δὲν ἔδωκεν ὀπίσω εἰς τὸν ἐγκαλέσαντήν τὸ κτῆμά του κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου. Boeckh. ἐν Ἀθην. Staatsh. 1, σλ. 404. Ἐν γένει, κατηγορία ἢ ἐγκάλεσμα κατά τινος, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, Βτμ. ἐν Δμτσ. Μισ. σλ. 172. ἡ ὀνμ. ἐξούλη, οὐδαμοῦ εὑρηται· παρβλ. Βτμ. Λξ. ν, σλ. 148.
Ἐξουραγία, ἡ. = οὐραγία. Διόδ. Σικ.
Ἐξουρέω, (οὐρέω, ἀνμ.) Κατουρῶ, κατουρῶντας κάμνω νὰ εὔρῃ τι εὐριστόμενον εἰς τὴν οὐρήθραν, ξεκατουρῶ. Ἀριστοτ. πέξουρεῖ δὲ ὅταν ἐχευσῇ τὴν γονήν.
Ἐξουρίας, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐξ οὐρίας, ἰδέ οὐριος.
*Ἐξουρίζω, ἰδέ οὐριος.
Ἐξουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Πᾶν ὅ,τι σχηματίζει οὐράν, φαίνεται ὡς οὐρά, ὄπισθεν σουβλερόν, μυτηρόν, ὡς τὸ μύουρος, Ἱπποκρ.
Ἐξουσία, ἡ (ἔξεστι). Τὸ νὰ δύναται, ἠμπορῇ τις νὰ κάμῃ, εἰπῇ κτ. τίποτε· δύναμις, ἰσχύς, ἄδεια, πληρεξουσιότης, δικαίωμα, ἐλευθερία θέλησις· προοίμιον, τὸ ἰταλ. preambolo, πολλάκις παρὰ Ξεν., Ὁ ἀκριβέστερος διορισμὸς τῆς λέξεως ἠθέλησαν διὰ τῆς γενκ. π. χ. πέξουσία Ἀσίας· Ἀπεριόριστος ἐξουσία εἰς τὴν Ἀσ. εἰς τὸ νὰ πράττῃ τις ὅ,τι θέλει, ἤτις ἐξουσία εἶναι συνδεδεμένη μετά τινος πολιτικοῦ ἀξιώματος ἢ ἐπαγγέλματος. Στωϊκ. Παρ' Ἡρωδιαν. Α', 12. πέξουσία Θελάμουνι, Τὸ ἄξίωμα, ἢ ἀξία τοῦ Θαλαμηπόλου, τὸ ἰταλ. τσιαμπερλάνου, ἄρα δύναμις ἢ πληρεξουσιότης πάλιν μὲ κάνεν ἄξίωμα· ἐν τῇ Ν. Δ. δέ, καὶ οἱ ἴδιοι ἐξουσιασταί. — 2) = περιουσία, Ἐξωτερικὸν προτέρημα, πλούτη, ἀφθονία, πολυτέλεια, τρόποι καὶ μέσα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρίζηται τις κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν ἐλεύθερα, Θεόδ. 6, 31. ἀφ' οὗ
Ἐξουσιάζω, Μ. άσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἔχω δύναμιν, πληρεξουσιότητα, ἄδειαν, δικαίωμα εἰς τό νὰ πράττω ὅ τι θέλω. — 2) καθυποβάλλω τι εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησίν μου, κάμνω νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν μου· μετά γεν. Ν. Δ. ἀφ' οὗ
Ἐξουσιαστής, ὁ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ κάμῃ τι κατὰ τὴν θέλησίν του· ἀφ' οὗ
Ἐξουσιαστικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει εἴς τι δύναμιν, ἐξουσίαν, ἄδειαν, προνόμιον· ὅστις μεταχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν ἐξουσίαν του, εἶναι αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, Πολυβ. Ἐπίρ. ἐξουσιαστικῶς· καὶ συγκρ. παρὰ Πολυβ. Ε', 26. πέξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ.
Ἐξούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Στερημένος τῆς περιουσίας τῶν ὑπαρχόντων του.
Ἐξοφέλλω, (ὀφέλλω). Πληθύνω, αὐξάνω, ποιῶ τι περισσότερον ἢ μεγαλήτερον τοῦ ὅ,τι εἶναι πέξοφίλλω ἔδεσμα Προσφέρω, ἢ ὑποσχομαι πάντοτε μεγαλήτερα δῶρα, παρὰ οἱ ἄλλοι. Ὁδ. Ο, 18.
Ἐξοφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ἐμπεταχτά ὀμμάτια, ἀντιθ. τῷ κοιλοφθάλμους, Ξενοφ. Ἱππ. κτό ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγγύτερος μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, φανερόν. Πολύβ. Α', 14. οἱ Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν καιρὸν ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας.
Ἐξοφρυόομαι, Μλ. -ώσομαι (ἐφρύς). Ὑψηλόνω τὰ ὀφρύδια. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐξαίρω, ὑψόνω, σηκόνω.
Ἐξοχα, Ἐπίρ. ἰδέ ἔξοχος.
Ἐξοχάδες, ων, αἱ (ἔξοχος). Πρίσματα τῶν φλεβῶν, τὰ ὁποῖα ἐγκαίνουν ἔξω ἀπό τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ, εἰς τό κωλάντερον Παῦλ. Αἰγ. Γ. ἡδακτυλίου ἐξοχάδες, Αἰμορροίδες, κοινῶτ. σχάδια· ὅταν δὲ τά τοιαῦτα εἶναι μέσα εἰς τό κωλάντερον, λέγονται ἐσοχάδες, κοινῶτ. τυφλά σχάδια.
Ἐξοχετεία, ἡ. Ξέτρεγμα ὑγρῶν διά τοῦ ὀχετοῦ, τουρκβ. γκιριζιοῦ, τα κοιν. νεροδιάβατις. Στραβ. Δ', σελ. 314. παρὰ τό
Ἐξοχετεύω, Μ. εὐτω (ὀχετεύω). Κάμνω νὰ ξετρέχῃ τι εἰς τὸν ὀχετόν· εἰς τήν νεροδιάβατιν.
Ἐξοχή, ἡ (ἐξέχω). Τό νὰ ἐξέχῃ τι, νὰ ἦναι ὑψηλότερον, ἢ νὰ στέκηται ἐμπροστότερα ἀπό ἄλλο τι ἢ ἀπό ἄλλα. — 2) Πᾶν ὅ,τι στέκεται ἐμπροστότερα ἀπό ἄλλα, γωνία, μυτή, ἔκφυμα, ὄγκος, ἀντίθ. τῷ εἴσοχή. — 3) Μεταφ. Προτίμησις, προτέρημα, ἀξίωμα, πρωτεῖον, ἀρετή, κατ' ἐξοχήν. Προτιμότερα, μέ ξεχωριστόν τρόπον.
Ἔξοχος, ὁ, ἡ (ἐξέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι ἐξέχει, στέκεται ὑψηλότερα, ἐμπροστότερα ἀπό ἄλλα ἢ ἄλλα· ὁ Ποιητής χρῆται τῇ λέξει πολλάκις, ἀεί μέν τοι μεταφορικῶς· Ἐπρεπέες, διαπρεπές, ἐξαίρετον, ἐπίσημον· ἐπ' ἀνθρώποις πέξοχος ἀντήρ Ἰλ. Β, 188. Μ, 269., ἐπί αἰγῶν, Ὀδ. Φ, 266., ἐπί ἀμύχων δέ μόνον Ἰλ. Ζ, 194. Τ, 184. πέξοχ. τεμένος ητά πλεῖστα μετά γεν. πέξοχος Ἀργείοιτα Ἰλ. Γ, 227. πέξοχος ἡρώων, Ἰλ. Σ, 56., πολλάκις πέξοχος ἄλλων, πάντων ἐν οἷς ἡ γεν. ἀεί ὑπερθετ. ἔχει σημ. Ἀντί τῆς γενκ. καίται καὶ ἡ δοτ. Ἰλ. Β, 484. Ὀδ. Ο, 227. Κατ' ἐπιτρ. ἡμέγ' ἔξοχοι Ἰλ. Β, 480. Φ, 266. Ὡταύτως χρῆται ὁ Ποιητής πολλάκις καὶ ἐπιῤῥητ. τῇ λέξ. ἐν τῷ οὐδ. γένει· πέξοχον, καὶ ἔξοχα Τψηλότερα, προτιμότερα, ἀνώτερα, ἐξαίρετα, μετά γεν., ἐξαιρ. πέξοχα πάντων Ἀνώτερα, περισσότερον ἀπό ὅλους, ἀπό ὅλα. Ὅταν δὲ κάηται ἀπολύτως, τό πλεῖστον μετά τῶν ῥημάτων φιλεῖν, ἐχθαίρειν, θιδόναι, σημαίνει τιμήν, τό ἀνωτερώτατον· πέξοχα γάρμιν φίλατον Τόν ηγάπα ὑπέρ ἄλλον, Ἰλ. Ε, 61, πόν κ' ἔξοχα μέν φιλεῦσιν. ἔξοχα δ' ἐχθαίρουσιν Ὀδ. Ο, 70, 71. πέμοί δόταν ἔξοχαν Μοί τό ἔδωσαν κατά προτίμησιν, Ὀδ. Ι 551. Ἐπίθ' τῷ προτακείμ. πέξοχα λυγρά Κατά πολλά λυπηρά, Ὀδ. Λ, 433. Ἐπιτατκ. τῆς ὑπερθέτεως· πέξοχ ἄριστοι Ἰλ. Ι, 638. Τ, 158. Ὀδ. Δ, 629. Χ, 244. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεί μέν τοι μετά τοῦ, ἄριστος μόνος. Ἐπιτατικῶς, ἡμέγ' ἔξοχαν Παραπολύ ἐξαίρετα, Ὀδ. Ο, 227. τό Ἐπῤῥ. ἐξόχως, καὶ τό ὑπερλ. ἐξοχώτατος, παρὰ Πλδ.
Ἐξοχυρόω, Τό ὀχυρόω κατ' ἐπτσ.
*Ἐξπηχυστί, Ἐπῤῥ. (πήχυς). Ἀπό ἓξ πήχεις, Φιλμ. λξ. σλ. 51.
Ἐξυβρίζω, Μ ίσω (ὑβρίζω). Γίνομαι, καταντῶ νά γένω, νά εἶμαι ὑβριστικός, αὐθάδης, ἀλαζών, ἀτιβής, ἀσελγής, ἄσωτος, φιλήδονος, νά φαίνωμαι, νά φέρνωμαι τοιοῦτος. Μετῤῥ. Ἐπί πλημμυρούντων ποταμῶν· ἐπί ἀφθιλείας καρπῶν, ἢ μεγάλης εὐκαρπίας τῶν ἀγρῶν. Θουκυδ. Α'. ἡμόνον γάρ οἱ αὐτό εὐπραγίαι τε οὖσ ἐξυβρίζομεν, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. ηότα διά τήν ἰσχύν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς ἐξυβρίζειν. Ἐπί περιττολογίας καὶ μακρολογίας εἰς τήν ὁμιλίαν. Ἐπί στασιαστικῆς χώρας, Ἡρόδ. 7, 5. — 2) μετά αἰτιατ. = τῷ ὑβρίζω κατ' ἐπτσ. Ὑβρίζω, ἀτιμάζω κατά πολλά, κακομεταχειρίζομαι, ἢ καταφρονῶ ὑπέρ τό δέον τινά· ἀφ' οὗ
Ἐξύβρισις, εως, ἡ. Τό νὰ καταντῇ τις εἰς αὐθάδειαν, ἀλαζονίαν, ἀσωτείαν κ. τ. τ.
Ἐξυγιάζω, Μ. άσω (ὑγιάζω). Ἰατρεύω τινά, μὲ τελειότητα, τόν κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τήν τελείαν ὑγείαν του.
*Ἐξυγιαίνω (ὑγιαίνω). Γίνομαι καθόλου ὑγιής. — 2) μεταφ. = ἐξυγιάζω.
Ἐξυγράζω, Μ. άσω (ὑγράζω). Εὐγάζω τήν ὑγρασίαν τινός, ἢ ἀπό τίποτε.
Ἐξυγραίνω, Μ. ανῶ (ὑγραίνω). Κάμνω τι διόλου, ὑγρόν, νοτερόν. Παθ. ἐξυγραίνομαι, Γίνομαι καθόλου ὑγρός, νοτερός, κατανοτίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ὑγρασίαν, ἢ νερόν.
Ἔξυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διόλου ὑγρόν, νοτερόν, βρεγμένον, κατανοτισμένον, καταβρεγμένον, καταμουσκεμένον. Ἱπποκρ.
Ἐξυδαρόω, (ὑδαρής). Ξεπλύνω τι εἰς τό νερόν, ἐκβάλλω τό νερόν ἔκτινος· μεταβάλλω τι εἰς νερόν, τό κάμνω νεροῦλον· Παθ. Γίνεται νερόν, ὅταν νερόν. πέξυδαροῦται ὁ οἶνος.
Ἐξυδατόω, (ὕδωρ) = ἐξυδαρόω· πέξυδατοῦται τό αἷμα. ἀφ' οὗ
Ἐξυδάτωσις, εως, ἡ. Ξεπλύσιμόν τινος εἰς νερόν, μεταβολή τινος εἰς νερόν. (α)
Ἐξυδρίας, ου, ὁ. Ἄνεμος. Ἄνεμος μέ βροχήν, ὅστις φέρει βροχήν. Ἀριστοτ. Κόσμ. ποί δὲ μεθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται.
Ἐξυδρωπιάω, (ὑδρωπιάω). Ἔχω τόν ὑδρώπικα· εἶμαι ὑδρωπικός. Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε', 20. ποί δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ὑδρωπιῶντων φθείρονται.
Ἐξυλακτέω (ὑλακτέω). Γαυγίζω δυνατά, ἀπαυστα Τρπ. Φωνάζω θυμωμένος λέγωντας λόγους ἀπρεπεῖς Πλτχ. Ἔτι δέ καὶ μετά αἰτ. εἰς τόν θυμόν, ἢ εἰς ἄλλο τι ψυχικόν πάθος, λέγω ὅ,τι μοί ἔρχεται εἰς τό στόμα.
*Ἐξυλίζω, Μλ. -ίσω (ὑλίζω). Στραγγίζω τι εἰς πανί, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.
Ἐξυμενίζω, Μ. ίσω (ὑμήν). Εὐγάζω ἀπό τι τόν ὑμένα, τήν πέτσαν, τό καθαρίζω ἀπό τούς ὑμένας, ξεπετσόνω. Διοσκορ. Β'. 86. καὶ 87. ἀφ' οὗ
Ἐξυμενιστήρ, ῆρος, ὁ. Μάχαιρα μέ τήν ὁποίαν χωρίζουν καὶ εὐγάζουν τούς ὑμένας, τήν πέτσαν ξεχωρίζοντές την ἀπό τό κρέας. Παῦλ. Αἰγ. ς'. 5.
Ἐξυμνέω, Τό ὑμνῶ κατ' ἐπτσ.
*Ἐξυννῆκα, ἐξυννῆκα, κατά δεύτερην αὔξησιν ἀορ. α'. τοῦ συνίημι ἀντί ξυνῆκα, συννῆκα, παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Ἀνακρ.
Ἐξυπάλυξις, εως, ἡ. Ἐκφυγή, ἀποφυγή, φυγή (ᾰ) παρά τό
Ἐξυπαλύσκω, Μ. ξω (ἀλύσκω, ἀνμλ.). Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, φεύγω, γλυτόνω.
Ἐξυπανίστημι, (ἐξ, ὑπό, ἀνά, ἵστημι). Εὑρηται μόνον Ἰλ. Β, 267. ητμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστην Μεταβύ εἰς τούς ὤμους εὐγῆκεν ὑποκάτω εἰς τό σέρμα πρίσμα γεμάτον μελανόν αἷμα.
Ἐξυπαρχής, Ἐπίρ. = ἐξ ὑπαρχῆς, Ἀπό τήν ἀρχήν, τό παρ' Ἰταλοῖς ντά κάπο.
Ἐξυπείπειν, = ὑπείπειν. Εὐριπ. Βάκχ. 1255.
*Ἐξυπερζέω, Μλ. -έσω (ὑπερζέω). Βράζοντας, χορχολίζοντας φουσκόνει. Τσέτ.
Ἐξύπερθε, Ἐπίρ. = ὕπερθε. Ἀπό ἐπάνω τόν κατήφορον. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 29. (– υ – υ)
Ἐξυπηρετέω, Τό ὑπηρετέω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ.
Ἐξυπνίζω, (ὕπνος). Ἐξυπνίζω, ξυπνῶ τινα, τόν σηκόνω ἀπό τόν ὕπνον· ἀφ' οὗ
Ἐξυπνιστής, οὔ. Ξυπνιστής, ὅστις ἐξυπνίζει, ἐξυπνᾷ τινα.
Ἔξυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐξύπνησε, σηκώθη ἀπό τόν ὕπνον, εἶναι ξύπνητος.
Ἐξυποσυραγίζομαι, ὡς παθ. = ἐκτυραγίζομαι, Ἀποκλείομαι, μὲ ξεχωρίζουν ἀπό τι, μὲ γυμνόνουν.

Ἐξυπτιάζω, Μ. άσω, Τό ὑπτιάζω κατ' ἐπιτ. Λευκιαν. Ἡρακλ. Γ'. πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, κλίνοντες τὸν ἑαυτὸν των πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον τῶν σχημάτων τῆς τέχνης.

Ἐξυφαίνω, Μλ -ανῶ (ὑφαίνω). Ξεϋφαίνω, ὅ ἐστι τελειόνω τι ὑφαίνωντας τὸ. Βτρυχ. 18. Τρπκ. μέλος ἐξυφ.« Πιδ. Νμ. 4, 71. πτὶν χάριτες ἐξυφαίνοναιν Σοὶ ἑτοιμάζουν χάριτας, συνοίας, Πιδ. Πθ. 4, 490. Πλέκω δόλους, κάμνω μηχανορραφίας, ἀπάτας, ἀνακατώματα Πολβ. ἀφ' οὗ

Ἐξύφασμα, τος, τό. Τελειωμένον, ὕφασμα. Εὐριπ. Ἡλ. 539. (ε)

Ἐξυφηγέομαι, = ὑφηγέομαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1025.

Ἐξυφόω, (ὑφόω). Ὑπερυφόνω, ὑφόνωτι κατὰ πολλά.

Ἔξω, Ἐπῤῥ. (ἐξ, ὡς τὸ εἴσω παρὰ τὴν εἰς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅσ. Κ, 95. ὄθεν οἱ ἔξωθεν Ὅσοι εἶναι ἔξω· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐξωτερικοί, ἀπὸ ξένον τόπον, ξένοι πέξω εἶναιι Τὸ νὰ ἐπῆγέ τις ἔξω, εὐγῆκε. Ἀλλ', ναὶ ἔξω γιόμποιιι Ὅσοι γίνονται ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των, χάνουν τὰς αἰσθήσεις, τὰς φρένας των· ντὰ ἔξωα Τὰ ἔξω πράγματα, τὰ ἐξωτερικά· πέξω ἦμ Ἐκτὸς ὅτι, Ἡρδτ. 7, 228. μὴ ἔξωα ὑπκ. Θάλασσα, εἰνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, στηλῶν, Ἡ μεσόγειος θάλασσα, ἀντιθ. τῷ, μὴ ἐντόεω ἄπερ ἰδέ. 2) Ἔξω, εἰς ἐλεύθερον, ἀνοικτὸν τόπον· εἰς τὰ ξένα, ς τὴν ξενιτειάν. Ἰλδ. Ρ, 265. Ω, 247. Ὀδσ. Ξ, 526. Ψ, 138. Ὅταν ἀηλῶται ἅμα καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ κίνητις πρός τινα τόπον, μετὰ αἰτ. πέξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέωνι. Ἡρδτ. 7, 58. πέκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντονιι Ἡρδτ. 5, 103. Μετὰ γεν. ὡς ἡ ἐκ, Ἔξω, ἔξω ἀπό τι. Ἰλδ. Κ, 94. Λ, 457. Ὀδσ. Μ, 94. Χ, 378. 3) ὡς τό, ἐκτός μετὰ γεν. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ἰδέ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 128. πέξω τινὸς εἶναιι Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλεύθερος ἀπό τι, μὴ ὑποκείμενος εἴς τι, νὰ μὴν ἐνέχηται εἴς τι· ἔξαιρ. πέξω τοῦ πράγματος λέγειν« Τὸ νὰ λέγῃ τις ὅσα δὲν ἀνήκουν εἰς τι πρᾶγμα, Pinzger ἐν Λυκρ. 4, 1. 5, 37, 4. Ἀριστλ. Ῥητ. 1, 1, 5. Παρὰ τοῖς τετάγνστ, δὲ καὶ = ἄνευ, πλήν. 4) πλεονάστ. ἐν συνθέσεσιν ὡς τὸ πέκ τῆς ταχῆς ἐκφέρειν ἔξωιι Ἡρδτ. 3, 16. Συγκρ. ἐξώτερος, ὑπρθ. ἐξώτατος.

*Ἔξω, Μλ. τοῦ ἔχω, Ὀμ.

*Ἐξώβολος, ὁ, ἡ (ὀβολός). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἓξ ὀβολούς.

Ἐξωθεν, Ἐπίῤῥ. (ἔξω). Ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα, ἀπὸ ξένον τόπον, εἰς τὴν πατρίδα. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔξω, ἐν χρήσει, Σφκλ. Ἡλ. 1449. ὄθεν. οἱ ἐξωθενιι Οἱ ἀπ' ἔξω, Ἡρδτ. 9, 5. Παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Οἱ μὴ ὄντες ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν Χριστιανῶν.

Ἐξωθέω, Μλ-θήσω καὶ — ώσω. Ἀόρ. ἐξέωσα (ὠθέω, ἀνμλ.) Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω ἔξω, ξεκοντῶ. 2) Βιάζω τι νὰ εὐγῇ ἔξω ἐμπρός, ντὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς« Ἀπλόνω, ἐξαπλόνωτι ἐμπρός, τοῦτ' ἔστι σπρώχνωντας καὶ κρημνίζωντάς τι κάμνω νὰ ἐξαπλωθῇ ἐμπρός ποῦ ἡ τινός. 3) Διώκω τι εἴς τι, ἡ ποῦθενά, ἀφ' οὗ

Ἐξώθησις, εως, ἡ. Ἀμπωγμα, διώξιμον, σπρώξιμον ἔξω, ξεκούντισμα.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ἴσω (ὠκεανός). Μετακομίζω, μετατοπίζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Ὠκεανόν, ἢ εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος. Παθτ. Κεῖμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος, ἀφ' οὗ

Ἐξωκεανισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ μετατοπίσῃ τις τι πέραν, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἢ ἀντίπερα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἐξωκοίτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὅστις κοίτεται, κοιμᾶται ἔξω που, ὅστις δὲν κοιμᾶται εἰς τὸν συνηθ. τόπον, εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κραβάτι του. 2) Εἶδος θαλατσίου ἰχθύος, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε εὑρίσκεται καὶ εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως δὲ καὶ πέδωσιμα λέγεται.

Ἐξωλέθρια, ἡ. Παντελὴς ἀφανισμός, φθορά, χαλασμός. ντατ' ἐξωλείας ὁμόσιιι Τὸ νὰ ὁρκισθῇ τίς τι καταρώμενος τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἂν παραβῇ τὸν ὅρκον του, νὰ ἔλθουν ὅλα τὰ κακὰ ἐπάνω του, νὰ ἀφανισθῇ κατὰ κράτος. Τὸ δέ, ντατ' ἐξωλείας ἐπιορκεῖνιι Τὸ νὰ παραβῇ τις τὸν τοιοῦτον ὅρκον του. Δμστ. σλ. 1305. παρὰ τὸ

Ἐξώλης, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Ὁ διόλου, ἀφανισμένος, χαλασμένος, καθόλα Ἡρδ. 7, 9, 2. 10. 2) Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φθορὰν, χαλασμὸν, ἀφανισμόν. 3) τρπκ. Ἠθικῶς διεφθαρμένος, μὲ τελειότητα πονηρός, κακοήθης, ἄτιμος, κάθαρμα, μιαρός, μοχθηρός, κάκιστος.

Ἐξωμία, ας, ἡ (ἶξωμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονάς του γυμνοὺς ἕως εἰς τοὺς ὤμους, χωρὶς νὰ τοὺς σκεπάζῃ τὸ φόρεμα. 2) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντας, ξωπεταχτοὺς τοὺς ὤμους. Νικήτ. Χρον. Θ'. 13.

Ἐξωμίδειος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐξωμίδα. 2) ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἐξωμιδοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις ἐξωμίδας. παρὰ τὸ

Ἐξωμιδοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κατασκευάζει ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Ἔχω τοὺς βραχίονας γυμνούς, δὲν τοὺς σκεπάζουν αἱ ἐξωμίδες. πέξωμίζω τὸν ἕτερον βραχίονα« Ἔχω τὸν ἕνα βραχίονά μου γυμνόν, ἀσκέπαστον ἀπὸ τὴν ἐξωμίδα. Ἀριστοφ. Κων. 267.

Ἐξωμίς, ίδος, ἡ (ὦμος). Φόρεμά τι ἀνδρικόν χωρὶς ἐξωμίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. manica, τὸ ὁποῖον ἅρμ. δὲν σκεπάζει τοὺς ὤμους, παρόμοιον ἴσως μὲ τὸ παρὰ τοῖς εὐνομουμένοις Εὐρωπαίοις ζιλέ, Γαλλ. βέστα Γερμ. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἐξωμὶς εἶχε μόνον ἕνα μανίκι, καὶ μόνον ὁ ἕνας ὦμος ἔμενεν ἀσκέπαστος ἀπὸ αὐτήν· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν οἱ δοῦλοι ἢ οἱ πένητες ἐλεύθεροι πολῖται, ὡσαύτως καὶ οἱ Κυνικοί, καὶ ὅσοι συνήθιζον νὰ φορῶνται πάνυ ἁπλῶς, παρβ. ἐπωμὶς καὶ χειριδωτός. (ε).

Ἐξωμος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονας, καὶ τοὺς ὤμους γυμνούς, μὴ σκεπαζομένους ἀπὸ τὸ φόρεμα· ὅθεν 2) Πρόχειρος, ἐλευθερόχειρ, ἑτοιματμένος, ἀνασκομπωμένος, ἕτοιμος νὰ βάλλῃ χέρι εἴς τι, νὰ μεταχειρίζηται τίποτε.

Ἐξωμοσία, ἡ (ἐξώμνυμι). Ἄρνησις δι' ὅρκου, ἀδώσεως, πρόφασις, παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν, Εὐστάθ. πέξωμοσία ἐλέγετο Ἀθήνησιν ὁ ὅρκος ὃν ὤμνυέ τις προισχόμενος ἀδύνατος εἶναι καὶ ποιεῖν τὸ προστατόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως«, ἔξαιρ. βεβαίωτις μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν ἔχει εἰδησίν τινα περί τινος πράγματος. Meier καὶ Schöm. Att. Proc. σλ. 672.

Ἐξωνέομαι, (ὠνέομαι, ἀνμλ.) Ἀγοράζω τι ἀπό τινα· ξαγοράζω τι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. πχρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους«. ἀφ' οὗ

Ἐξώνησις, εως, ἡ. Ξαγόρασμα, ξαγορά.

Ἐξώπιος, ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω τῆς ὁράσεως, εἶναι ἀόρατον, δὲν φαίνεται· ἐνγένει, Ὅ,τι εἶναι μακρὰν· μετὰ γεν. πάνυ εὐχρήστος λέξ. παρ' Εὐριπ. πδωμάτων ἐξώπιος«, Μηδ. 627. Ἰκέτ. 1038. Ἄλκ. 549. ἰδὲ καὶ Ἀριστφ. Θεσμ. 881.

Ἐξώπροικα, τά. Χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ νύμφη φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἔξω ἀπὸ τὴν διωρισμένην προῖκα.

Ἐξώπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην, τὸ ἰταλ. περτάν, ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἐξωραΐζω, (ὡραΐζω). Τὸ ὡραΐζω κατ' ἐπιτ. Ἡσύχ.

Ἐξωρεύξω, (ὦρα). Ὀλιγωρῶ καταφρονῶ, ἀμελῶ τι, δὲν μοί μέλει περί τινος· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ.

Ἔξωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Παράκαιρος, ἔξω τοῦ προσήκοντος, ἀμοιρίου καιροῦ τοῦ χρόνου, παρήλικος, ὄθεν καὶ ἄκαιρος, ἀηλ. προτήτερα, καὶ παράκαιρος, ὑστερότερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ὄψιμος· πολὺ γέρων, ὑπέργηρος, πολὺ παλαιός, μετὰ γεν. Εὐριπ. Ἡλ. 618. πέξωρα πράσσω κ' οὐκ ἐμοὶ προσήκοναι. Ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ, ἔξω τῆς ἡλικίας· πέξωροι ἥκειν, Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ'. 4. Ἐγγηράσκοντες ἀηλ. καὶ ἀνεπιτήδειοι εἰς κυνηγι πέξωρα ἐρᾶν Τὸ νὰ εἶναι ἐρωτευμένος γέροντις, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς ἔρωτα ἡλικία πέρασε πλέον. Ἐπῤῥ. ἐξώρως.

*Ἐξώροφος, ὁ, ἡ, Εὐχρηστότερος τύπος ἢ τό, ἐξόροφος, Μέ ἓξ πατώματα, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 203.

*Ἔξωρτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. κατὰ συγκ. Ἀορ. παθτ. τοῦ ἐξόρνυμι.

Ἐξωσις, εως, ἡ (ἐξωθέω). Τὸ νὰ ἀμπώξῃ, σπρώξῃ, διώξῃ ἔξω, ξεκουτήσῃ τίς τι· ἐξαίρωσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, τὸ κοιτ. στραμπούλιγμα. καὶ

Ἐξωστμα, τος, τό. Σπρωγμένον, ἀμπωγμένον, διωγμένον ἔξω, ξεκουντισμένον· στραμπουλιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξωστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἐξώστης, ου, ὁ (ἐξωθέω). Πᾶν ὅ,τι ἀμπώχνει, σπρώχνει, διώκει ἔξω, ξεκοντᾷ τίποτε ἀπόπαθεν. πέξώσται ἄνεμοιι, Ὅσοι σπρώχνουν εὐγάζοντα τὸ καράβι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ὁρόμον. Ἡρδτ. 2, 113. πκαὶ μιν ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξώστται ἄνεμοι ἐκβάλλουσιν εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγοςι. ἀφ' οὗ

Ἐξώστρα, ἡ. Μηχανή τις χρήσιμος εἰς τὰ θέατρα, καὶ χρησιμεύουσα ὡς καὶ ἡ, ἐκκύκλημα, ὅπερ ἰδέ. Μεταφ. Πολυβ. πἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειιι ἀντὶ τοῦ, θεατρίζειν.

Ἐξώτατος, η, ον. Ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτάτω, Ἐπίῤῥ. ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτερικός, κή, κόν (ἔξω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἔξω, ἀντιθ. τῷ ἐσωτερικός. Οὕτως ἐλέγοντο ἔξαιρ. οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. καὶ ἄλλων φιλοσόφων, ὅσοι δὲν ἐδύναντο νὰ ἀκροασθῶσιν ἀκόμη τὰ ἀπορρητότερα καὶ ὑψηλὰ θεωρήματα τῶν διδασκάλων των, καὶ ὅσοι ἐμελέτων τὰ δημοτικὰ καὶ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα οὐκ ἐπιστημονικῶς, ἀλλ' εὐληπτως καὶ δημοτικῶς περιεχοντα συγγράμματα αὐτῶν.

Ἐξώτερος, ἐρα, ερον. Συγκριτικ. τοῦ, ἔξω. Ἐπῤῥ. ἐξωτέρω.

Ἐξωτικός, κή, κόν (ἔξω). Ξωμερίτης, μὴ ἐντόπιος, ξένος.

*Ἐξωφαν ής, ὁ, ἡ (φαίνω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἔξω, Κυριλ.

Ἐξώφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν, ὅ,τι ἐφέρθη, εὐγάλθη, ἐκουβαλήθη ἔξω. Ἐν γένει. Ὅ,τι ἐξωλυαρήθη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπροδόθη.

Ἐξωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Καθόλου ὠχρός, χλωμός, κατάχλωμος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ο.

Ἑ ο, Ἑπκ. γενκ. τῆς προσωπ. Ἀντωνμ. γ'. πρτπ. ἀντὶ οὗ. Ὅμ., ἔξαιρ. ἐν τῇ συντάξ. ἀπὸ ἑο, Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· πἑο αὐτοῦιι ἀντὶ ἑαυτοῦ, Ἰλδ. Τ, 384. Ὀδσ. Θ, 211.

*Ἑοί, Ἑπκ. δοτκ. ἐνκ. τῆς πρτπ. Ἀντων. οὗ, ἀντὶ οἱ, Αὐτῷ, πἑοὶ αὐτῷιι. Ὀδσ. Δ, 38. Ἰλδ. Ν, 495. Ἀλλὰ Ὀδσ. Δ, 643. πἑοὶ αὐ-

τοῦν. Οἱ αὐτῷ ἰδίως προσήκοντες, ἀνήκοντες, Ὀνομστ. πλῆ. τοῦ ἑός.

*Ἔοι, Ἐπκ. γ. ἑνικ. πρτπ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴη, Ὅμ.

Ἐοίγμεν, ά. πλῆ. πρτπ. β'. Πρκμ. κατά συγκρ. ἀντὶ ἐοίκαμεν, παρὰ τὸ ἔοικα. Τραγ.

Ἔοικα, ας, ε, καὶ λ., β'. Πρκμ. κατὰ σημσ. Ἐνστ. παρὰ τὸ πρωτότ. ΕΙΚΩ, Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, ἀφ' οὗ διετηρήθη παρ' Ὅμ. μόνον τὸ γ'. πρσπ. Παρτ. εἶκε, Ἐφαίνετο, ἐνομίζετο καλόν, Ἰλιάδ. Σ, 520. Παραβλ. μέντοι. Düderl lecit. Hom. 2, σλ. 6. Μετχ. ἐοικώς, υῖα, ός, πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἅπαξ τῷ κατ' Ἐπκ. ἐπτσ. εἰοικυῖαι, Ἰλιάδ. Σ, 418. Οἱ Ἀττ. προτιμῶσι μᾶλλον τὸν τύπον εἰκώς, ἐξαιρ. ἐν τῷ οὐδ. γένει εἰκός. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. εὑρηται ἅπαξ εἰκώς, Ἰλιάδ. Φ, 254. καὶ πολλάκις τὸ ϑηλ. εἰκυῖα. Ἀπρμφ. ἐοικέναι, Ἰων. μόνον. — Τό, εἶκα, ας, ε, κλ. οὐκ ἔστιν Ὁμηρ., Μτχ. εἰκώς, Ἡρόδ. Ὑπρσυντ. ἐώκειν, εις, ει, κλ., πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται καὶ τῷ γ'. πλῆ. πρσπ. ἐοίκεσαν, ἅπαξ ὁ Ποιητὴς, Ἰλιάδ. Ν, 102. ὁ Μελ. εἴξω, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. — Πλὴν τούτων εὑρηται παρ' Ὅμ. ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος ἔικτον γ'. ἑνικ. πρσπ. Πρκμ., Ὀδ. Δ, 27. ἤικτο, γ'. ἑνικ. πρσπ. Ὑπρτυντ., τετράκις ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀναυξήτως, ἔικτο, Ἰλιάδ. Ψ, 107. ἔικτην, γ'. ἑνικ. πρσπ. ὑπρτυντ. Ἰλιάδ. Α, 104, Φ, 285. Ψ, 379. Ὀδ. Δ, 662. Οἱ Ἀττ. χρῶνται συνήϑως τῷ γ'. πλῆ. πρσπ. Πρκμ. εἴκασι, ἀντὶ ἐοίκασι, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὕρηται, καὶ παρὰ τοῖς Τργ., ά. πλῆ. πρσπ. Παρκμ. κατὰ συγκρ. ἔοιγμεν ἀντὶ ἐοίκαμεν. Ὅτι δὲ καὶ ὁ Πρκμ. εἶκα ἐστὶν ἀληϑὴς Ἀττικισμὸς ἀμφιβάλλεται, Ἰδὲ μέντοι Piers. Moer. σλ. 148. Br. ἐν Ἀρστφ. Νφ. 185.

1) Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, παρομοιάζω μέ τινα· μετὰ δοτκ. Ὅμ., ὅστις τό, καϑ' ὁ εἶναί τις ὅμοιος ἢ ἀνόμοιος ἑτέρῳ τινί, ἀεὶ κατὰ αἰτ. τίϑησι. «Μαχάονι πάντα ἔοικε· κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ. Νέστορι εἶδός τε μέγεϑός τε ἐοίκει καὶ λ. τ. τ. ἡμελαίῃ Ἠηρὶ ἐοικεὼς Ὠμοίαζε μὲ τὴν μαύρην μοῖραν, τοῦτ' ἔστι τὸν μισοῦν ὡς τὸν ϑάνατον, Ὀδ. Ρ, 500. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ σημσ. τῆς ὁμοιότητος προτλήψει τοῦ, ἄντα, ἄγχιστα, εἰς ὦπα πάντα ἔοικε· εἰς ὦπα ἐοικεν Ὅμ. 2) Πρέπει, ἁρμόζει, ταιριάζει, εἶναι πρέπον, δίκαιον, ὀρϑόν· ἠέοικα δέ τοι παραείδειν, ὡς τε ϑεῷ Μοὶ πρέπει νὰ ψάλλω ἔμπρός σου, ὡς ἔμπρος εἰς ϑεάν. Ὀδ. Χ, 348. Ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Φιλ. 317. Ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς κατὰ ταύτην τὴν σημσ. μόνον τῷ γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀπρτπ. Ἁρμόζει, πρέπει, ἀνήκει, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητικ. κατ' ἔπτσ. οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικεν. Ἰλιάδ. Ξ, 212. Ὀδ. Θ, 358. Συνήϑως δὲ κεῖται ἡ λέξ. ἀπολύτως, ἢ συντάσστ. αἰτιατ. μετὰ ἀπρμφ., ἔτι δὲ καὶ ἀπρμφ. ἁπλῶς, Ἰλιάδ. Δ, 286. Ὅταν δὲ προσέϑηται καὶ τὸ πρόσπ., τῷ ὁποίῳ προσήκει τι ἢ οὔ, κεῖται κατὰ δοτκ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Χ, 196. κατὰ αἰτ. πεύκῃ ἔνι μαλακῇ καταλεγμένος, ὥστε ἔοικεν ὅπερ φαίνεται ἐξαίρετις· ὀρϑότερον δὲ ἦεν εἶναι μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ., ὡς ἔοικε, σὲ καταλέξασϑαι. Ἀλλὰ καὶ τῇ Μτχ. χρῆται Ὅμ. εἰς δήλωσιν τοῦ προσήκοντος, πρέποντος, ἁρμοδίου, ἀνήκοντος, Ὀδ. Δ, 239. ἠοικότι κεῖται ἐλεύϑερον Κεῖται κατὰ τὸν αὐτῷ πρέποντα ὅλεϑρον, τὸν ὁποῖον ἀξίζει, Ὀδ. Α, 46. Τὸ δὲ ἠείκτο ἄκοιτις Ἡ εἰς ἐμὲ πρέπουσα, ἁρμόζουσα σύζυγος, ὡς πρέπει νὰ εἶναι αἱ ἐμέναι, ἢ ὡς μοὶ ἀρέσκει, Ἰλιάδ. Ι, 399. 3) Παρὰ τοῖς Ἀττ. Φαίνομαι, δείκνυμι. ϑέλξειν μ' ἔοικας Φαίνεσαι, δείκνυες ὅτι ϑέλεις νὰ μὲ καταπείσῃς, Αἰσχλ., ἐξαιρ. χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ, ἔοικε καὶ ὡς ἔοικε, Καϑὼς φαίνεται, καϑὼς δείκνυει· φαίνεται, εἶναι πιϑανόν, πρέπον, ἁρμόδιον, οὐ σπανίως μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 795. Bornem. ἐν Συμπ. 2, 15. καὶ τῇ μετχ. εἰκώς, ὡς, ἡ ὥσπερ εἰκός, Κατὰ φυσικὸν, ὀρϑὸν λόγον, καϑὼς εἶναι πρέπον, δίκαιον, ἀφ' οὗ

Ἐοικότως, Ἀττ. εἰκότως Ἐπίρ. Μετοχ. τοῦ ἐοικός. Ἀττ. εἰκὸς, Παρομοίως, πρεπόντως ὀρϑῶς, δικαίως.

*Ἔοιο, Ἐπκ. γεν. τοῦ ἑός, ἀντὶ ἑοῦ, Ὅμ.

*Ἔοις, δοτ. πλῆ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

*Ἔοις, Ἐπκ. β'. πρτπ. ἐνκ. Εὐκτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴης, Ἰλιάδ. Ι, 284.

*Ἑοῖσα, Δωρκ. Μτχ. ϑηλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἑοῦσα, οὖσα.

*Ἑολέω, Δωρ. παρατχημτσμ. τοῦ αἰολέω, Boeckh. ἐν Πνδ. Πϑ. 4, 233, ἔστις καὶ τὸ ἑπόμενον ἑόλητο ϑέλει ἀναγόμενον εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. Ὀδὲ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 120. καὶ Λξ. 2, σλ. 80. ſg. ἐτυμολογεῖ τὸ Πινδαρ. ἑόλει ὡς Παρτ. τοῦ ὁλέω, κατ' ἐπίτσ. παραχημτσμ. τοῦ εἵλω. Ἄλλοι ὅμως προτιμῶσι τὸ, αἰόλει γραφόμενον, ὥστε ἡ δίϑογ. πρέπει νὰ βραχυνϑῇ πρὸ τοῦ ἑπιφερομ. φωνήεντος. Leipz. Litt. Ztg. 1825. Ἀριϑμ. 276, σλ. 2201.

*Ἑολητο, Ἐλίβετο, ὠδεῖτο, Ἐπκ. Ὑπρτυντ. τοῦ παρ' Ἀπολ. Ῥδ. Ἐνεστ. εἵλω· παρβλ. Βτμ. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 33. 34. καὶ Λξ. 2. σλ. 78. ſg.

*Ἑολπα, ας, ε· ποιητ. Πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. τοῦ ἔλπω, Ὅμ., Ὑπρσυντ. ἐώλπειν.

*Ἑόν, Ἰλιάδ. Ψ, 643. ά. ἑνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ὤν· ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. Τὸ δὲ, ἑόν, Ἰων. Μτχ. οὐδ. γεν. τοῦ εἰμ, ἀντὶ ὄν.

*Ἑόν, Αἰτ. ἡ ὀνμστ. γεν. οὐδ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

Ἑόργα, ας, ε, ποιητ. Πρκμ. τοῦ ἔρδω, Ὅμ., γ'. πλῆ. πρσπ. ἔοργαν, ἀντὶ ἐόργασιν. Βτρχμ. Πρκμ. ἐοργώς, Ὅμ.

*Ἑόργη, ἡ. Χουλιάρα, ἡ χρεῖττον γουδοχέρι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνακατόνουν ἢ τρίβουν, στουμπίζουν ἀρώματα. Ἡτχ, καὶ Πολλ. 6, 88.

*Ἑοργίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἑορτάζω, Μ. άττω (ἑορτή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ αὔξησις τῶν παρωχμ. χρόνων γίνεται ἐν τῷ ο, καὶ ὄχι ἐν τῷ ε, ἑωρτάζον, ἑώρτασα κλ. κατὰ συγκρ. τύπος αὐτοῦ τὸ, ἑορτάζω, τῷ ὁποίῳ χρῆται πανταχοῦ Ἡρόδ.

Ἑορταῖος, αία, αῖον = ἑόρτιος. Διον. Ἁλ. Ἀρχ.

Ἑορτάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει, συνεϑίζεται, ἀξίζει νὰ ἑορτάζηται. ἡμέρα ἑορτάσιμος ἡμέρα, ποὺ πάνω ἑορτάσιμα ἐμοί ὕστατα. Δὲν μοὶ ἐφαίνοντο, δὲν ὡμοίαζον μὲ ἑορτὴς ἡμέραν.

*Ἑόρτασις, εως, ἡ = ἑορτασμὸς Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 657. Δ. Λουκιαν. Ἱρον.

Ἑόρτασμα, ατος, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑορτή.

Ἑορτασμός, ὁ, Τὸ νὰ ἑορτάζῃ, κρατῇ τις ἑορτήν τινα.

*Ἑορταστέον, ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἑορτάζω. Πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις.

Ἑορταστής, ὁ. Ὅστις ἑορτάζει. Πολυδ. Α. 34. ἀφ' οὗ

Ἑορταστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑορτήν.

Ἑορτή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὀδ. Τ, 156. ἠέρτ. ϑεοῖσι. Φ, 258. Πᾶσα ἡμέρα ἀναπαύσεως, καταπαύσεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· ἠέορτή ὄψεως, ὀφϑαλμοῖσι, Αἰλ. Παρ' Ἡρῤ. ἀεὶ κατὰ συγκρ. ὀρτή. ἀφ' οὗ

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑορτήν.

*Ἑορτίς, ος, ἡ = ἑορτή. Σχλστ. Βεντ. Ἰλιάδ. Ε, 229. παραβλ. ἑροτίς.

Ἑορτολόγιον, τό. Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμέναι αἱ ἑορταί, κοινῶς καλενταρι ἐκ τοῦ Λατιν. Σουίδ.

Ἑορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἑορτάσιμος.

Ἑός, ἑή, ἑόν. Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ὅς, ἥ, ὅν (ὅ, ἕο, οὗ). Ἀντωνμ. κτητκ. γ'. πρσπ. ἐνκ. ἀρϑμ. ἐδικός του, ἐδική του, ἐδικόν του, ϑηλ. ἐδικός της, ἐδική της, ἐδικόν της, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ Δωρκ. Ἐνάρῤρως ἑόν ἑὸν Πόδαργον Τὸν ἐδικόν του Ποδ. τοῦτ' ἔστι τὸν καλὸ γνωστόν, Ἰλιάδ. Ψ, 295. Κατ' ἐπίτσ. νέῳ αὐτοῦ ϑυμῷ Εἰς τὴν ἰδίαν ἐδικήν του γνώμην, Ἰλιάδ. Κ, 204. νέοι αὐτοῦ ϑῆτες Οἱ ἴδιοι ἐδικοί του ἐργάται, Ὀδ. Δ, 643, ἀφ' οὗ τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἑαυτοῦ, αὐτοῦ ἐτχηματίσϑη. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 58. κεῖται ἀντὶ τοῦ, σφέτερος, ὡς ἐπῤ. τρίτου πλῆ. πρσπ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοιουτοτρόπως ἐν τῇ Βτρχμ. καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἀπολ. Ῥδ. Ἰδὲ Ruhnk. ep. cr. σλ. 178. Ὁ Ἀπλ. Ῥδ. χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ ά. πρσπ. 1, 285 (ὅπου ὁ Brunk μάτην μεταβάλλει αὐτό) ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ β'. πρσπ., Jac. Ἀνϑ. Παλτ. σλ. 190. Παρομοίως φαίνονται διαφερούμενα τὰ πρσπ. καὶ ἐν τῷ, ὅς, ἥ, ὅν καὶ ἐν τῇ σφεῖς, παρ' Ὅμ. μάλιστα, παρ' Ἡσιόδ. δὲ, ἐν τῷ, σφέτερος, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν τῷ, ἑαυτοῦ, παρβλ. Wolf proleg. σλ. CCXLVII. ſg. (Τὸ ὑπὸ τοῦ Schneider ἀποδεδεγμένον ἐπῤ. ἑός, ἑή, ἑόν, — ἑύς, προῆλϑεν ἐκτετικὸν ψευδῶς γεγραμμένων ἢ μὴ ὀρϑῶς νοηϑέντων μαρτυρίων τοῦ Ὅμ. καὶ Πνδ. Wolf. proleg. σλ. CCXLVIII. Boeckh ἐν Πνδ. Νμ. 7, 25. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 230.

Ἑοῦς, Βοιωτ. γεν. τῆς πρσπ. Ἀντ. γ'. πρσπ. ἀντὶ ἕο, οὗ.

*Ἑοῦσα, Ἰων. καὶ Ἐπκ. Μτχ. ϑηλ. γεν. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ οὔσα, Ὅμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Π.

Ἐπαβελτερόω, (ἀβέλτερος). Κάμνω εὐήϑη τινὰ ἢ μωρὸν νὰ γένῃ ἔτι μᾶλλον εὐήϑης, μωρότερος. Μένανδρ. παρὰ Σουίδ.

Ἐπαγαίομαι, Μέσ. ἀποϑ. (ἀγαίομαι). Ὀργίζομαι, ϑυμώνω διά τι· μετὰ δοτ. Παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δὲ καὶ Χαιρεκακῶ ἢ χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἢ ζημίαν τινός, ποιητκ.

Ἐπαγάλλομαι, (ἀγάλλω). Ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διά, ἢ μέ τίποτε· ἐκπρέπω, μεγαλορρονῶ, καμπάζω, σεμνύνομαι ἢ καμαρόνω διά τι· μετὰ δοτ. πέπαγλ. πολέμῳ καὶ ὀνοτῆτιν. Ἰλιάδ. Π, 91.

Ἐπαγανακτέω, ῶ. Μλ-ήσω (ἀγανακτέω). Ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ϑυμώνω, μοὶ κακοφαίνεται διά τι.

Ἐπάγαομαι, μέσ. ἀποϑ. (ἀγάομαι) = ἐπαγάλλομαι, ποιητ. (2) Παυσάν. 21. πέπαγ. οὕτω πατρίδοσιν.

Ἐπαγγελία, ἡ. Εἴδοποίησις, μήνυμα· προσταγή. 2) Ὑποσχετις αὐτοϑέλητος· ἐν γένει, Βεβαίωσις, βεβαία εἴδησις, πληροφορία. πέπαγγελίαν ποιεῖσϑαι. Λυκοῦργ. 5, 3. καὶ Φίλ. ψεύδους ἐπαγγελίων. παρὰ τὸ

Ἐπαγγέλλω, Μλ-ελῶ, Ἀόρ. ἀπήγγειλα (ἀγγέλλω). Εἰδοποιῶ, πληροφορῶ, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, τό, ἰταλ. denunziare, Ὀδ. Δ, 775. Ἐξαιρ. ἐκ μέρους τῆς Ἐξουσίας, Κοινοποιῶ ὀηλοποιῶ, δημοσίως κηρύττω ἢ διαλαλῶ προσταγήν τινα. πέπαγγελλάντες παυδημεὶ στρατεύειν· ἔδεν καὶ βΐ.) Προστάζω· τινὶ καὶ πρός τινα· παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαϑ. ἐν ταύτῃ τῇ σημσ. Σφκλ. Ἠλ. 1018, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 1. γ'.) Παραγγέλλω, δίδω παραγγελίαν, τὸ ἰταλικὸν ordinare εἰς τινα

διά τι, ζητῶ ἀμοί κάμῃ τι· ἐν γένει, Προστρέχω εἰς τινα ζητῶν τὴν ἀντίληψιν, βοηθειάν του διά τι. 2) Μέτ. Ὑποσχομαι, ταζω· τινί τι. Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 215. «ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθούς». ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ. κατ' ἐνεργ. διάθ., ὅθεν β'.) Ἐπαγγέλλομαι ἤτοι ἔχω κάνειν ἐπάγγελμα, τὸ ἰταλκ. professione, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζομαι, ἐξαιρ. ἐπιτηδεύομαί τι, ἤτοι εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τινα ἐπιστήμην ἢ τέχνην π. χ. «ἐπαγ. ἀσκητήν τινα». Τὸ δὲ, καὶ γὰρ ταῦτα δεινὸς εἶναι ἐπαγγέλλεται», Ἀποφαίνεται, λέγει βεβαιόνων ὅτι νὰ εἶναι ἐπιτήδειος ἐπιστήμων, συνατὸς εἰς αὐτὰ. γ.) Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι· ἐξαιτοῦμαι ἢ ζητῶ τι παρακαλῶν· μετὰ εἰτ. «ἂν δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾴστα μὲν ἐστὶ Φιλίππῳ δοῦναι». Δημοσθ. ἐξαιρ. λειτουργίαν τινὰ ἤτοι ἀξίαν πολιτικὴν εἰς δούλευσιν τῆς πατρίδος, κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἐνίοτε. Δημοσθ. «προσέλθοι αὐτὸς καὶ δεηθείη καὶ ἐπαγγείλαιτο· καὶ Ἀππιαν. «ἐπαγγέλλει ὑπατείαν». Παρακαλεῖ νὰ τὸν κάμουν ὕπατον, τὸ ἰταλ. κόνσουλαν. ἀφ' οὗ

Ἐπάγγελμα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἐπαγγέλλεταί τις ὅτι ἠξεύρει τι· τὸ ἰταλ. professione· ἐπαγγελτικός, ἡ, ὁν. Ὅστις ὑπόσχεταί τι, ἢ πολλὰ· ὑπόσχεται, ὁμιλεῖ μὲ βεβαιότητα, ἢ μὲ αὐθάδη τόλμην, θρασύστομος, αὐθαδόγλωσσος, διϊσχυρίζεται μὲ αὐθάδειαν. Ἐπῤῥ. ἐπαγγελτικῶς.

Ἐπαγείρω, Μλ-εγῶ (ἀγείρω, ἀνμλ.). Συνάζω, συναθροίζω, συμμαζώνω, συστρωνύω· προσάγω, προσκομίζω· ἐπὶ ἀψύχων, Ἰλιάδ. Α, 126. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Συνάγω, συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. ἀφ' οὗ

Ἐπαγερμός, ὁ, καὶ ἐπάγερσις, σεως, ἡ Συνάθροισις, συμμάζωγμα· συναγωγὴ συνέλευσις. Ἡρόδοτ. «ἐπαγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται».

*Ἔπάγην, ης, η. Παθτ. Ἀόρ. β'. τοῦ πήγνυμι. Ἰλιάδ. (υυ–)

Ἐπαγκενέω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπάγω. Ὀφείλω, ὑπόχρεος εἶμαι· ἢ εἰς τι. «ἐπαγινέειν σφίσι αἰχμὰς».

Ἐπαγλαΐζομαι, (ἀγλαίζω). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐκπρέπω ἢ καμαρόνω διά τι «οὐδὲ ἔφημι ὑμῶν ἐπαγλαίζεσθαι» (Μλ. ἀπρμφ.) Στοχάζομαι ὅτι δὲν θέλει ἀλαζονευθῆ, μεγαλαυχηθῆ, καμαρώσῃ πλέον, Ἰλιάδ. Σ, 133. Τὸ ἐνεργητικ. ἐπαγλαΐζω, Κατασταίνω, κάμω τι λαμπρότερον, περιβλεπτότερον, ἐν γένει, λαμπρύνω τι, παρ' Ἀρστφ., σπάνιον μέντοι· εἰσὶ δὲ ἀμφότεροι οἱ τύποι παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἔπαγρος, ὁ, ἡ (ἀγρός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὰ χωράφια, εἰς τοὺς κάμπους. 2) (ἄγρα). Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι. ἀφ' οὗ

Ἐπαγροσύνη, ης, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὸ ψάρευμα. Θεόκριτ. παρ' Ἀθην. σελ. 284.

Ἐπαγρυπνέω, Μλ-ήσω (ἀγρυπνέω). Ἀγρυπνῶ, φυλάττω τι μὲ μεγάλην προσοχήν· μετὰ ὁστ. Διόδ. Σικ. ΙΔ'. 68. Τρπκ. Προσκολλῶμαι, καταγίνομαι εἰς τι, ἐπιτηδεύομαί τι μὲ μεγάλην σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν, μὲ ἀπάμτων κόπον. 2) Παραμυθεύω, τὸ κοιν. βιγλίζω τι.

*Ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ. Παραμύνευμα, βίγλισμα.

Ἐπαγχέω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναχέω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147. «τόδ' ἐμὸν θρῶ πάθος ἐπαγχέασαι».

Ἐπάγω, Μλ-άξω, Ἀόρ. ἐπήγαγον (ἄγω, ἀνμλ.) Ὁδηγῶ τι, ἤτοι εἰς τι, ἢ πουθενά· τινί τι· κυρίως μόνον ἐπὶ ἐμψύχων, ἢ καὶ ἐπὶ ἀντὶ ἐμψύχων θεωρουμένων πραγμάτων, Ἡσιόδ. Ἔρ. 240. Θγν. 176. β'.) ἐξαιρ. Ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, ὁρμῶ κατά τινος ἐπακολουθούμενος ἀπὸ ἄλλους «ἐπάγοντες ἐφῖππον Ἐπροχώρησαν, ὥρμησαν οἱ κυνηγοὶ μὲ τοὺς ἀκολούθους τοις ἐναντίον εἰς τὸν ἀγριόχοιρον», Ὁδσ. Τ, 445. παρβλ. ἐπακτήρ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὁδηγῶ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ, πλακώνω τὸν ἐχθρὸν, τὸ ἰταλ. τὸν ἀτακάρω «ἐπάγειν τὸ δεξιὸν κέρας». Ἀρστφ. Ὄρν. 153. Τρπκ. Παρακινῶ, πείθω, καταπείθω τινὰ εἴς τι, τῷ δίδω πρόφασιν, ἀφορμὴν νὰ κάμῃ τι, ἔχω χώραν, εἴσοδόν εἰς τινα, Ὁδσ. Ξ, 392. («ἀλλαχοῦ δὲ εὐθυμοῦ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρόδ. 9, 1. γ'.) Κομίζω, φέρω τι ἔν τινα που, δείχνω τὸν δρόμον. δ'.) Προσάπτω, προστάττω τι εἰς τι «Αἰγύπτιοι δὲ τριακονθημέρους, ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρεξ τοῦ ἀριθμοῦ». Ἡρόδ. καὶ Ἀρστφ. Νφ. 389. «δάστουσ ῥυθμὸν ἐπάγων Διορίζω, εἴδω, ἀρχίζω ὀγλιγωρότερον ῥυθμὸν κοιν. σκοπὸν, ἦχον εἰς τὴν μουσικὴν, τὸ ἰταλ. tempo πρέστο. Ξεν. Συμπ. 2, 22. «ἐπάγω τινὶ πληγήν» Κτυπῶ τινα. «ἐπάγω ψῆφόν τινι Γίνομαι αἴτιος, καταπείθω τοὺς ἄλλους νὰ ψηφίσωσι, δώσωσι τὰ βότα των, ἐναντίον τινός, Θκδ. «ἐπάγω δαίμονας» Ἐπικαλοῦμαι, ἐφέλκω τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν μὲ ἐπωμοτικὰς παρακλήσεων φράσεις, λέξεις. ἰδὲ ἐπαγωγή. ε'.) Ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Προσπελάζω, πλησιάζω, κοντεύω που πηγαίνοντας, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 776. — Μέσως. Φέρω, στέλλω καὶ φέρω τι διὰ χρείαν μου, προμηθεύομαι μέτ· «ἐκ θαλάττης ὧν δέονται ἐπάγονται». Ὅσα χρειάζονται θέλει τὰ φέρουν διὰ θαλάσσης, Θκδ. 1, 31. Συνάζω, ἀποκτῶ ἐξαιρ. «ξένην δύναμιν ἢ στράτευμα ξένον εἰς βοήθειάν μου. Τρπκ. Ἕλκω τινὰ πρός τὸ μέρος, πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, θέλγω, πλανῶ, ἐξαπατῶ τινα Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 33. Ἔχω μαζύ μου ἢ κοντά μου «ἐπάγομαι θεραπαίναν» Ἔχω κοντά μου, ἢ ἀκολουθούσας μοι δούλας. «ψεύδεσιν ἐπάγομαι Εὑρίσκω τὸν τρόπον, τὰ μέσα διὰ φυγήν, ὅθεν φεύγω, Σφκλ. Ἀντ. 362. «ἐπάγομαι εἰκόνας» Φέρω εἰς τὸ μέσον, παραστήνω τι μὲ εἰκόνας ἤτοι παραβολὰς, παραδείγματα· ὡσαύτως φέρω καὶ παραδείγματα, ἀποδείξεις διὰ νὰ βεβαιώσω κάμμίαν γνώμην μου· ὅθεν τὰ ἐπαγόμενα, Τὰ ἀποτελέσματα, οἱ συμπερασμοί, συλλογισμοί. «καὶ ἐπαγόμεναι ὑπακ. ἡμέραι, Αἱ ἀναπληρωτικαὶ τοῦ χρόνου ἐν τῇ χρονολογίᾳ. Ἰδὲ ἔπακτός. (ε) ἀφ' οὗ

Ἐπαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις κομίζει, φέρει τί που μὲ ἁμάξι, καρβὶ καὶ τ. τ. Ἀρχηγός, ὅστις ὁδηγεῖ ἀνθρώπους, εἶναι πρῶτος εἴτε τάγμα στρατιωτῶν ἢ ἄλλων ἀνθρώπων. Πολυδ. Η.101.

Ἐπαγωγή, ἡ. Τὸ νὰ κομίζῃ, φέρῃ τις τί ποτέ που, πρός τινα ἢ μέσα που, μὲ ἁμάξι, καρβὶ καὶ τ. τ. Θουκυδ. Ε'. «ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων», Τὸ νὰ ὁδηγῇ που ἀνθρώπους, νὰ εἶναι ἀρχηγός· ἔφοδος ἢ κίνησις στρατευμάτων πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐξαιρ. περισσοτέρων κατὰ συνέχειαν ἀκολουθούντων ταγμάτων· προσβολὴ, ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἰταλ. attacco· εἰσβολὴ ἢ ἔξαφνον ἐμβασμα στρατεύματος εἰς ἐχθρικὸν τόπον, ἰταλ. imbarcazione· προσθήκη, αὐξησις, αὐγάτισμα, καὶ ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ., προσέλευσις ἢ ἔρχομός πρός τινα· πρόσκλησις, προσκάλεσμα· ἐπίκλησις, ἢ τὸ νὰ ἐπικλήται, ζητῇ τις τὴν βοήθειάν τινος, ὅθεν τὸ νὰ ἔλκῃ τίς τινα πρὸς τὸν ἑαυτόν του μὲ δόλον, μὲ γλυκεῖς, κολακευτικοὺς λόγους· ἀπάτη, δόλωμα. Ἐξαιρ. δὲ ἐλέγοντο ἐπαγωγαί, μαγικαί τινες ᾠδαὶ ἢ ψαλμῳδίαι, διὰ τῶν ὁποίων ὁμνύοντες παρεκαλοῦσαν διὰ βοήθειαν τὰς θεότητας, καὶ μάλιστα τὰς καταχθονίους. Ast. ἐν Πλάτων. Πολ. 2, 7. «ἐπαγωγαῖς τισι τοὺς θεοὺς πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν». Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 114. Παρὰ Ῥητρ. Ἀπόδειξις διὰ πολλῶν παραδειγμάτων ἢ μαρτυριῶν, διὰ περιστάσεων παρομοίων τῇ περιστάσει τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ Λατν. inductio.

Ἐπαγωγικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον εἰς εἰσαγωγὴν καθ', ὅλας τὰς σημασίας τῆς λέξεως.

Ἐπάγωγιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὡδηγήθη, ἐκομίσθη, ἐφέρθη μέσα που. Πλούταρχ. Λύτ. 17.

Ἐπαγώγιον, τό. Πόσθη, ἢ ποσθίον, τοῦτ' ἔστι τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ γεννητικοῦ μέλους, παρὰ τοῖς Ο'. ἀκροβυστία. Διοσκορ. Γ'. 25. καὶ Δ'. 157., ὁπου ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνει μᾶλλον ἐλάττωμά τι τῆς πόσθης.

Ἐπαγωγός, ὁ, ἡ = ἐπαγωγικός. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ὠφέλῃ, θέλγῃ μὲ δόλον, διαφείρῃ, πλανᾷ, ἀπατᾷ. μετὰ γεν. «ἐπαγωγὸς οἴκτου» Εὐσταθίαν διαφείρον, εἰς ἔλεος κινοῦν.

Ἐπαγωνίζομαι, Μλ-ίσομαι, Ἀττ.-ιοῦμαι, μέτ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἀγωνίζομαι, μάχομαι· ἀναιρῶ τὸν ἀγῶνα, εἰς τι ἢ διά τι· μετὰ ὁστ. «ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις». Πλτχ. Κμ. 13. Πολλάκις καὶ θέ τρπκ. ἐπὶ νοεροῦ ἢ διαλεκτικοῦ ἀγῶνος» Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 8. «ἑτέροις ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις» Ἀγωνίζονται ἀκέμη μὲ ἄλλας ἀποδείξεις. Πλτχ. Νουμ. 8. «ἐπαγωνίζομαι τῇ σοφίᾳ», Ὁμιλῶ, φιλονεικῶ διὰ τὰς μαθήσεις. Ἀθην. σελ. 614.

Ἐπαγώνιος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ εὑρίσκηται παρών, νὰ ἐπιστατῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἢ ὁ βοηθός, τὸ ἰταλ. secontatore. Αἰσχύλ. Ἀγ. 523.

Ἐπάδω, κατὰ συναίρ. τοῦ ἐπαείδω (ᾄδω) Ψάλλω, τραγῳδῶ ἐντεύθεν—2) ψάλλω, τραγῳδῶ ἔμπροσθέν τινος — 3) ἡμερόνω, καταπραΰνω. καρδαίνω τὴν ἀγάπην τινὸς ψάλλοντας, τραγῳδοῦντας· Ἰατρεύω τινὰ μὲ τὸ ψάλτιμον, ἐξαιρ. μὲ μαγικὰς ψαλμῳδίας. Ἐν γένει, Θέλγω, μαγεύω τινὶ· μετὰ ὁστ. Πλάτ.

Ἐπαείρω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαίρω· Τώνω, στηκόνω ἐπάνω, ὑψηλὰ «ἔπα. καφαλὴν» Ἰλιάδ. Κ, Σηκόνω τινὰ εἴς τι, τοῦτ' ἔστι, τὸν βάλλω ἐπάνω εἴς τι. τινά τινος· «ἐπάειραν αὐτὸν ἀμαξέων, α Τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ ἁμάξι, Ἰλιάδ. Ψ, 426. «κρατεταὰν ἐπαείρας» Ἐπάνω εἰς τοὺς κρατεταὰς, ἤτοι τὸ ψηνάρι, ὅπου ἀκουμβᾷ καὶ στρέφεται ἡ σούβλα ὅταν ψήνωμεν τίποτε, Ἰλιάδ. Ι, 214 — 2) Διεγείρω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινά· ἰδὲ ὅμως καὶ ἐπαίρω.

*Ἐπαέξομαι, ὡς παθτ. (αὔξω). Αὐξάνω, αὐγατίζω, γίνομαι περισσότερος, Σιμων. Γινκ. 85. ποιητ.

Ἔπαθλον, τό (ἆθλον). Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τὸν νικητὴν τῶν ἀγώνων· ἀντιμοιβὴ διάτινα νίκην· Πλουτ. Φλαμ. 15. «τοῦ πολέμου φέρεται τὰ ἔπαθλα.»

*Ἐπαθρέω = εἰσαθρέω, παραλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

Ἐπαθροίζω, Μ. οἶτω (ἀθροίζω). Συναθροίζω, μαζόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα, κοντὰ ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἢ εἰς κανὲν μέρος.

Ἐπαιάζω, Μλ-άξω (αἰάζω). Θρηνῶ, παραπονοῦμαι, κλαίω διάτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἑαυτῷ· ἀναστενάζω ἐπί τι ἢ πρὸς τινα. Βίων· «ἐπαιάζουσιν ἔρωτες τὸν . . .»

Ἐπαίγδην, Ἐπίρ (ἐπαίσσω). Μὲ ὁρμητικὴν κίνησιν ἐναντίον τινός.

Ἐπαιγιαλίτης, ου, ὁ. Ἠλ. — λῖτις, ιδος, ἡ (αἰγιαλός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ περιγιάλι· παρβλ. ἐπάκτιος, ἐπηρός. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 96. «ἐπαιγιαλίτιδα ναῦν χηλήν.»

Ἐπαιγίζω, Ἀντισπρώχνω, κτυπῶ ὁρμητικὰ ἐπί τι· ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει εἰς ἐπίσφοδρον ἄνεμον· «Ζέφυρος λαῖφος ἐπαιγίζων»

Ἰλ. Β, 148· καὶ μοῦρος λάβρος ἐπαιγίζων δι' αἰθέρος Ὀδ. Ο, 293. παρβλ. ἐπικυρίσσω δὲ ἀμφοτέρων τῶν λέξ. δηλοῦται ἡ ὁρμητικὴ καὶ βιαία πνοὴ τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς καταφερομένη, ὅθεν ὁρᾷ ἡ παρὰ τὸ αἴσσω ἐτυμολ. τῆς λξ. συγγν. τῇ αἴξ, παρβλ. καὶ καταιγίζω· Ὁ Ὀππ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ· πεδίοισιν Θορυβεῖ ἡ τρέχει μὲ θορυβώδη βοὴν εἰς τὴν πεταλάδα ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλεφάντου ὅποντον ἐπαγίζοιτο. Διατρέχει, διαπερᾷ μὲ θορυβώδες κολύμβημα τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης· ὅπου ἄρα κατὰ μεταβτ. κεῖται σημσ.

Ἐπαισέομαι, Μλ – έσομαι, μέσ. ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. (αἰσέσομαι). Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ξηροκοκκιζω διά τι· μετὰ δοτ.

Ἐπαισύσσω, Μλ – ξω (αἰσύσσω). Κινῶ τι ἐνταῦτῳ, κουνῶ, τινάζω τι ἐξ ἐναντίας. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 176.

*Ἐπαίτλα, (αἴθω). Ἀνάπτω τι.

Ἐπαίτλα, καὶ ἐπάϊκλα, τά (αἰκλον). Τὰ μετὰ τὸ φαγητὸν ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης φερόμενα γλυκύσματα καίλ. τ. τὸ ἰταλ. κομφέκτα Δωριεῖς. Ἀθήν. Δ'. 8. ἄλλως δὲ ἐπιδείπνια καὶ ἐπιδόρπια.

*Ἐπαινετέος, ἑα, ἐον, ἐπθ. ρημτκ. τοῦ ἐπαινέω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἀξίζει νὰ ἐπαινῆται, νὰ ἐπαινεθῇ.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ (ἐπαινέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐπαινεῖ, κοινῶς παινέτας. Θηλκ. ἐπαινέτις, ίδος, ἡ, παινέστρα — 2) Ῥαψῳδός· ἰδὲ ἐπαινέω, σημσ. 3.

Ἐπαινετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον διὰ ἔπαινον· ὅστις συναδίζει, εἶναι ἐπιτήδειος, ἁγαπᾷ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπαινῇ· Ἐπῤῥ. ἐπαινετικῶς.

Ἐπαινετός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄξιον ἐπαίνου, πρέπει νὰ ἐπαινῆται· Ἐπῤῥ· ἐπαινετῶς· παρὰ τό.

Ἐπαινέω, Μ. έσω· παρὰ τοῖς ἀρίστοις δὲ τῶν Ἀττ — έσομαι, Schaef. ap. Demosth. 1, σλ. 273. ἀλλὰ καὶ — έσω, παρὰ Σνφ. Ἀνβ. 5, 5, 5, παρὰ τοῖς Ἑπτ· μέν τοι αἶ· Ὁμήρ. ἐπαινήσω, Ἀόρ. ἐπῄνεσα (αἰνέω, ἀνμλ.). Ἀποδέχομαι, κρίνω εὔλογον, δίκαιον, εὑρίσκω ὀρθόν τι, συγκατατίθημαι ἢ δίδω τὴν γνώμην μου εἰς τι· ὁμογνωμονῶ ἢ εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης διά τι, Ὅμ, τὰ πλείστα ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. πέπαι· μῦθον Ἰλ, Β, 335. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. πέπαι· Ἕκτορι Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὸν Ἕκτορα, Ἰλ. Σ. 312. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐπαινῶ, καὶ ἀνταμείβω τινὰ μὲ λόγους ἢ ἐμπράκτως — β'). Ὑποσχομαι, δίδω τὸν λόγον μου, Schaef παρὰ Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. — γ') Παρ' Αἰτχλ. καὶ = παραινέω, Συμβουλεύω, νουθετῶ, ἑρμηνεύω, διῤῥύνω, ἐγκαρδίοιω τινά. πάρεστιν ἐπαινῶν ἀντὶ κελεύω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 665 — 2) Ἐπὶ καλεσμένων φίλων εἰς τράπεζαν, οἱ ὁποῖοι μὴ θέλοντες νὰ ἐλθωσι, εὐχαριστοῦσι μὲ εὐμορφον τρόπον, παραιτοῦνται τὸ κάλεσμα μὲ κομψότητα ἢ μὲ πολιτικὸν τρόπον, τὰ ἰταλ. σκουζάρονται πέπαινῶ τὴν κλῆτιν Εὐχαριστῶ διὰ τὸ κάλεσμα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντοιοδήποτε φιλικῆς παραιτήσεως, ἢ ἀρνήσεως πκαλλιστ' ἐπαινῶν Br. ἐν Ἀρστφ. Βτρχ. 511. Valck. ἐν Φοιν· 406. Παρὰ Ξνφ. δὲ πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς προφάσεως, ἢ ὑποκρίσεως, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος· ἀνέχομαι, ὑποφέρω τι, καθ' ἣν σημσ. καὶ δοτ. συντάσ. Δνρχ. ἐν Φίλοπτ. 22. — 3) Ἐπὶ τῆς πανηγυρικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀπαγγελίας τῶν Ῥαψῳδῶν, Διέρχομαι, διεξέρχομαι ἐν ᾠδῇ πρέποντι, τὸ ἰταλ. σκαλαμέρω, ρετσιτάρω· Πλατ. Ἰων. σλ. 536. D. 541, D. Pinzg. ἐν Δυκργ. 25, 1.

*Ἐπαινή, ἡ, ἰδὲ ἐπαινός.

*Ἐπαίνημι (αἴνημι). Αἰολ. ἀντὶ ἐπαινέω. Σμνδ. παρὰ Πλατ. Πρτγ. σλ. 346. D.

Ἐπαινεω, Λακων. ἀντὶ ἐπαινέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 195.

Ἔπαινος, ὁ (αἶνος). Συγκατάνευσις, συγκατάθεσις — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· — 3) Ἀντομοιβή, εὐχαριστία — 4) Ὑπόστεγον.

Ἐπαινός, ή, όν (αἰνός) παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ι, 457, 569. Ὀδ. Κ. 491. 534. Α. 47. καὶ παρ' Ἡσδ. Θγν. 768· εὑρίσκεται μόνον κατὰ τὸ θηλ. γένος ἐπαινή, καὶ ἀεὶ ὡς Ἑπτ. ἐπθ. τῆς Περσεφόνης, τοῦτο μέντοι μόνον ὅταν ἡ Περσεφόνη ἀναφέρεται μετὰ τῆς Ἑκάβης, Ὁ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 114. [ρ. ἐὰν ἀποδεχθῇ ὅτι τὸ σύνηθες ἐπαινή, ἐστὶ κατ' ἐπιτρ· τύπος ἀντὶ τοῦ αἰνή, Φοβερωτάτη, τρομακτικωτάτη, ὡς τῇ ἀναλογίᾳ ἀντιβαίνον, καὶ νομίζει τὸ, ἔπι, ὡς ἐπῤῥ. καὶ πρέπει νὰ διακριθῇ ἀπὸ τοῦ ἐπί, ἄρα πέπ αἰνῇ Περτερωνειακὴ Ἢ ἅμα τρομερὰ Προφ. Ἄλλοι δὲ ἐξέλουσι τό, ἐπαινῇ ὡς κατὰ συγκοπ. τύπον ἀντὶ τοῦ, ἐπαινετῇ, καὶ νομίζουσιν αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν προσηγορίαν τῆς θεᾶς ταύτης. — Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξ. δὲν ἐχρησιμευσέ ποτέ που κατ' ἄρσεν. ἢ οὐδέτ. γένος.

Ἐπαινουμένως, ἐπῤῥ. μετχ. παθ. ἐνστ. τοῦ ἐπαινέω = ἐπαινετῶς

Ἐπαιονάω, Μλ. – ήσω (αἰονάω). Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι. — 2) Τγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω, λούω.

Ἐπαίρω, Μλ: ἐπαρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Ὀρθόνω, στήνω τι ὀρθόν, σηκόνω, ὑψόνω τι· πέπαϊ· ἱστίοις Τραβῶ ἐπάνω τὰ πανία καραβίου, ἀντιθ. τῷ ὑφίημι — β') Σηκόνω τι ἐπάνω μου καὶ τὸ κουβαλῶ, παίρνω — γ'.) Παρορμῶ, παρακινῶ, κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν. Τρκ. Ἐρεθίζω, παροξύνω τινά εἴς τι ψυχικὸν πάθος, τὸν παρακινῶ ἢ τῷ δίδω ἀφορμὴν εἰς τι· μετὰ ἀπρφ. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 119. — 2) Παθτ. Σηκόνομαι· κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. εὑρίσκεται καὶ τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡρόδ. 2, 162. πέτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος, ἐπάρας, ἀπεμετάστεεν — β'.). Διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, παρακινοῦμαι ἀπό τινα. Σφκλ. Οἰδ. Τύρ. 1553. ὅτις σ' ἐπῆρε δαίμονα ἐξαίρ. Ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι διά τι, πέπαίρομαι ἐπί τι καὶ πρός τι· Τὸ δὲ πέπαίρομαί τινι Παρορμῶμαι ἀπό τι, Heind. ἐν Πλατ. Φαίδρ. σλ. 232. A. οὕτως ἂν οἰομένους καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ζηλοῦσθαι, ὡς περ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν, ἐπαρθῆναι τῷ λόγῳ Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, δέ, εὑρίσκομαι, χαίρω, Μίστ. Ἀντιλαμβάνομαι, βοηθῶ. πέπι ἐσπλοὺς ἄροιτο δαίμονα ἰδὲ καὶ ἐπαίρω.

Ἐπαισθάνομαι, Μλ – σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.). Αἰσθάνομαι, νοῶ γνωρίζω· μετὰ γενικ. Σοφοκλ. « . . . οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνη κακῶν. »

Ἐπαίσθημα, τό, Πᾶν ὅ,τι ἠσθάνθη ἐννόητε, ἐγνώρισέ τις Πλούταρχ.

*Ἐπαίσθησις, εως, ἡ, Τὸ νὰ αἰσθάνηται, ἐννοῇ, γνωρίζῃ τί τι, Ἑπτ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 52. 53.

Ἐπαίσμα, τό (ἐπαίσσω) = βάσις, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Ε. 98.

Ἐπαίσσω, Μ. ἴξω (αἴσσω) Ἐφορμῶ, τρέχω μὲ ὁρμὴν ἐπί τι, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐπὶ σφοδρᾶς ἐπιδρομῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἔξαφνον καὶ σφοδρὸν πλάκωμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἀτακέρισμα· ὁ Ποιητὴς χρῆται μὲν τῇ λέξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ — α') μετὰ γεν. ἵππων ἐπαίξαις Ἰλ. Ε. 203. ἡνιόων Ν. 687 ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται που ἡ λέξ. — β'.) μετὰ δοτ. « Κίρκη ἐπαΐξαι » Ὀδ. Κ, 295, 355 « πεπήγιστον μοι Ὡρμοῦσαν κατεπάνω μου, Ὀδ. Ξ. 281. ἐν Ἰλ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται, ὅπου τὸ, ἐπαίσσω μόνον μετὰ τῆς δοτ. ὀργανικῆς κεῖται, ὡς ἐν Ε, 584. ἐν τῇ Ὀδ. προστίθεται καὶ ἡ ὀργαν· τῇ δοτ. τοῦ πρπ. — γ'.) μετὰ Αἰτ. ἢ Ἕκτορ ἐπαίσσων Ὁρμῶντας προς τοὺς Ἕκτ., ἀτακαρίστας τον, Ἰλ. Ψ, 64. Ἰσαύτως καὶ πτείχος ἐπαΐσσω Μ. 308. ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται που. Ὅτι δὲ ἡ αἰτ. αὕτη οὐκ ἔστε κινήσεως εἴς τινα τόπον σμαντκ. ἀλλὰ, τὸ ταύτῃ προσκείμενον ἐπαίσσω κεῖται ὡς μεταβτ. ῥῆμα χωρίς, δηλοῦται ἐκ τῆς παθ. διαθ. ηχείρες ἐπαΐσσονται Κινοῦνται μὲ δυναμιν, σφοδρά, Ἰλ. Ψ, 628. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διαθ. μετὰ αἰτ. πεπαίσομαι ἄεθλοιν Ἁρπάζω τὸ βραβεῖον, Ἰλ. Ψ, 773. Παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. δὲ κέφος ἐπαΐσσω Κινῶ μὲ ὁρμὴν τὸ σπαθὶ ἐπάνω, ἢ ἐναντίον εἰς τι· ἰδὲ αἴσσω, σημσ. 2. (υ – – –, ἀεὶ παρ' Ὅμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, υ υ – –).

Ἐπαίστος, ὁ, ἡ (ἐπαίω). Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἀκούεται· ἀκουστὸν, ξακουστὸν, διαβόητον, περίφημον· ἀκουστός, ἀκουσμένος, φανερός, γνωστὸς εἰς ὅλους, μετὰ μετχ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 146. ὡς ἐπαίστου ἐγενετο τοῦτο εἰργασμένος. »

Ἐπαισχής, ὁ, ἡ (αἶσχος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι αἰσχρὸν, ἀποτρόπαιστον, αἰσχύνης καὶ ἐντροπῆς πρόξενον, Σουΐδ καὶ Δίων Κσ.

Ἐπαισχύνομαι Μλ. ἐπαισχυνθήσομαι (αἰσχύνομαι). Ἐντρέπομαι διά τι· μετὰ δοτικ. ὡς τὸ « πεπαιδεύομαι. » παρ' Ἡροδότ. Θ'. 85 πέπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι· ἰδὲ δὲ τῇ Ν. Δ. μετὰ αἰτιατ.

Ἐπαιτέω, Μλ – ήσω (αἰτέω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνταῦτῳ ζητῶ, ποθῶ τι· διακονεύω, ζητιανεύω Ἰλ. Ψ. 593. ἀφ' οὗ.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, Ζητιάνος, ζητιάρης, διακονιάρης.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Τὸ νὰ ζητουλεύῃ, διακονεύῃ τις· διακόνευμα, ζητιανιὰ κατὰ συνήθη τρκβ. καταλήξει.

Ἐπαιτιάομαι, Μλ. – άσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἀποδίδω τὸ σφάλμα, ἢ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλον, λέγω ὅτι ἄλλος ἔσφαλεν, ἢ εἶναι αἴτιος εἰς τίποτε· ἐγκαλῶ, ἐνοχλίζω τινά διά τι, ἢ ὡς πταίστην, αἴτιον κακοῦ τινος πράγματος, μετὰ αἰτ. τοῦ πρπ. καὶ δοτ. τοῦ πργμτ. Αἰσχυλ. Προμ. 982. « καμὲ συμφορᾶς ἐπαιτίᾳ, Ἡρόδ. 6, 30. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. τοῦ πράγμτ. « μείζονα ἐπαιτιώμενος, Ἡρόδ. 1, 26 καὶ Θουκυδ. Η. 81. « τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητιάσατο· ὅπερ ἄλλοτε ἐπητίατο ἀνεγνώσκετο, ἀντὶ τοῦ ἠδη, ἐπητιάσατο, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν χειρογράφων ὑπὸ τοῦ Bekker (ᾱτομαι).

*Ἐπαιτίνδα, Ἐπῤῥ. (ἐπαιτέω) παίζειν, Τὸ νὰ παίζῃ τις τὸν ζητιάρην, Θεογνωστ. παρὰ Bekker Ἀνεκδ. 3. σλ. 1353. ἀν οὐ ἐφετίνδα ὀρθότερον.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις εἶναι αἴτιος, ἔνοχος, πταίστης εἰς τίποτε, Ὅμ. Α. 335. « . . . οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων, — 2) Ἐπὶ πργμτ. Αἰτία κακοῦ τινος, σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τινα, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖται τις, Θουκυδ. Ε. 62. πέπαίτιον ἀναχώρησιν. — 3) πτὸ ἐπαίτιον Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διά τὸν ἐπαίτιον διωρισμένη τιμωρία, ἄλλως προστιμήματα, Δημοσθ. σελ. 733. καὶ Πολθ. Η'. 22.

Ἐπαιχμάζω, Μ. άσω (αἰχμάζω). Ὁρμῶ κατά τινος διὰ νὰ τὸν βλάψω πως· μετὰ Δοτικ.

Ἐπαίω, (αἴω). Ἀκροάζομαι, ἀκούω προσεκτικῶς τι, ἀφηκροῦμαι κοινῶς, ἐν γένει, ἀντιλαμβάνομαί τι διά τινος τῶν αἰσθήσεων, νοῶ, γνωρίζω, αἰσθάνομαι, Ἡρόδ. 3, 29. ὅτε μὲν μετὰ γεν. ὅτε δὲ μετὰ αἰτιατ. Λουκιαν. « τῆς φωνῆς τῶν Ῥωμαίων ἐπαίουσι, Σοφοκλ. καὶ μετὰ αἰτιατ. « οὐκ ἐπαίω τὴν γλῶτταν. », Τρκ. Παρατηρῶ, μανθάνω, πληροφοροῦμαι· πέπαίσμαι περί τινος, ἢ τί περί τινος· Heind. ἐν Πλάτ. Ἵππ. μείζ. σλ. 289. E. (υ ⏑ υ –)

Ἐπαιωρέω (αἰωρέω). Κρεμῶ τι ἐπάνω που, πλησίον τινός, ἢ ἑαυτῷ· κρατῶ, ἢ κινῶ τι κρεμάμενον, Παϑτ. Κρέμαμαι ἐπάνω, πλησίον, ἅμα, πρός τοῖς ἄλλοις· κινοῦμαι κρεμάμενος· ἀσαυτῶς καὶ κρέμαται τι ἐπάνω τινός φοβερίζον νὰ πέσῃ νὰ τὸ πλακώσῃ, Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, ζῶ μὲ ἐλπίδα καὶ φόβον.

Ἐπαισθάνομαι (ἀκαισθάνομαι). Εἶναι ὀλίγον ἀγκαϑηρόν, ἀγκαλίζει ὀλίγον, ἔχει ὀλίγα ἀγκάϑια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'.

Ἐπακμάζω, Μ. ἀσω (ἀκμάζω). Προχωρεῖ, αὐξάνει τὸ ἄνϑος, τὸ κάλλος, ἡ δύναμίς μου, ἤτοι ἀνϑῶ πάντοτε περισσότερον, γίνομαι εὐμορφώτερος, δυνατώτερος, αὐξάνω κατὰ ἡλικίαν καὶ δύναμιν, Λουκιαν. ἐπακμάζει τὸ πάϑος. «ὑπό ἐστιν ἐπακμαζούσαις τῶ πυρίω, Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδ. — 2) Ἀκμάζω ἢ ζῶ ἀκμάζων μετά τὸν ϑάνατόν τινος, ἐπιζῶ τινά· μετὰ ἐστ. Διον. Ἁλ. «οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες». Οἱ μετὰ τούτους ζήσαντες καὶ ἀκμάσαντες· ἀφ' οὗ

Ἐπακμαστικός, ἡ, όν. Ὅστις αὐξάνει, προκόπτει κατὰ δύναμιν, ἡλικίαν κλ. Γαλην.

Ἐπακμος, ὁ, ἡ (ἀκμή). Ὅστις ἐγγίζει, πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ἀκμήν, ἢ εἰς τὸ ἄνϑος τῆς ἡλικίας, Διονυσ. Δ. 28. «παρϑένους ἐπάκμους». 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σουβλιρόν, κοπτερόν, Χειρουργ. Παλ. «τὸν ἕτερον ὀϑόντα ἐπακμον ἀεὶ καὶ αὐὸν ψυλάττουσιν», Πλούταρχ. Ζ. σελ. 156. Η.

Ἐπακόησις, εως, ἡ (ἐπακούω). Τὸ νὰ ἀκούῃ, νοῇ, καταλαμβάνῃ τίς τι, Φιλόδημ.

Ἐπακολουϑέω, Μλ. –ήσω (ἀκολουϑέω). Ἀκολουϑῶ, ὕστερα ἀπό τι· πείϑομαι, ὑποτάσσομαι εἰς τινα, ἐξαρτῶμαι, κρέμομαι ἀπό τινα· μετὰ ἐστ. — 2) Ἀκολουϑῶ, ἤτοι πηγαίνω, ἔρχομαι κατόπιν τινός· μετὰ ἐστ. Πλάτ. Ἀπολ. «οἱ νέοι μοι ἐπακολουϑοῦντες». — 3) Ἀκολουϑῶ ἤτοι μιμοῦμαί τινα εἴς τι, κάμνω τι ὡς τὸ κάμνει, ἢ τὸ ἔκαμνεν ἄλλος, «ἐπακολουϑῶ ἔργω τινί». Πλάτ. Πολιτ. Β'.

Ἐπακολούϑημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουϑεῖ εἴς τι, ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα, Πλούταρχος.

Ἐπακολούϑησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουϑῇ τι εἴς τι, ἀποβαίνει ἀπό τι· ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἐπακολουϑητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουϑεῖ, ἢ συνειϑίζει νὰ ἀκολουϑῇ εἴς τι· «τὸ ἐπακολουϑητικόν». Τὸ ἀποβαῖνον· συνέχεια, συλλογισμός. — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἀκολουϑεῖ καλά, εὐκολα· ὅϑεν ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι καλά, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπακολουϑος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουϑεῖ, ἔρχεται κατόπιν, ὕστερα· πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ, νὰ γίνηται ἀπό τι· ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον πρός τι.

Ἐπακοντίζω, Μλ. –ίσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπάνω, ἢ κατόπιν τινός. Ἐν γένει, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινός διὰ νὰ τὸν κτυπήσω· ἀφ' οὗ

Ἐπακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. τὸ νὰ ῥίπτῃ κατά τινος τὸ κοντάρι.

Ἐπακουος, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκροάζεται, κοινῶς ἀφηρέτως· μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 29. ἄλλως δὲ ἐπήκοος.

Ἐπακουσμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐπακούῃ τις.

Ἐπάκουστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἐγένετο γνωστόν. — 2) Ὅ,τι εἶναι δὲ ἄκουστα, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον (ε) παρὰ τὸ

Ἐπακούω, Μλ. –κούσομαι (ἀκούω) (ὁ Κούμας σολοικίζει καὶ ἐντεῦϑεν, ἐπακούσω σημειῶν τὸν μέλ.). Ἀκροάζομαι, ἀρχηκροῦμαι, προσέχω νὰ ἀκούσω τι· ἐν γένει, ἀκούω. Ὅμ., ὅστις αἴτ. τὰ πλείσα συντάσ. τὴν λέξ. Ἐν Ἰλιάδ. Β, 143. ὅμως καὶ γενν. οἷς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰώϑασι συντάσσειν τὴν λέξ. οἱ Λογογρ. Ἐπὶ τοῦ Ἡλίου «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει», Ὀδσ. Δ, 109. Ἰλιάδ. Γ, 277. Παροιμ. «ὁποῖον κ' εἴπῃς ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις» τὸ ἡ μέτ. Ὅ,τ' εἴπῃς τὸ ἴδιον Ϝ' ἀκούσεις· ὁηλ. ἂν εἴπῃς καλόν, Ϝ' ἀκούσεις καλόν, ἂν δὲ κακόν πάλιν κακόν Ϝ' ἀκούσεις, Ἰλιάδ. Τ, 250. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, δίδω προσοχήν, προσέχω εἰς τι, νοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 277. Ἐνιότε δὲ καὶ μετὰ ἐστ. Ἴσταμαι πλησίον τινὸς καὶ ἀκούω· προσέχω εἰς τοὺς λόγους τινός, Ἡρόδοτ. Δ'. 141. «ἐπακουσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι».

Ἐπακριβέομαι, Μλ. –ήσομαι (ἀκριβής). Φροντίζω περί τινος, ἢ μεταχειρίζομαί τι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, τὸ ἰταλ. accuratézza, προσοχήν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ. «ἐπακρ. τὰ τῆς δικαιοσύνης».

Ἐπακριβόω, = ἐπακριβέομαι, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 10, 75.

Ἐπακρίζω, (ἀκρίζω). Φθάνω, καταντῶ εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἄκρον τινός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 929. «παίματων πολλῶν ἐπήκριστεν, Ἕκαμε τὸ μέγιστον μιαιφονίας ἁμάρτημα· ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ὅστις φονεύσας τὴν μητέρα του, ὑπερέβη μὲ τοῦτο ὅλους τοὺς πρότερον φόνους, ὅσους ἔκαμαν οἱ Ἀτρεΐδαι.

Ἐπάκριος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρικαταλ. (ἄκρα). Ὅστις εὑρίσκεται, διάγει, κατοικεῖ εἰς τὰ ἄκρα, ἤτοι εἰς τὰς κορυφάς τινος, εἰς τὰ κορυφοβούνια, ἐξαιρ. ἐπίϑ. τοῦ Διός, ὅστις ἐτιμᾶτο ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα βουνά· ὅϑεν, ἡ ἐπακρία, ὑπακ. γῆ, ἡ χώρα. Τό κοινῶς ψηλοτόπι, ψήλωμα.

Ἐπακροάομαι, Μλ. –άσομαι, μέσ. ἀποϑ. (ἀκροάομαι), = ἐπακούω, Ἀψικρι.οῦμαι (ασομαι) ἀφ' οὗ

Ἐπακρόασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπακροᾶται, ἀφηκρέταλτις· ἀφήκρασμα, Ν. Δϑ. Βασιλ. ΙΕ'. 22.

Ἐπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μυτηρόν, σουβλερόν, Ἱπποκρ. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ Γαλην. φησίν, «ἔπακρα τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρκα».

Ἐπακταῖος, αία, αῖον, = ἐπάκτιος.

Ἐπακτή, ῆς, ἡ. ἰδὲ ἐπακτός.

Ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπάγω). Ὅστις εὐγαίνει νὰ πιάσῃ τίποτε· κυνηγός, Ὀδσ. Τ, 435. «ἄνδρες ἐπακτῆρες», Ἰλιάδ. Ρ, 135. Ψαρᾶς, Ἀπλ. Ῥοδ. ὑπακ. «ὁ ἐπάγων κύνας, δίκτυα» παρβλ. Ὀδσ. Τ, 445.

Ἐπακτικός, ἡ, όν (ἐπάγω). Ὅστις ὁδηγεῖ τι. — 2) (ἐπάγομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ϑελκτικόν, ἑλκυστικόν, σύρει, ἕλκει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνϑρώπου. — 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ ῥητορικὴν ἐπαγωγήν, πρόβλημα, ἀφ' οὗ συνάγεται πορίζεται ἕτερόν τι, μὲ ἐπαγωγικὴν ἀπόδειξιν, τὸ ἰταλ. induttivo· ἰδὲ ἐπαγωγή, Ἐπῤῥ. ἐπακτικῶς.

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τριγεν. (ἀκτή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπὶ τὴν ἀκτήν, εἰς τὸ περιγιάλι· «ἐπάκτιος οἶκος, βωμός». «ἐπάκτιος Ἀπόλλων». Ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'.

Ἐπακτός, ὁ, ἡ· ἐλέσϑε δὲ καὶ δικαταλ. Εὐρπ. Φοιν. 345. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι ἤχϑη, ἐκομίσθη, ἐφέρϑη εἴς τι ἢ πουϑενά, ὅστις ἠλϑε που ἀπὸ ἔξω, ἀντιϑ. τῷ, σύντροφος, Ἡρόδοτ. Ζ'. 102. «ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίας κατεργασαμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ· καὶ Εὐριπ. Ἰων. 29). Ὅϑεν — β') Ξένος «στρατὸς ἐπακ.» Στράτευμα, τὸ ὁποῖον ἐκράχϑη εἰς βοήθειαν Σφκλ. Τρ. 259. «ἀνὴρ ἐπακ.» Ἄνδρας χραγμένος ἀπ' ἔξω, μοιχός, πόρνος, Σφκλ. Αἰ. 1296. — γ') Ἑτερογενές, ἑτερότροπον, τεχνευμένον, μὴ συνήϑειαν ἀποκτημένον, ὄχι ἔμφυτον, φυσικόν· προσϑεμένον εἴς τι, ὅϑεν «ἡμέραι ἐπακτοί», ἢ ἐπακταῖαι. Αἱ εἰς ἀναπλήρωσιν χρονολογικοῦ ἀριϑμοῦ προσλαμβανόμεναι· «ὅρκος ἐπακτός». Εἰς τὸν ὁποῖον ὑποχρεοῦνται τὸν ἐναντίον του, μετὰ τοῦ ὁποίου διαφέρεται, χρισελογεῖται, Ἰσαρ. — Ὁ Schweighäuser προπαροξυτονεῖ τὴν λέξ. ἐν Ἱππόκρ. ἐπακτός, περὶ τοῦ ὁποίου ἀποδοκιμασϑέντος ὑπό τοῦ Barker ἐν τῇ Ἀγγλικ. Ἐκδ. τοῦ Στφ. Θησαυρ. 1. στλ. 914., ἀπολογεῖται ἐν τῷ Λξ. Ἱππόκρ. 1. στλ. 232.

Ἐπακτρεύς, εως, ὁ, = ἐπακτήρ.

Ἐπακτρίς, ίδος, ἡ (ἀκτή). Πλοιάριον, σκαφίδιον ἁλιευτικόν, τό ἰταλ. βάρκα, ἐξαιρ. τῶν ψαράδων καὶ τῶν λῃστῶν, ὅσοι λῃστεύουν εἰς τὰ περιγιάλια, μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ πλησιάσουν ἕως εἰς τὴν ἄκρην τῆς ϑαλάσσης, εἰς τὰ ῥηχὰ νερά, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ἀφ' οὗ

Ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ (κέλης). Πειρατικὸν ταχύπλουν πλοιάριον, ἢ βάρκα κουρσάρικη, ἡ ὁποία τρέχει πολὺ ὀλίγωρα, παρὰ τὸ

Ἐπακτρον, τό, = ἐπακτρίς.

Ἐπαλαζονεύομαι, μέσ. ἀποϑ. (ἀλαζονεύομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, παίζω τὸν μεγάλον εἴς τι ἢ διά τι, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπαλαλάζω, Μ. άξω (ἀλαλάζω). Ἀλαλάζω, φωνάζω ὑπατά εἴς τι ἢ διά τι, κραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως τὸ ἀλαλά, τὴν πολεμικὴν φωνήν, κραυγὴν· μετὰ ἐστ. Ξεν. Κυρουπ Ζ'. ά. 26.

*Ἐπαλαλκεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπαλέξω.

Ἐπαλάομαι, μέσ. μετὰ παϑ. ἀορ. (ἀλάομαι, ἀνμλ.). Πλανῶμαι πηγαίνω που, περιφέρομαι ζητῶν τι, ἢ εἰς τὴν ζήτησίν τινος· ψάχνω που περιπλανώμενος, ἢ χάσας τὸν δρόμον· περιπλανῶμαι, πλανῶμαι· δοκιμάζω, ὑποφέρω, παϑαίνω πολλὰ πλανήματα· μετὰ ἐστ. τοῦ τόπου, Ὀδσ. Δ, 81, 83. Ο, 176., κατὰ μετχ. ἀορ. ἐπαλη.είς· κατ' ἀόρ. ὑποτ. ἐπαλη.ῇ, Ὀδσ. Ο, 401.

Ἐπαλαστέω, Μλ. –ήσω (ἀλαστέω). Ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, κακίζω, ϑυμώνομαι διά τι· ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι μὲ δυσαρέσκειαν, λύπην, ἀδημονίαν, Ὀδσ. Α, 252.

Ἐπαλγέω, Μλ. –ήσω (ἀλγέω), Λυποῦμαι, αἰσϑάνομαι λύπην διά τι· μετὰ γεν. Εὐριπ. Ἰκέτ. 58.

Ἐπαλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην. Ὅστις αἰσϑάνεται λύπην, πόνον.

*Ἐπαλγύνω, Μλ. – υνῶ (ἀλγύνω). Προξενῶ πόνον διά τι.

Ἐπάλειμμα, ατος, τό. Πανὸν ἠποτέ τι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφηκε τίποτε· μυρωδικόν, ἀλειφή, χρῖσμα· ἀσβέστωμα, ψιμμύϑιον ἢ φκιασίδι (ε) παρὰ τὸ

Ἐπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω τι μὲ τίποτε, στουπόνω τι ἀλείφοντάς το μέ τι· «ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἀλειψαν», Ὀδσ. Μ, 47. 177, 200. καὶ Φιλόστρ. Ἡρ. «ἐπαλείφειν νῆας κηρὸν τοῖς ὠτίοις». Ἀλείφω τι ἐπάνω, ἀλείφωντας τρίβω τι· ἀντιαλείφω, ἀντιχρίω, Τρπκ. Διαχείρω, προτρέπω, παρακινῶ, ἐρεϑίζω, βάλλω εἰς λογιὰ τινα ἐναντίον τινός, τὸν ἁρματώνω, ὑποστηρίζω, τὸν βοηϑῶ, διαφεντεύω, «ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων ἀνδραγαϑήμασιν», Θεοδώρ. ἀφ' οὗ

Ἐπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλείφῃ, χρίῃ τίς τι, (ε)

*Ἐπαλέξησις, εως, ἡ. Βοήϑεια, ὑποστήριξις· παρὰ τὸ

Ἐπαλέξω, Μλ. –ήσω (ἀλέξω, ἀνμλ.), Βοηϑῶ, δίδω βοήϑειαν εἰς τινα· μετὰ ἐστ. τοῦ προπ., Ἰλιάδ. Θ, 365 «. . . αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόϑεν προϊάψειν», Λ, 428. — 2) Ἀπωϑῶ, ἀποβάλλω τι ἀπό τινα, τοῦτ' ἐστὶ ἐμποδίζω, δὲν ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἰς τινα· μετὰ ἐστ. τοῦ προπ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. «ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ», Ἰλιάδ. Τ, 315. Παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἑπτ. δὲ, εὑρηται καὶ ὁ

Ἀπρμφ. ἀόριστ. ἐπαλαλκεῖν· ἔστι δὲ καὶ λῆξ. ποιητ.

Ἐπαλετρεύω (ἀλετρεύω). Ἀλέθω, στουμπίζω, τρίβω τι ἐπάνω εἰς τι· «ἐπαλ. μύλης» Εἰς τὸν μύλον, Ἀπολλ. Α'. 1077.

*Ἐπαληθείς, μετχ. ἀόρ. τοῦ ἐπαλάομαι· Ὀδτ.

Ἐπαληθεύω, Μ. εὐτω (ἀληθεύω). Παραστήνω, ἀποδεικνύω φανερόνω, βεβαιόνω, ἐπικυρόνω τι ὡς ἀληθές· «κάμνω τι ἀληθινόν, Θουκυδ. Η'. «τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας».

Ἐπαλής, ό, ἡ (ἁλέα, ἡ θερμότης). Πᾶν ὅ,τι εἶναι θερμασμένον, ζεσταμένον, ἢ ἐνεργ. ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει, Ἡσιόδ. Ἔρ. 495. (ἔνθα τὸ α, ἀντὶ τοῦ α, τοῦ πρωτοτ., βραχύ κεῖται.)

Ἐπαλθέω, (ἀλθέω). Ἰατρεύω, ὠφελῶ τινα καὶ κατὰ μέτ. διάθ. ἀφ' οὗ

*Ἐπαλθής, ό, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἰατρεύει. — 2) ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἰατρείαν· Ὅ,τι ἰατρεύθη.

Ἐπαλινδέω, καὶ ἐπαλίνδω, = ἀλινδέω. Κυλίω τι ἐπί τι.

Ἐπαλκής, ό, ἡ (ἀλκή). Δυνατός, δυναμωτικός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 418.

Ἐπαλλαγή, ἡ (ἐπαλλάσσω), = ἐπάλλαξις. «ἐπαλλαγαὶ γάμων», παρ' Ἡρόδ. 1, 74. «ὡσαύτως καὶ ἐπιγαμίαι», 2, 147.

Ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ., = ἐναλλάξ.

Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, καὶ ἐπαλλαγή, ἡ. Ἀλλαγή, ἀλλαξιά, Ἰταλ. μπαράτο, τουρκ. τράμπα, ντεῖτι. Μεταβολή, ἡ μετάβασις ἀπό ἑνὸς εἰς ἄλλο. — 2) Ἀντίκρυσμα, διασταύρωμα, περίφραξις· «ἀνακατωμάτινος μὲ ἄλλο τι· σύνδεσμος, ἕνωσις» «ἐπαλλ. γάμων» Τὰ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι ἀναμεταξύ των ὑποπόδεια ἀμοιβαῖα, Ἡρόδ. Ἐπιμιξία, τὸ ἰταλκ. κομέρτσιο, τὸ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι πραγμάτειαν μὲ διαφόρων τόπων ἀνθρώπους. — 3) «Ἐπαλλαξις δακτύλιων», λέγεται ὅταν πότε σηκόνει, πότε κατεβάζῃ τις τὰ δάκτυλα, καθὼς π. χ. ὅταν παίζῃ τὸν αὐλόν· (ὄχι δὲ ἐξάρθρωσις δακτύλων ὡς ὁ Κοῦμας καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξήγησε.)

Ἐπαλλάσσω, Ἀττ. ἐπαλλάττω, Μ. ἄξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· κάμνω ἀλλαξιὰν· μεταβάλλω, ἀλλοιόνω, κάμνω τι διαφορετικὸν ἄλλοιώτικον· κάμνω, βάλλω τι διασταυρωτὰ μὲ ἄλλο τι· περιφράζω, ἢ βάλλω ἀνάμεσα φράχτην· πλέκω τι μὲ ἄλλο τίποτε, ζηλεύω, κάμνω τι νὰ πιάνηται, νὰ κρατῆται ἀπὸ ἄλλο τι καὶ ἐκεῖνο ἀπ' αὐτό· «ἀνακατόνω ἢ σμίγω δύω ἢ διαφορα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Κάμνω τι νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον του, νὰ μετατεθῇ, μετατραπῇ, μεταβληθῇ· ἐπὶ πάσης μετατροπῆς, μεταβολῆς, ἢ μεταθέσεως πράγματός τινος ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον τόπον. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ν, 359. «πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες» Ἀλλάξαντες τὸ πέρας ἢ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τοῦτ' ἔστι πολεμοῦντες μὲ ἀμοιβαίαν εὐτυχίαν, ἤτοι νικῶντες ποτὲ ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος. Ἡ παραβολὴ ἐλήφθη ἀπό τινος παιγνιδίου καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι συνήθους, σχοινάκι καλουμένου, τὸ ὁποῖον παίζουσιν οἱ παῖδες, ὅ τινες συνδήσαντες τὰ δύω ἄκρα σχοινίου ἐμβαίνουν εἰς τὸν τοιουτοτρόπως σχηματιζόμενον κύκλον κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας των ἕκαστος τὸ σχοινίον· εἶτα σκεπάσαντες μὲ μανδύλιον περιδεμένον ἐπὶ τὸ πρόσωπόν τινας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐμβάζουσι καὶ αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον δίδοντές τῳ ὡσαύτως τὸ σχοινὶ εἰς τὰς χεῖρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁδηγούμενος τρέχει κατόπιν εἰς τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ κύκλῳ περιτρέχοντας παῖδας, καὶ τὴν κυκλοφορίαν των ἀλλάζοντας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ κύκλου, ὥστε νὰ πιάσῃ τινὰ αὐτῶν, καὶ τότε λύσας τοὺς ὀφθαλμούς του δίνει τοὺς τοῦ πιασθέντος. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμηρ. τοῦτο ὡς τὸ Λατ. consurere pugnam. Τὸ νὰ συνδεῖται, περιπλέκηται ἡ μάχη ὡς μὲ σχοινίον καὶ νὰ μὴ διακρίνηται, ξεδιαλάγηται. — β') «ἐπαλλάττειν λόγους» Τὸ νὰ διαστρέφῃ τις τὰς λέξεις· «μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ» Νὰ μὴ παρεξηγηθῇ κατὰ κάνενα τρόπον ἡ ὁμιλία, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 8, 1. — 2) ἀμεταβτ. Ἀμείβομαι, ἐκδέχομαι, ἤτοι πιάνω, παίρνω τὸν τόπον ἄλλου καὶ ἐκεῖνος τὸν αὐτόν μου· «ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες» Ὀδόντια, τὰ ὁποῖα κλίνουν ἄλλαχτὰ ἕνα μέτα εἰς τὸ ἄλλο, τοῦτ' ἔστι τὰ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίνοντα, βαίζοντα, συμπλέκονται ὅταν κλείνται τὸ στόμα· τὸ δέ, «ἐπαλλάττειν τοὺς ὀδόντας» μεταβατ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀδόντια συμπλεκόμενα ἀμοιβαίως. — β') Μεταστρέφομαι, μεταβάλλομαι ἀπό τι εἰς ἄλλο τι, μεταστρέφομαι ἀμοιβαίως «ἐπαλλάττειν ἀλλήλοις» Τὸ νὰ μεταβάλλωνται, μεταστρέφωνται, μεταβαίνωσιν ἄλλαχτὰ ἀναμεταξύ των, τουτέστι ὁ ἕνας εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἐκεῖνος εἰς αὐτοῦ τὸν τόπον· ὡσαύτως καὶ «ἐπαλλάτ. πρός τι.» Τὸ νὰ μεταβαίνῃ, μεταστρέπηταί τι εἰς ἄλλο τι, συνορεύῃ, συγγενεύηται, ἔχῃ κλιτότητα, συνέχειαν, ὁμοιάζῃ μέ τι «ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν» Τὸ νὰ συνορεύῃ συνέχηται ὁμοιάζῃ μὲ τὴν βασιλείαν, κλίνει πρὸς τὴν μοναρχίαν. «ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων» Ἔχει συγγένειαν, ὁμοιότητα μὲ τὸ γένος τῶν ὀψαρίων· «ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν» Τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ εἶναι οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων ἀμοιβαίως διαφορετικοί, νὰ ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι λόγια μεταξύ των, Ἀριστοτ. «λόγοις ἐπαλλάττοντες», Ἀριστοτ. «κατ' ἐνίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραχυβίοις, κατ' ἐνίας δ' οὐδὲν κωλύει νοσώδεις εἶναι μακροβίους», Ἀριστοτ. Μερικοὶ ἀρρώστοι ζοῦν ὀλίγον, μερικοὶ δὲ μ' ὅλον ὅτι εἶναι πάντοτε ψιλάσθενοι, πάλιν ζοῦν παλὺν καιρόν.

Ἐπαλληλία, ἡ (ἐπάλληλος). Ἄμεσος διαδοχή, συνέχεια, πυκνὴ σειρά, ἀνθρώπων, ἢ πραγμάτων ἀλλήλοις συνεχομένων, ἤτοι οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν εὐθὺς ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον· π. χ. συστοιχίαι τῶν ἰδίων γραμμάτων, συλλαβῶν ἢ λέξεων, ἀκολουθούντων ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀμέσως.

Ἐπάλληλος, ό, ἡ (ἀλλήλων). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, στέκεται, εἶναι, εὑρίσκεται συχνά, πυκνὰ ἓν μὲ τὸ ἄλλο· εἶναι συστοιχημένον ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο, ἀκολουθεῖ εὐθύς, ἢ συχνὰ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, εἶναι ἀδιάκοπον, ἀκατάπαυστον· παρβλ. Herm. ἐν Σοφλ. Ἀντ. 57. «ἐπάλληλος βοήμ· Ἀκατάπαυστος, συνεχής, Ἡρωδιαν. Β'. ζ, 6. Ἐπίρρ. ἐπαλλήλως, Διοσκορ.

Ἐπαλλόκαρπος, ό, ἡ (ἄλλος καρπός). Ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἀκουμβοῦν τοὺς καρπούς, ἢ τὰ σπορισμένα βλαστάρια των ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 18.

Ἐπαλλόκαυλος, ό, ἡ. Ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἁπλόνουν, ἀκουμβοῦν τὰ βλαστάρια, ἢ τὰ κλαδία, ἢ τὸ κορμίτων ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἢ περιπλέκονται μὲ ἄλλα φυτά, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. 3, 18.

*Ἐπάλμενος, μετχ. μέτ. ἀορ. β'. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἐπαλξις, εως, ἡ (ἐπαλέξω). Ὀχύρωμα, ἔρυμα· προμαχών, τὸ κοινὸ πολεμίστρα· ἐξαιρ. τὰ ξωπαταχτὰ μέρη εἰς τὰ τείχη φρουρίου, ἢ κάστρου, τὸ τουρκ. μπαντένια, ἀπίσω εἰς τὰ ὁποῖα στεκόμενοι οἱ πολιορκούμενοι πολεμοῦν, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. ἐνικῶς τε καὶ πληθυντ. ἐν Ὀδτ. δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται, Ἡρόδ. 9, 7. παρβλ. κρόσσαι. — 2) Τρπ. Ἄμυνα, ὑπερασπιστής, βοήθεια, διαφέντευσις, Τραγ. ἀφ' οὗ

Ἐπαλξίτης, ου, ὁ (λίθος). Πέτρα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἢ κάνει ἀρμόζει εἰς ἐπάλξεις.

Ἐπάλπνος, ό, ἡ (ἄλπνιστος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυκύ, τερπνόν, θυμῆρες, ποθητόν· «ἐπάλπνος νόστος», Πινδ. Πυθ. 8, 120. καὶ Ἰσθμ. 5, 14. «ζωᾶς ἄωτον ἄλπνιστον».

*Ἐπάλτης, ου, ὁ· κύρ. Ὄνομ. Λυκίου τινὸς πολεμιστοῦ, Ἰλιάδ. Π, 415.

*Ἔπαλτο, γ'. ἑνικ. πρτπ. μέτ. ἀορ. β'. κατασυγκ. παρὰ τὸ ἐφάλομαι, ἀντὶ ἐφάλετο, Ἰλιάδ. (ἔπαλτο δὲ ἦδελ' εἶναι παρὰ τὸ πάλλομαι ἀντὶ ἐπάλλετο.)

*Ἐπαλφιτίζω, Μκ. – ίσω, καὶ

Ἐπαλφιτόω (ἄλφιτον) τὸν οἶνον, Ἀνακατεύω κρασὶ μὲ κριθάλευρον, ὡς συνήθιζον νὰ πίνουν τὸ κρασὶ οἱ Πέρσαι· «Σέλευκος ἐπαλφίτωσε τὸν οἶνον· ὅθεν καὶ «ἐπ' ἀλφίτοις πίνειν».

Ἐπαλώστης, ου, ὁ (ἁλόω). Ὅστις παραστέκεται, ἢ ἐπιστατεῖ εἰς τὸ ἁλῶνι καὶ γυρίζει τὰ δεμάτια ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἁλωνιζόντων ζώων διὰ νὰ τριφθῶσι καλά, Ξενοφ. Οἰκον. 18, 5.

Ἐπαμαξεύω, Ἰων. ἀντὶ ἁμαξεύω (ἁμαξεύω). Περνῶ ἐπάνω εἴς τι μὲ τὸ ἁμάξι· πατῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, καὶ γίνονται ἁμαξηλαί, αὐλακιαί, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 251. «γῆ ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν».

Ἐπαμαυρόω, Τὸ ἀμαυρόω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐπαμάομαι, Μλ. –ήσομαι (ἁμάω). Συστωρεύω, ἐπισωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπό τι, Ὀδ. Ε, 482. «πάφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν», «Ἐσώρευτε χορτάρια, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἔκαμε τὸ κραβάτι του· «ἐπαμάομαι γῆν, κόνιν» Σωρόνω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα, ἐξαιρ. ἐπὶ τάφων, Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 24. Τὸ ἐνεργ. ἐπαμάω, παρ' Ἰαμβλ. κατὰ πρῶτον.

Ἐπαμβατήρ, ῆρος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβάτης (ἐπαναβαίνω). Ὅστις ἀναβαίνει, ὑψώνεται, κάθηται ἐνταυτῷ ἐπάνω εἴς τι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 278.

Ἐπαμβλήδην, Ἐπίρ. ποιητ. καὶ

*Ἐπαμβληδόν, Ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβληδόν.

*Ἐπαμβλύνω, = ἀμβλύνω.

Ἐπαμείβω, Μλ. –ψω (ἀμείβω). Ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν, Ἰλ. Ζ. 230. «τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν». Μέτ. Ἀμοιβαίως πηγαίνω ποτὲ ἐδῶ, ποτὲ ἐκεῖ, ποτὲ εἰς ἕνα, ποτὲ εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ, Ἰλ. Ζ. 359. «νέα δ' ἐπαμείβεται ἀνὴρ», Ποτὲ μὲν ἔρχεται εἰς ἕνα, ποτὲ δὲ εἰς ἄλλον· ὡσαύτως καὶ μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον.

*Ἐπαμεριμνέω, Μλ. – ήσω (ἀμέριμνος), μετὰ δοτ. Ἀμεριμνῶ, εἶμαι ἀμέριμνος, ἤτοι χος, δὲν ἔχω κάνενα φόβον ἢ ὑποψίαν διότι, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 629.

*Ἐπάμερος, ό, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ἐφήμερος, Πινδ. (υ – υυ)

*Ἐπαμμένος, Ἰων. μτχ. πρκμ. τοῦ ἐφάπτω, ἀντὶ ἐφημμένος.

Ἐπαμμένω, Ποιητ. ἀντὶ. ἐπαναμένω· μετὰ δοτικ.

Ἐπαμοιβαδίς, καὶ ἐπαμοιβαδόν, Ἐπίρρ. (ἀμείβω). Ἀμοιβαία, ἀλλαχτά, Ὀδ. Ε, 481.. «οἱ ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἦσαν ἐπαμοιβαδίς», «Ἦταν ἐν μὲ τὸ ἄλλο αὐξημένα, περιπλεγμένα. (ξ)

Ἐπαμοίβιος, ό, ἡ, = ἐπαμοιβός, Ὁμ. Τμ. Ἔρ. 516. «ἐπαμοίβαια ἔργα» Πραγμάτειαν μὲ ἀλλαγήν, ληψοδοσίαν. ὁ Wolf ὅμως ἔγραψε, «ἐπαμοίβιμα ἔργα».

*Ἐπαμοιβός, ό, ἡ (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, κάμει ἀλλαγήν· ἀμοιβαῖος, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, Ἰων. ἐπημοιβός, Ὁμ.

Ἐπαμπέχω, Μλ. –πεχθῶ, ἀόρ. β'. ἐμπήμπεχον, Ἀπρμφ. ἐπαμπισχεῖν (ἀμπέχω,

ανμλ.) Περιτυλίγω, σκεπάζω, ενδύω τινά καὶ μὲ ἄλλο τι ἀκόμη. (ὁ ἐνστ. ἐπαμπίσχω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικός)

Ἐπαμπήχυμι, Ποιητ. ἀντὶ ἐπαναπήχυμι. Ὀρφ. Ἀργ. 316.

Ἐπαμπισχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἐπαμπέχω. Εὐριπ. Τρωάδ. 1148.

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ. Βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ὀδ. Π, 263. παρὰ τὸ

Ἐπαμύνω, Μ. υνῶ. (ἀμύνω) μετὰ δοτ. Ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, βοηθῶ, ὑφεντεύω. Ἰλ. Ε. 685. μὴ δή με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἑάσῃς κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. Σ, 99. 171. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις ὁπὰ μέν μετὰ δοτ. ὁτὲ δὲ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐν Ὀδ. δὲ οὐχ εὑρηταίπου ἡ λέξ. Ἰατρεύω, ἀπαντῶ ἢ προλαμβάνω κακόν τι —2) Ἀποτρέπω τι, ἐμποδίζω τὸ νὰ συμβῇ τι· μετὰ αἰτ. ὡς τὸ ἐπαρκέω. ητὴν δολίην ἐπάμυνον Ἐπιγρ.

*Ἐπαμφέρω, ἀντὶ ἐπαναφέρω· μετὰ δοτ. Στρέφω σπρώχνω τι ὀπίσω εἰς τι Σόλ. Λῆν. 19, 2.

Ἐπαμφιάζω, (ἀμφιάζω) Ἐνδύω, ντύνω, φοράνω τινὰ καὶ μὲ ἄλλο φόρεμα ἐπάνω εἰς ὅ,τι φορεῖ· Μέσως δὲ, ἐπαμφιάζομαι, Παίρω ἐπάνω εἰς τὰ φορέματά μου καὶ ἄλλο προσέτι φόρεμα.

Ἐπαμφιέννυμι, Μλ. ἐπαμφιέσω (ἀμφιέννυμι, ἀνμλ.) = ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, Ἐπίρ. Κατὰ δισήμαντον, ἀμφίβολον τρόπον, δισήμαντα, ἀμφίβολα.

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ίσω, Ἀττ – ίζω (ἀμφοτερίζω) μετὰ δοτικ. Κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, φαίνομαι δύω λογιῶν, κλίνω καὶ πρὸς τὸ ἕνα καὶ πρὸς τὸ ἄλλο γένος ἢ εἶδος, τὸ τουρκιὰ εἶμαι μουσιαβέζικος. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Δ. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. 2) Εἶμαι οὐδέτερος, ἀμφίβολος, ἐπαμφοτερίζων ἀποκρίνεται Διστήμαντα ἀποκρίνεται, ἡ ἀποκρισίς του δὲν εἶναι σωστή, ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους.

Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι δισήμαντον, δηλοῖ δύω διαφορετικὰ πράγματα. ἐπῤῥ. ἐπαμφοτέρως

Ἐπάμων, ονος, ὁ (ἕπομαι) = ὀπαδός, Ὀπαδός, συνοδευτής, δοῦλος, Ἡσυχ. καὶ Λεξην. ς΄. σελ. 267. (υ – –)

Ἐπάν, Σύνδεσμ. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, ἐπεί ἄν, Ἴων. καὶ Ὁμηρ. ἐπήν, παρ' Ἡρόδ. ὅμως συνήθ. ἐπεάν. Ὅταν, ὁπόταν, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὡς· μεταὐποτακτ. ῥήμ. πολλάκις παρ' Ὁμ., σπανιώτατα μετὰ Εὐκτ. ῥμτ., εὐκτικῷ γὰρ ῥήματι συντάσσεται μόνον — α΄) Ὅταν σημαίνηται ἡ γνώμη τρίτου τινός, Ὀδ. Δ, 232. πρὸς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν χρητῆρι μιγείην καὶ Ἰλ. Ω, 22. 227. ἢ β΄.) Ὅταν ἐκφράζηται ἡ γνώμη τοῦ ἰδίου λαλοῦντος, ἢ ἁπλῶς τὶ ἰδέα καὶ ὄχι ἀληθὴς καὶ πραγματικῶς τὸ βέβαιον, Ἰλ. Τ, 208. πτεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τυταλμένα λώβητα καὶ Ὀδ. Β, 105. Herm. Vig. σλ. 786. R. Γρηγορ. σλ. 465. (ἡ λήγουσα του ἐπάν φαίνεται ὅτι λαμβάνεται ὡς τὸ ἄν ἀντὶ ἄν, ἄλλοτε μὲν μακρά, ἄλλοτε δὲ βρχ. Jac. Ἀνάλ. Παλατ. σλ. 62)

Ἐπαναβασμός, ὁ. Σκαλοπάτημα, σκαλίδι Πλάτ. Συμποσ. παρὰ τὸ

Ἐπαναβαίνω, Μλ – βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνμλ.) Ἀναβαίνω που προσέτι· ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ ῥητορικὸν βῆμα. Ἀριστοτ. — ν) Ὀχεύω, ἡ βατεύω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἐπαναβάλλω, Μλ. – βλῶ (ἀναβάλλω, ἀνμλ.) Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω που, ἢ προσέτι· ἐντύνω τινὰ ἢ βάλλω ἐπάνω του καὶ ἄλλο φόρεμα Λεξήν. σελ. 605. καὶ Παυσαν. Ε. 448. Μέσ. ἐπαναβάλλομαι, Τραβῶ τὸν καιρὸν ἀκόμη περισσότερον ὀπίσω εἰς τὸ νὰ κάμω τι. Ἡρόδ. Βάλλω τὸ ἐπανωφόρι μου. Ἡρόδοτ.

Ἐπανάβασις, εως, ἡ (ἐπαναβαίνω) Τὸ νὰ ἀναβαίνῃ τις που προσέτι, Ὀχεία, βάτευμα, Συνέσ.

Ἐπαναβιβάζω, Μ. άσω. (βιβάζω) Ἀναβάζω, σηκώνω, βάλλω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος. Θουκυδ. Γ.

*Ἐπαναβιόω, Μλ. – βιώσομαι (ἀναβιόω, ἀνμλ.) Ξαναζῶ, ἀναστάινομαι.

Ἐπαναβλησθόν, Ἐπίῤῥ. (ἐπαναβάλλω) ἐπὶ φορεμάτων. Τριχιά, ῥμματιὰ ἐπάνω εἰς ἄλλα φορέματα, τὸ κοινὸν ἀναπεταρίαι Ἡρόδοτ. Β΄. 81. εἵματα λευκὰ ἐπαναβλησθὸν φορέουσιν, — 2) Μὲ προαύλημα, μὲ ἐνδύσιμον, τὸ ἰταλκ. μὲ πρελούδιον, ὅτοι τὸ πρῶτον παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου πρὶν ἀρχίσῃ τις νὰ παίξῃ, λαλήσῃ τὸ κομμάτι ὁπὲρ ἔσλει.

Ἐπαναβοάω, Μλ. -ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Βοῶ, φωνάζω προσέτι, δηλ. ἐν ᾧ φωνάζῃ τις, φωνάζω καὶ ἐγὼ ἐναντίον. Ἀριστοφ.

Ἐπαναγιγνώσκω, νεώτ. τύπος δὲ, ἐπαναγινώσκω, Μλ – γνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι μὲ μίαν ὄμματιὰν, ἢ καὶ μὲ προσοχήν, ἢ ξαναδιαβάζω. Ἐπίκτητ.

Ἐπαναγκάζω, Μλ – άσω. (ἀναγκάζω) Ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ προσέτι. Ἡρόδ. 8, 130. ἀφ' οὗ.

*Ἐπανάγκασμα, ατος, τό, Πᾶν ὅ,τι ἀναγκάζει, βιάζει· ἀνάγκασμα, βίαιμα προσέτι.

Ἐπαναγκαστής, οῦ, ὁ Ὅστις ἀναγκάζει, βιάζει.

Ἐπαναγκής, ὁ, ἡ. (ἀνάγκη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, γίνεται ἢ πρέπει νὰ γένῃ ἀναγκαίως, μὲ ἀναγκαστικὸν τρόπον· τὸ πλεῖστον ἐν οὐδετ. γένει, Ἡρόδ. 1, 82. Ἐπῤῥ. προπαροξυτ. ἐπάναγκες, Πλατ. Νομ. 8, σλ. 848. A, 9, σλ. 877. C ἐπάναγκες κομῶντες Φορούντες μακρυὰ μαλλιὰ ἐξ ἀνάγκης, διὰ τὴν συνήθειαν. ἐπάναγκές ἐστιν εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναγκαίως πρέπει νὰ γένῃ, νὰ εἶναι. ἐπάναγκες μηδὲν ἔστιν Δὲν εἶναι, δὲν χωρεῖ καμμία ἀνάγκη, βία.

Ἐπαναγορεύω, (ἀγορεύω) Κηρύττω, φανερόνω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ προπροβιβάζω τινὸς εἴς τινα τιμὴν προσέτι, τὸ ἰταλ. proclamáro, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1068.

Ἐπανάγω, Μλ. – άξω (ἀνάγω, ἀνμλ.) Κομίζω, ὁδηγῶ τινα ὀπίσω που, προστάζω, κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ, ἔλθῃ τις ὀπίσω, π. χ. ἐξωρισμένος τις εἰς τὴν πατρίδα του πάλιν. ἐπανάγει τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας. Σύρω, τραβῶ ὀπίσω, π. χ. τὴν χεῖρα. — β΄.) Ἐρεθίζω, παροξύνω τινά, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, πολεμίαν κατέστα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπαναγειν τὸν θυμόν Ἡρόδ. 7, 160. — 2) ἀμετβ. Τραβοῦμαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, τὸ ἰταλ. ριτιράρω, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ΄, α΄. 3. — β΄) ἐπὶ πλοίων, Κάμνω πανιά, ἁρμενίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἔχθρόν, εὐγαίνω μὲ τὸν στόλον, ἰταλ. φλόγαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ἐπαναγω τὰς ναῦς Προστάζω νὰ ἁρμενίσουν τὰ καράβια ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μεταφορικ. ἐπανάγω τὸν ἔπαινον, Ἀρχίζω νὰ ἐπαινῶ, Πλουτ. ἐπανάγω τὸν λόγον Ἀρχίζω πάλιν, φέρω ὀπίσω τὴν ὁμιλίαν ἐπανακτέον ὄφρα μικρὸν ἄνω τὸν λόγον. Συνέσ. Παῦσ. Φθάνω, καταντῶ που κατὰ τύχην, Ἡρόδ. 4, 103. Ὅπου μένει ὁ Schweigh. ἀπενεικθέντας, ἀντὶ ἐπαναχθέντας γράφειν προτείνει. (χ) ἀφ' οὗ

Ἐπαναγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ νὰ κομίζῃ, ὁδηγῇ τίς τινα, νὰ φέρῃ τινὰ ὀπίσω που· τὸ νὰ ἁρμενίζῃ, εὐγαίνῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ σηκόνῃ τὴν ἄγκυραν, κάμνῃ πανιά — 2) Ἐπιστροφή, τράβιγμα ὀπίσω, τὸ Ἰταλ. ριτιράδα.

Ἐπαναγωγός, ὁ, ἡ. Ὅστις ὁδηγεῖ, κομίζει τινά που ἢ κατά τινος — 2) Ὅστις κομίζει φέρει τινὰ ὀπίσω, ὅστις ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω. Δίων Κάσ.

Ἐπαναδέρω, = ἀναδέρω. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδίδωμι, Μλ – ώσω, (δίδωμι) Αὐξάνω, αὐγατίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάλιν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδιπλάζω, (διπλάζω) Ξαναδιπλόνω· ἐπαναλαμβάνω, τὸ ἰταλ. ῥιπετίρω, ἐρωτῶ τι δύω φορὰς Αἰσχύλ. Προμ. 823. πεπαναδίπλακται, Ἐπαναλαβε τὴν ἐρώτησιν, ξαναρώτησε ἀκόμη μίαν φοράν.

*Ἐπαναδιπλόω = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐπανάδιπλωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ξαναδιπλώθη, ἔγινε δύω φοραῖς τόσον, ὅσον ἦτον· ἐδιπλώθη δύω φοραῖς.

Ἐπανάδιπλωσις, εως, ἡ. Ξαναδίπλωσις, διπλάσιασμα, ἐπανάληψίς τινος· ὡσαύτως καὶ ῥητορικόν τι σχῆμα.

Ἐπαναδραμεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄ τοῦ ἐπανατρέχω.

Ἐπαναζεύγνυμι, Μ. εύξω, ἔτι δὲ καὶ ἐπαναζευγνύω. (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Συνδέω, συναρμόζω, ἔτι δὲ ἑτοιμάζω, μαζόνω τὰ πράγματά μου πάλιν, τὸ ἰταλ. ἰμπακάρω, ὅθεν ἀμετβ. ἀναχωρῶ, μετεύω πάλιν μὲ ὅλα τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα· ξαναέρχομαι πάλιν, ἐπιστρέφω ὀπίσω. Διόδ. Σικελ.

Ἐπαναθεάομαι, Μλ – άσομαι, μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι πάλιν, ἐκ δευτέρου, ξαναθεωρῶ, ξαναπαρατηρῶ Σνφ. Θεωρῶ, πατηρῶ τι ὑψηλὰ που· σηκόνω τι ἐπάνω καὶ τὸ θεωρῶ, παρατηρῶ (ασομαι)

*Ἐπαναθρώσκω (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ, πετάχνομαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πλησίον τινὸς ἢ ἐναντίον· πιθανὴ ὑπὸ τοῦ Pindar ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 359, ἀποδεχθεῖσα ἀνάγωστις.

Ἐπαναιρέομαι, μέσ. σπανιώτατον δὲ ὡς ἐνεργ. ἐπαναιρέω (αἱρέω, ἀνμλ.) Σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, σηκόνομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 791. Ἀναδέχομαι, παίρω τὶ ἀπάνω μου διὰ νὰ τὸ κάμω. ἐξαιρ. ἐμβαίνω εἰς πολιτικήν τινα λειτουργίαν, ἢ βουλευτὴν τῆς πατρίδος, Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω τρόπον τινὰ ζωῆς, κἀνέν ἔργον. πέπαν· βίον, τέχνην καὶ τ. τ. πόλεμον Ἀρχίζω πόλεμον. — 2) Παίρω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀκυρόνω τι νόμον Πλατ. — 3) = ἀναιρέομαι, σημ. 3. Ἀφανίζω, φονεύω, σκοτώνω, Πολύβ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναίρεσις, εως, ὁ. Θάνατος, φόνος, ὄλεθρος, φθορά. Πολύβ.

Ἐπαναίρω, (αἴρω, ἀνμλ.) Ὑψόνω, σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλά, ὡσαύτως καὶ μέσ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 784. καὶ Θουκυδ. Ζ. πέπαυηρατο τὴν βακτηρίαν Κτήκωσε τὴν ῥάβδον διὰ νὰ κτυπήσῃ. Παῦσ. Ἀνίστημαι, σηκόνομαι.

Ἐπανακαλέω, ῶ. Μλ. – έσω (καλέω, ἀνμλ.) Ῥάζω πάλιν ὀπίσω, ξαναῥάζω τινά.

Ἐπανακάμπτω, Μ. ψω, (κάμπτω) Λυγῶ τι ἢ λυγίζω πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω τι ὀπίσω ὁδηγῶντας, διευκολύνοντας το — 2) ἀμετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἀριστοτ. Προβλ.

Ἐπανάκειμαι, Μλ. -κεῖσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κοίτομαι ἢ στέκομαι ἐπάνω, ἢ πλησίον που· εἶναι βαλμένος, διορισμένος τι ὡς ἀντάμοιβήν, ἢ τιμαρία Ξενοφ. Κυρουπ. Γ΄, γ΄. 53. ητοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος αἰὼν ἐπανακείσεται.

Ἐπανακεφαλαιόομαι, = ἀνακεφαλαιόω. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν πραγμάτων τινος, ἤτοι τὸ ξαναθεωρῶ, ξαναδιηγοῦμαι κλ. τ. μὲ συντομίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. τὸ ἰταλ. ριεπιτολάρω, ριεπουμάρω.

Ἐπανακίρναμαι, (κίρνημι) Ἀνακατόνω τι, σμίγω ἐκ δευτέρου, ξανανακατόνω. ποιητ.

Ἐπαναλαγγάνω, (λλαγγάνω) Ξαναγαυγίζει, Πανοφ. Κυν. Δ'. 5. καὶ ς'. 23.

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ. (ἐπανακαλέω) Ξανακάλεσμα, ξανακρέξιμον, κράξιμον ὀπίσω.

Ἐπανακλίνω, (κλίνω) Ἀκουμβῶ τι ἐπίτε, ἢ ὀπίσω· λυγῶ τι ὀπίσω, κάμνω νὰ κλίνῃ, βαίζῃ πρὸς τὰ ὀπίσω (ι) ἀφ' οὗ

Ἐπανάκλισις, εως, ἡ. Ἀκούμβισμα ἐπί τι, ἢ ὀπίσω· λύγισμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανακοινόω, (κοινόω) Φανερόνω, κοινοποιῶ τίποτε εἰς τινα, ἵνα συμβουλευθῶ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπανακομίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ. -ῶ (κομίζω) Κομίζω, σβήνω, φέρω τι ὀπίσω που.

Ἐπαναπράζω, Μλ-ξω (πράζω, ἀνμλ.) Φωνάζω, κράζω πάλιν μεγαλοφώνως. Πολυδ. Ε'. 34.

Ἐπανακρεμάννυμι, Μλ-άσω (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι ἐπάνω, πλησίον τινός, ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Παθ. Κρέμομαι, εἶμαι ἐξηρτημένος κρεμάμενος ἀπό τι.

Ἐπανακρίνω, = ἀνακρίνω. (ι)

Ἐπανάκρουστις, εως, ἡ. Σπρώξιμον, ἀμπωτμα, κράτημα ὀπίσω. 2) Ἐπιστροφή, παράτο

Ἐπανακρούω, (κρούω) Σπρώχνω, ἀμπώχνω, κρατῶ τι ὀπίσω. Μέσως ὅε, ἐπανακρούομαι, Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, Ἀριστοφ. Ὄρν.

Ἐπανακτάομαι, Μλ-κτήσομαι μέσ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.) Ξαναποκτῶ, ξαναλαμβάνω, ξανακερδαίνω.

Ἐπανακυκλέω, Μλ-ήσω (κυκλέω) Ξανατριγυρίζω, ξαναφέρω τι ὁλόγυρα· ἐπαναλαμβάνω τι, ἤτοι τὸ λέγω, ἢ τὸ κάμνω πάλιν. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναφέρῃ τις ὁλόγυρα, ξανατριγυρίζῃ τι· ἐπανάληψις, ἢ τὸ νὰ λέγῃ ἢ κάμνῃ τι πάλιν, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἢ εἶπε προτήτερα· περικύκλωμα.

Ἐπανακυκλόω, = ἐπανακυκλέω. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλωσις, εως, ἡ. = ἐπανακύκλησις.

Ἐπανακύπτω, Μ. ψω. (κύπτω) Σκύπτω, ἢ κλίνω τὸν ἐαυτόν μου ἐπί τι, κλίνω, βαίζω ἐπάνω πρός τι, ἢ εἰς, ἢ κατά τι. μετά ὁστ. Ξενοφ. Ἱππ. 18'. 14. «λόγχη ἐπανακύπτουσα, —2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, ἢ ἀντιτείνω, ἐναντιώνομαι εἰς τι· μετά ὁστ. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. ς'. 8. ἐπανακύπτοντες αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν, Τοὺς ἐναντιωμένους εἰς τὰς ἐλπίδας του.

Ἐπαναλαμβάνω, Μλ-ήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Ξαναπαίρνω, ἢ παίρνω ὀπίσω τι· ξαναλέγω, ξανακάμνω τι, τὰ ὁποῖα ἔκαμα, εἶπα προτήτερα, τὰ ἰταλ. ριπετέρω «ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν Ἐπρόσταξε πάλιν τὰ ἴδια λέγοντας, Πλάτ. Φαιδ. σλ. 228, Α. ἐν γένει = ἀναλαμβάνω. (Ὁ δὲ Κούμας ἀτύγχωστα πάλιν τολοιπίζει, λήθω τὸν μέλ. σημειώσας.)

*Ἐπαναλέγομαι, (λέγω) Ξαναλέγω. Ἀλεξάνδρ. περὶ σχμ. σλ. 36. παρβλ. Schaef app. Dem. 1. σλ. 522.

Ἐπανάληψις, εως, ἡ. (ἐπαναλαμβάνω) Τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ἤτοι λέγῃ, κάμνῃ τίς τι πάλιν ὡς προτήτερα. ἐν γένει = ἀνάληψις.

Ἐπαναλίσκω, Μ. ώσω. (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) Δαπανῶ, ἐξοδιάζω προέτι, ἀκόμη περισσότερον μετακειριζόμενός τι.

Ἐπαναλογέω, (ἀναλογέω) Λέγω καὶ ἐκ δευτέρου, ξαναλέγω, διηγοῦμαι ἢ ἐξηγῶ τι κλπ. μετέπειτα, Ἡροδτ. 90. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, παλλιλογέω.

*Ἐπαναλόω, Σπανιώτ. ἐνεστ. τύπος, ἀντὶ ἐπαναλίσκω.

Ἐπαναλύω, = ἐπαναξιόγνωμι. Νικήτ. Χρον.

Ἐπαναμένω, Μλ-ενῶ (μένω, ἀνμλ.) Προσμένω περισσότερον καιρόν· ἄνευ πτωτικοῦ. —2) Προσμένω, καρτερῶντας ἀργοπορῶ· μετά ὁστ. —3) Προτμένω, καρτερῶ τι· μετά αἰτιατ. «ἐπανεμείνομεν μὲ ὀλίγον εἰσέτι» χρόνον.

Ἐπαναμιμνήσκω, Μλ-ήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ.) Ξαναενθυμίζω, κάμνω τινὰ νὰ ξαναενθυμηθῇ τίποτε. Δμτδ. ἀφ' οὗ

Ἐπανάμνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναενθυμίζῃ τίς τινά τι, νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του τι· ξανανθύμησμα.

Ἐπανανεόω, ῶ. (νεόω) Ξανανεόνω, ξανακαινουργόνω τι. Πλάτ. Πολ. Β'. ἀφ' οὗ

Ἐπανανέωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξανανεώνῃ, ξανακαινουργήσῃ τίς τι· ξανακαινούργωμα.

Ἐπαναπαύω, Μ. αὔσω. (παύω) Ἀναπαύω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ που, ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι. Μέσ. Ἠτυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι.

Ἐπαναπέμπω, Μλ-ψω (πέμπω) Στέλλω ὀπίτω, ἢ ἐπάνω που, ἢ ῥίπτω τι ὑψηλά. Ἱπποκρ.

Ἐπαναπεράω, Μ. άσω. (περάω) Περνῶ, διαβαίνω κάτωθεν πρὸς τὰ ἐπάνω μέρη, ἢ ξαναπερνῶ. Νικόλ. Δαμασκ. «ἐπαναπερῶντος δ' ἐκ τῆς Συρίας καὶ τοῦ εὐξείνου πόντου».

*Ἐπαναπέτομαι, Μλ-πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἐπάνω εἰς τι· ἢ προέτι, ὑψηλά.

*Ἐπαναπήγνυμι, Μλ-ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι.

Ἐπαναπηδάω, Μλ-ήσω (πηδάω) Πηδῶ ἐπάνω που, ὑψηλά ἢ τὸ σύνηθ. τὸν ἀνήφορον· πηδῶ εἰς τι, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐπίτι. Ἀριστοφ.

Ἐπαναπίπτω, Μλ-πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που· πλαγιάζω ἐπί τι. «φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσών». Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. 14. (ι)

Ἐπαναπλάσσω, Μλ-άσω = ἀναπλάσσω. Ἀθήν. σελ. 95.

Ἐπαναπλέω, Μλ.-εύσομαι, Ἰων. ἐπαναπλώω. (ἀναπλέω, ἀνμλ.) Πλέω εἰς χεράδι, ἀρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ πρὸς τὰ ἄνω τῆς θαλάσσης ἀκόμη. Τρπκ. «ἐπαναπλώσουσιν ὑμῖν ἔπεα κακὰ Εἰς τὴν γλῶσσάν σας ἐπιπολάζουσι κακαὶ ὁμιλίαι», Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 212. παρβλ. ἀκηρυπλώω —2) Πλέω μακρύτερα, ὀπίσω· ἐπιστρέφω ἀπό τὸ ταξείδι, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα μου ὀπίσω, Ἐνφ. Κάμνω πανιά, ἀνάπλεω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. ἐπί τινα.

Ἐπαναπνέω, Μ. εὔσω. (πνέω, ἀνμλ.) Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀναπνέω πάλιν, ξαναγαπάνω.

Ἐπαναποδίζω, = ἀναποδίζω.

Ἐπαναπολέω, = ἀναπολέω. Πλάτ. Φίληβ. 36.

Ἐπανάπτημι, Πετῶ πρὸς τὰ ἄνω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναπτήσιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις δύναται, εἶναι εἰς κατάστασιν διὰ νὰ πεταχθῇ πρὸς τὰ ἄνω. Ἡσύχ.

Ἐπαναῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Ξανασχίζω, ξανανοίγω· σχίζω τι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπαναῤῥιπίζω, = ἀναῤῥιπίζω Ἰώσηπ.

Ἐπαναῤῥίπτω, καὶ ἐπαναῤῥιπτέω, (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι ἐπάνω ἀπό τι, ὑψηλά, ἐπάνω —2) ἀμτβ. Πηδῶ, ῥίχνομαι πρὸς τὰ ἄνω, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 4. (ι)

*Ἐπανάσεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σηκόνῃ τις τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ τινά· τὸ νὰ σηκόνῃ ὑψηλὰ ἅρματι καὶ νὰ τὸ κουνῇ, τραντάζῃ· τὸ νὰ φοβερίζῃ τινὰ κουνώντας ἅρματι· ἐν γένει, ἀπειλή, φοβερισμός, Θκδ. παρὰ τὸ

Ἐπανασείω, Μλ-είσω (σείω) Σείω, κουνῶ τι σηκόνωντάς το ὑψηλά. φοβερίζω τινὰ σηκόνωντάς τι ὑψηλὰ κουνῶντάς το, ἔπαιρ. χαίρας, ὅπλα· μετὰ ὁστ. Φοβερίζω τινὰ σηκόνωντας ἅρματι, ἢ τὸ χέρι ἐναντίον του. ἐν γένει ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Ἐπανασκάπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. ἀποθ. (σκάπτομαι) Ξανασκάζομαί τι· σηκόνω τι ἐπάνω πάλιν καὶ τὸ σκάφω, παραγηρῶ.

*Ἐπανασκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω) Παρατηρῶ τι μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν καὶ τὸ ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Πλάτ. Ἱππ. ἐλάτ. σλ. 393. D.

Ἐπανασπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω) Ξανασπέρνω, μετασπείρνω. Τζιτζ. εἰς Ἡσίοδ. ἀφ' οὗ

*Ἐπανασπορά, ἡ. Ξανασπάρσιμον, μετασπάρτιμον.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ. (ἐπανίσταμαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ σύνθ. ἰταλ. ῥεμπελιόνη, καὶ ἐκ τοῦ Γαλλ. ῥεβολουτσιόνη, Θουκδ. Β. «τῶν Εἰλώτων τὴν ἐπανάστασιν. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. Ἐπανάστατις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύωσι τοὺς μηδὲν ἀδικήσαντας —2) Τρωμα, φύλωμα τόπου τινός, ἀνήφορος· πρίσμα, φούσκωμά τι. Διοσκορ. Η. 6. Τρπκ. «ἐπανάστασις λόγου» Τ-ῦρος λόγου. Δμτ. Φαλρ.

Ἐπαναστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν διαιτητῶν του.

Ἐπαναστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Κτυπῶ τι ἐπάνω ἢ ὀπίσω· μαζόνω ἢ σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλά. ἐν γένει, = ἀναστέλλω.

Ἐπανάστημα, τος, τὸ. (ἐπανίσταμαι) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον· ὕψωμα, πρίσμα, φουσκωμα.

Ἐπαναστρέφω, Μ. ψω. (στρέφω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ἐναντίον τινός, Ἀρστφ. Βτρ. 1102. Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω· κατὰ ταύτην τὴν σημ. καὶ μέσως. Ἀρστφ. Ἱππ. 244. ἀφ' οὗ

Ἐπαναστροφή, ἡ. = ἀναστροφή· Γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή..

Ἐπανασώζω, = ἀνασώζω. Εὐστάθ.

Ἐπανάτασις, εως, ἡ. Ξάπλωμα, σήκωμα, τέντωμα πράγματός τινος ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω. Ἀριστοτ. παρὰ τό

Ἐπανατείνω, ἐξαιρέτως δὲ Μέσως, ἐπανατείνομαι, (τείνω). Ἁπλόνω, τεντόνω, κρατῶ, σηκόνω τι πρὸς τὰ ἄνω· σηκόνωντάς τι ἐπάνω τὸ δείχνω, ἔβαιρ. τὸ χέρι· φοβερίζω τινά.

Ἐπανατέλλω, Μ. -ελῶ = ἀνατέλλω. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ σηκωθῇ, ὑψωθῇ, νὰ φανερωθῇ, Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι, φαίνομαι ἐπάνω, φανερόνομαι ὑψηλά. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 563. «ἐπανατέλλουσι γαίηφι». Βγαίνουσι, γεννῶνται, φυτρόνουν ἀπὸ τὴν γῆν,

*Ἐπανατέμνω, Μλ.-εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτωντας ἀνοίγω τι πάλιν, ἐκ δευτέρου· κόπτω τι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τινος, ἢ πρὸς ἐπάνω.

Ἐπανατίθημι, Μλ.-θήσω = ἀνατίθημι. Βάλλω, προσθέτω τι ἀκόμη εἰς τι.

Ἐπανατρέπω, Μ. -ψω. (ἀνατρέπω, ἀνμλ.) Ἀναποδογυρίζω, κάμνω τι ἄνω κάτω, τὸ χαλῶ.

Ἐπανατρέφω, Μ.-θρέψω. (τρέφω, ἀνμλ.) Τρέφωντάς τι ἢ τινα, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του· ξανατρέφω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκιβ. ξαναταΐζω.

Ἐπανατρέχω, = ἀνατρέχω. Ἀνμλ. Βασίλ. Ἑξαήμ.

Ἐπανατρυγάω, Μ.-ήσω. (τρυγάω) Ξανατρυγῶ, τοῦτ' ἔστι συνάζω τὰ ἀπὸ τὸν τρύγον ἀναπολειφθέντα σταφύλια, σταφυλολογῶ, τὸ κοινῶς τσαμπουρολογῶ, μαζόνω τὰ τσαμπούρια. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπαναφέρω, ποιητ. ἐπαμφέρω = ἀναφέρω, ἀνμλ. Μέσως, Φανερόνω, εἰδοποιῶ, δίδω εἴδησιν ὀπίσω. Ἀμετβ. Ξανακρύνομαι, σηκόνομαι πάλιν ὑψηλά. Παθ. Ἀρίνω ἢ κάμνω νὰ ἀνῇ, σηκωθῇ ἐπάνω ἀναθυμίασις, ἢ μυρωδία. ἀφ' οὗ

Ἐπαναφορά, ἡ. = ἀναφορά, Τὸ νὰ ἀναφέρῃ, φέρῃ τίς τι ὀπίσω· τὸ νὰ ἀναφέρῃ τίς τι εἰς τι προηγούμενον· παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι, ὁ-

τὰν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Πλούταρχ. εἰς Ὅμηρ. ἀφ' οὗ.

Ἐπαναφορικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἴς τι· ἀνήκει εἰς τὴν τοῦ ῥητορικοῦ σχήματος ἐπαναφοράν.

Ἐπαναψυσάω, Μ. ήτω. (ψυσάω) Ξαναφυσκώνω τι, τὸ γεμίζω πάλιν ἀνεμον· ψυτῶ εἴς τι πάλιν· ἐπὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιγκτῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1175.

Ἐπαναφύω, (φύω, ἀνμλ.) Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ ἢ νὰ αὐγάλῃ βλαστάρια ἐπάνω. — 2) κατὰ μέσ. διάδ. μετὰ ἀορστ. β'. καὶ Πρκμ. Φυτρόνει, γεννᾶται ἐπάνω εἰς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ'. 15.

Ἐπαναφωνέω, Μλ. -ήτω (φωνέω) Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω μετὰ ταῦτα, ἢ ἐξοπίσω τινός διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ Ξέτ. Ἔμπ.

Ἐπαναχέω. Μλ. -εύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω προσέτι, ξαναχύνω· καὶ, ὑπαρ. ἐάκρυα, Κλαίω προσέτι. Αἰσχλ.

Ἐπαναχρεμπτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει τὸ πτύσιμον, παρὰ τὸ

Ἐπαναχρέμπτομαι, Μ -ψομαι. μέσ. ἀποδ. (χρέμπτομαι) Βήχω, βηχῶ καὶ εὐγάζω φλέγμα, βηχῶ καὶ πτύω, ψτῶ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναχρεμψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βήχῃ, βηχῇ καὶ εὐγάζῃ, πτύῃ τις φλέγμα.

Ἐπαναχωρέω, = ἀναχωρέω, Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ὑποχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω. τὸ νὰ τραβιέται τις, ἢ τι ὀπίσω. Θουκυδ. Γ'. ικύματος ἐπαναχώρησις.

Ἐπανδρος, ὁ, ἡ. (ἀνὴρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνδρικόν, ἀνήκει, πρέπει εἰς ἄνδρα. Παλαίφατ. περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ ἐπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀναπιθέασι πολὺ ἔχειν. Διοδ. Σικ. Ἐπῤῥ. ἐπάνδρως

Ἐπανδρόω, (ἀνδρόω) Βάλλω, φέρω που ἄνδρας, προβλέπω, προμηθεύω τι μὲ ἄνδρας Ἀπολλ. Ἀργ. Α. 878. «Λῆμνον ποιεῖν ἐπανδρώτην» Νὰ προβλέψῃ τὴν Λῆμνον μὲ παιδία ἀρτενικά, νὰ τὴν γεμίσῃ ἄνδρας.

Ἐπανεγείρω, = ἀνεγείρω (ἀνμ.) ἀφ' οὗ

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ. = ἀνέγερσις.

Ἐπάνειμι, (ἄνειμι) Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω πάλιν ὀπίσω. Πλούταρχ. «κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν» Τροπ. ἐπὶ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τὰ αὐτά, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 15. Ὁ ἐνεστὼς ἐκλαμβάνεται συνήθ. κατὰ σημασ. Μέλλοντος.

Ἐπανειπεῖν, (εἶπεῖν, ἀνμλ.) Τὸ νὰ εἰπῇ τίς τι προσέτι, νὰ εἰδοποιήσῃ, ὑποσχεθῇ τι. «ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι» Ὑπεσχέθησαν ἀνόμη πρὸς τούτοις καὶ πληρωμὴν εἰς τὸν φονέα. Θουκυδ. ς'. 60.

*Ἐπανείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπανέρομαι. Ἡρόδ. 3, 32.

Ἐπανέλευσις, εως, ἡ. (ἐπανέρχομαι) Ἐπιστροφή γυρισμός, ἔρχομος εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν.

Ἐπανελκύω, Μ. ύσω. (ἑλκύω) Σύρω, τραβῶ τι πρός τι. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. 19.

Ἐπανεμέω, Μ. έσω. (ἐμέω) Ξαναξερνῶ, ξερνῶ κατὰ συνέχειαν, μίαν φορὰν κατόπι τὴν ἄλλην. Ἱπποκράτ.

*Ἐπάνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος) = ἐπηνέμιος (ᾱ)

Ἐπανενεγκω, = ἐπαναφέρω.

Ἐπανερεύγομαι, = ἀνερεύγομαι.

Ἐπανέρομαι, (ἔρομαι) Ξαναρωτῶ,

Ἐπανέρχομαι, Μλ. -ανελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Μεταβαίνω, πηγαίνω πέρα· ἐξαπλώνεται, διαδίδεται που. «ἐπανελθεῖν εἰς τι.» Ἡρόδ. 2 109. Ξανέρχομαι, πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που, ξαναγυρίζω· ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τοὺς ἰδίους λόγους, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου. ἐπανέρχ. τί καὶ ἐπί τι. Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 2. Ἀγησ. ΙΑ'. 1.

Ἐπανερωτάω, Μλ. -ήσω (ἐρωτάω) Ξαναρωτῶ. Πλάτ. Ἱππ. ἐλάσ. σλ. 369. D.

*Ἐπάνεσις, εως, ἡ (ἐπαινῆμι) Ξαπόλυμα, ξαναξετέντωμα, τὸ νὰ χαίνῃ τι· τὸ τάνυσμα, τέντωμά του πάλιν.

Ἐπανέχω, Μλ. -έξω (ἀνέχω, ἀνμλ.) Κρατῶ εἴς τι, ἔχω τι εἰς τι. ἐξαίρ. ὑπακ. φρένα, Ἔχω, κρατῶ τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τι, προσέχω· μετὰ δοτκ. Κρατῶ ἢ ἐπιστηρίζομαι εἰς τι, ἀφιερόνομαι, θαῤῥῶ ἢ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου εἴς τι· εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 38. «τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως πεμπομένοις ἐπαισχύνεται» «τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντας» Ὡς πρὸς τὰ κοινὰ πάθη ἢ τὰς κοινὰς δυστυχίας, δὲν ἐμετροῦσε τὰς οἰκιακάς· ἢ κρεῖττον ἴσως κατὰ σημασ. μέσης διαδ. κοντὰ εἰς τὰ κοινὰ καλὰ ὑπέφερνε καὶ τὰ οἰκιακά, Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 22. Μέσ. Ἀναδέχομαι, παίρνοτι ἐπάνω μου, ὑποφέρω

*Ἐπανήκω, (ἥκω) Ξαναέρχομαι ὀπίσω — 2) Ξαναγυαλίνω πάλιν τὸ φανερόν· αὐξάνομαι πάλιν, ξαναποκτῶ δόξαν, ὑπόληψιν.

Ἐπανδέω, Μλ. -ήσω (ἀνδέω) Ἀνδίζει, εὐγάζει βλαστάρια ἐπάνω ἢ πλησίον, ἀναβλύζει ἢ ἀναβρύει, Ἡρόδ. 2, 12. «κογχύλια τε φαινόμενα ἐπὶ τοῖσι ὄρεσι καὶ ἄλμην ἐπανδέουσαν» Ὁμοιάζει μὲ ζωηρὸν χρῶμα «χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρώτημα ἐπανδεῖναι Λουκ. β'.) Τροπ. ἐπὶ πάντων ὅσα εὐγαίνουν, φαίνονται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ὡς ἰδιότης προσώπου ἢ πράγματός τινος, «τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς» Λουκ. ἰδὲ ἐπανήνθησε, — γ'.) ἐξαίρ. Ἔχω ἀρθονίαν, ἀφθονίαν πράγματός τινος, εἶμαι γεμάτος ἀπό τι, ἔχω μὲ ὑπερβολήν τι. «εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησιν» μετὰ δοτ. Ὡσταύτως καὶ κατὰ ἐναντίαν σημασ. «ἐπανθ. πόνοις» Αἰσχλ. κατ. 930. παρβλ. Schaef. ἐν Δίον. συνθ. σλ. 269 — 2) Ἀνθίζει ἀργά, ὄψιμα, ἀφ' οὗ

*Ἐπάνθημα, ατος, τό, = ἐπάνθισμα.

*Ἐπάνθηρος, ὁ, ἡ, τό, ἀνθηρός κατ' ἐπτσ. Μανέθ. 6, 343.

Ἐπάνθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνθῇ τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι — 2) Τὸ νὰ ἀνθῇ τι ἀργά, ὄψιμα.

Ἐπανθίζω, Μ. -ίσω. (ἀνθίζω) Στολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια· ἐν γένει, στολίζω, ποικίλλω, παρδαλίζω, κάμνοτι νὰ φαίνηται πολλῶν λογιῶν «ἐπανθ. παιδιὰν κωκυτοῖς» Κάμνω νὰ ψάλλουν τὸν παιᾶνα ψάλλοντες εἰς τὸ μεταξὺ καὶ θρηνητικὰ ἄσματα Αἰσχλ. Χοηφ. 147, Τροπ. «ἀπαγγελίαι ὀνόμασι ποιητικοῖς ἀπηνθισμέναι» Στολισμέναι μὲ ποιητικὰς λέξεις. Φιλστρ. Σοφ. 1, 15, 7. «ἐπανθίζω τινὶ ἐρώτημα τὸ ἡμέτερ, Λέγω τινί, δὲν ξηροκοκκινίζεις, δὲν ἐντρέπεσαι διὰ τὰς πράξεις ἢ διὰ τοὺς λόγους σου; Λουκ. Ἰστρ. 13. ἀφ' οὗ Αἰσχύλ. Χοηφ. 147.

Ἐπάνθισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος ὡς ἄνθος· πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ἢ ἐπιπολάζει ἐπάνω που, ἐξαίρ. ἐπὶ βαμμένων πραγμάτων. Ἱπποκρ.

Ἐπανθισμός, ὁ. Στολισμός, μὲ ἄνθη, λουλούδια, ἢ μὲ ἀνθηρὰ χρώματα.

*Ἐπανθοπλοκέω, Μλ. -ήσω (πλέκω) Πλέκω τι ἀπὸ λουλούδια, περιπλέκω τι μὲ λουλούδια. Ἀρστφ. Ἀχ. 670.

Ἐπανθρακίδες, ων, αἱ (ἀνθρακίς) Ψαράκια, τὸ κοινὸ τσιρόνια ψημένα ἐπάνω εἰς ἀνθρακιάς, τὸ ἀκτοῦ Ἰταλ. κάρβουνα.

Ἐπανιάομαι, (ἀνιάομαι) Λυποῦμαι διάτ. Πολυδ. Ε'. 129. Ξενοφ. Ἑφέσ. Α'. 15. Σχολ. Ἀράτ. (υυυ--υ)

Ἐπανίημι, (ἵημι) Ξεσφίγγω, ἀπολύω, ξετανύζω τι· ἀφίνω τι νὰ μαχνιθῇ, ἀδυνατίζω, χαλνωθῇ, Πλούτ. Λυκ. «ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς». (υυ--υ Ἀττ.)

Ἐπανισόω, = ἀνισόω. (υυῡυ-)

Ἐπανίστημι, Μλ. -επαναστήσω (ἀνίστημι) Σηκόνω, ξυπνίζω τινά· στήνω, βάλλω· παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινός· κάμνω νὰ σηκωθῇ τις ἐξ ἐναντίας ἢ κατά τινος. — 2) Μέσ. καὶ κατὰ β'. ἀόρ. καὶ Πρκμ. Σηκόνομαι ὀρθός, Ἰλιάδ. Β, 85. (ὁ Ποιητ. μόνον εἰς τοῦτον τὸν στίχον ἔχει τὴν λέξιν ταύτην) ἐν γένει, Σηκόνομαι, προσηκόνομαι. «ἐπανίστασθαι τοὺς νέους πρεσβυτέροις». Ἐπὶ νεοκτισμένης πόλεως, Ἀριστφ. Ὄρν. 557. Τρόπ. «ἐπανίστασθαι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς». — β'.) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Σηκόνομαι, ἐπαναστατῶ, σηκόνω κεφάλι ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· μετὰ δοτ. Θουκυδ. 1. 28. πτῶ δήμῳ ἐπανέστησαν. Ἀριστφ. Ὄρν. 1571. ὅθεν καὶ, Καταφρονῶ, ὑβρίζω ἢ ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἐπιβουλεύω, π. χ. «ἐπανιστ. ταῖς παρθένοις» Αἰλ — γ'.) Στέκομαι ἐπάνω που ἢ εἴς τι· ὅθεν παρ' ἱστροῖς, εὐγαίνει τι ἐπὶ τὸ δέρμα· φουσκώνει, πρίσκεται.

Ἐπανιστέον, καὶ ἐπανιστητέον. Ἐπῤ. ῥήματ. τοῦ ἐπάνειμι, Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τις κλ.

Ἐπάνοδος, ἡ. (ἄνοδος) Ἐπιστροφή, γυρισμός, ἔρχομος εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανοιδέω, (οἰδέω) Φουσκόνω, πρίσκομαι, ἀμετβ.

*Ἐπανοιδίσκω = ἐπανοιδέω.

Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ. (ἀνοίγνυμι) Ὅστις ἀνοίγειτι.

Ἐπανορθόω, Μ. ώτω. (ὀρθόω) Ξαναορθόνω, ξαναστήνω τι· βάλλω τι εἰς στάσιν ἴσια, τὸ κάμνω ἴσιον, τὸ ἰσιάζω. Τροπ. Βοηθῶ τινα νὰ ἐλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασίν του. Ἱστορ. Ἀρ. «ὅπως ἐπανορθώσωμαι τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην». Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. δ', 6 «σφαλομένους τὰ πλεῖστα ἐπανορθοῦν». ἀφ' οὗ

Ἐπανόρθωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐδιωρθώθη· καλλιτέρευσις, διόρθωσις. Ἀριστοτ.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πρῶτον πάλιν ἀποκατάστασις, καλλιτέρευσις, διόρθωσις. Δημοσθ.

Ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις διορθόνει φέρει τι πάλιν εἰς τὴν προτέραν του καλὴν κατάστασιν.

Ἐπανορθωτικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποκαταστήνῃ πάλιν, διορθόνῃ τι.

Ἐπαντέλλω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπανατέλλω, Ἡρόδ. 2, 142.

Ἐπάντης, ου, ἡ. (ἄντα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀντιφορικόν, δύσβατον, ἀπότομον, ἀπόκρημνον, Θουκυδ. Ζ'. 79. «οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντας... ἀνεχώρουν» ὡς τὸ, ἀνάντης, ἀντ. τῷ, κατάντης.

*Ἐπαντιάω, Μλ. -άσω (ἀντιάω) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, Ὁμ. Ἰλ. Λ. 152.

Ἐπαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω) Τραβῶντας εὐγάζω νερόν εἰς τι, χύνω νερόν ἐπάνω εἰς τι, ραντίζω, ποτίζω, βρέχω τι· χύνω τι ἐπάνω εἰς τι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους· λέγω, ὁμιλῶ ὑπερβολικά, περιττά. Μεταφορικ. ἐπὶ λόγων, Λουκιαν. Η, τελ. 275. ἀφ' οὗ

Ἐπάντλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι ἢ προστέτ.

Ἐπάντλησις, εως, ἡ· Τό νά ἀντλῇ, ἐυγάζῃ τις νερόν, νά χύνῃ ἐπάνω εἴς τι, νά ῥαντίζῃ τι·

Ἐπανύομαι, παθητ. = ἀνύομαι.

Ἐπανύω, Μ. ύτω (ἀνύω). Τελειόνω, κάμνω, φειάνωτι καθόλα τέλειον· οὐδὲ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη· Ἡ νίκη των δέν ἐτελείωσε, τοῦτ' ἔστι ἔμεινεν ἀμφίβολοι. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 311. ὅπου πρόσκειται ἡ ἑρμηνεία, ἀκριτον εἶχον ἀεθλον. (ε)

Ἐπάνω, Ἐπίρ. (ἄνω). ὡς καί παρ' ἡμῖν· μετά γενικ. ντά ἐπάνω· Τό ἐπάνω μέρος. – 2) ἐπί χρόνου, Προτήτερα. Σουίδ. (υυ–) ἀφ' οὗ

Ἐπάνωθεν, Ἐπίρ. Ἀπό ἐπάνω πρός κάτω, καί ἐπάνωθενα, Οἱ παλαιοί. Θεόκριτ. Εἰδ. Ζ'. 5. »... εἴτι περ ἐπέλων Χαΐων τῶν ἐπάνωθενα, ἀντί, τῶν ἐκ παλαιοῦ χρόνου ὄντων, τῶν παλαιῶν, τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωσι, Ἐπίρ. = ἐπάνω.

Ἐπαξιέραστος, = ἀξιέραστος. Φίλ.

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ· ἔτι δέ καί τριγν. (ἄξιος). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, εἶναι ἄξιον, πρέπον· μετά γεν. Πνδ. – 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐλόγιον. Σοφοκλ. »ἐπάξιος γάμοις«. Ἐπίρ. ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, (ἄξιόω). Ἀξιόνω, τιμῶ τινα 2) Κρίνω, θεωρῶ, κρατῶ τι ὡς ὀρθόν, δίκαιον, πρέπον· ζητῶ τι παρακαλῶντας, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 803. Οἰδ. Κολ. 1497. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω. Ἡλέκτρ. 658. ἀφ' οὗ

Ἐπαξίωσις, εως, ἡ. Τιμή, τό νά νομίζῃ, κρίνῃ τίς τι ἄξιον τιμῆς. 2) Ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπαξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς, ἢ ἐπάνω ἀπό τόν ἄξονα. Θεόκριτ. ΚΕ'.

*Ἐπάξω, Δωρ. β'. ἐνκ. πρτπ. μέσ. ἀορ. α'. τοῦ πήγνυμι, ἀντί ἐπήξω· Θερ.

Ἐπαοιδή, ἡ, ποιητ. καί Ἰων. ἀντί ἐπῳδή. Μαγικόν τραγούδι, μαγική ψαλμῳδία. Ὀδσ. Τ, 457. Πνδ. Πῡ. 4, 385.

*Ἐπαοιδία, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδός, ὁ, ποιητ. ἀντί ἐπῳδός.

Ἐπαπειλέω, Μλ. – λήτω (ἀπειλέω) τινί τι. Ἀπειλῶ φοβερίζω τινά μέ τι. Ἰλ. Α. 319. »λῆγ' ἐριδος τὴν πρώτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ, Καί Σοφοκλ. Αἴας, »ἐμοί τά δοὺ' ἐπηπείλησ' ἔπη«. Ὀδσ. Ν, 127. Ἄνευ αἰτιατ. Φοβερίζω τινά. Ἰλ. Ν, 582. »βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἕλλήνῳ ἡρωϊ. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Φοβερίζω πρός τοῖς ἄλλοις Ἰλ. Ξ, 45. »ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἑνί Τρώεσσ' ἀγορεύων.«

Ἐπαπορείδω, (ἐρείδω). Στηρίζω, στερεόνω, ἀκουμβῶ τι ἐπάνω ἢ κοντά εἰς τι.

Ἐπαπέρχομαι, Μλ. – ελεύτομαι (ἔρχομαι ἀμλ.) μετά δοτικ. Πηγαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω ἐξοπίτω τινός, ἢ ὕστερα ἀπό τινα. Γρηγόρ. Ναζ. Μακκαβ. »ἐπαπελθοῦσα (ἡ μήτηρ) τοῖς προαπελθοῦσιν.

Ἐπαποδύνω, καί ἐπαποδύω, (δύω, ἀμλ.) τινά τινι. Ξεντύνω τινά ἐναντίον τινός, διά νά παλεύτῃ ἢ ἀγωνιστῇ μέ αὐτόν, τοῦτ' ἔστι βάλλω τινά νά ἀγωνιστῇ μέ ἄλλον τινά. »Χάριτα ἐπαποδύοντες στρατηγόν Τιμοθέωμα Πλούταρχ. ἴδιον, Θέτω, βάλλω τινά ὡς ἐχθρόν ἐναντίον τινός Μέτ. »ἐπαποδύομαι« Ξεντύνομαι, ἢ ἑτοιμάζομαι ἐναντίον τινός, παρουσιάζομαι, εὐγαίνω ὡς ἐχθρός ἐναντίον τινός· Πηγαίνω κατά τινος διά νά ἀγωνιστῶ μέ αὐτόν, νά τῷ ἐναντιωθῶ· (περί τῆς προσῳδίας ἰδέ ἀνω).

Ἐπαποδυσήκω, Μλ. – ἤκουμαι (συνήκω, ἀμλ.) Ἀποσύνομαι εἰς τι, ἢ, ἐν ᾧ γίνεται τι· μετά ταῦτα, πρός τοῖς ἄλλοις. παρά Πλάτ. Συμπ.

Ἐπαποικίζω, Μλ. – ίσω, Ἀττ. – ίζω (ἀποικίζω). Στέλλω εἰς ἀποικίαν καί ἄλλους ἀκόμη, καί δευτέραν φοράν, καί πάλιν. Δίων Κάσ.

Ἐπαποκτείνω, Μλ. – ενῶ (κτείνω, ἀμλ.) Φονεύω προστέτ καί ἄλλον, φονεύωτινά ἐν ᾧ κάμνει τι, ἢ εἴς τι.

Ἐπαπολαύω, = ἀναπολαύω, Ἀπολαμβάνω τι εἴς τι, πρός τοῖς ἄλλοις, προστέτ. Διόδ. Σικ. Β'. σελ. 609. »πάντα τόν τοῦ ζῆν χρόνον ταῖς ἡδοναῖς ἐπαπολαύειν«.

Ἐπαπόλλυμι, Μλ. – ολέσω, Ἀττ. – ολῶ (ὄλλυμι, ἀμλ.) Φθείρω, φονεύω προστέτ, πλησίον εἴς τι – Μέτ. · μετ. β'. Παρε. Φθείρομαι, χάνομαι, χαλνοῦμαι, φονεύομαι εἴς τι, ἢ ἐν ᾧ γίνεται, ἢ κάμνω τι.

Ἐπαπολογέομαι, Μλ. –ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι, δίδω ἀπολογίαν, διαφεντεύομαι· ἀφ' οὗ ἄλλος πρό ἐμοῦ ἀπελογήθη, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡς δεύτερος διαφεντευτής τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, τοῦ ἰδίου πράγματος. Πλτχ.

Ἐπαπορέω, Μλ. – ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν διά τι, προτέτ. Σοφοκλ. Τραχ. 1243. »ὡς εἰς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχων· ἀφ' οὗ

Ἐπαπόρημα, ατος, τό = ἀπόρημα, ἔξαιρ. Νέα πρός ταῖς ἄλλαις ἀπορία, ἀμφιβολία· ἀφ' οὗ

Ἐπαπορηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἢ φέρει ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως, ἡ. Τό νά ἀπορῇ, ἀμφιβάλλῃ τις ἐκ νέου, ἀπορία ἐπάνω εἰς τήν ἀπορίαν. Ἡσυχ. καί Σουίδ.

Ἐπαπορητικός, ἡ, όν, = ἐπαπορηματικός. Ὅστις ἀπορεῖ εἴς τι, εὑρίσκεται εἰς ἀπορίαν, συνεζῇ νά ἀμφιβάλλῃ, εἶναι ἀμφίβολος.

Ἐπαποστέλλω, Μλ. – ελῶ (στέλλω). Πέμπω στέλλω τινά κατόπι, ὕστερα, ἢ ἐξοπίτω τινός· στέλλω τινά νά διαδεχθῇ, παραλάβῃ τι. »ἐπαποστέλλειν τόν διαδεξόμενον«. Πολβ.

*Ἐπάπτω, Ἰων. ἀντί ἐφάπτω.

Ἐπαπύω, Δωρκ. ἀντί ἐπηπύω.

Ἐπαρά, ἡ. Ἰων. ἀντί ἐπαρά. ἡ (ἀρά). Κατάρα, Ἰλ. Ι. »...κατηρᾶτο στυγερᾶς ἐπαρᾶσιν. (υ– – Ἐπκ. υυ– Ἀττ.)

Ἐπαράομαι, Μλ. –ήσομαι, Ἐπκ. – ρήτομαι (ἀράομαι). Καταρῶμαι, καταριοῦμαι· μετά δοτικ. τοῦ προσ. καί αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Αἰτχύλ. »ἐπαρώμενος αὐτῷ τήν ἐξώλειαν«. (υ– υυ– Ἐπκ υυυ– Ἀττ. ῶμαι)· ἀφ' οὗ

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος κατάρας. Φωκυλ. 16. (υυ– υυ)

Ἐπαράσσω, Ἀττ. –ττω, Μλ. –ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ, ἢ ῥίπτω τι μέ βίαν ἐπάνω εἰς τι. – 2) ἀμτβ. Πίπτω μέ ὁρμήν, ταραχήν, ὁρμῶ. Συνέσ.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ (ἐπαράομαι). Κατηραμένος, (υ– – υ Ἐπκ. υυ– υ Ἀττ.)

Ἐπάργεμος, ὁ, ἡ (ἄργεμός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀπραξάκι, ἢ ἐλάττωμα εἰς τό ὄμμάτι, εἶναι τυφλός. Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 1121. καί παρ' Ἀριστοτ. »ἐπάργεμα ὄμματα«. – 2) Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, ἀσαφές, ἀκατανόητον, ἀκατάληπτον· παρ' Αἰτχύλ. πολλάκις.

Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀργυρωμένον, ἀτημωμένον εἰς τό ἐπάνω μέρος, ἐπαργυρωμένον, τουρκβ. καπλατισμένον μέ ἄργυρον, ἀτήμι. Ἡρόδοτ. 1, 50. »λίνας ἐπαργύρους«· ἀφ' οὗ

Ἐπαργυρόω, Ἐπαργυρόνω, τουρκβ. καπλατίζω τι μέ ἄργυρον, ἀτήμι. Μεταφ. Πληρόνω τι ἀκριβόν. »ψυχήν ἐπηργυρωμένην, Ἀκριβά φαγητά. Λεξήν. σελ. 359.

*Ἐπάρδευσις, εως, ἡ. Πότισμα, ῥάντισμα, τό νά ῥαντίζῃ, ποτίζῃ τίς τι μέ νερόν. Ἐπερ. παρά Δγν. Αρτ. 10, 89. 100. παρά τό

Ἐπαρδεύω, (ἀρδεύω) = ἐπάρδω.

Ἐπάρδω (ἄρδω). Ποτίζω τι ἀφίνωντας νερόν εἰς αὐλάκι, ἢ ἀφίνωντας τό νερυλλάκιον, νά χύνηται εἰς αὐτό. Ἀρριαν.

Ἐπαρήγω, Μλ. –ήξω (ἀρήγω) μετά δοτικ. Βοηθῶ, σπεύδω, τρέχω, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, Ἰλ. Ψ, 783. Ω, 39. Ὀδσ. Ν, 391. Ξενοφ. Κυρουπ. 6. 4. 18. καί ἀπό τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι· ἀφ' οὗ

Ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ. Βοηθός, βοηθήτρια.

Ἐπάρηξις, εως, ἡ. Τό νά βοηθῇ τίς τινα, βοήθεια, συνεργία.

*Ἐπάρην, Ἀορ. β'. παθ. τοῦ πείρω. (ε)

Ἐπαρήρει, γ'. πλθ. πρτπ. Ὑπρτωντ. τοῦ ἐπάρω, Ἰλ. ἐπαρηρώς, Πρκμ, μετχ.

Ἐπαριθμέω, Μλ. –ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, προστέτω τι ἢ προστέτ εἰς τι ἀριθμημένων, μετρημένων· ἀριθμῶ τι ἔχωντας βάσιν ἄλλο τι ἀριθμημένον. »ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τάς πολειας, Κατά τάς ἡμέρας τοῦ χρόνου. Ἀριστοτέλ. Α'. σελ. 223. Πολυβ Δ'. 162.

Ἐπαριστερός, ὁ, ἡ (ἀριστερός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πρός τά ἀριστερά, ζερβά. – 2) Δεξιάτροφος, ἀδέξιος, στρεβλός ἀνεπιτήδειος. Ἐπίρ. ἐπαριστέρως· ἀφ' οὗ

Ἐπαριστερότης, ητος, ἡ. Ἀδεξιότης, στρεβλότης, ἀδεξία, ἀτοπία, ἀναποδοσύνη, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία.

Ἐπάρκεια, ἡ. Βοήθεια, ἐξαιρέτως μέ χρήματα· ὄφελος καί δαπάνη, πολυτέλεια, τό ἐταλ. λοῦξος· προτιμιδή, ἐπαγωγή, πορισμός, ἤτοι βοήθεια μέ ζωοτροφίας, τό ἰταλικόν τρανσπόρτο, σομμινιστρατσιόνη. Πολυβ. καί τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρχίας διαλειστηταμένων.

Ἐπάρκεσις, εως, ἡ. Τό νά βοηθῇ, δίδῃ τις βοήθειαν, νά συνεργῇ τινι εἰς τι· συνεργία, βοήθεια, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 447. Εὐριπ. Ἑκαβ. 739.

Ἐπαρκέω, Μλ. – έσω (ἀρκέω). Ἀποδῶ, ἀποτρέπω, κτυπῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω καιόν τι ἀπό τινα, τό ὁποῖον τόν φοβερίζει· τινί τι· Ἰλ. Β, 873. Ἄνευ δοτ. δέ τοῦ πρτ. Ἐμποδίζω, ἀποτρέπω τίποτε, δέν ἀφίνω νά γένῃ, συμβῇ, Ὀδσ. Γ, 568. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ, ἐπί τό πλεῖστον μετά τοῦ, μή οὐ, Διά νά μή – 2) μετά δοτικ. τοῦ πρτπ. Βοηθῶ, ὑποστηρίζω, ὠφελῶ τινα, γίνομαι συνεργός του εἴς τι, Θεογν. 871. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 251. Κατεχρηστικῶς μετά γεν. τοῦ πρτπ. Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 353. Πταύτως σπάνιον καί μετά αἰτ. τοῦ πρτω. Εὐρπ. Μήδ. 793. κατά τό σχόλιον ὑπό Schaef. δέ, καί δοτικ. τοῦ πράγμ. διά τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ βοήθεια Εὐρ., Κύκλ. 300. »ξένια δοῦναι καί πόπλους ἐπαρκέσαι. – 2) Ἐξ οὗ ἀγανακτῶ ἀπό Πνδ. ἤδη ἡ παρά τοῖς Ἀττ. μάλιστα χρήτιμος σημασία τοῦ, Μεταδίδω, παρέχω, πορίζω, προξενῶ, χορηγῶ, προσφέρω, κομίζω, συμβοηθῶ, ἔρχομαι ψέρων βοήθειαν, δανείζω· τινί τι· ἔτι δέ καί τινί τινος »πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ Τοῦς ἔκαμνε μετόχους, μετέδιδεν εἰς ὅλους, Συφ. Ἀπομν. 1, 2, 60. – 4) ἀπρτπ. ἐπαρκεῖ, Εἶναι ἱκανόν, ἀρκετόν, φθάνει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ· ἀφ' οὗ

Ἐπαρκής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ.τι βοηθεῖ, συνεργεῖ, ὠφελεῖ, ἐκτρύει. – 2) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν. Ἐπίρ. ἐπαρκῶς.

*Ἐπάρκιος, ὁ, ἡ = ἐπαρκής.

Ἐπαρκούντως, Ἐπίρ. Μτχ Ἐνστ. τοῦ ἐπαρκέω, Ἱκανά, ἀρκετά, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 354.

Ἐπαρμα, ατος, τό (ἐπαίρομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑψωμένον, σηκωμένον εἰς ὕψος· ὄγκος, ὕψος, ὕψωμα· φούσκωμα, πρίσμα, παρ' Ἱατρ. Τρπκ. Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, κομπασμός. Στωϊκ.

Ε᾽πάρμενος, η, ον, ἰδὲ ἐπάρω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 601. καὶ 627.

Ε᾽πάρουρος, ὁ, ἡ (ἄρουρα). Πᾶν ὅ, τι ζῇ, διατρίβει, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀγρούς, χωράφια, Ὀδυσ. Δ, 489. «βουλοίμην κ᾽ ἐπάρουρος ἐὼν ὀτητευέμεν, ἄλλῳ. (ε)

Ε᾽παρσις, εως, ἡ (ἐπαίρω) = ἔπαρμα.

Ε᾽παρτάω, Μλ. -ήσω (ἀρτάω). Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἢ πρός τι, ἢ ἐπάνω δέν τινος, ἀπό τι. Τρπκ. «ἐπάρταω φόβον τινίν. Αἰσχύν. Προξενῶ, ἐμποιῶ φόβον εἰς τινα, κάμνω τινά νὰ φοβηθῇ παραστήνων τὸν φόβον πρὸ ὀφθαλμῶν. Μέτ. «ἐπαρτᾶται κίνδυνος», Φοβερίζει, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ κίνδυνος, εἶναι παρών. Ἡρωδιαν.

Ε᾽παρτεία, ἡ· καὶ, ἐπαρτηΐα, ἡ· Ἰωνικ. = παρασευή. Ἡσύχ.

Ε᾽πάρτης, ὁ, ἡ (ἀρτέω). Ἑτοιμασμένος, ἕτοιμος. Ὀδ. Θ. 151. Ξ, 332. Τ, 289.

Ε᾽παρτίζω, Μλ. -ίσω (ἄρτίζω). Ἑτοιμάζω, κάμνω τι ἕτοιμον καθ᾽ ὅλα.

Ε᾽παρτύνω, = ἐπαρτύω, Ὅμ. Τμ. Δμτ. 128. ἀμφ.

* Ε᾽παρτύω, καὶ ἐπαρτύνω (ἀρτύω). Προσαρμόζω, στερεόνω τι ἐπάνω, ἢ κι. τι. Ὀδυσ. Θ. 447. «αὐτὰρ ἐπήρτυε πῶμα», Ἐφήρμοζεν, ἔβαλλε καλὰ τὸ σκέπασμα ἐπάνω. - 2) Παρασευάζω, ἑτοιμάζω, κατασευάζω· Μέσ. Ἑτοιμάζω τι διὰ χρείαν μου· «δεῖπνον ἐπηρτύοντεν, Ἑτοίμαζον τὸ φαγητόν των, Ὅμ. Τμ. Δμτ. 128. ἀμφβ. (ίω, υ--, υνω, --)

Ε᾽παρυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐπαριστρίς, ίδος, ἡ (ἀρύω). Ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου χυνομεθέτω ἀπάνω εἰς τι ἢ εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὑγρόν τι, ἐξαιρ. μὲ τὸ ὁποῖον βάλλομεν λάδι εἰς τὸν λύχνον, λαδικόν· ἐλαιοχύτης. Ἔξοδ. 37.

Ε᾽παρχία, ίας, ἡ. Τὸ Ἀξίωμα ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ ἐπάρχου· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει ἔπαρχος· πασαδήποτε χώρα, κάθε τόπος κυριευμένος μὲ πόλεμον· ὡσαύτως καὶ μέρος βασιλείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλαὶ πόλεις καὶ χῶραι, τὸ ἰταλκ. προβίντσια. π. χ. ἡ Θεσσαλία εἶναι ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ Μαγνησία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας. Πλούταρχ. ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽παρχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐπαρχίαν, ἢ εἰς ἔπαρχον.

Ε᾽παρχιώτης, ου, ὁ, Ἐπλ. ἐπαρχιῶτις, ιδος, ἡ. Ὅστις εἶναι ἀπό τινα ἐπαρχίαν, κατοικεῖ εἰς ἐπαρχίαν.

Ε᾽παρχος, ὁ (ἀρχή). Ὅστις ἔχει ἐξουσίαν, ἢ ἀρχικὴ ἐξουσίαν, ἡγεμονίαν, εἶναι ὁ πρῶτος ἐξουσιαστής. «ἔπαρχος δωμάτων» Ἡ οἰκοδέσποινα, σπιτονοικοκυρά, οἰκοκυρά. «ἔπαρ. νεῶν» Ναύαρχος, Αἰσχλ. ὅθεν ἐξαιρ. ὁ ἔπαρχος, Ὁ πρῶτος, ἀνώτατος ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινός, τὸ ἰταλ. γουβερνάτορας, τὸ παρὰ Ῥωμ. Propraetor, Proconsul, Πλούταρχος.

Ε᾽παρχότης, ητος, ἡ = ἐπαρχία. Φώτιος εἰς Ὀλυμπιόδωρον.

Ε᾽πάρχω, Μλ. -ξω (ἄρχω). Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν τῆς λέξ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐπάρχομαι, Ἀρχίζω, ἀρχινῶ πάλιν, ἐκ νέου, καὶ ἐκ δευτέρου. Ὁ Ποιητ. συντάσ. παντοχοῦ τὴν λέξ. «ἐπάρξασθαι ἐπαίσσιμον. Τὸ νὰ ξαναρχίζῃ τις πάλιν μὲ τὰ ποτήρια, τοῦτ᾽ ἔστι· αὖ οὖ ἐδώσησαν μίαν φορὰν τὰ ποτήρ. καὶ ἔπιαν εἰς τιμὴν τοῦ Διός, νὰ τὰ δώσουν πάλιν ἐκ δευτέρου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁλόγυρα· ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν ἱερὰν σημασ., ἤτον δὲ τοῦτο ἔργον παίδων, ἢ τοῦ οἰνοχόου, Ἰλδ. Α, 471. Ι, 176. Ὀδυσ. Ε, 340. Σ, 418. Φ, 263. 272. παρβλ. ἐπιχεράννυμι. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, ἐν γένει, Παρέχω, δίδω, προσφέρω· μετὰ αἰτ. «νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατεν». Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 125. Κατὰ Βτμν. Δξ. 1, σλ. 100. ἔρχ. τὸ μὲν ἄρχεσθαι φέρει τὴν σημασ. τῆς λειβῆς, σπονδῆς, διὰ τὴν ἐποίαν ἤντλων, εὔγναν κρασὶ πρῶτα καὶ πρῶτα ἀπὸ τὸν κρατῆρα, τὸ παρ᾽ ἡμ. κροντήρι· ἢ δὲ ἐπί, φέρει τὴν σημασ. τοῦ πλησιασμοῦ τοῦ οἰνοχόου ἢ κεραστοῦ πρὸς καθένα τῶν καθημένων εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ ποτήριόν του· ἄρα τὸ ἐπάρξασθαι, σημαίνει, κατὰ ταῦτα, τὸ νὰ διέλθῃ ὁ οἰνοχόος, μετὰ τὴν σπονδήν, εἰς καθένα τῶν συντραπέζων τὸ ποτήριόν του· παρβλ. Nitzsch, ἐν Ὀδ. Γ. 240. - 2) Ἐμπρτ. Εἶμαι ἔπαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς καὶ ἐξαιρ. δορυκτήτου, ἤτοι μὲ πόλεμον κυριευμένης ἐπαρχίας· μετὰ γενκ. Ἰσοκρ. Φίλιπ. σελ. 122. «ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἄν ἐξίους ἐπάρξαι· σπανίως μετὰ δοτ. ὡς ἐν Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 132. - β΄.) Ἐξουσιάζω προσέτι, τοῦτ᾽ ἔστι καὶ ἄλλους ὑπηκόους ἐκτὸς τῶν, ὁποὺς κατὰ διαδοχὴν τοῦ κράτους ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Σιγ. Κρ. π. 1, 1, 4.

Ε᾽πάρω, ὡς τὸ ἄρω, ἄχρηστον κατ᾽ ἐνστ. Μλ. ἐπάρσω. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐεργ. ἀόρ. α΄. «θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρτευν» Εἰς τοὺς παραστάτας ἥρμοσε διελίδας, ἢ διπλᾶς θύρας, τὸ τουρκβ. μὲ δύω κανάτια, Ἰλδ. Σ, 167. 339. Πρκμ. ἐπάρρχα, Ἰων. ἐπάρηρα, ἀμτρ., Ἥρμοσα, ἑτοιμασά τι εἰς τι καλά, στερεά· «κλῆϊς ἐπαρήρει» Ὁ διαύερμος ἦτον καλὰ ἡρμοσμένος, ἐσφάλνοὖσε καλά, Ἰλδ. Μ, 456. Μτχ. ἐπαρηρώς, υῖα, ός, Καλὰ ἡρμοσμένος, στερεὰ στεκόμενος· «ὅθεν ἦσσιν ἐπαρηρὼς» Στερεὰ στεκόμενος ὁρθός, εἰς τὰ ποδάρια, Ἀρατ. πρὸς ᾧ, ἐπάρμενος, η, ον, κατ᾽ Ἐπκ. συγκ. ὡς παθ. μετχ. ἀόρ. Ἁρμόδια καμωμένος· ἐν γένει, τελειωμένος, ἑτοιμασμένος, Ἡσδ. Ἔρ. 603. 629. (ε)

Ε᾽παρωγή, ἡ (ἐπαρήγω). Βοήθεια, ὑποστήριξις, συνεργία

* Ε᾽παρωγής, ὁ, ἡ. Ὅστις βοηθεῖ, ἰατρεύει.

Ε᾽παρωγός, ὁ. Βοηθός, = ἐπαρηγών. Ὀδυσ. Λ, 498. ἔτι δὲ καὶ Ἐηλκ. ἡ ἐπαρωγός.

Ε᾽πασμαίνω, Μλ. - ανῶ (ἀσμαίνω). Κοντανασαίνω διά τι, ἢ προσέτι.

Ε᾽πασκέω, Μλ. - ήσω (ἀσκέω). Ξαναψηλαφίω, μεταχειρίζω τι μὲ ἐπιμέλειαν, προσοχήν· προμηθεύω ἢ στολίζω τι μὲ ἐπιμέλειαν, προσοχήν· «αὐλὴ ἐπήσκηται τοίχῳ καὶ θριγκοῖσιν» Ἤτον προβλεμμένη ἐπιμελῶς μὲ τοῖχον καὶ μὲ γείσα, σκέπασμα μὲ κεραμίδια ἢ πλάκας εἰς τὴν κορυφὴν τελειωμένου τοίχου, τὸ τουρκβ. τσατί. Ὀδυσ. Γ, 286. ἐν γένει, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον, σωστόν. - 2) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμη γυμνάζω τινά, ὡς τὸ, ἐπαλείφω. ἐν γένει, Γυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μεταχειρίζομαί τι, καταγίνομαι εἰς τι· «πάσσ. πενταεθλοσύν». Ἡρόδ. 6, 92.

Ε᾽πασμα, ατος, τὸ ποιητ. ἐπάεισμα, (ἐπάδω) = ἐπῳδή· Ψαλμῳδία μαγική, παρηγορητική, καταπραϋντική, ὑπνωτική· ἐν γένει, Ψαλμῳδία, τραγῴδι, τὸ ὁποῖον τραγῳδεῖ τις εἰς τινα, διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ

Ε᾽πασπαίρω, Μλ. -αρῶ (ἀσπαίρω), Τρέμω, κτυπιοῦμαι ὡς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφάξουν· λαχταρίζω διά τι ἢ προσέτι, Ὀππιαν. Ἀλ. Ε. 407. «ἐπασπαίρ. μόχθῳ».

Ε᾽πασπιδόομαι, (ἀσπὶς). Ἁρματόνομαι μὲ τὴν ἀσπίδα, τὲ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκούταρι.

Ε᾽πασσύτερος, α, ον (ἄσσον, ἀσσύτερος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πυκνόν, πυκναραδιασμένον, ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, σωρωμένον, ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο «κῦμα ἐπασσύτερον» Ἰλδ. Ἰλδ. Δ, 423. ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξει αἰεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. «σποροὶ ἴσαν αἰὲν ἐπασσύτεροι» Οἱ κατάσκοποι ἐκάθηντο πάντοτε ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον ἢ τὴν ἀράδα, Ὀδυσ. Π. 366. «πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονίῳ Ἐρρίψεν ὅλους κατὰ γῆς ἕνα ἐπάνω ἢ τὸν ἄλλον, Ἰλδ. Ἐπὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων, ὡς τὸ, «οὖρος ἐπασσυτέρῳ» χρῆται κατὰ πρῶτον τῇ λέξ. Ἀπολ. Ῥόδ. ἐπὶ χρόνου, Συχνὰ πυκνὰ, πολλάκις, Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κατὰ τύπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημασ. σύγκρτ. (—υυυ) ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽πασσυτερορριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Αἰσχλ. Χοηφ. 424. «πόρεγμα ψυχῆς ἐπασσυτερορριβῆ.» Πυκνὰ καὶ εὐθὺς ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου ἀκολουθοῦντα κτυπήματα μὲ τὸ χέρι.

* Ε᾽παστέον, ἐπῳ. ῥημτ. τοῦ ἐπάδω. Πλάτ.

Ε᾽παστράπτω, Μλ-ψω. (ἀστράπτω) Ἀστράπτω, ρίπτω ἀστραπάς· μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἢ προσέτι. Ἀναλεκ. Β. σελ. 226. «καυδὸς ὑμαῖος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ.»

* Ε᾽παστενίζω, Μλ-ίσω. (ἀστενίζομαι) Κυτάζω μὲ προσηλωμένα, ἀκίνητα ὀμμάτια ἐπί τι, ἢ εἰς τι, Θφρστ.

Ε᾽πάττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπαΐσσω, Πηδῶ πρός που ἢ εἰς τι. Ἀριστοφ. Ἀχάρ. 1171.

Ε᾽παυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Φωτίζω, λάμπω, φέγγω, λαμπρύνω τι. Τρπκ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς εἰς, ἢ μὲ τὸ φῶς, Λκφρ. 71 — 2) Ἀμτβ. Λάμπω, φέγγω μέ τι, ἢ προσέτι — 3) Ἀπροπ. ἐπαυγάζει, Γίνεται ἡμέρα, χαράζει, ξημερόνει. Πολυκτν. Α΄. λδ΄. 1. ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽παύγασμα, ατος, τὸ. Φῶς, τὸ ὁποῖον πίπτει, ἁπλόνεται ἐπί τι· «χιτὼν ἐπαυγάσματι λαμφεῖς.»

Ε᾽παυδάω, Μλ-ήσω (αὐδάω) Λέγω προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων. Σουΐδ. Μέτως δὲ, Ἐπικαλοῦμαί τινα. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 395. -- «πότνι᾽ ἐπηυδώμαν.»

Ε᾽παυδαίζομαι, Μλ-ίσομαι (αὐδαίζομαι) Αὐδαιάζω, εἶμαι ἰσχυρογνώμων προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Ἀρβιαν. Ἀναβ. Ε΄. σελ. 164. «ἐπαυδαίσασθαι ἐπὶ κακῷ» Κοντὰ εἰς τὰς κακὰς καὶ ἀχρείας πράξεις του αὐδαιάζει καὶ ἀκόμη.

* Ε᾽παυλέω, Μλ-ήσω. (αὐλέω) Παίζω, λαλῶ τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν συμφώνως μέ τι, τὸ τελικὸν ἀκομπανιάρω μὲ τὸ φλάουτον. Δουκιαν. Β΄. 93. «πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσιν,» Αὐτηχοῦν, ἠχολογοῦν αἱ βρύχες εἰς τὰ λαλήματα τῶν αὐλῶν τῶν ποιμένων.

Ε᾽παυλίζομαι, ὡς μέσ. (αὐλίζομαι) Κοιτομαι, κατοικῶ, διατρίβω που, ἢ πλησίον εἰς τινα. «ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη» «ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει», Πλούταρχ. Σύλλ. 29. Κατοικῶ εἰς τὴν πόλιν· Κοίτομαι, κοιμῶμαι εἰς τὴν καλύβαν, τέντα, εἰς τὸ στρατόπεδον· στρατοπεδεύω πλησίον που.

Ε᾽παύλεον, τό. Ὑποκρ. τοῦ ἐπαυλιε. Αἰσχύν. καὶ Πλούταρχ. 2) Τὰ ἐπαύλια, Ἡ νύκτα πρὶν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ πενθεροῦ. Πολυδ. Γ΄. 39. καὶ Ἀλκίφρ. Γ΄ 49. ἰδὲ ἀπαύλια, καὶ προαύλια.

Ε᾽παυλις, εως, ἡ, (αὐλις) Μάνδρα, Ὑποστατικόν, ζευγαλατεῖον.—2) Στρατόπεδον, ξενύκτισμα εἰς ὑπαιθρον, ἀνοικτὸν τόπον, τὸ Γαλλ. μπιβουάκ Σταθμός, τουρκβ. κονάκι, χάνι, ὅπου κοιμοῦνται ξένοι τις ὁδοιπόροι. Πλούταρχ.

Ε᾽παύλιστες, ους, ἡ = ἐπαύλισμα.

Ε᾽παύλισμα, ατος, τὸ = τῷ ἐπομ. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρ. 867.

Ε᾽παυλισμός, οῦ, ὁ, (αὐλισμός). Τὸ νὰ κοιμᾶται, ξεννυκτίζῃ, καταλύσῃ, τουρκβ. κονεύσῃ, διατρίβῃ τις πλησίον που, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Ε᾽παυλος, ὁ. (αὐλή) Σταῦλος, τουρκ. ἀχούρι, μάνδρα, τόπος ὅπου ξενυκτίζουν ἄλογα ζῶα, Ὀδυσ. Ψ, 158. Ἑτερογεν. πλ. τὰ ἔπαυλα, παρὰ

τοῖς νεωτέρ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σοφιλ. Οἰδ. Κ. 662. Οἰδ. Τ. 1138.

* Ἐπαυλες, ὁ, ἡ. Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν αὐλήν, εἰς κατοικίαν, μέτα ἢ πλησίον που.

Ἐπαυξάνω, Μ. ξήσω. ἀρχαιοτ. ἐνισ. ἐπαύξω (αὐξάνω, ἀνωμ.) Αὔξανω, μεγαλύνω, αὐγατίζω τι, κάμνω τι μεγαλήτερον, περισσότερον, προσθέτω τι εἰς τι. Πλάτ. Τιμ. σλ. 19. Λ. Πεζηγ. Αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· ἀφ' οὗ.

Ἐπαύξη, ἡ. = ἐπαύξησις. Πλάτ. Νόμ. Ζ. 377.

Ἐπαυξής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι αὐξάνει, αὐγατίζει, γίνεται μεγαλήτερον, περισσότερον. Ἱππουρ.

Ἐπαύξησις, εως, ἡ. Αὔξησις, αὐγάτισμα μεγάλωμα. τράνευμα.

* Ἐπαύξω, ἀρχαιοτ. τύπος τοῦ ἐπαυξάνω.

(Ἐπαυράω,) ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύρεσις, εως, ἡ. Τὸ ὄφελος, ἢ ἡ ζημία ἤτις προέρχεται ἀπό τι· ἀπόλαυσις, μετοχή, μοιράδι ἀπό τι, κατὰ καλήν τε καὶ ἐναντίαν σημασ. Ἡρόδ.

* Ἐπαυρέω, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύρησις, εως, ἡ, = ἐπαύρεσις.

* Ἐπαυρίζω, Μλ-ίσω (αὐρα) Φυτῶ ἐπάνω εἰς τι.

* Ἐπαύριον, Ἐπρῤῥ. ἀντὶ ἐπ' αὔριον. Αὔριον, ταχυά.

Ἐπαυρίσκομαι Ἰλιάδ. Ν, 733. μέσ. ὀποδ. τὸ ἐνεργ. ἐπαυρίσκω, μόνον παρὰ Θγνιδ. 111. Μλ. ἐπαυρήσομαι, Ἰλιάδ. Ζ, 353. Ἀόρ. ἐνεργ. ἐπηῦρον, Δωρικ. ἐπαῦρον, Πινδ. Πυθ. 3, 65. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνον τῷ γ'. ὑπτκ. προσπ. ἐπαύρῃ, Ἰλιάδ. Λ, 391. Ν, 649. καὶ σπρμ. ἐπαυρεῖν, ἐπαυρέμεν Ἰλιάδ. Λ, 573. Σ, 302. Ὀδύσ. Γ, 81. καὶ ἀλλαχοῦ. μέσ. ἀόρ. ἐπηυρόμην, Εὐρπ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ β'. ὑπτκ. προσπ. ἐπαύρηκα, ἐπαύρῃ, Ἰλιάδ. Ν, 17. Ὀδύσ. Σ, 107. καὶ τὸ γ'. ὑπτκ. πλπ. προσπ. ἐπαύρωνται, Ἰλιάδ. Α, 410. Πρόσ τῷ ἀπρμφ. ἐπαυρέσθαι χρῆται ὁ Ἱππκ. καὶ τῷ παρεσχημτσ. ἐπαύρασθαι, Ἐνεστὼς δὲ ἐπαυράω, οὐδαμοῦ εὑρηται καθὼς οὔτε ἐπαύρω, τὸ ὁποῖον μόνον ἀόρ. ὑποτ δύναται εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀπρμφ. ἐπαύρασθαι πάνυ ἀμφβ. Ἀπὸ τοῦ ἐπαυρέω δὲ χρῆται τῷ ἐπαυρεῖ Ἡσιόδ, Ἔρ. 421. Οἱ ἐνεργ. τύποι μόνον παρὰ τοῖς Ἑπτ. καὶ Λυρκ. ποιητ. εὑρηνται· τῷ δὲ μέσῳ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Ὡς πρωτοτ τῆς λέξ. ὑποτίθεται τὸ ἀχρηστον θέμα αὔρω, παρβλ. ἀπαυράω. — Σημασ. Ἀπολαμβάνω, κτῶμαι ἢ ἀποκτῶ, μετέχω, ἔχω μερίδιον, εἶμαι μέτοχός τινος· μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Σ, 302. ἄνευ πτωτικοῦ Ὀδύσ. Ρ, 81. Ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ ἐπιπολαίου φαύτσεως ἢ ἐγγίγμα ἔξοχης, τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ὅπλων, Ἐγγίζω, σχίζω ἢ ξουγκνίζω· ξεσχίζω τὴν πέτσαν μόνον, πληγόω· ἐντείνω, ἐπιτυγχάνω, φθάνω τι· ἠχρόα ἀπαυρεῖν, ἢ χρόαχαλκῷ ἐπαυρεῖναι Ἐπιτυγχάνω εἰς τὴν πέτσαν καὶ τὴν σχίζω ἐπάνω· ἐπάνω μὲ τὸ σίδηρον, κάμνω ὀλίγην, ἐλαφρὰν πληγήν· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Δ, 573. Ν, 649. Ο, 316. Ἄνευ πτωτικ. Ἰλιάδ. Δ, 391. καὶ μετὰ γεν. ἠλίθου ἐπαυρεῖναι Τὸ νὰ κτυπήσῃ τις ἐλαφρὰ περιών κοντὰ εἰς τινα πέτρα, Ἰλιάδ. Ψ, 340. Ἐξ ἐναντίας δὲ λέγει Ἡσιόδ. Ἔργ. 421. περὶ τοῦ Σειρίου ἀστέρος ἥλιον δὲ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖν Μετέχει περισσότερον ἀπὸ τὴν νύκτα, ἤτοι ὁ περισσότερος καιρὸς τῆς ἀνατολῆς του πίπτει τὴν νύκτα. Τὸ δὲ, ἐπαῦρον, ἄνευ προσδήκης τινός, Εἶχαν ζημίαν, Πινδ. Πυθ. 3, 65. ἰδὲ τὸ τῆς μέσ. διαθ. — Κατὰ μέσ. διάθεσιν πάνυ εὔχρηστον. Ἔχω ὄφελος ἢ ζημίαν ἀπό τι πρᾶγμα, ἀπολαμβάνω τι ἀπό τι, ὡς τὸ, ἀπολαύω, κατὰ καλὴν σημασ. μετὰ γεν. ὡσοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκουσιν Πολλοὶ ἔχουν κέρδος, ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτόν, Ἰλιάδ. Ν, 733. Ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ κατ' ἐναντίαν σημασ. ἄνευ σαρκασμοῦ μέντοι ἢ εἰρωνείας· μετὰ γεν. ὅταν πάντες ἐπαύρωνται βατιλῆος Διὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι τὸν βατιλέα εἰς ζημίαν των, διὰ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν κακότητα τοῦ βατιλέως των, Ἰλιάδ. Α, 410. Ο, 17. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 180. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς πτωτκ. ὄφίω μὲν ἐπαυρήσεσθαι Νομίζω ὅτι θέλει τὸ καταλάβει πρὸς ζημίαν του, Ἰλιάδ. Ζ, 353. Μετὰ αἰτ. δὲ, ὥσπερ τὸ κατ' ἐνεργ. διαθ. Ἀπολαμβάνω, μετέχω, κτῶμαι, προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου κακὸν καὶ μείζονα Ὀδύσ. Σ, 107. Ὁ Ἱππκ. δὲ καὶ οἱ μεταγνστ. συντάσσουσι καὶ ἐπαυρίσασθαί τι ἀπό τινος τι Ἀπολαμβάνω τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἀποτελέσματα ἀπό τι· παρβλ. καὶ ἀπαυρόω, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχεόμενον εὑρηται ἐνίοτε.

Ἐπαύρω, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύσιον, Προστκτ. Ἀόρ. ά. τοῦ ἐπαύω (υυ-υ)

* Ἐπαυτέω, (αὐτέω). Φωνάζω προσέτι, προσφωνῶ Θερτ. (υ)

Ἐπαυτίκα, Ἐπίρ, (αὐτίκα). Παρευθύς, εἰς τὴν ἰδίαν στιγμήν. 2) Ἔπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Ἐπαυτοφώρω, Ἐπρῤῥ. ἀντὶ, ἐπ' αὐτῷ φώρῳ. Ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν πρᾶξιν, ἐν ᾧ ἔκλεπτε, ἢ ἐκαμνεναλλοτι κακὸν τοιοῦτόν τι Λατιν. ipso facto.

Ἐπαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὅστις κεῖται, ἢ ὅ, τι πρέπει, νὰ βάλληται εἰς τὸν αὐχένα, τὸ χυδαϊκ· σβέρκον, Πινδ. ηὐγὸς ἐπαυχένιος.

Ἐπαυχένω, Μλ-ήσω (αὐχένω) τινί. Μεγαλοφρονῶ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω εἰς, ἢ μέτ. Ἀριστβ. Ὄρν. 632.

Ἐπαυχμέω, Μλ-ήσω (αὐχμέω) Εἶμαι ξηρὸς καὶ στεγνὸς· εἶναι ἀμμωδὴς «Ζεὺς ἐπαυχμήσας α Ὁ ξηρασίαν πέμπων Ζεύς. Σφκλ. Πολῆ. λειφν. ἀντιθέτως τῷ, ὑέτιος.

* Ἐπαΰω (αὔω) ὡς τό, ἐπαυτέω. Αἰσχλ. Χφρ. 815 (υυ--)

Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἀφαίρεσις· παρὰ τὸ

Ἐπαφαιρέω, Μλ-ήσω. (ἀφαιρέω, ἀνωμλ.). Ἀφαιρῶ, παίρνω τι ἀπό τι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Γαλ. «ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος.»

* Ἐπαφανίζω. Μλ. Ἀττ. ιῶ. (ἀφανίζω). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω τι προσέτι.

Ἐπαφάομαι, Μ. ήσομαι, (ἀφάω ἐπαφή). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, πατπατεύω ἐπί τι μαλακῶς, γλυκά, ἠσύχα· ἔθεν, χαϊδεύω· μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. Τῇ σπανιωτάτῃ ἐνεργ. διαθ. χρῆται Αἰσχλ. Πρμθ. 855, ἐν παιγματι λέξεως.

Ἐπαφαυαίνω, Μλ-ανῶ (ἀφαυαίνω). Ξηραίνω, στεγόνω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερον· συνήθως παθτ. ἐπαφαυαίνομαι, Καταξηραίνομαι ἀπό τι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1089. «ἐπαφαυάνθην γελῶσα· Καταξηράθηκα ἀπό τὰ γέλοια, ἐπί ἀκρατοῦς γέλωτος, τό ἡμίτερον, κόπηκα, ζαλίσθηκα ἢ ἀπέθανα γελῶντας.

Ἐπαφή, ἡ (ἐπαφάομαι). Ψηλάφημα, ἔγγιγμα ἐλαφρὸν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἐξαιρ. κατὰ κακὴν σημασ., Πατπάτεμα, χούφτωμα· ἔγγιγμα πείραγμα, ἤτοι τό νὰ ἐγγίξῃ τις τὴν τιμὴν τήν καρδίαν τινός, νὰ τὸν λυπῇ· ὕβρις, βρίσιμον, μάλωμα· τιμωρία, παίδευμα μὲ λόγους. Πλουτάρχ. Λυσ. 23. «ἐπιμελοῦς φιλοτιμίας ἐπαφήν.

Ἐπάφημα, ατος, τό. Ἔγγιξιμον, πιάσιμον, χαϊδεμα, πατπάτεμα. Διογέν. Ἐπιστ. 10.

* Ἐπάφησις, εως, ἡ = ἐπαφή.

Ἐπαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω τι νὰ τρέξῃ κατάντικρυς, π. χ. ἐρεθίζω, χιμίζω σκύλον νὰ τρέξῃ ἐναντίον εἰς τινα, ἢ εἰς ἀγρίμι. «ἐπαφ. τινί ἢ ἐπί τινα. Ἀπολύω, στέλλω τι ἢ τινα ἐναντίον, ἢ κατόπι τινός· ἀφίνω τι νὰ κινηθῇ, νὰ τρέξῃ «ἐπαφῆκε τὴν ναῦν τῷ πελάγει· Ῥίπτω τι ἐναντίον ἢ ἐπάνω εἰς τινα «λόγον τινίν τό κοντ. Ῥίπτω λόγια διὰ νὰ πειράξω τινά. «ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδαν Πλτχ. (υυ--υ Ἀττ. παρβλ. ἵημι).

Ἐπαφρίζω, Μλ. -ίσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω εὐγάλλω ἀφρὸν ἐπάνω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν.

Ἐπαφροδισία, ἡ. Χάρις, τό τουρκεβ. νοῦρι, γλυκάδα, νοστιμάδα καρδιακή. Λυγκεύς παρ' Ἀθην. ξ'. σελ. 242. «πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν». Δίων Λόγ. ΛΒ, 118. καὶ Ἀππιαν. παρὰ τό

Ἐπαφρόδιτος, ὁ, ἡ (Ἀφροδίτη). Χαριτωμένος, ἀξιαγάπητος, εὐμορφος, θελκτικός. Ξενοφ. Συμπ. Οὕτως ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ὁ Ῥωμαῖος Σύλλας, Λατιν. felix, ὡς εὐνοούμενον ὑπό τῆς Ἀφροδίτης. Ἀππιαν. Πολ. Α. 97. Διόδ. Σικ. ΙΑ'. Ἐπρῤῥ. ἐπαφροδίτως.

Ἐπαφρος, ὁ, ἡ (ἀφρός). Πᾶν ὅ, τι ἀφρίζει, εὐγάλλει ἀφρόν, εἶναι ἀφριτμένον ἐπάνω. Ἱπποκράτ.

Ἐπαφύσσω, Μλ. -ύσω (ἀφύσσω, ἀνωμλ.) Ἀντλῶ, εὐγάλλω ὑγρόν τι ἀπό τό ἀγγεῖόν του, προσέτι· χύνω που ἀκόμη περισσότερον ὑγρόν τι, Ὀδύσ. Τ, 388. (υυ--, Μλ. υυυ-)

Ἐπαχθεια, ἡ (ἐπαχθής). Ἐνόχλησις, πείραξις, βάρος προξενούμενον εἰς τινα.

* Ἐπαχθέω, Μλ. -ήσω. Ἐνοχλῶ, βαρύνω τινά, γίνομαι βαρετός εἰς τινα, παρὰ τό

Ἐπαχθής, ὁ, ἡ. Βαρετός, ἐνοχλητικός, φορτικός, πειρακτικός. Πλούταρχ. Ἐπρῤῥ. ἐπαχθῶς.

Ἐπαχθίζω, Μ. ίσω = ἐπαχθέω.

Ἐπαχλύω, Μλ. - ύσω (ἀχλύω). Εἶναι τι σκοτεινόν, ἀνταρωμένον, ἀνταργισμένον, βουρκωμένον. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 34. «τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς διήθρωσεν (υσω, ἐνίοτε μέντοι ἐστὶ καὶ κατ' ἐνστ. μακρ. τὸ υ, Ἀπλ. Ῥδ. 4, 1480.)

* Ἐπαχνίδιος, ὁ, ἡ. (ἄχνα). Ὅ, τι ἔχει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του λεπτόν κονιορτόν, εἶναι κονιορτισμένον ἐπάνωθι.

* Ἐπάχνυμαι (ἄχνυμαι). Λυπεῦμαι, πικραίνομαι διά τι· μετὰ δοτ.

Ἐπαών, Σύνδ. Ἰωνικῶς ἀντὶ ἐπάν, Ἡρόδ., ἰδὲ Κ. Γρηγ. σλ. 465. μετὰ ὑποστκ. ἐγκλ.

Ἐπεγγελάω, Μλ. - άσομαι (γελάω) τινί. Καταγελῶ, περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σοφοκλ. «τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾶν ἔτι δὲ καὶ κατά τινος, Σφκλ. Αἰ. 696.

Ἐπεγείρω, Μλ. - ερῶ (ἐγείρω, ἀνωμλ.) Ἐξυπνίζω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα νὰ πηγαίνῃ που· μετὰ αἰτ. Ὀδύσ. Χ, 431. Παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινά πρός τι· ξαναπαρακινῶ, ξαναερεθίζω, ξαναεγκαρδιόνω τινά. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρετως, Προξυνῶ, ἐρεθίζω· τινά, τινί. Παθτ. Ἐξυπνῶ διά τι, ξαναξυπνῶ. Ὅμ. ὅστις ὅμως μόνον τοῖς συγκεκομμ. τύποις ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος, παρὰ τό, ἐπέγρομαι, χρῆται, Ἰλιάδ. Κ, 124. Ξ, 256. Ὀδύσ. Τ, 57. ὡσαύτως καὶ τῷ Ἐνεστ. ἐπεγρήγορα, Ἀγρυπνῶ εἰς τι. Μτχ. ἐπεγρηγορώς, Ἔξυπνος, ἄγρυπνος, ἀλλὰ καὶ = βραχύϋπνος, Schaef. ἐν Πλουτχ. 6, σλ. 463. ἀφ' οὗ

Ἐπέγερσις, εως, ἡ. Ξύπνημα, ξύπνισμα· ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα, ἐρέθισμα.

Ἐπεγερτικός, ἡ, όν. Ὅστις ξυπνίζει, παρακινεῖ, ἐγκαρδιόνει, ἐρεθίζει τινά. Ἐπρῤῥ. ἐπεγερτικῶς.

Ἐπεγκαγχάζω, Μλ. - άσω, Δωρικ. - ξω (καγχάζω). Γελῶ δυνατά, μεγαλοφώνως· καταγελῶ, περιγελῶ τινα μεγαλοφώνως.

* Ἐπεγκαλέω, Μλ. -έσω (ἐγκαλέω, ἀνωμλ.) Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινά προσέτι, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπεγκανάζω, Μλ. -άσω (κανάζω). Χύνω ἀκόμη περισσότερον ὑγρόν τι εἰς τι.

Ἐπεγκάπτω, Μλ. -άψω (κάπτω). Χάφτω,

καταπίνω ἀκόμη περισσότερον, πεπέγκαφον λαβών ταδία. Ἀριστφ. Ἱππ. 400.

*Ἐπεγκαχάζω. Κατά συγκ. τύπος τοῦ ἐπεγκαγχάζω.

*Ἐπεγκελεύω (κελεύω). Προστάζω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, παρρύνω τινά προστέτι, ἤ πρός τι. Εὐρπ. Κυκλ. 648.

Ἐπεγκεράννυμι, Μλ. - άσω (κεράννυμι, ἀνμλ.) Ἀναπατόνω ἀκόμη περισσότερόν τι μέ ἄλλο τι. Πλάτ. «πολλήν κρᾶσιν ἐπεγκερανύμενος».

Ἐπεγκλάω, Μλ. -άσω (ἐγκλάω, ἀνμλ.) Συνθλῶ, τσακίζω τι ἐπί τι, ἤ μέ ἄλλο τι· λυγίζω, στραβόνω τι· «πεπεγκλάσθαι βλέφαρα ὀφθαλμούσιν». Κυτάζω μέ τήν ἄκρην τοῦ ὀμματίου καί κάμνω νεῦμα, γυρίζω τό βλέμμα, τά ὀμματιά μου προς τό πλάγι, Δίων. Κασ. καί Ἡσύχ. «πεπεγκλάσας ποιῶ». (ασω)

Ἐπεγκολάπτω, Μλ. -ψω (κολάπτω). Χαράττω, σκαλίζω ἀκόμη περισσότερον εἰς τι.

Ἐπεγκρεμάννυμι, σπανιώτ. ἐπεγκρεμάω, Μλ. -κρεμάσω (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι εἰς τι ἤ ἐπάνω εἰς τίποτε· μετά δοτ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 362. «πεπεγκρεμᾶν καπυῶ».

Ἐπεγκυκλέω, Μλ. -ήσω (κυκλέω). Κίνω τι νά κυλίηται, κυλιντρίζω ἀκόμη περισσότερον· φέρω, κομίζω προσέτι· φέρω πρό ὀφθαλμῶν, παραστήνω φανερά τι προσέτι. Ἀριστείδ. Β'. σελ. 514.

Ἐπεγκυλίω, Μλ. -ίσω (ἐγκυλίω). Κυλίω τίποτε μέσα εἰς τι· μετά δοτ. Παῦτ. Κυλίομαι, γκυλιοῦμαι μέσα εἰς τι. (ίω, ίσω) Κλήμ. Στρωμ. Ζ'. σελ. 877.

*Ἐπεγρήγορα, Παρκμ. β'. τοῦ ἐπεγείρω, μετά ἀμετβ. σημτ. ἐνστ. Ἀγρυπνῶ εἰς τι, προστέτι καί εἰς τό ἑξῆς.

Ἐπεγρόμην, καί ἐπηγρόμην, Ἐπκ. κατά συγκ. παῦτ. ἀόρ. τοῦ ἐπεγείρω, Μτχ. ἐπεγρόμενος, Ὅμ.

Ἐπεγχαίνω, Μλ. -γχανοῦμαι (χαίνω, ἀνμλ.) Περιγελῶ τινα μέ ἀνοικτόν στόμα, χάσκωντας· μετά δοτικ.

*Ἐπεγχαλάω, Μλ. -άσω (χαλάω). Ξεντόνω, ἀφίνω ἀπελυμένον, τό τουρκβ. ξεμποσιαντισμένον τι ἀκόμη περισσότερον. (ασω)

Ἐπεγχείρησις, εως, ἡ = ἐγχείρησις.

Ἐπεγχέω, Μλ. -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω προσέτι, ἤ καί ἐκ δευτέρου ρευστόν τι εἰς τι· ποιητ. ἐπεγχεύω. ἀφ' οὗ

Ἐπέγχυμα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι ἐχυτέθη τις προσέτι ἤ καί ἔπειτα, ἐκ δευτέρου εἰς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεγχυματίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι ἐπάνω ἄλλου τινός, ἤ μετά ταῦτα, ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλο τι. Διοσκορ. Ε', 23. «πεγκλύζεται δέ ἐπί τῶν μετά νομῆς δυσεντερικῶν· δεῖ δέ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι».

Ἐπεγχύτης, ου, ὁ. Ὅστις χύνῃ ὑγρόν τι προσέτι ἐπάνω, ἤ μέσα εἰς τι· οἰνοχόος, κερατνής. (ῠ)

*Ἐπέδρομον, ες, ε. Ἐνργτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιτρέχω. Ὅμ., ἀπρμφ. ἐπιδραμεῖν.

*Ἐπάορη, ἡ· Ἰων. ἀντί ἐφάορα.

*Ἐπέην, γ'. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί). Ἐπκ. ἀντί ἐπῆν, Ἰλδ. Τ, 276.

Ἔπει, παρ' Ὅμ. καί ἐπειή (ἐπί). Σύνδεσμος· Ἐπειδή· χρόνου ὁριστικός ἤ αἰτίας σημαντκ. 1) Ἐπί χρόνου· Ἀφ' οὗ, μετά ταῦτα, ὕστερον, ἀπ' Ὅμ. πάνυ ἐν χρήσει· σπανιωτ. Ἔκτοτε, ἀντί ἐξ οὗ, Ὀδτ. Α, 2. ἐπί τό πλεῖστον παρά τοῖς Ἴωσι, τῷ, τε, αὐτῷ συνήθως ἐπιφέρουσιν, ἔπει τε, Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 8, 1., ἐνίοτε μέντοι καί παρά τοῖς Ἀττ. Αἰτχλ. Ἀγμ. 40. Σφκλ Ἀντ. 15. Pors. ἐν Εὐρπ. Μηδ 138. Seidl. ἐν Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ, 247. Κατά ταύτην τήν σημσ. χρησιμεύει τά πλεῖστα εἰς ἐκβολήν παρελθόντος χρόνου, συνήθως μετά παρωχμ. χρον., εὑρηνται μέντοι καί τινα, εἰ καί σπανια, παραδείγματα μετά Ἐνστ. ἡ Μέλ. Ἡρόδ. 3, 117. Ἐπικρατεστέρα δέ, ἡ μετά Ὀρτ. ῥημ. σύνταξ. αὐτοῦ· ἀλλά καί μετά ὑποτκ. ὅταν ἡ διήγησις ᾖ οὐ περί ἀληθοῦς, ἀλλά δυνατοῦ ἤ ἐνδεχομένου μόνον πράγματος, ἡ συμβεβηκότος τινός, Ὀτιανῆς, εὐθύς ὡς, ὅταν συμβῇ, γένῃ τοῦτο, ἤ ἐκεῖνο. Πολύ σπανιώτ. μετά Εὐκτ. Ἰλδ. Ι, 304, Μετά ὑποτ. δέ, ὁτέ μέν μετά τοῦ, ἄν, (ἐξ οὗ γίνεται, ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἐπκ. μέν τό σύνδ. ἐπήν, παρά τοῖς Ἀττ. δέ, τό, ἐπάν, ὅπερ ἰδέ·) ὁτέ δέ καί ἄνευ τοῦ ἄν· γράφεται μέν τοι καί, ἐπεί ἄν, Ἰλδ. Ζ, 412. Ι, 304. καί ἐπί τό πλεῖστον, ἐπεί κε, Ὀδτ. Δ, 221. Ρ, 23. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 929. ὅστις συμπερκίνει μάλιστα καί διαφοράν μεταξύ τοῦ, ἐπείκε καί τοῦ, ἐπήν, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 288. Συνήθως σχηματίζει τοιουτοτρόπως τήν μείζονα πρόταστιν, δύναται μέντοι κεῖσθαι καί ἐν μέσῳ τῆς ἐλάσσονος, ὡς ἐν Ἰλδ. Β, 16. «ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεί τόν μῦθον ἄκουσεν. Τά πλεῖστα τίθεται ἐν τῇ ἐλάσσονι τό, δέ ἤ τά, τε, ὅταν ἐν τῇ μείζονι κέηται τό, ἐπεί, Ἰλδ. Α, 57. «οἱ δ' ἐπεί οὖν ἤγερθεν, ἐμηγερέες τ' ἐγένοντο» Ὀδτ. 212. παρβλ., Δέ. Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δύναται συντάσσ. τό ἐπεί καί μετά ἀπρμφ. ἀντί μετά τελικοῦ ῥήματος, ὅπερ παρ' Ἡρόδ. ἐπί τό πλεῖστον ἀπαντάται, Wess. ἐν Ἡρόδ. 4, 30. «τήν δ', ἐπεί οἱ γενομένους τούς παῖδας ἀνδρωθῆναι, τοῦτο μέν σφι ὀνόματα θέσθαι» καί 7, 3. 150. 8, 111. Ἀντί τοῦ, ἐπείτα, ἄνευ ἀποδόσεως οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει, Herm. Vig. σλ. 784. — 2) Αἰτιολογικῶς, Ἐπειδή, διά τό νά, μέ τό νά, παρ' Ὅμ. καί πᾶσι τοῖς μεθ' Ὅμ. πάνυ χρήσιμον, ὡς καί κατά τήν πρώτην σημασίαν του, ἀεί ἐν τῇ ἐλάσσ. προτσ., ἥτις ὅμως δύναται κεῖσθαι καί ὡς πρῶτον κῶλον τῆς περιόδου, ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. ἐν προτρωνήματι, ὅτε δύνασαι παραλείπεσθαι καί πᾶσαν τήν ἡγουμένην ἤ μείζονα πρότσ. π. χ. Πρός σέ λέγω, πρβλ. Ἰλδ Γ, 59. «Ἕκτωρ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκασας, οὐδ' ὑπέρ αἶσαν . . . ὡς τοι ἐνί στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν» καί Ν, 68. Ὀδτ. Γ, 103. Ὡσαύτως καί τό, ἐπειδή, Ὀδτ. Γ, 211. Σπανιωτάτη δέ ἡ ἐπαλληλία τῶν ταυτοσημ. μορίων ὡς ἐν Τμ. Ἀπλ. 464. «ἐπεί οὐ μέν γάρ - Τό ἐπεί, εὑρηται παρ' Ἀττ. ὅλως ἀντί τοῦ γάρ ἐν χρήσει· π. χ. παρά Πλάτ. Εὐθφρ. σλ. 5. Ε. Συνήθως δέ τιθέασιν οἱ Ἀττ. τό ἐπεί, ἐν ἀρχῇ πευστικῶν Προτάστ. ὅταν ἡ πεῦσις προϋποθέτῃ βεβαίαν ἄρνησιν, ὡς ἐν Ἀριστφ. Νφ. 679. Ὡσαύτως καί ἐν ἀρχῇ προστακτ. προτασ. τίθεται ἐλλειπτ. π. χ. «πεῖσε δίδαξον». Ἀλλά δίδαξόν με, ἐνλουόπτ. ἄν εἶσαι ἐκεῖνος, ἄν τό ἠξεύρῃς καλήτερα, Σφκλ. Ἠλκ. 352. καί οὕτω χρησιμεύει ἀντί τοῦ, εἰ δέ μή. Τά δ' ἄλλα, ὅτα ἐρρέθησαν περί τῆς συντάξ. αὐτοῦ κατά τήν πρώτην σημσ. του, ἰσχύουσι καί κατά τήν δευτέραν, πλήν ὅτι κατά τήν β'. δύναται συντάσσεσθαι καί Ἐνστ. καί Μλλντ. — 3) Μετ' ἄλλων μορίων.— α'.) ἐπεί ἄρ, ἐπεί ἄρα, Ἐν ᾧ λοιπόν, ὅταν λοιπόν, ἀφ' οὗ δέ· διηγήσεως ἐξακολουθητικόν, Ἰλδ. Ζ, 426. Ἔτι δέ καί, ἐπεί ἄρα δή, Ὀδτ. Ρ, 185. — β'.) ἐπεί οὖν. Ἐπειδή λοιπόν· τήν διακεκριμένην διήγησιν πάλιν τῷ λόγῳ συνάπτων, Ἰλδ. Α, 57 Γ, 4. Δ, 244. — γ'.) ἐπεί περ, Ἐπειδή δέ, ἐπειδή ὅμως, Ἰλδ. Ν, 447 Ὀδτ. Τ, 181. — δ'.) ἐπεί γε, Ἐπειδή καί — ε'.) ἐπί τοι, Διότι τοιόντι· ἐπεί τοι καί, Ἐπειδή καί μάλιστα τοῦτο· Schaef. ἐν Γνωμ. σλ. 8, 361. Παράβλ. ἐπάν, ἐπήν, ἐπειδή, ἐπειδάν, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ.

*Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Ὀνμ. κύρ. τῶν Μυρμιδόνων τινός. Ἰλδ. Π, 571.

Ἐπείγω, Μ. ξω. Θλίβω, βαρύνω· «ὀλίγον μέν ἄχθος ἐπείγειν» Ἰλδ. Μ, 452. «Ὀλέγον τι βάρος τῷ προξενεῖ. — β'.) Στενοχωρῶ, βιάζω, «πόνος ἐπείγειν» Ὀδτ. Ι, 54. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ κείμενον, τό, Ἀκατσπαύστως στενοχωρῶ, ἀναγκάζω, σημαίνει, Ἰλδ. Ζ, 86. Ὀδτ. Τ, 73. «γῆρας ἐπείγει» Ἰλδ. Ψ, 623. Μετά αἰτ. δέ, Κατατρέχω «κεμάδ' ἠέ λαγωόν» Ἰλδ. Η, 361. καί παθ. «βελέεσσιν ἐπείγεται» Ἰλδ. Ε, 622. Ν, 511. — γ'.) Διώκω, σπρώχνω ἐμπρός, ἐξαιρ. ἐπί εὐπλοΐας, ὅταν τό καράβι τρέχῃ μέ τόν ἀναγκαῖον τῷ καλόν ἄνεμον «οὖρος ἐπείγει, ἤ, ἐς ἀνέμοιον» Ὀδτ. Μ, 167. Ἰλδ. Ο, 382. Ruhnk. ep. cr. σλ. 23. Ἐν γένει, Κινῶ ἤ κάμνω τι νά κινῆται μέ σφοδρότητα, π. χ. τά κωπία, Ὀδτ. Μ, 205. Παθ. Ν, 115. — δ'.) Ταχύνω, βιάζω, κάμνω τι νά γένῃ ὀγλίγωρα, «πεπείγω οἶνον» Ὀδτ. Ο, 445. ὡσαύτως καί κατά μέτ. διαθ. Ταχύνω, θέλω νά γένῃ τι ὀγλίγωρα· «γάμον ἐπείγομαι» Ὀδτ. Β, 97. Τ, 142. — Παθτ. Βιάζω τόν ἑαυτόν μου, βιάζομαι, ἔχω βίαν, θέλω νά κάμνω τι ὀγλίγωρα· μετά ἀπρμφ. Ἰλδ. Β, 354. Ζ, 363. Ὀδτ. Ε, 409. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καί μετά Μετχ. Ἡρόδ. 8, 2. μάλιστα δέ εὔχρηστος ἡ μετχ. «ἐπειγόμενος, ὅλως κατά σημτ. ἐπιθτ. Ταχύς, ὀγλίγωρος «νόμος ἐπειγόμενος» Ἰλδ. Ε, 501. ἐξαιρ. δέ μετ' ἄλλων ῥημάτων, Ἰλδ. Ε, 902. Ξ, 519. καί ἀλλαχοῦ. Καταχρηστική δέ ἡ σύνταξις αὐτοῦ «πρός ἠέλιον κεφαλήν τρέπε, δύναι ἐπειγόμενος» Γυρίζωντας καί κυτάζωντας ὅτε ὁ ἥλιος ἔμελλεν βατιλεύσῃ, Ὀδτ. Ν, 30. Κατά τήν αὐτήν σημσ. συντάσσει ὁ Ποιητ. τήν λέξ. καί κατά παθ. διαθ. καί μετά γεν. «ὁδοῖο ἐπειγόμενος Ἐπιθυμῶν νά ὁδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, στρατεύσῃ, Ὀδτ. Α, 309. 315. Ν, 284. «Ἄρηος ἐπειγόμενος Ἐπιθυμῶν τήν μάχην, Ἰλδ. Τ, 142, ἀνθ' οὗ καί «πεπειγόμενοι περί νίκης» Ἐπιμελῶς κοπιάζοντες διά τήν νίκην, Ἰλδ. Ψ, 437. 496. Ὁ Εὐρπ. χρῆται καί τῇ ἐνργ. διαθ. κατ' ἀμετβ. σημσ., Ἡ οὖτε Ὅμηρ. αὔξησις ἤπειγον, κατά πρῶτον παρά Πνδ. («Ἔστι δέ ἡ λέξ. συγγν. τῷ, πιέζω, κατά Βτμν.)

Ἐπειγωλή, ῆς, ἡ· ποιητ. ἀντί ἐπαύλεως.

Ἐπειδάν, Ἐπρρ. χρονκ. (ἐπεί δέ ἄν) μετά ὑποτακτ. Ἐγκλ. Ἀφ' οὗ, ἔπειτα, ὕστερον, ὁπότε, ὅταν, Ἰλδ. Ν. 285. Schaef. mel. σλ. 134. σπανιως, καί μόνον καθ' ὑπόθεσιν ὅτι λέγωνται ἀναφέρωνται ἁπλοῖ μόνον γνῶμαι, ἤ στοχασμοί, ὡς τό ἐπάν, καί μετά Εὐκτκ. ῥημτ. Συφ. Κρ. π. 1, 3, 17. Herm. Vig. σλ. 787. «πεπειδάν τάχιστα» Εὐθύς, ὅταν εὐθύς ὡς. (υ – –)

Ἐπειδή, (ἐπεί δή). Σύνδεσμ. συνήθ. ὡς χρόνου σημαντ. μόριον. Ὅταν, ἐν ᾧ, ἀφ' οὗ, Ὅμ., τό πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τῆς προηγουμ. προτσ. σπανιώτ. δέ, ἐν τῷ τῆς ἑπομ., ὡς ἐν Ἰλδ. Π, 471. Ρ, 427. Ἐνίοτε δέ, ὡς τό ἐπεί, ἐν ἀρχῇ προτφωνήσεως ἄνευ μείζονος προτσ. Ὀδσ. Γ, 211. Ξ, 149. παρβλ. ἐπεί, σημσ. 2., συνήθ. μετά παρωχ. χρ. ἀλλά καί μετά Ἐνστ. Ἰλδ. Ξ, 65. καί μετά Μλ. Δ, 478. Ὁ Ποιητ. συντάσσ. αὐτό ἀεί Ὀρτ. ῥήμ, οἱ δέ μεταγν. καί μετά Εὐκτ. κατά τήν αὐτήν σημσ. ὡς τό ἐπάν, ἐν γνώμῃ ἁπλῶς δηλωσεως. — 2) Σπανιώτ. ὡς αἰτιολογ. μόριον, Ἐπειδή ὅμως, ἐπειδή ὡς φαίνεται, ὡς ἠξεύρουν ὅλοι, ὡς ἦτον φυσικόν ἤ ἀναγκαῖον, Ἰλδ. Ξ, 65. Π, 47. Δμτ. Τιμκρ. 65, ὡς νά ἔκειτο διῃρημένως ἐπεί-δή. — β'.) Ἐπειδή λοιπόν, ἐπειδή ἦλθε τό πρᾶγμα ἔτσι· ἐπί τυχούσης τινός αἰτίας· Ὀδτ. Γ, 211. Ξ, 149. Εὐρπ. Φοιν. 928. (ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου χρῆται μακρ. ὁ Ποιητ. τῇ πρώτῃ

συλλβ. διὰ τὴν ἄρσιν, Ἰλδ. Χ, 379. Ὀδσ. Δ, 13. Θ, 452. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπειδήπερ, Σύνδ. αἰτιολ. Ἀγναλὰ καί, ἐπειδὴ καί· μετὰ ὁριστ. Ἐγκλίτ. παρβλ. ἐπείπερ.

Ἐπείδον, Ἀπριμ. ἐπειδεῖν· ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφοράω (εἶδον, ἀνωμλ.), Κυπάζω, παρατηρῶ, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Χ, 61. — β΄.) ὡς τό, περιβλέπω, Κυπάζω τι μαζὶ μὲ ἀδιαφορίαν. — γ΄.) Βλέπω τι ἀκόμη εἰς τὴν ζωήν μου, ἐπιζῶ τι ἀκόμη Ξυρ. Ἀιβ. 3, 1, 13. Ἡρόδοτ. 6, 52. ἠπιδόντατε τὸν Ἀρ. τὰ τέκνα τούτῳ τελευτᾶν, Αὐτὸς ἔζησεν ἀκόμη, ὥστε εἶδε νὰ ἀποθάνουσι καὶ τὰ τέκνα τοῦ.. — δ΄.) Βασκαίνω, ἀβασκαίνω, ὡς τό, ἐποφθαλμιῶ· μετὰ δοτ.

Ἐπεί, Σύνδτ. Ἑπτ. ἀντὶ ἐπεί· πολλάκις παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν β΄. αἰτιολγ. σημτ. ὅμως τοῦ, ἐπεί, Ἐπειδή, διὰ τό νά, μὲ τό νά· καὶ ἀεὶ ἐν τῇ ἐλάττ. προτ., πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρ. μόνον ἐν τῇ συντξ. ἠπειρὴ πολὺ φέρτερος, φέρτερον, φέρτεροι ἔστι ἢ εἶσιν. Κατὰ τὸν Σχλπτ. Ἑνετ. τινὲς τῶν Γραμματ. ἔγραφον ἐπεὶ ἤ, ἀντὶ ἐπειή, καὶ ὁ Θείρτ. (Thiersch.) Γραμμ. Ἑλλ. §. 324. 2. ἀποδέχεται ὅτι ἐξ ἐκείνου προέκυψε τὸ ἐπειή· (ἡ παραλγ. ἀεὶ βραχ. παρ' Ὁμ.)

*Ἐπείη, γ΄. πρτπ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ ἔπειμι, Ἰλδ.

*Ἐπεικάδες, ων, αἱ (εἰκάς). Αἱ μετὰ τὴν εἰκοστὴν ἑκάστου μηνὸς ἀκολουθοῦσαι ἡμέραι, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 ἕως τῆς 30 ἢ 31.

Ἐπεικάζω, Μ. ἀσω (εἰκάζω). Κάμω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι, ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν ἀπεικάζω· νομίζω τι περί τινος, ἀναφέρω τι εἴς τι, ὑποπτεύω τι περί τινος· μετὰ δοτ. Αἰσχ. Χῳρ. 974. ᾐβιλοιτε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάϑη πάρεστιν. — 2) Συμπεραίνω προτέτ., Σφκλ. Ἠλ. 663. ἐν γένει, Ὑποπτεύω, νομίζω, συμπεραίνω ὡς ἐπεικάσαιμι Ὅσον ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ, Ἡρδτ. 9, 32. Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 152. ὡσαύτως καὶ ὡς τό, ἀπεικάσαι, Τρχ. 141.

*Ἐπείκελος, ὁ, ἡ = ἐπιείκελος.

Ἐπείκεν, ἐπείκε, ὀρθοτ. ἐπεί κεν, ἐπεί κε, Ἑπτ. ἀντὶ ἐπεάν, ἐπάν, χρόνου σημαντ. καὶ αἰτιολογ. μόριον, μετὰ ὑποτκ. καὶ εὐκτκ. ῥημτ. ἰδὲ ἐπεί, σημτ. 1. καὶ ἐπάν.

Ἐπείκτέον, Ἐπϑ. ῥημτκ. τοῦ ἐπείγω. Πλάτ.

Ἐπείκτης, ὁ (ἐπείγω). Ὅστις κατεπείγει, βιάζει τινά εἰς τι, ἔξαιρ. ὁ εἰσπράκτωρ, ὅστις συνάζει χρέη, τὸ τουρκβ. χαφιμάλης, ἢ τὸ ἰταλ. ἐξεκουτόρος.

*(Ἐπείκω). Ἄχρηστος Ἐνστ. ἰδὲ. ἐπέοικα.

Ἐπειλέω, Μλ. -ήσω (εἰλέω). Τυλίγω, κουκλουριάζω τι ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐπείλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυλίγῃ, κουκουριάζῃ τί τι ἐπάνω εἰς τι.

*Ἐπειλίσσω (εἰλίσσω) = ἐπειλέω.

Ἔπειμι, Ἀπρμφ. ἐπεῖναι, Μλ. ἐπέσομαι (εἰμί). Εἶμαι ἐπάνω, πλησίον που, ἔπειτ' ἐπὶ τόπου Ἰλδ. Ε, 127. Τ, 276. Ὀδσ. Β, 344. Φ, 7. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου ποὺ εἶμαι ὅμοιον ἐπεῖμι Ἰλδ. Β, 257. ἀνὰ οὗ οἱ μεταγενστ. γράφουσιν ἐπί, ἐν, καὶ ἄλλας Προϑτ. — β΄.) ἐπὶ χρόνου, Εἶμαι ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, εἶμαι ἐπίλοιπος, Ὀδσ. Δ, 758. Εἶναι εἰς τὸ μέλλον, πρόκειται, Ἡσδ. Ἔρ. 114 ὅϑεν οἱ ἐπόμενοι Οἱ μετὰ ταῦτα ἐρχόμενοι, οἱ μεταγενέστεροι. — γ΄.) Εἶναι συνδεδεμένον ἡνωμένον, μὲ τι διωρισμένον διά τι, ἐπί ἀμοιβῆς καὶ τιμωρίας. Περὶ τοῦ ἔπι, ἀντὶ ἔποστι, ἰδὲ ἐπί.

Ἔπειμι, Ἀπρμφ. ἰπέναι (εἶμι). Πορεύομαι, πηγαίνω ἐπί τι, πρός τι, εἴς τι· ἔρχομαι πλησίον, φϑάνω που· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Δ, 411. Ψ, 357, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεῖσιον Πρὸ τοῦ νὰ τῇ ἔλϑουν τὰ γηρατεῖα, πρὸ τοῦ νὰ γηράσῃ, Ἰλδ Δ, 9. Μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ρ, 741. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Προσέρχομαι, πλησιάζω, ἐπέρχομαι ἤτοι ἔρχομαι πρός τινα Ὅμ., ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν σημασ. Πηγαίνω, ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Δ, 367. Τ, 454. μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ν, 482. καὶ πολλάκις ἄνευ πτωτκ., ὅϑεν ἐπιὼν, οὖσα, ὄν Ὅστις ἀκολουϑεῖ εὐϑύς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τό, ὁ ἐπιὼν ἐστὶν ὡς ὁ τυχών, Ὅστις τύχῃ, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 752. Οἰδ. Τ, 394. πτὸ ἐπιόν Ὅ,τι πίπτει, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος· οὕτω καὶ ἐπεισῆμε, καὶ ἐπεισήμαινε μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου, Μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνϑυμοῦμαι, Valck ἐν Φοιν. 1378. Ἀντὶ ἀπρμφ. δὲ, κεῖται πολλάκις καὶ οὐσιαστ. εὐδύπτοτον ἠπιοῦσα ἡμέραν Ἡ ἐρχομένη, ἡ αὔριον, Pors. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1651. Τὸ δὲ τοὐπιόν, κατὰ συναίρ. ἀντὶτοῦ, τὸ ἐπιόν, Τὸ μέλλον, Δουκ. Ἱστορ. 13. διάφ. ἱστρ. 2, 27. Φαλρ. 1, 5. καὶ ἀλλαχοῦ. — 3) Περιοδεύω, ἢ πηγαίνω ὁλόγυρα, παρατηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ὡς ἰδιαίτ. Ἑπτ. τύπον τῷ γ΄. ἑνκ. πρσπ. τοῦ Παρτ. ἐπιών, Ἰλδ. Ρ, 741. τῷ γ. πλϑ. ἐπιόντων, Ὀδσ. Δ, 233. καὶ ἐπῆσαν, Ὀδσ. Τ, 445., ἔτι δὲ καὶ τῷ μέλλ. κατὰ σημτ. ἀορ. ἐπεισόμαι, Ἰλδ. Λ, 367. Τ, 454. Μτχ. γεν. ϑηλ. μέσ. ἀορ. α΄. ἐπεισαμένη, Ἰλδ. Φ, 424. Ἡ κατὰ σημτ. Μέλ. χρῆτις τοῦ ἐνστ. οὐκ διακρίνεται παρ' Ὅμ. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ.

*Ἐπείνυμι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυμι, ἐπίνυτέαι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυσϑαι. Ἐνδύω, ἐνδύομαι. Ἡρδτ. 4, 64.

Ἐπείξις, εως, ἡ (ἐπείγω). Τὸ νὰ ἐπείγῃ, ταχύνῃ, ἤτοι νὰ ϑέλῃ τὸ νὰ γένῃ τι ὀλίγωρα, νὰ βιάζῃ τίς τι· βία.

*Ἐπειοί, ῶν, οἱ, Ἔϑνος τι ἐν τῇ Ἠλιάδι. Ὅμ.

*Ἐπειός, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ὅμ.

*Ἐπείπερ, ἀντὶ ἐπεί περ, Σύνδσμ. Ἐπειδή καί, ἐπειδή ὅμως· ὡς τὸ ἐπειδήπερ, μετὰ ὁριστ. Ῥῆμ. Ὁ Ποιητ. γράφει ἀεὶ διῃρημ. πεπεί σύ περι, Ἰλδ. Ν, 447. Ὀδσ. Γ, 181.

Ἐπείπον, Ἀπρμφ. ἐπιπεῖν (εἶπον, ἀνωμλ.) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρός τοὺς ἄλλους, εἰς ὅσα εἶπα προσϑέτω καὶ ἄλλα.

Ἐπείρομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ πεπέρομαι, Ἡρόδοτ.

Ἐπειρύω, Ἑπτ. καὶ Ἰων. ἀντὶ πεπερύωμαι, Ἡρδτ. 4, 8.

*Ἐπειρώατο, Ἰων. ἀντὶ ἐπειρῶντο, γ΄. πλϑ. πρσπ. Παρατ. τοῦ πειράομαι, Ἡρδτ.

Ἐπειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελαστικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους, προσέτι, διάτε.

*Ἐπειρωτάω, ἐπειρωτέω, Ἰων. ἀντὶ ἐπερωτάω· ἀφ' οὗ

*Ἐπειρώτημα, ατος, τό, καὶ

*Ἐπειρώτησις, σεως, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἐπερώτημα, ἐπερώτησις, Ἡρδτ.

*Ἔπεισα, ἐνεργτ. ἀόρ. τοῦ πείϑω, Ὅμ.

Ἐπείσαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι ἐφέρϑη που, ἢ ἐφέρϑη ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, παρὰ τὸ ἐπεισάγω· ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Σχλ. Φιλ. 755. ἀντὶ πέπτγμα.

Ἐπεισάγω, Μλ. -ἄξω (ἄγω, ἀνωμλ.). Κομίζω, φέρω τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· φέρω εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ἐπικράτειαν τίποτε ἀπὸ ξένον τόπον· προσϑέτω τι ἀκόμη εἴς τι. — 2) Ὁδηγῶ, παρατηρῶ τι ἢ τινα. Ἀϑήν. «Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Ἠλεσπάτραν ἐπεισάγων. — 3) Τοποϑετῶ προσέτι, ἢ παίρνω, δέχομαί τινα ἀκόμη εἰς τόπον τέκνου μου (ᾧ) ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγωγή, ἡ, Τὸ νὰ κομίζῃ, φέρῃ πού τίς τι πρὸς τοὺς ἄλλους προσέτι· τὸ νὰ εἰσάγῃ, ἐμβάζῃ τι μέσα εἰς τὴν χώραν, ἐπικράτειαν φέροντας το ἀπὸ ξένον τόπον. — 2) Τοποϑετησις, ἢ τὸ νὰ παίρνῃ, δέχηταί τινα εἰς τόπον τέκνου· τὸ νὰ προσϑέτῃ τι εἰς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκομίσϑη ἐφέρϑη που προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· ὅ,τι ἐφέρϑη μέσα, ἔξαιρ. ἐπὶ πραγματειῶν, ντὸ ἐπεισαγώγιμον. Ἐμβασμα, ἢ φόρτιμον πραγματειῶν μέσα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ἐπικράτειαν.

Ἐπεισακτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἰσηχϑη, ἐφέρϑη μέσα που προσέτι πρὸς τοὺς ἄλλους· ὅϑεν ξένον, ὡς τό, ἀπακτός. Δημοσϑ. ἠπεισάκτῳ σίτῳ χρωμεϑαι. — 2) Ὅστις υἱοϑετήϑη, ἐπάρϑη εἰς τόπον τέκνου, υἱοϑετημένος, τό Ἰταλ. adottato.

Ἐπεισβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνωμλ.). Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ τι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. ἠπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν ϑάλατταν.

Ἐπεισβάλλω, Μλ. -βλῶ (βάλλω ἀνωμλ.). Θέτω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω τι μέσα που προτέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους. — 2) ἀμτβ. Ἐμβαίνω που μὲ ὁρμήν, ὁρμῶ αἰφνίδια μέσα που· ἐπιπίπτω, ἢ ὁρμῶ, καταπλακόνω τινὰ ἔξαφνα, τό Ἰταλ. attaccare. ἠπεισβάλλειν ἑαυτὸν τινί. Παλαίφατ. Α΄. 5.

Ἐπεισβάτης, ου, ὁ (ἐπεισβαίνω). Ὅστις ἀνέβη, ἢ ἀναβαίνει μέσα που πρὸς τοὺς ἄλλους, προσέτι· ὅστις ἐμβαίνει εἰς καράβι ὑπεράριϑμος, τοὐτ' ἔστι ἐκτὸς τῶν ἀνϑρώπων τοῦ καραβίου, τῶν ναυτῶν, διὰ νὰ ταξειδεύσῃ· ἐπιβάτης ταξειδευτής, τό συνηϑέστ. Ἰταλ. passaggiero. Εὐριπ. Ἑλλ. 1566. (α)

Ἐπεισδέχομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποϑ. (δέχομαι, ἀνωμλ.). Δέχομαι, ἀφίνω μέσα, συγχωρῶ νὰ ἐμβῇ, φερϑῇ τι μέσα που προσέτι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἐπείσειμι, (εἶμι). Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που πρὸς τοὺς ἄλλους, προσέτι.

Ἐπεισέρρω, Μλ. -ρρήσω (ἔρρω, ἀνωμλ.). Πρὸς δυστυχίαν μου, κατὰ κακὴν τύχην ἐμβαίνω, ἔρχομαι μέσα που προσέτι. Τὰ πλεῖστα ἀπροσώπως χρήσιμον. Πολυδ Θ΄, 154.

Ἐπεισέρχομαι, Μλ. -ελεύσομαι, ἀόρ. ἐπεισῆλϑον (ἔρχομαι, ἀνωμλ.). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, μετὰ ταῦτα, κατόπι ἀπό τινα. Πλούταρχ. Συμ. Β΄. ντότε οὖν αἱ νομήσεις ἐξέπιπτον ὅτ' ἐπεισῆλϑον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δειπνοις.

Ἐπεισηγέομαι, μέσ. ἀποϑ. (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, φέρω μέσα που τίποτε, νουϑετῶ, συμβουλεύω τινὰ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, μετὰ ταῦτα.

Ἐπείσϑεσις, ἡ (εἰσϑέσις) Εἰσαγωγή, ἀρχή. μόνον παρὰ Σχολιασταῖς. χρσμ.

Ἐπείσιον, τό· = ἐπίσειον, Λυκόφρ. 1385.

Ἐπεισκαλέω, Μλ. -έσω (καλέω, ἀνωμαλον). Καλῶ, κράζω μέσα τινὰ ἀκόμη, προτέτ, πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἐπεισκρίνομαι, ὡς παϑτ. (κρίνω). Ξεχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπὸ ἄλλους διὰ νὰ πηγαίνω μέσα που· ἀναχωρῶ· ὅϑεν, ἐμβαίνω προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, μετὰ ταῦτα, κατόπιν ἄλλων. Γρηγόρ. Νυσ.

Ἐπεισκυκλέω, Μλ -λήσω (κυκλέω). Τυλίγω, κουλουριάζω· κομίζω, φέρω μέσα, βάλλω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρατηρῶ προσέτι, μετὰ ταῦτα, πρὸς τοὺς ἄλλους. ἠπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποϑέσεσιν.

Ἐπεισκύπτω, Μλ ὑψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ κυτάζω μέσα που προσέτι.

Ἐπεισκωμάζω, Μλ -άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω που, συνοδευόμενος ἀπὸ πολλούς, μὲ χορούς, μουσικὴν, φωνάς, ἀλαλαγμούς. — 2) μεταβ. Εἰσάγω, φέρω τι μέσα που προσέτι· ἀμφβ. ἴσως κατὰ ψευδ. ἀνάγν. μόνον ἀντὶ τοῦ, ἐπεισκομίζω.

*Ἐπεισόδιον, τό· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ (εἴσοδος). Ὅστις ἔρχεται

ἀπὸ ἔξω προστέτ, ἢ μέσα που· ἐξαιρ. ὅ,τι κατ-
αχωρεῖται, βάλλεται ἀνάμεσα εἰς τηνὸμιλίαν ἢ
εἰς συγγραμμά τι χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον διὰ
νὰ βλαβῇ· ὅθεν οὐδετ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπεισ-
όδιον, Πᾶν ὅτι παρεντίθεται, βάλλεται ἀνά-
μεσα εἴς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, συγγραφήν·
ὅ,τι εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκεται, εἶναι ξένον,
ἑτερογενές· ὅ,τι δὲν ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ πρᾶ-
γμα, εἰς τὴν ὑπόθεσιν· ἔτι δὲ καὶ προσόψημα
ἢ προτραγῳδία, καὶ τραγήματα, τὸ ἰταλ. κομφέ-
τα. Κατ' ἀρχὰς ἐκυλίετο ἐν τῇ παλαιᾷ Τραγῳ-
δίᾳ μόνη ἡ πρᾶξις, ἡ ὁποία παρεντίθε-
το, παριστάνετο ἀνάμεσα μεταξὺ τῶν χορικῶν
μελῶν, ἐπειδὴ χορὸς ἦτον κατ' ἀρχὰς ἡ κυρία
ὑπόθεσις, τὸ κυριώτερον τῆς τραγῳδίας μέρος·
παρ' Αἰσχύλῳ ἦταν ἑπτὰ ἐπεισόδια, ἐξ ὧν τρία
εἰς ὅλας τὰς τραγῳδίας του σώζονται, τὰ ὁποῖα
παραβάλλονται μὲ τὰ τῶν Εὐρωπαίων Ἀκατα-
λεγόμενα, μετέπειτα δὲ ἐκαλοῦντο οὐσιαστικῶς καὶ
πᾶσαι αἱ παρένθετοι πράξεις ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ,
καὶ ἐν τῇ Ἐποποιΐᾳ, ἐξαιρ. ὅσαι ἐσχηματίζον-
μικρόν τι καθ' ἑαυτὸ ὡς τέλειον θεωρούμενον·
τέλος δὲ καὶ μικραί τινες δραματικαὶ πράξεις ἐν
τῷ μεταξὺ τῆς κυρίας πράξεως παριστανόμεναι,
τὸ ἰταλ. Intermezzo· Τρπκ. ἐπεισοδίαν τύχης ἢ
Παιγνίδι τῆς τύχης. ἀφ' οὗ

Ἐπεισοδιόω, Μλ -ώσω. Βάλλω τι ἀνάμεσα
εἰς ἄλλα, ἐξαιρ. εἰς διήγησιν, ὁμιλίαν, συγ-
γραφήν, διὰ νὰ ἐκτείνω, μακρύνω αὐτήν, Ἀρι-
στοτ. Ποιητ. 17. καὶ 24. καὶ Ῥητορ. Γ', 17.
δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις.

Ἐπεισοδιώδης, ός, ή (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι
ὡς ἐπεισόδιον· ξένον, ἑτερογενές. Ἀριστ. Ποιητ.

Ἔπεισοδος, ἡ (εἴσοδος). Ἔρχομός κατὰ προ-
σθήκην πρὸς τοὺς ἄλλους, προστέτ ἢ μεταξύ τινος.

Ἐπεισπαίω, Μλ -αιήσω (παίω, ἀνμλ.) Πη-
δῶ, ὁρμῶ, ἐμβαίνω, χώνομαι μὲ βίαν, ἔξαφνα
μέσα που προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, κατόπιν. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἥσυχος ἀγα-
θῶν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν.

Ἐπεισπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Πέμπω, στέλ-
λω, ῥίπτω τι μέσα που προστέτ, πρὸς τοῖς
ἄλλοις, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεισπηδάω, Μλ -ήσω (πηδάω). Πηδῶ μέ-
σα που προστέτ, μετέπειτα. Ἀρστφ. Ἱππ. 363.

Ἐπεισπίπτω, Μλ -εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.)
Πίπτω, καταῤῥέομαι μέσα που προστέτ, πρὸς
τοῖς ἄλλοις· ἐπὶ κακοκαιρίας, βροντῶν, ἀστρα-
πῶν, κεραυνῶν. Ἡρδ. 7. 42. (ι)

Ἐπεισπλέω, Μλ -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.)
Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι που μετέπειτα, πρὸς
τοῖς ἄλλοις, προστέτ.

Ἐπεισπνέω, Μ. εὔσω (πνέω). Ἀναπαίνω ἐπα-
ναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν, ἤτοι συχνανατσίνω, πνεω-
ναπαίνω, ἀντιθ. τῷ, ἐπεκπνέω. Γαλ.

Ἐπεισπράττω, Μλ -ξω (πράσσω). Ζητῶ,
συνάζω δημόσια χρέη· προστέτ, Δίων Κάσ.

Ἐπεισρέω, Μλ -εύσω (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχει,
χύνεται τι μέσα που, προστέτ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεισφέρω, Μλ. ἐπεισοίσω (φέρω, ἀνμλ.)
Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που προστέτ, πρὸς τοις
ἄλλοις. Φίλ. παίσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει
τῷ νῷ. νοῦ ἐπεισφερόμενον πρῆγμαι Περίστα-
σις, ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τὸ μεταξὺ· περιστα-
τικόν, Ἡρδ. 7, 50, 1.

Ἐπεισφρέω, Μλ. -ρήσω καὶ -ρήσομαι (εἰσ-
φρέω, ἀνμλ.) Ἀφίνω τί νὰ εἰσχωρήσῃ, νὰ ἐμ-
βῇ μέσα προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα,
κατόπιν. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 1028. ἐπεισφ.
λόγους Ἀριστφ. Θεσμ. 1164. — 2) ἀμετβ.
Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα, εἰσχωρῶ προστέτ.

Ἐπεισχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω
τι μέσα που ἢ εἰς ἄλλο τι προστέτ, ἀκόμη,
ὕστερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἔπειτα, Ἐπίῤῥ. (ἐπὶ, εἶτα), τῆς ἀλλεπαλλη-
λίας ἢ συνεχείας δύω τινῶν πράξεων ἢ περιστά-
σεων δηλωτικόν· ὡς ἀναφορικὸν δὲ ἔχει, ἢ
ἀναλογεῖ κυρίως πρὸς τὸ, ἐπεί, κατὰ λόγον
τοῦ ἀναφορικοῦ πρὸς τὸ δεικτικόν, ὡς τὸ, εἶτα πρὸς τό, εἰ.—ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔπειτα,
ὕστερα, κατόπι· καὶ ἂν ἡ δευτέρα πρᾶξις ἢ
μέλλουσα, Εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, μετὰ ταῦτα· ἀπ' Ὅμ. πάνυ εὔχρηστον· σπανιώτερον δὲ
ἐπὶ μιᾶς μόνης πράξεως, Τηνικαῦτα, τότε,
ἔπειτα τότε· ποὶ μὲν ἔπειτα πεπεῖσθαι προπάρει-
σθε θυρέων ἕτερον..» Ὀδτ. Α', 106. Καθ' ὅ-
λας τὰς σημασίας αὐτὰς σύνταται εἶναι προτάσ.
ἀρκτικόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις λέξεσιν ἐπιφέρεσθαι. Παρ' Ὅμ. ἀναλογοῦσιν αὐτῷ συνήθως τὸ
«πρῶτον καὶ ἔπειτα» συντάσσει δὲ ὁ
Ποιητὴς πολλάκις αὐτὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν τῷ
αὐτίκα, αἶψα, ὦκα, καὶ ἔνθα· «αὐτί-
κα ἔπειτα, αἶψα ἔπειτα» κ. τ. τ. Πολλάκις δὲ
πρέπει νὰ ὑπακούηται ὡς προηγούμενον τὸ, ἐ-
πεὶ ἢ τό, εἰ. Ἐνίοτε δὲ προτείνεται πλεονα-
στικῶς τελικοῖς ῥήμασι, τῆς ἀναγκαίας ἢ φυ-
σικῆς ἀκολουθίας πραξεώς τινος εἰς ἄλλην τιὰ
δηλωτικόν, ἐξαιρ. μετοχῆς προηγουμένης «μη-
δήσασα ἔπειτα ἐὼ ἐγκάθετο κύλπωι Χαροπελάσσατα ἔκρυφε εἰς τὸν κόλπον της τὴν ζώνην»
Ἰλιδ. Ξ, 223. παρβλ. Λ, 727. 730. Αἰσχλ.
Εὐμ. 29. ὡσαύτως καὶ λογογραφικῶς, Πλάτ.
Φαίδ. σλ. 82. C. Σπανιώτ. εὑρηται τὸ ἔπειτα τῆς μετοχ. προηγούμ. ὡς ἐν Τιμ. Ἀφρ.
154. — 2) Ἐν τῇ ἑλλάσ. προτάσει κείμενον
χρησιμεύει εἰς πλείονα ἔμφασιν αὐτῆς. — α')
Ἂν τὴν μείζονα προτασ. σχηματίζῃ χρονικόν τι
μόριον, τὸ ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ, ὕστερον,
«ἐπειδὴ σφαῖρη πειρήσαντο, ὠρχήσθην δὴ ἔ-
πειτα» Ἀφ' οὗ ἔπαιξαν τὴν σφαῖραν, τὸ τοπί,
τὴν τόπαν, ἐχόρευσαν ὕστερα, Ὀδτ. Θ, 378.
παρβλ. Ο, 397. ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἐν τῇ μεί-
ζονι τὸ, ἐπεί, Ἰλιδ. Π, 247. ἢ τό, ὁπό-
τε, Σ, 545. ἢ τό, ὡς, Κ, 523. ἢ τό,
ἦμος, Α, 478. — β'.) Ὑποθετικοῦ μορίου τῆς
μείζονος προτασ. ἀρκτικοῦ ὄντος, ἐξαιρ. τοῦ εἰ,
τὸ, ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ ἠμέτερον, τότε
βέβαια, ποὶ ἔτεόν δὴ ἀγορεύεις, ἦ ῥα δὴ
τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν Ἂν ὄντα «ποῦ
λέγεις εἶναι ἀλήθεια, τότε βέβαια οἱ θεοὶ σοῦ
ἔβλαψαν τὸν νοῦν», Ἰλιδ. Η, 360. παρβλ. Κ,
453. Μ, 73. Ὀδτ. Α, 290. 298. Ὡσαύτως καὶ
μετὰ τό, ἤν, Ἰλιδ. Ι, 394. καὶ μετὰ τό, ἐ-
πήν, Ὀδτ. Λ, 121. Πρὸς τούτοις ἐπιφέρει αὐ-
τὸ ὁ Ποιητ., κατ' ἀνακολουθίας συνταξίν, τῷ
ἀντὶ τοῦ, εἰ, κειμένῳ μορίῳ, «ὃν μὲν κ' ἐ-
πιεικὲς ἀκούσμεν, οὔτις ἔπειτα τὸν γ' εἰτεταὶ
ἀντὶ ποὶ μὲν κ' ἐπιεικὲς τινα ἀκουόμενα» Ἰλιδ. Α,
547. Ὡσαύτως, καὶ, «ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε
μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν, οὐ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται ἀντὶ ποιδέ κ' ἐγώ τινα νοήσω» Ἰλιδ. Β, 392. Εἰς μείζω ἔμφασιν τῆς ἑλλάσ. πρταγ. κεῖται καὶ, ἦ ἔπειτα· ἦ
τότ' ἔπειτα· καὶ τότ' ἔπειτα· τό, ἔ-
πειτα ὅμως οὐδέποτε γίνεται τῆς ἑλλάσ. ἀρκτικόν. — 3) Ἐν πεύσεσιν, ἐκ τοῦ κυρίου λόγου
ἢ τῆς κυρίας προτάσ. προκυπτούσαις, τῷ, πῶς
ἐπιφερόμενον, ἀναλογεῖ τῷ παρ' ἡμῖν, τότε
λοιπόν, ποὶ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύστε μ' αὐ-
τὸν ἐλίσσειν, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθείμην;»
Τότε λοιπὸν πῶς ἤθελεν ἠμπορέσω ν' ἀληθμο-
νήσω τὸν Ὀδυσσέα; Ἰλιδ. Κ, 423. παρβλ. Ὀδσ.
Α, 65. ὅπου τό, ἔπειτα ἀναφέρεται πρὸς
τοὺς προηγουμένους λόγους τῆς Ἀθηνᾶς. Παρὰ
τοῖς Ἀττ. ὅμως γίνεται λόγου ἢ προτασ. ἀρκ-
τικὸν μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως, πεῦσιν πολλά-
κις ἐν εἰρωνικῇ πικρίᾳ σημαίνον ὡς τὰ παρ' ἡμῖν
κοινότ. Ἔστι; ἀληθεια; μὲ τὰ σωστά σου; ἰδέ,
εἶτα, σημασ. 3. Ὅπου δὲ ἡ ἀφορμὴ ἢ αἰ-
τία τῆς πεύσεως ἐστὶ καὶ ἡ ἔνοια τοῦ ἀποτε-
λέσματος, κεῖται ὡς τὰ ἡμέτερα, Ἔπειτ; τέτοια
πράγματα; αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ ἀκολου-
θήσῃ ἢ νὰ συμβῇ; — 4) Τοιουτοτρόπως, κατ'
αὐτό, κατὰ ταῦτα, κατὰ ταῦτα, τὸ λοιπόν·
ὡς τό, οὖν, Ἰλιδ. Ο, 49. «εἰ μὲν δὴ σύ γ'
ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μεθ' ἁπάντεσσι καθίζοις, τῶν καὶ Ποσειδάων.» καὶ Σ, 357. Ψ, 818. Ὀδτ. Ρ, 186. Ἐνίοτε
δὲ, ὡς ἐν Ἰλιδ. Ε, 812. «νοῦ σύ γ' ἔπειτα Τυ-
δέος ἐκγονός ἐσσι..» δύναται ἑρμηνευθῆναι διὰ
τοῦ παρ' ἡμῖν, Διὰ τοῦτο, ὅθεν — 5) Παρὰ
τοῖς Ἀττ. συνάπτει, ὅλως ὥσπερ τό, ὅμως,
καὶ δύω πράξεις ἢ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ
τὸν φυσικὸν λόγον τῶν δέν δύνανται, ἢ δέν πρέ-
πει κυρίως νὰ συνέχωνται. Ἔτι δὲ τίθεται τό, ἔ-
πειτα καὶ ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Μ' ὅλον τοῦτο·
Wolf ἐν Απτ. σλ. 353. Κ. Τραγ. σλ. 145.
ἐξαιρ. εὔχρηστον παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 126. 291.
498. Ὄρν. 29. Reisig Conj. σλ. 264. Κα-
τὰ ταύτην τὴν σημ. ἐστὶ μάλιστα εὐχρ. ὁ τύ-
πος κἄπειτα, καί, κἄτα, Heind. ἐν Πλάτ.
Κρτλ. σλ. 411. B. Φαίδ. σλ. 90. B. Bornem.
ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 2. — 6) ὁ, ἡ, τὸ ἐπει-
τα, Ὁ ἑπόμενος, η, ον, ὁ μέλλων, σα, λλον·
«ἔπειτα χρόνοις» Ὁ ἐρχόμενος καιρός, τὸ μέλ-
λον· «οἱ ἔπειται» Οἱ μεταγενέστεροι· «τὰ ἔπειτα» Τὰ μέλλοντα πράγματα.

Ἐπείτε, ἀντὶ ἐπείτα. Ἀφ' οὗ, ὅταν, ἐπειδὴ
καὶ, ἐπειδὴ λοιπόν. Ἡρόδ.

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ ἔπειτα· Ἡρόδ. 1, 146.
2, 52. Schweigh. lex. Ἡρόδ. 1, σλ. 238.
ὄφειν καὶ Δωρκ. Herm. de dial. Pind. σλ.
XXI. Reisig Conj. Ar. σλ. 522. παρβλ.
εἶτα, εἶτεν.

Ἐπείτοι, τοῦτ' ἔστιν ἐπεί τοι, Διότι τῇ ἀλη-
θείᾳ, τότε βέβαια. — 2) Ἐπειδὴ ὅμως πέ-
ποτε γοῦν Διότι, ἐπειδὴ ἀλλέως βέβαια.

Ἐπεκβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.)
Καταβαίνω ἔξω προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα διὰ νὰ πηγαίνω που· «χέρσον» Κα-
ταβαίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν·
ἐπὶ κυμάτων, Καταβαίνουν, πίπτουν εἰς τὴν
ξηράν, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 312.

Ἐπεκβοάω, Μλ -ήσω (βοάω) = ἐπικαλέω,
Κατηγορῶ, προσποδέρνω, ὑβρίζω, μαλώνω τινὰ
μεγαλοφώνως, τῷ λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος κακοῦ
τινος. Δίων Κάσ. ΜΓ. 24.

Ἐπεκβοηθέω, Μλ -ήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω
τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, Θουκυδ. Η'. «ἐπεκε-
βοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων
τοὺς Χίους».

Ἐπεκδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω, ἀνμλ.)
Διδάσκω, διδάχνω τι, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις, καὶ μακρύτερα, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπεκδίδωμι, Μλ -δώσω (ἐκδίδωμι). Δίδω ἔ-
ξω προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εὐδὺς μετὰ ταῦ-
τα, εὐδὺς ὕστερα ἢ κατόπιν.

Ἐπεκδιηγέομαι, μέτ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Ἐ-
ξηγῶ, σαφηνίζω προσέτι μακρύτερα, ἐκτετα-
μένα, Πλάτ. Φαίδ. ὄφειν

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ. Ἐξακολούθησα, ἢ
κατ' ἐπανάληψιν ἐξήγησις, σαφήνισις. Βασίλ.

Ἐπεκδρομή, ἡ, ἡ (ἐπεκτρέχω). Ἐξέλευσις,
εὐγαλμα πολιορκουμένων ἔξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν
ἐναντίον τῶν πολιορκούντων, τῶν ἐχθρῶν, τὸ
τουρκβ. γεροῦσι· ἔξαφνον ὁρμητικὸν ἐμβασμα
εἰς ἐχθρικὸν τόπον καὶ κουρσεμα, τὸ Γαλλ. ἐξ-
κουρσιόν.

Ἐπέκεινα, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, ἐπ' ἐκεῖνα. Εἰς τὸ πέ-
ραν μέρος, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος εἰς τὰ ἔ-
ξω, παρεμπρός, ἀκόμη μακρύτερα πρὸς ἔξω. με-
τὰ γενικ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. 19, 20. — πό,
ἡ, τὸ ἐπέκεινα. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται
πέρα, εἰς τὸ πέραν μέρος. Ἡρωδιαν. Β'. ποὶ τὰ
ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Σατράπαι, «τὰ

ἐπέκεινα. Οἱ εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀντίκρυτα τόποι. Ἡρόδ. 3, 115. ἀντιθ. τῷ, ἐπίπαν· καὶ ἐπὶ χρόν. παρ' Ἱστορ. πλὴν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, κ. τ. λ. Ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον, μετ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ' οὗ ἐγένετό τι.

* Ἐπεκέκλετο, γ'. ἐνκ. πρσπ. κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ ἐπικέλομαι, Ἰλιάδ.

Ἐπεκθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀμλ.) = ἐπεκτρέχω· Τρέχω ἔξω ἐναντίον, ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος· κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον διὰ νὰ ἁρπάξω, κουρτεύσω, τὸν βλάψω. Ξενοφ. Κύλ. Ε'. καὶ ὁπλῖται ἐπεξέθεσαν. Πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας ἐπεκθεύσω τὸν μέλ. σημειώτας.

Ἐπεκθύομαι, Μλ -ύσομαι (θύω, ἀμλ.) Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν προσέτι, διά τι· Ἀρρ. Περὶ τῆς προσωπίδας, ἰδὲ ἐκθύω.)

Ἐπεκπίνω, Μλ -πίομαι (πίνω, ἀμλ.) Πίνω ὅλα τι, ἀδειάζω τὸ ποτήρι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. (πιῶ, πιόμαι)

Ἐπεκπλοος, συναιρ. -πλους, ὁ (ἐκπλέω). Ἀρμένισμα καραβίου ἢ στόλου, τὸ ἰταλ. φλότας, ἀρμάτας ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπεκπνέω, Μλ -εύσω (πνέω, ἀμλ.) Ξαναναπαύω, εὐγάζω τὴν ἀναπνοήν μου κουτανατοναίνωντας, ἀντιθ. τῷ ἐπεισπνέω. Γαλην.

Ἐπεκροφέω, Μλ -ήσω (ῥοφέω). Ξεροῦφῶ, ῥουφῶ ὅλον τι προσέτι. Ἀριστοφ. Ἱππ. 701.

* Ἐπέκρυσις, εως, ἡ (ἐκρέω). Τρέξιμον, χύσιμον προσέτι, ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα. Λεύκιπ. παρὰ Διογ. Ἱστ. 9, 32.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ (ἐπεκτείνω). Τέντωμα, μάκρυμα, ἁπλωμάτινος πράγματος ἀκέμι περισσότερον· ἀναβολὴ μακρυτέρα, ἢ κτύπημα τοῦ καιροῦ ἀκόμι περισσότερον ὀπίσω· ἔκτασις λέξεώς τινος ἐκ τῆ ἐφωνήσει αὐτῆς, τὸ κοινὸν σύρτιμον τῆς φωνῆς ὅταν ὁμιλῇ τις. ἀφ' οὗ

Ἐπεκτατικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐκτείνει, ἐξαπλόνει, μακρύνει τι ἀκόμι περισσότερον. Ἐπῤῥ. ἐπεκτατικῶς· Μὲ ἐπεκτεταμένον τρόπον. παρὰ τὸ

Ἐπεκτείνω, Μλ -ενῶ (ἐκτείνω, ἀμλ.) Ξαπλόνω, μακρύνω, ταινίζω τι ἐκ δευτέρου, πάρα πολύ, προσέτι· τραβῶ εἰς μάκρος, μακρύνω τι· καὶ ἐπὶ χρόνου ὡσαύτως, Τραβῶ τὸν καιρὸν ἐμπρός. Τρπ. Βιάζω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἐπιμελῆται, κοπιάζω ἀκόμι περισσότερον, καὶ ἐκ δευτέρου· Παθτ. πεπεκτείνεσθαί τινος· Τὸ νὰ ἁπλόνηται τι πέρα, μακρύτερα, ἔξω ἀπό τι, ἀπόπαθον. ὑπὸ ἐπεκτεταμένων Λέξις, διάτινος ἐκτεταμένου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἢ παρεμβολῇ συλλαβῆς τινος ἐκτεινομένη, π. χ. μοῦνος, ἀντὶ μόνος, ἠέλιος ἀντὶ ἥλιος, ἀντιθ. τῷ, ἀφῃρημένον.

Ἐπεκτεταμένως, Ἐπῤῥ. παθ. Παρκ. μετχ. τοῦ ἐπεκτείνω, Σύντονα, σφοδρά, δυνατά, πολύ.

Ἐπεκτρέχω, Μλ -δραμοῦμαι, ἀόρ. ἐπεξέδραμον (τρέχω) = ἐπεκθέω.

Ἐπεκφέρω, Μλ -ἐνεγκῶ (φέρω, ἀμλ.) Φέρω, κομίζω, κουβαλῶ ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη μακρύτερα, μετέπειτα, κατόπιν. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 26.

Ἐπεκφεύγω, ἀναγινώσκ. ἐν Ἰλ. Υ, 191. ἀντὶ ὑπεκφεύγω.

Ἐπεκχέω, Μλ -εύσω (χέω, ἀμλ.) Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται, ξετρέχω, τρέχω τίποτε τι ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων.

* Ἐπεκχωρέω, Μλ -ήσω (χωρέω). Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω προσέτι· εὐγαίνω κατόπιν μετὰ ταῦτα εἰς ἐκστρατείαν· εὐγαίνω ἐμπρός, ἀναφαίνομαι, Αἰσχλ. Περ. 399.

Ἐπέλασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διώκῃ, βιάζῃ τίς τι ἢ τινα διὰ νὰ τρέχῃ· συνηθίστ. δὲ παθητ. Ἐκστράτευσις, κίνημα στρατευμάτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ καταπλακόνηται τὸ στράτευμα ἔξωθεν ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ἐπελαύνω, Μ. απω· Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀμλ.) Διώκω, βιάζω τινὰ πρός τι ἢ ἐναντίον τινός· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐπὶ πυρηλασίας, σφυροκοπήματος μετάλλων· πολὺς ἐπελήλατο χαλκὸς (παθτ. ὑπρσυντ.) Ἰλιάδ. Ν, 804. Ρ, 493. παρβλ. Η, 233. ὅρκον ἐπελαύνω τινὶ Κύμνω νὰ πέσῃ ὅρκος εἰς τὸν ἐναντίον μου καὶ οὕτω τὸν ὑποχρεόνω νὰ ὁρισθῇ· Ἡρόδ. 1, 146. 6, 62. — 2) Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῷ πολλάκις κατ' ἀμετβ. ἐσκοῦσαν σημασ., Προτέρχομαι, πλησιάζω, ἔρχομαί που ἐφιππος, ἢ ἐφ' ἁμάξης· προχωρῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ ἐναντίον του, τὸν πλακόνω ἔξωθεν· τὰ ὁποῖα ἀναπληρωτέα διὰ τοῦ, ἅρμα, ἵππον, στρατόν, ἅπερ καὶ πρόσκεινται ἐνίοτε τῇ συντάξει τοῦ λόγου.

Ἐπελαφρίζω, Μ. ίσω (ἐλαφρίζω). Ἐλαφρύνω, ἀλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρὸν στηκόνωντάς το ἐπάνω. Φίλ.

* Ἐπελαφρύνω = ἐπελαφρίζω· ἐμῤῥ. ἰδὲ συνεπελαφρύνω.

Ἐπέλεγχος, ὁ· = ἐπεξέλεγχος. Πλάτ.

* Ἐπελέγχω = ἐλέγχω. Δγν. Αρτ. 6, 97.

Ἐπέλευσις, εως, ἡ (ἐπέρχομαι). Ἐπιστροφή, ἔρχομός που ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. — 2) Τὸ κατὰ περίστασιν· ὅ,τι συμβαίνει γίνεται κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην.

* Ἐπελεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπελευστικός, ἡ, ον (ἐπέλευσις). Ὅς τις ἔρχεταί που, εἴς τι, κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Στκ. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 371. — 2) Περιστατικόν.

* Ἐπελήλατο, γ'. ἐνκ. πρσπ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἐπελαύνω, Ἰλιάδ.

* Ἐπελήλυθα, β'. παρκμ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὀδσ.

* Ἐπέλησε, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ ἐπιλανθάνω. Ὀδσ.

* Ἐπελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπέλισσω, Ἰων. ἀντὶ ἐφέλισσω.

Ἐπέλκω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἑφέλκω.

Ἐπέλαβε, ποιητ. γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. ἀντὶ ἐπέλαβε, παρὰ τὸ ἐπιλαμβάνω, ἀναγνωστ. Ὀδσ. Δ, 793.

Ἐπελπίζω, Μ. ίσω (ἐλπίζω). Ἀφίνω, κάμνω πρακτικῶ τινα νὰ ἐλπίζῃ, τῷ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ· κερδαίνω τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του, τὸν ἀπατῶ δίδωντάς τῳ ἐλπίδας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. Παρὰ τοῖς μετγνωστ. δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω.

Ἐπέλπομαι, (ἔλπω, ἀμλ.) Ἐλπίζω προσέτι, εἰκτ.

Ἐπεμβαδόν, Ἐπίῤῥ. Πηγαίνωντας ἢ ἀναβαίνωντας ἐπάνω που· εἰς τὸ περιπάτημα, εἰς τὸ πάτημα, εἰς τὸν ἀναβατμὸν ἐπάνω εἴς τι. Ἐπιγρ. παρὰ τὸ

Ἐπεμβαίνω, Μλ -μβήσομαι (βαίνω, ἀμλ.) Πηγαίνω, βαδίζω, ἢ περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που· ἡ τελευταία τῶν σημασιῶν αὐτοῦ αὕτη ἐκφέρεται κυρίως διὰ τοῦ Παρκμ. καὶ συντάσσεται συνήθως μετὰ γεν. πολλοῦ ἐπεμβεβαώς Στεκόμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατῶφλιον, εἰς τὸν κατώφλιον, Ἰλιάδ. Ι, 582. ὥσπερ τως καὶ «διίφρου ἐπεμβεβαώς Ἡσιόδ. Ἀσπ. 324. ἐπὶ τοῦ ἱππηλάτου, ἁμαξᾶ, ὅστις ἐστηκώθη ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ ἐστάθη πλησίον εἰς τὸν μαχητὴν ἐπὶ τὸ ὄχημα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐμβάσματος εἰς πλοῖον· ἐν γένει, Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πατῶ ἐπάνω εἴς τι, μετὰ γενκ. αὐθ' ἧς οἱ νεώτεροι καὶ τῇ δοτ. χρῶνται, Wernike ἐν Τρύφ. 41. — 2) Οἱ ἑλληνιστοὶ τῶν Συγγραφ. χρῶνται τῇ δοτ. μόνον ἐν τῇ σημσ. τοῦ, Πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ, τὸ κοινὸν τσαλαπατῶ, ὑβρίζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαί τινα, τὸ ἰταλ. insultare. Lob. ἐν Σφκλ. Αἴ. 977. πεπεμβαίνω τῷ καιρῷ τινος, Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν πρὸς βλάβην τινός. εὑρίσκω τὸν καιρὸν διὰ νὰ βλάψω τινά. Δμτθ. Μηθ. σλ. 590. 22. Ἐνίοτε δὲ καὶ, κατά τινος, Σφκλ. Ἠλ. 835. — 3) ἀνεπιτάτου, Ἀναβαίνω μέσα που κατόπιν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεμβάλλω, Μλ -βαλῶ (βάλλω, ἀμλ.) Βάλλω, ἢ ῥίπτω τι προσέτι, ἐπὶ τι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 98. Ἀκέμι περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις ῥίπτω, βάλλω, θέτω μέσα, προσθέτω, αὐγατίζω, βάλλω τι ἀνάμεσα· ἐπὶ καρποφόρων δένδρων, ἐγκεντρίζω, τὸ κοιν. ἀμπολιάζω. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, Τρέχει, χύνεται μέσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπέμβαμμα, = πεμβαμμα. Νικήτ. Χρ. Κ'. 5.

Ἐπέμβασις, εως, ἡ (ἐπεμβαίνω). Τὸ νὰ περιπατήσῃ, πατήσῃ, σταθῇ τις ἐπίτι· βάδισμα εἴς τι, προχώρησις, ἔφοδος.

Ἐπεμβάτης, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνέβη εἰς ἄλογον, ἁμάξι, καραβι· ἱππεύς, ναύτης, τὰ ἰταλ. καβαλλάρης, ματρόζος. Εὐριπ, Ἱκέτ. 685, καὶ Βάκχ. 781. (ᾰ)

Ἐπεμβλητέος, α, ον, Ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐπεμβάλλω· Πὰν ὅ,τι πρέπει νὰ βαλθῇ ἐπίτι, τοῦτ' ἔστι νὰ προστεθῇ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 51. D.

Ἐπεμβοάω, Μ. ήσω (βοάω, ἀμλ.) Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐναντίον τινός, τὸ κοιν. τὸν παίρνω μὲ τὲς φωνές. μετὰ Δοτικ.

Ἐπεμβολάς, άδος, ἡ (ἐπεμβάλλω). ἐπὶ δένδρου, Ἐγκεντρισμός, ἀμπόλι· παρ' Ἀθην. ὑπεμβολὰς ἀπιέων, Ἀμπολιασμένη ἀπιδιά.

Ἐπεμβολή, ἡ (ἐπεμβάλλω). Βάλσιμον πράγματός τινος μεταξὺ εἰς ἄλλα· παρένθεσις, προσθήκη. Ἑρμογ.

Ἐπεμβριμάομαι· ἰδὲ μβριμάομαι.

Ἐπέμμηνος, ὁ, ἡ (ἔμμηνος). Γυνή, γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει τὰ καταμήνιά της. Ἰωσήπ. Πολ. Ἰουδ. ς'. 3. 3.

* Ἐπεμπάσσω, Μλ -άσω (ἐμπάσσω). Πασπαλίζω τι, ἀκόμι περισσότερον ἐπάνω εἰς τι. (χσω)

Ἐπεμπηδάω, Μ ήσω (πηδάω). Πηδῶ προσέτι, μίαν φορὰν μετὰ τὴν ἄλλην μέτα ἢ ἀπάνω που.

Ἐπέμπηκτος, ὁ, ἡ (πηκτός). Πὰν ὅ,τι ἐμπήχθη ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ μέσα. Ἡλιόδ. Μηχαν.

Ἐπεμπίπτω, Μλ -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀμλ.) Πίπτω μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα, ὕστερον· ἐπεμπίπτειν βάσιν ὡς τὸ, πέρχεσθαι ὁδὸν κ. τ. τ. Ὁρμῶ μέσα που· μετὰ δοτ. Σφκλ. Αἴ. 42. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 739. 896. — 2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, στηλόνομαι εἰς τι καὶ βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου· Ἀρστφ. Εἰρ. 477. (ῐ̄)

* Ἐπεμφέρω, Μλ. ἐπενοίσω (φέρω, ἀμλ.) Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεμφύρω, Μλ -υρῶ (φύρω). Ζυμόνω, ἀνακατόνω τι προσέτι, ἀκόμι περισσότερον. (υ)

* Ἐπενηρίζω, Μλ -ξω = ἐνηρίζω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1753. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm. καὶ Elmsl.

Ἐπενδίδωμι, Μλ. ἐπενδώσω (δίδωμι). Δίδω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπενδ. τρίτην· Κτυπῶ καὶ τρίτην φοράν, Αἰσχλ. Ἀγ. 1397. 2) Ἐνδίδω μετὰ ταῦτα, ἤτοι δέν ἐναντιώνομαι.

Ἐπένδυμα, ατος, τό. Ἐπανωφόρεμα, παρὰ τὸ

Ἐπενδύνω, = ἐπενδύω.

Ἐπενδύτης, ὁ = ἐπένδυμα. (ῠ)

* Ἐπενδυτοπάλλιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, ἐσχηματισμ. λέξ. παρὰ τὸ Λατ. pallium, Ἐπιγραμ., παραβλ. Velcker Syll. Epigr. σλ. 61.

* Ἐπενδύω, Μλ -ύσω (δύω, ἀμλ.) Ἐνδύω,

ντύνω τι προτέτι, ἐπάνω εἰς ἄλλο φόρεμα (περὶ τῆς προτιφόδας ἴδε ὑνω)

Ἐπένεξις, εως, ἡ (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν). Φέρσιμον, κουβάλημα μέσα προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους.

*Ἐπενεῖκαι, Ἰων. Ἀπμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐπιφέρω, ἀντὶ ἐπενέγκαι. Ἰλδ. Τ, 261.

*Ἐπένεισε, γ'. ἑνκ. πρσπ. Ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐπινέμω. Ὅμ.

*Ἐπεννήνεον, Παρτ. τοῦ ἐπιννήω, Ἰλδ.

Ἐπενήνοθεν, (ἐνήνοθε). Τὸ νὰ εἶναι, νὰ κεῖται τι ἐπί τι, νὰ πιάνηται, κρατῆται εἰς τι, νὰ εἶναι στερεωμένον εἰς τι· μόνον παρὰ τοῖς Ἑπτ. παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται τρίς· περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου ψευδῆ ἐπενήνοθε λάχνη Λεπτὰ, ὀλίγα μαλλιὰ ἦτον ἐπὶ τὴν κεφαλήν του, Ἰλδ. Β, 219. καὶ περὶ τινος περιβολαίου, τὸ ἰταλ. mantello, τουρκιβ. γιαπουντζὲ, νοῦλη ἐπενήνοθε λάχνην Εὑρίσκετο ἐπάνω πυκνὸν, κατασρωτὸν μαλλί, Ἰλδ. Κ, 134. ἀμφοτεράκις ἄνευ πτωτικοῦ. Μετὰ αἰτ. δὲ, περὶ τοῦ ἀμβροσίου μύρου νοῖα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας· Καθὼς προσκολλᾶται εἰς τοὺς θεούς, Ὀδσ. Θ, 365. ὅθεν καὶ Τμ. Ἀφρ. 61. παρβλ. κατενήνοθε. Ἐπὶ χρόνου χρῆται τῇ λέξ. Ἀπολ. Ῥό. 4, 216. ἠπουλὺς ἐπενήνοθεν αἰὼνα Πολὺς καιρὸς ἔκειτο ἐπάνω, τοῦτ' ἔστι πέρασε. Ἡ σημσ. διφορᾶται μεταξὺ ἐνστ. καὶ Παρτ. ὁδὲ τύπος ἐστὶ Παρακμ.

Ἐπένθεσις, εως, ἡ (ἐπεντίθημι). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τι μεταξὺ ἄλλων τινῶν· παρένθεσις.

Ἐπενθρώσκω, Ἀόρ. β'. ἐπενέθορον, ἀπμφ. ἐπενθορεῖν (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ πρόσεττι, ὕστερον, κατόπι μέσα που.

Ἐπενθυμέομαι, Προσθέτω που ἐνθύμημά τι, ἀφ' οὗ

Ἐπένθύμημα, ατος, τὸ. Προσθεμένον ἐνθύμημα. Ἑρμογέν. (ϱ)

Ἐπεντανύω, Μ. ὑτω, (ϱ) Ἑπτ. ὑσω = ἐπεντείνω. Τανύζω τι ἐπίτι, δένω στερεὰ εἰς τι, Ὀδσ. Χ, 467.

Ἐπεντείνω, (τείνω, ἀνμλ.) Τεντόνω, τανύζω, ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· βιάζω εἰς κόπον, ἐπιμέλειαν συνεχῆ· τανύζω μακρύτερα, περισσότερον· ἁπλόνω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἰς τι. 2) ἀμετβ. Ἁπλόνομαι μακρύτερα, αὐξάνω ἀκατάπαυστα, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐπιμέλειαν, εἰς κόπον πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Ἐκρ. 518.

Ἐπεντέλλω, (τέλλω). Σοφοκλ. Ἀντιγ. 218. Προστάζω ἀκόμη, πρὸς τοῖς ἄλλους ἢ περισσότερον.

Ἐπεντρώματα, ἰδὲ ἐπεντρώματα.

Ἐπεντίθημι, Μλ. ἐπενθήσω (ἐντίθημι). Βάλλωτι μέσα, ἀναμεταξύ.

Ἐπεντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω προσέτι, ὕστερον ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς τι σῶμα ὥστε νὰ τὸ ῥουφήσῃ τὸ σῶμα· ἐντυπόνω τι εἰς τὴν καρδίαν εἰς τὸν νοῦν τινος (ι)

Ἐπεντρυφάω, ῶ. Μ. ήσω. (τρυφάω). Ἀσελγαίνω, ἀσωτεύω εἰς τι· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διάτι.

Ἐπεντρώγω, Μλ-τρώξομαι, Ἀόρ. ἀπρμφ. ἐπεντρωγεῖν (τρώγω, ἀνμλ.) Τρώγω προσέτι, τραγανίζω, ἐξαιρ. τραγήματα τὸ ἰταλ. confetti, γλυκύσματα.

Ἐπεντρώματα, τά. Ὠνόμαζεν ὁ Ἑπκρ. τὰ φαγητά, ὅσα ἤρχοντο κατόβαιτον εἰς τὰ ἔντερα, πιθανῶς ἀντὶ ἐπεντερώματα. Ἀθην. σλ. 546.

Ἐπεντύνω, καὶ ἐπεντύω (ἐντύω, ἐντύνω). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, κάμνω τι ἕτοιμον πρὸ πάντων τῶν ἱππουριῶν Ἡτοίμαζε τὰ ἅλογα δι' ἡμᾶς τοὺς θεούς, Ἰλδ. Θ, 374. πρὸ πάντων χεῖρα ἐπὶ τινι Ἁρματόνω τὸ χέρι μου ἐναντίον τινός Σφκλ. Αἰ. 451. Μέτοιος, Ἑτοιμάζομαι, ὁπλίζομαι, γίνομαι ἕτοιμος πρός τι· νέοι ἐπεντύνονται ἀέθλοις Ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν, Ὀδσ. Ω, 89. Οἱ μεταγνστ., ὡς Ἀπολ. ὁ Ῥό. Ἀργ. ἀ. 720. ἀντὶ τῆς αἰτιτ. χρῶνται τῷ ἀπαρμφ. » . . αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νεσθαιι (ύω, υ—, ύνω, — —)

*Ἐπενυβρίζω, Μλ-ίσω (ἐνυβρίζω). Ὑβρίζω, περιπαίζω τινά προτέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Θσμ. 719. κατὰ Hanov. exerc. in Com. Graec. 1. σλ. 115.

Ἐπεξάγω, Μλ-ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, ὁδηγῶ, εὐγάζω τινὰ ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινός· εὐγάζω τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, (ξ) ἀφ' οὗ

Ἐπεξαγωγή, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τίς τι ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινος.

Ἐπεξαμαρτάνω, Μλ-τήσω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.) Πλανῶμαι, σφάλλω, πταίω, ἁμαρτάνω πρόσετι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπεξανάπτω, Ἀνάπτω τι. Πιστεύ. παρὰ Σουΐδ.

Ἐπεξαπατάω, Μλ-ήσω (ἀπατάω). Ἀπατῶ τινα ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλους.

Ἐπέξειμι, (εἶμι). ὡς τὸ, ἐπεξέρχομαι. Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· εὐγαίνω μὲ στράτευμα, ὁρμῶ ἔξαφνα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πεπεξιώνει Ἡρότ. 1, 5. παρβλ. ἐπεξέρχομαι· ἐν γένει, Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον τινός, ὡσαύτως καὶ διὰ κριτηρίου, συνήγ. μετὰ δοτ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. καὶ γεν. τοῦ πργμτ. Antiph. accus. venef. 1, 11. Δημοσ. Μκδ. 107. Εὐρπ. Ἀνδρ. 735.

Ἐπεξελαύνω, Μ. άσω. Ἀττ-ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) τινί. Εὐγαίνω ἐφιππος, ἐποχούμενος, ἤτοι καβάλλα, μὲ ἁμάξι, μὲ στράτευμα ἐναντίον τινός, ὑπακ. ἐπεξελ. ἵππον, ἅρμα, στρατόν. Ξενοφ. Ἑλλην. Γ. πεπεξελαύνουσι τοὺς ἱππέας.

Ἐπεξέλεγχος, ὁ. Μακρυτέρα, ἀκριβεστέρα διάπραξις, ἐξέτασις τοῦ ἐλέγχου. 2) Ἐπανασκευὴ τοῦ ἐλέγχου, ἤτοι ἀναίρεσις τῆς κατηγορίας ἀπ' ἄλλης κατηγορίας, ἢ κατηγορία ἐπάνω εἰς τὴν κατηγορίαν. Ῥητορκ. τεχνικὴ λέξις ἁπλῶς τοῦ Βυζαντίου Θεοδώρου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 267. Α.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ (ἐπεξέρχομαι, σημσ. 3.) Καταδρομή, ἐκδίκησις, παιδεία, τιμωρία. ἀφ' οὗ

Ἐπεξελευστικός, κή, κόν. Ἐκδικητικός, τιμωρητικός. Ἐπῤῥ. ἐπεξελευστικῶς.

Ἐπεξεργάζομαι, Μλ-άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Κατασκευάζω, φκιάνω, ἐργάζομαι, δουλεύω τι προσέτι· συνεισφέρω ἢ συνεργῶ εἰς τι· δουλεύω τι ἐκ δευτέρου, μεταδουλεύω, ὅ ἐστὶ μετ' ἐπιμελείας διορθόνω, καθαρίζω, καλλωπίζω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον τίποτε· ἀεὶ μετὰ αἰτιατ.

Ἐπεξεργασία, ίας, ἡ. Μετ' ἐπιμελείας μεταδούλευμα, μεταφκίασιμον· τελειοποίησις πράγματός τινος.

Ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ. Μεταδουλευτής· ὅστις μεταδουλεύει, μεταφκιάνει, ἀποτελειόνει ἔργον τι.

Ἐπεξεργαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἠξεύρει, ἔχει κλίσιν, ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ ἐπεξεργάζηται, μεταδουλεύῃ, ἀποτελειόνῃ ἔργον τι. Ἐπῤῥ. ἐπεξεργαστικῶς.

Ἐπεξέρπω, (ἕρπω). Εὐγαίνω ἔξωπου κοιλοσυρτὰ ἐπάνω ἀπό τι· εὐγαίνω ἔξω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, τὸ σύνηθ κλεφτικά, ξεκλέφτομαι ἀπὸ πουθενά.

Ἐπεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· ἐκστρατεύω, εὐγαίνω, πηγαίνω μὲ στράτευμα κατά τινος· εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἔκτινος τόπου καὶ πίπτω ἐπάνω εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς τόπους του καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ, τοὺς βλάπτω· πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος· μετὰ δοτ. — 2) Ἀναγινώσκω, διαβάζω, διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. πέλυσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάλ' ἔκαστα ἐπεξῆλθονε. Βασίλ. Ἀποτελειόνω τι, τὸ εὐγάζω ἀπό τὸ χέρι, ὡς κοιν. λέγομεν. Ἐξετάζω, διασκέπτομαί τι μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς καὶ τὸ διορθόνω ἐγγράφως ἢ διὰ λόγου ἐξοδικῶς· μετὰ αἰτ. Θκδ. — 3) Μετὰ δοτικ. Κατατρέχω, ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον· ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, παιδεύω τινά. πεπεξελθεῖν τοῦ βασιλέως τῷ αἵματιν. Ἡρωδιαν. Β'. 9. Ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἐμποδίζοντας τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἤθελε τῷ συμβῇ. 4) Προσφέρομαι ἢ φέρομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαί πως, ἔπειτα, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐφέρθη πρός ἐμέ, μ' ἐμεταχειρίσθη κατὰ κανένα τρόπον· μετὰ δοτ. πὸ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται Ὅστις ὑβρισθῇ ἀπό τινα, φέρεται πρὸς τὸν ὑβριστήν του ἔπειτα μὲ μετριώτερον θυμόν, Θκδ. 3, 38.

Ἐπεξέτασις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἐξέτασις, ἐπιθεωρία, τῶν στρατευμάτων. Θυκυδ. 6. 42.

Ἐπεξευρίσκω, Μ-ρήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.). Ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλους. Ἡρόδοτ.

Ἐπεξηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἐξηγῶ ἔτι μᾶλλον, μετὰ ταῦτα· διηγοῦμαι, ἐξηγῶ τι μακρύτερα ἢ διεξοδικώτερα. ἀφ' οὗ

*Ἐπεξήγημα, ατος, τό, Προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν ἢ ἐξήγησιν πράγματός τινος. ἀφ' οὗ

*Ἐπεξηγηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπεξήγημα, εἶναι κατὰ τρόπον ἐπεξηγήματος.

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ. Μεταδιήγησις ἢ προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν, διήγησις μακρυτέρα, προσθεμένη ἐξήγησις.

Ἐπεξῆς, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐφεξῆς.

Ἐπεξιαχάζω, (ἰαχάζω). Φωνάζω, χουϊάζω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Αἰσχ. Θκβ. 620.

Ἐπεξόδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἀναγκαῖον, χρήσιμον, συνηθισμένον εἰς ἔξοδον, ἐκστρατείαν, ἢ ξεκίνημα, μίτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. πτὰ ἐξόδια ὡς οὐσιστ. ὑπακ. Ἱερά. Θυσία γινομένη πρὶν νὰ κινήσῃ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ. Ἀναβ. 6. ά. 2. παρὰ τὸ

Ἐπέξοδος, η (ἔξοδος). Ἐκστρατεία, μιτευμός, κίνημα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ξεκίνημα στρατεύματος διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ἐρχόμενον ἐχθρόν.

*Ἐπέοικε (ἔοικε, ἀνμλ.) Ὁμοιάζει, φαίνεται ὅμοιον μέτ· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Δ, 441. 2) Πρέπει, ἁρμόζει, τεργιάζει, Ἰλδ. Ι. 392. Ὁ Πειτ. συντάσσει τὴν λέξ. δοτικῇ τοῦ προσπ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρμφ. Ἰλδ. Κ, 145. Ἐλλειπτικῶς κεῖται ἐν Ὀδσ. Ζ, 193. ὅπου ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, οὐ θεμιτὸν ἐστί. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ. (Ἐνστ. ἐπείκω, οὐχ εὑρηται).

*Ἐπέπιθμεν, α. πλ. πρσπ. β'. Ὑπρσυντ. τοῦ πείθω, ἀντὶ ἐπεπίθειμεν, Ἰλδ. Β, 341. Δ. 159.

*Ἐπέπλως, β'. ἑνκ. πρσκ. κατὰ συγκ. Ἑπτ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπλώω, Ὀδσ. Γ, 15.

*Ἐπεποίθει, γ'. ἑνκ. πρσπ. β'. Ὑπρσντ. τοῦ πείθω, Ἰλδ.

*Ἐπεπόνθει, γ'. ἑνκ. πρσπ. β'. Ὑπροντ. τοῦ πάσχω, Ὀδσ. Ν, 92.

*Ἐπέπταρε, γ'. ἑνκ. πρσπ. παθ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπταίρω, Ὀδσ. Ρ, 545.

*Ἐπέπταρο, γ'. ἑνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπέταμαι, ἐφίπταμαι, Ὅμ.

*Ἐπέπυστο, γ'. ἑνε. πρτπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ πυνθάνομαι, Ἰλιδ. Ν, 674.
*Ἐπέπω, Ἰων. ἀντὶ ἐφέπω.
Ἐπέραστος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀγαπητὸς κατὰ πολλά, πολυαγαπημένος, ἀξιαγάπητος παρβλ. ἐπήρατος.
Ἐπεργάζομαι, Μλ-άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω ξένην γῆν, ὀργόνω, σκάπτω καὶ τ. τ. ξένον τόπον. «ἐπεργάζεσθαι ἱερὰς γῆς». Θουκυδ. Α'. 139. ἀφ' οὗ
Ἐπεργασία, ἡ. Καλλιέργημα, ἡ ὄργωμα, σκάψιμον, δούλεμα εἰς ξένην γῆν, ξένον χωράφι, ἀμπέλι κτ. τ. Θεόδ. Ἐξαιρ. τὸ δίκαιον τὸ ἀποῖον δίδουν δύο γειτονικαὶ χῶραι ἡ ἐπαρχίαι, διὰ συμφωνίας καὶ συνήθειας, εἰς τοὺς ἐγκατοίκους των διὰ νὰ ἔχουν ἄγρους εἰς αὐτὰς ἀμοιβαίως καὶ νὰ τοὺς δουλεύουν· ὡς τὸ, ἐγατηΐας παρβλ. ἐπιγαμία, ἐπινομία.
Ἐπεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Δραστήριος, ἐνεργητικός, ὠφέλιμος εἴς τι· μετὰ γεν. Στοβ. Λόγ, ς'. σελ. 167.
Ἐπερεθίζω, (ἐρεθίζω). Σχίζω ἢ ζουγρανίζω τι ἐπιπολαίως ἢ ἐλαφρὰ ἐπάνω. Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 271. «πηκτίδα ἐπηρέπτεται». Ἐρεθίζω, παρακινῶ προστέτ. Ἐν γένει = ἐρεθίζω. ἀφ' οὗ
*Ἐπερεθισμός = ἐρεθισμός.
Ἐπερείδω, Μ. εἴσω (ἐρείδω). Ἀκουμβῶ τι, στηρίζω, στυλόνω τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι. Ὁμ. «ἐπέρεισεν ἔγχος ἐς κονεωνα» Ἀκούμβησε τὸ κοντάρι εἰς τὴν κοιλίαν του, Ἰλιδ. Ε, 856. «ἐπέρεισεν ἰν' ἀπέλεθρον» Ἔβαλε ἀμέτρητον, μεγαλωτάτην δύναμιν, Η, 269. Ὀδσ. Ι, 538. — Μετ. Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. ἀφ' οὗ
Ἐπέρεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζῃ, στηλόνῃ, στερεόνῃ τὶς τίποτε· μέσως δὲ, νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζηται τις εἰς τι ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.
*Ἐπερεισμός, ὁ = ἐπέρεισις, Ἀκούμβημα, στήλωμα, στερέωμα εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Δρτ. 10, 50.
Ἐπερεύγω, (ἐρεύγω). Ξερνῶ, πτύω, φτῶ ἐπάνω, ἢ πλησίον που ἢ ἐξ ἐναντίας· ὡσαύτως καὶ παθτ. Ἐπὶ ποταμῶν, πλημμυρίζοντας ξεχύνεται πάλιν, ἐξ ἐναντίας. Διον. Περγ. 122. 693.
*Ἐπερέφω, Μλ-ψω (ἐρέφω). Σκεπάζω τι, βάλλω ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν, τελειόνω τι, ἐξαιρ. οἰκοδομῶν, κτίζοντάς το. Ἐντεῦθε ἀναφέρουσί τινες καὶ τὸ Ὁμρκ. «ἐπὶ νηὸν ἔρεψαν». Ἰλιδ. Α, 39. ἴδε ἐρέφω.
*Ἐπερήρεισμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐπερείδω.
(Ἐπέρομαι) Μ. ἤτομαι. Ἀόρ. ἐπηρόμην, ἀπρμφ. ἐπερέσθαι. Ὁ ἐνστ. ἔστιν ἀχρηστος, ἀνθ' οὗ χρησιμεύει τὸ, ἐπερωτάω (ἐρωμαι, ἀνμλ.) Ἐρωτῶ, ἐξαιρέτως διὰ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ τις εἰς τι, διὰ νὰ μάθω ἢ νὰ βεβαιωθῶ περί τινος. Λακεδ. Πολ. Ι'. 5. «ἐπείρετο τὸν θεὸν, εἰ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη», κ. τ. λ. ὡς τὸ ἐπερωτάω. κατὰ Reisig. comm. crit. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 550, ἀναφέροντα τὰ μαρτύρια τῶν Ἀττ. συγγρφ. ἐν οἷς εὑρηται ἡ σπανία αὐτὴ λέξις.
*Ἐπερρώσαντο, γ'. πλθ. πρτπ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπιῤῥώομαι, Ἰλιδ. Α, 529.
Ἐπερυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθριάω). Ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν διά τίποτε. (ασω)
Ἐπερύω, Μ. υσω (ἐρύω, ἀνμλ.) Τραβῶ τίποτε εἴς τι, ἢ ἀπὸ κάνὲν μέρος του. Ὀδ. Α. 441. «..δύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃσι. Ἐτράβηξε τὴν θύραν πιάνωντας τὴν ἀπὸ τὴν ἀσημένιαν ἀντιλαβήν, χερούλι· «ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες Σύραντες, τραβήξαντες ἐπάνω ἕνα στῆλον, Μ. 14. Μέσ. Τραβῶ τι ἐπάνω μου καὶ σκεπάζομαι μὲ αὐτό, Ἡρδτ. 4, 8. (τὸ υ, παντοχοῦ βραχύ, ἰδὲ ἐρύω).
Ἐπέρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι. Ἀόρ. ἐπῆλθον, ἐπήλυθον, Παρκμ. ἐπελήλυθα (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι πηγαίνω που· ἐπὶ τόπων, τοὺς ὁποίους περνῶ, διὰ τῶν ὁποίων ὁδοιπορεῖ, κοινστρατεύει, βλέπει τις εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ταξείδευμά του· μετὰ αἰτ. Ἰλιδ. Σ, 321. Ὀδσ. Π, 27. «ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα» Ἐξαπλόνεται, πλημμυρίζει, ξερνᾷ, σκεπάζει τὸ Δέλτα ὀνομαζόμενον μέρος τῆς Αἰγύπτου, Ἡρδτ. 2, 15. 2) Ἔρχομαι, ψθάνω που ὁδοιπορῶν, πλησιάζω ἐρχόμενός που, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ τὰ πλείστα ἄνευ πτωτικοῦ, ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ αἰτ. ἐξαιρ. ὅταν ὑπεννοῆται ἡ σημασία αἰφνιδίου, ἀπροσδοκήτου, ἢ ἐπιβουλευτικοῦ ἔρχομοῦ, Ὀδσ. Τ, 155. Ἐπὶ ὕπνου, «ἐπῆλυθέ μοι νήδυμος ὕπνος» Ὀδσ. Δ, 793. Κ, 31. καὶ ἀλλαχοῦ, πρόσκειται ὅμως τῇ λέξ. καὶ ἡ δοτ. τοῦ πρτπ. κατὰ ταύτην τὴν σημ. Ὀδσ. Ε, 472. Μ, 311. ὥσπερ εἴωθεν Ὅμ. χρῆσθαι αὐτῇ ἀντὶ τῆς αἰτ. ὅπου πρέπει νὰ δηλῶται καθαρὰ καὶ ἄνευ παρασημασίας τινὸς ἡ ἔννοια τοῦ ἔρχομοῦ πρός τινα ἢ που, ὡς ἐν Ἰλιδ. Μ, 200. 218. Ἄλλως δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ τῆς εἰς, Ὀδσ. Η, 280. μετὰ τοῦ ἐνθάδε καὶ ὁπόσα, Ἰλιδ. Ω, 681. Ὀδσ. Ξ, 139. — Οἱ, Ἀττ. προκρίνουσιν ἐν γένει τὴν δοτ. μὴ ἐξαιροῦντες καὶ τὴν αἰτ. ὅθεν «ἐπέρχεταί μοι» ἀλλὰ καὶ ἐπέρχ. μοι, Μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, Hemst. ἐν Λουκ. Προμ. 2. Valck. ἐν Φοιν. 1378. Ast. ἐν Πλάτ. Νμ. 12. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἐφερόμενον ὡς ὑποκείμ. εἴτε κατ' Ὀνομστ. ἢ δι' Ἀπρμφ. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἰππτρ. 3. σλ. 18. «ὁ ἐπελθὼν» ὡς τό, ὁ ἐπιτυχών, Ὅστις τύχοι· «ἐκ τοῦ ἐπελθόντος» Ἐξ ἀπροόπτου, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν, τὸ Ἰταλ. alla' improvviso. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐπὶ «ἐπέρχομαι ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τὸ βουλευτήριον» Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν συναξιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὸ συμβούλιον (ὡς ῥήτωρ, διὰ νὰ ὁμιλήσω, νὰ βάλω λόγον). 3) Κατ' ἐχθρικὴν σημ. Ὁρμῶ κινοῦμαι ἐναντίον τινός, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ πτωτικοῦ, ὡσαύτως καὶ παρὰ Θεόδ. 6, 34. Ἐνίοτε δὲ καὶ δοτ. τοῦ πρτπ. Ἰλιδ. Τ, 91. Ὀδσ. Λ, 22. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. «τιμήσην αὐχέν' ἐπῆλθεν» Ἰλιδ. Η, 262. Ὡσαύτως καὶ λογογρφ. μετὰ δοτ. κατὰ ταύτην τὴν σημ. πάνυ σύχνστ. κεῖται τῆς αἰτ. ἐπικρατεστέρας οὔσης. 4) Φθάνω που, ξαναέρχομαι, ξαναγυρίζω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που· οὕτω παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντῶμ. «ἐπῆλυθεν ὥρηισι Οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου ἠλθαν πάλιν, ξεναγύρισαν, τοῦτ' ἔστιν ὁ χρόνος ἄρχησε πάλιν ἐκ νέου, Ὀδσ. Β, 107. Δ, 293. καὶ ἀλλαχοῦ, τὰ πλεῖστα ἐπὶ τροπῆς τοῦ χρόνου ἢ τῶν ἡμερῶν· ἐν γένει δὲ ἐπὶ χρόνου, Πρόκειται, μέλλει. 5) Κατατρέχω, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινά· ἐπὶ τῆς χειροκρατίας τῶν κατὰ φύσιν ἀνημέρων ἀνθρώπων, (ἤτοι τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολιτούτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ δυνατώτερος ἔχει τὸ δίκαιον, τὸ Γαλλ. le droit du plus fort, Γερμ. faustrecht.) παρὰ τοῖς ὁποίοις ὁ ἀδικηθεὶς καταπατρέχει τὸν ἀδικητήν του καὶ ἐκδικεῖται μόνος του· μετηνέχθη δὲ ἡ λέξ. καὶ ἐπὶ ποινῆς, τιμωρίας, ἐκδικήσεως διὰ τῶν νόμων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «φόνον ἐπέρχομαι» Ἐκδικοῦμαι τὸν φόνον, τὸν τετοιομόν τινος. 6) Διέρχομαι, ἐξηγῶ, σαφηνίζω, διηγοῦμαι, Ἀριστφ. Ἱππ. 623. Ἀναπολῶ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι, καὶ ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Ἐπὶ συγγραμμάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων ὅσα ἀπαιτοῦν σκέψιν, Διερευνῶ, ἐξετάζω, σπουδάζω, στοχάζομαί τι καλὰ μὲ ἀκρίβειαν, προσοχὴν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ.
Ἐπερωτάω, Μλ-ήσω (ἐρωτάω). Ἐρωτῶ τινα διὰ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ τις τι, ζητῶ τὴν συμβουλὴν τινος, «ἐπερωτάω τὸν θεὸν» Ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, Ἰταλ. oracolo, διὰ τίποτε νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ. ἀφ' οὗ
Ἐπερώτημα, ατος, τό. Ἰων. ἐπηρώτημα. Ἐρώτημα διὰ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε, Ἡρδτ. 6, 67.
*Ἐπερώτησις, εως, ἡ. Ἰων. ἐπηρώτησις. = τῷ προηγουμ. Ἡρδτ., Ἐρώτησις διὰ συμβουλήν, Θεόδ. 4, 38.
*Ἔπεστα, Σπάνιος ἀόρ. ἀ. τοῦ πίπτω, παρ' Εὐρπ. ἐν λυρκ. χωρίοις ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἔπεσον.
*Ἔπεσαν, γ'. πλθ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπῆσαν. Ὀδσ.
Ἐπεσβαίνω, = ἐπεισβαίνω. Θουκυδ.
Ἐπεσβάλλω, = ἐπεισβάλλω. Θουκυδ. Β'.
Ἐπεσβολέω (ἐπεσβόλος). Ὑβρίζω, κατηγορῶ, ἀτιμάζω καταλαλῶ. Λυσίφρ. 130. ἀφ' οὗ
Ἐπεσβολία, Τὸ νὰ βίπτῃ τις λόγια πολλὰ καὶ αὐθάδη· αὐθάδεις καὶ ἀπρεπὴς ἀνακάτωμα εἰς ξένην ὁμιλίαν, αὐθάδης ἀντιλογία· πληθυντ. Ὀδσ. Δ. 159. «..ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν» Τὸ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ, διηγῆται τις φλυαρίας. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, φόγος, καταλάλημα.
Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ (ἔπος, βάλλω). Ὅστις ἐκστομίζει, βίπτει αὐθάδη καὶ ἀπρεπῆ λόγια, ἀντιλέγει, διακόπτει τὴν ὁμιλίαν τινὸς μὲ αὐθάδειαν, Ἰλιδ. Β. 275. Ὡς οὐτιστ. Φλύαρος, πολυλόγος, τὸ κοινστ. φαρφαρᾶς, ἐξαιρ. βλάσφημος, καταλαλητής, ὑβριστής, λαίδορος, περιγελαστής (ἐξηγητέον, οὐ διὰ τοῦ, ἔπεσι ἐκβάλλω, ἀλλὰ διὰ τοῦ, ἔπεσι βάλλων, τοῦτ' ἔστιν ἰάπτων, Doederl.)
Ἐπεσθίω, Μλ. ἐπέδομαι (ἔσθίω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Ξενοφ. «ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον».
*Ἔπεσον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ πίπτω. Ὅμ.
*Ἔπεσπον, ες, ε, Ἀπρμφ. ἐπισπεῖν, Ἀόρ. τοῦ ἕφέπω, Ὀδσ.
Ἐπέστεται, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπέσται, γ'. ἑνκ. πρτπ. Μλ. τοῦ ἔπειμι, Ὀδσ. Δ, 756· Τμ. Δμτ. 264.
*Ἐπέσσευεν, ἐπεσσεύοντο, ποιητ. γ'. ἑνκ. πρτπ. Ἐνργ. παρτ. καὶ γ'. πλθ. μέσ. Ὑπερσντ. τοῦ ἐπισεύω, Ὅμ.
Ἐπεσσυμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Πκρ. τοῦ ἐπισεύω, Μὲ δεινότητα, ὀξύτητα, σφοδρότητα, ἁρμήν.
*Ἐπέσσυται, γ'. ἑνκ. πρτπ παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισεύω, Μτχ. ἐπεσσυμένος, Ὅμ.
*Ἐπεστεώς, Ἰων. Πρκμ. μετχ. τοῦ ἐφίστημι.
*Ἔστη, γ'. ἑνκ. πρτπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐφίστημι. Ἰλιδ.
Ἐπέστιος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφέστιος, ἐπίστιος, ἀμφβ.
*Ἐπεσφέρω, Ἰων. ἀντὶ ἐπεισφέρω, Ἡρδτ. 7, 50, 1.
Ἐπεσχάριος, ὁ, ἡ (ἐσχάρα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν, παρεστιάν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 275. (χ)
*Ἐπέσχον, ες, ε, καὶ ἐπεσχόμην, Ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐπέχω, Ὅμ. καὶ Ἡσδ.
Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι φέρει καρπὸν, καρποφορεῖ, καρπίζει κάθε χρόνον. Θεόφρ.
Ἐπετειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, αὐγάζει βλαστάρια, κλωνάρια κάθε χρόνον. Θεόφρ.
Ἐπέτειος, ὁ, ἡ καὶ τρικατλ. Ἡρδτ. (ἐπὶ, ἔτος). Χρονίτης· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει κάθε χρόνον, διαρκεῖ, βαστάζει ἕνα χρόνον μόνον. Τρπκ. «ἐπέτειος τὴν φύσιν». Ὅστις μεταβάλλει, ἀλλάζει κάθε χρόνον τὴν φύσιν, τὴν γνώμην, τὰ φρονήματά του· εὐμετάβλητος, ἀ-

σταθὴς· πρόσκαιρος. Ἀρστφ. κτὰ ἐπέτειον Χρονικὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshausch. 2, σλ. 306.

Ἐπετειοφορέω, Φέρει, δίδει εἰσόδημα, καρπόν, ὄφελος, χρονικῶς, καθὲ χρόνον. παρὰ τὸ

Ἐπετειοφόρος, ὁ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει εἰσόδημα, ὄφελος, καρπὸν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι βγάζει κάθε χρόνον νέα φύλλα.

*Ἐπέτεος, Ἰων. ἀντὶ ἐπέτειος, Ἡρδτ. 3, 89.

Ἐπέτης, ου, ὁ (ἕπομαι). Ὅστις ἕπεται, ἀκολουθεῖ κατόπιν εἰς τινα· θεράπων, ἡ δοῦλος, συνοδευτής, Πνδ. (ἕπω) Θηλυκ. ἐπέτις, ιδος ἡ· θεράπαινα, συνοδεύτρια.

Ἐπετήσιος, ὁ, ἡ. = ἐπέτειος. καρποὶ ἐπετήσιοι Καρποί, ὁπωρικά, τὰ ὁποῖα θεκρεοῦν, κρατοῦν, βαστοῦν ὅλον τὸν χρόνον. Ὀδυσ. Η', 118. καὶ Θουκυδ. Β'. 8.

Ἐπέτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Ἐπέτης.

*Ἔπετον, Δωρ. Ἀόρ. τοῦ πίπτω, ἀντὶ ἔπεσον.

*Ἐπέτυσσε, Μτχ. ἐπετύσσαις. Δωρ. Ἀόρ. μόνος ἀπαιτώμ. ἄνευ ἐνστ. = ἐπιτυγχάν, Ἐπιτυχαίνω, ἀπαντῶ τίποτε κατὰ τύχην· πρός τι. ἡ γὰρ σύνταξ. αὐτοῦ μετὰ γεν. πάνυ ἀμφβ. Πνδ. Π9. 4, 43. μετὰ αἰτ. Π9. 10, 50. ἔνθα ἀπαντῶνται ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι, ἄλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηνται. Περὶ τῆς Ἐτμλ. ἰδὲ τόσσας.

*Ἔπευ, Ἰων. Προστκτ. τοῦ ἕπομαι, ἀντὶ ἕπου. Ὅμ.

*Ἐπεύαδε, Ἐπκ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐφανδάνω, Μουσ.

Ἐπευάζω, (εὐάζω). Φωνάζω, χουγάζω μὲ χαρὰς φωνὴν μεγάλην. Ὀρφεὺς Τμν. 68, 6. καὶ 88. 9.

Ἐπευδοκέω, = εὐδοκέω· μετὰ Δοτικ. παρὰ Νικήτ. Χρον. Εὐδοκῶ, συγκατανεύω, στέργω.

Ἐπευθυμέω, Μλ-ήτω (εὐθυμέω). Χαίρω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος διάτι, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπευθύνω, Μλ-υνῶ (εὐθύνω). Δευθύνω, ἰσιάζω, στρέφω, ὀρθόνω, κάμνω τι νὰ τρέχῃ ἴσια κατ' εὐθεῖαν πρός τι· διοικῶ, κυβερνῶ. πέπευθ. νόμιμα Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, Αἰσχλ.

*Ἐπευκλείζω (εὐκλείζω). Κάμνω τι περίβλεπτον, μεγαλοπρεπές, λαμπρόν, ἔνδοξον. Σιμνδ. 71.

Ἐπευκτός, κτή, κτόν (ἐπεύχομαι). Ἐπιθυμητός, εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος, παρὰ τοῖς Ο'. Ἱερεμ. Κ. 14.

Ἐπευλαβέομαι, Μλ-ήσομαι (εὐλαβέομαι). Φυλάττομαι, προσέχω καλῶς εἴς τι.

Ἐπεύναστοι, οἱ· καὶ ἐπεύναστος, ων, οἱ καὶ ἐνεύναστοι (εὐνάζω) παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ς'. 271. ἐλέγοντο ἐν τῇ Σπάρτῃ τὰ γεννημένα ὑπὸ τῶν Εἱλώτων παιδία ἐκ τῆς συζύγου τοῦ ἐν ἀπουσίᾳ κυρίου των· ἐπευναταὶ δὲ ἢ ἐνευναταί, ἐκαλοῦντο οἱ τοιοῦτοι Εἵλωτες.

*Ἐπευρίσκω, Ἰων. ἀντὶ ἐφευρίσκω, Ἡρδτ. 9, 109.

Ἐπευφημέω, Μλ-ήσω (εὐφημέω). Δείχνω σωπάζοντας, ἐπαινοῦντας, τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μοὶ ἀρέσκει, μοὶ εὐχαριστεῖ τίποτε, Ιλδ. Α, 22. Προφητεύω εἴς τι, προτάτε, Εὐρπ. 2) Ψάλλω διάτι προτάτε, ἱεραν ψαλμῳδίαν, Μουσ. οὕτως καὶ μετὰ αἰτ. πέπευφ. παιᾶνα Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1477.

Ἐπευφημίζω, (εὐφημίζω) = τῷ προηγμ. 2) = ἐπιφημίζω. ἀμφβ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ.

Ἐπευχή, ἡ. Προστυχή, εὐχή· τάγμα ἢ τάξιμον εἰς τὸν θεόν. παρὰ τὸ

Ἐπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ-εὔσομαι (εὔχομαι). Προσεύχομαι, τάζω εἰς τὸν θεὸν νὰ κάμω τι, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, ὑμνῶ τὸν θεὸν πέπευχ. θεοῖς, Διΐ, Ἀρτέμιδι, Ὅμ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ καταρῶμαι, καταριοῦμαί τινα, Σφκλ. Φιλ. 1286. Valck. ἐν Φοίν. 70. ἐν γένει, εὔχομαι, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ. 2) Καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, εἴς τι ἢ μέ τι, ἢ διὰ τίποτε, Ιλδ. Λ, 431. καὶ κατ' ἐπίτασιν ἡμέγα ἐπεύχεσθαι Ὀδυ. Ψ, 59.

Ἐπευωνίζω, (εὐωνίζω). Κάμνω τι εὐθηνόν, κατευάζω τὴν τιμήν του, πωλῶ τι εὐθηνόν Δημοσθ. σελ. 687. πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. Πλούταρχ. Κοριολ. 20. Νικηρ. 8. πέπευωνίζω τὴν ἀγοράν, Κάμνω τὰς ζωοτροφίας εὐθηνάς.

Ἐπεύχομαι, Μλ-ήσομαι, ὡς μέσ. (εὐχομαι). Εὐχοῦμαι, ξεφαντόνω μέ τίποτε, προτάτ.

*Ἐπέφαντο, γ'. πλθ. πρτπ. παθ. Ὑπρστ τοῦ φαίνω, Ησδ. Ἀσπ. 166.

*Ἐπέφνον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β'. κατὰ διπλασμ. τοῦ κατ' ἔνστ. ἀχρήστου πρωτοτ. φένω, ἀφ' οὗ προέκυψε κατ' ἐπαύξ. τὸ σύνηθες φονεύω, Ὅμ.

*Ἐπέφραδον, ες, ε. Ἐπκ. Ἀόρ. β'. τοῦ φράζω, κατ' ἀναδίπλ. Ὅμ.

*Ἐπέφυκον, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. Ὑπρστ. τοῦ φύω ἀντὶ ἐπεφύκεσαν, μόνον παρ' Ησδ. Ἔρ. 151. Θγ. 152. 673. Ἀσ. 76. κατὰ τύπον Παρτ. μετασχηματισθὲν ὡς ἀπὸ τινος Παρκμ. πέφυκα, ἐκ τοῦ οὐδαμοῦ ἀπαντωμένου ἐνστ. πεφύκω, Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2, σλ. 4.

*Ἐπέχθην, Ἀόρ. ά. παθ. τοῦ πέκω.

Ἐπέχω, Μλ. ἐφέξω, Ἀόρ. ἔπεσχον. Ἀπρμφ. ἐπισχεῖν (ἔχω, ἀνμλ.) Ἔχω τι εἰς τι, ἁπανω, πλησίον εἰς τι ὑπήνωι πόδας ἐπεῖχεν Εἶχε τὰ ποδάρια του βαρμένα, πατοῦσεν ἁπανω εἰς τὸ ὑπόβαθρον ἢ ὑποπόδιον (μικρόν, χαμηλὸν σκαμνάκι) Ὀδυ. Ρ, 410. Ιλδ. Ξ, 241. Ὡσαύτως καὶ διχρημ· πέπὶ κώπῃ σχέδε χεῖρα. Εἶχε τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφταν τοῦ σπαθίου, Ιλδ. Α, 219. παρβλ. Σφκλ. Αἰ. 50. Ἐν γένει, Κρατῶ τι ἁπανω εἰς τίποτε, βάλλω τι ἁπανω που, ἢ πλησίον, ἀκουμβῶ τι ἐπίτι· τινί τι. Πλθ. τινός. Κρατοῦμαι εἰς ἢ ἀπὸ τίποτε, Ἀπολ. Τδ. 2) Κρατῶ τι σίδωντας το εἰς τινα· προσφέρω, πέπεχ. οἶνον Ὀδυ. Π, 444. Ιλδ. Ι, 489. πέπεχ. κοτύλην. Ιλδ. Χ, 494. ημαζόνα Ιλδ. Χ, 83. Τῇ ἐπρόσφερε, ἔδιδε τὸ βυζί νὰ βυζάξῃ. Ἐν γένει, Δίδω, συγχωρῶ, καταγεύω, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν νὰ κάμῃ τίς τι· τινί τι· ὡς τὸ συνήθ. παρέχω. 3) Κρατῶ τι ἰσιάζοντας, κινοῦντας, διώκοντας το ἴσια που ἢ εἰς τι. πέπεχ ἵππους τινίαι Κρατῶ καὶ διώκω τ' ἄλλογα ἴσια ἐναντίον τινός, ἀναγινωσκομ. ἐν Ιλδ. Π, 732. Ἀνθ' οὗ συνηθέστ. ἵππους ἔχω ἐπίτινι Ε, 240. Μετηνέχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τὸ κράτημα τοῦ τόξου, δοξαρίου, καὶ ἴμματι ἄζω ἐναντίον τινός, ὅπερ τελειότερον κεῖται παρὰ Πνδ. Ὀλ. 2, 16'. πτόξον σκοπῷ ἐπεχεινα. Ἀλλ' ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐν τῇ σημσ. τοῦ στοχάζομαι, ὅ ἐστὶ ἴμματι άζω μέ τι ἅρμα, Ὀδυ. Χ, 15. συνήθ. πσκοπῷ ἐπέχω ἁπλῶς Ἔστι δὲ Ὁμηρ. ἡ παράλειψις τῆς αἰτ. αὐτῆ, ἡτί μοι ὦδ' ἐπέχεις; Τί ὁρμᾷς οὕτω ἐναντίον μου; τὸ ἡμτ. Τί μ' ἔχεις ἔτσι εἰς τὸ ἴμματί; Ὀδυ. Τ, 71. καὶ διχρημ. πέπ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Χ, 75. ὅπερ ἀναπληρωτ. διὰ τοῦ, σαυτήν καὶ ἡμᾶς, παρβλ. Ἡρδτ. 6, 49 Ἐκ ταύτης τῆς ἐλλείψεως προέκυψεν ἡ πάνυ εὐχρηστος κατ' ἀμετβ. σημσ. δοκοῦσα χρῆσις τοῦ ῥήματος, ἐξαιρ. κατὰ δύο λόγους. α) ἐπέχω τινί, ὑπακ. ἐμαυτόν, Εὐδύνομαι, κινοῦμαι, τρέπομαι, τρέχω κατά τινος, ὅθεν ὁρμῶ· σπανιώτερον πρός τι. β.) ἐπέχω τινί, προτεινομένου τοῦ, τὸν νοῦν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ. Ἔχω τὸν στοχασμόν, τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου εἰς τίποτε, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. Wess. ἐν Ἡρδτ. 1, 80. 153. 6, 96. Εἶμαι προστετικός, προτέχω, δίδω προσοχὴν εἴς τι, μοὶ μέλει διά τίποτε· μετὰ δοτ. Κρατῶ· προσάπτω, ὡς δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖσιν. Ἡρόδοτ. παρβλ. ἐπιβάλλω, στμσ. 2—β'. 4) Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τι, πρέσβραν, Ιλδ. Φ, 244. παρβλ. ἐπίσχω καὶ κατέχω· πέπεχω τινά ξύλῳ Ἐμποδίζω τινὰ φοβερίζοντας ἢ κτυπῶντάς τον μὲ τὸ ξύλον, Ἀρστφ. Εἰρ. 1120. πέπέχω τινά τινος Ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ κάμῃ τι. Δημοσθ. Απτ. σλ. 505. 17. Ἀναβάλλω· καὶ ἐκ τούτου ἐτυχηματίσθη, παραλείψει τῆς αἰτ. ἑαυτόν, καὶ τὸ πάνυ εὐχρηστον τῆς λέξ. κατ' ἀμετβ. σημσ. Κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅθεν Βραδύνω ἢ ἀργοπορῶ, διστάζω, ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, Ὀδυ. Φ, 186. Σφκλ. Ἠλ. 1369. Ἀρστφ. Εἰρ. 1032. Ἔτι δὲ, Μετριάζομαι, ὑπομένω, ἔχω ὑπομονήν, προσμένω, Πλάτ. Χρμδ. σλ. 165. C. μικρὸν ἐπισχὼν Προσμείνας ὀλίγον· ὅθεν ἐνγένει, Παραιτοῦμαι ἀπό τι, παύω· ὡς τὸ παύεσθαι, μετὰ Ἀπρμφ. Ἀρστφ. Ἱππ. 922. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον παύει, παραιτεῖται τις, Συφ. Ἀνβτ. 3, 4, 36. πέπίσχες τοῦ δρόμου Ἀρστφ. Ὀρν. 1192. 5) Περιέχω, πιάνω τόπον πέπτὰ πέλεθρα. Ιλδ. Φ, 407. πόσσον ἐπέσχεθ' Ὅσον τόπον ἔπιανε, τόσον μακρὰ ἔφανε Ψ, 190. πόπόσσον ἐπέσχε πῦρι Ὅσον μακρὰ ἔφαινεν, ὅσον τόπον ἐπιανεν ἡ φωτιά. Ψ, 238. Ω, 792. πέπεῖχον τοὺς Τεγεήτας Ἔφθανον ἕως εἰς τοὺς Τεγεάτας Ἡρδτ. 9, 31. Περικυκλόνω, περικλείω, π. χ. πέπέχει με γῆα Jac. ἐν Ἀθην. 3, 2. σλ. 139. Παθ. Ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι ἐπί τι, Ησδ. Θγ. 177. ὅθεν. 6) Ἐπικρατῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω· ὑπάρχω, εἶμαι παρών· ἔχω χώραν, Ἡρδτ. 2, 96. ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ Ἂν δὲν ἐπικρατῇ, δὲν εἶναι σφοδρὸς ἄνεμος. — 7) Ἐπὶ ἀμοιβαίων σχέσεων πλειόνων ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους. Ἔχω τινὰ εἰς τὸ ἴμματί μου, ἔχω τὸ ἴμματί μου εἰς κανένα πέπέχω τὸν ὀφθαλμόν τινι· Κινοῦμαι πρὸς αὐτὸν, ἐξαιρ. ὡς πολεμικὴ λέξις, Στέκομαι ἀντίκρυτα, ἐναντίον τινός, Ἡρδτ. 8) Παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς, ὡς τεχνικὴ λέξις, Ἐμποδίζω τὸν ἔπαινον ἢ τὴν συγκατάθεσίν τινος εἴς τι, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 366. παρβλ. ἐποχή, σημσ. 4.

*Ἐπηβάω, Ἰων. ἀντὶ ἐφηβάω, Ἡρδτ. 6, 83.

Ἐπήβολος, ὁ, ἡ (ἐπὶ, βάλλω). Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, κατορθόνει, ἀπέκτησε τίποτε, εἶναι μέτοχός τινος· μετὰ γεν. πηδός, ἐρετάων ἐπήβ. Ὀδυ. Θ, 319. ἡφρενῶν ἐπήβολον Νοερικῆς, Ἀρστφ. Πρμθ. 444. Erf. ἐν Σοφκλ. Ἀντ. 488. παρβλ. Ἡρδτ. 8, 111. 9, 94. Ὡσαύτως καὶ κατ' ἐναντίαν σημσ. πνός του ἐπήβολος Ἀρῶστος, Αἰσχ. Ἀγ. 553. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει· μετὰ δοτ. Θεόκρ. 28, 2. πέπήβολος ἁρματι νύσσαι Ὁ σκοπὸς, ἢ τὸ νυστάνι, τὸ σημάδι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖον ἐδωρίσθη, ἐβάλθη διὰ νὰ τρέξῃ ἕως ἐκεῖ τὸ ἁμάξι, Ἀπλ. Τδ. 3, 1272. ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ κατὰ σημσ. τοῦ, ἀναλόγως, σύμμετρος, εὔχρηστος, τὸ ἰταλ. κόμμοδος, εὔκολος, εὐάρεστος, χρήσιμος, λυσιτελής, ὠφέλιμος. (Κατὰ τὸν Wess. ἐν Διοδ. 1, 19. τὸ μὲν ἐπήβολος σημαίνει τὸν, ὅστις ἐπέτυχεν, ἀπέκτησε τίποτε, τὸ δὲ ἐπίβολος, ὅστις καταγίνεται, ἐπιμελεῖται νὰ ἐπιτύχῃ, ἀποκτήσῃ τι· παρβλ. Schaef. ml. σλ. 48).

Ἐπηβόλως, Ἐπίρ. μὲ ἐπήβολον τρόπον.

*Ἐπήγαγον, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπάγω, Ὀδυ.

Ἐπηγκενίδες, αἱ. Ὀδυ. Ε. 253. Αἱ μακραὶ σανίδες εἰς τὰ δύο πλάγια μέρη τοῦ καραβίου, αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν ἀπ' ἔξω τὰ ἐκρια, ἤτοι

τὰ στραβὰ ξύλα τὰ πλευρά, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ αἱ ὁποῖαι τοιουτοτρόπως σκεπάζουν ὅλον τὸ πλοῖον ἔξωθεν εἰς τὰ πλάγιά του, καὶ μαζὺ μὲ τὰς σταμίνας, ἤτοι τὰς δοκούς, γρεντιάς, μὲ τὰς ὁποίας εἶναι συνδεμένα ἀπὸ μέσα τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, σχηματίζουν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς διαστοίβατε, τὸ τουρκεβ. ἐκαπλάτισε, μὲ κλαλία ἰτεῶν, ἀπὸ ἰτιὲς ῥίπεσιν οἱ συῦς ὑσίαν καὶ ἐπ' αὐτὰ ἔβαλεν ἐν τέλει πολὺ ἔρμα, τὸ παρ' ἡμῖν σαβοῦραν, ἄμμον ἢ χῶμα, ὕλην, διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τοιουτοτρόπως τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μέσα τὸ νερὸν τῶν κυμάτων, πνεύματος εἴλαρ ἔμενεν. Οὕτω λοιπὸν αἱ σταμῖνες, τὰ ἰκρία καὶ αἱ ἐπηγκενίδες ἀσχηματίζουν ὅλα μαζὺ τὰ πλάγια τοῦ πλοίου. (Πρωτότ. πιθανῶς τὸ, ἐνεγκεῖν, ἠνεκής). (ε)

Ἐπηγορεύω, καὶ ἐπηγορέω, ὅπερ προτιμῶσι τινὲς ὡς ὀρθότερον (ἀγορεύω). Ὁμιλῶ κατά τινος, κατηγορῶ τινα· τινί τι, Ἡρότ. 1, 90. ὅθεν, Παραπονοῦμαι ἀπό τινα, τὸν ἐγκαλῶ ὡς πταίστην, ὡς αἰτιόντινος· ὡς τό, κατηγορέω.

*Ἐπηγορέω = ἐπηγορεύω, ὅπερ ἰδέ. ἀφ' οὗ

Ἐπηγορία, ἡ. Κατηγορία, ἐγκάλεσις, παράπονεμα, ἡ παράπονον κατά τινος· ὡς τὸ κατηγορία.

Ἐπῆειν, Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἰμι). Πηγαίνω πρός, ἢ εἰς τινα.

*Ἐπῆεν, γ'. ἐνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί). Εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπῆν, Ὅμ.

Ἐπηετανός, ὁ, ἡ παρ' Ἡσιόδ. καὶ τραγῳδ. (ἔτος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ, εὑρίσκεται ὅλον τὸν χρόνον, Ὀδύσ. Δ, 89 Ζ, 86. Η, 128. Ν, 247. Ὅθεν· ὅ,τι εἶναι ἀρκετὸν εἰς ὅλον τὸν χρόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ ζωοτροφιῶν, Ὀδύσ. Η, 99. Κ, 427. Σ, 360. παρβλ. ἄφενος. Ἐν γένει, ὅ,τι φθάνει, εἶναι ἀρκετὸν διά τινα ὡορισμένον καιρόν, Ὀδύσ. Θ, 233. Πλουσιοπάροχον, περιττόν, πέπηεται τρίχεσι Πολύ, πυκνὸν μαλλί, Ἡσιόδ. Ἔρ. 515. (υ–υυυ, ἀλλ' ἐν Τμ. Ἔρμ. 113, παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 609, καὶ τετρασυλλάβως, υ–υυ)

*Ἐπήτεν, Ἐπκ γ'. ἐνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἰμι, Πηγαίνω που, Ἰλιάδ. Γ, 741. ἐπήτην γ'. πλθ. πρτπ. Ὀδύσ. Λ, 283.

*Ἐπῆκαν, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. Ἀόρ. ἀ. ἐνργ. τοῦ ἐφίημι, ἀντὶ ἐφῆκαν, Ἡρότ.

Ἐπήκοος, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκούει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τίποτε. Πᾶς τόπος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἀκούσῃ τι, ἢ νὰ τὸν ἀκούσουν, εἰς τὸ ἐπήκοον Ὅσον μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις, παρὰ Ξεν. ἀεὶ εἶεις ἐπήκοον καὶ ἐν ἐπηκόῳ ἄνευ ἄρθρου. β'.) Ὅστις εἰσακούει, δίδει ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τινός· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ κίτ. ἐπὶ πλειόνων θεῶν. 2) Παθτ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, β'.) Ὅ,τι εἰσηκούσθη.

*Ἐπῆλθον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὅμ.

Ἐπήλεις, καὶ Ἐπηλίς, ίδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφηλίς, Σκέπασμα, τὸ τουρκεβ. καπάκι πράγματός τινος. 2) Αἱ κετριωπαὶ στεγμαί, ἢ πόγγες εἰς τὸ πρόσ. τὸ κοιν. σύνθ. πρακνα.

Ἐπηλλαγμένως, Ἐπίῤῥ. μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ, ἐπαλλάττω ἀμοιβαίως.

Ἐπηλυγάζω, (ἠλυγάζω). Ἐπισκιάζω, ἰσκιόνω κάμνω τι σκοτεινόν, σκοτίζω, κρύπτω, σκεπάζω, τινὰ ἱματίοισι, Σκεπάζω τινὰ μὲ τὰ φορέματά μου. Μέσ. Σκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου ἢ μέλος τι τοῦ ἑαυτοῦ μου, σκεπάζομαι. πέπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν δομάτιονσι Σκεπάζω τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ φορεμά μου. πεπηλυγάζομαί τινα Κρύπτομαι ὀπίσω ἀπό τινα, Πλάτ. Λυσ. σλ. 207. B. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 117.

Ἐπηλυγαῖος, αία, αῖον (ἠλύγη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ὑποκάτω εἰς ἴσκιον, σκοτεινόν.

Ἐπηλυγίζω, = ἐπηλυγάζω, ἀμφβ.

*Ἐπήλυθον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπέρχομαι, ἀντὶ ἐπῆλθον, Ὅμ.

Ἐπήλυς, υγος, ὁ, ἡ (ἠλυξ). = ἐπηλυγαῖος, Εὐρπ Κύκλ. 636. πέπηλυξ πέτρα.

Ἐπήλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἐπήλυθον). Ὅστις ἦλθε νεωστὶ εἰς τινα τόπον· ξένος, ἀλλοδαπός, ἐξωμερίτης· εὑρηται δὲ καὶ τὸ οὐδ. πλθ. τὰ ἐπήλυδα, Ἡρότ. 8, 73.

Ἐπηλυσία, Ἰων. ἐπηλυσίη, ἡ. Μάγευμα, ἐξαιρ. κατὰ κακὴν σημ. Ὅμηρ. Ἴλ. Ἔρμ. 37. καὶ Δήμητρ. 240.

*Ἐπήλυσις, εως, ἡ (ἔπηλυς). Ἄφιξις, ἔρχομός.

Ἐπηλύτης, ου, ὁ = ἔπηλυς, Θεοδ. (υ–υ–) ὄθεν.

*Ἐπήλυτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἦλθεν, ἐφθασέ που, τὸ ἰταλ. arrivato.

Ἐπημάδιος, ία, ιον (ἡμαρ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται τὴν ἡμέραν, κάθε ἡμέραν, εἰς μίαν ἡμέραν, διαρκεῖ μίαν ἡμέραν· ἡμερήσιον, καθημερινόν. (ᾱ)

Ἐπημοιβός, ὁ, ἡ (ἀμοίβω). Ἀμοιβαῖος, ὅ,τι εἶναι δι' ἀλλαγμα πέπημ. ἔχήεσσι Δύο μοχλοί, διάδρομοι θύραις, οἱ ὁποῖοι ἀντιθέτως στρέφονται, δηλαδὴ ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά. Ἰλιάδ. Μ. 456. πέπημοιβοὶ χιτῶνες. Ὀδύσ. Ξ. 513. Φορέματα διὰ ἀλλαγμα, δηλ. διὰ νὰ ἐνδύῃ τις πότε τὸ ἕν, πότε τὸ ἄλλο. Ὀδύσ. Ξ, 513. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ τριακαθήκτους.

Ἐπημύω, Μλ–ύσω (ἠμύω, ἀνμλ.) Σκύπτω, βαίζω, κλίνω πρός τι μέρος· πέπημυε δὲ κεφαλήνα. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 228. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Παρτ. τὰ πλεῖστα μκρ. παρ' Ὀπ. μέντοι καὶ βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀόρ. τὸ ἀναπάλιν, συνηθ. μκρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. βρχ. ἐνίοτε· πρβλ. Wernike ἐν Τρῳ. 15.)

*Ἐπήν, Ὁμρκ. καὶ Δρκ. ἀντὶ ἐπάν, ἅπερ ἰδέ.

Ἐπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνθεμένον, ὑποκείμενον εἰς τὸν ἄνεμον. Τρπκ. ἐξαιρ. Ἀνεμώδες, μάταιον, προσωρινόν, πρόσκαιρον, Σουϊδ.

*Ἐπήνεον, ἐπήνεται, Ἐπκ. Παρτ. καὶ Ἀόρ. τοῦ ἐπαινέω, Ὅμ.

*Ἐπηξα, Ἀόρ. ἀ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλιάδ.

Ἐπηόνιος, ὁ, ἡ (ἠώς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ περιγειάλι. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 160.

Ἐπήορος, ὁ, ἡ (ἀείρω, αἰωρέω). Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἴς τι, ἀπό τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι, εἰς τὸν ἀέρα· ὅ,τι ἀναπαύεται, κεῖται ἐπάνω εἰς τι· ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον ἐπάνω ἀπό τι. Ἀπολ. Ἀργ Β'.

Ἐπηπύω, (ἠπύω). τινί, Δείχνω τὴν ἀρίσκειάν μου, ὅτι μοί ἤρεσε τίποτε, φωνάζοντας, τὸ κοινὸ χουϊάζοντας, Ἰλιάδ. Σ, 502. (υ–υ–)

Ἐπήρανος, ὁ, ἡ· ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ, ἐπιήρανος. Ὀρφ. 821.

Ἐπήρατος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀξιέραστος, ἄξιος ἀγάπης, ποθητός, χαρίεις, ἢ χαριτωμένος, Ὅμ., ὅστις ὅμως μόνον ἐπὶ πολέων, χωρῶν, τόπων καὶ φορεμάτων μηδαμοῦ δὲ ἐπ' ἐμψύχων χρῆται τῇ λέξει. Παρ' Ἡσιόδ. εὑρηται καὶ πέπήρατον εἶδος, ἐπήρ. ὅσσαι Ἔρ. 63. Θγ. 67. ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς φωνῆς τῶν θεαινῶν· παρβλ. ἐπήρατος. — Ὁ Nitzsch ἐν Ὀδύσ. Δ, 606. ἐξηγεῖ μὲν τὴν λξ. Ἐξέχων, ὑπερέχων, δὲν ἀναφέρει ὅμως οὐδεμίαν ἐτυμολ. καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς, ὡς ἡ πέπήρατα εἴματα Ὀδύσ. Θ, 366. πέπήρατον εἶδος, ἐπήρατος ὕσσαι ἀντιβαίνουσιν ὅλως τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ταύτη.

Ἐπηρεάζω, (ἐπήρεια). Ἀπειλῶ, φοβερίζω, Ἡρότ. 6, 9. — 2) Τύπτω, ἀτιμάζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, ζημιόω τινά, τὸν μεταχειρίζομαι μὲ ὕβριν· κατὰ αἰτ. — 3) δοτ. δὲ τοῦ πρτπ. Ἀδικῶ, βλάπτω τινά, Ξεν. Ἀπμ. 1, 2, 31. ἐξαιρ. παρὰ Δημοσθ. σπανιώτ. εἰς τινα, Φέρνομαι ἀσεβῶς, ἀπρεπῶς πρός τινα· σχεδὸν ὅλως ὡς τὸ, ὑβρίζω. ἀφ' οὗ

Ἐπηρεασμός, ὁ = ἐπήρεια. Φοβερισμός, κατάχρησις, βλάψιμον, ζημίωμα.

Ἐπηρεαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνήθειαν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐπηρείαν, δηλ. νὰ φοβερίζῃ, καταχράται, βλάπτῃ, ζημιώνῃ τὸν πλησίον του.

Ἐπήρεια, ἡ. Ἀπειλή, φοβέρα· σκληρὰ ὁμιλία, ὕβρις· καταφρονητικόν, ὑπερήφανον, ὑβριστικόν, ἐχθρικὸν φέρσιμον πρός τινα, διὰ νὰ τὸν φοβίσῃ, ξεπάσῃ, σκιάξῃ, ἢ νὰ τὸν βιάσῃ τις εἰς τὴν θέλησίν του· κατάχρησις, ζημίωμα, βλάψιμον, ὕβρισμα, καταλάλημα, καταφρόνησις, συκοφαντία, κακολογία, ὅλα ὅσα ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς βλάβην ἢ ζημίαν τινός· χαιρεκακία, βλάβη, ζημία, πέπήρεια δαίμονος Δυστυχία τινὸς προερχομένη ἀπό τινα θεὸν ἢ ἀπὸ τὴν μοῖραν, τύχην, χωρὶς νὰ ἔσφαλεν εἰς τίποτε. καλέω κατ' ἐπήρειαν Προστάζω φοβεριστικά, τυραννικά, Θεοδ. 1, 26. (Πρωτότ. ἐστὶ πιθανῶς τὸ Ὁμρκ. ἀρειή, ἀπειλή, ὕβρις, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐτυμολ. τὴν λξ. παρὰ τὸ, ἐρέω, ἐρείδω).

Ἐπηρεμέω, Μλ–ήσω (ἠρεμέω) Ἠρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἐπάνω, πλησίον εἰς τι, ὕστερ ἀπό τι· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Παιδαγ. Β. 8. πέπηρεμεῖν τοῖς κυμάτοιιν. Λουκιαν. Ε. σελ. 303.

Ἐπήρετμος, ὁ, ἡ. (ἐρετμός) Ὅστις εἶναι, κάθεται κοντὰ εἰς τὰ κωπία, κωπηλάτης, ἢ τραβᾷ τὸ κωπί. πέπήρ. ἑταῖροιι Ὀδύσ. Β. 403. ἄλλως· οἱ ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοιι Ὀδύσ. Μ, 171 — 2) Μὲ κωπία προβλεμμένον καράβιν. πέπήρετμος ναῦς, Ὀδύσ. Ε, 16. Ξ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπηρεφής, ὁ, ἡ, (ἐρέφω) Πᾶν ὅ,τι σκεπάζει τι, ἢ ἰσκιόνει, κάμνει ἴσκιον ἀπ' ἐπάνω. πέπήρ. πέτραιι Βράχοι ὑψηλοὶ κλίνοντες πρὸς τὰ κάτω καὶ ὡς κρεμάμενοι φαινόμενοι, Ὀδύσ. Κ. 131. Μ, 59. οὕτωσιν πεπρημοῖιν Ἰλιάδ. Μ, 54 — 2) παθτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, ἰσκιωμένον ἀπό τὸ ἐπάνω μέρος, καμαρωτὰ κτισμένον ἢ θολογυριστόν, ἔξεχον, στεφανωτόν, κρεμαστόν, πέπήρ. σπέεσιν ἀναγιωσκμ. ἐν Ὀδύσ. Ν, 349. ἀντὶ καθηρεφές. πέπήρ. σίμβλοιιι Μελισσοκύφινα τετυπασμένα, Ἡσιόδ. Θγ. 598.

Ἐπήρης, ὁ, ἡ. (ἄρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡτοιμασμένον, προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ τίποτε. μετὰ δοτ.

*Ἐπήριστος, ὁ, ἡ. καὶ

Ἐπήρτος, ὁ, ἡ. (ἐρίζω), Παιδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο φιλονεικία, ἢ ἐπιούχεται φιλονεικίαν.

Ἐπήρτος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὄνμ. Ὀδύσ. Ω, 306.

*Ἐπῆρσε, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπάρω Ἰλιάδ. Ξ, 167. 339.

*Ἐπῆσαν, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἰμι, Πηγαίνω που, ἀντὶ ἐπῆισαν (ἐξ οὗ τὸ παρ' ἡμῖν, ἐπᾶησαν, 'πάησαν) ὑπῆσαν, Ὀδύσ. Ι, 445.

Ἐπησθείην, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. εὐκτ. ἀορ. α'. τοῦ ἐφήδομαι, ἀντὶ ἐφησθείην.

Ἐπητᾶνός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐπητανός.

Ἐπήτεια, ἡ. = ἐπητύς. Ἀπολλ. Ῥόδ. 1007. κάγχαλε ἐπητείαιιι, παρὰ τὸ

Ἐπητής, οῦ, ὁ. ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ παροξυτ. ἐπήτης γραμμ. (ἔπος) Πᾶς τις, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τις, τὸ παρ' ἡμῖν, ὅστις παίρνει ἀπὸ λόγια, καταλαμβάνει τί τῷ λέγει τις· φρόνιμος, στοχαστικός, σκεπτικός, φιλάνθρωπος, πραΰθυμος, ἥμερος, ἱλαρός, καλοδεκτής, Ὀδσ. ος, 332. «ἐπητῇ ἀνδρὶ ἐοικώς» Σ, 128. Παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. δέ, εὑρηται καὶ ἐπητής, έος. Ἡ ἐξήγησις, εὔγλωττος, ἐστὶ ψευδής· ἰδὲ καὶ ἐπητύς.

Ἐπητικός, κή, κόν. (ἔπομαι). Ὅστις πηγαίνει κατόπι, ἀκολουθῇ· ἀκολουθητικός. Στραβ. Ὁμιλ. Α'. σελ. 24.

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ. (ἤτριον) Κυρίως πᾶν ὅ,τι εἶναι παρυφασμένον, προσυφασμένον, πυκνοϋφασμένον· ὅθεν πυκνά, σφιχτά, κοντά, συχνὰ ἓν ὀπίσω ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου εὑρισκόμενον, κείμενον· ὡς τό, πυκνός· ὅ,τι εἶναι συνεχές, πολὺ «πυρτοὶ ἐπήτριμοι», Πολλοί, πυκνοί, ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, Ἰλδ. Σ, 211. «ὡσαύτως καὶ «πράγματα ἐπήρ.» Σ, 552. Τὸ δὲ «λίην πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι» κατὰ χρονικὴν (καιροῦ) σημασ. Παραπολλοὶ καὶ ἐπάλληλοι ἢ εὐθὺς ἕνας μετὰ, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον πίπτουν κάθε ἡμέραν, Ἰλδ. Τ, 226.

Ἐπητύς, τύος, ἡ· (ἐπητὴς) Φιλικὴ πρόσρησις, παραίνεσις, παρηγορία, φιλικὸς ἀσπασμός, χαιρετισμός· ἐν γένει, Φιλοφροσύνη, εὐμένεια, εὔνοια δηλουμένη εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ὁμιλίαν τινός· φιλανθρωπία, πραότης, ἡμερότης, ἱλαρότης· φιλικὸν δέξιμον Ὀδυσ. Φ. 306. (υ – υ).

Ἐπηχέω, Μλ. -ήσω. (ἠχέω) Ἠχῶ, κάμνω ἦχον ἢ κρότον πρὸς τὰ, πλησίον εἴς τι ἢ ἀπ' ἐναντίας. Λουκιαν.

Ἐπηώος, ὁ, ἡ (ἠώς) = ὑπηῶος. Ὀρφ. Ἀργ. 659.

Ἐπί, Πρόθεσ. συντάσ. Γενικ. Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. κυρία σημασ. αὐτῆς τό, ἐπάνω.

I. Μετὰ γεν. Α) Ἐπὶ τόπου κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφορὰς αἱ ὁποῖαι ὑπάγονται εἰς δύο κυρίας σημασίας. 1) Τὸ εἶναι ἢ διατρίβειν ἔν τινι τόπῳ· εἰς, ἐν, ἐπάνω, πλησίον ἐγγύτατα, ἐμπρός, Ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστος μετὰ ῥημάτων τοῦ εἶναι, μένειν, ἡρεμεῖν, διατρίβειν που σημαντικῶν· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ ῥήματος, π. χ. «ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος» ὑπακ. στάντα, Κοντάρια ὀρθὰ ἐπάνω εἰς τὰς μύτες στεκόμενα, ἢ μπηγμένα, Ἰλδ. Κ, 153. παρβλ. Ὀδσ. Τ. 278. Ὁ Ποιητὴς χρῆται συνήθως τῇ προθέσει ταύτῃ μόνον ἐπὶ ἀληθῶς ὑπαρχόντων, χειροψαύστων πραγμάτων, τόπων, χωρῶν, μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶλ. τ. τ. «ἐπ' ἠπείρου, ἐπὶ ξένης, ἐπὶ νηῶν, ἐπὶ πύργων, ἐφ' ἵππων, ἐπ' ὤμοιιν καὶ. τ. τ. σπανιώτ. ἐπὶ γεωγραφικῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐν οἷς οἱ Ἀττ. διακρίνουσιν ἀκριβῶς τὴν μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς ἐπὶ σύνταξιν αὐτῶν, ὥστε διὰ τῆς ἐν, δηλοῦται τὸ ἐνδον, διὰ τῆς ἐπὶ δὲ, τὸ πλησίον· «ἐν Θράκῃ». Μέσα εἰς τὴν Θρᾴκην, «ἐπὶ Θράκης» πλησίον εἰς τὴν Θρ. εἰς τὰ Θρακικὰ σύνορα, παρβλ. Θεόδ. ξ, 34. Παροιμ. «ἐπὶ ξηροῦ ἵσταται ἀκμῆ» τὸ ἡμέτερον, Ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμαται, ἢ κατήντησεν εἰς τὸ Ἀμήν· παραβλ. ἀκμή. Καθ' Ὁμ. ἐπὶ καθ' αὑτὸ ἐν τόπῳ κινήτεως, καὶ ἐπὶ πάσης περιστάσεων συντυχίας ἢ παρακολουθήσεως, ἐπὶ περιπτώσεων, ἢ συμβεβηκότων· ἐπί τινων τρόπων καὶ μέσων, Ἀνάμεσα, μεταξύ, εἰς, διά-Κατ' ἰδιαιτέρας συντάξεως. α'.) ἐφ' ὑμείων» Εἰς ὑπάς, ἀναμεταξύ σας τοῦτ' ἔστι, ἡσυχα, σιωπηλά, Ἰλδ. Η, 195. ὅπου πρόσκειται καὶ τό, σιγῇ· «τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι σιγῇ ἐφ' ὑμείων» παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι πάνυ εὐχρηστον, ἐξαιρ. ἐν τῷ γ'. προσπ. «ἐφ' ἑαυτῶν» Εἰς τὸν ἑαυτόν των, διὰ τὸν ἑαυτόν των, ἰδίως, χωριστά, ἀνεξαρτήτως· «κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη ἐπ' ἐωυτῆς» Ἡρδτ. 8. 32. καὶ «εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἑωυτῶν μάντιν Ἱππόμαχον, Λευκάδιον ἄνδρα» 9, 38. Schaef. ἐν Διον. συνδ. σλ. 73. ἐξ. «ἐφ' ἑαυτῶν» Μόνον εἰς αὐτούς, μόνον εἰς τὸ ὄφελός των ἀναφερόμενον, «τύραννοι δὲ ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι..» Θεόδ. 1, 17. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν τῆς γεν. ἁπλῶς «οὐδεὶς ἐπ' ἀνθρώπων» Κανεὶς ἄνθρωπος, ἢ μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σφκλ. Ἀντ. 789. πρβλ. Πινδ. Ὀλ. 7. 133. — β'.) Μετὰ ἀπολελυμένων ἀριθμῶν, ἀντὶ τῆς Εἰς «ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεττάρων» καὶλ. Εἰς τρεῖς, εἰς τέσσαρας, στρατιώτας κατὰ βάθος ἱσταμένους, τοῦτ' ἔστιν ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς παρατάξεις, Ξεν. «ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοις» καὶ Θεόδ. — γ'.) ἐπὶ πολλῶν, Ἐμπροσθεν, ἐμπρὸς εἰς πολλούς. Valk. ἐν Ἱππ. 213. Jac. Ἀνθ. 3, 2. σλ. 33. «ἐπὶ μαρτύρων» Ἐμπρὸς εἰς μάρτυρας — δ'.) Ἐπιτασίαν, ἐπιτροπείαν «οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων» Οἱ διωρισμένοι εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὅσοι εἶναι εἰς δούλευσιν τῆς πολιτείας, Δημοσθ. «ὁ ἐπὶ τοῦ ὀργάματος» ἐν Ἀθήναις, ὁ δήμιος, ἰταλ. μπόια, τουρκβ. τσελάτης, ὅστις ἐρρίπτειν εἰς τὸ βάραθρον «κρήμνιζε» τὸν λαὸν τοὺς καταδικασμένους προδότας τῆς πατρίδος, Λυκ. 30, 11. ὡσαύτως καὶ «ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων» καλ. τ. τ. Ἐφ' ἑκάστου ὅστις εἶναι διωρισμένος εἰς κάμμίαν ὑπόθεσιν ἢ πρᾶγμα, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 474. σπανιώτ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. «ὡς παρὰ Ξεν. Κρ. π. 2, 4, 25. «νόμιζε δ', ὥσπερ ἐν ῥήτρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἑστάναι, σὲ δὲ ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς.» — 2) Κίνησιν εἰς τόπον, εἰς διωρισμένον τι μέρος· μετὰ πάντων τῶν εἰς τόπον κινήτεως σημαντικῶν ῥημάτων· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ ἱκέσθαι, χάζεσθαι, περᾶν, ἐρύειν, πέμπειν, ἄγειν, φεύγειν, καὶ μετὰ τοῦ καθιστάναι. «ηγεγωνεῖν ἐπ' Αἴαντος κλισίῃ» Νὰ φωνάξῃ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αἴαντος, Ἰλδ. Θ, 224. «πλεῖν ἐπὶ Κύπρουν» Νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Κύπρον, «ἀναχωρῶ ἐπ' οἶκουν, Ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλά «ἀναχ. ἐπ' οἶκουν Πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι. — Β) Ἐπὶ χρόνου, ἢ καιροῦ, καθ' ὃν συμβαίνει τι· ἀεὶ κατὰ σημασ. διαρκείας, ἤτοι ὅταν σημαίνηται τίποτε ὅτι συνέβη καὶ διήρκεσεν ἢ διαρκεῖ πολὺν καιρόν, Εἰς καιρόν, ὅταν, ὅσῳ, ἐν ὅσῳ «ἐπ' εἰρήνῃς» Εἰς καιρὸν εἰρήνης, ὅσῳ κρατεῖ ἡ εἰρήνη, Ὁμ. «ἐπὶ πολέμοιιι» Εἰς καιρὸν πολέμου ἐξαιρ. «ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων» Εἰς καιρόν, ὅταν, ἐν ὅσῳ ἔζων οἱ παλαιοί, Ἰλδ. Ε, 637. «Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων» Ἡρδτ. 1, 134. «Ἐπὶ Κέκροπος» Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κέκρ. ἐν ὅσῳ, ἢ ὅσον καιρὸν ἐβασίλευεν ὁ Κέκροψ, Ἡρδτ. 8, 44. «ἐφ' ἡμῶν» Εἰς τὸν καιρόν μας, ἐ τοὺς χρόνους, ἐ τὰς ἡμέρας μας, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, ἐννοουμένου τοῦ χρόνου καθ' ὃν συμβαίνει τὸ πρᾶγμα — Γ.) Αἰτίαν, ἀφορμήν, περίστασιν διὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει, ἢ γίνεταί τι. Διὰ παρακινήσεώς τινος, Wolf εἰς Δαπτ. σλ. 276. 319. 346. ὡσαύτως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ παρὰ Δυκρ. 2, 3. «ἄνευ τινὸς ἀλλοιώτεως· ὅθεν» «Ἐφ' ἑαυτοῦ» Ἐξ ἰδίας θελήσεώς του, «ἀφ' ἑαυτοῦ του, Schaef. mel. σλ. 21. «μὴ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης» Ἡ ὁποία «ἐγένετο μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀνταλ. «ἐφ' ἑνὸς» Ἕνας κ' ἕνας. «ἐπὶ τεττάρων» Τέσσαρες ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου «ἀραδιασμένοι. «ἐπὶ κέρως» Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, τὸ Γαλλ. Colonne, ὅταν δηλ. ἐξεύρωσι, τὸ ἰταλ. μαρτσιάρουν, τὰ στρατεύματα εἰς τάξεις ὀλίγου πλατείας καὶ πολὺ μακράς. «ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων» Ὁ μυστικὸς γραμματεύς, τὸ ἰταλ. σεκρετάριος· «ἐπί τινος εἶναι ἢ στῆναι» Τὸ νὰ εἶναί τις διωρισμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ τι, προσέχῃ εἰς τίποτε· «ἐπὶ μαρτυρίοις» Μὲ βεβαίωσιν διὰ μαρτυρίας, φέροντας μαρτυρίας. Ἔτι δὲ καὶ, καλεῖσθαι ἐπί τινος» Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ὄνομα, τὸ παρώνομα προερχόμενον ἀπό τι. «τὸ ὄνομα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἢ ποιεῖσθαι ἐπί τινος» Ἡρδτ. 1, 94. «ἀντὶ δὲ Λυδῶν μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοῦ παιδός, ὃς σφέας ἀνήγαγε· ἐπὶ τούτου τὴν ἐπωνυμίην ποιευμένους ὀνομασθῆναι Τυρρηνούς.» καὶ 2, 57. καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Ἀπό, Γ, 8. «ἐπ' ὀνόμα» Διά τί, τίνος ἕνεκεν; «οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὀνόμα μὴ ἐούσῃ γῇ ὄνομα τριφάσια κέεται» Ἡρδτ. 4. 45. — Ἀντὶ τῆς Περὶ μετὰ γεν. σπανίως εὑρηται, Heind. ἐν Πλάτ. Χρμ. σλ. 155. D. μόνον μετὰ τοῦ ῥήμ. λέγειν «λέγειν ἐπί τινος» Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις περί τινος, διά τίποτε. — Δ) Κατὰ περίφρασιν ἐπιῤῥήματος. «ἐπ' ἀδείας, ἐπ' ἐξουσίας» ἀντὶ ἀδεία, ἐξουσία, Ἀφόβως, ἐλευθέρως, Schaef. mel. σλ. 83.

II. Μετὰ δοτικῆς. Α) ἐπὶ τόπου· καθ' ὅλα ὡς μετὰ τῆς γενικῆς, ὅταν ὑπακούηται ἡ ἐρώτησις ποῦ; τόσον ἐν ἡρεμίᾳ ὅσον καὶ ἐν κινήσει, κατὰ πάντας τοὺς ἐκεῖ ἀναφερθέντας ἀκριβεστέρους διορισμούς, ὥστε συγχέονται πολλάκις ἀμφότεραι αἱ πτώσεις ἀμοιβαίως λαμβανόμεναι ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, Παρὰ Λογογρ. δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. Ἰδίως δὲ ἀπαντᾶται ἡ δοτ. ἀπ' Ὁμήρου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσι. «ἐπ' ἔργῳ» Εἰς τὴν δουλειάν, ἐν ᾧ δουλεύει τις, ἀπχολεῖται, καταγίνεται εἴς τι, Ὀδσ. Π, 111. καὶ ἀλλαχοῦ. «ἐπὶ πᾶσιν» Εἰς ὅλα, καθ' ὅλα τὰ πράγματα, ἐν γένει, γενικῶς, Ἰλδ. Δ, 178. «ἐπὶ φρεσὶ τίθημι» Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινός, ἐμπνέω, φωτίζω τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν τινός, Α, 55. Ἰδιαίτερος δὲ πρὸς τούτοις ἐστὶ καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ τόπου μετὰ δοτ. ἐν τῇ ἐρωτήσει τοῦ, ποῦ; καθ' ἡρεμίαν, ἐχθρὸν ἢ ἐχθρικὴν σημασίαν ὑποφαινούσης, καὶ ἀντὶ τοῦ Πέραν, ἀντιπέρα ἢ ἀντίπερυτα κειμένης.» Τόσοι ἐπὶ Τρωσὶ κεκρικομώντας Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντοιι Ἰλδ. Β, 472. καὶ ἐπὶ τῇ πεύσει ποῦ; κατὰ κίνησιν εἰς τόπον, ἀντὶ τοῦ, ἐναντίον.» ἦκα δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος» Ἰλδ. Α, 382. «ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες» Γ, 15. καὶ Δ, 352. Ε, 97. 124. 200. 240. 244. 882. Ὀδσ. Χ. 8. καὶ ἀλλαχοῦ. Σφκλ. Φιλ. 197. 1138. Schaef ἐν Ἀνθ. 57. παρβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. 468. 593. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογρ. ἐνίοτε, Schaef. ἐν Πλτχ. 5. σλ. 17. ἐξαιρ. παρὰ Ξεν. καὶ Δημοσθ. — Β) Ἐπὶ χρόνου· τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀκριβοῦς διορισμοῦ χρόνου, (καιροῦ) μερῶν, «ἐπὶ νυκτὶ» Τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἰλδ. Θ, 529. «ἐπ' ἦματι τῷδε» Κατὰ ταύτην, ἐ αὐτὴν ἡμέραν, Ν, 234. Τ, 110. Τὸ δὲ «ἐπ' ἤματιιι» Τὴν ἡμέραν, εἰς μίαν, κάθε ἡμέραν, Ὀδσ. Β, 284. Ξ, 105. «ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου» Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. «ἐπὶ τούτῳιι» Ἐν ᾧ — 2) κατ' Εὐρ. Κυκ. 598. «ἐπὶ τούτῳιι» Κατὰ τοῦτο — Γ.) Ἐπὶ πλεονεκτικοῦ, περιστάσεως, ἀφθονίας, ἀφιλείας, προσθήκης. «ἐπὶ τοῖσιι» Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτων, Ὀδσ. Ω, 277. «ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδεν» Εἰς τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν του προστέθη ὀλιγωρία, ὀλίγωρα ἔγινεν εὔμορφος, Ὀδσ. Ρ, 308. παρβλ. Ι, 639. Ν, 485. Ὀδσ. Γ, 113. Δ, 287. Π, 99. Ρ, 454. Χ, 264. Ἡσιδ. Θγν. 153. Jac.

ἐν Ἀνδλ. Παλτ. 563. Καταχρηστικῶς ἀντὶ συγκριτ. μορίου, Ὀδσ. Η, 266. οὐδὲ στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Δὲν εἶναι ἄλλο τι πλέον ξενέντραπον, ἀναιστχυντότερον', ἀδιαντροπώτερον παρὰ τὸ στομάχι, ἐκτὸς τοῦ στομχ. ὥστε κάνεὶς ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς προσθήκης, τοῦ πλέον. Εἰς δήλωσιν τῆς ἀφθονίας, ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἴδιον οὐσιαστ. π. χ. ὀχνη ἐπ' ὀχνῃ, μῆλον ἐπὶ μῆλον Ἀπίδι ἀπάνω ς' τ' ἀπίδι, μῆλον ἐπάνω ς' τὸ μῆλον, Ὀδσ. Η, 120. οὕτω καὶ πάλλος ἐπ' ἄλλῳ Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς καὶλ. τ. τ. Valck ἐν Φοίν. 1262. 1346 — Δ.) διορισμὸν εἰς ἢ διά τίποτε, ἐξαιρ. εἰς τι μέλλον. ἁπλῶς ἐπὶ κτεάτεσσιν Τίὸς εἰς μεγάλην περιουσίαν διωρισμένος, τοῦτ' ἔστιν, ὅστις μέλλει νὰ κληρονομήσῃ πολλά, Ἰλιδ. Ι, 482. υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι Δὲν ἐγέννησεν ἄλλον υἱὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὰ κτήματά του κληρονόμον, Ε, 157. νέπὶ δορπῳ Διὰ δεῖπνον, τοῦτ' ἔστι διωρισμένον νὰ φαγωθῇ, Ὀδσ. Σ, 44. νέπὶ Πατρόκλοιο Διορισμένου διὰ τὸν Πάτρ. εἰς τιμὴν τοῦ Πατρ. Ἰλιδ. Ψ, 776. Ὀδσ, Ω, 91. Ὡσαύτως καὶ Ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἰς τι νέπὶ χαρμῃ Ἱκανός, ἐπιτήδειος, καλὸς εἰς μάχην, διὰ πόλεμον, Ἰλιδ. Ν. 104 — 2) Ὑπερβολήν, ὑπεροχὴν, καὶ δι' αὐτὴς ὑποταγὴν σημαίνουσα. νεἰμὶ ἐπί τινιν Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος εἰς τινα νἔστιτι ἐφ' ἡμῖν Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, κρέμαται ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἐπί τινιν Οἱ διατεταγμένοι, διωρισμένοι ἐπάνω εἰς τίποτε, νὰ ἐπιστατοῦν, δίδουν προσοχὴν εἰς τι, νὰ τὸ κυβερνοῦν· νέπ' ἐμοί ἐστιν Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν θελησίν μου, ἀπὸ ἐμένα χρέμαται, Ἡρόδ. 7, 52. Παρὰ Ξεν. δὲ καὶ ἄλλοις Ἀττ. μετὰ Ἀπαρεμφ. πολλάκις. πτεταγμένον εἶναι ἐπί τινι. α — Ε) Αἰτίαν, ἀφορμήν. Διά. νγελῶ ἐπί τινιν Διὰ τίποτε ἢ διὰ κάνενα, Ἰλιδ. Β, 270. Ὀδσ. Τ, 358. 374. οὕτω καὶ νμογῶ ἐπί τινιν Κοπιάζω διά τίποτε, Ἰλιδ. Α, 162. νέπὶ σοὶ μᾶλλα πολλ' ἔπαθον Παραπολλὰ ἔπαθα διὰ σένα, Ι, 492. νέπ' ἀρωγῇ Διὰ βοήθειαν, διὰ νὰ βοηθήσητε, Ω, 574. παρβλ. Δ, 470. Φ, 585. Ὀδσ, Π, 19. Σ, 414. νμέγα φρονῶ ἐπί τινιν Ὑπερηφανεύομαι διά τίποτε. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἀμοιβῆς, μισθοῦ, ἢ βραβείων, περὶ τῶν ὁποίων κοπιάζει, ἀγωνίζεται τις πάλεύω ἐπί τινιν Ἰλιδ. Ω, 274. νέπὶ ἀέθλῳ, ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ δώρῳ Διὰ νὰ λάβω τὸ ἄθλον, τὸν μισθὸν, τὸ δῶρον, Ι, 502. Κ, 304. Φ, 445. Ὀδσ. Δ, 548. Ὡσαύτως καὶ ὡς διορισμὸς τιμῆς πωλουμένου τινὸς πράγματος, Schaef ἐν Λογγ. τλ. 385. ὅθεν ἐν γένει, ἐπὶ σκοποῦ, γνώμης, ἢ ἀποτελέσματος. Εἰς, πρὸς, διά. νέπ' ἀγαθῷ Πρὸς ὄφελος. νέπὶ βλάβῃ, ζημίᾳ Εἰς βλάβην, διὰ ζημίαν. νέπὶ πολέμοιο Διὰ νὰ ἀρχήσῃ πόλεμον. παρχὴν δίδωμι ἐπί σοφίᾳ Πληρόνω ἄσπρα διὰ σοφίαν, διὰ νὰ γένω σοφός. νέπὶ τούτῳ Διὰ τοῦτο, μὲ τοῦτον, διὰ τοῦτον τὸν σκοπόν· νέφ' ᾧ, καὶ ἐφ' οἷσι Διὰ τὸν ὁποῖον σκοπόν· νέπὶ τίνι; καὶ, ἐπὶ τῷ; »Διὰ τί, διὰ ποίαν αἰτίαν; Ἀλλὰ Ζ) καὶ ἐπὶ πάσῃς συνθήκης, ὑποθέτεως, διορισμοῦ, συμφωνίας, καθ' ἃ συμβαίνει, γίνεταί τι, ὅθεν νέπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε, ἢ ὥστε» Μὲ τὴν συμφωνίαν νά. — συντομώτ. νέφ' ᾧ, ἢ ἐφ' ᾧτε, Matth. Γρμμτ. Ἑλλ. σλ. 661. καὶ κατὰ παντοίαν χρῆσιν, π.χ. νζῶ ἐπὶ παιτὶν Ἐπειδὴ ἔχω τέκνα νφεύγω ἐπὶ τέκναις, Ξεννιτεύομαι ἀφίνοντας τὰ τέκνα μου ς' τὸ σπίτι, Herm. Vig. σλ. 860. νέπὶ νηπίῳ μοι τέθνηκεν Ἀπέθανεν ὅταν ἐγὼ εἶμην ἀκόμι μικρὸν παιδί, Δημ. α ἐπὶ πᾶσι δικαίοις α Μὲ, ἢ καθ' ὅλα τὰ δίκαια, Wolf ἐν Λπτ. σλ. 306. νέπ' ἴσοις α Μὲ καλὰς συμφωνίας νέπὶ τούτοις α Μὲ ταύτας τὰς συνθήκας νέφ' ᾧ καὶ ἐφ' ᾧτε μὲ συμφωνίαν νά... νέπὶ πόσῳ; »Διὰ πόσα; πόσα ἀξίζει; πόσα τὸ πωλεῖς; — Η) Κατὰ περίφρασιν τῆς ὀσ. νσημαίνω ἐπὶ ὁμωγῇσι, ἀντὶ σημαίνω ὁμωγῇ, Προστάζω ταῖς δούλαις, Ὀδσ. Χ, 427.

ΙΙΙ. Μετὰ Αἰτ — Α) ἐπὶ τόπου — 1) Τῶν ἠρεμίας καὶ κινήσεως σημασιῶν συναπτική, ὥστε δηλοῦσθαι ἔκτασιν ἢ διάδοσιν. Ἐπάνω εἰς — νέπ' ἐνέα κεῖτο πλέθρα Ἔκειτο ἁπλωμένος εἰς 9. πλ. ἐπὶ πάνω τόπον ἀπὸ 9. πλ. Ὀδσ. Λ, 577. νέπὶ πολλὰ ἀλήλυθα Εἰς πολλοὺς τόπους ἐπλανήθηκα, περιεφέρθηκα, Ξ, 120. νδρᾶν, λούσειν, περᾶν, πλεῖν ἐπὶ οἰνοπα πόντον Τὸ νὰ κυτάζῃ, πλέῃ, ταξιδεύῃ τις ς' τὴν θάλασσαν, Ὅμ. νπλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπους α Φήμη διαδεδομένη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρ. Ἰλιδ. Κ, 213. πρβλ. Ω, 202. 535. Ἡσ. Ἔρ. 11. Θγν. 95 — 2) ὡς μετὰ δοτικῆς ἐν Α. 1. β'. Ἕκτασιν ἕως εἰς τινα τόπον, εἴτε μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται κίνησίς τις ἢ ἐνεργείται τι, ὡσαύτως ὡς μετὰ δοτ. κατὰ ἐναντίαν ἢ ἐχθρικὴν σημ. Ἐναντίον τινός· καὶ ὡς ἡ Πρὸς μετὰ αἰτ. Ὅμ. νστρατεύομαι ἐπί τιναν Ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός. νέφ' ὅσονα Ὅσον μακρυά, Ἰλιδ. Γ, 12. Ο, 358. ὡσαύτως καὶ χρονικῶς, Ὅσον καιρόν. νέπὶ τόσσον Τόσον μεγάλον, Ὀδσ. Ε, 251. νὅσσον τ' ἐπ' ἦμυσυ βάσης α Ἕως εἰς τὴν μέσην ὅλου τοῦ πλοίου, Ν, 114. νέπὶ μακρόν α Μακρυά, Ζ, 117. Τροπ. νἐπ' ἔργα, ἐπ' ἰθύν α Εἰς δουλειάν, εἰς μεταχείρισιν, Ἰλιδ. Γ. 422. Ὀδσ. Δ, 434. νέπὶ πᾶν ἦλθον Ἐδοκίμασα ὅλα, ὅλους τοὺς τρόπους. Ἐπὶ πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων σπουδάζει, καταγίνεται, ἐπιμελεῖται διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ, κατορθώσῃ, διὰ τὰ ὁποῖα εὐγαίνει, πηγαίνει τίς που, ὡς ἡ Μετὰ μετὰ αἰτ. νστέλλω ἐπ' ἀγγελίαν Διὰ νὰ μάθω κἀμμίαν εἴδησιν, Ἰλιδ. 384. νέπὶ βοῦν ἴτω α Ἂς πηγαίνῃ διὰ ἕνα βόα, διὰ νὰ φέρῃ ἕνα βόϊδι, Ὀδσ. Γ, 421. παρβλ. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 193. σπανιώτερον ἐπ' ἀνθρώπων. νέπ' Ὀδυσῆα ἦεα α Διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Ὀδσ. Ε, 149. καὶ κατὰ συνέχειαν ταύτης τῆς σημασ. ἐν γένει, ἐπὶ σκοποῦ, ἢ ἀφορμῆς, αἰτίας, ὅθεν, νέπὶ τί; α Διὰ τί; διὰ ποῖον τέλος; διὰ τίνα σκοπόν; διὰ ποίαν αἰτίαν; καὶ ἔτι γενικώτερον ἐπὶ πάσης ἀναφορᾶς, ἀναλογίας, συμφωνίας· νέπὶ σταθμην α Κατὰ τὸ ζύγι, καὶ τὸ κοινότ. μὲ τὸ γαιτάνι, Ὀδσ. Ε, 245. νπρὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ τλ. α Ὅσον ἐκ μέρους, ἀπὸ τὸ μέρος μου κλ., Hem. Vig. σλ. 860. Μετὰ ἀπολελυμ. ἀριθμτκ. σημαίνει τὸ σχεδὸν· νέπ' ἐκατοστὰ γὰρ, ἐπειδὴ αὐτὴ ἐωΰτης ἄριστα ἐνοεῖκη, ἐκφέρει· ἢ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι ἐπὶ τριηκόσιαι Ἡρόδ. 4, 198. — 3) Ἐπὶ τῆς πεύσεως ποῦ; σπανιώτατα καὶ μόνον εἰς διωρισμένας τινὰς συντάξεις ἢ φράσεις, νέπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερὰ Ἰλιδ. Η, 238. Μ, 240. καὶ ἀλλαχοῦ Περὶ τῆς κατὰ γραφὴν διαφορᾶς του, ἐπὶ δεξιὰ καὶ ἐπιδέξια, ἴδε ἐπιδέξιος ἐν τῷ τέλει. Περὶ δὲ τοῦ, ἐπὶ τάδε, ἴδε ἐπὶ τάδε — 4) Ἐπὶ παρατάξεως στρατιωτῶν κατὰ σειράν, ς' τὴν ἀράδαν. νἐπ' ὀκτὼ Ὀκτὼ ἕνας ὀπίσω ς' τὸν ἄλλον ἀραδιασμένοι, Θκδ. 4, 93. Οὕτω καὶ ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἰκοσίνα Θκδ. 4, 93 — Β) Ἐπὶ χρόνου. 1) Ἐπὶ διαρκείας χρόνου, καθ' ὃν συμβαίνει, γίνεταί τι. Ἐν ᾧσω, ὅσον καιρόν. νέπὶ χρόνον α Διὰ πολὺν ἢ ὀλίγον καιρόν, Ἰλιδ. Β, 299. νέπὶ δηρόν α Διὰ, εἰς πολὺν καιρόν, Ι, 415. οὕτω καὶ νέπὶ πολλὸν χρόνον α Ὀδσ. Μ, 407. — 2) ἐπὶ σκοποῦ κατὰ χρόνον, Ἕως. νἐπ' ἠῶ α Ἕως εἰς τὴν αὐγήν, Ὀδσ. Η, 288. νέπὶ γῆρας α Ἕως εἰς τὰ γηράματα, Θ, 266 — Γ) κατὰ περίφρασιν ἐπιρρήματ. νέπ' ἴσαν, ἀντὶ ἴσως, ἀμφιβόλως· ἐπὶ ἀποβάσεως μάχης τινός, Ἰλιδ. Μ, 436. Πολὺ εὐχρηστοτ. καὶ κατὰ πολλὰς ἀναφορὰς παρὰ τοῖς μεταγενστ. νέπὶ μέγα· ἐπὶ πολύ· ἐπὶ μᾶλλον· ἐπὶ πλέονα καὶλ. τ. τ. Jac. Ἀνδλ. Παλτ. σλ. 172. 306. Vig. σλ. 628. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκρτ. νἐπὶ τὸ σωφρονέστερον α Ἡρόδ. 3, 71. — Ἡ ἐπὶ δύναται μὲν ἐπιφέρεσθαι τῷ οὐσιαστ. αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς στώσεις, πάσχει ἀναστροφὴν ὅμως, ἐπὶ, παροξυτονουμένη.

IV. Ἐπί, ἄνευ πτωτικοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ηλώσσῃ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐπιῤῥηματικῶς, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀνωτέρω σημειωθείσας κυρίας σημσ. πολλάκις παρ' Ὅμ., ἐν Ἰλιδ. Ο, 467. Ω, 82 Ὀδσ. Α, 278. Β, 316. μέντοι, οὐ πάσχει ἀναστροφὴν παροξυτονουμένη ὡς ἐπῤῥ.

V. Ἐν συνθέσει σημαίνει — 1) τοπικὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐγγύς, καθ' ἡρεμίαν τε καὶ κίνησιν, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικ. σημτ. — 2) χρόνου ἀκολουθίαν, Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα π. χ. νἐπιβιῶναι, ἐπιβλαστάνειν α Τὸ νὰ ἐπιζῇ τίς τι, τὸ νὰ βλαστάνῃ, φυτρόνῃ τι ἀργά, ὄψιμα, μετὰ ταῦτα. — 3) Λύξησιν, πλειστηριασμόν, ἢ αὐγάτισμα — 4) Συγχρονισμόν, προπομπήν, παραπομπήν, τὸ ἰταλ. ἀκόμπανι ἀρίτμα — 5) Αἰτίαν, ἀφορμήν — 6) Ἐπαναλῆψιν, ἀνακαίνισιν, ἢ ξανανέωμα, καινούργωμα, δευτέρωμα· ὡς ἐν τῷ ἐπάρχομαι καὶ ἐπέρχομαι· — 7) μετά τινων οὐσιαστ. σημαίνει τὸ ἀμοιβαῖον πράξεώς τινος· ἰδὲ ἐπεργασία — 8) μετὰ ἀριθμτ. ὀνομτ. σημαίνει τὸ ὅλον καὶ τὸ τοσοῦτον μέρος, ὅσον δύναται ἢτοι ὅσος εἶναι ὁ ἀριθμός, π. χ. ἐπίτριτος· Ἔντι ὅλον καὶ ἐν τρίτον, Herm. Vig. σλ. 71 — 9) χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι εἰς ἐπίτασιν τῆς συγκρίσεως. π. χ. ἐπιμᾶλλον, ἐπιπλέον καὶλ. τ. τ. (υυ)

Ἐπί, Ἡ πρδ. ἐπὶ κατ' ἀναστροφὴν, κεῖται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἔπεστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται· τὰ πλεῖστα μετὰ δοτ. Ἰλιδ. Α, 515. Γ. 45. Ὀδσ. Δ, 367. Π, 315. Ρ, 537. Ἐνίοτε δὲ ἔχει Ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον νοὐγὰρ ἐπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἶκου ἀμῦναι Ὀδσ. Β, 59. ἰδὲ καὶ ἐπὶ, ΙΙΙ, ἐντῷ τέλει (υυ)

Ἐπεαγή, ῆς, ἡ. (ἄγνυμι) = ἐπικαμπή. Ἀρατ. 688.

Ἐπεάλλομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐφάλλομαι Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. ἀορ. β'. κατάστγκπ. ἐπεάλμενος ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ἰλιδ. Η, 15. Ὀδσ. Ω, 340.

Ἐπεάλλω, Μ. -ᾶλῶ. ἀόρ. ἐπῆλα. (ἰάλλω) ἐξαποστέλλω, ἐπιπέμπω, στέλλω, ῥίπτω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ· παροξύνω, ἐξοργίζω, ῥεζίζω. Ὀδ. Χ, 49. οὐτος γὰρ ἐπῆλεν τάδε ἔργα. Αὐτὸς ἔκαμε, ἐνήργησεν, ἐπροξένησε, ἔκαμε νὰ γένουν αὐτὰ (ἀόρ. ἐπῆλα, υ — υ)

Ἐπεάλτης, ου, ὁ, = ἐφιάλτης. Αἰολ. ἔτι δὲ καὶ κύρ. ὄνομα.

Ἐπιανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐφανδάνω, Ἀρέσκω, ἀρέζω. νἐπιανδάνει ἐμοὶ α Μοὶ ἀρέσκει, Ἰλιδ. Η, 407. νἐπιηνδανεν αὐτοῖς α Τοῖς ἤρασκεν, Ὀδσ. ὁ Ποιητ. χρῆται τούτοις τοῖς γ'. πρσπ. μόναις, τῷ συνήθει δὲ τύπῳ σπανιώτερον.

Ἐπιάπτω. Ἰδὲ ἐφιάπτω.

Ἐπιαύω, (ἰαύω) Κοιμῶμαι, ἢ κατοικῶ ἐπάνω, πλησίον που, ἀναγνκ. ἐν Ὀδυσ. Ο. 556. νἠῶι συβώτης ἐπίαυεν α Παρὰ ταῖς ὁποίαις ἐκοιμᾶτο, ἢ διέτριβεν, ἑκατοικοῦσεν ὁ χοιροβοσκός.

Ἐπιάχω, (ἰαχω) Βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω μεγαλοφώνως χουϊάζω τὴν ἀρέτειάν μου φανερόνοντας. Ἰλ. Η, 403. Ι, 50.... καὶ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον.

Ἐπεβόησαν· ἐν γένει, φωνάζω δυνατά· ὡς τό ἁπλοῦν, Ἰλιάδ. Ε, 860. καί ἀλλαχοῦ (ῠ-ῠ—, μόνον δέ αὔξ. γίνεται τό Ἰῶτα μακρόν.

Ἐπίβᾳ, Πρτκτ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐπιβαίνω, ἀντί ἐπέβην, Θέογν. 847.

Ἐπιβάθρα, ας, ἡ. Σκάλα κινητή, τήν ὁποίαν ἀκουμβᾷ κανείς διά νά ἀναβῇ ἤ νά μεταβῇ, περάσῃ, ἔλθῃ τίς που, π. χ. νά ἀναβῇ εἰς καράβι, νά ἀναβαίνωσιν οἱ στρατιῶται εἰς τά τείχη μέ ἔφοδον καί νά ἐμβαίνουν εἰς τόν πολιορκούμενον τόπον· κινητή γέφυρα, κλ. τ. τ. Ἐν γένει, παιδήποτε διά τοῦ ὁποίου περᾷ τις πέραν ποῦ ἤ ἐμβαίνει, ἀναβαίνει που· ἀφ' οὗ «ἐπιβαθραίνω Ἀναβαίνω μέ τήν ἐπιβάθραν. νεωτέρα λέξ. Κλήμ. Παιδ. γ΄. σλ. 296

Ἐπίβαθρον, τό. Ναῦλος, καραβιάτικα, τά ὁποῖα πληρώνει ἐπιβάτης τις, τό ἰταλ. pasaggio. Ὀδσ. Ο, 449. παρά Καλλιμ. δέ καί Πλτχ. γενικῶς ἀντί τοῦ μισθός, μίσθωμα, ἀγώγι, τό ναυφρβ. κερᾶς — 2) τά ἐπίβαθρα, ὑπακ. ἱερά, «Θυσία, τήν ὁποίαν ἐπρόσφερον τοῖς θεοῖς ὅταν ἔμβαινον εἰς τό πλοῖον διά νά ταξειδεύσωσί που, Ἀπλ. Ῥδ. Ἀργ. 1, 421 — 3) Τόπος διά κάθισμα, στάσιμον, «ἐπίβαθρον ὀρνίθωνα τό παρ' ἡμῖν ἡμιτουρκβ. Ὀρνιθοκόμασον.

Ἐπιβαίνω, Μ. ἠσῤμαι, Πρκ. βέβηκα ἀόρ. ἐπέβην, μέσ. ἐπεβησάμην. Ὁ Ποιητής ὁμοιοχρήται αἰεί τῷ Ἴων. τύπῳ, ἐπεβήσετο, πρτκτ. ἐπιβήσεο· (βαίνω, ἀνμλ.) ἀμτβ. Περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που. ηγῆς, ἠπείρουκ Ὅμ., μετά αἰτ. παρά Σφκλ. Αἰ. 144. καί μετά δοτ. «ἐπιβαίνω τῇ νήτῳ», Δγν. Ἀρτ. 3. 19. ὅθεν καί, Κεῖμαι, κοίτομαι ἐπάνω που «πυρᾶς» ἐπί νεκροῦ σώματος. Ἰλιάδ. Δ, 99. Ἐπί τό πλεῖστον — β΄) ἀναβαίνω που ἤ εἰς τίποτε «πύργων, νεῶν, ἵππων, ὀχέων, ἀπήνης, εἴδρου, εὐνῆς» Ὅμ. ὅπου (ἐν τῷ, εὐνῆς) καί ἀντί τοῦ συνουσιάζομαι δύναται ἐκληφθῆναι. Ὁ Ποιητ. χρῆται καί ἐκ τούτου τοῦ ῥημ. ἐξαίρ. τῷ μέσ. ἀόρ. μετά δοτ. «ἐπιβαίνω τινίω Ὁρμῶ ἐναντίον τινός, Ξεν. Κυρουπ. Ε΄. «ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ· ὅθεν, Κατεπλακόνω τινά ὡς ἐχθρός, ὁρμῶ ἐναντίον του ἔξαφνα, εὐχρηστ. παρά τοῖς Ἀττ. λογογρ. Ἀλλά μετά Αἰτ. «ἐπιβαίνειν τινά», ὡς τό ἐπέρχομαι, μόνον παρά ποιητ. οἷον Σφκλ. Αἰ. 137. «ἤλ. 492. ὡσαύτως καί πρός τινα, Σφκλ. Φιλ. 194. Ἐξαίρ. «ἐπιβαίνω ἵππον, τό ἡμέτ. ἐκ τοῦ ἰταλ. Καβαλλικεύω. τό δέ «ἐπιβαίνει τήν ἵππον» Βατεύει τήν φοράδαν. — γ΄.) Φθάνω, ἔρχομαί που, εἰς κανένα τόπον, εἰς κανόν μέρος. «ἐπιβ. πόλησιν» Ἰλιάδ. Π, 396. πκρβλ. Ὀδσ. Δ, 521, Ζ, 262. Ξ, 239. Ἔτι δέ καί κατά παντοίους τροπ. σημσ. παρ' Ὅμ. «ἀναιδείης, εὐφροσύνης ἐπιβάλωμι Καταντῶ νά γένω, γίνομαι αὐθάδης, χαρούμενος. Ὀδσ. Χ, 424. Ψ, 52. ὡσαύτως καί «τέχνης, ἀοιδῆς, τιμῆς ἐπιβαίνω» Γίνομαι τεχνίτης, μουτικός, ἀποκτῶ τιμήν, Ὅμ. Τμ. Ἔρ. 465. Ἡσδ. Ἔρ. 657. Θγν. 696. παρκβλ. Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 764. ὅθεν ἐξαίρ. Μεταχειρίζομαι, καμμίαν δουλειάν, κάνέν ἔργον, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀρχίζω, πιάνω νά κάμω τι μέ θέλησιν, προθυμίαν, Ruhnk ἐν Ὅμ. Τμ. Δμτ. 211. Ὁ Ποιτ. συντάσσει αἰτιατκ. τήν λέξ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 226. Ὀδσ. Ε, 50. «Πιερίην ἐπιβάς, ἐπιβᾶσαι εἴτε Πηγαίνω εἰς τήν Πιερ. ἤ διά τῆς Πιερ. διαβαίνω καί πηγαίνω ἄλλου που. — δ΄) ἄνευ πτωτικοῦ, Πατῶ, στερεόνω τό ποδάρι μου, ἤ πατῶ καί κινῶ νά πηγαίνω, Ἰλιάδ. Ε, 666. Ὀδσ. Μ, 434 — 2) Μεταβ. κατά μέλλ. καί ἀόρ. α΄. Ἀφίνω, κάμνω, προστάζω τινά νά ἀναβῇ, νά πηγαίνῃ ἐπάνω που «ἐπιβ. τινά ἵππων» Ἰλιάδ. Θ, 119. ὅθεν καί Καβίζω, βάλλω τι νά σταθῇ, στήνω· βάλλω τι ἐπάνω που «πολλούς πυρῆς» Ἰλιάδ. Ι, 546, Νομίζω, ὁδηγῶ τινά που, «πάτρης» Ὀδσ. Η, 223. Τρπκ. «ἐπιβ. εὐκλείας, σαοφροσύνης» Ἐνεργῶ, βοηθῶ συνειτφέρω εἰς τό νά λάβῃ ἀποκτήσῃ τις καλήν φήμην, εἰς τό νά γένῃ φρόνιμος, φρονιμεύσῃ, Ἰλιάδ. Θ, 285. Ὀδσ. Ψ, 13. «Ὡς πολλούς ἐπέβησε κελεύθους Τό φῶς τῆς αὐγῆς, ἡ αὐγή, ἡ χαραγή ἐβοήθησε πολλούς εἰς τόν δρόμον, τοῦτ' ἔστι τούς ἔκαμε νά κινηθοῦν, νά πηγαίνουν εἰς τά ἔργα των, Ἡσδ. Ἔρ. 582.

Ἐπιβαχεύω, (βακχεύω) Βοῶ, κοιντ. χουλιάζω διά τίποτε, ἤ πρός τούς ἄλλους, φωνάζω μεγαλοφώνως ὡς εἰς τάς ἑορτάς τοῦ Βάκχου.

Ἐπιβάλλω, Μ. βλῶ, ἀόρ. ἐπέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.) μεταβ. α΄.) Ῥίπτω, βάλλω, σκορπίζω τι ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, προσθέτω, αὐγατίζω, βάλλω. στήνω τι προσθέτω, ἁρμόζω τι εἰς τι· στερεόνω· ζουλίγω τι ἐπί τι. π. χ. «σφραγῖδα» βάλλω, ζουλίγω τήν βοῦλλαν, βουλλόνω τι. τινί τι· — β΄.) Κτυπῶ τινα ἤ τι μέ τίποτε «ἵππους ἱμάσθλην» Τά ἄλογα μέ τήν μάστιγα, τουρκβ. καμτσίκι, Ὀδσ. Ζ, 320. ὡσαύτως καί «πληγάς» ὅθεν παρά τοῖς λογογρ. ἐξαίρ. Τιμωρῶ· ῥίπτω δότιμον, Ἡρδτ. 6, 92. «ζημίαν, τέλη, χρήματα» παρβλ. ἐπιβολή. — 2) ἀμετβ. ἐπιβάλλω τινί· α΄) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Κινοῦμαι πρός τι, ὁρμῶ ἐναντίον εἴς τι· μετά αἰτ. «ἡ δέ Φερᾶς ἐπέβαλεν» Τό πλοῖον ἐκινήθηκεν, ἔκαμε πανιά εἰς, πρός τάς Φεράς Ὀδσ. Ο, 29. Τμ. Ἔρ. 427. ὡς τό ἐπέχω σημσ. 3. — β΄.) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Ῥίχνομαι, πίπτω ἐπάνω εἰς τι, καταπλακόνω τινά, κατά σημσ. ἐχθρικήν. Τρπκ. Καταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, βάνομαι εἰς τίποτε μέ ζῆλον, ἐπιμέλειαν· μετά δοτ. τοῦ πργμτ. π. χ. «ἐπιβάλλω τοῖς κοινοῖς πράγμασιν» Μεταχειρίζομαι τά πολιτικά, ἤ βάνομαι, ἀνακατόνομαι εἰς τά πολ. πράγματα· βάλλω τόν νοῦν, τήν προσοχήν μου εἴς τι, παρατηρῶ, προσέχω τι. μετά δοτκ. ὡς τό ἐπέχω, σημ. 3. β΄. Κατά τήν πρώτην σημασίαν (καταχειρίζω καίλ.) ἀναπληροῦται συνήθως διά τοῦ, χεῖρας· κατά τήν δευτέραν διά τοῦ, νοῦν — γ΄.) Ἀπαντῶ τι κατά περίστασιν, κατά τύχην. — δ΄.) ἐπί περιστάσεων, συμβεβηκότων, Συμβαίνει, γίνεται, ἀπολαυσεῖ τι — ε΄) ἀπρτπ. «ἐπιβάλλει μοι, καί ἐπιβάλλει μοί τι» Μοί προσήκει, ἀνήκει τό, ἐκ τοῦ ἰταλ. μοί ἀπαρέσκει τίποτε· μοί μέλει διά τι, ἀναφέρεταί τι εἰς ἐμένα. Ἀντί τῆς δοτ. τοῦ πρσπ. κεῖται ἐνίοτε καί ἡ αἰτ. μετά ἀπρμφ. Ἡρδτ. 2, 180. Θγν. 356. σπανιώτατα ἡ γεν. Schaef. ἐν τῷ Σχλστ. Ἀπ. Ῥδ. σλ. 219. Ἔτι δέ καί ἀπολύτ. «ἐπιβάλλειν Τυχαίνει, πρέπει, ἁρμόζει, τερπάζει, εἶναι δέκαιον, ἀνῆκον. ητό ἐπιβάλλον μέρος» Τό ἀνῆκον, προσῆκον, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. ὅ,τι ἀπαρτεύει εἰς τινα, πρβλ. Ἡρδτ. 7, 23 — 3) Μέσ. — α΄.) Βάνομαι εἰς τι, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, ὁρμῶ μέ ζέσιν, προθυμίαν εἰς τι, μετά γεν. «ἡνιόχων» Ἀφήνιαζε τά ἅρματα, Ἰλιάδ. Ζ, 68. ὅθεν ἐν γένει, Ἐπιθυμῶ, ζητῶ τι ἐκ ψυχῆς· μετά γεν. β΄.) Τρπκ. Μεταχειρίζομαί τι μέ προθυμίαν, καταγίνομαι εἴς τι μέ προθυμίαν, καταγίνομαι εἰς τι μέ ὅλην μου τήν καρδίαν, βάλλω χέρι εἰς τι, ὡς ἐν τῷ ἀμβτ. σημσ. 2, β΄, ὁτέ μέν μετά δοτ. ὁτέ δέ μετά αἰτ. ἐνίοτε δέ καί αἰτιατκῇ μετά ἀπρμφ. — γ΄.) Παίρνω, ῥίπτω τι ἐπάνω μου· ἐπί ἱματίων, μετά αἰτ. Τρπκ. Ἀναδέχομαι, παίρνω τι ἐπάνω μου, καθυποβάλλω τόν ἑαυτόν μου εἴς τι., π. χ. «αὐθαίρετον δουλείαν» Θκδ. — 4) Παθτ. Κεῖτομαι ἐπί τι. «ἐπιβεβλημένος σινδόνα» Ἐνδυμένος μέ λινά φορέματα. «ἐπιβεβλημένοι τοξόται» Οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν τό βέλος, τήν σαίταν εἰς τό δοξάρι, εἶναι ἕτοιμοι νά τοξεύσουν, νά ῥίψουν τήν σαίταν. Ξεν.

Ἐπίβλωψ, ὁ Τό τέταρτον δάκτυλον τῆς χειρός τό πρό τοῦ μικροῦ. Νικόλ. Σμυρν. λέγεται δέ ὅτι ἐχρησίμευε καί ὡς τό, ἐπιβάτης, ἀντί βηλός, Κατώφλιον.

Ἐπιβαπτίζω, (βαπτίζω) Βουτίζω τι εἰς τι πολλάκις, συχνά, ἤ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιβάπτω, (βάπτω) Μλ -ψω. Βουτίζω τι μέσα, ἤ ὑποκάτω εἴς τι.

Ἐπιβαρέω, σπανιώτ. τύπος τοῦ ἐπιβαρύνω, ἰδέ βαρέω.

Ἐπιβαρύνω, (βαρύνω) Βαρύνω τι προσέτι, βάλλω περισσότερον βάρος εἰς τι, Τρπκ. Κιοχλῶ, τινα προσέτι, τόν ἐπιφορτίζω πολλάς φροντίδας ἤ πολλά πάθη, βάσανα.

Ἐπιβασία, ἡ· καί ἐπίβασις, εως, ἡ. (ἐπιβαίνω) Τό νά βαδίζῃ περιπατῇ, ἤ πατῇ, στέκηταί τις ἐπάνω εἴς τι. Πέρασμα ἤ τόπος, διά τοῦ ὁποίου πηγαίνομέν που, δρόμος ἤ στράτα εἰς τι μέρος. Αἰτία, ἀφορμή, Ἡρδτ. 6, 61. Τό νά ἁρμᾷ τις κατά τινος· ἐν γένει, τό νά πηγαίνῃ που τό νά προχωρῇ ἤ πηγαίνῃ ἐμπρός. — 2) Τρπκ. ὁ τόπος ἐπί τόν ὁποῖον κεῖται, ἤ στέκεται τίποτε.

Ἐπιβάσκω, (βάσκω) ποιητ. ἀντί ἐπιβαίνω. κατ' ἀμετβ. σημσ. μετά γεν. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Β, 234 «κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν» Νά φέρῃς, σπρώχνῃς τούς Ἕλληνας εἰς δυστυχίας· παρβλ. ἐπιβαίνω, σημ. 2.

Ἐπιβαστάζω, Μλ. -σω (βαστάζω, ἀνμλ.) Κρατῶ, βαστῶ τι ἐπάνω εἴς τι. — 2) Κρατῶ ἤ παίρνωντάς τε εἰς τό χέρι τό ζυγιάζω, ἤ δοκιμάζω τό βάρος του, ποσόν βαρύ εἶναι. Κύριπ. Κύκλ. 378. χερσίν ἐπιβαστ. ἐν γένει, Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ τι μέ τά χέρια, ψηλαφῶ.

Ἐπιβατεύω, Μ. -εύσω. (βατεύω) ἀμετβ. Περιπατῶ, βαδίζω, στέκομαι, ἀκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι, πατῶ ἐπάνω εἰς τι. μετά γεν. «ἐπιβ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος» ἐπιστηρίζομαι εἰς τό ὄνμ. τοῦ Σμρδ. τό μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, Ἡρδτ. 3, 63. 67. Γρηγ. Ναζ. «ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καί θεωρίας» Ἐξαίρ. Εἶμαι ἐπιβάτης, τοῦτ' ἔστι εἶμαι εὑρίσκομαι εἰς πλοῖον ὡς ταξιδευτής, τό ἰταλ. passaggiere, ἤ ὡς ναύτης, ἰταλ. marinéro, ἤ στρατιώτης, Ἡρδτ. 7, 96. 184 — β΄.) Ἀναβαίνω, πηγαίνω περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι· μετά γεν. ἔτι δέ καί, ἐπί ἀλόγων ἀρσενικῶν ζώων, Βατεύει· μετά αἰτ. — γ΄.) Πατῶ, βάλλω τό ποδάρι μου που, «ἐπιβ. γῆμι, κατά σημσ. ἐχθρικήν, Ἐμβαίνω εἰς τινα τόπον μέ στράτευμα, τόν κυριεύω — δ΄.) Τριγυρίζω, περιφέρομαι ἐπάνω εἴς τι. πρβλ. ἐπιβαίνω, ἀμτβ.

Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἀνέβασμα, ἔμβασμα, πηγαιμόν ἐπάνω που ἤ μέσα που· τά «ἐπιβατήρια» ὑπακ. Ἱερά. Θυσία, τήν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὅταν ἔμελλον νά ἔμβουν εἰς καράβι νά ταξιδεύσουν μέ στράτευμα εἰς κανένα τόπον ξένον ἤ ἐχθρικόν, Συνέκ. «οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξέθετεν» παρά τό

Ἐπιβάτης, ου, ὁ. (ἐπιβαίνω) Ὅστις ἀναβαίνει, ἐμβαίνει εἴς τι ἤ που. ἐξαίρ. Ὅστις εὑρίσκεται μέσα εἰς καράβι καί συνταξειδεύει Ἡρδτ. 6, 12, 9, 32. (ᾳ) ἀφ' οὗ.

Ἐπιβατικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιβάτην. ητό ἐπιβατικόν» Ἀριστοτ. ἀντί, οἱ ἐπιβάται ὅλοι.

Ἐπιβατός, τή, τόν. Τόπος πατημένος, περιπατημένος, καί εἰς τόν ὁποῖον δύναταί τις νά περιπατήσῃ, νά ἀναβῇ.

Ἐπίβδα, ἡ. Ἡ μετά τινα ἑορτὴν ἡμέρα, μεθέορτον. ἐξαιρέτως ἡμέρα μετὰ τοὺς γάμους, τὰ παρ' ἡμῖν ἐπιστρόφια· ἐν Ἀθήναις δὲ διαφερόντως, ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, ἤτις ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τετάρτη τῆς ἑορτῆς. Παρ' Ἀρτεδ. δέ, ἡ ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους, πρωτοχρονιά, Ruhnk. ἐν Τ. μ. σλ. 119. Παροιμιώδως ἔρπειν πρὸς ταχείαν ἐπίβδαιν· Τὸ νὰ ἔχῃ τις πικρὰ μεθέορτα, τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ τοῦ εὐγαίνῃ πικρή, ξυνὴ ἡ χαρά, Πυδ. 3, 249. (εὑρηται δὲ καὶ ἐπιβάδα, γραφόμενον, ὃ οὐ βεβαιοῦται μᾶλλον ἢ ἐτυμλ. παρὰ τὸ, ἐπὶ καὶ βαίνω, καὶ οὐ παρὰ τὸ ἐπὶ καὶ δαίς.)

Ἐπιβδάλλω, Μλ, -αλῶ, (βδάλω) Μετὰ ταῦτα ἁρμέγω, ξαναρμέγω. Σχολ. Πινδ. Πύθ. Δ'. 249.

Ἐπιβεβαιόω, Μλ.-ώσω (βεβαιόω) Ἐπιβεβαιόνω, βεβαιώνω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

* Ἐπιβήμεναι, Ἑπικ. ἀντὶ ἐπιβῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιβαίνω, Ὅμ.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις ἀνέβη, ἢ ἀναβαίνει· που, ἀναβάτης. ἐπιβ. ἵπποιιν Ἱππεύς, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλλάρης, Ὀδσ. Σ, 293. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. ἐπιβ. νεών = ἐπιβάται. -2) Ὀχευτὴς ἡτοι βατευτής, ἐπὶ τῶν ἄρτεν. ἀλόγων ζώων· βαρβάτον· ἐπιβήτωρ συῶν καὶ προς, καπρί, Ὀδσ. Λ, 131. Ψ. 278. Παρὰ Θεοκρ. Ταῦρος. — 3) Πᾶν ὅ,τι ἀναβαίνει ἐπάνω, ὑψηλά που, σημαίνεται ἐπάνω, ὑψηλά. ἐξαιρ. παρὰ Νόν.

Ἐπιβιβάζω, Μλ.-άσω (βιβάζω) Κάμνω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναβῇ που· ἀνεβάζω τινά που· ἀφίνω ζῶοντι νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.

Ἐπιβιβρώσκω, Μλ. -βρώσω (βιβρώσκω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε, τρώγω προσέτι.

Ἐπίβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ὅστις ἐπιζῇ τι, τοῦτ' ἔστι ζῇ καὶ βλέπει πράγματα, συμβεβηκότα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι δὲν ἔζησαν νὰ ἰδοῦν. Πολυδ. Γ. 108.

Ἐπιβιόω, Μλ. -ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.) τινί, Ἐπιζῶ, ζῶ, μετὰ τὸν θάνατόν τινος, ἢ μετὰ τι συμβεβηκός· ζῶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλον τινά· ζῶ καὶ βλέπω τὸν θάνατόν, τὸ τέλος τινός.

Ἐπιβλαβής, ὁ, ἡ. (βλάβη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βλαβερόν, προξενεῖ, φέρει βλάβην, ζημίαν, εἶναι ἐπιζήμιον. Ἐπῤῥ. ἐπιβλαβῶς.

Ἐπιβλάπτω, Μ. -ψω. (βλάπτω) Ζημιόνω, βλάπτω ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι, περισσότερον. Θεσ. 8, 109.

Ἐπιβλαστάνω, Μλ. -στήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Βλαστάνει, φυτρόνει, αὐξάνει βλαστάρια, κλωνάρια, αὔξάνει πλησίον, ἢ ἐπάνω που· μετὰ δοτ. — 2) Βλαστάνει, φυτρόνει προσέτι, ὕστερον, μετάπειτα, ἀφ' οὗ

Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλαστάνῃ, φυτρόνῃ, αὐξάνῃ, αὐγάζῃ τι βλαστάρια μετέπειτα, ἀργότερα, ἐκ δευτέρου. Θεόφρ.

Ἐπιβλαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει φυσικὸν τὸ νὰ ἐπιβλαστάνῃ· ὅ, τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νὰ προξενῇ ἐπιβλάστησιν. Θεόφρ.

Ἐπιβλασφημέω, Μλ-ήσω. (βλασφημέω). Βλασφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, προσέτι.

Ἐπιβλέπω, Μλ-ψω (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω προσεκτικῶς, παρατηρῶ τι· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ γεν., σπανιώτ., μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 7, σλ. 811. D. καὶ μετὰ τοῦ ἐπίτι, Δνρχ. — 2) καὶ = ἐποφθαλμιδίω, Δίων. Λογ. σελ. 171.

Ἐπιβλεφαρίδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὰς βλεφαρίδας, ὀμματοσύνορα, ὀμματόφυλλα Συνών. ἐπιβλεφαρίδιοι τρίχες· παρὰ τὸ

* Ἐπιβλεφαρίς, ίδος, ἡ (βλέφαρις). Ὀμματόφυλλον, ὀμματοσύνορον, ὀμματοσύνορον.

Ἐπίβλεψις, εως, ἡ. (ἐπιβλέπω). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ προσεκτικῶς, παρατηρῇ, ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ κυτάζοντάς τις τίποτε. Ἑπικ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 35.

Ἐπιβλήδην, Ἐπῤῥ. (ἐπιβάλλω). Θετά, βαλτά, ῥιχτά, ἐσμένα, βαλμένα, ῥιγμένα ἐπάνω. Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἐπίβλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι τίθεται, βάλλεται, ῥίπτεται ἐπάνω τινός. ἐξαιρ. φόρεμα, τὸ ὁποῖον παίρομεν, ἐνδύομεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα φορέματά μας· ἐπανωφόρεμα. Πᾶν ὅ, τι προστίθεται, βάλλεται ἐπάνω εἰς τι· προσθήκη, αὐγάτισμα· στολίδι, καλλοπρεπίδι, Ματθαίος. Θ'. 34. Ἡσαΐας. Γ'. ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν Ἀμπάλωμα, μπάλωμα, ὅπλατα. Ματθ. 9, 34. Σκέπασμα, τουρκιβ. καπάκι.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ. (ἐπιβάλλω). Δοκός, γρεντιά, μοχλός, σύρτης ἢ διάδρομος βαλμένος, τραβηγμένος εἰς τὴν θύραν Ἰλδ. Ω, 453. πηΐρυη δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐπίβλητος.

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἐτέθη, ἐβάλθη, ἐῤῥίφθη ἐπάνω, πλησίον τινός, Ὅ, τι προστέθη, αὐγατίσθη, προσηρμόσθη εἰς τι, Ἐπῤῥ. ἐπιβλητικῶς. Ἀνάλεκτ. Γ. 123.

Ἐπιβλύζω, Μλ-ύσω (βλύζω). Ἀναβλύζει, ἀναβρύει τί εἰς τι, προσέτι Ἀνάλεκτ. Β'. 192. ἀφ' οὗ

Ἐπιβλύω, Ἐπῤῥ. Πλουσίως, ἀφθόνως, ἀφιλιῶς Ἀθήν. ε'. σλ. 269.

Ἐπιβλυσμός, ὁ. Ἄφθονος, πλουσία ἀναβλυσις.

* Ἐπιβλύω (βλύω) = ἐπιβλύζω, Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐπιβοάω, Μλ-ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Βοῶ, φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατὰ τὸ κοιντ. σκούζω. μετὰ δοτ. — β'.) Φωνάζω ἢ τραγῳδῶ εἰς τι, ὅταν, ἐν ᾧ γίνεταί τι· π. χ. ἠμέλος χερνίβι ἐπιβοᾶν,« Ἀρτεμ. Ὄρν. 895 — γ'.) Ἐπαινῶ τι φωνάζων. Θεόδ. 6. 16. ἔτι δὲ καὶ Διαβάλλω, κακολογῶ, καταλαλῶ — Μέσ. Ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ μὲ σέβας τὴν ἀντίληψιν, βοήθειαν τοῦ Θεοῦ· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Δ, 378. Β, 143. Ἰλδ. Κ, 463. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἰων. Μέλ. ἐπιβώσομαι, ἐπιβωσόμεθα, Ἀλκαῖος ἢ φωνάζω τὸ πολεμικὸν φώναγμα ἀλαλά, Ἡρόδ. 5, 1. Κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 87. 9, 23.

* Ἐπιβοή, ἡ = ἐπιβόητις. Δγν. Λρτ. 5, 90.

Ἐπιβοήθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειάν τινος· παρὰ τὸ

Ἐπιβοηθέω, Ἰων. ἐπιβωθέω (βοηθέω). τινί. Ἔρχομαι, πηγαίνω εἰς βοήθειάν τινος, Ἡρόδ. 3. 146. 7, 207. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπιβόημα, ατος, τό. (ἐπιβοάω). Κραύγιμον, φώναγμα πρὸς ἢ εἴς τι· φώναγμα πρὸς ἔπαινον ἢ κατηγορίαν τινός.

Ἐπιβόησις, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ τις μεγαλοφώνως, τὸ κοιντ. σκούζιμον.

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ Ἰων. συνῤ. ἐπίβωτος. Δυσῳημισμένος, κακοφημισμένος. Θουκυδίδ. 6, 16.

Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ (βόθρος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐπάνω εἰς τινα βόθρον, λάκκον, γοῦρναν. Ἀριστείδ. Α'. σελ. 296.

Ἐπίβοιον, τό. Θυτὸν πρόβατον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν μετὰ τὴν θυσίαν βοός. Ἁρποκρατ.

Ἐπιβόλαιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα· πᾶν ὅ, τι παίρομεν ἐπάνω μας, βάλλομεν, ῥίπτομεν ἐπάνω εἰς τι διὰ νὰ τὸ σκεπάσωμεν· παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. Π'. 18. 21. καὶ Ἰώσ.

Ἐπιβολή, ἡ (ἐπιβάλλω). Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε εἴς τι, ἐπάνω εἴς τι, προσέτι· ἐνδύτιμον· ἐπίβολὴ ἱματίων Θεόδ. 2, 49. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι πλησίον ἢ προσέτι εἰς τίποτε. – Τὸ νὰ θλίβῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε ἐπάνω εἴς τι διὰ νὰ τὸ σημειώσῃ, βουλώσῃ· ἔτι δὲ καὶ χρηματικὴ τιμωρία, τὸ τουρκιβ. τσερμές, καὶ βαρὺ δάσιμον, Ἀρτεμ. 769. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 116. ἰδὲ ἐπιβάλλω· σημ. 1. β'. – 3) Τὸ νὰ ἀρχίζῃ τίς τι, βάλλῃ χέρι νὰ κάμῃ, μετακειρίζηται τι· βάλλῃ σκοπὸν νὰ κάμῃ, κατορθώσῃ τι· ἐπιβολή, ἤτοι νὰ ὁρμᾷ ἐναντίον τινός· μετὰ γεν. Πλούταρχ. Καίσ. ἐπιβολῆς ἱππέων γενομένης. 4) Παρατήρησις, προσοχή, καταδύνησις· ἰδὲ ἐπιβάλλω, σημ. 2. β'. – 5) Προσθήκη, προσάρμοσις· ἀντικατάστασις, τὸ ἰταλ. μπουτικατσιόνη· συνεστορά.

Ἐπίβολος, ὁ, ἡ = ἐπήβολος. Ἐπῤῥ. ἐπιβόλως.

Ἐπιβομβέω, Μλ. – ήσω (βομβέω). Κάμνω βόμβον ἤτοι βοήν, κρότον, βάξιμον προσέτι, ἔτι μᾶλλον ἠβομβέω ἐπὶ τῷ τυμπάνῳ Λουκιαν. Β'. σλ. 37.

Ἐπιβοσκησις, εως, ἡ (ἐπιβόσκω). Τὸ νὰ βόσκῃ ζῶόν τι εἰς τινα τόπον, νὰ καταβόσκῃ, τρώγῃ ὅλην τὴν εὑρισκομένην εἰς τινα τόπον βοτάνην. Θεόφρ.

Ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ. Ἡ μύτη, τὸ σουβληρὸν μέλος τοῦ στόματος τῶν μυιῶν, μυιγῶν, κωνωπίων, μελισσῶν καὶ λ. τ. τ. ζωΰφίων, παρβλ. προβοσκίς. Ἀριστοτ. Ζ. μερ. Α', 5.

Ἐπιβοσκέω, Μλ. -ήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Ἀφίνω ζῶόν τι νὰ βόσκῃ εἰς τινα τόπον· εὐγάζω ζῶα εἰς βοσκήν, νὰ βοσκήσουν· ἐπὶ ποιμένων, ἢ βοσκῶν, τὰ κοιντ. πιττικῶν, τουρκιβ. τσομπάνων, τσομπαναρέων. – Μτ. ἐπὶ ποιμένων, ἀγελῶν, ἢ κοπαδίων ἀλόγων ζώων, Βόσκει ὅλους τε, καταβόσκει, κατατρώγει ὅλην τὴν βοσκὴν τόπου τινός. Τρπκ. Ἀστειεύω εἴς τι, χορταίνω, καταχορταίνω.

Ἐπιβουκόλος, ὁ = βουκόλος Τὸ κοιντ. ἀγελαδάρης, γελαδάρης· ἐξάκις ἐν Ὀδσ. ἀπαντώμενον καὶ ἑκάστοτε κατὰ πλεονασμοῦ σύνταξ. ἠβοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Ἐπιβούλευμα, τό (ἐπιβουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ, τι γίνεται, κάμνει τις ἐπιβουλευτικά, μὲ ἐπιβουλευτικὸν τρόπον.

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιβουλεύῃ τίς τινα. Πλάτ.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις ἐπιβουλεύει.

Ἐπιβουλευτός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐπιβεβουλευμένον, ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλάς. Λουκιαν.

Ἐπιβουλεύω, Μ. εὔσω (βουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔχω τίποτε κατὰ νοῦν, στοχάζομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ πράξω τι· τὸ πλεῖστον κατὰ παρασημασίαν μυστικοῦ καὶ ἐχθρικοῦ στοχασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχω ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός· μετὰ γενκ. τοῦ πρτπ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. π. χ. ἐπιβ. ἐπανάστασίν τινι. Ἡρόδ. 3, 119. ἡρῶον ἄνακτι, ὀλεθρον γυναικὶ καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἐπιβ. τί εἰς τινα, Wyttenb. ep. cr. σλ. 185. Μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. μόνον, Παραμονεύω, βαγλίζω τινά, πάνυ εὐχρηστον. Μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. μόνον, Ἔχω τι κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν τινα νὰ κάμω τι, Ἡρόδ. 3, 122. 8, 132. Ἔτι δὲ καὶ δοτ. τοῦ πργμ. ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγαλοισι Ἔχω σκοπόν, κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ κάμω μεγάλα πράγματα. Ἡρόδ. 3, 122. Μετὰ Ἐνστ. ἢ Μλ. Ἀπρμφ. 1, 24. 6, 137. Ἄνευ πτωτικοῦ, Δίδω μεγάλην προσοχήν, προσμένω, καρτερῶ προσεκτικά· καιροφυλακτῶ ἀκριβῶς, προσέχω, προσμένει ἐπιμελῶς νὰ ἴδῃ ὁ εἷς τὸν σκοπὸν μου ἁρμόδιος καιρός. Ξεν. Παιδ. ἐπιβουλεύομαι. Μὲ ἐπιβουλεύουν, ἐπιβουλεύονται.

Ἐπιβουλή, ῆς, ἡ (βουλή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

σκοπός, ἡ στοχασμὸς κακῆς, βόλιος ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός. Θουκυδ. Η'.

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις ἐπιβουλεύει, ἐπιβουλεύεται τινα, στοχάζεται πῶς νὰ βλάψῃ τινά. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. Ἐπρρ. Ἐπιβούλως παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ἐπιβουλότατα.

Ἐπιβρᾰδύνω, Μλ. -υνῶ (βραδύνω). Ἀργοπορῶ εἰς τι, μέ τε· ἔτι δὲ καὶ ἀμτβ. Διατρίβω, ἔρχομαι τὸν καιρὸν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

*Ἐπιβρᾰχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστου ἐνιστ. ἐπιβράχω, Θορυβῶ, τὸ κοινὸ στομματίζω, στομφορίζω προσέτι, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐπιβρᾰχύω. Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ βραχύ· Εἰς, διὰ ὀλίγον, κοντὸν καιρόν.

Ἐπίβρεγμα, ατος, τό (ἐπιβρέχω). Κατάπλασμα ὑγρόν, ἐρεωλόν, ἐρλον.

Ἐπιβρέμω, (βρέμω). Κροτῶ, κάμω κρότον «πῦρ ἐπιβρέμει, ἐς ἀνέμοιον. Τὸ σφοδρὸν, δυνατὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου συμπᾶ τὴν φωτιάν, μὲ κρότον τὴν κάμνει νὰ ἀνάπτῃ, καὶ περισσότερον. Ἰλιάδ. Ρ, 739. - Μέσ. Κάμνω κρότον, βάξιμον μὲ τίποτε. Ἀριστοφ. «χελιδόνι ἐπιβρέμεται τοῖς χείλεσιν. - 2) Ἀμεταβ. Κροτῶ, βροντῶ μέσα που ἢ μέσα εἴς τι.

Ἐπιβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, νοτίζω τι ἐπάνω· μετὰ δοτικ. «πιβρέχω τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀφεδίου. Διοσκ. ἢ ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω χύνωντας τὸ ὑγρόν. Γρηγόρ. Ναζ. «ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ». Ὅταν δὲν ἤθελε βρέξῃ ἀπ' ἐπάνω. Ἐν γένει, Νοτίζω, μουσεύω, ποτίζω τι, βρέχω εἴς τι.

*Ἐπιβρίζω, ψευδ. ἀνγν. ἀντὶ ἐπιβρίθω.

Ἐπιβριθής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος περισσότερον εἰς τι. Ὅστις καταπλακώνει τινὰ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἢ μὲ ὅλον τὸ στράτευμά του, μὲ ὅλον τὸν θυμόν του. Αἰσχύλ. Κύμεν. 693. παρὰ τὸ

Ἐπιβρίθω, Μ. ἰσω (βρίθω). Καταβαρύνω ἢ βάλλω, κάμνω πολὺ βάρος εἴς τι· καταβλίβω· καταζουλίγω. πίπτω ἐπάνω εἴς τι μὲ ὅλον τὸ βάρος, μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τοῦ πεσίματός μου «ὥστ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος» Ὅταν πίπτῃ ἐπάνω ἡ βροχὴ μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητά της, Ἰλιάδ. Ε, 91. Μ, 286. Κατ' εὐφυΐαν σημασ. «ὁπότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν» Ὅταν οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου, τοὺς ὁποίους στέλλει ὁ Ζεύς, βίπτουν τὴν ἐνεργητικὴν δύναμίν των εἰς τὰ ἀμπέλια καὶ κάμνουν νὰ ὡριμάζουν τὰ σταφύλια, Ὀδυσ. Ω, 334. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρατήτου, ἀνεμποδίστου ὁρμῆς τοῦ ὕπνου, Ἀπολ. Ῥδ. Ἐπὶ κακοκαιρίας, Jac. Διῤλ. Παλατ. σλ. 358. - 2) Τροπικ. Κινοῦμαι κατά τι μὲ δύναμιν, μεταχειρίζομαι κάμμίαν ὑπόθεσιν, κάνω ἔργον μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, μὲ ἀκάματον κόπον. Ὁρμῶ μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ καταπλακώνω τὸν ἐχθρὸν ἔξαφνα, Ἰλιάδ. Μ, 434. (τὸ Ἰῶτα ἐν τῇ παραλγ. ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρ.)

Ἐπιβριμάομαι, Μλ. -ήσομαι (βριμάομαι) τινι. Ὀργίζομαι, θυμώνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐπιβρομέω, Μλ. -ήσω (βρομέω). Κάμνω κρότον, βοήν, βροντήν· μουγγρίζω, βοίζω προσέτι ἢ εἰς τι, καθὼς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ἢ τὰ κύματα. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. «ὄχλος λεόντων ἐπιβρομέων». Παῤῥηγ. Βροντολογεῖ, κάμνει τις ἤτι τίποτε μὲ τὸν βρόντον, κτύπον, μὲ τὴν βοήν του νὰ βοίζῃ ἠχολογῇ, καθωσινίζῃ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 904. «ἐπιβρομέουσι ἀκοναί».

Ἐπιβροντάω, ῶ, Μ. ήσω (βροντάω). Βροντῶ, βροντοκοπῶ, κάμνω βροντὴν προσέτι, εἴτε τι.

Ἐπιβρόντητος, ὁ, ἡ = ἐμβρόντητος· παρὰ Σοφοκλ. Αἴαντ, 1386.

Ἐπιβροχή, ῆς, ἡ (ἐπιβρέχω). Βρέξιμον, μούσκευμα· τὸ νὰ βρέχῃ, νοτίζῃ, μουσεύῃ τις τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Γαλ.

Ἐπιβρύκω, Μ. ξω (βρύκω). Δαγκάνω τι προσέτι, ἢ μαζὺ μὲ ἄλλο τι, καταδαγκάνω, σφιχτοδαγκάνω «ἐπιβρ. ὀδοῦσιν» Σφίγγω, τρίζω τὰ δόντια. (υ)

*Ἐπιβρυχάομαι = ἐπιβρύχω.

*Ἐπιβρύχω, Μλ. -ξω (βρύχω). Μουγγρίζω προσέτι, μουγγρίζω δυνατά. (υ)

Ἐπιβρύω, Μ. ύσω (βρύω). Ἀναβρύει, ἀναβρύοντας πηδᾷ ἐπάνω, ἀναβρύει πλουσιοπάροχα, μὲ ὑπερβολήν. Ἐπὶ ἀνθέων, Ἀνθεῖ, ἀνθίζει, λουλουδιάζει μὲ ὑπερβολήν. «πᾶσα ἐπιβρύει» Θεορτ. 22, 22. ἐν γένει, Εἶμαι γεμάτος μὲ τίποτε, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπ. 17. «κάμηλον εἵλκυσαν σκώληξιν ἐπιβρύουσαν».

Ἐπιβρωμάομαι, Μλ. -ήσομαι (βρωμάομαι). Ἀηδιάζω ὡς ὄσος, γάϊδαρος, γομάρι· μετὰ δοτ. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 66. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 4. «ἐπιβρωμᾶσθαι γυναικῖν ἀνηδόνι» Ἐπὶ τῶν ἀσελγέσι φωναῖς ἐν τῇ συνουσίᾳ χρωμένων.

Ἐπιβρώσκω, = ἐπιβιβρώσκω.

Ἐπιβυθίζω, Μλ. -ίσω (βυθίζω). Χύνωντας νερὸν ἀνωθεν καταστερεώνω τίποτε· καταπλημμυρίζω τι· «ἐπιβύσατε τὰ νεογόνια τῶν ἀμπέλων» Θρυλ. Ἐπιστλ.

Ἐπίβυστρα, ας, ἡ. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στουπωμα, εἰς τὸ νὰ στουπώνῃ τις τίποτε. Λουκιαν. παρὰ τό

Ἐπιβύω, Μλ. -ύσω (βύω). Στουπώνω τι μὲ τίποτε. Ἀριστοφ. «τὸ στόμα ἐπιβύσασα (ύω, υ-, ύσω, --, Ἀττ., Ἀριστφ. Πλτ. 579. παρβλ. βύω)

Ἐπιβωβέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπιβοηθέω.

Ἐπιβωμίζω, (βωμός). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν. Ἡσυχ.

Ἐπιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὸν βωμόν. Γρηγόρ

Ἐπιβωμιοστατέω, ὡς παρὰ τὸ ἐπιβωμιοστάτης, Στέκομαι πλησίον εἰς τὸν βωμὸν βοηθῶν ἐπικαλούμενος. Εὐριπ. Ἱκετ. 44.

Ἐπιβωμίτης, ου, ὁ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν βωμόν. Ἰώσηπ. Κατὰ Ἀπίων. Α'. 34.

*Ἐπιβώσομαι, Ἰων. Μλ. τοῦ ἐπιβοάω, ἀντὶ ἐπιβοήσομαι, Ὁμ.

Ἐπιβωστρέω, (βωστρέω) = ἐπιβοάω, Ἰων. καὶ Δωρ.

*Ἐπίβωτος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐπιβότης.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ = βώτωρ, βώτης. Ποιμήν, βοσκός, πιστικός ἵππων, ἀρχιβοστικός, πρῶτος πιστικῶν, τὸ τουρκιβ. στρομπάμπαντης. «ἐπιβώτωρ μήλων», Βοτικὸς προβάτων. Ὀδυσσ. Ν. 222. ὡς τό, βουκόλος, ἐπιβουκόλος.

Ἐπίγαιος, ὁ, ἡ (γῆ, γαια). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἀφ' οὗ

Ἐπιγαιόω, Μλ. -ώσω. Σκεπάζω τι μὲ γῆν μὲ χῶμα, χύνω, σκορπίζω ἐπάνω που χῶμα καὶ τό κάμω νὰ φαίνηται ὡς γῆ. Ζώσιμ.

Ἐπιγαμβρεία, ἡ. Συγγένεια ἀπὸ γάμον· συμπεθεριά· παρὰ τό

Ἐπιγαμβρεύω, Μ. εύσω (γαμβρεύω). Κάμνω νέαν συγγένειαν μὲ τὸ μέσον γάμου, τὸ παρ' ἡμῖν συμπεθερίζω μέ τινα· μετὰ δοτ. - 2) Ἀμεταβ. Εἶμαι, γίνομαι μέ τινα συγγενὴς διὰ τοῦ γάμου· συμπεθερος, μετὰ δοτικ. παρὰ τοὺς Ο'.

Ἐπιγαμβρία, ἡ, = ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγαμέω, Μλ. -έσω, Ἀττ. -γαμῶ (γαμέω, ἀνμλ.) Ὑπανδρεύομαι καὶ ἐκ δευτέρου, ξαναπαντρεύομαι «ἐπιγ. ποτινι Παίρωι καὶ δεύτερον ἄνδρα. Ἀριστφ. Ὄρνιθ. 588. - 2) Φέρω, προξενῶ τε εἰς τινα διὰ τοῦ γάμου, μὲ τὴν ὑπανδρείαν μου. Εὐριπ. Ἄλκ. 306. «ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδαν. Πλούταρχ. Κάτ. 24. Ἔφερεν εἰς τὰ ἐνήλικα παιδία του δευτέραν μητέρα, μητρυιάν· ἀφ' οὗ

*Ἐπιγαμήλιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιγαμίαν.

Ἐπιγαμία, ἡ. Μεταπαντρεία, δευτέρα ὑπανδρεία, τὸ νὰ μεταπανδρευθῇ τις, μεταπάνδρευμα, ξαναπάνδρευμα. - 2) Συμπεθέρι ασμα· καὶ τὸ μεταξὺ δύο πολιτειῶν, ἐπικρατειῶν, βασιλείων συμφωνημένον δίκαιον τοῦ νὰ κάμνουν οἱ πολῖται κατοικοι των ὑπανδρείας ἀναμεταξὺ των παίρνοντας καὶ δίδοντες νύμφας ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην πολιτείαν, Ἡρόδ. 2, 147. παρβλ. ἐπιγαμία, Wolf εἰς Λεπτ. σλ. 282. Τὸ ἴδιον αὐτὸ συμπεθέρι ασμα· ἔτι δὲ καὶ ὑπανδρεία. συμπεθέρι ασμα μεταξὺ εἰς δύο διαφόρων κλάσεων ἀνθρώπους, εἰς δύο γενεάς, τό Ἰταλ. φαμιλίας. Ἓν γένει, ἀμοιβαία ὑπανδρεία, πάρτιμον καὶ δότιμον νύμφης, Ξυφ. Κρ. π. 1, 5, 3.

Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἡλικίαν γάμου, εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διὰ ὑπανδρείαν. Ἡρόδ. 1, 196.

*Ἐπιγανόω, Μλ. -ώσω (γανόω). Γανόνω, ἀγανώνω τι, ἀλείφω τι μὲ τίποτε καὶ τό κάμω ὑαλιστηρόν.

Ἐπιγάνυμι, (γάνυμι) = ἐπιγανόω. 2) Μέσως ἐπιγάνυμαι, τινί, Χαίρω διά τι. (ᾱ)

Ἐπιγάστριος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, παραπάνω ἀπὸ τὴν κοιλίαν, ἀπὸ τὸ στομάχι, ἀπὸ τὸ ὑπογάστριον, κοινὸ προκοίλι· Ἐπιγάστριον, τό· λέγεται τὸ ἀπὸ τὸ στῆθος ἕως εἰς τὸν ὀμφαλὸν μέρος τοῦ σώματος· τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ μέχρι τῶν αἰδοίων, λέγεται ὑπογάστριον. 2) Κοιλιόδουλος, Κλήμεντ. «ἐπιγάστριος βίος», Ἡ ζωὴ ἀνθρώπου δοτμένου εἰς τὰ φαγητά, εἰς τὴν κοιλίαν· ὅστις δὲν φροντίζει δι' ἄλλο εἰ μὴ μόνον διὰ τὴν κοιλίαν.

Ἐπίγαυρος, ὁ, ἡ. Ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἀνδρεῖος, καταφρονητὴς καὶ ὑβριστὴς τῶν ἄλλων· καυχησιάρης. ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιγαυρόω, Μλ. -ώσω (γαυρόω). Κάμνω τινὰ νὰ καμαρώσῃ, νὰ γείνῃ ὑπερήφανος, καυχησιάρης· χρουμένος. Πλούταρ. Προβλ. Συμ. Β'. 10. Παῦτ. ἐπιγαυρόομαι, Χαίρω, εὐφραίνομαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω διά τι· μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 18.

Ἐπιγδουπέω, (γδουπέω). Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιδουπέω· ἐνταῦθα ἀνάγουσι τὸ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 45. «ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπιγειζω (ἐπίγειος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1074.

*Ἐπιγείνομαι = ἐπιγίγνομαι, ἀναγινωσκ. ἐν Ἰλιάδ. Κ, 71.

Ἐπιγειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ βλαστάρια, κλωνάρια ἁπλόνονται, ἢ ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ. «ἐπιγειοκαυλος ἄμπελος· παρὰ τό

Ἐπίγειον, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, γήινον. - 2) τὸ οὐδετ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπίγειον = ἀπόγειον, ἐπίγειον, ἐπιγειος Κάλως, τὸ Ἰταλ. γούμενα, ἡ σχοινὶ χονδρόν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸ καράβι ἀπὸ τὴν γῆν· ἴδε ἀπόγαιος· ἀφ' οὗ

Ἐπιγειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ.

Ἐπιγελάω, Μλ. -άσω (γελάω) μετὰ δοτ. Γελῶ προσέτι, ἢ διά τι. Ξενοφ. Ἀπολ. «πεῖσαι καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Τροπικ. «στόματα ἐπιγελῶντα», Στράβ. ΙΑ'. τελ. 166 Τὰ στόματα, ἤτοι οἱ τόποι ὅπου ξεβρέχει ποταμές τις μὲ μεγάλον κρότον. (ᾰσω)

Ἐπιγεμίζω, Μ. ίσω (γεμίζω). Γεμίζω, γιομόζω τι ἕως ἐπάνω· ἀπογεμίζω, προσθέτω τὸ ἐλλεῖπον διὰ νὰ γεμίσῃ καλὰ Ἀνεκδ. Bekk. 1, σλ. 94.

Ἐπιγέννημα, ατος, τό (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι

μετὰ ταῦτα γίνεται, ἢ ἐγένετο, συνέβη, ἢ συμβαίνει.

Ἐπιγενής, ές, ὁ, ἡ (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἐγεννήθη, αὐξήσαν, ἐφύτρωσε προσέτι ἢ μετέπειτα· μεταγενέστερος, ὡς τὸ, ἐπίγονος.

Ἐπιγεννάω, Μλ. -ήσω (γεννάω). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ, βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπιγέννημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη ὅ,τι ἐβλάστησε, ἐφύτρωσε μετέπειτα, ἀργότερα· πᾶν ὅ,τι προσπίπτει εἰς τίποτε· ὅ,τι προέρχεται ἀπό τίποτε, ἀκολουθεῖ εἰς τίποτε τὸ ὁποῖον ἐγένετο προτήτερα· καρπός, ἀποτέλεσμα, προϊόν, τὸ ἰταλ. prodotto πράγματός τινος. κρίσις τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Λογγιν. Οἱ Στωϊκοὶ ἐξαιρέτως χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει. Διογέν. Λαέρτ. Ζ. 86. ἀφ' οὗ

Ἐπιγενηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιγέννημα, εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἐπιγεννημάτων· πᾶν ὅ,τι ἔρχεται μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι.

Ἐπιγεραίρω, Μλ. – ερῶ (γεραίρω) τινά. Τιμῶ, ἀνταμείβω τινὰ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ς'. 11.

Ἐπιγεύομαι, Μ. εὔσομαι ὡς μέτ. (γεύομαι). Γεύομαί τι προσέτι ἢ μετέπειτα, ὕστερα ἀφ' οὗ ἐγεύθην ἄλλο τι.

Ἐπιγεωμόροι, οἱ. Οἱ τεχνῖται καὶ χειροτέχναι, οἵτινες κατὰ τὴν τάξιν τῶν κατοίκων τῆς ἐπικρατείας εἶναι δεύτεροι, ἔρχονται μετὰ τοὺς Γεωμόρους. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐπιγηθέω, Μλ. -ήσω, Πρκμ. -γέγηθα (γηθέω, ἀνμλ.) Χαίρω διά τίποτε· μετὰ δοτ. Αἰσχλ.

Ἐπιγηράσκω, Μλ-ράσομαι (γηράσκω, ἀνμλ.). Γηράσκω, γηράζω, γίνομαι γέρων εἴτε ἢ μὲ τίποτε, ἢ μετέπειτα (ασμαι) Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἐπιγίγνομαι, νεώτ. δὲ καὶ ἦττον Ἀττ. τύπος ἐπιγίνομαι (γι) Μλ-γενήσομαι, Ἀόρ. ἐπεγενόμην. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Γίνομαι προσέτι, μετέπειτα· ἐπὶ χρόνου, ὥσπερ ἐπιγίγνεται ὥρην Προσέτι ἔρχεται ἢ ἀνοίξει, Ἰλιάδ. Ζ, 148. Γεννῶμαι, προσέτι, μετέπειτα· ἔρχομαι φθάνω, τὸ ἰταλ. arriváre που προσέτι, κατόπιν· ἐπιγίγνεταί μοί τιν Μαί συμβαίνει, μοί ἀκολουθεῖ τίποτε. μοὶ ἐπιγιγνόμενοιι Οἱ μεταγενέστεροι. Ἰσοκρ. Ἑλ. Παρά Λκργ. δέ, 21, 3, καὶ, οἱ ἐπιγενόμενοι, τὸ ὁποῖον μᾶντοι μετέβαλεν ὁ Bekk.

Ἐπιγιγνώσκω, νέωτ. τύπ. ἐπιγινώσκω, Μλ-γνώσομαι, Ἀόρ. ἐπέγνων. Πρκμ ἐπέγνωκα (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι, κυτάζω, βλέπω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους σταθερ· μετὰ αἰτ. Ὀδύσ. Σ, 30. σπανιώτ. μετὰ γεν. ὡς παρὰ Πιδ. Πθ. 4, 498 — 2) Γνωρίζω, ξαναγνωρίζω, γνωρίζω τι ὡς ἀληθὲς καὶ βέβαιον, Ὀδύσ. Ω, 417. ὄψει, Μαθάνω, ἀκούω τι· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, σοφίζομαι τίποτε, Θεόδ. — 3) Κάμνω συλλογισμόν, συμπεραίνω· ἐξετάζωντάς τι καλῶς ἀποφασίζω περὶ αὐτοῦ — 4) παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ, Τιμῶ, σέβομαί τινα διά τίποτε· τινά τινος. Χίων Ἐπιστ. «ἐπιγιγνώσκω σέ τῆς ἐπιμελείας.»

Ἐπιγλισχραίνω, Μλ-ανῶ (γλισχραίνω). Κάμνω τίποτε προσέτι, ἀκόμη περισσότερον γλισχρόν.

Ἐπιγλίχομαι, (γλίχομαι). Ἐπιθυμῶ τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον· μετὰ γεν. (γλε)

Ἐπιγλυκαίνω, Μλ – ανῶ (γλυκαίνω). Κάμνω τι ἀκόμη περισσότερον γλυκύ. Παθτ., Γίνεται ἔτι μᾶλλον γλυκύτερον.

Ἐπιγλωσσάομαι, Ἀττ. ἐπιγλωττάομαι, Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (γλῶσσα). Γλωσσοκοπῶ, ἢ κακολογῶ, καταλαλῶ τινα. ναικὰ ἐπιγλωσσᾶσθαιιι Λίσχ. Χφρ. 1042. τί τινος· ἔτι δὲ καί, περί τινος, Πρμθ. 937. Ἀριστφ. Λυσ. 37.

Ἐπιγλωσσίς, Ἀττ. ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ. (γλῶσσα). Τὸ γλωττίδι, ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἤτοι τὸν λάρυγγα ἐν τῷ καταπίνειν. Ὀριβασ, Ἀνατομ. σελ. 62.

* Ἐπιγναμπτός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι λιγυσμένον πρὸς τὰ μέσα, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, Ὀμ. Τμ. Ἀφρ. 87. παρὰ τὸ

Ἐπιγνάμπτω, Μ. ψω. (γνάμπτω). Λιγῶ, λιγίζω τι πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἄνω. «ἐπιγ. δόρυ» Ἰλιάδ. Φ, 178. Στρέφω, γυρίζω τι ἀλλέως, πρὸς ἄλλο μέρος — 2) Τρπ. Διοικῶ, κυβερνῶ· τρέπω τι πρός τι, βάλλω εἰς τὴν καρδίαν τινὸς ἄλλους· στοχασμούς, κατανύγω μετριάζω «ἐπιγν. φίλον κῆρ» Κατανύγω, μετριάζω τὴν ἰδίαν μου καρδίαν, ἐναντιώνομαι εἰς τὴν θέλησίν της, Ἰλιάδ. Α, 559. «ἐπιγν. νόον ἐσθλὸν» Διοικῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὰ φρονήματα τῶν εὐγενῶν, Ι, 514. «Ἡ ηλιστομένη ἐπέγναμψεν ἅπαντας» Μὲ τὰς παρακλήσεις της ἐγύρισεν ὅλων τὰς καρδίας, Β, 14. ἐλήφθη δὲ ἡ φράσις κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων.

* Ἐπιγνάπτω, Μλ – ψω. (γνάπτω). Ξαναλευκαίνω, ξαναστρίζω τι· ξεπλύνω, καθαρίζω, πατρεύω μάλλιά τι τὰ λερωμένου φόρεμα, ξαναγράινω, τὸ μαλλίτου, τὸ διπλόνω, τὸ ἰσιάζω σφίγγωντάς το εἰς τὸ πιεστήριον, τὸ σύνηθ. γαλάγραν. Τρπ. Μαθῶ μαλλί, στολίζω φόρεμά τι εὔμορφα.

Ἐπίγναφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξαναλευκάνθη, ξαναγράνθη· ὁ ἐπίγναφος, Φόρεμα ξαναλευκασμένον, ξεπλυμένον καλά· παρβλ. δευτερουργός.

Ἐπίγνοια, ἡ. Ἀττικ, ἀντί, ἐπίνοια. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 584.

Ἐπιγνώμη, ἡ. = ἐπίγνωσις, καὶ

Ἐπιγνωμοσύνη, ἡ. = ἐπιγνώμη

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις γνωρίζει τίποτε καλὰ καὶ βέβαια, κάμνει ὀρθὸν συλλογισμὸν καὶ ἀποφαίζει· κριτὴς πράγματός τινος· αἱρετὸς κριτής, τὸ ἰταλ. ἀρμπίτρος, ἤτοι τὸν ὁποῖον ἄμφω διαφερόμενοι ἐκλέγουν διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς των· ἐν γένει, φρόνιμος, στοχαστικός — 2) Ὅστις παραβλέπει σφάλμα τι καὶ συγχωρεῖ τὸν πταίστην· μετὰ δοτ. 3) Ἐπιγνώμονες ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἀπὸ τὸν Ἄρειον πάγον ἐπιστάται τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος.

Ἐπιγνωρίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ-ιῶ (γνωρίζω). Κάμνω τι γνωστόν, φανερόν, δηλαποιῶ, φανερώνω, γνωστοποιῶ τίποτε. Ξεν. Κυνγ. 6, 23. ὅπου κεῖται συντεταγμ. αἰτκ. μετὰ ἀπρμφ. 6. 23.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ξαναγνώρισις, γνώρισις βαθεῖα καὶ ὀρθή.

Ἐπίγνωστος, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνωστός, γνωρισμένος· παρὰ τοῖς Ο'.

* Ἐπιγνώσει, γ'. πλθ. πρσπ. ὑπτκ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιγιγνώσκω, Ἑπικ. ἀντὶ ἐπιγνῶσι. Ὀδύσ. Σ, 30.

* Ἐπιγογγύζω (γογγύζω). Γογγύζω, μορμορίζω ἀπὸ ἀγανακτησιν προσέτι.

* Ἐπιγονάτιον τό, Ἁγία εἰκών κεντητὴ ἐπάνω εἰς τετράγωνόν τι κομμάτι ὑφάσματος, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς ἔξαιρ. ὥστε νὰ φθάνῃ ἕως εἰς τὸ δεξιὸν γόνα, ὅταν ἱερουργῶσι, λειτουργοῦν. Ἐκκλ.

Ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ. (γόνυ). Τὸ κοιλοειδὲς καὶ στρογγύλον κόκκαλον τὸ σκεπάζον τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος. 2) Εἶδος φορέματος καταβαῖνον ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ. 178.

Ἐπιγόνειον, τό. Ἐλέγετο μουσικόν τι ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχον τεσσαράκοντα χορδάς, κόρδας, αἱ ὁποῖαι μόνον εἴκοσι τόνους ἐξέβγαινον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μαγάδιν, σύμφωνοι κατὰ τὸν ἴδιον τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20.

Ἐπιγονή, ῆς, ἡ. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐρχομένη γενεά, ἢ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὔξησις ἀνθρώπων καὶ ἀλόγ. ζώων. Λουκιαν, παρὰ τό

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ. (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐγένετο, ἐφύτρωσεν, ἐβλάστησε προσέτι ἢ μετέπειτα — Τέκνον γεννημένον ἀπὸ δεύτερον γάμον — «οἱ ἐπίγονοι, Διάδοχοι, κληρονόμοι, ἔξαιρ. ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου, Ξνφ. — οἱ παρακολλοὶ ἀπόγονοι, Πλατ. Νμ. 11. σλ. 929. C. Ἐγγένει, οἱ μεταγενέστεροι. ἔξαιρ. δὲ ἐπωνομάζοντο Ἐπίγονοι, οἱ υἱοὶ τῶν ἀποθανόντων Ἑλλήνων στρατηγῶν, εἰς τὴν ἐν Θήβαις μάχην Hygin. 71.

Ἐπιγουνατίς, ίδος, ἡ. = ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνίδιος, ὁ, ἡ. (γόνυ, γούνυ.). Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον κάθηται εἰς τὰ γόνατα· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Πιδ.

Ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ. (γοῦνι, γόνυ). Τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, οἱ μηροὶ ἢ τὰ μηρά, «μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτον» Ἡμποροῦσι νὰ βάλῃ, νὰ ἀποκτήσῃ δυνατά, χονδρὰ μηρία, Ὀδύσ. Ρ 225. «οἴην ἐπιγουνίδα φαίνειιι Πῶς φαίνονται τὰ μηρία του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξεσχισμένα φορέματά του, Σ, 73. Ὅπου τὰ παχέα καὶ χονδρὰ μηρία ἀναφέρονται ὡς σημεῖα εὐτραφίας, ἀνδρείας, καὶ ὑγιείας. 2) = ἐπιγονατίς = 3) Τὸ γόνυ, γόνατον.

Ἐπιγράβδην, Ἐπίρ. (ἐπιγράφω). Ζουγραιττὰ ἐπιπολέως, ἐξ ἐπιπολῆς, ἐόψης ἐπάν' ἐπάνω, ἐλαφρά. Ἰλ. Φ. 166. -- «ἐπιγράβδην βάλε χειρός.»

Ἐπίγραμμα, ατος, τό. (ἐπιγράφω). Ἐπανώγραμμα, ἐπανώγραμμα· πᾶν ὅ,τι εἶναι γραμμένον, ἐπάνω εἰς τι, ἔξαιρ. τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἐπάνω εἰς τι τεχνίτευμα, τὸ ἰταλ. κάπο ντόπερα. Γερμ. μάϊστερστύκ, τοῦτ' ἔστι ἀξιόλογα καὶ θαυμαστὰ καμωμένον ἔργον τεχνίτου τινός, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερωτοῦ ἐπάνω εἰς τι ἀφίερωμα· καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα τὸ πάλαι, πρὸ Ἡροδότου τοὐλάχιστον, ἐγράφοντο εἰς στίχους, μετωνέχθη τὸ ὄνομα, ἐπίγραμμα, εἰς ἰδιαίτερόν τι εἶδος συντομωτέρων, τὸ πλεῖστον ἐν ἑξαμέτροις καὶ πενταμέτροις στίχοις ἀμοιβαίως συγγεγραμμένων ποιημάτιων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεικονίζεται, ἐν γλαφυρᾷ καὶ εὐπρεπεῖ συντομίᾳ (ὄχι δὲ τὸ ἀνάπαλιν ὡς σημειοῖ ὁ Κούμας, μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον) ἰδιαιτέρα τις σκηνή, ἢ κομψή, καταυγαστική, ἢ ἀστεία ἰδέα· ἱστορικήτις ἀνάμνησις, ἢ καὶ βιογραφία τις. Ἡ Ἑλλ. Ἀνθολογία περιέχει 4500. περίπου ὑπὸ 300. σχεδὸν συγγραφέων πεποιημένα Ἐπιγράμματα· ἀφ' οὗ

* Ἐπιγραμματίζω, μετά αἰτ. Κάμνω ἐπίγραμμα εἰς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ἐπίγραμμα· ἐπιγραμματάκι, Πλούταρχ.

Ἐπιγραμματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, κάμνει ἐπιγράμματα· Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιγραμματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = τῷ προηγμ

Ἐπιγραφεύς, έως, ὁ. Ὅστις γράφει· «ἐπιγρᾷ τι εἰς τὸ κατάστιχον, ἰταλ. ρεγιστρατόρε. ἔξαιρ. ἐν Ἀθήναις, ὅστις εἰς τὴν τίμησιν (ξετίμημα κοινῶς τὸ Ἰταλ. βαλοτέριτμα) τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν ἔγραφεν εἰς τὸ κατάστιχον πόση ἐγίνετο ἡ τίμησις τῆς περιουσίας ἑκάστου. «αὐτοὶ τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἑκάστῳ ἐπέγραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς

τὸ διαστήριον, ἐπέγραψον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο σίτου ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Πσλυδ. Η'. 103.

Ἐπιγρᾰφή, ἡ. Ἐπανωγραφή, ὄνομα συγγράμματος ἢ βιβλίου τινός, τὸ ἰταλ. τίτολας, καὶ ἐξαιρέτως τὸ ὄνομα ἢ ὁ τίτολας τῶν ἀξιωματικῶν ἀνδρώπων ὄντων — 2) Μεταφρ. Πρόφασις, πρόσχημα, εἶδος. σχῆμα, προσποιητὴ ἢ πλαστὴ αἰτία πράγματός τινος — 3) Ἐν Ἀθήναις, διορισμὸς τῆς περιουσίας ἑκάστου τῶν πολιτῶν εἰς δημοσίας τιμήσεις, ἤτοι ὅταν ξετιμοῦσαν τὴν κατάστασιν τοῦ ἔχειν καθενὸς διὰ νὰ ῥίχνουν τὸ κοινὸν δόσιμον· ἢ κατὰ τὴν τίμησιν αὐτὴν ἀνάλογος εἰσφορὰ εἰς τὰ ἔξοδα πολέμου, ἔτι δὲ καὶ αὐτοθέλητος εἰσφορὰ ἢ δόσιμον εἰς ἐλαφρωσιν τῶν χρεῶν τῆς πολιτείας. «εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφὴν γενομένων, ἐγὼ πλείστων εἰσήνεγκα τῶν ξένων ···· καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων.» παρὰ τὸ

Ἐπιγρᾰ́φω, Μ. ψω. (γράφω). Ζουγρανίζω, σχίζω ἐπιπολαίως ἢ ξόψης τὴν πέτσαν τοῦ σώματος, πληγόνω ἐλαφρὰ πακρότατον δ' ἄρ' εἶπτός ἐπίγραψε χρόα φωτὸς Ἰλιάδ. D, 139. N, 563. καὶ ὀπτῇ αἰτ. «νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς Λ, 388. παρβλ. Ὀδσ. Τ, 280. ὅθεν ἐπιγράφω κληρονομῶ Σημειόνω λαχνὸν σκαλίζοντας εἰς αὐτὸν τοὺς χαρακτῆρας, ἢ τὰ γνωριστικὰ σημεῖα, Ἰλιάδ. Η, 187. ὅτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοῆται ὅτι ἐσημειόνοντο μὲ γράμματα οἱ λαχνοί, διότι μόλις ἐπ' Ἀθηναίων προέκυψεν ἐντεῦθεν ἡ μετέπειτα ἐπιστρατήσασα σημασ. τῆς λέξεως — 2) Γράφω ἐπάνω εἰς τι, ἐπανωγράφω τίποτε, κάμνω τὴν ἐπανωγραφὴν πράγματός τινος· «ἐπιγέγραπται τὸ βιβλίον» Τὸ βιβλίον ἔχει τὸν τίτολόν του, ἐτιτολαρίσθησε· ὅθεν ἐπιγεγραμμένος, η, ον, παιδήποτε, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπανωγραμμένον τὸ ὄνομά του· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «οἱ Πυθαγόραν ἐπιγεγραμμένοι» Οἱ τὸ ὄνομα τοῦ Πύγ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, ὄνομα 3) Σημειόνω, ἀπερνῶ εἰς κατάλογον, εἰς κατάστιχον· «ἐπιγρ, προστίμους τοὺς ἁμαρτάνοντας» Σημειόνω τὴν τιμωρίαν, τὴν ποίαν πρέπει νὰ πάθουν ὅσοι ἔσφαλαν· «προστίμοις μεγάλοις ἐπέγραφε τοὺς ἁμαρτάνοντας» Διόδ. Σικλ. 12, 12. Ἐν γένει, διορίζω, ἀποφασίζω τὴν τιμωρίαν τινός — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Γράφω, σημειόνω εἰς κατάλογον τὰ ὀνόματα τῶν πολιτῶν καὶ τὴν τίμησιν τῆς περιουσίας ἑκάστου διὰ νὰ διορισθῇ κατ' αὐτὴν τὸ κοινὸν δόσιμον, τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκβ. τεντέρι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. «ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου.» Μέσ. ἐπιγράφομαι, Δίγω πόση εἶναι ἡ περιουσία, τὸ ἔχειν μου, καὶ κατ' αὐτὸ γράφουν τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κοινοῦ δοτίματος· Τὸ δὲ «προστάτην ἐπιγράφομαι Ἐκλέγω τινὰ διὰ προστάτην μου, τὸ ἰταλ. πατρόνον, ὡς ἔπρεπε νὰ κάμουν οἱ μέτοικοι, τοῦτ' ἔστιν, οἱ ξένοι ὅσοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ γράφωνται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν κατάλογον των, Ἀριστφ. Ἀχ. 1095 — 4) Ἀναφέρω, «ποδίδω αἰτίαν τινὰ εἴς τινα, ἤτοις ἐκβαίνουσι τὴν τύχην ἐπίγρ.» «Ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην τὴν ἀπόβασιν ἢ τὸ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος. Μέσ. ἐπιφέρω εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἰδιοποιοῦμαι, γνωρίζω καὶ ὀνομάζω τινὰ ὡς διδάσκαλον, αἴτιον. πρωτουργὸν βεβαιωτὴν, μάρτυρα τοῦ ὅ, τι εἶμαι ἢ ἐπαγγέλλομαι, «ἐπιγράφομαι Ὁμηρον» Ἀναφέρω, ὁμολογῶ ὡς πηγὴν συγγράμματός μού τινος τὸν Ὅμηρον· «ἐπιγράφομαι διαιτητὴν, διδάσκαλον» Γνωρίζω τινὰ ὡς κριτήν μου, ὁμολογῶ τινα ὡς διδάσκαλόν μου, ὅτι εἶμαι μαθητής του (α)

Ἐπίγρυπος, ὁ, ἡ (γρυπός.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι γρυπόν, λυγισμένον, ἐξαιρέτως ὅστις ἔχει μύτην κυμπύλην, τὸ παρ' ἡμῖν ἱερακομύτης, γερακομύτης· ἐπὶ τοῦ ῥάμφους, (σουρούλι) τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ὄρνεου Ἰβιδος, Ἡρόδ. 2, 76.

Ἐπίγυια, ων, τὰ (γύα) = ἐπίγειον· Πολυδ. Γ, 46

Ἐπιγυμνάζω. Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινά εἴς τι, πρός τοὺς ἄλλους, ἔτι μᾶλλον — 2) Τελειόνω τὴν γύμνασίν τινος, τὸν κάμνω τέλειον εἰς τὴν γύμνασίν του μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.

*Ἐπίγυον, τό = (γύα) ἐπίγειον.

Ἐπιδαίομαι, Μλ. - δάσομαι (δαίω, σημσ. 2. ἀνμλ.). Ἀποσέμνω, ἀποδίδω, τοῦτ' ἔστι δίδω εἴς τινα τὰ ἀνῆκον, ἀνάλογον μερίδιόν του. «μέγαν ὅρκον ἐπιδόμενοι Ὁμήρου, βάλλω τὸν ὅρκον μου προσέτι, ἤτοι βαβαιόνω τίποτε καὶ μὲ τὸν ὅρκον μου. Ὅμ. Ἴλ. Ἐρ. 383. Ὁ Herm. προκρίνει ἐνταῦθα, ἐπιδώσομαι ὅρκον.

Ἐπιδαίσιος, ὁ, ἡ (δαίω, σημσ. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη, ἐξαιρ. μὲ κλῆρον ἤτοι λαχνόν, μὲ κληρονομίαν. «ἐπιδαίσιος οἶκος» Καλλίμ. Ἰαν. 59.

Ἐπιδαιτέομαι, Τρώγω μετὰ τὸ φαγὶ τὰ γλυκύσματα, τὸ ἰταλ. κομφέτα.

Ἐπίδαιτρον, τό (δαιτρόν). Πᾶν ὅ,τι παρατίθεται, φέρεται εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸ τέλος ἐπειτα ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητά. Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 646.

Ἐπιδάκνω, Μλ. — δήξομαι (δάκνω, ἀνμλ.). Δαγκάνω εἴς τι, σφιχτοδαγκάνω τίποτε· ἀφ' οὗ.

*Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Δαγκανιάρης, ὅστις συνηθίζει νὰ δαγκάνῃ, δαγκονῇ.

Ἐπιδακρύω, Μ. ύσω (δακρύω). Κλαίω, χύνω δάκρυα προσέτι, διάτι — 2) Θρηνῶ. «ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι» (ύω, τὸ υ μακρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ύσω δέ, ἀεὶ μακρ).

Ἐπίδαμος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, Μ. είσω (δανείζω). Δανείζω καὶ ἐκ δευτέρου ἐπάνω, εἰς τὸ ἴδιον ἔγγειον κτῆμα ἢ ὑποστατικὸν, ἢ ἀσφαλιζόμενος μὲ δεύτερον ὑποθήκην. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. Μέσως, ἐπιδανείζομαι, Δανείζομαι, παίρνω δανεικὰ προσέτι ἢ καὶ ἐκ δευτέρου ἐπάνω εἰς τι.

*Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἰλιάδ. Β. 561.

Ἐπιδαυλεύομαι, μέσ. ἀποθ. (δαυλεύομαι) τινί τι, Δίδω πλουσιοπάροχα προσέτι, ἴτι μᾶλλον, δίδω, χαρίζω μεγαλοψύχως, καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερβολικά. Ἡρόδ. 5. 20.

*Ἐπιδέδρομα. ποιητ. γ'. ἐνκ. πρσπ. β'. Παρκμ. τοῦ ἐπιτρέχω. Ὀδσ.

Ἐπιδεής, ὁ, ἡ (ἐπιδέω) ἐπιδέομαι. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός, ἐστερημένος τῶν ἀναγκαίων. μετὰ γεν. Ἡρόδοτ. «πενιδεέες τῶν πάντων.»

Ἐπίδειγμα, τό, (ἐπιδείκνυμι). Πᾶν ὅ,τι ἐδείχθη, ἐτέθη πρὸ ὀφθαλμῶν· δοκίμιον, τὸ ἰταλ. πρόβα· ἀπόδειξις, ἐπίδειξις, τὸ ἰταλ. μόστρα. «ἐπίδειγμα ἐπιδείκνυμαι Κάμνω τὴν ἀπόδειξιν πράγματός τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8. 2. 15. «καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροῖσω.»

Ἐπιδείελος, ὁ, ἡ (δείελος). Πᾶν ὅ,τι γίνεται μετὰ τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ δειλινὸν, περὶ τὸ ἑσπέρας ἢ πρὸς τὸ βράδυ· ἀφ' οὗ, ἐπιδείελα, τὰ, πλ. οὐδ. ἐπίρρ. Κατέβραδα, Ἡσθ. Ἔρ. 308. 519. Γράφεται δὲ καὶ διχρ. «ἐπὶ δείελαι» παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 188.

Ἐπιδείκνυμι, καὶ ἐπιδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Δείχνω, δέτω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρουσιάζω, ἐξαιρ. τελειωμένον τι ἔργον ὡς δεῖγμα τὸ ἰταλ. πρόβαν, ἢ δείχνω τι, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασα, ἔκαμα, διὰ νὰ μὲ ἐπαινέσουν. Ξεν. Κυρουπ. Γ'. 3'. 61. «πενιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει Σώρακας εὖ εἰργασμένους.» «Ὅστιν ἐν γένει, Τελειόνω, κατορθόνω, κατασκευάζω, κάμνω, ψκιά ὡς τὸ τέλειον, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουσι εἰς κοινὴν θέαν, ἢ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἰδοῦν πολλοὶ ἢ νὰ τὸ θαυμάσουν· ἐκθέτουσι ὡς δεῖγμα τῆς τεχνικῆς μου διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, Engelh. ἐν Πλάτ. Λάχ. σλ. 179. Κ. Εὐθτ. σλ. 274. Α. Συμπ. Σμπ. 3, 3. Ἐξαιρ. ἐπὶ συγγραφέων, ὅσοι ἀναγινώσκουν δημοσίως τὰ συγγράμματά των, ἐπὶ περιφανῶν ῥητόρων καὶ μελῳδῶν. ἐν τῷ δικανικῷ ἰδιώματι, Ἐξελέγχω τινά, τοῦτ' ἔστιν ἀποδείχνω τινὰ ὅτι εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι λέγει νὰ εἶναι, μετὰ μετχ. «πενιδ. τινὰ ψευδόμενον» Ὅτι λέγει ψεύματα, εἶναι ψεύτης. Δυσ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπιδείκνυμί τινα ὡς ἐμοίχευσεν» Λυσ. Παρὰ τοῖς μεγιστ. Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον κατὰ Μέσ. διάθ. ἀπολύτως, Δείχνομαι, δείχνω τὶς εἶμαι, δείχνομαι νὰ μὲ βλέπουν· «πενιδείξει ποιοῦμαι ὡς τὸ, ἐπιδείκνυμι ἐμαυτόν, Heind. ἐν Πλάτ. Τωργ. σλ. 447. Α. Οὐ σπανίως δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. ἀεὶ μέντοι κατὰ μέσ. διάθ. «πενιδείκν. τὴν δύναμιν τῆς σοφίας» Ἀποδείχνω τὴν δύναμιν τῆς σοφίας μου, Πλάτ. Εὐθτ. σλ. 274. D. 275. Α· «πενιδείκνυμαι ῥώμην ψυχῆς» Ἀποδείχνω, βεβαιόνω τὴν γενναιοψυχίαν μου. «πενιδ. λόγον» Δείχνομαι μὲ τινα λόγον μου, ἤτοι κάμνω, βάλλω λόγον διὰ νὰ δεῖξω τὴν εὐγλωττίαν τὴν ῥητορικήν τέχνην μου, Engelh. ἐν Πλάτ. Λάχ. σλ. 179. Κ. Παρουσιάζομαι ἐμπρός εἰς τινα, Ἀρστφ. Βτρ. 779, ὅθεν ἐν γένει, Ἐκθέτω εἰς κοινὴν θέαν καυχητικῶς ἔργον μού τι ἢ, ὅ,τι ὁπότε ἀναφέρεται εἰς ἐμέ· κάμνω ἐπίδειξιν, καυχῶμαι, καμαρόνω διά, ἢ μὲ τίποτε· ἀεὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. Ἀλλὰ καὶ, Ἀποδείχνω μὲ τίποτε ἀναφερόμενον εἰς ἐμέ, ὅτι εἶμαι πονηρός, κακότροπος, κακοήθης, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 233. Β. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδεικτιάω, ῥῆμα ἑρετ. Ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ δείξω τὸν ἑαυτόν μου, νὰ κάμω ἐπίδειξιν. Ἡσύχ.

Ἐπιδεικτικός, ἡ, όν. Ὅστις δείχνει, παρασταίνει τι ὡς δεῖγμα, ἢ ἐκθέτει τίποτε εἰς κοινὴν θέαν, καυχᾶται. καμαρόνει, κάμνει ἐπίδειξιν. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐντιπάθειον, ἄξιον, κατεσκευασμένον διὰ νὰ δειχθῇ ὡς ἀπόδειγμα, δοκίμιον ἢ πρόβα, ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς κοινὴν θέαν. νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· μεγαλοπρεπὲς, λαμπρόν — 3) ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, Ἰδιαίτερόν τι εἶδος πομπικῶν ἢ μεγαλοπρεπῶν λόγων τῶν ὁποίων ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι διωρισμένη, δὲν περιορίζεται εἰς τὴς πολιτείας ἢ δικανικόν τι πρᾶγμα, ἀλλὰ εἶναι συντεταγμένοι, συγγεγραμμένοι μόνον εἰς ἐπίδειξιν τῆς δεξιότητος τοῦ ῥήτορος, τοῦ εὐστρόφου καὶ καλοῦ τρόπου τῆς γραφῆς ἢ τῆς ἀνθρογραφίας καὶ τῆς εὐγλωττίας του· τεχνιτεύματα τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν. Ἐπῤῥ. ἐπιδεικτικῶς.

Ἐπιδεῖν, Ἀπαρ, Ἀόρ. β. ἐπείδον

Ἐπίδειξις, εως, ἡ Ἰων· ἐπίδεξις (ἐπιδείκνυμι). Τὸ νὰ δείχνῃ, παρουσιάζῃ, παραστήνῃ, δέτῃ πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐκθέτῃ εἰς κοινὴν θέαν τις τίποτε. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα, δοκίμιον, τὰ ἰταλ. μόστρα, πρόβα· μεγαλοπρεπῶς, λαμπρὰ κεκομωμένον. Ἀπόδειξις ἢ βεβαίωσις πράγματός τινος ἀναλλείπτη, μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα. Παρὰ τοῖς μεταγιστ. ἐξαιρ. πομπικοὶ λόγοι ἢ ὁμιλίαι ἐπιδεικτικαὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν διὰ νὰ δείχνουν τὴν δεξιότητα, εὐγλωττίαν, εὐφυΐαν των· «εἰς ἐπίδεξιν» Μόνον διὰ τὸ φαινόμενον, ὄχι μὲ τὰ σωστά, τὸ συνηθέστ, διὰ τὸ ὀμμάτια τοῦ κόσμου· «πενιδείξει ἐπιδείκνυμι, ἢ ποιοῦμαι Ἀποδείχνω ὅτι ἠξεύρω τι «πενιδείξει λαμβάνω Ἐξετάζω, δοκιμάζω τινὰ ἂν ἠξεύρῃ

τίποτε, Πλούτ. «ἐπίδειξιν ποιοῦμαι ὡς τὸ πεπίδειχ ἐπίδεικνυμι ἔξαιρ· κατὰ πολεμικὴν σημ. Καμὼ κίνημα προσποιημένον τὸ Ἰταλ. dimostrazione, δηλ. δείχνω ὅτι θέλω νὰ ὁρμήσω εἰς τι μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος διὰ νὰ τρέψω τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κύριος σκοπός μου εἶναι νὰ τὸν κτυπήσω εἰς ἄλλο μέρος ἀφ' οὗ τραβήξῃ τὰς δυνάμεις του ἐκεῖ, Θεσ. 3, 16. «εἰς ἐπίδειξίν ἀνδρώπων ἐπικέσθαι Το νὰ γένῃ τι γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡρότ. 2, 4η.

Ἐπιδειπνέω, Μλ. -ήσω (δειπνέω). Τρώγω τὰ τραγήματα ἢ γλυκύσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ κυρίως φαγεῖν. Ἀθήν. 14. «ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐστιᾶσθαι καὶ ἐπιδειπνῆσαι.» — 2) Τρώγω μετέπειτα.

Ἐπιδεῖπνις, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Πᾶν ὅ,τι ἐνήκει ἢ γίνεται συνηθίζεται ὅταν τρώγῃ τις εἰς τὴν τράπεζαν «ἐπιδείπνιος ἦλθεν,» «Ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης.

Ἐπιδεῖπνις, ἰδος, ἡ, καὶ ἐπίδειπνον, τό (δεῖπνον) = Τραγήματα, ἤτοι τὰ γλυκύσματα, ὁπωρικὰ κ. τ. τ. ὅτα παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν ὅταν τελειώσουν τὰ φαγητά· τὸ Ἰταλ. κομφίτα, Γαλλ. dessert.

Ἐπιδέκατος, άτη, ατον (δέκατος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀκαίρους τὰς ἀριθμὸς, καὶ προσέτι τὸ δέκατον μέρος αὐτοῦ· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι περιέχει ἕνδεκα δέκατα· παρβλ. ἐπίτριτος. — 2) Τὸ δέκατον μέρος ποσότητός τινος, δεκατιά, εἰς τὰ δέκα ἴσα ἀπὸ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ὅλον εἶναι Συφ. Ἑλλ. 1, 7, 10.

Ἐπιδεκτικός, ἡ, όν (ἐπιδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανὸν νὰ περιλαμβάνῃ, χωρῆ μέσα τίποτε ἢ νὰ παθαίνῃ τίποτε. Ὅστις δέχεται, ἀποδέχεται, παραλαμβάνει τινά. ἢ τίποτε· ἀφ' οὗ.

Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις δέχεται, λαμβάνει τίποτε — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅστις εἶναι ἐπιδεκτικὸς πράγματός τινος· μετὰ γεν.

Ἐπιδελεάζω, (δελεάζω). Βάλλω δόλωμά τι ἐπάνω εἰς τι· π. χ. σπυρὶ σιταρίου, εἰς τὴν παγίδα, σκωλήκι εἰς τὸ ἀγκίστρι κ. τ. τ. Διόδωρ. Σικ. Α'. 35.

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, κρεβάτιον, κοίτην, τὸ τουρκ. γιατάκι «ἐπιδέμνιος σὺν» Κρεβάτι μὲ τὰ στρώματα ἤτοι στρωμένον, Ροτ. ἐν Εὐρπδ, Ἐκ. 921. παρβλ. Ὀδσ. Η. 336.

*Ἐπιδέμω, (δέμω, ἀνμλ.). Κτίζω τι ἐπάνω που ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· φράζω τι κτίζοντάς το· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδένδριος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς δένδρον· Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

*Ἐπιδεξιόομαι = δεξιόομαι. Ἀνέμ. παρὰ Διογν Αρτ. 2, 4.

Ἐπιδέξιος, ὁ, ἡ (δεξιός) ὁ Ὅμρ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ οὐδ. γένει μόνῳ κατὰ πλ. ἀρθμ. ἐπιδέξια ἐπρρμτ. Δεξιά, πρὸς, εἰς τὰ δεξιὰ «ὄρνυσθ' ἑταῖροι ἐπιδέξια Κινήσετε μὲ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ ἔστιν πρῶτα ὅστις εἶναι ἐπάνω στὸν πρῶτον τόπον κοντὰ εἰς τὸν κρατῆρα, εἶτα ὁ πλησίον του δεξιὰ καὶ ἑρεξῆς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ὀδσ. Φ, 141. πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Πλάτ. Συμπ. σλ. 214, B. καὶ προσέτι Bart. σλ. 158. Lobeck ἐν Φρυν· σλ. 259. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 947. Αὐτὴ ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπιστροφὴ ἐφυλάττετο ἐπιμελῶς ἐν συμποσίοις, συνελεύσεσι, θυσίαις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο ἱερὰ καὶ αἴτιος· ἰδὲ δεξιός· ὅθεν ἐπὶ αἰσίου, εὐτυχοῦς προσημασίας ἀστράπτων ἐπιδέξιαι Ἀστρ. πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστι διὰ καλὸν σημεῖον ἀστράπτει, προσημαίνει εὐτυχίαν, ὅθεν καὶ ἐπεξηγηματικῇ προτλήψει «εἰναίσιμα σήματα φαίνων» Ἰλδ. Β, 353. Ὁ Πνδ. ἔχει καὶ «ἐπιδέξια χειρός» Ἐν γένει δὲ ἡ σημ. τῆς κινήσεως ἐξέλιπε μεθ' Ὁμηρον ὅλως ἐκ τῆς λέξ, ὥστε ἔμεινε μόνον ἡ τοῦ δεξιὰ· ὅπου δὲ ἀπῃτεῖτο ἐμφατικωτέρα ἡ ἀντίθετις τοῦ, ἀριστερά, ἐγράφετο κρεῖττον ἐπὶ δεξιά, ὡς ἐν Ἰλδ. Η, 238, Ἡρότ. 2, 93, 4, 191, 7, 39. πρβλ. ἐπαριστερά — 3) ἐπ' ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, χαρίεις καὶ κόσμιος εἰς συναναστροφήν, ἀστεῖος, κομψός, χρηστοήθης, πεπαιδευμένος, αἰσθητικὸς, μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀντὶ. τῷ, ἐπαριστερος. Ἐπρρ. ἐπιδεξίως πρβλ. ἐνδέξιος· ἀφ' οὗ

Ἐπιδεξιότης, τητος, ἡ. Ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, πολιτικὸν, ἀστεῖον, καὶ χαρίεν φέρσιμον ἢ πολίτευμα. Ἀριστοτ αὐτόθ.

*Ἐπίδεξις, Ἰων· ἀντὶ ἐπίδειξις, Ἡρότ.

Ἐπιδέομαι, Μ. ήσομαι (δέομαι, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἔλλειψιν ἀπό τίποτε, ζητῶ τίποτε· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἁπλῶς δέομαι, Χρειάζομαι· μετὰ γεν.

Ἐπιδέρκομαι, (δέρκομαι ἀνμλ.). Κυτάζω εἰς ἢ πρός τι, παρατηρῶ· μετὰ αἰτ. Ἡσδ. Ἔρ. 266. παρ' Ὅμ. μόνον κατ' ἀνάγνωστ. Ὀδσ. Δ, 16. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδέρκτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατὸν, φαίνεται, βλέπεται· ὅ,τι ἐβλέφθη, ἠμπορεῖ νὰ βλεφθῇ, κυτασθῇ.

Ἐπιδερμάτις, ίδος, ἡ = ἐπιδερμὶς. Ἀρστ.

Ἐπιδερμὶς, ίδος, ἡ (δέρμα). Πέτσα· ἔτι δὲ τὸ δέρμα μεταξὺ εἰς τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν ὀρνίθων, ὅτα κολυμβοῦσι, π. χ. τῆς χήνας, παπούρας κ. τ. τ.

Ἐπιδερὶς, εως, ἡ (δέρρις) = κλειτορὶς, Πολυδ. Β. 174.

Ἐπίδεσις, εως, ἡ (ἐπιδέω). Τὸ νὰ δέσῃ τίς τι ἐπάνωθεν μὲ τίποτε π. χ. πληγήν, Γαλην.

*Ἐπίδεσμα, ατος, τό, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπιδεσμεύω, Μ. εύσω (δεσμεύω). Δένω τι ἐπάνωθι, π. χ. πληγωμένον τι μέλος.

*Ἐπιδεσμέω = ἐπιδεσμεύω.

Ἐπιδέσμιον, τό. Ὑπερ. τοῦ ἐπίδεσμος.

*Ἐπιδεσμὶς, ίδος, ἡ, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

*Ἐπίδεσμον, τό, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπίδεσμος, ὁ (δεσμὸς) Ἐπανωδέσμι, δέμα, φασκιὰ πανίου μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰς πληγὰς, τὸ Ἰταλ. fasciatoûra, Γαλλ. bandage Ἑτερογεν. κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ἐπίδεσμα. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ἀπαντῶνται καὶ οἱ ταυτοτήμαντοι τύποι, τὸ ἐπίδεσμον, τὸ ἐπίδεσμα, ἡ ἐπιδεσμὶς, καὶ τὸ ὑπερ. τὸ ἐπιδέσμιον· Ἰδὲ Ausl. zu Tom. M. σλ. 502. Θεοφ. Non. T. 1. σλ. 101. ἀφ' οὗ

Ἐπιδεσμοχαρὴς, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἐπίδεσμα, ἐπίθ. τῆς Ποδάγρας. Λκιν. Τρχη.

Ἐπιδεσπόζω, Μ. όσω (δεσπόζω). Ἔχω ἐξουσίαν εἰς τι, ἐξουσιάζω τι· μετὰ γεν· Αἰσχ. Παρ. 239.

Ἐπιδευὴς, ὁ, ἡ Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιδεὴς, Ὅστις ἔχει χρείαν τινός, πάσχει ἔλλειψιν ἀπό τίποτε, στερεῖται· μετὰ γεν. «δαιτὸς εἴτης, τυροῦ, κρεῶν, γάλακτος,» Ὅμ. «λοίβης καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευέως» Δὲν πάσχετε ἔλλειψιν ὕβρεως καὶ ἐντροπῆς, τοῦτ' ἔστιν εἶστε ἀρκετὰ ὑβριστὴς καὶ ἐντροπιασμένοι, Ἰλδ. Ν. 622. «τῶν πάντων ἐπιδευέως» Ἡρότ. 4, 130 — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐλλειπὲς, λειψὸν, δὲν ἀρκεῖ, δὲν φθάνει «ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθα,» Διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ δίκαιόν σου ἐλλειπὲς, διὰ νὰ ἔχῃς τὸ δίκαιόν σου τέλειον καὶ σωστὸν, Ἰλδ. Τ, 180. οὕτω καὶ «βίης ἐπιδευέες» Ἀσθενεῖς κατὰ τὴν δύναμιν, χωρὶς τελείαν, σωστὴν δύν. Ὀδσ. Φ. 185. καὶ κατὰ συγκρτ. σημτ. «βίης ἐπιδευέστεροι Ὀδυσσῆος» Κατώτεροι εἰς τὴν δύναμιν παρὰ τὸν Ὀδυσσέα, Ὀδσ. Φ. 253. Ἄνευ πτωτικοῦ «πολλὸν δ' ἐπιδευὲς ἦμεν» Εἴμεθα πολὺ ἀδύνατοι. Ω, 171. Ἐν γένει, ὅπτις ἔχει ὀλιγωτέραν δύναμιν, περιουσίαν, εἶναι κατώτερος· παρὰ τὸ

Ἐπιδεύομαι, Μλ. -δευήσομαι (δεύω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐπιδέομαι, Χρειάζομαι, πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν, δὲν ἔχω, ἔχω χρείαν, στεροῦμαι· μετὰ γεν. τοῦ πρπ. καὶ τοῦ πργμτ. Ἰλδ. Β, 229. Σ, 77. Ὀδσ. Ο, 371 — 2) Εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «μάχης ἐπιδεύομαι» Εἰς τὴν μάχην εἶμαι ἀδυνατώτερός του, νικῶμαι, Ἰλδ. Ψ, 670. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. «ἐπιδεύειν ἀνδρῶν» Εἶσαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος παρὰ τοὺς ἄνδρας, Ε. 636, μετὰ δυοῖν γεν. τοῦ πρσπ, δηλ. καὶ τοῦ πργμτ. «οὔτι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν» Εἰς τὴν μάχην δὲν ἦσαν ἀδυνατώτεροι παρὰ τοὺς Ἀχαιούς, Ω. 385. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἐπιδεύω, ἡ Σαπφὼ μόνη χρῆται, 2, 15. παρὰ τοῖς μεταγν. τὸ πρᾶγμα τίθεται ὡσαύτως κατὰ αἰτ.

*Ἐπιδεύω, Μλ. -εύσω (δεύω) Νοτίζω, μουσκεύω, βρέχω τι· — 2) Γεμίζω τι μέ τίποτε ὑγρόν· μετὰ σστ.

Ἐπιδέχομαι, Μλ. -ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.) Δέχομαι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἡρότ. 8, 75. Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου· ἐνδίδω, ἐγκρίνω τι, ἢ ἀρέσω νὰ ἔχῃ τόν τόπον του· διέχομαι, ὑποφέρω, ἐπιτακούω τι.

Ἐπιδέω, Μλ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.). Δένω τι εἰς τι, πλησίον ἢ ἐπάνω εἴ τι· δένω πληγήν τινα, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀντὶ τῆς ἐνεργ. παρ' Ἡρότ. 1, 171. ψευδῶς ἀναγουσίτιος ἐταύθη τὸ ἐν Ἰλδ. Χ, 5, ἐπέδησε· ἰδὲ πεδάω.

*Ἐπιδέω, Μλ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν προσέτι, Εἶναι ἐλλειπὲς, δὲν εἶναι σωστὸν «τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρικῶν, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδεσσιν» Ἡρότ. 7, 28.

Ἐπιδεὼς, Ἐπίρ. τοῦ ἐπιδεὴς, Μὲ ἔλλειψιν καὶ χρείαν. Πλάτ.

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σαφὲς, φανερὸν κατά τι ἢ εἴς τι· ἢ καθ' ἑαυτό. Θγν. Περίφημος, ἐξακουστός. — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τίποτε. μετὰ δοτ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 368. «βλέμμα ἐπίδηλόν τι πεπαυργηκότι,» Ἐπῤῥ. ἐπιδήλως. Ἀρστφ. Θεσ. 799.

Ἐπιδημεύω, (δημεύω). Κυρίτσομαι, διατρίβω μεταξὺ εἰς τὸν λαόν· Ὀδσ. Π, 28. Ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ἐπιδημέω.

Ἐπιδημέω, Μλ. -ήσω (ἐπίδημος). Κυρίτσομαι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, συμπατριώτας, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι μου. Κυρίτσεται, εἶναι διαδεδομένον ἐξαπλωμένον τίποτε εἰς ὅλον τὸν λαόν γενικῶς εἰς ὅλους, π. χ. λοιμικὴ νόσος, ἦθη, ἔθιμα, συνήθεια· ὅθεν, εἶναι συνηθισμένον εἰς τὸν τόπον, συνήθεια τόπου — 2) Εἶμαι ἐκ τὸν λαόν, δείχνομαι εἰς τὸ κοινόν, μὲ βλέπουν ὅλοι — 3) Ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν πατρίδα μου· ἐκ, ἢ ἀπό τινος· — 4) Ξενητεύομαι, πηγαίνω, ζῶ, διατρίβω εἰς τὰ ξένα, ὅθεν συντάσσ. τῇ εἰς ἢ τῇ ἐν, τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν σημτ. τὸ γὰρ ξενητεύομαι, πηγαίνω εἰς τὰ ξένα, ὡς κινήσ. σημαντ. τῇ εἰς, τὰ λοιπὰ δὲ ὡς πρμ. σημαντ. τῇ ἐν Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 57. Α. ἀφ' οὗ

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸν τόπον του· τὸ νὰ ἐπιστρέφῃ, γυρίζῃ, ξαναέρχηται εἰς τὴν πατρίδα του· τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ, διατρίβῃ, ζῇ εἰς τὴν ξενητειάν, εἰς τὰ ξένα. Πλάτ. Ἐπ. Ζ'. «ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.»

Ἐπιδημητικός, ή, όν. Ὅστις μένει εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, δὲν ξενητεύεται.

Ἐπιδημία, ή, = ἐπιδήμησις. Ἡρωδιαν.

Ἐπιδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πατρίδα, μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐντόπιος, Ἰλ. Ω. 262. πάρνωι ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Ὅστις ζῇ εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, εἶναι παρὰν εἰς τὸ σπίτι του· πάρ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρ' ἠδ, Ὀδ. Α. 194. πόλεμος ἐπιδήμιος. Μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐμφύλιος, Ἰλ. Ι, 64. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διαδεδομένον, ἐκτεταμένον εἰς ὅλον τὸν λαόν, συνηθισμένον, ἐπικρατοῦν εἰς τὸν τόπον ὅλον ἐπικρατείας τινός, ἐξαιρ. ἐπιδημική νόσος ἡ ἀρρωστία. — 3) Ὅστις πηγαίνει εἰς ξένον τόπον, ἢ διατρίβει εἰς ξένον τόπον· ξενητευμένος.

Ἐπιδημιουργέω, Μλ. -ήσω (δημιουργέω). Ἀποτελειόνω, ἢ ξανακολουλεύω ἔργον τι.

Ἐπιδημιοργοί, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ ἐξουσιασταὶ κριταί, διοικηταί, τοὺς ὁποίους αἱ Δωρικαὶ μητροπόλεις ἔπεμπον κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀποικίας των, Θκδ. 1, 56. — 2) παρὰ τοῖς μετγνττ., Δημιουργοί ἁπλῶς.

Ἐπιδήν, καὶ ἐπιδήνοι, Ἐπρ. ἀντὶ ἐπὶ δήν, ἐπὶ δηρόν, Διὰ πολύ, διὰ πολὺν καιρόν, πολὺν καιρόν.

Ἐπιδιαβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Διαβαίνω, περνῶ πέρα που εἰς πλοῖον, ἢ εἰς ἄμαξι, πρὸς τοῖς ἄλλους, ἢ μετά τινα ἄλλον, κατόπι ἀπό ἄλλον, Ἡρότ. 6, 70. , Διαβαίνω, περνῶ πέρα ἢ ἀνάμεσα ἀπό τι, πεζος, ὕστερον διαβαίνω, περνῶ πέρα παρόντος τινος εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ μ' ὅλον ὅ,τι ὁ ἀντικρὺ εὑρισκόμενος ἐφαντάσθηκε εἰς τὴν διάβατήν μου, θέλει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νὰ περάσω πέρα· π. χ. ποταμόν τινα, Πολβ.

Ἐπιδιαγιγνώσκω, Μ. -γνώσομαι, νεώτ. τύπ. ἐπιδιαγινώσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Διαλογίζομαι, στοχάζομαι καλά τι, προτέτ, μετέπειτα· ξαναθωρῶ, ξανκερνυνῶ τίποτε, Ἡρότ. 1, 133., ξανασκοπῶ, ξανακρίνω, ξαναποφασίζω τίποτε· ξανασκέπτομαι, ξαναστοχάζομαι καλά τίποτε.

Ἐπιδιαθήκη, ἡ (διαθήκη). Μεταδιαθήκη, προθήκη εἰς τὴν διαθήκην, τὸ Δπτ. Κοδικίλ, τοῦτ' ἔστιν ὅταν τις, ὅστις ἔκαμε προτήτερα, πρὸ καιροῦ τὴν διαθήκην του, προσθέτῃ μετὰ καιρόν, ἢ ὕστερον καὶ ἄλλο τι εἰς αὐτήν. — 2) Τὸ νὰ καταθέτῃ, βάλλῃ τίς του ἐνέχυρόν τι. Τὸ κατατιθέμενον ἐνέχυρον, παραβλ. ἐπιδατίθημι, κατὰ μέτ. διάθ.

Ἐπιδιαιρέω, Μλ. -ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Διαιρῶ, μερίζω, μοιράζω τι προτέτ, ἢ καθ' ἕκαστους, εἰς κάθε ἕνα, ἢ καθ' ἕκαστον, ἀπό κομμάτι κομμάτι προσθέτωντας· μοιράζω τι προσέτι θελληματικῶς. Μέσ. Μοιράζω ἔπειτα τίποτε εἰς τινας καὶ κρατῶ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ μερίδιόν μου, Ἡρότ. 1. 150.

*Ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ (διαιτάω). Ἡ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς δίαιτα εἰς τὰ φαγητά· ἡ μετέπειτα τρόπος ζωῆς.

Ἐπιδιάκειμαι, Μλ. -είσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖμαι, κοίτομαι, εὑρίσκομαι ἢ εἶμαι θεμένος, βαλμένος, ἐπάνω ἢ πλησίον που. Πολυδ. Θ. 96.

Ἐπιδιακινδυνεύω (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἰς τι ἢ διά τι· ἀποφασίζω νὰ κάμω τι μὲ κίνδυνον, τὸ ἐξ τοῦ ἰταλ. rischiare, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰδ. ιδ'. 3.

Ἐπιδιακρίνω, Μλ. -νῶ (κρίνω). Κρίνω, ἀποφασίζω τίποτε προτέτ, μετέπειτα, Πολυδ. ε'. 140. Πλούταρχ. 6. σελ. 462.

Ἐπιδιαλάμπω, Μλ. -ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω που ἐπάνωθεν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Θ. 3.

Ἐπιδιαμένω, Μλ. -ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω που, πλησίον που προτέτ, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς· ἐπιμένω εἰς τι ἀκόμι, εἰς τὸ ἑξῆς· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιαμονή, ἡ. Τὸ νὰ μένῃ τίς που καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπιμονή εἰς τι ἀκόμι, Κλήμ. Ἀλεξ. καὶ Ἀντωνίν.

Ἐπιδιανέμω, Μλ. -εμῶ (νέμω, ἀνμλ.). Διανέμω, μοιράζω προτέτ, πρὸς τοῖς ἄλλους.

Ἐπιδιανοέω, Μλ. -ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Στοχάζομαι, συλλογίζομαι ἀκόμη πρὸς τοῖς ἄλλους, μετέπειτα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδιαπέμπω, Μλ. -ψω (πέμπω). Πέμπω, στέλλω, μετέπειτα, ὕστερον, προτέτ.

Ἐπιδιαπλέω, Μλ. -λεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Περνῶ εἰς καράβι πέρα που, εἰς τὸν ἀντικρυνὸν τόπον προτέτ, μετέπειτα, Πνφ. Ἑλλ. Α'. ἀ. 15.

*Ἐπιδιαπρίω (πρίω). Πριονίζω, σχίζω τι μὲ τὸ πριονι προτέτ. Ἀπν. (πριω)

Ἐπιδιαρρήγνυμι, Μ. -ήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Ξεσχίζω τι προτέτ, πλησίον που, ἐπάνω ἀπό τι, ἢ εἰς τίποτε, Παῦ. Σκάζει τι ἐπάνω ἢ πλησίον που, Ἀριστφ. Ἱππ. 708.

Ἐπιδιασαφέω, Μλ. -ήσω (σαφής). Ἐξηγῶ τι περαιτέρω, μακρύτερα, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξηγῶ, ἐξηγῶ τι καλήτερα, καθαρώτερα, Παῦ. Εἶμαι σαφέστερος, εὐκαταληπτότερος, Πολύβ. ΛΒ'. 26.

Ἐπιδιασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Παρατηρῶ, ἐξετάζω τι καὶ ἐκ δευτέρου καὶ τὸ διορθόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ λογαριασμῶν, ἢ ἐπὶ βιβλίου, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκδωθοῦν ἐκ δευτέρου, νὰ μετατυπωθοῦν, Ἱπποκρ. μοὶ μέντοι ὕστερον ἐπιδιατκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προτοιστέων ἑκάστοισιν, καὶ Γαλ. ἐπιδιασκευάσθαι λέγεται βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτήν, καὶ ὅταν τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτάς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προστεθειμένα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα· καὶ Ἔππολις· »Αὐτόλικον τὸν δεύτερον, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευάσθαι, καὶ τὰς Κνιδίας γνώμας ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδοσαν, τινὰ μὲν ἔχούσας τὰ αὐτὰ πάντ, τινὰ δὲ προστεθειμένα, τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιασκεύασις, εως, ἡ. Ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις καὶ ἐπιδιόρθωσις βιβλίου τινός· δευτέρα ἐπιδιορθωμένη ἔκδοσις.

Ἐπιδιασύρω, Μλ. -ρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ τι ἀνάμεσα ἀπό τι πάλιν, ἀκόμι μίαν φοράν, Τρπε. Καταλαλῶ, διαβάλλω τινὰ πάλιν, μὲ νέας καταλαλιάς. (υ)

Ἐπιδιατάσσομαι, Μλ. -ξομαι (τάσσω). Διατάζω, διορίζω, προστάζω τι προσέτι.

Ἐπιδιατείνω, Μλ. -ενῶ (τείνω, ἀνμλ.). Ἐξαπλόνω, τεντόνω, τανύζω τι πρός τι μέρος. — 2) ἀμετβ. Ἐξαπλένομαι, φθάνω ἕως εἰς τι μέρος, μεχρί τινός, Πολύβ. ΛΘ'. 9.

Ἐπιδιατίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι). Καταθέτω, βάλλω τι πλησίον που, διατάζω ἢ βάλλω εἰς τάξιν τι προτέτ· διορίζω, κάμνω νὰ ἐξακολουθῇ τι εἰς ἄλλο τι· πεπιδιατίθημι μονομαχίαν Δ. Κασ. Μέτ. Καταθέτω, βάλλω τί που ὡς ἐνέχυρον πεπιδιατίθεμαι ἀργύριον, Καταβάλλω εἰς τινα ὡς ἐνέχυρον χρήματα· ἀφ' οὗ πεπιδιατέθεικα Τὸ καταβληθὲν ἀργύριον· καὶ τὸ νὰ καταθέτῃ τις χρήματα εἰς ὑποθήκην, κατὰ τὸν Ἀττκ. νόμον. Λυσίας παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δημοσθ. κατὰ Ἀπατουρ.

Ἐπιδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω). Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρόν εἰς τι μὲ τίποτε, πλησίον τινός. (τρι)

*Ἐπιδιαφέρω, (φέρω). Ὑπὸ τοῦ Bekker. ἀπὸ τῶν Βατκ. Χειρογρ. ἀποδεχθεῖσα λέξις καὶ καταχωρηθεῖσα ἐν Θκδ. 8, 8. Ἰδὲ ἐξ ἐναντίας Poppo ἐν Θκδ. Τ. 2, 1. σλ. 133. Τ. 2, 4. σλ. 469.

Ἐπιδιαφθείρω, Μλ. -ερῶ (φθείρω). Διαφθείρω, χαλνῶ, καταχαλνῶ τι προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω, ἀνμλ.). Διδάσκω τινὰ προσέτι, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, Ξενοφ. Κυρου. π. 1, 3, 17.

Ἐπιδίδυμις, ίδος, ἡ (δίδυμος, σημσ. 2). Τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει καὶ περιτυλίγει τοὺς ὄρχεις, ἀρχίδια, Ἱπποκράτ. πέστι δὲ ἡ ἐπιδίδυμις κιρτώδης τις ὄγκος κατὰ τὴν κυρφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ.

Ἐπιδίδωμι, Μλ. -δώσω (δίδωμι). Δίδω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλους, προστένω τι εἰς τι· τινί τι. Ἰλ. Ψ, 559. κδυγατρία Προῖτον εἰς τὴν θυγτ. Ἰλ. Ι, 148. Μέσως δέ, Ἐπικαλοῦμαί τινα ὡς μάρτυρα εἰς τι θεοὺς ἐπιδίμεθαι Ἂς ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τοὺς θεοὺς ἀκόμι μάρτυρας· (ὥστε τὸ, μάρτυρας ἀναπληρωτέον) Ἰλ. Χ, 254. παρβλ. περιδίδωμι, καὶ Herm. ἐν Ὀμ. Τμ. Ἐρ. 383. (ἀν οὐ ἐρεῖττων ἡ ἐτυμλ. τοῦ ἐν Ἰλ. Χ, 254. ἐπιδώμεθα παρὰ τὸ, ἐπιδέσθαι, Ἂς κυτάξωμεν πρὸς τὸν οὐρκνόν) Ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ. παρ' Ὀμ. — 2) Δίδω τι εἰς τινα ἢ που, παραδίδω, ἐγχειρίζω, τὸ ἰταλικόν consenzare. Παραχωρῶ, συγχωρῶ τι εἰς τινα· ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Δίδω, προφέρω, προσθέτω αὐτοθελήτως συνεισφοράν, ἢ ὥρον εἰς τὰ δημόσια χρέη πρὸς ἀνακούφισιν, ἐλαφρωσιν τῆς πολιτείας· ὡσαύτως καὶ εἰς ἐνδεεῖς συγγενεῖς, ἢ φίλους διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω, Wolf. ἐν Δπτ. σλ. 165. Ἐν γένει, χαρίζω, δίδω ὥρα αὐτοπροαιρέτως. — 3) Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν, Παραδίδομαι, ἀφίνομαι, ἀφιερόνω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τινα ἢ εἰς τι, καταντῶ εἰς τι· ὁτὲ μὲν μετὰ δοτ., ὁτὲ δὲ μετὰ τῆς Εἰς. πεπιδίδωμι ἐμαυτὸν τῷ δικαστῇ, ταῖς ἡδοναῖς ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐμαυτόν· π. χ. πεῖς τρυφήν, ὑπερηφάνειαν. — 4) Προχωρῶ, προκόπτω εἰς τίποτε· ἐπί τε ἢ πρός τι. Πλάτ. καὶ Θουκυδ. παρβλ. ἐπίδοσις.

*Ἐπιδιεξέρχομαι, μέσ. ἀποθ. = τῷ ἑπομ.

Ἐπιδιέρχομαι, Μλ. ἐπιδιελεύσομαι, μεσ. ἀποθ. μετὰ β'. ἀορ. καὶ β'. Παρακ. ἐνργ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Περνῶ πέρα, ἢ ἀνάμεσα προσέτι, μετέπειτα· διηγοῦμαι, σαφηνίζω τι ἔτι μᾶλλον, προτέτ, μετέπειτα.

Ἐπιδιετής, ὁ, ἡ (διετής). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεροντότερον, παλαιότερον περισσότερον ἀπό δύω ἔτη, χρόνους· τὸ δέ, οἱ ἐπιδιετεῖς ἡβῶντες. Ὅσοι πέρασαν τὸν καιρὸν τῆς ἥβης μὲ δύω ἢ περισσότερα ἔτη· ἄρα εἶναι εἰκοσαετεῖς, ἢ καί τι πλέον· παρβλ. ἐπιτριετής.

Ἐπιδίζημαι, μέσ. ἀποθ. (δίζημαι, ἀνμλ.). Ζητῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ ἀκούσω, μάθω, πληροφορηθῶ τι, προσέτι, Ἡρότ. 1, 95. 5, 106. Ἐπιθυμῶ, ποθῶ τι, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλους· σκανιώτ. κατὰ μέσ. διάθ. Μσχ.

Ἐπιδιηγέομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι προσέτι, μετέπειτα, Ἀριστείδ. Τόμ. Α'. σελ. 298. ἀφ' οὗ

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, Ἐξακολούθησις διηγήσεως, ἐπανάληψις διηγήσ., ξαναδιήγησις. — 2) Ἀπόδοσις τῆς διηγήσ., τὰ ἑπόμενα, τὰ ἐφεξῆς.

Ἐπιδικάζω, Μ. άσω (δικάζω) τινί τι. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, κάμνω ἀπόφασιν διὰ ψηφίσματος, τὸ ἰταλ. sentenziare· ἐπὶ δικαστῶν — Μέσ. Ἀφίνω τι εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, λαμβάνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀνέφερα, ἔδωκα εἰς τὰ κριτήριον, Πλάτ. Νομ. Θ'. προσαγορεύειν τὸν φόνον τῷ δράσαντι καὶ ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κηρύττειν τῷ . . . , ὅθεν πεπιδικάζομαι τινος. Ζητῶ τι διὰ κριτηρίου ὡς ἴδιόν μου κτῆμα, πεπιδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τὸν κλῆρον τοῦ Κόνωνος, ἐπειδὴ ὁ ἐπιδικάσαντος, Δημοσθ. σελ. 1174.

Ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. ἐπιδικάζομαι τῆς ἀρετῆς καὶ τ. τ. Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τίποτε ἐπιδίκ. ἀνδρός, γυναικός ὄζει, ἡ ἐπιδικαζομένη, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκα των, νὰ τὴν ὑπανδρευθοῦν· παρβλ. ἡ ἐπίδικος· ἀφ' οὗ

Ἐπιδικασμός, ὁ. Παυδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται κριτολογία· ἐν γένει, παυδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τις, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει τις ὅτι ἔχει δίκαια, τό Ιταλ. κάμνει pretenzioni. (ε)

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ (δίκη), = ἐπιδικάσιμος· ἐξαιρ. ἡ ἐπίδικος, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκα, καὶ περὶ τῆς ὁποίας φιλονεικοῦσιν ἐπὶ κριτηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τις πρέπει νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ, Διονυσ. Ἁλικ. Ζ'. 58. — 2) κἄδωμι ἑμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, Ἀφίνω, παραιτοῦ ἑμαυτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ.

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ὁ (δίμοιρος). Παν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓν ἀκέραιον καὶ δύο μέρη, ἤτοι εἰς $^{2}/_{3}$ πέντε τρίτα.

*Ἐπιδινεύω, νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιδινέω.

Ἐπιδινέω, Μλ. -ήσω (δινέω). Κλωβογυρίζω, ἢ στρεφογυρίζω, φέρω ὁλόγυρά τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπάνωθεν ἀπό τι, συκόφωνταί το ὑψηλά· ἐξαιρ. κλωβογυρίζω τι καὶ τὸ σφενδονίζω, τό ῥίπτω, πετάχνω που· τό κοιντ., κλωβογυρίζω τι διὰ νὰ πάρω παραμάζωμα εἰς τό νὰ τό ῥίψω μὲ περισσοτέραν ὁρμήν, Ἰλιάδ. Γ, 378. Τ, 268. Ὀδύσ. Ι, 538. — Μέσ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι, φέρω τι ὁλόγυρα εἰς τὸν νοῦν μου, διὰ νὰ τὰ ἐρευνήσω καλὰ ἀπό ὅλα τὰ μέρη· ἐμοὶ τόδε θυμὸς πολλ' ἐπιδινεῖται Τό φέρω κατὰ πολλοὺς τρόπους ὁλόγυρα μὲ τὸν νοῦν μου, Ὀδύσ. Τ, 218. Παῤ. Στρεφογυρίζομαι, ἄρχομαι ὁλόγυρα, κλωβογυρίζομαι· ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα πετῶντα κλωβογυρίζονται εἰς τὸν ἀέρα, Ὀδύσ. Β, 151.

Ἐπιδιορθόω, ῶ, Μ. ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω τι μετέπειτα ἢ προσέτι· ὄζει

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ. Διόρθωσίς τινος, ἡ ὁποία ἐγένετο μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιορθωτικός, ή, όν. Παν ὅ,τι χρηστιμεύει, εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐπιδιόρθωσιν· ὁστις κάμνει ἐπιδιόρθωσιν.

Ἐπιδιουρέω, Μλ. -ήσω (οὐρέω, ἀνμλ.). Κατουρῶ ἐπίτε προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιπλασιάζω, Μ. άσω (διπλασιάζω). Διπλασιάζω, διπλόνω ἢ κάμω τι δύω φορὲς τόσον προσέτι, ἓν δευτέρου· ξωναδιπλόνω ἀριθμόν τινα, ἢ μέτρον τι.

*Ἐπιδιπλοΐζω, Μλ. -ΐσω, ὅτι δὲ καὶ, ἐπιδιπλοίζω, Αἰσχλ. Εὐμ. 968. (διπλοΐζω). Διπλόνω τι προσέτι, κάμνω τι διπλοῦν· ἐπαναλαμβάνω τι.

*Ἐπιδιπλόω, Μλ. - ώσω (διπλόω), = τῷ προηγμ.

Ἐπιδιστάζω, Μλ. -άσω (διστάζω). Ἀμφιβάλλω προσέτι, μετέπειτα, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμ. σελ. 450. Ἀριστοτέλ. Β'. 450.

Ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ (δίφρος). Τὸ ἄνω χεῖλος, ὁ ἐπάνω γύρος τοῦ δίφρου, τό Ιταλ. καλέσσας, ἡ ἐξέχον μέρος τοῦ δίφρου, ταὐτὸν τῷ, ἀντυξ, Ἰλιάδ. Κ, 475.

Ἐπιδίφριος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ὅστις κάθεται ἢ στέκεται· 2) Ὅ,τι κεῖται ἢ εὑρίσκεται εἰς τὸν δίφρον, Ὀδύσ. Ο, 51. 75. — 2) τέχνη ἐπιδίφριος, Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος δίφρους, καλέσσας, ἢ καὶ τοῦ ἁμαξουργοῦ· ἐν γένει, καθαστική τέχνη, καθαστικὸν ἐργοχείριον.

Ἐπίδιχα, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ δίχα, Πινδαρ. Πύθ. Ε'. 126.

Ἐπιδίψιος, ὁ, ἡ, = δίψιος.

Ἐπιδιωγμός, ὁ. Διωγμός, καταδιωγμὸς καὶ μακρύτερα, Πολύβ. ΙΑ'. 18. παρὰ τὸ

Ἐπιδιώκω, Μ. ξω (διώκω). Διώκω, καταδιώκω μακρύτερα, Ἡρόδ. ἐν γένει, καταδιώκω ἀφ' οὗ

*Ἐπιδίωξις, εως, ἡ, = ἐπιδιωγμός (ε)

Ἐπιδοιάζω, Μλ. -άσω (δοιάζω). Κάμνω τι προσέτι δύω φορὲς τόσον. — 2) Τρπκ. Στοχάζομαί τι ἀπό ὅλα τὰ μέρη· στοχάζομαι, συλλογίζομαι πότε τό ἓν πότε τό ἄλλο· πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλάς, Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 21.

*Ἐπιδοκέω, Μλ. -ήσω (δοκέω, ἀνμλ.). Ἡγοῦμαι, νομίζω τι προσέτι· Bekk. ἐν Ἀνέκδ. Ἀλκιβιάδ. 29. σλ. 154.

Ἐπίδομα, ατος, τό. (ἐπιδίδωμι). Παν ὅ,τι δίδει τις προσέτι ἐπάνω εἰς ὅ,τι ἔδωκε· προπλήκη. — 2) Ὅ,τι δίδει τις μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ὄχι κατὰ χρέος· νέᾳ ἐπιδόμασιν δείπνου, Ἀθήν. σελ. 364.

Ἐπιδομέω, Μλ. - ήσω (δομέω). Οἰκοδομῶ, κτίζω τι προσέτι ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε.

Ἐπιδοξάζω, Μ. άσω (δοξάζω). Στοχάζομαι, ἤτοι εἶναι ἡ γνώμη μου προσέτι, μετέπειτα, Θεόφρ. α τ. Φυτ. Α'. κἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω.

Ἐπίδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Παυδήποτε, περὶ τοῦ ὁποίου νομίζει, στοχάζεται, προσμένει, πιστεύει τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε· ὑπάντως καὶ κατὰ ἐναντίαν σημα., ὅτε μὲν μετὰ μετχ. πεπίδοξος ποιήσων ὅτι δὲ μετ' ἀπαρεμφ. πεπίδοξος ποιήσειν Περὶ τοῦ ὁποίου προσμένει ἢ φοβεῖται τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε, Παῤ. πεπίδοξοι τοιοῦτό τοῦτο παίσεσθαι εἶσιν. Εἶναι φόβος, ὑποψία ὅτι θέλει πάθουν τὸ ἴδιον, Ἡρόδ. 2, 12. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ὅ,τι εἶναι πιθανὸν συμπεραίνεται, ὑπαπτεύεται, προσμένεται νὰ γένῃ, συμβῇ, Valck ἐν Ἡρόδ. 1, 89. μετὰ ἀπρμφ. πάντα τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι· καὶ Ἀντιφ. νέᾳ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ ἀναπραξία· καὶ Δημοσθ. 3, 4. — 2) Ὅστις ἔχει κοινὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, καλὴν φήμην· ἔνδοξος, ἔντιμος, περίφημος, Πινδ., ἐξαιρ. παρὰ ταῖς μεταγεν. παρβ. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 132. fig. Ἐπῤῥ. ἐπιδόξως.

Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ (δόρυ). Ἡ ἀνωτέρα ἄκρα τοῦ κονταρίου, ἤτοι τὸ σίδηρον εἰς τὸ ἀντίκρυ τῆς σούβλας τοῦ κονταρίου, Πλούταρχ. Ἀποφθ. κἔλεγε δὲ τεῖχος εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅπλα δὲ τὰς ἐπιδορατίδας, πρβλ. σαυρωτήρ.

Ἐπιδορπέω, Μλ. -ήσω (δορπέω). Δειπνῶ.

Ἐπιδορπίδιος, ὁ, ἡ, = ἐπιδόρπιος.

*Ἐπιδορπίζομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιδορπέω.

*Ἐπιδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπον). Παν ὅ,τι ἀνήκει, συνάπτεται εἰς τὸν δεῖπνον, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον, ὕδωρ ἐπιδόρπιον· Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον πινόμενον, πτράπεζα ἐπιδορπίαι Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα τραγήματα, ἢ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ καὶ τ. τ., Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἐπιδορπισμός, ὁ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπιδορπίσματα, Ἀθήν. ΙΔ.

Ἐπιδόσιμος, ὁ, ἡ. Παν ὅ,τι δίδει τις, προσθέτει· εἰς ὅ,τι ἔδωκεν, ἢ ὅ,τι ἔδωδη. 2) Παν ὅ,τι δίδει, χαρίζει τις μὲ τὸ θέλημά του. πεπιδόσιμαι ὑποσσαμ. δεῖπνα, Τράπεζα, τὴν ὁποίαν δίδει τις ἐξ ἰδίων του· ἢ ὅ,τι συνειτφέρει προσέτι ἰδιαιτέρως εἰς συμποσιόν τι, Ἀθήν. σελ. 141. καὶ 365. παρὰ τὸ

Ἐπίδοσις, εως, ἡ (ἐπιδίδωμι). Προσέτι δόσιμον, προσθήκη 2. — 2) Αὐτοπροαίρετον δῶρον, ἐξαιρ. εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὸ κοινόν· ἴδε ἐπιδίδωμι. — 3) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, παραχωρῇ, μὴν ἐναντιόνηται τις εἴς τι. — 4) Τὸ νὰ αὐξάνῃ, προπωρᾷ, προκόπτῃ τις εἴς τι· προκοπή, προβίβασμός, τό Ιταλ. avanzamento. — 5) Ζῆλος, ἐπιμέλεια εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος. Schaef. ἐν Διον. συντ. 64.

Ἐπιδοτικός, ή, όν. Ὅττις συνειδίζει, ἔχει κλίσιν νὰ χαρίζῃ, διορίζῃ αὐτοπροαιρέτως. Ἐπίῤῥ. ἐπιδοτικῶς.

*Ἐπιδοῦναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰλ.

Ἐπιδουπέω, Μλ. -ήσω (δουπέω, ἀνμλ.). Κάμνω ἦχον, κρότον, κτύπον προσέτι, Πλούταρχ. Κίμων., Ἐπιτ. δὲ καὶ, ἐπιγδουπέω.

Ἐπιδοχή, ἡ (ἐπιδέχομαι). Τὸ νὰ δέχηται, ἀποδέχηται, παραλαμβάνῃ τις τίποτε μετέπειτα ὑστερώτερα, Θουκυδ. ς'. 17.

Ἐπιδραμεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω· ἀφ' οὗ ἐπιδραμέτην, γ'. δυϊκ. προσ. Ἰλ. Ψ, 418.

Ἐπιδράσσομαι, Ἀττ, ἐπιδράττομαι, Μ. ξομαι (δράσσω). Ἁρπάζω ἢ ἁρπάχνω, πιάνω, ἁρπάζω· εἰκειοποιοῦμαί τι· μετὰ γεν. Wyttenb. ἐφ. σλ. 238.

*Ἐπιδρέπομαι (δρέπω). Κόπτω, μαζόνω προσέτι καρπούς, λουλούδια καὶ τ. τ. Τρπκ., Ἀπολαμβάνω τι προσέτι.

Ἐπιδρομάδην, Ἐπίῤῥ. (ἐπιδραμεῖν), = ἐπιτροχάδην. Ἡσύχ., ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἐπιδρομάδην ἐπὶ ποδῶν λέγεται, τὸ δὲ ἐπιτροχάδην ἐπὶ γλώττης. (ε)

Ἐπιδρομή, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Τὸ νὰ συντρέχουν, συνέρχωνται, συναθροίζωνται πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τινα τόπον· ἔφοδος, αἰφνίδιος ἔρχομός, καὶ ἔμβασμα ἐχθρικοῦ στρατεύματος εἰς τινα τόπον, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν γινομένη ἁρπαγή, κούρσεμα, Θουκυδ. Δ'. Ἡρόδ. 1, 6. — 2) Τὸ νὰ διαδίδηται συγγραμμά τι ὀλίγωρα μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πᾶσα ὀλίγωρος καὶ ἐπιπολαίως γινομένη πρᾶξις, ἐμπλέκα· νέᾳ ἐπιδρομῇσι Ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως, ἐλαφρᾷ, ἐπιπολαίως, ἐν παρέργῳ.

Ἐπιδρομία, ίας, ἡ, = ἐπιδρομή. Ἔφοδος, Ἁπλ. Ῥόδ. 3, 593.

Ἐπίδρομος, ὁ, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Παυδήποτε μέρος, ἢ πᾶς τόπος εὐκολοπάτητος, εὐκολοκυρίευτος πτεῖχος ἐπίδρομον Εὐάλωτον ἤτοι εὐκολόπαρτον, Ἰλ. Ζ, 434. Ἀλλὰ πτεῖχος ἄρματιν ἐπίδρομονα Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιέλθῃ μὲ τὸ ἁμάξι, καθήμενος εἰς τὸ ἁμάξι· ὅθεν ὁδὸς ἐπίδρομος Δρόμος, τό Ιταλ. strada, τὴν ὁποίαν κατοῦν, ἢ ἀπό τὴν ὁποίαν ἁπερνοῦν πολλὰ ἁμάξια, Πλτχ. ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ τρέχῃ, νὰ περιπατῇ. — 2) ἐνεργ. Ὅττις τρέχει ἔξω, ὁρμᾷ ἐπὶα ἐναντίον τινός, Τρπκ. Παν ὅ,τι γίνεται ἀπερίσκεπτα, ἐλαφρογνωμα, ὄρκος, γνώμη ἐπίδρ.» Παυσ. — 3) ὁ ἐπίδρομος, Σχοινί, τραβηγμένον, ἢ τὸ ὁποῖον τραβοῦν ἀπό ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 9. περὶ οὗ Πολυδ. Ε'. φησὶν πεπίδρομος (ἐστὶ) τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, οἱ συνέλκεται τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀνάλυεται.. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱστίον (τὸ ἄρμενον) τό ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον, Πολυδ. Α'. 91. καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς ἀκάτιος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπίδρομος, ὁ δὲ ἐλάττων δολωνιος.

Ἐπιδυναστεύω, Μ. εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μετά τινα, κατὰ διαδοχήν, ἢ μετέπειτα, Συνέσ.

Ἐπιδυσφημέω, Μλ. -ήσω (δυσφημέω). Κακολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω τινά, Ἀριστοτ. Νικομ. Ζ'. 1.

Ἐπιδύω, καὶ ἐπιδύνω, Μλ. -ύσω (δύω, ἀνμλ.). Καταβυθίζομαι, κρύπτομαι, χώνομαι ὑποκάτω προσέτι· ἀπεράτας ἐπάνω ἀπό τι κρύπτομαι ὑποκάτω. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Β, 413. ἠμὴ πρὶν ἐπ' ἠλίῳ δῦναι, Πρὶν βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε δύω.)

*Ἐπιδωμάω (δωμάω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, ἐπάνω εἰς τι.

*Ἐπιδώμεθα, ά, πλθ. πρσπ. ὑπτκ. μέσ. ἀορ. β΄. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰλδ.

*Ἐπιδώτης, ου, ὁ (ἐπιδίδωμι). Ὅστις χαρίζει, δωρίζει, χορηγεῖ· Ἐπθ. πλειόνων θεοτήτων, καὶ ἐξαιρ. τοῦ Διός.

Ἐπιείκεια, ἡ (ἐπιεικής). Μετριότης, πραότης, σωφροσύνη, κοσμιότης, σεμνότης, πρέπον καὶ δίκαιον πολίτευμα, φέρτιμον.

Ἐπιείκελος, ὁ, ἡ, = εἴκελος. Ὅμοιος, παρόμοιος· μετά δοτ. — Τό ἀρσ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ.· ἀλλά μόνον ἐν ταῖς συντάξεσιν ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιείκελος· ὠσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ.

Ἐπιεικεύω· Εἶμαι ἐπιεικής· ὡσαύτως καὶ κατά μέσ. διάθ. παρά τοῖς Ο΄. παρά τό

Ἐπιεικής, ὁ, ἡ (εἰκός, ἔοικα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρέπον, ἁρμόδιον, προσῆκον, δίκαιον, ἀνάλογον, ἀξιοπρεπές, ντύμβον οὐ μάλα πολλόν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· Ὄχι πολλά μεγάλον, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆ τάφον, Ἰλδ. Ψ, 246. ντίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν· Θέλει πληρώσουν ἀναλόγως πρέπουσαν ζημίαν, διά τούς κλεπέντας βοῦς, Ὀδσ. Μ. 382. Πλήν τούτων χρῆται ὁ Ποιητ. μόνον τῷ οὐδετ. ἐπιεικές, ἐπιθτκ. εἴτε κατά παραντιθέμενον ἰδιαίτερον λόγον, ὡς ἐπιεικές, Κατά τό πρέπον, Ἰλδ. Τ, 147. Ψ, 537. Ὀδσ. Θ, 389. εἴτε μετ' ἀπρμφ. νόν κ' ἐπιεικές ἀκούειν Τόν ὁποῖον εἶναι πρέπον, δίκαιον νά ἀκούῃ τις, Ἰλδ. Α, 547. νοῖ' ἐπιεικές ἔργ' ἔμεν ἀθανάτοισιν Ὅ,τι λογῆς εἶναι πρέπον νά εἶναι τά ἔργα τῶν θεῶν, Ἰλδ. Τ, 21. παρβλ. Ψ, 50. Ὀδσ. Β, 207. ννπῖς τά μέ ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δέα, Κατά τά ἄλλα καλός, βουβός ομως, Ἡρδ. 1, 85. — β΄) Ἐξ οὗ προέκυψαν παρά τοῖς Ἀττ. αἱ σημασίαι, Κόσμιος, μετριόφρων, δίκαιος, πραΰς, ἥμερος, φιλάνθρωπος, ἤμερον, φιλαλήθης, πιθανός, συγκαταβατικός, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε. 10. πρός μή ἀκριβολογῶν ἐπί τό χεῖρον, ἀλλά ἐλαττωτικός, καί περ ἔχων νόμον βοηθοῦν, ἐπιεικής ἐστίν. καί Ἠθικ. ζ. ντόν ἐπιεικῆ φαμέν εἶναι συγγνωμονικόν. Ὁ Δημοσθ. δέ, ἐπιεικῆ, ὀνομάζει τόν οὔτε ἐπαίνου, οὔτε ψόγου πολοῦ ἄξιον πολίτην· ὡς τό, μέτριος. — 2) Ἐπῤῥ. ἐπιεικῶς, Ἰων. ἐπιεικέως, Ἡρδτ. 2, 92. Παρά τοῖς Ἀττ., πλήν τῶν ἐν χρήσει, ἀνωτέρω διαληφθεισῶν σημασιῶν τοῦ οὐδτ. ἐπιεικές, χρητιμεύει καὶ ἀντί τοῦ, Συνήθως, ἐπί τό πλεῖστον, ἀρκούντως, ἱκανῶς, λίαν, πάνυ· σχεδόν, Schaef. ἐν Πλουτχ. 4. σλ. 340. (τό παρά Δίον. Ἀλ. κατά σημτ. τοῦ, συγγνώμων, συγκαταβατικός, ἐτυμολογοῦσι, ψευδῶς μέντοι, παρά τό, εἰκῶ· διότι τό, ἐπιεικής φέρει καθ' ἑαυτό τήν σημτ. τοῦ, πραΰθυμος, ἵλαρός, ἁρμόδιος καὶ τήν τοῦ, συγγνώμων.)

Ἐπιεικτός, τή, τόν (εἰκῶ). Ἐνδοτικός, παραχωρητικός, εὐπειθής, εὐήνιος· ὅστις ἐνδίδει, πείθεται, δέν ἐναντιόνεται, Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεί προσκείμενον ἔχοντι τό, οὐκ, ἀρνητικόν, οὐκ ἐπιεικτός· Ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος· ὅθεν ημένος, σθένος, οὐκ ἐπιεικτόν· Θάῤῥος ἀδιάλειπτον, δύναμις ἀκατάδαμαστος, Ἰλδ. Ε, 892. Θ, 32. Ὀδσ. Τ, 493. Ὠσαύτως καί, ππόνος οὐκ ἐπιεικτόν· Λύπη ἀκατάπαυστος, Ἰλδ. Ξ, 549. τό δέ πέργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτά· Πράγματα ἀξιογέλαστα καὶ ἀδιάλειπτα, τοῦτ' ἔστι διαμένοντα, τά ὁποῖα δέν ημπορεῖ νά ἀκυρωθοῦν, νά γένουν ὡς νά μήν ἦταν, Ὀδσ. Θ, 307. ἄλλοι δέ ἐνισοῦσι τό, οὐκ ἐπιεικτά, ἀντί τοῦ, ἀνυποφερτα.

*Ἐπιεισμένος, η, ον, Ἰων. μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπιέννυμι, ἐφιέννυμι, ἀντί ἐφεισμένος, Ὁμ.

*Ἐπεισσάμενος, η, ον, Ἰων. μτχ. μέσ. Ἀορ. ά. τοῦ ἔπειμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Φ, 424.

*Ἐπείσομαι, Ἰων. Μέλ. τοῦ ἔπειμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Λ, 367. Τ, 454. Ὀδσ. Ο, 504.

Ἐπιέλδομαι (ἔλδομαι). Ἐπιθυμῶ, ποθῶ προσέτι, ποιητ.

*Ἐπιελίκτωρ, ορος, ὁ (ἑλίσσω). Ὅστις ἤ ὅ,τι στρεφογυρίζεται, κλωθογυρίζεται, περιτυλίγεται ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπιέλπομαι (ἔλπω, ἀνμλ.). Ἐλπίζω εἴς τι, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θέλει γένῃ, συμβῇ τίποτε· μετά Ἀπρμφ., Ἰλδ. Α, 544. Ἐν γένει = ἔλπομαι, Ἐλπίζω· μετά Αἰτ. καὶ ἐπιφορημ. Αἰτ. μετά Ἀπρμφ. πεπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρήν ἐντανύσειν, Ὀδσ. Φ, 126. ποιητ. μόνον ἀφ' οὗ

*Ἐπίελπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζεται, προσμένεται, ἀπαντυχάνεται.

Ἐπιέννυμι, Ἰων. ἀντί ἐφέννυμι (ἕννυμι, ἀνμλ.). Ἐνδύνω, ντύνω τι προσέτι, ἐπάνω εἰς τά ἄλλα φορέματά μου, ηχλαίναν ἐπισσαμενος Ἐτραβήξαμεν, ἢ ἁπλώσαμεν ἐπάνω του σκέπασμα, ἐπαναφορέματε, Ὀδσ. Τ, 143. Πλήν τούτου χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ Ἰων. Παρκ. παθτ. μετχ. ἐπιειμένος, μόνω, μετά αἰτ. καὶ μόνον τροπικῶς, πεπιειμένος ἀλκήν καὶ πεπιειμένος ἀναιδείην ἀντί τοῦ, δυνατός, ἀνδρεῖος, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Ἰλδ. Α. 149. Ι, 372. Η, 164. Ὀδσ. 214. καὶ ἀλλαχοῦ· ηχαλκόν ἐπίσταιο, Ἡρδτ. 1, 47. Μέσ. Ἐνδύνομαι, ντύνομαι ηχλαίναις, Ἡρδτ. 4, 64. ἔτι δέ καί, ηνώτοισι κρόκαισι Ἐνδύνομαι, σκεπάζω τήν ῥάχιν μου μέ ὑφασμένα φορέματα, Πνδ. Νεμ. 10, 82. Μεταφ. Περιτυλίγομαι, περιτσεπάζομαι ηγήν ἐπίτασιν, ἢ ἐπίσσασθαι· Τό νά σκεπασθῇ τις μέ γῆν, ταφῇ, παραχωθῇ, Πνδ. Νμ. 11, 21. Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1352. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 404. Οὕτω καὶ ηβωμόν, κῦμα, ἀχλύν, κόμαν κτλ. τ. τ. παρβλ. ἔννυμι. Ὁ Ἀττ. τύπ. ἐφέννυμι, σπανιώτ.

Ἐπιέπομαι, ἐπίεσπομαι, ποιητ. ἀντί ἐφέπομαι, ἐφέσπομαι, Ἀκολουθῶ· καταδιώκω, Ἀπολλ. καὶ Ὀππιαν.

*Ἐπιέσσαμεν, ά. πλθ. πρσπ. Ἀορ. ά. τοῦ ἐπιέννυμι, Ὀδσ.

Ἐπιετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἐφετεινός, φετεινός, Πολύβ. Γ. 55.

Ἐπιζαρέω, = ἐπιβαρέω, Εὐριπ. λέξις, Salck καὶ Pors. ἐν Φοιν. 45. Περί τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β εἰς ζ, ἰδέ ἐν τῷ, Ζ. στοιχ. (φαίνεται δέ ὅτι καὶ τό ζαρίω ἦν σχεδόν ἀχρστ., ὡς καὶ τό βαρέω, κατ' ἔντ.)

Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ. Ὀξύς, σφοδρός, ὁρμητικός, ἐπιζ. χόλος, Ἰλδ. Ι, 525. ἀφ' οὗ Ἐπῤῥ. ἐπιζαφελῶς. (ὡς παρά τό, ἐπιζαφελής, τό ὁποῖον ὅμως οὐδαμοῦ εὑρηται.) Σφοδρά, δυνατά, πολύ πεπιζαφελῶς χαλεπαίνειν, μανικίνειν· Τό νά ὀργίζηται, θυμοῦ, ἀγανακτῇ τις δυνατά, κατά πολλά, Ἰλδ. Ι, 516. Ὀδσ. Ζ, 330. καὶ πεπιζ. ὀρεύεσιν· Τό νά ὁμιλῇ τις δυνατά, μέ βίαν, Ὁμ. Ἴλ. Ἔρ. 487. Ἔτι δέ καὶ πεπιζ. κατέσουσαι, Ἀπολ. Ῥόδ. Παντοχοῦ μόνον εἰς σήμεσιν ὀξείας ὀργῆς, καὶ μόνον παρά τοῖς Ἐπικ. (Πρωτότ. ζάφελος ἡ τοιοῦτόν τι, οὐχ εὑρηται, ὥσπερ οὔτε ἄλλος πως συνθέσεις τῆς λέξ. Ἀλλά καὶ ἡ Ἐτμλ. διαφορεῖται, κατά τινας μέν ἐστίν ἐπίθ. τοῦ ζα-, κατ' ἐπίτσ. διά τῆς Ἐπί καὶ ἄλλοι δέ ἀποδιδόασιν αὐτό εἰς τό, ὀφέλλω, κατά διπλῆν ἐπτσ. διά τῆς Ἐπί καὶ διά τοῦ ζα-, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐτυμολογοῦσιν αὐτό παρά τό ζάω, ἢ παρά τό φλάω.) (Ε)

Ἐπιζάω, Μ. ήσω (ζάω, ἀνμλ.). Ζῶ προσέτι, ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἢ περισσότερον καιρόν παρά ἄλλος τις. — 2) μετά δοτ. Ζῶ καὶ βλέπω τόν θάνατον, τό τέλος τινός.

Ἐπιζείω, ποιητ. ἀντί ἐπιζέω.

Ἐπίζεμα, τό (ἐπιζέω). Ἀφέψημα, ἀπόβρασμα, νερόν θερμόν, βραστόν χεόμενον ἐπάνω εἰς χόρτα καὶ τ. τ., διά νά εὐγάλλῃ τόν χυλόν των, καὶ χρησιμεύον εἰς ἰατρ. ἐπί τό πλεῖστον, τό ἐκ τοῦ λατ. decoctum ἀκόμη. — 2) Νερόν, τό ὁποῖον βράζει ἀκόμη.

Ἐπιζεύγνυμι, καὶ ἐπιζευγνύω, Μ. εὔξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ζεύγω, βάλλω, δένω εἰς τόν ζυγόν ζῶόν τι· ζευγαρώνω, συνδένω, κομποδένω, ἑνώνω ἕν τι μέ ἄλλο τίποτε. Προσθήκη· ἐπί τό πλεῖστον ὑποκείται ἡ ἰδέα, ὅτι τό προστιθέμενον κεῖται μεταξύ δύο σωμάτων ἢ μερῶν. Ἐν γένει, συνδένω, ἑνώνω δύο τινά ἕν μέ τό ἄλλο, Ἡρδτ. 7, 36. Ἀριστοτ. περί Κόσμ. καλοῦνται δέ οὗτοι πόλεις, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἣν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου. — 2) πεπιζ. στόμαι Κλείω, σφαλῶ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1041. ὡς τό ἐπιζυγάω· ἀφ' οὗ

Ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ. Σχοινί, δι οὗ συνδέει τις δύο πράγματα ἕν μέ τό ἄλλο.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ. Κομπόδεμα, δέσιμον δύο πραγμάτων ἕν μέ τό ἄλλο. Προσθήκη· ἐπανάληψις, δευτέρωσις, Γρηγ. Ναζ. ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις.

*Ἐπιζεφύριος, ὁ, ἡ, = ἐπιζέφυρος, ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετον γενικῆς τινος τῶν Λοκρῶν.

Ἐπιζέφυρος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κεῖται πρός τόν δυτικόν ἄνεμον, ὅθεν πρός Ἄρκτον. «Δυμαίνης ἐπιζεφύριοι». Εὐφορίων παρά, Στεφ. Βυζαντ.

Ἐπιζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζει τί προσέτι, μετέπειτα, μέσα, ἐπάνω που· εἶναι ζεστόν, θερμόν, βραστόν· καίω ζεματίζω, ἀφρίζω, χορχολάζω ὡς βραστόν νερόν, μετά δοτ. Ἐπί τό πλεῖστον τρπκ. ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσεν τό παρ' ἡμῖν σύνηθ. Χορχολάζειν τό αἷμα μου, Ἡρδτ. 7, 13. Ὡσαύτως καί ἐπί πάντων τῶν ψυχικῶν παθῶν, ἡ χολή, ἡ ὀργή ἐπιζεῖα τό κοντ. Βράζει ἡ χολή του, βράζει ἀπό θυμόν, Ἀριστφ. Θεσμ. 468. Ἔτι δέ καί ἐπί σωματικῶν καυστικῶν ἀλγεδόνων ἢ πόνων, οἱ ὁποῖοι ἐνοῦμενοι μέ ἄλλους προϋπάρχοντας ἐπανυξάνουσιν αὐτούς, ημελαγχόλα ἐ' ἄμμιγα τιν αἰκίζει Νέσσου φόνια ὁλόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα, Σοφκλ. Τρχ. 840. «θυμάλωψ ὑμῖν ἐπίζεσεν», Θέρμη σάς ἦλθε, σάς ἐπλάκωσεν, Ἀριστφ. Ἀχ. 321. — 2) Ἐργ. Ζεσταίνω, θερμαίνω τι· μετά αἰτ. πεπιζ. λέβητα πυρίω, Εὐριπ. Κυκλ. 391. Ζεσταίνω, θερμαίνω λέβητα, ἢ χάλκωμα εἰς τήν φωτιάν, ὁ Lob. μόνος ἐν Αἰ. σλ. 226. ἀμφιβάλλει τήν χρῆσιν τῆς λέξ. ταύτην· ὡσαύτως ἀμφιβάλλεται καὶ τό παρ' Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 994. «δεινή τις ὀργή δαιμόνων ἐπέζεσεν τό Ταντάλειον σπέρμα, διά πόνων τ' ἄεἰ· ὅπου τό κέμμα πιθανῶς πρέπει νά τεθῇ μετά τό ἐπέζεσεν, καὶ ἡ αἰτ. σπέρμα, νά ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ, ἄγει.

Ἐπίζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Πᾶν ὅ,τι ζηλεύεται, φθονεῖται· ὅ,τι εἶναι ἀξιοζήλευτον, ἀξιομίμητον· ὅθεν ὅστις εἶναι εὐτυχής, ὅ,τι εἶναι ἐξαίρετον, Αἰτχύλ. Ἀγ. 948.

Ἐπιζήμιος, ὁ, ἡ (ζημία). Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ, ζημίαν, βλάβην. τό ἐπιζήμιον = ζημία, Τιμωρία, παιδεία. Ἐπῤῥ. ἐπιζημίως· ἀφ' οὗ

Ἐπιζημιόω, Μλ. -ώσω. Παιδεύω, τιμωρῶ, ζημιόνω τινά· ἀφ' οὗ

Ἐπίζημίωμα, τό. Ζημίωμα, τιμωρία, Πολυδ. Η΄. 149.

Ἐπιζητέω, Μλ. -ήτω (ζητέω). Ζητῶ νά εὕρω τι, τό ὁποῖον μοί ἔλλειψε· ἐπιθυμῶ, ποθῶ νά τό ξαναποκτήσω· μετά αἰτ. Ἡρδτ. 3, 36· ἀφ' οὗ

Ἐπιζήτημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔλλειψε καὶ τό ζητῇ νά εὕρῃ τις μέ πόθον, ἐπιθυμίαν. Κλήμ. Ἀλ.

Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔλλειψαν ζη-

ται, ἐπιθυμεῖται, ποθεῖται. Ὅ,τι συνεπίζει τις νὰ ζητῇ, ποθῇ, ἐπιθυμῇ ὅταν τοῦ ἔλλειψε, τὸ ἐστερήθη· παρὰ τό

Ἐπιζήτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, ποθῇ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐστερήθη.

Ἐπιζυγόω, Μλ. -ώσω (ζυγόω). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· ἐξαιρ. ἡνιοχῶν, Κλείσ., σφαλῶ τὰς ὄρας μὲ τὸν μοχλόν, σύρτην, διάδρομον· ἀντιδ. τῷ, ἀναζυγόω.

Ἐπιζώννυμι, Μλ. -ζώσω (ζώννυμι, ἀνμλ.). Ζώνομαι, βάλλω, δένω τὸ ζωστάρι μου, Παῦτ. οἱ ἐπεζωσμένοι, Ὅσοι ἔχουν ζωσμένα τὰ φορέματά των ὑπὸ τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἔχουν γυμνόν, Ἡρόδ. 2, 85.

Ἐπίζωστρα, ἡ, = ζωστήρ. Ζώνη, ζωστάρι, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. 7, 68.

*Ἐπίηβαι, ἰων. ἀντὶ ἐπίβαι, Ἡρόδ. 1, 120.

*Ἐπίηλε, γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπιάλλω, Ὀδσ. (υ — ω)

*Ἐπίημι, Ἰων. ἀντὶ ἐφίημι, Ἡρόδ.

*Ἐπιήνδανε, Ἐπικ. ἀντὶ ἐφήνδανε, γ'. ἑνικ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἐφανδάνω, Ὀδ.

Ἐπίηρα. Δίς ἀπαντώμενον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 572. 578. ἐπίηρα φέρειν τινί ἢ ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1094. ὅλως κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. τοῦ, ἠήρα φέρειν τινί, ἢ ἐπί τινι Τὸ νὰ προσφέρῃ τις εἰς τινα ποθητόν, τερπνόν, ἐφετόν τι· νὰ τῷ εὐνοῇ, νὰ ἐκπληρόνῃ τὴν εὐχήν, νὰ κάμνῃ τὴν θέλησίν του, ὡς τὸ λογογρφ. χαρίζεσθαι. Ἔστι δὲ τό, ἐπίηρα, οὐδετ. τοῦ, ἐπίηρος, ὅπερ διετυπώθη ὅλως κατὰ τύπον ἐπιθτ. π. χ. παρὰ Lesch. ἐν λεύκ. Ὁμ. 56. Ἐμπδ. 208. Χαρίεις, ἀρεστός, προσφιλής, ποθητός, ἀγαπητός, χαριτωμένος· ἰδὲ ἠρα καὶ τὸ ἑπόμ. (ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 152. ἀποδοκιμάζει ὅλως τὴν λέξ. καὶ θέλει γράφεσθαι αὐτὴν ἐν ἀμφοτ. τοῖς Ὁμηρ. μαρτυρίοις, καὶ παρὰ τῷ Σφκλ. διηρημ. ἐπὶ ἤρα, ἀλλ' οἱ περὶ τούτου λόγοι του ἐλλείπουσιν ἀποδείξεως.)

*Ἐπιήρανος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἀρεστόν, ποθητόν, ἀγαπητόν· μετὰ δοτ. οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα ξυμῷ γίγνεται Οὔτε λουτρὸν τῶν ποδῶν δὲν λαμβάνω κατὰ τὴν ἐφετήν μου, Ὀδσ. Τ, 343. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρ., τοῦ ἐπιήρανος ἡ σημτ. διφορεῖται εἰς τὴν τοῦ, ἀρεστός, ἁρμόδιος, καὶ τοῦ, ὠφέλιμος, βοηθητικός, κραταιός· κάτοχος, ὡς ἀναφερομένου εἰς τὸ πρωτότ. ἤρανος, κοίρανος· ὅθεν συντάσ. γενικ. ἐπιήρανος ἔργων, ἀρετάων Τέχνην, ἀρετὴν κεκτημένος· ἢ πᾶς ἀκόντων ἐπιήρανος Κατὰ τῶν ἀκοντίων βοηθητική. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. νεύρων ἐπιήρανος Δυναμωτικὸς τῶν νεύρων· παρβλ. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 157. fig.

Ἐπιηρεφής, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπιρρεφής.

Ἔπιηρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαριτωμένον, ποθητόν, ἀγαπητόν· ἰδὲ ἔπιηρα.

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν νυμφίων, ἢ εἰς γάμον· γαμήλιον· ἀφ' οὗ, τὸ ἐπιθαλάμιον, ὑπακ. μέλος, ᾆσμα, τραγῳδία τοῦ γάμου, νυμφιάτικον, γαμβρίατικον τραγούδ., τὸ ὁποῖον ἐτραγωδοῦσαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον στεκόμενοι εἰς τὴν ἀράδαν ἔμπροσθεν εἰς τὸν θάλαμον τῶν νυμφίων· ἰδὲ Θκρτ. 18. Himer. or. 1. (ε) ἀφ' οὗ

*Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐπιθαλασσίδιος, Ἀττ. ἐπιθαλαττίδιος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπόμ.

Ἐπιθαλάσσιος, Ἀττ. -ττιος, ὁ, ἡ· σπανιώτ. τριγεν. ὡς παρὰ Πλάτ. Νμ. 4. σελ. 704. D. (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· παραθαλάσσιον. Θουκυδ. Β'. ἔστι δὲ ταῦτα πάντα ἐπιθαλάττια τῆς Πελοποννήσου. Ξενοφ. Ἑλλ. ἐπιθαλαττίδιοι πόλεις.

*Ἐπιθάλασσος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἐπιθάλαττος, σπανιώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιθαλάσσιος. Ἀππ.

Ἐπιθαλπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· παρὰ τό

Ἐπιθάλπω, Μλ -ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἐξαιρ. τὴν ἐπιφάνειαν σωματός τινος. Πλούταρχ. Θ'. 721.

Ἐπιθαμβέω, Μλ -ήσω (θαμβέω). Βλέπω, κυττάζω τι μὲ θαυμασμόν, θαυμάζω ἐπί τι. Νόν.

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ (θάνατος). Καταδικασμένος εἰς θάνατον. Διονύσ. Ἁλικ. 4. 35. Ἐν γένει = τῷ ἑπμ. 2) νεπιθανάτως ἔχειν, = νεπιθανάτως ἔχειν. (ε)

Ἐπιθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ἀρρώστος μέχρι θανάτου. Δημοσθ. ἡ μήτηρ ἐπιθάνατος ἦν. 2) Θανατηφόρος· πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. ς'. 4. — 2) νεπιθανάτως ἔχειν Ἐπῤῥ. Τὸ νὰ εἶναί τις μέχρι θανάτου ἄρρωστος, κοντὰ νὰ ἀποθάνῃ = ἐπιθάνατον εἶναι. (ε)

Ἐπιθανής, ὁ, ἡ· = ἐπιθάνατος.

Ἐπιθάπτω, Μ. ἅψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπάνω που, προτέτ., μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου· ξαναθάπτω. Φιλόστρ. σελ. 670.

Ἐπιθαρσέω, Μλ -ήσω καὶ ἐπιθαῤῥέω, τοῦτο δὲ Ἀττ. ἐξαιρ. (θαρσέω) τινί. Ἐμπιστεύομαι, θαῤῥῶ, ἀφίνομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα ἢ εἴτι. 2) Ἐγκαρδιώνομαι, κάμω καρδιὰν ἐναντίον τινός, δὲν φοβοῦμαι· π. χ. παρ' Ἀπιαν. Πολ. Γ'. 10. νεπιθαρσεῖν τοῖς ἐχθροῖς.

Ἐπιθαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἀττ. ἐπιθαῤῥύνω, (θαρσύνω). Θαῤῥύνω, ἐγκαρδιώνω τινά προσέτι, ἔτι μᾶλλον· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. Ἰλ. Δ, 183.

Ἐπιθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω, τιμῶ καὶ ἀνταμείβω τινὰ νεπιθαυμ. τὸν διδάσκαλον Ἀνταμείβω τὸν διδ. εἰς σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ μου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1147.

Ἐπιθεάζω = ἐπιθειάζω.

*Ἐπιθεάομαι, Μλ -άσομαι (θεάομαι, ἀνμλ.) Κυτάζω, παρατηρῶ τι ἐπάνωθεν, ἀπὸ ἐπάνω· (άσομαι, -υ—)

Ἐπιθειάζω, Μ. άσω (θειάζω, ἀνμλ.) Φωνάζω μὲ ἐνθουσιασμόν, κηρύττω, προφητεύω ὅτι μέλλει νὰ γένῃ τι. 2) Ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεούς, τοὺς κράζω ὡς μάρτυρας καὶ τοὺς ἐκυτεύω· θρηνῶ ἐπικαλούμενος τὸν θεόν· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 110, Θκδ. 8. 53. 3) Ἐνθουσιάζω τινά· τινί τι. Ἐν γένει, προξενῶ θείαν ἔμπνευσιν διά τι· βεβαιόνω τι μὲ θεϊκὸν σέβας. 4) Παραστήνω, περιγράφω τι μὲ θεϊκὴν λαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, Πλούταρχ Η'. σλ. 291. νεπιθειάζω τὰς πράξεις, Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. Δίδω εἴς τι θείαν τιμήν, τὸ κάμω νὰ φαίνηται, νομίζεται ὡς θεῖον, ἀφ' οὗ

Ἐπιθεῖασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπικαλῆται τις τὸν θεόν, νὰ ἐξορκίζῃ τινὰ εἰς τὸν Θεόν, νὰ κράζῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ ὡς μάρτυρα εἴς τι· νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ ἐπικαλούμενος τὸν θεόν· ἐν γένει = ἐνθουσιασμός.

*Ἐπιθειασμός, ὁ = ἐπιθείασις. Θκδ. 7, 75.

Ἐπιθεῖτε, κατὰ συγκ. β'. πλθ. πρσπ. Εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιτίθημι, ἀντὶ ἐπιθείητε, Ἰλ. Ω, 264. Ὀδσ. Χ. 62.

Ἐπιθέλγω, Μλ ξω (θέλγω). Θέλγω, ἡδυκαλῶ τὴν καρδιὰν τινός μὲ παρηγορητικὰ, κολακευτικὰ λόγια. καταμαγεύω τινά, τὸν κάμω νὰ μὲ ἀκούῃ ὡς μαγευμένος. ᾠδαῖς ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον ἐπιθέλγουσι, Φυτώνοντες, παίζοντας εἰς τὴν φλογέραν γλυκείαν καὶ ὑπνωτικὴν μελῳδίαν. Πλουταρ. 7. σελ. 789.

Ἐπίθεμα, ατος, τό (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη ἐπάνω τινός· σκέπασμα, στέγανος, ἔμπλαστρον, πλάκα ἐπάνω εἰς τάφον κ. τ. τ. Παυσαν. καὶ Ἰατρ.

Ἐπιθεραπεύω, Μ. εύσω (θεραπεύω). Φροντίζω, ἐγκαιδζομαι προστάτ., ἔχω ἔννοιαν, φροντίδα διά τι Θουκυδ. 8. 47. νεπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον. Θεραπεύω, ἰατρεύω τινὰ μετάπειτα, ἢ κάμνω, μεταχειρίζομαι εἴς τινα δευτέραν θεραπείαν, ἄλλον τρόπον ἰατρείας.

Ἐπίθεσις, εως, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τίς τι ἐπάνω εἰς τι· προσθήκη· ἐπίθετον· Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ. β', 14. 2) Ἐκ τοῦ Μέσ. Ἀρχή, ἐπιχείρησις· ἐπιβουλή, ἀπάτη, δόλος, πονηρία, παραμύθημα, ἐξαφνικὸ ὁρμὴ κατά τινος.

Ἐπιθεσπίζω, Μ. ίσω (θεσπίζω). Ἐπὶ μαντείων, ἢ ἐπὶ θεότητός τινος, Διορίζω, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπικυρόνω τι· μετὰ δοτ. Ἀλλὰ — 2) νεπιθεσπίζω τῷ τρίποδι Προφέρω, κηρύττω χρησμὸν καθήμενος ἐπὶ τὸν τρίποδα· Ἡρόδ. 4, 179. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεσπισμός, ὁ. Μαντείου, ἢ θεότητός τινος ἐπιβεβαίωσις, συγκατάνευσις, εὐδόκησις, παρ' Ἀρρίαν. 9, 19. Προσταγὴ μαντείου.

*Ἐπιθετέον Ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐπιτίθημι. Πρέπει νὰ βάλλῃ, νὰ βάλῃ τίς τι ἐπάνω που. — 2) Νὰ ὁρμᾷ, ὁρμήσῃ ἔξαφνα κατά τινος.

Ἐπιθέτης, ὁ (ἐπιτίθεμαι). Ἐπίβουλος, δόλιος, ἀπατεών.

Ἐπιθετικός, ἡ, όν (ἐπιτίθεμαι). Ὅστις ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τι· ἀπατᾷ ἐπιβουλεύει εὐκόλως, πρόθυμα· εἶναι ὁρμητικὸς μὲ ἔξαφνον καὶ δόλιον ἢ κρυφὸν τρόπον — 2) (ἐπιτιθημι). Ὅ,τι θέτεται, βάλλεται ἐπάνω, προσθέτεται εἴς τι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμμ. πᾶν ὅ,τι προσπαρμόζεται, προστίθεται εἰς τὰς λέξεις, εἰς τὸν λόγον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπιθετικόν, τὸ Ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπῤῥ. ἐπιθετικῶς.

Ἔπίθετος, ὁ, ἡ (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστέθη, προσηρμόσθη εἰς τι· ἐξαιρ. ὡς ἀντίθ. τῷ οἰκείῳ καὶ φυσικῷ, Ξένον, ἑτερογενές, τεχνικόν, ἐπίπλαστον, καλλωπισμένον, μὴ φυσικόν, ψευδές, προσποίητον, ἀλλότριον, ἀλλόφυλον. Ἰσοκράτ. νεπίθετοι ἑορταί, ἀγωνίσματα. παρβλ. ἐπακτός, ἐπίκτητος. — 2) Παρὰ τοῖς Γρμμ. τὸ ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπῤῥ. ἐπιθέτως.

Ἐπιθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) Τρέχω κατά τινος ἢ πρός τινα· τρέχω κατόπιν τινος, διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω τινά· τρέχω ἐναντίον τινὸς διὰ νὰ τὸν χτύπω καὶ βλάψω. Ἡρόδ. 9, 107. (Καὶ εἰς τοῦτον τὸν μέλ. σολοικίζει πάλιν ὁ διδάσκαλος Κούμας, ἐπιθεύσω σημειώσας αὐτόν).

Ἐπιθεωρέω, Μλ -ήσω (θεωρέω) Παρατηρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν. Ἀντωνῖν. Η'. 26.

*Ἐπιθεωρία, ἡ = ἐπιθεώρησις.

Ἐπιθήγω, Μλ -ξω (θήγω). Ἀκονῶ τι ἔτι μᾶλλον, πρός τι, κατά τινος· ἐν γένει, Ἀκονῶ, ὀξύνω, κάμω τι ὀξύ, σουβλερόν ἢ κοπτερόν. 2) Πλούταρχ. Θ'. σελ. 142. Παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, θαῤῥύνω τινά, τὸν θυμόνω ἐναντίον τινός.

Ἐπιθήκη, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ εἶναί τι θεμένον, βαλμένον ἐπάνω εἰς τίποτε· προσθήκη, αὔξησις, Ἡσ. Ἔρ. 378.

Ἐπίθημα, ατος, τό· = ἐπίθεμα, Σκέπασμα, τὸ τουρκβ. καπάκι· ἠφαιρεμένων ἐπιθήματα· Σκεπάσματα, καπάκια κιστῶν, κιβωτῶν, τὸ ἰταλ. κασσῶν, τουρκβ. σενδουκίων, Ἰλ. Ω, 228. Ἡρόδ. 1, 48. ἀφ' οὗ

Ἐπιθηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς

σκέπασμα, εἰς τὸ νὰ σκεπάζωμεν μὲ αὐτὸ τίποτε κοῖλον πρᾶγμα. Πολυδ. Ζ'. 203. καὶ

Ἐπισημαντουργία, ἰας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις ἐπισήματα, ἤτοι σκεπάσματα καντοῦν, στέγας, σκεπαστές. κ. τ. τ. Πλάτ. Πολιτ.

Ἐπισηματόω, Μλ -ώτω. Σκεπάζω, βάλλω σκέπασμά τι ἐπί τι. Ἀθήν. σελ. 473. καδίσκον καινὸν εἴωτον ἐπισηματούντανε

Ἐπισηραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ Ἐπισηράρχου, παρὰ τὸ

Ἐπισήραρχος, ὁ. Ὁ ἐπιστάτης εἰς τοὺς Σηράρχους.

*Ἐπισήτωρ, ὁ· Ἀμφβ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐπιβήτωρ, Νον. ι, 51.

Ἐπισι, Προστακτ. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπισιγγάκω, Μλ -ξήξομαι (σιγγάνω, ἀνμλ.) Ψηλαφῶ τι, τὸ ἐγγίζω ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω· μετὰ δοτικ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 18. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. (Σι)

Ἐπισλίβω, Μ. ψω (Σλίβω). Θλίβω, ζουλίγω τι ἐπάνωθεν ἢ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του. (Σλι) ἀφ' οὗ

Ἐπίσλιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σλίβῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε ἐπάνωθεν, τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του.

Ἐπισοάζω, Μλ -άσω (Σοάζω). κυρίως μὲν Κάθημαι, κάθομαι ἐπί τι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ κατὰ τὴν ἰδικιτ. σημτ. τοῦ, κάθημαι ὡς ἱκέτης ἐπάνω εἰς τὰς ἀναβάθρας, σκαλίδια, ναοῦ ἢ βωμοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῆς θεότητος· ὅθεν καὶ, θρηνῶ, ὀδύρομαι, εἶμαι εἰς θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 853. «ἐπὰθ' ἑπευχεμένη κἀπισοάζουσαν, Εὐριπ. Μηδ. 1409 «ἐπάθε καὶ θρηνῶ κἀπισοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας». Παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 109. ἕιχ.

Ἐπισολόω, Μλ -ώτω (Σολόω). Θολόνω ἢ ζυμαίνω, τὸ τουρκβ. μουριταρεύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος· σκοτίζω, ἀσχημίζω τίποτε ἐξωτερικῶς.

Ἐπισορεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπισρώτεω· ὁ ἐνστ. ἐπισορέω, μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγρφ.

Ἐπισόρνυμαι, (Σόρνυμαι). Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ πλείστα, Συνουσιάζεται, βατεύει· μετὰ δοτ. Λουκιαν. Ἕρωτ. «ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπισόρνυται· ἀλλὰ καὶ «ἐπισόρνυται γυναιξίν», ἐπὶ ἀστέργων ἀνθρώπων.

Ἐπισορόω, (Σορός). Γονοποιῶ, ἐγκαστρόνω, Κλήμ. Παιδ. Β'. 222.

Ἐπισορυβέω, Μλ -ήτω (Σορυβέω). Θορυβῶ, προξενῶ, κάμνω σόρυβον, ταραχὴν πρστάτ., ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. Δείχνω τὴν ἀρέσκειαν ἢ τὴν δυσαρέσκειάν μου εἰς, ἢ διά τι μὲ σόρυβον καὶ μεγάλας φωνάς, Χειροκροτῶ, ἢ σφυρίζω, σουρίζω διὰ νὰ ἐπαινέσω, ἢ περιπαίζω, περιγελάσω τίποτε, τὰ συνήθ. ἰταλ. ἀπλοκουντάρω, ἢ σοφιάρω.

Ἐπισράσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ -ξω (Σράσσω, ἀνμλ.) συναιρ. ἀντὶ ἐπισαράσσω· (ἀσσω, ῠ –) Πολυδ. Α'. 246.

*Ἐπισραύω, (Σραύω). Συντρίβω, τσακίζω κατακομματιάζω τι πρστάτ.

*Ἐπισρέξας, αντα, αν. Μτχ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπιτρέχω. Ἰλιάδ. Ν, 409.

Ἐπίσρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, μετὰ ταῦτα αὐξημένον. Ἱπποκρ. «παρὰ» ἐπίσρεπτος».

Ἐπισρηνέω, Μλ -ήσω (Σρηνέω). Θρηνῶ, κλαίω πρστάτ., ἢ διάτι. ἀφ' οὗ

Ἐπισρήνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλαίῃ, θρηνῇ τις πρστάτ., ἢ διά τι. Πλούταρχ. Η'. σελ. 410.

Ἐπισρομβόω, (Σρομβόω). Καμνω, φέρνω τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ. Παθτ. Πήγετσι γίνεται πηκτόν. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. «ἢν δ' ἐπισρομβωθῇ γάλα».

Ἐπισρύπτω, (Σρύπτω, ἀνμλ.) = διασρύπτω· Πλούταρχ. Διον. 17.

Ἐπισρώσκω, Μλ. ἐπισοροῦμαι, ἀόρ. ἐπέσορον (Σρώτεω, ἀνμλ.) Πηδῶ ἐπάνω που ἢ ἐπί τι· μετὰ γεν. «ἐπισρ. νηός». Ἰλιάδ. Θ, 515. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. «τύμβῳ καθ' ὑπακ. ἐννοιαν ὑβριστικῆς ἀτιμίας, Ἰλιάδ. Δ, 172. — 2) μετὰ αἰτ. «τόσσον ἐπισρώσκουσιν Τόσον μακρυὰ πηδοῦν, Ἰλιάδ. Ε, 772. «ὡσαύτως καὶ ἡμικρὰ ἐπισρ.» Ἡσιόδ. Ἔρ. 438.

Ἐπίσυμβρον, τό. Φυτόν τῶν παρασίτων, ἐπὶ τὴν Σύμβραν αὐξάνον· ἰδὲ ἐπίσυμον.

Ἐπισυμέω, Μλ -ήτω (Συμός). Ἐπισυμῶ, ἔχω ἔρεξιν, πόθον, ἀγάπην, λαχταρίζω διὰ νὰ ἀπολαύσω, νὰ ἀποκτήσω τι. μετὰ γεν. ἀφ' οὗ

Ἐπισύμημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπισυμεῖ, ὀρέγεται, ἀγαπᾷ, εὔχεται νὰ ἀποκτήσῃ τις· ἔτι δὲ, Ἐπισυμία, ἔφεσις, εὐχή. (ῠ)

Ἐπισύμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπισυμῇ τις τίποτε. (ῠ)

*Ἐπισυμήτειρα, ἡ, Θηλκ. τοῦ ἐπμ.

Ἐπισυμητής, ὁ. Ὅστις ἐπισυμεῖ, ἔχει πόθον, εὔχεται νὰ ἔχῃ, νὰ ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ τίποτε· ἐραστής, φίλος, Ἡρόδ. 7, 6.

Ἐπισυμητικός, ἡ, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπισυμῇ, εὐχηται νὰ ἀπολαύσῃ τι. «τὸ ἐπισυμητικόν», Ἐπισυμία. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐμπνέει ἐπισυμίαν, κάμνει τινὰ νὰ ἐπισυμῇ τίποτε. Ἐπρρ. ἐπισυμητικῶς.

Ἐπισυμητός, η, όν. Ποθητός, ἀγαπητός, ἄξιος νὰ τὸν ἐπισυμῇ τις. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. 10.

Ἐπισυμία, ἡ (ἐπισυμέω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀγάπη, ὄρεξις, κλίσις τῆς ψυχῆς θερμὴ πρὸς ἀπόλαυσίν τινος. μετὰ γεν., ἢ καὶ πρός τι. τὸ πλεῖστον κατὰ κακὴν σημτ. Μανική, ἀστελγὴς ὄρεξις, ἡδυπάθεια, ἀκρασία. — 2) Τὸ ποθούμενον, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισυμίας, Εὐρπ. Κυκλ. 448. Παρν Πλάτ. Ἡ δύναμις τοῦ ἐπισυμεῖν· εἰς Κρατ. «οὐ δ' ἐπισυμία χαλεπόν, τῇ γὰρ ἐπὶ Σύμῃ ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα.

Ἐπισυμίαμα, ατος. Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ θυμιατίζῃ τις, παρὰ τὸ

Ἐπισυμιάω, Μλ -άτω (Συμιάω). Θυμιατίζω προστάτ· βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήρι καὶ θυμιατίζω. (ᾰτω) Πλούτ.

Ἐπισύμιος, ὁ, ἡ. Μανέθ. Δ'. 565. = ἐπισυμητικός. (ῠ)

Ἐπισυμίς, ίδος, ἡ. Στεφανάκι ἀπὸ λουλούδια, τὰ ὁποῖα ἔπλεκαν ὀλόγυρα εἰς τὸν λαιμόν, διὰ νὰ ἐμπνέουν τὴν εὐωδίαν του, παρβλ. ὑποθυμίς.

Ἐπισυμόδειπνος, ὁ, ἡ (ἐπισυμέω, δεῖπνον). Ὅστις ἐπισυμῇ νὰ δειπνήσῃ. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. Η'. 6.

Ἐπίσυμος, τό. Φυτόν τι τῶν παρασίτων, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐπὶ τὸ εὐώδες φυτὸν σύμον, τὸ κοιν. κουσκούταν· παραβλ. ἐπίσυμβρον.

Ἐπισύνω, = ἐπεσύνω. (ῠ – – –)

Ἐπισυσιάζω, Μλ -άσω (Συσιάζω). Θυσιάζω, προτρέπω θυσίαν μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἰς τι. — 2) Βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήρι.

Ἐπισύω, Μ. ύτω (Σύω, ἀνμλ. ἂν μὴ προχριτωτέρα ἢ παρὰ τὸ ἰσύω ἐτυμλγ.). Ἐφορμῶ τρέχω ὁρμητικῶς που ἢ κατά τινος, διὰ ποδῶν, ποδός, ἢ ἐφ' ἁμάξης, Ἰλ. Σ. 175. «ποτὶ Ἴλιον, Τρῶας ἐπισύουσιν. Ὀδ. Π, 297. Ἐπὶ ὁρμῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ τοῦ, πρός τινα, καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ, τινί. — 2) Ἐπισυμῶ κατὰ πολλά· μετὰ Ἀπρμφ. Ὁμ. Ἔμ. Ἔρ. 475. Ἀπόλλ. Ἀργ. Α'. 1238. «οὔτασε ἐπισύουσα τέρεν στόμα». (κατ' ἄμφω τὰς σημτ. χρῶνται οἱ Ἐπικ. οὐ μόνον τῷ υ, ἀλλὰ καὶ τῷ ι, μακρ. ὅταν ἠθέλησάν τινες τὴν ἐτυμλ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, ἰσύνω, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλ., ἐπειδὴ τὸ υ, ἐν τῷ τύπῳ, ἰσύω ἀεὶ βρχ. ἐστι, ὥστε τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 175. ἔδει γράφεσθαι ἐπισύνουσι, καὶ ἐν Τμ. Ἔρ. 475. ἐπισύνει, κ. τ. τ. ἂν θελήσῃ τις νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· τὴν ὁποίαν καὶ ἡ σημτ. τῆς λέξ. αὐτὴ δὲν δοκιμεῖ· τὸ δὲ Ἰῶτα ἐστὶ μακρ. κατὰ χρείαν τοῦ μέτρου καὶ διὰ τῆς θέτεως αὐτῷ ἐν ἄρσει, ὡς καὶ τὸ, ο, μάλιστα ἐν τῷ, ἀποείπω, ἀποέρσῃ, ἀπαέρσεις, ἰδὲ Spitzn. vers. her. σλ. 85. 86.)

*Ἐπισύω, Μλ -ύσω (Σύω, ἀνμλ.) Ῥίπτω θυμίαμα εἰς τὴν φωτιάν. — 2) Θυσιάζω ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1117. β') Θυσιάζω διά τινα ἀφορμήν. γ') Θυσιάζω μετά τινα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἄλλος τὴν θυσίαν του (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βρχ. συνήθ. ἐν τῷ μέλ. δὲ ἀεὶ μακρ.)

Ἐπισωρακίδιον, τό (Σώραξ). Τὸ ἐπάνω τοῦ Σώρακος φόρεμα. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 17.

Ἐπισωρακίζομαι, (Σωρακίζω). Βάλλω τὸν Σώρακα μετέπειτα. — 2) Ἐνδύω, ἁρματόνω τινὰ μὲ τὸν Σώρακα. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 27.

Ἐπισωρήσσω, Μλ -ξω (Σωρήσσω). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω τινὰ ἢ στράτευμα ἐναντίον τινός. Μέσως, ἐπισωρήσσομαι, Ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος, κινοῦμαι εἰς πόλεμον, ἢ ἐκστρατεύω κατ' αὐτοῦ. Ἀπολλιν.

Ἐπισώω σσω, Μ. ξω (Σώω σω). Φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸν ἐγκαρδιόνω τινί· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ μεθ. κώπαις, Εὐρπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1126. — 2) Παροξύνω, ἐρεθίζω· ἐπὶ σκύλων, Ἀχαμνίζω, ἀχαμνῶ· μετὰ αἰτ. «ἐπισωῶσται σκυλακαρ». Συνέσ. 320.

Ἐπιτάμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἐπίστωρ.

Ἐπιτίζομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφίζομαι.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Συνειδώς, ἤτοι ὅστις ἠξεύρει καὶ αὐτὸς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει καὶ ἄλλος ἢ καὶ ἄλλοι· ὅστις ἔχει εἰδησιν κάποιος πράγματος, εἶναι συνήθως· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, μετὰ γεν. Κοΐντ. Σμυρν. Η'', 373. «ἔργων κακῶν ἐπίστορας». «ἐπίστ. ἔργων μεγάλωνα. Ὀδ. Φ, 26.

Ἐπισχαγχάζω, Μ. άτω (καγχάζω). Γελῶ μεγαλοφώνως, τὸ ἡμέτ. ἐκκρεμίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια, προστάτ. ἢ διά τι.

*Ἐπισχαγχαλάω (καγχαλάω). Χουιάζω χτρούμενα, ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διά τίποτε.

Ἐπισχαδαίρεω, Μλ -ήτω (αἴρεω, ἀνμλ.) Κατεβαφρίζω, κατακρημνίζω, χαλῶ, ἀφανίζω τι προστάτ, ἢ μετέπειτα.

Ἐπισχαδαίρω, Μλ -αρῶ (καθαίρω). Καθαρίζω, πατρεύω τι προστάτ. Ἱπποκρ. Ἠρίτ. Γ'.

Ἐπισχαδάζομαι, Μλ -εδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) Κάθημαι, κάθομαι ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοφ. Πλουτ.

Ἐπισχαδεύδω, Μλ -ευδήτω (εὕδω, ἀνμλ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπισχάθημαι, (ἧμαι, ἀνμλ.) Καθέζομαι, κάθημαι, κάθομαι πλησίον, ἢ ἐπάνω τινός· μετὰ δοτικ. τὸ πλεῖστον, σπανιώτ. μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου. — 2) Πολιορκῶ, στρατοπεδεύω· μετὰ δοτικ.

*Ἐπισχαδίζάνω, = ἐπισχαδίζω.

Ἐπισχαδίζω, Μ. ίσω (ζω, ἀνμλ.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τι. 2) ἀμτβ. Κάθημαι ἐπί τι, ἢ πλησίον τινός, ἐξαρ. πολιορκῶ πόλιν τινά· μετὰ δοτ.

*Ἐπισχαίημι (ἵημι). Ἀφίνω τι κάτω ἐπάνω εἰς τι, καταβυθίζω τι· χρημνίζω, ῥίπτω κάτω τίποτε ἐπάνω εἰς τι· μετὰ δοτ. (Περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν ἵημι.)

Ἐπικάθισμα, τό (ἐπικαθίζω). Κάθισμα ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικαθίστημι, Μλ. ἐπικαταστήσω (ἵστημι). Βάλλω τι νά σταθῇ πού προσέτι, ἐπάνω ἤ πλησίον. Θουκυδ. Δ'. 130. «φυλακὴν ἐπικαθίσταντου, 2) Βάλλω, διορίζω, ἐγκαταστήνω τινά εἴς τι μετά τινα ἄλλον «ἐπικαθίστημι στρατηγόν». Θκδ. «οἱ ἐπικαθιστάμενοι Ὅστις εἶναι ἐγκατεστημένος εἴς τι ἀξίωμα μετά τινα, ὕστερα ἀπό ἄλλον τινά· ὅστις διαδέχονται ἄλλους εἰς λειτουργητίας, δουλεύτσις τῆς πολιτείας, «οἱ ἐπικθιστ. ἀρχοντες». Πελβ.

Ἐπικαινίζω, Μ. ἴσω (καινίζω). Ξανακαινουργόνω τίποτε.

Ἐπικαινοτομέω, = ἐπικαινίζω.

Ἐπικαινουργέω, Μλ. -ήσω (καινουργέω). Μεταχειρίζομαι πάντοτε νέον, καινούργιόν τε, κάθε τόσον νέας ὑποθέσεις. Δημόκρ. παρά Στοβ. Λόγ. Α'. 10.

Ἐπικαινόω, Μλ. -άσω (καινόω) νόμους· Ξανακαινόνω τούς νόμους, μεταβάλλω, ἀλλάζω τούς νόμους κατά τήν θέλησιν, ἀρέσκειάν μου· παραβαίνω τούς νόμους. Αἰσχύλ. Εὐμ. 690.

Ἐπικαιρία, ίας, ἡ. Ἁρμόδιος καί ἐπιτήδειος καιρός· καλός ἁρμόδιος τόπος· καλή εὐκαιρία εἰς τό νά κάμῃ τις τίποτε.

Ἐπικαίριος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τόν πρέποντα, ἀναγκαῖον καιρόν, εἰς ἁρμοδίαν εὐκαιρίαν· εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, καλόν, σύμφωνον μέ τόν καιρόν, τρόπον, ἤ μέ τό πράγμα· μετά γεν. παρά Σφκλ. Αἴ. 1406. «τρίποδ' ἁμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων δίσδ' ἐπικαίριον· ἐπί τό πλεῖστον ὡς τό ἰταλ. opportuno. — 2) ἐνεργ. Πανδήποτέ τι, τό ὁποῖον χρειάζεται τις, ἔχει χρείαν αὐτοῦ, τῷ εἶναι πολύ ἀναγκαῖον, ὥς τε γινόμενον ἤ συμβάν, γίνεται εἰς ἁρμόδιον, εἰς τόν πρέποντα καιρόν· μετά ἀπρμφ. «οἱ θεραπεύεσθαι ἐπικαίριοι» Τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις τῆς ὑγιείας ἀπειτεῖ ἀναγκαίως θεραπείαν· παρά Ξνφ. Κρ. π. 8, 2, 25. καί αὐτόθι 3, 3, 11. 12., ἐπικαίριοι εἰσίν οἱ πρῶτιστοι, σημαντικώτατοι, ἀναγκαιότατοι εἰς τό στράτευμα, τοῦτ' ἔστιν οἱ στρατηγοί· ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, ἄφευκτον. — 3) Παρά τοῖς μεταγενστ. δέ, ὅ,τι εἶναι πρός καιρόν, ὀλίγης διαρκείας, πρόσκαιρον. Ἐπρρ. ἐπικαιρίως.

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἐπικαίριος, Πνδ. μετά γεν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συμφέρον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς τι, Σφκλ. Αἴ. 1406.

Ἐπικαίω, Μ. αύσω Ἀττ. ἐπικάω (καίω, ἀνμλ.) Καίω ἤτοι ἀνάπτω τίποτε ἐπάνω που, «πῦρ Ἀνάπτω φωτιάν εἰς τήν περιστιάν, Ὁμ. Γμ. Ἀπλ. 491. 509. Καίω τίποτε, τό βάλλω νά καῇ ἐπάνω που, π. χ. «ἐπικ. βωμόνν Ἐπάνω εἰς τό Συστασιτήριον. — 2) Καίω τι ἐπιπολαίως, ἐπάν' ἐπάνω, εἰς τήν ἐπιφάνειαν, εἰς τό ἔξω μέρος του· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. «ἐπικαίει τόν ψλοιόνν. καί παθτ. «οἱ τά σώματα ὑπό τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι». Πλάτ. Ἐπστ. 7. ἐν γένει, καίω τίποτε.

Ἐπικαλαμάομαι, Μλ. -ήσομαι. (καλαμάομαι) Σταχολογῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ θερίζουν τά χωράφια ζητῶ καί συνάζω, μαζόνω, τά ἀπομεινάρια ἀπό τά στάχνα. παρά Λουκιαν. κατά μεταφοράν «οἱ κόλακες συνέθνον ἐπικαλαμισόμενοι».

Ἐπικαλαμίς, ίδος, ἡ. ἑσφαλμ. ἀναγν. ἀντί ἐπισκαλμίς. Παρά Ἀγαθίᾳ Ε'. «καί πτῶκ ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωτάμενοι».

Ἐπικαλέω, Μλ. -έσω (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ, κράζω τινά εἴς τι, ἤ νά ἔλθῃ πλησίον μου, πρός ἐμέ· Μέσ. Κράζω τινά εἰς βοήθειάν μου, νά ἔλθῃ νά μοί βοηθήσῃ· «Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καί ἐπαμύνειν ἐκέλευνον Θκδ. ἰδέ ἐπίκλητος. — β'.) Κράζω τινά μέ τό ὄνομά του· μετά αἰτ. — γ'.) Παρονομάζω, ἤ δίδω εὐγάζω παρανόμι εἰς τινα· μετά αἰτ. «ἀνδραποδιστάς ἑαυτῶν ἐπεκάλει». — δ'.) Ἀναφέρομαι εἰς τινα, λέγω ὅτι αὐτός μοί εἶπεν, ἐπροστάξε τι, ἔκαμε τίποτε κ. τ. τ. μετά αἰτ. — ε'.) τινί τι. Ἐγκαλῶ κατηγορῶ, ὀνομάζω τινά πταίσιην ἤ ἔνοχον. Θουκυδ. Β'. «ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι», ὡς τό ἐγκαλέω· ἰδέ ἐπίκλημα.

Ἐπικαλλύνω, Μλ -υνῶ (καλλύνω), Στολίζω καλλωπίζω τι ἀπ' ἐπάνω. Θεμίστ. Λόγ. λβ'. σελ. 359.

Ἐπικάλυμμα, ατος, τό (ἐπικαλύπτω). Πᾶν ὅ,τι τίθεται, βάλλεται ἐπάνω, ἤ ἐπάνωθεν τινός· σκέπασμα. Τρπκ. Προφασις. — 2) Ἡ οὐρά τῆς καραβίδας. Ἀριστ. Ζ. ἱστ. (ξ).

Ἐπικαλυπτήριον, τό· = ἐπικάλυμμα. Ἔστι δέ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐπικαλυπτήριος, α, ον. Ἐπικαλύπτων, σκεπάζων τι· παρά τό

Ἐπικαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Σκεπάζω περιτυλίγω, σκοτίζω ἤ ἰσχνόνω τίποτε, Εὐριπ. Ἡρακλ. 642. «βλεφάρων σκοτεινόν φάρος ἐπικαλύψανε, ἐξαιρ., Σκεπάζω ὅλον τι, κατασκεπάζω τήν ἐπιφάνειάν τινος. π. χ. ἐπί χιόνος, Ξνφ. Κυνγ. 8, 1, ἀφ' οὗ

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ. Τό νά σκεπάζῃ, κατασκεπάζῃ τις τίποτε. (α)

Ἐπικάμνω, Μλ -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.) Λυποῦμαι, ἄχθομαι, ἀδημονῶ μετέπειτα, ἀφ' οὗ συνέβη τι, μετά δοτ. Ἀριστιπ. παρ' Αἰλιαν. Πλ. Ἱστ. ΙΔ'. 6. «μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων ἐπιθυμεῖνν. Σημειωθείτω καί ὁ εἰς τοῦτο τόν μέλ. σολοικισμός τοῦ διδασκάλου Κούμα, ἐπικαμῶ, σημειοῦντος αὐτόν.

Ἐπικαμπή, ἡ (ἐπικάμπτω). Κύρτωμα, λύγισμα· τό νά εἶναι τίποτε λυγισμένον ὡς ἡμιστέλνον, ἤ ὡς δρέπανος, δρεπάνι. Ἡρόδ. 1, 180. Ἀνάκαμψις, ἀναστροφή· τό νά στρέψῃ, γυρίζῃ τίς τι πλαγίως, πρός τό πλάγιον «ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἐνθα τήν ἐπικαμπήν ποιοῦνται;» Ξνφ. Κρ. π. 7, 1, 6.

Ἐπικαμπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, γυρτόν, ὡς τό ἡμισυ φεγγάρι, ἤ ὡς δρεπάνι.

*Ἐπικάμπιος, ὁ, ἡ, σπανιώτερος παρασχηματσμ. τύπος ἀντί ἐπικαμπής· ἀπό ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς». Πλτχ. 8, 346.

Ἐπικάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κυρτόνω, λυγῶ, λυγίζω τι, τό κάμνω γυρτόν, καμπύλον, καμαρωτόν. Ξνφ. — 2) Στρέφω, γυρίζω τι πρός τό πλάγι. Τρπκ. Γυρίζω τινός τόν νοῦν, καταπείθω τινά, τόν κάμνω νά κλίνῃ εἰς τι, τόν φέρω εἰς τά θελήματά μου, τόν κάμνω νά ἀλλάξῃ γνώμην, νά κάμῃ ἄλλο τίποτε παρ' ὅ,τι εἶχε σκοπόν νά κάμῃ· Γυρίζω τό στράτευμα πρός τό πλάγι τοῦ ἐχθροῦ διά νά τόν πάρω ἀπ' ὀπίσω.

Ἐπικαμπύλος, ὁ, ἡ (καμπύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, Ὁμ. Γμ. Ἐρ. 90. (υ)

Ἐπικαμψις, εως, ἡ· = ἐπικαμπή.

Ἐπικανθίς, ίδος, ἡ· = ἐγκανθίς. Πολυδ. Β'. «τά ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, καυθοί, ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες καί ἐπικανθίδες».

Ἐπίκαρ, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τό κεφάλι· κατακέφαλα. ἀναγνωστ. ἐν Ἰλ. Π, 392. «. . ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπίκαρ». ἰδέ κάρ· αὐτόθ. τῷ ἀνάκαρ.

*Ἐπικαρδιάω = καρδιάω.

Ἐπικαρπία, ἡ (ἐπίκαρπος). Τό νά ὠφελῆται, μεταχειρίζηται τις εἰς ὄφελός του τούς καρπούς τῆς γῆς· ἐν γένει, πρόσοδοι, εἰσόδημα, ὄφελος, κέρδος, τόκος, διάφορον ἑκάστινος. — 2) Δόσιμον εἰς τήν πολιτείαν τοῦ ἀνωλόγου μέρους ἀπό καρπούς, γεννήματα, ἤ ζῶα· ἑκατοστή. Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. «τήν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις Φυλέταις». Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β'. 1. «ἡ ἀπό βοσκημάτων ἐπικαρπίας πρόσοδος καί δεκάτη καλουμένη, ὅπου τώρα κατά τό τῆς Λειψ. Χειρογρ. κεῖται, «ἀπό τῶν βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καί δεκάτη», οὕτω καί ἐν Κεφ. Β'. 15. αὐτόθ. «αὐτό τε τό τραφέν (βόσκημα) καί τήν ἐπικαρπίαν λογιστάμενοι», Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Θ. σελ. 402. καί παρ' Ἀνδοκίδ. 45. «ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γεωργούντων ἐκλέξαι ἐνενήκοντα μνᾶς». ἀφ' οὗ

Ἐπικαρπίδιος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, εἰς τό ἐξωτερικόν μέρος καρποῦ τινος. Ἀνθολογ.

Ἐπικαρπίζομαι, Μλ -ίσομαι (καρπίζομαι). Ἐξαντλῶ τάς δυνάμεις τόπου τινός σπείροντάς τον κατά συνέχειαν, ὥστε δέν καρποφορεῖ πλέον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η'.

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Καρποφόρος, καρπηρός, κέρδους, ὠφελείας πρόξενος, Ἐπίθ. τοῦ Διός καί ἄλλων θεοτήτων. «τά ἐπικάρπια» Οἱ μίτυλοι, εἰ καυλοί, τό παρ' ἡμῖν χυδαῖκ. κουτσάνια, κουτσάνια, πιδάια, τῶν καρπῶν. Φανίας ὁ Βοτανικός παρ' Ἀθην. Β'. — 2) (Καρπός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τό ἐπάνω μέρος τῆς χειρός ἀπό τοῦ ἀγκῶνος ἕως εἰς τάς πρώτας κλειδώσεις τῶν δακτύλων, τό ἀντίθ. τῇ παλάμῃ, ὅπου συνειζουν νά φιλοῦν τό χέρι. «ὄφεις ἐπικάρπιοι». Φιλόστρ. Ἐπιστ. 39. Τά βραχιόνια.

Ἐπικαρπολογέομαι, Μλ -ήσομαι (καρπολογέω) μετά αἰτ. Ἀφ' οὗ θερίσουν, τρυγήσουν, συναξουν τούς καρπούς, τά γεννήματα, σταχολογῶ, μαζόνω τά ἀπομεινάρια αὐτῶν. Ἰωσήπ. Μακκαβ. Γ'. Μέσ. «ἐπικαρπολογέομαι τούς ἀμπτούς».

Ἐπικάρσιος, ία, ιον. παρά τοῖς Ἀττ. καί ὀικατλκτ. (ἐπίκαρ, κάρ) ὡς τό, ἐγκάρσιος. Μέ τό κεφάλι κάτω, κατωκέφαλα· πᾶν ὅ,τι ἀναποδογυρίζεται, τοῦ ὁποίου τό ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω· ὅ,τε λυγῷ, βαίζῃ, δείχνει ὅτι μέλλει νά ἀναποδογυρισθῇ· «νηῆς ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι» Τά καράβια ἐσπρωχνοντο ἀπό τόν ἄνεμον τόσον, ὥστε ἐβάιζαν καί φαίνονταν ὡς νά ἤθελαν ἀναποδογυρισθοῦν, Ὀδσ. Ι, 90. Παρ' Ἡρόδ. κεῖται ἡ λέξ. ἐν γένει ἀντίθ. τῷ, ὀρθιος, Πλάγια, στραβά, βαίστά, 1, 180. 4, 101. ἔτι δέ καί μετά γεν. 7, 34.

*Ἐπικάστη, ἡ· κύρ. Ὀνμ. Ἡ μήτηρ τοῦ Οἰδίποδος, Ὀδσ. Λ, 271. ἤ ἄλλως Ἰοκάστη.

Ἐπικαρυκεύω, Μ. εύσω (καρυκεύω). Ἀρτύνω, βάλλω προσέτι ἤ μετέπειτα ἄρτυμα εἰς τι φαγητόν· ἀνευ μαρτυρίου.

Ἐπικαταβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω, πηγαίνω πρός τά κάτω τόπου ἤ μέρους, ἤ πράγματός τινος «ἐπικαταβῆναι εἰς Πλαταιάς». Ἡρόδοτ. 9, 25. Κινοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινός, ὅστις εὑρίσκεται εἰς κατώτερον, χαμηλότερον τόπον ἤ μέρος· ἐκτρέπω κατά τινος πρός ἤ εἰς τό περιγιάλι, εἰς τά παραλλάσσια· καταβαίνω που μετέπειτα. — 2) ὡς τό, ἐπέρχομαι, Εὐγαίνω, τρέχω κατόπι διά νά τιμωρήσω, ἐκδικηθῶ διά κάμμίαν πρᾶξιν, διά τι πρᾶγμα. Ἡρακλ. Πίν. 224.

Ἐπικαταβάλλω, Μλ -βλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Ῥίπτω κάτω, ἀφίνω νά πέσῃ τίποτε κάτω εἰς τι ἤ προσέτι· ἀφίνω νά κρέμαται τι πρός τά κάτω. Ξενοφ. Κυν. Δ'. 3. «ἐμμισθιῶσαι μέν πρός τά ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δέ τά ὦτα», Κρεμοῦν κάτω τά ὦτία, αὐτία των.

Ἐπικαταγελάω, Μλ -άσω (γελάω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι ἤ τινα ἀκόμη περισσότερον. Σέξ. Ἐμπ. Μαθ. Β'. 58. (ᾱσω)

Ἐπικατάγνυμι, Μ. ἐπικατάξω (ἄγνυμι, ἀνμλ.)

Κατασυντρίβω, καταττακίζω, καταλακίζω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπικατάγω, Μ. ξω. (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, φέρω, ἀφηγῶ τι, ἢ ἔρχομαι μὲ ἀμάξι κάτω που, προσέτι, μετέπειτα, κατόπι. Παθ. καὶ Μέσ. ἀπὸ τὰ πέλαγος πρὸς τὸν λιμένα, ἢ πρὸς τὰ παραθαλάσσια. Θουκυδ. Δ'. μὴ δὲ ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται. (ξ)

Ἐπικαταδαρθάνω, Μλ. -δαρθήσομαι (δαρθάνω, ἀνμλ.) Ἀποκοιμῶμαι εἴς τι ἢ ἐν ᾧ κάμνω τι, ἢ μετέπειτα. Πλάτ. Πολ. 534. D.

Ἐπικαταδέω, Μλ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω τίποτε ἐπάνω που, ἐπάνω εἰς ἄλλο τι δεμένον, πλησίον εἴς τι· δένω πληγήν τινα ἢ πληγωμένον, πάσχον μέλος τι

Ἐπικαταδύομαι, Μλ. -δύσομαι (δύω, ἀνμλ.) Καταβυθίζω, βουτίζω τι ἀπάνω ἐπότι, μετέπειτα. Πηγαίνω, κρύπτομαι ὑποκάτω εἴς τι· Πολυδ. Α'. 108.

Ἐπικαταθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, προσέτι, ἐπάνω ἀπό τινα τόπον. Δίων. Κάτ. οὐχὶ δὲ καταθρέχω ὡς ἄλλοι τις ἐξήγησε τὴν λέξιν.

Ἐπικαθαίρω, Μλ. -ῥῶ. (αἴρω, ἀνμλ.) Ἀφίνομαι ἀφ' ἑαυτοῦ μου ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἴς τι, πίπτω ἐπάνω εἴς τι. μετὰ ὁρμῆς. Παρὰ Πλουτάρχ.

Ἐπικαταλαίω, Μλ. -αύσω (καίω, ἀνμλ.) Καταλαίω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Λιβάν.

Ἐπικαταλείφω, Μλ. -ψω (λείφω). Καταστραλνῶ, καταλειδόνω, καταχρύπτω τίποτε, Ψευδ. ἀναγιν. ἀντὶ τοῦ, καταλείφω, μόνον παρὰ Ξνφ. Κρ. π. 4, 1, 18. ὅπου παράβλ. Poppo.

Ἐπικαταλίνω, Μλ. -νῶ (λίνω). Ἀκουμβῶ τι ἐπί τι, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω που.

Ἐπικαταλύω, Μ. ὑσω (λύω). Πλημμυρίζω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Ἡρόδοτ. Γ. 107.

Ἐπικαταχοιμάομαι, μέσ. παθ. = ἐπικαταθαρθάνω. Ἡρόδ. 4, 172.

Ἐπικαταχολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ ὑστέπειτα, ὕστερον, κατόπι. Σχολ. Πινδ.

Ἐπικαταλαμβάνω, Μλ. - λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Τρέχω, πηγαίνω κατόπιν τινὸς καὶ τὸν προφθάνω· καταπλακώνω τινὰ ἔξαφνα, Ἡρόδ. 1, 79. ὅπου μέν τοι ἀμφίβ. ἢ ἀνάγν., βεβαία δὲ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 44. καὶ Πλάτ. Τιμ. σλ. 39, C.

Ἐπικαταλλαγή, ἡ (καταλλάσσω). Τὸ περιπλέον, τὸ ὁποῖον δίδει ἢ λαμβάνει τις ἀλλάζωντας ἄσπρα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἄζιο. Θεόφραστ. Χαρακτ. Λ. περὶ Αἰσχροκερδ.

Ἐπικαταμένω, Μλ. -ενῶ (μένω, ἀνμλ.) Μένω, διατρίβω που προσέτι, ἀκόμη περισσότερον καιρόν, Ξενοφ. Κυρουπ. 1. 2. 11.

Ἐπικαταμωκάομαι, = καταμωκάομαι. Πολυδ. Η'. 77.

Ἐπικαταμωμέομαι, = καταμωμέομαι. Σχόλ. Ἀπολ. Ἀργ. 3, 790.

Ἐπικαταπηδάω, Μλ. - ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἀνωθεν ποθεν ἐπάνω που, μετέπειτα. Ἰώσηπ.

Ἐπικαταπίπτω, Μλ. - πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, πλαγιάζω ἐπάνω που. (ξ) Λουκιαν.

Ἐπικαταπλάσσω, (πλάσσω). Βάλλω ἔμπλαστρον ἐπάνω εἴς τι. Ἱπποκράτ.

Ἐπικαταπλέω, Μλ. -εύσομαι καὶ - σοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.) Ἀρμενίζω, κάμνω πανιὰ ἐναντίον τινός, ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι κατά τινος. Διοδ. Σικελ.

Ἐπικαταπρήθω, Μλ. -ήσω (πρήθω, ἀνμλ.) Καταχαίω τίποτε ἐπάνω που. Ἀππιαν.

Ἐπικαταῤῥάομαι, Μλ. -ράσομαι (ἀράομαι, ἀνμλ.) Καταρῶμαι, καταριοῦμαι, προσέτι λέγω ἀκόμη περισσοτέρας κατάρας ἐναντίον τινός.

Ἐπικαταῤῥάσσω, Μλ. - ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ ἐπάνω που δυνατά. Ὑδατ. Πίπτω ὁρμητικῶς ἐπί τι.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ (κατάρατος) = ἐπάρατος, Καταραμένος. (υυυ-υ).

Ἐπικαταῤῥέω, Μλ. - εὑσω (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχει, χύνεται τι ἀνωθεν ἐπάνω που ἢ εἴς τι.

Ἐπικαταῤῥήγνυμι, Μλ. -ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Καταχίζω, καταξεχίζω, κάμνω τι νὰ σκάσῃ κατακομματιασθῇ ἐπάνω που, μετέπειτα. Παθ. Σκάζει κατακομματιάζεται τι ἐπάνω που.

Ἐπικαταῤῥίπτέω, καὶ ἐπικαταῤῥίπτω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι κάτω ἐπανωθεν ποθεν ἐπάνω εἴς τι, μετέπειτα. Σεῖφ. Ἀνβ. 4, 7, 9. (ξ)

Ἐπικατασείω, Μλ. - σω (σείω). Σείω, κουνῶ, τραντάζω τι πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἴς τι. Ἰώσηπ.

Ἐπικατασκάπτω, Μλ. - ψω (σκάπτω). Κατασκάπτω τι προσέτι· σκάπτωντας ὑποκάτω κάμνω τι νὰ πέσῃ, κατεδαφίσθῃ· παραχώνω, καταχαλνῶ τι. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 39. ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον, Ἔπεσε τὸ σπήλαιον καὶ κατεπλάκωσε, καὶ ἐπαράχωσε τὸν κλέπτην.

Ἐπικατασκευάζω, Μλ. - άσω (σκευάζω). Κατασκευάζω, φκειάνω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν τίποτε προσέτι, μετέπειτα. Δίων Κάτ. Ν. 23.

Ἐπικατασπάω, Μλ. - άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε κάτω ἐπάνω εἴς τι, μετέπειτα. Ἱπποκράτ.

Ἐπικατασπένδω, Μλ. - πείσω (σπένδω, ἀνμλ.) Χύνω τι ὑγρὸν εἰς θυσίαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικαταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Στρατοπεδεύω ἀντικρύ τινος. Πολύβ. Ε'. 46.

Ἐπικαταστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρεφογυρίζω, γυρίζω τι ἀπό τὸ ἄλλο μέρος πλησίον προσέτι, ἐπάνω που.

Ἐπικατασφάζω, καὶ ἐπικατασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Σφάζω, θυτιάζω, φονεύω ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἐπάνω που.

Ἐπικατατέμνω, Μλ. - εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Σκίπτωνας δουλεύωντας μεταλλεῖον τι, τὸ συνηθ. τουρκοβάρβ. μαντέμι, εὐγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά του. Δμσθ.

Ἐπικατατρέχω, Μλ. -ταδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Κάμνω ἐπιδρομήν, ἤτοι ὁρμῶ ἔξαφνα κατά τινος, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του μὲ ἔξαφνον ὁρμὴν καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ καὶ τ. τ.

Ἐπικαταφέρομαι, ὡς παθ. Μλ. ἐπικατενεχθήσομαι (φέρω, ἀνμλ.) Κινοῦμαι ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω προσέτι· πηγαίνω, ἢ τρέχω τὸν κατήφορον· ἀφ' οὗ

Ἐπικατάφορος, ὁ, ἡ. Κατηφορικός, χρημνώδης. Πᾶν ὅ, τι κλίνει, βαίζει καὶ εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, κυλισθῇ κάτω. Τρπκ. Ὅττις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπᾷ, ὀρέγεται τίποτε καὶ ζητεῖ ἀπερίσκεπτα νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ἢ κυριεύεται εὐκόλα ἀπὸ αὐτό· πρὸς τι. Ἀθήν. ἐπικατάφορος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Ἐπικαταφώω, Μλ. - ήσω (ψάω, ἀνμλ.) Σκάπτω, σκαλίζω ἐπάνω που, ξεσχίζω, ζουγραφίζω τι ἐπιπολαίως. Στράβ. ΙΖ'. σελ. 1187.

Ἐπικαταφεύδομαι, Μλ. - εύσομαι (ψεύδομαι). Λέγω ψεύματα διὰ νὰ βλάψω τινά. Θουκυδ. Ζ'. 74. πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν Ἐν γένει, ψευματῶ προσέτι, λέγω ἀκόμη περισσότερα ψεύματα, λέγω ψεύματα ἐπάνω εἰς ψεύματα. Ἡρόδ. 3. 63.

Ἐπικαταψήχω, Μλ. -ήξω (ψήχω). Χαϊδεύω ἔπειτά τινα μὲ τὸ χέρι καὶ τὸν καταπραΰνω, ἡμερόνω. Ἀππιαν. Πολ. Β'. 145.

Ἐπικατείδον, Ἀπρμφ. ἐπικατιδεῖν (εἶδον, ἀνμλ.) Ἀόρ. ἄνευ ἐνστ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυτάζω τι ἀνωθεν ποθεν πρὸς τὰ κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐπικάτειμι, Ἀπρμφ. ἐπικατιέναι (εἶμι). Καταβαίνω, ἔρχομαι, προσέτι, ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. Θουκυδ.

Ἐπικατενέγκω, = ἐπικαταφέρω.

Ἐπικατεράω, Μλ. - άσω (ἐράω). Χύνω ἀνωθεν ῥευστόν τι ἐπάνω που, προσέτι. Γαλην. κατὰ Τόπ. 7.

Ἐπικατέρχομαι, Μλ. - λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἐπικάτειμι. Ἱπποκρ.

Ἐπικατέχω, Μλ. - καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ, βαστῶ τι στερεὰ πλησίον, ἔτι μᾶλλον, ἐπάνω εἴς τι. Διον. Ἁλικ. καὶ Λουκιαν.

Ἐπικατηγορέω, Μλ. - ήσω (κατηγορέω). Κατηγορῶ, μαλώνω τινὰ ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις. - 2) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι καὶ διατυχρίζομαι· προσθέτω καὶ ἄλλα ἐπίφετον εἴς τι· ἀφ' οὗ

Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ. Προσθεμένος ὁρισμός, ἢ διορισμὸς πράγματός τινος. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 66. ἐπικατηγορήσει τοῦ σχήματος.

*Ἐπικατηγορία, ἡ = τῷ προηγμ. Σεξτ. Ἐμπ.

Ἐπικατοικέω, Μλ. - ήσω (οἰκέω). Κατοικῶ πλησίον, εἰς τὴν γειτονείαν. Κεβ.

Ἐπικατονομάζω, Μλ. - σω (ὀνομάζω). Ὀνομάζω τι ἢ τινα κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός, ἢ δίδω εἰς τι τὸ ὄνομά τινος. Κλήμ. Παιδ. Β', σελ. 168.

Ἐπικατορθόω, Μλ. - ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλά, ἀναλόγως πρὸς ἄλλο τι, κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός, ἢ μετέπειτα. Διον. Ἁλικ.

Ἐπικαττύω, Μλ. - ύσω (καττύω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, ἀμπαλώνω, μπαλώνω, διορθόνω, τὸ τουρκβ. μερεμετίζω τίποτε. Πολυδ. Ζ'. 82.

Ἐπικαυλόφυλλος, ὁ, ἡ (καυλόφυλλος). Πᾶν φυτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει φύλλα εἰς τὸν καυλὸν εἰς τὸ πλάϊ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η'. 9.

Ἐπίκαυμα, ατος, τό (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἐκαη, κατεκάη· ὅ, τι ἐκάη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἤτοι ἐκαφαλίσθη· καύσιμον, καφαλισμα. - 2) Φουσκαλίδες, ξεχύματα, σπυράκια εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, πέτσαν τοῦ σώματος ἀπὸ ἐσωτερικὴν καῦσιν γενόμενα. Γαλ. Εἰσαγ. ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἐλκωθῇ, ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται· ἔξαιρ. εἰς τὸν κερατοειδῆ ὑμένα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ (ἐπικαίω). Τὸ νὰ καίῃ, κατακαίῃ, καφαλίζῃ τις τίποτε· καύσιμον, καφάλισμα κατακαύσιμον - 2) = ἐπίκαυμα. Διοσκορ.

Ἐπίκαυστος, καὶ ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἐκάη, κατεκάη, ἐκαφαλίσθη, ἐκάη εἰς τὴν κορδυλήν του· τῷ ἀκατλ. τύπῳ χρῆται Ἡρόδ. 7, 71. 74.

Ἐπικαυχάομαι, Μλ. -ήσομαι (καυχάομαι) τινί· Καυχῶμαι εἰς ἢ διά τι, ἢ κατά τινος· ἀφ' οὗ

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καυχᾶται, ὑπερηφανεύηται τις εἴς τι ἢ διά τι, ἢ ἐναντίον τινός. Ἑρμογ.

Ἐπικαχλάζω, Μ. άσω (καχλάζω). Κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι καὶ κάμνω ἰδιαίτερόν τινα ἦχον, τὸ παρ' ἡμῖν κοντ. πλατσκαλίζω. ἐπικαχλάζον πέτραιον. Ἀπολ. Τύδ.

Ἐπικάω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, Μλ. - κείσομαι, Ἀπρμφ. ἐπικεῖσθαι, μέσ. ἀποδ. (κεῖμαι, ἀνμλ.) Κεῖμαι, εὑ-

ρίσκομαι, εἰμαι πλησίον τινές· εἶναί τι σφικτά, καλὰ ἁρμοσμένον εἰς τι, Ὀδσ. Ζ, 10. παρβλ. ἐπικλίνω. Κεῖμαι ἀπάνω εἰς τι, κεῖτομαι μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἐπάνω που. Τρπ. ἐπικείσεται ἀνάγκη Θέλει σὲ βιάσει, στενοχωρήσει ἡ ἀνάγκη, Ἰλιάδ. Ζ, 458. Ἐν γένει, κάθημαι, κοίτομαι, εὑρίσκομαι πλησίον που· μετὰ δοτ. Ἡσιόδ. Θγν. 143. Ἡσιοδ. ὀφθαλμὸς μέσῳ ἐπέκειτο μετόπῳ πύρει γλώσσῃ οὐκ ἐπίκειται ἀντὶ Δὲν ἠξεύρουν νὰ σιωπῶν. Θεογν. 413. - Κεῖται, εἶναι πλησίον, παρόν, πρόχειρον, εὔκολον ἐπικείμενα σώμματα — 2) Ἐνοχλῶ τινὰ μὲ παρακλήσεις, δὲν τὸν ἀφίνω, δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν παρακαλῶντάς τον διὰ τίποτε· ἀλλὰ κατὰ σημτ. ἐχθρικήν, Καταπιέζω, στενοχωρῶ τινα ἀκατάπαυστα, τὸ κοιν. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοινόν· μετὰ δοτ. Θουκυδ, Ζ'. παναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους. ἐπίκειται τιμωρίαι Εἶναι διωρισμένη τιμωρία διά τι, ὅστις τὸ κάμει τιμωρεῖται, παιδεύεται, Λυργ. δ. σλ. 78. - 4) Παθτ. Ἔχω τι ἐπάνω μου κείμενον, ἢ εἶναί τι βαλμένον ἐπάνω μου ἐξαιρ. κατὰ μετχ. ἐπικείμενος, ἐνίοτε μετὰ αἰτ. ἐπικείμενος κυνέην· τραγῳδοῖ ἐπικείμενοι κρανῆν, Ἔχοντες ἐπί, εἰς τὰς κεφαλὰς περικεφαλαίας, καὶ λ. τ. τ.

Ἐπικείρω, Μλ. -ερῶ, Ἐπκ. κέρσω (κείρω). Θερίζω, κοπίζω, κατεσφίζω τι κόπτωντάς το «Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας», Ἔξέρισε μὲ τὸ σπαθί του τὰς ἐμπροσθινὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, Ἰλιάδ. Π. 304. Κουρεύω, χορολογῶ φυτόν τι ἐν ὅσῳ εἶναι τρυφερόν, διὰ νὰ αὐξήσῃ καλήτερα. «ἐπικ. σίτου». Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Β. - 2) Τρπ. Ἐμποδίζω, καταπαύω τι· ὅπου ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμηρ. Ἰλιάδ. Ο, 467. Π. 120. «ἐπὶ μήδεα κείρειν Τὰς ἐπιβουλάς, τὰ βουλεύματα, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. τοὺς πλάνους. Ἰδὲ κείρω.

Ἐπικεκρυμμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Παρακ. Μετοχ. τοῦ, ἐπικρύπτω. Κρυφά, σκεπαστά.

Ἐπικελαδέω, Μλ. -ήσω (κελαδέω). Φωνάζω προτίπη διά τι, ἐξαιρ. ἐπαινῶ τι, δείχνω ὅτι μοὶ ἤρεσέ τι φωνάζωντας δυνατά. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμηρ. «--ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν» Ἰλιάδ. Θ, 542. Σ. 310. Μεγαλοφώνως ἐφώτησαν, μετ' εὐφημίας ἐβόησαν.

Ἐπικέλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ τις πρός τινα διὰ νὰ τὸν παῤῥύνῃ, ἐγκαρδιώσῃ.

Ἐπικελευστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐγκαρδιόνει τινά. Πολυαιν. ἐκ τοῦ

Ἐπικελεύω, (κελεύω). Προστάζω καὶ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω τὴν προσταγήν, φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω· μετὰ δοτ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Προϋποτίθεται δὲ ὅτι τὸ ὑποκείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐπικέλευσις, εὑρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐπαυξήσῃ ὁ ἐπικελεύων· ἀντιθ. τῷ παρακελεύομαι, σημαίνοντι ὅτι ἐπικελεύων ἀργόν τι μὴ ἐνεργοῦντα διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐνεργῇ τι.

Ἐπικέλλω, Μλ - έλτω (κέλλω). Διώκω, σπρώχνω, ἐμπόχνω τι εἴς τι μέρος· σχεδὸν ἐπὶ πλοίων μόνον ἐν χρήσει. «πρὶν νῆας εὐστέλμους ἐπικέλσαι Πρὶν κάμῃ τὰ καράβια κοπηλατῶντας νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν ξηράν, νὰ ἀράξουν, Ὀδσ. Ι, 148. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, «ἠπείρῳ» Ὀδσ. Ν, 114. παρὰ τοῖς μεταγνστ. μετὰ τῆς ἐπί ἢ πρός τι· πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ. ὥστε ἡ λέξις λαμβάνει τὴν ἀμετβ. σημτ. Προσορμίζομαι, ἀποβαίνω εἰς τὴν γῆν, ἤτοι ἀράζω, τὸ ἰταλ. sbarcare· ναυαγῶ, Ἡδτ. Ι, 138. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλοίου, «ἡμέας ἔπειτα ἠπείρῳ ἐπέκελσεν Ἄρηϊ· ἰδὲ κέλλω.

*Ἐπικέλομαι (κέλομαι, ἀνμλ.) Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις «Ἐρινῦας» Ἰλιάδ. Ι, 454. , ὅπου κεῖται τὸ γ'. ἐνκ. προπ. ἀορ. ἐπικέκλετο.

Ἐπικεντρέω, καὶ ἐπικεντρίζω (κεντρίζω). Κεντρίνω, σπάζω, σχίζω τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν πίτσαν μὲ κέντρον, σουβλί καὶ τ. τ. - Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 225. «--εἴτις χαλκοῦς ἀναρμόσει, κἠπικεντρίσει» 2) ἐπὶ θέντρων, Ἀμπολιάζω.

Ἐπίκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, πλησίον, εἰς τὴν κορυφήν, παραπάνω, ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κορυφὴν πράγματός τινος. - 2) ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ κέντρον, ὑπεράνω τοῦ κέντρου στρογγύλου τινὸς πράγματος.

Ἐπικεράννυμι, Μλ. - εράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.) Ἀναμακατόνω, σμίγω τι προτέτι, ἐκ δευτέρου μὲ ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται ἅπαξ μόνον, Ὀδσ Η, 164. «οἶνον ἐπικρήτα» ἅπαξ μόνον, «Ἀφ' οὗ ἀσαιν» ἀπρμφ. ἀόρ. ἀντὶ ἐπικεράσαι, Ἀφ' οὗ ἄδεσαν ὁ κρατὴρ, τὸ κρουτῆρι, νὰ τὸν ξεναγεμίσῃ πάλιν μὲ κρασὶ καὶ νερὸν ἀνακατωμένον. παρβλ. ἐπάρχω· ἀφ' οὗ

Ἐπίκερας, = αἰγόκερας, καὶ τῆλις. Γαλ. Γλωσ.

Ἐπικεραστικός, ἡ, όν. Ὅστις προσμιγνύει, σμίγει, ἀνακατόνει τι μὲ ἄλλο τίποτε· ὅ,τι κάμνει τὴν μίξιν δύω ἢ πλειόνων πραγμάτων μετριωτέραν, ἀπαλωτέραν, τὸ ἰταλ. temperativo.

Ἐπικερδαίνω, Μλ -ανῶ καὶ -ερδήτομαι (κερδαίνω, ἀνμλ.) Κερδαίνω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Πλούταρχ. Ἀντων. καὶ Φλαμ. Παράλ.

Ἐπικέρδεια, είας, ἡ· καὶ

*Ἐπικέρδειον, τό = ἐπικέρδια, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπικερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει κέρδος, διάφορον.

*Ἐπικέρδια, ων, τά (κέρδος). Κέρδος ἀπὸ πραγματείας, ἀπὸ πωλημένας πραγματ. Ἡρόδ. 4, 152. (ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ.) Οἱ μεταγνστ. χρῶνται ἀντὶ τούτου, τῷ, ἡ ἐπικέρδεια, καὶ, τὸ ἐπικέρδειον.

Ἐπικερτομέω, Μλ -ήσω (κερτομέω). Τυρίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὀνειδίζω, χλευάζω, κακολογῶ τινα· τῷ λέγω λόγους, οἱ ὁποῖοι τοῦ σφάζουν τὴν καρδιάν, ὡς κοιν. λέγομεν, Π, 744. Ὀδσ. Χ, 194. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετριωτέραν σημτ., Πειράζω τινά, τῷ λέγω πειρακτικοὺς λόγους ὡς ἀστειζόμενος, διὰ νὰ τοὺς ἐγγενικτικοὺς λόγους ὡς ἀστειζόμενος, διὰ νὰ τὸν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἢ θέλωντας νὰ τὸν περιπαίξω ὡς μωρόν· Ἰλιάδ. Ω. 649. «τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη.. Ἀχιλλεύς», Ἡδτ. 8, 92. ἀφ' οὗ

Ἐπικερτόμημα, ατος, τό. Κακολογία, ὕβρις, περιγέλοιον, περίπαιγμα, ἀστεϊσμὸς ἐγγατικός, τό τουρκβ. ζευκλέντισμα. Πλάτ.

Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ὑβρίζῃ, περιπαίζῃ, πειράζῃ εἰρωνικῶς, κρατῇ τίς τινα ὡς μωρόν.

*Ἐπικέρτομος, ὁ, ἡ. Ὅστις συνεθίζει νὰ ἐπικερτομῇ.

Ἐπικεύθω, Μλ. - εύσω (κεύθω). Κρύπτω, κρύβω, κρατῶτι μυστικόν· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. τὰ πλεῖστα ἄνευ πτωτικοῦ καὶ μετὰ τοῦ, οὐ, ἀρνητικοῦ ἐν ἀντιθέσει, οἷον· «μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω» καὶ τ. τ. καὶ μετὰ αἰτ. «μῦθόν δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω». Ὀδσ. Δ, 744.

Ἐπικεφάλαιος, α, ον, ἔτι δὲ καὶ διατλ. (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν κεφαλήν, - «τὸ ἐπικεφάλαιον,» τὸ παρ' ἡμῖν Κεφαλικόν (δόσιμον)· εὑρηται δὲ καὶ τὸ ἐπικεφάλιον. (ξ)

Ἐπικεφαλαιόω, Μλ. -ώσω (κεφαλαιόω). Συντέμνω τὸ ὅλον ὑποθέσεως ἢ λόγου τινός εἰς τινα κυριώτερα μέρη, κάμνω γενικάς τινας περιλήψεις τῶν κυριωτέρων μερῶν τῆς ὑποθέσεως· λέγω, ἀναφέρω, διηγοῦμαι μόνον τὰ κυριώτερα μέρη αὐτῆς περιληπτικῶς, τὸ ἰταλ. ricapitolare.

*Ἐπικεφάλιον, τό, Ἰδὲ ἐπικεφάλαιος.

*Ἐπικεχόδως, ὁ (κέχοδα, ἐπιχέζω). Κωμικὴ ὀνομασία πτηνοῦ τινος, Χέσας. Ἀριστοφ. Ὄρ. 18.

Ἐπικήδειος, ὁ, ἡ (κῆδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ λείψανον ἀποθαμένου, εἰς ἐνταφιασμὸν λειψάνου, εἰς πένθος. «τὸ ἐπικήδειον,» Ποίημα λυπηρὸν διὰ τὸν θάνατον τινός. παρβλ. Franke Callin. σλ. 125.

Ἐπικήκαστος, ὁ, ἡ (κηκάζω). Ὠνειδισμένος, περιγελασμένος, ὑβρισμένος, καταγέλαστος.

Ἐπικηκάζω, (κηκάζω) = ἐπονειδίζω Ἡσυχ.

Ἐπικήπιος, ὁ, ἡ (κῆπος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κῆπον, περιβόλι.

Ἐπικηραίνω, Μλ. -ανῶ (κηραίνω). Ἐχθρικῶς ἔχω ἢ στοχάζομαι περί τινος, ἔχω ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

Ἐπικήριος, ὁ, ἡ, = ἐπίκηρος. Ἡράκλ. παρὰ Λουκιαν.

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ (κῆρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Εἱμαρμένην, τὸ κοιν. εἰς τὸ γραφτόν, εἰς τὸν θάνατον, εἰς φθορὰν· ὅθεν, πρόσκαιρον, προσωρινόν, ἐξίτηλον, μάταιον, φθαρτόν, ἄνητον, ἀσθενές, ἀδύνατον. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «φύσις παθητὴ καὶ ἐπίκηρος», Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. «φιλόκαρπα τὰ ἐπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν. Ἐπῤῥ. ἐπικήρως, Ἱστορ. Βουστ. «τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ φθαινουμένης».

*Ἐπικηρόω, Μλ. -ώσω (κηρόω). Κηρόνω τίποτε, τὸ σκεπάζω, ἀλείφω με κηρί.

Ἐπικηρυκεία, ἡ (ἐπικηρυκεύομαι). Πέμψιμον, στάλτιμον κήρυκος ἤτοι μηνυτοῦ, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μανταταφόρου πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ προβάλλῃ ἀνακωχὴν ὅπλων ἢ εἰρήνην· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης πρόβλημα· Δημοσθ. Εἰρ. «διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσιν». ὡς τὸ ἑπμ.

*Ἐπικηρύκευμα, τό. Πρόβλημα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης γινόμενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ κήρυκος. (υ) παρὰ τὸ

Ἐπικηρυκεύομαι, Μλ -εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (κηρυκεύω) τινι ἢ πρός τινα ὑπέρ τινος, ἀνθ' οὗ τίθεται ἐνίοτε τὸ ἀπερμφ. Ἡρόδ. 1, 60. 6, 97. Πέμπω, στέλλω πρός τινα κήρυκα, μηνύω, μηνῶ τινα τίποτε διὰ κήρυκος, ἐξαιρ. προβάλλω εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ τοῦ κήρυκος ἀνακωχὴν ὅπλων, ἢ συμβιβασμὸν εἰρήνης, Θουκ. 4, 27. Κηρύττω τίποτε μεγαλοπρεπῶς· μετὰ αἰτ. Ἀριστοφ. Ὀσμφ. 1163 2) Πηγαίνω, ἔρχουμαί που ὡς κῆρυξ, ἀπεσταλμένος, Πολῤῥ.

Ἐπικήρυξις, εως, ἡ· τὸ· Διαλάλημα βραβείου, ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας διωρισμένου διά τι πρᾶγμα ἢ κατά τινος ἀνθρώπου· ἐξαιρ. δηλοποίησις εἰς τὸ κοινὸν περὶ τῆς καταδίκης κακούργου τινός, ὅστις ἔφυγε· καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διορίζεται βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν θανατώσῃ, ἢ πιάσῃ, καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὡς τὸ ἰταλ. proscrizione· παρὰ τὸ

Ἐπικηρύττω, Ἀττ. Ἐπικηρύττω, Μλ. ξω (κηρύττω) Κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ τι εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ κήρυκος, διαλαλητοῦ, τουρκβ. τελάλη· διαλαλῶ τίποτε, ἐξαιρ. διωρισμένην τινὰ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν· ὅθεν, «ἐπικηρ. τιμήν, ζημίαν, θάνατον» Διαλαλῶ διορίζων, ἀνταμοιβὴν, ἢ τιμωρίαν διά τι πρᾶγμα, ἢ τὴν εἰς θάνατον καταδίκασιν φυγάδος τινὸς κακούργου· μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον διορίζεται ἡ ἀνταμοιβὴ, ἢ ἡ τιμωρία· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «χρήματα ἐπικηρυττόντων» Διορίζω προστότητά τινα ἄσπρων εἰς ἀνταμοιβὴν ἐκείνου, ὅστις ἤθελε πιάσῃ καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν φυγόντα κακοῦργον, ἢ τὸν φονεύσῃ· τὸ ἰταλ. κάμνω τινὰ πρετ-

κρίττον· Ἡρδτ. 7, 213, 214. ὅπου τὸ, ἐπί τινι, κεῖται ἀντὶ τῆς ἁπλῶς δοτ. ὅθεν »ὁ ἐπικηρυχθεὶς« Ὁ φυγὰς κακοῦργος, διὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ διὰ τὸ φόνευμα τοῦ ὁποίου διορίζεται χρηματικὴ ἀνταμοιβή, τὸ ἰτλ. προτερίτος, Γερμ. φόγελφραΐ — 2) ἐπικηρηκεύομαι, Μηνύω, δηλοποιῶ τι εἴς τινα διὰ τοῦ κήρυκος. »ἐπικηρυχθεὶς χθονί« Ὅστις ἐμήνυσε φοβερίζων ὅ τι θέλει νὰ βλάψῃ τὴν χώραν, Αἰσχλ. Ἱκτ. 636. — 3) Πωλῶ τι διὰ δημοπρατίας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. εἰς τὸ ἰγκάντο, τουρκβ. μὲ τὸν τελάλην. Στρβ. καὶ Πλτχ. ὡς τὸ, ἀποκηρύσσω· παρὰ Γρηγορ. Ναζ. δὲ »ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον,« ἀντὶ τοῦ, διώρισαν μετέπειτα.

Ἐπικίδνημι, (κίδνημι). Διασκορπίζω, ἐκτείνω, ἁπλόνω τίποτε ἐπάνω που· χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι· ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν« Ἐκτείνατε τὴν γενναιοψυχίαν σας ἐπὶ τὴν δυστυχίαν, τοῦτ' ἔστι παρηγορήθητε, μὴ ἀπελπίζεσθε, γένεσθε γενναιόκαρδοι, Ἡρδτ. 7, 140. Ὁ Ποιτ. ἐν Ἰλδ. μόνον χρῆται τῇ λξ. καὶ ἀεὶ κατὰ παθτ. διάθ. Ἐκτείνεται, ἁπλόνεταί τι ἐπί τι· μετὰ δοτ. »ὕδωρ, ἐπικίδναται ἐπὶ τὴν γῆν,« Ἰλδ. Β, 850. »ὅσον ἐπικίδναται ἠώς« Ὅσον μακρὰν ἐκτείνεται, φθάνει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ὅσον μακρὰν φωτίζει, φέγγει, τοῦτ' ἔστιν ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, Ἰλδ. Η, 451. 458.

Ἐπικιναίδισμα, ατος, τό. (κιναιδίζομαι). Ἀσελγής, αἰσχρὰ ὁμιλία, ἢ πρᾶξις.

Ἐπικινδυνεύω, (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἰς ἢ διά τίποτε, τολμῶ νὰ εἰπῶ, κάμω τίποτε μὲ κίνδυνον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ρισικάρω· συνηθ. κατὰ παθτ. διάθ, »ἐπικινδυνεύεταί τινί τι« Γίνεταί τι εἰς κίνδυνον τινός »ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ ἀργύρια.« Τὸ φόρτωμα τοῦ καραβίου εἶναι εἰς κίνδυνον· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. εἰς ρίζικον περίκολεν ἐκείνου, ὅστις ἐδάνεισε δι' αὐτὸ ἢ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὰ χρήματα, Δμσθ.

Ἐπικίνδυνος, ὁ, ἡ. (κίνδυνος). Πᾶν ὅ,τι κινδυνεύει, εἶναι εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. περικολόζον. Ηρδτ. 6, 86, 1. Ἐπρρ. ἐπικινδύνως· Συνδεδεμένον μὲ κίνδυνον.

*Ἐπικινδυνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος,) = τῷ προηγμ.

Ἐπικινέω, Μλ-ήσω (κινέω). Κινῶ τι προσέτι ἢ πρός τι μέρος· Μέσως, ἐπικινέομαι, Κινοῦμαι προσέτι, κάμνω διά τίποτε, ἢ προσέτι χειρονομίας. Ἐπίκτητ. ΛΓ', 10.

Ἐπικίρνημι, καὶ ἐπικιρνάω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπικεράννυμι.

Ἐπικιχλίδες, αἱ, Λέγεται ποιημάτιόν τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἐποίησε περὶ τῶν πτηνῶν κιχλῶν, τὰ κοιντ. παρ' ἡμῖν χαλκοκορῶναι, χαλκοκοῦρνες, καρακάξαι λεγόμ. Ἀθν. 2, σλ. 65. Α. 14, σλ. 639. Α.

*Ἐπικίχρημι (κίχρημι. ἀνμλ.). Δανείζω προσέτι. Πλτχ.

Ἐπικλάζω, Μλ-λάγξω. (κλάζω, ἀνμλ.). Κάμνω κλαγγήν, ἦχον μὲ τίποτε· φωνάζω, τραγῳδῶ προσέτι, Πνδ.

Ἐπικλαίω, Ἀττ.-κλάω, Μλ-αύσω. (κλαίω, ἀνμλ.) Κλαίω, κλαίγω προσέτι, διά τι· θρηνῶ τι· ἀφ' οὗ

Ἐπίκλαυτος, ὁ. ἡ. Ὅστις κλαίει, κλαψιάρης, κλαψιάρικος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 683. ἐπὶ τοῦ κελαδήματος, τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀηδονίου.

Ἐπικλάω, Μλ-άσω (κλάω, ἀνμλ.). Συντρίβω, τζακίζω, λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· Τρπκ. Κινῶ, παρακινῶ τινα εἰς συμπάθειαν, κατανύσσω μαλακύνω τὴν καρδίαν του. Παθητικ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμῃ, Χάνω τὸ θάρρος, τὸ ἰταλ. κοράζιο· »ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ.« Γίνομαι δειλός, τὸ κοιντ. τὰ χάνω, χάνω καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι, Θεό. 3, 59. 4, 37. »τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν« Τὸ ἁπαλόν, εὐκολοανάλυτον· »ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη« Λυγισμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, Λουκ. (τὸ α, ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις βρχ.)

* Ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικλαίω (α)

Ἐπικλεής, ὁ, ἡ. (κλέος). Πᾶς ὅστις εἶναι γνωρισμένος, ἐξακουσμένος, περίφημος διά τινος πράξεως, ἢ κατορθώματος. Οἱ ποιητ. χρῶνται καὶ τῇ κατὰ συγκπ. αἰτ. ἐπικλέα, ὡς παρὰ τὸ, ἐπιλνές.

Ἐπικλείζω, (κλείζω) = ἐπικλείω. Ἰωνν. καὶ ποιητ. δέ, ἐπικληΐζω.

Ἐπικλείω, Μλ-είσω, (κλείω, κλείς). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω προσέτι, πλησίον, μετέπειτα, Ἀρστφ. Εἰρ. 101. καὶ Σχλστ.

Ἐπικλείω (κλείω, ἀνμλ.) Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ὀδσ. Α, 351. μεγαληγορῶ περί τινος, ἐνταυτῷ. — β'.) Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι προσέτι. ἐνταυτῷ, περί τινος. Παρονομάζω, δίδω, εὐγάζω παρανόμι εἴς τινα. Ἀρατ. »τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην.« — Κράζω τινὰ πρός με· ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του, »ἐπικλείοντες ἑῶον Ἀπόλλωνα« Ἀπλδ.

* Ἐπικλήδην, Ἐπρρ. (ἐπικαλέω) = ἐπίκλην· ἐσχηματσμ· ὡς τὸ ὀνομακλήδην.

Ἐπικλῄζω, καὶ

* Ἐπικληΐζω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπικλείζω, — 2) καὶ = ἐπικλείω· Ἐπαινῶ προσέτι, παρὰ Νον. καὶ Τρφ.

Ἐπίκλημα, ατος, τό. (ἐπικαλέω). Ἐπιτίμημα ἤτοι μάλωμα, ἔγκλεσμα, κατηγορία· ὡς τὸ, ἔγκλημα. Ξενοφ. Οἰκον. »ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ.«

Ἐπίκλην, Ἐπίρ. (ἐπικαλέω). Μὲ τὸ παρανόμι. »ἐπίκλην λεγόμενος« Παρονομαζόμενος, ὅστις ἔχει, παρανόμι. »πονηρία τις ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη.« Ἥτις ἔκ τινος ἰδιώματος ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται οὕτω. Πλάτ. Φιληβ. 29. Ἔστι δὲ κυρίως ἀπολτ. Αἰτ· τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ἐπίκλη, παρβλ. ἐπίκλησις.

Ἐπικληρικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐπίκληρον. Διονύσ. Ἀλικ.

Ἐπικληρίτης, ὁ, καὶ ἐπικληρῖτις, — ιδος, ἡ = ἐπίκληρος.

Ἐπίκληρος, ὁ, ἡ. (κλῆρος). Κληρονόμος τῆς πατρῴας οὐσίας· ὁποῖος κληρονομεῖ τὴν πατρικήν του περιουσίαν. Ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ μοναχοκόρη, ἥτις ἐκληρονομοῦσεν ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς ἐφιλονεικοῦσαν ποῖος, ὡς ὁ πλησιέστερος καὶ κατὰ τοὺς νόμους, νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκά του· καὶ καθ' ὅσον διήρκουν αἱ ἐπὶ κριτηρίου περὶ αὐτῆς φιλονεικίαι, ἐκαλεῖτο ἡ κόρη, ἐπίδικος· ὅθεν ἐνίοτε καί, ἐπίκληρος, Ἀμφίσβητος, ἀμφισβητήσιμος, ὁ ἐν φιλονεικίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία. Ἐν γένει δέ, κληρονόμος· μετὰ δοτ. Διονύσ. Ἀλικ. Α'. 70. »ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ« Κληρονόμος τῆς βασιλείας.

Ἐπικληρόω, Μλ-ώσω. (κληρόω). Μοιράζω τι διὰ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦ λαχνοῦ· βάλλω, λαχνὸν εἰς, ἢ διὰ τίποτε· παίζω τίποτε εἰς τὴν λοττερίαν· ἐν γένει, Προσθέτω, δίδω τι περισσότερον τοῦ διωρισμένου, ἢ πρέποντος. Μέσ. ἐπικληροῦμαι, Λαμβάνω, ἀποκτῶ τι προσέτι διὰ λαχνοῦ, κερδαίνω μὲ λαχνόν, τὸ ἰταλ. κερδαίνω εἰς τὴν λοττερίαν. Πλάτ. Νόμ. ἀφ' οὗ

Ἐπικλήρωσις, εως, ἡ. Κρίσις καὶ ἀπόφασις κριτοῦ ὅτι εἶναί τις τινός τι νόμιμος κύριος τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ὁ λόγος· διανομή, διαμοίρασις, ἐξαιρ. διὰ λαχνῶν· τὸ νὰ προσθέτῃ τις πλέον τι εἰς τό, ὅ,τι διωρισμένως πρέπει νὰ δώσῃ εἴς τινα· τὸ νὰ λαμβάνῃ τις προσθήκην τινὰ εἰς τὸ ὅ, τι διωρισμένως λαμβάνει, ἢ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἀπό τινα.

Ἐπικλής, ἰδὲ ἐπικλεής. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 340.

* Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ἰλδ. Μ, 379.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ. (ἐπικαλέω). Ἐπωνυμία, ἡ παρανόμι· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ αἰτ., καὶ ταύτῃ ἀπολτ. π. χ. »Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι« Τὸν ὁποῖον οἱ Τρωαδῖται παρονομάζουν Ἀστυάνακτα· (διότι ὁ πατήρ του τὸν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον) Ἰλδ. Χ, 506, »Ἄρκτος, ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι« Τὸ ζώδιον Ἄρκτος, εἰς τὸ ὁποῖον δίδουν τὸ παρανόμι ἅμαξαν. Ἰλδ. Σ, 487. Ὀδσ. Ε, 273. παρβλ. Ἰλδ. Η, 138· Χ, 26. Τὸ δὲ ἐν Ἰλδ. Π, 177. »Μενέσθιον ἔτεκε Πολυδώρη Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ« Ἐγέννησε τὸν Μενέσθ. ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ τὸν Σπέρχειον, ὅμως ὁ Σπέρχ. συνευρέθη μὲ αὐτὴν ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Βώρος. »Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον« Διὰ τοῦτο τοὺς ὠνόμασε μὲ τὸ παρανόμι Τιτᾶνας, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀσέβειάν των κατεγίνοντο νὰ κάμουν μέγα τι ἀσέβημα· ὥστε ἡ Ἐπὶ ἐνταῦθα δηλοῖ τὴν βεβαίαν αἰτίαν δι' ἣν τοὺς ὠνόμασε Τιτᾶνας. παρβλ. ἐπίκλην — 2) Εὐχή, προσευχή· τὸ νὰ ἀναφέρηται, ἐπιστηρίζηταί τις εἴς τι· ἔφεσις ἐπὶ κριτηρίου ἢ παλινδικία, τὸ ἰταλ. ἀπελατσιόνη· τοῦτ' ἔστιν, ὅταν κρισολογούμενός τις, τὸ σύνηθ. ἔχων προτσέσον μέ τινα, χάσῃ τὴν κρίσιν εἰς τὸ πρῶτον κριτήριον, καὶ ἠξεύρων ἢ νομίζων ὅτι ἠδικήθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρώτου κριτηρίου, καταφεύγει εἰς τὸ δεύτερον, ἀνώτερον κριτήριον παρακαλῶν νὰ ἐπιθεωρηθῇ ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα — 3) Φήμη, λόγος διαδιδόμενος· φήμη ἤτοι κακὸν ὄνομα, Ἀπολδ. 1, 3, 2 — 4) Κατηγορία, ὕβρις. Πλουτχ. Μαρκλ. 2.

Ἐπικλήσκω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπικαλέω, Ὀρφ. Ἀργ, 1356.

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ (ἐπικαλέω). Καλεσμένος, ὅστις ἐκαλέσθη ἐκράχθη εἰς βοήθειαν, ἐκαλέσθη προσέτι, ἐκράχθη, ἐπαρακαλέσθη, ἐπροσκαλέσθη πρὸς τοὺς ἄλλους διά τίποτε. Κραγμένος, ἐκλεγμένος, προσκαλεσμένος· ὅστις ἐκράχθη εἰς συνέλευσίν τινα. Ἡρόδοτ. 7. 8. »σύλλογον ἐπίκλητον ποιεῖσθαι«. — 2) Περίφημος, ἐξακουστός, διαβόητος. — 3) Ἐγκαλεσμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος.

Ἐπικλιβάνιος, ὁ, ἡ (κλίβανος). Ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸν κλίβανον, φοῦρνον. Πᾶν ὅ, τι στέκεται, εὑρίσκεται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς κλίβανον· ἰδὲ κλίβανος. Σέξτ. Ἐμ. (ᾱ)

Ἐπικλινής, ὁ, ἡ, (κλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πού. »ἐπικλινὲς τάλαντον« Καλλίμ. 2) Κατηφορικός. Θουκυδ. »χωρίον ἐπικλινές«.

Ἐπικλίντης, ου, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τὸ μέρος πρὸς τὰ πλάγι' λοξόν, »σεισμὸς ἐπικλίντης«. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ'. Σεισμὸς κατ' ὀξείας γωνίας πρὸς τὰ πλάγια.

Ἐπίκλιντρον, τό (ἐπικλίνω). Τὸ ἔδαφος κρεβατίου, ὅπου βάλλουν, στρώνουν τὰ στρώματα. Πανδήποτε πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ, πλαγιάζει, ἀναπαύεταί τις, τὸ ἰταλ. καναπές, τουρκβ. σοφᾶς. Πολυδ.

Ἐπικλίνω, Μλ-ινῶ (κλίνω). Ἀκουμβῶ τι πουθενά, τὸ βάλλω ἐπάνω εἴς τι· τινί τι. Παθτ. Κεῖμαι, κοίτομαι πλαγιασμένος ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι· ὡς τό, ἐπίκειμαι. »ἐπικεκλιμέναι σανίδες« Κλεισμέναι, σφαλισμέναι θύραι, Ἰλδ. Μ, 122. (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηταί που ἡ λεξ. παρ' Ὁμ.) Ἀκουμβῶ εἴς τι, ἀποκλίνω πρός τι, βαίζω. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ παθ. μετχ. ἐπικεκλιμένος, φέρει πολλάκις τὴν σημασίαν τοῦ, βαί-

στά, στραβά, λοξά κείμενοι, κατηφορικός. Θουκυδ. Β'. ακεραίων ἐπικαλιμένων. ἡ ἐνεργ. διάθ. ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀμετβ. τῆς παθτ. σημσ. διαθ. (τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ, κλίνω κατ' ἐντσ. μὲν μακρόν, κατὰ τοὺς λοιποὺς δὲ χρόνους βραχύ)· ἀφ' οὗ

Ἐπίκλισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλίνῃ, βαίζῃ τι εἴς τι μέρος· τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, πλαγιάζῃ τις ἐπάνω ἢ πλησίον που· τὸ νὰ βάλλῃ, ἀκουμβᾷ τίς τίποτέ που.

Ἐπικλονέω, Μλ. -ήσω (κλονέω). Κλονῶ, συγχίζω, βάλλω τι εἰς κλόνον καὶ ἀταξίαν τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ φεύγῃ μὲ ἀταξίαν. Παθ. Κλονοῦμαι, εὑρίσκομαι εἰς θόρυβον, ταραχήν, ταράττομαι, στενοχωροῦμαι, μὲ σπρωχνουν πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ. μᾶλλον ἐπικλονέονται ὅπου ὅμως, ἔπι κλονέονται, ἔγραψεν ὁ Wolf. Διώκονται, σπρώχνονται πρὸς τὰ καράβια, Ἰλιάδ. Σ, 7. – 2) ἐν γένει, Διώκω, κατεπείγω, παρορμῶ, βάλλω εἰς κίνησιν. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 687.

*Ἐπικλοπία, ἡ, Δόλος, ἀπάτη, παρὰ τὸ

Ἐπίκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω, κλοπή). Κλεπτικός, ὅς τις συνεθίζει νὰ κλέπτῃ· ἀπατηλός, δόλιος, πανοῦργος, ποικιλόφρων, κρυφός, τὸ κοινότ. διαβολικός, τετραπερατμένος· τὰ πλεῖστα πρὸς βλάβην ἄλλων, Ὀδσ. Δ, 364. Ν. 291. Ἡσιόδ. Ἔρ. 87. 78. ὁ Ποιητ. συντάσ. αὐτὸ ἐνίοτε καὶ μετὰ γενκ. ἐπίκλοπος μύθων Πανοῦργος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ὁμιλίαν, Ἰλιάδ. Χ, 281. οὕτω καὶ ἐπίκλοπος τοξοσύνη Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος νὰ τοξεύῃ, Ὀδσ. Φ, 397. ὅπερ ἄλλοι ψευδῶς, διὰ τοῦ, ἐπιθυμητής, ἐξηγοῦσι.

Ἐπικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω) μεταβ. ἐπὶ ὑδάτων. Σχετελίζει, πλημμυρεῖ ἐπάνω ἢ πλησίον που. – 2) ἀμετβ. Σχετλίζεται, ξετρέχει μὲ ὁρμήν, σκατάζει, πνίγει. Μεταφορικῶς, Εἶναι εὑρίσκεται ἀφθόνως, ἁφιλοῦς ᾠχρυσοῦ πλῆθος ἐπικεκλυσότος παρ' αὐτοῖς. Διόδ. Σικ. Γ. 47. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Τρωϊάδ. 994. καὶ Αἰσχύλ. σελ. 563. καὶ Διονυσ. Ἁλικ. 6. 17. ἀφ' οὗ

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρα, ξεχειλισμός. Θουκυδ.

Ἐπίκλυσμός, ὁ. = ἐπίκλυσις.

Ἐπίκλυστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλημμυρισμένον, κατατσαπισμένον μὲ νερόν.

Ἐπικλυτός, ἡ, όν (κλυτός) Περίφημος, ἐξακουστός, Ἀπολλ. Α'. πεπίκλυτος ὄλβῳ, Φημισμένος διὰ τὰ πλούτη του.

Ἐπικλύω, Μ. -ύσω. (κλύω, ἀνμλ.) = ἐπακούω, ἀκούω, ἀκροάζομαι. μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Ψ, 651. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ὀδσ. Ε, 150 (χ)

Ἐπικλώθω, Μλ. -ώσω (κλώθω) Κλώθω, γνέθω. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει παντοιοτρόπως. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες, ἐνομίζετο, ὅτι ἐκλωθαν τὴν κλωστὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων· δὲν περιορίζει ὅμως τὴν χρῆσιν αὐτῆς εἰς ταύτην μόνον τὴν σημσ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν θεοτήτων συνηθως, αἱ ὁποῖαι ἴσχυον ἐπὶ τὸ εὖ καὶ κακῶς ἔχειν τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν ἐν γένει, Παρέχω, χορηγῶ, δίδω, χαρίζω, τινί τι· π. χ. νοῦ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ἔλβον Ὀδσ. Γ, 208. Δ, 208. Π, 64. Ἀπαραλλάκτως χρῆται καὶ τῇ μέτ. διαθ. θεοὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀίζυν Ὀδσ, Υ, 196. πρβλ. Θ, 579. μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δύναται κεῖσθαι καὶ τὸ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς αἰτ.α θεοὶ οἱ ἐπεκλώσαντο οἰκόνδε νέεσθαι Ὀδσ. Α, 17. πρβλ. Ἰλιάδ. Ω, 525. (ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται ἡ λέξ. μόνον ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ.)

Ἐπικναμπτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπιγναμπτω. Ἰλιάδ. πεπικναψατε φίλον κῆρι.

Ἐπικνάω, Μλ. -ήσω (κνάω, ἀνμλ.) Πύω, τρίβω, κόπτω τι ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, ἢ πρὸς τί. Ἀριστοφ. Ὄρν. 536. 1569.

*Ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐφικνέομαι.

*Ἐπικνέω = ἐπικνάω

Ἐπικνίζω, Μ. ἰσω. (κνίζω) Ξεσχίζω, ξουγράβω, σχίζω ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐξ ἐπιπολῆς. π. χ. τὴν γῆν μὲ τὸ ὑνί. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 2. Ἀνθλ. ἀφ' οὗ

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, Ξέσχισμα, σχίσιμον, ξουγράνισμα τῆς ἐπιφανείας πράγματος τινος· τὸ νὰ σχίζῃ, ξουγραβίζῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

Ἐπικοιλαίνω, Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω) Βαθουλόνω, κάμνω τι κοῖλον, βαθουλὸν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του. Θεόφιλ. Ἐπιστ. πεπικοιλαίνειν τὸ γήδιον.

Ἐπικοιλίδες, ων, ἡ = ἐπικυλίδες.

Ἐπίκοιλος, ὁ, ἡ. (κοῖλος), Ὅ,τι εἶναι βαθουλωτὸν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος του.

Ἐπικοιμάομαι, Μλ. -μήσομαι, ὡς παθτ. μετὰ μέτ. Μέλ. (κοιμάω) Κοιμῶμαι ἐπάνω, πλησίον που, ἐν ᾧ κάμνω τι· ἀποκοιμοῦμαι. — 2) Τρπκ. Εἶμαι ἀμελὴς εἴς τι, ὅταν θέλω ἢ πρέπει νὰ κάμω τίποτε μ' ἔρχεται ὁ ὕπνος, νυστάζω. Πολύβ. Β'. 12. ἀφ' οὗ

Ἐπικοίμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κοιμᾶται, ἀποκοιμᾶται· τὸ νὰ κοιμᾶται ἢ κοίτεται τις ἐπί τι.

*Ἐπικοιμίζω, (κοιμίζω) Ἀποκοιμίζω, Τρπκ. ἠτυχαζω καταπραΰνω τινὰ περί τινος πράγματος.

Ἐπικοινῆς, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ κοινῆς. Κοινῶς ἤτοι μαζὺ μὲ ἄλλον, μὲ ἄλλους. Ἡσυχ.

Ἐπίκοινος, ὁ, ἡ. (κοινὸς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινὸν εἰς καθένα, εἰς ὅλους· πεπίκοινος γυναικῶν μίξις Ἡρόδ. 4, 104. Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μεταδίδεται, διαδίδεται· ἐν γένει, ἐπὶ πάντων ὅσα εἶτε κοινὸν κτῆμα, δὲν ἔχουσιν ἰδιαίτερον κτήτορα, εἶναι πράγματα κοινά, τῆς κοινότητος. πρβλ. ἐπίξυνος. — 3) παρὰ Γρηγορ. Ὅτα ὀνόματα σημαίνουν καὶ τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν γένος ἐναντιῶ, π. χ. ὁ ἀετός, ἡ χελιδών, ὁ λαγώς, ἡ ἀλώπηξ. κλ. τ. τ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται πολλάκις τῷ οὐδ. γένει πληθ. ἐπίκοινα, ἐπιῤῥήματε. 1, 216. 6, 77. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπικοινόω, Μλ. -ώσω (κοινόω) Κοινοποιῶ, κάμνω τι κοινὸν εἰς ὅλους, νὰ τὸ ἀκούσωσι, ἠξεύρωσι, νὰ μετέχωσιν ὅλοι ἀπὸ αὐτό· Μέσως πεπικοινόομαί τινί τινα Συμβουλεύομαι μετά τινος, φανερόνω τοὺς σκοπούς μου εἰς τινα. Δίων Κασ.

Ἐπικοινωνέω, Μλ. -ήσω. (κοινωνέω) τινί τινος. Ἔχω τίποτε κοινὸν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους· ἔχω μερίδιον εἴς τι μαζὺ μὲ ἄλλον. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. πεπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαίως· καὶ Πλάτ.

Ἐπικοινωνός, ὁ, ἡ. = κοινωνός. πεπικοινωνοὶ καὶ προτρεχεῖς ἡμῖνοι. Φίλ. παρ' Ἱππογρ.

Ἐπικοίρανος, ὁ, ἡ. = κοίρανος· ὡς καὶ τὸ, ἐπιβούκολος. Ὀρφ. Ἀργ. 291.

Ἐπικοιτάζομαι, (κοιτέω) Κοίτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω, πλησίον που· κατοικῶ, διατρίβω, πλησίον που.

Ἐπικοιτέω. = ἐπικοιτάζομαι· μετὰ γενικ. Πολύβ. ΚΒ'. 10.

Ἐπικοίτης, ὁ, ἡ. (κοίτη) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνεθίζεται ὅταν πλαγιάζῃ τις νὰ κοιμηθῇ, Ἱεροκλ. Πυθ. πεπικοίτιον ἄτμημα.

Ἐπικοκκύζω, Μλ. -ύσω (κοκκύζω) Φωνάζω πρός τινὰς ὁ κούκος, μιμοῦμαι τὸν κούκκον. ἀφ' οὗ

*Ἐπικοκκύστρια, ἡ. Ἡ τὸν κούκκον μιμουμένη· ἡ μιμουμένη τὰς φωνάς, τοὺς ἤχους, ἐπῤῥ. τῆς Ἠχοῦς. Ἀρστφ. Θσμ. 1059.

Ἐπικολλάω, Μ. ήσω. (κολλάω) Κολλῶ, ἀκολνῶ τίποτε ἐπ' ἄλλο τι. Παθητικ. Κολλῶμαι, ἀκολνεῦμαι, πιάνομαι, κρατιοῦμαι σφιχτὰ ἀπό τι, ἀφ' οὗ

Ἐπικόλλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κολλημένον εἴς τίποτε Θεόφρ.

Ἐπικολπίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπικόλπιος, ὁ, ἡ (κόλπος) Πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὸν κόλπον, κόρρον.

Ἐπικόλωνος, ὁ, ἡ. (κολώνη) Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω εἰς λόφον, χωματοβούνι, Διόρ. Σικ. ΙΘ'. 19.

Ἐπικομάω. Μλ. -ήσω (κομάω) Ἔχω, φορῶ κόμην, μακρυὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, μαλλοκέφαλα, κεφαλομάλλα, Πολυδ. Δ'. 136. πεπασθῆ κόμῃ ἐπικομῶντι.

Ἐπικόμβιον, τό. (κόμβος.) Νόμισμα, τὸ ἰταλ. μανέδα, μὲ παιδὶ ἢ χριαρέλι πάνω διὰ νὰ τὴν κρεμοῦν, τὴν ὁποίαν οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἔῤῥιπτον, ἐσκόρπιζον εἰς τὸν λαόν.

Ἐπικομίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ -ιῶ (κομίζω) Φέρω, ὁδηγῶ· φέρω, κουβαλῶ τί που. Μέσ. Φέρω, κουβαλῶ τι μετ' ἐμοῦ, μαζύμου. Δίων Κασ.

Ἐπικομμόω, Μ. -ώσω. (κομμῶ) Στολίζω, σταφνίζω, καλλωπίζω τίποτε.

*Ἐπίκομος, ὁ, ἡ (κόμη) Ὅστις ἔχει μαλλιὰ εἰς τὸ κεφάλι, φορεῖ κόμην, μακρυὰ μαλλιά, μαλλιαρός.

Ἐπικομπάζω, Μ. -άσω. (κομπάζω.) Καυχῶμαι, ἐπαινοῦμαι μόνος μου εἰς τι, διά τι· ὁμιλῶ ἢ διηγοῦμαί τι μὲ κομπασμόν. Πλούτ. Κάμ. 22.

Ἐπικομπέω, ῶ. = ἐπικομπάζω. Δίων Κάσ.

Ἐπικομψεύω, Μλ. -εύσω (κομψεύω) Στολίζω, σταφνίζω, κάμνω τι νὰ φαίνηται κομψόν, κόστιμον, τὸ τουρκβ. ζαρίφικον, προσέτι ἀκόμη περισσότερον καιρόν. Ἰωάνν. Ἀρχ. 20.

*Ἐπικομοψέω, = τῷ προηγμ.

Ἐπικόπτγνον, τό, (ἐπικόπτω). Τὸ χονδρὸν ξύλον, τὸ κούτζηρον τῶν κρεωπωλῶν, τὸ ἰταλ. μακελλάριδων, τουρκβ. κατάπιδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κόπτουν, λιανίζουν τὰ κρέατα οἱ κρεωπῶλαι Πολυδ.

Ἐπικοπή, ἡ. (ἐπικόπτω) Τὸ νὰ κόπτῃ τις τὴν κορυφὴν πράγματός τινος, νὰ τὸ κουτεύῃ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 24. καλοῦσι δὲ ἐπικοπὴν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικύψῃ τὸ ἄκρον. ἔτι δὲ καὶ Ἀποκεφάλισμα.

Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν κομμένον, κουτεμένον — 2) τὸ ἐπίκοπον = ἐπικόπανον — 3) ἐπὶ νομισμάτων, Μετακομμένον, μετατυπωμένον, ἐκ δευτέρου τυπωμένον. Λουκιαν. Διάλογ. Χάρ. καὶ Ἑρμ. παρ' Ἡσυχ.

Ἐπικοπρίζω, (κοπρίζω) Κοπρίζω, βάλλω, ῥίπτω κοπριὰν εἰς τόπον τινὰ· κοπρίζω χωράφι, ἀμπέλι, κῆπον καὶ τ. τ. Γεωπον. Β'. 23.

Ἐπικόπτης, ου, ὁ. = ἐπισκώπτης Δγν. Ἀρτ. 2, 127. 4, 33. 9, 18. παρὰ τὸ

Ἐπικόπτω, Μ. -ψω. (κόπτω) Κτυπῶ τι ἀπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω, κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι· πεπικ. βοῦνι Σκοτόνω ταῦρον, βέβ. κτυπῶντάς τον ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλον, σβέρκον, Ὀδσ. Γ, 448. ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ ἀποκεφαλίζω, καὶ κλαδεύω κουρεύω δένδρα. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. ἐν γένει, Κόπτω, χωρίζω. Μεταφορικ. Ἐμποδίζω, ἀδυνατίζω, σμικρύνω, κρατῶ ὀπίσω ὁρμήν τινα· καταβλίβω, καταδαμάζω, ταπεινόνω· κουτεύω, κάμνω τίποτε κοντώτερον. Ἀριστοτ. Πολιτ. Γ'. τὸ Περσῶν βατιλεύς τοὺς περφορνηματισμένους, ἐπέκοπτε πολλάκις. πεπικόπτω χαρακτῆρα. Τυπόνω τίποτε. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. Παρὰ Διογ. Λαερτ. εἰς Ζήν. 9, 18 = ἐπισκώπτω. πεπικόπτουν αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. Παρὰ Στράβ. ΙΕ'. σελ. 1050. πεπικόπτουσιν ἀποτριβέντα μύλωνι· ἀντὶ τοῦ, Ὀξύνουσι τὴν στομωμένην πέτραν τοῦ μύλου,

ὑπὲρ ἡ συνήθεια, Χαράζω τὸν μύλον, λέγει. Μέσως, ἐπικόπτομαι, Κτυπιοῦμαι, κτυπῶ τὸ στῆθος μου, κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι· ἐπί τινι· σπανίως μετὰ αἰτ. πεπικόπτομαι νεκρόν· Θρηνῶ τὸν νεκρόν. Εὐριπ. Τρωάδ. 644. ἔπειτα μέντοι ἄλλοι, καὶ πεκοψάμην, παρὰ τὸ ἀποκόπτω ἐτυμολογοῦντες τὴν λξ. κόπτω, κουρεύω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου διὰ λύπην, ἑρμηνεύουσι.

Ἐπικόρμιον, τό. (κορμὸς) = ἐπικόπανον.

*Ἐπίκορμος, ὁ (κορμὸς) Κουτσόρον. Εὐστ. ἐν Ὀδσ. Δ, 423.

Ἐπικορύζω, (κόρυζα) Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ μηνίγκια, τὸ ἡμέτερον κτυπῶ μπάτσον.

Ἐπικορύστης, παρ' Ἡσυχίῳ, Ὅστις ἔλαβεν, ἔφαγε μπάτζον.

Ἐπίκορσος, ὁ, ἡ. (κόρση) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ πλάγι τοῦ προσώπου, εἰς τὴν περιοχήν, εἰς τὸ μάγουλον.

Ἐπικορύσσομαι, (κορύσσω) Ἁρματώνομαι, μάχομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός,

Ἐπικός, (ἔπος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ Ἐπικὰ ποιήματα, οἱ Ἐπικοί, ὑπκ. ποιηταί. Ὅσοι κάμνουν ἡρωϊκὰ ποιήματα, περιγράφουν εἰς στίχους τὰς πράξεις, τὰ κατορθώματα, ἀνδραγαθήματα τῶν ἡρώων. Ἐπρ. ἐπικῶς.

Ἐπικοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω) Στολίζω, καλλωπίζω, εὐπρεπίζω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπικόσμημα, ατος, τὸ. Στολισμός, στολίδι. Νικήτ. Χρον. Ε. 6.

*Ἐπικοτέω, Μλ. -ήσω = κοτέω.

Ἐπίκοτος, ὁ, ἡ. (κότος) Θυμώδης, θυμωμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 162. Θῆβ. 791. Χοηφ. 624. — 2) = ἐπίμομφος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Πινδάρ. Λείψ. Η. ἀπίκοτος στάσις. Ἐπρ. ἐπικότως.

Ἐπικοτταβίζω, Μλ. -βίσω, Χύνω ἐπὶτι, προσέτι τὸν κότταβον. Ἰδὲ κότταβος, κοτταβίζω.

*Ἐπικούρειος, ὁ, ἡ. Ἐπικούρικος, ὅστις ἀκολουθεῖ εἰς τὸ δόγμα τοῦ Ἐπικούρου· οἱ Ἐπικούρειοι, ὑπκ. φιλόσοφοι.

Ἐπικουρέω, Μλ. -ήσω. (ἐπίκουρος) Βοηθῶ, διαφεντεύω τινά, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλιαδ. Ε. 614. (περαιτέρω που οὐχ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρότ. 4, 128. Ἐν γένει, Βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, δυστυχίαν, εἰς τὸν κίνδυνόν του· τινί· ἔτι δὲ καὶ δοτ. τοῦ πράγμ. νησσοις ἐπικουρεῖν Βοηθεῖ ἐναντίον εἰς τὰς ἀρῤῥωστίας, πεπικουρῶ τινί τι. Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω τίποτε ἀπό τινα, δέν ἀφίνω νὰ τῷ συμβῇ τι. πεπικ. χειμῶνά τινι «Προφυλάττω τινὰ ἀπὸ τὸ κρύος, Ξεν. — 2) Δουλεύω εἰς ξένον τινὰ ὡς μισθωτὸς στρατιώτης. Ἰσκρ. Πανηγ. 44. ντοὺς εἰ ἐνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχωμένους ἀποδυήσκειν. Ἐν γένει, Βοηθῶ τινα, τῷ κάμνω κάμμίαν δούλευσιν· ἰδὲ ἐπίκουρος, σημ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐπικούρημα, ατος, τό. Βοηθητικὸν μέσον. πεπικούρημα τῆς χιόνος, Βοήθεια ἐναντίον εἰς τὸ χιόνι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε'. 13.

*Ἐπικούρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ τίς τινα· πεπικ. κακῶν Ἐναντίον εἰς τινα ἢ ἀπό τινα δυστυχίαν. Ἰσκρ.

Ἐπικουρία, ἱας, ἡ. Βοήθεια, διαφέντευσις, Ἡρότ. 2, 108. Βοηθητικὸν μέσον, ἰατρεῖον, μετὰ γεν. — 2) Στρατεύματα ἐρχόμενα εἰς βοήθειαν ξένης δυνάμεως, τὸ ἰταλ. ωξιλιάρι, τουρκ. Ἰμδάτ. ἔξαιρ. ξένα στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς βοήθειάν τινος διὰ μισθόν. Ἡρότ. 3, 63. 6, 100.

Ἐπικουρικός, κή, κόν, καὶ ἐπικούριος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς διαφέντευσιν. ντὸ ἐπικούρικον Οἱ πρὸς βοήθειάν τινος πολεμοῦντες ξένοι στρατιῶται, ἔξαιρ. μισθωτοί, Θουκυδ. Δ'. ημισθωταμένοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν.

Ἐπίκουρος, ὁ, ἡ. Βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής· ὅστις ἔρχεται εἰς βοήθειάν τινος· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. παρ' Ὁμ., ὅστις ἐν Ἰλιάδ. μόνον χρῆται τῇ λξ. κεῖται πανταχοῦ ὡς οὐσιαστ. Βοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου, ἔξαιρ. δὲ καλεῖ οὕτω τὰ βάρβαρα βοηθητικὰ στρατεύματα τῶν Τρώων. «Τρῶες ἠδ' ἐπίκουροι. Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι», Ἰλιάδ. Β, 815. Γ. 431. Τὸ οὐδετ. γένος, παρὰ Πινδ. κατὰ πρῶτον. πεπίκουρον ψυχοῦς Προφυλακτικὸν διὰ τὸ ψύχος, διὰ τὴν κρυάδαν, Πινδ. «δεσπότης ἐπίκουρος» Προστάτης, διαφεντευτής, τὸ ἰταλ. πατρόνος, Πινδ. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔξαιρ. οἱ ἐπίκουροι, Οἱ ξένοι διὰ μισθὸν δουλεύοντες στρατιῶται, ἀντιδέτως τῷ, ἐγχώριος, ἐντόπιος· ἔτι δὲ καὶ, μισθωτοὶ ὀνομαζόμενοι. Προιέτι δὲ καὶ οἱ ξένοι σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, ἄλλως δορυφόροι, Ἡρότ. 1, 64. 6. 39 — 3) Κύρ. ὄνομα τοῦ γνωστοῦ φιλοτόφου. (ἐτυμλγ. παρὰ τὸ κοῦρος· Οἱ ἐπίκουροι διακρίνονται τοῦ, σύμμαχοι, καθ' ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εἰσὶ βοηθοὶ τοῦ πολεμαμένου, οἱ σύμμαχοι δέ, τοῦ πολεμοῦντός τινα, ἢ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον τινός)

Ἐπικουφίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ, (κουφίζω) Ἐλαφρύνω, σηκόνω, κρατῶ ἐπάνω βάρος τι διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ὀλίγον ὅστις τὸ φέρει, κουβαλεῖ. Ἡρότ. 8, 118. Κάμνωτι ἐλαφρότερον, εὐκολοπορετον, Θεογ. 626. Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. ηταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζεσκε. πεπικουφίζω τινά τινος· Ἐλευθερόω τινά ἀπό κανέν βάρος. ἀφ' οὗ

*Ἐπικουφισμός, ὁ. Ἐλαφρωμα, ἐλάφρωσις.

Ἐπικραδαίνω, Μλ. -αδανῶ· (κραδαίνω) Κουνῶ, κινῶ, τραντάζω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπάνωθεν.

*Ἐπικραδάω = ἐπικραδαίνω.

Ἐπικράζω, Μλ. -ξω (κράζω, ἀνμλ.) τινί. Φωνάζω πρός τινα, τὸν κράζω εἰς τι, προσέτι. Λουκιαν.

Ἐπικραιαίνω, Ἑπκ. ἀντὶ ἐπικραίνω. ὅπερ ἰδὲ

Ἐπικραίνω, Μλ. -ανῶ (κραίνω, ἀνμλ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω νὰ γένῃ τέλειον, τελειωθῇ τι διά τινα· τινί τι. Ὁ Ποιητ. ἐν Ἰλιάδ. οὐδαμοῦ τῇ λξ. χρωμένος, χρῆται ἐν Ἰλιάδ. μόνῳ τῷ αὐτ. ἀορ. πορὴν ἐπικρήνειεν Εἴθε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν εὐχήν, Ο, 599. ἐκ τοῦ Ἐπικ. δὲ τύπου ἐπικραιαίνω, χρῆται τῷ Παρατ. ποῦσφιν. ἐπικραίαινεν Γ, 302. πρβλ. Β, 419. καὶ τῷ Προστ. ἀορ. α'. μὴν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ Α, 455. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἐξουσιάζω, κυβερνῶ αὐτεξουσίως· μετὰ αἰτ. μόνον ἐν Τμ. Ἐρ. 531. πεπικρ. Θεοῦς ὅπερ ὅμως πιθανῶς κατὰ φευδ. ἀνηνσ. Ὁ Herm. νομίζει ὀρθ. τὸ ἀναγινώσκεσθαι «πάντας ἐπικραίνουσ' οἵμους ἐπέων.»

Ἐπικράνιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται ἐκ φύσεως ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὴν κεφαλὴν (α) Πτολεμ.

Ἐπικρανίς, ίδος, ἡ. Ἡ μεμβράνα ἡ περιτυλίουσα τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μυαλά. ἄλλως παρεγκεφαλίς. Πλούταρχ. Θ'. σελ. 560.

Ἐπίκρανον, τό. Παντὸς ποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὡς στολισμός, ἢ εἰς σκέπασμα, προφύλαξιν τῆς κεφαλῆς· ἡ περικεφαλαία τῶν στρατιωτῶν = λόφος Εὐριπ. Ἱππόλ. 201. — 2) Τὸ κρανίον, ἤτοι τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κεφαλήν. Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτ. δὲ, ἡ κορυφὴ στύλου, ἰταλ. κολώνας, ἄλλως ἀρχιτεκτονικ. λέγεται κιονόκρανον, Εὐριπ. Ἰφγ. Τ. 51.

Ἐπίκρασις, εως, ἡ. (ἐπικεράννυμι) Μίξις, μίγμα, σμίξιμον, ἀνακάτωμά τινος πράγματος μὲ ἄλλο τίποτε, Παρ' ἰατροῖς ἡ σύμμιξις τῶν ὑγρῶν, τὸ ἰταλ. τεμπεραττοῦρα.

Ἐπικρατειόω, Μλ. -ώσω. (κρατειὸς) Παραδυναμόνω, κάμνω τίποτε δυνατώτερον, στερεώτερον.

Ἐπικράτεια, ἡ. (ἐπικρατὴς) Ὑπερέχουσα δύναμις, ἰσχύς, ὑπερέχον κράτος, ἀνωτέρα ἐξουσία, μεγαλητέρα, περισσοτέρα δύναμις, νίκη. — 2) ἔξαιρ. Χώρα, τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει βασιλεύς, ἢ πολιτεία τις, ὡς δουλικτητὸν ἤτοι κυριευμένον, ὑποτεταγμένον μὲ πόλεμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἐξουσία, διοίκησις τοῦ τοιούτου τόπου «πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται». Ξενοφ. Ἱέρ. ς'. 13. (α)

Ἐπικρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) Ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τόπον τινά· μετὰ δοτ. νήεσσιν, Ἰλιάδ. Κ, 214, νήεσσιν, Ὀδσ. Α, 245. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Βάλλω εἰς ἐνέργειαν τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἐξουσίαν μου ἐγὼ μόνος μου, ἀμέσως «εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες» Ὅταν οἱ βασιλεῖς δὲν ἔχωσι πλέον ἐξουσίαν, Ὀδσ. Γ, 320. Δείχνομαι ἀνώτερος διὰ τῆς δυνάμεώς μου, νικῶ η Ἰλιάδ. Ξ, 98. Ἀποκτῶ, γίνομαι κύριος πράγματός τινος, Ἀριστφ. Βπρχ. 266. Ὑπερισχύω. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ τῆς δοτ. τῇ γεν. καὶ τῇ αἰτ. ἔξαιρ. ἐν τῇ σημσ. Νικῶ, καταδαμάζω, ὑποτάζω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ἀφ' οὗ

Ἐπικρατής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἄλλον, εἶναι ἐξουσιαστὴς πράγματος ἢ πραγμάτων· μετὰ γεν. ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπιρρήμ. μόνῳ, ἐπικρατέως, Μὲ ὑπερτέραν, ἀνωτέραν δύναμιν, ἐξουσίαν, βιαίως, σφοδρά, ἀμέτρως, Ἰλιάδ. Π, 67. 81. Ψ, 863 (ἐν Ὀδσ. οὐδαμοῦ εὑρηται) Ἡσιόδ. Ἔρ. 208.

Ἐπικράτησις, εως, ἡ. (ἐπικρατέω) Τὸ νὰ ὑποτάξῃ, νικήσῃ, ἐξουσιάσῃ, βάλῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τίς τίποτε. Τὸ νὰ κάμῃ τις ὅπως θέλει μέ τίποτε, νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον, ἐλευθέραν ἐξουσίαν εἰς τι. Δαίρτ.

Ἐπικρατητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἐπικρατεῖ, διαρκεῖ· ὅστις κατέχει, κρατεῖ τι σφιχτά, στερεά.

Ἐπικρατίδες, -ίδων, αἱ (κράτος) Εἶδος τι καλύμματος τῆς κεφαλῆς, οἷον τὰ ἐκ τοῦ Ἰταλ. συνήθη σκούφια, καπέλλον καίλ. τ. τ. Ἱπποκρ. παραγγ. 4. «τρίβις ἐπικρατίδων φευκτέα». ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· τὸ παρὰ Λατ. σουδάριον.

Ἐπικρατικός, κή, κόν. (ἐπικεράννυμι) = ἐπικερασικός.

*Ἐπικρατικός, κή, όν. (ἐπικρατέω) Ὅστις κυριεύει, ἐξουσιάζει, ἔχει τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, Δημ. Λεπτ. 9, 42. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατύνω, = ἐπικρατειόω. Ἡσύχ.

Ἐπικραυγάζω, Μλ. -άσω (κραυγάζω) Φωνάζω δυνατὰ πρός τι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ κάμνοντας τίποτε. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. 21. καὶ Δ'. 1.

Ἐπικρεμάννυμι, καὶ ἐπικρεμαννύω, Μλ. -άσω (ε) Ἀττ. (κρεμῶ. κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι πλησίον, ἐπάνω, πρός, εἰς τι, προσέτι. Παθ. Κρέμαμαι ἀπό τι, πλησίον, ἐπάνωθέν τινος· ἐπὶ πετρῶν, βράχων, Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 284. Κρέμαμαι, κλονοῦμαι, πετῶ κρέμεμαι εἰς τὸν ἀέρα. Πολλάκις τρπκ. Κρέμαται, εἶναι ἀβέβαιον, ἐπίκειται, ἐπικρεμεῖ, δένεται μακράν, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ ἔξαφνα καὶ ἐγλίγωρα, Ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, ἢ τυχηρῶν πραγμάτων. πε-

πκρ. ἄθλος, θάνατος, χρόνος καὶ τ. τ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 181. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. Κρεμῶ τὴν Μοῖραν, τὴν τύχην τινὸς ἀπὸ τὰς πράξεις, ἀπὸ τὰ ἔργα μου δηλ. γίνομαι αἴτιος νὰ τὸν ἐπαπειλῇ κακόν τι· τινί τι· πῶς δὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παιτὶν ἐπικρέματενω Θέογ. 208. καὶ Θουκυδ. Ζ'. πεπικρεμάμενοι κίνδυνοι, ἀφ' οὗ

Ἐπικρεμής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπό τι, ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνός) Κατηφορικός, κρημνώδης, Γρηγ. Ναζ. πεπίκρημνος ὁδός.

*Ἐπικρήηνον, Πρτκτ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐπικραίνω, ἴδε, ἐπικραίνω. Ἰλιάδ.

*Ἐπικρήνειε, γ'. ἑνικ. πρτπ. Εὐκτ. ἀορ. α'. τοῦ ἐπικραίνω, Ἰλιάδ.

Ἐπικρῆσαι, Ἐπικ. Ἀπρμφ. ἀόρ α', τοῦ ἐπικεράννυμι, ἀντὶ ἐπικεράσαι, Ὀδυσσ. Η. 164.

Ἐπικρητηρίδιον, = ὑποκριτηρίδιον.

Ἐπικρῖ, δόν, Ἐπίθ. (κρίνω) Μὲ ἐκλογήν, διαλεχτά Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 302... πεπικριδὸν ἱρύσαντοιω.

Ἐπίκριμα, ατος, τό. Προσταγή, ἀπόφασις, παρὰ τό

Ἐπικρίνω, Μλ. -ινῶ (κρίνω) Γνωρίζω τι ὡς ὀρθόν, τέλειον, δίκαιον· ἐρευνήσας καὶ ἐξετάσας τι μὲ προσοχήν, κ' ἐμοῦ συλλογισμὸν καὶ ἀποφασίζω· κρίνω ὀρθὸν καὶ δίκαιον τὸ νὰ δοθῇ τι εἰς τινα· ἀποδέχομαι, ἤτοι εὑρίσκω εὔλογον, ἐπικυρόω τι· ψηφίζω, ἀποφασίζω τι. (ι)

Ἐπίκριον, τό. (ἴκριον) Τὸ ξύλον καραβοπανίου, τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως ἐπὶ τὸν ἱστὸν κατάρτι, τὸ κοινῶς ἀντέναλεγόμενον Ὀδυσσ. Ε. 254. 318.

Ἐπίκρισις, εως, ἡ. (ἐπικρίνω) Κρίσις γινομένη μὲ σκέψιν καὶ ἡ δι αὐτῆς ἀπόφασις· ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· ἔκλογή.

Ἐπικριτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κρίνει, ἀποφασίζει, ἐπιβεβαιόνει, ἐπικυρόνει· κριτής, δικαστής.

Ἐπίκριτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, ἐπεβεβαιώθη, ἐπεκυρώθη, ἐκλέχθη.

Ἐπίκροκον, τό. Εἶδός τι γυναικείου φορέματος, εἴτε παρὰ τό, κρόκος, Κροκοβαφές, εἴτε παρὰ τό, κρόκη, Μὲ χνοῦδι, λεπτὰς μαλλότριχας ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν του, ὡς ὁ ἐξάμιτος, Ἰταλ. velludo, τουρκιβ. κατηφὲς καὶλ τ. τ.

Ἐπικροτέω, Μλ. -ήτω. (κροτέω) Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι καὶ κάμνω κρότον· χειροκροτῶ, κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν. Κάμνω κρότον, βρόντον, ταραχὴν ἠχον ἅρματα ἐπικροτέονται Ἀμάξια, τὰ ὁποῖα τρέχοντα κάμνουν κρότον. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 308., ὅτε μὲν μετάβ. οἷον. πεπικρ. τὰ κύμβαλα· τῷ χεῖρε ὅτε δὲ ἀμετάβ. πεπικροτέω τινὶν ὑπακ. τῷ χεῖρε, τό σύνηθ. Ἰταλ. applaudire τάρω τινά, δείχνω τὴν ἀρίστειάν μου κτυπῶντας τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου. Τὰ δὲ πεπικροτῶ τοῖς ὀδοῦσια Τρίζω τὰ ὀδόντια. πεπικρ. τοῖς δακτύλοισι Κτυπῶ ἐπάνω τι μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ κάμνω κρότον· ἢ ἁλίβω τὸ μεγάλον δάκτυλον εἰς τὸ τρίτον, ἤτοι μεσαῖον, καὶ κάμνω κτύπον ἀφίνοντας τὸ τρίτον νὰ ξεγλιστρήσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ χοντρὸν κοῖλον τοῦ μεγάλου. ἀφ' οὗ

Ἐπίκροτος, ὁ, ἡ. ὁ Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ, δυνατὰ, σφιχτὰ κτυπημένον, στοιβαγμένον, πατημένον· στοιβαχτὸν, σκληρόν. ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ, δρόμου, στράτας, ἡ ὁποία εἶναι ὁμαλὴ, ἰσιασμένη, πατημένη ὡς ἀλώνι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 3. 14. πλὴν μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος οἰμος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐδάφους, καθὼς τὰ παρ' ἡμῖν τουρκιβ. ὀνομαζόμενα χαλάτια. καὶλ. τ. τ.

Ἐπίκρουμα, ατος, τό. Παιδνήποτε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκτυπήθη, ἐτυπώθη ἐπίτι. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα.

Ἐπίκρουστις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κτυπᾷτις ἐπάνω εἴς τι. Γαλην. παρὰ τό

Ἐπικρούω, Μλ. -ούτω (κρούω) Κτυπῶ ἐπάνω

που μὲ τὸ σφυρί. Ἀρστφ. Θσμφ. 1004.—2) Κτυπῶ, κρούω μὲ τίποτε ἐπάνω εἰς ἄλλο τι πεπικρούω τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὸ σπαθί. Πλούτ. Πομπ. 58. ἐν γένει = ἐπικροτέω.

Ἐπικρυπτικός, κή, τόν. Ὅστις κρύπτει, κρύβει τίποτε. παρὰ τό

Ἐπικρύπτω, Μλ. -ψω (κρύπτω) Κρύπτω, κρατῶ τι κρυφόν, κρυμμένον, μυστικὸν ἀπό τινα. μετὰ αἰτ. τοῦτε πρτμ. καὶ τοῦ πρτπ., ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐπικρύπτομαι, κατὰ σημασ. ἐνεργ. Πλουτ. Ἀρτξ. 23. ἀφ' οὗ

Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅτι κρύπτεται, τὸ κρατοῦν μυστικὸν· κρυμμένον, κρυφόν· ὡς τὸ ἀπόκρυφος. Πνδ.

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ. Κρύψιμον, τὸ νὰ κρατῇ τις τίποτε κρυφόν, μυστικόν.

Ἐπικρώζω, (κρώζω) Μλ. -ξω, Φωνάζω ὡς κόραξ, κόρακας πρός τι, πρόσταῖ· στενάζω βαθέως, δυνατά· βαθυστενάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1051.

Ἐπικτάομαι, Μλ. -ήτομαι· (κτάομαι, ἀνμλ.) Κτῶμαι, ἀποκτῶ προστέτι, ἀκόμι περισσότερα. Ξνφ. Ἑλλ. 7, 1, 4. Πλάτ. κατὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπικτήσω. Παρεμ. ἐπικέκτημαι, Ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρὸς τούτοις ἀκόμι.

*Ἐπικτετείω, Μλ. -ενῶ (κτείνω, ἀνμλ.) Φονεύω, σκοτόνω προστέτι, μετέπειτα, καὶ ἐκ δευτέρου· μεταφορικῶς, ξαναστοτόνω Σφκλ. Ἀντ. 1030.

Ἐπικτένιον, τό. (κτείς), Τὸ στυπίδιον, στουπί, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸ ξύνιον, εἰς τὸ λανάρι ὅταν λαναρίζουν λινάρι — 2) = ἐπίτειον, Τὸ τρίχωμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ τὸ μέρος ἔνθα φύονται αἱ περὶ τὰ αἰδοῖα τρίχες.

Ἐπίκτημα, ατος, τό. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τι κτᾶται, ἀποκτᾷ τις περισσότερον τοῦ ὅ,τι ἔχει ἢ κοντά εἰς ὅ,τι ἔχει· ἐπηυξημένον κτῆμα.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ. (ἐπικτάομαι) Τὸ νὰ κτᾶται, ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις ἔτι μᾶλλον, τὸ νὰ αὐξάνῃ τὸ ἔχειν του.

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τι ἐκτήσατο, ἀπόκτησεν, ἐκέρδησέ τις προστέτι, ἔτι μᾶλλον. Ξνφ. Ἀγ. 1. 36 — 2) Πᾶν ὅ,τι, ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενόν του ἠθικῶς, ἀπόκτησέ τις μὲ τέχνην, ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐκ φύσεως· τεχνάστον, νόθον ἀντὶ τῷ σύμφητος ἢ φύσει καλῆ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων. Φιλόστρ. Ἐπιστ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 94. παρβλ. ἐπακτός, ἐπίθετος — 3) ὄνμ. κύριον.

Ἐπικτίζω, Μ. -ίσω. (κτίζω) Οἰκοδομῶ, κτίζω τι ἐπάνω, πλησίον ἢ προστέτι· τινί τι. π. χ. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 299. πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζω, Μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἐθνῶν κτίζω πόλεις.

Ἐπικτυπέω, Μλ. -ήσω. (κτυπέω, ἀνμλ.) Κτυπῶ, θορυβῶ, κάμνω κτύπον, θόρυβον, πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς τι πεπικτυπέω τοῖς ποσὶν, Κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 433.

Ἐπικυδαίνομαι, Μλ. -δανοῦμαι (κυδαίνω) Ἐπαινοῦμαι, καυχῶμαι μόνος μου διά τίποτε· μετὰ δοτ. Ξιφιλίν.

Ἐπικυδής, ὁ, ἡ. (κῦδος) Ἔνδοξος, περίφημος, ψημισμένος, ὑπερήφανος. Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 36. πεπικυδέστερα πραγματα, Λαμπρότερα ἐνδοξότερα κατορθώματα, πεπικυδέστεραι ἐλπίδεσι, Λαμπρότεραι, καλήτεραι πεπικυδέστερος γίγνομαι Ἐνδοξότερος, λαμπρότερος, περιφημότερος. πεπικυδεστέρως ἀγωνίζομαιω Τελειόνω ἐνδόξως τὸν ἀγῶνα, τὴν μάχην, ὅθεν νικῶ, Πολβ.

*Ἐπικυδιάω = ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυέω, Μλ. -ήτω., (κυέω ἀνμλ.) Ἐγγαστρόνομαι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ζ'. ωήδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, ἀφ' οὗ

Ἐπικύημα, ατος, τό· Δευτέρα ἐγγαστρία, ξαναγγαστρωμα. (υ) Ἀριστοτ.

Ἐπικυΐσκω, Μλ. -ήσω, (κυΐσκω) ἐνεργητ. Ἐγγαστρόνω τινὰ πάλιν κυδὸς μετὰ τὴν πρώτην γέννησιν. Παιδητικ. Ξαναγγαστρόνομαι Ἀριστοτ.

Ἐπικυκλέω, Μλ. -ήτω (κυκλέω) Κυλινδρίζω, σείρω, τραβῶ, φέρω προστέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις τίποτε ἐπάνω εἰς τροχοὺς κείμενον.

*Ἐπικυκλόω, Μλ. -ώτω, (κυκλόω) Περικυκλόνω, περιτριγυρίζω τ.

Ἐπικυλίδες, ίδων, αἱ. Τὰ ἐπάνω ἐμματόφυλλα. Πολυδ. Β'. 66. ἰδὲ κυλισιδίω. Τὰ κάτω ὀμματόφυλλα δέ, ὑποκιλίδες. Ὀνομ. ἀρσμ. ἐπικυλίς, ἄχρηστος.

Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ (κύλιξ) Πᾶν ὅ,τι συνήθως ὁμιλῆται, γίνεται εἰς τὸ ποτήρι, ὅ ἐστὶν εἰς κυλίκιον ὅταν πίνωσιν οἶνον.

Ἐπικυλινδέω, καὶ ἐπικυλίνδω, (κυλινδέω) Κυλίω, κυλῶ, γκυλνῶ τίποτε που προστέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐπάνω ἀπό τίποτε. πεπικυλινδοῦν πέτρας εἰς τὸ κατάντεσιν Ἐκυλοῦσαν πέτρας ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, αἵτινες ἔπιπτον ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ἐπικυλινδρόω, Μλ. -ώτω. (κυλινδρόω) Κυλίω, κυλῶ, γκυλνῶ, τραβῶ τὸν κύλινδρον, ἤτοι μακρύ τι στρόγγυλον ξύλον, τό μάγγανον ἰταλ., ἐπάνω εἴς τι καὶ τὸ κάμνω ὁμαλόν, στρεβόν. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Ε'. ητῶ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σίδηρον, ἐὰν σπαρῇ καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ.

Ἐπικυλίνδω = ἐπικυλινδέω.

*Ἐπικύλιον, τό = ἐπικυλίδες.

*Ἐπικυλίς-ίδος, ἡ. ἰδὲ ἐπικυλίδες.

Ἐπικυλίω, Μλ. -ίτω = ἐπικυλινδέω (ι,ι τω) Κυλίω τι προστέτι ἐπάνω που.

Ἐπικυμαίνω, Μλ. -ηνῶ (κυμαίνω) Ῥίπτει κύματα, ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ· χύνεται ρευστόν τι μὲ ὁρμὴν προστέτι ἐπάνω που.

Ἐπικυματίζω, Μλ. -ματίτω (κυματίζω) Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἢ κολυμβῶ, ἐπιπολάζω Φέρομαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, μὲ σύρουν τὰ κύματα· Αἰλιαν. Ἐπ. ΙΗ'.

Ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ, Τὸ νὰ ἀναβοκαταβαίνουν, καβαλικεύονται τὰ κύματα ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο· τὸ νὰ ξεχειλίζουν, ξεχύνωνται, πλημμυρίζουν τόπον τινά. Τρπ ητὰς ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων. Ἀντωνίν. Θ'. 28. Τὰς συνεχεῖς, καὶ ἐκ νέου μίαν κατόπι τῆς ἄλλης ἐρχομένας καὶ ἐναλλαττομένας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις.

Ἐπικύπτω, Μλ. -ψω (κύπτω) Σκύπτω εἴς τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι Ἀριστοφ. Θεσμφ. 239. Σκύπτω διὰ νὰ φυλαχθῶ ἀπό τι· σκύπτω νὰ κυτάξω τι μέσα που· σκύπτω καὶ κυτάζω τι μὲ προσοχήν. πεπικύπτω εἰς βιβλίονω, Σκύπτω πάντοτε ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον, καὶ ἀναγινώσκω. Ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι ὡς κρεμάμενος ἀπό αὐτό πεπικέκτεις τέτρασιν ἐπικεκυφότως, Ἀκουμβοῦτεν ἐπάνω εἰς τέσσαρας δούλους, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφέρετο ὑπ' αὐτῶν. Λουκιαν. Β'. σελ. 143.

Ἐπικυρέω, Μλ. -ύρτω, Παρτ. ἐπέκυρον (κυρέω, ἀνμλ.) Ἀπαντῶ τι κατὰ περίστασιν· καταντῶ, φθάνω, πίπτω μέσα, ἐπάνω εἰς τι προσθέκητα· μετὰ δοτ. Ἐνταῦθα ἀνάγουτι καὶ τό Ὁμηρ. πεπὶ σώματι κύρτασι Ὅταν ἀπαντήσῃ, εὑρῇ κατὰ τύχην ἐμπρός του κανὲν ζῶον, Ἰλιάδ. Γ. 23 — 2) καὶ μετὰ γεν. κατὰ σημασ. τοῦ μετέχω, πιάνω, ἐπιτυχαίνω, Πνδ. Ὀλ. 6, 10. Αἰσχ. Περ. 851, ὡς τὸ ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικυρίσσω, Μλ. -ίξω, (κυρίττω) Κτυπῶ σφεδρὰ, μὲ ὁρμὴν ἐπί τι· ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων, ἢ ἂν ἐπικυρίττῃ ὁ ἄνεμος, ὡς τὸ ἐπαιγίζω.

Ἐπικυρόω, Μλ. -ώσω (κυρόω) Ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιόνω τίποτε ητὸ ἐπικυροῦν δόγμαι

Ἡ ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος ἀπό τινα. Πολύβ.

Ἐπίκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι κυρτός, γυρτός, τό ἰταλ. γκέμπος, τουρκβ. καμπούτης· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λυγισμένον, στραβωμένον. ἀφ' οὗ

Ἐπικυρτόω, Μλ-ώσω. Λυγίζω, κάμνω τι νά βαίνῃ ὀλίγον ἐπάνω εἴς τι. Ἡσύχ. Ἄσπ. 234. Στραβόνω, κάμνω τι ὀλίγον στραβόν, γυρτόν. Παῦτ. ἐπικυρτοῦμαι, Λυγῶ τόν ἑαυτόν μου καί γίνομαι γυρτός, καμαρωτός, δοξαρωτός. Γρηγόρ. νουβανός ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ (ἐπικυρόω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν, τό νά ἐπικυρώσῃ, βεβαιώσῃ τις τίποτε, τό ἀποδεχθῆ, στέρξῃ. (ῠ)

Ἐπίκυφος, ὁ, ἡ. = ἐπίκυρτος.

Ἐπικυψέλιος, ὁ, ἡ (κυψέλη). Προστάτης, φύλαξ τῶν κυψελῶν, μελισσοκομίων. ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ἀνθολογ.

*Ἐπίκυψις, εως, ἡ (ἐπικύπτω). Τό νά σκύπτῃ τις ἐπάνω ἤ μέσα εἴς τι διά νά κυτάξῃ προσεκτικῶς, παρατηρήσῃ τίποτε.

Ἐπιχωθωνίζομαι, Μλ-ίσομαι (χωθωνίζω). Πίνω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, τό παρ' ἡμῖν κοινῶς σβανίζω. Πολυδ. ς'. 31.

Ἐπιχωκύω, Μλ-ύσω (χωκύω). Κλαυθμηρίζω, τό κοινῶς μουτσουκλαίω, παραπονοῦμαι προσέτι, διάτι. (ύω, ῠ-, ύσω, --) Σοφοκλ.

Ἐπιχωλύσις, εως, ἡ. Ἐμπόδισμα. παρά τό

Ἐπιχωλύω, Μλ-ύσω (κωλύω). τινά τι. Ἐμποδίζω εἰς τίποτέ τινα, Σφκλ. Φιλ. 1241. Θουκυδ. 6. 17. ἐξαιρ. Ἀμοιβαίως, ἤτοι ἐγώ ἐμποδίζω τινά, καί ἐκεῖνος ἐμένα. Ξενοφ. Οἰκον. 8. 4. πᾶν ἔχοιτες οὕτως, ἐπικωλύσοιεν ἀλλήλους. (ύω, ῠ-, ύσω --)

Ἐπιχωμάζω, Μλ-άσω (κωμάζω). Ἔρχομαι, πηγαίνω που μέ ἑορταστικήν, πανηγυρικήν πομπήν, μέ τραγούδια καί χορούς, Ἀλκμ., ἐνγένει, Ἔρχομαι πηγαίνω που ὁρμητικά, ἐμβαίνω μέ ἀκράτητον ὁρμήν, ἐξαιρ. ἐπί βιαστικῶν, δυναστικῶν πράξεων, καί ἐπί δυστυχίας ἀεινῶν συμβαινόντων, Jac. Ἀνθλ. 2, 2. σλ. 205.

Ἐπιχωμιαστικῶς, Ἐπῤῥ. Ἐγκωμιαστικῶς· κατά τρόπον ἐγκωμιαστοῦ, ἤ ἐγκωμίου.

Ἐπικώμιος, ὁ, ἡ. καί δικατλκ. Πνδ. Π. 10, 10. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνεδίζει νά γίνηται εἰς τόν κῶμον, εἰς ἑορταστικάς, πανηγυρικάς, ἐξαιρ. Βακχικάς πομπάς, ἐμβασμα ἀπό σπίτι εἰς σπίτι μέ φωνάς, χορούς καί τραγούδια. Ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξ. ἀντί τοῦ ἐγκωμιος, Εἰς ἔπαινον νικητοῦ τινος ἀνῆκον, ἁρμόδιον. Ἰδέ κῶμος.

*Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ. νεώτ. τύπ. τοῦ ἐπικώμιος.

Ἐπικωμῳδέω, Μλ-ήσω (κωμῳδέω). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ τι ἤ τινα διά τι, προσέτι. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 31. Δ.

Ἐπίκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὅστις κάθηται εἰς τό κωπί, κωπηλατεῖ, τραβᾷ κωπί· κωπηλάτης, ἤ κατά Εὐσταθ. ὁ ἐπί τήν κώπην ὢν ἕτοιμος εἰς τό ἐρέσσειν. 2) Πλοῖον, καράβι προμηθευμένον μέ κωπιά· πλοιάριον, τό ἰταλ. βάρκα, τουρκ. κπῖκι. 3) Πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται, χώνεται, ἤ τό ὁποῖον ἐμπηχθῇ πού τις ἕως εἰς τήν λαβήν, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. ἕως εἰς τό μανίκι, π. χ. σπαθί, μάχαιρα καί τ. τ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 231. ἠρίν ἄν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος.

Ἐπικωπωτήρ, = τροπωτήρ, Εὐσταθ.

Ἐπίλαβή, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Πιάσιμον, κράτημα μέ τό χέρι· τό νά πιάνῃ, κρατῇ τις τίποτε μέ, ἤ εἰς τό χέρι. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 447.

Ἐπιλαγχάνω, Μλ-λήξομαι (λαγχάνω, ἀνμλ.) Ῥίπτω λαχνόν ἐπάνω εἴς τι, βάλλω τι εἰς λαχνόν προσέτι, μετά ταῦτα· ἀποκτῶ, καρδαίνω τι μέ λαχνόν. 2) ὁμοτρ. Ἐκλέγομαι ἔπειτα μέ λαχνόν, ἔρχεται ἡ ἀράδα μου καθώς εὐγῇ ὁ λαχνός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1235. πτό γῆρας πήματον ἐπιλέλογχεν. 2) Μοιράζεταί τι μέ λαχνόν.

Ἐπιλαδέν, Ἐπίῤῥ. = Ἰλαδόν. Διονύσ. Περιηγ. 763.

Ἐπιλάζυμαι, (λάζυμαι). Πιάνω, κρατῶ τίποτε στερεά, σφιχτά· ἐμποδίζω, ποιητ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 249. πἐπιλάζυμαι στόμαν.

Ἐπιλαιμαργέω, Μλ-ήσω (λαιμαργία). Μετά ὀστκ. Εἶμαι λαίμαργος εἴς τι. Κλήμ. Παιδ. Β'. σελ. 171.

Ἐπιλαῖς, ἴδος, ἡ. Πτηνόν τι, ἄλλως ὑπολαΐς λεγόμ.

Ἐπίλαικος, ὁ, ἡ (λάικος). Ἡ κορυφή τοῦ λάρυγγος, τό ἐμπρός εἰς τόν λαιμόν ἐξοπταχτόν φαινόμενον μέρος· πτό ἐπίλαικον μέρος τό μετά τόν τραχήλον ποιόν ἦχον ἀποτελοῦσιν. Σχολ. Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Γ. 54. τό ὁποῖον ὁ Ἀπατ. μερ. Σωμ. σελ. 148. πσφαγήν Ὁ λάικος τοῦ τραχήλου καί οἱ Ἰατροί Ἀντικαρδίου σφαγήν, λέγουσιν.

Ἐπιλαλέω, ήσω (λαλέω). Ὁμιλῶ, φλυαρῶ προσέτι, ἐν τῷ μεταξύ· ὁμιλῶ, διακόπτω τόν λόγον, τήν ὁμιλίαν τινός. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

Ἐπιλαμβάνω, Μλ-λήψομαι, ἀόρ. ἐπέλαβον, (λαμβάνω, ἀνμλ.). Παίρνω, λαμβάνω προσέτι, μετέπειτα· παίρνω λαμβάνω τι ἀπό τινα· ὀρπάζω, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω ἰδικόν μου, Πλάτ. Νομ. 6. σελ. 306. μηδείς μηδέν τῶν τῆς πόλεως μηδέ οἰκοδομήμασι μηδέ ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται, Νά μήν οἰκειοποιηθῇ τίποτε ἀπό τά τῆς πόλεως. Κυριεύω τι μέ βίαν πολέμου πἐπιλ. τάς Ἀθήνας Λυκ. 20, 2. — 2) Βάλλω, ἁπλόνω τό χέρι ἐπάνω εἴς τι διά νά τό πιάσω, κρατήσω, παρω· πιάνω, ἀράχνω, κρατῶ τι σφικτά· παίρνω τι εἰς τήν ἐξουσίαν μου. πἈνάτος αὐτόν ἐπέλαβεν, Τόν ἄρπαξε, τόν ἐπῆρε· ἐπιχειρῶ τίποτε κατά τινος, εὑρίσκω εὐκαιρίαν διά νά τόν βλάψω· ἐν γένει, Ἀπαντῶ, εὑρίσκω τι κατά τύχην, Ξνφ. Ἀνβ. 6, 5, 6. πὅσαπτον τόν αὐτόν τρόπον, ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά Εὕρισκε νεκρούς ἐδῶ καί ἐκεῖ κειμένους· ἀεί μετά αἰτ. ἐν γάρ ταῖς συντάξ. οἷον πἐπιλαβεῖν ὑποθέσεως Τό νά εὕρῃ τις εὐκαιρίαν νά κάμῃ τι, πἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου Τό νά χρειασθῇ τις περισσότερον καιρόν εἰς τό νά κάμῃ τι, ἤ γεν. οὐκ ἐξήρτ. ἀμέσως ἀπό τοῦ ῥήμ., ἀλλά σημαίνει τό ἐπιλαμβανόμενον μέρος. — Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω πἐπιλαβεῖν τό ὕδωρ Τό νά ἐμποδίζῃ τις τήν κίνησιν τῆς κλεψύδρας, τό ὁποῖον ἐγίνετο ὅταν ἐν τῷ μεταξύ τοῦ καιροῦ, ὅστις διωρίζετο εἰς τινα ῥήτορα ἐπί κριτηρίου, ἔπρεπε νά ἐρωτηθοῦν μάρτυρες, ἤ νά ἀναγνωσθοῦν εἰς ἐπήκοον χρηματισμοί, τό σύνηθ. ἰταλ. ἄκτα, ἤ δοκουμέντα, Ἀθηνκ. νόμος· παρβλ. Brem. ἐν Δυσ. κατά Παγκλ. 4. Τρπκ. πολλῶν χώρων ἐπιλαμβάνομαι Διατρέχω, περιπατῶ πολύν τόπον ὀλίγου, εἰς ὀλίγον καιρόν, Θκρτ. 13, 65. — 3) Μέσ. τινός. Πιάνομαι, κρατοῦμαι, γραπατσούρομαι ἀπό τίποτε ἤ ἀπό τινα, τόν κρατῶ σφικτά, στερεά· ψηλαφῶ, παπατεύω, ἐγγίζω, πιάνω τι ἐλαφρά· καί μετά γεν. καί μετά αἰτ. Συστερίζομαι, κάμνω ἰδικόν μου ξένον τίποτε. — δικανικῶς, Ἀξιῶ τι ὡς ἰδιόν μου κτῆμα, ἤτοι λέγω, τό ἰταλικόν πρετεντέρω, ὅτι ἔχω δικαίωμα εἴς τι, ὅτι εἶναι ἰδικόν μου κτῆμα, Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 954. C. Τρπκ. Πειράζω, ἐγγίζω τινά μέ λόγους ἐγγιστικούς, ὑβριστικούς. Παῦτ. κεῖται πολλάκις ἐπί νόσων, συμπτωμάτων νόσου, παραλυσίας μελῶν, ἀμβλύτητος τῶν αἰσθητηρίων, ἐπί περιπτώσεων νόσου καί ἐπί χολώσεως ἤ παραλύσεως· ὅθεν πἐπιληφθείς τήν αἴσθησιν ἀντί στερηθείς· παρβλ. ἐπίληπτος, ἐπίληψις, ἐπιληφία.

Ἐπίλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Πᾶν ὅ,τι λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.

Ἐπιλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν, καθαρόν. Δίων Κάσ. καί Πλούταρχ. πἐπιλαμπρύνω τήν φωνήν, Τρώνω, σηκώνω τήν φωνήν δυνατά, κάμνω νά ἠχῇ δυνατά καί καθαρά; Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 166. Καλλωπίζω, στολίζω, ἑτοιμάζω τι λαμπρά, μεγαλοπρεπῶς.

Ἐπίλαμπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ἰων. ἀντί ἐπίληπτος, Ὅστις ἐπιάσθη, τόν ἐπιασαν ἐπί τό ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνέ τι· μετά μετχ. Ἡρόδ. 3, 69. πἐπίλαμπτος ἁψάσσουσαι Τήν ἐπρόφθασαν, τήν ἐπιασαν ἐν ᾧ ἐφηλαφοῦσε.

Ἐπιλάμπω, Μλ-ψω (λάμπω). Λάμπω, φωτίζω, φέγγω ἐπάνω εἴς τι· ἡλίος ἐπέλαμψεν Ἔλαμψεν ἐπί τήν γῆν, ἄρχησε νά ἀνατέλλῃ, Ἰλιδ. Ρ, 650. αὐτός καί ἐπί τῆς σελήνης, Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 141. πἐπιλαμφάτης ἡμέραφι Καθώς ἄρχησε νά φέγγῃ, νά χαράζῃ, νά γίνηται χαραγή, νά ξημερόνῃ, Ἡρόδ., ἐν γένει, Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι· τό πλεῖστον κατ' παρασημ. εὐδίας καί φαιδρότητος, τερπνότητος· ἐπί τῆς ἀνοίξεως, ἐπί εὐμενῶν θεοτήτων καί τ. τ. μετά ὀστ. πἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, πἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος, ποῦριος ἐπίλαμψον ἐμῷ ἔρωτι καί ἵστῳ Κύπριν. Ἀνακλ. 2, σλ. 166. 2) μεταβ. Φωτίζω, κάμνω τι φωτεινόν· μετά ὀστ.

Ἐπιλανθάνω, Μλ. ἐπιλήσω, Ἀόρ. ἐπέλησα (λανθάνω, ἀνμλ.) Κάμνω, ἀφίνω τινά νά λησμονήσῃ ἀστοχήσῃ, ξεχάσῃ τίποτε· μετά γεν. πὕπνος ἐπέλησεν ἀπάντων Ὁ ὕπνος ἔκαμε νά λησμονήσουν, ὅλα, Ὀδσ. Τ, 85. — 2) ἀμτβ. Εἶμαι κρυμμένος, κρύπτομαι· ἐν ταύτῃ τῇ σημσ. λαμβάνεται ὁ ἀόρ. β'. ἐπέλαθον. 3) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, Μλ. ἐπιλήσομαι, Δησμονῶ τι ἐξ αἰτίας τινός, παίρνω δέ μαλακοῖσι καί αἰμυλίοισι λόγοισι θέλγει, ὅπως Ἰάσης ἐπιλήσεται Ὀδσ. Α, 57. Ἐν γένει δέ καί ἁπλῶς, Δησμονῶ, ἀστοχῶ, ξεχνῶ τίποτε· μετά γεν. Ὁμ. ποὐκ ἐπιλήθετο τέχνης Δέν ἐλησμόνησε τές διαβολές του, τάς ἐμετεχειρίσθησε πάλιν, Ὀδσ. Δ, 455. καί μετά αἰτιατ., ἔτι δέ καί Ἀμελῶ, τίποτε, δέν φροντίζω διά τι, τό ἀφίνω κατά μέρος. Ἐν τῷ παῦτ. Παρμ. κατά σημσ. ἐνεργ. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 235. σπανιώτερον, Ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ τίποτε· μετά γεν. Αἰσχυ. πῶν ἐκεῖνο ἐπιλαθόμενος — Ἐκ τοῦ σπανίου εἶναι, ἐπιλήσω, ἐπιλήσομαι, χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ μέσ. Παρκ. μόνῳ, Ὀδσ. Δ, 455. Ζ, 324.

Ἐπιλάρκισμα, τό. Ἰδέ λάρκος.

Ἐπιλαρχία, ἡ (ἵππαρχία). Τό νά εἶναί τις διοικητής δύο ἴλων, τό ἰταλ. νά κομαντάρῃ δύο σκαδρόνια, ἤτοι ἑκατόν εἰκοσιοκτώ ἵππεις.

Ἐπίλασις, εως, ἡ. Δωρικ. ἀντί ἐπίληψις, Λησμόνησμα, λησμονησία. Πίνδαρ. Πύθ. Α'. 89.

Ἐπιλαΐνω, Μλ-ανῶ (λαΐνω). Κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν ὑαλιστηρόν εἰς τήν ἐπιφάνειάν του· ὑαλίζω, ἰσιάζω τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος πράγματός τινος, τό ἰταλ. πολίρω. Τρπκ. — 2) πἐπιλεῖναι τήν Ξέρξεω γνώμην, Καταπραΰναι, ἡμερῶσαι, κολακεύσαι τήν γνώμην τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 9, 3. παρβλ. 8, 142. καί λεαίνω. ἀφ' οὗ

Ἐπιλέανσις, εως, ἡ. Τό νά κάμῃ τις λεῖαν, ὁμαλήν, ἰσίαν, ὑαλιστηρήν τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, νά τό ξανατρίψῃ, ξανασαλίσῃ.

Ἐπιλέγω, Μλ-ξω (λέγω, ἀνμλ.). Λέγω προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, προσθέτω καί ἄλλα εἰς ὅσα εἶπα· κάμνω στας, ἤ τελειώτας νά κάμω τι λέγω τίποτε, ὁμιλῶ ἐν ταύτῳ. Πλούταρχ. Συμπ. ζ'. ηκαί τῶν οἰκετῶν ἔνα τύπτοντες διά δυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δέ πλοῦτον καί ὑγείαν. Τελειόνω τήν

ὁμιλίαν ἐπιλέγω λόγον. Ἡρότ. 8, 49. καὶ ἄλλαχοῦ. ἐπιλέγω γνώμην. Τελειόνω δράματι μὲ προτρέπηκεν ῥητοῦ τινος. — β΄.) Ἐκλέγω, διαλέγω τίποτε, κάμω ἐκλογήν. — 2) Μέσ. ἐπιλέγομαι, α) Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ' ἀρχῆς εως τέλους μὲ μιᾶν ματιᾶν, ἐπίλ. βίβλον παρά τοῖς Ἴωσι μόνον καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. 7, 239, τὸν ὁποῖον μιμεῖται ὁ Παυσ. 2, 39, 4. — β΄) Ἐκλέγωτι διά τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου, Ἡρόδ. 8, 22. Wytr. cp. cr. σλ. 168. ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. — γ΄) Ἐκλέγω, διαλέγω· συλλογίζομαι, στοχάζομαι· φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. 3, 65. 5, 30. 80. 7, 149. πρβλ. ἐπιλογίζομαι.

Ἐπιλείβω, Μλ-είβω (λείβω). Χύνω ῥευστόν τι ἐπάνω που, κάμνω λοιβήν, σπονδήν προσάτι, ἐν ταὐτῷ. Ὀδ. Γ, 341. κυδοι- - ανιστάμενος ἐπέλειβον.

Ἐπιλειόω, (λειόω) = ἐπιλειαίνω· Ταλίζω, ὁμαλύνω, κάμνω τίποτε ὑαλιστηρόν, ὁμαλόν. Δίων Κάσ.

Ἐπιλείπω, Μλ-είψω (λείπω). Λείπει, δὲν φθάνει, τελειόνει, σώνεται, δὲν εἶναι ἀρκετόν τι εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Ἀρστφ. Ὀρ. 1102. ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν ὡς ὕδωρ μὲν ἐπέλιπεν Τοὐλειψε τὸ νερόν, δὲν εἶχε πλέον νερόν, Ἡρόδ. 7, 21. ἐξ ἐναντ. καταχρηστ. τό «Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥεέθρουν» ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε νὰ τρέχῃ, ἐξηράνθη, Ἡρόδ. 7, 43. ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα Δὲν μοὶ εἶναι ἀρκετὸς εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Wytr. cp. cr. σλ. 201. Ἄνευ τῆς αἰτ. ἐπιλείπει τὰ ῥήματα, τὰ χρήματα Τελειόνουν, σώνονται· πτοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπεν Ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου· καὶ μετὰ μτχ. ἐπιλείπω λέγω τι Δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ὅλα, Πλάτ. Φιλβ. 13, 32. ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν Δὲν ἀφίνω νὰ λείψῃ τίποτε ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον κρίμαται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου. Πλτ. Πρτ. σλ. 310. Ε.

Ἐπιλείχω, Μλ-είχω (λείχω). Γλείφω, ἀγλείφω τίποτε ἀπ' ἐπάνω.

Ἔπίλειψις, εως, ἡ (ἐπιλείπω). Τὸ νὰ λείψῃ τι, νὰ τελειώσῃ, σωθῇ, νὰ μὴν εἶναι ἀρκετόν εἰς τι· π. χ. ἐπίλ. ὑδατος Ἀνυδρία, ξηρασία.

Ἐπιλεχτάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγός, διοικητής, τὸ ἰταλ. κομαντάντης τάγματος ἐκλεκτῶν, διαλεχτῶν στρατιωτῶν. Πλτχ. παρὰ τὸ

Ἐπίλεκτος, ὁ, ἡ (ἐπιλέγω). Διαλεγμένος, ἐκλεκτός. οἱ ἐπίλεκτοι. Τάγμα συνισταμένον ἀπὸ ἐκλεκτοὺς στρατιώτας, τὸ κοινὸ διαλεγμένους ἀπὸ ἕνα, ἕνα, Ἐπῤῥ. ἐπιλέκτους. Διαλεχτά.

Ἐπίλεξις, εως, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή διάλεγμα.

Ἐπιλεπτύνω, Μλ-υνῶ (λεπτύνω). Ἀλείφω, βάπτω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πολὺ λεπτά, τὸ ἰταλ. φίνα· ἐπιπτύσσω, τὸ τουρκβ. καπλαντίζω τίποτε μὲ λεπτόν τι, πολλὰ φίνα. Πολ.

Ἐπιλέπω, Μλ-ψω (λέπος). Σκεπάζω τίποτε μὲ φύλλα ἀγλαὰ ὄζων ἐλαίας ἐπέλεψε σιδήρῳ. Τμν. Ἑρμ. 109. οὗ ἡ ἀνάγν. οὐκ εὐλόγως ἀμφιβάλλεται.

Ἐπιλευκαίνω, Μλ-ανῶ (λευκαίνω). Ἀσπρίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

Ἐπιλευκία, ἡ = λεύκη. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. Δ΄. 5.

Ἐπίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Παντὸς πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος εἶναι ὁλίγον ἄσπρον, ἀσπρωδέρον, ἀσπρούτσικον, ἀσπρολεύκον.

Ἐπιλεύσσω, Μλ-λεύσω (λεύσσω). Βλέπω, κυτάζω που, πτόσσον τις ἐπιλεύσσειεν Ὅτου μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ τις, ὅσον φθάνει τὸ μάτι του, Ἰλ. Γ. 12. Κυτάζω, προσέχω νὰ ἰδῶ τίποτε.

Ἐπιλήθης, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ λησμονησίαν, κάμνει τινὰ νὰ λησμονῇ, ξεχάνῃ τίποτε.

Ἐπίληθος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω) = τῷ προηγμ. μετὰ γεν. πολλῶν ἐπίληθον ἁπάντων. Ὀδ. Δ, 221.

Ἐπιλήθω, Μέσ. ἐπιλήθομαι· σπανιώτ. τύπ. Ἔνστ. ἀντὶ τοῦ ἐπιλανθάνω, ἐπιλανθάνομαι. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνῳ τῷ Παρτ. τῆς μεσ. διαθ. κατὰ σημτ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι· ὁ δὲ Ἡρόδ. ἐξ ἐναντίας αὐτὸ τοῦ, ἀποσιωπῶ τι, 4, 43. Ἰδὲ ἐπιλανθάνω.

Ἐπιλήις, ίδος, ἡ (λεία). Κουρσευμένη, λεηλατισμένη, αἰχμαλωτισμένη πόλεις. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 23.

Ἐπιληκέω, Μλ-ήσω (ληκέω, ἀμλ.) Προτῶ, βορυβῶ, κάμνω ταραχήν, κρότον, βόρυβον προσέτι, μὲ τίποτε, ἐν ταὐτῷ, ἐξαιρ. Χειροκροτῶ, ἐπαινῶ τι φωνάζων καὶ κτυπῶντας τὰ χέρια, Ὀδ. Θ, 379. Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸ ποδάρι τὸν ῥυθμόν, τὸν ἦχον, τὸ σύνηθ. Ἰταλικόν, τὴν καδέντσαν, τὸ τάκτον, ἐν ᾧ χορεύουν ἄλλοι.

Ἐπιληκυθίστρια, ἡ. Μοῦσα, οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἀριστοφ. σκωπτικῶς τὴν τραγικὴν Μοῦσαν, ὡς ἐν βαρυφθόγγοις, ἐνίοτε δὲν καὶ διακένοις σεμνολογήμασι καὶ ἐκφράσεσιν ἀρέσκουσαν, Ἐφυμνουμένη, ἐκπρεπῶς καὶ περιφανῶς ἐπικεκαλλωπισμένη, ἤτοι ψιμυθιουμένη καὶ λαμπρὰ ἐξωτερικῶς στολισμένη, τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν σύνηθ., ἀπ' ἔξω κούκλα καὶ μέσα παπούκλα, ἢ καὶ τό, θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ. Ἰδὲ ληκυθος, ληκυθίζω.

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ καὶ ἐπιληπτικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίληψις, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπιληπτικὸς, ἐπίληπτος, καὶ ἐπίληψις. Ἱπποκρ.

Ἐπιλήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τρύγος ἢ εἰς τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν, ὡς ἐπιλήνιον ᾆσμα, μέλος. Τμνος, τραγῳδεῖ τὸν ὁποῖον τραγῳδοῦν, ψάλλουν εἰς καιρὸν τοῦ τρύγους. Ἀθήν.

Ἐπιληπτεύομαι, καὶ ἐπιληπτίζομαι (ἐπίληπτος). Εἶμαι ἐπιληπτικός, πάσχω ἐπιληψίαν, τὸ κοινότ. μὲ πιάνει, μὲ φθάνει ἡ ὥρα μου. Νικήτ. Χρονικ. 18΄. 6. Πλούταρχ. Προβλ. Ῥωμ.

Ἐπιληπτικός, κή, κόν = ἐπίληπτος, σημσ. 3. Ὅστις ἔχει, πάσχει ἐπιληψίαν. Ἐπῤῥ. ἐπιληπτικῶς.

Ἐπιλήπτομαι, = ἐπιληπτίζομαι.

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ὅστις ἐπιάσθη, ἢ τὸν ὁποῖον ἔπιασαν, ἐπρόφθασαν ἐν ᾧ ἔκαμνε τίποτε· παρβλ. ἐπίλαμπτος. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἀδράξῃ, κρατήσῃ τις. 2) Ψηλαφημένος· ὠνειδισμένος, τιμωρημένος, ἐπονειδιστος, ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοτιμώρητος. 3) = ἐπιληπτικός, Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας. Θεόφραστ. Χαρ. Ἰστ. 4.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις πιάνει, κρατεῖ, ἀδράχνει, ἀδράζει· ὀνειδίζει, κατηγορεῖ, τιμωρεῖ, παιδεύει· εἶναι Τίμων, μισάνθρωπος.

*Ἐπίλησις, εως, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Τὸ νὰ λησμονῇ τις τίποτε· λησμόνημα. πρβλ. καμάτωσις. Πνδ.

Ἐπιλήσμη, ης, ἡ (ἐπιλανθάνω). Λησμονησιά, ἀλησμονησιά.

*Ἐπιλησμονή, ἡ = ἐπιλήσμη.

Ἐπίλησμος, ὁ, ἡ. = ἐπιλήσμων. Ἀριστοφ. Νεφ. 788.

*Ἐπιλησμοσύνη, ἡ = ἐπιλήσμη. Κρτν. παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 383.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Ὅστις λησμονεῖ, ξεχνᾶ, δὲν ἐνθυμεῖται, λησμονεῖ εὐκολα. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐπίλησιν, λησμονησίαν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ, ἀστοχᾷ, ξεχνᾷ τίποτε· ἀεὶ μετὰ αἰτ. πρβλ. ἐπιλήπτων ἐπωδήν. Χίων Ἐπιστ. Γ΄. Ἡ προξεινοῦσα λησμοσύνην.

*Ἐπιλήσομαι, μέσ. Μλ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι, Ὁμ.

Ἐπιληψία, ἡ. = ἐπίληψις, ἐξαιρ. 2) Ἡ νόσος, τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας, σεληνιασμός, κοινότ. τὸ φτάσιμον, πιάσιμον τῆς ὥρας τινός. Γαλ. διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις.

Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ· ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ τις· ἐν γένει = ἐπίληπτος.

Ἔπίληψις, εως, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Τὸ νὰ πιάσῃ, ἀδράχνῃ, κρατῇ, σφίχτοκρατῇ τις τίποτε, ἄδραγμα, πιάσιμον, κράτημα· τὸ νὰ ὁρμᾷ, πλακόνῃ τίς τινα ἔξαφνα. Τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀδράχνῃ, πιάνῃ, κρατῇ τίποτε· ἀδυναμία, ἤτοι τὸ ἀδύνατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νά τὸν πειράζῃ τις, τὸ ἰταλ. debolezza, Ἀθην 5, 3. ἔτι δὲ καὶ = ἐπιληψία, 2. — 2) δικανικῶς, Ἡ αἴτησις, τὸ δικαίωμα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. pretesa, pretenzione τινὸς διάτι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διϊσχυρίζεται λέγων ὅτι εἶναι κτῆμα του, ἐδικόν του. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 954. Ε.

Ἐπιλίγδην, Ἐπίῤῥ. (λίγδην). Ἐπιπολαίως πλυγωμένα, ζουγρανισμένα, ὡς τό, ἐπιγράβδην. Ἰλ. Ρ. 599.

Ἐπιλιμνάζω, Μλ-σω (λιμνάζω)· ἐπὶ ὑδάτων, Ξεχειλίζει, ξεχύνεται, πλημμυρίζει τόπον τινά, σχηματίζει λίμνην ἢ λίμνασμα, τὸ κοινότ. μπάραν. Πλούτ. Καίσ. 25. πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάῤῥοισιν.

Ἐπιλιναίω, Μλ-ήσω (λιναίω). Ἔρχομαι ὀλέγυρα εἰς τὰ στημένα δίκτυα, βρόχια καὶ τὰ παρατηρῶ. ἐν γένει, Κυνηγῶ, ψαρεύω.

*Ἐπιλινευτής, οῦ, ὁ (λινεύω). Ψαρᾶς, κυνηγός, Ἀντπ. Σιδ. 13. κατὰ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 144. παρὰ τὸ

*Ἐπιλινεύω = ἐπιλιναίω.

Ἐπιλιπαίνω, Μλ-ανῶ (λιπαίνω). Ἀλείφω τίποτε ἐπάνωθεν μὲ λίπος, πυκος· κάμνω τι πυκὺ ἀπὸ ἐπάνω· λιγδόνω τίποτε. Πλούτ. Ἀλέξ. 57.

Ἐπιλιπής, ὁ, ἡ (ἐπιλείπω) = ἐλλιπής. — 2) (λίπος) = ὑπολιπής.

Ἐπιλιχμάομαι, = ἐπιλείχω. Φιλ. 3. σλ. 81. Ρ.

*Ἐπιλιχμάσσω = ἐπιλείχω.

*Ἐπιλιχνεύομαι = ἐπιλείχω.

Ἐπιλλίζω, Μλ-ίσω (ἰλλίζω). Ἐπιμύω, βλεφαρίζω, τὸ κοινότ. ζαβίζω, κάμνω τινὰ μὲ τὸ μάτι· κυτάζω τίποτε μὲ ζαβισμένα, ζαβόνοντας τὰ μάτια· Ὀδυσ. Σ. 11. . . . πότι δήμοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, Ζαβίζω τὰ μάτια ὡς φολερός, πανοῦργος, καμώνομαι ὅτι δὲν βλέπω καλά, Ὁμ. Τμ. Ἑρμ. 387. ἔτι δὲ, εἰρωνευτικά, διὰ νὰ περιπαίξω, περιγελάσω τινά, Ἀπλ. Ῥδ. πρβλ. ἐπιλλίζουσι κερτομίαιν Ἀριστείδης παρ' Εὐσεβίῳ, Προπ. Εὐαγ. 14. 791. Φιλικά, ἐρωτευμένα, ἢ διὰ νὰ παρατηρήσω τίποτε καλήτερα πάκριβέστερον γὰρ θέλων ἐπιδεῖν ἀπέῤῥηξε τῷ ὀφθαλμῷ καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσατο. Ἀριστλ. παρ' Εὐσβ. Προπ. Εὐαγ. 14, 762. — 2) Στρεψογυρίζω τὰ μάτια, τὸ κοινότ. γυαλιζορίζω, κυτάζω ἀλήθορα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81. καὶ Θηρ. 163.

Ἐπίλλος, ὁ, ἡ (ἴλλος). Ὅστις ἀνάλλει, ζαβίζει, ζαβόνει τὰ μάτια, ὅστις κυτάζει μὲ

τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων, λεγόνει τὰ 'μμάτια, ἐρωτευμένος· ὅστις εἶναι ἀληθωρός.

Ἐπιλλόω, Μλ-ώσω. Ζαβίζω, ζαβόνω, λεγόνω τὰ 'μμάτια, κάμνω μὲ τὸ 'μμάτι νοῦμα, ἔτι δὲ καί, κυτάζω μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων καταφρονητικά, ὑβριστικά.

Ἐπιλλώπτω, Μλ-ωφω (ἰλλώπτω) = ἐπιλλίζω, ἐπιλλόω.

Ἐπιλοβίς, ἴδος, ἡ (λοβός). Τὸ αὐτὶ τοῦ ἤπατος, ἀπὸ τὸ σκότι.

Ἐπιλογή, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή, διάλεγμα.

Ἐπιλογίζομαι, Μλ-ίσομαι, Ἀττ. ζοῦμαι, ἀόρ. ἐπελογίσθην καὶ ἐπελογισάμην, (λογίζομαι). Συλλογοῦμαι, στοχάζομαι, σκέπτομαι· μετὰ τοῦ, ὅτι, ἐπιφερομένου. Ἡρόδ. 7, 177. Λογαριάζω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. 2) Προσθέτω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

Ἐπιλογικός, κή, κόν (ἐπιλογή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκλογήν, 2) (ἐπίλογος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίλογον, εἰς τὸ τέλος ἐγγράφου λόγου, ἢ ἐμιλίας τινός. 3) (ἐπιλογίζομαι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λογαριασμόν.

*Ἐπιλόγισις, εως, ἡ = ἐπιλογισμός.

Ἐπιλογισμός, ὁ (ἐπιλογίζομαι). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, σκέπτηται, ξαναστοχάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μὲ τὸν νοῦν του· τὸ νὰ λογαριάζῃ μὲ τὸν νοῦν του, ξαναλογαριάζῃ τίποτε. Πλουταρχ. Γ. Σ. 488.

Ἐπίλογος, ὁ (ἐπιλέγω). Στοχασμός, συλλογισμός, σκέψις ἀκριβής· Λογάριασμα μὲ τὸν νοῦν, ξαναλογάριασμα, ὡς τό, ἐπιλογισμός, παρ' Ἰωσ. Ἡρόδ. καὶ Ἱππικρ. μόνον συνηθ. — 2) Τέλος ὁμιλίας, ἐγγράφου λόγου, ἐξαιρ. ἐν δράμασι καὶ ἐντέχνοις λόγοις, ἀντιθέτως τῷ, πρόλογος, Προσοίκησις εἰς λόγον. (ἀντὶ τοῦ, ἐπωδός, οὐδέποτε ἐχρησίμευτέ που ἡ λέξ. ἰδὲ Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 723. ὅπου μέντοι παραλήψει τοῦ κόμματος, ὡς ἔτι λόγοι, γραπτέον.)

Ἐπίλογχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λόγχην, ἤτοι σιδηρᾶν κορυφήν, μύτην, Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1003. *ἐπίλογχον ἔγχος.

Ἐπιλοιβή, ἡ (ἐπιλείβω), = λοιβή, τὸ ἰταλ. λιβατσιόνη, Ὀρφ. Ἀργον. 601. ἀφ' οὗ

Ἐπιλοίβιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει χρησιμεύον εἰς λοιβήν.

Ἐπιλοιδορέω, Μλ.-ήσω (λοιδορέω). Λοιδορῶ, ὑβρίζω, μαλώνω, καταλαλῶ προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, Πολυβ. ΙΕ'. 33.

Ἐπίλοιμια, ων, τά· ἔπη (λοιμός). Ψαλμῳδία, τροπάρια, τὰ ὁποῖα ἐψάλλον εἰς καιρὸν λοιμοῦ, πανούκλας, ἢ μετὰ τὸν λοιμόν, Πολυδ.

Ἐπίλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι μένει, ἀπομένει ὀπίσω, περισσεύει, Ἡρόδ. ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, Καιρὸς ὅστις δὲν ἀπέρασεν ἀκόμη ὅλος, μέρος καιροῦ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ. *ἐπίλοιπος βίοις, Πλάτ. καὶ *ἐπίλοιπος χρόνοις, Ἡρόδοτ.

*Ἐπιλοίσθιος = λοίσθιος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 171.

Ἐπίλουτρον, τό (λοῦτρον). Πληρωμὴ εἰς τὸ λουτρὸν διὰ τὸ λούσιμον, λουτριάτικα, λουστικά, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἐπιλυγάζω, ἐπιλυγαῖος, καὶ ἐπιλυγίζω· Σπανιώτ. τύποι ἀντὶ ἐπηλυγάζω, καὶ ἐπηλυγίζω, ἐπηλυγαῖος, τῶν ὁποίων ἡ ὀρθότης ἀναμφίβολος, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 118. Pierc. Moer. σλ. 163. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 349.

Ἐπιλύζω, Μλ.-ῦσω (λύζω). Ἔχω λουζίγκα λύγισμα, λιγκιάζω διά τινα αἰτίαν, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81.

Ἐπιλυπέω, Μλ.-ήσω (λυπέω). Λυπῶ, πικραίνω, κακοκαρδίζω τινὰ προσέτι, διά τι, ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 9, 50.

Ἐπιλυπία, ἡ. Λύπη, πίκρα διά τι, Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 100.

Ἐπίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λυπημένος, σκυθρωπός· ὠργισμένος, πικραμένος.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ (ἐπιλύω). Τὸ νὰ διαλυθῇ, ἀνάλυσις, ἀφανισθῇ τίποτε. — Λύσιμον, ἀπόλυμα, ἐλευθέρωμα ἀπὸ τίποτε.

Ἐπιλυτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς διάλυσιν, ἢ ἀνάλυμα· λύσιμον, ἀπόλυμα.

Ἐπίλυτρος, ὁ, ἡ. Λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος μὲ ἄσπρα, ξαγορασμένος, Στράβ. ΙΑ'. 759.

Ἐπιλύω, Μλ.-ύσω (λύω, ἀνμλ.). Λύνω, ξασφίγγω, ξαπολνῶ, π. χ. δεμένον, τριχτοδεμένον τίποτε· ἐλευθερώνω· λύω αἴνιγμα ἢ ἀπορίαν τινά· ὁδεν, ταφηνίζω, ἐξηγῶ τίποτε, Πλάτ. μετὰ μέτ. Μελ. Χάνω τὰς δυνάμεις μου, χαυνόνομαι, ἀδυνατίζω, Πλάτ. Κρίτ. α. *νοῦσον αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ· καὶ Bremi Lys. de effect. tyr. 33. (τὸ υ, ἐν μὲ τῷ ἐνστ. καὶ Παρτ. ἀόριστ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μακρ. ἰδὲ μέντοι λύω.)

Ἐπιλωβάω, Μλ.-ήτω (λοιβάομαι). Λυμαίνομαι, βλάπτω τι ἢ τινα· κατηγορῶ, περιπαίζω, περιγελῶ.

*Ἐπιλωβεύω (λωβεύω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινά διά τι, Ὀδσ. Β, 323.

Ἐπιλωβής, ὁ, ἡ (λώβη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβές, βλαβερόν, Νίκανδρ. Θηρ. 37.

Ἐπιλωβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐβλάφθη, κατηγορήθη, ὑβρίσθη, περιπαίχθη, περιγελάσθη, Λυκόφρ. 1173.

Ἐπιμάζιος, ὁ, ἡ (μαζός), = ἐπιμάστιος.

Ἐπιμάθεια, ἡ (ἐπιμανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, μαθαίνῃ τις τίποτε προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, Κορνούτ. 18. (χ)

Ἐπιμαιμάω (μαιμάω). Ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω μεγάλον, ἀκράτητον πόθον διά τι· μετὰ γεν. Λυκόφρ. 301.

Ἐπιμαίνομαι, Μλ.-ανοῦμαι, καὶ -μανήσομαι, ὡς Παθ. μετὰ μέτ. Ἀόρ. (μαίνομαι). Μαίνομαι, τρελαίνομαι ἀπὸ πόθον, ἐπιθυμίαν διά τι· ἐπιθυμῶ τι μὲ ἀνεκφράστου πόθου· μετὰ ἀπρμρ. Ἰλιάδ. Ζ, 160. (ὅπου ὅμως ἡ δοτ. οὐκ εἰς τό, ἐπεμήνατο, ἀλλὰ εἰς τό, μεμήνασι, ἀναφέρεται.) Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. Jac. ἐν Λεων. Τρντ. 34. 3. μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Εἶμαι ἐρωτευμένος εἴς τινα ὑπέρ λόγον, ὥστε τρελλαίνομαι δι' αὐτόν, Μόσχ. 5, 2. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Hauschke anal. σλ. 30. — 2) Γίνομαι ἐμμανὴς κατά τινος, ὁρμῶ, τρέχω, καταπλακώνω τινὰ ὡς λυσσασμένος.

Ἐπιμαίομαι, Μλ.-μάσομαι, μέτ. ἀπθ. (μαίομαι). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι, κυνηγῶ, τρέχω ἐξοπίσω εἰς τι· ἁρπάζω, ἁρπάχω τι· ζητῶ, γυρεύω, καταγίνομαι, βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου, ἐπιμελοῦμαι κατὰ πολλὰ διά τι· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. *στοπέλου ἐπεμαίετο Ἐπιμελεῖτο, ἐκυκλοποιοῦτε μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ φθάσῃ τὴν σκόπελον, Ὀδσ. Μ, 220. Τρκτ. *ἐπιμαίεο νίττουα Ἐπιμελοῦ, φρόντιζε, πάσχιζε διὰ νὰ ἐπιστρίψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, Ε, 344. *ὡώρων ἐπεμαίετο θυμὸς Ἡ καρδιά του ἀγαποῦτε, εἶχε μεγάλον πόθον διὰ νὰ λάβῃ ὥρα, νὰ ἀποκτήσῃ θηκυρους, Ἰλιάδ. Κ, 401. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. *ἤφεος ἐπεμαίετο κοίτην Ποθοῦσεν, ἀγαποῦτε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφταν τοῦ σπαθίου, νὰ εὐγάλῃ τὸ σπαθί, Ὀδσ. Λ, 531. *ἐπεμαίετο τέχνην Ἐπάσχιζε νὰ εὕρῃ, ξετσεπάστη, ἐφεύρῃ κάμμιαν τέχνην πῶς νὰ ἀνάψῃ φωτιάν, Ὁμ. Τμ. Κρ. 108. — 2) Ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τὸ ποθούμενον, ὅ,τι ζητῶ, ποθῶ· πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, παπατεύω· μετὰ αἰτ. *οἴων ἐπεμαίετο νώτων Ἐψηλαφοῦσε, ἐπασπάτευε τὴν ῥάχιν τῶν προβάτων, Ὀδσ. Ι, 441. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑμάστιγι θοῷς ἐπεμαίετ' ἀρ' ἵππους Ἐγγίζε, ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ καὶ ὀγλίγωρα τὰ ἄλογα μὲ τὴν μάστιγα, τὸ τουρκβ. καμτσίκι, Ἰλιάδ. Ε, 748, καὶ ἀλλαχοῦ. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ., καὶ μόνον κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· ὁ Μελ. καὶ ὁ Ἀόρ. λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ τῇ λέξ. συγγενοῦς καὶ κατ' ἐνστ. καὶ Παρτ. ἀχρήστου, ἐπιμάομαι, ὅπερ ἰδέ.)

*Ἐπίμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπίμακρον, μακρουλόν.

Ἐπιμᾶλλον, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ μᾶλλον. Ἀκόμη περισσότερον, ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἐπιμανθαλωτόν, τό (μανθαλωτός). Ἡδονικόν καὶ ἐρωτικόν τι ψήλημα, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ φιλούμενοι ἐγγίζουν ἢ βάλλουν τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης των ἀμοιβαίως ὁ εἷς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου· *ἐπιμανθ. καταγλωττισμαί, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1201. ὅθεν καὶ ἡδονικόν τι τραγῳδ. καλεῖται παρομοίως *κατεγλωττισμένον καὶ μανθαλωτόνιον, Θεσμοφ. 131.

Ἐπιμανής, ὁ, ἡ (ἐπιμαίνομαι). Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται τίποτε μὲ μανίαν, μὲ ἀκράτητον ἐπιθυμίαν· *ἐπιμαν. πρός τινα Ἐπῤῥ. ἐπιμανῶς.

Ἐπιμανθάνω, Μλ. -μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.). Μανθάνω, μαθαίνω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα.

Ἐπιμαντεῖον, τό (μαντεῖον). Δεύτερος, ὑστερώτερος χρησμός, Παυσαν. Α'. 40.

Ἐπιμαντεύομαι, Μλ. -εύσομαι (μαντεύομαι). Προφητεύω περί τινος πράγματος, Ἀππιαν. Πολ. Δ. 127.

(Ἐπιμάομαι). Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ θέματος μάω, Β., συγγενοῦς ὡς ταὐτοσημάντου τῷ ἐπιμαίομαι, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸν Μλ. ἐπιμάσομαι καὶ τὸν Ἀόρ. ἐπεμασάμην· Ἐπκ. δὲ τοῦ α. βραχ. ὄντος ἐπιμάσσομαι, ἐπεμασσάμην, χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. ἀεὶ κατὰ τὴν δευτέραν σημτ. τοῦ ἐπιμαίομαι, Ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐγγίζω τι ἐλαφρά· μετὰ αἰτ. *κλυτὸς ἰητὴρ ἐπιμάσσεται Ψηλαφήσει, ἐρευνήσει, Ἰλιάδ. Δ, 190. παραβλ. Ὀδσ. Ι, 446. *ῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατον Τὸν ἔγγιξε μὲ τὴν μαγικὴν ῥάβδον, διὰ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ, Ὀδσ. Ν, 429. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδσ. Π, 172. Τ, 468. καὶ κατ' ἐπίτσ. *χεὶρ' ἐπιμασσάμενος (τοῦτ' ἔστι χειρί, οὐχὶ δὲ χεῖρα) Πιάσας ἀδρᾶς αὐτὸν μὲ τὸ χέρι, Ὀδσ. Ι, 302. ὡσαύτως καὶ Τ, 480. ὅπου ἡ γεν., φάρμγγος, ἀναγεται εἰς τὸ, λαβέ· Ἀπολ. Ὁ Ῥδ. συντάσσει τὴν γεν. τῇ αἰτιατ. *τὴν ἐπεμάσσατο χειρὸς Τὴν ἔγγιξεν εἰς τὸ χέρι. Τρπκ. *ἐπεμάσσατο θυμὸν ἐμόνα Ἐθέλξε, ἐκατάνυξε τὴν καρδίαν μου, Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐπιμαργαίνω, Μλ.-ανῶ (μαργαίνω), = ἐπιμαίνομαι, Ποθῶ, ἐπιθυμῶ τι μὲ μανίαν, ὑπὲρ λόγον· μετὰ δοτικ. Ἀρατ. Διοσκ. 391.

Ἐπίμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὅστις μαίνεται, λυσσαίνεται διά τίποτε.

Ἐπιμάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμαρτυρέω, Μλ. -ήτω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, εἶμαι μάρτυρας πράγματος τινος, τὸ ἐπιβεβαιόνω· μετὰ δοτ. *ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, = ἐπιμαρτυρία, Πλουτάρχ. καὶ Ἀντωνίν. Ζ'. (χ)

Ἐπιμαρτυρία, ἡ. Μαρτυρία, μαρτυριά, ἐπιβεβαίωσις, Θουκυδ. Β'.

Ἐπιμαρτύρομαι, Μλ.-ρούμαι, μέτ. ἀποθ. (μαρτύρομαι) μετὰ αἰτ. Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ, φέρω διά μάρτυρας· *θεοὺς ἐπιμαρτύρομαι, Ξενοφ. Ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς διὰ μάρτυρας τῆς ὕβρεως καὶ τῆς ἀδικίας. 2) Λέγω τι

ἐμπροσθεν μαρτύρων, ἢ βάλλω μάρτυρας εἴς τι, ἐπιβεβαιῶ τι διὰ μαρτύρων, Πολύβ. πολὺν μὲν εὐρὼ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς συνεγγὺς ἀπελλάττεται. 3) Παρακαλῶ μὲ μεγάλην ζέσιν καὶ πόθον τῆς ψυχῆς μου, ἱκετεύω, Ἀριστοφ. (ῠ)

Ἐπιμάρτυρος, ὁ (μάρτυρος). Ὅστις εἶναι μάρτυρας εἰς ἢ διά τίποτε, Ἰλιάδ. Η, 76. Ὀδυσ. Α, 273. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡρ. χρῶνται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Διός, καὶ ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων.

*Ἐπιμάρτυς, ὁ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμασάομαι, ἢ ἐπιμαστάομαι, Μλ. -ήσομαι (μασάομαι). Μασῶμαι, ματεύομαι, τὸ κοιν. μαρκαλίζομαι προσέτι, εἴς τι, μετάπειτα· ὁ τύπ. ἐπιμασσάομαι, νεώτερος.

*Ἐπιμάσσομαι, Ἑπικ. Μλ. τοῦ ἐπιμάομαι, ἀντὶ ἐπιμάσομαι.

Ἐπιμάσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ. -ξω (μάσσω). Ζυμόνω. — 2) Ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἀλλείφω τι ἀπ' ἐπάνω· σφογγίζω, ἀποσφογγίζω τι· ἀποτρίβω, παστρεύω. — 3) ἐν γένει, Ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι, χαϊδεύω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. διάθ. «τὴν γραῦς χείρεσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα γνώ ῥ' ἐπιμασσαμένη». (Πολλάκις συγχέεται μὲ τὸ, ἐπιμάομαι, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 407.)

Ἐπιμαστίδιος, ὁ, ἡ, = ἐπιμάστιος, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 117.

*Ἐπιμαστίζω, Μλ. -ίξω (μαστίζω). Κτυπῶ, δέρω μὲ τὴν μάστιγα, τουρκβ. καμτσίλι.

*Ἐπιμάστιος, ὁ, ἡ (μαστός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν μαστόν, εἰς τὸ βυζί· τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ βυζί, βυζάνει ἀκόμη.

*Ἐπιμαστίω, = ἐπιμαστίζω. (ῐ ῶ).

Ἐπίμαστος, ὁ, ἡ (ἐπιμάομαι). Ζητημένος· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, γυρεύει τις νὰ εὑρῇ, νὰ λάβῃ, ἀποκτήσῃ, «ἐπίμαστος ἀλήτῃσι κατὰ τινας μὲν ἔνεργ. Ζητοῦλας, ζητιάνος ὅστις ζητοῦλεύει διὰ νὰ ζήσῃ, κατ' ἄλλους δὲ παθ. Ζητοῦλας τὸν ὁποῖον εὑρίσκει τις πλανώμενον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἢ εἰς τὸν ὁρόμον καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ σπίτι του, Ὀδυσ. Γ, 377., οὕτω καὶ «ἐπίμαστον κακοῖσι Τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ παθαίνει τις, τοῦ ὁποίου αἴτιος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος· ὡς τό, ἐπίσπαστος.

Ἐπιμαχέω, Μλ. -ήσω (μάχομαι) τινί. Βοηθῶ τινα εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἔχει μὲ ἄλλον τινά, τὸν διαφεντεύω μὲ ἅρματωμένον χέρι, Θεόκ. 5, 27. «τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν» Τὸ νὰ διαφεντεύουν τινὲς ἀμοιβαίως τὰς χώρας τοὺς τόπους των· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαχία, ἡ. Διαφέντευσις· ἀμοιβαία συμμαχία, τὸ ἰταλ. alleanza defensiva καὶ offensiva· τοῦτ' ἔστι συμφωνία, τὴν ὁποίαν ἔχουν μεταξύ των δύο δυνάμεις, βασιλεῖς, ἂν κηρύξῃ κανεὶς πρὸς τὸν ἕνα πόλεμον, νὰ ἔρχηται ὁ σύμμαχός του εἰς βοήθειάν του, ὡσαύτως καὶ ἂν αὐτὸς κηρύξῃ πόλεμον εἴς τινα, νὰ πηγαίνῃ πάλιν ὁ σύμμαχός του μὲ τὰ στρατεύματά του μαζί του ἐναντίον ἐκείνου. Θουκυδ. 1, 44. «ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν», ἐν γένει, ὡς τό, συμμαχία.

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ πολεμηθῇ, νικηθῇ, κυριευθῇ· εὐκολοπολέμητον, εὐκολονίκητον, εὐκολοκυρίευτον· ἐξαιρ. ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ἢ πόλεων, ὡς τὸ ἐπίβατος καὶ ἐπίδρομος. Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ ἀντὶ τοῦ σύμμαχος νομίζεται χρησιμεύσαν, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. Σ. 110. «ἐπιμάχου τῆς κατὰ τὴν Ἀσὶην δυνάμεως» καὶ Θωμᾶς Μαγ. Σ. 349. «ἐπίμαχον στράτευμα», ἀντὶ τοῦ, ἕτοιμον διὰ πόλεμον, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην. — 2) Παρ' Ἡλιόδ. Τ, 2. σλ. 374. 381. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, περὶ τοῦ ὁποίου φιλονεικοῦν, ἀγωνίζονται, πολεμοῦν τινες.

(Ἐπιμάω). Ἄχρστ. Σέμα, ἰδὲ ἐπιμάομαι, ἐπιμαίομαι.

*Ἐπιμειδάω, Μλ. -ήσω (μειδάω). Μειδιάζω χαμογελῶ διάτι· παρ' Ὅμ. παντοχοῦ ἐν τῇ φράσει «τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη» Τῷ εἶπε χαμογελάσας, χαμογελῶντας· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σκωπτικοῦ ἢ καὶ μετ' ἀγανακτήσεως μειδιάσματος, Ἰλιάδ. Κ, 400.

Ἐπιμειδίασις, εως, ἡ. Μειδίαμα, χαμογέλασμα, χαμογέλι διά τίποτε, παρὰ τό

Ἐπιμειδιάω, Μλ. -άσω (μειδιάω). Χαμογελῶ, διάτι πρός τινα. (ασω, — —)

Ἐπιμείζων, ονος, ὁ, ἡ, τό, μείζων κατ' ἐπίτ. Ἀναμεγαλήτερος. Στοβ. Λόγ. 5. σλ. 141.

Ἐπιμείλια, τά· ἀναγνωστικόμ. ἐν Ὀλ. Ι. 147. καὶ 289. «ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω». ἀντὶ ἐπιδώσω μείλια. Ἰδὲ μείλια.

Ἐπιμελαίνω, Μλ. -ανῶ (μελαίνω). Μαυρίζω τι ἀπ' ἐπάνω, ἤτοι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιμέλας, ὁ, καὶ ἐπιμέλαινα, ἡ· ἐπιμέλαν, τό (μέλας). Μαυροδέρος, τὸ ἰταλ. μπρουέττος.

Ἐπιμέλεια, ἡ (ἐπιμελής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φροντίδα, ζῆλος, προθυμία, προσοχή· ἐνέργεια, ἐπιτήδευσις παιδεία, διδασκαλία· ἄσκησις, ἐργασία· διοίκησις, ἐπιτροπεία, ἐπιστασία· ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, καθήκον· τεχνικὴ ἐπιχείρησις, τεχνικὸς μεταχειρισμός· τέχνη, ἐπιστήμη, σπουδή, μελέτη, τριβή. «ἐπιμελείᾳ, καὶ, κατ' ἐπιμέλειαν» Μὲ ἐπιμέλειαν, τριβήν· «ἐπιμέλειάν τινος ποιοῦμαι» Φροντίζω διά τι· — 2) Τρόποι τις τραγικοῦ χοροῦ.

Ἐπιμελέομαι, Μλ. -ήσομαι· παθ. μετὰ μέτ. Μλ. (μέλομαι). Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιποιοῦμαι, προσέχω· καί, γεν., καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ξεν. Ἀπομ. 4, 5, 10, καὶ παρὰ Πλατ. πολλάκις· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅπως καὶ Μλ. ὁριστκ. Δημοσθ. Στεφ. σλ. 249. 20. Παρὰ Ξεν. ἐνίοτε, Φροντίζω διά τίποτε, καταβάλλω φροντίδα, ἐπιμέλειαν, ἀκάματον κόπον καὶ δραστηριότητα διὰ νὰ ἀποκτήσω, κατορθώσω τίποτε, «ἐπιμ. ἀρετῆς, καλῶν κἀγαθῶν» κ. τ. τ. Τῷ παθ. Μέλ. «ἐπιμεληθήσομαι, κατὰ σημ. ἐνεργ. παρὰ Ξεν. Ἀπομ. 2, 7, 8 — Εὑρηται δὲ καὶ ὁ τύπος ἐπιμέλομαι, ὅστις κατὰ τὸν Thom. M. καὶ Moer. Ἀττικώτερός ἐστι, καὶ τῷ ἁπλῷ μέλομαι ἐφαρμόττων, ἀλλ' ὅμως σπανίως ἐν χρήσει· Παρὰ Ξεν. εὑρηται μὲν πολλάκις, τὸ «ἐπιμελεῖσθαι» ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Ἐπιμελετάω, Μλ. -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι· γυμνάζομαι ἔτι μᾶλλον, ἐξακολουθῶ νὰ μελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μελετᾷ, ἀσκῆται, γυμνάζηται τις ἔτι μᾶλλον· ἐξακολούθησις εἰς μελέτην. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ 169.

Ἐπιμέλημα, τος, τό. (ἐπιμέλομαι). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας, περὶ τοῦ ὁποίου «ἐπεμελήθη, ἐφρόντισε, ἐπιμελεῖται, φροντίζει, καταγίνεταί τις· ἔτι δὲ φροντίς, προμήθεια. Ξενοφ. Οἰκ.

Ἐπιμελής, ὁ, ἡ. (μέλομαι). ἐνεργ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διά τίποτε, καταγίνεται εἴς τι, ἔγνοιες ἄρτε διάτι— 2) Παθ. περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει, ἐπιμελεῖται, ἐγνοιάζεται, τὸν ὁποῖον περιποιεῖται τις· — 3) ἐξαιρ. ἐν πολλῇ χρήσει τὸ ουσ. ἐπιμελές, μετὰ δοτ. «ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο Ἦτον ἔμφρονες, ἐφρόντιζε, ἐγένετο προσεκτικός, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἔπηρε τὰ μέτρα του ὁ Δαρ. Ἡρόδ. 1, 89, 5, 12. 7, 37. «ἐμοὶ ἐστὶν ἐπιμελὲς» Αὐτὸ εἶναι ἐδικήμου φροντίδα, δι' αὐτὸ φροντίζω ἐγώ. «ἐπιμελὲς ἐποιεῦντο» Εἰς αὐτὸ ἔτρεφαν τὴν προσοχήν των, αὐτὸ εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν, περὶ αὐτοῦ ἐφρόντιζον, ἐκαταγίνοντο, ἐπάσχιζον. Ὅστις ἔχει εἰς τὸν ἑαυτόν του ἐπιμέλειαν, σπουδήν, φροντίδα, ἔννοιαν, προσοχήν περίτι, διάτι· ὅστις καταγίνεται μὲ κλίσιν τῆς ψυχῆς του καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἐπίτι. Παθητικ. Πᾶς τις ἢ παντὸς τὸ ὁποῖον γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια· φροντίζουσιν, ἐπιμελοῦνται, ἔχουσι τὴν ἔγνοιάν του, τὸν ὁποῖον, ἢ τὸ ὁποῖον θεραπεύουσι, περιποιοῦνται, ἐγνοιάζουσι ἄλλοι.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ (ἐπιμελέομαι.) Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει, προτέχει, ἐγνοιάζεται διά τίποτε· ἐπιστάτης, ἐπιτροπεύει, διατάττει τίποτε· ἐπιστάτης, ἔφορος, ἐπίτροπος, διατάκτης· γεωργός, γεωπόνος· περιποιητής· Δημοσθ. «ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς». Ξενοφ. Παιδ. «ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστημι ἔτι δὲ καὶ — 2) = ἁρμοστής.

Ἐπιμελητικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ, ἐπιμελῆται.

*Ἐπιμελίη, ἡ, Ἰων· ἀντὶ ἐπιμέλεια, Βίος Ὅμ. 5, 56.

Ἐπιμέλλω, Μ. λήσω (μέλλω, ἀνμλ.). Βραδύνω, ἀργοπορῶ περισσότερον, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμέλομαι, μέτ. ἀποθ. = ἐπιμελέομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 8. 17.

Ἐπιμέλπω, Μλ. -ψω (μέλπω). Ψάλλω ἐν ταὐτῷ, προσέτι, ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 874.

Ἐπιμελῳδέω, Μλ. -ήσω (μελῳδέω). Ψάλλω ἐν ταὐτῷ, μετάπειτα· ἀφ' οὗ

*Ἐπιμελῴδημα, τό, Πᾶν ὅ,τι ψάλλεται ἐν ταὐτῷ, προσέτι. Σχόλ. Δημοσθ. 1, 64.

Ἐπιμελῶς, Ἐπίθ. Μὲ ἐπιμέλειαν. συγκρ. ἐπιμελέστερον, καὶ ὑπερθ. ἐπιμελέστατα.

*Ἐπιμέμβλεται, Ἑπικ. κατὰ συγκ. παθ. Πρεσ. κατὰ σημ. ἐνεργ. ἔστι., τοῦ ἐπιμελέομαι, ἀντὶ ἐπιμελεῖται. Κοινότ. Σμρ. Ἰδὲ μέμβλεται.

*Ἐπιμέμονα (μέμονα). Ἰων· καὶ ποιητ. Παρακ. τοῦ μάω, μάομαι, κατὰ σημ. ἐνεστ. Ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον εἴς τι.

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ. = ἐπιμεμφής,

Ἐπιμεμφής. ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπονειδίστου, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιοκατηγόρητον· παρὰ τό

Ἐπιμέμφομαι, Μλ. -ψομαι, μέτ. ἀποθ. (μέμφομαι). Ὀνειδίζω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, μαλώνω, προτοπεδέρνω τινὰ διά τίποτε· τινί τι, Ὀδυσ. Π, 97. Ἡρόδ. 4, 159· πάνυ σύνηθ. ὅμως· τινά τινος, Σφαλ. Τρ. 122. κατ' ἀναλογίαν τοῦ αἰτιάομαι — 2) ἀμτβ. Παραπονοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι διά τι· δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέτ. Ἰλιάδ. Α, 65. Β, 225. καὶ μετὰ τοῦ ἕνεκα, Α, 94. ὁ Ἡρόδ. 2, 161. συντάσ. τὴν λέξ. καὶ μετὰ αἰτ., ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Παραπονοῦμαι μετάπειτα, Ἡρόδ. 2. 29, 7, 169. ἀφ' οὗ

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ. Ὀνειδισμός, κατηγορία, παράπονον, ἐπίπληξις.

Ἐπιμενελίδιος, ὁ, ἡ, σκίλλα, Τὸ θαλλάσσιον, κρομμύδι, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐπιμενίδης κατεσκεύαζε τροφήν, διά τὴν ὁποίαν μόνης ἐτρέφετο πολὺν καιρόν, καὶ ἐγένετο μακρόβιος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἐπιμενειδίου φάρμακον, Ταύτης ἡ περιγραφὴ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικοῖς, Σολίδ. 88.

Ἐπιμένω, Μλ. -ενῶ, ἀόρ. ἐπέμεινα (μένω). Μένω που ἔτι μᾶλλον· προσμένω, καρτερῶ, Ὅμ. «εἰν μεγάροις» Δ, 587. «ἐπιμεῖναι ἐς πύριον» Μεῖναι, προσμεῖναι ἀκόμη ἕως πύριον, Ὀδυσ. Λ, 358. καὶ μετὰ Ὑποτακ. «ἐπίμεινον, τευχέα

δύων Πρόσμεινας ἕως νὰ ἁρματωθῶ, Ἰλ. Χ, 340· καὶ μεσὰ τοῦ ἴνα, Ὀμ. Τμ. Δμτ. 160. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. Ἐπιμένω εἴς τι, δὲν παραιτοῦμαι, δὲν ἀφίνομαι, δὲν τραβῶ χέρι ἀπό τι· μετὰ δοτ. καὶ ὡς ἔντως ἀμετβ. Μένω στερρὸς εἴς τι, προσμένω τὸ τέλος, τὴν ἀπόβασιν πράγματός τινος· μετὰ αἰτ. παρβλ. ἐπιμίνω.

Ἐπιμερής, ές, ή, ἰδὲ ἐπιμόριος. Ἡσύχ.

Ἐπιμερίζω Μλ.-ίσω (μερίζω). Προσθέτω που τίποτε κατὰ μέρος, ἀπὸ κομμάτι, ἀπ' ὀλίγον· ὀνομάζω, ἀναφέρω ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο — 2) Μοιράζω, τίθημι, βάλλω, προσθέτω τι μὲ μεριστικὸν τρόπον, μοιρασμένα. Σξάβ. Π'. σελ. Ἐτυμολ. Μ. «ἐπιμεριζομένη ἑκάστοις τύχη.» ἀφ' οὗ

*Ἐπιμερισμός, ὁ. Τὸ νὰ προσθέτῃ τις τίποτε εἴς τι ἀπ' ὀλίγον· νὰ ὀνομάζῃ τι ἀπὸ ἕνα, ἕνα, ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Παρὰ τοῖς Γραμμ. ἐπονομάζονται ἐπιμερισμοί, αἱ συλλαβαὶ λέξεως, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐναλλαγὴ ὁμοιοφώνων φωνηέντων ἐπιδέχεται δυνατὴν τὴν σύγχυσιν· Ὁ Bolsonade ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις τῷ 1819, ἐκ χειρογράφων συλλογὴν τῶν τοιούτων λέξεων.

Ἐπίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡ ἵστασαι εἰς τὴν μέσην. Παρὰ Γραμματ. «ἐπίμεστον ῥῆμα», Τὸ μέσως ἢ παθητ. σχηματιζόμενον καὶ μηδέποτε ἐνεργητ., καὶ σημαῖνον, εἴτε ἐνέργ. μόνον, καὶ οὐδέποτε πάθητιν, εἴτε παθ. μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐνέργ. οἷον· χρῶμαι τεκμαίρομαι, δέομαι, ἠττῶμαι, ὀδύρομαι, καὶ τ. τ.

Ἐπίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεμάτον, παρεγεμάτον, γεμάτον ἕως ἐπάνω. Πολυδ.

Ἐπιμετα πέμπομαι, Μλ-ψομαι (πέμπομαι). Προσκαλῶ, στέλλω καὶ κράζω προσέτι τινὰ νὰ ἔλθῃ κατέπιν, ὑστερώτερα. Θουκυδ. ς'. 21.

Ἐπιμετρέω, Μλ-ήτω (μετρέω). Ἐπὶ συνεχῶν πραγμάτων, ἤτοι ὅσα δὲν μετροῦνται ἀπὸ κομμάτι, κομμάτι· Μετρῶ, μοιράζω προσέτι, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸ μετρηθὲν προσθέτω τι ἀκόμη, Ἡσιόδ. Ἔρ. 395. ὅπου ὅμως ἐννοεῖται ἐπὶ δανεισματος. Μέσως, ἐπιμετρέομαι. Κάμνω, ἀφίνω, διορίζω νὰ ἐπιμετρήσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου· λαμβάνω τίποτε ἐπιμετρημένον, μοιρασμένον μὲ προσθήκην· — 2) Προσθέτω τι ἀκόμη εἰς τὸ μέτρον, αὐξάνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· ἔτι δὲ καὶ μηχανῶμαι, πλάττω, ἢ πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε προσέτι· προσθέτω καὶ ἄλλα εἴς τι πεπλασμένον· αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ μέτρον· λέγω, ἢ κάμνω ὑπερβολάς· ἐν γένει, Κάμνω περισσότερον τοῦ πρέποντος, ἢ τοῦ ἀναγκαίου· — 3) «ἐπιμετρῶ τὴν σκιὰν Ματρῶ τὸν ἴτιλον τοῦ σκιαθήρου, ἤτοι τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου· ὅθεν, κυτάζω εἰς τὸ ὡρολόγιον νὰ ἰδῶ πόσαι ὧραι εἶναι = 4) ἀμετβ. Ἀποτελεῖ προσθήκην τινά, ἤτοι εἶναι τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον προστεθὲν εἴς τι τὸ κάμνει τέλειον.

Ἐπίμετρον, τό (μέτρον). Προσθήκη· πᾶν ὅ,τι δίδεται, βάλλεται περισσότερον εἴς τι μετρηθὲν συνεχὲς πρᾶγμα· περιττὸν, ὑπερβολή· «ἐν ἐπιμέτρῳ Μὲ ὑπερβολήν, μὲ ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω·

*Ἐπίμετρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι παρεγεμάτον, σωρωμένον· Ἀπεδοκιμάσθη εὐλόγως ἡ λέξ. ὑπὸ τοῦ Osan anctar. σλ. 64. γράψαντος ἀντ' αὐτῆς, ἐπίμεστος.

Ἐπιμήδομαι, Μλ-μήτομαι (μήδομαι). Ἐφευρίσκω, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε ἐναντίον, εἰς βλάβην τινός· μετὰ δοτ. «δόλον πατρίῳ Ὀδ. Δ. 437, «Δαναοῖν ἐπεμήδετο νόστῳ» Κόϊντ. Σμυρ. ΙΔ'. 457.

Ἐπιμήθεια, ἡ (ἐπιμηθής). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται τις τίποτε ἀφ' οὗ τὸ κάμῃ· πολλάκις κατὰ παρεμβεβλημένην μετανοίαν ἔνοιαν, ἀντιθ. τῷ προμήθεια.

Ἐπιμηθεύομαι, μέσ. ἀποθ. Μετατυλλογίζομαι, μεταστοχάζομαι τίποτε, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ ἔκαμόν τι, καὶ βλέπω ὅτι ἐσφάλα· ἀντιθ. τῷ προμηθεύομαι· παρὰ τό

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ (μῆδος). Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσιόδ. Ἔρ. 85. Θγν. 511. κυρίως δὲ, Ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ὅστις στοχάζεται τι ἀφ' οὗ τὸ πράξῃ· καὶ περιστεκεμμένος δὲ, ὅστις πρὶν πράξῃ τίποτε τὸ στοχάζεται καλά. Αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύω τούτων ἀδελφῶν μετεπλάσθη ὑπὸ τῶν πάλαι εἰς διαφόρους διηγήσεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη παροιμιακῶς ἡ γλῶσσα· π. χ. «μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν.» καὶ «Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν» καὶ «Ἐπιμηθεύς Προμηθέως καταδεέστερος» Ὁ ἀπροστύχαστος ἢ ὁμοῦ στοχάζεται μετὰ τὴν πρᾶξιν τὸ, τί ἔκαμε καὶ ὄχι ὁ στοχαστικὸς, ὁ φρόνιμος· ἴδιον μοιροῦ εἶναι ὄχι τὸ νὰ στοχάζηται προτήτερα τί κάμνει, ἀλλὰ τὸ νὰ μετανοῇ τὸ ὅ,τι ἔκαμε· καλήτερα νὰ στοχάζηται τις προτήτερα, παρὰ μετὰ ταῦτα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ· κάλλια γάλια καὶ καλά, παρὰ γλίγωρα καὶ τυφλά· καὶ, κάλλια λόγια εἰς τὸ χαρτί, παρὰ μάλωμα εἰς τ' ἀλώνι·

Ἐπιμηθής, ές, ή (μῆδος). Ἀπερίσκεπτος, ὅστις μετὰ τὴν πρᾶξιν στοχάζεται τὸ, τί ἔπραξεν, ἔκαμε· — 2) Παρὰ Θκρτ. δὲ, 25, 79. Περισκεμμένος, προσκεπτικὸς, ὡς τὸ, ἐπιμελής.

Ἐπιμήκης, ές, ή (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρὺ, μακροχρόνιον· μακρυλὸς, μακρυλωτὸν, Συγκρ. ἀνμλ. ἐπιμηκέστερος.

*Ἐπιμηκύνω (μηκύνω). Τραβῶ τι εἰς μάκρος, τὸ ἀναβάλλω, κάμνω νὰ διαρκῇ πολὺ, περισσότερον· Πολυαι. 2, 1, 24.

Ἐπιμηλίδες, -ίδων, αἱ (μῆλον, μῆλα). Νύμφαι, προστάτιδες τῶν προβάτων, τῶν ποιμένων κυρίως, Valck. ἐν Θκρτ. 1, 22. Λογγ. 2. 27. Ἀνακδ. Bekk. σλ. 17. 7. κατ' ἄλλους δὲ, Νύμφαι τῶν καρποφόρων δένδρων· ἰδὲ Μηλίδες, Μηλιάδες.

*Ἐπιμηλίς, ίδος, ή (μῆλον). Εἶδός τι μεσπήλων, Διοσκρ. 1, 171.

*Ἐπιμηνεύω, Προσφέρω ἐπιμήνια, τοῦτ' ἔστι θυσιάζω κάθε μῆνα.

Ἐπιμήνιος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι γίνεται κάθε μῆνα, μηνιάτικον· «τὰ ἐπιμήνια» — ά.) ὑπκ. Ἱερά, Θυσίαι κατὰ μῆνα προσφερόμεναι, μηνιάτικαι, ὡς τὸ, ἔμμηνα, ὅθεν, «οἱ ἐπιμήνιοι, Ὅσοι θυσιάζουν κάθε μῆνα, παρ' Ἡρόδ. 8, 41 — β'.) ἐπιμήνια· Αἱ κατὰ μῆνα ζωοτροφίαι, ὅσαι ἀρκοῦν διὰ ἕνα μῆνα· ὅθεν ἐν γένει, σιτάρκεια, τὰ Γαλλ. προβίαν, ἤτοι προβλεψις ζωοτροφιῶν· σιτάρκεια, ἤτοι αἱ ζωοτροφίαι διὰ ἕνα μῆνα, τὰς ὁποίας συνήθιζον νὰ δίδουν προτήτερα — γ'.) τὰ ἐπιμήνια, Τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Ἐπιμηνίω, (μηνίω) τινί· Ὀργίζομαι, θυμόνω εἴς τινα, Ἰλ. Ν. 460. τινί τι, ὀργίζομαι κατά τινος διά τίποτε. Ἀππιαν. Πολ. 5. 55 (ἰων.)

Ἐπιμηνυτής, οῦ, ὁ = μηνυτής. Ἀρρίαν. Ἀναβ. 3. τελ. 141.

Ἐπιμητιάω, Μλ-άσω (μητιάω). Σκέπτομαι· στοχάζομαι διά τι, συμβουλεύομαι πρίτιος. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 668.

Ἐπιμηχανάομαι, Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (μηχανάω). Ἐφευρίσκω, μεταχειρίζομαι τρόπους, μέσα, ἀπάτην, δόλον κατά τινος, ἐξαιρ. μετεπειτα, ὕστερον ἀφ' οὗ περάσῃ τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἶναι ἀργὰ πλέον, Ἡρόδ. β. 91 — 2). Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις δόλους, ἀπάτην κ. τ. τ. κεντὰ εἰς τὰ ἄλλα, Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 16. «ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανώμενον» ἀφ' οὗ

Ἐπιμηχάνημα, τό, Δόλος, πανουργία, ἀπάτη ἐναντίον τινός, Στοβ. Λόγ. 141. (ᾳ).

Ἐπιμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις μηχανᾶται τι, ἔχει κάνενα κακὸν σκοπόν· μεταχειρίζεται δόλους, πανουργίαν, ἀπάτην· μετὰ γεν. «κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων» Ἡρόδ. 6, 19. χρσμ. 2.

Ἐπιμίγνυμι, καὶ ἐπιμιγνύω, Μ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.) Ἀναμοτώνω τι προτήτερα μέσα εἰς τίποτε, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα· Μέσως, ἐπιμίγνυμαι, Ἀναμοτώνομαι εἰς τίποτε, ἐξαιρ. μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν, ἔχω συγκοινωνίαν, συναναστροφὴν, λησμοσύναι μέ τινα· μετὰ δοτ. «ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς» Ξεν. Κρ. π. 7, 4, 6. καὶ πρός τινα, Αἰβ. 3, 5, 10. Συναναστρέφομαι μέ τινα· ἔχω νὰ κάμω, ἔχω πάρσιμον καὶ δόσιμον μαζύ του· Κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. εὑρηται ἐσὺ ὅτε καὶ κατ' ἐνργ. διάθ. Παρὰ ποιητ. δὲ, καὶ τοπικῶς «τόπῳ ἐπιμίγνυμαι» Ἔρχομαι, πηγαίνω πολλάκις, συχνάζω εἰς τινα τόπον, Rechnk. ep. cr. σλ. 99. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ, ἐπιμίσγομαι, τύπῳ· ἰδὲ ἐπιμίσγω· ἀφ' οὗ

Ἐπίμικτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ἄλλα τίποτε, ἢ μὲ ἄλλα.

Ἐπιμιμνήσκω, Μλ-μνήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ). Ἐνθυμίζω τινὰ τίποτε· συνηθ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διάθ. ἐπιμιμνήσκομαι, Μλ. ἐπιμνήσομαι, σπανιώτ. - μνησθήσομαι· Ἀόρ. ἐπεμνήσθην, συνηθ., ἀλλὰ καὶ ἐπεμνησάμην. Ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τίποτε· ὅθεν καὶ ὁρμῶμαι πρός τι, ἤτοι μεταχειρίζομαι τίποτε· μετὰ γεν. Ὅμ., ὅστις ὁμοιομοίως τῷ μέσ. Ἀόρ. ά. εὐκτ. ἐπιμνησαίμεθα, καὶ τῷ παθ. ἀορ. ά. μτχ. ἐπιμνησθείς, χρῆται· τῷ ἐνργ. τύπῳ δὲ οὐδαμοῦ. «ἐπιμνησαίμεθα χάρμης» Ἂς πηγαίνωμεν νὰ πολεμήσωμεν, ἂς ἀρχήσωμεν τὴν μάχην, Ἰλ. Ρ, 103. Οἱ μεταγν. χρῶνται καὶ τῇ αἰτ. ἀντὶ τῆς γεν. ἐξαιρ. κατάσκμ. τοῦ ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω, Ἡρόδ. 1, 14, 2, 3, 6. 136. σπανιώτ. μετὰ τῆς περὶ καὶ τῆς γεν. Ἡρόδ, 2, 101. Πλάτ. Τιμ. σλ. 18, C'. Οἱ Ἴωνες χρῶνται καὶ τῷ ἐνστ. ἐπιμνάομαι - ῶμαι.

Ἐπιμίμνω, (μίμνω). ποιητ. ἀντὶ ἐπιμένω, Ὀδ. Ξ, 66, Ο, 372.

Ἐπιμίξ, Ἐπίρ. (ἐπιμίγνυμι). Ἀνακατωμένα, χωρὶς διαφορὰν· ἐπὶ ἵππων καὶ πολεμιστῶν, ἀνακατωμένα εὑρισκομένων, Ἰλ. Λ, 525. Φ, 16. Ψ, 242 «ἐπιμὶξ μαίεσθαι Ἄρηϊ» Λυσσάζει, καθ' ὅλους χωρὶς νὰ κάμῃ διαφορὰν, Ὀδ. Δ, 537, ὡσαύτως καὶ, «κτείνοντας ἐπιμίξ.» Ἰλ. Ξ, 60.

Ἐπιμιξία, ίας, ἡ. Ἕνωσις, σμίξις, ἀνακάτωσις πραγμάτων. Πλούταρχ Συμπ. «μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν». 2) Ἕνωσις ἀνθρώπων, σμίξιμον, συναναστροφὴ, συγκοινωνία ἀναμεταξύ των, Ἡρόδ. 1, 68. Ληψοδοσία, πραγμάτεια, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 1.

Ἐπίμιξις, εως, ἡ. = ἐπιμιξία. Θεογ. 297.

Ἐπιμίσγω, Μλ-ίξω (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιμίγνυμι· Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ μέσ. διάθ. κατὰ μετφ. σημ. συγκοινωνίας, τινί Ὀδ. Ζ, 205. 241. Ἐν Ἰλ. ἀεὶ κατ' ἐχθρ. σημ. «αἰεὶ Τρωϊστὶν ἐπιμίσγομαι» Πάντοτε ἐγὼ νὰ κάμνω, κτυπιοῦμαι μὲ τοὺς Τρῶ. Ἰλ. Κ, 548. πρβλ. Ε, 503. ἀντὶ τῆς δοτ. συντάσ. τὴν λέξ. ὁ Ἡσ. Θγν. 802 καὶ τῇ εἰς καὶ τῇ ἐπί, κατὰ τοπικὴν ἔνοιαν· «οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτα». μετὰ αἰτ. δὲ μόνον, ἐπίσγομαί τινα,

ἀντὶ τοῦ πηγαίνω πρός τινα, παρὰ Καλλιμ. Ἴαμ. Διός, 13.

Ἐπιμίσθιος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὅστις ἐργάζεται δουλεύει μὲ μισθόν, πληρωμήν, μισθωτός.

Ἐπιμισθίς, ίδος, ἡ, Ἐπιγρ. τοῦ ἐπιμίσθιος, Μισθωτή. Ἀνθολ.

Ἐπιμισθοφορά, ἡ, μισθὸς ὑπὲρ τοῦ συνήθους διδόμενος, μεγάλος, ὄχι εὐκαταφρόνητος, ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτ. μισθοῦ, τό Ἰταλ. σόλδο, τουρκβ. λουφες.

*Ἐπιμισθόω, (μισθόω) τινί τι, Δίδω, ἀφίνω τι εἰς τινα μὲ μισθόν. τὸ τουρκβ. κεράν' ἵνοικιάζω, ἀγοιγειάζω, παχτώνω. σφαλρ. ἀνάγ. παρὰ Αἰλ. ἀντὶ τοῦ ἀπομισθόω.

Ἐπιμνάομαι, νῶμαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπιμιμνήσκομαι.

Ἐπιμνημονεύω, = μνημονεύω. Ἀθήν. σελ. 386. C.

*Ἐπιμνησαίμεθα, Εὐκτ. μέσ. Ἀόρ. ά. τοῦ ἐπιμιμνήσκω· Ἰλιάδ. Ρ. 103. Ὀδύσ. Δ, 191.

*Ἐπιμνησθείς, μτχ. ἀόρ. ά. παθ. τοῦ ἐπιμιμνήσκομαι, Ἰλιάδ. Α, Δ, 189.

Ἐπιμοιράω, Μλ - άσω (μοιράω). Μοιράζω, διαμοιράζω τίποτε μὲ λαχνόν· μεταδίδω ἢ τοι δίδω εἰς τινα μέρος ἀπό τίποτε, ἐξαιρ. δίδω εἰς τινα τὸ ἀνῆκον τῷ μέρος· τινί τι· Μέσως, ἐπιμοιράομαι, Λαμβάνω τίποτε διὰ λαχνοῦ, λαμβάνω τὸ ἀνῆκον μοι μέρος ἀπὸ τίποτε πεπιμοιράομαι κοινῶ Ῥίπτω τόσον χῶμα, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σκεπασθῇ, παραχωθῇ ὁ νεκρὸς εἰς τὸν τάφον του· Μοσχίων παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 244. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ.

Ἐπιμοίριος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι διορίζεται ἀπὸ τὴν Μοῖραν, ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Μοῖραν. Ἀναλεκτ. Α. 245. πνήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίριαν.

Ἐπίμοιρος, ὁ, ὁ. (μοῖρα) μετὰ γεν. Ὅστις ἔχει μέρος εἴς τι· μετέχει ἀπό τίποτε· ὅστις εἶναι ἱκανὸς εἰς, ἢ διὰ τίποτε· ὡς τὸ ἐπήβολος· Στοβ. Δόγ. 249.

*Ἐπιμοιχεύω. (μοιχεύω). Μετέρχομαι τὴν μοιχείαν ἔτι μᾶλλον· ἐξακολουθῶ ἀκόμη τὴν παράνομον συναναστροφὴν ὑπανδρευμένης γυναικός· μετὰ αἰτ. Λουκ.

*Ἐπιμολεῖν, (μολεῖν, ἀνμλ.). Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρστ. ἐπιβλώσκω· Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ὁρμητικὰ πρός τι· πλακόω τινὰ ἐξαφν. Σοφ. Τρ. 855. Ἀμφβ. ἀνάρ. ἀφ' οὗ

Ἐπίμολος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔρχεται, πλησιάζει που, ὁρμᾷ κατά τινος· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 630.

Ἐπιμομφή, ἡ = ἐπίμεμψις. Πλάτ. Ὀλ. Γ. 11.

Ἐπίμομφος, ὁ, ἡ = ἐπιμεμφής, Εὐρ. Ῥῆσ. 327. — 2) Πᾶς τις, ἢ πᾶν τι, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναί τις εὐχαριστημένος, ἀπαίσιον, δυστυχές· δυστυχίας πρόξενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 564.

Ἐπιμονή, ῆς, ἡ (ἐπιμένω). Τὸ νὰ μένῃ σταθερός ἐπιμένῃ τις εἴς τι· τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρόν, ἀργοπορῇ μέ τι· τὸ νὰ διατρίβῃ που. Θουκυδ. Β'. ἡ ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη Παρὰ Ῥήτ. Τὸ νὰ ἐνδιατρίβῃ τις εἴς τι, ἢ τοι τὸ νὰ μὴ βιάζηται, θέλων διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ διεξοδικώτερα, εὐληπτότερα, καλήτερα.

Ἐπίμονος, καὶ ἐπίμονος, ὁ, ἡ (ἐπιμένω). Ὅστις ἐπιμένει, μένει σταθερὸς εἴς τι, ὑποφέρει, ὑπομένει δὲν μεταβάλλει γνώμην, δὲν παραιτεῖ τίποτε ποιός τι ἐπίμονος Κάμνω, προστάζω νὰ μείνῃ τι ἀπραχτον, νὰ παύσῃ τοῦ νὰ γίνηται· πεπρόνους ἑρανους ποιῶν Προστάζω νὰ παύσῃ, ἀναβληθῇ ἡ σύναξις εἰσφορῶν, δοσιμάτων. Πολβ. 28, 3. Ἐπῤῥ. ἐπιμένως.

Ἐπιμέριος, ὁ, ἡ (μόριον). Πᾶν ὅ,τι περιέχει καὶ μέρος τι περισσότερον, ἐκτὸς τοῦ ὅλου, εἶναι μεγαλήτερον μὲ ἓν μέρος· ὅταν ἐπιμέριος λόγος, ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Ἡ ἀναλογία τῶν ἀριθμῶν, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ ἀκόμη τι μέρος αὐτοῦ. οὕτω π. χ. περιέχει ὁ 4. τὰ 3. καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν ἰδὲ ἐπίτριτος. Ἐξ ἐναντίας δὲ, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ περισσότερα μέρη αὐτοῦ, τότε καλεῖται ἡ ἀναλογία ἐπιμερὴς λόγος, π. χ. τὰ 5. πρὸς τὰ 3.

*Ἐπιμορμύρω, Μλ. - ρῶ (μορμύρω). Κάμνω μορμορητόν, ψιθυρίζω, μορμορίζω, προσέτι, ἡ ἐν ᾧ κάμνω τι· μετὰ δοτ. (υ).

Ἐπίμορτος, ὁ, ἡ (μορτή). γεωργός, Λέγεται ὁ γεωργὸς, ὅστις γεωργεῖ, καλλιεργεῖ ἀγρόν, χωράφι διὰ νὰ λάβῃ ἓν τι διωρισμένον μέρος ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ· πεπ. γῆν Χωράφι δεμένον εἴς τινα μὲ συμφωνίαν νὰ τὸ δουλεύῃ καὶ νὰ πάρῃ διὰ τὸν κόπον του μέρος τι ἀπὸ τὸν καρπόν.

Ἐπιμορφάζω, (μορφάζω). Ὑποκρίνομαί τι, παίζω τὸν ὑποκριτήν, ὑπομορ· ἀλήθειαν, εὐσέβειαν κ. τ. τ. Κάμνομαι ὅτι ὁμιλῶ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅ,τι εἶμαι θεοφοβούμενος, κ. τ. τ. Φιλ. Β'. σελ. 162. Γ.

Ἐπιμοχθέω, Μλ - ήσω (μοχθέω). Δουλεύω, κοπιάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω ἀκαταπαύστως· ὡς τὸ ἐπιπονέω. Ἡσυχ.

Ἐπίμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ δουλειάν, μὲ κόπους, δουλεύει, πρέπει νὰ κοπιάζῃ ἀκαταπαύστως· ὅ,τι εἶναι κοπιαστικόν. ὡς τὸ ἐμμοχθὲς. Ἐπῤῥ. ἐπιμόχθως.

Ἐπιμοχλόω, Μλ - ώσω (μοχλόω). Τραβῶ, περνῶ εἰς τὴν θύραν τὸν μοχλόν, σύρτην, διάφραγμον. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 422.

Ἐπιμύζω, Μλ - ύξω (μύζω). Γογγίζω, κρυφανασταινάζω προσέτι, διά τι· δείχνω μέ τινα τόνον διὰ τῆς μύτης, δυσαρέσκειαν, λύπην, ἀγανάκτησιν· χλευήν, ἐμπαιγμόν, περίπαιγμα, διά τίποτε· μυκτηρίζω τι· Ἰλιάδ. Α. 20. καὶ ἐπέμυξαν Ἀθηναῖοί τε καὶ Ἥρηι Θ, 457. ἀεὶ ἐπὶ ἀνάνδρου φωνῆς, τὴν ὁποίαν κάμνει, εὐγάζει τις σφίγγωντας τὰ χείλη.

Ἐπιμυθέομαι, Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι). Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους — 2) Λέγω καταπειστικούς, ἡσυχαστικούς, παρηγορητικοὺς λόγους πρός τινα· μετὰ δοτ.

*Ἐπιμυθεύω, καὶ ἐπιμυθεύομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιμυθέομαι.

Ἐπιμύθιος, ὁ, ἡ (μῦθος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ προστίθεται εἰς μῦθον, διήγησιν. τὸ ἐπιμύθιον. Ὁ ἐπίλογος, ἡ ἀπόδοσις τοῦ μύθου, ἢ ἐκ τοῦ μύθου πηγάζουσα διδασκαλία. (ῡ)

Ἐπιμυκτηρίζω, Μλ - ίσω (μυκτηρίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι προσέτι συμφρόνως τὴν μύτην καὶ εὐγάζωντας τὴν φωνὴν διὰ τῆς μύτης Πλούταρχ. Η. σλ. 163.

Ἐπίμυκτος, ὁ, ἡ (ἐπιμύζω). Περιγελασμένος, ὠνειδισμένος. Θέογνις 263. πάντη δ' ἐπίμυκτος, πάντη δ' ἐχθρός.

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ (μύλη). Ἐπιστάτης μύλου, ὅστις ἐπιστατεῖ, προσέχει περὶ τοῦ μύλου· — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μύλον, διὰ πλεσμα. πεπιμύλιος ὠδή, Τραγῳδὲ τὸ ἐπεῖσι ἐφαλλον εἰς τοὺς μύλους ὅταν ἀλέσαν. Ἀθήν.

Ἐπιμυλίς, ίδος, ἡ (μύλη) = ἐπιγαναπίς.

Ἐπίμυξις, εως, ἡ (ἐπιμύζω). Τὸ νὰ γογγίζῃ, κρυφοστεναζῃ τις διάτι· περιγελᾷ, περιπαίζῃ τί τι μὲ φωνὴν ἀνανδρον διὰ τῆς μύτης· θέλωσις λύπης, δυσαρεστείας, χλεύης, περιγελάσματος.

Ἐπιμύρομαι, Μλ - ρουμαι, μέσ. ἀποθ. (μύρομαι). Μοιρολογῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, οὐρλιάζω προσέτι, διά τι, πρός τοὺς ἄλλους· παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. Ι, 936. ἐπὶ τοῦ βαρέος κτύπου, θορύβου τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης (ῡ).

Ἐπίμυσις, εως, ἡ. (ἐπιμύω). Τὸ νὰ κλείῃ, σφαλνᾷ τις τὰ ἐμματόφυλλα, καὶ τὰ χείλη ἅμα. Κλήμ. Ἀλεξ. ἐπίμυσις βλεφάρων.

Ἐπιμύσσω, Ἀττ. ἐπιμύττω = ἐπιμύζω.

Ἐπιμύω, Μλ. -ύσω, (μύω). Κλείω, σφαλνῶ, τὰ ὀμμάτια καὶ τὸ στόμα διά τι· ἐν γένει, Κλείω (υω, υσω).

Ἐπιμωκάομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ.

Ἐπιμωμάομαι, Ἰων. ἐπιμωμέομαι. Μλ -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωμάομαι). Ὀνειδίζω, ψέγω, κατηγορῶ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· μετὰ δοτ. Διονύσ. Περιηγ. 896.

Ἐπιμωμητός, τή, τόν, Ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος, ἄξιος κατηγορίας. Ἡσιόδ. Ἔρ. 13. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ, καὶ διακταλκτικῶς.

Ἐπίμωμος, ὁ, ἡ. (μῶμος) = τῷ προηγμ. Ἡρόδ.

Ἐπιμώομαι, (μώομαι) = ταὐτὸν τῷ ἐπιμωμάομαι. Βίων παρὰ Στοβ. Φυσικ. σελ. 170. πεπεμώετο τεχνωσι.

Ἐπινάσσω, Ἀττ. ἐπινάττω, Μ. άξω (νάσσω, ἀνμλ.) Γεμίζω τι προσέτι, ἢ στουπόνω, γεμίζω τι ἔτι μᾶλλον. γεμίζω τι ἕως ἐπάνω.

Ἐπινάστιος, ὁ, ἡ (ναίω). Ὅστις ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ εἴς τινα ξένον τόπον· ὡς τὸ, ἐποικος, Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 795.

Ἐπιναύσιος, ὁ, ἡ, (ναῦτία). Ὅσις αἰσθάνεται ἀηδίαν, ἀναγούλιαν, τῷ ἔρχεται λιγούρα.

Ἐπινεάζω, Μλ. -σω (νεάζω). Πολιτεύομαι, φέρομαι εἰς τι ὡς νεανίας, παλληκάρι· μετὰ δοτ. Πολυδ. Γ'. 53.

Ἐπινευρεύομαι, Μλ. -εύσομαι (νευρεύομαι). Κάμω τι προσέτι, ἢ ὑπὲρ τὸ καθῆκον μου διὰ τὸ νὰ ἔχω, ἢ διὰ νὰ δείξω ὅτι ἔχω ἀρκετὴν, πολλὴν νευρικὴν δύναμιν, διὰ νὰ δείξω παλληκαριάν. Πολυδ. Γ'. 121. καὶ Πλούταρχ. Γ'. σελ. 440.

Ἐπίνειον, τό (νοῦς, γεν. νεώς). Τόπος διὰ ἄραγμα, ἀγκυροτόπι, Ἡρόδ. 6. 116. (μικρὸς λιμένας, ἢ μικρότερος ἀπὸ λιμένα) — 2) Παραθαλάσσιος πόλις μὲ λιμένα, ὅπου εἶναι ἀραγμένη, εὑρίσκεται ὅλη ἡ θαλάσσιος δύναμις ἔθνους τινός τὸ Ἰταλ. δεπόζιτο, σταστιόνη τι μαρίνα. Θκδ. 1, 30. 2, 84 — 3) Τόπος μικρὸς λιμένος, ὅπου κτίζονται, κατασκευάζονται ἢ στενοῦνται τὰ καράβια.

Ἐπινείσσομαι, Μλ. -είσομαι, παλαιὸς τύπος τοῦ ἐπείσομαι.

Ἐπινέμησις, εως, ἡ. Διαμοίρασις, μοίρασμα. ἐκ τοῦ Μέσ. δέ, ἐπινέμομαι, Ἔκτασις, ἐξάπλωσις· τὸ νὰ ἐξαπλόνηται, διαδίδηται τι πολὺ ὀλίγον τοῦ πεπινέμησις πυρὸς Πλούταρχ. Λυσ. 22. παρὰ τὸ.

Ἐπινέμω Μλ. - εμῶ καὶ - νεμήσω, Ἀόρ. ἐπένειμα (νέμω, ἀνμλ.). Μοιράζω, διαμοιράζω τί, Ἰλιάδ. Ι, 216. Ω', 625. Ἔτι δὲ καὶ μοιράζω τι μεταξύ τινων, ἢ εἰς πολλούς· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Ὀδύσ. Τ, 254. — 2) Βόσκω, ἀφίνω νὰ βόσκουν ζῶα εἰς τινα τόπον, ἢ νὰ φάγουν ὅλην τὴν εἰς τινα τόπον εὑρισκομένην βοσκήν· ἐξαιρ. Ἀψίνω ἀγέλην, ἢ πεῖμνην νὰ βοσκήσῃ εἰς ξένον τόπον πβοσκήματα ἐπινέμειν Ἀριστ. παρβλ. ἐπινομία. Μέσως, ἐπινέμομαι. Περιῶ πέρα που ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, Βόσκει εἴς τινα τόπον, βόσκοντας παρᾷ ἀπό τινα τόπον· ἀπερνῶντας βόσκει — Τρπκ. Ἐξαπλόνεται, διαδίδεται τι ὁλόγυρά του. πῦρ ἐπινέμεται πέλιτνα Ἡ φωτιὰ ἐξαπλόνεται εἰς ὅλην τὴν πόλιν, τὴν κατακαίει, Ἡρόδ. 5, 101. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λοιμικῶν νόσων διαδιδομένων, Θουκιδ. Β. 54. πεπενείμητο δὲ Ἀθήνας μάλιστα.

*Ἐπινένισμαι, παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις νεῦμα. ἢ διὰ νεύματος διδομένη προστασία, ἄδεια, στέρξιμον βεβαίωσις, κ. τ. λ. παρὰ τὸ

Ἐπινεύω, Μ. εὔσω (νεύω). Νεύω, κάμνω νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον προστασίας ἐπιβεβαιώσεως, ἀδείας, ἀποδοχῆς, βεβαιώσεως, συγκαταβάσεως· ἤτοι ὅτι στέργω, βεβαιόνω, δέχομαί τι, Παρ' Ὁμ. λέγει ὁ Ζεὺς νεμῶ δ' ἐπάνευσα κάρητι·

Τὸ ἐβαβαίωτα μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς μου, Ἰλ. Ο, 75. πρβλ. Τμ. Δμτ. 169, 46. καὶ Χ, 314. νικόρυθι ἐπένευε φαεινῇ Ἔκαμνε νεῦμα μὲ τὴν λαμπρὰν περικεφαλαίαν του ὁ Ἀχιλλεύς· ἐνηγένει, νεύοντας τὴν κεφαλὴν σίδω κάνει καταφατικὸν σημεῖον, Σνφ. Κρπ. 525, 12 — 2) κλίνω, βαίζω πρός τι μέρος.

Ἐπινέφελος, ὁ, ἡ. (νεφέλη). Σκεπασμένος μὲ σύννεφα, συννεφιασμένος. ἠπειρωτῶν ὄντων, Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦτον συννεφιασμένος, Ἡρόδοτ. 7, 37.

Ἐπινεφέω, Μλ. -ήσω. Συννεφιάζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα. Ἀριστοτ. Προβλ. κς'. 41. οἱ νότοι μεγάλοι γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν, — 2) ἀμετβ. ἠπειρωτεύετο ὁ Ζεύς. Συννέφιαζεν ὁ οὐρανός. Ἄλλως παρὰ Σουϊδ. ἀφ' οὗ

Ἐπινεφής, ὁ, ἡ (νέφος). Συννεφιασμένος, νεφελώδης. Θεόφρ. σελ. 403. ἡμέρας ἐπινεφοῦς καὶ ὑέτιος. Σκοτεινὸς μὲ βροχὴν ἄνεμος.

Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ. (νεφρός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ νεφρά, ἢ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεφρά, Ἰλιάδ. Φ, 204.

Ἐπίνευψις, εως, ἡ (ἐπινεφέω). Συννέφιασμα, συννεφιά. Ἀριστοτ. Προβλ. κς' 41.

Ἐπινέω, Μλ. -νεύτομαι (νέω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ῥευστοῦ τινος, ἐπάνω εἰς νερόν, Θεόφρ. Δ.

Ἐπινέω, Μ. -ήτω (νέω). Γνέθω, κλώθω· ὡς τὸ ἐπικλώθω. ἔβριψ ἐπὶ τῶν Μοιρῶν. τινί τι· Ἐπὶ τῆς Λίτης, Ἰλιάδ. Τ, 128· ἐπὶ τῆς Μοίρας, Ω, 210. ἀμφοτεράκις ἠγανομένω ἐπένητε λίνῳ Καδμίς ἐγεννήθη, εὐδὺς ὡς τὸν ἐγέννητα, ἔκλωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, διώριτε τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του· μετὰ Ἀπρμφ. Αἰλιαν. ὥστε ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπέναι.

Ἐπινέω, (νέω, ἀνμλ.) = ἐπινήω, ἐπινηνέω, Ἡρόδ. 4, 62.

Ἐπινήθω (νήθω) = ἐπινέω, τὸ, γνέθω.

Ἐπινήϊος, ὁ, ἡ. (νηῦς, ναῦς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς πλοῖον, ἀνήκει εἰς πλοῖον. Ἐπιγράμ.

Ἐπινηνέω, καὶ ἐπινέω, ἐπινήω, καὶ ἐπινηέω (νηνέω, νηέω, νήω, ἀνμλ.). Ἐπιστωρεύω, σωρόνω, βάλλω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἐπάνω που, νεκροὺς πυρκαϊᾶς ἐπενήνεων Ἐστώρευαν τοὺς νεκροὺς ἐπάνω εἰς τὴν πυρκαϊάν, Ἰλιάδ. Η, 428. 431. —Ἐπιστωρεύω τι μέ τίποτε, φορτόνω τι ἔως ἐπάνω πάμπαν φρυγάνων ἐπινήουσιν Φορτόνουν ἕως ἐπάνω τὸ ἁμάξι μὲ φρύγανα, τσάκνα Ἡρόδ. 2. 64.

Ἐπίνητρον, τὸ (νήθω). Κατὰ Πολυδ. 7. 32 καὶ 10, 124. πιθανῶς Ἡλιακάτη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ῥόκα.

Ἐπινήφω, Μλ. -νήψω (νήφω) τινί, Εἶμαι νήφων, ἐγκρατεύομαι ἀπό τι· μεταχειρίζομαί τι μετρίως. ἠπινήφω τῷ βίῳ, Πλούταρχ. Ζῶ μὲ σωφροσύνην καὶ μετριότητα.

Ἐπινήχομαι, Μλ. -ξομαι μέσ. ἀποθ. (νήχομαι = ἐπινέω, τὸ, κολυμβῶ, Ὁμ. Βατραχ.

Ἐπινήχυτος, ὁ, ἡ. = νήχυτος, Ὀρφ. Αργ. 39 καὶ 310.

* Ἐπινήω, Μλ. -ήσω (νήω, ἀνμλ.) = ἐπινηνέω.

Ἐπινίκιος, ὁ, ἡ (νίκη). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνοδεύεται εἰς νίκην, ἐν καιρῷ νίκης· ὀδὸ ἐπινίκιον, ὑπακ. ᾆσμα, ἢ μέλος. Ὕμνος, τραγῳδία, τὸν ὁποῖον συνήθιζον νὰ ψάλλουν οἱ νικηταί, οἷα εἰσὶ τὰ σωζόμενα τοῦ Πινδ. τὰ ἐπινίκια, ὑπκ. ἱερά, Ἑορτή, πανήγυρις, θυσία, διὰ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ δοξολογία ἐν τοιαύτῃ περιστάσει (νι).

* Ἐπίνικος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πινδ. Ὀλ. 8, 99. Boeckh. ἐν Σχλ. Πινδ. σλ, 460.

Ἐπινιπτρίς, ἴδος, ἡ (νίζω). Τὸ ποτήρι μὲ κρασί, τὸ ὁποῖον συνεθίζουν νὰ δίδουν ἀφ' οὗ νίψουν τὰς χεῖρας καὶ πλύνουν τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν τράπεζαν, τὸ κοινῶς, σπολοκάνι, σπαλακάντι. Πολυδ. ς', 31.

* Ἐπινίπτω, Μλ. -ψω (νίπτω). Βρέχω, μουσκεύω, πλύνω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐσωτερικὸν μέρος τινός.

Ἐπινίσσομαι, Μλ. -νίσσομαι (νίσσομαι). Πηγαίνω, ἔρχομαί που προτέτε, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι· μετὰ γεν. ἠπειρ. πεδίοιο, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 689. συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Ἀπ. Ῥδ. (τὸ Ἰώτα, φαίνεται φύσει μακρ.)

Ἐπινίφω, Μλ. -ψω (νίφω). Χιονίζω προτέτε ἢ ἐπάνω που, Σνφ. Κυρ. 8, 1. — 2) μεταβ. Κάμνω νὰ πέσῃ χιόνι, χιονίζω ἀπ' ἐπάνω, ῥίπτω χιόνι ἐπί τί, ἢ σκεπάζω καταπλακόνω τίποτε μὲ χιόνι. (νι)

Ἐπινοέω, Μλ. -ήτω (νοέω, ἀνμλ.). Ἔχω τι κατὰ νοῦν, εἰς τὸν νοῦν μου· ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω, νὰ ἐπιχειρήσω τι· συλλογίζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ· ἐφευρίσκω, πλάττω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου ἐναντίον τινός· τινί τι· Θουκυδ. Α'. οἱ μὲν καὶ ἐπινοῆται αὐτῆς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν. Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, — 2) μετὰ Ἀπρμφ. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ κάμω τι. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. χρησιμεύει ὅλως καὶ ἡ μέσ. διάθ. ἐπινοοῦμαι, μετὰ παθτ. ἀορ· ἐπινοηθῆναι Ἡρόδ. 6, 116. ἀφ' οὗ.

Ἐπινόημα, ατος, τὸ. Συλλογισμός, στοχασμός· πᾶν ὅ,τι ἐφεύρε τις διὰ τοῦ νοός, ἐστοχάσθη, ἢ ἔπεσεν εἰς τὸν νοῦν του· σκοπός· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοημάτικός, κή, κόν. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοός. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπινοεῖν.

Ἐπινόησις, εως, ἡ (ἐπινοέω). Τὸ νὰ στοχάζηται καλῶς, καταλαμβάνῃ, καὶ ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοὸς τίς τι· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοητικός, κή, κόν, = ἐπινοημάτικός. Ἐφευρετικός, ἐπιβουλευτικός.

Ἐπίνοια, οἵας, ἡ (νοῦς). Συλλογισμός, στοχασμός, ἐφεύρεσις διὰ τοῦ νοός. Ξνφ. Κυρ. Π. 2, 318. Σιοπὸς, ἐπιχείρησις· δευτέρα σκέψις, ἀρχαιότερος στοχασμός, ὑστερινὴ γνώμη· κατανόησις. Θουκυδ. Γ'. Φρόνησις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 389. ψεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην.

Ἐπινομή, ἡ (ἐπινέμομαι) = τῷ ἐπμ. Πλουτ.

* Ἐπινομία, ἡ (ἐπινέμομαι). Τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δίδουν κατὰ συνήθειαν δύο γειτονικαὶ δυνάμεις, βασιλεῖς ἢ ἐπικράτειαι, εἰς τοὺς κατοίκους τῶν τόπων των διὰ νὰ βόσκουν τὰ ζῶα των ἀμοιβαίως εἰς τοὺς τόπους των. Ξνφ. Κυρ. π. 3, 2, 11. παρβλ. Πολυδ. 7, 184. — 2) = ἐπινέμησις· ὥθεν, ἐπινομία ἡ ἐπινομὴ πυρός, Ἁπλωμα, ἐφάπλωμα πυρκαϊᾶς, φωτιᾶς.

Ἐπινομίς, ἴδος, ἡ (νέμος). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τοὺς νόμους· ὅ,τι προστίθεται εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως διαμορφώζεται· ἐνγένει, Προσθήκη. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ διδόμενον χάρισμα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου ἔτους, τὸ κοινῶς Ἁγιοβασιλιάτικα, ὅπερ ἄλλως καὶ εὐαρχισμὸς λέγεται. Ἀθήν. Γ'. σελ. 97. ἢ οὐ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλοῦσιν.

Ἐπινομοθετέω, Μλ. -ήτω (νομοθετέω). Προστίθετω ἀκόμη τι εἰς τοὺς νόμους· διορίζω τι προσέτι μὲ νόμον, κάμνοντας καὶ δι' αὐτὸ νόμον.

Ἐπίνομος, ὁ, ἡ (νομός). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται ἑνώνεται εἰς τι πλῆθος, εἴς τι τάγμα· ὡς τὸ σύνομος. Πινδ. — 2) (νόμος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, σύμφωνον μὲ τοὺς νόμους, καθὼς διορίζουν οἱ νόμοι.

Ἐπινοσέω Μλ. -ήτω (νοσέω). Εἶμαι ἀκόμη ἄῤῥωστος. Ἱπποκρ. Προγν. Α'. σελ. 77. Εἶμαι φιλάσθενος, ἀδύνατος μετά τινα ἀσθένειαν.

Ἐπίνοσος, ου, ὁ, ἡ (νόσος). Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. δ'. ἠπίνοστον σῶμα. ἠπίνοστον χωρίον, Τόπος νοτώδης, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀῤῥωστεῖτε. Ἐπῤῥ. ἐπινόσως.

Ἐπινοτίζω, Μ. -ίσω (νοτίζω). Βρέχω, μουσκεύω, νοτίζω, κάμνω νοτερόν, ὑγραίνω, ῥευτίζω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἀπ' ἐπάνω. Διοσκουρ. Β'. 105.

Ἐπινυκτερεύω (νυκτερεύω). Περνῶ τὴν νύκτα, ξενυκτίζω πλησίον εἴς τι ἢ μέ τίποτε.

Ἐπινύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὴν νύκτα εἰς καιρὸν νυκτός. Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 121. ἠπινύκτια μῆλα νομεύων, Βόσκων τὰ πρόβατα τὴν νύκτα.

Ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ. ἰδαίτ. Θηλ. τοῦ ἐπινύκτιος — 2) ὡς ἐπίθ. = α'.) Πάθος τι ἐπὶ τὸ σῶμα σφοδρότερους τὴν νύκτα προξενοῦν σπασμοὺς καὶ πόνους, παρὰ τὴν ἡμέραν. Πολυδ. καὶ Κίλτ. Ε'. ἡ. 1. ἠπινυκτίς, φλύκταινα ὑποπίλιδίνος, ὑφυγρος, ἑναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη. — β') Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ τῆς νυκτὸς συμβεβηκότα, ὡς τὸ τῆς ἡμέρας Ἐφημερίς.

Ἐπινυμφίδιος, ὁ, ἡ (νυμφίδιος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν γάμον· νυμφιάτικον. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 814. ἠπινυμφίδιος ὕμνοις. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 125. ἠγάμος ἐπινυμφίδιος.

Ἐπινύσσω, Ἀττ. ἐπινύττω, Μλ -ξω (νύσσω). Κεντῶ, σουβλίζω, τρυπῶ· βλάπτω, κτυπῶ, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ σῶμα τοῦ σώματος.

Ἐπινυστάζω, Μλ -ξω καὶ -σω (νυστάζω, ἀνμλ.). Νυστάζω, μ' ἔρχεται ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τι, ἐν' ᾧ κάθημαι πλησίον τινός, ἐν ᾧ ἀκούω τι.

Ἐπινωμάω, Μλ -ήτω (νωμάω). Κομίζω, ὁδηγῶ· κυβερνῶ, διευθύνω τὸν δρόμον, τὴν κίνησίν τινος εἴς τι μέρος· Κομίζω, φέρω τι πρός τινα, τινά τι. Σφκλ. Φιλ. 186. ἠπειῶνα κακῶν ἐπινωμᾶνε. Εὐρ. ἠπώαν. Αἰτχ. Εὐμ. 311. Ἀγμ. 762. καὶ παραλείπει τῆς αἰτ. ἀμετβ. δοκοῦν· Βαδίζω, πορεύομαι, πηγαίνω που. ἠκαύσων δ', εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ, αἰεὶ προστνώμαα Σφκλ. Φιλ. 717. — 2) Διανέμω, μοιράζω τι μεταξὺ εἰς ἄλλα, Σφκλ. Ἀντιγ. 139. κἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπινώμα στυφελίζουσα.

Ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ. Εἶδος τι τερατώδους ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Γαλεῶν, ὃς καὶ Νωτιδανὸς καλεῖται.

Ἐπινωτίδιος, ὁ, ἡ (νῶτον). Πᾶν ὅ,τι κεῖται εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ νῶτα, ἐπὶ τὴν ῥάχιν. Ἀνάλεκτ. Γ'. σλ. 185.

Ἐπινώτιος, ὁ, ἡ (νῶτον) = ἐπινωτίδιος. Πολυδ. Β'.

Ἐπιξαίνω, Μλ -ξανῶ (ξαίνω). Σύω, ῥᾶ. ζωγραφίζω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος τινός. Βασίλ.

Ἐπιξανθίζω, Μλ -ίσω (ξανθίζω). Βάπτω, κάμνω τι ἐπάνω ξανθόν, κιτρινάριστον ὡς τὸ μάλαγμα, ἢ μαυροκίτρινον.

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξανθόν, κίτρινον ὡσάν τὸ φλωρί, ἢ μαυροκίτρινον — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπάνω μόνον κιτρινάριστον, ἢ μαυροκίτρινον, τὸ κοινῶς γρίβαν, γραβανόν· ἐπὶ λαγῶν, Σιφ. Κυρ. 5, 22 καὶ ἐπὶ ἐλάφων, Πολυδ. 5, 68.

* Ἐπιξεινόω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ξένος, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει που ἢ πρός τινα ὡς ξένος ἢ ὡς φίλος ἀπὸ ξένον τόπον, τὸ τουρκβ. μουσαφίρης.

Ἐπιξενόω, Μλ -ώτω (ξενόω). Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλον ἀπὸ ξένον τόπον, τουρκβ. μουσαφίρης. — Κατά παλ. διάδ. μόνον χρήσιμον. Πηγαίνω, ἔρχομαι πρός τινα ὡς φίλος ἀπὸ ξένον τόπον, καὶ μὲ δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του, μὲ περιποιεῖται· μετά δοτ. Πηγαίνω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος· ἐπιξενοῦμαί τινα. ‖ ἐπιξενοῦμαι τῇ πόλει· Συμπεριλαμβάνομαι εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ξενίας. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1351. Ἀριστοφ. Ἀχ. 318. ἀφ' οὗ

Ἐπιξένωσις, εως, ἡ. Ὁ ἐρχομός πρός τινα φίλον τινός ἀπό ξένον τόπον, Φίλ. Εἰκ. Γ. 13. Ὁ ἐρχομός ξένου τινός εἰς τινα πόλιν, τόπον, καὶ ἡ γνωριμία, τὴν ὁποίαν κάμνει μέ τοὺς ἐκεῖ κατοίκους, Διόδ. Σικ. Τόμ. Β'. σελ. 582.

Ἐπιξέω Μλ -ξέσω (ξέω) ὡς τό ἐπιξαίνω· Ξύω, ξῶ, χοκανίζω, ζουγρανίζω, ἐπί τήν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· γράφω, κάμνω χαραγματιές ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοφ.

Ἐπίξηνον, τό (ξηνός). Σανίδι, κούτσουρον ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον κόπτουν, λιανίζουν χρέατα· ἐξαιρ. τράπεζα μαγειρική· ὡς τό ἐπικόπανον· ἔτι δέ καὶ τό κούτσουρον ἐπί τοῦ ὁποίου ὁ δήμιος ἰταλ. μπόϊας, τουρκβ. τζελάτης κόπτει τάς κεφαλάς τῶν καταδίκων. Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1288. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. ὑπέρ ἐπιξήνου θελήτω τήν κεφαλήν ἔχων λαγειναν.

Ἐπιξηραίνω, Μλ -ρανῶ (ξηραίνω). Ξηραίνω, στεγνόνω τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἀφ' οὗ

Ἐπιξηραντικός, κή, κόν. Ὅστις, ἡ πᾶν ὅ,τι ξηραίνει, στεγνόνει τήν ἐπιφάνειάν τινος.

* Ἐπιξηρασία, ἡ. Τό νά ξηραίνηται, στεγνόνη ἡ ἐπιφάνεια, τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος πράγματός τινος.

Ἐπίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξηρόν στεγνόν εἰς τήν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιξυγκάμπτω (συγκάμπτω). Λυγῶ τά δύω ἄκρα πράγματός τινος καί τά ἑνόνω ἓν ἐπάνω εἰς τό ἄλλο, Ἱπποκρ. Ἀρθρ. σελ. 824.

Ἐπίξυνος, ὁ, ἡ (ξυνός) ποιητ. ἀντί ἐπίκοινος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινόν, ἀνήκει εἰς δύω ἢ εἰς πλείονας ἐν ταυτῷ πεπίξ. ἀρουραι Ἰλιάδ. Μ. 422. ἀφ' οὗ

* Ἐπιξυνόω, ποιητ. ἀντί ἐπικοινόω. Κάμνω τι ἐπίκοινον, νά ἀνήκη εἰς πλείονας, νά μετέχουν ἀπό αὐτό περισσότεροι· Μέτ. Ἔχω κτῆμά τι κοινόν μέ ἄλλον ἢ μέ ἄλλους.

Ἐπιξύριος, ὁ, ἡ (ξυρόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ διά τό ξυράφι· ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον σφογγίζουν ἢ κονοῦν τό ξυράφι· (ψ). Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 53.

Ἐπιξύω Μλ -ξύσω (ξύω). Ξύω, ξῶ, τρίβω τι ἐπί τι. Ἀθην. πεπιξύειν τυρόνι. Ζουγρανίζω, χοκανίζω, κάμνω ὁμαλόν τι ἐπάνω πεπίξ. γαῖαν Ἀρτ. (τό υ, καθ' ὅλους τούς χρόν. μακρ. συνήθ. παρά τοῖς μετέπειτα ποιητ. δέ μόνον ἐν τῷ Μλ. καὶ Παρτ. βρχ. ἐνίοτε.)

Ἐπιέγδοος, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Ὀκτώ καὶ ἥμισυ, ὀχτώμισυ. Ἰδέ ἐπίτριτος.

Ἐπιοίνιος, ὁ, ἡ. ἔτι δέ καὶ τριτλ. (οἶνος) ποιητ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κρασί, ἢ γίνεται, συμβαίνει ἐπάνω εἰς τό κρασί. Θέογν. 949.

* Ἐπιοινοχοεύω (οἰνοχοεύω) ποιητ. Κερνῶ κρασί· ἐπιοινοχ. θεοῖς Τμ. Ἀφρ. 205.

Ἐπιόν. Μετοχή οὐδετ. ἐκ τοῦ ἐπειμι. Θουκυδ. τό ἐπιόν θέρους, Τό ἀκόλουθον, τό ἐρχόμενον καλοκαίρι. Ἀρσεν. τῷ ἐπιόντι χρόνῳ, Ὁ ἀκόλουθος. Θηλυκ. ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα. Ἰδέ ἐν τῶν ἐπειμι.

* Ἐπιόπτης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντί ἐπόπτης. Ἐπιγρ. Ὁμ. 12.

* Ἐπίοπτος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντί ἔποπτος. Πᾶν ὅ,τι εἶδε, παρετήρησε, ἐπεθεώρησέ τις.

Ἐπιορκέω, Μλ -ήσω, συνήθ. -ήσομαι (ἐπίορκος). Κάμνω ψεύτικον ὅρκον· ‖ πρός δαίμονας, Εἰς τινα θεότητα, εἰς τό ὄνομα θεοῦ τινος. Γλῶσ. 188. Πατῶ, χαλῶ, δέν φυλάττω τόν ὅρκον μου ‖ θεούς ἐπιορκεῖν· Δέν φυλάττω, παραβαίνω τόν ὅρκον μου, τόν ὁποῖον ἔκαμα εἰς τόν θεόν· Ξεφ. Ἀνάβ. 2, 4, 7. 3, 1, 22. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1596. ὡσαύτως καὶ ‖ τάς βασιλικάς ἱστίας ἐπιορκεῖν· τό νά κάμνη τις ψεύτικον ὅρκον εἰς τούς ἑστιούχους θεούς τοῦ βασιλέως. Ἡρόδ. 4, 68. πρβλ. ἐπόμνυμι, ἀντιθ. τῷ εὐορκέω — 2) ὡς τό, ὄμνυμι παρά Σόλ. μόνον. ἀφ' οὗ

Ἐπιορκητικός, κή, κόν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νά πατῇ τόν ὅρκον του· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐπιορκίαν, ψεύτικον ὅρκον, ἢ χάλασμα τοῦ ὅρκου.

Ἐπιορκία, ἡ. Ψευδής ὅρκος, πάτημα, χάλασμα τοῦ ὅρκου. Ξεφ. καὶ Γρηγ. Ναζ. περί ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτειν, παρά τό

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις κάμνει ψεύτικον ὅρκον, Γλῶσ. Τ. 264. Ἡσόδ. Ἔρ. 802. Τά δ' ἄλλα χρῆται ὅ,τι Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσόδ. μόνῳ τῷ οὐδ. γέν. πέπιορκον ὀμόνναι Ἰλιάδ. Τ, 279. Π, 260. Ἡσόδ. Ἔρ. 208, Θγν. 232. Κατ' ἐντελῆ σύνταξ. πέπιορκον ὅρκον ὤμοσεν Ἀριστοφ. Βτκ. 150. πρβλ. ἐπόμνυμι. — 2) Ἰλιάδ. Η, 332. πέπιορκον ὤμοσεν Ὠρίωνα εἰς μάτην, δηλ. ὁ ὅρκος του δέν ἐπληρώθη, δέν ἐγένετο καθώς ὡρίσθη, διότι οὕτως ἠθέλησαν οἱ θεοί· ὄχι ὅμως ὅτι ἦτον ὁ ὅρκος του προμελετημένη ἐπιορκία. Ἐπιῤῥ. ἐπιόρκως.

Ἐπιορκοσύνη, ἡ. = ἐπιορκία. Ἀνέκδ. Β'. σελ. 379. ἐκ τοῦ

Ἐπιορκόσυνος, ὁ, ἡ. = ἐπίορκος.

Ἐπιόσσομαι (ὄσσομαι). Ἔχω τι πρό ὀφθαλμῶν μου, τό βλέπω μέ τά ὀμμάτιά μου, φῶς φανερά. Τρπ. Πλουτ. Πραστηρῶ, στοχάζομαι, προβλέπω ὅτι θέλει γένῃ, συμβῆτι, Διόδ. Ρ, 381. πέπιοσσομένω θάνατον καὶ φῦλαν ἑτάρων.

Ἐπίουρα, τά (οὖρον, ὅρος). Τό μεταξύ διάστημα τόπου· διαφορά τῆς ἀποστάσεως, τοῦ διαστήματος, Ἰλιάδ. Κ, 351. » — ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνοιιν, κατ' Ἀρστχ· Ὅσον μακρύτερα βήματα, διαστήλια, κάμνουν οἱ ἡμίονοι, τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. τά μουλάρια, παρά οἱ βόες, βόδια, ὅταν τραβοῦν τό ἀλέτρι· διότι ὁ ποιητ. προσθέτει ἐπεξηγηματικ. καὶ γάρ τῶν βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτόν ἄροτρον· πρβλ. Ὀδσ. Θ, 124. ὅπου μέντοι δέν ἀναφέρονται οἱ βόες, καὶ ἡ ἔννοιά ἐστιν· Ὅσον μεγάλον εἶναι τό διάστημα ἢ ὁ τόπος, τόν ὁποῖον διατρέχουν αἱ ἡμίονοι εἰς τό ὄργωμα, ὅταν διάστημα τόπου ὀργόνουν ζευγμένα μουλάρια· Τό Ἐπικ. οὖρον, Ἰων. οὖρος, ἐστί = τῷ Ἀττ. ὅρος, Σύνορον, σημάδι βαλμένον καὶ διορίζον τόπου τινός τό διάστημα, τό ὁποῖον πρέπει νά τρέξῃ, δουλεύτῃ τις καὶ τ. τ. Ὅθεν, Διάστημα τόπου ἕως εἰς τι διορισμένον μέρος· ὡς τό πέρας, τέρμα, τοῦτ' ἔστι ὄχι μόνον τό σύνορον, τό σημάδι, ἀλλά καὶ ὁ χρόνος, καιρός, ὁ ἀπαιτούμενος εἰς τό νά φθάσῃ τις ἢ τι ἕως ἐκεῖ· ὅθεν, ὁ σκοπός, τό νοούμενον, εἰς τό βίψιτοῦ δίσκου, ὁ τόπος τόν ὁποῖον πρέπει νά διατρέξῃ ὁ δίσκος ὥστε νά πέσῃ εἰς τό νοούμενον. Ἰλιάδ. Ψ, 431. » ὅσσα δίσκου οὖρα πέλονται ἔτι δέ καὶ, » δίσκουρα, Ψ, 523. ἄρα, ἐπίουρα, Ὅλο τό διάστημα τόπου, τό ὁποῖον διατρέχουσι ὀργόνουσαι αἱ ἡμίονοι, οὕτως ἐξηγεῖ τό παράδ. καὶ ὁ Ἐνετ. Σχολαστ.

Ἐπίουρος, ὁ, ἡ = οὖρος· Φύλαξ, ἐπιτάτης, διοικητής, ἴσως Ἔφορος· ἐνίοτε μετά δοτ. Γλῶσ. Ν, 450. » — τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον· τό πλεῖστον μετά γεν. » ὧν ἐπίουρος Χοιροβοσκός, γουρουνᾶς, Ὀδσ. Ν, 405. Ο, 39. ὡς τό, ἐπιβουκόλος, ἐπιβώτης, ἐπιποιμήν, ἐσχηματισμ. — 2) Ξύλινον καρφί. Θεόφρ., Ἀριστοτ. καὶ Νίκλας ἐν Γεωπονικ. Γ, σλ. 658.

Ἐπιοῦσα, ἡ. Μτχ. ἐνστ. τοῦ ἔπειμι, (εἶμι) ὑποκουμ. ἡμέρα. Ἡ ἀκόλουθος, ἑπομένη, ἐρχομένη ἡμέρα, ἡ αὔριον. ἀφ' οὗ

Ἐπιούσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χωρισμένον διά τήν ἀκόλουθον ἡμέραν· ὅθεν ὅ,τι ἀρκεῖ ἀπό τήν μίαν ἕως εἰς τήν ἄλλην ἡμέραν· ἐν τῇ Ν. Δ. » ἐπιούσιος ἄρτος, Τά καθημερινόν ψωμί.

* Ἐπιόψομαι, ποιητ. ἀντί ἐπόψομαι.

Ἐπίπαγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι), Τλη παγωμένη, πηκτή, ἡ ὁποία εἶναι, γίνεται, σχηματίζεται ἐπί τι ῥευστόν· πέττα, κόρα πάνω, πανάδα κορυφή βρασμένου γάλακτος, ἄλλως γραῦς, καὶ τ. τ.

Ἐπιπάγχυ, Ἐπίῤῥ. τό πάγχυ κατ' ἔπτσ. Ἡσόδ. Ἔρ. 262. ὅπου μέντοι αἱ ἄριστα ἐκδ. ἐπί πάγχυ ἔχουσι, καὶ τήν Ἐπί, ὑπάγουσι εἰς τό ῥῆμα, κατά Ἰλιάδ. Κ, 99. πρβλ. Lobeck εἰς Φρν. τλ. 48. Εὑρηται δέ καὶ προπαροξ. ἐπίπαγχυ, Θηρτ. 17, 104.

Ἐπιπαίζω, Μλ -ίσω (παιζίζω). Ψάλλω, παιανικόν ὕμνον προτέτει διά τι, μετέπειτα.

Ἐπιπαίζω, Μλ -ξομαι (παίζω, ἀνμλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀθήν. 516.

Ἐπίπαισμα, ατος τό (ἐπιπαίω). Σκέπασμα, = πρόπασμα, ἐπίπασμα.

* Ἐπιπαιστικός, ἡ, όν (ἐπιπαίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον διά περίπαιγμα, ἀστεϊσμόν, ὅστις εἶναι ἀστεῖος, εὐτράπελος, μετωριάρης, τό τουρκβ. χωραταστής.

Ἐπιπαίω, Μλ. -παιήσω (παίω, ἀνμλ.). Κτυπῶ, κρούω ἐπάνω εἰς τι, σκουτσώνω. ὡς τό προσκόπτω. ἔτι δέ καὶ ἐπιπταίω.

Ἐπιπαιωνισμός, ὁ, ἡ (παιωνίζω) λέγεται ὁ ὕμνος, τόν ὁποῖον ψάλλουν εἰς ἐπαινόν τινος ἢ εἰς νίκην τινά. Στράβ, Θ. 516.

Ἐπίπακτις, ίδος ἡ: Ὄνομα χόρτου τινός παρά Διοσκ. Δ, 109. Πλίν. Ι', 20. Θεόφρ. Φυτ. Ἰς. Θ' ιά, καὶ ἑλλαβορίνη λεγόμενον.

Ἐπιπακτόω, Μλ. -ώσω (πακτόω). Κλείω, σφαλνώ, κλειδόνω, κατακλειδόνω. Πολυδ. Γ', 27. » τό δέ κλαῖσαι ἴσον καὶ τῷ πακτοῦν, καὶ ἐπιπακτοῦν τάς θύρας, ἐστί, ὥσπερ τό ἀνοίγειν, ταυτόν τῷ λύειν.

Ἐπιπαλαμάομαι (παλαμάομαι) = ἐπιμηχανάομαι, ποιητ.

Ἐπιπαλάσσω, Μλ -ξω (παλάσσω). Σπιλόνω, λερόνω, τό τουρκβ. μορντάρεύω τι. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 880.

* Ἐπίπαμα, τό (πῆμα), Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν, ἐκέρδησέ τις προτέτει, πρός τοῖς ἄλλοις· Σχλ. Θκρτ. 15, 114. ὅπου οἱ Ἐκδ. Αὐγστ. ἐπίπαμμα, ψευδῶς γράφουσι.

Ἐπιπαματίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. Θηλκ. τοῦ ἐπιπάμων. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 581.

Ἐπιπαμφαλάομαι (παμφαλάω). Βλέπω, κυτάζω τι μέ μίαν ὀμματιάν, βίπτω μίαν ὀμματιάν εἰς τι. ποιητ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β', 127.

Ἐπιπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Δωρ. ἀντί ἐπίκληρος (υ – –). Ἰδιαίτ. Θηλκ. ἐπιπαματίς, ίδος, ἡ.

Ἐπίπαν, Ἐπίῤῥ. (πᾶν). Καθόλου, γενικῶς, ὁλότελα, παντελῶς, παντοῦ· ὡς καὶ ἐπίπαν, Κοινῶς, συνήθως, Ἡρόδ. 7, 50, 1. πέπαν εἰπεῖν, Κοινῶς εἰπεῖν, καθόλου εἰπεῖν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. (Παρά τοῖς Ἀττ. υ – – Meis neke ἐν Μνῆρ. σλ. 51).

Ἐπιπάξ, Ἐπίῤῥ. ἰδέ ἐπιτάξ.

Ἐπίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος, προπάππος. Ἀριστοτ. Πολ. Γ', 2. Ἔτι δέ καὶ ὁ πατήρ τοῦ παππου.

Ἐπιπαραγίγνομαι, Μλ -γενήσομαι, μέσ. ἀποδ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Γίνομαι, ἢ καὶ ἔρχομαι ὑποστέτι.

Ἐπιπαράγω, Μλ -ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἄγω,

Ἐπιπικραίνω, Μλ. -ανῶ (πικραίνω). Παραπικραίνω, κάμνω πικρότερον. Ἱπποκρ.

Ἐπίπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρούτσικον.

*Ἐπιπικρόω, Μλ. -ώσω (πικρόω) = ἐπικραίνω, Ἐμπδ.

*Ἐπιπίλναμαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει (πίλναμαι) Πλησιάζω, συμφύω, ζυγόνω, κοντεύω που· ποὺτε χιὼν ἐπιπίλναται. Δὲν πίπτει ποτέ χιόνι, Ὀδσ. Ε, 44. ὡς τὸ ἐπιπελάζω.

*Ἐπιπίμπλημι, Μλ. -πλήσω (πίμπλημι, ἀνωμ.) τί τινος. Γεμίζω τι ἀκόμη περισσότερον μέ τίποτε, Ἀρστφ. Ὀρν. 972.

Ἐπιπίνω, Μλ. -ἰομαι, Πρκμ. -πέπωκα, Ἀόρ. ἐπέπιον, (πίνω, ἀνωμ.) Πίνω τίποτε προσέτι, ἐπάνω, ἢ ἀφ' οὗ ἔπια ἄλλο τι· μεταπίνω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. πίνω μὲ μεγάλον ποτήρι ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ τράπεζα, Ξνφ. Ἀρπ. 6, 2, 11. (περὶ τῆς προσῳδ. ἰδὲ πίνω).

Ἐπιπίπτω, Μλ. -εσοῦμαι, Πρκ. -έπτωκα, Ἀόρ. ἐπέπεσον (πίπτω, ἀνωμ.) Πίπτω ἐπάνω που, προσέτι, ἢ εἰς τι· πίπτω ἐπάνω εἰς τινα, τὸν καταπλακώνω ἔξαφνα· ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. Ξενοφ. ἡτοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα παρ' Ἡρόδ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἔχθρ. ἐπιδρομῆς, ἢ εἰσβολῆς· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἐς· πέπτ. ἐς τοὺς Ἕλληνας „ 7, 207. (ῐ)

Ἐπιπιστεύω, (πιστεύω). Ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα. Ἰώσηπ.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ (ἐπιπιστόω). Ἐπιβεβαίωσις· καὶ μετὰ ταῦτα βεβαίωσις. - 2) Παραβεβαίωσις, ἡ δευτέρα βεβαίωσις, ἥτις προστίθεται ἁπλῶς εἰς τὴν πίστωσιν, τὸ Γαλλ. surcroît· ῥητορ. τεχνικὴ λέξις τοῦ Βυζαν. Θεοδώρου, παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 266. Ε.

Ἐπίπλα, τά. Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ κινητὰ σκεύη, τὸ Ἰταλ. μοβίλια, Ἡρόδ. 1, 150. 7, 119. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 2. — Πασαδήποτε κινητὴ περιουσία, ἀντιθ. τῷ, ἐγγεια κτήματα, (ἀναμφιβ. παρὰ τὸ, ἐπίπλοος, ὁ, ἡ, ὅπερ ἰδέ· συναιρ. τοῦ ἐπίπλοα, ὥσπερ τὸ διπλᾶ, ἐκ τοῦ διπλόα· ὁ ἐνικ. ἀρθμ. ἔπιπλον, φαίνεται ἄχρηστος).

Ἐπιπλάζω, Μλ. -πλάγξω (πλάζω, ἀνωμ.) Διώκω, κυνηγῶ τι ἀπὸ παντοῦ, τὸ κάμνω νὰ περιφέρηται, περιπλανᾶται. Εὐχρηστότ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐπιπλάζομαι, Μλ. -πλάγξομαι, ἀόρ. ἐπεπλάγχθην. Πλανῶμαι, περιφέρομαι ἐπάνω που, περιτρέχω, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανώμενος· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ μετχ. ἀόρ. μετὰ αἰτ. ἡπόντου ἐπιπλαγχθείς Πλανηθεὶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Θ, 14. παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, καὶ μετὰ δοτ. Ξνφ. Ἐφ. καὶ Βασίλ. Ἐπιστ. Α'. (Παράδοξον τῳόντι φαίνεται ὅτι ὁ διδάσκαλος Κούμας σημειοῖ τὸ ἐπιπλάζω ὡς Αἰολικ. = πλήσσω, ἴσως εἶναι καὶ τοῦτο τυπικὸν σφάλμα.)

*Ἐπιπλαγχάομαι, (πλαγχάομαι) = ἐπιπλάζομαι· ἀφ' οὗ

*Ἐπιπλαγκτήτης, ου, ὁ, Ὅστις περιπλανᾶται, περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπιγρμ. παρὰ Welcker Syll. epigr. 32, 11.

Ἐπίπλασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται ἐπάνω εἴς τι· ἀλειφή, ἔμπλαστον· παρὰ τὸ

Ἐπιπλάσσω, Ἀττ. ἐπιπλάττω, Μλ. -άσω (πλάσσω). Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς τίποτε· στουπόνω τι ἀλείφωντάς το μὲ τίποτε, τὸ κοινότ. παλαμίζω τι (ασω)· ἀφ' οὗ

Ἐπίπλαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, παλαμισμένον ἐπάνω μὲ τίποτε· βαμμένον, ψευτισμένον, ὑποκρινόμενον, ψεύτικον, νόθον· ὅστις ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι, ἢ ὅτι ἠξεύρει τι· ὑποκριτής, ψεύτης· ὡς τὸ, πλαστός, παρὰ Λουκιαν. ἐπίπλαστος φίλος. Ἐπῤῥ. ἐπιπλάστως.

Ἐπιπλαταγέω, Μλ. -ήσω (πλαταγέω). Κάμνω μὲ τίποτε κτύπον, κρότον, τὸ κοινότ. πλαταγίζω· κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν.

Ἐπιπλατύνω, Μλ. -υνῶ (πλατύνω). Κάμνω τι πλατύτερον φαρδύτερον ἐπάνω· ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, φαρδύνω τι περισσότερον.

*Ἐπίπλατυς, εος, ὁ, ν, τό (πλατύς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πλατύ.

Ἐπιπλεῖον, Ἐπίῤ. = ἐπιπλέον.

Ἐπίπλειος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐπίπλεως.

Ἐπιπλείων, ονος, ὁ, ἡ· τό, πλείων κατ' ἔπτσ.

Ἐπιπλέκω, Μλ. -ξω (πλέκω). Πλέκω τι εἰς τι, προσέτι, ἐπάνω εἰς τι· ἐμπλέκω, περιπλέκω· θηλυκόνω, συνδέω, μπερδεύω.

Ἐπιπλέον, Ἐπίῤ. ἀντὶ ἐπὶ πλέον, Ἀκόμη, περισσότερον, ἀκόμη μακρύτερα, διεξοδικώτερα, καθαρώτερα. Θουκυδ. ἐπιπλέον διηγησάμενος.

Ἐπίπλεος. έα, εον (πλέως). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον, κατηγεμάτον, παρηγεμάτον· ἔτι δὲ καὶ Ἐπκ. ἐπίπλειος, καὶ Ἀττ. ἐπίπλεως.

Ἐπίπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ πλευρά, εἰς τὸ πλάγι. Ἡσύχ.

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πλέῃ μὲ καράβι, ἀρμενίζῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ τι, ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, πρός τι, πλησίον τινός, ἀπ' ἀντικρύ· τὸ νὰ ἀρμενίζῃ ἐναντίον τινός, νὰ ἐφορμᾷ μὲ τὸ καράβι κατά τινος, τὸ Ἰταλ. νὰ ἀτακάρῃ ἄλλο καράβι· παρὰ τὸ

Ἐπιπλέω, Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνωμ.) Πλέω, ἀρμενίζω που· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ αἰτ. ἠπόντων, ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὑγρὰ κέλευθα Ἰλδ. Α, 312. Ὀδσ. Ι, 227. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. καὶ τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπιπλώω, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 575. - 2) Ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι, ἀρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ ἐναντίον τινός· ἀντιπλέω, ἀντικολυμβῶ, ἤτοι ἐξ ἐναντίας, ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἀντίκρυ μέρος ἀρμενίζω, κολυμβῶ. Ὁρμῶ μὲ τὸν στόλον, Ἰταλ. φλόταν, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τινί καὶ, ἐπί τινα. - 3) Προστέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μαζύ, ἀρμενίζω, ταξειδεύω, Ἀρστφ. Βτρχ. 197. ἐν γένει, πλέω μὲ καράβι. Ἡρόδ. 7, 96. 98. 184. (Καὶ ἐδῶ πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας, πλεύσω σημειώσας τὸν Μλ.)

Ἐπίπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό, γεν. ω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπίπλεος.

Ἐπιπλήθω, Μλ. -σω (πλήθω). Εἶμαι καλὰ γεμάτος, κατηγεμάτος, παρηγεμάτος.

*Ἐπιπλήκτειρα, ἡ· ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ ἐπιπλήκτωρ.

*Ἐπιπλήκτηρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ἐπιπλήκτης, ου, ὁ (ἐπιπλήσσω). Ὅστις κτυπᾷ, κρούει ἐπάνω που, κτυπᾷ, δέρνει, τιμωρεῖ, παιδεύει μὲ δαρμόν· ἀφ' οὗ

Ἐπιπληκτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐπιπλήττῃ, ὀνειδίζῃ, προσωποδέρνῃ· νὰ τιμωρῇ, παιδεύῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς κτύπημα, ἐπίπληξιν, τιμωρίαν· Ἐπῤῥ. ἐπιπληκτικῶς.

*Ἐπιπλημμύρω, (πλημμύρω). Πλημμυρίζω τόπον τινός. (ῠ)

Ἐπιπληξία, ἡ, = ἔμπληξία. Πολυδ. Ε'. 121.

Ἐπίπληξις, εως, ἡ (ἐπιπλήσσω). Ὀνείδισμα, μάλωμα, προσωποδάρμα· τιμωρία, παιδεία.

Ἐπιπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τι ἕως ἐπάνω, μετέπειτα, ἢ μὲ τὸ παραπάνω. Ἀθήν. σελ. 482. Παρὰ Θουκυδ. Ζ', 70δ' ὁπόσην ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχοντες· ἀφ' οὗ

Ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ. Ὑπεργεμισμα, τὸ νὰ γεμίσῃ τις τίποτε παραπολύ, μὲ τὸ παραπάνω. Γαλην. Δ'. Σφυγμ.

Ἐπιπλήσσω, Ἀττ. ἐπιπλήττω, Μ. ξω (πλήσσω, ἀνωμ.) Κτυπῶ τι, ἢ ἐπάνω εἰς τι. Ἰλ. Κ. 500. ἡτέῳ ἐπιπλήσσων ἵπποισιν. Παρὰ Πινδ. δέ, μετὰ δοτ. - 2) Ἀποτείνομαι ἐναντίον τινός, ἤτοι ὁμιλῶ πρός τινα μὲ τόνον, τὸν τιμωρῶ, παιδεύω, ἐξαιρέτως μὲ λόγους, τὸν ὀνειδίζω, μαλώνω· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ψ, 580. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Μέμφομαι, κατηγορῶ, προσωποδέρνω τινά. Μ, 211. οὕτω καὶ Λογεγρφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐπιτιμάω. Ἔτι δὲ καὶ = ἐμπλήσσω. - 3) ἀμετβ. Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἀρατ. 1095. νέκ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσιν ἀρούραις.

*Ἐπίπλοα, τά· τελειότερος τύπ. ἀντὶ ἔπιπλα, Ἡρόδ. 1, 94. πρβλ. ἐπίπλοος.

Ἐπιπλοκή, ἡ (ἐπιπλέκω). Θηλύκωμα, κομπόδεμα· σμίξιμον, ἕνωσις περιπλέξιμον, ἀνακάτωμα, μπέρδεμα, λόξιπασμα· συγκοινωνία, συναναστροφή· σφιχταγκάλιασμα, συνουσία. Διόῤ. 4, 9. Δγν. Ἀρτ. 9, 79. Πολύβ.

Ἐπιπλοκήλη, ἡ (ἐπίπλοον). Σπάσμα ἢ σπάσιμον, βλάψιμον ὑποκάτω εἰς τὸ περιτόναιον, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἀπὸ σήκωμα βάρους, ἢ ἀπὸ πήδημα· καὶ μέρος τοῦ ἐπιπλόου, ἤτοι τῆς σκέπης, ἤτις περιτυλίγει τὰ ἔντερα.

Ἐπιπλόμενος, η, ον. Ἐπκ μτχ. κατὰ συγκπ. ἀόρ. τοῦ ἐπιπέλομαι, ἀντὶ, ἐπιπελόμενος. Ὀδ. Η. 251. ἤτος ὄγδοον ἐπιπλόμενόν μοι ἦλθεν, καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1314. νέφος ἐπιπλόμενον, ἀντὶ, ἐπερχόμενον, πλησιάζον. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 87. νεἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷκ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1091. νεἐπιπλομένῃ νυκτίκ.

Ἐπιπλόμφαλον, τό. Πρίσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅταν τὸ ἐπίπλοον, ἢ σκέπη τῶν ἐντέρων, εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸν τόπον του. Γαλην.

Ἐπίπλοον, τό, ἀντὶ ἔπιπλα.

*Ἐπίπλοον, Ἡσύχ. Ἀπκ. 291. Παρατ. τοῦ ἀλλως μηδαμοῦ ἀπαντωμένου αἴπλω, ἀντὶ πίμπλημι· ἀλλ' ὁ Heinrich ἔγραψεν εὐλόγως ἐκ βεβαίων πηγῶν, ἔπιτνον.

Ἐπίπλοον, τό, καὶ ἐπίπλοος, ὁ (ἐπιπλέω) Ἡ σκέπη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα.

Ἐπίπλοος, ὁ, ἡ συνῤῥ. ἐπίπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ἐπιπλέω) κυρίως Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑτοίμασμα, ἁρμάτωμα πλοίου, καραβίου· ὅθεν τὰ ἐπίπλοα, Σκεύη, ἢ πράγματα τοῦ οἴκου, σπιτικὰ πράγματα, νοικοκυράτο, τὸ Ἰταλ. μοβίλια, μομπίλια. Ἡρόδ. 1, 94. πρβλ. ἔπιπλα. — 2) ναῦς ἐπίπλοος. Πολυβ. Α'. 27. Πολεμικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικὸν διὰ νὰ τὸ τρυπήσῃ μὲ τὸ ἔμβολον.

Ἐπίπλοος, συνῤῥ. -πλους, ὁ. Ἁρμένισμα πολεμικοῦ πλοίου ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικόν· σύνταξις πολεμικὴ καὶ ἀντίταξις τῶν πλοίων ἑκατέρωθεν, ὅταν τὰ πολεμικὰ καράβια ἀντιπαρατάττωνται καὶ κάμνουν διάφορα κινήματα ὡς νὰ θέλουν νὰ ἀρχίσουν πόλεμον, τὸ Ἰταλ. μανέβρον· ὅρμημα ἐναντίον εἰς τὰ ἐχθρικὰ καράβια, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ναυμαχία. Θκδ. 2, 17. 53. ἐν γένει, ἁρμένισμα κατὰ ἐχθρικοῦ στόλου, Ξνφ. Ἑλλ. 2, 1, 18.

*Ἐπίπλοος, ὁ = ἐπίπλοον, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπιπλώω, (πλώω, ἀνωμ.) Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιπλέω, Ὁμ. ἐπέπλωε β'. ἐνκ. πρσπ. ἀόρ. β'. Ὀδσ. Γ, 15. ἐπιπλώς, μετχ. Ἰλδ. Ζ, 291. Ἀλλὰ καὶ Ἀόρ. α'. ἐπιπλώσας εὑρηται, Ἰλδ. Γ, 47. πολλάκις παρ' Ὁμ. κατὰ σημτ. τοῦ ἁρμενίζω εἰς ἀπάντησιν, ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπίπνεω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιπνέω. Ὁμ.

*Ἐπιπνευματίζω, Βάλλω εἰς τὴν λέξιν πνεῦμα, τὴν ψελὴν θηλ. ἢ τὴν δασεῖαν, Γραμμτ.

Ἐπίπνευσις, εως, ἡ (ἐπιπνέω). Φύσημα ἐπάνω εἴς τι· ἐνθουσίασμα· ἀφ' οὗ

κομίζω, φέρω, ὁδηγῶ προσέτι. Ἱππακρ. Μοχλ. σλ. 848. (ᾰ).

Ἐπιπαραθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ προσέτι· περνῶ ἀπό τι τρέχοντας· τρέχω ἀπάνω πλησίον τινός, ἢ που· ἀκολουθῶ ἀπό τό πλάγι ἀπάνωθεν στρατεύμα, τό ὁποῖον περνᾷ, διαβαίνει κάτω εἰς κοιλάδα, λειβαδότοπον, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 4, 51.

Ἐπιπαρανεω καί ἐπιπαρανήω, Μλ -ήτω (νέω, νήω, ἀνμλ.). Ἐπισωρεύω, σωρώνω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερον Θουκυδ. 2, 77.

Ἐπιπαρασκευάζω, Μλ -σω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προμηθεύω τι προσέτι. Μέσ. Ἑτοιμάζω, προμηθεύω προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις τι διά τόν ἑαυτόν μου, διά χρείαν μου, τό ἰταλ. provvisionarmi, Ξνφ. Κρπ. 6, 3, 1.

Ἐπιπάρειμι, Μλ -έτομαι (εἶμι). Εἶμαι παρών εἴς τι, πλησίον, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18 — 2) Εἶναι εὐρίσκεται τι που προσέτι, Θκδ. 1, 61. Ἔρχομαι προσέτι.

* Ἐπιπάρειμι (εἶμι). Ἀναχωρῶ, πηγαίνω, ἢ ἀκολουθῶ εἰς τι ἀπό ἐπάνω, ἀπό ὑψηλότερον τόπον, πρβλ. ἐπιπαραθέω, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18. 6, 3, 12. ἠπελτασταί ἐπιπαριόντες κατά τά ἄκρα, ἕκαιον πάντα· Προπορεύομαι, πηγαίνω, ἐμπρός ἀπό τινα.

Ἐπιπαρεμβάλλω, Μλ -λοῦμαι (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω, βάλλω, χώνω, στριμμώνω, προτιθέτω μέσα προσέτι, ὅτι μᾶλλον· — 2) ἀμτβ. Στέκομαι, ἐμβαίνω καί ἐγώ μέσα, ἀραδιάζομαι ἀνάμεσα προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις. Πολβ.

Ἐπιπαρεξειμι (εἶμι). Ἀπορῶ, παύει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπιπαρέρχομαι, Μλ-ρελεύσομαι, ἀορ. ἐπιπαρῆλθον, (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Πηγαίνω που· ἀναχωρῶ, φεύγω. Δίων Κάτ.

Ἐπιπάροδος, ἡ (πάροδος). Ἐκ δευτέρου ἐμφάνισις τοῦ χοροῦ ἐν τραγῳδίαις· ἰδέ πάροδος, σημ. 4.

Ἐπιπαροξύνω, Μλ -υνῶ (ὀξύνω). Ἐρεθίζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινά προσέτι κατά τινος. Παθ. ἐπί παροξυνομένων, θερμαμένων, ἀρρώστων ἀπό θερμασίαν, Ἔχω διαφόρων παροξυσμῶν συμπτώματα ἀλλεπαλλήλως, ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου (υ).

Ἐπιπαρορμάω, Μλ -ήτω (ὁρμάω). Ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, παρρόνω τινα ἔτι μᾶλλον κατά τινος.

Ἐπίπαρος, Ἐπίρρ. τό πάρος κατ' ἔπτ. Εὐριπ. Ὀρ. 339. Ἔτι πλέον, ἀκόμη περισσότερον· μόνον καθ' ἁπλοῦν συμπερασμόν ὅμως, ὁ δέ Ρογ. γράφει, ἔτι πάρος.

Ἐπιπάσσω, Ἀττ. ἐπιπάττω, Μ. -άσω (πάσσω) τί ἐπί τι. Πασσίζω, πασπαλίζω τι προσέτι ἐπάνω εἴς τι. Ἡρόδ. 4, 172. (άσω) ἀφ' οὗ

Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πασπαλισμένον μέ τίποτε· τό ἐπίπαστον, Εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ψωμίου, ἁπάνω εἰς τό ὁποῖον, ἀναλύοντες ἄλπε εἰς ἀτμράδι αὐγοῦ τό ἀλείφουν, καί ἀφ' οὗ ψηθῇ φαίνεται τό ἄλας ἁπάνω ὡς ἀχνός· ὡς τά παρά τοῖς Γερμ. συνήθη πρέτσια, Ἀρστφ. Ἱππ. 103, 1089. ἔτι δέ καί κόνις, σκόνι ἰατρικοῦ, Θεορτ. 11, 2.

Ἐπιπαταγέω, Μλ -ήσω (παταγέω). Κάμνω πάταγον, κρότον, κτύπον προσέτι, πλησίον που, ἐναντίον τ' ἀντιρρύ τινος.

Ἐπιπατάσσω, Μλ -ξω (πατάσσω). Κτυπῶ, βαρῶ, κρούω ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Πατήρ τέκνου ὑπανδρευθείς τήν χήραν μητέρα του· Μητρυιός (ᾰ).

Ἐπιπαύομαι, ὡς παθ. καί μέσ. (παύω). Παύω γά κάμνω τι. Δκο. 4, 13.

Ἐπιπαφλάζω, Μλ -σω (παφλάζω). Βράζει, χοχλάζει, χορχολάζει τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι, χοχλάζει, βράζει ἀπ' ἐπάνω. Νόν.

* Ἐπιπαχύνω, Μλ -υνῶ (παχύνω). Κάμνω τίποτε ἀκόμη χοντρότερον, χοντραίνω τι. Παθ. Γίνομαι ἀκόμη χοντρότερος.

Ἐπίπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπί τό ἔδαφος· κατά γῆς, ὅ,τι εἶναι ἴσια μέ τήν γῆν· ὅπου χαμηλόν, ὁμαλόν, ἰσιάδι. ἠπόπλευρος καί ἐπίπεδος ἀριθμός Πλάτ. Θηαί. σλ. 148. Α. τό ἐπίπεδον, Ἐπιφάνεια, τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος. ἡ ὄψις πράγματός τινος· τά ἐπίπεδα, καί οἱ ἐπίπεδοι, Γ'σιες τόπος, ἰσιάδι, τό ἰταλ. κάμπος. Παρά Γεωμτ. δέ ἡ εὐθεῖα γραμμή ἐν τῷ κύκλῳ, καθ' ὅσον χρησιμεύει εἰς λύσιν ἀπροσδιορίστων προβλημάτων. Ἀνμλ. Συγκριτ. ἐπιπεδέστερος.

Ἐπιπεδεία, είας, ἡ. Κατάπειστις, βεβαίωσις, ἀπόδειξις· τό νά καταπείσῃ βεβαιώσῃ, ἀποδείξῃ, τις εἰς τινα τίποτε, νά τόν κάμῃ νά πιστεύσῃ ὅτι οὕτω καί ἔχει ἄλλως εἶναι· ἐμπιστοσύνη, πεποίθησις, τό ἰταλ. persuazione· Σιμωνίδ. παρά Στοβ. ἡ ἐλπίς δέ πάντας ἀπιπεδείη τρέφειν.

Ἐπιπειθής, ές, ὁ, ἡ. Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται, ἀκολουθεῖ εἰς τάς προστιγάς· εἰς τάς συμβουλάς, ἰδέα πίστιν εἰς τούς λόγους τινός· παρά τό

Ἐπιπείθομαι, Μλ -είσομαι, ὡς παθ. (πείθω). Πείθομαι, καταπείθομαι, ἡμῖν ἐπιπείθετο θυμός Ὁμ. ἔδεν, Ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· μετά δοτ. πολλάκις παρ' Ὁμ. — ἡ ἐνεργ. διάθεσ. ἐπιπείθω, Καταπείθω τινά, σπανίως ἐν χρσ. καί μόνον παρά τοῖς μεταγνστ. Ἡ ἐπί πρόθεσις ἐν ταύτῃ τῇ λέξ. σημαίνει τόν σκοπόν, διά τόν ὁποῖον πείθει τις τινα, ἢ πείθεται τις εἰς τινα.

Ἐπιπειράω, (πειράω). Κάμνω προσέτι ὁσημήν, ὅμῳ.

Ἐπιπείρω, (πείρω) = ἐπιπερόω.

Ἐπιπελάζω, Μλ -σω (πελάζω, ἀνμλ.). Πλησιάζω, συμβαίνω, φέρω τι συμμέτρα, κοντότερα — 2) ἀμτβ. Πλησιάζω που, εἶμαι κοντά, συμβαίνω που.

Ἐπιπέλομαι, (πέλω, ἀνμλ.). Ἔρχομαι, πλησιάζω που· ὁρμῶ, πλακόνω τινά ἔξαφνα. ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνῳ τῷ κατά συγκοπ. μετχ. ἀορ. ἐπιπλόμενος, καί τοῦτο μόνον ἐν τῇ φράσει πλὰξ ὅτε δέ ὀγδοάτη μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν. Ὅτα, ἐν ᾧ ἤρχομον, πλησίαζεν ὁ ὄγδ. χρόνος, Ὀδσ. Η, 281. Ξ, 267. (τά γάρ χωρία ὡς τό Ὀδσ. Ν, 60. Ο, 407. ἀνάγονται εἰς τό πέλω), ὁ Ἡσ. Ἀσπ. 87. Θγν. 493. λέγει, ἠπιπλομένων ἐναυτῶν ἐπί τῶν εἰς ὡρίμασιν τοῦ ἐμβρύου ἀναγκαίων ἐννέα μηνῶν· ὅταν ἦλθεν, ἔφθασεν ὁ καιρός τῆς γέννας. Παρ' Ἀπλ. Ῥό. κεῖται καί κατά ἐχθρ. σημσ. Ὀρμῶντας, καταπλακώνοντας ἐξαφνα· ὅλως ὡς τό, ἐπερχόμενος — ἡ ἐνεργ. διάθ. ἐπιπέλω, φαίνεται ἀχρηστος.

Ἐπίπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπτος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀκέραιον τινα ποσότητα καί τό πέμπτον μέρος αὐτῆς ἅμα· ὅθεν πόσιστημα ἐπίπεμπτονι, Δάνειστμα, διά τοῦ ὁποίου ἐκτός τοῦ κεφαλαίου πληρόνει τις τό πέμπτον μέρος τοῦ κεφαλαίου ὡς τόκον, ἤτοι δάνειστμα πρός 20% διάφορον, τό παρομοιαστ. παρ' ἡμῖν, μέ ἀρβανήτικον διάφορον λεγόμενον, ἰδέ ἐπίτριτος.

Ἐπιπέμπω (πέμπω). Στέλλω ἢ καί ῥίπτω τίποτε προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις· Θουκυδ. Ἐξαίρ. ἐπί καλῶν, ἢ κακῶν πραγμάτων, εὐτυχίας, ἢ δυστυχίας, ὑπό τῶν θεῶν εἰς τούς ἀνθρώπους πεμπομένων. Hemsterh., εἰς Λουκιαν. 2, 255. ἀφ' οὗ

Ἐπίπεμψις, εως, ἡ. Τό νά πέμπῃ, στέλλῃ τις τίποτε που, ἢ πρός τινα· Θουκυδ.

* Ἐπιπεραίνω, Μλ -ανῶ (περαίνω) = μοιχεύω. Ἐπί γυναικός, παθητ. ἐπιπεραίνομαι = μοιχεύομαι.

Ἐπίπερθεν, Ἐπίρρ. = ἐφύπερθε. Πνδ. παρά Πλάτ. Θηαί. σλ. 173. Ε. fr. inc. 5.

* Ἐπιπέρις, ἀντί ἐπί τά πέρις, Ὀπ.

Ἐπιπεριστρέπω, Μλ. -ψω (τρέπω, ἀνμλ.) Περιστρώφω, γυρίζω, φέρω τι ὁλόγυρα ἀκόμη περισσότερον. Ἀντωνίν. Η'. 35.

Ἐπιπερκάζω, Μλ. -άσω (περκάζω). Γίνομαι μαυρωδερός, μελιχρινός, μελανιάζω· κυρίως ἐπί καρπῶν· Ὅταν ἀρχίζουν νά ὡριμάζουν καί γίνεται σκοτεινότερον τό χρῶμά των. Τρπκ. ἠπιπερ. τινία. ἐπί νέων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τό πρόσωπον ἐπισκιάζον των γενείων τό τρίχωμα ποιεῖ αὐτό μελανόχρουν πως φαίνεσθαι. ἠπιπερκάζει μιαρᾷ τριχί. Ἀνάλεκτ. 2. σελ. 212.

Ἐπίπερκος, ὁ, ἡ (πέρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται μαυρωδέρον, μαυρωδέστερον· ἐπί τοῦ χρώματος γεροντοτέρων λαγῶν, τό κοινότ. γρίβος, γραβιός. Ξνφ. Κυγ. 5, 22. πρβλ. Πολδ. 5, 67. κυρίως δέ ἐπί καρπῶν, Ὅταν ἀρχίζουν νά ὡριμάζουν· γράφουσι δέ καί, ἐπίπερκνος.

* Ἐπιπέταμαι, Μλ. -πτήσομαι, ἀορ. ἐπεπτάμην, καί ἐπεπτόμην· μέσ. ἀποδ. (πέταμαι, ἀνμλ.) Πετῶ πρός που ἐπάνωθέν που, ἔρχομαι πετῶντας· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ γ'. πρσπ. τοῦ ἀορ. ἐν μέσῃ τῇ συντάξ. οἱ ἐπέπτατο δεξιός ὄρνις, Ἰλδ. Ν, 821. Ὀδσ. Ο, 160, 525. ἀπό τοῦ, ἐπιπέτομαι δέ, χρῆται μόνῳ τῷ Ἀπρμφ. ἀορ. καθ' ὅμιλον ἐπιπτόσθαι. Ἰλδ. Δ, 126.

Ἐπιπετάννυμι, Μλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἁπλόνω, ξαπλόνω τι προσέτι, ἐπάνω, πλησίον που, Ξνφ. Κυγ. 5, 10.

Ἐπιπέτομαι. = ἐπιπέταμαι, Ἰλδ. ἠχῆ καί θάλασσαν ἐπικ. Περνῶ πετῶντας, Ἀρστφ. Ὄρν. 118. καινά καί θαύματα ἐπιπέτω· Βλέπω πετῶντας, ἀντ. 1458.

Ἐπίπετρον, το (πέτρα). Εἶδος φυτοῦ ἀγνώστου, τό ὁποῖον αὐξάνει ἐπάνω εἰς πέτρας ἢ πετρώδεις τόπους. Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. δ'. 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ'. 8. Τινές δέ θέλουσιν ὅτι εἶναι τό Λειζιον, τό ὁποῖον ὁ Διοσκορ. καί πετροφυές λέγει.

Ἐπιπηγάζω, Μλ. -άσω (πηγάζω). Κάμνω, ἀφίνω νά τρέχῃ ἐκ τῆς πηγῆς. Ηλιόδ. Στρωμ. Α'. σελ. 328.

Ἐπίπηγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον ἢ προπηρμωσμένον ἐπάνω εἰς τι. Μαθημκτ. Παλ. σελ. 54. παρά τό

Ἐπιπήγνυμι, καί ἐπιπηγνύω, Μλ. -ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω τι ἐπάνω, μέσα εἰς τι· τίθημι, βάλλω, ἐμπήγω, ἢ φυτεύω τι. 2) Κάμνω, ἀγίνω τι νά πηκτωθῇ, παγωθῇ εἰς τήν ἐπιφάνειαν του, νά πιάσῃ κόραν, νά γένῃ στερεόν· ὅθεν παθητικ. παρά Θεοφρ. ἠπιπηγνυμένων ὀκκρύων, οἷον ἐπί ταῖς ἀκάνθαις.

Ἐπιπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἢ κατά τινος· μετά δοτικ. Ἀριστοφ. Σφ. ἡγήριος αὐτοῖς ἐπιπεδῆσι· ἀφ' οὗ

Ἐπιπηδήσις, εως, ἡ. Τό νά πηδήσῃ, καταπλακώσῃ τίς τι ἔξαφνα.

Ἐπίπηξ, ηγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι) = ἐπίπηγμα, ἐξαιρ. βλαστάρι διά ἀμπελιαζόμενον ἀέναον. Γεωπ. Δ', 12.

Ἐπιπήσσω, (πήσσω) = ἐπιπήγνυμι.

Ἐπίπηχυς, εος, ὁ (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω ἀπό τόν πῆχυν τῆς χειρός ἐπάνω ἀπό τό βράτσον. Πολδ.

* Ἐπιπιέζω, Μλ. -σω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίγω ἐπάνω· ἀφ' οὗ

* Ἐπιπιεσμός, ὁ. Τό νά θλίβῃ, ζουλίγῃ τις ἀπάνω που· ζούλιγμα ἀπ' ἐπάνω.

Ἐπιπηθιλίζω, τό πηθιλίζω κατ' ἔπτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1133.

Ἐπιπνευστικός, ή, όν. Ὅστις φυσᾷ ἐπί τι· ὅστις ἐμπνέει ἐνθουσιασμόν, κάμνει τινὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ.

Ἐπιπνέω, Ἰων. ἐπιπνείω, Μλ. – πνεύσω πνέω, ἀμλ.) Πνέω, φυσῶ ἐπί, ἤ εἰς τι· μετά σοτ. Ἰλιάδ. Ε, 668. ἔξαιρ. ἐπί εὐνηεμίας, πνοῆς, ἤ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησι ὀπισθεν. Ὀδύσ. Δ, 357. πείσακε ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται Ὀδύσ. Ι, 139. Φρυάττομαι, φυσῶ διά τῶν μηκτήρων, ἀπό τές μυτιές καλῶς τά ἄλογα, μάλιστα ὅταν ἀγριόνωνται, Αἰσχύλ. ὀσυνήθ. τύπος ἐπιπνέω, οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. (τά χωρία δέ, οἷον τό ἐν Ἰλιάδ. Ρ, 447. Ὀδύσ. Σ, 131. ἀνάγονται εἰς τό πνείω, πνέω.) – 2) Τρπκ. ά.) Ἐνθουσιάζω, παροξύνω, διεγείρω, τό κοινοτ. φωτίζω, ἀνάπτω τινά ἐναντίον εἰς κάποιον· τινά τινι· ἐπιπ. τινά σίμπαντα Ἀνάπτω τινά, τόν κάμνω νά γένῃ φονεύς. Εὐρπ. – β΄.) Ἐμπνέω ἤ φωτίζω τόν νοῦν, τήν καρδίαν τινός· τό ἰταλ. ἰνσπιράρω – γ΄.) Προβιβάζω, ὠφελῶ τινά, Ἁπλ. Ρδ. κατά μεταφορ. ἀπό τῆς εὐνηεμίας· «τῆς τύχης ἐπιπνεούσης· ἀφ' οὗ

Ἐπίπνοια, ἡ. Φύσημα εἴς τι, ἐναντίον τινός, π. χ. ἐπιπ. ἀνέμων. «Φύσημα ἀνέμου τινός κατ' εὐθείαν ἐναντίον ἄλλου τινός, ὡς π. χ. τοῦ Βορέα ἐναντίον εἰς τόν Νότον. Θεόφρ. Ἀέρ. Σ. 414. 2) Ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός, «ἐπίπνοια Ἀπολλωνος». Πλάτ. Φαίδρ. 108.

Ἐπίπνοιος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντί ἐπίπνοος.

Ἐπίπνοος, συναιρ. – πνους, ὁ, ἡ· ουν, τό (ἐπιπνέω). Φυσημένος. Τροπ. Ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, φωτισμένος ὑπό Θεοῦ. Πλάτ. «ἐπίπνους γενόμενος». Κών. 23. καί 33. «ἐπίπνους μαντείας, μαντικῆς· Φωτισμένος μέ τό χάρισμα τῆς προφητείας. – 2) Ὅστις ἐνθουσιάζει, φωτίζει τόν νοῦν, τήν καρδίαν τινός.

Ἐπιπόδιος, ία, ιον (πούς). Πάν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπί ἤ εἰς τά ποδάρια. «πέδαι ἐπιπόδιαι». Δεσμά. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1350. ἐσχηματσμ. ὡς τό, ἐμπόδιος καί περιπόδιος.

Ἐπιποθέω, Μλ. – ήσω (ποθέω, ἀμλ.) ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ἔχω πόθον ἐνχήν, ἀγάπην πρός τι, ἤ ἐπί τι. Ἡρόδοτ. 5, 93. Πλάτ. Πρτγ. σελ. 329. Δ. – 2) Ἐπιθυμῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν, ἔφεσιν πρός τι, ἀγαπῶ νά ἔχω ν' ἀπολαύσω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ. Τό νά ἔχῃ τις πόθον, ἐπιθυμίαν διά τίποτε, νά ἀγαπᾷ, νά εὐχηται ἡ καρδία του τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ. Πάν ὅ,τι εἶναι ποθητόν, ἀγαπητόν, ἐπιθυμητόν· τό ὁποῖον ἀγαπᾷ νά ἔχῃ τις.

Ἐπιποθία, ἡ, = ἐπιπόθησις.

Ἐπιποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω τι προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις· προστίθημι, συνάπτω, αὐγατίζω τι εἰς τό καμωμένον. – 2) Ἀποτελειόνω, καταστήνω, κατορθόνω τι προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιποίητος, ὁ, ἡ. Πάν ὅ,τι εἶναι καμωμένον, φκιαγμένον, προσθεμένον ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, πεχνευμένον, πλαστόν, νόθον, ὄχι γνήσιον, ὄχι φυσικόν.

Ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ = ποιμήν· ἴσως ἀρχιποιμήν. Ὀδύσ. Μ, 131. ὅπου κατά Σηλιγ. γέν. κεῖται. Ἔστι δέ ἐσχηματσμ. ὡς τό ἐπιβουκόλος.

Ἐπίποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Πάν ὅ,τι ἔχει πολύ μαλλί, εἶναι μαλλιαρόν· παρά τοῖς Ο΄. Βασιλειῶν Δ΄. 3. «ἐπίποκος κριός».

Ἐπιπολάζω, Μ. άσω (ἐπιπολή). Εἶμαι βάπ' ἐπάνω, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, τοῦ νεροῦ, κολυμβῶ, – Ἐπί βρωμάτων, φαγητῶν, ὅταν δέν χωνεύουν καί προξενοῦν ἐρευγμόν, τό κυδάτι. ρουγκάλισμα. – 2) Ἀναβαίνω, εὐγαίνω ἀπό τό βάθος ἐπί τήν ἐπιφάνειαν. Ἀριστοτ. «ὑποδυνοῦσαι δέ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδέ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων». Βιβλ. Δ΄. περί Οὐρανοῦ. «πρῶτον μέν διορίσθω, βαρύ μέν ἁπλῶς, τό πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δέ τό πᾶσιν ἐπιπολάζον». Ἐπί τό πλεῖστον μεταφρ. μετά σοτ. Ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ, ὑπερβάλλω· εὐγαίνω πάλιν εἰς τό φανερόν, γίνομαι πάλιν ἀνώτερος «Φίλιππος ἐπιπολάζει» Δημοσθ. Φιλ. 3. σλ. 17. Ὡσαύτως καί ἐπί πολιτειῶν, βασιλειῶν· καί ἐπί πόλεων, ἠθῶν, ἐθίμων, συνηθειῶν, κακιῶν καί τ. τ. τό ἰταλ. γίνομαι, ἤ εἶμαι μέδα. Ἐπί οἰνοποσίας, ὅταν ἡ καταχρηστις αὐτῆς ἐπιφέρῃ μέθυσιν. Φέρομαι πρός τινα ἀλαζονικά, ὑβριστικά, τόν κακομετακειρίζομαι, «ἐπιπολάζω τινί» ὡφορτικῶς καί σοβαρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσιν. Πλτχ. Τ. 8. σλ. 512. «ἐπιπολάζει τό ῥῆμα» τό παρ' ἡμῖν κοινοτ. Ὅταν ἡ καρδία εἶναι γεμάτη, λέγ' ἡ γλῶσσα ὅ,τι φτάσῃ, ἡ δέν κρατεῖται ἡ γλῶσσα. Persius. 1, 105.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Πάν ὅ, τι ἔχει τάς ῥίζας ἐπί τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Θεόφραστ. 1 ς. 31. παρά τό

Ἐπιπόλαιος, ὁ, ἡ. (ἐπιπολή). Πάν ὅ, τι ἵσταται, κεῖται, εἶναι ἀπ' ἐπάνω, εἰς τήν ἐπιφάνειαν· πᾶν ὅ, τι ἵσταται ἐμπρός ἤ ἐξέχει τῶν ἄλλων, εἶναι ὁρατόν, φανερόν «ἤ τοῦτο ἐπιπόλαιον φεῦδος» Ἀρσττ. Ἐπί ἐξεχόντων. Ὑποπεταχτῶν ὁμαλτίων 2) Ξενοφ. Συμπ. 5, 5. «οἱ δέ ἐμοί ἐκ πλαγίου ὁρῶσι, διά τό ἐπιπόλαιοι εἶναι». Τρπκ. Ὅ, τι εἶναι σύνηθες, κοινόν, γίνεται, συμβαίνει κάθε ἡμέραν. ἐπί ἀνθρώπων, Ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, ἀντί. τῷ βαθύς. Ἐπιῤῥ. ἐπιπολαίως.

* Ἐπιπόλασις, εως, ἡ (ἐπιπολάζω). Τό νά πλέῃ τι ἐπί τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νά εἶναι εὑρίσκηται εἰς τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

* Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ. Τό νά πλέῃ τι ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, τό νά κεῖται, εὑρίσκηται, ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ τι ἀπό τό βάθος ἐπί τήν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος. Ἐρευγμός, κοινοτ. ρουγκάλισμα. Τό νά ἐκνικᾷ, ἐπικρατῇ τι — 2) Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, τύφος, τό κοινοτ. φούσκωμα, τουρκιβ. φουντουλίκι. Δν. Ἀλ.

Ἐπιπολαστικός, ἡ, όν. Πάν ὅ, τι ἔχει τήν ἰδιότητα νά ἐπιπολάζῃ, πλέῃ, κολυμβᾷ ἐπί τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νά ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ ἀπό τό βάθος ἐπάνω· νά ἐκνικᾷ ἐπικρατῇ. Ἀριστοτ. «ὑδαρής οἶνος ἐπιπολαστικός». Ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑπερήφανος, φουσκωμένος ἀπό φαντασίαν, Πολβ. Πάν ὅ, τι εἶναι συνηθισμένον, κοινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. ὅ, τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἀφθονίαν, μέ τό παραπάνω, παραπολύ. Ἐπιῤῥ. ἐπιπολαστικῶς.

Ἐπιπολεμόω, (πολεμόω). Ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς πόλεμον.

Ἐπιπολεύω, Αἰλιαν. Ζ. Ἰς. Ο΄. 61. = ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολή, ἡ (πέλω). Ἐπιφάνεια, τό ἐπάνω, ἐξωτερικόν μέρος, ἤ ὄψις πράγματός τινος. Ὡς οὐσιαστ. παρά τοῖς μετμγνστ. μόνον· οἷον παρά Δγ. Αρτ. Συνήθως δέ ἐπιῤῥημτκ. ἐπιπολῆς, ἐν χρήσει. Ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, ἐπάνω ἐπάνω, εἰς τό ἀπ' ἐπάνω μέρος. Ἀριστοτ. Προβ. «τοῖς λυπουμένοις ὠχρόν γίνεται τό ἐπιπολῆς», «Ἀριστοφ. «τῆς γραός ἐπιπολῆς ἄνεισιν αἱ χύτραι. Τήν ἡμέραν εἰς τήν ἡμέραν, εἰς τό φῶς· ὁλονῶς, καθαρά, φανερά. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰς. Θ. «ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστι ἐπιπολῆς ἰδεῖν». παρ' Ἡρότ. 1, 187, μετά γεν. Εὑρηται δέ καί ἐξ ἐπιπολῆς, καί ἐν ἐπιπολῇ· παρ' Ἀρτ. καθ' ὅλας τάς πτώσεις, ὥστε ἐκρίθη δεκτή ἀρχαία τις ὀνομστκ. ἐπιπολή, πιθανόν παρά τό πέλω. — 2) αἱ ἐπιπολαί, Τψηλότερον κείμενόν τι μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν Θουκυδ. ς. «ἐξήρτηται γάρ τό ἄλλο χωρίον καί μέχρι τῆς πόλεως, ὡς ἐπιπλοῖές τε καί ἐπιφανές πᾶν εἰσω, καί ὠνόμασται ὑπό τῶν Συρακουσίων, διά τό ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί.»

Ἐπιπολίζω, (πολίζω). Κτίζω πόλιν ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιπολιόομαι, Μλ-ωθήσομαι, ὡς παθ. (πολιόω) Ἀρχίζω νά ἀποκτῶ ἄσπρας τρίχας, ἀρχίζω ν' ἀσπρίζω, νά γηράζω.

Ἐπιπολίος, ὁ, ἡ. ἀρχίζουν νά ἀσπρίζουν τά μαλλιά του. Δημοσθ. σελ. 1267.

Ἐπίπολος, ὁ, ἡ. = πρόπολος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1321.

Ἐπιπολύ, Ἐπίῤῥ. ἀντί. ἐπί πολύ. Παραπολύ, πολύν καιρόν· ἐπί πραγμάτων τε καί ἐπί χρόνου, καιροῦ. Λουκιαν. «ταῦτ' ἐγώ μέν ἐπιπολύ εἰστήκειν ὁρῶν» καί ἀντί τοῦ, Μακραν, πολλά μακρυά· «ἐπιπολύ τῆς θαλάσσης ἐπέχει», «Θκδ. «ὡς ἐπιπολύ καί ὡς ἐπί τό πολύ» Ὡ΄ς ἐπί τό πλεῖστον, τό περισσότερον μέρος, συνήθως. Παραθετικόν ἐπί πλέον, ἐπί πλεῖστον. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ. 345. C. C. P. Herm. ἐν Λεξ. Ἱστρ. 1. σλ. 10.

Ἐπιπομπεύω, (πομπεύω) τινί. Θριαμβεύω, δείχνω ἐμφατικῶς καί μέ μεγαλοπρέπειαν τήν χαράν μου διά τι, Πλουτάρχ. Καίσ. 56. «ἐπιπομπεύειν ταῖς συμφοραῖς τῆς πατρίδος».

Ἐπιπομπή, ἡ. (ἐπιπέμπω). Πάν ὅ,τι στέλλεται, συμβαίνει εἰς τινα ἀπ' ἀμητόρας, ὑπερτάτης δυνάμεως· ἔξαιρ. μάγευμα, βάσκαμα, κ. τ. τ. τά ὁποῖα δέν ἠξεύρεις πόθεν ἔρχονται, πῶς συμβαίνουν.

Ἐπιπονέω, Μλ – ήσω (πονέω). Ἐξακολουθῶ νά ἐργάζωμαι, βουλεύω κατά συνέχειαν, νά κοπιάζω ἀκαταπαύστως, ἀκούραστα. Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 5. καί Ἑλλην. 6, 1, 15.

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Πάν ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον μέ κόπους, μόχθους, φροντίδας, πάθη, βάσανα, ταλαιπωρίας, δυσκολίας, Ἱππερ. Ἑλλ. «τό σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν». Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει κόπους, πάθη, δυσκολίας καί. τ. ὅστις εἶναι φιλόπονος, δουλευτάρης· ἀνακέχυται κοπιαστικά ἔργα, κακοπαθείας, ταλαιπωρίας, Ξνφ. Κρπ. 13, 10. Ἐπῤῥ. ἐπιπόνως.

Ἐπιπόντιος, ὁ, ἡ. ἐτι δέ καί τριτλ. (πόντος). Πάν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι πλησίον ἤ ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν, Ἐπιποντία ἐπθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡτχ.

Ἐπιποντίς, ίδος, ἡ, ἰδικαίτ. Σηλιγ. τοῦ ἐπιπόντιος. Ἀναλεκτ. Β΄. σλ. 4. «ἐπιποντίδα νύμφαν».

Ἐπιπορεία, ἡ. = ἐπιπόρευσις. Μαθημ. Παλ. σλ. 261. ἐκ τοῦ.

Ἐπιπορεύομαι, Μλ – εὐτομαι, Ἀόρ. ἐπιπορεύθην (πορεύω). Πηγαίνω εἰς ἤ πρός τινα· περιπατῶ, ἐπάνω που· στρατεύω ἤ πηγαίνω εἰς ὄρόμον, τό ἰταλικ. βιατσιάρω· ἔτι δέ ἐπί στρατευμάτων, τά ὁποῖα περιέρχονται καί περιφέρονται ἀπό τόπον, εἰς τόπον Τρπκ. Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι μέ βίαν, ὀγλίγωρα, τραχάτα.

* Ἐπιπόρευσις, εως, ἡ. Τό νά πηγαίνῃ τίς που, πρός τι, νά περᾷ πέρα που· νά στρατεύῃ που, ἤ καί ἀπό τόπον εἰς τόπον, τό ἰταλ. βιάζιο.

Ἐπιπορπάω, Ἰων. ἐπιπορπέω, Μλ – ήσω (πορπάω). Στερεόνω, καρφόνω τι μέ τήν πόρπην, κομποβέλονον, καρφοβέλονον, ἤ μέ Σηλύκι, Σηλυκωτήρι, ἤ τοκάν, ἤ κόψιαν, τό ἰταλ. φίμπιαν, ψιούμπαν Μέτ. Θηλυκόνω τι, ἤ πιάνω μέ τό καρφοβέλονόν τι ἐπάνω μου, «ἐπιπορπάομαι χλαμύδαν, Παίρνω τήν χλαμύδα, τό ἐπαιωφόρεμα ἐπάνω εἰς τούς ὤμους, καί τό Σηλυκόνω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπημα, τό, ὡς τό ἀμπερέντημα. Πάν φόρεμα, τό ὁποῖον Σηλυκόνει, ἤ καρφόνει, πιάνει

μὲ καρφοβέλονον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. ἐξαιρ. ἐπανωφόρεμα, Πλουτάρχ. Ἀλεξανδρ. 32. «ἐπιπόρπωμα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον παρβλ. περονατρίς.

Ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ Ἁλλιμ. Ἀνθλ. Παλτ. 32 κατά τινας = ἐπιπόρπημα· κατ' ἄλλους = πόρπη, πρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 192.

Ἐπιπορπόω, Μλ-ώσω = ἐπιπορπάω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπωμα, τό = ἐπιπόρπημα. Ἡσυχ. ἀμφβλτ. ὅμως ἡ ἀνγν.

Ἐπιπορσαίνω, Μλ-ανῶ (πορσαίνω). Χορηγῶ, παρέχω, δίδω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τι· Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

* Ἐπιπορσύνω, Μλ-υνῶ (πορτύνω) = τῷ προηγμ.

Ἐπιπορφυρίζω, Μλ-ίσω (πορφυρίζω). Εἶναί τι πορφυρώδες, κλίνει ὁμοιάζει τὸ χρῶμα του ὡς πορφυροῦν, παρὰ τό.

Ἐπιπόρφυρος, ὁ, ἡ. (πορφύρα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς πορφύρας, ἢ τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν. Θεοφρ.

Ἐπιποταμίος, ὁ, ἡ· καὶ—ία, ιον. (ποταμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πλησίον εἰς ποταμόν· Συνέσ. σελ. 111.

Ἐπιποτάομαι, Μέσ. ἀποθ. (ποτάομαι). ἐπεκτεταμ. τύπ. τοῦ ἐπιπέτομαι. Πετῶ πρὸς, ἢ ἐπί τι· Διοσκορ.

Ἐπιπράττομαι, ὡς μέσ. Μλ.-ξομαι (πράσσω). Ζητῶ, συνάζω προσέτι, ἀκόμη περισσότερα «ἐπιπράττεσθαι χρηματά τινα.» Τό νὰ ζητῇ, νὰ συνάζῃ τὰ χρήματα ἀπό τινα, παρά Σουϊδ.

* Ἐπιπρᾱΰνω = πραΰνω.

Ἐπιπρέπεια, ἡ. Κύρπρεπής, πρεπούμενος, κόσμιος ἐξωτερικὸς τρόπος, φέρσιμον· εὐσχημοσύνη, τὸ ἰταλ. decoro.

Ἐπιπρεπής, ὁ, ἡ, Ὅστις ἔχει πρεπούμενον, εὔμορφον, κόσμιον, σεμνὸν τρόπον, φέρσιμον· εὔμορφον, καλὸν σχῆμα, εἶναι ἐμπρεπούμενος, καλοκαμωμένος· παρὰ τό

Ἐπιπρέπω, (πρέπω). ἐπὶ πραγμάτων. Ἐξέχει, προέχει, εἶναι ὁρατόν, φαίνεται καλά, καθαρά, χωρίζεται τι εἰς τίποτε, μοῦδὲ τίποτε θαυμάσιον, ἐπιπρέπει εἰσορᾶσθαι εἶδος καὶ μέγεθος. Εἰς ἐσένα δὲν φαίνεται, ἢ οὔτε τὸ σχῆμα σου οὔτε τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός σου (τὸ ἰταλ. ἡ στατοῦρα, τουρκβ, μπόϊ) δείχνει νὰ εἶσαι δοῦλος, σκλάβος, κοινός, ποταπὸς ἄνθρωπος. Ὀδσ. Ω, 252. «ἡμῦ παιτὶ ἐπιπρέπει τὸ γενεῖον ἐκ πατέρων λῆμα.» Πινδαρ. Πύθ. Β'. 63. ὅθεν Πρέπει, ἁρμόζει. δείχνει, στέκει τίποτε καλὰ εἰς τι· μετὰ δοτικῆς.

Ἐπιπρεσβεύω, (πρεσβεύω). Πηγαίνω ποὺ ὡς πρέσβυς, ἀποσταλμένος, τὸ ἰταλ. ἀμπασιατόρος· ὡς τὸ ἐπιπρυκεύομαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. παρ' Ἀππ. — 2) Πηγαίνω, στέλλομαι καὶ ἐκ δευτέρου πρέσβυς· στέλλω ἐκ νέου πρέσβυς πρός τινα· τελειόνω, κατορθώνω τὴν ὑπόθεσιν, τὸν σκοπόν μου μὲ στάλσιμον πρεσβείας καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιπρηνής, ὁ, ἡ. (πρηνής). Πᾶν ὅ, τι κλίνει βαίνει πρός, εἰς, ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπιπρητήν, ῆνος, ὁ, ἡ (πρητήν). Πᾶν ὅ, τι εἶναι παλαιόν, ἔχει ἡλικίαν περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Ἐπιπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιπραΰνω = πρηΰνω, Διονύσ. Περιηγ. 1052.

Ἐπιπρίω, Μλ-σω (πρίω). Πριονίζω τι ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος του· «ἐπιπρίω τοὺς ὀδόντας, τὸ γένειον» Τρίζω τὰ ὀδόντια διάτι, προσέτι ἢ κάμνοντας τίποτε. (πρι)

Ἐπιπρό, Ἐπίρ. (ἐπί, πρό). Ἔμπροσθεν, προτοῦ τὰ ἔμπροσθεν, ἔμπροστα — 2) Καθόλου, ὁλοτελῶς διόλου, τελείως. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 30.

Ἐπιπροβαίνω, Μλ-βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Προχωρῶ, πηγαίνω ἔμπρός, τὸ ἰταλ. ἀβανσάρω ἐπάνω ποὺ εἰς τι. Διονύσ. Περιηγ. 128.

Ἐπιπροβάλλω, Μλ-βλῶ (βάλλω, ἀνμλ.), Ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπότε Πλούταρχ. Ῥωμ. 16.

* Ἐπιπροείκα, ας, ε. Ἐπκ. ἀορ. ά, τοῦ προϊημι, ἀντὶ ἐπιπροΐκα, Ὅμ.

* Ἐπιπροείμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιπροΐημι, ἀντὶ ἐπιπροεῖναι, Ἰλιάδ. Δ, 94.

* Ἐπιπροέχω, Μλ-εξω (ἔχω, ἀνμλ.). Κρατῶ τι ἔμπρός εἰς, ἢ ἀπό τι. Μτ. Ἐξέχω, κεῖμαι, εἶμαι, στέκομαι, εὑρίσκομαι ἔμπρός ἀπό τι, ἐπάνω, ξεφεντεχτός· ταύτην τὴν σημτ. ἔχει ἑνίοτε καὶ ἡ ἐνργ. διάθ.

Ἐπιπροθέω, Μλ-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηδαλιῶ ἐπί τι, προσέτι, μακρύτερα εἰς τὰ ἔμπρός. Ἀπολλ. Α'. 581.

Ἐπιπροϊάλλω, Μλ-αλῶ (ἰάλλω). Προτάζω, διορίζω νὰ στήσουν, θέσουν, βάλλουν τι ἔμπρός εἰς τινα ἢ που· «σοῦ ἐπιπροΐηλε τράπεζαν» Ἐπρόσταξε νὰ βάλουν ἔμπρός των τραπέζι, Ἰλιάδ. Λ, 628. Ἀλλ' ἐν Τμ. Δμτ. 327. «Θεοὺς ἐπιπροΐαλλεν» Ἔπεμπεν, ἔστελνε τοὺς θεοὺς ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἕνα κατόπιν εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπιπροΐημι, Μλ-ήσω (ἵημι) Πέμπω, στέλλω τινὰ μὲ ὁρμήν, ὀλιγωράδα πρός τι, ἐπάνω που, Ῥίπτω τι ἐπί τι ἢ ἐναντίον τινος· μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, ὅπου πέμπεται τι· «κεῖνον νησίν ἐπιπροΐηκαν (Ἐπκ. Ἀόρ. α') Τὸν ἔστειλαν νὰ πηγαίνῃ, εἰς τὰ καράβια, Ἰλιάδ. Ρ, 708. Σ, 58. παρβλ. Ι, 520. «Μενελάῳ ἐπιπροΐεμεν ἰόνα (Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. ἐνργ. ἀντὶ ἐπιπροεῖναι) Νὰ ῥίψῃ βέλος, σαΐτα κατὰ τοῦ Μενλ. Ἰλιάδ. Δ, 84. — 2) Ἀμετβ. δοκοῦν, Ἀρμενίζω κατ' εὐθείαν πρός που «νήσοισιν ἐπιπροΐηκε ναῦν» Ἔκαμε πανιά, ἀρμένισε διὰ τὰ νησιά, Ὀδσ. Ο, 299 (τὸ Ἰῶτα τῆς προπαρλ. Ἐπκ. μὲν βραχ. Ἀττικ. δὲ μακρ.)

Ἐπιπροικος, ὁ, ἡ. (προίξ). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, δίδεται ὡς προσθήκη εἰς τὴν προῖκαν. Ὅστις εἶναι προμηθευμένος μὲ προῖκαν, κόρη ἢ ὁποία ἔχει προῖκαν, εἶναι προικισμένη. Εὐσταθ. «Ἐυγάτηρ, ἡ ἐπί μέρει τινί τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη.» Πολυδ, Γ'. 35.

Ἐπιπροιξ, κος, ἡ = ἐπίπρακος, Προικισμένη· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιπρομολεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρτ. προβλώσκω (μολεῖν, ἀνμλ.) Προχωρῶ, πηγαίνω ἔμπρός, παρεμπρός, μακρύτερα, πρός τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 604.

* Ἐπιπρονέομαι (νέομαι, ἀνμλ.) = τῷ προηγουμ.

Ἐπιπρονεύω, (νεύω). Κάμνω νεῦμα ἐπί τι, μετέπειτα· κλίνω, βαίζω που.

* Ἐπιπροπίπτω, Μλ-πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω εἰς τι, ἢ ἀπό τι, καταπλακώνω τι (½)

Ἐπιπροσβάλλω, Μλ-βλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Τρέπομαι, παίρνω τὸν δρόμον μου πρός που, ἢ πρός τι. ἀμτβ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 931,

Ἐπιπροσδέομαι, Μλ-δεήσομαι (δέω, ἀνμλ.). Παρακαλῶ, ζητῶ μὲ εὐγενικόν, πολιτικὸν τρόπον νὰ μοὶ δώσῃ, κάμῃ τίς τι προσέτι, ἐτιμάλλον, πρός τοὺς ἄλλους. Παρθέν. Κεφ. 17. 2. «ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς.»

Ἐπιπροσήκω, Μλ-ξω (ἥκω). Ἐπί τόπων ἢ κτημάτων, Ἀποφέρει, παρέχει προσόδους, δίδει εἰσόδημα, φέρω κέρδος, τὸ ἰταλ. ρεντάρει, προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, «καλὸν δὲ καὶ ἐμπόρους ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει,» Ξνφ. Πρσά. 3, 12. ἀμφβλ. ἀνγν.

Ἐπιπροσθε, καὶ ἐπιπροσθεν, Ἐπίρ. (πρόσθεν). Ἔμπροστα, κατ' ἔμπροσθεν, ἔμπρός· ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου· «ἐπιπροσθεν ποιοῦμαι τὴν βάλλω τι ἔμπρός μου διὰ νὰ μὴ μὲ βλέπουν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ποιοῦμαι τι ἐπιπροσθεν τινός,» Προτιμῶ τι καλήτερα παρά τι ἄλλο· «ἐπίπροσθεν εἰμί τινος» Ὑπερβαίνω τινά, εἶμαι ἀνώτερος, καλήτερός του.

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ. (ἐπιπροστίθημι). Προσθήκη.

* Ἐπιπροσθέτησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 92. 95. 98.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, Μλ.-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηδαλιῶ πρός τινα, πρός που.

Ἐπιπροστέω, Μλ-ήσω (ἐπίπροσθεν). Στέκομαι, ἢ εἶμαι ἔμπρός εἰς τι ἢ μεταξύ τινων· στέκομαι ἔμπρός εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον ὄθεν, ἰσχύω, κάμνω ἴσιον, ἐμποδίζω τινὰ εἰς τίποτε· τινί τινος. Πλατ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, ἢ στέκηταί τι ἔμπροσθεν εἰς τι, ἔμπροσθεν εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον. Ἴσιωμα, ἐμπόδιον, σκέπασμα — 2) Τὸ ἔμπρός εἰς τὸ φῶς στεκόμενον ἀντικείμενον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸν ἴσιον. Πολυβ. Γ'. 71.

Ἐπιπροσπλέω, Μλ-πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Πλέω, ἁρμενίζω, προσέτι που.

Ἐπιπροστίθημι, Μλ-επίπροσθήσω (τίθημι). Προσθέτω, συγατίζω τι προσέτι εἰς τίποτε. Λογγ. μδ'. «οὐκ ἐνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι.»

Ἐπιπρόσω, Ἐπίρ. (πρόσω). Ἐμπροστότερα, μακρύτερα πρός που.

Ἐπιπροτέρωσε, Ἐπίρ. (προτέρωσε). Ἀκόμη ἐμπροστότερα, ἀκόμη μακρύτερα πρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Β. 940 «ἐπιπροτέρωσε θέοντες.»

Ἐπιπροφαίνω, (Μλ-ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.) Δείχνω τι ἔμπρός εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος. Παθτ. Παρουσιάζομαι, δείχνομαι φαίνομαι ἔμπρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 916.

Ἐπιπροφέρω, Μλ-προοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω τι ἔμπρός, μακρύτερα, προσέτι· φέρωτι ἐξ ἐναντίας ἔμπρός. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1518.

* Ἐπιπροχέω, Μλ-χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι ὑγρὸν προσέτι· ἐπιπρχ. Ἐρήνουν Χύνω προσέτι ἄκρυα, κλαίω περισσότερον. Ἴμν. Ὁμ. εἰς, 18.

* Ἐπιπροωθέω, Μλ-ωθήσω, καὶ-ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.) Ὠθῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω τι ἐμπροστότερά που.

Ἐπιπρωϊαίτερον· τό, πρωϊαίτερον κατ' ἔπτσ. Ἀκόμη πρωϊνώτερα, ταχύτερα, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. Β', Σ. 99.

Ἐπίπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῴρα). Μέ, ἐπὶ τὴν πρῴραν, πρός τὸ μέρος τῆς πρῴρας, εἰς τὴν πρῴραν.

Ἐπιπταίρω, Μλ-πταρήσομαι (πταίρω). Πταρμίζομαι προσέτι ἐν ᾧ κάμνω, ἢ λέγω τι, μετέπειτα· νοῦς μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν Εἰς ὅσα ἔλεγα ἐπταρμίσθησεν ὁ νοῦς μου, Ὀδσ. Ρ, 545. τὸ ὁποῖον ἦτον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, αἴσιον σημεῖον· ὅθεν τρπ. ἐπὶ θεῶν, Ὁ θεὸς εἶναι εὐμενὴς εἴς τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζεται, τὸν ἀγαπᾷ. «Σμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον». Θκρτ. 7, 96. καὶ 18, 16. «ὄλβια γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρτανα.

Ἐπίπταισμα, τό, = ἐπίπαισμα· παρὰ τό

* Ἐπιπταίω (πταίω) = ἐπιπαίω.

Ἐπιπτάρνυμι, μέσ. ἀποθ. Μλ. — πταρήσομαι (πτάρνυμι) = ἐπιπταίρω· ποιητ.

Ἐπιπτέσθαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιπέτομαι, Ἰλιάδ. Δ, 126. ἀφ' οὗ

Ἐπίπτησις, εως, ἡ. Πέτασμα, τὸ νὰ πετᾷ τίπου, πρός τι μέρος.

* Ἐπιπτήσω = πτήσω.

Ἐπίπτυγμα, τό (ἐπιπτύσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διπλωμένον, ὅ,τι εἶναι βαλμένον ὡς σκέπασμα ἐπάνω εἰς τι· ἐπίθεμα τό τουρκβ. καπάκ, κάλυμμα, σκέπασμα, Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. τοῦ κοχλίου, σαλιάγκου τὸ κόκαλον καὶ ἡ πρὸς τὰ μέσα γυρισ-

μένη οὐρὰ τῶν καραβιδῶν, ἥτις σκεπάζει τὰ αὐγά των, ἥτις ἄλλως ἐπικάλυμμα λέγεται.

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διπλόνῃ τίς τι, τὸ νὰ σκεπάζῃ τι μὲ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπιπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Διπλόνω, συμμαζώνω, σκεπάζω τι, βάλλω τι ἐπάνω ἢ πλησίον του· Μέσως, ἐπιπτύσσομαι, Εἶμαι πλησίον εἴς τι· περικλείω τι· περιπλέκομαι εἴς τι.

Ἐπίπτυστος, ὁ, ἡ (ἐπικτύω). Πτυσμένος, σκεπαστός, συγχαμερός.

Ἐπιπτυχή, ἡ· = ἐπίπτυξις, ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχειν. Πλούταρχ. Τόμ. 7. σλ. 189. — 2) = ἐπίπτυγμα, τὸ κοιν. Ἀμπάλωμα, ὅπλατα, Λουκ.

Ἐπιπτύω, Μλ -σω (πτύω). Πτύνω, ψτῶ ἐπάνω εἴς τι. — 2) Τρπκ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, (ύω, −−, ύσω, υ−)

Ἐπίπτωσις, εως, ἡ (ἐπιπίπτω). Τὸ νὰ πίπτῃ τι ἐπάνω εἴς τι, ἢ προσέτι· συμβεβηκός. Στράβ. Β'. Σ. 161. Στοβ. Λόγ. Α'. Σ. 20. Sch.

Ἐπιπύησις, εως, ἡ (πυέω). Τὸ νὰ ἐμπυάζῃ πληγή τις ἐκ δευτέρου, μετέπειτα. Ἱπποκρ. Πραν. Σ. 39. (υ)

Ἐπιπυκνόω, Μλ -ώσω (πυκνόω). Κάμνω τι πυκνότερον ἢ πηκτότερον βάλλοντας, προσθέτοντας προσέτι τίποτε εἰς αὐτό. Ἀριστοτ. Χρωμ.

Ἐπιπυνθάνομαι, Μλ -πεύσομαι, μέσ. ἀποδ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἐρωτῶντας διὰ νὰ μάθω, ἀκούω, πληροφορηθῶ τι.

Ἐπιπυρέσσω, Μλ -έξω (πυρέσσω). Ἔχω πυρετόν, θερμασιάν, θερμαίνομαι ἅλο ἕνα, ἐξακολουθεῖ ἡ θερμασιά μου, δὲν κόπτεται, δὲν κάμει διακοπήν. Ἱπποκρ. Κισακ. Κ'.

*Ἐπιπυρεταίνω = τῷ προηγμ.

Ἐπίπυρον, τό (πῦρ). Ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καίει τὸ πῦρ, ἀνάπτουν τὴν φωτιάν.

Ἐπιπυρρος, ὁ, ἡ (πυρρός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα μαυροκόκκινον, βαθὺ κόκκινον, κλίνει εἰς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός. Ἀριστοτ.

*Ἐπιπυρσεία, ἡ. Σημεῖον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις πρός τινα ὕστερον ἢ κατὰ συνέχειαν ἀνάπτωντας φωτιάν. Πολυαι. 6, 19. 2.

Ἐπιπυρσεύω, Μ. εύσω (πυρσεύω). Δίδω, κάμνω πρός τινα σημεῖον προσέτι, ἢ μετέπειτα, ἢ κατὰ συνέχειαν, ἀνάπτωντας φωτιάν.

Ἐπιπωλέομαι, Μλ -ήσομαι (πωλέομαι) ποιητ. Περιπορεύομαι, περιπατῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα εἴς τι καὶ τὸ κυτάζω· περιῶντας κυτάζω, παρατηρῶ τι· μετὰ αἰτ. ὁ Ποιητ. μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ τοῦτο ἐν μόνῃ τῇ συντάξει ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν Περιῶντας ἐπαρατηροῦσε τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατηγῶν. Ἐν Δ, 264. 540. δὲ, ἐπὶ ἐχθροῦ προμάχου, ὅστις περιῶντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ἐναντίου στρατεύματος παρατηρεῖ διὰ νὰ ἰδῇ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ εὐκολώτερα νὰ ἐφορμήσῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τοὺς ἀτακάρῃ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπώλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ περιπορεύηται, ἔρχηται, περνᾷ τις ἀπόποδεν καὶ κυτάζῃ, περιεργάζηται τι. ἐξαιρ. παρατεταγμένα στρατεύματα, τὸ Γαλλ. revue· ὅθεν ἐλέγετο καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδ. ἐπιπώλησις.

Ἐπιπωμάζω, Μλ -σω (πωμάζω). Σκεπάζω τι μὲ πῶμα, ἐπίσωμα, τὸ τουρκβ. καπάκι, καπακόνω τι.

*Ἐπιπωμάννυμι καὶ ἐπιπωμαννύω = τῷ προηγμ.

*Ἐπιπωματίζω = ἐπιπωμάζω. Συμπλ. Ἑλλ. Φτ. σλ. 203.

Ἐπιπωματικός, ἡ, όν (ἐπιπωμάζω). Πᾶν ὅ,τι καλύπτει, σκεπάζει, στουπόνει, τὸ τουρκβ. καπακόνει τι. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 616.

Ἐπιπωρόω, Μλ -ώσω (πωρόω). Κάμνω ἀφίνω τι νὰ σκληρυνθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του· ἀφίνω τι νὰ ἀποστιρρωθῇ καὶ συναφθῇ πιάνοντας σκίρρον, κόραν, πωρί κοιν. νὰ κοραβιάσῃ, Ἱππκ. σλ. 353. Παῦ. ἐπὶ συντετριμμένων, τσακισμένων κοκάλων τῶν μελῶν σώματος, Πιάνει πωρί, κολλᾷ, ἰατρεύεται.

Ἐπιπώρωμα, ατος, τό. Σκλήρωμα εἴς τι μέλος τοῦ σώματος. ῥοζάβισμα κοιν., ἰάτρευμα τσακισμένων κοκάλων μέλους τινὸς τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. Σ. 92. καὶ 802.

Ἐπιπώρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκληρύνηται τι, ἀποστιρροῦται, πιάνει κόραν, πωρί εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. ἐν γένει = ἐπιπώρωμα.

Ἐπιπωτάομαι, Μλ -πτομαι (ποτάομαι). Πετῶ ἐπάνω ἀπό τι· Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 220.

*Ἐπιραβδίζω, Μλ -ίσω (ῥαβδίζω). Ῥαβδίζω, κτυπῶ τι μὲ ῥάβδι προσέτι. Ἡσυχ.

Ἐπιραβδοφορέω, Μλ -ήσω (ῥαβδοφορέω). Κυρίως φοβερίζω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον, δείχνωντάς τῳ τὸ ῥαβδί· Τρπκ. δὲ ἐπὶ ἵππων· Κάμνω, ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ τριποδίζῃ, καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γκαλόπι, τουρκβ. νὰ τρέχῃ τσιαπκίνι ἢ λίγγ. Ξενοφ. Ἱππ. 7. καὶ παρὰ Πολυδ. Α'.

Ἐπιρεμβής, ὁ, ἡ· = ῥεμβός. Ἐπῤῥ. ἐπιρεμβῶς· πρβλ. ἐπιστέλω. Στοβ. Φυσ. Σ. 1092. ἐπιρεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζῶμεν, Ἀμελῶς, ἀφροντίστως.

Ἐπιρητορεύω, = ἐπιῤῥητορεύω.

Ἐπιριγέω, = ἐπιῤῥιγέω.

Ἐπιρινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ῥιτιδωμένον, ἢτοι συμμαζωμένον, ζαρωμένον, ἢ ὀλίγον ἁπαχυ, λιγνόν, τὸ τουρκβ. ζαμπούνικον, λιγνούτσικον, Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 1. Πολυδ. Ε'. 58.

Ἐπιῤῥαθυμέω, Μλ -ήσω (ῥαθυμέω). Εἶμαι ῥαθυμος, ὀκνηρὸς εἴς τι, ἢ μετέπειτα. ἀμελῶ ἢ κάμνω τι μὲ ἀμέλειαν, ἀργά, ὀκνηρά, τὸ τουρκ. τεμπελιάζω. Λουκιαν.

Ἐπιῤῥαίνω, Μλ -ανῶ (ῥαίνω, ἀνμλ.) Βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω τι ἀπ' ἐπάνω, προσέτι.

Ἐπίῤῥακτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιῤῥακτός, ή, όν (ἐπιῤῥήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι ἐῤῥάγη μὲ βίαν, ὁρμὴν ἀπό τινα ἐπάνω εἰς τι· ἐκτύπησε ἢ ἀντικτύπησε δυνατὰ ἐπάνω του ἢ εἰς τι· ὅ,τι πίπτει ἐπάνω εἴς τι καὶ τὸ κλείει, σφαλνᾷ. Πλουτάρχ. ἐπιῤῥακτὴ θύρα, ἄλλως καὶ καταρακτή, καταπακτή, τὸ τουρκβ. Κλαβανέ, κεπέγγι. ἐπιῤῥακτον πνεῦμα, Φύσημα σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. 7, 1. Ἰδὲ καταῤῥάκτης.

Ἐπίῤῥαμμα, ατος, τό (ἐπιῤῥάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ῥαμμένον ἐπάνω εἴς τι· μπάλωμα, ὅπλατα.

Ἐπιῤῥαντίζω, = ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥαπίζω, Μλ -ίσω (ῥαπίζω). Δέρνω, κτυπῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον· ξυλίζω. 2) Μεταφορ. παιδεύω τινὰ διὰ λόγων· ὑβρίζω, κατηγορῶ, ῥίπτω λόγια ἐναντίον τινός. ἀφ' οὗ

Ἐπιῤῥάπισις, εως, ἡ· (α) καὶ ἐπιῤῥαπισμός, ὁ. Κτύπημα, θαρμός, παιδεία μὲ τὴν ῥάβδον, ξύλισμα. 2) Μεταφορ. παιδεία μὲ λόγους, μάλωμα, προσωπόδερμα· ὕβρις, κατηγορία, ἐνειδισμός, Ἀθην. Σ. 604. Πολυβ.

Ἐπιῤῥάπτω, Μλ -ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, μπαλόνω.

Ἐπιῤῥάσσω, Ἀττ. ἐπιῤῥάττω, Μ. ξω. Ἀττ. ἐνεστ. ἐπιῤῥήσσω.

*Ἐπιῤῥάφω = ἐπιῤῥάπτω, Νον. (ε)

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Μλ -ήσω (ῥαψῳδέω). Ψάλλω, τραγῳδῶ, ἀνηγοῦμαί τι προσέτι, ἀκόμη, μετὰ ταῦτα. Λουκιαν.

Ἐπιῤῥέζω, Μλ -ξω (ῥέζω, ἀνμλ.) Κάμνω, ἑτοιμάζω, τελειόνω τι ἐπάνω εἴς τι· μετέπειτα, προσέτι θυσιάζω. Ὀδυσ. Ρ, 211... πᾶσι πάντες ἐπιῤῥέζεσκον ὀδίτῃσι. (ἐπικ. Παρτ.) ἔτι δὲ καὶ θυσιάζω ἔπειτα, εὐθὺς ὕστερα ἀπό τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη, ἢ ἔπραξα, ἔκαμα.

Ἐπιῤῥέπεια, είας, ἡ. Κλίσις πρός τι, ἐπιθυμία, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς πρός τι, τὸ ἰταλ. ἰγκλινατσιόνη.

Ἐπιῤῥεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς ἢ εἰς τι, εἶναι κατηφορικόν. Ὅστις κλίνει ἔχει κλίσιν εἰς τι· ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια. Τρπκ. Πολυβ. πέλπις ἐπιῤῥεπεστέρα, Καλητέρα, κλίνουσα εἰς τὸ καλήτερον. παρὰ τὸ

Ἐπιῤῥέπω, (ῥέπω). Κλίνω πρός τι, βαίζω, πλησιάζω εἴς τι· πόλεμος ἡμῖν ἐπιῤῥέπει. Ἡ δυστυχία κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἐθνικόν μας μέρος, Ἰλιάδ. Σ, 99. ὅπου ἐλήφθη ἡ λέξ. κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῆς πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, πρβλ. Θ, 72. ὅθεν ἐν γένει, Βαρύνω ἢ πίπτω μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἐπί τι· γίνομαι κινδυνώδης. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 520. πάσσε δὲ κλίνον ἐπιῤῥέπειν. — 2) μετβ. πταίοντον ἐπιῤῥέπειν. Ἀφίνω, κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἓν μέρος, Θεογ. 157. ὅθεν ἐνγένει, Ζυγιάζω· διανέμω, παρέχω· ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἰς τινα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κακῆς Μοίρας, καταθλίβει, καταπραννεῖ τινα μὲ βαρύ, δυσκολοϋπόφερτον, ψοροποιόν τι· τινί τι· πολλάκις. παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 877. μῆνιν τῇ πόλει ἐπιῤῥέπει, ἢ βλάβην τῷ στρατῷ. Ἀγαμ. 260. 717. 1050. παρβλ. καταῤῥέπω.

Ἐπιῤῥέω, Μλ -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχω, χύνομαι, ἐπάνω ἀπό τι, εἴς τι, Ἰλιάδ. Β, 754. προσέτι, ἔτι μᾶλλον, ἀφθόνως· ἐξαιρ. Τρπκ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων ἐπιῤῥέον ἔθνη πεζῶν. Ἰλιάδ. Λ, 724. παρβλ. Wyttenbach. ep. cr. σλ. 237.

Ἐπιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) = ἐπιῤῥήσσω, Ἀττ.

Ἐπιῤῥήδην, Ἐπῤῥ. (ῥέω, ῥηδῆναι). Παρονομαστά, μὲ παρανόμ· ὡς τὸ, ἐπίκλην καὶ ἐπίκλησιν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, καλεῖσθαι. Ῥητῶς, μὲ τὸ ὄνομα. πέπτὰ δ' ἐκεῖναι (αἱ πλειάδες) ἐπιῤῥήδην καλέονται. — 2) = διαῤῥήδην. Σαφῶς, καθαρά· Ἄρατ. ἐν Στίχ. 191. 261. 467. Παρ' Ἀπολλων.

Ἐπίῤῥημα, ατος, τό (ῥῆμα). Πᾶν ὅ,τι ἐκφράζεται, ὁμιλεῖται, λέγεται προσέτι, μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἐν τῇ πάλαι κωμῳδίᾳ, Πᾶν ὅ,τι ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ εἰς τροχ. τετράμετρα συνήθως, μετὰ τὴν Παράβασιν Ἀριστφ. Νφ. 562. Ἱππ. 568. Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δέ, ὅ,τι ἐψάλλετο μετὰ τὴν Ἀντιστροφήν, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντεπίῤῥημα. πεῖσθαι χορὸν ἐπιῤῥήματική, ἐν ᾗ ἔθος ἦν χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους· διὰ τὸ ἐπιῤῥέπειν αὐτὸν τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατάς, καὶ Παραβάσεως μέρος ἐστίν, καὶ ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Πολυδ. Βιβλ. 4. καὶ 7, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 686. καὶ 730. Σφῆκ. 1097. — 3) Παρὰ Γραμματικοῖς, τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου πᾶσι γνωστόν· ἐπίῤῥημα· ἀφ' οὗ

Ἐπιῤῥηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. Ἐπῤῥ. ἐπιῤῥηματικῶς.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ (ῥῆσις). Ὕβρις, κατηγορία, ἐνειδισμός, μάλωμα, προσωπόδερμα. — 2) Κατάρα, ἀφορισμός, Λουκ. Φιλῳ. 31.

Ἐπιῤῥήτω, Μλ -ξω (ῥήσσω). Τραβῶ τι, σύρω· τραβῶ τι μὲ βίαν ἐπί τι· ἐκλεῖδα θυράων ἐπιῤῥήτεσκεν Ἔτραβοῦσε μὲ βίαν τὸν σύρτην, τὸν διάδρομον εἰς τὴν θύραν, Ἰλιάδ. Ω, 456. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1244. πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ' ἐπιῤῥήξωτ' ἄτων, Ἔτραβηξε καὶ ἔκλεισε μὲ βίαν τὰς πύλας — 2) ἀμεταβ. Ἐμβαίνω, χώνομαί που μὲ βίαν, ὁρμῶ. Παρ' Ἀττ. χρηστομ. ὁ ἐνστ. ἐπιῤῥήγνυμι.

*Ἐπιῤῥητορεύω, (ῥητορεύω). Ῥητορεύων προσθέτωτι εἰς τὸν λόγον μου.

Ἐπίῤῥητος, ὁ, ἡ (ῥητός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κακὴν φήμην· κακὸν ὄνομα· ὅστις εἶναι κατηγορημένος ἀπὸ ὅλους, δυσφημισμένος, καταλελημένος, Ξενοφ. Οἰκ. Δ', 2. ὡς τὸ ἐπιβόητος.

Ἐπιῤῥιγέω, Μλ -ήτω (ῥιγέω). Ἀνατριχιάζω πάλιν, μοὶ ἔρχονται ἀνατριχισμοί, ἀνατριχιάσματα, τὰ κοιν. τσιουτσιουρλιάσματα τῆς θερμασιᾶς κατὰ συνέχειαν. Ἱπποκρ.

Ἐπιῤῥίζιον, τό. Κλωναράκι τῆς ῥίζας, κωλοῤῥίζι, Διοσκορ. Α'. 10.

Ἐπιῤῥίνεον, τό (ῥίς). Συμμάχ. Παροιμ. Β'. 12. ὅπου ἄλλοι ἐνώτιον ἔχουσι, Σκουλαρίκι τῆς μύτης.

Ἐπίῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὅστις ἔχει μεγάλην μύτην, μυταρᾶς. Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον ἔχει ῥίνα, μύτην. Λουκιαν. Φιλοπ. 12.

Ἐπιῤῥιπτέω, καὶ ἐπιῤῥίπτω, (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι προσέτι, ἐπάνω εἰς τι, κατά τινος· ἐδούρά μοι ἐπέῤῥιψεν· Ἐῤῥίφαν κατεπάνω μου κοντάριαν Ὀδυσ. Ε, 310. ὅθεν — 2) ἀμτβ. Τύχνομαι μὲ ὁρμὴν ἢ καταπλακόνω τινὰ ἐξαφνα· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτ. Παλαιφ. Νῆ. 5. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 22. (ι)

Ἐπιῤῥοή, ἡ (ἐπιῤῥέω). Τρίξιμον νεροῦ ἐπάνω εἰς τι μέρος, ξεχείλισμα, πλημμύρα. τὸ ἀνέβασμα τῆς θαλάσσης, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ψλοῦσσο, ἀντιθ. τῷ ἀναῤῥοια. ῥιφλοῦσσο.

Ἐπιῤῥοθέω, Μλ -ήσω (ῥοθέω). Κάμνω κρότον, θόρυβον, κτύπον προσέτι, ἐπί τι, πλησίον εἴς τι· κυρίως ἐπὶ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἔπαιρ. Ὁμιλῶ ἀνακατωμένα, ὅ,τι μ' ἔρχεται εἰς τὸ στόμα· φωνάζω δυνατά, τὸ ἰταλ. κάμνω λάρμαν, πλόγοις ἐπιῤῥοθῶ τὸ κοινῶ. ξεκωφαίνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μου· φοβερίζω, ὑβρίζω τινὰ φωνάζοντας ὅ,τι ψάστω. Σφκλ. Τρχ. 294. ἔτι δὲ καὶ = ἐπικροτέω, Δείχνω τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μ' ἤρεσε τίποτε, φωνάζοντας, χουϊάζοντας, ἢ κτυπῶντας τὰ χέρια. Εὐριπ. Φοίν. 1248. Ἑκάβ. 533.

* Ἐπιῤῥόητος, ὁ, ἡ. Ὠνειδισμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος· ἀξιοκατηγόρητος.

Ἐπίῤῥοθος, ὁ, ἡ. Ὅστις σπεύδει, τρέχει, ἔρχεται προθύμως πρὸς βοήθειαν, διαφεντευτὴς τινος· βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, διαφεντευτὴς· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Δ, 390. Ψ, 770. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῦ πολύτῳ ἐπεκτεταμ. ποιητικ. τύπῳ, ἐπιτάῤῥοθος, ὅπερ ἰδέ. Ἐπὶ βοηθείας ἐν γένει εἰς πᾶσαν δυστυχίαν. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 370. πεπίῤῥοθος ἀλγεσιν, — 2) Ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, νικητὴς· μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 67. χρησμ. β'. — 3) ἐπίῤῥοθα κακά, Ὁμιλίαι ὑβριστικαί, κακὰ λόγια μὲ φωνὰς ἐναντίον τινός. Σφκλ. Ἀντ. 413. Valck. ἐν Ἱππκ. 628. ὅθεν, Κατηγορημένος, ὑβρισμένος, ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος, ἀξιοκατηγόρητος. Σφκ. Τηρεύς. 7, 10. ὑβρίματα ἐπίῤῥοθα, καθ' ἡν σημτ. εὑρηται καὶ τὸ, ἐπιῤῥόητος· ἰδέ, ἐπιῤῥοθέω.

Ἐπίῤῥοια, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιβδέω, Μλ -ήσω (ῥοιβδέω). Ῥουφῶ, βυζάνω, — 2) σημαίνει ἡ λέξ. καὶ τὴν φωνὴν τοῦ κόρακος, ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ βροχήν. Θεοφρ. ἠκόρᾳ εὐδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ᾖ καὶ ἐπιῤῥοιβδῇ. συγγ. τῷ ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπιῤῥοίβδην, Ἐπιῤ. ὡς τὸ ῥύβδην, καὶ ῥύδην. Εὐριπ. Ἡρακλ. 869.

Ἐπιῤῥοιζέω, Μλ -ήσω (ῥοιζέω). Κράζω, φωνάζω, καλῶ τινα μὲ φωνὴν ψιλὴν, λεπτὴν, συριχτὴν, διαπεραστικὴν. Συρίζω, σουρίζω, πρὸς τινα· τσιρίζω, τρίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ ἄνεμον. Θεοφρ. ἠκόρᾳ ἐὰν δὶς ῥοιζήσῃται καὶ ἐπιῤῥοιζήσῃ, καὶ τινάξῃ, — 2) μεταβ. πεπιῤ. φυγὰς τινὶν Φωναζώοντας κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ φύγῃ, διώκω τινὰ ἢ τι φωνάζοντας, σκιάζω τι μὲ τὰς φωνάς μου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 421.

* Ἐπιῤῥομβέω, Μλ -ήτω (ῥομβέω). Κάμνω κρότον, θόρυβον προσέτι, μέτ. εἰς τι, ἀμφβ. ἀγνωστ. παρὰ Σπφ. λῴ. 2. 11.

Ἐπιῤῥοπή, ἡ (ἐπιῤῥέπω). Τὸ νὰ κλίνῃ, βαίνῃ τι πρὸς ἓν μέρος· νὰ εἶναι βαρύτερον ἀπὸ ἄλλο ἢ ἄλλα. Κλίσις ἐπιθυμία πρός τίποτε. Στοβ. Σ. 376. καὶ 225. G.

Ἐπιῤῥοφάω, καὶ ἐπιῤῥοφέω, Ἰων. Μλ -ήτω (ῥοφάω). Ῥουφῶ, καταπίνω, πίνω τι προσέτι, ἀκόμη, μετέπειτα. ἀφ' οὗ

* Ἐπιῤῥόφημα, τό. Τὸ νὰ ῥουφᾷτις τίποτε προσέτι, νὰ καταπίῃ τι ῥουφῶντας το.

Ἐπιῤῥυγχίς, ίδος, ἡ (ῥύγχος). Τὸ γυριστὸν, καμαρωτὸν ἐμπροσθινὸν μέρος, τοῦ ῥάμφους, σορουκιοῦ, τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων. Σουϊδας.

Ἐπιῤῥυέω, ἀντὶ ἐπιῤῥέω, καὶ ἐπιῤῥύω. Ῥέω, τρέχει ἀρθόνως, ἢ ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ τι ἐπί τι. Ἱπποκρ. Σ. 411.

Ἐπιῤῥύζω, Μ. ξω. Ἐρεθίζω, ἀχαμνῶ σκύλον κατά τινος. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 705.

Ἐπιῤῥύημι, = ἐπιῤῥυέω. Θεόφραστ.

Ἐπιῤῥυθμίζω, Μλ -ίσω (ῥυθμίζω). Ἐπιδιορθόνω τι ῥυθμισμένον, τὸ ἰταλ. ῥιμοδουλάρω· κάμνω ποιήματος τινος τοὺς στίχους καλητέρους, εἰς ὀρθότερον ῥυθμόν. ἠποιήματα ἐπιῤῥυθμίζειν. Πλατ. Νομ. Ζ'. Σ. 349. Λουκ. Γ'. 128.

Ἐπιῤῥυπαίνω, Μλ -ανῶ (ῥυπαίνω). Ῥυπόνω, λερόνω, τὸ τουρκ. μουρδαρεύω τι ἐπάνωθεν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του. Πλουτ. Θ. Σ. 291.

Ἐπιῤῥύσις, σεως, ἡ = ἐπιῤῥοή. Πολυβ.

Ἐπιῤῥύσμιος, ία, ον (ῥυσμός). κυρίως, Ῥέων εἴς τι· πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται εἰς τίποτε· μόνον παρὰ τῷ Δμκρτ. ἀπαντῶμ. πάλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἐκάστοισιν ἡ δόξις. Γνώμη, ἰδέα ἐπικρατοῦσα εἰς τὸν λαὸν, ἢ ὁποία ἐνστάζει ἡ γενᾷ τι εἰς καθ' ἕνα, καθὼς ὁ ἀὴρ ἐπιδημικήν τινα νόσον.

Ἐπίῤῥυτος, ὁ, ἡ (ἐπιῤῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται που ἢ εἴς τι· ῥευστόν. ὕδωρ ἐπιῤῥυτον, Νερὸν τρεχάμενον. — 2) Ὅ,τι ποτίζεται· ποτίζεται ἀπὸ τι εἰς αὐτὸ ῥέον· ποτιστόν. Πλάτ. Τίμ. πένθουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα. — 3) Τρπκ. Ὅ,τι ἐμφυχον τρέχει που σωρηδόν, ἀγεληδὸν πεπίῤῥυτοι ἐχθροὶ Σουϊδ. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται ἀρθόνως, εἰς ὑπερβολήν, πλουτιοπάροχα ἤκαρπον τε γαῖαι καὶ βροτῶν ἐπιῤῥύτονοι, Αἰσχλ. Εὐμ. 907.

Ἐπιῤῥωγολογέομαι, Μλ -ήσομαι (ῥώξ, ῥᾰγ, λέγω). Συνάζω τὰ ἀπομεινάδια τοῦ τρύγου, τὰς ῥώγας, τὰ τσαμπουρια· τσαμπουρολογῶ, παρὰ τοῖς Ο'. πρβλ. ἐπικαρπολογέομαι.

Ἐπιῤῥώννυμι, καὶ ἐπιῤῥωνύω, Μ. ῥώσω (ῥώννυμι, ἀνμλ.) Ἐνδυναμόνω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθαῤῥύνω τινά· ἐνδυναμόνω, ποιῶ τινα ἰσχυρὸν, δυνατὸν· στηρίζω, δίδω ἢ προξενῶ θάῤῥος, δύναμιν, καρδίαν εἰς τινα. Θουκυδ. Δ'. ἀτοὺς δὲ ἰδόντας ἐπιῤῥῶσαι. Μέτως, ἐπιῤῥώννυμαι, Πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, βάλλω ὅλην μου τὴν δύναμιν εἰς τι ἐπιχείρημα. μετὰ δοτ. Ἀκουμβῶ εἰς τι καὶ οὕτω μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι εὐκολώτερα, καλήτερα τὰς δυνάμεις μου· Παῦτ. Ἐνδυναμόνομαι, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου· ἀναῤῥαίζω ἤτοι ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου μετὰ κάμμιαν ἀπόπειναν· ἐγκαρδιόνομαι, λαμβάνω θάῤῥος τόλμην πεπιῤῥώσθη λεγεὼν Ἐλαβε θάῤῥος, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 661.

Ἐπιῤῥώομαι, Μλ -ώσομαι (ῥώομαι) ποιητ. Κρέμαται τι κυματίζον εἴς τι ἢ ἐπάνω που, ἠχαῖται ἐπιῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο Ἡ κόμη, τὰ μαλλιὰ τοῦ Διὸς ἐκυμάτισαν κρεμάμενα ἀπὸ τὴν κεφαλήν του, Ἰλιάδ. Α, 529. οὕτω καὶ πλοκαμοὶ ἐπιῤῥώοντο κιόντων Καθὼς περιπατοῦσαν ἐκυματοῦσαν τὰ μαλλιά του· Ἀπλ. ῥόδ. — 2) = ἐπιῤῥώννυμι, παθ. μετὰ δοτ. πᾶσαι μύλαι δώδεκα πᾶσαι ἐπιῤῥώοντο γυναίκεμ Ἐβούλευαν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὸ νὰ γυρίζουν τοὺς χειρομύλους, Ὀδυσ. Τ, 107. ὡσαύτως καὶ ἐπιῤῥώοντο ἐλάτηται Ἐκοπηλατοῦσαν, τραβοῦσαν κοπὶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, Ἀπλ. Ῥόδ. 2, 61. 4, 1633. Ἀλλὰ παρ' Ἀττ. Θγν. 8. ἠποτσὶν ἐπιῤῥώσαντοι Ἐκεινοῦτσαν ὀγλήγωρα τὰ ποδάρια των, ἐχόρευον· εἰς τὸ ὁποῖον ἐννοοῦνται, τρόπον τινά, ἀμφότεραι αἱ σημτ. — Παρὰ Macc. ep. cr. 11. ἔκειτο καὶ κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἐπιῤῥώω, Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τὸ κάμνω νὰ κινῆται ὀγλήγωρα· ἰδὲ ῥώομαι.

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ (ἐπιῤῥώννυμι). Τὸ νὰ ἐνδυναμώνῃ, ἐγκαρδιόνῃ τίς τινα, ἢ νὰ δυναμόνηται, θαῤῥύνῃ· ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐπιῤῥώομαι, Μλ -ώσομαι (ῥώομαι, ἀνμλ.). Σώζω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπό τίποτε. Αἰσχύλ. Θήβ. 167. (τὸ υ, Ἑπτ. μὲν βρχ. Ἀττ. δὲ μκρ.)

Ἐπίσαγμα, ατος, τό (ἐπισάσσω). Σαμάρι ἐπὶ τὸ ὁποῖον φορτόνουν βάρη εἰς τὰ ζῶα. — 2) τὸ βάρος αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ζῴον φορτόνουν. Μετφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 755. ἡδεῖόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, Μεγάλον εἶναι τὸ βάρος τοῦ νοσήματος, κακὸν πρᾶγμα ἢ φορτίον εἶναι ἡ ἀῤῥωστία εἰς τὸν ἄνθρωπον.

* Ἐπισαίρω, Μλ -αρῶ (σαίρω). Ἀνοίγω τὰ χείλη σφίγγοντας τὰ ὀδόντια ἀπὸ μικροπρεπῆ θυμὸν κινούμενος, καθὼς οἱ σκύλοι ὅταν ἀγριαίνωνται μεταξύ των ἢ κατά τινος, καὶ δείχνουν τὰ ὀδόντια των γρυλίζοντας. Τοιοῦτι ἐψευδολογημένη καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἤθη ἄλλου τινὸς ἀφιλοσοφήτως ἐξηγητοῦ, ἀνοίγω τοὺς ὀδόντας, ψευδολογῶ εἰς τοῦτο, ἀκατάληπτος εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς καὶ εἰς τὸν ἐξηγητάντα αὐτὴν μίαν φοράν.

Ἐπισαλεύω, (σαλεύω). Ῥίπτω ἄγκυραν, στέλνομαι εἰς τὸ σόϊνον, ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, εἰς τὸ πέλαγος· ἐν γένει, Κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἴς τι σαλευόμενος, κλονούμενος.

Ἐπίσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὅστις εὑρίσκεται, ἢ ἔχει ῥιγμένην τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ πέλαγος ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης· ὅθεν, πᾶν ὅ,τι εἶναι κλονούμενον, ἀβέβαιον, ἐπισφαλὲς, σφαλερὸν, ἄδηλον· πεπισάλων ἐλπίδων τῆς σωτηρίας. Θεοφύλ. Ἰστ. ς'. 5. Ὅ,τι εἶναι ἐκθεμένον, ὑποκείμενον εἰς τὰς πνοὰς ἀνέμων.

Ἐπισαλπίζω, Μλ -ήσω (σαλπίζω). Σαλπίζω προσέτι· ἢ διά τι, φυσῶ εἰς τὴν σάλπιγγα, τὸ ἰταλ. τρομπέταν. Ἰωσηπ. Θ'.

Ἐπίσαξις, εως, ἡ (ἐπισάσσω). Τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ, σωρόνῃ, κάμνῃ τις σωρὸν ἀπό τίποτε· σώρωσμα, σωριάτμα. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαλμένον, στρωμένον ἐπάνω που στενά, πυκνά, σφικτά· π. χ. τὰ σαμάρι τῶν ζώων.

* Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ (σαπρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σαπρὸν, σάπιον, μουχλιασμένον, μούχλι ἄβον.

* Ἐπισαρκάζω, Μλ -σω (σαρκάζω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινὰ μὲ δηκτικὸν, ἐγγιστικὸν τρόπον, τὸ ἰταλ. σεκάρω.

Ἐπισάσσω, Ἀττ. ἐπισάττω, Μ. ξω (σάτσω). Σωρόνω, φορτόνω ἐπάνω εἴς τι ἔτι μᾶλλον, προστέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· τί ἐπί τι· Ἡρῶτ. 3, 9. Βάλλω τι ἐπί τι σφικτά, πυκνά, στοιβιχτά. — 2) Φορτόνω· διττῇ αἰτίαι. Τὸ δὲ πεπιτάττω ἵππον, χοῦν, Βάλλω τὸ σαμάρι ἢ τὴν σέλλαν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον, ἢ εἰς τὸν ὄνον· σαμαρόνω, σελόνω. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 27. Ἀναβ. Γ', δ', 35.

«ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους ἔργον δ' ἐπισάξαι».

Ἐπισαφηνίζω, Μλ -ίσω (σαφηνίζω). Ἐξηγῶ τι καλήτερα, κάμνω, παρασταίνω τι μὲ λόγον ἔτι μᾶλλον καθαρὰ, εὐκατάληπτα. Κλήμ. Ἀλ.

Ἐπίσειον, τό. Τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρόνουν αἱ τρίχες· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τρίχωσις. Εὕρηται δὲ καὶ ἐπείσιον, καὶ ἐπίσιον.

Ἐπίσειστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι σείεται, κουνεῖται, τραντάζεται πρὸς κάτω, ἢ ἐκ τοὐναντίου· ὅθεν ὁ ἐπίσειστος, Κωμικὸν, προσωπεῖον, προσωπίδι, τὸ ἰταλ. λάρβα, μάσκα, μὲ κρεμάμενα μαλλιὰ εἰς τὸ μέτωπον, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο, ἐπίσειστος κόμη. Λουκιαν. ς'. Σ. 331. παρὰ τὸ

Ἐπισείω, Μλ -είσω (σείω, ἀνμλ.) τί τινι Σείω, κουνῶ, τραντάζω τίποτε ἐναντίον τινὸς, ἐξαιρ. διὰ νὰ τὸν φοβήσω, τρομάξω, «Ζεὺς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν» Εἴθε νὰ κουνήσῃ ὁ Ζεὺς ἐναντίον εἰς ὅλους τὴν σκοτεινὴν, τρομερὰν αἰγίδα του, Ἰλδ. Δ, 167. πρβλ. Ο, 230. (ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἐπισσείω·) «φόβον ἐπισείω τινί» Φοβίζω, τρομάζω τινά. Ἔτι δὲ καὶ, «ἐπισείω ἵππον» ὡς τὸ ἐπιραβδοφορέω, Τὸν ἀφίνω νὰ καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γκαλόππο· ὡσαύτως καὶ «ἐπισείω κίνδυνον, κρότον, πόλεμον» Διεγείρω, ἀνάπτω πόλεμον· φοβερίζω τινὰ μὲ κάπενα κίνδυνον, μὲ πόλεμον· κτυπῶ τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας· «ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείτασι». Μεταχειρισθεὶς ἐναντίον των ὅλους τοὺς δόλους. Σουίδ. ἀφ' οὗ

Ἐπισείων, ονος, ὁ· Σημαῖα, φλάμπουρον, τὸ ἰταλ. μπαντιέρα καραβίου· Πολδ. 1, 90. 91. συγγν. τῷ, παράσειον.

Ἐπισέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, τοῦ φεγγαρίου· ἐξαιρ. τὰ ἐπισέληνα, Εἶδος ζυμαρικοῦ ἔχον τὸ σχῆμα τῆς σελήνης. Πολδ. 6, 76. καὶ Ἡσύχ. «πόπανα μηνοειδῆ» καὶ «σελήνας· πόπανον τῷ ἄστρῳ ὅμοιον».

Ἐπισεμνύνομαι, Μλ -ῦμαι (σεμνύνομαι) τινὶ, καὶ ἐπί τινι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου διάτι. — 2) Καυχῶμαι, ἔτι μᾶλλον. Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπ. Σ. 471.

Ἐπισεσυρμένως, Ἐπίρ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισύρω. Μὲ ἐλαφρογνωμίαν, μὲ ἀμέλειαν καὶ ἀφροντισίαν.

Ἐπισεύω, Ἐπκ. ἐπισσεύω (σεύω, ἀνμλ.) ποιητ. τινί τι. Βάλλω τι εἰς κίνησιν κατά τινος· βιάζω, ἀναγκάζω, διεγείρω, παρορμῶ τινὰ κατά τινος. Ὀδυσ. Ε, 421. Ξ, 399. Μτφρ. «κακά μοι ἐπέσσευε δαίμων» Δυστυχίας, ἀθλιότητα μ' ἔστειλεν ὁ Θεός. Ὀδσ. Σ, 256. Τ, 129. παρβλ. Τ, 87. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθ. διάθεσιν. Τρέχω, σπεύδω που Ἰλδ. Β, 86. ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ σημτ. ἐχθρικήν· Ὁρμῶ, τρέχω μὲ ὁρμὴν, χύνομαι μὲ βίαν που· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ο, 347. 503. καὶ μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Ν, 13. 10. καὶ εἴς τινα, Ἰλδ. Ν, 757. μάλιστα κατὰ παθτ. Πρκμ. ἐπέσσυμαι, ἐν σημτ. ἐνστ. προσέτι κατὰ ὑπερσντ. ἀντὶ Παρατ. ἐπεσσύμην, ὅπερ ἐστὶν ἅμα καὶ Ἀόρ. κατὰ συγκοπήν· ὅθεν ἡ Μτχ. ἐπεσσύμενος. Φέρομαι ὁρμητικῶς, ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω τινὰ ἐξαφνα· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ε, 459. Φ, 277. Μετὰ αἰτ. «τεῖχος ἐπεσσύμενοι», Μ, 143. Ο, 395. καὶ μετὰ γεν. «τείχεος ἐπεσσ.» Μ, 388. (ἂν ἡ ἐνταῦθα γεν. δὲν ἐξαρτ. ἀπὸ τοῦ, βάλε, Ἐσπρωξε τοὺς ὁρμῶντας κατὰ τὸ τεῖχος). Τὸ δὲ «ἐπεσσύμενος πεδίοιο» Τρέχων μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλδ. Ξ, 147. Χ, 26. «νομόνδε» Σ, 575. Τρπκ. Ἐπὶ αἰφνιδίου ὁρμῆς πυρὸς καὶ ὕδατος, Ἰλδ. Ρ, 737. Ὀδσ. Ε, 314. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ σημ. ταχείας κινήσεως ἁπλῶς, ἄνευ ἐχθρκ. ἐννοίας. μετὰ δοτ. Ὀδσ. Δ, 841. μετὰ αἰτ. Ζ, 20. ἄνευ πτωτκ. «ἐπέσσυτο διώκειν» Ἔσπευσεν εἰς διωγμὸν, Ἰλδ. Φ, 601. καὶ «ἐπεσσύμενος λάβε γούνων» Ἐνηγκαλίσθη ὁρμητικὰ, βιαστικὰ τὰ γόνατα, Ὀδσ. Χ, 310. Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν· πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ θυμὸς συντεταγμ. «θυμὸς ἐπέσσυται, ἐπέσσυτο» Ἡ καρδία διεγείρεται, κινεῖται, σκιρτᾷ, ἔχει μεγάλην ὄρεξιν· (ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἐπισσεύω μόνῳ)

Ἐπισήθω, Μλ -ήσω (σήθω). Κοσκινίζω τι προσέτι, ἐπάνω εἴς τι Ἰώσηπ. Η', ζ'. 3.

*__Ἐπίσημα__, τό, =σῆμα.

Ἐπισημαίνω, Μλ -ανῶ (σημαίνω). Κάμνω, δίδω, σημεῖον, εἴς τινα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, διάτι· ἐξαιρτ. δείχνω, φανερόνω εἴς τινα μέ τι σημεῖον τὴν εὐαρέσκειαν, (σπανιώτερον τὴν δυσαρέσκειάν) μου· μετὰ δοτκ. Δίδω τὴν γνώμην μου εἴς τι· ἀποδέχομαί τι, τὸ βεβαιόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ Θεότητός τινος, «ἐπεσήμαινε τοῖς πλείστοις» Ἐφανέρωνε τὴν θέλησίν του ὁ θεὸς μὲ οὐράνια σημεῖα, μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς. Ἐν γένει, φανερόνω τι εἰς ἄλλους μὲ σημεῖα· γνωστοποιῶ, κάμνω τι γνωστὸν, φανερόν. — 2) Μέσ. Κάμνω σημεῖον τι ἐπί τι, σημαδεύω τι εἰς χρῆσίν μου· μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 5. σλ. 744. Α. Δείχνω μὲ σημεῖόν τι τὴν εὐαρέστησιν ἢ τὴν δυσαρέστησίν μου εἴς τινα ὁμιλίαν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὴν εὐαρέστ. Ἐπαινῶ, στέργω, χειροκροτῶ, τιμῶ τινα δι' ἐπαίνων, ἢ τὸν θεατρίζω διὰ ψόγων· μετὰ δοτ. Πολβ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισημαίνομαί τινα δώροις». Ἀνταμείβω, τιμῶ τινα μὲ δῶρα· χρῆται δὲ καὶ τῇ ἐνργ. διαθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. ὁ Πολβ. — 3) ἀμτβ. Δίδω σημεῖόν τι ὅτι εἶμαί που, δείχνομαι, δηλοποιῶ τὸν ἐρχομόν μου· «ἐξανθεῖ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἐπιδηλότερον περὶ τοὺς ὄρχεις, ἐπισημαίνει δὲ καὶ περὶ τοὺς μαστοὺς, ταῖς δὲ θηλέσι περὶ τοὺς μαστοὺς μᾶλλον». Ἀριστοτ. καὶ ἀλλαχοῦ. «καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει». ἐξαιρ. ἐπὶ σημείων προσημαντικῶν κακοκαιρίας, καὶ ἀσθενείας· ὅθεν καὶ ἔρχεται, φθάνει, δίδει ἢ ἀφίνει ὀπίσω ἴχνη, σημεῖα τῆς παρουσίας της. «ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων», Γαλην. «ὁ νότος ἐπισημαίνει μὲν ἐπιτέλλουσι δὲ ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν». Ἀριστοτ. Προβλ. 26. ἀφ' οὗ

Ἐπισήμανσις, εως, ἡ· =ἐπισημασία. Πᾶν ὅ,τι σημαίνει, δείχνει, φανερόνει, προσημαίνει ὅτι εἶναι, ἦτον, ἢ θέλει γένῃ τι· «ἐπισήμανσις κεραυνῶν», Κτύπημα κεραυνοῦ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΔ'. 18.

Ἐπισημασία, ἡ. Σημεῖον, νεῦμα, σημεῖον εὐαρεσκείας ἢ δυσαρεσκείας, ἐξαιρ. ὅμως τῆς εὐαρεσκείας, οἷον, χειροκρότημα, φωνὴ ἐπαινετικὴ κ. τ. τ. — 2) Σημεῖον ἐρχομοῦ, προειδοποίησις, καὶ ὁ ἴδιος ἐρχομός· σημεῖον τὸ ὁποῖον προμηνύει τίποτε, ἐξαιρ. κακοκαιρίαν, καλοκαιρίαν· σημεῖον ἀῤῥωστίας, πυρετοῦ, θερμασίας, Γαλην. Θεραπ. Θ'. «πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν». Σημεῖον ἐπιδημίας, ἢ ἐπιδημικῆς τινος ἀῤῥωστίας ἢ ἄλλου τινὸς μέλλοντος μεγάλου πράγματος προδηλωτικόν· π. χ. ἡ ἀνατολὴ, ἡ δύσις ἀστέρων τινῶν· τὰ ἄλλως προγνωστικὰ σημεῖα λεγόμενα.

Ἐπισημειόω, (σημειόω). Σημειόνω, σημαδεύω, κάμνω ἢ βάλλω σημεῖον ἐπάνω εἴς τι. — 2) Δείχνω, φανερόνω τὴν εὐαρέσκειάν μου εἴς τι ὡς τὸ ἐπισημαίνω. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1480. ἀφ' οὗ

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σημειόνῃ, σημαδεύῃ, βάλλῃ τις, σημειόνῃ τι, τὸ ἰταλ. μάρκαρ ἐπάνω εἴς τι. σημάδευμα διά τινος σημείου.

*__Ἐπίσημον__, τό, ἰδὲ ἐπίσημος, σημτ. 2.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σημειωμένον, σημαδευμένον μὲ σημεῖον ἢ χάραγμα, ἢ μὲ τύπον, Ἡρόδοτ. 9, 41. «ἐπίσημος χρυσός», καὶ, «ἀργύριον ἐπίσημον», Θουκυδ. Β'. Χαραγμένον, κομμένον εἰς νομίσματα, τὸ ἰταλ. μονέδα· ἄσπρα· ὅθεν β'.) Ἐκπρεπὴς, ἔνδοξος, φημισμένος, ἀκουστὸς, ἐξαίρετος· ἀλλὰ καὶ δυσφημισμένος, μὲ κακὸν ὄνομα, Πλτχ. Φαβ. 14. Ἐπρῥ. ἐπισήμως. — 2) Τὸ ἐπίσημον, ὡς οὐσιστ. Πανδήποτε εἴς τι ἢ ἐπί τι εὑρισκόμενον σημεῖον, γνώρισμα, σύμβολον, προγνωστικὸν σημεῖον, ἐξαιρ. τὸ χάραγμα νομισμάτων· «ἐπίσημα τοῦ νομίσματος» Ἡ βοῦλα μονέδας, ἢ τὰ γράμματα τῆς βοῦλας εἰς μονέδαν· σύμβολον, ἤτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς ἀσπίδας, τὸ ἰταλ. ἰνσένια. Πλούταρχ. «ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον»· Σημαῖα πλοίου, φλάμπουρον, ἰταλ. μπαντιέρα· παρὰ Διοδ. «φοινικίς» Ἡ κοκκίνη σημαία τοῦ ναυαρχικοῦ πλοίου.

Ἐπίσης, Ἐπρῥ. ἀντὶ ἐπ' ἴσης μοίρας. Εἰς ὅμοια μερίδια, ἐξίσου, ὅμοια, παρομοίως· «ἐπίσης ἔχει τὸ ἡμέτ». Εἶναι ὅλο ἕνα, εἶναι τὸ ἴδιον· Ἡρδτ. 7, 50, 1. ὡσαύτως καὶ «ἐπίσης δικκεῖσθαι πρός τι» Ἀντωνῖν. Α'. 9.

Ἐπίσθμιος, ὁ, ἡ (ἰσθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν· Οὐσιαστ. τὸ ἐπίσθμιον, Μανδύλι, περιδέραιον, λαιμοδαίτης· τὸ τουρκβ. γκιουρντάνι ἢ ἄλλο τοιοῦτόν τι Ἡσύχ.

Ἐπίσιγμα, ατος, τό. Τὸ νὰ παροξύνῃ, διερεθίζῃ, τὸ κοιντ. χυμίζῃ, ἀχαμνίζῃ τις σκύλον κατά τινος, παρὰ τὸ

Ἐπισίζω, (σίζω). Διερεθίζω, παροξμῶ, τὸ κοιντ, ἀχαμνῶ, ἀχαμνίζω, χυμίζω σκύλον κατά τινος. «ἐπισ. τὸν κύνα».

Ἐπίσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γρυπὸν, γυρτὸν, λυγισμένον· ὅστις ἔχει γυρτὴν μύτην, ἱερακομύτης· ἀφ' οὗ

Ἐπισιμόω, Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 40. =ἀποσιμόω.

Ἐπισινὴς, ὁ, ἡ (σίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς βλάβην ὑποκείμενον, ἢ ἐκτεθειμένον. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', 11, Ἱστορ. Φυτ. Η'. 6. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβὲς, βλαβερόν· Ἡσυχ.

Ἐπισίνιος, ὁ, ἡ. Ὅστις βλάπτει, ζητεῖ τρόπους νὰ βλάπτῃ· ἐπιβουλεύηταί τινα· (σῑ) παρὰ τὸ

*__Ἐπισίνομαι__, Μλ -οῦμαι (σίνομαι). Βλάπτω. (σῑ)

Ἐπίσιον, τό. =ἐπίσειον.

Ἐπίσιος, ὁ, ἡ· =ἐπιστος. Ἀνκρ. παρ' Ἀθην. σλ. 447. Ἀθην. Σ. 447. ἀμφβλ.

Ἐπίσιστος, ὁ, ἡ (ἐπισίζω). Παρωξυμμένος, παρωρμημένος κατά τινος.

Ἐπισιτιάζω, =ἐπισιτίζω.

Ἐπισιτίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (σιτίζω). Δίδω, προσφέρω ζωοτροφίας, τροφήν· τρέφω, θρέφω· Μέσ. Προβλέπομαι, προμηθεύομαι μὲ ζωοτροφίας, μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν διὰ ἄλογα ζῶα, τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. σύνηθ. φουράζίρω· «ἐπισιτίζομαι ἐκ τῆς χώρας» Προμηθεύομαι μὲ ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν τόπον, Ἡρδτ. καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισιτίζομαι τὸ στράτευμα», Προμηθεύω τὸ στράτ. μὲ ζωοτρφ. τὸ ἰταλ. ἀπροβιζιονάρω· Ξνφ. — 2) Τρώγω προσέτι, ἔτι μᾶλλον· Φλστρ. — 3) =παρασιτέω.

Ἐπισίτιος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὅστις δουλεύει μόνον διὰ φαγί. Πλάτ. Πολ. Δ'. τὰ ἐπισίτια, Τροφαὶ, ζωοτροφίαι. Ἀθην. 2) =παράσιτος. (σῑ)

Ἐπιτίτισις, εως, ἡ. = ἐπιτιτισμός. (σι)
Ἐπιτίτισμα, ατος, τό. = ἐπιτιτισμός. (σι) Πολυκν. Γ'. ιή. 11.
Ἐπιτιτισμός, ὁ. (ἐπιτιτίζω). Τό νά παρέχῃ, δίδῃ, προτιθέμενος τις ζωοτροφίαν· τροφήν ἤ φορβήν, τό τουρκβ. ταΐσμα, ταΐμι· τό νά τρέφῃ, θρέφῃ τινά. 2) τό νά παίρνῃ, στέλλῃ καί φέρῃ, παίρνῃ μαζύ του ζωοτροφίας· τροφάς διά ζῶα, τό ἐκ τοῦ Γαλλ. φουραζέρ, ἐξαιρ. ἐν καιρῷ πολέμου καί εἰς ταξείδια τῆς θαλάσσης. 2) Ζωοτροφία ἀνθρώπων· φορβή, τροφή ἀλόγων ζώων· τό τουρκβ. ζαχερές, ταΐμι.
Ἐπίσιτος, ὁ, ἡ = ἐπισίτιος.
Ἐπισίττω, = ἐπισίζω.
Ἐπίσιφλος, = σιφλός, Ἡσυχ. Μιλησ. ἀξιοκατηγόρητος, αἰτιχρός, μωμητός.
Ἐπισκάζω, Μλ-σω (σκάζω). Χωλαίνω, κουτζαίνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 699. ηεπικτκ. πρόσεσιν.
Ἐπισκαίρω, Μλ-αρῶ (σκαίρω) Πηδῶ προσεπί ἤ ἐπάνω εἰς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ'. 8.
Ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ (σκαλμίς). Ὁ τόπος, τό μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου κεῖται τά κωπία. Πολυδ. Α'. 87.
Ἐπισκάπτω, Μ. ψω (σκάπτω). Σκάπτω τόπον τινά ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω μόνον, σκαλίζω. — 2) Γυρίζω τό ὄργωμα, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ σπείρω τό χωράφι σκεπάζω τόν σπόρον ξαναοργώνοντάς το ἐλαφρά. Γεωπον. 2. 24. ηεπισκάπτειν τά σπαρέντα. ἀφ' οὗ
Ἐπισκαφεύς, έως, ὁ. Ὅστις κάμνει ξαναόργωμα διά νά σκεπασθῇ ὁ σπόρος τοῦ ἀγροῦ, χωραφίου. Ἡσύχ.
Ἐπισκεδάζω, Μλ-άσω = ἐπισκεδάννυμι
* Ἐπισκεδάννυμι, Μλ-άσω (σκεδάννυμι). Χύνω, σκορπίζω, διασκορπίζω τι ἐπάνω που ἤ εἰς τι. Τρπ. Καταδάπανῶ, κατασκορπίζω, καταβοδίζω προσέτι, εἰς τι, διά τι.
Ἐπισκέλησις, ἡ ἐπισκέλεσις, εως, ἡ (σκέλος). Τό βῆμα, διασκήλι, ἡ διασκηλιά, δρατκηλιά ἵππου ὅταν περιπατῇ· κατά Herm. δέ, ὅταν ἀρχίσῃ νά καλπάζῃ, τό ἰταλ. τά τρέχῃ γαλόπι, ἤ νά τρέχῃ εἰς τά τέσσαρα, τουρκβ. κοσεγ. Ξενοφ. Ἱππ. Ζ'. 12. Πολυδ. Α'. 213.
Ἐπισκεπάζω, Μλ-άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι ἄνωθεν πρός κάτω, κατασκεπάζω, τυλίγω, περιτυλίγω, σκεπάνω, σκοτινιάζω τι μέ τίποτε. Σχόλ. Βιτ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 663.
Ἐπισκεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον ἀπ' ἐπάνω, ἤ ἀπό τό πλάγι, προφυλαγμένον ἀπό τίποτε. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. ηκαλίζει δέ θέρους ἐν προσηιέμῳ καί σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καί ἐπισκεπεῖν.
Ἐπισκέπτης, ὁ. = ἐπίσκοπος. παρά τό
Ἐπισκέπτομαι, Μλ-ψομαι (σκέπτομαι). Παρατηρῶ, κυτάζω, περιεργάζομαι· ὁδεύω, θεωρῶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξαιρ. παρά ποιητ. ἀντί ἐπισκοπέω· ἀλλά καί παρά Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 168. Β. κατά σημασ. τοῦ διαλογίζομαι, διανοοῦμαι παραιτέρω, ἔτι μᾶλλον, Πλατ. Γοργ. σλ. 5, 14. Δ. Πρτγ. σλ. 348. Δ. Ἀλκβ. σλ. 138. Δ. Ξυφ. Δμσθ. Πλτχ. Ἀριστδ. 24. καί λ. παρ' Ἰατρ. ηεπισκέπτομαι τόν νοσοῦντα· τό ἰταλ. κάμνω βίζιταν εἰς ἀῤῥωστόν τινα.
Ἐπισκέπτω, = ἐπιτκεπάζω. ηχήραι καλῶς ἐπεσκέπτου. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 216. Ἀπολλόδ. Α'. 6. 2.
Ἐπισκευάζω, Μλ-άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προβλέπω, προμηθεύω τι μέ τά χρειαζόμενα, ἀναγκαῖα, ηεπισκ. ναῦν Ξυφ. Διορθόνω, βάλλω τι εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν, ἐπιδιορθόνω, τό τουρκβ. μερμετίζω, ἀποκαταστήνω ὡς εἶναι ἀναγκαῖον, πρέπον. Ἰσοκρ. Παννγ. ηεπισκευάζειν τά ἱερά. Δημοσθ. ητάς ὁδούς, τά φρούρια· ἐπισκευάζω τά ἱππόζυγια, τάς ἡμιόνους, Ἑτοιμάζω, κάμνω ἕτοιμα τά ζευγόμενα, τοῦ ζυγοῦ τά ζῶα, σαμαρώνω, χαλινόνω αὐτά. ἀφ' οὗ
Ἐπισκευαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει, διορθόνει, ἐπιδιορθόνει, βάλλει τι εἰς καλήν, εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν. Δημοσθ. παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 235.
Ἐπισκευαστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἠτοιμάσθη, ἐγένετο ἕτοιμον, διωρθώθη, ἐπεδιορθώθη, ἐβάλθη εἰς καλήν, εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασίν του. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 31.
Ἐπισκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοίμασμα, διόρθωμα, βάλσιμον εἰς καλήν κατάστασιν· ἐπιδιόρθωμα, τό τουρκβ. μερεμέτισμα· ἡ εἰς ἐπισκευήν ἀναγκαία ὕλη. ηεπισκευή τῶν τειχῶν. — Τά σκεύη ἤ τά ἀναγκαῖα πράγματα εἴς τι ἔργον, τά ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ οἴκου, Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. σελ. 234. L. ηπάσι οἰκήταις καί τάς ἐπισκευάς τας ἐπί τῶν ἀγρῶν.
Ἐπίσκεψις, εως, ἡ (ἐπισκέπτομαι). Τό νά σκέπτηται, διαλογίζηται, κυτάζῃ, παρατηρῇ, περιεργάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μέ προσοχήν, μέ ἀκρίβειαν· παρατήρησις, στοχασμός, ἀκριβής ἔρευνα, ἐξέτασις.
Ἐπισκήνιον, τό (σκηνή). Μέρος τι τοῦ θεάτρου· ἴσως τά ἐκατέρωθεν κατώματα διηρημένα εἰς τάς ἐκ τοῦ Γαλλ. λόζας λεγομένας, διά τούς θεατάς· λέγεται δέ καί, ἡ ἐπίσκηνος.
Ἐπίσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Πᾶν ὅτι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω ἤ ἐμπρός εἰς σκηνήν, τό ἰταλ. τέατρον, τουρκβ. τσαντίρι. Herm. ἐν Σφκλ. Α'. 576. ὅθεν, ὅτις διάγει, εἶναι εἰς σκηνήν στρατοπέδου, Πλτχ. 2) Ὅ,τι εἶναι εἰς ἤ ἐπάνω εἰς τήν σκηνήν τοῦ θεάτρου. 3) Ξένος, ὅστις ἔρχεται ἀπό ξένον τόπον. Διονύσ. ς'. 53. ἀφ' οὗ
Ἐπισκηνόω, Μλ-ώσω. Ἐμβαίνω, διάγω, εἰς σκηνήν, τέντα, εἰς κατοικίαν· καταλύω, τό σύνηθ. κοσεύω που ὡς ὁδοιπόρος. Πολύβ. Δ'. 18. καί 72.
Ἐπισκήπτω, Μ. ψω. (σκήπτω). Ἀκουμβῶ, ἀκουμβίζω τι ἐπάνω εἰς τι· ἀφίνω τι πρός τά κάτω ἐπί τίποτε· ἀφίνω, κάμνω νά πέσῃ βάρος τι ἐπί τι, νά θλίβῃ, καταπιέζῃ, ζουλίγῃ τίποτε· ῥίπτω τίποτε ἐπάνω που ἤ εἰς τι. ηέπτκ. τελευτήν βεσφότων εἰς τινα. Κάμνω νά πέσῃ βάρος εἰς τινα τό θλιβερόν βάρος τοῦ ἀποτελέσματος, νά τόν εὕρουν, καταπλακώσουν τά λυπηρά ἐπακόλουθα τῶν θείων ῥητῶν, Αἰσχλ. Περ. 737. Ἐπί τό πλεῖστον ἀμετβτ., Πίπτω ἐπάνω εἰς τι μέ ὅλον τό βάρος μου, καταπλακώνω τι μέ βίαν, δύναμιν· ὁρμῶ καί πλακώνω τι ἔξαφνα· ἐμφυσίζομαι, ἔρχομαι ἀπέναντι τινός μέ ἀράτητον ὁρμήν· ἐπί τά πλεῖστον μετά τῆς εἰς, ἀλλά καί μετά δοτ. τοῦ πρτπ. Πλτχ. Θεμστ. 9. — 2) Παραγγέλλω, προστάζω τινά τίποτε· μετά δοτ. Ἡρόδοτ. Θαλ. ητάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεούς ἐπικαλέσαντα, καί Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. ηὑμῖν δέ ταῦτα πᾶσι ἐπισκήπτω τελεῖν Αἰ. 566. ὄφευ πτωτικοῦ, Αἰσχλ. Πρμθ. 669. — 3) Ἱκετεύω, παρακινῶ τινα θερμῶς· μετά αἰτ. τοῦ πρτπ. Β'. ἐν Σφκλ. Φιλ. 782. Τρχ. 1221. δεττῇ αἰτεῖ· ηἐπισκήπτω σε τάδε. Σέ παρακαλῶ περί τούτου, Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 683. Ἔτι δέ καί κατά τήν μᾶλλον διωρισμ. σημασ. Ἐντέλλομαι, προστάζω· μετά αἰτ. τοῦ πρτπ. Εὐρπ. Ἄλκ. 372, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὀρθῶς ἔχουσα καί ἡ παρ' Ἡρδτ. 4, 33. αἰτιατ. ηἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρός τῶν ὅρκων, μηδέν νεωτερίζειν, Σέξ παρακαλοῦν, διά τήν ἀγάπην τῶν ὅρκων, νά μή νεωτερήσῃτε, χλιάτητέ τι. ηταύς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύουσαν Μάτ. ἐπισκήπτομαι, Ἀκουμβῶ ἐπάνω που ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι εἰς τι, ηοὐδ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι. Ἐπιστηρίζεσαι ἐπάνω εἰς τόν μάρτυρά σου, ὅστις καί αὐτός ὁ ἴδιος συνέπραξε τήν ἀδικίαν μετά σοῦ. Τρπ. Ἀναφέρομαι, ἤ πεποιθα, καταβρῶ, πιστεύω, ἔχω τάς ἐλπίδας μου εἰς τι· μετά δοτ. ηἐπισκήπτομαί τι τοῖς πρός χάριν λεγομένοις. Χρστμ. 4) Ἐπανίστημαι πρός τινα, ἐναντιοῦμαι· ἐγκαλῶ τινα εἰς τό κριτήριον, ἐξαιρ. προσκαίομαι κατά τινος ἕνεκεν ἀδικίας τινός, φόνου, ψευδομαρτυρίας, κ. τ. τ. τινί ἤ εἴς τινα, καί γενικῶς τοῦ πράγματος περί τοῦ ὁποίου ἐγκαλεῖ τις, κατά τε ἐνεργ. καί κατά μέσ. διάδ. σπανιωτ. μέντοι κατά ἐνεργ. ηὑβρισμένος ὑπό Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Λυσίας. ηἀδικηθείς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαί εἰς ἡμᾶς. Ὁ αὐτ. ηἐπισκήπτομαι τῶν ἀντιδίκων τῇ μαρτυρίᾳ. Πλάτ. ηπάντως γάρ οὐδείς ἐπισκήψει αὐτῷ. Πλάτ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 145. C.
Ἐπισκηρίπτω, (σκηρίπτω) = ἐπισκήπτω, ποιητ.
Ἐπίσκηψις, εως, ἡ (ἐπισκήπτω). Ἐπιστήριξις, ἐπακούμβισις. 2) Ἐντολή, παραγγελία, προστακτή. 3 Κατηγορία, ἐγκάλεσις, παράπονον, ἐξαιρ. διά ψευδομαρτυρίαν, ἤ φόνον. Τό νά εὐγαίνῃ κινῆται τις ἤ τι μέ ὁρμήν κατά τινος, τό νά καταπλέῃ τις τινα ἔξαφνα.
Ἐπισκιάζω, Μλ-άσω (σκιάζω). Ἰσκιόνω, προξενῶ, κάμνω ἰσκιον εἰς τι· ὄθεν σκεπάζω, σκοτίζω, σκοτεινιάζω, ἀμβλύνω, παρακαλύπτω, τοῦτ' ἔστι δείχνω, παραττήνω, κάμνω τι νά φαίνηται ὄχι ὡς εἶναι τῷ ὄντι· μετά αἰτ. ηλαθραίον ὁμῶ ἐπεσκιασμένῃ Ἐκρύπτετο ἀπό τά κατασκοπευτικά βλέμματα. Σφκλ. Τρ. 916. — 2) Προξενῶ ἰσκιον εἰς τινα, στέκομαι ἐμπρός εἰς τό φῶς τινος· μετά δοτ. ἀφ' οὗ
Ἐπισκίασμα, ατος, τό. Ὁ ἰσκιος, ὅ,τις πίπτει ἐπάνω που ἤ εἰς τι. Πρόκλ. Παράφρ. 112. (ι)
Ἐπισκιασμός, ὁ. Ἰσκίωμα, ἰσκίασμα· τό νά προξενῇ τις ἤ τι ἰσκιον εἰς τι· νά σκεπάζῃ, ἀποσκεπάζῃ τι.
Ἐπισκιάω, = ἐπισκιάζω.
Ἐπίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ἰσκιωμένος, σκεπασμένος μέ ἰσκιον· σκοτεινόν. Τρπκ. ηβίος ἐπίσκιος, Ἥσυχος καί οἰκιακός βίος, ὡς ὁ τῶν παιδευομένων, καί τῶν χειροτεχνῶν, ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουν καθήμενοι, ἀντιδ. τῷ τῶν κατεχομένων εἰς δημόσια ἔργα καί τῶν ὑπέρ τῆς πολιτείας ἀσχολουμένων. Πλούταρχ. Τόμ. ς'. σελ. 512. καί Τόμ. Ζ'. σελ. 87. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει ἰσκιον που ἤ εἰς τι, παρακαλύπτει, σκοτίζει τι· παρά Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1650. μετά γεν. ηὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχουσα κρατός. Κρατώντα τήν χεῖρα ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων, ὅ ἐστι, σκεπάζοντα τούς ὀφθαλμούς μέ τήν χεῖρα. Ἐπῤῥ. ἐπισείω.
Ἐπισκιρτάω, Μλ-ήσω (σκιρτάω). Πηδῶ, κουτοπηδῶ, τό κοινότ. τσαλιποδῶ ἐπάνω εἰς τι ἤ ἐπάνωθεν ἀπό τι, καθώς τά ἀρνία ὅταν παίζουν· πηδῶ που προτάτε, ἔπειτα. ηἄρτι ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις. Μτφρ. ηἐπισκιρτῶσιν ἐλευθεραι, ἰουλιανά Ἀρχίζουν νά φυτρόνουν τρίχες, νά εὐγαίνῃ χνοῦδι εἰς τάς παρειάς τῶν νέων. Ἀλλ. Ὄχι δέ, παίζουσι· ὡς πρός τοῖς πλείστοις ἄλλοις καί τοῦτο ψευδῶς καί παραλόγως ἐξήγησεν ὁ Ποῦμας.
Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σκληρόν, ἤ ὀλίγον τι σκληρόν, σκληρούτσικον. Ἱππιατρ.
* Ἐπισκοπειανός, ὁ. Ἐπίτροπος, ἐπιστάτης Ἐπισκόπου. Βασλ.
Ἐπισκοπεῖον, τό (ἐπίσκοπος). Ἡ κατοικία ἐπισκόπου, ἐπισκοπή, συνήθ.
Ἐπισκοπεύω, Εἶμαι ἐπίσκοπος. Ἐκκλησιαστ. 2) = τῷ ἐπμ.

Ἐπισκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω). Κυτάζω ἐπί τι, εἰς τι· θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, ἐρευνῶ, σκέπτομαί τι· ὡς τό, ἐπισκέπτομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 1184. ποῖ δήποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; Τί μέ κυττάζεις καί ἀναστενάζεις; ἔξαιρ. ἄρρωστον, διά νά ἰδῶ πῶς εὑρίσκεται. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. Η'. β'. 25. νά πότε ἄν τις αἰσθανήσεται τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπισκοπεῖν. Μεσ. Παρατηρῶ καί ἐρευνῶ, ἐξετάζω αὐτός ἐμαυτόν, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 91. Δ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκοπή, ἡ· καί ἐπισκόπησις, εως, ἡ. Ἐπιστασία, ἐφορία. 2) Τό ἀξίωμα, ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ Ἐπισκόπου. Παῦλ. πρός Τιμ. 3, ἡ ἐνορία, καί ἡ κατοικία Ἐπισκόπου. 3) Τό νά ἐπισκέπτηταί τις τινα ἤτοι νά πηγαίνῃ, συχνάζῃ πρός τινα, ἐξαιρ. διά νά βοηθήσῃ, ἡ ἐκδίκηση καί τιμωρήσις. Ν. Δ. καί Ἐκκλ.

Ἐπισκοπία, ἡ (ἐπίσκοπος, ὡς ἐπῶ.) Βέβαιον ἐπιτύχημα σκοποῦ· βέβαιον κτύπημα τοῦ σημαδίου, ὑποπανίου, ὡς τό εὔστοχία. Πολυδ. ς'. 205.

Ἐπισκοπικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἐπίσκοπον. Ἐκκλ. παρά τό

Ἐπίσκοπος, ὁ (ἐπισκέπτομαι). Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ, προστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητής. Ἰλιάδ. Ω, 729. μετά γεν. πάντες ἐπίσκοποι ἁρμονίαων Οἱ ἐπιστάται καί ἔφοροι τῶν συνθηκῶν, οἱ ἁρμοττοῦντες ἐπί τήν συντήρησιν αὐτῶν, ἐπῶ. τῶν θεῶν, Ἰλιάδ. Χ, 255. πάντες σύμβωμα Ἐπίστ. εἰς τά φορτία, εἰς τάς πραγματείας, Ὀδυσ. Θ, 163. πάντες, οἵστινας Κυβερνῆται, διοικηταί, ἐξουσιασταί τῶν βελῶν, αἵτινες διευθύνουσιν αὐτά ὡς θέλουσι. Θουκ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγοντο ἐπίσκοποι, οἱ ἀποστελλόμενοι εἰς τάς ὑπηκόους, φορολογουμένας, ὑποτεταγμένας πόλεις. Παρά τοῖς Ἐκκλ δέ, οἱ ὑπό τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πεμπόμενοι εἰς ἐπαρχίας ἐπιστάται καί κυβερνῆται τῶν περί τήν θρησκείαν Ἀρχιερεῖς. 2) Παρατηρητής, παραμονευτής, κατάσκοπος· μετά σοτ. πάντες. Τρῶσσι, νήεσσιν ἡμετέρῃσιν. Ἰλιάδ. Κ, 38. 342.

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὅστις ἐπιτυγχάνει τόν σκοπόν, κτυπᾷ τό σημάδι, νυσσάνει· κατορθόνει τόν σκοπόν του, ἀποκτᾷ τό ποθούμενον· πάντες νίκην Ἀποβλέπων εἰς τήν νίκην, πρό ὀφθαλμῶν ἔχων, τήν νίκην, τό πῶς νά νικήσῃ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 901. ὅπου μέντοι, νείκης, γράφει ὁ Herm. Ἀλλά πάντες ὁλιστῶν Ὅστις δέν τοξεύει εἰς μάτην, τοῦ ὁποίου τό βέλος ἐπιτυγχάνει τόν σκοπόν του. — ἐπίσκοπα, ἐπίρρ. πτ., Εὐτυχῶς, εὐστόχως· ὅθεν πάντες ἐπίσκοπα βάλλειν, τοξεύειν. Ἡρόδ. 3, 35. Wyttenb. ed. cr. σλ. 160. παρβλ. εὔστοχος, εὔσκοπος. (Κατά Herm. ἐν Αἰ. 955. τό ἐπίθ. ἔστι ταυτοσήμαντον τῷ οὐσιαστ. τό ὁποῖον ὅμως μόνον κατά γενικήν ἔννοιαν ἐλληπτέον, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ ἀποβλέπειν πρός τι, ἡ ἐπισκοπεῖν τι κοινή ἐστιν ἀμφοτέραις ταῖς λέξεσι).

Ἐπισκοτάζω, = ἐπισκοτέω. Ἱπποκρ.

Ἐπισκοτέω, ῶ (σκότος). Σκοτίζω, κάμνω τι σκότος, σκοτεινόν, κατασκοτίζω, κατασκεπάζω, περικαλύπτω, κρύπτω, ἡ ἐμποδίζω τό νά φαίνηταί τι· μετά αἰτ. Πλάτ. Εἶμαι εἰς σκότος ἤτοι εἰς ἀβεβαιότητα, εἰς ἀπορίαν περί τινος πράγματος· μετά σοτ. πῇ ἀπειρίᾳ ἐπισκοτεομένοισι Ἔνεκεν τῆς ἀπειρίας του εὑρίσκετο εἰς ἀμαθειαν, σκοτισμένος ὁηλ. ἀπό τήν ἀμάθειαν. Ἱπποκρ. 2) Ἵσταμαι, στένομαι, κεῖμαι ἐμπροσθεν τοῦ φωτός καί προξενῶ σκότος τινί. Schaef. ἐν Διον. συνδ. σλ. 148. Δημοσθ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκότησις, εως, ἡ. Σκοτίνασμα, ἴσκιασμα· σκότος, σκοτίδι, σκοταδι.

Ἐπισκοτίζω, (σκοτίζω) = ἐπισκοτέω. ἀφ' οὗ

*Ἐπισκότισις, εως, ἡ = ἐπισκότησις.

*Ἐπίσκοτος, ὁ, ἡ (σκότος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, σκοτειναζμένον. Πλατ. Πολ. Αἰμ. 17. Κατά Reische, ἀμφβ. ὑπό Schaef. σλ. 415.

*Ἐπισκοτόω, Μλ-ώσω (σκοτόω) = ἐπισκοτέω, Schaef. app. Demosth. 1. σλ. 260. καί ἐν Διον. Ἁλ. συνδ. σλ. 148.

Ἐπισκύζομαι, Μλ-ύσομαι (σκύζομαι). Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι, ἡ ἐπί τι. Ἰλιάδ. Ι. 370. μή σοί θυμός ἐπισκύσαιτο Διά νά μή ἤθελε λυπήσῃ, ταράξῃ, συγχύσῃ τήν καρδίαν του. Ὀδυσ. Β, 306.

Ἐπισκυβίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ-ιῶ (σκυβίζω). Κερνῶ ἄκρατον οἶνον καί δίδω εἰς τινα νά πίῃ κατά τήν συνήθειαν τῶν Σκυθῶν, καθώς κάμνουν οἱ Σκύθαι, τοῦτ' ἔστι, μετά τήν τράπεζαν, μέ τά τό φαγί, Ἡρόδ. 6, 84. Valck— Μέσ. Μετά τήν τράπεζαν πίνω ἄκρατον οἰνονεἰς ὑπερβολήν· οὕτως ἔλεγον οἱ Λάκωνες ὅταν μετά τήν τράπεζαν ἔπινέ τις πολύ ἄκρατον κρασί. Ἀθην. 10. σελ. 422.

Ἐπισκυθρωπάζω, Μλ-άσω (σκυθρωπάζω). Κάμνω, σχέχω σκυθρωπόν, σοβαρόν πρόσωπον εἰς τι, διά τε, προσέτι. Ξενοφ. Κυνηγ. 3. 5.

Ἐπισκύνιον, τό (σκύνιον). Τό δέρμα τοῦ προσώπου τό ὁποῖον σκεπάζει τάς κάτω ἐσχατιάς τοῦ μετώπου καί τό πάνω τῆς περιφορείας τῶν κογχῶν ἤτοι τό ἐπάνω ἀπό τά κοιλώματα τοῦ κρανίου ἄκρον, ὅπου εἶναι οἱ ὀφθαλμοί· ἐπί τό ὁποῖον κεῖνται τά ὀφρύδια, καί τό ὁποῖον κινεῖται διαφόρως κατά τά διάφορα πάθη ἤ κατά τάς διαφόρους διαθέσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε τό, τε ἐπισκύνιον καί τά ὀφρύδια νομίζονται ὡς σημεῖον ὀργῆς, ἀλαζονείας, ὑπερηφανείας· σπουδῆς, δραστηριότητος· ἀξίας, σεμνότητος. Οὕτω λέγει ὁ Ὅμ. περί τοῦ ἠγριωμένου λέοντος πάν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὅσσε καλύπτουσι Κατεβάζει ὅλον τό δέρμα τοῦ μετώπου ὥστε σκεπάζει τό ὀμμάτι του, Ἰλιάδ. Ρ, 136. παρβλ. Ἀριστφ. Βτρ 823. πάντες σκύνιον ξυνάγειν Συμφρόνει τό μέτωπον, Θουκ. 24, 116. Μελ. 44. (υ-υυυ)

Ἐπίσκυρος, ὁ. Τρόπος τις παιγνιδίου μέ τήν σφαῖραν, μέ τό τόπι, μέ τήν τόπαν, Πολυδ. 9. 103. καί Εὐστάθ. 1601.

Ἐπισκύρωσις, εως, ἡ· παρά Στράβ. Γ'. σελ. 603. ἴδε σκύρωσις.

Ἐπισκώπτης, ου, ὁ. Περιγελαστής· Τίμων, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Α'. 224. παρά τό

Ἐπισκώπτω, Μ. ψω (σκώπτω). Περιπαίζω, περιγελῶ, πειράζω τινά· μετά αἰτ. πάσπερ ἐπισκώπτων αὐτόνομ. Ξυρ. Ἀπομν. 4, 4, 6. Συμπ. 1, 5. σπανιώτ. μετά αἰτ. τοῦ πράγμ. Περιγελῶ τίποτε. 2) ἀμετβ. Ἀστείζομαι, μετωρίζομαι μέ τι ἡ διά τι· εἰς τι ἡ μετά τοῦ ὡς, Ἀριστφ. Βτρ. 368. πάντες ἐπισκωπτων Μετωριζόμενος εἶπε, Ξυρ. ἀφ' οὗ

Ἐπίσκωψις, εως, ἡ. Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀστεϊσμός, χωρατάς, ἐγγύημα. Κλημ. Ἀλεξ. καί Πλούταρχ. Ε'. σελ. 141.

Ἐπισμαραγέω, Μλ-ήσω (σμαραγέω). Κάμνει τι κρότον πίπτον ἐπάνω εἰς τίποτε, καί ἐν ᾧ πίπτει ἀνωθέν ποθεν. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 159.

Ἐπισμάω, Μλ-ήσω (σμάω, ἀνμλ.) Ἀλείφω τι μέ τίποτε καί τό τρίβω διά νά κολλήσῃ καλά· ὡς τό ἐπιτρίβω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 389. πάντ' γάρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Καί πόσα κακά δέν μᾶς λέγει κατόπιν, δέν ζητεῖ νά κολλήσῃ ἀπάνω μας;

Ἐπισμυγερός, ρά, ρόν· καί ἐπισμυγερῶς, Ἐπίρ. (σμυγερός). Τριβιτσιάρης, μυσαρός, βδελυκτός· φοβερός, ἐκπληκτικός· ἐλεεινός, οἰκτρός, ταλαίπωρος. Ὀδυσ. Γ. 195. ν-- κεῖνος μέν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν Ἐτιμωρήθη, ἐπαιδεύθη πικρά, φοβερά· πάντες ναυτίλλεται Ταξιδεύει μέ κινδύνους καί ταλαιπωρίας, Ὀδυσ. Δ, 672.

Ἐπισμύχω, = σμύχω. ἀνμλ. (ῠ)

Ἐπισοβέω, Μλ-ήσω (σοβέω). Περιπατῶ ὑπερήφανα, καμαρωμένα. 2) μτβτ. Κάμνω, προστάζω νά σείουν, κουνοῦν τραντάζοντες ἐπάνω που.

Ἐπίσογκος, ὁ, ἡ, ἀντί ἐπ' ἴσου ὄγκου, Πᾶν ὅ,τι ἔχει περιοχήν, περίμετρον ἴσην, ὁμοίαν ὡς καί ἄλλο τι· ὅ,τε πληροί, γεμίζει τόσον τόπον ὅσον καί ἄλλο τι. Στράβ. Π'. σελ. 914. ὕδωρ ἐπίσογκον. Ἀμφβ.

Ἐπίσος, ὁ, ἡ. = ἴσος. Πολύβ. Γ'. 115. ἀμφβ.

Ἐπισόω, Μλ-ώσω (ἰσόω). Κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον μέ ἄλλο τι, μεταξύ εἰς ἄλλα· ἐξισάζω τι μέ ἄλλα. Πλούταρχ. Γ. σελ. 41.

Ἐπισπάθην, Ἐπίρ. (ἐπισπάω). Μέ μίαν ἀνάσαν, μέ ἓν τράβηγμα, πάντα. πίνω ὡς τό, ἀμυστί, ἀπνευστί. Ἱπποκρ. σελ. 546. (ᾰ)

Ἐπισπαίρω, Μλ-αρῶ (σπαίρω). Λαχταρίζω, μέ πιάνουν σπασμοί, τρέμω ὡς τό ψάρι διά τι, προσέτι, μετέπειτα. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 296.

Ἐπίσπασις, εως, ἡ. καί ἐπισπασμός, ὁ (ἐπισπάω). Τό νά ἕλκῃ, τραβᾷ τίς τι ἐπάνω, πρός που, νά κάμῃ τι τραβέντας τό νά συμμαζόνηται, νά συμφρόνῃ.

Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ (ἐπισπάω). Τό λωρί, μέ ἡ ἀπό τό ὁποῖον ἐτραβοῦσαν τήν θύραν ἀπό τό μέσα μέρος καί τήν ἔκλεισον, Valck. ἐν Ἡρόδ. 6, 91. πάντες τις τούτεων ἐκφυγών τά δεσμά, καταφεύγει πρός πρύτανιν Δήμητρος Θεσμοφόρου· ἐπιλαμβανόμενος δέ τῶν ἐπισπαστήρων εἴχετον. Παρβλ. ἐπίσπαστρον.

Ἐπισπαστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τήν ἰδιότητα νά ἕλκῃ, τραβᾷ πρός ἑαυτόν, εἰς τόν ἑαυτόν του· ὅθεν, ἕλκυστικόν, καταπιστικόν, τερπνόν, γλυκύ, χαριτωμένον, θελετικόν. Παρ' ἰατροῖς δέ, Ἔμπλαστρον, τό ὁποῖον ἐπιτιθέμενον εἰς πληγάς, ἡ πρίτσματα τραβᾷ ἐξ αὐτῶν τήν διεφθαρμένην ὕλην, ἡ κάμνει τά ἐμπυώδη πρίσματα νά ἀνοίγωνται.

Ἐπισπαστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἔσυρεν, ἐτραβήχθη εἰς τόν ἑαυτόν του πάσχει τις ἐξ ἰδίας του αἰτίας Ὀδυσ. Σ, 73. Ω, 462—2) Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἐκελεάσθη, ἡπατήθη μέ δόλον. π. χ. τά πτηνά μέν τήν παγίδαν, τά ψάρια μέ τό ἀγκίστρι. Ἡσύχ.

Ἐπίσπαστρον, τό, Παιδάκι τι πρᾶγμα, μέ τό ὁποῖον σύρει, τραβᾷ τις τίποτε πρός ἑαυτόν ἡ πουθενά· σχοινί, λωρί, κρίκος, κρικέλλια τῆς θύρας· βρόχτρον, τό κοιν. τσικαλιστήρι πύλης, πόρτας· βρόχι, θαλυσί· δίκτυ μέ τό ὁποῖον οἱ ὀρνιθοθῆραι πιάνουν τά πουλιά. Ὀππ. Ἰξ. 3, 12., περιπέτασμα ἡ παραπέτασμα, τό ἰταλ. κολτρίνα, τουρκιβ. μπερδές, τό ὁποῖον κρεμάμενον εἰς μικράς κρικέλλας σύρεται δεξιά ἡ ἀριστερά ἐμπρός εἰς παράθυρον, θύραν, καί τ. τ.—2) Παυδήποτε τό, τό ὁποῖον ἔσυρέ τις πρός ἑαυτόν ἡ πουθενά.

Ἐπισπάω, τό. Μλ.-άσω. (σπάω). Σύρω, τραβῶ τί που, εἰς τι μέρος· ὅθεν, γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμήν εἰς τι, προξενῶ τι. Αἰσχύλ. Πέρ. 475. ὧν αὐτίκοινα παῖς ἐμός πράξας δοκῶν, τοσῶνδε πλήθος πημάτων ἐπέσπασεν — Μέτ. Σύρω, τραβῶ τι πρός ἐμαυτόν, προξενῶ τι εἰς τόν ἑαυτόν μου· κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, γίνομαι αἴτιος κέρδους ἡ ζημίας, εὐτυχίας ἡ δυστυχίας μου.—) Σύρω, κομίζω, φέρω που τίποτε· εἰσῶ τι εἰς τι, ἡ ἰσχύω εἰς τίποτε, δύναμαι νά κάμω τι· παρεισῶ, ἐρεθίζω τινά εἰς τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 5, 10. πάντα καί τόν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τά ὄμματα. Πλάτ. πείθω ἐξαπατῶ, διαφθείρω. πάντισμαι γυναῖκα Ἀπολ. 1, 4, 1. ὡς τό ἕλκω. Παρομ. πάλλην τήν ἄμαξαν ἐπισπάσω τό παρ' ἡμῶν. Πήρες ὅλον τό φορτίον εἰς τόν λαιμόν σου, ὅλον τό βάρος ἔπεσεν ἐπάνω σου Παῦλ. πάλασσα ἐπισπωμένη βιαιότε-

ρονα Θκ. 3, 89. κατὰ τὸν Σχλστ. = ἐπιλαβοῦσι μετὰ μείζονος ὁρμῆς. (ω, ξτω)

Ἐπισπεῖν. Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἐφέπω, Ὅμ.

Ἐπισπείρω, Μ. ερω. (σπείρω) Σπείρω, σπέρνω, ἢ σκορπίζω τι εἰς τι, ἐπὶ τι, προσέτι, μετέπειτα· μεταπείρω. Θεόφρ.

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ. (ἐπισπένδω) Τὸ νὰ χύνῃ τις οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ θῦμα, εἰς τὸ θυσιαστὲν ζῶον. Ἡρόδοτ. 2, 39.

Ἐπίσπεισμα, ατος, τό. Ὅ,τι ῥευστὸν χύνῃ τις ἐπάνω εἴς τι. ἐξαιρ. οἶνον εἰς τὴν θυσίαν. μ'πίστρ. ἐκκεχυμένων βίωνα Τὸ τελευταῖον ὕδωρ, ὁ ἔσχατος ἔρανος κατεδαπανήθείσης περιουσίας, Πλούταρχ. 7. σελ. 375. παρὰ τὸ

Ἐπισπένδω, Μ. σπείσω, (σπένδω, ἀμλ.) Χύνω ῥευστόν τι ἐπάνω που· ἐξαιρ. οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστὲν ζῶον διὰ νὰ ἁγιάσω τὴν θυσίαν. Ἡρόδ. Τρκε. πεπισπ. δάκρυσι Χύνω δάκρυα διά τινα αἰτίαν, κλαίων βρέχω τι μὲ τὰ δάκρυά μου. — Μέσ. Κάμνω συμμαχίαν μετέπειτα ἢ καὶ μετ' ἄλλου τινός, Θουκυδ. Ε'. πεπευδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπισπερχής, ὁ, ἡ. Σπεύδων, σπουδαῖος, βιαστικός· ἀκριβής, αὐστηρός, σκληρός. Ἐπῤῥ. ἐπισπερχῶς. πεπισπερχὼς τοὺς φύλακας ἐξετάζειν. Αἰν Κεφ. 26. Αὐστηρότερα, μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. παρὰ τό

Ἐπισπέρχω, (σπέρχω) Ἐπείγω, κατεπείγω, παρορμῶ τινά ἢ τι. Ὀδσ. Χ, 451. Ἐπιταχύνω, βιάζω, προτρέπω, πεπίστρ. κέντρῳ Ἰλδ. Ψ, 430 — 2) ἀμετβ. Σπεύδω, βιάζομαι, ἔχω βίαν, ταχύνω, κινοῦμαι μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. πεπισπ. ἄλλαις Ὀδσ. Ε, 304.

Ἐπισπέσθαι. Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφέπω, Ἰλδ. Ξ, 521.

Ἐπισπεύδω, Μλ. -εύσω (σπεύδω) Ταχύνω, παρορμῶ, κατεπείγω, προτρέπω, συνεργῶ, κάμνω τινὰ προχωρῇ, προσέχτῃ, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον — 2) ἀμετβ. Τρέχω εἰς βοήθειαν· νοῒς μὴ φύτις ἐπέσπευσεν. Πλάτ. Νομ. Ζ'. Δὲν ἐβοήθησεν εἴς τι. Σπεύδω, προθυμοῦμαι καταγίνομαι μὲ ζῆλον νὰ ἀπολαύσω τι. Bornem. ἐν Ξνφ. Σμπ. 7. 4.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (σπλαγχνίζομαι) Εὐσπλαγχνίζομαι, αἰσθάνομαι εὐσπλαγχνίαν, συμπάθειαν διά τι.

Ἐπίσπληνος, ὁ, ἡ. (σπλήν) Ὅστις πάσχει εἰς τὴν σπλῆναν, σπληνιάρης. Ἱπποκρ.

Ἐπισπόμενος, νη, νον. Μτχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφέπω. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἐπισπονδή, ἡ, (ἐπισπένδομαι) Συμμαχία μετέπειτα, ὑστερώτερα γινομένη. Θουκυδ. 5, 32.

Ἐπισπορά, ἡ. (ἐσπιτσπείρω) Σπάρτιμον προσέτι ἢ ἐπὶ τι· σπάρτιμον μετέπειτα, ὀψιμώτερα· Θεόφρ.

Ἐπισπορία, = ἐπιστορά. Ἡσίοδ. Ἔρ. 444.

Ἔπίσπορος, ὁ, ἡ. (ἐπισπείρω) Πᾶν ὅ,τι σπείρεται, γεννᾶται, φύεται, φυτρώνει μετέπειτα, ὑστερώτερα. οἱ ἐπίσποροι Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· κατὰ ἐπίσπορα Λακωνικά, ὅσα σπείρονται περισσότερες φορὲς τὸν χρόνον, Θφρστ. Αἰτιολ. Εὐμ. 670.

Ἐπισπουδάζω, Μλ. -άσω (σπουδάζω) Ἐπείγω, παρορμῶ, παρακινῶ προσέτι τινὰ εἰς τι — 2) ἀμετ. Σπεύδω εἰς τι, ταχύνω νὰ πράξω νὰ κάμω τι. Λουκιαν. Γ. σελ. 118. πεπισπούδακτον ἔτι ἦν τὸ πόνημα. Τρέχω, κάμνω ὀλίγωρα, ὅσον τὸ ὀλιγωρότερον.

*Ἐπίσπω, γς, ἡ· καὶ ἐπίσποιμι, οις, οι, Ἀποτ. καὶ εὐκτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφέπω, Ὅμ.

Ἐπισπών, οὖσα, όν. Μτχ. ἐνργ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφέπω. Ὅμ.

Ἐπίσσαι, αἱ. = ἐπιγιγνόμεναι. Ἑκαταῖος, παρβλ. μέτασσαι.

Ἐπισσείω, Ἐπε. ἀντὶ ἐπισείω, Ἰλδ.

*Ἐπισσεύω, Ἐπε. ἀντὶ ἐπισεύω, Ὅμ.

Ἐπίσσωρος, Ἀδιόριστόν τι ἄξιωμα, τὸ Ἰταλ. ὀφφίκιον, Ἐπιγραφ. Μεστ. Βαρών. σελ. 16.

Ἐπίσσυτος, ὁ, ἡ. (ἐπισεύω, ἐπίσσυμαι) Ὅστις σπεύδει, βιάζεται νὰ πηγαίνῃ, νὰ ἔλθῃ που· ὅστις βιάζεται πρός τι μὲ ὁρμήν, βίαν. Ὅ,τι ἔρχεται, γίνεται προσέτι — 2) ἐπὶ χρόνου, Ὁ μέλλων, ὁ ἐρχόμενος καιρός.

Ἐπίσσωτρον, τό. Ἐπε. ἀντὶ ἐπίτρωτρον. Ἰλδ.

*Ἔπίστα, β', πρτπ. τοῦ ὄρτε. ἐνστ. ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι, Πινδ. καὶ Αἰσχλ.

Ἐπισταγμός, ὁ. (ἐπισταζω) Σταλαγμα, τὸ νὰ σταλάξῃ τι, ἢ νὰ κάμνῃ τις νὰ σταλάξῃ τι ἐπάνω που. Διοσκορ. 3, 23.

Ἐπιστατέω, Ἐπίρ. (ἐφίσταμαι) Προσερχόμενος, προσβαίνων, πλησιάζοντας, Ὀδσ. Μ, 392. Ν, 54. Π, 453. Τό δὲ ἐν Ὀδσ. Μ. 392. καὶ Σ. 424. καὶ Σ, 424. οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδον ὁπλίζοντον, Κατὰ τάξιν, ἐναι μετὰ τὸν ἄλλον· ὡς τὸ, ἐφεξῆς, ἑρμηνεύουσί τινες· ἄλλοι δὲ πάλιν, Ἐπιτηδείως, μὲ ἐπιτηδειότητα· ὡς τό, ἐπίσταμένως, παρὰ τὸ ἐπίσταμαι· ἀμφότερα ὅμως ἀβέβαια· ἡ σημ. μένει ἀναλλοίωτος, Ἀπόμενοι τοῦ ἔργου, ἐπιχειροῦντες ἡτοιμάζου τὸ φαγητόν των. — 2) = ἐφεξῆς, Κατὰ συνέχειαν, κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδαν, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 293. καὶ δὲ γυναῖκες γοάασκον ἐπιστάδόν, Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἐπιστάζω, Μλ. -ξω (στάζω) Κάμνω νὰ στάζῃ, σταλάζῃ τι ἐπάνω εἰς τίποτε — 2) ἀμετβ. στάζει, σταλάζει τι ἐπάνω που.

Ἐπίσταθμα, ων, τά, Καταλύματα, τὸ τουρκοβάρβ. κονάκι. ἔστι δὲ ἡ λξ. οὐδ. πλθ. τοῦ ἐπισταθμοῦ.

*Ἐπισταθμάω, Μλ. -ήσω (σταθμάω) Ζυγιάζω. Μέσ. ἐπισταθμάομαι, Σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι.

*Ἐπισταθμεία, ἡ = ἐπισταθμία. παρὰ τό

Ἐπισταθμεύω, (σταθμεύω) Καταλύω, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κοιεύω ἢ καὶ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος, καὶ ὡς στρατιώτης. πεπισταθμεύω παρθένῳ, Κατοικῶ μέ τινα παρθένον. Πλτχ. — 2) Διορίζω τινὰ νὰ καταλύσῃ, κοιεύσῃ, ἢ κατοικήσῃ που· τῷ δίδω, κατάλυμα, κατοικίαν. — Παθ. ἐπισταθμεύομαι, τὸ παρ' ἡμῖν, Μοί βάλλουν, μοί στέλλουν κονάκι εἰς τὸ σπίτι μου. οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι Οἶκοι ὑπὸ πορνῶν κατοικούμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους κατοικίζουν, βάλλουν νὰ κατοικοῦν πόρναι· πορνοστάσια. Πλούταρχ. Ἀντων. 9. Τρκε. ντὰ ὥτα διαλέξαν ἀκαίρως ἐπισταθμεῖν Γεμίζω τινὸς τὰ ὦτία, ξεκωφαίνω τινὰ μὲ φλυαρίας Πλτχ.

Ἐπισταθμία, ἡ. Τὸ νὰ καταλύῃ, κοιεύῃ τις που. — 2) Ἡ κατὰ προσταγὴν ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δεχθῇ τις εἰς τὸν οἶκον του ξένον ἢ στρατιώτην τινά, καὶ νὰ τὸν τρέφῃ ἐνταυτῷ. ἐξαιρ. τὸ καθήκον τῶν πολιτῶν εἰς τὸ νὰ δέχωνται εἰς τοὺς οἴκους των τοὺς ἀκολούθους βασιλέως, ἡγεμόνος, ἢ πρέσβεώς τινος.

Ἐπισταθμος, ὁ, ἡ. ὁ (σταθμός) Ὅστις ἔχει τὸ κατάλυμά του, ἢ κατοικεῖ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος· ὁ πεπισταθμος Ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν καταλυμάτων, ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ προετοιμάζηται τὸ κατάλυμά τινος, τὸ Γαλλ. Marachal de logis, Γερμ. Ηβαρτίρμάϊστερ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ἐπιστατῶν, Διοικητὴς, προεστὼς, π. χ. συμποσίου, πόλεως, χώρας· ὡς τὸ δυνάστης, σατράπης. Ἰσοκρ. Παγηγ. — β'.) Ὅστις δέχεται, ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου στέλλουν ξένον τινὰ εἰς κατάλυσιν, κονάκι, Πολύαιν. Ζ', 40. 1. 2) Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τὸ ζύγι, ἢ εἰς ζυγιαστὲν τίποτε.

Ἐπισταλάζω, Μλ. -άσω, καὶ ἐπιστελλάω, = ἐπιστάζω.

Ἐπίσταλμα, ατος, τό. (ἐπιστέλλω) Πᾶν ὅ,τι παρήγγειλε, ἐπρόσταξε, διώρισε, εἰδοποίησέ τις εἰς τινα δι' ἐπιστολῆς, μὲ γραφήν, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. κομμισιόνη· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐπιστελλόμενον, ὅ,τι στέλλει τις εἰς τινα· δῶρον, χάρισμα, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε'.

Ἐπισταλτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παραγγελίαν, ὁρδινίαν, στάλσιμον, ἢ νὰ γράφηται εἰς ἐπιστολήν, νὰ δηλοποιῆται δι' ἐπιστολῆς. Ἐπῤῥ. ἐπισταλτικῶς.

Ἐπίσταμαι, Πρτ. ἠπιστάμην. παρ' Ὅμ. ἀναυξήτως, ἐπίστατο. Ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Πρτ. σχηματίζονται ὡς τὰ, ἵσταμαι. Μλ. ἐπιστήσομαι, Ἀόρ. ἐπιστήθην. Μέσ. ἀποὺ. μετὰ μέσ. Μέλ. Γνώσκω, γναρίζω καταλαμβάνω· εἶμαι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἴς τι· μετὰ Ἀπρμφ. Ἡ παρ' Ὅμ. κυρία σημσ. τῆς λξ., μετὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἀκριβῶς ἡ τοῦ δύναμαι, ἰσχύω, εἶμαι ἱκανὸς, εἰς κατάστασιν νὰ πράξω τι. ὡς ἐν τῷ ΕΙΔΩ, Β. α'. Ἰλδ. Φ, 320. Ὀδσ. Ν, 207. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ νοερᾶς δεξιότητος ἢ εὐφυΐας, ἀγαθοφυΐας, συνέσεως, ὅθεν προσλήψεις καὶ τοῦ, ᾗσι φρεσίν, Ἰλδ. Ξ, 92. Ὀδσ. Θ, 240. ἢ τοῦ, θυμῷ, Ὀδσ. Δ, 730. καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἐπιτηδειότητος, ἱκανότητος· ὅθεν, προσλήψεις καὶ τοῦ, χερσίν Ἰλδ. Ε, 60 — 2) Ἐννοῶ, οἶδα, ἠξεύρω, εἶμαι εἰδήμων. μετὰ αἰτ. πεπίστ. ἔργα, Ἰλδ. Ψ, 705. Ὀδσ. Β, 117. Πολὺ δὲ εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται αὐτῷ καὶ κατὰ σημσ. τοῦ, κατανοῶ, συνίημι, καταμανθάνω, σκέπτομαι, λογίζομαι, παρατηρῶ. Παρ' Ἡροδ. δὲ, 3, 140. 6, 139 καὶ ἀλλαχοῦ, Πιστεύω, νομίζω, στοχάζομαι· ἐν γένει, Ἐπέχω, προσηλόνω τὸν νοῦν, τοὺς διαλογισμούς, τὴν προσοχήν μου εἴς τι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀττ. χρῶνται κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. τῷ, ἐφίστημι νοῦν, καὶ τῷ ἐφίσημι μόνῳ παραλείψει τῆς Αἰτ. πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τὸ ἐπίσταμαι ἐστι κυρίως Ἰωνική παρὰ τοῖς Ἀττ. διατηρηθεῖσα μέση διάθ. τοῦ ἐφίστημι, ἀντὶ ἐφίσταμαι, μ' ὅλον ὅτι ὁ Βτμ. δέχεται ἰδιαίτερόν τι πρωτότ., τοῦ ὁποίου τῆς ῥίζης ἀρκτικὸν στοιχεῖον. τὸ ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι· δὲν ἀνάγεται ὅμως εἰς τὸ, πίστις. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ, ἵσημι. Ἐξαιρέτως δὲ σημειοῦτέον περὶ αὐτοῦ. — 3) ὁ Μεσχ. ἐνστ. ἐπιστάμενος, η, ον· ὡς ἐπίθ. Νοητικός, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, ἠσκημένος, παρ' Ὅμ. μετ' Ἀπρμφ. τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπ' ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ ποδῶν, Ἰλδ. Σ, 599, Εὑρηται δὲ προσέτι καὶ μετὰ γεν. πεπίστάμενος πολέμοιο, φόρμιγγος, ἀοιδῆς.« καίλ. τ. τ. Ἰλδ. Β, 611. Ὀδσ. Φ, 406. καὶ μετὰ ὁοτκ. πεπιστάμ. ἄκοντι Ἰλδ. Ο, 282. ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἔμπειρος, φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, σώφρων, Ὀδσ. Ξ, 360. καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ Ποιητ. ὡς τὸ, ἐπιστήμων. (α) — 4) Ἐπῤῥ. ἐπισταμένως. Ἐπιτηδείως, νουνεχῶς, φρονίμως· πολλάκις δὲ συντάσσει αὐτὸ ὁ Ποιητ. καὶ κατ' ἐπίτασιν νεῦ καὶ ἐπισταμένως Ἰλδ. Κ, 265. Ὀδσ. Τ, 161. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Λογογράφοις.

Ἐπίστασις, εως, ἡ. (ἐπιστάζω) Τὸ νὰ κάμνῃ, ἀφίνῃ τίς τι νὰ στάζῃ, σταλάζῃ ἐπί τι, προσέτι, μετέπειτα — 2) ἀμετβ. τὸ νὰ σταλάζῃ τι κατὰ συνέχειαν, ἐξαιρ. αἷμα ἐκ τῆς ῥινός, μύτης. Ἱπποκρ. σελ. 80.

Ἐπίστασία, ἡ. = ἐπίστασις, ὡς τὸ ἐλασία, καὶ ἔλασις, Προσοχὴ Πολυβ. Β'. 2. καὶ

ημ. — 2) Ἐφορία, ἐπισκοπή, διοίκησις. Παρὰ Πλουτάρχ. Φρωντίς· ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀξία, τὰ ἐφφίκιον ἐπιτροπου, διοικητοῦ προεστῶτος ἐφόρου. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ε'. 2.

Ἐπιστάσιος, ὁ, οὕτως ἑρμην. ὁ Πλούταρχ. Ῥώμ. 17. τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπίθετον τοῦ Διός, **Stator**, παρὰ τὸ ἐφίστημι, Ὁ στήνων στερεά, στερεῶς ἵστασθαι ποιῶν, στηρίζων.

Ἐπίστασις, εως, ἡ. (ἐφίστημι) Τὸ νὰ θέτῃ, στήνῃ, βάλῃ τίς τι νὰ στέκηται στερεά· τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, ἐμποδίζῃ, κέμνῃ τι νὰ παύῃ, σταματᾷ τοῦ νὰ χύνηται ἢ νὰ κινῆται· τὸ νὰ ἐμφράττῃ, στουπόνῃ τί που. ἠπίστατις αἵματος, οὐρουν — 2) (ἐφίσταμαι) Τὸ νὰ ἵσταται, στέκηται ἢ τις, διατρίβῃ, ἀργοπορῇ που εἴς τι, ἐπί τι· στάσιμον, ἀργοπορία· ὄθεν β'.) Ἐπιστασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιστάτης, νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστασίαν εἴς τι· προσοχή, ἔρευνα, παρατήρησις· φροντίς, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια, πρὸς τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ. Θῦρστ. πρὸς ἐπίστασιν ἄγων. Κάμνω τινὰ προσεκτικόν εἴς τι. Πολβ. — γ'.) Ἐπιστασία, ἐφορία, ἡγεμονία. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ'. 28. ὑπὸ τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. — Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἀρχηγοῦ.

Ἐπιστατεία, ἡ. (ἐπιστατεύω) = ἐπίστασις, 2. γ'.

*Ἐπιστατεῖον, ἰδὲ ἐπιστατηρίον.

Ἐπιστατεύω, καὶ ἐπιστατέω, Εἶμαι ἐπιστάτης εἴς τι, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν ἢ φροντίδα περίτινος· μετὰ γενικ. ἠπίστατεῦ τοῦ εἶναι. Εἶμαι ἐπιστάτης, διωρισμένος νὰ φροντίζω εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. — 2) Προεστῶς ἢ πρόεδρος, ἐξαιρ. εἰς συγκλήτους ἐκκλησίας, ἐθνοσυνελεύσεις, εἰς ἀρχαιρεσίας· Ἀρχηγός, ἐξουσιαστὴς ἀνθρώπων ἢ τόπων· τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτικ. οὐ σπανίως. Vaek diabr. σλ. 87. — 3) Εἶμαι παρών ἐν ᾧ γίνεταί τι. μετὰ δοτ. ἠπιστατεῖν τοῖς μαθήμασιν, Πλούταρχ.

Ἐπιστατέω, ἰδὲ ἐπιστατεύω.

*Ἐπιστατή, ἡ = ἐπιστάτης, σημτ. 5. Σχλστ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 436.

Ἐπιστάτηρ, ῆρος, ὁ = ἐπιστάτης.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ. (ἐφίστημαι) κυρίως, Ὅστις προτέρχεται, ὅστις ἵσταται στέκεται που παρών ἢ πλησίον· οὕτω κεῖται ἁπλῶς ἐν Ὀδσ. Ρ, 455. ἠπὸς ἐπιστάτην τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν, Ὅστις δὲν σὲ ἀρέσει ἀπὸ τὸ κοινὸν μὲ τὰς παρακαλέσεις του, μὲ τὰ ζητευλεύματά του — 2) Ὅστις ἐν μάχῃ παρατάξει ἵσταται ἐπισταί τινος· ὡς τὸ παραστάτης, Ὁ πλησίον, καὶ, προστάτης, Ὁ ἔμπροσθεν ἄλλου πολεμιστοῦ ἱστάμενος — 3) Προεστώς, ἔφορος, προστάτης, ἄρχων, ἀρχιστράτηγος, ἡγεμών — β'.) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο εἰς τῶν Πρυτάνεων, ὅστις εἶχε μίαν μόνην ἡμέραν τὴν φροντίδα περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἦτον ἔφορος εἰς τὰ δημόσια ἔργα, εἰκοδομάς, ὁδοστρωσίας ἢ ὁδοποιήσεις, ὑδραγωγεῖα, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1, σλ. 218 — 4) = ἐπιστήμων, Πλάτ. — 5) = ἰατρὸς λέβης, Ὁ λέβης, τὸ χάλκωμα εἰς τὸ ὁποῖον θερμαίνουσι, ζεστα(νουν τὸ νερὸν εἰς τοὺς λουτρούς, ἄλλως χαλκεῖον λεγόμενον. Ἀριστοφ. Ὄρν. 436. καὶ Σχλστ. κατ' ἄλλους δὲ κεραμοῦν ἢ ἐκ πηλοῦ εἰδωλον τοῦ Ἡφαίστου, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τῆς ἑστίας, παρεστιάς παρὰ Causaub. ἐν Θεοφρστ. Χρακτ. 9. κατὰ Boeckh. de epigr. 1. σλ. 20 = ὑποστάτης, ὑπόστατον. Τρίπους κρατῆρος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐτίθετο ὁ κρατήρ, τὸ κρατήριον. (α)

*Ἐπιστατητέον, θετκ. Ἐπῤῥ. ἢ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐπιστατέω. Πρέπει νὰ προστάξῃ, προστάζῃ καλῶς. Πλάτ. Πολ. 3. τλ. 401. Β. ὅπερ ἀναγιν. ἐν τισι χειρογρ. ἐπιστατέον, πρβλ. Lobeck Φρυχ. σλ. 768.

Ἐπιστατικός, κη, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιστάτην, ἢ εἰς ἐπιστασίαν, — 2) Ὅστις στέκεται. Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 18. Ἐπῤῥ. ἐπιστατικῶς.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἐπιστάτης. (ξ)

Ἐπίστατον, τό. = ἐπιστάτης, σμτ. 5.

Ἐπιστατόω, Μλ. -ώσω (στάχυς) Ἀνθεῖ, ἀνθίζει, φυτρόνει· κυρίως ἐπὶ γενημάτων· τὸ κοινοτ. στάχυνει, εὐγάνει στάχυα. Τρπκ. ἐπὶ τῶν τριχῶν γενείων Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ'. 972. ἠλούλος ἐπιστατόωντες. (υ)

*Ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ ἐπίστανται.

Ἐπιστεγάζω, Μλ. -άσω (στεγάζω) Σκεπάζω τι μὲ στέγην, σκεπαστήν, π. χ. εἰκόν καὶ τ. τ. Ἀθήν. σελ. 529.

Ἐπιστείβω, Μλ, -ψω (στείβω) Πατῶ ἢ κτυπῶ μὲ τὸ ποδάρι ἐπί τι — 2) μεταφ. Πατῶ τι, ἠπιστ. τόπους Σφλ. Οἰδ. Κ. 56. Περιπατῶ, διαβαίνω πατῶ που· πατῶ σφιχτά, στειβάζω τόπον τινά, τὸν κάμνω σφιχτόν — β'.) τρπκ. Ἐπιχειρῶ, μετακειρίζομαι νὰ κάμω τίποτε. Ὀρφεὺς Ἀργον. 941. ἠπιστείβειν ἔργοισιν.

Ἐπιστείριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τὴν στεῖραν πλοίου, τὸ σύνηθ. ἰταλ. καρίκαν.

Ἐπιστείχω, (στείχω) Πορεύομαι, πηγαίνω, περιπατῶ προσέτι που, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιστέλλω, Μλ. -ελῶ (στέλλω) Στέλλω, στέλνω τί που, πρός τινα· προστάζω, δηλοποιῶ, παραγγέλω, μηνῶ τι διὰ ἀποσταλμένου ἀνθρώπου ἢ διὰ γράμματος· ἐν γένει, Εἰδοποιῶ, παραγγέλλω, δίδω ὁρδινίαν, διορίζω, προστάζω· ἔτι δὲ, στέλλω πρός τινα· στέλλω πρός τὰ ἔξω· μηνῶ διά τινος κήρυκος· ἐντέλλομαι, παραγγέλλω διατάζω δι' ἐπιστολῆς, εἰδοποιῶ ἀναφέρω. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Παραγγέλλω ὁρδινιάζω, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Διατάττω, ὅ ἐστι, κάμνω τὴν διαθήκην μου. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. καὶ Ἑλλ. Α'. Παρὰ τοῖς μεταγν. γράφω ἐπιστολάς, Δηγ. Ἀρτ. παρβλ. ἐπιστολή — 2) = συστέλλω, Τραβῶ ἐπάνω, συκόνω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται κατὰ γῆς, διὰ νὰ περιπατήσω ἐλευθερώτερα. ἡφαρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν Ἀνάλεκτ, Β'. 461. Ἐτήκωσε, συμμάζωξε τὸ φόρεμα εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐπιστενάζω, Μ, άξω. = ἐπιστενάχω.

*Ἐπιστενεχίζω, Μλ. -ίσω = ἐπιστενάχω. Ἡσιόδ. Θγν. 843.

*Ἐπιστενάχω = ἐπιστένω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐπιστενάχομαι, Ἰλιάδ. Δ, 154 (κ)

*Ἐπιστένω, Μλ. -ενῶ (στένω) Στενάζω, ἀναστενάζω, πυκναναστενάζω προσέτι, διά τι, ἐναυτῷ· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 679.

Ἐπιστεφανόω, (στεφανόω) μετὰ α ἴτ. Στεφανόω. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. ζ. 168.

Ἐπιστεφής, ὁ, ἡ. (ἐπιστέφω) Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐν τῇ συντξ. ἠκρητῆρας ἐπιστεφέας οἰνοιο. Κρατῆρας γεμάτους ἕως εἰς τὰ χείλη, δηλ. τοσον γεμάτους ὥστε τὸ χεῖλος περιστεφάνουσι, εἶναι ὡς στέφανος ὁλόγυρα εἰς τὸν οἶνον. Ἰλιάδ. Θ, 232. Ὀδσ. Β, 431. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τόσον γεμάτους, ὥστε ὁ οἶνος φαίνεται ὅτι ἵσταται ὑπεράνω τῶν χειλῶν τοῦ κρατῆρος καὶ σχηματίζει οἱονεὶ στέφανον. Ὅτι δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα οὐκ ἔστι περὶ ἀκροτέρους κρατῆρος, δηλοῦται ἐκ τοῦ ἀκροτέρω μαρτυρ. ἐν τῇ Ὀδσ. ἠστείσαντο κρητῆρας ἐπιστεφεας οἰνοιο καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ στεφανώνωσι μὲ ἄνθη τὰ οἰνοφόρα ἀγγεῖα ἦτον ἀγνωστος ἐπὶ Ὁμ. Παρ' Ἀχλ. λψ. ρ. ἐπικαλεῖται ἡ νῆσος Θάσος νῆλης ἐπιστερήσιν Γεμάτη μὲ ἄστη. Ἡ σημ. στεφανωμένος δὲν εὑρίσκεται οὐδαμοῦ.

Ἐπιστέφω, Μ. φω. (στέφω) κυρίως, Περικυκλόνω, τυλίγω τι μέ τίποτε ὡς μὲ στέφανον, στεφάνι. Παρ' Ὁμ. παντοχοῦ κατὰ μέσ. διάθ. ἠκρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖσιν Ἐγέμισαν τὰ κρουτήρια μὲ κρασὶ ἕως εἰς τὰ χεῖλη, τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν βίτσα, βίτσα, Ἰλιάδ. Α, 470. Ὀδσ. Α, 148, καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. ἐπιστεφής. — Μετφ. ἠχαὶς ἐπιστέφω τινὶ Χύνω οἶνον εἰς θυσίαν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τινός ὁλόγυρα· τιμῶ τὸν τάφον μὲ τὰ τοιοῦτον περιχύσιμον τοῦ οἴνου ὡς νὰ τὸν στεφανώνω ὁλόγυρα. Σφκλ. Ἠλ. 441. ἡ σημ. στεφανόω οὐδαμοῦ εὑρηται.

* Ἐπιστέωνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. ὑποτκ. τοῦ ἐπίσταμαι ἀντὶ, ἐπίστωνται.

*Ἐπίστη, β'. ἑνικ. πρσπ. ἐνεστ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι.

Ἐπιστηθίζομαι, Μ. -ίσομαι. (στῆθος) Ἀκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιστήθιος, ὁ, ἡ. (στῆθος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπὶ τὸ στῆθος.

Ἐπιστηλόω, Μ. ώσω. (στηλόω) Βάλλω στήλην, στῆλον ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ στήλους. Λε. Τρτ. 92.

Ἐπίστημα, ατος, τό. (ἐφίστημι) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται, στήνεται, ἢ ἐβάλθη, ἐστήθη ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ τὶ στῆλος, πέτρα κλ. τ. τ. βαλμένος ἐπάνω εἰς τάφον. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 958. Ε.

Ἐπιστήμη, ης, ἡ. (ἐφίστημι,) Προτήλωσις τῆς προσοχῆς εἴς τι, ἢ περὶ τι σύντασις καὶ σπουδή, ἢ ἐνέργεια καὶ ὁρατηριότης. Ἐπιμέλεια, σκέψις, μελέτη. πᾶ δὲ μὴ μεμάθηκας προτλαμβάνε ταῖς ἐπιστήμαις Ἰσκ. — 2) (ἐπίσταμαι) Τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι, ἢ γιγνώσκειν· γνῶσις πράγματός τινος ἀκριβὴς· τέχνη, ἐπιτηδειότης κπλήθει καὶ ἐπιστήμαις θεράποντας ἀρίστους. ἠΣιφ. Ἱερ. 2, 2, 2. Λογισμός, ἔννοια, θεωρία τοερά. Παρὰ Πλάτ. δὲ, Κρτλ. σλ. 412, Α. καὶ, ἐπιστημένη καὶ μὴν ἡ γε ἐπιστήμη μηνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἑπομένης τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου, καὶ οὕτε ἀπολειπομένης, οὔτε προθεούσης· ἢδη δεῖ ἐμβάλλοντας δὴ τὸ ε, ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν.

Ἐπίστημι, Ἰων. ἀντὶ ἐφίστημι.

Ἐπιστημονικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιστήμην· ὁ εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπῤῥ. ἐπιστημονικῶς.

Ἐπίστημος, ὁ, ἡ = ἐπιστήμων. Ἱππ.

Ἐπιστημοσύνη, ης, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιστήμη· εὑρηται μόνον καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις. Δηγ. Ἀρτ. 4, 13. παρὰ τὸ

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπίσταμαι). Λόγιος, συνετός, νουνεχής, Ὀδσ. Π, 347. Ὅστις γνώσεις, ἠξεύρει τι καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν· εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. τινός καὶ πρός τι. Ἐπῤῥ. ἐπιστημόνως.

Ἐπιστηρίζω, Μ. ξω (στηρίζω). Στερεόνω, ἀκουμβῶ, στηλόνω, βάλλω τι στερεῶς ἐπί τι. Παθ. ἐπιστηρίζομαι, Στηρίζομαι, στηλόνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπί τι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστοτ.

*Ἐπιστητέον, θετ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐπίσταμαι, Πρέπει νὰ χξεύρῃ τις κλ.

Ἐπιστητικός, ἡ, όν. Ἠθικ. Στρωμ. Β'. 17. ἠδὲς ἐπιστητικήν. Εὔφυια, τὰ ἰταλ. talénto, εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ, νὰ ἠξεύρῃ τίς τι καλά.

Ἐπιστητός, τή, τόν. (ἐπίσταμαι). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ γνώσκῃ, ἠξεύρῃ· πᾶν ὅ,τι ἠξεύρῃ τις. ἠτὸ ἐπιστητόν, «Τὸ νὰ γνώσκῃ, ἠξεύρῃ τίς τι μὲ ἀκρίβειαν· ἐπιστήμη.

Ἐπιστιγμή, ῆς, ἡ. Στιγμή, τὸ κοινοτ. πέγγα, ἰταλ. πούντο, θαμίνη, βαλμένη ἐπάνω που. παρὰ τὸ

Ἐπιστίζω, Μλ. -ξω (στίζω). Κάμνω στιγμὰς ἐπάνω εἰς τι, σημαδεύω τι μὲ στιγμάς.

Ἐπιστίλβω, Μλ. -ψω (στίλβω). Λάμπει, ὑπολίζει τι, ῥίπτει λάμψιν ἐπάνω, πλησίον που. Πλούταρχ. Λύσ. 28. «χρῶμα οἰωπὸν ἐπιστίλβουσι.

Ἐπίστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ἰωνικ. ἐφέστιος. Πᾶν ὅ,τι κτήνει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν ἑστίαν, πυράστιον, ἢ εἰς τὸν οἶκον· οἰκιακός, σπιτίσιος· ἐξαιρ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δέχεται τις εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν κατοικίαν του ὡς φίλον. Ἡρόδ. 1, 35. «Ζεὺς ἐπίστιος» ὡς τὸ, ξένιος. Ἡρόδ. 1. 44. — 2) τὸ ἐπίστιον ὡς οὐσιαστ. παρ' Ὁμ. Τόπος πλησίον τῆς θαλάσσης ἐστεγασμένος, μὲ σκεπαστήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἐφόλκια· εἰς παλαιόκια τὰ καράβια, ὅταν δὲν τὰ μετεχειρίζοντο, ἀλλὰ τὰ ἐτραβοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Ὀδσ. Ζ, 256. ἄλλως δὲ νεώσοικος, καὶ νεών, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἑλαιρ. νεώριον λεγόμενος. - β') πρβ. Ἡρόδ. 5, 72, 73. Οἰκία ὁμοῦ μὲ ὅσα κτήνιον εἰς αὐτήν, μὲ ὅλους τοὺς οἰκιακούς.

Ἐπίστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Πᾶν ὅ,τι κεῖται, στέκεται, εὑρίσκεται ἐφεξῆς, βαλμένον κατὰ στίχον ἤτοι εἰς τὴν ἀράδαν, ἀραδιασμένον. Ἐτυμολ. Μ. «ἐπίστιχος φυτεία».

Ἐπιστοβέω, Μλ. -ήσω (στοβέω). Χλευάζω περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 663. καὶ Δ'. 1725.

Ἐπιστοιβάζω, Μ. άσω (στοιβάζω). Ἐπισωρεύω, σωρεύω ἀπ' ἐπάνω, στοιβάζω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Ἐπιστολάδην, Ἐπίρ. (ἐπιστέλλω, σημ. 2.) Ἀνασκεπασμένα, μὲ τὰ φορέματα τραβηγμένα ἐπάνω καὶ ζωσμένα εἰς τὸ ζωνάρι διὰ νὰ μὴ κρέμανται κάτω. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 287. συνήθ. ἀνεστραλμένως. (ξ)

Ἐπιστολεύς, έως, ὁ (στόλος). Ὑποναύαρχος, δευτερεύων τοῦ ναυάρχου, τὸ ἰταλ. *bitte* ἀξιωματικός. Ξεν. - 2) (ἐπιστολή). παρὰ τοῖς ὑστέροις, Γραμματοφόρος, γραμματοκομιστής.

Ἐπιστολή, ἡ (ἐπιστέλλω). Πᾶν ὅ,τι στέλλεται πού, πρός τινα διὰ μέσου ἀνθρώπου τινός· παραγγελία, προσταγή, εἴδησις δεδομένη, γενομένη διὰ ζώσης φωνῆς· ἐν γένει, παραγγελία, προσταγή, ἁπλῶς τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως τινος πρός τινα, Wess. ἐν Ἡρόδ. 4, 10. Valck. ἐν Ἱππ. 858. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τελευταία διάταξις, διαθήκη. Συνήθως δέ, γραφή, γράμμα, τὸ ὁποῖον γράφομεν, στέλλομεν πρός τινα· ὡσαύτως καὶ πληθ. ἐπιστολαί, ἀντὶ ἐπιστολή. Schaef. ἐν Πλτχ. 6. σλ. 446.

Ἐπιστολιαφόρος, ὁ, ἡ, = ἐπιστολιοφόρος, Ξεν.

Ἐπιστολίζω, Μλ. -ίσω (στολίζω). Στολίζω, φορῶ τινά. Σχολ. Λυκόφρ. 230.

Ἐπιστολικός, ἡ, όν (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ,τι κτήνει, εἰς ἐπιστολήν, ἢ εἰς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς ἐπιστολήν, ὑπόθεσις τῆς ἐπιστολῆς· ὅ,τι εἶναι ἔγγραφον, γραμμένον «δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι.» Στρατεύματα εἰς τὸ χαρτί μόνον γραμμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουσι πραγματικῶς· τῶν ὁποίων ὁ ἀρχιστράτηγος μόνον εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐνομάζεται μέν, δὲν στέλλεται ὅμως. Δημοσθ. Φιλ. 1. σλ. 45, 12. «κατηγορία ἐπιστολιμαίου. Ἐγκλήσιμον ἔγγραφον. Δίων Κάσ.

*Ἐπιστολιογράφος, ὁ, ἡ = ἐπιστολογράφος· παρὰ τὸ

Ἐπιστόλιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιστολή, ἐπιστολίτσα, γραφίτσα, γραμματάκι· τὸ ἰταλ. *biglietto*. τὸ κοιν. *βαράτι*· Πλούταρχ.

Ἐπιστολιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει που, πρός τινα ἔγγραφους ἢ διὰ στόματος προσταγάς, παραγγελίας, διαταγάς. - 2) ὡς οὐσιαστ. = ἐπιστολεύς, Ὑποναύαρχος. β'.) ὅστις φέρει ἐπιστολάς, γραφάς· γραμματοκομιστής· ἐν γένει· ὅστις φέρει που πρός τινα προσταγάς.

Ἐπιστολογραφικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἁρμόζει εἰς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπιστολάς, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. *corrispondente* γραμματικός, ὁ ἐπιστολοτράφος, Γραμματεύς, τὸ ἰταλ. *segretario*. (ξ)

Ἐπιστομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (στόμα). Δαμάζω καὶ ἡνιοχῶ ἵππον δυνάμει τοῦ ἐπιστομίου, μεταχειριζόμενος τὸ ἐπιστόμιον εἰς τὸν χαλινόν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 18. Μεταφορ. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, στουπώνω τὸ στόμα του, τὸν ἀποστομόνω· ὅθεν ἐν γένει, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, καταπραΰνω τινά. - 2) ἐπὶ αὐλητῶν· «ἐπιστομίζω ἐμαυτόν» Λαλῶν τὸν πύλαν, φλοέραν, μεταχειρίζομαι τὸν χειλωτῆρα διὰ νὰ ἀκούωνται γλυκύτερος ὁ ἦχος ψφορβειᾶ καὶ αὐλοῖς ἐπιστομίσας ἑαυτόν». Πλτχ. Συμ. 7, 8. ἰδὲ φορβεια· ἐν γένει, Βουβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· μετά αἰτ. Ἀρστ. Ἱππ. 852. - 3) Κάμνω τινὰ περιπατοῦντα ἢ τρέχοντα νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, προμύτα, ἐπάνω εἰς τὸ στόμα «ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπίσχων ἡ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖν.

Ἐπιστόμιον, τό· καὶ ἐπιστόμισμα, ατος, τό (ἐπιστομίζω, στόμα). Τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλομεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. - 2) Ὁ ψιμός ἢ κημός, ἤτοι τὸ ἀπὸ σίδηρον, ἢ ἀπὸ λωρί χοντρὸν κατασκευασμένον βαθουλὸν καὶ τρυπητόν, καφασωτὸν πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον περικλείουν τὸ στόμα τοῦ ἵππου ὅταν συνεθίζῃ νὰ δαγκάνῃ, ἢ καὶ ἄλλων δηκτικῶν ζώων. - 3) Τρπκ. Παντὸς πρᾶγμα ἢ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποστομόνομεν βουβαίνομεν, κάμομεν τινὰ νὰ σιωπήσῃ· ὅθεν γενικῶς, ἐμπόδιον μὲ κάθε τρόπον ἢ μέσον. - 4) Στούπωμα, μὲ τὸ ὁποῖον στουπώνομεν τὰ στόμια ἀγγείων, ἄλλως ἐπιτόνιον καὶ στρόφιγξ· ἰδὲ ταῦτα.

Ἐπιστομίς, ίδος, ἡ = ἐπιστόμιον. ἰδὲ περιστομίς, καὶ ἐπιστομίζω.

*Ἐπιστόμισμα, τό = ἐπιστόμιον.

Ἐπιστονυχάω, Μλ. -ήσω (στοναχάω) = ἐπιστένω· ἐπὶ τοῦ βαθέος θορύβου τῶν θαλαττίων κυμάτων, Ἰλ. Ω, 79.

*Ἐπιστονυχίζω = τῷ προηγ.

*Ἐπιστορέννυμι, συγκ. ἐπιστόρνυμι καὶ ἐπιστρώννυμι, Μλ. - ώσω (στορέννυμι, ἀμλ.) Στρώνω, ἁπλόνω τι ἐπάνω που, ἢ εἰς τι.

*Ἐπιστρατάομαι, Σπανιώτ. τύπος ἀντὶτοῦ ἐπιστρατεύω.

Ἐπιστρατεία, ἡ. Ἐκστρατεία κατά τινος. Ἡρόδοτ.

*Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ = ἐπιστρατεία, παρὰ τὸ

Ἐπιστρατεύω, Μ. εύσω (στρατεύω). Ἐκστρατεύω, ἐξαλώνω, κινῶ μὲ στρατεύματα ἐναντίον τινός· μετὰ ὅσ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Πολεμῶ τινα, Valck. ἐν Φοιν. 292. ἑλαιρ. κατὰ μέσ. διάλ. χρήσιμον.

*Ἐπιστράτηγος, ὁ (στρατηγός). Ὁ δευτερεύων στρατηγός, τὸ ἰταλ. *generale luogotenente*, Γαλλ. *Général lieutenant*, Στρβ. (α)

*Ἐπιστρατηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐπιστρατεία, Ἡρόδ.

Ἐπιστρατοπεδεία, ἡ. Στρατοπεύδεμα ἀπέναντι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Πολύβ. παρὰ τὸ

Ἐπιστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάλ.

Ἐπιστραφής, ὁ, ἡ, = ἐπιστρεφής· ἀμφιβ.

Ἐπιστρεπτικός, ἡ, όν (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ στρέψῃ ἢ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ στρέφηται, γυρίζῃ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικὸν εἰς τι· ὅ,τι δύναται νὰ ἐνεργῇ ὥστε νὰ συνέρχηταί τις εἰς ἑαυτόν· νὰ μεταβάλληται. Ἐπίρ. ἐπιστρεπτικῶς.

Ἐπιστρεπτέον, θετκ. Ἐπίρ. ἢ ἐπβ. ῥητ. τοῦ ἐπιστρέφω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπιστρέφῃ, γυρίζῃ, γυρίσῃ τις ὀπίσω, κλ.

Ἐπίστρεπτος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ στρέφηται, γυρίζῃ πρὸς αὐτό, ἕλκει τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κάμνει νὰ στρέψῃ τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του εἰς αὐτό· ὅθεν, ἐκπρεπής, ἀξιοθέατος, προσοχῆς ἄξιος, καλός, εὐτυχές. Αἰσχύλ. Χοηφ. 347. καὶ Ἱκέτ. 975. «ὥρα ἐπίστρεπτος βροτοῖς, «ἐπίστρεπτος κόραξ. Μαθημ. Παλ. σελ. 259.

Ἐπιστρέφεια, ἡ. Προσοχή, φροντίς, φρόνησις, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια, σκέψις, μελέτη· παρὰ τὸ

Ἐπιστρεφής, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέπει τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του πρός τι· ὅθεν, προσεκτικός, φροντιστικός, ἀκριβής, στοχαστικός, φρόνιμος, προβλεπτικός, πανοῦργος, ἀγχίνους ὀξύνους. - 2) Ἐπιμελής, ἐκτενής, σπουδαῖος· αὐστηρός. - 3) Πᾶν ὅ, τι εἶναι στρεμμένον, γυριτμένον ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· λυγισμένον, καμπύλον, στραβόν. Ἐπρ. ἐπιστρεφῶς, Ἰων. ἐπιστρεφέως. Προσεκτικῶς, ἀκριβῶς, συνεχῶς, συνετῶς Παρ' Ἡρόδ. 1, 30. «εἶρετο ἐπιστρεφέως» Ἠρώτησε μὲ μεγάλην προσοχήν, ἐλπίδα, μὲ μεγάλην ἐμφασιν, ἀνυπόμονος νὰ ἀκούσῃ ἀπόκρισιν κατὰ τὴν εὐχήν του· παρβλ. ἐπιστρέφω, σημ. 4. καὶ ἐπίστροφος.

Ἐπιστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρέφω, γυρίζω· ἔλκω τι εἰς ἢ πρός τι, Ἰλ. Γ, 370. (καὶ ἀλλοῦ οὐδαμοῦ, οὔτε ἐν τῇ Ἰλ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ.) «ἐπίστρ. τὸ νόημα εἰς τιν Τρέπω, γυρίζω τὴν προσοχήν μου εἰς τίποτε, Θεογ. «ἐπίστρ. τὰς ὄψεις εἰς ἐμαυτόν» Ἔλκω τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων ἐπάνω μου, κάμνω νὰ μὲ κυτάζουν ὅλοι - β'.) Στρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Μεταφορικ. Γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὴν πλάνην του, τὸν φέρω εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς διόρθωσιν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν ὥστε νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του· μεταβάλλω τὴν γνώμην του. Γυρίζω, λυγίζω, ποιῶ τι καμπύλον, στραβόν. 2) Μέσως, ἐπιστρέφομαι, μετὰ ἀόρ. παθ. Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· ὅθεν, στρεφόμεθα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στρεφογυρίζομαι, κυτάζω ὁλογυρά μου· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι. Ὁμ. Ἴλ. 27. 10. καὶ μετὰ αἰτ. «γαῖαν ἐπιστρεφθαμεν Περιφέρεται εἰς τὴν γῆν, καθ' ὑποβεβλημένην ἔννοιαν περιεργείας, παρατηρήσεως, ἐρεύνης. Ἡσιόδ. Θγν. 753. Θέογν. 548. παρβλ. ἐπιστρωφάω. - β'.) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι, πηγαίνω· ὀπίσω· γυρίζω καὶ κυτάζω ὀπίσω· ὅθεν γ'.) Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ μέρος διὰ νὰ κυτάξω, παρατηρήσω τι· ἄρα προσέχω εἴς τι, εἶμαι ἔμφρων, φροντίζω, μοὶ μέλει περίτιτος· μετὰ γεν. καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινι· Στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω ὀπίσω, στραφογυρίζομαι. Δημοσθ. Φιλιπ. Δ'. «οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων» ἐτε δὲ καὶ αἰτ. μόνη, Θέογν. 440. εἰ καὶ ὑπὸ τοῦ Jac. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 557. ἀμφιβαλλόμενον. - δ'.) Καταλύω ἤτοι κουνῶ που· «εἰς ὁπόσας χώρας ἐπιστρέψεται». Ξεν. Οἰκ. 4, 18. ἐτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπιστρέφομαί τι. - 3) Ἀμτβ. Τρέπομαί που ἢ πρός τι, Σοφ. Τρ. 560. ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ τρεπομένου πρὸς τὸν σκοπόν, συστάν· δύναται μέν τοι ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὸ μέρος· ἐν γένει

στρέφω, γυρίζω πρὸς ἢ εἰς τὰ ἄλλα μέρος, Ἡρόδ. 2, 103. καὶ ἃ πάντα δύναται ἀναπληροῦσθαι διὰ τοῦ, ἑαυτόν. — 4) Μτχ. παθ. Πραγμ. ἐπεστραμμένος, η, ον = ἐπιστρεφής, σημσ. 2. κατὰ σημσ. ἐπίθετ. Ἐκτενής, σύντονος, αὐστηρός, σοβαρός, σπουδαῖος, ἐμφατικός, «λόγοι ἐπεστραμμένοι». Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 160. 8, 62. παρβλ. ἐπιστροφή.

Ἐπιστρεφῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ ἐπιστρεφής, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπιστρογγύλλω, Μλ. -υλῶ (στρογγύλλω). Στρογγυλεύω, κάμνω τι στρογγύλον, στρογγυλόν, στρόγγυλον. Νίκανδρ. Θηρ. 514.

Ἐπιστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον στρόγγυλα, στρογγυλωμένον.

Ἐπιστροφάδην, Ἐπίῤῥ. (ἐπιστρέφω). Στρεφόμενος, γυρίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη· ὁ Ποιητ. συντάσ. τὴν λεξ. τῷ κτείνειν καὶ τύπτειν μόνῳ, Στρεφόμενος πρὸς ὅλα τὰ μέρη καὶ κτυπῶντας. Ἰλιάδ. Κ, 483. Φ, 20. Ὀδύσ. Χ, 308. Ω, 184. ὅπου ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφῶς, Μὲ ἔμφασιν, δεινότητα, ἀκλαμβῶν. τὴν σημσ. Τὸ δὲ, «ἐπιστροφάδην βαδίζων» Πηγαίνω, περιπατῶ, περιφέρομαι εἰς ὅλα τὰ μέρη. Τιμ. Ἑρμ. 210. (ε)

Ἐπιστροφεύς, έως ὁ· κυρίως, Πᾶν ὅ,τι στρέφει, γυρίζει, στρεφογυρίζει τίποτε, ὅθεν, ὁ πρῶτος εἰς τὸν λαιμὸν, ἤτοι ἀπὸ τὰ κόκαλα τοῦ λαιμοῦ σπόνδιλος. «τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται». Ἱππ. 2, 131.

Ἐπιστροφή, ῆς, ἡ. Τὸ νὰ στρέφῃ, γυρίζῃ τίς τίπου, πρός τι ἢ εἴς τι μέρος· στρεφιμον, γύρισμα· ὅθεν 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. Γύρισμα ὀπίσω· ὁποτέλεσμα, τέλος. Πολυβ. 22. 2) Προσοχή, φροντὶς, παρατήρησις, αἴσθησις, κατανόημα, σκέψις· νουθέτησις, παραίνεσις· παιδεία, τιμωρία. - Κατάλυσις, τουρκβ. κόνευμα «ἐπιστροφαὶ δωμάτων» Κατάλυσις φιλοξενική εἰς τινα οἶκον, Αἰσχλ. Εὐμ. 518. Φιλ. λῳ. 234. ἐν γένει, Διατριβή, κατοικία. - γ'.) Παυσαδήποτε ἔντασις, δεινότης, αὐστηρότης, στριγνότης, πυκνότης, ἀντιθ. τῇ χαλαρότητι, χαυνότητι, μαλακότητι, ἀνέσει· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐγγράφου λόγου ἢ συγγραμμάτων.

Ἐπιστρόφησις, εως, ἡ. Ἐπιμέλεια, ἤτοι τὸ νὰ ἀνακατόνηται, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ τις μὲ πολλούς, μὲ διαφόρους ἀνθρώπους· νὰ διατρίβῃ που, εἴς τινα τόπον· διατριβή. Στοβ. Φυσ. σελ. 94. Η. Δωρικ. «ἐπιστροφάτιες αἱ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον».

Ἐπιστροφία, ἡ. ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ στρέφουσα, ἀνακάμπτουσα τὰς καρδίας. Παυσαν. Ἀττικ.

Ἐπιστροφίδες, ων, αἱ· κατ' Εὐσταθ. καὶ Ἡσύχ. Συνεστραμμέναι, στρεφογυρισμέναι τρίχες, κατσαρωμέναι, καταρωτὰ μαλλιά.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Ὅστις συναναστρέφεται, ἀνακατόνεται, ἔχει δοσοληψίας μὲ τοὺς ἀνθρώπους «ἐπίστροφος ἀνθρώποισι». Ὀδύσ. Α, 177. ἐξ ἐναντ. Θ, 163. «ἐπίστρ. ὀδαίοισι» Ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὰς πραγματείας, εἰς τὰ φορτία, δίδει προσοχὴν εἰς αὐτὰ· ἔπου ὅμως ὁ Wolf, ἐπίσκοπος ἀναγινώσκει. Τὰ δ' ἄλλα συμφωνεῖ ἡ σημσ. τῆς λέξ. παντοχοῦ τῇ ἐπιστρεφής· ἐξαιρ. α') Ὅστις στρεφογυρίζεται, ξαναγυρίζεται· ὅ,τι εἶναι ἐπικαμπές, γυρτόν, λιγυσμένον. - β'.) Ὅστις καταλύει, κοιμᾶται, διατρίβει κατοικεῖ που. - γ'.) προστατικὸς, ἔμφρονος, ἐπιμελὴς, ἀκριβὴς. Ἐπῤῥ. ἐπιστρόφως. - 2) κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Ἐπίστρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐστρώθη, ἠπλώθη, ἐβάλθη, ἐῤῥίφθη, διεστορπίσθη ἐπάνω εἴς τι· παρὰ τὸ

Ἐπιστρώννυμι, καὶ ἐπιστρωννύω, Μ. ώτω (στρώννυμι, ἀνμλ.) = ἐπιστορέννυμι, Στρώνω, ῥίπτω, σκεπάζω, διαστορπίζω, βάλλω, ἁπλόνω, ἀνοίγω τι ἐπάνω που. Λουκιαν. «ἐπιστρωννύουσι τὴν γῆν νηφετόνι».

Ἐπιστρωφάω, Μλ. -ήσω (στρωφάω) ποιητ. ἀντὶ ἐπιστρέφω, ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ μόνον ὡς τῇ μέσ. διαθ. τοῦ ἐπιστρέφομαι, μετὰ αἰτ. Ἔρχομαι, συχνάζω πρός τινα ἢ εἰς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι, «θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πολήιχνα» Ἐπισκέπτονται τὰς πόλεις, ἔρχονται, πηγαίνουν, καταλύουσι, κοινεύουν εἰς αὐτὰς, Ὀδύσ. Ρ, 486. Τμ. Ἑρ. 44. ὡσαύτως καὶ παρ' Εὐρπδ. Μηδ. 661. «ἐπιστρωφᾶσθον γῆς τῆς δε.α

Ἐπιστυγής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μισητὸν, βδελυκτὸν, στιχαντὸν, σχαμερὸν, φοβερὸν. Κλήμ.

Ἐπιστυγνάζω, Μ. άσω, (στυγνάζω). Δυσχεραίνω, σκυθρωπάζω, ἀγανακτῶ, μουρμουρίζω, εἶμαι περίλυπος διά τι, Βασίλ. - 2) μεταβτ. Κάμνω τινὰ περίλυπον, καὶ παρειαί ὠχροτητι τὴν ἀπρέπειαν ἐπεστύγναζονε, Θεόφιλ. Ἐπιστ.

Ἐπιστύλιον, τό (στῦλος). Ἡ ἐπάνω εἰς τὸν στῦλον ἀκομβῶσα δοκὸς, γρεντιά, ἡ πρώτη, μεγάλη, ἐπὶ τὴν ὁποίαν στηρίζονται αἱ λοιπαί, συνήθ. παραστὴ, ἔτι δὲ καὶ = θριγκίον, στεφάνη· ἄπαρ, ἰδέ. (υ) Ἀθήν.

Ἐπιστύφω, Μ. ψω (στύφω). Στύφω, κάμνω τι στυφόν, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀξυρῶν, ξηρῶν, καὶ στυφνῶν φαγητῶν κλ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ δυσρέσκειαν, ἀηδίαν, λύπην προξενούντων ἀκουσμάτων. «ἐπιστύφειν ἀκοήν». Διονύσ. Ἁλικ. - Μεταφορ. Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω· περιγελῶ. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Α', 3. «τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπιστύφοντος» καὶ Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐπιστωμύλλομαι, Μλ. -υλοῦμαι, ὡς Μέσ. (στωμύλλω) τινί. Ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ ὑπερβῶ τινὰ μὲ, εἰς τοὺς ἀστειτμούς, εἰς τὰ μάτωρα.

*Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ. Π, 645.

*Ἐπισυγκάμπτω, Μλ. -ψω (κάμπτω). Λυγίζω, λυγῶ τι ἐπάνω που, ἢ εἴς τι.

Ἐπισυγκροτέω, Μλ. -ήσω (κροτέω). Συνάζω, συναθροίζω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερα. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. α'.

Ἐπισυκοφαντέω, Μλ. -ήσω (συκοφαντέω). Συκοφαντῶ, διαβάλλω, καταλαλῶ τινα ἀκόμη περισσότερον. Πολυδ. Η', 31.

Ἐπισυλλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνμλ.) Συνάζω, μαζόνω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, μετέπειτα.

Ἐπισυλλήψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Δευτέρα, μετέπειτα, ὑστερινὴ σύλληψις, ἐγκαστριά.

Ἐπισυμβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Συμβαίνει, γίνεταί τι ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα.

Ἐπισυμμαχία, ἡ (συμμαχία). Συνθήκη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. alleanza, συμφωνία δύο βασιλέων ἢ ἐπαρχιῶν, γινομένη κατά τινος κοινοῦ ἐχθροῦ.

*Ἐπισυμμύω, Μλ. -ύσω (μύω). Κλείεται, σφαλεῖ τι ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυμπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, πέφτω ἐπί τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, ἢ ἐνταὐτῷ ἐν ᾧ πίπτει καὶ ἄλλο τι ἐπάνω που. Συμπίπτει, γίνεται, συμβαίνει τι ἐνταὐτῷ. (ι) Ἰώσηπ. ΙΕ'. 775.

Ἐπισυνάγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, φέρω, ἢ συνάζω, συναθροίζω, συμμαζόνω προσέτι, ἐνταὐτῷ, μετὰ ταῦτα τίποτε που. (ξ) ἀφ' οὗ

Ἐπισυναγωγή, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, κομίζῃ, φέρῃ, συμμαζόνῃ τίς τίποτε που, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκ δευτέρου, μετέπειτα.

Ἐπισυναθροίζω, Μλ. -οίσω (ἀθροίζω). Συναθροίζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 126.

Ἐπισυναινέω, Μλ. -έσω (αἰνέω, ἀνμλ.) Συναινῶ, ἀποδέχομαι, στέργω, δίδω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ νὰ γένῃ, ἢ ὅτι ἐγένετό τι καλά. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. α'. 16.

Ἐπισυνάπτω, Μλ. -ψω (ἅπτω). Συνδένω, ἑνόνω, συναρμόζω προσέτι τίποτε ἐπάνω εἰς τι, ἢ μὲ τίποτε. Πολύβ.

Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ (συνδέω). Τὸ νὰ συνδένῃ τίς τι μὲ τίποτε. Πλούταρχ. Θ'. 508.

Ἐπισύνδεσμος, ὁ. Δέσιμόν τινος μὲ ἄλλο ἢ εἰς ἄλλοτι.

Ἐπισυνδέω, Μλ. -ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω τι ἐπάνω εἰς τι, ἢ μετ' ἄλλου τινός, ποὺ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 25. Συγχέει, «μπερδεύει τὴν ἀπορίαν ἀκόμη περισσότερον».

Ἐπισυνδίδωμι, Μλ. -δώσω (δίδωμι). Καταφέρομαι, πίπτω, πέφτω κάτω ἐνταυτῷ, κατόπιν ἐνῷ καὶ ἄλλο τι· καταπάθηταί τι Πλούταρχ. Αἰμίλ. 14. «ἐπισυνδιδόντων ὅλκῃ καὶ φορᾷ τοῦ ὀλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον ῥεύματος».

Ἐπισύνειμι, Μλ. -(εἶμι). Συνέρχομαι, ἔρχομαι μαζύ, ἀνταμόνομαι μέ τινα εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, προσέτι, μετέπειτα.

*Ἐπισύνειμι, Μλ. -έσομαι (εἶμι). Εἶμαι προσέτι, ἢ εἰς τι ἢ που παρών.

*Ἐπισυνεργέω, Μλ. -ήσω (συνεργέω). Συνεργῶ ἀκόμι περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπισυνέχω, Μλ. -έξω (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ, ἔχω τι μαζὺ πρὸς τοῖς ἄλλους, ἀκόμη «ἐπισυνέχειν γυναῖκα», Ὑπανδρεύομαι. Ἐστρ. Βιβ. Α'.

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ (ἐπισυντίθημι). Τὸ νὰ συνθέτῃ, συνενόνῃ, συναρμόζῃ, συνάπτῃ τίς τίποτε μαζὺ μέ, ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Λογγ. Γ'.

ἐπισύνθετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνθεμένον, βαλμένον, καμωμένον μαζὺ μὲ ἄλλα κατά τινα τρόπον· ὡς τὸ σύνθετος. Κλήμ. Στρωμ. Ε'. σελ. 662.

Ἐπισυνθήκη, ἡ (συνθήκη). Προσθήκη εἰς συνθήκην, συμφωνίαν, συμμαχίαν· προσθήκη εἰς τινα περὶ εἰρήνης συμφωνίαν· δευτέρα συμμαχία· ὡς τὸ, ἐπισπονδή, κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. συνήθως. Πολύβ.

Ἐπισυνίστημι, Μλ. - συστήσω (ἵστημι). Βάλλω, θέτω, στήνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα· παρουσιάζω, συσταίνω τινὰ εἰς κάνένα· τινά τινι. Μέσ. μετ' Ἀορ. β'. καὶ Πρκμ ἐνεργ. Ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι διά νὰ διαφεντεύσω· ἐναντιόνομαι μαχόμενος, μὲ πόλεμον· κάμνω ἐπανάστασιν, «τῶν Κρητικῶν τινὲς ἐπισυνέστησαν Κύδωνιν». Παρθέν. 35. - 2) Συναθροίζομαι, συνέρχομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν σύναξιν ἄλλων, Δι. Κτ. - 3) Φύομαι, φυτρόνω, γεννῶμαι, αὐξάνω προσέτι, ἐπί τι. Διοσκορ.

Ἐπισυννέω, = τῷ ἑπομ. ἐπί τι, Δίων Κάσ.

*Ἐπισυννήω, (νήω, ἀνμλ.) Ἐπισωρεύω, σωρόνω προσέτι, ἐπίτε, ἐνταὐτῷ.

Ἐπισυνοικίζω, Μλ. -ίσω (οἰκίζω). Κομίζω, φέρω νέαν ἀπαικίαν εἰς τι μέρος· κατοικίζω τόπον τινά, Στράβ. σελ. 326.

Ἐπισυντείνω, Μλ. -ενῶ (τείνω, ἀνμλ.) Τεντόνω, τανύζω, σφίγγω· βιάζω εἰς κόπον ἔτι μᾶλλον ἀκόμη περισσότερον.

*Ἐπισυντίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω ὁμοῦ, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπισυντρέχω, Μλ. - δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω, πηλαλῶ που ὁμοῦ μὲ ἄλλους, προσέτι, διά τι, Ν. Δ.

*Ἐπισυνωθέω = συνωθέω. Ἐπκρ. παρα. Δγ. Λρτ. 10, 104.

*Ἐπισυρίζω, καὶ

Ἐπισυρίσσω, καὶ — ρίττω, Μ. ξω. (συρίζω). Συρίζω, σουρίζω ἐνταυτῷ, προσέτι, διά τι.

Ἐπίσυρμα, ατος, τό (ἐπισύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, σβαρνίζεται ὀπίσω, κατόπι· οὐρά,

φόρεμα μακρύ· ἴχνος, τὸ σύνηθ. τροὸς συρθέντος, σβαρισθέντος τινὸς σώματος, πράγματος. Στεφ. Κυνηγ. ντὰ ἐπισυρματα τοῦ ξύλου καταφαγῆ ἐν τοῖς ἔργοις«. 2) Ἀμέλεια, ῥαθυμία.

Ἐπισυρμός, ὁ (ἐπισύρω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ κατὰ γῆς, σβαρίζῃ τί τι. 2) Ἀμέλεια, ῥαθυμία· κουφόνοια, ἀδιαφορία ὅταν πράττῃ, κάμνῃ τις τίποτε. - 3) Χλεύασμα, περίπαιγμα, περιγέλασμα, κατάσυρμα. Στοβ. Ἐκκλ. Ἠθ.

*Ἐπίσυρος, ὁ (ἐπισύρω). Ὅστις ἐπισύρει, τὸ σύνηθ. κοιν. καταστέρνει, διαβάλλει, καταλαλεῖ, περιπαίζει, περιγελᾷ· ἐν τῇ Δωρκ. κωμῳδίᾳ, Müllers Dorier T. 1, σλ. 357.

Ἐπισυρρέω, Μλ. -ρεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) ἐπὶ ῥευστῶν· Συρρέει, τρέχει, χύνεται ὁμοῦ μὲ ἄλλον ῥέον που, εἴς τι· ῥέει προσέτι που· ἐπ' ἀνθρώπων, Συντρέχω, τρέχω που ὅπου καὶ ἄλλοι τρέχουσι, συνέρχομαι που μετὰ πολλῶν ἄλλων· ἀφ' οὗ

Ἐπισύρω, Μλ. -υρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ. σβαρίζω τι κατόπιν. Μέσ. ἐπισύρομαι, Σύρω, τραβῶ πρὸς ἐμαυτόν, ἔχω κατόπιν μου ἀκολούθους· π. χ. ἱκέτας παραπαίοντας ἐπισύρω ὡς τὸ ἐπάγομαι. - 2) Τρπε. Μεταχειρίζομαι, κάμνω τι ἀμελῶς, ῥαθύμως ἢ ὀλιγόγωρα καὶ χωρὶς προσοχήν. ἀπολογήσασθαι ἐπισυροντα τὰ πράγματα καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν«. Λυσίας. Ἀμελῶ, δὲν προσέχω, ὀλιγωρῶ τι, ὀλίγον μοὶ μέλει ἢ καθόλου δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ περί τινος. Ὡσαύτως καὶ ἀμετβ. Εἶμαι ἀμελὴς ἀφρόντιστος περί τινος. ἡμῆτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειτε«. Ἀντωνῖν. 8. 51. ἐπισύροντες ἐρῶσιν Θέλει ὁμιλήσουν συγκεχυμένα καὶ ἄνευ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας διὰ νὰ φέρωσι, προξενήσωσι σύγχυσιν εἰς ἄλλους. Wolf. ἐν Δημοσθ. Ἀπτ. σλ. 352. Ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. ἐστιν ἐν χρήσει ἐξαιρ. ὁ μετχ. Πρκμ. γράμματα ἐπισεσυρμένα Ἀμελῶς καὶ μὲ βίαν γεγραμμένα. Ἀλλά, ντὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου« Τὸ μακρὸν καὶ σχοινοτενὲς περιόδων ὕφος, ἀντιθέτως τῷ, σύντομον καὶ στρογγύλον. Ἐπῤῥ. ἐπισεσυρμένως, Ἀμελῶς, ῥαθύμως, ἀσκέπτως, αὐτοσχεδίως, ἀπεριτκέπτως, ἀφροντίστως, ἀστόχαστα. (ῠ)

Ἐπισύστασις, εως, ἡ (ἐπισυνίστημαι). Τὸ νὰ συστρέχωσίπου πολλοί, πλῆθος ἀνθρώπων, θόρυβος, ταραχὴ ὄχλου. Ν. Δ. καὶ Σέπτ. Ἐμπ. ἐπισύστασις πλειόνων κακῶν.

Ἐπισυστέλλω, Μλ. -ιλῶ (συστέλλω). Συμμαζώνω, συσφίγγω τι προσέτι, ἐνταυτῷ, μετέπειτα, πάντοτε περισσότερον. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'.

Ἐπισυστρέφω, (στρέφω) = συστρέφω· μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης σημασ. τοῦ προσέτι, συναμα, ἐξ ἐναντίας.

Ἐπίσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται ἀρκετὰ συχνά· συχνούτσικον. Ἱπποκρ.

Ἐπισφαγεύς, έως, ὁ, = ἐπισφαγιαύς· Πολυδ. Β'. 134.

Ἐπισφαγιάζομαι, = ἐπισφάζω, ἀμῤῥβ.

*Ἐπισφαγιεύς, έως, ὁ (σφαγή). Ἡ κοιλότης ἐπὶ τὸν τράχηλον, εἰς τὰς ἔσχατιὰς τοῦ τραχήλου μεταξὺ τῶν ὤμων· ἔτι δὲ καί, ἐπισφαγεύς.

Ἐπισφάζω, Μλ. - ξω (σφάζω). Σφάζω, ἢ θυσιάζω ἐπίτε, προσέτι· ἔξαιρ. ἐπάνω εἰς τάφον· ὅθεν, προσφέρω θυσίαν εἰς τιμὴν νεκροῦ τινος. Σφάζω ἐνταυτῷ ἢ πλησίον που· κατασφάζω, φονεύω, θανατόνω. Πλούταρχ. Ἀντων. 77.

Ἐπισφαιρα, τὰ (σφαῖρα). Δερμάτινον ἐπικάλυμμα, περιτύλιγμα τῶν σφαιρῶν, τῆς τόπας, ἐν τῇ σφαιρομαχίᾳ διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ κινδυνώδους κτυπήματος οἱ παίζοντες. Παρὰ Πολῤῥ. ημάχαιραι μετ' ἐπισφαίρων Σπαθία χρήσιμα εἰς γύμνασιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἔχοντα εἰς τὴν κορυφὴν δέρμα ἐν εἴδει σφαιριδίου (κομπὶ ἀπὸ δερμάτι) περιδεδεμένον, τὸ Γαλλ. φλερέ.

Ἐπισφαλίζω, Μλ. - ίσω (σφαλίζω). Φλογίζομαι, μοὶ γίνεται φλόγωσις προσέτι, ἅμα, μετέπειτα, ἐπάνω, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινὸς τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. σελ. 790. ἀφ' οὗ

*Ἐπισφαλίσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ φλόγωσις μέλους τινός, γαγγραίνασμα.

Ἐπισφαλής, ὁ, ἡ (σφάλλομαι). Πᾶν ὅ,τι πίπτει, ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ εὐκολα, ὑπόκειται εἰς πέσιμον· εἶναι ἀμφίβολον, ἀβέβαιον. - 2) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πέσιμον, εἶναι ὀλυστερόν, κινδυνώδες. Ἐπῤῥ. ἐπισφαλῶς.

Ἐπισφάλλω, Μλ. - αλῶ (σφάλλω). Κάμνω τι νὰ πέσῃ, νὰ ξεγλυστρήσῃ· προξενῶ πέσιμον, ξεγλύστρημα. Τρπε. Ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἐπίσφατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐπίφατος, ὡς τὸ ἐπίῤῥητος, καὶ ἐπιβόητος. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Ἀμμών.

Ἐπισφάττω, Μ. σῶ (σφάττω) = ἐπισφάζω.

Ἐπισφελίτης, ου, ὁ (σφέλας) = θρανίτης. Ἡσύχ.

*Ἐπισφηκόω, Μλ. - ώσω (σφηκόω). Σφίγγω, δένω τι σφιχτά.

Ἐπίσφηνος, ὁ, ἡ (σφήν). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα σφήνης. Κλήμ. Στρωμ. 6, 18.

Ἐπισφίγγω, Μλ. -ξῶ (σφίγγω). Σφίγγω, δένω σφιχτά τι ἐπάνω, ἢ πλησίον, ἢ εἰς τι· περιπλέκω τι μέ τίποτε· ἐναγκαλίζομαι, ἀγκαλιάζω σφιχτά, σφιχταγκαλιάζω· ἠσπάσατό τινα ἐπισφίγξας Ἀνθλ. - 2) ἐπισφίγγω τὴν νήτην Σφίγγω, τεντόνω, τανύζω περισσότερον τὴν ἐσχάτην, ὀλοϋστερινὴν χορδήν, κόρδαν μουσικοῦ τινος ὀργάνου. Αἰλ. ποικιλ. Ἱστ. 9, 36.

Ἐπισφοδρύνω, Μλ. -υνῶ (σφοδρύνω). Κάμνω τι σφοδρόν, δυνατόν. Πλούταρχ. Κλεομ. 10. ἐπισφοδρύνειν καὶ ἐντείνειν τὴν ἀρχήν«.

Ἐπισφραγίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω βοῦλαν ἐπάνω εἰς τι. Μέσως, ἐπισφραγίζομαι, Βάλλω τὴν βοῦλαν μου ἐπί τι καὶ τὸ ἐπιβεβαιόνω. Μεταφορικ. Ἐντυπόνω, κάμνω, προξενῶ ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν τινὸς μὲ νουθεσίας, λόγους καὶ λ. τ. τ. Πλάτ. Φαίδ. 20. ἀφ' οὗ

*Ἐπισφράγισμα, τό. Βούλωμα (σφρᾶ).

Ἐπισφραγιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπισφραγίζει, βουλόνει τι. Λουκιαν. Ἀλέξ.

Ἐπισφύριον, τό, Λωράκι, κομπί, πόρπη, ἤτοι θηλύτι, κόφια, μὲ τὰ ὁποῖα ἑνόνονται τὰ δύω ἄκρα τῶν κνημίδων ἐπὶ τὰς γαστροκνήμας, ἅντσας, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ χολέβια ἢ τουσλούκια τουρκιβ. λεγόμενα, Ἰλιάδ. Γ. 331. Λ, 18. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. Παρ' Ὁμ. εἰσὶ τὰ ἐπισφ. παντοχοῦ ἀργυρᾶ, ἀσημένια· κατ' ἄλλους δὲ, τὰ ἐπισφ. ἦσαν σκέπασμά τι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Στολισμός τις μεταλλινος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ Ῥωμαῖοι γερουσιασταί, σενάτορες, ἐπὶ τὰ σανδάλιά των· ἔτι δὲ καὶ περισκελίς, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν κοράσια, δένοντα ὑπὸ τὸ γόνατὰς πλεκτὰς κνημίδας, τὸ σύνηθ. Ἰταλικὸν καλτσας ἢ Γερμ. στρίμφια· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν κοιν. μπουτοβίζα λεγομένη, μὲ τὴν ὁποίαν δένονται τὰ χολέβια εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ὑπὸ τὰ γόνατα. (ῠ) ἐστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐθέτ. τοῦ

*Ἐπισφύριος, ὁ, ἡ (σφυρόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τὰ σφυρά, κότσια τῶν ποδῶν. (ῠ)

*Ἐπίσφυρος, ὁ, ἡ = ἐπισφύριος.

Ἐπισχεδιάζω, Μλ. -σω (σχεδιάζω). Σχεδιάζω ἤτοι ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι εἰς τινα περίστασιν, εὐκαιρίαν ἐξ αὐτοσχεδίου ἤτοι χωρὶς νὰ προετοιμασθῶ ἀλλὰ ὡς μοὶ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν, τὸ Ἰταλ. improvvisare· μετὰ δοτ. ὡς τό, αὐτοσχεδιάζω. Φιλόστρ. Σοφ. 1, 2.

Ἐπισχεδόν, Ἐπίῤῥ. (σχεδόν). Πλησίον που, ἢ εἰς τι. Ἴδε. Ἀπόλ. 3. »καὶ ῥᾴ γ' ἀναίσουσιν, ἐπισχεδὸν ἐρχομένοις πάντες ἀφεδράοισι« Εὔδηλ ὡς, ἐν ᾧ, πλησιάζει· παῤ Ἀπολ. Ῥόδ. μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ. — 2) = σχεδόν.

*Ἐπισχέθω = ἐπέχω. ποιητ. Αἰσχλ.

*Ἐπισχεῖν, Ἀπρμφ. αὐρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἐπέχω.

Ἐπισχερώ, Ἐπίῤῥ. (σχερός) Εἰς μίαν σειράν, ἀράδαν, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν, ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο· ὡς τὸ ἑφεξῆς καὶ ἐπιτάξ, Ἰλιάδ. Δ, 668. Σ, 68. Ψ, 125 — 2) ἐπὶ χρόνου· Ὀλίγον, κατ' ὀλίγον, ἀγάλι ἀγάλι· μετέπειτα, ὕστερον, εἰς ὀλίγον· παῤ Ἀπολ. Ῥόδ. μετὰ γεν.

Ἐπίσχεσία, ἡ. (ἐπέχω) Τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἐμπρός, ὄπιθεν, πρόφασις. Ὀδυσ. Φ. 71. »ἐπισχεσία μύθοιο«, ἄλλως δὲ καὶ = τοῦ ἑπῆ.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ. (ἐπέχω) Τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἢ τὴν κίνησιν, ὁρμὴν τινοσοῦποτε ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ τι, ἢ διακόπτῃ τὴν συνέχειάν τινος. Ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. δὲ, Τὸ νὰ κρατῇ ἐμποδίζῃ τίς τι εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἐγκρατεύηται, νὰ παραιτῆται ἀπὸ τίποτε. Ἐν Ὀδυσ. Ρ, 451. συντεταγμ. μετὰ τοῦ, ἐλεητύς, Ἐγκράτεια, σωφροσύνη. ἀφ' οὗ

Ἐπισχετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα τοῦ νὰ κρατῇ ὀπίσω, κωλύῃ, ἐμποδίζῃ.

Ἐπισχίζω, Μλ-ίσω (σχίζω). Σχίζω τι ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπισχναίνω, Μλ-ανῶ (ἰσχναίνω). Κάμνω τι νὰ γένῃ ἰσχνόν, λιγνόν, νὰ χάσῃ τὸ πάχος του νὰ ἀχαμνίσῃ, λιγνίσῃ, νὰ ξηρανθῇ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. α'. 6.

Ἐπισχναντέος, έα, έον. Ἐπῃ. ῥημτ. τοῦ ἐπισχναίνω· Πρέπει νὰ γένῃ ἰσχνός, λιγνός, ξηρός.

Ἐπισχολάζομαι, Μλ-άσομαι, ὡς μέσ. (σχολάζω.) Διατρίβω, ἀργοπορῶ μὲ ἢ εἰς τι. Σοφοκλ. παῤ Ἀθην. σελ. 62.

Ἐπισχυρίζω, Μλ-ίσω (ἰσχυρίζομαι). Κάμνω τι ἰσχυρόν, δυνατόν· ἐνδυναμόνω τι. Πλούταρχ. Ἀρετ. 16.

Ἐπισχύω, Μλ-ύσω (ἰσχύω) = ἐπισχυρίζω· ντὴν πέλιτα ἀντὶ βυνῶ, Διοδ. — 2) ἀμετβ. Ἐνδυναμόνομαι, γίνομαι, ἢ εἶμαι δυνατός· δύναμαι, ἔχω ἰσχύν, δύναμιν εἴς τι, νὰ κάμω, ἐνεργήσω τι. (ῠ̄ω, ῠ̄ –, ῠ̄σω, – –)

Ἔπισχω, Μλ. ἐπισχήσω (ἴσχω). τὸ, ἐπέχω κατ' ἐπίτσ. Κρατῶ τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησίν τινος ὀπίσω, »ἐπίσχω θυμὸν ἐνιπῆς« Ὀδυσ. Τ, 266. ὄπιθεν, Κωλύω, ἐμποδίζω, μετριάζω· κρατῶ τι ἐναντίον, κατ' εὐθείαν, ἤτοι διευθύνω, κινῶ τι, κάμνω νὰ κινηθῇ τι μὲ σφοδρότητα, ὁρμὴν ἐναντίον τινός« »ἵππους« Ἰλιάδ. Ρ, 465. Νὰ διεύνῃ τοὺς ἵππους· Κρατῶ τι ἐμπρός· ἐκτείνω, ἁπλόνω τι πρός τι· προσφέρω τι Ἰλ. Χ. 83. »—εἰ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον,« καὶ Ὀδυσ. Π. 444. καὶ »—ἐπέσχετο οἶνον ἐρυθρόν.« Μέσ. ἐπίσχομαι. Κρατῶ βάλλω τι ἐμπρός μου »ἐπισχόμενος ἐξέπιεν Ἔβαλε τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα καὶ τὸ ἄδειασε. Πλάτ.

*Ἐπισωζομένη, ἡ. Ἡ ἀναλῆψις τοῦ Κωσμοσωτῆρος, παρὰ Καππαδόκαις. Γρηγ. Νύσσ. καὶ Χρυσστ.

Ἐπισωματόομαι ὡς παθ. (σωματόω). ἐπὶ ἀῤῥύχων. Προσκολλᾶταί τι ἐπάνω εἰς ὕλην τινὰ ἢ εἰς τι σῶμα καὶ ἑνόνεται μὲ αὐτό, αὐξάνει τὸν ὄγκον του. Διοσκορ. Ε'. 84.

Ἐπίσωμος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σωματῶδες, χονδρόν, παχύ. Ἱπποκράτ.

* Ἐπισώρευσις, εως, ἡ. Τό νά ἐπισωρεύῃ, σωρόνῃ, κάμνῃ σωρόν τις ἀπό τίποτε· σώρωμα

Ἐπισωρεύω, Μ. εὐσω. (σωρεύω). Κάμω σωρόν τινα μεγαλήτερον προστιθέντας εἰς αὐτόν τι. Ἀθήν. σελ. 123.

Ἐπίσωτρον, τό. Ἑπκ. ἐπισσωτρον (σῶτρον). Τό σίδηρον ὁλόγυρα εἰς τήν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ἁμάξης, Ἰλ. Ε. 725. καί ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀεί κατά τόν Ἑπκ. τύπον ἐπισσωτρον.

Ἐπιταγή, ἡ. (ἐπιτάττω). Παραγγελία, προστασταγή, ὡς τό ἐπίταξις. Διονύτ. Ἀλεκ.

Ἐπίταγμα, ατος, τό. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστάχθη, παρηγγελμένον· προστιθή, παραγγελία, διαταγή, ὁρδονία — 2) Δασμός, τό παρά τοῖς ἐμπόροις συνήθ. ἰταλ. dattion, φόρος, δόσιμον, τό ὁποῖον ἐπιφορτίζει ἡ πολιτεία ἤ ὁ δειπνητής εἰς τόν λαόν διά νά πληρώσουν. Συνθήκη, συμφωνία· προσθήκη εἰς συνθήκας εἰρήνης. — 3) Ἡ οὐρά στρατεύματος, ἤτό ὀπισθεν παρατεταγμένον, ἤ ἀκολουθοῦν μέρος στρατεύματος, τό ἰταλ. ριτέρβα· Πολύβ. Ε'. 53. ἀφ' οὗ

Ἐπιταγματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίταγμα.

* Ἐπίταδε, Ἐπῤῥ. ἀντί ἐπὶ τάδε, Ἀπό τό ἐδῶ, ἀπό τοῦτο τό μέρος, ἀντιθ. τῶν, ἐπέκεινα.

Ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ· καί ἐπιτάκτης, ου, ὁ. Ὅστις προστάζει, προτρέπει, παρακινεῖ, Πνφ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτακτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει δύναμιν, ἐξουσίαν εἰς τό νά προστάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς προσταγήν. Ἐπῤῥ. ἐπιτακτικῶς.

Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστάχθη, διορίσθη — 2) Ὅ,τι εἶναι τεταγμένον, διαμένον, βαλμένον ὀπίσω εἰς ἄλλα καί ἐπίτακτοι οἱ εἰς τήν μάχην ὀπισθεν τῶν μαχομένων ταγμάτων παρατεταγμένοι στρατιῶται, τό ἰταλ. ἡ ριτέρβα· ὡς τό ἐπίταγμα· καί τούς σεκουφόρους, ἐντός τούτων τῶν ἐπιτακτικῶν ἐποιήσαντο. Θουκυδ. ς'. 67.

Ἐπιταλαιπωρέω, Μλ-ήσω (ταλαιπωρέω). Ταλαιπωροῦμαι εἰς τι, μέ τίποτε, προσέτι, ὑποφέρω ταλαιπωρίαν, ἀθλιότητα, κόπους· κατακοπιάζω, δυστυχῶ. Θουκυδ. Α'. περί δέ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρή ἐπιταλαιπωρεῖν· ὅπου ὁ Σχολ. Ὑπέρ δέ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις, παραφράζει.

Ἐπιταλάριος, ὁ, ἡ. (τάλαρος). ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ φέρουσα κανιστράκι, καλαθάκι· παρά Ῥωμαίοις, Venus Calathina. Πλουτχ.

Ἐπίτασμα, ατος, τό. (ἐπιτείνω). Τέντωμα, χορδίσμα, τάννυσμα

* Ἐπιτάμνω, Ἰων. ἀντί ἐπιτέμνω.

Ἐπιτανύω, = ἐπιτείνω.

Ἐπιτάξ, Ἐπῤῥ. (ἐπιτάσσω). Κατά τάξιν, εἰς τήν ἀξίαν ἕν μετά τό ἄλλο· ὡς τό ἑφεξῆς. Ἐτυμολ. Μ. πᾶσαι τῆς ὁδοῦ ἠγήσαντο σαι τήν ἐπιτάξ.

Ἐπίταξις, εως, ἡ (ἐπιτάσσω). Προσταγή, διαταγή· ἐπίτ. τοῦ φόρου Προσταγή καί διορισμός ὁσήματος, Ἡρδτ. 3, 89 — 2) Τό νά θέτῃ, βάλλῃ τις τίποτε ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, κατά σειράν.

Ἐπιτάραξις, εως ἡ. κυρίως, Τό νά ἀνακατόνῃ, βολόνῃ τις τήν ἐπιφάνειαν, πραγμάτός τινος. Τρπκ. Ταραχή, συγχύσις, ἐνόχλησις, ἀνησυχία. ἐπιτάραξις ὀμμάτων, Πλάτ. Πολ. Ζ'. (τᾳ) παρά τό

Ἐπιτάρασσω, Ἀττ. — ττω. Μλ-ξω (ταράσσω). Ταράζω, ἀνακατόνω, βολόνω τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. — 2) Τροπκ. ἐπί τό πλεῖστον, Συγχίζω, ἐνοχλῶ, προξενῶ ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν προστάτῃ, ὕστερον, μετάπειτα, ὀπίσω Ἡρδτ. 2, 139.

Ἐπιτάρροθος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντί ἐπίῤῥοθος. Βοηθός, παραστάτης· μετά δοτ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. ἀεί ἐπί θυσῶν βοηθούντων καί παρευρισκομένων εἰς τήν μάχην· ὅθεν καί κατ' ἀκριβεστέραν σημείωσιν τῆς βοηθείας, «Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι, Ἰλιάδ. Μ, 180. κατά Ἡλιόδ. Ε, 808. 828. ὑσχηματισ. παρά τό ἐπιῤῥοθος, ὥσπερ. τό ἀπαρτηρός παρά τό ἀτηρός, μ' ὅλον ὅτι ὁ Δυκόφρων κατ' ἄλλην ἐτυμολογ. χρώμενος τῇ λέξ. τάῤῥοθος, ἔχει.

Ἐπίτασις, εως, ἡ. (ἐπιτείνω). Ἔκτασις, τέντωσις, ἐξάπλωσις· ἐνδυνάμωσις, ἐπαύξησις, πολλαπλασίασις — Σφοδρότης, ὁρμή, ὀξύτης — Μέρος τι τοῦ Δράματος, ἀντιθ. τῶν, πρότασις. Πλάτ. Πολ. Α'. «ἐν τῇ ἐπιτάσει καί ἀνέσει τῶν χορδῶν.»

Ἐπιτάσσω, Ἀττ—ττω, Μλ-ξω. (τάσσω) τινί τι, Προστάζω, διατάζω, διορίζω τινά νά κάμῃ τι, Ξενοφ. Οἰκ. «ταῦτα μέν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δεῖπαντες, ὅπου δεῖ τιθέναι παρεδώκαμεν καί ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν.» — 2) Θέτω, βάλλω τινά κατόπιν, ὀπίσω εἰς ἄλλους, ἐξαιρ. τάγματα στρατιωτῶν ἐν καιρῷ μάχης ὀπισθεν τῶν μαχομένων διά νά τά μεταχειρισθῶ χρείας τυχούσης, τό σύνθ. ἰταλ. ριτέρβαν· τινά τινι. Ἔτι δέ ὡς τό, ἀπέναντι, ἐναντίον εἰς ἄλλον «ἐπετάχατο δέ Ἀριστοκράτει μέν Περικλῆς.»

Ἐπιτατικός, ἡ, όν. (ἐπιτείνω) Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα, δύναμιν νά ἐκτείνῃ, ἐξαπλόνῃ, τεντόνῃ, αὐξήνῃ πληθύνῃ, δυναμόνῃ. Ἐπῤῥ. ἐπιτατικῶς.

Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ. (τάφος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἤ πλησίον τάφου· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· «ἐπιτάφιος λόγος» Ὁμιλία πενθίμος περί ἀποθανόντος τινός, ὁποίαι ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις ἐκ μέρους τῆς πολιτείας εἰς τό τέλος ἑκάστου πολέμου ἔτους περί τῶν ἐν ταῖς μάχαις πεσόντων· τῶν τοιούτων λόγων ἐσώθησαν δύο τοῦ Περικλέους παρά Θκδ. 2, 35. καί Πλάτ. Μεῖ. σλ. 236. εἰς τοῦ Λυσίου καί ἄλλες τοῦ Δμτ. Ἔτι δέ καί «ἐπιτάφιον μέλος» Θρηνητική ᾠδή ἐν καιρῷ ἐνταφιασμοῦ, τό παρ' ἡμῖν Μοιρολόγι. (α).

Ἐπιτάχυνω, Μλ-υνῶ (ταχύνω). Διορίζω, προστάζω νά γένῃ, ἤ κάμνῃ τις τι ὀγλήγορα. (ι) ἀφ' οὗ

Ἐπιτάχυσις, εως, ἡ. Τό νά προστάζῃ τις νά γένῃ, ἤ νά κάμνῃ τίς τι ὀγλήγορα. Στραβ. Σ. 331.

* Ἐπιτέγγω, Μλ-γξω (τέγγω). Νοτίζω, βρέχω, μουσκεύω τι ἐπάνωθε, ἀπ' ἐπάνω· ἀφ' οὗ

Ἐπίτεγξις εως, ἡ. Τό νά νοτίζῃ, βρέχῃ, μουσκεύῃ, μαλακύνῃ τις τήν ἐπιφάνειαν, τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος πράγματός τινος. Ἱπποκρ. Σ. 268.

Ἐπιτεθειασμένως, Ἐπίῤ. Μετοχ. Παθ. Παρακ. τοῦ ἐπιθειάζω, Μέ θείαν ἔμπνευσιν, ἐνθουσιασμόν. Πολυθ.

Ἐπιτείνω, Μλ-ενῶ (τείνω). Τεντόνω, τανύζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπί τι. Μεταφορ. Αὐξάνω, πληθύνω, ἐξαπλόνω, μεγαλύνω, ὑψόνω, ἐνδυναμόνω· ἐπείγω, βιάζω, τι, καρακινῶ. Μέσ. Ἐξαπλόνομαι νά φθάσω, πιάσω, παρωτί· σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, κοπιάζω διά τίποτε· εἰς τι. Παθ. ἐπί ψυχικῶν διαθέσεων. Εἶμαι ἔμφρονος, ἀνυπόμονος, προσμένω, ἐλπίζω μέ ἀνυπομονησίαν, μέριμναν νά ἀκούσω, ἰδῶ τι. Ἀλλά «ἐπιτ. ταῖς εὐνοίαις» Κτῶμαι, ἀποκτῶ μεγάλην εὔνοιάν τινος, «ἐπιτ. ἀπό τινος πλείω χρόνον Ἐλπίζω νά μοί εἶναί τι ἀρκετόν εἰς περιστότερον καιρόν. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 82. «ἀπό τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιτείνειν.» — 2) ἀμετβ. Ἐκτείνομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, γίνομαι, περιστότερος, αὐγατίζω, γίνομαι τρανότερος.

Ἐπιτειχίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω εἰς τά σύνορα τεῖχος, πύργον, φρούριον εἴτε διά νά προφυλάττωμαι ἀπό ἐπιδρομάς καί εἰσβολάς ἐχθροῦ, εἴτε διά νά εἰσβάλλω, ὁρμῶ ἐκεῖθεν εἰς τόν ἐχθρικόν τόπον· ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω τόπον τινά διά τοιοῦτον σκοπόν. Θκδ. Τροπ. Ὀχυρόνομαι, μεταχειρίζομαι πᾶν δυνατόν προφυλακτικόν μέσον ἐναντίον τινός· τινί, ἐπί τινος, καί κατά τινος· ἀφ' οὗ

* Ἐπιτείχισις, εως, ἡ. Τό νά κτίζῃ τις ὀχυρώματα εἰς τά σύνορα τῆς ἐπικρατείας, τοῦ βασιλείου του.

Ἐπιτείχισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐκτίσθη, ἑτοιμάσθη, ἤ ἐχρησίμευσεν εἰς ἐπιτείχισιν. Ξενοφ.

Ἐπιτειχισμός, ὁ, = ἐπιτείχισις, Δμτ.

Ἐπιτεκμαίρομαι, = τεκμαίρομαι Ἀρατ. 456. καί 932.

Ἐπιτεκνόω, Μ. ώσω. (τεκνόω). ἐπί ἀνδρῶν, ἤ ἀρτενικῶν ζώων· Γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω τέκνα μετέπειτα, μετά ταῦτα· Ἰώσηπ. Ἀρχ. ς'. Ε'. β.

* Ἐπιτεκταίνω, Μλ-ανῶ (τεκταίνω). Μεταχειρίζομαι τέχνας, δολιότητας, πανουργίας κατά τινος· «ἐπιτ. δόλον» τό παρ' ἡμῖν κοιτ. Παγχίζω νά βάλλω τινά εἰς τήν παγίδα, σκάπτω τόν λάκκον τινός, Ἀππ.

Ἐπιτέλεια, ἡ. ὡς τό, ποιεῖ ἐπί τέλει.» Ἐξουσία, διοίκησις, ἐπιστασία.

Ἐπιτελεσιόω, καί ἐπιτελεόω, (τελειόω). Προσφέρω μετά τήν κυρίαν καθ' αὐτό θυσίαν, ἐπιτελείωμα, ἰδέ τοῦτο· ἐνγένει = ἐπιτελέω, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον· ἀφ' οὗ

* Ἐπιτελείωμα, τό, καί συνηθέστ. ἐπιτελέωμα, Προσφορά θυτίας γινομένη μετά τήν καθ' αὐτό θυσίαν, ἀντιθ. τῶ, τά προτέλεια, Ἡ πρό τῆς καθ' αὐτό θυτίας γινομένη.

Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ· καί ἐπιτελέωσις, εως, Τό νά προσφέρῃ τις θυσίαν πάλιν μετά τήν κυρίαν, καθ' αὐτό θυσίαν, ἐξαιρ. τό νά προσφέρῃ χριστήριον θυτίαν μετά τήν γέννησιν τέκνου, τήν ὁποίαν συνήθιζον νά ἑορτάζουσι μετά τῶν συγγενῶν οἱ γονεῖς τοῦ νεογνοῦ, Πλτ. — 2) Τό νά τελειώσῃ, κάμῃ τις τίποτε τέλειον.

Ἐπιτελέω, ἰδέ ἐπιτελεόω.

* Ἐπιτέλεσις, εως, ἡ. (ἐπιτελέω), = ἐπιτελείωσις, σημ. 2.

Ἐπιτέλεσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο ὑπό τινος τέλειον. Πολυθ. ς'. 181,

* Ἐπιτελεστής, οῦ, ὁ. Ὅστις τελειόνει, κάμνει τι τέλειον.

Ἐπιτελεστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἤ εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπιτέλεσιν, παρά τό

Ἐπιτελέω, Μλ-έστω (τελέω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλειον — 2) ἐξαιρ. κατά μέσ. διάθ. Προσφέρω, μάλιστα πληρόνω προσῆκον, ὀφειλόμενόν τι, κάμνω τό χρέος μου· ἐπί πάσης θυσίας καί ἀφιερώσεως ὀφειλομένης ὡς καθῆκον εἰς τούς θεούς, Ἡρδτ. 1, 51, 8. 41. Ἐξαιρ. Ἑορτάζω, καί καταβάλλω τά εἰς τήν ἑορτήν ἀπαιτούμενα, ἤ ἀναγκαία ἔξοδα, ἐπί τό πλεῖστον χρήσιμ. «ἐπιτελῶ ἀγῶνα, γάμον, θίασον.» ἐπιτελῶ τά τέλη «Πληρόνω, ἀσμούς, φόρους, δόσιμον, Τρπκ. «ἐπιτελοῦμαι τά τοῦ γήρως» Ὑποφέρω τά βάρη τῶν γηρατείων ὡς τινα εἰς τήν φύσιν χρεωστούμενον φόρον. Θουκυδ. Α'. «ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο.» ἐπιτελῶ τά τέλη «Προσφέρω, δίδω, πληρόνω τόν φόρον—τό δόσιμον· «ἐπιτελεῖν ἑορτάς.» Ἑορτάζω, πανηγυρίζω. Ξενοφ Ἀ-ομ. 4, 8, 8. ὡσαύτως καί, «ἐπιτελῶ θάνατον Ὑποφέρω τόν θάνα-

τον, ἀποδυηκτέω. Suφ. καί, ἐπιτελῶ ἄθλους, ἀγῶνα. Ὑποφέρω ἀγῶνας, ἀγωνίζομαι. Ἀπολλόδ.

Ἐπιτελέωμα, ατος, τό. ἰδὲ ἐπιτελείωμα.

* Ἐπιτελέωσις, εως, ἡ. ἰδὲ ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελής, ές, ἡ, (τέλος). Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο τέλειον, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμήν του, ὡρίμασεν· ὅστις ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν — 2) Ὅ,τι ἐπληρώθη, τοῦτ' ἔστιν ἔλαβε τελείαν ἀπόβασιν, συνέβη, ἐγένετο ὡς ἠλπίζετο, ὑπῆρτευεν, ἐφορεῖτο, ἀσυμπεράντως τις· ἀλήθευσε· ἠπιτελές τι ποιεῖν = ἐπιτελεῖν. Ἐπῤῥ. ἐπιτελέως.

Ἐπιτέλλω, Μ. ελῶ. Ἀόρ. ἐπέτειλα. Πρκμ. ἐπιτέταλκα, παθ. ἐπιτεταλμαι (τέλλω). κυρίως, Προσθέτω τι εἰς τίποτε· ὅθεν, Προστάζω, διορίζω, παραγγέλλω, ἐμπιστεύομαι, διατάζω· πολλάκις συντεταγμ. μετὰ τοῦ, ἐφετμαῖς καὶ συνθέσίαις, παρ' Ὁμ., ὅστις καὶ τῇ μέσ. διαθ. ἐπιτέλλομαι ἐπὶ τὸ πολύ, καὶ ὅλως ὥσπερ τῇ ἐνεργ. χρῆται· συντάσσει δὲ τὴν λέξ. συνήθως ἠπιτέλλων καὶ, ἐπιτέλλεσθαί τινί τι καὶ πολλάκις μέντοι καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἑνός, ἢ τοῦ ἑτέρου ἢ καὶ ἀμφοῖν τῶν πτωτικῶν· π. χ. «πέμπων μ' ὡδ' ἐπέτελλεν Ἰλ. Ω, 780. Ἀλλὰ τὸ «πολλὰ ἐπιτέλλω τινὶ» Δίωνείς τινα, ἢ ἀπειρχόμενος διορίζω, καὶ τῷ εἶπον ἐκ μέρους μου πολλὰς νουθετίας, παραινέσεις, συμβουλάς, προστάγμας περί τινος πράγματος, Ὀδ. Β. 267. «μῦθον ἐπιτέλλω τινὶ» Προστάζω τινὰ διὰ λόγου νὰ κάμῃ τι, Ἰλ. Α. 840 ἐξαιρ. κατὰ τμῆσιν «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» Σφοδρὸν, σκληρὸν λέξιν Ἰλ. Α, 25 «κἀλὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλεν» Ἐπρόσθεσε λέγων πρὸς τὴν σύζυγον, Ὀδ. Ψ, 349 — Κατὰ μέσ. διὰ, πρόκειται ἐπὶ ἀντὶ τῇ ἐνεργ. τοῦ πρτπ. Ἀπαρμφ. ἀντὶ τῆς αἰτ. Ἰλ. Β. 802. Ὀδ. Φ, 240, «νόστος Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετέλλατο Παλλὰς» Ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφή, τὴν ὁποίαν διώρισεν, ἐπέταξεν, προώρισεν ἡ Ἀθηνᾶ, Ὀδ. Α, 327. παρβλ. Πινδ. Νμ. 10, 145. «θάνατον ἐπιτέλλειν» — 2) Ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, Ἀνατέλλει, Ἡσθ. Ἔρ. 331. 565. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνατολῆς ἀστέρων ἅμα, συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολήν, ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐν γένει, Δείκνυμαι, φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι, Ἀσχ. ἑαυτόν καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐπιτέμνω, Μλ – εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτω τι ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν· κόπτω, χωρίζω τι ἀπό τίποτε ὡσὰν βραχίονα Ἡρδτ. 1, 74. Τρπκ. Συντέμνω, κάμνω μικρότερον, συντομώτερον, κοντώτερον, πρβλ. ἐπιτομή· κωλύω, ἐμποδίζω, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος.

Ἔπιτευξις, εως, ἡ (τεύξις, τίκτω) Ἡ πλησιάζουσα εἰς τὴν γέννησιν, εἰς τὸ νὰ γεννήσῃ, ἑτοιμόγεννη, Ἡρδτ. 1, 108, 111. «ἐπίτευξ ἐοῦσα» ἐν γένει, Πολύτοκος, εὐσύλληπτος, ἤτοι γεννῶσα πολλὰ τέκνα, καὶ εὐκολογκάστρωτη, Hermat. Thom. M. σλ. 357. ἐξαιρ. παρ' Ἰωσ. πρβλ. ἐπίτοκος.

Ἐπιτερατεύομαι, Μ. εὐτομκ. (τερατεύω) Προξενῶ, κάμνω προτάτι, ἢ προσθέτω εἰς τὴν διήγησίν μου ψεύματα. Παυσαν.

Ἐπιτέρμιος, ὁ, ἡ (τέρμα). Πᾶν ὅ τι εἶναι πλησίον, ἑπάνω εἰς τὸ τέλος ἢ εἰς τὰ σύνορα.

Ἐπιτερπής, ές, ἡ (ἐπιτέρπω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαροποιόν, ἢ προξενεῖ τέρψιν, χαράν, ἡδονήν, «ἐπιτερ. χώρους» Τμ. Ὁμ. Ἀγ. 413 — 2) Παθητικ. ὅστις εἶναι δεσμένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς. Πλούταρχ. Ἀλκιβ. 23. «ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανός, ἐπιτερπής, ῥᾴθυμος.» Ἐπῤῥ ἐπιτερπῶς.

* Ἐπίτερπνος, ὁ, ἡ = τερπνός. Θεογν. 1066, ἀμφβ.

Ἐπιτέρπω, Μλ – ψω, (τέρπω, ἀνμλ) Προξενῶ τέρψιν, χαράν, ἡδονὴν ἑαυτῷ, διά τινος, μέ τίποτε. Ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ παθ. διαθ. ἐπιτέρπομαι, Ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω διά τι ἢ ἐπί· μετὰ δοτ. Ὀδσ. Ξ. 228. Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 146. Ἡσ. Θγν. 158. ἐτι δὲ καὶ «ἠπιτέρπεσθαι θυμόν» Τμ. Ἀπλ. 204.

Ἐπιτερσαίνω, Μλ – ανῶ (τερσαίνω). Σφογγίζω τὴν ὑγρασίαν ἐπάνωσέ τι. Ἀπολλ. Δ'. 607.

Ἐπιτετραμένως, Ἐπίῤῥ. Παραλ. παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτρέπω, Τεντωμένα, κορδωμένα· δυνατά, ὁρμητικά.

Ἐπιτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἐντὸς ὅλον καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου προσέτι, ἤτοι πέντε τέταρτα· ἰδὲ ἐπίτριτος.

* Ἐπιτετευγμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρκμ. τοῦ ἐπιτυγχάνω· Ἐπιτυχημένα. Δγν. Λρτ. 2, 42.

Ἐπιτετηδευμένως, Ἐπίῤῥ, Παρκμ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπιτετμημένως, Ἐπίῤῥ, Παρκμ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτέμνω, Ἐπιτομικῶς, μὲ συντομίαν, συντομα, Στραβ. Η'. Σ. 566.

* Ἐπιτετράφαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπιτρέπω, Ἰλ. Β., 25, 62.

Ἐπίτευγμα, ατος, τό (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχεν, «ἀπλαυτό τις· ὅ,τι ἐγένετο κατὰ τὴν εὐχήν του — 2) (ἐπιτεύχω). Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφκιάσθη· «ἐπίτευγμα χειρόκμητον Διὸς παρὰ Στραβ. Ὁμιλ. 159.

Ἐπιτευκτικός, ἡ, όν (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, χρήσιμον, ἱκανὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ, τελειόνῃ, κατορθόνῃ τις δι' αὐτοῦ τὸν σκοπόν του = 2) ἐνεργ. Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, κατορθόνει συνήθως τὸν σκοπόν του· μετὰ γεν. παρὰ τό

Ἐπίτευξις, εως, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ, ἀπολαμβάνῃ, κατορθόνῃ τί τις· ἐπιτύχημα — 2) Συνομιλία, ὡς τὸ, ἔντευξις, Θφρστ. Χρ. 12.

* Ἐπιτεύχω, Μλ – ξω (τεύχω). Κατασκευάζω, φκιάνω τι προσέτι, ἐνταυτῷ.

* Ἐπιτεχνάζομαι = ἐπιτεχνάομαι.

Ἐπιτεχνάομαι, σπαν. κατὰ ἐνεργ. διαθ. ἐπιτεχνάω, (τεχνάομαι). Ἐξευρίσκω, μεταχειρίζομαι εἰς τι τέχνας, δόλους, ποινρίας, ἀπάτην ἐναντίον τινός· μετὰ στκ. Ἡρδτ. 2) Ἐφευρίσκω ἐκ νέου, ἢ προσέτι τίποτε, ἀφ' οὗ

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ. Παπαδήποτε τέχνη, πανουργία, δόλος, ἀπάτη, ἐφεύρεσις, τὴν ὁποίαν ἐφεύρεν ἢ μετεχειρίσθη τις εἰς τι ἢ κατά τινος. Τὸ νὰ πορισθεύῃ, μεταχειρίζηται τις τοιαῦτα πράγματα εἰς τι πρᾶγμα, τὸ ἰταλ. intrigo. — 2) Νέα, ἐκ δευτέρου, ἢ κατὰ προσθήκην τέχνη, ἐφεύρεσις.

Ἐπιτεχνητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, κατωρθώθη, ἢ ἐφευρέθη διὰ νέας κατ' ἐπανάληψιν γενομένης τέχνης ἢ ἐφευρέσεως· ἔτι δὲ καὶ = τεχνητός.

Ἐπιτεχνολογέω, Μλ–ήσω (τεχνολογέω). Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ἀκόμη εἰς τι καὶ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Ἐπιτήδειος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Ἰων. ἐπιτήδεος (ἐπιτηδές). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν σκοπού τινος· ἐν γένει, Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα νὰ χρησιμεύῃ εἰς τίποτε· «ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν» Ἀξίζει νὰ τὸ πάθῃ. Δημτ. Ὅ,τι εἶναι ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον. «τὰ ἐπιτήδεια» Τὰ εἰς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι, καὶ λ. — Ἐπὶ τόπου. Ὅ,τι ἔχει κοινὴν θέσιν, 2) Συγγενής, φίλος, ἑπαδός, μαθητής. — Πρὸς τῷ κανονικ. συγκρτ. εὕρηται καὶ τὸ ἀνμλ. ἐπιτηδειέστερος. Ἐπῤῥ. ἐπιτηδείως, ἀφ' οὗ

Ἐπιτηδειότης, ητος· ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐξειότητα, ἱκανότητα, εὐφυΐαν εἴς τι, ἐπὶ πραγμάτων· Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὔμπρες, εὐχρές, χρήσιμον, συμφέρον, ὠφέλιμον εἰς τι· εὐκαιρία, τὸ προσῆκον ἢ ἀναγκαῖον εἴς τι· πᾶν ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον. Πολύβ. 2. 23. — 2) Συγγένεια, φιλία, οἰκειότης, γνωριμία.

Ἐπιτηδειόω, Μλ–ώσω (ἐπιτήδειος). Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον πρός τι. Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 225.

Ἐπιτηδές, Ἐπῤῥ. Ὅσον ἀπαιτεῖται, εἶναι ἀναγκαῖον πρός τι· ἱκανῶς, ἀρκετά· παρ' Ὁμ. εἰς μόνον, Ἰλ. Α, 142. «κρατὰς ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν» Ὅσοι ἀπαιτοῦνται, τοῦτ' ἔστιν ὅσοι εἶναι ἱκανοί, ἀνάγκαιοι εἰς τὸ ταξείδι· καὶ Ὀδσ. Ο, 28. «μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν» Τοῦτ' ἔστιν ἱκανὸς ἀριθμὸς μνηστήρων ἔχουν τὸ μάτι των ἐπάνω σου. Παρὰ τοῖς μετ' Ὁμ. συγγραφεῦσιν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς μεταγενστ., οἵτινες καὶ παροξυτόνως ἐπίτηδες, Δωρκ. ἐπίταδες χρῶνται αὐτῷ, ἐπικρατεῖ ἡ σημτ. τῶν, Ἐπὶ τούτου, προμελετημένως, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· ἤτις φυσικῶ τῷ λόγῳ προκύπτει ἐκ τοῦ, ὅσον ἀπαιτεῖται, ὅπερ ἐστὶν ἡ κυρία σημσ. τῆς λέξ. Ἔτι δὲ καὶ, Πλάττων προσποιητῶς· «ὥσπερ ἐπίτηδες» Ὡς νὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, νὰ γένῃ οὕτω· ὅθεν δύναται ἐξηγεῖσθαι παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον παρ' Ἀριστφ. κατὰ Brunk, 142. κατ' εὐθύ· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξεπίτηδες. Τὸ ἐπίθ. ἐπιτηδής, οὐδαμοῦ εὑρηται· τὸ ὑπρθ. ἐπιτηδέστατος, παρ' Ἡρδτ. 9, 7, 2. κεῖται ἐγκωμιάζων κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. καὶ ἐτέθη ἀντὶ αὐτοῦ ἐκ χειρογράφων τὸ Ἰων. ἐπιτηδεώτατος, ὅπερ καὶ ἐν 9, 25. κεῖται. Ἐν 9, 7, 2. χρῆται μέντοι Ἡρδτ. καὶ τῷ ἐπιῤῥήματι, ἐπιτηδέως (περὶ τῆς ἐτυμλγ. τῆς λέξ. αἱ γνῶμαί εἰσι διάφοροι· κατὰ τὸν Damm. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, τείνω, κατὰ Riemer παρὰ τὸ ἄδος, ἄδην, ἦδος· κατὰ τὸν Bτμν. Λξ. 1, σλ. 46. παρὰ τὸ, ἐπὶ τάδε· ἴσως δύναται νὰ ἀνεχθῇ εἰς τὸ, τῆτες, σῆτες, καὶ κατὰ σπανιότ. παρασχηματισμὸν τήδες.)

Ἐπιτήδευμα, ατος, τό (ἐπιτηδεύω). Πᾶν ὅ,τι μετέρχεται ἢ εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν· ἔργον, ἐργόχειρον, βιοπορισμός, τρόπος ζωῆς, «ἐπιτήδευμα εἰς τὸ θεῖον» Ἐπικρατοῦσα συνήθεια περὶ τῆς θείας λατρείας, Θκδ. 7. 86.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, ἡ. Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις κἀνὲν ἐπιτήδευμα, τρόπον, πόρον ζωῆς· διάταξις, νόμος, περὶ τῆς διαγωγῆς, περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

* Ἐπιτηδευτέος, ἔα, ον· θετ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Πρέπει τις νὰ ἐπιτηδεύηται, ἐνεργῇ, ἐργάζηται ἐπιμελῶς, νὰ σπουδάζῃ, καταγίνηται. Πλάτ. Νμ. 9, σλ. 858. Δ.

Ἐπιτηδευτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ψκιασμένον μὲ ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν· ὅ,τι εἶναι τεχνευμένον, προσποιητόν, ξένον, ἀντιθ. τῷ, φυσικόν· ὡς τό, ἐπίκτητος, ξένος. «ἐπιτηδευτὴ κόμη» παρὰ τό

Ἐπιτηδεύω, Μ. εὐτω (ἐπιτηδές). Κατασκευάζω, φκιάνω, κάμνω τι μὲ προσοχήν, ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν· ἐν γένει, Μετέρχομαί τι, καταγίνομαί εἴς τι, μεταχειρίζομαί τι, τέχνην, βιοπορισμόν, τρόπον ἢ πόρον ζωῆς, ἐργόχειρον· μετὰ αἰτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Κοπιάζω, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι νὰ κατορθώσω, ἀπολαύσω τι. Ἀπολύτως, Ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου εἰς τὸ νὰ κατορθώσω τι, Δυσρ. 12, 6. Μετὰ τοῦ ὅπως,

Ηρόδ. 3, 102. — 2) Διαφθείρω, ἀσχημίζω, βλάπτω τὴν φυσικὴν μορφήν, τὸ φυσικὸν ἀληθὲς σχῆμά τινος διὰ ὑπερμέτρου φροντίδος, ἐπιμελείας, δι' ὑπερβολικοῦ στολισμοῦ καὶ καλλωπισμοῦ, διὰ μικροπρεποῦς, ὀλίγου λόγου ἀξίας ἐν μέρει ἐπιμελείας, διὰ τεχνημάτων, σοφισμάτων, διὰ ψευδῶν χρωμάτων καὶ προσθεμάτων· ψιμυθιόω, παραμορφόω τίποτε.

Ἐπιτηδής, ὁ, ἡ. Ἄχρηστον ἐπίθ. ἴδε ἐπιτηδές.

Ἐπιτήθη, ἡ (τήθη). Ἡ ἐπιπρομήτωρ, ἡ μαμμη τῆς μητρός, παρβλ. ἐπίπαππος.

Ἐπίτηκτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χυμένον ἢ κολλημένον ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλων μὲ ἀνάγλυπτον σκάλισμα κατεσκευασμένων, τὰ ὁποῖα κολλῶνται ἐπάνω εἰς μεγαλήτερα σκεύη, ἀγγεῖα, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 2. σλ. 301. — 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσποιητόν, ψευδές, πλαστόν, ψιμυθισμένον, ἀντιθ. τῷ φυσικῷ καὶ ἐμφύτῳ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 93. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι δὲν εἶναι στερεόν, σταθερόν, ἐπίμονον· ὅ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ἀβέβαιον, παρὰ τὸ (ἐπιτήκω). Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 62.

Ἐπιτήκω, Μλ-ξω (τηκω). Ἀναλύω, ἀναλῶ, κολλῶ τι ἐπάνω εἰς τι, χύνω ἀνακλυμένον τι ἐπάνω εἰς τίποτε ‖ ποιήσας δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Ἡρόδ. 7, 239.

Ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ (τῆλις). Ἔχουσα κεράτια εἰς τὰ τῆς τήλιδος, τῆς τηγιτιλίνας, ξυλοκερατιᾶς. Νίκανδρ. Θηρ. 852. ‖ ἐπιτηλὶς μήκωνα, = μήκων κερατίτης, Παπαροῦνα, ἥτις φέρει τὸν σπόρον της εἰς κεράτια.

Ἐπιτηρέω, Μλ-ήσω (τηρέω). Καιροφυλακτῶ, προσέχω, προτιμῶ μὲ προσοχήν, ‖ ἐπιτ. νύκτωρ Τυρ. Δμτ. 245. ‖ Βορέαν Ἀρστφ. Ἀχ. 922. — 2) Παρατηρῶ τι, ἢ δίδω προσοχὴν ἐπί τι. Ἀρστφ. Βτρ. 1151. ἀφ' οὗ

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καιροφυλακτῇ τις, νὰ προτιμᾷ τὸν εἰς τὸν σκοπὸν του ἁρμόδιον καιρόν. 2) Παρατήρησις, προσοχή.

Ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ. Παρατηρητής, ἐπιστάτης. Σχολ. Αἰσχύλ.

Ἐπιτηρητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προσέχῃ, νὰ ἐπιστατῇ εἴς τι.

Ἐπιτίθημι, Μλ-θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω, στηνω τι ἐπάνω εἰς τι· φορτόνω, συκόνω τι ἐπάνω που, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἐπὶ θυμάτων, τὰ ὁποῖα θέτουσι ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· ἢ καὶ ἐπὶ καλυμμάτων κεφαλῆς καὶ ἐπὶ φορτίων, συνήθως ἐπιτίθ. τινί τιν. ἀλλὰ καὶ τί τινος, π.χ. ‖ λεχέων τινὰν Βάλλω τινὰ εἰς τὸ κρεβάτι, Ἰλδ. Ω, 589. ‖ ἐπιτίθ. φάρμακα Ἰατρικὰ ἐπὶ τὴν πληγήν, Δ, 190. — β') Μεταφ. Εὐθύνω τι πρός τι, προσέχω εἴς τι ‖ Ἕκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆκε Διὸς ἱερώτατα κατὰ τιμὴν, Ἰλδ. Η, 46. — 2) Θέτω, βάλλω τι ἔμπροσθεν εἴς τι, καθ' ὑπερβληθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ, κλείω· ‖ ἐπιτίθ. λίθον, πέτρην Βάλλω πέτραν ἔμπροσθεν εἰς τινα τόπον, ἢ μέρος ἀνοικτὸν καὶ κλείω τὴν ἐκεῖ εἴσοδον, Ὀδσ. Ν, 370. Ψ, 194. ὡσαύτως καὶ ‖ θυρεόν, Σύραξ Ι, 240—243. ὅθεν ἡ φράσις ‖ μὴν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἤ· ἐπιθεῖναι Ἰλδ. Ε, 751. οὕτω καὶ κλόχον ἀνακλῖναι ἢ· ἐπιθῆναι Νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ τὴν τρύπαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ δουρείου ἵππου, Ὀδσ. Λ, 524. πρβλ. ἀνακλίνω σημ. 2. — 3) Προσθέτω, προσάπτω τι εἰς τί· τινί τι, Ἰλδ. Δ, 111. Η, 364. Ψ. 796. Ὀδσ. Χ, 62. ὅθεν ὑμῶν, ἢ μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ βάλῃ, νὰ δώσῃ τις τέλος εἰς τὴν ὁμιλίαν, νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, Ἰλδ. Τ, 107. Τ, 369. — 4) Ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ τίποτε, ἐξαιρ. ζημιαν, τιμωρίαν χρηματικὴν ἐπιτιθ. Σωκήνα Ὀδσ. Β, 192. ἔτι δὲ καὶ, βάρος, λύπην, δυστυχίαν. 5) Παραγγέλλω, διορίζω, διατάττω, δίδω προσταγήν, εἰς Μιτυλήνην Δίδω διαταγὰς διὰ τὴν Μιτλ. Ἡρόδ. 5, 95. — 6) Βάλλω, δίδω εἴς τινα ἐπίθετον, παρανόμ., Schaef. ἐν Σχλ. Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 118. — 7) Μέσ. ἐπιτίθεμαι, Ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, βάλλω χέρι νὰ κάμω τι· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 96. Ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι· μεταχειρίζομαί τι, ‖ ἀντιλήψιν Ἡρόδ. β'.) Κατ' ἐχθρ. σημασ. Ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν ἔξαφνα, καταδρέχω, ἐπιβουλεύομαί τινα· μετὰ δοτ. ‖ ἐπιτίθεσθαι τοὺς ὁρίστους τοῖσι Θεσσαλοῖσιν Ἐπρόσταξε τοὺς ἀνδρειοτάτους ἀνδρώπους του νὰ ὁρμήσουν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν. Ἡρόδ. 8, 27. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν πολέμων ἤτοι λογομαχιῶν. γ'.) ὡς κατὰ ἐνεργ. διάθ. Παραγγέλλω, προστάζω, διορίζω, μετὰ αἰτ. τοῦ πραγμ. καὶ δοτ. τοῦ προσπ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου. Οἱ μετέπειτα συγγραφεῖς ἀπὸ Πλουτάρχου πρὸς τῷ μέσ. ἀορ. χρῶνται καὶ τῷ παθ.

Ἐπιτίκτω, Μλ-τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.) ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων, Γεννῶ μετέπειτα ἐκ δευτέρου, προσθέτ· μετὰ δοτ. (ὁ ὁμόθ. Κεύμας σημειοῖ τὸν ἄχρηστον Μλ. τέξω, ἀλλὰ διὰ τί ὄχι τὸν ἐν χρήσει, τέξομαι).

Ἐπιτιλάω, Μλ-ήσω (τιλάω). Χέζω, τὸ κοιιτ. παρ' ἡμῖν τσιρλίζομαι, εἰς τι· ἐν γένει, λερόνομαι, τὸ τουρκ. μουρτιαρεύομαι μέ τι, ‖ ἐπιτίλησε τῆς μαρίνης Ἐλέρωσεν, ἄλειψε μὲ κακκιάν, παρ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 351. κατὰ ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ τοῦ, ἀπετίλησεν.

Ἐπιτίμαιος, ὁ. Ἀστεῖον ἐπίθετον τοῦ Σικελ. Ἱστοριογρ. Τιμαίου παραχθὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος καὶ ἀπὸ τῆς φιλοφωνίας αὐτοῦ, (τι) Διόδ. Σικ. Ε'. 1.

Ἐπιτιμάω, Μλ-ήσω (τιμάω). μετὰ αἰτ. Τιμῶ ἐξαιρ. μετέπειτα, π.χ. τιμῶ τινα μετὰ τὸν θάνατόν του, Ἡρόδ. 6, 39. καὶ ἐπειδὴ ἡ πρὸς τοὺς νεκρους τιμή, ἐξαιρ. τοὺς φονευθέντας, συνίστατο εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ φόνου των, σημαίνει ἡ λέξ. καὶ Ἐκδικῶ, παραβλ. ἐπιτιμητήρ· ἐπὶ πραγμάτων δὲ, Τιμῶ, κρίνω, νομίζω τι ἄξιον τιμῆς· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐξαιρ. Αὐξάνω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἀκριβαίνω, κάμνω τι ἀκριβώτερον· Δημοσθ. κὸ σῖτος ἐπιτιμᾶται, Τὸ σιτάρι ἀκριβαίνει. 2) δικανικῶς, Καταψηφίζομαι, καταδικάζω, κέπιτ. τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα Καταδικάζω ἐπιβεβαιόνω τὴν παλαιὰν τιμωρίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη τις προτήτερα, Ἡρόδ. 4, 43. ἐξαιρ. ὡς τὸ, προστιμάω· ἐπὶ κριτοῦ, ὅστις ἐπιβεβαιόνει τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔνοχος διώρισε προτήτερα διὰ τὸν ἑαυτόν του, παρβλ. ἐπιτίμιον. 3) Ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μαλώνω, ὑβρίζω τινά· δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τινα, ἢ μέ τίποτε καὶ τὸν κατηγορῶ· μετὰ δοτ. ἔτι δὲ καὶ τινί τι· προσωποδέρειο τινά. Ξεν. Κυιγ. 12, 16. καὶ κοινῶς πάντας ἡμᾶς τοῖς πεπραγμένοις ἐκ τῆς εἰρήνης ἐπιτιμᾶτον. Δημοσθ. σελ. 381. καὶ Σ. 502. κατὰ παθ. διάθ. ἐν Ξεν. Ἀπομ. 1, 2, 29. ἀφ' οὗ

Ἐπιτίμημα, ατος, τὸ. Παιδεία, τιμωρία. — 2) Ἐπιπλήξεις, ὀνειδισμα, μέμψις, μάλωμα, προσωπόδαρμα. (τι)

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ. Αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, τὸ νὰ ἀνεβάσῃ τις τὴν τιμὴν του, νὰ τὸ κάμῃ ἀκριβώτερον. 2) Τὸ νὰ παιδεύσῃ, τιμωρήσῃ τίς τινα· τὸ νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς τινα. 3) Τὸ νὰ ὀνειδίσῃ, ἐπιπλήξῃ, ὑβρίσῃ, μαλώσῃ τίς τινα· μέμψις. (τι)

Ἐπιτιμητήρ, ῆρος καὶ ἐπιτιμητής, ὁ. Ὀπτικαν. Ἀλ. Α'. 682. Παιδευτής, τιμωρητής, ὅστις παιδεύει μὲ λέγους ἢ μὲ ἔργα· κριτής, ὑπερασπιστής, διαιτητευτής, βοηθός. 2) Ξετιμητής, ὅστις ξετιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγει τί ἀξίζει.

Ἐπιτιμητικός, κή, κόν. Ὅστις συνηθίζει, σημαίνῃ, ἔχει κλίσιν ἢ εἶναι πρόσφορος εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ, ὑβρίζῃ, παιδεύῃ, τιμωρῇ. Ἐπῤῥ. ἐπιτιμητικῶς.

Ἐπιτιμήτωρ, ορός, ὁ. = ἐπιτιμητήρ. ἐν Ὀδσ. Ι, 270. προσαγορεύεται ὁ Ζεὺς ‖ ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε Ὑπερασπιστὴς καὶ ἐκδικητὴς τῶν ζητούντων καταγωγήν, καὶ τῶν δίκαια φιλοξενίας ἐχόντων, ὅπερ ἑρμηνεύεται εὐθὺς ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τοῦ ξένιος.

Ἐπιτιμία, ἡ. = ἐπιτίμησις. 2) Ἡ κατάστασις ἐπιτίμου, ὁηλ. ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια ἐλευθέρου πολίτου. Δημοσθ. ἀντιθ. τῷ, ἀτιμία. 3) Τὸ αἰδοῖον. Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Α'. 47.

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, χρησιμεύει, συντείνει εἰς τιμήν τινος. 2) τὸ ἐπίτιμον, ὡς οὐσιαστ., Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτοῦ διορισθεῖσα παιδεία, τιμωρία, καὶ ἐξαιρ. χρηματική· ὅθεν ἐν γένει, Ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ ὁμοίου πρὸς ὅμοιον. Εὐριπ. Ἐκ. 1086. (τι)

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι εἰς τιμήν, ὑπόληψιν, τὸν ὁποῖον τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι· τιμημένος, μὲ ὑπόληψιν. 2) Πολίτης, ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς ἐλεύθερον πολίτην, ἀντιθ. τῷ, ἄτιμος· ὅθεν Δημοσθ. Σ. 634. ‖ χρήματα ἐπίτιμα, Ἡ σώα καὶ ἀβλαβὴς μένουσα περιουσία πολίτου τινός, ὅστις διά τινος ἀπρομελετήτου καὶ κατὰ περίστασιν ὑπ' αὐτοῦ συμβάντος φόνου φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐπῤῥ. ἐπιτίμως.

Ἐπιτίθιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιτιτθίος, ὁ, ἡ (τίτθη). Τέκνον τὸ ὁποῖον βυζάνει ἀκόμη.

*Ἐπιτίλω, Μλ-ίσω (τίλω). Ζημιόνω, τιμωρῶ. μετὰ αἰτ. πιθανὴ ἀνάγν. ἐν Βτρχμ. 98.

*Ἐπιτιτράω, Μλ-ήσω (τιτράω, ἀνμλ.) Τρυπῶ τι ἀνοίγω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπάνω.

*Ἐπιτιτρώσκω, Μλ. ἐπιτρώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.) Πληγόνω τινὰ ἢ τι ἐπάνω, ἐπικολαίως, ἐλαφρά.

(Ἔπιτλάω), Ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ θέματος ΤΛΑΩ, ἀνμλ. Μλ-τλήσω, ἀόρ. ἐπέτλην, Ἀπρμ. ἐπιτλῆναι, Ὑπομένω, ὑπερέχω τίποτε ἀπὸ ἄλλον προξενουμένου μοι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Ἐπιμένω, προσδοκῶ, διαμένω εἴς τι μὲ σταθερότητα, ὑπομονήν· μετὰ δοτικ., ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ προστκτ. ἀορ. μόνῳ ‖ τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν Ἂς ἐπιμένῃ, προσδοκᾷ μὲ ὑπομονὴν ἡ καρδία σου εἰς τοὺς λόγους μου, ἀκουέμε μὲ ἡσυχίαν, Ἰλδ. Τ, 220. πρβλ. Ψ, 591.

Ἐπιτμήγω, Μλ-ξω (τμήγω). Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιτέμνω, Ἀρστφ. Βτρ.

*Ἐπιτμήσσω, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

Ἐπίτοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Ἔγγυς τοῦ τεκεῖν, ἑτοιμόγεννη· ‖ ἐπιτ. γυνὴ ἐν γένει, Ἔτοκος, πολύτοκος· παρβλ. ἐπίτεξ. 2) (τόκος, σημασ. 2). Πᾶν ὅ,τι φέρει, εἶδει τόκον, διάφορον· ‖ τόκοι ἐπίτοκοι Τόκος ἐπὶ τόκον, διάφορον· ἐπάνω εἰς τὸν διάφορον Πλάτ. Νμ. 8, σλ. 842. Δ. ‖ ἀργύριον ἐπίτοκον, Ἄσπρα τὰ ὁποῖα στέκονται εἰς τὸ διάφορον.

Ἐπιτολή, ἡ (ἐπιτέλλω, σημ. 2) ἡ Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, ἐξαιρ. ὅτοι ἀνατέλλουσι συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον, ἢ εὐθὺς μὲ τὰ τὴν θύσιν, τὸ βασίλευμα, τοῦ ἡλίου. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πηγή, ἡ μέση ποταμοῦ τινος· ἐν γένει, Πρωτίστη ἀρχή, πηγὴ ὁποιουδήτινος πράγματος.

Ἐπιτολμάω, Μ. ήσω (τολμάω). Τολμῶ, θαῤῥῶ, λαμβάνω, ἢ ἀναλαμβάνω θάῤῥος· μετὰ ἀπρμφ. ‖ σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκουέειν Ἂς θαῤῥήσῃ, ἀποφασίσῃ ἡ καρδία σου νὰ ἀκούσῃ. Ὀδσ. Α, 353. πρβλ. Θέογ. 445. Ἀπολύτως, Ρ, 228. ‖ ἐπιτολμήσειε Ἔμπνευσε θαῤῥετός, σταθερός. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. μετὰ

δετ. «ἐπιτολμῶ τῇ θαλάττῃ, Λαμβάνω θάρρος ἐναντίον εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἔστι ταξειδεύω πάλιν, ἐκβαίνομαι πάλιν εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Ἐπιτομή, ἡ (ἐπιτέμνω). Τὸ νὰ κόπτῃ, ἀποκόπτῃ, χωρίζῃ τις μέρος τι ἀπὸ τὸ ὅλον του· κόψιμον, χώρισμα. «ἐπιτομὴ τῆς κεφαλῆς», Ἀποκεφάλισμα. Λυσίας. 2) Τὸ νὰ κόπτῃ, ὀλιγοστεύῃ, κοντεύῃ τις τίποτε· κόντευμα, συντομία, ἐξαίρ. σύνοψις· τὸ νὰ ἐκβαίνῃ τις συντομώτερον σύγγραμμά τι· ὁποῖα ἔχομεν ἐκτὸς τοῦ Στράβ., Ἀθηναίου, Δ. Καστ. Στεφ. Βυζαντ. καὶ λ.

Ἐπίτομος, ὁ, ἡ (ἐπιτέμνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, ἀποκομμένον, συντετμημένον, κοντεμένον ἢ ἐπίτομος ὁδός, Ἡ συντομωτάτη. «ἐπίτομα βύλλω, Βύλλω μικρά, κοντά, τὰ ὁποῖα εἶναι τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸ δένδρον κομμένα, ὥστε νὰ τὰ μεταχειρίζωνται εὐθὺς οἱ οἰκοδόμοι. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε. 2. ὡσὰ ἐπίτομα τῆς χώρας. Χώρα, τόπος ὁ ὁποῖος διαχωρίζεται διὰ τῶν λευφόρων, ἀπὸ βατιλικοὺς δρόμους, βατιλικὰς στράτας. Παυσαν. 10, 31.

Ἐπιτόνιον, τὸ (ἐπιτείνω). Τὸ μέρος μουσικοῦ ὀργάνου ἢ τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου στρέφονται, τεντώνονται αἱ χορδαί, κόρδαι του, τὸ στριφτάρι, τουρμπ. τσιβί. Ἐξαίρ. τὸ ἐπιστόμιον, Στούπωμα ἀγγείου τινός· «ἐπιτόνιον εὐθείας» Πᾶν ὅ,τι ἐνδυναμόνει, αὐξάνει τὴν εὐθείαν, «ἡ συντροφία τῆς εὐθείας ἐπιτόνιον» Πλούταρχ. Παίδ. Ἀγωγ. 2) = τονάριον.

Ἐπίτονος, ὁ, ἡ (ἐπιτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, τεντωμένον· «ἀφ' οὗ — ά) ὁ ἐπίτονος ὡς οὐσιαστ. ὑποτοῦμ. ἰμὰς· Σχοινί, λωρί, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτείνεται, τανύζεται τι, ἐξαίρ. τὸ σχοινὶ τῆς αὐτέναις, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἱστόν, κατάρτι. Ὀδυσ. Μ, 423. β'.) Τὸ σχοινόπλεκτον ἔδαφος τοῦ κρεβατίου, ὡς τὸ πάλαι συνηθίζετο, ὅπου βάλλονται τὰ προσκεφάλαια καὶ τὰ στρώματα. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 922. — 2) οἱ ἐπίτονοι, Οἱ μεγάλοι τένοντες, τὰ νεῦρα τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Γ. 5. Ἐπῤῥ. ἐπιτόνως. Αἰσχύλ. Εὐμ. 353 (ἐν τῷ Ὁμηρ. μαρτυρίᾳ, ὅπου ἄρχεται ὁ στίχος ἀπὸ ταύτης τῆς λέξ. ἡ πρώτη συλλβ. ἐστὶ μακρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Ἐπιτοξάζομαι, Μ. άσομαι (τοξάζω). Τοξεύω, σαιτεύω, μματιάζω μὲ τὸ δοξάρι κατά τινος· μετά δοτ. Ἰλιάδ. Γ, 79.

*Ἐπιτοξεύω (τοξεύω) = ἐπιτοξάζομαι.

Ἐπιτοξίς, ίδος, ἡ· Τὸ κόμμα, κόκα, ἡ ἐντομή, χαραγματιά, σχιτμάδα εἰς τὸ δοξάρι, ὅπου κεῖται ἡ χορδή.

Ἐπιτοπίζω, Μ. ίσω (τόπος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἢ κατοικῶ εἰς τόπον τινά. Ὄβιδ. ἐπιτ. τῷ, ἐκτοπίζω.

Ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλεῖστον καὶ ἐπιτοπλῆθος, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλῆθος. Καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, ταῖς περισσοτέραις φοραῖς.

Ἐπιτόσσαις, Δωρ. Μτχ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπίτοσσε, ὅπερ ἰδέ. Πινδ. Πῡ. 10, 52.

Ἐπιτραγηματίζω, Μλ-ίσω (τραγηματίζω). Βάλλω ἐπὶ τὴν τράπεζαν τὰ τραγήματα, γλυκύσματα, ἐπιλ. κομμένα. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. «ἐπιτραγηματίζεσθαι».

Ἐπιτραγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφρ. κατὰ Πλούτ. Θησ. 7. ἐπί τινος εἰς τράγον μεταμορφωθείσης αἰγὸς, γίδας.

Ἐπιτράγιος, ία, ιον καὶ

Ἐπίτραγος, ὁ, ἡ· Ἀκρατής, ἀσελγής. Ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἐκφύουσι, εὐγάζουν κλωνάρια ἄκαρπα· ἰδὲ τραγάω· ὅθεν οἱ ἐπίτραγοι, ἐπίτραγοι, Τὰ μακρὰ καὶ ἄκαρπα κλίματα, κλιματσίδες ἀμπέλου, καὶ ἐπιτραγίαιν Εἶδός τι ἰχθύων, ψαρίων παχυτάτων μέν, ἀλλὰ τὰ θηλυκὰ αὐτῶν δὲν ἔχουσι ποτὲ ὠά, ὕλημα, λιῶμα, ὅθεν εἶναι ἄγονα, στείρα. (ε)

Ἐπιτραγῳδέω, Μλ-ήσω (τραγῳδέω). Προστίθετο τι λέγων κατὰ τραγικὸν, ὑπερβολικὸν τρόπον. 2) Παραστήνω καὶ ἄλλην, καὶ ἐκ δευτέρου τραγῳδίαν εἰς τὸ θέατρον.

Ἐπιτραπεζίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιτραπέζιος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Πᾶν ὅ,τι πίνηκει ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

*Ἐπιτράπεζος, ὁ, ἡ = ἐπιτραπέζιος.

Ἐπιτραπέζωμα, (τραπεζόω). Φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐτέθη, ἐβάλθη ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἀθην. ΙΔ'. §. 641.

*Ἐπιτραπέουσι, Ἑπκ. γ'. πλδ. πρτπ. ἐνστ. ἀντὶ ἐπιτρέπουσι, ἐσχημτσ. κατὰ τὸν β'. ἀορ. Ἰλιάδ. Κ, 421.

*Ἐπιτράπω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτρέπω, Ἡρόδ. 3, 81. 7, 52. καὶ ἀλλαχοῦ· πάνυ συνήθ. τύπος παρ' Ἡρόδ. Ἔτι δὲ καὶ Ἀόρ. ἀ ἐπέτραψε, 4, 202. καὶ μέσ. Μλ. ἐπιτράφονται, 3, 155. (ε)

Ἐπιτραχήλιος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς, ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Ἐπιτραχύνω, Μλ-υνῶ (τραχύνω). Κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω μέρος τινὸς τραχύ, ἀδρύ.

*Ἐπιτρεπτέον, Θτκ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπθ. ῥήματ. τοῦ ἐπιτρέπω. Πρέπει νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ, ἐπιτρέψῃ, συγχωρήσῃ τίς τι καὶ λ.

Ἐπιτρεπτικός, κη, κόν. Ὅστις ἔχει συνήθειαν, κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ. παρὰ τὸ

Ἐπιτρέπω, Μ. ψω· ποιητ. ἀόρ. β'. ἐπέτραπον, Ὅμ., ὅστις ὅμως χρῆται καὶ τῷ α'. ἀορ. ἐπέτρεψα· ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. δέ, μόνῳ τῷ β'. ἀορ. ἐπετραπόμην· πρβλ. ἐπιτράπω, Ἰων. παθ. α'. ἀορ. ἐπετράφθην, Μτχ. ἐπιτραφθείς, Ἡρόδ. (τρέπω, ἀνμλ.) Στρέφω, γυρίζω τι πρός τι· παραιτῶ, ἀρνοῦμαι, παραδίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα· μετά δοτ. «οἶκον τινὶ» Ἐμπιστεύομαι τὴν φροντίδα τοῦ οἴκου εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός, Ὀδυσ. Β, 226. πρβλ. ἐπίτροπος. Ἐν γένει· παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, φροντίδα τινός· ἔτι δὲ καὶ παραδίδω εἰς τινα λείψανον, νεκρόν, διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ· Ὀδυσ. Ω, 24. Ἰλιάδ. Ρ, 509. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πολύ, Προστάζω, διατάζω, παραγγέλλω, διορίζω· κατεπείγω· δίδω τὸ πληρεξούσιον· τὰ πλείστα ἄνευ πτωτικοῦ, Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 210, B. Ari. ἐν Πολ. 1, σλ. 19. Ἄνευ αἰτ. κατὰ ἀμετβ. δοκοῦσαν σημτ. Πάσχω, ἐλπίζω, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, ἀφίεμαι, ἀφίνομαι εἰς τινα, ἢ εἴς τι· μετά δοτ. Ἰλιάδ. Κ, 50. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἡμᾶς αὐτούς· ἔτι δὲ κεῖται καὶ τὸ ἀπρρφ. ἀντὶ τῆς αἰτ. Κ, 116. ἐξαιρ. «θεοῖς ἐπιτρέπω τιν' Ἀφίνω, ἀφιερόνω τι εἰς τὴν θέλησιν, δύναμιν τῶν θεῶν, Ὀδυσ. Τ, 502. Χ, 289. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάθ. «ἐπιτρέπομαί τι, ἢ, ἐπιτέτραμμαί τι» Μοί ἐπροστάχθη, ἢ μοί διεπιστεύθη τι, ἀντὶ «ἐπιτρέπεταί μοί τι, Ἡρόδ. «ὦ ἐπιτετραφθαι λαοὶ γ'. πλδ. πρτπ. Πρμ. ἀντὶ «ἐπιτετραμμένοι εἰσίν Ἰλιάδ. Β, 25. καὶ «Ὧρας μέγας οὐρανὸς ἐπιτέτραπται γ'. ἑνκ. πρτπ. Πρμ. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν Ὡρῶν· ἐπειδή ἐξ αὐτῶν γεννᾶται, διορίζεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ἰλιάδ. Ε, 570. Θ, 394. — 2) Ἀφίνω εἰς κληρονομίαν «παιδί κτήματα» Ὀδυσ. Η, 149. — 3) Παραχωρῶ, ἀφίνω, «οἴκην τινὶ» Ἰλιάδ. Φ, 473. καὶ κατ' ἀμετβ. δοκοῦσαν σημτ. «οὐκ ἐπέτρεπε γήραι» Δὲν παρεχώρει, δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὰ γηρατεῖα, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. δὲν τὰ ἐβάλλαιτε,

Ἰλιάδ. Κ, 70. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἑαυτόν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων «ἐπιτρ. ὀργῇ» Κυριεύομαι ἀπὸ τὸν θυμόν· Παθτ. «ἐπιτρέπεταί μοι» Μοί εἶναι συγχωρημένον, μοί δίδεται ἡ ἄδεια, Ἡρόδ. 1, 7. — 4) Τρπκ. μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. «ἐπιτρέπω τινά» τὸ ἦμετ. Γυρίζω τὰ μυαλλά τινος, τὸν κάμνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμην. — 5) Μέσ. Κλίνω, ἔχω κλίσιν εἰς τι, ἠδύνομαι εἰς τι, μοί ἀρέσκει, νοστιμεύομαί τι· μετὰ ἀπρμφ. «τοί θυμός ἐπετρέπετο ἐρατεινὴν Ἡ καρδίαν σου εἶχε κλίσιν, ὠρέχθη διὰ νὰ ἐρωτήσῃ, Ὀδυσ. Ι, 12. — β'.) Διαπιστεύομαι, ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα. — γ'.) Παραδίδω, ἐμπιστεύομαι ἐδικόν μού τι εἰς τινα· ὡς κατὰ ἐργ. διάθ. π. χ. Ἡρόδ. 1, 98. 3, 155. 157. 5. 95.

Ἐπιτρέφω, Μλ -θρέψω (τρέφω, ἀνμλ.) Τρέφω, θρέψω, φροντίζω διὰ τὴν διατήρησιν καὶ αὔξησίν τινος, προστάτ. πρὸς τοῖς ἄλλοις· τρέφω τινὰ εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν τράπεζάν μου· Ἡρόδ. 8, 142. Παθτ. Γενόμαι ἐκτιος, πάντων τούτων σφι ἐπετράφη νεότης· Ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθησαν υἱοί, ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέστησαν νέον λαόν· Ἡρόδ. 4, 3. ὡσαύτως καὶ «ἐπιτεθραμμένη νεότης». Δν. Ἄλλ.

Ἐπιτρέχω, Μλ. κ'. -δραμοῦμαι· σπανιότ. ἀόρ. α'. ἐπέδραμα, Ἰλιάδ. Ν, 409. Μλ. β'. -δράμομαι, ἀόρ. β'. ἐπέδραμον, Ὅμ., Πρμ. ἐπιδεδράμηκα, ποιητ. ἐπιδέδρομα, Ὀδυσ. (τρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω που, τόσον διὰ νὰ βλάψω, ὅσον καὶ διὰ νὰ βοηθήσω τινά· πολλάκις παρ' Ὅμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τῷ ἀορ. β'. μόνῳ χρωμένῳ· ὅθεν μεταβ. Ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακώνω αἰφνιδίως τὸν ἐχθρόν· διατρέχω τὸν ἐχθρικὸν τόπον καὶ ἁρπάζω, βλάπτω, ἐρημόνω αὐτόν. π. χ. «κώμας, χώραν», Ἡρόδ. 8, 23. 32. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ἐπιτρέχω τινὰ» Ὁρμῶ κατά τινος μὲ ταχύτητα καὶ τὸν καταπλακώνω, τὸν κτυπῶ ἔξαφνα. Ἔτι δὲ καὶ διέρχομαι, ἤτοι τελειόνω, ἢ διηγοῦμαί τι ταχέως καὶ σύντομα «λόγῳ τιν» Ξεφ. — 2) Τρέχω που, εὐχαίρως που τρέχωντας ἐπάνω εἰς τι· Ἰλιάδ. Ψ, 504. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Τρέχει, κυττάει ὀγλίγωρα ἐπάνω εἰς τι· π. χ. δόρυ, κοντάρι ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, Ἰλιάδ. Ν, 409. Ἐξαιρ. ἐπὶ ποιοτήτων αἰφνιδίως ἐπίτι φαινομένων, π. χ. «λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη» Λάμψις ἐπεκάλυψεν αὐτόν. Ὀδυσ. Ζ, 45. καὶ ἀνάπαλιν «κακὴ ἐπιδέδρομεν ἀχλύς» Τ, 357. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ μεταβτ. Τρέχω ἐλαφρά ἐπίτι διάστημα ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ «κλάμους τοῖς χείλεσιν ἐπὶ τῆς σύριγγος τοῦ Πανός, καθὼς γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις λαλεῖ τὸ ναί, τουρκβρ. λεγόμενον, Λογγ. 1, 19. — 3) μετὰ δοτ. Τρέχω διά τίποτε, τοῦτ' ἔστι προθυμοῦμαι διὰ νὰ οἰκειοποιηθῶ, ἀποκτήσω τι, «οὔ τι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετον Δὲν ἔτρεξε διὰ νὰ λάβῃ τίποτε ἀπὸ ὅλα, ὅσα τῷ ἐπρόσφερεν ὁ Δαρεῖος, Ἡρόδ. 3, 135. (Κἀνταῦθα ἔλαβε πάλιν τὸν κάλαμον τοῦ διθ. Κοῦμα εἰδὲς ὁ ἄχρηστος Μλ. θρέξω.)

*Ἐπίτρησις, εως, ἡ (ἐπιτιτράω). Τὸ νὰ τρυπᾷ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω.

Ἐπιτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Τρίβω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος διὰ τῶν δακτύλων ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς ἀλείφων αὐτὴν μέ τίποτε. Μέσ. Τρίβομαι ἢ ἀλείφομαι μὲ ψιμμύθιον· φκιασιόνομαι. — 2) Τρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι. — Τροπ. Χαλνῶ, κάμνω τι νὰ γένῃ ἄχρηστον πλέον, μεταχειριζόμενος αὐτό. Φθείρω, ἀφανίζω, χαλνῶ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 502. Παθτ. Φθείρομαι, ἀφανίζομαι. 3) παρ' Ἀππιαν. Ἐρεθίζω, διεγείρω, «τὴν νόσον ἐπιτρίβων, Κάμνω νὰ γένῃ ὀξυτέρα, δεινοτέρα ἢ πολυχρονιωτέρα ἀῤῥωστία τις. (τρι)

*Ἐπιτριετής, ές, ἡ (τριετής). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τοὺς δύω χρόνους παλαιόν· ὅστις ἢ ὅ,τι τελειώτας τοὺς δύω χρόνους ἐμβῆκεν εἰς τὸν τρίτον.

Ἐπιτριηραρχέω, Μλ -ήσω (τριηραρχέω). Εἶμαι τριήραρχης, ἔχω τὴν τριηραρχίαν ὑπὲρ τὸν νομίμως διωρισμένον καιρὸν ἢ ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη δυοῖν μηνοῖν Ἐπειδὴ παρᾶσαν πλέον τρεῖς μῆνες περισσότερον ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρὸν τῆς τριηραρχίας, Δημοσθ. Πολυκλ. 20, ἀφ' οὗ

Ἐπιτριηράρχημα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν τριηραρχίαν (νὰ διοικῇ πολεμικὰ πλοῖα καὶ ἀπαιτῇ τὰ ἔξοδα αὐτοῦ ἄμα) ὑπὲρ τὸν διωρισμένον καιρόν.

Ἐπίτριμμα, ατος, τό (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη τις ἐπὶ τι ἐλείφων μὲ αὐτὸ τὴν ἐπιφάνειάν του. Τρπκ. Πανοῦργος, παμμήχανος, παμπόνηρος, διαβολικός, τετραπλασιασμένος, ἔμπειρος, πειρώτων ἐπίτριμμα, Ναυήτ. Χρον. ΙΖ', 4. Λίαν ἔμπειρος εἰς τοὺς ἔρωτας· ὡς τό, περίτριμμα.

Ἐπίτριπτος, ά, ὁ (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τριμμένον, ἀποτριμμένον, κατατριμμένον, χαλασμένον, ἐξαιρ. τροπκ. Πανοῦργος, δόλιος, Lyb ἐν Σφκλ. Αἰ. 103.

Ἐπίτρις, Ἐπίρ. (τρίς). Εἰς τρεῖς, ἕως τρεῖς φοραῖς. (ῠῡ)

Ἐπίτριτος, ὁ, ἡ (τριτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς, ἢ περιέχει, ἓν τι ὅλον καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ ἅμα, τοῦτ' ἔστι τέσσαρα τρίτα· ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται, ἐπίτριτος λόγος, ἢ ἀναλογία τῶν 4. πρὸς τὰ τρία, ἐπειδὴ καὶ ὁ 4. περιέχει τὸν 3. τρεῖς φοραῖς καὶ ἓν τρίτον μέρος αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ 5. πρὸς τὸν 4. ἐπιτέταρτος καλεῖται· καὶ παρομοίως, ἐπίπεμπτος, ἔκτος, ἑβδομος, ἐπογδοος, κ. τ. τ. Αὗται αἱ ἀναλογίαι εἰσὶν ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ εἰς τὰ διαστήματα τῶν φωνῶν. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ, πηνοῦς ἐπίτριτος, Ὁ ἐκ Σπονδαίου καὶ Ἰάμβου, ἢ ἐκ Σπουδ. καὶ Τροχαίου συγκείμενος στίχος, ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτῶν τῆς προηγεῖται τοῦ ἑνὸς ἢ ἐπιφέρεται τῷ ἑτέρῳ, ἐξ οὗ προκύπτουσιν οἱ δύω τύποι τοῦ ἐπιτρίτου, – – ∪ –, – – – ∪, ∪ – – –, – ∪ – –, Ἰδὲ Herm. Vig. σλ. 721. Τέλος δὲ, αἱ ἀναλογίαι αὗται λέγονται καὶ ἐπὶ τόκου, οὕτω π. χ. ὁ δανείζων λαμβάνει παρὰ τοῦ δανειζομένου ἐν τῷ, δάνεισμα ἐπ' ὀγδοον, ἢ τόκος ἐπόγδοος, ἐκτὸς τοῦ κεφαλαίου (καπιταλίου) καὶ τὸ ὄγδοον μέρος αὐτοῦ, ἄρα 12 ½ τοῖς %, τὰ δέκα, δώδεκα καὶ μισόν· παρβλ. καὶ ἐπιμόριος καὶ ὑπέρτριτος.

Ἐπίτριψις, εως, ἡ (ἐπιτρίβω). Τρίψιμον ἀπ' ἐπάνω, κατατρίψιμον, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐπίτρομος, ὁ, ἡ (ἐπιτρέμω, τρομος, ἐπί). Τρομαγμένος κατατρομαγμένος· Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 78.

Ἐπιτροπάδην, Ἐπίρ. ἀμφιβλ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτροπαῖος, αία, αῖον (ἐπιτροπή). Πᾶν ὅ,τι ἐπιτράπη, παρεδόθη, διαπιστεύθη, ἀφέθη εἰς τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τινὸς ὑπό τινος, ἐξαιρ. εἰς ἐπίτροπον, ὀρφανιστήν, χηροστήν (ἐπίτροπον ὀρφανῶν, χήρας)· ὅθεν ἀρχὴ ἐπιτροπαίου Ἡ κατ' ἐπιτροπίαν ἐξουσία, διοίκησις· Ἡρόδ. 4, 147.

Ἐπιτροπεία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἡ εἰς τινα διαπιστευθεῖσα κυβέρνησις, διοίκησις, φροντὶς τινός.

*Ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ = ἐπιτροπεία. ἀφ' οὗ

Ἐπιτροπευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς ἐπιτροπείαν. Ξενοφ. Οἰκ.

Ἐπιτροπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιστάτης, διοικητής, φροντιστής, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 65. 3, 15. 7, 62. ἀλλὰ καὶ ὡς ὄντως μεταβατ. ῥῆμα, μετὰ αἰτ. πεπιτροπεύω τὴν πατρίδαν Εἶμαι διοικητὴς εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 3, 36. Ἀριστοφ. Ἱππ. 212.

*Ἐπιτροπέω = ἐπιτροπεύω, ἀμφβ.

Ἐπιτροπή, ῆς, ἡ (ἐπιτρέπω). Ἡ διαπιστευθεῖσα δύναμις, ἐξουσία, διοίκησις, ἐξαιρ. εἰς ἔφορον, ἐπιστάτην, ἔπαρχον, αἱρετὸν κριτήν, χώρας ἢ τόπου διοικητήν. πεπιτροπῆς δίκη Ἐγκάλεσμα κατὰ ἐπιτρόπου, ἢ ἐκ μέρους ἐπιτρόπου, Boeckh ἐν Δίκην. Staatshaush. 1. σλ. 378. ἑξ. Ἔτι δὲ καὶ ἰσχὺς, ἐξουσία, ἀξίωμα ἐπιτρόπου. Τὸ νὰ παραδίδῃ, ἐπιτρέπῃ, ἀφίνῃ τίς τι εἰς ἐπίτροπον πεπιτρ. περί τινος, τινί. ἢ Πράγματός τινος εἰς τινα. — 2) Τὸ νὰ παραδίδηται καθόλου, ἄνευ συνθήκης τινός, ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ νικητοῦ, τὸ ἰταλ. à discrezione.

Ἐπιτροπία, ἡ· = ἐπιτροπεία. Διον. Ἁλικ. ἀφ' οὗ πεπιτροπίας δίκη = ἐπιτροπῆς δίκη, Πλάτ. Νμ. 11. σλ. 928. C.

Ἐπιτροπικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίτροπον, ἀνάγεται εἰς τὸν ἐπίτροπον καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἐξαιρ. εἰς ὀρφανιστήν, χηροστήν, (ἐπίτρ. ὀρφανῶν ἢ χήρας) πεπιτροπικὸς νόμος, Ὁ περὶ ἐπιτροπείας. Πλάτ.

Ἐπίτροπος, ὁ (ἐπιτρέπω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται, διαπιστεύεται ἡ φροντὶς, ἐπιστασία καὶ διοίκησις ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως, ἐπαρχίας, χώρας τινὸς κ. τ. τ. Ἔφορος, ἐπιστάτης, κυβερνήτης, διοικητής· μετὰ γεν. Ἡρόδοτ. Α'. 108. πάντων τῶν ἑωυτοῦ ἐπίτροπος. ἐξαιρ. ὀρφανιστής, ἔπαρχος πεπίτροπος Καίσαρος Heyne ἐν Ἐκκτ. 29. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἔφορου Θεοῦ, Πνδ. Ὀλ. 1, 171. ἐν γένει, Κηδεμὼν, ἐπιμελητής.

Ἐπιτροφή, ἡ (ἐπιτρέφω). Τροφὴ, ζωοτροφία, Ἰώνικῶς.

Ἐπιτροχάδην, Ἐπίρ. (ἐπιτροχάω). Ταχέως, ἐπιπολαίως, ἐλαφρά. παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ συντάξ. πεπιτροχαδὴν ἀγορεύειν κατά τινας μὲν εὐπετῶς, κατ' ἄλλους δὲ συντόμως, κεφαλαιωδῶς. Ἰλιάδ. Γ. 213. Ὀδυσ. Σ, 26. (χ)

Ἐπιτροχάζω, Μλ -σω (τροχάζω). Τρέχω, πηλαλῶ, φεύγω δρομαίως, ὀλιγώρα ἐπὶ τὸ ὁμιλῶ περί τινος ἐν συντομίᾳ ἐπιπολαίως, ἀφ' οὗ

Ἐπιτρόχαλος, ὁ, ἡ. Παυσάμενός τι ἐπὶ τὸ ὁποῖον τρέχει, φεύγειτις ἢ τι· στρογγυλὸν, κατηφορικὸν, γλυστερόν· Σπεύδων, εὐκίνητος, ταχὺς, ἐλαφρός.

Ἐπιτροχασμός, ὁ· τὸ νὰ τρέχῃτις ἐπάνω που· τὸ νὰ ἀναφέρῃτις διαλεγόμενος διάφορα πράγματα, διαφόρους ὑποθέσεις συνοπτικῶς ἢ ἐξ ἐπιπολῆς.

Ἐπιτροχάω, α· = ἐπιτρέχω· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1265.

Ἐπίτροχος, ὁ, ἡ· = ἐπιτρόχαλος, Ἐπῤῥ. ἐπιτρόχως.

Ἐπιτρύζω, Μ. ύξω (τρύζω). Τρύζω, κριτσῶ, κριτσινῶ· ψιθυρίζω, μουρμουρίζω προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, διάτι. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σ. 53. ηχηλιδῶν ἐπιτρύζειν.

Ἐπιτρώγω, Μλ -τρώξομαι, ἀόρ. ἐπέτρωγον (τρώγω, ἀνμλ.) Τρώγω προσέτι· μετέπειτα.

*Ἐπιτρωπάω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτρέπω.

Ἐπιτυγχάνω, Μλ -τεύξομαι, ἀόρ. ἐπέτυχον (τυγχάνω, ἀνμλ.) Ἐπιτυχαίνω, συναπαντῶ, ἀνταμώνω κατὰ τύχην τινά· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ τινά, Ant. ἐν Πλάτ. Πολιτ. 4, 8. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Μτχ. Ἡρόδ. 8, 101. 103. πρβ. ἐπιτυχαίνω Ὅστις τύχῃ· ὅθεν, κοινός, ποταπός. — 2) ἐπιτυχαίνω τὸ σημάδι, τὸ νυσσάνει· μετὰ γεν. πεπιτυγχ. τοῦ σκοποῦ ὅθεν, Κατορθόνω, κάμνω τὸν σκοπόν μου, λαμβάνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ τι κατὰ τύχην· μετὰ γεν. — 3) Εἶμαι εὐτυχὴς εἴς τι ἐπιχείρημα· ἄνευ πτωτικοῦ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παθ. πεπιτυγχάνεται ἡ πρᾶξις· Εὐγαίνει εἰς καλόν, παίρνει καλὸν τέλος τὸ πρᾶγμα. πλήρης ἐπιτέτευκται, Ὁ λόγος ἐτελείωσεν εὐτυχῶς, ὡμιλήθη καλά, ἔκαμεν ἐντύπωσιν κτλ. τ. τ. — 4) Διαλέγομαι, ὁμιλῶ· διατρίβω τὸν καιρὸν μὲ τὴν συναναστροφήν, συνομιλίαν τινός· μετὰ δοτ. ὡς τό, ἐντυγχάνω, Πλατ. Νμ. σλ. 758. C. ἔτι δὲ καὶ πεπιτυγχάνω βιβλίου Ἔρχεται, πέφτει κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας μου βιβλίον τι καὶ ἀναγινώσκω εἰς αὐτό.

*Ἐπιτυλίττω, Μλ -ξω (τυλίττω). Ξετυλίγω, ξεσουλλουριάζω τι. Ἀνοίγω κανὲν βιβλίον. Δημ. Δρτ. 9, 114.

Ἐπιτυμβίδιος, α, ον (τύμβος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τάφον· ὅ,τι ἐδυσιάσθη ἐπὶ τάφου τινός. — 2) Ἐπιτυμβίδιοι λέγονται παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 472. καὶ Θεοκρ. 7, 23. οἱ λοφωτοὶ κορυδαλοί, τὸ σύνηθ. τσουτσουλιάνοι μὲ χαρακάλι, ἐπειδὴ κατά τι παλαιὸν ῥητόν, φέρουσιν ἐπὶ τὴν κεφαλήν των τὸ μῆκος των (τοῦτ' ἔστιν ὁ λόφος, τὸ χαρακάλι των, παρατηρεῖται τὸ ἐπιτύμβιον, τὸ σημεῖον τοῦ τάφου των.)

*Ἐπιτύμβιος, ὁ, ἡ = ἐπιτυμβίδιος. Σφκλ.

Ἐπίτυρον, τό. Ἔδεσμα, φαγητὸν μαγειρευμένον μὲ ἐλαίας λιωσμένας· φαίνεται δὲ ὅτι ἐλέγετο καὶ ἐξόδι τι ἐλαιῶν ἐπίτυρις, ἢ πίτυρις. (ῐ)

Ἐπιτυφόω, Μ. ώσω· = τυφόω.

Ἐπιτύφω, Μ -θύψω (τύφω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω τι· Παθητικ. Φλογίζομαι διάτι, ἐρωτεύομαι εἴς τι. Ἀριστοφ. Δυστρ. 221. πάνυ ἐπετύφημαι μαλιστὰ μουσ. ὑπονοουμ. ἔρωτι. (ῠ)

Ἐπιτυχής, ὁ, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Ὅστις ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, τὸ νυσσάνει· κατορθόνει τὸν σκοπόν του, ἀπολαμβάνει τὸ ποθούμενον, βλέπει ἐκπληρωμένην τὴν εὐχήν του· μετὰ γεν., ἐν γένει, εὐτυχὴς· πεπιτυχὴς τῶν καιρῶν δεξιὸς. Γνώμη, κρίσις τοῦ νοός, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνει παντοτε, ἢ ἀληθεύει· Ἐπῤῥ. ἐπιτυχῶς.

Ἐπιτυχία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπόν, τὴν εὐχήν του, ἐπιτυχημα· εὐτυχία, εὐτυχὴς ἔκβασις εὐχῆς, ἐλπίδος τινός. Διον. Ἁλικ.

Ἐπιτωθάζω, Μ. άσω (τωθάζω). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ· καὶ μετὰ Δοτικ. καὶ μετὰ Αἰτιατ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτωθασμός, οῦ, ὁ. Χλεύη, περιγέλοιον. Πολύβ.

Ἐπιφᾷγεῖν, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπεσθίω, Τρωγω προσέτι.

Ἐπιφαιδρύνω, Μ. υνῶ (φαιδρύνω). Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φαιδρὸν, καθαρὸν, λαμπρὸν. ὅθεν, Καλλύνω, καλλωπίζω, καθαρίζω, πλύνω τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 662.

Ἐπιφαίνω, Μλ -ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.) Ἀφίνω, κάμνω νὰ βλέπηται, φαίνηται, δείχνω τι ἐνταυτῷ, εἴς τι, ἐπάνω που, προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος, ἐπιπολαίως, Θεογ. 359. (οὐχὶ δὲ καὶ, βλέπω, ὡς προτάσσει εἰς τὴν ἐξήγ. ταύτης τῆς λεξ. ὁ Βούμας· ψευδὴς γὰρ καὶ πάνυ παράλογος, ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἡ ἐπεξηγητής του αὐτη.) — Παθ. καὶ Μεσ. Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι ἐπί τι, εἴς τι, πλησίον που· ἐξαιρ. ἐμφανίζεται, λάμπει, φεγγει ἀνατέλλει τι ἀφιδίως, κατ' ἐπιφαινόμενον, Αἱ συμπίπτουσαι, συμβαίνουσαι περιστάσεις· τὰ συμπτώματα πάθους τινός. Ἱππκρ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ ἐμφαίνηται, ἐμφανίζηται τί, εὐγαίνῃ εἰς τὸ παρόν π. χ. πεπιφ.

τῆς ἡμέρας, Ἡ αὐγή, χαρηγή, τὰ ἐφημερέματα, τὰ χαρτάγματα· ἔξαιρ. τὸ νὰ ἐμφανίζηται Θεός τις ἢ ἄνθρωπος ἀπροσδοκήτως, ἀοέλπιστα φέρων βοήθειαν. — 2) Τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος, ἡ ὄψις πράγματός τινος. Τὸ πρόσωπον· τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τοῦ τρόπου τοῦ φορτίματος ἀνθρώπου ἢ λόγου ζώου, τοῦ σχήματος, τοῦ εἴδους πράγματός τινος· πολιτικὸν ἀξίωμα, τιμή, δόξα, ἀξία, δύναμις, ῥήμη· ἐν γένει, Τὸ φαινόμενον, τὸ εἶδος, ἡ ὄψις. — 3) Τὸ θαῦμα, ὁ θαυμασμός, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἀπροσδόκητόν τι πρᾶγμα· ὑπό μέγεθος τῶν εἰκὼν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησαν Ἰταλίας. Παρὰ τοῖς Ἑλλ. δὲ, ἀντὶ τοῦ, Θεοφάνεια. (ᾱ) παρὰ τὸ

Ἐπιφᾱνής, ές, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, εἶναι ὁρατόν, φανερόν, ἐξαίρετον, περίφημον, ἐπίσημον, περίβλεπτον, ἔνδοξον· Ἑπτ. ἐπιφανῶς.

Ἐπιφᾰνία, ἡ· = ἐπιφάνεια.

*Ἐπιφάνεια, ων, τὰ, ὑπκκ. Ἱερά, Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφανείων, παρὰ Χριστιανοῖς.

Ἐπίφαντος, ὁ, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· ὡς τὸ, ἐν φάει· Ὅ,τι ξῇ, βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· Σφκλ. Ἀντ. 841. Valck. ἐν Φοιν. 1349.

Ἐπιφαρμᾰκεύω, Μ. εὔσω (φαρμακεύω). Ἰατρεύω τινὰ προστάτ., εἴς τι, μετέπειτα.

Ἐπιφαρμάττω, Μλ -ξω· = τῷ προηγμ.

Ἐπίφᾰσις, εως, ἡ· = ἐπιφάνεια. Τὸ ἐξωτερικῶς φαινόμενον, ὄψις, πρόσωπον. — 2) Δήλωσις, παράστησις διὰ λόγου· ἀπόδειξις. Πολβ. 26, 5. 4, 11.

Ἐπιφατνίδιος, καὶ ἐπιφάτνιος, ὁ, ἡ (φάτνη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς φάτνην, εἰς τὸ παχνί. Ξενοφ.

Ἐπίφᾰτος, ὁ, ἡ (φημί). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυσφημισμένον, ἔχει κακὸν ὄνομα.

Ἐπιφαύσκω, = ἐπιφάσκω, Φαίνομαι καὶ λάμπω, φέγγω, ἀνατέλλω. — 2) Κάμνω, ἀρχίνω νὰ λάμπῃ, φέγγῃ τι.

*Ἐπιφαύω = ἐπιφαύσκω, Ν. Δ.

Ἐπιφᾰ́ρβω, (φάρβω). Εὐγάνω εἰς βοτκήν, ἀρχίνω νὰ βόσκῃ τι ἑλαύνων, διώκοντάς το ἐπάνω εἰς τινα τόπον, νὰ βόσκῃ ἀπειρώντας· ἐπὶ ποιμένων. Μέτ. Βόσκει ἐπί τινα τόπον· ἐπὶ ποιμένων, ἀγελῶν, Ηλιόδ. Ἀλεξ.

Ἐπιφέρω, Μ. ἐποίτω. Ἀορ. α΄. ἐπήνεγκα. Ἀόρ. β΄. ἐπήνεγκον (φέρω, ἀνωμ.) Φέρω, κουβαλῶ, ἢ κομίζω τι προσετι που, μετέπειτα, ἐπί τι, ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· ἔξαιρ. κατὰ σημ. ἐχθρικήν. Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ συντξ. «τοῖ βαρείας χεῖρας ἐποίσειν Θέλει βάλει τὸ βαρὺ χέρι του ἐπάνω του, θέλει τὸ κάμει νὰ τὸ αἰσθανθῇς, τοῦτ' ἔστι θέλει σὲ μεταχειρισθεῖ ἐχθρικῶς, Ἰλιάδ. Α, 89. ἔτι δὲ καὶ «χειρας ἐποίσειν ἁπλῶς, Ὀδύσ. Π, 438, (περιττέον οὐχ εὑρηταί που παρ' Ὅμ. ἡ λεξις.) Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ πολλάκις, «πιφέρω τινὶ πόλεμον· Πολεμῶ, κινῶ πόλεμον κατά τινος· ἐν γένει, Ἐπιφορτίζω, ἀποδίδω τι εἰς τινα, λέγω ὅτι αὐτὸς εἶναι αἴτιος, τὸ κοινὸν ῥίχνω τὸ φορτίον ἐπάνω του· ἐπιπλήττω, κατηγορῶ τινα διότι, «πιφέρω τινὶ αἰτίαν, διαβολήν, συμφοράν, ἀνειδος, κ. τ. τ. ἐπὶ πάντος φορτικοῦ, ὀχληροῦ, δυσαρέστου, λυπηροῦ πράγματος, ὥστε πολλάκις φαίνεται χρησιμεῦον ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμάω, σημτ. 3. «πιφέρω τινὶ μωρίαν· Κατηγορῶ τινα ὡς μωρόν· «πιφ. θανάτους ἀνθρώποισιν, Γίνομαι αἴτιος θανάτου εἰς τοὺς ἄνθρ. — β΄.) κατὰ καλὴν σημτ. Προτείνω, ἔξαιρ. ἐπὶ πατησιδήποτε ἱερᾶς προτροπῆς, ἀμειρώτεως, θυτίας, λοιβῆς προσφερομένης εἰς θεῶν ἢ νεκρῶν τιμήν, «πιφ. θεοῖς ἱερά, τάφῳ χοάς, κ. τ. τ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 350, Ἰουλν. σλ. XI. ὀργὰς ἐπιφ. τινὶ» Τρέπω τὴν κλίτιν, τὴν εὐνοιάν μου πρός τινα, «πάρτων τε Ἀτρέως εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τιτταρῶνι διὰ ἴδια κέρδη». Θεόκ. 8, 83. — γ΄.) Προσθέτω, προστάπτω, ἔξαιρ. μεταχειρίζομαι ἐπιστατοῦντι, δίδω παραγγέλματα εἰς τι· ὡς τὸ, ἐπιτίθημι, σημ. 6. Ἀναπληρῶ εἴς τι τὸ ἐλλεῖπον· παρέχω, ἀποστέλλω τι ἐπειτα. — δ΄.) Ἀναφέρω τοὺς λόγους ἄλλου τινὸς προτέρων εἰς διήγησιν ἢ εἰς σύγγραμμά μου, τί εἶπε, τί συνέγραψε περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ ἄλλος τις· ἐν γένει, Διαλέγομαι, διηγοῦμαι περί τινος. — Μετ. Κομίζω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, μαζώνω, βαστῶ ἐπάνω μου· ἔχω ὀπίσω, κατόπιν μου ἀκολούθους· μετὰ αἰτ. «πῶδωρ ἐπιφερόμενοι». Στράβ. «μηδὲν ὅπλων ἄρτιον ἐπιφερόμενοι». Πλούτ. Παῦ. ἀπολύτ. Ἐρχομαι κατόπιν· γεννῶμαι ὕστερα· γίνεται, συμβαίνει τι ὕστερον, ἀργότερα· «οἱ ἐπιφερόμενοι» Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· «τὰ ἐπιφερόμενα» Τὰ μετέπειτα ἢ ἀργότερα γιγνόμενα, συμβαίνοντα· τὸ μέλλον. — β΄.) Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον του, Ἡρόδ. 8, 61. «ὅταν θάλατταν μεγάλη ἐπιφέρηται». Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 20. Ὅταν ἡ ταραγμένη θάλασσα, τὰ κύματα κτυποῦν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον. ἔτι δὲ καὶ διὰ λόγου, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω τινά.

*Ἐπιφεύγω (φεύγω, ἀνωμ.) Φεύγω πρός, εἴς τι μέρος, προστάτ. ἀφ' οὗ

*Ἐπίφευκτος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε, τὸ ὁποῖον ἢ διὰ τὸ ὁποῖον φεύγει τις.

Ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ (ἐπιφημίζω). Ὅστις ἀποδέχεται, ἐπαινεῖ τι, τὸ εὑρίσκει καλόν, ὀρθόν, δίκαιον. Ἡσ.

Ἐπίφημι, Μλ -φήτω (φημί). Ὑποσχομαι, βεβαιώνω τι· Εὐρ. — 2) Ἀποδέχομαι, στέργω, ἐπικυρώνω τι· Πλτχ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 130.

Ἐπιφημίζω, Μλ -ίσω (φημίζω). Λέγω, πρός τινα μεταχειριζόμενός τι, λόγους προτεμαντικοὺς τοῦ μέλλοντος, εἴτε ὡς τύχην ἢ κατάραν, εἴτε εὐαρεστείας, ἢ δυσαρεστείας ἠλωτικούς· παράδειγμα τούτου τὸ παρ' Ἡρόδ. 3, 124. ὅπου ἀντὶ τῆς ἐνεργ. διάθ. κεῖται ἡ μέση. Ἔτι δὲ, ἐπονομάζω, ἢ δίδω ὄνομα, παρανομ. εἴς τι κατά τινα προτεμαστίαν ἢ οἱ ἀπὸ τὸ λοιπὸν καὶ ἀνηκόν τῆς ψυχῆς ἐμελλε καθέξειν, ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα· μυελὸν δὲ πάντα ἐπεφήμιστο. «Ἱλιάτ. Τιμ. σλ. 73. D. Dorn. Char. 550. Wyir. ep. cr σελ. 156. παρβλ. ἐπιφήμητμα, ἐπιφημισμός, φήμη· 2) «πιφημίζω τινὶ δαίμονας, ἢ θεούς· Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν πράγματός τινος εἰς τοὺς Θεοὺς ὡς πρωταιτίους αὐτοῦ, Wolf ἐν Δεπτ. σλ. 346. παρβλ. Ast. ἐν Πλτ. Νμ. 6, 15. σλ. 313. Ὅθεν ἐν γένει, ἀναφέρω, ἀποδίδωτι εἰς τινα, λέγω ὅτι αὐτός εἶναι αἴτιός τινος· μετὰ αἰτ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν εὐτυχοῦς προτεμαστίας — 3) Προφητεύω, προλέγω, ἐξηγοῦμαι τι κατά τι ἢ ἀπὸ κάποιον προφητικὸν σημεῖον· Πλούταρχ. «πολλὰ τῶν ἀσήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦν» q) = ἐπίφημι· σημ. α. Συγχέεται δὲ πολλάκις ἡ λξ. τῇ, ἐπευφημέω, Lobeck ἐν Φρ. σλ. 596. ἀφ' οὗ

Ἐπιφήμισμα, ατος, τὸ. Παυδήποτε σημεῖον διδόμενον εἰς τι, κατά τι, ἐπί τι, ἔξαιρ. θεῖας εὐαρεστείας, συγκαταινέσεως, ἢ ἐπιβεβαιώσεως, εἴτε διὰ προγνωστικῶν ἢ προφητικῶν, εἴτε δὲ αὐρικῶν σημείων δηλουμένης — 2) Ὁποιαδήποτε ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν φέρον, τὸ ὁποῖον δηλοῖ ἐξαιρετότητα.

Ἐπιφημισμός, ὁ. Δήλωσις εὐαρεστείας· ἐπικύρωσις ἢ ἀποδοχή, ἔξαιρ. διὰ θείων σημείων —Ἀναγόρευσις καὶ καθοσίωσις, ἤτοι τὸ νὰ ὀνομάζῃ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφιερώνῃ.

Ἐπιφθάνω, Μλ -σω (φθάνω, ἀνωμλ.). Προφθάνω τινά ἢ τι· Μτχ. ἀόρ. ἐπιφθάς, Ετρχμ. 217, (ἀπω, Ἐπκ. — —. Ἀττ. υ -).

Ἐπιφθέγγομαι, Μ. ξομαι (φθέγγομαι). Λέγω, ὁμιλῶ, ψάλλω, τραγῳδῶ, κράζω· παίζω μουσικόν τι ὄργανον· ἠχῶ ἐνταυτῷ προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπίφθεγμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐψάλθη, ἐτραγῳδήθη προσέτι, ἅμα μέτι ἢ ἐνταυτῷ· προσφώνημα, εὐφημία.

Ἐπιφθίνω, Μλ - φθίσομαι (φθίνω, ἀνωμλ.). Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀποζήτκω, ἀφανίζομαι ἀπό τι, διά τι· (φθι).

Ἐπιφθονέω, Μλ -ήσω (φθονέω) τινί τι. Ζηλεύω· τινὰ διά τι· ἀπαρνοῦμαί τινά τι, δὲν συγχωρῶ τι εἰς τινα ἀπὸ κακίαν μου, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι διὰ φθόνον, Ὀδύσ. Δ, 149 — 2) Μισῶ τινα, Ἡρόδ.

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ. Ὅστις φθονεῖται, ὑπόκειται εἰς φθόνον, κατηγορεῖται, δυσφημίζεται, ὅστις εἶναι ἀξιομέμπτος, ἀξιοκατηγόρητος — 2) Ὅστις μισεῖται, προξενεῖ μῖσος, κάμνει, δίδει αἰτίαν νὰ τὸν μισοῦν «πίρ. πρὸς τῶν πλησίον,α Ἡρόδ. 7, 139 — 3) ἐνεργ. Ὅστις φθονεῖ, μισεῖ· Ἐπῤῥ, ἐπιφθόνως.

Ἐπίφθορος, ὁ, ἡ (φθορά). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς φθοράν, εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον· — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, εἶναι φθοροποιόν, ὀλέθριον· Πολβ.

Ἐπιφθύζω, Δωρ. ἐπιφθύσδω· ταὐτοσήμαντον τῷ ἐπιπτύω, Πτύω, φτῶ ἐπάνω εἴς τι, προσέτι, ἐνταυτῷ· εὑρηται μόνον ἐν τῷ Δωρκ. τύπῳ παρὰ Θεορτ., 2, 82. 7, 127. Ἐπὶ ἐπιπτύσεως ἐν ταῖς μαγικαῖς ᾠδαῖς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ὁ τὴν μαγίαν ἐκφράζων ἢ φίλων ἐμποδίζει τὴν εἰς αὐτὸν ἐνέργειάν της· «ἐπιφθύσθοιτα» Ὡς ἁπλοῦν εὑρηται μόνον πτύω, οὐχὶ δὲ φθύζω, ἢ φθυσδω.

Ἐπιφιλοπονέω, καὶ μέσ. ἐπιφιλοπονέομαι, Μλ-ήσω (φιλοπονέω) τινί, Πλουτ., κάμω, μεταχειρίζομαι ἔργον τι μὲ ἐπιμέλειαν, ζῆλον, ζέσιν, προθυμίαν· Ξεν. Οἰκον,

Ἐπίφλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἐξεχούσας, φουσκωμένας, εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φαινομένας τὰς φλέβας, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτέλ. Ζ, ἱστ. Α΄. 11. «πίφλεβος κύων.»

Ἐπιφλεγμαίνω, (φλεγμαίνω) Ἔχω φλεγμονήν, φλόγωσιν ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινός· Ἱπποκρ. σελ. 735.

Ἐπιφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Ἀνάπτω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι, φλογίζω, κατακαίω, ἀφανίζω τι διὰ πυρός· «πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην, νεκροὺς» Ἰλιάδ. Β. 455. Ψ, 82. Τρπκ. Διερεθίζω, παροξύνω, τὸ κοινὸν φωτιζω, ἀνάπτω τινὰ εἰς πόλεμον, εἰς ἔρωτα, εἰς μῖσος κ. τ. τ. ὡς τό, ἐπεγείρω· ἔτι δὲ καὶ Λαμπρύνω, φωτίζω, κάμνω ἐνδοξότατα ἢ τι· «πίφλ. πόλιν ἀοιδαῖς» Πνδ. Ο΄λ. 9, 34. — 2) ἀμετβ. Καίει, αὐγάζει ἀκόμη φλόγας, λάμπει, φέγγει τι, Πνδ. Πῦ. 11, 69.

*Ἐπιφλογίζω, Μλ -ίσω (φλογίζω). Καίω, ἀνάπτω τι ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τινός· προξενῶ φλόγωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινός· Ἱατρ. ἀφ' οὗ

Ἐπιφλόγισμα, ατος, τὸ· Τὸ φλογισμένον μέλος, ἢ φλόγωσις. Ἱππ. σλ. 1253.

Ἐπιφλογώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ φλόγωσιν Ἱππ. σλ. 191.

*Ἐπιφλυκταινόομαι, ὡς παθ. (φλυκταινόομαι). Ἀποκτῶ, αὐγάζω εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματός μου φλυκταίνας, φυσκαλίδας, φουσκαλίδες, σπυριά.

Ἐπιφλύω, Μ. ὑσω (φλύω). Ἐκχέω, ἐκφράζω, λέγω κατά τινος ἀπρεπεῖς, ὑβριστικούς, ἐγγιστικούς, λόγους· μετὰ δοτ. Ἀπλ. Πδ. 1, 481 (υ)

Ἐπίφοβος, ὁ, ἡ (φέβος). Τρομαγμένος, κατατρομαγμένος· ὅστις ὑποκύπτει εἰς φόβον — 2) Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φόβον, ὑγειτινίασις ἐπίφοβος καὶ ἀπίστευτος. Πλούταρχ. Πύρ. 7.

Ἐπιφοινικίζω, Μλ. -ίσω (φοινικίζω). Κλίνει τὸ χρῶμά μου εἰς τὸ φοινικοῦν, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς φοινικοῦν, ἄλικον.

Ἐπιφοινίσσω, Μλ. -ξω (φοινίσσω). Κοκκινίζω, κάμνω κοκκίνην τὴν ἐπιφάνειάν τινος· — 2) ἀμτβ. = τῷ προηγμ.

Ἐπιφοιτάω, Μλ. -ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω, συχνάζω που προσέτι, ἢ ἐργώτερα, ἐπισκέπτομαί τινα συχνά· μετά δοτ. Παρ' Ἡρόδ. 7, 16. φαίνεται συντεταγ· μετά αἰτ., ἔστιν ὅμως ἀμφβ. — 2) Μεταφ. Περνῶ, διαβαίνω, ἢ ἔρχομαί που περαστικά· ἔτι δὲ καὶ ἐχθρικῶς. Ὁρμῶ, ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς ἐχθροῦ τόπον, κάμνω ἐπιδρομάς. Θεόδ. ἀφ' οὗ

Ἐπιφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ, συχνάζῃ τίς που· ἔλευσις, ἔρχομός που, σύχνασμα· — Ἐγχάραγμα, σκάλισμα εἴς τι· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἐπιφοίτησις θεοῦ, «Ἔμπνευσις, φώτισις. Ἰωάν. Ἀρχ. ΙΖ'. 2.

Ἐπίφονος, ὁ, ἡ (φόνος) Φονικός, διαπραττόμενος διὰ αἵματος Αἰτχυλ. Εὐμ. 368.

Ἐπιφορά, ἡ (ἐπιφέρω). Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλήσῃ, τὸ νὰ κομίζῃ τις τί που προσέτι, ἐπίτε, πρός τι· 2) Προσθήκη εἰς τὴν πληρωμήν, εἰς τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν, Θουκυδ. ς'. 31. Δίοδ. Σικ. ΙΖ'. 94. 3) Ἐκ τοῦ Παθ. δὲ, Αἰφνίδιος καὶ ὁρμητικὸς ἔρχομός, παρουσία τινός· ἐπιδρομή, ἐχθροῦ ἔμβασμα, προχώρησις μὲ ἔξαφνον ὁρμὴν εἴς τι μέρος· ἐπιφορὰ ὑδάτων, ἀνέμων, βακρύων· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν βακρύζουν, ἄλλως αἰγίλωψ, φίστολας. 4) Συλλογισμός, συμπέρασμα, πόρισμα· προσθήκη.

Ἐπιφορβέω, Μλ. -ήσω (φορβέω). Βόσκω, μεταφ. Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 105. ἡβατάνης ἐπιφορβεῖ βοῦς ὅπου μέντοι δύνανται καὶ ὑπρτντ. τοῦ φέρβω εἶναι.

Ἐπιφορέω, Μλ. -ήσω (φορέω) = ἐπιφέρω· Φέρω, κουβαλῶ, βαστάζω τι, ἐπίτε, μέσα που· ἀφ' οὗ

Ἐπιφόρημα, ατος, τό, συνήθ. κατ' πληθ. ἀρθμ. Πᾶν ὅ,τι φέρεται ὑστερώτερα, μετέπειτα ἐξαιρ. τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν γλυκύσματα, ὀπωρικά, ζυμαρικά, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 133.

Ἐπιφορικός, ἡ, όν (ἐπιφορά). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, κινεῖται, προχωρεῖ, εἰσέρχεται μὲ βίαν, σφοδρότητα, ὁρμήν, Ἔρμογ, καὶ Ἀριστοτέλ. Β'. 470.

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ (ἐπιφέρω) Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι ἔπειτα ἢ κατόπιν τινός. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠθεῖ, ἀμπώχνει τι ὀπίσθεν, διώκει τι ἐμπρός, ἐξαιρ. ἐπὶ εὐημερίας ἤτοι ἀνέμων καλῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸν πλοῦν· — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατηρτισμένον, ὅ,τι κλίνει, βαίζει κάτω· οὕτω καὶ ἐπὶ ψυχικῶν κλίσεων· ὅ,τι κλίνει, ἔχει κλίσιν εἴς τι — 3) Ἐγκαρτερημένη, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, συχνὰ συλλαμβάνουσα, Ἱππ. Ἐπῤῥ. ἐπιφόρως.

Ἐπιφορτίζω, Μ. ίσω (φορτίζω). Φορτόνω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον· προσθέτω, βάλλω περισσότερον φορτίον. Γεωπον. Θ'. ιδ'. 6. Παθ. ἐπιφορτίζομαι, Παίρνω μέρος, φορτίον ἀκόμη περισσότερον ἐπάνω μου.

Ἐπίφραγμα, ατος, τό (ἐπιφράσσω). Παν δήποτέ τι μὲ τὸ ὁποῖον κλείομεν, στουπώνομέν τι ἐπάνω ἀνοικτόν· στούπωμα, σκέπασμα.

Ἐπιφραδέως, (ἐπιφράζομαι). Ἐπῤῥ. Συνετῶς μὲ φρόνησιν, στοχασμόν, γνῶσιν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν. Ἀπολλ. Ἀργ.

*Ἐπιφραδμοσύνη, ἡ, ἀναγνοσ. παρ' Ἡσ. Θγν. 658. ἀντὶ ὑποφραδμοσύνη.

Ἐπιφράζομαι, Μλ. -άσομαι, μέσ. Ἀόρ. ἐπεφρασάμην, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. παθ. ἀόρ. ἐπεφράσθην, Ὀδσ. Ε, 183 (φράζομαι, ἀνμλ.) Βουλεύομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, στοχάζομαι, μελετῶ, μοί ἔρχεταί τι εἰς τὸν νοῦν· φροντίζω διά τι· μετὰ ἀπρμφ. «οὐδὲ οὔτις ἐπεφράσατο οὐδ' ἐνόησε μητρὸς ἑῆρύσαι.» Ἰλ. Ε. 665. «ὡσαύτως καὶ «οἷον τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι· τὸ ἡμτ. Τί ἦτον αὐτὸ ὁποῦ σήλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ εἰπῇς, Ὀδσ. Ε, 183. — 2) Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω «ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται ὅλεθρον.» Ὀδ. Ο. 444. «βουλὴν» Ἰλ. Ν, 711. «τέχνην» Ἡσ. Θγν. 160. ὡς τὸ μήδομαι· — 3) Παρατηρῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Θ, 94. 533. Γνωρίζω, Σ, 93. — Ἐξευρίσκω, συμπερκίνω, ἀπεικάζω τι, Ἡρόδ. 1, 48. ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλ. Φ. 410 — 4) Μηνύω τι διὰ τῆς πείρας Ἰλ. Β. 282. = Βλέπω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ· σπανιώτ. κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἐπιφράζω, Λέγω, διηγοῦμαι, προσέτι. Ἡρόδ. 5, 179. — Διορίζω, προστάζω. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσόδ. Θγν. 74. «πεφράδεσθαι, Ἔδειξε, ἐδίδαξε· ὅπου ὅμως ὀρθ. τὸ νὰ ἐλεγῃ, ἀντὶ Ἀόρ. κατ' ἀνάπλ. τοῦ ἁπλοῦ φράζω, ὡς ἐν τοῖς Ὅμ. μαρτυρίοις.

Ἐπιφράσσω, Ἀττ. άττω, Μλ. -ξω (φράσσω). Φράζω, στουπώνω, σκεπάζω τι, βάλλω ἐπάνω σκέπασμα ἢ στούπωμα.

Ἐπιφρίξ, φευδ. ἀγγλ. Ἰλ. Π. 63, ἀντὶ, ἐπὶ φρίξ, ἰδὲ φρίξ.

Ἐπιφρίσσω, Ἀττ. ρίττω. Μλ. -ξω (φρίττω, ἀνμλ.) Ἀνατριχιάζω, γίνεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματός μου ὁρμιθία, ἀθρεία. ἐξαιρ. ἐπὶ ὑδάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια συμβρόνεται, λιγοτσακίζεται ἀπὸ μικρὰ κύματα· ἐπὶ τοῦ φολιδωτοῦ, λεπιδωτοῦ, ἀνωμάλου δέρματος τῶν ἰχθύων κ. τ. τ. Ὀππιαν. Κυν. Α'. 383. «πέποδες ἐπιφρίσσουσι γαλήνης.» Κολυμβοῦσιν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάττης εἰς καιρὸν γαλήνης.

Ἐπιφρονέω, Μλ. -ήσω (ἐπίφρων). Εἶμαι νουνεχής, φρόνιμος, στοχαστικός· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον, τῇ Μτχ. θηλκ. Ὀδσ. Τ. 385. «αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.»

Ἐπιφροσύνη, ἡ (ἐπίφρων). Φρόνησις, στοχασμός, προσοχή, φροντὶς περίτινος. «δῶκεν ἐπιφροσύνην» Ἔδωκε προσοχήν, Ὀδσ. Ε, 437. καὶ «ἐπιφροσύνας ἀνέλοιον Γεοῦ φρονιμος. Τ, 22 — 2) Συμβουλή, Ἱστ. — 3) Παρατήρησις, κύταγμα πρακτικὸς. Ἀρτ.

Ἐπίφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅστις ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει εἴς τι, φυλάττει τίποτε.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) ποιητ. Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του· φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, προσεκτικός, στοχαστικός, Ὀδσ. Ψ, 12. «βουλὴν ἐπίφρονα Φρονίμους συμβουλὰς δίδων. Π, 242. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράγμ. «βουλή, μῆτις ἐπίφρων Γ, 138. Τ, 326. καὶ Ἡσόδ. (ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις.)

Ἐπιφυάδες, αἱ (ἐπιφύω). Βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς φυτῶν. Θεόφρ.

Ἐπιφύλαξ, ακος, ὁ, = φύλαξ. (υ)

Ἐπιφυλάσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (φυλάσσω). Φυλάττω, φυλάγω τι, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἴς τι.

Ἐπιφύλιος, ὁ, ἡ (φυλή). Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς φυλήν τινα, εἶναι διακεδομένον, μοιρασμένον εἰς τὴν φυλὴν ἢ κατὰ φυλάς, μεταξὺ φυλῶν, Εὐριπ. Ἰων. 1577. «πέπλος χθόνιος. (υ)

Ἐπιφυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τὰ παραπτάφυλλα μετὰ τὸ τρύγος, τὸ κοινὸ τσαμπουρολογῶ. Τρπε. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ (φύλλον). Τὰ στιφυλάκια, κοινὸ τσαμπούρια, τὰ ὁποῖα καταφρονοῦν, παραβλέπουν οἱ τρυγηταὶ καὶ μένουν διὰ τοὺς μετατρυγητάς. Τρπ. Καλάμη, καλαμιά, ὅθεν ὁ Ἀρτεμ. Βτρ. 92. ὀνομάζει οὕτω τοὺς μικροὺς λόγου ποιητάς, οἵτινες καταριθμουμένων πάντων τῶν ποιητῶν, ἦσαν οἱ ἔσχατοι, καὶ μόλις ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ αἱ τῶν ἀμπέλ. ἐπιφυλλίδες.

Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ, ἡ (φύλλον, καρπός). Φυτὸν τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἐπί, ἢ εἰς τὰ φύλλα φέρον.

Ἐπίφυσις, εως, ἡ (ἐπιφύω). Πᾶν ὅ,τι φύεται, φυτρόνει, αὐξάνει ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττόν, παρὰ φύσιν. Θεόφρ. Φυτ. 16, 1, 1.

Ἐπιφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστοφ.

Ἐπιφύω, Μλ. -ύσω (φύω, ἀνμλ.). Ἀφίνω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ τι ἐπάνω, πλησίον που, προσέτι — 2) Ἀμτ. κατὰ παθ. διάθ. μετὰ ἐνεργ. Παρακμ. ἐπιπέφυκα καὶ ἀόρ. β' ἐπέφυν. Φυτρόνει, βλαστάνει, γεννᾶται, γίνεται τι ἐπάνω, πλησίον που, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Τρπε. «πεφύομαι τινὶ, Πιάνομαι, κρατοῦμαι, γραπατσόνομαι στερεὰ ἀπό τι· προσκολλῶμαι, περιπλέκομαι εἰς τι· «πεφ. τοῖς ἀδικοῦσι τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ. Δέν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κουτόν, ἀπὸ τὰ κατόπι τοὺς κακούς, τοὺς κατατρέχω· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κυνηγίου, «ὥσπερ θηρίοις σκύλακες», Πλτχ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, πιάνομαι ὀδόντι, Δαγκάνω, πιάνω, κρατῶ σφικτά τι μὲ τὰ δόντια. «πεφύομαι ἀμφοῖν ταῖν χερσῖν, Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφιχτά τι μὲ τὰ δύο μου χέρια. Πολύβ. ΙΒ'. 21. παρβλ. ἐμφύω, σημτ. 2. (ύω, -υ, ύσω, --)

Ἐπιφωνέω, Μλ. -ήσω (φωνέω). Προσφωνῶ, φωνάζω πρός τινα, λέγω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐνταυτῷ, λύγ. Ὁμ. 42. Ἔτι δὲ καὶ ἀντείζομαι, λέγω τι γελοῖον προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιφώνημα, ατος, τό. Προτφωνητὶς· ὅ,τι εἶπε, λέγει τις μεγαλοφώνως· ὅ,τε ἐλέχθη προτέτι, ἐνταυτῷ, μετέπειτα· λόγος ἀστεῖος καὶ κομψός, μέτωρον, νόστιμον κατ' εὐκαιρίαν, ἁρμόδιον εἰς τινα περίστασιν.

Ἐπιφωνηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιφώνημα, εἰς τρόπον ἐπιφωνήματος. Ἐπῤῥ. ἐπιφωνηματικῶς.

Ἐπιφωνημάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιφώνημα. Ἀρρίαν.

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἐπιφώνημα.

Ἐπιφωρέω, Μλ. -άτω, = φωρέω· τινὰ ἐπί τι. (ατω) Συνέσ.

Ἐπιφώσκω (φάσκω) ὡς τὸ ἐπιφαύσκω, Λάμπει, φωτίζει, φέγγει, ἀνατέλλει. — 2) μεταβτ. Κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν.

Ἐπιφωτισμός· ὁ (φωτίζω). Τὸ νὰ φωτίζῃ τις ἤτε τίποτε· τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον πίπτει ἐπὶ τὸ φωτιζόμενον σῶμα· φώτισμα, φέξιμον, φέξη. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 71.

Ἐπιχαίνω, Μλ. -χανοῦμαι (χαίνω, ἀνμλ.). Χάσκω ἐν ᾧ θέλω νὰ πιάσω, νὰ πάρω τι, ἐν ᾧ ζητῶ νὰ μοί δώσουσι τι· ζητῶ τι μὲ ἀνυπομονησίαν. Λουκιαν.

Ἐπιχαιράγαθος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω, ἀγαθός). Ὅστις χαίρει διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου. Στράβ. Α'. σελ. 165. ἀντιδτ. τῷ, ἐπιχαιρέκακος. (ρι)

Ἐπιχαιρεκακέω, Μλ. -ήσω (χαιρεκακέω). Εἶμαι ἐπιχαιρέκακος, χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου· ἀφ' οὗ

Ἐπιχαιρεκακία, ἡ. Τὸ νὰ χαίρῃ τις διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου.

Ἐπιχαιρέκακος, ὁ, ἡ. Ὅστις χαίρει εἰς τὰς δυστυχίας ἄλλων· ἀντιθ. τῷ ἐπιχαιράγαθος.

*Ἐπιχαιρεσίκακος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐπιχαίρω, Μλ. -χαρήσω, καὶ -ρήσομαι (χαίρω, ἀνμλ.). Χαίρω, χαίρομαι διά τι· ἐπὶ ἀν-

πραίπων καὶ πραγμάτων· ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν δυστυχίαν, ἢ εὐτυχίαν ἄλλου τινός. Ἀλλὰ καὶ συγχαίρω, χαίρομαι μαζὶ μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, Ἀρστφ. Θσμ. 314. μετὰ δοτ., σπανιώτ. μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Σφκ. Αἰ. 136. Ἰδὲ Valck ἐν Φοιν. 1549. Ἀμμν. σλ. 81.

Ἐπιχαλαζάω, Μλ. –ήσω (χαλαζάω). Καταχαλαζόω, κατακτυπῶ τίποτε μὲ χαλάζι. Λουκιαν.

*Ἐπίχαλαρος, ά, όν (χαλαρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι χαλαρόν, δὲν εἶναι καλὰ σφιγμένον, τεντωμένον, ταυσμένον.

Ἐπιχαλάω, Μλ. –άσω (χαλάω). Ξελύνω, ξαπολύω σφιγμένον τεντωμένον τι· ξεσφίγγω, ξετεντόνω τι. — 2) ἀμετβ. Ἐκείδω εἴς τι. (ᾰσω)

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εύσω (χαλκεύω). Κτυπῶ ἐπί τι, ἐπάνω εἰς τι μὲ τὸ σφυρί, ἢ τυπόνω τι προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· ἀπὸ ἄκμονι ἐπιχαλκεύω ξίφος. — Κόπτω νομίσματα. 2) ἐν γένει, Ἀποξύω ἤτοι καθαρίζω, παστρεύω τι, τὸ κάμνω ὑαλιστηρόν· ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω καὶ διορθόνω τι τεχνικά· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει τις εἴς τι, μεταβάλλει διὰ διδασκαλίας καὶ τ. τ. τὸν τρόπον, τὸ ἦθός των· καλὰ ἐνενήντα ψυχὲς στερρᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης, καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυπιδίου γαστρὸς καὶ δρυμβρεπιδείπνου, ἀμέλει ἁπάντων, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχειμ' ἄνω Ἀρστφ. Νφ. 421.

Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, τὸ τουρκ. καπλατισμένον μὲ χάλκωμα· ἐπίχαλκος ἀσπὶς, Ἡροδότ. 4, 200.

Ἐπίχαραγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλιτσμένον, τυπωμένον ἐπί τι· τὸ χάραγμα, τὸ τύπωμα, ὁ τύπος. (χᾰ) Ἡσύχ. παρὰ τό

Ἐπιχαράσσω, Ἀττ. άττω, Μ. άξω (χαράτσω). Χαράττω, χαράζω, σκαλίζω, τυπόνω τι ἐπάνω εἰς τι. Πλουτ. καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον, ἢ πρόβατον, ἢ σῦν.

Ἐπιχαρής, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Ὅστις χαίρει, εἶναι χαρούμενος διά τι. – 2) ἐνεργ. Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ χαράν. Αἰσχλ.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μλ. –ίσομαι· σπανιώτ. ἐνεργ. ἐπιχαριεντίζω (χαριεντίζομαι). Ἀστειόζομαι, χωρατεύω προσέτι, διάτι, Λουκιαν.

Ἐπιχαρίζομαι, Μλ. –ίσομαι, Ἀττ. –ιοῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω, δωρίζω, κάμνω χάριν εἰς τινα προσέτι, ἔτι μᾶλλον, τὸ τουρκ. κάμνω τὸ χατήρι τινός· δίδω, ἀρίνω, παραιτῶ τι εἰς τινα διὰ νὰ ἀπαιτήτω, κάμω τὴν θέλησίν του. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. 12.

Ἐπίχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπιχάριτος, ὁ, ἡ (χάρις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἀγαπητόν, γλυκύ, ἀρεστόν, θελκτικόν, κόσμιον, εὐπρεπές. Οὕτω καλεῖται παρὰ Ξεν. ὁ λαγὼς ὡς θήριον ἐπίχαρι καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. 5. σλ. 474. Ε. λέγει ἀτιμάζ ἐπίχαρις κλησθεῖσα Ὠνομάσθη χαριτωμένος διὰ τὴν σιμὴν μύτην του· ἐξαιρ. παρὰ Ξεν. τὸ πλεῖστον ὁ τύπος ἐπιχάριτος, ἐν χρήσει. Bornem.. ἐν Ξεν. Συμπ. 3, 9, 7, 5. Ἐπῤῥ. ἐπιχαρίτως.

*Ἐπιχάριττα, Δωρκ. προστκ. ἀντὶ ἐπιχαρίζου. Ἀρστφ. Ἀχ. 884. (ῐ)

*Ἐπιχαρίττως, Δωρκ. Ἐπῤῥ. τοῦ ἐπιχάριτος. Μετὰ χαρᾶς, προθύμως, ἀμέτως, πρὸς χάριν· Ἀρστφ. Ἀχ. 867 κατὰ τὸ Λξ. Elmsl.

Ἐπίχαρμα, ατος, τό (ἐπιχαίρω). Τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς, ἐξαιρ. τῆς χαιρεκακίας, Valck ἐν Φοιν. 1549. Θωρτ. τ. 20. 2) Χαρὰ περί τινος πράγματος, ἐξαιρ. χαιρεκακία.

Ἐπίχαρσις, σεως, ἡ. Χαρὰ διά τι· ἐξαιρ. χαιρεκακία, περιγέλοιον διά τίποτε· παρὰ τό

Ἐπίχαρτος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Παινόηποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου χαίρει τις· πρόξενον χαρᾶς, χαροποιόν, Σφκλ. Τρ. 1262. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου χαιρεκακεῖ τις, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς χαιρεκακίαν τινός, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τις ἀντικείμενον τῆς χαιρεκακίας καὶ τῆς χλεύης τινός· πεῖχθροῖς ἐπίχαρτα πέπουθαν Ἔπαθα πράγματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν χαιρεκακίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, Αἰσχλ. Προμ. 158. πεπίχαρτές ἐστί τις κακὰ πάσχουσα Χαίρει διὰ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα παθαίνει τις, Θεόδ. καὶ. Πλατ. Ἐπιστ. Η'. πβαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος· Ἐγένετο περιγέλοιος τῶν βαρβάρων.

*Ἐπιχασκάζω, Μλ. –σω (χασκάζω). Ἔχω χάσμα, σχισμάδαν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

*Ἐπιχασμάομαι, Μλ. –ήσομαι (χασμάομαι). Χασμῶμαι, χασμεριοῦμαι, χασμερίζομαι πρεσέτι, ἐντυπῶ, ἐν ᾧ γίνεται τις.

Ἐπιχέζω, Μλ. –χεσοῦμαι (χέζω, ἀμιλ.). Χέζω ἐνταυτῷ, ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιχειλέω, Μλ. –λήσω. Γεμίζω τι ἕως εἰς τὰ χείλη, ἕως ἐπάνω.

Ἐπιχειλής, ὁ, ἡ (χεῖλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὰ χείλη, πρήματα ἐπιχειλῆ Κοινά, ποταπὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν ὅλοι, Πολδ. πλώσσα ἐπιχειλής, Φλύαρος, καὶ ἀπρόσεκτος εἰς τὸ ὁμιλεῖν. – 2) Πᾶν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι σχεδὸν γεμάτον, ἕως εἰς τὰ χείλη· γεμάτον, ὥστε κοντεύει νὰ ξεχειλίσῃ· ὡς τὸ ἐπιστερφές· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ. βίτσα βίτσα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 814. πεποίησε τὴν πόλιν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ, αὐτὶ τοῦ, ὑπερχειλές, Παραγεμάτον, γεμάτον ὥστε ξεχειλίζει, ξεχύνεται· περάμιον ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρῆσαι. Συνέσ. πεῖδον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν. Θεμίστ. – 3) Ὅστις ἔχει τὰ χείλη συμμαζωμένα, σουφρωμένα, καθὼς οἱ γέροντες ὅσοι δὲν ἔχουσι πλέον ὀδόντας. Παῤ Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 55. πτὸ στόμα ἐπιχειλῆ.

Ἐπιχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ξεχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον. 2) Μένω ἀκόμη τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον. Θουκυδ. Α'. 89. ἀπρτπ. Μεταχειμωνιάζει, ξαναγίνεται, ἀκολουθεῖ ἀκόμη ἢ πάλιν νὰ γίνηται κακοκαιρία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείμασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξεχειμωνιάζῃ τίς που· ξεχειμώνιασμα. — 2) Τὸ νὰ μεταχειμωνιάζῃ, νὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμη, ἢ πάλιν ὁ χειμών, ἢ κακοκαιρία.

Ἐπίχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις βάλλει χέρι εἴς τι· μεταχειρίζεται, ἀρχίζει νὰ κάμῃ τι, Πολυδ. 2, 148.

Ἐπιχειρέω, Μλ. –ήσω (χείρ) μετὰ δοτ. Βάλλω χέρι εἴς τι· ἁπλόνω τὴν χεῖρα εἴς τι, πιάνω τι. Ὀδυσ. Ω. 386. 395. πδείπνῳ ἐπιχείρουν, Ἄρχισαν νὰ δειπνήτωσι· ὅθεν, Μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι· ἔχω σκοπόν, κατανοῶ, ἀποφασίζω, νὰ πράξω τι· βάλλω τε εἰς ἔργον, πἐπιχ. ἔργῳ, ὁδῷ κοιλ. τ. τ. Ἡρόδ. Σπανιώτ. μετὰ αἰτ. πἐπιχ. μεγάλα ἔργα Θεογν. 75. Πλάτ. Κρίτ. σλ. 45. C. Κατὰ σκοπὸν τοῦ, ἔχω σκοπόν, θέλω νὰ πράξω τι· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπρμφ. Ξεν., ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ ἐχθρ. σημ. Ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. Ἀριστοτ. Πολ. πἐπιχειρεῖν τοῖς τυράννοις· ἐν τῇ Λογικῇ, Κάμνω συλλογισμούς, πορίσματα, ἐπιχειρήματα, καὶ δι' αὐτῶν ἀποδεικνύω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει, βάλλει χέρι νὰ πράξῃ τις· ἐπιδρομή, ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξαφνος. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, Συλλογισμός, συμπέρασμα· ἀφ' οὗ

Ἐπιχειρηματικός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρημα· ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν τρόπον, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐπιχειρημάτων. Ἐπῤῥ. ἐπιχειρηματικῶς.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις, ἢ νὰ ἀρχίζῃ ἐπιχειρήματι, ἢ νὰ κάμῃ συλλογισμὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τι.

*Ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ κάμῃ τίποτε. Θεόδ. 8, 96. Πλάτ. Τιμ. σλ. 69. D.

Ἐπιχειρητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λογικὸν ἐπιχείρημα· ἡ ἐπιχειρητική, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ποιῇ τις λογικὸν ἐπιχείρημα, Ἀῤῥ. Ἐπῤῥ. ἐπιχειρητικῶς.

Ἐπιχειρίζομαι, = ἐπιχειρέω, Ἱππιατρ. Ἐπιδ. Ε. ἀμφ.

Ἐπιχείριον, τό. ἀμῳβ. τύπος αὐτὶ τοῦ ἐπίχειρον.

Ἐπίχειρον, τό (χείρ) κυρίως, Τὰ ἀργύρια, ἄσπρα, τὰ ὁποῖα παίρνει, ἢ εἰσπράττει τις εἰς βεβαίωσιν τῆς συμφωνίας του μὲ ἄλλον τινὰ περὶ πωλήσεως, ἢ ἀγοράσματος καὶ τ. τ. πράγματός τινος, τὸ συνηθ. Ἰταλ. καπάρα, καπάρι, τουρκ. πέϊ· ὅθεν Μισθός, πληρωμή, ἀνταμοιβή, πἐπίχειρα τελεῖν Θεόκρ. 16, 18. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐναντίαν σημ. αὐτὶ Παιδεία, τιμωρία. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 820. πξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσαι· παρβλ. Schaef. Α. Boe. σλ. 304. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρνημ. χρήσιμος ἡ λέξις.

Ἐπιχειροτονέω, Μλ. –ήσω (χειροτονέω). Κάμνω χειροτονίας διά τι.

Ἐπιχειροτονέω, Μλ. –ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω, ἀποφασίζω, ἐπιβεβαιόνω τι συμφώνως μὲ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων, τὴν ὁποίαν φανερόνουσι σηκόνοντες τὴν χεῖρά των ἐπάνω. Δημοσθ. ἰδὲ χειροτονία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχειροτονία, ας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς γνώμης τῶν πολλῶν ἀπόφασις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος.

Ἐπιχερρονησιάζω, Μ. άσω (χερρονησιάζω). ἐπὶ τόπων. Ὁμοιάζει μὲ χερρόνησον, εἶναι σχεδὸν ὡσὰν χερρόνησος. Στρᾰβ. 6. σελ. 425.

Ἐπιχερσεύω, Μ. εύσω (χερσεύω). Κατοικῶ εἰς τὴν ξηράν, ἢ ἔρχομαι πρὸς τινα εὑρισκόμενον εἰς τὴν ξηράν.

*Ἐπιχεῦαι, Ἐπκ. Ἀπρμ. Ἀόρ. α'. ἐνεργ. τοῦ ἐπιχέω, ἀντὶ ἐπιχύσαι, Ὅμ.

Ἐπίχευμα, ατος, τό. = ἐπίχυσις. ἀμῳβλ. ἀνγν. παῤ Εὐριπ. Ἡρακλ. 892.

Ἐπιχέω, Μ. εὔσω. Ἀόρ. ά. ἐπέχεα· Ἐπκ. ἐπιχεύω, Ἀόρ. β'. ἐπέχυσα, Ἀπρμφ. ἐπιχεῦαι, Ὅμ., ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῷ συνηθ. τύπ. (χέω, ἀμιλ.). Χύνω ῥευστόν τι προσέτι, ἐπί τι· πἐπέχευε νίψασθαι Ἔχυνε νερὸν νὰ νίπτουν τὰς χεῖρας πρό τοῦ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, Ὀδυσ. Ὀδυσ. Α, 136. καὶ ἀλλαχοῦ· τελειότερ. ὑγρὸν ὕδωρ ἐπιχεύαι, Ἰλιάδ. Ω, 303. — Μέσ. Προστάζω, διορίζω νὰ χύσουν τι ἐπάνω που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου· ἐπὶ στερεῶν πραγμάτων πἐπεχεύατο ὕλην, Διώρισε καὶ ἔχυσαν εἰς τὸ καρᾰβὶ ὅρμα, τὸ κοινὸ σαβούρα, Ὀδυσ. Ε, 257. ὑγρὸν φύλλων Ἐπρόσταξε νὰ χύσουν, στρώσουν φύλλα, Ε, 487. ἐν γένει, Ἀναγκάζω τι μὲ ἄλλο τι ἢ εἰς τι. — β') Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν διὰ νὰ πίω, πἐπιχ. ἄκρατόν τινος Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν ἄκρατον οἶνον νὰ πίω εἰς τιμὴν τινος, ἐξαιρ. διὰ τὴν ὑγείαν ἀγαπητοῦ μοί τινος. Θωρτ. 2, 151. 14, 18. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. πἐπιχεῖσθαί τινες Ἀθήν. ς'. σελ. 261. καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου μόνου βασιλέως, Ταῦτον ἐστὶ καὶ τὸ πἐπίχυσίν τινος λαμβάνειν, Πλούτ. εἰς Δημήτρ. 25. πἐπίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίου βατιλέως, Παῤ ἐπὶ ῥευστῶν, Τρέχει, χύνεται που ἀφόβως, μὲ ὑπερβολήν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Συντρέχω, τρέχω που ὁμοῦ μὲ πολλοὺς ἄλλους, πἐπεχύντων Ἐπκ. συγκρ. γ'. πλθ. πρσπ. παῤ Ὑπερτ. πἀντὶ ἐπεκέχυντο Οἱ ἄνθρωποι συνέτρεχον, Ἰλιάδ. Ο, 654. πἀνὰ νῆμα

Π, 295. ὄφρα, β') Ἐκτείνεται, διαδίδεται τι, γίνεται κοινὸν εἰς ὅλους· Πλουτ. χ.

Ἐπιχηρεύω (χηρεύω). Ἀκόμη χηρεύω, εἶμαι ἡ μένω ἀπόχηρος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. τελ. 970.

Ἐπιχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν, εἶναι ἐπίγειον· πολλάκις παρ' Ὁμ. εἴτε ὡς ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων «βροτός, ἀνήρ ἐπιχθ.» εἴτε καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐπίγειος, "Οστις ζῇ ἐπὶ τὴν γῆν, δηλ. ὁ ἄνθρωπος, παρβλ. χαμαί· ἀντιθ. τῷ, ἐπουράνιος. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ., οἵτινες χρῶνται τῇ λέξ. τὸ πλεῖστον τριχαταλ., ἐπὶ πάντων τῶν ἐπὶ, ἡ εἰς τὴν γῆν εὑρισκομένων ὄντων.

Ἐπιχλευάζω, Μ. άσω (χλευάζω). Περιπαίζω, περιγελῶ· Πλούτ. εἰς Νουμ. 22. μετὰ Δοτ.

Ἐπιχλιαίνω, Μλ. -ανῶ (χλιαίνω). Κάμνω τι χλιαρόν, χλιὸν ἑαυτῷ, ἐπίτ., μετέπειτα, Λουκιαν. «ἐπιχλιαίνειν τῇ βελόνῃ τὸν κηρόν» Παθητικ. ἐπιχλιαίνομαι· Γίνομαι ζεστότερος. (χλι, ῠ)

Ἐπίχλοος, ὁ, ἡ (χλόα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πράτινον, πρασινισμένον. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 131. «ἐπίχλοος ποίησις.»

Ἐπιχνοάω, Μλ. -άσω (χνοάω). Εἶμαι σκεπασμένος μὲ χνούδι, μὲ φιλά, λεπτὰ πτερά (καθὼς τὰ πουλάκια ὅταν εὐγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγό) καὶλ. τ. τ. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 672. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν· «ἐλαίρῃσι ἐπιχνοάουσαιν.»

Ἔπίχνοος, καὶ συναιρ. ἐπίχνους, ὁ, ἡ, -ουν, τό (χνόος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του χνούδι, εἶναι μαλλιαρόν.

Ἐπίχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει, εἶναι γεμάτον μὲ χολήν· ὄστεν, ὀργίλος, ὀξύθυμος, θυμώδης. Ἱππκ. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι γονιμῇ, προξενεῖ, πληθύνει τὴν χολήν, «ποίη ἐπιχολωτάτη» Χλόη, ἥτις κάμνει πολλὴν χολήν. Ἡρόδοτ. 4, 58. ὅπου μέντοι ἀμφιβάλλεται ἡ ἀναγν.

Ἐπιχορδίς, ἡ (χορδή), = μεσεντέριον. Ἀρεταῖος Β'. 6.

Ἐπιχορεύω, Μ. εύσω (χορεύω). Πηγαίνω ἅπου χορεύοντας, Συν. — 2) μετβ. Προσθέτω τι εἰς χορὸν θεατρικόν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Κ'. 14.

Ἐπιχορηγέω, Μλ. -ήσω (χορηγέω). Προσθέτω τι ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐξοδεύω, δίδω, βοηθῶ πλουσιοπρόχως· ἀφ' οὗ

Ἐπιχορήγημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι δίδει, προσφέρει, προσθέτει τις εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἐξόδων.

Ἐπιχορηγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, προσφέρῃ τις ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ καὶ = ἐπιχορήγημα.

Ἐπιχράομαι, Μ. ήσομαι (χράομαι, ἀνμλ.). Χρῶμαι, μεταχειρίζομαί τι προσέτι, τίποτε συμφέρον εἰς τὸν τρόπον μου, ὡς βοηθητικὸν μέσον· ἔχω συγκοινωνίαν, συναναστροφὴν μέ τινα, Ἡρόδ. 3, 99. ἔχω ἀμοιβαίας σχέσεις μέ τινα, Θαλ. 1, 41.

Ἐπιχράω, (χράω) ποιητ. Ἐφορμῶ κατά τινος, ἐξαφνίζω, καταπλακόνω τινὰ ἔξαφνα ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ· μετὰ δοτ. ἐπὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ἐπὶ ἐχθρικῶν στρατευμάτων, Ἰλιάδ. Π, 352. 256. «μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχρασσαν Ἔπεσιν κατηπάνω της, τὴν κατεττενοχώρουν, τὸ κοιντ. τῇ φορτώθηκαν, τῆς ἔγιναν φορτιό. δὲν τῇ ἔδιδαν ἡσυχίαν, Ὀδύσ. Β, 50. — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενστ. φαίνεται ὅτι ἦν ἐν χρήσει καὶ μετὰ γεν. καὶ αὐτὶ τοῦ ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 283. «τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχρασσε χερσίν.» (χρᾱ)

*(Ἐπιχράω), Μλ. -ρήσω. Δανείζω προσέτι, ἰδὲ κίχρημι.

Ἐπιχρεμέθω, ποιητ. αὐτὶ ἐπιχρεμετίζω.

Ἐπιχρεμετίζω, Μλ. -ίσω (χρεμετίζω) τινί. Χρεμετίζει, χλιμετρᾷ πρός τι· ἐπὶ ἵππων.

Ἐπιχρέμπτομαι, Μλ. -χρίμψομαι (χρέμπτομαι). Ξηροβήχω, βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ εἰς, ἐπάνω εἴς τι. Λουκιαν.

Ἐπιχρηματισμός, ὁ (χρηματισμός), αὐτὶ τοῦ χρηματισμός, Ἐπιγρ. Περγ. ἰδὲ Λυγγ. Ἑρμ. 3. παρίσθ. α'.

Ἐπιχρησμῳδέω, Μλ. -ήσω (χρησμῳδέω). Προφητεύω ἐπίτ., διάτ., Συντ.

Ἐπιχρίμπτω, (χρίμπτω). Κλίνω, βαίζω, ἀκουμβῶ τι ἐπίτ· λυγῶ τι ἐπάνωδέν τινος· βάλλω τι πλησίον εἰς τίποτε· ποιητ.

Ἐπίχρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλείφῃ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος μὲ χρίσμα, ἀλοιφὴν κλ. τ. τ.

Ἐπίχρισμα, ατος, τό. Παυθήποτέ τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχρισεν, ἄλειψέ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος· χρίσμα, ἔμπλαστρον· χρωμάτισμα, ἀσβέστωμα, κ. τ. τ. Ἀριστοφ.

Ἐπίχριστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χριστμένον, ἀλειμμένον εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του μὲ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπιχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν «ἐπιχ. τόξον ἀλειφῇμι, Ὀδύσ. Φ, 179. «παρειάων Σ, 172. — Μέσ. Ἀλείφομαι, χρίομαι μὲ τίποτε εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ σῶμά μου, Ὀδύσ. Σ, 179. (χρῐ)

Ἐπίχροά, ἡ (χροά). Χρωμάτισμα, βάψιμον· «ποιεῖ δὲ τὸ γεώδες καὶ τὰς ἐπιχροὰς τῶν ὑδάτων» Τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα τῶν νερῶν, οἷον καὶ τὸ τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν πλύνει, βρέχει τις μὲ αὐτό. Ἀθην. Ζ, 5, 42.

Ἐπίχροια, ἡ (χροιά). Χρῶμα, βαφή, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάφη, ἐτυπώθη τι.

Ἐπιχρονίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (χρονίζω). Μένω, διατρίβω πολὺν καιρόν, ἀργοπορῶ που, ἢ κάμνοντας τίποτε· γηράσκω, γηράζω εἴς τι, μὲ τίποτε.

Ἐπιχρόνιος, ὁ, ἡ. Παρὰ δὲ Κικ. Ἀττ. 6, 9. καὶ τριγν. = τῷ ἐπμ.

* Ἐπίχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν· ὅστις εἶναι γέρων, γηρασμένος, παλαιός.

Ἐπίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον· ἔξαιρ. ὅ,τι εἶναι κατάχρυσον, τὸ τουρκβ. καπλατισμένον μὲ πλάκας ἀπὸ μάλαμα· ἀφ' οὗ

* Ἐπιχρυσόω, Μλ -ώσω, Χρυσόνω, μαλαματόνω, μαλαματοκαπνίζω, σκεπάζω τι, τὸ τουρκβ. καπλαντίζω μὲ μάλαμα.

Ἐπιχρωματίζω = τῷ ἐπομ.

* Ἐπιχρώννυμι, καὶ ἐπιχρωννύω, Μλ -χρώσω (χρωννυμι, ἀνμλ.). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν. ἔξαιρ. μὲ χρῶμα, βαφὴν τινα· χρωματίζω, βάπτω, βάφω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιχρωσις, εως, ἡ. Βάψιμον, χρωμάτισμα, ἐπάνωθεν.

Ἐπίχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, ζωμί, ἢ ὅ,τι αὐξάνει τοὺς ζωτικοὺς χυλοὺς τοῦ σώματος, εἶναι πάνυ θρεπτικόν· κατὰ συμπέρασμόν ἁπλῶς ἐκ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 4, 58, σχηματισθεῖσα λέξις, ἐπειδή ἠθέλησάν τινες νὰ μεταβάλλωσι, περιττῶς, τὸ «ποίη ἐπιχολωτάτη» εἰς τό, ἐπιχυλοτάτη.

* Ἐπίχυμα, τό (ἐπιχέω). Πᾶν ὑγρόν, τὸ ὁποῖον ἔχυσέ τις ὡς προσθήκην ἐπάνω εἴς τι· ὅ,τι συρρέει, χύνεται εἰς τι. Σχολαστ. Αἰσχλ. Πμθ. 499.

Ἐπιχυματισμός, οῦ, ὁ. Ἀσήμαντόν τι ἔκφρασις τῶν Στωϊκῶν ἐν τοῖς Σχολ. τοῦ Βίκτ. Ἰλιάδ. Ω, 58. σλ. 600.

Ἐπίχυσις, εως, ἡ (ἐπιχέω). Τὸ νὰ χύνῃ τις ὑγρὸν τι προσέτι, ἐπίτ., εἴς τι· χύσιμον — 2) Τὸ νὰ χύνῃ τις τίποτε ῥευστὸν ἐπάνω εἴς τι ὥστε νὰ τὸ σκεπάζῃ μὲ αὐτό. — 3) Συρροή, τρέξιμον πολλῶν, ἢ τὸ νὰ τρέχωσι πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τινα τόπον — 4) Ἡ πρᾶξις τοῦ προστάζοντος νὰ κυρώσωτιν οἱωνοὶ εἰς τὸ ποτήριον διὰ νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν τινός· τὸ νὰ πίνῃ τις εἰς τινος τὴν ὑγείαν. — 5) Τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χύνει τις ῥευστόν τι.

Ἐπίχυτος, ὁ, ἡ (ἐπιχέω). Πᾶν ῥευστόν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἐπάνω εἴς τι. ἔξαιρ. ὁ ἐπίχυτος, ὑπκ. πλακοῦς, Εἴδος τι ζυμαρικοῦ, ὡς τό, ἔγχυτος. Ἔτι δὲ καὶ νόμισμα, τὸ ἰταλ. μουσδά, χυμένη ἐκ μίγματος ἀργύρου, ἀστημίου, καὶ μολίβδου.

Ἐπίχωμα, ατος, τό. Χῶμα ἁπλῶς, ἢ καὶ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. τό ὁποῖον ἐβγάθη, ἐκουβαλήθη καὶ ἐχύθη ἐπάνω που, ἢ προτέτι εἴς τι μέρος. — Ὀχθη, ἡ χαράκωμα, ὀχύρωμα, δέση, τὸ ἰταλ. μόλε, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουσι ἐπιστωρεύοντες χῶμα ἁπλῶς, ἢ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. παρὰ τὸ

Ἐπιχώννυμι, καὶ ἐπιχωννύω, Μ. -ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.). Χύνω εἴς τι, προσέτι, χῶμα καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ γεμίσω, ὑψώσω τόπου τινός μέρος τι· κατασκευάζω ὀχθην, ὀχύρωμα κλ. τ. τ. χύνωντας χῶμα, λείψανα ἐρειπίων καὶ τ.τ. — Ἐπιστωρεύω, στωρόνω, χῶμα ἐπίτ π. χ. εἰς τάφον· παρακόνω.

Ἐπιχωρέω, Μλ -ήσω (χωρέω). Ὑποχωρῶ, εἰδέλω, δὲν ἐναντιόνομαι εἴς τι, παραβλέπω, συγχωρῶ τὸ σφάλμα τινός, δὲν τὸν τιμωρῶ, δὲν τὸν παιδεύω. τινί τι, Σοφκλ. Ἀντ. 219. πρβλ. συγχωρέω — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω που ἐξαφνα, ὁρμῶ, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν μὲ ἔξαψιν ὁρμῆν, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 27. ἀφ' οὗ

Ἐπιχώρησις, εως, ἡ. Συγχώρησις, παραβλεψις, ἄδεια.

Ἐπιχωριάζω, Μ. -άσω (χωριάζω). Εἶμαι εἰς τὴν χώραν εἰς τὸν τόπον, διατρίβω εἰς τὸν οἰκόν τινος ἐν τῇ χώρᾳ· μετὰ δοτ. Ζῶ, διάγω που, εἰς τινα τόπον. Ἔξαιρ. ἀπροσ. ἐπιχωριάζει, Συνεθίζεται εἰς τὸν τόπον, εἶναι τόπου συνήθεια, τὸ χυδ. ζακόνι, Διονύσ. Ἁλικαρν. εἰς Λυσίαν. «γέγενεσο τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης.» Διόδ. Σικ. Γ', 33. «ταφαὶς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσιν, Αἱ συνήθειες αὐτῶν ταφαί, διαφέρουσι κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὰς ἐδικάς μας.» Ἔτι δὲ καὶ ἐπιχωριάζεται. — 2) Συχνάζω εἰς τινα χώραν, τόπον, πόλιν. κ. ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε Πλάτ. Φαιδ. σλ. 57. Β.

Ἐπιχώριος, ρία, ριον· ἔτι δὲ καὶ δικτλ. (χώρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, γίνεται, γεννᾶται εἰς τὴν χώραν, εἶναι ἐντόπιον· ὅ,τι συνεθίζεται εἰς τὴν χώραν, εἶναι τόπου συνήθεια. Ἐπρρ. ἐπιχωρίως. Ἀρστφ. Σφκ. 859.

Ἐπίχωσις, εως, ἡ (ἐπιχώννυμι). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμῃ τις ἐπίχωμα· ἰδὲ αὐτό.

* Ἐπιψαίρω, Μλ -αρῶ (ψαίρω). Σκάπτω, σκάφτω, ἐλαφρὰ ὀλίγον μόνον τὴν ἐφιφάνειάν τινος, τό κοινότ. ξεπρίζω· «ἐπιφ. κῦμα» Κολυμβῶν, πλέων ἐπάνω εἰς τὰ κύματα κάμνω αὐλακα, αὐλακιάν. Ὀππ.

* Ἐπιψακάζω· πάλαι Ἀττ. αὐτὶ ἐπιψεκάζω. Γοργ. παρὰ Συφ. Συμ, 2, 26.

* Ἐπιψάλιον, τό, (ψάλιον). Ἡ ἅλυσος τοῦ χαλινοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδένεται ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ ἵππου (α).

Ἐπιψάλλω, Μλ ψαλῶ, (ψάλλω). Ψάλλων, τραγῳδῶν παίζω, ἢ παίζων μουσικόν τι ὄργανον τραγῳδῶ ἑναυτῷ. Ἐλλήν. Ἀεῖ.

Ἐπιψαλμός, ὁ. Πτολεμαι. Ἁρμον., Β', 12. κατὰ Βουρέττην, Τὸ νὰ παίζῃ τις εἰσαγωγικήν μουσικὴν πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃ ἢ καθ' αὐτὸ ψαλμῳδία.

Ἐπιψαύδην, Ἐπίρ. (ἐπιψαύω). Ψηλαφητά, ἐπάνω ἐπάνω· Σουίδ.

Ἐπίψαυσις, εως, ἡ. Τό νά ἐγγίζῃ, ψηλαφᾷ, παπατεύῃ τις ἐλαφρά τήν ἐπιφάνειάν τινος. Κλήμ. Ἀλεξ παρά τό

Ἐπιψαύω, Μ. αὐσω (ψαύω). Ἐγγίζω, ψηλαφῶ ζουγραπίζω ἐλαφρά τήν ἐπιφάνειάν τινος· μετά γεν.κ. Ἱππ. Ἀσπ. παρά τοῖς μεταγνστ. δέ, καί μετά αἰτ. παρά τῷ Ποιητ. ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται κατά μετῳρ. σημ. ὡς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσιν. Ὅστις εἶναι ἱκανός νά ἐγγίζῃ ὀλίγον μόνον μέ τήν καρδίαν, τοῦτ' ἔστι νά αἰσθάνηται. Ὀδσ. Θ, 547. ὡς τό, αἰσθάνομαι· τό δέ ἐπιψαύειν φιλοτάτων. Νά ἐκτείνῃ ἁπλόνῃ τις τήν χεῖρα εἰς ἀγάπην, τοῦτ' ἔστι νά ὀράγηται, ἐπιζυμῇ, νά ζητῇ διά νά κάμῃ ἀγάπην· Πινδ. Πυθ. 4, 163.

Ἐπιψέγω, Μλ -ξω (ψέγω). Ψέγω, ἐπιπλήττω, ἐνειδίζω προσέτι, ἐνταῦτῳ.

Ἐπιψεχάζω, Μ. -άσω. (ψεχάζω) τινί τι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141, Σταλάζω, χύνω σταλαγματιάς εἰς τι. Ξεν. Συμπ. Β', 26. οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνά ἐπιψεκάζοντιν ἑαυτούς καί ἀμπεχ. Κλήμ. Παιδ. Β'. Ζήτ.

Ἐπιψέλιον, τό = ἐπιψάλιον. Ἀναλέκτ. Β'. σλ. 237. Q. Mucc. ep. 6. 4.

Ἐπιψεύδομαι, Μλ -εὔσομαι, μέσ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ψεύδομαι, ψευματῶ, λέγω, πλάττω ἐφευρίσκω ψεύματα προσέτι, διά τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 381, καί Λουκιαν.

Ἐπίψηγμα, ατος, τό (ψῆγμα). Ξέσμα, ξύσμα τό ὁποῖον εὐγαίνει ὅταν ξύῃ, ῥινίζῃ, πριονίζῃ τίς τι. ῥινίζῃ, πριονίζῃ κλ. τ. τ. Διοσκ. Ε' 119. κάλός ἐπίψηγμα. Εἶδος ἀμροῦ παρόμοιον μέ ψῆγμα, εὑρισκόμενον εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐπιψηλαφάω, Μλ -ήσω (ψηλαφάω). Ἐγγίζω ἐλαφρά, ψηλαφῶ, παπατεύω τι ἐπάνωθεν. χαϊδεύω· Πλάτ.

Ἐπιψηφίζω, Μ. -ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ψηφίζω). Προβάλλω τι καί ἀφίνω νά κριθῇ, κυρωθῇ διά τῶν ψήφων, διά τῆς γνώμης τῶν ἄλλων μέ ψῆφους, τό σύνηθ. Ἰταλ. mè βότα, ἐπί προέδρου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἰς τάς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ· τινί ἤ καί εἴς τινα, Λουκιαν. Τίμ. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμωνα. Θουκυδ. Α' 87. ἐπεψήφιζεν αὐτούς εἰς τήν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Μέσως, ἐπιψηφίζομαι, Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ τι διά τῶν ψήφων· στέργω, ἀποδέχομαι, δέχομαί τι· λέγω τό, ἔχει καλῶς. ἀφ' οὗ

Ἐπιψήφισις, εως, ἡ. Τό νά προβάλλῃ τίς τι καί νά τό ἀφίνῃ νά ἐπιβεβαιωθῇ διά τῶν ψήφων. — 2) Συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἐπίκρισις, ἀποδοχή, ἐπικύρωσις τήν ὁποίαν κάμνει τις περί τῆς ἀποφάσεώς τινος εἰς τίποτε.

Ἐπιψιμμυθίω, Μλ -ήσω καί ἐπιψιθύω (ψιμμυθίω). Χρίω, ἀλείφω μέ ψιμμύθι, ψιμυθίζω, ψιμυθίζω τινά, ἤ τίποτε. Λουκιαν.

Ἐπίψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς ψόγον, εἶναι ἀξιοκατηγόρητον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 596. ἐπίψογος φάτις. — 2) ἐνεργ. Ὅστις συνηθίζει νά ψέγῃ, κατηγορῇ· φιλοκατήγορος.

* Ἐπιψοφέω, Μλ -ήσω (ψοφέω). Κάμνω θόρυβον, κρότον προσέτι, ἑαυτῷ.

Ἐπιψύχω, Μ. -ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Κάμνω, ἀφίνω ξεπνόν τι νά κρυώσῃ — Δροσίζω, προξενῶ, κατάψυξιν· Ἀπολλ. Ἀρχ. Β', 525. ψυχαῖαν ἐπιψύχουσιν αὔραις.

Ἐπιψωμίζω, Μλ -ίσω (ψωμίζω). Βάλλω ἀκόμι περισσότερον ψωμούς, χαυτιές, δαγκασιές, μπουκοσιές, μουκοσές, μπουκώματα εἰς τό στόμα τινός, τρέφω τινά εἰς τό στόμα. Ἡσύχ.

Ἐπίωγαί, αἱ (ἰωγή). Τόποι τινές εἰς τά παραθαλάσσια, εἰς τούς ὁποίους κοπάζει ὁ ἄνεμος καί τά πλοῖα ἠμπορούν νά καταφεύγουν εἰς αὐτούς ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης καί νά ἀράζουν· καταφύγιον τῶν πλοίων. Ὀδσ. Ε, 404. οὐ γάρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίωγαί, ἀλλ' ἀκταί προβλῆτες.

* Ἐπλάγχθην, Ἀόρ. ἀ. παθ. τοῦ πλάζω.

* Ἔπλαξα, ποιητ. ἔπλασσα, Ἀόρ. ἀ. τοῦ πλάσσω.

Ἔπλε, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀόρ. τοῦ πέλω, κατ' Ἐπκ. συγκρ. ἀντί ἔπελε. Ἰλιάδ. Μ, 11. ὡσαύτως καί τοῦ μέσ. Ἀορ. ἔπλεο ἀντί ἐπέλεο, ἐπέλου, Ἰλιάδ. Α 418. Χ, 281. ἔπλευ, ἀντί ἐπέλευ, ἐπέλου, Ι, 54. καί ἀλλαχοῦ. ἔπλετο, ἀντί ἐπέλετο· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ.

* Ἔπλητο, γ'. πλθ. πρσπ. Ἀορ. παθ. κατά συγκρ. τοῦ πελάζω, εὕρηται μόνον, Ἰλιάδ. Δ, 449. Θ, 63.

Ἐπέγδοος, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἕνα τι ὅλον καί τό ὄγδοον μέρος αὐτοῦ προσέτι, τοῦτ' ἔστιν ἑνιαῖα ὄγδοα ᾗ. ἰδέ ἐπίτριτος· Σουίδ. ὑπόγδοον, τό δανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τό ὄγδοον μέρος λαμβάνῃ τόν δανειστήν, οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

Ἐπόγκος, ὁ, ἡ, (ὄγκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀγκώδες, χοντρόν, παχύ, φουσκωμένον, ἐξαιρ. ἐγγαστρωμένη. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 194. ὑπόγκως γυνή.

* Ἐπογμεύω, Μλ -εύσω (ὀγμεύω). Σχηματίζω, κάμνω ὄγμον, αὐλακιάν· ὑπόγμ. κύκλοις Περιγράφω κύκλον. Τρφ. 554.

Ἐπόγμιος, ὁ, ἡ (ὄγμος). ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἀναλέκτ. Β', σλ. 24. ὑπόγμιος Δήμητρι ἡ Ἡ προστατεύουσα τῶν καρπῶν ἡ τοῦ ὄγρου.

* Ἐποδία, τά, Ἰων. ἀντί ἐφόδια, Ἡρόδ.

* Ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντί ἐφοδιάζω, Ἡρόδ. 9, 99.

Ἐπόδυνος, ὁ, ἡ = ἐπώδυνος.

Ἐποδύρομαι, Μλ -ρθμαι (ὀδύρομαι). Ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνολογῶ προσέτι, ἑαυτῷ, διά τι.

* Ἐποδώκει, Αἰσχλ. Περ. 655. νομίζεται μέν ἀντί γ'. ἐνκ. πρσπ. ὑπρτικ. τοῦ ἐφοδεύω, Φέρω, κομίζω εἰς τήν ὁδόν, δρόμον, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. στράταν· βάλλω τι εἰς κίνησιν, Ἰων. ἀντί ἐφοδεύει, ψευδῶς μέντοι. διέφθαρται γάρ τό χωρίον ἀναμφιβόλως καί ἀναγνωστέον, ἴσως, ἐποδήγει· πρβλ. Ἰλιάδ. 1, 48.

Ἐπόζω, Μλ -οζήσω (ὄζω, ἀνμλ.). Βρωμῶ, μυρίζω· σήπω, σαπίζω, γίνομαι ἤ εἶμαι σαπρός, σάπιος, βρωμερός· παρά τοῖς Ο'.

Ἐποίγω, ἤ ἐποίγνυμι, Μλ -οίξω (οἴγω, οἴγνυμι, ἀνμλ.). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω. Ἀλλ' ἤ τε λέξεις καί ἡ σμπ. αὐτῆς ἐπερείδεται εἰς τό Ὅμηρ. μαρτύριον Ἰλιάδ. Μ, 340. περί τῆς ὁποίας καί οἱ πάλαι ἠμφισβήτουν· ἰδέ ἐπώχατο·

* Ἐποιδαίνω, Μλ -οιδήσω (οἰδαίνω). Πρίσκομαι, φουσκόνω, ἀφ' οὗ

Ἐποιδαλέος, ἐα, έον. Πᾶν ὅ,τι ἐπρίσθη, ἐφούσκωσε· φουσκόνει, πρίσκεται — Ἱπποκρατ. σελ. 544, ἐκ τοῦ

Ἐποιδέω = ἐποιδαίνω.

Ἐποιδίσκω, (οἰδίσκω). Κάμνω τι νά πρισθῇ, φουσκώσῃ. Παθ. = ἐποιδαίνω.

Ἐποικέω, Μλ -ήσω (οἰκέω). Μετοικῶ, πηγαίνω νά κατοικήσω πού προσέτι, ὁμοῦ· ἐξαιρ. εἰς ξένην χώραν ὡς ἄποικος. Ξεν. Κυρ. ν' ἐποικεῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἔτι δέ καί κατοικῶ πού· ἀφ' οὗ

Ἐποικία, ἡ. Τό νά κατοικῇ τις εἰς τινα τόπον, βασίλειον· τό ἰταλ. κολονία.

Ἐποικίδιος, ία, ιον (οἶκος). Πᾶν ὅ,τι ἤ ὅστις ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακός, σπιτικός. Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω εἰς οἶκον. Ἡσύχ. Δημήτηρ ἐποικιδίαν.

Ἐποικίζω, Μλ -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (οἰκίζω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, ἅμα, πλησίον — 2) Κατοικίζω, βάλλω ἐγκατοίκους εἰς τόπον τινά, ἔτι δέ καί = ἐπιτειχίζω.

Ἐποίκιον, τό, (οἶκος). Παρασπιτάκι, καλύβα, ἐπαύλιον ἤτοι σπίτι εἰς ἐξοχήν, τό ἰταλ. καμπάνια. — 2) Σκεῦος, ἀγγεῖον σπιτικόν, ἀμφβ.

Ἐποικίτις, ιδος, ἡ (ἐποικίζω) Τό νά κατοικίζῃ τις τόπον τινά μέ ξένους ἀποίκους.

Ἐποικοδομέω, Μλ -ήσω (οἰκοδομέω) = ἐποικίζω, σημσ. 1 — 2) Ἀνοικοδομῶ, ξαναχτίζω, διορθώνω οἰκοδομήν τινα, ἀφ' οὗ

Ἐποικοδομή, ἡ, καί ἐποικοδόμησις, εως, ἡ. Τό νά οἰκοδομῇ, κτίζῃ τίς τι πλησίον, ἐπάνω που. Τρπκ. ἐπί συνθέσεως λόγου, Συγγράφω, συντάττω λόγον· Λογγῖν. 39, 3.

* Ἐποικοδομία, ἡ, ἰδέ ἐποικονομία.

Ἐποικονομέω, Μλ -ήσω (οἰκονομέω). Οἰκονομῶ, διοικῶ οἰκίαν, εἶμαι ἐπιστάτης εἰς κάνένα σπίτι. ἀμφβλ. ἀνγν. παρ' Ἀριστλ. ἀντί ἐποικοιωνεῖται, Οἰκον. Β'. πᾶσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις.

Ἐποικονομία, ἡ (οἰκονομία). Τό νά προσδέτῃ καί διαμοιράζῃ τίς τι εἰς τίποτε, ἔργων καί παθῶν· ἐποικονομία. Λογγῖν. 11, 2 Διεξοδική ἐπήγησις, ἐπαύξησις εἰς παράστασίν τινα· ὅπου μέντοι καί ἐποικοδομία γράφεται.

Ἔποικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς τινα χώραν· τήν ὁποίαν δέχονται, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας νά κατοικῇ πλησίον των, νά εἶναι γείτων των· Αἰσχ. Πρμθ. 411. — 2) ὡς οὐσ. ὁ ἔποικος, ὁντι του ἔποικος, ἰταλ. κολονίστης· Γείτων, κάτοικος τόπου τινός ἐν γένει, Σφκλ. Ἠλ. 1, 66. Ἔτι δέ καί = μέτοικος.

Ἐποικτείρω, Μλ -τερῶ (οἰκτείρω). Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι τινα διά τι.

Ἐποικτίζω, Μλ -ίσω (οἰκτίζω). Κινῶ τήν καρδίαν τινός εἰς οἶκτον, συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν, Σφκλ. Οἰδ. Ι, 1296. — 2) = ἐποικτείρω, παρ' Εὐρπδ. καί τοῖς ὑστέροις Λογογρ. ἐνίοτε μετά γεν. τοῦ πράγματος· Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα διά τινα δυστυχίαν του· ἀφ' οὗ

Ἐποίκτιστος, ὁ, ἡ Ἄξιος κλαυθμοῦ καί λύπης, ἄθλιος. Αἰσχ. Ἀγ. 1232.

* Ἔποικτος, ὁ, ἡ (οἶκτος). Ὅστις εἶναι οἴκτου, συμπαθείας, ἐλέους ἄξιος, Αἰσχ. Ἀγμ. 1597.

Ἐποιμώζω, Μλ. -ώξομαι (οἰμώζω). Παραπονοῦμαι, ἀναστενάζω, κλαίω διά τι.

Ἔποινος. καί ἔποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται, ἤ ἀνήκει εἰς τό πίνειν τοῦ οἴνου· τό κουτ. εἰς τό ποτήρι.

* Ἐποίστεον, Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐπιφέρω. Πρέπει νά φέρῃ, νά κοβαλῇ, ἤ κοβαλήσῃ τίς που τίποτε, καί λ.

* Ἔποίσω, εις, ει, Μλ. τοῦ ἐπιφέρω, Ἰλιάδ. Α, 89, Ὀδσ. Π, 438.

Ἐπιχέω = ἐποίχομαι.

Ἐποίχομαι, Μλ. -οιχήσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι κου· ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδσ. Α, 143. Ἐπί τό πλεῖστον κατά παρεμβεβλημ. σημσ. τοῦ ὑπηρετεῖν, ὑπουργεῖν. ἀκριβέστ. πάντοσε ἐποιχόμενοι, Ἰλιάδ. Ε, 508, καί πάντη ἀνά στρατόν, Α, 383, καί μετά αἰτ. Πηγαίνω που μέ σκοπόν νά πράξω τι, Ὀδσ. Α, 1524. — Πηγαίνω που νά παρακαλέσω ἤ νά ζητουλεύσω. Ρ, 346, 351. πανδοκεύς τραπέζας ἐποίχομαι· Πλησιάζω εἰς τούς θεούς, διά θυσίας συμποσίου, δείχνω τό πρός αὐτούς σέβας, τήν εὐλάβειάν μου μέ προσφοράς θυσιῶν, Πινδ. Ὀλ. 3, 72. κατ' ἰδιωτ. σημσ. — α') Ἀπτομαι ἔργου τινός, μεταχειρίζομαι νά κάμω τι, ἄνευ πτωτ. Ἰλιάδ. Ε 720. συ-

νήλ. μετά αἰτ. πῆργον ἐποίχομαι. Πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ καθημερινόν ἐπιτήδευμά μου, τὸ κοινῶς νά κάμω, νά κυτάξω τὴν συνηθισμένην δουλειάν μου· πηγαίνω νά τελειώσω ὅ, τι, μ' ἐπρόσταξαν· πηγαίνω νά ἀρχίσω τὸ ἔργον μου, Ἰλιάδ. Ζ, 492. Ὀδυσ. Α, 333. ἡδέρπον ἐποίχομαι, Πηγ. νά ἑτοιμάσω τὸ γεῦμα, τὸ φαγί, Ὀδυσ. Ν, 54. Τά πλείστα ἐπί γυναικῶν. κἠτῶν ἐποιχομένην. Πηγαίνουσα καί τόν ἐργαλειόν (τό τότε σύνηθ. ἔργον τῶν εὐγενῶν γυναικῶν) τοῦτ' ἔστιν, ἀρχίζουσα νά ὑφαίνῃ, ὑφαίνουσα, Ἰλιάδ. Α, 31. Ὀδυσ. Ε, 62. καί ἀλλχ. (τοῦ ῥήμ. ἡ ἔννοια δέν σημαίνει ἐργασίαν ἐπί ποδῶν γινομένην, ἤ τόν τρόπον τοῦ ὑφαίνειν). — β') Ἔρχομαι, πηγαίνω διά νά ποιήσω ἐξέτασιν ὅπλων, τό Γαλλ. νά κάμω revue· περιοδεύω, ἤ διαβαίνων θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι, ἐπιθεωρῶ. πάντα Γλαῦκ. 2, 81. μετά αἰτ. κατίσχε ἀνδρῶν ἐποιχόμενον Ἰλιάδ. Ο, 279. Ρ, 356. παρβλ. Ὀδυσ. Δ, 451. — γ') Κινοῦμαι, φέρομαι μέ βίαν κατά τινος· ἐπί βελῶν, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Α, 50. Πολλάκις ἐπ' ἀνθρώπων· ὁρμῶ, ἐφορμῶ κατά τινος μέ ἱερόν σκηνῶνα, Ἰλιάδ. Ο, 656. Ἔτι δέ καί κατ' εὐθύ, ἀμέσως ἐπιχειρῶ τι ἐναντίον τινός ἐν Κύπρῳ χαλκέῳ. Ἰλιάδ. Ε, 330. παρβλ. Η, 487. Ἐξαίρ. δέ χρῆται ἐπί τοῦ Ἀπόλλωνος, καί ἐπί τῆς Ἀρτέμιδος τῇ λέξ. ὁ Ποιητής ποιᾷ ἀμφοτέρους βελέεσσιν ἐποιχόμενος, ἤ ἐποιχομένη κατεπέφνευσε, ὅπου ἡ Μετοχή τῆς ἐπαλεύτους ἤ προπαλαίστως μόνον, οὐχί δέ καί τῆς ἐχθρικῆς σημασ. ἔννοιαν φέρει, ἐπειδή ὁ αἰφνίδιος, ὀξύς καί ἀνώδυνος θάνατος ἀνδρῶν τε καί γυναικῶν ἀποδίδοτο εἰς αὐτῶν τῶν θεοτήτων τά εὐπετῆ βέλη.

Ἐπ|οιωνίζομαι, Μλ -ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι). Δίδω εἰς τινα εὐτυχῆ τινα οἰωνόν, προφητεύω αὐτῷ εὐτυχές τι, ἤ ἀποδίδω εἰς τι εὐτυχῆ προσημασίαν διά προσφωνήσεως, ἤ δι' ἄλλου τοιούτου τινός τρόπου. πρβλ. ἐπιφημίζω· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 447. Αἰσχλ. Προμ. 936.

Ἐπ|οκέλλω, Μλ -ελῶ (ὀκέλλω) = ἐπικέλλω, ἐξαίρ. ἐπί πλοίων. πέπεισμαι ναῦν τῇ, σκοπέλλω καί τ. τ. — 2) ἀμτβ. Φθάνω, ἔρχομαί που, ἀποπλανῶμαι, χάνω τόν δρόμον, κτυπῶ εἰς τήν ξηράν, εἰς σύρτιν, σκόπελον· ἁρίζω· καταχῶ.

* Ἐπ|οκλάζω, Μλ -σω (ὀκλάζω). Σκύπτω, χαμηλόνομαι λυγῶν τά γόνατα, κάθομαι ἀγκαύκαρα ἐν ᾧ κάμνω τι, ἤ διά νά ἀποφύγω τι. Ἡλιάδ. 4, 17. Ἀγαθ. Προλ. 50.

Ἐπ|οκριάω, Μλ -άτω (ὀκριάω). Εἶμαι τραχύς ἐπάνω, εἰς τήν ἐπιφάνειάν μου, Νίκανδρ. Θηρ. 790.

* Ἐπ|οκρίδες, ατσα, άων (ὀκρίδες). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κυρτώματα, δέν εἶναι ὁμαλόν, ἴσιον· ὅστις εἶναι ὀλίγον κυφός, ὄβρος, τό τουρκ. καμπουριάρης. Jac. ἐν Ἐπιγρ. 8, 154, 3.

* Ἐπ|ολβίζω, Μλ -ίσω (ὀλβίζω). Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινά.

Ἐπ|όλιος, ὁ. Νυκτερινόν τι πτηνόν. Σουϊδ. ἴσως Αἰγόλιος.

Ἐπ|ολισθαίνω, Μλ -λισθήσω (ὀλισθαίνω, ἀμλ.). Ὀλισθαίνω, σκοντάβω, γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ ἐπίτηδες, εἰς τι, ἐνταῦθα, πίπτω, πίπτω ἐπί τό πολύ μεταφορικῶς.

Ἐπ|ολολύζω, Μλ -ύξω (ὀλολύζω). Ἐκβοῶ, φωνάζω, ἀλαλάζω, κουβάζω, προτέτι, διά τι, ἐπί ἀγαλλιάσεώς τε καί ἐπί θρήνων κραυγῆς, ὡς τό ἐπαλαλάζω· ἐξαιρέτως ἐπί ἑορταστικῶν κραυγῶν ἐν θυσίαις, Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 189. παρβλ. ὀλολύζω. Ἡ ἐπί σιμωγῇ ἤ θρήνου χρῆσις τῆς λέξ. ἔστι νεωτέρα. Interpp. ἐν Ἀρτεμ. Ἐπιθ. 520.

Ἐπ|ολοφύρομαι, Μλ -ύρουμαι, μέσ. ἀποθ (ὀλοφύρομαι, ἀμλ.). Θρηνῶ, ἀδύρομαι προσέτι, διά τι, ἅμα (ὑ).

Ἐπ|ομαι, Μλ -έψομαι, Ἀκολουθῶ, μέσ. ἀποθ. τοῦ ἕπω, ὅπερ ἰδέ. Ὅμηρ.

Ἐπ|ομβρέω, Μλ -ήσω (ὀμβρέω). Βρέχει, ῥίπτει πολλήν μεγάλην βροχήν ἤλεις ἐπομβριῶν. Ὅστις κάμνει πολλήν βροχήν, ἀντίστ. τῷ, ἐπαυχμήσας. — 2) ἀμτβ. Εἶμαι κατάβρεγμένος, γεμάτος νερόν, ἀφ' οὗ

Ἐπ|όμβρητις, εως. Τό νά βρέχῃ· βροχή βαγδαία.

Ἐπ|ομβρία, ἡ· Πολυομβρία, πολλαί, ὑπερβολικαί βροχαί, ὑγρασία, πλημμύρα.

Ἐπ|ομβρίζω, Μ. ἴσω. Βρέχω, κάμνω νά καταφέρῃ τις, χύνῃ τις, πίπτῃ βροχή ἐπί τι. Ἱλήμ. Στρωμ. Α'. 7.

* Ἐπ|όμβριος, ὁ, ἡ = ἔπομβρος.

Ἔπ|ομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Πανθήποτε ἐπί τό ὁποῖον ἔβρεξε πολύ· τό ὁποῖον εἶναι ὑποκείμενον εἰς βροχάς.

Ἐπ|ομένως, Ἐπίρ Μετοχ. Ἐνεστ. τοῦ ἕπομαι. Ἀκολούθως, μετέπειτα, ὕστερον, κατόπι, ὀπίσω ἀπό τι, ἄρα, ὅθεν. μετά ὅτι κ.

Ἐπ|όμνυμι, καί ἐπομνύω, ὥσαυτως καί κατά μέσ. διάθ. ἐπόμνυμαι. Μλ. ἐπομοῦμαι, Ἀόρ. Α'. ἐπώμοσα, (ὄμνυμι, ἀμλ.) Ὀμνύω, ὁμόνω, ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον εἴς τι, Ὀδυσ. Ο, 437. μετά αἰτ. πέπιορκον ἐπώμοσεν Ὠρείθῃ εἰς τι μάταιον ὅρκον (οὐχί ψευδῆ, ἀλλά τοῦ ὁποίου τήν ἐκπλήρωσιν θέν ἐστυγχώρησαν οἱ Θεοί) Ἰλιάδ. Κ, 332. ἔτι δέ καί διττῇ αἰτ. πέπιορκον ἐπόμνυμιν Ἀτρεΐδῃ εἰς τούς θεούς ὁμνύων εἰς τό ὄνομα τῶν ψευδῆ ὅρκον. Θέογν. 1195. πρβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 793. ὅθεν καί παρά τοῖς Δογγρ. κεῖται κατ' αἰτ. τό ἀντικείμενον εἰς τό ὁποῖον ὀμνύει τις. Ξνφ. Κρπ. 6, 4, 6. ὡσαύτως ἐστίν ἐν χρήσει καί τό, ἐπιορκέω — 2) Κατά Μτχ. βλῶ τινί ῥήματι προκειμένην, ἐξαίρ. πέπομόσας εἶπεν Εἶπεν ὁρκιστικῶς ἅμα, Ἡρόδ. 8, 5. Ξνφ. Ἀνάβ. 7, 8, 2.

Ἐπ|ομόργνυμι, Μλ. ἐπομόρξω (ὀμόργνυμι, ἀμλ.) Ἀποπαγγίζω, σφογγίζω τι ἀπό τίποτε, τρίβω τι μέ τίποτε διά νά σηκώσω τήν ὑγρασίαν του, νά τό ξηράνω, ἀποστεγνώσω. Μέσ. Σφογγίζομαι, ἀποστεγγίζομαι μέ ἤ εἰς τίποτε· τρίβομαι μέ τίποτε.

Ἐπ|ομφάλιος, α, ον ἔτι δέ καί διτλ. (ὀμφαλός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἤ βάλλεται ἐπί τόν ὀμφαλόν. πβάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον ἐπέτυχεν, ἐκτύπησε τήν ἀσπίδα εἰς τό μεσαίτατον μέρος της, ἴσια εἰς τήν μέσην, Ἰλιάδ. Η, 267. πτύκες ἐπομφάλιοι, Σύκον μέ τό πιάδι του. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80. — 2) τό ἐπομφάλιον, Τό περί, ἤ κατά τόν ὀμφαλόν μέρος· ἐν γένει, τό ὑπογάστριον, προκοιλία (α).

Ἐπ|ονειδίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀνειδίζω) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, διασύρω, βλασφημῶ.

Ἐπ|ονείδιστος, ὁ, ἡ. Ὠνειδισμένος, καταφρονημένος, ὑβρισμένος· ὅστις, ἤ ὅ,τι εἶναι ὀνειδισμοῦ, ἀτιμίας, καταφρονήσεως ἄξιος, —2) Ἐνεργ. ὅστις ἀτιμάζει, ὀνειδίζει. Θεόγν. Χαρακτ. ΙΑ'. 1. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 639. Ἐπῤῥ. ἐπονειδίστους.

Ἐπ|ονομάζω, Μ. -άσω. (ὀνομάζω) τινί, Ὀνομάζω, δίδω ὄνομα εἰς τίποτε παράγων αὐτό ἀπό τινα αἰτίαν· παρονομάζω, εὑγάζω παρανόμι, Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 185. C. ἐνίοτε δέ καί πλεονάστ. μετά τοῦ εἶναι· ἰδέ τόν ἁπλοῦν τύπ. τῆς λέξ. πέπονομάζω τό ὄνομά τινος· Ἀναφέρω τό ὄνομα τοῦ θεοῦ λέγων τίποτε, ἐπικαλοῦμαι τό ὄνομα τοῦ θεοῦ. Παῦ. πτῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται· Εἰς τήν ἐξουσίαν δίδεται τό ὄνομα ὕβρις, τήν παρονομάζουν ὕβριν, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 238. A. ἀφ' οὗ

Ἐπ|ονομασία, ἡ. Ὄνομασία ἀπό τι διά τινα αἰτίαν· ἐπίθετον, παρανόμι.

Ἐπ|ονόμαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τό ὄνομά του ἀπό τινα αἰτίαν, ἔχει παρανόμι. Ἐπῤῥ. ἐπονομάστως.

Ἐπ|οξίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀξίζω) Ξηλίζει, γίνεται τι ξηνόν.

Ἐπ|οξύνω, Μλ. -υνῶ (ὀξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν.

Ἔπ|οξυς, ὁ, ἡ, υ, τό (ὀξύς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν. Τρπκ. ἐπί τῆς γεύσεως· ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ξηνόν, ξηνούτσικον, Ἱππκρ. σελ. 394.

Ἐπ|οπίζομαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἐνστ. καί παρτ. μόνον ἐν χρήσει· (ὀπίζομαι) Κυτάζω εἰς τι ἤ πούποτε καί συλλογίζομαι· μετά αἰτ. ὄθεν, Σέβω, σέβομαι, τιμῶ, συλλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐξαίρ. ἐπί θεῶν, Διός, θεῶν ἐποπίζεο μῆνιν Ὀδυσ. Ε, 146. Τίμ. Λέξ. 291.

Ἐπ|όπισθεν, Ἐπίρ. (ὄπισθεν) Ἀπ' ὀπίσω, ἐξοπίσω, ὀπίσω. Ἡσιόδ. παρ' Ἀθην. σελ. 498.

*Ἐπ|οποί, παρά τό, ἐποψ, Μιμούμενος τήν φωνήν τοῦ ἐποπος, πούπου, καθώς φωνάζει ὁ πούπος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 58. 230.

Ἐπ|οποιία, ἡ. (ἐποποιός) Τό νά ποιῇ, συγγράφῃ, στιχουργῇ τις Ἐπικόν ποίημα· τό ἴδιον Ἐπικός ποίημα, ἀφ' οὗ

Ἐπ|οποικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τήν Ἐποποιΐαν, εἶναι ὑπόθετις ἐπικῆς ποιήσεως.

Ἐπ|οποιός, οῦ, ὁ. (ἔπος, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει Ἐποποιΐας, ἤ ποιήματα ἑξάμετρα.

Ἐπ|οπτάω, Μλ -ήσω (ὀπτάω) Ψήνω ἤ φρυγανίζω τι ἐπάνω εἴς τι, ψήνω τίποτε ὀλίγον μόνον ἐποπολαίως, ἐπάν' ἐπάνω, Ἀθήν. σελ. 121.

Ἐπ|οπτεία, ἡ. Ἐφορεία, ἐπιστασία, φροντίς. 2) Ὁ τρίτος καί ἔσχατος βαθμός τῆς μυήσεως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, παρά τό

Ἐπ|οπτεύω, (ὀπτεύω) Βλέπω, κυτάζω, προσέχω ἐπί τι, παρατηρῶ τι ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης. πέποπ. ἔργα Ὀδυσ. Π, 140. Ἡσιόδ. Ἔρ. 765. ἐν γένει, Ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι· ὡς τό ἐπιδεῖν. Τιμωρῶ, παιδεύω τινά· μετά αἰτ. οὕτω καί πέπαις τινός ἐποπτεύω Καταδικάζω τινά. Αἰσχλ. Εὐμ. 215. — 2) Μυοῦμαι, κατηχοῦμαι, κατηχίζομαι, τόν τρίτον καί ἔσχατον βαθμόν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων. Εἶμαι ἔφορος, ἐπιστάτης τινός· ἰδέ ἐποπτης, σημ. 2. εἰς δήλωσιν τῆς ὑπεροχῆς ἐπιγείου εὐτυχίας παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 747. ἡμᾶλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ

Ἐπ|οπτήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἐποπ. σημ. 1.

Ἐπ|όπτης, ου, ὁ (ἐπόψομαι, ἐφοράω) Ἔφορος, ἐπιστάτης· αὐτόπτης, θεατής, θεωρητής. 2) Ὅστις ἐμυεῖτο τόν τρίτον καί ὕστατον βαθμόν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων· οἱ τά μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μέν μύεσθαι, μετά ἔπειτα δέ, ἐποπτεύειν καί ἔφοροι. Σουϊδ.

Ἐπ|οπτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται, ἁρμόζει εἰς τόν ἐποπτην, ἤ εἰς τήν ἐποψιν.

Ἔπ|οπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ἐφθαλμοφανές, κεῖται πρό ὀφθαλμῶν. Στρβ. 5, 365.

Ἐπ|όπτω, Ὁ ἐνστ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. Μλ. Θέλει ἐπιθεωρήσω, παρατηρήσω, περιεργασθῶ τι, Ὅμ. — 2) Θέλει ἐκλέξω, διαλέξω τι παρατηρήσας, ἐρευνήσας αὐτό. Ἰλιάδ. Ι, 167. Ὀδυσ. 8, 294 — 3) Θέλει πηγαίνω που ἤ πρός τινα διά νά ἰδῶ πῶς ἔχει, τί κάμνει· θέλει ἐπισκεφθῶ τινα, κατά τήν πρώτ. σημ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἀεί τῷ συνηθ. τύπῳ, κατά τήν δευτ. δέ, τῷ Ἐπικ. ἐπέψομαι· εἰς ἀποπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόν-

των χρόνων χρησιμεύει τό, ἐφορᾶν καὶ ἐπιδεῖν.

*Ἐπορά́ω, Ἰων. ἀντὶ ἐφορά́ω, Ἡρόδ.

Ἐπορτά́ω, τό, ὀργάω κατ' ἐπίτ. Σουίδ.

Ἐπορτιά́ζω, Μλ. -σω (ὀρτιάζω) Ἑορτάζω που, μέπα που τὰ ὄργια· μετ' ἀορ. Ἀνακρ. 32 ἐπορτιάζει ἔρως πόλεσιν.

Ἐπορέγομαι, Μ. ξομαι. ὡς μέσ. (ὀρέγω) Ἁπλόνω ἐξαπλόνω τὸ χέρι μου πρός τι, διὰ τὰ πίσω, φθάνω· ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ προσφέρω τι· παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ε, 335. ἐπορεξάμενος Φοίβου τὸν μὲ τὸ ἶφος, ἀνὰ οὗ ἄλλου τελειότερον ἤγχει ὀρέξασθαι λέγει, ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλιάδ. Δ, 307 — 2) Προσφέρω, προτάπτω, προτάττω, ἀτιμῆς οὐτ' ἐπορεξάμενος. Σοφ. 20, 2 — 3) Τρπκ. Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ζητῶ τι ἔτι μᾶλλον. Ἡρόδ. 9, 34.

*Ἐπορά́ω, Ἰων. ἀντὶ ἐφορά́ω, Ἡρόδ. 1, 124.

Ἐπορθριά́ζω, Μλ. -σω (ὀρθριάζω) κυρίως, Ὀρθόνω, σηκόνω, στήνω τι ὀρθά, ἴσια. πἐπορθ. τὰ ὦτα τὸ κοινῶς. Τπλόνω τ' αὐτιά. Συνῆθ. ἐπὶ φωνῆς. Σηκόνω τὴν φωνήν μου ὑψηλά, φωνάζω δυνατά, σκούζω· ἀμετβ. ὁμοιοῦν, φωνάζω. βοᾶ ἐντεῦθεν, μετέπειτα, ἐν ᾧ κάμνω, βλέπω, ἀκούω τι· πἐπορθ. τῇ δὲ λαμπάδιν Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπ. Αἰσχ. Ἀγ. 29. τὸ δὲ πἐπορθριάζω γόοισιν, Θρηνῶ, κλαίω μεγαλοφώνως. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1043. τελειότερον δ' ἂν εἴη, ἐπορθ. φωνήν.

Ἐπορθροβοά́ω, (βοάω, ἀνμλ.) Φωνάζω μεγάλως καὶ ἐπαναληπτικῶς πρός τινα. Seidl. ἐν Εὐριπ. Ἡλ. 140. πἐπορθροβοᾶν γόους πατρίων.

Ἐπορθρεύω, Μ. -εύτω. (ὀρθρεύω). Πράττω, κάμνω τι τὸ πρωΐ· σηκόνομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι πρωΐ· φθάνω τὸν ὄρθρον, καθ. τ. τ. τὸ πρωΐ ὅτης ἀηδόνος ἔωσον ἐπορθρευμένης, Δίων Δόγ. ΙΒ'. σελ. 372. πὡς ἔχουσι ἐπορθρευόμενος διανοεῖσθαι τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. Λουκιαν. ς'. σελ. 289.

Ἐπορθρίζω, καὶ μέσ. ἐπορθρίζομαι = ἐπορθρεύω, ἀφ' οὗ

Ἐπορθρισμός, ὁ. Τὸ καθημέρωμα, σηκώνομαι τις τὸ πρωΐ· νὰ ψάλλῃ τὸν ὄρθρον· ἐν γένει, τὸ νὰ κάμνῃ τίποτε τὸ πρωΐ. πτελωνικῶν κερκυγμῶν ἐπορθρισμοῖς. Πλούταρχ. Η'. σελ. 598. Αἱ γυναῖκες τῶν τελωνῶν τουρβ. κουμπαριάρων, αἱ ὁποῖαι γίνονται τὸ πρωΐ.

Ἐπορθροβόας, ου, ὁ. = ὀρθροβόας. Ὅστις φωνάζει τὸ πρωΐ, ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, τοῦ πετεινοῦ, τοῦ κόκορα. ἀμφβ.

Ἐπορίγνυμαι, (ὀρίγνυμαι) = ἐπορέγομαι, Θεμίστ. Δόγ. Β'. σελ. 33. ποιητ.

Ἐπορίνω, Μλ. -νῶ (ὀρίνω) Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω τινὰ εἴς τι.

Ἐπορκίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφορκίζω. ἀφ' οὗ

Ἐπορκισμός, ὁ Ἰων. ἀντὶ ἐφορκισμός, Τὸ νὰ ὁρκίζηται, ἐπιβεβαίωσή τίς τι μὲ ὅρκον. καὶ

Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁρκίζεται, βεβαιόνει τίποτε μὲ ὅρκον. Πρόκλ. Παράφρ. 253.

Ἐπόρνυμι, καὶ, ἐπορνύω. Μλ. -ἐπόρτω, ἀόρ. α'. ἐπῶρτα (ὄρνυμι, ἀνμλ.) Διεγείρω, διερεθίζω, παρορμῶ, πὡς μοι ἐπῶρτο μένος Ὅττις διήγειρε τὸ θάρρος μου, μ' ἐνεθάρρυνε, Ἰλιάδ. Ω, 93. πτῇ θεὸς ὕπνον ἐπῶρτεν Ὁ θεὸς διήγειρεν, ἔπεμψεν εἰς αὐτὴν ὄνειρον, Ὀδσ. Χ. 329. Προτρέπω, παροτρύνω, παρακινῶ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ ἐχθρ. σημ. Διερεθίζω, παροξύνω, τὸ κοινῶς. ἀνάρτω τινὰ ἐναντίον τινός· τινά τινι, Ἰλ. Ε, 765. Ρ, 72. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀπρμ. ποίον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι,» Ἰλιάδ. Η, 42. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ διεγέρσεως ἀεινῶν παθῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τινός, Ὀδσ. Η, 271. ὡσαύτως καὶ ποῖ ἐπόρνυε μόρτιμον ἦμαρ Ἔπεμψεν αὐτῷ τὴν θανατηφόρον ἡμέραν, Ἰλιάδ. Ο, 613 — Παθ. Ἐγείρομαι, ὁρμῶ κατά τινος· ἀκτερίζω τὴν ἐναντίον μου ὁρμὴν τινός· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Φ, 324, πἐπῶρτο Ἀχιλῆϊ, γ'. ἐνικ. πρτκ. ἀόρ. κατὰ σχημ.

Ἐπορούω, Μ. -ούτω. (ὀρούω) Πηδῶ ὁρμητικῶς ἢ αἰφνιδίως, ῥίχνομαι πετάχνομαι, ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. Πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ κατὰ σημ. ἐχθρικήν, ἐν Ὀδσ. δὲ ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται Ψ, 343, ἐπὶ τοῦ ἡδέος ὕπνου, ὑφ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ Ὀδυσσεύς· ὥστε τὸ ῥῆμα φέρει ταχυτῆτος σημ. μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγματ. ἢ τῆς ἐντόπου κινήσεως, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ρ, 481 πἁρμ' ἐπορούσας» Πηδήσας αἴφνης ἐπὶ τὴν πολεμικὴν ἅμαξαν.» Ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἐπορροφόω, Μλ. -ώτω. (ὀρροφόω) Θέτω, βάλλω στέγην, σκεπαστήν ἐπί τι πἐπορροφοῦν τὸν οὐρανόν. Ἡρακλ. Ἀλληγ. κεφ. 48.

*Ἔπορσον, Προτακ. ἀόρ. α'. ἐνργτ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλιάδ. Ε. 765.

Ἐπορχέομαι, Μλ. -ήτομαι, (ὀρχέομαι) Ὀρχοῦμαι, χορεύω διά τι, προτάτ., ἐνταῦθ· χορεύω ἐπὶ τὸ ὀλόγυρα, καταπατῶ, τὸ κοινῶς. τσαλαπατῶ τίποτε, Δημοσθ. Περιπαλίζω, χλευάζω, περιγελῶ τινα· μετὰ δοτ. πἐπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις. Ἀππιαν. Πουνικ. 66.

Ἔπος, εος, τό. Λόγος, λέξις, ὅταν τὸ Ἀττ. κατ' ἔποχα Λέξιν πρὸς λέξιν, μὲ ἀκρίβειαν. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι λέγεται, ὁμιλεῖται, ἐρρέθη, ὡμιλήθη, δηλοῦται διὰ λόγου· πᾶσα διὰ γλώσσης, διὰ ζώσης φωνῆς παράστασις· ὅταν καὶ πλείονες κατ' ἐντελῆ ἔννοιαν ἀλλήλαις συντεταγμέναι λέξεις· ὁμιλία, διάλεξις, διήγησις· πάνυ εὔχρηστον παρ' Ὁμ., ὅστις ἀγνοεῖ τὴν μετέπειτα τῷ ἔπος προσαφθεῖσαν κατ' ἐξοχὴν σημ. Λόγος, καὶ συντάσσει τὴν λέξιν τῷ, μῦθος, ὡς ἰσοδύναμον αὐτῷ. Ὀδσ. Δ, 597. Λ, 561. Καθ' ὅσον δὲ ἡ σημ. τῆς λέξεως συμπεριλαμβάνει παντοδήποτε διὰ γλώσσης ὑηλωτῶν, κεῖται ἐνίοτε, σπανίως μέντοι, καὶ ἀντὶ τοῦ ᾠδή, Ὀδσ. Θ, 91. Ρ, 519. ὅπου ὅμως σημαίνει πολὺ μᾶλλον διηγήσεις ἐμμελεῖς ἤτοι κατὰ τρόπον ᾠδῆς, τραγῳδιστά, γινόμενας, παρὰ ᾠδὴν κυρίως, ἡ λέξις συμπεριλαμβάνεται ἀναγκαίως κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν. Ἀκριβέστεροι διορισμοὶ τῆς λέξεως παρ' Ὁμρ. εἰσὶ — α') Λόγος, ὁμιλία ἀξιάκουστος, ὁ ὁποῖος ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ τις πστεύσαι γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἰλιάδ. Γ. 83. — β'.) Λόγος τὸν ὁποῖον δίδει τις, καὶ ὁ ὁποῖος μένει ἀμετάβλητος ὅταν, Βεβαίωσις, ὑπόσχεσις μήτε τις οὖν θηλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ὄρσην πειράτω διακέρσαι ἐμοὶ ἔπος »Θ, 8. Ξ, 44. πτελεῖν ἔπος Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν λόγον του. — γ'.) Νουθεσία, παραίνεσις, συμβουλή, προστακτή, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐ σπανίως — δ'.) Θεοπρόπιον, προφητεία, θεῖον ῥητόν, χρησμός. πκαὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιος ἀλκυόν.» Ὀδσ. Μ, 266. Παρὰ τοῖς μεταγενν. δὲ καὶ ῥῆσις ποιητική, γνώμη, ὡς τό, ἀπόφθεγμα· ὅταν καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον ποιῶς ἔπος εἰπεῖν τό ἡμέτ. Καθὼς συνεθίζουν νὰ λέγουν, ἄνευ ἀκριβείας ἢ βεβαιότητος, σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἐν συντόμῳ, ἐν λόγῳ, τὸ κοινῶς. νὰ μὴ τὰ πολυλογῶμεν, Wolf ἐν Λπτ. σλ. 361. Herm. Vig. σλ. 205. 853. ἀντὶ. τῷ, ὄντως, Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 656. Ε. — ε'.) Λόγος, ἀντὶ. τῷ, πρᾶξις, ἔργον· ἄρα ἐνίοτε καὶ κατὰ παρεμβεβλημένην σημ. τοῦ, κενός, μάταιος. π. χ. πἔπεα ἀκράαντα Λέξεις εἰς μάτην, αἱ ὁποῖαι δὲν βεβαιοῦνται ποτέ, τὸ κοινῶς. ἄδεια λόγια, λόγια εἰς τὸν ἀέρα, ἀντὶ. τῷ, ἔτυμα, Ὀδσ. Τ, 565. ὅθεν ἡ πάνυ πολλάκις ἀπαντωμένη ἀντίθεσις τοῦ, ἔπος, τῷ, ἔργον, Ἰλιάδ. Ο, 234, Ὀδσ. Β, 272. Γ, 99. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς καὶ τὸ, πονεῖν ἀντὶ. τῷ, πράττειν. Πρὸς τούτοις χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ ἔπος καὶ ἀντὶ. τῷ, βία, Ἰλιάδ. Ο, 106. καὶ τῷ, χείρ, Α, 77. — ζ'.) Δίξις, λόγος, κατ' ἐκτασιν μετάτην σημ. ὥστε οὐ μόνον τὸν τύπον σημαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόθεσιν λόγου, ἀγγελίας, φήμης, εἰδήσεως, καὶ ὅταν ἡ σημ. αὐτοῦ ἐγγίζει ὅτι μάλιστα τῇ τοῦ, πρᾶγμα· καὶ εἰς τὸ κοινότ. δύναται ἐξηγεῖσθαι ὅτά μὲν διὰ τοῦ πρᾶγμα, νῦν δ' ἔπος ἐρέω, πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλῆϊ» Πηγαίνω νὰ τῷ μηνύσω πάλιν ἕνα πρᾶγμα. Ἰλιάδ. Λ, 652. ὅτά δὲ διὰ τοῦ, αὐτό, ἢ τό· πκαί γάρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος» Εἴθε νὰ μὴ τὸ ἤκουα, Χ, 454. καὶ ἄλλχ. πολλάκις. πρβλ. Βr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1144. Οἰδ. Κ, 443. ὅθεν πούδὲν πρὸς ἔποχα τὸ κοινῶς. Δὲν τραγιάζει εἰς αὐτὸ 'που λέγομεν, δὲν ἀξίζει οὔτε λόγον, οὔτε νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις, εἰς μάτην. Ἀριστφ. — Ὁ Ποιητ. συντάσσει συνήθως πἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, πιφαύσκειν — 2) τὰ ἔπη, Τὰ εἰς ἑξάμετρους στίχους συγγραφόμενον ποίημα, Ἔπιον ἢ Ἡρωϊκόν, διηγηματικὸν ποίημα, σπανιώτ. κατὰ ἑνικ. ἀρθμ. Οἱ μεταγενν. ὅμως χρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ Ἐλεγείων, καὶ ἐπ' ἄλλων, μὴ ἑξαμέτρων, στιχουργήσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουσιν ἔτι διωρισμένην ὀνομασίαν, ἐπὶ Ἀναπαίστων, Ἰάμβων καθ. τ. τ. Franke ἐν Καλλ. σλ. 77. fg. ὅ οὐ μετηνέχθη ἡ σημ. τοῦ, ἔπος εἰς τὴν γενικωτάτην τοῦ, στίχος, Schaef. ἐν Διον. συντδ. σλ. 30 ὁ δ' Λουκ. καὶ ἐπὶ ζωγράφου μάλιστα λέγει πούδ' ἐν ἑπτὰ γραμμαῖς Δὲν ζωγραφίζει οὔτε μὲ ἑπτὰ γραμμὰς (Πρωτότ. τῆς λξ. ἔστι τὸ εἰπεῖν, τοῦ σήματος Ἐπῶ)

Ἐποστρακίζω, Μλ. -ίσω (ὀστρακίζω) Ῥίπτω ὄστρακα, τὸ κοινῶς. πολεμῶ κόκκαλα ὀστριδίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ ἐπιπολαίως ὥστε μόλις ἐγγίζοντα αὐτῇ καντοπηδοῦσι μακρύτερα πλευσάκις· παίγνιον καὶ τὴν σήμερον κατὰ διαφόρους ὀνομασίας ὑπὸ τῶν παιδίων συνεθιζόμενον. ἀφ' οὗ

Ἐποστρακισμός, ὁ. Τὸ παιγνίδι μὲ ὀστριδοκόκκαλα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· ὅπερ ὁ Πολδ. 9, 119 ἑρμηνεύων λέγει, πὀστρακον τῶν θαλαττίων κατὰ τῆς τοῦ ὑδατος ἐπιπολῆς ἀφιέσιν, ἀριθμοῦντες αὐτοῦ τὰ πρὸ τοῦ καταδύναι πηδήματα· ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδρομῇ· ἐκ γὰρ τοῦ πλήθους τῶν ἁλμάτων, ἡ νίκη τῷ βάλλοντι.»

Ἐπόσχιον, τό. (ὄτχος) Κλωνάριον μὲ καρπόν Γαλλήν. Γλωσσ.

Ἐποτοτύζω, (ὀτοτύζω) Κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι μεγαλοφώνως διά τι, ἅμα. Εὐριπ. Φοίν. 1045.

Ἐποτρύνω, Μλ. -υνῶ (ὀτρύνω) τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον, Ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, παρορμῶ τινα κατά τινος, πολλάκις παρ' Ὁμ. πἐποτρύει καὶ ἀνώγει συνῆθ. συντάσσοντι. Χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ κατὰ σημ. τοῦ Νουθετῶ, παρακινῶ, παρακαλῶ, παρακινῶ, προτάτζω· προκαλοῦμαι, τὸ ἰτ.λ. σφιδρόν, σπανίως δὲ κατὰ σημ. ἐχθρ. τενά τινι, Προκαλοῦμαί τινα εἰς μάχην· τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ πἐποτρ. πόλεμόν τινι.» Ἀνάπτω πόλεμον, γίνομαι αἴτιος νὰ κινηθῇ πόλεμος κατά τινος, Ὀδσ. Χ, 152. πομπὴν ἀγγελίας ἐποτρύνω. Παρακινῶ, ἐπιταχύνω νὰ σταλθῇ τίποτε εἰς τὴν πατρίδα· στέλλω ὀγλίγωρα εἰδήσεις ἔξω, Ὀδσ. Θ, 31, Ω, 355. συντάσσει δὲ αὐτὸ Ὁμ., αἰτ. συνῆθ.

πολλάκις δὲ καὶ ἀπρμφ. ἐποτρύνει μαχίτασθαι, πολεμίζειν, χαλεπαίνειν καὶλ. τ. τ. σπανιώτ. δοτ., Ἡσὸ. Ἔρ.599. δοτ καὶ ἐπιφερόμενῳ ἀπρμφ. ἐπέτροιτεν, ἱππεῦσιν ἐποτρύνων Προτάσσω, Ὀδτ. Κ, 531. Ἰλδ. Ο, 258. (τὰ γὰρ μαρτύρια ὡς ἐν Ὀδτ. Β, 422. Ι, 488. οὐδὲν ἐπιδεικνύουσι, τῆς δοτ. ὀρθότερον πρὸς τὸ καλεύειν ἀπεδεδομένης· ἰδὲ καὶ Schweigh. ἐν Ἡρὸτ. 7, 170. Τμ. δ. σλ. 420. Η παρ Ἡρδτ. δοτκ. μέντοι δύναται κεῖσθαι ὡς καὶ παρ Ὅμ.)

Ἐπουδαῖος, ὁ, ἡ καὶ

Ἐπούδειος, ὁ, ἡ (οὖδας) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.

Ἐπουλίς, ἰδος, ἡ. (οὐλον) Πρίτμκ εἰς καὶ ἐπὶ τὸ κρέας τῶν ὀδόντων. πρβλ. παρουλίς.

*Ἔπουλος, ὁ, ἡ (οὐλον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι οὐλον, κατταρούτσικον, κατταρωτόν.

Ἐπουλόω, (οὐλόος) ἐπὶ πληγῶν, Ἰατρεύω, κάμνω νὰ πιάσῃ ἡ πληγὴ οὐλήν, τὸ κοιντ. λούσιαν ἀφ' οὗ

Ἐπούλωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ γίνηται οὐλή, νὰ πιάνῃ λούσιαν, νὰ λουτσαβιάζῃ πληγήτες.

Ἐπουλωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι κάμνει πληγήντσια νὰ ἰατρεύηται, νὰ οὐλώνται, πιάνῃ λούσιαν, νὰ λουτσαβιάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπουλωτιν.

Ἐπουράϊος, αία, αῖον. (οὐρά) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὴν οὐραν. Ἀνθολ.

Ἐπουράνιος, α, ον. (οὐρανός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ τῶν Θεῶν ἠπουρανίων Θεός, ἐπουράνιοι Θεοὶ Ὀδτ. Γ, 484, Ἰλδ. Ζ, Ζ, 129. 131. 527. παρὰ τοῖς μεταγνστ. πληθ. ὡς οὐσιστ. ἀντὶ Θεοί, (ε)

Ἐπουρέω, Μλ. -ήσω (οὐρέω, ἀνμλ.) Οὖρῶ, κατουρῶ ἐπάνω που.

Ἐπουριάζω = ἐπουρίζω.

Ἐπουρίζω, Μλ. -ίσω (οὐρίζω) Πνέω, φυσῶ εἰς τι ἢ ὀπισθέν τινος ἐπιτηδείως, κατ' εὐχήν· ὠθῶ, ἀμπώχω ἐμπρὸς· ἐπ' εὐημερίας, ἁρμοδίου ἀνέμου, ὅταν πνέων ὀπισθεν ἐπιταχύνει τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου, τό κοιντ. πρύμνος ἄνεμος· παῦρα ἐπουρίζουσι τὴν εὐδίνην Ὁ πρύμνος ἄνεμος φυσιόνων τὰ πανία· οὕτω καὶ πρύμνος ἐπουρίζων τὰ ἀκάτια Λουκ. Τὸ δὲ πνεῦμα τὸ αἰμάτηρὸν πνεῦμα ἐπουρίσασα τῷω, Πέμπουσα αὐτῷ τὴν αἰμάτηρὰν πνοὴν του ὡς ἄνεμον εἰς τὸν πλοῦν τουν Αἰσχλ. Εὐμν. 133 — 2) Μετρρ. Προάγω, εὐνοῶ, ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ καὶ ἐπιταχύνω τι εἰς τὸν σκοπόν· ἐπὶ φυσικῆς ὁρμῆς, κλίσεων, ψυχικῶν παθῶν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι βιάζουσι, κινοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ πράττῃ κάμνῃ τίποτε, ἢ προβιβάζουσιν ὠφελοῦσιν, ἐπιταχύνουσι τὰς πράξεις του — 3) ἀμτβ. Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐημερίαν, πλέω ὀλίγιστα. πρίχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσαμεν Τρίχε μὲ καλὸν ἄνεμον, τοῦτ' ἔστιν ὅσον ταχύτατα εἰς ᾄδην· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἄμε εἰς τ' ἀνάθεμα, ἢ εἰς τὸν διάβολον, ἢ βγάλε τὸν λαιμόν σου μιὰν ὥραν προτήτερα, Ἀριστοφ. Θσμφ. 1226. παρβλ. ἐπουρόω. ἀπὸ πέλαγος ἐπουρίζουσι Ἡ χρήσιμος, ὠφέλιμος θάλασσα. Στρβ.

Ἔπουρος, ὁ, ἡ. (οὖρος) εὐημερία, ἄνεμος καλός, ὅστις μὲ τὸ φύσημά του ταχύνει τὸ πλεύσιμον ἄνευ κινδύνου. Σφκλ. Τρ. 951. Πλοῖον ἢ ταξειδεύει μὲ καλὸν ἄνεμον — 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι συνεργεῖ, ὠφελεῖ, εὐκολύνει, ταχύνει τι ἢ τὴν ἐκτέλεσιν πράγματος, πράξεώς τινος.

Ἐπουρόω, Μλ. -ώσω (οὐρόω) Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐημερίαν, μὲ οὖρον, καλὸν ἄνεμον, ἔχω εἰς τὸ ταξείδι μου καλὸν ἄνεμον. Τρπκ. Εἶμαι εὐτυχής, τὰ πράγματα, αἱ ἐπιχειρήσεις μου τρέχουν καλά, ταὐτὸν τῷ, κατουρόω. Πολύβ. Β' 10.

Ἐπουσιώδης, ὁ, ἡ (οὐσία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κατὰ φύσιν εἰς τὴν οὐσίαν ὄντος ἢ πράγματός τινος, ἀλλὰ συνημμένον, προστεθειμένον, προτιμιγμένον αὐτῇ.

Ἐπουφείλω, Μλ. - φειλήσω (ὀφείλω, ἀνμλ.) Εἶμαι ἢ μένω χρεώστης ἀκόμη περισσότερον, ἤτοι πρὸς τοῖς ἄλλοις χρεωστῶ ἀκόμη· Θουκυδ. Η', 5. ἠπωφειλήκεσαν, Ἔμεινεν ἀκόμη χρεώστης.

Ἐπουφέλλω, ἄνευ Μλ, (ὀφέλλω). Πληθύνω, μεγαλύνω, αὐξάνω τι.

Ἐπουφθαλμέω, ἐπουφθαλμιάζω, ἐπουφθαλμιάω, καὶ, ἐπουφθαλμίζω, (ὀφθαλμιάω). Κυτάζω τι ὀρεκτικὰ ἢ φθονερά, ρίπτω βλέμματα ἐπιθυμητικά, ἐρωτικὰ ἢ φθονερά εἴς τι, μετά δοτ. Dorv. Chur. σλ. 251. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 350.

Ἐπουφθάλμιος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται εἰς, ἐπάνω πλησίον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἐπουφλισκάνω, Μλ. -ουφλήσω (ὀφλισκάνω, ἀνμλ.) Χρεώστω πρὸτερα, ἔτι πλείονα, πρὸς τοῖς ἄλλοις· εἶμαι ὑπόχρεως, καταδικασμένος· ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι διά τι.

Ἐποχετεία, ἡ. Τὸ νὰ ὀχετεύηται, νὰ κάμνῃ τὸ νὰ τρέχῃ, χύνηται διὰ ὀχετοῦ, τό σύνηθ. Ἰταλ. διὰ καναλίου, ναρὸν εἰς τι μέρος, ἢ ἐπάνω που, παρά τὸ

Ἐποχετεύω, (ὀχετεύω). Εὐθύνω τι προστάτ, εἴς τι, ἐπίτ, ἔξωτ. ὕδωρ διὰ ὀχετοῦ, καναλίου· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. ὀπισθ.

Ἐποχεύς, έως, ὁ (ἐπέχω). Τὸ ἐκ σιδήρου, ἢ ξύλου πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἑνὸς τῶν ὀπισθίων τροχῶν ἁμάξης εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅταν εἶναι μεγάλος καὶ κινδυνώδης κατήφορος· λέγεται δὲ καὶ ἐποχλεὺς καὶ τροχοπέδη. ἰδὲ ἐποχλεύς.

Ἐποχεύω, (ὀχεύω). Ἀναβαίνει, βατεύει πάλιν, ἐκ δευτέρου· ἐπὶ ἀρτενικῶν ἀλόγων ζώων συνουσίας. Ἀριστοτ.

Ἐποχέω, Μλ. - ήσω (ὀχέω). Κομίζω, φέρω, κουβαλῶ τί που προτάτ, ἐπίτ, φορτωμένον εἰς ἵππον, ἅμαξαν καὶ τ. Παθτ. μετχ μέσ. Μλ. Πηγαίνω, ἐρχομαί που ἐφιππος, καβαλάρης, ἢ ἐν ἁμάξῃ, ἱππους καὶ ἅρματιν ἐποχήσεται Θέλει ἐλθεῖ μὲ τὰ ἄλογα καὶ μὲ τὸ ἁμάξι, Ἰλδ. Ρ, 449. ὡσαύτως καὶ ἠποχέομαι ὕδατιν, Πηγαίνω που μὲ τὸ νερόν, ἢ μὲ φέρει κουβαλεῖ που τὸ νερόν· ὅθεν, κολυμβῶ, πλέω καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ δοτικ. Κάθημαι, κεῖμαι ἐπί τι, ἔρχομαι, πηγαίνω που μὲ ἄλογον, μὲ ἁμάξι.

Ἐποχή, ἡ (ἐπέχω). Τὸ νὰ κωλύῃ, ἐμποδίζῃ, κρατῇ τις ὀπίσω τὴν κίνησίν τινος· κώλημα, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα. — 2) Ἀμφιβολία, ἀπορία, ἔξωτ. ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Ἐπίσχεσις τῆς πίστεως, ἢ κατανεύσεως, ὡς ψυχικὴ διάθεσις, διὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀντέχῃ ὁ σοφὸς κατὰ πάσης θεωρίας, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴν ἀποδέχηται ἢ πιστεύῃ ἄνευ βεβαίας γνώσεως εἰς ἀφῃρημένα πράγματα, καὶ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὥστε μήτε τιθέναι τι μήτε ἀναιρεῖν διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ζητουμένων. Σξτ. Ἐμπ. α'. 22. ἰδὲ καὶ Jac. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 366. παρβλ. ἐπέχω, σημ. 8. — 3) Ἀποστροφὴ ἐν τῇ χρονολογίᾳ, ἀφ' ἧς λαμβάνει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἀξιολόγου τε συμβάν ἢ μεταβολή, νέα τις χρονολογία· χρόνου, καιροῦ περίοδος, — 4) ἀστέρων ἐποχαὶ Σύνοδος τῶν πλανητῶν ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ ἰταλ. congiunzione· ἔτι δὲ καὶ ἡ περιφορὰ τῶν ἀστέρων, τὸ μέρος ἐφ' ὃ εὑρίσκεται οὐρανίου τι σῶμα εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρόν.

Ἐποχηδόν, ἄ, ον (ὀχη). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται, εἶναι, κάθηται, διάγει ἐπάνω εἰς ὀχθην, εἰς λόφον. Ἀνέλεκτ. Γ'. 331.

* Ἐποχθίζω, Μλ. - ίσω (ὀχθίζω). Στενάζω, ἀναστενάζω, διά τι, ἅμα.

Ἐποχλεύς, έως, ὁ (ὀχλεύς) = ἐποχεύς. Ἀθήν. Γ'.

*Ἐποχμάζω, Μλ. -σω (ὀχμάζω). Ἀναπτέλλω, κατέχω, κρατῶ τι στερεά.

Ἔποχον, τό. Ἰμάς, λωρί, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι, συσφίγγουσι τὴν σέλαν ἢ τὸ σαμάρι ἐπὶ τὸν ἵππον κλ. τ. τὸ ἱτουρκ. ἐγγλ. Ξενοφ. Ἱππ. ΙΒ'. 8.

Ἔποχος, ὁ, ἡ (ἐπέχω.) Ὅττις κάθηται, κεῖται που, ἱππεύει, ἢ ὀχεῖται, κάθηται εἰς ἁμάξι ἢ εἰς ἄλογον· ἐπὶ πάσης καθέσεως, ἔξωτ. ἐφ' ἵππου, ἁμάξης, πλοίου· συνταστ. ὁτὲ μὲν γενικ. ὁτὲ δὲ δοτικ. νηῶν ἔποχοι, ἅρματιν ἔποχοιν. Αἰσχλ. Περ. 46. 55. - 2) Ὅστις κάθηται που στερεά, ἔξωτ. ἐπάνω εἰς ἄλογον, ἡνίοχος· νὰ κρατῆται εἰς τὸ ἄλογον. ἱππασίας ἔποχοιν Γυμνασμένος εἰς τὴν ἱππασίαν, καβάλλαν, Πλούτ. ὄζειν ἠπόχων εἶναιν Τὸ νὰ κάθηται τίς που στερεά, τὸ νὰ συνκρμόζηται, ἐνόνηται καλά μὲ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. - β'.) Τρπκ. Σταθερός, στερεός, ἀμεταχίνητος, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, ἀμετάβλητος· καθ' ἣν σημσ. καὶ συγκρτ. ἐποχώτερος εὑρηται. - 3) Παθ. Πανδήποτέ τι, ἐπὶ τοιούτοις δύναταί τις, ἢ τίποτε νὰ τρέχῃ, κινῆται ἠποτάμως νοητὶ μεγάλαις ἐποχοιν Ἐπὶ τῶν ὁποίου δύναται νὰ πλέουν μεγάλα καράβια, Πλουτ. ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρατημένον, κυριευμένον, γεμάτον ἀπό ἢ μέ τίποτε, πλόγος μανίας ἔποχοιν Ὁμιλία γεμάτη ἀπὸ μωρολογίας. Εὐρπ.

Ἐποχυρόω, (ὀχυρόω). Κάμνω μέρος ἢ τόπον τινὰ ὀχυρώτερον, δυνατώτερον.

(Ἐπόχω) ἰδὲ ἐπώχατο.

Ἔποψ, πος, ὁ, τὸ πτηνὸν ἀγριοπετεινός, συνηθστ. κοῦκος, ἀπὸ τῆς φωνῆς του οὕτως ὀνομασθέν· κατάτι λέξεως παίγμα δὲ παρ Αἰσχλ. ἠέποψ ἐκόπτης τῶν αὐτοῦ κακῶν α

Ἐποψάομαι, Μλ. -ήσομαι, μετ. ἀποβ. (ὀψάομαι). Τρώγω τι ὁμοῦ μὲ τὸ ψωμί, τρώγω προτράγι, τρώγω προτέτ.

Ἐποψέ, Ἐπρβ. ἀντὶ ἐπὶ ὀψέ, Πολὺ ἀργά, ἕως τοῦ ἑσπέρας, ἕως νὰ βραδιάσῃ.

Ἐπόψημα, τό (ἐποψάομαι). Ὅ,τι τρώγει τις ὁμοῦ μὲ ψωμί· ὅ,τι εἶναι μαγειρευμένον ὁμοῦ μὲ κρέας καὶ τ. τ. λαχανικά, ὅσπρια καὶ τ. τ. προτράγι, τά Γερμ. ταὐτόπαις. Ἀθήν. Ε'.

* Ἐπόψησις, εως, ἡ = ἐπόψημα.

Ἐποψία, ἡ, = ἐποψις. Σουίδ.

Ἐποψίδιος, ὁ, ἡ (ὄψον). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει, ἀνήκει εἰς ἐπόψημα. Ἀνέλεκτ. Α'. 234.

Ἐπόψιμος, ὁ, ἡ (ἐποψάομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές· ὅ,τι δύναται, ὑποφέρει τις νὰ ἰδῇ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 312. νοῦς ἐπόψιμος.

Ἐπόψιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (ὄψις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ἀξιοθέατον, φαίνεται ἀπὸ μακρά, καθ' ὑποβεμβλημένην σημσ τοῦ λαμπροῦ, μεγαλοπρεποῦς. Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 4φθ. Ἐξ ἐναντίας κεῖται ἐν Ἰλδ. Γ, 42. ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπίψιον ἄλλωνιν ἀντὶ τοῦ Κοινὴν ὄνειδος, παράπαιγμα. ὁ Wolf ὅμως ἔγραψεν ὑπόψιον. - 2) ἐνργ. Ὅστις ἐφορᾷ, παρατηρεῖ, περιεργάζεται, βλέπει, κυτάζει μὲ προσοχήν, ἰχνοσκοπεῖ, κατασκοπεῖ· ἐπιθ. τῶν θεῶν, ἔξωτ. τοῦ Διός, Σφκλ. Φιλ. 1030. Ὡς οὕτω, ὁ ἐπόψιος, = ἐπίσκοπος, Παρατηρητής, ἐπιστάτης, ἔφορος.

Ἔποψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι καὶ τὸ νὰ γαίνηται τι ἢ εἰς ἀπό τινα· ὄψις, πρόσοψις· ἐπισκοπή, ἐφορεία· ἄποψις, τό ἰταλ. βίστα, Γερμ. ἀουσίχτ· σύνοψις· ὁρίζων, Πλάτ. Πολ. β. σλ.

493. C. εἰσὶν ἐν ἐπόψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, κεῖνται τοιουτοτρόπως ὥστε ἡ μία φαίνεται ἀπὸ τὴν ἄλλην, Στρβ. ιζ'.

*Ἐπόψομαι, Μέλ. τοῦ ἐφοράω, παρὰ τὸ θέμα ἐπόπτω, ὅπερ ἰδέ.

*Ἔπρᾰθον, Ἀόρ. β'. τοῦ πέρθω, Ὅμ.

*Ἔπρεσε, Ἐπκ. συστλ. ἀντὶ ἔπρησε, ἀόρ. τοῦ πρήθω, μόνον παρ' Ἡσὶ. Θγν. 856.

*Ἔπρηξα, ας, ε, Ἰων. Ἀόρ. α'. τοῦ πράσσω ἀντὶ ἔπραξα, Ἡρό.

*Ἔπρητα, ας, ε, Ἀόρ. α'. τοῦ πρήθω, Ἰλιά.

Ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. Ἑπτά, ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. (—υ)

Ἑπταβασίλειον, τό, ὑπακ. μῦρον. Μῦρον ἑπτὰ βασιλέων, καλούμενον οὕτως εἴτε ὡς χρησιμεῦσαν εἰς μύρωσιν ἑπτὰ βασιλέων, ἢ ἐπιθετικῶς μόνον. Εὐσταθ.

Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ (βόειος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἢ ἐπὶ τὸ ἄλλο κείμενα βόεια δέρματα, βοϊδοτάμαρα. πέπταβ. σάκος. Ἰλιά. Η, 220. 222. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν ἐν γένει, ὅ, τι εἶναι στερεόν, δυνατόν.

Ἑπτάβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἑπτὰ βόας, βόεια. - 2) = ἑπταβόειος. Σοφκλ. Αἴας. 576.

Ἑπτάγλωσσος, Ἀττ. ττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ γλώσσας, φωνάς, χορδάς. Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 42. πέπτάγλωττος φόρμιγξ.

Ἑπταγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὅ,τι συγκειται ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἑπτάγωνος, ὁ, ἡ (γωνος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ γωνίας, ἀγωνίας· τὰ ἑπτάγωνα, Εἴδός τι μουσικῶν ὀργάνων.

Ἑπτάδουλος, ὁ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι, ἐγένετο ἑπταπλασίως δοῦλος, κατὰ ἑπτὰ τρόπους τελάβας.

*Ἑπτάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἑπτὰ δραχμάς, Θερτ. 13, 19. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Sphon.

Ἑπτάδυμος, ὁ, ἡ αὐτὸ, ἑπταπλάδυμος, Ὅ,τι εἶναι ἑπτάκις διπλοῦν, ἑπταπλάσιον. Στράβ. ΙΕ'.

Ἑπταέτης, ου, ὁ, καὶ ἑπταετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ ἐτῶν, ἑπτὰ χρόνους· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ οὐδ. γένει ἑπτάετες, ἑπτέρμτα. Ἑπτὰ χρόνους. Ὀδυσ. Γ'. 305. Η, 259. Ξ, 285. Τὸ ἐπιθ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. σλ. 471. C. ἀφ' οὗ

Ἑπταετία, ἡ. Καιρὸς ἢ ἡλικία ἀπὸ ἑπτὰ χρόνους.

*Ἑπτάζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ ζώνας, ζωναρία, ἢ κύκλους. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 13.

Ἑπτάημερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πᾶν ὅ,τι μένει, διαρκεῖ ἑπτά, ἢ συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, ἑφτημερήσιον, ἑφτέημερον.

Ἑπταῖος, α, ον. Ὅ,τι γίνεται, ἢ ἐγένετο ἢ μέλλει νὰ γένῃ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν.

Ἑπταικαίδεκα, οἱ, αἱ, τά. Δεκαεπτά. Δγν. Αρτ.

*Ἑπταικαιδεκάκις, Ἐπῤῥ. Δεκαεπτὰ φορὰς

Ἑπταικαιδεκάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτά, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, ἔχει μῆκος, πλάτος καὶ τ. τ. ἑπτὰ ποδῶν γεωμτ.

Ἑπταικαιδεκαταῖος, α, ον. Ὅ,τι ἐγίνετο, γίνεται, μέλλει νὰ γένῃ, συμβῇ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, μετὰ, ἢ εἰς δεκαεπτὰ ἡμέρας.

Ἑπταικαιδέκατος, άτη, τον. Δέκατος ἑβδόμος· ἕνας, μία, ἕν ἐκ τῶν δεκαεπτά.

Ἑπταικαιδεκαέτης, ου, ὁ. Ὅστις, ἔχει ἡλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι παλαιὸν δεκαεπτὰ χρόνους.

Ἑπταικαιεικοσαέτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν εἰκοσιεπτὰ χρόνους.

Ἑπταικαιεικοσαπλάσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰκοσιεπτὰ φορὰς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάκαυλος, ὁ, ἡ (καυλὸς). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ καυλούς, πιάδια.

Ἑπτάκαι, καὶ ἑπτάκις, Ἐπῤῥ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α (μύριοι). Ἑπτὰ μυριάδες, ὅ ἐστιν, ἑβδομήκοντα χιλιάδες.

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α (χίλιοι). Ἑπτὰ χιλιάδες. (ι)

Ἑπτάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Πᾶς τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἑπτὰ καθίσματα, ἢ ὅστις χωρεῖ ἑπτὰ διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται ἑπτὰ κλῖναι, κρεβάτια.

Ἑπτακόσιοι, αι, α. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Ἐπῤῥ. Ὅ,τι εἶναι ἑπτακόσιες φορὰς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν. Πλατ. Πολ. Θ'.

Ἑπτακοσιοστός, στὴ, στὸν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἑπτακόσιους· ἐξ, ια.

Ἑπτάκτις, ινος (ἀκτίς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, αὐγάζει ἑπτὰ ἀκτῖνας, ἀχτίδες. Ἰουλιαν.

Ἑπτάκτυπος, ὁ, ἡ. Μουσικὸν ὄργανον μὲ ἑπτὰ τόνους, ἢ χορδάς. Πίνδαρ.

Ἑπτάκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ μέλη, ἢ συγκειται ἐξ ἑπτὰ μελῶν, διαιρέτων, στίχων.

Ἑπτάλογχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ λόγχας ἢ ἑπτὰ ταγματα λογχοφόρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1305. πέπτάλογχος στόλος, ὡς τὸ ἐν Στίχ. 1312. πσὺν ἑπτὰ τάξεσι σὺν ἑπτὰ τε λόγχαις.

Ἑπτάλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ λόφους.

Ἑπτάλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος). Ὅ,τι σύγκειται εἰς ἑπτὰ λύχνους, ἢ λυχνάρια, π. χ. πολυέλαιος.

Ἑπταμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ μῆνας, τ' ἐγεννήθη τὸν ἕβδομον μῆνα, ἑφταμηνιάτικον.

Ἑπτάμηνος, ὁ, ἡ (μήν) = ἑπταμηνιαῖος πτέκνον ἑπτάμηνον Ἡρόδ. 6, 69 — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαρκεῖ ἑπτὰ μῆνας.

Ἑπταμήτωρ, ορος, (μήτηρ). Μήτηρ ἑπτὰ τέκνων. Ἰώσηπ.

Ἑπτάμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ μίτους, κλωστάς, ἢ ἔχει ἑπτὰ χορδάς. Ἀνάλεκτ. Β'. 290. Λουκιαν. Ἀστρολ.

Ἑπτάμοιρον, τό. Τὸ ἑβδομον μέρος πράγματός τινος διαιρουμένου εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἑπτάμυχος, ὁ, ἡ (μυχός). Τόπος ἔχων ἑπτὰ μυχούς, σπήλαια, τρύπας, κρυφάνας.

*Ἑπτᾶξαν, Δωρ. γ'. πλῦ. πρσπ. ἀορ. α'. τοῦ πσήσσω, ἀντὶ ἡ ἥττησαν.

*Ἑπταπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ παλάμας.

Ἑπτάπεκτος, ὁ, ἡ (πέκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκουρεύθη ἑπτὰ φορὰς. πκεῖρε Τπὸ τοῦ ὁποίου ὀνόματος ὑπῆρχεν ἀστεϊσμὸς ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμ.

Ἑπτάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. εος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, φαρδὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πηχ. ἑπταπηχύσιον, Ἡρόδ. ι, 68.

Ἑπταπλᾰσιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκόμη ἑπτὰ φορὰς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν· παρὰ τό

Ἑπταπλάσιος, α, ον. Ἐπῤῥ. ἑπταπλασίως, καὶ ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ, τι εἶναι ἑπτὰ φορὰς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ πλευράς, ἑπτὰ πλάγια μέ.

Ἑπτάπλοος, συναιρ. πλους, ὁ, ἡ, = ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπόδης, ου, ὁ (πούς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πόδας γεωμτρ. πέπταπ. δρῆνυσις, Ἰλ. Ο. 729. Ἡσὶ. Ἔρ. 422.

*Ἑπτάπολις, ὁ, ἡ, ι, τό (πόλις). Χώρα, τόπος περιέχων ἑπτὰ πόλεις.

Ἑπτάπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ πόρους, περάσματα, ὁδοὺς, ῥεῖθρα ἢ ἀπορῤῥοὰς, στόματα ποταμοῦ. ἐπίθετον τῶν Πλειάδων, ἤτοι τῶν ἑπτὰ ἀστέρων. - 2) Ἑπτάπορος, ὁ, Ὅνομ. ποταμοῦ ἐν Τρωάδι, Ἰλιά. Μ, 20. Ὅμ. Ἴμν. ζ', 7. Εὐριπ. Ὀρ. 1004.

*Ἑπτάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς) = ἑπταπόδης.

Ἑπτάπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑπτὰ πύλας, τὸ σύνθ. ἰταλ. πόρτας, παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρστ. ἐπιθ. τῶν Βοιωτ. Θηβῶν, Ὀδσ. Λ, 263. Ετγ. ἐν Σφιγξ. Ἀντ. 101. Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι, ἐλέγοντο Ἑκατόμπυλοι.

Ἑπτάπυργος, ὁ, ἡ (πύργος). Μὲ ἑπτὰ πύργους,

*Ἑπτάρον, ες, ε, Ἀορ. β'. τοῦ πταίρω, Ὀδσ. Ρ, 541.

Ἑπτάῤῥοος, συναιρ. –ρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥόος). ἐπὶ ποταμῶν. Μὲ ἑπτὰ ἐκῤῥοάς, ἐκ βολάς, στόματα. Αἰσχύλ. Δεῖρ.

Ἑπτάς, άδος, ἡ· Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑπτά· ἑφτάδα, ἑφτάρι.

*Ἑπτάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ, συνίσταται εἰς ἑπτὰ σημεῖα.

Ἑπτασταδίαιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τόπος ἔχων, ἑπτὰ σταδίων μῆκος, ἢ πλάτος. (α)

Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Ὅ,τι σύγκειται ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, ἔχει ἑπτὰ ἄστρα.

*Ἑπτάστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅ,τι συγκειται, συνίσταται εἰς ἑπτὰ σειρὰς, ἀράδες.

Ἑπτάστολος, ὁ, ἡ (στόλος). Μὲ ἑπτὰ ἐκστρατείας.

Ἑπτάστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ στόμια, ἐκ βολάς, ἐξόδους, πύλας. Εὐριπ. Ἰα. 401. Βάκχ. 917. καὶ Στράβ., Εὐριπ. Φοιν. πέπταστομον πύργωμα, Ἡ περιτειχισμένη πόλις τῶν Θηβῶν ἧτις εἶχεν ἑπτὰ πύλας· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἱκέτ. 401. καὶ 1221.

Ἑπτατειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ τείχη, πύργους, ἢ φρούρια, κάστρα.

*Ἑπτᾶτο, γ'. ἑνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ πέτομαι, ἵπταμαι, Ὅμ.

Ἑπτάτονος, ὁ, ἡ (τόνος) = ἑπτάτυπος. Ἐπίθετον τῆς λύρας, Εὐριπ. Ἄλκ. 448. Ἰφιγ. Ταυρ. 1139.

Ἑπταφεγής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει ἑπταπλασίως. Ὀρφ. πέπταφαεῖς ζῶνας.

Ἑπτάφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή) = ἑπτάτονος. Εὐριπ. Ἰων. 881.

Ἑπτάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ φύλλα, ἢ σύγκειται ἐξ ἑπτὰ φύλλων.

Ἑπτάφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅ,τι ἐκβάλλει, ἐκπέμπει ἑπτὰ φωνάς. Λουκιαν. Περεγρ. πέπτάφωνος στοά.

Ἑπτᾶχα, Ἐπιρ. Ἑπταχῶς, ἑπταπλασίως, ἑπτὰ φοραῖς ἄλλο τόσον, εἰς ἑπτὰ μέρη διῃρημένα. Ὀδ. Ξ. 434.

*Ἑπταχᾶ, ἡ ἑπταχῇ Ἐπῤῥ. = ἑπταχα.

Ἑπτάχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Μουσικὸν ὄργανον ἑπτὰ χορδὰς ἔχον.

Ἑπτάχτης, ου, ὁ, = ἑπτάκτης. Θηλκ. ἑπτάχτις, ιδος, ἡ.

*Ἑπτατής, ὁ, ἡ = ἑπταετής. Πλάτ. Ἀλκ. 1. σλ. 121. Ε.

Ἑπτήμερος, ὁ, ἡ = ἑπτάημερος.

Ἑπτήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ἑπτάκις ἠρημωτμένον, συνδεδεμένον, ἐξαρτ. πλοῖον ἔχον ἑπτὰ σειρὰς κωπίων. Πολύβ.

Ἐπτερόγυιος, ὁ, ἡ (ὀρόγυια). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ ὀργυιάς, μῆκος, ἢ πλάτος, καὶ τ. τ. ἑπτὰ ὀργυιῶν. Σπφ. παρ' Ἡρτ. σλ. 41. Geisf.

Ἑπτυσκλος, ὁ, ἡ (ὕσκλος). ἐπὶ ὑποδημάτων, Ὑπόδημα μὲ ἑπτὰ ὕσκλους, τοῦτ' ἔστιν ἑπτὰ ζηλωτὰς ὀλόγυρα, εἰς τὰς ὁποίας περνοῦν τὸ λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου δένεται τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τὸν πόδα, καθὼς εἰς τὰ τσαρούχια λεγόμενα.

Ἑπτώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Οἰκοδομή, οἶκος ἐξ ἑπτὰ ὀρόφων, ἑπτὰ πατώματα, συγκείμενος. Διόδ. Σικ.

*Ἔπυδρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἔμυδρος. Ἡρότ. 4, 198.

*Ἐπύθοντο, γ'. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ πυνθάνομαι, Ἰλιάδ.

Ἐπύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἔπος· ἐξαιρ. μικρὸς, ὕμνος, ᾆσμα, τραγῳδίας· μικρὸς, στίχος, Ἀριστοφ.

*Ἐπῶ, ἀρχαῖον πρωτότ. ἐφ' ὃ εἰώθασιν ἀνάγειν τοὺς τύπους ἔπος, εἶπον καὶ ἐνέπω. Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ψάλλω, ὀνομάζω, προστάζω· ἰδὲ φημί.

*Ἔπω, Παρτ. εἶπον, καὶ ποιητ. ἀνωμ. ἶπον, Μλ. ἕψω, Ἀόρ. ἔσπον (οὐχὶ ἔσπον, δωτικ.) Ἀπρμφ. σπεῖν, Μτχ. σπών.—Μέσ. ἕπομαι, Παρτ. εἱπόμην, καὶ ποιητ. ἀνωμ. ἑπόμην Μλ. ἕψομαι, Ἀόρ. ὁριστ. δασυν. ἐσπόμην, Ἀπρμφ. σπέσθαι. Πρστκτ. σποῦ, Ἰων. σπεῦ, Ἐπικ. σπεῖο, Ἰλιάδ. Κ, 285. ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν τῇ δασυντ. αὐξ. καὶ ἐν τῷ Ἀορ. τῶν λοιπῶν Ἐγκλιτ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ, ἅρκ ὑποτ. ἑπῶμαι, ἕπωνται, Ὀδυσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδυσ. Τ, 579. Φ, 77. Πρστκτ. ἑπέσθω, Ἰλιάδ. Μ, 358. Μτχ. ἑπόμενος, Ἰλιάδ. Μ. 395. καὶ ἄλλχ. Ἀπρμφ. ἑπέσθαι, Ἰλιάδ. Ε, 423. Ἀλλ' ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, καὶ λ. οὐχὶ δὲ ἐφεσπέσθαι—ὁ ἐνεργ. ἁπλοῦς τύπος ἐστὶν ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ποιητ. ἐν χρήσει· καὶ μόνον σύνθετά τινα, ἐξαιρ. δι-έπω καὶ περι-έπω μετηνέχθησαν καὶ ἐν τῇ Λογογρ· παρ' Ὁμ. εὑρηται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἐνεργτ. ἁπλοῦ μόνον ὁ Ὀρστ. καὶ ὁ Μετχ. ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. ἀνωμ., ὁ δὲ Μλ, καὶ ὁ Ἀορ. μόνον συνθ. ἡ μέσ. διάθ. ἐστὶ καὶ παρὰ Λογογρ. πάνυ χρήσιμος, καὶ μόνον ὁ Ἀορ. σπανιώτερος· παρὰ τὸν Ἑστι. ὁ Παρτ. καὶ ὁ Μλ.

Α) ἐνεργ. Ἕπω. Ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος· κατὰ τοὺς Γραμματ. δὲ = ἐνεργῶ, ἐστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. μόνον ἐν χρήσει· ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ. μετὰ προθέτεώς τινος· περὶ τεύχε' ἕπονται Καταγίνονται εἰς τὰ ὅπλα, εἶναι ἠσχολημένοι εἰς μάχην, Ἰλιάδ. Ο, 555. ὡσαύτως καὶ ἀμφ' Ὀδυσῆϊ ἕποντο Κατεγίνοντο περὶ τὸν Ὀδυσ., τοῦτ' ἔστιν ὡρμηταν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. 483. ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαι Ἐνεργοῦσα περὶ αὐτὸν ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἕνεκεν αὐτοῦ εἰς τὴν μάχην σπεύδουσα, Ἰλιάδ. Κ, 516. ἀμφὶ βοὸς ἕπετον χρέα Κατεγίνοντο νὰ μαγειρεύσωσι τὸ κρέας τοῦ βοὸς, Λ, 776. ὡσαύτως καὶ τὸν ἠθεῖον θέρον, ἀμφὶ δ' ἕπονθ' Ἑγάρου τὸν κήρυκα καὶ ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν, Η, 316. Ὀδυσ. Θ, 61. Τ, 421. — 2) Κατὰ ἐντελῆ μεταβ. διάθ. κεῖται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 321. ἡτον δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα Καθαριζόντα, παστρεύοντα τὰ ὅπλα του· μᾶλλον δὲ συνηθέστ. τὸ σύνθετον, ἀμφιέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω, ἅπερ ἰδέ.

Β) Μέσ. ἀποθ. ἕπομαι, Ἀκολουθῶ· μετὰ δοτ. Ὀρ., πολλάκις ὅμως ἔχει προσυπακουομένην τὴν ἔννοιαν ὑποταγῆς, ὑπακοῆς, ὅθεν παρ' Ὁμ. συνήθης λέξις ἐπὶ τῶν ἀρχηγῷ τινι ἑπομένων, μετ' αὐτοῦ ἢ κατόπιν αὐτοῦ πορευομένων καὶ αὐτῷ πειθομένων πολεμικῶν τάξεων ἢ στόλων· ἀφ' οὗ προεύπτει ἡ σημ. του εἶμαι, κυρίσεσθαι πλησίον τινός, πορεύομαι μετ' αὐτοῦ ὡς βοηθός, ἐκδικητής· εἶμαι βοηθός, συνεργός τινος, Ὀδυσ. Γ, 376. Ἰλιάδ. Ο, 204. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τιμητηρίου παραπομπῆς, ἥτοις συνόδευμα εἰς τιμήν, τὸ κοιν. συμπροβάδημα, ἐκπροβάδημα, Ἰλιάδ. Α, 423. Τρπκ. Ἀκολουθῶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τινα, εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην, μὲ τὴν θέλησίν του, δὲν ἀντιλέγω, Ὀδυσ. Μ, 349. — 2) Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἐστὶ πάνυ εὔχρηστ. ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. ἐν συντάξει μετὰ τῆς, μετὰ καὶ τοῦ, ἅμα. πάμα καὶ μετὰ ἕπεσθαι, καὶ, ἅμα τινι ἕπεσθαι ἐν οἷς ἡ δοτ. δύναται καὶ ἠγεῖσθαι τῆς προθέτ. καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῇ. Ἐπιτατικ. καὶ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἶσι ἅμ' ἕποντο Ὀδυσ. Λ, 373. παρβλ. Ο, 541. Συμπορεύομαι, συστρατεύομαι μετά τινος, συνοδεύω τινά, πηγαίνω μαζύ του εἰς τὸν πόλεμον, σπανιώτ. ἐπί τινος Ὀδυσ. Α, 78. Β, 197. μετά τινι ἔπ. οἷς ἐν Ἰλιάδ. Σ, 234. ἢ σὺν τινι ἔπ., Ὀδυσ. Η, 304. Ἔτι δὲ καὶ σὺν, ἄνευ πτωτ. Ἰλιάδ. Κ, 436. Τὸ δὲ ἡμετ' ἀτίλλον ἕσπετον Τὸ πείρινον ἠκολούθει εἰς τὸν χριόν, Ν, 493. Οἱ δ' Ἀττ. λέγουσι καὶ ἡμετ' τινος ἑπεσθαι, Hemst. εἰς Ἀρστρ. Πλούτ. 824. Ἐν τούτοις ταῖς συντάξ. τὴν λέξ. ἡ ἐχθρικὴ παρατηρησία ἐστὶ σπανιωτέρα, ἀλλ' ὅμως ἐν Ἰλιάδ. Ρ, 753. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἐξιχνίζουν, ἐδίωκον αὐτόν, ἔτρεχον κατόπιν του, τὸν ἐπεβουλεύοντο. — 3) κατὰ σημασ. ἐχθρ. Καταδιώκω, κατατρέχω, μετὰ δοτ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Λ, 154. 165. 754. ἄνευ πτωτ. Φ, 256. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐδαμοῦ· ἁμοὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο Τὸν κατεδίωκον, ὡρμοῦσαν ἐναντίον του, τὸν ἐστενοχωροῦσαν, Ἰλιάδ. Λ, 474. — 4) Φθάνω τινὰ περιπατῶντας, περιπατῶ ἴσια μὲ αὐτόν, δὲν μὲ ξαπερνῶ· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Π, 154. Ὀδυσ. Ζ, 319. Τρπκ. ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν, ἡ δυνάμεων τοῦ σώματος· γόνατ' ἕπονται, δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Μ' ἀκούει τὸ ποδάρι, μ' ἔρχετ' ἀπὸ χέρι, Ἰλιάδ. Δ, 314. Ὀδυσ. Τ, 237. παρβλ. Ἰλιάδ. Θ, 140. — 5) ἐν γένει, Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι· μόνον πρακτικευτμστ. ἧπειρο προτέρων Ἐλθεῖ πλησιέστερα, Ὀδυσ. Ε, 91. Ἰλιάδ. Σ, 387. ἐξ ἐναντίας ὁ Ὅμηρ. παρακελευστμός ἧπειρο, ἔπεσθ' Ἑλλὰς μετ' ἐμοῦ. — 6) Κρέμαται, προσκολλᾶταί τι ἐμπήγεται εἴς τι. πόδορι ἑπόμενος ἐπί τινος πληγωμένου ὅστις ἔφυρε τὸ εἰς τὸ σῶματου ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλιάδ. Μ, 395. πτερυγίκια ἕσπετο χειρίν· Ἡ περικεφαλαία ἠκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρα του, τὴν ἔτυραν εὐκόλα τραβήξας, ἁρπάξας αὐτήν, Ἰλιάδ. Γ, 255. οὕτω καὶ πάλξις ἕσπετο Μ, 398. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. Συνέχομαι εἴς τι, εἶμαι ἀχώριστος ἀπό τι, κρίμαμαι στερεὰ εἴς τι· μετὰ δοτ. κυδος, τιμή, ἄγημ· Ἰλιάδ. Δ, 415. Ι, 512. 514. Ἀνήκει τι εἴς τι κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ εἶδος, γένος, κατὰ τὴν ἰδιότητάτου· συγκαταλέγεται ἢ συναριθμεῖται εἰς τι, Herm. ἐν Ὀμ. Τμ. Ἀφρδ. 260. ἐν γένει, Ἀνήκει, ἁρμόζει, συμπωσεῖ, ἀναλογεῖ εἴς τι, πολλάκις παρὰ Πνδ. Ἰδὲ Boeckh expl. Ὀλ. 2, 22. 13, 45. κατὰ Παυσ. 8, 10, 4. 8, 12, 4. Γεννᾶται, πορίζεται, προκύπτει τι ἐκ τινος. — 7) Φθάνω τινά. Τρπκ. Νοῶ, καταλαμβάνω, μιμοῦμαι· (ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν χρόνων τὸ ἕπω ἔχει ἕνια κοινὰ μετὰ τοῦ ἔχω).

* Ἑπωάδειος, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὸ αὐγό, αὐγῆκεν ἀπὸ τὸ αὐγό, ἀντὶ. τῷ ὑπωοειδὲς (2)

Ἑπωάζω, Μλ-σω (ᾠόν). Κάθηται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσῶ, — 2) Μεταβ. Κάμω, βρίσκω, βάλλω νὰ κλωσσήσῃ αὐγά· κάμω νὰ κλωσσοῦν. ται αὐγὰ τεχνικῶς, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι παρ' Ἡρότ. Ἰδὲ Hemsterh. Thom. Mag. σλ. 362. ἀφ' οὗ

Ἑπωάστειος, ὁ, ἡ καὶ, ἑπωαστμός, ὁ. Τὸ ἐπάνω τῶν αὐγῶν κάθισμα τῆς κλωσσαρᾶς· κλώσσημα.

Ἑπωβελία, ἡ. (ὀβελὸς). Φόρος, δάσιμον ἐνὸς ὀβολοῦ εἰς κάθε δραχμήν, τοῦτ' ἔστι τὸ ἑκτημόριον τῆς δρχμ., ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐπωβελία ἐξαιρ. Ἡ χρηματικὴ ποινή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πληρώνῃ ὁ ἀναγὼν τῷ ἀναγομένῳ, (ὅταν ἔχανε τὴν κρίσιν καὶ δὲν εἶχεν ὑπερ αὐτοῦ οὔτε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων) εἰς ἱκανοποίησιν διὰ τὸν ἀδίκως τῷ ἀναγομένῳ προξενηθέντα κίνδυνον, ὅθεν ἔπρεπε νὰ τῷ πληρώνῃ τὸ ἑκτημόριον ἢ ἕνα ὀβολὸν διὰ κάθε δραχμὴν τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν του. Ἡ ἐπωβελία λοιπὸν εἰσήχθη μόνον κατὰ τῶν ἐγκαλούντων περὶ χρημάτων, καὶ εἰς ἀποτροπὴν συκοφαντιῶν, Boeckh ἐν Ἀθη. Staatshaush. 1. σλ. 388, ἑξ. παρὰ Πλάτ. δὲ, Νμ. 11. σλ. 921. C. νεύτερ τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν καταπιέτω· ἡ Χρηματικὴ τις κατὰ μῆνα διωρισμένη, τόκου δίκην ποινή, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ πληρώνηται καθ' ἕκαστον μῆνα εἷς ὀβολὸς ἀνὰ πᾶσαν δραχμήν. Boeckh, α. π, Ο. σλ. 145.

Ἐπωδή, ἡ. (ἐπάδω). Κυρίως ᾠδή, ψαλλομένη περί τινος ἢ διά τινα αἰτίαν· ἔσθεν μαγικὴ ᾠδή, μαγικὸν ᾆσμα, τὸ ὁποῖον ἐψάλλον περί τινος κακοῦ, δυστυχίας, ἐξαιρ. περὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, πόνων, νόσων, ἀρρώστιῶν εἰς ἀνακούφισιν μετρίασιν αὐτῶν. Τρπκ. κολακευτικαί, τὴν καρδίαν θέλγουσαι ὁμολίαι· ἔτι δὲ καὶ πανδήποτε μέτρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε κατὰ παράδοξον, ὑπερφυσικόν τινα τρόπον· εὑρηται δὲ πολλάκις συγχεόμενον μὲ τὸ ἐπῳδός· ἰδὲ Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 261.

Ἐπῳδός, ὁ, ἡ. (ἐπάδω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συντῶδες, βρωμερόν.

Ἐπωδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐπωδήν, εἶναι μαγικόν — 2) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπῳδόν.

Ἐπῳδίνω, Ψευδ. ἀνγν, ἐν Τμ. Ἀπολ. 45.

Ἐπῴδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπωδή, καὶ ἐπωδός.

Ἐπῳδός, ὁ, ἡ. (ἐπάδω). κυρίως, Ὅστις ψάλλει, προπάτει, ἢ διά τι· ἐξαιρ. διὰ ἀρρώστιες, ὅθεν Ὅστις ἰατρεύει ἢμετριάζει τοὺς πόνους ψάλλων μαγικὰς ᾠδάς· ἐνγένει, Ὅστις προξενεῖ, κάμνει θαυματουργίας, διὰ θαυματηῖς ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας· ὁμοφῆς ἐπῳδόν Αἰτχρὰ ἐπωνυμία, κακὸν παρανόμι διὰ τὴν ἀτχημάδα τινός, Εὐρπ. Ἑκ. 1258 — πάνυ εὔχρητ. ὡς οὐσιστ. — 1) ὁ ἐπῳδός, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπῳδός, Μάγος, μάγισσα· πᾶς ὅστις ζητεῖ, καταγίνεται νὰ κατορθώσῃ τι διὰ μυστηριωδῶν, ὑπερφυσικῶν μέσων. Τρπκ. νοσῶν νοτοῦσι ἐπῳδός ἐστί, « Ἑνὸς ἄρρωστος πληγορεῖ τὸν ἄλλον. Πινδ. — 2) ἡ ἐπῳδός, σπανιώτατον, ὡσαύτως καὶ ὁ ἐπῳδ. Ἡρότ. σλ. 129. Geisf. — α') Ἐπιμελώδημα, μέρος τοῦ Δυρκ. ποιήματος, τὰ ὁποῖον ἐψάλλετο ὅταν ἐτελείωνε τὸ μέλος, ἡ ψαλμῳδία ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. Ὅτα ποιήματα εἶχον ἐπιμελωδήματα, ἐλέγοντο ἐπῳδικά, οἷά εἰσιν οἱ πλείστοι τῶν Πινδ. ὕμνων, καὶ πολλὰ χορικὰ ᾄσματα παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς — β') Ὁ εἴς τι ποίημα ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος ἐμβόλιμος στίχος τὸ Γαλλ. refrain· ὡς παρὰ Θεορτ. 1, 2. Βίωνι. Α. Μτχ Τρπκ. πᾶ κοινὸς ἀπάσης, ἀδολεσχίας ἐπῳδός· Ἡ κοινὼς συνήθης προτύπηση πάσης φλυαρίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. Πάντοῦ πρέπει νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον του, ἢ πάντου νὰ βάνῃ τὴν μύτη του. Πλτχ. — γ') Ἰδιαιτέρου τι εἴδος Δυρκ. ποιημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ τρίμετρον Ἰαμβον, ἐπιφέρεται δίμετρος, ἢ ἐν γένει, μετά τινα μακρότερον στίχον ἀκολουθεῖ συντομώτερος, ἐξαι-

ρᾴδει μέντοι τοῦ Ἐλεγείου διστίχου. Ἐφευρετὴς τῶν τοιούτων ποιημ. ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχίλοχος, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη εἰς τὰς ἐποῳδάς του ὁ Ὁράτιος.

* Ἐπωδυνία, ἡ. Τὸ νὰ αἰσθάνηταί τις ἀλγηδόνας, πόνους· παρὰ τὸ

Ἐπώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλγεινόν, λυπηρὸν καθ' ἑαυτό· «δάκρυα ἐπώδυνα». Τὰ ὁποῖα χύνονται διὰ λυπηρὰν αἴσθησιν τῆς καρδίας. Πλτχ. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην.

Ἐπῴζω, (ῷζω). Φωνάζω ὀχ. διάτι, ἐνταυτῷ· εἰμῴζω, ὀρνιῶ, κλαίω, ὀδύρομαι,

* Ἐπῳΐζω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἐπωΐζω = ἐπωάζω.

Ἐπωάω, Μλ-ἐπώω καὶ ἐπωάσω (ὠάω, ἀόρ.). Ὠῶ, ἀμπώχω, σρηπώχω προσέτι, πρός που, εἴς τι — 2) Ἀμεταβ. Χώνομαι, στριμπώνομαι, στριμμόνομαι πού ἢ εἰς τι· καί,

Ἐπώω· ὅθεν Μ. ὠτῶ· ἔτι δὲ καὶ, ἐπωΐζω, (ὠάω, ἐπί) Σπρώχνω, ἀμπώχνω πρός τι «ἐπωΐζοντος τοῖς κύμασι Ζεφύρου».

* Ἐπωΐζω = ἐπωάω.

* Ἐπωΐζω = ἐπωΐζω.

Ἐπωκύνω, Μλ-υνῶ (ὠκύνω). Ταχύνω, κάμνω τίποτε ταχύτερα, σβελτιωρότερα· «ἐπωκύνειν τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑγιεινῶν».

* Ἐπώλεθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐνεργεῖ, φέρει ὄλεθρον, φθορὰν, ἀφανισμόν.

Ἐπωλένιος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅ,τι εἶναι, κρατεῖται ἐπάνω εἰς τὰς ὠλένας, ἀγκάλας. Γμ. Ἑρμ. 432, 509. Ἀπολ. Γ'ὁδ.

Ἐπωμάδιος, ὁ, ἡ. (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, βαστάζεται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐπωμαδόν, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἐπωμίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἐπωμίς.

Ἐπωμίζω, Μλ-ίσω (ὠμίζω). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Μετ. ἐπωμίζομαι, Λαμβάνω, παίρνω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Λουκιαν. Φιλόπ. 4.

* Ἐπωμίος, ὁ, ἡ = ἐπωμίδιος.

Ἐπωμίς, ἰδος, ἡ. (ὦμος). Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ὤμων ὅπου συνδέονται τὰ δύο κόκαλα μὲ τὸ τῆς ὠμοπλάτης· παρὰ Ποιηταῖς καὶ ὁ ὦμος, καὶ ὁ τραχήλης. Πλούταρχ. Εὐμ. 7. «περιῤῥηγνῦσιτες ἐκ τῶν ἐπωμίδων τοὺς θώρακας». 2) Τὸ ἄνω μέρος τοῦ πλοίου, λαῆν. ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων. — 3) Εἶδος γυναικείου φορέματος χειριδωτοῦ, μὲ μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν ὑποκάτω τῶν ἄλλων, ἀντιθ. τῷ ἐξωμίς, Εὐριπ. Ἑκ.

Ἐπωμοσία, ἡ. (ἐπόμνυμι). Τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον εἰς θεότητα· ἔτι δὲ καὶ = ἐξωμοσία, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 725.

Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ. (ἐπόμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις βεβαιόνει τι μεθ' ὅρκου, ὁρίζεται εἰς θεόν τινα, Σφκλ. Τρ. 427. ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον εἰ ὅρκον — 2) ἐνεργ. «Ζεὺς ἐπομ.» Εἷς τὸν ὁποῖον ὀμνύει, ὁρίζεται τις· ὡς προστάτης καὶ ἐκδικητὴς τοῦ ὅρκου, Σφκλ. Τρ. 1188. ἄλλως ὅρκιος.

Ἐπώνιον, τό. (ὠνή). Δασμός, δόσιμον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνωσι εἰς τὴν πολιτείαν ὅσοι πωλοῦσι πραγματείας. Τὸ Γαλλ. ἀκτὶς, τουρκιβ. μπατζάρλικι. Πολυδ. Ζ'. 15. «τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλη, ἐπώνια, λέγουσι.» — 2) Ὅ,τι δίδει ὁ πωλητὴς χάριν εἰς τὸν ἀγοραστὴν περισσότερον τοῦ ὅσον πρέπει νὰ τῷ δώσῃ ἀπὸ τὸ πωληθὲν πρᾶγμα κατὰ τὴν συμφωνίαν των.

Ἐπωνυμία, ἡ. (ἐπώνυμος). Ἐπίθετον, παρανόμι, παρασούμι, παραγώμι· τὸ ὁποῖον δίδεται κατὰ παραγωγὴν ἀπό τινος ἀνθρώπου ἢ πράγματος· Ἀριστοφ. Πλούτ. 1165.

* Ἐπωνύμιον, τό = ἐπωνυμία.

Ἐπωνύμιος, ία, ιον. ποιητ. ἀντὶ ἐπώνυμος, Πνδ. (2)

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ. (ὄνυμα, ὄνομα). Ὅστις ἔχει ἐπίθετον, παρανόμι· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα προέρχεται ἀπό τινα αἰτίαν, δηλοῖ τίποτε· οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ. «ὄνομα ἐπώνυμον». Τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα των διὰ τινὰ γνωστὴν αἰτίαν μετὰ ἰδιαιτέρας τινὸς σημασίας· ὄνομα σημαντικόν· Ὀδ. Η, 54. Τ, 409. παρβλ. Τμ. Ἀπόλ. 373. Ἡσ. Θγ. 144. 282. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 559. «Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον» Τὴν ὠνόμαζαν, τῇ ἔδωκαν τὸ ὄνομα (οὐχὶ τὸ ἐπώνυμον) Ἀλκυόνην· ὡς τὸ φερώνυμος. Ἔτι δὲ καὶ Ὁμώνυμος, παρὰ Σμθ. ὁ Πνδ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γενικ. «ὁ πώνυμος ὄρεσχον» Ἀπὸ οἴνου ὀνομασθείς οὕτω καὶ Ἡρόδ. 7, 11. «Κάδμου ἐπώνυμος πόλις» Ἀπὸ τοῦ Κάδμου τὴν ὀνομασίαν αὐτὴς ἔχουσα, Καδμεία πόλις, Πλούτ. «ἔπος, ἐπίτινος» Ἡρόδ. 4, 184. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ μετὰ ὁστ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι δίδει, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται ἡ ὀνομασία, τὸ ἐπίθετόν τινος· ἐξαιρ. τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δίδεται εἰς ἄλλο τι ὄν· ὅθεν ἐν Ἀθήναις «Ἄρχων ἐπώνυμος» Ὁ πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τὸ κατεστῶς ἔτος· «Ἀρχὴ ἐπώνυμος» Ἡ ἀξία αὐτοῦ· «Ἥρωες ἐπώνυμοι» Ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶχον αἱ φυλαὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὄνομα αὐτῶν — 3) τὸ ἐπώνυμον, ὡς οὐσιαστ. Ἐπίθετον, παρανόμι.

Ἐπωπάω, καὶ ἐπωπάζω, (ὠπάομαι) = ἐφορῶ· μετὰ αἰτ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 689. «μοῖραι γλῶτσαν καὶ στόμα ἐπωπῇ πειθώ» Εὐμεν. 969. καὶ 270. ἐφ' οὗ

* Ἐπωπή, ἡ. Τόπος ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ βλέπῃ τὰ περιξ. Παρ' Αἰσχ. Ἱκτ. 55. Ἀεσμῶν, λειβάδι· ἔτι δὲ καὶ Σκοπιά, πύργος.

Ἐπώπης, ου, ὁ. Ἔφορος, ἐπιστάτης, Ἡλλ. ἐπωπίς, ίδος, ἡ. Ἐπιστάτισσα, ἐπιστάτρια.

Ἐπωπίς, ίδος, ἡ. ἀπτυμ. (ἔπομαι). Ἀκόλουθος, ἡ ἀκολουθοῦσα, συνοδεύτρια τινος. Δυκόφρ. 1176. «—ζητεῖται ἑ ἐπωπίδα.»

Ἐπωριάζω, Μ. ἀτω, (ὥρα). Εἶμαι ἐμπρόντις, ἐγκαιρισμένος διάτι· φοβοῦμαι, ὑποπτεύομαι.

* Ἐπώρτε, γ'. ἐνκ. πρστ. ἀορ. α. τοῦ ἐπόρνυμι, Ὅμ.

* Ἐπώρτο, γ'. ἐν. πρτ. κατὰ συγκ. παθ. ἀορ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλ. Φ, 324.

* Ἐπωρύω, Μλ-ύσομαι (ὠρύω). Ὠρύομαι, οὐρλιάζω ἢ ὑλακτῶ, γαυγίζω προσέτι, ἅμα, διάτι· ὠσάντως καὶ κατὰ μετ. διαθ. (2)

Ἐπωσις, εως, ἡ (ἐπωθέω). Τὸ νὰ ὠθῇ, σπρώχνῃ, ἀμπώχνῃ τίς τι ὄπισθεν πρός τι· σπρωξιμον, ἄμπωγμα· ἀφ' οὗ

Ἐπωστρίς, ίδος, ἡ. (ἐπωθέω). Ἡ ὠθοῦσα, ἀμπώχνουσα ὄπισθεν, ἢ ὑποβάλλουσα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν μασχάλην τινος καὶ οὕτω βοηθοῦσα αὐτὴν ἢ αὐτὸν νὰ ἀναβαίνῃ, ἀναβῇ που.

Ἐπωτειλάομαι, ὡς παθ. (ὠτειλή). ἐπὶ πληγῶν, Γίνεται ὠτειλή, λουτσιάζει.

Ἐπωτίδες, αἱ. (οὖς). Ξύλα τινά, εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐξέχοντα πρὸς τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν τῆς πρώρης ὡς ὠτία χρησιμεύοντα, ἵνα ἡ μὲν ἰδία κατὰ ἐχθρικοῦ πλοίου διὰ τῶν ἐμβόλων ὁρμὴ γίνηται ἰσχυροτέρα, ἡ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἐμποδίζεται ὑπ' αὐτῶν. Θουκυδ. 7, 34. 36. 62. Θεόφρ. Φ Ἱστορ. 5, 8. Διοδ. Σικ. 17, 115.

Ἐπωφέλεια, ἡ. Ὠφέλεια, βοήθεια, συνεργία.

Ἐπωφελέω, Μλ-ήσω (ὠφελόω), Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ εἴς τι· μετὰ ὁστ. τοῦ πρτπ. Σφκλ. Οἰδ. Β, 441. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Ξενοφ. Οἰκον. 11, 9, 15. Ἄνευ πτωτ. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 541. «δέξασθαι δῶρον ὃ μήποτ' ἐπωφελῆσαι πόλεως ἐξελάσθειν Ἕλλαδον δώρων», τὸ ὁποῖον δὲν ἄξιζε διὰ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε εἰς τὴν πόλιν· ὥστε εἰς τὸ ἐπωφέλησα ὑπανοητέον τό, πόλει ἢ πόλιν· τινὲς δὲ ἐλλαμβάνουσι τό, ἐπωφέλησα, ἀντὶ ὠφέλησα· ἰδὲ ὅμως Herm. Vig. σλ. 758. κατὰ Doederl. δὲ = δῶρον ὃ μήποτε ἐξελάσθαι ἐπωφελήσῃ μοι, ἢ ἐπωφελήσῃ με· ἀφ' οὗ

Ἐπωφέλημα, τό. Βοήθεια, συνεργία, ὠφέλεια.

Ἐπωφελής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν.

* Ἐπωφέλης, ου, ὁ, παροξυτ. = ἐφιλτης.

* Ἐπωφελία, ἡ = ἐπωφέλεια.

Ἐπωφέλιμος, ὁ, ἡ. = ἐπωφελής.

Ἐπώχατο, γ'. πλθ. προσ. παθ. Ὑπρστ, Αἰολ. καὶ Ἰων. τοῦ ἐπέχω, Ἰλθ. Μ, 340. «πᾶσαι (πύλαι) γὰρ ἐπώχατοι» Ἦσαν κλεισμέναι· καὶ τοι σαφεστάτης τῆς ἐννοίας οὔσης, ἡ ἐτυμολ. τῆς λαῆ, ἐστι σκοτεινοτάτη, περὶ τῆς ὁποίας καὶ οἱ πάλαι Γραμμ. ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις· πιθανῶς δὲ ἀνάγεται εἰς τὸ πρωτοτ. σχεύς, Ὁ σύρτης, διάδρομος, ὄχω, ἐπόχω, συγγν. τῷ ἔχω, ἐπέχω. Ἄλλοι δὲ ἔγραψαν ἐπώχατο ἢ ἐπώχετο, Οἱ Τρῶες ἔδραμον, ἔτρεξαν εἰς ὅλας τὰς πύλας, ὡς παρὰ τὸ, ἐποίχομαι· ἰδὲ μέντοι Heyne T. ὁ. σλ. 335. ἴg. Toll. ἐν Ἀπολλ. Δεξ. Ὅμ. σλ. 753.

* Ἐπωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρος.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠλίγον χλωμόν, κίτρινον, χλωμοντσιον, κιτρινοντσικον.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ρ.

Ἔρα ἡ. Ἡ γῆ· οὐσιαστ μὲν ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ. νομίζεται μέντοι πρωτοτ τοῦ ἔραζε, ἐρῆμος, καὶ τοῦ ἔνερθε· τούτου ὅμως οὐκ εὔλογος· Ἡ ἐτυμολ. τῶν ἀνωτέρω προηγουμένων λέξεων αὐτὴ γίνεται πιθανωτέρα καὶ διὰ τῆς κατὰ τοῦτο συμφωνίας τῆς Δατν. καὶ τῆς Γερμ. γλώσσης.

Ἔραζε, Ἐπίρ. (ἔρα). Χαμαί, ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, ἐπὶ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ ἔδαφος· ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πίπτω καὶ χέω, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ἔραμαι, ἀποθ. τοῦ ὁποίου οἱ τύποι παρὰ τοῖς Λογογρ. λαμβάνονται ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. Μλ. ἐρασθήσομαι, Ἀόρ. ἠράσθην· παρὰ τοῖς Ἑπτ. ὁ ἐξ ἐναντίας ὁ Ἀόρ. σχηματίζεται ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἠρασάμην, ἀφ' οὗ ἠράσατο, ἐράσατο, Ἡσ. καὶ Πνδ., Παρ. ἤρασμαι· Ἀγαπῶ, θέλω, ποθῶ, ἐπιθυμῶ· μετὰ γενικ. παρ' Ὅμ. πολλάκις κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πραγμάτων, «ἔραμαι πολέμου, μάχης.» Ἰλθ. Ι, 64, Π, 208. παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ μετὰ ἀπρμφ. «ἐλαίδειν ἔραμαι» Ἀγαπῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ φάλλω, τραγωδήσω, Ὀππ. παρβλ. ἐράω.

Ἐραναρχής, ου, ὁ. (ἔρανος, ἄρχω). Ἐπιστάτης ἐράνου· χρηματικῶν συνεισφορῶν κεφαλαίου ἐξ οὗ ἀπαντῶντο τὰ εἰς ἐράνους ἀναγκαῖα ἔξοδα — Διογέν. Λαερτ. «ἔρανον αἰτούμενος πρὸς τὸν ἐραναρχὴν ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε.» 2) Ἐπιχειρητὴς, ἔτι δὲ καὶ Πρόεδρος συναγωγίμου δείπνου, συμποσίου μὲ ἔρανον, τὸ Ἀγγλικ. Picnic.

Ἐραναπόλος, ὁ, ἡ. (ἐμπολάω). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγμάτειαν δι' ἐράνου, τὰ παρ' ἐμπορ. σύνηθ. ναγγιτσιάρει μὲ ἀκτσιες. Ἡσυχ.

Ἐρανίζω Μλ-ίσω. Συνεισφέρω εἴς τι, ἐξαιρ. χρήματα· ζητῶ, συνάζω· ζητουλεύω, διακονεύω· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Μέτ. ἐρανίζομαι. Συλλέγω, συνάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου χρηματικὴν βοήθειαν· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Δίδακτρα, δασκαλικιὰ παρὰ τῶν ἀκροατῶν των. «ποιητὴς καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντον Δγν. Αρτ. — 3) Συνεισφέρω, βοηθῶ διὰ χρηματικῆς συνεισφορᾶς. Ἀντρ. καὶ Δμτ, Παθ. Βοηθοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν διὰ συνεισφορᾶς

χρημάτων· καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανιστὴς εἰς Αἴγυπτον ἀπάραιμι Δημ. Λεπτ.

Ἐρανικός, ή, όν. Ὁ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἔρανον· εἶναι γίνεται κατὰ τρόπον ἔρανου· γραμματικὴ δίκη παρὰ Κριτολογίᾳ διὰ τὸν κατὰ μῆνα ἔρανον· ἀκροάσεως ἐρανικαὶ Διδασκαλίαι μὲ πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου, συλλεγομένην παρὰ τῶν ἀκροατῶν, μαθητῶν.

Ἐράνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρανος.

Ἐρανισις, εως, ἡ· (ε) καὶ ἐρανισμός, ὁ (ἐρανίζω). Σύναξις ἔρανου· τὸ νὰ συλλέγῃ, συναθροίζῃ τις ἔρανους. — 2) Συνεισφορά.

*Ἐρανισμός, ὁ (ἐρανίζω). Ὁ,τι συνελέχθη, ἀσυνάχθη δι' ἔρανου. — 2) Συνεισφορά, χρηματικὴ βοήθεια δι' ἔρανου.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις συνεισφέρει τι εἰς τίποτε· ὅστις εἶναι μέτοχος συμποσίου δι' ἔρανου γινομένου.

*Ἐρανίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ Ἐρανιστής. Osann. Syll. inscr. 1. σλ. 173.

Ἐρασμός, ή, όν (ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, τερπνόν· παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ λαμπρῶς ᾠκοδομημένων καὶ εὐπρεπῶς κειμένων πόλεων, ἐπὶ τῆς Καλυδῶνος, Ἰλιάδ. Ι, 531. 577. ἐπὶ τῆς τῶν Φαιάκων, Ὀδυσσ. Η, 18. Παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γένει, ὡς τὸ, ἐρατός, ἐρατεινὸς ἐράσμιος, σπανίως μέντοι ἐπ' ἀνθρώπων· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος.

Ἔρανος, ὁ. Συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν μετέχων αὐτοῦ ἐδίδε συνεισφορὰς εἰς φαγητὰ ἢ εἰς χρήματα, τὸ παρὰ τοῖς Ἀγγλοις Picnic, Ὀδυσσ. Α, 226. Λ, 414. ἄλλως συμβολή· παρὰ Πλάτ. ἐν γένει, δεῖπνον, συμπόσιον. — 2) Πασαδήποτε συνεισφορά, ἐξαιρ. χρηματική, τὸ τουρκιβ. γεφυνές, εἰς βοήθειαν πτωχῶν, ἐνδεῶν· ὅθεν ἐν γένει, φιλανθρώπευμα, εὐεργέτημα, φιλική χάρις, φιλοφροσύνη, ὑπηρετικὴ προθυμία. Ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ εἶναι, γίνηταί τις μέτοχος πράγματός τινος, ἐξαιρ. τῆς εὐχαριστίας τοῦ βοηθηθέντος. Ἰσοκρ. ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνδ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσεν. — 3) Ἡλαιτέραι ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦνται δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας καὶ συνθήκης καὶ συλλέγουσι διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς χρηματικὰ κεφάλαια, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ ἀναγκαῖα ἔσοδα εἰς κοινὰ τῶν ἑταίρων συμπόσια· αἱ χρηματικαὶ βοήθειαι εἰς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς· ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναλώματα εἰς ἐπίτευξιν πολιτικῶν σκοπῶν. Τοιοῦτοι ἔρανοι ὑπῆρχον ἐν πάσαις ταῖς Ἑλλην. δημοκρατίαις, καὶ ἔνιοι αὐτῶν εὐδοκίμησαν κατάτε ὑπόληψιν καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰς παρὰ τοῖς Γερμ. Gilde, Τσοὺμφτ, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλ. Communauté, λεγομένας χειροτεχνιτῶν ἑταιρείας, τὸ τουρκιβ. Ἐσνάφια· — ἡράνους εἰσενεγκεῖν· Τὸ νὰ δανείζηταί τις χρήματα δίδων ἐνέχυρον. τὸ δὲ, κεράνους ἐνεγκεῖν, ἢ διαλύσασθαι· Τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὰ δάνεια καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ ἐνέχυρον εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ταξιτ. ἐν Λεχγ. 8, 2. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἐρᾶν, τὸ ἀγαπᾶν.)

Ἐρασιμολπος, ὁ, ἡ (ἐράω, μολπή). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους, τὰ τραγῳδία· φίλος τῶν τραγῳδίων. Πίνδαρ. Ὀλ. 14. 22.

Ἐρασιπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἢ ἔχει καλοὺς, ὡραίους πλοκάμους. ποιητ.

*Ἐρασίπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς πτέρυγας, φτερούγες, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας. ποιητ.

Ἔρασις, εως, ἡ (ἔραμαι). Τὸ ἐρᾶν, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τίποτι. Εὐσταθ.

Ἐρασιχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, τὰ ἀσπρα, φιλάργυρος, πλεονέκτης. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 5. οὐδὲν οὕτω ἐρασιχρήματόν γε (ὁ Σωκράτης) τοὺς συνόντας ἐποίει.

Ἐράσμιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, ἀγαπητόν· ἔτι δὲ καὶ τρυφηλ. Ἀνθρ. 9, 1.

Ἐραστεύω, = ἐράω· μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Προμ. 893.

Ἐραστής, ὁ (ἔραμαι). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἀγαπητικός. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς θηλ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 85. — 2) Ὅστις θεραπεύει, σέβεταί τι· ὀπαδός, φίλος τινός.

*Ἐραστός, ή, όν· = ἐρατός. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, ποθεῖ, ἐπιθυμεῖ, εὐχεταί τις· ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, θελκτικόν, τερπνόν, καλόν, εὔμορφον· τύπος παρὰ ταῖς Λογογρ. συνήθης.

*Ἐράστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐραστής. Ἀγαπῶσα, ἀγαπητική, ἀγαπητικιά.

Ἐρατεινός, ή, όν· = τῷ ἐράσμιος· παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πόλεων, ποταμῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων· οἷον· νήσοι, ἠμηλιείη, φιλότης, δαίς, ἀμβροσίη. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μόνον ἐν Ὀδυσ. Δ, 13. καὶ Ι, 230. ἑτέρους ἐρατεινὸς φανείς καὶ Τυρ. Δμτ. 423. ποιητ. μόνον.

Ἐρᾰτίζω, = ἐράω, μετὰ γεν. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξ. κρειῶν ἐρατίζουσι Χαιδόν, ἀκερσίτου, λαίμαργα, χάσκοντας, μὲ στόμα ἀνοικτὸν ζητοῦν κρέας. Ἰλιάδ. Δ, 351. Ρ, 660. Τυρ. Ἐρ. 64. 287. ποιητ. μόνον.

Ἐρᾰτοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος) = ἐρασιπλόκαμος.

Ἐρατός, ή, όν (ἐράω). ποιητ. ἀντὶ ἐραστός. Ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, Ἰλιάδ. Γ, 64. ἠῶθ' Ἀφροδίτης. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, τερπνόν, καλόν, εὔμορφον· ἐξαιρ. ἐπὶ τόπων, πόλεων, πραγμάτων, παρ' Ὁμ. σπανιώτ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐρατόχροος, συναιρ. ἐρατόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (χρόα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα, δέρμα. Ἀνθολογ.

Ἐρατύς, ύος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 664. κατὰ συμπαρασμὸν ἁπλῶς τοῦ Brunk.

*Ἐρατύω, Δωρ. ἀντὶ ἐρητύω. Σφκλ. Οἰδ. Κ, 164.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θγν. 78. — 2) ἔτι δὲ καὶ Ὠκεανίδος τινὸς ὄνομα, Ἡσιόδ. Θγν. 247. Ἡ χαρίεσσα, κεχαρισμένη, χαριτωμένη.

Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἐρασμίους ὀφθαλμούς, ἐράσμιον βλέμμα ἔχουσα· κατ' ἀνάγν. ἐν, Ἔπη Ὁμ. 1. 2. ἀντὶ ἐρωῶπις· βέβαιον δὲ ἐν τῇ Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syl. epigr. 55, 9.

Ἐράω, Κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. μόνον ἐν χρήσει· ἀπὸ τοῦ ταὐτοσημάντου ἀποθ. ἐρόομαι, εὕρηται μόνον τὸ, ἐρᾶται, Σπφ. λφ. 59. Θεογν. 2. 149. καθ' ὃ δυνατόν, ἴσως, ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ ἐράασθε, Ἰλιάδ. Π, 207. ποιητ. ἔραμαι, Ἀγαπῶ· μετὰ γεν. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τρυφερᾶς, ἐμπαθοῦς, παραφόρου, ἡδυπαθοῦς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων ἀντικειμένων πολλάκις μεταφορικῶς χρήσιμον, Ζητῶ, ποθῶ, εὔχομαι, ὀρέγομαι· ἐμφατικώτερον παρὰ τὸ, φιλῶ· μετὰ εἰτ. μόνον ἐν τῇ συντ. κεῖρ ἔρωται, Valck ἐν Ἱππ. 31. Τοὺς λοιποὺς χρόνους αὐτοῦ σχηματίζει ἐκ τοῦ παθ. τύπου· Μλ. ἐρασθήσομαι· μετὰ γεν. Αἰσχλ. Εὐμ. 814. Ἀόρ. ἠράσθην· Εἶμαι ἠρωτευμένος, ἐρωτεύθηκα· ὁ, ἐρασθείς, Ὅστις εἶναι ἠρωτευμένος. Ἀκριβῶς παθ. ἐστὶ μόνον ὁ ἐνεστ. ἐρῶμαι, ἀφ' οὗ πάλιν πάνυ εὐχρηστ. μόνον ὁ Μετοχ. ὁ ἐρώμενος μέντοι. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ ποιητ. τύπῳ ἔραμαι, μετὰ μέσ. Ἀορ. ἠρασάμην· (ὁ τύπος ἔρημι, οὐδαμοῦ εὑρηται.)

(Ἐράω). Χύνω, ῥίπτω ἔξωθι, ἐκβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ· πιθανῶς ἐκ τοῦ ρωστ. ῥέω, ῥαίνω· φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν συνθέσει μόνον οἷον ἀπεράω, ἐξεράω, κατεράω, κατεξεράω, μετεράω, συνεράω, ἐστὶ χρήσιμον.

Ἐργάδες, οἱ· = ἐργάται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐργάται, δουλευταί, ὅσοι δουλεύουσι διὰ μισθόν, διὰ μεριάτικον. Πλούταρχ. Σύλ. 23. παρὰ τὸ

Ἐργάζομαι, Μλ. -άσομαι, Πρκμ. εἴργασμαι, Ἰων. ἔργασμαι· μέτ. ἀποθ. (ἔργον). Ἐργάζομαι, δουλεύω, ἐνεργῶ, Ἰλιάδ. Σ, 389. Ὀδυσ. Ξ, 272. ἐξαιρ. Γεωργῶ, καλλιεργῶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — 2) μεταβτ. Κατασκευάζω, κάμνω, ψιλόνω τίποτε· ἔργα ἐργάζομαι Κατασκευάζω, ψιλόνω πράγματα· κάμνω ὑποθέσεις, Ἰλιάδ. Ω, 733. Ὀδυσ. Τ, 72, Χ, 422. αὐτοῦ καὶ ἀκριβτ. ὡρισμένως ψιλά, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι. Ὀδυσ. Ρ, 321. Ω, 210. Ἐτι δὲ καὶ μὲ ἐργάζομαι χρυσόνω Εἶμαι χρυσοχόος, χρυσικός. Ὀδυσ. Γ, 435. γῆν ἐργάζ. Καλλιεργῶ τόπον, ἐργόνω, ἐπὶ ἀγρῶν· θάλατταν ἐργάζ. τὸ κοιν. Ζῶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ἀλιέων, ψαράδων· τέχνην, ἐπιστήμην ἐργάζ. Καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι· μὲ ἐργάζ. τινά τι· Κάμνω τί τινα, ἐξαιρ. κακόν τι, τὸν βλάπτω. — 3) Κτῶμαι ἐργαζόμενος, κερδαίνω ἀπὸ τὴν δουλειάν μου, ἔχω πόρον, ζῶ ἀπὸ τοὺς κόπους μου, εὐγάζω τὸ ψωμάκι μου. Ξεν. Ἀπομν. Α', η', 5. ταῦτα ἂν ἀλέγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ σωκράτεια ἀρκοῦνται. πέργαζ. τῷ σώματι Ἐπὶ τῶν πορευομένων, Valck. ἐν Ἡρόδ. 1, 93. Δημοσθ. — 4) διττῇ αἰτιατ. Ἐργάζομαί τινά τι· ἐξαιρ. Ἐλάπτω, ἀδικῶ, κακοποιῶ τινα· οὕτω καὶ μακὰ ἐργάζομαί τινα, ὡς τὸ δρᾶν καὶ ποιεῖν, Ξεν. Ἀνάβ. 5, 6, 4. Ἑλλ. 2, 3, 11. καὶ ἀλλαχοῦ. — 5) πρὸ χρήμ' ἐργάζεται· Τὸ πρᾶγμα ἐπίτηδες βιάζει, δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 158. — Οἱ Ἰων. καὶ οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ παθ. Πρκμ. εἴργασμαι τὸ πλεῖστον κατὰ ἐνεργ. σημασ. τοῦ Ἀορ. εἰργασάμην, Valck ἐν Φοιν. 1069. Lob. ἐν Σφκλ. Αἴ. 21. εὕρηται μέντοι καὶ ὡς ὄντως παθ. π. χ. πρὸ πρόσθεν εἰργασμένα· Ἡρόδ. 7, 53. πεἰργασμένων Πράγματα τελειωμένα· παρβλ. Πλάτ. Χρμ. σλ. 173. C. Ξεν. Ἀπομ. 3, 10, 9. Συμπ. 5, 4. Οἰκον. 19, 8. καὶ ἄλλχ. καθ' ἃ παρβλ. Mehlhorn ἐν Ἀνηρ. σλ. 243. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὁρστ. Πρκμ. κατὰ παθ. σημασ. εὕρηται συνθέτως τοὐλάχιστον, ἀπειργασται, Πλάτ. Νομ. 4. σλ. 710. D. Σπάνιος δὲ ὁ παθ. Μλ. ἐργασθήσομαι κατὰ παθ. τρόπον τι σημασ. ὡς ἐν Σφκλ. Τρχ. 1218. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 6.

Ἐργάθω, Ἐπικ. ἐεργάθω, ποιητ. ἀντὶ εἴργω. Ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, κωμικ. ἀπ' αὐχένος, χρόα ἀπὸ πλευρῶν· Ἀποχωρίζω τὸν τράχηλον ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς πλευράς· ἀποκεφαλίζω, ἐκδέρω, γδέρνω, Ἰλιάδ. Ε, 147. Λ, 437.

Ἐργαλεῖον, τό· Ἰων. ἐργαλήϊον (ἔργον). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Παντόποτε ὄργανον δι' οὗ ἐργαζόμεθα, δουλεύομεν.

Ἐργάνη, ἡ, καὶ ἐργάτις καὶ ὀργάνη. Γυνὴ, κόρη ἐργαζομένη, δουλεύτρια. — 2) Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἔργων καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἐξαιρέτ. τῶν γυναικείων ἔργων, χειρουργιῶν, τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῶν ὑφαινουσῶν γυναικῶν. (ε)

Ἐργασεῖω, ῥῆμα ἐφετ. τοῦ ἐργάζομαι· Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι Σοφοκλ. Τραχ. 1232. πῶς ἐργασείων οὐδὲν ὠφελεῖς.

Ἐργασία, ἡ (ἐργάζομαι). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, μοχθῇ, κοπιάζῃ τις· ἔργον, δουλειά· δραστηριότης, ἐνεργεια, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 486. ἐξαιρ. Τὸ δι' ἡμέρας ἔργον, ἐπιτήδευμα, δουλειά, ἡ πρᾶξις· καθημερινὴ δουλειά, κατη-

μερῶν ἔργον. 2) Τέχνη, ἐργόχειρον, βιοπορισμός, σχολαί· τεχνη δὲ ἡς ζῇ τις· ἐξαιρ. γεωπονία, γεωργικὴ καὶ ἐργασία τῶν βαφέων. Τὸ ἔργον, σύστημα ἢ ἑταιρία, τὸ τουρκιβ. ἐσνάφι τῶν μπογιατσίδων· ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς τι ἐργόχειρον ἀναγκαῖα σκεύη. — 3) Κατασκευή, ἀπεργασία, μεταχείρισμός· τὸ νὰ κατασκευάζῃ, ψκιάνῃ, μεταχειρίζηται, ἑτοιμάζῃ, τελειόνῃ τις ἔργον τι· κατεργασία· ἡ τέχνη, ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις εἰς τίποτε· ὅθεν, τὸ ἐξεργασθέν, κατασκευασθὲν πρᾶγμα· τεχνημα. — 4) Κέρδος, ὄφελος, βιοπορισμός, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ι', 1. πτῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς. Οἱ τεχνῖται, οἱ τινες μεταχειρίζονται τὴν τέχνην των κέρδους ἕνεκα, διὰ νὰ κερδίσωσι χρήματα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ πορεύεσθαι, Valck εἰς Ἡρόδ. 1, 93.

Ἐργάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται ἐργασίαν, εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ, ἐργασθῇ, δουλευθῇ, ψκιασθῇ, νὰ γένῃ τι· ἡ χώρα ἐργάσιμος. Τόποι, ἀγροί, χωράφι, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ, γεωργηθῇ, ὀργωθῇ· γυναῖκες ἢ ἑταῖραι ἐργάσιμοι. Αἱ ἡμόσιαι πόρναι, τὸ κοινὸ γυναῖκες τοῦ σωκακιοῦ. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐδουλεύθη, ἐγένετο, ἐψκιάσθη, ἐτελειώθη.

* Ἐργαστέον, ἐπῖ. ῥῆμτ. τοῦ ἐργάζομαι, Πρέπει νὰ εἶναί τις ὀραστήριος, νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, κοπιάζῃ· νὰ εἶμεθα ὀραστήριοι κλ.

Ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐργαστής καὶ, ἐργατης. Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, ἐξαιρ. γεωπόνος, γεωργός. Ξενοφ. Οἰκον. 35. 15.

Ἐργαστηριακοί, οἱ, Ὅσοι ἔχουν ἐργόχειρον, ζοῦν μὲ τὸ ἐργόχειρον, μὲ τὴν δουλειὰν των· Πολύβ. λη'. 4.

Ἐργαστηριάρχης, ὁ (ἐργαστήριον, ἄρχω). Ἐπιστάτης ἐργαστηρίου, ἢ τέχνης τινός.

Ἐργαστήριον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐργάζονται, δουλεύουν οἱ τεχνῖται, τὸ ἰταλ. γάβρικα, μανιφαττοῦρα· τόπος, μέρος τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦσί τι· πωλητήριον, ἐργαστήρι, ἀργαστήρι· παντὸς τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κατασκευάζεται, δουλεύεται, ψκιάνεται πάντοτε τίποτε. «τοφῶν ἀνδρῶν ἐργαστήριον Μουσεῖον, μελετητήριον, σπουδαστήριον, ὅπου σπουδάζει, μελετᾷ, καταγίνεταί τις εἰς σπουδὴν, μελέτην, μάθησιν· Ἡλδ. γ'. ἐργαστ. πειρατικὸν Ἀγάλη, τὸ τουρκιβ. μπουλούκι, μπλούκι, πειρατῶν, κορσάρων· αὐτόθ. 5. ἔτι δὲ καὶ πορνοστάσιον, τὸ ἰταλ. βορδέλλον. Ἀλκίφρ. Γ', 27. ἰδὲ ἐργάζομαι σημτ. 3.

Ἐργαστής, οῦ, ὁ· = ἐργαστήρ. — 2) ὡς ἐπῖ. Φιλόπονος, φιλεργός, δουλευταρης· Πλάτ. Πολ. Β, 7. «φειλόλος καὶ ἐργαστής».

Ἐργαστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει, δουλεύει. 2) Ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐργασίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', α', 2.

Ἐργαστῖναι, αἱ· ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο αἱ νῆσοι χῶραι, αἱ ὁποῖαι ὕφαινον τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡτύχ.

Ἐργατεύω, Ἐργάζομαι, δουλεύω, κατασκευάζω, ψκιάνω, κάμνω τίποτε· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διῖδ. ἐργατεύομαι, Διοδ. Σικ.

Ἐργάτης, ὁ. Ὅστις, ἐργάζεται, δουλεύει, κατασκευάζει, ψκιάνει, κάμνει τίποτε· παρὰ Δωριεῦσιν, Μισθοφόρος, ὅστις δουλεύει διὰ μισθόν, ἡμερομίσθιος, Πινδ. ἐξαιρ. γεωπόνος, γεωργός. «ργάτης δίκης» Διαστής, κριτής. «ργ. θαλάσσης», Ἁλιεύς, ψαρᾶς. «ργ. λίθων» Λιθοξόος, ὅστις δουλεύει λίθους, κατασκευάζει ἀγάλματα κ. τ. τ. — 2) ὡς ἐπῖ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος, ἐνεργητικός· Θηλκ. ἐργάτις, ιδος. — 3) Μηχανή τις δι' ἧς τραβοῦσι καὶ τυροῦσι μεγάλα βάρη. Μαθηματ. Παλ. Σ. 110. [«ργάτης ὃς ἐπιστρέφει τὸν κοχλίαν» ὅθεν «τόπος ἐργατικυλίνδριος», Τόπος, εἰς ὃν ἵσταται ὁ ἐργάτης, ἢ σχῆμα κυλίνδρου ἔχοντα μηχανήν, δι' ἧς αἴρουσιν εἰς ὕψος τὰ βάρη. (– υ –) ἀρ' οὗ

Ἐργατήσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριπατλ. = ἐργάσιμος. — 2) Ὅ,τι δίδει εἰσόδημα εὐπρόσοδον, εὔκαρπον, πολύκαρπον· «χῶραν ἐργατησίαν ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομὰς καὶ ὕλαν». Πλτχ. Λυσ. μείζ. 21.

Ἐργατικός, ἡ, όν. Ὅστις, δύναται νὰ δουλεύῃ, ψκιάνῃ, ἐκτελῇ, πράττῃ, κάμνῃ, κατορθόνῃ τι· ὅστις εἶναι ἱκανός, δυνατός, ὀραστήριος, ἐνεργητικὸς εἴς τι. Ἡρόδ. Ε, 11. καλεῖται οὗτος ὁ Νεῖλος διὰ τὴν μεγάλην δύναμιν ἣν ἐνεργεῖ τὸν εἰς τὴν εὐφορίαν καὶ κατοίκησιν τῆς Αἰγύπτου· Ἐπῤῥ. ἐργατικῶς.

Ἐργατίνης, ου, ὁ = ἐργάτης· Ὅστις ἐργάζεται. — 2) ὡς ἐπῖ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ὀραστικός, δυνατός, ἰσχυρός, ἐνεργητικός· μετὰ γεν. τοῦ πργμτ.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ· Θηλυκ. τοῦ, ἐργάτης. Ἐργαζομένη, δουλεύτρια, ἐργάτισσα. — 2) ὡς ἐπῖ. Φιλεργός, φιλόπονος, ὀραστική, δουλευτάριττα. Σφοδρ. Φιλ. 97. ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, μισθωτή. — 3) Ἐπῖ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς τὸ ἐργάνη. (– υυ)

Ἐργατοκύλινδρος, ὁ (κύλινδρος). Ὀρικὰ ἐστημένος τις κύλινδρος, ὡς μηχανὴ εἰς τὰ πλοῖα χρήσιμος, Γαλλ. Cabestan ἰδὲ καὶ ἐργάτης σημτ. 3. (ῠ)

Ἐργάτωνες, Ἀττικ. ἐργάωνες, Ὁ τόπος, τὸ μέρος εἰς τοὺς ἀγροὺς, ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ δοῦλοι, σκλάβοι. Ἡσύχ.

Ἐργάω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐργάομαι = ἐργάζομαι, παρὰ τοῖς Ὁ'.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ (ἔργον, ἐπείγω). Ὅστις ἐπείγει, ἐπιτυγχάνει ἔργον τι· ἐπιτατεῖ, βιάζει, παρακινεῖ τοὺς ἐργαζομένους νὰ ἐργάζωνται, δουλεύωσι.

* Ἐργεπιστασία, ἡ, Τὸ νὰ ἐπιστατῇ τις εἰς δημοσίους, τῆς πολιτείας ἐργασίας· παρὰ τὸ

Ἐργεπιστατέω, Εἶμαι ἐπιστάτης τῶν δημοσίων ἐργασιῶν, εἰς τοὺς ἐργαζομένους, δουλεύοντας εἰς δημόσια, τῆς πολιτείας ἔργα. παρὰ τὸ

Ἐργεπιστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐπιστατεῖ, εἶναι ἐπιστάτης εἰς δημοσίους, τῆς πολιτείας ἐργασίας. (ᾰ)

Ἔργετος, ὁ· = ἐρμός. Ἡσύχ.

* Ἔργινος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. Ὁμ. Ἴλ. Ἀπλ. 207.

Ἔργμα, τό (ΕΡΓΩ) ποιητ. = ἔργον, Τὸ νὰ ἐργάζηται, πράττῃ, κάμνῃ τίς τι· πρᾶξις· Ὁμ. Ἴλ. 27, 20. 32, 19. πολλάκις παρὰ Πινδ. καὶ Θηγν., ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τρ. Εὐριπδ. Ὀρ. 160. παρὰ Πινδ. δὲ κεῖται κατὰ ταυτὴν τὴν σημσ. καὶ αὐτὸ τοῦ ἔργμα, ὅασμμ.

Ἔργμα, ατος, τό (εἴργω, ἕρκος). κυρίως, Περίφραγμα, φράχτης, πλοκὸς· ὅθεν, κιόλωμα, ἐμπόδιον· γράφεται δὲ καὶ ἕργμα φιλμ. Σφοδρ. Ἀντ. 848.

Ἐργνύω, καὶ ἔργνυμι, ποιητ. ἀντὶ εἴργω, ἔργω, Περιφράττω, περικλείω τι, Ὁδσ. Κ, 238.

Ἐργοδιωκτέω. Ἐπιταχύνω, βιάζω τὸ νὰ γένηται, τελειώσῃ ἔργον τί. παρὰ τὸ

Ἐργοδιώκτης, ὁ (διώκω). Ὅστις ἐπιταχύνει, βιάζει τὸ νὰ γίνηται, τελειώσῃ ἔργον τί· ὅστις ἐπιστατεῖ ἐπί τι ἔργον καὶ βιάζει τοὺς ἐργάτας νὰ δουλεύωσιν ἐπιμελῶς· παρὰ τοῖς Ὁ'.

Ἐργοδοτέω, Δίδω ἔργον τι, δουλειὰν εἴς τινα διὰ νὰ τὸ δουλεύσῃ ἐπὶ μισθῷ.

Ἐργοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει εἴς τινα ἔργον τι νὰ τὸ δουλεύσῃ ἐπὶ μισθῷ, Ξενοφ. παρβλ. ἐργολοίπτης.

Ἐργοεπιστάτης, = ἐργεπιστάτης. Πολυδ. Ζ'.

Ἐργοκηδεστής, οῦ, ὁ· = τῷ προηγουμ.

Ἐργολάβεια, ἡ. Τὸ νὰ λάβῃ, ἀναδεχθῇ, ἐπιχειρήσῃ, πάρῃ τις ἐπάνω του ἀπό τινα ἔργον τι διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ, φκιάσῃ ἐπὶ διωρισμένῳ μισθῷ· τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναδέχηται τις νὰ τελειώσῃ διὰ κέρδος, ἢ διὰ ἐπίδειξιν. πλόγους πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολάβειαν γεγραμμένους. Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. καὶ Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Δ'. 34. πλῆρος ταῦτα καὶ τύφου καὶ ἐργολαβείας, κόλιγοι ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀποδύντες ἐργολαβείας ἕνεκα παρημένουσιν ἐν τῷ μαθήματι. Διόδ. Σικ. Β', 29. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐργολαβέω, Μλ -ήσω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. Διῖδ. ἐργολαβέομαι (ἐργολάβος). Λαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι, παίρνω ἀπό τινα ἐπάνω μου ἔργον τι τὸ δουλεύτω ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ. Ξενοφ. Ἀπομν. Παχτέναι, Δίων Κασ. Πολυαίνης. Ἐπιχειρῶ μεταχειρίζομαί τι διὰ νὰ κερδήσω. Δημτ.

* Ἐργολαβία, ἡ = ἐργολάβεια.

Ἐργολάβος, ὁ, ἡ· καὶ, ἐργολήπτης, ου, ὁ (λαμβάνω). Ὅστις ἀναδέχεται, λαμβάνει, παίρνει ἐπάνω του ἔργον τι ἀπό τινα νὰ δουλεύσῃ αὐτὸ μὲ μισθὸν διωρισμένον· ὅστις ἐπιχειρεῖ, μεταχειρίζεται τίποτε διὰ νὰ κερδήσῃ δι' αὐτοῦ, τὸ ἰταλ. intraprenditore.

Ἐργομωκέω καὶ ἐργομωκάω, Περιπαικτικῶς κολακεύω τινά.

Ἐργομωκία, ἡ. Ἐμπαιγμὸς, κολακεία μὲ ἐμπαιγμόν.

Ἐργόμωκος, ὁ. Ὅστις κολακεύει περιγελαστικῶς.

Ἔργον, τό (ΕΡΓΩ, ἔρδω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔργον, δουλειά, πρᾶξις, ὑπόθεσις, ἐξαιρ. ὅ,τι πρέπει νὰ πράττῃ, κάμνῃ τις διὰ προσταγῆς τινος, Ἰλδ. Β, 436. Ζ, 492. ὅθεν, Ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, ἐργόχειρον, ντά σαυτῆς ἔργα κάμειε τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Κύταξε τὴν δουλειάν σου καὶ μὴ τοῦ μέλαι δι' ἄλλους, Ὁμ. Ἔν ᾧ οὖν ἡ λέξ. ἐκλαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ παντοειδήποτε ἀνθρωπίνου πράξεως, ἔχει καὶ τὰς ἑξῆς ἰδιαιτ. σημτ. ἐξαιρέτως. — α'.) «ργα ἀνδρῶν, ἀνθρώπων Γεωπονία, γεωργία, καλλιεργία τῆς γῆς· πᾶσα ἡ κυβέρνησις οἴκου· οἰκονομία, Ὀδσ. Ξ, 222. ἐξαιρ. παρ' Ἡσ. ὅθεν «ργα ἀνθρώπων Ἐπιχειρήσεις ἀσχολίαι, ὑποθέσεις· ὡσαύτως καὶ, ἔργα, ἁπλῶς, μάλιστα «πίσω ἔργα», παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ οἱ ἴδιοι γεωργημένοι, ἀγροί, τὰ ὠργωμένα χωράφια, ὡς τεκμήρια τῆς ὀραστικότητος, φιλοπονίας τῶν ἀνθρώπων «πατρῷα ἔργα», Τὰ πατρικὰ ἔγγεια κτήματα, χωράφια, σπίτια, κ. τ. τ. Ὀδσ. Β, 22. «ργα Ἰθάκης» Οἱ καλλιεργημένοι ἀγροὶ τῆς Ἰθ. Ξ, 344. «ἐπὶ ἔργα ἰέναι» Β, 127. 252. καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγροὶ ἐθεωροῦντο ὡς τὸ σπουδαιότερον, ἀξιολογώτερον κτῆμα, σημαίνει ἤδη καὶ Περιουσίαν γενικῶς, Ὀδσ. Ξ, 65. Ο, 372. «ργα νέμεσθαι» Ἰλδ. Β, 751. ὅθεν, ἀεργός, ἄργός, κυρίως Ὁ μὴ γεωργῶν, ὅστις δὲν ὀργάνει, δὲν δουλεύει τὴν γῆν· ἔτι δὲ καὶ, «ργα βοῶν» Χωράφια ὠργωμένα μὲ βόας ζευγμένους, Ὀδσ. Κ, 98. — β'.) «ργα γυναικῶν» Ὅσα ἀναφέρονται ἰδιαιτέρως εἰς τὰς γυναῖκας, ἢ καθαριότης καὶ εὐταξία τοῦ οἴκου, καὶ λοιπαὶ οἰκιακαὶ ἀσχολίαι, ἐξαιρ. ἐργόχειρα γυναικῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑφαντική· ἔτι δὲ καὶ, ἔργα, ἁπλῶς· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν συντάξει «ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίαι» Καλά, κόμορφα ἐργόχειρα ὑφεύρουσα· ὅθεν ἡ Ἀθηνᾶ ὡς ἐφευρέτις καὶ προστάτις αὐτῶν ὠνομάζετο Ἐργάνη. — γ'.) Ἐν τῇ Ἰλδ. τὰ, ἔργον, καὶ ἔργα, κεῖται ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμικῆς ἀσχολίας· Πόλεμος, μάχη, ἀγών· καὶ εὑρηται ὅτι μὲν μόνη ἡ λέξ. ὡς Ἰλδ. Δ, 175. «τέο δ' ὅστεα πύσει ἄρουρα κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ» καὶ 539. ὅτε δὲ ἀκριβέστερον ὡρισμένη, ἐξαιρ. «πολεμήια ἔργα» ἔτι

δὲ καὶ ἔργον μάχης Ἰλ. Ζ, 522. (ἐν Τ. 133. δὲ, ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσῆος ἀέθλων· τὸ, ἔργον κεῖται καθ' ἑαυτὸ καὶ δὲν ἀνάγεται εἰς τὸ ὑπ' ἀέθλων.) — δ'.) Ἐπ' ἄλλων ἀσχολιῶν, ἐπιτηδευμάτων τοῦ ἀνθρώπου κεῖται ἡ λέξ. παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Κ, 67. ἡαλάσσια ἔργα· Ἡ ἁλιευτική, ψαράδικη τέχνη. Παρὰ τοῖς μεταγεν. συνήθως ναυτιλία, ταξείδι διὰ θαλάσσης, ἀπ' οὗ κεῖται καὶ ἔργα ἀλλοῦ· ἀλλὰ καὶ γενικῶς, Ἀσχολία, ὁρατικότης· παρὰ Ξεν. δὲ, σημαίνει ἡ λέξ. ἔργα, Τὰς ἐργασίας εἰς τὰ μεταλλεῖα· παρὰ Δημοσθ. δὲ, τὸν τόκον χρηματικοῦ τινος κεφαλαίου, ἄλλως τόκος. — ε'.) ἐξαίρ. Πᾶσα ἐπίπονος ἐργασία, κοπιαστικόν, βαρύ, δύσκολον ἔργον, τὸ παρ' Ὅμ. ἔργον ἀργαλέον ἀκριβέστ. ἐκφερόμενον, καὶ ἐν Ἰλ. μέγα ἔργον, Μεγάλον, ἐπικίνδυνον, ὑποπτον· ψυχαδέος νόου ἔργα τέτυκται· Τὸ πρᾶγμα ἀπαιτεῖ φρονιμάδαν, καὶ κοπ. Ἐδῶ χρειάζεται νοῦς, καλὸ κεφάλι, Ἰλ. Ω, 354. ἐν Ὀδ. δ' ἐξ ἐναντίας τὸ, μέγα ἔργον, κεῖται τὰ πλείστα ταὐτοσημ. τῷ, κακὸν ἔργον, Ἀνόσιον, ἀσεβές, ἃ οὐ ὑπερπηδᾷ ὁ ἄνθρωπος τοὺς ὅρους τῶν θείων ἐντολῶν· αἰσχρὸν ἔργον· Μοχθηρία, κακοήθεια· πονηρὸν ἔργον· Κακούργημα, ἄδικημα, πονήρευμα, ἀσεβὲς καὶ οὐτιδανὸν πρᾶγμα· τοὐναντίον καλὰ ἔργα· Καλαί, τίμιαι πράξεις. — ζ'.) Παροιμ. πρᾶξις δι' ἧς ὠφελοῦται ἐλευθέρα ὁρατηριότης, ἐνέργεια, Ἰλ. Γ, 130. Ε. 876. Ξ, 13. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔργα ἀποδείκνυσθαι· Τὸ νὰ ἐκτελῇ, κατορθοῦ τις πράξεις, Ἡρόδ. 1. 16. καὶ ἀλλ. πολλάκις· ἡ ἀπειρόστοιχος θεία διοίκησις, Ἰλ. Π, 130. — η'.) Πάνυ εὔχρηστος παρ' Ὅμ. ἀντίθεσις ἔργον, καὶ ἔπος, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔργον, καὶ, λόγος· παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως παρελείπεται ἐνίοτε ἐν τῶν δύο, Wolf ἐν Απτ. σλ. 270. 271. ὡσαύτως καὶ, ἔργον, καὶ, μῦθος, Ἰλ. Ι, 443. ἔργον καὶ, βουλή, Ι, 374. ἔργον καὶ, δέμας, ἢ εἶδος, Γ, 279. Ὀδ. 313.

2) Ἔργον, ὅλως ὡς τὸ, πρᾶγμα, καὶ, χρῆμα, οὐ μόνον ἐπὶ πράξεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἕξεως, ἢ περιστάσεως· καταστάσεως· οὕτω νομίζει ὁ Ποιητ. τὸ πάσιμον, πῆωμα, βάσταγμα, κουβάλημα μεγάλης πέτρας, Ἰλ. Ε, 303. Υ, 286. Πολὺ εὐχρηστότερα δὲ ἡ λέξις ἐπὶ καταστάσεως, περιστάσεων ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, ὅπου ἀντὶ τοῦ, ἔργον ἔξεστι κεῖσθαι καὶ τὴν ἀόρ. ἀπαρεμφ., τί· π. χ. Ἰλ. Α, 294. Ν, 366. ἐξαίρ. δὲ εὐχρηστεῖ εἴτε παρ' Ὅμ. αἱ φράσεις μηδόμαι ἔργων Ἐπιοσσομένοιο, ἐμφυλίοιο τοῦ· ἐπάρος τά δὲ ἔργα γενέσθαι Πρὸ τοῦ νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ τοῦτο· πῶς ἔσται τάδε ἔργα· Πῶς πρέπει νὰ τρέξῃ, γένηται, τελειωθῇ τοῦτο τὸ πρᾶγμα· πάντα τοὔργον· Ἀκούεται τὸ πρᾶγμα, τί θέλω νὰ σ' εἰπῶ, τί σοὶ λέγω, Σφλ. Τραχ. 1147.

3) Παθ. Παυσάμενον πεποιημένον, καμωμένον, τελειωμένον ἔργον, τελειωμένη πρᾶξις, ἐουλειά· ἔργα θεῶν, ἔργα γυναικῶν Ἰλ. Ζ, 89. Τ, 22. Τὰ ἐκ μετάλλων τεχνήματα λέγονται ἔργα Ἡφαίστου Ὀδ. Δ, 617. ἔργα ἐργάζεσθαι Χ, 422. Παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ ἔργα τοῦ νοός, Συγγράμματα, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 715. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. πολλάκις ἔργα Ἔρωτος, ἔργα Κύπριδος, ἢ Ἀφροδίτης· Ἀφροδίσια, ἀφροδισιασμοί· κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἀφροδ. τ. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. 1, 2. σλ. 194. Ταυτοσήμαντον ἔστι μέντοι καὶ Ἰλ. Ε, 429. ἔργα γάμοιο καὶ Ὀδ. Δ, 246. ἡμιλοτησία ἔργα ὡσαύτως καὶ ἡμιλλητὰ ἔργα Ἀνταποδόσεως, ἐκλιτήσεως. Παρὰ Πινδ. δὲ, τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ διὰ τοῦ ἀγῶνος κτώμενον, τὸ ἄθλον.

4) Ἰδιαίτερα Ἀττ. φράσεις, ἀπὸ τῆς πρώτης, σημπ. τῆς λέξ. ἔργον, προκύπτουσαι. — α'.) καλοῦ κἀγαθοῦ τοῦτ' ἔστιν ἔργον· Ἴδιον τιμίου ἀνδρώπου εἶναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, τὸ κάμωμα· καλὸς ἔργα διαπράττομαι Προτιφέρομαι, φέρνομαι ὡς ἄνδρας· ὅτε ὅμως τὸ, ἔργον παραλείπεται ἐπὶ τὸ πλείστον· παρβλ. εἰμί, σημ. 3. γ'. — β'.) ἔργον ἐστίν, μετ' ἀπρμφ. Δύσκολος ἐπιχείρησις, βαρύ, δύσκολον πρᾶγμα. Goen ἐν Πορφ. antr. nymph. σλ. 4. — γ'.) ἔστιν ἔργον ἐστίν μετὰ ἀπρμφ. Δικαίου δουλειά εἶναι, ἔστενα πρέπει νὰ μέλῃ δι' αὐτό· καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, Valck. ἐν Ἱππ. 447. ὡσαύτως καὶ ἐνάρδρως ἡμέτερον τὸ ἔργον· Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά, Ἡρόδ. 5. 1. — δ'.) ποὺ μακρῶν λόγων ἡμῖν τόδε τοὔργον· Ἐδὼ δὲν εἶναι τόπος, τώρα δὲν εἶναι καιρός διὰ πολυλογίας ἐδῶ, εἰς αὐτὸ δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια, Σφκλ. Ἠλ. 1373. παρβλ. Αἰ. 13. Valck. ἐν Ἱππ. 991. πουδὲν ἔργον ἐστάναι· Μὲ τὸ στάτιμον δὲν γίνεται τίποτε, Ἀρστ. — ε'.) ἔργα παρέχω τινὶ Προξενῶ εἰς τινα δυσκολίας, φροντίδας, βάσανα, τραβάλλα. — ς'.) ἔργον τινός γενέσθαι· Τὸ νὰ φονευθῇ, σκοτωθῇ τις ἀπό κάνενα· ὡς τό, κατεργάζεσθαι, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 277. κατὰ πρῶτον παρὰ Πλυχ. πρβλ. Wyttenb. ep. cr. σλ. 176. — ζ'.) ἔργον ποιοῦμαί τινα· Κάμνω τίποτε ὡς δουλειάν μου, μεταχειρίζομαι κάνεν ἔργον, Heind. ἐν Πλατ. Φαίδρ. σελ. 232. A. Ξεν. Ἱερ. 9, 10. (Τὸ ἔργον ἐγράφετο συνήθως διὰ τοῦ ἀγάμματος, Herm. ἐν Ὅμ. Τμ. Ἀφρ. 86. σλ. 92. ἐξ οὗ ἡ ταυτότης τῷ Γερμαν. Werk, ἐξηγεῖται, ἐπειδὴ ὁ Αἰολ. τύπος πρέπει νὰ ἦτον Γέργον παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 265. ἰδὲ καὶ ἔρδω· ἄνευ Διγάμματος δὲ κεῖται ἐν Ἰλ. Δ, 395. Τμ. Δμτ. 140. 144.)

Ἐργοπόνος, ὁ, ἡ (πένομαι, πονέω). Γεωπόνος, γεωργός· γενικῶς δὲ, Μισθοφόρος, ὅστις ἐουλεύει διὰ μισθόν, χειρώνιος, ζῇ ἀπὸ τοὺς κόπους του. Ἀνθολ.

Ἐργοστόλος, ὁ, ἡ· (στέλλω) ταὐτὸν τῷ, ἐργεπιστάτης, ἐργοδιώκτης.

Ἐργοτρύς, ὁ, ἡ (ὀτρύνω). = ἐργεπείκτης, ἐργοδιώκτης· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐργόχειρον, τὸ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐργοχειρέω, Μετέρχομαι, ἔχω, ἐργόχειρόν τι.

Ἔργω, Μλ. ἔρξω, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἔεργω· ἀρχαῖοι Ἐπ. τυπ. τοῦ εἴργω, εἴργω, Περικλείω, περιφράττω, περιορίζω· τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς Ἐν, Ἰλ. Φ, 282. Ὀδ. Κ, 283. ἔτι δὲ καὶ, ἐντὸς ἔεργω Περικλείω τι μέσα που· περιέχει, περιλαμβάνει, χωρεῖ, Ἰλ. 2. 845. Ι, 404. καὶ ἄλλχ. ἕρκεα σάκεσσιν Ἧτον περιφραγμένος μέ, ἀπό τὰς ἀσπίδας, Ἰλ. Ρ, 314. τὰ δὲ ἕδομεν ἔεργον Κλείω, κλειδόνω, σφαλιώ τὸ σπίτι, Ὀδ. Β, 88. ἠγέφυραι ἐεργμέναι ὡς τό, ἐζευγμέναι, τετυγμέναι, Συνημμοτημέναι καλά, στερεὰ κτισμέναι, Ἰλ. Ε, 89. — 2) Ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω, Ἰλ. Ψ, 72. Ὀδ. Ι, 221. Ξ, 63. πέρ. ἀπό τινος Δ, 130 Θ, 213. Ὀδ. Α, 503. ἔτι δὲ καὶ Κωλύω, ἐμποδίζομαι ἀπό τίποτε· μετὰ γεν. Ἡρόδ. — 3) ἐν γένει, Θλίβω, στενοχωρῶ, στριμώνω τινὰ μέσα που, πλάσ. ἐπ' ἀριστερὰ Σπρώχνω, διώκω τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὰ ἔρτ. Ἰλ. Μ, 219. οὕτω καὶ πεζὸς νῆας Π, 395. τὸ ἀνάπαλιν, πέντε ἐέργειν Πρὸς τὰ ἔξω, Ὀδ. Μ, 219. πάμπας ἔεργον Χωρίζω ἀπ' ἄλλήλων καὶ ἀποκλείω ἕκαστον τῶν μερῶν ἰδίως, Ἰλ. Ἰδὲ ἀμφίς, σημ. 3. Τοῖς τύπ. ἔργω καὶ ἐέργω χρῆται ὁ Ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· τῷ δὲ εἴργω μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 72. Παρ. ἐεργμαι· ἀφ' οὗ γ'. πλ. πρτπ. ἐρχθεται· Τπρτντλ. ἐέργμην, γ'. πλ. πρτπ. ἔρχατο, σπανιώτ. ἐέρχατο, ὀπτὶ εἰργμένοι εἰσί, ἦσαν. Μτχ. Ἀόρ. ἐρχθείς· ἀφ' οὗ ἔργμα καὶ ἔρκος.

Ἔργω, Ποιῶ, πράττω, κάμνω· ἄχρητ. ἐνστ. ἀναπληρούμενος διὰ τοῦ ἔρδω καὶ ἐργάζομαι· ἀφ' οὗ ἐτηγμάτιται Ἐπκ. καὶ Ἰων. ὁ Μλ. ἔρξω καὶ ὁ ἀόρ. ἔρξα. Πρὸς τούτοις ἐστὶν ἐν χρήτει καὶ ὁ Πρκμ. ἔοργα καὶ ὁ Ὑπρτντ. ἐώργειν, ἐν τῷ ἔρδω, ὅπερ ἰδέ.—Εἰς τοῦτον τὸν σχηματισμὸν δὲ ἀνάγεται καὶ τό, ἔργον.

Ἐργώδης, ὁ, ἡ (ἔργον, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυσχερές, δύσκολον, βαρύ, ὀχληρόν, βαρετόν, γεμάτον κόπους καὶ φροντίδας· Πλάτ. πτῆς ἐπιμελείας ἐργώδες τοῦτ' ἔστιν. Ἐπῤῥ. ἐργωδῶς· ἀφ' οὗ

Ἐργωδία, ἡ. Δυσκολία, κόπος κακοπάθεια, ταλαιπωρία. Νικήτ. Χρον. Α', 7.

*Ἐργωνέομαι. Εἰμὶ ἐργώνης. Μαρμ. Παρ.

Ἐργώνης, ὁ (ἔργον, ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει ἔργον, ὅ ἐστὶ λαμβάνει δουλειὰν ἐπὶ μισθῷ, ὡς τὸ ἐργολήπτης. ἀφ' οὗ

Ἐργωνία, ἡ· = ἐργολάβεια. Πολύβ. 6, 17.

Ἔρδω, Μλ. ἔρξω, Πρκμ. ἔοργα, Ὑπρτ. ἐώργειν. Ἀττ. ἔρδω, Μλ. ἔρξω (ΕΡΓΩ). Ποιῶ, κάμνω ἔργα, ἐργάζομαι, δουλεύω· ἔρδον ὅπως ἐθέλοις· Κάμε ὅπως θέλεις, Ὅμ. ὡς ἀκριβῆς αὐτῷ, παθεῖν, Ὀδ. Θ, 490. Ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ αἰτ. ἔρδειν μέγα ἔργον, ἔργα βίαια Ὀδ. Β, 236. Τ, 92. οὕτω καὶ ἡφίλα, ἐτάλα, κακὰ, ἀποθύμια Ὅμ. ὅστις ἐν ταύταις ταῖς συντάξ. χρῆται ἐξαίρ. τῷ τε Πρκμ. καὶ τῷ Ὑπρτ. κυρίως μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. τινί τι, Ἰλ. Ξ, 540. Ὀδ. Ξ, 289. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. προκρίνει, ἐξαίρ. ἐν τῷ Πρκμ. τὴν χρῆσιν τῆς δοτῆς αἰτ. τινά τι, Ἰλ. Γ, 351. Ι, 540. ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 1, 137. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ, ἱερά, ἑκατόμβας ἔρδω Θεοῖσι Θυσιάζω εἰς τιμὴν· ὧν Θεῶν, πολλάκ. παρ' Ὅμ., ὅστις ὅμως οὐ χρῆται τῷ Πρκμ. καὶ Ὑπρτντ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἱερὰ ἢ θυσίας, Ἡρόδ. 1, 131. 4, 33. 60. πρβλ. τὸ κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ, ἔρδω προκύψαν, ῥιζικῶς συγγν. αὐτῷ ῥέζω· ἰδὲ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2, 1. σλ. 225. καὶ Λξ. 2. σλ. 265.

Ἔρέα, ἡ. Μαλλός, μαλλί, παρβλ. ἔρος, εἶρος, ἔριον, εἴριον. ἀμφίταπος τῆς πρώτης ἐρέας. Ἀθ'ν. ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ ψιλὰ μαλλιά.

Ἐρεβεννός, ἡ, όν (Ἔρεβος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ζοφώδες, σκοτεινόν· πολλαχ. ἐν Ἰλ. τὰ κλεῖστα δὲ ὡς ἐπὶ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν νεφῶν· ἐν Ὀδ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται· ἔστι δὲ ἡ λέξ παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρτ.

*Ἐρέβεσφι, ἰδὲ Ἔρεβος.

*Ἐρέβευσφι, ἰδὲ Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ἀνήκει εἰς τὸν ἐρέβινθον ἢ εἶναι κατεσκευασμένον ἐξ ἐρεβίνθου.

Ἐρεβινθιαῖος, αἷα, αἷον. Ὅ,τι εἶναι μεγάλον ὡς ὁ ἐρέβινθος.

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ἡ· = ἐρεβίνθειος.

Ἐρέβινθος, ὁ. Τὸ ὄσπριον, ῥαβδία, ῥουβδία, ῥοβδία, τό,τε φυτὸν ῥουβδιά, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Ἰλ. Ν, 589. ὡς καρπὸν μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὅτε μὲν χλωρὸν, πράσινον, ὅτε δὲ ψρυγανισμένον, ὡς τὰ ἀμύγδαλα καὶ καρύδια εἰς τράγημα, κομφέτον εἰς οἰνοποσίαν· ὡς καὶ τὴν σήμερον τὰ τουρκβ. λεμπεμπιά, νεμπελμπιὰ λεγόμενα. — 2) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς λέγεται τροπκ. καὶ ὁ ὄρχις, τὸ ὀρχίδι, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Ἀρτεμ. Ὀν. 801. Βτμ. 545. παρβλ. χριθή, κόκκος. (συγγν. τῷ ὄρυβος, Ῥόβι, ἴσως παρὰ τὸ ἕρπω) ἀφ' οὗ

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ἡ, (εἶδος) ὡς τὸ ἐρεβίνθειος.
Ἐρεβοδιφάω, Μλ. ήσω (ἔρεβος, διφάω) Διερευνῶ, ἐξετάζω τὸ σκότος· ζητῶ, γυρεύω τι εἰς τὰ σκοτίδια, εἰς τὸ σκοτάδι, εἰς τὰ σκοτεινά. Ἀριστοφ. Νεφ. 191. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.
Ἐρεβόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ σκότος, ἀπὸ τὸν Τάρταρον, ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, παρά τό
Ἔρεβος, εος, συναίρ. ους, τό. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσύχ. χρῶνται τῇ Ἰων. γεν. Ἐρέβευς καὶ Ἐρέβεσφι, Ἐρέβευσφιν, ἀνὰ οὗ ὅμως ὁ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 206. προκρίνει τὸ Ἐρέβεσφι· ἰδὲ Franke ἐν Ὁμ. Γμ. Δμτ. 349. Σημαίνει δὲ ἡ λξ. σκοτεινόν τινα ὑπὸ τὴν γῆν τόπον, μεταξὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τοῦ βαθυτάτου κειμένου Ἅιδου, ἀφ' οὗ τὸ ἔρεβος διακρίνεται ῥητῶς ἐν Ἰλ. Θ, 368. ὅθεν παρ' Ὁμ. οὐδέποτε σημαίνει τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἀλλὰ τὴν πάροδον, τὸν πόρον ἢ τὸν τόπον διὰ τοῦ ὁποίου μεταβαίνουσι διερχόμεναι αἱ ψυχαί, ἀπὸ τοῦ ἄνω εἰς τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἅιδην, ἤτοι ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Ὀδσ. Κ, 528. Μ, 81. Ἰλ. Ι, 572. καὶ ἄλλχ — 2) Παρ' Ἡσ. Θγν. 125. δέ, μυστηριώδές τι ὄν, υἱὸς τοῦ Χάους, γεννήσαντος ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Νυκτός, τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν ἡμέραν — 3) ὡς προσηγορ. ὁ, τὸ Σκοτάδι, σκοτίδι. (συγγν. τῷ ἐρεμνός, ἐρέφω.)
*Ἐρεβόσδε, Ἐπίρ. Εἰς τὸν Ἔρεβον, εἰς τὸν κάτω, ἄλλον κόσμον, εἰς τὸ σκότος· κινήσ. σημντ. Ὀδσ. Τ, 356.
Ἐρεβοφοίτις, ιδος, ἡ (φοιτάω) Εἰς τὸν Ἔρεβον βαδίζουσα, περιπατοῦσα, ζῶσα, διάγουσα.
Ἐρεβώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἔρεβον.
Ἐρεβώπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) Ἡ σκοτεινά, ἄγρια, λυπηρά, τρομερά ὄμματα ἔχουσα. Ὀρφ.
Ἔρεγμα, ατος, τό. = ἐρεγμός.
*Ἐρέγμενος, ενη, ενον, Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἀλεσμένα, στουμπισμένα ὄσπρια, παρά τό
Ἐρεγμός, ὁ (ἐρέγω) Παιδήποτε συντετριμμένον, στουμπισμένον, χοντροκοπανισμένον ὄσπριον.
Ἐρείνω, (ἔρομαι) ὡς τὸ ἔρομαι, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω νὰ μάθω, νὰ ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ὅτε μὲν μετὰ αἰτ. τοῦ πρπτ., ὅτε δὲ τοῦ πρμτ. Ἔτι δὲ καὶ διττῇ αἰτ. τινά τι. Ὀδσ. Α, 220. Δ, 137. ἀμφί τινι· ἐρωτῶ τι διὰ κάνένα ἄνθρωπον, Ὀδσ. Ω, 262. ἡ μέσ. διάθ. ἐρείνομαι ἀντὶ τῆς ἐνεργ. εὕρηται μόνον Ὀδσ. Ρ, 305 — 2) Δαλῶ, διαλέγομαι, ὁμιλῶ· μόνον ἐν Γμ. Ἑρμ. 313. (ἐστὶ δὲ ἡ λξ. παρὰ Ποιητ. μόνον εὔχρηστος.)
Ἐρεθίζω, Μλ. -ίσω (ἐρέθω) Διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ, ἐξαιρ. εἰς ὀργήν, θυμόν· οὕτω κεῖται ἡ λξ. ἀεὶ ἐν Ἰλ. Α, 32. Δ, 5. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδσ., πλὴν ἑνὸς μαρτυρίου. μαρτομίοις ἐπέεσσί τινα καὶ Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ λέγωντας τῳ ἐγγιτικά, πειρακτικὰ λόγια, Ἰλ. Ε, 419. Διεγείρω τινὰ εἰς μάχην, Ρ, 568. εἰς περιέργειαν, τὸν κάμνω περίεργον εἴς τι, ἢ νὰ προτμήσῃ, ἐλπίζῃ τι μὲ ἀνυπομονησίαν, Ὀδσ. Τ, 45 — 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ., Διεγείρω τινὰ καὶ εἰς ἀπόλαυσιν, ἡδονήν, Ἀνθρ. 22. 5 — 3) γενικώς, Διεγείρω, τὸ κοινόν. ἀνάπτω τινά, τῷ δίδω φωτιές, ζωπυρῶ, συμπῶ φυσίαλλος ἐρεθιζόμενος ἢ Συμπημένον δαυλί, συμπημένη φωτιά, Ἀρστφ. περιζόμενος ἢ Πληγαὶ φλόγωσιν πάσχουσαι, γαγγραινιασμέναι ἢ πνεῦμα ἠρεθισμένον ἢ Κοντανάστασμα, ὡς ὅταν τρίξῃ τις πολύ. Ἐρρπ. ἀφ' οὗ
*Ἐρεθίσθω, Δρκ. αἰτ. ἐρεθίζω. ἀφ' οὗ
Ἐρέθισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει πειράζει, λυπεῖ, συγχίζει τινά, τὸν παρακινεῖ εἴς τι· πείραγμα, γαργάλισμα. ἠχορῶν ἐρεθίσματα Ἀρστφ. Νφ. 311. κατά τινας μέν, Τερπνότης, ἡδονή, εὐχαριστητις προξενουμένη διὰ τῶν ἑπτὰ χορῶν, κατ' ἄλλους δέ, Ἀμαλθεια, συνέρισμα εἰς τοὺς ἑπτὰ χορούς
Ἐρεθισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐρεθίζῃ, διεγείρῃ, παρακινῇ, δίδῃ αἰτίαν τις ἢτι εἰς τινα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, κάμῃ, εἰπῇ τίποτε.
Ἐρεθιστής, ὁ. οὗ, Ὅτις ἐρεθίζει, διερεθίζει, πειράζει, παρακινεῖ, δίδει αἰτίαν εἰς τι. ἀφ' οὗ
Ἐρεθιστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐρεθίσῃ τινὰ εἰς τίποτε· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ πειράζῃ τινά, Ἐπῤῥ. ἐρεθιστικοῖς. Παρακινητικά, πειρακτικά.
Ἐρέθω, = τῷ ἀπ' αὐτοῦ παρηγορημένῳ καὶ εὐχρηστότερῳ, ἐρεθίζω. Ἐν Ἰλ. ἀεί, Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ εἰς ὀργήν, Γ. 414. νόσοισιν ἐπέεσσιν Α, 519. Ἐν Ὀδσ. μέντοι ἐπὶ φροντίδων, μεριμνῶν, ἐπὶ ψυχικῆς θλίψεως καὶ ἀνησυχίας, Δ, 813. Τ, 517. παρβλ. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 6, 8. 1103. Μτχ. 3, 85., ὅπου ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον καὶ ἡ αὐξητ. τοῦ ἀορ. ἠρεθον (συγγν. τῷ ἔρις καὶ ἐρέσσω)
Ἐρεισμα, τό = ἔρεισμα.
Ἐρείδω, Μλ. -σω, Θέτω, στήνω, βάλλω, ἀκουμβῶ τί που στερεὰ πάνω πρὸς τεῖχος. Ἰλ. Χ, 132. ἠρόνον πρὸς κίονα, Ὀδσ. Θ, 66. 473. καὶ παθ. Ὀδσ. Η, 95. πάσπίδα ἐπὶ πύργῳ Ἰλ. Χ, 97. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. νῦν μὲν μετὰ δοτκ., νῦν δὲ μετὰ τῆς εἰς καὶ πρός, Valck ἐν Ἱππ. 1206. Παθτ. Στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπί τι. ὄγκος διὰ θώρηκος ἠρηρεισται (γ'. πρτπ. ὑπρτντ.) Τὸ δόρυ διεπεράσθη εἰς τὸν θώρακα, ἐκτύπησε καὶ διετρύπησε τὸν θώρ. Ἰλ. Γ, 358. καὶ ἄλλχ. παρβλ. ἐλαύνω, σημτ. 2, β'. πλὰξ ἐρηρεδμέναι (γ'. πλθ. πρτπ. παθ. Πρκμ. Ἰων.) Δύω ἀκρογωνιαῖοι λίθοι στερεῶς ἐπηκουμβισμένοι, καλὰ συνηρμοσμένοι, Ἰλ. Ψ, 329. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Τρητν. πτοίχοι ἠρηρέδατο Καλά, στερεὰ ἐσμελιωμένοι, Ὀδσ. Η, 86. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. πούδει ἐρείδεσθαι Τὸ νὰ εἶναι τις κολλημένος, ἀκουμβισμένος, ἁπλωμένος κατὰ γῆς, Ἰλ. Η, 145. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ πούδει χαῖται ἠρηρέδαται Ἡ κόμη, τὰ κεφαλόμαλλά της ἐκάλυπτε, ἔγγιζαν, ἀκουμβοῦσαν κατὰ γῆς, Ἰλ. Ψ, τ84 = β'.) Ὑποστηρίζω, ὑπακουμβῶ πάσπίς ἀρ' ἀσπίδ' ἐρείδει Μία ἀσπὶς ἀκουμβοῦσε ἐπὶ τὴν ἄλλην· ἐπὶ συνασπισμοῦ ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Ν, 131. Π, 215. Τρπκ. πέρείδαν τὰν γνώμαν Τὸ νὰ ἐνισχύῃ τις τὴν ἀμφίβολον γνώμην τινός, Θκρτ. 21, 61. Ἄλλοι ὅμως ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ, σκέπτεσθαι, σπουδάζειν, ἀκριβῶς προσέχειν — γ'.) ἐν γένει, Ποιῶ, κάμνω τι στερεόν, κάμνω τινὰ προτκολλᾶται, προτκρμόζηται, προσηλόνηται εἰς τι. π. χ. πέρείδω ὄμμα Προσηλόνω τὸ βλέμμα μου εἴς τι, τὸ κυπάζω ἀτενεβαμματί. μὲ ἀκίνητον βλέμμα, πέρδ. ἰχνος ἀ Πατῶ τι στερεὰ — δ'.) Ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω τι, Πνδ. Ὀλ. 9. 48. — ε'.) Θέτω, βάλλω τι κάτω ὡς ἐνίσχυρον, ὡς ἄβλον, ἢ δίδω αὐτὸ διὰ νὰ λάβῳ ἄλλο, νὰ ἀλλάξω μὲ ἄλλο ἄβλον, Θκρτ. 5, 24. — ς'.) πέρείδειν μίρακα = βινεῖν, Ἀρστφ. Παθτ. δέ, ἐπὶ γυναικός, Ἀρστφ. Θσμ. 483 — 2) ἀμετβ. Ἀνθίστημαι, ἀντιτάσσομαι, ἐναντιόνομαι, ἀκουμβῶν ἢ στηριζόμενος εἰς τίποτε ἀντιμάχομαι, Ἰλ. Π, 103. πάλλήλοισιν ἐρείδουσιν Ὠθούμενοι μεταξύ των, τὸ κοινόν. Στριμμονόμενοι Ὀδσ. Χ, 450. Εὐχρηστότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ῥίπτω ἐμαυτὸν ἢ πλαγιάζω ἐπάνω εἴς τι μὲ ταχύτητα, μὲ ὀγλιγωράδαν, μὲ ὁρμήν, μὲ βίαν· τρέπομαι ἢ κινοῦμαι κατά τινος ἐχθρικῶς, ὁρμῶ ἐναντίον τινὸς εἰς τινα, Ἀρστφ. ὡσαύτως καὶ ἐπί τόσων, ἀρχαιοτιῶν, Πλακόνει, ἐνοχλεῖ, ἐξαυμαίνει εἰς ἓν τι μέλος τοῦ σώματος, ἐξαιρ. μετὰ τῆς ὑπακουομ. σημτ. βιαίας ἐκκαλήψεως, τῶν πόνων, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει τὸ ἄλγημα σφοδρότερον. Γαλην. πέρείδεται τὸ κοινόν. παρ' ἡμῖν, Βάλλω ὀγλίγωρα. Ἀρστφ. Εἰρ. 31. Κατάπλακκόν τι, ἢ τρέχω μὲ βίαν καὶ τρώγω τι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 23. νῦς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χόσ τις, ἢ κύων, φαύλως ἐρείδεται. Κατὰ τὸν Σχλστ. τοῦ Ἀρστφ. καὶ κατὰ Σουϊδ. ἅπτεται αἱ ἑκατὸν χεῖρες αὗται, εἴτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων, κωπηλατῶν, οἱ ὁποῖοι βάλλουν ὅλην τὴν δύναμίν των εἰς τὰ κωπία — 3) Μέτ. Ἀκουμβῶ ἐπί τι· μετὰ δοτ. πεπήγει, ἔγχει ἐρεισθέμενος, ἢ ἐρεισάμενος. Πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ ἐπὶ μελίης, Ἰλ. Χ, 225. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πέρείσατο χειρὶ γαίης Ἀκουμβοῦσε μὲ τὸ χέρι κατὰ γῆς, Ἰλ. Ε, 309. Λ, 355. καὶ ἄνευ πτωτ. πέρεισάμενος βάλεν Ἀκουμβήσας, ἢ πατήσας στερὰ ἔτοξευσε· τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται ἀμέσως διὰ τοῦ ἐπιφερομένου καὶ διαβάς, Ἰλ. Μ, 457, παρβλ. Π, 736 — β'.) Ἀντιτείνω, ἀντιτάσσομαι, Ψ, 735· ὅθεν ἐν γένει, Ἐρίζω, φιλονεικῶ, μάχομαι, ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, διισχυρίζομαι· καὶ ὅθεν, βάλλω στίχημα· ὑπέρ τινος. Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 15. 24. — Τῇ αὐξήσει χρῆται ὁ Ποιητ. μόνον ἐν τῷ ἠρήρειστο, ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἀτπ. 362. καὶ ἐν τῷ ἠρείσατο· (ἔστι δὲ ἡ λξ. συγγν. τῷ ἔρμα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν βίζαν ΕΡΓΩ, ἔβλει, καὶ τὸ ἐρείδω ὁ Βμτ. Λξ. 1. σλ. 112. ἀκατάμαθος)
Ἐρείκη, ἡ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 23. Φυτόν τι ἀκμώδες, τὸ ὁποῖον φέρει τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπὸν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κλωναρίων του. Ὅ ἔτι δὲ καὶ ἐρίκη, ὁ Διοσκορ. Α'. 117. παραβάλλει αὐτὸ μὲ τὴν Μυρίκην. Θεόκριτ. Ε. 84. πῶς τὰς ἐρείκας ξυλοχίσδεται, Παρὰ Πλουτάρχ. Ὀτιδ. πέρείκη ἔρνος κάλλιστον καὶ μέγιστον, τὸ κοινόν. Ἀρείκη, ἡ· καὶ Ἀρείκι, τὸ, ἀφ' οὗ
Ἐρεικόεις, εσσα, εν. συναίρ. - κοῦς - οῦσα - κοῦν. Τόπος ἔχων πολλὰς ἐρίκας· ἔτι δὲ καὶ ὀνομασία, Αἰολικ. τινος νήσου.
Ἐρεικτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συντετριμμένον, στουμπισμένον, χοντραλεσμένον· σχισμένον. παρὰ τό
Ἐρείκω, Μλ. -ξω. Συντρίβω, κατατσακίζω, σχίζω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαμοιράζω, κατακόπτω πήρεικον χθόνα Κατέτριζον τὴν γῆν μὲ τὸ ἀλέτρι, Ἡσ. Ἀτπ 287. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ παθτ. τύπῳ πέρεικόμενος περὶ δουρὶ Διατσιτζόμενος, διατρυπούμενος ἀπὸ τὸ δόρυ, Ἰλ. Ν, 441. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. Συντρίβω, ἁλέθω, χοντροτουμπίζω· ἐπὶ ὀσπρίων κυρίως — 2) ἀμετβ. μόνον κατ' ἀόρ. β'. ἤριχον, Σκάζει, σχίζεται, συντρίβεται πήρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, Ἰλ. Ρ, 295.
Ἐρεικώδης, ὁ, ἡ. (ἐρείκη, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἐρείκην· τόπος γεμάτος μὲ εἰρήκας — 2) = ἐρεικόεις.
Ἐρειπίς, εως, ἡ. (ἐρείπω) Τὸ νὰ συντρίβῃ, ζατσίζῃ, κατατσακίζῃ, χοντροκοπανίζῃ ἢ χοντραλέσῃ τί τι.
Ἔρειπο, Ἐτκ. Προστ. τοῦ ἔρομαι, ἀντὶ ἔρου, ἔρου. Ἰλ. Δ, 611.
Ἐρειποί, οἱ. Θκρτ. 15. 50. κατά τε σημτ. καὶ κατὰ ἀνάγν. ἀμφιβ. καὶ μόνον συμπεράσματα, ὅτι ἡ λξ. σημαίνει περόντινα χλευασμὸν τῶν Αἰγυπτίων· ἰδὲ τοὺς Σχλστ.
*Ἐρείσμεν, Ἐπι. ἀντὶ ἐρίσωμεν. ἀ. πλθ. πρτπ. ὑπτκ. ἐντ. τοῦ ἐρέω, Ἐρωτῶ. Ἰλ. Α, 62.
Ἐρείπιον, τό. (ἐρείπω) Πάτιμον, κρημνισμα, κατάβασμός· ὅ,τι ἔπεσε, κατὰ γῆς, ἠδαφίσθη, τὰ συντρίμματα κατηδαφισμένου οἴκου, κατατσακισμένου καραβίου· κομμάτι ἀπό τι χαλασμένον πρᾶγμα, τὸ κοινόν. παλαιούριον. ἐπέπλωσε ἐρ. ἢ Ῥάκος, τὸ κοιν. ὄπλατα, παρτάλι τουρβᾶ.

Εὐρ. Τρηκ. ἐπὶ ἐμψύχων, Νεκρὸν σῶμα, λείψανον φρενώσαντος πεκτῶν ἐρείπιακα Σφκλ. Αἴ. 308. σχεδὸν ἀεὶ κατὰ πλῆ. ἀρχ. ἐν χρήσει. ἀφ' οὗ

Ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, Τόπος ἔχων πολλὰ ἐρείπια.

Ἐρείπω, Μλ. -ψω, ἀόρ. ἤρειπον, Παρκ. παθ. ἐρήριμμαι, ἀόρ. ἀ. ἠρείφθην. Ῥίπτω, κρημνίζω, κατακρημνίζω, κατεσκάφιζω, χαλιῶ τι. πόχθας, ἐπάλξεις. Ἰλ. Μ, 258. Ο, 356. καὶ παλτ. πτείχος ἐρέριπτον (Ἐπκ. ὑπρτνκ. ἀντὶ ἠρήριπτο) Κατηλικψίσθη, Ἰλ. Π, 15. πκτύπος Διόβολος ἐρείπεται Ὁ κεραυνός, τὸ ἀστραποπελέκι καταφέρεται, πίπτει, κτυπᾷ που. Σφκλ. ἔτι δὲ καὶ ὁ μεθ' Ὅμ. Μλ. καὶ ἀόρ. ἀ. ἐρείψω, ἤρειψα, φέρουσι μετβ. τηρσ. — 2) μετβ. κατὰ ἀόρ. β'. ἦρῑπον, Ἐπκ. δὲ καὶ ἐρῑπον, Παρκμ. β'. ἐρήρῑπα, καὶ παθτ. Πίπτω κάτω, κρημνίζομαι, κατεδαφίζομαι· πάνυ εὔχρηστ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. καὶ σχεδὸν ἀεὶ ἀπ' ἀνθρώπων, ὠγυξ ἐρίπεινα Τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς τὰ γόνατα ὑποπαρειθε, ἐξοπίσω ἐν κονίῃ ἐρίπεινα Νὰ πέσῃ τις ἐμπρός, προῦμνα, ὀπίσω, ἀνάτελλα, εἰς τὸν κονιορτόν· ὡς τὸ πίπτω. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων Ἰλ. Φ, 243. καὶ ἀλλαχ. περίπυτα κτύπος διάβολος Ἐκερκύνωσεν, ἔπεσεν ἀστραποπελέκι. Τῷ Ηρκμ. οὐ χρῆται Ὅμ., τῷ παθ. μετχ. ἀορ. ἐριπείς, χρῆται Πνδ. Ὀλ. 2, 76. ἐὰν μὴ ὀρθότ. γράφωσι ἐριπόντι, Boeckh über Krit. Behandlung das Pind. σλ. 113. (ἀναμφβ. συγγν. τῷ ῥίπτω.)

Ἔρειτις, εως, ἡ. (ἐρείδω) Τὸ νὰ στηρίξῃ, ἐπακουμβήσῃ, βάλῃ, στήσῃ τί τέ που στερεά. Διον. Ἁλικ.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ. (ἐρείδω) Ὅ,τι ἐστηρίχθη, ἐστερεώθη, ἐστήθη ἐβλήθη, ἀκουμβήθη που στερεά — 2) Στήριγμα, ἀκουμβιστήρι, θεμέλιον, βάτις· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στήριγμα, στερέωμα, στερεόν στήτιμον, ἀσφάλισμα τινος· ὁπωσδήποτε πράγματος· ἄγκυρα — 3) Τρπκ. Ἀνακουφισμός, ἐλάφρωμα.

Ἐρείψιμος, ὁ, ἡ, Ὁ τι ἔπεσεν, ἐκρημνίσθη, κατηδαφίσθη, κατεδαφίσθη καὶ πέσῃ, κατεδαφισθῇ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 48. πεπρίφιμον στέγος. παρὰ τὸ

Ἔρεψις, εως, ἡ. (ἐρείπω) Τὸ νὰ κρημνίσῃ, καταρρημνίσῃ, κατεδαφίσῃ τὰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐρεψίτοιχος, ὁ, ἡ. (τοῖχος) Ὅστις κρημνίζει, κατεδαφίζει τοίχους ἢ τείχη. Αἰσχύλ. Ἰκ. 885.

*Ἔρεμβοί, ῶν, οἱ. Ἀραβικὴ τις φυλή, Ὀδτ. Δ, 84.

Ἐρεμνός, μνή, μνόν. κατὰ συγκρ. τοῦ ἐρεβεννός. Ὅ,τι εἶναι μέλαν, μαῦρον, νηλὲς ἐρεμνὸν Ὀδτ. Ω, 106 Γμ. Ἔρ. 427. ἐπὶ τοῦ κολοῦ, ζοφερόν, σκοτεινόν, κατὰ παράστημτ. τοῦ, φοβερόν, τρομακτικόν. νηλὲς, νύξ, λαῖλαψ. Ὅμ. πέρεμνὴ φάτις Σκοτεινή, ἀβέβαιος φήμη, ὁμιλία, λόγος, τοῦ ὁποίου ὁ αἴτιος, τίς τὸν εἶπε πρῶτον ἢ διάδοκος, ἀγνοεῖται, Σφκλ. Ἀντ. 700. (συγγν. τῷ Ἔρεβος)

*Ἔρεξα, ἀορ. α'. τοῦ ῥέζω. Ὅμ.

Ἔρομαι, Ἐπκ. καὶ Ἰων, τύπ. τοῦ εἴρομαι, ἔρομαι, Ἐρωτῶ. Ὅμ. ἰδὲ ἔρομαι.

Ἐρεσσύς, ά, σὺν (ἐρέσσω) κατὰ συναιρ. τοῦ ἐρέεος. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ μαλλόν, μαλλί· μάλλινον. Πλατ. Πολ. σλ. 281. C. 283. A, πρβλ. Lobeck. ἐν Φρυχ. σλ. 147. ἑξ.

Ἐρέπτομαι, Ἀποστ. κατ' ἐνστ. καὶ Παρκ. μόνον χρήσιμ. Καταπατῶμαι, καταναλίσκομαι. παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ θηρίων σχεδὸν χρσμ. καὶ ἐπὶ χλοερῆς, τροφῆς. Ποιάζει, ἤτοι τρώγει χλόην, χρασίδι, ἁλωτόν, κριθινόν, θημόν, πυρὸν ἐρεπτόμενοι Ἰλ. Β. 776. Ε, 196. Θ, 564. Φ, 204. Ὀδτ. Ι, 97. Πλὴν τοῦ μετχ. ἐνστ. κατὰ γεν. ἄρτεν. σὐδεὶς τῶν λοιπῶν χρν. τοῦ ῥήμ. χρῆται ὁ Ποιητ., ἐν Τμ. Ἔρ. 107, δὲ μόνον εὕρηται ὁ αὐτὸς ἐνστ. καὶ κατὰ ἐλλ. γένος. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἐνεργ. ἐρέπω. τὸ ὁποῖον νομίζεται ταὐτοσήμαντον τῷ τρέφω, προσεσχηματίσθη ὑπὸ τῶν Γραμμ. μόνον εἰς τὸ μέσον. (ἐτυμολογ. δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ τρέφω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐρείπω συγγν. τῷ ῥάπτω, κυρίως, Συναρπάζω, μαθὼ· ὀρθῇ καὶ σκηνογραφικῇ ἐννοίᾳ ἐπὶ τῶν βοσκωμένων ζώων. πρβλ. ἀνερείπομαι, ἀνερέπτω, ὑπερέπτω).

Ἐρέπτω, = (ἐρέφω.) Θολοσκεπάζω, βάλλω στέγην, σκεπαστὴν ἐπὶ τι· πρότερον ἀμφβ. παρὰ Πνδ. ἀλλ' ὑπὸ Boeckh ἐν Πνδ. 4, 240. ἠδὴ ἀρκούντως βεβαιωθέν.

*Ἐρέρηπτο. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρσπ. παθτ. ὑπρτνκ. τοῦ ἐρείπω, Ἰλδ. Ξ. 15.

*Ἐρέσθαι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἰων. καὶ ποιητ. ἐνστ. εἴρομαι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρηται μόνον ὁ ἀόρ. ἠρόμην, ἀπρμφ. ἐρέσθαι κατὰ σημτ. τοῦ ἐρωτῶ. ὧν ἐνστ. ἠδη, ἐρωτάω ἐν χρήσει ἐστί. (διαπριεύεται δὲ ἀκριβῶς ὁ Ἀττ. ἀόρ. ἐρέσθαι τοῦ Ὁμηκ. ἀπρμφ. ἐνστ. ἔρεσθαι.)

Ἔρεσία, ἡ, Κωπηλάτισμα· τὸ νὰ κωπηλατῇ τις, τραβᾷ τὸ κωπί, λάμῃ - 2) Κωπηλάται· ποιητ. εἰρεσίη, παρὰ τὸ

Ἐρέσσω, Ἀττ. ἐρέττω, Μ. -έσω. Ἀόρ. ά. ἤρεσα, ποιητ. ἤρεσσα καὶ ἔρεσσα, Κωπηλατῶ, λάμνω, τραβῶ τὸ κωπί, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἀμτβ. Ἰλδ. Ι, 361. Ὀδτ. Δ, 78. καὶ ἀλλχ. — 2) μετβ. Κωπηλατῶν ὠθῶ τὸ πλοῖον, τὸ κινῶ ἐμπρός· ἐν γένει, Κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, ἐξαιρ. εἰς στοιβὴν καὶ συνεχῆ, ἐξωθῶ, ἀμπώχνω ἐμπρός, Σφκλ. Αἴ. 251. πέρ. μετέπειτα τὸ κοινῇ. Ἀναβοκατεβάζω στοχασμούς, Σφκλ. Ἀντ. 159. παρβλ. ἐλίσσω, κινέω, ἀράσσω (συγγν. τῷ ἐρέπω)

Ἐρεσχελέω, Μλ. -ήσω. Ἀστειζομαι, μετωρίζομαι, τὸ τουρκβ. χωρατεύω, λέγω ἐγχιτικοὺς ἀστειτισμούς, ὡς τὸ παίζω ἄνευ πτωτ. Πλατ. — 2) μετβ. Ἐρεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ πειράζοντάς τον μὲ ἐγκιτικοὺς ἀστειτισμούς, ἢ καὶ νὰ φοβηθῇ λέγοντάς τῳ εἰς ἀστειτισμὸν ἀνύπαρκτα πράγματα. Λουκν. πέρεσχελῶ προφάσεων Ἐφευρίσκω προφάσεις καὶ περιπαίζω τινά, Ἀπτ. (ἀναμφβ. συγγν. τῷ ἐρέθω καὶ ἐρίζω. παρβλ. ἐριτιχηλέω· ὁ Bekker ἐν μὲν Πλατ. Φαίδρ. σλ. 236. B, καὶ Πολτ. β, σλ. 545. E. καὶ Νμ. 10. σλ. 885. γράφει ἐρεσχηλέω, ἐν Φιλβ. δὲ, σλ. 53. E., ἐρεσχελέω· τὸν πρῶτον τύπον προκρίνει ὁ, τε Piers Moer. σλ. 159, καὶ ὁ Βτμ. Φαίδρ. α, α, Ο.) ἀφ' οὗ

Ἐρεσχελία, ἡ. Ἀστειτισμός, μάτωρον, ἐπίτιωφις, ἤτοι ἀστειτισμὸς ἐγχιτικός, πείραγμα. Πλάτ. ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψευμάτων ἐρεσχελία καὶ τερετίσμα. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν τῷ Ἀθήν.

Ἐρεταίνοι, καὶ, ἐρετάνης. σπανιώτ. τύποι τοῦ ἐρέτης, καὶ, ἐρέσσω, Ἡσύχ.

Ἐρέτης, ου, ὁ. (ἐρέσσω). Κωπηλάτης· ὅστις λάμνει, τραβᾷ τὸ κωπί. Ὅμ. χρῆται αὐτῷ ἀεὶ κατὰ πλῆ. ἀρθμ., Ἀριστοφ. Ἰπ. 539. πέρετην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Πρῶτα πρέπει νὰ γενηθῇ τις κωπηλάτης καὶ ὕστερον καραβοκύρης. Οἱ κωπηλάται διηροῦντο παρ' Ἀθηναίοις εἰς θρανίτας, ζευγίτας καὶ θαλαμίτας.

Ἐρετικός, κή, κόν, Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς κωπηλάτην ἢ εἰς τὸ κωπηλατεῖν· ἡ ἐρετικὴ, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, τοῦ νὰ τραβᾷ τις τὸ κωπί. Πλάτ. Νμ. 4. σλ. 707. A — 2) ὁ ἐρετικόν, Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται πλοίου τινός.

*Ἐρετμεύς, έως, ὁ. Ὅμ. κύριον Φαίακός τινος, Ὀδτ. Θ, 112.

Ἔρετμόν, τὸ. σπανιώτ. Ἐπκ. τύπ. ἀντὶ ἐρετμός, ὁ. Ἡ κωπη, τὸ κωπί, Ὀδτ. Α, 121. 129. Μ. 15. Ψ, 268. ἀεὶ ἐν συνταξ. κατὰ πλῆ. ἀρθ. ἐρετμά, ὅπερ μὴ νομιζέσθω ἑτερογενὲς τοῦ ἐρετμός. Ὁ Ἡσύχ. ἀσημείωτον ἔτι καὶ, ἐρετμή, ἐκ τοῦ, ἐρίζω, ἔσσω, ἔττω· ἐκ τοῦ, ἀτμός, ἀτμή, καὶ ἄζω, ὀδμή, ὀσμή, ἐκ τοῦ, ὄζω.

*Ἐρετμός, ὁ (ἐρέσσω). Κωπη, κωπί. Ὅμ, παρ' ᾧ ἐνιαχοῦ μὲν εὐχρστ. τὸ ἄρσεν, πλησ. δὲ, τὸ οὐδτρ. γένος.

Ἐρετμόω, Μλ. -ώσω. Ὁπλίζω, προμηθεύω τὸ πλοῖον μὲ κωπας, κωπιά. πέρετ. χέρας Δίδω κωπιὰ εἰς τὰς χεῖρας τῶν κωπηλατῶν, ἢ προμηθεύω τοὺς κωπηλάτας μὲ κωπιά. Εὐρ. Μήδ. 4. — 2) πέρετμ. χεῖρας. Παίζω τὸ κωπί. Ὀρφ. 557. — 3) Κωπηλατῶ, λάμνω, Νόν.

*Ἐρετρία, Πόλις ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ, ἀφ' οὗ

Ἐρετριάς, άδος, ἡ. καὶ

*Ἐρετρίς, ίδος, ἡ. ὑπκ. γῆ. Κέραμος, πηλὸς ἐκ τῆς Ἐρετρίας πόλεως τῆς Εὐβοίας. Διοσκορ. Ε'. 171.

*Ἐρετρικός, ἡ, όν. Κάτοικος τῆς Ἐρετρίας· ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Ἐρετρίας, γίνεται κατασκευάζεται εἰς τὴν Ἐρετρίαν· οἱ Ἐρετρικοί, Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐξ Ἐρετρίας καταγομένου Μενεδήμου φιλοσόφου.

Ἐρέττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐρέσσω.

Ἐρευγμα, τος, τὸ (ἐρεύγομαι) ὡς τὸ ἔρυγμα. Τὸ νὰ ἐρεύγηται, χυδαῖς. βογκαλίζῃ τις· τὸ νὰ ἐμῇ, ξερνᾷ τις — 2) Τὸ νὰ μυκᾶται, οὐρύηται, οὐρλιάζῃ, μουγγρίζῃ τι· βογκάλισμα, οὐρλιασμα, μούγγρισμα.

Ἐρευγματώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι ἐνεργεῖ εἰς ἐρευγμα, ἢ προξενεῖ ἐρευγμα. Ἱπποκρ.

Ἐρεύγμός, ὁ. = ἐρυγμός. ἐρυγμα, ἀφ' οὗ

Ἐρευγμώδης, ὁ, ἡ = ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι, Μλ. -ξομαι, μέτ. ἀποξ. βογκαλίζω, ἐμῶ, ξερνῶ· κατὰ ταύτην τὴν κυρίαν σημτ. του. ἐν Ὀδτ. Ι, 374. πέρευγετο οἰνοβαρείων Ὁ Κύκλωψ μεθύτας ἐξερεύξας· καὶ μετάλλ. πέρευγόμενος φόνον αἵματος Ἐξερεύξαν κάκιστον αἷμα, Ἰλδ. Π, 162 — 2) Τρπκ. παρ' Ὁμ ἀεὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης πέρευγομένης ἁλὸς Ἣν ὠρεύγετο, τοῦτ' ἔστιν ἀφίζει, ἀνέβραζει ἡ θάλασσα, Ἰλδ. Γ, 265. καὶ ἀκριβέστερον ὡρισμένον κῦμα ποτὲ ξηρὸν ἠπείροιο ἐκείνου ἐρευγομένου Τὰ τρομακτικὰ εἰς τὴν ξηρὰν ἐκχυνόμενα, ἐπὶ τὴν ξηρὰν κτυπῶντα καὶ σκορπιζόμενα κύματα τῆς θαλάσσης, Ὀδτ. Ε, 403. ὡσαύτως καὶ ἐρεύγεται ἠπείροιόθεν Ε, 438 — β'.) Παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκβολῶν ποταμοῦ, Ἐκχύνεται, ἐξερχεται, Ruhnk. ορ. cr. σλ 150. παρὰ Πνδ. ἐπὶ ἀναηδόσεως τῆς Αἴτνης, πέρευγονται πηγαὶ πυρὸς Πθ. 1, 40. ἐν γένει, Τὸ νὰ ἐκφέρῃ ἐκβάλλῃ τις ἐξ ἑαυτοῦ πολύ τι μὲ βιαιομένου τρόπου, π. χ. ἐπὶ πολλῆς καὶ μεγαλοφώνου ὁμιλίας, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 50 παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Λισθάνομαι ἐρευγόμενος τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν ἡδυσμάτων, τὰ ὁποῖα ἔφαγον πρὸ ὀλίγου. Εὐρ. Κυκλ. 521. καθ' ἣν σημ. μέντοι χρησιμώτερον τὸ ἐρυγγάνω — 3) ἀόρ. β'. ἤρυγον. Ἀπρμφ. ἐρυγεῖν, Μτχ. ἐρυγών., Ὠρύομαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ ταύρων Ἰλδ. Υ, 404. 406. παρβλ. ἐρύγμηλος. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων ὅσον βαθὺς ἠργαλιαμὸς Ὅσον δυνατώτερα ἠμποροῦσε νὰ φωνάζῃ βαθὺνα μὲ γεμάτον λάρυγγα. Θκρτ. 13, 58. Αὕτη ἡ σημ. δηλοῦται κυρίως διὰ τοῦ ἀορ., καὶ ἔστι φυσικωτάτη κατὰ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, διὰ τῆς βιαίας γὰρ ἐξώσεως τῆς φωνῆς ἐκτείνεται ὁ λάρυγξ ὥσπερ ἐν τῷ ἐμετῷ, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὠρυγμῷ — 4) Προφέρω λέξεις, λέγω, ὁμιλῶ· παρὰ τοῖς Ἀλεξ. καὶ τοῖς Ἑκκλ. (ὁ ἐνεργ. τύπ. ἐρεύγω, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων εὑρηται ὥσπερ οὐτε ὁ ἐνστ. ἐρύγω, παρὰ τὸ ἤρυγον, ὑπὸ τῶν Γραμμτγ. σχηματισθείς. Τὸ δὲ Ἀττ. ἐρυγγάνω, ἐρυγγάνω ἐστὶ ταὐτοσήμαντον, κυρίως τῷ Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἐρεύγομαι· φαίνεται δὲ συγγεν. αὐτῷ τὸ ἐρύω καὶ ὠρύω.)

*Ἐρευθάλεος, α, ον (ἐρευθος) Ὅ,τι ἔχει κόκκινον χρῶμα, εἶναι κόκκινον. (ᾰ)
*Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Στρατηγός τινος τῶν Ἀρκάδων ὄνομα. Ἰλ.
Ἐρευθέδανον, τό. (ἐρευθος) = ἐρυθρόδανον.
Ἐρευθέω, Εἶμαι κόκκινος, Λούκιαν. ἀφ' οὗ
Ἐρευθήεις, ήεσσα, ῆεν, καί, ἐρευθής, ὁ, ἡ. Ποιητ. = τῷ λογογρφ. ἐρυθρός.
Ἐρευθιάω, ποιητ. Εἶμαι, γίνομαι κόκκινος· λογογρφ. ἐρυθριάω.
Ἐρευθύδανον, τό = ἐρευθέδανον, παρὰ τὸ
Ἐρευθός, ους, τό. Ἡ κοκκινάδα, τὸ κοκκίσιμα τοῦ προσώπου ἀπὸ ἐντροπὴν· αἰδώς, ξηροκοκκίνισμα.
*Ἐρευθόω, = ἐρεύθω.
Ἐρεύθω, Μ. αὐτω. (ἐρυθρός) Κοκκινίζω, βάπτω ἢ κάμω τι νὰ γένῃ κόκκινον, νὰ κοκκινίσῃ, αἵματι Ἰλ. Λ, 594. Σ, 329.
Ἐρευκτικός, ή, όν. (ἐρεύγομαι) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς προξενεῖ ἐρευγμόν· ὅστις πάσχει ἐρευγμόν, ἢ εὐκόλως ἐνοχλεῖται ἀπὸ ἐρευγμόν.
Ἔρευνα, ης, ἡ. Τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις διά τίποτε ἐπιμελῶς, κατασκοπὴ ἰχνοσκοπὴ τι. Ἀριστοτέλ. Οἰκ. Β'. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκοίων. 2) Παιδεία, βάσανος, ὅταν ἐξετάζωσι πταίστην τινά. 3) Δοκιμασία, τὸ ἰταλ. ἐξαμενάρισμα. ἀφ' οὗ
Ἐρευνάω, Μ. -ήτω. Ζητῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς, γυρεύω νὰ εὕρω τι, περιεργ. ἰχνεύω ἰχνοσκοπῶ, ἰχνηλατῶ, ἐξιχνεύω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη ἀγρίμων εἰς τὸ κυνήγι· ἐπὶ ῥινηλατῶν κυνῶν, τὸ τουρκιστ. ζαγαρίνω. Ὀδ. Τ, 436. ἔτι δὲ καὶ ὑμεῖ' ἄνδρες ἰχνὶ ἐρευνᾶτε Τὸ νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ τίς τινα ἀκολουθῶν εἰς τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του, Ἰλ. Σ, 321. — Ἀναζητῶ, ζητῶ νὰ εὕρω τι ποῦ εὑρίσκεται, ἥτοι ὁμοῦ θαλάμοιο μυχῶν κάτα τεύχε' ἐρεύναν Ὀδ. Χ, 180. — Ἐξετάζω, δοκιμάζω, τὸ ἰταλ. ἐξαμενάρω, βιζιτάρω — 2) μετὰ ἀπρμ. Ζητῶ, κάμνω δοκιμὴν εἰς τὸ νὰ πράξω, μεταχειρίζομαι τίποτε, Θεόκρ. 7, 43. (συγγν. τῷ ἔρεω, ἔρομαι) ἀφ' οὗ
Ἐρευνητήρ, ῆρος, καί, ἐρευνητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, καταπτοσκοπεῖ διά τίποτε· ὅστις ἐξετάζει, κάμνει δοκιμασίαν, δοκιμάζει, τὸ ἰταλικ. ἐξαμενάρει τινά· ἐξεταστής, ἐξεταχτής, δοκιμαστής.
*Ἐρευνήτρια, ἡ. Θλ. τοῦ ἐρευνητήρ. Ἐξεταστρια, ἐξεταχτρια.
Ἔρευξις, εως, ἡ. (ἐρεύγομαι) Τὸ νὰ εὐρεύγηται, χυδαϊκ. ῥουγελλίζῃ τις. ἀφ' οὗ
Ἐρευχόλος, ὁ, ἡ. (χολὴ) Ὅστις ἐρεύγεται, ξερᾷ χολήν, ὅθεν ὀξύθυμος. Νικητ. Προν. 14 4.
*Ἔρευσαι, Απρμ. αόρ. α, τοῦ ἐρεύθω, Ἰλ. Σ, 329.
Ἐρέφω, Μ. ψω. Σκεπάζω τι, ἐξαιρ. στεγάζω, βάλλω στέγην, σκεπαστὴν ἐπί τινα οἰκοδομήν· ὅθεν τελειόνω, κτίζω τι τέλειον, σωστόν· οὕτω παρ' Ὁμ. μοι ἐν χρήτει, Ἰλ. Ω, 450. Ὀδ. Ψ, 193. πειποτε τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρυσαι Ἂν ἑκατόμπεδα, τοῦτ' ἔστιν ἀν' ἑκατὸν ποτὲ εἰς τιμήν σου λαμπρόν, εὐπρεπῆ ναόν· ἐπειδὴ τὸ στέγασμα εἶναι τὸ τελευταῖον εἰς τὰς οἰκοδομάς, Ἰλ. Α, 39—2) Παρὰ Πνδ. ἐξαιρέτως, Στέφω, στεφανόνω, καλλωπίζω, ὡραΐζω· καθ' ὅσον καὶ διὰ ταύτης τῆς πράξεως σκεπάζεταί τι. (ἀφ' οὗ ἔροφος, ἴσως δὲ καὶ κορυφή)
Ἐρέχθω, Σχίζω, ξεσχίζω, καταπαρατῶ, συντρίβω, καταλιανίζω τι. Τρπ. ὀθάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων Κατεσπάραττε τὴν καρδίαν του μὲ πάκραν, στεναγμοὺς καὶ πόνους παθους. Ὀδ. Ε, 83. 157. Παθτ. Τιμ. Ἀπλ. 358. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ψ. 317. ὀρεχθομένη ἀνέμοισιν Ἐπὶ πλοίου, τὸ ὁποῖον ὠθεῖται, ἀποφέρεται, ἀποπλανᾶται τῇ δὲ κάκεῖσε ὑπ' ἀνέμων. (συγγν. τῷ ἐρείκω, ἐρέκω, ἀράττω.)
*Ἐρεχθεύς, έως, ἐπκ. ῆος, ὁ. Προπάτωρ τις τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς· κατὰ πρωτον ἐν Ἰλδ. Β, 547. Ὀδσ. Η, 81.
Ἐρέψιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς ἔρεψιν, διὰ σκεπαστήν. ὕλαι, δένδρα ἐρέψιμαι ἀφ' οὗ
Ἔρεψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στέγῃ, σκεπάζῃ τίς τι, βάλλῃ στέγην, σκεπαστὴν εἰς τινα οἰκοδομήν. Πλάτ. ὁδ, ἡ στέγη, ἡ σκεπαστή. Πλτχ.
Ἐρέω, Ἰων. καὶ Ἑπτ. Μελ. τοῦ εἶπον, ἀντὶ ἐρῶ, Θέλω νὰ εἰπῶ, ἢ θέλει εἰπῶ (οὐχὶ δὲ θέλω λέγειν, ἢ θέλω εἰπεῖν κλ. τ. τ., τὰ ὁποῖα κατὰ μίμησιν τοῦ μετὰ τοῦ θέλω ἢ μέλλω συνθέτου Μέλλοντος τῆς πάλαι Ἑλληνικῆς ἠθέλητε νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν ἡμῶν ὁ Κούμας οὐχ ὑγιῶς· διότι ὁ οὐσ. Μελ. ἐκεῖνος τίθεται ἐπὶ ἀορίστου μέλλοντος χρόνου, καθ' ἣν σημασ. ἡμεῖς τὸ θέλω νὰ λέγω καίλ. τ. τ. μεταχειριζόμεθα, καὶ ὄχι ἐπὶ ὡρισμένου μέλ. χρόνου, τὸν ὁποῖον οἱ τότε Ἕλληνες διὰ τοῦ ἁπλοῦ Μέλ. ἐξέφερον. π. χ. λέξω, γράψω, ποιήσω καὶ τ. λέγοντες, οὐχὶ δὲ θέλω λέξειν, γράψειν, ποιήσειν κλ. τ.) ἰδὲ ἐρῶ.
Ἐρημάζω, Μ. άσω. (ἔρημος) Εἶμαι ἔρημος, μοναχός· ζῶ εἰς ἐρημίαν, εἰς τὴν μοναξίαν, Θεόκριτ. ΚΒ'. 35. Ἀνάλεκτ. Β'. 61... ἠρημάζω δ' ἤτυχα κεκλιμένος",
Ἐρημαῖος, αία, αῖον. Ποιητ. ἀντὶ ἔρημος,
Ἐρημάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἔρημος,
Ἔρημος, ὁλομόναχος — 2) μετὰ γενικ. Ἐγκαταλελειμμένος, ἀφημένος ἀπὸ ὅλους, στερούμενος τίποτε
*Ἐρήμη, ἡ, ὑπκ. εἵκη, Ἰδὲ ἐρῆμος, σημ. 5.
Ἐρημία, ἡ Μοναξία, ἔρημος τόπος, ἡ κατάστασις μοναχοῦ τινος, παρηγμένου, ἀφημένου, ἢ ὀρφανοῦ ἀνθρώπου· ἔλλειψις, στέρησις πράγματός τινος· ἀπουσία τινός· ἠρημία φίλων ἔτι δὲ καὶ Ἐλευθερωσις, γλυκυτομος ἀπό τι κακόν, ἀπό κάμμιαν δυστυχίαν. ἠρημία κακῶν. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1157.
Ἐρημιάς, άδος, ἡ. = ἐρημάς. ἐξαιρ. ὑπακουομ. γῆ. Θεοκρίτ. 27, 62. ντή ἐρημιάς.
Ἐρημικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ συνηθίζεται εἰς τὴν ἐρημίαν.
Ἐρημίτης, ου, ὁ. Ὅστις διάγει, ζῇ εἰς τὴν ἐρημίαν. Ἑκκλ ἀτκητής.
Ἐρημόβοσκος, ὁ, ἡ. Ὅστις κάθηται μόνος, Ἡτύχ.
Ἐρημοκόμης, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὅστις ἔχει τὴν κεφαλὴν γυμνὴν ἀπὸ τρίχας· φαλακρός. Ἀνάλεκτ. Β. 52.
Ἐρημολάλος, ὁ, ἡ. (λαλέω) Ὅστις ὁμιλεῖ, φλυαρεῖ μόνος του, μὲ τὸν ἑαυτόν του. (ᾰ) Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 111.
Ἐρημόνομος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) Ὅστις κατοικεῖ, διάγει εἰς τὴν ἐρημίαν· ὅ,τι βόσκει καὶ ζῇ εἰς τὴν ἐρημίαν — 2) ἐνεργ. παροῦσ. ἐρημονόμος, ὁ, ἡ. Ὅστις βόσκει ζῶα εἰς τὴν ἐρημίαν. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1333. Ἀνάλεκτ. 452.
Ἐρημοπλάνης, ου, ὁ. = ἐρημόπλανος. Ὀρφ.
Ἐρημόπλανος, ὁ, ἡ. (πλανάομαι) Ὅστις περιπλανᾶται μόνος, μοναχός, ὁλομόναχος· ὅστις περιφέρεται, πλανᾶται εἰς τὴν ἐρημίαν. Δμτρ. Φαλ. 116.
Ἐρημοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅστις κάμνει τινὰ νὰ εἶναι μόνος, ὁλομόναχος· Ὅστις ἐρημάζει, κάμνει ἔρημον τόπον τινά.
*Ἐρημόπολις, ὁ, ἡ, οὐδ. ποιητ. ἐρημόπτολις, ιδος, ὁ, ἡ (πόλις) Ὅστις στερεῖται, ἔχασε τὴν πατρίδα του. Seidl ἐν Εὐρπ. Τρ. 620.
Ἔρημος, ημη, Ἑπτ. τό, Ἀττ. δὲ ἔρημος, ὁ, ἡ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ., συνήθ. ομως δικτλ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἔρημος, ἀφημένος ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ ἄλλα ἔμψυχα ὄντα ἐν γένει, Ὀδ. Γ, 270. Ἰλδ. Κ, 520. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις στερεῖται βοηθείας, ὑπερασπίσεως, Ἰλδ. Ε, 140. ἐπὶ χωρῶν, τόπων καὶ εἴκων. Ἔρημος, ἀκαλλιέργητος· ἄδειος ἀπὸ ἀνθρώπους· ἠρημον ἐμβλέπων Ἔχω βλέμμα σκυθρωπόν, λυπηρόν· κυτάζω τι μὲ ἀκίνητον προσηλωμένον βλέμμα, κυτάζω εἰς τὸν ἀέρα, Ἀρττφ. — 2) Ζῶ μόνος, ὁλομόναχος, δὲν ἔχω κοινωνίαν, δὲν συναναστρέφομαι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους· — 3) μετὰ γεν. Στεροῦμαι, δὲν ἔχω, μοὶ λείπει τίποτε, μὲ ἀφῆκε, παρατήρησέ τις μοναχόν, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 57. Εὐρπ. Κύκλ. 116, ἠρημος εἰμί τινος Στεροῦμαι, δὲν ἔχω τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχω — 4) ὑπακ. γῆ χώρα, Τόπος ἀκατοίκητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν κατοικοῦν ἄνθρωποι· ἐρημία· ἔτι δὲ καὶ, πόλις ἔρημος Ἡ ὁποία δὲν ἔχει κατοίκους, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγαν ἢ ἔλλειψαν οἱ κάτοικοι· ἔμειναν ἄδεια — 5) Ἐρήμη, ἡ, ὑπκ. δίκη. Ὅταν εἷς τῶν χρισολογουμένων δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, καὶ διὰ τῆς ἐλλείψεώς του ταύτης χάνει, κατὰ νόμον, τὴν κρίσιν, ἀποφασίζεται ἡ κρίσις ἐναντίον του· ἀναπληροῦται δὲ ἡ ψῆφος διὰ τοῦ, ἠρήμην καταδικάζειν τὸ παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς σύνηθ. Λατ. **ad contumaciam.** Κάμνω τὴν ἀπόφασιν ἐναντίον τοῦ μὴ παρουσιασθέντος εἰς τὸ κριτήριον ἠρήμην κατηγορῶ Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ὅστις ἐλλείπει, δὲν εἶναι παρών, εὑρίσκεται εἰς ἄλλον τόπον. ἠρημον ἀφίνω τὸν ἀγῶνα Ἀποφεύγω τὴν μάχην, δὲν εὐγαίνω εἰς τὴν μάχην νὰ πολεμήσω, ἐξαιρ. ἐπὶ μονομαχίας, ὅταν εἷς τῶν δύω δὲν παρουσιάζηται εἰς τὸν διωρισμένον τόπον καὶ καιρόν, Schaef. ἐν Διον. συνθτ. σλ. 402. (κατὰ Hemsterch. παρὰ τὸ ἙΡΑ. Ἐρημία, ἔρημος τόπος.)
Ἐρημοσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω) Ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φυλάττῃ, προσέχῃ ἐρημόν τινα τόπον.
Ἐρημοσύνη, ἡ. Μοναξία, ἐρημία· Ἀνάλεκτ. Β'. 282. καὶ, Γ'. 49.
Ἐρημοφίλης, ου, ὁ. = ἐρημόφιλος.
Ἐρημόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν, τὴν μοναξίαν, ζῇ μοναχός, ὁλομόναχος
Ἐρημόω (ἔρημος). Κάμνω τόπον τινὰ ἔρημον, τὸν ἐρημάζω. 2) Ἀφίνω τινὰ μοναχόν, τὸν παρατῶ, ἀπαρνιάζω, τὸν ἀφίνω εἰς τὴν ἐντροπήν, εἰς τὸν κίνδυνον· ἀδειάζω τόπον τινά, παρατῶ αὐτόν· ὡς καὶ τό, κενόω· ὅθεν παθτ. Μὲ ἀφίνουν ἔρημον, μένω ὁλομόναχος· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἢ ὑποκειμένου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφίνεται τις μοναχός, Ἡρόδ. 4, 135. 6, 22. καὶ ἄλλαχοῦ· ἀφ' οὗ
Ἐρήμωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐρήμῃ, παρατῇ ὁλομόναχον, ἀδειάζῃ τίς τίποτε· τὸ νὰ ἐρημάζῃ, κάμῃ ἔρημον ἀπὸ ἀνθρώπους τόπον τινά.
Ἐρημωτής, ὁ. Ὅστις ἐρημάζει τίποτε.
Ἐρηρέδεται, γ. πλ. πρτπ. Ἰων. παθτ. Παρκμ. τοῦ ἐρείδω, ἀντὶ ἐρηρεισμένοι εἰσί, Ἰλδ. Ψ, 284. 329. Ὀδσ. Η, 89. 95. Ὁ δὲ Ἀπλ. Ῥό. 2. 320. ἐρήρεινται ἀντ' αὐτοῦ ἔχει.
*Ἐρήριμαι. παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐρείπω.
*Ἐρητύθην, Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.
Ἐρητύω, Μ. ύσω (ἐρύω, ἐρύκω, ἐρωέω). Κωλύω, κατέχω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω· πλέον, φάλαγγα Κάμνω τινὰ ἢ τίποτε νὰ σταθῇ, νὰ ἀργοπορήσῃ· τὸν ἐμποδίζω, δέν του ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ, ἢ νὰ φύγῃ, Ὁμ. ἐν γένει, Συντέλλω, κρατῶ τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν κίνησίν τινος· κατατραβῶ, καθηυχάζω, ἡμερόνω τινά ἢ τι, Ὁμ. ρητ. θυμόν, Ἰλδ. Α, 192. παθτ. Ι, 462. Ν, 180. ἐξαιρ. εὐχρτ. παρ' Ὁμ. ἠρητύειν ἐπίστασο. ἡμέτ. διαθ. δί, ἀντὶ τῆς ἐνεργ. Ο, 723. (τὸ υ πρὸ τοῦ ς ἐστὶ μακρ. συλλαβὴς δὲ φύσει, ἢ θέσει μακρ. ἀμέσως ἐπιφερομένης, ἐστὶ μακρ. καὶ ἐν τῷ Αἰολ. παθ. ἀορ. ἐρητύθην, διότι ὁ τύπος οὗτος παρὰ τὸ ἐρητύθυσαν ἐσχη-

μάτισται, Ἰλιάδ. Β, 99. 211. βραχ. δὲ τυλλβ. ἐπιφερομένης, ὡς ἐν τῷ, ἐρήτυσεν, ἐρητύεται, τὸ υ ἐστὶ βραχ.)

Ἔρι, τό, Ἀκλ. συντομώτερος ποιητ. τύπος τοῦ ἔριον. Φλτ.

*Ἔρι – μόριον ἐπιτατικ. ἀχωρίστων τῶν λέξεων, ὅπερ, ὡς καὶ τὸ αρι – προτίθεται τῶν λέξ. εἰς ἐπίτασιν τῆς σημτ. αὐτῶν· σημαίνει δὲ τὸ, Πάνυ, πολύ. Ἐκ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. πιθανῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ εὐρύς· καθ' ὅτι καὶ αὐτὸ ἔστιν ἀρκτικὸν τῆς ἐννοίας σωματικῆς ἐκτάσεως, σημαινούσης πασανδήποτε ἐν τόπῳ διάδοσιν, γιομένην δὲ ὑπερβαλλούσης ἐπαυξήσεως, δι' ἦχου, φωνῆς, φήμης καὶ τ. τ. Ἰδιαιτέρως δὲ μόνον σημαίνει καὶ τὸ αρι, ὥσπερ καὶ τὸ εὐρύ, ἔκτασιν ἢ διάδοσιν μὴ ἐν τόπῳ συμβαίνουσαν. Ἔστι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ τοῖς Δυρ. ποιητ. ἐν χρήσει· παρβλ. Βτμ. Λξ. σλ. 146. 151. (ῠυ)

*Ἐριαυγής, ές, ἡ (αὐγή). Πᾶν ὅ,τι λάμπει, φέγγει πολύ, εἶναι λαμπρότατον φωτεινότατον.

Ἐριαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὑψηλόν, ὑπερήφανον τράχηλον, ἢ λαιμόν· ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπίθ. ζυμοειδῶν, εὐγενῶν ἵππων. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται· ἀντίθ. τῷ βυσαύχην.

*Ἐριαχθής, ές, ἡ (ἄχθος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ φορτωμένον, φέρει πολὺ βάρος.

Ἐριβόας, ου, ὁ (βοή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι βοᾷ, φωνάζει δυνατά, ἔχει, εὐγάζει μεγάλην φωνὴν· φωναρᾶς.

Ἐρίβομβος, ὁ, ἡ (βομβέω). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον βόμβον, σουσούρισμα, σιουμάρισμα, θόρυβον, ἦχον βαρύν, Ὀρφ. ἠερίβομβος μέλισσαι.

Ἐριβρεμέτης, ευ, ὁ (βρέμω). Ἰσχυρῶς, μεγάλως, σφοδρῶς ἠχῶν, βροντῶν, κτυπῶν, ὠρυόμενος, Ἐπθ. τοῦ Διός, Ἰλιάδ. Ν, 624. «Ζεὺς ἐριβρεμέτης», Πίνδαρ. Ἴσθμ. 4, 77. «ἠεριβρεμέτης λέων» Μεγάλως ὠρυόμενος, οὐρλιάζων.

Ἐριβρεμής, ές, ἡ = ἐρίβρομος.

*Ἐριβρισής, ές, ἡ (βρῖσις). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ βαρύ, ἔχει πολὺ βάρος.

*Ἐρίβρομος, ὁ, ἡ (βρέμω). Ὅ,τι ἠχεῖ, κροτεῖ, βροντᾷ, ὠρύεται μεγάλως· κάμνει μεγάλον ἦχον, κρότον, βροντὴν καὶ τ. τ.

Ἐριβρύχης, ου, Ἐπκ. εω, ὁ = ἐρίβρυχος. Ἡσθ. Θγν. 832. (ῠ)

*Ἐρίβρυχος, ὁ, ἡ (βρύχω). Ὅ,τι βρύχεται, οὐρλιάζει, μουγγρίζει, ἐξαιρ. ἐπὶ βοῶν, Τμν. Ἑρ. 116.

Ἐριβώλαξ, ακος, ὁ, ἡ, καὶ ἐρίβωλος, ὁ, ἡ (βῶλαξ). Ὅ,τι ἔχει μεγάλους βώλακας, βώλους, σβώλια· ἐπὶ παχυγείου, εὐκάρπου τόπου, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ δὲν συντρίβεται ὅταν τὸν ἐργάζουν ἀλλὰ κόπτεται εἰς μεγάλα, χονδρὰ κομμάτια, τὰ κοιν. μπλάνας λεγόμενα· ἀμφότεροι οἱ τύποι, ἐξαιρ. ὁ πρῶτος, εὐχρηστοι ἐν Ἰλιάδ., ἐν Ὀδσ. δὲ ἑκάτερος ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται.

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ (γαστήρ). Ὅστις ἔχει πάνυ μεγάλην γαστέρα, ἤτοι κοιλίαν· κοιλαράς.

*Ἐριγδουπέω, Μλ. –ήσω. Κάμω δυνατόν, σφοδρὸν κτύπον, Σχλστ. Ἐυθ. Ἰλιάδ. Π, 507. παρὰ τό

Ἐριγδοῦπος, ὁ, ἡ (γδοῦπος) ποιητ. ἀντὶ ἐριδούπος. Ὅ,τι ἠχεῖ, βροντᾷ, κτυπᾷ μεγάλως, κάμει, προξενεῖ σφοδρὸν, δυνατὸν κτύπον βρόντον, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπίθ. τοῦ Διός· ἐριγδοῦποι πόδες Ἥρης» μόνον ἐν Ἰλιάδ. Λ, 152. ἐπὶ τῶν ὁπλῶν, ἢ ἐπὶ τοῦ βαδίσματος ἵππων, «ἠεριγδοῦποι πόδες ἵππων.»

Ἐριγήθης, ές, ἡ (γηθέω). Ὅστις εἶναι πολλὰ χαιρόμενος. Ὀρφ.

Ἐρίγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις ἔχει μεγάλην ὀφθαλμοῦ κόρην, ἢ μεγάλους ὀφθαλμούς· μεγαλομμάτης.

Ἔριγμα, ατος, τό = ἔρεγμα.

*Ἐρίγνρος, υος, ὁ, ἡ = ἐριβόας. Ἡσχ.

Ἐριδαίω, Μλ. –ήσω. ἐνίοτε δὲ καὶ μέσ. (ἔρις, ἐρίζω). Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, μαλώνω, ἀλλάζω λόγια μέ τινα, ἠερδ. ἐπέεσσιν, Ἰλιάδ. Β, 342. Ἀμιλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, Ὀδσ. Β, 206. ἐπὶ πολέμου οὐ χρῆται τῇ λέξ. ὁ Ποιητ. Φιλονεικῶ, λογομαχῶμαι μέ τινα· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Π, 765. ἔτι, δὲ καὶ ἠερδ. αἰτία τινός, Ὀδσ. Α, 79. Μ' ὅλον ὅτι δέ, ὁ Ποιητ. ἄλλως μόνῳ τῷ ἐνεστ. χρῆται, ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 792. ὅμως κεῖται ὁ μετ. Ἀόρ. α'. ἀπρμφ. ηποσίν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς (ὑπ' ἄλλων, διὰ τὸ μέτρον, οὐχ ὑγιῶς ἐριδῆσασθαι γραφμ.) Τὸ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς περὶ ταχύτητος τῶν ποδῶν, διὰ νὰ τρέξῃ ὀλιγορώτερα. (ἀναμφβλ. παρὰ τὸ ἐριδαίνω, ὡς τὸ αἰτιήσω παρὰ τὸ αἰτιαίνω, ἐβησάμην, παρὰ τὸ βαίνω· καὶλ. τ. τ.) ἀφ' οὗ

Ἐριδαντεύς, έος, ὁ, ἡ, καὶ ἐριδάντης, ου, ὁ. Ἐριστής, φιλόνεικος.

Ἐρίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πάνυ καθαρόν, φανερόν.

Ἐριδινής, ὁ, ἡ (δῖνος) ἐπὶ ὑδάτων, Μὲ πολλὰς δίνας, στροφογυρίσματα τοῦ ἱεροῦ εἴς τινα μέρη ποταμῶν, λιμνῶν κλ. τ. τ. ὅπου συνήθως λέγομεν, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ βαθὺ τὸ ἱερόν.

Ἐρίδιον, τό. Τοκορ. τοῦ ἔριον, Μαλλάκι. Λουκιαν.

Ἐριδμαίνω, = ἐριδίζω. Πειράζω, παροργίζω, κάμνω τινὰ νὰ κακίσῃ, κακιώσῃ. Ἰλ. Π. 260.

Ἐρίδματος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅστις δύναται, ἔχει δύναμιν, ἐπιτηδειότητα μεγάλην εἰς τὸ νὰ καταδαμάζῃ, καταπραΰνῃ, ἡμερόνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1472.

Ἐρίδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), = ἐριγδοῦπος· καὶ τοῦτο μὲν τῷ τύπῳ χρῆται ὁ Ποιητ. ἀεὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον βολοστασπαστῶν τόπων, αἰγιαλοῦ, ποταμῶν κλ. τ. τ. τῷ δὲ Ἐπκ. ἐριγδοῦπος μόνον ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων.

*Ἐρίδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις εἶναι πλουσιόδωρος, εἶδος, χαρίζει, ἀφθόνως χαρίζει πλουσιοπάροχα.

Ἐρίζω, Μλ. –ίσω, Ἐπικ. δὲ, ἐρίσσω, Δρκ. ἐρίξω. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, λογομάχομαι, μαλώνω μέ τινα· τὰ πλεῖστα κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μετὰ δοτ. κ. Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ ἀντιβίην τινός, Ἰλιάδ. Α, 277. Παρὰ Πιδ. αὐτία τινί καί, πρός τινα· μετὰ τοῦ πρός τινα δέ, καὶ παρὰ Θκρτ. 8, 23. — β') Ἀμιλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι εἴς τι μέ τινα διὰ νὰ τὸν ὑπερβῶ, νικήσω· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Ἰλιάδ. Γ, 223. ὅπου προστίθεται ἐνίοτε καὶ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ἡ ἀμίλλα, κατὰ αἰτιτ. «Ἀφροδίτῃ κάλλος», Ἰλιάδ. Ι, 389. παραβλ. Ὀδσ. Ε, 213. Ἡσθ. Ἀσπ. 5. Ἀντὶ τῆς αἰτιτ. τίθεται καὶ ἡ περὶ μετὰ γεν. «περὶ ἴσης, περὶ μύθων, περὶ τόξων», Ἰλιάδ. Μ, 423. Ο, 389. Ὀδσ. Θ. 225. ἀλλὰ καὶ ἡ δοτ., ἂν μὴ ᾖ δοτ. τοῦ πρσπ. προσκειμένη, τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτ. πτέῳ, ποσί. ἐρηστοσύνῃ ἐρίζειν», Ἰλιάδ. Ε, 172. Ν. 325. Ὀδσ. Ο, 321. μετὰ ἀπρμφ. τῇ δοτ. τοῦ πρτπ. ἐπιφερομένου, «ἐρίζετον ἀλλήλοιν χερσὶ μαχήσασθαι». Ὀδσ. Σ 38. Ἄνευ πτατικοῦ, «Νέστωρ οἷος ἐρίζει», Ἰλιάδ. Β, 555. Μόνος ὁ Ν. αὐτὸς μόνος ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ ἀγωνισθῇ μὲ αὐτόν· ὡσαύτως ἐλαμβάνεται ἡ λέξ. καὶ Ὀδσ. Γ, 371. Ὅθεν καὶ, Εἶμαι ἔμοιγε, ἐξισοῦμαι, τὸ κοιν. ἴσα ἴσα μέ τινα. Ὁ Ποιητ. χρῆται, εἰ καὶ σπανίως, τῇ μσ. διαθ. ἕλως οἷς τῇ ἐνεργ., Ἰλιάδ. Ε, 172. Ὀδσ. Δ, 80. Οὕτω λέγει καὶ Ἡσθ. Θγν. 534. «ἠερίζετο βουλὰς Κρονίωνι» Κατὰ τὴν φρονιμάδα ἐξισοῦτο μέ τὸν Δία. (παρὰ τὸ, ἔρις, συγγν. τῷ ἐρείδω.)

Ἐρίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ζῇ πολὺ, μακρόβιος. Ἡσύχ.

Ἐριήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἀκοὴν ἀκαίρ, ἀκούει εὐκόλα, ἀπὸ μακρὰ· μεγάλως ἢ ἀκριβῶς ἀκούων. Ὀρφ. λίθ. ια. 124.

*Ἐρίηρες, οἱ, ἰδὲ ἐρίηρος.

Ἐρίηρος, ὁ, ἡ (ἄρω). Πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει, ἐφαρμόζει, τεριάζει πολὺ καλὰ μέ, ἢ εἰς τίποτε. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπιθ. ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ ἑταίρος· σημειούται ὅμως ὅτι ἐν τῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντωμένῳ, πλθ. ἀριθμ. χρῆται ἀεὶ τῷ κατὰ μετάπλασιν τύπῳ ἐρίηρες, αἰτιτ. ἐρίηρας ἀντὶ ἐρίηροι, ἐρίηρους· ὅτε ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. διὰ τοῦ, Ἀκριβῶς συνδεδεμένος, ἡνωμένος, προσκολλημένος, πιστός, εἰλικρινῶς ἀγαπῶν, τιμῶν, ἐστὶν ἡ ἁρμοδιωτάτη ἀναμφιβόλως· οὕτως ἐν Ἰλιάδ. Δ, 266. τὸ μόνον μαρτύριον, ὅπου εὑρηται κατὰ ἐνικ. ἀριθ. ἐρίηρος ἑταῖρος, καὶ ὅπου ἅπασα ἡ συνέχεια τοῦ λόγου διδάσκει ὅτι ὁ λόγος οὐκ ἔστι περὶ εὐπειθοῦς, ἐπιεικοῦς, προθύμου, προσηλοῦς, εὐνοοῦντος, ἀλλὰ περὶ βεβαίου, πιστοῦ, τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ἀκριβῶς τηροῦντος συμπολεμιστοῦ· παρβλ. Ἰλιάδ. Γ, 47. 378. Ὀδσ. Ι, 100. 172. 198. καὶ αλ. Πρὸς τούτοις δὲ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἔτι καὶ ἡ μόνη σύνθ. τῆς λέξ. ἐρίηρος ἀοιδός, Ὀδσ. Α, 346. Θ, 62. 471., ὅπου μὴ νοείσθω τὸ, Εὐπειθής, ἕτοιμος, πρόθυμος (διότι Ὀδσ. Α, 155. κεῖται ῥητῶς «ἀνεβάλλατο καλὸν ἀείδειν» Δὲν ἤθελε, ἦτον βιασμένος νὰ ψάλῃ.) ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὸ, πᾶσι τερπνός, ἀρέσκων, ἀγαπητός· ἡ ὁποία ἐξήγησις βεβαιοῦται ἀρκούντως διὰ τοῦ ἄρω, σημτ. 2. καὶ διὰ τοῦ ἅρμενος καὶ ἐπίηρα.

Ἐρίηχής, ὁ, ἡ (ἠχος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγαλον, δυνατὸν ἦχον.

Ἐριθάκη, ἡ. Ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν τὴν ὁποίαν, πλὴν τοῦ μέλιτος, παρασκευάζουσιν εἰς χρῆσιν των αἱ μέλισσαι καὶ ἡ ὁποία ἐστὶ στερεωτέρα, οὐ τόσον ῥευστὴ ὡς τὸ μέλι καὶ ἧττον γλυκεῖα τοῦ μέλιτος, πρόσφατος δὲ οὖσα ἡδύνει εὐχ ὅσον τὴν γεῦσιν, εἶναι πολὺ νόστιμη, ἄλλως δὲ καὶ κήρινθος, καὶ σανδαράχη λέγεται· οὐχὶ δὲ ἡ κηρίθρα ὡς ἐσημείωσε ψευδῶς καὶ ταύτης τῆς λέξεως τὴν ἐξήγησιν ὁ Κούμας· διότι ὡς εἰδόμων τῆς Ἑλληνικῆς ἠξεύρει ἢ πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὅτι ἡ λεγομένη κηρίθρα, ὀνομάζεται μελίκηρον.

Ἐριθηκίς, ίδος, ἡ, = ἔριθος, ἡ. Ἐργάτισσα, δουλεύτρα, μισθωτή. Θεοκρ. 3, 35.

Ἐρίθακος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου, ἢ μόνον ὅτι μανθάνει καὶ αὐτὸ ὡς οἱ ψιττακοί, ἰταλ. παππαγόλος, οἱ κόρακες καὶ αἱ κίσσαι, νὰ ἐκφράζῃ λέξεις τινάς· καλεῖται δὲ ἔτι καὶ ἐριθεύς, ἐρίθυλος, καὶ φοινικουρός. (ῠ–ῠυ)

*Ἐριθακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἐρίθακον, Ἀθν.

Ἐριθαλής, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ ἐριθηλής.

Ἐριθάλλις, ίδος, ἡ. Εἶδός τι φυτοῦ, ἀκριβέστερον εἰσέτι ἀγνώστου.

Ἐριθαλλής, έος, καὶ, ἐριθαλλος, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅ,τι αὐξάνει, βλαστάνει, πρασινίζει πολύ, βγάλει πολλὰ καὶ μακρυὰ βλαστάρια, πλωνάρια, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θάλλειν· ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων· παρβλ. ἐριθηλής.

Ἐριθεία, ἡ (ἐριθεύω). Ἐργασία, ἔργον, δουλειά τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ μισθόν. — 2) Καλάσκωμα μὲ τέχνην καὶ ἀδελφὰν ὑπόκρισιν, μὲ χαμερπῆ τρόπον εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν εὐνοιάν τινος, ἢ κάμμίαν τιμήν. Φροντὶς καὶ ἐκτενὴς ἐπιμέλεια εἰς ἀπόλαυσιν πολιτικῆς τινος ἐξίας· ἑταιρίαι, τὸ ἰταλ. partito, περὶ τουτῶν τῶν σκοπῶν συγχρετούμεναι.

*Ἐριθεύς, έως, ὁ = ἐρίθακος. Ἀρατ.

Ἐριθεύω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς μέσ. ἀποδ. ἐριθεύομαι (ἔριθος). Ἐργάζομαι, δουλεύω διὰ πληρωμήν, μὲ μισθόν. 2) Μέτ. ἐπὶ ἀρχόντων, διοικητῶν, κριτῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπιτήμων ἀνθρώπων, Πράττω, κάμνω τι δι' ἰδιωφέλειαν, τὸ ἰταλ. intrigare, ἢ διὰ κέρδος, αἰσχροκερδεύω· καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι παντὶ τρόπῳ διά· ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἢ ὑπόλημψιν, τιμὴν εἰς τὴν πολιτείαν, μετακειριζόμενος ὅλα τὰ δυνατά, ἐξαιρέτως δόλια, κακά, ἀπατηλὰ μέσα εἰς καταρθώσιν τοῦ τοιούτου σκοποῦ· ῥωφοκοκοῦμαι, τὸ τουρκβ. παίρνω, δέχομαι ῥουσφέτια· πράττω τι διὰ φιλοπροσωπίαν ἢ κατὰ τὴν θέλησιν, ἀρέσκειάν μου καὶ οὐχὶ κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόν· μετακειρίζομαι τέχνας, δόλους, μηχανορραφίας, τὸ ἰταλ. kampallas κατά τινος, ἢ διὰ νὰ καταρθώσω σκοπόν μου τινά, νὰ ἀποκτήσω κάμμίαν ἀξίαν εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ ἐριθευόμενοι Οἱ τοιούτους τρόπους μετακειριζόμενοι, οἱ τοιουτοτρόπως πολιτικὰς τιμὰς καὶ ἀξίας λαμβάνοντες, ἀποκτῶντες. Ἀριστ. παράβλ. ἐριθεία· οὕτω καὶ νεῤῥιζεύομαι τοὺς νεωστὶ Ἐξαπατῶ, διαφθείρω τοὺς νέους διὰ τεχνασμάτων κακίας, καὶ διὰ δολεασμάτων. Πολβ. παρβλ. ἀνερίζευτος.

Ἐριθηλής, ὁ, ἡ (θάλλω, τεθηλα). Ὅ,τι αὐξάνει πολύ, ἀνθεῖ καὶ βλαστάνει ἀφθόνως, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς ἀνθήσεως· ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, Ἰλ. Κ, 467. Ρ, 63. Ὅ,τι εἶναι εὔκαρπον· ἐπὶ ἀγρῶν, Ε, 90.

*Ἐρίθηλος, ὁ, ἡ = ἐριθηλής.

Ἔριθος, ὁ, καὶ ἡ. Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει διὰ μισθόν, πληρωμήν· ἐργάτης, μισθωτός ἐν γένει, ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ τοῦ ἔργου. Παρ' Ὁμ. ἐρίθηλοι λέγονται οἱ θερίζοντες, ὅσοι θερίζουσιν, ἢ γεωργοῦσι ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀγροὺς ἄλλων, Ἰλ. Σ, 550. 560. αἱ ἔριθοι ὁ ἐξ ἐναντίας. Αἱ γυναῖκες ἔξαιρ. ὅσαι νήθουσι, γνέθουσι, ὑφαίνουσι ἢ ἐργάζονται μαλλούς, μαλλί· ὥστε καὶ τὸ ἔριον νομίζεται ὡς πρωτότ. τῆς λέξ. τῆς ὁποίας τὴν ἐτυμλ. ἄλλοι παρὰ τὸ ἐρέω, ἐρεΐζω, ἐρέσσω θέλουσι. — 2) ψυλλῶν γαστρὸς ἔριθοι Ὑπηρέται, ἀγγελιαφόροι, μαντατοφόροι τῆς κοιλίας, τοῦτ' ἔστιν ἡ πορδή. Ὁμ. Τρ. Ἐρ. 296.

Ἐρίθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις εἶναι πολὺ θυμοειδής, ὀξύθυμος. — 2) Εὐθαρσής, θαῤῥαλέος, ὅστις ἔχει μεγάλον θάῤῥος, πολλὴν τόλμην, εἶναι ἄφοβος.

*Ἐρίθυνος, ὁ, ἡ (θύω, θύνω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος, Θκρτ. 15, 50. κατὰ τὸν ἀμῤῥ συμπερασμὸν τοῦ Spohn.

Ἐρίκη, ἡ, = ἐρείκη. (υυ –)

*Ἐρικής, ῆδος, ἡ (ἐρίκω). Χονδροκοπανισμένη κριθή, κριθάρι· ἔτι δὲ καὶ ἐρικάς, καὶ ἐρεικὶς λεγομένη, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθμ. χρήτμ. ἐφ' οὗ

Κριθίτας, ὁ, ὑπκ. ἄρτος· Ἀθην. Γ'. Ἄρτος ἀπὸ κοπανισμένων ἢτοι χονδροαλεσμένων κριθάρι.

Κριθολάγαστης, ου, ὁ (κλάγγω). Ὅ,τι ἠχεῖ βροντᾷ, κωφωνίζει μεγάλως, δυνατά. Πίνδαρ. Πύθ. ΙΒ'. 37.

Ἐρίκλαυστος, καὶ ἐρίκλαυτος, ὁ, ἡ (κλαίω). Πολύκλαυστος, πολυκλαμένος πολυθρηνημένος, τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν, ἐθρήνησαν, κλαίουσι, θρηνοῦσι πολύ. — 2) ἐνερ. Ὅστις κλαίει πολύ. Ἀνέκδοτ. Γ'. 102.

Ἐρίκλυτος, ὁ, ἡ (κλυτός). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ ἀκουστός, ἐξακουστός, γνωστὸς παντοῦ, περίφημος.

*Ἐρικόεις, εσσα, εν· συναιρ. ἐρικοῦς, οῦσσα, οῦν. Χώρα, τόπος μὲ πολλὰ δάση, μὲ πολλὰ λειβάδια, κλ. τ. τ.

Ἐρικτάρχος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα· πλούσιος.

Ἔρικτος, τή, τόν = ἐρικτός. Ὅ,τι εἶναι κοπανισμένον, χονδροαλεσμένον· ὁ Ἡσύχιος ἔχει, κέρικτον, κοπανιστόν, καὶ, ἐρικτά, σῖτος πεφυγμένος καὶ κοπτόμενος, ὡς ἅλφιτα, σχιστὰ ἅλευρα· ὁ δὲ Φώτιος, Λεξ. Χειρόγρ. κεριστῶν, τῶν διχερικτῶν πυρῶν, καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, τοῦτο λέγουσιν, ἐρικτόν· ἄρα, τὸ ξεφλουδισμένον, τριμμένον εἰς τὸν χειρόμυλον καὶ εἰς φαγητὸν ἡτοιμασμένον σιτάρι, τὸ τουρκβαρ. μπουλγοῦρι, μπολγκοῦρι.

Ἐρίκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Πᾶν ὅ,τι ποιεῖ, προξενεῖ μεγάλον, δυνατὸν κτύπον, βόρυβον. Ἡσ. Θγν. 456. 930. ἐπίθ. τοῦ Ποτειδῶνος.

Ἐρικυδής, ὁΐ, ἡ (κῦδος). Πάνυ ἔνδοξος, περίφημος, ἔντιμος· ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, μεγαλοπρεπές· ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ἰλ. Ξ, 327. Ὀδ. Λ, 576. 631. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν θείων δώρων, ἤτοι ἐριευδέα δῶρα Ἰλ. Γ, 65. Τ, 265. κέρικ. ἦβην Δ, 225. Ἡσ. Θγν. 988. Πρὸς τούτοις συντάσσει ὁ Ποιητ. τὴν λέξ. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ θαίς, Ἰλ. Ω, 802. Ὀδ. Γ. 66. καὶ ἄλλχ., τὰ πλεῖστα ἐπὶ λαμπρῶν, μεγαλοπρεπῶν θυσίας συμποσίων, ὥστε ἡ σημ. τῆς λέξ. ἀνάγεται καὶ εἰς τοὺς Θεούς.

Ἐρικύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα)· ἐπὶ ὑδάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλαττῶν, Μεγάλα, πολλὰ κύματα ποιοῦντα, — 2) Πολὺ ἐγγαστρωμένη, ἢ μεγάλην κοιλίαν ἔχουσα ἐγγαστρωμένη, ἢ πολύτοκος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 121. (γ)

(Ἐρίκω) πλαστῶς παραδεδεγμένος ἐνεστ. εἰς παραγωγὴν τοῦ β'. ἀορ. εἰς τὸ ἐρείκω, Ἀπρμφ. ἐρικεῖν, παρβλ. ἐρείπω.

Ἐρικώδης, ὁ, ἡ (ἐρίκη) = ἐρεικώδης — 2) (ἐρείκω). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χονδροκοπανιστὸν, χονδροαλεσμένον τι.

Ἐριλαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει πολύ.

Ἐριμήκετος, ὁ, ἡ = περιμήκετος. ἀμφ.

Ἐρίμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι, μέμυκα). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, οὐρλιάζει πολύ, δυνατά, σφοδρά· ἐπὶ βοῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ἐρινάζω, Μ. άσω· Δρκ. – ξω (ἐρινός). Βάλλω, ῥεμπῶ ἄγρια σῦκα ἐπάνω εἰς τὴν ἡμέρον συκῆν διὰ νὰ ὡριμάσωσι τὰ ἥμερα σῦκα· διότι τὰ ζωΰφια τὰ ἐκ τῶν ἀγρίων σύκων ἐξερχόμενα διατρυποῦσι τὰ ἥμερα καὶ ἐμβαίνουσιν εἰς αὐτά, καὶ οὕτω ἐπιταχύνεται ἡ ὡρίμασις τῶν ἡμέρων σύκων, Φώτιος· Λεξ. Χειρόγρ. νεῤῥινάζειν, ὀλύνθους, περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς, ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπορῥύηναι τῶν δένδρων.

Ἐρινάς, άδος, ἡ. Ἡ ἀγρία συκῆ, ἀγριοσυκιά. — 2) Ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἀγριόσυκον. Νίκανδρ. Θηρ. 854.

Ἐρινασμός, ὁ· Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν· τὸ νὰ κρεμᾷ τις τὰ ἄγρια σῦκα εἰς ἥμερον συκῆν, συκεάν, διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὀλιγωτερον ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ σῦκά της.

*Ἐρινασταί, ή, όν. Σῦκα ὡριμασμένα μὲ τὸ μέσον τοῦ ἐρινασμοῦ.

Ἐρίνεμος, ὁ. Ἀνεμοστρόβυλος ὡς τό, ἑρμῆλη, Θεόφρ

*Ἐρινεάς, ὁ, Ἐπκ. ἀντὶ ἐρινεός, Ἡρόδ.

Ἐρινεόν, τά. Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, ἀγριόσυκον, σῦκον ἀρρενικόν· ἔτι δὲ καὶ = ὄλυνθος· ὁ τύπ. τὸ ἐρινόν, ἀμφβ.

Ἐρινεός, ὁ. Ἀγρία συκῆ, ἀγριοσυκιά· πολλάκις παρ' Ὁμ. παρ' Ἡσ. δέ, καὶ ἐρινεάς. — 2) = ἐρινεόν. — 3) Ἠρ. ὄνμ. τόπου τινὸς παρὰ τὸν Κηφισσόν, οὗ μακρὰν τῆς Ἐλευσῖνος, Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 143. Β.

*Ἐρίνεος, α, ον (ἔριον). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ μαλλόν, μαλλένιον, μαλλίτικον, μάλλινον· Ἱππ. (ε)

*Ἐρινεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἐρινεόν, ἀγριόσυκον· τόπος γεμάτος μὲ ἀγρίας συκᾶς, με ἀγριοσυκιές. Στρβ.

Ἐρινύς, ἡ Ἐρινύς, ύος, ἡ πλήθ. Ἐρινύες, συναιρ. Ἐρινῦς. Ἐκδικητική τις θεότης, ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. παρ' ἡμῖν σύνηθ. φούρια, στρίγλα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐνεργήτικ. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησι, ὡς ἐκδικήτριαι καὶ τιμωροὶ τῆς ἐπιορκίας, Ἰλδ. Τ, 260. Ἡσ. Ἔρ. 801. παντοζήλητοι φόνου, Ἰλδ. Ι, 454. Ὀδ. Β, 135, ὅθεν μητρὸς Ἐρινύες Αἱ τὰς κατὰ μητρὸς ἀδικίας ἐκδικοῦσαι, Ὀδ. Λ, 280. τὴν βλάβην, παράβασιν τῆς φιλοξενίας, τὴν βλάβην ἑκατὸν καὶ ἑπτὰ, ἤτοι τῶν εἰς τὴν προστασίαν τινὸς τὴν σωτηρίαν των ζητούντων καὶ τῶν ζητιάνων, Ὀδ. Ρ, 575. τὴν κατὰ τῶν γερόντων κακοήθειαν, τὴν ἀτίμωσιν αὐτῶν, Ἰλδ, Ο, 204. ἐν γένει, φροντίζουσαι τοῦ νὰ μὴ παραβαίνῃ τις τὰ ὁρία του· καθ' ὁ συγγενεύεται ἡ ἰσχὺς των τῇ τῆς Νεμέσεως· ὅθεν αὐταὶ ἐνέφραξαν τὸ στόμα τοῦ προφητικοῦ ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ἐπροφήτευσε τὸν θάνατον αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ κοινοποιῇ πολλὰ μέλλοντα, Ἰλδ. Τ, 418. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸν νοῦν ταράττουσι, δίδουσιν αὐτοῖς κακὰς συμβουλάς, Ἰλδ. Τ, 87. Ὀδ. Ο, 234. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει ὁτὲ μὲν ἑνικ. Ἰλδ. Ι, 571, Τ, 87. Ὀδ. Π, 234. ὁτὲ δὲ, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσ., εἰσάγει αὐτὰς κατ' ἀπροσδιόριστον ἀριθμόν. Ὁ τρεῖς αὐτὰς διορίζων ἀριθμός, ὥσπερ καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Ἀληκτώ, Τισιφόνη, Μέγαιρα, ἐνδεχόμενον ὅ,τι εἰσήχθησαν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ Αἰσχύλου ἔτι ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐν τῷ δράματι αὐτοῦ, Εὐμενίδες, χορὸς Ἐρινύων· Διήρου δὲ ἐν τῷ Ἐρέβῳ, ὅθεν τὸ ἐπθ. ἠερορφοῖτις, Ἰλδ. Ι. 571. Τ, 87. τῷ ἀποίῳ συνέχεται καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐκδικητικῆς δυνάμεώς των καὶ μετὰ θάνατον τῶν κακούργων, Ἰλδ. Τ, 260. Ὀδ. Τ, 78. Καθ' Ἡσ. Θγν. 185. ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Γαῖα ἐκ τῶν σταλαγμῶν τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ Τραγ. προσωποποιοῦσιν ἐν αὐταῖς τὸν θλιμμὸν καὶ τὰς ἀλληδόνας τὰς ἐκ τοῦ συνειδότος· ὅθεν ἔργα αὐτῶν εἶναι ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ παραφροσύνη· παραβάλλονται δὲ συνήθως μὲ θηρευτὰς ἢ κυνηγούς, ὡς τὰ ἴχνη τοῦ κακούργου διώκουσι καὶ ἐξερευνοῦσαι — 2) ὡς προσηγορ. Κατάραι, κατάραι π'Εριν. μητρόθεν Ἰλδ. Φ, 112, ἔτι δὲ καὶ Κακουργήματα, μιαιφονία, Ἡσ. Θγν. 472. ἠφρενῶν Ἐρινύων Παραφροσύνη, τρέλλα, ζουρλομανδία, Σφκλ. Ἀντ. 603 παρβλ. Ἡλ. 1080. παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ, Δεινῶν ψυχικῶν παθῶν ὁρμή, ἐκδικητικὴ τιμωρία, συμφορά, ὄλεθρος ἐν γένει· — 3) ἐπθ. τῆς Δμτρ. ὅτε παρεφρόνησεν ὑπὸ τοῦ Ποτειδῶνος καταδιωκομένη, Παυσ. Ἀρκ. 8, 25. 3. 4 — Τινὲς δὲ, οἷον ὁ Dindorf ἐν Ὁμ. προτείνει τὴν γραφὴν τῆς λέξ. Ἐρινύς, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 258. Ἐτυμολ. συνήθ. παρὰ τὸ ἐρίνω, ἐρεννάω, Ἄλλοι δὲ ἐθέλουσι πρωτότ. τὸ ἐρεννύω (τὸ υ, ἐπειδὴ ἐν πάσαις ταῖς τριτυλλ. πτώσεσι μακρ. Ρσπ. ἐν Μηδ. 1254. ἐν πάσαις δὲ ταῖς τετραπλλ. βρχ. ἐκφέρονται μέντοι αἱ τετρπλλ. τριτυλλάβως ἐνίοτε, Eur. ἐν Σφκλ. Ὀνθ. Τ, 630).

*Ἐρινύω, ἡ ἐρινύω, Ὀργίζω, θυμόνω τινά· κατὰ Παυσ. Ἀρκ. 8, 25. Ἀρκαδικὴ λέξις παρὰ τὸ Ἐρινύς.

Ἐρινυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι, φέρεται ὡς Ἐρινύς, ὁμοιάζει μὲ Ἐρν.

Ἐρινόν, τό, ἰδὲ ἐρινεόν.
Ἐρινός, ὁ, = ἐρινεός. Θεοφρ. 25, 250. ἀμφιβλ. ἄνισ· ὡς ἐπιθ. ἐρινός, ἡ, όν, Εὐρπ.
Ἐρινόω, ὦ = ἐρινεάζω. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. 2, 9. ἀμφ.
*Ἐρινύω, ἰδὲ ἐριννύω.
(Ἐρίνω). Πρωτότ. τοῦ ἐρευνάω, εἰς ὃ ἀνάγουσι καὶ τὸ Ἐριννύς· εὑρῆται μόνον παράτιτι τῶν Γραμμτγ. καὶ πιθανῶς οὐδέποτε ἐν χρήσει.
Ἐριούδων, οντος, ὁ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλους, ὀδόντας, ὀνταρὰς, Ἰτζ.
*Ἔριον, τό, Μαλλός, μαλλί, Ὀδτ. Δ, 124. τὰ δ' ἄλλα χρῆται Ὅμ. τῷ ποιητ. τύπ. εἴριον· παρὰ τοῖς Πεζογρφ. δὲ εὐχρηστότ. τό, ἔριον, καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. ὡσαύτως· — 2) Πανδήποτε ἐκ μαλλοῦ ἔργον, μαλλίνον, μάλλινον πρᾶγμα. — 3) ἤερια τὰ ἀπὸ ξύλων. Τὸ βαμβάκι, Ἡρόδ. 3, 47. (ἔστι δὲ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπάρστ. τοῦ ἔρος, εἶρος, ἐρέα) ἀφ' οὗ
Ἐριόξυλον, τό (ξύλον). Τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ βαμβάκι, βαμβακιά. Θεόφρ. Δ', 9.
Ἐριοπλύτης, ου, ὁ (πλύνω). Ὅστις πλύνει μαλλιά, ἢ τὰ μάλλινα φορέματα. Διοσκορ. Β'. 193. (ῡ)
Ἐριοπωλέω, (πωλέω). Πωλῶ μαλλιά, πραγματεύομαι μὲ μαλλιά. ἀφ' οὗ
Ἐριοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ μαλλιά, πραγματεύεται μὲ μαλλιά, μαλλᾶς· ἀφ' οὗ
Ἐριοπωλικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαλλάδων, μαλλάδικα· τοῦτ' ἔστιν ἀπατηλά, δόλια, δόλια, Ἀρστφ. Βτρχ. 1386.
Ἐριοπώλιον, τό, Ἀγορά, ὅπου πωλοῦσι μαλλιά· μαλλοπάζαρον, τουρκβ. Ἰωσηφ. ἱδόλ. Ἰουδ. Ε'.
Ἐριούνης, ὁ, ἰδὲ, ἐριούνιος.
*Ἐριούνιος, ὁ, παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, πιθανῶς παρὰ τὸ ἐρι — καὶ ὀνίνημι, ὀνήσω, Ὠφελῶ· Ὁ πολὺ ὄφελος, κέρδος, εὐτυχίαν προξενῶν, παρέχων Ἑρμῆς· ἠσυχος ἐριούνιος, Ἑρμῆς Ἰλδ. Τ, 72. Ω, 457, 679. εἰς τὰ λοιπὰ παραδείγματα ὡς ὄντως ἐπίθ. ἐριούνιος, ἄνευ προτλήψεως τοῦ Ἑρμῆς, Ἰλδ. Τ, 34. Ὀδτ. Θ, 322. Παρ' Ἀρστφ. Βτρχ. 1144, κεῖται τό, Ἑρμῆς ἐριούνιος, τῷ, ὁ δόλιος ἐκ παραλλήλου αὐτῷ. παρβλ. ἀκάκητα.
*Ἐριουργεῖον, τό (ἐριουργός). Τόπος ἔνθα ἐργάζονται τὰ μαλλιά, τὸ κοινῶς ἐργαστήρι μαλλάδικον.
Ἐριουργέω, Γνέθω, ὑφαίνω, μαλλιά, ἢ κατασκευάζω, φκιάνω μάλλινα πράγματα.
Ἐριουργία, ἡ Μαλλῶν ἐργασία· τὸ νὰ ἐργάζηται, ὑφαίνῃ τις μαλλιά, ἢ μάλλινα πράγματα.
Ἐριουργός, ὁ, ἡ (ἔριον ΕΡΓΩ) Ὅστις δουλεύει, μαλλιά, ἢ κατασκευάζει μάλλινα ὑφάσματα, πράγματα.
Ἐριοφορέω, Μλ - ήτω. Φέρω, κουβαλῶ, βαστάζω μαλλιά· φορῶ μάλλινα φορέματα.
Ἐριοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φορεῖ μάλλινα φορίματα, ἢ φέρει, κουβαλεῖ, βαστάζει μαλλί.
Ἐριπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει δυνατὰς πλευράς, ἢ δυνατὰ πλάγια μέρη. Πλθ. Πάν. Δ'. 418.
Ἐρίπνη, ἡ καὶ ἐρίπτα, Σχισμένον μέρος βουνοῦ, πεσμένον βουνοῦ· ἀπότομος, κρημνώδης πέτρα· κρημνός, τὸ κοινῶς μπιστερνά, γκρέμνους· ἐρείπια· τὰ ἄκρα προμαχώνων, ἐπάλξεων, τρχβ. μπετένια· (παρὰ τὸ ἐρείπω, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ ἔρι — καὶ πνέω).
Ἐρίπόω, = ἐρείπω. Ἐτμλ. μέγ.
*Ἐριποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι καταφοβισμένος ἢ κατατρομαγμένος.
(Ἐρίπω) πλαττῶς παραδεδεγμένος ἐνεστ· εἰς παραγωγ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ ἐρείπω, ἤριπον, Μτχ. ἐριπών, Ἀπρμ. ἐριπεῖν, Ὅμ. πρβλ. ἐρείκω.
Ἔρις, ιδος, ἡ, αἰτ. ἔριν, Ἀττ., καὶ ἔριδα κοινῶς. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτέροις, ἔριδα μέντοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔριν δὲ, τετράκις μόνον ἐν Ὀδτ. Φιλονεικία, λογομαχία, μάλωμα, μάχη, ἐξαιρ. ἀμιλλα, συνέριτμα, ἀγών· ἐν Ἰλδ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ πολέμου καὶ μαχῶν ἀγῶνος· ὅθεν ἐν συντάξ. μετὰ τοῦ πόλεμος, μάχη, αὐτή, νεῖκος, ὡς ταὐτοσήμαντον αὐτοῖς, Ἰλδ. Α, 177, Ε, 732. Ν, 358. Τ, 251. πολλάκις δὲ ἐπιθέτου τινὸς ἀεριβέστ. ὁρισμένου· ἔρις κρατερή, θυμοβόρος, κακὴ ἢ διὰ γυναικὸς ἤερις πολέμοιο Ἰλδ. Ο, 389. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ νεῖς ἔριν μάχην παρὰ Ξυρ. νέτι δὲ καὶ ἤεριδα ξυνάγοιτες Ἄρηος Ἰλδ. Ε, 861. καὶ ἄλλχ. νεῖκος ἔριδος Ἰλδ. Υ, 384. Πρὸς τούτοις ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ. κατὰ τὰς ἑξῆς φράσεις ἤεριδι, ἢ ἐξ ἔριδος μάχεσθαι Α, 8. Η, 711. ἤεριδι ξυνιέναι Τ, 66. Ἀλλὰ τὸ ἤεριδι ξυνελαύνειν θοοὺς διαιρεῖν, συμβάλλειν, ἐμβάλλειν εἰς μάχην· ἤεριδα ῥήγνυντο Διήρεσαν τὴν μάχην, ὥστε ἐμάχοντο εἰς διάφορα μέρη καὶ ὄχι πάντες ἐπὶ τὸ αὐτό, Τ, 55 — Ἐν Ὀδτ. κεῖται ἡ λέξις συνῆθως αὐτὴ τοῦ Ἀμιλλα, συνέρισμα ἀγῶν· ἤερις ἔργοιο, ἀέθλοιο Θ, 210. Σ, 366. ἔτι δὲ καὶ ἤερις χερσίν Μὲ τοὺς γρόθους, χέρι μὲ χέρι· Σ, 13. ἐξαιρ. ἤεριδα προφέρειν, καὶ προφέρεσθαι ἀντὶ ἀμιλλᾶσθαι, Ζ, 92, Θ. 210. ἤερι στῆναι ἐναντίοι Κινεῖν, διεγείρειν εἰς φιλονεικίαν, Π, 292. Τ, 11. Ὁ Ἡσ. διακρίνει τὴν ἐπὶ καλῷ ἔριδα, τῆς ἐπὶ κακῷ, Ἡσ. Ἔργ. 11. Παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι δὲ ἐν γένει, Διάστασις, μάλωμα, διχόνοια, λοιδορία, ἀμφισβήτησις, ζῆλος, φιλοτιμία, ὀργή, θυμός, φιλολοιδορία, φιλοδικία, ἔθεν καὶ ὁ Αἰτχ. Θηβ. 414. καλεῖ τὴν ἀστραπὴν ἤερις Διὸς· τό δὲ ἤερις ἀγαθῶνι Ἀμιλλα, ζῆλος. «Διὸς βραντεῖσιν εἰς ἔριν κτυπεῖνι Κατ' ἀμιλλαν τῶν βροντῶν τοῦ Διός, τοῦτ' ἔστι νὰ κάμνῃ κτύπον διὰ νὰ ὑπερβῇ τὸν κτύπον τῶν βροντῶν τοῦ Διός, ἢ ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον· Εὐρπ. Ηκλ. 328 — 2) ὡς κύρ. ὄνομα ἐν Ἰλδ. Θεὰ τις εἰς μάχας καὶ φιλονεικίας διεγείρουσα, ἐρεθίζουσα, Δ, 3. 73. Ἀδελφὴ καὶ ἑπαλὸς τοῦ Ἄρηος, Δ, 440. ἐν συντάξ. μετὰ τοῦ, Δεῖμος, Φόβος, Κυδοιμὸς καὶ Ἠήρ.α Σ, 535. Καὶ Ἡσ. Θγν. 225. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, Θεὰ τοῦ νείκους, μαλώματος, καὶ τῆς διχονοίας.
Ἐρισάλπιγξ, γγος, ὁ, ἡ (σάλπιγξ). Ὅστις σαλπίζει, ψυχὴ τὴν τρομπέταν δυνατά. Καλλιμ.
*Ἐρίσδειν, ἡ ἐρίσδειν, Δωρ. ἀντὶ ἐρίζειν.
Ἐρισθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ὅστις εἶναι πολὺ δυνατός, ἰσχυρός· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός.
Ἔρισμα, ατος, τό (ἐρίζω). Τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλονεικίας· πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία, μάχη, ἀγών. Ἰλδ. Δ, 38.
Ἐρισμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγή) = ἐρίκτυπος, καὶ, ἐρίγδουπος. Ἐπθ. τοῦ Διός, Ἡσ. Θγν. 815 (υ-υυυ).
*Ἐρισμός, ὁ = ἔρις.
Ἐρίσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι εἶναι πολύ, καλὰ σπαρμένον· Ὁππιαν. Κυν. Β'.119.
Ἐρισταφύλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὅ,τι ἔχει, φέρει μεγάλα σταφύλια, Ὀδτ. Ι, 358 — 2) μὲ πολλὰ σταφύλια, γεμάτον μὲ σταφύλια (ῡ). οἶνος ἐριστάφυλος ὁ ἐκ μεγάλων σταφυλῶν γινόμενος.α
Ἐριστής, ὁ, (ἐρίζω). Φιλόνεικος, ὅστις ἐρίζει, φιλονεικεῖ, μαλώνει· ἀφ' οὗ
Ἐριστικός, ἡ, όν. Ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, ἰδίωμα εἰς τὸ νὰ φιλονεικῇ, ἢ μαλώνῃ, ἐξαιρ. νὰ ἀμφισβητῇ, ὅθεν ἐπωνομάζοντο καὶ ἐριστικοὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὡς ἐξαιρ. εἰς τὴν Διαλεκτικὴν καταγινόμενοι. Ἐπῤῥ. ἐριστικῶς.
Ἐριστός, ἡ, όν. Πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο φιλονεικία — 2) τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται φιλονεικίαν· ἠέριστα πλάθω τινί Κατατῶ μέτωπα εἰς φιλονεικίαν, τὸν κάμνω διὰ νὰ ἀρχίσῃ φιλονεικίαν μαζύ μου· Σφλ. Ἠλ. 20.
Ἐριστφάραγος, ὁ, ἡ = ἐριτμάραγος· ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Ὅμ. Ἐρ. 287 (ᾰ)
Ἐρίσφηλος, (σφάλλω). Ὅστις καταταράττει, κατακουᾷ τι, τὰ κάμνει νὰ κλονίζηται.
*Ἐρισχηλέω = ἐρεσχελέω, ἐρεσχηλέω.
Ἐρίχηλος, ὁ, ἡ = λοίδορος. Πρθν. Ἐτμλ. μεγ. σλ. 874, 50. Piers. Moer. σλ. 159.
Ἐριταρβής, ὁ, ἡ, (ταρβέω). Πάνυ δειλός, καταφοβισμένος.
Ἐρίτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅ,τι εἶναι πολὺ τεμώμενον, ἢ ἀξιότιμον, πολυτελές, μεγαλοπρεπές, λαμπρόν, ἐν Ἰλδ. ἐπίθ. τοῦ χρυσοῦ, μαλάματος, καὶ τῆς Αἰγίδος· Ἐπ' ἀνθρώπων οὐχ εὑρηταί που ἐν χρήσει.
*Ἐριφαγγής, ὁ, ἡ (φάγγος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει πολὺ· αὐγάζει, κάμνει μεγάλην λάμψιν.
Ἐρίφειος, ὁ, ἡ (ἔριφος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἔριφον, κατσίκι· κατσικίσιον· (ῐ)
Ἐρίφη, ἡ, Νέα αἴξ, γίδα, κατσίκα.
Ἐρίφιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔριφος., κατζικάκι· (ῐ)
Ἐρίφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὅ,τι ἔχει δυνατόν, παχύν, χοντρὸν φλοιόν, φλοῦδαν, στέγλαν, τσώφλαν. παρ' Εὐσταθ. Ἰλδ. Ξ. σελ. 994. 41. λέγει ὁ Ἀγαθοκλῆς πεῖ μὲν γὰρ ἀκαρποι, καὶ πλατύφυλλοι ἐρῦες, ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ τοῖς Περγαμηνοῖς, αἱ δὲ λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες.α
*Ἐριφοκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει ἐρίφια, κατσίκια, κατσικοκλέφτης.
Ἔριφος, ὁ καὶ ἡ. Νέον κατσίκι, κατσικάκι· νέα γίδα, γιδίτσα, Ὅμ. περὶ τοῦ ἠλικ. ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 910 — 2) ἔριφος, ὁ, Ἀστρον τι, τοῦ ὁποίου ἡ δύσις, ὅταν ἐβατίλευε, προεμήνυε κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην· Kiessling ἐν Θηρτ. 4, 53. ὅθεν ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Ἀρατ. Φαινόμ. 158. «ἐπ' ἐρίφοιςιν, Εἰς χειμῶνας καὶ ταραχὰς ἀνέμων.
*Ἐριφύλη, ἡ, κύρ. Ὄνμ. ἡ σύζυγος τοῦ Ἀμφιάρου μάντιος· Ὀδτ. (υ)
*Ἐριφύλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πολὺ ὅ,τι ἔχει πολλά, παραπολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.
*Ἐριχθόνιος, ὁ, Ὄνμ. κύρ., κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Τ, 219. 220.
*Ἐρίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυτός). Ὅ,τι εἶναι καταχρυσωμένον, καταμαλαματωμένον· ὅστις ἔχει πολὺν χρυσόν, μάλαμα.
Ἐριώδης, ὁ, ἡ, (ἔριον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς μαλλί, ὁμοιάζει μὲ μαλλί· ὅ,τι εἶναι μαλλιαρόν.
Ἐριώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Ὅ,τι εἶναι πολύ, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρόν, λυπηρόν, προξενεῖ, μεγάλην ὀδύνην, λύπην, μεγάλον πόνον.
Ἐριώλη, ἡ. Ἀνέμων συστροφή, ἀνεμοστρίβυλος, μεγάλη καὶ σφοδρὰ πνοὴ καὶ ταραχὴ ἀνέμων· φορτοῦνα· Ὁ Ἀρστφ. Ἱππ. 514. ὀνομάζει ἐριώλην ἀστεῖος, τὸν ἀγριον, ἐρμητικὸν δημαγωγὸν Κλέωνα· παρβλ. βάραθρον. Ἡ ἐτυμολ. παρὰ τὸ ἔριον καὶ ὄλλυμι, Φθείρω τὸ μαλλί, ἀστειϊσμός ἐστιν ὡσαύτως, Ἀρστφ. Σφὴξ. 1143. πούκουν ἐριώλην σὴν ἔχρην ταύτην καλεῖν, ὁμοίως καὶ ἡ παρὰ τὸ, ἐρι, καὶ ὄλλυμι· εὑρηται δὲ καὶ ὀξύτον· ἐριωλή, Η. Γρηγ. σλ. 570.

Ἐρίωπις, ιν, ὁ. Θηλ. ἐριώπις, ιδος, ἡ· (ὤψ). Ὅστις ἔχει μεγάλα ὄμματα· μεγαλόφθαλμος, μεγαλομμάτης· τὸ θηλ. ἐν Εὐρ. Ὀμ. Ι, 2 — 2). Ἐρώπις, Ὄνομ. κύρ. Η' σύζυγος τοῦ Ὀϊλέως, μήτηρ τοῦ Λοκρ. Αἴαντος. Ἰλιάδ.

Ἔρμα, ἡ (ἔρκος, εἴργω). Φραξίμον, φράκτης, φραγμός, περίφραγμος τόπου τινός· φραξίμον, περίφραγμα.

Ἕρκειος, Ἀττ. ἕρκειος, ὁ ἡ· παρ' Αἰσχυλ. δὲ καὶ τριτλ. (ἕρκος)· Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν περίφραγμον, περιοχὴν οἴκου· οἰκιακός, σπιτικός, σύνηθ. ἐπὶ τοῦ Διός· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Χ. 335, ἐπειδὴ, ὡς προστάτης τῶν οἴκων εἶχε συνήθως τὸν βωμὸν αὐτοῦ εἰς τὸν πρόδομον. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. τελ. 302. D. Ο' τύπ. ἕρκειος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Herm. ἐν Σφλ. Αἰ. 108. Seidl. καὶ ἐν Εὐρ. Τρ. 16.

Ἑρκίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕρκος, κατὰ τὸν τύπον μόνον. Περίφραγμος, φράκτης, Ἰλιάδ. Ι, 476. Ὀδ. Σ, 102. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ οἰκία, κατοικία. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1074.

*Ἕρκιος, ὁ, ἡ παν. ἀμφ. τύπ. ἀντὶ ἑρκείος.

Ἑρκίτης, ου, ὁ. Εἰς τοὺς ἀγρόν, χωρίον, χωρὶς κλειστὰ μένος, ἀνοικοδόμητος δοῦλος· Ἀεν. β'.

Ἑρκοφυλακτικός, καὶ ἑρκοφύλακος, ἡ, ὁν (φυλάσσω, φύλαξ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ μὲ δίκτυα, βροχὰς κυνήγιον.

Ἕρκος, εος, τὸ (ἕργω, εἴργω). Περίφραγμα περίκλεισμα, φράκτης, τεῖχος, περιτείχισμα, φραγμός, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ὁτὲ μὲν ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, ἀμπελώνων· ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ προαυλείου οἰκίας· ἄθυν. Αὐλῆς, προαύλιον· ἐν Ὀδ. τόπος περιφραγμένος περιτειχισμένος ἔμπροσθεν εἰς οἶκον — 2) Βρόχος, βρόχος· παγίς, παγίδα· κλωβὸς, δηλυκὸν, δίκτυ, Ὀδ. Χ. 469. Wess. ἐν Ἡρόδ. 7. 85. — 3) Τρπ. ἕρκος ἀκόντων Ἐπὶ ἀσπίδος, ὡς προφυλακτικῆς κατὰ τῶν ἀκοντισμάτων, Ἰλιάδ. Ο. 646. οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς Ἀχαιοῖς ἕρκος πολέμοιο Ἰλιάδ. Α, 284. παρβλ. Δ, 290. καὶ ὁ Αἴας, ἕρκος Ἀχαιῶν Γ, 229. παρβλ. πύργος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἡ φράσις ἕρκεα ὀδόντων συνήθ. ἐν συντάξει ποιοῦν σε τὸν φύγεν ἕρκος ὀδόντων! Ποῖος λόγος ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ περιφράγματος τοῦ στόματός σου· τὸ ὁποῖον σχηματίζουσιν οἱ ὀδόντες, τὸ κοιτ. Τί λόγος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πῶς εἶπες τέτοιον λόγον., Ὀδ. Κ, 328· Ἰλιάδ. Ι. 409. Τινὲς δὲ ἐλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν χειλέων, ὡς περιφράγμον τῶν ὀδόντων· φυσικώτερον ὅμως καὶ ὀρθότερον ἐπὶ τῶν ὀδόντων, αὐτοὶ γὰρ περικλείουσι, φράγμοῦ δίκην, τὴν γλῶσσαν· ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλιάδ. Δ, 350· κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. χρῆται ἀναμφισβητήτως τῇ φράσει καὶ ὁ Σέλων 14, 1.

Ἕρκουρος, ὁ, ἡ (ἕρκος, οὖρος). Ὅστις φυλάττει περίφραγμα, ἢ φραγμόν τινα. Μελέαγρ. 124.

Ἑρκτή, ἡ Ἰων. ἀντὶ εἱρκτή. Ἡρόδοτ. Δ'.

Ἕρκτος, ἡ, ὁν = ῥεκτός. Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν, ἠμπορεῖ νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ, Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 20. ἀμφ.

Ἕρκτωρ, ὁρος, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐπραξεν, ἐποίησε, πράττει, κάμνει τίποτε. Ἀντίμαχος παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Ἔρμα, τό. Ἔρεισμα, στήριγμα, πανδήποτέ τι, διὰ τοῦ ὁποίου στηρίζεται, στερεόνεται, ὑπακουμβᾶται· κρατεῖται ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουμβαλεῖται τίποτε· ἐξαιρέτως νὰ ὑποστηρίγματα πλοίων, ξύλα μακρὰ ἢ δοκοὶ, γρεντιές, ἐπὶ τὰ ὁποῖα τραβοῦν τὰ καράβια ὅταν τὰ εὐγάζουν εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως φαλάγγια λεγόμενα, ἢ καὶ ξύλα ἢ πέτρας ἐπὶ τὰ ὁποῖα στήνουν τὰ καράβια εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ διαπνεῦ ὁ ἀνεμος καὶ ἐμποδίζῃ τὴν σῆψιν των, νὰ μὴ σηπωνται, Ἰλιάδ. Α, 486. Β, 154. Herm. ἐν Τιμ. Ἀπόλ. 507. Τρπ. ἕρμα πόλεως Στήριγμα τῆς πόλεως· ἐπὶ ἀνθρώπου, Ἰλιάδ. Π, 549. Ὀδ. Φ, 121. ὡς τὸ, κίων· συγγν. τῷ ἔρμις, ἀφ' οὗ αἱ μεθ' Ὅμ. σημτ. τῆς λέξ. Βάσις, Θεμέλιον, ὑπόστασις, ὑπόθημα· ἐξαιρ. Σύρτις, πούπελος, σπιλιὰ, ὑπό, ἢ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὕφαλοι, σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν· πηλὸς, λοῦνη, ἐπὶ τὰ ὁποῖα κτυποῦν καὶ συντρίβονται, ἢ κολλοῦν, καθήνται τὰ καράβια, παρ' Εὐρ. Ἠλ. 361, ἔτι δὲ καὶ Σωρὸς ἢ βουνὸν, λόφος ἄμμου ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ μνημεῖον, τάφος· ἔτι δὲ καὶ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸν πάτον τῶν πλοίων διὰ νὰ μὴ κλίνουν εἰς τὸ ἓν καὶ ἄλλο πλάγι ὅταν δὲν εἶναι φορτωμένα, τὸ λεγόμ. σαβοῦρα λαγόμενον, Παυσάνιος βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐξαιρ. εἰς κοῖλα ἐλαφρὰ πράγματα διὰ νὰ τὰ κρατῇ εἰς ἰσοταδρίαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ πέτρα, ἥτις ἔκειτο εἰς τὸ στάδιον ὡς σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἀρχίζουν τὸ τρίημμόν των οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἕρμα ἀφετηρίου, Φιλῆμ. Ἐπιγρ. 1. Τρπ. παρ Αἰσχυλ. Ἱκτ. 595. ἕρμα δίον λαβοῦσαν Ἐγχαστρωθεῖσα ὑπό τινος Θεοῦ — 2) Σκοτεινὴ καὶ δυσκατάληπτος ἐστιν ἡ μεταφορὰ, φράσις ἡμελαινόων ἕρμ' ὀδυνάων ἐπὶ τῆς αἰχμῆς βέλους, Ἰλιάδ. Δ, 117. Τὸ βέλος ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔχουσιν, οἷον εἰπεῖν, τὴν πεποίθησίν των οἱ πόνοι, ἢ κρεῖττον ἴσως, τὸ ὁποῖον βαθέως εἰσχωροῦν γίνεται αἴτιον τῶν πόνων, ποιεῖ τὰ νὰ αἰσθάνωνται οἱ πληγωθέντες βαθυτάτους πόνους· ὁ Ἀρίσταρχος ἀπέρριψε τοῦτον τὸν στίχον, ὡς μὴ Ὁμηρικόν· — 3) Ἕρματα, Τὰ ἐνώτια, σκουλαρίκια, Ἰλιάδ. Ξ, 182. Ὀδ. Σ, 297. ἴσως τὰ ἐκ μαργαρίτων συμπεπλεγμένα, ἐνειρμένα, ῥαμματισμένα, ἁρμαδιασμένα· συγγν. τῷ ὅρμος· ὅθεν ἐν γένει, σειρὶς, σειρίτι, ταινία, τὸ ἰταλ. κορδέλλα, Οὐγγαρ. πκντλίκα· σχοινί, δετμός, δεσμά· τὸ ὁποῖον ἀνάγεται πάλιν εἰς τὴν πρώτην σημσ. Στηρίζον, στερεῖον κατέχον· (κατὰ τὰς δύο πρώτας σημ. ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. συνήθ. παρὰ τὸ ἔρω, εἴρω, Ἁρμαδίζω, ῥαμματίζω· ἰδὲ Βτμν. Λεξ. 1. σλ. 111)

*Ἑρμαγέλη, ἡ (ἀγέλη). Ἀγέλη τοῦ Ἑρμοῦ, ἤτοι ἀγέλη νεκρῶν εἰς τὸν Ἅδην ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἀγομένη. Παλλάδ. ἐπιγ. 40.

Ἑρμάζω, (ἕρμα). Στηρίζω, στερεόνω, τίθημι, βάλλω τι στερεά — 2) Βάλλω εἰς τὸ πλοῖον ἕρμα, σαβοῦραν· σαβουρόνω.

Ἑρμαθήνη, ἡ Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποίου τὰ κάτω ἕλληνον εἰς κεφαλῆς σχῆμα, ἔκειτο ἐπὶ τετράγωνου ὑπόβαθρου· ἰδὲ Ἑρμῆς κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὁποῖον παρίστανε δύο πρόσωπα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ συνημμένα τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὀπίσθεν, ὡς τὸ τοῦ Ἰανοῦ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων παριστάνοντο διακεκριμένοι εἰς μίαν μόνην κεφαλὴν ὡς οἱ τοῦ Ἑρμαφροδίτου· παρβλ. K. O. Müll. Archaeol. σλ. 490. Κατὰ ταύτην τὴν τροπὴν ἑρμηνείαν ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ Ἑρμηρακλέους, καὶ Ἑρμόπανος, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γνωστὸν μόνον ὅτι ἦσαν ἔργα πλαστικῶν συμμίκτων μορφῶν ὡς τὸ τῆς Ἑρμαθήνης.

Ἑρμαΐζω, Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν· ὡς καὶ τὸ, Ἑλληνίζω. Εὐστάθ.

Ἑρμαϊκός, κή, κόν. Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ἑρμαϊκοὶ ἐλέγοντο οἱ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐξαιρ. προστατευόμενοι ποιηταὶ, πεπαιδευμένοι, σοφοὶ ἄνδρες. Νικήτ. Χρον.

Ἕρμαιον, τό. Ἕρμα, ἀνέλπιστον κέρδος, ἀπροσδόκητον ὄφελος· ἐπειδὴ ἴσως εὑρηταί τις τίποτε εὕρημα κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ καλωσύνην τοῦ Ἑρμοῦ. Πλάτ. 2) Ἐν ταῖς παλαίστραις, ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἱδρυμένον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ὅπου ἐγυμνάζετο ἡ νεολαία. καὶ γυμνασίαρχοι ταῖς Ἑρμαίοις μὴ ἐάτωσαν συγκαθείρξαι μηδένα. Αἰσχίν. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ Ἑρμαίου· γράφεται δὲ καὶ προπερισπ. ἑρμαῖον. Σχολ. Εὐρ. Ἰλιάδ. Ν, 791. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 371.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον· καὶ Ἀττ. Ἑρμαιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι προέρχεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀνήκει, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ὀδ. Ξ, 471. — 2) τὰ Ἑρμαια, ὑπκ. ἑρμα, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμακιὰς, ω, οἱ (ἕρμα). Σωροὶ χώματος, πετρῶν ἢ χαλίκων, ἀπὸ χαλίκια, πετροπούλες, στριφάρια, καὶ τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ τὰς ὁδοὺς κείμενοι περὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ συνήθιζετο τὸ νὰ ῥίπτωσιν οἱ διαβαίνοντες ἕκαστος μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος καὶ τοιουτοτρόπως ἐκαθαρίζοντο αἱ ὁδοί, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἑρμοῦ ἀφιερωμέναι. Ἡ ὁμοιότης ὅμως τῆς λέξεως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ἐστὶν ἀπὸ ταὐτομάτου, κατὰ τύχην, καὶ δὲν ἔχει οὐδὲν κοινὸν μὲ αὐτό· παρβλ. λίθαξ.

Ἑρμάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἑρμῆς. Δωρικ. Ἑρμᾶς· ὡς τὸ Ἑρμίδιον. (χ)

Ἔρμαξ, ακος, ὁ. Σύρτις, ἕρμα, σωρὸς ἄμμου ὕφαλος, σκεπασμένος μὲ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης ἰδὲ ἕρμα, ἑρμαιος.

Ἑρμαστὴς, εως, ὁ· καὶ ἑρμκτμὸς (ἑρμάζω). Στηριξις, στερέκισις· τὸ νὰ στηρίζῃ, στερεόνῃ τινὰ, βάλλῃ τις τίποτε νὰ στερεᾷ.

Ἕρμαστμα, ατος, τὸ. Ἔρεισμα, στήριγμα· ὡς τὸ, ἕρμα. Ἱπποκρ.

*Ἑρμασμὸς, ὁ = ἑρμάσις.

Ἑρματίζω, = ἑρμάζω. Βάλλω εἰς τὸ καράβι σαβοῦραν· σαβουρόνω, ἀφ' οὗ

Ἑρματίτης, ου, ὁ. Ὅστις στερεόνει στηρίζει, ὑποστηρίζει τι. — 2) Τὸ ἕρμα, ἡ σαβοῦρα τῶν καραβίων. Δυκάφρ. 618.

Ἑρμαφρόδιτος, ὁ. Ἀνδρογύνης· ὅστις ἔχει εἰδοῖα καὶ τῶν δύο γενῶν, ἀρσενικοθήλυκος. Πρῶτος τοιοῦτός τις λέγεται ὅτι ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς Ἀφροδίτης· τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν περιγράφει μυθολογῶν ὁ Ὀβίδιος Μετμφ. 4, 368. ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ ὄνομα· οἱ Ἕλληνες λειψάνου ἐπεμελήθησαν πολὺ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ διφυοῦς ὑποκειμένου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδεατὴν εἰκόνα παρέσχεν ὁ Πολύκλητος· τοιαῦτα τεχνήματα διεσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὸ ἄλλως ἀνδρικὸν σῶμα, ἔχει ἐξεργασμένον τὸ στῆθος, τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη ὅλως γυναικεῖα· ἰδὲ Heinrich de Hermaphr. 1805. Welcker in den Heidelber. Stadien T. 4. σλ. 159. K. O. Müll. Archaeol. σλ 532.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. Δωρικ., ἀντὶ Ἑρμῆς. Ἡσιόδ. λῆμ. 9, 1. (---)

*Ἑρμέας, ὁ. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς, σπανίως σχεδὸν ἐν χρήσει. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ ὀσεικῇ Ἑρμέα. Ἰλιάδ. Ε, 390. καὶ Τιμ. Ἐρ. 413. Ἀφρδ. 140. τῇ γεν. Ἑρμέω.

*Ἑρμείας, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Πλὴν τῆς ὀνμτ. χρῆται Ὅμ. καὶ τῇ αἰτ. μόνον Ἑρμείαν, καὶ τῇ κλητ. Ἑρμεία πολλάκις· τῇ γενικ. Ἑρμείω δὲ, μόνον Ἰλιάδ. Ο, 214. ἀφ' οὗ ἐνίοτε καὶ Ἑρμείαο, τῇ δοτ. δὲ, οὐδέποτε. Ὁ τύπος Ἑρμείης, οὐκ ἔστιν Ἐπικ. Schaef. ἐν Ἡσιόδ. Ἔρ. 58. εὑρῆται μέντοι ἐν Τιμ. Ὅμ. 18, 28. 36. ἡ δοτ. Ἑρμείῃ, καὶ ἡ αἰτ. Ἑρμείην.

*Ἑρμείης, ὁ. ἰδὲ Ἑρμέας.

*Ἑρμεῖον, τό. Μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· οἷοι ἦσαν τὰ ἐξαίρ. πρὸ τῶν εἰσόδων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἑρμήδιον, τό. = Ἑρμίδιον, ἀμφβ.

Ἑρμηνεία, ἡ (ἑρμηνεύω). Ἐξήγησις, διασάφησις. 2) Λέξις, λόγος, ἔκφρασις, ἐξαίρ. ἔγγραφος· δεξιότης, εὐφυΐα τοῦ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία Ῥητρ. ἑρμηνεία, ἐν δυσὶ τούτοις θεωρεῖται, ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει. Ἑρμογρ. 3) Ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖν ἐκ ξένων γλωσσῶν· μεταγλώττισις, μετάφρασις, διερμηνεία.

Ἑρμήνευμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἐξηγῇ, μεταφράζῃ, μεταγλωττίζῃ τίς τίποτε ἐκ ξένης γλώσσης· ἐξήγησις σκοτεινοῦ τινος νοήματος ἢ λέξεως. Εὐρίπ.

Ἑρμηνεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐξηγεῖ, σαφηνίζει φανερόνει σκοτεινὰ νοήματα. Ὅστις ἐξηγεῖ διὰ λόγου, ἢ ἐγγράφως τίποτε ἐκ ξένης τινὸς γλώσσης· μεταγλωττιστής, διερμηνευτής, ἑρμηνεύς, τὸ ἰταλ. dragomanno· ἔτι δὲ καὶ Κήρυξ, μηνυτής· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ. = ἑρμηνεύς.

Ἑρμηνευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμηνείαν, διασάφησιν, ἐξήγησιν, μεταγλώττισιν, μετάφρασιν· ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, εὐφυὴς εἰς ἑρμηνείαν· ἡ ἑρμηνευτικὴ, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ ἑρμηνεύειν, ἐξηγεῖν.

*Ἑρμηνεύτρια, ἡ. Θλκ. τοῦ ἑρμηνευτής, ἑρμηνεύς, Σχλστ. Εὐρπ. Ἵππ. 589.

Ἑρμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω, μεταφράζω, μεταγλωττίζω τι ἐξ ἄλλης ξένης τινὸς γλώσσης. 2) Φανερόνω, τοὺς στοχασμούς, τὰς ἐννοίας, ἐκφράζω τὰς ἰδέας μου διὰ λόγου ἢ ἐγγράφως.

Ἑρμηρακλῆς, έους, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἅμα, ἢ ἡ μορφὴ αὐτῶν διὰ τῆς πλαστικῆς τέχνης εἰς ἓν ἄγαλμα παρεστημένη· ἴδε Ἑρμαθήνη.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. Ὁ ποιητὴς χρῆται, πλὴν τῆς Ὀνομστ. μόνον τῇ αἰτ. Ἑρμῆν πολλάκις, τῇ γενικ. δέ, σὐδαμῶς· τῇ δοτκ Ἑρμῇ, μόνον ἐν Ὀδτ. Ξ, 435. καὶ τῇ κλτκ. Ἑρμῆ, ἐν τοῖς ὕμνοις μόνον, παρβλ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας. Ὁ θεὸς Ἑρμῆς, υἱὸς τῆς Μαίας ὑπὸ τοῦ Διός, Ἡσδ. Θγν. 938. ὁ Ποιητὴς δὲν ἀναφέρει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς μητρὸς Μαίας, ἐν Ὀδτ. Ξ, 435. ὅπου προσφέρεται τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Νύμφαις συγχρόνως θυσία πρβλ. Τμν. Ἑρμ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐμφαίνεται ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς ἡ Ἶρις Ἰλδ. Ψ, 334. Ὀδτ. Ε, 28. ὅθεν κηδιάκτορος Ὡς χρήσιμος τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐθηνίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλούτου, τῆς καλῆς ἀποβάσεως, τῆς εὐπραγίας, πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἀνελπίστου εὐτυχίας, Ἰλδ. Ξ, 491. Ὀδτ. Ο, 319. πρβλ. ἐριούνιος, ἀκάκητα, μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τῆς προκοπῆς καὶ πολλαπλατύσεως τῶν ποιμνίων, Ἡσδ. Θγν. 444. ὥσπερ ἑπομένως ἐμφαίνεται καὶ ὡς θεὸς τῶν ποιμένων νομίμως Ὡς προστάτης πάντων τῶν ἀπορρήτων, πάσης δεξιότητος, πανουργίας, ἀγχινοίας, κερδαλεότητος, δόλου καὶ ἀπάτης, Ὀδτ. Τ, 397. διὰ χρυσῆς τινος ῥάβδου ἐξαιρέτως ἐπὶ τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων ἰσχύων, Ὀδτ. Ε, 47. ὅθεν ηχρυσόῤῥαπις. Ὡς ὁδηγὸς, τῶν ψυχῶν τῶν τελευτώντων εἰς τὸν Ἅδην, μόνον Ὀδτ. Ω, 1., τόσον μᾶλλον ὅμως παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὅθεν ψυχοπομπός ὑπ' αὐτῶν προσαγορευόμενος. Ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένῳ Ὁμηρ. ὕμνῳ, τῷ πάντων τῶν λοιπῶν ὕμνων ἀναντιῤῥήτως ὑπερτάτῳ, περιέχεται ἡ ἀρτία περιγραφὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐφεύρεσις τῆς ἑπταχόρδου χέλυος, λύρας, ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, καὶ ἡ πρώτη βοῶν κλοπή του. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐνομίζετο προστάτης πάσης ναυρᾶς τε καὶ σωματικῆς δεξιότητος, ὥστε ἔκειτο ὑπὸ τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἅμα ἡ τε γυμναστικὴ, διαλεκτικὴ, συγγραφικὴ, αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι καὶ ἡ παιδεία. Ὡς θεὸς δὲ τῆς ἐμπορίας ἐπροστάτευεν τῶν κηρύκων, τῶν ἀγορῶν, τῶν λιμένων καὶ τῶν λαυφόρων, βασιλικῶν δρόμων· ὅθεν προηγορεύετο ὁδίος, ἐνόδιος. Εἰκονίζετο δὲ συνήθως ὡς τις εὐμεγέθης νεανίας· ἔν τινι Πελασγικῷ ἀρχαιοτέρῳ ἀγάλματι εἰκονίζετο πωγωνοφόρος, ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ σφριγῶντι αἰδοίῳ, Ἡρόδ. 2. 51. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐλέγετο ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ Ἑρμῆς, πᾶσα πλαστικὴ κεφαλή, τῆς ὁποίας τὰ κάτω ἔληγον εἰς τετραγωνικὸν ὑπόθεμα ἢ εἰς στήλην· οἷοι ἔκειντο ἐν Ἀθήναις ἱδρυμένοι εἰς πλείονας δημοσίους τόπους καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν, Θκδ. 6, 27. καθ' ἣν σημασίαν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ ἔρμα, ὁ Winkelm. Geschder Kunst, 1, 1, 9. Anm. 3c. ὁ Lessing, καὶ λ., παρβλ. Böttinger archaeol. Andeut. σλ. 45. ἑξ. 2) φράσεις. α'.) Ἑρμῆν ἔλκω τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν Πίνω τὸ ὑστερινὸν ποτήριον, ἢ ἀδειάζω τὸ ποτήριον ἕως εἰς τὸν κόμπον· ἐπειδὴ εἰς τὰ συμπόσια τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐπίνετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ. β'.) κοινὸς Ἑρμῆς τὸ παρ' ἡμῖν, Μισὰ καὶ μισά· ἐφιδωνητὶς πρὸς τὸν εὐμήκοντά τι ἀνελπίστως καὶ ὀδὸν ἢ ἀλλοῦπου, Θφρστ. Χρκτ. 12. πρβλ. ἑρμαιον. γ'.) Ἑρμῆς ἐπειστήλθεν τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν. Κορίτζι ἐγεννήθηκεν· ὅταν εἰς συναναστροφήν τινα πλειόνων συμβαίνῃ αἰφνιδίως πάντων σιωπῆ. Πλουτχ. περὶ φλυαρ. 2. Τὴν αἰτείαν ἐτυμλ. τοῦ ὀνομ. ἰδὲ ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. Ε. ἑξ.

Ἑρμίδιον, τό. ὑπερ. τοῦ Ἑρμῆς. Μικρὰ στήλη Ἑρμοῦ, μικρὸς Ἑρμῆς· ἔτι δὲ καὶ κολακευτικῶς, χειδευτικά, Ἑρμάκης. Ἀριστοφ. Εἰρ. 382. (– – υυ)

*Ἑρμιόνη, ἡ. Κύρ. ὀνμ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μενέλεω ἐκ τῆς Ἑλένης, Ὀδτ. Δ, 14. Ἡσδ. λφ. 40, 1. — 2) Παραθαλαττίς τις πόλις τῆς Ἀργολίδος Ἰλδ. Β, 560.

Ἑρμίς, ἡ ἑρμὶς, ῖδος, ὁ (ἔρμα). Στήριγμα, ἔρεισμα παραστὰς, παραστάτης πύλης, θύρας κλ. τ. παρ' Ὁμ. Κλινόποους ἤτοι πεδάρι κρεβατίου, Ὀδτ. Θ, 278. Ψ, 198. (– –)

Ἑρμογλυφεῖον, τό. Ἐργαστήριον λιθοξόου, τόπος εἰς ὃν ἐξεργάζονται τὰ ἀγάλματα. παρὰ τὸ

Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ (γλύφω). Λιθοξόος, ὅστις ἐξεργάζεται τὰ ἀγάλματα· κυρίως, Ὅστις φκιάνει ἄγαλμα Ἑρμοῦ ἀπὸ μάρμαρον, πέτραν, κλ. τ. ἀφ' οὗ

Ἑρμογλυφικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμογλύφον. ἑρμογλυφικὴ, ὑπακουομ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα λίθινα.

Ἑρμογλύφος, ὁ. = ἑρμογλυφεύς, Ἀγαλματοποιος.

Ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ (κόπτω). Ὅστις κόπτει, κολοβόνει ἢ κατασυντρίβει τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ. Σχολ. Θουκυδ. ς'. 27.

Ἑρμολογέω, μόνον παρὰ Φιλ. Θεστ. 78, 2. ἐν Ἀναλ. 2, 234. ἡρμολόγησε τάφρον Ἔκτισε τάφρον μὲ λίθους, ἀπὸ πέτρας· ἀνάγεται ὀρθ. εἰς τὸ ἁρμολογέω.

Ἑρμόπαν, ανος, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πὰν ἅμα, ἢ αἱ μορφαὶ αὐτῶν πλαστικῶς ἡνωμέναι. ἴδε Ἑρμαθήνη.

*Ἕρμος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μυσίᾳ, Ἰλδ. Τ, 392. Ἡσδ. Θγν. 343.

Ἑρνεσίπεπλος, ὁ, ἡ (ἔρνος, πέπλος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι περιειλιλωμένος, περιτυλιγμένος μὲ πρασίνους κλάδους, πράσινα κλαδιά.

Ἑρνοκόμος, ὁ, ἡ (ἔρνος, κομέω). Ὅστις περιποιεῖται νεόφυτα, τρυφερὰ φυτά.

Ἔρνος, εος, τό. Κλάδος, βλαστὸς νέος, τρυφερός, βλαστάρι, φυτάνι, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν του, ἐπὶ τρυφερῶν καὶ εὐηυξημένων νέων δένδρων, ἐξαίρ. ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, Ἰλδ. Ρ, 55. Ὀδτ. Ζ, 163. Κατὰ παραβολὴν πανέδραμεν ἔρνει ἴσον τὸ κοιν. Ἐτράφησαν φυτάνι, Ἰλδ. Σ, 53. Ὀδτ. Ξ, 175. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Τέκνον, ἀπόγονος. Valck ἐν Φοιν. 88. 3) Καρπός, Jac. Ἀπλ. Παλτ. σλ. 860.

*Ἔρνυξ, υγος, ὁ = ἔρνος. Herm. ἐν Ἀρστλ. ποιητ. 21, 17.

Ἑρνώδης, ἐς, ἡ (ἔρνος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἔρνος, μὲ βλαστάρι, βλαστάρια, φυτάνι.

Ἑρξείης, ἡ, ἑρξὴς, ὁ. Λέξις παρ' Ἡρόδ. 6, 98. ἀπαντωμένη μόνον, ἐν ᾗ θέλει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ Περσικὸν ὄνομα, Δαρεῖος. Κατὰ τινας μὲν παρὰ τὸ, ἔρδω, ἔρδω, ΕΡΓΩ, Ἐναργὴς, ἐραστήριος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ ἔργω, εἴργω, Κωλύων, ἐμποδίζων.

*Ἔρῥω, Μλ. τοῦ ἔρδω, ΕΡΓΩ, ἀορ. ἔρξα. Μτχ. ἔρξας, Ἀπρμφ. ἔρξαι, Ὁμ.

Ἑρόεις, όεσσα, όεν, (ἔρος). Ποιητ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀξιαγάπητος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός. πρβλ. ἐρατὸς. Ἡσδ. Θγν. 254. ἐν τοῖς Ὁμηρ. Τμ. ἐπὶ χωρῶν, τοπων καὶ πραγμάτων, Τμ. Ἀφρδ. 264. Ἐρ. 31.

(Ἐ)ρομαι), Μ. ησομαι, Ἀόρ. ἠρόμην, Ἀπρμφ. ἐρέσθαι. Τπτκ. ἔρωμαι, Εὐκτ. ἐροίμην. Πρττκτ. ἔρου. Ἐπκ. ἔρειο. Μτχ. ἐρόμενος, ἀφ' οὗ παρὰ Λογγ. μόνον ὁ Ἀόρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει· εὑρηται μέντοι καὶ ὁ Μλ. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., Πλάτ. Λυσ. σλ. 207. C. 211. Δ. Ἀπολ. σλ. 29. Ε. Ξιφ. Ἑλλ. 4, 5, 6. ὁ δ' ἀπρμφ. ἐστ. μένει ἀμφίβολος παρ' αὐτοῖς. Ἄλλα καὶ ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐνστ. ἀπαρμφτκ. μόνον, ἂν δὲν πρέπει ἴσως νὰ τονισθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀόρ. ἐρέσθαι· οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἐρωτάω. Πρὸς τούτῳ χρῆται Ὁμ. καὶ οἱ Ἰων. τῷ ἐνστ. εἴρομαι, Μλ. εἰρήσομαι, Ἀορ. εἰρόμην. Οἱ Ἐπκ. χρῶνται πλὴν τούτων, ἀφ' Ὁμ. κατ' ἐνστ., καὶ τοῖς τύποις ἐρέω, ἐρέομαι, οἱ ὁποῖοι μὴ συγχνέθωσαν τῷ Μλ. ἐρέω, ἐρῶ, τῷ ἐκ τοῦ εἶπειν. 1) Ἐρωτῶ, Ὁμ. πότε ἐκήδοιο Ὀδτ 1, 402. 2) Ἐπερωτῶ, ἀνακρίνω τινὰ, τοῦτ' ἔστι τὸν ὑποχρεῶ νὰ ἀποκρίνηται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, τὸ Ἰταλ. esaminare· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Α, 332. 513. καὶ ἀλλχ. Ἐρωτᾶ διὰ συμβουλήν, ζητῶ τὴν συμβουλήν τινος, Ἰλδ. Α, 62. πρβλ. Ὀδτ. Π, 402. Ἐρωτῶ τινα διά τίποτε· μετὰ εἰττῆς αἰτ. τινά τι, Ὀδτ. Γ, 241. Ζ, 237. ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ, τινὰ περί τινος, Ὀδτ. Α, 135. 405. καὶ ἀλλχ. ἔτι δὲ καὶ, τινα ἀμφίτι, καὶ ἀμφί τινι, Ὀδτ. Α, 570. Τ, 95 — 3) Ἐρωτῶ, ἐξετάζω διὰ νὰ μάθω, ἀνακαλύπτω τι κρυπτόν, μυστικόν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Η, 128. Ὀδτ. Ζ, 208. Ἐρωτῶ νὰ μοὶ εἰποῦν ποῦ εἶναι τις· τινά, Ἰλδ. Η 239. Ω, 390. — 4) Ζητῶ νὰ μοὶ δοθῇ τι ὥπποις ἐρέων. Ὀδτ. Φ, 31. Ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ Ἐρεύνω ἐξετάζω· ὡς καὶ τὸ συγγν. πρωτ. ἐρευνάω. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρηται παρ' Ὁμ. οἱ τύποι, ἐρόμαι καὶ εἴρομαι, σπανιώτ. δὲ τὸ εἴργ. ἐρέω, Τὰ δ' ἄλλα παρβλ. εἴρω καὶ ἐρῶ.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαϊκὸς ποιητ. μόνον τύπος τοῦ ἔρως, Ἐφεσ. ὄρεξις, ἐπιθυμία· μόνον κατὰ ὀνομστ. καὶ αἰτ. ἐξαίρ. παρὰ ταῖς Ἐπκ. ἀπαντωμένον. ἥρος θεᾶς, γυναικός, Ἰλδ. Ξ, 315. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρ' Ὁμ. ἐν τῷ πολλάκις ἐπαναλαμβ. στίχῳ ναὶ μὰ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντον. Ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ὡσαύτως καὶ ηγάον ἐξ ἔρον

εἶναι Ἰλ. Ω, 227. — 2) ὡς Ὀνομ. κύρ. Ἔρως, ὁ ἔρωτας, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, Ἡτδ. Θγν. 120. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Τργ. εὑρηται σποράδην ὁ τύπος οὗτος, Valck. ἐν Ἱππ. 449.

Ἔρος, τό. Μαλλός, μαλλί· πρβλ. εἶρος, ἔριον, εἰριον, ἔρεα.

Ἑρωτή, καὶ ἑρωτες, ἡ. Αἰολ. ἡ Κυπριστί, ἀντὶ ἑορτή καὶ ἑορτις. Ἑορτή, ἡμέρα ἑορτῆς. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰλ. 620.

*Ἑρπαλαντα, ἡ (ἕρπω). Ἀκανθα, ἀγκαθιὰ τῆς ὁποίας τὰ χλωνάρια ἁπλόνονται ἐπὶ τὴν γῆν, χαμαγκαθιά, ζίγκια.

Ἑρπετόδητος, ὁ, ἡ (ἑρπετόν, δάκνω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἑρπετὸν ἑηρίον.

Ἑρπετόεις, ὁεσσα, ὁεν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρπετὸν ζῷον. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 274.

Ἑρπετόν, τό (ἕρπω). Πᾶν ζῷον τὸ ὁποῖον ἕρπει, σύρεται μὲ τὴν κοιλίαν κατὰ γῆς, ἐξαιρ. ὄφις. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ. 419. ὥστ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται Ἐπὶ πάντων τῶν ἐπὶ τὴν γῆν βαδιζόντων ἐν γένει, ἑηρίων, ζώων, ἀντιδ. τῷ, πτηνόν, κατὰ τὴν σημ. τοῦ ῥήμ. ἕρπω, ἤτις δηλοῖ καὶ βαδίζω, καὶ ἕρπω ἁμα. Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. δ'. 11. «ἔπειτα τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οἷ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν, ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας προσέδοσαν (οἱ θεοί)» ὥσαύτως εἰσὶν αὐτὸ. ἀλλήλοις καὶ, ἑρπετὰ καὶ πετηνά, Valck. Adon. σλ. 399. C. πρβλ. Call. Jow. 13. Ἄλλοῦ δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. Παρὰ Πνδ. 1. 25. λέγεται «Ἡφαίστου ἑρπετόν» Τὸ ἑκατοντακέφαλον τέρας Τυφών, Τυφωεύς· ἰδὲ Dissen. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Ἑρπετός, ἡ, ὁν. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἕρπει, κοιλοσύρεται, βαδίζει, ἀφ' οὗ

Ἑρπετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἑρπετὸν ζῷον.

Ἑρπηδών, όνος, ἡ. = ἕρπης. 2) Τὸ ἕρπεσθαι, τὸ νὰ κοιλοσύρεταί τις ἢ τίποτε· κοιλοσύρσιμο.

Ἑρπήλη, ἡ. = ἑρπύλλη.

*Ἕρπης, ητος, ὁ = ἕρπης, ἀφ' οὗ

Ἑρπητώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἑρπῆτα, ἢ ἑρπητα.

Ἕρπης, ητος, ὁ (ἕρπω). Βλάβη, κακὸν διαδιδόμενον παντοῦ· πάθος τι τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον ἁπλόνεται πάντοτε περισσότερον, καθὼς ὁ λειχήν, λειχῆνα. Λατν formica.

*Ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἑρπηστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕρπει. = ἑρπετὸν ζῷον· ἔτι δὲ καὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ περιπατῇ σύρεται κατὰ γῆς

Ἑρπητικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἕρπῃ κοιλοσύρηται.

Ἑρπητικός, κή, κόν. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἑρπητα, ἢ εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἕρπητος.

Ἕρπις, ὁ. Ἐλέγετο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ οἶνος. Λυκόφρ. 579. Σχόλ.

Ἑρπτός, τή, τόν. = ἑρπετός, Εὐστάθ. ἐξ Ἀριστοτέλ. ἀμφ.

Ἑρπυδών, όνος, ἡ = ἑρπηδών. παρὰ τὸ

Ἑρπύζω, Μ. ύτω (ἕρπω). Ἕρπω, κοιλοσύρομαι, σύρομαι· ὁ ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ λύπην μεγάλην, ἢ διὰ βαθὺ γῆρας περιπατοῦν πολὺ ἀργὰ καὶ βιασμένα ὡς νὰ ἔσυρουτο κατὰ γῆς, Ὀδ. Α, 193. Ν, 220. Ἰλ. Ψ, 225.

Ἑρπύλη, ἡ ἑρπύλλη, ἡ. Ζῷόν τι ἑρπετόν, εἶδος σαυρίων εἰς τὰ περιγιάλια εὑρισκόμενον καὶ χρησιμεῦον εἰς τοὺς ἁλιεῖς, φαράδες, διὰ δόλωμα τῶν ἰχθύων, πέρπ. θαλιχήπουσι. Νουμέν· παρ' Ἀθην. 7. εὑρηται δὲ καὶ ἑρπήλη, ἑρπίλλα, καὶ ἑρπηλλὶς γραφόμ. Λατν. Serpula.

Ἑρπύλλινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἑρπυλλον. Ἀθην. παρὰ τό

*Ἑρπυλλίς, ίδος, ἡ = ἑρπύλη.

Ἑρπυλλον, τό. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

*Ἑρπυλλος, ὁ, καὶ ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἑρπυλος, ὁ, καὶ ἑρπυλλον, τό. Θάμνος, χαμόδενδρον, ἀειθαλῆ κλήματα ἔχων, ἐκ τῶν ὁποίων γεννῶνται βίζαι πάλιν· ἀχρηστίμευε πολὺ εἰς πλέξιμον στεφάνων καὶ ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὰς Μούσας· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν δανακίδα, δανακίδα λεγόμενον. Περὶ τοῦ σπανίου ἑηλκ. τύπου ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 40.

Ἑρπυσμός, ὁ (ἑρπύζω). Ἕρπυσμα, κοιλόσυρμα, σύρτιμον· τόνά κοιλοσύρηται, σύρηταί τις ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς

Ἑρπυστάζω, = ἑρπύζω. Ἀπολλ. Λεξ. ἐν τῷ, ἀττάλλε. παρὰ τό

Ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἑρπυστής, οῦ, ὁ = ἑρπηστήρ. Ζῷον ἑρπετόν· ὅστις ἢ ὅ,τι ἕρπει κοιλοσύρεται, σύρεται ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς.

Ἑρπυστικός, κή, κόν = ἑρπηστικός.

Ἕρπω, ψω. Κινοῦμαι, περιπατῶ βραδέως· ἕδω, σύρομαι, κοιλοσύρομαι, Ὀδ. Μ, 395. Πρὸς τοῦτο χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἔρχομαι, πηγαίνω που κρυφίως, κλεπτικὰ χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, Ὀδ. Ρ, 158. ἢ κατὰ τὴν γενικωτάτην σημ. Βαδίζω, πορεύομαι, περιπατῶ, Ὀδ. Σ, 131. Ρ, 447. καθ' ἣν ἐχρῶντο κυρίως οἱ Δωρ. τῇ λέξει, Valck. Adon. σλ. 400. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀττ. Τργ. οὐ σπανίως, Br. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 561. «ἕρπειν πρὸς ᾠδάς». Εὐρπ. Κυκλ. 427. Τρτκ. ἐπὶ πραγμάτων, Διαδίδεται, ἐκτείνεται, ἁπλόνεται τι παντοῦ κρυφίως, ἀκατακλήπτως· ἔτι δὲ καὶ, Διαρκεῖ, κρατεῖ πολὺν καιρόν, τραβιέται εἰς μάκρος, «ἕρπειν ὁ πόλεμος». Ἀριστφ. Ἱππ. 670.

*Ἑρράγην, Ἀόρ. β. παθ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἑρρᾴδατται, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. Πρκμ. παθ. τοῦ ῥαίνω. Ὁμ. (ᾱ)

Ἐρρᾰος, ὁ. Κριός, κριάρι. Λεφρ. 1316. κατ' ἄλλους δέ, ἀγριόχοιρος· εὑρηται δὲ καὶ ἐρρᾶς καὶ ἐρρωος γραφμ. Πιθανῶς παρὰ τὸ ἐρρην, ἔρσην, Ἀρτεμιδ.

Ἐρραφαστωνευμένως, Ἐπίρ. Παθητικ. Μετοχ. τοῦ ῥαφαστωνεύω, Ἀμελῶς, ἀφροντίστως, ἀνηκόως.

Ἐρρήθην, Ἀόρ. Α'. Παθ. τοῦ ἐρέω, τοῦ εἰπεῖν.

*Ἐρρηνοβοσκός, ὁ, ἡ, ποιητ. = προβατοβοσκός, Σφκλ. λῴ. Τυρτ. σλ. 721. Βε.

*Ἐρρῖγα. Πρκμ. β'. μετὰ σημ. ἐνστ. τοῦ ῥιγέω, Ὁμ.

Ἐρρῖνον, τό. ζῴν, ῥίν). Ὅ,τι βάλλεται εἰς τὴν μύτην πρὸς καθαρισμὸν αὐτῆς, καθὼς π. χ. τραβῶμεν τὸν ταβάκον, Γαλην.

Ἐρρυθμισμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. παθητ. Παρακείμ. τοῦ, ῥυθμίζω. Ἁρμοστμένως, τεριασμένα, μετρημένα.

Ἐρρυθμος, ὁ, ἡ. (ῥυθμός). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον κατὰ ῥυθμόν, μὲ μέτρημα τοῦ καιροῦ, κατ' ἀνάλογα χρόνου διαστήματα· τὸ Ἰταλ. με χαθέντας μουσικήν· στρογγύλον, ἁρμόνιον· ἐπὶ ποιητικοῦ μέτρου, καὶ ῥητρ. σχήματος.

Ἐρρω, Μ. ἐρρήσω, Ἀόρ. Α'. ἠρρησα. Πρκμ. ἠρρηκα. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ, βαρυθυμίᾳ, λύπῃ, Ὀδ. D. 367. φυσικῶς, ἐπὶ βραδέως καὶ κακοσχήμονος βαδίσματος· ὅθεν καλεῖται ὁ Ἥφαιστος Ἰλ. Σ, 421. ἔρρων, Ὁ κλονούμενος, χωλαίνων. «κυτταίνων, ἐξ οὗ πρόηνεγκεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖστα ἐπικρατεστέρα σημ., Πηγαίνω, ἔρχομαί που, καταντῶ εἴς τι δυστυχῶς, κατὰ κακὴν τύχην· κεὐθάδε ἔρρωνα Δυστυχῶς ἐλθών, φάσκε ἑδώ. Ἰλ. Θ, 239. 1, 364, ἐξαιρ. κατὰ πρτκτ. ἐγκλ. ἔρρε! τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν, Κρημνίτου ἀπ' ἐδῶ, ἄμε ς' τ' ἀναθεμα, πήγαινε ς' τὸν διάβολον, Ἰλ. Θ, 164. καὶ ἀλλαχ. ἐν Ἰλ. Ζ. 421. καὶ Ὀδυτ. «ἔρρ' ἐκτόπιος» Ἀριστοφ., ἐπιτεταμένως, «ἔρρ' οὕτως» Χ. 408. καὶ ἔρρε θᾶττον» Κρημνίτ. ἀπ' ἐδῶ, βγάλε τὸν λαιμόν σου μιὰν ὥραν προτήτερα. Ὀδυτ. Κ, 72. Οὕτω καὶ «ἔρρατω, ἐρρέτω» Ἰλ. Ι, 377. Τ, 349. Ω, 239. Ὀδυτ. Ε, 139. Ἐν τούτῳ, τῷ τελευταίῳ παραδείγματι κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ἀδικοφορίας, ὅ,τι δὲν μέλει τινὶ περὶ τῆς μοίρας ἀνθρώπου τινός· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, Γίνομαι δυστυχής, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι· ὡς τὸ οἴχομαι, ὄλλυμαι, φθείρομαι· π. χ. Ξενοφ. Συμπ. 1, 15. «ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα.» Ἐκάβηκα. δὲν εἶναι πλέον καμμία ἐλπὶς δι' ἐμένα· «ἔρρει τὰ καλὰ» Φθείρονται, ἀφανίζονται, καλ. τ. τ. Ἡ χρῆτις τῆς ἐνεργ. ἐκθ. ἔρρω, Φθείρω, ἀφανίζω, ἐστὶν ἀμφιβ. ὥσπερ καὶ ἡ τῆς μέσ. ἔρρομαι, ἀντὶ τοῦ ἔρρω. (συγγν. τῷ ῥέω καὶ ῥαίω.)

* Ἐρρωγα, Πρκμ. β'. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἐρρωμένος, η, ον· ὡς ἐπθ. ἐν χρήσει· παθ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ῥώννυμι· ἰσχυρός, δυνατός, θαρρετός, εὔψυχος, εὔτολμος, Ἐπίρ. ἐρρωμένως. Ἀνθρωπισμένα, θαρρετά· Ἀττ. ἀνομ.. ἐρρωμενέστερος, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 9, 70., Ὑπρθ. ἐρρωμενέστατος.

* Ἐρρώαντο· γ', πλθ, πρπ. Πρτκ. ἐρρώσαντο, γ'. πλθ. προπ. ἀορ. παρὰ τὸ ῥώομαι, Ὁμ.

* Ἐρρωος, ὁ = ἐρρᾶος· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Βρετλ, χειρογρφ. τοῦ Λυκ. 1316.

Ἐρρωσο. Πρτκτ. Παρκ. παθ. τοῦ ῥώννυμι. Ὑγίαινε· ἰδὲ ῥώννυμι.

Ἔρσαῖος, αία, αῖον. (ἕρση), = ἑρτήσιος.

Ἕρση, ἡ, Ἐπκ. ἑέρση· παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ ἕρση, ψιλμν. Δρόσος, ἑρσικ. παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. Δρόσου σταγόνες. Ἰλ. Δ, 53. «στιλπναὶ ἕρσαι,» Ξ, 351. «τεθαλυῖα ἑέρσῃ Ἢ ὡς μαργαρίταρια στίλβουσα (οὐχὶ δὲ ἀναφυκτική, ἢ ψύχουσα) δρόσος, Ὀδ. Ν, 245 — 2) ἕρσαι ἐν Ὀδ. Ι. 222. σημαίνει Νεογνά, ἀρτιγέννητα ἀρνία, ἀρνάκια, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ θαλλαροῦ καὶ ἁβρυλίου, εἰς τὸ νέον, ἁβρόν, τρυφερόν, ἁπαλόσαρκον, καθ' ἣν καὶ ὁ Ἀσχλ. τὰ νεογνὰ ζῶα, ἁβρόσοι καὶ ὁ Σφκλ. ψάκαλοι προσαγορεύουσι· πρβλ. βρέφος. Κατὰ τὴν πρώτ. σημ. χρῆται Ὁμ. ἀεὶ τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἑέρση· Ἐτυμολγ. σύνθ. παρὰ τό, ἄρδω κατὰ Βτμν. δέ, Λεξ. 2. σλ. 170. παρὰ τὸ ταὐτοσήμ. ἀρχαῖον ἔρδω· ὁθ' οὗ

*Ἑρσήεις, εσσα, εν, Ἐπκ. ἑερτήεις. Ὅ,τι εἶναι δροσερόν, δροσισμένον· ἔγχυλον, χυλῶδες· νεαρόν, νέον, πέρτ. λωτόεις Ἰλ. Σ, 348. Μτφ. ἐπὶ τοῦ λευκάνου νεκροῦ τινος, Πρόσφατον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ὀν ἄρχισε νὰ σήπηται, Ἰλ. Ω, 419. 757. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτέρ. τοῖς τύποις.

Ἔρσην, ενος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἄρσην, ἄρρην· πολλάκις παρ' Ἡρδτ.

Ἔρσις, εως, ἡ. ἔτι δὲ καὶ ἔρτις, ἐτμ. (εἴρω). Συνέχεια, συναρμογή· ταπία, σειρά, ἁρμός, τὸ κοινότ. ἁρμαθιά, ἐμματιά· συμπλοκή· ἁράδιασμα. «ἔρτις κρωβύλοιο,» ἀντὶ τοῦ, Πλέξιμον, πλεξούδα, πλέγμα. Θουκυδ. 1, 6. παρβλ. ἕρμα, σημ. 3.

Ἔρτω, (ἔρση). Δροτίζω, βρέχω, ὑγραίνω, νοτίζω τι· ὡς τὸ ἄρδω. Νίκανδρ. Θηρ. 631. καὶ 62. ἀφ' οὗ

Ἑρσώδης, ὁ, ἡ. = ἑρτήεις.

*Ἐρύαλος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ἰλ. Π. 411. (ωω-υ)

Ἐρυγγαίνω, καὶ

Ἐρυγγάνω, Μλ. ἐρεύξομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἐρεύγομαι· ὅπερ. ἰδὲ Τρκ. «γένος πρίβλεπτον καὶ δόκιμον ἐρύγγανε,» Σοφ. Ἐκπλαγ. Εὐρπ. Κύκλ. 521. «ἐρυγγάνω αὐτὸν ἡδέως ἐγώ,» Ὁ-

των τὸν ἐνθυμοῦμαι μοὶ προξενεῖ μεγάλην ἡδονήν. τὸν νοστιμεύομαι.

* Ἐρυγεῖν, Ἀπρμφ. κόρ. β'. τοῦ ἐρεύγομαι.

Ἐρυγή, ἡ. Τὸ νὰ ἐρεύγηται τις, νὰ ξερυῇ· ἐρευξις, χνδ. ρουγκάλισμα, ξερατός· μούγγρισμα, οὐρλιασμα· παρὰ τοῖς Λιγυρ. συνήθ. ἐρευγμός.

Ἐρυγμα, τό. = ἐρυγή. Ἱππ. ἀφ' οὗ

Ἐρυγμαίνω. = ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι· Λιγγιάζω, ρογκαλίζω.

Ἐρυγματώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι διεγείρει ἐμετὸν ἢ ἐρευγμόν.

Ἐρυγμάω, = ἐρυγμιάω, ἐρεύγομαι.

Ἐρυγμήλη, ἡ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐρύγμηλος, ὁ, ἡ. (ἐρεύγομαι, σημτ. 3. ἐρυγεῖν). Ὅ,τι ὡρύεται μουγγρίζει, οὐρλιάζει ἀνατά· ἐπιθ. τοῦ ταύρου Ἰλιάδ. Σ. 580. ἠερύγμηλος ταῦρος, ἢ ὡς τὸ ἐρίμυκος. Ὅ,τι προξενεῖ ἐρευγμόν· ὄζος καὶ ἐρυγμήλη, ἐπιθ. τῆς ῥαφάνου, τοῦ ῥαπανίου.

Ἐρυγμός, ὁ. = ἐρυγή.

(Ἐρύγω) πλαστὸν παράδειγμ. ἐνεστ. εἰς παραγωγὴν τοῦ Ἀορ. ἐν τῷ ἐρύγω, ἤρυγον, Ἀπρμ. ἐρυγεῖν. Μτχ. ἐρυγών, Ἰλιάδ.

Ἐρυθαίνω, Μλ-άνω, Ἀορ. ἐρύθηνα, παρ' Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ. ἀντὶ ἐρυθραίνω. Κοκκίζω τι, τὸ βάπτω κόκκινον, κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίσῃ δι' ἐντροπήν· παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παθ. διάθ. Κοκκινίζομαι, ἀλείφομαι μὲ κόκκινόν τι. ἠρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖαν Ἰλιάδ. Κ, 484. Φ, 21. ἐν ἐργ. διάθ. χρῆται Ὅμ. τῷ ἐρυθῶ.

* Ἐρυθεία, ἡ. Νῆσός τις ἐν τῷ Ὠκεανῷ, κατὰ τὴν μυθικὴν Γεωγραφίαν ὅπου διῆγεν ὁ Γηρυόνης, ἢ Γηρυών. Ἡσιόδ. Θγν. 290. 983.

Ἐρύθημα, ατος, τό (ἐρυθαίνω). Κοκκίνισμα, αἰδώς, ξηροκοκκίνισμα ἀπὸ ἐντροπήν. — 2) = ἐρυσίπελας. (ῠ)

Ἐρυθιάω, ἀντὶ ἐρυθριάω, ἀμφ.

Ἐρυσίβιος, ὁ, παρὰ Τοδίοις, ἀντὶ, ἐρυσίβιος, Στρέβ. Γ'.

* Ἐρυθῖνοι, ων, οἱ. Ὀρεινότις τόπος, βουνοτόπι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλιάδ. Β, 855 (υυ—)

* Ἐρυθῖνος, ὁ = ἐρυθρῖνος.

Ἐρυθράδιον, τό. = ἐρυθρόδανον. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 74.

* Ἐρυθραί, ἡ Ἐρυθραί, ῶν, αἱ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ. Β, 499.

Ἐρυθραίνω, Μλ-ανῶ (ἐρυθρός). Βάπτω τι κόκκινον· κάμνω τινὰ νὰ κοκκινήσῃ, ξηροκοκκινίσῃ δι' ἐντροπήν. Παθ. ἐρυθραίνομαι, Γίνομαι μὲ ἢ ἀπό τίποτε, κόκκινος, κοκκινίζομαι· ὅθεν, Ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζει, διὰ ἐντροπήν, τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον κόκκινον, κλίνει τὸ χρῶμα του εἰς τὸ κόκκινον, εἶναι, φαίνεται κοκκινάρικον.

Ἐρύθρημα, τό, ἐσφαλμ. ἀνγ. ἀντὶ, ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας, ου, ὁ. = ἐρυθραῖος - ἀντὶ, τῷ ὠχρίας.

Ἐρυθρίασις, εως, ἡ· καὶ Ἰωνικ. ἐρυθρίηστις, Κοκκίνισμα, ξηροκοκκίνισμα τοῦ προσώπου, δι' ἐντροπήν.

Ἐρυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθρός). Κοκκινίζω, γίνομαι κόκκινος, ξηροκοκκινίζω δι' ἐντροπὴν (ασω, Ἀριστφ. Νφλ. 1220.)

Ἐρυθρῖνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος θαλασσίου κοκκίνου, χρώματος, τόκοιντ. μπαρμπούνι, μπαρμπούνι κόκκινον.

Ἐρύθριον, τό. Ὄνομα κοκκίνης τινὸς ἀλειφῆς.

Ἐρυθροβαφής, ὁ, ἡ. (βάπτω). Ὅ, τι εἶναι βαμμένον κόκκινον, κοκκινοβαμμένον. Εὐστάθ.

Ἐρυθρόγραμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει κοκκίνας, ἢ εἶναι καμωμένον μὲ κοκκίνας γραμμάς, ἀράδας, τὸ συνηθ. ἰταλ. λίνιας.

Ἐρυθροδάκτυλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα. Ἀριστοτ. Γητ. Γ'.

Ἐρυθρόδανον, τό. Τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ριζάρι· ἀφ' οὗ

Ἐρυθροδανόω, Βάπτω τι κόκκινον μὲ τὸ ἐρυθρόδανον.

* Ἐρυθροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς κόκκινον.

Ἐρυθροκάρδιος, ὁ. ἡ. (καρδία). Ὅτι ἔχει κοκκίνην καρδίαν, ἢ κοκκίνους σπόρους.

Ἐρυθροκόμος, ὁ, ἡ. (κόμη). Ὅστις ἔχει κόμην κοκκίνην, κοκκινομάλλης.

Ἐρυθροποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα στίγματα, εἶναι κοκκινοπάρδαλον. Αἰσχ.

Ἐρυθρόπους, ὁ, ἡ. συν, τό, γεν. ποδος. (πούς). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα ποδάρια, εἶναι κοκκινοπόδαρος· παρ' Ἀρστφ. πτηνόν τι. Ὄρν. 305.

Ἐρυθροπρόσωπος, ὁ, ἡ. (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει τὸ πρόσωπον κόκκινον, κοκκινοπρόσωπος.

Ἐρυθρός, ρά, ρόν. Ὅ,τι εἶναι κόκκινος, ἔχει κόκκινον χρῶμα. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν Ὀδ. μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ οἴνου. ἐν Ἰλιάδ. δὲ ἐπὶ τοῦ χρμ. τοῦ ἡέκτορος καὶ τοῦ χαλκοῦ — 2) Ἐρυθρὴ θάλασσα, παρ' Ἡρόδ. Ἡ ἐρυθρά, κοκκινη θάλασσα, ἀφ' ἧς ἔρχεται ὁ παρ' ἡμῖν Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος

Ἐρυθροστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω). = ἐρυθροποίκιλος.

Ἐρυθρότης, τητος, ἡ. Ἡ κοκκινάδα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 134.

Ἐρυθρόχροος, ὁ, ἡ. (χρόα). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον χρῶμα, εἶναι κόκκινον.

Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει κόκκινον δέρμα, ἢ χρῶμα.

Ἐρυθρώδης, ὁ, ἡ. = ἐρυθροειδής. Ἀθήν.

Ἐρύκακον, ες, ες, Ἀπρμφ. ποιητ. ἐρυκακέειν, Ἀορ. β'. τοῦ ἐρύκω, ἀντὶ ἠρύκακον, κατ' Ἐπικ. ἀναδιπλωτὶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρωτοτ. ὡς τὸ ἠνίπαπε, Ὁμ. Ἐντ. δέ, ἐρυκάκω ἢ ἐρυκακέω, οὐχ εὑρηταίπου οὐδ' ὑπῆρξε ποτέ.

Ἐρυκανάω, ποιητ. ἀντὶ ἐρύκω. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν, τὴν κίνησίν τινος. Ὀδ. Α, 199.

* Ἐρυκανέω = ἐρυκάνω. ἀμφβ.

* Ἐρυκάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐρύκω. Κωλύω, ἐμποδίζω. Ὀδ. Κ, 429. (κ)

Ἐρυκτῆρες, οἱ. Ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, σκλάβοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχάριζε τὴν ἐλευθερίαν των, τοὺς ἄφινεν ἐλευθέρους ὁ δεσπότης των. Ἀθήν.

Ἐρύκω, Μ. ξω. Ἀορ. α'. ἤρυξα, Αἰσχλ. Θηβ. 1075. Ἐπικ. ἔρυξα, Ἰλιάδ. Γ, 113. Ὀδ. Γ, 315. καὶ ἀλλχ. πιλλάκις. Ἀορ. β'. ἠρύκακον, Ἰλιάδ. Ε, 321. Τ, 458. Ἐπικ. ἐρύκακον, Ὁμ. Ἀπρμφ. ἐρυκακεῖν, Ἐπικ. ἐρυκακέειν. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἐξῆς σημτ. — α) Κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησίν τινος, κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἢ τι εἰς τὴν κίνησίν του, Ὀδ. Τ, 16. Συστέλλω, κατέχω, περιορίζω τὴν ὁρμὴν τινος. ἠέρα. λαὸν Δεῖν ἀφίω τὸ στράτευμα νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην ἀπερισκέπτως, Ἰλιάδ. Ω, 658. πρβλ. Ο, 297. Ψ, 258. Ἐμποδίζω, κτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ, Ο, 297. Ὀδ. Χ, 138. ἠέρα. μένοιν Ἐμποδίζω τὸν θυμόν, τὴν εἰς μάχην μανίαν τινός, Ἰλιάδ. Θ, 168. ᾗσιν ἐρύκειν Τοὺς μὲν ἔστι τοὺς νεκροὺς κατέχει, Ἰλιάδ. Φ, 62. 63. ᾗσιν ἔρυκε μάχησιν Μὴ μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Σ, 126. ἔτι δὲ καὶ ἐρύκω τινί τι· π. χ. λιμόν, Ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω ἀπό τινα τὴν πεῖναν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ πεινᾷ, Ὀδ. Ε, 166. πρβλ. Ο, 480. Ρ, 292., ἀπολύτως, Ἐμποδίζω, Ἰλιάδ. Λ, 352. Ἔτι δὲ καὶ ἵππους ἐρύκειν Δὲν τοὺς ἀφίνω νὰ τρέχουν· πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. - β'.) Κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ ἀναχωρήσῃ, φεύγῃ, ἀπέλθῃ τις, ἐν Ὀδ. ἐξαιρ. Ξενίζω, κρατῶ εἰς τὸν οἶκόν μου ξένον φίλον τινὰ περισσότερον χαιρόνωσαύτως κτλ. Ἰλιάδ. Ζ, 217. Ἀλλὰ καὶ βιαίως, στασικῶς, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τινά, πόντος πολλοὺς ἐρύκει ἀέκοντας. Πολλοὺς κρατεῖ ἡ θάλασσα μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἐδικούς των, τοὺς βιάζει νὰ στερῶ, τοὺς οἰκείους των, Ἰλιάδ. Φ, 59. παρβλ. Ὀδ. Α, 14. Η, 319. Ι, 29. Ο, 68. Ρ, 408. ἀνθ' οὗ κεῖται καὶ τὸ μέτ. πόντος μιν ἐρύκεται Ἰλιάδ. Μ, 285. πάμφω δόλος καὶ ἔτμός ἐρυξιν. Ὀδ. Θ, 317. Ἔτι δὲ καὶ τρέχοντα, φεύγοντά τινα ἢ τι κρατῶ, ἐμποδίζω, τὸν κάμνω νὰ σταθῇ, τὸν σταματῶ. Ἰλιάδ. Φ, 7. - γ'.) Διαιρῶ, διαχωρίζω, ξεχωρίζω, κρατῶ μακράν τινα ἢ τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, πολίτης δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. Ἰλιάδ. Κ, 161. - δ'.) Τρκ. πάμφω ἐρυκακέινα Τὸ νὰ συστέλλῃ, κατέχῃ, κρατῇ τις ὀπίσω ψυχικήν τινα ὁρμήν, κλίτιν, Ὀδ. Δ, 105. ἑτερόφρονα θυμὸν ἔρυκεν Ἄλλος λογισμός, στοχασμός μ' ἐκράτησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν σκοπόν μου, Ὀδ. Θ, 302. ἀντιθ. τῷ ἀνῆκεν. - 2) Παθ. Ἐμποδίζομαι ἀπό τίποτε· ὄπιθεν, μένω ὀπίσω, κατόπιν, ἀργοπορῶ, Ὀδ. Δ, 373. 462. Γ, 17. Κτυπῶ τὸν καιρὸν ὀπίσω, ἀμελῶ, Ἰλιάδ. Ψ, 443. - Πρὸς τούτοις δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τοῖς τύποις ἐρυκάνω καὶ ἐρυκανάω, ὡς τὸ ἐκεκανάομαι, παρὰ τὸ δεῖκνυμι· ἑκατέρωθεν ἅπαξ μόνον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ ἐρύω. (υ)

Ἔρυμα, ατος, τό (ἐρύομαι). Σκέπη, προφυλακτικὸν μέσον. πέρυμα χροὸς Τοῦ σώματος· ἐπιζωστῆρες, ζωναρίου, τὸν ὁποῖον φέρουν οἱ πολεμισταὶ ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλάβης τῶν βελῶν· ὅθεν καὶ πέρας ἀκόντων· ἐπεξηγηματικῶς προστίθεται, Ἰλιάδ. Δ, 137. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 557. ἐπὶ χλαίνης καὶ χιτώνος. Παρὰ Ξεν. ἐξ., ὠχυρωμένος τόπος, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, ὠχειρωμένη πόλις· φρούριον, ἀκρόπολις· ἐν γένει, ὀχύρωμα· προστασία, φρουρά, βοήθεια.

* Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Ζ, 103.

* Ἐρύμας, αντος, ὁ. Ὄνομα εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων. Ἰλιάδ.

Ἐρυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρυμα, Λουκ.

Ἐρυμνόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ἐπὶθ τοῦ καρχίνου, στερεὰ κεκαλυμμένα, ὡπλισμένα, ἔχων τὰ νῶτα. Λεξλ. παρὰ τὸ

Ἐρυμνός, μνή, μνόν. (ἐρύομαι). Ὅ,τι εἶναι ὠχυρωμένον, στερεωμένον, καλῶς φυλαγμένον, στερεόν· ἐπὶ πόλεως, Ἠχυρωμένη, περιτειχισμένη· ἐπὶ ὀρέων, ἀντὶ του, Ἀπρόσβατον, ὑψηλόν, ἀνηφορικόν, κρημνώδες, δύσβατον· Ξεν. Ἀπομν. 3, 5 22. Ἀπολλ. Β', 514.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ. Στερεὰ κατάστασις, φυσικὴ θέσις ἢ τεχνικὴ στερέωσις καὶ ἀσφάλεια τόπου τινός.

Ἐρυμνόω, Μ. -ώσω. Ὀχυρόνω, στερεόνω, προφυλάττω, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω, κάμνω τι στερεόν, ἀκίνδυνον.

Ἔρυξις, εως, ἡ = ἐρευξις.

Ἐρύσμαι, Ποιητ. ἐρύομαι· μέσ. διάθ. τοῦ ἐρύω, ὅπερ ἰδέ.

* Ἐρυσάρμας, ατος, ὁ· ἰδὲ τὸ ἑπμ.

Ἐρυσάρματος, ὁ, ἡ. (ἐρύω, ἅρμα). Ὅ,τι σύρει ἅμαξαν· ἐπιθ. τῶν ἵππων· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ κατὰ μεταπλασμὸν πλθ. ἅρμ. ἐρυσάρματος, ἐρυσάρματας. Ἰλιάδ. Ο, 354. Ξ, 370. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 369. παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, εὑρηται καὶ ἐνικῶς, ἐρυσάρμας, τος, ὁ.

Ἐρυσιβάω, Μλ. -ήσω. Πάσχω ἐρυσίβην, παρὰ τὸ

Ἐρυσίβη, ἡ, Λεπτοτάτη ἐρύσος, θρασιά, ὡς κόκκινον ἀλεύρι ἐπάνω εἰς τοὺς ἀσταχύας τῶν σπαρτῶν γινομένη ὅταν μετὰ βροχὴν ἡ πάχνη

ἀκολουθῇ κυίτων ἡλίου, ἡλιόκαμμα· ὅθεν ἀ-καμβ. παρὰ τὸ ἐρυθρός· ἐν γένει δέ, βεβλαμμένος σῖτος, τὸ κοινῶς ἀκυλός· (ι) οὗ ὑφ' οὗ

* Ἐρυσιβίη, ἡ· ἰδὲ τὸ ἐρῆς.

Ἐρυσίβιος, καὶ ἐρυσιβίη, ἡ· Ὁ τῶν ἀγρῶν τοὺς καρποὺς ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην προφυλάττων, ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Ῥοδίοις καὶ τοῖς Γοργονείοις παρὰ τὸν Ἕρμον τῆς Φρυγίας, εἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν αὐτῶν κατὰ τῆς ἐρυσίβης. (σι)

Ἐρυσιβόω, Μ. ῶσω. Προέχω ἐρυσίβην. παθ. ἐρυσιβόομαι, Πάσχει τι ἐρυσίβην. Θφρ.

* Ἐρυσιβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ἐρυσίβην, φαίνεται ὡς ἐρυσίβη. Ἀραττ. – 2) ὅ, τι εἶναι σκεπασμένον μὲ ἐρυσίβην.

Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ, ἐρυῶ) ἐρυσίδ. ψήκτρα. Ἡ ξύστρα, τὸ ξυστρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ψήκουσι, τουρκ. τιμκρεύουν τὰ ἄλογα· σάρι-θρον, βοῦρτσα, μὲ τὸ ὁποῖον καθαρίζομεν, βουρτσίζομεν τροχωτά, μαλλιαρά, μάλλινα πράγματα καὶ λ. τ. τ. – 2) = ἐρυθρόκομος· ἀμφβ.

Ἐρύσεμον, τό. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Διοσκορ. Β'. 88. ἔτι δὲ καὶ ῥύσιμον. Θφρστ. (ῡ)

Ἐρυσεννής, ἰδος, ἡ (ἐρύομαι, ναῦς). Φίλιπ. Ἐπιγρ. Ε'. πέρυσινὴς ἄγκυρα. Ἡ κρατοῦσα καὶ σώζουσα τὸ πλοῖον ἄγκυρα.

Ἐρυσίπελας, ατος, τό. Πάθος τι ψλόγωτον ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος προξενοῦν, τὰ παρ' ἡμῖν ῥυσόπολη, ἐλαφροστιά· παρὰ τὸ ἐρυθρὸς καὶ πέλας, πέλος = ἕλκος· παρβλ. ἀπέλας. (υυ-ωυ) ἀφ' οὗ

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἐρυσίπελας, ἢ φαίνεται ὡς ἐρυσίπελας.

Ἐρυσίπτολις, ὁ, ἡ (ἐρύομαι, πόλις). Ἡ τὴν πόλιν διαφυλάττουσα καὶ διατηροῦσα· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλιδ. Ζ, 305. Τμ. Ὁμ. Γ· 1-κή. 3.

* Ἐρυτις, ιος, ἡ (ἐρύω). Τὸ νὰ ἕλκῃ, σύρῃ, τραβᾷ τίς τίποτε· σύρτιμον, τράβηγμα.

Ἐρυσίσκηπτρον, τό. Εἶδος ξαμινώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως ἀσπάλαθος, (σπαλάθι) λέγεται· ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, κύπειρος, λέγει, ὅτι ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ, ἐρείσκηπτρον.

Ἐρυσίχαιος, ὁ, ἡ (χαῖος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, τὸ δοκάρι τῶν ποιμένων, πιστικῶν. Ἀλκμ. λφ. 11. παρβλ. Ἀρκά. σλ. 53. ἄλλοι γράφουσιν ἐρυτιχαῖος, καὶ νομίζουσι τὴν λέξιν ἐθνικὸν ὄνομα. Σχολ. Ἀπολλ. Δ'. 972. Στράβ. Γ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὅ,τι σχίζει, αὐλακίζει τὴν γῆν, κομπ. ἐπίθ. τοῦ ἀροτροφόρου ταύρου· παρὰ Στρτ. Ἀθήν. Θ'.

Ἐρυσμός, ὁ. = ἕρυμα, Ἰαματικόν, σωτηριώδες, προφυλακτικὸν μέσον, ἐξαιρ. κατὰ μαγείας. Δημτ. 230.

Ἐρυστός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἵλκυσεν, ἔσυρεν, ἐτραβήχθη τις· συρμένον, τραβηγμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σύρῃ νὰ τραβηχθῇ τις, ἐπιδέχεται τράβηγμα, σύρτιμον.

Ἐρυτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις, ἢ ὅ, τι σύρει, τραβᾷ τίποτε, παρὰ τὸ

Ἐρύω, Μ. ὑσω Ἐπι. ἐρύσσω· ἀλλὰ καὶ ἑρύω, Ἰλιδ. Λ. 454. Πρκμ. παθ. εἰρυμαι· ποιητ. καὶ Ἰων. εἰρύω, Μλ. εἰρύσω, καὶ οὕτω καθ' ὅλους τοὺς χρόνους. Ἕλκω, τραβῶ, Ὁμ., ἀκριβέστ. ὁρίζεται διὰ τῶν πραξέτ. ἕκτινος, Τραβῶ, σύρω τι ἀπό τι· εἰς, πρός, ἀνά, ἐπί τι· Ἕλκω τι μέσα που, πρός τι μέρος, ἐπάνω που· ἡπλίν ἐρύων Τραβῶ τι ὀπίσω, Ἰλιδ. Ε, 836. καὶ ἐρύων Τραβῶ στρέφω, γυρίζω τὴν κεφαλήν τινος ὀπίσω ὥστε ἔξεχει ἐμπρός ὁλμικός, Ὁμ., ἰδὲ αὐερύω. Ἐπὶ πλοίων νῆα εἰς ἅλα, καὶ, ἠπειρόν δε ἐρ.ω Τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τὴν ξηράν, Ὁμ. νηυσὶν ἐρύω ἐπὶ τοιχον Τανύζω τὸ τέξον, ἀοξάρι ἐναντίον τοιχου, Ἰλιδ. Ο, 464. πρβλ. Ἡρδ. 4, 10. Τὸ δὲ ἁπλῶς ἕους ἐρύω Κοπτω πλιθιά, Ἡρδτ. 2, 136. ἐν Ἰλιδ. ἀπαντᾶται πολλάκις ἡ φράσις ἕλκειν. νεκρούς ἢ νεκρὸν ἐρ.ω κατὰ διττὴν σημτ. – α') Ἕλκω, σύρω ἔξω τῆς μάχης φίλου μου τινος πεσόντος τὸ πτῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ ἐχθροί. – β'.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐχθροῦ πεσόντος τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πτῶμα διὰ νὰ τὸ ὑβρίσω, νὰ τὸ στερήσω τὸν ἐνταφιασμόν, ἢ νὰ λάβω λύτρα πολλὰ δι' αὐτό· ὅθεν, Σύρω τὸ κοιντ. σβαρίζω, ὡς ὁ Ἀχιλ. ἔσυρε τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, Ἰλιδ. Ω, 16. Οὕτω καὶ ἐπὶ σκύλων καὶ σαρκοβόρων πτηνῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατασπαράττονται τὰ ἄταφα πτώματα καὶ σύρονται τῶν κακείσε τὰ μέλη των, Ἰλιδ. Λ, 454. Ο, 351. Χ, 67. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώντων, Σύρω, τραβῶ τινα μὲ βίαν που. Ὀδσ. Ι, 91. Ρ, 479. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμτ. Σχίζω, ξεσχίζω, κρημνίζω, συντρίβω περίσσιας πύργων, Ἰλιδ. Μ, 258. μετα γεν. τοῦ πργμ. κλαίοντς ἐρύω τινά= Τραβῶ τινα ἀπὸ τὸ φόρεμα, διὰ νὰ τῷ εἰπῶ τίποτε, νὰ τὸν κάμω προστατικὸν εἰς τι, καὶ τ. τ. Ἰλιδ. Χ, 493. Συμφωνεῖ δὲ ἡ λέξις καθ' ὅλας τὰς κυρίας σημασίας της μὲ τὸ, ἕλκω.

Μέσ. ἐρύομαι, Μλ. – σομαι, ἀρχ. Ἐπι. Μλ. ἐρύεσθαι, Ἰλιδ. Ι, 248. Ξ, 422. Υ, 195. παρβλ. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 136. Ποιητ. εὑρύομαι. Ἕλκω, σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν, πρὸς τὸ μέρος μου, Ὁμ., ἐν πολλοῖς Ὁμκ. χωρίοις ἡ σημσ. τοῦ μέσ. συμπίπτει τῇ τοῦ ἐνργ. ὡς ἐν τῷ «ξίφος, μάχαιραν, δόρ, φάτνιον ἐρύομαι. δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ἐρύομαι κλ. τ. τ. ἐν πᾶσιν αὐτοῖς καὶ τοῖς τοιούτοις ὅμως προτυπακούεται ἡ ἔννοια τοῦ, πρὸς ἐμαυτόν, ἢ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἕλκω τι· τοῦτ' ἔστιν ἵνα μαχαιριοσῶ, ὠφελησῶ αὐτό· πρβλ. Ἰλιδ. Δ, 530. Φ, 200. Ὀδσ. Β, 165. Ἐπὶ κρεάτων καὶ ὀβελῶν, σούβλας, Τραβῶ ἀπὸ τὴν σούβλαν, ξεσουβλίζω τὸ ψητόν· ἐρύσαντο πάντα Τὰ ξεσούβλισαν διὰ νὰ φάγωσι· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐρύομαι τόξοιο τανύζω τὴν κόρδαν, τὸ κοντάρι διὰ νὰ τοξεύσω. Ὀδσ. Φ, 125. ἐρ. νῆας Τραβῶ τὸ καράβι εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀποπλεύσω, καμω πανιά, Ἰλιδ. Ξ, 79. Κατὰ παθ. διάθ. δὲ κειμένου τοῦ ῥήμ. τὸ ἐπὶ τὴν ξηρὰν τράβηγμα τῶν πλοίων σημαίνεται παρ' Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἕλκω, τραβῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, Ὀδσ. Τ, 481. ἔτι δὲ καὶ γεν. τοῦ τόπου. ἡμάχης, χάρμης, ἐρύομαί τινα= Ἐκ τῆς μάχης, ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ πολέμου ἕλκω, σύγαζω τινά, Ἰλιδ. Ε, 456. Β. 161. Ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ μάλιστα χρήσ. νεκύων, νεκρὸν ἐρύομαι, ὥσπερ ἐν τῇ ἐνργ. διαθ. κατὰ διττὴν σημσ. ἐπὶ ἐχθροῦ νεκρῶν, Σύρω, τραβῶ ἁρπάζω, Ἰλιδ. Ξ, 422. Σ, 174. νεκρόν τινι ἐρύομαι Ἁρπάζω ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος τὸν νεκρὸν, τὸν ὁποῖον σύρει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν, Ἰλιδ. Ε, 278. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐπὶ φίλων, Εὐγάλλω τὸν νεκρὸν ἀπὸ τῆς μάχης τὸν τόπον διὰ νὰ μὴ τὸν ἁρπάζουν οἱ ἐχθροί, Ἰλιδ. Υ, 104. Σ, 152. – 2) Ἀπὸ τῆς σημσ. τοῦ ἕλκω, ἁρπάζω τὸν πεσόντα ἐκ τοῦ θορύβου τῆς μάχης, προκύπτει τὸ γενικὸν Σώζω, ἐλευθερόνω, γλυτώνω τινὰ ἀποτινα κίνδυνον. Ἰλιδ. Ε, 344. Λ, 363. Υ, 93. ὅθεν πολλάκις τῷ, σαώσαι συντεταγμένον ὡς ταὐτοσημάντῳ, Ἰλιδ. Κ, 44. Ὀδ. Ξ, 279. Χ, 372. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ αἰχμαλώτων, Λυτρόνω, ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω τινὰ ἀχρυτῷ ἐρύσασθαι Ἰλιδ. Χ, 351. ὅπερ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ Στα3ῶμαι, ζυγίζω μὲ μάλαμα τὸν αἰχμάλωτον, τοῦτ' ἔστι καταβάλλω πολλὰ λύτρα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐξηγοῦσι· Heyne. Ἰλιδ. Τ. 8. σλ. 314. Jac. Ἀν3λ-Παλτ. σλ. 812. –)3) Οὐ σπανίως ὅμως ἐλλείπει ὅλως ἡ σημασία τοῦ, Ἕλκω ἐκ τοῦ κινδύνου τινά, καὶ μένει μόνον ἡ τοῦ Σκέπω, φυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω, βοηθῶ, διαφεντεύω, Ἰλιδ Δ, 186. Κ, 44. Ο, 274. ὅπου καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων πολλάκις εὑρίσκεται, π. χ. ἡ Ἴλιον, ἄστυ ἐρύομαι Ἰλιδ. Ζ, 403. Μ, 434. Σ, 276. πεπρωμένα πόλησς ἐρύεσθαι, Τμ. Δμτ. 152. – 4) Ἀπὸ τοῦ σωζομένου, προστατευομένου ἀντικειμένου ἀντιστρόφως πρὸς τὸ, καθ' οὗ ἡ προστατεία ἐνεργεῖ· ἄρα, Κωλύω, ἐμποδίζω, ἀποκῶ, ἀποτρέπω, κρατῶ ἢ κτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τινος. πούς οἰνοποτὶς ἐρύσατο Κῆρα μέλαιναν Δὲν τὸν ὠφέλησεν ἡ μαντική εἰς τὸ νὰ προβλέψῃ καὶ ἀποτρέψῃ τὸν θάνατόν του, Ἰλιδ. Β, 859. πῆ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο Ἡ ἀσπὶς δὲν ἠμπόδισε τὸ δόρυ, Ἰλιδ. Ε, 538. ὅθεν γενικῶς, Κωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «Διὸς νόον» Ἰλιδ. Θ, 143. Συστέλλω, περιορίζω, ἠχολόνω Ω, 584. ὡς τὸ ἐρύκω. – 5) ἀφ' οὗ ἐξαρτώμεναι παρασημασίαι, Διαφυλάττω, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, φυλάττω. «θύρας» Ὀδσ. Ψ, 229. «δόκοιτινα Γ, 268. Παρατηρῶ, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, Ὀδσ. Π, 463. «δεῦρο σὴν» Διερευνῶ, κατασκοπῶ, ἐξιχνιάζω τὰς βουλὰς τῶν θεῶν, Ὀδσ, Ψ, 82. «ὑρατὸν ἐρύομαι» Ὑρατῶ, φυλάττω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ἀποσιωπῶ, Π, 459. «δέμιστας» Φυλάττω, προσέχω εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δικαίου, διὰ νὰ μὴ γένηται παράβασις, Ἰλιδ. Α, 239. Παθ. «ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν» Ἦτον κεκλεισμένη, ἐφυλάττετο, ἐδίδον προσοχήν, ἠγρύπνουν ἐπ' αὐτήν, Ἡσ. Θγν. 304. ὅθεν, Φυλάττω, τιμῶ, σέβομαι, κατὰ παρεμβεβλημ. ἔννοιαν τῆς ὑπακοῆς· Διατηρῶ, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, φροντίζω περί τινος. «βουλὰς Κρονίωνος ἐρύσασθαι» Ἰλιδ. Φ, 230. Α, 216.

Ἐν τῷ, ἐρύομαι χρῆται ὁ Ποιητ. πολλάκις τῷ κατὰ συγκ. ἀορ. ἐν τοῖς τύποις ἔρυσο, Ἰλιδ. Χ, 507. ἔρυτο καὶ εἴρυτο, ἔρυσθαι καὶ εἴρυσθαι, ἅπερ μὴ συγχυσθῶ τῷ παθ. Πρκμ. εἴρυμαι, καὶ τῷ Ὑπρτ. εἰρύμην. Κατὰ τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λέξ. Ἕλκω, εὑρηται ἅπαξ μόνον ὁ Ἀόρ. οὗτος, Ὀδσ. Χ, 90. πολλάκις ὅμως, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὰς σημσ. Σώζω καὶ παρατηρῶ, φυλάττω, διαφυλάττω — ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ καὶ παρὰ τοῖς τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστος παρασχηματισμός, ῥύομαι, ὅπερ ἴδε, φέρει κυρίως τὴν σημσ. Σώζω.

(Ἐν τῷ ἐρύω καὶ ἐρύομαι, τὸ υ ἐστί καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βρχ. μ' ὅλον ὅτι νεώτεροί τινες, ὡς ὁ Heyne Ἰλιδ. Α, 141. Τμ. 4. σλ. 177. ἠθέλησαν νὰ διακρίνωσι, διὰ μεγάλων δυσχερειῶν τῆς διαφόρου παναγνώσεως καὶ ἀσαφειῶν τῶν ἐννοιῶν, ὅτι ἐν τῇ σημσ. Σώζω ἐστί μακρ. Ἀλλ' ἴνα ἡ μακρὰ ἡ συλλαβὴ αὕτη διπλασιάζεται τὸ σ. ἐρύσσω, εἰρύσσατο καὶ λ. τὸ δὲ φωνῆεν καθ' αὐτὸ μένει βρχ. Ἐν τῷ κατὰ συγκ. Ἀορ. ἐξ ἐναντίας τὸ υ ἐστὶν ἀεὶ μακρ. καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Πρκμ. καὶ Ὑπρτ. βραχ. υ. Μόνον ἐν τῷ εἰρύσατο καὶ εἰρύατο εὑρηται ἡ προπαραλ. καὶ ὡς μακρ. Ἰλιδ. Ξ, 30. 75. Ο, 654. Π, 463. ὁ διωρισμὸς ἄρα τῆς ἐνταυθα μακρότητος καὶ τῆς βραχύτητος αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς χρείας τοῦ μέτρου· ὡσαύτως ἐστὶ μακρ. τὸ υ καὶ ἐν τῷ ῥύομαι πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων μέντοι).

Ἔρφος, τό. Δέρμα, πέτσα, πετσί, τουρκ. τομάρι. Νικηδ. συνήθ. δέ, στερφος καὶ τέρφος.

Ἔρχεται, ἔρχετο, Ἰων. γ'. πλῆ. πρσπ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσττ. παθ. τοῦ εἴργω, ἕργω, Ὁμ., παρ' ᾧ καὶ τὸ ἐέρχετο ἐν χρήσει ἐστί.

* Ἐρχετάομαι. Κλείω, σφαλιῶ τι μέσα που, περικλείω, περιφράττω τι· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ παθ. διαθ. μόνον. ποῖες ἐρχατόωντοι. Ὀδσ. Ξ, 15.

Ἔρχετόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φραγμόν, φράχτην, περίφραγμα· παρὰ τὸ

Ἔρχετος, ὁ (ἕργω) Φραγμός, φράχτης, πλοκός, περίφραγμα· ὡς τὸ ἕρκος, ἀφ' οὗ

Ἐρχθείς, Μτχ. Ἀόρ. α'. παθ. τοῦ εἴργω, ἕργω, Ἰλδ. Φ, 282.

Ἔρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι, Ἀόρ. ἦλυθον· ἀλλ' ἀπὸ Ὁμ. ἦδη καὶ ἤλυθον Ἀττ. συνηθ. ἀφ' οὗ μόνου σχηματίζονται καὶ αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις, Ἀπρμ. ἐλθεῖν, Μτχ. ἐλθών, Πρσττ. ἐλθέ, καὶ τλ. Δωρ. ἦλθον, Ἀπρμφ. ἐλθεῖς, Πρκμ. ἐλήλυθα, ὁ Ποιητ. ὅμως τῷ Ἐπικ. τύπῳ εἰληλουθὼς, ὡς, ε, χρῆται ἀεὶ· ἀφ' οὗ α'. πλῆ. πρτπ. εἰληλούθμεν, Ἰλδ. Ι, 49. Ὀδσ. Γ, 81. Μτχ. εἰληλουθώς· ἅπαξ δὲ καὶ ἐληλουθώς, Ὀδσ. Ο, 81. ἐκ τοῦ Ὑπρσττ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ γ'. ἑνικ. πρτπ. εἰληλούθει, Ἰλδ.

Ἔρχομαι, βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ, ἀπὸ Ὁμ. πάνυ εὔχρηστον· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. κατ' Ἐνστ. ὁρτκ. καὶ Ἀόρ., πρὸς τοὺς ὁποίους εἰώθασι τσηματίζειν, καὶ μάλιστα ἐν συνθέσει, τὸν Ἐνστ. τῶν λοιπῶν Ἐγκλ., τὸν αὐτούτως μὴ Ὁμρκ. Παρτ. ἠρχόμην καὶ τὸν Μέλ. παρὰ τὸ εἶμι. Ἀκριβέστερον δὲ ὁρίζεται ἡ σημσ. τῆς λέξ. διὰ τῶν Προθ. ἡ ἐπιῤῥημάτων οἷς συντάσσεται· πολλάκις ὅμως δηλοῦνται καὶ διὰ τῆς σύνεχείας τοῦ λόγου· αἱ κυριώτεραι σημασίαι τῆς λέξ. εἰσὶ – α'.) Ἔρχομαί που, πρόεσι, πλησιάζω – β') Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πηγαίνω, μισεύω· πολλάκις, παρ' Ὁμ. ἀμφότερα ἐξαιρ. κατὰ πρτττ. ἐγκλ., ὅστις χρῆται αὐτοῖς ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν γενκ. παρακελευστ. σημασίαν τοῦ ἄγε. – γ'.) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω που, εἰς τὴν πατρίδα μου, Ὀδσ. Β, 30. ἀνθ' οὗ χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ τελειοτέρῳ νάω, ἀφ', πάλιν ἐλθεῖν. – 2) Μετὰ αἰτ. εὑρῆται παρ' Ὁμ. συνήθως ἐν ταῖς συντάξεσιν, οἷον. ὁδὸν ἢ κέλευθον ἔρχομαι Πηγαίνω που, Ἰλδ. Α, 151. Ὀδσ. Ι, 262. ἀτηρὴν ὁδὸν ἔρχομαι Ματαίως πηγαίνω που, Ὀδσ. Γ, 316. ὅθεν καὶ ποιητ. ἀγγελίην, καὶ ἐξαίσιον ἔρχομαι Πηγαίνω που ὡς πρέσβυς, ὡς ἀπεσταλμένος, ὡς μηνυτής, τὸ σύνθ. Ἰταλ. μαντατοφόρος, Ἰλδ. Α, 140. Ω, 335. Ὀδσ. Φ, 20. Αἰτιατ. μόνη τοῦ τόπου, ἄνευ προθέσ. εὑρῆται ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. νέρκεσδον κλισίηνδε. Ἰλδ. Α, 322. – β'.) μετὰ γενκ. πεδίοιο ἔρχομαι Πορεύομαι διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλδ. Β, 801. – 3) μετὰ Μτχ. Μέλ. συνταττόμ., τὸ αἴτιον, τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοῦ σημαίνει ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. νέρχομαι οἰκέμενος ἔγχος, ἔρχομαι ὀφομένη Πηγαίνω διὰ νὰ πάρω τὸ ὁρμόν μου, διὰ νὰ ἰδῶ, παρ' Ἡρότ. δὲ, γενικήν, κυρίαν τινὰ βούλησιν, καὶ ἀρχὴν πράξεώς τινος σημαίνει, διὰ τοῦ εὐθ., ἁπλῶς κοινότ. ἐξηγούμενον νέρχομαι ἐρέων, λέξων· εὐθὺς θέλει εἰπῶ, διηγηθῶ. ἁμέσως θέλει ἀρχήσω νὰ εἰπῶ, νὰ λέγω· τὸ Γαλλ. je in' en vais vous dire, ὥστε ἡ ἔννοια τῆς πορείας ἐκλείπει ὅλως ἀπὸ τοῦ ῥήματος· σπανιώτερόν ἐστιν ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει ὁ μετσχ. Ἐνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 100. Β. – β'.) Τοῦ ἔρχεσθαι ἡ περαίνεσθαι ὁ τρόπος διορίζεται ἀκριβέστερον παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ μετχ. ἐνστ. Ἀορ., ἢ Πρκμ. π. χ. ἦλθε θέουσα τὸ κοινότ. Τρεχάτα ἦλθε, Ἰλδ. Λ. 715. καὶ ἄλλχ. ἦλθε περιβλημένος τὸ παρ' ἡμῖν, Ἐπῆρε τὰ ῥοῦχα του, ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυτάξῃ ὀπίσω. Ἰλδ. Η, 150. ἦλθε φθάμενος Ἐπρόφθατε, Ἰλδ. Ψ, 779. ὡς κεχαρισμένος ἦλθοις Ὡς τις ἦλθε τῷ ἀρίστῃ, τοῦ ὁποίου ὁ ἐρχομὸς ἦθελε τῷ εἶναι ἀρεστός, Ὀδσ. Β. 54. Σπανία δὲ ἡ περίφρασις καὶ κάτι νέως ἠχυμμένος ἦλθεν ἀντὶ καὶ κάντι αἰσχυνθεὶς Ἰλδ. Σ, 180. ἆρα τὸ ῥῆμα ἐνταῦθα φέρει τὴν σημτ. τοῦ γίγνεσθαι, ὥπερ ἀνάπαλιν καὶ τοῦτο, ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ἔρχεσθαι κεῖται. Ἰδὲ γίγνομαι, τημ. α'. Ὅθεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθης χρῆσις ἀντὶ τοῦ προχωρεῖν, ἀποβαίνειν. – γ'.) ὁ μετχ. Ἀόρ. ἐλθών, παρεμβάλλεται πολλάκις, διὰ τελειοτέραν δήλωσιν πράξεώς τινος βαθμηδὸν προχωρούσης· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐλλείποντος, ἡ ἔννοια μένει ἀβλαβὴς. νέγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἐμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ἰλδ. Π, 501, 668. Schaef. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1181. – 5) Τρπκ. ἔρχομαι, καθ' ὁποιανδήτινα ἄλλην κίνησιν, μὴ διὰ βαδίσεως γινομένην· νέξ ἄλλης ἔρχομαι Βγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Ζ, 69. ὅθεν πρὸς ἀκριβέστερον διορισμὸν, νπόδεστιν ἔρχομαι Πηγαίνω πεζός, Ὀδσ. Ζ, 40. ἔτι δὲ καὶ νπεζὸς ἦλυθεν Ἦλθε περιπατῶντας· καὶ, διὰ ξηρᾶς ἦλθε. ἀντιθ. τῷ διὰ θαλάσσης, Ὀδσ. Β, 265. Ἐπὶ πτήσεως, πετάσματος, τῶν πτηνῶν, Ἰλδ. Ρ, 758. καὶ τῶν μελισσῶν, Β, 89. – β'.) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μὴ αὐτοκινήτων καὶ ἀψύχων σωμάτων, ἐξαιρ. Ἐπὶ κατὰ φύσιν συμβεβηκότων, φυσικῶν φαινομένων· ἐπὶ ῥοῆς, τρεξίματος, ποταμῶν εἴς τι μέρος. Ἰλδ. Ε, 91. Ἐπὶ ἐνσκήψεως, ἐξαίφνα ἐρχομοῦ, καταιγίδος, ἀνεμοζάλης, κακοκαιρίας, τὸ συνηθ. φορτοῦνας. Ὀδσ. Μ, 288. Ἰλδ. Ι, 6. Ἐπὶ ἀνατολῆς ἄστέρων. Ὀδσ. Ν, 94. Ἐπὶ συνεχείας, συνεχίσματος. Ἰλδ. Δ, 276. Π, 364. Ἐπὶ ἐγγίτεως τῆς νυκτὸς καὶ τῆς σκοτίας, Ἰλδ. Ξ, 78. Ω. 351. Ἐπὶ χρονικῆς περιόδου πέτος ἦλθεν Ἦλθεν ὁ χρόνος· πολλαχ. ἐν Ὀδσ. Ἐπὶ τῶν τεττάρων καιρῶν τοῦ ἔτους· Λ, 192. Ἐπὶ Μοίρας, Εἱμαρμένης, συμβεβηκότων, περιστάσεων, ἀνάγκων, δυστυχιῶν. κακὸν ἦλθεν· πολλαχ. παρ' Ὁμ. ὡσαύτως καὶ ὑγιὲς, ὑγιὲς, ἦλθεν Ὀδσ. Λ, 135. Ν, 60. Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων. πάχος, ἵμερος ἀπὸ πραπίδων ἦλθεν Λύτη, πόθος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἐξέλειφε, Ἰλδ. Χ, 43. Ω, 514. ὁμοίως καὶ ὑγιὲς ἔρχεται ἄλλην Ἐκλείπει, πηγαίνει ἄλλου, τὸ χάνω ἐγὼ, Ἰλδ. Α, 120. καὶ ἀνάπαλιν, στὸν ὁ αἷμα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰὼν Ἡ φρονή ἤλθεν εἰς τὰ ὠτία, εἰς τ' αὐτιά του, Ἰλδ. Κ, 149 ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. κΚύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος Ἐμβήκεν εἰς τὰ μυαλὰ του, τοῦ ἐζάλισε τὸν νοῦν, Ὀδσ. Ι, 362. πρβλ. 453. νόμος ἦλθε μάχης Συνῆλθε, ἡνώθη, ἄρχισε, Ν, 337. αἷμα κατὰ στόμα ἦλθεν Ἐμβήκεν εἰς τὸ στόμα του, ἐγέμισε τὸ στόματον αἷμα, Ὀδσ. Σ, 97. πρβλ. Χ, 18. Ἐξαιρ. πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς αἰχμῆς ὁράτος, μύτης τοῦ κονταριοῦ, ἦλθε διὰ πρὸ ἦλυθεν Διεπέρασε, διετρύπησε, ἦλθ' αὐχένος, δ' ἀσπίδος καὶ λ. τ. τ. νύπερ ὤμου ἦλυθεν. Πέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον. Ἐπὶ πιπτόντων βαρέων ὑλῶν. Ἰλδ. Ω, 82. Ἐπὶ πλεόντων πλοίων, Ὀδσ. Ξ, 334. Ἰλδ. Ο, 549. καὶ ἀλλαχοῦ νόφρα καὶ δῶρα ἔῃσιν Ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθουν, νὰ τὰ φέρωσι, Ἰλδ. Τ, 191. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἐπὶ χρημάτων, ἀσπρων, ὅσα ἔρχονται δίδονται εἰς τὰς χεῖρας τινος. Ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν, τὰ ὁποῖα παρατίθενται, βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· ἐπὶ δρεπάνης, δρεπάνι, ἡ ὁποία κόπτει τὰ γεννήματα· κλ. τ. τ. Valck. ἐν Ἱππ. 70. – 6) Φράσεις μεθομηρικαί, – α') εἰς λόγους ἔρχομαί τινι Ὁμιλῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν μέ τινα· ἔτι δὲ καὶ πορεύομαι, ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα, διὰ νὰ ὁμιλήσω μετ' αὐτοῦ, Ἡρότ. 6, 86, 1. ἐν γένει, Ὁμιλῶ μέ τινα. – β'.) πρὶ πᾶν ἔρχομαι Κάμνω ὅλα τὰ δυνατά, μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον εἰς τὸ νὰ κατορθώσω τίποτε, Ξνφ. παρά μιᾶς ἔρχομαι μετὰ ἐπιφερομένου ἀπρμφ. Ἐγγίζω, κοντεύω, εἶμαι κοντὰ, ὀλίγου λείπει εἰς τὸ νὰ κάμω, τελειώσω, μεταχειρισθῶ τι. – γ'.) μετὰ τῆς διὰ συνταττομένου, κατ' ἐπίτασιν σημτ. ῥήματός τινος περιφραστικῶς ἐκφέρει, π. χ. πρὸς τινος ἔρχομαί τινι Πράττω μεταχειρίζομαί τι ἐναντίον τινός· πρὸς μάχης τινὶ ἔρχομαι ἀντὶ μάχομαί τινι· πρὸς πολέμου ἔρχομαι ἀντὶ Πολεμῶ, ὀρχίζω πόλεμόν μέ τινα. πρὸς φιλίας τινὶ ἔρχομαι ἀντὶ Φιλῶ, ἀγαπῶ τινα. πρὸς πείρας ἔρχομαι, ἀντὶ Πειρῶμαι, δοκιμάζω τι, κάμνω δοκιμὴν εἰς ἢ μέ τίποτε. πρὸς φόνου, διὰ πυρὸς ἔρχ. ἀντὶ Φονεύω, καίω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι, καὶ λ. τ. τ. Valck ἐν Φοιν. 482. Br. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 773. πρὸς διὰ παντὸς τῶν καλῶν ἐληλυθότες νΟἱ ὄντως ἐνάρετοι, ἀγαθοί, ὅσοι ἐπλήρωσαν, ἔκαμαν ὅλα τὰ καθήκοντά των, Ξνφ. παρβλ. εἶμι. — δ'.) πέρχομαι παρὰ τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν ἄνδρα Κοσμιώτερα ἐκφράσεις ἐπὶ συγκοιμήσεως, Ἡρότ. — ε'.) Ἐφορμῶ, ὁρμῶ, κινοῦμαι βιαίως κατά τινος· μετὰ γεν. κακοβούλων ἐπαλξέων λιθὰς ἔρχεται. Αἰσχλ. Θιβ. 143.

* Ἐρχομενός, ὁ, καὶ ἡ. Krüger ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 2, 5, 37. Poppo preleg. ad Thuc. cap. 8. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 134. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ὀρχομενοῦ, ἀποδεικνυμένη ἴσως παρ' Ἡσθ. λφ. 15. ἐκ τῶν Σχλ. Ἀραθ. Φαιν. 45. παρβλ. Osann syll. inscr. 4. inscr. 66.

Ἔρψις, εως, ἡ (ἕρπω). Τὸ νὰ ἕρπῃ, σύρηται τὶ ἤτις κατὰ γῆς, κοιλοσύρηται· κοιλοπόρσιμον.

* Ἔρω, Ἔπκ. κατ' ἀποκπ. δοτκ. τοῦ Ἔρως, ἀντὶ ἐρωτι, Ὀδσ. Σ, 212. πρβλ. γέλως.

Ἐρῶ, ἀντὶ εἴρω, Συνάπτω, συνείρω, ἁρμαθίζω, ῥαμματίζω, συνδένω, κομποδένω· ἄνευ παραδείγματος ὅμως.

Ἐρῶ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἐρέω. Θέλει εἰπῶ, θέλω νὰ λέγω. Μλ. τοῦ εἰπεῖν· πρὸς ὧ τὰ ἀπὸ τοῦ πρωτ. ῥέω, Παρκμ. εἰρηκα, παθ. εἴρημαι. Ἀόρ. παθ. ἐῤῥήθην καὶ ἐῤῥέθην· ὁ Bekker ὅμως ἐκ Πλάτ. ἐγραψε παντχοῦ ἐῤῥήθην, ὅπερ καὶ παντχοῦ ὀρθτρ. χρίνεται. Ἀπρμφ. ῥηθῆναι κοινῶς, οὐκ Ἀττ., εἰρῆσθαι καὶ εἰρέθην, Παθ. Μελ. εἰρήσομαι. Ὁμηρικὰ δὲ εἰσὶ Μλ. ἐρέω, ἀμφοτ. οἱ Παρκ., ὁ μετχ. Ἀόρ. ῥηθείς, τοῦτο δὲν μόνον ἐν τῇ συντξ. πρὸ ῥηθέντι δικαίῳ Ὀδσ. Ἐπὶ τῷ ἀκριβῶς διασαφισθέντι δικαίῳ· καὶ ὁ παθ. Μλ. — Ἔρω ἐνεστ. οὐχ εὑρηται· ἀλλ' Ὁμ. χρῆται τῷ εἴρω καὶ εἴρομαι κατὰ σημτ. ἐνεστ. οἱ δ' Ἀττ. χρῶνται τῷ φημί.

1) Θέλει λαλήτω, ὁμιλήσω, εἰπῶ· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. καὶ δοτκ. τοῦ πρτπ. Ὁμ. οὐδὲ πάλιν ἐρέειν Δὲν θέλει ἀντιλέξει, ἀντείπεῖ, ἐναντιωθεῖ, Ἰλδ. Ι, 56. — 2) Θέλει ἀναγγέλω, μηνύτω δηλοποιήτω τι, εἰδησίν τινα πέπος, ἀγγελίην ἐρῶ Ἰλδ. Α, 419. Ξ, 355. Ἐν Ὀδσ. πολλάκις καὶ ἐν Ἰλδ. ἐπὶ τῆς Ἠοῦς νΖηνὶ φόως ἐρέουσα ὄβριμον, Θέλει ὑποσχεθῶ, Ἡρδ. 6, 23. Schaef. παρὶ Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 33. — 3) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, αὐτὶ τοῦ ἐρέομαι, ἅπαξ μόνον ἡ δὶς παρ' Ὁμ., ὅπου ὅμως μὴ συγχύσῃ τῷ ἐνεστ. ὁ μελ. ἐρέω· ἰδὲ ἔρομαι. (ἀπὸ τούτου τοῦ πρωτ. ἐρῶ, προκύπτει, πλὴν τοῦ εἴρω, ἐρεείνω, ἔρομαι, ἐρωτάω, βαθείως τὸ ἐρευνάω· πιθανῶς δὲ καὶ τὸ εὑρίσκω, εὑρεῖν· ἄπερ, ὡς περ καὶ τὸ ῥῆμα, ῥῆτις, ῥήτωρ, καὶ λ. ἀπὸ τοῦ πιθ. Πρμ.)

Ἐρωδιός, ὁ. Τὸ πτηνὸν ἐρωδιός, ῥωδιός, Ἰλδ. Κ, 274. ὅπου πρὸς τὰ δεξιὰ πετῶν ὡς αἴτιος ἀγγελίας προμηνυτὴς ἐμφαίνεται.

Ἐρωέω, Μ. -ήσω. Ἐπὶ ξευστῶν, Ῥέει, τρέχει, χύνεται, τρέχει μὲ ὁρμήν, ἀναβρύει, χύνεται μὲ ὑπερβολήν· παίμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ Ἰλιάδ. Α, 303. Ὀδυσ. Π, 441. Ἡ τούτοις συνεχομένη γενικωτέρα σημασ. παντοιόπροπος βιαίας, ὁρμητικῆς κινήσεως, πηδήματος, παλμοῦ, βολῆς, ῥιπίσματος, ὁρμῆς ἐν γένει, εὑρίσκεται ἐπὶ μόνον ἐν τῷ οὐσιαστ. ἐρωή, ἐν τῷ ῥήματι δὲ διατηρήθη μόνον ἡ τῆς ἐλαφρᾶς, ταχείας πρὸς τὰ ὀπίσω κινήσεως· ὅθεν 2) Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἐπιστρέφω, παύω τοῦ νὰ κάμνω τι· μετὰ γεν. πολέμοιο, χάρμης ἐρωέων Ἰλιάδ. Ν. 776. Π, 101. Ρ, 422. Τ, 170. ἡμαρτοῖον Ὑμν. Δρτρ. 302. καὶ μετ' ἀκριβεστέρας δηλώσεως τῆς εἰς τὰ ὀπίσω κινήσεως ἠρώησαν ὀπίσω Ἐτραβήχθησαν, ἐπήδησαν ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ψ, 433. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ νηὸς οὔποτ' ἐρωεῖ Τὸ σύνηθες δὲν ἐλλείπει ποτὲ ἀπὸ τὸν σκόπελον, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ· ὥστε τὸ, σκοπέλου πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, Ὀδυσ. Μ, 75. Ἔτι δὲ καὶ καιρικῶς, παύω ἀπό τι· νῦν νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώειν· Πήγαινε τώρα εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν καὶ μὴ παραιτηθῇς, μὴ παύσῃς, μὴ θελήσῃς νὰ τραβηχθῇς ὀπίσω δηλ. τοῦ ἐλθεῖν κατὰ λαόν, Ἰλιάδ. Β, 379 ὥστε καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τὸ ῥῆμα δὲν ἐπιδέχεται ἰδιαιτέραν τινὰ ἀπόλυτον χρῆσιν· ὁ Θκρτ. 13, 74 ἀντὶ τῆς γεν. τίθησι τὴν Αἰτ. καὶ οὕτω χρῆται αὐτῷ ὅλως κατὰ μεταβ. σημασ. Καταλείπω, ἀφίνω· οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργὼ ἰδὲ ἔτι καὶ 24, 99. αὐτόθι· ἠφῶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον Τειρεσίαο περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Kiessling φανῶς ἔκρινε — 3) μεταβτ. Ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἐμποδίζω τι ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμήν, τὴν κίνησίν τινος πεσσόμενον ἀπὸ νηῶν. Ἰλιάδ. Ν. 57. παρ' Ὅμ. τοῦτο μόνον τὸ παράδειγμα ἅπαξ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δὲ εὑρηται πλείονα· (Ηρωτότ. ἐστι τὸ Ῥ ω, κατὰ σημασ. δὲ συγγ. τῷ ῥώομαι ἀναμφιβόλως, τῷ ἐρύω, ἐρύκω ὅμως πάνυ ἀπεικότως).

Ἐρωή, ἡ. Παλαιόθεν ὁρμητική, βιαία κίνησις· παρ' Ὅμ. ἐξαίρ. ἠδουρὸς ἐρωῆς, Ἡ βολὴ τὸ βέλημον τοῦ κοντοφόρου, ἢ διὰ τοῦ ῥιπίσματος βιαία κίνησίς του, Ἰλιάδ. Δ, 357. Ο, 353. Ἔτι δὲ καὶ ἠερωὴ βελέων, « Δ, 542. Ρ, 567. ἠλείπετο δουρὸς ἐρωήν Ἔμειναν ὀπίσω βολὴν δόρατος, τὸ κοιτ. παρ' ἡμῖν, Μίαν τουφεκιὰν τόπον. Ψ, 526. πρβλ. Φ, 251. ὅθεν ἡ Ῥώμη, ἡ ῥοπή, ἡ ὁρμή, ἡ βιαία φορὰ παντοσόπροπε ῥιπτομένου, σφενδονιζομένου σώματος. Τρπκ. καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ἠλιμηγόρες ἐρωῆ Ἡ κίνησις τοῦ λιχνιστοῦ ἐν ᾧ λικμᾷ, λιχνίζει, Ἰλιάδ. Ν, 590. ναύδρομε ἐρωῆ Ἡ ὁρμή, ἡ σύναξις τοῦ ναυτ. Γ, 62. πρβλ. Ξ, 558. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Κλίσις, ψυχικὴ ὁρμή, πόθος, ἐπιθυμία — 2) Ὑποχώρησις, παῦσις, κατάπαυσις, ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ἐρωὴ πολέμοιο Ἰλιάδ. Ξ, 302. Ρ, 761. Αὐτὴ ἡ σημασία, τῇ πρώτῃ τοῦ ῥήματος ἐκδεκτέρου ἐναντία, ἐξηγεῖται ῥᾳδίως ἐκ τῆς 2 σημασ. τοῦ ῥημ. ἐρωέω. Ἐν Ὀδυσ. οὐχ εὑρηται παρ' ἡμῖν λέξις.

Ἐρωμανέω, Μλ -ήσω· Μαίνομαι, τρελλαίνομαι ἀπὸ ἀγάπην, εἶμαι ἐρωτευμένος, ὥστε κοντεύω νὰ τρελλαθῶ, ἢ ὡς λυσσασμένος παρὰ τὸ

Ἐρωμανής, ὁ, ἡ (ἔρως, μαίνομαι). Ὅστις μαίνεται, λουλαίνεται διὰ ἔρωτα, εἶναι μὲ μανίαν, λύσσαν, ἐρωτευμένος, Ἐπῤῥ. ἐρωμανῶς, ἀφ' οὗ

Ἐρωμανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνηται, τρελλαίνηταί τις ἀπὸ τὸν ἔρωτα, νὰ ἀγαπᾷ ὡς λυσσασμένος. ἔρωτος μανία, λύσσα.

Ἐρωμένιον, τὸ. Ἀγαπίτσα, ἐρωτάκι. Ἀντιφ. Μακ. ἐπιτ. 4. Ὑπὸ πρστ. τοῦ

* Ἐρωμένος, ὁ· ἐρωμένη ἡ. Μτχ. παθ. ἐνεστ. τοῦ ἐράω. Ἐραστής, ἐρασμία· ἀγαπητικός, ἀγαπητικιά.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Τὴν ἐτυμολ. δοτκ. ἔρῳ ἢ τὴν κατ' ἀποκοπ. ἔρω, ἀντὶ ἔρωτι, κατέστησεν ὁ Wolf ἐν Ἰλιάδ. Σ, 212. οἱ μετέπειτα ποιητ. χρῶνται καὶ τῇ αἰτ. ἔρων ἀντὶ ἔρωτα, Jac. Ἀνθολ. Πλατ, σελ. 559. παρβλ. γέλως· ἀρχαιότερος Ἑπικ. μόνον τύπος, ἔρος, Ἔρωτας, ἀγάπη, ἐν Ἰλιάδ. ἐν τῇ φράσει μόνον νέρως φρένας ἀμφεκάλυψεν· Ἔσελξε, κατεκυρίευσε τὴν καρδίαν του, Γ, 442. Ξ, 294. ἐν Ὀδυσ. δὲ ἅπαξ μόνον νέρω ὁ ἄρα θυμὸν ἐθέλχθην· παρ' Ὅμ. αἱ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀφροδισιασμοῦ ἐπιθυμίας. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐν γένει, Πόθος, ἔφεσις, κλίσις, εὐχή, ἐπιθυμία, χαρά, ἡδονή, Σφκλ. Αἰ. 693. Πλτ. νέρωτες Σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, ἐξαίρ. ἀγάπης ἀφροδισιακῆς. Τὴν αἰτίαν ἐτυμολ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, ἐρῳμένως ῥωσθεῖσα ἐπιθυμία, ἰδὲ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 238. C. — 2) ὡς κύριον ὄνομ. Ὁ Ἔρως, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ' οὗ

Ἐρωτάριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρως, Ἐρωτάκι, ἀγαπίτσα· ὁ μικρὸς θεὸς τῆς ἀπάτης.

Ἐρωτάω, Μλ -ήσω. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ μάθω, ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτ. Ἀριστφ. Ἀχ. 649. τινά τι. Παρ' Ἀττ. τὸ εὐχρηστότερον ῥῆμα κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ λαμβάνει πάντας τοὺς ἐλλείποντας χρόνους παρὰ τὸ ἐρομαι, ὅπερ ἰδέ — 2) Μετεχειρίζομαι προβλήματα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου μετά τινος· ὁ ἐστὶ προβαλλω τι εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μοὶ ἀποκριθῇ καὶ ἐκ τῶν ἀποριτσιῶν του συνάγω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὡς ἔκαμνεν ὁ Σωκράτης· ἔτι δὲ καὶ συνερωτάω, ἀφ' οὗ

Ἐρώτημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἠρώτησέ τις τινα, ἢ προβαλλομένη ἐρώτησις· ἀφ' οὗ

Ἐρωτηματίζω, Μλ -ίσω. Διατάττω τὰς εἰς ἀπόδειξιν ἀνηκούσας γνώμας, ὥστε νὰ δύνηται ὁ διαλεκτικὸς νὰ τὰς προβάλλῃ μετέπειτα εἰς ἄλλον τινὰ καὶ νὰ τὸν ἀιερωτᾷ, ἐξετάζῃ. Ἀρστ.

Ἐρωτηματικός, κή, κόν. Ὅ,τι προβάλλεται ἢ εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἐρωτήσεις· ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐρώτησιν, πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἐρωτήσεων· Ἐπῤῥ. ἐρωτηματικῶς.

Ἐρωτημάτιον, τὸ. Ὑποκορτ. τοῦ ἐρώτημα, Μικρὸν σύντομον ἐρώτημα.

Ἐρώτησις, ως, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐρωτᾷ τις τινα διά τίποτε. μετὰ γεν. τοῦ πργμτ. περὶ οὗ ἡ ἐρώτησις, Πλάτ. Θεαί. σελ. 147. C

Ἐρωτητέον, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ ἐρωτάω. Πρέπει νὰ ἐρωτᾷ, νὰ ἐρωτήσῃ τις, κλ.

Ἐρωτικός, ἡ, ὁν. Ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ ἐρωτικῶς. ὡς τὸ ἐρωτική.

Ἐρωτιάω, Μλ -άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, πάσχω διὰ ἔρωτα, ἔχω κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐρωτιδεύς, έως, ὁ. Μικρὸς ἔρωτας, ὡς κύρ. ὄνομ. Ἐρωτάκης, Ἐρωτόπουλος· παρὰ τὸ Ἔρως, ὡς τὸ λαγιδεὺς παρὰ τὰ λαγώς. Ἀνακρ., πλησιόστ. Ἐρωτιδεῖς, Ἐρωτάκια, Ἐρωτόπουλα.

Ἐρωτίδια, τὰ Ὑπαιθρομ. ἱερὰ, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἔρωτος.

Ἐρωτίζω = ἐρωτάω Γραμμτ.

Ἐρωτικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔρωτα, ἀγάπην· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα, ἀγαπᾷ, εἶναι ἐρωτευμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος· ὅστις εἶναι ἐραστὴς πράγματός τινος, ἀγαπᾷ τι, τῷ ἀρέσκει τίποτε, ἔχει πόθον, ὄρεξιν διά τίποτε· περί τι καὶ πρός τι. Ὅ,τι πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἔρωτος, π. χ. ἐρωτ. μέλη, Ἄσματα, τραγούδια τῆς ἀγάπης, ἐρωτ. λόγοι καὶ λ. τ. τ. Ὅσα διεγείρουσιν εἰς ἔρωτα. Ἐπῤῥ. ἐρωτικῶς· ὅθεν ἐρωτικῶς ἔχω τινός· Ἔχω μεγάλην κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπῶ τι καταπολλά.

Ἐρώτιον, τὸ. Ὑποκορτ. τοῦ Ἔρως. ὡς τὸ ἐρωτάριον.

Ἐρωτίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορτ. τοῦ ἐρασμία, Ἀγαπητική, ἀγαπητικούλα, ἀγαπητικίτσα· Θκρτ. ζ, 59. — 2) ὡς Ἐπίθ. ἠερωτίδες νῆσοι· Νῆσοι, νησιὰ τοῦ Ἔρωτος· Ἐρωμένη, ἀγαπητική, ἢ ἀγαπητή· Ανακλ. 2, 153.

* Ἐρωτόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πληγωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ἐρωτευμένος· Εὐστθ. Ἔρωτ.

Ἐρωτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει περὶ ἔρωτος, ἢ τὰ συμβεβηκότα ἐρωτευμένων. Ἀνάλεκτ. Α, 38 (ε).

Ἐρωτόδεσμος, ὁ. Ὁ δεσμὸς τοῦ ἔρωτος. Νικήτ. Χρον. Ε', 5.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκαλος). Διδάσκαλος, διδασκάλισσα τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης.

Ἐρωτόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις εἶναι κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἀγάπην, ἀφ' οὗ

Ἐρωτολησία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις κυριευμένος ἢ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Ἐρωτομανέω, Μλ -ήσω = ἐρωμανέω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος μὲ ὑπερβολήν.

Ἐρωτομανής, ὁ, ἡ = ἐρωμανής. Ὅστις τρελλαίνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶναι ὑπὲρ λόγον, μὲ ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.

Ἐρωτομανία, ἡ = ἐρωμανία. Τὸ νὰ εἶναί τις ὡς τρελλὸς διὰ τὸν ἔρωτα· ὑπερβολικὸς ἔρως.

Ἐρωτοπαίγνιον, τό (παίγνιον). Παιγνίδι τοῦ ἔρωτος· τραγῳδ. ἐρωτικόν. Γέλλιος Β. 21.

Ἐρωτοπλάνος, ο, ἡ (πλανάω) Ὅ,τι ἀπατᾷ πλανᾷ τὴν ἀγάπην, ἀπομακρύνει τὸν ἔρωτα. — 2) Ὅ,τι ἀποπλανᾷ, σύρει τινὰ εἰς ἔρωτα· ἠρωτοπλάνος φθόγγος. Μελέαγρ. 112 (ξ).

Ἐρωτοπλοέω, Μλ -ήσω (πλέω, πλόος). Πλέω, ταξιδεύω εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος· ὁ ἐστὶν, εἶμαι ἐρωτευμένος· κολυμβῶ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος, τὸ κοιν. εἶμαι ἐρωτευμένος ἴσως εἰς τ' αὐτιά. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 69.

Ἐρωτοποιέω, (ποιέω). Παρακινῶ, διεγείρω εἰς ἔρωτα. Ἰουστίν. Μάρτ. Ἀπολογ.

Ἐρωτοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ἔρωτα, ἀγάπην.

Ἐρωτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅ,τι τρέφει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπην. Ορφ. Αργ. 476 καὶ 886.

Ἐρωτύλος, ὁ. Ἐρωμένος, ποθητός, ἀγαπητικός. Θεόκριτ. Γ', 7. Ἀνάλεκτ. Γ, 106. — 2) ὡς ἐπίθ. ἠερωτύλα ἀείδων. Ψάλλω τραγῳδῶ ἐρωτικὰ ᾄσματα, τραγῳδῶ τὴν ἀγάπην, Δωρικ. λέξ. Βίων. (υ).

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Σ.

Ἐς, Ἰωνικῶς καὶ πάλαι Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς, Εἰς ἣν ἰδέ· ὡσαύτως ζητήσω καὶ πάντα τὰ τῷ Ἐς σύνθετα εἰς τὰ τῇ Εἰς· ἐναντία δὲ μόνον τὰ Ὁμηρικὰ σημειοῦνται.

Ἐς, Προστακτ. Ἀόρ. β'. τοῦ, Ἵημι, ὡς τὰ ἄνω, μέσ.

* Ἐσαγγελεύς, ὁ. ἀντὶ εἰσαγγελεύς. Ἡρόδ.

* Ἐσαγγέλλω, ἀντὶ εἰσαγγέλλω. Ἡρόδ.

* Ἐσαγείρω, ἀντὶ εἰσαγείρω, παρ' Ὅμ. μόνον τὸ γ. πρσπ. Παρατ. ἐσαγείρετο, καὶ τὸ γ. μέσ. ἀορ. ἐσαγείρατο.

* Ἐσάγω, ἀντὶ εἰσάγω, Ἰλιάδ. Ζ, 252. καὶ Ἡρόδ.

* Ἐσαεί, Ἐπῤῥ. (αἰέν). Διὰ παντός.

* Ἐσακοντίζω, ἀντὶ εἰσακοντίζω. Ἡρόδ.

Ἐσαθρέω, ἀντὶ εἰσαθρέω, Ἰλιάδ. Γ, 450.

*Ἐσακούω, ἀντὶ εἰσακούω, Ἰλ. Θ, 97. καὶ Ἡρόδ.

*Ἔσἄλτο, γ'. ἐνε. πρτπ. κατὰ συγκ. Ἀορ. β'. τοῦ εἰσάλομαι, ἀντὶ ἐσάλετο, Ἰλ. Μ, 466. Ν, 679.

*Ἔσαν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦσαν, παρὰ τὸ εἰμί, Ὅμ.

Ἐσανδρόω, = ἐπανδρόω, ἀμφβ.

*Ἐσάντα, ἀντὶ εἰσαντα, Ὅμ.

*Ἔσάπαξ, Ἐπῤῥ. (ἅπας). Διὰ μίαν φοράν, Ἡρόδ.

*Ἐσάπην, Παθ. Ἀόρ. β'. τοῦ σήπω.

*Ἐσαπιχνέομαι, Ἰων. ἀντὶ εἰσαφικνέομαι. Ἡρόδ. 1, 1.

*Ἐσαράσσω, ἀντὶ εἰσαράσσω. Ἡρόδ.

Ἐσάρτι, Ἐπίρ. ἀντὶ, εἰς ἄρτι, Ἕως τώρα, νεωτέρα λέξ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 21.

Ἐσαρτίζω, Εἰσαρμόζω, βάλλω τι μέσα, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα καὶ τὸ ἁρμόζω εἰς αὐτά.

*Ἐσαύριον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς αὔριον, Ἀρτεμ. Ἱππ. 666.

Ἐσαφάζω, ἐσαφάσσω, ἐσαφάω, τὸν δάκτυλον, ἢ τῷ δακτύλῳ, Βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἴς τι καὶ δοκιμάζω, ψηλαφῶν τοιουτοτρόπως τὸ ἴσω. Ἱπποκρ. Ἰδὲ ἀφάζω, καὶ ἀφασσάω.

*Ἐσάχρι, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς ἄχρι. Ἕως, ἕως οὗ, ἕως εἰς· μετὰ γεν.

*Ἐςβαίνω, ἀντὶ εἰςβαίνω, Ὅμ.

*Ἐςβάλλω, ἀντὶ εἰςβάλλω, Ἡρόδ.

*Ἐςβη, γ'. ἐνε. πρτπ. ἐνργ. Ἀορ. β'. τοῦ σβέννυμι, κατ' ἀμετβ. σημ. Ὅμ.

*Ἐςβιβάζω, ἀντὶ εἰςβιβάζω, Ἡρόδ.

*Ἐςβολή, ἀντὶ εἰςβολή, Ἡρόδ.

*Ἐςδέχομαι, ἀντὶ εἰςδέχομαι, Ἡρόδ.

*Ἐςδίδωμι, ἀντὶ εἰςδίδωμι, Ἡρόδ.

*Ἐςδύομαι (εἰςδύω). Ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα εἴς τι· μετὰ αἰτ. πακοντιστύω, Ἰλ. Ψ, 622.

*Ἐςδύω, ἀντὶ εἰςδύω, Ἡρόδ

*Ἐσέδρακον, ες, ε, Ἀόρ. β'. τοῦ εἰςέρχομαι, Ὅμ.

*Ἔσειμι, ἀντὶ εἴσειμι, Ἡρόδ.

*Ἐσελεύσομαι, Μλ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὀδσ. Α, 88.

*Ἐσελθεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὅμ.

*Ἐσεμάσσατο, ἰδὲ εἰςμάομαι, Ἰλ.

Ἐσένης, ἐσένην, ἐσένας, ἰδὲ ἕνη.

*Ἐσέπτατο, γ'. ἐνε. πρτπ. μέσ. Ἀορ. β'. τοῦ εἰςίπταμαι.

*Ἐσέργνυμι, Ἰων. ἀντὶ εἰσείργω. Περικλείω, περιφράττειν, Ἡρόδ. 2. 86.

*Ἐσέρχομαι, ἰδὲ εἰσέρχομαι, Ὅμ.

*Ἐσεσάχατο, γ'. πλθ. πρτπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ σάττω.

*Ἔσευα, Ἐπκ. ἔσσευα, ἐνργ. ἀ. ἀόρ. τοῦ σεύω.

*Ἐσέχυντο, γ'. πλθ. πρτπ. κατὰ συγκ. ἀορ. παθ. τοῦ εἰςχέω, Ἐχύθησαν μέσα, ἐχώθησαν, ἔτρεξαν ἀγεληδὸν μέσα, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Μ, 417. Τ, 610.

*Ἐσέχω, ἀντὶ εἰσέχω, Ἡρόδ.

*Ἐσηθέω, ἀντὶ εἰσηθέω, Ἡρόδ.

*Ἐσήλατο, γ'. πλθ. πρτπ. μέσ. Ἀορ. ἀ του εἰσάλλομαι, Ἰλδ.

*Ἐσηλυσίη, ἡ = εἰσήλυσις.

*Ἔσθαι, Ἀπρμ. μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι, καὶ Ἀπρμ. παθ. Παρκμ. τοῦ ἕννυμι.

Ἐσθέω (ἐσθής). Ἐνδύω τινά. Παθ. καὶ μέσ. Ἐνδύομαι· συνήθ. κατὰ Πρκμ. ἠέσθημαί τεω Εἶμαι ἐνδυμένος μέ τι, ἔχω ἐνδυμένον τίποτε· ἠεσθῆτα ἐσθημένος, Ἔχω ἐνδυμένον φόρεμα, Ἡρόδ. 6, 112. ἀφ' οὗ

Ἔσθημα, ατος, τό. ποιητ. Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐνδυμασιά.

*Ἔσθην, γ'. ἐνλ. πρτπ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ ἕννυμι, Ἰλδ. Σ, 517.

Ἐσθής, ῆτος, ἡ. Ἱμάτιον, ἔνδυμα, φόρεμα, Ὀδσ. ὅπου περιληπτικῶς κεῖται, ἱματισμός, φορεσία, ἐνδυματικὸ σπανιώτ. ἐπὶ ἑνὸς φορέματος μόνου. Ἔτι δὲ καὶ ἐπικ. Οἱ τάπητες, τὸ τουρκικὸ κελλίμι, σπασιατάδες, μὲ τοὺς ὁποίους ἡτοίμαζον στρῶμα εἰς ὕπνον, Ὀδσ. Ψ, 290. (παρὰ τὸ ἕννυμι, ἔσθην, ὥστε κατ' ἀκριβῆ ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται ἐσθής, ἰδὲ καὶ ἔσθος).

Ἐσθησάτις, εως, ἡ. Φορεσιά, ἐνδυμασιά· παρὰ τὸ ἐσθέω.

Ἐσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι· παρὰ τὸ ἐσθίω, Κτσ. εἰμὴ γραπτέον ἔσθησις.

Ἐσθίω, κατ' ἐπίσ. τύπος τοῦ ἔδω, Τρώγω, καταβιβρώσκω, καταπρώγω· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. πεπτέμεν καὶ πιέμενα συντεταγμ. Β, 305. Φ, 69. Τρπκ. πάντας πῦρ ἐσθίειν Ὅλους καταναλίσκει καταπρώγει ἡ φωτιά, Ἰλδ. Ψ, 182. λοιπὸς ἐσθίεται Καταβιβρώσκεται δὲ ἀσωτείας, Ὀδσ. Δ, 3, 18. ὄδειν, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. Διαφθείρω, σπαταλῶ, καταξοδίζω τὴν περιουσίαν μου (πλὴν τοῦ Ἐνστ. μόνον κατὰ Παρτ. ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. παρβλ. ἔσθω καὶ φαγεῖν) (– υ –).

Ἐσθλοδότης ου, ὁ. Ἐπκ. ἐσθλοδότις, τιδος, ἡ (ἐσθλὸς δίδωμι). Χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει τὰ καλὰ πράγματα. Συγκ.

Ἐσθλός, λή, λόν. Χρηστός, καλὸς καὶ ἀγαθός, εὐγενής, τίμιος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, δυνατός· ἐν γένει, ὡς τὸ ἀγαθός, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρήται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χοιροβοσκῶν, Ὀδσ. Π, 557. καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχιστρατήγων ἐν τῇ ποιήσει του. Καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐτιμᾶτο ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρία καὶ εὐτολμία, τὸ ἐσθλὸς φέρει ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ., τὴν ὡρισμένην σημ. τοῦ, ἀνδρεῖος, εὐτολμος, ἀντιδ. συνῆθ. τῷ, κακός, Δειλός, ἀνάξιος, ἀνίκανος εἰς σίποτε· ἐν τένι· Ἰλδ. Ο, 383. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. Ἐπὶ θυμοειδῶν, εὐγενῶν ἵππων, Ἰλδ. Ψ, 348. ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου δέ, μετηνέχθη ἀκριβέστερον εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. π. χ. νόος, νόημα, μένος, βουλή, κλέος, φάτις, Ὅμ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν καθαρὰν πραγματικὴν ἔννοιαν ἐχόντων. Ἰκματικόν, σωτήριον, δραστικόν, ἐνεργητικόν· ῥάρμακα, τεύχεα, κτήματα, κειμήλια καὶ λ. τ. τ. Ὅμ. Ἔτι δὲ φέρει ἡ λέξις καὶ τὴν σημ. παντοειδήποτε τερπνοῦ, χαροποιοῦ, εὐτυχίας προξένου ἢ προτημαντικοῦ· εὐοίκου, αἰσίου· μοιρίδιον, Ὀδσ. Ω, 311. ῥῦπαρ. Τ, 547. Παρ' Ἡρόδ. Ἑρ. 214. Πλούσιος, εὐκτήμων, ἰσχύων, δυνάμενος. Ὡς οὐτιστ. παρ' Ὅμ. ἐσθλοί, Οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐτιμοι· πολλάκ. ἀπαντώμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἐσθλά, Τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. ὑπερὴν ἐμπλησάμεν ἐσθλῶν, Ὀδσ. Κ, 523. Ἐσθλὸν, Τὸ καλὸν, ἡ εὐτυχία, Ἰλδ. Ω, 530. πίσθλένα μετὰ Ἀπρμ. Ὠφελεῖ, βοηθεῖ, Ω, 301. Δωρκ. τύπ. ἐσλός. (Κατὰ Herm. παρὰ τὸ ἀρχαῖον πρωτότ. ἑσλὸς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γερμ. edel, Boeck, ἐν Παιδ. Ὁλ. 1, 88.) ἀφ' οὗ

Ἐσθλότης, ητος, ἡ. Εὐγενὴς φρόνημα, τιμιότης, ἀνδρία, ἀγαθότης. Πλούταρχ.

Ἔσθλωμα, ατος, τό (ἐσθλόω). Εὐγενὴς, ἐξαίρετος, τιμία, καλὴ, ἀνδρεία καὶ γενναία πρᾶξις ἢ γενναῖον κατόρθωμα καὶ λ. τ. Εὐριπ.

Ἔσθος, εος, τό = ἐσθής. Ἱμάτιον, φόρεμα, Γλδ. Ω, 94. Ἀρστφ. Ὄρν. 940. σπανιώτ. τύπος τοῦ ἐσθής.

Ἐσθ' ὅτε, ἀντὶ ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς, κάποτε· μετὰ ὁρτκ. Ἐσχλ. Herm. Vig. σλ. 918. ἠὲσθ' ὅτε —, ἄτε —, Σοφοκλ. Αἰ. 56, λψ.

*Ἐσθρώσκω, ἀντὶ εἰσθρώσκω, Ὀδσ. Μ. 462. Ρκ, 18.

*Ἔσθω, ποιητ. τύπ. τοῦ ἐσθίω. Τρώγω, ἀναλίσκω, Ὅμ., ὅστις τὰ πλείστα τῷ πίνειν συντάσσει αὐτό. Καταβιβρώσκει, καταπρώγει, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ὀδσ. Ν, 409. Τρπκ. πειμήλιαν. Καταδαπανῶ τὴν περιουσίαν μου, Β, 75. Πλὴν τοῦ ἑνὸς μόνου ὁ Πρτ. ἠσθον ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. ἔστι δὲ, πλὴν παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. εὔχρηστος ἡ λέξ.

*Ἔσία, ἡ. Ἦν ἐν χρήσει ἐντοῖς διαλέκτοις ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰταλοδωρικῇ ἀντὶ τοῦ, οὐσία· γράφεται δὲ καὶ ἐσσία. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 401. C

*Ἐσιδεῖν, ἀντὶ εἰσιδεῖν, Ὅμ.

*Ἐσιζόμεναι, Μτχ. ἐνλ. γεν. μέσ. ἐνστ. παρὰ τὸ εἰσίζομαι, Ὀδσ. Χ. 470.

*Ἐσίζεται, ἀντὶ εἰσίζεται, παρὰ τὸ εἰσίζομαι Γλδ. 245.

*Ἐσίημι, ἀντὶ εἰσίημι. Ἡρόδ.

*Ἐσίπταμαι, ἀντὶ εἰσίπταμαι. Ἡρόδ.

*Ἔσις, εως, ἡ (ἵεμαι). Σπουδή, ὁρμή, ψυχικὸν πάθος, ἔφεσις, ἐπιθυμία· μόνον παρὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. Δ, 420 Α. Κατὰ τὸν κοινὸν τῆς γλώσσης τρόπον, φαίνεται ὡς ἔσις ἄλλως ἔφεσις χρήσιμον.

*Ἐσκαταβαίνω, ἀντὶ εἰσκαταβαίνω, Ὀδσ. Ω, 222.

*Ἐσκάττετο, γ'. ἐνε. πρτπ. μέσ. Ἀορ. β'. τοῦ εἰςκατίημι, ἀντὶ εἰσκατέθετο, Ἡσιόδ.

*Ἔσκε, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν. γ'. ἐνε. πρτπ. Παρτ. τοῦ εἰμί, πολλκ. παρ' Ὅμ.

Ἐσκεμμένως, Ἐπῤῥ. Μετοχ. παθ. Παρακείμ. τοῦ σκέπτομαι, Στοχαστικά, μὲ γνῶσιν, στόχασιν, σκέψιν.

*Ἔσκληκα, ἀμετβ. Πρκμ. τοῦ σκέλλω.

Ἐσκλητος, ἡ (εἰσκαλέω). Ἐκκλησία, παρβλ. ἔνκλητος, σημ. 2.

*Ἐσκλητός, ύος, ἡ = ἔσκλητος.

*Ἐσκομίζω, ἀντὶ εἰσκομίζω, Ἡτόδ.

Ἔσκον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν. Εἶμην, εἴμονν, Παρτ. τοῦ εἰμί· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλδ. Η, 153. τόσῳ μᾶλλον ὅμως εὔχρηστόν. παρ' αὐτῷ τε γ'. πρσ. ἔσκε, τὸ δὲ β'. ἔσκες οὐδαμοῦ εὑρηται παρα τῷ Ποιητῇ.

*Ἐσκοπημένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρκμ. τοῦ σκοπέω, ὡς τὸ ἐσκεμμένως.

*Ἐσκύπτω, ἀντὶ εἰσκύπτω. ἀναγιωσκόμ. παρ' Ἡρόδ. 7, 150.

Ἐσλός, Δωρικ. ἀντὶ ἐσθλός, Πινδαρ. ἰδὲ Boeck ἐν Ὀδσ. Α, 99.

Ἔσμα, τό = μίσχος, Παιδὶ ὀπωρικῶν. κλ. τ. τ.

Ἔσμιος, ὁ, ὁ. Γλυκύς, ἡδύτατος, Ἡσύχ.

Ἐσμός, ὁ, καὶ ἑσμός. Πανθήποτε ἔμψυχον ἔξω ἀφιέμενον, διακόμενον, ἐξαιρ. Σμῆνος, πλῆθος, μελιττῶν· καὶ ὅπου ἐπὶ παντὸς ἄλλου πλήθους κουμένου ἠγωνικῶν, τέκνων ἑσμὸς καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων. ἡσμοὶ γάλακτος· Ῥεῖθρα γάλακτ. Εὐρπ. ἡσμοὶ μελίσσης γλυκύς· Τὸ ὑδὺ ῥεῖθρον τῶν μελισσῶν, τὰ μέλ. Ἐπικ. παρ' Ἀθην. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἵημι· δι' ὃ καὶ ἡ, ἀφεσμός, ἐξαιρ. διατηρηθεῖσα γραφὴ τῆς λέξ. ἑσμός, ὀνομ. ὀρθότ. φαίνεται. Κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ ἕζομαι, ἢ καὶ παρὰ τὸ ἔδω μάλιστα. πρβλ. Schaef. ἐν Πλουτ. β σλ. 444) ἀφ' οὗ

*Ἔσμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὁ,τι γεννᾷ, σμήνη μελισσῶν, πρέξενεῖ, ταχύνει, ὠφελεῖ, αὐξάνει τὴν γέννησιν σμήνους μελιττῶν.

*Ἐσμοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὅστις φυλάττει,

ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει περὶ ἑαυτῶν τῶν μελίττων, φυλάττει τὰ μελίσσια (χ).
* Ἐσόβην, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ὄβδη.
* Ἔσοδος, ἡ, ἀντὶ εἴσοδος, Ἡρδτ.
* Ἐσοικέω, ἀντὶ εἰσοικέω, Ἡρδτ.
* Ἐσοικίζω, ἀντὶ εἰσοικίζω, Ἡρδτ.
* Ἔσοπτος, ὁ, ἡ, ἀντὶ εἴσοπτος, Ἡρδτ.
Ἔσοπτρίς, ίδος, ἡ, καὶ ἔσοπτρον, τό, ἀντὶ εἴσοπτρον. Ἀνάλεκτ. Β', 37.
Ἔσοπτρισμός, ὁ (εἰσοπτρίζομαι). Τὸ νὰ περιστάσῃ τις τίποτε εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλούταρχ.
* Ἐσοπτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς καθρέπτης, φαίνεται, ὁμοιάζει μὲ καθρέπτην.
* Ἔσοπτρον, τὸ = εἴσοπτρον.
* Ἐσοράω, Μλ. ἐσόψομαι, ἀντὶ εἰσοράω εἰσόψομαι, Ὅμ.
* Ἐσορέω, Ἰων. ἀντὶ εἰσοράω, Ἡρδτ.
* Ἐσοῦμαι, Δωρικ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι.
* Ἐσοχάδες, ων, ὁ (εἰσέχω). Οἴδημα, πρίξιμον τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ κοιν. σοχάδες, σχάδια, πρβλ. ἐξοχάδες.
Ἔσπέρα, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυασμα, τὸ σουρούπι, σουρούπιασμα· 2) Ἡ Δύσις, τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ὅ ἐστί, τὸ μέρος ὅπου βαπτίλλει ὁ ἥλιος· Πληθ. ἑσπέραι, Αἱ ὧραι τὸς ἑσπέρας. Diasen ἐν Πνδ. Ἰσθ.7, 44 (κυρίως ἑνικ. τοῦ ἑσπερος· ὑπαιθ. ὥρα, ἡ χώρα).
Ἔσπερῖα, ἡ. Τὰ ἑσπέρας, ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, ὁ καθ' ἡμᾶς εἶπνος· ἔστι δὲ κυρίως Θηλυκ. τοῦ, ἑσπέριος.
Ἐσπερίζω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ· ἐκτελῶ τὴν ἑσπερινήν μου προσευχήν, διαβάζω τὸν ἑσπερινόν.
Ἑσπερικός, ἡ, νόν = ἑσπέριος.
Ἑσπέριος, ία, ριον, οὐ σπανίως δὲ καὶ δικατλ. (ἑσπερος). ἐπὶ τοῦ ἑσπερινοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, συνηθίζεται τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, κατάβραδα, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδ., τὰ πλεῖστα τοῦ ῥήματος ἐχόμενον ἑσπέριος κάτειμι. Τὸ ἑσπέρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα θέλει πηγαίνω κάτω, θέλει κατεβῶ, Ὀδτ. Ο, 505. ἑσπέριος ἡλθεν Κατάβραδα, μὲ τὸ σουρούπι, Ι, 336. Π, 452. ἑσπερίους ἐγείρεσθαι ἀνώγειν Τοὺς συνεκάλεσεν εἰς συνέλευσιν, τοὺς ἐσύναξε τὸ ἑσπέρας, Β, 385, — 2) ἐπὶ τοῦ ὑγιεινοῦ μέρους τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Δυσμάς, πρὸς τὴν Δύσιν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, Θ, 29. ἀντὶ τῶ, ἡοῖος, ἕῳος.
Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἑσπέριος· Ὅ,τι εἶναι ἑσπέριον, ἑσπερίτικον, βραδιανόν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἑσπερίς, Τὸ ἄνθος, λουλούδι ἑσπερίς, τουρκιστ. μανουσάκι, ἐπειδὴ εὐωδιάζει μυρίζει περισσότερον τὸ ἑσπέρας παρὰ τὴν ἡμέραν, Θεόφρ. — 3) ὡς κύρ. ὄνομ. αἱ Ἑσπερίδες, Θυγατέρες τῆς Νυκτός, αἱ ὁποῖαι κατῴκουν εἰς τινα νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ πέραν τοῦ Ἄτλαντος εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῶν Δυσμῶν κειμένην, καὶ ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἡσ. Θγν. 215. 275. 518. Οἱ μεταγενστ. διωρίσαν τὰ ὀνόματα καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἀπὸ τριῶν ἄχρι τῶν ἑπτά, καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα μῆλα.
Ἐσπέρισμα, ατος, τό (ἑσπερίζω). Τὸ πρὸς ἑσπέραν φαγητόν, τὸ δειλινόν. Ἀθην. Α', Φιλήμων ποῖα ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ἀκρατίσματα, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, εἰπνῳ.
Ἔσπερος, ὁ. Ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπέρας, Ὀδτ. περὶ ἑσπερον ἐλθεῖν Ἐν ὥρᾳ νὰ γίνηται ἑσπέρα, νὰ βραδιάσῃ, Ὀδτ. Δ, 586. κατὰ πληθ. ἀρθ. ἑτερογενῶς· τὰ ἑσπερα· Αἱ ὧραι τοῦ ἑσπέρας, αἱ ἑσπερινὰι ὧραι ὑποτὶ ἑσπεραιω Πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα, Ὀδτ. β', 141. — 2) ὡς ἐπῤῥ. Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὸ ἑσπέρας· ἑσπερινόν, ἑσπερίσιον, βραδιανόν, Τμ. Ὅμ. 18. 14. ἐξαιρ. ἕσπερος ἀστὴρ Τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐθὺς μετὰ, πρὸ τὸ βασίλευμα, καὶ πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, συνῆθ. τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλιάδ. Χ, 318. ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ, ἀστὴρ, ἕσπερος ἐσέζετο Ὁ σκοτεινός, τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ θανάτου, τοῦ Ἅιδου ὁ ἐπὶς, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 148. ἕσπερος γῆς Αἱ Δυσμαί, τὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γῆς (τὸ, ἑσπερος φαίνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ ἑωσφόρος, διότι ὁ ἑσπερος, ἢ τὸ ἄστρον τῆς ἑσπέρας φωτίζει κατὰ πρῶτον ἐν τῷ σκοτεινῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς τούτοις εἶναι καὶ ἄστρον τῆς αὐγῆς.
* Ἔσπετε. Ἐπκ. Πρστ. τοῦ εἰπεῖν, ἀντὶ εἴπατε β', πλθ. πρτπ. Ἀορ. παρ' Ὅμ. τετράκις μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἅπαξ ἐν τῇ συντ. ἕσπετε νῦν μοι Μοῦσαι.
Ἐσπευσμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπεύδω, Ταχέως, μὲ ταχύτητα, ὀλιγωράδην, Διον. Ἁλικ.
* Ἐσπλέω, ἀντὶ εἰσπλέω, Ἡρδτ.
Ἔσπομαι, μέσ. παραχρηστ. τοῦ ἕπομαι. Διν. Περ. 436, 1140.
* Ἐσπόμην, Ἀπρμφ. σπέσθαι, Ἀορ. β', τοῦ ἕπομαι· Οὐδὲ Ποιητ. τηρεῖ τὸ Ε καὶ ἐν τῷ Ἀρ. τῶν λοιπῶν ἐγκλ., Ἀπρμφ. ἑσπέσθαι, Ἰλ. Ε, 423. Μτχ. ἑσπόμενος, Ἰλ. Πρστκτ. ἑσπέσθω, Ἰλ. Ὑπτκτ. ἑσποίτην, Ὀδτ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδτ. Ἡ παράληψις τοῦ ἐνστ. ἔσπομαι ἀντὶ ἕπομαι, ἔστι ψευδὴς καὶ ἄνευ λόγου.
* Ἔσπον (οὐχ ἔσπον, ὀφτνμ.). Ἀπρμ. σπεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἕπω, παρ' Ὅμ. ἐν συνθέτοις μόνον.
Ἐσπουδασμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπουδάζω, Σπουδαίως, μὲ σπουδήν, ζῆλον, προθυμίαν, μὲ τὰ σωστά. Στράβ. ις'.
* (Ἔσπω). Κατὰ ψευδῆ ὑπόθεσιν μόνον ἐνεστὼς εἰς παραγωγ. τοῦτε ποιητ. Πρστκτ. ἔσπετε, ἐν τῷ εἰπεῖν, καὶ τοῦ Ἀορ. ἔσπον ἐν τῷ ἔπω.
* Ἐσρήγνυμι, ἀντὶ εἰσρήγνυμι, Ἡρδτ.
Ἔσσα, ας, ε. ἐνργ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἕννυμι, Ὅμ. ἔσσαι, ποιητ. Ἀπρμφ. Ὀδσ., ἐσσάμενος, Μτχ. μέσ. ἀόρ. α'. Ὅμ.
Ἔσσαν, Ποιητ. ἀντὶ ἔσαν, γ'. πληθ. πρστ. Ἦσαν, ἦταν.
Ἐσσήν, ῆνος, ὁ, Παρ' Ἐφεσίοις ἐλέγετο ἱερεύς τις τῆς Ἀρτέμιδος Πτν. Ἀρχ. 8, 13, 11. Παρὰ Καλλιμ. δὲ, Βασιλεύς. Τμ. Διός, 66. Κυρίως ἐσήμαινεν ἡλέξ. τὸν βατιλέα τῶν μελισσῶν, Ἐτμ. μέγ. πρὸς ᾧ σημειοῦσθαι ὅμως, ὅτι πλείονες Ἱέρειαι, κελεγριαί, ἐξαιρ. τῆς Ἀρτεμ. ὠνομάζοντο μέλιτται.
* Ἔσσί, Ἐπκ. καὶ Δωρ. β'. ἐνκ. πρστ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἐμοί, ἀντὶ εἶς, ἡ εἶ. Δωρστ. μὲν κυρίως, ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις.
* Ἑστία, ἡ. Ἰδὲ ἑστία.
Ἔστο, Ἐπκ. Πρστ. τοῦ ἕννυμι, ἀντὶ ἕσο, ἢ εἶσο, Ἰλ. Γ, 47. — 2) β'. ἐνκ. πρστ. παθ. Ὑπρτντ. τοῦ ἕννυμι, Ὀδσ. Π. 199.
* Ἔσσομαι, Ἐπκ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι, Ὅμ., ὅστις καὶ τῷ Δρκ. ἐσσοῦμαι ἐν Ἰλ. κατὰ γ'. ἐνκ. πρστ. ἐσσεῖται, χρῆται.
* Ἐσσόω, ἐσσόομαι, Ἰων. ἀντὶ ἡσσάω, ἡττάω, Νικῶ κατὰ κράτος, κατανικῶ τινα· πολλκ. παρ' Ἡρδτ.
* Ἔσσυμαι, Πρκμ. παθ. τοῦ σεύω, Ὅμ. ἀφ' οὗ ἔσσυο καὶ ἔσσυτο, β'. καὶ γ'. πρστ. Ὑπρστ. ὅπερ καὶ κατὰ συγκ. Ἀορ. ἅμα ἔστί, Ὅμ.
Ἐσσυμένως, η, ον. Μτχ. παθ. τοῦ σεύω, (κατὰ τὰ τὴν σημτ. καὶ κατὰ τὸν τοιαῦτ. ἐνστ., παροξυτονούμ.) δὲ Πρκμ.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐλαύνεται, διώκεται, παρακινεῖται, παρορμᾶται, εὑρίσκεται εἰς ταχεῖαν, βιαίαν, κίνησιν, Ὅμ. Ὅσσα, ὅστις εἶναι παρωρμημένος, παροξυσμένος, ἠρεθισμένος, ὅστις παθαίνει, ἐπιθυμεῖ τι μετὰ γενν. πολέμοιο ὁδοῖο κ.τ.λ. Ἰλ. Ω, 404. Ὀδσ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. πολεμίζειν, ἁλύξαι Ἰλ. Λ, 717. Ὀδσ. Δ, 416. (χ). Ἀφ' οὗ ἐσσυμένως· Σπουδαίως, μὲ ταχεῖαν, βιαίαν, σφοδρὰν κίνησιν, ὁρμητικῶς, Ὅμ. (ὁ τονισμὸς τῆς λέξ. ἐσσυμένος, ἀντὶ ἐσσύμενος, ἀναλόγως μέν, ἀλλ' οὐκ ἐν χρήσει.)
* Ἔσσυο, ἐσσυτο, β'. καὶ γ'. ἐνκ. πρστ. κατὰ συγκ. παθ. Ἀορ. τοῦ σεύω.
* Ἔστεως, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἥστεως, Ἡρδτ. 7, 213, 8, 113 καὶ ἀλλαχοῦ.
* (Ἔστακα) Ἐνστ. Πρκμ. β'. τοῦ ἵστημι, κατ' ἀμτβ. σημτ. ἐνστ. ἀφ' οὗ οἱ ἐξῆς κατὰ συγκ. χρόνοι· δυϊκ. ἔστατον. πλθ. ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασι. Ἀπρμφ. ἑστάναι, Ἐπκ. ἑστάμεν, ἑστάμεναι· Μτχ. ἑστεώς, Ἀττ. συναιρ. ἑστώς - ῶσα Ἰων. ἑστεώς καὶ ἑστηώς.
* Ἔστεκα, μτβ. Πρκμ. τοῦ ἵσταμαι. Ἔτησα, φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸ Πολυβ. οὐκ ἦν ἐν χρήσει.
* Ἐστάλατο, Ἰων. γ'. πρστ. πλθ παθ. Ὑπρστ. τοῦ στέλλω, ἀντὶ ἐσταλμένοι ἦσαν. Ἡσ. Ἀσπ. 288 (- υ υ υ).
* Ἑστάμεν, ἑστάμεναι, Ἐπκ. Ἀπρμφ. κατὰ συγκοπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἑστάναι, Ὅμ. (- υυ, - υυ -).
* Ἔσταμεν· α'. πλθ. πρτπ. κατὰ συγκ. τοῦ ἵστημι, Ὅμ.
* Ἔσταν, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἔστησαν Ὅμ. (- υ).
* Ἑστᾶτες, ων. Ἐπκ. πλθ. πρτπ. Μτχ. κατὰ συγκοπ. Παρκ. ἑστώς, ἑστώς, τοῦ ἵστημι, Ὅμ.
* Ἔστασαν, γ'. πλθ. πρτπ. κατὰ συγκοπ. Ὑπρστ. τοῦ ἵστημι, Ἱστωτο, ἑστέκοντο, Ὅμ. Τούτου διακρινέστερα ἀκριβῶς ἔστασαν, γ'. πλθ. πρστ. μετβ. ἀορ. α'. βραχυλθ. ἀντὶ ἔστησαν. Ἔστησαν, ἔβαλαν, Ἰλ. Β, 525. Ὀδσ. Γ, 182. Σ, 306. ἰδὲ ἐξαιρ. Ἰλ. Μ, 53, 56. πρβλ. ἔπρεσε, ἔπρησε.
* Ἔστᾶτι, γ'. πλθ. πρτπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, κατὰ συγκ., Ἰλ.
* Ἔστᾶτε, β'. πλθ. καὶ ἔστατον, β' καὶ γ'. δυϊκ. πρστ. κατὰ συγκ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, Ἰλ.
Ἔστε, Ἐπῤῥ Ἕως, μέχρις οὗ, ἐν ὅτῳ ἐνίοτε μὲν μετὰ αἰτκ., ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἐπιφερομένης αἰτκ., ἐπὶ τόπου τε καὶ χρόνου χρήσιμ. — 2) Ἕως εἰς, ἕως οὗ, μετὰ Ὁρ. Ἐγκλ., ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσι δὲ, ὅτε τὸ ἔστε ἀναγεται εἰς ἀπρμφ. καὶ μετὰ ὑποτκ. καὶ εὐκτ. ἐγκλ. Πολλάκις δεῖ ἦστ' ἄνω, μετὰ ὑπτκ. καὶ εὐκτ., σπανιωτ. μετὰ ὁρστκ. Ἐγκλ. Valck ἐν Ἱππ. 659. — 3) Ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ὅσον χαιρόν. Schaef. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 1183. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ. συντασ. ὡς ἐν τοῖς προηγμ. Τὸν Δωρ. τύπ. ἔστα, κατέστησεν, Kissling καὶ Gaisf. ἐν Θκρτ. 1, 6, 5, 22. πρβλ. Ἐτμ. μέγ. σλ. 382, 8. Τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν ἐτυμλγ. ὅμως τοῦ ἕως, ἀπεδοκίμασεν εὐλόγως ὁ Valck (ἐσχηματ. παρὰ τὸ, ἐς ὅτε, εἰς ὅτε, ὡς τό, εἰσόκε παρὰ τὸ, εἰς ὅ κε εἴκτε, οὐκ ἐλέγετο. Ὅμ. καὶ Ἡσ. δὲ, αὐτὰ τὰ, ἕστε ἔχουσι).
* Ἔστε, ἰδὲ ἔστε.
Ἑστεῶτος, ῶσης, ῶτος, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρκμ. τοῦ στεόω, Στεωμένος, στερημένος, στερεᾶ.
Ἕστηκα, ἑστήκειν, Πρκμ. καὶ Ὑπρστ. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀεὶ κατ' ἀμετβ. σημσ. Ἐνστ. καὶ Παρτ. Ὁμηρ.
* Ἔστην, ἰδὲ ἔστησα.
Ἑστήξω, ἑστήξομαι, ἀμετβ. Μλ. τοῦ ἑστηκα. Θέλει σταθῶ, Ἀττ. ἐτυμτσμ. ὡς τὸ τεθνήξω, τεθνήξομαι, παρὰ τὸ θνήσκω.

Ἔστησα, ἀόρ. α'. ἐνεργ. τοῦ ἵστημι, μεταβτ. Ὅμ., τὸ δὲ ἔστην, ἀόρ. β'. ἀμετβ. Ἐστάθην, ἐστάθηκα, Ὅμ., ὁ μέσ. ἀόρ. α'. ἐστησάμην, ἀεὶ μετβτ.

Ἑστία, ἡ. Ἰων. ἰστίη. Ἡ πυρεστία, παραστιά, παρτιά εἰς τὸν οἶκον ὅπου ἀνάπτομεν φωτιάν, ἤτις ἦτον ἅμα καὶ εἰκιακὸς βωμός, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἵσταντο ἀστημένοι οἱ προστάται τοῦ οἴκου θεοί ἀπ' αὐτὴν ἐνομαζόμενοι, καὶ ἡ ὁποία τοῦτον ἕνεκα ἐνομίζετο ἱερά, καὶ ἦτον ἀπαραβίαστον καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλέωσιν διά τι ἁμάρτημα ἢ κακούργημά των ζητούντων. Ὅθεν καὶ ὁ ὅρκος εἰς τὴν ἑστίαν ἐνομίζετο ἐξαιρέτως ἱερός. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ὀδσ. Ξ, 159. Ρ, 156. Τ, 304. ἀεὶ διαβεβαιωτικῶς. καὶ ἐν τῷ Ἰων. τύπ. Ἰστίη· Παρ' Ἡσ. Ἔργ 732. κεῖται ἑστίη. — β'.) Τρπε. Ὅλος ὁ οἶκος, ἡ κατοικία. — γ'.) Οἱ οἰκιακοί, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἡ φαμιλία, Ἡρόδ. 1, 176. κάφ' ἑστίαν· Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τοὺς οἰκιακούς, ἀπ' τὴν ἰδίαν φαμιλίαν. — 2) ὡς ὀνομ. κύριον ἡ Ἑστία, Ἰωνικ. Ἱστίη, ἡ παρὰ Ῥωμ. Vesta, καθ' Ἡσ. Θγν. 454. θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προστάτις τῆς ἑστίας, πυρεστιᾶς, παρτιᾶς τῶν οἴκων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν πόλεων ἐν γένει· διὸ καὶ ἐτιμᾶτο ἀπὸ πᾶσαν οἶκου ἑστίαν, παρεστίαν, καὶ ἐξαίρ. ἐν ναοῖς. Προστάτις τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἑορταστασίμων, πανηγυρικῶν συμποσίων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν ἀρχόμενοί τε καὶ τελειώσαντες· Ὑμ. Ὅμ. κγ'., 29. ὅπου Ἰστίη γεγραπται· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἵζω, ἕζομαι) (τὰ Ἰῶτα τῆς παραλγ. ἐν Ὀδσ. ὡς προσηγορ. ἀεὶ μκρ. ἐν τοῖς Ὁμρκ. Τμ. δέ, ὡς κύρ. ὀνομ. ἀεὶ βρχ. Παρ' Ἡσθ. δὲ ὅλως τὸ ἀνάπαλιν· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ' ἐμφτρ. τάς σημσ. ἄνευ ἐξαιρ. βρχ.)

Ἑστίαμα, ατος, τό (ἑστιάω). Συμπόσιον, τράπεζα, φαγητόν, φιλιά. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 387. ὀργὴν ἐμπιπλᾶς κακῶν ἑστιαμάτων. Πλάτ. Νόμ. ΙΑ'.

Ἑστιαρχέω, Μλ -ήσω. Εἶμαι ἑστιάρχης, ἀρχηγός, πρῶτος τῆς ἑστίας, ἤτοι κύριος τοῦ οἴκου, οἰκοδεσπότης, σπιτονοικοκύρης, οἰκονόμος· ξενοδόχος, τὸ ἰταλ. ὀστεριέρης, τουρκβ. χαντζῆς· παρά τό

*Ἑστιάρχης, ου, ὁ, καὶ

Ἑστιαρχός, ὁ, ἡ (ἑστία, ἄρχω). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης, νοικοκύης· ἔτι δὲ καὶ = ἑστιοῦχος, σημσ. 2.

Ἑστιάς, άδος, ἡ (ἑστία). Ἱέρεια τῆς Ἑστίας.

Ἑστίασις, εως, ἡ (ἑστιάω). Τὸ νὰ δίδῃ τις τράπεζαν, κάμνῃ συμπόσιον, φιλιάν· φίλεμα, φιλιά — 2) ἐν Ἀθήναις, Συμποσιον τῶν φυλῶν, λειτουργησία τις τῆς πολιτείας, Boeckh. ἐν Ἀθην. Staatsh. 1, σλ. 484. 498.

*Ἑστιατήριον, τό. Τὸ δωμάτιον, ὅπου γευματίζουσιν οἱ ἄνθρωποι· τραπεζαρεῖον, τό Γερμ. σπάϊζεστίμερ, σπαϊζεσάλ.

Ἑστιατορία, ἡ Συμπόσιον· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἑστιατόριον, τό = ἑστιατήριον, Πλτχ.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις εἶδε τράπεζαν, συμπόσιον, φιλεύει· ξενοδόχος, τό ἰταλ. τρατόρος, ὀστιέρης. Πλάτ. (α)

Ἑστιάω, Μλ -άσω (ἑστία). Δέχομαι, παίρνω τινά εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ τὸν φιλεύω, ἐξαιρέτως δίδω συμπόσιον, τράπεζαν, ξενίζω, φιλεύω κἀνέναν τινά τινος. Ἔτι δὲ γάμους ἑστιῶ. Κάμνω γάμους. Ἀρστφ. Τρπε. πόψαλμους ἑστιῶν Εὐφραίνομαι βλέπων τι, δὲν χορταίνω νὰ τὸ κυτάζω, τὸ κοιτ. βόσκω τὰ μάτια μου. παράβλ. εὐωχέω, πᾶτ. μετὰ μέσ. Μλ. (Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 345. C.) Φιλεύομαι, μὲ φιλεύεις τις, εὐχαριστοῦμαι, τρώγω καὶ πίνω καλά, ξεφαντόνω. τινί· Λεξφρ. 1411 Casaub. ἐν Ἀθην. 7, 1. (άω, ν-, άσω, -ν-)

Ἑστιοπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· νοικοκύρης· (α)

Ἑστιος, α, ιον, Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν· ἀμφβ.

Ἑστιουχέω, Εἶμαι ἑστιοῦχος· φυλάττω, διαφυλάττω οἶκον, πόλιν· ἔτι δὲ καὶ κατοικῶ εἰς οἶκον, πόλιν τινά· παρά τό

Ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ (ἑστία, ἔχω). Ὅστις φυλάττει, σώζει, διατηρεῖ ἢ κατοικεῖ οἶκον, πόλιν. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἑστίαν, οἶκον, βωμόν κέστ. γαῖα, πόλις Αἰσχλ. Περ. 509. Σφλ. Ἀντγ. 1083. — Ὡς οὐστ. Ὅστις ἔχει ἴδιον οἶκον, οἰκοδεσπότης· ὅστις κατοικεῖ εἴς τινα οἶκον· ὅστις φυλάττει, ἔχει ὑπὸ τὴν σκέπην του οἶκον, πόλιν τινά — 2) Ὅστις δίδει συμπόσιον, τράπεζαν, φιλιάν.

Ἑστιόω, (ἑστία). Θεμελιόνω, οἰκοδομῶ, κτίζω ἑστίαν, οἶκον· Παθ. κἐκῶρα ἑστιοῦται Οἱ κληρονόμοι θεμελιόνουν, στηρίζουν τὸν οἶκον. Εὐριπ. Ἰων. 1464.

Ἑστιτρώσκω, Μλ -τρώσω (στιτρώσκω, ἀνωμλ.) Πληγόνω μέσα βαθιά.

Ἑστιώτης, ου, ὁ Θλκ. ἑστιῶτις — ιδος, ἡ (ἑστία) Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν, εἰς τὸν οἶκον, οἰκιακός· Σοφοκλ. Τραχ. 964.

*Ἔστο, γ'. ἐνκ. πρστ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ ἔννυμι. Ὅμ.

*Ἑστοχασμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ στοχάζομαι.

*Ἐστραμμένος, η, ον. Μτχ. παθ. Πρκ. τοῦ στρέφω, Τμ. Ἑρ. 411.

*Ἑστρίς, Ἐπῤῥ. (τρίς). Εἰς τρεῖς φορές· τρεῖς φορές, Πνδ. Ὀλ. 2, 76. Πνδ. 4, 61.

*Ἐστρωμένος, η, ον, Μτχ παθ. Πρκ. τοῦ στορέννυμι, στρώννυμι, Τμ, Ἀφρδ. 159.

Ἔστρωτο, γ'. ἐνκ. πρτπ παθ. Ὑπρσντ. τοῦ στορέννυμι, στρώννυμι, Ἰλδ. Κ, 155.

Ἑστώ, οὖς, ἡ (εἰμί) Δωρ. ἀντὶ οὐσία, Περιουσία, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. Φυσ. ἀφ' οὗ εὐεστώ, Καλῶς ἔχω, εἶμαι καλά.

Ἑστωρ, ορος, ὁ, Πάσταλος, παλοῦκι ἢ καρφὶ εἰς τὸ ἐμπρὸς ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ., κοιντ. βούδας τῆς ἁμάξης (τοῦ μακροῦ ξύλου μεταξὺ εἰς τοὺς ἵππους) ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέμαται ὁ κρίκος, ἢ κρικέλλα, ἀφ' ἧς δένουν τὰ λωρία τῶν προστερνιδίων, ἤτοι τὰ ἐπὶ εἰς τὸ στῆθος χάμουρα τῶν ὑποζυγίων, Ἰλδ. Ω, 272. πρβλ. Ἀρρν. Ἀνβ. 2, 3, 11. Πλούτ. Ἀλεξ. 18· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἔζω, ἢ ἵημι. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκ παρ' Ὅμ. ἕκτωρ, παρὰ τὸ ἔχω, Καρφί, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τίποτε.)

*Ἐσύνηκεν, ἀόρ. α' τοῦ συνίημι, ἀντὶ συνῆκεν, κατ' αὔξ. ἐξωσμ.

Ἐσύστερον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς ὕστερον· Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μέλλον. Ἡρόδ.

Ἐσφαλμένως, Ἐπῤῥ. Μέτοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ σφάλλω, Ἀμαθῶς, ἀνεπιτηδείως, σφαλμένα, ψευδῶς. Σχολ. Θουκυδ.

*Ἐσφέρω, ἰδὲ εἰσφέρω, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἐσφλᾶσις, σεως ἡ. Τὸ νὰ σλίγῃ, σλίγη, ζουλίγῃ, ζουλίγη τίς τίποτε πρός τὰ μέσα. Ἱπποκρ. παρὰ τό

*Ἐσφλάω, Μλ -άσω (σφλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι πρὸς τὰ μέσα, πρός, εἰς τὸ μέσα μέρος. παρ' Ἱπποκρ. ταὐτοσήμντ. τῷ ἐσθλάω, ἢ ἐνθλάω (ῶσω).

*Ἐσφορέω, Ἰδὲ εἰσφορέω, Ὀδσ.

Ἐσχάρα, ἡ, Ἰων. ἐσχάρη. Πυρεστιά, παραστιά εἰς τὰ δωμάτια (σπίτια) τοῦ οἴκου, τὸ συνηθ. τουρκβ. Ὀτσάκι· ἐκ τοῦ ὅλου, τὸ μέρος ὅπου καίει ἡ φωτιά καὶ κάθηνται ὁλόγυρα οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ θερμαίνωνται, ζεσταίνωνται, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐσχάραν, εὗρίσκον ἄσυλον, καταφύγιον ἀπαραβίαστον οἱ ἱκέται, ὅσοι καταφεύγοντες ἐζήτουν βοήθειαν κατὰ τῶν καταδιωκόντων αὐτούς. ὅθεν ἐκαθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν Ἑκάβητο κοντὰ εἰς τὴν παρτιάν εἰς τὴν στάχτην, Ὀδσ. Η, 153. πρβλ. 160, 169. Τὰ δ' ἄλλα ἐχρησίμευεν ἡ ἐσχάρα εἰς τὸ νὰ ζεσταίνηται τὸ δωμάτιον καὶ οἱ περὶ αὐτὴν καθήμενοι, Ζ, 305. καὶ ὡς βωμός, θυσιαστήριον, Ξ, 420. Ἐπκ. γενκ. πάσ' ἐσχαρόφιν, ἐστε.. ἐπ' ἐσχαρόφιν, Ὀδσ.— 2) Κάθε τόπος, ὅπου ἀνάπτεται φωτιά. «Τρώων πυρὸς ἐσχάραι Αἱ φωτιαὶ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τρ. Ἰλδ. Κ, 418. ὅπερ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τῶν παρεστιῶν ἑκάστου οἴκου ἐν τῇ πόλει. — 3) Ὁ βωμός, τὸ θυσιαστήριον, ὅπου κάνεται τὸ θῦμα, τὸ θυσιαζόμενον ζῶον· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. βωμός, λέγεται γενικῶς πᾶς τις ὑψηλός, βωμῶ ὅμοιος τόπος. — 4) Παρὰ τοῖς ὑστέροις, Σχάρη, σιάρη, ἐπὶ τὴν ὁποίαν ψήνομεν κρέας, ψάρια καὶ λ. τ. τ. Ἀρστφ. Ἀχ. 884 Πύραυνον, τὸ τουρκβ. μαγγάλι, τετούρι. Παυσάμενοι πρᾶγμα, σκεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλομεν πῦρ, ἀνθρακιάς, ἢ ἰταλ. σύνηθ. κάρβουνα ἀναμμένα, Πολβ. ἐξαιρ. τὸ ὑπόθεμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐστήριζον δύω ξύλα ἓν μὲ τὸ ἄλλο διὰ νὰ εὐγάζουν, πιάνουν φωτιάν· ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπόθεμα, ξύλου κοίλον κομμάτιον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐστήριζετο ἕτερον ἀπαλωτέρου ξύλου κομμ. ἐν ὅσῳ ἐγενικᾶτο πῦρ διὰ τῆς συνεχοῦς τρίψεως, ἰδὲ πυρεῖον· Ἔτι δὲ καὶ πανόθεμα ἄλλο ὑπόθεμα, ὑπέβλημα, ὑπόβαθρον, μηχανή. — 5) Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, Σκλήρωμα, τὸ ἐποῖον σχηματίζεται ἐπάνω πληγῆς τινος, τὴν ὁποίαν καίουσι διὰ νὰ μὴν ἁπλωθῇ περισσότερον, ἢ καὶ ἐπάνω εἴς τι κεκαυμένον μέλος τοῦ σώματος· ἐν γένει, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται, ἐπάνω εἰς ὁποιανδήποτε πληγήν. — 6). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Ἀρστφ. Ἱππ. 1286. 7) Ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ ἐκβάλλονται τὰ νέα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· ἔτι δὲ καὶ τὰ ξύλα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων πήγνυται, κατασκευάζεται νέον πλοῖον τὰ κοιντ. σκαρί· καὶ ἐντεῦθεν κοινῶς τὸ νέον πλοῖον, ἀπὸ σκαριοῦ, τὸ νεωστὶ ἀφεθὲν εἰς τὴν θάλασσαν (- υυ) ἀφ' οὗ

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ = ἐσχάρα, σημσ. 1 καὶ 3 ἐξαιρ. πυρεστιά, Θεόκρ. ΚΔ' 48.

Ἐσχάριον, τό. Ὑποκριστ. τοῦ, ἐσχάρα, σημσ. 1 καὶ 3 (α).

Ἐσχάριος, ὁ, ἡ, Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπί, ἀνήκει εἰς τὴν παρεστιάν (ξ). πέσχάριον πῦρ.

Ἐσχαρίς, ίδος. Σκεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλονται ἀναμμένα κάρβουνα δι' ὁποιανδήποτε χρῆσιν· Ἀθήν.

Ἐσχαρίτης, ου, ὁ. Ἄρτος, ψωμί, ψημένον εἰς τὴν ἐσχάραν, σκάρην· παρὰ τὸ ἐσχάρα, σημσ. 4.

Ἐσχαροπίπτος, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι ἐφίπτη ἐπὶ τὴν ἐσχάραν, σκάρην. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Δ'. πέσχαροπίπτων κρίμνων.

*Ἐσχαρόφιν, Ἐπκ. γενκ. καὶ δοτ. ἐνκ. τοῦ ἐσχάρα, Ὀδσ.

Ἐσχαρόω, (ἐσχάρα, σημσ. 5). Κάμνω πληγὴν τινα νὰ σχαρώσῃ, νὰ πιάσῃ ἐπάνω σκληρὸν κόραν, πέτσαν, νὰ κοραβιάσῃ· πέσχαρωμένα ἕλκη· παρὰ τό

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις πληγήν τινα νὰ πιάσῃ ἐπάνω, ἢ νὰ σχηματίζῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ πληγὴ σκληρὰν κόραν, κοραβιάζῃ· χαράβιασμα (ξ).

Ἐσχαρωτικός, ἡ, κόν, Ὅ,τι δύναται, ἢ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προξενῇ ἐσχάραν εἰς πληγὰς καὶ λ. τ. τ.

*Ἐσχατάω, (ἔσχατος). Εἶμαι ὁ ἔσχατος, ὁλοντερινός, ὁλομπαρινώτερος· κεῖμαι, ἢ εὑρί-

χαμαι εἰς τὸ ἐλοὐστερινὸν μέρος, τὸ κειτ. μετὰ τοῦ τουρκβ., ντίπ. εἰς τὸν πάτον· εἰς τὰ μακρινώτατα σύνορα. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως εὑρηται μόνον, Ὁμηρ. μτχ. ἐσχατόων, ωσα, ἐπ' ἀνθρώπων· ἢ εἴ τινά που ὀνείων ἄλοι ἐσχατόωντα· Ἀν δυνηθῇ νὰ πιάσῃ κανένα ἐχθρὸν εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐλοὐστερινὴν ἄκρην τοῦ στρατοπέδου, Ἰλιάδ. Κ, 206. ἄλλως δὲ ἐπὶ πόλεων. «Ἀιδηλὼν, Μύρτιος ἐσχατόωσα· Ἐπὶ τὰς ἐσχατιὰς τῶν συνόρων κειμένη Ἰλιάδ. Β. 508, 616. ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις.

Ἐσχατεύω = ἐσχατάω. Θεόφρ.

Ἐσχατιά, ἡ (ἔσχατος). Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκρινὸν ὁλοὐστερινόν, μακρυνώτατον ἄκρον τόπου, μέρους, ἢ χώρας τινός, Ὁμ. «ἔσχ. νήσου· Ὀδυσ. Ε, 238. Ι, 182, 160. «λιμένος· Τὸ στόμιον τοῦ λιμ. Ὀδυσ. Β, 391. Κ, 69. Ἀλλὰ τό, «ἔσχατιὴ πολέμοιο. Τὸ μακρινώτατον μέρος τῆς μαχης, τὸ τελευταῖον τάγμα ἢ τὰ τὰ ἄκρα τῶν κεράτων ἢ πτερύγων τοῦ μαχεμένου στρατοῦ, ἤτε τὴν οὐρὰν, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ σχηματίζον, Ἰλιάδ. Λ, 523. Τ, 328. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔσχατον ἄκρον τῆς πυρᾶς, τῆς φωτιᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαιον τοὺς νεκροὺς, Ἰλιάδ. Χ, 242. — 2) Ἰδιαίτερον, μοναχὸν, ξεχωριστὸν, ἀπώτατα κειμένου μέρος γῆς ἢ ἀγροῦ ἐσχατιή· Τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς χώρας, Ὀδυσ. Δ, 317. Κ, 489. Σ, 357. παρβλ. Γ, 293. Ἰλιάδ. Ι, 484. Ἔτι δὲ καὶ ἐσχατιή, ἁπλῶς, Ἓν τι μακρὰν τῆς πόλεως κείμενον μέρος γῆς, ἀγρὸς, ἀπαυλις, ὑποστατικὸν, ἐξαιρ. πρὸς τὸ μέρος θαλάσσης ἢ ὀρέων, βουνῶν, Ὀδυσ. Ξ, 104. Ἡρῳδ. 6, 127. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1 σλ. 68. — ἐσχατιαί. παρὰ Θεόφρ. 13, 25. Ἀγροὶ ἀποπερατιωμένοι, ἰδὲ Casaub. lect. Thlov. σλ. 103. fg. — 3) τῇ ἐσχατιᾷ, χρῆται ὁ Νικηφ. ἐπιρρηματικῶς, Ἐν τέλει, τέλος πάντων, ὅλως, ἁπλῶς.

Ἐσχατιάω, σπάνιος, ποιητ. τύπ. αὐτὶ ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μακκαβ. Α', 4. Εἶμαι ὁ ὑστερινός, ἔρχομαι ἀργὰ ἤτοι ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. παρὰ τοῖς Ο'. — 2) ἐν γένει, = ἐσχατεύω.

Ἐσχάτιος, ὁ. Ποιητ. αὐτὶ ἔσχατος.

Ἐσχατιώτης, ου, ὁ. Ἁλλ. ἐσχατιῶτις, ιδος, ἡ. Ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὰ ἔσχατα ἄκρα τῶν συνόρων.

Ἐσχατόγηρως, ὁ, ἡ, ων, τὸ, καὶ ἐσχατόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις εἶναι πάνυ γέρων, ἔφθασε τὰ ἔσχατα τοῦ γηρατείου· παλαιόγηρος, Διόδ. Σικιλ.

Ἐσχατόεις ὄεσσα, ὄεν. Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, ἔσχατος.

Ἔσχατος, άτη, ατον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τελευταῖον, ὑστερινὸν, ὁλοὐστερον· κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ ὁλοὐστερινὸν, ἀπώτατον ἄκρον. Ὅμ., Ὅστις ἐπὶ τόπου μόνον χρῆται τῇ λέξει· «ἔσχατος ἀνδρῶν καλοῦνται παρ' αὐτῷ οἱ Αἰθίοπες, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν αὐτοὺς κατοικοῦντας τὰς ἐσχατιὰς τῶν Ἀνατολῶν καὶ τῶν Δυτμῶν, Ὀδυσ. Α, 23. Κατὰ τὰς διαφόρους χωρομετρίας ἦτον καὶ τῆς λέξεως ἡ χρῆτις διάφορος. — α'.) τὸ ὕψιστον — β'.) τὸ κατώτατον — γ',) τὸ ἐσώτατον τόπου μέρος, ὡς παρὰ Σφαλ. Τρ. 1053. — 2) Ἐπὶ τὸ πολὺ μεταφ. ἐπὶ βαθμῶν, ἢ ἀξίας, τάξεως, Ἀνώτατος, πρῶτος, ἐξαίρετος, ἔξοχος, ἐντιμότατος, Πλάτ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, Ταπεινότατος, κατώτατος, τελευταῖος, φαυλότατος· «ἐς τὰ ἔσχατα τοῦ κοιτ. Ἕως εἰς τὰ Ἀμήν· «τὰ ἔσχατα πάσχω «Ἔφθασε εἰς τὸ Ἀμήν· κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, παλαίω μὲ τὸν θάνατον· οὕτω καὶ μὴ ἔσχατα βαίνειν, Σφαλ. Οἰδ. Κ, 217. «ἐσχάτου διακειμαι· Εὑρίσκομαι εἰς ἀξιωτάτην κατάστασιν, Πολβ. «ἔσχατ' ἐσχάτων κακῶν· Τὸ χείριστον πάντων τῶν κακῶν, Σφαλ. Φιλ. 65. «τὰ ἔσχατα λέγεσιν ἀλλήλοις· Ὑβρίζονται μεταξὺ των μὲ αἰσχροτάτας λέξεις, τὸ κοιτ. Λέγουν εἷνας ς' τὸν ἄλλον ὅσα σύρει τὸ φουκάλι. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ὁ τελευταῖος, ὁλοὐστερινὸς καιρὸς. Ἔπρῤ· ἐσχάτως. Ἕως εἰς τὸ τέλος. Χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς ἐπίτασιν ἐπιθ. τοῦ τινός. Ξεν. Ἀνβ. 2, 6, 1. «ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως. — Εὑρηται δὲ καὶ Ὑπρθ. ἐσχατώτατος, Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 49. παρβλ. ἐλάχιστος· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἔχω, ἔσχον. Ἐξαρτώμενος, συνεχόμενος, γειτνιάζων, συνομορῶν, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸν Ἐξ, ἀντὶ ἀντὶ ἑξατος·)

* Ἐσχετόων, ωσα. Ἰλιάδ. ἰδὲ ἐσχατάω.

* Ἔσχεθον, ες, ε. Ποιητ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἔχω, ἀντὶ ἔσχον, Ὁμ.

* Ἔσχεω, ἀντὶ εἴσχεω, Ἡρόδ.

Ἐσχηματισμένως, Ἐπίῤ. Μτχ. Παῤ. Παρακειμ. τοῦ σχηματίζω, Ἀλληγορικῶς, παραβολικῶς.

Ἔσω, Ἐπίῤ. ἀντὶ εἴσω, ὅπερ ἰδέ, Ὁμ. Τὸ εἴσω ἐστὶ μὲν εὐχρηστότερον τοῦ ἔσω ἐν πάσαις ταῖς διαλέκτοις, ἀλλ' ὅμως τὸ Συγκρ. καὶ Ὑπρθ. ἐσώτερος, ἐσώτατος κλ· σχηματίζονται μόνον παρὰ τὸ ἔσω, διὰ τοῦτο σχηματίζεται καὶ τὸ κατὰ τύπον μόνον αὐτῷ ἀνάλογον ἐξώτερος, ἐξώτατος· ἀφ' οὗ

Ἔσωθεν, καὶ ἔσωθε, Ἐπίῤ. Ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω — 2) Ἔνδον, ἐντός, μέσα· ἡρεμίας σημαιτ. ἐκεῖ μέσα.

Ἐσωπή, ἡ (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον, Ποιητ. Ὀπιπεύω. Ἀλ. Δ', 358.

Ἐσώτατος, Ὑπρθ. τοῦ ἔσω. Ἐπῤῥ. ἐσωτάτω, ἀντὶ. τῷ ἐξώτατος.

Ἐσωτερικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει μέσα που, ἀντὶ. τῷ ἐξωτερικός ἐξαιρ. ἐσωτερικοί, ἐλέγοντο οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Πθαγ. Ἀριστλ. καὶ ἄλλων φιλοσόφων, ὅσοις ἐπιτρέπετο ἡ ἀκρόασις τῶν βαθυτάτων καὶ δυσχερεστάτων θεωρημάτων τῶν διδασκάλων των. Ἔτι δὲ καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ὅσα ἐπραγματεύοντο κατ' ἀκριβέστατον ἐπιστημονικὸν τύπον περὶ τῶν θεωρημάτων αὐτῶν.

Ἐσωτέριον καὶ ἐσωφόριον, τὸ. Τὸ ἐν τοῦ Ἰταλ. ὑποκάμισον, συνήθ.

* Ἐσώτερος, α, ον. Συγκρ. τοῦ ἔσω. Ἐπῤῥ. ἐσωτέρω, ἀντιθ. τῷ ἐξώτερος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Τ.

Ἐτάζω, Μλ –άσω (ἐτός). Κυτάζω, ζητῶ διὰ νὰ πληροφορηθῶ περί τινος πράγματος ἂν εἶναι ἐληθὲς· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἀναζητῶ· δοκιμάζω, Πλάτ. Κρτλ. σλ. 410. Θ. Ὁ ἁπλοῦς τύπος τῆς λέξεως, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει χρήται, ἀλλ' ὁ σύνθετος ἐξετάζω.

Ἑταῖρα, ἡ. Θηλ. τοῦ ἑταῖρος, ὅπερ ἰδέ.

Ἑταιρεία, ἡ, καὶ ἑταιρία, Ἰων. ἑταιρηίη (ἑταῖρος). Οἰκειότης, τὴν ὁποίαν ἔχει τις μὲ ἄλλον τινά, ἢ μὲ πλείονας ἄλλους συντρόφους, συντεχνίτας, φίλους, γνωρίμους καὶ τ. τ. Ἀδελφότης, Ἡρόδ. 5, 71. Ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τοῦ ὑποκειμένου, προσώπου, Φίλοι, σύντροφοι, τὸ Ἰταλ. camerátidas. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτικῶν σκοπῶν, Στάσις, φατρία, τὸ τουρκβ. παράφι, Ast. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 8. σλ. 410. — 3) ἐν γένει, Φιλικὸς δεσμὸς, φιλία. Παρὰ Καρχηδονίοις Ἑταιρία ἐλέγετο πολιτικός τις, οὐ μυστικὸς μέντοι σύνδεσμος φίλων εἰς διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος πολιτικοῦ συντάγματος, τῆς καθεστώτης διοικήσεως, καὶ ἐξαιρ. εἰς ἀποτροπὴν τῆς τυραννίας καὶ βλάβης τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Klugo ἐν Ἀριστλ. Πολ. Καρχ. σλ. 36. fg. — 4 = ἑταίρησις. Ἀνάκδ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. Θηλ. κυρίως τοῦ ἑταιρεῖος.

Ἑταιρειάρχος, ἀρχηγὸς πολιτικῆς τινος ἑταιρείας

Ἑταιρειαρχεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑταιρειάρχου. Νικητ Χρον. Θ', 17.

Ἑταιρεῖος, εία, εῖον. Ἰων. ἑταιρήϊος. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἑταιρίαν, εἶναι ἴδιον ἑταιρίας. «Ζεὺς ἑταιρεῖος· Προστάτης, ἔφορος πασῶν τῶν ἑταιριῶν — 2) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑταίραν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑταίρας. Ὅθεν, ὅστις εἶναι ἐρωτικός, ἀγαπᾷ τὰς ἑταίρας, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ ἐριστικά· «ἑταιρεία φιλότητος· Τμ. Ἑρ. 58. ἄλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται παρ' Ὁμ. τὸ ἐπίθετον.

Ἑταιρεύω. Εἶμαι ἑταῖρος, μέλος ἑταιρείας τινός. — 2) Εἶμαι ἑταίρα, παλλακὶς, παλλακίδα, τὸ Ἰταλ. mantenerse· τά τινος. — 3) ἐργ. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἑταῖρος, ἢ καμμίαν νὰ γένῃ ἑταίρα, διαφθείρω αὐτήν.

Ἑταιρέω, Μλ ήσω (ἑταίρα). Μετέρχομαι ἑταιρικὸν βίον, ζῶ ὡς ἑταίρα· ἐξαιρέτως μετέρχομαι τὴν παιδεραστίαν.

Ἑταιρηΐη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ἑταιρεία.

* Ἑταιρήϊος, ἴη, ἰον, Ἰων. ἀντὶ ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις, σεως, ἡ (ἑταιρέω). Ὁ ἀσελγὴς τῶν ἑταιρῶν, ἐξαιρ. τῆς παιδεραστίας βίος.

Ἑταιρία = ἑταιρεία.

Ἑταιρίδια, ίων, τὰ· Ὑπκ. ἱερά· Ἑορτή, πανήγυρις ἐν Μαγνησίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἑταιρείου Διός. Ἀθην. ιγ'.

* Ἑταιρίδιον, τὸ, ὑπκ. τοῦ ἑταίρα, Παλλακιδίτσα, παλλακιδούλα.

Ἑταιρίζω, Μλ –ίσω. Γίνομαι ἑταῖρός τινος, ἐμβάλλω εἰς τὴν ἑταιρίαν του κάμνω ἑταιρίαν μέ τινα, βοηθῶ αὐτῷ· μετὰ δοτ. «ἑταιρίσαι· Ἰλιάδ. Ω, 325. ἔτι δὲ, Εἶμαι κοινωνός τινος, ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν μέ τινα, Τμ. Ἀφρδ. 96. — 2) Κάμνω τινὰ ἑταῖρον, ἢ φίλον μου, Μέσ. ἑταιρίζομαι, Ἐλέγω τινὰ εἰς ἑταῖρον, φίλον μου, κάμω ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ· τὸν λαμβάνω ὡς βοηθὸν, συνεργόν μου εἰς τι· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Ν, 456. Ὅπου ὁ Ἑπκ. τύπ. ἐταιρίσσατο, ἀντὶ ἑταιρίσατο κεῖται, πρβλ. Νικομαχ. 55. — 3) = ἑταιρέω, ἐξαιρ. Μετέρχομαι βίον ἑταίρας, ζῶ ὡς ἑταίρα, κατὰ τὸ ἐργ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἑταιρικός, κὴ, κὸν. = ἑταιρεῖος· Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίραν, ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται κατὰ τρόπον ἑταίρας, «ἑταιρικὰ μαθήματα· Τέχναι, πανουργίαι τῶν ἑταιρῶν. — 2) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ ἑταῖρον, ἢ ἑταίραν. — «Ἵππος ἑταιρικὴ· Δορυφόρων, σωματοφυλάκων, ἱππικὸν τάγμα τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων, ὡς τὸ πεζικὸν, πεζέταιροι· Ἐπῤῥ. ἑταιρικῶς.

* Ἑταίριος, ὁ ἢ καὶ ία, ιον = ἑταιρεῖος.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ = ἑταίρα.

Ἑταιρισμός, ὁ (ἑταιρίζω, σημσ. 3). Ἡ διαγωγὴ, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πολίτευμα ἑταίρας, ἀφ' οὗ

Ἑταιριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται ἑταίρας, παλλακάς.

Ἑταίριστρια, ἡ· Ἥτις ἑταιρίζεται, ζῇ ὡς ἑταίρα, παλλακὶς· ἐξαιρ. = τριβάς, Πλάτ. Συμπ. σλ. 19, Ε.

Ἑταῖρος, ὁ. Ἑπκ. καὶ Ἰωνικ. ἕταρος. Συνήθης, γνώριμος, σύντροφος, συντεχνίτης, φίλος, συμβοηθὸς, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. camerátos, tourkβρ. γιολντάτης· πᾶς τις μὲ τὸν ὁποῖον συναναστρέφεταί τις, ἔχει μετ' αὐτοῦ στενὰς σχέσεις, πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ συνόκλων συστρατιωτῶν, συστρατευομένων, στρατιωτῶν, ὅσοι πηγαίνουν μαζὺ εἰς πόλεμον, εἶναι στρατιῶται ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἐπὶ συμπλεόντων, ὅσοι ταξειδεύουν μαζύ, εἶναι συνταξειδιῶται· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδούλων, ὅσοι εἶναι δοῦλοι, σελάβοι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, Ὀδυσ. Ξ, 407. καὶ ἐπὶ

συσσίτων ὁμοτραπέζων. Ἰλιάδ. Ρ, 577. Πολλάκις χρητιμεύει παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πιστῶν πολεμιστῶν ἡγεμένος, στρατηγοῦ καὶ ἐπὶ πιστῶν θεραπόντων, ὑπηρετῶν δεσπότου τινός, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπεκτείνεται, μετριάζεται δι' αὐτῆς ἡ ἰδέα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ταπεινότητος, τῆς ὑποταξεως αὐτῶν, π. χ. Ἰλιάδ. Α, 179. Γ, 259. Ι, 654. Κ, 151. Ὀδύσ. Η, 266. καὶ συντάσσει αὐτὴν συνηθως τοῖς ἐπίθ. φίλος, ἑσθλός, ἐρίηρος. Ἓν γένει, πᾶς τις, ὅστις διάκειται οἰκειότατα πρός τινα, ἔχει στενὴν φιλίαν μαζύτου. Μετφρ. κεῖται Ὀδύσ. Λ, 7. Μ, 149. ὁ οὖρος, εὔφορος, καλὸς ἄνεμος, ἡσθλὸς ἑταίρους Δυνατός, καλὸς συναργός, ὅστις ἐπιταχύνει τὸν πλοῦν. — β') Ὁ Σωκράτης ὠνόμαζε τοὺς ἀκροατάς του ἑταίρους, ὅθεν Μαθητής, συμμαθητής. — γ') Γενικὸν προσφώνημα πρὸς ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Φίλε, ἀδελφέ· ὡς τὸ, ξένος.

2) Ἑταίρα, ἡ, Ἰων. ἑταίρη, Ἐπικ. ἑτάρη. Ἡλικιώτις, συνομήλικη, συνεργός, βοηθήτρια, φίλη, φιλενάδα, Ἰλιάδ. Δ, 441. Τρπκ. δὲ λέγεται ἑταίρα, παρ' Ὁμ. ἡ ψυχή, τὸ διὰ φόβον φευγατό· ψοφόβου ἑταίρην, Ἰλιάδ. Ι, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ λύρα ἀοιδοῦ ἑταίρη. Ὀδύσ. Ρ, 271. πρβλ. Τιμ. Ἔρ. 478. Ἀλλοῦ δὲ οὐχ εὑρηταί που παρ' Ὁμ. ἡ λέξις. Ὁ τύπος ἑτάρη (ω ω—) εὑρηται μόνον Ἰλιάδ. Δ, 441. — β') Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐστι τὰ πλείστα τῇ, σύζυγος γυνή, ἀντίθετος, Ἑρωμένη, ἀγαπητική, ἀγαπητικιά, καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς παραλλάξεις ἠθικῆς διαφορᾶς, Παλλακή, γαμοκλόπος, μοιχαλίς, πόρνη, τὸ σύνηθ. ἑταλκ. πουτάνα κλ. τ. ὁ τρόπος ὅμως τοῦ οἰκιακοῦ καὶ τοῦ γαμικοῦ βίου ἐποίησεν ὥστε ἡ λέξις καθ' ἑαυτὴν ἐν ἐνομίζετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὀνειδιστική, οὔτε ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἦτον ὄνειδος, — Κυρίως δὲ τὸ ἑταίρος ἦν ἐπίθ., ὅθεν Ὀδύσ. Θ, 584. μέταιρος ἀνὴρ καὶ παρὰ Πλάτ. τὸ ὑπρλτ. ἑταιρότατος. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἕτης, ἀλλ' ὅμως καὶ τῷ, ἕτερος συγγν.) ἀφ' οὗ

Ἑταιρόσυνος, η, ον. Οἰκεῖος συνήθης, φίλος· ποιητ. Ἀνάλεκτ. Β', 378.

Ἑτανός, ὁ, ἡ (ἑτάω, ἑταζω) ἀντὶ, ἑτεός, ἐτήτυμος, Ἀληθής, γνήσιος. Ἡσυχ.

Ἑταρίζομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἑταιρίζομαι, Ἰλιάδ. ἴδε ἑταιρίζω, σημ. 2.

Ἕταρος, ὁ, ἑτάρη, ἡ, Ἰλιάδ. (ω ω—) Αἰολ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑταῖρος, ἑταίρα, τοῖς ἀρίστοις ὅμως τῶν χειρογράφων ἀντιβαίνον.

Ἔτησις, εως, ἡ, καὶ

Ἔτασμός, ὁ (ἐτάζω). Ἀχρήστοι σχεδὸν τύποι, ἀντὶ ἐξέτασις, ἐξεταμός· ὡσαύτως καὶ

Ἐταστός, ἡ, όν, ἀντὶ ἐξεταστός. Ἐξητασμένος, δοκιμασμένος, δόκιμος.

Ἐτάτυμος, Δωρ. ἀντὶ ἐτήτυμος. (ᾱ)

Ἔτεῖ, ἴδε ἔτεός.

*Ἐτεθήπεα, Ἐπικ. Ὑπρσυντ. ἀντὶ ἐτεθήπειν, παρὰ τοῦ Πρκμ. τέθηπα. Ὀδύσ. Ζ, 166.

Ἔτειος, εἶα, ειον (ἔτος). Ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους, εἶναι παλαιὸν ἕνα χρόνον, χρονίσιμον. Valck. diatr. σλ. 6.

*Ἔτεκον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Ἑτελές, ὁ. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ς'. 13. Εἶδος ἰχθύος, καὶ ἔντηλις καὶ ἐντηλὶς προσέτι γραφόμενον.

Ἑτεοδμώς, ῶος, ὁ (ἑτεός, δμώς). Πιστός, εἰλικρινής, καλὸς δοῦλος, σκλάβος.

*Ἑτεοκλήειος, εἰη, εἷον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἑτεοκλῆ· ψβίη Ἑτεοκληείη, ἀντὶ Ἑτεοκλῆος. Ἰλιάδ. Δ, 386. παρὰ τὸ

*Ἑτεοκλῆς, έος, ὁ. Ὁ Τιὸς τοῦ Οἰδίποδος.

*Ἑτεόκλος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατευσάντων στρατηγῶν.

*Ἑτεοκρῆτες, οἱ (Κρῆτες). Γνήσιοι, καθ' αὐτὸ Κρῆτες, Κρητικοί. Ὀδύσ. Τ, 176.

Ἑτεός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι ἀληθές, ἀληθινόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδτ. γέν. ἑτεοῦ μόνῳ καὶ συνήθ. ἐπιρρηματικῶς. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ὄντως. Ἀληθινά, βέβαια, μὲ τὰ σωστά· σπανιώτερον ὅ,τι εἶναι πιθανόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀξιοπίστευτον, Ἰλιάδ. Β. Β, 300. νέτεον καὶ ἀτρεκέως Ο, 53. Ὡς ὄντως ἐπῆ. μόνον ἐν Ξ, 125. καὶ πλῆ. ἑτεά, Τ, 255. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. ἐν Ὀδύσ. ἐξαιρ. κατὰ σύνταξιν νεῖ ἑτεόνγεα Ἂν ἄλλως εἶναι ἀληθινόν. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν εἰρωνικῷ πεύσεσι, Μὲ τὴν ἀλήθειαν; μὲ τὰ σωστά; χωρὶς μάτωρα; Ἀριστφ. Ὄρν. 393. Ἀχ. 609. Παρβλ. ἀληθής, σημσ. 3. Ὡς ὄντως ἀρτν. ἡ ἐλλ. ἐπῆ. οὐδαμοῦ εὑρηται. — Οἱ Ἴωνες χρῶνται τῇ δοτ. τοῦ ἐπλ. γέν., ἑτεῇ, ὡσαύτως ἐπιρρήματα. ὁ δὲ Ποιητ. οὐδαμοῦ.

Ἑτέρα, ἰδὲ ἕτερος.

Ἑτεραλκής, ὁ, ἡ (ἕτερος, ἀλκή). Ὅ,τι δέτει, βάλλει, προξενεῖ δύναμιν ἢ νίκην εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν· ὅπου εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν εἶναι ἰσχύς, δύναμις πλεονάζουσα, περισσοτέρα, μεγαλητέρα. Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δοῦναι Νὰ κάμῃ τὸ νὰ κλίνῃ ἡ νίκη εἰς τὸ μέρος τοῦ Δαναῶν, νὰ νικήσουν οἱ Δαν. Ἰλιάδ. Η, 26. ὅθεν νίκη ἑτεραλκὴς Ἡ νίκη τοῦ ἑνὸς μέρους κατὰ τοῦ ἑτέρου, Θ, 171. Ρ, 627. Ὀδύσ. Χ, 236. νέτερ. μάχην. Ἡρόδ. 9, 103. Ἀλλὰ νόθημος ἑτεραλκὴς Τὸ στράτευμα, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δίδει τέλος εἰς τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Ο, 788. Οὕτω καὶ Ἄρης ἑτερ. Αἰσχ. Περσ. 947. — 2) Ἐπῤῥ. ἑτεραλκέως, ὅθεν κἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι Τὸ νὰ πολεμοῦντινες χωρὶς νὰ διακρίνηται ἡ νίκη κλίνουσα πότε εἰς τὸ ἕν, πότε εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Ἡρόδ. 8, 11. Valck.

Ἑτεραχθής, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἓν μέρος περισσότερον φορτωμένον, κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἓν μέρος τὸ βάρος του. — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι βαρύνει, βλίβει τὸ ἕ. μέρος.

Ἑτερεγκεφάλαιο (ἐγκέφαλος). Πάσχω εἰς τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦτ' ἔστιν εἰμὶ ἡμιμανής, ἡμιπαράφρων, μισότρελλος, τὰ κοινὰ μοὶ λείπει τὸ ἕνα λαχιολί.

*Ἑτερειδής, ὁ, ἡ = ἑτεροειδής.

Ἕτερη, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἕτερος, σημσ. 4.

Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται τὴν μίαν καὶ ὄχι καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, μίαν ἡμέραν ναί, καὶ μίαν ὄχι· ἡμῶνται ἑτερημεροιν. Ὀδύσ. Λ, 301. ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, τῶν ὁποίων ἑκάτερος τὴν μίαν ἡμέραν ἦτον ζωντανὸς καὶ τὴν ἄλλην νεκρός, καὶ οὕτως ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Ἑτερηρης, ὁ, ἡ (ἄρω) = ἀμφήρης· νορμὴν ἑτερηρεαν Μαθμ. Στίχ. 165.

Ἑτέρηφι, Ἐπικ. δοτκ. Ἐλλ. γεν. ἀντὶ ἑτέρᾳ, ἑτέρῃ, παρὰ τὸ ἕτερος, Ἰλιάδ.

Ἑτεροβάρεια, ἡ (ἑτεροβαρής). Τὸ νὰ βλίβῃ, βαρύνῃ, κάμνῃ τις ἢ τι νὰ κλίνῃ, βαίζῃ, νὰ εἶναι βαρύτερον τιποτε εἰς τὸ ἓν μέρος. (ᾰ)

*Ἑτεροβαρέω, Μλ. -ήτω. Βαρύνω, φορτόνω, βλίβω τι εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τὸ

*Ἑτεροβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, βαρύνει, βλίβει εἰς τὸ ἓν μέρος. Ἐπῤῥ. ἑτεροβαρῶς.

Ἑτεροβουλία, ἡ (βουλή). Μεταβολὴ, ἀλλαγμα τῆς θελήτεως, τῆς γνώμης· τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τὴν γνώμην, τὴν θέλησίν του.

Ἑτερογάστριος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι γεννημένον ἀπὸ ἄλλης μητρὸς κοιλίαν, ἀντὶ τῷ, ὁμογάστριος. Σχολ. Ἡσιόδ. Ἔργ 374.

*Ἑτερογενέω, Εἶμαι ἀπὸ ἄλλο γένος· περὶ τὸ

Ἑτερογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ἄλλην γενεάν, ἀπὸ ἄλλον λαόν, ἀπὸ ἄλλην φυλήν. Ἑτερογενεῖς παρὰ Γραμμτ. λέγονται αἱ λέξεις, ὅταν κατὰ μεταπλασμὸν κλίνονται πληθυντ. εἰς ἄλλο γένος καὶ ὄχι ὡς εἰς τὸν ἕνα, ἀρσμ. π. χ. ὁ δάκτυλος, τὰ δάκτυλα· ὁ κύκλος, τὰ κύκλα· κλ. τ. τ. ἴδε Passow Progr. über Griech. Wörterb. σλ. 71. ἑξ.

Ἑτερόγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκόν, γαλανόν, καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.

Ἑτερόγλωσσος, Ἀττ. -ττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην τινά, ξένην καὶ διαφορετικὴν γλῶσσαν· ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἄλλην, ξένην, ἢ λέγεται ὁμιλοῦντας ὡς τὰ λέγουν εἰς ξένην γλῶσσαν· ἀντὶ, τῷ ὁμόγλωσσος.

Ἑτερόγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ἵππος, Ὁ ἵππος, τὸ ἄλογον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ περισσότερον πρὸς τὸ ἓν παρὰ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τὸν κυβερνᾷ, ὁποιοσδήποτε μὲ βεβαιότητα, τὸ σύνηθ. κοινὸν εἶναι βαρυκέφαλος. Ξεν. Ἱππ. 1, 9. 5, 5. 6, 9.

Ἑτερογνωμοσύνη, ἡ. Ἄλλη ἢ διαφορετικὴ γνώμη· παρὰ τὸ

Ἑτερογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις εἶναι ἄλλης ἢ διαφορετικῆς γνώμης, ἔχει ἄλλην ἢ διαφορετικὴν γνώμην.

Ἑτερόγονος, ὁ, ἡ (γόνος) = ἑτερογενής.

Ἑτεροδιδασκαλέω, Μλ. -ήτω (διδάσκαλος). Ἀλλέως, διαφορετικά, οὐκ ὀρθῶς διδάσκω· αἱ διδασκαλίαι μου εἶναι σφαλεραί. Ν. Δ.

Ἑτεροδοξέω, Μλ. -ήτω (ἑτερόδοξος). Ἔχω διαφορετικὴν, ἄλλην, ἐξαιρ. σφαλερὰν, ἢ τοι πλανημένην δόξαν, γνώμην· ἀλλέως δοξάζω. Πλάτ.

Ἑτεροδοξία, ἡ. Διάφορος, ψευδὴς δόξα, γνώμη. Πλάτ. παρὰ τὸ

Ἑτερόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἐξαιρ. ψευδῆ, πεπλανημένην δόξαν, γνώμην· Ἐπῤῥ. ἑτεροδόξως.

Ἑτεροεθνής, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο, ξένον, διαφορετικὸν ἔθνος.

Ἑτεροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν εἶδος ἢ σχῆμα, διαφορετικὴν μορφήν.

Ἑτερόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Ὅστις ἔχει κλίσιν, εὐνοιαν, ἀγάπην περισσοτέραν πρὸς τὸν ἕνα, ἢ πρὸς τὸν ἕτερον· κρατεῖ περισσότερον μὲ τὸ ἓν μέρος, εἶναι φατριαστής· Ἐπῤῥ. ἑτεροζήλως, Μὲ φιλοπροσωπίαν, Ἡσ. Θεογ. 544. — 2) Ὅστις μετέρχεται, ἀγαπᾷ ἄλλην τινὰ τέχνην ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα.

Ἑτεροζυγέω, Μλ. -ήτω (ἑτερόζυγος)· ἐπὶ ὑποζυγίων ζώων. Εἶναι ζευγμένον εἰς τὸν ἄλλον ζυγόν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ζυγοῦ, τραβᾷ τὸν ζυγὸν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. — 2) Εἶναι συζευγμένον μαζὺ μὲ ἄλλο διαφορετικόν, ἀνόμοιον ζῶον, ὅθεν τραβᾷ ἀνόμοιως. — 3) ἐπὶ πλαστιγγος, ζυγαριᾶς, Τραβῶ τὴν ζυγαριάν, τὴν κάμνω νὰ κλίνῃ, βαίζῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Τρπκ. Εἶμαι ἀσύμφωνος, διαφωνος, διχογνώμων, διαφέρομαι μέ τινα περὶ τινος πράγματος. Ἔτι δὲ καὶ μιγνύομαι, διαπατοῦμαι μὲ ἀνόμοια γένη. Ν. Δ.

Ἑτεροζύγησις, -σεως. ἡ· καὶ

*Ἑτεροζυγία, ἡ. Ἀτυμφωνία, διχόνοια.

Ἑτερόζυγος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ διάφορον ζυγόν, ἀνόμοια ζευγμένον, ἀνομοιοειδῶς συνδεμένον, ἡνωμένον, εἶναι ἀσύμφωνον, διάφωνον. — 2) Ἐπὶ πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, ἡ ὁποία κλίνει, βαίζει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, δὲν εἶναι δικαία· πέτερζ. σταθμὸν Ψευδρλ.

Ἑτερόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι) = τῷ προηγμ. — 2) Ἄμαξα, ἁμάξι μὲ ἕνα ἵππον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπει ὁ δεύτερος· ὅθεν Τρπκ. πέτερζ. πόλεμον Μὲ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἄλλη ὁμοία· ἢ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλην ἀντίζηλον, νὰ

συναρίζηται μέ αὐτήν· Πλτχ. Κιμ. 16. ὅθεν ὡς τὸ μονόζυξ.

Ἑτεροθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω) ἐπί φυτῶν, καί ἀνθρ., Ὅ,τι θάλλει εἶναι πράσινον εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ἓν μέρος, εἰς ἓν κλωνάριον. — 2) ἐπί τέκνων, Ὅσα εἶναι γεννημένα ἀπό διαφόρους μητέρας, ἔχει ἀπό μίαν καί τήν αὐτήν, δέν εἶναι ὁμομήτρια· ἔτι δέ καί τῶν ὁποίων λείπει ὁ εἷς γονήτωρ, ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ἡ ἡ μήτηρ των, ἀντιδ. τῷ ἀμφιθαλής.

Ἑτεροθελής, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικήν θέλησιν.

Ἑτερόθηκτος, ὁ, ἡ (θήγω). Ὅ,τι εἶναι ἀκονημένον ἀπό τό ἕν, ἔχει κόψιν μόνον εἰς τό ἓν μέρος· π. χ. μάχαιρα, πέλεκυς, κ. τ. τ. Νικήτ. Χρον. Θ'. 17.

Ἑτερόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ ἄλλέως, κάμνει ἀλλοιότικον, διαφορετικόν ἦχον, κτύπον, κρότον· ταὐτόν τῷ, ἀλλόθροος.

Ἑτεροῖος, οἷα, οἷον (ἕτερος). Ὅ,τι εἶναι διαφορετικοῦ εἴδους, κατά διαφορετικόν τρόπον, ἀλλοιότικον· ἀλλοιότικα κατατετυκασμένον, καμωμένον, Ἡρόδ. 1, 99. 2, 35. 4, 62. Ποιητ. ἑτεροίας· ἑτεροῖα πάντα τέτυκται ἀνθρώποισιν Διν. Πργ. Ἐπῤῥ. ἑτεροίως· ᾗ' οὗ

Ἑτεροιότης, τητος, ἡ. Τό νά εἶναι τίποτε διαφορετικόν· διαφορετική ἰδιότης, ἀνομοιότης κατά τήν ἰδιότητα. Πλάτ. Παρτ.

Ἑτεροιόω, ῶ (ἑτεροῖος). Ποιῶ, κάμνω τι διαφορετικόν, ἀλλοιώτικον, μεταβάλλω, μετατρέπω, μεταμορφόνω. Παῤ. Ἀλλάζω, γίνομαι διαφορετικός, ἀλλοιότικος, μεταβάλλομαι, μετασχηματίζομαι, μεταμορφόνομαι, Ἡρόδ. 2, 142. 7, 225. 9, 102. ᾗ' οὗ

Ἑτεροίωσις, σεως, ἡ. Μεταβολή, μεταμόρφωσις.

Ἑτεροιωτικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα εἰς τό νά μεταβάλλῃ, μεταμορφόνῃ τι. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἑτεροκάρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι φέρει, γεννᾷ ἄλλους ἢ διαφορετικούς καρπούς. Ἱπποκρ.

Ἑτεροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὅ,τι κινεῖται ἀπ' ἐνεργείας ἄλλου τινός, ὄχι ᾗ' ἑαυτοῦ· ἀντιδ. τῷ, αὐτοκίνητος. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. (ι).

Ἑτεροκλινέω, Μλ. -νήσω. Κλίνω, βαίζω εἰς τό ἓν μέρος· παρά τό

Ἑτεροκλινής, ὁ, ἡ. Ἐπῤῥ. ἑτεροκλινῶς (κλίνω). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τό ἓν, ἢ εἰς τό ἕτερον μέρος, εἶναι ἀνόμοιον, κατηφορικόν, ἀνώμαλον. Ξενοφ. Κυνηγ. Β'. 8. ἑτεροκλινῶς ἔχω πρός τι Ἔχω κλίσιν πρός τό ἄλλο μέρος, τοῦτ' ἐστι πρός τό κακόν, Ἀῤῥόν.

Ἑτερόκλιτος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ἐπί λέξεων· ὅσαι ἔχουσι διαφορετικήν, κλίνονται κατά διάφορον, ἢ ἀνώμαλον κλίσιν. Γραμματ. Ἐπῤῥ. ἑτεροκλίτως. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. §. 51, 5.

Ἑτεροκλονέω, Μλ. -ήσω (κλονέω). Κλονῶ, ταράζω τι πρός τό ἓν καί πρός τό ἄλλο μέρος, Ὀππ. 4, 204.

Ἑτεροκνεφής, ὁ, ἡ (κνέφας). Ὅ,τι εἶναι μισοσκοτεινόν, ἀπό τό ἓν μέρος σκοτεινόν, ἀντιδ. τῷ ἀμφικνεφής· πρβλ. ἑτεροφαής.

Ἑτεροκοπία, ἡ. Σωματική γύμνασις δύο τινῶν ἀμοιβαίως γυμναζομένων, καθώς π. χ. οἱ παίζοντες τήν σφαῖραν, κ. τ. τ. Caelius Aurel. Χρονικ. Ε'. 11.

Ἑτεροκρανία, ἡ (κρανίον) = ἡμικρανία, Πόνος τῆς κεφαλῆς εἰς τό ἓν μέρος.

Ἑτερόκωφος, ὁ, ἡ. (κωφός). Ὅστις εἶναι κωφός ἀπό τό ἓν ὠτίον, αὐτί.

Ἑτερολεξία, ἡ (λέξις). Ἄλλη ταὐτοσήμαντος, ἰσοδύναμος, τό ἴδιον πρᾶγμα ὁλοῦτα λέξις.

Ἑτερόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι, ἡ ὅστις ἔχει τρίχας, μαλλί, μαλλιά, εἶναι τριχωτός, μαλλιαρός ἀπό ἢ εἰς τό ἓν μέρος. Στράβ. Ε'. ἑτερόμαλλοι ταπητες.

Ἑτερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη) χειτῶν, = ἑξωμίς, Φόρεμα μέ ἓν μανίκι.

Ἑτερομέρεια, ἡ. Κλίσις, βάσιμα εἰς ἢ πρός τό ἓν μέρος, παρά τό

Ἑτερομερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὅστις, ἡ ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἀπό ἢ εἰς τό ἓν μέρος, κλίνει πρός τό ἓν μέρος μόνον· εἶναι κρημνώδες, κατηφορικόν εἰς τό ἓν μέρος.

*Ἑτερομετρία, ἡ. Διαφορετικόν μέτρον στίχων, παρά τό

*Ἑτερόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ,τι συνίσταται εἰς διαφορετικόν μέτρον στίχων.

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἕνισον, διαφορετικόν μῆκος, μάκρος, εἶναι μακρύτερον ἀπό τό ἓν μέρος, ὅθεν καί ἀνισόπλευρον. Πλάτ. Θηαί. σλ. 148. Α. — 2) Ὅ,τι εἶναι μέ, κατά τό ἥμισυ τοῦ ὅλου μακρύτερον.

Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπό ἄλλην, ὄχι ἀπό μίαν καί τήν αὐτήν μητέρα, ἀπό τήν ὁποίαν ἐγεννήθη ἄλλος τις. Σοφοκλ.

Ἑτερομέλιος (μολεῖν) εἶπα, Κριτολογία εἰς τήν ὁποίαν μόνον ὁ ἕνας ἀντίδικος παρουσιάζεται εἰς τό κριτήριον· λέγεται δ' ἔτι καί ἑτερομωλία, ἡ· πρβλ. ἀντιμωλία.

Ἑτερόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει διαφορετικήν μορφήν, διαφορετικόν σχῆμα.

*Ἑτερομωλία, ἡ· ἰδέ τό ἐπμ.

Ἑτεροπάθεια, ἡ. Πόνος ἢ ἀῤῥωστία εἰς ἓν μέρος ἢ μέλος τοῦ σώματος μόνον· παρά τό

*Ἑτεροπαθής, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). Ὅστις, ἡ ὅ,τι πάσχει τι, ἔχει πόνον, ἀῤῥωστίαν εἰς ἓν μέρος, ἢ μέλος τοῦ σώματος.

Ἑτεροπαχής, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι, ἡ ὅστις εἶναι ἀνόμοια χοντρός, ἔχει ἀνόμοιον χόντρος. Μαθηματ. Παλ. σελ. 27.

*Ἑτεροπλανής, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὅστις, ἡ ὅ,τι πλανᾶται ἐδῶ καί ἐκεῖ.

Ἑτεροπλατής, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἀνόμοιον πλάτος, δέν εἶναι παντοῦ ὁμοίως πλατύ, φαρδύ. Μαθημ. Παλ. σελ. 26.

*Ἑτερόπλοιος, ὁ, ἡ = ἑτερόπλους.

Ἑτερόπλους, ὁ, ἡ· καί συναιρ. ἑτερόπλους (πλέω). Πλεύσιμον ἀπό ἢ εἰς τό ἓν μέρος· ταξειδι μόνον διά πηγαιμόν, ἢ δι' ἐπιστροφήν. Τρπκ. παράγγιον ἑτερόπλουν Χρήματα, τά ὁποῖα δανείζονται εἰς καράβι μόνον διά τόν πηγαιμόν τοῦ καραβιοῦ. Δημοσθ. καί Διοδ.

*Ἑτερόπνοος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι πνέει, φυσᾷ ἀπό τό ἓν μέρος μόνον. — 2) ἑτερόπνοοι αὐλοί, Ἐπθ. τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, τῆς διπλῆς φλογέρας, διά τό νά μήν εἶναι ἴσα, ὅμοια τά καλαμιά της. Βσλ. ἐν Ἀνθρ. 65, 4.

Ἑτεροποδέω. Ἔχω τόν ἕνα πόδα, τό ἓν ποδάρι κοντότερον, ὅθεν καί δέν πατῶ, δέν περιπατῶ ὁμοίως· παρά τό

Ἑτερόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἀνίσους πόδας, τόν ἕνα μακρύτερον τοῦ ἄλλου, ὥρα εἶναι χωλός, κουτσός, πρβλ. ἑτερόχηλος.

Ἑτεροπροσωπέω (ἑτερόπροσωπος). Εἶμαι ἑτέρου, ἤτοι διαφορετικοῦ προσώπου.

Ἑτεροπροσωπικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἡ ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἑτεροπροσώπων, Ἐπῤῥ. ἑτεροπροσωπικῶς· παρά τό

Ἑτεροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅ,τι εἶναι ἄλλου προσώπου, διαφορετικόν κατά τό πρόσωπον. Γραμμ.

Ἑτερόπτολις, ὁ, ἡ, ι, τό· γεν. -ιδος (πόλις). Ὅστις, ἡ ὅ,τι εἶναι ἀπό ἄλλην πόλιν.

Ἑτερορρεπέω, = ἑτερορρόπεω· παρά τό

Ἑτερορρεπής, ὁ, ἡ = ἑτερόῤῥοπος.

Ἑτερορροπέω, Μλ. -πήσω, Τρέπω, κλίνω πρός ἢ εἰς τό ἓν μέρος, εἶμαι βαρύτερος εἰς τό ἓν μέρος· παρά τό

Ἑτερόῤῥοπος, ὁ, ἡ (ῥέπω, ῥοπή). Ὅστις, ἡ ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρός τό ἓν ἢ τό ἄλλο μέρος, εἶναι βαρύτερος εἰς τό ἓν μέρος. Τῷ τύπ. ἑτερορρέπτης χρῆται, Αἰσχλ. Ἱκτ. 398. Ἔτι δε εὐρ. ἑτερορρεπής Ζεύς« Ὁ ποιῶν τήν πλάστιγγα, ζυγαριάν νά κλίνῃ πότε εἰς τό ἓν καί πότε εἰς τό ἄλλο μέρος· ὁ ἀποδίδων εἰς καθ' ἕνα τό κατ' ἀξίαν.

Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἄλλον ῥυθμόν.

Ἑτερορρύνσμος, ὁ, ἡ (ῥυσμός). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἄλλον σχῆμα, εἶδος, διαφορετικήν μορφήν.

Ἕτερος, α, ον. Ἕνας ἀπό τούς δύο, Ὁμ. πέτρειά γε φίλον παῖδα κλαύσεται Οἱ γονεῖς τοῦ ἑνός ἢ τοῦ ἄλλου θέλει κλαύσουν τόν υἱόν των σήμερον, Ἰλιάδ. Τ, 210. ηχειρί φέρω ἑτέρῃ Φέρω, κουβαλῶ τι μέ τό ἓν χέρι· Ὀδύσ. Κ, 171. Ἄλλως δέ συνηθ. ἡ ἑτέρα χείρ καί ἄνευ τοῦ, χείρ ἡ ἑτέρα, ἡ ἑτέραν ἀντί τοῦ, ἡ ἀριστερά, ἀντιδ. τῷ, δεξιά, παρ' Ὁμ. ἔβαιρ. κατ' Ἐπικ. στιχ. ἑτέρῃφι, Μέ τήν ἀριστεράν. Ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἀντίθετον, ἐναντίον, διαφορετικόν· εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τό ἄλλο, εἰς τό ἀντικρύ μέρος. Οὗ πλησίως δέ καί κατ' ἐγχωρικήν σημασ. ὅτε καί ὑπενοεῖτο ἀεί τό ἀντικρύ, ἡ ἀνάλ, Ὀδύσ. Ι, 302. Οὕτω κεῖται παρ' Ἀρατ. ἡ ἑτέρα, Τό ἀπέναντι μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ὡς τά, περάτη. Παρά τοῖς Ἀττ. πολλάκις ὡς τό, ἄλλος κατ' εὐφημισμόν, Ὅταν δέν θέλῃ τις νά εἰπῇ ῥητῶς κακός, τῷ καλῷ ἀντιδ., ἀρα κακός, Valck. diatr. σλ. 112. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 1229. Χρησιμεύει δέ καί εἰς ἐπικάλυψιν ἀπρεποῦς ἢ αἰσχροῦ τινος ὅταν δέν θέλῃ τις νά τό ὀνομάσῃ μέ τό ἴδιόν του ὄνομα, ἔβαιρ. πέτερόν τιν Ἄλλα τέ, ητῃ ἑτέρᾳ ὑπκ. ἡμέρᾳ, Τήν ἀκολουθοῦσι, τήν ὑστέραν ἡμέραν. Εἰς τάς διπλᾶς προτάσεις ἐπαναλαμβάνεται συνήθ. τό ἕτερος. Κεῖνται δέ καί πέτερος ἄθρ. ἄνευ προηγμ. πέτερος μέν« Ἰλιάδ. Ω, 578. ἡ μέν – ἡ δ' ἑτέρη –« Χ, 151. πέτερος – ἄλλος –« Ι, 313. 472. καί ἀνάπαλιν πάλλος – ἕτερος –« Ν, 731. ὁ δ' Εὐρπδ. συντάσσει ἄλλος πέτερος« Ἐπιτατικῶς, πέτερος αὖ, ἢ αὖτεκ. Πάλιν ἄλλος, ἄλλος πάλιν, Ἀριστοφ. Λυσ. 66. Εἰρ. 274. 295. Παρ' Ἀττ. πολλάκις πέτερα τοιαῦτα. Ἄλλα τέτοια, ἄλλα παρόμοια· τό δέ πέτερα τοσαῦτα Ἄλλα τόσα κατά τήν ποσότητα, ἀκόμη μίαν φοράν τόσα· πέτεροι τοιοῦτοι Ἄλλοι τέτοιοι, ὁμοίως φρονοῦντες· ὅπου τό ἕτεροι πλεοναστικῶς σχεδόν κεῖται, διότι δηλοῖ ἔν τι μόνον ἀντίθετον εἰς ἄλλοτι, τό ὁποῖον ὑπῆρξε πλέον, ἤτον παρόν, Wytr. sel. hist. σλ. 352. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 58. D. Πρτγ. σλ. 326. Α. — 2) Ἀπαρχλλάκτως ὡς τό, ἄλλος, τοῦτ' ἐστι ὅ,τι εἶναι ὄχι εἷς ἕν, ἀλλά εἰς πλείονα ἀντίθετον, Ἰλιάδ. Δ, 306. Φ, 437. Ὀδύσ. Η, 124. Κ, 354. Ὡσαύτως καί παρά τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. παρ' Ἀριστ. ἐπί τό πλεῖστον, ὥσπερ καί ἀνάπαλιν τό ἄλλος ἀντί τοῦ ἕτερος λαμβανόμενον· ὅθεν — 3) Ὅ,τι εἶναι ἀλλοῖον, διαφορετικόν, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιότικον· ἐνίοτε μετά γεν. ἢ μετά τοῦ ἤ, Ἡρόδ. 4, 26. διότι ὑποστημαίνει παραβολήν. — 4) ἑτέρη, δοτ. θλκ. γεν. Ἐπῤῥμτκ., Κατ' ἄλλον τρόπον, μέ ἄλλο μέτρον, μέ ἄλλο μέρος, ἢ τόπον· ὅτε ἀναπληροῦται ὑπό τοῦ, ὁδῷ, συνήθως. — 5) Ἐπῤῥ. ἑτέρως, Ἀλλέως, ἀλλοιῶς, κατ' ἄλλον, μέ ἄλλον τρόπον· ὅθεν καί μετά γεν. συγχρτκ. Ὀδύσ. Α, 234. πέτερως εἶχε τοῦ σκέλους« Εἶχε τό ἓν σκέλος κοντότερον παρά τό ἄλλο, ἤτον ἑτεροσκελής. — Οἱ

Δωρ. δὲ χρῶνται καὶ τῷ ἄτερος ἀντὶ τοῦ, ὁ ἕτερος. (νυν) Οἱ δὲ Ἀττ. συναιροῦσι τό, ὁ ἕτερος, εἰς τό, ἄτερος (–υν) γεν. ἑατέρου, δοτ. ἑατέρῳ καὶ λ. ἡτέραω ἀντὶ, ἡ ἑτέρα· Οὐδ. ἑατέρον, Παρ' Ἴωσι δὲ ἠτοὔτερον οὐδ. ἠτοὔτερον Br. ἐν Σιμωδ. mul. 113. Ἀπροσκότερα δὲ συγγραφεῖς χρῶνται καὶ τῷ, ἑάτερος, καὶ ὁ ἑάτερος, Valck ἐν Ἱππ. 340. Piers. Moer. σλ. 432.

Ἑτεροσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ὅ,τι δηλοῖ σημαίνει ἄλλο, διαφορετικόν τίποτε, ἔχει διαφορετικὴν σημασίαν. Ἐπῤῥ. ἑτεροσημάντως.

*Ἑτεροσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἄνισα σκέλη, τὸ ἓν μακρύτερον τοῦ ἄλλου.

Ἑτερόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅ,τι εἰς ἓν μέρος μόνον προξενεῖ, κάμνει ἴσκιον, ἢ ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ἔχει ἴσκιον εἰς τὸ ἓν μέρος μόνον· ἀντιθ. τῷ ἀμφίσκιος· ὅθεν ἑτερόσκιοι, οἱ λέγονται οἱ κάτοικοι τῶν εὐκράτων καὶ τῶν κατοφυγμένων ζωνῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἴσκιος τὸ μεσημέρι πίπτει πρὸς τὸ ἓν μόνον μέρος, πρὸς Βορρᾶν, ἢ πρὸς Μεσημβρίαν. Στράβ.

Ἑτεροστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅστις ἢ ὅ τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἄλλην σειράν, ἀράδαν.

Ἑτερόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνον κοπτερόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει ἄλλην, ἢ μίαν μόνην, ἢ διαφορετικὴν κόψιν.

Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν μορφήν, διαφορετικὸν σχῆμα, ὅ,τι εἶναι διαφορετικὰ σχηματισμένον.

Ἕτερότης, ητος, ἡ (ἕτερος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἄλλης, διαφορετικῆς ἰδιότητος· διαφορετικὴ ἰδιότης.

*Ἑτεροτροπέω. Εἶμαι ἑτερότροπος· Κύριλ. παρὰ τὸ

Ἑτερότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ὅ,τι εἶναι κατ' ἄλλον, διαφορετικὸν τρόπον, διαφορετικὴν ἰδιότητα, Ἀρτεμ. Θεμ. 724. Ὅστις ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ ἤθη. — 2) (τρέπω). Ὅστις τρέπει, γυρίζει τι ἀλλοῦ που, εἰς, πρὸς ἄλλο μέρος, ἀμφβ.

Ἑτερότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἑτράφη, ἢ ἀνετράφη, εἶναι ἀνατραμμένος, ἀνεθρεμμένος ἀλλέως, διαφορετικά. Συνέσ. «ἑτερότροφος νεότης».

Ἕτερούας, ατος, ὁ, ἡ, τό (οὖς). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἓν μόνον ὠτίον, αὐτί.

Ἑτερούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν οὐσίαν, διαφορετικὸν τὸ εἶναί του.

Ἑτεροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτισμένον μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος· μισοφωτισμένον, ἀντιθ. τῷ, ἀμφιφαής, ἰδὲ ἑτερανεφής.

Ἑτεροφθαλμία, ἡ. Διαφορὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ νὰ εἶναι τὰ ὀμματιά τινος διαφορετικὰ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. παρὰ τὸ

Ἑτερόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἢ ὅ τι ἔχει ὄμματα διαφόρου χρώματος, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἓν διαφορετικὸν τοῦ ἄλλου, ὡς τὸ ἑτερόγλαυκος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι μονόφθαλμος, ἕνα μόνον ὀμμάτι ἔχει. — 3) Ὅστις εἶναι παραβλώψ, ἀλήθωρος.

Ἑτερόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ἀλλέως, διαφορετικά· ὅ,τι κάμνει ἢ ἔχει ἄλλον, διαφορετικὸν ἦχον, τόνον.

*Ἑτεροφορέομαι, Μλ –ρεῦσομαι (φορέω) = ἑτερορροπέω.

Ἑτεροφροσύνη, ἡ. Ἄλλο, διαφορετικὸν φρόνημα, διαφορετικὴ γνώμη· ἀσυμφωνία κατὰ τὸ φρόνημα, κατὰ τοὺς στοχασμούς. παρὰ τὸ

*Ἑτερόφρων, ος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις φρονεῖ, στοχάζεται ἀλλέως, ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ φρονήματα, ἀσύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους.

Ἑτεροφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι φυλάττεται ἀπὸ ἄλλον τινά.

Ἑτεροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικήν, ἀλλοιότικην φύσιν. — 2) (φύομαι) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς ἄλλο κανὲν μέρος.

Ἑτερόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι καταγεται ἀπὸ ἄλλο ἔθνος, ἀπὸ ἄλλο, διαφορετικὸν γένος· ἀπὸ ἄλλην γενεάν. — 2) (φυλή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλην, φυλήν, τὸ τουρκβ. ἄλλο ἐνάφι.

Ἑτερόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) δένδρον, Τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνοφθαλμισμένον, ἀμπολιασμένον ἀπό, ἢ μὲ βλαστάρι ἄλλου δένδρου· Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑτεροφωνία, ἡ. Ἄλλη, διαφορετικὴ φωνή, διαφορετικός, ἀλλοιότικος τόνος, ἦχος. παρὰ τὸ

Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικήν, παντοίαν, διαφόρων λογιῶν φωνήν, ὁμιλίαν· ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν τόνον, ἦχον· Αἰσχύλ. Θλῖβ. 272.

Ἑτερόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὅ,τι ἔχει ἀνομοίας, διαφορετικὰς χηλάς, χυδαῖα. μπίτσες· πρβλ. ἑτερόπους.

Ἑτεροχροέω, Μλ –ήσω (ἑτερόχρους). Ὅ,τι ἔχει ἄλλα ἢ διαφορετικά, ἀλλοιότικα χρώματα· παρὰ τὸ

Ἑτερόχροια, ἡ. Ἀλλοιότης τῶν χρωμάτων.

*Ἑτεροχροιότης, τητος, ἡ. Ποικιλότης τῶν χρωμάτων, παρδαλωτύνη. Δγν. Πυῤῥ. 85. παρὰ τὸ

Ἑτερόχροος, ὁ, ἡ· συναιρ. –χρους, ὁ, ἡ, ουν, τό· καὶ ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· καὶ ἑτερόχρωμος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς, χρῶμα). Ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν χρῶμα, πολλῶν λογιῶν χρώματα, εἶναι παρδαλόν.

*Ἑτεροχρωματίζω = ἑτεροχροέω, παρὰ τὸ

*Ἑτεροχρώματος, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτεροχρωματόω. Ἔχω διαφορὰ, ἢ πολλῶν λογιῶν χρώματα Γεωπον. Β'. ς'. 37.

*Ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτερόω, Μλ –ώτω (ἕτερος). Ποιῶ, κάμνω τι ἄλλέως.

Ἑτέρσετο, γ'. ἑνκ. πρσπ. μετ. ἀορ. β'. τοῦ τερσαίνω, Ἰλ. Λ, 267. 848.

Ἑτέρωθεν, σπανιώτ. ἑτέρωθε, Ἐπῤῥ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἐδῶ, Ὅμ. 2) σπανιώτ. καὶ ποιητ. μόνον ἑτερωθί. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος (στάσεως ἢ ἠρεμ. σημντ.) ὅθεν καὶ ἀπέναντι, ἀντικρύ. ἀντίκρυτα, Ὅμ., τὸ ἑτέρωθε παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 281.

Ἑτέρωθι, Ἐπίρ. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος· εἰς ἄλλον τόπον, Ὅμ. ἀντιθ. τῷ, ἐνθεν καὶ ἑτέρωθι, Ὀδσ. Μ, 235. 2) Ἄλλοτε, ἄλλην φοράν, Ἡρδ. 3, 35.

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν ὄνομα. Ἐπίρ. ἑτερωνύμως.

Ἑτέρωσε, Ἐπίρ. Εἰς, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὰ πλάγια (κινητ. σημντ.) Ὅμ., ὅθεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλοῦ, Ἰλ. Ψ, 231. Παρ' Ἀπλ. Ῥᾳδ. μετὰ τῆς εἰς.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ (ἑτερόω). Μεταβολή, ἀλλοίωσις. Δ'. 39.

Ἑτέρωτα, καὶ ἑτερῶτα, Ἐπῤῥ. Αἰολικ. ἀντὶ ἑτερωθεν. Σπφ.

*Ἑτέταλτο, γ'. ἑνκ. πρτπ, παθ. ὑπρτντ. τοῦ τέλλω, Ὅμ.

*Ἑτετεύχατο, γ'. πλθ. πρτπ. παθ. Ὑπρντ. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. τοῦ τεύχω, Ὅμ.

*Ἑτέτυκτο, γ'. ἑνκ. πρτπ. παθ. Ὑπρντ. Ἐπκ. τοῦ τεύχω, Ὅμ.

*Ἑτεωνεύς, έως, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

*Ἑτεωνός, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. Β, 497.

Ἕτης, ου, ὁ. Οἰκεῖος, ἐδικός, εἴτε διὰ φιλίας, εἴτε διὰ συγγενείας· συνήθης, σύντροφος, συμβοηθός, φίλος, Ὅμ., ὅστις μόνος κατὰ πλθ. ὁριθμ. χρώμενος τῇ λέξει συντάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλείστον «κασίγνητοί τε ἑταῖροι Ἀδελφοὶ καὶ οἰκεῖοι, ἐδικοί· καὶ ἥται καὶ ἀνεψιοὶ Ἰλ. Ι, 464. ἥται καὶ ἑταῖροι Η, 295. ἡγεῖτονες ἠδὲ ἑταῖροι Ὀδσ. Ε, 6. Ἐπὶ πάσης ἀδιορίστου, οὐ στενῆς φιλικῆς σχέσεως, κατὰ τὸν Nitzsch Ὀδσ. Δ, 3., παρ' Ὅμ. Οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ πλησιέστεροι ἀκόλουθοι οἴκου, φαμιλίας, τιμᾶς. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡρισμένως ἀντὶ δημότης, πολίτης· Συμπατριώτης, συμπολίτης, συγκατοικος, γείτων. (πιθαν. παρὰ τὸ ἔθος· συγγν. τῷ ἑταῖρος· πρβλ. ἠθεῖος· ἢ ἑτυμλ. τοῦ προσφωνηματικοῦ τάν, ὡ τάν, παρὰ τὸ ἔτης, πάνυ ἀμφβλ.)

Ἑτησίαι, ων, οἱ (ἔτος) ὑπκ. ἄνεμοι· Ἐτήσιοι ἄνεμοι, οἱ ὁποῖοι πνέουν φυσοῦν τακτικὰ κατὰ διωρισμένους τινὰς καιροὺς τοῦ χρόνου περιοδικοὶ ἄνεμοι· ὁ Ἡρδ. 2, 20. λέγει τελειότ. νέτησίαι ἄνεμοιι· συνήθως ὀνομάζεται οὕτως ἀρκτικός τις ἄνεμος, ὅστις ἐλέγετο καὶ νέτησίαι βορέαιι, καὶ διήρκει 40. ἡμέρας ἐν τῷ καιρῷ τῶν κυνικῶν λεγομένων ἡμερῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Δμσθ. Φιλ. 1. σλ. 48. 28. ἦταν ὅμως καὶ μεσημβρινοὶ ἐτησίαι ἄνεμοι, ἐν τῇ μεσημβρινῇ θαλάσσῃ πνέοντες, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 6, 21. καὶ Ἰνδικ., 21. Οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουσι αὐτοὺς the monsoon, οἱ Γάλλοι les Mousons, παρ' ἡμῖν μελτέμια κοινῶς. ἐκ τοῦ τουρκβ. μελτέμ. Καθ' ἑνκ. ἀρθ. ὁ ἐτησίας, εὑρηται μόνον παρ' Εὐστθ. Ἰλδ. Φ, 346.

*Ἐτησιάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτ ποιητ. θηλ. τοῦ, ἐτήσιος, ἐπθ. τοῦ, αὔρα· Νον.

Ἐτήσιος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατ' ἔτος, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· εὑρηται δὲ καὶ τρηγεν.. Ἐπίρ. ἐτησίως.

Ἐτητυμία, ἡ. Γνησιότης, ἀλήθεια. Ἀνθολ. παρὰ τὸ

Ἐτήτυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι δόκιμον, γνήσιον, ἀληθές· ἐξητασθη, εὑρέθη, ἐκυρώθη, ἐβεβαιώθη ὡς ἀληθές, γνήσιον, Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξ. κατ' οὐδ. γεν. ἐξαιρ. ἀντὶ ἐπῤῥμτ. ἐτήτυμον, ὥσπερ τῷ ἑτέρον κατ' ἀρστ. γεν. Ὀδσ. Δ, 157. πληθ. δὲ, Ἰλδ. Π, 128. Ἐπῤῥ. ἐτητύμως· (ἔστι δὲ τὸ ἐτήτυμος, ἐσχηματισμ. ποιητκ. κατ' ἐπίτσ. παρὰ τὸ ἔτυμος, ὥσπερ τὸ ἀταρτηρὸς παρὰ τὸ ἀτηρός.)

Ἔτι, Ἐπίρ. Ἀκόμη, καὶ τώρα ἀκόμι· ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου· Ὅμ. πέτι καὶ νῦνι Καὶ τώρα ἀκόμα, Ἰλδ. Α, 435. καὶ ἀλλχ. 2) ἐπὶ μέλ. χρόνου, Ἀκόμι μακρύτερα, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκόμι, Ἰλδ. Α, 96. Ὀδσ. Ο, 305. Seidl ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 636. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. αὐχρηστότ. μετὰ ἀρνητ. μορίου, π. χ. οὐδ' ἔτι σὴν νῆα Καὶ δὲν ἐζήτησε πολλῶν καιρῶν πλέον, Ἰλδ. Ζ, 339. καὶ ἀλλχ. ἀπειράκις ἀπαντμ. πρβλ. οὐκέτι, μηκέτι. 3) προσθήκης, προτάσεως σημαντικ. Προτάτι, πρὸς τούτοις, περαιτέρω, μακρύτερα, Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 259. Σφκλ. Ἀντ. 218. Οἰδ. Κ. 150. 860. Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 92. Ὅθεν χρησιμεύει καὶ εἰς σύγκρ. τὸ Μᾶλλον, ἔχον προκείμενον πέτι μᾶλλονα Ἀκόμα περισσότερον, Ἰλδ. Ξ, 97. 362. πέτι πλέονα Ἡρότ. 7, 6. καὶσχιν ἔτικ Ἀκόμι ἀσχημότερος, αἰσχρότερος, Σφκλ. ὡταύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. (νυν, ὁ Ποιητ. ὅμως χρῆται ἐν ἄρσεσι καὶ μακρᾷ ἐνίοτε τῇ λληγούσῃ, Ἰλδ. Ζ, 139.)

*Ἔτλην, ης, η. Ἀόρ. τοῦ θεματισμοῦ ΤΛΑΩ. Ὁμήρ.

*Ἔτμαγεν, Αἰολ. γ'. πλθ. πρτπ. παθ. Ἀορ β'. τοῦ τέμω, ἀντὶ ἐτμάγησαν.

Ἔτνηρός, ά, όν (ἔτνος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ πάλτον, κουρκούτι· φαίνεται ὡς κουρκούτι (ὄχι χυλώδης, ὡς ψευδῶς καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ ὁ Βούμας.) πέψητεως ἕνεκα σπείρεται κύαμος, πίσος· ἔτνηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἔψημα γίνεται. Ἀθην.

Ἐτνήρυσις, εως, ἡ (ἀρύω, ἔτνος). Τρουλίον, χουλιάρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνακατώνουν, καὶ κενόνουν πόλτον, κουρκούτι. Ἀρτεμ. Ἀχ. 245.

Ἑτνίτης, ου, ὁ, ἄρτος = λειτίτης. (ι)
Ἀθην. Γ'.
Ἕτνοδόνος, ὁ, ἡ (δονέω). Ὅστις ἀνακυκᾷ, ἀνακατόνει ἔτνος, κουρκούτι· ἀνθ' οὗ ἑτνοδόπος παρὰ Δντ. Τριτ. 14, 6. κατὰ ψευδῆ ἀναγν. κεῖται.
Ἕτνος, εος, τό. Πόλτος, κουρκούτι ἀπὸ ζωμὸν ζωμοῦ ὀσπρίων ἑψημ. ὀρόβου ἢ κυάμων, ἀπὸ ῥέβι ἢ κουκιὰ πηχτὰ βρασμένον.
Ἑτοιμάζω, Μ. άσω (ἕτοιμος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Καίμω χρατῶ τι ἕτοιμον πρὸς χρείαν τινά. Ἰλιάδ. Α, 118. Τ. 197. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἰλιάδ. Κ, 571. Ὀδσ. Ν, 184. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μέσ. μετοιμάζομαί τιν Ἑτοιμάζω τίποτε διὰ χρῆσιν μου ἰδίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', γ', 5. πολὺ πλείονα τούτων ἑτοιμασάμενος διὰ τὸν τρόπον, ὥστε λαμβάνειν, ὁπότε δέοιτο. ἀφ' οὗ
Ἑτοιμασία, ἡ = ἑτοιμότης. Βασίλ. Τὸ νὰ ἑτοίμαζον, ἑτοιμάζει, ἕκαμε, κάμνει τις τίποτε ἕτοιμον.
Ἑτοιμαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει τίποτε. Κλήμ. Ἀλ.
Ἑτοιμοδάκρυς, ὁ, ἡ· υ, τό· γεν. υος (δάκρυ). Ὅστις εἶναι πάντοτε ἕτοιμος εἰς δάκρυα, κλαίει, συνεζίζει νὰ κλαίῃ εὔκολα.
Ἑτοιμοθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις εἶναι ἕτοιμος διὰ τὸν θάνατον, δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον, ἀποθνήσκει εὔκολα. Στράβ. ΙΕ'. (α)
Ἑτοιμοπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις εἶναι εὐκολοκατάπειστος, τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναται νὰ καταπείσῃ τις. Νικήτ. Χρον. ια'. 11,
Ἑτοιμόῤῥοπος, ὁ, ἡ (ῥοπή). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, εὔκολα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τὸ κάμνει νὰ βαίζῃ· ὅ,τι ἐλίνιον, ἐβαίτει εὔκολα.
Ἕτοῖμος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς μετγνστ. ἕτοιμος, προπαροξ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἕτοιμον, παρόν, προχείμενον, πρόχειρον, Ὅμ., Παρὰ τοῖς Τργ. κεῖται πολλ. ἑτοίμος ἔλλειπτ. ἀντὶ ἑτοιμός εἰμι Σφκλ. Αἴ. 813. Valck ἐν Φοιν. 976. 2) ἐπὶ συμβεβηκότων, περιπτωμάτων καὶ πραγμάτων, Ἀληθές, βέβαιον, τετελεσμένον τῷ ὄντι συμβὰν ἤ παῦτα ἑτοῖμα τετεύχαται Ἐγένετο, συνέβη πλέον Ἰλιάδ. Ξ, 53. ἡπότμος ἑτοῖμος Ἀμετάκλητος, ἀμετάβλητος, ἀναπόφευκτος Μοῖρα, Σ, 96. Ἀναμφιβόλως, ἀναντιῤῥήτως ἀληθές, νὴ δ' ἀρ' ἑτοῖμα τέτυκτο Ἐγένετο, ἐτελέσθη βέβαια, φανερά, ὥστε κανεὶς δὲν δύναται πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ, Ὀδσ. Θ, 384. ὅθεν νῦξ ἑτοίμουσι Εὐβόε, πάρυτα, ἐν τῷ ἅμα, ἄνευ ἀναβολῆς, προθύμως· νῦξ ἑτοίμου ἐστὶν Ἐνδέχεται, ἐξεστιν, εἶναι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· νῦξ ἑτοίμου ἢ ἐν ἑτοίμῳ λαμβάνω τιν Δέχομαι, ἀποδέχομαι, πιστεύω τι ὡς σαφές, βέβαιον, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 24. 3) Ὅ,τι ἀποβαίνει, λαμβάνει ἀπόβασιν, γίνεται, ἀληθεύει, ἔχει βεβαίως ἀποτέλεσμά τι, ἐκπληροῦται ἡμῖν ἑτοίμην Γνώμη, βουλὴ ἡ ὁποία ἀποβαίνει, ἐπιτυχαίνει, γίνεται τῷόντι, Ἰλιάδ. Ι, 425. 4) Ἐργτ. ἐπ' ἀνθρώπων ἔξαιρ. Ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς ἤ διά τίποτε· ὁτὲ μὲν μετὰ ὁστκ. ὁτὲ δὲ μετ' Ἀπῳ. Valck ἐν Φοιν. σλ. 976. νῦ ἑτοιμός εἰμι ποιεῖν τιν Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Πλουτχ. 5) = ἁρμόδιος, Πνδ. Τὸ Ἐπῤῥ. ἑτοίμως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττ. περιφραστικῶς διὰ τοῦ νῦξ ἑτοίμου, καὶ ἐξ ἑτοιμοτάτου. Οἱ μεταγν. Ἀττ. προπαροξύνουσι τὴν λέξιν, ἕτοιμος, οἱ πάλαι Γραμμτ. ἐξ ἐναντίας ἀνατιθέασι τῷ Θκδ. καὶ Πλατ. τὸν Ὁμηρ. τονισμόν, ἑτοῖμος· (πιθαν. παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ. παρ' ὃ καὶ τὸ ἔτυμος.) ἀφ' οὗ
Ἑτοιμότης, ητος, ἡ. Προχειρότης, δεξιότης, μετοιμότης λόγων Τὸ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ τις τίποτε ἀπρομελετήτως, μὲ εὐκολίαν, δεξιότητα· τὸ νὰ τρέχῃ ἡ γλῶσσά του ἐλεύθερα. 2) Προθυμία, κλίσις· εὔνοια, φιλοφροσύνη.
Ἑτοιμοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις εἶναι ἑτοιμος εἰς τὸ νὰ τέμνῃ, κόπτῃ, χωρίζῃ. Ἀνάλεκτ. Β'. 119.
Ἑτοιμοτρεπής, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκολα τρέπεται, γυρίζεται, κυβερνᾶται, διοικεῖται.
Ἑτοιμοτρεχής, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει μὲ προθυμίαν, ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ, πηλαλῇ. Νικήτ. Χρον. 12'. 2.
Ἕτορον, ες, ε, Ἀόρ. β'. τοῦ τορέω, Ἰλιάδ. Δ, 236.
Ἔτος, εος, τό. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὅμ., ὅστις καὶ κατὰ πλῆθ. ἀρχ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν τῇ γενικῇ σημσ. χρόνος, Καιρός, Ἰλιάδ. Δ, 691. νέτους ὥραιον Ὁ ἐτησίος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς τοῦ χρόνου, Πλούτχ. Μαρ. 11, 14. παρβλ. ἐνιαυτός· ἰκανὰ πᾶν ἔτος Κάθε χρόνον· κατ' ἔτος Ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον· παρ' ἔτος Ἕνα χρόνον καὶ, καὶ τὸν ἄλλον ὄχι.
* Ἑτός, ή, όν. Ἐνθ. ῥημτ. τοῦ εἰμί. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι εἶναι ἀληθές, βέβαιον, γνήσιον, καλόν· παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον, ὡς πρωτότ. εἰς παραγωγὴν τοῦ συνήθους ἑτεός.
Ἑτός, Ἐπῤῥ. = ἑτωσίως, μάτην· Ματαίως, τοῦ κάκου· μόνον ἐν συνταῖ. μετὰ ἀρνητ. μορίου, οὐκ ἑτός Οὐχὶ ματαίως, ὄχι χωρὶς αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. 3. σλ. 414. Ε, 8. σλ. 568. ὡσαύτως καὶ ἐν πεζστικαῖς προτάσεσιν οὐκ ἑτὸς ἄρ', ὡς ἐμ' ἦλθεν οὐδὲ πώποτε; Δὲν ἦτον λοιπὸν χωρὶς αἰτίαν ὅτι δὲν ἦλθε πλέον εἰς ἐμένα; εἶχε λοιπὸν αἰτίαν διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ; Ἀριστφ. Πλ. 404. Οὕτω καὶ οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα θεσπὶς καὶ σοφή; Ἀριστφ. Ἐκκλ. 246. παρβλ. Πλούτ. 1166. αἱ ὁποῖαι προσάτεις δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς συμπερασματικαί. — Τὴν ἀνάπαλιν σημασ. τῆς λέξ. τοῦτ' ἔστιν Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, παρεδέχαντο τῶν Γραμμτικῶν εἷς τὸ, ἑτεὸν ἀναγνόντες αὐτήν, ἀλλὰ μόνον κατ' οὐκ ὀρθὴν γνῶσιν ὡς φαίνεται· παρβλ. C. Schneid. ἐν Πλάτ. Τμ. 1. σλ. 321.
Ἑτός, ή, όν· ἐνθ. ῥημτ. τοῦ ἵημι. Ὅς τις πέμπεται, στέλλεται ἢ ὅ,τι ῥίπτεται, τροβολίζεται.
* Ἔτραγον, Ἀόρ. β'. τοῦ τρώγω.
* Ἔτραπον, Ἀόρ. β'. τοῦ τρέπω. Ὅμ.
* Ἔτραφον, ἐτράφην, ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ παθ. τοῦ τρέφω, Ὅμ.
Ἐτυμηγόρος, ὁ, ἡ (ἔτυμος, ἀγορεύω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν.
Ἐτυμηθρόος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ, κάμνει ἀληθῆ ἦχον, προμηνύει τὴν ἀλήθειαν.
Ἐτυμόῤῥιζος, ος, ή (ῥίζα). Γνητία ῥίζα, ἡ γλυκείας βαλάνους φέρουσα· γλυκοβαλανιά.
Ἐτυμολογέω, (ἐτυμολόγος). Ἐξηγῶ σαφηνίζω καὶ ἀποδεικνύω τὴν ἀρχήν, τὴν γένεσιν καὶ τὴν σημασίαν λέξεώς τινος συμφώνως μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σημαίνεται δι' αὐτῆς· ἀφ' οὗ
Ἐτυμολογία, ἡ. Παραγωγὴ καὶ ἀνάπτυξις, διασάφησις, ἐξήγησις λέξεως ἢ ὀνόματός τινος ἐκ τῆς ἀρκτικῆς ῥίζης, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου των, καὶ ὁλικὴ ἑρμηνεία τῆς σημασίας του· ἀφ' οὗ
Ἐτυμολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐτυμολογίαν.
Ἐτυμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ἐτυμολογεῖ, καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τὴν ἐτυμολογίαν.
Ἔτυμος, η, ον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλκ. (ἑτός, ἑτεός). Ὅ,τι εἶναι ἀληθές, βέβαιον, γνήσιον. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδετ. γεν. ἔτυμα, Ἀληθεια, ἀληθες, ἀντιθ. τῷ, ψεύδεα, Ὀδσ. Τ, 203. 567. Ἡσιόδ. Θγν. 27. οὕτω καὶ νῦ ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέων Ἰλιάδ. Κ, 534. Ὀδσ. Δ. 140. Ἄλλως δὲ τὸ, ἔτυμον κεῖται παρ' Ὅμ. ἐπιῤῥήτ. ὡς τὸ, ἑτεόν, Ἰλιάδ. Ψ, 440. Ὀδσ. Ψ, 26. Βεβαίως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, φύσει, κατὰ φυσικὸν λόγον, σαφῶς, πιστῶς, κατ' ἀλήθειαν, τελείαν σημασίαν, ἔξαιρ. ἐπὶ λέξεων καὶ ὀνομάτων· ἀφ' οὗ 2) τὸ ἔτυμον ὡς οὐσιστκ. Ἡ ἀλήθεια σημασία καὶ ἐξήγησις λέξεώς τινος κατὰ τὴν παραγωγήν της· ἐτυμολογία λέξεώς τινος παρὰ τὸ πρωτότυπον ἢ τὴν ῥιζικὴν ἀρχὴν αὐτῆς· ὅθεν Ἐπῤῥ. ἐτύμως καὶ ἔτυμον. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, κυρίως. ἀφ' οὗ
Ἐτυμότης, ητος, ἡ. Ἀλήθεια, βεβαιότης, ἀληθὴς ἢ κυρία σημασία. Στρβ. 2) = ἐτυμολογία.
Ἐτυμώνιος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔτυμος.
Ἐτύμως, Ἐπῤῥ. ἴδε ἔτυμος.
Ἐτωσιοεργός, ὁ, ἡ (ἐτώσιος. ΕΡΓΩ). Ὅστις, ἐργάζεται, δουλεύει εἰς μάτην, μάταια, τοῦ κάκου. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 411. Ὅστις ἐργάζεται ῥαθύμως, ἀμελῶς, εἶναι ὀκνηρὸς εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται, ἀκαμάτης. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 411. νεὺ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλίηνω.
Ἐτώσιος, ὁ, ἡ (ἑτός, σημ. 2) Ὅ,τε εἶναι ματαῖος, ἀλυσιτελές, χωρὶς ἐνέργειαν, χωρὶς βάσιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, Ὅμ., ἔξαιρ. ἐπὶ τοῦ σώματος ὅταν ῥίπτηται εἰς μάτην, δὲν ἐπιτυγχάνει· ὅθεν Ἀνωφελὲς νεύτιον ἄχθος ἀρούρης ἐπὶ ἀνθρώποις, Ὅσοι ζῶσι χωρὶς νὰ προξενοῦσι κανὲν ὄφελος εἰς τὴν ἀνθρωποτητα, Ἰλιάδ. Σ, 104. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ, ὅ,τι εἶναι ψευδές, ἀβέβαιον, κενόν, διάκενον, Ἐπῤῥ. ἐτωσίως.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Υ.

Εὖ, Ἐπίῤῥ., κυρίως οὐδέτ. τοῦ εὖς, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἑπτ., πρὸ δυοῖν συμφώνων δὲ θέσιν σχηματιζόντων, εὖ, ὥστε ἡ λήγουσα αὐτοῦ γίνεται μακρά. νοῦς κεν εὖ γοιήν, καὶ τοὔνομα μυθησάμην Ἰλιάδ. Γ, 235. Ὀδσ. Δ, 408. 22, 218. Καλῶς, δικαίως, ὀρθῶς, ἀντιθ. τῷ κακῶς· πάνυ εὔχρηστον ἀπ' Ὅμ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχεται αὐτῷ ἡ σημσ. Ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς, προσηκόντως, ἱκανῶς, εἰκότως· ὅθεν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν νεὺ καὶ ἐπισταμένως Ἰλιάδ. Κ, 285. Ὀδσ. Τ, 161. καὶ νεὺ κατὰ κόσμον Ἰλιάδ. Κ, 472. καὶ ἀλλαχοῦ σπανιώτ. Σώως, εὐτυχῶς, εὐαρέστως, εὐκόλως, Ὀδσ. Γ, 183. 190. Τ, 79. καὶ σπανιώτατ. Χρηστοήθως, εὐγνωμόνως, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. 2) συντάσσεται δ' ἔξαιρ. ῥήμασι τοῦ εἰδέναι, γιγνώσκειν, ἐννοεῖν σημαντικοῖς· παρ' Ὅμ. μάλιστα. νεὺ οἶδα, εὖ εἰδώς, εὖ γιγνώσκειν κ. τ. τ. νεὺ ἔρδειν = εὐεργετεῖν, Ἰλιάδ. Ε, 650. νεὺ λέγω τινά ἀντὶ τοῦ Ἐπαινῶ, ὁμιλῶ καλὰ διά τινα, Ὀδσ. Α, 302. Γ, 200. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. νεὺ ἔχειν, ἥκειν, λαγχάνειν Τὸ νὰ εὐρίσκηται, ἀπομακρυσμένος καλά, νὰ τρέχουν τὰ πράγματά του καλά, νὰ ὑγιαίνῃ· νεὺ λέγειν, Καλὰ λέγεις, ἔχεις δίκαιον. 3) μετ' ἄλλων Ἐπῤῥμ. νεὺ μάλα Πολλά, πολὺ καλά, Ὀδσ. Δ, 96. Χ, 190. παρὰ τοῖς ὑστέροις νεὺ σαφῶς, καὶ, σαφῶς εὖ, μαλ' εὖ, καρτ' εὖ Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 958. L. Bos. σλ. 224. 4) μετὰ ἐπθ., ἐπιτατικόν· νεὺ πάντες, εὖ παντας Ὅλοι, ὅλα ὁμοῦ, Ὀδσ. Θ, 37. 39. Σ, 260. Ἰλιάδ. Γ, 72. 93. 5) ὑπὸ εὖν, Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ εὐτυχίαν, εὐδαιμονίαν, ἀφθονίαν· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Ἀγμ. 119. 840. Ἀριστφ. Ἀχ. 661. ἀλλὰ καὶ Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὀρθόν, δίκαιον· ὑπὸ εὖ ἕνεκεν Διὰ καλὸν σκοπόν, Ἀριστλ. (ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ εὖς, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ, εὖς διατηρήθη παρὰ τοῖς ποιητ. 6) Ἐν συνθέσεσι φέρει πάσας τὰς ἐπιῤῥηματκ. σημσ. αὐτοῦ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔχει ἐγκειμένην τὴν ἔννοιαν ὑπεραίσεως, ἐπανθήσεως, καλῆς καταστάσεως, ὠφελίμου προόδου, ἐπιδόσεως, ῥᾳδιότητος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεταί τι.

ὅθεν τά τῷ εὖ καὶ τοῦ πολὺ σύνθετα εἰσὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδύναμα· οἷς ἀντίκεινται τά τῷ κακός καὶ ὄυς. — Διπλοῦν σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ εὖ, διτύλλαβον συνῃ. παρά τῆς Ἐπκ. γίνεται, καὶ τὸ υ, ἄνευ ἐξαιρ., μακρόν· π. χ. εὔγναμπτος, εὔδμητος, εὔζυγος κ. τ. τ. Herm. ἐν Τμ. Ἀπλ. 36. Οἱ Ἐπκ. παρεντιθέασιν ἐνίοτε, διά τήν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ τό η, π. χ. ἐν τῷ εὐηγενής καὶ εὐηπελής. Τά δ' ἄλλα, τό σχόλιον τοῦ Σκαλιγέρου ὅτι, τό εὖ ῥήματιν οὐδέποτε, ἀλλ' ὀνόμασι μόνον συντάσσεται, κυροῦται ἀναντιῤῥήτως διά τῆς καθεστώσης χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τήν ἀντιλογίαν τοῦ Ῥεμίφου ἀτύπετον καὶ εἰκαίαν ἀποδεικνυούσης· τό γάρ εὐκτέμενος, εὐναιόμενος καὶ τοιαῦτα ἄλλα τυχαίοντα, δέν δύναται νά θεωρηθῶσιν οὔτε κἂν ὡς ἐκκοῦσαι ἐξαίρετις, ἐπειδή οἱ Ἕλληνες δέν συνήθιζον νά θεωρῶσι κατά τοῦτο μόνον τήν μετοχήν ὡς ἐπίθετον. Κατά τόν Schaef. mel. σλ. 6., ὁ Lobeck συνέγραψε περί τούτου ἐντελέστατα ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ Parergis zum Phrynich. σλ. 561. ἑξ.

*Εὖ, ὄνομ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί οὗ, γενικ. τῆς ἀντιστρόφου Αὐτωνυμ. γ'. πρτπ., Παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 464. ἐξ ἐναντίας δέ ἐν Ξ, 427. Ο, 165. Ω, 293. 611. κεῖται ἐγκλιτκ. καὶ κατά σημασίαν τῆς γενικῆς πτώσεως, αὐτοῦ.

Εὖα, Παρακελευσμοῦ, ἐγκαρδιώσεως, ἡ ἀγαλλιάσεως προσφώνησις, ὡς τό εἶα. 2) Μίμησις τῆς φωνῆς τοῦ τράγου, Σουιδ.

*Εὐαγγελέω = τῷ ἑπμ. Ἅπαξ μόνον παρά Πλάτ. Πολ. 4. σλ. 432. D. κατά τήν ψευδῆ κρίσιν τοῦ Φρυν. σλ. 266., παρβλ. Lobeck σλ. 632. καὶ C. Schneid. σλ. 385.

Εὐαγγελίζομαι, (εὖ, ἄγγελος). Φέρω καλήν, χαροποιόν τινα ἀγγελίαν, εἰδησιν· τινί τι. Πλεονστκ. «εὐτυχίας εὐαγγελίζομαι» Λυκοῦργ. 6, 3. 2) Παρά τοῖς ὑστέροις δέ, χρήσιμον καὶ κατ' ἐνργ. διάφ. εὐαγγελίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ κατά μέσ. διάφ. ἐν τῇ σημτ. Νομίζω, κρίνω, στοχάζομαί τι ὡς εὐτυχές προφητικόν σημεῖον. Ἰαμβλ. Πυθαγ. 12.

Εὐαγγελικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐαγγελίαν, χαροποιάν, καλήν εἴδησιν 2) Παρά τοῖς Χριστν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τό ἅγιον Εὐαγγέλιον.

*Εὐαγγελιογραφέομαι, Εἶμαι γεγραμμένος εἰς τό Εὐαγγέλιον, Ἐκκλ.

Εὐαγγέλιον, τό. Ἀνταμοιβή, δῶρον διδόμενον εἴς τινα, ὅστις φέρει καλήν τινα εἴδησιν, Ὀδτ. Ξ, 152. 166. ὅθεν «εὐαγγέλια βοῦν Θυσιάζω, προσφέρω χαριστήριον θυσίαν διάτινα καλήν εἴδησιν, τήν ὁποίαν ἔλαβον, Ἀρστφ. Ἱππ. 661. οὕτω καὶ «εὐδουζεῖται ὡς εὐαγγέλια Ἐθυσίαζε θεοῖς νά λάβῃ καλήν εἴδησιν· «εὐαγγέλια στεφανοῦν τινα» Ἀρστφ. Ἱππ. 652. καὶ «εὐαγγέλια ἀναδῆσαί τινα» Πλουτ. 764. 2) Ἡ καλή εἴδησις, τήν ὁποίαν λαμβάνει τις. — 3) Παρά τοῖς Χρττν. Τό ἅγιον Εὐαγγέλιον, «εὐθύς ἀγγέλλει ἡμῖν πράγματα εὖ καὶ καλῶς ἔχοντα Θεῖλκ. «ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γάρ ἡμῖν τήν πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν Χρστν. «τό κήρυγμα τῆς τοῦ Θεοῦ «ἀνθρωποπήτεως· ἡ τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία· λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν. Ἐκκλσ.

Εὐαγγέλιος, ὁ, ἡ = εὐαγγελικός. Ἠλιόδ. Ἀλ.

*Εὐαγγελισμός, ὁ. «Ἡ διά τοῦ Ἀγγέλου γενομένη ἀγαθή ἀγγελία πρός τήν παρθένον Μαρίαν περί τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διά Πνεύματος ἁγίου». Ἐκκλ.

Εὐαγγελιστής, ὁ. Ὅστις φέρει, χαροποιάς εἰδήσεις. 2) παρά τοῖς Ἐκκλ. Συγγραφεύς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ἔγραψε τό Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις φέρει καλάς, καὶ χαροποιάς ἀγγελίας, εἰδήσεις. Αἰσχλ.

*Εὐάγεια, ἡ (εὐαγής). Καθαρότης, ἁγιότης, ἁγιότητ. (ε)

*Εὐαγίω, Μλ. –ήσω. Εἶμαι εὐαγής, ᾧ διάγω, ζῶ βίον εὐσεβῆ.

Εὐαγής, ὁ, ἡ (ἄγος, ἅγιος). Καθαρός, ἁγνός, ἀθῷος, ἄκακος, ἄμεπτος, ἄψογος· ὡς τό ἅγιος καὶ ὅσιος· Ἐπῤῥ. εὐαγῶς, ποιητ. εὐαγέως, Τμ. Δμτ. 275. 370. ἀντιδ. τῷ δυσαγής. ἐπί σωματίνων πραγμάτων· Ὅ,τι εἶναι καθαρόν, λαμπρόν, φωτεινόν, σαφές· ὅθεν ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει μακράν· φαίνεται ἀπό μακράνω πεύαγ. πύργοις Εὐρπδ. Καὶ ἐπειδή ἀπό τοῦ μακρόθεν φαινομένου τόπου δύναταί τις καὶ νά βλέπῃ μακράν, ἴσως καὶ ἐνργτ. «ὄρη εὐαγῆ στρατοῦ» Θρόνος, καθίσμα, ἀπό τό ὁποῖον βλέπει τις τό στράτευμα μακράν, Αἰσχλ. Πέρσ. 464. ἡ ἐνταῦθα ἀναγν. εὐαγής ὅμως εἶναι ὀρθοτέρα, εἰ καὶ ὑπ' οὐδενός τῶν χειρογρφ. βεβαιουμένη· παρβλ. δέ καὶ Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βκχ. 660. — 2) εὐαγής, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὅστις εἶναι εὐκίνητος, εὐκολοκίνητος, κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ εὐκόλως, εἶναι ἐλαφρός, ὀγλίγωρος εἰς τάς κινήσεις του. β') Παθτ. Ὅ,τι εἶναι στρογγύλον, καλά στρογγυλευμένον, ἀντί εὐκινήτης, κατά ἀναλογίαν τοῦ ὑπερκηγής, περιαγές, ἐσχηματισμένος, καὶ μόνον παρ' ἑνίοις τῶν ὑστέρων ποιητ. ἐν χρήσει· π. χ. Δ. Ταρ. 28., ἐξαιρ. ὡς ἐπῳ. τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. (ἁρμοδία ἡθελ' εἶναι ἐνταῦθα καὶ ἡ σημτ. τοῦ καθαρός, λαμπρός, φωτεινός, ἂν δέν ἀντέβαινεν εἰς τούς προτφδιακούς λόγους· ἐπειδή εἰς ταῦτα μάλιστα τό α κεῖται μακρ. ὡς ἀναγκαιότατον εἰς τήν παρά τό ἄγος ἐτυμλγ. Ἰδέ Hemst. παρά Schütz ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 464. — 3) (ἄγνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὐθρανττον, εὐκλοττάκιστον.

Εὐάγητος, ὁ, ἡ = εὐαγής, σημτ. 2. Ἀριστοφ. Νεφ. 277. «φύτις εὐάγητος». (ᾰ) (τοῦ α μακρ. ὄντος δέν ἐγχωρεῖ ἐνταῦθα ἡ πρώτη σημτ. τοῦ εὐαγής, Λαμπρός, φωτεινός.

Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὅ,τι εἶναι τερπνόν, ἡ εὔκαλον εἰς τό νά τό πάρῃ ἡ φέρῃ τις εἰς τάς ἀγκάλας του· ὅ,τι ἀγαπᾶ νά ἐναγκαλίζηται, ἀγκαλιάζῃ τις. Αἰσχύλ. Προμ. 350. Εὐριπ., παρά Πλουτάρχ. «τόξον κρανείας εὐάγκαλοις». Θεμίστ. εὐ. «λόγοι εὐάγκαλοι». Αἰλιαν. παρά Σουιδ. «ὁ δέ Αἰνείας τόν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις ἐξῆγε φόρτον ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι, καὶ τοῦτον εὐάγκαλον».

*Εὐάγκεια, ἡ. Τό νά ἔχῃ, περιέχῃ τόπος τις τερπνάς, ἢ πολλάς κοιλάδας, εὔμορφα ἢ πολλά λειβάδια· παρά τό

Εὐαγκής, ὁ, ἡ (ἄγκος). Τόπος ἔχων, περιέχων καλάς κοιλάδας, ἢ εὐριτκόμενος εἰς καλήν κοιλάδα, εὔμορφον λειβάδι. Πίνδαρ. Νέμ. 584. «λόφος εὐαγκής».

Εὐαγλίς, ίδος, ἡ καὶ –ῖδος, ὁ, ἡ (ἀγλίς) «εὐαγλίδεσιν Σκέροδον, κεφάλι τερόδου, τό ὁποῖον ἔχει πολλάς ἢ καλάς ἀγλίδας, σκελίδια, σκλίδια.

Εὐαγόρευτος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω) = εὔωνος. Ἡσ.

Εὐαγορέω, Δωρκ. ἀντί, εὐηγορέω.

Εὐαγρέω, (εὔαγρος). Εἶμαι εὐτυχής εἰς τήν ἄγραν εἰς τό κυνήγιον, κάμνω καλόν κυνήγι, εὐτυχῶς ἀγρεύω· ὅθεν

*Εὐαγόρη, ἡ. Ὀνομ. Νηρηίδος, Ἡσ. Θγν. 257.

*Εὐαγρεσία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τήν ἄγραν εἰς τό κυνήγι· Θκρτ. λφν. Beren. παρά τό

*Εὐαγρέω, Μλ. –ήσω (εὔαγρος). Εἶμαι εὐτυχής εἰς τήν ἄγραν, εἰς τό κυνήγι.

*Εὐαγρής, ὁ, ἡ = εὔαγρος. Ὀππ.

Εὐαγρία, ἡ. Εὐτυχής ἄγρα, καλόν κυνήγι. Ἀνθολ. παρά τό

Εὔαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὅστις εἶναι εὐτυχής εἰς τήν ἄγραν, εἰς τό κυνήγι· εἰς τά λάφυρα, εἰς λεηλατισμα· ἀντιδ. τῷ δυσαγρής. Ἀνθολ.

Εὐαγωγία, ἡ. Καλή ὑφήγησις, διοίκησις, ἀγωγή, ἀνατροφή, διαγωγή· καλόν φέρσιμον, ἡ τῶν τέκνων εὐαγωγίαν. Πλούταρχ. 2) Εὐκολία μέ τήν ὁποίαν ἠμπορεῖ νά παιδευθῇ, ὁδηγῇ, διοικῆτις ἀνθρωπίνων τινῶν· παρά τό

Εὐάγωγος, ὁ, ἡ (ἀγωγή). Ὅστις ἠ ὅ,τι εὐκόλως ὁδηγεῖται, διοικεῖται, κυβερνᾶται, παιδεύεται, διδάσκεται, Ξφ. 2) ἐπί τόπου, Εἰς τόν ὁποῖον κομίζονται, φέρονται πράγματα μέ εὐκολίαν, Ἀρσττ. Πολ. 7, 6. 2. «ὅθεν ὑγιεινός, εὐφύχωρος εἰς κατοίκησιν. Ἐπῤῥ. εὐαγώγως. Μέ εὐκολον, εὔχρηστον, ἐπιτήδειον τρόπον. Κπ Ἀττ. 13, 23. (ᾰ)

*Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εὐτύχησεν, ἐτιμήθη, ἐφημίσθη διά τινος ἀγῶνος, Πνδ. Νμ. 10, 71. (ᾰ)

Εὐᾶδε, Αἰολ. καὶ Ἑλλ. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἀορ. β', τοῦ ἀνδάνω, ἀντί ἄδε, ἄαδε· Ὁμ. Παρά τοῖς ὑστέροις ποιητ. εὑρηται καὶ κατά πλῆ. ἀρθμ. εὐάδουν, π χ. Ἐπιγρμ. ἀδέσπτ. 350, 2., τά λοιπά πρόσωπα εἰσὶν ἄχρηστα. ἀφ' οὗ

Εὐαδής, ὁ, ἡ (ἀνδάνω) ψευδ. ἀνγν. παρά Σφκλ. Φιλ. 828. ἀντί εὐαής.

Εὐαδίκητος, ὁ, ἡ (ἀδικέω). Ὅστις εὐκόλως ἀδικεῖται, εἶναι ὑποκείμενος εἰς τό νά ἀδικῆται, ὅθεν ἀδύνατος· Ἀνδκδ, Ἀλκβδ. 15. σλ. 130. Bekk. Λουκιαν. «ἡ πενία ἐστίν εὐκαταφρόνητος καὶ εὐαδίκητος». (ι)

Εὐάερία, ἡ (εὐάης). Ψυχρά, καταφητική, ὑγιεινή ποιή, φύσιμα ἀέρος. Ἀθήν. Ε'. «ὑδρίδας εὐάειαν παρέχουσαν». (– – – υ)

*Εὐάερία, ἡ. Καλός ἀήρ, ἄέρας· τόπον ὑγιεινός, ὅπου καὶ ἠτυχος, καθαρός, ἁπαλός· παρά τό

*Εὐάεριος, ὁ, ἡ· καὶ

*Εὔαερος, ὁ, ἡ (ἀήρ). Τόπος ἔχων καλόν, ὑγιεινόν, ἠσυχον, καθαρόν ἀέρα. (ᾰ)

Εὐάζω, καὶ εὐάιζω (εὐάι). Χαίρων, ἀγαλλόμενος εἰς τήν ἑορτήν τοῦ Βάκχου φωνάζω τό, εὐά. 2) Τρπκ. Πανηγυρίζω, ἑορτάζω· μετά αἰτ. Ἀνθολογ. «πάντα εὐάζω». Κατά τήν πρώτσημσ. καὶ μέσ. εὐάζομαι Εὐρπ. Βκχ. 68. ὅπερ ἄνευ ἀποχρώντος λόγου μετέβαλε μάτην ὁ Herm.

Εὐάης, ος, ὁ, ἡ (ἄημι). Ὅ,τι πνέεται, φυσᾶται καλά ἀπό τόν ἄνεμον, εἶναι ἐκτεθειμένον, εὑρίσκεται εἰς καλόν, ὑγιεινόν ἀέρα «εὐάης χώρος» Ἡσδ. Ἔρ 599. 2) Ἐνργ. Ἄνεμος οὖρος, εὐήνεμος, καλόν, ὠφέλιμον φύτιμα ἀνέμου· ἀντιδ. τῷ δυσαής. 3) Τρπκ. Ὅστις ἠ ὅ,τι εἶναι εὐοίωνος, ὠφέλιμος εἰς τινα, μετά δοτ. Σφκλ. Φιλ. 828 (ᾰ, Schaef. Gnom. σλ. 239.)

Εὐαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις ἀγωνίζεται καλῶς, εὐτυχῶς, εἶναι καλός, ἐπιτήδειος εὐτυχῆς εἰς τούς ἀγῶνας. Πίνδαρ. Ἰσθ. 6. 3. καὶ Ἀρστφ.

*Εὐαιμονίδης, ὁ Πατρνμ., υἱός τοῦ Εὐαίμονος, Ἰλδ. παρά τό

*Εὐαίμων, ονος, ὁ· Ὀνμ. κύρ. Ἰλ.

Εὐαίνητος, ὁ, ἡ (αἰνέω). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἐπαινεῖται, τόν ἡ τό ὁποῖον ἐπαινοῦν κατά πολλά, Πίνδαρ. Πύθ. 4, 315.

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ (αἱρέω). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι εὐκόλοπιαστος, εὐκολοπαρτος, εὐκολοκυριεντος. Ἡρόδοτ. Ζ'. 2) Εὔκολος εἰς τό νά ἐκλεχθῇ, διαλεχθῇ. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', α', 10. «οἱ φιλοτιμότατοι εὐαίρετοι ἂν εἶεν».

Εὐαισθησία, ἡ. Τό νά ἔχῃ τις καλάς, ὑγιεῖς τάς αἰσθήσεις του, νά αἰσθάνηται εὐκόλα, καλά. Δγν. Αρτ. παρά τό

*Εὐαισθητέω, Εἶμαι εὐαίσθητος. παρά τό

Εὐαίσθητος, ὁ, ἡ (αἰσθάνομαι). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει καλάς, ὑγιεῖς, ὀξείας τάς αἰσθήσεις του·

βλέπει, ἀκούει, αἰσθάνεται καλά· τὸ εὐαίσθητον = εὐαισθησία. Ἐπῤῥ. εὐαισθήτως· συγκρ. εὐαισθητοτέρως ἔχω περί τινος. Ἔχω ἀκριβῆ γνῶσιν, ἠξεύρω, γνωρίζω τι μὲ ἀκρίβειαν, καλά. Πλάτ. Πολ. 7. σλ. 527. Δ.

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰὼν) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ζωήν του, ζῇ εὐτυχῶς· ἔχει, περᾷ καλὰς ἡμέρας Σφκλ. Φιλ. 829. Jac. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 255. Εὐριπ. Ἰων. 125. καὶ, 142. Καλλίμ. Παλα. ωεὐαίων βίοιμι,

Εὐαίως, Ἐπίῤῥ. τοῦ εὐαίων, ἀντὶ εὐαιώνως· ετυμλγ. συνήθως παρὰ τὸ εὐαί, ἢ εὖ αἰ, ὡς τὸ εὖα. Ἀριστφ. Ἐκλ. 1181. ἀμφβ. μέντοι ἡ ἀγνστ.

Εὐάκεστος, ὁ, ἡ. (ἀκέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοϊάτρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. (α)

*Εὐάκης, ὁ, ἡ = εὐάκεστος. σπανιώτ. τύπος. Ἐπῤῥ. εὐακέως.

Εὐαχοέω, εὐάχοος, ὁ, ἡ (ᾱ) Δρκ. ἀντὶ εὐηχοέω, εὐήχοος.

Εὐάκτεν, ινος. ὁ, ἡ. (ἀκτίν) Ὅ,τι ἔχει, ἢ ἐκπέμπει, εὐγάζει καλάς, λαμπρὰς ἀκτῖνας, ἀχτίδες.

*Εὐᾱλάκατος, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ εὐηλάκατος. Θκρτ.

Εὐαλδής, ὁ, ἡ. (ἀλθαίνω) Ὅ,τι αὐξάνει, βλαστάνει, προκόπτει καλά — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι τρέφει, προξενεῖ, δίδει καλὴν τροφήν, καλὸν καρπόν, Ἐπίῤῥ. Εὐαλδέως.

Εὐαλδής, ὁ, ἡ. (ἄλδω) Ὅ,τι ἰατρεύεται καλά, εὔκολα· ἐπιδέχεται καλήν, εὔκολον ἰατρείαν.

*Εὐάλεος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ εὐήλιος (ᾱ)

Εὐαλκής, ὁ, ἡ. (ἀλκὴ) Ὅστις εἶναι δυνατός, ἀνδρεῖος, ἀρρενωπός. Ἠλιμ. Ἀλ.

Εὐαλλοίωτος, ὁ, ἡ. (ἀλλοιόω) Ὅ,τι μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότικον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταβάλλῃ, κάμνῃ ἀλλοιότικον εὐκολα.

*Εὐαλούστερος, ρα, ρον. ἀνμλ. συγκρ. τοῦ εὐάλωτος.

Εὐαλσής, ὁ, ἡ. (ἄλσος) Τόπος ἔχων πολλὰ ἢ καὶ ὡραῖα ἄλση, δάση. Στράβ. Β'.

Εὐάλφιτος, ὁ, ἡ. (ἄλφιτον) Ὅ,τι εἶναι κατατετευαγμένον, κεκομμένον, ζυμωμένον ἀπὸ καλὸν χοντροκεκομμένον, χοντροκοπανιτμένον κριθάρι, ἢ ἀπὸ καλὸν κριθάλευρον, Ἀνάλεκτ. Α'. 234. ωεὐάλφιτος ψύστης.

Εὐαλωσία, ἐπίῤῥ. τῆς Δωρ. ἡ (ἅλως) ἠπληροῦσα, γεμίζουσα τὰ ἁλώνια. ποιητ.

Εὐάλωτος, ὁ, ἡ. (ἁλίσκω) = εὐαίρετος. συγκρ. ἀνμλ. εὐαλούστερος. (α)

Εὐάμπελος, ὁ, ἡ. (ἄμπελος) Τόπος ἔχων ἢ περιέχων καλὰς ἀμπέλους, ἀμπέλια, ἢ ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπέλων. Στρᾴβ.

Εὐάν, Ἀλαλαγμὸς Βακχικὸν, τὸ ὁποῖον ἐφώναζον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ὡς τὸ εὖα, καὶ εὐοῖ. Καθ' Ἡσ. ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς εὐάν, ὁ τῷ Βάκχῳ ἱερὸς κισσός, ἢ μπρούσλαικη χυδαΐκ.

Εὐαναγνωστος, ὁ, ἡ. (ἀναγινώσκω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ τις· εὐκολοαναγνωστον, εὐκολοδιάβαστον.

Εὐανάγωγος, ὁ, ἡ. (ἀνάγω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναβάσῃ, εὐγάλῃ τις κατωθεν πρὸς τὰ ἄνω. Διοσκορ. 3. 44. (α)

Εὐαναδίδακτος, ὁ, ἡ. (ἀναδιδάσκω) Ὅστις εὔκολα διδάσκεται, μανθάνει, ἢ τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναταί τις νὰ διδάξῃ ἄλλο τίποτε, νὰ τὸν ξαναδιδάξῃ. Ἐπῤῥ. εὐαναδιδάκτως. (γ)

Εὐανάδοτος, ὁ, ἡ. (ἀναδίδωμι) ἐπὶ τροφῆς, Ὅ,τι εὔκολα χωνεύεται καὶ διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα, εἶναι εὐκολοχώνευτον, θρεπτικόν.

Εὐανάκλητος, ὁ, ἡ. (ἀνακαλέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα ἀνακαλεῖται, κράζεται φέρεται ὀπίσω, εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀνακαλεσθῇ, φερθῇ ὀπίσω. Μεταφορ. τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὔκολα ἠμπορεῖτις νὰ ἀλλάξῃ, μεταβάλῃ, νὰ τὸν μεταπείσῃ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα ἐκφράζεται, εἶναι εὐκολοπρόφερτον. Ἐπῤῥ. εὐαναλήπτως.

Εὐανακόμιστος, ὁ, ἡ. (ἀνακομίζω) Πλούταρχ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα κομίζεται, φέρεται ὀπίσω.

Εὐαναλήπτος, ὁ, ἡ. (ἀναλαμβάνω) Ὅ,τι εὔκολα δύναταί τις νὰ ξαναλάβῃ, ξαναποκτήσῃ, ξαναπάρῃ· νὰ ἀναδεχθῇ, λάβῃ, πάρῃ τις ἐπάνω του διὰ νὰ τὸ κάμῃ, τελειώσῃ καὶ τ. τ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα διορθώνεται, ἐνδυναμόνεται. προβιβάζεται, αὐξάνεται. Στράβ. Α'.

Εὐαναλώτος, ὁ, ἡ. (ἀναλίσκω) Ὅ,τι ἀναλίσκεται, ἐξοδεύεται, φθείρεται εὔκολα. (– υ – – υ)

Εὐαναμνηστος, ὁ, ἡ. (ἀναμιμνήσκομαι) Ὅς τις εὐθυμεῖται τι εὔκολα, ἔχει καλὸν μνημονικόν, Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὐαναπνευστος, ὁ, ἡ. (ἀναπνέω) Παυδήποτέτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ κάμῃ, λέγῃ καὶ τ. τ. χωρὶς νὰ δυσκολεύηται εἰς τὴν ἀναπνοήν του. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. ωεὐαναπνευστος λέξις· ὅς, στις ἀναπνέει, ἀναπαίνει εὔκολα.

*Εὐαναπταλτος, ὁ, ἡ. (ἀναπτάλλω) Ὅστις εὔκολα πάλιν ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του, Ἱππκρ.

Εὐαναστροφος, ὁ, ἡ. Πρόκλ. Παράφ. Πτολ. Ὅστις εἶναι καλὸς διὰ συναναστροφήν, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὔκολα, ἀντιθ. τῷ κακοαναστροφος.

Εὐανάτρεπτος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέπω) Πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀνατρέπεται, ἀναπαδογυρίζηται, κρημίζεται.

Εὐανάτροφος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέφω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι τρέφεται εὔκολα, λαμβάνει πάλιν τὰς δυνάμεις του διὰ τροφῆς· ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, καλοθρεμμένον. Λυκόφρ. 307.

Εὐανδρέω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (εὔανδρος) ἐπὶ χωρίων, τόπων, πόλεων, Ἔχει πολλοὺς ἢ δυνατοὺς καὶ ἀνδρείους ἄνδρας. Πλούταρχ. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον εὐανδρεῖσθαι. — 2) Εἶμαι δυνατός, ἀνδρεῖος. ἀφ' οὗ

Εὐανδρία, ὁ. Πολυανθρωπία, πληθὺς ἢ ἀφθονία ἀνθρώπων, εἰδικώτερος εὐειδῶν, εὐμόρφων, καλῶν ἢ ἀνδρείων. Wytr. ep. cr. 203. ὅθεν ἐν Ἀθήναις ωεὐανδρίας ἀγὼν Περὶ εὐμόρφων ἢ καλῶν ἀνδρῶν. οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοίαν Κὶς κάμμίαν ἄλλην πόλιν δὲν εὑρίσκουσι τόσον πολλοὶ ἐξαίρετοι ἄνδρες, Schneid. ἐν Ξεφ. Ἀπμ. 3, 3. 12. Ἀνδκ. Ἀλκιβ, σλ. 153 — 2) Ἀνδρεία, ἀνδρειότης, ἀνδρικὴ ἀρετή, ἀνδρικὴ ἀξία ἐν γένει.

Εὔανδρος, ὁ, ἡ. (ἀνὴρ) Χώρα, τόπος, πόλις καὶ τ. τ. πλῆθος εὐμόρφων, καλῶν, ἀνδρείων ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν ἔχων. Τυρτ. καὶ Πνδ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει εὐτυχεῖς τοὺς ἄνδρας. Αἰτχλ. Εὐμ. 1029.

Εὔανεμος, ὁ, ἡ. (ἄνεμος) Τόπος πνεόμενος ὑπὸ ἀνέμων, ὅπου φυσῶσι πολλοί, σφοδροὶ ἄνεμοι, Σφκλ. — 2) μὲ οὖρον ἢ καλὸν ἄνεμον (– υλλ, Κριτ. 23. Διορ. δὲ, ἀντὶ εὐήνεμος, – – υυ, Σφκλ. Αἴ. 198. Θκρτ. 28, 5.)

Εὔανετος, ὁ, ἡ. (ἀνίημι) Ὅ,τι παύει, ἢ διαλύεται, ἀναλύῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοανάλυτον. Διοσκορ. 5, 152.

Εὔανθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμον) Τόπος μὲ πολλὰ, ἄνθη, λευλουδία· ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, εἶναι ἀνθηρὸν, στολισμένον μὲ πολλὰ, καλὰ ἄνθη Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 109.

Εὐανθέω, Ἔχει, περιέχει πολλὰ, καλὰ ἄνθη, λουλούδια, εἶναι ἀνθηρὸν, γεμάτον ἄνθη· ἐπὶ τόπων, δένδρων καὶλ. τ. τ. παρὰ τὸ

Εὐανθής, ὁ, ἡ. (ἄνθος, Ὅ,τι βλαστάνει, ἀνθεῖ εὔμορφα, ἀφθόνως πάνυ. λάχνημ. Ὀδσ. Δ, 319 — 2) Ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις ἔχει ἀκμαῖον, ἀνθηρὸν, ὑγιᾶ δέρι — 3) Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, ἢ χρώματα, εἶναι ποικιλοχρώματον, παράλον — 4) Ἐνάνθης, ες, συναιρ. ους, ὁ, Ὀνρ. κύρ. Ὀδσ. Ι, 197.

Εὐάνιος, ὁ, ἡ. (ἀνία) Ὅς τις ὑποφέρει μὲ εὐκολίαν ὀδύνην, πόνον, λύπην· εἶναι ὑπομονητικός, πρᾶος, ἀντιθ. τῷ δυσάνιος, (α)

*Εὔανιος, ὁ, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ἐνήνιος (α)

Εὐάνοικτος, ὁ, ἡ. (ἀνοίγω) Ὅ,τι ἀνοίγεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ τις εὔκολα· εἶναι εὐκολοάνοικτον.

Εὐανορία, ἡ Δωρικ. ἀντὶ εὐηνορία.

*Εὐαντάω, Μλ. –ήτω, Ἀπαντῶ, δέχομαί τινα εὐνοϊκῶς, φιλικῶς· μετὰ δοτ. Καλλ. παρὰ τὸ

Εὐάντης, ὁ, ἡ = εὐάντητος, ἀντιθ. τῷ δυσάντης. Ἀπολλ. Δ'. 147.

Εὐάντητος, ὁ, ἡ. (ἀντάω) Παυδήποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ τις μὲ χαρὰν, μὲ εὐχαρίστησίν του· ὅθεν ὅ,τι προμηνύει, προσημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν, εἶναι χαροποιόν, τερπνόν, ἀσπαστόν, ἀρεστόν. ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐπροσήγορος, πρᾶος, εὐάρεστος, φιλόφρων, καταδεκτικός· ἐπὶ θεῶν, Εὐεξίλαστος, εὐκολοϊλέωτος μὲ θυσίας, συγγνώμων, εὐμενής, ἀντιθ. τῷ δυσάντητος.

Εὐαντίλεκτος, ὁ, ἡ. (ἀντιλέγω) Πᾶς τις, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ἀντιστῇ ἐναντιωθῇ τις μὲ λόγον· παυδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖτις νὰ ἀναιρέσῃ.

Εὔαντυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ἄντυξ) Μέγαλον, εὐρύχωρον τόπον διὰ κάθησμα, μὲ καλὰ καθήσματα, ἢ μὲ καλοὺς τροχοὺς· ἐπίθετον τῆς ἁμάξης.

*Εὐάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Δκρ. ἀντὶ ἐνήνωρ (ᾱ)

Εὔαξος, ὁ, ἡ. (ἄγνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὔθραστον, εὐκολοτζάκιστον, Γεωπον. 10, 52.

Εὐαπάλλακτος, ὁ, ἡ. (ἀπαλλάσσω) Παυδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀπαλλάττεται, γλυτώνει τις. Ἐπίῤῥ. εὐαπαλλάκτως.

*Εὐαπαντησία, ἡ. Τὸ νὰ ἀπαντᾷ τις, δέχηταί τινα φιλικῶς, μὲ φιλικὸν, καλὸν δέξιμον. Πλουτχ. παρὰ τὸ

Εὐαπάντητος, ὁ, ἡ (ἀπαντάω) = εὐάντητος. Μακκαβ. Β'. Φιλάφρων, καταδεκτικός.

Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ, (ἀπαρτίζω) Ὅ,τι γίνεται, τελειώνεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοτελείωτον. Σχόλ. Εὐριπ.

Εὐαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἀπατάω) Εὐκολοαπάτητος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀπατᾷ τις. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως ἀπατᾷ, κάμνει τινὰ νὰ ἀπατᾶται εὔκολα. (ᾱ)

*Εὐαπήγητος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐαφήγητος (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξηγητον, Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐαπόβατος, ὁ, ἡ. (ἀποβαίνω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἁπτητέον, εὔκολον εἰς ἀπόβασιν, κατάβασιν εἰς τὸ νὰ καταβαίνῃ, εὐγαίνῃ τις εἰς τὴν ξηράν, τὸ ἰταλ. νὰ κάμνῃ διπάρκο. Θουκυδ. 4, 30.

*Εὐαπόβλητος, ὁ, ἡ. (ἀποβάλλω) Παυδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖτις νὰ τὸ βίψῃ, χάσῃ, τὸ ὁποῖον χάνεται εὔκολα.

Εὐαπόδειχτος, ὁ, ἡ. (ἀποδείκνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοαπόδειχτον, ἠμπορεῖτις νὰ τὸ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ εὔκολα.

Εὐαπόδεκτος, ὁ, ἡ. (ἀποδέχομαι) Ὅ,τι ἀποδέχθη, ἔστερξε, ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποδεχθῇ, στέρξῃ εὔκολα· εἶναι πιθανὸν εὔκολα δεκτόν·

Εὐαπόδοτος, ὁ, ἡ. (ἀποδίδωμι) Ὅ,τι εὐκόλα χωρὶς δυσκολίαν, δυσπαράτκειάν του ἀποδίδει, δίδει τις πάλιν ὀπίσω — 2) Ὅ,τι δίδει τις εὐκόλα, πρόσυμα ἐκ τῶν πραγμάτων του.

Εὐαποκρίτος, ὁ, ἡ. (ἀποκρίνομαι) Πᾶς τις ἡ παντὸς τοῦ τι, εἰς τὸν ἡ διὰ τὸ ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρίνηται τις. Ἐπίρ. εὐαποκρίτως.

Εὐαπολόγητος, ὁ, ἡ. (ἀπολογέομαι) Ὅ,τι ἀποδέχεται εὐκόλως ἀπολογίαν, διὰ λόγου διακρέντευσιν, ἀθώωσιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ τις. — Ὅστις εὐκόλως ἀπολογεῖται, δικαιολογεῖται, ἀθωόνεται Στράβ. 10.

Εὐαπόλυτος, ὁ, ἡ. (ἀπολύω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι εὐκόλα ἀπολύεται, λύνεται· ὅ,τι εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ λύσῃ ἢ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ. Ἀριστοτ.

Εὐαπόρρυτος, ὁ, ἡ. (ἀπορρέω) Ὅ,τι ξαπρέχει, ξεχύνεται εὐκόλα.

Εὐαπόσβεστος, ὁ, ἡ. (ἀποσβέννυμι) Ὅ,τι σβύνεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ σβύσῃ.

Εὐαπόσειστος, ὁ, ἡ. (ἀποσείω) Ὅ,τι εὐκόλα ἀποσείεται, ἀποτινάζεται. Ἐπίρ. εὐαποσείστως. Πλούταρχ.

Εὐαποσπαστος, ὁ, ἡ, (ἀποσπάω) Ὅ,τι ἀποσπᾶται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀποσπάσῃ, τραβήξῃ, ξεκολλήσῃ τις εὐκόλα.

Εὐαποτείχιστος, ὁ, ἡ. (ἀποτειχίζω) Τόπος, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποτειχίσῃ, κλείσῃ μὲ τεῖχος, μὲ ὀχύρωμα· ξεχωρίσῃ μὲ τεῖχος, διαφεντεύσῃ, φυλάξῃ, ὀχυρώσῃ. Θουκυδ. καὶ Ξεν.

Εὐαπόφυκτος, ὁ, ἡ. (ἀποφεύγω) Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 848.

Εὐαρδής, ὁ, ἡ. (ἄρδω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ποτισμένον, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ποτίζηται εὐκόλα, καλά. Πλάτ.

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ. Ψευδὴς τύπος ἀντὶ τοῦ εὐάρεστος Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 630. ἑξ.

Εὐαρεστέω, Μλ. -ήτω (εὐάρεστος) Ἀρέσκω, ἀρίζω, γίνομαι, φαίνομαι ἄρεστός εἴς τινα Παύσ. Εὐαρεστοῦμαι, εὑρίσκω ἀρέσκειαν, εἰς τίποτε, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε, μοῦ ἀρέσκει τι· μετὰ δοτ. ἀντιθ. τῷ δυσαρεστέω. ἀφ' οὗ

Εὐαρεστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὑρίσκῃ τις ἀρέσκειαν εἴς τι, νὰ τῷ ἀρέσκῃ τίποτε, νὰ εὐχαριστῆται μέτι· νὰ συναινῇ εἴς τι, ἀποδέχηται εὑρίσκῃ τι ὀρθόν, καλόν, δίκαιον.

Εὐαρεστικός, κή, κόν. Ὅττις ἢ ὅ,τι εὑρίσκει ἀρέσκειαν, ἀρέσκει εἰς τινα — 2) Ὅς τις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται εἰς ἢ μὲ τίποτε, Ἀντων. 9. ὅ.

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ. (ἀρέσκω) Ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι ἀρεστός, προξενεῖ εὐχαρίστησιν — 2) Ὅς τις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται· εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀρέσῃ τις ἢ τι εὐκόλα. ἀντιθ. τῷ δυσάρεστος. Ἐπίρ. εὐαρέστως.

Εὐαριθμητος, ὁ, ἡ. (ἀριθμέω) Ὅ,τε ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ (ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, λιανικῶς) εὐκόλα, εἶναι εὐκολομέτρητον· τοῦτ' ἔστι δὲν εἶναι πολύ, ὁ ἀριθμός του εἶναι μικρός, ὀλίγος.

*Εὐαριθμος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐαρκής, ὁ, ἡ. (ἀρκέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, βοηθεῖ χρησιμεύει ἀρκετά.

Εὐαρκτος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅς τις εἶναι εὐκολοδιοίκητος, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξουσιάσῃ, νὰ κυβερνῇ, διοικῇ καλά, εὐκόλα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 191.

Εὐάρματος, ὁ, ἡ. (ἅρμα) Ὅς τις ἔχει καλήν, ἐξαίρ. πολεμικὴν ἅμαξαν· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κυβερνῇ, διοικῇ τὴν ἅμαξαν· εὐτυχὴς ἡ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἁμάξῃς, εἰς τὸ τρέξιμον μὲ τὸ ἁμάξι. Πινδ.

Εὐαρμοστέω, ῶ. (εὐάρμοστος) ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡρμοσμένον, κατεσκευασμένον, συγκολλημένον, καλῶς μεμιγμένον, συγκερασμένον Ἱπποκρ. ὀπνεύματι καὶ θερμότῃ εὐαρμοστεῖται ἀφ' οὗ

Εὐαρμοστία, ἡ, Τὸ νὰ εἶναί τι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, κατεσκευασμένον, συμμιγμένον, συγκερασμένον· τὸ νὰ εἶναί τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἴς τι· ἐπὶ ἀνθρώπων, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐτυμπερίφορος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας ἄλλων—2) Ἐξαίρ. Μουσικὴ καλῶς συντεταγμένη, ῥυθμισμένη, ἐπιτηδείως συμφωνημένη.

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ (ἁρμόζω) Ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει, ἁρμόζεται καλὰ εἰς τίποτε· εἶναι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, ταιριασμένον, καλὰ μεμιγμένον, συγκερασμένον. Ὅττις εἶναι εὐτυμπερίφορος, ὑποφέρει τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων. — 3) ἐξαίρ. ὅ,τι εἶναι καλὰ ῥυθμισμένον, βαλμένον εἰς μουσικὴν, ψάλλεται, παίζεται καλά, μὲ ἁρμονίαν. Ἐπίρ. εὐαρμόστως. Ἀρστ.

*Εὐάρνη, ἡ, Ὄνομ. Νηρηΐδος Ἡσιόδ. Θεογ. 259.

Εὔαρνος, ὁ, ἡ. (ἀρήν) Ὅς τις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει πολλὰ πρόβατα ἢ ἀρνία Ἐπιγράμ.

Εὐάροτος, ὁ, ἡ. (ἀρόω) ἐπὶ γῆς, τόπου. Ὅττις εἶναι καλὰ ἠροτριασμένος, ὠργωμένος. ἠμπορεῖ νὰ ἀροτριασθῇ, ὀργωθῇ, καλλιεργηθῇ καλά, εὐκόλα· εἶναι εὐκολούργωτος. (ε)

Εὐάρτυτος, ὁ, ἡ. (ἀρτύω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἀρτυμένον, κατεσκευασμένον, ἡτοιμασμένον, μαγειρευμένον· ἐπὶ φαγητῶν ἐξαίρ. Ἀθήν.

Εὐαρχία, ἡ. Καλὴ ἐξουσία ἢ διοίκησις, ὁδήγια, κυβέρνησις. παρὰ τὸ

Εὐαρχος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅστις ἐξουσιάζει, κυβερνᾷ, διοικεῖ καλῶς· πλάτ. Ὅστις ἐπιδέχεται καλὴν διοίκησιν κυβέρνησιν, ἢ ἐξουσίαν, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διοικῇ κυβερνᾷ, ἐξουσιάζῃ τις καλά — 2) Ὅστις ἀρχίζει καλὰ, κάμνει καλὴν ἀρχὴν, ἐξαίρ. ἐπὶ πρώτου ἀγοραστοῦ, Ὅστις δίδει κάλλον ἀρκετὸν ἀρράβωνα τὸ Ἰταλ. καπάρι διὰ τίνα συμφωνηθεῖσαν πραγματείαν καὶ οὕτω εἶναι βέβαιος εἰς τὴν ἀγοραπώλησιν· ἔτι δὲ καὶ ὅττις λαμβάνει, παίρνει ἄπορα διὰ τὴν πρώτην πώλησιν πράγματός του ἀπὸ εὐτυχῆ χεῖρα, τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκιβ. κάμνει καλὸν σεφτέν. Φαν. Ἐπιχ. 7.

Εὐάς, άδος, ἡ (εὐάζω) Γυνὴ, κόρη ἡ ὁποία φωνάζει τὸ, εὐα, τοὺτεστι μαινὰς, Βάκχη — 2) Ὡς ἐπίθ. εὐὰς, ὁ, ἡ, Ὅ,τι εἶναι Βακχικὸν, ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸν Βάκχον, γίνεται διὰ τὸν Βάκχον. ἡνώμοσεν Ἀντιπ. Σιδ. 74, 5.

Εὔασμα, ατος, τὸ. (εὐάζω) Χαρὰ, εὐθυμίαι φωναὶ, κραυγαὶ, ἐξαίρ. τῶν Βακχευτῶν. Εὐριπ. Βάκχ.

Εὐασμός, ὁ. (εὐάζω) Τὸ νὰ φωνάζῃτις τὸ, εὐα· τὸ νὰ φωνάζῃ χαρὰς, καὶ ἀγαλλιάσεως φωνὴν, ἐξαίρ. εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. 2) τὸ oratio, ἤτοι ὁ μικρὸς ἰαμβος τῶν Ῥωμαίων, τοῦ ὁποίου τὴν ὀνομασίαν παρέχει ἀπὸ ταύτης τῆς Ἑλλην. λέξ. Διον. ὁ Ἁλ. Ἀρχ. 5. 47. ὡς καὶ τὸ triumphus, παρὰ τὸ, θρίαμβος.

Εὐάστειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ. εὐαστήρ.

Εὐάστερος, ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) ἐπὶ τοῦ ζωδιακοῦ· Πλήρης ἄστρων, γεμάτος ἀπὸ ἄστρα, ὡραϊσμένος, καλλωπισμένος μὲ ἄστρα· τὸ κοινὸ. ἔστερος, ἐστερικὸ.

Εὐαστήρ, έρος, ὁ, καὶ,

Εὐαστής, οῦ, ὁ, ἔτι δὲ καὶ παροῦνυμ. εὐάστης (εὐάζω) Ὅστις εὐάζει, φωνάζει τὸ εὐα. ἐξαίρ. ὅστις συντελεῖ, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου μὲ φωνὰς ἀγαλλιάσεως· Βακχευτής. Ἐπιθ. εὐάστειρα, καὶ εὐὰς.

Εὐαττικός, κή, κόν. Ὅστις βαστχεύει, μαίνεται· Βακχικός.

*Εὐάτριος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐήτριος (ε)

Εὐαυγής, ὁ, ἡ. (αὐγὴ) Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει, φωτίζει κατὰ πολλὰ· ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, καθαρὸν, σαφὲς, φωτίζει τὰ ὄμματα, τὸ βλέπει τις καθαρὰ, φαίνεται ἀπὸ μακρὰν, τὸ βλέπει τις εὐκόλα· ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. Ὅττις βλέπει καλὰ, μακρὰν, εἶναι ὀξυδερκὴς· μετὰ γεν. Αἰσχυλ., ἰδὲ εὐαγής.

Εὐαυγία, ἡ. Οὐσιαστικὸν τοῦ εὐαυγής.

Εὐαυξής, ὁ, ἡ. (αὐξάνομαι) Ὅς τις ἢ ὅ,τι αὐξάνει, ὑψόνεται καλὰ, ὀγλίγωρα,

Εὔαυρος, ὁ, ἡ. (αὔρα). ἐπὶ τόπου· Ὅττις ἔχει καλὸν, ὑγιεινὸν ἀέρα. Θεόφρ.

*Εὐαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν) Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον αὐχένα, τράχηλον.

Εὐαφήγητος, ὁ, ἡ. (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολοπερίγραπτον. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ εὐαπήγητος, μόνον παρ' Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐάφεια, ἡ. Μαλακὸν, ἁλαφρὸν, γλυκὺ, ἡδὺ κοὶ ψηλάφημα, χάϊδεμα, πάσιμον, ἔγγιγμα μὲ τῆς χειρὸς τὴν παλάμην ἢ μὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀκτυλων· παρὰ τὸ

Εὐαφής, ὁ, ἡ (ἁφὴ, ἅπτομαι) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ ψηλαφήσῃ. πάσῃ, ἔγγιξῃ μὲ τὴν χεῖρα καλὰ, ἁπαλὰ, ἡσυχα· τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται τοιοῦτον ψηλάφημα, πάσιμον, ἔγγιγμα — 2) Ἐργ. Ὅττις ψηλαφᾷ τι ἁλαφρὰ, ἡσυχα, ἁπαλὰ· τὸ εὐαφές, = εὐάφεια. Ἐπίρ. εὐαφῶς.

*Εὐαφία, ἡ = εὐάφεια.

Εὐάφιον, τὸ. (εὐαφὴς) Καταπραϋντικόν τι διὰ τῆς ἁφῆς ἤτοι διὰ μαλακοῦ τρίμματος ἰατρικοῦ· Γαλλ. (ε)

Εὐάφορμος, ὁ, ἡ. (ἀφορμὴ) Ὅ,τι γίνεται μὲ καλὴν ὁρμὴν, ἀρχὴν, δίδει καλὴν εὐκαιρίαν. Ὅττις εἶναι εὐφυὴς εἴς τι, τὸ Ἰταλ. ἔχει καλὸ ταλάντα. Ὅ,τι εἶναι εὐτυχὲς, καλὸν, ἀρεστὸν εὔχρηστον — 2) Ὅ,τι ἐπιδέχεται εὐκόλον ἀπολογίαν, ἀθώωσιν.

Εὐάφορος, ὁ, ἡ. (αφορκω) = εὐσκόρητος. Σουιδ.

Εὐάχητος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ εὐήχητος. Εὐρπ. Ἰων. 884 (ε)

Εὐβάστακτος, ὁ, ἡ. (βαστάζω) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ βαστάξῃ, κρατῇ εὐκόλα· εἶναι εὐκολαβάστακτον. Ἡρόδ.

Εὔβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω) Ἐπὶ τόπου, ὁ ὁποῖος πατεῖται, περιπατεῖται εὐκόλα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πηγαίνῃ, περιπατῇ εὐκόλα, ἀντιθ. τῷ δύβατος.

*Εὔβιος, ὁ, ἡ (βίος) καὶ

Εὐβίοτος, ὁ, ἡ (βίοτος) Ὅστις ζῇ καλὰ, εὐκόλα, εὐτυχῶς, εὐχαρίστως, δὲν τῷ λείπει τίποτε, δὲν ἔχει ἢ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ, καὶ ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ κόμμιαν φροντίδα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. Ὅτα ἠξεύρουν νὰ ζητοῦν, νὰ εὑρίσκουν ἐπιτηδείως τὴν τροφήν των, Ἀριστ. — 2) Ὅστις ζῇ τίμιον, δίκαιον, χρηστοήθη, σεμνὸν βίον. (ι)

Εὐβλαπτος, ὁ, ἡ. (βλάπτω) Ὅστις ἢ ὅ,τι βλάπτεται εὐκόλα, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ βλάψῃ, ἀδικήσῃ.

Εὐβλάστεια, ἡ. (εὐβλαστὴς) Τὸ νὰ βλαστάνῃ, ἢ αὐξάνῃ τι καλὰ, ὀγλίγωρα.

Εὐβλαστέω, ἐπὶ φυτῶν. Βλαστάνει, προκόπτει, αὐξάνει καλὰ, ὀγλίγωρα. παρὰ τὸ

Εὐβλαστής, ὁ, ἡ. (βλαστάνω) Ὅ,τι βλαστάνει αὐξάνει, προκόπτει καλὰ, ὀγλίγωρα.

*Εὐβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα βλέφαρα.

Εὐβλητος, ο, η. (βάλλω) Ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖτις νὰ βίψῃ, σγενδονίσῃ, ἢ νὰ ἐπιτύχῃ, κτυπήσῃ. Ὅ,τι εἶναι ἐκθεμένον ἢ ὑποκειται εἰς κτύπημα, ἐπιτύχημα. Ἀππιαν.

Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ. (βοηθέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιδέχεται εὔκολον βοήθειαν, ἰατρείαν, διαφέντευσιν, διόρθωσιν.

*Εὔβοια, ας, Ἰων. ης, ἡ. Ἡ Εὔβοια, ἰταλ. τωνῆ. Νεγροπόντε, νῆσος μεγάλη πλησίον εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν, Ἡρδτ. καὶ Ἡσό.

Εὐβολέω, Μλ. -ήσω. Τίπτω, ρίχνω καὶ κτυπῶ τίποτε καλά, εὐτυχῶς· κάμνω εὐτυχές καλὸν ρίψιμον, ἐπιτυχαίνω. παρὰ τὸ

*Εὔβολος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅστις ρίπτει νὰ κτυπήσῃ τι καὶ ἐπιτυχαίνει· ὅστις ρίπτει τὸ δίκτυ νὰ πιάσῃ τι· τὸν κῦβον εἰς τὸ παιγνίδι καὶ ἐπιτυχαίνει.

Εὐβοσία, ἡ. Καλὴ παχεῖα βοσκή, τροφὴ ἐν γένει.

Εὐβόστρυχος, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἐχει καλοὺς, εὐμόρφους βοστρύχους, πλεξούδας, κλωστίδια. πανεύβόστρυχος αἰγλήτις, Αἰολ.

Εὔβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) Τόπος ὅστις ἐχει πολλὴν, καλὴν βοσκὴν, εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς βοσκήν. Ὀδύσ. Ο. 405. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βοσκημένον, θρεμμένον. Θεόκριτ. 5, 24.

Εὐβότρυος, ὁ, ἡ καὶ,

Εὔβοτρυς, ὁ, ἡ, υ, τὸ. γεν. υος (βότρυς) Ἄμπελος μὲ πολλὰ, μὲ καλὰ, εὐμορφα σταφύλια, γεμάτη σταφύλια, πολυσταφύλας. Ἀνακρ. Σφκλ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ· ὡς τὸ, εὔβουλος, Ὅστις εἶδει καλὴν συμβουλήν. ἐπίθ. τοῦ Δίου, τοῦ Διός, τοῦ Βακχ. καὶ ἄλλων θεῶν

Εὐβουλία, ἡ. ἡ. Καλὴ βουλὴ, συμβουλὴ· τὸ νὰ εἶναί τις ἱκανὸς, νὰ ἠμπορῇ νὰ εἴδῃ καλὴν συμβουλήν· σύνεσις, φρόνησις, συνετὴ σκέψις. παρὰ τὸ

Εὐβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) Ὅστις εἶδει καλὴν συμβουλήν, ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ τὸ καλόν· ὅθεν συνετὸς, φρόνιμος, προνοητικὸς, διακριτικὸς, ἔμπειρος — 2) Ὅστις μὲ τὴν συμβουλὴν του θέλει τὸ καλὸν ἄλλου, εἶναι εὐνοϊκὸς πρός τινα· ἡλίφρων.

Εὔβους, ους, ὁ, ἡ. (βοῦς) Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς βόας, ἐχει πολλὰ βόδια. Ἡ αἰτ. εὔβουν ἐν Τμ. Ἀπολ. 54. ὅπου ἄλλοι εὐβοῶν ἀνέγνω.

*Εὔβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βρεγμένον, νοτισμένον, μουσκευμένον.

Εὔβροχος, ὁ, ἡ. (βρέχος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βροχωμένον, βροχισμένον, δηλυκωμένον, κομποδεμένον. Αἰολ.

Εὔβρωτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω) Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς βρῶσιν, εἰς τὸ νὰ τὸ τρώγῃ, φάγῃ τις φαγώσιμον.

Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ. (βωλοστροφέω) Γῆ, ἄγρὸς, τόπος καλὸς εἰς ὄργωμα, ὅς τις ὀργώνεται εὐκολα. Εὐστθ. σλ. 1431, 52.

Εὔβως. ὁ, ἡ, ων, τὸ (βοῦς) ἰδὲ εὔβους

Εὐγάθής, έ, ἡ καὶ

Εὐγάθητος. ὁ, ἡ, Δρκ. ἀντὶ εὐγήθητος, Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι χαρίεις, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς, χαροποιὸς, εὐφρόσυνος, χαρούμενος. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 212. καὶ Ἡρακλ. 792. (ᾱ)

Εὔγαιος, ὁ, ἡ. (γαῖα) = εὐγειος. Στράβ. ΙΒ'.

*(Εὐγάλαξ) — λακτος, ὁ, ἡ (γάλα) Ὅς τις ἡ ὅ,τι ἐτράφη καλὰ μὲ γάλα, ἐβύζαξε καλὰ, ἀρκετὰ, εἶναι καλὰ θρεμμένον· κατὰ ἐνμστ. εὐθαμοῦ ἐν χρήσει. (-⏑-)

Εὐγάληνος, ὁ, τ. (γαλήνη) Ὅ,τι ἡ ὅς τις εἶναι πολλὰ γαληνὸς, εὔτυχος. Ἐπίῤῥ. εὐγαλήνως. Δνείῤῥ. 10.

Εὐγαμία, ἡ. Εὐτυχὴς ὑπανδρεία. Πολυδ. Θ. 180. παρὰ τὸ

Εὔγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, καλοὐπανδρευμένος.

Εὔγε. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ εὖγε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὰ ἔκαμες, τὸ ἰταλ. μπράβο, ταυρὰβ. ἀφεῤῥίμ. μασιαλά. προσφώνησις ἐπαινετικὴ, ἀλλὰ καὶ εἰρωνική.

Εὐγειος, ὁ, ἡ. (γῆ) Τόπος ὅστις ἐχει καλὴν, καρποφόρον γῆν.

Εὐγένεια, ἡ. (εὐγενὴς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ κατάγηταί, νὰ ἐγεννήθη τις ἀπὸ καλοὺς, ἀρετοὺς, τιμίους, ἐντίμους, ἐνδόξους γονεῖς — 2) τὰ τὴν εὐγένειαν θηλύτατα προτερήματα, Χρηστότης, καλοκαγαθία, γενναιότης, ἐλευθεριότης, εὐγνωμοσύνη, ἀνδραγαθία, μεγαλοψυχία — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν, Καλὸν, γνήσιον γένος ἢ εἶδος.

Εὐγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὸν καὶ μεγάλον τὸ γένειον· γενάτος. ἰδὲ τὸ Ὁμερ· ἠυγένειος.

Εὐγενέτης, ὁ, ἡ = εὐγενὴς· Εὐρ. Ἰων. 1060.

Εὐγενὴς, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις εγεννήθη, εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἀπὸ καλὴν καὶ ἔντιμον καταγωγὴν· τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι περιφανὲς καὶ ἔνδοξον· — 2) Τρπ. Γενναῖος, ὁ γενναῖα φρονήματα ἔχων, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος, ἐλευθέριος, — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν· Ὅ,τι καταγεται, ἐχει τὴν ἀρχήν του ἀπὸ καλὸν γένος ἢ εἶδος, εἶναι γνήσιον ὡς πρὸς τὸ γένος ἢ εἶδος του· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου Καλὸς, ἀκήρατος, ἐξαίρετος. Ὁ ποιητ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ εὐγενέης, ὅπερ ἰδέ.

*Εὐγενίη, ἡ. Ἰων· ἀντὶ εὐγένεια.

Εὐγενίζω, Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, πρέπω εἴς τι εὐγένειαν, ὡσὰν εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσων καλῶς.

Εὐγένιος, ὁ, ἡ = εὐγενὴς· — 2) εὐγένιον τὸ, Εἶδός τι σταφυλῆς· Γεωπ. 1 1, 3, 4.

Εὐγενίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ εὐγενὴς, εὐγενικὴ καταγομένη ἀπὸ εὐγενεῖς, εὐγενῆ προτερήματα ἔχουσα, Σουϊδ.

Εὐγεφύρωτος, ὁ, ἡ (γεφυρόω). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι κεῖται καλὴ γέφυρα, καλὸν γεφύρι· καὶ Ἀρμόδιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γεφυρωθῇ, νὰ κτισθῇ εἰς αὐτὸν γέφυρα· (ῠ) Πολβ. 3, 66.

Εὐγεώργητος, ὁ, ἡ (γεωργέω). Γῆ, τόπος καλὸς, ἐπιτήδειος διὰ γεωργίαν· Σχόλ. Σφκλ.

Εὐγέωργος, ὁ, ἡ = εὐγεώργητος.

Εὐγεως, ω, ὁ, ἡ ων, τὸ, γεν· ω = εὐγειος Ἀττ.

Εὐγηθής, ὁ, ἡ καὶ εὐγήθητος (γηθέω) = εὐγαθὴς, εὐγάθητος, ὅπερ ἰδέ.

Εὐγηρία, ἡ, (εὐγήρως). Καλὸν, εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. πανεύγηρία ἐστὶ, βραδύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας.

Εὔγηρυς, εος. ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὅστις ἐχει καλὴν, γλυκεῖαν, καθαρὰν φωνὴν· ὅ,τι ἐχει, κάμνει καλὸν, καθαρὸν ἦχον, τόνον· Ἀριστοφ. Βατρ. 214.

Εὐγήρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις ἐχει καλὸν καὶ εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα.

*Εὐγλάγετος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ.

Εὐγλεγὴς, ὁ, ἡ καὶ εὐγλεγὲς. ὁ, ἡ (γλάγος). Ὅστις ἐχει πολὺ γάλα, ὅ,τι εἶναι γεμάτον γάλα, γελακτερόν· Ἐκ τοῦ τύπου εὐγλαξ εὑρηται μόνον ἡ ὁτ. εὐγλαγὶ ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Χορηγὸς, πρόξενος πολλοῦ γάλακτος. Δ. Τρτ. Ἀνθλ. Πλτ. 9, 744. Λουκιαν. Τραγῳδ. 100. καὶ Νικάνδρ. Θηρ. 617. ὁ Ἑρμᾶ τυρευτῆρι καὶ εὐγλαγὶ τὸν χιμάρραχον τράγον (τόα, βρχ. καὶ ἄλλους τοὺς τύπους).

Εὐγλήνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὴν τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐν γένει, ὅστις ἐχει καλὰ, εὐμορφα ἢ ὀξυδερκῆ ὄμματα.

Εὔγλυπτος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐγλυμμένον, σκαλισμένον, πελεκημένον, εἰς πέτραν, ξύλον, χαλκὸν καὶ τ. τ. Ὅ,τι εἶναι καλὰ τορνευμένον, κομμένον.

Εὐγλυφὴς, ὁ, ἡ = εὔγλυπτος, Ἀναλεκτ. 3, 69. π——εὐγλυφὴς κάλαμος.

Εὐγλωσσία, Ἀττ. ωττία, ἡ. Γλῶσσα εὔκολος εἰς τὴν ὁμιλίαν· εὐκολος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, εὐφράδεια, γλυκύτης τῶν ἐκφράσεων, ῥητορεία. Κλίσις εἰς πολυλογίαν· Εὐρ. Ἄλκ. 9. παρὰ τὸ

Εὔγλωσσος, Ἀττ, ωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἐχει καλὴν ἢ εὔκολον εἰς τὸ ὁμιλεῖν γλῶσσαν· εὐφραδὴς· ὅστις ὁμιλεῖ ἢ ψάλλει καλῶς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. καὶ Εὐρ. — 2) ἐνεργητ· ὅ,τι κάμνει τινὰ εὔγλωττον, πανεύγλωσσος. Ο. Moer. ep. 11· ἀφ' οὗ

Εὐγλωττάω, καὶ, εὐγλωττίζω, ἔχω καλὴν γλῶσσαν, ὁμιλῶ ἢ ψάλλω, τραγῳδῶ ἐλεύθερα, καλὰ, τερπνὰ, κόσμια.

Εὐγλωττία, ἡ ἰδὲ εὐγλωσσία.

*Εὐγλωχὶν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχὶν). Ὅ,τι ἔχει καλὴν, δυνατὴν, ὀξεῖαν, μύτην, σουβλί.

Εὔγμα, τὸ (εὔχομαι) ὡς τὸ εὔχος, Καύχημα, καύχησις· ἡκανὰ εὔγματα Ὀδύσ. Χ. 249.

Εὐγναμπτος, ὁ, ἡ Ἐπκ. εὔγναμπτος (γνάμπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, δυνατὰ, πολυκυρτωμένον, λυγισμένον πανηδίνν εὐγνάμπτοιν· Ὀδύσ. Σ, 294 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολολύγιστον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ λυγισθῇ, κυρτωθῇ.

Εὐγνωμονέω, Μλ - ήτω (εὐγνώμων). Εἶμαι εὐγνώμων, σοχάζομαι ἢ πράττω καλῶς, εὐγενῶς, γενναίως, πρέως, φρονίμως, νουνεχῶς, σωφρόνως· γνωρίζω τὴν πρός με εὐεργεσίαν τινὸς καὶ θέλω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τοῦ νὰ τῷ φανῶ εὐχάριστος.

Εὐγνωμοσύνη, ἡ. Χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος. Καλωσύνη, καλὸς, γενναῖος καὶ εὐχάριστος, στοχασμὸς, προσοχὴ, φρόνησις, σύνεσις, ἐπιείκεια, εὐγενικὸν φρόνημα· Διόδωρ.

Εὔγνωμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις ἐχει καλὴν, εὐγενικὴν γνώμην, στόχαστιν, διάθετιν, καλὸν, γενναῖον, φρόνημα, καλὴν, ὀρθὴν, γνώμην, κρίσιν· — 2) Φρόνιμος, νουνεχὴς, γνωστικὸς, προσεκτικὸς, ἐπιεικὴς, πρᾶος, ἥμερος, εὐχάριστος, εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του· ὅστις γνωρίζει, δὲν λησμονεῖ τὴν εὐεργεσίαν, καὶ θέλει, εὔχεται, φροντίζει νὰ φανῇ εὐχάριστος, ἄξιος τῆς εὐεργεσίας· Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 8, 6. ηχρὴ οὖν πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, « Ἐπίῤῥ. εὐγνωμόνως.

Εὐγνώριστος, ὁ. ἡ (γνωρίζω). Ὅτι, ἢ ὅστις γνωρίζεται εὔκολα· εἶναι εὐκολογνώριστος.

Εὔγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκ). Ὅ,τι ἢ ὅστις, εἶναι καλὰ γνωσμένος, εὔκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ. Ξεοφ. Οἰκ. Η'. 14. Ἐπίῤῥ. εὐγνώστως.

Εὐγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος) καὶ

*Εὐγόμφωτος, ὁ, ἡ (γομφόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἡνωμένον, καλὰ στερεωμένον.

Εὐγόνατος, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὰ, στερεὰ γόνατα· ὅ,τι ἐχει καλοὺς, μεγάλους γόμφους, ῥόζους· ἐπὶ φυτῶν.

Εὐγονία, ἡ. Εὐτοκία, γένησις καλῶν, εὐμόρφων τέκνων· παρὰ τὸ

Εὔγονος, ὁ, ἡ (γονὴ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι προξενεῖ πολυκαρπίαν, καρποφορίαν· γενιὰ καλὰ, εὔμορφα, ὑγιὰ, δυνατὰ τέκνα.

Εὐγραμμία, ἡ. Καλὸν, εὔμορφον σχεδίασμα, σκιαγράφημα. Ἀθήν. Ε'. πανεύγραμμία ἀκριβὴς τῶν ζωδίων· παρὰ τὸ

*Εὔγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμὴ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκιαγραφημένον μὲ ἀκριβεῖς, καλὰς γραμμὰς

καλοσχεδιασμένον· ητό εὔγραμμον, Καλόν, εὔμορφον σκιαγράφημα, σχέδιον.

Εὐγραφής, ὁ, ἡ (γράφω, σημσ. 2). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, μὲ ἀκρίβειαν σκιαγραφημένον, σχεδιασμένον, ζωγραφισμένον, γραμμένον 2) ἐνεργ. Ὅστις γράφει καλά, εὔμορφα, εἶναι καλλιγράφος.

Εὔγυρος, ὁ, ἡ (γυρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλεμένον· ὅ,τι γυρίζει ἔρχεται ὁλόγυρα καλά. Ἀτ. Ἀλεκτ. Β', 221. ηεὔγυρος πάλημα.

Εὐγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὅ,τι ἔχει καλὰς ἀκριβεῖς ὀρθὰς γωνίας, εἶναι ὀρθογώνιον· Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 21. ηπαράδεισος εὐγωνιοις.

Εὐδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξεργασμένον, δουλευμένον, φκιασμένον ἢ ὡραϊσμένον, καλλωπισμένον, στολισμένον. Διονύσ. Ἁλ.

Εὐδαιμονέω, Μλ - ήσω (εὐδαίμων). Εἶμαι εὐτυχής, εἰς καλὴν κατάστασιν, πλουτῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 33. ηὠφελιμολογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν ἀφ' οὗ

Εὐδαιμόνημα, τὸ. Εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐτυχία, εὐτύχημα.

Εὐδαιμονία, ἡ. Εὐτυχία, εὐτυχὴς κατάστασις. Τμν. Ὁμ. ί, 5.

Εὐδαιμονίζω, Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινὰ διὰ τὸ ὅσα καλὰ ἔχει· τινά τινος· Σφκλ.

Εὐδαιμονικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὴν εὐδαιμονίαν· ητὰ εὐδαιμονικά,» Τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα συνίστανται ἡ εὐδαιμονία — 2) ἐνεργ. Ὅστις, ἡ ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐδαίμονα. ηοἱ εὐδαιμονικοὶ Οἱ φιλόσοφοι εἵτινες εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μόνην γωρίζουσι τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθῆ σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας Δγν. Λρτ, Ἐπῤῥ. εὐδαιμονικῶς· Μὲ εὐδαιμονίαν, ὡς πρέπει εἰς τὸν εὐδαίμονα· ηεὐδαιμονικῶς πράττων Ζὼ εὐδαίμονος, εὐτυχῶς. Ἀρστφ. Εὐρ. 856.

Εὐδαιμόνισμα, τὸ (εὐδαιμονίζω). Πᾶν ὅ,τι νομίζεται, τιμᾶται ὡς εὐδαιμονία, εὐτυχία. Πλάτ. Ἐπιστ. 8. ηψεύγειν πειόντων ἀνθρώπων εὐδαιμόνισμα, καὶ ἀνοήτων, καὶ

Εὐδαιμονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τίς τινα ὡς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ· ἔτι δὲ καὶ = εὐδαιμονία Διογέν. Ἐπιστ. ΙΒ'.

*Εὐδαιμονιστέος· έα, έον· ἐπῖθ. ῥμτκ. τοῦ εὐδαιμονίζω· Ὅστις πρέπει, ἀξίζει νὰ εὐδαιμονίζηται, νὰ τὸν εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τις·

Εὐδαιμοσύνη, ἡ = εὐδαιμονία. Ξνφ. Ἐφέσ. Α'. 16.

Εὐδαίμων, ονος. ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις ἔχει εὐνοϊκὸν αὐτῷ δαίμονα, ἤτοι καλὴν τύχην Μοίραν· ὄλεν, ὅστις εἶναι εὐτυχὴς καθ' ὅλα, καλότυχος, καλόμοιρος· ἐξαίρετως, εὐκτήμων, εὐκατάστατος, πλούσιος, μακάριος· ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, Καρποφόρος, πολύκαρπος· ἐν γένει, ὄχι μόνον ἐπὶ κεκτημένων, ἀγαθῶν περιουσίαν, πολλὰ πλούτη, κτήματα ἐχόντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κτήτεως, ἐπὶ τοῦ ἔχειν, μὴ στερεῖσθαι τῶν, ὅσα ἔχει τις πρὸς ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσών, ἐς πτωχηίην ἀπίκται· ἐπὶ γήρας οὐδέπω Ἡρδτ. 3, 14. Ἐπῤῥ. εὐδαιμόνως, Ἀρστφ. Πλούτ. 802. Παρὰ τῷ Ποιητ. οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις· παρ' Ἡσὶ. ἅπαξ. μόνον, Ἔρ. 828. μετὰ γεν., παρὰ τοῖς μτγνστ. δὲ πάνυ εὔχρηστον.

Εὐδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Ὅστις χέει πολλὰ δάκρυα, κλαίει πολύ· ἔτι δὲ καὶ ὁ δακρυόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου κλαίει, χύνει τις πολλὰ δάκρυα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 178.— 2). Ὅστις χύνει καλὰ, τρυφερὰ δάκρυ. χάριες, εὐγνωμοσύνης δάκρυα.

Εὐδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα δάκτυλα, Ἀλκίφρ. Γ'. 67.

*Εὐδάνω, ποιητ. κατ' ἐπίστ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὐδῶ. Λκφ.

Εὐδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Ὅστις κάμνει πολλὰ ἔξοδα· πολυξοδευτής. Πλούταρχ. προβλ· Συμπ. β'. 2). Ὅ,τι προξενεῖ, ἀπαιτεῖ μέτρια ἔξοδα, δὲν εἶναι πολυέξοδον· (2)

Εὐδαρκής, ὁ, ἡ = εὐδερκής· Ἡσύχ.

Εὐδείελος, ὁ, ἡ (δείελος, δῆλος). Ὅ,τι φαίνεται εὐκόλα, τὸ βλέπει τις εὐκόλα, εἶναι σαφέστατον, ὀφθαλμοφανές, παρ' Ὅμ., ὅστις ἐν Ὀδσ. μόνον χρῆται τῆς λέξεως, κεῖται τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ὀδσ. Β, 167. Ι, 21. Ν. 212. Ξ, 344, Τ, 132. ἔτι δὲ καὶ τῶν νήσων γενικῶς, Ὀδσ. Ν. 274. ἐπειδή, διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιορισμοῦ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κεχωρισμέναι, φαίνονται ὥσπερ διακεκριμέναι περιοχαὶ μετὰ σαφεστάτων διαγραφῶν, τὸ ὁποῖον ὁρμόζει τόσῳ μᾶλλον εἰς τὴν Ἰθάκην ἐξαιρ. διὰ τὴν σκοπελώδη, ὀρατὴν μακρόθεν ἀκτὴν αὐτῆς· ὡσαύτως ὁμοιάζει καὶ ὁ Πνδ. Ὀλ. 1, 178. εὐδείελον, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρονιον λόφον· ἐν Πθ. 4, 158. δὲ, καὶ τὴν παραθαλασσ. πόλιν Ἰωλκόν, ὅπερ τινὲς, κατὰ τροπικὴν σημτ., ἀντὶ περίφημος, περίβλεπτος, οὐχ ὑγιῶς ἐλαμβάνουσι· (τινὲς τῶν παλαι Γραμμτ. ἐτυμολογοῦντες τηνλεξιν παρὰ τὸ, δείλη, ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμηρ. τοῦτο παράδειγμα διὰ τοῦ, ὅλως πρὸς δυσμάς, πρὸς βορᾶν κειμένη, ὅπερ εἰς μὲν τὴν Ἰθάκην, ἐπὶ τὸ βόρειον ἄκρον τῆς Ἑλλάδος κειμένην, οὐκ εὐάρμοστον, οὐ μέντοι καὶ εἰς πάσας τὰς νήσους, καὶ τόσον ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὅλως ἀνατολικὴν θέσιν τῆς Ἰωλκοῦ· ἂν δὲ καὶ ὁ Στρβ. ἐν τῇ Βοιωτ. πόλει Ἀσπληδόνι, προσαγορεύει αὐτὴν εὐδείελον ὡσαύτως, δικαιοῦται διὰ τοῦ, ὅτι εἰκάζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ δυτικὸν κατάντες τοῦ ὄρους θέσεως καὶ ἐξαιρ. ἀπὸ τοῦ τραχέος κλίματος αὐτῆς· Ἡ ἑτέρα ἑρμηνεία, λαμπρῶς ὑπὸ τὸ ἑσπερινὸν φῶς κειμένη, ἐστι νεωτάτη καὶ εἰς οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων ἁρμόζουσα· Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐτυμολογ. τὴν λέξ. παρὰ τὸ εὖ καὶ εἴλη, παρεδέσειτοῦ δ, Πάνυ προσήλιος, ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 191. περὶ τῆς σημτ. τῆς λέξ. ἐπιμένων εἰς τὴν ἐτυμολογ. παρὰ τὸ εἴλη, εἴλεος, ἐν ᾗ ἐννοεῖ τὸ μὲν εἴλη ὡς κύριον, πρωτότ. τὴν σημασίαν τῆς θέρμότητος δὲ, ὡς κυρίαν ἔννοιαν, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ εὐδείελος ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ Τῇ μεσημβρινῇ θερμότητι ὅλως ὑποκειμένη, πάνυ προσήλιος καὶ καυματώδης.

Εὐδεινός, ή, όν = εὐδεινος, εὔδιος· ἀμφ.

Εὐδειπνία, ἡ. Καλὸν δεῖπνον, καλὸν γεῦμα· ηεὐδειπνίαν ἀνειπεῖν Τὸ νὰ εὐχηθῇ, εὐχηταί τίς τινα καλὸν δεῖπνον· τὸ κοινοτ. Καλὴν ὄρεξιν. Ἀρμφ. ἐν Ἀθην. 11. σλ. 479. D. ἡ ἀνάγνσ. ὁμως πάνυ ἀμφβ. Dind. παρὰ τὸ

Εὐδείπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὅστις ἔφαγε καλὰ, ἐφιλεύθη καλά. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νεκρῶν Ὅστις ἐτιμήθη μὲ θυσίαν, Αἰσχλ. Χῳ. 482. — 2) ὡς ἐπίθ. παρὰ τὸ δαίς. Καλὸς, νοστιμος· χαρούμενος· Εὐριπ. Μήλ. 209.

Εὐδένδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). ἐπὶ τόπων· Ὅστις εἶναι πλούσιος ἀπὸ δένδρα, γεμάτος δένδρα, πολλὰ καὶ καλὰ δένδρα ἔχων· καλὸς εἰς φυτείαν δένδρων.

Εὐδέρματος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον, δυνατὸν δέρμα, δέρματι· Σχολ. Ἀπολλ. Β'. 125,

Εὐδέψητος, ὁ, ἡ (δοφέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἀργασμένον, μὲ τρίψιμον διὰ τῶν χειρῶν μαλακωμένων· ἐπὶ δερμάτων. Ἱππ.

Εὐδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανέστατον, καθαρώτατον, σαφέστατον, εὐκολώτατον εἰς τὸ νὰ τὸ ἰδῇ, νὰ τὸ βλέπῃ τις. Αἰσχλ. Περ. 1007. Σνφ. Σμπ. 4, 47.

Εὐδία, ἡ (εὔδιος). Καλὸς, ἤσυχος, γλυκὺς καιρὸς, ξαστερια· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς θαλάττης Νηνεμία, γαλήνη. Τρπ. Ἡσυχία, ἀταραξία, τυγή, ἱλαρότης, εὐθυμία. Ξνφ. Κυρουπ. 6, 1, 16. παρβλ. εὐδιος (-υ-)

Εὐδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Μέρος, τόπος διὰ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ διαβαίνῃ, περνᾷ περαν εὐκόλα Ξνφ.

Εὐδιάβλητος, καὶ εὐδιάβολος, ὁ, ἡ (διαβάλλω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι διαβάλλεται εὐκόλα, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάλλῃ, συκοφαντῇ, νὰ τὸ κακοξηγῇ τις εὐκόλα. Πλάτ.

Εὐδιάγνωστος, ὁ, ἡ (διαγιγνώσκω). Ὅστις ἡ ὅ,τι διακρίνεται, γωρίζεται μεταξὺ εἰς ἄλλους ἢ εἰς ἄλλα εὐκόλα. Σουΐδας.

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ (διαγωγή). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, περιχαρὴς, χαρούμενος — 2). ἐνεργ. Ὅστις προξενεῖ εὐθυμίαν, εἶναι χαροποιός· (2)

Εὐδιάζομαι, = εὐδιάω. Αἰσχύν. Διάλ. Γ. 17. ηβίος ἀσκηλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος ἀσφαλῆ ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἔζησέ τις εἰς ἀπάραγον ἡσυχίαν, εἰς παντοτεινὴν εὐθυμίαν· τὸ ἐνεργ. εὐδιάζω, σπανίωτρ.

Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ (διατίθημι). Ὅ,τι διετάχθη, διορίσθη καλὰ, ἐβάλθη εἰς καλὴν τάξιν· Ὅστις ἔχει καλὴν διάθεσιν, ἢ γνώμην, καλὰ φρονήματα. — 2) Ὅ,τι πωλεῖται, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ καλὰ, εὐκόλα. Ἐπῤῥ. εὐδιαθέτως.

Εὐδιάθρυπτος, ὁ, ἡ (διαθρύπτω). Ὅ,τι εὐκόλα συντρίβεται, κατασκίζεται· εἶναι εὐκολοσάκιστον· ὅστις διαθρύπτεται· ἐξασθενίζεται, μαλακίζεται, ἀδυνατίζεται εὐκόλα.

Εὐδίαιος, ἢ εὐδιαῖος, ὁ. Ἡ εἰς τὴν τρόπιδα, εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου, τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας ἀφίνουσι νὰ ξετρέχῃ τὸ νερὸν ὅσον συνάζεται ἐκεῖ, ἄλλως δὲ καὶ χείμαρος λεγομ. Πλούταρχ. προβ. συμπ. 7. 1. Πολυδ. Α'. ηἡδ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος εὐδίαιος καλεῖται» Μεταφρ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκροῆς τρυπῶν· Ὁ πρωκτός, ὁ σίφων τοῦ κλυστηρίου καίλ. τ. τ.

Εὐδιαίτερος, ρα, ρον, Ἀνώμαλ. συγκριτ. τοῦ, εὔδιος· Ξνφ. Ἑλλην. 1, 6, 36.

Εὐδιαίτητος, ὁ, ἡ (διαιτάω). Ὅ,τι διακρίνεται, ἀποφασίζεται εὐκόλα, εἶναι εὐκολοδιάκριτον, εὐκολοαποφάσιστον· Στρβ.

Εὐδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ τακτικὰ, μὲ μετριότητα, φυλάττει καλὴν δίαιταν (ι) Σιωφ. Ἀπολ. 19.

Εὐδιάκλαστος, ὁ, ἡ (διακλάω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τσακισθῇ, κομματιασθῇ.

Εὐδιακόμιστος, ὁ, ἡ (διακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τι, ἢ πέραν, ἀντικρὺ που εὐκόλα.

Εὐδιάκοπος, καὶ εὐδιάκοπτος, ὁ, ἡ (διακόπτω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ διαχωρίσῃ, διακόψῃ, ὅ,τι διακόπτεται, διαχωρίζεται εὐκόλα. Πολύβ.

Εὐδιακόσμητος, ὁ, ἡ (διακοσμέω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ διαταχθῇ, βαλθῇ εἰς τάξιν εὐκόλα. Πολύβ. 8, 36.

Εὐδιάκριτος, ὁ (διακρίνω). Ὅ,τι διακρίνεται εὐκόλα· ὅστις ἔχει καλὴν διάκρισιν.

Εὐδιάλλακτος, ὁ, ἡ (διαλάσσω). Εὐκολοφιλίωτος· τὸν ὁποῖον εὐκόλα δύναται τις νὰ πραΰνῃ, ἡμερώσῃ, ἱλεώσῃ· νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν φιλίαν, ἀγάπην, εὐνοιάν του· Ἐπῤῥ. εὐδιαλάκτως.

Εὐδιάλογος, ὁ, ἡ, = εὐόμλος. Σουΐδ.

Εὐδιάλυτος, ὁ, ἡ (διαλύω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, ξεχωρισθῇ, ἐξαλειφθῇ, ἀφανισθῇ — 2) = εὐδιάλλακτος.

Εὐδιανέμητος, ὁ, ἡ (διανέμω). Ὅ,τι εὐ-

κολα διανέμεται, μοιράζεται εἰς διαφόρους, εἰς πολλούς.

Εὐδιανός, ἡ, ὁν = εὔδιος, παρὰ Πινδ. Πῦ. 5, 12 (ὅπου ὅμως ἀμφιβάλλεται ἡ ἀνάγν.) Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν· κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀνομάζει φόρεμά τι χειμωνικόν, χειμωνιάτικον ἁπλοϊανὸν φάρμακον αὐρῶνα Ὀλ. 9, 146.

Εὐδιάπνευστος, ὁ, ἡ (διαπνέω) = εὐδιαπνοος. Αἰτήν.

Εὐδιάπνοος, καὶ συναιρ. εὐδιάπνους, ὁ, ἡ (διαπνοή). Ὅτι διαπνέεται εὔκολα, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβάσῃ τις εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τοῦ ἀέρος, νὰ τὸ ἀερίσῃ· ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου. — 2) Ὅ,τι εὔκολα ἐξατμίζεται διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς.

Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ (διαρθρόω). Ὅ,τι ἔχει καλὰς κλειδώσεις, καλοὺς ἁρμούς, εἶναι καλὰ συνδεδεμένος, συνηνωμένον, συνηρμοσμένον.

Εὐδιάπαστος, ὁ, ἡ (διαπάζω). Ὅ,τι εὔκολα διαρπάζεται, φευγατίζεται.

Εὐδιαρρίπιστος, ὁ, ἡ (διαρρίπτω). Ὅ,τι εὔκολα διαρρίπτεται, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀνεμίσῃ, σκορπίσῃ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι, ἀεριστῆρι.

*Εὐδιάσειστος, ὁ, ἡ (διασείω). Ὅ,τι ἐσείσθη, ἐταράχθη, ἐκλονήθη, ἐκουνήθη, ἐφυσήθη, ἐκτυπήθη δυνατὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀνεμοδάρθη· ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ σείσῃ, ταράξῃ, κουνήσῃ, κλονήσῃ.

Εὐδιάσπαστος, ὁ, ἡ (διασπάω). Ὅ,τι εὔκολα διασχίζεται, ξεσχίζεται, σκάζει.

Εὐδιάφθαρτος, καὶ εὐδιάφορος, ὁ, ἡ (διαφθείρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι διαφθείρεται, χαλνᾶται εὔκολα. Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαφθείρει, προξενεῖ φθορήν, χαλασμὸν εὔκολα.

Εὐδιαφορέω, Μλ. -ήσω (διαφορέω). Χωνεύω καλά, κάμνω, ἔχω καλὴν χώνευσιν. Γεωπον. 19, 6, 12. φαῦλος καὶ οὐκ εὐχρηστος τύπος· ἡ δὲ ὑπό τινων ἐξήγησις τῆς λέξ. διὰ τοῦ, Εἶμαι ἐξαίρετος, ψευδής.

Εὐδιαφόρητος, ὁ, ἡ (διαφορέω). Ὅ,τι χωνεύεται καλὰ ἢ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Ὅ,τι ἐξατμίζεται, διαλύεται εἰς ἀέρα· ὅ,τι διαφορεῖται, εὐγαίνει διὰ τοῦ ἰδρῶτος ἢ διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, τὸ ἰταλ. traspirazione εὔκολα. — 2) ἐνεργητ. Ὅστις εὔκολα ἱδρώνει, εὔκολα χωνεύει.

Εὐδιάφυκτος, ὁ, ἡ (διαφεύγω). Πᾶν ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ διαφύγῃ, ἀποφύγῃ.

Εὐδιάχυτος, ὁ, ἡ (διαχέω). Ὅ,τι εὔκολα διαχύνεται, διαλύεται μεταβάλλεται εἰς ῥευστόν, ἀναλύεται, εἶναι εὐκολοανάλυτον. Πλούταρ.

Εὐδιαχώρητος, ὁ, ἡ (διαχωρέω). Ὅ,τι εὔκολα χωνεύεται καὶ διὰ τούτου εὔκολως διαχωρεῖται, ἐκβάλλεται διὰ τοῦ πρωκτοῦ. 2) ἐνεργητ. Ὅστις χωνεύει ὅ,τι τρώγει εὔκολα· ὅστις ἔχει εὐκοιλίαν, εἶναι εὐκοίλιος, δὲν πάσχει ἐμφράξεις.

Εὐδιάω, Μλ. -ήσω (εὐδία) ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, θαλάσσης· ἐπὶ λαμπρῶν καλοκαιρινῶν ἡμερῶν. Εἶναι νηνεμία, ἡσυχία ἀνέμων, καθαρός, καλὸς καιρός, γαλήνη, ἤστερια, στέγνη. Τρπκ. ἐπὶ ἀμφύκων, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐημερῶ, ἔχω καλὴν, εὐτυχῆ ἡμέραν, ἀπεριστὴν ἡμέραν, εὑρίσκομαι, εἶμαι καλά. Ἀπολλ. 2, 901. «πέμπειν πλοῦν εὐδιόωντα.» Ἔπλεον μὲ καλὸν καὶ ἐξάστερον καιρόν.

Εὐδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι εὐκολοδίδακτος, εὐμαθής, μανθάνει, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν διδάξῃ εὔκολα. (ἐ) Διόδ. Σικ.

Εὐδιεινός, ἡ, όν, = εὔδιος· ὁ τύπ. εὐδειεινός, ἀμφιβ. καὶ πιθανῶς μεταβλητέος εἰς τὸν, εὐδιεινός. Ἐπίρ. εὐδιεινῶς.

Εὐδιέξοδος, ὁ, ἡ (διέξοδος). Τόπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου εὔκολως ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις, ἔχει καλὴν ἔξοδον, εὔγαλμα. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέρχεται εὐγαίνει ἀπὸ τι μέρος, ἀπὸ πουθενὰ εὔκολα. Ἱπποκρ.

Εὐδίετος, ὁ, ἡ (διΐημι). Ὅ,τι ἀναλύεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀναλύσῃ, κάμῃ ῥευστόν εὔκολα. Διοσκορ. Α'. 18.

Εὐδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὔκολως ἠμπορεῖ νὰ τὸ διηγηθῇ τις.

Εὐδίκειος, ἡ, όν. Ἰδὲ, εὐδικεικός.

Εὐδικία, ἡ (δίκη). Δικαιοσύνη, δικαιοπραγία· τὸ νὰ διάγῃ προσφέρηται τις δικαίως, νὰ μὴ παραβαίνῃ τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὸ νὰ προτέχῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτηται, παραβαίνηται ἡ δικαιοσύνη· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. «εὐδικίας ἀνέχων» Φυλάττων, ἐπαγρυπνῶν, προσέχων εἰς τὸ νὰ διατηρῆται ἡ δικαιοσύνη. Ὀδύσ. Τ. 111.

Εὐδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅ,τι ἐστρεφογυρίσθη, ἐγύρισθη ὁλόγυρα εὔκολα, τὸ ὁποῖον στρεφογυρίζεται, ἠμπορεῖ νὰ στρεφογυρίσῃ, νὰ φέρῃ τις ὁλόγυρα εὐκόλως. (ῐ)

Εὐδῖνος, ὁ, ἡ (δῖνος) = τῷ προηγμ.

Εὐδίοδος, ὁ, ἡ (δίοδος). Τόπος, μέρος τόπου ἀπ' οὗ εὔκολως δύναται νὰ διέλθῃ, διαβῇ, περάσῃ τις· εὐκολοπέραστος.

Εὐδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω). Πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ διοικήσῃ, νὰ κυβερνᾷ εὔκολως, εἶναι εὐκολοδιοίκητον, εὐκολοκυβέρνητον.

Εὐδιόπτος, ὁ, ἡ (διοράω, διόψομαι). Ὅ,τι εἶναι διαφανές· τὸ ὁποῖον κρατούμενον ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐμποδίζει τὴν ὅρασιν, ἀλλὰ βλέπει τις δι' αὐτοῦ, καθὼς π. χ. ὕαλος, τὸ ὑαλί.

Εὐδιόρθωτος, ὁ, ἡ (διορθόω). Πᾶν ὅ,τι διορθώνεται εὔκολα, εἶναι εὐκολοδιόρθωτον· ὅ,τι εὐδιορθώθη καλά. Ἱπποκρ.

Εὔδιος, ὁ, ἡ (Ζεύς, γεν. Διός). Ὅ,τι εἶναι ἥσυχον, ἀτάραχον, γαλήνιον, αἴθριον, ἠρεμαῖον, ἀθόρυβον, καλοκαιρινόν· ἐπὶ ἡμερῶν, ἀέρος, καιροῦ, ἀνέμου, θαλάσσης. Ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις εἶναι πρᾶος, ἐπιεικής, προσηνής, ἐμιλητικός, εὔνους, φιλόφρων, εὐπρόσητος, εὐπροσήγορος· ὅστις εὐημερεῖ, διάγει, περνᾷ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὑρίσκεται καλά. ἀνομλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. εὐδιέστερος, εὐδιέστατος. Ἱπποκρ. εὐδιαίτερος. Ἄνθ. (– ∪ ∪, μόνον παρ' Ἀρτ. Διοσ. 259, – – ∪)

Εὔδμητος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὐμόρφα, ὡκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ὁμ. ἐπὶ πύργων, τειχῶν καὶ βωμῶν· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. πάντοτε τῷ Ἐπκ. τύπ. εὔδμητος· τῷ συνήθει δέ, μόνον ἐν Ὀδύσ. Τ. 302.

Εὐδοκέω, Μλ. -ήσω (δόκος). Εἶμαι εὐχαριστημένος εἴς τι, σύμφωνος εἴς τι ἀποδέχομαι, στέργω, εὑρίσκω τίποτε, ὡς ἀρτόν, ὑπαίθριον, καλόν· συγκατανεύω εἴς τι· μετὰ δοτ. ἴτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου, παρὰ Πλβ. ἐξαιρ. πολλάκις· ἀφ' οὗ

Εὐδόκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος τις εἴς, ἢ μέ τίποτε, νὰ τῷ ἀρέσκῃ τι, νὰ τὸ ἀποδέχηται, στέργῃ, εὑρίσκῃ ὀρθόν, καλόν, δίκαιον, ἁρμόδιον· νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους περὶ αὐτοῦ, νὰ συγκατανεύῃ εἴς τι. Διόδ Σικελ.

Εὐδόκητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρεστόν, εὐάρεστον, ἐπιθυμητόν, χαρίν. Διογεν. Ἀριστιπ. 86.

Εὐδοκία, ἡ = εὐδόκησις. Παρὰ τοῖς Ἑκατ. «ἡ ἀρίστη καὶ καλλίστη ἀκούσιος θέλησις· τὸ ἀγαθὸν τοῦ θεοῦ θέλημα· ἡ σφοδρὰ καὶ μετ' ἐπιθυμίας θέλησις. Χρστ. «εὐδοκία, τὸ πρῶτον θέλημα, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὸ μετὰ ἐπιθυμίας θέλημα, τὸ πεῖσμα· οὕτω γὰρ ἡμεῖς τὴν ἐπίτασιν τοῦ θελήματος ὀνομάζομεν, κατὰ τὸ πεῖσμα ἡμῶν λέγομεν. Παῦλ. Ἀποστ. «ἵν' ἀνθρώποις εὐδοκίαν αὐτὶ καταλλαγῆ. Χρστ. «αὐτὶ ἐπανάπαυτικα Θφλκ. «ἡ εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας· ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ θέλησις. Παῦλ. Ῥωμ. ί. 1.

Εὐδοκιμέω, Μλ. -ήσω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. εὐδοκιμέομαι (εὐδόκιμος). Εἶμαι ἢ εὑρίσκομαι εἰς καλὴν φήμην, ὑπόληψιν, τιμήν, ἢ κτῶμαι, ἀπολαμβάνω αὐτήν, ἀξιοῦμαι αὐτῆς διά τινος προτερήματος ἢ καλῆς πράξεως μου. Εἶμαι ἢ γίνομαι περίφημος, εὑρίσκω, ἀποκτῶ ἔπαινον· τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, εὐφημίζομαι, ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· εἶμαι εὐτυχής, διάγω, εὑρίσκομαι, περνῶ καλά, εὐτυχισμένα, ἀπ' Ἡρδτ. Πλάτ. Ξεν. καὶ Δημτ. πάνυ εὐχρηστον. Κατ' ἐνεργ. διάθ. παρ' Ἰσοκρ. ἐξαιρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ῥήτορσιν εὐχρηστον· ἀφ' οὗ

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐδοκιμῇ τις, νὰ ἔχῃ, ἀπολαμβάνῃ ἔπαινον, καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, εὐκλειαν, εὐδοξίαν, καλὸν, λαμπρὸν ὄνομα. (ί)

*Εὐδοκιμία, ἡ. Ἔπαινος, τιμή, εὐφημία, δόξα, καλὴ ὑπόληψις, Πλάτ. Φιλβ. σλ. 58. D.

Εὔδοκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος). Ὅστις ἔχει, ἀπολαμβάνει εὐφημίαν, ἢ καλὴν ὑπόληψιν, τιμᾶται, ἐπαινεῖται, εὐφημίζεται.

Εὐδοκουμένως, Ἐπίρ. Μτχ. μέσ. ἐνστ. τοῦ εὐδοκέω. Μετ' εὐδοκίας, συναινέσεως, μὲ συγκατάνευσιν· μετὰ θοτικ. Πολύβ.

*Εὔδομος, ὁ, ἡ (δέμω) = εὔδμητος. Σχλ. Ἑρπ. Φοιν. 1186.

Εὐδοξέω, Μλ. -ήσω (εὔδοξος, δόξα). Ἔχω καλὸν ὄνομα, καλὴν φήμην, δόξαν, τιμήν, ἔπαινον, ὑπόληψιν μεγάλην· ἀφ' οὗ

Εὐδοξία, ἡ. Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, δόξα, τιμή. — 2) Ὀρθὴ γνώμη, ὀρθὴ, ἐξ ὑποκειμένου κρίσις, αὐτιθ. τῷ ἐπιστήμη, ἀληθὴς, ἐξ ἀντικειμένου, γνῶσις. Πλούτ.

Εὔδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἔχει καλὴν φήμην, καλὸν, ὄνομα· περίφημος, ἔντιμος. Ἡρόδοτ. 7, 99. «νῆες ἐνδοξόταται· Τὰ κάλλιστα πλοῖα. — 2) Ὅστις ἔχει ὑγιᾶ, ὀρθὴν κρίσιν. Ἐπίρ. εὐδόξως.

Εὔδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις μεταχειρίζεται καλὰ τοὺς δούλους. Αἰτήν. ς'.

Εὐδρακής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὀξυδερκής, ἔχει ὀξεῖαν ὅρασιν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 847.

Εὐδράνεια, καὶ, εὐδρανία, ἡ. Ῥωμαλεότης, ὑγιὴς κατάστασις τοῦ σώματος, ἀκμὴ τῆς ἡλικίας· παρὰ τὸ εὐδρανής, ὁ, ἡ· τὸ ὁποῖον ὅμως παρὰ τοῖς Γρμμτγ. μόνον εὑρηται (πρωτότ. δὲ ἐστὶ τὸ ἁρμαίνω).

Εὐδρανής, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐδράνεια. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, δυνατός, γερὸς κατὰ τὸ σῶμα. Ἡσυχ.

*Εὐδρᾳνία, ἡ = εὐδράνεια.

Εὐδρομέω, Μλ. -ήτω (εὔδρομος). Τρέχω, πηλαλῶ καλῶς, ταχέως, εὐτυχῶς. «ἐπὶ τὸ τέλος εὐδρομέω. Ἰάμβλ. Πυθ. 51. Εὐτυχῶς τρέχω ἕως εἰς τὸ τέλος· ἀφ' οὗ

Εὐδρομία, ἡ. Καλὸς, ταχὺς, εὐτυχὴς δρόμος, τρέξιμον. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ταχέως, καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὔδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν) = εὐδρομίας.

Εὔδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος)· ὅ,τι ἐδροσίσθη, εἶναι καλῶς δροσισμένον. Ὅ,τι ἔχει πολλὴν δρόσον, εἶναι πολὺ δροσερόν, ἔχει πολὺ νερόν· Ἀριστοφ. Ὄρν. 245. «εὔδροσος πηγή. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1517.

Εὐδύνατος, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι

ἔχει καλὴν δύναμιν εἶναι καλοδυναμωμένος, δυνατός, ἰσχυρός. Ὀρφ. (χ)

Εὐδυσώπητος, ὁ, ἡ (δυτωπέω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι εὔκολα κάμει τινὰ νὰ δυτωπᾶται, ξηροκοκκινίζῃ, ἐντρέπηται, νὰ βλονήται, παραπείθηται. – 2) παθ. ὃς τις εὐκόλως δυτωπεῖται, ξηροκοκκινίζει, ἐντρέπεται, βλέννεται, παραπείθεται, κλίνει εἰς τὴν παρέλησιν τινος. Ἐπίῤῥ. εὐδυσωπήτως.

Εὕδω, Μ. εὑδήσω. Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἡγλυκὺν ὕπνον εὗδων Κοιμῶμαι γλυκά, ἡσύχα, Ὀδ. Θ, 445. αὐτὸ οὗ ὕπνῳ εὕδουσι κεῖται παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 65. ἡπαρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εὕδειν. Ὀδ. Θ, 337. 342. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ὕπνου τοῦ Θανάτου, Ἰλ. Ξ, 382. – 2) Τρπ. Ἡσυχίζω πόῤῥ' εὕδητι μένος Βορέαο· Ὅσῳ νὰ παύσῃ ἡ σφοδρὰ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ, Ἰλ. Ε, 524. Εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐπὶ γαλήνης τῆς θαλάσσης, ἐπὶ ἡσυχαζόντων παθῶν ἢ ἡσυχαζουσῶν φροντίδων, μεριμνῶν καὶ λ. τ. τ. ἡφρὴν εὕδουσαν Ἡ ἡδέως ὀνειρώττουσα, μὲ τερπνὰς φαντασίας ἠσυχολημένη ψυχή. Σφκλ. Valck. ἐν Θκρτ. 2, 126. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 307. παρβλ. βρίζω. – τῇ αὐξήσει ἠύδον οὐ χρῆται Ὅμ. οἱ Παῤῥγρ. προκρίνουσι τὸ σύνθ. καθεύδω (ΑΩ, ΑΤΩ, ἐαύω, ἀωτέω).

*Εὐδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέομαι). Ὅστις ἐδωρίσθη πλουτίως, ἔλαβε πολλὰ δῶρα, χαρίσματα.

*Εὔδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει πλουσιοπαροχα. – 2) Εὔδορος, ὄνμ. κύρ. Ἰλ. – 3) Εὐδώρη, ἡ, Νηρηΐς τις, Ἡσδ. Θγς. 244. ἔτι δὲ καὶ μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσδ. Θγν. 360.

Εὔδοξος, ὁ, ἡ (δοκός). Ὅστις εἶναι καλά, λαμπρά, εὐμορφα ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος, λαμπροφορεμένος. «Δημήτηρ εὐδόξῳ Μσχ. 4, 75.

Εὐέγρετος, ὁ, ἡ (ἔγρομαι, ἐγείρω). Ὅστις ἐξυπνίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐξυπνίζῃ τις ἢ τι εὔκολα, ἔχει ἐλαφρὸν ὕπνον· ὅστις εἶναι ἔξυπνος. Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὐέδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάθηται, κεῖται καλά, στερεά, εὐρύχωρα, ἀμεταχινήτως, ἀτάρακτα. Ὅστις καθηται εἰς καλὸν λαμπρὸν καθεστῆρα, θρόνον «εὐέδρου μάκαρος». Αἰσχύλ. Θήβ. 97. – 2) παθ. Παυδηποτέ τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηται τις καλά, στερεά, ἀσφαλῶς, σίγουρα. εὐρύχωρα. «εὐέδ. ἵππος». Ἱππ. Α'. 12. Ὅς τις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὰ δεξιὸν μέρος, εἰς τὸν πρέποντα τόπον· ὄζειν Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ιστ'. 16. «εὐέδρου ὄρνιθος Ἐπὶ πτηνοῦ τὸ ὁποῖον φαίνεται καθήμενον ἢ πετῶν εἰς τὰ δεξιὰ ἢ ἐκ δεξιῶν, καὶ ὅθεν προμηνύει καλόν, εὐτυχές τι. Ἐπίῤῥ. εὐέδρως.

Εὐείδειρος, ὁ, ἡ (εἶδειρα). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα μαλλιά, καλὴν κόμην. Ἀνακρ. Λεῖψ. 54.

Εὐειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν εἶδος, καλὴν μορφήν· εἶναι ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρόσωπος, καλοκαμωμένος ἡγυνή. Ἰλ. Γ. 47. καὶ παρ' Ἡσθ. μόνον ἐπὶ γυναικῶν καλλους· παρὰ Σνφ. δὲ, Ἑλλ. 5, 3, 9. ἐπ' ἀνδρῶν.

Εὐείκαστος, ὁ, ἡ (εἰκάζω). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἀπεικάζεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ καταλάβῃ ἀπεικάσῃ· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοαπείκαστον. Ἡσύχ.

Εὔεικτος, ὁ, ἡ (εἴκω). Ὅστις ὑποτάσσεται, ὑπακούει, στέργει εἰς τὴν γνώμην ἄλλου, ἐν δίδει εὔκολα· ἥμερος, πρόθυμος, εὐπειθής, ἐνδοτικός. Ἐπίῤῥ. εὐείκτως.

Εὐείλος, ὁ, ἡ (εἴλη). Ὅ,τι λάμπεται, φωτίζεται, θερμαίνεται καλὰ ἀπὸ τὸν ἥλιον, εἰ καὶ προσήλιον.

Εὐειμᾱτέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω καλὰ φορέματα· ἐπάνω μου, εἶμαι καλοφορεμένος, καλοενδυμένος· παρὰ τὸ

Εὐείμᾱτος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὅστις εἶναι καλὰ ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος. Αἰσχύλ. Πέρτ. 181.

Εὐειμονέω, = εὐειματέω· παρὰ τὸ

*Εὐείμων, ονος, ὁ, ἡ = εὐείματος.

Εὐειρος, ὁ, ἡ (εἶρος). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὲς τρίχας, καλὸν μαλλί, εἶναι καλλομάλλικον· ὅ τι εἶναι κατεσκευασμένον, κεχωμένον μὲ ἢ ἀπὸ καλὸν μαλλί· ἔτι δὲ καὶ εὔερος. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 121.

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ (εἰσβάλλω). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εὔκολα εἰς ἐχθρικὰς εἰσβολάς, ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ ἐμβωσι μὲ αἰφνίδιον ὁρμὴν οἱ ἐχθροί.

Εὐέκβᾱτος, ὁ, ἡ (ἐκβαίνω). Τόπος, μέρος ὅθεν εὐκόλα δύναται νὰ ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τις ἢ τίποτε. Ἱπποκρ.

Εὐεκκριτικός, ἡ, όν· καὶ

Εὐέκκριτος, ὁ, ἡ (ἐκκρίνω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλα ἐξεχωρίζεται, διακρίνεται.

Εὐέκνιπτος, ὁ, ἡ (ἐκνίπτω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλα ἀποπλύνεται, ξεπλύνεται, εὐγαίνει μὲ ἢ εἰς τὸ πλύτιμον.

Εὐέκπλυτος, ὁ, ἡ (πλύνω). = τῷ προηγμ.

*Εὐέκπνευστος, ὁ, ἡ (ἐκπνέω). Ὅστις ἐκπνέει, παίρνει τὴν πνοὴν, τὸν ἀναπασμόν του εὐκόλα· ὅ,τι εὐκόλως ἐξατμίζεται.

Εὐεκπύρωτος, ὁ, ἡ (ἐκπυρόω). Ὅ,τι εὐκόλα πυρόνεται, θερμαίνεται, ζεσταίνεται. (χ)

Εὐέκρυπτος, ὁ, ἡ (ἐκρύπτω). Ὅ,τι εὐκόλα ἀπορυπόνεται, καθαρίζεται, πατρεύεται ἀπὸ τὸν ῥύπον, ἀπὸ τὴν λέραν του. Πολυδ.

Εὐεκτέω, Μλ-ήσω. Εἶμαι εὔρωστος, ὑγιής, εὑρίσκομαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλὰ, δυνατός· εἰς καλὴν κατάστασιν· παρὰ τὸ

Εὐέκτης, ὁ, ἡ (εὖ ἔχω). Ὅστις εἶναι εὔρωστος, ὑγιής, γερὸς καὶ καλὰ, δυναμωμένος, εὑρίσκεται εἰς καλὴν, εὐτυχῆ κατάστασιν· ἀντιθ. τῷ καχέκτης. Πολύβ.

*Εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία.

*Εὐεκτικός, ἡ, όν = εὐέκτης. Ἐπίῤῥ. εὐεκτικῶς.

Εὔεκτος, ὁ, ἡ = εὐέκτης. ἀμῤῥ.

Εὐέκφορος, ὁ, ἡ. (ἐκφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως, ἐκφέρεται, προφέρεται 2) ἐνεργητ. Ὅστις ἢ ὅ,τι γενῇ εὔκολα, εἶναι εὔκαρπος. Ἀριστοτέλ. «γυναῖκες εὐέκφοροι.»

Εὐέλαιος, ὁ, ἡ (ἐλαία). Τόπος ἔχων πολλὰς, καλὰς ἐλαίας, ἐλαιοδενδρα — 2) (ἔλαιον). Τόπος, ὅστις εὐγάλλει, ἔχει, δίδει πολὺ, καλὸν ἔλαιον, λάδι. Στράβ. Κ'.

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ. (ἐλέγχω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ἀποδείχνεται, ἀναιρεῖται, ἀντιλέγεται· παρὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τις τὸ ἐναντίον — 2) Παυδήποτέ τι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλήθεια ἐξευρίσκεται εὐκόλα. Stallb. ἐν Πλάτ. Ἀπλγ σλ. 33. ν.

Εὐέλικτος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κολουριασμένον, τυλιγμένον, στρεφογυρισμένον, Σχολ. Σοφοκλ.. Τραχ.

Εὐέλκης, ὁ, ἡ. (ἕλκος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πληγὴν, ἢ πρίσμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὔλατον, εὐκολολοίπευτον, ἀντιθ. τῷ δυστελκής.

Εὐέλπις, ιδος, ὁ, ἡ. (ἐλπίς). Ὅστις ἔχει, τρέφει καλὰς ἐλπίδας· ὅστις δίδει καλὴν ἐλπίδα, ὅθεν παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζει τις καλὰ τι· Πλβ. τὸ εὔελπι, Καλὴ ἐλπίς.

*Εὐελπιστέω, Μλ-ήσω. Ἔχω, τρέφω καλὰς ἐλπίδας, ἐλπίζω καλόν τι.

Εὐέλπιστι, Ἐπίῤῥ. Μὲ καλὴν ἐλπίδα.

Εὐελπιστία, ἡ. Καλὴ ἐλπίς, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν ἐλπίδα.

Εὐέμβᾱτος, ὁ, ἡ. (ἐμβαίνω). Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις· ἔχει καλὴν, εὔκολον, εὐρύχωρον εἴσοδον. Χίων Ἐπιστ. 15. «εὐέμβατος ἀκρόπολις.» — 2) Ὅστις εὐκόλα ἐμβαίνει που, ἔχει εὔκολον, ἀλουθρὰν εἴσοδον εἰς τινα.

Εὐέμβλητος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω). Ὅ,τι εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ ῥίπτῃ μέσα που· ἐπὶ ἐνηρωσμένων τώματος μελῶν· ὅ,τι εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ βληθῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Ἱπποκρ.

Εὐέμβολος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω) = εὐείσβολος. — 2) Ὅστις ὑπόκειται εὐκόλως εἰς νόσους ἀῤῥωστίας.

Εὐέμετος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, προξενεῖ εὐκόλως ἐμετόν, ξερατόν· ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, καλὸν πρὸς ἐμετόν. 2) Ὅστις εἶναι εὔκολος πρὸς ἐμετόν, εὔκολα ξερνᾷ.

Εὐεμέω, Μλ-ήσω. Ξερνῶ εὐκόλα, φυσ. ἀνγτ. παρὰ Θφρστ. Φυτ. ἱστ. 9, 10. 2. ἀντὶ εὐεμετῶ.

Εὐεμής, ὁ, ἡ. (ἐμέω). Ὅστις ἐμεῖ, ξερνᾷ εὔκολα, ἔχει κλίσιν εἰς ἐμετόν. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 706.

Εὐεμπτωσία, ἡ. Τὸ νὰ πίπτῃ, καταντᾷ τις ἢ τι μέσα που εὔκολα. — 2) παρ' Ἱατρ. ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν· ὅσαι πολλάκις, καὶ εὔκολα ἐνοχλοῦσι τὸ σῶμα, οἷον συναχὶ, βῆχας κλ. τ. παρὰ τὸ

Εὐέμπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως πίπτει, ἢ καταντᾷ μέσα που. Ὅστις εὔκολα προσκόπτει, σκοπταίει· πταίει, σφάλλει Ἐπίῤῥ. εὐεμπτώτως.

Εὐένδοτος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι). Ὅστις εὐκόλως ἐνδίδει, πείθεται.

Εὐέντευκτος, ὁ, ἡ. (ἐντυγχάνω). = εὐπροσήγορος.

Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐξάγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγάλῃ, ἀγῃ, φέρῃ ἔξω· εἶναι εὐκολόβγαλτον (χ) Στράβ.

Εὐεξάλειπτος, ὁ, ἡ. (ἐξαλείφω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξαλείφεται.

Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ. (ἐξαναλίσκω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξοδεύεται, δαπανᾶται, ξοδιάζεται, χωνεύεται, εἶναι εὐκολοξόδευτον, εὐκολοχώνευτον. (χα) Ἱπποκράτης.

Εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἐξαπατάω). Ὅστις εὐκόλως ἐξαπατᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ.

Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ. (ἐξάπτω, σημτ. 2). Ὅ,τι ἀνάπτεται, πιάνει, παίρνει φωτιὰν εὐκόλα, εἶναι εὐκολάναφτον. Ἀντωνῖν.

Εὐεξάρτητος, ὁ, ἡ (ἀρτύω). Ὅ, τι ἢ ὅς τις ἑτοιμάζεται, βάλλεται εἰς τάξιν εὔκολα, εἶναι εὐκολοτοίμαστος. Μαθημ. Παλ. τελ. 56.

Εὐεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· τὸ εὐέλεγκτος κατ' ἐπίτασιν.

Εὐεξέλικτος, ὁ, ἡ. (ἐξελίσσω). Ὅ,τι ξετιλίγεται, ξεκουλουριάζεται εὔκολα — 2) ἐνεργ. ἐπὶ στρατηγῶν. Ὅστις κάμει στρατιωτῶν τι τάγμα νὰ ἐξελίσσηται, ξετιλίγηται, ξεπλόνηται, τὸ Γαλλ. se deployer εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Στράβ.

Εὐεξία, ἡ. (εὔεκτης). Εὐρωστία, ὑγεία τελεία τὸ νὰ εὑρίσκηται τις καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του, νὰ εἶναι γερὸς, δυνατός· εὐγένεια, καλὴ κατάστασις, διάθεσις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἡδικῆς καταστάσεως. Παρὰ Πολυβ. «εὐεξία ἐν τοῖς πολέμοις.» Ἀντιθ. τῇ, ἀνανδρία.

Εὐεξίλαστος, ὁ, ἡ. (ἐξιλάσκομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ πραΰνῃ τὴν ὀργήν του, ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν εὔνοιαν, τὴν φιλίαν του εὐκόλως. Σχολ. Ἀπολλ.

Εὐέξοδος, ὁ, ἡ. (ἔξοδος). Τόπος, μέρος ὅθεν εὐκόλως ἠξέρχεται, ἠμπορεῖ νὰ ἐξέρχηται εὐγαίνῃ τις εὐκόλα. Αἰσχύλ. Πέρτ. 685.

Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι εὐκό-

λως δύναται τις νὰ κεμίσῃ ἢ φέρῃ που, πρός τι· (ε). Πολύβ.

Εὐεπαίσθητος, ὁ, ἡ. (ἐπαισθάνομαι). Ὅστις ἔχει αἴσθησιν, λεπτὴν αἴσθησιν, αἰσθάνεται, ἐννοεῖ παρατηρεῖ, γνωρίζει τι εὔκολα, ἰταλ. sensitivo — 2) παθ. Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τὸ αἰσθανθῇ, καταλάβῃ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ τις.

Εὐεπανόρθωτος, ὁ, ἡ. (ἐπανορθόω). Ὅ,τι εὐκόλως διορθώνεται πάλιν, ἢ ἀποκαθίσταται, ἀποκαταστήνεται, βάλλεται πάλιν εἰς τὸν τόπον. Ἱππογρ.

Εὐέπεια, ἡ. (εὐεπής). Καλὴ, γλυκεῖα ὁμιλία, εὐφράδεια, εὐγλωττία, καλὴ φράσις — 2) Εὐφημία, ἤτοι εὐτυχίας εὐχή· τὸ νὰ εὔχηταί τις τινι εὐτυχίαν, καλόν τι· «ἄξιος γάρ εἰτὴς εὐεπείας οὗτος..» Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 912.

Εὐεπήβολος, ὁ, ἡ. (ἐπηβολος). Ὅστις εὐκόλως καὶ εὐτυχῶς ἀποκτᾷ, ἀπολαμβάνει τι· Ἐπῤῥ. εὐεπηβόλως.

Εὐεπηρέαστος, ὁ, ἡ. (ἐπηρεάζω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως, βλάπτεται, ἤ εἶναι ὑποκείμενον εἰς βλάβην, ζημίαν· «ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν εὐεπηρέαστον.» Ἀρίστ.

Εὐεπής, ὁ, ἡ. (ἔπος). Ὅστις ἔχει καλὴν, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, εἶναι εὐφραδής, εὐγλωττος — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐγλωττον. «εὐεπές ὕδωρ» Ἀνάλεκτ. Β'. 109. — 3) παθ. «λόγος εὐεπής» Καλὴ, νευσεχής, γνωστικὴ ὁμιλία, Ἡρόδ. 5, 50. Ἐπῤῥ. εὐεπῶς.

Εὐεπία, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐέπεια.

Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ. (ἐπιβαίνω). Τόπος, μέρος ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ πηγαίνῃ, ἀναβῇ τις· εἶναι εὐκολοκατάβατος, εὐκολοπάτητος. Στράβ.

Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβλέπω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, τὸ βλέπει, ἠμπορεῖ νὰ τὸ βλέπῃ τις εὐκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ. (ἐπίβολος). Ὅστις στοχάζεται, τοὐτ' ἔστι 'μματεύεται τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιτυχαίνει εὐκολα· ἀπεικάζει, συμπεραίνει τι εὐτυχῶς· ἐπῤῥ. εὐεπιβόλως· ἀρτεμιδ. Δ'. Προοίμ. «εὐεπιβόλως, ἔχω πρὸς τὰς κρίσεις.» Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς ἀποκαταστάσεις, καὶ συμβαινόμενα, ἤτοι ἐπιτυχαίνω τὶ δηλοῦσι τὰ ὀνείρατα.

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβουλεύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλὴν, δόλον, ἀπάτην· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβουλευθῇ, ὑποβρύσῃ, ἀπατήσῃ τις.

Εὐεπίγνωστος, καὶ εὐεπίγνωτος, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως γνωρίζεται, καταλαμβάνεται· εἶναι εὐκολογνώριστος — 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως γνωρίζει τι. Ἱππογρ. Ἐπιστ.

Εὐεπίθετος, ὁ, ἡ. (ἐπιτίθεμαι) Πανδηποτὲ τι κατὰ τοῦ ὑποίου εὐκόλως δύναται τις νὰ ὁρμήσῃ, νὰ ἐμπέσῃ, ἤτοι καταπλακώσῃ αὐτὸ εὐκολα, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εὐκόλως εἰς καταδρομὰς, βλάβην, ζημίαν, ἀδειαν. Ἐπῤῥ. εὐεπιθέτως.

Εὐεπίλητος, ὁ, ἡ. (ἐπιλανθάνομαι). Πᾶν ὅ,τι λησμονᾶται εὐκολα· εἶναι εὐκολολησμόνητον. Ὅστις λησμονεῖ εὐκολα, εἶναι λησμονιάρης.

Εὐεπίμικτος, ὁ, ἡ. (ἐπιμίγνυμι). Ὅστις εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφὴν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ συναναστράφηται, ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφήν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, εὐρύχωρον εἰς ἐπιμιξίαν ἢ ἐμπορίαν, πραγμάτειαν, τὸ ἰταλ. εἰς κομέρτσιον· ἐπὶ λιμένος, Καλὸς, εὐρύχωρος εἰς ἀπόβασιν, ἄραγμα, τὸ ἰταλ. σβαρκαρίσμα, δισβάρκον. Ἐπῤῥ. εὐεπιμίκτως.

Εὐεπίστρεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιστρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω εὐκολα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐλλύσῃ, διώξῃ εἰς τὰ ὀπίσω εὐκολα

* Εὐεπίστροφος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

* Εὐεπίταχτος, ὁ, ἡ. (ἐπιτάσσω) Ὅστις ὑποτάσσεται εὐκολα, εἶναι εὐπειθής.

Εὐεπιτήδευμα, τὸ· = ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. 192.

Εὐεπιφορία, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτ. Α'. 1. = εὐφορία. 2) Ῥλήμ. Στρωμ. 2. Μεγάλη ἐλίσσις εἰς τι.

Εὐεπίφορος, ὁ, ἡ. (ἐπιφέρομαι). ἐπὶ τόπου, Ὅστις ἔχει καλὰς, εὐρυχώρους ὁδοὺς, καλὸν ὁρμον, τὸ ἰταλ. στράτων· εἶναι πολὺ κατωφερὴς, κατηφορικὸς· ἐπιῤῥευτῶν, Ὅ,τι ξετρέχει, ξεχύνεται που καλὰ, εὐκολα — 2) τρπκ. Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, εὐκολα κλίνει εἰς τι· μετὰ τῆς εἰς. Ἐπῤῥ. εὐεπιφόρως· «εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω θάλατταν» Στρβ.

Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ. (ἐπιχειρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, πώσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς αὐτό· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εὐκόλως εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν.

Εὐεργεσία, ἡ. (εὐεργέτης). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὴ, γενναία, μεγαλόψυχος πρᾶξις· καλὸς, φιλάνθρωπος τρόπος· τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ ἐνεργῇ τις τὸ καλὸν, Ὀδ. Χ, 374. ἀντιδτ. τῷ, κακοεργία «εὐεργεσίη μὲν ἀμείνων κακοεργίης.» — 2) Ἀγαθοποιία, ἀγαθοεργία «εὐεργεσίας ἀποτίνω» Ἀντιπληρόνω, ἀποδίδω τὴν εὐεργεσίαν, εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ τὸν εὐεργέτην μου. Ὀδ. Χ, 235. πρβλ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 503. — 3) Ἡ τιμητικὴ προσωνυμία, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. τίτολας, τίτλος τοῦ εὐεργέτου, «ψηφίζομαί τινι εὐεργεσίαν» Τιμῶ τινα μὲ τὸ τιμητικὸν προσαγόρευμα, μὲ τὸν τίτλον, εὐεργέτης, τὸν ὁποῖον δίδω εὐεργέτην, Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 212.

Εὐεργετέω, Μλ-ήτω (εὐεργέτης). Εὐεργετῶ, πράττω, κάμνω ἔργον τι καλὸν — 2) Εὐεργετῶ τινα, κάμνω εὐεργεσίαν, καλωσύνην, καλὸν, φιλάνθρωπον ἔργον· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. οὐσιαστικῶς δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, π. χ. «εὐεργετῶ τινα πολλὰ· μεγάλα εὐεργετῶ τινα» καὶ τ. τ. καίτοι πλουσιοχῶ ἐννοουμένης τῆς αἰτιατικῆς. Παθητικ. εὐεργετοῦμαι, ἀπολαμβάνω εὐεργεσίας, μὲ εὐεργετεῖ τις. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 3. ἀφ' οὗ

Εὐεργέτημα, τὸ. Καλὴ πρᾶξις, ἀγαθοεργία, καλωσύνη, 2) καλὸν, ἀγαθὸν, φιλάνθρωπον ἔργον, κάμωμα.

* Εὐεργετητέον. ἐπῤ. ῥηματκ. τοῦ εὐεργετέω· Πρέπει νὰ εὐεργετῇ, νὰ κάμνῃ τις τὸ καλὸν· μετὰ αἰτ.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις κάμνει καλὸν τι εἰς ἄλλον τινὰ, κάμνει καλωσύνας. Ἐπὶ δὲ καὶ τιμητικὴ προσωνυμία, τίτλος. τίτολας, τῶν ὅσοι εὐεργετοῦσι τὴν πατρίδα, κάμνουν καλόν τι εἰς τὴν πατρίδα — 2) ὡς ἐπίθ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει εὐεργεσίας.

Εὐεργετητικός, ἡ, όν, όν. Ὅς τις εἶναι πρόθυμος, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ εὐεργεσίας.

Εὐεργετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν εὐεργέτην, εἶναι ἴδιον εὐεργέτου· «τὸ προηγμ. «τὸ εὐεργετικόν,» ἀντὶ, εὐεργεσία. Ἐπῤῥ. εὐεργετικῶς.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ· ἐπίλεκτ. τοῦ εὐεργέτης. Εὐεργέτισσα. Πλάτ.

Εὐεργής, έος, ὁ, ἡ. (ἜΡΓΩ). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, ἐπιτήδεια εἰργασμένον, δουλευμένον, καμωμένον· παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπίθ. τῶν πλοίων, ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τοῦ δίφρου, τὸ ἰταλ. καλέσσας, ἐν τῇ Ἰλ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τινος ἱματίου, φορέματος, Ὀδ. Ν, 224. Ἐπὶ χρυσοῦ, μαλάγματος, μαλάμματος, Ὀδ. Ω, 274. Καλὰ, ἐπιτήδεια δουλευμένον — 2) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλὸν, διὰ καλὸν, ὅθεν εὐεργέα, Ἡ εὐεργεσία, Ὀδ. Δ, 695. Χ, 319 — 3) ἐνεργ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει καλὸν, εὐεργετικὸς· μεσημερικὸν· (διότι οὕτε τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 319. οὔτε τὸ ἐν Θ, 567. παράδειγμα ἀνάγεται ἐν τυλίσι) — β'.) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει καλῶς, ἐπιτηδείως· ὅστις τελειώνει τι ἐργαζόμενος, τὸ δουλεύει τέλειον, σωστόν.

* Εὐεργία, ἡ. ἰδὲ εὐεργής.

Εὐεργός, ὁ, ἡ. (ἜΡΓΩ). Ὅστις ποιεῖ, πράττει, κάμνει καλὰ ἔργα, εὐεργεσίας, Ὀδ. Λ, 424. Ο, 422. Ω, 202. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς μαρτυρίοις κατὰ ἐνεργ. σημασίαν, ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐν μόνῃ τῇ συντάξει καὶ ἡ ε' εὐεργὸς ἔφυσεν ἐν γένει, Ὅστις εἶναι χρηστὸς, ἀγαθὸς, εὐγνώμων, εὐδιάθετος, ἔχει καλὰ, εὐγενικὰ φρονήματα, καλὴν καρδίαν. — 2) παθ. ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι εἶναι καλλιεργημένον, καλῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, ἐξεργασμένον, κατεσκευασμένον, δουλευμένον, καμωμένον· «γῆ εὐεργὸς» Γεωργημένη, καλλιεργημένη, καλὰ δουλευμένη, ὡργωμένη. — β'.) Ὅ,τι εὐκόλως κατασκευάζεται, δουλεύεται.

Εὐερέθιστος, ὁ, ἡ. (ἐρεθίζω). Ὅστις εὐκόλως ἐρεθίζεται εἰς τι.

Εὐερία, ἡ. (εὔερος). Καλὴ ποιότης μαλλοῦ· τὸ νὰ εἶναι τὸ μαλλὶ καλὸν· τὸ νὰ εἶναι τι ἁπαλὸν ὡς τὸ μαλλί· μαλακότης, ἁπαλότης ἁπαλωτύνη. Σ-ολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 121.

Εὐέριος, Παρετυχηματισμένος τύπος τοῦ εὔερος, ἀποδεδοκιμασμένος, ὑπὸ τῶν πάλαι Γραμματ. Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 146. «βατὰ εὔερα.» Πρόβατα καλὰ μαλλιὰ ἔχοντα.

Εὐέρκεια, ἡ, Καλὴ, στερεὰ, δυνατὴ ὀχύρωσις· κατάστασις καλῶς ὠχυρωμένου τινὸς τόπου· καλὴ φύλαξις· τὸ νὰ εἶναί τι καλὰ, ἀσφαλῶς φυλαγμένον. Πλάτ. Νόμ. ζ'. παρὰ τὸ

Εὐερκὴς, ὁ, ἡ. (ἕρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ περιφραγμένον, περικλεισμένον, φυλαγμένον· παύλην Ἰλ. 1, 472. Ὀδ. Φ, 389. Χ, 419. Ὅ,τι κλείεται, ἢ πρέπει νὰ κλείηται, κατακλείηται καλῶς. «Εὐρεια» Ὀδ. Ρ, 267 (ὅπου ἄλλοι εὐεργέες γράφουσι) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐπὶ πόλεων ἐξαιρ. Καλῶς περιτειχισμένη, ὠχυρωμένη. Ἐπῤῥ. εὐερκῶς.

* Εὐερκία, ἡ = εὐέρκεια.

Εὐέρκτης, ου, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ, εὐεργέτης. Ἀντιπ. Θεσσ. 30.

Εὐερμέω, Μλ-ήτω. Ἔχω καλὸν Ἑρμῆν. ὃ ἐστὶν, εὐτυχῶ· ἔχω καλὴν, τύχην· παρὰ τὸ

Εὐερμὴς, ὁ, ἡ. (Ἑρμῆς). Ὅστις ἔχει τὴν εὔνοιαν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ πάσης ἀνελπίστου, ἀπροσδοκήτου εὐτυχίας θεοῦ· τυχηρὸς, εὐτυχὴς· ἀφ' οὗ

Εὐερμία, ἡ. Εὐτυχία, καλὴ τύχη· ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ, πιάνῃ τις τίποτε, κυνηγῇ, πραγματεύηται· εἰς εὕρημα, πιάτιμον, κυνήγι, πραγμάτειαν· «ἐν δὲ τοῖς θηρατικοῖς, καὶ ἐν ζώου εὑρεῖν ἔχει πως εὐερμία, ἀλλὰ τῶν γε τοσούτων.» Αἰλν.

Εὐερνὴς, ὁ, ἡ, (ἔρνος). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει, ἀνθεῖ καλὰ, εὔμορφα· «εὐερνὴς ἄμπελος,» Εὐρίπ. καὶ Στράβ. 16. «εὐβοτος, καὶ εὐερνὴς ὥστε καὶ ἀειθαλῆ τρέφειν.» ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ἀνθρώπων, Ὅστις εἶναι εὐηυξημένος, εὐμήκης, ἔχει καλὸν ἀνάστημα, τουρεβ. μποΐ· εἶναι καλοκαμωμένος· ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Ὅστις ἔχει ἢ ὅπου εὑρίσκονται πλῆθος φυτῶν.

* Εὔερος, ὁ, ἡ (ἔρος) = τῷ Ἰων. εὐειρος, κατ' Ἀττ. παρατυχηματισμόν· ἐξαιρ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 121. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐέστιος, ὁ, ἡ. (ἑστία). Ὅστις ἔχει καλὴν, κατοικεῖ εἰς καλὴν, εὔμορφον κατοικίαν.

Εὐεστώ, οὔς, ἡ· Τὸ εὖ ἔχειν, ἤτοι τὸ νὰ εὑρίσκηται, ἀπαρτίζηται καλὰ, εὐχαριστημένα, εὐτυχισμένα· εὐτυχία, εὐδαιμονία· εὐθυμία. Οἱ τύποι δὲ εὐεστὼ καὶ εὐεστώς, πάνυ ἀμφιβ. (γραπτέον τὸ εὖ καὶ εἰμὶ, ὡς τὸ ἐστιὸ, Δρκ. ἀντὶ οὐσία· πρβλ. ἀπεστὼ, ἀπεστώς.)

Εὐετηρία, ἡ. (ἔτος) Καρποφορία τοῦ ἔτους, εὐτυχής, καρποφόρος, χρόνος. Ξενοφ. Ἱέρ. Ε'. 5.
*Εὐετία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐετηρία.
*Εὐετύς, ἡ, ἀμφβ. τύπ. ἀντὶ εὐεστώ· ἴτως εὐεστυῖς γραπτέον, ὡς τὸ ἀπεστύς Ἰων ἀντὶ ἀπεστώ.
Εὐεύρετος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εὐκόλα, εἶναι εὐκολοεύρετον. Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 17.
Εὐέφοδος, ὁ, ἡ. (ἔφοδος). Τόπος προσβατός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐμβῇ, πηγαίνῃ· ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς εὔκολον ἔφοδον, ὁρμητικὸν καὶ ἔξαφνον ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. Ξενοφ. καὶ Πολύβ.
Εὐέφητος, ὁ, ἡ. (ἕφω). Ὅ,τι ὑφαίνεται, βράζει, μαγειρεύεται, χωνεύεται εὔκολα· εἶναι εὐκολόψητον, εὐκολομαγείρευτον, εὐκολοχώνευτον, εὐκολόβραστον.
Εὔεφος, ὁ, ἡ. (ἕφω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολόβραστον. «ὀστρια εὐεφτ,α Τὰ εὐκόλως καὶ καλῶς βράζοντα ὀσπρια.
Εὐζηλία, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς ζηλία, ἀμιλλα, καλὸν συνέρισμα, καὶ ἡ διὰ ταύτης ἀποκτωμένη ἐπιτηδειότης, δεξιότης, ἐμπειρία· «τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθαρότητος.» Πλούταρχ. Δυκ. 21. Τὸ νὰ πασχίζῃ τίς νὰ μιμῆται ὀρθῶς καὶ καθαρῶς τὰς καλὰς ἐκφράσεις τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἀντ. τῷ, κακοζηλία· παρὰ τὸ
Εὔζηλος, ὁ, ἡ. (ζῆλος). Ὅστις σπουδάζει μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ μάθῃ, ἀποκτήσῃ τι· μιμεῖται τι καλῶς, εὐτυχῶς· εἶναι ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ἀμιλλᾶται συνερίζεται μὲ καλὸν τρόπον, διὰ καλόν. Ἐπῤῥ. εὐζήλως.
Εὔζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ζευγμένον, συνδεμένον· ζεύγεται, συνδέεται, ἐμβαίνει εἰς τὸν ζυγὸν εὔκολα, εἶναι εὐκολόζευκτον, εὐκολόδετον· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Ν, 116. Γ, 288. ἑκατέρωθεν ἐπὶ πλοίων, καλὰ, συνατὰ, στερεὰ συνδεδεμένων, συννηρμοσμένων, καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἑπκ. τύπ. εὔζυγος· ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν αὐτό, εὐήρετμος, Μὲ καλὰ κωπηλατῶν καθήματα.
*Εὔζυξ, υγος, ὁ, νἱ. = εὔζυγος. Σοπ. 3, 5.
Εὐζωά, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐζωΐα Πνδ. Πῡ. 4, 233.
Εὐζωέω, Μλ-ήτω (εὔζωος). Ζῶ καλῶς, εὐτυχῶς· περνῶ καλὴν ζωὴν, Ἀριστοτ. Γ'. 12. ἀντιδ'. τῷ, κακοζωέω, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 151. ἀφ' οὗ
Εὐζωΐα, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς ζωὴ· ἀντίδ. τῷ, κακοζωΐα.
Εὐζωμεύω, (εὔζωμος). Βράζω τε καλῶς καὶ τόσον, ὥστε μεταβάλλεται ὅλον εἰς ζωμόν, γίνεται ὅλον ζωμί.
Εὐζωμον, τό. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μεταχειρίζονται, ὡς καὶ τὸν τοῦ συνάπεως, εἰς τὸ νὰ ἀρτύνωσι τὰ φαγητά, κ. τ. τ. τὸ παρ' Ἰταλ. Ruchetta, καὶ Γάλ. Roquette λεγόμενον, Διοσκορ. Β'. 170. Brasica eruca Λιν. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ· τοῦ
Εὔζωμος, ὁ, ἡ. (ζωμός). Ὅ,τι ἔχει, ἢ δίδει, κάμνει καλὸν ζωμόν.
Εὐζωνος, ὁ, ἡ. Ἑπκ. εὔζωνος (ζώνη). Ὅστις εἶναι καλὰ, εὔμορφα, ζωσμένος, ἔχει εὔμορφον ζώνην, ζωνάρι. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν τῷ Τμ. Δμτ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. καλῶς καὶ εὐπρεπῶς, ἀξιοπρεπῶς ἐστολισμένων γυναικῶν, ἐπὶ τῆς ἀμέσως ὑπὸ τὸ στῆθος ἐπὶ τὸν πέπλον, ἐπακωφόρεμα, τότε μάλιστα συνεζιζομένης ζώνης, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνει εὐπρεπὲς σχῆμα ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν σήμερον αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς χρῆσιν ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς εὐνομουμένης Εὐρώπης ταινίαι· παρβλ. βαθύζωνος, καλλίζωνος, βαθύκολπος. 2) Τρπκ. Ὅστις εἶναι καλῶς ἐζωσμένος, τοῦτ' ἔστιν ἡτοιμασμένος εἰς μάχην, ἀγῶνα, ἐργασίαν, ὁρόμον, τρέξιμον, πηδάλημα· ὅθεν· ῥωμαλέος, δυνατός, εὐκίνητος, ταχύς, ἐλαφρός, ὀγλήγορος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων.
Εὔζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις ζῇ καλὴν, εὐτυχῆ, ἢ καὶ μακροχρόνιον ζωήν.
Εὔζωρος, ὁ, ἡ (ζωρός). Ἐπὶ οἴνου· πάνυ καθαρός, ἄκρατος, ἀνακάτωτος, ἀμιλ. Συγκρ. εὐζωρέστερος. Ἀριστοφ.
Εὐηγενής, ὁ, ἡ. Ἑπκ. ἀντὶ εὐγενής. Ἰλ. Λ. 427. Ψ. 81. ἐν τούτῳ ὅμως τῷ ἐν Ψ παραδείγματι ἀναγινώσκουσί τινες εὐηφενής.
Εὐηγεσία, ἡ (ἡγέομαι). Καλὴ, εὐτυχὴς κυβέρνησις, διοίκησις, ἀσηγία, ἐξουσία. «ἐξ εὐηγεσίης» Δυνάμει τῆς εὐδαίμονος, εὐλογημένης εὐαρχίας, ἐξουσίας, Ὀδυσ. Τ. 114.
Εὐηγορέω, Μλ-ήτω (εὐήγορος). Ὁμιλῶ καλῶς, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὅθεν εὐαγορηΐδες, Δωρικ. ἀντὶ, εὐηγορηΐδες, Ἐπαινετὰς. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Α'. 73. ἀφ' οὗ
Εὐηγορία, ἡ. Εὐέπεια, εὐγλωττία· ἔπαινος, ἐγκώμιον. Ἡσύχ. καὶ Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 158.
Εὐήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Λόγιος, εὐγλωττος, ὅστις ὁμιλεῖ καλὰ, καθαρὰ, μὲ καλὴν, δυνατὴν φωνήν. Ἀθην. «εὐήγορος ἱερεύς.» — 2) Ὅστις ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει τινὰ ἢ τίποτε, Ἐπῤῥ. εὐηγόρως.
Εὐηδής, ὁ, ἡ (ἡδύς). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χαρίεις, τερπνός, ἡδύς, χαριτωμένος, προξενεῖ χαράν, εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ τὸν βλέπῃ τις· ἀντιδ. τῷ ἀηδής.
Εὐήθεια, ἡ. Καλὴ γνώμη, διάθεσις, καλὴ καρδία, ἐμπιστοσύνη, ἀθωότης, ἁπλότης· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν. Wess. ἐν Ἡρόδ. 3, 140. Poppo ἐν Θκδ. Τμ. 1, 1. σλ. 245. Πλάτ. Πολιτ. Γ. «εὐήθεια, οὐχ ἣν ἀνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς οὖσα καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν.» παρὰ τὸ
Εὐήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει καλὸν ἦθος, καλὴν γνώμην, διάθεσιν ἢ καλὴν καρδίαν· εἶναι πιστὸς, ἀθῶος, ἁπλοῦς, ἀπονήρος· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 132. — Τρπκ. ἐπὶ νόσων, ἑλκῶν κ.τ.τ. Εὔιατον, εὐκολοίατρευτον, ὄχι ἐπικίνδυνον. — τὸ εὐήθες = εὐήθεια, Θκδ. ἀντιδ. τῷ, κακοήθης. Ἐπῤῥ. εὐηθῶς. ἀφ' οὗ
Εὐηθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐήθεια.
Εὐηθίζομαι, Μλ-ίσομαι. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς εὐήθης. Πλάτ. Πολ. προτιμῶμαι, πολιτεύομαι μὲ ἀγαθοκαρδίαν, ἀκακίαν, ἁπλότητα.
Εὐηθικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἢ ἀνήκει εἰς τὸν εὐήθη. Ἐπῤῥ. εὐηθικῶς, Ἀριστοφ. Νφ. 1258.
Εὐήκης, ὁ, ἡ (ἀκή). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, κοπτερὸν, ὀξὺ, σουβλερὸν, Ἰλ. Χ. 319.
Εὐηκοέω, Μλ-ήσω (ἀκοή). Ἀκούω καλῶς, ἔχω καλὴν ἀκοήν· πείθομαι, ὑπακούω εὐκόλως· μετὰ γεν. ἀφ' οὗ
Εὐηκοΐα, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις, ἢ τι καλὴν ἀκοήν, νὰ ἀκούῃ καλὰ· εὐπείθεια, ὑπακοή.
Εὐήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει καλῶς· εὐκόλως. 2) πείθεται, ὑπακούει εὐκόλως, εἶναι εὐπειθὴς. Ἐπῤῥ. εὐήκοως, ὅθεν «εὐήκοος εἰμὶ πρός τιν. Ἀκούω τίποτε προθύμως, μὲ εὐχαριστησίν μου. Πολβ. τὸ δὲ, Ἐπῤῥ. εὐηκόως, Μὲ καλὴν ἀκοήν, ἀκούων τὰς ἀρετὰς, Ἀνάλεκτ. Α'. 227. παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. «εὐηκοώτερα ἢ νὺξ ἐστίν, Τὴν νύκτα ἀκούει τὰς καλλίτερα.
Εὐηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). ἐπίθετον τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Καλὴν ἠλακάτην, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ῥόκαν, ἔχουσα, καλὰ, εὔμορφα νήθουσα, γνέθουσα· ἔμπειρος εἰς τὸ νήθειν, εἰς τὸ γνέσιμον. 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλὰ, εὔμορφα βέλη, σαΐτας, ἔχουσα ἢ εὐστόχως τοξεύουσα· ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρῶν. Ὅστις εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ, σαϊτεύῃ.
Εὐήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). ἐπὶ μεταλλω. Πᾶν ὅ,τι σφυροκοπούμενον, κτυπούμενον μὲ τὸ σφυρὶ ἐξαπλόνεται εὐκόλως· εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια σφυροκοπημένον, εὔμορφα δουλευμένον· ἐξαιρ. ἐπὶ λεπτῶς σφυροκοπημένων μεταλλίνων πλακῶν. 2) Τρπκ «πεδίον εὐήλατον», Τόπος πεδεινὸς, ἱσιάδι, τὸ Ἰταλ. κάμπος, ἐπιτήδειος εἰς χρῆσιν ἱππικοῦ στρατεύματος, τὸ ἰταλ. καβαλλαρίας. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 16.
Εὐήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλικία). Ὅστις εὑρίσκεται εἰς καλὴν ἡλικίαν· εἶναι εὐηλιξημένος, ἔχει καλὸν ἀνάπτημα τοῦ σώματος.
Εὐήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Ὅ,τι φωτίζεται καλὰ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἶναι προσήλιον, ὑποκείμενον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. 2) ἐπὶ ἐμψύχων, Ὅσα ἀγαπῶσι νὰ ἡλιάζωνται, προσηλιάζωνται. Ἐπῤῥ. εὐήλιος. Αἰσχλ. Εὐμ. 886.
*Εὐήλος, ὁ, ἡ = εὐήλιος, εἰ μὴ εὐειλος γραπτέον.
Εὐημερέω, (εὐήμερος). Ἔχω εὐτυχῆ ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας· διατρέχω, περνῶ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὐτυχῶς· νικῶ, κερδαίνω τὴν μάχην· νικῶ εἰς τὸν περὶ εὐπείας, εὐγλωττίας, ἢ περὶ ποιητικῆς ἀγῶνα· εὐδοκιμῶ, ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ νικῶ· μετὰ αἰτιατ. Εὐδοκιμῶ, ἢ εὐτυχῶ εἴς τι, «τραγῳδίαν εὐημερῶν Παριστάνω εἰς τὸ θέατρον τραγῳδίαν καὶ εὐδοκιμῶ· ἐν γένει, διάγω βίον εὐδαίμονα, ζῶ εὐτυχῶς· «εὐημερεῖ μοι πρός τινα» Ζῶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ μετά τινος, τὸ κοινὸν τὰ ἔχω, ἢ περνῶ καλὰ, εἰρηνικὰ μέ τινα, Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 616. «καὶ ταῖσι Θήβαις εἰς ταὐτὸν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ.» ἀφ' οὗ
Εὐήμερημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα· προκοπὴ εἰς τὸ καλὸν· καλὴ, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἢ καλὸν ἀποτέλεσμα πράξεώς τινος· νίκη, ἐπιτυχία. Πολύβ. Διόδ. Σικ.
Εὐημερία, ἡ. Καλὴ, καθαρὰ, λαμπρὰ ἡμέρα. Ἐξαιρ. εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὲς ἐπιχείρημα εἰς τινα ἡμέραν· νίκη, ἔπαινος, τιμὴ, κλέος, φήμη, εὐδοκίμησις. 3) ἐν γένει, Εὐτυχεῖς ἡμέραι, Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 4, 2. Εὐτυχία, εὐδαιμονία, παρὰ τό
Εὐήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς εὐτυχῆ ἡμέραν. «εὐήμερον φάος» Φῶς εὐτυχοῦς ἡμέρας. Ὅστις εἶναι ἡμέραν τινὰ εὐτυχὴς εἰς τίποτε, εἰς μάχην, ὁμιλίαν, πρᾶξιν τινά, εἰς ὁποιονδήποτε ἐπιχείρημα. — β'.) Ὅστις ἔχει, διάγει καλὰς, εὐτυχεῖς ἡμέρας· εἶναι εὐτυχὴς, ἥσυχος, εὔθυμος· «πρόσωπον εὐήμερον» Φαιδρὸν, ἱλαρὸν, χαρούμενον. — 2) (ἡμέρος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πρᾶος, ἥμερος.
Εὐημής, ὁ, ἡ. = εὐημὴς. Ἱππουρ.
Εὐημονία, ἡ (ἤμων). Ἐμπειρία εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ τις βέλη, ἀκοντίζῃ, ἐπιτυγχάνῃ τὸν σκοπὸν, τὸ νυσσάνῃ, ὅπου ἀκοντίζει, τοξεύει κλ.τ.τ. Ἡσύχ.
Εὐήνεμία, ἡ. Εὐτυχὴς, καλὸς ἀρμόδιος ἄνεμος. Λουκιαν. παρὰ τό
Εὐήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὐτυχῆ ἄνεμον, εἶναι ἠσφαλισμένον ἀπὸ τῆς πιοὴς σφοδρὸν ἀνέμου, δὲν ἔχει κίνδυνον ἀπὸ τὸ φύσημα ἀνέμου. Εὐριπ. Ἀνδρ. 750. «εὐήνεμος λιμήν» Ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, σίγουρος λιμένας.
*Εὐήνη, ἡ· πατρωνυμ. τοῦ, Εὐηνός, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, Ἰλδ.
Εὐήνιος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅ,τι εὐκόλως κυβερνᾶται, διοικεῖται διὰ τοῦ χαλινοῦ· ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι εὐπειθὴς, ἀκολουθητικὸς, ἥσυχος, ἥμερος. Ἀντιδ. τῷ, δυσήνιος. Ἐπῤῥ. εὐηνίως.
Εὐηνορία, ἡ (εὐήνωρ). Ἀνδρεία τῆς ἡλικίας,

ἀνδριότης, ἀνδρία, ἰκανότης, καρτερία ἐν γένει. Πίνδαρ. Ὀλ. ε', 46. Εὐριπ. Ἡρακλ. 406.

*Εὐηνορίδης, ου, ὁ· Πατρων. τοῦ, Εὐήνωρ, Τίδεὺς τοῦ Εὐήνορος. Ὀδσ.

*Εὔηνος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Πλό. 2) Ὄνομα ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡσό. Θγν. 345.

Εὐήνυστος, καὶ εὐήνυτος, ὁ, ἡ (ἐνύω). Ὅ,τι εὐκόλως τελειόνεται, λαμβάνει εὔκολα τέλος, εἶναι εὐκολοτελείωτον.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἄριστος, ἐξαίρετος· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. ὡς ἐπῖ. τοῦ οἴνου, καὶ τοῦ σιδήρου, Δ, 622. Ν, 19. Κατά τινας μέν, ἐνεργ. Ὁ τοὺς ἄνδρας ῥωννύων, κρατύνων, δυναμόνων, ἰσχυροποιῶν, ἁπλῶς· κατ' ἄλλους δέ, εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων, = εὖ ἢ καλῶς ἔχων ἀνδρί, οὐχὶ δὲ = εὐόρατος. Ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τόπων, ἐθνῶν, Εὐμόρφους, καλοὺς, ἀνδρείους ἄνδρας ἐχούσα, ἢ πολυάνθρωπος, ὡς τὸ εὐάνδρος. 2) Εὐήνωρ, ορος· ὁ, Κύρ. ὄνμ.

Εὐηπελής, ὁ, ἡ (πέλομαι). Καλῶς ἔχων, ὅστις εὑρίσκεται, περιῇ καλά. Ἡσχ. ἀντῑθ. τῷ κακηπελής. ἀφ' οὗ

Εὐηπελία, ἡ. Εὐεξία, καλὴ κατάστασις, ὑγεία, εὐτυχία, Καλλίμ. Δήμ. 136. Ἀντῑθ. τῷ, κακηπελία.

Εὐήρατος, ὁ, ἡ (ἔραμαι, ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι λίαν ἠγαπητόν, ἀξιαγάπητον. Πίνδαρ. Ὀλ. ς', 20. 6, 165. Πύθ. 9, 106. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου εὐέρατος.

Εὐήρεια, ἡ (εὐήρης). Εὐχέρεια, εὐκολία, εὐκινησία· ἄνευ μαρτυρίου.

Εὐήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). ἐπὶ πλοίων· Καλὰ προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ κώπας, κωπαί· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις κωπηλατεῖ καλῶς, ἐπιτηδείως, τραβᾷ καλὰ τὸ κωπί, τραβᾷ καλὸν κωπί. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ.

Εὐήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλῶς συνηρμωσμένον, καλῶς ἡνωμένον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον· καλὸν εἰς χρῆσιν, εὐμεταχείριστον, ἐν Ὀδσ. ἀεὶ ἐπῖ. τοῦ, ἐρετμόν καὶ ἐρετμά, Κωπί, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει, τεχνίζει καλὰ εἰς τὸ χέρι· ἐν Ἰλιάδ. δὲ, εὐθυμοῦ εὐρῆται· ὅθεν ἐν γένει. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τίποτε, πρόχειρον, εὔχρηστον, καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζηταί τις εἰς τίποτε. 2) Κατ' ἐτυμολγ. ὑπὸ τῶν μεταγνστ. παρὰ τὸ ἐρέσσω = εὐήρετμος, Πλοῖον, τὸ ὁποῖον κωπηλατεῖται εὐκόλως· τοῦτο μέντοι μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ., οὐδαμοῦ δὲ ἐν τῷ ἀληθεῖ τῆς γλώσσης ἰδιώματι· διότι καὶ ὅπου κεῖται ὡς ἐπῖ. τοῦ, ναῦς ἡ σκάφος, οὐδὲν κωλύει τοῦ νὰ λαμβάνηται κατὰ τὴν σημσ. τοῦ Ὁμηρικοῦ, εὐεργής, ἢ εὔζυγος.

Εὐήροτος, ὁ, ἡ (ἀρόω). Ἀγρός, τόπος, ὅστις εὐκόλως ἀροτριᾶται, ὀργώνεται, καὶ ὅστις ἔχει, περιέχει καλοὺς ἀγρούς, γῆν καλήν, καλὰ χωράφια. Ἡσύχ.

*Εὐήρυτος, ὁ, ἡ (ἀρύω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ἀντλεῖται εὐκολα· πύδωρ. Ἴμν. Δμτ. 106.

Εὐητόριος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ τὴν καρδίαν, εὐφραίνει, δυναμόνει τὴν καρδίαν· κατὰ ψευδῆ ἁπλῶς ἀνάγνστ. παρὰ Φιλοστρατ. Εἰκ. 2, 31. ἀντὶ τοῦ εὐήτριος.

Εὐήτριος, ὁ, ἡ (ἦτριον). Ὅ,τι εἶναι ὑφατμένον ἀπὸ καλὴν καὶ λεπτὴν κλωστήν, ἤτοι ὑφάδι. Πλάτων Παρμ. 38. πλεῖον καὶ εὐλεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα· Πολλὰ λεπτόν, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. φῖνο ἀντῑθ. τῷ, Χονδρὸν καὶ ἀραιόν· κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. εἶτα δὲ παρὰ Στρβ. καὶ Φλστρτ.

Εὐηφενής, ὁ, ἡ (ἄφενος). Ὅστις εἶναι πάνυ πλούσιος, εὐκτήμων· κατ' ἀνάγνστ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 81. ἀντὶ εὐηγενής· παρβλ. ῥυηφενής.

Εὐηχής, ὁ, ἡ (ἦχος). Ὅ,τι ἔχει, ἐκβάλλει, κάμνει καλὸν ἦχον, τόνον, ἢ καλὴν φωνήν, ἠχεῖ καλά, καθαρά, εἶναι εὔηχον, καλόφωνον.

*Εὔηχτος, ὁ, ἡ (ἠχέω) = τῷ προηγμ.

*Εὔηχος, ὁ, ἡ = εὐηχής.

*Εὐθάλαμος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τοὺς γάμους εὐτυχεῖς. (ε)

Εὐθάλασσος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι κεῖται καλὰ, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως παρὰ τὴν θάλασσαν, ὠφελεῖται ὑπὸ τῆς θαλάσσης· κάλλον δ' αἶνον ἔχω μητροπόλει τάδε, κράτιστον δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν, αὔχημα μέγιστον, εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 711. — 2) Ἁλκίφρ. 2, 4. Ὅστις ὑποφέρει ῥᾳδίως τὸ διὰ πλοίου ταξείδευμα, δὲν τὸν πιάνει ἡ θάλασσα. (ᾱ)

*Εὐθάλεια, ἡ (εὐθαλής). Καλὸν, εὔμορφον ἄνθος, ἄνθισμα· εὐτυχὴς ἀκμή, ἀκμάζουσα, ἀνθοῦσα τύχη. (ᾱ)

Εὐθαλέω, Μλ-ήτω. ἐπὶ φυτῶν, καὶ χωρῶν, τόπων, Ἀνθεῖ, ἡ πρασινίζει καλά, εὔμορφα. Τρπκ. Ἔχω ἄριστα, εὑρίσκομαι πολλὰ καλά, εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐτυχής. παρὰ τὸ

Εὐθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω, θαλός). Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει καλά, εὔμορφα. 2) Μεταφ. Ὅστις εὑρίσκεται εἰς εὐτυχῆ, εὐδαίμονα, καλὴν, ὑγιεινὴν κατάστασιν. Διακρινέσθω δ' ἀκριβῶς τοῦ εὐθηλής, ἀντὶ τοῦ Δωρικ. εὐθηλής, ὅπερ ἰδέ. Περὶ διαφορᾶς τῆς προτωδίας δέ, ἰδέ Seidl. ἐν Εὐρ. Τρ. 221. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 508. 528.

*Εὐθαλπής, ὁ, ἡ (θάλπω). Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει καλά.

Εὐθαλπιόων, Ὀδυσ. Τ. 319. κατὰ ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ, εὐθαλπιόων.

Εὐθανασία, ἡ. Καλὸς, εὔκολος, ἔντιμος, εὐτυχὴς θάνατος. παρὰ τὸ

Εὐθανατέω, Μλ-ήτω. Ἀποθνήσκω καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, εὐτυχῆ θάνατον. παρὰ τὸ

Εὐθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀπέθανε καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, περίφημον θάνατον. Ἐπῤῥ. εὐθανάτως.

Εὐθάρσεια, ἡ (εὔθαρσής). Εὐτολμία, εὐψυχία, θάῤῥος, ἀνδρία, ἀφοβία. Ἀππιαν.

Εὐθαρσέω, Μλ-ήτω. Εἶμαι εὔτολμος, ἄφοβος, ἔχω θάῤῥος, τόλμην, ἀνδρίαν. Αἰσχύλ. παρὰ τὸ

Εὐθαρσής, ὁ, ἡ (θάρτος). Ὅστις ἔχει θάῤῥος, τόλμην, εἶναι θαῤῥαλέος, τολμηρός, ἄφοβος. Τμ. Ὁμ. ξ. 9. Ἐπῤῥ. εὐθαρτῶς.

*Εὔθαρσος, ὁ, ἡ = εὐθαρτής.

Εὐθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Ὅς τις ἢ ὅ,τι βλέπεται, δύναται νὰ τὸ ἴδῃ, βλέπῃ, κυτάξῃ, κυτάζῃ τις εὐκολα. Πολυδ. ς', 150.

*Εὐθεῖα, ἡ. Ἰδὲ εὐθύς.

Εὐθένεια, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοινῶς Ἑλλην. εὐθήνεια. παρὰ τὸ

*Εὐθενέω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλην. εὐθηνέω, Εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχής, προσπέτω. Αἰσχύλ. Εὐμν. 855. 904. παρὰ τὸ

*Εὐθενής, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλην. εὐθηνής. πρβλ. Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 465. ῥκ.

*Εὐθενία, ἡ = εὐθένεια.

Εὐθεραπευτος, (θεραπεύω). Ὅστις ἡ ὅ,τι εὐκόλως θεραπεύεται, ἰατρεύεται, βοηθεῖται, διορθόνεται· εἶναι εὐκολοϊάτρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀνακτᾶται, τοῦ ὁποίου τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην εὐκόλως δύναταί τις νὰ κερδήσῃ διὰ θεραπείας, ἤτοι ὑπηρεσίας ἢ διὰ φιλοφροσύνης, φιλικοῦ φερσίματος. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 10. (ε)

Εὐθέριστος, ὁ, ἡ (θερίζω). Ὅ,τι εὐκόλως θερίζεται. Διοσκορ. Α', 18.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως θερμαίνεται, ζεσταίνεται· εἶναι καλὰ θερμαμένον, ζεσταμένον.

Εὔθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ θερμὸν, πολὺ ζεστόν. Ἱπποκρ.

Εὔθερος, ὁ, ἡ (θέρος). Ὅ,τι εἶναι τερπνὸν εἰς καιρὸν καλοκαιρίου, τὸ καλοκαίρι, καλὸν διὰ τὸ καλοκαίρι. Πολυδ. Ε'. 180. πεύθερον χωρίονν, Τόπος καλὸς διὰ τὸ καλοκαίρι, ἤτοι διὰ ξεκαλοκαίρισμα.

Εὐθεσία, ἡ. Καλὴ θέσις, κατάστασις, παρὰ τὸ

Εὐθετέω, Μλ-ήτω (εὔθετος). ἐπὶ πραγμάτων πολ. Εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον που, ἢ εἰς καλὴν κατάστασιν, καλῶς διατεταγμένον, ἁρμόδιον ἢ ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς τίποτε· εἴς τι, πεύθεται εἰς τὰ ὀφθαλμικά. Διοσκορ. — 2) μετβτ. Θέτω, βάλλω τί που καλά, διατάττω, ἑτοιμάζω τι καλῶς. ἀφ' οὗ

Εὐθετησις, σεως, ἡ. Εὐκτημοσύνη, εὐτυχὴς, καλὴ κατάστασις, περίστασις· εὐξία. Εὐστάθ. Ὀδυσ. Α.

Εὐθετίζω, = εὐθετέω, σημ. 2. Ἡσιοδ. Θεογ. 541. παρὰ τὸ

Εὔθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον, διατεταγμένον, διωρισμένον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τίποτε· καλῶς ἐξειργασμένον, κατασκευασμένον, δουλευμένον· πσάκεσιν. Αἰσχύλ. Ἐπῤῥ. εὐθέτως.

Εὐθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλέπεται, γνωρίζεται εὐκόλως. Πολύβ.

Εὐθέως, Ἐπῤῥ. (εὐθύς). Παρευθύς, εἰς τὴν ἰδίαν στιγμήν· ἔξαφνα, αἰφνιδίως· ταχέως, ὀγλίγωρα. 2) Ἰδοὺ εὐθύς, νὰ εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα· ἰδοὺ λοιπόν, ἰδοὺ παραδείγματος χάριν.

Εὐθηγής, ὁ, ἡ. = εὐθήκτος. 2) Ἐνεργ. Ὅστις ἀκονᾷ, ἀκονίζει τι καλά· ἢ καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκονᾶται, ἀκονίζεταί τι καλά. Ἀνθολογ.

Εὐθηκτος, (θήγω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, ἀκονισμένον· ὅ,τι ἀκονᾶται, ἀκονίζεται εὔκολα· εἶναι καλὰ ἀκονισμένον, εὐκολοακόνιστον. Λυκόφρ. 1105.

Εὐθηλέω, Μλ-ήτω (εὐθηλής). Θηλάζω, βυζαίνω τι ἀφθόνως, καλά· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, χορτάζω, τὸ τουρκ. τοκλώ τι καλά, τρέφω τινὰ ἢ τι καλὰ μὲ γάλα. ἀφ' οὗ

Εὐθηλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ βυζαγμένον, ἐβύζαξε καλὰ, μὲ γάλα καλὰ θρεμμένον, εἶναι βυζαχτάρι· πεύθ. μόσχος ἢ Μοσχάρι, τὸ ὁποῖον βυζαίνει ἀκόμη, Α. Ταρ. 51. σπανιώτ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

Εὐθηλής, ὁ, ἡ (θηλή) = τῷ προηγμ. ἐν γένει, Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, παχύ, λιπαρόν, τρυφερόν· ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, θαψιλές. Πνδ. Δρκ. εὐθαλής. Εὐρ. Τρ. 217. Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 1058. Μὴ συγχυτέον δὲ τῷ, εὐθαλής.

Εὐθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐπὶ θηλ. γαλακτοτροφούντων ζώων, Γάλα γεμάτους μαστοὺς, βυζιά, καλὸν, παχὺ στῆθος, σφριγῶντας μαστοὺς, εὔμορφα, φουσκωτά, παχέα βυζιά ἔχουσα.

Εὐθημονέω, καὶ μέσ. εὐθημονέομαι (εὐθήμων). Θέτω, βάλλω, καὶ δικτηρῶ τι εἰς πρέπουσαν, καλὴν κατάστασιν. Πλάτ. Νομ. 6. πεύθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς οἰκήσεις.

Εὐθημοσύνη, ἡ. Εὐταξία τῆς ζωῆς καὶ τῶν πράξεων, τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ ζῇ πολιτεύηταί τις μὲ εὐταξίαν, νὰ βάλλῃ, κρατῇ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν τάξιν, ὥστε καθεὶς νὰ εὑρίσκηται εἰς τὸν πρέποντά του τόπον. Ἡσιοδ. Ἔργ. 471. πεύθημοσύνη γὰρ ἀρίστη ἔνεστι ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 5, 7. καλὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι ὁ Κῦρος, καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην (ὅταν γὰρ τίς του δέηται, δῆλόν ἐστιν, ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν), πολὺ δὲ ἔτι καλλίων

ἐνόμιζε τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν! εὐθημοσύνην εἶναι. παρὰ τὸ

Εὔθημονος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον, διατεταγμένον. 2) Ὅστις διατάττει, βάλλει, διατηρεῖ τι εἰς εὐταξίαν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἀγαπᾶ τὴν εὐταξίαν.

Εὐθηνεία, ἡ (εὔθηνος). Ἀκμάζουσα, ἀνθηρά, εὐτυχὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων· ἀφθονία, ἁφθιλεια, εὐφορία, εὐκαρπία· ὑγιεία, εὐτυχία· εὐκτημοσύνη, εὐθαιμονία 2) Εὐωνία, εὐτέλεια, τὸ κοιντ. ψτήνεια, καὶ ἀφθονία ζωοτροφιῶν. Ἀττ. εὐθένεια.

Εὐθηνέω, συνῃθ. κατὰ μέσ. θιάθ. εὐθηνέομαι. Ἔχω ἀφθονίαν, ἁφθιλειαν καλὴν, εὑρίσκομαι εἰς εὐδαίμονα. εὐτυχῆ, ὑγιᾶ καταστάσιν, Ἡρόδ. 1, 66. Ἐπὶ ἀκμαζούσης, ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος· ἐπὶ ἀκμαζούσης καλῆς καταστάσεως τῶν ἀγρῶν, τῶν χωρῶν, τῶν λαῶν κλ. τ. ἐπὶ ἀφθονίας, εὐκαρπίας παντοειδήποτε πράγματος. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. Π'. 1. »ἅμπελοι εὐθηνοῦντο βοτρύωσιν, Ἐπὶ ὑγιείας, εὐδαιμονίας· ἐπὶ παντοειδήποτε ἁφθιλοῦς, εὐτυχοῦς καταστάσεως. Πλούταρχ. »τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις«. Ἡρωδιαν. Ζ'. γ'. »χρήματα εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀπριξόμενον«. Ἐν τῇ σημασ. τοῦ, πλουτῶ, ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἔχω ἀφθόνως τι, μετὰ δοτ. τὰ πλεῖστα· ἀλλὰ καὶ μετὰ γον. ἐνίοτε. Τοπ. Μ. προκρίνει τὸν τύπον εὐθενέω, καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ φαίνεται κυρουμένη ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττ. μαρτυρίων· (ἡ ἀρίστη ἐτυμολγ. τῆς λέξ. ἐστὶ παρὰ τὸ, θηλή, ὡς τὸ τιθήνη· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σθένος, παρ' οὗ καὶ εὐσθενέω γραφομένη εὑρηται· κατ' ἄλλους δὲ πάλιν παρὰ τὸ θέω, ἢ παρὰ τὸ, τίθημι).

*Εὐθηνής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς καλὴν, ἐξαίρετον κατάστασιν, εὑρίσκεται ἀφθόνως, ἁφθιλῶς. Γραμμτγ. ἀφ' οὗ

*Εὐθηνία, ἡ = εὐθήνεια. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. Ἄφθονος χορηγία ζωοτροφιῶν, σιταγωγία. Πλουτχ. καὶ Ἡρόδ.

*Εὔθηξ, ηγος, ὁ, ἡ (θήγω). = εὔθηκτος. Α'νεκδ. Bekk.

Εὐθήρατος, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ εὐθήρητος. Αἰσχλ.

*Εὐθηρευτος, ὁ, ἡ (θηρεύω). Ὅ,τι εὐκόλως θηρεύεται, κυνηγεῖται, πιάνεται· εἶναι εὐκολοκυνήγητον, εὐκολόπιαστον.

*Εὔθήρητος, ὁ, ἡ (θηράω). Ὅ,τι εὐκόλως θηρᾶται, κυνηγεῖται, πιάνεται, ἀποκτᾶται· εἶναι εὐκολοαπόκτητον.

Εὔθηρία, ἡ. Καλὸν, εὐτυχὲς κυνήγιον. παρὰ τὸ

Εὔθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἐπιτήδειον εἰς κυνήγι· τόπος μὲ καλὸν κυνήγι, ἁρμόδιος εἰς κυνήγι. Ὅς τις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὸ κυνήγιον. 2) (θήρ). Τόπος πολλὰ ἀγρίμια ἔχων. Στράβ. ΙΔ'.

Εὐθής, ἀντὶ τοῦ, εὐθύς, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ.

Εὐθήσαυρος, ὁ, ἡ (θησαυρός). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς θησαυροὺς ἀποθεμένους, διαφυλαγμένους. 2) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως θησαυρίζεται, διαφυλάττεται, βάλλεται κατὰ μέρος.

*Εὐθικός, ή, όν (εὐθύς). Ὅ,τι εὐγαίνει, γίνεται ἴσια· »εὐθικὴ κίνησις«. Σξτ. Ἐμπρ.

Εὐθικτέω, Μλ.-ήσω. Ψηλαφῶ, ἐγγίζω μὲ τὴν χεῖρά τι εὐκόλως ἢ καλῶς. Ἀπολλό. Μαθημ. σελ. 16.

Εὔθικτος, ὁ, ἡ (θίγω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλα ψηλαφᾶται, ἢ δύναται νὰ ψηλαφηθῇ, ἐγγιχθῇ μὲ τὴν χεῖρα. 2) ἐπιρ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, ἐπιτυγχάνει τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐξαιρ. ἐπὶ λόγων ἀστείων καὶ κομψῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸ προκείμενον· »κομψὸς, ἀστεῖος· σκωπτικὸς, χλευαστικὸς, περιγελαστικός· ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐξευρετικὸς, ἐπινοητικὸς, εὑρετικὸς· »εὔθικτος τὴν διάνοιαν« Μὲ ἀγχίνοιαν, μὲ ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. θ. 17. Ἀθην. ἐν Β'. 6. »ἡν δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὐθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις«. Ἐπρρ. εὐθίκτως.

Εὐθιξία, ἡ. Εὐτυχὲς ἐπιτύχημα· ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ σημάδι· εἰς τὸ νὰ συμπαραίνῃ, ἀπεικάζῃ τι, εἰς ἀγχίνους ἀποκρίσεις, εἰς ἀπταίσμους ἢ χλευασμούς, περιγέλοια. Σουίδ.

Εὐθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θλᾶται, θραύεται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτζάκιστον. Γεωπον.

Εὐθνήσιμος, ὁ, ἡ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1294. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, εὐθνήτιμος.

Εὐθοινος, ὁ, ἡ (θοίνη). Ὅστις τρώγει καλὰ, ἢ πολὺ, εἶναι πολυφάγος· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. 2) »εὔθοινον γέρας« Τιμὴ δεικνυμένη πρός τινα μὲ πλούσιον, λαμπρὸν θυσίας συμπόσιον. Αἰσχλ. Ἀγ. 255.

Εὐθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι θορυβεῖται, ἐκπλήττεται, τὸ κοιν. σκιάζεται, τὰ χάνει εὐκόλως. (ῡ)

Εὐθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Ὅ,τι εὐκόλως θραύεται, συντρίβεται, κατακομματιάζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον.

Εὐθριγκος, ὁ, ἡ (θρίγκος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν εὔμορφον θρίγκον, γύρον, τὸ τουρκ. πιρπάζι. Εὐριπ. Ἑλ. 70. »εὐθρίγκοις ἕδραις.

Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς, πολλὰς τρίχας, εὔμορφα πολλὰ μαλλιὰ, εὔμορφον, πολλὴν χαίτην, χαίτην, Ὁμ. Ὅστις μόνον ἐν Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λέξ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων καὶ κατὰ τὸν Ἑπτ. τύπ. »εὔθριχας ἵππους« Ψ, 13. 301. 351. — 2) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ψκιασμένον μὲ καλὰς, συνατὰς τρίχας. »εὔθριχον ἀγκιστρον«.

Εὔθρονος, ὁ, ἡ. Ἑπτ. εὔθρονος (θρόνος). Ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς εὔμορφον θρόνον, ἔχει καλὸν θρόνον, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἑπτ. τύπ. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, Ἰλιάδ. Θ, 565. Ὀδσ. Ζ, 48. Ο, 495. Ρ, 497. Ἀνάλεκτ. Β'. 460.

Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι θρύπτεται, τρίβεται, γίνεται θρύμματα, ἢ ἀλέθεται καλὰ, εὔκολα· ἢ γένει, Ὅ,τι διαχωρίζεται, διαμερίζεται, διακόπτεται ἢ συνέχειά του εὔκολα. π. χ. ἀήρ, Ἀρστοτ. Ψυχ. 2, 8. — 2) Ὅστις ἐμαλακίσθη διὰ τῆς τρυφῆς, ἐγένετο ἀδύνατος, εἶναι πολλὰ ἄτοπος, καὶ ὅστις ἀνατράφη μὲ τρυφερότητα, μὲ χαΐδια, εἶναι χαϊδεμένος, τὸ σύνθ. ἰταλκ. delicato.

Εὐθύ, Οὐδτ. μετὰ ἐπιῤῥήματ. σημασ. τοῦ εὐθύς. ὅπερ ἴδε.

Εὐθυβολέω, ῶ (εὐθύβολος). Ῥίπτω τι ἰσιά που, κτυπῶ τὸ σημάδι, ἀφ' οὗ

Εὐθυβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτῃ τίς τίποτε ἰσιά που· νὰ ἐπιτυχαίνῃ, κτυπᾷ τὸ σημάδι. Ἴσιον ῥίψιμον, ἐπιτύχημα. Τρπν. Εἰκαστὴρ, ἐπείκασμα, τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ, τὸ ἰταλ. indovinare τί τίποτε.

Εὐθυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει ἴσια καὶ κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει τὸ σημάδι. Ὅ,τι ἁρμόζει, τεργιάζει, εἶναι ἀνάλογον εἰς τι π. χ. εὐθυβ. ὄνομα· Προσφυές, ἁρμόδιον εἰς τὸ ἀντικείμενον. Φίλ.

Εὐθύβολος, ὁ, ἡ· παθτ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη ἴσια, ἐπετυχήθη. Ἐπρρ. εὐθυβέλωος, Εὐστόχως, κατὰ σκόπον.

Εὐθυγενής, ὁ, ἡ. Σουίδ. ἀμφβ. ἴσως ἀντὶ, ἰθυγενής.

Εὐθύγλωσσος, Ἀττ. λωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει ἴσιαν γλῶσσαν, ὁ ἐστὶν, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν. Πίνδαρ.

Εὐθύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἴσιας, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἴσιας, συνίστηται εἰς ἴσιας γραμμὰς, ἁράδας· ὅ,τι εἶναι ἴσιον.

Εὐθυδικέω, Μλ.-ήσω (εὐθύδικος). Κρίνω ἴσια, ὀρθὰ, δίκαια. 2) Ἀρχίζω εὐθὺς, χωρὶς νὰ ἀργήσω, χωρὶς νὰ καλοστοχαστῶ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν κριτολογίαν τινά. Ὄχι δὲ, θέχομαι τὴν κριτολογίαν μὲ εὐθύτητα, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγεῖ ὁ Κούμας κακῶς καὶ ψευδῶς, ὅθεν καὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ὀχι ὀλιγώτερον ὥσπερ καὶ εἰς τὸν ἐξηγητὴν αὐτὸν ἀκαταλήπτον.

Εὐθυδικία, ἡ (εὐθυδικέω). Τὸ νὰ κρίνῃ τις ὀρθῶς, δικαίως· ὀρθὴ δικαία κρίτις, ἀπόφασις. 2) »εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, ἢ εἰσιέναι, ἢ καὶ »εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Τὸ νὰ δέχηται, ἀρχίζῃ τις κριτολογίαν, τὸ ἰταλ. προτσέσο, καὶ νὰ διαφεντεύηται ἐναντίον τῆς κατηγορίας τοῦ ἐναγοντος, τοῦ ἐναντίου του, κατ' εὐθείαν, ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητήσῃ, προσπαθήσῃ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ, ἀποβάλῃ τὴν κατηγορίαν διὰ παντοίων παραγραφῶν, διαμαρτυριῶν, τὸ συνηθστ. Ἰταλ. χωρὶς νὰ κάμῃ κάμμίαν ἐκτσεπτιόννην.

Εὐθύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνει ὀρθῶς, δικαίως. ἐν γένει, Ὅστις εἶναι δίκαιος, συνεθίζει νὰ κρίνῃ δίκαια, ἀγαπᾷ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον· ὁ Αἰσχλ. Εὐμ. 305. χρῆται καὶ τῷ θηλ. τύπῳ, εὐθύδικαι, Δικαίως κρίνουσαι, δίκαιαι κρίτριαι (εἰς τὸ ὁποῖον ὅθεν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναλεχθῇ τις νέον ἀρτεμικόν, εὐθυδίκης, ὁ).

Εὐθυδρομέω, Μλ.-ήσω. Τρέχω, πηλαλῶ ἴσια, παρὰ τὸ

Εὐθύδρομος, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ἴσια. Τόπος ἴσιος, ἱππάδι, ὅπου ἠμποροῦσι νὰ τρέχῃ ἴσια. »εὐθύδρομον στάδιον«. Πίνδαρ. καὶ Στράβ. Α'.

Εὐθυέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσια καὶ μὴ κολουριασμένα ἔντερα.

Εὐθυέπεια, καὶ, εὐθυεπία, ἡ. Ἴσια καὶ ὀρθὴ, ἀληθὴς ὁμιλία· ἀλήθεια. παρὰ τὸ

*Εὐθυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος, εἰπεῖν). Ὅστις λαλεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ἴσια, τὴν ἀλήθειαν, τὸ κοιντ. ὁμιλεῖ σωστὰ καὶ κοφτὰ, ἴσια καὶ πέρα.

Εὐθυεπία, ἡ = εὐθυέπεια.

Εὐθυεργής, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅ,τι εἶναι ὀρθὰ, ἴσια εἰργασμένον, δουλευμένον.

Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον, θανατόνει, σκοτόνει εὐθὺς, ὁλόγυρα, ἐξαφνα. (ε) »εὐθυθάνατος πληγή«. Πλούταρχ. Ἀντών. 77.

Εὐθύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιας, ὁμαλὰς τρίχας, ἴσιαν, ἀπέριττον, ἀκαλλώπιστον κόμην, μαλλιά. Πολυδ.

Εὐθύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει ἴσιον καυλὸν, πιάδι, τὸ χωδ. κουτσάνι.

Εὐθυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις βαδίζει, πηγαίνει, περιπατεῖ τὸν ἴσιον, τὸ ὀρθὸν δρόμον. Ὀθύς, τὸ ἰταλ. στράτα εὐθεῖα εὐθὺ ἀγουσα, διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει, ψθάνει τις ἐκεῖ που. Ἀρτ.

Εὐθύλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι πιάνεται, λαμβάνεται εὐκόλα ἢ εὐθὺς· εἶναι εὐκόλοπιαστον, εὐκόλοπαρτον. Σουίδας.

*Εὐθυλογία, ἡ. Ὀρθὴ, ἴσια, ἐλευθέρα, ἀληθινὴ ὁμιλία· παρὰ τὸ

Εὐθύλογος, ὁ, ἡ (λέγω) = εὐθυεπής. Σουίδ.

*Εὐθυμαχέω, Μλ. -ήσω. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὸ μέτωπον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτωμαι ὀπίσω εἰς τίποτε· παρὰ τὸ

Εὐθυμάχης, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ εἰς τὸ μέτωπον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτηται ὀπίσω εἴς τι. Πνδ. (ᾰ) ἀφ' οὗ

Εὐθυμαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος ἀνοικτὸς, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Εὐθυμάχος, ὁ, ἡ = εὐθυμάχης. (ᾰ)
*Εὐθυμένης, ους, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Πνδ.
Εὐθυμετρικός, ή, όν. Ὅ,τι αἰτήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ μετρῇ τις τίποτε δι' αὐτοῦ ἴσια, κατὰ μάκρος. Ἱέρ.
Εὐθυμέω, Μλ. -ήτω (εὔθυμος). Ποιῶ, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· συνήθ. ὡς παθ. ἀποθτ. εὐθυμέομαι, Εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, χαίρω, εὐφραίνομαι· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνργ. διάθ. ἑνίοτε. Πλατ. Πολ. ἀφ' οὗ
Εὐθυμία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὔθυμος. Πνδ.
Εὔθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις εἶναι εὔνους, ἀγαθόψυχος, καλόκαρδος, Ὀθτ. Ξ, 63. — 2) συνήθ. Ὅστις εἶναι χαρούμενος, καλοκαρδιτμένος. Ἐπίῤῥ. εὔθυμος.
Εὐθυνα, ἡ· παρὰ τοῖς μετγνστ. εὐθύνη, συνήθ. κατὰ πλ. ἀρθ. εὐθυναι (εὐθύνω). Ἡ δικαστικὴ ἔρευνα, ἡ ἐξέτασις· ἀπολογία, τὸ νὰ εἶναί τις ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἀπολογίαν, λογαριασμόν, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἑαυτόν του καθαρόν, ἀθῷον εἰς ἡ διά τίποτε· ἐξαιρ. διὰ ἐπιτροπίαν του εἰς χρήματα, ἄρχας, ἡ δι' ἄλλην τινὰ ἐπιστασίαν του εἰς τίποτε· εὐθύνας ἀπαιτῶ, Ζητῶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν ἀπό τινα διά τι· εὐθύνας δίδωμι Ἀπολογοῦμαι, δίδω λογαριασμὸν διά τι· Boeck ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1. σλ. 204. fg. — 2) Παιδεία, τιμωρία.
*Εὐθύνης, ου, ὁ. πλθ. εὐθύναι· σπανιωτ. ἀπαντωμ. παρασχηματσμ. τύπος τοῦ εὐθυνος (υ)
Εὐθυνος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐρευνᾷ, ἐξετάζει· ἡ ἐξουσία, ἡ ἀρχὴ, κριτὴς, ὅστις ἐζήτει ἀπολογίαν, λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐπιτροπείαν τινὸς εἰς δημοσίας λειτουργητίας· ἐν Ἀθήναις ἦσαν δέκα εἰ Εὔθυνοι. Περὶ τῆς ἐσχατῆς διαφορᾶς τῆς λέξ. παρὰ τὸ, λογιστὴς, ἰδὲ Boeckh Staatshaush. 1. σλ. 205. fg. Hem. über Boekhs Behandlung der Griech. Inscr. σλ. 220. fg. — 2) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ πταίστην τινά· ὡς τὸ, εὐθυντὴρ, Αἰσχλ. Περ. 825.
Εὐθυνσις, εως, ἡ (εὐθύνω). Ἴσιαμα· κυβέρνησις, διόρθωτις· τὸ νὰ ἰσιάζῃ, κάμνῃ ἴσιον, κυβερνᾷ, διοικῇ, διορθόνῃ, βάλλῃ, κιτῇ εἰς τὸν ὀρθὸν, ἴσιον δρόμον τίς τι. — 2) Ἐξέτασις, ἔρευνα, δοκιμασία.
Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ εὐθυντὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, διοικεῖ, κυβερνᾷ, διορθόνει, ἐπαναδιορθώνει τίποτε· διορθωτὴς, διοικητὴς, κυβερνήτης, κριτὴς· ὕβριος εὐθυντὴρ Τιμωρητὴς τῆς ὕβρεως, ἀδείας. Θμν. 40. πνθ. ναύκρ Κυβερνήτης τοῦ πλοίου, πηδαλιοῦχος, τὸ ἰταλ. timonière, timonière, ὡσαύτως καὶ πνθντὴρ αἰαξ Τὸ τὴν ναῦν εὐθύνον πηδάλιον. Αἰσχλ. — 2) = εὔθυνος, σημαν. 1. ἀφ' οὗ
Εὐθυντήρια, ἡ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1356. Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον στερεοῦται τὸ πηδάλιον, τιμόνι τοῦ πλοίου· ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. κυρίως θηλ. τοῦ
Εὐθυντήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, κυβερνᾷ, βάλλει τι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον· ἀρχηγός, ἡγεμών. — 2) Ὅστις κρίνει, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει.
Εὐθυντὴς, οῦ, ὁ = εὐθυντὴρ.
Εὐθυντικός, ή, όν = εὐθυντήριος.
Εὐθυντός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι ἐδιοικήθη, ἐκυβερνήθη, ἐκρίθη, ἰσιάσθη, διορθώθη· παρὰ τὸ
Εὐθύνω, Μ. υνῶ (εὐθύς). Ποιῶ τι ὀρθόν, ἴσιον, ἰσιάζω, ἰσιάζω τι· ἐξαιρ. κάμνω τι νὰ κινῆται, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια πνθύνω χερσίν Ὁδηγῶ τινα κρατῶντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι· κυβερνῶ, ὁδηγῶ τι· εἰσαίζω ἤτοι κρατῶ τὸ τιμόνι· ἄγω, φέρω ἢ κάμνω τι νὰ ἐλθῃ, ὑβίσῃ εἰς τὸν ὀρθὸν σκοπὸν, εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος· εὐθύνω οὖρον Πέμπω, στέλλω καλὸν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ ταξειδεύτου πλοίου, ἄνεμον, Πνδ. Ὀλ. 13, 38. πνθύνω δίκας λαοῖς Κρίνω τοὺς ἀνθρώπους μὲ δικαιοσύνην, δίκαια. Πνδ. Πθ. 4, 273. πνθύνω ὄλβους Χορηγῶ, παρέχω, δίδω εἰς τινα εὐάρεστα ξωήν. Πνδ. Πθ. 1, 88. Ἔτι δὲ καὶ ἰσιάζω· σημαίνω, κρατῶ, στήνω τι ὀρθά, πνθ. δόρυ Valck ἐν Ἱππ. 1226. ἐν γένει, Διοικῶ· δικάζω, κρίνω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω· ἐπανορθόνω, διορθόνω· φέρω, ὁνειδίζω· ἐγκαλῶ, παιδεύω, τιμωρῶ. Ὁ Ποιητ. χρῆται παντοχοῦ τῷ, ἰθύνω, τύπῳ.
Εὐθυονειρία, ἡ. Ἡ κατάστασις, καθ' ἣν ὁ κοιμώμενος φαντάζεται, βλέπει ὀρθά, τοῦτ' ἔστι καθαρά, ταχῆ, ὄχι συγχεχυμένα, ὅθεν καὶ εὐκολοεξήγητα ὀνειρα. Ἀριστοτελ. περὶ Ὀνείρ. Β'. παρὰ τὸ
Εὐθυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται καθαρά, εὐκολοεξήγητα ὄνειρα· ἡ εὐθυονειρία, ἀντὶ ἡ εὐθυονειρία. Ἀριστοτ.
Εὐθυόνυξ, υχος· καὶ, εὐθυώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσους ὄνυχας, ἴσια ὀνύχια.
Εὐθυπλοέω, Μλ. -ήτω (εὐθύπλους). Πλέω ἴσια, κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος· ἀφ' οὗ
Εὐθυπλοια, ἡ. Τὸ νὰ ταξειδεύῃ, τρέχῃ μὲ τὸ πλοῖον, πλεύσις ἴσια, κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος.
Εὐθυπλοκία, ἡ (πλέκω, πλοκή). Τὸ νὰ πλέκῃ, ἡ ὑφαίνῃ τίτι ἴσια· ἴσιον πλέξιμον, ἡ ὕφασμα. Πλάτ.
Εὐθύπλους, ουν. συναιρ. -πλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πλέω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι πλέει ἴσια, κατ' εὐθείαν. Στράβ. ς'.
Εὐθύπνους, ουν, συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πνέω) ἐπὶ ἀνέμων· Ἴσια, κατ' εὐθείαν πνέων, ψυχῶν »Ζέφυρος εὐθύπνοος« Πίνδαρ. Νέμ. Ζ. 42. ἐπὶ ἐμψύχων. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀναπνέει, ἀναπαύει ἐλαφρά, ἀνεμποδίστως. Ἱπποκράτ.
Εὐθυπομπία, ἐος, καὶ εὐθύπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις ἀγει, κομίζει, φέρει, ὁδηγεῖ, κυβερνᾷ τι ἴσια κατ' εὐθείαν. Πίνδαρ. Νέμ. 2, 10. ὅπερ ὅμως ὁ Boeckh, διὰ τὴν ἐνργ. σημσ., ὄξυτον· εὐθυπομπός, ἐγραφ.
Εὐθυπορέω (εὐθύπορος). Βαδίζω, παρεύομαι, πηγαίνω, ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον· ἀφ' οὗ
Εὐθυπορία, ἡ. Βάδισμα, περιπάτημα, πηγαιμὸς ἴσια, κατ' εὐθείαν· ἴσιος δρόμος.
Εὐθύπορος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ, πηγαίνει ἴσια ἐμπρός, τὸν ἴσιον δρόμον — Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσια διανοίγματα, περάσματα, ἴσιους πόρους.
Εὐθυρρημονέω (εὐθυρρήμων). Ὁμιλῶ ἴσια, ὀρθά, χωρὶς παρεκβάσεις καὶ περιτραφὰς· ὁμιλῶ ἀνοιχτά, ἐλεύθερα, χωρὶς δειλίαν, συστολήν, φόβον. — 2) Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προμελέτην. Πλούταρχ. Δημήτρ. 14.
Εὐθυρρημοσύνη, ἡ. Ἀντωνῖν. ιά. 6. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ ὁμιλία τοῦ εὐθυρρήμονος· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις κατ' εὐθείαν, χωρὶς συστολήν, καλακείαν, φιλοπροσωπίαν, χωρὶς δειλίαν· νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐλεύθερα.
Εὐθυρρήμων, ονος, ο, ἡ (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ κατ' εὐθείαν, χωρὶς περιφράσεις, ἁλλ' ἁπλῶς, συντόμως, ἀσυστόλως, τὸ καιτ. ἴσια καὶ πέρα, σωστὰ καὶ στρογγυλά, χωρὶς νὰ τὰ φέρνῃ γύρους· ὅστις λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλεῖ μὲ ἀνοιχτὴν καρδίαν· ὀνομάζει κάθε τι μὲ τὸ ἀληθές ὄνομά του. Ἐπίῤῥ. εὐθυρρήμονες.
Εὐθύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει ἴσιας ῥίζας.
Εὐθύρρις, ινος, ὁ, ἡ (ῥὶς). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει εὐθεῖαν ῥῖνα, ἴσιαν μύτην.
Εὔθυρσος, ὁ, ἡ (θύρσος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, τὸ ἰταλ. μπαστόνι, μπαστούνι ἀπὸ θύρσον, ἤτοι περιτυλιγμένην μὲ κιττὸν καὶ ἀμπελόφυλλα, Εὐρπ. πνάρτηξ εὐθυρσος.
Εὐθύς, θεῖα, θύ· γεν. έος, είας, έος. ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι εὐθύ, ἴσιον· κατὰ σημασίαν ἱστορίας τε καὶ καθέτου, ἀντιθ. τῷ, σκολιός. β'.) Τρπκ. Ὅστις εἶναι ἴσιος, ἀνοικτός, εἰλικρινής, ἀφιλοπρόσωπος, ἀνοιχτόκαρδος· ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγων Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, χωρὶς συστολήν, χωρὶς δειλίαν, χωρὶς δόλον, Valck. ἐν Ἱππ. 491. πρὸ τοῦ εὐθέως Εὐθύς, παραυτα, Θκδ. ὄθεν, Προθύμως, χωρὶς πράφασιν, ἁπλῶς, ἀπολύτως. παπάτεινον τοὺς ἄνδρας εὐθύς.α Θκδ. 2, 5. πρὸς τὰ εὐθὺ βλέπων Κυτάζω ἴσια ἐμπροστά μου. Ἐπίῤῥ. εὐθείως. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ εὐθεῖα ὑπακ. πτῶσις, Ἡ ὀνομαστική. Γραμμτ. ἐπὶ δὲ καὶ ὑπακ. γραμμὴ, Ἴσια γραμμή, ἀρίδα, τὸ συνήθ. ἰταλ. linea. Παροιμ. παπ' εὐθείαν ὑπακ. ὁδοῦ, Ἴσια, τὴν ἴσιαν στράταν. Πλούτ. Φαβ. 3. πρὸς τῆς αὐτῆς εὐθείας« Εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν, ἀράδαν. Πλβ. 3) ὡς Ἐπίῤῥ. εὐθὺς καὶ εὐθύ, ἐπὶ τόπου· Ἴσια, κατ' εὐθείαν, ἴσια ἐμπρός »Πύλονδε, ἐς Πύλου Τμ. Ἐρ. 342. 355. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ. ἐπὶ τινος ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. πνθὺ τινος Ἴσια πρός τι, Valck. ἐν Ἱππ. 1197. κατ' εὐθὺ Ἴσια εἰς τι, παρὰ τοῖς Ἰω. ποιητ. Κατὰ ταύτην τὴν τοπικὴν σημσ. χρῶνται οἱ Ἀττ. μᾶλλον τῷ, εὐθύ, τύπῳ, Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 203. Ε. Ἀρτφ. Εἰρ. 68. 77. β'.) ἐπὶ χρόνου. Εὐθύς, παραυτα, παραυτίκα, ταύτην τὴν στιγμὴν, χωρὶς ἀναβολῆς· ἔξαφνα, ἀπροσκέπτως, ὄθεν καὶ σπουδαίως, μὲ βίαν, ἀστόχαστα, μὲ προπέτειαν· εὐθὺς ἔπειτα, εὐθὺς ὕστερα. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται τὸ τε εὐθὺ καὶ τὸ εὐθὺς ὁμοίως ἐν πολλῇ χρήσει, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. LXXVI. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. μέντοι προκρίνουσι τὸ, εὐθύς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ εὐθύ, Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 144. Τούτοις συνέχεται. γ'.) ἡ σημτ. τοῦ, Παραδείγματος χάριν, οἷον, ἤγουν. Ruhnk. ἐν Πμ. σλ. 56. παρβλ. αὐτίκα καὶ εὐθέως. Πολλάκις δὲ κεῖται πλεοναστ. μετὰ τοῦ, παραυτίκα καὶ ἀλλων ἰσοδυνάμων μορίων, Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 235. Schaef. mel. σλ. 61. πρβλ. Βτμν. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 290. — Ἔν τε τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἐν τῇ Ὀδτ. εὑρηται μόνον ὁ ἀρχαιότερος τύπ. ἰθύς, ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. μὴ νομιζέσθω παρὰ τὸ, εὐ. (— υ)
Εὐθύσανος, ὁ, ἡ (θύσανος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς θυσάνους, φούντας ἢ κλώστα. (υ)
Εὐθυσκοπέω, (σκοπέω). Σκοπῶ, βλέπω, κυτάζω ἴσιά που. Πλούταρχ.
Εὐθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσιον στόμα· ἴσιον στόμιον, ἄνοιγμα. Πολυδ. Ε'. 60.
Εὐθυτενής, έος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τεταμένον, τανισμένον.
Εὐθύτης, ητος, ἡ (εὐθύς). Ἰσιάδα, τὸ νὰ εἶναί τι ἴσιον, νὰ γίνηται ἴσια. — 5) Τρπκ. Ὀρθότης, δικαιοσύνη· τιμιότης, εἰλικρίνεια. (ῐ)
Εὐθυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι κόπτει ἴσια· ἁλλ'
Εὐθύτομος, ὁ, ἡ· προπαροξ. Ὅ,τι εἶναι ἴσιον, εἶναι ἴσια κομμένον. Πίνδαρ. Πύθ. Ε'. 120.
Εὐθύτονος, ὁ, ἡ (τείνω) = εὐθυτενής. — 2) πτά εὐθύτονα. Πολεμικαί τινες μηχαναί, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεστρεμβόνιζον, ἐξέβλητον βέλη καὶ τ. τ. κατὰ τῶν ἐχθρῶν· ἰδὲ παλίντονος.
Εὐθύτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τρυπημένον.
Εὐθυφερής, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἡ ὅ,τι κινεῖται, πορεύεται, πηγαίνει, περιπατεῖ, τρέχει, πηλαλεῖ ἴσια. Πλάτ. Νόμ. Ζ'.

Εὐθύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιά). Ὅ,τι ἔχει λεῖαν, ὁμαλήν, ἴσιαν φλοῦδαν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Γ'. 9.

Εὐθυφορέω, Μλ. -ήσω (φέρω). Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ, κρατῶ τίποτε ἴσια· συνηθ. κατὰ παθ. διαθ. Κινοῦμαι, βαδίζω, περιπατῶ, τρέχω, ἴσια, κατ' εὐθείαν· ἀφ' οὗ

Εὐθυφορία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια, κατ' εὐθείαν γραμμὴ κίνησις, Ἀρτιτ. αὐτόθ. τῷ, κυκλοφορία.

Εὐθύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει ὀρθὰ φρονήματα, εἶναι εἰλικρινής, ἀνοιχτόκαρδος. – 2) Ὅστις φρονεῖ καλά, θέλει ἀγαπᾷ τὰ καλὰ· ὡς τὸ, εὔφρων καὶ εὐθύμως. – 3) Ὄνομα. κύρ.

Εὐθυωρέω, Μλ. -ήσω (εὐθύωρος). Πορεύομαι, πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός· ἀφ' οὗ

Εὐθυωρία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια κίνησις, ἴσιον περιπάτημα, βάδισμα, ὁρμος, βῆμα.

Εὐθύωρον, ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Εὐθύωρος, ὁ, ἡ· καὶ εὐθυωρός, ρά, ρόν. Ὅστις ἤ,τε κινεῖται, πορεύεται κατ' εὐθείαν, ἴσια, τὸν ἴσιον ὁρμον· ἐξαιρ. εὐχρηστον τὸ οὐσ. εὐθύωρον, ἐπῤῥτ. ὡς τό, εὐθὺς χρησιμον. (συνηθ. εὐμλγ. παρὰ τὸ, ὥρα, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν σημ. παράυτα, ἡ οὐδαμοῦ εὑρηται, ἡ πάνυ σπάνια εἰσὶ τὰ παραδείγματα· ὅθεν λαμβάνεται μᾶλλον τὸ εὐθὺ ὡς πρωτότ. καὶ ἡ λεγουσα νομίζεται ὡς ἀπὸ τύχης.)

*Εὐθώρηξ, κος, ὁ, ἡ· καὶ

Εὐθώρηκος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὅστις εἶναι καλῶς θωρακισμένος, ὡπλισμένος. Ἐπιγραμ. νεῖμι μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστῆιιι.

Εὐιάζω, Ἰδὲ εὐάζω.

Εὐιακός, ἡ, όν (εὖιος). Ὅ,τι ἀνήκει ἀναμέρεται εἰς τὸν Βακχον, εἶναι Βακχικόν. Αἰθολ.

*Εὐιάς, άδος, ἡ. ἐθναίτ. Θηλ. τοῦ εὐιακός· νεαιάδες ἀμπελοιιι· Ἡσυχ.

Εὔιατος, ὁ, ἡ (ἰάομαι). Ὅστις, ἤ ὅ,τι ἰατρεύεται καλά, ἢ εὔκολα· εἶναι εὐκολοίατρευτον. (– υ – υ)

Εὐίδρωτος, ὁ, ἡ (ἱδρώς). Ὅστις, ἤ ὅ,τι ἱδρώνει πολὺ ἢ εὐκόλως. Θεόφραστ.

Εὔιερος, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ἱερόν, ἅγιον· ἱερώτατον, ἁγιώτατον. (ῑ)

Εὐϊλατεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι πάνυ εὔϊλατος, εὐμενής, εὐνοϊκός, ἐλεήμων, συμπαθής· παρὰ τοῖς LXX. παρὰ τό

Εὔϊλατος, ὁ, ἡ (ἱλάομαι). Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ εὐμενής, συμπαθητικός, εὐνοϊκός, ἐλεήμων, μακρόθυμος, εὐσπλαγχνητικός· παρὰ τοῖς Ο'. (ῑ)

Εὐϊμᾱτέω, = εὐειματέω.

Εὐΐματος, ὁ, ἡ = εὐείματος. (ῑ).

Εὔϊνος, ὁ, ἡ (ἴς). Ὅ,τι ἔχει καλὴς καὶ δυνατὰς ἴνας.

Εὔιος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τοῦ εὖα, εὐοῖ· ἀφ' οὗ. – 2) Εὔιος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπθ., Βακχικός, ενθουσιαστικός, προφητικός.

Εὐίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἱππάζεται, τό ἰταλ. καβαλλικεύει, κάθεται, κρατεῖται καλὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. – Ὅστις ἔχει ἢ τρέφει, κρατεῖ, καλοὺς ἵππους, Τμ. Ἀπλ. 210. Ξνφ. – 2) Εὔιππος, κύρ. ὄνμ. Ἰλθ.

Εὐΐστιος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐίστιος.

*Εὔϊστος, ὁ, ἡ (εἰδέναι) ποδὸς εὐίστοιο Ἐπαινετή, καλὴ φιλομάθεια. Jac. Ἐπιγρ. ἀδσπ. 168.

Εὐϊχθυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. υος (ἰχθύς). Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ὀψάρια, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ὀψάρια. Ἀθην.

Εὐϊώτης, ου, ὁ. Θλκ. εὐϊώτις, ιδος, ἡ (εὖιος) = εὖιος σημ. 2 Εὐριπ. παρὰ Στοβ. Φυσ. πανϊώτις οἰνηι.

Εὐκᾱής, ές, ἡ (καίω). Ὅ,τι καίει εὐκόλως ἢ καλῶς.

Εὐκαθαίρετος, ὁ, ἡ (καθαιρέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ καθαιρήσῃ, κρημνίσῃ· χαλάσῃ, δαμάσῃ, νικήσῃ, Θκδ. 7, 18.

Εὐκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει καλὰς καθέδρας, καλὰ καθίσματα ἢ ἕδρας, τὸ ἱππλ. μπάγκες, καθίσματα διὰ κωπηλάτας· ὡς τό, εὐτελμος· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, Γραμματηρ.

Εὐκαθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, κατέχῃ, κρατῇ τὴν ὁρμὴν, τὴν κίνησίν του ἐπίσω, ἐμποδίσῃ, διοικῇ. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. ἐ. 69.

Εὐκαιρέω, Μλ. -ήσω, σπανιώτ. εὐκαιρέομαι, ὡς μαρ. ἀποθ. (εὔκαιρος). Ἔχω, εὑρίσκω, ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν· ἔχω καιρόν, εὐτυχολίαν, ἀπραγίαν, ὅ ἐστί, εἶμαι χωρὶς ἔργον. 2) Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν, ἢ τὴν εὐτυχολίαν, ἀπραγίαν μου εἰς τίποτε· μετὰ θοτ. – 3) Ἔχω καλὸν καιρόν· ζῶ εὐδαιμόνως, εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὐκαίρημα, ατος, τό. Ὅ,τι γίνεται, κάμνει τις εἰς τὸν προσήκοντα, ἁρμόδιον καιρόν. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. καὶ

Εὐκαιρία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς εἰς, ἢ διά τίποτε, τό ἰταλ. ὀκαζιόνη· εὐτυχολία, ἀπραγία, σχολή, ἀργία. – 2) Καλὴ εὐτυχὴς κατάστασις· πλούτη, περιουσία. Πολβ. παρὰ τό

Εὐκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Ὅστις κάμνει τι, ἢ ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον, καιρόν· πᾶν ὅ,τι κάμνει εἰς καλὸν καιρόν, ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρόν, καλόν, ὠφέλιμον, εὔχρηστον. — 2) Ὅστις ἔχει καιρόν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξῃ, κάμῃ τίποτε· ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, σχολήν, δὲν εἶναι ἠσχολημένος εἴς τι· ὅστις μεταχειρίζεται τὸν καιρόν του εἰς τίποτε· ἔστις εἶναι, κάθηται ἀργός. Ἐπῤῥ. εὐκαίρως.

Εὐκαλος, εὐκαλία. Δωρικ. ἀντὶ, εὔκηλος, εὐκηλία.

Εὐκάμπεια, ἡ. Τὸ νὰ κάμπτηται, λυγίζηται τις εὔκολα· παρὰ τό

Εὐκαμπής, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὅ,τι εἶναι λυγισμένον καλά, εὔμορφα· ἠθρέπανον, κλεῖς, τόξαι Ὀδσ. Σ, 368. Φ, 6. Τμ. Ὁμ. κζ. 12. — 2) Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολολύγιστον.

Εὔκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω) = εὐκαμπής, σημ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐκαμψία, ἡ = εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὅστις ἔχει καλὴν, θαῤῥαλέαν καρδίαν· ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, αὐτολμος· καλόκαρδος, Εὐρπ. — 2) Ὅ,τι ἐνδυναμόνει τὴν καρδίαν, τὸν στόμαχον, εἶναι στομαχικόν, τό ἰταλ. κορδιάλε. Ἐπῤῥ. εὐκαρδίως.

Εὐκαρπέω, Μλ. -ήσω (εὔκαρπος). Φέρει, ἔχει καλοὺς ἢ πολλοὺς καρποὺς· εἶναί τι καρπερόν. Στράβ. Ε'. ἀφ' οὗ

Εὐκαρπία, ἡ. Καρποφορία, καλοὶ καὶ πολλοὶ καρποί, πολλὰ γενήματα.

Εὔκαρπος, ὁ, ἡ, (καρπός). Ὅ,τι φέρει, δίδει, γεννᾷ πολλοὺς καρπούς. Τμ. Ὁμ. λ'. 5. ἐξαιρ. ἐπὶ καρπῶν τῶν ἀγρῶν καὶ δένδρων. — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προβιβάζει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ τὴν εὐκαρπίαν. Θεόφραστ. πεύκαρπος ἀήρ.

Εὐκαταγνωστος, ὁ, ἡ (καταγιγνώσκω). Ὅστις ἤ ὅ,τι φέγεται, ὀνειδίζεται, κατηγορεῖται εὔκολα· εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

Εὐκαταγώνιστος, ὁ, ἡ (καταγωνίζομαι). Ὅστις, ἤ ὅ,τι νικᾶται εὔκολα, εἶναι εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος, ὁ, ἡ (καταιαίω). Ὅ,τι εὐκόλως καταιαίεται.

Εὐκατακόμιστος, ὁ, ἡ (κατακομίζω). Πᾶν ὅ,τε εἶναι εὐκολοκατέβαστον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ καταβιβάσῃ, κομίσῃ, φέρῃ κάτω. — 2) πᾶν ὑπὸτοτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ καταφέρῃ, καταβίβασῃ τίποτε εὔκολα, εἶναι κατηφορικόν. Στράβ. ΙΒ'.

Εὐκαταχράτητος, ὁ, ἡ (καταχρατέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ, διασώσῃ, φυλάξῃ — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι δαμάζεται, νικᾶται εὔκολα, εἶναι εὐκολονίκητος. (χρᾱ) Πολύβ.

Εὐκαταλήπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω). Ὅ,τι καταλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ εὔκολα.

Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ (καταλλάττω). Ὅστις ἠλιώνεται, καταπραΰνεται, γίνεται πάλιν εὔνους, φίλος εὔκολα. Ἐπῤῥ. εὐκαταλλάκτως.

Εὐκατάλυτος, ὁ, ἡ (καταλύω). Ὅ,τι εὐκόλως καταλύεται, χαλνᾶται· εἶναι εὐκολοχάλαστον. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'.

Εὐκαταμάθητος, ὁ, ἡ (καταμανθάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μάθῃ, γνωρίσῃ, καταλάβῃ. Ἱπποκρ.

Εὐκαταμάχητος, ὁ, ἡ (καταμάχομαι). Ὅστις, ἢ ὅτι νικᾶται εὔκολα· εἶναι εὐκολονίκητος. (α)

Εὐκατανόητος, ὁ, ἡ (κατανοέω). Ὅ,τι εὐκόλως, ἠμπορεῖ νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκολονόητον.

*Εὐκατάπληκτος, ὁ, ἡ (καταπλήσσω). Ὅστις καταπλήττεται, ἀθυμεῖ, λυπεῖται εὔκολα· τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ λυπήσῃ, κακοκαρδίσῃ, ταπεινώσῃ, τό κοινοτ. νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ χάσῃ εὔκολα.

Εὐκαταπραΰντος, ὁ, ἡ (καταπραΰνω). Ὅστις εὐκόλως καταπραΰνεται, ἱλαρύνεται. (πρᾱ)

Εὐκατάπρηστος, ὁ, ἡ (καταπρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως κατακαίεται. Σοφοκλ. Αἴ. 364. Εὐριπ. Ἐκάβ. 579. 849.

Εὐκαταπτόητος, ὁ, ἡ (καταπτοέω). Ὅστις ἤ ὅ,τι εὐκόλως πτοεῖται, φοβεῖται, σκιάζεται, τό κοιν. εἶναι σκιάκας.

Εὐκατάπτωτος, ὁ, ἡ (καταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως πίπτει κάτω.

Εὐκατασήμαντος, ὁ, ἡ (κατασημαίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σφραγίσῃ, βουλώσῃ· εἶναι εὐκολοβούλωτον.

*Εὐκατάσκεπτος, ὁ, ἡ (κατασκέπτομαι). Ὅ,τι δύναται νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις καλά.

Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ὅ,τι κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, τελειόνεται, κτίζεται, φκιάνεται εὔκολα.

*Εὐκατάσκευος, ὁ, ἡ (κατασκευή) = τῷ προηγμ.

Εὐκατάσκηπτος, ὁ, ἡ (κατασκήπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, στερεὰ ἐπακουμβημένον εἰς τι, στυλωμένον, στερεωμένον.

Εὐκατάστατος, ὁ, ἡ (καθίστημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ βαλμένον ἢ στημένον που, ἵσταται, στέκεται καλά, στερεά, βέβαια· ἔχει καλὴν, βεβαίαν κατάστασιν.

Εὐκατάστροφος, ὁ, ἡ (καταστρέφω). ἐπὶ συντάξεως περιόδων, Καλῶς, τεχνικῶς, ἐπιτηδείως, μὲ γλαφυρὰν στρογγυλότητα συνταγμένη. Δημήτριος, 10. «τύτημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκατάστροφον, τὸ ὁποῖον παρακατιὸν ἑρμηνεύων λέγει «καμπήν τινα καὶ συστροφὴν ἔχον κατὰ τὸ τέλειον.

Εὐκατάσχετος, ὁ, ἡ (κατέχω) = εὐκαταχράτητος. Ἱπποκρ.

Εὐκατατρόχαστος, ὁ, ἡ (κατατροχάζω). Ὅ,τι εὐκόλως κατατρίχεται, ὑπόκειται εἰς καταδρομὰς καὶ προσβολὰς ἐχθρικάς, ἐνγίνει, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ φθείῃ, ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ, ἀναιρέσῃ. Στράβ. ΙΔ'.

Εὐκατάτροχος, ὁ, ἡ. = εὐκατάφορος. Ἡσύχ.

Εὐκατᾱφορία, ἡ. Κλίσις πρός τι. Διογ. Λαέρτ. παρὰ τό

Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ (καταφέρομαι). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὰ κάτω, γλυστρᾷ, πίπτει εὔκολα κάτω. ἐξαιρ. τρπκ. Ὅστις εὐκόλως ἐξολισθαίνει, πίπτει, καταντᾷ εἰς τινα κακὸν, εἴς τι σφάλμα, κυριεύεται εὐκόλως ὑπὸ τινος

ψυχικον πάθος· ὅστις ἔχει κλίσιν εἴς τι, ἀγαπᾷ, τῷ ἀρέσκει τίποτε εὐκολα.

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ (καταφρονέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καταφρονεῖται, παραμελεῖται, παρορᾶται· εἶναι μικρόν, ποταπόν, ἀναξιόλογον· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· Δημοσθ. Φιλ. 1, 18.

Εὐκατάψευστος, ὁ, ἡ (καταψεύδομαι). Παυδήποτέ τι περὶ ἡ κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευδολογῇ, νὰ λέγῃ ψεύματα. Στράβ. Α'.

Εὐκατέαστος, ὁ, ἡ (κατάγνυμι, Πρκμ. κατέαγα). Ὅ,τι εὐκόλως ταπεινᾶται, τζακίζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον· Ἀρτεμ. Α', 68.

Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ (κατεργάζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως κατεργάζεται, δουλεύεται, κατασκευάζεται, χωνεύεται· εἶναι εὐκολοδούλευτον, εὐκολόφτιαστον ἐκολοχώνευτον· Ξεν. Ἀπομν. Δ', γ', 6. ὑπὸ ὕδατ . . μεγιόνεον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερά τε καὶ ὠφελιμώτερα καὶ ἡδίω ποιεῖ αὐτά — 2) Ὅ,τι εὐκόλως τελειόνεται, γίνεται τέλειον, σωστόν· ἀποτελειόνεται, ἐκπληροῦται· εἶναι εὐκολοτελείωτον. — 3) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως καταβάλλεται, καταδαμάζεται, νικᾶται, ἀφανίζεται, ἐξαλείφεται, σκοτόνεται· εἶναι εὐκολονίκητος, εὐκολοφάνευτος.

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ (κατηγορέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως κατηγορεῖται· ἠμπορεῖτις νὰ κατηγορῇ, ἐγκαλῇ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

* Εὐκατοίκητος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Χώρα, τόπος, οἶκος καὶ τ. κλπ. εὐκ. διὰ νὰ κατοικῇ τις. Σχλ. Εὐρ. Ὀρ. 1621.

Εὐκάτοπτος, ὁ, ἡ (κάτοπτος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ σαφές, καταφανές· τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ εὐκολώτατα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐκατόρθωτος, ὁ, ἡ (κατορθόω). Ὅ,τι τελειόνεται, κατορθόνεται εὐκόλως, εὐτυχῶς· εἶναι εὐκολοκατόρθωτον.

Εὐκάτοχος, ὁ, ἡ (κατέχω) = κατάσχετος.

Εὔκαυστος καὶ εὔκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι εὐκόλως καίεται, καίεται, εἶναι εὐκολόκαυστον.

Εὐκέαρνος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Πλουτ.

Εὐκέαστος, ὁ, ἡ (κεάζω). Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ σχισθῇ· εὔσχιστον, εὐκολόσχιστον.

* Εὐκέατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐκέαστος. Ὀδ. Ε, 60.

Εὐκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι ἠχεῖ, βορυβεῖ καλά, δυνατά· κάμνει καλὸν ἦχον, δυνατὸν βόρυβον, κρότον. Εὐρ.

Εὐκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ὀξύ, σουβλερόν, ἔχει καλὸν, κέντρον κεντρί.

Εὐκέραος, καὶ εὐκέρως, ὁ, ἡ· ων, τό, γεν. ωτος (κέρας). Ὅ,τι ἔχει καλά, εὐμορφα, δυνατά, μεγάλα κέρατα. Σφοκλ. Αἰ. 64. ἑωνέρως ἄγραυλος, Κυνηγῷ ἢ λάφυρα ἀπὸ ζῶα κερατοφόρα.

Εὐκέραστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κερασμένον, μεμιγμένον, ἀνακατωμένον· ἔχει μετρίαν κρᾶσιν, τὸ ἰταλ. temperamento· ὡς τὸ εὔκρατος, Διονυσ. Ἁλικ.

* Εὐκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅ,τι δίδει, προξενεῖ, φέρει μεγάλον κέρδος.

* Εὐκερματέω, Μλ. -ήτω (κέρμα). Ἔχω χρήματα, ἄσπρα.

Εὔκερως, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐκέρως.

Εὐκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὐμορφον, δυνατὴν κεφαλήν. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὴν κεφαλὴν, δυναμωτικὸν τῆς κεφαλῆς, πρβλ. εὐκάρδιος.

Εὐκηλήτειρα, ἡ (εὔκηλος). Ἡσυχάστρια, καταπραΰντρια, ἥτις κάμνει, ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάζῃ, καταπραΰνῃ τινά· Ἡσιόδ. Ἔργ. 464. παίδων εὐκηλήτειρα.

Εὐκηλία, ἡ. Ἡσυχία πρᾳότης, ἀταραξία παρὰ τὸ

Εὔκηλος, ὁ, ἡ. Δρκ. εὔκαλος, Αἰολ. τύπ. καὶ ἐπσπ. τοῦ εὔκλος, Ἥσυχος, πρᾶος, ἀτάραχος. ὅστις εἶναι ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος, σωφρων, ἀπαθής, Ἰλ. Α, 554. Ἄφροντις, ἀμελὴς, ἀργός, ῥᾳθυμος, Ὀδ. Γ, 263. ὄφιν. Ἀτάραχος, ἀνενόχλητος, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιστος, ἠπολεμίζειν εὔκ.» Ἰλ. Ρ, 371. νεῦσεν» Ὀδ. Ξ. 479. Θαῤῥαλέος, ἄφοβος, πεποιθώς, εὐτολμος, Ἡσ. Ἔρ. 673. Τμν. Ἔρ. 380. — Ἀπὸ Ἀπλ. Ῥοδ. οἱ, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, Ὅ,τι εἶναι ἀνεμπόδιστον, συνεχές, ἀδιάκοπον, ἀτάραχον, ἥσυχον, ἀθόρυβον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον περὶ σιωπῆς, οὐχὶ δὲ περὶ ὁρμῆς, ψυχικῆς διαθέσεως ὑπὲρ κλέους, ὄβης, τιμῆς διὰ πράξεως, διὰ ἔργου, κατορθώματός τινος. Ὁ Ἀπολ. Ῥόδ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ἐν τῷ ἐπηλ. γέν. εὐκήλη. Ἐπῤῥ. εὐκήλως. (τῷ εὐ οὐκ ἔστι σύνθετος ἡ λέξις· τὸ πρωτότ· ἔστι παλαιῶς, ἑκών. ἰδὲ ἑκήλως.

Εὔκηλος, ὁ, ἡ (καίω, κηλέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκαυστον, καίει εὐκόλως. πεύκηλον ὄρυος πυρὶ μένα ἐξανθρακώσαμεν. Ἴων.

Εὐκινησία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ κινῆται τις ἢ τι εὔκολα, ἐλαφρά, ταχέως· εὐκολος, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὰ κίνησις· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νοερᾶς κινήσεως· Διόδ. Σικ. εὐκινησία περὶ τὴν ψυχήν. Ἀγχίνοια, ἐπινοητική, ἐφευρετικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς· παρὰ τὸ

Εὔκινητος, ὁ, ἡ (κινέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ταχέως κινεῖται, εἶναι ταχύ, ἐλαφρὸν ὀγλίγωρον — 2) ἐπὶ τοῦ νοός. Ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐφευρετικός, ἐφευρίσκει, καταλαμβάνει, ἐννοεῖ τι εὐκόλως. Ἐπῤῥ. εὐκινήτως. (ι).

* Εὔκισσος, ὁ, ἡ (κισσός). Τόπος ἔχων, περιέρχων πολλοὺς κισσούς.

Εὐκίων, ονος, ὁ, ἡ (κίων). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς, εὐμόρφους, εἶναι κτισμένον, καλλωπισμένον μὲ καλοὺς, μεγαλοπρεπεῖς κίονας, στήλους, τὸ ἰταλ. colonnato. Εὐριπιδ. Ἴων. 184. παλὴ θεῶν εὐκίονα (ι).

Εὔκλαδος, ὁ, ἡ (κλάδος). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ πολλοὺς κλάδους, κλαδιά, κλωνάρια. Σουϊδ.

Εὔκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θλᾶται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον.

Εὐκλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν κλέος, καλὴν φήμην εἶναι περίφημος, ὀνομαστός. πού μὲν ἡμῖν εὐκλεέα. Δὶν μᾶς προξενεῖ καλὸν ὄνομα, Ἰλ. Ρ, 417. Ἀντὶ τῆς αἰτ. πεύκλεέαν συναιρ. εὐκλεᾶ, χρῶνται οἱ ποιητ. καὶ τῷ εὐκλέᾳ, ὡς παρὰ τὸ πεύκλῆς, καὶ πλδ. εὐκλεας, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 290. 905. Ὀμ. αἰτ. πλδ. μετὰ ποιητ. ἐπενταμ. παραλλαγ. εὐκλείας, Ἰλ. Η, 281. Ὀδ. Φ, 331. Ἐπῤῥ. εὐκλειῶς, Ὁμηρ. εὐκλεῶς, Ἰλιάδ. Χ, 120. ἀφ' οὗ

Εὐκλεία, καὶ εὔκλεια, ἡ· Καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, καλὸν, λαμπρὸν, εὐδοξον ὄνομα· παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν ποιητ. τύπ. εὐκλείη, Ἰλ. Ο, 285. Ὀδ. Ξ, 402. Ἰων. εὐκλείη, Δωρικ. εὐκλεία, ἀφ' οὗ

Εὐκλείζω, Ἰων. εὐκληίζω. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω. Πίνδ. Πύθ. Θ, 181.

Εὐκλειής, Ἐπκ. ἀντὶ εὐκλεής. Ἐπῤῥ. εὐκλειῶς,

* Εὔκλεινος, ὁ, ἡ (κλεινός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλην φήμην, εἶναι πολὺ περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστός, ὡς κλὸς, μέγας καὶ τ. τ.

Εὐκλειστος, ὁ (κλείω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ καλὰ, εἶναι καλὰ κλειστόν.

Εὐκλήις. καὶ εὐκλῆις, -ῖδος, σπανιώτ. εὐκλῆις, ῖδτν. -ῖδος, Ἰων. ἀντὶ εὐκλειστος· ἡ σύρρη εὐκλῆις ἀραρυῖα, Ἰλ. Ω, 318 (τὸ Ἰῶτα ἐν πασαις ταῖς πτώσεσι μακρ.)

Εὐκλημᾰτέω (κλῆμα). ἐπὶ ἀμπέλου Ἔχει, βλαστάνει καλὰ κλήματα, κληματόβεργας.

Εὐκληρέω, (κλῆρος). Ἔχω καλὸν κλῆρον, καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχὴς, Ἀνθλ. ἀφ' οὗ

Εὐκλήρημα, τὸ. Καλὸς κλῆρος, καλὴ Μοῖρα. εὐτυχία. Ἀντιφάν.

* Εὐκληρία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, εὐτυχίαν, νὰ εἶναι καλόμοιρος, καλομοίρης· παρὰ τὸ

Εὔκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχὴς, καλόμοιρος· (Εὐκλεής), ὁ, ἡ. ἀχρηστος τύπος τοῦ εὐκλεής, ἐπερ ἰδέ

Εὔκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κλωσμένον, γνεσμένον, ὑφαμένον ἀπὸ καλὰ κλωσμένον, ἀπὸ καλὸν νῆμα. Ἀνθλ. νῆμα εὔκλωστον». Ὁμηρ. Τμν. Ἀπλ. 203. πεύκλωστος χιτώνη.

Εὐκναμπτος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ εὐγναμπτος.

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ (κνάπτω). Ὅ,τι πλύνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται εἰς τὸ γναφεῖον, κοινῶς ἀριστέλλαν, καλὰ, εὐκολα.

Εὐκνήμις, -ῖδος, ὁ, ἡ (κνημὶς). Ὅστις ἔχει καλὰς, δυνατὰς, κνημίδας (σκέπασμα τῶν ποδῶν ἀπὸ τὸ γόνυ ἕως εἰς τὸν ἀστράγαλον, εἰς τὰ κότσια, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν χολέβια, τουρκβ. τουσλούκια, ἰταλ. καμάσια· τὸ ὁποῖον, ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ κατεσκευασμένον ἀπὸ πλάκας χαλκοῦ, ἰδὲ κνημὶς) παρ' Ὁμ. πολλα., ὅστις ὅμως μόνον τῷ ὁμ. καὶ τῷ αἰτ. πληθ. χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. πεύκνημῖδες. εὐκνήμιδας ἐν Ἰλ. παντοχοῦ ἐπιθ. τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἐν Ὀδ. ἐνίοτε τῶν ἑταίρων· (τὸ Ἰῶτα ἐν πάσ. ταῖς πτώσ. μακρ.)

Εὔκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅστις ἔχει καλὰς, παχείας κνήμας, τὸ παρ' ἡμῖν ἀντρας. — 2) Ὅ,τι ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, δυνατὰς κνήμας, κνημίας, π. χ. τροχός, θρόνος καὶ τ. τ. ἰδὲ κνημία, κνήμη.

Εὔκνιστος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅστις κνίζεται, ἐρεθίζεται, γαργαλίζεται, χυδ. γαιτανλίζεται εὐκόλως, εἶναι πολὺ εὐαίσθητος. Μανέθ. Δ, 337. πεύκνιστος γυνή.

Εὐκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν, ὑγιᾶ κοιλίαν, ἐξαιρ. ἔχει εὐκοιλίαν, δὲν πάσχει ἐμφράξεις. — 2) Ὅ,τι βοηθεῖ, ὠφελεῖ εἰς, προξενεῖ, εὐκοιλίαν· εἶναι εὐκοίλιον μέσον· ἰδὲ εὐκέφαλος.

Εὐκοιλία, ἡ. Θηλ. τοῦ ἀντρ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐκοιλίαν, νὰ μὴ πάσχῃ ἐμφράξεις.

Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ (κοινὸς μῆτις). Ὅστις φροντίζει, ἐπιμελεῖται περὶ παντοιόπποτε πράγματος διὰ κοινῆς βουλῆς, συμβουλῆς. Αἰσχ. Ἱκ. 714. παρὰ εὐκοινόμητιν.

* Εὐκοινονησία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκοινωνήτου, Ἀριστοτ. 11, 20.

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ (κοινωνέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ κοινωνῆται, διαδίδηται, εἰς τὸ νὰ μετέχῃ καὶ ἄλλος, ἢ καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτό, εὐκολομετάδοτον. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις εὐκόλως συνομιλεῖ, συναναστρέφεται, πραγματεύεται μὲ ἄλλους· Ἀριστ.

Εὐκολία, ἡ (εὔκολος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξαιρ. τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου· ἀρέσκεια, τὸ νὰ εἶναί τις ὑπηρετικός, πρόθυμος εἰς τίποτε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δι' ἄλλους· πραότης, ἐπιείκεια, εὐνοια, εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐπροσηγορία, φιλανθρωπία.

Εὐκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ, ἀκολουθᾷ, συναρμόζεται, ἑνοῦται μὲ ἄλλο· εἶναι εὐκολοκόλλητον.

* Εὔκολλος (κόλλα). Ὅ,τι κολλᾷ, ἀκολουθᾷ,

τοῦτ' ἐστι διὰ τοῦ ὁποίου κολλᾶται τίποτε εὔκολα.

Εὔκολος, ὁ, ἡ (κόλον). κυρίως Ὅστις εἶναι ὀλιγαρκής, ὁ ὁποῖος εὐκόλως εὐχαριστεῖται μὲ ὀλίγα, μέτρια φαγητά, μὲ λιτὴν τράπεζαν· ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι αὐτάρκης, μετριόφρων, ἐπιεικής, ἥμερος, εὔθυμος, φαιδρός, χαρούμενος· εὐχαριστεῖται μὲ τὰ περιττεύματα τῆς ζωῆς του· δὲν λυπεῖται, δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν κακοκαρδίζει· εὔκολα συμπεριφέρεται, περιπ. καλὰ μὲ κάθενα ἄνθρωπον· εὐχαριττεῖται μὲ ὅλα ὅπως τύχωσι, ἀντιθ. τῷ, δύσκολος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ σῶμα, Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι εὐκίνητος, ἐλαφρός, ὀγλίγωρος, ἔξυπνος, Ἑπῤῥ. εὐκόλως.

Εὔκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει καλὸν εὔμορφον κόλπον, κέρφον· ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅστις ἔχει καλὸν, μεγάλον, θαλάττης κόλπον. πάγκοινος Φαληρικὸ εὔκολποτ, Ἀθήν. ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Ὅ,τι ἔχει καλὰς, εἶναι κατασκευασμένον μὲ πολλὰς, καλὰς, καλοκαμωμένας πτυχὰς, δίπλας, σοῦρφες εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος·

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κολυμβᾷ καλῶς, εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Ἀλκίφρ.

Εὐκομάω, εὐκομέω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὐ κομάω, εὖ κομέω.

Εὐκόμης, ους, ὁ (κόμη). Ὅστις ἔχει καλὴν κόμην, εὔμορφα μαλλιά. Πολυδ.

Εὐκομιδής, ὁ ἡ (κομιδή). Παντὸς ἡστινοσοῦν πράγματος ἐπιμέλεια, Ἡροδότ. 4, 53. πάνυ καλὴ καὶ εὐκομιδεστάτη.

Εὐκομίζω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομίζω.

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) = εὐκομιδής.

Εὔκομος, ὁ, ἡ = εὐκόμης, Ἐπικ. ἡύκομος. Ὅμ., Μελέαγρ. 110. ἡμῆλα εὔκομα, Πρόβατα μαλλιαρά.

* Εὐκομάσαν, ὥστε, ὅτων = τῷ προηγμ. Κουϊντ. Σμρ. ταύτης τῆς Μτχ. ῥῆμα εὐκομάω οὐχ ὑπῆρξέ ποτε· ἰδὲ εὖ, ἐν τῷ τέλει.

Εὔκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμει, προξενεῖ μέγαν, δυνατὸν κρότον, θόρυβον. Εὐρ. Τρωάδ. 151. πεύκομποι ποδὸς πληγαί, Δυνατὰ κτυποῦσαι, ἠχοῦσαι· τὰ κρότον καὶ βρόϊτον προξενοῦντα κτυπήματα τῶν ποδῶν.

Εὐκοπία, ἡ. Εὔκολος ἐργασία, δουλειὰ εὔκολος, ἐλαφρὸς κόπος· εὐκολία. Διόδωρ. Σικ. παρὰ τὸ

Εὔκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μὲ εὐκολίαν, χωρὶς κόπον· ὅ,τι δουλεύεται, φαίνεται εὔκολα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι εὔκολος, γίνεται χωρὶς κόπον. Ἑπῤῥ. εὐκόπως.

Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ (κόπρος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κόπρος ἢ ἔχει κόπρου ποιότητα· πτ. εὐκοπρώδεια, Περιττώματα τῆς κοιλίας, μὲ καλὸν χρῶμα ἢ μὴ δυσώδη. Ἱππκρ.

Εὐκόρυθος, ὁ ἡ (κόρυς). Ὅστις φορεῖ, καλὴν, λαμπρὰν, εὔμορφον περικεφαλαίαν·

Εὐκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφὴ). ἐπὶ κατασκευῆς περιόδων = εὐκατάστροφος· πεῤῥιόδος εὐκόρυφος καὶ εὔγραμμος, ἡ στρογγύλος. Διονύσ. Ἁλικαρν. ς'. σελ. 1078 καὶ 1093. 2) Ὅ,τι ἔχει καλὴν, στρογγύλην κορυφήν.

Εὐκοσμέω, Μλ. -ήσω (εὔκοσμος). Εἶμαι εὔκοσμος, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι εὐκόσμως, τακτικῶς, ἡσύχως, χρηστοήθως.

Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς διατεταγμένον, καλλωπισμένον. Εὐστάθ.

Εὐκοσμία, ἡ. Εὔτακτον, ἡσυχον, φρόνιμον, χρηστοήθες πολίτευμα· κοσμιότης, φρονιμάδα. Ἑπῤῥ. εὐκοσμίως = εὐκόσμως.

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν. Τρπκ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιοπρεπὲς, εὐπρεπὲς, ἠθικὸν, νόμιμον· ὅστις εἶναι κόσμιος, σώφρων, μετριάφρων, χρηστοήθης. — 2) Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι κολλωπισμένος σεμνῶς ἢ μὲ πολλοὺς, λαμπροὺς στολισμούς. Ἑπῤῥ. εὐκόσμως, Εἰς, ἡ μὲ εὐταξίαν, καλὴν διάταξιν, Ὀδσ. Φ, 723. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 628.

* Εὔκουρος, ὁ, ἡ (κείρω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐπιτήδεια, κουρευμένον. Hegem. ἐν Ἀθ. 15. σλ. 698. Δ.

* Εὐκράδαντος, ὁ, ἡ (κραδαίνω). Ὅ,τι ἐσείσθη ἐλαφρὰ καλά. Ἐτυμ. μεγ. σλ. 701, 53.

Εὐκρανής, ὁ, ἡ = εὔκρατος, εὐκέραστος, παρὰ τὸ, κεράννυμι· Ὅ,τι εἶναι καλὰ μεμιγμένον, συγκερασμένον· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀναγινωσκόμενον ἀντὶ τοῦ ἀκρατὴς, παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθ. μετρίων, εὐφόρων, καλῶν, ὠφελίμων ἀνέμων.

Εὐκραιρος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (κραῖρα) = εὐκέρως· ἑξαιρ. ἐπὶ βοῶν «βουσὶν εὐκραίρῳσιν Τιμ. Ἔρ. 209. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, Καλῶς ὡπλισμένων μὲ ἔμβολον.

* Εὐκράντη, ἡ. ὄνμ. Νηρηίδος. Ἡσιόδ. Θγν. 243.

Εὔκρας, ατος, ὁ, ἡ = εὔκρατος. Ὅ,τι εἶναι καλῶς μεμιγμένον, συγκερασμένον. Εὐρ. Ἀντ. 103.

Εὐκρασία, ἡ, Καλὴ, ἁρμοδία μίξις, καλὸν, μέτριον συγκέρασμα, μετρίασις, τὸ ἰταλ. temperatura· παρὰ τὸ

Εὔκρατος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, ἁρμοδίως μεμιγμένον, συνκερασμένον, μετριασμένον, ἠμπορεῖ νὰ μιχθῇ εὔκολα· ὅ,τι εἶναι χλιαρὸν, χλιὸν· πτ. εὔκρατον Χλιαρὸν ἱερὸν — 2) ἐπὶ τρόπου, διαθέσεως, χαραὐτῆρος, Μέτριος, πρᾶος, ἥμερος. Ἑπῤῥ. εὐκράτως.

Εὐκρατῶς, Ἑπῤῥ. (κράτος) Στερρὰ, σταθερά. Ἀριστοτ. Πρβλ. παρὰ τὸ ἀχρτ. ἐπῤ. εὐκρατὴς.

Εὔκρεκτος, ὁ, ἡ (κρέκω). ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, Ὅ τι κτυπᾶται, παίζεται καλὰ, ἠχεῖ τερπνὰ, καλὰ. Ἐπιγράμ. πεύκρεκτος κιθάρα, ἐπὶ ὑφασμάτων. Ὅ,τι ἔχει τὸ ὕφαδι καλὰ κτυπημένον, πυκνὸν πεύκρεκτος μίτος.

* Εὐκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). ἐπὶ χωρῶν, τόπων· Ὅστις ἔχει, περιέχει πολλοὺς κρημνοὺς, χνδ. γκρέμουρας, ἢ περικυκλώνεται πάντοθεν ἀπὸ κρημνούς.

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὴν πηγὴν· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις ἔχει, περιέχει καλὰς, πολλὰς πηγάς.

* Εὐκρηπὶς, ἴδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὅστις ἔχει καλὰ ὑποδήματα, εἶναι καλὰ ὑποδεμένος· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἔχει καλὴν, στερεὰν κρηπίδα, βάσιν, θεμέλιον.

* Εὔκρητος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὔκρατος.

Εὐκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). ἐπὶ ἀγρῶν, Ὅστις καρποφορεῖ καλὸν, πολὺ κριθάρι· ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ καλὸν κριθάρι, Θεοφρ.

Εὐκρίνεια, ἡ (εὐκρινὴς). Καθαρότης, σαφήνεια (ι.)

Εὐκρινέω. Μλ. -ήσω. Ἐκλέγω, διαλέγω τι καλῶς, πρεπόντως· διακρίνω σαφῶς τίποτε ἀπὸ ἄλλο τι· διορίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω τι προσηκόντως, ἁρμοδίως.

Εὐκρινὴς, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅ,τι εἶναι διαφανὲς, καθαρὸν, παῦραι Ἡσιόδ. Ἔρ. 672. — 2) Σαφὲς, ὅλον, εὐκατάληπτον — 3) Καλῶς διατεταγμένον, ἡτοιμασμένον «πάντα εὐκρινέα ποιέεσθαι» Νὰ ἑτοιμασθῶσι καλῶς, Ἡρδτ. — 4) Ὅστις εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὑρίσκεται καλὰ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἑξαιρ. ὑγιὴς, ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν του· κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· β',) ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν· ἡνοῦσοι εὐκρινέες «Εὐκόλως διαγινωσκόμεναι, διακρινόμεναι· τῶν ὁποίων τὴν διάγνωσιν δύνανται νὰ κάμωσι ὁ ἰατρὸς εὐκόλως, Ἱππκρ. Ἑπῤῥ. εὐκρινῶς.

Εὐκρίνω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κρίνω· οὕτω καὶ εὐκρίνας, ψευδ. ἀνάγν. Ὀδσ. Ξ, 108. Ἰλ. Π, 199. ὅπου ὁ Wolf εὖ κρίνας ὀρθῶς γράφει.

Εὔκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται, διακρίνεται, διαγινώσκεται· ὅ,τι ἐκλέγεται, διαλέγεται, ξεχωρίζεται εὐκόλως· ὅ,τι εἶναι σαφὲς, ὅλον, εὐκολογνώριστον, εὐκολοδιάκριτον.

Εὐκρόκαλος, ὁ, ἡ (κροκάλη). ἐπὶ αἰγιαλῶν, Γεμάτος ἀπὸ ἄμμον καὶ ἀπὸ χάλικας, χαλίκια, ὄστρεα.

Εὐκρότᾱλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅ,τι ἠχεῖ καλὰ, εὐκπέμπει, κάμει καλὸν, τερπνὸν ἦχον, ἔχει καλὸν τόνον, ἐπικροταλίζεται τερπνῶς, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρεται μὲ τὸ κτύπημα τοῦ κροτάλου, τὸ ἰταλ. τῆς καστανέτας, τουρκβρ. τὰ ζίλια.

Εὐκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτυπημένον μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπημένον· ἐπὶ στερεᾶς, καλῆς, δυνατῆς ἐργασίας εἰς μέταλλον καὶ χαλκόν. Σχκ. Ἀντιγ. 430. «εὐκρότητος χαλκεᾶ πρόχους» Παρεμοίως χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Εὐρίπ. Ἠλέκτ. 819. «εὐκρότητος Διρκίης, ἐπὶ ἐκ χαλκοῦ μαχαίρας ὅτ' ἦς ἐτμήθησαν τὰ θύματα, τὰ εἰς θυσίαν ζῶα, παρβλ. Valckh Adon. σλ. 359. C. — 2) Ὅστις ἐχειροκροτήθη, ἐπηνέθη διά τι.

Εὐκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, καλὸν, σφοδρὸν κρότον· «εὐκροτος κτύπος». Πολυδ. Θ'. 127. ὁμοιότ. καὶ καθαρὸς κτύπος.

Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κρυμμένον, καὶ ὅ,τι κρύπτεται εὔκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον· Ἡσχ. καὶ Ἱππκρ.

Εὐκρυφής, ὁ, ἡ = εὔκρυπτος.

Εὐκτάζομαι, συνεκτικὸν τοῦ εὔχομαι, εὔχομαι πολλάκις, παρὰ τὸ, εὐκτός.

Εὐκταῖος, αία, αῖον (εὔχομαι). Ὅ,τι εὐχήθη, εὔχηταί τις· ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, πρέπει νὰ εὔχηταί τις· πτ. εὐκταῖαι. Εὐχαί, προσευχαὶ ταξίμαται, τὰ ὁποῖα κάμνει τις εἰς τὸν θεόν. — 2) Ἑπίθ. τῶν θεῶν εἰς τοὺς ὁποίους προσεύχεταί τις, Οἱ τινες εἰσακούουσι τῶν προσευχῶν, εὐχονται τὰς προσευχάς. ἑξαιρ. παρὰ τοῖς Τρ., Ἑπῤῥ. εὐκταίως.

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων.

Εὐκτήδονος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ.

* Εὐκτήδων, ονος, ὁ, ἡ (κτηδών). Ὅ,τι ἔχει ἴσιας, ὀρδὰς ἴσας, ὅθεν εἶναι εὐκολόσχιστος· ἐπὶ ξύλων.

Εὐκτημοσύνη, ἡ. Καλὴ, πλουσία κατάστασις, πλοῦτος· παρὰ τὸ

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα εἶναι πλούσιος. Πίνδαρ. Νεμ. Ζ', 134.

Εὐκτήριος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸ προσεύχεσθαι, εἰς τὴν προσευχὴν· πτ. εὐκτήριον» Τόπος ὅπου προσεύχεταί τις.

* Εὔκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Ὅ,τι κτᾶταί τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοαπόκτητον.

Εὐκτικός, κή, κόν (εὐκτός). Ὅστις εὔχεται, ἐκφράζει, ἐκφωνεῖ εὐχὴν τινα· ὅθεν, ἡ εὐκτικὴ, ἐγκλ. τῶν ῥημ. Ἑπῤῥ. εὐκτικῶς, Μὲ τρόπον εὐχῆς, ἢ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν. Γραμμ.

* Εὐκτίμενος, νη, νον (κτίμενος, κτίζω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, στερεὰ, εὔμορφα κτισμένον, κείται εἰς καλὸν τόπον, ἔχει καλὴν θέσιν· εἶναι καλὸν εἰς κατοίκησιν, κατοικεῖται καλὰ, παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρτ. ἐπίθ. τῶν πόλεων, νήσων καὶ χωρῶν, ἐν Ὀδσ. ἐπὶ οἴκων ἐνίοτε, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς κατεσκευασμένων ἀλωνίων, ἀλωνίων καὶ ἐπὶ κήπων, Ἰλ. Τ, 490. Φ, 77. Ὀδσ.

Ω, 226, 336. Ὁ κοινὸς τύπ. εὐκτίμενος οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ. εὕρηται που, ἀλλὰ μόνον ἐν Ἐπιγρ. Ἀπολλ. 36 (ε) πρβλ. εὐναιετάων, εὐναιόμενος.

Εὔκτιστος, ὁ, ἡ· ποιητ. εὔκτιστος (κτίζω) = τῷ προηγμ.

* Εὔκτιτος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εὐκτιστος «Αἶπυ, Ἰλιάδ, Β. 592. Ἐπιγρ. Ἀπολλ. 425.

Εὐκτός, κτή, κτόν (εὔχομαι). Ὅ,τι εὔχεταί τις, εἶναι κατ' εὐχήν. Ἰλιάδ. Ξ, 98 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, ποθητόν, ἐπιθυμητόν, Ἐπῴ. εὐκτῶς.

* Εὐκτυπέων, ουσα, ον (κτυπέω). Ὅ,τι κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν πτύπον. Κουϊντ. Σμυρν. (ὡς ῥῆμα οὐχ εὕρηται που).

Εὐκυβέω, ω (κύβος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τῶν κύβων τὸ ῥίψιμον, εἰς τὸ παίξιμον τῶν ζαρίων.

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον, ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς ἀσπίδος, ἐν Ὀδσ. δὲ, τῆς ἀπήνης, τὸ τουρκιβ. ταρχτιρβάνι, ὅπου ἐννοοῦσί τινες τὴν λέξιν εἰς τοὺς τροχούς ἀναφερομένην. ἄρα μὲ καλοὺς τροχούς, Ὀδσ. Ζ, 58. 70. — 2) Ὅστις κινεῖται ὁλογυρᾶ, φέρει γύρους, κλωθογυρίζεται, τρέχει ὁλόγυρα εἴς τι· Ἐπῴ. εὐκύκλως.

Εὐκύκλωτος, ὁ, ἡ (κυκλόω) = εὔκυκλος.

Εὐκυλικός, ἡ, όν (κύλιξ). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὸ ποτήριον, εἰς τὸ πίνειν, κλαλίζη εὐκυλ.ω Δ. Ταρτ. 85, 8.

Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ (κυλίω, κυλίνδω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοκύλιστον, κυλίεται εὔκολα· ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ στρογγυρίζῃ εὔκολα, εἶναι στρογγύλον. (ε) Μαθηματ. Βαλ. σελ. 245.

Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Μὲ μεγάλα, πολλὰ, δυνατὰ κύματα. (ε)

Εὔκωπος, ὁ, ἡ (κώπη) = εὐήρετμος. Ἡσύχ. ἐν Δ. εὐσέλμος.

Εὐλάβεια, ἡ (εὐλαβής). Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐλαβοῦς· σωφροσύνη, προσοχὴ, προμήθεια· αἰδὼς, ἐντροπὴ, φόβος, δειλία, συστολή. (α)

Εὐλαβέομαι, Μλ -βήσομαι καὶ εὐλαβηθήσομαι, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Ο'. Ἀόρ. ἁπρμ. εὐλαβηθῆναι· παθ. ἀποθ. Διάγω, πολιτεύομαι, ζῶ, πράττω ὡς εὐλαβὴς· εἶμαι προσεκτικὸς, προσεχτικὸς, σκεπτικὸς· φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, συστέλλομαι· μετὰ ἁπρμφ. ἀορ. πεύλαβοῦμαι πεσεῖν Φοβοῦμαι μὴ πέσω, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 616. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Φυλάττομαι ἀπό τίποτε, προσέχω, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, Δημοσθ. πεύλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίαις. Ἰσοκράτ. παρὰ τὸ

Εὐλαβής, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὅστις πιάνει, κρατεῖ τίποτε καλὰ, στερὰ, ἐξαιρ. πιάνει τι μετὰ προσοχῆς, μεταχειρίζεται τι μετὰ σκέψεως, προνοίας, ἐπιμελείας· ὅστις φυλάττεται ἀπό τι, σκέπτεται, συστέλλεται, ἐντρέπεται, φοβεῖται, δειλιάζει, ἀγωνιᾷ, στενοχωρεῖται ἐν ἑαυτῷ· Ἐπῴ. εὐλαβῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Ὁ φόβον περὶ τὰ θεῖα ἔχων, σεμνὸς, θρῆσκος, ἀφ' οὗ

* Εὐλαβητικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι προσεκτικὸς, προσεκτικός.

* Εὐλαβίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια. Θεόγν. 118.

Εὐλαγής, ὁ, ἡ (λαγὸς). Τόπος γεμάτος, πλούσιος ἀπὸ λαγούς. Ὀργ. Ἀρτ. 165. ἁμφβ. ἀναγν.

Εὐλάζω, (εὐλὴ) Ἔχω σκωλήκας, σκωλήκια. 2) Βγάζω, κεντῶ, ἀναγκάνω, καθὼς π. χ. οἱ φύλλοι, κορμοὶ κ. τ. τ. ὅταν ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπον· ἔχε δὲ ξύω, καὶ τρώγω ὡς καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξηγεῖ ὁ Βούμας.

Εὐλάζω, Ἀροτριῶ ὀργόνω, ἰδὲ εὐλάκα.

Εὐλαίγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (λαίγξ) ποιητ. ἀντὶ εὐλιγξ. (α)

Εὐλάκα, ἡ· παρὰ Θουκυδ. 5, 10. πάρτυρές εὐλάκᾳ εὐλάξειν, Τὸ νὰ ὀργώσῃ τις μὲ ἄρματα βοῶν ὑνίων· ἄλλου οὐδαμοῦ ἀπαντῶνται ἡ λέξ. οὔτε ὡς οὐσιτ. οὔτε ὡς ῥῆμα, καὶ πιθανῶς εἰσιν ἀρχαῖοι Δακικοὶ τύποι τοῦ πρωτ. αὔλαξ· ἄλλοι δὲ ἐτυμολγ. αὐτό, ἧττον προσφυῶς, παρὰ τοῦ, λαχαίνω· ὁ δὲ νοῦς ἐστι· Θέλει γένει μεγάλη ἀκριβεια, ὅτε θέλει πληρώσει τις τόσον ἀκριβὸν τὸ σιτάρι ὡς νὰ ὀργώσῃ μὲ ἀσημένιον ὑνί· τὸ παρ' ἡμῖν κοινσ. Θέλει ζυγιάζουν τὸ ψωμὶ μὲ μάλαμα· ὄχι δὲ ὡς γράφει ὁ Βούμας καὶ τοῦτο ψευδῶς ἐξηγῶν ἠφέρουσα εὐθηνίαν μεγάλην ἐκ τῆς ὁποίας συνάζεται τόσον ἀργύριον, ὥστε εἱ γεωργοὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἀργυρᾶ ἀροτρα. ὅπερ ἐστὶν ὅλως ἐναντίον τῇ ἐννοίᾳ τοῦ χρησμοῦ ἀπιλοῦντος τοὺς Λακδ. διὰ τοῦ, μείδε μή, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν.

Εὔλακος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ καλὰ, εἶναι στωμύλος, εὐγλωττος· ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ, εἶναι φλύαρος.

Εὐλαμπής, ὁ, ἡ· καὶ εὔλαμπρος· ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει, φέγγει καλὰ, τερπνὸ, πολὺ, πρακτά. Πολυδ. Δ'. 183.

Εὐλάχανος, ὁ, ἡ (λάχανον). Τόπος ἔχων καλὰ, πολλὰ λάχανα. Ἀνθολογ. (ε)

Εὐλείαντος, καὶ εὐλέαντος, ὁ, ἡ (λειαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως λειαίνεται, ἁπλώνεται, τρίβεται, στιλβόνεται, γίνεται λεῖον, ὁμαλὸν, ὐαλιστηρόν.

Εὔλειμος, ὁ, ἡ· = εὐλείμων.

* Εὐλείμων, ονος, ὁ, ἡ (λειμών). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλὰ, καλὰ, μεγάλα λειβάδια· Ὀδσ. Δ, 607.

Εὐλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὐμορφον κρεβάτι· ἐξαιρ. εὐτυχὴς κρεβάτι ἀνδρογύνου· ὅθεν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχῆ γάμον «Ἥπρις εὐλεκτρας. Ἀναλεκτ. Γ', 113. ὅστις ζῇ εὐτυχῶς μὲ τὴν σύζυγόν του.

Εὐλεξίς, ὁ, ἡ· ι, τό· γεν. εως (λέξις). Ὅ,τι ἐλέχθη, εἰρηται, εἰπώθη καλὰ· καὶ λέξεις λόγος, Ὁ συνιστάμενος εἰς καλὰς λέξεις. Λουκιαν, ὅστις ὅμως ψέγει ἅμα τὴν λέξιν.

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ (λεπίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λεπίζεται, ξεφλουδίζεται.

Εὐλεχής, ὁ, ἡ (λέχος) = εὔλεκτρος. Ἀναλεκτ. Α', 200. εὐλεχὴς θάλαμος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τικτουσῶν, Εὐτυχὴς εἰς τὴν λοχείαν, λεχοῦσαν.

Εὐλή, ἡ· Σκώληξ, σκωλήκι μικρὸν, καθὼς τὰ γινόμενα εἰς τὸ τυρί, κοινσ. πηδούλια. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. μόνον, καὶ παντοχοῦ ἐν τῷ πληθ. ἀρθ. χρωμένῳ τῇ λέξει, ἀεὶ ἐπὶ τοιούτων σκωλήκων, οἵοι γεννῶνται εἰς σεσηπώς, σάπιον κρέας, ἢ εἰς πληγάς, κ. τ. τ. ἀπὸ τὰ μυγοκτύσματα. Ἰλιάδ. Τ, 26. Ω, 414. παίολαι εὐλαὶ Σαρπηδὸν κινούμενοι καὶ καταδάκνοντες σκώληκες, τὸ παρ' ἡμῖν κοινσ. βράζουν τὰ σκωλήκια εἰς τίποτε, Ἰλιάδ. Χ, 509. Ἡρόδ. 3, 16. ἄρα ἡ εὐλὴ, πάντη διάφορος τοῦ, ἕλμινς· (ἐτυμολογ. δὲ, κατά τινας μὲν παρὰ τὸ οὐλὴ, εἰς πληγας γεννώμενος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, αὐλὸς σημ. 2. διὰ τὸ αὐλοειδὲς σχῆμα τῶν κρεῖττον ὅμως παρὰ τὸ, εἴλω, εἰλέω, διὰ τὴν κίνησίν των.)

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ (ληθαργέω). Ὅστις εὐκόλως πίπτει εἰς ληθαργον.

Εὐλητος, ὁ, ἡ (λήγω). Πᾶν ὅ,τι λήγει, παύει εὐθέως, ἢ εὐκόλως. Δουκιαν. Τραγοπ.

Εὐλιμβτέον, (λῖμαι). Εἶμαι εὐτολμος, θαρραλέος, ἀνδρεῖος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Εὐληνος, ὁ, ἡ (λῆνος) = εὐέριος. Ἡσύχ.

Εὐληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι λαμβάνεται, πιάνεται, καταλαμβάνεται καλῶς ἢ εὐκόλως· μᾶλλον μοὶ τὸ εὐληπτότατον Δίδω εἰς τινα τίποτε ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸ λάβῃ, πιάσῃ μεῖ εὐκολίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 2, 7. Ἐπῴ. εὐληπτος.

Εὐλήρα, ων, τὰ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ἡνία· Ὁ χαλινὸς, τὰ χαλινάρια, Ἰλιάδ. Ψ, 481. Κουϊντ. Σμυρ. 4, 508. (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω· ἢ παρὰ τὸ, λῶρον δὲ ἐτυμλγ. ὅλως παράλογος, διότι τὸ, λῶρον ἐστι νεωτέρα λέξις ἀπὸ τοῦ Λατν. lorum εἰς τὴν Ἑλλ. εἰσαχθεῖσα· νομίζεται δὲ ὅτι οἱ Δωρ. ἔλεγον τὰ ἡνία αὐλῆρα, ὅπερ ἀναγιν. καὶ ἐν Ἰλιάδ.)

Εὐλίβανος, ὁ, ἡ (λίβανος). Τόπος γεννῶν πολὺν λίβανον, θυμίαμα· ἔτι δὲ, ὅστις ἡ ὅ,τι εἶναι καλὰ λιβανωτισμένος, θυμιατισμένος. Ὀρφ.

Εὐλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅ,τι συνίστανται εἰς καλοὺς, εὐμόρφους, λίθους, ἢ ἔχει πολλοὺς, καλοὺς, εὐμόρφους λίθους, πέτρας. Ὀρφ.

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Τόπος ἔχων καλὸν, εὔμορφον, εὐρύχωρον λιμένα, τὸ ἰταλ. πόρτο· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λιμένος, Καλῶς διατεταγμένος, κατεσκευασμένος· εὐρύχωρος, ἀκίνδυνος· (ε) ἀφ' οὗ

* Εὐλιμενότης, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι καλὸς ὁ λιμὴν· καλωσύνη τοῦ λιμένος.

Εὐλιπής, ὁ, ἡ (λίπος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ παχὺ, ἔχει πολὺ λίπος, λιπασιάν. Εὐστάθ.

Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ (λιτανεύω). Ὅστις εὐκόλως λιτανεύεται, προσεύχεται, ἐξιλεώνεται, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1141.

Εὐλογέω, (εὔλογος, εὖ, λέγω). Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ, λέγω, ὁμιλῶ καλὰ περὶ τινος· μετὰ αἰτ. ἀλλὰ καὶ δοτῇ αἰτ. τινὰ τε Ἀριστοφ. Ἀχ. 372. ἀντιθ. τῷ κακολογέω, βλασφημῶ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἀντὶ τοῦ, εὔχομαί τινι παρὰ Θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, ἀφ' οὗ

Εὐλογητός, ἡ, όν. Ὅ,τε ἡ ὅστις ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐφημίζεται, εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, ἐγκωμίων.

Εὐλογία, ἡ. Ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφήμισις· φήμη καλὴ· Πνδ. β'.) Παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. γ'. 2. Ὅ,τι δύναται νὰ ῥηθῇ, λεχθῇ κατ' ὀρθὸν λόγον· πιθανότης. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ, Εὐχαριστία, τὸ ἄχραντον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Θεία Μετάληψις. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἡ παρὰ τῶν ἱερέων τοῖς ἰδιώταις, ἢ παρὰ τῶν γονέων τοῖς τέκνοις γινομένη εὐχή.

Εὐλογιστέω, (εὐλόγιστος). Πράττω, διάγω, πολιτεύομαι, φέρομαι φρονίμως καὶ προσεκτικῶς, μὲ στοχασμὸν εἰς τίποτε· ἐν τινι καὶ πρός τι· Φίλ. Α'. πεύλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα. Πλούταρχ. Ἀλ. 13. Εἰς τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις γνώσει, νὰ φέρηται μὲ φρόνησιν καὶ στοχασιν. ἀφ' οὗ

Εὐλογιστία, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τίς τι, πολιτεύηται, προσφέρηται μετὰ σκέψεως, προσοχῆς καὶ φρονήσεως.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι εὖ). Ὅστις λογαριάζει καλὰ τὰ πράγματα, συλλογίζεται, στοχάζεται καλὰ· ὅθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικὸς, φρόνιμος, γνωστικὸς, στοχαστικός. 2) Ὅ,τι λογαριάζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολολογαριαστον· ὅ,τι εἶναι καλὰ λογαριασμένον, μετρημένον, τοῦτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐστοχάσθη, ἐσκέφθη τις καλῶς· ὅ,τι εἶναι πιθανὸν, Ἐπῴ. εὐλογίστως.

Εὔλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὅστις πράττει, κάμνει τι, πολιτεύεται φρονίμως, μὲ ὀρθότητα· Παθ. Ὅ,τι πράττεται, γίνεται ἢ ἐπράχθη, ἐγένετο μετὰ λόγου, ἤτοι μὲ αἰτίαν καὶ δίκαιον, καλὸν τρόπον· ὅθεν ἔργον, πρᾶξις κ. τ. τ. μὲ φρόνησιν, μὲ ὀρθὸν λόγον, μὲ βάσιν, μὲ ἀληθινὴν αἰτίαν, ἀνάλογον εἰς τὴν φρόνησιν, πιθανὸν, ἀναγκαῖον, κατὰ φυσικὸν λόγον, σκέπτιμον, σαφὲς· ἐξεπίτηδες, ἐπὶ τούτου, διὰ κάποιον σκοπὸν καμωμένον, ἢ γινόμενον· ἤτο

εὐλογονν Πιθανότης. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τεχνική τῶν Ἀκαδημαικῶν· νέκ τῶν εὐλόγωνα Καθὼς φαίνεται, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, κατὰ τὰ φαινόμενα· Ἐπῤῥ. εὐλόγως· Ἀρστφ. Σφκ. 771.

Εὐλογοφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ φαίνηταί τι εὔλογον, πιθανόν. παρὰ τό

Εὐλογοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται πιθανόν, εὔλογον· ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι ἀληθές, νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 761.

Εὐλογχέω, Μλ –ήτω. Ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχὴς· παρὰ τό

Εὔλογχος, ὁ, ἡ (λέλογχα, λαγχάνω). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχής, καλόμοιρος, καλότυχος. Δημόκριτ. παρὰ Πλουτάρχ.

Εὔλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις ἔχει εὔμορφον λόφον εἰς τὴν περικεφαλαίαν· ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὔμορφον κορυφὴν· ἐπὶ ὀρνίθων, Ὅ,τι ἔχει εὔμορφον χαρακτῆρα. 2) Ὅ,τι ἔχει καλὸν, δυνατὸν τράχηλον· ὅ,τι εἶναι εὐπειθές, πείθεται, ὑπακούει εὔκολα· ἀντὶ τῷ, δύλοφος, Ἐπῤῥ. εὐλόφως.

Εὔλοχος, ὁ, ἡ· τὸ (λόχος). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον, βοηθητικὸν εἰς τὸν τόκον, εἰς τὴν γέννα, εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνικὸν. Ἐπίθετον τῆς Θεᾶς τοῦ τόκου τῆς Εἰλειθυίας, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 156. Εὐρπ. Ἱππόλ. 166.

Εὐλύγιστος, ὁ, ἡ (λυγίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λυγίζεται, εἶναι εὐκολολύγιστον. (υ)

Εὐλύρης, ου, ὁ· Δωρικ. εὐλύρας. Ἀρστφ. Θσμφ. 996. = εὔλυρος.

*Εὔλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον λύραν, παίζει καλὰ τὴν λύραν.

Εὐλυσία, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ λύτιμον, τὸ νὰ λύνηταί τι εὔκολα· τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λύσεις, νὰ λύῃ, σαφηνίζῃ σκοτεινόντι, δυσκατάληπτον, Δγν. Λρτ. 6, 70. εὐλυσία κοιλίαις Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, φροντίζῃ τις εἰς τὸ νὰ ἔχῃ εὐκοιλίαν. Κικ. διαφ. 16, 18. παρὰ τό

Εὔλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Ὅ,τι εὐκόλως λύεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ λύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολόλυτον· ὅθεν τρπκ. ὅστις εἶναι ἑτοιμος, ἁρματωμένος, πρόθυμος, βιαμαλέος, ἐλαφρὸς, ταχὺς, ὀγλίγωρος. Ἐπῤῥ. εὐλύτως. Θεόφρ. Χαρ. ς. 5.

Εὐμάθεια, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, τὸ νὰ μανθάνῃ, ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ τις εὔκολα. 2) Τὸ νὰ εἶναί τι εὐκολομάθητον, εὐκολονόητον, εὐκολοκατάληπτον. (α) παρὰ τό

Εὐμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν). Ὅστις μανθάνει, ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι εὔκολα, ἔχει τὴν εὐφυΐαν τοῦ νὰ μανθάνῃ εὔκολα. νεύμαθέστεροι γενήσεσθε πρὸς τὰ λοιπά· Ἂν ταῦτα ἠκούσατε, τὰ ἐπίλοιπα θέλει τὰ καταλάβετε καλλίτερα, εὐκολώτερα· Δμσθ. Τιμκρ. σλ. 705, 11. Μετὰ αἰτ. ἀντὶ νεῦ μαθόντα. Σφκλ. Τρ. 614. 2) Ὅ,τι μανθάνεται εὔκολα, εἶναι εὐκολομάθητον, εὐκολοκατάληπτον, εὐκολονόητον, εὐκολογνώριστον. ἀντὶ τῷ, δυσμαθής· Ἐπῤῥ. εὐμαθῶς.

Εὐμαθία, καὶ εὐμαθίη, ἡ = εὐμάθεια· οὐμόνον Ἰων. καὶ ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Χαρμδ. σλ. 159. Ε.

*Εὔμαιος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Ὅ,τις ἤ ὅ,τι μαλάσσεται, μαλακύνεται, ἀπαλύνεται εὔκολα· εἶναι εὐκολομάλακτον.

Εὔμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν μαλλὸν, μαλλὶ, εἶναι καλόμαλλον, καλομάλλικον· ὅ,τι εἶναι καλοκατασκευασμένον, καλοκαμωμένον ἀπὸ μαλλί. Πινδ. Ἴσθμ. 5, 79. εὐμάλλους μίτρας.

Εὔμάρα, ὁ, ἡ. Δέρμα τὸ τουρκβ. τεμάρι Σχολ. Θεοκρ. 5, 10. ἀμφβ. ἰδὲ Schaef. ἐν Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥδ. Βιβλ. β', 633.

Εὐμάρεθος, ὁ, ἡ (μάρεθον). Τόπος ἔχων πολὺ μάραθον, μάλαθρον. Ἀνάλεκτ. Α'. 234. (ε)

Εὐμάραντος, ὁ, ἡ (μαραίνομαι). Ὅ,τι μαραίνεται, μαραγγιάζει εὔκολα· εἶναι εὐκολομάραγγιαστον, προτορινόν. (ε)

Εὐμάρεια. Εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν πράττει, κάμνει τίς τι· δεξιότης, ἐπιτηδειότης, εὐχέρια εἰς τὸ νὰ φέρῃ, βασταζῇ, πιάνῃ, κρατῇ τις τίποτε μὲ εὔμορφον, νόστιμον τρόπον· εὐχρηστία, οἰκείωμα, ἀρέσκεια, χάρις εἰς τὴν συναναστροφὴν, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ μεταχειρίζηται εὐγενῆ, καλὸν, ἁρμόδιον τρόπον εἰς τὸ νὰ φαίνηται, γίνηται ἀρεστὸς εἰς τὴν συναναστροφὴν, νὰ οἰκειόνηται μὲ τοὺς ἄλλους. 2) Ἐλαφρία, εὐκολία, πράγματός τινος, τὸ νὰ γίνηται φέρηται, βασταζῆται κρατῆταί τι κ. τ. τ. εὔκολα, χωρὶς κόπον, ἐλαφρὰ, τὸ ἰταλ. με komodità. Καλὴ περίστασις, ἁρμοδία εὐκαιρία· ἐπικουφιστικὸν, ἐλαφρωτικὸν, παραμυθητικὸν, βοηθητικὸν, ὠφέλιμον μέσον πρὸς ἢ εἰς τίποτε· νεύμ. πρὸς τὰς ὥρας βοήθημα, βοηθητικὸν, προφυλακτικὸν μέσον πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 321. Α. Εὐχέρεια, τὸ νὰ εἶναί τι πρόχειρον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐχῃ τις εὐθὺς· ἀφθονία, ἀφθόνια, Σφκλ. Φιλ. 284. νεύμαρείᾳ χρῶμαι Ἔχω τι εὔκολα, πρόχειρα, κάμνω τι μὲ εὐκολίαν· νοὺν εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λαὸς κρίνει παραστάς. Σφκλ. Τρχ. 193. Παρ' Ἡρδτ. 2, 35. Εὐκοιλία· χρῆται δὲ τῷ Ἰων. τύπ. εὐμαρέῃ· ποιητ. δὲ, εὐμαρία, εὐμαρίης· τῷ τελευταίῳ τούτῳ, χρῆται καὶ ὁ Ἡρδτ. 4, 113. (α) παρὰ τό

Εὐμαρής, ὁ, ἡ· Ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, μόχθον, χωρὶς δυσκολίαν· ὡς τὸ εὔκολος, τὰ πλεῖστα ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγνίδ. παρ' ᾧ καὶ τὸ Ἐπῤῥ. εὐμαρέως, Ἀττ. συνων. εὐμαρῶς. νεύμαρέως τὰ φαῦλα δέχονται. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλως, νεύμαρέως ἀγορεύειν. Ἀπολλών. Β. 633. Εὐκόλως ἢ καλῶς ὁμιλεῖ· ὡς καὶ ἐν Γ, 624. νεύμαρέως πονέεσθαιν. (κατὰ τὸν Σχολ. Ἐτυμ. Ἰλιδ. Ο, 37. παρὰ τὸ ἄλλως ἄχρηστον, μάρη = χείρ, ἁρμόζων ὡς τό, εὐχερής.)

Εὐμαρία, καὶ εὐμαρίη, ἡ Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐμάρεια.

Εὐμαρίζω, Μ ίτω. Ποιῶ τι εὔκολον, εὐκολύνω.

*Εὐμαρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐμάρεια, Ἡρδτ. 4, 113.

Εὐμαρίς, ίδος, ἡ. Ἀσιατικῶν ὑποδημάτων ἀνδρικῶν τε καὶ γυναικείων εἶδός τι, Εὐρπδ. Ὀρ. 1364. Αυτρ. Σιδ. 82, Δ. κροκοβαφῆ τειαῦτα ὑποδήματα ἐφόρει ὁ βασλ. τῶν Περτῶν, Αἰσχλ. Περσ. 659. τὰ πέλματα, αἱ πατοῦσαι αὐτῶν ἦσαν στερεαί, χοντραί, ὅθεν ἠβαδύπελμοι, καὶ ὡς φαίνεται αἱ τότε Ἑλληνίδες ἐφόρουν σύτα ἁπλόενος διὰ τὴν εἰς μεγαλοπρέπειαν συνήθη κλίσιν τῶν γυναικῶν· (κατάτινας ἐτυμλγ. παρὰ τὸ, εὔμαρα, κατ' ἄλλους παρὰ τὸ εὐμαρής, ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ὥσπερ τὸ πρᾶγμα οὕτω καὶ ἡ λέξις οὐκ ἔστιν Ἑλληνική), — Παρ' Αἰσχλ. καὶ Εὐρπ., ὅπου ἐστὶν ὁ λόγος περὶ ἀνδρικῶν, ὑποδμ., – – υ, παρ' Ἀντπ. περὶ γυναικείων, – υυ.

*Εὐμαρύτης, ητος, ἡ = εὐμάρεια.

*Εὔμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ καλὰ, ἀνδρείως.

*Εὔμεγας –γάλη –γα (μέγας). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ μεγάλον· ὀρθότ. δὲ εὐμέγας, κ. τ. τ.

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει καλὸν, ἁρμόδιον, εὔπρεπὲς μέγεθος· εἶναι εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής. Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 17.

Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι ἡ γίνεται μὲ καλὴν μέθοδον, μὲ καλὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον· Ἐπῤῥ. εὐμεθόδως.

Εὐμέθυστος, ὁ, ἡ (μεθύω). Ὅστις εὐκόλως, μεθύσκεται. Γαλην. Ζ'. 34.

Εὐμειδής, έος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὅστις γελᾷ, χαμογελᾷ γλυκὰ, ἱλαρὰ, εἶναι χαρούμενος, ἀγαθὸς, καλὸς, φιλάνθρωπος· Ἀπολλών. καὶ Καλλίμ.

Εὐμείλικτος, καὶ εὐμείλιχος, ὁ, ἡ (μειλίσσω). Ὅστις εὐκόλως μαλάσσεται, καταπραΰνεται, δυσωπεῖται, ἱλαρύνεται.

Εὐμέλανος, ὁ, ἡ (μέλας). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον, βαμμένον μὲ καλὴν μελάνην, ἢ ἔχει πολλὴν μελάνην. Ἀνέκδοτ. Β'. 52.

Εὐμέλεια, ἡ. Καλὸν τερπνὸν, γλυκὺ μέλος, τραγῳδία· καλὴ μελῳδία, τὸ ἰταλ. modulatezione· Διονύσ. Ἁλικ. παρὰ τό

Εὐμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν, τερπνὸν, γλυκὺ μέλος, εἶναι συνθεμένον, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται μὲ καλὸν μέλος, μελῳδίαν, τὸ Ἰταλ. modulatezione. Διονύσ. Ἁλικ. 2) Σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ μέλη εἶναι καλὰ, εὔμορφα, σύμμετρα· Ἐπῤῥ. εὐμελῶς.

Εὐμελίας, ου, ὁ· συνηθ. τύπος ἀντὶ εὐμελίης, ὅπερ ἰδέ.

*Εὐμελίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐμέλειαν ὁ Herm. προτείνει τὴν γραφὴν τῇ λέξ. ταύτῃ ἐν Τμ. Ἔρ 325, ἀντὶ τοῦ εὐμυλίη.

Εὐμελετέω, Μλ –ήτω (μέλω). Ἐπὶ μελιστῶν παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2. νεύμελετοῦσινα, Φέρουσιν, ἑτοιμάζουσι καλὸν μέλι. Ἀριστοτ. Ζώων Γεν. Θ', 40. νέὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη.

Εὐμένεια. ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς· εὔνοια, φιλοφροσύνη, χάρις, καλοκαγαθία, κλίσις, ἀγάπη, καλωσύνη, φιλία, ἀγαθότης, εὐεργεσία τῶν Θεῶν, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 631. κ. τ. τ.

Εὐμενέτης, ὁ. ποιητ. ἀντὶ εὐμενής. Φίλος, καλοθελητής, Ὀθσ. Ζ, 185. Ἡλιν. εὐμενέτειρα, ἡ. Ἐπγρ. ἀθστ. 428, 2. Ἀνάλεκτ. Γ'. 242. ντύχη εὐμενέτειραν.

Εὐμενέω. Μλ –ήτω. Εἶμαι εὐμενής, εὐνοϊκός, φιλόφρων. 2) μεταβ. Δέχομαί τινα φιλικῶς, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· μετὰ αἰτ. μόνον παρὰ Πινδ. 4, 225. ὅπου ὅμως ἡ αἰτ. δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ εὐμενεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰκεν.

Εὐμενής, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὅστις εἶναι εὔφρων, εὔνους, φιλόφρων, καλόγνωμος, καλότροπος, καλοθελητής, φιλικὸς, εὐεργετικὸς, ἀγαπητὸς, ἀρεστὸς· ἀγαπᾶ νὰ κάμνῃ καλὸν, εἶναι καλῆς ψυχῆς, καρδίας, καὶ γνώμης· καλοκαγαθος, ἀγαθὸς, εὐεργετικὸς, φιλάνθρωπος· ἐπὶ Θεῶν, Τμ. Ὅμ. κα'. 7. (ἀλλοῦ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ)· ἐπὶ φαρμάκων, ἰατρικῶν· Ὠφέλιμον. Ἱππκ., ἐπὶ ὁδοῦ, Εὔκολος, ἁρμοδία, καλή. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ς'. 12. καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἁμαχεῖ ἰοῦσιν εὐμενεστέραι, Ἐτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἐλευθέριος, πλουσιέφορος, Αἰσχλ. Πέρσ. 485. ἀντιθ. τῷ δυσμενής. Ἐπῤῥ. εὐμενῶς. 2) προσφυὲς τὸν. Εὐμένης Κύρ. ὄνμ., πολλάκις ἀπαντώμενον· ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 34.

*Εὐμενία, ἡ, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ εὐμένεια, Πινδ. Πθ. 12. 8.

Εὐμενίδες, ων, αἱ· ὑπακ. Θεαί, κυρίως, Εὐμενεῖς, εὐνοϊκαί, φιλόφρονες, πρεπίαι· οὕτως ἐπωνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν αἱ τρομεραί, ἐκδικητικαὶ Θεαί, τῶν ὁποίων τὸ κύριον ὄνομα, Ἐρεννύες, οὐδεὶς ἐξαφνὸς ἄντυ ἀνάγκης.

Εὐμενίζω. Ποιῶ τινα εὐμενῆ. Μέσ. εὐμενίζομαι, Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ εὐνοῇ, ἀγαπᾷ, θέλῃ τὸ καλόν μου, νὰ εἶναι φίλος μου· τινά. Ξεν. Κυρ. π. 3, 3, 22.

Εὐμένικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνήκον ἢ ἴδιον εἰς τὸν εὐμενῆ· ἆρα εὐνοϊκόν, φιλικόν.

Εὐμέριστος, ὁ, ἡ (μερίζω). Ὅ,τι μερίζεται εὐκόλα, εἶναι εὐκολον εἰς τὸ νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστον.

Εὐμεταβλησία, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλληται, ἀλλάζῃ, γίνεται ἀλλοιώτικον τίποτε μὲ εὐκολίαν. Σχόλ. Θουκυδ. Γ', 37. ἐκ τοῦ

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι μεταβάλλεται εὐκολα, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιώτικον μὲ εὐκολίαν. Ἐπῤῥ. εὐμεταβλήτως.

*Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐμεταδοτος, ὁ, ἡ (μεταδίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταδίδῃ, εἶναι ἐλευθέριος, δίδει, χαρίζει πράγματα, εὐκολα. 2) παθ. Ὅ,τι μεταδίδεται μὲ εὐκολίαν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταδίδῃ εἰς ἄλλους εὐκολα. Ἐπῤῥ. εὐμεταδότως.

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὅ,τι μετατίθεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταθέσῃ, στήσῃ, βάλῃ τις μὲ εὐκολίαν ἀλλέως, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν, τὸν τόπον του εὐκολα.

Εὐμετακίνητος, ὁ, ἡ (μετακινέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μετακινῇ, νὰ βάλῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, νὰ τὸ μετατοπίζῃ, εἶναι εὐκολομετατόπιστον. (1)

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ (μετακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖτις νὰ μετακομίζῃ, μεταφέρῃ, φέρῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον εὐκολα· εἶναι εὐμετάφερτον, εὐκολοσουβάλητον, εὐκολόφερτον.

*Εὐμετακύλιστος, ὁ, ἡ (μετακυλινδέω). Ὅ,τι δύναται τις εὐκόλως νὰ μετακυλίσῃ, νὰ τὸ κυλίσῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· εἶναι εὐκολοκύλιστον. Γαλλ.

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ (μεταπείθω). Ὅστις μεταπείθεται εὐκολα· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως δύναταί τις νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάξῃ.

Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ (μεταποιέω). Ὅ,τι μεταποιεῖται εὐκολα, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ τὸ κάμῃ ἀλλοιώτικον. Ἱπποκράτ.

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ (μεταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως μεταπίπτει, λαμβάνει ἄλλην θέσιν, κατάστασιν, μεταβάλλεται εὐκολα.

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ (μεθίστημαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μετάσταται, ἀφίνει τὸν τόπον του, ἀλλάζει τὴν θέσιν του εὐκολα.

Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ (μετατρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως μετατρέπεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ τρέψῃ, στρέψῃ, γυρίζῃ πρὸς ἢ εἰς ἄλλο μέρος εὐκολα· εἶναι εὐκολογύριστον.

Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ (μεταφορά). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ μεταφέρῃ, φέρῃ, κουβαλῇ ἀλλοῦ που· εἶναι εὐκολομετάφερτον.

*Εὐμεταχειριστία, ἡ. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι εὐμεταχείριστον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ μεταχειρίζηται τὸ εὐκολα· νὰ συναναστρέφηται νὰ συμπεριφέρηται μέ τινα εὐκολα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 160. παρὰ τό

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ (μεταχειρίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηται, ἐπιχειρεῖ εὐκολα, νὰ κάμῃ μὲ αὐτὸ ὅ,τι ἢ ὅπως θέλει, εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ὅστις εἶναι χρηστοήθης, γλυκύς, πρᾶος, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ συναναστρέφηται εὐκολως, νὰ τὸν ὠφελῆται καλῶς, τὸ κοινόν, νὰ τὸν παίζῃ ὅπως θέλει. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 240. λ. Συμπ. Ἀν. 2, 6, 20. Ἑλλ. 5, 2, 14. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκολονίκητος, εὐχείρωτος, εὐκολόπιαστος.

*Εὐμετρία, ἡ. Μετριότης. παρὰ τό

Εὔμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέτριον, κατὰ κανόνα ἢ πρέπον μέτρον κεκομμένον, καλὰ μετρημένον· ποίημα στιχούργημα μὲ καλὰ μετρημένους στίχους.

*Εὐμήδης, εος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

Εὐμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, ἢ ὅσον πρέπει μακρύ· ὅ,τι ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶναι μετρίως ὑψηλός. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ.

Εὐμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα· εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα· Ὀδύσ. Ο, 406. Τμ. Ἀπ. 54. 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὔμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ δυνατοὺς μηροὺς, καλά, εὔμορφα μηριά, σκέλη.

Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ (μηρύω). Ὅ,τι κλαίεται, γλείεται εὐκολα. Λουκιαν. εὐμήρυτον ἔριον, Μᾶλλ' εὔκλωστον εἰς τὸ νὰ γνεσθῇ.

Εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι πάνυ φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός, σοφός. Ἀνθολογ.

Εὐμηχανία, ἡ. Ἐπιτηδειότης δεξιότης τοῦ νοός, εὑρυΐα, ἐπινοητική δύναμις, ἐξαιρ. εἰς ἐξεύρεσιν, ἐφεύρεσιν τρόπων καὶ μέσων πρὸς κατόρθωσιν πράγματός τινος· τὸ ἰταλ. talento, ἰνδούστρια. Λουκιαν. Φάλαρ. Πιδάρ. Ἰσθμ. 4, 3. 2) = εὐπορία. παρὰ τό

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ, ἐφευρίσκῃ τρόπους, μέσα ἵνα ἐνεργῇ, κατορθώνῃ τί ποτε, βοηθῆται κατὰ τὰς περιστάσεις του, ἔχει εὐρυΐαν, ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἐπῤῥ. εὐμηχάνως.

Εὔμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἀνακατόνεται μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα εὐκολα, εἶναι εὐκολοανακάτωτον. 2) Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπρόσιτος, συναναστρέφηται μὲ καθένα εὐκολα, εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν. Πολυδ.

Εὐμίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομίμητον, ἠμπορεῖτις νὰ τὸ μιμηθῇ εὐκολα. (1)

Εὐμίσητος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλοῦ μίσους ἄξιος, πρέπει νὰ τὸν μισῇ τις πολύ, ἢ μισεῖται ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ πολλούς, ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους κατὰ πολλά. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', α', 9.

Εὔμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὰς, συνίστανται εἰς καλὰς, λεπτὰς ἢ χονδρὰς κλωστὰς, καθὼς τὸ εἶδος τοῦ πράγματος ἀπαιτεῖ· ἡμίτοις πλοκαῖς ὑφαίνειν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 817.

Εὔμιτρος, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὅστις ἔχει καλὴν μίτραν, καλὸν διάθημα ἐπὶ τὴν κεφαλήν, ἢ καλὴν εὔμορφον ζώνην. 2) Ὅστις, εἶναι καλὰ ἐζωσμένος· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ζώσῃ τις καλὰ μὲ τὴν μίτραν. Μόσχος, Δ'. 98. ἡχιτὼν εὐμιτρος

Εὐμμελίης, ὁ, Ἰων. γεν. εὐμμελίω καὶ εὐμμελίεω, Δωρ. εὐμμελία (εὖ, μελία). Ὅστις ἔχει δόρυ ἀπὸ ξύλον μελίας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάχηται μὲ τοιοῦτον δόρυ· (ἰδὲ μελία) Ὁμ. ἐπῖθ. ἀνδρείων μαχητῶν. Ὁ πυθαγ. τύπος εὐμελίας εὕρηται παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον ὡς ἑρμηνεία.

*Εὐμνημονεστέρως, Ἐπῤῥ. ἰδὲ εὐμνήμων.

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ (μνημονεύω). Ὅ,τι ἠμπορεῖτις νὰ κρατῇ εἰς τὴν μνήμην του εὐκόλως, νὰ τὸ ἐνθυμῆται εὐκολα· εἶναι εὐκολοενθύμητον. 2) Ὅ,τι ἀναφέρεται εὐκολα, πολλάκις· περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι, γίνεται συχνὰ λόγος. Πλάτ. Τιμ. σλ. 18. D.

Εὐμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, (μνήμη). Ἄχρηστον ὡς ἐπῖθ. ἀφ' οὗ Ἐπῤῥ. συγκρ. εὐμνημονεστέρως, Τὸ νὰ εἶναί τι πάνυ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐνθυμῆται τις· εὐμνημονεστέρως ἔχειν Ἐνθυμοῦμαί τι εὐκολώτερα. Ξυφ. Ἀγησ. 11, 1.

Εὐμνητος, ὁ, ἡ (μιμνήσκομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖται τι εὐκολα, καλὰ, ἔχει καλὸν μνημονικὸν, ἐνθυμητικόν. Σοφοκλ. Τρχ. 108. 2) παθ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολοενθύμητον, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος εὐκολα ἢ πολλάκις.

Εὐμοιρατέω, = εὐμοιρέω. μόνον παρὰ Τιμαίῳ τῷ Λοκρ. ἐντοῖς εὐμοιρατοῦσιν.

*Εὐμοιρέω, Μλ -ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχής, ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι καλόμοιρος, καλομοίρης, ἀφ' οὗ

Εὐμοιρία, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς Μοῖρα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, νὰ εἶναι εὐτυχής.

Εὔμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὐτυχῆ Μοῖραν, εἶναι καλόμοιρος, εὐτυχής. εὔμοιρος χθών. Αἰσχύλ. Εὐμ. 888. Ἐπίῤῥ. εὐμοίρως.

Εὐμολπέω, Μλ -ήσω (εὔμολπος). Ψάλλω, τραγῳδῶ καλὰ, τερπνὰ, γλυκὰ. Ὁμηρ. Ἑρμ. 478. ἀφ' οὗ

Εὐμολπία, ἡ. Καλὴ, τερπνὴ ψαλμῳδία, καλὸν, νόστιμον ψάλσιμον, τραγῴδημα.

Εὔμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ καλὰ, τερπνὰ, νόστιμα. 2) Ὀνομ. κύρ. Τμ. Δμτ. 154.

Εὐμορφία, ἡ (μορφή). Καλὸς σχηματισμὸς τοῦ σώματος, καλὴ μορφὴ, εὔμορφια, εὐμορφάδα.

*Εὐμόρφιος, ια, ιον = εὔμορφος, Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 85, 2. (ὅπου τὸ Ἰωνικὸν κεῖται μακρ.)

Εὔμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὴν μορφήν, εὐμορφάδα, εἶναι εὔμορφα σχηματισμένος, εὐμορφοκαμωμένος.

Εὐμουσία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐμούσου· τὸ νὰ ἔχῃ τις αἴσθησιν διὰ τὸ καλὸν, εὔμορφον, τεχνικὸν· νὰ εἶναι πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων· νὰ γνωρίζῃ τὰς τέχνας ἢ νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς αὐτὰς, ἐξαιρ. εἰς τὴν ποιητικὴν, μουσικὴν, ὀρχησιν ἤτοι χορὸν, μελῳδίαν· νὰ ἔχῃ παντοθήποτε ἄλλην ὑψηλοτέραν παιδείαν καὶ νοερὸν φωτισμόν· ἀντιστ. τῷ, ἀμουσία.

Εὔμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις εἶναι πεπαιδευμένος εἰς τὰς τέχνας τῶν Μουσῶν, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ Μουσικῶν, Ὀρχηστῶν, ἤτοι χορευτῶν καὶ Ποιητῶν· ἐν γένει δέ, ὅστις ἔχει αἴσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ εὐμόρφου, εἶναι εὐφυὴς εἰς τὰς τέχνας· φιλότεχνος, φιλόκαλος, ἐπιστήμων, φιλεπιστήμων, ὑψηλοτέρας παιδείας, νοεροῦ φωτισμοῦ μέτοχος, γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἔχων, οἷος ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ εἶναι πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην. ἀντιθ. τῷ, ἄμουσος· Ἐπῤῥ. εὐμούσως.

Εὐμοχθέω, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις μοχθεῖ, κοπιάζει ἐπ' ἀγαθῷ, ἐντίμως, διὰ καλὰς πράξεις. Ἡσύχ.

Εὐμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, οὐρλιάζει καλὰ, δυνατά. Ἀνάλεκτ. Β'. 130.

Εὐμυλίη, ἡ. Ὁμήρ. Τμν. Ἑρ. 325. Σκοτεινὴ, πιθανῶς διεφθαρμένη λέξις, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Heyne αἰμυλίη, ὁ δὲ Hermann εὐμυλίη ἢ ἐμμελίη ἀναγινώσκουσι.

Εὐνάζω, Μ. ἀσω (εὐνή). Βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ, πλαγιάσῃ, νὰ κοιτασθῇ που· τὸν βάλλω εἰς τὴν ἐνέδραν, τὸ κοινόν εἰς τὸ χαρτέρι, λημέρι, νὰ λημεριάζῃ, βιγλίζῃ, παραμονεύῃ, Ὀδύσ. Δ, 408. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐξαιρ. βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεββάτι, τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν ἀποκοιμίζω· ὅθεν τρπκ. ἡσυχάζω, ἀναπαύω, ἡμερόνω, καταπραΰνω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα. — Παθ. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω που, ἐξαιρ. εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ· κοιμῶμαι, Ὀδύσ. Τ, 1. Ψ, 299. οἵθ' ὄρνιθες εὐνάζοντοι Ὅπου συνήθιζον νὰ κοιμῶνται τὰ πουλιὰ, τὰ ὀρνίθια, Ὀδύσ. Ε, 65. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγκοιμήτεως, συνουσίας· ἢ παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ὀδύσ. Ε, 119. Οὕτω καὶ μετέπειτα μετὰ τῆς σὺν ἢ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ. ὡς ἐν Τμ. Ἀ-

φρδτ. 191. Ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις· παρβλ. εὐνάω ὁ Πνδ. χρῆται καὶ τῷ παθ. ἀορ. εὐνάσθην. (ἀσω, υ–)

Εὐναιετάων, ουσα, ον (ναιετάω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ κατῳκημένον, ἢ καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν, ἢ καλῶς ᾠκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ὅμ. πολλάκις, καὶ ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν παθ. σημσ. ὅστις, ὅμως μόνον τῷ, πόλις, δόμοι καὶ μέγαρα συντάσσει τὴν λέξ. Τῆμα δὲ, εὐναιεταάων, οὐδαμοῦ εὑρηται· παραβλ. τὸ ἑπμ.

*Εὐναιόμενος, η, ον (ναίω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατῳκημένον, καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν. πολλκ. ἐν Ἰλ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ, πόλις ἢ πτολίεθρον· μόνον ἐν Π, 573. Ὀδσ. Ν. 285. συντεταγμένον τῷ ὀνόματι πόλεως, καὶ χώρας· ῥῆμα εὐναίω, ἢ εὐναίομαι, οὐχ εὑρηταί που· ἰδὲ εὐναιεταάων, εὐκτίμενος, καὶ εὖ, περὶ τὸ τέλος.

Εὐναῖος, αία, αῖον (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὴν κοίτην, τὸ τουρκβ. γιατάκι. π. χ. ναύλαιος λαγώς. Σοφοκλ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὴν κλίνην, σύνευνος, σύζυγος. 2) ἡ εὐναία, Λίθος, πέτρα, χρησιμεύων εἰς τόπον ἀγκύρας· ἰδὲ εὐνή, σημ. 2. παρ' Ἀπλ. Τὸ. πλίθος εὐναίης. β'.) ἡ εὐναίη, ποιητ. εὐνή· Κοίτη, κλίνη· σύνευνος, σύζυγος, Εὐρπ. 3) τὸ εὐναῖον, Κοίτη, κλίνη, κρεβάτι.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ (εὐνάζω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον πρὸς εὐνὴν, κοίτην, καλὸν διὰ στρῶμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Ἱ, 4. (ᾰ)

Εὐναστήρ, ῆρος, ὁ· εὐναστὴς, οῦ, ὁ· εὐνάστωρ, ορος, ὁ· εὐναστὴρ, ῆρος, ὁ· εὐνάστωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνάστρια, ἡ· καὶ, εὐνάτειρα, ἡ (εὐνάζω, εὐνάω). Ὅστις κατακλίνει, βάλλει τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν καθηντυχάζει, καταχοιμίζει· ὕπν, Θεράπων, θεράπαινα, χοιτωνίτης, τὸ ἰταλ. καμαριέρος, καμαριέρα· ἔτι δὲ καὶ Νυμφοκόμος, νυμφοστολίστρα, καὶ τὴν νύμφην εἰς τὴν γαμήλιον εὐλὴν κατακλίνουσα. 2) Σύζυγος, σύνευνος, παλλακὴ, παλλακίδα· μοιχὸς, συγκοιμητής. 3) Ὅστις κοιμᾶται, κεῖται εἰς τὴν κλίνην· παραβλ. εὐνέτης, εὐνητήρ· (τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ ατήρ, άτωρ, καὶ ἐν τῇ προπαρλ. άτειρα, μακρόν.) ἀφ' οὗ

Εὐναστήριον, καὶ, εὐνατήριον, τὸ. Ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι, κλίνη κρεββάτι, στρῶμα, κοίτη κοιτῶν, τουρκβ. ἀντὶς τοῦ ὕπνου. Τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. εὐναστήρια Σοφκλ. Τρχ. 918. 2) Τρπκ. Σύζυγος, γυνὴ, σύμβιος· ὡς τὸ εὐνὴ, σημ. 1. ε'. Εὐρπ.

*Εὐνάτωρ, ορος, ὁ = εὐναστήρ. (ᾰ)

Εὐνάω, Μλ. –ήτω (εὐνὴ) ὡς τὸ εὐνάζω, Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, κοίτηται που· νὰ ἐναρδρύσῃ, παρημονεύσῃ· Ὀδσ. Δ, 440. Τρπκ. Καθησυχάζω, καταναπαύω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα· νεύν. γάονα Ὀδσ. Δ, 758. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ Κατακλίνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω· Παθτ. εὐνάζομαι. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι. Πλὴν τοῦ ἐνεργ. Ἀορ. εὔνησα, χρῆται ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ παθτ. ἀορ. ἀπρμφ. εὐνηθῆναι, καὶ Μτχ. εὐνηθείτε, εὐνηθεῖσα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ συγκοιμήσεως· ἅμα καὶ προσθήκη τοῦ φιλότητι, καὶ, ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι, Ἰλ. Γ, 441. Ξ, 314. καὶ ἄλλχ. ἡθελ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα Ἰλ. Β, 821. Π, Θγν. 380. ὡς τὸ συγκοιμηθεῖτα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κλυδώνων, καταιγίδων, ἀνεμοζάλης, αἱ ὀπίσω ἐκόπασαν, ἔπαυσαν. Ὀδσ. Ε, 384.

*Εὐνάων, ουσα, ον (νάω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλὰ, εὔμορφα· ὡς τὸ, ἀενάων, Αἰσχλ. λφν. Dan. 36, 3. (ᾰ)

*Εὐνείκη, ἡ, Ὀνμ. Νηρηΐδος, Ἡσδ. Θγν. 247.

Εὐνείκητος, ὁ, ἡ (νείκος). ἀνείκητα λόγια, ἀντὶ εὐδιάκριτα. Ἀντίμαχος παρὰ Πορφυρίῳ ἐν Ἰλ. Ω, 23.

Εὐνέτης, ου, ὁ· Θηλυκ. εὐνέτις, ιδος, ἡ (εὐνὴ) = εὐναστήρ· ἐξαιρ. κατὰ τὴν β'. σημσ. Σύζυγος, παλλακὴ, μοιχὸς, μοιχαλίς.

*Εὔνεως, ὁ, ἡ, ων, τὸ (ναῦς, νεώς). Ὅστις ἔχει ἀρκετὰ, εἶναι καλὰ προμηθευμένος μὲ ναῦς, πλοῖα, καράβια. Μῆμ. Τυρ. 5, 5.

Εὐνή, ἡ. Ὠλίνη, στρῶμα, κρεββάτι, κοίτη παρ' Ὅμ. πολλκ. εἰς εὐνὴν Εἰς τὸ κρεββάτι, Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν κοινὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκονται περισσότερα κρεββάτια, κοιμῶνται περισσότεροι ἄνθρωποι, Ἰλδ. Η, 408. 464. Ω, 615. Κοίτη, φωλεὰ θηρίων, ἀγριμίων, Ἰλδ. Λ, 115. Ο, 580. Ὀδσ. Δ, 338. καὶ τῶν κτηνῶν, τῶν ἡμέρων, οἰκιακῶν ζώων, Ὀδσ. Ξ, 14. Παρὰ τοῖς ματέπειτα δὲ, καὶ ἡ πυρὰ, ἡ φωτιὰ, ὅπου ἔκαιον τοὺς νεκροὺς· ὁ τάφος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρχ. ἰδὲ Dorn. Char. σλ 258. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Β, 783. β'.) σπανιώτερον ἐπὶ ἰδιαιτέρων μερῶν τῆς κλίνης, ἐπὶ κλίνης, Ὀδσ. Π, 34. ἐπὶ προσκεφαλαίων, ἢ στρωμάτων, Ὀδσ. Ψ, 179. γ') ἐξαιρ. Ἡ γαμήλιος εὐνή, τὸ κρεββάτι τῶν νεονύμφων, Ὀδσ. Δ, 333. Ζ, 269. Π, 75. ὅθεν δ'.) Συγκοίμησις, γάμος, συζυγία, ὑπανδρία, πολλκ. παρ' Ὅμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συντ. φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι. ε'.) Σύζυγος, σύνευνος, γαμετὴ, γυνὴ, κατά τινα παρὰ τοῖς Τραγ. μᾶλλον εὐχρηστον προσωποποιείαν. 2) εὐναὶ λίθοι, πέτραι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐν χρήσει τὸ παλαι ἀντὶ τῶν τῷ Ὅμ. καὶ τῷ Ἡσδ. ἀγνώστων ὅτι ἀγκυρῶν, Ἰλδ. Α, 436. Ξ, 77. Ὀδσ. Ι, 137. Ο, 498. κατὰ Nitzsch δὲ, Ὀδσ. Β, 418. Πέτραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐστήριζον τὰ πλοῖα εἰς τὸ περιγιάλιον ὅταν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐξεχείλιζεν εἰς τὸ περιγιάλι· ἀεὶ κατὰ πλθ. ὁρθμ. (συγγν. τῷ εὐδω) ἀφ' οὗ

Εὐνήεις, νήεσσα, νήεν· Κοιμώμενος, ὅστις κοιμᾶται, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἥσυχος. νεοῦραιός εὐνήεις. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην, σελ. 600.

Εὐνῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν εὐνὴν, ἀπὸ τὸ στρῶμα ἢ ἐκ τῆς κλίνης, ἐκ τοῦ κρεβατίου. Ὀδσ. Τ, 124.

Εὔνημα, ήματος, τὸ (εὐνάω) = εὐνή. ἐξαιρ. ὕπνος, κοίμημα, συνουσία. Εὐριπ. Ἰων. 304.

*Εὔνηος, ὁ· Κύρ. Ὀνμ. Ἰλδ.

Εὐνητήρ, ῆρος, ὁ· εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ· εὐνήτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνήτρια καὶ, εὐνήτειρα, ἡ· (εὐνάω) = εὐναστὴρ κ. τ. λ. 2) νεύνητήρ χιτῶνα, Φόρεμα τοῦ κοιτῶνος, τὸ ὁποῖον φορεῖτις εἰς τὸν κοιτῶνα μόνον, τὸ ἰταλ. βέστα ντὶ κέμερα. Γερμν. σλαφροκ.

Εὔνητος, Ἐπθ. εὔνυτος, ὁ, ἡ (νάω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς γιεγμένον, κλωσμένον, καλῶς ὑφασμένον. νεύννητος χιτών, πέπλοιο παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ ἑπκ. τύπ. εὔννητος, χρημέν.

*Εὐνήτρια, ἡ· Θηλκ. τοῦ εὐνητήρ. Σφκλ. Τρχ. 922.

*Εὔνηφι, εὐνῆφιν, Ἐπκ. γεν. ἑνκ. καὶ πλθ. τοῦ εὐνή. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. ἀεί, ἐξ εὐνῆφι.

Εὔνια, ων, τὰ. Στρώματα, κοῖται, κλῖναι. Σουΐδας.

Εὔνις, ιος, ὁ, ἡ. Ὅστις στερήθη, ἐχατέτησε μετὰ γεν. νύϊόν Ἰλδ. Χ, 44. ψυχῆς Ὀδσ. Ι. 524. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Τρχ. 562. λφν. ὅπου συντακτέον νεύνις τῶν πατρίων στόλων. 2) Ὅταν ἡ λέξις κεῖται ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ, σημαίνει τὸ, χῆρος, ἀπόχηρος, ὀρφανός, Αἰσχλ. 237. Ὁ πλησιόντ. ἀρδ. φαίνεται ὅτι εἶναι πάντοτε εὔνιδες καὶ οὐχ εὔνιες. (πιθαν. ἐτυμλγ. κατὰ τὸν Damm παρὰ τὸ εἶς, μονωθείς.)

*Εὔνις, ιδος, ἡ = εὐνέτις, παρὰ τὸ, εὐνὴ Γυνὴ, γαμετὴ, σύζυγος. σύνευνος, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐ. 397. τὸ ἄξυστον. εὐνὶς, ίδος, ἤττον ὀρθὸν δοκεῖ Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 919.

Εὔννητος, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντὶ εὐνήτος. Ὅμ.

Εὐνοέω, (εὔνοος, νοέω, εὖ). Ὅστις εἶναι εἴς τινα εὐνοϊκὸς, τὸν ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν του. μετὰ δοτικῆς.

Εὔνοημα, τὸ. Στοβ. Ἠθικ. Ἐκλ. Φρόνιμος, γνωστικὴ πρᾶξις.

Εὐνόητος, ὁ, ἡ (νοέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις. Ἑρρ. εὐνοήτως.

Εὔνοια, ἡ. (εὔνοος) Εὐμένεια, χάρις, φιλοφροσύνη· τὸ νὰ ἔχῃ τις κλίσιν, ἀγάπην πρός τινα, νὰ θέλῃ τὸ καλόν του. κατ' εὐνοιαν Διὶ εὐμένειαν, φιλοφροσύνην, κατὰ χάριν, τὸ σύνθ. τουρκβ. δια, ἢ ἀπὸ χατήρι, μὲ φιλοπροσωπίαν· προθύμως. Παρ' Αἰσχλ. καὶ Δμσθ. δὲ, καὶ πληθντ. Εὐνοϊκὰ, φιλικὰ φρονήματα, φιλοφροσύναι. Κατ' ἔννοιαν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου δὲ (objective) Εὐεργεσίαι, χαρίσματα, τὸ ἰταλ. γρατιφικατσιόνη, Δμσθ. Χερσ. 25· Schaef. appar. Dernth. 1. σλ. 506. Ὁ παροξυτ. τύπ. εὐνοΐα, εὑρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Τρχ. ἰδὲ Herm. Σφκλ. Φιλ. 129. ἀφ' οὗ

Εὐνοϊκός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν εὔνουν, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτοῦ· κατὰ τρόπον εὐνοοῦντος· ἐν γένει = ἔννους. Ἑρρ. εὐνοϊκῶς, Δμσθ. Κον. 2.

Εὔνομας, ου, ὁ. ἰδὲ εὐνόμας.

Εὐνομέομαι, Μλ. –ηθήσομαι. ἀποθ. παθτ. (εὔνομος) ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, βατιλειῶν· Ὅ,τι ἔχει καλὸν, νόμιμον σύνταγμα, νόμιμον, καλὴν διοίκησιν, τὸ συνηθ. Ἰταλ. κοστιτουτσιόνην. (νόμος, εὖ) πόλις εὐνομεῖται. Ἀρστ. Πολ. 7, 4, 5. 2) Πράττω κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον, πολιτεύομαι νομίμως, ἠθικῶς. ἀφ' οὗ

Εὐνόμημα, τὸ. Κατὰ τοὺς νόμους πρᾶξις, νόμιμον πολίτευμα. Πλούταρχ.

Εὐνομία, ἡ. Τάξις, εὐταξία νόμιμος, δικαία καὶ ἠθικὴ· ἄσκησις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς· πολίτευμα, διαγωγὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, Ὀδσ. Γ, 487. Καλὴ κυβέρνησις, νόμιμον σύνταγμα, Ἐν τῷ λ'. Ἴμ. Ὅμ. στιχ. 11. κατὰ πλθ. ἀρδ. Κατ' Ἀρστ. ἡ εὐνομία συνίσταται ἐν τῷ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους· ὅ ἐστὶν, Εἰς τὴν καλὴν καὶ δικαίαν διοίκησιν, καὶ ἐν τῷ, πείθεσθαι τοῖς κειμένοις. Εἰς τὴν προσοχὴν, ἀκριβῆ διατήρησιν καὶ φύλαξιν τῶν νόμων, Παρ' Ἡσδ. Θγν. 902.—Κύρ. ὀνμ. Θυγατρὸς τινος τῆς Θέμιστος, καὶ ἀδελφῆς τῆς Δίκης καὶ τῆς Εἰρήνης. ἀπ' αὐτῆς ἐπεγράφετο, Εὐνομία, καὶ ποίημά τι τοῦ Τυρτ, περὶ τῆς Δημοκρτ. τῶν Σπαρτιατῶν.— 2) Καλὴ βοτκὴ, καλὸς τρόπος τοῦ βόσκειν τὰ ζῶα. Λογγ. παρὰ τὸ

Εὔνομος, ὁ, (νόμος) Ὅστις πράττει, πολιτεύεται νομίμως, δικαίως. β'.) Τόπος, πολιτεία καθ' ἣν ἰσχυν κακοὶ νόμοι ἢ καλὸν νόμιμον, ὀρθὸν σύνταγμα, νόμιμοι καὶ καλὴ διοίκησις. — 2) (νομὴ) Χώρα, τόπος ἔχων καλὴν νομὴν, βοσκὴν, πλούσιος ἀπὸ χόρτα εἰς βοσκὴν. Σοφοκλ. Ἀν. 604. Λογγ. Γ'. τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων — β'.) Ὅστις βόσκει τὰ ζῶα καλὰ· ὅπου βόσκουσι τὰ ζῶα καλὰ.

Εὔνοος, καὶ Ἀττ. συνῤ. εὔνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ. πλθ. εὔνοι· (νόος, νοῦς) Ὅστις ἔχει καλὰ, φιλόφρονα φρονήματα, καλοὺς στοχασμοὺς, καλὴν γνώμην, στοχάζεται, ἀγαπᾷ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, εἶναι καλόγνωμος, καλοθελητής·

ὁστις ἔχει κλίνην, προθυμίαν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ κάμῃ καλόν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 52. Συγκρ. εὐνούστερος, καὶ Ὑπερθετ. εὐνούστατος. Ἡρότ. 5, 24. Ἐπῤῥ. εὐνόως, Ἀττ. εὔνως.

Εὔνοστος, ἡ. Θεότης προστάτις τῶν μύλων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐστήνετο εἰς τοὺς μύλους· ἐλέγετο δὲ καὶ Θεὸς ἐπιμύλιος.—2) Ὡσαύτως ὠνομάζετο καὶ ὁ λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, παρὰ τὸ ὁποῖον, Εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα.

Εὐνουχίας, ου, ὁ (εὐνοῦχος) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται ὡς εὐνοῦχος. τοῦτ' ἔστιν ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν· ἐν γένει ἀτελής, ἀδύνατος Ἀριστοτ. Προβλ. Δ'. 27. 2) Εἶδός τι μηλοπεπόνων, πεπονίων, καρπουζίων τουρκβ. μὴ ἐχόντων σπόρους· ἀντὶ τῷ, σπερματίας.

Εὐνουχίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κάμνω τινά, ἢ τι εὐνοῦχον 2) Οὐδετ. Ζῶ ὡς εὐνοῦχος.

Εὐνούχιον, τό. Εἶδος ἀρίδακος, μαρουλίου, ἀφροστιτικὸν καὶ κατασπαστικὸν τῆς πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίας, ἄλλως δὲ καὶ ἄστυτις λεγόμενον.

Εὐνουχισμός, ὁ. ἡ Πρᾶξις τοῦ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.

Εὐνουχιστής, οῦ, ὁ. (εὐνουχίζω) Ὅστις εὐνουχίζει· ἔτι δὲ καὶ τὸ εὐνοῦχον ποιῶν.

Εὐνουχοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται, ἢ εἶναι ὡς εὐνοῦχος. ταὐτὸν τῷ, εὐνουχώδης. Ἱπποκρ.

Εὐνοῦχος, ὁ, Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ Ἰταλ. καστράτος, τουρκβ. χαντούμης. Οἱ τοιοῦτοι ἦσαν δοῦλοι τῶν Ἀσιατικῶν, μετεπειτα δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς ὑπηρέται καὶ φύλακες τῶν γυναικῶν, ἢ καὶ ὡς θεράποντες κοιτωνῖται, τὸ Ἰταλ. καμαριέρος τῶν ἡγεμόνων, παρὰ τοῖς ὁποίοις πολλάκις εὐδοκίμουν μεγάλως καὶ ἠξιοῦντο μεγάλων τιμῶν· ζῶσι καὶ λέξ. σημαίνει ὅτι μὲν θοῦλον οἰκιακὸν καὶ ὑπηρέτην, ὅτε δὲ ἔπαρχον, σατράπην, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου λαμβανομένη. —2) Μετῳ. Εὐνοῦχος ἢ εὐνουχίας λέγονται τὰ ὀπωρικά, ὅτα δὲν φέρουσι πυρῆνας, κόκκους, κουκούτσια, σπόρους.—3) Ὡς Ἐπίθ. εὐνοῦχα ὁμματα Παρὰ Σρκλ. νομίζεται τὸ, Ἄυπνα, ἄγρυπνα, σημαίνειν—4) Παρὰ Πωγ. Θρίδαξ, μαρούλι, ἰδὲ ἄστυτις· (παρὰ τὸ εὐνὴ καὶ ἔχω, Φυλάττω τὴν κλίνην, διὰ τὴν ὑπηρετίαν αὐτῶν, τὴν φύλαξιν τῶν γυναικείων κυρίως ἀφορῶσαν.)

Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ. = εὐνουχοειδής.

*Εὔντα, Δωρ. ἀντὶ ἐόντα, ὄντα. ἐοντ. τῆς Μτχ. ὤν.

Εὐνώμας, ου, ὁ. (νωμάω) = εὐκίνητος, Εὐκολοκίνητος, Ἐπίθ. τοῦ χρόνου, καιροῦ, ὅστις τρέχει, περνᾷ εὔκολα, ὀγλίγωρα, Σφκλ. Αἴ. 804. ὅπου πρὸ τοῦ Lob. Ετ. καὶ Herm. εὐνόμᾳ, ἐναντίον τοῦ μέτρου, ἀνεγιγώσκετο καὶ παρὰ τὸ Δωρ. εὔνομας ἐτυμολ., ὅπερ ἀντὶ τοῦ εὔνομος ἐλαμβάνετο, τὸν εἰς τακτικὰς περιόδους διαιρούμενον χρόνον δηλοῦν.

*Εὔνως, Ἀττ. Ἐπῤῥ. τοῦ εὔνοος, εὔνους.

Εὔνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλά, δυνατὰ νῶτα, ῥάχιν, πλάτας.

*Εὔξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ξαμμένον, ὑγραμμένον λαναρισμένον, π. χ. μαλλί.

Εὔξενος, Ἰων. εὔξεινος, ὁ, ἡ (ξένος) Ὅστις εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους· «πόντος εὔξεινος,» Ἡ μαύρη θάλασσα· ὠνομάσθη εὔξενος ἀφ' οὗ κατῳκίσθησαν τὰ παράλια αὐτῆς ὑπὸ Ἑλλ. ἀποικιστῶν, πρότερον δὲ ἐλέγετο ἄξενος, διὰ τοὺς ἀγρίους, κατὰ τῶν ξένων ἀσπλάγχνους πάλαι κατοίκους αὐτῶν. Ἐπῤῥ. εὐξένως.

Εὔξεστος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Ἐπι. εὔξεστος, η, ον. (ξέω) Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιμελῶς, τεχνικὰ ξεσμένον, ὡμαλισμένον, ἁλισμένον, στιλβωμένον, ροκανισμένον, τουρκβ. βαντισμένον· ἐπὶ ξυλουργιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ξυλουργός, καβωτοποιός, τραπεζουργός, τορνευτής, λεπτουργός, λιφτουργός, τέκτων ἐπιδέξησε, ἐῤῥοκάνισε μὲ τὸν πελέκυν, μὲ τὴν ῥυκάνην, ροκάνι, ῥυκανιστῆρι ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἐργαλεῖον καὶ κατέστητε λείας, ὁμαλὰς, ἁλιστηρὰς. Παρ' Ὅμ. ἐπιθ. ἐπὶ ὁμαλῶν καὶ ῥυμῶν, τῆς ῥουστικῆς τοῦ ἁμαξιοῦ· ἐπὶ τραπεζῶν, καβωτῶν, λουτήρων, ἤτοι καθὸ τοῦ λουτροῦ εἰς τὸ ὁποῖον λουόμεθα· ἐπὶ φάτνης, πυχνὸ· ἐπὶ δοκῶν, γραντιᾶς παίλτ. Χρῆται δὲ μόνῳ τῷ Ἑπικ. τυπ. καὶ τοῦτῳ ὅτε μὲν δικατλ., ὅτε δὲ τρικτλ., παρβλ. εὔξοος — 2) Ὅ,τι ξέστο, στιλβόνεται πελεκᾶται καλὰ, εὐκόλα — 3) παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ὅ,τι εἶναι καλὰ τακλισμένον εἰς ξύλον. ἐπὶ τεχνημάτων.

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ. (ξηραίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἢ ταχέως ξηραίνεται, μαραίνεται, εἶναι εὐκολοστέγνωτον, εὐκολομαρύγγαπτον.

Εὔξοος, ὁ, ἡ. Ἑπικ. εὔξοος, ὁ, ἡ (ξέω) = εὔξεστος, παρ' Ὅμ. τῷ Ἑπικ. τυπ. μόνον χρωμένῳ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμάξης, τόξου, ἐπὶ ξυστοῦ, στυλιάρι δοράτων, ἐπὶ δορατοθήκης, ἐπὶ τραπεζῶν καὶ ζυγοῦ, ζεύγλης. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ε, 237. πελέκιον εὔξοον Τὸ καλὰ ὑαλιστερὸν σκεπάρι, ὅθεν καὶ ἐπὶ στιλπνῶν πραγμάτων ἐκ ματέλλου κατεσκευασμένων, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἐνοοῦσι τὴν λέξ. ἐνταῦθα κατὰ ἐργ. σημτ. τοῦτ' ἔστι σκέπαρνον καλῶς ξέσν, καλῶς πελεκῶν.

Εὐξυλής, ὁ, ἡ = εὔξυλος, ἀμφβ.

Εὔξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καλοῦ ξύλου· ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολλὰ ξύλα.

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβολος.

Εὐξυνεσία, ἡ. ἀντὶ, ξύνεσις. Ἀριστοτ. Νικομ. ς'. 11.

Εὐξύνετος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβολος.

Εὔξυστος, ὁ, ἡ. (ξύω) = εὔξεστος

Εὐογκία, Ἡ κατάστασις τοῦ εὐόγκου.

Εὔογκος, ὁ, ἡ. (ὄγκος) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον ὄγκον ἢ μέγα βάρος, εἶναι πολὺ χοντρὸν, ἢ πολὺ βαρὺ, πιάνει πολὺν τόπον. — 2) Ὅ,τι ἔχει μέτριον ὄγκον, χόντρον ὥστε εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάνῃ, μετεχειρίζηται τις, εἶναι εὐκολομεταχείριστον.

Εὐοδέω, Μλ. -ήτω (εὔοδος) Ἔχω καλὴν, εὐτυχῆ ὁδὸν, ὁδοιπορίαν, δρόμον, στράτα· καλὴν τύχην· τρέχουν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις μου καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐοδής, ὁ, ἡ. = εὔοδος. ἀμφβ. ἀνέγν. παρ' Ἱπποκρ. περὶ Εὐσχημ. κεφ. β'. πεύσεσθε τέχνην, Τὴν εὐτυχῆ, ὅπου ἄλλοι, εὐκόλα, καὶ εὐαλόβα ἀναγινσκ.

Εὐοδία, ἡ. Καλὸς δρόμος, εὐτυχὴς ὁδοιπορία, καλὸν ταξείδι. — 2) Τροπκ. Εὐτυχεῖς πρόοδοι, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἐπιχειρήματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτύχημα, εὐτυχία. εὐτυχὲς ἐπιχείρημα.

Εὐοδιάζω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον, ἀφ' οὗ

*Εὐοδίασμα, τό, Τὸ νὰ βάλῃ τίς τι εἰς καλὸν δρόμον, νὰ τὸ διατάττῃ καλῶς.

Εὐοδμία, ἡ. Καλὴ μυρωδιά. παρὰ τὸ

Εὔοδμος, ὁ, ἡ. (ὀδμή) Ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσμὴν, μυρωδιὰν, ἢ μυρίζει καλά.

Εὔοδος, ὁ, ἡ. (ὁδὸς) Ὅστις ἔχει καλὸν δρόμον, καλὴν ὁδοιπορίαν, εὐτυχῆ ταξείδι· ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, ὅπου εἶναι αἱ ὁδοί, εὔβατοι, οἱ δρόμοι, στράται καλαὶ εὐκολοπάτητοι, ὅπου ὁδεύει, περιπατεῖ τις εὐκόλα, — 2) Τροπ. Ὅστις εὐτυχεῖ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις του, τρέχουν τὰ πράγματά του καλά. Ἐπῤῥ. εὐόδως. ἀφ' οὗ

Εὐοδόω, Μλ. -ώτω. Ὁδηγῶ, κατευθύνω τι καλῶς, τὸ βάλλω εἰς καλὸν δρόμον, κάμνω διὰ νὰ λάβῃ καλὸν τέλος, ἀποτέλεσμα. — Πλάτ, Τρέχει τι καλὰ, εὐγαίνει εἰς καλὸν. ὁπότε δὲ ὡς τῷ Κλεομένει εὐοδώθη τὸ εἰς τὸν Δημάρατον πρῆγμα Ἡρότ. 6, 73. εὐοδωθείσης τῆς συμβουλῆς. Κτησίας Περτ. 51.

Εὐοί, Χαρᾶς ἐπιφώνημα, ἢ προσφώνημα Βακχικὸν. (οὐ παρὰ τὸ εὖ οἱ, εὖ τοι· ἀλλ' ὡς τὸ εὖα, εὐάν, ψυσικὸς ἁπλοῦς ψόγγος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ἔ ἔ, ἃ ἃ.)

Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ. (οἰκονομέω) Ὅ,τι οἰκονομεῖται, διαμοιράζεται· ἀναλίσκεται, χωνεύεται εὐκόλα. Ἐπῤῥ. εὐοικονομήτως.

Εὔοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εἶναι ἀπὸ καλὸν σπήτι εἰς καλὸν, ἔχει καλὸν οἶκον, κατοικεῖ καλά. β'.) παθ. Τόπος καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς κατοίκησιν — 2) Ὅστις εἶναι οἰκονομικός. Δίων Κατ. ΜΔ'. 30.

Εὐοινέω, ὦ. (εὔοινος) Ἔχω καλὸν, ἢ πολὺν οἶνον — Τόπος καλὸς ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπελῶνος. ἀφ' οὗ

Εὐοινία, ἡ. Ἀφθονία, βαρέλεια οἴνου· καλαὶ πρόσοδοι, καλὸν κέρδος ἀπὸ οἶνον. Στρᾴβ.

Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ. (οἰνίζω) ολοιβαὶ εὐοίνιστοιν. Ὀρφ. Ἀργ. 601. Διὰ καλοῦ οἴνου γινομένη θυσία, σπονδή.

Εὔοινος, ὁ, ἡ. (οἶνος) Ὅστις ἔχει πολὺν οἶνον· ὅ,τι γεννᾷ, δίδει πολὺν ἢ καλὸν οἶνον — Τόπος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς εἰς φυτείαν ἀμπελῶνος· καλὸς ἀμπελότοπος, καλὸν ἀμπελοτόπι.

Εὐολβος, ὁ, ἡ. (ὄλβος) Ὅστις εἶναι πολλὰ εὐκτήμων, κλοκκατάστατος, πολλὰ εὐτυχής. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταύρ. 189.

Εὐολισθος, ὁ, ἡ. (ὀλισθαίνω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ γλυστερὸν, ξεγλυστρᾷ, ξυτύρεται ἢ πίπτει εὔκολα· ἐπὶ οἴκων δὲ, Ἐρείμιος, παμπάλαιος, ὅστις κινδυνεύει, κλονίζεται νὰ πέσῃ.

*Εὐόλκιμος, ὁ, ἡ (ὁλκὴ) Ὅ,τι σύρεται, τανύζεται εὔκολα καθὼς ἐλαστικόν τι πρᾶγμα, ἢ εἶναι γλίτσχρον καθὼς ἡ μύξα κλ. τ. τ.

Εὔομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Τόπος ὅπου πίπτουν πολλαὶ βροχαί, εἶναι βροχερός. Στρᾴβ. Δ'.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ. (ὁμιλέω) Ὅστις εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν, εἰρηνικός, πρᾷος, φιλικός, καταδεκτικός.

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ. (ὁμολέω) Ὅ,τι εἶναι εὐκολομολόγητον, ταφές, φανερὸν, δὲν ἐπιδέχεται ἀντίῤῥησιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως συνεννοοῦνται, συμφωνοῦσί τινες, Πλάτ. Πολιτ. Ζ'.

*Εὐόμφαλον, τό. Τὸ ῥόδον, τὸ τριαντάφυλλον, παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις· ἰδὲ ὀμφή, σημ. 3.

Εὐόνειρος, ὁ, ἡ. (ὄνειρος) Ὅστις ἔχει, φαντάζεται, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του καλὰ ὀνείρατα· ὅ,τι προξενεῖ καλὰ ὀνείρατα· τὰ εὐόνειρα Καλὰ ὄνειρα.

*Εὐόννυξ, υχος, ὁ, ἡ. (ὄννξ) Ὅστις ἔχει καλοὺς, ὅ,τι ἔχει ἥσυχους ὕπνους, ἥσυχα.

Εὐοπλέω, (εὔοπλος) Εἶμαι καλὰ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος. ἀφ' οὗ

Εὐοπλία, ἡ. Καλὸς ὁπλισμός, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ ὅπλα, ἅρματα, Ξενοφ. Ἱερ. Θ'. 6.

Εὔοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα, ὅπλα· εἶναι καλὰ ἁρματωμένος, εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸν πόλεμον. Παρ' Ἀρχῳ. Ἀχ. 522. ἐπ' ἀνδρὸς, ἀθρόν αἰδοῖον ἔχοντος.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ (ὁράω, ὄψομαι) Ὅ τι δύναται τις νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ καλὰ, καθαρὰ, εὔκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον, φαίνεται εὔκολα.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ. (ὁράω) = εὔοπτος.

Εὐοργησία, ἡ. Πρότης, ἡμερότης, ἱλαρότης, ἀπαρξία· τὸ νὰ μὴ κινήται τις εὐκο-

λως εἰς ὀργήν, νὰ μὴ θυμώσῃ εὔκολα, Εὐριπίδ. Βάκχ. 641. καὶ Ἱππόλ. 1050. παρὰ τὸ
Εὐόργητος, ὁ, ἡ. (ὀργή) Ὅστις εἶναι μέτριος, πρᾶος, ἥσυχος εἰς τὰ πάθη του καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργήν, εἶναι Ἱλαρός, πρᾶος, ἀπαθὴς· ἐν γένει, καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως, Vack ἐν Ἱππ. 1038. Ἐπῤῥ. εὐοργήτως.
Εὐοργία, ἡ. (εὔοργος) = εὐοργησία.
*Εὐόργιστος, ὁ, ἡ (ὀργίζομαι) Ὅστις ὀργίζεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ κινήσῃ εἰς ὀργήν, νὰ τὸν θυμώσῃ. Πλτχ.
Εὔοργος, ὁ, ἡ. (ὀργή) = εὐόργητος.
Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ. (ὀρέγομαι) Ὅστις ἔχει καλὴν ὄρεξιν, τρώγει καλά — 2) Ὅ,τι διεγείρει, κινεῖ τὴν ὄρεξιν, προξενεῖ ὄρεξιν, εἶναι ὀρεκτικόν, Πλούταρχ.
Εὐόριστος, ὁ, ἡ. (ὁρίζω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ περιορισθῇ, εὔκολον εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, νὰ διορισθῇ. 2) Ὅ,τι συνέχεται ἐλαφρᾷ, εἶναι χαλαρόν, ὁρμιόν, ἁρμόν.
Εὐορκέω, Μλ. -ήσω (εὔορκος) Κρατῶ, φυλάττω τὸν ὅρκον μου, ἐν γένει, Εἶμαι εὐσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος, πράττω, πολιτεύομαι μὲ φόβον Θεοῦ, εἶμαι καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος, ἀφ' οὗ
Εὐορκησία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του.
Εὐορκία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· χρηστότης, δικαιοσύνη.
Εὔορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅστις φυλάττει, κρατεῖ τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· εἶναι θεοσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος, εὐσυνείδητος, πιστός, εἰλικρινής. Wod. Ἑρ. 188. 283. ὑπὸ εὔορκον. = εὐορκία. ἀντ. τῷ ἐπίορκος. Ἐπῤῥ. εὐόρκως.
Εὐόρκωμα, τό. = εὐορκία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 898.
Εὐόρκωτος, ὁ, ἡ. = εὔορκος Πολυδ.
Εὐόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάω) Ὅστις εὐκόλως ταράττεται, ὀργίζεται, συγχίζεται· τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐρεθίσῃ, παρόργιστος. — 2) (ὁρμάομαι) Τόπος, ἐξ οὗ δύναται νὰ κινηθῇ τις, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ἀμφιβ. μέντοι κατὰ ταύτην τὴν σημ. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 900.
Εὔορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Τόπος ἔχων καλὸν ὅρμον, μέρος διὰ ὅραγμα, ἢ καλὸν ἀγκυροτόπιον, ὅπου τὰ πλοῖα εἶσιν ἐν ἀσφαλείᾳ· εὐρύχωρος ἐπιτήδειος εἰς ἀπόβασιν· πεύορμος λιμήν. Ἰλιάδ. Φ, 23. Ὀδύσ. Δ, 358. Ι, 136. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 207. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 637.
Εὐορνιθεία, ἡ· καὶ
*Εὐορνιθία, ἡ. Καλὸς οἰωνός, καλὸν προφητικὸν σημεῖον· παρὰ τὸ
Εὔορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ καλὸν, γίνεται μὲ καλὸν εὐτυχὲς σημεῖον διὰ τοῦ πετάγματος πτηνῶν· ἐν γένει, Ὅτι δηλοῖ, προσημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· — 2) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται πολλὰ πτηνά, ἐξαιρ. ὀρνιθες, πετεινοί, Ἐπίθ. τῆς πόλιως, Ταινάρ.
Εὐόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν, εὔμορφον δῶλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 113.
*Εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ (ὄρπηξ). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλὰ κλωνάρια, βλαστάρια.
*Εὐόσμεω, Μλ. -ήσω (εὔοσμος). Ὀσμῶ, μυρίζω καλά, ἐκδίδω, εὐγάζω καλὴν ὀσμήν, μυρωδίαν.
*Εὐοσμία, ἡ = εὐοδμία· παρὰ τὸ
Εὔοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή) = εὐόδμος.
*Εὐοσμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι μυρωδικόν, μυρίζει καλὰ ἐκ φύσεως, ἔχει φυσικὰ καλὴν μυρωδίαν.

Εὐοσφραντικός, ἡ, όν· καὶ εὐόσφρητος, ὁ, ἡ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσφρησιν, ὀσφραίνεται εὔκολα, τὸ κοιν. μυρίζεται τι εὔκολα ἔχει, καλὴν μύτην.
Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις, ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα ὄμματα· ὅστις εἶναι ὀξυδερκής. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ διὰ τὰ ὄμματα, ἀρέσκει· εὐχαριστεῖται, ἀγαπᾷ νὰ τὰ βλέπῃ τις. 3) Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, ὁρατόν, βλέπεται εὔκολα — Τρπ. ὅ,τι εἶναι σαφές, φαινόμενον, δῆλον· π. χ. εὐόφθαλμον ἀκούσαιμι Ο'τι καλῶς λέγουσι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις μὲ εὐχαριστησίν του, ἢ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Β'. 6. καὶ Ἐπίῤῥ. εὐοφθάλμως.
Εὔοφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ὀφρύδια.
Εὐοχέω, Μλ. -ήσω (ἔχω), Κρατῶ τι καλά, τὸ περιποιοῦμαι, τὸ τρέφω· ἐπὶ ἵππων· ἵππους εὐοχουμένους Ξενοφ. 2) (ὀχέω). Ὀχεύομαι, διώκω τὸ ἀμάξι καλά, κρατῶ καλὰ τοὺς χαλινούς, κυβερνῶ, διοικῶ καλά.
Εὐοχθέω, Μλ. -ήσω· Εἰμὶ πλήρης ἀγαθῶν, ἔχω πολλὰ καλά, ἔχω λαμπρὰν κατάστασιν, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ κατὰ πολλά. Ἡσιόδ. Ἔρ. 479. πεύοχθέων δ' ἵξεαι πολιοῦ γήραϊ, ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι τὸ ἀναγινώσκεσθαι εὐοχέω, παρὰ τὸ
Εὔοχθος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, ἀφιλέαβρον, τρυφερόν· ὑπάρχει, εὑρίσκεται εἰς ὑπερβολὴν πανθόμοτα δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φώτες. Πλουσίας, ἀφθόνους, γεμάτας τραπέζας, Βακχυλ. Εὐριπ. Ἴων. 1169. πεύόχθου βορᾶς. Ἐπγ. Ὀμ. 7, 2. (πίθων· παρὰ τὸ, ὀχή, ἡ τροφή). ὑγῆ εὐόχθοιο· Καρποφόρος, πλουσίας τροφὰς ἔχουσα.
Εὔοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ τι καλά, στερεά· ὅ,τι κατέχει, δένει τι καλὰ πεύοχος δεσμὸς πεύοχον σχῆμα. Ἐπιτηδεία, ἁρμοδία θέσις εἰς τὸ νὰ κρατῇ τίς τι καλά. Ἱππ. 2) Ὅστις κάθηται καλά, ἀσφαλῶς, ἀναπαύεται. 3) Ὅστις, ἢ ὅ,τι κρατεῖται ἀπὸ τι καλά, στερεά.
Εὐοφέω, Μλ. -ήσω (εὔοφος). ἐπὶ τόπων, Ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ φαγητά, ἐξαιρ. ψάρια. Στράβ. Δ'. σελ. 280. ἀφ' οὗ
Εὐοφία, ἡ. Ἀφθονία φαγητῶν καὶ μάλιστα ὀψαρίων, ἔτι δὲ καὶ καλὸν ψάρευμα, ψαροκυνηγί· ἡφοῦ τῆς εὐοφίας, ὅσων ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν Ἀλκφ. 2) (ὄψις, ὀφομαι). Καλὴ ὄψις, τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τί καλὴν ὄψιν, καλὸν σχῆμα.
Εὔοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἔχει, ὅ,τι περιέχει πολλὰ φαγητά, προσφάγια. ἐξαιρ. ψάρια πεύοψος θάλασσα, Πλούταρχ.
Εὐπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἢ κτισμένον· ὅ,τι ἔχει καλὴν κατασκευήν, εἶναι δυνατόν, στερεόν· ῥιμαλέον, ὑγιές, πεύπ. σῶμα. Ἵππ. ναῦς εὐπαγὴς ἐμοὶ Ξενοφ.
Εὐπάθεια, ἡ (εὐπαθής). Ἀπόλαυσις τῶν καλῶν· κατάστασις τερπνῶν αἰσθημάτων, φιλησυχία, εὐζωία, εὐδαιμονία, ὑγιεία, ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη, κατὰ πληθ. ἁρμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 135, 191. — 2) Ἐμπάθεια, ἤτοι τὸ νὰ εἶναί τις εὐπαθέστατος, νὰ κινῆται εὐκόλως εἰς ὀργήν, λύπην, χαράν, συμπάθειαν καὶ τ. τ. οἱ ἐλαχίστης ἐξωθεν αἰτίας· τὸ Ἰταλ. πολὺ ὀλικάτος. 3) Καλὴ σωματικὴ τε καὶ ψυχικὴ διάθεσις εἰς τὸ νὰ εἶναί τις εὐπαθέστατος, νὰ αἰσθάνηται εὐκόλως παυσήποτέ τι πάθος οἱ ἐλαχίστης ἐξωθεν αἰτίας· (ε)
Εὐπαθέω, Ζῶ καλά, καὶ εὐχαριστημένα· ὑπίνεο καὶ εὐπαθέειν Ἡρόδ. 2, 133. 174. Εὑρίσκομαι, περνῶ καλὰ, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, τρυφῶ. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 347. 2) Εἶμαι εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· παρὰ τὸ
Εὐπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Ὅστις πάσχει, αἰσθάνεται εὐκόλως, εἶναι εὐερέθιστος, ἔχει λεπτὸν νευρικὸν σύστημα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, Ὅστις εὐκόλως κινεῖται εἰς ψυχικὰ πάθη, εἰς ἡδονάς, ἡδυπαθείας καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ καλὴν σημ. ὅστις αἰσθάνεται εὐκόλως καλόν τι, εἶναι ἐπιδεκτικὸς τοῦ καλοῦ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ καλόν, συντάσ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. πεύπαθὴς πρός ἁρμονίαν, Πλτχ. εἰς Σόλ.
Εὐπαθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐπάθεια· ἔτι δὲ καὶ πληθ. εὐπάθειαι. Τὸ νὰ ἡδυπαθῇ τις, νὰ τρυφᾷ, νὰ ζῇ τρυφερῶς, μὲ τρυφὰς καὶ ἡδονάς, Ἡρόδ. 8, 99.
Εὐπαιδευσία, ἡ. Καλὴ ἀνατροφή, διδασκαλία, παιδεία, ἐπιστήμη, μάθησις. ἐν γένει ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐπαιδεύτου, Πολύδ. καὶ Σχλ. Ἀπολλ. 1. 741· παρὰ τὸ
Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνετράφη, ἐπαιδεύθη, ἐδιδάχθη καλῶς· καλοαναθρεμμένος, πεπαιδευμένος, προκομμένος. Ἐπῤῥ. εὐπαιδεύτως.
Εὐπαιδία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδία, τέκνα, εὐτυχία διὰ καλῶν τέκνων. Ἰσοκράτ· παρὰ τὸ
Εὔπαις, αἴδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ, εὔμορφα τέκνα, παιδία· εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του, Τίμ. Ὀμ. Δ'. 5. Ἡρόδ. 1, 32. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 630. τὸ δὲ ἡγένος εὔπαιδα, Καλὸς υἱός.
Εὔπακτος, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, εὔπηκτος.
*Εὐπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαίω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι παλαίεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ νικήσῃ, εἶναι εὐκολονίκητος. Ἐπχρμ. παρὰ Δγν. Ἀρτ. 3, 17.
Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ (παλαίστρα). Ὅστις ἐπαιδεύθη, ἐγυμνάσθη καλῶς εἰς τὴν παλαίστραν· ἐν γένει, ἄξιος, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἱκανὸς εἴς τι· (ᾱ) Λογγῖν. λδ'. 2.
*Εὐπάλαμνος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπάλαμος.
Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδείαν χεῖρα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια· ὅθεν, πολύτεχνος, τεχνικός, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, φρόνιμος, συνετός, ἔμπειρος, εὐχερής· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξειργασμένον, δουλευμένον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 333 (πᾰ)
Εὐπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅ,τι ἢ ὅστις εὐκόλως παλαίεται, νικᾶται. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι εὔκαλον· Ruhnk, ep. cr. σλ. 222. Ἐπίῤῥ. εὐπαλῶς.
Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅ,τι εὐκόλως μετακομίζεται, μετατοπίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκόνῃ ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἄλλου, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀπατᾶται, παράγεται, πλανᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ διαφθείρῃ, ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ. Πλάτ. (ᾰ)
Εὐπαραδεκτος, ὁ, ἡ. (παραδέχομαι). Ὅ,τι εὐκόλως μὲ ἀρέσκειαν, εὐχαριστησιν δέχεται τις, εἶναι ἀρεστόν, εὐάρεστον· ὡς τὸ εὐπαράδοχος. 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιόπιστον, πιθανόν. Βασίλ.
Εὐπαραδοξος, ὁ, ἰδὲ, εὐπάροδος.
Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) = εὐπαράδεκτος.
Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ (παραιτέομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, ἱλαρύνεται, καταπραΰνεται εὔκολα, Πλούταρχ.
Εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Ὅστις παρηγορεῖται, παύεται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ παρηγορήσῃ, καταπείσῃ εὔκολα. Πλάτ. Ἐπιστολ. Ζ'.

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ (παρακολουθέω). Ὅστις εὐκόλως παρακολουθεῖται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἡ ὀλιγόρημα δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ, φθάσῃ. Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκατάληπτον 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι, ἔχει καλὸν ἀντιληπτικόν· Ἐπίρ. εὐπαρακολουθήτως. Ἀριστοτέλ.

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ (παρακομίζω). Ὅ,τι εὐκόλως παρακομίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ μετακομίσῃ, φέρῃ που πρὸς τοῖς ἄλλους, κοντὰ ἢ μαζὶ μὲ ἄλλα· πεύκαρ. πόλεις Εἰς τὴν ὁποίαν κομίζονται, φέρονται εὐκόλα ἢ πολλά, διάφορα πράγματα, πολλαὶ πραγματεῖαι. Ἀρστ. Πολ. 7, 5. — 2). Ὅστις καταπείθεται εὐκόλα, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ καταπείσῃ, παρακινήσῃ εἴς τι, νὰ τῷ βεβαιώσῃ τι, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ τίποτε, νὰ δεχθῇ κάμμίαν γνώμην· εἶναι εὐκολοκατάπειστος πρός τι· ἢτῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόμιστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ (παραλογίζομαι). Ὅστις εὐκόλως παραλογίζεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατασοφίσῃ, δολώσῃ, ἀπατήσῃ μὲ δόλον· εἶναι εὐκολοκάπατητος, εὐκολοξεγέλαστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ (παραμυθέομαι). Ὅστις εὐκόλως παραμυθεῖται, παρηγορεῖται, ἡσυχοπείθεται, καταπείθεται, εἶναι εὐκολοπαρηγόρητος, εὐκολοκατάπειστος (ῠ)

Εὐπάραος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐπάρῃος, = εὐπάρειος. Πίνδαρ. Πυθ. Ιβ'. 28. (– ∪ – ∪)

Εὐπαραπείστος, ὁ, ἡ (παραπείθω). Ὅστις εὐκόλως παραπείθεται, ἀπατᾶται, παροδηγεῖται, ἀποπλανᾶται· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις, νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ, ἐξαπατήσῃ, ξεγελάσῃ, εὐκόλα. Ξενοφ. Ἀγησ. Β'. 12

Εὐπαράπλους, ὁ, ἡ (παραπλέω). Μέρος, τόπος τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, πλησίον, τοῦ ὁποίου εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ πλεύσῃ, περάσῃ μὲ τὸ καράβι, χωρὶς κίνδυνον. Στράβ. ΙΖ'.

Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ (παρατρέπω) = εὐπαράπειστος Πολυδ. Η'. 12.

Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ (παρατυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ, παραχαράξῃ, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ψεύτικον τύπον, τύπωμα· π. χ. ἄσπρα· Ἀντωνῖν. Ε' 33. (ῠ)

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ (παραφορά). Ὅστις εὐκόλως παραφέρεται, παροδηγεῖται, ἀποπλανᾶται· τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ ἀποπλανήσῃ, ἀπατήσῃ. 2) Ὅστις εὐκόλως ἐξίσταται τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, παραφρονεῖ, γίνεται παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ (πάρεδρος). Ὅστις εἶναι σταθερός, πιστός, ἐπιμελής, πρόθυμος, ἐπίμονος εἴς τι. Ν. Δ.

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ὡραίας περούας, σύμφορα μάγουλα (ᾰ)

Εὐπαρεισδύτος, ὁ, ἡ (παρεισδύομαι) Τ'πος, μέρος, ὅπου ἡ πλησίον εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ εἰσέλθῃ, ἐμβῇ, εἰσχωρήσῃ εὐκόλα. Ἱππ.

Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ (παρηγορέω) = εὐπαραμύθητος· Ἐπίρ. εὐπαρηγόρως.

Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, (παρθένος). Χώρα, ἡ κόλις, τόπος ὅστις ἔχει, περιέχει πολλάς, ἢ εὐμόρφους παρθένους· 2) Καλή, εὐτυχὴς παρθένος. πεύπαρ. Ἀρτεμιν Εὐριπίδ. Βάκχ. 513. παρβλ. εὔπαις.

Εὐπάροδος, (πάροδος). Τόπος ὅστις ἔχει εὐκόλων παρόδων, περάσμα· εἶναι πρατβατός, εὐκολοπάτητος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ, περάσῃ, διαβῇ τις· Στράβ. Γ'.

Εὐπάροιστος, ὁ, ἡ (παροιχέρω) ἀντὶ τοῦ, εὐπαράγωγος. Ἡσύχ.

Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ (παροξύνω). Ὅστις εὐκόλως παροξύνεται, ἐρεθίζεται, διεγείρεται εἰς ψυχικήν τι πάθος, εἰς ὀργὴν κλ. τ. Πλούταρχ.

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ (παρορμάω). Ὅστις εὐκόλως παρορμᾶται, παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ πράξῃ, ἐπιχειρήσῃ τι.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὅστις εὐκόλως, προθύμως παρέχει, προσφέρει, χορηγεῖ, δίδει τι· ἵππος ἢ εὐπάροχον· Ἱππιατρ., Ἵππος φοράδα, ἢ ὁποία εὐκόλα ὀχεύεται, βατεύεται.

Εὐπαρρησίαστος, ὁ, ἡ (παρρησιάζομαι). Ὅστις ὁμιλεῖ ἐλευθέρως, μὲ θάρρος. μὲ τόλμην. ἀφόβως Ἰουστιν. Ἀπολογ.

Εὐπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων· Ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὔμορφον παρυφήν, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι ἔχουσιν εὔμορφα ὑφασμένην, παρδαλὴν οὐβίαν, τουρκ. κινάρι τοιούτων πάνυ λεπτῶν καὶ ψιλῶν ὑφασμάτων φορέματα ἐφόρουν οἱ μεγάλοι, ἐντιμοι ἄνδρες· ὅθεν εὐπάρυφοι, προσηγορεύοντο οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες· παρβλ. λευκοπάρυφος, φοινικοπάρυφος, χρυσοπάρυφος.

*Εὐπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον πάταγον, κρότον, θόρυβον· (ᾰ)

Εὐπατέρεια, ἡ (πατήρ). Θυγάτηρ εὐγενοῦς, ἐπισήμου, μεγάλου, εὐδόξου πατρός· Ὁμ., ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Τυροῦς. Ἰλιάδ. Ζ. 292. καὶ Ὀδυσσ. Χ'. 227. ἢ Ἑλένη εὐπατέρειαν ἐν γένει, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐγένη, εὐδόξου πατέρα· πεύπατέρεια αὐλαία· Αὐλὴ εὐδόξου καὶ ἐπισήμου πατρός· Εὐριπ. Ἱππόλ. 68.

Εὐπάτητος, ὁ, ἡ (πατέω). Ὅ,τι πατεῖται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πατῇ τις εὐκόλα, εἶναι εὐκολοπάτητον· ὅ,τι ἐπατήθη πολλάκις ἢ εὐκόλα (ᾰ)

Εὐπατόριον, τό. Εἶδος χόρτου, ὅπερ καὶ Ἀγριμονία, λέγεται. Διοσκορ. Β'. 10. καὶ, Δ. 42.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ, ἔντιμον πατέρα, ἀπὸ εὐδόξους προπάτορας. Ἐν Ἀθήναις διῃρεῖτο, τὸ πάλαι, εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, εἰς τρεῖς κλάσεις ὁ δῆμος, ὧν πρώτη ἦν ἡ τῶν Εὐπατριδῶν, τῶν ἐκ γενετῆς εὐγενῶν· δευτέρα, ἡ τῶν Γεωμόρων, τῶν πλουσίων κτηματιῶν, καὶ τρίτη ἡ τῶν Δημιουργῶν, τῶν χειροτεχνῶν· εἰς τὸ μετέπειτα ἐν καιρῷ τῆς Δημοκρατίας διετηρήθη εἰς τοὺς Εὐπατρίδας, ὡς εἰς τοὺς Πατρικίους τῶν Ῥωμαίων, ἡ Ἱερατικὴ ἀξία καὶ ἡ φροντὶς περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ πράξεων· Ξενοφ. Οἰκον. Α'. 17. Συμπ. Η'. 40. Πλούταρχ Θεμιστ. 24.

Εὐπατρίς, ίδος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ πατέρα, ἀπὸ ἐντίμους, ἐνδόξους προπάτορας. 2) Ὅστις εὐνοεῖ τῇ πατρίδι, ἔχει εὐγενῆ, καλὰ φρονήματα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του· Εὐριπ. Ἠλέκτ. 1086. Ἰφιγ. Αὐλ. 1077.

*Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (ᾰ)

Εὐπαχής, έος, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ἢ ἁρμοδίως παχύ, χοντρόν· Ξεν. Κυνηγ

Εὐπεδιάς, άδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ εὐπέδιος. Σχολ. Ἀριστοφ. Δυσ. 88.

Εὐπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα πέδιλα, παπούτσια ἢ καὶ ὑποδήματα εἶναι ταχύποδος, τρέχει ὀγλίγορα· πεύπέδιλος Ἶριδος. Πλούταρχ.

*Εὐπέδιος, ὁ, ἡ (πεδίον). Τόπος ἔχων καλὸν ἔδαφος, καλὴν γῆν, καλὰς πεδιάδας, τὸ Ἰταλ. κάμπους.

Εὐπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἔχει καλοὺς πόδας, εὔμορφα ποδάρια. Πολυδ.

Εὐπείθεια, ἡ (εὐπειθής). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπειθής, νὰ πείθηται, ὑπακούῃ εὐκόλα, μὲ προθυμίαν. Στράβ. Ζ'.

Εὐπειθέω, ῶ. Εἶμαι εὐπειθής, πείθομαι, ὑπακούω πρόθυμα· μετὰ δοτικ. παρὰ τό

Εὐπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εὐκόλως, μὲ προθυμίαν· ὅστις εὐκόλως καταπείθεται, πιστεύει τίποτε, εἶναι εὐκολόπιστος. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως καταπείθει τινά, εἶναι καταπειστικός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 257. πεύπειθῆ σήματα· Ἐπίρ. εὐπειθῶς.

*Εὐπείθης, ους, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδυσ.

Εὐπειστος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ καταπείσῃ τις εἴς τι· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ τινὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸ κάμῃ. Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἴ. 151.

Εὐπεκτος, ὁ, ἡ = εὔπηκος. Ἡσύχ.

Εὐπελαγής ὁ, ἡ (πέλαγος). Τόπος ἔχων μέγα, εὔμορφον πέλαγος, καλὴν θάλασσαν· ἀμφιβ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 167.

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ (πελεκάω). Ὅ,τι εὐκόλως πελεκᾶται, εὐκόλως δουλεύεται μὲ τὸν πέλεκυν, εἶναι εὐκολοπελέκητον.

Εὐπελής, ὁ, ἡ (πέλω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολος, ἐλαφρόν· Οἰόμαος παρ' Εὐστὲφ. Β'. 20. ἀμφ.

Εὐπέμπελος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις εἶναι πραΰς, ἤσυχος, ἥμερος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 473. ἡμοίραν οὐκ εὐπέμπελον· ἀντιθ. τῷ δυσπέμφελος.

Εὐπένθερος, ὁ, ἡ (πενθερός). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὐγενῆ, περιφανῆ πενθερόν· Θεόκρ. Ιβ'. 49.

Εὐπεπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος). Ἐπίθ. τῶν γυναικῶν· Καλὸν εὔμορφον ἐπανωφόρεμα, ἢ πέπλον, τὸ Γαλ. βοᾶλ, Ἰταλ. βέλλο, φορούσα. Θεόκρ. Ζ'. 32.

*Εὐπετέω, Χωνεύω τὰ φαγητὰ καλά, ἢ εὔκολα. παρὰ τό

Εὐπεπτος, ὁ, ἡ (πέπτω). Ὅ,τι χωνεύεται καλά, ἢ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. 2) Ὅτι εἶναι καλὰ ὥριμον, ὡριμασμένον, ψημένον.

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ (περιάγω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλως περιάγεται, περιφέρεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ, στρεφογυρίζῃ, σώσῃ, στρέψῃ εὐκόλα. (ᾰ)

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ (περιαιρέω). Ὅ,τι ἡ ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναταί τις εὐκόλα νὰ ἐνάξῃ, παίρῃ, κόψῃ τι. ἡλοιὸς εὐπεριαίρετος. Εὐκολοξεψαλώδιστος.

*Εὐπερίγραπτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Εὐπερίγραφος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ, περιορίσῃ, παραστήσῃ εἴς τι σχῆμα — ὅ,τι ἔχει καλὴν ἢ μικρὰν περίμετρον, δὲν πιάνει πολὺν τόπον, εἶναι μικρόν, κομψόν, νόστιμον, γλαφυρόν, εὐπρεπὲς, πεύπερίγραφος ποίημα. Λουκιαν. Ποδάγρ. εὔμορφον, καλούτσικον, νόστιμον.

Εὐπερίῤῥαυστος, ὁ, ἡ (περιῤῥαύω). Ὅ,τι εὐκόλως περιῤῥαύεται, συντρίβεται, τσακίζεται ὁλόγυρά του· τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶναι εὐκολοτσάκιστος. Πλούταρχ.

Εὐπερικάλυπτος, ὁ, ἡ (περικαλύπτω). Ὅ,τι εὐκόλως περικαλύπτεται, σκεπάζεται, κρύπτεται, ἀποσκεπάζεται· εἶναι εὐκολοσκέπαστον, εὐκολοαποσκέπαστον.

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ (περικόπτω). Ὅστις ἀποφεύγει τὰς μακρολογίας, πολυλογίας, τοὺς προφασισμούς, τὸ ἰταλ. τεργερσάτε. , εἶναι σύντομος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἀγαπᾷ τὸν λιτὸν καὶ εἰλικρινῆ τρόπον· πεύπερίκοπτος τὰς ἐντεύξεις· Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως, μὲ θάρρος, τὸ Γαλλ. sans façons, σὰν φαστοῦ. Πολυβ. ΙΑ'. 10.

Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ (περιλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως περιλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιλάβῃ, περικυκλώσῃ· νὰ συνάψῃ,

κάμη συντομώτερον· εἶναι εὐτύνοπτον, σύντομοι, δὲν εἶναι ἐκτεταμένον, διεξοδικόν.

*Εὐπερινόητος, ὁ, ἡ (περινοέω). Ὅστις σκέπτεται, συλλογίζεται, στοχάζεται τὰ καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ προτοχήν. Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 134, 9.

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ (περιοράω, περιόψομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιοράται, ἀνταρρονεῖται εὐκόλα, εἶναι εὐκαταφρόνητον. Σουΐδ.

Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Ὅ,τι περιορίζεται, περικλείεται, περιτυλίγεται εὐκόλα· εἶναι εὐκολοπεριόριστον. Στράβ. Β'.

Εὐπερίπατος, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὅστις περιπατεῖ ὁλόγυρά του ἢ εἴς τι εὐκόλα· πανδήποτε τι, ὁλόγυρα εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ περιέρχηται, περιπατῇ τις εὐκόλα. Λουκιαν. Τραγοπ.

Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ (περισπάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σύρῃ, τραβᾷ ὁλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ξενοφ. Κυν. Β. 8.

Εὐπερίστατος, ὁ, ἡ (περιΐστημι). Ὅστις κυκλοῦται ὑπὸ πολλῶν περιεστώτων, ὁλόγυρα τοῦ ὁποίου στέκονται πολλοί. Ὅ,τι περικυκλόνεται εὐκόλα· καὶ ὅ,τι πανευκολόνεστινά ἢ τι εὐκόλα, Ἡσύλ. πρὸς Ἑβρ. ΙΒ'. 1. «ἀποθέμενοι τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν».

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ (περιτρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως περιτρέπεται, στρεφογυρίζεται, ἀνακοδογυρίζεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιτρέψῃ, γυρίσῃ, ῥίψῃ κάτω. Λουκιαν. καὶ Ἀδήν.

Εὐπερίφορος, ὁ, ἡ (περίφορος). Πᾶν ὅ,τι φορᾶται, ξετασπάζεται, φανερόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ξετασπάσῃ, εὐγάλῃ εἰς τὸ φανερόν εὐκόλα. Πλούταρχ.

Εὐπερίχυτος, ὁ, ἡ (περιχέω). Ὅ,τι χύνεται ὁλόγυρα εἰς τίποτε, ἐξαπλόνεται περί τι εὐκόλα. Πλούταρχ.

*Εὐπετάλεια, ἡ. Ἰδιαίτερον Θηλ. τοῦ εὐπέταλος «ἐκάνθα εὐπετάλειαν».

Εὐπέταλος, ὁ, ἡ (πεταλον). Ὅ,τι ἔχει εὔμορφα ἢ πολλὰ φύλλα, Ἀρστφ. Θτμφ. 1000. «ἐκάνθαν εὐπέταλον».

Εὐπέταστος, ὁ, ἡ (πετάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἐξαπλόνεται, ἐκτείνεται, τεντόνεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἁπλώσῃ, τεντώσῃ.

Εὐπέτεια, ἡ. Εὐκολία, εὐχέρεια, Ἑλλην. εὐκολία εἰς τὸ νὰ κατορθώνῃ, ἀπολαμβάνῃ τίς τι· π. χ. παῦπ. γυναικῶνα. Ἡρόδ. 5, 20. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. Ε'. 5. «εὐπέτειαν τροφῆς» ἀς τὸ, εὐμέρεια. 2) Κουφόνοια, ἀπεριστασία, ἐλαφρογνωμία.

Εὐπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐλαφρόν, εὔκολον, εὐχρηστον, τερπνόν, γλυκύ, ἀρεστόν, πολλὰ παρ' Ἡρόδ. Ὅ,τι εὑρίσκεται εὔκολα ἢ ἐν ἀφθονίᾳ. Τὸ Ἐπῤῥ. εὐπετῶς, Ἰων. εὐπετέως, συνταστόμενον μετὰ ἀριθμητικῶν ὀνομ. τὸ ἡμέτερον εὐρύχωρα, Ἰταλ. commodissimente, tourbill. μπόλικα μπόλικα σηλοῦ· «ἑξακοσίους ἀμφορέας· εὐπετέως χωρέει, τὸ χαλκίδιον. Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. 1, 193. Ἐπῤῥ. συγκρ. εὐπετεστέρως 2) Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος. 3) Ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξ., ὅ,τι πίπτει καλά, διατηρᾶται παρὰ τοῖς ῥήτορσι, παρὰ τοῖς ὁποίοις τὸ, εὐπετὲς σημαίνει τὸν ῥυθμόν, τὸ εὔστροφον καὶ εὐφραδὲς τῶν κώλων. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 310.

Εὔπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὅ,τι συνίσταται εἰς καλὰς, ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, σκληρὰς πέτρας. Ἀνέκδοτ. Β'. 258. «ὄνεια εὔπετρος». Goudl ἀπὸ σκληρὰν ἢ καλὴν πέτραν.

Εὐπεψία, ἡ (εὔπεπτος). Καλὴ εὐκολος χώνευτις.

Εὐπηγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = τῷ ἑπομ. παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Φ, 334. «ξεῖνος μέγας ἠδ' εὐπηγής». Μέγας καὶ ῥωμαλέος, εὐφυὴς τὸ σῶμα, ἤτοι ἰσχυρὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος ἔχων, τὸ κοινὸ στρουμπουλός.

*Εὔπηκτος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἡνωμένον, εἶναι στερεόν, δυνατόν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ κατασκευῶν, οἴκων, σκηνῶν· «μέγαρον, θάλαμος, κλιστὴ εὔπηκτος» ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, καλὰ κτισμένον· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐμψύχου, δυνατῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος· ἴδε εὐπαγής, εὐπηγής. Ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι εἶναι καλὰ παγωμένον, καλὰ πηκτωμένον.

Εὐπήληξ, ος, ὁ, ἡ (πήληξ). Ὅστις φορεῖ καλὴν, εὐμορφον περικεφαλαίαν. Ἀνθολογ.

Εὐπήμαντος, ὁ, ἡ (πημαίνω). Ὅ,τι βλάπτεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόβλαπτον.

*Εὐπηνής, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Κρητ.

Εὐπηνος, ὁ, ἡ (πηνη). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὐμορφα ὑφασμένον, εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ καλὸν εὔμορφον ὕφασμα. Εὐρῖπ. «εὔπηνος ὑφή».

*Εὐπηξία, ἡ (εὐπηκτος). Τὸ νὰ εἶναί τι στερεόν, δυνατόν, στερεὰ κτισμένον, ἡνωμένον, καλὰ παγωμένον, πηκτωμένον.

Εὐπήχυς, ος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅστις ἔχει καλοὺς, εὐμόρφους βραχίονας, τὸ Ἰταλ. braccia, ἢ ἀγκῶνας. Εὐρῖπ. «εὐπήχεις χεῖρες».

Εὐπίδακ, ακος, ὁ, ἡ (πίδαξ). Τόπος μὲ πολλὰς πηγὰς, βρύσεις. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλὸν, χυμὸν, εἶναι ζωμαρόν. «εὐπίδακ βότρυες». Ζωμαρὸν σταφύλι. «εὐπίδακες Νύμφαι Αἱ Νύμφαι τῶν πηγῶν, Κρητ. 7.

*Εὐπλέω = εὐπλοέω, παρὰ τὸ

Εὔπλοης, ὁ, ἡ. = εὐπλοής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 991. «εὐπλοίας δάρσους».

Εὔπλητος, ὁ, ἡ (πιλέω). = εὔστιπτος. Φιλωρ. Λεξ.

*Εὐπλινεία, ἡ. Ἀρχαία παλαιά, ἀφελής, ἁπλῆ, φυσική, ἀκαλλώπιστος καλλονή, εὐμορφάδα, καλωσύνη, ἐξαιρ. ἐν συγγράμματι, τὸ ἀπέριττον τῶν φράσεων. Toup. ἐν Λογγ. 30, 1. παρὰ τὸ, εὐπινής, ὅπερ ἴδε. (ε)

Εὐπινής, ὁ, ἡ (πίνος). Κυρίως ὅστις φαίνεται, εὔμορφος, εὐπρεπὴς διὰ τὴν λάμψιν τῆς λιπαρότητος τοῦ ἐλαίου, διὰ τὸ ὑάλισμα τοῦ λαδίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταί· ὡς περ τό, ἐλαιοπινής, ὅθεν κατ' Ἀριστοφ. Νφ. 995. «λιπαρὸς καὶ εὐπινὴς ἐν γυμνασίοις ἦ», «λιπαρὸς ἐκ τῆς παλαίστρας Ἀκμὴς, ῥωμαλέος καὶ εὔρωστος ὡς παλαιστής· ἐν γένει, ἐπὶ τοῦ εὐρώστου, ἀνδρικοῦ κάλλους σώματος ἐν ταῖς παλαίστραις γεγυμνασμένου· καὶ ἐπειδὴ μόνον εὐγενεῖς, ἐλεύθεροι ἄνδρες ἠδύναντο νὰ γυμνάζωνται ἐν ταῖς παλαίστραις, διετηρήθη καὶ εἰς τὴν λέξιν ἡ σημ. τῆς διὰ τῆς παλαιστικῆς γυμνάσεως τῷ σώματι ἐγγιγνομένης στερρότητος, δυνάμεως, εὐστροφίας καὶ ἐξιότητος, τοῦ εὐγενοῦς καὶ σταθεροῦ σχήματος, τοῖς ἐλευθέροις οἰκείου· ὅθεν, Εὐπρεπής, εὐγενής, γενναῖος, ῥωμαλέος, τολμηρός, θαρραλέος· ἡ λέξ. κεῖται παντοχοῦ ἀντιθ. τῷ ἁμιλλακόν, τρυφερόν, ὑγρόν· Τῷ θηλυπρεπεῖ, τρυφερῷ κάλλει. – 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπικαλυμμένον μὲ ἰόν, σκωρίαν ἀρχαιότητος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετριάζεταί πως ἡ λάμψις τῶν μεταλλων καὶ λαμβάνει χροῦν, πανάδαν. Διονύσ. Ἁλ. ἀπὸ εὐπινές, καὶ ὡ πῖνος καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχειν Τὰ ὁποῖα μεταλλικὰ πράγματα, ἐξαιρ. τὰ νομίσματα καὶ τὰ χαλκᾶ σκεύη τιμῶσι μεγάλως οἱ ἀρχαιολόγοι· ὅθεν μετηνέχθη ἡ σημασία καὶ εἰς συγγραφικῶν φράσεων λέξεις, ἐπὶ ἀρχαικῆς δυνάμεως, ἀξίας, ἁπλότητος, καθαρότητος, γνησιότητος, καὶ σεμνότητος. Ἀφελής, ἁπλῆ, ἀπέριττος, φυσική, ὡς εὑρίσκονται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων· ἀντιθέτ. τῇ ἐπιπλάστῳ, σοφιστικῇ γλαφυρότητι τοῦ Λυσίου, Ἰσοκράτους καὶ λπ. μεταγενεστέρων, «οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμούμενος σοφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πῖνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος». Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 301. 329. παρβλ. εὐπίνεια καὶ ἀρχαιοπινής. Ἐπῤῥ. εὐπινῶς. Κυκ. Ἀττ. 15, 17.

Εὐπιστία, ἡ. Πεποίθησις, πειστμονή, τὸ νὰ θαῤῥῇ τις, πιστεύῃ τις, ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα.

Εὔπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐκολόπιστον, τὸ πιστεύεται εὐκολα, εἶναι ἀξίζει νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. – 2) ἐνεργ. Ὅστις πιστεύει τι εὐκολα εἶναι εὐκολόπιστος· ὅστις εἶναι πιστὸς, ἐμπιστευμένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀφιερώσῃ χωρὶς φόβον. – 3) = εὐπειστος, εὐπειθής, Σνφ. Κρ. π. 1, 2, 12. Ἐπῤῥ. εὐπίστως, Ἀρστφ. Θεσμφ. 105.

Εὐπίων, ονος, ὁ, ἡ (πίων). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ παχύς, παραπαχύς. (ε)

Εὐπλεκής, ὁ, ἡ (πλεκω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἰχνηλατεῖ καλὰ, ἐπιτηδείως.

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ (πλάττω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ πλασθῇ, σχηματισθῇ· εἶναι εὐκολοσχημάτιστον. – 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτηδείως ἐσχηματισμένον, μετασχηματισμένον, ἐπινοημένον, ἐφευρεμένον, πεπλασμένον, προσποιητόν. Ἐπῤῥ. εὐπλάστως.

Εὐπλατής, ές, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ πλατύ, παραπλατύ, παραφαρδύ.

Εὐπλειος, α, ον (πλεῖος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ πλήρες, καλὰ γεμάτον, παρεγεμάτον. «πήρη εὐπλείη». Ὀδυσ. Ρ. 467.

Εὐπλεκής, Ἐπικ. εὐπλακής, ὁ, ἡ (πλέκω) = τῷ ἑπομ. «βύσσινος, δίφρος» Ἰλιάδ. Β, 449. Ψ, 416. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπικ. τυπ., ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 308. 370.

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ Ἐπικ. εὐπλακτος (πλέκω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, ἐπιτηδείως πεπλεγμένον. «σειραὶ Καλοπλωσμένα σχοινία, Ἰλιάδ. Ψ', 115. «δίφρος» Ἄμαξα, τὸ Ἰταλ. calessa, τῆς ὁποίας τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά, Ψ, 335. τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Ἐπικ., τὸ πρωτον, δὲ, κατὰ τὸν κοινὸν τύπ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἐπὶ καλίστρων, καλαθίων, κοφίνων, δικτύων πλεκτῶν, σχοινίων πλεκτῶν.

Εὔπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, δυνατὰ πλευρὰ, πλάγια μέρη. ἐξαιρ. ὅστις ἔχει καλὸν, δυνατὸν στῆθος, ἢ πνεύμονας.

Εὐπλήθω. Ἐτυμολ. ἀνάγκ. ἀντὶ, τοῦ πλήθω.

Εὔπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι πλήττεται, δύναταί τις νὰ κτυπήσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκτύπητον, εὐκολοβάρετον.

Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον, καὶ ὅ,τι γεμίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ γεμίσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολογέμιστον.

Εὐπλοέω, ὦ (εὔπλοος). Πλέω, ἁρμενίζω καλὰ, εὐτυχῶς, ἔχω εὐτυχεῖς ταξειδεῖς, Βίος Ὁμ. 18. «ἐφ' οὗ».

Εὔπλοια, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. εὐπλοίη, καὶ εὐπλοίη. Καλὸν, εὐτυχὲς πλεῦσιμον, ἁρμένισμα, ταξειδι. Ἰλ. Ι, 362.

*Εὐπλόιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις πλέει, ταξειδεύει εὐτυχῶς.

Εὐλοκαμίς, ίδος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς πλοκάμους, εὔμορφα πλεξούδια, πλεξίδια· ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, εὐκνήμις· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Β, 119. Τ, 542. «εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί».

Εὐπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς, ἐπιτηδεια πλεγμένους πλοκάμους, πλεξούδια, εὔμορφον κόμην, μαλλιά, πολλὰ παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὅμως κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. εὐπλόκαμος, καὶ εἰς Ἐπῤῥ. γυναικῶν τε καὶ θεαινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἠοῦς, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμ-

φῶν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. παρὰ Μτχ. 312.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω) = εὔπλεκτος. Πολυδ.

Εὔπλοος, καὶ συναιρ. εὔπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πλέω). Ἐπὶ ὑδάτων, ὅπου εὐκόλως ἡμπορεῖ νὰ πλεύσῃ, ταξειδεύῃ τις. – 2) Ὅστις πλέει, ταξειδεύει, ἀρμενίζει εὐτυχῶς, καλά.

Εὐπλουτος, ὁ, ἡ (πλουτέω). Ὅστις εἶναι πολὺ πλούσιος, παραπλούσιος, ἔχει πολλὰ πλοῦτη. Ἡσύχ.

Εὐπλυνής, ές, ὁ, ἡ (πλύνω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια, καθαρὰ πλυμένον, εἶναι καθαρὸν, παστρικὸν ἡμάρεσι Ὀδσ. Θ, 392. 425. καὶ ἀλλαχ.· παντοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπικ.τύπ. εὐπλυνής.

Εὔπλωτος, ὁ, ἡ (πλώω) = εὐπλόϊμος. Ἀναλεκτ. Β'. 113.

Εὐπνευστία, ἡ. Τὸ νὰ πνέῃ, παίρνῃ τις τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμόν του καλὰ, ἐλεύθερα, παρὰ τό

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀναπαίνει καλὰ, ἐλεύθερα.

Εὔπνοια, ἡ. Κύκλος, ἐλευθέρα πνοή, ἀνάπα, ὡς τὸ εὐπνευστία· ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρα ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις. – 2) Καλὴ πνοή, φύσημα ἀνέμου· τόπος ὅπου πνέουν, φυσοῦν καλὰ οἱ ἄνεμοι. – 3) Γλυκεῖα ἀναπνοή, εὐωδία, παρὰ τό

Εὔπνοος, καὶ συναιρ. εὔπνους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου. (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀναπαίνει καλὰ, ἐλεύθερα· ὡς τὸ εὐπνευστος. Ὅστις ἔχει δυνατὴν ἀναπνοὴν, καλοὺς ὑγιεῖς πνεύμονας· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἀποφέρεται, ἐξατμίζεται εὐκολα — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν νὰ τὸ εἰσπνέῃ τις, εὐκολύνει ἢ κάμνει τὴν ἀποφοράν. ἐξάτμιστον. ἀὴρ εὔπν.ον ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, ὅπου πνέει καλὸς, ὑγιεινὸς ἀήρ. — 3) Ὅ,τι εὐωδιάζει, ἐκδίδει εὐωδίαν· πλειμόνιμον.

Εὐποδία, ἡ. (εὔπους). Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλοὺς, δυνατοὺς, εὐκινήτους πόδας, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 4.

Εὐποιέω, (εὐποιος). Εἶμαι ἀγαθοεργὸς, ποιῶ τὸ ἀγαθὸν, κάμνω καλωσύνας, εὐεργεσίας· μετὰ αἰτιατικ. τοῦ πρσπ. ἀφ' οὗ

* Εὐποιητέος, α, ον. Πᾶς τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ εὐεργετῇ τις.

Εὐποιητικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλωσύνας, εὐεργεσίας, εἶναι εὐεργετικός.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ. (εὐποιέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὐμορφα, ἐπιτήδεια ποιημένον, ἐξεργασμένον, χαμομένον, φκιασμένον· πολλὰ παρ' Ὅμ. ἐπὶ ἐργατικῶν μετάλλου, ξύλου, δέρματος, ὑφάσματος· χρῆται δὲ καὶ κατὰ ὑπολ. γένος τῇ λξ εὐποιήτη; Ἰλιάδ. Ε, 466. Π, 636. ἐν Ὀδσ. δὲ, κεῖται ἐκκαλλικτ. Γ, 434.

Εὐποιΐα, ἡ. (εὐποιος). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις καλὰ· καλωσύνη, εὐεργεσία. Δγν. Αρτ. 10, 10.

Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ποικίλον, παράλογον, παραπαράλογον. Ἀναλεκτ. Α'. 226.

Εὐποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις κάμνει καλωσύνας, εὐεργεσίας· εὐεργέτης.

Εὔποκος, ὁ, ἡ. (πόκος). Ὅ,τι ἔχει πολὺ ἢ καλὸν μαλλί, εἶναι μαλλιαρὸν, καλλομάλλικον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1427.

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ. (πολεμέω). Ὅστις καταπολεμεῖται, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπολέμητος. Πολυδ.

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ. (πόλεμος). Ὅστις εἶναι καλὸς δυνατὸς, ἄξιος, εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, Τμ. Ὁμ. ζ. 4. ἱππόλις εὐπόλεμος· ἢ Πολεμική, ἰσχυρὰ, δυνατὴ εἰς πόλεμον. Ξεν. Οἰκν. 4, 3. Ἐπρρ. εὐπολέμως.

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ. (πολιορκέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πολιορκεῖται, κυριεύεται εὐκολα.

Εὐπολις, ιδος, ὁ, ἡ. (πόλις). Χώρα, ἐπικράτεια περιέχουσα καλὰς, πολλὰς ἢ μεγάλας πόλεις. Πολυδ. — 2) Εὔπολις — ιδος, ὁ, Κύρ. ὄνμ.

* Εὐπόμπη, ἡ. Ὄνμ. κύρ. Νηρηίδος. Ἡσιόδ. Θγν. 261.

Εὔπομπος, ὁ, ἡ. (πομπή). Ὅστις συνοδεύει, ἄγει, ὁδηγεῖ τινα καλῶς, εὐτυχῶς, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ.

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ. (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ καλὰ, ἐλεύθερα, ἀλαφρά. Σχόλ. Ἀνεκδ. 686.

Εὐπορέω, Μλ. –ήσω (εὔπορος). Ἔχω πόρους· μέσα, τρόπους, ἀρκετὴν περιουσίαν, πλοῦτη, ἔχω τίποτε ἐν ἀφθονίᾳ· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. οὗ· ἧς δὲ καὶ τῇ αἰτ. χρῶνται οἱ μεταγνστ. Ἔτι δὲ καὶ εὐπορέομαι, ὡς ἀποδ. παθ. Εἶμαι πλούσιος, εὐκτήμων, ἔχω καλὴν κατάστασιν· ὡσαύτως καὶ κατ' ὀνομ. διάθ. ἐνίοτε. – 2) Ζῶ καλὰ, ἥσυχα, εὐχαριστημένα, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἀμφιβολίαν καὶ ἀβεβαιότητα.

Εὐπόρημα, τό. Βοηθητικὸν μέσον, πόρος, ὠφέλημα. Ἀλεξ. Σοφστ. σλ. 88. Reiske 678. Bekk.

Εὐπόρηστος, ὁ, ἡ (πορέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ πορήσῃ, χαλάσῃ, ἐρημώσῃ.

Εὐπορία, ἡ (εὔπορος). Βοήθημα, βοηθητικὸν μέσον, ἰσχὺς, δύναμις, κράτος· εὐκαιρία, εὐφυΐα εἴς τι· μετὰ γεν. ὅσου, Περιουσία, πλοῦτη, κτήματα· ἀφθονία, δαψιλεία τινος· εὐκολία εἰς ἐκτέλεσιν πράγματός τινος· ἐξαιρ. καλὴ ὁδὸς, στράτα, καλὴ ἀδοιπορία. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. 5. 37. πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖστα.

* Εὐπορίζω· ἐσφαλμ. ἀντὶ εὐπορίω.

* Εὐπορίστια, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ νὰ προτοιμάσῃ, ἑτοιμάσῃ, λάβῃ, ἀποκτήσῃ τίς τι· παρὰ τό

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ (πορίζω). Ὅ,τι εὐκόλως πορίζεται, εὐκόλως, ταχέως, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα δύναταί τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ εὐπορίσταται· ὑπακούμ. ὠφάρμακα Ὀλιγοέξοδα, εὐθυνά ἰατρικά, τὰ οἰκιακά.

Εὔπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔκολον βάδισμα, περιπάτημα, πορεύεται, περιπατεῖ καλὰ· ὅ,τι περιπατεῖται, ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ πορεύηται, περιπατῇ εὔκολα, ἐλεύθερα, πεῦπορος ὁδός. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 9. πεύπορόν ἐστιν, Εἶναι καλὴ ὁδὸς, δρόμος, στράτα. – 2) Ὅ,τε παρέχει, δίδει, ἢ κτᾶται, λαμβάνει τις εὔκολος, εἶναι εὐκολόδωτος, εὐκολοαπόκτητος. Ὅστις εὑρίσκει εὐκόλως πόρους, τρόπους, μέσα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, τελειώσῃ, κάμῃ τι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὕρῃ βιοπορισμὸν, κέρδος, ὄφελος, νὰ εὐγάζῃ τὰ ἔξοδά του, νὰ κερδαίνῃ τὸ ψωμί του· ὅστις ηὑρεν νὰ βοηθήσῃ μόνος του εὔκολα, δὲν πίπτει εἰς ἀπορίαν· ὅθεν, ἐπινοητικὸς, ἐξευρετικὸς, ἐφευρετικὸς, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, συνετὸς, φρόνιμος. – 3) Ὅστις εἶναι εὐκατάστατος, ἔχει καλὴν κατάστασιν, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ. Ἐπρρ. εὐπόρως.

* Εὐπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅ,τι ἔχει καλὸν πορφυροῦν χρῶμα, εἶναι εὔμορφον ἀλιεικὸν. Σχλστ. Θεκρτ. 5, 96.

Εὐποτμία, ἡ. Καλὴ Μοῖρα, εὐτυχία· παρὰ τό

Εὔποτμος, ὁ, ἡ (πότμος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, τύχην εἶναι καλόμοιρος, καλότυχος, εὐτυχής. Ἐπρρ. εὐπότμως.

Εὔποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὅ,τι εἶναι ποτὸν καλὸν, εὔστομον, γλυκὺ εἰς τὸ νὰ πίνηται, εἶναι πόσιμον, εὐκολόπεπτον. πέπειμα εὐποτώτατον. Ἀθήν.

Εὔπους, οδος, ὁ, ἡ, συν, τό, γεν. οδος (πούς). Ὅστις ἔχει εὐμόρφους, καλοὺς πόδας· εἶναι ταχὺς, ὀγλίγωρος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀκούει τὸ ποδάρι.

Εὐπραγέω, (εὐπραγὴς) = εὖ πράσσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις μου, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ζῶ εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὔπραγημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα. Ἀπολλων. (πρᾶξ)

Εὐπραγής, ὁ, ἡ (πρᾶγος) Ὅστις ζῇ εὐτυχῶς, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του· ἀφ' οὗ

Εὐπραγία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, εὐδαιμονία, εὐτυχία· πρόοδοι, προκοπὴ εἰς τὸ καλὸν. – 2) Καλὴ, εὐγενικὴ, γενναία πρᾶξις.

Εὔπραγος, ὁ, ἡ, = εὐπραγής. Σουΐδ.

Εὔπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὅ,τι εὐκόλως πράττεται, βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἐνεργεῖται, ἀποκτᾶται εὔκολα· εἶναι εὐκολοκάμωτον, εὐκολοαπόκτητον. – 2) Ὅστις εὐρίσκεται, περνᾷ καλὰ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήματά του (– ⏑ ⏑)· ἀφ' οὗ

Εὐπραξία, ἡ. = εὐπραγία. Αἰσχύλ. Θηβ. 206. — 2) Καλὴ, ἠθικὴ πρᾶξις, ἐνάρετος διαγωγὴ, σεμνὴ ζωή. Ξενοφ. Ἀσπν 3, 9, – ⏑ ⏑-)

Εὐπραξις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία. Αἰσχύλ. Α. 246. (– ⏑ ⏑)

Εὐπράπτω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, εὖ πράσσω· ἴδε εὐπρήσσω.

Εὔπρατος, ὁ, ἡ· = εὔοσμος. Ἡσύχ.

Εὔπρεμνος, ὁ, ἡ. (πρέμνον). Ὅ,τι ἔχει καλὸν στέλεχος, κορμὶ, κούτσωρον, ἐπὶ φυτῶν. Ἡσύχ.

Εὐπρέπεια, ἡ. Εὔμορφον, σεμνὸν, κόσμιον, πρεπούμενον σχῆμα· χάρις, ἀξία, ὡραιότης, εὐμορφία· τὸ νὰ ἁρμόζῃ, πρέπῃ, στέκῃ τι καλὰ εἰς τὸν ἢ εἰς τι — 2) Τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον δίδεται εἴς τι, κατὰ τὸ ὁποῖον σχηματίζει τις πρᾶγμά τι· δοκοῦσα, φαινομένη ὁμοιότης τινὸς μὲ ἄλλο τίποτε· παρομοίασμα· ἐπιτηδεία πρόφασις, τὸ νὰ ἀποστεράζῃ τίς τι μὲ καλὸν, ἐπιτήδειον τρόπον· ἴδε εὐπρέπειαν καλλίτιμα. Τὸ νὰ ὀνομάζηται τις ἢ τίποτε μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀποστεράζει τὸ σφάλμα ἢ ἐλάττωμά του· μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κώλυσις ὁ ἐξοστρακισμὸς, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν, δι' εὐπρέπειαν, ὄγκου καὶ δυνάμεως βαρυτέρας, ταπείνωσις καὶ κόλασις.ιι Πλτχ. Ἀριστ. 7, παρὰ τό.

Εὐπρεπής, ὁ, ἡ. (πρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, πρεπούμενον σχῆμα, ὅστις εἶναι αἰδέσιμος, σεμνὸς, πρεπούμενος, στολισμένος· ὡραῖος, εὔμορφος. Ὅ,τι φαντάζει, φαίνεται, καλὸν, εὔμορφον, ἀρεστὸν, ἐξαίρετον, περιφανὲς, λαμπρὸν· συγκρτ. εὐπρεπέστερος, Ἡρτ. 2, 47. Ἐπρρ. εὐπρεπῶς· ἀπὸ εὐπρεπέω αὐτὸ, ἢ εὐπρέπεια. Δημοσθ. πεύπρεπῶς ἀδικεῖ· ιι αὐτὸ, μετὰ καλῆς προφάσεως.

Εὐπρεπος, ὁ, ἡ. = εὐπρεπής, σημν. 2. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 706. ποιητ.

Εὐπρηκτος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, εὔπρακτος. Ἡρόδ.

* Εὐπρηξίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

Εὐπρήσσω, ἀφ' οὗ πεὐπρήγτεσκον ἕκαστα Ἐρμάϊτιζον, ἐπεμελοῦντο διὰ κάθε τι, ἐτελείωναν, ἔκαμναν κάθε καλὸν. Ὀδσ. Θ, 259. — ἐν τῇ σημασίᾳ, τοῦ, ἔχω καλῶς, εὐτυχῶ, χρᾶσθαι κεχωρίσμ. εὐπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ εὐπράσσω.

Εὔπρηστος, ὁ, ἡ. (πρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, ἀνάπτει, παίρνει φωτιὰν, εὐγάζει ὀγλίγωρα ψόλγας· πεύπρηστος αὐτμὴ· Τὸ σφοδρὰ ἐξερχόμενον φύτημα τῆς φύσης, τοῦ φυσητηρίου, φυσουνίου, τουκρβ. μουχανίου, μηχανήματος, Ἰλιάδ. Σ, 471. ὅπερ ἄλλοι κατ' ἐνεργτ. σημτ. Τὸ σφοδρὰ ἀνάπτον, ζωπυροῦν, τοῦ ὁποίου τὸ φύσημα ἀνάπτει δυνατὰ, σημ. τὴν φωτιὰν, ἐκλαμπρύνει.

* Εὐπρήων, ωνος, ὁ, ἡ. (πρηών). Χώρα, τόπος,

αἰγιαλὸς μὲ πολλὰ ἀκρωτήρια. Πτολ. Τιλ. Ἀμ3, 247.

*Εὐπριστία, ἡ. Τὸ νὰ διατηρῆται διαλύηται, διακρίνηται, διαχωρίζηται τὰ εὔκολα, παρὰ τὸ

Εὔπριστος, ὁ, ἡ. (πρίω). Ὅ,τι ἠχωρίσθη μὲ τὸν πρίονα, πριόνι· ἐπριονίσθη καλά, ἐπιτήδεια· ὅ,τι χωρίζεται μὲ τὸ πριόνι, πριονίζηται καλά, εὔκολα, εἶναι εὐκολοπριονιστον. Ἱπποκρ.

Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ. (προαιρέω). Ὅ,τι ἐκλέγεται, ἐκλέχθη εὔκολα ἢ ὀλίγωρα. Ὅστις προαιρεῖται, ἀποφασίζει τι ὀλίγωρα, ἔχει καλὴν προκίρεσιν, θέλησιν.

Εὐπροόρατος, ὁ, ἡ. (προοράω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ προϊδῇ, νὰ προβλέψῃ.

Εὐπρόσδεκτος, ὁ, ἡ. (προσδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀποδέχεται, στέργει, δέχεται τις μὲ χαρὰν, εὐχαριστησίν του· εἶναι δεκτὸν, ἀρεστὸν, ἄξιον ἀποδοχῆς. — 2) Ὅ,τι εὗρε καλὴν ἀποδοχήν, τὸ ἀπεδέχθη, ἔστερξεν, ἐδέχθη τις μὲ χαρὰν, μὲ εὐχαριστησίν του. Σχλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 1052.

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ. = εὐπάρεδρος· Ν. Δ.

Εὐπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπροσήγορος, ὁμιλητικὸς, καταδεκτικὸς, φιλικὸς. Ἰσοκρατ. ἦσαν δὲ εὐπροσηγορία τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκεῖος ἐντυγχάνειν· παρὰ τὸ

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσηγορέω). Ὅστις ὁμιλεῖ, συναναστρέφεται, χαιρετᾷ τοὺς ἀνθρώπους φιλικὰ, εἶναι καταδεκτικὸς, πρόσχυμος, καλὸς εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, συναναστρέφηται φιλικῶς μὲ κάθε ἕνα Valck ἐν Ἱππ. 96. Ἐπῤῥ. εὐπροσηγόρως.

Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ (προστίθημι). Ὅ,τι εὐκόλως προστίθεται, βάλλεται, ἢ προστέθη ἐβάλθη πρότερα εἶχε, εἶναι εὐκολοπρόσθετον εὐκολοκατάτητον.

Εὐπρόσιτος, ὁ, ἡ (προσιέναι). Πλοῖόν τι εἰς τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἀφόβως ἠμπορεῖ τις νὰ προτέλθῃ, πλησιάσῃ. εὐπρόσιτα πράγματα. Αἰτωπ. Ε'. Ἐπῤῥ. εὐπροσίτως.

Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ (προσοδεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, δίδει καλὰ εἰσοδήματα, καλὸν ὄφελος. - 2) Ἐπ' ἀνθρώπων = εὐπροστήγορος, Θεόδ. 6, 56. - 3) Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ τίποτε, Ξεν. Κρ. π. 6, 1, 25. Ἐπῤῥ. εὐπροσόδως.

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ κομίζῃ, φέρῃ, παρατκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ - 2) ἐκ τῆς παθ. διαθ. = εὐπροστήγορος, Εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ πλησιάζῃ τις, νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πραγματεύηται· ὅστις εἶναι κοινωνικὸς, ἀρεστὸς εἰς συναναστροφήν. Παρ' Εὐριπ. Μήδ. 282. «πᾶσι ἕκαστος ἔβλεπε εὐπρόσοιστος» ἀντὶ τοῦ, δύσκολος.]

*Εὐπροσόμιλος, ὁ, ἡ = εὐόμιλος.

Εὐπροστόρμιστος, ὁ, ἡ (προστορμίζω). Τόπος, μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, τὸ ἰταλ. dattiérro, νὰ ἀράξῃ εὐκολα. Διόδ. Σικ.

Εὐπρόστρητος, ὁ, ἡ. Πολυβ. Ε'. 138. καὶ,

Εὐπρόστροπος, ὁ, ἡ. Ἡσυχ. = εὐπροστήγορος.

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅστις προσφέρει, ἐκφράζει τι καλὰ, λέγει, ἐκφράζεται καλὰ, εὔκολα· Ἡρωδιαν. 8, 3, 7. «ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος ἐν λόγοις» Ὅστις ὁμιλοῦσε μὲ εὐκολίαν μὲ καλὴν, προφορὰν, ἐλεύθερα τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὰ Ῥωμαϊκὰ, Λατινικά.

Εὐπρόσφυτος, ὁ, ἡ (προσφύω). Ὅ,τι εὐκόλως προσφύεται, προσκολλᾶται εἰς τίποτε, καὶ ὅ,τι προσκολλήθη εἰς τι αὐξάνει ὁμοῦ μὲ αὐτό.

Εὐπροσωπέω, (εὐπρόσωπος). Ἔχω καλὴν ὄψιν, εὐμορφον πρόσωπον· ἀρέσκω φαίνομαι ἢ γίνομαι ἀρεστὸς· ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ φανῶ καλὸς, νὰ ἀράξω εἴς τινα, Ν. Δ. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ς'. ἀφ' οὗ

Εὐπροσωπία, ἡ. Εὐμορφία τοῦ προσώπου, καλὴ ὄψις· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν, εὔμορφον πρόσωπον, νὰ ἐπιμελῆται διὰ νὰ δείχνῃ καλὸν πρόσωπον. Διον. Ἁλικ.

*Εὐπροσωπόκοιτος, ἡ, ον (κοίτη). Ὅστις κάμνος, ἀναπαυόμενος, ἠτυχάζων ἔχει καλὸν, φαιδρὸν πρόσωπον. «εὐπροσ. τύχην» Αἰσχυλ. Χῳ. 963. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει καλὸν, φιλικὸν, χαρούμενον, ἥμερον πρόσωπον. Σοφοκλ. Αἰ. 1028. Ὅστις ἔχει, φορεῖ εὔμορφον προσωπεῖον, προσωπίδα. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὄψιν, φαίνεται, δείχνει νὰ εἶναι καλὸς ἢ εὔμορφος, Ἡρῳδ. 7, 168. Ἐπῤῥ. εὐπροσώπως. «εὐπροσώπως δέχομαί τινα· Χαρούμενα, μὲ φιλικὸν πρόσωπον.

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ (προφασίζομαι). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εὔκολα εἰς πρόφασιν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς πρόφασιν. «αἰτία εὐπροφάσιστος» Θουκυδ. - 2) Ὅστις εὑρίσκει εὔκολα προφάσεις, ἠξεύρει νὰ προφασίζηται διὰ τίποτε εὔκολα. Ἐπῤῥ εὐπροφασίστως. (α)

Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ. (προφέρω). Ὅ,τι προφέρεται, ἐκφράζεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προφέρῃ, ἐκφράζῃ τις εὔκολα. Διον. Ἁλικ.

Εὐπρυμνής, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1002. «φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆς ἐξηγεῖται, Σχῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον, σωφροσύνῃ κεκοσμημένον· παραβλ. τὸ ἑπμ.

Εὐπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα). Πλοῖον ἔχον καλὴν, εὔμορφον, καλὰ ἐστολισμένην πρύμναν. Ἰλιαδ. Δ. 248. «νῆες εὐπρυμνοι.»

Εὔπρωρος, ὁ. ἡ. (πρῶρα). Πλοῖον ἔχον καλὴν καὶ εὔμορφον πρῶραν — 2) Τρπκ. = εὐπρόσωπος.

Εὔπταιστος, ὁ, ἡ. (πταίω). Ὅστις πταίει, σφάλλει, σκοντάφτει εὔκολα — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ πταίῃ, σφάλλῃ, σκοντάφτῃ εὔκολα — 3) Τρπκ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀπατηλὸς. Ἱπποκρ.

Εὔπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν)· καὶ,

Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ). Ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας, φτερὰ, φτερούγες, — 2) Τρπκ. «γυναῖκες εὔπτεροι» Καμαρωμέναι, φουστκωμέναι, ὑπερήφανοι· εὐγενέστεραι γυναῖκες, Ἀριστφ. Νφ. 792.

Εὐπτησία, ἡ. (ἵπταμαι, Μλ. πτήσομαι). Εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ταχύτης, εἰς τὸ πέταγμα. Ἀριστοτ. Ε'.

Εὐπτοίητος, ὁ, ἡ. (πτοιέω). Ὅστις, ἢ ὅ, τι πτοεῖται, φοβεῖται, σαλεύεται, ξεπάζεται εὔκολα, εἶναι φοβιτζιάρης. Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 78.

*Εὐπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπόλεμος.

Εὔπτορθος, ὁ. ἡ. (πτόρθος). Φυτὸν, δένδρον, πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ὡραίους κλώνους, βλαστάρια. Ἀνθολογ. «κέρας εὔπτορθον.»

Εὐπυγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔμορφον πυγὴν, πολύσαρκα, καλὰ, γεμάτα κωλομέρια. Ἀλεξις παρ' Ἀθην. ἐκ τοῦ

Εὔπυγος, ὁ, ἡ. (πυγὴ). Ὅστις ἔχει καλὴν πυγὴν, καλὸν ὀπισθινὸν, καλὰ εὔμορφα, γεμάτα κωλομέρια· ὡς τὸ, καλλίπυγος.

*Εὐπυνδάκωτος, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὅ,τι ἔχει καλὸν ἔδαφος, πάτον· ἐπὶ βατσουλιῶν πραγμάτων. ἰδὲ πύνδαξ. Λουκ. (α)

Εὔπυργος, ὁ, ἡ. (πύργος). Ἐπιθ. εὐμοιχρωμένων πόλεων, Καλούς, πολλοὺς, εὐμόρφους, ὄχυρωτάτους πύργους ἔχουσα· ἄρα ἐπιτηδείαν εἰς τὸ νὰ διαφευτεύηται. «Τροίη» Ἰλιάδ. Η, 71. «πόλις» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 270.

Εὐπυρόφορος, (πυροφορος). Χώρα, τῆ, τόπος πολὺ καρποφόρος εἰς σιτάρι. Στραβ.

Εὐπυρώτος, ὁ, ἡ. (πυρόω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτεται, πυρόνεται, θερμαίνεται, κοκκινίζει ὑπὸ τοῦ πυρός. (χ)

Εὐπώγων, ονος, ὁ, ἡ. (πώγων). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ἢ πολλὰ, μεγάλα γένεια.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος). Χώρα, τόπος ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται πολλοὶ, εὔμορφοι, καλοὶ ἵπποι, ἄλογα· κυρίως δὲ πῶλοι, πωλάρια· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῆς Τρῳάδος.

Εὐρᾳθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ. (ῥαθάμιγξ). Ὅ,τι στάλιζει, στάζει πολύ, δυνατά. Νόννος. (α)

Εὐραί, ῶν, αἱ. Τὰ ἐπισιδηρωμένα ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅπου περιττρεφόμενος τρίβεται ὁ τροχός. Πολυβ. Α'. 146.

Εὐράμην, Μτχ. εὐράμενος, ἀντὶ εὑρησάμην, μέτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ εὑρίσκω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς καὶ τοῖς ὑστέροις.

Εὐράξ, Ἐπῤῥ. Πλαγίως, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, ἐκ πλαγίου. Ἰλ. Λ. 251. Ο, 541. «εὐρὰξ πατάξω» κράζει ὁ Πισαίτειρος παρ' Ἀριστφ. Ὄρ. 1257. ἵνα ἀποστοβήσῃ τὴν Ἶριν. (κατὰ τὸν Damm. παρὰ τὸ, πλευρὰ, ἀντὶ πλευράξ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, εὖρος)

Εὐρᾳφής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥᾳφὴς (ῥάπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, τακτικὰ, σφιχτὰ ραμμένα, καλορράμενον ὑφαρίσιναι Ὀδ. Β, 354. 380. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, συνηνωμένον, συνδεδεμένον.

*Εὐρεὴς, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥεὴς (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλὰ, εὔμορφα, ἀφθόνως· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ Ἐπκ. γενικ. «εὐῤῥεῖος ποταμοῖο» συναρμ. τοῦ εὐῤῥεὸς, Ἰλιάδ. Ζ, 508, καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλιάδ., εὐρεῖος δὲ, παρ' Ἡσιόδ. λῴω. 12, 2. παρὰ Στραβ. μέντοι εὐρὴς. Ἐν Ὀδυσσ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ. Παρβλ. εὐρείτης. εὔρειος, εὐρείων, εὔρους, εὐρυτος.

*Εὐρεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β' ἐνργ. εὑρον, τοῦ εὑρίσκω. Ἐπκ. εὑρέμεναι, Ὅμ.

*Εὐρείτης, ου, ὁ. Ἐπκ. εὐῤῥείτης (ῥέω) = εὐρεὴς, Ἰλιάδ. Ζ, 34. Ὀδυσσ. Ξ, 257. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ. ἰδὲ εὐρεὴς.

*Εὐρειτος, ὁ ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥειτος = εὐρείτης. Ἀπλ. Ῥᾴ.

*Εὐρείων, ουσα, ον. Ἐπκ. εὐῤῥείων = εὐρεὴς. Χρστδ. 408.

Εὕρεμα, ατος, τὸ. (εὑρίσκω) = εὕρημα.

Εὑρετιέπεια, ἡ. (εὑρετιεπὴς). Τὸ νὰ εὑρίσκῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρετιλογία.

Εὑρετιεπέω, Μλ - ήσω. Εὑρίσκω, σχηματίζω, κάμνω λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρετιλογέω· παρὰ τὸ

Εὑρετιεπὴς, ὁ, ἡ, καὶ εὑρητιεπὴς (εὑρίσκω, ἔπος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὔκολα λέξεις, λόγους, εἶναι ἐφευρετικὸς εἰς ᾠδὰς ἢ ποιήματα, «εἶην εὑρητιετὴς» Πινδ. Ὀλ. 9, 86. συνῃ. εἰρωνικῶς, Ὅστις λέγει πολλὰ· ἐν γένει = τῷ λογογρ. εὑρετιλόγος.

Εὑρετίκακος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, κακὸν). Ὅστις ἐφευρίσκει, ἐφευρίσκει, προξενεῖ κακόν τι· εἶναι, γίνεται πρωταίτιος κακοῦ τινος. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 407.

Εὑρετιλογέω, Μτ-ήσω (εὑρετιλόγος). Εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω στοχασμούς, λόγους, ἀποδείξεις, κ. τ. τ. διὰ νὰ σαρηνίσω, ἐξηγήσω, ἀποδείξω τι· διὰ νὰ ἀποκριθῶ ἀπολογηθῶ εἰς τινα, νὰ τὸν φενακίσω, ἀπατήσω, νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἐν γένει, διηγοῦμαί τι κατὰ τὴν φαντασίαν μου, ἐφευρίσκω, πλάττω τι· ἀφ' οὗ

Εὑρετιλογία, ἡ. Ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐφευρίσκῃ τις λόγους, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀπο-

χρίνηται εἰς τι, νὰ ἀποδείχνῃ τι, νὰ καμνῃ τι πιθανόν· νὰ φανερίζῃ, ἀπατᾷ τινα λέγων τω ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἀπόδειξις, τὸ αἴτιον, ὁ λόγος, ἡ πρόφασις.

Εὑρετιλόγος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, λόγος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὐκόλως λόγους, διανοήματα, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ τι, ἀποκριθῇ εἰς τι· νὰ ψευτίσῃ, ἀπατήσῃ τινα λέγων καὶ πείθων τον νὰ πιστεύῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ὅστις μακρυγορεῖ, πολυλογεῖ, πλάττει προφάσεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀποκρισιν τοῦ ἀληθοῦς· ἐφευρίσκει δόλους, πανουργίας εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν καμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι αὐτὸς λέγει.

Εὑρέσιος ὁ, ἐπθ. τοῦ Διός. Εὑρέτης· ὡς προστάτου τῶν ἐφευρέτων. Διονύσ. Ἁλικ.

*Εὕρεσις, εως, ἡ. (εὑρίσκω). Τὸ νὰ εὕρῃ, ἐξεύρῃ, ἐφεύρῃ· εὕρισις, ἐξευρίσκησις, ἐφευρίσκησις τί τι.

*Εὑρεσίτεχνος, ὁ, ἡ. (τέχνη). Ὅστις ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τέχνας, τεχνήματα, μηχανήματα, δόλους, ἀπάτας.

*Εὑρετέος, α, ον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ εὑρίσκω. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ, ἐξευρεθῇ, ἐφευρεθῇ, ἐπινοηθῇ τίποτε.

*Εὑρετής, οῦ, ὁ. (εὑρίσκω). Ὅστις εὑρίσκει, ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τι· ἢ εὗρεν, ἐφεῦρε τίποτε. Περὶ τῆς τονώσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Βτμν Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 320. Θηλκ. εὑρέτις — ιδος, ἡ.

Εὑρετικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐπινοῇ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τι.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ εὑρετής.

Εὑρετός, ἡ, όν. ἐπθ. ῥημτ. τοῦ εὑρίσκω. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὑρεθῇ, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθη.

Εὑρέτρια, ἡ. = εὑρέτις. Διοδ. Σικελ. Ε'. 67.

Εὑρετρον, τό· Ὁ διόρμενος μισθὸς εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εὑρέ τι· εὑρετίκι.

*Εὕρηκα, Πρκμ. τοῦ εὑρίσκω.

Εὕρημα, τό. σπανιώτ. εὕρεμα (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, ἢ εὕρε τις· καλὸν εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος. πεῦρημα εὑρήκει. Εἶχεν ἀνέλπιστον, παρὰ τὴν ἀξίαν του τύχην, τὴν ὁποίαν δὲν ἄξιζεν νὰ ἔχῃ. Ἡρδτ. 7, 10, ζ. πεῦρημα πεποίηται τὸ νὰ θεωρῇ, στοχάζηται τίς τι ὠφέλιμος καὶ εὐτυχίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 3, 18. — 2) Ἐφεύρεσις, τὸ ὅ,τι ἐφεῦρε, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ τις διά τινα σκοπόν· καὶ ἐπειδὴ μᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴπως ἂν δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς.»

Εὐρημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις καλά, ἐλευθερα, καθαρά· εὐγλωττία· Πολδ. παρὰ τὸ

Εὐρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ καλά, ἐλευθερα, καθαρά, εἶναι εὐγλωττος. Ἡσύχ.

Εὔρην, ηνος, ὁ, ἡ, καὶ

Εὔρηνος, Ἐπκ. εὔρρηνος, ὁ, ἡ. (ῥήν). Ὅστις εἶναι πλουσιος εἰς πρόβατα, ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα, Ἀπολλών. Τρύφ.

Εὑρησιεπής, ὁ, ἡ. = εὑρετιεπής. Πνδ. καὶ Ἀρστφ.

*Εὑρησιλογέω = εὑρετιλογέω.

*Εὑρησις, εως, ἡ = εὕρεσις.

*Εὑρήσω. Μλ. τοῦ εὑρίσκω· κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἑρ. 302.

*Εὑρητος, ὁ, ἡ. (ῥηθῆναι, ΡΕΩ). Ὅ,τι ἐρέθη, ἐλέχθη καλά.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = εὑρέτης· Ἀνέκδοτ. Β. 520.

Εὐρίζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει εὐμόρφους, καλὰς, δυνατὰς ῥίζας.

Εὔριν, ινος, καὶ εὐρίνος, ὁ, ἡ. (ῥίς). Ὅστις ἔχει καλὴν ῥῖνα, μύτην· ὅστις ἡ ὀ,τι σφραίνεται καλῶς, ἔχει λεπτὴν ὄσφρησιν. Σοφοκλ. Ἀΐ. ικνυ νὸς εὐρινος.»

*Εὐρῖνος, ὁ, ἡ. (ῥινός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κατεργασμένον, φκιασμένον, καμωμένον ἀπὸ δέρμα, εἶναι ἐπικαλυμμένον, σκεπασμένον τουρκβ. καπλατισμένον μὲ δέρμα.

Εὐρισπίδης, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. γνωστὸν, παρὰ τὸ, εὐρίπος παραγόμενον.—2) Βόλος, τὸ ῥίψιμον, τῶν κύβων μετρεῖν 40. ὅταν ῥίπτων τις τὰ ζάρια μετρήσῃ 40. μάτια ὡς κοινότ. λέγεται· ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπό τινος Ἀθηναίου, ὅστις ἦν ποτε διοικητὴς μετὰ τῶν τετρακοσίων. Πολδ. 9. 101. (—υ—) ἀφ' οὗ

Εὐρισπιδίως, Ἐπῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐριπίδου. Ἀριστφ.

Εὐρίσπιστος, ὁ, ἡ (ῥιπίζω). Ὅ,τι κινεῖται, κλονίζεται, ἡμπορεῖ νὰ τὸ κινῇ, κλονίζῃ τις εὐκόλα, εἶναι εὐκολοκίνητον, εὐκολοκλόνιστον· ὅστις εἶναι ἀσταθὴς, κουφίσιους, ἀμφίβολος, ἄπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ δώσῃ πίστιν. Κυπρ. Ἀττ. 4, 5. (ῥῑ)

Εὔριπος, ὁ. Πᾶς πορθμὸς ἢ μέρος θαλάσσης, ὅπου ἡ παλίρροια ἢ ἡ αὐξομείωσις τῶν θαλασσίων ὑδάτων γίνεται σημαντικωτέρα παρὰ εἰς ἄλλα μέρη. ἐξαιρ. δὲ λέγεται οὕτω τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος Εὔβοια ἀπὸ τῆς χέρσου· κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἀπλ. 222 — 2) ἐν γένει, Τδραγωγεῖον, ὀχετὸς, διώρυξ. τὸ Ἰταλ. κανάλε, Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 328. — 3) Τρπκ., Πᾶς ἀσταθὴς, εὐμετάβλητος ἄνθρωπος, ὅστις μεταβάλλει τὴν γνώμην του τόσον εὐκολα καὶ τρομάκις, ὡς περ μεταβάλλεται ἡ κατάστασις τῶν θαλασσίων ὑδάτων εἰς τοὺς πορθμούς. (πιθαν. παρὰ τὸ εὖ καὶ ῥίπτω, ῥιπίζω) ἀφ' οὗ

*Εὐριπώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ εὔριπον ἢ προθμὸν, φαίνεται ὡς στενὸν θαλάσσης — 2) ἐξαιρ. μετφρ. Ὅστις εἶναι ἀσταθὴς, εὐμετάβλητος εἰς τὴν γνώμην του.

*Εὐρις, ινος, ὁ, ἡ = εὐρὶν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1091.

Εὑρίσκω, Μλ. εὑρήσω, Πρκμ. εὕρηκα. ἀόρ. β. εὗρον. Προστκ. εὑρέ. Ἀπρωφ. εὑρεῖν, μέσ. ἀόρ. εὑρόμην. ἀνδ. οὐ παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. καὶ τοῖς ὑστέροις, εὑράμην, Wolf. ἐν Δπτ. σλ. 216. Jac. Ἀντλ. Παλτ. σλ. 880. Πρκμ. παθ. εὕρημαι. παθ. ἀόρ. εὑρέθην. Ἐπθ. ῥημτ. εὑρετός. Ὁμηρ. δὲ ἐστὶ μόνον ὁ ἐνεργ. καὶ ὁ μτ. ἀόρ., αὐτὸς ὅμως πάνυ σπάν· ὁ δὲ Μλ. ἐν Τμ. Ἑρ. 302. — 1) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, ἀπαντῶ τι ἢ τινα κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸν ζητῶ· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· παρ' Ὁμ. δὲ τὰ πλείστα ἐπ' ἀνθρώπων. Τρπκ. ἡμὴ ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ· Νὰ μὴ τὸν εὕρῃ κανὲν κακὸν τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ ἴδιος αἴτιος· νὰ μὴ γένηται ὁ ἴδιος τῆς ἀστυχίας του αἴτιος. Ὀδσ. Ω, 462. ὡσαύτως καὶ κακὸν εὑρετο· Εὑρῆκεν ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἔκαμε μόνος του τὴν ἀστυχίαν του, Ὀδσ. Φ, 304 — 2) Εὑρίσκω ὅ,τι ζητῶ, γυρεύω· ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. στέκομαι καὶ, μήχος εὑρεῖν οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πόνομα εὕρεσθαι Ἐπινόησον, εὑρὲ μὲ τὸν νοῦν σου κανὲν ὄνομα διὰ νὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸ παιδί, Ὀδσ. Τ. 403. καὶ, πεταίρεσιν θανάτου λύσιν εὑρόμην· Εἶθε, ἄμποτε νὰ ἠθελον ἡμπορέσω νὰ εὑρῶ κάνενα τρόπον διὰ νὰ γλυτώσω τοὺς συντρόφους μου ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὀδσ. ι, 421. ὁθεν Ἐρευνῶ, ἐξετάζω καὶ μανθάνω, ἀκούω, πληροφοροῦμαι τι· εὑγάλλω εἰς τὸ φανερὸν, ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε· καταμανθάνω, καταλαμβάνω τι. Μέσ. Πορίζομαι, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι δι' ἐνεργείας μου. — 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ὠνίων, ἀγοραστῶν πραγμάτων, ὅτα ἀγοράζονται· ἐπὶ ἐμπορίων, πραγματειῶν, ἐμπορικὰ, πραγματευτάδικα πραγμάτων εἴδη, Εὑρίσκει ἀγοραστήν, φέρει κέρδος, ἠμπόλιον χρυσοῦν εὑράσθαι Διὰ νὰ πωληθῇ διὰ πολλὰ χρυσὰ, Ἡρδτ. 1, 196. ὅθεν, Ἀξίζει, ἀγοράζεται, πωλεῖται διὰ τόσα· ἡ τιμὴ συνήθ. κατ' αἰτιατ., σπανιώτ. κατὰ γεν. μὲ ποδίδοται τοῦ εὑρόντος. Πωλεῖται διὰ ὅσα εὑρεθῇ ἀγοραστής, ἄρα ἀντὶ τοῦ παθ. εὑρεθέντος, Συμφ. Ἀπομν. 25, 5. ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος· παρβλ. ἀλφάνω.

Εὑρόω, Μλ. —ήτω (εὖρος). ἐπὶ ῥευστῶν· Ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα, ἀφόβως. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὑποθέσεως, Τρέχει, πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις· ἐπ' ἀνθρώπων· Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὐτυχῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος διότι τρέχουν τὰ πράγματά μου εὐτυχῶς. Blomf. ἐν Αἰσχλ. Περσ. 607. ἀφ' οὗ

Εὔροια, ἡ. Τὸ νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνηται ῥευστὸν τι καλὰ, εὐκολα· εὐκολορροία, καλὸν τρέξιμον, χύσιμον. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἀφθονίας λέξεων, λόγων, ἐννοιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ τις μὲ εὐκολίαν, Τρέξιμον τῆς γλώσσης, τῆς ὁμιλίας ἐλεύθερον· εὐφράδεια, Πλάτ. Φαίδρ σλ. 238. C. Εὐτυχεῖς προόδοι, τρέξιμον εἰς τὸ καλὸν ἐπιχειρήματος, πράγματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτυχία. Παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Τὰ περὶ τὸν σοφὸν, ἤτοι τὰ φρονήματα, ἡ διαγωγὴ, ἡ κατάστασις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

Εὐροίζητος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὅ,τι ῥιπτόμενον, ἢ κινούμενον μὲ βίαν προξενεῖ ἦχον, συρριγμὸν τοῦ ἀέρος. Ἀνακλεκτ. Β'. 226. πίσσ εὐροίζητος· Βέλος τὸ ὁποῖον τοξευθὲν κάμνει ἦχον εἰς τὸν ἀέρα.

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, ἰδὲ εὐρυκλύδων.

*Εὔρον, ες, ε, Ἀπρμφ. εὑρεῖν, Ἀόρ. β'. ἐνργτ. τοῦ εὑρίσκω, Ὁμ.

Εὐρόνοτος, ὁ, ἡ. Ἡμεταξὺ τοῦ Εὔρου καὶ τοῦ Νότου ἀνέμου πνοή.

Εὔροος, καὶ συναιρ. εὔρους, ὁ, ἡ, συν, τὸ (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλῶς, εὐκόλως, ταχέως, ἀφθόνως, Ἰλδ. Η, 329. Φ, 130. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τπ. εὔῤῥοος. Τρπκ. παρὰ Ἰατρ. ἐπὶ σώματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐνεργοῦσι πρεπόντως τὴν ἀπορροὴν τῶν ὑγρῶν κλ. — β'.) ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐφράδεια, εὐκολον, ἐλεύθερον τρέξιμον τῆς γλώσσης, Schaef. ἐν Διον. Συνθ. σλ. 268. — γ'.) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ ὑποθέσεων, Ὅ,τι κάμνει καλὰς προόδους, τρέχει καλά, εὐκολα, εὐτυχῶς· ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐτυχὴς, τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα τρέχουν ὅλα κατὰ τὴν εὐχὴν του.

Εὔροπος, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅ,τι ῥέπει, κλίνει, βαίζει εὐκολα. πάμμα εὔροπον, Βρόχοι, Ἡλιακὰ, τὰ ὁποῖον σφίγγεται εὐκολα τραβώμενον. Φιλ. Θεσσ. 62, ὃ.

Εὖρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου, ὁ Ἰταλ. Σιρόκο συνήθ. λεγόμενος. Ὁμ. (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ Ἠώς, Ἕως· Ὅστις φυσᾷ τὴν αὐγήν, ἐντεῦθεν τῷ Ζέφυρος, παρὰ τὸ, ζόφος, Ὅστις πνέει τὸ ἑσπέριον).

Εὖρος, τὸ (εὐρύς). Πλάτος, φάρδος, Ὀδσ. Α, 312. ὅπου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τὸ, μῆκος.

*Εὐῤῥαπίς, ιδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ καλὴν, εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδὶ, δοκαρίσι, τὸ Ἰταλ. μπαστόνι.

Εὐῤῥαφής, Ἰων. ἀντὶ, εὐραφής. Ὀδσ.

*Εὐῤῥεής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρεής.

Εὐῤῥείος. Ἐπκ. γενκ. ἐνκ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ εὐῤῥείος, παρὰ τὸ εὐρεής, Ἰλδ.

Εὐῤῥειτης, ου, ὁ, Ἐπκ. ἀντὶ εὐρείτης, Ὁμ.

*Εὔῤῥυτος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρύτος. Ἀπολ. Ῥδ.

Εὐρρείων, Ἐπκ. ἀντὶ εὐρείων.
Εὔρρηνα, ηνος, καὶ εὐρρήνης, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρηνα, καὶ, εὐρηνος.
Εὐρρήχος, ὁ, ἡ (ῥῆχος)· Ὅ, τι εἶναι πάνυ ἀκανθηρόν, ἔχει πολλὰς ἀκάνθας, ἀγκάθια. Νίκανδρ. Θηρ. 868.
Εὐρρίν, ινος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ, εὐρινος.
Εὐρρόος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ, εὔροος. Ἰλιάδ.
Εὐρυ, οὐσ. τοῦ εὐρύς· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπῤῥ. χρήσιμον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκτικῶν συνθέτ. λέξεων, ἐν οἷς λαμβάνουτι τὴν σημπ. πλάτους, φάρδους, πολυχωρίας, εὐρυχωρίας, κατὰ τὴν (πιθανὴν) γνώμην τοῦ Βτμ. καὶ τὴν σημπ. τοῦ προτακτικοῦ ἐρι-μορίου. (-υ)
Εὐρυάγυιος, γυια, γυιον. (ἀγυιά). ἐπίθετον πόλεων μεγάλων, Πλατείας ἀγυιάς, φαρδείας δρόμους, τουρκβ. φαρδέα σοκάκια ἐχούσα, ἐν Ἰλιάδ. ἰδιαιτ. τῆς Τροάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν· μόνον, ἐν Ἰλιάδ. Δ, 52. τῶν Μυκηνῶν· ἠχοῦν εὐρυάγυιαι = εὐρυόδειαι, Ἴαμ. Δημ. 16. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ σηλ. γένει μόνῳ εὐρυάγυια (ᾱ) παρβλ. εὐρυόδειος, εὐρύπορος.
*Εὐρυαδὴς, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. (-υυ-)
Εὐρυαίχμας, ου, Δρκ. α, ὁ. (αἰχμή). Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατεῖαν λόγχην, φαρδύμυτον κοντάρι· ὅστις ἐκτείνει, ἁπλόνει μακρὰν τὴν λόγχην, ἤτοι τοὺς λογχοφόρους, τὰ στρατεύματα του· ὅστις ἐξουσιάζει μακρὰν, πολὺν τόπον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν. Πίνδαρ., παρὰ Στράβ. Ἰβ'. πεντακόσιον εὐρυαίχμαν εἰπόντα, ἀντὶ Τὸ μεγάλον στρατόπεδον.
*Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἑσπερίδων, Ἡσιόδ. Θγν. 276.
*Εὐρύαλος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὅμ.
Εὐρύαλος, ὁ, ἡ· καὶ εὐρύκλως, ωος, ὁ, ἡ. (ἅλως). Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατεῖαν, φαρδεῖαν, εὐρύχωρα ἁλώνια· ἐν γένει, Πλατείας ἀγορὰς, τὸ ἰταλ. piatte, πιάτσας, μεγάλας πεδιάδας· εἶναι πλατύς, ἐκτείνεται μακρὰν.
Εὐρυάνασσα, ἡ. (ἀνάσσω). Βατίλισσα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν, Καλλιμαχ. (ᾱ)
Εὐρυβατεύομαι, Προπερόμαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης, ὁ περίβοητος ἀπατεών· ἤρα μετέρχομαι ἀπάτας, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους.
*Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὅμ. (-υυ-)
Εὐρύβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω). Ὅστις κάμνει πλατὰ βήματα, διαπλήσια, φαρδοπατεῖ. Ὅ, τι ἐκτείνεται μακρὰν, Κόιντ. Σμυρν. Β'. 284. ἤδρος εὐρύβατον, ἀντὶ Πλατὺ καὶ μακρὺ βουνόν.
Εὐρυβίας, ου, ὁ. Ἰων. καὶ Ἑπικ. εὐρυβίης (βία). Ὅστις εἶναι μεγαλοδύναμος, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις, δυναστεία, ἐξουσία εἶναι μεγάλη, ἐκτείνεται μακρὰν. Ἡσιόδ. Θγν. 931. Ἴαμ. Δημ. 295. ὡς τὸ εὐρυσθενής. (ῐ)
*Εὐρυβίη, ἡ. Ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πόντου. Ἡσιόδ. Θγν. 269. 375.
Εὐρυβόας, ου, ὁ. (βοή). Ὅστις φωνάζει μεγάλως, δυνατά· τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν.
*Εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ. ἡ. (γαστήρ.) Ὅστις ἔχει φαρδεῖαν κοιλίαν· φαρδοκοίλης, τρανοκοίλης, πρισκοκοίλης, κοιλαράς.
Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ. (γένειον). Ὅστις ἔχει πλατεῖαν τὴν σιαγόνα, πλατὺ καταπάγωνον· πολλὰ, πλατέα, μεγάλα γένεια· φαρδογένης. — 2) (γενεά). Ὅ, τι διαρκεῖ εἰς πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων· Νέων, νεῶν εὐρυγένειοι.
*Εὐρυδάμας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὅμ. (-υυ-)
*Εὐρυδίκη, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ἡ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὀδσ. — 2) ἡ τοῦ Ὀρφέως (-υυ-)
Εὐρυδίνης, ὁ, ἡ. (δίνη). ἐπὶ ὑδάτων· Ποταμὸς καλ. τ. τοιοῦτοιον τὰ ὕδατα κάμνουν μεγάλας δίνας, στρεφογυρίσματα, χύνονται κατὰ πλάτος, ἔχουν πολὺ φάρδος, κάμνουν μεγάλα κύματα (ῐ)
Εὐρυεδὴς, ὁ, ἡ. (ἕδος). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι, εὐρίσκονται πλατέα, εὐρύχωρα καθίσματα· ηχεῖον Σιμωνίδ. ὡς τὸ εὐρύθεδος.
*Εὐρυζέμελος, ὁ, ἡ. (ζέμελον). Ὅ, τι ἔχει φαρδέα, στερκὰ ζεμέλια· εἶναι καλὰ ζεμελιωμένον.
*Εὐρυζέμειλος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐρυζέμελος.
Εὐρυθμία, ἡ. (εὔρυθμος). Καλὸς ῥυθμὸς, τὸ ἰταλ. tempo, καδέντσα· ἐπὶ μουσικῆς· καλλιφωνία, εὐμουσία, ἁρμονία, συμμετρία· καλὴ, ὡρὴ, ἁρμοδία, ἀκριβὴς ἀναλογία· καλὸν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα, στάτιμον, κράτημα τοῦ σώματος· καλὴ, ἁρμοδία, ἕξις, θέσις ἢ κίνησις.
Εὐρυθμίζω, (ῥυθμός). Θέτω, βάλλω τι εἰς εὐρυθμίαν. Ἀθήν. καὶ Στοβαῖος.
Εὔρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ, τι εἶναι ἀκριβῶς ἀνάλογον εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας. Ἐξαιρ. ἐπὶ μουσικῆς, ᾠδῶν, ἀσμάτων, καὶ χοροῦ· Ὅ, τι παίζεται, φάλλεται, τραγῳδεῖται, χορεύεται καλὰ, μὲ εὐρυθμίαν, καλὴν τάξιν, ἁρμονίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ποιητικῆς καὶ Ῥητορικῆς, ὅπου παρατηρεῖται ῥυθμὸς τις, ἁρμονία καὶ εὐφωνία εἰς τὴν σύνθεσιν, ἐκφρασιν καὶ παράστασιν τῶν λόγων· ἐν γένει, ὅ, τι εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, ἀνάλογον εἴ τι.
Εὐρυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατεῖαν κεφαλὴν, φαρδὺ κεφάλι. (ᾰ)
Εὐρύκερως, ωτος, ὁ (κέρας). Ὅ, τι ἔχει πλατέα κέρατα.
*Εὐρύκλεια, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Οἰκονόμος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδσ.
Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Ὀνμ. κύρ. περιφήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ἦθεν ὡς προτηγορ. πᾶς ἐγγαστρίμυθος. Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 1014. Σχλ. Πλάτ. Σοφστ. σλ. 252. C.
*Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ. Ἀνεμοζάλη σφοδροτάτη, Ἀκτ. Ἀποστ. 27. 14. πιθανῶς παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κλύδων, Μεγάλην τρικυμίαν προξενοῦσα· ἄλλοι δὲ γράφουτι εὐροκλύδων, Ὁ μεγάλα κύματα ἐγείρων Εὖρος ἄνεμος· ἄλλοι εὐροκούλων καὶ εὐρακύλων· Ὁ ἀπηλιώτης ἄνεμος, ἐνοσοῦντας τὸν ἀρατικοδυτικόν· καὶ ἄλλοι πάλιν εὐρακελύδωνα.
Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις, ἢ ὅ, τι ἔχει πλατεῖαν κοιλίαν, ἢ πλατεῖαν τρύπαν ὡς νεύρακοίλιος αὐλὸς, ᾠδ. αἰτιθ. τό, στενοκοίλιος, Αἰλιανὸς παρὰ Πορφυρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμον.
Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει φαρδεῖς κόλπους· ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Ὅστις περιέχει, ἔχει φαρδὺν, πλατὺν θαλάσσιον κόλπον. νεύρακολπος χθών. Πίνδαρ. Νεμ. Ζ'. 73. παραβλ. εὐρύστερνος.
Εὐρυκόωτα, Ἐπίθ. τῆς νυκτὸς· πιθανῶς παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ ἀκούω· ὅτε ἀκούεται πασιδήλοτις φωνὴ, ἢ ἠχος εὐκόλα καὶ μακρὰν. Παῤ Εὐφορ. λυρ. 85. σλ. 150. Meinek. ἐπίθ. τῆς θαλάσσιου θεᾶς Ἰκητοῦς, Ἡ μακρὰν ἀκουομένη, μακρὰν ἠχοῦσα· παρβλ. κοέω.
Εὐρυκρείων, οντος, ὁ (κρείων). Ὅστις ἐξουσιάζει μακρὰν, πολλοὺς τόπους· τοῦ ὁποίου τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀγαμέμν., μόνου ἐν Ἰλιάδ. Α, 75. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.
Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ (λειμών). Χώρα, τόπος, ὅπου εὑρίσκονται, μεγάλοι, πλατεῖς, ἐκτεταμένοι λειμῶνες λειβάδια, πεδιάδες. πΑιβύη, εὐρυλείμων. Πίνδαρ. Πυθ. Θ'. 95.
*Εὐρύλοχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
*Εὐρύμαχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
*Εὐρυμέδουσα, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.
Εὐρυμέδων, οντος, ὁ (μέδων) = εὐρυκρείων. Πινδ. — 2) Ὀνμ. κύρ. Ὅμ.
*Εὐρυμενὴς, ές, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑπμ.
Εὐρύμενος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ εὐρύς. Ὅ, τι εἶναι φαρδύ, πλατύ. Κύρηται δὲ καὶ ὁ τπ. εὐρυμενής, ὁ, ἡ, καὶ ὁ συνῃρμ. εὐρυμὸς, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς ὑστέροις· ἀφ' οὗ ὡς κύρ. ονμ. ὀξυτονμ. Εὐρυμεναί, αἱ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἰδὲ Ruhnk. ep cr. σλ. 191.
Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατὺ μέτωπον· εἶναι φαρδυμέτωπος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν βοῶν.
*Εὐρυμήδης, ου, ὁ. πατρωμ. τοῦ, Εὐρυμος. Ὀδσ. (-υυ-)
*Εὐρυμένη, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλιάδ. Σ. 398. Ἡσιόδ. Θγν. 358. Μήτηρ τῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θγν. 907. — 2) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, Ὀδσ.
*Εὐρύνομος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
Εὐρύνω, Μλ. -υνῶ (εὐρύς). Φαρδύνω, πλατύνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι· κάμνω τι Πλατύνω, ἀποσκευάζω, τὸ κοιντ, ἀνατκερνῶ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τίποτε τοὺς ἀγωνιζομένους, Ὀδσ. Θ, 260. ἀπὸ μέσου εὐρύνων Ἄφιτον εἰς τὴν μέτην μεγάλου, πολὺν τόπον ἀφεὶς, Ἡσιόδ. Ἔργ. 4, 52 (ῠ)
Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατέα νῶτα, φαρδεῖαν ῥάχιν, φαρδείας πλάτας· Σοφοκλ.
Εὐρυόδειος, α, ον, (ὁδός). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εἶναι φαρδεῖαι, πλατεῖαι ὁδοὶ, δρόμοι, τὸ ἰταλ. στράτας· εἶναι φαρδύστρατοι· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῆς Γῆς. Φαρδείας καὶ πλατείας ὁδοὺς ἔχουσα, παντοχοῦ ἀνοικτὴ, ἐκτεινομένη οὕτω, τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ διατρέχῃ παντοῦ· ὡς τὸ εὐρύπορος, ἐπὶ θαλάσσης — Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λεξ. καὶ ἐν τῷ ἑπλ. γένει, εὐρυόδεια· πρβλ. εὐρυάγυιος.
Εὐρυοδίνης, ὁ, ἡ = εὐρυδίνης. Στράβ. Α'. ἀμφβ.
Εὐρύοπα, Ὁ, (ὤψ). Ὅστις βλέπει μακρὰν· ἢ ἀναλογώτερον πρὸς τὴν γλῶσσαν ἐτυμολογημ. παρὰ τὸ ὄψ., Ὅστις ἠχεῖ, βροντᾷ μακρὰν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀντὶ εὐρυόπης, κεῖται κυρίως ὡς κλητκ. ἀεὶ ἐν τέλει τῶν στίχων εὐρύοπα Ζεῦ. εὐρύοπα Ζεῦ. ἐν Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου, παρ' Ὀρφ. Διὸ. 18, 60. ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται καὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν εὐρύοπα Κρονίδην, εὐρύοπα Ζῆνα παρὰ τὸ ταὐτοσημαντ. εὐρύωψ. (ὁ Νοναννὸς Τμ. Δημητ. 3. ἐπλεκε τὴν ἑτυμλγ. παρὰ τὸ ὠφὴ (τὸ α, φύσει βρχ. ὡς ἐν τῷ, ἱππότα, νεφεληγερέτα κλ., ἢ λήγουσα ὅμως γίνεται μακρὰ κατὰ θέσιν καὶ ἀπροκοπήν.)
Εὐρυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατέα σανδάλια, τουρκβ. παπούτσια· ὅ, τι ἔχει πλατείας ὁπλὰς, φαρδείας μπότσας. Ὀππιαν. κυνηγ. εὐρυπέδιλος.
Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατείας, ἐκτεταμένας πεδιάδας, τὸ ἰταλ. campus. ηγαῖα εὐρύπεδος. Ἀνθολογ.
Εὐρύπορος, ὁ, ἡ. (πόρος) Χώρα, τόπος ἔχων μεγάλους, πολλοὺς, πλατεῖς πόρους, περάσματα, ὁδοὺς, παῤ Ὅμ. παντοχοῦ ἐπίθετ. τῆς παντοχοῦ ἀνοικτῆς, ἐπιπλεομένης θαλάσσης, Ἰλιάδ. Ο, 381. Ὀδσ. Δ, 432. Μ, 2. πρβλ. εὐρυόδειος.
Εὐρυπρωκτία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τι ἢ τις εὐρύπρωκτος. Ἀριστοφάν. Αἰχ. 843.
Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ. (πρωκτὸς) Ὅστις ἔχει πλατὺν, φαρδὺν πρωκτὸν, κῶλον, εἶναι φαρδόκωλος, ἀχρεῖος, ἀτελὴς, κίναιδος, τὸ τουρκβ. ἰμπνές. ἐξαιρ. μοιχός. Τὸ αἴτιον τοῦ σχηματισμοῦ ταύτης τῆς λέξ. ἰδὲ ἐν τῷ, βαρυπρωκτία. Περὶ τῆς χρήσ. ταύτης τῆς λέξ. παῤ Ἀριστοφ. ἰδὲ, Νεφ. 1185.

Εὔρυπτος, ὁ, ἡ. (ῥύπτω) Ὅ,τι ἐξαπλώνεται, ἐξαρρυπώνη, ἐκαθαρίσθη, ἢ ξαπλώνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται καλά, εὐκολα. Πολυδ.

Εὐρυπυλής, ὁ, ἡ. Πόλις, οἰκία ἔχουσα πλατείας μεγάλας πύλας, τὸ ἰταλ. πόρτας Ἰλιάδ. Ψ, 74. Ὀδυσσ. Δ, 571. ἀμφοτεράκις ἐπὶ καθόδου εἰς Ἅιδου.

Εὐρύπυλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. — 2) Κύρ. ὄνομ. Ὅμ.

Εὐρυρέεθρος, ὁ, ἡ. (ῥέεθρον) ἐπὶ ῥευστῶν, ὑδάτων, Ὅ,τι ἔχει πλατὺ ῥεῖθρον· ῥέει, χύνεται πλατύ, ψαρδύ, εἶναι πλατύ, ψαρδύ· ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποτμ. Ἰλιάδ. Φ, 141. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπμ.

*Εὐρυρέων, ουσα, ον (ῥέω) ὡς τὸ προηγμ. Ἰλιάδ. Β. 849. Π, 288, Φ, 157. 186. 304. παντ. σχεδὸν ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ποιητ., ῥῆμα δὲ, εὐρυρέω, οὐχ εὑρηται.

Εὐρύς, ρεῖα, ρύ· γενικ. ος, είας, εος. Ἑπρρ. εὐρέως. Ὁ Ποιητ. χρῆται πρὸς τῇ κοινῇ αἰτ. εὐρύν, καὶ τῇ Ἑπικ., ἐπὶ ὅτε, εὐρέα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς λέξ. πόντον. καὶ κόλπον Ἰων. Τὸ θηλ. δὲ, εὐρέα, οὐκ ἔστιν Ὁμηρ. Ἡρόδ. 1, 178. ὅπου κεῖται ἐν τινι χειρογράφῳ εὐράη· ὁ Λεῖος παρ' Ἀθην. 12. σλδ. 552. F. χρῆται καὶ θεατρ. τῇ λέξ. ηχὼ εὐρέος ἀντὶ εὐρείας. παρβλ. ηδὺς καὶ ἡδὺς. Ὁ Νάκε ὅμως ἐν Χοιρλ. σλ. 74. παρίστησιν αὐτὸ ἀμφβ. — Ὅ,τι εἶναι ψαρδύ, διεξοδικόν, ἐκτείνεται ἐξαπλόνεται μακρυά, εἶναι εὐρύχωρον, πολλα. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πεδιάδων· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐν γένει. πεύρεῖα σχεδίη· Ὀδυσσ. Ε, 163. πεύρεες ὦμοιν Ἰλιάδ. Ε, 227. Ὀδυσσ. Σ, 68. καὶ ἄλλχ. πτείχος εὐρύ Ἰλιάδ. Μ, 5. πελέοι εὐρὺ Ὀδυσσ. Ψ, 137. Συγκρτ. εὐρύτερος, Ἰλιάδ. Ρ, 194. Ψ, 427. Ἑπρρ. εὐρυτέρως, Ἀρστ. Δυσ. 419. (ῠ).

Εὐρυσάκης, ὁ, ἡ. (σάκος) Ὅστις φορεῖ μεγάλην, πλατείαν ἀσπίδα. Σοφοκλ. Αἴ. 577.

Εὐρυσθενής, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅ,τις ἔχει μεγάλην ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, μέγα κράτος, ἐξουσιάζει εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός, μεγαλοδύναμος, παρ' Ὁμ. παντοκρ. ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Η, 455. Θ, 201. Ὀδυσσ. Ν. 140.

*Εὐρυσθεύς, εως, Ἑπκ, ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 91.

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ. (σορός) Ὅ,τις ἔχει τάφον, εἶναι θαμμένος εἰς τάφον ψαρδύν, πλατύν. Ἀνθολογ. πεύρύσορον σῆμα.

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅ,τις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατύ, δυνατὸν στῆθος· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, εὐρύχωρον· ηγαίαν Ἡσιόδ. Θεογ. 117. πουρανὸς Ἑπγ. ἀδέσπ. 495, 5. Ἡσιόδ. Θεογ. 117.

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ. (στῆθος) = εὐρύστερνος, Ἀριστοτ.

Εὐρυστομία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι ψαρδὺ στόμα. — 2) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πλατὺ καὶ ψαρδύ, μὲ γέματον στόμα· ἢ ἀνοίγων πολὺ τὸ στόμα. παρὰ τὸ

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει πλατὺ, ψαρδὺ στόμα· ὅ,τι ἔχει ψαρδύ, πλατύ, μεγάλον στόμιον, τρύπαν, ἄνοιγμα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ψαρδύ, πλατύ, πολύχωρον, εὐρύχωρον. Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 10.

Εὐρυτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται μακρὰν· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, ψαρδύ, μέγα.

Εὐρυτέρως Ἑπρρ. τοῦ εὐρύς.

Εὐρύτης, ητος, ἡ. (εὐρύς) Πλάτος, ψάρδος, εὐρυχωρία. (ῠ)

*Εὐρυτίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Εὐρυτος. Ὀδυσσ. (-υυ-)

Εὐρύτιμος, ὁ, ἡ. (τιμή) Ὅ,τις τιμᾶται, σέβεται μακράν, παντοῦ. Πίνδαρ. Ὀλ. Α', 67. πΖεὺς εὐρύτιμος».

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ. Ὀνομ. τῶν Κενταύρων τινές, Ὀδυσσ. Φ. 295. — 2) Ὄνομ. ποιμένος τινός, Ἡσιόδ. Θεογ. 293.

Εὐρυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει χύνεται ἀφιλῶς, ἀβιάστως, καλῶς. — 2) Κύρ. ὄνομ. Ὅμ.

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ. (τιτράω) Ὅ,τι εἶναι πλατέως τρυπημένον, ἔχει πλατείας τρύπας. Διοσκορ. Α'. 79.

Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ. (τρυπάω) = εὐρύτρητος. Δημόκριτ. παρὰ Θεοφραστ.

*Εὐρυφάεσσα, ἡ. Κύρ. Ὀνομ. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου· κυρίως δὲ, ἡ μακρὰν λάμπουσα, φεγγουσα. Ὕμν. Ὀμ. λιτ. 2, 4. (ᾰ)

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, ἡ. (φαρέτρα) Ὅστις ἔχει πλατείαν, εὐρύχωρον φαρέτραν Πίνδαρ. Πυθ. Γ'. 45. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εὐρυφυής, ὁ, ἡ. (φύω) Ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει κατὰ πλάτος, ἔχει πλατείς, μακρούς θάμνους, κλωρίδια, ἐπίσετον τῆς κριθῆς. Ὀδυσσ. Δ. 604. πεύρυφυὲς κρῖν

Εὐρυφωνία, ἡ = εὐρυστομία. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) = εὐρύστομος. Εὐστάθ.

Εὐρυχαδής, ὁ, ἡ. (χάζω, χαίνω, χανδάνω, ἔχάσθη) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον, φαρδὺ χάσμα, ἄνοιγμα, στόμα. Ἀναλεκτ. Α'. 224. πεύρυχαδέα κήλυκα».

Εὐρυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) ἐπθ. τοῦ Βάκχου, Ἱππλωμένην, φουντωτὴν, κυματοῦσαν κόμην, μαλλιὰ ἔχων. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Β'. 4.

*Εὐρυχανής, ὁ, ἡ = εὐρυχαδής. Ὀππ.

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ψαρδὺν τόπον ἢ περιοχὴν ψαρδεῖαν, ἐκτεταμένην, εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. εὐχρηστ. παρ' Ὁμ. Ἐπθ. μεγάλων χωρῶν, τόπων καὶ πόλεων. (παράγουσιν αὐτὸ τινὲς παρὰ τὸ, χῶρος, κατὰ ποιητ. συστολὴν τοῦ ω, ὥστε κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, εὐρύχωρος· ἀπλουστέρα ὅμως ἡ παρὰ τό, χορός ἑτμλ. Πλατεῖς στοίχους, πλατείας τάξεις τόπου ἔχον· ὅθεν ἐν γένει, Πλατεῖς, εὐρυχώρους τόπους, λειμῶνας, πεδιάδας, ἱκανῶς εὐρυχώρους ἔχοντας εἰς τὸ νὰ χορεύωσιν εἰς αὐτοὺς στοῖχοι χορῶν, συρτοὶ χοροί. πρβλ. καλλίχορος).

Εὐρυχωρής, ὁ, ἡ. (χωρέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετὰ ψαρδύ, εὐρύχωρον εἰς τὸ νὰ χωρῇ πολλά, ἢ πολύτι. Στράβ.

Εὐρυχωρία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τι πλατὺ ψαρδὺ· εὐρύχωρος τόπος, πεδιάς. Θεόδ. 2, 83. παρὰ τό

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ. (χῶρος) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλατύν, ψαρδύν, μεγάλον, πολὺν τόπον, ἔχει μεγάλην περιοχήν, χωρεῖ πολλά, εἶναι ψαρδύ, πλατύ, μεγάλον.

Εὐρύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, καὶ

*Εὐρυόψ, οπος, ὁ, ἡ (ὤψ), Ὅστις βλέπει μακράν, εἶναι παντεπόπτης, παντοπάτωρ· ἢ παρὰ τὸ ὄψ, Ὅστις βροντᾷ μακράν, πανταχοῦ, ἐπθ. τοῦ Δίος. παραβλ. εὐρύοπα.

Εὐρώγης, ὁ, ἡ. (ῥώξ) Ὅ,τι ἔχει πολλὰς, καλὰς ῥώγας, εἶναι γεμάτον ῥώγας, Ἀνάλεκτ. Β'. 166. πτὴν σταφυλὴν εὐρώγεια.

Εὐρώδης, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐρύς, Σφκλ. Αἴ. 1191. κατὰ Herm.

Εὐρώεις, ἄεσσα, ὤεν, γεν. εντος (εὐρώς) Ὅ,τι εἶναι μουχλιασμένον, σαχνιασμένον· καὶ ἐπειδὴ ἡ μουχλὴ γίνεται μόνον εἰς σκοτεινούς, κεκλεισμένους τόπους, ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι σκοτεινὸν, ζοφερὸν, θαμβόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Ἅιδου οἰκία εὐρώεντα Ἰλιάδ. Τ, 65. εἰς Ἀΐδαο δόμον εὐρώεντα, Ὀδυσσ. Κ, 512. Ψ, 322. πεὐρώεντα κέλευθα, Ὀδυσσ. Ω, 10. ὥστε ἡ κυρία σημ. τῆς μουχλῆς καὶ τῆς σήψεως διατηρεῖται ἀρμοδίως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 152. καὶ Σφκλ. Αἴ. 1167. πεὐρώεις εὐρώεις» Ἐξ ἐναντίας παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 731. 739. ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς τῶν Τιτάνων ἐν μυχοῖς τῆς γῆς, κατὰ τὴν παρηγμένην σημ. ζοφώδης, ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἀκτὶς φωτός, ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 1146, δέχεται μὲν ὅ,τι τὸ εὐρώεις κεῖται παντοχοῦ κατὰ ποιητ. ἐπίτατ. ἀντὶ εὐρύς, Πολὺ πλατύς, ἐκτεταμένος, ἤτις ἐξήγησις εὑρηται καὶ παρ' Ἀπολλ. Λεξ. σλ. 312. παρ' Ἡσυχ. σ, σλ. 1528. καὶ ἐν τῷ Μγ. Ἐμλγ. σλ. 397, 57. πρὸς τῇ σημ. δὲν σημειουμένη, ἀλλὰ τὰ Ὁμηρ. καὶ Ἡσιόδ. μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἐκλαμβάνονται ὅτι εἰκονίζουσι τρομερόν τινα, τοῖς θεοῖς μισητὸν τόπον, εἶσιν ἐναντία τῇ τοιαύτῃ ἑρμηνείᾳ, τῶν ὑστέρων τινές, οἷον τοῦ Ὀππ. Ἀλ. 5, 3. κατὰ ὑστεροῖαν, ἢ παρεξήγησιν πιθανῶς γεγονεῖς· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Τμ. 8. σλδ. 23 καὶ Graev. lect. Hes. cap. 4. ἀν καὶ τὸ οὐσιαστ. εὐρώς, οὐχ εὑρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑπικοῖς.

*Εὐρών, ῶσα, όν. Μτχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. εὗρον, τοῦ εὑρίσκω.

*Εὐρωπαῖος, αία, αῖον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· παρὰ τὸ

Εὐρώπη, ἡ. Ὄνομα μέρους τῆς οἰκουμένης· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπλ. 251. 291 — 2) Ὡς κύριον γυναικὸς ὄνομα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 357. ὅπου λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς δὲ ἁρπαγείσης καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀχθείσης Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος Τυρίου βασιλέως, ἀφ' ἧς νομίζεται ὅτι τὸ μέρος τῆς οἰκουμένης ἡμῶν ὠνομάσθη, παρ' Ἡσιόδ. 1, 2. 173. 4, 45. κατὰ πρῶτον μυεῖα γίνεται.

* Εὐρωπία, ἡ = Εὐρώπη. σημ. 1. Σφκλ.

*Εὐρωπιστος, ἴα, ἴον = Εὐρωπαῖος.

*Εὐρωπίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Εὐρωπίας, Εὐρωπαῖος.

Εὐρωπός, πή, πόν. = εὐρύς. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 611. Seidl. ἐν Ὀππ. Ἀλ. 3, 40. 4, 525. ποιητ. ἀντὶ τῷ, στενωπός. Ἄλλοι δὲ ἐξελουσιν αὐτὸ ταυτοσήμαντ. τῷ, εὐρώεις· ὅτι δὲ καὶ οἱ πάλαι ἡμφισβήτουν περὶ αὐτοῦ διδάσκει ὁ Εὐστάθ. ἐν Διον. Περ. 270, πεὐρωπὸς, πλατὺς ἢ σκοτεινός» καὶ Ἡσυχ. 1. σλ. 1528.

Εὐρώς, ῶτος, ὁ. Μούχλη, ῥύπος, σάχνη, θάμβωμα, σωρεία καλ. τ. τ. ὅσα γεννῶνται εἰς πολυχρονίως ἐν ὑπογείοις καὶ ἀφεγγέσι τόποις ἄχρηστα κείμενα πράγματα· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγν. 452.

Εὐρωστέω, Μλ. -ήτω (εὐρωστος) Εἶμαι εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής.

Εὐρωστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής· δύναμις, ὑγιεία, εὐεξία τοῦ σώματος. παρὰ τὸ

Εὔρωστος, ὁ, ἡ. (ῥώννυμι) Ὅστις εἶναι ὑγιής, δυνατός, γερός, ἔχει, αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις του. Ἑπρρ. εὐρώστως.

Εὐρώτας, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ, ὅστις νῦν Βασιλοπόταμον λέγεται. — 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατὰ συνέμφασιν τοῦ εὐρύς, παρ' Ἀνθρ. ἐπιν. 6, 6.

Εὐρωτιάω, ῶ. (εὐρώς) Μουχλιάζω, σήπομαι σαχνιάζω· ἐπὶ πραγμάτων ἐν παραβύστῳ ἀχρήστως κειμένων καὶ ψειρομένων. παρ' Ἀριστ. Νφ. 45. πβίος εὐρωτιῶν Τὸ νὰ ζῇ τις ἐρρυπωμένος, ἄπαστρος, ἀκάθαρτος, τουρκδ. μουρτέρης.

Εὖς, Ὅστις εἶναι καλὸς, ἀγαθὸς, ἀνδρεῖος, ἐνάρετος, εὐγενὴς, παρ' Ὁμ. εὐχρτ. Ἑπκ. λέξις. ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως, πλὴν τῆς σύμπτ. καὶ τῇ ἁπαξ αὐτοῦ ἐν Ἰλιάδ. Θ, 308. μόνον

ἀπαιτωμένης αἰτ. εὖν, χρῆται δὲ μόνον καὶ τῇ ἀνωμλ. γεν.—α) γενκ. ἑνκ. ἑῆος, δίς ἐν Ὀδτ., πεντάκις ἐν Ἰλδ. τῷ πάνδρος, φωτός, παιδός καὶ υἱοῖν συντεταγμένῃ· ἰδὲ ἕνος—β.) γενκ. πλ. οὐδτ. γεν. ἑάων (υ – –) ὡς ἐκ τινος ὄντ. τὰ Ἕα, Τὰ καλὰ πράγματα, τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ εὐτυχία, Ἰλδ. Ω, 528. ἡδεῖ δωτῆρες ἑάων Ὀδτ. Θ, 325. πρβλ. 335. ἡδώτωρ ἑάωνα καὶ Ἥμν. ἰζ'. 12. καὶ. 8. Πλὴν τῆς γενκ. πλ. ταύτης, ἡ λέξ. κεῖται παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῷ ἀρτν. γένει. Ἐκ τοῦ Ἰων. τπ. δὲ, ἡΰς, χρῆται καὶ τῷ οὐδτ. γέν. ἡΰ· ἰδὲ ἡΰς. ἐξ ἐναντίας δὲ τό, ἐΰ, καὶ τό παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ εὐχρηστότ. εὖ, ἐστὶν ἀεὶ Ἐπῤῥ. ἰδὲ, εὖ.

Εὖα, Δωρκ. Μτχ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἐοῦσα, οὖσα.

Εὖσα, ας, ε, Ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ εὔω, Ἐπηράνω, στεγάνω, Ὀδ.

Εὐσαγενέσπορος, ὁ, ἡ. (σανίς) = εὐσελμος. Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον μὲ σανίδια, σανιδωμένον· ἐπὶ πλοίου. Γρμμτ. (ξ)

Εὐσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι πολλὴν, καλὴν, δυνατὴν σάρκα, κρέατα, νὰ εἶναι παχύς. παρὰ τό

Εὐσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅστις εἶναι πολὺ σαρκώδης, ἔχει πολλὰ, καλὰ, γερὰ κρέατα, εἶναι παχύς.. ἀφ' οὗ

Εὐσαρκόω, Παχύνω, κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ παχύνῃ, γένῃ παχύς. Ἱπποκρ.

Εὐσάρκωσις, εως, ἡ. = εὐσαρκία. Ἱπποκρ.

Εὐσέβεια, ἡ. (εὐσεβὴς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος· τὸ νὰ σέβηται, τιμᾷ τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀνωτέρους, τοὺς γεροντοτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν πλησίον του· νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. ἀνεύσεβεια ἐστί, πρᾶξις ἑπομένη καὶ ἀκόλουθος ἄνδρα ἄλλμ. Στρομ. β'. ἡ μετὰ πίστεως ὀρθῆς ἐπιμέλεια τοῦ βίου Οἰκον. εὐσέβειαν οἴσεις Θέλει φημισθεὶς ὅτι ἐπλήρωσας, ἔκαμες τὸ ὑπὲρ τὸν καθήκον σου, Schaef. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 968. πρβλ. ἀρετή, ἐν τῷ τέλει. ἀντιθ. τῷ, δυσσέβεια.

Εὐσεβέω, Μλ. -ήτω (εὐσεβὴς) Εἶμαι εὐσεβὴς, θεοφοβούμενος, φυλάττω, δὲν παραβαίνω τὰς θείας ἐντολὰς· ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι μὲ εὐσέβειαν· ἐκπληρῶ τὰ καθήκοντά μου πρὸς τὸν θεόν, πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς οἰκείους, πρὸς τοὺς συγγενεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ γεροντοτέρους μου μὲ ἀκρίβειαν. ὑπέρ, πρός, εἰς τινα Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 654. ἀλλὰ καὶ νεῦ σέβειν τινάς Ἄνευ προσθ. Valck. ἐν Φοιν. 1531. Seidl. ἐν Εἰρπ. Τρ. 85. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ εὐσεβεῖν καὶ εὖ σεβεῖν, ἀποδοκιμάζει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντγ. 727. ἀφ' οὗ

Εὐσέβημα, ατος, τό. Εὐσεβὴς πρᾶξις.

Εὐσεβής, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, φυλάττει ἀκριβῶς τὰς θείας ἐντολὰς· τιμᾷ, δοξάζει καὶ ἀγαπᾷ τὸν θεόν· σέβεται, τιμᾷ τοὺς ἀνωτέρους του, τοὺς προεστῶτας, τὸν βασιλέα, τὴν πατρίδα του, τοὺς νομίμους ἐξουσιαστὰς τῆς πατρίδος του, τοὺς γονεῖς του· ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς, τὸν πλησίον του· εἶναι εὐγνώμων, πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Ἐπῤῥ. εὐσεβέως. Ἀττ. εὐσεβῶς. ἀνεύσεβῶς ἔχειν ἀντὶ εὐσεβές ἐστι. Σφκλ. ἀντιθ. τῷ δυσσεβὴς (ἅπασα ἡ κατὰ συγγέν. συνέχεια τῶν λέξ. τούτων ξένη ἐστὶ τῇ Ἑποπ., τό ἐπ. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πνδ. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τραγ.)

*Εὐσέβια, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐσέβεια, Θεογν. 1138. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Σφκλ. Ἀντ. 943. Οἰδ. Κ. 188. πρβλ. Schaef. mel. σλ. 42. καὶ m. Progr. über griech. Wörterb. σλ. 16.

*Εὐσεβοφρόνως. Ἐπῤῥ. (εὐσεβής, φρονέω) Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα. Ἐπγρ.

Εὔσειστος, ὁ, ἡ. (σείω) Ὅ,τι εὐκόλως σείεται, δύναται νὰ σεισθῇ· ὅ,τι ἐπείσθη, ἐκουνήθη, ἐταράχθη πολλάκις. Στρκβ. Γ'.

Εὐσέληνος, ὁ, ἡ. (σελήνη) Νύχτα εἰς τὴν ὁποίαν φέγγει, λάμπει καθαρῶς ἡ σελήνη. Ἡσύχ.

Εὐσέλημος, ὁ, ἡ. Ἑπκ. εὔσσελμος (σέλμα) Ὅ,τι εἶναι καλὰ προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ καλὰ καθήσματα κωπηλατῶν, ἢ μὲ κωπηλάτας. πολλκ. παρ' Ὁμ., πανταχοῦ δὲ ὡς ἐπῖ. πλοίων καὶ ἐν τῷ Ἑπκ. τύπῳ.

Εὐσεμνος, ὁ. (σεμνὸς) Ὅστις εἶναι λίαν σεμνὸς, σεβάσμιος.

Εὐσεπτος, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ σεπτὸς, σεβαστός, τὸν ὁποῖον μεγάλως τιμῶσιν, σέβονται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 864.

Εὐσήκωτος, ὁ, ἡ. (σηκόω) Ὅ,τι ἔχει καλὸν, σωστὸν βάρος — 2) Ὅ,τι ἰσοσταθμεῖ καλὰ, εἶναι ἀκριβῶς ἰσόρροπον. Μαθηματ. Παλ. σελ. 113.

Εὐσημεία, ἡ. Καλὸν σημεῖον, εὐτυχὴς οἰωνός. Ἱπποκρ. παρὰ τό

Εὔσημος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι δίδει, δείκνυει, φέρει, ἔχει καλὰ σημεῖα, ἐντυχῆ οἰωνόν, προσημασίαν — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολογνώριστον ἀπὸ κάποια σημεῖα, ἰδιάζοντα· ὅστις εἶναι ἐπιφανὴς, ἔνδοξος. Ἐπῤῥ. εὐτήμως.

Εὐσηπτος, ὁ, ἡ. (σήπω) Ὅ,τι εὐκόλως σήπεται, εἶναι εὐκολοσάπητον. ἀφ' οὗ

Εὐσηψία, ἡ. Τὸ νὰ σήπεταί τι εὔκολα, ὀγλίγωρα· εὐκολον ὀγλίγωρον σάπημα, Θεόκριτ.

Εὐσθένεια, ἡ. (εὐσθενὴς) Καλὸν σθένος, ἰσχύς, δύναμις.

Εὐσθενέω, Μλ. -ήτω. Εἶμαι εὐσθενὴς, γερὸς, δυνατὸς, ὑγιὴς. παρὰ τό

Εὐσθενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅ,τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς δυνάμεις, εἶναι δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ὑγιής.

*Εὐσίδηρος, ὁ, (σίδηρος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σιδηρωμένον, ἔχει πολὺ σίδηρον. Σχλ. Ἱππ. Ἀπ. 273.

Εὐσιπυος, ὁ, ἡ. (σιπύη) Ὅστις ἔχει τὴν σιτοθήκην, χυδαϊκ. τό ἀμπάρι του γεμάτον σιτάρι, εἶναι κυβερνημένος, πλούσιος, ἀντιθ. τῷ λιγησίπυος. Ἀναλεκτ. Α'. 222. (ξ)

Εὐσιτέω, ῶ. Τρώγω καλῶς, ἔχω καλὴν ὄρεξιν. παρὰ τό

Εὔσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) Ὅστις τρώγει καλῶς, ἔχει καλὴν ὄρεξιν.

*Εὔσκαλμος, ὁ, ἡ (σκαλμὸς) Ὅ,τι ἔχει καλοὺς σκαλμούς, (ξυλάκια ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρεμῶνται, πιάνουν τὰ κωπία ὅταν κωπηλατοῦν, λάμνουσι) ἢ καλὰ καθήσματα κωπηλατῶν· ἐπὶ πλοίων.

Εὐσκανδάλιστος, ὁ, ἡ. (σκανδαλίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως σκανδαλίζεται, εἶναι εὐκολοσκανδάλιστος.

Εὐσκάνδιξ, ικος, ὁ, ἡ (σκάνδιξ) Τόπος γεμάτος σκάνδικας, χαιρέφυλλα, ἁγιοκλήματα, Ἀνάλεκτ. Α'. 234.

Εὐσκαρθμος, ὁ, ἡ. (σκαίρω) Ὅστις, ἢ ὅ,τι πηδᾷ, τρέχει εὐκόλως, καλῶς, ταχέως· ὅ,τι κινεῖται εὐκόλα, εἶναι εὐκίνητον, ὀγλίγωρον Ἰλ. Ν. 31. ἡτὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας, εὐσκαρθμοι φέρον ἵπποι.

Εὐσκαρίστος, ὁ, ἡ. (σκαρίζω) = τῷ προηγμ. Σχλστ. Ἐντ. ἐν Ἰλ. Ν. 31. (ξ)

Εὐσκελής, ἐος, ὁ, ἡ. (σκέλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, παχέα, δυνατὰ σκέλη, τὸ τουρκ. μπούτια, Πλάτ.

Εὐσκέπαστος, ὁ, ἡ (σκεπάζω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκεπασμένον, καλοσκεπασμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σκεπασθῇ καλὰ, εὔκολα, ὀλίγωρα, εἶναι εὐκολοσκέπαστον. Θουκδ. Ε'. 71. καὶ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ..

Εὐσκεπής, ὁ, ἡ (σκέπος) = τῷ προηγμ.

Εὐσκεπτος, ὁ, ἡ (σκέπτομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοσκεπτον, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ σκεφθῇ, κάμῃ σκέψιν εὐκόλως· εὐσκεπτος σκέψις Εὔκολος σκέψις, ἔρευνα, στοχασμὸς περί τινος πράγματος. Πλάτ. Φλβ. σλ. 65. Δ.

Εὐσκευέω, Μλ. -ήτω. Εἶμαι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 834. παρὰ τό

Εὔσκευος, ὁ, ἡ. (σκεῦος) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Εὐσκίαστος, ὁ, ἡ. (σκιάζω) Ὅ,τι κεῖται, εἶναι ὑποκάτω εἰς καλὸν ἴσκιον, εἶναι καλὰ ἰσκιωμένον (ξ) Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1707.

Εὔσκιος, ὁ, ἡ. (σκιά) Ὅ,τι ἔχει, κάμνει, τερπνὸν, καλὸν, πολὺν, δροσερὸν ἴσκιον. Πίνδαρ. καὶ Ξενοφ.

*Εὐσκιόφυλλος, ὁ, ἡ. (φύλλον) Δένδρον, τὸ ὁποῖον κάμνει μὲ τὰ φύλλα του καλὸν ἴσκιον. Ἥμν.

*Εὐσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος) Τόπος, μέρος ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, χυδ. μπιστερές.

Εὔσκοπος, ὁ, ἡ. Ἑπκ. εὔστκοπος (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, ἐντάσει, σκοπεύει, παρατηρεῖ, βιγλίζει καλὰ, μὲ ὀξὺ ὄμμα· εἶναι ὀξυδερκής, Ὁμ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλδ. Ω, 24. Ὀδτ. Α, 38. καὶ ἀλλαχοῦ· ἅπαξ δὲ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀδτ. Λ, 198. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἑπκ. τύπῳ. — β'.) ἐπὶ τόπου· Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὄθεν Ἐξέχων, ὑψηλός, Ξνφ. — 2) (σκοπὸς) Ὅστις στοχάζεται ἤτοι μαντεύει, σημαδεύει καλὰ, ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, νυστάζει καλὰ· οὕτως ἑρμηνεύουσί τινες τὸ ἐν Ὀδτ. Λ, 198. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδ. 5, 61 «Λακεδαίμας τρίποδ' αὐτόν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι». Παρὰ τοῖς μεταγενστ. πολλάκις εὔστκοπα βάλλειν, τοξεύειν καίλ. τ. πρβλ. εὐστοχος. Ἐπῤῥ. εὐσκόπως.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ Ἑτοιμότης, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ, περιγελᾷ τίς τινα ἢ τίποτε. παρὰ τό

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει νὰ περιπαίζῃ καλὰ, ἐπιτήδεια, ἁρμόδια· εἶναι κωμῳδός, ἀστεῖος, ἐπιτήδειος περιγελαστής. Ἐπῤῥ. εὐσκωμμόνως. Πολυδ.

Εὐσμερδής, ὁ, ἡ (σμερδὸς). Ὅστις εἶναι πάνυ εὔρωστος. Ἡσύχ.

*Εὐσμήριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (σμήριγξ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὐμορφον κόμην, μαλλιά.

*Εὐσμίλευτος, ὁ, ἡ (σμιλεύω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, εὐμορφα ἐξεργασμένον διὰ τῆς σμίλης, εἶναι καλὰ δουλευμένον, σκαλισμένον μὲ τὸ σμιλάρι. (ξ)

Εὐσμίλωτος, ὁ, ἡ (σμίλη) = τῷ προηγμ. (ξ)

Εὔσοια, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, εὑρίσκηται, ἀπαρτᾷ τις καλὰ, διατηρῆται ἡ εὐτυχία του· τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τίποτε καλὰ φυλαγμένον, καλοκυβερνημένον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 390. παρὰ τό

Εὔσοος, συναιρ. εὔσους, ὁ, ἡ, ουν, τό· Δωρ. εὔσως, ὁ, ἡ· ων, τό (σόος). Ὅστις ἔχει καλῶς, εὐτυχῶς, εὑρίσκεται, εἶναι, περιᾷ καλὰ, εὐτυχισμένα· ὅστις, ἢ ὅ,τι σώζεται, φυλάττεται καλὰ· εἶναι καλὰ φυλαγμένον, κυβερνημένον. Ἀθην.

*Εὐσπειρής, ὁ, ἡ· καὶ

Εὔσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐπειρωμένον, κουλλουριασμένον, εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον μὲ εὐμόρφους· πολλὰς πείρας, περιπλοκάς, κουλλουριάσματα, τυ-

λήματα· ὅ,τι περιτυλίγεται, περιπλέκεται, κουλλουριάζεται· εὔμορφα. ᾠδράκων, κόρυμβοι. Ἀνθλ.

Εὐσπλαγχνία, ἡ (εὐσπλαγχνος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὔσπλαγχνος, νὰ ἔχῃ καλὰ σπλάγχνα, καλήν, ἁγαθὴν καρδίαν. ΝΔ. — Θάρρος, εὐκαρδία, ἀφοβία, ἀνδρία. Εὐριπ. Ἡρ. 142.

Εὐσπλαγχνίζομαι, Μλ -ίσομαι. Εἶμαι εὔσπλαγχνος, ἔχω ἐλεήμονα καὶ συμπαθῆ σπλάγχνα. παρὰ τὸ

Εὔσπλαγχνος, ὁ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει καλά, ὑγιᾶ, γερά, ὑγιαστὰ σπλάγχνα· εἶναι γενναῖος, ἀνδρεῖος, θαρραλέος, καρδιακλής. 2) Ὅστις ἔχει ἐλεήμονα, συμπαθῆ καὶ συμπονητικὴν καρδίαν. Ν. Δ.

Εὐσπόρητος, ὁ, ἡ = εὔσπορος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1384. ἀμφβ. ἀναγν.

Εὔσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὸν σπόρον γεννημένον, φυτρωμένον· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πολλὴν σπορὰν, σπόρον· ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐσπαρμένον, ἢ καλὸν διὰ σπάρτιμον. νεύσπορος γύαιος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 230.

*Εὔσσελμος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔστελμος, Ὅμ.

*Εὔσσωρος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔσωρος, Ἡσ.

*Εὔσσωτρος, ὁ, ἡ. Ἐπκ ἀντὶ εὔσωτρος, Ἡσ.

Εὐστάθεια, ἡ (εὐσταθὴς). Σταθερότης, καρτερία, στερεότης, τὸ νὰ στέκηταί τι καλὰ, σταθερὰ, ἀμεταπήκτα, ἀσφαλῶς. 2) Καλὴ κατάστασις, διάρκεια τῆς καλῆς καταστάσεως· εὐστάθεια σαρκός. Καλή, ἥσυχος κατάστασις τοῦ σώματος, παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. (α)

Εὐσταθέω. Μλ. -ήσω. Ἔχω καλῶς, εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἥσυχος, εὔθυμος κατὰ τὴν ψυχὴν, παρὰ τὸ

Εὐσταθὴς, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐστατὴς (ἱσταμαι) Ὅ,τι ἵσταται, στέκεται στερεὰ, καλὰ, εἶναι καλὰ στερεωμένον, θεμελιωμένον, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ Ὀδ. μάλιστα ἐπὶ τ. τοῦ, μέγαρον, καὶ τοῦ, θάλαμος, Ψ, 178. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. — 2) Τρπκ. Ὅστις εἶναι σταθερὸς, φυλάττει τὸν χαρακτῆρά του· εὑρίσκεται, περνᾷ πάντοτε καλὰ. Παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος, ἡσυχίας, ἀταραξίας τῆς ψυχῆς· ῥωμαλέος, δυνατός, ἀνδρειωμένος, γερός· ἡσυχόκαρδος, ἱλαροκάρδος. Ἐπῤῥ. εὐσταθῶς.

Εὐσταθίη, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, εὐστάθεια.

Εὐστάθμως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ σταθμὴν, καλὰ ζυγιασμένα, μετρημένα μὲ ἀκρίβειαν, τὸ ἰταλ. με sceratezza.

Εὔστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἕτοιμος εἰς ἢ πρός τι· καλὰ στολισμένος, ἐνδεδυμένος, φορεμένος· ὅστις εἶναι ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος· ὁθεν ἐν γένει, ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος, ἐπιδέξιος, πρόθυμος· ὅστις δὲν ἔχει χρείαν πολλῶν πραγμάτων, εἶναι αὐτάρκης, φειδωλὸς καθ' ὅλα. Ἐπῤῥ. εὐσταλῶς.

*Εὐστολία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος· ἐν γένει, ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος, ἐπιδέξιος, πρόθυμος.

Εὐσταφύλος, ὁ, ἡ. (σταφυλὴ) ἐπὶ ἀμπέλων. Ἀμπέλι, τὸ ὁποῖον ἔχει, καρποφορεῖ πολλὰ, καλὰ σταφύλια. (α)

Εὔστοιχος, ὁ, ἡ. (στάχυς) ἐπὶ ἀγρῶν· Χωράφι, τὸ ὁποῖον καρποφορεῖ καλὰ· Σῖτος, σιτάρι καίλ. τ. μὲ πολλὰ, ἢ ὡραῖα στάχυα, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 115.

Εὐστεγής, ἐος, ὁ, ἡ. (στέγω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Δυκόφρ. 350.

Εὔστειρος, ὁ, ἡ. (στεῖρα) ἐπὶ πλοίων· Μὲ καλὴν στεῖραν, τὸ ἰταλ. carena. παρ' Ἀπολ. Ῥ. δὲ, καὶ τρκτλ.

Εὔστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, δυνατὸν στέρνον, στῆθος.

Εὐστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις εἶναι καλὰ, εὔμορφα στεφανωμένος, φορεῖ καλὸν, εὔμορφον στέφανον, καλὴν ζώνην. Παρ' Ὅμ. Ἐπῃ. τῆς Ἀρτέμ. Ἰλ. Φ, 511. ἐν Ὀδ. δὲ, παντὸς τῆς Κυθήρης, Ἀφροδίτης· ἐν Τμ. Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἔργ. 298. τῆς Δημτρ. ἐν Ὀδ. Γ, 120. Θνητῆς τινος γυναικός, ὅπου παντοῦ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς, δὲν ἐννοεῖται ὁ στέφανος, ὅστις στολισμὸς τὸ πάλαι ἦν ἄγνωστος, ἀλλὰ ἡ ζώνη· ἄρα ταὐτὸν τῷ, εὔζωνος — 2) Πρὸς τούτοις ὀνομάζονται καὶ αἱ Θῆβαι, Ἰλ. Τ, 99. Ἡσ. Ἀσπ. 80. Θγν. 978. εὐστέφανος· τοῦτ' ἔστι, περιεκλεισμέναι, ὠχυρωμέναι μὲ τείχη καὶ πύργους· ἰδὲ στεφάνη. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσ. χρῶνται ἀεὶ τῷ Ἐπκ. τύπῳ.

Εὐστεφὴς, ὁ, ἡ. (στέφος) = εὐστέφανος.

Εὐστέφιος, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. τπ. ἀντὶ εὐστέφανος· Ἀνθολογ.

*Εὐστήρικτος, ὁ, ἡ (στηρίζω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστηριγμένον, στερεωμένον, Σχλ. Σφκλ. Θηβ. 297.

Εὐστιβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (στείβω) Ὅ,τι ἐπατήθη ἢ πατεῖται πολλάκις, ἢ πολύ, δυνατά· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πατημένον, στιβαγμένον, ὁμαλὸν, ἰσιωμένον, δυνατὸν, πυκνὸν, πυκνὰ ὑφασμένον, ἢ καλὰ πλυμένον εἰς τὸ κυαφεῖον, εἰς τὴν ὁριστέλλαν.

*Εὐστικτος, ὁ, ἡ (στίζω) Ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα στίγματα, πέγγας.

Εὔστιπτος, ὁ, ἡ. = εὐστιβὴς. ἡφάρος εὔστιπτον. Ἀπολ. Ἀργ.

Εὐστολίζω, Ἑτοιμάζω, στολίζω τι καλὰ, εὔμορφα. Παῦτ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 255. ἡμεμείοις εὐστολισμένας νήας. Καλὰ στολισμένας μὲ σημαίας. παρὰ τὸ

Εὔστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) = εὐσταλὴς. Ἀπολλ. Ἀργ. ὅλκας, εὔστολος.

Εὔστομα, Ἐπίῤῥ. ἰδὲ εὔστομος, σημτ. 3. β'.

Εὐστομαχία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ στομάχου, τὸ νὰ εἶναί τι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον. παρὰ τὸ

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Ὅστις ἔχει καλὸν στόμαχον. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον, δυναμόνει τὸν στόμ. εἶναι στομαχικὸν· ἰδὲ εὐκάρδιος. Ἐπῤῥ. εὐστομάχως.

Εὐστομέω, ῶ. (εὔστομος) Ὁμιλῶ, ψάλλω καλῶς· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος Σοφοκλ. Oid. Kol. 18. εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α'. 20. ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ — 2) ἐν γένει = εὐφημέω.

Εὐστομία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ ψάλλῃ τις καλὰ· εὐφράδεια, εὐγλωττία· τὸ νὰ ἔχῃ καλὴν, γλυκεῖαν προφοράν, νὰ ἐκφράζηται καλὰ καὶ εὐκόλα — Τὸ νὰ συνειθίζῃ τις νὰ ὁμιλῇ πολλὰ· πολυλογία, φλυαρία — 2) Τὸ νὰ προφέρῃ τι καλὴν γεῦσιν· νοστιμάδα. παρὰ τὸ

Εὔστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει εὔμορφον καλὸν, μεγάλον στόμα· ὅ,τι ἔχει πλατὺ, μεγάλον στόμιον, ἄνοιγμα· ἵππος εὔστομος, Τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν εἶναι οὔτε σκληρὸν, οὔτε ἁπαλὸν, ἀλλὰ μέτριον, τὸ σύνηθ. ὅστις δὲν εἶναι οὔτε βαρυκέφαλος, οὔτε πάλιν καθόλου ἐλαφροκέφαλος, ἀλλὰ πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν μὲ ὀλίγην τινὰ ἀντίστασιν καὶ τοιουτοτρόπως κατατεῖ εὔμορφα τὴν κεφαλήν του. Ἐνφ. — 2) = εὐπρόσωπος. — 3) Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ εὐφράδειαν, εὐγλωττίαν· ψάλλει καλὰ, ᾠδέως. — β'.) Ὅστις ὁμιλεῖ καλούς, καλωσύνης, εὐτυχίας προσημαντικοὺς λόγους· ἐν γένει, ὅστις δὲν λέγει, δὲν εὐγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του κανένα κακὸν λόγον, ἔχει ἐγκρατῆ γλῶσσαν, εἶναι σιωπηλός· ὅθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικὸς, εὔφημος, αἰδήμων εἰς τὴν ὁμιλίαν του· ἐξαιρ. κατὰ γέν. οὐδέτ. πληθ. τὰ εὔστομα Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπὶ τῆς ἐν εὐσεβείαις, θρησκευτικοῖς, πράγμασιν ἢ παινηγυρικαῖς πράξεσι ἐξαιρ. ἀπαιτουμένης εὐσεβείας σιωπῆς· τὰ αὐτὰ μοι εὔστομα ἔστω. περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω. Περὶ τούτων θέλει σιωπήσω, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ οὔτε λέξιν. Ἡρόδ. 2. 171. εὔστομ' ἔχειν. Σιώπα, εὐφημεῖ· τὸ κοιν. μὴ λέγαις τέτοια λόγια, μάσκι τὴν γλῶσσάν σου, Σφκλ. Φιλ. 201. Πρβλ. εὔφημος. — 4) Ὅστις εἶναι λάλος, φλύαρος, πολυλογᾶς. — 5) Ὅ,τι ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον. — 6) Ὅ,τι εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ, ἐκφράζῃ τις, εἶναι εὐκολοπρόφερτον, δὲν δυσκολεύει τὴν γλῶσσαν.

Εὐστόρδυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (στόρδυγξ). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ καλὸν, στερεὸν, σκληρὸν ξύλον. Ἀναλέκτ. Α'. 229. κορύνη εὐστόρδυγξ.

Εὐστοχέω, (εὔστοχος). Ἐπιτυγχάνω εὐτυχῶς τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδι. μετὰ γενικ. ἁπάντων περιστάσεως, τῶν καιρῶν, εὐστοχεῖνε. Τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ὠφεληθῇ καθὲ περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν, νὰ φέρηται φρονίμως καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις. Πλβ.

Εὐστόχημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχέ τις καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐστοχία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τις τὸν σκοπὸν, σημάδ. νυσσάνι — 2) Τρπκ. Ἐπιτηδειότης, ἀγχίνοια εἰς τὸ νὰ ἀπειπάζῃ αἰνιγματώδες τι· εἰς τὸ νὰ ἀντείζηται ἢ σκώπτῃ, περιπαίζῃ τίποτε μὲ κομψότητα, μὲ εὔμορφον, ἁρμόδιον, γλαφυρὸν τρόπον· εἰς τὸ νὰ κατανοῇ, γνωρίζῃ τὸν πρός τι ἁρμόδιον καιρὸν· εἰς τὸ νὰ ὠφεληθῇ πᾶσαν ὠφέλιμον εὐκαιρίαν. παρὰ τὸ

Εὔστοχος, ὁ, ἡ (στόχος). Ὅστις εὐτυχῶς κτυπᾷ, ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδι· ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπειπάζει αἰνιγματώδες τίποτε, ἐπιτυγχάνει τὸ ὀρθὸν, τὰ ἀλήθειας εἶναι οὐσίνους, ὀξυδερκὴς· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἀστειασμοὺς ἢ εἰς σκώμματα μὲ φρόνησιν καὶ κομψότητα γινόμενα· ὅστις κατανοεῖ, γνωρίζει τὸν εἴς τι ἁρμόδιον καιρὸν, ἠξεύρει νὰ ὠφεληθῇ πᾶσαν καλὴν εὐκαιρίαν· εὐστόχα βάλλων ὡς τὸ εὐστόχοπα βάλλωμι Κτυπῶ τὸ σημάδι, νυσσάνι εὐτυχῶς, τοξεύω, τὸ παρ' ἡμ. τουφεκίζω ἐπιτηδείως, βεβαίως, Wyll. ep. cr. σλ. 161. 205. Ἐπῤῥ. εὐστόχως.

Εὔστρα (εὐω). Τρυπα, γοῦρα, λάκος ἐν ᾧ περιφλέγουσι, καυφαλίζουσι τας τρίχας ἐσφαγμένων χοίρων, ἢ κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. σκάφη, κοπάνα εἰς τὴν ὁποίαν ζεματίζουν τὸν ἐσφαγμένον χοίρον. — 2) Ἡ καυφαλισμένη χοιρὴ, χριθάρι μπουρζαλιτμένον, τουρκιστ. καβουρντισμένον, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζουν ἅλφιτα. Παρὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1241· προκριτωτέρα ἡ γραφὴ, εὔστρα φιλουμ. πρβλ. Ετμλ. μέγ. σλ. 348, 31. ἡ δὲ τόνωσις εὔστρα, ἐστὶ ψευδής.

Εὐστραβὴς, ὁ, ἡ (στρέφω), Ὅ,τι εὐκόλως στραβόνεται, λυγίζεται· εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολοστράβωτον· ἐπὶ ξύλων.

Εὐστραφὴς, ὁ, ἡ (στρέφω) = εὐστρεφὴς.

*Εὔστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρεμμένον, κλωσμένον, στρεφογυρισμένον, κουλλουριασμένον· ἐπὶ λωρίων, Ὀδ. Β, 526. Ο, 291. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὔστρεπτος.

*Εὐστρεφὴς, ὁ, ἡ (στρέφω) = τῷ προηγμ. ἐπὶ σχοινίων, κάλων καὶ λ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 463. Ὀδ. Ι, 427. Κ, 107. Ἐπὶ τῆς χορδῆς τόξου, Ὀδ. Ξ, 396. ἐπὶ χορδῶν ἁπλῶς, Ὀδ. Φ, 408. παντοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὐστρε-

φής — 1) Τρπ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγχίνους· τὸ πρ' ἡμῖν διεστραμμένος.

Εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια περιτυλιγμένον, στρεφογυρισμένον, καπνρωμένον, Ἀνάλ. Β, 13· »κόμη εὐστροφάλιγξ».

Εὐστροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιδέχηταί τι στρεφογύρισμα, λύγισμα· νὰ εἶναι εὐκολολύγιστον — Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ περιστρέφῃ, λυγίζῃ τις πολλαχῶς τὸ σῶμά του εὐκολα· τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀξὺν νοῦν· »τὸ μετ' εὐστροφίας ὀξὺ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις». Πλουτ.

Εὔστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐστραμμένον, κλωστμένον, Ἰλδ. Ν, 599, 716. ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὔστροφος· ὅ,τι εἶναι καλὰ τυλιγμένον, κουλλουριαστμένον, κατπαρτόν. — Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ στρεφογυρίσῃ, λυγίσῃ· κλ. εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολογύριστον, εὐκολοκουλλούρι αστον· Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 233. »ναῦς εὔστροφος». Ὅστις εἶναι εὐκολοκίνητος, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός, ἐπιτήδειος, ἔξυπνος. Ἐπῤ. εὐστροφώς.

Εὔστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον· Ὁμρ. Ἴλ. εἰς Ἀφρ. 157. »λέχος εὔστρωτον». Δμτρ. 296.

Εὔστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς στύλους, εἶναι κτισμένον, καλλωπισμένον μὲ καλοὺς καὶ εὐτάκτως κειμένους στύλους.

Εὐσύγκρυπτος, ὁ, ἡ (συγκρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτηδείως, κρυμμένον, εἶναι καλοκρυμμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κρύβηται, νὰ τὸ κρύπτῃ τις εὐκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον.

Εὐσυκοφάντητος, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὅστις ὑπόκειται εὐκόλως εἰς συκοφαντίας, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ. Πλούταρχ.

Εὔσυλητος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ συλᾷ, ληλατῇ, διαρπάζῃ τις (υ).

Εὐσύλληπτος, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ πιάσῃ, πάρῃ, ἀδράξῃ· ἐννοήσῃ, καταλάβῃ· εἶναι εὐκολοπιαστον, εὐκολονόητον — 2) Ἐργτ. ἐπὶ γυναικῶν, καὶ θηλ. ζώων, Ἡ εὐκόλως, συλλαμβάνουσα, ἐγγαστρουμένη· εἶναι εὐκολοεγγάστρωτος.

Εὐσυλλόγιστος, ὁ, ἡ. (συλλογίζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ συλλογισθῇ, καταλάβῃ, ἐννοήσῃ. νὰ κάμῃ περί αὐτοῦ συλλογισμόν· νὰ τὸ συμπεράνῃ.

Εὐσυμβίβαστος, ὁ, ἡ (συμβιβάζω). Ὅ,τι εὐκόλως συμβιβάζεται, ἐξισώνεται, ἑνώνηται, συναρμόζεται (ι).

Εὐσύμβλητος, ὁ, ὁ (συμβάλλω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἐξηγήσῃ· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοαπείαστον, Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 57. παρόβλ. εὐσύμβολος,

Εὐσύμβολος, ὁ, ἡ (συμβολή). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἐξηγεῖται, ἀπεικάζεται εὐκολα διὰ παραβολῆς ὁμοιοτινοσδήποτε πραγμάτων, Αἰτχλ. Ἱκτ. 698. ἴδε τὰ προηγμ. — 2) Ὅ,τι προσημαίνει καλόν, εὐτυχές τι· »τέρατα προφανῆ καὶ εὐξύμβολα», ἐπὶ δὲ καὶ ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως συμπεραίνει, ἐννοεῖ, ἀπεικάζει τι. — 3) Ὅστις εἶναι καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν· εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μὲ αὐτὸν ληφοδοσίαν, νὰ κάμνῃ πραγμάτειαν μαζύ του· ἴδε συμβολή. — 4) Ὅστις συνεισφέρει, βοηθεῖ εἰς τι μὲ χρήματα προθύμως.

Εὐσυμπεριφορος, ὁ, ἡ (συμπεριφέρομαι). Ὅστις ἠξεύρῃ νὰ συμπεριφέρηται, νὰ φέρηται, πολιτεύηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν καιρόν, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν διάθεσιν ἑκάστου· εἶναι κοινωνικός, φρόνιμος, ἐπιεικής, συγγνωμονικός, ὑπηρετικός, φιλόφρων.

Εὐσυμπερίγυτος, ὁ, ἡ (περιγύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως συμπεριγύεται, προσιολλᾶται, συμπεριπλέκεται εἴς τι, συναυξάνει μὲ τι Θεόφρ.

* Εὐσυμπλήρωτος, ὁ, ἡ (συμπληρόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐκπληροῖ, τελειόνῃ, κατορθόνῃ. Ἐπιχρμ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 133.

* Εὐσύμφυτος, ὁ, ἡ (συμφύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως πάλιν αὐξάνον γεμίζει τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο δι' ἀφαιρέσεως μέρους τινὸς ἀπ' αὐτοῦ, π. χ. πληγῆς τις.

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ (συναγωγή). Ὅ,τι εὐκόλως συνάγεται, μαζόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνάξῃ, συμμαζώξῃ, συναθροίσῃ εὐκολα —, εἶναι εὐκολοσύναχτον. — 2) Ἀριστ, Πολιτ. Ζ', »εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς περιπομένοις». Ὅπου εὐκόλως, συνάγονται πολλαὶ πραγματεῖαι, προϊόντα ἐκ διαφόρων μερῶν· ἐμπορεῖον, τὸ ἰταλ. δεπόζιτο μερκαντίλε (α).

Εὐσυναλλακτος, ὁ, ἡ (συναλλάσσομαι). Ὅστις εἶναι ἁμιλιτικός, εὐπροτήγορος, καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, Πλούταρχ. »εὐσυναλλακτος πρὸς ἀφροδισια». Ἐπῤ. εὐσυναλλάκτως.

Εὐσυναλλαξία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυνάλλακτος, νὰ ἔχῃ καλὸν τρόπον, ψέρτιμον εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ ἠξεύρῃ πῶς πρέπει νὰ συναναστρέφηται.

Εὐσυναλλαξίως, ὁ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυνάλλακτος, νὰ ἔχῃ καλὸν τρόπον, ψέρτιμον εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ ἠξεύρῃ πῶς πρέπει νὰ συναναστρέφηται.

Εὐσυναρμοστος, ὁ, ἡ (συναρμόζω). Ὅ,τι εὐκόλως συναρμόζεται, εὐκόλως δύναται νὰ συναρμόσῃ, ἑνώσῃ τις μὲ ἄλλο τι· Ἐπῤ. εὐσυναρμόστως.

Εὐσυναρπαστος, ὁ, ἡ (συναρπάζω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ συναρπάξῃ, πιάνῃ, ἀδράξῃ διὰ μιᾶς· νὰ τὸ ἰδιοποιῆται. Ἐπῤ. εὐσυναρπάστως.

Εὐσυνειδησία, ἡ. Καλή, καθαρὰ συνείδησις· παρὰ τό

Εὐσυνείδητος, ὁ, ἡ (συνειδέναι). Ὅστις ἔχει καλὴν, καθαρὰν συνείδησιν· ἠξεύρει ὅτι δὲν ἔσφαλεν εἰς τι, δὲν ἔπραξε κακόν, ἀδικόν τι. Ἐπῤ. εὐσυνειδήτως. Ἀντων. ς'. 30.

Εὐσυνεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν, ὀξὺν νοῦν· νὰ ἐννοῇ, κρίνῃ τὰ πράγματα καλῶς, ἀκριβῶς, μὲ ὀξύνοιαν· παρὰ τὸ

Εὐσύνετος, ὁ, ἡ (συνίημι). Ὅστις ἐννοεῖ, κρίνει τὰ πράγματα καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν, ὀξύνοιαν. Ἀριστ. Ἠθικ. ζ', 10. — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον, εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ καλά. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 1091.

Εὐσυνθεσία, ἡ. Καλὴ σύνθεσις· τὸ νὰ εἶναί τι καλά, πρεπόντως συνθεμένον, συνταγμένον, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα βαλμένον — 2) Τὸ νὰ τηρῇ, φυλάττῃ τις μὲ ἀκρίβειαν τὰς συνθήκας, συμφωνίας του μέ τινα· παρὰ τό

Εὐσυνθετέω. ἐπὶ πραγμάτων, Συντίθεται, συνθέτεται, βάλλεται εἰς καλὴν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν εὐκόλως· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι καλά, εὐτακτα, σεμνά. — 2) Πρατῶ φυλάττω τὰς συνθήκας, συμφωνίας μου μέ τινα· δίδω, βάλλω, πίστιν εἰς αὐτάς· ἴδε συνθήκη· ὅθεν ἐν γένει, Πράττω, πολιτεύομαι δικαίως, τιμίως· Πλουτ. καὶ Πολύβ. παρὰ τό

Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως συνθεμένον, βαλμένον εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνθέσῃ καλῶς, βάλλῃ εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν. Ἐπῤ. εὐσυνθέτως.

Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ (σύνοπτος). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ ἰδῇ μὲ ἓν βλέμμα, μὲ μιᾶν ματιάν· νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐννοήσῃ εὐκολα· ὅθεν, ὅ,τι εἶναι καθαρόν, σαφές, εὐκατάληπτον. Ἐπῤ. εὐσυνόπτως.

Εὐσύνταχτος, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη εἰς καλὴν, ἁρμοδίαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα, ἢ μεταξὺ εἰς ἄλλα· εἶναι, εὑρίσκεται εἰς καλὴν τάξιν. Ἐπῤ. εὐσυντάκτως.

Εὐσύντριπτος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅ,τι εὐκόλως συντρίβεται, τσακίζεται, λιανίζεται.

Εὔστυχτος, ὁ, ἡ (στύζω). Ὅστις ἔχει εὐτακτον, καλὸν, ἐλαφρὸν τὸν σφυγμόν. ἀφ' οὗ

Εὐσφυξία, ἡ. Καλὸς σφυγμός· τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ σφυγμός τινος, καλά, εὐτακτα· Κλήμ. Παιδαγ. Γ'.

Εὔσφυρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα σφυρά, κότσια· ἐν γένει, καλούς, εὐμόρφους πόδας. ἐπιθ. τῶν εὐμόρφων γυναικῶν, ποιητ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 16. Θγν. 254. ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὐσφυρος,

Εὔσχετος, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ, κρατῇ, διατοῦξῃ, διαφυλάττῃ τις. Ἱππ.

Εὐσχημονέω (εὐσχήμων). Ἔχω καλὸν, ἁρμόδιον, εὐμορφον σχῆμα· ἐξαιρ., προτυέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι πρεπόντως, ἀξίως, σεμνῶς μὲ ἁρμόδιον σχῆμα. Μεταφορικ. Παρατηρῶ, φυλάττω τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον τοῦ χαρακτῆρός μου εἰς τὰς πράξεις, ὁμιλίας, σχήματα, παραστάσεις, ἐνδύματά μου, καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ

Εὐσχημόνημα, τὸ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, ἡ διαγωγή, τὸ ψέρτιμον τοῦ εὐσχήμονος. Στοβ.

Εὐσχημος, ὁ, ἡ = εὐσχήμων. Εὐριπ. Ἑκ. 569. Ἐπῤ. εὐσχήμως.

Εὐσχημοσύνη, ἡ. Καλὸν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα τοῦ σώματος· καλὴ, πρέπουσα, σεμνὴ, τιμία διαγωγὴ· παρὰ τό

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει καλὸν, πρέπον, εὐμορφον σχῆμα τοῦ σώματος· τηρεῖ, φυλάττει εὐσχημοσύνην εἰς τὰς πράξεις, λόγους, ὁμιλίας, εἰς τὴν διαγωγήν, ψερτιμόν του, εἰς τὸν ἱματισμόν του· εἶναι εὐπρεπής, κόσμιος, σεμνός, τίμιος.

Εὐσχιδής, καὶ, εὔσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὅ,τι ἐτσχίσθη, διεχωρίσθη, ἐξεσχίσθη· καὶ ὅ,τι σχίζεται, ξεχωρίζεται, διαχωρίζεται, ξεσχίζεται καλὰ, εὐκολα.

Εὐσχολέω, Μλ. -ήσω (εὔσχολος). Ἔχω σχολὴν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τι· »εὐσχολῶ τῆς πείρας», Ἔχω καιρὸν νὰ ἐξετάσω. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Εὐσχολία, ἡ. Ἠτυχία, εὐκαιρία.

Εὔσχολος, ὁ, ἡ (σχολή). Ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, ἠσυχίαν· ἀργόν, ἡσυχες· ἐξαιρ., ὅστις ἔχει εἰρήνην, δὲν ἔχει πολέμους.

Εὐσωματέω, Μλ. -ήσω (εὐσώματος). Εἶμαι παχύς, ὑγιής, εὔρωστος, δυνατός. ἀφ' οὗ

Εὐσωματία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος· εὐρωστία, δύναμις.

Εὐσώματος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐσωματεῖ, ἔχει εὔρωστον, ὑγιές, γερόν, δυνατὸν σῶμα.

Εὔσωμος, ὁ, ἡ = εὐσώματος. ἀμφβ.

* Εὔσωρος, Ἐπκ. Εὐσσωρος, ὁ· Ὀνμ. πυρ. Ἰλδ. Ζ, 8.

Εὔσωστρος, ὁ, ἡ (σῶστρον). Ὅ,τι ἔχει εὐκινήτους τροχούς. »εὔστωστρος ἁπήνη». Ἡσιόδ. Ἀσπ. 273. ἀναγκ. ἐν Ἰλδ. Ω, 578.

Εὐτακής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅ,τι εὐκόλως τήκεται, ἀναλύεται, διαλύεται, λυώνει, ἀναλώνῃ· ὅ,τι εὐκολα γίνεται ἀπαλόν. Λουκιαν. »εὐτακής φακόεις», Φακὴ ἥτις βράζει εὐκόλως.

Εὐτακτέω, Μλ. -ήσω (εὔτακτος). Κρατῶ, φυλάττω, καλὴν τάξιν, καλὰ ἤθη· κάμνω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, τὸ χρέος μου· εἶμαι εὐπειθής, εὔτακτος, μετριόφρων, χρηστοήθης· ἀφ' οὗ

Εὐτάκτημα. ατος, τό. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τὸ πολίτευμα τοῦ εὐτάκτου· διατήρησις τῆς εὐταξίας, τῆς ἠθικῆς· τιμία, σεμνὴ, σώφρων διαγωγή. Στοβ.

Εὔτακτος, ὁ, ἡ (τάττω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν,

Ὅστις φυλάττει τὴν εὐταξίαν, ὃν παραβαίνει τοὺς νόμους, εἶναι εὐπειθής, ἥσυχος, χρηστότης, σώφρων, σεμνός. τὸ εὔτακτον = εὐταξία. Ἐπῤῥ. εὐτακτ-ος, Ξεν. καὶ Ἀριστ.

Εὐτραπεσπορος, ὁ, ἡ, τὸ, ταλαίπωρος, κατ' ἐπίτ. Διον. Ἁλικ. Ἀρχαιολ. Δ', 30.

Εὐταμίευτος, ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ὅστις ταμιεύει, φυλάττει, οἰκονομεῖ, τίποτε, εἶναι οἰκονομικός, φειδωλός. — 2) παθ. Ὅ,τι ὠκονομήθη, ἐφυλάχθη, ἐκυβερνήθη καλά· ὅ,τι εὐκόλως ὀλιγοστεύεται, ἢ αὐξάνεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ τις ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον ἄθελ, ὅ,τι εἶναι μετριον· εὐκολοαπόκτητον, Ἱππ. σελ. 799. 603, 814.

Εὐταξία, ἡ (εὐτακτέω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὴ τάξις, σεμνότης, φρονιμάδα, εὐπείθεια, ἠθικὴ διαγωγή, χρηστοήθεια. — 2) παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Γνῶσις, ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ποιῇ, νὰ πράττῃ τις ὅλα εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν· ὀρθός, ἀκριβὴς ῥυθμός.

Εὐταπείνωτος, ὁ, ἡ (ταπεινόω). Ὅστις ταπεινώνεται, δύναται νὰ τὸν ταπεινώσῃ τις εὐκόλα· εὐκολοταπείνωτος·

Εὐτάραχτος. ὁ, ἡ (ταράττω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ταράττεται, συγχίζεται, φοβεῖται, τρομάζει, ἐκπλήττεται (τᾷ).

*Εὔταρσος, ὁ, ἡ (ταρσός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, κομψὸν, νόστιμον πόδα· ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέττιγος, τζιντζιρα. Ἀρχίας, ἐπ. 29. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς εὔμορφον, κομψὸν πόδα· παστράγαλοι εὔταρσοι Μυρν. Ἐπ. 2.

Εὔτε, Ἐπκ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Τρ. ἐνίοτε χρήσιμον Ἐπῤῥ. χρονικόν, ὡς τὸ ὅτε ἐν χρήσει καὶ κατὰ Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 227. μόνον ἐν τοῖς ἀρχαίοις διαλέκτοις. Ὅταν, ὁπόταν. — α') μετὰ Ὀρατ. ἐγκλ. ἄνευ μορίου, προτάσεως ἀρτικοῦ, καὶ τὴν ἐλάττω πρότασιν ἐπιφερομένην ἔχον· οὔτε γὰρ ἥλιος Φαέθων ὑπερίσχεθε γαίης, συμπεράσματα μάχης· Ὅταν ἀνατείλει ὁ ἥλιος, ἀρχίσαμε τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Α. 735. συνήθ. ὅμως ἐν ἀρχῇ τῆς ἐλαττονος προτάσεως προσγίνεται ἰδιαιτερόντι ἀποδοτικὸν μόριον, π. χ. τότ' ἔνδα, Ἰλιάδ. Ζ, 392. τό, τῆμος, Ὀδυσ. Ν, 39. τὸ, ἐή τότε, Ὀδυσ. Ψ, 182. τὸ, καὶ τότε δή ῥα, Ὀδυσ. Ω. 149. τὸ, τόφρα δέ, Ὀδυσ. Γ, 73. ἀλλὰ καὶ τὸ, ὅε, Ἰλιάδ. Μ. 393. Ὀδυσ. Σ, 359. Ὕμν. Δημ. 407. Γίνεται δὲ καὶ τῆς ἐλάττονος ἀρκτικὸν ὡς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων, εὖτε τὸν ὑπνος ἔμαρπτεν Ὀδυσ. Τ, 56. πρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 396. Ζ, 515. Ψ, 62. — β') Μετὰ Ὑπτικ. ἐγκλ. καὶ τοῦ μορίου ἄν, οὐδ' ἄνω ὡς τό, ὅταν, Εὐβουλ. ὡς, ὁπόταν, ἄν καὶ, ἂν τύχῃ καὶ, Ἰλιάδ. Α, 242. Β, 34, 328. Τ, 158. Ὀδυσ. Α, 192. Ρ, 320. 323. καὶ λ. Ὡσαύτως καὶ παρ' Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ Ἐνίοτε· παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Ρ, 64, ἀντὶ τοῦ, Ἐπειδή. — μετὰ Ὑπτικ. ἄνευ τοῦ ἄν, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδυσ. Η, 202. παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἐπιγραμματοποιοῖς δὲ πολλάκις εὐχρήστου. Jac. Ἀνθ. Παλτ. 106. — 2) Ὡς συγκρτ. Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ ἢ̓τε, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Γ, 10. μετὰ Ὀρατ. ῥημτ. καὶ τοῦ ἀνάλογου, ὡς ἄρα, ἐν τῷ ἐλάττονι. Ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 386. ὅπου παρὰ Wolf κατὰ τὴν β', ἐκδοσιν τοῦ Ἀρτεχ. εὖτε κεῖται· πρὸς τούτοις δὲ σποράδην καὶ παρὰ τοῖς Δυρκ. καὶ τοῖς μεθ' Ὁμ. Ἐποπ. ὁ δὲ Βτμ. ἐθέλει ἀναγινωσκεσθαι, ἠΰτε, ἐν ἅπασι τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς, παρβλ. ἠΰτε. (Κύριται δὲ ἡ λέξις ἐσθ' ὅτε καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωριεῦσι· Προέκυψε δέ, πιθανῶς ἀπὸ τῆς γεν. οὗτε, τῆς ὅστε ὄντως.)

Εὐτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ ἑπμ. Πινδ.

*Εὐτύχεος, ὁ, ἡ (τεῖχος). ἐπὶ πόλεων, Καλῶς περιτετειχισμένη, περικεκλωμένη μὲ τεῖχη, καλὰ ὠχυρωμένη· καλῆς εὐκόλου ὀχυρώτεως ἐπιδεκτική· εὐκολωχύρωτος. Τροίη, Ἰλιάδ. Ἰλδ, ἢ κατὰ μετάπλσ. Αἰτ. γέν. Ἑλλ. πόλιν εὐτείχεα ἧτις διὰ τὴν τόνωσιν αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ, εὐτειχής, εὕρηται ἐν Ἰλιάδ. Π. 57.

*Εὐτείχητος, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ προηγμ. Φρυνίχ. εὐτύχω Τμ. Ἀφό. 112.

Εὐτειχίστας, ὁ, ἡ (τειχίζω) = εὐτειχής. Διόδ. Σικελ.

*Εὔτειχος, ὁ, ἡ = εὐτείχεος· Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτισμένον, ὠκοδομημένον. Πινδ. Ὀλ. 6, 1.

Εὐτέκμαρτος, ὁ, ἡ (τεκμαίρω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ σημαίνῃ, ὁπλοποιῇ διὰ σημείων, νὰ τὸ διακρίνῃ, γνωρίζῃ διὰ τινων σημείων· νὰ τὸ ἐννοῇ, συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ.

Εὐτεκνέω, Μλ. -ήσω (εὔτεκνος). Ἔχω εὐτυχίαν, εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα μου, ἔχω πολλὰ, ἢ καλὰ τέκνα· ἀφ' οὗ

Εὐτεκνία, ἡ· Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐτυχίαν, νὰ εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· νὰ ἔχῃ καλὰ, πολλὰ τέκνα.

Εὔτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· Ἀπολλ. Γ', ε. 6.

*Εὐτελεή, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐτέλεια, Ἡρότ. 2, 92.

Εὐτέλεια, ἡ. Εὐωνία, τὸ νὰ ἀγοράζῃ τίς τι διὰ ὀλίγα χρήματα· εὐθηνία, φτήνια. — 2) Τὸ νὰ ζῇ τις μὲ λιτότητα, μετριότητα, οἰκονομίαν νὰ ἀπαναῇ, ἐξοδιάζῃ ὀλίγα εἰς εὐτέλειαν συντέμνειν καὶ, σωφρονίζειν. Τὸ νὰ διατάττῃ, ἑτοιμάζῃ τίς τι μὲ οἰκονομίαν καὶ φειδώ. — 3) Πενία ἔνδεια, ταπεινότης· μικρὰ, πτωχικὴ πολιτικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγα ἔξοδα κάμνει· πενιχρότης, ταπεινὸς, πτωχικὸς ἱματισμός· Ἐτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εἶναι μικρὰ, ὀλίγου λόγου ἄξια, ποταπὰ, καταφρονημένα, οὐτιδανὰ, ἀχρεῖα. Περιγραστικ. εἰς εὐτέλειαν = εὐτελῶς, Ἀριστφ. Ὄρν. 809. παρὰ τὸ

Εὐτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅ,τι εὐκόλως, μὲ ὀλίγα χρήματα δύναται νὰ πληρώσῃ τις· εἶναι εὐωνον, ἐφτηνόν, φθηνόν, ἀξίζει ὀλίγα. — 2) Ὅστις δαπανᾷ, ἐξοδιάζει ὀλίγα, ζῇ οἰκονομικῶς, εἶναι φειδωλός. — 3) Ὅστις εἶναι πένης, ἐνδεής, πτωχός, ταπεινός, μικρᾶς καταστάσεως, καταφρονημένος. ποταπὸς, ἀχρεῖος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι εἶναι κακὸν, εὐκαταφρόνητον, ἀχρεῖον, οὐτιδανὸν κλ.τ. — 4) ἠθικῶς· Ὅστις ἔχει μικρὰ, ποταπὰ, οὐτιδανὰ, φρονήματα, ζῇ αἰσχρῶς, εἶναι μικροπρεπὴς, φαυλόβιος. Ἀριστ. Πολ. 2, 8, 2. πρβλ. Kluge de Carth. rep. σλ. 74. ἑξ. — Ἐπῤῥ. εὐτελῶς, οὗ οὐ

Εὐτελίζω. Καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ τινα ἢτι· ὀλίγον μετρῶ ἢ τιμῶ τι. ἀφ' οὗ

Εὐτελισμός, ὁ. Τὸ νὰ εὐτελίζῃ, ὀλιγωρῇ, καταφρονῇ τίς τινα ἢ τίποτε.

Εὐτέρπη, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν· Ἡσ. Θγν. 77. Ἡ τέρπουσα, εὐφραίνουσα. παρὰ τὸ

Εὐτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Πᾶν ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, προξενεῖ τέρψιν, ψυχαγωγίαν, χαρὰν, ἡδονήν. Πινδ.

Εὐτέχνητος, ὁ, ἡ (τεχνάομαι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἤτοι τεχνικῶς κατεσκευασμένον, δουλευμένον. Ἀνακρεοντ. Β', 279.

Εὐτεχνία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις εἰδήμων, ἔμπειρος, τέχνης τινός, ἢ τεχνῶν· ἐπιτηδειότης εἰς τὰς τέχνας· γνῶσις τεχνῶν, ἐπιτήμη, τὸ Ἰταλ. Industria· παρὰ τὸ

Εὐτέχνος, ὁ, ἡ. Ἐπῤῥ. εὐτέχνως, (τέχνη) Ὅστις ἠξεύρει καλὰ τέχνην τινα, εἶναι ἔμπειρος, εἰδήμων τεχνῶν· ἐπιστήμων, τὸ Ἰταλ. Industrioso.

Εὐτηκτος, ὁ, ἡ. (τήκομαι) Ὅ,τι ἀναλύεται, διαλύεται, ἀνάλυσιν· ἠμπορεῖτις νὰ τὸ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοανάλυτον.

Εὐτηξία, ἡ. Τὸ νὰ ἀναλύηται τις εὐκόλως, νὰ εἶναι εὐκολοανάλυτον. Ἀριστοτ. Ἀκουσμ. 51.

Εὐτιθάσευτος, ὁ, ἡ (τιθασεύω) Ὅ,τι ἠμποροῦσιν, ἠμπορεῖτις νὰ τὸ ἡμερώσῃ εὐκολα. εἶναι εὐκολημέρωτον.

*Εὐτλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων) Ὅστις εἶναι πάνυ, κατὰ πολλὰ σταθερὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόψυχος, Αἰσχλ. Περσ. 23. ὅπου ἄλλοι εὐτλήμων γράφουσιν.

Εὐτμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω) Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, εἶναι κομμένον καλὰ, ἐπιτηδεια, ὡς Ἰλιάδ. ἐπὶ ἱμαντουργίας, σκυτορραφίας ἐργασιῶν, τουρκβ. σαραντσικῆς, παπουτσικῆς· ἱμάντεα, Ἰλιάδ. Κ, 567. Φ, 30. Ψ, 684. ἡτελαμόνια. Ἰλιάδ. Η, 304. Ψ, 225. παντοχοῦ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. εὔτμητος. Ὅ,τι ἐσχίσθη, διαχωρίσθη καλά. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, διαχωρίζεται, χωρίζεται, κόπτεται.

*Εὔτοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος) Οἶκος, κτίριον καὶ τ. τ. μὲ καλοὺς, δυνατοὺς, εὐμόρφους τοίχους.

Εὐτοκέω, Μλ. -ήσω (τόκος) ἐπὶ γυναικῶν καὶ ζηλ. ζώων. Τίκτω, γεννῶ εὐκόλως, εὐτυχῶς. ἀφ' οὗ

Εὐτοκία, ἡ. Εὔκολος, εὐτυχὴς τόκος, γέννησις, γέννα· πολυτεκνία. ἀφ' οὗ

Εὐτόκιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, βοηθεῖ, εἰς τὸν τόκον, εὐκολύνει τὴν γέννα· ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν γέννα. ναὶ τόκιος λίθος, Γεωπονικ Π'. 10. παρὰ τὸ

Εὔτοκος, (τίκτω) Εὐκόλως, εὐτυχῶς τίκτουσα, γεννῶσα· πολύτεκνος — 2) παθ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη καλὰ, εὐκόλα, εὐτυχῶς.

Εὐτολμέω, Μλ. — ήτω. (εὔτολμος) Εἶμαι εὔτολμος, θαρραλέος, ἄφοβος, ἀφ' οὗ

Εὐτολμία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔτολμος, θαρραλέος, ἄφοβος.

Εὔτολμος, ὁ, ἡ (τολμάω) Ὅστις ἔχει εὐτολμίαν, θάρρος, τόλμην, ἀφοβίαν· εἶναι ἄφοβος, θαρραλέος· αἰεὶ κατὰ καλὴν σημτ. τὸ, τολμηρὸς δ' ἐς ἐναντίας μεμπτικόν. Ἐπῤῥ. εὐτόλμως.

Εὔτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) = εὔτμητος. Ἀρις. Πολ. Ζ'. ἠΟἶκος εὔτομος Καλῶς κτισμένος, διχρημένος, κατεσκευασμένος.

Εὐτονέω, Μλ. -ήσω (εὔτονος) Εἶμαι εὔτονος, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, δυνατός. ἀφ' οὗ

Εὐτονία, ἡ. Ῥωμαλεότης, δύναμις, ἰσχύς, — 2) Σύντασις, ἤτοι ἀκαταπαυστος, ἀκαταπόνητος ἀγχολία, ἐρμστηριότης.

*Εὐτονίζω. Δίδω τόνον, δύναμιν εἴς τι, τὸ τεντώνω, ταυίζω, παρὰ τὸ

Εὔτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τεντωμένον, ταυισμένον, στερεὸν, δυνατὸν, νευρώδες· ἐπὶ νευικοῦ σώματος μελῶν. Τρπκ. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, δυνατός, ἰσχυρός, ἀκμαζων· ἐκτενὴς, ἐπιμελὴς, δραστήριος. Ἐπῤῥ. εὐτόνως, Μετὰ σπουδῆς, ἐκτενείας, δραστηριότητος Ἀριστ. Πλτ. 1095.

Εὐτοξία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ τοξεύειν. παρὰ τὸ

Εὔτοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔμορφον τόξον, ἢ καλὰ, εὔμορφα βέλη. — Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ.

*Εὐτόρνευτος, ὁ, ἡ (τορνεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὔτορνος, ὁ, ἡ. (τόρνος) Ὅ,τι ἐτορνεύθη, ἐστρογγυλεύθη, εἶναι τορνευμένον καλὰ, ἐπιτήδεια, εὔμορφα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ τορνεύσῃ, στρογγυλεύσῃ, εἶναι εὐκολοτόρευτον, εὐκολοστρογγύλωτον. Ἐπῤῥ. εὐτόρνως.

*Εὐτραπεζεύομαι, Ἔχω καλὴν τράπεζαν,

ταῦτ' ἐστι μὲ ἀρκετὰ καὶ καλὰ φαγητά, τρώγω καλά, παρὰ τό

Εὐτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) Ὅστις ἔχει καλήν, ἤτοι μὲ πολλὰ καὶ καλὰ φαγητὰ προμηθευμένην τράπεζαν· ἀγαπᾷ τὴν καλὴν τράπεζαν, συνεθίζει νὰ τρώγῃ καλά. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ νὰ παρατίθηται, βάλληται εἰς τὴν τράπεζαν (– ∪ – ∪)

Εὐτραπελεύομαι, (εὐτράπελος) Ὁμιλῶ, προτφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι κοσμίως, μὲ χάριν, ἀγχίνοιαν.

Εὐτραπελία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τοῦ εὐτραπέλου· Ἀστειότης, κομψότης, ἀγχίνοια, πολιτικὴ εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὴν διαγωγήν.

* **Εὐτραπελίζω**, = εὐτραπελεύομαι· παρὰ τό

Εὐτράπελος, ὁ, ἡ (τρέπω). κυρίως, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως στρέφεται, γυρίζει, εἶναι εὐμετάτρεπτον, εὐκολογύριστον· ἔστις δὲν εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην, εἰς τὰ φρονήματά του, εἶναι ἀστατὴς, ῥαδιουργὸς, εὐμετάβλητος, μεταβάλλει τὴν γνώμην του καθὼς μεταβάλλεται ὁ ἄνεμος· Αἰλιαν. Ε'. 13. «Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς πολιτείας εὐτραπέλους. Μεταβαλλουτιν εὐκόλως τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας των· νεώτερα, γλῶσσαι Στρεπτή, ἐλευθέρα, εὔστροφος· Διονσ. παρὰ Σοίδα νοῦν εὐτραπέλῳ τῇ γλώσσῃ, οὐδὲ ἐῤῥωμένῃ ἥδε παιδιαις· Αὐτὴ ἡ εὐστροφία, εὐκινησία, ἐλαφρότητος, δεξιότητος, κομψότητος σημασία ἐστὶν ἡ ἐπιρατεστέρα· ὅθεν ἔπος εὐτρ.« Ἐπιτηδεία, ἀγχίνους, καταπειστικὴ ὁμιλία· Ηνδ. καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ ἀποκρίνηται μὲ ἐλευθερίαν, μὲ εὐφράδειαν, ἀγχίνοιαν, στωμυλίαν, κομψότητα, ἀστειότητα· ὡσαύτως καὶ φακτικὸς· Ὅστις εἶναι σκωπτικὸς, χλευαστὴς, περιχελαστὴς, βωμολόχος, φλύαρος, λέγει ἀπρεπεῖς, ἐγγιτατικοὺς ἀστεϊσμούς· περιπαίζει τὴν ἀλήθειαν, ἐφευρίσκει δολερὰ ψεύματα, μηχανᾶται δόλους, πανουργίας, ἀπάτας, Πινδ. Πυθ. 1, 178. 4, 186. Boeckh σλ. 564. Ἐπῤῥ. εὐτραπέλως (ᾱ).

Εὐτραφέω, Μλ –ήσω. Ἔχω, λαμβάνω καλὴν τροφήν, τρέφομαι καλά. Θεόφρ. παρὰ τό

Εὐτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τε τρέφεται καλά, εἶναι καλοθρεμμένον, παχύ, λιπαρόν· ὅστις ἔχει καλὴν ἀνατροφήν, εἶναι καλοανατεθρεμμένος, χρηστοήθης. 2) Ὅ,τι τρέφει καλά, δίδει καλὴν τροφήν, εἶναι θρεπτικόν· ἀφ' οὗ

* **Εὐτραφία**, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐτραφής.

Εὐτρεπής, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τε ἢ ὅστις εἶναι εὔτροφος, ἐλαφρακίνητος, ἀγλίγωρος, ἱπρόθυμος· ὡς τὸ, ἕτοιμος· Δημοσθ. στφ σλ. 236. 12. Ὅ,τι εἶναι εὐκίνητον, εὐκολογύριστον, εὐκολομεταχείριστον. ἱπάντων ὀργάνων εὐτρεπέστατον. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπίζω, Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, διατάττω, βάλλω τι εἰς τάξιν, εὐταξίαν. Παρ' Ἰατρ. Θεραπεύω, Ἰατρεύω Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς ἢ διά τίποτε, εἴς τι. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπισμός, ὁ. Ἑτοιμασία, διάταξις, διόρθωσις· Θεραπεία, ἴασις, Ἰάτρευμα.

Εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ = εὐτρεπίζων. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι τρέπεται, γυρίζεται, στρέφεται, δύναται τις νὰ τὸ στρέψῃ, γυρίζῃ εὔκολα· εἶναι εὐκολογύριστον, εὐκολομετάβλητον.

Εὐτροφής, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής· καλοθρεμμένος, παχύς. Ὁδ. Ι, 425. Ξ, 530.

Εὐτρεφία, ἡ (εὔτρεπτος). Εὐμεταβλησία· τὸ νὰ μεταστρέπηται, μεταβάλληται τίποτε εὔκολα. Πλημ. Στρωματ. Β'.

* **Εὔτρησις**, εως, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. Β, 502.

Εὔτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτήδεια τρυπημένον, καλοτρυπημένον· πλοβολῶν Ἰλ. Ξ, 182. ἐν τῷ Ἐπικ. ἰτρ. εὔτρητος. 2) Ὅ,τι εἶναι πολύ, δυνατὰ τρυπημένον, ἔχει μεγάλην τρύπαν, πολλὰς ἢ μεγάλας τρύπας, Ἡσθ. Θγν. 863.

Εὐτριαίνης, ου, ὁ (τρίαινα). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Καλὴν τρίαιναν ἔχων, φέρων. Πίνδ. Ὀλύμ. Α', 117.

Εὐτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον. 2) Τροπικ. ὅστις εἶναι πανοῦργος, δόλιος, τὸ κοινὸ. τετραπερασμένος· ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἴς τι, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος.

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον, λειοτριμένον· καὶ ὅ,τι τρίβεται, λειαίνεται εὐκόλα.

* **Εὔτριχες**· ὀνομτ. πλθ. τοῦ εὔθριξ, Ἐνφ.

Εὔτριχος, ὁ, ἡ· = εὔθριξ. Εὐρίπ. Ἡρακλ. 934. ποιητκ.

* **Εὔτριψ**, ιβος, ὁ, ἡ = εὐτριβής.

Εὐτροπία, ἡ (εὔτροπος). Δεξιότης, ἐπιτηδειότης· δολιότης, εὐμεταβλησία, Θγν. 218. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Ἐπιστροφὴ τοῦ νοὸς, ἤτοι προσοχὴ, καλὸν φρόνημα, καλὴ ψυχῆς διάθεσις, χρηστότης, τρόπος καλὸς, εὐνοια.

Εὔτροπις, ιδος, ὁ, ἡ (τρόπις). ἐπὶ πλοίων· Μὲ καλὴν τρόπιδα. τὸ ἰταλ. carina. Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 401.

Εὔτροπος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἴς τίποτε. 2) (τρόπος) συνήθ. Ὅστις κλίνει εἰς τὸ καλὸν, εἶναι καλῆς ψυχικῆς διαθέσεως, κόσμιος, χρηστὸς, ἀγαθὸς, χρηστοήθης, καλοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. εὐτρόπως.

Εὐτραφέω, Μλ –ήσω (εὔτροφος). Τρέφομαι καλά, λαμβάνω, ἔχω καλὴν τροφήν· εἶμαι καλοθρεμμένος. παχύς· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ' οὗ

Εὐτροφία, ἡ. Καλὴ ἢ πολλὴ τροφὴ· θρεπτικὰ φαγητά. 2) Τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τις καλὰ θρεμμένος.

Εὔτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής. σημ. 2. ἂν δὲ δυνατὸν λαμβάνεσθαι καὶ κατὰ τὴν παθτ. σημσ. τοῦ εὐτραφής, Καλοθρεμμένος, ἀμφιβ. μέντοι.

Εὐτρόχαλος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ καλὰ, ἀγλίγωρα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ταχυκίνητον, εὐκίνητον. 2) πεὐτρόχαλος ἀλωάων Ἡσιόδ. Ἔρ. 601. 808. ἀναγινσκ. ἐν Ἰλ. Τ, 496. κατά τινας μέν Λεῖον, ἁμαλόν, ἴσιον ἀλώνι, ὅπου ἠμποροῦν τις νὰ τρέχῃ εὐκόλα, ἀνεμπόδιστα· κατ' ἄλλους δὲ, περιφερές, καλά, τέλεια στρόγγυλον.

Εὔτροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς, σύμμορφους, δυνατοὺς τροχούς. ἅρμα, ἁμαξαι ὡς τό, εὔκυκλος· κατ' ἄλλους δὲ, Περιφερὴς, καλὰ στρόγγυλος, Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς Ἰλ. καὶ ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ. εὔτροχος. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ = τῷ προηγμ. 2) Τροπικ. Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ περιστρέφῃ, στρεφογυρίζῃ τις· Ἐνφ. Κυνηγ. 2, 5.

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὅ,τι εὐκόλως τρυγᾶται, θερίζεται, συνάγεται. (ῠ)

Εὐτυκίζω, Ἑτοιμάζω, ἑτοιμον ποιῶ τι. Ἡσύχ. παρὰ τό

Εὐτυκος, ὁ, ἡ, σπάνιος τύπος τοῦ, εὔτυκτος· σημσ. 2. Αἰσχλ. καὶ Θκρτ. Ἐπῤῥ. εὐτύκως.

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατεσκευασμένον, κεκοσμημένον, καλῶς ἐξειργασμένον, καλοδουλευμένον· παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ, κυνέη καὶ τοῦ ἱμὰς ἔλη· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκοδομίας καὶ ξυλουργίας, κλισίηκ Ἰλ. Β, 566. Ν, 240. Θρόνος, σκαμνί, Ὀδ. Δ, 123. 2) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένον, διορθωμένον, τελειωμένον, ἕτοιμον, Ἡρόδ. 1, 119.

Εὐτύπωτος, ὁ, ἡ (τυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως τυπόνεται, εἶναι εὐκολοτύπωτον. Πλούταρχ. Ποβλ. συμπ. Δ', 1. (ῠ)

Εὐτυχέω, Μλ –ήτω (εὐτυχής). Ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν, τὸ σημάδι, νυσσάνω· ἀπολαμβάνω εὐχήν μού τινα, ἐκπληρόνεται ἡ εὐχή μου· ἐτέ μὲν μετὰ γεν. ἐτὲ δὲ μετ' αἰτ. Dorv. Char. σλ. 541. Schaef. Σχολ. Παρ.– Ἀπλ. Ῥθ. 1, 1310. 2) ἀμετβ. Ἔχω καλὴν τύχην, εἶμαι εὐτυχής, τυχηρός· ἐπὶ πραγμάτων ἢ πράξεων, ἐπιχειρήσεων, Τρέχει, πηγαίνει, εὐγαίνει καλά, εὐτυχῶς, λαμβάνει καλὸν, εὐκταῖον τέλος. Ἡρόδ. μετὰ Ἀπρμφ. ἐνίοτε δὲ, μετὰ τῆς εἰς· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. ἄνευ προθτ. Ἡρόδ. 1, 65. 3, 40. 43. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. καὶ μετὰ τῆς ἐν παρὰ Ξνφ. ἔτι δὲ καὶ πεὐτύχημα εὐτυχεῖν Ξνφ. Ἀνβ. 6, 3, 8. παρβλ. Κυνηγ. 12, 8. 3) πεὐτυχοίησεν Ἀρριανικὴ κατ' εἰρωνίαν ἔκφρασις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, καλὰ ὑστερινά, ἢ καλὴν ὄρεξιν. Valck ἐν Φοιν. 406. παρβλ. ἐπαινέω· σημσ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐτύχημα, ατος, τό. Εὐτυχία, καλὴ, τυχηρὰ περίστασις Ξνφ. Ἀνβ. 6, 3, 4. Ἑλλ. 4, 5, 9. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐτυχής, ὁ, ἡ (τυχεῖν) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἔχει καλὴν τύχην, ἀπέλαυσε, ἀπέκτησε τὸ ποθούμενον· ὅστις ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του. καλότυχος· μετὰ εὐτυχέω = εὐτυχία. Ἐπῤῥ. εὐτυχῶς. Ἀριστφ. Ἱππ. 101. ἀφ' οὗ

Εὐτυχία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὴ τύχη, ἀπέλαυσις σκοποῦ τοῦ ποθουμένου, ἐκπλήρωσις εὐχῆς· καλὸν συμβεβηκὸς, καλὴ περίστασις· εὐδαιμονία. — Ἐπιτύχημα τοῦ σκοποῦ σημάδιον, τοῦ νυσσανίου.

Εὐτυχος, ὁ, ἡ. σπαν. Ἐπικ. τύπ. τοῦ εὐτυχής. Αἰσχλ. Ἱκτ. 995. ὅπου μέντοι εὔτυκτος ἠδὴ γράφεται.

Εὔυβλος, ὁ, ἡ (ὖβλος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν ὖβλον, ὑαλί. Ἀνθολογ. πεὐύβλους φιάλαις. (ῠ)

* **Εὐὑδρέω**, Μλ –ήσω (εὔυδρος). ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι ἀφθονία ὑδάτων, πολὺ νερόν.

Εὐὐδρία, ἡ. Ἀφθονία ὕδατος, πολλὰ νερά. Στραβ. Ε'. παρὰ τό

Εὔυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Χώρας τόπος ἔχων πολλὰ νερά Ἡρόδ. 4, 47. 9, 25.

Εὐὐμνία, ἡ. Τὸ νὰ ὑμνῇ, ἐγκωμιάζῃ, ἐπαινῇ τίς τινα ἢ τίποτε κατὰ πολλά. παρὰ τό

Εὔυμνος, ὁ, ἡ (ὕμνος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑμνεῖται, ἐγκωμιάζεται, ἐπαινεῖται μεγάλως, κατὰ πολλά. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀξίζει νὰ ὑμνῆται, ἐγκωμιάζηται. Τμ. Ἀπλ. 19. 207.

Εὐὑπέρβατος, ὁ, ἡ (ὑπερβαίνω) Ὅ,τι ὑπερβαίνεται εὔκολα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ μα ἀναβῇ τις ἢ τίποτε, Ἱπποκρ. πεὐὑπέρβατος κοτυλήη. Ἐπάνω τῆς ὁποίας εὐκόλως ὑπερηνῇ, εὐγαίνει ὁ ἀρμὸς, ἢ κλείδωσις, στραμπολίζεται εὐκόλα.

Εὐὑπέρβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Παυδήποτέτι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, ὑπερνικήσῃ, ξπεράσῃ, νὰ γένῃ ἀνώτερος, δυνατώτερος, ἀξιώτερος. Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Εὔυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅστις ἢ ὅ,τε κοιμᾶται καλῶς, ἡτύχως 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προξενεῖ καλὸν, ἡσυχον ὕπνον, ἀποκοιμίζει τινά· εἶναι ὑπνωτικόν.

* **Εὐὑπόδητος**, ὁ, ἡ (ὑποδέω). Ὅτι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ δέσῃ ὑποκάτω.

Εὐὑποίστος, ὁ, ἡ (ὑποφέρω). Παυδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις· εἶναι εὐκολοϋπόφερτον.

Εὐὑπόληπτος, ὁ, ἡ (ὑπολαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ὑπολάβῃ, ἐννοήσῃ, καταναοήσῃ, καταλάβῃ. στοχασθῇ. νομίσῃ. Ἀριστ.

Εὐὑποχώρητος, ὁ, ἡ (ὑποχωρέω). Ὅστις εὐκόλως ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει, δὲν ἐναντιόνεται Στοβ.

Εὐὐφαντος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ

συμορφα, επιτήδεια υφασμένου· καλοϋφασμένου (ῡ) ποιητ.

*Εὐϋφής, ὁ, ἡ (ὑφή) = τῷ προηγμ. Σχολ. (ῡ)

Εὐϋψής, ὁ, ἡ (ὕψος). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ ὑψηλόν. Νικητ. Χρονικ. ς'. 5.

*Εὐφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει καλά, σύμορφα, πολύ.

Εὐφᾱμία, ἡ· καὶ, εὐφᾰμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ εὐφημία, εὔφημος.

Εὐφαινής, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = εὐφαής.

Εὐφαντασίωτος, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις ἔχει καλὴν φαντασίαν καὶ δύναται νὰ παριστάνῃ εἰς τὸν νοῦν του ὅλα πάνυ ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς· ὅστις διὰ τῆς φαντασίας του ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ πλάττῃ, ἐπινοῇ παντοίας εἰκόνας, παντοῖα φαντάσματα πράγματα.

Εὐφαρέτρης, ου, ὁ, Δωρ. εὐφαρέτρας (φαρετρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, σύμορφον φαρέτραν. Σοφοκλ. Τραχ. 212.

Εὐφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιότητα καλοῦ ἰατρικοῦ· ὅ,τι περιέχει καλὰ ἰατρικά· ὅ,τι δίδει καλὴν βαφὴν, καλὸν χρῶμα. Εὐστάθ. καὶ Ἡσύχ.

Εὐφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, ἀκτινοβολεῖ καλὰ, πολύ, σύμορφα· ὅ,τι εἶναι καλὰ φωτισμένον, ἔχει καλὸν, ἀρκετὸν φῶς· τὸ εὐφεγγὲς = εὐφεγγία. ἀφ' οὗ

Εὐφεγγία, ἡ. Καθαρά, πολλὴ, καλὴ λάμψις. Σουΐδ.

*Εὐφερωσύνη, ἡ (φέρω). Εὐθυμία, εὐαρέστησις· ἀστεῖον πρωτοτ. τοῦ εὐφροσύνη. Πλάτ. Κρτ. σλ. 419. D.

Εὐφημέω, (εὔφημος). Σεμνολογῶ, λέγω καλοὺς, εὐτυχεῖς τι προσημαίνοντας λόγους· φυλάττομαι τοῦ νὰ ἐκφωνῶ, δὲν λέγω κακόν τι ἢ δυστυχίαν τινὰ προσημαίνοντας λόγους, ἐξαιρ. ἐν Θυσίαις καὶ ἄλλαις θρησκευτικαῖς πράξεσιν, ἱερουργίαις, Ἰλιάδ. Ι, 171. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσφαλέστατος τρόπος, τοῦ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ νὰ μὴ λέγῃ κακῆς προσημασίας λόγους, ἐστὶ τὸ σιωπᾶν, ἡ λέξις εὐφημῶ ἔλαβε τὴν γενικὴν σημασ. Σιγῶ, σιωπῶ, ἐξαιρ. ἐν ἱερουργίαις· φυλάττω εὐσεβῆ, θρησκευτικῶς σιωπὴν, ἀντιδ. τῷ δυσφημῶ· ἔστι δὲ ἐν χρήσει κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἡ προστακτ. ἐγκλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐφήμει, καὶ εὐφημεῖτε· Σιώπα, μὴ λέγεις τοιαῦτα λόγια, ὁμιλεῖς κακὰ· ὡσαύτως καὶ εὐφημεῖν χρήν. πολλαχ. παρ' Ὁμήρῳ, ἐν τῷ κοινῷ Ἀττ. ἰδιώματι πάνυ εὐχρήστ., ἔτι δὲ καὶ ἀποτρεπτικῶς, Μὴ γένοιτο, νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ φύσῃ ὁ Θεός. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. XXXIV. 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, δυσφημέω· ἰδὲ εὔφημος. 3) ἐπὶ λέξεων, λόγων, Εἶναι εὐφωνος, ἔχει καλὸν φθέγγον, ἡδύνει τὰ ὦτα, προσημαίνει καλὸν, εὐτυχές τι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 387. 4) μετβτ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· μετ' εὐφημίας βοῶ, μετ' εὐφημίας δέχομαι, δεξιοῦμαί τινα· εὐλογῶ, εὔχομαι εὐτυχίαν. ἀντιδ. τῷ βλασφημέω· Διόδωρ. Σικελ. Ε'. 49. ἀφ' οὗ

Εὐφημία, ἡ. Ὁμιλία μὲ λέξεις καλὰς καὶ εὐτυχοὺς σημασίας ἀποφυγὴ τῆς ἀτεμνολογίας, ἐκφωνήσεως κακῶν, ἀπρεπῶν, δυστυχῶν, ἀπευκταίου τινὸς προσημαντικῶν λέξεων· ὅθεν, θρησκευτικὴ, εὐσεβὴς σιωπὴ ἐν ἱεροπραξίαις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ προστάξῃ, κάμνῃ τις προσεκτικόν τινα εἰς τοῦτο· Ἀριστοφ. Ἀχ. 238 2) Κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ δυσφημία. Σχολ. Τρ. 178. ὅπου μέντοι ἡ ὁρᾶσις πονηρίαν ἰῶν ἴσχει δύναται ἐξηγεῖτθαι καὶ, Κράτει τὴν γλῶσσάν του τοῦ νὰ λέγῃ κακόν τι. λέγε, ὁμίλει λέξεις καλὰς, εὐτυχεῖς προσημαίνοντας, καὶ Σίγα, σιώπα, ὡς τὸ Ὁμηρ. στιγῇ μῦθον ἔχειν. 3) Εὐχὴ, ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. 4) Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, Ἀλκίφρ. Α'. 39. ἡμακρία τῆς εὐφημίαν.

Εὐφημίζω. Δέχομαί τινα μετ' εὐφημίας· εὐχομαί τινι εὐτυχίαν.

*Εὔφημος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὔφημος.

Εὐφημισμός, ὁ (εὐφημίζω), νεωτέρα λέξις ἀντὶ, εὐφημία. 2) ἐξαιρ. παρὰ Γραμματ. Ἐκφώνησις, ὁμίλησις κακῶν, ἀτερπῶν, ἀπευκταίου τινὸς πράγματος διὰ μετριωτέρων, παραμυθητικωτέρων, ἡδυτέρων λέξεων· π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες· εὐφρόνη, ἀντὶ νύξ· ἔτι δὲ καὶ εὔφημοι, εὐφημία, ἀντὶ δύσφημος δυσφημία· ἐστὶ δὲ εὐφημισμὸς, σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἀγαθή τινι ὀνομασίᾳ περιστέλλεται τὸ φαῦλον πράγμα. Εὐστάθ. σελ. 1398.

*Εὐφήμιος, ὁ, ἡ = εὔφημος. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1227.

Εὔφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Λέξις, λόγος τέρπων τὴν καρδίαν, ἡδύνων τὰ ὦτα· εὐκταίου τινὸς, εὐτυχίας προσημαντικὸς· πεύφημα φώνεις Σεμνολογεῖ, λέγε, ὁμίλει λέξεις, λόγους εὐκταίους, εὐτυχίαν προσημαίνοντας· ἢ σιώπα, καὶ μὴ λέγε τοιαῦτα· Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 39. πεύφημος πᾶς ἔστω λεώς· ἀντὶ τοῦ, Σιωπάτω, μὴ λαλείτω καὶ ἀκκιρολογείτω· ὅθεν ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι σημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· πεύφ. ἡμέρα Αἰσχυλ. 2) κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ Δύσφημος Staul. ἐν Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1227. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 60. A. 3) ἐνεργ. Ὅστις σεμνολογεῖ, ὁμιλεῖ καλὰ, εὐκταῖα πράγματα· σιωπᾷ εὐσεβῶς, θρησκευτικῶς· ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει, εὐλογεῖ τινα ἢ τι· ὑπὸ εὔφημον περί τινος Ὁ περί τινος ῥηθεὶς ἔπαινος, Ἄντιφ. ὅθεν, Εὐδοκίμησις, δόξα, τιμή, καλὴ φήμη, καλὸν, λαμπρὸν ὄνομα. Ἐπῤῥ. εὐφήμως.

*Εὔφημος, ὁ· Ὄνομ. κυρ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσύχ.

*Εὐφήτης, ου, ὁ· Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Εὐφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅ,τι εὐκόλως φθείρεται, ἀφανίζεται, ἐξολοθρεύεται, χαλᾶται. 2) ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν· Ὅ,τι χωνεύει εὐκόλα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Δίφιλος παρ' Ἀθην. Α'.

Εὐφθογγέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὔφθογγος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 19. παρὰ τὸ

Εὔφθογγος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅ,τι ἠχεῖ καλῶς, ἔχει καλὸν, ἡδὺν, τερπνὸν φθόγγον, ἦχον. — Ὅστις ψάλλει, ὁμιλεῖ καλὰ, τερπνὰ, μὲ ἡδεῖαν φωνὴν, εἶναι γλυκόφωνος.

Εὐφιλής, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις φιλεῖ, ἀγαπᾷ τι κατὰ πολλὰ. 2) παθ. Ὅστις ἀγαπᾶται, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τις ἢ ἀγαπῶτι κατὰ πολλά.

Εὐφίλητος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρτλ. (φιλέω) = τῷ προηγμ. σημασ. 2. Αἰσχύλ. Θήβ. 103.

Εὐφιλόπαις, ιδος, ὁ, ἡ (φιλέω, παῖς). Ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδία, τὰ παιδάκια, τὰ τέκνα. 2) Τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι πολὺ τὰ παιδία. Ἀγαμ. 730.

Εὐφιλοτίμητος, ὁ, ἡ (φιλοτιμέω). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. 5. Ὅ,τι ἐπράχθη, κατωρθώθη, ἐγένετο διὰ φιλοτιμίαν· τὸ ὁποῖον ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος ἔπραξεν, ἔκαμέ τις. (ῑ)

Εὔφιμος, ὁ, ἡ (φιμόω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ στυπτικὸν, Νίκανδρ. Ἀλ. 270. 2) ἐπὶ ἵππων· Ὅστις πρέπει νὰ φιμωθῇ, εἶναι καλὸν τὸ νὰ τὸν βάλλωσι τὸν φιμὸν διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ· ἰδὲ φιμός.

Εὔφλαστος, ὁ, ἡ (φλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θραύεται, σπάζεται, εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτάκιστον. Σχόλ. Δυκόφ. 26.

Εὔφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτει, καίεται, φλέγεται, εἶναι εὐκολόκαυστον, εὐκολοάναπτον.

Εὐφορβία, ἡ (εὔφορβος, φορβή). Ἡλικὴ τροφὴ, καλὸν φαγητόν. Σοφοκλ.

Εὐφόρβιον, τὸ. Ὄνομα ἀκανθώδους τινὸς θάμνου ἐν τῇ Λιβυκῇ φυομένου, τοῦ ἐποίου ὁ χυλὸς εἶναι εὔχρηστος εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἐδόθη καὶ τῷ θάμνῳ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐξευρετοῦ.

Εὔφορβος, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, παχὺν, λιπαρὸν, εὐτραφές. 2) Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Εὐφορέω, ῶ (εὔφορος). Εἶμαι τὸ εὔφορον, εὔκαρπον, ἐξαιρ. φέρω, γεννῶ πολλοὺς, καλοὺς καρπούς, πολλὰ, καλὰ ὁπωρικά, 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. ἐπὶ πλοίων· Πλέω, ταξιδεύω εὐτυχῶς, μὲ καλὸν ἄνεμον. πολλὰς εὐφορεῖται.

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅ,τι εἶναι εὐκόλοφόρτον, εὐκολοβάστακτον, τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἢ καλὰ ἠμπορεῖτις νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, κουβαλῇ.

Εὐφορία, ἡ (εὔφορος). Εὐκολία εἰς τὸ νὰ φέρῃ, κρατῇ, βαστάζῃ, κουβαλῇ τίς τίποτε — Τρπε. Δύναμις, ὑπομονὴ, γενναιοψυχία εἰς τὸ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τίς τι εὐκόλως. 2) Καρποφορία, εὐθηνία, ἀφθονία, ἀφιλεία καρπῶν, εὐσωθημάτων. 3) Καλὴ, εὐκολικὴ φύσις, διάθεσις, ἰδιότης.

Εὐφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἔχει καλὴν, σύμορφον φόρμιγγα, κιθάραν, παίζει καλὰ τὴν κιθάραν· ἐπῳ. τοῦ Ἀπόλλωνος. 2) Παθ. Ὅ,τι παίζεται ἢ ψάλλεται, τραγῳδεῖται καλὰ εἰς τὴν κιθάραν. Ἀναλεκτ. Β'. 451. πάνδα εὐφόρμιγξ.

Εὔφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, ἐκουβαλήθη, ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται καλὰ, εὐκόλα· εἶναι εὐκόλοφορτον, εὐκολοβάστακτον, εὐκολοκουβάλητον. — Ὅ,τι εὐκόλως ὑποφέρεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ὑποφέρῃ εὐκόλα, εἶναι εὐκολοϋποφόρτον, Πινδ. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι· εἶναι ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, ἐλαφρὸς, εὐλύητος, ὀγλίγωρος. — ἐπὶ ἀνέμου· Εὐκόλως, εὐτυχῶς φέρων, κινῶν τίποτε. — ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει δεινόν, κακόν τι, δυστυχίαν τινὰ εὐκόλως, μὲ γενναιότητα, σταθερότητα. — ἐπὶ χώρας, τόπου· Εὔκαρπος, εὐπροσόδεντος, προσοδικός. Ἔτι δὲ καὶ τρπκ. πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν· Διστ. Ἀλκ. Ἐν γένει, Ὅ,τι ἐμβαίνει, φέρεται μέτα που ἤπιως μὲ εὐκολίαν, μὲ ὀλίγον κόπον. Ἐπῤῥ. εὐφόρως.

Εὔφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ἢ ἐλαφρὰ φορτωμένον· ὅθεν ἐπὶ πλοίων, Εὐκόλως, ταχέως πλέον, ἀρμενίζον. Μελέαγρ. 80. πεύφορτος ναῦς.

Εὐφράδεια, ἡ. Τὸ νὰ ἐκφράζηται, ὁμιλῇ τις μὲ εὐγλωττίαν, εὐκολα, ἡδέως ὀρθῶς, ἀκριβῶς (ᾰ) παρὰ τὸ

Εὐφραδής, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅστις ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ εὐκόλως, ἡδέως, ἀκριβῶς, ὀρθῶς· εἶναι εὐγλωττος. 2) (φράζομαι) Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, καταλαμβάνεται, εἶναι σαφές, εὐκολοκατάληπτον. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπῤῥ. Ὀδσ. Τ, 352. πεύφραδέως ἀγορεύειν· Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ εὐφράδειαν. (ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτό, Μὲ φρόνησιν, σοφῶς· ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐστὶν ἰδία τῷ ἅμα προσκειμένῳ, πεπνυμένα. ἡμάλ' εὐφράδεως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις, Ὁμιλεῖς, ὁδηγεῖς εὐκαταλήπτων συμβουλῶν μὲ εὐφράδειαν.) Ἐπῤῥ. εὐφράδως. Ἀττ. εὐφραδῶς.

*Εὐφράδη, ἡ, Ἰων. καὶ Ἑπκ. ἀντὶ εὐφράδεια.

Εὐφραίνω, Μ. ἐνῶ. Ἀόρ. εὔφρηνα· ἀλλὰ καὶ εὐφρανα, Ξεν. Κρ. π. 2, 39. Ἑπκ. εὐφράνω (φρήν, εὐφρων), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χαροπεῶ, καλοκαρδίζω, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· μετὰ αἰτ. Ὁμ. Θέλγω τινὰ διὰ σαρκικῆς ἡδονῆς, Ὀδσ. Τ, 82. 2) Παθ. μετὰ μέσ. Μ.Μ. Εὐφραίνομαι, χαίρω, καλοκαρδίζω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος, Ὀδσ. Β, 311. ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης πεύφρανθῆναι ἐπί τισιν· Α-

ρστῳ. Ἀχ. 5. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀδιαφόρως τῷ κοινῷτε καὶ τῷ Ἑπκ. τύπῳ. ἀφ' οὗ

Εὐφραντικός, ἡ, ὁν. Παν ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ χαρὰν, εὐφροσύνην. Γραμματ.

Εὐφραντοποιός, ὁ, ἡ = ἀνωτέρω. Σχολ. Ἀριστφ. Νφ. 523.

*Εὐφραντός, ἡ, ὁν = τῷ προηγμ. 2) παθ. Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμ. 536.

Εὐφραῦσία, ἡ (εὐφραίνω) = εὐφροσύνη. ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης.

Εὔφραστος, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράζῃ, προφέρῃ, ἐκφωνῇ· νὰ σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ· νὰ κατανοῇ, ἐννοῇ· εἶναι εὐκολοπρόφερτον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολονόητον. Διονσ. Περιηγ.

Εὐφρονέω, Ἑπκ. εὐφρονέων (φρονέω). Ὅστις φρονεῖ καλῶς, ἔχει καλὰ φρονήματα, εἶναι εὐνοϊκός, φιλόκαλος· (λέξις τῆς μετὰ εὐνοίας συνέτεως ὀηλωτικὴ.) παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται δεκαπενταὶς σχεδὸν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, οὗ σφι εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Ῥῆμα δὲ, εὐφρονέω, πλὴν τῆς μετοχῆς ταύτης, οὐχ εὑρηται.

Εὐφρόνη, ἡ (εὐφρων). Ἡ νύξ, νύκτα, Ἡσδ. Ἔρ. 562· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. πολλάκις· ἡ κυρία σημ. δὲ τῆς λέξ. ἐστιν, Ἡ εὐφρονοῦσα, εὐνοοῦσα, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, νύξ, Σκότος, ζόφον, κακῶν καὶ συμφορῶν, φρίκης γενετικὸν σημαίνουσα· κατ' ἄλλους δέ, ἡ εὐφραίνουσα, ἀναψύχουσα, ἀναζωπυροῦσα· κατὰ τὴν ἀπίθανον ἐτυμολγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, εὐφραίνω. 2) = εὐφροσύνη. Εὐρπ. ἀφ' οὗ τὸ πατρωνμ.

*Εὐφρονίδης, ου, Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός.

Εὐφρόνως, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, εὐφρων. Στοχαστικὰ, φρονίμως χαρουμένως. Πίνδαρ. Πυθ. I. 61.

Εὐφροσύνη, ἡ· Ἑπκ. εὐφροσύνη (εὐφρων). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐφροσύνως, εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, νὰ χαίρῃ, εὐφραίνηται, ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης. Ὁδσ. Τμ. Ὅμ., Ἡσδ. ὅπου κατάτε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἑπκ. τύπ. κεῖται· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆ. ἀριθ. Ὁδσ. Ζ, 156. 2) Ὄνμ. μιᾶς τῶν Χαρίτων, Ἡσδ. Θγν. 909. καὶ Πνδ. (– υυ –)

Εὐφρόσυνος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὔφρων, Χαρούμενος, εὔθυμος. 2) Παν ὅ,τι εὐφραίνει, κάμνει τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον.

Εὔφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅ,τι φρουρεῖται, φυλάττεται καλῶς, προστακτικῶς· ὅ,τι πρέπει ἢ ἐμπορεῖ νὰ φρουρῆται, φυλάττηται καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν. 2) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τέλεια καλῶς, ἐπιμελῶς. Εὐρ. Δαν. 23.

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ· Ἑπκ. εὔφρων (φρήν). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, Ἰλδ. Ο, 99. Ὁδσ. Γ, 531. 2) ἐνργτ. Ὅ,τι εὐφραίνει, χαροποιεῖ, κάμνει τινὰ νὰ εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος· ποιόων Ἰλδ. Γ, 246. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατάτε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἑπκ. τύπ. 3) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Ὅστις ἔχει καλὸν φρόνημα, ἀγαθὴν καρδίαν, εἶναι ἀπεράκκος· ἔχει καλὸν νοῦν, εἶναι φιλόκαλος, καλοβελτιστής, εὐνους, εὐμενὴς· σώφρων, φρόνιμος· Ἐπῤῥ. εὐφρόνως.

Εὐφυΐη, ὁ, ἡ (φυή). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα αὐξημένον, ἔχει εὔμορφον ἀνάστημα, τουρῤῥ. μπόϊ· ὑπελέγη Ἰλδ Δ, 243. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς αὐξημένων μελῶν τοῦ σώματος· ὑμηρικὸν Ἰλδ. Δ, 164. ἐν γένει· Ὅ,τι ὢν καλῆς ποιότητος, εἶναι ἐκ φύσεως καλὸν, ἔχει καλὰ φυσικὰ χαρίσματα, προτερήματα, εἶναι ὠφέλιμον, χρήσιμον, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων· Ὅστις ἔχει εὐφυΐαν, τὸ ἰταλ. talento· καλὸν, ὑγιὲ φυσικὸν νοῦν, καλὰ φυσικὰ χαρίσματα· μάλιστα δὲ, ὅστις εἶναι κομψὸς, ἀστεῖος, λόγιος, εὐγλωττος, σκωπτικός. Ἰσοκρατ. Ἀρεοπ. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ, καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύομεν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. ἀφ' οὗ

Εὐφυΐα, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς φυσικὴ ἰδιότης, διάθεσις, κατάστασις, κατὰ σώματα καὶ ψυχήν. ἐξαιρ. ποιὰ ἀγχίνοια, τὸ ἰταλ. talento.

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ὅ,τι φυλάττεται, εἶναι φυλαγμένον, ἢ δύναται νὰ φυλαχθῇ, φυλάττηται καλὰ, εὐκόλα· ὅστις φυλάττεται, εἶναι προστακτικός. 2) (φυλάττομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ ἀποφευχθῇ, νὰ φυλάττηται ἀπὸ αὐτό τις· εἶναι εὐκολοαποφευκτον. (υ)

Εὔφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, πολλὰ φύλλα, εἶναι καλόφυλλον, πολύφυλλον. Πνδ.

Εὐφύσητος, ὁ, ἡ (φυσάω). Ὅ,τι εὐκόλως φυσᾶται, ἀποβάλλεται, διώκεται, κινεῖται διὰ τοῦ φυσήματος, εἶναι εὐκολοφύσητον. (υ)

Εὔφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν). ἐπὶ τόπου· Ὅστις εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος διὰ φυτὰ, διὰ φύτευμα φυτῶν. Πολυδ. Α'. 228. ηγήλοφος εὔφυτος.

Εὐφωνία, ἡ. Καλὴ, καθαρὰ, γλυκεῖα φωνὴ, ὁμιλία, προφορὰ. παρὰ τὸ

Εὔφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις, ἔχει καλὴν, γλυκεῖαν, δυνατὴν, καθαρὰν, σαφῆ, φωνὴν, ὁμιλίαν, προφορὰν· εἶναι καλόφωνος, μεγαλόφωνος, γλυκύφωνος. Ὅ,τι ἔχει καλὸν, καθαρὸν, δυνατὸν, γλυκὺν τόνον, ἦχον, εἶναι καλόφωνον.

Εὐφώρατος, ὁ, ἡ (φωράω). Ὅστις εὐκόλως φωράται, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ παραμονεύσῃ, ξετακτήσῃ, πιάσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κάμνει κακὸν, ἀδικοῦντι, νὰ τὸν εὑρῇ εἰς τὸ φανερὸν. Πρὸς τῷ συνήθ. συγκρτ. εὐφωρατότερος, εὑρηται καὶ τὸ ἀνωμλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. εὐφωρότερος, εὐφωράτατος, ὡς παρὰ τὸ εὔφωρος, Schaef. bei Nacke ἐν Χοιρλ. σλ. 268.

Εὐχαίτης, ὁ. Ὅστις ἔχει καλὴν, εὐμορφον, πολλὴν, μακρὰν κόμην, μαλλιὰ· ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Καλὴν, εὐμορφον κλ. χαίτην, χιότην· ἐπὶ φυτῶν, Καλὰ, πολλὰ, εὔμορφα φύλλα, κλήματα, κλωνάρια, κλάδους, κλαδιά.

*Εὐχαιτίας, ου, ὁ = τῷ προηγμ.

Εὐχάλκινος, ὁ, ἡ (χαλκοῦς). Ἵππος κ. τ. τ. καλὸν, εὐμορφον χαλκοῦν, χαλκοῦν ἔχων. (ῐ)

Εὐχαλίνωτος, ὁ, ἡ (χαλινόω) = εὐχάλινος· καὶ ὅστις εὐκόλως χαλινοῦται.

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Παν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον μὲ, ἢ ἀπὸ καλὸν, εὔμορφον χαλκὸν, χάλκωμα. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια κατεσκευασμένον, ἐπιχαλκωμένον, τουρῤῥ. καπλατισμένον, μὲ χαλκὸν. Ὅμ. πλέβης εὐχάλκοιο. Ἀνδοκλγ. ποπλα εὐχάλκεα. Αἰσχύλ.

Εὐχάλκωτος, ὁ, ἡ (χαλκόω) = εὐχαλκος, σημ. 2.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ, ἡ (χάρις). Ὅστις εἶναι χαρίεις, χαριτωμένος, τερπνὸς, εὐπρεπὴς, εὔτακτος, κόσμιος, κομψὸς, ἀστεῖος. 2) Ὅστις εἶναι εὐάρεστος, ἀγαπητὸς, εὐνοούμενος, τιμώμενος. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 11. καὶ τὸ εὐχαρι οὐ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευσε. παρβλ. εὐχάριστος.

Εὐχαριστέω, (εὐχάριστος). Εἶμαι εὐχάριστος, εὐγνώμων· ὁμολογῶ, γνωρίζω, ἢ ἀποδίδω τινὶ χάριτας διάτινα εὐεργεσίαν. Boeckh ἐν Ἐπιγρ. 1. σλ. 52. 2) Εὔχομαι εἰς τινα εὐτυχίαν. τὸ νὰ εἶναι εὐτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε· ἐπί τινι. ἀφ' οὗ

Εὐχαριστήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐχαριστίαν· ὅστις εὐχαριστεῖ διά τινα εὐεργεσίαν, διάτι καλὸν τὸ ἐποίων τῷ ἑαμέ τις· εἶναι εὐγνώμων, γνωρίζει τὴν χάριν. 2) ητὰ εὐχαριστήρια, ὑπκ. ἱερὰ. Θυσία, ἢ ἑορτὴ πρὸς εὐχαριστίαν. Πολύβ. ποεῦχαριστήριος ὑμνοῳδία.

Εὐχαριστία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εὐχαριστῇ τίς τινι διά τίποτε. 2) Χάρις, εὐγένεια, τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τι χαρίεις· ὡς τὸ εὐχαρις σημ. 1. 3) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγονται τὰ Θεῖα Μυστήρια, ἤτοι ὁ μυστικὸς Δεῖπνος, τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ Μετάληψις, ἔτι δὲ καὶ Εὐλογία, ὅθεν· ποεὐχαριστηθεὶς ἄρτους. Ὁ εὐλογηθείς. Ἰουστιν.

Εὐχάριστος, ὁ, ἡ (χαρίζομαι, χάρις). καὶ εὔχαρις, ὁ, ἡ = εὔχαρις, σημ. 1. Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖος, συμβαίνει, γίνεται κατ' εὐχήν, ὡς τὸ εὔχεται, ἐπιθυμεῖτις· ητελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως. Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εὐτυχῶς, μὲ καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, Ἡρότ. 1, 32. 2 = εὔχαρις, σημ. 2.–3) Ὅστις εἶναι εὐμενὴς, εὐνους, φιλόφρων· ἐξαιρέτως, εὐγνώμων, γνωρίζει τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν ἢν εὐηργετήθη. Ἐπῤῥ. εὐχαρίστως.

*Εὐχάριτος, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐχάριστος.

Εὐχείλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα χείλη· ὅστις ἔχει μεγάλα χείλη· ζαχείλας, τραχείλας.

Εὐχείμερος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Χώρα, τόπος ὅπου γίνεται καλὲς, μέτριος χειμὼν, εἶναι καλὸς διὰ παραχείμασμα, ξεχειμώνισμα. 2) ἐνργτ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ὑποφέρει καλὰ, εὐκόλα τὸ κρύος, τὴν κρυάδαν, τὴν ψύχραν, τὸν πάγον, τὸν χειμῶνα, τὴν κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὴν φορτοῦναν τῆς θαλάσσης· ἀντὶ. τῷ δυσχείμερος.

Εὐχείρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον χεῖρα, χέρι· ἐξαιρ. ἐλαφρὰς, ἐπιτηδείας, δυνατὰς χεῖρας. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ', 163. Σοφοκλ. Οἰδ. Βολ. 472. ἀφ' οὗ

Εὐχειρία, ἡ. ἡ Ἐλαφρότης, ἐπιτηδειότης δυνάμεως τῶν χειρῶν· τὸ νὰ εἶναί τις εὐχειρ.

Εὔχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) = εὐχειρ. ἀμφίβ.

Εὐχειρωτος, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως χειροῦται, ἐμβαίνει εἰς τὸ χέρι, ὅ ἐστι, καταδαμάζεται, νικᾶται, κυριεύεται. ὁ Ξεν. χρῆται τῷ ἀνωμλ. ὑπερθ. εὐχειρότατος, ἀντὶ εὐχειροτότατος, Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 6'. ητοῖς πολεμίοις εὐχειρωτότατον. Schaef. παρὰ Naecke ἐν Χοιρλ. σλ. 268. ἰδὲ εὐφώρατος.

*Εὐχέλαιον, τό. Μυστικὴ ἱερὰ τελευτὴ δι' ἐλαίου καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων ὑπὲρ πιστῶν νοσούντων ἱερουργουμένη. Ἐκκλ.

Εὐχέρεια, ἡ· ἡ Εὐκολία, ἐπιτηδειότης εἰς κυβέρνησιν, μεταχείρισιν ἀνθρώπου ἢ πράγματος τινος· δεξιότης, ἐπιρρέπεια, προθυμία πρός τι εἴς τι· ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς· Τὸ νὰ παίρῃ τις τὰ πράγματα μὲ παραμεγάλην εὐκολίαν, τὸ κοινὸν νὰ μὴ ζαλίζηται ἀπὸ ἢ διά τίποτε· ἀμέλεια, ῥαθυμία, ἀφροντιστία· κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία· ἀκολασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἀκόλαστος, ἄσωτος, ξεδομένος, ὑβριστικὸς, αὐθάδης· ὡς τὸ ὕβρις. 3) παθ. Εὐκολία διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖτις νὰ μεταχειρίζηται ἄνθρωπόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, τὸ Ἰταλ. comodità. Πλούταρχ. Δημήτρ. 1. ἡ πρὸς τὸν ὄμιλον εὐχέρεια. Ἐπιείκεια, πραότης, εὐνοια, κλίσις προς τι. ἡ Πραξιτέλους εὐχέρεια. Λουκιαν. παρὰ τὸ

Εὐχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐπιχειρεῖ, μεταχειρίζεται τι μὲ εὐκολίαν, ἐπιτηδειότητα· εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει κλίσιν πρός ἢ εἰς τίποτε· ἀλλὰ καὶ σκωπτικῶς, Ὅστις μεταχειρίζεται, κάμνει τι μὲ ἀμέλειαν, ῥαθυμίαν, κουφόνοιαν, ἀπερισκεψίαν, τὸ κοινὸν παίρνει τὰ πράγματα ἐλαφρὰ, εἶναι ἀμελὴς, ἐλαφρόγνωμος, ἀστοχὴς, ἀκατάστατος, ἀπρόσεκτος.

2) παθ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι πρόθυμος, ὑπηρετικός, εὐπειθής, χρηστοήθης, εὐγνώμων, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμποροῦμεν νὰ περιᾶ καλά, νὰ τὸ εὐγάζῃ πέρα εὔκολα, ὡς κοιν. λέγομεν. Valck. ἐν Φοιν. 393. ἀντιδ. τῷ δυσχερής. Ἐπῤῥ. εὐχερῶς, Πλατ. Φαίδ. σλ. 117. C.

Εὐχετάομαι, ποιητ. ἀντὶ εὔχομαι· ἀπιστ. κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. μόνον εὐχρηστοῦ· Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω, Ἰλιάδ. Θ, 347. Ο, 369, πτῷ θεῷ Ὀδύσ. Μ, 356. Ἰλιάδ. Ζ, 268. ἐν γένει· Δείκνυμι, δείχνω πρός τινα τὴν εἰς αὐτὸν ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστίαν, τιμήν, τὸ σέβας μου· ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Α, 761. Ὀδύσ. Θ, 467 — 2) Καυχῶμαι· μετὰ ἁπλῆς. οἵτινες ἔμμεναι εὐχετόωνται· Ὀδύσ. Α, 172. καὶ ἀλλχ. Μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, πέπεσσιν Ἰλιάδ. Μ, 301. καὶ κατ' ἐπιτ. ὑπέρβιον, αὐτὸς εὐχετάασθαι Ἰλιάδ. Γ, 19, Τ, 338. μεταμέλοιτο ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι Ὀδύσ. Χ, 412. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ παρατ. ἀεὶ ἀναῤῥ· τῇ ἐνεργ. διαθέσει δὲ, εὐχετάω, οὐδεὶς τῶν ὑπολοίπων συγγραφέων χρῆται.

Εὐχέτης, ου, ὁ (εὔχομαι). Ὅστις προσεύχεται, λιτανεύει, ἱκετεύει, εὔχεται πρὸς Θεὸν ὑπέρ τινος.

***Εὐχετιάζω** = εὔχομαι, Αἰτχ.

Εὐχή, ἡ (εὔχομαι). Προσευχή, παράκλησις, ἱκεσία, λιτανεία· εὐχή, τάγμα, τάξιμον εἰς τὸν θεόν· τὸ νὰ προσεύχηται· παρακαλῇ τίς τινα· νὰ εὔχηται τίποτε, νὰ τάζῃ, ὑπόσχηται διὰ προτεύχης του πρὸς τὸν θεόν, ὅτι θέλει κάμῃ τίποτε διὰ μετάνοιαν ἢ εὐχαριστίαν, Ὀδύσ. Κ, 526. (ἄλλου δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ λέξ.) Ἡσιόδ. Θεογ. 419. πεύχῃ κατὰ χιλίων χιμάρων· Τάξιμον θυσίας 1000. αἰγῶν. Ἀρστφ. Ἱππ. 665. — 2) Ἀρά, κατάρα, Valck. ἐν Φοιν. 70. — 3) Καύχησις, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία. — 4) πεύχαῖς ὁμοια λέγειν Τὸ νὰ λέγῃ τις κενὰς εὐχάς· τὸ κοινῶς, νὰ εὔχηται εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὰ χαμένα. Πλάτ. Πολ. 6. σλ. 499. C.

Εὐχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖον, εὐχῆς ἄξιον. Ἡτχ.

***Εὐχήνωρ**, ορος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Εὔχιλος, ὁ, ἡ (χιλός). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλὴ, φορβὴ, βοτὴ, τροφὴ διὰ ζῶα, χόρτος, χορτάρια. - 2) πεύχιλος ἵππος Ὅστις τρώγει πολὺ, χρειάζεται πολὺν χιλὸν, φορβὴν, χορτάρι. Σνφ.

Εὐχίμορος, ὁ, ἡ (χίμαρος). Ὅστις ἔχει πολλὰς αἶγας, γίδια. Ἀνάλεκτ. Α'. 107. πεύαρνος καὶ εὐχίμορος. (ι)

Εὔχλοος συνῤῥ. εὔχλους, ὁ, ἡ. (χλόα). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλὴ, εὔμορφος, καλὴ χλόη, πρασιάδα. - 2) Ὅστις κάμνει ὅλα νὰ πρασίζουν, ἀνθοῦν εὔμορφα. ἐπὶ τῆς Δήμτρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1600. πΔημήτηρ εὔχλοος· δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, Χλόην, ἐκάλουν αὐτήν. Ἀριστοφ. Λυσ. 835. ἰδὲ χλόη.

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ εὔμορφα πράτινον, πρασίζει εὔμορφα.

Εὐχολόγιον, τό. Βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν, εὐχῶν, ἐξαιρ. περιέχον Σουϊδ.

Εὔχομαι, Μ. εὔξομαι, Ἀόρ. ηὐξάμην· γ'. προσ. ἀορ. κατὰ συγκοπ. πεὔκτο,ι ἐν τινι Ἐπιγραμμ. παρὰ τῷ Σχλ. Σφλ. Οἰδ. Κ. 1375. Τραγικ. ηὔγμην, Σφλ. Τρχ. 610. Μέτ. ἀποδ., Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω. πΞηῶμι παρ' Ὁμ. πάνυ εὐχρηστον. Ἐξ ἐναντίας πρόκειται ἡ δοτ. περιποιητ. πεύχομαί τινιι Προσεύχομαι ὑπέρτινος, μόνον Ἰλιάδ. Η, 298. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. συνήθ. μεγάλ' εὔχεσθαιι Τὸ νὰ προσεύχηται εἰς μεγαλοφώνως καὶ ἐκτενῶς. Οἱ Ἀττ. προτιθέασιν αἰτιατ. τοῦ πράγμ. δι' ἧς ἡ σημ. τοῦ ῥήμ. γίνεται μεταβατική. Εὔχομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τι, παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ μοὶ δώσῃ τι. πολυκαρπίαν τοῖς θεοῖς εὔχ.« Ξνφ., ὅστις καὶ πεύχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς« λέγει. Παρὰ τοῖς Τρ. πάνυ εὐχρστ. μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. πεύχομαι τοὺς θεοὺς« Ἰλιάδ. Α, 218. παθ., Ἱκετεύει, προσεύχεταί μοί τις, ἁπαξ μόνον εὑρηται παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 1512. - 3) Ὑπόσχομαι, ὑπίσχνουμαι, λέγω μὲ βεβαιότητα, βεβαίνω ῥητῶς ὅτι θέλω νὰ πράξω, κάμω τι· πεύχομαι ἐξελᾶσαι κύκνον Ὑπόσχομαι, βεβαιόνω, ὑποχρεόνομαι νὰ διώξω τοὺς σκύλους, Ἰλιάδ. Θ, 526. πεύχετο πάντ' ἀποδοῦναιι Ὑπεσχέθη, ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ ὅλην τὴν ζημίαν, Ἰλιάδ. Σ, 499. πεύχεσθαι κατὰ βοός, κατὰ χιμάρων καὶ λ. τ. τοῦ πράγματος τῆς ὑποσχέσεως σημαντικόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἱστοριογράφοις, Σχλ. Ἀριστφ. Ἱππ. 660. Ἐν ταύτῃ τῇ σημ. συντάσσεται τὸ, εὔχεσθαι, καὶ Μέλλ. καὶ Ἀόριστῳ ἀπαρμφτ. Herm. de praeceppt. quibusd. Attic. σλ. XIV. Ταύτῃ τῇ σπαν. σημ. συγγενεστάτη ἐστὶν ἡ πάνυ εὔχρηστος - 3) τοῦ Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ· ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ καυχᾶσθαι κεῖται βεβαιωσίς τις, εἰς πρᾶξιν μέντοι μὴ ἀναφερομένη, πραγματικὸς οὐκ ἐκ πληρουμένη· μετὰ Ἀπρμφ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὁμ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεύχομαι εἶναιιι ἐν τῇ ὁποίᾳ φράσει ὅμως οὐ κεῖται ἀναγκαίως ἡ ἔννοια κενῆς μεγαλαυχίας, ἀλλ' ἡ τοῦ περιγηθοῦς, περιχαροῦς συνειδότος, καὶ τῆς ῥητῆς διαβεβαιώσεως κυρίως, ὥστε πολλάκις δύναται ἐξηγεῖσθαι διὰ τοῦ, λέγειν, διηγεῖσθαι, βεβαιοῦν· οὕτω καὶ ἐν τῷ ψηφῖ καὶ εὐχεταιιι Ἰλιάδ. Ξ, 366. Πάνυ ἀτυχὴς ἐστὶν ἡ σύντξ. τῆς λέξ. μετὰ αἰτ. ἄνευ Ἀπρμφ. πὲκ Κρητάων γένος εὔχομαιιι Κατάγω τὴν γενεάν μου, μεγαλύνων ἐμαυτὸν, φιλοτιμούμενος, ἀπὸ τῶν Κρητῶν· φιλοτιμοῦμαι νὰ εἰπῶ ὅτι ἐγεννήθην ἀπὸ Κρήτας, Ὀδύσ. Ξ, 193. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ σημ. τοῦ μεγαλαυχεῖν οὐσιανία. Κατ' ἐπιτ. παῦτως εὔχεαιιι Ἰλιάδ. Α, 338. παραβλ. τὸ ποιητ. εὐχετάομαι. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τῇ αὐξητ. ηὐχόμην, ηὐξάμην· ὁ Ποιητ. δὲ οὐδαμοῦ, ἀλλ' ὁμῶς καὶ οἱ Ἀττ. σὺκ ἐν γένει. (ὡς ἀρχαιοπρεπὴ σημ. κομίζεται τὸ, ὑπόσχομαι, ἐπειδὴ τὸ, προσεύχεσθαι κυρίως δὲν γίνεται ποτὲ ἄνευ ὑποσχέσεως ἀμοιβῆς, εὐγνωμόνου τινὸς ἀνταποδόσεως τῆς εὐεργεσίας, ἢ ἄνευ ἀναμνήσεως τῆς τῷ θεῷ λατρείας· ὥστε αἱ σημ. προσεύχομαι καὶ καυχῶμαι ἔγκεινται τῷ, ὑπόσχομαι. Ἅπασαι μὲν τοι αἱ ἰδιαίτεραι σημ. τῆς λέξ. ἐξηγοῦνται ῥᾳδιώτατα καὶ οἰκειότατα ἐκ τῆς πάσης κοινῆς κυρίας σημ. τοῦ, τρανῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ λαλῶ, λέγω. Πρωτότ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, αὐχέω καὶ καυχάομαι).

Εὐχοποιέομαι, Μλ. - ήτομαι (ποιέω). Προσεύχομαι, κάμνω τὴν προσευχήν μου.

Εὔχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων, Ὅ,τι ἔχει καλὰς χορδὰς, εἶναι καλῶς ἡρμοσμένον, τὸ ἴτα̃, ἀκορδιτσμένον, τουρεβουζευσμένον, ἦχεῖ καλῶς. Πίνδαρ. Νέα. Γ. 39. «Λύρα εὔχορδος.«

Εὔχορτος, ὁ, ἡ. Χώρα, τόπος πολὺν χόρτον, χορτάρια, βοτὴν ζώων, ἢ λαχανικὰ ἔχων.

Εὔχος, τό. Πᾶν ὅ,τι παρακαλεῖ τις τὸν θεὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ· τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου προσεύχεται. πεύχος δοῦναιι Νὰ τῷ χορηγήσῃ, δώσῃ ὁ θεὸς ὅ, τι παρακαλεῖ, αἰτεῖται τις· ἐπὶ ἀνθρώπων, πεύχος ἀρέσθαιι Νὰ λάβῃ ὅ, τι παρακαλῇ τίς τινα νὰ τῷ δώσῃ· ἀμφότερα πολλάκις παρ' Ὁμ., καὶ πεύχος ὀρέξαι, καὶ ἀπαυρᾶσθαι λέγουσι. Ἐν τισι χωρίοις δέ, δύναται ὑπονοεῖσθαι καὶ τὸ, περὶ οὗ καυχᾶται τις· Δόξα, τιμή, εὐκλεὴς νίκη, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Φ, 473. Ἡ τοιαύτη παρεκτροπὴ ὅμως ἀπὸ τῆς ἁπλῆς κυρίας σημασίας οὐκ ἔστιν ἀναγκαία παρὰ τῷ Ποιητ. οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις. — α'.) Εὐχή, ἤτοι ὑποστάσεις, τάγμα εἰς τὸν θεὸν· τὸ πρᾶγμα ὅπερ τάττει ὑποστάσεις τις· τὸ ὑποσχεθὲν ἀφιέρωμα. β'.) Ἀλαζονεία, καύχησις, μεγαλαυχία.

Εὐχρηματέω, Μλ. - ήσω (εὐχρήματος). Ἔχω χρήματα, περιουσίαν, εἶμαι πλούσιος.

Εὐχρηματία, ἡ. Περιουσία, πλοῦτη, καλὴ κατάστασις, τὸ νὰ ἔχῃ τις πλοῦτη· παρὰ τὸ

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Ὅστις ἔχει χρήματα, κτήματα, εἶναι εὐκτήμων, πλούσιος.

Εὐχρημονέω. Πολυδ. ξ'. 196. = εὐχρηματέω.

Εὐχρηστέω, Μλ. - ήσω (εὔχρηστος). Χρησιμεύω εἴς τι, εἶμαι εὔχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος· μετὰ δοτ., καὶ πρός τι. - 2) παθ. πεὐχρηστοῦμαι ὑπό τινος Ἀθήν. Σ'. καὶ Πλουτ. Ἀποφθ., Ἀπολαμβάνω, ἔχω ὄφελος, κέρδος, ὠφελοῦμαι, εὐεργετοῦμαι ἀπό τινα· ἀφ' οὗ

Εὐχρήστημα, τό. Ἡ ὠφέλεια ἢ τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνεται.

Εὐχρηστία, ἡ. Εὐκολος, καλὴ, ὠφέλιμος μεταχείρισις· τὸ νὰ ἠμπορῇ νὰ μεταχειρίζηται τις τίποτε μὲ εὐκολίαν, μὲ ὠφέλειάν του· εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ὠφέλεια εἰς τὴν μεταχείρησίν τινος. Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὐκολομεταχείριστον, ὠφέλιμον· παρὰ τὸ

Εὔχρηστος, ὁ, ἡ (χράομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομεταχείριστον, χρήσιμον, ὠφέλιμον· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τι. Ἐπίῤῥ. εὐχρήστως.

Εὐχρόαστος, ὁ, ἡ = εὔχροος· ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Ξνφ. Ἱππ. 1, 17.

Εὐχροέω. Ἔχω καλὸν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴν ὄψιν, ὑγιαίνω, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου.

Εὐχροής, ὁ, ἡ· σπαν. ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὔχροος· Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον χρῶμα. πδέρμα εὐχροέων. Ὀδύσ. Ξ, 24.

Εὐχροια, ἡ. Καλὸν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴ, ὑγιὴς ὄψις, ὑγεία· παρὰ τὸ

Εὔχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. εὔχρους (χρόα). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴν, ὑγιᾆ ὄψιν. - 2) ἐνργ. Ὅ, τι κάμνει ἢ προξενεῖ καλὸν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου. Θεόφρ.

Εὔχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἔχει ἢ ὅ, τι περιέχει πολὺν χρυσὸν, μάλαγμα.

Εὔχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) = εὔχροος, Ἀρστφ. Θσμφ. 644. Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 5.

Εὐχυλία, ἡ. Καλὸς, ὑγιεινὸς χυλὸς, τὸ νὰ ἔχῃ τι καλὸν χυλόν. - 2) Ὅ, τι ἔχει πολὺν χυλόν, ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον· παρὰ τὸ

Εὔχυλος, ὁ, ἡ, (χυλός). Ὅ, τι ἔχει καλὸν, ὑγιεινὸν χυλόν. - 2) Ὅ, τι ἔχει πολὺν, ἡδὺν, νόστιμον χυλόν· κατὰ τὸν Valck, οὕτω γραπτέον ἐν Ἡρόδ. 4, 58. ἀντὶ τοῦ κειμένου, ἐπιχολωτάτη. Ἐπίῤῥ. εὐχύλως.

Εὐχυμία, ἡ· = εὐχυλία.

***Εὔχυμος**, ὁ, ἡ = εὐχυλος· ἰδὲ μέντοι ἐν τῷ, χυλὸς τὴν διαφορὰν τοῦ, χυμός.

Εὐχωλή, ἡ (εὔχομαι). Εὐχὴ, ὑπόσχεσις, τάγμα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Α, 65. 93. Προσευχὴ, λιτανεία, ἱκεσία εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Ι, 499. Ὀδύσ. Ν. 357., καὶ ἀμφότερα μετὰ τοῦ πὐδὲ δῶρα συστεταγμ. Παράκλησις, δέησις, εὐχὴ· τὸ πρᾶγμα τῆς εὐχῆς, τὸ ὁποῖον εὐχεταί τις νὰ λάβῃ, ἢ νὰ γένῃ, Ἰλιάδ. Β, 160. Δ, 173. Χ, 433. πεὐχωλὰς ἐπιτελεῖνιι Ἡρόδ.

2, 63. - 2) ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶγμα τῆς καυχήσεως, περὶ τοῦ ὁποίου καυχᾶται, ἡ ὑπερηφανεύεταί τις· ἡ καύχησις, ἡ μεγαλαυχία, ἡ ὑπερηφάνεια αὐτή. Ἰλ. Θ, 229. Ἐξαιρ. φωνὴ ἀγαλλιάσεως, νίκης, Ἰλ. Δ, 450. Θ, 64. τῷ, οἱμωγὴ συντεταγμ. ἀφ' οὗ

Εὐχωλιμαῖος, α, ον. Ὅστις ὑποχρεώθη δι' εὐχῆς, ὑποσχέσεως τάγματός τινος εἰς τὸν θεόν, Ἡρόδ. 2, 63. κατὰ περίφρασιν εὐχωλὰς ἐπιτελέσαντες· ὁ Στράβων ἑρμηνεύει τὸ Soldurii ἢ devoti τῶν Κελτῶν παρὰ τῷ Καίσαρι διὰ τοῦ, εὐχωλιμαίοι. - 2) = εὐκταῖος.

Εὐχώριστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Ὅ,τι εὐκόλως χωρίζεται, ξεχωρίζεται, εἶναι εὐκολοξεχώριστον.

Εὔχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. Πτολμ. ὑπαρά τὰ κεντ. καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα.

Εὔχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ὅ,τι εὐκόλως ἐπιδέχεται παράχωμα, εἶναι εὐκολοπαράχωτον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ χῶμα, μὲ ἐριπείων λείψανα καὶ τ., νὰ κάμῃ θέσιν, Ἰταλ. μόλον.

Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ (ψάμαθος). Χώρα, τόπος πολὺν ἄμμον ἔχων· ὅστις εἶναι πολὺ ἀμμώδης. (α) Ἐπιγρμ.

Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, = εὐαφής. Σουΐδ.

* Εὐψηφίς, ίδος, ὁ, ἡ (ψῆφις)· Τόπος πολλὰς ψηφίδας, χάλικας, χαλίκια, πετροπούλας, ἔχων ἢ γεμάτος ἀπ' αὐτάς.

Εὔψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ὅ,τι εὐκόλως ψύχεται, δροσίζεται, ξεκρυώνει. - 2) Ὅ,τι εὐκόλως ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐξεκρύωσε.

Εὐψυχέω, (εὔψυχος). Εἶμαι εὔψυχος, γενναιόκαρδος, ἄφοβος, ἀνδρεῖος, παλαιὸς. - 2) πεφύκασι συνηθίζουν νὰ λέγωσιν οἱ πάλαι Ἕλληνες τοὺς ἀποθνήσκουσι καὶ νὰ γράφωσιν ἐπὶ τὰ μνημεῖα αὐτῶν· τὸ παρ' ἡμῖν, Θεὸς συγχωρήσοι σοι, αἰωνία σου ἡ μνήμη, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 939.

Εὐψυχής, ές, ὁ, ἡ (ψύχος). Ὅ,τι εἶναι μετρίως ψυχρόν, δροσερόν, ἔχει καλὸν, μέτριον κατάψυξιν, εἶναι δροσερόν τι στικον.

Εὐψυχία, ἡ· Γενναιοκαρδία, θάρρος, ἀνδρία, σταθερότης καλὴ, ἱκανή· παρὰ τὸ

Εὔψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὅστις εἶναι γενναιόψυχος, παλαιὸς, ἀνδρεῖος, σταθερός· ὅστις εἶναι καλοκαρδισμένος, χαρούμενος. Ἐπῤῥ. εὐψύχως.

Εὔω, Μλ - εὔσω. Ἰων. εὐῶ, φιλμν., Πτριφλέγω, καφαλίζω, τίποτε· παρ' Ὁμ. τὰ πλείστα ἐπὶ χοίρων, τῶν ὁποίων σφαγέντων ἐκαφάλιζον τὰς τρίχας πρὶν νὰ τοὺς ψήσωσιν, ὡς ἡμεῖς συνεζόμεν νὰ τοὺς ξεματίζωμεν, Ὀδ. Β, 300. Ξ, 426, ὅτε εὐθέως ἐτανύοντο διὰ φλογέως· Ἐκαφαλίζοντο, τοὺς ἐκαφάλιζον κρατοῦντες στρεφογυρίζοντές τους ἐπὶ τὴν φλόγα, Ὀδ. Ι, 485. Ψ, 33. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περιπεταυμένου πατάλου, πλαδαρίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτύφλωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα, Ὀδ. ι, 389 — Τροπ., ἐπὶ κακῆς γυναικὸς πεῦκι ἄτερ θαλοῦ ἀνδρα. Καίει χωρὶς θαλόν, θαυλί τὸν ἄνδρα της, τὸ ἤμπ, τοῦ ψήνει φαρ' ἐτὰ χείλη, Ἡσ. Ἔρ. 707. — 2) Ξηραίνω τίποτε εἰς τὴν φωτιὰν· ὅθεν ἔν γένει, ξηραίνω, στεγνόνω τίποτε. Ὁ Ποιτ. χρῆται τῇ λέξ ἀναυξήτως καὶ μόνον ἐν τῷ κοινῷ, οὐχὶ ἐντῷ Ἰων., ἀστυνομ. τύπῳ (συγγν. τῷ αὔω, αὐω, Ξηραίνω, στεγνόνω τι., καὶ τῷ ἕψω.)

Εὐώδης, ὁ, ἡ. (ὄζω. Πρεμ. ὀδωδα). Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει καλὰ· ἔχει, εἶδει, εὐωδίαν, καλὴν μυρωδιάν. Ὁμ. ἀφ' οὗ

Εὐωδία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὴ μυρωδία· ἀφ' οὗ

Εὐωδιάζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ πραγμάτων· Μυρίζει καλὰ, ἔχει, εἶδει καλὴν ὀσμὴν, μυρωδιάν, μοσχομυρίζει· Παϑτ. λαμβάνει, παίρνει τὴν εὐωδίαν ἀπό τίποτε· ὑπό τινος.

* Εὐωδίζω = εὐωδιάζω.

Εὐώδιν, ινος, ὁ, ἡ. (οἶδίν). ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ἀλόγων ζώων· Εὐκόλως, πολλάκις, εὐτυχῶς, τίκτουσα· ἡ ὁποία γεννᾷ μὲ εὐκολίαν, πολλὰς φορὰς· εἶναι πολύτεκνος.

Εὐώλενος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅστις ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, ὠλένας, καλοὺς, εὐμόρφους βραχίονας. Πινδαρ. Πύθ. Θ'. 31.

Εὐώνητος, ὁ, ἡ. (ὠνέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐώνητον, εὐτελές, εὐκολοαγόραστον, εὐθηνόν, δὲν εἶναι βαρύτιμον, ἀκριβόν. Στράβ. Ε'.

Εὐωνία, ἡ. (εὐωνος). Εὐτέλεια, εὐθηνία, φτήνια.

Εὐωνίζω, Καίνω τίποτε εὐωνον, εὐθηνόν, ταῦ ξεπέφτω, κατεβάζω τὴν τιμήν· πωλῶ τι εὐθηνόν.

Εὐωνος, ὁ, ἡ. (ὠνος). Ὅ,τι εἶναι εὐτελές, εὐθηνόν, δὲν εἶναι ἀκριβόν. Ἐπῤῥ. εὐώνως. Εὐθηνά.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις ἔχει καλὸν, μεγάλον ὄνομα, εἶναι περίφημος, ἐξακουστός, ἔντιμος. Ἡσό. Θγν. 409. ἐξαιρ. ὅ,τι ἔχει ὄνομα εὐτυχές, εἶναι εὐτυχὲς, εἶναι εὐτυχίας προστηματικόν· ὅθεν καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἀριστερός, τίθεται ἡ λέξις· πρὸς εὐώνυμον χειρόω Ἡρόδ. 7, 109. τοῦτο δὲ οὐχὶ διότι συνήθιζον νὰ νομίζωσιν οἱ πάλαι Ἕλληνες ὅτι αἱ εὐσημίαι, τὰ εὐτυχίας προστηματικὰ σημεῖα, οἱ εὐτυχεῖς οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν — διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο ἐκ δεξιῶν μᾶλιστα ἐρχόμενα, ἰδὲ ἀριστερός, δεξιός — ἀλλὰ κατ' εὐφημισμόν, ἵνα μὴ ἐκφράζωσι τὸ ἀπευκταίων σημαντικόν, ἀριστερός· παρβλ. εὔξεινος, εὔφημος· μάλιστα δὲ καὶ τῷ, ἀριστερά, αὐτῷ ἔχειται ὁ αὐτὸς εὐφημισμός.) ἐξαιρ. εὐχρηστος ἐστιν ἡ λέξις εἰς τὰ τοῦ πολέμου πεύκινον κέρας· Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ, τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στρατοῦ.

Εὐώπης, ου, ὁ. Θλ. εὐώπις,—ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα ὄμματα, εὔμορφον πρόσωπον, καλὴν, εὐμορφον ὄψιν· ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὴν ὄρασιν, βλέπει καλὰ· εἶναι εὐμορφομμάτης, εὐμορφοπρόσωπος, εὐμόρφης. το Θηλκ. πεύκινα κουρήσι κεῖται ἐν Ὀδ. Ζ, 113. 142. καὶ Τμ. ὑμτρ. 334.

* Εὔωπις, ὁ, ἡ = εὐώπης. Lobeck ἐν Σφκλ. Αἴ 274.

* Εὐωπός, ή, όν = εὐώπης.

* Εὔωπος, ὁ. Ἰχθύς τις· κοιν. παρά τισι Γούπα λεγόμενος. Ὄππ.

Εὐωρέω, Μλ - ήτω. (εὐωρος). Εἶμαι ἔφρονττις, δὲν ἔχω κἀμμίαν φροντίδα, δὲν φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει διά τίποτε· ἀφ' οὗ

Εὐωρία, ἡ. Ἀφροντιστία, ἀμεριμνία· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις κἀμμίαν φροντίδα· ἡσυχία, εὐθυμία. — 2) (ὥρα). Καλὸς, εὔμορφος καιρὸς τοῦ χρόνου· ἄνοιξις θηλ. καλοκαίρι καιτλ. Λόγγ. Α'. πτοιαύτης πάντα κατεχούσης τῆς εὐωρίας.»

Εὐωριάζω, = εὐωρέω.

Εὔωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα, φροντίς). Ὅστις εἶναι ἄφροντις, δὲν ἔχει κἀμμίαν φροντίδα, εἶναι ἀφροντιστος, ἐλεύθερος ἀπὸ φροντίδας. — 2) (ὥρα) εὔωρος γῆς.» Καρποφόρος· «γάμο εὔωρος.» Ὁ γάμος τῶν ἐν ἀκμῇ νεονύμφων· ὅταν οἱ νεόνυμφοι εἶναι ἀμφότεροι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Εὐώροφος, ὁ, ἡ. (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ καλὴν, στερεάν, εὔμορφον στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Λυκόφρ. 350.

Εὐωχέω. Τρέφω, χορτάζω τι καλῶς· πεύκινα τὰς ὗς πιαίνοντες.» Τρέφουσι καλῶς, εἴδουσι πλουσίαν τροφὴν εἰς τοὺς χοίρους διὰ νὰ πιαίνωσιν. Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Κ'. ἐπὶ ἀνθρώπων, Δίδω εἰς τινα καλὰ φαγητὰ, φιλεύω τινά· ἀεί αἰτιτ. τοῦ προπ. Ἡρόδ. 1, 126. 4, 73. 95. 6, 129. Παϑτ, μετὰ μετ. Μλ. Φιλεύομαι, μὲ φιλεύει τις καλὰ· ὅθεν, τρώγω καλὰ, χορταίνω, τρώγω πολύ, μοί νοστιμεύει τι, ξεφαντόνω· πεύκινα ἐνηδήκαμεν Ἡρόδ. 1, 31. ενίοτε δὲ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. γ'. 6. πάλαι κρέα γε εὐωχοῦ.» Ἐπὶ νεκρᾶς τροφῆς. πεύκινα τινὰ καλῶν λόγων» Τέρπω, εὐφραίνω τὴν καρδίαν τινός μὲ νέας διηγήσεις, διηγούμενός τι νέα. Δημοσθ. Παϑτ. Εὐφραίνομαι, εὐθυμῶ ἀκούων, ἀναγινώσκων τίποτε· μετὰ γενικ. πεύκινα τοῦ λόγου» Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Δυσ. σλ. 211. D. παρβλ. ἐστιάω. (ὡς τό, εὐοχέω, παρὰ τό, εὖ καὶ ἔχω, ὀχή-) ἀφ' οὗ

* Εὐωχητήριον, τό. Τόπος ἡδονῆς, εὐθυμίας, τὸ Γερμ. λουστχάους· ὡς τὸ ἑνηβητήριον.

Εὐωχητής, οῦ, ὁ. Φίλος, τὸν ὁποῖον φιλεύει τις.

Εὐωχητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν.

Εὐωχία, ἡ. Συμπόσιον, ξεφάντωμα· τὸ νὰ εὐωχῶνται, ξεφαντόνῃ τις· ἀφ' οὗ

Εὐωχιάζω, = εὐωχέω. Λιβάν. Δ'.

Εὐώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = εὐώπης. Σοφοκλ.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Φ.

* Ἔφα, Δρκ. ἀντί, ἔφη. γ'. ἑνκ. προπ. Παρτ. τοῦ φημί.

Ἐφάνθη, Ποιητ. ἀντί, ἐφάνη, γ'. ἑνκ. προπ. ἀορ. ἀ. παϑ. τοῦ φαίνω.

Ἔφαβος, ὁ, Δωριτ. ἀντί, ἔφηβος.

Ἐφαγίζω, = ἐφαγνίζω. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 108.

Ἐφαγιστεύω, (ἀγιστεύω). Φυλάττω τὰ ἱερὰ ἔσιμα εἰς τι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 196.

* Ἐφαγνίζω (ἁγνίζω). Ἁγνίζω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσφέρω τι ἔτι εἰς θυσίαν, θυσιάζω· ἐπὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰς τιμὴν τῶν ἐνταφιαζομένων γινομένης.

* Ἔφαγον, εἰς, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐσθίω, Ὁμ.

Ἐφαιρέομαι, Μλ - ήτομαι. (αἱρέομαι, ἀνμλ.) Ἐκλέγω τι ἢ τινα προσέτι, μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἔφαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς). Ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται, εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφάλλομαι, Μλ. - λοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.) Πηδῶ ἐπάνω, ἱππεύω, ἐπάνω εἰς τίποτε, «ἵππους ἐφάλλεσθαι». Ὁρμῶ κατά τινος ἔξαφνα, τὸν καταπλακώνω· μετὰ ὀστ. Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. εἰς τινα. Πινδ., ὅτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἵππων» Ἰλ. Η, 15., ὅπου δὲν κεῖται κατ' ἐχθρα σημτ., καθ' ἣν ὁ Ποιητ. ἀεὶ ὀστκ. συντάσ. τὴν λέξ. Οὕτω καὶ ἄνευ πτωτικοῦ πεύκινα μὲν ἐπάλμενος» Ἐπήσης καὶ τὸν ἐφίλητε, Ὀδ. Ω, 320. Ὁ Ποιτ. μόνῳ τῷ γ'. ἑνκ. προπ. τοῦ ἀορ. χρῆται κατὰ συγκπ., καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ μετχ. ἀορ. κατὰ συγκπ. ἐπάλμενος· ἀφ' οὗ ὅμως, ἐν τοῖς ὑστ χωρίοις, ὅπου ἡ λέξ. δὲν φέρει ἐχθρ. σημτ., χρῆται τῷ τελείῳ τύπ. ἐπιάλμενος.

Ἔφαλμος, ὁ, ἡ. (ἅλμη). Ὅ,τι εἶναι βαλμένον εἰς ἢ ἡτοιμασμένον μὲ ἅλμην, σαλαμοῦραν, το ἰταλ. μαριναῖτον· πεύκινα βρώματα.»

Ἔφαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐφάλιος· Ὅ,τι κεῖται πλησίον τῆς θαλάσσης, Ἐπ. τῶν παραθαλασσίων πόλεων, Ἰλ. Β, 538. 584.

Ἐφαλόω, Δωρικ. ἀντί, ἐφηλόω.

Ἔφαλσις, εως, ἡ. (ἐφάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἐπί, πλησίον εἴς τι, πρὸς τὰ ἐπάνω· τὸ νὰ ὁρμᾷ ἔξαφνα κατά τινος, νὰ καταπλακόνῃ τινὰ πηδῶν ὁρμῶν· τὸ, ἰταλ. ἀτάκο.

Ἔφαμαν, Δωρικ. ἀντί, ἐφάμην, μέσ. Παρατ. τοῦ, φημί. (ωυ-)

Ἐφαμαρτάνω, Μλ - ήτω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Ἁμαρτάνω, σφάλλω εἰς τίποτε· κάμνω σφάλμα.

— 2) μετβ. Παράγω, ἀπατῶ, ξεγελῶ τινα εἰς τό νά κάμῃ κάνέν σφάλμα· παρα· τοὺς Ο'.

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ. (ἅμιλλα) Τό πρᾶγμα τῆς ἁμίλλης, περ τοῦ ὁποίου ἁμιλᾶταί τις· τό ὁποῖον ἐπιδέχεται ἁμίλλαν· περί τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἁμιλλα, φιλονεικία — 2) ἐνργτ., Ὅστις ἁμιλλᾶται συναιρίζεται εἰς ἤ διά τι μέ τινα· ὅστις εἶναι ἴσος ἤ ὅμοιος μέ τινα εἰς τόν ἀγῶνα· ἐν γένει· Τό νά εἶναί τις ὅμοιος μέ τινα εἰς τίποτε· μετά δοτκ. ησκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρός ἐπιτηδεύμασιν.α Ἰσοκράτ. (ᾰ)

Ἔφαμμα, τό. = ἐφαπτίς.

Ἐφαμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀμμῶδες, γεμάτον ἀπό ἄμμον· ἀμμωδηρόν.

Ἔφαν, Αἰολικ. καί Ἐπκ. ἀντί, ἔφασαν γ'. πλθ. πρτπ. Παρτ. τοῦ, φημί. Ὅμ. (ᾱ)

Ἐφανδάνω, Μλ. ἐφᾰδήτω (ἀνδάνω, ἀνμλ.) τινί. Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστός εἰς τινα. Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον· τό γ'. ἐνκ. προπ. Παρτ. πεφᾰνδανεν Ἰλδ. Η, 45. ἐξ ἐναντίας δέ χρῆται ἐκ τοῦ ποιητ. τυπ. ἐπιανδάνω, τῷ γ'. πρτπ. τοῦ ἐνστ. ἐπιανδάνει, Ἰλδ. Η, 407. καί ἐν Ὀδτ. τῷ γ'. πρτπ. τοῦ Παρτ. ἐπιῤῥᾰνε.

*Ἐφάνη· γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. β'. παθ. τοῦ, φαίνω. Ὅμ. (ᾰ).

Ἐφάπαξ, Ἐπίῤῥ. (ἅπαξ). Διά μίαν φοράν μόνον, μιᾶν φοράν· διά μιᾶς, μέ μιᾶν.

Ἐφαπλόω, (ἁπλόω). Ἁπλονω, ἐξαπλόνω, ξετυλίγω, ξεδιπλόνω τι ἐπί τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπλωμα, τό, Πᾶν ὅ,τι ἤπλωσε, ἐξεδίπλωσέ τις· εἶναι ἠπλωμένον, ἐξηπλωμένον, ξεδιπλωμένον ἐπάνω εἰς τι.

Ἐφαπτίς, ἴδος, ἡ· καί ἔφαμμα, τό. Στράβ. Ζ. καί Σουίδ. Πολεμικόν τι ἐπανωφόριον. Πολύβ, ἐν Β'. 28.

Ἐφάπτω, Μ. φω. Ἰων. ἐπάπτω. (ἅπτω). Προσάπτω, ἐξαρτῶ, ἐνόνω, δένω, ἁηλυκόνω τινές, μέ ἄλλο τι· ἔτι δέ καί ἀμετβ. Προσκολλωμαι εἰς τινα, τά κοιντ. τά τεριάζω, τό κάμνω ἕνα μέ τινα, Σοφκλ. Ἀντρ. 40. παρβλ. Herm. ἐν Αἰ. 1296. καί τό, συνάπτω. Ἀσυνήθως δέ ἐργόν ἐφάπτω Πράττω, κάμνω τι μέ πάθος, μέ ἐπιδυμίαν, Σφκλ. Τρχ. 952. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ παθτ. διαθ. ἐφάπτομαι, ἐπί πραγμάτων· Δένεται, ἁηλυκόνεται, κομποδένεται, κρέματαί τι εἰς τι, ἀλλά μόνον ἐν τῷ γ'. πρσπ. τοῦ Παρτ. καί τοῦ Ὑπρστ. πεφῆπται, ἐφῆπτοιτο Εἶναι εἰρμένον, γραπτόν· τά πλείστα ἐπί ἐπαπειλούντων κακῶν, δυστυχημάτων· μετά δοτ. τοῦ πρτπ. πέφηπταί μοί τιν Μοί εἶναί τι γραπτόν, μέ προσμένει κάνέν κακόν, «Τρωάσσι κήδε' ἐφῆπται Ἰλδ. Β, 13. 32. 69. Ζ, 241. καί «Τρωσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται» Ἰλδ. Η, 402. Μ, 79. Ὀδσ. Χ, 33, 41. καί πάθανάτοισιν ἔρις καί νείκος ἐφῆπται» Φ, 513. παρβλ. «ἐπαρτάω, ἐπικρεμάννυμι.α Κατά παθτ. Παρκμ. μετά γεν. πεῖθες ἐπαμμένους Προκισμένος μέ κάλλος, εὐμορφάδαν, Ἡρδτ. 1, 199. 8, 105. Μέσ. Ἐγγίζω, φηλαφῶ, πιάνω, ἀδράχνω· ἁπλόνω τήν χεῖρα καί φθάνω τι· μετά γεν. Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον «ἐπήν χείρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο» Εὐβύς ὡς ἐγγίσῃς τήν ξηράν μέ τάς χεῖράς σου, Ὀδσ. Δ, 348. πολλάκ. παρά Πνδ. Παρά τοῖς μεταγνστ. ὡσαύτως, Ἐγγίζω, φθάνω τι, «τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο.α Ἀριστοτ. «ἐφαπτόμενος τοῦ τέλους.α Ἐγγίζων νά τελειώσῃ, Schaef. ἐν Διον· συνθσ. σλ. 171. ἡ δέ σύνταξ. πεῖθεος ἐπαμμένοιο» τῷ Ἡρδτ. μόνῳ ἰδία ἐστί. Σπανιώτ. μετά δοτ. Πνδ. Νμ. 8, 61. Ὀλμ. 1, 138. Πύθ. 8, 86. — 2) Ἀναπτω, βάλλω, δίδω φωτιάν εἰς τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, πιάνει τι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ποιητ.

Ἐφαρμογή, ἡ. Συνάφεια, ἕνωσις, συγκόλλησις, τέριασις, ἅρμοσίς τινος εἴς τι ἤ ἐπί τι.

Ἐφαρμόζω, Μλ. -όσω (ἁρμόζω). ἐπί πραγμτ. Ἁρμοζει, ταριάζει, στέκει καλά· μετά δοτ. ἐπί ὅπλων «πειρήθη, εἰ οἱ ἐφαρμόσειεν Ἰλδ. Τ. 385 2) μεταβ. Προσαρμόζω, ἑνόνω, συγκολλῶ, προσάπτω, ἁρμόζω τι εἰς ἤ ἐπάνω εἰς τίποτε· τινί τι, π. χ. «κόσμον χροΐ» Ἡσδ. Ἔρ. 76. ἀφ' οὗ

Ἐφαρμοσις, = ἐφαρμογή.

*Ἐφαρμοστέος, α, ον. Ἐπδ. ρηματ. τοῦ ἐφαρμόζω, Λουκ. Ἱστρ. 6.

Ἐφαρμόττω, Ἀττ. ἀντί ἐφαρμόζω.

Ἐφάρξαντο, κατά ποιητ. μετάθ. ἀντί, ἐφράξαντο.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ. (ἐφάπτω). Δίσιμον, ἕνωσίς τινος μέ ἄλλο τι. «δονυχές εἰσι ἑρματος ἔφαψις.α Γάλλ.

Ἐφέβδομος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι περιέχει ἕν τι ὅλον καί τό ἑβδομον μέρος αὐτοῦ προστέτι, ἤτοι ᾗ. ἰδέ ἐπίτριτος.

Ἐφέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τό νά κάθηται, μένῃ, παραμένῃ τις πλησίον του· ἐξαιρ. νά πολιορκῇ τι· πολιορκία — 2) Τό νά κάθηται τις ἐπάνω εἰς τι. Πλάτ.

Ἐφεδράζω, Κάθημαι ἤ κεῖμαι ἐπί τι, ἐπάνω που· μετά δοτικ. Ἡλιοδ. Αἰθιοπ.

Ἐφέδρανα, τά. Οἱ γλουτοί, τά κωλομέρια ἐπάνω τῶν ὁποίων καθήμεθα. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α'. 13. — 2) ἐν γένει, Καθέδρα, θρονίον, σκαμνί. Ἡσχ.

*Ἐφεδράω, Μλ. -ήσω = ἐφεδράζω· μετά δοτ. Ἀρστπ. Σεδ. 92.

Ἐφεδρεία, ἡ. Τό νά κάθηται τις ἐπάνω που ἤ πλησίον εἰς τι. — 2) Τό νά παρατηρῇ, παραμονεύῃ τι ἤ τίς τίποτε πῶς νά τό πιάσῃ, ὅθεν — 3) Ἐπιβουλή, παραμόνευμα, καρτέρι, βίγλισμα· φρουρά, στρατεύμα τό ὁποῖον διορίζεται νά φυλάττῃ τόπον ἤ πόλιν τινά· τό ἰταλ. γαρνιζιόνη· παρά τό.

Ἐφεδρεύω, Μλ. εὕτω. (ἔφεδρος). Κάθημαι ἐπάνω, πλησίον, μέσα που· μετά δοτ. — 2) Κατασκοπεύω, παραμονεύω, βιγλίζω, τινά ἤ τι· παρατηρῶ πῶς νά ἠμπορέσω νά καταπέσω, βλέπω τινά· μετά δοτκ. ἔτι δέ καί ἐν γένει, Προσμένω εὐκαιρίαν εἰς τό νά πράξω τίποτε. — 3) Εἶμαι εἰς φρουράν ὅ ἐστί, φυλάττω τόπον ἤ πόλιν τινά. 4) ἐν γένει, Εἶμαι ἔφεδρος. Ἰσοκρ.

*Ἐφεδρήσω ποιητ. ἀντί, ἐφεδριάζω. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 251. Bekk. Coluth. 68.

*Ἐφεδριάω = τῷ ἑπομ. Coluth. 15.

Ἐφεδρίζω, καί Δωρικ. ἐφεδρίσσω, Κάθημαι ἐπάνω εἰς τι· ἐξαιρέτως εἰς τό παιγνίδι, ἐφεδρισμός καλούμενον, εἰς τό ὁποῖον ὁ νικητής πρέπει νά φέρῃ ἐπί τόν ῥάχιν του τόν νικητήν ἕως εἰς τό ὡρισμένον σημεῖον· καθώς καί τήν σήμερον ἔτι τά παιδία τῶν Ἑλλήνων συνηθίζουσι τό τοιοῦτον παιγνίδιον ὅταν σφαιρίζωσι, παίζουν τό τόπι, τήν τόπαν, καί εἰς ἄλλα τινά παιγνίδια.

Ἔφεδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις κάθηται ἐπάνω που ἤ πλησίον τινός· μετά δοτ. ἐνίοτε δέ καί μετά γενκ. Ὅστις κάθηται, ἤ ὅ,τι κεῖται, ἵσταται στερεά που· ὅθεν «τό ἔφεδρον» Στερεόν κάθισμα, θρονί, σκαμνί — 2) Ὅστις ἐπικάθηται, κάθηται καί κατασκοπεί, παραμονεύει, βιγλίζει· ἐπιβουλεύεται, παρατηρεῖ τί τινα διά κάποιαν σκοπόν των· «ἔφεδρος τῶν καιρῶν Ὅστις προσμένει εὐκαιρίαν διά νά πράξῃ τι· κατάσκοπος, παραμονευτής, ἐπίβουλος, ἐνεδρευτής, ἐχθρός ἐν γένει, Πνφ. Ἀιβ. 2, 5, 10 — 3) Ὅστις ἀναδέχεταί τινα, παίρνει τόν τόπον, ἐμβαίνει εἰς τόν τόπον καί ἐκπληροῖ τό καθῆκον ἄλλου τινός· «ἔφεδρος βασιλεύς.α Ὁ διάδοχος, Ἡρδτ. 5, 41. ἐξαιρ. ὁ ἀγωνιστής, ὅστις ἀναδέχεται τόν τόπον τοῦ νικηθέντος, ὅταν εἰς τῶν δύο ἀγωνιζομένων νικηθῇ, καί ἐξακολουθεῖ τόν ἀγῶνα μετά τοῦ νικητοῦ, ὁ ἔφεδρος, τό ἰταλ. σεκοντάντε, εἰς τήν μονομαχίαν, δουέλον. Ἀρστφ. Βάτρ. 800, ἔτι δέ καί ὅστις μάχεται μέ δύο ἐχθρούς ἐν ταὐτῷ, Αἰσχλ. Χφρ. 856.

Ἐφέζομαι, Μλ. ἐφεδοῦμαι (ἕζομαι ἀνμλ.). Κάθημαι ἐπί τί ἤ πλησίον που· μετά δοτ. «εἴφρω, ἱστῷ, γουνασι πατρός» Ὅμ., ὅστις τῷ ἐναντ. καί τῷ Παρτ. μόνον χρῆται. Παρά Πνδ. δέ καί μετά γεν. καί παρ' Αἰσχλ. μετά αἰτιατ., ἄνευ πτωτικοῦ. Κάθημαι κάτω, προτίτι, πλησίον που. Ὀδσ. Γ, 334. παρβλ. Αἰσχλ. Εὐμ. 424. (ἐναντ. ἐφέζω, οὐχ εὑρηται· ἰδέ τό ἐξ αὐτοῦ παράγμ. ἐφεῖσα.)

*Ἐφέηκα, ας, ε. Ἐπκ. ἀντί, ἐφῆκα· ἀόρ. ά. τοῦ ἐφίημι. Ὅμ.

Ἐφείην, ης, η, Εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνργ. ἐφίημι. Ὅμ.

*Ἐφεῖσα, ας, ε. Ἀπρμφ. ἐφεῖσαι (εἶσα, ἀνμλ.). Ἔσηκα, ἔβαλα, ἔστησά τι πλησίον που, ἐπί τι. Μέσ. ἐφεισαρην. Πρστκτ. ἐφεσσαι. Ἔσηκα, ἔβαλα, ἐπῆρα τίποτε ἐπάνω μου· τί τενι, καί τί τινος. Ὁ Ποιτ. χρῆται ἐκ τῆς ἐνργ. μόνον διαθ. μόνον τῷ ποιητ. Ἀπρμφ. ἐφέσσαι ἀντί, ἐφεῖσαι, Καταβιβάζω ἀπό τό πλοῖον, εὐγάζω εἰς τήν ξηράν τινα ἤ τι, Ὀδσ. Ν, 274. ἐκ τῆς μέσ. δε, τῷ ποιητκ. Μέλ. ἐφέσσεσθαι, Ἰλδ. 1. 455. τῷ μτχ. ἀορ. ά. ἑφεσσάμενος (ἀντί ἐφεισάμενος) «ἐμέ γούνασιν εἷσεν» Καθεσθείς ἐπί τά γόνατά του, Ὀδσ. Π, 443. καί τῷ πρστκτ. ἀορ. «ἔφεσσαι με νηῒ» Κάθισά μέ πλησίον σου εἰς τό πλοῖον, Ὀδσ. Ο, 277. ἐνταῦθα ὑπάγεται καί τό ἐν Ὀδσ. Θ, 296. «ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἑέσσατον Μ' ἐκάθισε πλησίον του εἰς τό καράβι διά νά πλεύσωμεν εἰς τήν Λιβύαν. Ὁ τύπ. ἑέσσατο κατά ποιητ. συλλβκ. αὐξησ, ἀντί εἵσατο, διακρίνεται τοῦ ἑέσσατο ἐπκ. ἀορ. τοῦ ἕννυμι, διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος. (περί τῶν ἐλλειπόντων χρόνων ἰδέ εἶσα.)

*Ἐφείω, ης, η. Ἐπκ, Ὑπτκ. ἀόρ. β. ἐνργ. τοῦ ἐφίημι ἀντί, ἐφέω, ἐφῶ, Ὅμ.

Ἐφεκτικός, ή, όν. (ἐπέχω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νά ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ἐπίτω, νά καταδαμάσῃ νά μετριάσῃ τι. 2) Ἐφεκτικοί ἐλέγοντο οἱ Σκεπτικοί φιλόσοφοι, ἐπειδή δέν ἐπίστευον εἰς κανέν φαινόμενον, ἤ δέν ἐδογμάτιζον, δέν ἔλεγόν τι περί αὐτῶν μετά βεβαιότητος, ἀλλ' ἔκρυπτον, ἐκράτουν τήν γνώμην των ὀπίσω· ἰδέ ἐποχή, σημτ. 4.

Ἔφεκτός, ή, όν (ἐπέχω). Ὅ,τι ἐπέχεται, ἐμποδίζεται, κρατεῖται ὀπίσω, κτά ἐφεκτά,α παρά τοῖς Σκεπτικοῖς, Τά πράγματα, περί τῶν ὁποίων δέν δογματίζει, δέν φανερόνει τις τήν γνώμην του· πάθηλων καί ἐφεκτῶν,α Σέξτ. Ἐμπ.

Ἔφεκτος, ὁ, ἡ. (ἕκτος). Ὅ,τι περιέχει ποσόν τι ὅλον καί τό ἕκτημόριον αὐτοῦ προστέτι· «τόκος ἕφεκτος» Τό κεφάλαιον (καπιτάλι) καί τό ἕκτον μέρος αὐτοῦ ἅμα· παρβλ. ἐπίτριτος.

Ἐφελίσσω, (ἑλίσσω). Σύρω, σβαρίζω τι. Μέσ. σύρω, σβαρίζω τι κατόπιν μου. Νικανδρ. Θηρ. 220. «ἐφελίσσεται οὐρήν.α

Ἐφελκίς, ίδος, ἡ. (ἕλκος). Ἡ ἐπιδερμίς, πίτζα ἐπάνω πληγῆς τινος γιομένη.

*Ἐφελκόομαι, ᾶς παθτ. (ἕλκος). ἐπί παθῶν τοῦ σώματος· Εὐγαίνει, γίνεται πρίστμα, πρίσκεται.

Ἐφελκυσμός, ὁ. (ἐφελκύω). Τό νά σύρῃ, τραβᾷ τι ἤ τίς τίποτε, πρός τι, εἴς τι, κατόπιν του· τράβηγμα, σύρτιμον. Εὐστάθ.

Ἐφελκυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕλκει, σύρει τίποτε, πρός, εἴς τι, κατόπιν του.

Ἐφελκιστικός, ῆ, όν, Ὅ,τι εἱλκύσθη, ἐσύρ-

ση· σύρεται, τραβᾶται πρός, εἰς, κατόπιν εἴς τι· ὅθεν «Νῦν τὸ ἑφελκυστικόν»—2) ἐνεργ. Ὅστις ἕλκει, σύρει, τραβᾷ τίποτε πρός, εἴς τι, κατόπιν τινος· παρά τό

Ἑφελκύω, Μ. ύσω, (ἑλκύω) = ἑφέλκω. (τό υ, ἐν — ύω, διαφορεῖται, ἐν — ύσω, δέ, μκρ. τά πλεῖστα.

*[Ἑφέλκω, Μλ-ξω. παρά τοῖς μετέπειτα δέ καί ἐφελκύω. (ἕλκω). Ἕλκω, τραβῶ, σύρω, σβαρνίζω τίποτε πρός, εἰς τε, ὀπίσω, Τρπ. Ἐπάγομαι, προσάγομαι, ἤτοι ξεπλεκώ, σύρω, φέρω τινά εἰς τήν θέλησιν, εἰς τήν γνώμην μου. Μέσ. Σύρω τε πρός ἐμαυτόν, μαζύ μου, κατόπιν μου, πλέγχοις Σύρω μαζύ μου τό εἰς τό σῶμά μου ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλδ. Ν,, 597. πέφυκεν ἄνδρα σίδηρος Τό σίδηρος τραβᾷ πρός τόν ἑαυτόν του τόν ἄνδρα, τόν ἐρεθίζει εἰς πόλεμον, εἰς τήν φθοράν του· ὡς τό παρ' ἡμῖν, τόν τραβᾷ τό αἷμά του. Ὀδσ. Π, 297. «πόδας ἑφελκόμενοι Οἱ ἀδύνατοι, παραλυμένοι. Ἰλδ. Ψ, 696. «οἱ ἑπελκόμενοι παρ' Ἡρόδ. = οἱ ὑπολειπόμενοι, οἱ ἀκολουθοῦντες, οἱ ὑστεροῦντες ἀπό τοῦ στρατεύματος, ὅσοι μένουν ὀπίσω ἀπό τό στράτευμα, Schweigh. ἐν Ἡρδτ. η, 105. q, 203. (τῇ ἐνεργ. διαθ. οὐ χρῆται ὁ Ποιτ.) «ἑφέλκω τήν ὄρανιν Εὐγαίνων τραβῶ καί κλείω τήν ὄρανιν, Λυκ. «ἑφελκ. βρόγχονε Καταπίνω τι, τό κοινῶς τραβῶ μιάν καταπιάν ἀκόμα. Ἀρρν. ἀφ' οὗ

Ἑφελξις, εως, ἡ. = ἑφελκυσμός. Ἀριστλ.

Ἑφέμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφίημι, ἀντί, ἐφεῖναι.

Ἐφέννυμι, = τῷ εὐχρήστ. ποιητ. ἐπιέννυμι, Ἐνδύω, φοράνω τινά.

*Ἐφεξῆς, Ἐπρῤῥ. ποιητκ. ἐφεξείης (ἐξῆς). Εἰς τήν ἀράδαν, κατά τήν τάξιν, ἀκολούθως, ἑπομένως, ἐν κατόπι, ἡ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, «ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις Κατά τά ῥηθέντα, λεχθέντα· ὡς συμπεραίνεται, γίνεται δῆλον ἐκ, ἤ ἀπό τῶν ῥηθέντων. — 2) σπανιώτ. ἐπί χρόνου. Εἶτα, μετέπειτα, μετά ταῦτα, ὕστερον· τότε ὕστερον, ὕστερον ἀπό τοῦτο. Συντάσ. μετά γενικ. συνήθ. ἀλλά καί μετά δοτκ. εὑρηται, Schaef. ἐν Διον, συνθτ. σλ. 142.

Ἔφεξις, εως, ἡ. (ἐπέχω). Τό νά ἐπέχῃ, κωλύῃ, κρατῇ τις ὀπίσω ἐμποδίζῃ τι. — 2) = ἐπισχεσία, Πρόφασις, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 337. «τοῦδ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται; «ἐπί Κατά τίνα πρόφασιν; τίνος χάριν; τί προφασιζόμενος; τίνα πρόφασιν ἔχων;

Ἑφέπομαι (ἑπομαι, ἀνμλ) ἰδέ ἐφέπω, κατά μέσ. διαθ.

Ἑφέπω, Πατ. ἐφεῖπον, Ἐπκ. ἀναυξτ. ἕφεπον. Μλ. ἑφέψω. Λόρ. ἐπέσπον. Ἀπρμφ. ἐπισπεῖν. Μτχ. ἐπισπών. (ἕπω, ἀνμλ.) Καταδιώκω, κατατρέχω, διώκω, κυνηγῶ, τρέχω, πηγαίνω πάντοτε κατόπιν τινός, τό κοινῶς δέν τόν ἀφίνω ἀπό τό κοντόν· μετά πίτ. Ἰλδ. Λ, 177. Χ, 188. καί ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Δ, 496. Ο, 742. ἐν γένει, Ἐφορμῶ κατά τινος, τόν καταπιέζω, στενοχωρῶ, τόν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἀπορίαν, τό κοινῶς τόν φέρω «στά στενά, Ἰλδ. Τ, 357. 494. Ἐλαύνω, διώκω τε ἐμπρός, «ἵπποισι Ἰλδ. Ω, 326. «ὡσαύτως καί «Πατρόκλῳ ἕσπε κρατερώνυχας ἵππους Ἔβλωκε τούς ἵππους, τήν ἄμαξαν, ἐμπρός κατά τοῦ Πατρ. Ἰλδ. Π, 732. «ἕσπεσε ὡς Πρστκτ. κατά τήν αὐτήν σμτ. Π. 724. Παρά Πινδ. ἐν γένει, Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συνοδεύω τινί. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ, καί Μιμοῦμαι, ζηλῶ, ζηλεύω τινά, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἐξακολουθῶ τι μέ προθυμίαν, μέ ζῆλον· μετά αἰτιτ. «πάγχυ Εἶμαι μεγάλος φίλος τοῦ κυνηγίου, ἀγαπῶ τό κυνήγι. Ὀδσ. Μ, 330 «ὑπηνήνην στόμαν Ἐπιστατῶ, στέκομαι εἰς τάς πρώτας τάξεις ἐν καιρῷ μάχης καί φροντίζω, παρακινῶ τούς στρατιώτας νά μάχωνται ἀνδρείως. Ἰλδ. Τ, 359. Ἐξέρχομαι, πηγαίνω νά κατασκοπεύσω, ζητῶ, ἐξιχνιάζω τι, «κορυφάς ὀρέων Ἐπί κυνηγοῦ ἀναβαίνοντος τάς κορυφάς τῶν βουνῶν καί ζητοῦντος θηρία, Ὀδσ. Ι, 121. Περιοδεύω, περιέρχομαι, πηγαίνω που ἀπό τόπον εἰς τόπον, Πνδ.—3) Ἐπί τό πλεῖστον δέ παρά τῷ Ποιτ. χρήσιμον τό «πότμον ἐπισπεῖν καί «θανάτοιο καί πότμον ἐπισπεῖν Διώκω τόν θάνατον, τήν εἱμαρμένην μου, τοῦτ' ἔστι τρέχω κατόπιν εἰς τόν θάνατόν μου, ἐπισπεύδω αὐτόν· οὕτω καί «κακόν οἶτον, ἐλεύθριον ἦμαρ, μόρσιμον ἦμαρ ἐπισπεῖν Ὀδσ. Γ, 134. Ἰλδ Τ, 204. Φ, 100 — Β.) Μέσ. ἑφέπομαι, Παρτ. ἑφεπόμην, Μλ. ἑφέψομαι, Λόρ. ἑφεσπόμην, Ἀπρμφ. ἐπισπέσθαι· ἀλλά καί, ἑφεψάσθω, ὡς Πρστκτ. Θκρτ. 19, 2. Ἀκολουθῶ, πηγαίνω κατόπιν, συνοδεύω τινά· μετά δοτκ. Ἰλδ. Ν, 495. Ὀδσ. Β, 426. Ὑπακούω, πείθομαι· «θεοῦ ἑμφὼ Ὀδσ. Γ, 215. Π, 98. «ἑπεσπόμενοι μένει σφῶϊ Ἀκολουθοῦντες εἰς τό πάθος, εἰς τήν τυφλήν, παράλογον κλίσιν των, κυριευόμενοι ἀπό αὐτήν, Ὀδσ. Σ, 262. Ρ, 431. «ἐπισπέσθαι ποσίν Τό νά φθάνῃ τίς τινα τρέχων, πηγαίνων κατόπιν του, Ἰλδ. Ξ, 521. Παρά τοῖς ὑστέροις, Συμφωνῶ μέ τινα εἴς τι, εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ μέσῃ διαθ. σπανιώτερον, ἀεί κατά τόν Ἀόρ. καί κατά τήν ἐν τῇ Ἐνεργ. διαθ. ἐπί τό πλεῖστον συνήθη ἐχωρικήν σημσ. καθ' ἣν ὁ Ἡρδτ. καί κατά μέσ. διαθ. χρῆται αὐτῇ, 8, 7.

Ἑφερμηνευτικός. ἡ, όν. Ὅ,τι συντείνει, προστίθεται εἰς παραιτέρω διατάφηση, ἐξήγησίν τινος. Ἐπίῤῥ. ἑφερμηνευτικῶς· παρά τό

Ἑφερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διατυφηνίζω τι προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, περαιτέρω.

Ἑφερπύζω, = ἐφέρπω.

*Ἐφέρπω, (ἕρπω). Ἕρπω, κοιλοπόρομαι πρός, εἰς τι· ἔρχομαι, πηγαίνω που ἕρπων, κοιλοπορόμενος· κρυφίως, χωρίς νά μέ καταλάβῃ τις, κλεφτικά. — 2) Δρκ. καί ποιητ. Ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα· μετά αἰτ. Αἰσχλ. Εὐμ. 304.

*Ἔφες, Πρτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφίημι· Ἰλδ.

*Ἑφέσια, ίων, τά· Ἑορτή, πανήγυρις τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ.

Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ· μετά τοῦ, δίκη. Κριτολογία, περί τῆς ὁποίας γίνεται, ἔφεσις, τοῦτ' ἔστιν ἡ εἰς τό ἀνώτερον δικαστήριον καταφυγή τοῦ καταδικασθέντος, χάριν τοῦ νά κριθῇ ἡ ὑπόθεσις, τό ἰταλ. ἀππελλατσιόνη.

Ἔφεσις, εως, ἡ (ἐφίημι). Τό νά ῥίπτῃ τίς τι κατόπιν τινός. 2) Τό νά ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ, καταγίνεται τις εἰς τό νά ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τι· ἐπιθυμία, σπουδή, ἐπιμέλεια, κλίσις, ὄρεξις. 3) Συγγώμη, συγχωρησις, ἐξουσία· τό πληρεξούσιον «ἔφεσιν διδόναι, λαμβάνειν 4) δικανικῶς, Τό νά ἔχῃ τό ἐλεύθερον, νά ἠμπορῇ ὅστις ἔχασε τήν κρίσιν εἰς τό πρῶτον κριτήριον νά καταφύγῃ εἰς τό ἀνώτερον, ἰταλ. νά ἀππελλάρῃ, διά νά ἐπιστωρηθῇ τό πρᾶγμα ἀκριβέστερον· τό συνήθ. ἀππελλατσιόνη. Ἡσύχ. «ἐκ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μεταγωγήν. Φώτιος· «ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη ὑπέρ τοῦ κριθῆναι πάλιν.

*Ἔφεσος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περίφημος πόλις.

Ἑφεσπερεύω, Μ. εύσω (ἑσπέρα). Ἀγρυπνῶ, ἡ περνῶ τήν ἑσπέραν που ἀγρυπνῶν ἐπί τι, ἡ φυλάττων τι.

Ἑφέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τήν ἑσπέραν, κατά τόν καιρόν τῆς ἑσπέρας, διά τήν ἑσπέραν.

Ἐφέσπομαι, Ποιητ. ἀντί, ἐφέπομαι.

Ἐφέσσαι, κοιητ. ἀπρμφ. τοῦ, ἐφεῖσα, ἀντί ἐφέσαι, Ὀδσ. Ν, 274.

*Ἔφεσσαι, Πρτκτ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ, ἐφεῖσα, Ὀδσ. Ο, 277.

Ἐφέσσομαι, ποιητ. μέσ. Μέλ. τοῦ, ἐφεῖσα, Ἰλδ. Ι, 453.

Ἑφέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τήν ἑστίαν, πυροστιάν, παροστιάν· τοῦτ' ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τό σπίτι, εἰς τόν ἴδιόν του οἶκον, Ὀδσ. Γ, 234. Οἰκιακός· ἐλκόν του οἴκου ἔχων, εἶναι οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· «ἑφέστιοι ὅστοι ἔασιν Οἱ ἔχουσιν οἴκους, εἶναι οἰκοδεσπόται, «σπιτονοικοκυραῖοι, εἶναι ἐγχώριοι, ἐντόπιοι· ἡ ὅσοι κάθηνται ὁλόγυρα εἰς τάς πυράς, εἰς τάς φωτιές τοῦ στρατοπέδου, Ἰλδ. Β. 125. Ἔτι δέ καί, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει εἰς τόν οἶκόν του, Ὀδσ. Ψ, 55. Εἰς ἄλλου τινός τόν οἶκον, Η, 248. ὅθεν φέρει ἐπί τό πλεῖστον τήν σημσ. ἱκέτου, Ὅστις πηγαίνει, καταφεύγει ὡς ἱκέτης εἰς τόν οἶκόν τινος, ἰδέ Wess. ἐν Ἡρδτ. 1, 35. Ὅστις καταλύει, κονεύει εἰς ξένον οἶκον, Βρ. ἐν Ἀπολ. Ρ'δ. 1, 909. ἐν γένει, Ὅστις ἀνήκει, εὑρίσκεται εἰς τόν οἶκον, εἶναι οἰκιακός, σπιτικός. «τά ἑφέστια Τά τοῦ οἴκου, οἱ οἰκεῖοι, τό ἰταλ. ἡ φαμίλια. 2) Ὅ τι εὑρίσκεται ἐπί τήν ἑστίαν. «Θεοί ἑφέστιοι Οἱ οἰκιακοί, οἱ προστάται τῆς οἰκίας, τῶν ὁποίων τά ἀγάλματα ἦσαν ἱδρυμένα, στημένα, ἐπί τήν αὐτοῖς ἱεράν ἑστίαν. Παρβλ. τό Ἰων. ἑπίστιος.

*Ἑφεστρίδιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἑφεστρίς.

Ἑφεστρίς, ίδος, ἡ (ἐφέννυμι). Ἐπανωφόρεμα, ἐξαιρ. τό ὁποῖον φορεῖ τις συνήθως εἰς τόν οἶκον, καί εἰς ψυχράς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, τόν χειμῶνα· σπιτικόν φόρεμα, τό ἰταλ. βέστα τε κάμερα, Γερμ. σλαφρόκ.

Ἐφέται, ῶν, οἱ (ἐφίημι). Ἐλέγοντο παρ' Ἀθηναίοις οἱ λεγτοί, ἐκλεγμένοι, δικασταί, οἵτινες εἶχον τό πληρεξούσιον νά κρίνωσι τάς θανατικάς κρίσεις, τοῦτ' ἔστι περί φόνων, τό ἰταλ. προτσέσον κριμινάλε, καί νά ἀποφαίζωσι περί αὐτῶν· Πλούταρχ. εἰς Σολ. 19. «τοῖς ἐφέταις ἀεί διαλέγεσθαι περί τῶν φονικῶν «— 2) ἐν γένει, Ὅστις εἶναι πληρεξούσιος περί τινος πράγματος· ἄρχων, ἐξουσιαστής, Αἰσχλ. Παρσ. 77.

Ἐφετικός, ἡ, όν (ἐφίημι). Ὅστις ἐφίεται, ἐπιθυμεῖ, ἔχει ἔφεσιν, ἐπιθυμίαν διά τίποτε. 2) Ὅστις ἀφίνει, ἐπιτρέπει, συγχωρεῖ τι· ἐνδίδει εἴς τι. «τά ἑφετικά παρά τοῖς Γραμματ. Ῥήματα ἐφέτεως σημαντικά, εἰς ιῶ, λήγοντα οἷον· μαθητιῶ, βατιλειῶ κ. τ. τ.

Ἐφετίνδα, Ἐπρῤῥ. Παιγνίδιον μέ τήν σφαῖραν, τόπι, τόπαν, τήν ὁποίαν ῥιπτομένην πρέπει νά δέχηται, πιάνῃ ὁ συμπαίζων «ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες ἀλλαχῇ βάλλωσι.« ἄλλως δέ καί ψαλιδίνδα, καί ἁρπαστόν· « Συντάσσεται δέ ἐπί τό πλεῖστον τῷ, παίζειν.

Ἔφετμή, ἡ (ἐφίημι). Ἐντολή, διαταγή παραγγελία, τό ἰταλ. ὀρδινία, Ἰλδ. Α, 495. Κέλευσμα, πρόσταγμα, προστακτή, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καί των γονέων· ὅθεν καί, παραίνεσις, νουθεσία, πολλκ. πλῆ. Ὀμ. μάλιστα ἐν Ἰλδ. 2) Παρά Πινδάρ. Ἰσθμ. 6, 26. Εὐχή, προσευχή εἰς τούς θεούς. 3) Ἀπειλή, φοβέρισμα, φοβέρα.

Ἐφετός, ἡ, όν (ἐφίημι). Ὅστις λαμβάνει, ἤ ἔλαβε κάμμίαν ἐντολήν, τῷ ἐδόθη ἤ τῷ δίδεται κάμμία ἐντολή, παραγγελία, διαταγή περί τινος, πράγματος· Ἐπρῤῥ. ἐφετῶς, Πολῤῥ.

Ἐφευάζω, = ἐπευάζω. Πλούταρχ. Μάρκ. 22.

*Ἐφεύρεμα, τό. Ὅ,τι ἐφεύρεν, ἐφευρίσκει τις προσέτι.

*Ἐφεύρεσις, εως, ἡ, καὶ ἐφεύρησις, ἡ (ἐφευρίσκω). Τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ τις τίποτε προσέτι.
Ἐφευρετής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐφεύρει, ἢ ἐφευρίσκει τι προσέτι.
*Ἐφεύρησις, εως, ἡ = ἐφεύρεσις· παρὰ τὸ
Ἐφευρίσκω, Μλ-ρήσω. Ἀόρ. ἐφεῦρον (εὑρίσκω). Εὑρίσκω, ἢ ἐπιτυγχάνω τίποτε προσέτι, Ὅμ., Καταψεύδω τινός, Ὀδ. Ω. 145. Παρὰ Πινδ. ἐν γένει, Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. Κατὰ Thiersch. Γραμμ. Ἑλλ. γ'. ἐκδ. σημείωσ. 1. σλ. 252. ἀντὶ τοῦ, ἐξευρίσκω.
Ἐφηδιάομαι, Μλ-άσομαι (ἐφίαμαι). τινί. Περιπαίζω, χλευάζω, καταγελῶ, περιγελῶ τινα, Ὀδυσ. Τ. 331. 370.
Ἐφήδω, Μλ-ήσω (ἕζω, ἀνωμλ.). Μαγειρεύω τι πάλιν, ξαναμαγειρεύω — Παθ. Ἀναβράζει, χοχλάζει, χορχελάζει τι.
Ἐφεώρων, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἐφοράω.
Ἐφήβαιον, τό (ἥβη). = ἐπίσειον. Ἡρακλείδης παρ' Ἀθην. Πολδ. Β'. 70.
*Ἐφηβαῖος, α, ον (ἔφηβος). Ὅ,τι εἶναι νεανικόν, παλληκαριάτικος.
Ἐφήβαρχος, ὁ, ἡ (ἔφηβος, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῶν ἐφήβων. Ἀρίσειν. Ἐπίκτ. Γ'. 1.
Ἐφηβάω, Μλ-ήσω (ἥβάω). = Αὐξάνω, γίνομαι ἔφηβος, παλληκάρι. Ἡρόδ. 6, 83. Αἰσχλ. Θήβ. 671.
Ἐφηβεία, ἡ (ἐφηβεύω). Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, τὸ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων. νὰ γένῃ παλληκάρι. Σειρὲ.
Ἐφηβεῖον, τό. Τόπος ὡρισμένος εἰς τὸ νὰ γυμνάζωνται οἱ ἔφηβοι, ἔξαιρ. ἐν Σπάρτῃ. Παυσαν. Λακων. ΙΔ'.
*Ἐφήβειος, εία, ειον = ἐφηβαῖος. Ἀνθλ. Παλ. Ἀπόλ. 148. 5.
Ἐφηβεύω, Μλ-εύσω (ἔφηβος). Εἶμαι, γίνομαι ἔφηβος· προσέρχομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι, ἐνδύομαι ὡς ἔφηβος· διατάττω τὰς γυμνάσεις τῶν ἐφήβων.
Ἐφηβία, ἡ = ἐφηβεία.
Ἐφηβικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἰς ἔφηβον· ὡς ἐφηβικόν, ω Ἡ τῶν ἐφήβων ἡλικία· ὁ εἰς τὸ θέατρον διορισμένος τόπος διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἔτι δὲ, καὶ ἅπασα ἡ νεολαία, τὸ σύμπαν τῶν ἐφήβων.
Ἔφηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἔχει τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, παλληκαρίων· ἦτις ἐν Ἀθήναις ἤρχετο εἰς μὲν τοὺς παῖδας κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον, εἰς τὰς κόρας δὲ κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔφηβοι ἐλέγοντο ἐν γένει οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι· εἰκοσαετεῖς δὲ γενόμενοι ἐλέγοντο ωἱ ἐπὶ διετὲς ἐβώντειω ἀφ' οὗ
Ἐφηβοσύνη, Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, ἡ ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τάξις αὐτῶν· Ἀνάλεκτ. Β'. 41.
Ἐφηβότης, τητος, ἡ = τῷ προηγμ.
Ἐφηγέομαι, Μλ-ήσομαι, μεσ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, Ἰλιάδ. Β, 687. κατὰ τμῆσιν. 2) Ὁδηγῶ τινα εἰς τὸ ὀρθὸν, τῷ δείχνω τὸν ὀρθὸν δρόμον. 3) ἐν Ἀθήναις. Δείχνω εἰς τοὺς δικαστὰς, ἤτοι ἐγκαλῶ, καταδίδω κακοῦργόν τινα, τὸν ὁποῖον ἐξεῦρον, εὑρῆκα, ἀνεκάλυψα, ἠξεύρω ποῦ εἶναι, διὰ νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν, νὰ τὸν πιάσουν· ἀφ' οὗ
Ἐφήγησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ὁδηγῇ τις τινα ἐναντίον τινός. 2) Τὸ νὰ διδάσκῃ, δείχνῃ τις εἰς τινα τὸν ὀρθὸν δρόμον, νὰ γίνηται ὁδηγός του. 3) ἐν Ἀθήναις. Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδιδῇ τις εἰς τὸ κριτήριον γνωστὸν τῳ τινὰ κακοῦργον διὰ νὰ τὸν κρατήσωσι, πιάσουν καὶ φυλακώσουν.
Ἐφήδομαι, Μλ-ἐφησθήσομαι, ὡς παθ. (ἥδομαι). Εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπί τινι, διά τι προσέτι· μετὰ δοτκ. ἐξαιρ. χαιρεπακέω, Χαίρω ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἄλλου τινός· ὡς τὸ ἐπιχαίρω. Valck. ἐν Ἱππ. 1285.
Ἐφηδύνω, Μλ-υνῶ (ἡδύνω). Ἡδύνω, γλυκαίνω, ποιῶτι ἡδύτερον, γλυκύτερον, νοστιμώτερον. Τρπε. Χαροπειῶ τινα προσέτι, ἐπίτι, ἔτι μᾶλλον.
Ἐφήκω, Μλ-ήξω (ἥκω). Ἔρχομαι καὶ ἐγὼ προσέτι, τοῦτ' ἔστιν ὅπου εἶναι καὶ ἄλλοι· ἔρχομαι, φθάνω που, τὸ ἰταλ. arrivare, φθάνω ἕως εἴς τι μέρος, κατ' ἔκτασιν μήκους ἢ ὕψους.
Ἐφήλατο, γ'. ἑνικ. πρσπ. μέσ. Ἀόρ. ἀ. τ. ἐφάλλομαι.
Ἐφηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις εἶναι νέος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ἔφθασεν εἰς τελείαν ἡλικίαν. 2) Ὅστις εἶναι ὁμήλιξ, συνομήλικος μέ τινα.
Ἐφηλις, καὶ ἐφηλίς - ίδος, ἡ. Ἰων. ἔπηλις (ἧλος). Στέγασμα, σκέπασμα, τουρκβ. καπάκι· τὰ ἀμφίδεα, τὰ ὁποῖα κρατοῦσι τὸ στέγασμα κίστης τινός, τὸ συνήθ. τουρκβ. ρεζὲς εἰς καπάκι σανδουκίου. 2) Μελανίαι ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοιν. ἐλαί. Ἔτι δὲ καὶ οἱ φακοὶ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοιν. πρέκια· (κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἴσως παρὰ τό, ἥλιος).
Ἐφηλος, ὁ, ἡ (ἐφηλις, σημ. 2). Ὅστις ἔχει ἐφηλίδας, ἐλαί, πρέκια εἰς τὸ πρόσωπον· 2) (ἧλος) Ὅ,τι εἶναι κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένον. 3) (ἧλος) Ὅ,τι εἶναι κηρωμένον που.
Ἐφηλότης, τητος, ἡ. Σέξτ. Ἐμπ. Ζ'. 233. ὀφθαλμοῦ ἐφηλότης, «Τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα, ἀσπράδι, ἀσπραδάκι εἰς τὸ μμάτι.
Ἐφηλόω, (ἥλόω). Καρφόνω τι εἰς ἢ ἐπί τι· καρφόνω τι καλά, στερεά. Τρπε., παθ., Αἰσχλ. Ἱκετ. 951. «τῶν δ' ἐφήλωται ταρσὸς κόμπος διαμπάξ», Εἶναι τόσον βέβαιον, ὡς νὰ ἦτον καρφωμένον· ἀπεμαστίχθη ἀμετακλήτως.
*Ἐφηλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἐφηλίδας, φαίνεται ὡς ἐλαὶ ἢ ὡς πρέκια προσώπου (ἔφηλις, σημ. 2)
Ἐφηλωτός, ἡ, ὸν (ἐφηλόω). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. Μαθημ. Παλ. σελ. 244.
Ἐφημαι, (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι· συνήθ. μετὰ δοτκ. Ὀδ. Ζ, 399. Μ. 215. παρ' Αἰσχλ. δὲ, Εὐμ. 387. καὶ μετὰ αἰτ. «βρέτας ἐφημένου Καθημένος, ὡς ἱκέτης, πλησίον εἰς τὸ ἄγαλμα· παρβλ. 418. 424.
Ἐφημερευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ· ὅστις κάθηται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ προσέχει εἴς τι, παρατηρεῖ τι· παρὰ τό
Ἐφημερεύω, Μλ-εύσω (ἡμερεύω). Εἶμαι, ἢ μένω ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν, ἢ πράττων τίποτε· Διόδ. Σικελ. μετὰ δοτκ.
Ἐφημερία, ἡ. Ἔργον, καθῆκον καθημερινόν, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ, ἢ πρέπει νὰ ἐκτελῇ τις μίαν ἡμέραν, ἢ κάθε ἡμέραν· ἢ περιοδικὸν, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων πάλιν ἀρχόμενον. — Δαπάνη, ἔξοδον καθημερινόν· μισθός τινος καθημερινός, μεροκάματον· — Φυλή, τὸ Τουρκβ. Ἐσναφ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τοῖς Ἑκλησ. δὲ, Ἡ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐκτελουμένη ἱερουργία ὑπὸ τοῦ ἱερέως.
Ἐφημερινός, ἡ, όν = τῷ ἑπμ.
*Ἐφήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι διαρκεῖ τὴν ἡμέραν, ἢ μίαν μόνην ἡμέραν· «οὐ καὶ ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ.» Εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσῃ.» Ὀδ. Δ, 423. μέφημέρια φρονεῖν. Τὸ νὰ στοχάζηται, φρονεῖ τίζῃ τις μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, ὄχι διὰ τὸ μέλλον, «νηπίοις ἀγορεύεται, ἐφημέρια φρονέοντες,» Τὸ παρωτικὸν, τὸ παρὸν μόνον φρονοῦντες, ὁ Σχολ. Ὀδ. Φ, 85. Πολλάκις ὀνομάζονται οἱ ἄνθρωποι «ἐφημέριοι» διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ζωῆς των, ὡς νὰ ἦτον διωρισμένη, ἢ διάρκεια τῆς ζωῆς των μίαν μόνον ἡμέραν· ὅθεν ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον, προσωρινόν, εὐμετάβλητον. 2) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἡμέραν, εἰς κάθε ἡμέραν, εἶναι καθημερινόν. 3) Ὅ,τι γίνεται, ἐκτελεῖται, συμβαίνει εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Παρὰ Πινδ. δὲ καὶ τρισκαλ. Νμς 6, 10. 4) Παρὰ τοῖς Ἑκλ., Ὁ δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ἱερουργῶν ἱερεύς.
Ἐφημερίς, ίδος, ἡ. Βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα, καὶ γνωστοποιοῦνται εἰς τὸ κοινόν· Ἐφημερίδα, τὸ συνήθ. ἰταλ. gazzetta· ἔξαιρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Βιβλίον ἐν τῷ ὁποίῳ γράφονται τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν, ἢ εἰς πόλεμον ἀναφερόμενα, ἀνήκοντα· «ἔφημ. βασιλικοῖσιν Αἱ περιέχουσαι τὰς καθημερινὰς πράξεις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. 2) Καταγραφὴ τῶν καθημερινῶν ἐξόδων καὶ εἰσοδημάτων· — παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ, Ἡμερολόγιον, τὸ ἰταλ. calendario. — Παρὰ τοῖς ἐμπόροις, Τὸ κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται αἱ καθημεριναὶ πράξεις τῶν ληφθησομένων ταχτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν τὴν ἀπαιτουμένην, τὸ συνήθ. ἰταλ. giornale.
Ἐφήμερον, τό. Ζωύφιόν τι, τὸ ὁποῖον ζῇ πάνω ὀλίγον καιρὸν ἢ, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην μίαν μόνην ἡμέραν — Ἀδιόριστόν τι φαρμακερὸν φυτὸν, ἢ σύνθετόν τι κώνειον, φαρμάκι.
Ἐφήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα) = ἐφημέριος. Ὅ,τι μένει μίαν ἡμέραν ζῇ, διαρκεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι καθημερινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. συνήθ. τύπος παρὰ τοῖς Λογογρ. Ἀριστοτ. «ἐφήμερα χρήματα.» Θουκυδ. «ἐφήμεραι πράξεις»
Ἐφημεροῦσιοι, οἱ. Ὅσοι ζοῦν ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, τοῦτ' ἔστι πτωχοί, τὸ κοινὸν μεροδούλοι, μεροφάγοι. Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.
Ἐφημοσύνη, ἡ (ἐφίημι) = ἐφετμή. Ἐντολή, διαταγή, παραγγελία· πρόσταγμα, προσταγή. Ἰλιάδ. Ρ, 607. Ὀδυσ. Μ. 226. Π, 340.
Ἐφήσεις, Μλ. τοῦ, ἐφίημι.
Ἐφησθα, Ἑπκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἔφης. παρὰ τὸ φημί, Ὅμ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. ἀπαντῶμενον.
Ἐφησυχάζω, Μλ-άσω. (ἡσυχάζω). Εἶμαι ἡσυχος περὶ τινος πράγματος· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπάνω που.
Ἐφθακα, Παρακείμ. τοῦ, φθάνω.
Ἐφθαλέος, έα, έον (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον.
*Ἐφθός, ὴ, όν (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι διὰ μαγείρευμα, βράσιμον, ἡμπορεῖ, πρέπει νὰ μαγειρευθῇ, βρασθῇ.
Ἑφθήμερος, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμέρα). Ὅ,τι ἐγένετο, ἢ γίνεται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας· διαρκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας· εἶναι ἑπτάμερον.
Ἑφθημερής, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμέρα). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη, ἤτοι εἰς τρία ὁλόκληρα καὶ ἥμισυ 3 ½· ἐντῷ Μετρικῇ, στίχος τρεῖς καὶ ἥμισυ πόδας περιέχων· ἔξαιρ. οἱ πρῶτοι 3 ½ πόδες τῶν ἑξαμέτρων καὶ τοῦ Ἰαμβ. τριμέτρου· παρβλ. πενθημερής.
*Ἔφθην, κ. η. Ἀόρ. β'. τοῦ φθάνω. Ὅμ.
Ἐφθίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐφθιτο, κατὰ συγκ. παθ. ἀόρ. τοῦ φθίω, φθίνω, Ἰλιάδ. Α, 251.
Ἐφθοπολεῖον, καὶ, ἐφθοπώλιον, τό. Τόπος ὅπου πωλοῦνται βρασμένα, μαγειρευμένα μαγειρεῖα, τὸ ἰταλ. taverna, τουρκβ. ἀχτσίδικον. Ἀθην. Γ'. παρὰ τό
Ἐφθοπώλης, ου, ὁ (ἐφθός, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ βρασμένα, ψημένα, μαγειρευμένα φα-

γητά, τὸ τουρκβ. ἀχτσής· Ἰταλ. ταβερνιέρος, ταβερνιέρης.

Ἐφθοπώλειον, τό = ἐφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, Παρακ. τοῦ, φθείρω.

Ἐφθός, ἡ, ὸν (ἕφω). ἐπῶ. ρημτκ. τοῦ ἕφω· Ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον, ὡφθὸς χρυτὸς Λαγαρισμένον μάλαγμα, μάλαμα· ἀφ' οὗ.

Ἐφθότης, ητος, ἡ Τὸ νὰ εἶναί τι βρασμένον, μαγειρευμένον· τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις βρασμένου τινὸς σώματος. 2) Τρπκ. Διάλυτις, λύσις, διάκρισις· μαλακότης, ἀπαλότης· κατανύνησις, ἀπόστεμμα, κούρασμα. Ἱπποκρ.

Ἐφθόω, (ἐφθός). Βράζω, μαγειρεύω τι. Σουίδ.

Ἐφιάλλω, = ἐπιάλλω, ὁπερ ἴδε. ἀφ' οὗ

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. ἵστ. ὠμα, πάτημα ἵππου· ὅταν κοιμώμενός τις ὀνειρεύηται τρομερόν τίποτε καὶ φωνάζει στενοχωρημένα, αἰτιᾶται δὲ κατὰ διαφόρους τόπους καὶ βραχνᾶς, καὶ σβραχνᾶς καὶ βαρυχυνᾶς· κυρίως δὲ σημαίνει ἡ λέξ. Ὅττις πηδᾷ ἐπάνω εἰς τίποτε· γράφεται δὲ καὶ ἐπιάλτης. — 2) Ὀνομ. κύρ. Ὅμ. ἰδὲ Ὦτος. ἀφ' οὗ

Ἐφιαλτία, ἡ· καὶ

*Ἐφιάλτιον, τό. Φυτόν τι τὸ ὁποῖον ἀντενεργεῖ, βοηθεῖ κατὰ τοῦ ἐφιάλτου, εἰς τὸ νὰ μὴ πλακώνῃ τινὰ ὁ ἵσκιος· ἐν γένει, Ἰατρικὸν κατὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ.

Ἐφιδρόω, Μ. ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.) Ἱδρόνω εἰς τι, ἤτοι πράττων, κάμνοντας τίποτε, ἢ μετὰ ταῦτα. Παρ' ἰατροῖς δέ, ἱδρόνω κατὰ τὸ ἀνώτερον ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸν καὶ ἐπάνω. ἀφ' οὗ

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἱδρόνῃ τις, ἐξαιρέτως λεπτὸν καὶ τὸ σῶμα μακραίνοντα, ἀδυνατίζοντα ἱδρῶτα, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἄνω.

Ἐφιζάνω, Μλ-ιζήσω (ἱζάνω). Κάθημαι εἰς τι, πλησίον εἰς τίποτε· ἔτι δὲ καὶ κάθημαι ἁπλῶς· ἡδείπνησ., αἰδούσητιων. Ἰλ. Β, 578. Τ, 11. Κάθημαι ἐπάνω που. ὠὖπνος ἐπὶ βλεφάροιςι. Ἰλ. Κ, 26. Ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. καὶ ἐν Ἰλ. μόνον κατὰ Παραταπ. χρόνον Ἰδὲ καὶ ἐφίζω.

*Ἐφίζω, Μλ-ιζήτις (ἵζω, ἀνμλ.) = τῷ προηγμ. μετὰ δοτκ. Ὀδτ., ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηταί που· ἐν Ὀδσ. δὲ, κατὰ Παραταπ. μόνον.

Ἐφίημι, Μ. ήσω. Ἀόρ. ἐφῆκα. Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἐφέηκα (ἵημι, ἀνμλ.). Πέμπω, στέλλω τινά που. ὑΙριν Πριάμῳν Ἰλ. Ω, 117. Πέμπω, στέλλω τινὰ ἐπάνω που, ἐξ ἐναντίας, ἤτοι ἀντιπέμπω, ἀντιστέλλω· ἀφίω τινὰ ἐλεύθερον, τὸν ἀπολύω, ἀπολνῶ. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημσ. Πέμπω, στέλλω τινὰ ἐναντίον τινος· πέφ. τινά τινιν. Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. συντάσσεται τὴν λέξ. ἀεὶ μετὰ ἀπρμφ. ὁ Ποιητ. — Παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, δίδω ἀφορμὴν εἴς τινα ἵνα ποιᾷ τι· πεχθοδοκῆται, χαλεπῆναι, στονεχῆται, ἀείσαιμι. Ἰλ. Α, 518. Σ, 108. 124. Ὀδσ. Π, 464. — β'.) ἐπὶ ἀψύχων, Ῥίπτω, σφενδονίζω τι ἐναντίον. ἡ ἐπάνω τινός· ἐξαιρ., τοξεύω, ἀκοντίζω· ὅθεν ὠβέλεα τινιν. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὅμ. ωμελίην τινίν. Ἰλ. Φ, 170. ὡσαύτως καὶ ωχείρας τινιν Βάλλω, ἁπλόνω τὴν χεῖρά μου κατά τινος· τὸ κοιτ. σημόνω χέρι ἐναντίον τινός· ὡσαύτως πάνυ εὔχρηστον παρὰ τῷ Ποιητ. ωέγχος τινίν. Ἰλ. Τ, 346. γ'.) Ἐπὶ τῶν θείᾳ μοίρᾳ, ἢ τύχῃ συμβαινόντων· ωπότμον τινίν. Ἰλ. Δ, 396. Ὀδσ. Τ, 550. ωκήδεκα Ἰλ. Α, 445. Φ, 524. ωέθλιον Ὀδσ. Τ, 578. ωόστον τινίν Ὀδσ. Τ, 38. — δ'.) Ξετκινύζω, ξετεντόνω, ξαπολνῶ τίποτε π. χ. τὸν χαλινόν· ὅθεν, Ἐνδίδω· συγχωρῶ, παραβλέπω· ἰδὲ σημτ. 3. ἀμετβ. ε'.) δικανικῶς· ἀφίω τι εἰς τὴν ἀποφασιν ἄλλου δικαστοῦ· καμνω ἔφεσιν, τὸ τοιοῦτ. Ἰταλ. ἀππελλάρω. ωέφιμμι εἰς ἄλλο δικαστήριονι. — 2) Μέτ. ἐφίεμαι, Μλ. ἐφίσσμαι. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, προστάζω, διορίζω· τινί τι, Ἰλ. Ψ, 82. Ω, 300. Ὀδσ. Ν, 7. Πεζικῶς δὲ καὶ αἰτιατικῇ τοῦ προστ. παρὰ Σφκλ. Αἴ. 112. Ἀφίνω τι εἰς τινα διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεώς του. β'.) Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, ὀρέγομαί τι, ἐπιμελοῦμαι, νὰ ἀποκτήσω τι· ἔτι δὲ καί, καταγίνομαι εἴς τι· μετὰ γενκ. γ'.) Μεταπέμπομαι, ἤτοι στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ πρός ἐμέ· μετὰ αἰτ. Σφκλ. — 3) ἀμετβ. Ἀφίνομαι, ἀφιερόνομαι, παραδίδομαι εἰς τινα, ἢ εἰς τίποτε. μετὰ δοτκ. ἐξαιρ. ωήδονῇσι καὶ τότε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ωεαυτόνιν Valck. diatr. σλ. 253. Lob. ἐν Αἴ. 248. παρεμβλ. δίδωμι, σημτ. 3. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῆς μὲν ἐνργτ. διακ. τῷ μετχ. Ἐνστ., τῷ γ'. πρτπ. τοῦ Παρτ. ἐφείς, τῷ Μελ., τῷ Ὁρστ. Ἀορ. ά. καὶ τῆς Πρσττ. τῷ ἀορ. β'. ἕψες, τῆς Ὑπτκ. ἐφείω, ῃς, ῃ, καὶ τῆς Ἐνκτ. ἐφεῖνιν, ης, η· τῆς μέσ. διαθ. δὲ, τῷ μετχ. ἐνστ. καὶ τῷ Μελ. (υ υ – υ, Ἐπκ. υ – – υ, Ἀττ., τὸ Ἰωτα ὅμως τῶν τύπων, οἷς ὁ Ποιητ. χρῆται, ωέφισίς, ἐφίσει, ἐφίεμενοςιν ἐστὶ μακρὸν, καὶ μόνον τὸ τοῦ, ἐφίσει ἄπαξ βρχ. Ὀδσ. Ω, 180).

Ἐφίητι, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφίῃτι.

Ἐφικνέομαι, Μ. ἐφίξομαι, Ἀόρ. ἐφικόμην· μέσ. ἀποθ. (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Φθάνω τι εὐτυχῶς, ψθάνω εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος· ἐν γένει, Φθάνω, ἐπιτυχάνω τὸν σκοπόν μου· μετὰ γενκ. ἁμα ἀλλήλων ἐφίκοντοιν. Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐπέτυχεν, ὁ εἷς τὸν ἄλλον, Ἰλ. Ν, 612. Valck opusc. 2. σλ. 180. Ἔτι δὲ καὶ τροπ. Ἐπιτυγχάνω τὸ ἀληθὲς λέγων, ὁμιλῶν περί τινος. ωτάτε ἄλλα λέγων ἐπίκερο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα Περὶ τῶν λοιπῶν εἶπας, ὡμίλησας ἄριστα καὶ ἀληθέστατα. Ἡρδ. 7, 9. — 2) Φθάνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ὅπου εἶχον σκοπὸν νὰ ἔλθω, τὸ ἰταλ. ἀρρίβάρω· μετὰ αἰτιατ. κατ' ἀνάγκ. ἐν Ὀδσ. Θ. 202. ωτοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, νέοιι, (ὅπου ὅμως ὁ Wolf ὀρθότερον ἀφικέσθε ἔγραφε) Καὶ διττῇ αἰτιατ. ωέπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον Ἐπρόσταξε νὰ ἐπιτυγχάνουν κτυπῶντες, δηλ. νὰ κτυπήσουν μαστιγώσουν τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡρδτ. 7, 35. ἔτι δὲ καὶ ωέπί τιν Φθάνω, καταντῶ τὸ πρᾶγμα ἕως εἴς τι. 3) Εἶμαι ἱκανός, δύναμαι, ἠμπορῶ. Πλούτχ. ἀφ' οὗ

Ἐφικτός, τή, τόν. Ὅ,τι, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις· ὅθεν ωὡς ἐφικτόνα. Ὅσον εἶναι δυνατόν, ὅταν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Πλούταρχ.

Ἐφίλαθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλθ. προπ. ἀορ. ά. παθτ. τοῦ φιλέω, ἀντὶ ἐφιλήθησαν, Ἰλ. Β, 668.

*Ἐφιμείρω, τὸ ἱμείρω κατ' ἐπτπ., καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ ἀπαρμφ.

Ἐφίμερος, ὁ, ἡ (ἵμερος). Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖον, ἐπιθυμητόν, ποθητόν, Ἡσδ. Ἀσπ. 15. ὅθεν καὶ χαρίεν, ἐράσμιον, ἀξιαγάπητον. (ι)

Ἔφινος, ὁ, ἡ (ἴς). Ἠτυχ. ιτάρξ ἴφινοςιν, τὸ εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸν τραχήλον κρίας.

Ἐφιππάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι). Τρέχω ἔφιππος, καβαλλάρης, πρός τι, ἐπί τι, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐφιππαρχία, ἡ. Διπλῆ ἱππαρχία. ἤτοι δύω ἱππέων, τὸ ἰταλ. καβαλλαρίας, τάγματα, συνιστάμενα εἰς χιλίους εἰκοσιτέσσαρας ἱππεῖς.

*Ἐφιππαστήρ, ῆρος, ὁ, = ἐπιβήτωρ. Ἀπολλν. Δεξ.

Ἐφίππειος, ὁ, ἡ = ἐφίππιος. Ξενοφ.

Ἐφιππεύω, Μ. εύσω (ἱππεύω). Τρέχω πηγαίνω ἔφιππος, καβαλλάρης, πρὸς τι ἢ κατά τινος· ὁρμῶ ἔφιππος, ἢ ὁδηγῶ τὸ ἱππικόν, τὴν καβαλλαρίαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· μετὰ δοτκ. Διόδ. Σικελ. 2) ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ἀλόγων ζώων, Βατεύω· μετὰ δοτκ.

Ἐφίππιος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, βάλλεται ἐπὶ τὸν ἵππον, ἢ γίνεται, ἐνεργεῖται, ἐκτελεῖται διὰ μεταχειρισμοῦ ἵππου· ωέφίππιος ἀγὼνι Ο διὰ τῶν ἵππων γινόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζονται ἔφιπποι, καβαλλάριδες. ωτὸ ἐφίππιονι, ὑπακ. στρῶμα. Τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον, ἐπάνω τῆς σέλλας ἢ τοῦ σαγματίου· ὁ κόσας, τουρκβ. χατζάς, χατές. Ξενοφ. Ἱππικ. 12. 8.

Ἐφίππον, τό. Ἅμαξα, τὴν ὁποίαν τύρει μόνον εἰς ἵππος· ἰδὲ τέθριππον.

Ἐφίππος, ὁ, ἡ. Ἱππεύς, τὸ ἰταλ. καβαλλάρης· ὅττις κάθηται ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον. Ξενοφ. Κυρο. π. 4, 2, 1.

Ἐφιπποτοξότης, ου, ἀντὶ, ἐφίππος τοξότης. Διόδ. Σικελ. ΙΘ'. 30.

Ἐφίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.), Πετῶ τι πρός τι, ἀπ' ἐναντίας, ἢ ἐπί τι.

Ἐφισάνω, Δρκ. ἀντὶ ἐφιζάνω.

Ἐφιστάνω, σπάν. νεωτέρα λέξις ἀντὶ ἐφίστημι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. κζ'. 16.

Ἐφίστημι, Μλ. ἐπιστήσω (ἵστημι). Στήνω, σέττω, βάλλω τι ἐπάνω, ὑπεράνω, πλησίον τινός ἢ που· τινί τι, π. χ. ωτὴν ἐμὴν τάφρον Τρπκ. Βάλλω, διορίζω τινὰ ὡς ἐπιστάτην, ἔφορον, φύλακα εἴς τι, τῷ δίδω τὴν ἐπιστασίαν, τὴν δύναμιν, τὸ πληρεξούσιον εἰς τίποτε· πέπίστησε τοῦτῳ παιδαγωγόν· ἐπίστησε φύλακα ταῖς θύραις – ἐφίστημί τινι ἀγῶνα Διορίζω νὰ γένῃ ἀγὼν εἰς τιμήν τινος, Ἡρόδ. πέπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, Ἔβαλε τὴν τάξιν καὶ τὴν αἰδῶ ὡς φυλακὴν εἰς τὸν γάμον, οὕτω καὶ πέπίστηται αἰδῶ πολλὴν ταῖς γυναιξίν ὡσαύτως καὶ, πέφίστημι τέλος, Δίδω, κάμνω τέλος, τελειόνω τι. Πλάτ. β'.) Κρατῶ ὀπίσω, ἤτοι κωλύω, ἐμποδίζω τι· πέφίστημι τὴν πορείαν Δὲν ἐξακολουθῶ τὴν πορείαν, τὸν δρόμον μου, μένω που, ἢ εἰς τι μέρος, δὲν πηγαίνω μακρύτερα, παρεμπρός· πέφίστημί τινά τινος. Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ εἰς ἢ ἀπό τίποτε, πέπίστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω. Ἀρρίαν. Ε'. Ἐμπόδισε τοὺς ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ πηγαίνουν μακρύτερα· ἐξαιρ. κατὰ μεταφορ. Κρατῶ τὴν γνώμην μου ὀπίσω, δὲν τὴν κοινοποιῶ, δὲν λέγω τί φρονῶ περί τινος· ἄνευ αἰτιατ. συνήθως, ὡς ἀμεταβ. δοκῶν. Ἀναβάλλω, διατάζω, ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, π. χ. πέπιστήσαντες περὶ Θεοῦιν· Ἐκράτησαν ὀπίσω τὴν περὶ Θεοῦ γνώμην των. γ') Καθιστάνω, παραστήνω, φανερόνω· προσάγω, προτρέφω, ἀντίθ. τῷ πέφίστημι. δ'.) πέφίστημι τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν τινί, κατάτι, ἐπί τι καὶ περί τινος, Προσηλόνω τὸν νοῦν, τοὺς στοχασμούς μου εἰς τίποτε· προτέχω εἴς τι· στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος· ἡ αἰτιατ. δὲ καταλιμπάνεται συνήθως καὶ τὸ ῥῆμα συντάττεται, παρεμπλητίως τῷ, προτέχω, τῇ δοτκ. τοῦ πράγμ., εἰς τὴν παραλειφθεῖσαν αἰτιατ. ἀνακτέου. Ἐκ ταύτης τῆς σημτ. παρήχθη τὸ, εἰς ἰδιαίτερον φαινόμενον ἐπίσταμαι, ῥῆμα, ὅπερ ἰδέ. Εὑρηται δὲ καὶ, πέπιστῆσαί τινά τινιν Τὸ νὰ κάμνῃ τις τινα προστάκτικόν εἴς τι. 2) Κατὰ μέτ. διάθ. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις. Παρκμ. Ὑπερσυντ. Ἀόριστ. ά. ἐπίρ. (οἱ μεταβατ. εἶσιν ἄχρηστοι παρ' Ὅμ.) α'.) Ἵσταμαι, στέκομαι ἐπάνω που, ἐπάνω εἴς τι· μετὰ δοτκ. Ἰλ. Ζ, 375. Ρ, 609. Σ, 515. Κάθημαι ἐπάνω που. Τρπκ. Ἔχω τὴν ἐπιστασίαν, τὸ πληρεξούσιον εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. β'.) Ἵσταμαι, στέκομαι πλησίον που προτέρχομαι, πλησιάζω εἴς τι· μετὰ δοτκ. Ἰλ. Ψ, 106. Ὀδσ. Α, 120. πάλληλείτιν Ἕνας κοιτὰ εἰς τὸν ἄλλον, Ἰλ. Ν, 133. Ἔτι δὲ καὶ, παρά τινι, καὶ ἐπί τινι, Ἰλ.

Μ, 193. Ψ, 201. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Περίττυμαι, βοηθῶ, Ὀδτ. Χ, 203. Ω, 380. Κατ' ἐχθρικὴν σημ., Ἀνθίστημαι, ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι, Ἰλιά. Ε, 624. «ἀλλήλοιστιν. Ἰλιά. Ο, 703. Τρπε., Πρόκειται, εἶναι πικρόν, μάλλιστα γένη, «κῆρες ἐφίστασιν θανάτοιο», Ἰλιά. Μ, 326. γ'.) Ἐπιπολάζω, κεῖμαι ἐπάνω που, πλέω, κολυμβῶ ἐπάνω εἴς τι ὑγρόν. δ'.) Μένω, στέκομαι, δὲν κινοῦμαι, δὲν πηγαίνω παρεμπρός· «μικρὸν ἐπιστὰς ἀποδυσήτειον» Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν. Λουκ. ε'.) Εὐγαίνω ἔμπρός, παρουσιάζομαι, φανερόνομαι, ἐμφανίζομαι ἔξαφνα. (ἐ Πολβ. χρῆται πολλάκις μεταβαλ. τῷ κυρίως ἀμετβ. Πρκμ. ἔφεστηκα· ὡσαύτως εὑρηται ἅπαξ καὶ «ἐφίστασαι βάσιν» Σφκλ. Τρχ. 319. — 3) Τῷ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἵσταμαι, χρῆται ὁ Ποιητ. ἅπαξ «ἠύρισιν ἐφίστατοι». Ἰλιά. Λ, 644.

Ἐφιστορέω, (ἱστορέω). Ἀναζητῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, προστέτ.

Ἔφλεξον, Ἀόρ. β'. τοῦ, φλέγω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. γ'. πλ. πρτπ. παθτ. Ἀορ. ἀντὶ ἐφοβήθησαν, παρὰ τὸ, φοβέω, Ἰλιά.

Ἐφοδεία, ἡ (ἐφοδεύω). Τὸ νὰ περιέρχηταί τις τοὺς ἐρευνῶν, ἐξετάζων, παρατηρῶν τι, προσέχων εἴς τι· ἔξαιρ. τὸ νὰ φυλάττῃ ποὺ ἤ τι ἐν καιρῷ νυκτὸς· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία νυκτερινὴ φυλακή, οἱ φυλάττοντες τὴν νύκτα στρατιῶται, οἱ περίπολοι, τὸ Γαλλ. patrouille. συνών. πατρόλι, Ἰταλ. ronfellia. τουρκβ. τὸ κόλι. ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίττις εἰς τοὺς ἵππεῖς ἀνατίθεται Πολβ., Wessel ἐν Diod 20, 16.

Ἐφοδευτής, οῦ, ὁ. Ὁ περιερχόμενος καὶ παρατηρῶν τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἂν φυλάττωσιν ὡς διετάχθησαν. παρὰ τὸ

Ἐφοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω που, πρός τι, πρός τινα· μετὰ δοτ. Αἰτχλ. Χφρ. 724. — 2) συνήθ. Περιέρχομαι ἵνα παρατηρῶ τι, προτέχω εἴς τι· ὅθεν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἔξαιρ. τὰς νυκτερινὰς φυλακάς. Ξενοφ. Η. ς'. ή. «ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ στράτευμα ἔχων». Μέτ. Βάλλω, διορίζω νυκτερινὰς φυλακάς. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 24. «δὶ ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη».

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Προβλέπω, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰ εἰς ὁδοιπορίαν του ἀναγκαῖα· ἐν γένει, προετοιμάζω τινὰ μὲ ὅλα ὅσων ἔχει χρείαν εἴς τινα ἐπιχείρητιν, πρᾶξιν· ἔτι δὲ καί, Ἔχω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω μαζύ μου ὅτα μοὶ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ὁδοιπορίαν ἢ εἰς ἐπιχείρητιν, πρᾶξίν μού τινα. Παθτ., Διορίζω νὰ μοὶ ἑτοιμάσουν, προμηθεύσουν τὰ εἰς ὁδοιπορίαν μου ἀναγκαῖά μοι· ἐν γένει, Λαμβάνω ὅ,τι μοὶ χρειάζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τι, εἰς τινα σκοπόν μου. «παρ' ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν ἐφοδιάσασθαι». Ἰάμβλ. Πυθαγ. 12. «δὶ ἀμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται». Νικήτ. Χρον. Δ'. 1. παρὰ τὸ

Ἐφόδιος, ὁ, ἡ (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς ὁδοιπορίαν· κατὸ ἐφόδιον Τὰ εἰς ὁδοιπορ. ἀναγκαῖα χρήματα, ἔξοδα, τροφαὶ κλ. τ. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἔξοδα στρατεύματος ἐν καιρῷ πολέμου, Δμτθ. Ὀλυθ. 3, σλ 34. Β. Ἐν γένει, Παντὸς ποτὲ ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος· κατὰ πλθ. ἀρθμ. συνήθ. τὰ ἐφόδια, Ἡρδτ. 4, 203. 6, 70.

Ἔφοδος, ἡ (ὁδός). Ὁδός, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. στράτα ἀγουστάπου. Τρπε., Πόρτε, μέσα· τρόπος, εὐκαιρία εἰς ἐπιχείρητιν, ἐνέργειαν, κατόρθωσιν σκοποῦ, πράγματός τινος. 2) Τὸ νὰ ἔρχηταί, πηγαίνῃ τίς που, πρός τινα, νὰ τὸν ἐπισκέπτηται, συναναστρέφηται· ἐντεῦξις, ἐπιμιξία, Θκδ. 1, 6. 5, 35. — 3) Τὸ νὰ ἐφορμᾷ, ὁρμᾷ τις κατά τινος· ἐπιφορά, προσβολή, τὸ Ἰταλ. ἀτάκο, Ξνφ. Ἀνβ. 2, 2, 18. «ἐξ ἐφόδου» Ἄμετος, ἄνευ ἀναβολῆς προτβολή. Wytr. ep. gr. σλ. 186. Πολυβ. «ἀντίγονος δὲ ἐγερτὴς γενόμενος ἐξ ἐφόδου τῆς Σπάρτης» Ἐκυρίευτε τὴν Σπ. ὁρμήσας εὐθὺς ὡς ἦλθεν, ἔρδτεν ἐκεῖ· οὕτω καὶ Διόδωρ. «μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτουσι» Τὸ νὰ ἀρχίσῃ τις τὸν πόλεμον, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξαφνα, εὐθὺς ὡς πλησιάσῃ εἰς αὐτόν. 4) = ἐφοδεύω, σημτ. 2. Πολβ.

Ἐφοδος, ὁ = ἐφοδευτής. Πολβ.

Ἔφοδος, ὁ, ἡ. ἐπὶ τόπου, Προσβατός, προσιτός· ὅπου ἠμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ περιπατῇ τις. Θκδ.

Ἐφοδόω. (ὁδός) Ἄγω, φέρω τινὰ ἤ τι εἰς τὴν ὁδόν, στράτων· ἐν γένει, Ὁδηγῶ, συνοδεύω· εὑρηται μόνον ἐν τῷ τύπῳ, ἐποδώκει, Ἰων. ἀντὶ ἐφωδώκει, παρ' Αἰτχλ. Περτ. 655.

Ἐφοίτη, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφοίτα, γ'. ἐνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ φοιτάω.

Ἐφόλκαιον, τό. (ἑφέλκω) Πηδάλιον, τὸ σύνθ. Ἰταλ τιμόνι. Ὀδτ. Ξ, 350. καὶ ἄλλους δὲ = τῷ ἐπμ.

Ἐφόλκειον, τό. (ἑφέλκω) Σκάφη, πλοιάριον, τὸ Ἰταλ. βάρκα, τὸ ὁποῖον σύρεται κατόπιν τοῦ πλοίου, καὶ χρητιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀναβιβάσωσιν εἰς τὸ πλοῖον ἢ νὰ κάμωσιν ἀπόβασιν· «παράβαλε τὸ ἐφόλκειον Τρῶας τὴν βάρκαν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν ξηράν» — 2) Τὰ σκεύη, τὰ εἰς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα πράγματα, τὸ Ἰταλκ. τὰ παγκζια. τουρκβ. καλαμπαλίκια, «πλὴν μοὶ καὶ πήρα ἐφόλκιον». Ἀναλεκτ. Α'. 235. — 3) Τρπε. Ἀκόλουθος, συνοδευτής. Εὐρπ. Ἀνδρμ. 199.

Ἐφολκίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐφολκός, ὁ, ἡ. (ἑφέλκω) εἴς τι Πᾶν ὅ,τι ἕλκει, σύρει, τραβᾷ πρὸς ἑαυτόν, θέλγει, παρκεινεῖ, διεγείρει τινὰ ἤ τι εἰς τίποτε· «ἰχθύων ἐφολκοί». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ιε'. 11. — 2) Ὅστις εἶναι ἀργὸς ἢ διεξοδικὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς ἀποκρίσεις του· ὁμιλεῖ ἀργὰ ἢ λέγει πολλά, τραβᾷ τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν εἰς μάκρος. «εἰς τὴν παρρησίαν ἐφολκός». Αἰλ. Ποικ., Ἱστορ. Η'. 12. «ἐν λόγῳ ἐφολκός». Αἰσχλ. Ἱκέτ. 208.

Ἐφομαρτέω, Μλ. -ήτω. (ὁμαρτέω) Πηγαίνω κατόπιν τινός, συμπορεύομαι, πηγαίνω που μαζύ μέ τινα, ἀκολουθῶ εἴς τινα, Ἰλιά. Θ, 191. Μ. 412. Ψ, 414, ἄνευ πτωτικοῦ.

Ἐφομιλέω, Μλ. -ήτω, (ὁμιλέω) Συνομιλῶ, συναναστρέφομαι μέ τινα, μετὰ δοτ.

Ἐφομιλία, ἡ. Ἡ μετά τινος συνομιλία πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ· συναναστροφή, τὸ Ἰταλκ. κομβερτατσιόνη.

Ἐφοπλίζω, (ὁπλίζω) Περικτεύω, ἑτοιμάζω, τίποτε, τὸ βάλλω εἰς τὴν πρέουσαν κατάστασίν του, παρ' Ὅμ. εἴτε ἐπὶ δείπνου «ἐφοπλ. δαῖτα, δεῖπνον, δόρπονε, εἴτε ἐπὶ ζεύγους, ὀχήματος. «ἐφοπλ. ἅμαξαν, ἁπήνην, ἡμιόνους» ἔτι δὲ καὶ «νῆα» παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καί, Ὁπλίζω, ἁρματόνω τινὰ ἤ τίποτε κατά τινος. Μέτ. Ἑτοιμάζομαι, ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ. μετὰ δοτ.

Ἐφορατικός, κή, κόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐφοράω, Μλ. -ἐσόμαι (ὁράω, ἀνμλ.) Βλέπω, κυτάζω ἐπί τι, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, προτέχω, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ θεῶν· ἐπὶ τοῦ Διός «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Ἰλιά. Γ, 277. Ὀδτ. Λ, 109. Μ. 323. Ἀόρ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ, ἐπεῖδον.

Ἐφορεία, ἡ. (ἐφορεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις ἔφορος, ἐπιστάτης εἰς τίποτε — 2) Τὸ Κριθήκιον, ἡ ἀξία τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον, τό, Ὁ τόπος ὅπου συνέρχονται, συνάγονται, συναθροίζονται οἱ Ἔφοροι. Ξνφ.

Ἐφορεύω, Μ. εὐτω. = ἐφοράω, μετὰ γεν. Αἰσχλ. Πρτ. 7 — 2) Εἶμαι ἔφορος. Ξνφ.

*Ἐφορέω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐφοράω Αἰσχλ.

Ἐφορικός: κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἔφορον. Ξενοφ. «ἵππος ἐφορικός».

Ἐφόριος, ὁ, ἡ. (ὅριος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὰ σύνορα· ὅ,τι συνορεύει μέ τίποτε. Δμτθ., παρβλ. τὸ ἑαυτοῦ ἔφορος. «ἐφορίας ἀγορᾶς ἀπέχετε», ἀντὶ, τῶν ὁρίων τῆς χώρας. ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς συνήρχοντο τὰ γένη εἰς τὰ σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν των καὶ ἐπραγματεύοντο.

Ἐφορμαθείς, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφορμηθείς.

Ἐφορμαίνω, Μλ. ἀνῶ. (ὁρμαίνω) Ὁρμῶ, φέρομαι, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν κατά τινος, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν ἔξαφνα· μετὰ δοτ. «ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ., παρ' Αἰσχλ. Περτ. 205. «ἄνευ πτωτικοῦ, Στενοχωρῶ, τὸ κοινοτ. φέρω τινὰ εἰς τὰ στενά, τὸν σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἐφορμάω, Μλ. -ήτω (ὁρμάω) Ἐλαύνω, παρκειτῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, βάλλω εἰς βιαίαν κίνησίν τινα ἢ τίποτε κατά τινος· μετὰ δοτ. «πόλεμον, ἀνέμους», Ἰλιά. Γ, 165. Ὀδτ. Η, 318 — 2) Ἔξαιρ. κατὰ παθ. κἀμέτ. διέξ., διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, κινοῦμαι, παρακινοῦμαι εἰς τι ἀπὸ τίποτε· παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. «θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν, μάχεσθαι, γαμέεσθαι, ποιήτεινα κεἰλ. τ. Ἡ καρδία μου θέλει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ πολεμῶ, μαχομαι, ὑπανδρεύω, κάμω τι. — β'.) Ὁρμῶ κατά τινος, φέρομαι ἐναντίον τινός, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν μὲ βίαν· ἄνευ πτωτικοῦ Ἰλιά. Ρ, 465. τὰ πλείστα κατὰ μετοχ. παθ. ἀορτ. ἐφορμηθείς. Σπεύδω, τρίχω μὲ σπουδήν, βιάζομαι εἰς τι νὰ τὸ κάμω ὀλίγωρα· κατ' ἐχθρικὴν σημ. Ὀδτ. Δ, 208. Κατὰ μέτ. διέξ. δέ, ὥσπερ μεταβατ. ἐνίοτε, Ὁρμῶ κατά τινος· κινοῦμαι ἐναντίον τινός· μετὰ αἰτ. «ἐφορμᾶται ἔθνος ὀρνίθων Ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς τὰ πτηνά, τὰ διώκει, Ἰλιά. Ο, 691. παρβλ. Τ, 461. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, μετὰ δοτ.

Ἐφορμέω. Μλ. -ήσω. (ὁρμέω) Εἶμαι ἀγκυμένος, στέκομαι, μένω μὲ τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον, εἰς λιμένα, ἢ εἰς τὸ στόμιον λιμένος εἴτε διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ ζάλην τινὰ τῆς θαλάσσης, εἴτε διὰ νὰ παραμονεύσω, πολιορκήσω, κατασκοπεύσω τὸν ἐχθρόν, εἴτε διὰ νὰ περισφίξω καὶ νὰ στενοχωρήσω, κλείσω αὐτὸν εἰς τὸν λιμένα. Παθτ. Πολιορκοῦμαι, περικλείομαί που ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· ὅθεν — 2) ἐν γένει, Παραφυλάττω, παρατηρῶ, κωλύω, ἐμποδίζω· μετὰ δοτ. Δμτθ.

Ἐφορμή, (ἐφορμάω). Τόπος, μέρος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις προσβολήν· εἴσοδος. Ὀδτ. Χ, 130. Ἡ προσβολὴ αὐτή, τὸ νὰ ὁρμήσῃ τις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Θκδ. 6, 9. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ, ἀφορμή, Herm. ἐν Αἰ. 233.

Ἐφόρμησις, ἕως, ἡ. (ἐφορμάω) = ἐφορμή. — 2) (ἐφορμέω) Ἀραγμα, τὸ νὰ ἀράξῃ, ἐμβάλῃ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, ἢ ὅρμον, ἀγκυροτόπιον, Θκδ. 6, 90. Τὸ νὰ εἰσέρχηται, ἐμβάλῃ τις εἰς ὅρμον, τὸ νὰ πολιορκῇ, κλείῃ τὸν ἐχθρὸν εἰς ὅρμον, ἢ λιμένα τινά.

Ἐφορμητικός, κή, κόν. (ἐφορμάω) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιδρομήν, ἐπιφοράν· εἰς παρόρμητιν, διέγερτιν, παρακίνητιν.

Ἐφορμίζω, Μ. -ίσω. (ὁρμίζω) Ἐλαύνω, εὐθύνω, εἰσάγω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, εἰς ὅρμον, ἀγκυροτόπιον· ἐν γένει, τὸ ἀποβλίζω ἀπό τινος

κινδύνου τῆς θαλάττης. «ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμησαν». Ἀνάλεκτ. Β'. 230. «ποταμοῖσιν ἐφώρμησαν». αὐτόθ. σελ. 135. Μέσ. Εἰς πλέω, καταγομαι, ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Θεόδ. 4, 8. μετὰ τῆς Εἰς, σπανιώτ. μετὰ ἀορ. παθ. Poppo ἐν Θεόδ. 6, 4ρ. ἀφ' οὗ

Ἐφόρμησις, εως, ἡ. Τὸ ναὶ ἐλαύνῃ, εὐθύνῃ, ἐμβάζῃ τις τὸ πλοῖον εἰς λιμένα ἢ ὅρμον, ἀγκυροτόπον εἰςπλους.

Ἔφορμος, ὁ, ἡ. (ὅρμος) ἐπὶ πλοίων, Καράβι ἀραγμένον εἰς λιμένα, ἢ ὅρμον ναῶς ἐφορμοῦν — 2) ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι λιμήν, ἢ ὅρμος, ἀγκυροτόπος, ἢ ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, νὰ ἀράξῃ, τὸ ἰταλ. dismbarcadero, νὰ κάμῃ δισβάρκον. π. χ. «νῆσος».

Ἔφορμος, ὁ· ὡς οὐσιαστ. = ἐφόρμησις, σημ. 2.

Ἔφορος, ὁ, ἡ (ὄρος) = ἐφόριος.

Ἔφορος, ὁ, ἡ, (ἐφοράω) Ὅστις ἐπιστατεῖ, παρατηρεῖ, ἔχει τὴν ἐπιστασίαν εἰς τίποτε νὰ τὸ προσέχῃ — 2) ὡς οὐσιαστικόν· ὁ ἔφορος, Ἐπιστάτης. Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο Ἔφοροι, οἱ ὑπέρτατοι τῶν ἐν τέλει, ἤτοι ἄρχοντες, πέντε ὄντες καὶ κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι οἵτινες ἐμετρίαζον τὴν δύναμιν τῶν δύο βασιλέων. Ἡρόδ. 1, 23. Ἀριστ. Πολτ. 2, 6

Ἔφόσον, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐφ' ὅσον. Ἐν ὅσῳ, καθ' ὅσον πρός —, ὅσον εἰς —, ὅσον τό—

Ἔφραδον, Ἀόρ. β'. τοῦ, φράζω.

Ἔφρυξα, Ἀόρ. α'. τοῦ, φρύγω, ἡ, φρύσσω.

Ἐφυβρίζω, (ὑβρίζω) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαί τινα, ἢ τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἰλιάδ. Ι. 368. ἄνευ πτωτικοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτ. συνταττόμενον — 2) = ἐπιχαιρεκακέω. Σοφοκλ. Αἰ. 955.

Ἐφυβριστήρ, ῆρος, καὶ ἐφυβριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὑβρίζει, καταφρονεῖ, ἀτιμάζει, μεταχειρίζεται ἀπρεπῶς καὶ μὲ αὐθάδειαν τινὰ ἢ τίποτε. Ἀνθολογ.

Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ὑβρίσθη, ἀτιμάσθη, ὑπέφερεν τὰς καταχρήσεις τινός. Ἐπῤῥ. ἐφυβρίστως.

*Ἐφυγιάζω, (ὑγιάζω). Ποιῶ, κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, ἰατρεύω τινὰ ἢ καὶ ἀλογότητι ζώων.

Ἐφύγοσαν, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, ἀντὶ, ἔφυγον, παρὰ τὸ φεύγω.

Ἐφυγραίνω, Μλ.-ῶ (ὑγραίνω). Ὑγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω τίποτε.

Ἔφυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ὑγρόν, νοτισμένον, μουσκευμένον.

Ἐφυδάτιος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ), Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπάνω, ὑπεράνω, ἢ πλησίον τῶν ὑδάτων. (τὸ υ, μακρὸν ἐνίοτε, παρὰ ποιητ.)

Ἐφυδρεύω, (ὑδρεύω). Βρέχω, ποτίζω τι· ἀφ' οὗ

Ἐφυδρία, ἡ. Ποτισμα· ὑδάτων ἐπίρροια.

Ἐφυδριάς, άδος, ἡ. Νύμφη, θεὰ τῶν ὑδάτων. Παρθένιος, ἐθ. Ἀνάλεκτ. Β'. 252.

Ἔφυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ). Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν· ὅ,τι εἶναι ὑδατῶδες, ὅμοιον μὲ νερόν, φαίνεται ὡς νερόν· ὅ,τι φέρει προξενεῖ βροχήν· ἐπίθ. τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου· «Ζέφυρος ἔφυδρος». Ὀδυσ. Σ. 456. — 2) ἐν γένει = ἐφυδάτιος.

Ἐφύδωρ, ὁ. τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐφ' ὕδατι ὤν, Πολυδ. Β'. 113. Ὁ ἐπιστάτης καὶ ἐπιθεωρὸς τοῦ ὕδατος τῆς Κλεψύδρας ἐν δίκαις. Ἰδὲ κλεψύδρα.

Ἐφυλακτέω, (ὑλακτέω) Ὑλακτῶ, γαυγίζω· μετὰ δοτικ. Πλούταρχ.

Ἐφυμνέω, Μλ.-ήσω (ὑμνέω) Ἐπαινῶ, ὑμνῶ ἐγκωμιάζω τινά· ἢ τίποτε — 2) Ἐκφράζομαι, λέγω τι μὲ παράπονον, μὲ κλαυθμόν, Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1245. Ψάλλω, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀντίληψιν, βοήθειάν τινος θρηνῶν, ὀδυρόμενος, Σοφκλ. Ἀντ. 658. Καταρῶμαι, καταριοῦμαί τινα, Ἀντ. 1305.

Ἐφύμνιον, τό. (ὕμνος) Ἄσμα, ᾠδή, ψαλμῳδία ἐν ᾧ γίνεται ὕμνος τις ἢ μετὰ τὸν ὕμνον. — 2) Προσφώνημα· ἐπωνυμία, παρανόμι. Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 712. «καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ».

Ἐφύπερθε, καὶ, ἐφύπερθεν, Ἐπιρ. (ὕπερθε) Ὑπεράνω, ἐπάνω ἀπ' ἐπάνω, εἴς τι, Ὅμ., Ἀνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, πρὸς τὰ κάτω, Ὀδυσ. 1, 353. Παρὰ τοῖς ὑστέροις μετὰ γεν. ἐνίοτε — 2) Προσέτι, πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις (υυ—υ)

Ἐφυπνίδιος, ὁ, ἡ. (ὕπνος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὕπνον, προξενεῖ ὕπνον, εἶναι ὑπνωτικόν, ἀποκοιμίζει.

*Ἐφυπνώττω (ὑπνώττω) Κοιμῶμαι ἐπάνω που ἢ ἐπίτε.

*Ἐφύρα, ἡ Ἰων. Ἐφύρη. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Κορίνθου, Ἰλιάδ. Ζ, 152. εὑρηνται μέντοι καὶ ἄλλοι τόποι οὕτω καλούμενοι Nitzsch. ἐν Ὀδυσ. Α, 259. Β, 328 (υυ—)

*Ἔφυροι, οἱ. Οἱ κατοικηταὶ τῆς Ἐφύρας, Ἰλιάδ. Ν', 301.

Ἐφύση, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφύσα. γ'. ἑνικ. προσπ. Παρατ. τοῦ φυσάω. (υ—)

*Ἐφυστερίζω (ὑστερίζω) ἐπὶ πραγμάτων, Γίνεται, συμβαίνει ὕστερον, μετά ἄλλο τι, κατόπιν ἀπό τι· ἐπ' ἀνθρώπων, Ἔρχομαι, πηγαίνω που ἀργώτερα, ὑστερώτερα. Θεόδ.

Ἐφυστέρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ, συμβῇ τι μετὰ ταῦτα, ὕστερα ἀπὸ ἄλλο τι· τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἔλθῃ τίς που ὑστερώτερα, ἀργώτερα Κλήμ. Παιδ. Β'. «στάσιαζε οὖν τὰ τῶν πολεων, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας».

Ἐφυφαίνω, Μλ.-αίνω (ὑφαίνω) Προσθέτω τι εἰς τὸ ὕφασμα, ἤτοι ὑφαίνων βάλλω ἀνάμεσα εἰς τὸ ὑφάδι καὶ ἄλλο τίποτε, οἷον ἄνθη, φλόκους, κ.τ.τ.

Ἐφυφή, ἡ. (ὑφή) = κρόκη, Τὸ ὑφάδι.

Ἐφύω, Μλ.-ύσω (ὑω) Βρέχω τι, χύνω νερὸν ὡς βροχὴν ἐπάνω εἰς τι· ἔτι δὲ καὶ ἀπροσπ. Βρέχει που. (υ)

*Ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε· τοῦτ' ἔστιν, ἐπὶ τούτῳ ὥστε. Μὲ συνθήκην, μὲ συμφωνίαν, μὲ σκοπὸν νά-.

Ἐφώριος, ὁ, ἡ. (ὥρα) Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τὸν καιρόν του, εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Χ.

Ἔχαδον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ χανδάνω. Ἰλιάδ.

*Ἐχάρην, ης, η. Ἀόρ. β'. τοῦ χαίρω, Ὅμ. (ᾱ)

Ἔχεα, ας, ε. ἐνεργ. α'. ἀόρ. τοῦ χέω, Ἰλιάδ.

Ἐχέβοιον, τό. κατὰ Πολυδ. Α'. = μεσάβοιον.

Ἐχέγγυος, ὁ, ἡ. ὁ. Ὅστις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλὸς διά τινα, διά τίποτε· ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον, ἠσφαλισμένον μὲ ἐγγύησιν, ὅταν βέβαιον, ἀξιόπιστον, ἀσφαλές, ἀναμφίβολον· ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀφευδής, ἀληθής, τίμιος, πιστός, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ δώσῃ πίστιν — 2) Ὅστις ἔλαβεν ἐγγύησιν, ταῦτ' ἔστι τῷ ὁποίῳ ἐδόθη ἡ βεβαίωσις ὅτι δὲν θέλει τὸν βλάψῃ τις, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, νικήτης ἐχέγγυος Σφκλ. Οἰδ. Κ. 284.

Ἐχεγλωττία, ἡ. (γλῶσσα) Τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του, νὰ μὴν ὁμιλῇ· κωμικ. λέξ. παρὰ Λουκ. κατὰ τό, ἐχεχειρία ἐσχηματισθεῖσα.

Ἐχεδερμία, ἡ. (δέρμα) Ἱπποκράτ. Πάθος τι τοῦ δέρματος τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν τὸ ζῶον ξηραίνηται ὑπὸ ἀτροφίας ὥστε τὸ δέρμα αὐτοῦ κολλᾷ εἰς τὰ κόκκαλα. Coriago, Λατιν.

*Ἐχεδημία, ἡ· κατὰ Δικαίαρ. καὶ Πλούτ. Θησ. 32. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀκαδημίας ἀπό τινος ἥρπως Ἐχεδήμου.

Ἐχέθυμος, ὁ. ἡ. (θυμός) Ὅστις ἔχει νοῦν, εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, ἢ ὅστις κρατεῖ καὶ καταδαμάζει τὰς ἐπιθυμίας του, εἶναι σώφρων. Ὀδυσ. Θ. 320. παρβλ. ἐχέφρων.

Ἐχείδιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἐχις, Μικρὰ ἐχιδνα.

*Ἐχεκήλης, ὁ, ἡ (κήλη) Ὅστις ἔχει κήλην, εἶναι σπασμένος, βλαμμένος.

*Ἐχελεύς, έως, Ἐπικ.-ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

*Ἐχελος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

*Ἐχέμων, ονος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Ἰλιάδ.

Ἐχέκολλος, ὁ. ἡ. (κόλλα) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ μὲ τὴν κόλλαν, κρατεῖ, βαστᾷ στερεῶς τὴν κόλλαν. Θεόφ. Φτ. Ἱστορ. Ε'. 7. Ἐπῤῥ. ἐχεκόλλως.

Ἐχεκτέανος, ὁ, ἡ. (κτέανον) Ὅστις ἔχει κτήματα, περιουσίαν· πλούσιος.

Ἐχέμεν, Δωρικ. ἀντὶ, ἔχειν.

Ἐχεμυθέω, (ἐχέμυθος) Κρατῶ τὰ λόγιά μου, εἶμαι σιωπηλός, ἡξεύρω, ἠμπορῶ νὰ σιωπῶ. Λουκιαν.

Ἐχεμυθία, ἡ, Σιωπή· παρὰ τὸ

Ἐχέμυθος, ὁ, ἡ. (μῦθος) Ὅστις κρατεῖ, φυλάττει τὰ λόγιά του· ὅθεν, ὅστις σιωπᾷ, εἶναι σιωπηλός, φρόνιμος. ὡς τὸ Ὁμηρ. «σιγῇ μῦθον ἔχειν».

Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ. (ἔχω, ναῦς) Τὸ πλοῖον κρατοῦσα, ἢ ἐμποδίζουσα· ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμων ἐναντίας, καὶ ἐπὶ νηνεμίας, τὸ ἰταλ. κάλμας. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 159. «ἀντίπνοιαι ἐχενηΐδες». 2) Ὄνμ. ἰχθύος, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 14. Πλινίῳ, Θ'. 25. λβ'. 1. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 17.

*Ἐχένηος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδυσ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχεπευκής, ὁ, ἡ. (πεύκη) Ὅμ., ἐπίθ. τοῦ βέλους, Ὀξύ, ὁρμύ, πικρόν, ὀδυνηρόν. Ἰλιάδ. Λ, 57. Δ, 129. παρὰ τό, πεύκη ἐτυμολογούμ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς πικρίας τῆς ῥητίνης τοῦ δένδρου εἰς τὴν ὁρμύτητα τῶν διὰ τοῦ βέλους προξενουμένων ὀδυνῶν, σφοδρῶν πόνων· ἡ κοινὴ τοῦ πρωτοτ. σημασία ὅμως οὐκ ἔστιν ἡ πικρία, ἀλλὰ ὀξύτης, κπύκη, πευκάλιμος, πικρὸς Βτμν. Λεξ. 1. σλ. 17.

Ἐχέπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός) Ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ, περιέχει πικρότητα, εἶναι πικρόν. Ἐξήγ. τοῦ προηγουμ. κατὰ τοὺς Γραμμτγ.

Ἐχέπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος) Ὅστις ἔχει πώλους, πωλάρια, ἢ ἵππους, ἄλογα, ὡς τό, Ἱπποτρόφος. Ἡσχ. — 2) ὁ Ἐχέπωλος, Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

*Ἐχερημοσύνη, ἡ = ἐχεμυθία. παρὰ τό

Ἐχερήμων, ον, ὁ, ἡ (ῥῆμα) = ἐχέμυθος. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 34.

Ἐχέσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅ,τι κεῖται ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὰς σάρκας. Ἀθην. Π'. νχτῶν ἐχέσαρκος.

Ἔχεσχον, ες, ε, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἔχω, ἀντὶ εἶχον. Ἰλιάδ.

Ἐχέστονος, ὁ, ἡ. (στόνος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι φέρει, γεννᾷ, προξενεῖ στεναγμόν, κάμνει τινὰ νὰ ἀναστενάζῃ. Θκρτ.

Ἐχέτης, ου, ὁ. = ὁ ἔχων, Ὅστις, ἔχει, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων.

Ἐχέτλη, ἡ. (ἔχω) Τὸ μακρὸν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ἀλετρίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ γεωργὸς εὐθύνων τὸ ἄροτρον Ἡσιόδ. Ἔρ. 469. — 2) Παντὸς ποτε χειρούλι, πιάδι. ἀφ' οὗ

Ἐχέτλήεις, εσσα, εν, Ὅ,τι ἔχει χειρούλι, πιάδι.

Ἐχέτλιον, τό (ἔχω) Δειλαμενή, ἀποδήκη, τόπος ὅπου βάλλουν πράγματα καὶ τὰ φυλάττουν εἰς αὐτόν. ἐξαιρ. εἰς τὸ πλοῖον ὁ τόπος ὅπου ἀποθέτουν τὰς πραγματείας, τὸ κοιν. ἀμπάρι τουρκβ. Ἔτι δὲ ὡς ὁ τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ζωντανὰ ὑφάρια. τὸ ἰταλ. pescaera, Βαλαχ. χελιστρέου, χεριστρέου. Νκδ. Θκρ. 825.

*Ἔχετος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδτ.

Ἐχέτρωσις, εως, ἡ. Φυτόν τι, ἄλλως Βρυωνία λεγόμενον. Ἱπποκρ.

Ἔχευα, ας, ε. Ἐπικ. Ἀόρ. ἀ. τοῦ χέω. Ὅμ., μέσ. ἐχευάμην. Ἰλ. Ε. 314. Η, 63.

Ἐχεφρονέω, (ἐχέφρων). Ἔχω φρένας, φρόνησιν, γνῶσιν, εἶμαι γνωστικός, φρόνιμος. Ἀνάλεκτ. Γ'. 40.

Ἐχεφροσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις φρόνησιν, νὰ εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός. Ἀνάλεκτ. Γ'. 92. παρὰ τὸ

Ἔχέφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἔχω, φρήν). Ὅστις ἔχει νοῦν, γνῶσιν, φρόνησιν, εἶναι γνωστικός, φρόνιμος, συνετός. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδτ. τὰ πλεῖστα ἐπίθ. τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ Ἐχέφρων, ὄνμ. κύρ. Ὀδτ.

Ἐχθαίρω, Μλ-ἐχθαρῶ, Ἀόρ. α'. ἤχθηρα (ἔχθος) τινά. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα, εἶμαι ἐχθρός του, Ὅμ., ἔτι δὲ καὶ μέσως ἐχθαίρεσθαι. Ἔχω, τρέφω ἔχθραν, μῖσος πρός τινα· τὸ κοιν. τὸν ἔχω 'ς τὸ στομάχι, Σφκλ. Φιλ. 59. Παθτ. μέσ. ἐχθαίρομαι ἐκ τινος Μ' ἔχει τις ἐχθρόν, μ' ἐχθρεύεται. Σφκλ. Ἀντ. 93. ποιητ. λέξ.

Ἐχθές, Ἐπρ. = χθές. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

*Ἐχθεσινός, ή, όν = χθεσινός. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἔχθημα, (ἐχθομαι). Μῖσος, ἐχθρα· κυρίως τὸ μισούμενον. Σουΐδ.

*Ἐχθιμός, ή, όν (ἔχθος). Ὅστις, ἡ ὅ,τι μισεῖται, εἶναι μισητόν. Σφκλ.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, ἡ, ἀνώμλ. Συγκριτ. τοῦ, ἐχθρός. Ἐπίρ. ἐχθίονως, Μὲ περισσοτέραν ἔχθραν, περισσότερον μῖσος, ἐχθρότερα, μισητότερα.

Ἔχθιστος, ὁ, ἡ. Ὑπερθετ. τοῦ ἐχθρός· παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ ἐχθίστατος.

Ἐχθοδοπέω, Μλ-ήσω. Πράττω, προσφέρομαι, φέρομαι, ἡ ὁμιλῶ μὲ ἔχθραν, ἐχθροπάθειαν· ἐχθρεύομαι, μαλώνω μέ τινα· μετὰ δοτκ. Ἰλ. Α, 518 (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις). παρὰ τὸ

Ἐχθοδοπός, πή, πόν. Μισητός, ἀπεχθής, δυσμενής, ἐχθρός. Σφκλ. καὶ Πλάτ. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 128 (κατὰ Βτμν. Λξ. σλ. 124. ἔχ. παρὰ τό, ἐχθρὸς καὶ ΟΠΤΩ, ἄρα ὁ ἐχθρικῶς βλέπων, ὅστις κυτάζει μὲ ἐχθρικὸν ὄμμα, μὲ κακὸν 'μάτι· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, ὄψ, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν παρὰ τό, ἔδαφος· πιθανὸν ὅμως ὅτι ἡ λέξ. οὐκ ἔστι σύνθετος, ἀλλ' Ἐπικ. κατ' ἐπίτσ τύπ. τοῦ, ἐχθρός· ὥσπερ καὶ τό, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός καὶ λ.τ. ὅπερ καὶ διὰ τῆς τονώσεως μᾶλλον πιθανοῦται.

*Ἔχθομαι. Παρτ. ἠχθόμην, ὡς παθητ. Εἶμαι μισητὸς εἴς τινα, μὲ μισεῖ, ἐχθρεύεταί τις· μετὰ δοτκ. Ὀδτ. Δ, 502. 756. Ξ, 366. Τ, 338. συνήθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἀπαντώμενον· εὑρηται μέντοι καὶ παρκ. ἠχθημαι, Μτχ. ἠχθημένος, παρὰ Λκφρ. 827. Τῷ ἐνργ. διάθ. ἔχθω χρῆται ὁ Σφκλ. Αἴ. 459. Φιλ. 510. καὶ ὁ Εὐρπ. παρὰ τό

Ἔχθος, εος, τό. Μῖσος, ἐχθρα, Ὀδτ. 1, 277. πληθυντ. Ἰλ. Γ. 416. (κατὰ τινας μὲν συγγεν. τῷ, ἄχθος, κατ' ἄλλους δὲ, οἷον Βτμν. Λξ. 1. σλ. 124. παρὰ τό, ἐκ, ἐξ, ἐκτός, ὥστε ἡ σημ. τῆς ἐχθρας φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ, ἐξω, τοῦ ξένου, ἀλλοκότου, παραξένου προκυπτουσα).

Ἐχθρα, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐχθρεύηται, νὰ μισῇ τίς τινα· κυρίως ἀηλικ. τοῦ, ἐχθρος. μέχθραν σοι ἔχω. Δημοσθ.

Ἐχθραίνω, Μλ-ανῶ (ἐχθρός) = ἐχθαίρω. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα· κάμνω τινὰ μισητόν, τὸν βάλλω εἰς ἔχθραν μὲ ἄλλον τινά· μετὰ αἰτ. β'.) Εἶμαι ἐχθρός, μισητὸς εἴς τινα· μετὰ δοτ. ἡγὴν τὴν ἐχθραίνουσαν αὐτῷν. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε. 2 αὐτί, ἐχθραν οὖσαν. Παθτ. Γίνομαι, μισητός, ἡ ἐχθρός, ἡ κάμνει τίς τινα διὰ νὰ μὲ ἐχθρεύηται, μισῇ. Κατὰ Port. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 202. Μηδ. 555. Παρὰ τοῖς Τργ. ἄχρηστον. ἀφ' οὗ

Ἐχθραντέος, έα, έον· ἐπῳ. ρημτκ. τοῦ ἐχθραίνω. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἄξιος μίσους, ἐχθρας, πρέπει νὰ τὸν ἐχθρεύηται, μισῇ τις. Σοφοκλ. Αἴ.

Ἐχθρασμα, τό. = ἔχθρα. Ἡσύχ.

Ἐχθρεύω, μετὰ δοτκ. Εἶμαι ἐχθρὸς μέ τινα, τὸν ἐχθρεύομαι.

Ἐχθρικός, κή, κόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ ἔχθραν, ἡ ὑπὸ ἐχθρόν, ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς ἐχθρόν.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις, ἡ ὅ,τι μισεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· ἐχθρὸς τῶν θεῶν. 2) = κακοδαίμων, Ὅστις εἶναι κακόμοιρος, δυστυχής, κακότυχος, Σοφοκλ.

Ἐχθροξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὅστις εἶναι ἐχθρος τῶν ξένων, τῆς φιλοξενίας, δὲν εἶναι φιλόξενος, δέχεται τοὺς ξένους μὲ δυσαρέσκειάν του, δὲν τοὺς περιποιεῖται, τοὺς καταχράται, κακομεταχειρίζεται. μέχθροξενος δόμος, Θαλασσια. Εὐριπ. καὶ Αἰσχύλ.

Ἐχθροποιέω, Κάμνω τινὰ ἐχθρὸν μου, ἡ πρός τινα· παρὰ τό

Ἐχθροποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τινὰ ἐχθρον, προξενεῖ ἔχθραν.

Ἐχθρός, ρά, ρόν (ἔχθος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· μετὰ δοτκ. Τὸ νὰ εἶναι τι ἡ τις μισητὸς εἴς τινα. Ὅμ., ὅστις μόνον κατὰ ταύτην τὴν παθ. σημ. χρῆται τῇ λέξ. 2) ἐνργ. Ὅστις μισεῖ, ἀποστρέφεται, ἐχθρεύεταί τινα ἡ τίποτε· τινί, ἔτι δὲ καὶ, τινός. Πολλάκις τό, ἐχθρός κεῖται ὡς οὐστ. – Κατ' Ἀμμν. ἐχθρός μέν λέγεται μόνον, ὅστις πρότερον ἦτον φίλος· πολέμιος δέ, ὅστις ὁπλίζεται, συκόνει τὰ ἄρματα κατά τινος· καὶ δυσμενής, ὅστις τρέφει πολυχρόνιον καὶ ἀσπονδον μῖσος κατά τινος, ὅστις πρότερον ἦτον φίλος του. Πλὴν τοῦ, ἐχθρότερος, ἐχθρότατος, εὑρηται καὶ ἀνώμλ. ἐχθίων, ἐχθιστος ἐν χρήσει. Ἐπίρ. ἐχθρῶς. Ἐχθρικά, μὲ ἔχθραν· συγκρ. ἐχθροτέρως. Δμτθ.

*Ἐχθρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐχθρός, φρήν). Ὅστις τρέφει, ἔχει φρονήματα ἐχθρικὰ πρός τινα. Ἐτυμ. μέγ. σλ. 254, 24.

Ἐχθρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἐχθρόν, φαίνεται, φέρεται ὡς ἐχθρός. Ἐπίρ. ἐχθρωδῶς.

Ἐχθω. Μισῶ, ἀποστρέφομαί τινα ἡ τίποτε. Αἰσχυλ. λφν. 510. Εὐρπ. Μηδ. 118. Ἀνδρμ. 212. συνηθέστ. ὅμως κατὰ παθ. διάθ. ἐχθομαι, ὅπερ ἰδέ.

Ἐχιόνα, ἡ. Ὁ φαρμακερὸς ὄφις, ὀχιὰ καὶ ὀχεντρα κοινῶς παραβλ. ἔχις. — 2) Παρ' Ἡσθ. Θγν. 297. 304. — 3) Κύρ. ὄνμ. τῆς συγατρὸς τῆς Καλλιρρόης, τέρατός τινος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ παρθένου μορφὴν ἐχοντος, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ καὶ κάτω ὄφεως ὁμοίου· ἀφ' οὗ

Ἐχιόνειος, α, ον, καὶ ἐχιόνιος, ησσα, ηον. Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐχιόναν, ἡ ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἐχιόναν. Ἐπιγράμ.

Ἐχιονόδηκτος, ἐ, ἡ (δάκνω). Ὅς τις, ἡ ὅ,τι ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἐχιόναν.

Ἐχιονοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον τῇ ἐχίδνῃ, φαίνεται ὡς ἐχιόνα.

Ἐχιονοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅ,τι ἔχει κεφαλὴν ὁμοίαν τῇ τῆς ἐχίδνης. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1142.

*Ἐχιόνοκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει κόμην, μαλλιὰ ὁμοια μὲ ἐχιόνας.

*Ἐχιονοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀγαπᾷ τας ἐχίδνας.

*Ἐχιόνωδης, ὁ, ἡ = ἐχιονοειδής.

Ἐχίειον, τό, = ἔχιον, Νίκανδρ.

*Ἐχῖναι, ῶν, αἱ. Αἱ νῆσοι ἐν τῷ Ἰων. πελάγει, αἱ ἑπομένως Ἐχινάδες κληθεῖσαι, Ἰλ. Β, 625.

Ἐχινέες, οἱ. Εἶδος Λιβυκῶν μυῶν, ποντικῶν, τρίχας ὡς ὁ ἐχῖνος ἐχόντων, Ἡρδτ. 4, 192. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἐχῖνες.

Ἐχινῖσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, ἐχῖνος.

Ἐχινομῆτραι, αἱ (μήτρα). Εἴδός τι θαλασσίων ἐχίνων, ἀχινῶν, μεγάλας ἀκάνθας ἐχόντων. Ἀριστοτ. Ε. Ἱστορ. Δ'. 5. Πλίν. Θ'. 31.

Ἐχινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει τοὺς πόδας ὁμοίους τοῖς τοῦ ἐχίνου· κοιν. ἀριτσοπόδαρος. – 2) Ὀνομασία ἀκανθώδους τινὸς φυτοῦ. Ἀθήν.

Ἐχῖνος, ὁ. Κατὰ τὸν Dind. ἐν Ἀρστφ. λφν. 251. καὶ ἐχῖνος, παραξύτ. εἰ δοτε· Ἀκανθόχειρος, σκαντσόχοιρος, ὅ,τε θαλάσσιος ἀχινός κοιν. καὶ ὁ χερσαῖος, ἀρίτσι ος χυδαϊκ. Ἀριστοτ. Δ'. 185. 2) Ὁ τραχὺς στόμαχος, τῶν ζώων ὅσα μηρυκάζονται, μαρκιούνται. Νίκανδρ. Θηρ. πελάφου νηοῦν τὴν δὴ καλοῦσιν ἐχῖνον. 4) Τὸ ἐσωτερικὸν δέρμα τοῦ μυώδους στομάχου τῶν πτηνῶν οἷον ὀρνέων, νυττσῶν, χηνῶν, κ.τ.τ. 3) Σκεῦός τι χαλκοῦν ἢ πήλινον ἀγγεῖον τῆς δικαστικῆς τραπέζης, ἐν ᾧ ἐβάλλοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις τῶν παρὰ τῷ διαιτητῇ μαρτυριῶν καὶ τὸ ὁποῖον, συρραίσας ὁ Διαιτητὴς μετὰ ταῦτα, παρέδιδεν εἰς τὸν διαρισμένον κριτήν, ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ διαιτητοῦ δὲν ἦτον ἀρεστή. Δμοσθ. Ἐν γένει, Ἀγγεῖον, λέβης, τό κοιν. χάλκωμα, τουρκβ. καζάνι. 4) Σιληρόν τι μέρος τοῦ χαλινοῦ, πιθανῶς τὸ στομίον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· ἀφ' οὗ

Ἐχινώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἐχῖνον, εἶναι ἀκανθώδες, ἀγκαθηρόν. Στράβ. ΙΒ'.

Ἐχιδόδηκτος, ὁ, ἡ. (ἔχις, δάκνω) = ἐχιδνόδηκτος.

Ἔχις, ιος, καὶ, εως, ὁ. Ὀχεντρα, ὀχιὰ· τινὲς μὲν ἐκλαμβάνουσι τὸ, ἐχιδνα, ὡς ὑηλ. τοῦ, ἐχις· ἄλλοι δὲ διακρίνουσι αὐτὰ ὡς δύο διαφορετικὰ εἴδη φαρμακερῶν ὄφεων, καθὼς τὰ περιγράφουσιν ὁ Αἰλιανὸς Ζ. Ἱστορ. Γ. 9. πλὴν ἐχίδνης οἱ μὲν τὸ γένος διαφέρειν, οὐ μὴν τοι τῇ φύσει φασί, τὸν μὲν γὰρ εἶναι ἄρρενα, τὴν δὲ θήλειαν, οἱ δὲ καὶ τῇ φύσει διαφέρειν οἴονται, ἀλλοίων μὲν εἶναι τοῦτο τὸ ζῶον καὶ οἱ πάλαι ἰατροί, ὡς ὁ Νίκανδρος, Γαλληνὸς καὶ Ἀέτιος· ὥστε οἱ μὲν ἔχιν, λέγουσι, τὸν κοιν. Ἀστρίτην καλούμενον ὄφιν, ἐχιδναν δὲ τὴν ὀχεντραν, ὀχιάν, οἱ δὲ ἔχιν, τὴν Σκύταν. Παρ' Ὁππ. δὲ τό, ἔχις καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει κεῖται.

Ἐχίτης, ου, ὁ. Ὀνομασία λίθου τινὸς πολυτίμου. Πλίν. 37. 11.

Ἔχμα, τό (ἔχω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ὄπίσω, ἐμποδίζει τίποτε στερεὰ, δυνατὰ· ἐμπόδιον, ἐμποδιστικὸν μέσον παυσάποτε, Ἰλ. Φ, 259. ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει ἐναντίον, κακόν τι ποτε, χρησιμεύει εἰς ὑπερασπισιν, σκέπην, διαφύλαττο-

σιν. Συντάσσ. δὲ γεν. τοῦ τε πράγματος κατὰ τοῦ ὁποίου βοηθεῖ, τὸ ὁποῖον ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει, »ἔχμα ἐπηλυτήιον« Τμ. Ἑρ. 37. καὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποβάλλεται, ἀποθεῖται· οἱ αὐτοῦ τὰ κακὸν »ἔχματα πύργων« Προβολαί, ὀχυρώματα, προφυλακτικὰ τῶν ἐπὶ τὰ τείχη πύργων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιφραγμέναι αἱ κοιν. πολεμίτραι, Ἰλιάδ. Μ, 260. καὶ »ἔχματα νηῶν« Ὑπερείσματα τῶν πλοίων, ἤτοι αἱ πέτραι ἐπὶ τὰς ὁποίας ἔδετον, ἢ μὲ τὰς ὁποίας ἐστερέουν τὰ καράβια ὅταν τὰ ἐτραβοῦσαν ἐπὶ τὴν ξηράν, Ἰλιάδ. Ξ, 410. — 2) Πᾶν ὅ,τι συνέχει, συνδέει, κρατεῖ ἡνωμένα δύω, ἢ πλείονα μέρη πρὸς ἄλληλα, ἓν μὲ τὸ ἄλλο· »ἔχματα πέτρης« Τὰ δεσίματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι συνδεδεμένοι, ἡνωμένοι αἱ πέτραι, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι τὸ πρόχωμα, τὴν δέσιν ποταμοῦ τινος, Ἰλιάδ. Ν, 139. ἐν γένει, Δεσμός, συνδετικὸν μέσον, δεσμά· κλείδωσις μελῶν σώματος, ἁρμός. Νίκανδρ. Θηρ. 25. »ἔχματα γούνατα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 1200. »ἔχματα γαίης«, Ἀναχώματα, ἐμφράγματα.

Ἐχμάζω, Μλ-ασω. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ στερεά. 2) Στηρίζω, στερεόνω, συνδέω, δεσμεύω, συγκρατῶ.

Ἐχόμενος, ένη, ενον. Ἐπῤῥ. ἐχομένως· ἰδὲ ἔχω σημ. 5. β'.

Ἔχομες, Δωρικ. ἀντὶ, ἔχομεν.

*Ἐχονέη, ἡ (ἔχω, νοῦς) = ἕξις νοῦ. Κατὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Β. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν ἡ λέξ. τέχνη.

Ἐχόντως, Ἐπίῤῥ. Μετοχ. Ἐνεστ. τοῦ, ἔχω· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὰ ἀναλελυμένα σύνθετα, ἐξαιρ. »ἐχόντως νοῦν· ἀντὶ, νουνεχόντως. ὅπερ ἰδὲ

Ἐχυρός, ρά, ρόν (ἔχω). Ὅ,τι εἶναι ὀχυρόν, στερεόν, βέβαιον, ἀσφαλές, ὠχυρωμένον· ὡς »ἐχυρος τόπος«. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς τῶν ὁποίων τὸν λόγον δύναταί τις νὰ ἐπιστηριχθῇ, νὰ δώσῃ πίστιν, εἶναι ἀξιόπιστοι, τὸ γὰρ αὐτῷ συγγενές, ὀχυρός, λέγεται μόνον ἐπὶ στερεῶν, ἠσφαλισμένων, ὠχυρωμένων τόπων, πόλεων καὶ τ. τ. Ἐπίῤῥ. ἐχυρῶς. Θουκυδίδ. Ε'. 26. »καὶ τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβαίνει· Βεβαίως, ἀσφαλῶς. ἀφ' οὗ

Ἐχυρότης, τητος, ἡ. Στερεότης, ἀσφάλεια, βεβαιότης.

Ἐχυροφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει στερεά, ὀρθὰ φρονήματα. Ἡσύχ.

Ἐχυρόω, = ὀχυρόω.

Ἐχύρωμα, τό. Τύπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὠχυρωμένος, ἠσφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου· Βεβαιότης. (υ)

Ἔχω, (σπάν. δὲ β'. ἐνε. πρσπ. ἔχεισθα, Θεογ. 1316). Παρτ. εἴχον. Ἐπκ. ἀναῦξ. ἔχον, πολλκ. παρ' Ὁμ., Μλ. ἔχω, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πολύ, σχήσω, σπάν. β'. ἐνε. πρτπ. σχήσεισθα, Francke ἐν Τμ. Δμτ. 366., ὅπερ καὶ ὡς Μλ. τοῦ, ἴσχω νομίζεται. Μέσ. Μλ. σχήσομαι, Ἀρστφ. Ὄρν. 1335. Παρκ. ἔσχηκα, μεσομηρικὸς. Ἀρχαῖος Ἐπκ. Πρκμ. σχοῖα, ἐν συνθέσει μόνον εἰσέτι χρήσιμ. οἷον, ἡσυνοχωκότεα. Ἰλιάδ Β, 218., Ἀορ. ἔσχον, καὶ παρ' Ὁμ. οὐδέποτε, ἀναῦξ. Ἀπρμ. σχεῖν, Μτχ. σχών. Ὑποτκ. σχῶ. Εὐκτ. σχοίην. Προστκ. σχές, παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον· ἐν συνθέσει δὲ καὶ, σχέ, π.χ. παράσχε Ροτκ. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 836. Ὀρ. 1330. Παθ. καὶ Μέσ. ἔχομαι. Παρτ. εἰχόμην, μέσ. Μλ. ἐξόμαι καὶ σχήσομαι. Ἀόρ. ἐσχόμην. Ἀποβάλλει καὶ παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνε. πρσπ. σχέτο τὴν αὖξ., τοῦτο δὲ ἅπ. μόνον. Ἰλιάδ. Η, 248. Φ, 345. Ἀπρμφ. σχέσθαι. Μτχ. σχόμενος. Προστκ. σχοῦ. μεσομερ. ἀόρ. παθ. ἐσχέθην. Ἐν γένει ὁ Ποιητ. χρῆται σπανιώτερον τῇ μέσ. καὶ τῇ παθ. διαθ., τὰ πλεῖστα δὲ τῇ ἐνεργ. Ἀπὸ τοῦ Ἀπρμφ. ἀορ. σχεῖν παρασχηματίζονται οἱ δύω τύποι ἴσχω καὶ σχέθω καθ' ὡρισμένας τινὰς σημσ. περὶ ὧν ἰδὲ ἐν τῷ εἰκείῳ τόπῳ.

Κυρία σημσ. Ἔχω καὶ κρατῶ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας ἔχω, μὲ τὰς χεῖρας κρατῶ τί ποτε, ὅθεν παρ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστ. »χερσὶν ἔχειν« παρ' Ἡρόδ. δὲ, 1, 35. κατὰ παρεμβλημ. ἔννοιαν τοῦ, ἑτοιμάζω. 1) Κέκτημαι, ἔχω τι ἐδικόν μου, εἶναι κτῆμά μου, τὸ ἰταλ. posseděrno. — α'.) Ἐπὶ παντοσήποτε ἐμψυχικοῦ κτήματος περιουσίας, καθ' ἣν σημσ. χρῆται συνήθ. τῇ λέξ. ὁ Ποιητ., ὅθεν παρὰ ταῖς ὑστέροις, ὁ ἔχων, ἄνευ περαιτέρω προσδιορισμοῦ τινος, ὑπακ. χρήματα, Ὅστις ἔχει, εἶναι πλούσιος· ἐν γένει, εὐτυχησμένος, Valck ἐν Φοιν. 408. καὶ, οἱ ἔχοντες« Οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, δυνατοί. Παθ. Εἶμαι κτῆμά τινος, ἀνήκω εἰς τινα, εἶμαι ἐδικός του· μετὰ δοτκ. Ἰλιάδ. Ζ, 398. Κατ' ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν δὲ, ἐπὶ συζύγου ἀνδρός, Ἔχω γυναῖκα, ὅτε μὲν προσλήψει, ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γυναῖκα, π. χ. »οὔνεκ' ἐχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι« Ὀδσ. Δ, 569. πρβλ. Ἰλιάδ. Γ, 53. Ι, 386. Ν, 173. »ὡσαύτως καὶ ξεινίζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου πτρεῖς γὰρ ἡμῖν νύκτας ἔχουν Τρεῖς νύκτας τὸν εἶχα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ τὸν ἐπεριποιούμην. Ὀδσ. Ρ, 515. Τ, 377. ὅθεν ἐν γένει, Κρατῶ, περιποιοῦμαι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Χρῶμαι, μεταχειρίζομαί τι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ αὐτοῦ· καλλιεργῶ »πατρώια ἔργα« Ὀδσ. Β. 22. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δοκεῖ μὲν πλεονατκ. κειμένη ἡ μετχ. χρησιμεύει μέντοι παντοχοῦ εἰς πληρεστέραν τελείωσιν ἢ σαφεστέραν παράστασιν τῆς πράξεως, οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδ. Ω, 280. »ἵππους αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν· τὸ γὰρ ἔχω, τὸ τρέφειν ἅμα ὑπεκνούμενον ἔχει, παρβλ. Ἡρόδ. 2, 115. Lob. ἐν Σοφ. Αἴ. σλ. 228. Erf. ἐν Οἰδ. Τ. 733. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὕρηται »ὤχετο, ἀπῆλθεν ἔχων« Ἀπῆλθεν, ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν ἔχων τί τι, τοῦτ' ἔστι ἔπραξε καὶ ἀπῆλθε, Jac. Ἀνθ. Πλτ. 334. 676. Ὡταύτως εὕρηται κειμένη παρὰ τοῖς Ἀττ. ἱστοριογρ. πολλάκις ἡ Μετχ. ἀντὶ τῆς Σύν, ὅταν ἡ ὁ λόγος περὶ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ στρατεύματος, ἢ μετ' ἄλλων ὁπλιτῶν του· παρὰ ποιητ. δὲ σπανιώτερ. — β'.) Ἐπὶ παντοσήποτε περιστάσεως κατὰτε σῶμα καὶ κατὰ πνεῦμα, καθ' ἃς ἐνδέχεται τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι ἐν ἑαυτῷ ἢ μεθ' ἑαυτοῦ· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. »γῆρας, καὶ ἕλκεα ἔχειν« Τὸ νὰ ἔχῃ τις γηράματα, ἢ πληγάς, νὰ εἶναι γέρων, ἢ πληγωμένος »ἐπ' ἀριστερὰ χειρός ἔχειν τιν« Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, Ὀδσ. Γ, 171. »τέλος ἔχειν« Ἰλιάδ. Σ, 378. »ἐπιδευὲς ἔχω τινός« Ἔχω χρείαν ἀπό τίποτε, Τ, 180. Πρὸς τούτοις δὲ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἐξαιρ. καὶ »κάλλος ἔχειν, μάχην, σθῆνα, ὕβριν ἔχειν«. Ὀδσ. Α, 268. Γ, 169. »Ἀφροδίτην ἄγειν« τὰ ἐρωτικὰ διώκειν· τὸ γὰρ ἔχειν, εὑρηται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνειν, καὶ ἄγειν εἰμένον ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν κοινοτ. εἴρηται, αὐτὸς κυνηγᾷ τὲς γυναῖκες, θυμόν, νόον, φρένας ἔχειν, ἄχεα, πένθος, πόνον, ὀϊζύν, κότον ἔχειν« ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχω νοῦν, φρένας, καὶ τ. λ. Παρ' Ἡρόδ. 3, 157. 6, 136. »ἓν στόματι, ἐν στόμασι, διὰ στομάτων ἔχειν« Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τίποτε ἢ τινα εἰς τὸ στόμα πάντοτε, νὰ ὁμιλῇ πάντοτε περὶ αὐτοῦ· ἡ δὲ φράσις »ἔχω τινὰ ἐν ὀργῇ« Εἶμαι ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ, τὸ τουρκιβ. τὸν ἔχω γενάτι, Ἀττικὴ ἐστί. Πολὺ εὐχρηστοτέρα δὲ παρ' Ὁμ. ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κατηγορουμένου, δι' ἧς ἡ μὲν κατάστασις ἢ τὸ πρᾶγμα ἐνεργοῦν, ὁ δ' αὐτὴν ἔχων, πάσχων φαίνεται, ὥσπερ γὰρ λέγεται »ἔχω γῆρας« δύναται λέγεσθαι καὶ »γῆρας ἔχει μεν καὶ κακὸν ἔχει μεν καὶ »ἔχω κακόν« κλπ. Οὕτω συντάσσει ὁ Ποιητὴς μάλιστα τὸ νῆπυς, οἶνος, τρόμος, φύξα, λύσσα, γέλως, ἀδημονίη, ἀμηχανίη, θράσος, χόλος, ἄγη, θάμβος, θοῦμα, σέβας, κλέος, φήμις, κακόν, αἶτα ἔχει τινά· τὰ ὁποῖα πάντα δύναται συντάσσεσθαι κατ' ἐναλλαγὴν ὥστε τὸ μὲν πρόσωπον κεῖσθαι κατ' ὀνομαστ. ἡ κατάστασις δὲ, ἢ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατ. πτῶσ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 395. »ὡς σφεας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχεν. Ἔχοντες δὲ ἡσυχίαν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν, τοῦτ' ἔστιν, ὡς ἐσυκώθη ἡ πολιορκία, Ἡρόδ. 6, 135. Ἐν ταύταις ταῖς φράσεσι ἔχεται ἡ σημσ. τοῦ κατέχειν, κρατεῖν, κεκτῆσθαι, αἱρεῖν, καταλαμβάνειν, καταγωνίζεσθαι, κατισχύειν ἤτοι τὸ νὰ ἔχῃ κρατῇ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κυριεύῃ, νικᾷ τινα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων, παίρνη ἔχει κορυφήν« Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ εἶναι καθαρά, δὲν εἶναι μὲ ὁμίχλην καλυμμένη, ἀνταρωμένη, ἀνταργασμένη. Ὀδσ. Μ, 76 »μέσος ἠελίοιο ἔχει μιτα τὸ ἡμέτ. Τὸν πιάνει ὁ ἥλιος, λιβακόνεται, Ὀδσ. Κ, 16». »εὐφροσύνη κατὰ δῆμον ἔχειν« Χαρὰ κυριεύει εἰς τὸν λαόν, Ὀδσ. Ι, 6. »οὐδὰς ἔχειν« Πιάνει τὸν τόπον· ἐπὶ κατακειμένου νεκροῦ σώματος, Ὀδσ. Ψ, 46. Οὕτω ἐξηγητέον καὶ τὸ, »ἕξεις βωμόν« παρὰ Μρκ. Ἀργεντ. 8, 6. ὅθεν, καὶ κατέχω, ἐνοικῶ, κατοικῶ· ἐπὶ τῶν θεῶν, »οὐρανόν, Ὄλυμπον, Ὀλύμπια δώματα« ἐπὶ τῶν ζητῶν ηγαΐαν, τόπον, πόλιν, οἶκον, ὀρέων κάρηνα ἔχειν. Ὅμ. πτό μέσον ἔχων Κρατῶ τὴν μέσην, ἵσταμαι εἰς τὸ μέσον· μετὰ αἰτ. συνήθ. Ξυφ. Κρ. π. 4, 2, 2. Ἔχω ἐν νῷ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οἶδα, ἡεύρω, Ἰλιάδ. Ρ, 476. Εὑρηται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ πτέχνας ἔχειν« Τὸ νὰ εἶναί τις τεχνῶν εἰδήμων, Ξυφ. Ὑπερισχύω, καταδαμάζω, καταπονῶ τινα, »ὠδίνουσαν ἔχει βέλος ἐξόν«. Ἰλιάδ. Δ, 269 Οὕτω καὶ κατὰ παθ. διάθ. »πάλγεσι, ἄχεσι, κακοῖς, κακότητι, κωκυτῷ, εἰμοσύνῃ ἔχομαι« Μὲ κυριεύει πόνος, λύπη, ἀθημονιὰ, ὀργή, κλ. τ. Ὅμ., κατὰ παθ. διάθ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀτερπῶν, ἀποθυμίων, ἀνιαρῶν πραγμάτων· πᾶσιν ὅμως ἔστι κοινὴ ἡ σημασία τοῦ διαρκοῦς, ἀπαύστου, συνεχοῦς, δι' ἧς γίνεται ἡ μεταβασις εἰς τὸ κρατῶ, τὴν δευτερεύουσαν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως.

2) Κρατῶ — α') κυρίως Κρατῶ τι εἰς τὰς χεῖρας, κρατῶ τι ὥστε δὲν ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, Ὅμ. »ἔχω τινί τιν« Κρατῶ, φυλάττω, ἔχω κατὰ μέρος τίποτε διά τινα, Ἰλιάδ. Ι, 203. »ἔχω τινά τινος« Κρατῶ τινα ἀπό τίποτε, ἀπό κάποιον τῶν μελῶν του, π. χ. »Μενέλαον χειρός, Κεβριόνην ποδός.« Ἰλιάδ Δ, 154. Π, 763. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »ἔχομαί τινος«, Κρατοῦμαι, παύω ἀπό τι, δὲν τὸ ἀκολουθῶ· πιάνομαι, βαστροῦμαι ἀπό τίποτε, Ἰλιάδ. Γ. 84 Ὀδσ. Δ, 422. Ε, 429. Ι, 435. Σπανίως δέ, »ἔχομαί τινι« κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. Ὀδσ. Μ, 433. Τρπκ. »Ἀπτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἔχω σκοπόν, καταγίνομαι εἰς τίποτε· μετὰ γεν. πτροφάσεις, λέγειν, Ἡρόδ. 6, 94. 7, 5. 6. »ἔχομαι ἐπωνυμίαν« Ἔχω ὄνομα, Ἡρόδ. 2, 17. Κατ' ἰδιαιτέραν δὲ σημσ. »φυλακάς, σκοπιήν, ἀλαοσκοπιὴν ἔχων ἀντὶ φυλάττω, Ἰλιάδ. Ι, 1. Ν, 10. Ὀδσ. Θ, 285. 302. (συνέχεται τῇ σημσ. ε'.) — β') Κατέχω, κρατῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω τίποτε, δὲν τὸ ἀφίνω, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους κρατεῖ τις εἴτε διὰ βίας ὡς αἰχμαλώτους, φυλακωμένους, εἴτε μὲ τὸ καλὸν ὡς φίλους τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἐπέλθωσι, τοὺς βιάζει νὰ μείνωσι παρ' αὐτῷ πρὸς καιρόν· »πειθόμενον

ἔχω τινάω Κρατῶ τινα εἰς ὑπακοήν, τὸν κάμνω νὰ εἶναι εὐπειθής· οὕτω καί, ἡκατασταλμένος ἔχω τινάω Κατέχω τινὰ δουλώσας, ὑποτάξας αὐτόν, τοῦτ' ἔστιν ὑπέταξα αὐτὸν καὶ τὸν ἔχω ὑπήκοόν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ δέ, πίππους ἔχω Κρατῶ, ἐπέχω, ἐμποδίζω τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων. Πολλάκις δὲ εὐχρήστως παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ ἡ κατὰ μεταφ. χρῆσις ᾠφρεσίν, ἢ ἐν φρεσίν ἔχω Κρατῶ εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν λησμονῶ· κρατῶτι ἁρπαγέν, τὸ ὁποῖον ἥρπασα ἀπὸ ἐχθρόν τινα καὶ τὸ φυλάττω, Ἰλιάδ. Σ, 197. πέχω τινὰ μέσονα Κρατῶ τινα ἀπὸ τὴν μέσην ἀγκαλιασμένον καὶ θέλω νὰ τὸν ῥίψω κάτω· ἐπὶ παλαιστῶν, ὅταν ὁ παλαιστὴς πιάνῃ οὕτω τὸν ἀνταγωνιστήν του, ὥστε θεωρεῖται ὡς νικητής, Ἀρτιφ. Νῳ. 1047. Παθ. πέχομαι μέσονα Ἀρτιφ. Ἀχ. 546. Ἱππ. 388. Βατρ. 470. Παροιμ. παὐτὸς ἔχει ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχε τα, κράτει τα διὰ τὸν ἑαυτόν σου· ὅταν δὲν θέλῃ τις νὰ δεχθῇ τι προσφερόμενον αὐτῷ, Εὐρ. Κυκλ. 270. — γ') Διασῴζω, στηρίζω, στερεόνω τι διὰ νὰ μὴ πέσῃ· ὅθεν καὶ, κρατῶ, βαστάζω· πνέοντα Ὀδ. Α, 53., ὡσαύτως ᾐκάρη ὑφοῦ ἔχω Κρατῶ τὴν κεφαλήν μου ὑψηλά, ἴσια, δὲν σκύπτω, Ἰλιάδ. Ζ, 509. Ο, 226. καὶ ᾐκάρη ὑπὲρ πασῶν ἔχειν Ἐξέχει τῶν ἄλλων μὲ τὴν κεφαλήν, τὸν κοινότ. εἶναι ὑψηλότερη ἀπὸ τὰς λοιπὰς μὲ ἕνα κεφάλι, Ὀδ. Ζ, 107. — δ') Κρατῶ, βαστάζω· φορῶ· συνέχω, ὡς τὸ, φέρειν· πύχῃς εἶχον πύλαιν, Ἰλιάδ. Μ, 456. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ὅπλων, Ἰλιάδ. Ξ, 376. Ρ, 122. 460. καὶ ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Σ, 538 595. Ὀδ. Τ, 225. καὶ ἀλλαχ. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τῷ μεσ. ἀορ. μετὰ αἰτιατ. ἐπὶ τὸ πολύ, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. ἀεὶ μέντοι ἐν τῷ ἀκριβεστέρῳ ὁρισμῷ, Κρατῶ, φέρω ἐπάνω μου, κράτος ἐμπρός μού τι, π. χ. Ἰλιάδ. Μ, 298. Τ, 262. Ὀδ. Α, 334. Φ, 55. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ γυναικῶν, Εἶμαι ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἔχει 'ς τὴν κοιλίαν, τόχει μέσα, Ἡρόδ. 4, 51. Math. ἐν Εὐρπ. Βάκχ. 83. — ε') Ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω, ὑποφέρω, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. δέχομαι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ σταθερῶς χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, τραβηχθῶ ὀπίσω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. συνήθ. Ἰλιάδ. Ν, 51. Τ, 27. κλ. — πόσον ἔχω = νοστῶ, Σφοκλ. Ἀντ. 422. ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιτάττομαι· ἐμποδίζω τινά ἢ τι. Ἰλιάδ. Π, 740. Μετὰ ἀπρμφ. Ρ, 182. Ἐν ταὐτῷ τῇ σημασ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἐξαιρ. τῷ Μλ. σχήσειν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῷ μέσ. Μλ σχήσεσθαι, μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. Ἰλιάδ. Μ, 126. Ρ, 639. — πέχειν οὐδὲν βίκιονα Ἡρόδ. 3, 15. — ζ') Κλείω, σφαλιόω, κρατῶ τι κλεισμένον πύρην ἔχει μοῦνος ἐπιβλήξιν, Ἰλιάδ. Ω, 453. — ἡ) Περιέχω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ· προΐενώ τι· ἐπὶ περικεφαλαίας κυνῆς εἰσης καὶ πεσούσης κάτω πκαναχὴν ἔχειν Ἕκαμε κρότον, Ἰλιάδ. Π, 105. 794. ἐπὶ συρίγγων καὶ λύρας ηβοὴν ἔχουσι Ἰλιάδ. Σ, 498. καὶ περὶ τῶν Ἐλλειθυιῶν, ηπειρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι Α, 271. (δύνανται ὅμως ἐν τῷ παρόντι παραδείγματι τούτῳ καὶ τὸ, καταπαύω, μετριάζω, καταπραΰνω, σημαίνειν, ἴδε σημασ. 2. 1.) ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ. — ϛ') Κρατῶ, ἡ εὐθύνω τι ἐναντίον τινός· κυρίως ἐπὶ τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις ἐναντίον τοῦ, καθ' οὗ θέλει νὰ τοξεύσῃ, παρβλ. ἐπέχω, σημασ. 2. ὅθεν πόϊστον ἔχειν Εὐθύνειν, ἐρρίζων τὸ βέλος, Ἰλιάδ. Ψ, 871. Οὕτω καὶ πείχον χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλοιιν Κρατοῦσαι τοὺς γρόνθους καὶ τὰ ξίφη ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλιάδ. Ε, 569. Συνήθως ὅμως χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λξ. κατὰ μετωνυμίαν ἐπὶ ἵππων καὶ πλοίων, Εὐθύνω, βάλλω εἰς κίνησιν, διοίκω κατ' εὐθεῖαν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως, κρατῶ ἴσια πρός, ἢ εἰς — πίπους, Ἰλιάδ. Γ, 263. Ε, 230. 240. 829. 841. Θ, 139. Ψ, 243. πνῆας Ὀδ. Ι, 279. Κ, 91. Λ, 70. καὶ συντάσσ. αὐτὴν συνήθως τῷ, ἐπί τινι, ἢ τοπικῷ τινι κινήσεως σημαντκ. ἐπιρρ., παραλείπει δὲ καὶ τὴν αἰτ. πίππους καὶ τότε δοκεῖ κεῖσθαι κατ' ἀμετβ. σημασ. ἀντὶ τοῦ, ὀχοῦμαι, Ἰλιάδ. Ρ, 378. 401. 422. Ψ, 325. ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Πλέω, παραλείφει τῆς αἰτ. πνῆα, Ὀδ. Α, 182. »Πύλονδ' ἔχον Ἔπλεον, ἁρμένιζαν ἴσια πρὸς τὴν Πύλον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 6, 95. Θκδ. 2, 25. 33. Σοφοκλ. Φλ. 305. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ, πόφις, ὅμμα, ἰόημα ἔχειν ἐπί τινι, ἢ εἰς τιν Κυτάζω, συλλογίζομαί τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχω τὰ μάτια μου, τὸν νοῦν, τοὺς στοχασμούς μου εἴς τίποτε. — ι') Ἐπέχω, κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω, Ἰλιάδ. Ψ, 720. κατὰ παντοίας ἀναφορὰς, ἡμῶν σιγῆν, Ὀδ. Τ, 502. πδάκρυσιν Ὀδ. Π, 191. πόδύνας, Ἰλιάδ. Λ, 848. πκῦμα Ὀδ. Ε, 451. Κρατῶ τοὺς λόγους, τὰ λόγια, τὴν γλῶτταν μου, σιωπῶ· κρατῶ τὰ δάκρυά μου, δὲν κλαίω· μετριάζω, καταπραΰνω τοὺς πόνους· ἐμποδίζω τὰ κύματα· ἐξαίρ. παρ' Ὁμ. κατὰ Μλ. χρόν. σχήσειν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Γενικῶ δὲ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ, Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τίποτε — Μέσ. πάντα σχομένην Ἱσταμένην ἀντικρύ, τοῦτ' ἔστι μένουσα, στέκουσα, Ὀδ. Ζ, 141. — κ') Κρατῶ ὀπίσω, μακράν, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ὅθεν καὶ Ἀμύνω, διαφεντεύω· τινά τινος, Ἰλιάδ. Ν, 687. Μετὰ αἰτ. μόνης, Χ, 412. πχείρας Ὀδ. Χ, 70. Παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Μλ. πσχήσειν. Σπανιώτ. πέχω τινά τινος Ἐμποδίζω τινὰ εἰς, ἢ ἀπό τίποτε, πτοῦ μὴ καταδύναιτο Ξνφ. Ἀνβ. 3, 5, 11. Μέσ. Ἐγκρατεύομαι, παραιτοῦτι, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· τινός, Ἰλιάδ. Β, 98. Ξ, 129. — πτχέσθω Ἅψες, ἄφησαι, τράβα χέρι πσχέσθεκ Ἀφήσατε, τραβήξατε χέρι· ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλιάδ. Φ, 379. Χ, 416. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. κατὰ Μέλ. πσχήσεσθαι πολλάκις — κ') Διατηρῶ, διασῴζω, γλυτόνω τινά, Ἰλιάδ. Ω, 730. ὅθεν καὶ Σπένω, ὑπερασπίζω, διαφεντεύω· ἐξαιρ. ἐπὶ θεῶν, Ἰλιάδ. Χ, 322.

3) Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανός, εἰς κατάστασιν κυρίως ἔχω τὰ εἴ τι ἀπαιτούμενα μέσα, ἢ τοὺς τρόπους· μετὰ ἀπρμφ. ἀπ' Ὁμρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθ. μετὰ Ἀορστ., ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἐνστ. ἀπρμφ. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἱκτ. σλ. XII. σπανίως δὲ ἄνευ ἀπρμφ. ὡς τό, πούπως ἔτι εἶχεν Δὲν ἐδύνατο ἀκόμη, Ἰλιάδ. Ρ, 354. Ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πέχοιμ' ἄνω Ἠδυνάμην, ἂν ἤθελον, Wyll, ep. cr. 141. — β') Γινώσκω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· πολλάκις τῷ προηγμ. ταὐτοσήμαντον· π. χ. πέχω τε ἀγαθόν· ἔχω τὴν τέχνην ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχω ἕνα καλόν, ἔχω μίαν τέχνην, ἀντὶ τοῦ ἠξεύρω, καταλαμβάνω.

4) Ἀμετβ. Εὑρίσκομαι, εἶμαι· πέχον ὥστε τἀλαντον Εὑρίσκοντο, ἦταν εἰς ἰσορροπίαν, ἰσοστάθμιον, ὡς ἡ πλάστιγξ, ἡ ζυγαριά, Ἰλιάδ. Μ, 433. ἐπὶ παντοιόποτε σωματικῆς ἢ κοσμικῆς ψυχικῆς καταστάσεως, παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον ἢ παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεῦ ἔχειν Ὀδ. Ω, 245. πκαλῶς ἔχει, κακῶς ἔχειν Εἶναι, εὑρίσκεται καλά, εἶναι εἰς καλήν, κακὴν κατάστασιν· κλ. τ. τ. Ἐνίοτε μετὰ γεν. πεῦ ἔχω τινόων Εὐτυχῶ εἴς τι, τὸ κοινότ. μοὶ πηγαίνει καλά, ἀπερνῶ καλὰ μέ τίποτε, Valck. ἐν Ἱππ. 462. Ἀλλὰ καὶ μετ' ἄλλων Ἐπῤῥ. π. χ. πάπαίρω ἔχω τινόος· Εἶμαι ἄπειρος, ἀμαθὴς εἰς τίποτε, δὲν τὸ ἠξεύρω· ἔτι δὲ καὶ, πολεμίως ἔχω πρός τινα Ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα πρός τινα τὸν μισῶ, τὸν ἐχθρεύομαι· κατόπιν ἔχειν ἀντί, ἄτοπον ἐστί· ἀναγκαίως ἔχειν ἀντὶ ἀναγκαίον ἐστι· κλ. τ. πκαλῶς ἔχειν Ἀπαγορευτικόν, ἢ καὶ παραιτητικόν· τὸ κοινότ. Πάει καλά, ἄφησαι μὴ πειράζεσαι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον πκῶς ἔχει· ὅπως ἔχει, οὕτως ἔχειν κλ. τ. τ. πῶς εἶχε, ὥσπερ εἶχεν Καθὼς ἦτον, καθὼς ἔτυχε νὰ εἶναι· ὅθεν, Παραυτίκα, παραχρῆμα, εὐθύς, πάραυτα, Duk. ἐν Θκδ. 3, 30. Locell. ἐν Ξνφ. Ἑλλ. σλ. 194. 28'. Ἐνίοτε δὲ προστίθεται αὐτῷ ἡ γεν. εἰς ἀκριβέστ. διορισμόν, πῶς ποδῶν εἶχεν Ὅσον ἠμποροῦσαν νὰ τρέξουν, Ἡρόδ. β, 116. 9, 58. πῶς τάχεος εἶχον ἕκαστοι Ὅσον ἀγλιγωρότερα ἐδύνατο καθείς, Ἡρόδ. 8, 107. ὡσαύτως καί, πῶς ἕκαστος γνώμης, ἐμπειρίας, εὐνοίας, μνήμης εἶχεν Ἐν τοῖς ὁποίοις ἡ γενικ. ἀναλύεται συνήθως διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ὡς πρός, ἢ καὶ ὅσον πρὸς τὴν γνώμην, ἐμπειρίαν του κλ., ἐν γένει, Εἶναι, συμβαίνει, ἐνδέχεται· π. χ. πλόγος ἔχειν Εἶναι λόγος, λέγουν, διηγοῦνται, Bast. ep. cr. σλ. 239. — β') Μένω, στέκομαι εἰς τὸν τόπον μου, φυλάττω τὸν τόπον μου, δὲν παραμερώ, ἀντιστῶ, φεύγω, Ἰλιάδ. Ν, 679. παρβλ. σημασ. 2. 1. μέσ. διαθ. Ἔτι δὲ καὶ Ἐπιμένω, εἶμαι, μένω σταθερὸς εἴς τι, δὲν ἐνδίδω, δὲν παραχωρῶ· πέχω, ὡς ὅτε τις λίθος ἢ σίδηρος Θέλει μείνω σταθερός, ἀκίνητος, τὸ κοινότ. ἀτράκταχτος ὡς νὰ εἶμουν πέτρα ἢ σίδηρος, Ὀδ. Τ, 494. πέχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχητο Ἰλιος Ἐπέμενον οἱ καὶ προτήτερα εἰς τὸ μέσον τῶν πρὸς τὴν Τροάδα, Ἰλιάδ. Ω, 27., ἆρα Διαμένω, ὑπομένω, διαρκῶ, ἀνέχομαι· πούδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας Δὲν ἔμενεν ἀκίνητον, ἀργὸν τὸ δόρυ του, Ἰλιάδ. Ν, 557. Παρὰ Πλάτ. πολλάκις, πέχε δὴ τὸ ἡμέτ. Στάσου. οὕτω καὶ πέχ' ἀτρέμας, ἔχ' ἡρέμα κλ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς πέχειν, Heind. ἐν Γοργ. σλ. 460. A. Πρωτγ. σλ. 340. D. — γ') Ἔξεχω, ὑπερέχω πκίονες ὑψόσ' ἔχοιτεον Ὀδ. Τ, 38. πέγχος ἔσχε δι' ὤμουιν Τὸ δόρυ ἐξεῖχεν, ἐκτείνετο ὑπεράνω τῶν ὤμων του, Ἰλιάδ. Ν, 520. Ξ, 452. — δ') Εὐθύνομαι πρός τι· ἐποπτ., ἀκολουθῶ εἴς τι· ἐξικνοῦμαι, φθάνω· κείμαι, ἐκτείνομαι παν· ἐπὶ πραγμάτων καὶ τρπ., Ὑπάγεται, ἀναφέρεται, ἀνήκει· πέχειν εἴς τι ἢ πρός τιν π. χ. πέχρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους Ἡρόδ. 5, 81. πτό ἐς Ἀργείους ἔχον Τὸ ἀνῆκον, πρεπτικὸν εἰς τοὺς Ἀργ. 6, 19. πτά εἰς τὴν ἀπόστασιν ἐχοντα Τὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀπόστ. 6, 2. πρβλ. 8, 144. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς θέσεως πραγμάτ. τινος πρός τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἢ πρὸς ἄλλα πράγματα, Τείνει, ἐκτείνεται· πεῦ ἔστον ἔποψις τοῦ ἱεροῦ εἶχεν Ὅσον ἔβλεπε τὸ ἔμμα, ὅσον ἔβλεπέ τις ἀπὸ τὸν ναόν, Ἡρόδ. πέχω ἀμφότι, σπανιώτ. περί τιν Ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, προσέχω, ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι, πολλὰ παρὰ Ξνφ. — ε') Παρ' Ἡρόδ., καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττ., καὶ ἐξαιρ. τοῖς Τργ. τό, ἔχω συντάσσεται μετοχῇ ἄλλου τινὸς ῥήματος, τὸ ὁποῖον καὶ ἄνευ τοῦ ἔχω ὡς τελικὸν ῥῆμα κεῖμενον τὴν αὐτὴν ἐκφέρει ἔννοιαν· π. χ. πκρύψαντες ἔχουσι αὐτὸ κεκρυμμένο, Ἡσιόδ. Ἔρ. 42. πδιαμασᾶς ἔχων ἀντὶ τεθυμωμένος· πείβλητοῦν ἔχειν ἀντὶ ἐκβεβλημένας κλ. τ. τ. ἴδε Valck. ἐν Φοίν. 712. Ἡρόδ. 6, 12. 1, 27. Math. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 814. ζῆ. Ἀλλ' ὅμως ταῖς τοιαύταις περιφράσεσιν ἔγκειται διαρκές, ἐπίμονον, ἀδιάλειπτόν τι, τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν ἐκφράζει τὸ ἔχω ἁπλῶς κείμενον. — ζ') Πλουσιοπαρ. ὀχοῦσα κεῖται ἡ Μετχ. ἔχων, ἐν ταῖς φράσεσιν, οἷον πτί κυπτάζεις ἔχων; Τί σκύπτεις καὶ κυτάζεις, τί παραμονεύεις· τί ἔχεις νὰ κυτάζῃς, κατασκοπεύῃς ἐκεῖ; Ἀρτιφ. Νῳ. 509. πτί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Τί ἔχεις νὰ ἀργοπορῇς; Πλάτ. Ἔτι δέ, πλὴν τῶν τοιούτων πενστικῶν φράσεων καὶ πφλυαρίας ἔ-

χων· ληρεῖς ἔχων, παίζεις ἔχοντι ἐξαιρ. ἀντὶ, Ὡς ὁμιλεῖς φλυαρεῖς, καθὼς κάμνεις παίζεις, μετωρίζεται· παρβλ. σημ. 4. α. ὡς εἶχον, Heind. ἐν Πλατ. Γορ. σλ. 497. A. Kiessling ἐν Θκρτ. 14, 8., Ὁ Valck, Ruhnk καὶ Herm. Vig. σλ. 777. ὅμως νομίζουσι τὰς τοιαύτας φράσεις ὡς μετάθεσιν ἢ ἐναλλαγὴν τῆς ἐγκλίσεως ἀντὶ· πῶς εἶχεις ληρῶν; Εἶναι ὡς τις φλύαρος, φλυαρεῖς· ἁπλουστέρα δὲ καὶ φυσικωτέρα ἐστὶν ἡ ἐξήγησις· Οὕτως, ἡ τοιαῦτα λαλῶν, φλυαρεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ὡς συνεθίζεις, ὡς ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ φλυαρῇς. – η') Πλεοναστικῶς· πέστιν ἔχον· ἔστιν ἀναγκαίως ἔχουσι κλ. τ. τ. ἀντὶ ἔχει, ἔχει ἀναγκαίως, Αἰσχλ. Χῳρ. 237. Ἀριστῳ. Εἰρ. 334.

5) Μέσ. Ἔχομαι· Κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπό τίποτε· κρέμομαι πικσμένος, ἢ κρατούμενος ἀπό τι, μπήγομαι, χώνομαι εἰς τι καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εὔγω, νὰ προχωρήσω· Ἰλιάδ. Η, 248. ἡρὼ σχέτως· Ἐμποδίσθη, ἐμπαγὲν εἰς τὸ σῶμα· πέσχετο φωνῆς Πεισθήσεν ἡ φωνή του, Ρ, 696. πέχονται ἀλλήλῃσι Συνέχονται, κρατιοῦνται μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, Ὀδυσ. Ε, 329. παρβλ. σημ. 2. α. – ἐπὶ τόπου· Συνέχονται, συνορεύει. – β') Κρατῶ μέ τινα, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος του, ἔχω σχέσιν μαζύ του, εἶμαι προσκολλημένος εἰς αὐτὸν· ὅθεν καὶ ἐξαρτῶμαι, κρέμομαι ἀπὸ αὐτόν· ἔκτινος· Ὀδυσ. Β, 197. Λ, 346. ὅθεν καὶ εἶμαι εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· πέχονταί σοι ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τρώων, Ἰλιάδ. Σ, 130, 197. πέχονται πείρατα νίκης ἐν θεοῖσιν Ἡ κρίσις τῆς νίκης κρέμεται ἀπὸ τοὺς θεούς, οἱ θεοὶ ἀποφασίζουν τίς νὰ νικήσῃ, Ἰλιάδ. Η, 102. Μετὰ γεν. ὅτεο ἕξεται· Ἀπὸ σέναι θέλει κρέμεται, τὸ κοινὸ· τὸ χέρι σου θέλει εἶναι, Ἰλιάδ. Ι, 102. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ μέσ. Μτχ. ὁ ἐχόμενος Ἑπόμενος, ἀκολουθῶν, συνεχόμενος, ἐγγύτερος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ὅτὰ τούτων ἐχομένα Τὰ εἰς ταῦτα ἑπόμενα, τὰ ἑξῆς, τὰ ἀκολουθοῦντα, τὰ συνεχόμενα μὲ αὐτά· ὁ Ἡρόδ. χρῆται αὐτῇ ἐξαιρ. περιφραστικῶς πολλάκις, ὅτὰ τῶν ἀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα Τὰ ἀκολουθοῦντα τῶν ἀνειράτων καὶλ. τὰ εἰς αὐτὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα· ἢ καὶ ἁπλῶς, ἀντὶ τὰ ὀνείρατα, οἱ καρποὶ κλ. Ἡρόδ. 1, 120. 190. 2, 77. 3, 25. 66. 5. 49. 8, 142. Ἐπῤῥ. ἐχομένως, Ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, κατόπιν, συνεχῶς, ἑπομένως, πρεπόντως. – γ') κέχρεο κρατεῶς τὸ κοινὸ. Βαστέξου καλά, φέρτου ἀνδρειωμένα, στάσου παλληκάρι, Ἰλιάδ. Π, 501. Ρ, 559. – δ') Ἐγκρατεύομαι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· μετὰ γενικ. ἰδὲ σημ. 2, κ. Περὶ τῆς κατ' ἐνεργ. διάθ. χρήσεως τῆς λέξ. ἰδὲ σημ. 2. δ. ε.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ψ.

Ἐ'ψάλατε, Ἰωνικῶς. γ'. πλῆ. προπ. παθ. Παρκμ. τοῦ ψάλλω ἀντὶ, ἐψαλμένοι εἰσί.

Ἐψαλέος, ἑα, ἑον (ἔψω). Ὅ,τι ἐμαγειρεύθη, εἶναι μαγειρευμένον· μαγειρεύεται, ἠμπορεῖ νὰ μαγειρευθῇ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 551. κνίδη ἐψαλέαα.

Ἐψανδρα, ἡ. Ἡ μαγειρεύουσα, βράζουσα ἄνδρας, διὰ βρασίματος μεταμορφώνουσα τοὺς ἀνθρώπους· ἐπὶ τῆς Μηδείας. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Ἐψάνη, ἡ (ἔψω). Ἀγγεῖον διὰ μαγείρευμα, βράσιμον, οἷον, χύτρα, τὸ κοινὸ. τσουκάλι, λεβήτιον ἢ λεβητάριον, τὸ τουρκ. τενζερές κλ. τ. τ. — 2) Δεματάκι ἀπὸ λαχανικά, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν εἰς τὴν χύτραν ἀκόπα, ἀλισάνιστα διὰ νὰ βράσουν. (– ∪ –)

Ἑψανός, νή, νόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον διὰ βράσιμον, μαγείρευμα, ἢ καὶ ὅ,τι εὐκόλως βράζεται μαγειρεύεται. Διοσκορ. Β'. 129. Διοκλῆς παρ' Ἀθην. Β'. πέψανά ἄγρια εἶναι ῥίζαι καὶ κ. τ. τ.

Ἔψαω, = ἔψω· πάνυ σπρφ.

Ἐψέμεν, Δωρικ. ἀντὶ, ἑψεῖν.

Ἐψενσμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ψεύδομαι, Ψευδῶς, ψευτικα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἑψέω, = ἕψω. Ἀφ' οὗ ὅμως μόνον τὸ γ'. προπ. τοῦ Παρατ. ἔψεε, εὑρηται, Ἡρόδ. 1, 45., τὰ δ' ἄλλα σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ ἕψω, ὅπερ ἰδέ· ηχελώνην καὶ ἅρνα κατακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκείῳ.

Ἔψημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμαγειρεύθη, ἐβράσθη, εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον· ἐξαιρ. τὸ γλεῦκος, τὸ ἐκ τοῦ ἑψητ. συνηθ. μοῦστος· τουρκβ. πεκμέζι, τ' ἁρμαδιώτερον μετωλέζι, ὁ ὁποῖος κατὰ μὲν τὸν Πλίνιον, 14. 9. ἐβράζετο τόσον ὥστε ἕμενε τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸν Βάῤῥωνα, τὸ ἥμισυ, καὶ ἦτον ποτὸ τῶν γερόντων· ἀφ' οὗ

Ἐψηματώδης, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἕψημα, φαίνεται ὡς βρασμένον γλεῦκος.

Ἔψησις, εως, ἡ. Τὸ μαγειρεύειν, μαγειρεία, Ἡρόδ. 4, 61. — 2) Ὁ τρόπος, ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν.

Ἑψητήρ, ῆρος, ὁ = ἑψητής.

Ἑψητήριον, τό = ἑψάνη, σημ. 1.

Ἑψητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μαγειρεύει, βράζει τι· μάγειρος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μαγειρικῶν ἀγγείων· ἀφ' οὗ

Ἑψητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ βράζειν, μαγειρεύειν.

Ἑψητός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον. — 2) ἑψητοί, ῶν, οἱ. Κιδός τι ἰχθυδίων τὰ ὁποῖα τρώγονται ὁμοῦ μὲ τὰ ἀκάνθιά των, ὡς τὰ χυδαῖα. τσιρόνια λεγόμενα· Ἀθήν. Ζ'. καὶ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 677.

Ἕψια, ἡ, Ἰων. ἑψίη, ἕψεια, ἡ· καὶ ἑψιά καὶ ἑψίκα (ψιά, ψσιά). κυρίως, Παίγνιόν τι, παιγνίδι μὲ λιθαρέικα, ὡς τὸ τῶν κορασίων ἐν Ἑλλάδι, μὲ τὰ στερνάρια κατὰ τινας χώρας δὲ καὶ χοντρόβολα λεγόμ. ἀφ' οὗ ἐν γένει, παιγνίδι, ἀστεϊσμός, μεσώρισμα, εὐφροσύνης, εὐθυμίας διατριβή, τὸ τουρκβ. ἐγλεντές, πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ. (ι) ἀφ' οὗ

Ἑψιάομαι, Μλ. – άτομαι· μέτ. ἀποθ. Παίζω τὴν ἑψίαν, τὰ στερνάρια, τὰ χοντρόβολα· ἐν γένει, παίζω, ἀστειζομαι, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, διατρίβω τὸν καιρὸν εὐθύμως, τὸ Ἰταλ. ντιβερτίρομαι, τουρκβ. ἐγλεντίζω. Ὀδυσ. Ρ, 320. Εὐρίσκω ἡδονὴν εἴς τι ἀκούων, βλέπων ἢ κάμνοντάς το· μετὰ δοτ. ὁμιλῆ καὶ φέρμεγγιν, Ὀδυσ. Φ, 420. — 2) παρ' Ἁπλ. Τὸ αὐτὸ τοῦ, ἀκολουθεῖν, ὅθεν καὶ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ, ἕπομαι. Ὁ δὲ Doederl. ἐθέλει τὴν λέξ. ἀμετάβατον παρὰ τὸ, ἅπτομαι καὶ παραβάλλει αὐτὴν τῷ, καθάπτομαι· ἀφ' οὗ

Ἑψιάσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐχρησίμευσεν, ἢ χρησιμεύει εἰς παιγνίδι.

Ἐψιμμυθισμένως, Ἐπίῤῥ. μετχ. παθ. παρκμ. τοῦ ψιμμυθίζω· Μὲ ψιμμύθιον, ψευτισμένα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1064.

Ἕψω, Μλ. ἑψήσω· Βράζω, μαγειρεύω τι, Ἡρόδ. αὐτόθ. τῷ σπάνι, Ἡρόδ. 1, 119. ἐν γένει, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω τι διὰ πυρός, βάλλωντάς το εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν πέψόμενος χρυτόϊν Καθαριζμένον, λαγαρισμένον μάλαμα, Πινδ. Μέσ. ἑψήσασθαι, Τὸ νὰ προστύχῃ, στυφόχυ καὶ βάπτῃ τις τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά του, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ συνηθ. νὰ βάλλῃ μαῦρα. Τρπκ. ηγῆρας ἀνώνυμος ἕψεινο Τὸ νὰ γηράσῃ τις χωρὶς νὰ φημισθῇ χωρὶς νὰ γένῃ περίφημος, νὰ ἀποκτήσῃ λαμπρὸν ὄνομα, Πινδ. Ὀλ. 1, 133. — ἀπὸ τοῦ ἐνστ. ἑψέω, εὕρηται καὶ ὁ Παρτ. ἔψεα μόνον, Ἡρόδ. 1, 48. ἔστι δὲ συγγ. τῷ, εὐω.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ω.

Ἐ'ω, πρωτότυπον τοῦ, ἐμί· τοῦ δὲ εἰμι πρωτ. ἐστί τό, Ἰῶ.

Ἑῶ, δαπνμ., λαμβάνεται ὡς πρωτ. τριῶν ῥημάτων. – 1) τοῦ ἵημι, Πέμπω, στέλλω. – 2) τοῦ ἕζω, εἶσα, Κάθημαι. – 3) τοῦ ἕννυμι, Ἐνδύω.

Ἑῶ, Ἰων. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί, Ἰλιάδ. Α, 119. Ὀδυσ. Ι, 18. ἐξ' οὗ Ἀττ. συναιρ. ὦ.

Ἑῶ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἐάω, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλιάδ. Θ, 428.

Ἑῶ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἑάσω, Ἐνικ. τοῦ, ἐάω, Ἀττ. καὶ ἐν Ὀδυσ. Τ, 12.

Ἑῶ, δοτκ. τοῦ, ἑός, Ὅμ.

Ἑῶ, Ἰων. Ἐπτκ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἐξ' οὗ Ἀττ. συναιρ. ὦ.

Ἑῶ, γενικ. καὶ αἰτ. ἑνικ. τοῦ Ἕως, ἡ Ἠώς.

Ἔωγα, Παρακ. β'). τοῦ οἴγνυμι, Ἀνοίγω.

*Ἔωγμαι, παθ. Πρκμ. τοῦ οἴγνυμι.

Ἑωθα, Ἰων. β'. Πρκμ. τοῦ, ἔθω, κατὰ σημτ. ἐνστ., Συνεθίζω, εἶμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν, Ἰλιάδ. Θ, 408, 422. Μτχ. ἑωθώς (κυρίως ἑοθα, συναιρ. ὦθα, καὶ δευτ. αὐξ. ἐωθα,)

Ἐωθεν, Ἐπίρ. (Ἕως). Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὰς χαραγές, παρβλ. τὸ Ὁμηρ. ἠῶθεν — 2) Τὸ πρωΐ, μὲ ἢ εἰς τὰ χαράγματα, ἡμερώματα.

Ἑωθινός, νή, νόν (ἕως). Πᾶν ὅ,τι γίνεται συμβαίνει τὴν αὐγήν, εἰς τὰ χαράγματα, ἢ διαρκεῖ, ἕως εἰς τὰ χαράγματα, ἡμερώματα, ἕως εἰς τὸ πρωΐ· ὅ,τι εἶναι πρωϊνόν· ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς Ἀνατολάς, ἀνήκει εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος· Ὄχι δὲ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πρωΐαν, ὡς ἄλλος τις ἐξήγησε τὴν λέξιν. Ἐνίοτε δὲ καὶ δίγεν. ὑπὸ ἑωθινόνιο. Ἡ αὐγή, ἡ πρωΐα, τὸ πρωΐ. ἔτι δὲ καὶ ἐπῤῥτκ. Πρωΐ, τὸ κοινὸ. ταχυά, Ἡρόδ. 3. 104.

Ἑώθουν, Ἀττικ. ἀντὶ, ὤθουν, ἐκ τοῦ, ὠθέω.

Ἑώϊος, ἔτι δὲ καὶ τρκλ. ποιητ. ἀντὶ, ἑῷος, ἑωϊνός· καὶ ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς τὰς Ἀνατολάς, εἶναι ἀνατολικόν.

Ἑώκει, γ'. ἑνικ. πρσπ. Ὑπρτκ. τοῦ ἔοικα, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενον.

Ἑωλίζω, (ἑωλος). Ἀφίνω τι νὰ σταθῇ πολὺν καιρόν, νὰ παλαιώσῃ· ἐξαιρ. ἀφίνω κρέας νὰ σταθῇ ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ γένῃ μαλακόν, εὐκολομάστητον· ἐν γένει, ἀναβάλλω τι ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην.

Ἑωλοκρασία, ἡ (ἑωλος, κρᾶσις). Μῖξις, ἀνακάτωμα ἐξεστηκότων, ἐξατμισμένων ὑποστημάτων, τὸ κοινὸ. ξεζωμιτμένων, ξεθυμασμένων, πάτου, λούνης, διαφόρων οἴνων, τὰ ὁποῖα συνηθίζουν οἱ φιλοπότται, κρασοπατέρες, τὸ τουρκβ. μπεκρίδες, εἰς τὰ συμπόσια νὰ χύνωσιν ἐπὶ τοὺς νυστάζοντας συμποτας των — 2) Αἱ δευτέριαι ὠδῖνες, τὰ ὑποτελέσματα τῆς κραιπάλης, μεθύσεως, κηρηβαρία, ἀηδία — 3) Τρπκ. καλεῖ ὁ Δημ. στεφ. 50, σλ. 242, 13. τὰ κατ' αὐτὸν ἀηδῆ λοιδορήματα τοῦ Αἰσχίνου ἑωλοκρασίαν τινὰ τῆς πονηρίας. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ. Σάλια καὶ μύξες, ἢ ξεράσματα τῆς κακίας του.

Ἑωλόνεκρος, ὁ (νεκρός). Τὸ πολὺν καιρόν, πολλὰς ἡμέρας ἤδη κείμενον πτῶμα, νεκρὸν σῶμα.

Ἑῶλος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι μένει λείψανον ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν, χθὲς ἡμέραν· χθεσινὸν ἀπομεινάδι· ἐπὶ βρωμάτων καὶ ποτῶν· φαγητὰ καὶ ποτῶν ἑῶλοι ἄρτοι ἀ Χθεσινὸν ψωμί, τὸ τουρκβ. μπαγιάτικον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα κείμενα πολὺν καιρὸν χάνουσι τὴν δύναμιν τῆς ἐνεργείας των, χαλνοῦν ἢ θειρώνονται, μισοσαπίζουν· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὅσοι κραιπαλῶσι τὴν νύκτα, ἢ ἀγρυπνοῦσιν ἄλλως πως,

καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἶναι καταχαυνωμένοι, νυσταγμένοι. ἥωλος ἡμέρα· Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου, Ἀϑν. Παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μάταιος, ἀνωφελής· (παρὰ τὸ Ἕως ἢ Ἠώς ἐτυμολογ.)

Ἐώλπει, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ὑπρσντ. β'. τοῦ ἔλπω, Ὅμ.

* Ἔωμεν, ἀντὶ ἐάομεν, παρὰ τὸ ἐάω Ὅμρ. καὶ Ἀττ.

Ἐῶμεν, Ἰλδ. Τ, 402. «ἐπεὶ χ' ἐῶμεν πολέμοιο». Ἐπειδὴ ἐχορτάσαμεν τὸν πολέμου· γράφεται δὲ καὶ, ἔωμεν καὶ, ἐῶμεν, τύπ. Ὑπτστ. τὸν ὁποῖον τινὲς μὲν ὑπάγουσιν εἰς τὸ εἶημι, τινὲς δὲ δίκονται τὸ θέμα ἙΩ ἢ ἭΩ = ἈΩ, τὸ Χορτάζω, Βτμν. Λξ. σλ, 430 ἐχ. ἰδὲ εἶημι, Β.

Ἐῶμι, Ἀττ. ἀντὶ ἐάομαι, Εὐκτ. τοῦ ἐάω· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Π, 85.

Ἐών, Ὁμρκ. καὶ Ἰων. Μτχ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ὤν.

Ἐώνημαι, ἐωνήμην, Πρμ. καὶ Ὑπρσντ. τοῦ ὠνέομαι.

Ἐωνοχόει, γ'. ἐνκ. πρσπ. Παρτ. ἐνργ. διττῇ αὐξήσει, παρὰ τὸ, οἰνοχοέω, Ἰλδ. Δ. 4. Ὀδσ. Τ, 255.

Ἐῶξα, ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ οἴγνυμι.

Ἠῶος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ δικτλ., ποιητ. ἠώιος (Ἕως, ἡ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει τὸ πρωΐ, τὴν αὐγήν, εἰς τὰ ἐγημερώματα· αὐγινόν, πρωϊνόν· ἔξαιρ. ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Ἀνατολάς, εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος· ἀστὴρ Ὁ αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς. Ἰων. καὶ Ὁμρκ., ἠῷος.

Ἠΐρα, ἢ ἕτερος τύπος τοῦ, αἴωρα· Τὸ νὰ κρέμαται, περίπταται, κλονῆται τι εἰς τὸν ἀέρα· κίνησις, πράγματός τινος ἐν τῷ ἀέρι κλονουμένου· — 2) Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἰς τὸν ἀέρα κλονούμενον· ἔξαιρ. μηχανή τις ἐν θεάτρῳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, ἢ μορφαί· Παρὰ Σφκλ. δὲ, Οἰδ. Τ, 1254. Τὸ σχοινίον, δι' οὗ κρεμῶσι τοὺς καταδίκους ἕνους εἰς τοιοῦτον θάνατον.

Ἐώρα, γ'. ἐνκ. πρτπ. Παρτ. ἐνργ. τοῦ ὁράω.

* Ἑώρακα, ἐνργτ. Πρμ. τοῦ, ὁράω.

Ἐώρει, β'. ἐνκ. πρτπ, Ὑπρσντ. β'. ἐνργ. τοῦ, ΕΡΓΩ, ἐρδω, ἀντὶ ἔοργει. Ὀδσ. Δ, 693. Σ, 289.

Ἐωρεόμαι = μετεωρίζομαι, Ἡσύχ.

Ἐώρημα, τό (ἐώρα)· ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰώρημα, Ὅ,τι κρέμαται, κλονεῖται εἰς τὸν ἀέρα. — 2) Μηχανὴ ἐν θεάτρῳ, δι' ἧς παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, μορφαί κ. τ.

Ἐώρησις, σεως, ἡ ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰώρησις· Τὸ νὰ κρεμᾷ τίς τι, νὰ τὸ αἰωρῇ κρεμάμενον, κλονούμενον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐωρίζω, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ, μετεωρίζω.

Ἐώρταζον, Παρατ. ἐνργ. τοῦ ἑορτάζω.

Ἔωρτο, γ'. ἐνκ. πρσπ. παθτ. Ὑπρσντ. τοῦ ἀείρω, ἀντὶ ἦρτο.

Ἕως, ἡ, γενκ. ἕω· αἰτ. ἕω καὶ ἕων, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαντῶμ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰων. ἠώς. Δρκ. ἀώς, ὡς τὸ λαός, λαώς. Ἡ αὐγή, ἡ βαθεῖα χαραγή, τὰ ἐγημερώματα, πάμ ἕω, ἀμ' ἠοῖ. Μὲ τὰ ἐγημερώματα, τὲς βαθειὲς χαραγές, ταχύ, ταχύ, εὐθὺς ὡς χαράξει, ψέξει, ἐγημερώσει· νέξ ἕως· Ἀπὸ τὰ ἐγημερώματα· πρὸς ἕως· Πρὸς τὴν αὐγήν, κατὰ τὰ ἐγημερώματα, κατὰ τὲς βαθειὲς χαραγές, Valck ἐν Ἡρόδ. 83. ἰδὲ ἠώς· ἔστι δὲ συγγν. τῷ, φάος καὶ φῶς.

Ἕως, Ἰων. καὶ Ἐπκ· εἴως, Ἐπῤῥ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἕως, ἕως ὁποῦ, ἐν ἕσῳ, ὅσῳ· ἐπὶ χρόνου, μετὰ ὁριστ. ἐγκλ. ῥημ., Ἰλδ. Δ. 342. Τ, 412. Ὀδσ. Ε, 123. Η, 280. Ι, 230. Ἐν τῷ πλαγίῳ δὲ λόγῳ, ἢ ὅπου δὲν εἶναι ἀφηγημτκ. ὁ λόγος, ἀλλ' εἰσάγεται ἡ ἰδέα ἢ ἡ γνώμη τινός, μετὰ Εὐκτ. προσλήψει καὶ τοῦ μορίου κεν, Ἰλ. Γ, 291. Ὀδσ. Β, 78., μὲ τὰ Ὑποτ. δὲ καὶ τοῦ, κεν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ω, 183. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ μετὰ Ὑπτστ. ἄνευ τοῦ, κεν, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. 407. — β'.) Ἕως τοτε, ὅσῳ νά — Ὀδσ. Γ, 126. Ν, 315. Ο, 153. Ρ, 390. Τ, 530. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. Κατὰ ταῦτα τίθεται τὸ ἕως, ἐν τῇ ἐλάσσονι ἢ ἐν τῇ ἀνταποδοτικῇ προτάσει· οἱ δὲ μεταγνστ. συντάσσουσιν αὐτὸ καὶ γενικῇ, «ἕως τινόος Ἕως εἰς τίποτε, ὡς τὸ πάχρι, μέχρις» εὑρηται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ «ἕως οὗ, καὶ ἕως ὅτου· Ἔτι δὲ καὶ μετὰ χρονκ. Ἐπίρ. π. χ. «ἕως σήμερον· ἕως ἄρτι· ἕως νῦν» ἐνίοτε δὲ χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τόπου. — γ'.) Ἵνα, διὰ νά, ὡς τὸ, ὅφρα, μετὰ Εὐκτ. ἐγκλ. ῥημ. ἄνευ μορίου τινός, Ὀδσ. Δ, 800. Ε, 386. Ζ, 80. Ι, 376. Τ, 367., ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. — 2) Ἐν τῇ μείζονι πρτσ., Ἐν ᾧ, καὶ τότε ἐντῇ ἐλάσσονι τίθεται τὸ, τέως, Ἐπκ. τείως», εἴως μὲν β' ἀπάνευθε θεοὶ ἔσαν ἠδὲ βροτῶν ἔσαν ἀνδρῶν, τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδαινον», Ἰλδ. Τ, 41. Ὀδσ. Δ, 80, ὁ δὲ Ποιτ. τίθησι πολλάκις καὶ τὸ, δὲ ἀντὶ τοῦ, τέως, Ἰλδ. Α, 193. Ὀδσ. Δ, 120. καὶ τὸ τόφρα, Ἰλδ. Σ, 15. Φ, 602. καὶ τὸ, τέφρα δέ, Ἰλδ. Κ, 507. Α, 411. — β'.) Ἐν ὅσῳ, ἕως ὁποῦ· μετὰ τοῦ, τόφρα ἐν τῇ ἐλάσσ., Ὀδσ. Μ, 327. ἐν ταύτῃ τῇ σημ· ἔστιν ἀεὶ τῆς προτάσεως ἀρκτικόν. — 3) ἀπολύτως, Ἐν ὅσῳ, ἔσον καιρόν, Ἰλδ. Μ, 141. Ν, 143. Ο. 277. Ρ, 727. 730. Ὀδσ. Β, 148. Γ, 126. Herm. ἐν Τμ. Ἀφρδ. 226. σλ. 107. καθ' ἣν σημ. ὅμως σπανίως εὑρηται προτάσ. ἀρκτικόν. Ὁ Ποιτ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, ἕως, καὶ εἴως, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ, 282. ἐκλέκτ τὸ ἀρχαῖον Ἐπκ. εἶος, ὡς πρωτότ. ἀφ' οὗ προέκυψε τό, ἕως κατὰ Ἰωνικωτάτην τροπήν, καὶ ἐκ τούτου πάλιν τό, εἶως, καὶ ἔπτ. (τό, ἕως, εὑρηται ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ προσῳδ. υ –, Ὀδσ. Β, 78. κατὰ τὴν πρώτην σημ., ἄλλως δὲ εἶτε ἐκφέρεται μονοσυλλάβως, Ἰλδ. Ρ, 727, Ὀδσ. Β, 148. Κ, 223. 386. Τ, 530. κατὰ τὴν 1 καὶ τὴν 3 σημ., εἴτε μετρεῖται τροχαϊκῶς, ὡς νὰ ἔκειτο εἶος· κατὰ τὴν δευτέραν σημ. δὲ, γίνεται ἀρκτικὸν ἑξαμέτρου στίχου, «ἕως ἐ — ὡς δάκτυλος· ἔτι δὲ καίω, ἕως ἐγώ, Ὀδσ. Δ, 90. καὶ οὕτως ἁπαντᾶται δωδεκάκις σχεδόν. παραβλ. τέως. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν του δὲ γίνεται ἀρκτικὸν τοῦ πέμπτου ποδός, «ἕως ἐπῆλθεν», Ὀδσ. Η, 280. καὶ τοῦ δευτέρου, «ἕως ἐπῆλθεν», Ὀδσ. Ι, 233. ἢ «ἕως ἵκοντο· ἕως ἵκοιτο», Ὀδσ, Ο, 109. Τ, 367. πλὴν τῶν τεσσάρων μαρτυριῶν τούτων ὅμως, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ).

Ἐωσα, ας, ε. Ἀορ. α'. τοῦ ὠθέω συλλβκ. αὐξήσει, ἀντὶ, ὦσα.

Ἐωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ ὦσι, γ'. πλῦ. πρσπ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ὅμ.

* Ἐώσι, συναιρ. ἀντὶ ἐάουσι, γ'. πλῦ. πρσπ. τοῦ ἐάω. Ὁμρκ. καὶ Ἀττ.

Ἑωσφόρος, ὁ, ἡ (ἕως φέρω). Ὁ φέρων τὴν αὐγήν, τὴν ἡμέραν. — 2) ὁ Ἑωσφόρος, Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ αὐγερινός, Ἰλδ. Ψ, 226. Ἡσό. Θγν. 381. πρβλ. φωσφόρος (παρ' Ὁμρ. ἐκφέρεται κατὰ συνίζησιν τρισυλλάβως).

Ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, Ἰωνικ. ἀντὶ ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ Ε. ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.